ΜΗ
ΑΗΤΟΙ
ΣΤΕΦΑΝΟΥΣΑ

Adamo Crooks

Curriculi Academici Anno 1mo

Litteras Graecas & Latinas

feliciter colenti.

Joannes McCaul, V. Praes.

Joannes McCaul, Prof.

E Coll. Reg. apud Canadenses.

Term.º Sti. Michl. A.D. MDCCCXLVII.

032/2.75

A. Kadding
in memory of Adam Carol[illegible]

1884 -

Toronto, 29th Aug. /76.

My dear Dr. Scadding,

My absence from town is the excuse for my not having sooner replied to your kind invitation to attend the laying of the foundation stone of the new building of the Canadian Institute.

I am,

faithfully yours

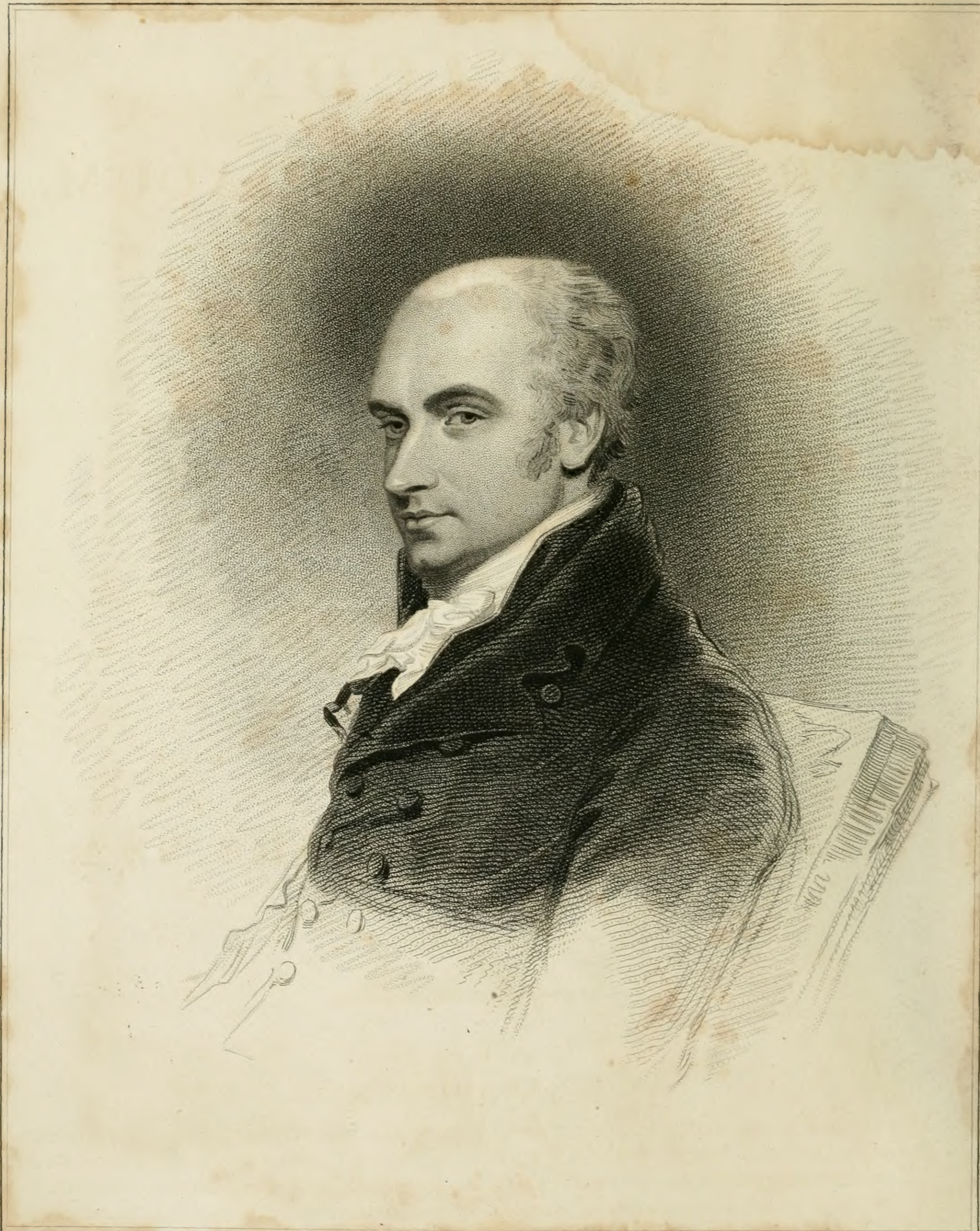
Wm Cawthra

Revd.
H. H. Scadding
D.D. City.

...o, July 4. 1876.

... Scadding, D.D.
... have been
...t by Hon
...rooks, Treasurer
...ister of Edu-
...o inform you
...ing official
... are welcome
...lery of this

... truly,
Samuel James Watson,
Librarian,
Ontario Parliament.

Engraved by R. Cooper, from an original Drawing by H. Edridge.

EDVARDUS MALTBY, S.T.P.

LEXICON
GRÆCO-PROSODIACUM,

AUCTORE

T. MORELL, S.T.P.

OLIM VULGATUM,

TYPIS DENUO MANDAVIT,

PERMULTIS IN LOCIS CORREXIT,

EXEMPLIS A SE ALLATIS ET ANIMADVERSIONIBUS ILLUSTRAVIT,

VERBIS, A MORELLO OMISSIS, QUAM PLURIMIS AUXIT;

ET GRÆCIS VOCIBUS

LATINAM VERSIONEM SUBJECIT

EDV. MALTBY, S.T.P. S.R.S. S.S.A.

EDITIO ALTERA.

LONDINI:

APUD T. CADELL; C. ET J. RIVINGTON; PAYNE ET FOSS; J. CUTHELL; LONGMAN, HURST, REES, ORME, BROWN, ET GREEN: J. NUNN; J. BOOKER; JEFFERY ET FIL.; R. H. EVANS; J. RICHARDSON; R. PRIESTLEY; G. GINGER; J. MAWMAN; BALDWIN, CRADOCK, ET JOY; BAYNES ET FIL.; J. BOHN; E. WILLIAMS; G. ET W. B. WHITTAKER; J. DUNCAN; R. SAUNDERS; HARDING ET SOCC.; W. BOONE; T. ET G. ALLMAN; ET BLACK, YOUNG, ET YOUNG: DEIGHTON ET FILIOS, CANTABRIGIÆ; ET J. PARKER, OXONIÆ.

TYPIS RICARDI WATTS.

MDCCCXXIV.

L. B.

QUID potissimum efficere voluerim in iterata hac Thesauri Morelliani editione, paucis te monitum volo. Prima fuit cura nævos tanto corpori, ut fit, hic illic adhærentes, quoscumque reppererim, amovere. *Supplemento* meo vocabula quotquot inerant, in operis corpore locavi. Plurima deinde alia adjeci, quæ aut inter legendum obvia fuerant, aut ex Indicibus, post editionem priorem pervulgatam confectis, mihi innotuerant; inprimis illo Jacobsii in Anthologiam copiosissimo. Postremo, in unum redegi libellum, tum quæ a Morello in *Tractatu de Prosodia* fuissent compacta, tum quæ a me *Observationum* nomine subjuncta; recisis tamen e Morelli contextu, sed multo frequentius e Notis, quas ibi cumulasset, iis fere omnibus, quæ minus accurata viderentur aut minus necessaria. Vale.

LONDINI, CAL. JUL.
MDCCCXXIV.

PRÆFATIO

AD PRIMAM INSTAURATI OPERIS EDITIONEM.

DECEM jam anni abierunt ex quo Porsonus ὁ μακαρίτης vehementer me adhortatus est, ut recudendi Thesauri Morelliani laborem periculumque susciperem. Sed neque Vir longe doctissimus neque ipse tum temporis satis perpendebamus, quantum tædii prius esset devorandum, quam hujusce Operis Editio nova comparari posset, quæ simul doctiorum votis aliqua ex parte responderet, et studiosæ juventutis usui probe inserviret. Quippe Morelli liber, utcunque elaboratus, utcumque iis, qui in eadem materie antecesserant, doctior et copiosior, multis tamen in rebus jejunum sese ac permolestum legentibus offerebat. Ea in parte, cui præ ceteris in hujusmodi opere consultum oportuit, nimirum ut syllabarum in unaquaque voce, quantum fieri posset, mensura innotesceret, jamdiu est quod viri etiam in litteris provecti, et multo magis tirones, spe sua se dejectos quererentur. Nullæ etenim quantitatis notæ syllabis adponebantur: enimvero exempla, per quæ sola mensura dignosci potuit, aut parte versus truncata, aut e difficiliore metri genere petita, aut denique vocem ipsam in ancipiti sede exhibentia, sæpenumero nullum aut obscurum saltem quantitatis indicium præbebant. Ingenue quidem confessus est ipse Morellus hoc incommodo suum opus laborare: sed profecto tali defectui medelam idoneam haud admovit, " ad calcem vocabulorum catalogo subjuncto, de " quorum quantitate dubitatio aliqua suboriri potuisset."

Præterea in Thesauro vetere nullum discriminis signum exstabat, quod diversas ejusdem vocis significationes a se invicem sejungeret. Hinc Synonyma inter se confusa tironi non infrequenter plus molestiæ quam auxilii adtulerunt.

Absit vero ut quis suspicetur Antecessoris eruditi labores me tantillum elevare velle, quo nostræ qualicumque Editioni gloriola succrescat! Latissimus profecto campus est, in quo uterque elaboravimus: et satis ampla seges, quam exinde in horrea nostra reportare possumus, dummodo in hac provincia adornanda summis viribus enisi esse videamur. Quis vero ignorat, quam difficilia sint cujusque artis primordia, quam dura rei omnis rudimenta? Quis diffitetur, quin tardissimo gradu ad scientiam excolendam et ad litteras promovendas necesse sit omnes progrediamur? Habebat certe Morellus nonnulla ad manum subsidia: præsto illi erant libri, e quibus et instituti rationem meditatam jam antea et provisam perspiceret, et copias quasdam suos in usus transferret. Verum enimvero, quidquid auxilii ex alienis laboribus ad suos felicius persequendos derivaret, nemini in hac litterarum parte vel mediocriter versato dubium esse potest, quin in Thesauro suo conficiendo eruditionem plane singularem adhibuerit, laborem indefessum exhauserit. Quidquid igitur aut hac aut alia quavis in parte operis de materie novi hujusce libri auctiore aut forsan meliore dictum fuerit, recolligant velim lectores, illud omne ex officii nostri ratione esse profectum. Necesse est enim enucleate describam quid

inter librum denuo recusum, eumdemque juvenum manibus jamdiu detritum, præcipue intersit; simul ineunda nobis ratio, quare in paranda hac editione tantum fuerit temporis collocatum. Adjutor equidem honeste, quam maligne æmulus, venerandi Senis famæ existimari malim; et quidquid meritæ laudis apud eruditos a vigiliis et sudoribus ei umquam redundaverit, integrum atque illibatum apud eum spero semper mansurum. Per me licet, ILLE HABEAT SECVM, SERVETQUE SEPVLCRO!

Dixi fuisse Viro eruditissimo nonnulla ad manum parata subsidia, e quibus non lineamenta tantum operis ducere posset, sed nonnihil etiam ad illa explenda hic illic decerpere. De his subsidiis, quæ mihi primum per Parrium innotuerunt, qui porro ipsos libros ex amplissimæ Bibliothecæ penu commodavit, nimis parce videtur in Præfatione locutus fuisse Morellus. Nomina eorum hic recensenda videntur; quo peracto, quid in nova hac Editione potissimum efficere voluerimus, breviter exponemus.

Primum igitur opus, quod hanc palæstram exornavit, Michaelis fuit Neandri, ut e præfatione Dinneri discimus. Dicit enim Dinnerus prodiisse illud sexennio ante quam suus liber publici juris esset factus. Apud nos autem est Editio secunda, hoc titulo: *De re Poetica Græcorum, sive, Epithetorum Græcorum Lib. I. Phrasewn Poeticarum Lib. I. Descriptionum Variarum et elegantiarum Poeticarum Lib. I. Elegantiarum secundum tria Causarum genera distributarum Lib. I.—Libri Quatuor.—E notationibus et bibliotheca viri clarissimi* Michaelis Neandri *Soraviensis, præceptoris sui, collecti, dispositi et editi studio et opera* Joannis Vollandi *Greussenatis, Ilfendensis scholæ olim alumni. Editio secunda. Lipsiæ.* 1592. Sexennio postquam illud opus vulgatum esset, sicut modo diximus, prodiit ipsius Dinneri opus, e quo Epitheta plerumque, subinde Phrases, mutuatus est Morellus. *Epithetorum Græcorum Farrago locupletissima per* Conradum Dinnerum *Acronianum, Poetices quondam in Academia Friburgensi professorem publicum, magno labore ac studio collecta; et nunc primum ab eodem J. C. et Consiliario Francico Wirceburgico, ad communem Philologorum utilitatem in lucem edita. Auctorum e quibus deprompta sunt, catalogus præfationi est subjunctus, cum veterum elogiis de natura, usu, et delectu Epithetorum. Additus etiam in fine Index Latinorum nominum quæ Græcis vel una vel pluribus appellationibus respondent. Græca quoque synonyma passim indicata. Francofurdi apud Andreæ Wecheli heredes, Claudium Marnium, et Joann. Aubrium,* MDLXXXIX. *Cum sacræ Cæsareæ Majest. privilegio.*

Nomen saltem operis sumsit Morellus e libro, cui titulus; *Thesaurus Græcæ Poeseos, ex omnibus Græcis Poetis collectus. Libri duo; Auctore* Nicolao Caussino *Tricassino Societatis JESU. Cum Licentia Superiorum et Privilegio Cæs. Majest. Moguntiæ. Sumptibus Bernardi Gualtheri excudebat Joannes Volmari. Anno* M.DC.XIV. — Postremo recensendum venit *Opus Prosodicum Græcum Novum, in quo syllabarum Græcarum positione, Diphthongis, et Vocabulis longis carentium, Quantitates ex Orthodoxis Patribus, Philosophis, Historicis, Oratoribus et Poetis Græcis, cum priscis, tum recentibus, inprimis vero Epicis atque Elegiacis, perspicue demonstrantur. Versus in hoc Opere allegati, plerique omnes Gnomologici sunt et proverbiales, adjecta e regione Latina versione, cum brevibus Gnomarum et Proverbiorum notis. Singulari studio concinnatum, inque lucem editum a* Petro Cœlemanno, *Pædagogii illustris, quod Stetini Pomeraniæ est, quondam Conrectore. Francofurti, apud Viduam Jonæ Rosæ,* M.DC.LI.

Quoniam vero in *rei Litterariæ superficie*, nimirum in *titulis* librorum, versari contigit, haud abs re fuerit paginam ipsius Antecessoris operi præfixam accurate describere. *Thesaurus Græcæ Poesews, sive Lexicon Græco-Prosodiacum, Versus et Synonyma (tam ad explicationem vocabulorum, quam ad compositionem Poeticam pertinentia,) Epitheta, Phrases, Descriptiones, etc. ad modum Latini* Gradus ad Parnassum *complectens. Opus in studiosæ Juventutis gratiam et utilitatem ex optimis quibusque Poetarum Græcorum monumentis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum constructum. Cui præfigitur de Poesi, seu Prosodia, Græcorum Tractatus. Auctore T. Morell*, S.T.P. S.S.A.* *Etonæ*, MDCCLXII. Repetita est Editio Venetiis, post quinquennium, adeo accurate, ut multos errores reliquerit operis curator, paucos submoverit. Nihil autem adjectum, præter brevem operis Dedicationem, quam nos imprimendam curavimus.

Jam vero instituti nostri ratio postulat, ut exponamus quid potissimum in hoc opere ad maturitatem perducendo aggressi fuerimus. *Primum* itaque lectorum utilitati consulere videbamur, si vocabulis Græcis interpretationem Latinam adponeremus. Idque permultis in locis fecimus, non singulis vocibus singulas voces subjiciendo, sed varias ejusdem vocis significationes adhibendo. Cum hoc fieret, Synonyma quoque et Epitheta lucido magis ordine disposuimus; quo tirones non semper hærerent, quum tot voces uni adjectas invenirent, nulla cujusque vim et sensum discernendi proposita ratione. *Deinde*, Quum exempla a Morello congesta interdum adeo decurtata essent, ut neque sensum locorum nec vocum quantitates satis aperirent, plenius eadem exhibuimus; ita ut, si fieri commode posset, sensus pariter ac metrum e locis citatis elicerentur. Justæ inprimis syllabarum mensuræ consultum voluimus; cumque non semper adessent exempla mensuram illam indicantia, curavimus *Tertio*, ut apices quantitatem denotantes supra vocales ancipites ponerentur. Enimvero Morellus ad utilitatem operis hoc defuisse comperit, uti supra monuimus, et medelam aliquam defectui adhibendam voluit. De notis quantitatem indicantibus insuper dicendum, quod non solum usitatas illas longum et breve tempus denotantes adposuimus, sed duas alias, monitu carissimi et doctissimi amici, Martini Davy, S. T. P. Collegii Caiio-Gonvilliensis Magistri, effingi curavimus; scilicet ⏔ et ⏕. Prima illa indicat vocalem, quandoque brevem, sæpius pro longa adhiberi; altera, sæpius brevem, semel atque iterum pro longa. Quum autem ancipitum vocalium usus non solum ex ætate pendeat, verum etiam gente pariter ac stylo, Poetarum eas adhibentium, vereor ne res difficillima fuerit eo, quo exoptandum sit, discentium commodo, tales notas adfixisse. *Quarto*, In Phraseon parte multa adtulimus Poetarum loca, quæ non modo rem, de qua ageretur, inlustrarent, verum etiam tirones ad percipiendas optimorum Scriptorum venustates sensim et jucunde allicerent. *Quinto*, Ex Appendice Morelli, quidquid melioris esset frugis, in ipsum corpus operis induximus; relictis iis, quæ minus accurate citata viderentur, aut a minus probis Scriptoribus petita. *Sexto*, Per totum opus Annotationes conspersimus; nimirum, ubi in vocibus ipsis aliquid memoratu dignum occurrebat, aut ubi in locis adductis aliquid observari poterat, quod rei Metricæ vel Criticæ inlustrandæ paullo magis inserviret. Hac in parte illud inprimis optandum videbatur, ut juvenes cum Viris in hac scientia præclaris necessitudinem magis intimam conjungerent; tum ut eorum præcepta suis plerumque verbis repræsentarentur. *Postremo*, In Morelli Prosodiam, magno illam labore atque eruditione compactam, notulas quasdam ad imum

---

* Mirum est quod Saxius hæc *sigla explicatu difficilia* vocet, Onomastici Litterarii Mantiss. s. Part. 8vi. p. 241. Qui d si vidisset Vir eruditione præclarus Lexicon Aristophanicum, a Jacobo Sanxay, O. T. D.?

paginæ subjecimus; longiores insuper ad finem Prosodiæ congessimus Observationes, quibus ea, quæ doctus Senex cumulaverat, si non omni ex parte perfecta, multo tamen utiliora, redderentur. Rei scilicet Metricæ scientia, ex quo primum vulgatus est Morelli liber, novos atque amplos effecit processus; nostræque Editioni defuturum nonnihil jure videbatur, nisi aliquid saltem eorum, in quæ recentiores tantum studii atque acuminis impendissent, lectorum ante oculos poneremus.

Hæc, inquam, volui efficere; hæc est operis a me instituti ratio. Neque vero lectores existiment velim, me a proposito nunquam declinasse; neque me ita jactabundum, ita humanæ simul imbecillitatis et incogitantiæ ignarum credant, nulla ut incuriæ vel etiam inscitiæ vestigia in hoc adeo immensi laboris incepto deprehensa fore profitear. Enimvero, quoties mecum recolo, quanto in campo fuerim spatiatus, quot cum libris et quam multiplici materie res mihi fuerit tot per annos, subit animum metus, ne tale tantumque onus humeri parum sustinuisse videantur. Equidem præstare possum, ubicumque defecerim, neque ignavia me neque arrogantia defecisse. Quodcumque mihi virium insit, quodcumque otii contigerit, illud omne ad hoc opus exsequendum sedulo atque honeste multos per annos contuli. Fuit tamen, ubi vigilare volenti somnus obrepserit; ubi memoria vacillaverit; ubi duces etiam, quos interdum sequi coactus sim, a recto me itinere abduxerint. Hoc saltem dictum velim de librorum Indicibus, præsertim Brunckianis, quos minus fidos aliquando expertus sim: sed humanitus id accidisse doctioribus viris an denegarem, cum mihi, vel ob majora vitia, veniam dari exoptem? Quidquid autem sive culpæ sive infirmitatis mihi quispiam tribuat, illud certe, spero, non objicietur, habitum fuisse a me per totum hoc opus aliquem Virum doctum acerbe aut inhumane. Semper enim existimavi impotentis esse audaciæ quempiam aspere tractare, qui modo de re vel ancipiti vel levis momenti aliter sentiat; vecordis etiam temeritatis, meliorem fortassis et doctiorem virum ad certamen contumeliæ provocare; summæ denique iniquitatis, alterum fraudare ea vel industriæ vel doctrinæ laude, quam tu ipse tuis laboribus præmium vel maximum esse propositum confitearis. Tales profecto doctrinæ aculeos, tales ingenii acerbitates procul ab omnibus ablegatas vellem, qui litteras, quas vocent, *humaniores* a se excolendas suscipiant!

Sicut alienæ laudis detrectator esse nollem, absit etiam ut ex emendatione, quam ante me doctior quivis proposuisset, aliquid gloriolæ sordide captem. Quicquid hujuscemodi repereram, nondum distractis cujusque plagulæ typis, sedulo corrigebam. Aliæ duæ mihi nuper innotuerunt, jam declarandæ. Emendatio in Odyss. κ. 106. a me proposita, p. 456. (400.) Hermanno prius in mentem venerat. Vide eum ***De Metris***, p. 69. Correctio ad Ionis vs. 22. a nobis tentata, p. 371. (326.) ipsius Porsoni fuerat, ad Phœn. 1419. Hic etiam confitendum, pravam me lectionem secutum esse in citando e Vespis vs. 673. ***Br.*** ad voc. Λαγαρίζομαι. Dactylum scilicet quarta sedes Anapæstici Aristophanici non admittit. Itaque pro ἥσθοντό γε, legendum omnino cum Porsono, ἥσθηνται. Vid. Præf. ad Hec. p. 54. ***Londini***, 1808. (p. 50. *Cantab.* 1802. quam editionem fere semper usurpavimus.)

Restat jam ut grato munere defungar, iisque grates agam, qui mihi in hoc opere promovendo opis aliquid impertiverint.

Et primum quidem Gul. Frere, A.M. Collegii Downingensis Magister, in exemplar Morelli, foliis interpositis compactum, varia adhuc Juvenis additamenta conjecerat. Hujus libri usum

humanissime mihi concessit Vir Reverendus et adprime doctus, H. V. Bayley, A. M. Ecclesiæ Lincolniensis Sub-Decanus. Quæcumque ex hoc cumulo nostrum in horreum contulimus, uncinis includuntur; satisque ea evincunt quantum jacturæ fecerint Musæ, cum Frerium ab iis excolendis scientia Juris abstraxerit.

Burneius vero, cujus et profectus in litteris et earumdem amor notiores sunt quam ut ullo a me præconio egeant, librum commodavit Morelli ipsius manu exaratum. Titulum præ se fert, ***INDEX PROSODIACVS***, *In quo tempus syllabarum, quæ per vocales dichronas scribuntur, Exemplis e Poetis ostenditur.* Libro præfigitur hoc breve monitum :

"Tempus in vocalibus Α. Ι. Υ. in aliis syllabis semper longum, in aliis semper breve, in " paucis admodum anceps, ex usu in lectione Poetarum solummodo noscatur. Voces igitur, " in quibus sunt syllabæ hujusmodi, alphabetico ordine disponuntur, in quibus exempla ex " probatissimis poetarum allata, Tempus, id est veram pronunciandi formam, certissime " ostendunt. Ordo voces primitivas, ubi se facile patent (*produnt*), plerumque sequitur, quia " derivata et composita cum primitivis suis tempore consentiunt, et se mutuo patefaciunt. Ubi " duæ consonæ vocalem sequuntur quarum secunda est liquida, Exempla rara, nisi in syllabis " brevibus, protuli, quia syllabæ hujusmodi e concursu consonantium, ad libitum longæ esse " possunt."

In hoc perutili labore exantlando ancipites syllabas quantitatis apicibus distinxerat Senex eruditissimus; et Græcorum Poetarum locis Latinos plerumque versus, interdum etiam Anglicanos, subjunxerat. Operis hujus specimina Supplementum affatim præbebit; quoniam ibi, quæ in Thesauro nostro non fuissent occupata, ex isto Codice nota hac (†) signata inseruimus.

Commodavit idem Burneius duos præterea Tomos, in quibus esset pars major Thesauri, foliis intersertis. Morelli ipsius fuerant; et hoc credo fuisse exemplar in quod retulerit, opere jam in prelo desudante, unde Addenda in Thesaurum fuerint confecta.

E multiplici et recondita Parrii doctrina, quoties eum per importunam locorum distantiam consulere licuit, multum profecimus. Observationes porro ad finem Prosodiæ subjectas Annotationibus nonnullis aliisque additamentis locupletavit; quæ omnia Viro Summo, Præceptori olim optimo, dein amico, suo quæque in loco accepta referuntur.

In opere per prelum perducendo, plurimum me debere gratus agnosco Eruditissimo amico, Joanni Kaye, S. T. P. qui nuperrime Collegio Christi apud Cantabrigienses suos est præpositus.* Ultro et benigne is in se suscepit ut chartulas hujus operis, priusquam e prelo tandem dimitterentur, accurate inspiceret, et in iis inspiciendis honesti æque ac intelligentis Censoris obiret munus.

Ex horum sane atque aliorum amicorum doctrina atque ingenio longe magis me profec-

* Idem nunc merito atque optimo jure est Episcopus Bristoliensis.

turum certo scio, si sæpius eos conveniendi facultas oblata esset. Multis certe in locis auctior et quidem perfectior prodiisset hic liber, si in Academiæ luce, aut in loco aliquo Bibliothecis instructo, degere mihi contigisset. Sed, ruri commorans, multis istiusmodi utilitatibus carui, quas oppida grandiora, et in primis illa quasi sacrata Musarum domicilia, ad mentem vel informandam vel denique delectandam subministrent.

Qualis autem cumque fuerit mea ipsius tenuitas, qualiscumque librorum rariorum penuria, sedulo in id incubui, ut novam hanc editionem quam maxime ornatam, quam maxime utilem, pro mea facultate efficerem. Lectores igitur etiam atque etiam oro, serio animadvertant, quid sit operis pondus, quæ difficultas, quæ tandem molestiæ. Nisi aliqua in re gravius sit et pervicacius admissum, levioribus vitiis et *queis humàna parum cavit natura* pro comperto habeo vere eruditos veniam daturos; et quod uspiam in commune litterarum bonum diligentius aut felicius navatum repererint, æquis illud accepturos animis et fausto omine prosecuturos.

Scripsi Buckdeniæ, in Comitatu Huntindonensi, VIII. Id. Aprilis, Anno MDCCCXV.

to face Morelli Dedicatio.

Wm. Hogarth del. James Basire, sculp.

T. MORELL, S.T.P - S.S.A.

VIRO HONORATISSIMO

JOANNI,

COMITI DE BUTE;

REGIÆ MAJESTATI A SECRETIORIBUS CONSILIIS, E SECRETARIIS PRINCIPALIBUS ALTERI.

Reipublicæ nostræ Literariæ felicitatem haud frustra prædicamus, quæ Te tali gaudet Antistite et Patrono, qui quicquid est Artium Liberalium benevolentia foves, autoritate tueris, exemplo commendas. A me certe pro merito laudabitur illa animi vera Magnitudo sive Benignitas, quæ ultro ad humilitatis nostræ patrocinium descendere non est gravata, et honorati nominis præscripti obtentu obscuritati nostræ lumen aliquod affundere.

Recognoscent posteri aliquando inter Aulicos extitisse Mæcenatem, qui me hominem ignotum, Literatorem, et Lexicographum, non tam Poetam, quam Poetarum Græcorum famulum et pedisequum benigne et liberaliter exceperit, et inter Bibliothecæ suæ amplissimæ Cives Thesaurum hunc nostrum honesto ascripserit loco. Prosit hoc exemplum singulare, et nova indies Literis incrementa afferat, gentemque Editorum futuram in æmulationem generosam laudisque non infructuosæ spem erigat!

Quare gaude tam excellenti tuo ingenio, cujus ad Literatos beneficia pulcherrima aliquando derivari possunt; nihil sane habet aut Fortuna tua majus quam ut possis, nihil Natura tua melius quam ut velis, in omni genere neglecta Musarum studia excitare et promovere; quæ vicissim suarum laudum comitem una trahent et Virtutum tuarum memoriam.

Quamobrem Literatorum genti fausta omnia et secunda non vano augurio pollicemur. Imo vero, quoties de republica tum Literaria tum etiam Civili cogitare subit, toties gratulationum video materiem ex omni parte uberrimam succrescere: video uno omnes ore Britanniæ nostræ et Regis Britannici fortunas laudare: Britanniæ, quæ Regem sortita est tali ingenio præditum, Regis, qui te talem sibi ascivit Consiliorum socium et ministrum, morum exemplar, et vitæ Ducem. Ut huic felicitati nostræ diuturnitas accedat tam publicæ quam privatæ pietatis officio comprecatur

Dignitatis et Favoris vestri studiosissimus,

T. MORELL.

LECTORI S.

Tandem aliquando noster ille, qui jamdiu fuerat desideratus, in lucem prodit Poeseos Græcæ Thesaurus, eo unice consilio adornatus, ut carmina Græce scribentibus tum ad metrorum varietatem, tum etiam ad verborum copiam atque delectum subsidia idonea non deessent.

De Opere quidem hoc nostro neque nihil neque multa præfari libet, cum pro se satis loquatur res ipsa Lectorum oculis atque judicio subjecta.—Verum enimvero, siqua aut *Novitatis*—aut *Difficultatis*—aut etiam *Utilitatis* ratio habeatur, haud temere auguramur Thesauro nostro multiplici hoc nomine commendationem aliquam fore accessuram. Etsi enim in partibus quibusdam singulis aliquid a scriptoribus singulis fuerit effectum, etsi Hi quidem Epitheta, Illi Synonyma, atque alii alia ad Calligraphiam pertinentia haud infeliciter concinnaverint, at Thesaurus integer et Universalis, qualem nos exhibemus, a nemine, quod scio, fuit elaboratus. Id operis intactum antea nos ultro suscepimus, primi hanc ingressi viam, arduam sane illam et præruptam, nec Antecessorum tritam pede; et, velut in oceanum quendam immensum delati, per obscura locorum sine certo duce vela fecimus; atque adeo, si forsan in itinere tam longo paululum deerrasse contigerit, veniam certe faciliorem merituri: imo vero, quod navigantibus sæpe usu venit, etiam devii non penitus votis excidimus, siquidem regiones antea incognitas explorare datum fuerit, et exploratas describere, ita ut inde Orbi Literato novi cujusdam commercii copia aperiatur. Certe indagationibus hisce nostris nova quædam et recondita in medium produximus; tum, quæ passim jacerent dispersa, in unum congestis, tum etiam plusquam sexcentis vocabulis, quæ hactenus erant a Lexicographis prætermissa, ad Thesauri nostri locupletationem adjectis.

Qualis porro quantusque fuerit in extruendo Opificum labor indicat ipsa Ædificii moles, auctior supra modum, et operosior æquo, imo pene magnitudine laborans sua. Lexicographorum curas steriles et molestias ii fere soli intelligunt, qui in eodem pistrino aliquandiu fuerint exercitati. Haud profecto leve quiddam est materiem undiquaque corradere, corrasam rite collocare et disponere: non in Poetarum modo optimorum elegantiis versati, sed etiam in ruderibus eruendis, in Suida, Etymologico Magno, Hesychio, Scholiisque excutiendis obscuram diligentiam haud frustra posuimus; inde, quæ maxime ad rem nostram pertinere videbantur, delectu habito excerpsimus. Esto sane Poetæ, perinde ut Architecti, prima laus operis alicujus præclari ichnographiam designare, et constructionem rite moliri et absolvere: at interim infimi ordinis operarii in laudis illius societatem aliquam se admitti jure postulant: imo vero et materiæ congestores et cæmentorum Bajuli neque gratia neque pretio suo destituuntur. Nos quidem hac in parte operam sedulo impendisse haud pigebit, cujus ad rempublicam literariam fructus aliquis redundaverit.

Hac mente labores in diverso genere pene infinitos exhausimus, ad omnia attenti, tum in sterquilinii sordibus expurgandis tum in Hortorum Poeticorum floribus colligendis occupati; illud demum in Græcis aggressi, quod in Latinis exemplo laudabili præstiterat clarissimus ille Gradûs ad Parnassum concinnator; ne, quæ Lingua cæteris quibuscunque et metrorum varietate et verborum copia et elegantia antecellit, eadem medias inter opes inopia laborare videretur. Proinde nos quoque syllabarum quantitatem exemplis allatis designavimus, Synonyma itidem, Epitheta et Phrases, *&c.* adjecimus.

Interim haud diffitemur ad compendium utilitatis quiddam desiderari quod in Latinis laudatur, nempe quantitatis notas syllabarum apicibus recte affixas, et tum præcipue cum exempla allata e Lyricis Choricisque depromantur, quorum metra, atque scansionis ratio Tyronibus minus percepta fuerit et intellecta. Huic vero defectui medelam aliquam adhibuimus, ad calcem vocabulorum catalogo subjuncto de quorum quantitate dubitatio aliqua suboriri potuit.

Haud profecto ignoramus quam difficile sit simul et ingeniorum imbecillium desideriis et hominum Criticorum fastidiis satisfacere: videbimur forsan illis non satis multa, imo et his nimis multa protulisse; verum in hac potius quam illa parte peccare maluimus, cum satius sit habere unde aliquid amputare possis, quam subsidiis necessariis carere. Si quid adeo ἐκ περιουσίας fuerit prolatum, illud nobis Lector benevolus facile condonabit; siquid præter spem laudabile obvenerit, lucro apponet.

CLARISSIMO VIRO

JOANNI JOSEPHO RAMAGGINO

STEPHANUS SCIUGLIAGA IN GARMOGLIESI

S.

THESAURUM Græcæ Poeseωs Eruditissimi Viri T. Morell, in Balleoniana Typographia, cui præsum, editum, Tibi, Clarissime Vir, inscribo. Cum enim ob tua scientiarum omnium studia, tuamque omnis generis doctrinam atque eruditionem, in literaria Republica, modeste et jure (quod rarissimum est) primas teneas, meque benevolentia atque amicitia tua et prosequaris et ornes; tum librum commendare Tibi volui, tum meum erga Te studium, observantiam, animumque publice testari. Quod si Te inscio et invito facio, ne mihi succenseas etiam atque etiam oro: amicitiæ enim jure ad Te scribere, et meo jure epistolam, quæ mea est, publici juris facere possum. Multa quidem et summa sunt in Te, quæ admirari debeo, et quæ in amicitia Tua me gloriola quadam vellicant; at in me si nihil est quod admirari possis, studio tamen atque observantia mea erga Te efficiam, ut Tuæ erga me benevolentiæ Te numquam vel pudeat, vel pœniteat. Plurima, ut scis, huc illuc sparsim prostabant a Græcis Lexicographis de Græca Poesi fragmenta potius, quam rudimenta; at Eruditissimus Morell solus et primus omnium absolutum Græcæ Poeseωs Thesaurum exhibuit, cujus ope primos illos Græcorum fontes, a quibus quæcumque Latini habent promanarunt, et adire possimus, et aliquid nostro marte audere. Si enim Latinam Poesin et colimus, et imitamur; quid est quapropter neque cultores, neque imitatores Græcæ Poeseωs habeamus? Adjumenta quippe defuerunt: doctissimus vero Morell fecit, ne imposterum deficerent. Bibliothecas, quotquot sub Sole sunt, si quis adeat, ductorem quærens, qui per Græcorum vias ad Parnassum properantibus tutam fidamque manum porrigat, vix erit; vel si fortasse erit aliquis, ille nos in ipso itineris initio inter spinas, et dumeta, obscuro atque incerto passu titubantes relinquet. Hunc itaque Morellianum Thesaurum et Bibliothecis ornamento, et Græcæ Poeseωs cultoribus adjumento futurum portendo. Quæ mei muneris sunt diligenter præstiti, ac ne quid *Etonensi* Veneta hæc Editio invideret, curavi; neque temere dictum sit, si hanc illa potiorem affirmare haud vereor. Plurima enim errata ad calcem illius Editionis, ab ipso Auctore emendata, perstant, quæ in hac mea suo loco instauravi; multa vero, quæ perturbata extra Alphabeticum ordinem in illa ita vagantur, ut deficere putes, accommodata serie composui. In Typis, et in charta, nihil est quod illam aliquis præ hac desideret; in pretio vero dimidio pecuniæ suæ parcet. Opus itaque docto viro dignum, Tibi, Clarissime Vir, inscribo. Neque mihi res est tecum, ut cum Mæcenate, sed ut cum amico viro, mihique carissimo: integritate enim, modestia, ingenuis moribus, spectata fide, liberalissimis studiis, et præstantissimis virtutibus Tuis captus, me humanitati, benevolentiæ atque amicitiæ Tuæ commendo. Vale.

Venetiis, Kal. Januariis, quæ Tibi longa annorum serie felices faustæque adveniant, MDCCLXVII.

PROSODIA;

SIVE

TRACTATUS DE RE METRICA APUD GRÆCOS,

Auctore T. M.

PERMULTIS INIBI MUTATIS, ATQUE ADDITIS, AB EDV. MALTBY.

Habet metrorum inter se ratio summam in cognoscendo voluptatem, qua et veterum sub quacumque lege tradita celeriter comprehendere, et multa ipsi æmulante studio nova concipere animo, atque informare possimus.
MARIUS VICTORINUS, *apud Gaisf. p.* 332.

Hæc autem tam immensa atque inexhausta materia est, ea ut absolvi nullo modo possit. Nec, si posset, aut utilitatem aut voluptatem esset habitura. Quippe et scribenti tædiosum est, tradere, quæ quisque sponte intelligat, et legenti, talia cognoscere. Id vero non modo utile, sed necessarium duco, illustrissimis quibusdam exemplis lumen admovere, ut, natura istarum rerum, tractandique ratione cognita, cetera explicatione non indigeant.
HERMANNUS *de Metris, p.* 372.

PARS I. DE METRIS.

CAP. I. DEFINITIONES.

TEMPUS (χρόνος, sive σημεῖον[1],) est mensura temporis, quod, dum profertur syllaba, absumitur.

Syllaba brevis est unius temporis, longa vero duorum.

Vocales natura	breves,	ε, ο.
	longæ,	η, ω.
	ancipites,	α, ι, υ.

Ex syllabis justo ordine dispositis fiunt pedes.

Est autem pes duarum syllabarum, pluriumve compositio, ex certa temporum observatione[2].

Pedum tria sunt genera; quidam disyllabi, alii trisyllabi; alii tetrasyllabi[3].

Disyllabi sunt quatuor,	Pyrrichius[4],	◡ ◡	θεος.
	Spondeus,	— —	ψυχη.
	Iambus,	◡ —	θεα.
	Trochæus[5],	— ◡	σωμα.
Trisyllabi sunt octo,	Tribrachys[6],	◡ ◡ ◡	πολεμος.
	Molossus[7],	— — —	ευχωλη.
	Dactylus[8],	— ◡ ◡	σωματα.
	Anapæstus[9],	◡ ◡ —	βασιλευς.
	Bacchius[10],	◡ — —	ανασσει.
	Antibacchius[11],	— — ◡	μαντευμα.
	Amphibrachys[12],	◡ — ◡	θαλασσα.
	Amphimacer[13],	— ◡ —	δεσποτης.

Cum unus simplex pes, bis positus, compositum pedem fecerit, *Syzygia* dicitur; proprie, si dispares jugati fuerint, ut *Trochæus* cum Iambo; sin pares, *Dipodiam*, aut, ut quidam, *Tautopodiam* efficiunt. Et in iis spatia temporum a Tetrachrono ad Octachronum, *i. e.* a quatuor temporibus ad octo, producuntur. Unde apud Grammaticos formantur,

Tetrasyllabi sedecim[14],	Proceleusmaticus	◡ ◡ ◡ ◡	πολεμιος.
	Dispondeus	— — — —	συνδουλευσω.
	Diiambus	◡ — ◡ —	επιστατης.
	Ditrochæus	— ◡ — ◡	δυστυχημα.
	Choriambus	— ◡ ◡ —	σωφροσυνη.
	Antispastus	◡ — — ◡	ἁμαρτημα.
	Ionicus a majore	— — ◡ ◡	κοσμητορα.
	——— minore	◡ ◡ — —	πλεονεκτης.
	Pæon primus	— ◡ ◡ ◡	αστρολογος.
	—— secundus	◡ — ◡ ◡	αναξιος.
	—— tertius	◡ ◡ — ◡	αναδημα.
	—— quartus	◡ ◡ ◡ —	θεογενης.
	Epitritus primus	◡ — — —	ἁμαρτωλη.
	——— secundus	— ◡ — —	ανδροφοντης.
	——— tertius	— — ◡ —	ευρυσθενης.
	——— quartus	— — — ◡	λωβητηρα[15].

Duorum etiam pedum conjunctio, *Basis* dicitur; veluti quidam gressus pedum; seu fundamentum cujusdam versûs.

Versus est una integra pedum certo aliquo numero et ordine constructio[16].

Minimus est Dimeter, maximus Hexameter; procedit autem dimensio, vel per singulos pedes, sive Monopodiam, vel per duos simul sumptos, sive Dipodiam. Mensurati vero per Dipodiam ultra Trimetrum raro progrediuntur.

1. Σημεῖον veteres χρόνον, i. e. *tempus*, non absurde dixerunt; ex eo, quod *signa quædam accentuum*, quæ προσῳδίας vocant, syllabis ad declaranda temporum spatia superponuntur. *Vict.*

2. Pes est syllabarum dispositio, certo numero numerosa. *Scal.*

3. Tetrasyllabos, rerum naturam si spectes, sane neges; nulla quippe dictio inveniri potest, quæ non simplicium pedum conjunctione, aut mistione, comprehendatur; ut ex duobus Pyrrichiis conficitur Proceleusmaticus, &c. *Scal.*

4. *Aliter*, Dibrachys, Pariambus, Hegemon, *apud Italos vero*, Gradivus. *Vid. Gaisf. in Hephæst. p.*224.

5. *Al.* Chorius (unde *Choriambus*), *Lat.* Rotulus.

6. *Al.* Brachysyllabus, Triorcheos, Pygmon, Chorius.

7. *Al.* Hippius, Chanius.

8. *Al.* Politicus.

9. *Al.* Antidactylus.

10. *Al.* Œnotrius, Tripodius, Pariambus.

11. *Al.* Palimbacchius, Latius, Saturnius, Pompicus.——Hæc nomina pedum diversa a Diomede sumuntur, cujus verba ad unumquemque pedem citavit Gaisfordus. De Palimbacchio hæc habet, p. 231. " *Huic* (Bacchio scil.) *contrarius est* Palimbacchius, Latius. " *qui et* Saturnius, *ultima brevi, quem quidam* Proponticon, *alii* " Thessaleon *vocant*."

12. *Al.* Scolius, (ita dictus, quia habiliter componitur *Scolio. Mesiles* etiam a *Victorino* dicitur. *Vid. Santen. ap. Gaisf. p.* 228, sqq.), Ianius.

13. *Al.* Fescennius; frequentius vero Creticus appellatur, " *quia* " Cretes saltando, ejus rhythmica compositione utebantur." *Terentian. M. ap. Gaisf. p.* 231.

14. Et bis totidem pedes Heteroploci Pentasyllabi numerantur. Vid. *Diomed.*

15. Ex solutione autem longæ, fiunt alii, Tetrasyllabis ἰσοδύναμοι, qui vocantur

Mesomacrus,	◡ ◡ — ◡ ◡	δολιχοσκιος.
Pariambus,	— ◡ ◡ ◡ ◡	παντολετορα.
Hegemoscolius,	◡ ◡ ◡ — ◡	περιβοητος, &c.

16. Versus est dispositorum pedum certo numero castigata connexio (*Scal.*), aut, verborum junctura, quæ per articulos, et commata, ac Rhythmos modulatur in pedes. (*Varr.*)

Appellatur Dimeter, Trimeter, Tetrameter, Pentameter, vel Hexameter, a numero pedum vel Syzygiarum.

Pars versûs, cum integræ fuerint Syzygiæ, *Colon* dicitur; cum imperfectæ, *Comma*[1].

Cum versus plenus fuerit, dicitur *Acatalectus;* si syllaba deest, *Catalecticus*[2];

Si pes deest, *Brachycatalectus;*

Si vero pes vel syllaba superabundat, *Hypercatalectus*[3], sive *Hypermetrus*[4].

Porro accidunt unicuique pedi, sublatio, quæ *Arsis* dicitur, et Positio, quæ *Thesis*[5].

Arsis, Thesisque, non syllabarum numero, sed ratione temporum pensatur: simplici ergo aut duplici, aut sescupla ratione taxatur.

Simplici, cum versus constat ex pedibus Dactylicis, vel Anapæstis; quippe Dactylus, Spondeus, et Anapæstus, sunt quatuor temporum: duplici, cum constat ex pedibus Iambicis, Trochaicis, Choriambicis, Ionicis, et Tribrachis; et sesquiplo, in Bacchio, Palimbacchio, Amphibracho, Cretico, et Pæonibus. *Vid. Mar. Victorin. ap. Gaisf. p.* 366.

De Arsi et Thesi, manat *Rhythmus.*

Rhythmus, ῥυθμος, est pedum temporumque junctura velox, divisa in Arsi et Thesi, vel, Tempus, quo syllabas metimur; *Lat.* Numerus.

Syllaba, a qua pes; et pes, a quo Syzygia; et Syzygia, a qua Comma; et Comma, a quo Colon; et Colon, a quo Versus nascitur, aliquando *Metra* vocantur. Generaliter vero

Metrum est conceptio certis ac legitimis pedibus expedita. Vel, compositio pedum, ordine quodam decurrens, modum positionis, sublationisque conservans.

Differt Metrum a Rhythmo, quod Metrum certa qualitate ac numero syllabarum temporumque finitur, certisque pedibus consistit, ac clauditur; Rhythmus autem temporum, syllabarum, pedumque congruentia in infinitum multiplicatur, ac profluit[6].

---

1. Col. Ἡφαιστε, σοὶ | δὲ χρὴ μελειν | —
Comm. εγὼ δ' ατολ|μος —
aut per singulos pedes,
Col. τισει|αν Δανα|οι εμὰ | δακρυα | —
Comm. μῆνιν α|ειδε θε|ά—

2. *Vid. Hephæst. c.* iv. *et Gaisf. Addend. in init.*

3. Potius *Hyperacatalectus. Scal.*

4. Si pes trium syllabarum sit, veluti in metris Dactylico et Anapæstico, deficiente una syllaba, dicebatur versus καταληκτικὸς εἰς δισύλλαβον, duabus vero deficientibus, καταληκτικὸς εἰς συλλαβήν.

Si tamen ejusmodi versus post metrum absolutum syllaba prægrederetur, dicebatur ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, si duabus, ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον. *Vid. Hephæst. p.* 44. *et Schol. ad p.* 24. *cum Arnaldi Annotatione.*

Si versus mensuram suo in genere usitatam exsuperat, quales sunt Trochaicus Pentameter et Dactylicus Heptameter, istiusmodi versum puto ab eodem Hephæstione pronuntiari ὑπέρμετρον. ib. p. 35.

5. *Arsis* est elatio temporis, soni, vocis; *Thesis*, depositio, et quædam contractio syllabarum. Nam in Spondeo altera longa tollitur, altera ponitur, &c. *Vict.* vel, ad pedis motum referunt, ut apud musicos.

6. Rhythmus est verborum modulata compositio, non metrica ratione, sed numero syllabarum ad judicium aurium examinata; metrum vero est ratio cum modulatione.

Rhythmus per se sine metro esse potest, sine Rhythmo metrum non potest.—Plerumque tamen casu quodam invenies etiam rationem metricam in Rhythmo, non artificii ratione servata, sed sono, et ipsa modulatione ducente. *Beda.*

Metrum circa divisionem pedum versatur; Rhythmus circa sonum; Rhythmus igitur nunquam sine Psalmate valebit; Metrum autem sine Psalmate prolatum proprietatem suam servat. *Atil. Fort.*

Translatis verbis, mensura versus non mutatur, Rhythmus mutabitur. *Scal.*

CAP. II. De Figuris, *inprimis*, Synalœpha, *et* Synæresi.

Synalœpha est cum inter duas loquelas duarum vocalium vel diphthongorum fit concursus; idque fit per Apostrophum, per Ecthlipsin, et per Crasin.

Synalœpha per Apostrophum est cum duæ partes orationis ita coeant, altera in vocalem brevem desinente, altera vero a vocali incipiente, ut vocalis una exstinguatur, et nullam prorsus formæ seu quantitatis alterius vocalis mutationem efficiat:

ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων— Il. A. 33. *pro* ἔφατο et δέ.

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. *pro* γαληνά.

" Nec tamen putaveris" (verba sunt Marii Victorini apud (Gaisf. p. 221.) " quamlibet e duabus eximi posse. Illa enim, " quæ supervenit, priorem semper excludit, non prior sequen- " tem."—In sequentibus nimirum, ac similibus, Craseos habenda est ratio. ὦ 'γαθέ. Theoc. 5. 16. *pro* ἀγαθέ.—δῆλος δέ μοι 'στι— Aj. 1242. *pro* ἐστι.—An apud Latinos hoc semper fiat, alii judicent; nam in ista lingua vocales longæ pariter ac breves, etiam diphthongi *pleræque omnes*[1], eliduntur. Sed apud Græcos nonnisi *vocales breves*, et interdum *forsan* diphthongi αι et οι, de quibus postea.

Quum *vocales breves* dico, non eas tantum volo, quæ natura et sua quodammodo potestate breves sint, sc. ε, ο, sed ancipites etiam α, ι, cum pro brevibus usurpentur. Notandum tamen de vocali ι, elisionem dativi singularis nominum imparisyllabicorum apud Scriptores Dramaticos esse *paullo rariorem.* Duo hujus elisionis exempla (Iph. A. 814. et Alcest. 1140.) notavit Porsonus, Præf. ad Hecub. p. xxii.

Neque admodum frequentia videntur apud Heroïcos hujuscemodi elisionis exempla. Occurrit dat. ἤματι quadragies sexies, ni fallor, in Iliade et Odyssea; sed *semel* tantum eliditur: nempe, ἤματ' ὀπωρινῷ— Il. Π. 385. Semel etiam in ἀστερὶ eliditur ι: ἀστέρ' ὀπωρινῷ εναλιγκιον— Il. E. 5.

Eadem vero vocalis in dativo plurali non eliditur in Scenicis Poëtis. " Alii tamen Poëtæ sæpe elidunt, ut Theognidis versu " noto, Οὔθ' ὕων ΠΑΝΤΕΣΣ' ἁνδάνει—" Vid. Porson. App. ad Toup. p. 450. et Ind. v. *Vocalem, etc.*

" Præterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, " puto, anapæstos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive " in eadem, sive in diversis vocibus." Porson. ad Med. 284.

In τι et ὅτι vocalis apud Comicos nunquam eliditur, sed hiatus libenter admittitur. Vid. eund. ad Phœn. 892. Hec. 112. Blomf. ad Sept. Th. 193.

Postremo υ[2] finalis, quamvis pro brevi habeatur, nunquam elisionem patitur.

Synalœpham per ἔκθλιψιν vel ἔκτριψιν[3] ad Linguam tan-

---

1. Recte dubitat Parrius utrum *quoi*, et *cui*, unquam elidantur.

2. Hac de vocali Parrius ita scripsit: " Infimum dignitatis gradum " tenet υ vocalis. Non obscurum tantum, sed et fœdum et impurum " ut plurimum efficit sonum, cum naribus potius quam ore proferatur. Lepide itaque Aristophanes in Pluto inducit Sycophantam " olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum senarium naribus ab- " solvit; vs. 895. " ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ.

" Ubi tamen notandum priorem cujusque pedis syllabam scribi de- " bere spiritu tenui, sequentem vero denso, ipsa id exigente rei na- " tura." Vossius. — Credibile est ipsum sonum vocalium ι et υ in caussa fuisse, cur illa in quibusdam vocibus, sc. τι, περὶ, et dat. plur. non elideretur, et υ finalis nunquam. ἔστι δὲ ἧττον τοῦ ω τὸ υ. περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πνίγεται, καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος· ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι· περὶ τοὺς ὀδόντας τε γὰρ ἡ κρότησις τοῦ πνεύματος γίνεται, μικρὸν ἀνοιγομένου τοῦ στόματος, καὶ οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. Dionys. περὶ Συνθεσ. §. 14.

3. " Ἔκθλιψις *autem, vel* ἔκτριψις, *fit, cum duæ inter se dictiones* " *dure concurrentes aliquam pluresve vocalium cum consonante dun-* " *taxat exprimunt, ut,* Multum ille et terris jactatus et alto. *Item,*

tummodo Latinam pertinere arbitror, ubi *m* cum vocali sua, ante vocalem (immo apud Ennium et Lucretium, *s*, sequente etiam consonante) exprimitur. Cujusvis generis Synalœphæ a Latinis adhibitæ exempla habes in vss. sqq.

Adde Heliconiadum comites; quorum unus Homerus
Sceptra potitus, eadem aliis sopitus quiete est.
Lucret. III. 1050.

Synalœpha per Crasin fit inter duas quasvis vocales vel diphthongos, alteram in fine vocis, alteram in initio sequentis, ita ut in unam syllabam coëant, quæ non longa esse non potest: e. g. μεντἂν pro μεντοι αν, ἤτἆρα pro ητοι αρα, ἀνὴρ, *Attice*, pro ὁ ανηρ, κ.λ. ἢ εἰσοκεν ἀμφὶ πυλησι—Il. E. 466. quasi, ἤσοκεν. τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς οὐδενός. Soph. Antig. 465. qs. ἐγὢκ. Et sæpissime η ante ου, ἢ οὐχ ἅλις, ὅττι—Il. E. 349. Crasis hæc sæpissime evenit καὶ præcedente: sed "iota nunquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum diphthongo crasin efficit, ut in κᾆτα pro καὶ εἶτα. Hoc post alios monuit Dawesius." *Porsonus Præf. p.* 4.

Huc referri possunt multa eorum, quæ in diversis Sectionis secundæ locis congesserat Morellus, exemplorum. ὡς το μεν ὤρνες εχοντι—Theoc. 8. 70. ἄδιον εν τὤντρῳ—ib. 11. 44. κἀμοι τ' αρωγα—Soph. El. 463. και τἄργα τἄμα—ib. 625. Huc etiam referenda videntur, πανσαίσχυλε. Ran. 867. (843. Br.) εἶναι 'γγελος. Av. 1340. κολασαι 'ξεστι. Nub. 7. γημαι 'πῆρε. ib. 42. Huc pertinent ὦ 'γαθε, ἀρετη 'στι, aliaque ibi congesta; huc denique, si locus omni vitio careat, ειλαπινη, 'ε γαμος.

Συνεκφώνησις, ἤτοι Συνίζησίς ἐστιν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μεταξὺ μὴ ἔχουσαι, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Dicitur etiam *Synæresis*; et est duarum syllabarum in eadem voce in unam contractio. Usitatissima Synæresis est, ubi ante vocalem longam brevis quasi extruditur, sicut χρυσέῳ ἀνὰ σκηπτρῳ, pronuntiand. χρυσῳ,—δενδρεῳ ἐφεζομενοι, qs. δενδρῳ,—θεοι, qs. θοι,—θεους, qs. θους.—In Æsch. Sept. Th. 575. recte monet Porsonus 'Αμφιαρέω esse quadrisyllabum, qs. 'Αμφιάρω.

Notabile est exemplum hujus figuræ Od. α. 183.

πλέων ἐπὶ[1] οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

Item, ξ. 94. οὔποθ' ἐν ἱερεύουσ' ἱερήϊον,—quasi scriptum esset, πλων, ἱρευουσ'.

Animadvertet vero lector *paucissima* reperiri exempla (nullum forsan apud probatos Scriptores) ubi altera duarum *brevium* syllabarum ita extrudatur, ut syllaba brevis maneat. Haud rara sunt, ubi duæ breves in unam ita coëant, ut syllaba evadat longa. Sed de his figuris omnino consulas velim Gaisford. et Scriptores ab eo citt. ad Hephæst. pp. 220—2. Porsonum ad Orest. 393. item Censur. Litterar. (*Edinburgh Review*) T. xix. pp. 489, 490.

Diæresis, (sive Diazeuxis,) est ubi ex una syllaba dissecta fiunt duæ. Ἕκτωρ δε Πριαμοιο παϊς— Il. Γ. 314.

—εστησαν εΰδμητον περι βωμον. Il. A. 448.

της εχθῆς ταυτης πυρκαϊῆς ετυχον. Ep. l. 3.

Tmesis est vocis compositæ sectio, una dictione vel pluribus interjectis, —κατα γαῖα καλυψε. Il. Ξ. 114.

—απο μεν φιλα είματα δυσω. Il. B. 261.

Cæsura syllabam brevem in fine dictionis, et initio pedis, extendit[2]; eaque fit apud Græcos post singulos pedes Hexametri. οἱ δε μεγα ιαχοντες— Il. Ξ. 421.

στευται γαρ τι επος ερεειν— Il. Γ. 83.

εκπερσαι Πριαμοιο πολιν, ευ— Il. A. 19.

—αμφηρεφεα τε φαρετρην. Ib. 45.

—ου με μαλα ρεα. Il. Y. 102.

Sed de hujuscemodi sive consuetudine, sive licentia, plenius tractabimus infra Cap. IV. §. 3.

" Circumdat nequicquam humeris, et inutile ferrum." *Marius Victorin. ap. Gaisf. p.* 221.

Monitos autem velim tirones, consonantem *m*, in fine verbi, sæpe ante vocalem in verbo sequente, non elidi in Poëtis antiquis sed syllabam brevem efficere:

Insignita fere tum millia militūm octo. Ennius, Annal. L. X.

Corporūm augebit numerum, summamque sequetur. Lucret. i. 437. (Sed hic Wakefieldus, sex Codd. MSS. auctoritate fretus, imprimi curavit, *Corporis*.)

Sed dūm abest, quod avemus, id exsuperare videtur. ib. iii. 1095.

"*Interdum m, si non absorbetur, propter Cæsuram producitur.*" Drakenborch. ad Sil. Ital. i. 109.

O me felicēm! O nox mihi candida— Propert. l. 2. El. 12.

Et tantum venerata virūm, hunc sedula curet. Tibull. l. 1. El. 5. Vid. not. Broukhusii.

Hæc me submonuit Parrius, qui subjecit etiam "Harium docere monosyllaba quævis, ea præsertim quæ sint frequentioris in sermone usûs pro libitu correpta esse a Plauto et Terentio. Inter ea monosyllaba ponit sequentia, *cum, dum, hem, jam, nam, rem, quum, quem, quam.*" Vid. Har. de Metr. Com. p. 60.

1. Lectio vulgaris fuit πλέων οἴν. π. omissa præpositione; quæ si vera esset, versus evaderet ἀκέφαλος, et numeri ejus per *ictûs metrici* vim explicandi. Sed de hac potestate dicetur infra.

2. Causa est, quia mora in illa syllaba quædam fit, unde *Mansio* vocatur; et quia *ictus pronunciationis*, ut quidam loquuntur, in hanc versus partem cadit.

Cæsura, τομη, est, cum post pedem superest syllaba, quæ finit dictionem. *Voss.*

Τομη autem, non illa, quæ Cæsura Latinis dicitur, sed pars integri versus solemniori Cæsura comprehensa.

Cæsura locum habet in tantum non omnibus metris, excipias Anapæstos, et similes versus, qui libenter cæsura carent; nam e contrario amant dissolutos pedes; *i. e.* singulis vocibus constantes; Cæsura autem et pedes et voces implicat. *Crit. Vann.*

Versus Cæsura carentes admittit *Æschylus* sæpe; *Sophocles* et *Euripides*, parcius longe; *Aristophanes* aliquando.

In Iambico vero Cæsura nunquam aliquid operari potest ad producendam syllabam.

CAP. III. De Diphthongis AI et OI.

DE Diphthongis αι et οι elisis magna controversia est[1]. Me judice, sic se res habet. Αι eliditur etiam ante vocalem brevem sæpius apud Homerum; et οι *forsan* in μοι et τοι: perpauca tamen sunt istiusmodi elisionis exempla. Inter illa vero citandus est vs. Il. N. 481. δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε—

Hactenus me habet adsentientem Heynius, in Excurs. I. ad Il. P.—Quod vero dicit, "De tragicis nos non agimus, in quibus, saltem in melicis, easdem (elisiones) tolerandas esse, inter viros doctos convenit; v. c. ad Eurip. Supp. 786." festinantius dicit Vir eximius. Heathius quidem "accipit μ' pro μοι: quod, ut et σ' pro σοι, in melicis *si* concedi potest; in iambis Tragicis, opinor, non potest." Verba sunt Marklandi, qui de Heathii sententia videtur jure dubitare.

Quod ad usum Atticorum adtinet, neque Tragici neque veteris Comœdiæ poëtæ diphthongos elidi patiebantur; sed Crasin, præcipue ubi καὶ antecederet, fieri volebant, ut, κεἰς, μέντ' ἄν, κ. τ. λ. Vid. Pors. ad Med. 863.—Sic in Aristoph. Ran. 509. περιόψομ' ἀπελθοντ'—Apud *mediæ* Comœdiæ poëtas elisio fiebat *aliquando*. Alexis ap. Ath. p. 386. b.

οὐκ οἶομ', οὐδ' ἀλλ' οὐδὲν ὧν σὺ νῦν ποιεῖς.

Sed multo magis licentiæ sibi indulserunt *novæ* Comœdiæ Scriptores. Menand. fr. 294. ὁ δέ μ' ἠκολούθησεν— μ' pro μοι. Vid. Bentl. p. 124.—Idem ap. Plutarch. T. ii. p. 25. A.

καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός.

1. "Diphthongos αι et οι nonnunquam ante consonantem corripi existimarunt viri primarii, Salmasius ad Aram Dosiadæ, p. 242. et Casaubonus, Lect. Theocr. c. xviii. quos plene et certissime refutat Bentleius in nota ad Callimachi Hymn. in Jovem v. 87. Tom. ii. p. 5. ed. Ernesti." Gaisf. p. 220.

Idem apud eund. T. ii. p. 100. E. 471. B.

γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί.
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός[1].

Idem ap. Athen. p. 549. a.

ἐσθίοντα, καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Ibid. p. 511. a. —φιλόμουσον εἶν' αὐτὸν πάνυ,
ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' ἀεί.

Sunt nimirum apud Tragicos et Aristophanem loca, quæ modo dictis contraria videantur: facili tamen pleraque labore emendanda.

ἀπολοῦντ' ἄρ' αὐθ' οἱ θέντες.— Nub. 1181. Br.

Sed habet Cod. Ravenn. ἀπολοῦσ' ἄρ' αὐθ' οἱ θέντες.— Verum prope viderat Brunckius, quem ideo merita laude prosequitur Hermannus.

ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι. Heracl. 689.

correxit Elmsleius, ἀλλ' οὖν μαχοῦμαι γ' ἀρ.—Vir idem doctiss. in vs. 335. pro μνημονεύσεθ' ἡ χάρις, conjectavit μνημονευσεται χαρις, aut etiam, μνημόνευτος ἡ χάρις.

In Iph. Aul. vs. 726. ediderat Marklandus (in *priore* Edit.) τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμ' ἐκ σέθεν. In quem loc. ita animadvertit Porsonus, (edit. *posteriore*) "recte ex MSS. inse-"ruit ἐκ Marklandus, rectius facturus, si excudi curasset εἴθισ-"μαι 'κ σέθεν." In Philoct. 1071. B. legitur, λειφθήσομ' ἤδη, κ. λ. cujus vice forsan legendum, λειφθήσομαι δή[2], κ. λ.

Locus in hac re difficillimus est Iph. Aul. vs. 1141. πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν.

Nullum hic remedium adferunt aut Codd. aut Editores. Parrius noster erudite, sed dubitanter, pro πεπυσμ', conjicit πέποιθ'. Versus etiam sequentes egent medicina, nisi sint per Crasin explicandi: scil. ejusd. dramatis, 407.

"ξυνσωφρονεῖν σοι βουλομ', ἀλλ' οὐ ξυννοσεῖν.
προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος. Iph. T. 679.

Hic subjungere libet præclaram Knightii de syllaba OI apud Homerum observationem; de qua etiam Parrius me commonuit. "Syllaba OI in Homericis non interpolatis, semper et ubi-"que longa est: at OIO in secundo casu nusquam occurrit, "nisi ubi penultima primum in pede locum obtinet, et ultima "tam positione quam natura brevis est; unde constare puto "penultimam eam natura quoque brevem, tono tantum et im-"petu pronunciandi, certis locis toties productam esse; atque "ideo aliam habuisse formam in sermone antiquo. Rarissime "seriores, etiam Alexandrini, hanc terminationem admittunt "ubi ultima syllaba positione longa fit: Apollonius tamen Rho-"dius Λυκοόργοιο θρασὺς υἱὸς habet; et alia fortasse exempla "sedulo quærenti eruere liceret. Arg. B. 118." Prolegom. in Carm. Homerica, Londini 1808, pp. 99, 100.

Talia exempla et in Apollonio et quam plurimis Græcis poëtis idem amicus frustra quæsivit[3]. Credit porro genitivos in AO eadem teneri lege, qua genitivi in OIO desinentes. Statuit etiam vocales longas et diphthongos, quæcumque ι paragogicum in pronominibus Atticis immediate præcedant, apud Aristophanem semper *breves* evadere. Ipsum tamen ι semper producitur.

ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιῒ τοιουτοιῒ. Lysist. 1087. B.
a. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; b. τουτῳΐ. Plut. 44.
ἀλλ' αὑταιῒ σπονδαὶ τριακοντούτιδες. Acharn. 194.

Vid. ejusdem fabulæ vss. 483, 1056.

1. In Choliambis Phœnicis *Colophonii* (Athen. p. 360. ap. Gaisf. p. 255.) ita legitur:

νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν' ἐπαιτούσῃ.

2. Wakefield. et Both. etiam hanc conjecturam fecerunt, ut me certiorem fecit Parrius.

3. Exstat vero exemplum, idque, opinor, indubiæ auctoritatis, in Poëta omnium antiquissimo:

οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο. Il. I. 126, 268.

CAP. IV.

De Poetica, quæ vocatur, Licentia. *Item*, De Hiatu, Ictu Metrico, *et* Cæsura.

Recte profecto Morellus appellat Systolen et Diastolen *figmenta Grammaticorum*[1]. Plenius vero in eandem rem locutus est Iani, cujus observationes lectu dignissimas tironibus inprimis commendabo.

"Non repetimus omnia, quæ de figuris quibusdam præcepe-"runt Grammatici: nam non videntur necessaria. Quam di-"cunt *aphæresin*, (*ponere*, pro *deponere*, *linquere* pro *relinquere*) "*apocopen*, (*nostin*, *peculi*,) atque *Syncopen*, (*clamarunt*, *Deûm*) "eæ igitur figuræ non magis in prosa quam in versibus occur-"runt. Et quod ad aphæresin attinet, multa ad eam referuntur, "quæ non eo pertinent. Præterea excogitaverunt *Systolen et* "*Diastolen*. Illa aiunt syllabam longam corripi, hac brevem "produci. Quod dum dicunt, nihil dicunt, aut potius ipsi "evertunt præcepta a se data. Tirones igitur hæc notent: "*Licentiam*, quam illi appellant, *poëticam* esse nullam, eumque, "qui aliam syllabis quantitatem tribuat, quam boni auctores "fecerunt, peccare et dignum esse vituperatione gravi: nil illum "juvare verba, *Systolen* et *Diastolen*. Verum est, occurrunt "apud priscos auctores syllabæ, aliter usurpata quantitate, quam "plerumque fieri solet, aut præcepta Grammaticorum jubent.

1. *Systolen*, quæ longam corripit, et *Diastolen*, quæ brevem producit, cæteraque Grammaticorum figmenta, quasi nullis legibus constricti essent Poetæ, nihil moror. Tum quia errata editionum pro licentia, quam appellant, poetica haud raro deputantur; tum quia breves syllabæ, non omnes, neque omni in positu, sed certa quadam ac constanti ratione, fiant productæ.

—λελογκασιν ισα θεοισιν. Od. λ. 303.—Westm. Gr. &c.

proculdubio legendum,—λελογκασ' ισα—

αλλα βουλεσθε. Od. π. 387. ib.—MS. βολεσθε, f. ab obsoleto βουλω, vel βολω, unde *Lat.* volo. Vid. Clark. in loc.

—δεκα δωρα δωσω. Ep. 1. 7. 1. δοσω, Autor enim fortasse sibi licentiam dari putavit usurpandi το δοω pro δωω, ut πομα pro πῶμα, δομα pro δῶμα.

'Εκτορ, υἱὲ Πριαμοιο—Il. A. 200. Gr. Thomps.—Sed diphthongus υἱ corripitur ante vocalem, sicuti in Il. Z. 130. P. 575.

ει δέ κεν οικαδ' ἱκωμαι φιλην—Il. I. 414. ubi Morellus conj. ἵκοιμι, Bentleius legend. existimavit ἐμήν, Heyn. ἰὼν pro φίλην. Vid. Exc. i. ad Il. P. et Obss. ad l. c.

Amm. in Epig. (*Anal.* ii. 338.) exemplum dedit vocalis ante σμ correptæ. ὠκιμον, ἡδυοσμον. Sed nullus idoneæ fidei scriptor tali licentiæ viam munivit. Obstare quidem videntur duo apud Sophoclem exempla, scil. Trach. 292.

τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένῃ λογῳ.

Toupii conjecturam, τὰ δὲ, probavit Porsonus et adoptavit Erdfurtius. In Electræ vs. 21. nullus dubitat Gaisfordus quin rem acu tetigerit Hotchkisius, —ὡς ἐνταῦθ', ἵνα

οὐκ ἔστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

Aliud est exemplum vocalis ante σμ correptæ apud Sosipatrum in Athenæo, Schweigh. p. 378. a.

φανήσεται τὸ πρᾶγμα. τρεῖς ἡμεῖς ἔσμεν
μόνον ἔτι λοιποὶ, κ. λ.

Sed optime dudum correxerat Casaubonus; ——τρεῖς ἡμεῖς μόνοι ἐσμὲν ἔτι λοιποί.

Homerica verba Αἰγυπτίας, 'Ηλεκτρύωνος, 'Ιστίαιαν, intacta præterit Vir summus Gaisfordus, qui omnino videndus, pp. 208—219. Mihi tamen videtur Anomalias istius generis propter Synizesin, vel Synæresin, posse explicari.

"Hoc ubi hi observarunt, statim hoc fieri per *Systolen* et *Diastolen* clamaverunt. Immo cogitare debebant, ancipitem fuisse quantitatem quarundam syllabarum, quas cur breves aut longas tantum esse docuerunt, cum contraria exempla exstent? Debebant secum considerare, non temere hoc egisse veteres poëtas, sed usos fuisse ea licentia, quam pronuntiandi ratio, quam aurium judicium cum suaderet, tum permitteret. Hæ vero figuræ quam ridiculæ excogitatæ sint, nonne vel hinc intelligitur, quia, si earum usus obtineret, omnis res metrica everteretur, atque omnino certa ratio pronuntiandarum syllabarum ratio priscis Romanis denegaretur? *Quæ rarius fiunt, ea ideo non fiunt contra leges et præcepta.*" Art. Poët. Latin. Prolegom. p. 53.

Quas igitur Anomalias apud Scriptores probos repertas Grammatici e mera Poëtarum licentia et arbitrio temerario profectas crediderint, eas omnes certa quadam ratione moderatas et lege restrictas esse nemo in his litteris paullo provectior hodie dubitabit. Reperiuntur nimirum pars maxima earum apud Homerum; et cum respicimus tum ætatem poëtæ, tum caliginem pene Cimmeriam in qua Orthographia ejus obvolvatur, quantis porro et Scribarum erroribus et Interpretum assultibus liber per tot sæcula labens fuerit impetitus, gratulandum nobismet videtur tot exempla, a communi Poëtarum usu diversa, ratis quibusdam principiis explanari posse, potius quam dolendum restare adhuc perpauca, in quibus enodandis frustra elaborandum sit. "Neque enim exspectare fas est ut librarii aliique, qui loca innumera contra pervulgatas regulas vitiaverint, adversus latentes ac reconditas nulla peccata admiserint. Et profecto si quis hic sit admirationi locus, in eo potissimum videtur esse, quod ab integra proprietatum quas diximus constantia non amplius sit discessum." *Dawes. Misc. Crit.* p. 140.

§. 1. *Hiatus. — Digamma.*

Jam antea vidimus, si vocalis brevis dictionem claudat, cum dictio proxime sequens a vocali seu diphthongo incipiat, priorem illam vocalem vim suam omnem et pene sonum amittere. Quum hoc non fiat, sed e contrario duæ vocales in diversis verbis concurrant, fit *hiatus*, non auribus modo ingratus, verum etiam a Græcæ linguæ usu fere semper[1] abhorrens.—Sunt tamen apud Homerum innumera exempla, in quibus hujuscemodi hiatus appareant. Sumamus ea, quæ in L primis versibus primæ Iliadis occursant: *αὐτοὺς δὲ ἑλώρια.* vs. 4. *Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ.* 7. *Ἀγαμέμνονι ἥνδανε.* 24. *ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ.* 30. *Ἀπόλλωνι ἄνακτι.* 36. *Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.* *bis.* 38. *νυκτὶ ἐοικώς.* 47. Cum hoc Bentleio observatum esset, sagacissimo Viro in mentem venit in his et talibus exemplis voci, quæ vocalem non elisam sequeretur, præfixam olim fuisse consonam, aut quod consonæ vice fungeretur. Hæc autem consona cito ei visa est *Æolicum digamma*. De *re* quidem cum Bentleio consensit Dawesius, sed de *nomine* disputavit; *Ionicum vau*, non *Æolicum digamma*, appellans. Veruntamen Bentleius et de *re* et *nomine* universos fere in orbe litterato secum conspirantes habet.

Restat, ut nonnulla ad illustranda et fusius exponenda, quæ breviter monuimus, ex Heynio atque etiam Dawesio adjiciamus; hoc tantum præmisso; qui plura de *hiatu* discere, aut consuetudinem Poëtarum, inprimis Epicorum, per diversa sæcula persequi velit, illum oportere et legere et relegere Hermanni *de Ætate Scriptoris Argonauticorum Dissertationem*.

"Fuisse igitur *antiquioribus Græcis certarum vocum* a vocali incipientium *pronuntiationem* aliquam quæ etiam *in mediis* vocibus inter duas vocales locum habuit, dubitari nequit; fuisse eam *genus adspirationis*, a spiritu aspero diversum, in carmine autem *locum et usum consonæ* tenuisse, liquido constat. Æolibus illa vulgo tribuitur, et *digamma Æolicum* appellatur.

1. Consulas tamen Northmori, V. Doctiss. Exc. V. ad Tryphiodorum, *De Hiatu in medio Versu.*

"Quo sono veteres Græci adspirationem illam enuntiarint, nemo pro certo dixerit, creditur tamen ea sono labiali propior fuisse, quia in Latino sermone per V reddita est; a Doribus, inprimis a Lacedæmoniis, per Β: etiam per Υ. Transiit quoque in Γ, quod qua ratione factum sit, ignoro. Comparari a recentioribus solet digammi pronuntiatio cum sono Britannorum in *one* aut in vocibus a W incipientibus. Verum in linguis, quæ usu populorum frequentari desierunt, de pronuntiatione aliquid tuto statui ac decerni posse, nondum mihi persuadere potui." Excurs. I. ad Il. T.—Tom. vii. pp. 709, 10.

"*Usum* itaque *digammi in Homericis* aliquem fuisse, dubitari nequit; et si Homerum appellare placet Poëtam Ionicum, Iones antiquiores digammum usu frequentasse credere licet. Mature tamen digammi usum inter poëtas, qui hexametro utebantur, exolevisse, ex eo apparet, quod in versibus a rhapsodis in Homerica carmina illatis digammi neglectus in oculos incurrit, et haud raro interpolatio ex eo ipso neglectu arguitur. Neque ea res mirationem facere potest, quod, cultu sermonis politiore succedente, pronuntiatio, etiam inter Iones, fuit mutata.

"A neglectu, quem jam inter Iones aliquantum progressum esse apparet, serius ad ignorationem adductus est usus digammi. Desuevisse autem prorsus homines usui suspicor Athenis, idque jam tum, cum Homerica primo collecta litteris perscribi cœpissent; Athenis, inquam, in qua urbe pronuntiatio omnino a molliore spiritu recessit, in plerisque spiritum asperum substituit, cujus quoque signum H Athenis inventum et frequentatum esse suspicor. Perscripta autem litteris primum Athenis sub Solonis tempora esse carmina Homerica, probabile fit ex iis ipsis locis, quæ cum alii, tum doctiss. Wolfius in Prolegomenis congesserunt. Alphabeto nondum absoluto et integro primam descriptionem factam esse, antiquitas ipsa satis arguit." ibid. pp. 715, 16.

"Observatione itaque diligentiore explorata haberi possunt hæc duo: ab Homerico sermone recessisse sequiores poëtas, qui quidem hexametro uterentur, omnes in usus digammi constantia; esse servatum hiatum in aliis, in aliis vocibus caveri solitum; natasque hinc esse varias observationes prosodicas, in Homero haud obvias, nisi ubi ille interpolatione est contaminatus." ibid. p. 717.

"Usum digammi in Homerica lectione constituenda ex effato Bentleii primo intellexere viri docti. Vir hic sagacissimi ingenii rem perspectam habuit; dum tamen vixit, raro, quantum mihi quidem liquet, hujus observationis mentionem fecit, nec nisi obiter[2]. Dolendum est, eum rixis theologorum et certaminibus æmulorum abstrahi se passum esse ab utilioribus cœptis absolvendis. Riserunt invidi etiam hoc ipsum summi ingenii acumen[3]; communicasse tamen suam animadversionem vi-

2. "Nota ad Horat. Carm. 1. 23. (a Clarkio laudata) de *sylva* ex *ὕλη, υλϝη*, omnino de Æolica dialecto memorat; non de Homero. At locus est in Notis ad Miltonum, *Paradise Lost* iv. 287. '*But this question ask'd puts me in doubt. Homer:* Thou seemed'st a wise man formerly, *νῦν δ' ἄφρονι φωτὶ Ϝέοικας.*' Laudat memoriter; in Homero Od. ζ. 187. est *οὔτ' ἄ.* Hoc primum repperi vestigium animadversionis Bentleianæ de usu digammi in Homero."

Sed quamvis in scriptis, se vivo, editis perpauca de digammi historia et usu tradiderit Bentleius, exemplar tamen Homeri (edit. H. Steph.) manu ejus adscriptum, et in Bibliotheca Coll. S. S. Trinitatis apud Cantabrigienses adservatum omnia fere ad hanc quæstionem pertinentia pro exploratis eum habuisse ostendit. Hujus exemplaris usus Heynio est humanissime concessus; unde, "si quam lucem quæstioni attulisse videri possit, debere se eam Bentleio profitetur;" et, "si qua sit utilitas digammi in re critica Homericorum carminum, inventi laudem R. Bentleio deberi." *De Subsidiis Editionis*, T. iii. p. xciv, v. Vid. etiam *Præfat.* p. xv.

3. "Nota est Popii cavillatio in versibus:

"*Roman and Greek Grammarians, know your better,*
"*Author of something yet more great than Letter,*
"*While tow'ring o'er your Alphabet, like Saul,*
"*Stands our Digamma, and o'ertops them all.*

"(Sunt

" detur cum amicis; passim enim ejus fit mentio. Neglexerunt " tamen inventum editores Homeri; a Clarkio uno tantum loco " ad Il. Π. 172. Bentleianæ observationis mentionem memini " factam, ubi de ἤνασσε dubitatur. Vid. Obss. ad e. l. Ernesti " vero ea addit, quæ ei excidisse nolim[1], una cum iis quæ ad " vs. 371. adscripsit. Quominus invento Bentleiano honos suus " constaret, obfuisse suspicor Dawesii ingenium mirum in mo- " dum eo abutentis in Miscellaneis Criticis et ad edicta arbitra- " ria digammi usum avocantis, iniquitate quoque sua in ipsum " Bentleium animos virorum doctorum abalienantis; qua de re " subscribimus judicio V. C. Richardi Payne Knight p. 34. sq." ibid. pp. 721, 2.

" Finge nunc primo," inquit Dawesius, " vocem a consonante " inchoari, cujus prima syllaba sit brevis, secunda longa; postu- " lant metri heroici leges ut hujusmodi vocem nulla usquam " præcedat, nisi quæ in vocalem brevem exeat. Hinc colligo " omnia istius quantitatis verba, quæ hodie a vocali inchoata vel " vocali brevi vel ν paragogico tantum non ubique subjiciuntur, " a consonante olim perpetuo inchoari solita. Atque iis proinde " præficiendam esse consonantem sive adspirationem *Vau* non " immerito videmur statuere. Hujusmodi sunt inter alia ἀναξ, " ἑκαστος, ἐκηλος, ἑκων, ἑλισσω, ἑλωρ, ἐοικα, ἐοργα." Misc. Crit. p. 140.

Pergit Vir Doctiss. sed non semper æquus aliorum laudis æstimator τοῦ, ἀναξ, situm per totam Iliadem repræsentare. Habet vero Heynius "*Recensum omnium vocum, quæ in Homero* " *digamma sibi præfixum habuisse videantur.*" Tom. vii. pp. 730, *sqq*. Qui igitur ampliorem rei hujusce notitiam desiderat, ei auctor sum ut Heynii labores pensiculatius examinet[2].

§. 2. *Accentus,* aut potius, *Ictus Metricus. Arsis et Thesis.*

Jam vero aliud, quod vocatur, licentiæ genus an ad certam aliquam et definitam legem redigi possit, videamus. De iis salebris loquor, quæ ad *Diastolen* vulgo referuntur, et in quibus expediendis Morellus, etiam Clarkii et Dawesii ope, fere semper frustra laboraverit.

Sed priusquam istis salebris implicemur, necessarium omnino videtur ut nonnulla de Ictu Metrico e viris in hac scientia excolenda præclaris in medium proferamus. "*Ictus,*" inquit Bentleius, " *Percussio* dicitur; quia tibicen, dum rhythmum et " tempus moderabatur, ter in Trimetro, quater in Tetrametro, " solum pede feriebat. Ἄρσις autem sive *elevatio* appellatur; " quod in iisdem syllabis, quibus Tibicen *pedem* accommodabat, " Actor *vocem* acuebat et tollebat. In *Thesi* autem sunt ceteræ " syllabæ, quæ Ictu destitutæ minus idcirco audiuntur." De Metris Terentianis.

Dignæ sunt, quæ a viris doctis expendantur Fosteri[3] observationes de vocibus ἄρσις et *ictus accentuum* a Bentleio et Dawesio sæpe usurpatis.

Fosterus, fretus auctoritate Marii Victorini et Diomedis, docet *pedem dictum esse, sive quia pars mensuræ, et modus quidam similiter pes vocetur, sive quia in percussione metrica pedis pulsus ponatur tollaturque:* (M. Victorin. p. 2486.) *Pedis autem sublationem ac positionem duarum aut trium ampliusve syllabarum spatio comprehensam esse: pedem porro esse poëticæ dictionis duarum ampliusve syllabarum cum certa temporum observatione modum, qui recipiat ἄρσιν et θέσιν,* i. e. *qui incipiat a sublatione et finiatur positione:* (Diomed. p. 471.) Marium denique Victorinum, cum ἄρσιν et θέσιν metricas explicaret, dicere *in iambo unius temporis ἄρσιν* et *δίσημον θέσιν comparari.* Ex hisce Victorini verbis colligit ad priores syllabas pedum ἄρσιν plerumque pertinere, neque minus primæ syllabæ iambi quæ brevis sit, quam primæ trochæi quæ longa sit, posse convenire. Bentleium vir doctissimus credit longa quantitate syllabarum esse deceptum; et Dawesium opinatur erravisse, cum diceret *in ipsis iambo et trochæo, cum illum syllabæ brevi longa, hunc longæ brevis subjecta constitueret, postulare rei musicæ necessitatem, ut accentum longæ sedes determinaret.* (Dawes. p. 188, 189. *Ed.* 2.) Hanc Dawesii opinionem Fosterus contendit antiquorum scriptorum sententiis repugnare, neque ullum habere fundamentum in illa ipsa soni natura, cujus ad necessitatem Dawesius verbis disertis provocasset.

Ictus metrici, ut Fostero videtur, a metricis scriptoribus ad ἄρσιν et θέσιν explicandas plerumque adhibentur, et duabus de caussis a Bentleio et Dawesio minus recte dicuntur " ictus ac- " centuum." Arseos et theseos metricæ longe alia est ratio atque ea, quæ ad arsin et thesin in accentu vel tono designando positas pertinet; unde fit ut regulæ earum valde sint inter se diversæ. Metrica in arsi pedis aut manûs sublatio fuit; vocis, uti Fosterus putavit, non item. Aliter quidem visum est Bentleio, qui vocem etiam putavit aliquo modo solere attolli. Nec diffitendum est loca in antiquis grammaticis reperiri nonnulla, quæ isti opinioni favere videantur. Vox autem, si revera sublata fuerit, ita tamen id factum est ut tonum sive, syllabicum, quod aiunt, accentum non labefactaret. Aliter enim accentus versuum a prosaico accentu esset diversus, siquidem in versu arsis sæpe cadet in illam syllabam, quæ in prosa oratione thesin recipit. " Id Latinis Comicis," inquit Bentleius, " magnopere " cavendum erat, ne contra Linguæ Latinæ genium ictus seu " accentus in quoque versu syllabas verborum ultimas occu- " parent." E contrario Fosterus contendit, in locis quamplurimis ἄρσιν Bentleianam, non modo in *præ*-antepenultimas syllabas (id quod in Accentuum positione, cum Græca tum Latina, nunquam fieri potuisset) verum etiam in ultimas cadere.

" (Sunt videndi versus in Dunciad, iv. 215—218.) Popii iniquitatem " notat *Foster* in *Essay on Accent and Quantity*, p. 133. qui idem " agnoscit inventi præclarum ad Homerum usum. V. ib. p. 384."

1. " Ait ille ***novam istam sapientiam grammaticam non magis sibi*** " ***placere, quam Dorvillio*** ad Chariton. p. 202. ***ejusque judicium se*** " ***probare***. Disputat Dorvill. adversus Dawesium. De Bentleio tamen " idem aliter statuerat in Vanno Critica p. 395. tredecim ante annos " edita; ubi ex una Bentleii pagina, ait, plus discere licere, quam ex " omni charta, quam unquam Pavius commaculavit et disperdidit."

2. " Insignis est locus in Grammaticis Institutionibus Constantini " Lascaris, dignissimus ille quidem qui Dawesii fautoribus diligen- " tissime legatur. Ἔτι εὕρηται τούτοις προστιθέμενον F δίγαμμα Αἰολικὸν " ἐν ἐπιγράμμασι παλαιοῖς· τοῦτο δὲ ἦν, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς " ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱστοριῶν, οὐ συλλαβῇ, ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένη " διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μίαν ὀρθὴν, ἐπιζευγνυμένη οὕτω, F. ἐχρῶντο δὲ οἱ " Αἰολεῖς ἐν ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν. οἷον, Fελένη, Fάναξ, " Fανήρ, Fοῖκος. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ ρ συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς " β, τ, ἢ δ, ἢ κ, ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ὡς γέγραπται ἐν τῷ Αἰολικῷ " ἰδιώματι· οἷον, βρήτωρ, ἀντὶ ῥήτωρ· βρυτὴρ, ἀντὶ ῥυτὴρ· βρόδος, ἀντὶ ῥόδος· " βράκος, ἀντὶ ῥάκος. Ἅπαξ δὲ Ἀλκαῖος Fρήξεις ἀντὶ ῥήξεις εἶπεν, ὥς φησι " Τρύφων ὁ γραμματικὸς, ὃς καὶ Ἴωνας, καὶ Δωριεῖς, καὶ Λάκωνας, καὶ Βοιωτοὺς " αὐτῷ χρῆσθαι φησιν. ἀντ' αὐτοῦ δε ἡμεῖς δασείᾳ ἢ ψιλῇ χρώμεθα. Lascar. " Grammat. Institut. p. 201. *Venet*. 1550.

" Quod de Doriensibus et Bœotis Trypho ait, id certe quidem " efficit ut in Pindari carminibus Digamma inveniri posse existime- " mus. De Atticis autem poëtis nihil istiusmodi Trypho docet. " Nimirum Attica dialectus cum ad maturitatem quandam perducta " esset, teretes et religiosæ Atheniensium aures ipsum sonum, qui " priscis Græcis valde familiaris esset, magno cum fastidio respuere " debebant. Hac de caussa Dawesium errasse opinor, quod in Græcis " et tragœdiis et comœdiis digamma locum habuisse crediderit." *Parr.*

Illud etiam, quod de digammo præfixo voci a ρ incipienti dicit Trypho, mire quodammodo confirmatur antiquissima illa inscriptione Eliaca a Gellio nostrate e Peloponneso huc adducta, et a Knightio, antiquarum eodem litterarum et artium studiosissimo, pervulgata. Perspicue ibi scriptum FPATPA pro ῬΗΤΡΗ, quod verbum apud Homerum ἅπαξ λέγεται, sc. Odyss. ξ. 393, usurpat autem Xenoph. Anab. l. vi. vers. fin.—Vid. Mus. Crit. Tom. i. p. 536.

3. Hanc Fosteri cum Bentleio controversiam in memoriam mihi revocavit, et loca huc spectantia, sive in textu sive in notis, communicavit vetus noster atque eruditus amicus Parrius.

Quod ad me attinet, cum controversias Virorum doctorum de rebus his subtilibus perlego, in animum revocare soleo quæ, de Bentleio loquens, apposite dicit Hermannus. " Atqui jam pridem docuerat " Bentleius, quomodo legere versus oportet: quem qui sequerentur, " non erat hercle opus, ut omnes aliqui Bentleii essent: id erat opus, " ut aures haberent. Verum has non *Grammaticorum præceptis* eru- " diri, sed *poëtarum lectione* excoli conveniebat." De Metris, p. 142.

Quis igitúr relictus est objurgandi locus?
Quam ut óbsequatur gnato. quapropter? rogas?

Addit Bentleius, "totum hoc, quod de ictu in ultimis syllabis "cautum fuisse dixisset, de secunda tantum Trimetri dipodia "capiendum." At ne sic quidem Fostero Bentleius satisfecit, cum Bentleius ipse, etiam secunda dipodia, ἄρσιν syllabæ verbi ultimæ subjunxisset:

Persuásit, nox, amór, *vinum, adolescentia.* (Vid. Foster. p. 311.) Sunt fortasse qui dicant, etsi Bentleius posteriori syllabæ singuli pedis arsin datam esse velit, esse tamen eam in priori parte dipodiæ. Hoc autem posito, aliud est, in quo Bentleius erravit. *Arsin* Bentleius docet signari pede Musici solum pulsantis, eaque de caussa, *ictum, percussionem, arsin* et *elevationem* verba esse synonyma. Victorino autem si credendum est, *arsis est sublatio pedis sine sono, et thesis*[1] *positio pedis cum sono.* Qua de caussa *percussiones,* sive *ictus* isti, quorum vim cum *arsi* conjungit Bentleius, ad *thesin* potius in fine pedum pertinent. (Vid. Fosteri librum de Accentu et Quantitate, a p. 306. ad p. 315.)

Harius etiam contendit Bentleium voces *Ictus,* ἄρσις, eo modo, quo a veteribus Grammaticis usurpentur, non adhibuisse. "Horatius nempe de Trimetro Iambo dixit, *cum senos redderet* "ICTUS, Art. Poet. 253. Hinc *ictus* viro doctiss. in Schedias-"mate de metris Ter. est accentus, quo longa Iambi syllaba tol-"litur, sive acuitur; qui inde "Αρσις *etiam sive* Elevatio *appel-"latur, quod in iisdem syllabis, quibus Tibicen pedem accommo-"dabat, Actor vocem acuebat ac tollebat. In Thesi autem sunt "ceteræ syllabæ, quæ ictu destitutæ minus idcirco audiuntur. "Hos Ictus sive* Ἄρσεις, *magno discentium commodo, nos primi "in hac Editione per accentus acutos expressimus.* Hoc vides "magnum esse hujûs Editionis arcanum: in his tamen nihil "non falso et absurde dictum est. *Ictus* enim, sive *Percussio,* "qua voce Cicero et Quintilianus hac in re utuntur, non est "accentus[2], nedum Ἄρσις, sed dimensio per digiti vel pedis "motum totius temporis sive intervalli, quod pedi integro pro-"nuntiando insumitur: Ἄρσις vero et Θέσις, i. e. pedis vel "digiti sublatio et positio, sunt duæ percussionis partes. *etc.*" Harii Ep. Crit. in operib. T. ii. p. 393.

Fuerit autem quod Bentleius *nomina* ad hanc rem pertinentia alia ratione adhibuerit, atque ea sit, qua Grammatici Latini eadem usurpaverint; *rem* tamen ipsam, de qua ageretur, plenius ac melius eum perspexisse judicat Hermannus.

"Ea vis et veluti nisus quidam, quo princeps cujusque "ordinis sonus ab insequentibus distinguitur, ictus appellatur; "Græci ἄρσιν vocant, ab elevatione vocis, insequentesque sonos "a demittenda voce in θέσει esse dicunt. Quamquam gramma-"tici plerique omnes arseos et theseos rationem plane ignora-"runt. Nam quum de pedibus agunt, priorem cujuslibet "pedis partem in arsi, posteriorem in thesi esse dicunt: quod "in multis pedibus contra accidit, sicut infra demonstrabitur. "Unum equidem novi Priscianum, qui rem clarius perspexerit. "Is in eo libro, quem de accentibus scripsit, p. 1239. *in una-"quaque parte orationis,* inquit, *arsis et thesis necessariæ sunt, "non in ordine syllabarum, sed in pronuntiatione, velut in hac "parte,* natura; *ut quando dico* natu, *elevatur vox, et est arsis "in* tu; *quando vero* ra, *deprimitur vox, et est thesis*[3]. Ac-"centus enim ejusdem originis est, qui eo tantum ab ictu dif-"fert[4], quod ictus quælibet in omni numero ordinum principia;

---

1. Operæ pretium est notare quid antiquæ Musicæ auctores de arsi et thesi dixerint: ἄρσιν ποίαν λέγομεν εἶναι, ὅταν μετέωρος ᾖ ὁ πούς, ἡνίκα ἂν μέλλωμεν ἐμβαίνειν· θέσιν δὲ ποίαν, ὅταν κείμενος. Bacchii Senioris Introduct. Art. Mus. p. 24. edit. Meibom.

Minime prætereundum est Græcos scriptores in rhythmo explicando voluisse iambum ab arsi, trochæum a thesi incipere. ἴαμβος σύγκειται ἐκ βραχέος καὶ μακροῦ χρόνου· ἄρχεται δὲ ἀπὸ ἄρσεως, οἷον, θεοῦ. χορεῖος δὲ σύγκειται ἐκ μακροῦ καὶ βραχέος χρόνου· ἄρχεται δὲ ἀπὸ θέσεως, οἷον, πῶλος. Bacch. Sen. Introd. p. 25. ἐν δὲ τῷ ἰαμβικῷ γένει ἁπλοῖ μὲν πίπτουσιν οἵδε ῥυθμοί· ἴαμβος, ἐξ ἡμισείας ἄρσεως καὶ διπλασίου θέσεως. τροχαῖος, ἐκ διπλασίου θέσεως καὶ βραχείας ἄρσεως. Vid. Quintil. Aristid. p. 37. Ed. Meibom.

Igitur, *hi* pronuntiant, Thesin et in primam Trochæi, et in secundam Iambi, *longam* syllabam, cadere solere.

2. Parrius judicat τo, *accentum,* idcirco vitandum esse, quia vox ambigua sit, neque eam significationem, quam hodierni sæpe ei affixerunt, apud antiquos Scriptores habeat. Alia ex parte τὸ, *ictum,* vehementer probat, ita tamen ut intelligat, ictum in ea loca cadere, in quibus facta sit thesis. Nimirum, hanc rei summam esse existimat, in syllabis, tum brevibus, tum longis, prout varia genera versuum postulaverint, arsin, *i. e.* intentionem quandam sive elationem vocis, semper debere thesin, *i.e.* pedis vel manûs positionem, comitari. Hoc si verum est, liquido patebit lites inter doctissimos scriptores de re metrica idcirco exstitisse, quod *arsin* et *thesin,* qua, modo ad pedis, modo ad vocis, elationem, vocabula ista spectarent, interdum minus caute et perspicue usurpaverint.

"Ictus," bene ait Bentleius, "*percussio* dicitur, quia Tibicen dum "rhythmum et tempus moderabatur, ter in trimetro, quater in tetra-"metro solum pede feriebat: quæ *percussio* cum fieret in iisdem "syllabis quibus Tibicen pedem ponebat, actor vocem acuebat ac "tollebat."

Nobis, ut cum Mario Victorino loquar, *supervacanea videtur esse pugna* vocis, *cum de* re *conveniat.* (Putsch. p. 2495.) Pergit Bentleius: "Hos ictus sive Ἄρσεις, magno discentium commodo, nos "primi in nostra editione *per Accentus acutos expressimus,* tres in "Trimetris, quatuor in Tetrametris." Quod si scripsisset, *per signa, quæ accentibus acutis vulgo apponuntur, expressimus,* et *signa accentuum,* loco *accentus,* semper memorasset, nihil esset caussæ cur quispiam de verbo sic adhibito et sic explicato conquereretur.

3. Operæ pretium est pauca hæc Prisciani verba addere: "*et* tu "*quantum suspenditur per arsin, tantum* ra [sic enim legend.] *de-"primitur per thesin. Sed ipsa vox, quæ per dictiones formatur, "donec accentus perficiatur, in arsin deputatur: quæ autem post "accentum sequitur, in thesin.*" p. 1290. "Patet, (inquit Herman-"nus, p. 20.) quare Priscianus anacrusin ad arsin retulerit," scil. in verbis modo prolatis. Sed animadvertit Parrius Priscianum in hisce locis de *tono* agere, Bentleium vero de *metrico ictu* scripsisse.

4. Parrius una cum Hermanno contendit accentum eo tantum ab ictu differre, quod accentus ea solum, quæ in vocabulis communi loquendi consuetudine introducta sunt, significet. Hoc autem dato, usum vocis Dawesianum propter caussas a Fostero allatas minime probat. Quicquid de verbo Latino fiat, observandum esse statuit vocem προσῳδίαν, etsi varios sensus habeat in Græcis Grammaticis, illam tamen significationem, quæ Dawesio placuit, nunquam habere. συνεζευγμένα γοῦν ὀνομάζει τούς τε τόνους, καὶ τοὺς χρόνους, ἔτι δὲ καὶ τὰ πνεύματα, ὅτι ταῦτα πάντα καὶ τὸν τῆς προσῳδίας ὅρον ἐπιδέχονται καὶ προσῳδίαι καλοῦνται. Porphyr. de Prosod. Vide Diatriben Villoisoni, Anecd. Gr. T. ii. p. 103.

Tria utique προσῳδιῶν sunt genera, quorum primum ad tonum pertinet, qui vel acutus, vel gravis, vel circumflexus est; secundum ad quantitatem syllabarum, quæ vel breves sunt vel longæ; tertium ad spiritum in initio vocis, qui vel asper vel densus est: τὸ ἀναγνωστικὸν πάλιν διαιρεῖται εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, εἰς πάθη· χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι τὰ πάθη οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι, ἀλλὰ καταχρηστικῶς· πρῶτον μὲν γὰρ αἱ ἑπτὰ προσῳδίαι ἐπάνω φωνηέντων τίθενται· αἱ δὲ τρεῖς αὗται ἐπὶ συμφώνων. Porphyr. p. 107.

Scilicet (ut ait Georgius Chæroboscus in suo tractatu inedito περὶ προσῳδιῶν) ἔστιν εἰπεῖν ὅτι προσῳδίαι ζ εἰσὶ κυρίως, ΄ ` ^ ¯ ˘ ⊢ ⊣ accentus acutus, gravis, circumflexus, nota indicans syllabam esse longam vel brevem, spiritus asper et tenuis. *Ex Villoisoni notis.*

Καταχρηστικῶς μὲν δέκα προσῳδίαι· ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, καὶ ἡ ὑποδιαστολή· κυρίως δὲ, ἑπτὰ, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα καὶ ψιλή. ἡ γὰρ ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, καὶ ἡ ὑποδιαστολή, οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι, ἀλλὰ καταχρηστικῶς. Schol. MSS. in Dionys. Thrac. Villois. Diatrib. p. 108.

Tres sunt apud Græcos scriptores προσῳδίαι καταχρηστικῶς, septem κυρίως· atqui mentio ab iis facta est nulla *metrici accentûs.* Late profecto patet vocis istius usus, etiam apud Latinos grammaticos. "Acutus accentus est nota per obliquum ascendens in dexteram "partem ΄. Gravis, nota a summo in dexteram partem descen-"dens `. Circumflexus nota de acuto et gravi facta ita ^. Longus est "linea a sinistra in dexteram partem æqualiter ductus, ita —. Brevis, "virgula similiter jacens, sed panda a superiori et contractione fit "ita, ˘." Donatus, Putsch. p. 1742.

Eodem nomine Donatus includit hyphen, diastolen, et apostrophum, quæ quidem notæ a Dionysio Thrace καταχρηστικῶς προσῳδίαι dictæ esse affirmantur. De spiritu, sive asper sive densus sit, Donatus in accentibus explicandis omnino silet. "Forma acuti ac-"centûs per obliquum in partem dextram scandit ut ΄. Gravis "accentûs

"accentus ea solum, quæ in vocabulis communi loquendi "consuetudine introducta sunt, significat. Ceterum Priscianum "sequutus est vir sagacissimus, R. Bentleius[1]." De Metris, pp. 18, 19.

Quum statuit Vir Doctiss. rem plane eandem esse *ictum metricum* atque ἄρσιν, simul etiam meminisse debebat, ictum illum in priorem cujusque pedis syllabam *non* semper cadere, verbis disertis docuisse Dawesium. En canonem ab illo constitutum! "*In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in* "*ultimam, tribrachi et dactyli in mediam; in trochaicis, pedis* "*cujusque in primam*; *in anapæsticis, anapæsti et spondei in* "*ultimam, dactyli et proceleusmatici in penultimam, ictus cadit.* "Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici penultima "potius quam ultima locum habeat, nihil est ut quisquam mo"retur; nam in horum cujuslibet ultima nescio quid importuni "et absoni efficeret[2]." *Misc. Crit.* p. 190.

§. 3. *Arseos, sive Cæsuræ, vis apud Homerum.*

Sed de his hactenus.—Nobis potius res est cum versibus *Heroicis*, ubi in *primam* pedis syllabam ictus metricus proculdubio cadit; et cum Arsi, omnium consensu, convenit. Ubicunque vero hoc fieret, ibi vox intendebatur, et mora quædam in pronuntiando obtingebat. Quod si in tali loco syllaba natura brevis locaretur, cum acriore quadam et incitatiore vi proferretur, evadebat longa. In quibus autem locis vocis intentio major, et mora in efferenda syllaba longior, in illis istius modi effectum *præcipue* et *frequentius* conspici credibile est. Hoc nonnunquam evenit in prima versûs syllaba; *sæpius* autem in medio versûs, ubi vox ita dividitur, ut in syllabam a reliqua voce *quasi abscissam* metricus ictus cadat. *Cæsuræ* nomen inde obtinuit: sed caussam, unde *Cæsura* vim suam adepta sit brevem syllabam producendi, nullam aliam esse contendo, quam quæ in versûs statim initio eundem effectum generet. Hæc vero *ictûs metrici*, sive *Arseos* efficientia, in versibus tantum Heroicis, præcipue vero Homeri, discernitur. Est profecto, ubi ante unicam litteram ρ apud Scriptores Dramaticos vocalis brevis ita producatur; cujus ideo suo in loco mentio fiet.

Nunc pauca recenseamus exempla syllabarum per Arsin in Homerum productarum, quorum nonnulla in Annotationibus ad Thesaurum tetigi. *Vid. Ind.* v. Arsis.

φῖλε κασίγνητε, κόμισαί τε με, δός τε μοι ἵππους. Il. E. 359.
σῡνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη. M. 26.
ἔπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. X. 379.
Ζέφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. Od. η. 119.
ἔπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. μ. 423.

Nulla alia de caussa ortum puto quod prima in præpositione *διὰ* porrigatur, Il. Δ. 135. Λ. 435. similiter forsan in Ἀπόλλωνι, A. 36. et ubicunque prima vocis syllaba in Arsi locatur.—Age vero, ponamus alia ubi Arsis in Cæsuram, quæ vocatur, incidat:

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισῑ βάλετ' αἰγίδα θῡσανόεσσαν (*nam recte duplicari σ, sicuti in editt. exstat, θυσσαν. dubitarim.*) E. 738.
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτῑ νῦν δαίνυται εὔφρων. O. 99.
κλαίοντᾱ λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι. T. 5.
στάξε κατᾱ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη. ib. 39.
οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχōν οἰήια νηῶν. ib. 43.
ἔγχει ἐρειδομένω̄· ἔτι γᾱρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. 49.
Ἀτρεΐδη̄, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον. 56.
ἤματι τῷ, ὅτ' —— 60, 89, 98.
δῦν' ἄχος ἄτλητōν· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων. 367.

"accentûs forma a dextra parte descendit ut ‘. Circumflexus trans"versa v littera notatur hoc modo ^. Longus autem accentus "transversa | littera, vel sic jacente —. Brevis sursum spectat "ut ◡. Sed in illis sonos, in his tempora dignoscimus; quare Da"siam et Psilen, quibus Græci utuntur, et nos prætermittimus; "quoniam adspirationem nobis H littera, quæ in duas partes divi"ditur, repræsentat, etsi adposita non erit. *etc.*"

Victorinus addit Hyphen, Diastolen et Apostrophum, ap. Putsch. p. 1943.

Cum in Scriptoribus non modo Græcis, verum etiam Latinis, quoties varias naturas et notas accentuum commemorant, nec vola, nec vestigium sit significationis illius quam *accentibus* a se illustratis Dawesius assignavit, candide et modeste Parrius fatetur optandum sibi videri, ut, in *ictibus* explicandis, viri, quorum et acumen et doctrinam ipse admiratur, vocabulum, quod Dawesio placuit, sedulo devitent.

1. Equidem mirari soleo (scribit amicus ille noster eruditiss.) quare Bentleius dicatur Priscianum sequi. Etenim Grammaticus ille Asmonii hæc verba protulit; et prolata, ut videtur, probavit. "Cur prima sedes et tertia et quinta in Iambo admittant permutatio"nis pedum licentiam, caussa," ait Asmonius, "obscura multis est, "sed aperietur a nobis. Nam quoniam *ter feritur* hic versus, ne"cesse est, ubicumque ab ictu percussionis vacat, moram temporis "non reformidet. In primo autem pede et tertio incipit, et in "quinto. Feritur in secundo, et quarto et sexto." Putsch. p. 1322. Age, jam videamus, quæ sit Bentleii sententia: "revera, quod "Romani voluerunt, *seni* in quoque Trimetro sunt ictus.—Verum "quia in paribus locis, 2, 4, 6, minus plerumque elevantur et feriun"tur, quam in imparibus, 1, 3, 5, idcirco eos more Græcorum hic "placuit omittere. Horum autem accentuum ductu (si vox in illis "syllabis acuatur, et par temporis mensura, quæ pedis Ditrochæi "vel Ἐπιτρίτου δευτέρου spatio semper finitur, inter singulos accen"tus servetur) versus universos eodem modo Lector efferet, quo "olim ab Actore in Scena ad tibiam pronunciabantur." De Metr. Terent. p. ix.

2. In hanc Dawesii regulam, pro subtili suo aurium judicio, et summa cum poëtis antiquis familiaritate, sequentia mecum Parrius communicavit.

"Aristoph. Plut. v. 965. φέρε νῦν ἐγὼ τῶν ἐνδόθι καλέσω τινά. "Severiores Musas coluisse video poëtas Atticos quam quæ in vocis "hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere paterentur, "ac proinde istud ἐνδόθι perperam hic haberi. Conjeceram, τῶν "ἐνδόθ' ἐκκαλέσω. Postea vero comperi nihil opus esse cur ad con"jecturam confugerem: quippe in codice MS. *Baroc.* lectionem "optimam haberi τῶν ἔνδοθεν καλέσω." Misc. Crit. p. 211.

Quod de poëtis Atticis a Dawesio dictum est, id in omnibus omnium ætatum scriptoribus qui Græca carmina Iambica condiderint, verissimum esse puto. Notandum est autem unam esse formulam, quæ excipi debeat: *αὐτίκα μάλα.*

a. *τί ταῦτα ληρεῖς;* b. *αὐτίκα μάλα τέξομαι.* Lysistr. 744. B.
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε. Pac. 237.

In Pluto, vs. 942. legitur,

καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα.

In hoc autem loco posteriori ictus cadit in ultimam anapæsti, eaque de caussa contra regulam a Dawesio positam non peccat.

"Nec vero in accentuum ratione vel Comicis Latinis majorem "permitti licentiam mihi persuasum est. Nullus enim dubito quin "pauca admodum, quæ hodie apud Terentium contra repræsen"tantur, ad ἀκρίβειαν a Græcis servatam sint exigenda; præsertim "cum levi ubique manu fieri possit. Hujusmodi sunt Andr. Prol. 23.

"Maledicere, malefacta ne noscant sua.—— Eunuch. II. ii. 23.
"Vocabula, parasiti item ut Gnathonici vocentur.
"Rescribo autem;
"*Maledicere, ut* malefacta ne noscant sua.
"*Vocabula, ut* parasiti item Gnathonici vocentur.
"Poteris etiam, *Maledicere quo*—vel denique,
"*Maledicere ne* malefacta *cognoscant* sua.
"Atque hoc quidem prætulerim." Misc. Crit. p. 212.

Quoquo modo se res habet in versibus Terentianis (inquit Parrius) nullus dubito quin majorem licentiam Plautus sibi sumserit.

Hanc fabulam, inquam, hic *Juppiter* hodie ipse aget.
Amphit. Prol. 94.
Ita mihi videntur *omnia*, mare, terra, cœlum consequi.
Ib. Act. V. i. 3.
Nunc eam cum navi *scilicet* abivisse pessum in altum.
Rud. Act. II. iii. 64.

Tribus hisce in locis ictus cadit in ultimam vocis hyperdisyllabæ, quam syllaba brevis in voce proxima sequitur. At vero correctionibus duabus a Dawesio propositis duo hæc loca favent:

Sinuque amicam recipere frigidam caldo. Matii Fragment.
Malefacere qui vult, nusquam non caussam invenit.
Publ. Syrus, 122.

His veteris amici observationibus subjiciendum, versum Iph. A. 364. canoni Dawesiano videri repugnare:

ὡς φονεὺς οὐκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσει μάλιστά γε.

Ictus enim metricus in ultimam correptam vocis trisyllabæ, *οὐκέτι* cadit. Quod si in partes suas vocabulum illud dirimamus, *οὐκ ἔτι,* recte se omnia habebunt.

Ξάνθε τὲ, καὶ Βάλιε̄, τηλέκλυτα τέκνα Ποδάργης. 400.
Πηλιάδᾱ μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων. 390.
ναύλοχον ἐς λίμενᾱ, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν. Od. κ. 141.
οὐλὴν, τήν ποτέ μῑ σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι. φ. 219.

Postremum adferantur syllabæ breves productæ, neque in initio versûs, neque in Cæsura.

τὼ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ᾱπονέοντο. Γ. 313.
μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ᾱπονέωνται. ε. 27.
πέπταται ᾱνεφελος, (*sic enim scribi debebat*) *λευκὴ δ' επιδέδρομεν αἴγλη.* ζ. 45.
καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διε̄μοιρᾶτο δαΐζων. ξ. 434.
τρίζουσαί ποτέονται, ἐπεί κέ τις ᾱποπέσῃσιν. ω. 7.

Priusquam typographo hæc operis pars mandaretur, facultas oblata est librum perlegendi, cui titulus, *Prosodia Græca, sive Metrorum Græcorum Expositio; necnon, Dissertatio Anglice scripta, de usu Digamma in Homeri Carminibus; et regulis Hexametri ejusdem præcipuis: cui adjicitur liber primus Iliadis cum Notis. Studio Georgii Dunbar, F.R.S.E. et in Academia Edinensi Litt. Gr. Prof.*

Profecto digna est ista Dissertatio quæ a doctis omnibus expendatur; multa enim gravia, immo nova, diligenter et erudite tractata in se continet. Satis mihi otii non contingit, dum operi laborioso Colophonem impono, ut omnia ejus argumentorum pondera justa animi intentione examinem. Sed breviter dicam, nondum me paratum esse sententiæ isti, quæ Digamma ex Homeri scriptis eliminet, calculum meum adjicere. Gavisus vero sum magnopere, cum comperi Virum Doctiss. in amovendis multis ab Homerico Carmine salebris eandem fere viam institisse, in quam ipse essem olim progressus; quinetiam quod mecum censuerit, vix aut ne vix quidem aliam Cæsuræ vim inesse, quam quæ ex Arsi, sive, Ictu Metrico oriatur. Placita autem sua, firmo, ut opinor, fundamento innixa, ulterius necne promoverit, quam ut omnia in tuto sint, dubius hæreo. Ferri, me judice, non poterunt *κύνεσιν*, *'Αχιλεὺς* et *'Οδυσεὺς*, *media longa*, *ἐτελέετο* pro *ἐτελείετο*, *κιχέω* pro *κιχείω*, *τελέσῃ* pro *τελέσσῃ*, *ἔμεναι* pro *ἔμμεναι*, *λύσατε* (Il. A. 20.) pro *λύσαιτε*, *ἔδεισεν* pro *ἔδδεισεν*, *ἐΰκομος* pro *ἠΰκομος*, *ὀλέσῃ* pro *ὀλέσσῃ*, *προέρυσεν* pro *προέρυσσεν*, *ἕνεκα* pro *εἵνεκα*, *etc.*

Si id tantum velit Vir doctiss. ita fuisse voces in Homeri ævo conscriptas, non deerunt qui aliquid omnino tum temporis fuisse scripto consignatum strenue negaverint[1]. Nemo autem dubitat scripturam post pauca sæcula longe diversam fuisse ab ea, quæ Homeri ætate aut juxta eam ætatem invaluisset. In priscis temporibus non exstiterunt vocales longæ H et Ω, neque *forsan* diphthongi[2]; sed multa post sæcula repertæ sunt ut sonos, qui cum iis congruere viderentur, quantum fieri posset, repræsentarent. Fuerit hæc res controversa; in dubio certe est. Poëmata igitur Homeri ad vetustissimam scribendi rationem in locis omnino omnibus revocare quis hodie speret? Si in nonnullis mutationem fieri oportere agnoscimus, cur non in aliis etiam, quæ cum Græcorum consuetudine congruunt, quæque in antiquissimis Poëtæ Codicibus adservantur? Satius mihi videtur *ictûs metrici* vim in iis exemplis adhibere, ubi necessitas postulat, potius quam incertam Orthographiam sectando, leges omnes Prosodiæ ratas atque agnitas funditus evertere.

Equidem confido fore, ut hæc a me disputata, non arroganter et aspere, sed libere, (uti omnes decet qui in rebus difficiles explicatus habentibus, quid sit simillimum veri, perscrutantur) Dunbarus ὁ πάνυ haud moleste ferat. Operis interea docti et ingeniosi specimen si protulero, gratiam apud nostrates saltem me initurum certo scio.

"*In hexameter verse, the ictus or arsis is always upon the first syllable of the foot. Though we have no other data to guide us in the pronunciation of this species of verse, it appears almost certain that the first syllable of every foot must have been pronounced with the rising inflection and consequent swell of the voice to give melody to the verse; and that, even though the syllable was naturally short, such an increase of time was thereby given to it as to make it long in the recitation. Upon what other principle can we account for the lengthening of those short cæsural syllables that occur so frequently in Homer? It is not from their occurrence in any particular place; for they are to be found at the commencement of almost every foot. If it be said that it is in consequence of the pause; I must be allowed to ask upon what principle does that pause depend? It is not because they terminate particular words that they are made long, but because they form the first syllable of a foot; which in consequence, whether at the end, at the beginning, or in the middle of a word, must be pronounced equal in length to a syllable naturally long, to preserve the harmony of the verse. With what particular cadence and accent hexameter verse was chaunted or sung we can never learn: it was certainly not monotonous, but required the sound to be regulated in such a manner as, consistent with the nature of the feet, would make them most agreeable to the ear: and this, I apprehend, could only be done by giving a particular tone or swell to the first syllable. Upon this principle depends the lengthening of all cæsural syllables, as well vowels and diphthongs as short syllables. Upon it also depends what has, I imagine, hitherto escaped observation, the lengthening of many short syllables both in the beginning and in the middle of words; a circumstance which has perplexed grammarians exceedingly, and obliged them to have recourse to expedients to support the metre, which led to a corruption of the language.*" *pp.* 24. *etc.*

§. 4. *Potestas liquidarum.* P *inceptiva.*

Erat nimirum cum crederem hujuscemodi productiones brevium vocalium ante *liquidas longe frequentius* evenisse. Sed eam apud Homerum fuisse Arseos vim reperio, ut vocales breves ante *mutas*, quæ vocantur, item ante σ, producat; et vocales longas, vel diphthongos ante alias vocales et diphthongos manere longas permittat. Si vero in Il. E. 358. *πολλὰ λισσομένη* vera esset lectio, vocalis brevis *in Thesi* fieret longa; tum equidem Ernestio assentirer, liquidas se quodammodo in pronuntiatione geminare. Hoc certe constat in littera ρ, quoniam etiam Attici Iamborum Scriptores, qui aliter vocalem brevem nunquam extendunt, tamen cum *ictus metricus* incidat in earum aliquam ante dictionem a ρ incipientem, tum vero semper producunt.

Dawesius quidem adfirmavit "Sermonis Attici fuisse proprium omnibus omnino verbis a ρ incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre." *Misc. Crit. p.* 160. Brunckius vero hoc "non magis Atticæ dialecti, quam cujusvis alius, proprium esse" contendit. "Scilicet apud poëtas Græcos omnes ab Homero inde usque ad Nonnum vocales breves producuntur ante vocem ab ρ incipientem, idque ex vi hujus litteræ, quæ in pronuntiando geminabatur." Ad Aristoph. Plut. 1065.

Rem aliter se habere ostendit Gaisfordus, p. 220. Protulit enim octo exempla, fidei pleraque indubiæ, ubi vocales ante ρ inceptivam correptæ sint. Istiusmodi correptionis rationem reddidit Censor Promethei Editionis Blomfieldianæ, (*Quarterly Review*, Vol. V. p. 225.) simul legem hanc fixit. "Si finalis

---

1. Vid. Wolfii Prolegom. passim. Knight. de Alphabet. Græc. p. 19.

2. Vocales longas H et Ω non fuisse repertas sæculo Homerico omnes consentiunt; porro O multo post id tempus adhibitam fuisse pro OΥ æque ac pro Ω Dawesius etiam confitetur, quamvis contra Taylorum contendat E vicem *τοῦ*, EI, non supplevisse. Vid. Append. ad Bentleii Epistolas, *Edit. Burn.* et Miscell. Crit. p. 129. —Vide etiam Schol. ad Eurip. Phœn. 788. atque ibi Valcken. *item*, Knight. de Alphab. Gr. pp. 17, 18.

In Marmore Atheniensi, quod iterum atque accuratius ære incidi curavit eruditus ille Architectus, Gul. Wilkins, quodque cum Annotationibus publici juris, ut spero, facturus est, pro Ξ et Ψ scribuntur XΣ et ΦΣ; pro Ω, *ubique* O, et *sæpe* pro OΥ. Pro H etiam, ubique scribitur E.—AI, EΥ et OI diphthongi in hoc Marmore perspicue scriptæ: *semper* etiam EI, sicut in vocc. ΠΟΛΕΙ, ΛΕΙΑΝ, ΠΡΟΣΤΑΞΕΙ, nisi forte E vice illius ponatur in vocc. ΕΡΓΑΣΤΟ, ΕΝΕΡΓΑΣΤΟ. Verum enimvero meminerimus hoc Marmor, utcunque antiquum, Homeri ætate quingentis fere annis esse posterius.

" syllaba natura brevis pars est secunda pedis (Iambi *sc.*) ut in " eam ictus metricus cadat, tum ob consonantem ρ in initio " sequentis vocis producitur. Hæc autem vis ἐκτατικὴ non " obstat, quo minus syllaba in priore parte pedis brevis maneat, " ut in Prom. 738. *χρίμπτουσᾰ ῥαχιαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.*" Monk. ad Hippol. 461.

Sequentia in utramque partem exempla, præter duo priora, mecum communicavit Parrius. [Br.

τὸν μητρὸς . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι. Œd. T. 1289.

ῥοδᾱ, ῥαφανιδας, θερμοκυαμους, στέμφυλα. Diph. ap. Ath. p. 55. d.

τιθημι, λογιοῦμαι γάρ· αυται δε ῥοαι. Eriph. ibid. p. 84.

δυο ῥεουσι μελανος, ἐκ δὲ τῶν γναθων. Eubul. ib. p. 557.

τον αυτομολον εσκωπτε, ῥιψασπίν τ' εφη. Macho, ib. p. 579.

εκ δε ῥυτᾱ ῥιπτασκεν, απληστοινους τ' αρυταινας. Timon, [ib. 445.

Hic in uno eodemque versu vocalem *sine ictu metrico* correptam habes, *cum ictu* vero productam. Age vero aliud exemplum:

ἀτὰρ τί τᾱ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις; Acharn. 412.

CAP. V. Dialysis.

De *Dialysi*, si ita vocari placet, Hephæstionis verba adponam, quædam etiam a Porsono et Gaisfordo, qua solent peritia, tractata.

Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γειτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

καὶ πάλιν Νικομάχου τοῦ τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος,

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλο-
δωρος· γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην· οὐ γὰρ ἐνεχώρει. Ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις,

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
βούλευμα βασταζουσι τῆς πόλεως μέγα." pag. 26.

" Porsonus ad Eurip. Hec. 725. 'Mendose *μετα-στέλλων* in " Phœnissarum edd. quibusdam (vs. 1327. Valcken.) quam dis- " junctionem non patiuntur Tragici senarii. Si quid aliter " fertur, prava distinctione laborat, ut Æschyl. Prom. 67. *τῶν* " *Διός τ' ἔχθρων ὕπερ Στένεις.* Joco dixit Eupolis,

" *ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-* [p. 15.[1]
" *βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.* apud Hephæst.

" Vulgatur quidem in fragmento Xenarchi apud Athenæum xiii.

" *δεδιότα κἂν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν εχον-* [p. 569. c.
" *τα, πῶς πότ' ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις.*

" ubi membranæ Parisienses *ἔχοντα ἃς πῶς ποτ'—Κύπρι.* Sed " audi Porsonum in Appendice ad Toupii Emend. T. iv. p. 501. " 'Licentia quam defendit Toupius nunquam Tragicis, nec " Comicis nisi per jocum, ut Eupolidi apud Hephæst. concessa " est. Exempla duo, quæ sola ad rem sunt, mendo laborant. " In Xenarcho reponendum,

" *δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν·*
" *οἵ πῶς ποτ', ὦ δ.—*

" quod partim viderat Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 415. In " Antiphanis fragmento (Athen. vi. p. 224.

" —— *πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν*
" *ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύς. ἐμβλέπων γὰρ αὐ-*
" *τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι)*

" præter alia minus commoda displicent ista *εὐθὺς—εὐθὺ,* " quorum alterutrum ex altero natum est. Scribendum vide- " tur, *πεπίστευκ'· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι*
" *τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίγνομαι.'*

" Æschylus Prometh. Solut. apud Strabonem iv. p. 183. B. ed. " Paris. *ὑπόσκιον θήσει χθόνα, οἷς ἔπειτα συμ-*
" *βαλὼν δῃώσεις ῥᾳδίως Λιγὺν στράτον.*

" Sed dudum est quod ibi, *θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα σὺ*
" *βαλὼν, διώξεις——* emendârit Salmasius.

" Nondum persanatus est Eubulus[2] Athenæi xi. p. 471. d. quem " ex MS. sic edidit Schweighæuserus,

" *ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν*
" *τῶν θηρικλείων, ὑπεραφρίζουσαν, παρα-*
" *κωθωνόχειρον, ψηφοπεριβομβητρίαν,* &c.

" Apte autem citat Toupius Epigr. ex Brunckii Analectis ii. " p. 384. *θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζώάγρια Νικο-*
" *μήδης, καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.*

" Versuum istorum qui per *συνάφειαν* continuantur diversissima " est ratio." Gaisf. pp. 235, 6.

In Anapæstis, opinor, vocabulum inter duos versus dividunt non magis quam in Iambis: rarissime, inquam, Comici hoc faciunt: sed in melicis omnibus videtur hæc dari licentia, modo syllabæ ad finem versûs positæ sua quantitas servetur. Nullam enim in medio vocis esse *ἀδιαφορίαν* contendit Hermannus. *Vid. ad fin. capitis insequentis.*—De Versu Adoneo Vid. Gaisf. p. 335.

1. P. 27. Gaisford: cujus annotatio digna est quæ hic adponatur. " *οὐ γὰρ ἀλλὰ* correxit et illustravit Bentleius ad Callimachi Fr. xcii. " *ἄλλο* Edd. MSS. Aristoph. Eq. 1205. *ἄπιθ', οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέν-* " *τος ἡ χάρις.* Quo respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, *Ἄπιθ'* " *οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ.* Aristophanis et Suidæ locorum notitiam " viri omnium longe eruditissimi Ricardi Porson indicationi debeo." Callimachi fragmentum præbuit ipse Hephæstio, p. 31.

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Occurrit eadem locutio apud Eurip. Iph. T. 1005.

σώσασά σ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
θανὼν, ποθεινός·——

2. Minus etiam persanatus est Nicostratus apud eundem, 474. b.

CAP. VI. De Metrorum Generibus.

Metra principalia, Gr. *Πρωτοτυπα* et *Αρχηγονα* dicta, sunt novem,

Dactylicum,
Anapæsticum,
Iambicum,
Trochaicum, } Ex simplicibus pedibus;

Ionicum a majore,
——— a minore,
Choriambicum,
Antispasticum,
Pæonicum, } Ex compositis.

Cætera ex his sunt, quæ mutilata per cola et commata, aut paribus agglutinantur sibi, aut sola ponuntur, et sumunt nomina,

Ab inventoribus, ut, *Phalæcium, Sotadicum;*

Ab his qui maxime frequentarunt, ut, *Aristophanium, Asclepiadium;*

Ab usu, ut, *Priapeium;*

A passione, ut, *Scazon;* aut,

A conjugatione similium, ut, *Periodicum;* aut

A certa mixtura diversorum pedum; ut, *Prosodiacum.*

Innumera sunt alia, quæ ab irregulari mixtura pedum *Asynarteta* vocantur.

§. Ἀδιαφορία. Συνάφεια.

Priusquam vero de uno aliquo genere versuum tractemus, ponatur regula omnes pariter amplectens, præter Anapæsticos et Dimetros quoscunque. Syllaba nempe finalis uniuscujusque versûs est indifferens, sive pro ancipiti habenda. Hæc *ἀδιαφορία* nuncupatur. In Anapæsticis autem, sicuti in Dimetris quibuscunque[1], systema versuum a primo usque ad ultimum, seu Catalecticum, eodem tenore decurrit, quasi unus omnino esset versus; nec ulla in iis syllaba est indifferens. Hunc versuum tenorem, et quasi compagem, *συνάφειαν* appellant.

Dawesius quidem existimavit in ultimis quibusque versuum Pindaricorum syllabis, nihilo minus quam in aliis, quantitatis rationem haberi. *Misc. Crit. p.* 37. Id vero negat Hermann. *Comment. de metris Pindari, pp.* 184, *sqq.* Simul admonet rei Metricæ vir peritissimus, si vocabula in duos versus distrahantur, syllabam unamquamque, quæ in media voce sit, sed versum claudat, suam semper quantitatem servare. "Ita quum Pin-"darus Olymp. iii. 28. scripsit:

" *δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-*
" *λωνος θεράποντα λόγῳ,*

"prior versus non est dactylicus trimeter, quia ultimus pes "nullo pacto pro dactylo haberi potest. Etenim in dactylico "si pars vocabuli in sequentem versum rejicienda erat, neces-"sario ultima syllaba natura brevis esse debebat, ut apud So-"phoclem in Œdipo Coloneo, v. 243.

" *τοῦ 'μοῦ ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-*
" *οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν.*" ibid. p. 186.

"Eadem vero ratio etiam in commissuris versuum Asynarteto-"rum obtinet. Quamobrem recte Archilochus ap. Hephæst. "(p. 89. Gaisf.)

" *καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐφ' ἥβης·*

"Simonides autem, diviso in junctura vocabulo, dactylo puro "usus est:

" *τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος.*

"Contra, ubi metri ratio longam in fine versûs syllabam requirit, "non potest ea in medias vocabulorum breves syllabas incidere, "quæ nullo pacto ancipites esse possunt. Idque aures magis "etiam adspernantur, quam in exemplis supra allatis longam "pro brevi. Sic in Æschyli Persis v. 855. hi versus leguntur:

" *πρῶτα μὲν εὐδοκίμου*
" *στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νόμι-*
" *μα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον.*

"ubi quis, obsecro, *νόμιμα* media producta ferendum putabit? "Scribendum, *ἠδὲ νομίσματα πύργινα*. Hujus generis vitia in "Pindaro ubique reperiuntur." ibid. Vid. etiam pp. 191, sqq.

1. Hoc de Ionicis a minore Dimetris observârat Heathius in luculento Tractatu de Tragicorum Græcorum Metris, apud Eurip. Beck. T. iii. p. 137. Sed in omnibus Dimetris idem fieri, confirmaverat Dawes, Misc. Crit. p. 30. De Ionico a majore dimetro Catalectico monuit etiam Dawes: "hoc exemplum in eorum numerum venire, "quorum ultimis syllabis nulla permissa sit licentia, præterquam in "clausula Catalectica." p. 298.—Vid. Gaisf. pp. 234, 330. Adfert vir ille doctiss. p. 261. Trochaici dimetri exemplum, in quo Synaphia bis negligitur.

CAP. VII. De Dactylico.

"Grammatici nonnulli omnia metrorum genera ex Dac-"tylico et Iambico orta existimant, ut Marius Victorinus "p. 2552. *Omnia ex Dactylo et Iambo principalibus orta "noscuntur. Nam quæcunque protuleris, ex his profluere fon-"tibus, et ad hæc referri, veluti semina, examinando reperies. "Hæc enim sola duo metra, quamvis et Iambicum Heroi sit "traductivum, utpote cum Trimeter de Hexametro manâsse "noscatur, hæc sola possunt Prototyporum Prototypa dici, et "omnium metrorum elementa. Reliqua autem horum ἀπο-"τμήματα.*

"Est etiam a Grammaticis disputatum, an a Dactylico potius "quam Iambico disserendi exordium sumant. Marius Vic-"torinus p. 2513. *Auspicandum ab eo nobis pede potissimum "credidi, qui Heroüm metrum principem omnium continens "etiam nominis sui appellatione signavit. Siquidem nonnulli "ambigant, a quo e duobus, metrorum ordinem inchoantes, ex-"ordium capiant. Nam qui ab Iambo initium trahunt, eo "studio id fieri volunt, quod idem a brevi, a quo his origo est, "incipiens tempore, et longo desinens, veluti a minori ad majus "egressus per temporum incrementa consurgat.* (Vide Schol. ad "p. 28.) *Pyrrichius nullum ex se metrum edidit. Trochæus "vero a longa incipit.* Et Victorino concinunt alii. He-"phæstio autem noster, qui minime suis adstipulatoribus de-"stitutus est, novem recenset prototypa metrorum genera, "pedum nominibus, unde originem ducunt, insignita. Nec "male ab eodem auctore factum arbitror, quod ab Iambo au-"spicatus sit." Gaisf. p. 237.

Quoniam vero aliter Morello visum est, a Dactylico auspicemur: idque eo magis, quod de re, quæ omnibus esset notissima, paucis loqui dignatus sit Vir doctiss. Qui vero artis alicujus præcepta tradit, nihil non ignotum debet reputare: nemini certe Thesaurum nostrum valde profuturum arbitror, nisi idem sit in tritis metrorum generibus apprime versatus, Dactylicum dico, Iambicum, Trochaicum, Anapæsticum.

Metrum *Dactylicum* e solis Dactylis primum constitisse credibile est, siquidem quæ habemus ejus generis in Choricis, et Lyricorum fragmentis, dactylis omnino constent, aut spondeos rarius admittant. Postquam Epicorum Poëtarum usui maxime idoneum visum est hoc metrum, difficile fuisset, immo auribus ingratum, in opere longissimo pedem eundem sæpius recursare; itaque Spondeos libenter in quatuor primos pedes atque in ultimum, *longe rarius* in quintum, receperunt. Sed De Heroico carmine postea.

§. 1. *Dactylicum Monometrum Hypercatalectum.*

Metrum hoc constat ex Dactylo simplici cum syllaba longa, atque idem plane est cum Choriambico monometro.

Οἰδῐπŏ|δᾱν. Sept. Th. 750. Burn. quem vide in metrico Tractatu, pp. 57, sqq. et p. 69.

§. 2. *Dactylicum Dimetrum Acatalectum*

est aut purum aut impurum. Purum constat ex duobus Dactylis. τῑς δ' ĕπῐ|τῡμβῐŏς. Agam. 1547.

Impurum admittit spondeum in primo loco:

οῡ δεῑ|σῑνŏρᾰ. ibid. 153.

et in secundo: τοῑᾰδĕ | Κᾱλχᾱς. ibid. 156.

Hoc posterius Metrum vocatur Adoneum[1], et est etiam Choriambicum Monometrum Hypercatalectum.

Interdum spondeus et in primo et secundo loco invenitur:

πεῑθῶ | μōλπᾱν. Agam. 104.

1. Recensetur hoc metrum inter ea versuum *dactylicorum* genera, quæ a Grammaticis, *καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον* vocantur, id est, in quo ultimus ordo trochæus est. Vid. Hephæst. p. 38. Hermann. de Metris, p. 267.

Hoc Grammaticorum nomen, hujuscemodi versibus inditum, mihi auxit suspicionem, dactylos solos in hoc metrum primum fuisse admissos. Si enim Spondei ab origine locum illic invenissent, quare versus in Spondeum vel, quod idem recidit, trochæum desinens, *καταληκτικὸς* appellaretur? De versu *Adoneo* vel *Adonio*, plura vid. apud Herm. l. l. et Gaisford. p. 335.

§. 3. *Dactylicum Dimetrum Hypercatalectum*

constat ex duobus dactylis cum syllaba; vel ex spondeo et dactylo cum syllaba:

ὅν τ' ἐπῐ|λεξᾰμε|νᾶ
νῦν ἐν | πῐονο|μοῖς. Æsch. Suppl. 49, 50.

Vocatur etiam hoc metrum Dactylicum Penthemimeres.

§. 4. *Dactylicum Trimetrum Acatalectum*

est purum; et est cum Spondeo pro dactylo in primo et tertio loco. δυσσεβῐ|ας μὲν ῠ|βρῐς τέκος. Eumen. 532.
Ἰόνῐ|ον πολῠ|ανδρους. Pers. 898.

Rectius forsan hic posterior versus *catalecticus in disyllabum* appellatur. De eo, cum aliis ejusdem generis, tractabimus in capite mox insequenti, §. 8.

§. 5. *Dactylicum Trimetrum Hypercatalectum*

constat ex tribus dactylis cum syllaba.
ὦ πολῠ|κλαυτε φῐ|λοισῐ θᾰ|νών. Pers. 674.
Spondeus est in primo loco; etiam secundo. *Vid. Burn. p.*61.
Πᾱμφῠ|λων τε δῐ|ορνῠμενᾱ. Suppl. 549.

§. 6. *Dactylicum Tetrametrum Acatalectum*

ex quatuor dactylis constat.
ἀμφῐγῠ|οι κατε|βᾰν πρὸ γᾰ|μῶν τῐνες. Trach. 504. Br.

Quum in quarta sede spondeus reperitur, metrum inter καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον numeratur. Vid. Hephæst. pp. 38, 9. Tum vero in primam etiam admittitur spondeus[1].

§. 7. *Dactylicum Pentametrum Acatalectum*

constat ex quinque dactylis; et spondeos in omnibus locis indifferenter admittit.
πρῶτᾰ μὲν | εὐδοκῐ|μου στρᾰτῐ|ας ἀπε|φαινομεθ'. Pers. 858.

1. "In prima et secunda sede, nonnunquam etiam in tertia." Dunbar. p. 27. Hermannus vero ait, p. 263. "Spondei ubique "locum habent:" quod exemplis confirmare pergit. De *Heroico* autem metro agens, liberius quodammodo sententiam profert, pp. 280, 1. "Ceterum metricorum nugas, ut, quod eum tantummodo ver-"sum heroicum vocari dicunt, qui in primo, tertio, quinto pede dac-"tylum, in reliquis spondeum habeat, et hexametrum, si diis "placet, Priapeum illis relinquam, qui grammaticorum sapientiam "didicisse lucrum putant."

§. 8. *Dactylicum Pentametrum Hypercatalectum*

constat ex quinque dactylis cum syllaba.
βοσκομε|νοι λᾰγῐ|νᾶν ἐρῐ|κῡμονᾰ | φερμᾰτῐ γεν-[2]
ναν, κ.λ. Agam. 117.

§. 9. *Dactylicum Hexametrum*

purum, sive ἀκατάληκτον, sex dactylis constat, vel in ultima, propter ἀδιαφορίαν, creticum.
πρὸς σε γε|νειαδος, | ὦ φῐλος, | ὦ δοκῐ|μωτᾰτος | Ἑλλᾰδῐ |
ἀντομαι, | ἀμφῐπῐτ|νουσᾰ τὸ | σὸν γονῠ | καὶ χερᾰ | δει-
λαιᾰν. Eur. Suppl. 288. Markl.

Impurum, sive καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, in ultima pro dactylo habeat necesse est spondeum vel Trochæum; in aliis[3] præter quintum (ubi rarissime apparet) spondeum habere potest.
ἀλλᾰ θε|οῐ γενε|ται, κλῠετ' | εὖ τὸ δῐ|καιον ῐ|δοντες.
Æsch. Supp. 77.

Ex hoc genere versuum[4] longe eminet is, qui a poëtis Epicis adhibetur, et propterea dicitur Versus Heroicus.

2. Istud unicum hujusce metri specimen adfert Burneius; opinor, ut Trochaicum rhythmum pro Iambico in versu sequenti retineat; sed Porsonus melius, ut mihi videtur, Hexametrum fecit.

3. Primam excipit Burneius, in Æschylo nimirum; sed viro Doctiss. Dunbario forsan fraudi fuit. Euripides habet dactylum in 1ma, Phœn. 838. Pors. Hermannus etiam vss. 806, 824. hexametros fecit, spondeum in prima habentes. Vid. Andromach. 109. et Soph. Trach. 1013, 1016, 1020. Philoct. 842.

4. Discrimen statuit Hermannus, p. 265. inter Hexametrum Dactylicum, uti in melicis apparet, eumque qui ab Epicis usurpatur. Cetera quidem optime; sed de Hexametro Tragicorum ait, "Nam nec trochæo finitur, sed dactylo vel spondeo." Enimvero vs. ex Æsch. Supp. supra adlatus trochæo finitur; item Phœn. 834, 5.P. et Trach. 1015, 1021, 2, 3. Deinde, si dactylo finitur, ἀκατάληκτος est; sin trochæo, καταληκτικὸς εἰς δισύλλαβον. Vid. omnino Hephæst. p. 38.

Quod vero ad Hephæstionem adtinet, meipsum fateor a doctissimi Grammatici præceptis nonnihil discessisse. Statuit enim versum dactylicum spondeos in unaquaque sede recipere, præter ultimam, si sit ἀκατάληκτος. Mihi contra videtur, cum rei ipsius quodammodo natura, tum e paucis hodie superstitibus exemplis, dactylicum ἀκατάληκτον, i.e. in cujus ultima sede esset dactylus, in aliis sedibus spondeos non admisisse: quum autem καταληκτικὸς εἰς δισύλλαβον fieret, trochæo (atque etiam spondeo propter ἀδιαφορίαν) sedem *ultimam* occupante, tum vero in ***ceteris, quinto*** excepto, locum fuisse spondeis datum.

CAP. VIII. Versus Heroicus.

ἘΠΙΣΗΜΟΤΑΤΑ δὲ ἐστὶν ἐν αὐτῷ (sc. metro Dactylico) τό τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἷον,

μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς ΛΗΟΣ, λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ. Hephæst. p. 38.

Constat *Versus Heroicus* sex pedibus; quorum primi quatuor sunt aut dactyli aut spondei; quintus *fere semper* dactylus; sextus autem *semper* spondeus, sive per ἀδιαφορίαν, trochæus.

§. 1. *Cæsura versûs Heroici.*

Cæsuras multas habet, quarum frequentissima est πενθημιμερὴς[1], ubi voci syllaba redundat post secundum pedem absolutum; deinde ἑφθημιμερὴς, quæ in syllabam post tertium pedem absolutum desinit. Has et alias cæsuras dilucide et eleganter enarrat Terentianus Maurus, (apud Gaisf. p. 268.) fusius etiam tractat Hermann. de Metr. p. 270. "Sed in "magna illa cæsurarum varietate, quam habet versus heroicus, "una præcipue incisio est, quæ quia vim et robur numerorum "debilitat, a melioribus poëtis improbata est. Eam dico, quæ "habet trochæum in pede quarto:

"Πηλεὺς δήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός."
Hermann. Dissert. de Orph. p. 693.

"Homero et antiquis epicis maxime placuit cæsura quæ est "in prima pedis tertii syllaba: μῆνιν ἄειδε, θεά." *ibid. p.* 692. "Ab Nonno inde plane alia heroici versûs forma fuit. Ac "cæsura quidem, quæ legitima habetur in hoc versu, trochaica "est in pede tertio," (ib. p. 696.) ad imitationem forsan primi versûs *Odysseæ:* ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα.

1. "De loco et vi Cæsuræ in versibus Latinis, cum Iambicis "tum Hexametris, multa et egregia protulit Harius in Epistola "Critica. Vide pp. 410—413." *Parr.*

§. 2. *Interpunctio post quintum pedem.*

"A veteribus Grammaticis observatum fuit, post quintum "versûs Heroici pedem interpunctioni non esse locum. Scho-"liastes Harleianus ad Hom. Od. β. 77.

"τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ προτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, Χρήματ'

" ἀπαιτίζοντες.] Προτιπτυσσοίμεθα μετὰ τοῦ ρ. δηλοῖ δὲ τὸ " στερνιζοίμεθα. ἢ ἀχώριστοι γενοίμεθα. καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς " ὑποστίζειν εἰς αὐτό· τὸ δὲ μύθῳ τοῖς ἑξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ' " οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωϊκοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται. " Præcepti hujus rationes acutissime, ut solet, exponit Bent- " leius in nota ad Lucanum, i. 231. a Porsono laudata. In " versu heroico *raro admodum fit distinctio plenior pausa, vel* " *clausula, in pede quinto; sed ubicumque illud fit, tum quia* " *in legendo vox ob coli finem deprimitur, et in θέσει est, ea* " *erigenda est in priore syllaba pedis sexti; idque ex arcana* " *musices ratione, quam, qui aurem habet, admonitus a me,* " *facile deprehendet. Hanc ejus syllabæ elevationem ut con-* " *sequantur Poëtæ, conficiunt pedem sextum ex duobus mono-* " *syllabis: eo enim pacto vox in quinto pede demissior, in sexto* " *necessario extollitur. Vide modo hæc Virgiliana.* [35.

" Nunc te marmoreum pro tempore fecimus: at tu. Ecl. vii.
" Occultas egisse vias subter mare; qui nunc. Æn. iii. 695.

" *Vide Æn.* xii. 526. v. 372. 624. 713. *Lucani* vi. 700.

" *Vides hic vocem Monosyllabi virtute extolli; quod eo jus-* " *tius fit, cum Monosyllabon repetitum est, et majorem inde* " *Emphasin adipiscitur, ut in his Maronis,*

" *Nec* percussa sonant fluctu tam littora, *nec quæ.* Ecl. v. 83.
" Incipiant sylvæ *cum* primum surgere, *cumque.* vi. 39.
" *Ne* saturare fimo pingui pudeat sola, *neve.* Georg. i. 80.
" Debita *quam* sulcis committas semina, *quamque.* Ibid. 223.

" *Atque hac repetiti verbi potestate nonnunquam et disyllabon* " *pedem ultimum obtinet; ut noster,*

" *Ipsi* tela regent per viscera Cæsaris, *ipsi.*[1] Pharsal. vii. 350. [Æn. v. 633.
" *Nullane* jam Trojæ dicentur mœnia? *nusquam.* Virgil.

" *Hic enim* nulla *et* nusquam *repetitionis vim obtinent, sensu,* " *non syllabis, convenientia. Non dicam tibi ad has leges* " *Poëtas ceteros* numerorum studiosos *accommodare se. Ipse* " *tibi credes, cum rem cognoveris.*" Vid. Gaisford. pp. 270, 1.

§. 3. *Atticæ vocalium correptiones.*

Inter alia satis perspicua, quæ Epicorum scripta a Lyricis et Dramaticis secernunt; immo, Epicos purioris ætatis a poëtis sequioris, hæc in primis ponatur discriminis nota: *Epicos* scil. *veteres ab Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida sedulo abhorrere.*

Et hoc quidem partim vidit Dawesius, cum ideo damnandam pronunciaret lectionem εἴπησι in Il. Z. 479. propterea quod prima verbi insequentis πατρὸς exinde fieret correpta. Restitui itaque jussit εἴποι, *Misc. Crit. p.* 148. Sed Hermanno sua sit laus, quod veritatem clarissime dispexerit, et errores multos, ab ignoratione hujus regulæ oriundos, usque in latebras sit perscrutatus.

" Veteres epici carminis scriptores istam correptionem, qua " gravitas heroici versûs mirum quantum imminuitur, tantopere " reformidabant, ut peccare, si hoc peccare est, in contrariam " partem mallent. Productiones enim brevium syllabarum tam " in his scriptoribus frequentes sunt, quam raræ correptiones: " *ita ut vix ullum certius sit recentioris ætatis indicium, quam* " *quod e crebro harum correptionum usu depromitur.*——Non " loquor autem de iis correptionibus, quæ sunt in nominibus " propriis, aut omnino in ejusmodi vocibus, quas, nisi admissa " correptione, non fert hexameter, ut Ἀφροδίτη, προκείμενα. " In his enim aperta est correptionis necessitas. Quare nullam " aut offensionem, aut inscitiæ reprehensionem habent hæc, οἳ " δὲ Ζάκυνθον ἔχον, ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης, ἐς πεδίον προ- " χέοντο Σκαμάνδριον, ἀλλὰ Σκάμανδρος, atque alia hujus- " modi. At ubi poterat vitari correptio, ibi eam tanta cura " veteres declinârunt, ut vix pauca ex hoc genere exempla, quæ " quidem certa sint, proferri queant. In Homericis carmini- " bus hæc fere inveniuntur, ipsorumne poëtarum negligentia, " an criticorum mala sedulitate, non dixerim; Iliad. III. 414. " σχετλίη prima brevi; XI. 69. δὲ correptum ante δράγματα; " XXIII. 186. ante χρῖεν; XXIV. 324. τετράκυκλον prima " brevi; Odyss. V. 448. ἐνέκρυψε secunda correpta, ubi si " ἔκρυψε legeretur, nemo præpositionem desideraturus esset; " VIII. 92. ultima in κατὰ brevis ante κρᾶτα; item XII. 99. " δὲ ante κρατὶ; XIV. 529. ante χλαῖναν. De aliis quibus- " dam locis aliquanto major dubitatio est. Hos ordine com- " memorabo. Odyss. XI. 582.

" ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε[2] γενείῳ.
" XII. 330. καὶ δὴ ἄγρην[3] ἐφέπεσκον.
" XV. 443. δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.
" XXI. 138. 165. αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε[4] κο-
" ρώνῃ. [ἄλλων.
" XXIII. 110. σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κέκρυμμένα ἴδμεν ἀπ'

" Quæ quidem tantopere ab Homerica consuetudine abhorrent, " ut dubitari non possit, quin correptio criticis debeatur. Illud, " quod est in Odyss. XVII. 375. ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, crasin " habet. Aperte falsa est lectio[5] in Odyss. XI. 143.

" εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀνάγνοίη τοῖον ἐόντα.

" Quæ ex codd. quibusdam et Apollonio ita emendari debet:

" εἰπὲ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα:" vel etiam, μ' ἀγγνοίη.

Postquam animadvertit Vir doctiss. scriptores epicos, quo quis Homero recentior fuerit, eo frequentius vocales breves ante mutam cum liquida corripuisse, in his Quintum Smyrnæum, (*vulgo* Calabrum) ita pergit. " Jam vero si ad Orpheum nos " convertimus, quid aliud quam aut magnopere ignorâsse eum " epicæ poëseos disciplinam, aut ætate fere æqualem Quinto " esse fatebimur? Ignorantiam, quemadmodum Cynegeticorum " scriptori, non temere possumus ei objicere, qui neque cæsu- " ram trochaicam in quarto pede nimis frequentaverit, neque " ante litteram ζ vocalem corripuerit, nec duo epitheta ornantia " per copulam conjunxerit, quod ipse tamen Quintus fecit. " Quare correptiones vocalium ante mutam cum liquida non " possunt aliud, nisi ætatem scriptoris haud longe a Quinti " temporibus remotam arguere." Vid. ad fin. Argonaut. pp. 755—763.

Hinc facilius intelligent tirones, quamobrem in sequenti operis hujus parte notârim mediam in ἐρετμὸν et in ἐφετμὴ a Pseud-Orpheo correptam.

§. 4. *Carmen Bucolicum.*

" Otiosus aliquando explorare cœpi," Valckenaerius inquit, " cujus generis versus in pastoralibus Theocriti carminibus " frequenter præ ceteris recurrerent: et re deliberata censui,

---

1. Aliud habes exemplum Geor. iv. 65.
Ipsæ consident medicatis sedibus; *ipsæ.*

2. Si in hac voce more Homerico rejiciatur augmentum, salva erit regula.

3. Putat Parrius synizesin factam esse in δὴ, ante ἄγρην, et provocat ad sententiam Augusti Boeckhii, cujus hæc sunt verba ad vocc. αὐτόθεν ἅλμαθ'— Pind. Nem. 5. 37.

" In libris Ald. Rom. Par. B. credo, et August. C. reperitur δ' αὐ- " τόθεν, h. e. δὴ αὐτόθεν. Sic δὴ initio versûs positum, Olymp. 3. 45. " Sed ubi synizesin patitur, passim scriptum est δ', ut apud Homerum,

" μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν,—" Il. A. 131.

Dammius quoque ait: " quod istud δὴ sæpe apocopen patitur, appa- " rere videtur ex Il. Π. 690.

" ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι."

Si quis autem dixerit, in locis laudatis, diphthongum sequi τὸ, δὴ, notandum est, Pindarum scripsisse, ἑξηκοντάκι δ' ἀμφοτέρωθεν, [*sc.* in Edit. Ald. Olymp. 13. 141.—aliæ habent γὰρ ἀμφ.] et Hermannum, quam apta sit hæc particula, exemplis demonstrasse.— Homerus etiam scripsit, " ἀλλ' ὅτε δ' ἕβδομον ἦμαρ— Od. o. 476." [ὅτε δὴ ἑβδ. Cod. Harl.—editt. habent, ὅτ' ἄρ' ἑβδ.] Vid. Commentation. Academ. August. Boeckhii, p. 27. Lipsiæ, 1811.

Minime prætereundus est hoc in loco versus Iliadis, Λ. 386. qui Parrii sententiam magnopere confirmat:

εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης.

4. Vid. supr. *not.* 2.

5. Idem dicendum de loco Iliadis, Λ. 656. ubi miror Heynium intactum reliquisse βελέεσσι βέβληται, cum adeo facilis esset conjectura βέλεσιν, etiamsi in Cod. Harlei. non reperirietur.

" *Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si, duobus pedibus* " *postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo,* " *terminante partem orationis, atque adeo Alcmanicus.*" Epist. ad Roüer. p. 15.

Ipsam illam legem dudum antea, licet paullo obscurius, fixerat Terentianus Maurus:

Pastorale volet quum quis componere carmen,
Tetrametrum absolvat, cui portio demitur ima,
Quæ solido a verbo poterit connectere versum;
Bucolicum siquidem talem voluere vocari.
Plurimus hoc pollet Siculæ telluris alumnus:
Ne Græcum immittam versum, mutabo Latinum:
Dulce tibi pinus submurmurat, | en tibi pastor
Proxima fonticulis, et tu quoque | dulcia pangis.
Jugiter hanc legem toto prope carmine servat.
Noster rarus eo pastor Maro.

In Bucolicis Theocriti septem prioribus Eidylliis una cum decimo et undecimo versus sunt *nongenti viginti septem:* inter illos 927, bucolicos, ad legem supra positam tornatos reperit Valcken. *undecim supra septingentos;* " ut adeo in versibus *du-* " *centis et sedecim* a carminis bucolici modulo, neque unquam " temere, in novem istis Eidylliis secesserit Theocritus." Virgilii *Eclogæ* constant versibus *octingentis et triginta;* e quibus bucolici *Theocritei* sunt duntaxat *ducenti triginta duo.*

Plura habes apud Virum longe doctiss. qui *Bucolicorum* carminum rationes sic dextre colligit: " Severiores diem mihi " in his nugis periisse criminabuntur:

" *αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.*"

§. 5. *De carmine Miuro.*

In Iambico quidem senario *Σκάζων*, sive Choliambus, pedem finalem præter consuetudinem *producit:* alia ex parte Dactylicorum Hexametrorum genus est, quod nomen a *correpta* pedis ultimi mensura deducat. *Miurus* scilicet, i.e. *μείουρος, cui cauda deminuitur,* sexto in pede pro Spondeo aut Trochæo, Iambum seu Pyrrichium locat. Certe haud valde usitatum est hoc versuum genus;—a nullo forsan, præter Livium in sequentibus Terentiani versibus memoratum:

Dactylici finem versûs si cludat Iambus,
Hoc est pro longa brevis ut penultima fiat;
Auribus acciderit novitas inopina, melius
Versus ut hic resonare potest, ita si cecineris:
Ite domum saturæ, venit Hesperus, ite *saturæ:*
Nile pater propera, sitiunt sata. Nile *propera,*
Heus puer ut mea sint tibi vilia carmina, *vides.*
Si nusquam hoc aliquis lectum putat, ecce dabitur
Versus Homericus Ausonio resonans ita modo:
Quem *μειοῦρον* Achaïca gens vocitare solita est:
Attoniti Troes viso serpente pavitant.
Livius ille vetus Graio cognomine[1], suæ
Inserit Inonis versu puto tale docimen:
Præmisso heroö subjungit namque *μιοῦρον·*
Hymnum quando chorus festo canit ore Triviæ:
Et jam purpureo suras include coturno,
Balteus et revocet volucres in pectore sinus:
Pressaque jam gravida crepitent tibi terga pharetra:
Dirige odoriferos ad certa cubilia canes. *etc.* Terentian. M. p. 73. Ed. Sanctand. 1584.

Genus hoc metri qualecumque e male intellecta versûs Homerici prosodia ortum habuisse existimo. In Iliade M. 208. scribitur, [p. 632. f.

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Vid. Athen. Prima in *ὄφιν* corripitur, non mera licentia, ut quidam somniarunt, sed aut ictûs metrici vi, de qua supra p. xx. aut peculiari quadam vocis apud Ionas usitata pronuntiatione. " Satis " tamen apertum est, (inquit Heynius in l. l.) pronuntiatam " vocem fuisse duplici φφ. *ὄφφιν* seu *ὄπφιν.* In Schol. Ly- " cophr. 235. laudatur versus Hipponactis: *ην αυτον οφις* " *αντικνημιον δακη.* (*l. δάκνῃ.*) Multa inepta cumulavit Eu- " stath. ad h. l. nisi quod recte memorat fuisse, qui *ὄπφιν* scri- " berent; uti *σκύφος* scriptum fuit *σκύπφος·* quod notum est ex " Athenæo xi. p. 498, 9. *etc.*"

Nullum hic subsidium ex versu Hipponacteo afferri vult Gaisfordus; legit enim *ὄϋφις*, intactum tamen relinquit *δάκῃ*, p. 253. Constat vero Ionas in quibusdam verbis a ceteris Græcis diversam adhibuisse quantitatem: *e.g.* in v. *φαρμακὸς* penultimam producebant. Vide sis Vir. Doctiss. p. 254. Præterea in *κλύω* penult. producitur, p. 256. Quare in regione, circa quam Homerus potissimum versatus est, ejusmodi caussa in prima *τοῦ ὄφις* valere potuit: nihil certe est in ipso Poëta, quod huic sententiæ repugnet; etenim v. *ὄφις* in hoc uno loco reperitur.

§. 6. *De pentametro Elegiaco.*

Pentametrum Elegiacum, qui ab Hexametro Dactylico vix unquam separatur, inter Asynartetos numerat Hephæstio; sed inter dactylicos catalecticos in monosyllabum Hermannus. Syllabæ enim ad finem utriusque membri Asynartetorum *ἀδιαφορίας* jure gaudent; sed in Elegiaco duntaxat ultima. Hiatus porro in illis non repudiatur; sed in hoc sedulo prohibetur.

Quocunque autem nomine hanc versuum speciem vocari placeat, de legibus quibus pareat, nulla unquam facta est dubitatio. Continet ea, Hermanni ut verbis utor, " duos ordines, " quorum uterque in tertia arsi finitur. Prior autem ordo etiam " spondeos recipit, posterior puros dactylos servat. Nam quum " omnium versuum extremi ordines subtilius exaudiuntur, prop- " terea quod in mediis semper ad sequentia animus abripitur, " tum id maxime in illis versibus accidit, qui in arsin desinunt. " Hi enim in ipso fine adhuc fortes et alacres sunt. Quo ægrius " patimur, si ultimi eorum ordines gravibus et molestis pedibus " tardantur. Idque in pentametro elegiaco sic poëtæ offensurum " judicârunt, ut a posteriore parte spondeos plane removerent." De Metris, p. 281.

Tertia arsis, sive syllaba penthemimeres prima, " semper " longam syllabam habet, neque hiatui locus est. In eadem " arsi, ut par est, incisio fit, quæ tam religiose observatur, ut, " si quis poëta aliquando eam summa necessitate urgente " neglexit, id tanquam insolens planeque perversum notetur. " Hephæstio de ea re sic scribit p. 55. (98. Gaisf.) *δεῖ δὲ τὸ* " *ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν·* " *εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον, οἷον τὸ* Καλλιμάχου, " (Fr. cxii.) *ἱερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.*

" Illi versus vero, in quibus e priore membro syllaba in " alterum eliditur, non sunt putandi cæsura carere, ut hi Catulli,

" *Me desistere amare, omnia si facias.*
" *Troja virum et virtutum omnium acerba cinis.*
" *Quam veniens una atque altera rursus hiems.*

" Id enim eodem jure fit, quo in extremis versibus syllaba " redundans in alterum conjicitur." Ibid.

" In cæsura raro dictio monosyllaba adhibetur, ut apud " Catullum,

" *O di, reddite mi hoc pro pietate mea.*—

" Etiam altera pars pentametri elegiaci male clauditur monosyl- " labo vocabulo, ut apud Theogn. 448.

" *οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδένος ἄξιος εἶ.*

" Cetera, quæ in posteriore membro observari jubentur, ad " solos Latinos spectant. Atque Ovidius, cujus pentametri " maximam elegantiæ existimationem nacti sunt, diligentissime " curavit, ut eos bisyllabo vocabulo clauderet. Nam sane his " lenissimus est exitus: hunc enim numerum habet:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ –́

" *Ut reor a facie, Calliopea fuit.*

" Contra sive longius bisyllabo, seu brevius est ultimum vo- " cabulum, asperior numerus est, hoc modo:

–́ ⏑ | ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –

1. Livium *Andronicum* designat hic Scriptor eruditus æque et ingeniosus.

–́ ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ –́
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ | –́

"ut hi Catulli lxviii. 18. 66. 98. lxxvii. 8.

" *Quæ dulcem curis miscet | amaritiem,*
" *Tale fuit nobis Manlius auxilium.*
" *Nec prope cognatos compositum cineres.* [283, 4.
" *Aut facere, hæc a te dictaque factaque sunt.*" ib. pp.

" Usurpatur pentameter Elegiacus epodi loco post hexa-" metrum heroicum, nec novi, qui solo et continuo uteretur, " nisi Philippum Thessalonicensem[1], in Brunck. Anal. T. ii. " p. 212. ep. iv. et Virgilium, si qua grammatico, qua ejus vitam " scripsit, fides, in notissimo epigrammate, quo poëtam Bathyl-" lum ludibrio habuisse fertur." ib. 285. Addit Gaisfordus Heliodorum in Æthiopicis Lib. iii. p. 129. ed. Commelin. Sequentia porro nobis indicavit Parrius: Martian. Capell. de Musicorum Concentu, L. ix. Carmen, 3. ubi xxviii. Elegiaci, et Ausonium de Thalete, ubi vii. occurrunt continui[2].

Rarissime, si unquam, adhibentur a Scenicis Poëtis versus Elegiaci, præterquam in illo elegantissimo Systemate apud Eurip. Androm.

§. 7. *Dactylicum Heptametrum Catalecticum in disyllabum.*

" Versus dactylicos hexametro prolixiores non commemo-" ravit Hephæstio. Servius quatuor recenset species, 1. *Hexa-" metrum Hypercatalectum, Alcmanium.* 2. *Heptametrum cata-" lecticum, Stesichorium.* 3. *Heptametrum acatalectum, Iby-" cium.* 4. *Heptametrum hypercatalectum, Ibycium.*" Gaisf. pp. 274, 5.

Exempla Heptametri Catalectici in syllabam et disyllabum, item Acatalecti et Hypercatalecti, dedit Burneius, Chor. Cant. pp. 63, sqq.

§. 8. *Dactylica alia in disyllabum catalectica.*

Priusquam de logaœdicis dicamus, pauca sunt notanda de aliis quibusdam dactylicis catalecticis in disyllabum.

" *Trimeter catalecticus in disyllabum* reperitur Sophocl. " Trach. 112. πολλὰ γὰρ ὥστ᾽ ἀκάμαντος
" ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
" εὐρέϊ κύματα πόντῳ.

" Vid. ejusdem fabulæ 501, 503, 511, 513. Hanc speciem " *Alcmanium* vocat Servius." Gaisf. p. 273.

Tetrametrum Archilochus in Epodis dactylico hexametro subjunxit; quem postea imitatus est Horatius.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Ephesum, bimarisve Corinthi.

Hunc tetrametrum Plotius *Anacreontium* nuncupat p. 2638. *Anacreontium tetrametrum dactylicum a tetrametro Bucolico hoc differt, quod illud quidem octo schemata habet, et quartum pedem semper dactylum, hoc vero monoschematistum. Nam semper tribus dactylis percutitur, et quarto pede spondeo. Cujus metri exemplum Græcum est,*

ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Vid. supr. de Versu Bucolico.

" *Pentameter catalecticus in disyllabum,* (*Plotio* dictus " *Simmieus*) in Æsch. Eumen. vs. 373. reperitur, et ibi Troch. " dim. cat. systema claudit.

" δόξαι τ᾽ ἀνδρῶν καὶ μάλ᾽ ὑπ᾽ αἰθέρι σεμναὶ,
" τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
" ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὀρχησ-
" μοῖς τ᾽ ἐπιφθόνοις ποδός.—

" Sophoclis Antig. 339—342. sic restituendos voluit Hotchkisius,

" ἄφθιτον, ἀκαμάταν, ἀποτρύεται,
" ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεί-
" ῳ γένει πολεύων.

" Eur. Troad. 843. καλλιγάλανα τρέφεις· Πριάμοιο δὲ γαῖαν
" Ἑλλὰς ὤλεσ᾽ αἰχμά.

" Bacch. 168. recte edidit Brunckius,

" κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα."

De his omnibus videndus Gaisfordus, pp. 272, 3.

1. Lectio in duobus postremis versiculis valde est incerta, et de pentametris continuis etiamnum ambigi potest. Vid. Jacobs; Annott. T. ix. p. 143.

2. In Solonis Elegia, a Demosthene περὶ Παραπρ. citata, vss. 12, 13. " occurrunt duo Pentametri, nullo Hexametro interveniente; et vss. 26, 27. eadem conditione vicissim duo Hexametri. Aliter credo, quam lex et ratio Elegiarum postulavit, saltem apud Antiquos. Fortasse ea res movit Editores, ut avellerent in his locis et discerperent hos Elegos Solonis, quasi defectum indicarent: vel fortasse putarunt, tria hæc esse Solonis fragmenta, ex diversis locis sumta, et hic quasi consarcinata." Taylor. in l. Protulit V. D. exempla, sed e recentioribus Poëtis desumta, ubi legibus Elegiacis facta sit violentia.

CAP. IX. DE VERSIBUS LOGAŒDICIS.

" COGNATA dactylicis catalecticis in disyllabum ea metra sunt, " quæ *logaœdica* vocantur. ἔστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ κα-" λούμενα δακτυλικὰ, ait Hephæstio, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις " χώραις δακτύλους ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν, " atque ita quidem, ut trochæi e dactylis exeant. Appellatio inde " ducta, quod hoc genus numeri medium inter poëticam et " prosam orationem videretur. Exempla duo attulit Hephæstio, " Alcaicum decasyllabum, ex uno ordine,

" καί τις ἐπ᾽ ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς.

" et Praxilleum, e duobus:

" ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
" παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ᾽ ἔνερθε νύμφα.

" E totidem ordinibus constant hi versus Æschyli in Prome-" theo, 166, 185.

" ἢ παλάμᾳ τινι τὰν δυσάλωτον ἕλη τις ἀρχαν.
" ἤθεα, καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

" Pertinent ad hoc genus multa alia carmina, apud lyricos et " fabularum scriptores obvia, siquidem, ut par est, non illa " tantum logaœdica vocamus, quæ integra dipodia trochaica, " sed etiam quæ catalectica vel hypercatalectica et longioribus " ordinibus finiuntur. Ita Sophocles in Œd. Col. 119. 151.

" ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων.
" ἦσθα φυτάλμιος; δυσαίων.

" et in Electra 1413.

" ὦ πόλις, ὦ γενεα τάλαινα· νῦν σε
" μοῖρα καθαμερία φθίνει, φθίνει.

" et in antistropha, 1433.

" βατε κατ᾽ αντιθυρων οσον ταχιστα,
" νυν τα πριν εὖ θεμενοι, ταδ᾽ ὡς παλιν.

" Eodem pertinet versus, quem choriambicum dimetrum gram-" matici vocant, οὐκ ἔτος, ὦ γυναῖκες. spondeos dactylorum " loco non memini me reperisse. Ac longe commodius e dac-" tylis, quam e spondeis in trochæos numerus devolvitur." Hermann. pp. 265, 6. Vide etiam Burn. p. lxvi. Gaisf. p. 275.

CAP. X. Metrum Æolicum.

Versus Æolicos inter dactylicos enumerat Hephæstio, iisque hanc figit legem, pp. 40, 1. Primus pes disyllabus quivis esse potest; ceteri omnes dactyli, acatalecti seu catalectici, cum ἀδιαφορίᾳ. " Ex his abunde clarum est," inquit Hermannus, " metra Æolica esse versus dactylicos cum basi[1].——Exem-" pla carminum Æolicorum Hephæstio hæc affert: de acata-" lecticis (*l.* acatalectis) trimetrum, quod adnumerata basi, ut " solet, tetrametrum appellat:

" Ἔρος | δ' αὖτε μ' ὁ | λυσιμέ|λης δόνει
" γλυκυ|πικρον ἀ|μάχανον | ὄρπετον.
" Ἄτθις, | σοὶ δ' ἐμέ|θεν μεν ἀπ|ήχθετο
" φροντις—δην, ἐπι δ' | Ἀνδρομέ|δαν ποτε.

" Dein tetrametrum,

" ἠρά|μαν μεν ἐ|γω σέθεν; | ἀ τε πά|λαι ποκα,

" cujusmodi carmen inter Theocritea exstat, xxix. Pentametro " usus est Sophocles in Electra 134, 150.

" ἀλλ', ὦ | παντοί|ας φιλό|τητος ἀ|μειβόμε|ναι χάριν.
" ἰὼ | παντλά|μον Νιό|βα, σε, σ' ἐ|γωγε νέ|μω θεον.

" De catalecticis in bisyllabum hæc exempla commemoravit " Hephæstio; trimetrum,

" θυρω|ρῳ ποδες | ἐπτορ|γυιοι,
" τα δε | σαμβαλα | πεντάβο|εια,
" πισυγ|γοι δε δεκ' | ἐξεπονασαν.

" Neque vero cum Pauwio de spondeo in versibus Æolicis " sollicitus sum, quod Hephæstio hunc pedem non nominet. " Supplevit Hephæstionis negligentiam scholiastes, p 90. (p. " 177. *Gaisf.*) Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν, inquit, κατὰ " μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τούς τε " δακτύλους καὶ σπονδείους, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἀποθέσεις. " Ita legendum. Ac Theocritus quoque spondeum tuetur, " XXIX. 33. 39. In quo carmine v. 36. e vulgari scribendi " ratione male anapæstus est, ενοχλεις. Æolica dialectus " scribi postulat,

" ἐν θυ|μῷ τε λέ|γεις, τι με, | δαιμονι', | ἐννοχλεις.

" V. Greg. Cor. de dial. p. 286.

" Dein tetrametrum,

" τινι σ', | ὦ φιλε | γαμβρε, μά|λιστ' εἰ|κασδω;
" ὄρπα|κι βραδι|νῷ σε μά|λιστ' εἰ|κασδω.

" et pentametrum, quod epos Æolicum vocat,

" κελο|μαι τινα | τον χαρι|εντα Με|νωνα κά|λεσσαι,
" εἰ χρῆ | συμποσι|ας ἐπ' ὀ|νασιν ἐ|μοι γεγε|νησθαι.

" Logaœdica Æolica, id est, logaœdica cum basi, prætermisit " Hephæstio, quod ea ipsi antispastica essent. At ex illis duo " celeberrima metra cognovimus, ubi de antispastis dicebamus, " Glyconeos puros, et Phalæceos hendecasyllabos. De Gly-" coneis satis fuse disputatum est. Phalæcei uno ordine quadru-" plici constant,

" *quoī dō|nō lĕpĭ|dūm nŏ|vūm lĭ|bĕllum,*

" nulla mensuræ varietate, nisi quod, ut in Glyconeis, admodum " raro dactylus in spondeum mutatur. Idque a nemine nisi " Catullo factum novi carm. LV. Nec trochæorum loco tri-" brachi adhibentur. Ceterum Latini jam Grammatici et Gly-" coneos et Phalæceos ab antispasticis sejunxerunt: de quibus " ita Servius in centimetro: *Glyconium constat spondeo, cho-" riambo, et pyrrhichio, ut est hoc,*

" *ōdī | Pārthĕnĭūm | nĕmŭs.*

" Et: *Phalæcium constat spondeo, dactylo, et tribus trochæis, " ut est hoc,*

" *Hĕrmūs | dīvĭtĭ|būs sū|pĕrfl ŭĭt | ŭndīs.*" De Metris, pp. 287, *sqq.*

1. *Basin* appellat Hermannus *duos sonos ordinibus præmissos*, (i. e. pedem quemcumque disyllabum primo statim ingressu versûs positum,) " quos e mensuræ varietate, quam certam nullam habent, " numero carere colligitur. Nam si numerum haberent, multum, ut " postea demonstrabitur, interesset, utrum longam syllabam brevis, " an brevem longa sequeretur. Quod in hoc genere adeo negligitur, " ut, dummodo duo soni audiantur, mensuræ nulla lex sit, possintque " disyllabi pedes omnes promiscue adhiberi." De Metr. p. 21.

CAP. XI. De Metro Anapæstico.

Carmen Anapæsticum quatuor recipit pedes quatuor temporum[1],

Anapæstum,
Dactylum[2],
Spondeum, et rarissime
Proceleusmaticum[3].

Anapæsticus versus Monometer[4] Acatalectus, qui etiam Basis appellatur, in hunc modum variari potest.

1. *Pro libitu in quavis sede collocatos; a qua varia et diversa pedum positione pendet omnis in hoc carmine numerosa jucunditas;* e.g.

αγετ' ὦ παιδες | την γραυν προ δομων.

2. *Dactylus contra leges videtur admissus; nam tametsi est* ἰσοῤῥοπία, i. e. æquipollentia; *tamen est* ἀντιδιάθεσις, contraria dispositio. *Itaque in Trochaico Iambus nullus, neque in Iambico Trochæus ullus. Scal.* p. 177. Sed non est eadem ratio: fateor quidem Anapæsticum Gr. ἀντιδακτυλικὸν vocari; sed hæc aure judice determinanda sunt; et quasnam aures eodem modo in Anapæstico offendet Dactylus, quo in Iambico Trochæus, vel in Trochaico Iambus?

Diomedes autem asserit nunquam nisi in pedibus dextris Dactylum poni.—Sed toties in sinistris occurrit,

ὦ στεροπα Διος | ὦ σκοτια νυξ. Eur. Hec. 67.
δειμασι φασμασιν | ὦ ποτνια χθων. 69, &c.

ut potius Kingio assentiar dicenti, " *Pes Anapæsticus nullam sibi " sedem peculiarem vindicat, sed pedi cuicunque* ἰσοχρόνῳ *de quavis " cedit urbanissime.*" Excipias tamen penultimam Parœmiaci. Et sic Hephæst. κατὰ ΠΑΣΑΝ χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀναπαιστὸν, σπανίως δὲ προκελευσματικόν.—sequitur, παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ Ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Et sic *Arnaldus*, (p. 125.) restitui debere putat Scholium ad Ar. Pl. 487. Cui non assentior. Scholiastes τὸ, Ἴαμβον, omisit; non immerito: Quid enim ad modum Anapæstici carminis, si quidam fabularum autores, ut *Archilochus*, et fortasse *Cratinus*, illud Iambo contaminarunt? Vid. inf. 4.

Diomedes etiam Tribrachum admittit; qui nullum omnino habet locum nisi in fine sententiæ, vel Parœmiaci.

3. i. e. Longa aliquando solvitur in duas breves, ex quo fit Proceleusmaticus, ut,

ὁ μεν οιχομενος | φυγας ὁδε νεκυς ων. | Eur. Or. 1509.
τις ορεα βαθυκομα | ταδ' επεσυτο βροτῶν. Arist.

Sed *Scal.—Nihilo deteriore lege conditur Proceleusmatico, quo usus est Aristophanes; ut non immerito* Πυῤῥιχιακὸν *appellarint; et sane sapit Hyporchemata.* p. 178. Leg. Πυῤῥιχαϊκὸν, et vid. Hephæst. p. 48. apud quem versus ille Aristophanis, velut specimen metri Proceleusmatici, rectius citatur.

4. Dicitur Itimius. *Scal.—Qui vero metiuntur* Anapæstica *sicut* Iambica, *per* Μονομετρίαν, *binos pedes comprehendendo, errant errorem non ferendum: Idem namque modus, qui et in Dactylo.* Ib. p. 139.—Ita quidem vir doctissimus; et Sch. ad Pind. Ol. 1. 2. 6. 28. nec sane improbare queo; cedo tamen numeris. τὸ δὲ Ἀναπαιστικὸν κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κ. λ. Schol. ad Hephæst. p. 91.

τινα Τρωϊαδων. Eur. Hec. 94. purus.
ταδε θωϋσσων. Ib. 112.
ποία δὲ πολις. Ib. 159.
τους θ' ὑπο γαῖαν. Ib. 146.
συνδουλευσω. Ib. 202.
ενθα νεκρῶν μετα. Ib. 208.

Ex Dimetris vero Anapæsticum systema fere conflatur. Basis, sive Monometer, Paræmiacum plerumque præcedit. Paræmiacus sententiæ finem occupat.

Parœmiacus[1] est in syllabam Catalectus, i. e. ubi post tres pedes quatuor temporum una redundat syllaba communis: aut una deest syllaba ad implendum versum, ut,

τοὺς σοὺς δὲ πόνους
χρηζω διαπαν|τος ακου|σαι. Æsc. Pr. 283.

Communem dico syllabam, quia sententiam claudit, *nec aliter alibi permissa est ultimæ syllabæ licentia*; sed ad hanc continuandi sunt Anapæsti, aut pares Anapæsto pedes, ac si unus esset versus[2]; sicuti jam antea in Cap. vi. monimus.

"Dimetris pro arbitrio poetarum immiscentur monometri, sæpe ante versum catalecticum, sive parœmiacum, qui systemata legitima semper claudit. Parœmiacum ex secunda heroici hexametri parte formatum putat Terentianus p. 2422. ibidem testatus hujus generis versus nonnunquam continuos reperiri:

Cetera pars superest | mea tibia dicere versus.
Hæc juncta frequentius edet
Anapæstica dulcia metra.
Cuicunque libebit ita istos
Triplices dare sic anapæstos,
Atque ille poeta Phaliscus,
Quum ludicra carmina pangit:
Uva, uva sum, et uva phalerna,
Et ter feror, et quater anno.
Libro quoque dixit eodem,
Unde, unde colonus Eoæ
A flumine venit Oronti.

Et hic sane numerosissimus est. Non raro tamen dactylus primam sedem occupat, ut Æschyl. Choeph. 377.

παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται."

In cæteris metris vitiosum est, si singuli pedes partem orationis finiant, sed in his bonum, ut,

σφαγιον θεσθαι | τυμβου δ' επιβας. Eur. Hec. 108.
δισσων μυθων | ρητορες ησαν. Ib. 123, &c.[3]

Monom. Hypercatalec. sive, Penthemimer. (*al.* Choricus, Stesichorius. *Scal.*)

δορι δη δορι περ|σαν. Ib. Hec. 908. purus.
Ατρεως ἱπποβα|τα. Ib. Or. 1003.
δειναὶ δ' ἅμ' ἑπον|ται. Soph. Œd. T. 479.[4]
προς εμον ὁμογενετο|ρα. Eur. Ph. 169.
καταβοστρυχος ομμ|ασι. Ib. 148.[5]

αγετ' αμφιλοφον | ζυγον. Soph. An. 358.

Dim. Brachycatalec. (Glyconius, Aristophanius. *Scal.*)

Ἑκατα, καταχαλ|κον άπαν. Eur. Ph. 110. purus.
ποδος ιχνος επεν|τελλων. Ib. 105.
κρινει τρισσας | μακαρων. Ib. Hec. 643.

Dim. Catalec. in syllabam, (Parœmiacus sive Hepthemimer. Pindaricus. *Scal.*)

ὁ δε παῖς Στροφιου | κακομητας. Ib. Or. 1412. purus.
δοριθηρατος | προς Αχαιῶν. Ib. Hec. 102.
πεμψατε, δαιμονες, | ἱκετευω. Ib. 96.
ηλυσιν αρθρων | προτιθεῖσα. Ib. 66.
ὡς μοι κρινω|σιν ονειρους. Ib. 86.[6]

Dim. Catalect. in disyllabum. (Alcmanius, *Scal.*)

ποσιν εξανυσαι|μι δι' αιθερος. Eur. Ph. 168.[7]

Dim. Acatalec. (Archilochius, *Scal.*)

ξυνετος πολεμου | φονιος τε δρακων. Eur. Or. 1415. purus.
ενοπλος γαρ επ' αυτ|ον επενθρωσκει. Soph. Œd. T. 477.
γοερον γοεραις | ει ποτ' εμὰ φρην. Eur. Hec. 82.
μορφην ειτ' ουν | θεὸς ειτε βροτων. Soph. El. 201.
αγετ' ὦ παιδες | την γραῦν προ δομων,
αγετ' ορθοῦσαι | την ὁμοδουλον. Hecub. 59, 60.
την χιονωδη | Θρῃκην κατεχει. Ib. 79.
φρουδος πρεσβυς, | φρουδοι παιδες. Ib. 160.
ωλεσατ', ωλεσατ', | ουκ ετι μοι βιος. Ib. 166.

Dim. Hypercatalec. (Partheniacus, Simmiacus. *Scal.*)

ουθ' ὁ παρα τον Αχε|ροντα θεος ανασ|σων. Soph. El. 184.

Trim. Catalec. in syllabam. (Stesichorius.)

Αναπαιστε, χορων | τεκος ολβιε, δος | κτυπον ἠδυν. Scal.[8]

Trim. Catalec. in disyllabum. (Simonidius.)

δοτε Πιεριδες | Λυρικῶν μελεων | μαλερον ψοφον. Ib.

Trim. Acatalec. (Simonidius.)

παραγεῖτε ποδες, | λυροεσσα λαλει | Διος ὦ θυγατερ. Ib.

Tetrameter Catalec. in syllabam, *de quo mox plura.* (Aristophanius.)

η γῆς αροτροις | ῥῆξαι δαπεδον | καρπον Δηοῦς | θερισασθαι. Ar. Pl. 515.
στιβαδα σχοινων, | κορεων μεστην, | ἡ τους ευδον|τας εγειρει. Ib. 541.
αγετ', ὦ Σπαρτας | ενοπλοι κουροι, | ποτὶ ταν Αρεως | κινασιν. Hephæst. p. 26.
ὡς αν μᾶλλον | τοῖς πηδαλιοις | ἡ ναυς ἡμῶν | πειθαρχῃ. Ib.[9]

Hoc de metro nihil fere necessarium videtur iis, quæ Morellus congesserit, sive explanandis sive corrigendis adjicere, nisi ut Porsonum docte et dilucide rem eandem tractantem audiamus.

"Quod ad anapæstos attinet, satis notum est, dimetros frequentissimum esse genus; monometrum tamen aliquando interponi, legitimum vero systema semper versu parœmiaco,

---

1. Parœmiacus a Παροιμία dictus, quia plurimæ sententiæ proverbiales in hoc metro circumferebantur. *Heph. King.*

2. Vid. Clark. Hom. Il. A. 51. §. 6.—*Dawes.* Miscell. p. 29.—Crit. Vann. p. 470. 515.—Bentl. Hor. Od. 3. 12. 1.—Observ. de re metrica ad finem Alcestidis Ed. 1748. p. 25.

3. Anapæstici versus, cujuscunque generis, amant pedes dissolutos, i.e. ut singuli pedes singulis vocibus constent; imo vitiosum erit, si διπόδιαι per Cæsuram in Trimetris misceantur: certe in Dimetris, si prima et secunda διπόδιαι ita implicentur; in Tetrametris si prima et secunda, vel secunda et tertia ita copulentur. Crit. Vann.

4. Sit etiam Ionicus à maj. Dim. Brachycatalec.—Et præcedens, Ionicus a min. Dim. Catalec.

ταλαινα νυν σε. Soph. El. 1434. dicitur

Monom. Hypercatalec. Dochmiacus, minus recte: proculdubio est Iambicus Penthemimer. vel, pro αναπαιστικον, l. αντισπαστικον.

5. In Schol. διμετρον βραχυκαταληκτον εις δισυλλαβον. *Error manifestus; nulla enim ejusmodi terminatio est.* l. μονομετρον ὑπερκαταληκτον. Hephæst. p. 13. *King.*—Sæpe ultima, cum superest, in duas solvitur breves. *M. Servius.*

In Strophe Soph. Ant. 347. l. αροτρων ετεος ες | ετος.

In Sch. ad Or. 204. στοναχησι τε και | γοοις, dicitur Dim. Brachycatalec. sed et Ionic. Dim. Acatalec.—opinor, rectius; sic et

εστι μεγας εν ουρ|ανῳ. Soph. El. 175. (Vid. inf. de Ionico.)

6. Impurus est θαρσει μοι θαρ|σει, τεκνον. Soph. El. 174. vel Dactylicus,

δακρυσι τ' εννυχι|οις, αγαμος. Eur. Or. 174.

Sic, ου γαρ πεισεις, ουδ' ην πεισης. Ar. Pl. 600. Et etiam,

τινα μεμψιν ες ἡ|μᾶς ειπης.—Quia ultimam non præcedit Anapæstus.

Impurissimus *Archilochius*, Ερασμονιδη | Χαριλαε. Heph. p. 27.

7. In Schol. ad Soph. El. 137,

φιλοτητος αμει|βομεναι χαριν,

dicitur ακαταληκτον εις δισυλλαβον, male. l. καταληκτικον. καταληκτικη δε εις δισυλλαβον, ὅταν μετα ἑνα ποδα εις δυο συλλαβας ληξῃ. Sch. ad Heph. p. 30.

8. Impurus, Archebulius, vel Callimachius.

αγετω θεος, ου | γαρ εχω διχα τῶνδ' | αειδειν. Heph. 27.

Et adhuc impurior ob Iambum in principio,

φιλωτερα αρ|τι γαρ οἱ Σικελα | μεν Εννα. Ib.

9. Laconicus dictus, et est impurus ob Spondeum in penultima sede.

" qui dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito claudi.
" Dactylum et spondeum creberrime pro anapæsto adhibent;
" sed rarissime proceleusmaticum[1]; rarissime etiam dactylo
" anapæstum[2] subjiciunt. Sicubi hiatum Tragici relinquunt,
" tum vocalem vel diphthongum necessario corripiunt, ut,
" *μοῦσα καῑ ἡμῖν, λείπεταῑ ὑμῶν*. Med. 1081. Troad. 603.
" Metra sive dipodiæ tum maxime numerosos versus efficiunt,
" cum in integras voces desinunt, præterquam in versu cata-
" lectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri
" dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is dactylum
" admittit in primo loco, ut, *Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν*[3].

" Accuratissime plerumque dimetrorum anapæsticorum leges
" servant Comici: interdum, sed raro, Aristophanes duo versus
" confudit[4], Vesp. 750. interdum, sed in proprio nomine,
" *Γλαυκέτῃ* dactylum fecit Pac. 1008. Sed ut vere loquar,
" hæc materia tam copiosa, in tot partes diffusa est, ut facilius
" initium, quam exitum inveniat oratio[5]. Unam igitur Ana-
" pæstorum partem illustrare conabor, scilicet Aristophani-
" corum."

§. 1. *Anapæsticus Aristophanicus.*

" *Anapæsticus Aristophanicus* constat duobus dimetris Ana-
" pæsticis, quorum unus est alteri catalecticus.

" *ᾱλλ' ἢ|δη̄ χρῆν | τῐ λἔγεῖν | ῡμᾱς,—*

" *—σŏφŏν, ω̄ | νῑκη̄|σĕτĕ τη̄ν|δῐ.*

" In tribus prioribus locis præter anapæstum et spondeum
" dactylo utuntur; quod et in quinto licet; in quarto et sexto
" non licet. Cæsuram non minus accurate servant, quam Tra-
" gici Trochaici; paucissimæ certe exceptiones hodie occur-
" runt; quæ enim olim exstabant, maximam partem MSS. et
" Critices ope sublatæ sunt." Præf. in Hec. pp. 45, *sqq.*

" Præterea observandum est cæsuram eadem lege teneri,
" quam de tragico trochaico dixi; ut scilicet ne fiat in præpo-
" sitione vel articulo. Atque hæc regula non sæpe, ne a libra-
" riis quidem, violatur." ibid. p. 48.

" Unum in tironum gratiam verbum addere libet. Nemo
" nescit, dissolutos pedes hoc versuum genus amare, ut scilicet,
" si commode fieri possit, singulæ dipodiæ integris verbis absol-
" vantur. Sed hanc regulam, quam nimii laboris esset constanter
" servare, non raro negligebant, ut Plut. 519. 570. 584. Hoc
" tamen cavebant, ne, si secundus pes dactylus esset, tertius
" spondeus, ultima dactyli syllaba iambicam vocem aut bacchia-
" cam inchoaret. Quod sane ab aure admonitus, bene notavit
" Brunckius ad Eccl. 514. *Ξυμβούλοισιν ἁπάσαις | ὑμῖν*, et
" corrigit *πάσαις*. Rectissime vulgatur Nub. 400. *Ἀλλὰ τὸν
" αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει.* Omittit *γε* Demetrius, unde si quis
" præferret, *Ἀλλὰ νεὼν τὸν ἑαυτοῦ βάλλει*, versum efficeret,
" qualem neque scripsit Comicus quisquam, neque scribere
" potuit. Eq. 505. *Ἠνάγκαζεν ἔπη | λέξοντας γ' | εἰς τὸ
" θ. π.* Et hunc locum viginti fere abhinc annis emendandum
" monui ex argumento ad Nubes. *Ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη
" πρὸς τὸ θ. π.* Eq. 784. *Τοῦτό γε τοὖργον ἀληθῶς | ἔστιν.*
" Veteres editiones omnes omittunt *ἔστιν* et post *γε* addunt
" *σου*. Ex Æmilii Porti editione casu excidit *σου*, Kusterus
" neque MSS. neque editionibus inspectis, *ἔστιν* intrusit, quod
" et Brunckius retinuit. At quid facilius, quam particulam pene
" sensui necessariam, ad metrum complendum adjicere?

" *Τοῦτό γε τοί σου τοὖργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.*

" MS. Ravennas satis corrupte, sed ita ut hanc correctionem
" stabiliat, *Τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὖργον γ. κ. φ.*

" Licentia, quæ maxime in Aristophanico anapæstico con-
" spicitur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante voca-
" lem corripitur, ut *χρυσίου ὄντος* Plut. 528. Alteram licen-
" tiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime
" admittunt, idque partim ex necessitate, partim cum alios
" poëtas vel citant vel imitantur. Cum igitur primam syllabam
" in *ὑγρᾶν* producit Aristophanes, Nub. 334. Dithyrambos ri-
" det; cum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur,
" Nub. 400. *Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων.* Vesp. 650. *Ἀτὰρ,
" ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.* Ubi non 'anapæstorum licentia,'
" ut putat Brunckius, sed quod Homeri verba sunt, producitur
" ultima pronominis syllaba. Male etiam casu edidit Brunckius
" *ἀλλὰ* pro *ἀτὰρ*, quem secutus est Invernizius. Nec dubito
" quin in Nub. 319. Vesp. 676. Tragicorum aliquem, Euripi-
" dem opinor, ob oculos habuerit. Ex necessitate vero hujus-
" modi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non
" aliter in versu stare possunt. Ideo *Κεβριόνα* et *Κυπρογένεια*
" primas producunt, Av. 554. Lysistr. 551." ibid. pp. 55, 6.

" Proceleusmaticum ab hoc Anapæstico semper excluden-
" dum esse, jamdudum monui in Appendice ad Toupium.
" Et ubicunque tolli potest tantilla mutatione, quanta est
" *πρόσχετε* pro *προσέχετε*, quis tollendum negabit, nisi qui
" digitos solos, non aurem consulat? In Vesp. 1010. Codex
" Brunckii *πρόσχετε* obtulit, sed neglexit ille. Quod magis
" miror in eo, qui Nub 980, optime e MSS. *Διπολιώδη* re-
" stituerit. Sic etiam dixere Attici *Δίφιλος*, non *Διίφιλος*."
ibid. p. 50.

Hic subjicienda videntur, quæ de Basi anapæstica erudite
disputavit Butlerus, ad Prometh. vs. 93.

" Hoc systema sic ordinat Th. Morellus,

" *δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν*
" *διακναιόμενος τὸν μυριετῆ*
" *χρόνον ἀθλεύσω· τοιόνδ' ὁ νέος*
" *τάγος μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ*
" *δεσμὸν ἀεικῆ· αἶ αἶ, τὸ παρὸν,*
" *τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα στενάχω.*
" *πῆ ποτε μόχθων*
" *χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;*

" Nimirum magnum quiddam sibi lucratus videbatur V. Cl.
" quod basin quam vocant anapæsticam, ex medio systemate
" sublatam, ante versum finalem posuisset. Idem vero, propter
" cæsuram quæ in versibus anapæsticis post primum monome-
" trum obtinet, et *συνάφειαν* qua ultimæ versus syllabæ indif-
" ferentia tollitur, in omnibus anapæstorum systematibus ubi-
" que fieri possit. Jam vero si quis me rogat an id ubique
" faciendum fuerit, minime vero respondeo. At quidni? Causam
" afferam quam potero brevissime. Initium cujusque versiculi
" spiritu paulo pleniore, finem ejusdem remissiore proferre
" solemus. Hinc suavius decurrit versus et concinnius, si

---

1. Proceleusmaticus est apud Aristoph. Thesm. 707. Br.

τῐ ἂν οὖν | εἴποῑ | πρōς ταῦ|τᾰ τῐς ὅτĕ;

Sex porro exempla e melicis Æschyli intra breve spatium adhibet Burneius, anapæsto etiam in omnibus proceleusmaticum excipiente. *Vid. Pers. Chor. Cant. pp.* 46, 7.

2. De Anapæsticis dimetris optime meritus est Gaisfordus, p. 279. Citat ibi V. D. quædam exempla, in quibus anapæsto dactylus præficiatur: quibus addi potest e Brunckio ad Soph. Antig. 941.

τη̄ν βᾰσῐ|λῐδᾰ τη̄ν | μοῡνη̄ν | λοῑπη̄ν.

Quis non præferret Triclinii *βασίλειαν*, deleto altero importuno *τὴν*? Aliud habet Burneius, Pers. 946.

κλᾱγξω̄ | δ' αὖ γŏŏν | ἀρῐδᾱ|κρυν: qui versus meis, fateor, auribus ingratus accidit, sicut etiam vss. 934, 6. 942, 4. ubi tot breves syllabæ concurrunt.—Vid. Hecub. 99.

3. " Rarior est spondeus ante syllabam catalecticam:

" Æsch. S. Theb. 826. *πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι.*
" Agam. 367. *βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.*
" Pers. 32. *Ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.*
" Suppl. 8. *ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.*
" —— 973. *βάξει λαῶν ἐν χώρῳ.*

" Rarissime dactylus anapæstum catalecticum prægreditur, ut Iph. " Aul. 123. *παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.*" Gaisf. p. 288.

4. Duo alia præbet exempla Gaisford. pp. 280, 1. " in quibus impe- " travit Comicorum licentia, ut voces in duo versus dissectæ ex- " hiberentur."

5. Haud prætermisit Morellus legem, quæ non Anapæsticis tantummodo versibus, sed Dimetris etiam quibuscumque rata est. Hic tamen tironum in gratiam, Gaisfordi verbis eam repetendam existimo. " Apprime et præ ceteris tenendum est, ultimas versuum " horum syllabas minime pro communibus habitas esse, sed eadem " diligentia servatas ac si in mediis versibus repertæ forent. Hanc " legem, a se prius in Epistola ad Millium p. 262=3. editam, post- " modum in Dissertatione Phalaridea rationum exemplorumque " pondere stabilivit Bentleius."—Gaisf. p. 281.

"unam sententiam, vel membrum seu particulam sententiæ amplectatur: sin eadem sententia duobus absolvatur versibus, perinde est; nec multum interest, si partes ejusdem per plures versiculos continuentur, quanquam id eruditis auribus nonnunquam paulo accidit ingratius. Id vero asperrimum, absoluta sententia novam in medio versiculo inchoari. Quanquam haud is sum qui id nusquam factum affirmem, id tantum moneo quod sæpius fit, quodque auribus jucundius et naturæ rectæque adeo rationi maxime consentaneum est. Itaque hujusmodi monometros non temere movendos esse statuimus, et ut aliquando, sed parcius mutari posse concedimus, ita plerumque multo tutius manebunt, nonnunquam etiam loco suo cedere omnino nolunt."

§. 2. *Metri Anapæstici nomina et formæ.*

"Metri Anapæstici plures commemorat formas Servius, suis nominibus distinctas. Horum unamquamque ex subjecto schemate discat studiosus lector;

"1. Trinicium (*Phrynichium* Santenius) *constat monometro acatalecto, ut* ◡ ◡ – | ◡ ◡ – |

"2. Choricum[1] *constat monometro hypercatalecto, ut*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | –

"3. Aristophanium *constat dimetro brachycatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – |

"4. Parœmiacum *constat dimetro catalectico,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | –

"5. Pindaricum *constat dimetro acatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – |

"6. Alcmanium *constat dimetro hypercatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | –

"7. Pindaricum *constat trimetro brachycatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ –

"8. Alcmanium *constat trimetro catalectico,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | –

"9. Stesichorium *constat trimetro acatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – |

"10. Simonidium *constat trimetro hypercatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | –

"11. Alcmanium *constat tetrametro brachycatalecto,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – |

"12. Aristophanium *constat tetrametro catalectico,*
◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | ◡ ◡ – | –"

Gaisf. pp. 290, 1.

Metro Anapæstico affine quodammodo est Archebuleum, quod quatuor, aut forsan, pluribus Anapæstis subjicit Bacchium. Est ideo breviter hic commemorandum.

τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;

Dubitanter quidem, sed recte, opinor, ad hoc metri genus refert Gaisfordus versum sequentem:

φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

1. "Frequens est hæc species in Tragicorum choris, quam, rationibus, opinor, idoneis motus, inter Ionica recensendam judicavi."

CAP. XII. Metrum Proceleusmaticum.

Anapæstico affine est, sed raro occurrit[2]. Proceleusmaticis solis fere semper constat, præterquam in ultima, ubi Tribrachyn aut Anapæstum recipit.

Diogenes Laertius in Vita Diogenis, vi. 79.

Δῐŏγĕνĕς | ἄγĕ, λέγĕ, | τῐς ἔλᾰβĕ | σĕ μŏρŏς
ἔς Ἀῐδŏς; | ἔλᾰβĕ μĕ | κῠνŏς ἄγρῐ|ŏν ŏδᾰξ.

et fortasse Aristophanes Lysist. 545.

ἔνῐ φῠσῐς, | ἔνῐ χᾰρῐς, | ἔνῐ δĕ θρᾰ|σŏς, ἔνῐ δĕ
σŏφŏν, ἔνῐ | φῐλŏπŏλῐς | ᾰρĕτη | φρŏνῐμŏς.

Scandi per dipodiam, ait Marius Victorinus apud Gaisf. qui omnino videndus, pag. 289. Vid. etiam nos in v. Παριάμβιδες.

2. "Ambigitur super autoritate metri Proceleusmatici, an novem Prototypis hoc quoque associandum, recipiendumque sit. Et hoc quidem metro (ait Victorinus) veteres Satyricos choros modulabantur, quod Græci *εἰσόδιον*, ab ingressu chori Satyrici appellabant. Cum vero versus in hunc modum, ex Pyrrichiis solis, vel Proceleusmaticis, compositi, ad aliorum formas, *sc.* Anapæstici, vel Iambici, vel Trochaici, quodammodo possint redigi, hanc speciem prorsus rejiciendam puto." Morell.

CAP. XIII. Versus Iambicus Trimeter Acatalectus, *sive*, Senarius.

"Carmen Iambicum Iambos solos primo admisit; ut illud repertoris Archilochi,

πατερ Λυκαμβ|α, ποιον εκ|φρασω λογον;

Sed cum hoc non modo scriptori operosum esset, verum auribus, ob perpetuum ejusdem pedis recursum, ingratissimum,

Tardior ut paulo graviorque veniret ad aures,
Spondeos stabiles in jura paterna recepit. Hor.

His semel receptis, aliis quoque data porta: nam prima Spondei syllaba in duas breves soluta, fit Anapæstus; soluta ultima fit Dactylus; Tribrachys autem est Iambi solutio; hinc recipit jam,

In locis imparibus, sive sinistris, { Iambum, Tribrachyn, Spondeum, Dactylum, Anapæstum.

In paribus, sive dextris, *i. e.* in secundo et quarto, { Iambum, vel Tribrachyn.

Et in sexto { Iambum, vel Pyrrichium; ob indifferentem syllabam."

Hæc hactenus Morellus. Sed in quibusdam meliora edocti, recentiores, inpr. Porsonum, audiamus.

"Ex isto genere ordinum," inquit Hermannus, "*iambici* atque anapæstici versus sunt, qui re vera nihil aliud quam *trochaici* dactylicique numeri sunt, *sed cum anacrusi*. Quamobrem recte R. Bentleius per dipodiam trochaicam legebat versus iambicos, quam consuetudinem inde ab adolescentia, quod idem mihi accidisse fateor, tenere se dicebat." De Metris, p. 20.

Hanc viri Summi sententiam ab ipso Bentleio se didicisse confitetur Haruis; uti patet e loco quem mihi Parrius indicavit.

"De Iambico genere sciendum est, quod in paribus locis pedem illum postulet, unde ipsi nomen est. Atque hoc ex ipsa versûs Iambici natura profluit, cum a Trochaico derivetur, qui Iambicus fit, si principio syllabam vel semipedem apponas; quod cogitatum etsi neminem fugere potuisset, si de Trochaico genere rei metricæ scriptores primum agere cœpissent, nescio tamen an cuiquam in mentem venerit ante

"doctiss. Bentleium nostrum. Is certe primus id me summonuit ante annos complures, cum inter vario sermone confabulandum de Terentii metris forte verba faceret, pauca quidem, sed quæ homini non prorsus ἀμούσῳ satis essent. Hoc autem pacto syllaba brevis, quæ in Trochaico versu secunda fuit, in Iambico tertium pedem occupabit, *i. e.* secundus pes erit Iambus, atque ita porro in ceteris paribus locis[1]." Harius de Metris Comicis, p. 43.

Duo Iambicorum genera maxime frequentata, senarium dico seu Trimetrum Acatalectum, et Tetrametrum Catalecticum, ita tractavit Porsonus[2], ut in hac materie amplius dici non oporteat, et vix possit. Prior ille versus Tragicis pariter ac Comicis adhibetur, sed ab his majore licentia; posterior Comicis fere proprius est. Porsoni igitur verba in medium proferam, excisis nonnullis, quæ in longius spatium excurrerent, quibus vero explorandis et retinendis unusquisque, qui rem Metricam Dramaticorum Græcorum intelligere velit, sedulo incumbere deberet.

"Senarius Iambicus, sive trimeter[3], ut notum est, sex iambis, si priore nomine uteris, constat, tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius vel trimeter.

"πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.
"ὑπεξέπεμψεν οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλον.

"Sed cum res esset immensi operis, et certe ab isto versuum genere, quod sermonem quotidianum quodammodo exprimere debebat, alienissima, puros senarios scribere, duas licentias excogitabant Iambographi; priorem scilicet, ut spondeum in imparibus locis admitterent, alteram, ut pro iambo tribrachyn, utpote temporibus æqualem, substituerent: sed has licentias veteres isti Iamborum scriptores, Archilochum dico, Solonem et Simonidem, parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragici: Comici denique, quibus propositum erat, non solum familiarem, sed etiam familiarissimum sermonem imitari, laxissimos aliquando numeros admittebant.

"Tragici igitur, præter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communem habebant, spondeum etiam in primo, tertio, et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco, prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapæstum[4] dissecabant, in tertio loco[5] tantum in dactylum, in quinto neque in anapæstum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quæ huic regulæ obstare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt Viri docti, tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida et Apostolio in proverbiorum numerum relata, sed nunquam pro Euripideis relata, "Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Et poterant esse verba Phædræ ad nutricem; Scholiastes enim ad Hippol. 602. ait; καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. Sed cujuscunque est, certe neque Euripidis est, neque Tragici cujusquam.——" Præf. ad Hecubam, pp. 18, *etc.*

"Sed Comici hanc regulam sæpissime violant." Certe. "Atque hæc ipsa res eam a Tragicis servari probabile reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum discrimine, plura sum infra dicturus. Quod si dactylum, qui in prima et tertia sede non infrequens est, quinta semper exclusere Tragici, si etiam Anapæstum in tertia sede vitârunt, consequens esse putabam, ut anapæstus e quinta semper exulare deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere et examinare; sed brevitati inprimis studebam; regulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse contentus, cetera lectoris industriæ et candori permiseram.

"Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quædam, qualia Ἀερόπη, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια, Λαομέδων, quæ ex iambicis et trochaicis versibus omnino excludenda essent, nisi anapæsti[6] aliquando admitterentur. Hanc igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores, concedebant; ut in quavis senarii sede, præter ultimam, anapæstum, ut in quavis trochaici sede præter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares, et in pares senarii locos propria nomina inferunt, ut inde consequi putem, anapæstis in tertia et quinta sede, præterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapæstos adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapæstus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis

---

1. Hæc cum ingenue et quidem grata mente Harius de Bentleio scripsisset, dolendum est inter tales viros bellum exarsisse; quod a Bentleio, in notis ad Terentium aspere et contumeliose illatum, Harius ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, in Epistola Critica ad Blandium pari impetu animi gesserit et majori verborum immanitate.

2. Hæc, sec. Gaisford. videtur esse summa istius disciplinæ. "Tragici anapæstum ***nisi in primo*** senarii pede, et nominibus propriis, rarissime, vel nunquam, adhibebant; rarissime versus cæsura carentes scripsere; rarissime, si unquam, ***pausam*** neglexere, hoc est, in quinto loco Spondeum inter duo verba hypermonosyllaba divisere, ut in primo Ionis

"Ατλας | ὁ χαλ|κεοι|σι νω|τοις ου|ρανον.

"Dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Rarissime etiam permisere ut pedes tertius et quartus integras voces vel vocum partes facerent. Sed hæc omnia sibi libenter permisere Comici." Gaisf. pp. 240, 1.

"Quod vero ait Hephæstio, τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον—παρὰ μὲν τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ, sic facile expedies, si de licentia, quam sibi in propriis nominibus sumebant, dictum intelligas. Ipse postea p. 31, 5. anapæstum Iambographis diserte eximit, ubi vix dubito quin olim scriptum fuerit, παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙΣ τοῦτο σώζεται. Confer p. 36, 13, 14." ibid. p. 243.

3. "Iambicus versus senorum pedum Latinis veteribus *Senarius* vocabatur, a Pedum et Ictuum numero. Horatius Art. Poet. 251.

"***Syllaba longa brevi subjecta vocatur*** Iambus,
"***Pes citus: unde etiam*** Trimetris ***accrescere jussit***
"***Nomen*** Iambeïs, ***cum*** Senos redderet ictus,
"***Primus ad extremum similis sibi.***

"Sex, inquit, habet ictus versus Senarius; et tamen Trimetrus sive ***Ternarius*** Græcis vocatur; quasi tres tantum Ictus redderet, ob pedis celeritatem, præsertim cum totus Iambis puris decurrit. Latini igitur per μονοποδίαν, ***singulos pedes***, hos versus dividebant; Græci per διποδίαν, seu ***geminatos***. Inde qui Græcis est ***Tetrametrus***, Varroni a pedum numero est ***Octonarius***." Bentl. Sched. de Metris Terent. init.

4. "Atque in primo loco, in quo frequentissimus est anapæstus, hæc lex obtinet, ut istæ syllabæ, e quibus constat anapæstus, omnes ejusdem vocabuli sint,—" Hermann. Præf. in Hecub. p. 53. "Exceptio, si qua est, in præpositionis usu posita videtur. Nam quum præpositio plerumque necessario ante id nomen, quod regit, collocari debeat, propemodum præpositio cum nomine conjuncta unius verbi vice fungitur. Ejusmodi exempla solus Euripides suppeditat." ib. p. 56.——Sed in Heraclid. legitur vs. 91.

χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κόρους, φράσον, et v. 1017.
πρὸς ἅ γ' εἶπας, ἀντήκουσας· ἐντεῦθεν δὲ χρή.

In Soph. Œd. Col. 1361. Br. ita legitur:

τάδ', ἕως περ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος,

nisi in ἕως æque ac φονέως sit Synizesis.

5. "Memini quendam amicum olim a me petiisse, an apud Sophoclem Anapæstus in tertia sede possit inveniri, aut Dactylus in quinta: cui responsum dedi; prius rarissime, et ob hanc causam, quia Anapæstus in tertia sede Cæsuram, sive Comma, quo versus debet dividi, pessum daret, et exinde versum redderet δύσμουσον." Morell.—Huc respexit Porsonus, Præf. ad Hec. *not.* p. 5.

"Quod ad Dactylum in quinta, nullibi, quod scimus, adhibetur; nimirum aurem confunderet quasi sono Hexametri, ut,

ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς. Plut. 1149.
χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν συναλίσας. Heracl. 404."

(Sed leg. ἁλίσας. Vid. Elmsl. apud nos v. Ἁλιζῶ.) "Miror itaque," pergit Morellus, "Scaligerum ad finem Senarii ***omnia metu*** prætulisse τῷ, ***metu omnia***.—Et ob eandem causam, ut mihi videtur, Tribrachys in hac sede raro usurpatur, ut

"Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος. Antig. 424."

6. "Cum propter brevitatem, de Trochaico loquens, anapæstum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat."

" pedibus uti cogerentur, debebant quidem ita versibus intexere, " ut anapæstus in diversos pedes dissecaretur.

" αἰνῶ σε, Μενέλα' ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.
" ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγα|μέμνων βίον.
" ὦ τλῆμον οἷον τέρμον' Ἰο|κάστη βίον.

' Et hoc certe plerumque faciebant." ib. pp. 20, 21.

" Sed cum hoc impetrassent Tragici, ut scilicet Ἰφιγένεια " et similia verba impune, ubi opus esset, usurparent, paullo " longius progressi sunt, et interdum, licet raro, anapæstos in " propriis nominibus reliquere, ubi non omnino erant necessarii.

" Orest. 453. ἀπωλόμην Μενέλαε Τυνδάρεως ὅδε.
" Herc. F. 219. ὃς εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών.
" Soph. Philoct. 794. Ἀγάμεμνον, ὦ Μενελάε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ.

" In Aj. 1008. de lectione dubitari potest. Tria alia exem- " pla ex Helena Euripidis 86. et Electra 314, 315. attulit Her- " mannus Præf. p. 63. quorum duo priora correctionem neque " admittunt, neque requirunt. Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, " Ἱππόλυτος, Ταυροπόλος tres ultimas syllabas anapæstum fecit, " quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, " quam in nominativis et accusativis." ib. p. 23.

" Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapæstus " in eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est.

" Iph. A. 1579. ἔλεξε δ' ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός.

" E MSS. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

" ἔλεξε δ' ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε.

" Musgravius, quod mirum est, vulgatum tacitus retinet.

" Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. " *etc.*" ib. p. 21.

§. 1. *Cæsura.—Quasi-cæsura.*

" Nunc de Cæsuris videamus. Senarius, ut notum est, duas " præcipuas cæsuras habet, penthemimerim, et hepthemimerim, " id est, alteram quam voco *A*, quæ tertium pedem; alteram, " quæ quartum dividat. Prioris cæsuræ quatuor sunt genera; " primum est, quod in brevi syllaba fit; secundum quod in " brevi post elisionem; tertium in longa, quartum in longa post " elisionem.

" (*A a*) κίνδυνος ἔσχε | δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.
" (*A b*) πατὴρ ἵν' εἶπον | Ἰλίου τείχη πέσοι.
" (*A c*) λιπὼν ἵν' Ἅιδης | χωρὶς ᾤκισται θεῶν.
" (*A d*) καὶ τεύξεται τοῦδ' | οὐδ' ἀδώρητος φίλων.

" Alterius cæsuræ, quam voco *B*, plura sunt genera.

" Primum, cum in fine disyllabi vel hyperdisyllabi occurrit " sine elisione; secundum, post elisionem; tertium cum brevis " syllaba est enclitica vox; quartum, cum nón est enclitica, " sed talis quæ sententiam inchoare nequeat; quintum cum vox " ista ad præcedentia quidem refertur, potest vero inchoare " sententiam; sextum, cum syllaba brevis post elisionem fit. " Duo alia cæsuræ hujus genera ceteris minus jucunda sunt, ubi " sensus post tertium pedem suspenditur, et post dictionem sequi- " tur vox monosyllaba, vel sine elisione, vel per elisionem facta.

" (*B a*) ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα | καὶ σκότου πύλας.
" (*B b*) πολλῶν λόγων εὑρήμαθ' | ὥστε μὴ θανεῖν.
" (*B c*) κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν | εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
" (*B d*) τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν | ἀξιούμενον.
" (*B e*) ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς | ὃν θρηνεῖς ἀεί.
" (*B f*) ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' | ἐστὶν οὔτε σοί.
" (*B g*) ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ | τιμήσεις νεκρόν.
" (*B h*) ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' | ἡγήσει σὺ νῷν.

" Est et alia senarii divisio, quam si non cæsuram, *quasi-cæsu-* " *ram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem pati- " tur, sive in eadem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

" κεντεῖτε μὴ φείδεσθ' ἐγὼ 'τεκον Πάριν.
" γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα.

" Hæc quasi-cæsura apud Tragicos haud est infrequens. Longè " rarior est ea licentia qua integri pedes, tertius et quartus, vel " integras voces, vel vocum partes faciant.

" Μενέλαε μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς.
" Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

" Quorum exemplorum in secundo pronunciandi difficultas " laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit. " Sed ut hoc aliquando sibi permittunt, illud nunquam sibi per- " mittunt, ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehen- " dantur. Hoc si fieri posset, omnis rhythmus, omnes numeri " funditus everterentur.—Imo Comici, inquies, hoc non raro " faciunt.—Comici sane interdum faciunt, ii tamen paullo ra- " rius; (sexies et decies, nisi fallor, Aristophanes in Pluto;) at " hoc ipsum argumento est Tragicos non facere." ib. pp. 24, *sqq.*

§. 2. *Pausa.*

" Nunc ad aliud cæsuræ genus accedimus, quam potius " *pausam* ideo nominare libet, quoniam versus qui cæsurarum " supra memoratarum nullam habeat, necessario minus modula- " tus est; versus vero qui pausa careat, non est continuo immo- " dulatus. De versibus iis loquor, ubi quintus pes in duas voces " distribuitur. Tirones vero ea quæ de hac re dicturus sum, " pro supplemento accipient notæ meæ ad Hec. 347. Κρύπτοι- " τα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν. Sic primus recte edidit " Kingius pro τοὔμπαλιν. Nempe hanc regulam plerumque " in senariis observabant Tragici, ut si voce, quæ Creticum " pedem efficeret, terminaretur versus, eamque vocem hypermo- " nosyllabon præcederet, quintus pes iambus vel tribrachys esse " deberet. Non potuerunt igitur talem versum Tragici scribere, " qualis est Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν, aut " Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν, aut Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ " μετώπων σωφρόνων, certe noluere, si modo vel diversa ortho- " graphia, vel alia verborum positura vitare possent *In scenam* " *missos cum magno pondere versus.*

" Res eadem est, si Creticus in Trochæum et syllabam dis- " solvitur: vel si Cretico in syllabam longam et iambum disso- " luto, syllaba longa est aut articulus aut præpositio, aut quævis " denique vox, quæ ad sequentia potius quam præcedentia " pertineat.

" κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' | ἐστὶ δή.
" χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο· | σοί γε | μήν.
" καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ | τῷ καλῷ.
" δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος | ἐν βροτοῖς.

" Et sic habe de τίς, πῶς, interrogantibus; ὡς, οὐ, καὶ et " similibus, ut partim monui ad Phœniss. 1464.

" Verum, si secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut " præcedenti verbo adhæreat, et ambo quasi unam vocem simul " efficiant, non jam amplius necesse erit, ut verbum præcedens " brevi syllaba terminetur. Ac primo pauca citemus exempla, " ubi syllaba iambum præcedens sit vox enclitica.

" σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι | γέρον.
" ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ᾤμοι μοι | κακῶν.— —
" ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν | λόγῳ.— —
" τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι | γάμου.— —

" Ex hac classe excipienda sunt duo loca.

" ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα σώτηρ νῷν βλάβης;
" σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφῷ πατρί.

" Cum νῷ et σφῷ significent ἡμεῖς δύο et ὑμεῖς δύο, nimis em- " phatica sunt, quam ut enclitica fiant. Legendum ἆρα νῷν " σωτὴρ βλάβης; et ὡς πρὶν σφῷ πατρί. Melius junguntur " σωτὴρ βλάβης, ut σωτῆρα κακῶν. Med. 361. σώζουσιν θα- " νεῖν. Phœniss. 609. Idem ὥσπερ Euripidei versûs apud " Polluc. VII. 178. numeros corrupit. Κοίλοις ἐν ἄντροις " ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ μόνος. Recte MS. ὥστε.

" Secundo exempla quædam demus vocum non enclitica- " rum, sed quæ sententiam aut versum inchoare nequeant.

" οἷόν τε μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ | γέρα.——
" πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν | ἐμῇ.
" σὺ δ' ἥμιν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν | λόγῳ.——

" Sed nulla particula sæpius, quam ἂν, in ista sede posita " reperitur. Sophocl. Electr. 413.

" εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν | τότε.

" Acute igitur et probabiliter in Hippol. 296. Γυναῖκες αἵδε " συγκαθισταῖντ' ἂν νόσον, (συγκαθίστανται enim MSS.) con- " jecerat Musgravius, quamvis postea vulgatum συγκαθίστανται

"defenderit. Certa autem Marklandi emendatio Iph. A. 524.
" ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν | λόγον;
"In omnibus his exemplis illud observandum est, ἂν semper "verbo suo statim subjungi, idque cum elisione. Unde levi "mendo laborat versus Erecthei, φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαις ἂν "πατρός. Quanquam σώζειν apud Tragicos aliquando *meminisse* significat, longe aptior hoc sensu est media forma. "Lege igitur, κἀποσῶσαι' ἂν πατρός." ib. pp. 30, *sqq.*

Addamus e Gaisfordo præcipuas SENARIORUM TRAGICORUM formas.

	1 2 3 4 5 6
" Purum.	πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.
" Soph. Aj. 5.	∪ — | ∪ — | ∪ — | ∪ — | ∪ — | ∪ —
" Tribrachys in prima.	ἄγετε τὸν ἁβρὸν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα.
" Eurip. Troad. 510.	∪ ∪ ∪ | ∪ — | — — | ∪ — | — — | ∪ —
" —— in secunda.	τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα.
" ib. 500.	— — | ∪ ∪ ∪ | — — | ∪ — | ∪ — | ∪ —
" —— in tertia.	πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν.
" ib. 501.	∪ — | ∪ — | ∪ ∪ ∪ | ∪ — | ∪ — | ∪ —
" —— in quarta.	πολιν τε δειξω τηνδε μακαριωτεραν.
" ibid. 369.	∪ — | ∪ — | — — | ∪ ∪ ∪ | ∪ — | ∪ —
" —— in quinta.	αλλους τυραννους αυτον οντα βασιλεα.
" Helen. 519.	— — | ∪ — | — — | ∪ — | ∪ ∪ ∪ | ∪ —
" Spondeus 1ma, 3tia, 5ta.	ἢ σιτοποιεῖν κἂν πέδῳ κοίτας ἔχειν.
" Troad. 498.	— — | ∪ — | — — | ∪ — | — — | ∪ —
" Dactylus in 1ma.	οὐκ ἄριθμον ἄλλως ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.
" Troad. 480.	— ∪ ∪ | ∪ — | — — | ∪ — | ∪ — | ∪ —
" —— in tertia.	ῥυσσοῖσι νώτοις βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
" ibid. 499.	— — | ∪ — | — ∪ ∪ | ∪ — | — — | ∪ —
" Anapæstus in prima.	φιλοτιμίας παῖ μὴ σύ γ' ἄδικος ἡ θεός.
	∪ ∪ — | ∪ — | — — | ∪ ∪ ∪ | ∪ — | ∪ —

"Exempla Anapæstorum in propriis nominibus pro se quisque colliget." Gaisford. p. 241.

§. 3. *Senarius Comicus.*

"Sed antequam ulterius pergo, tirones rogatos volo, ut "discrimen versuum Tragicorum et Comicorum paullo diligentius animadvertant. Tragici scilicet, si quid veri in iis, quæ "modo disputavi, inest, anapæstum, nisi in primo senarii pede, "et nominibus propriis, rarissime vel nunquam adhibebant; "rarissime versus cæsura carentes scripsere; rarissime, si unquam, spondeum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba divisere, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam "posuere. Sed hæc omnia Comici libentissime sibi in senariis "permisere:

" κατάβα, κατάβα, κατάβα | κατάβα, καταβήσομαι.
" δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος | δεσπότου.
" πύθοιμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν | ὅ, τι νοεῖ." Pors. pp. 43, 4.

§. 4. *Metrum Iambicum Tetrametrum Catalecticum.*

"Nunc Iambicorum genus Comicis fere proprium leviter "attingamus, quod vulgo vocatur Tetrametrum Catalecticum. "Duabus rebus a Comico senario hoc differt; primo quod "quartus pes semper iambus aut tribrachys[1] sit oportet; secundo quod sextus pes anapæstum etiam admittit[2]. Sed pes "catalecticam syllabam præcedens non iambus esse nequit; "nisi in proprio nomine, ubi conceditur anapæstus[3]. Quod "de quarto etiam pede[4] intelligi velim. Ran. 942. 943. 948. "Thesm. 554. 555. 557.

" πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ[1] καθεῖσεν ἐγκαλύψας
" Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην[4], τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.
" οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. ἠλίθιος[2] γὰρ ἦσθα.
" ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην δὲ[3].
" οὐπώποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.
" τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην[4], Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.

"Verum quantumvis hanc veniam postulent tetrametri iambici, "cavete, Adolescentes, credatis, omnes licentias admittere, "qualis, e. g.

" τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι.

"At enim, dicetis, quid opus erat hoc monere? Quenquamne "esse auribus adeo destitutum, ut hæc verba pro versu venditet? "Recte. Neque ego hercule credo quenquam hodie esse, qui "talia portenta pro versibus obtrudat." ibid. 39, 40.

Nunc vero exempla quædam diversorum istiusmodi metri versuum in medium proferenda.

§. 5. *Metri Iambici variæ species.*

Monometer Acatalec. sive, Basis.
ιω ταλας. Eur. Hec. 1077. επεσ' επεσεν. Soph. Aj. 625.
μομφαν εχων. Ib. 180. εμεθεν δομων. Eur. Or. 988.

Monom. Hypercatalec. sive Penthemim.
ὅσον ταχιστ|α. Soph. El. 1458. αχεσι συνῳδ|ος. Eur. Ph. 1543.
ἵμερος εχει | με. Œd. C. 1804.
διαιμον ονυ|χα. Eur. Hec. 654.

Dim. Brachycatalec. (Euripideus, Eupolidius.)
τεκνων εμῶν | φυλαξ. Eur. Hec. 1087.
εις αντλον εμπ|εσών. Ib. 1024.
βαρυβρομοι | βρονται. Ib. Ph. 100.
χρεος εμολετε | ποτε. Ib. Or. 151.

Dim. Catalec. Hepthemimer. (Anacreonticus.)
προσεῖπε δ' αλλ|ος αλλον. Eur. Or. 1428.
ζηλωτος ων | ποτ' οικος. Ib. 971.
ἀν μητε πελα|γος ἁλιον. Hec. 949.
αινιγμ' ασυνε|τον εὐρων. Ib. Ph. 1760.

Dim. Acatalec. (Archilochius, Aristophanius.)
δι' ασπιδων | δι' αἱματων. Ib. Ph. 1311.
ἑλικτος ευθ|υς ετι βρεφος. Ib. Ph. 665.
εγω δε πλοκα|μον ἀναδετοις. Ib. Hec. 922.
ταδε σ' επεμενε | μελεα παθεα. Ib. Ph. 1763.

Notandum est, *Similem, quæ in Anapæsticis, συναφειαν, cum Iambicis, tum Trochaicis*[1], *apud Græcos poetas perpetuo servari*[2].

Dim. Hypercatalec. (Alcaicus, Alcmanius.)
γυναικος αντ|ιοι σταθεντ|ες. Ib. Or. 1479.
ὁ Φρυγιος η | τρικορυθος Αι|ας. Ib. 1503.
ατρεμας ιθι· λο|γον αποδος εφ' ὁ|τι. Ib. Or. 150.[3]

Trim. Brachycatalec. (Alcmanius.)
ζυγέντα παιδ|οποιὸν ἀδ|ονάν. Ib. Ph. 350.
μετεβαλεν ἁρμ|α ταν προς ἑσπ|ερον. Ib. Or. 1005.

Trim. Catalec. (Hipponacteus.)
εχων εμ' ὡς | τε ναυσιπομπ|ον αυραν. Ib. Ph. 1741.
χαριν αχαριστ|ον εις θεους | διδουσα. Ib. 1786.

Trim. Acatalec. (Archilochius.)
τὰ λοιπὰ νῦν | ἀκούσαθ' οἷ|α χρὴ παθη. Æsc. Pr. 702.
ωμοις αριστ|εροις ανακλ|ασας δερην[4]. Eur. Or. 1492.

Sed de Iambico Trim. Acatal. et Tetram. Catal.[5] satis superque est dictum.

---

1. Excidit casu, credo, vox *Dimetris*. "Nempe dimetri cujuscunque generis continuo carmine per συνάφειαν decurrunt, usque "dum ad versum catalecticum, quo omne systema claudatur, ventum sit." Dawes, p. 30. Ed. 2.

2. *Extant et alia duo apud Aristophanem versuum genera, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia, præterquam in clausula Catalectica. Horum autem utrumque ad metrum vel Choriambicum vel Ionicum exigi potest.* (Dawes. p. 30.) Idem ultimam in Pindari carminibus non esse ἀδιαφορον asserit, p. 33.

3. Catalec. Schol.—l. ὑπερκαταληκτον. K.

4. Rarissime versus cæsura carentes scripsere Tragici. Recte igitur Porsonus ex Ald. et parte codicum ἀριστεροῖσιν edidit, "numerosius quam ἀριστεροῖς."

5. "Tetrametros acatalectos nunquam a Græcis sive Tragicis sive "Comicis usurpatos docuerunt viri eruditissimi Bentleius ad Ciceronis Tusc. Disp. I. xliv. Valckenaerius Diatrib. Eur. p. 176. "Dawesius Misc. Cr. p. 29. Porsonus Append. ad Toupium IV. "p. 454. Marius Victorinus, p. 2528. *Admonemur hic quod apud "Græcos celebratur non prætermittere, Boiscum Cyzicenum supergressum Hexametri legem, Iambicum metrum in Octametrum "versum extendisse, sub hujusmodi Epigrammate,*

" Βοῖσκος ἀ'πὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
" τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον." Gaisf. pp. 245, 6.

§. 6. *Choliambus*, sive *Scazon*.

In Annotatione, p. 895. diximus Ananium et Hipponactem generis hujusce versuum habitos esse inventores. Horum nomina ab antiquissimis temporibus confusa fuisse recte suspicatur Gaisfordus, quem consulas velim, pp. 251—7. Quinetiam, quo vixerit uterque tempore, apud eruditos in dubio est. "In "ætate Hipponactis differunt veteres," inquit Harles, ad Fabric. Tom. ii. p. 122. De Ananio (qui etiam Ananias a nonnullis dictus est, sed perperam,) longe parcior ad nos pervenit notitia. Æqualem Hipponactis facit ipse Fabricius, ibid. p. 104. Sed mihi persuasum est Ananium fuisse plus minus juniorem; tum alias ob rationes, præcipue vero ob eam, de qua me monuit Parrius. Distinguendum enim statuit Vir doctissimus inter formam versuum quos fecerit Ananius, eosque, quos Hipponax ipse reppererit. In Hipponacteis scilicet ante ultimum spondeum Iambus *semper* ponitur; in Ananii autem versibus Spondeus[1] etiam *penultimam* sedem occupat. Hoc discrimen adeo magni momenti cum eruditos adhuc omnes latuisse visum sit, lectorum in gratiam ea libenter proponam, quæ amicus vere eruditus hac de re me commonuerit.——Primum igitur Terentiani verba de *Iambico Hipponacteo Claudicante* proferamus.

Claudum trimetrum fecit alter Hipponax,
Ad hunc modum, quo claudicant et hi versus:
Idcirco Græce nuncupatus est *σκάζων*.
Hic non Iambum reddidit pedem sextum,
Penultimam sed pro brevi trahit longam,
Novitate ductus, non ut inscius legis.
Sed quia jugatos scandimus pedes istos,
Pæona[2] fieri perspicis pedem in fine:
Epitritos nam primus implet hanc partem:
Brevis locata cum sit ante tres longas.
Quare cavendum est ne licentia sueta,
Spondeon, aut qui procreantur ex illo
Dari putemus posse nunc loco *quinto*[3]:
Ne deprehensæ quattuor simul longæ
Parum sonoro fine destruant versum.

Ex hisce Terentiani verbis liquido patet versum, quo Hipponax usus sit, semper Iambum habuisse in quinta sede; et Latinos etiam Poëtas, qui bene scripsissent[4], a licentia, quæ Spondeum

1. "Licentiam, quam aliquoties sibi sumebant Græci spondeum "quinta sede collocantes, si Terentiano fides, prorsus aspernata est "Latina poësis." Gaisf. p. 257.

2. Ne tirones hæreant in voce *pæona*, Terentiani verba sunt adponenda:
Et ἐπίτριτος *æque genus est pæonicorum,*
Totidem pedibus quia varius, tempore differt.
Septima etenim tempora singuli tenebunt. [Ed. Sanctandr.
Quum pæonici possideant quina priores. De Pedibus, p. 59.
Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἐχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. Aristides Quintil. in Meibom. Ant. Musicæ Auctt. p. 49.—De eodem *nomine* ita Macrobius. *Est* Epitritus, *cum de duobus numeris major habet totum minorem, et insuper ejus tertiam partem; ut sunt quatuor ad tria; nam in quatuor sunt tria, et tertia pars trium, id est, unum: et is numerus est vocatus epitritus; deque eo nascitur symphonia, quæ appellatur* διὰ τεσσάρων. Macrob. in Somn. Scipionis, L. ii. c. 1. *Parr.*

3. Josephus Scaliger in quinta sede choliambi spondeum non admittit. Vid. Carmina 15, 28, 29. In Sylva, 37. Miltonus autem et spondeum et anapæstum recepit. Vidd. Scazontes ad Salsillum Poëtam, et Epigr. in Salmasii Hundredam.

"Tertia versûs Hipponactei dipodia (inquit Hermannus) antispasto "constat." p. 167. Varia deinde subjungit Vir eximius argumenta, quibus in quinto pede purum iambum exigi demonstret. *Parr.*

4. "Latini poëtæ in hoc genere carminis Græcos elegantia prope "superârunt, ut Mattius, quem hoc versu in mimiambis usum esse "quum Terentianus tum fragmenta quædam testantur, et Catullus, "cujus octo carmina hoc metro scripta sunt, in quibus semper quin"tus pes purus iambus est." Hermann. p. 169.

Decem Matii choliambos Aulus Gellius servavit. Vid. *Noct. Attic.* L. x. c. 24. xv. c. 25. et Collectionem Pisaurensem T. iv. p. 363. Quo tempore vixerit, incertum est. Multo autem antiquior fuit altero Matio, qui, ut Crinitus ait, "civis Romanus fuit, "et amicitia Octavii Cæsaris nobilis." Vid. Prolegom. ad Collect. Pisaur. p. 55. *Parr.*

in isto loco admitteret, abhorruisse. At vero apud Græcos aliam formam postea introduxit Ananius. Quæ "sequuntur" (ait Tyrwhittus) "versum integrum faciunt,

"ἀφῆκε παρ' ἀνθρώπῳ τιν'· ὅδε λίχνος ἄνθρωπος,

"si modo Babrium anapæstum in quinta sede admisisse creda"mus; quod non incredibile est, cum spondeum in ista sede "alibi reperiamus. Vid. Suidam in v. Ἑκαστοτε·

"ἔτιλλεν ἃς εὕρισκε λευκανθιζούσας.

"Hujusmodi autem Choliambus (ut id obiter moneam) ab "Anania, Iambographo vetere, frequentabatur, et ἰσχιοῤῥωγι"κὸς dicebatur, i.e. *elumbis*, vel, si fas, *lumbifractus*. Ita "Auctor Anonymus *de Metris*, MS. Harl. 5635. τὸ παλαιὸν "Ἰαμβικὸν διαιρεῖται εἰς τὸ κωμικὸν, τραγικὸν, σατυρικὸν, τὸ "Ἱππωνάκτειον τὸ καὶ χωλὸν, τὸ τοῦ Ἀνανίου τὸ καὶ ἰσχυοῤ"ῥωγικὸν [*l.* ἰσχιοῤῥωγικόν].—Τοῦδε Ἀνανίου proprium est "τὸ ἀπὸ τοῦ τετάρτου ποδὸς μέχρι τέλους πέντε συλλαβὰς "ἔχειν καὶ ταύτας μακράς· διὸ καὶ ἰσχυοῤῥωγικὸν [*l.* ἰσχιοῤ"ῥωγικὸς] ὁ στίχος οὗτος λέγεται, διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸ τέλος "πάσχειν τὴν χώλευσιν, ὡς ὁ τοῦ Ἱππώνακτος, ἀλλ' ἀνωτέρω "ἀπὸ τῆς τετάρτης χώρας. Quod sane notandum est, utpote "alias non temere legendum." Dissertat. de Babrio, pp. 12, 13.

In Babrii Fragmentis, quæ Tyrwhittus collegit, semel, ut supra vidimus, spondeus, semel fortasse anapæstus in quinta sede reperitur. In Fabula xcvii. legimus;

ὁ δ' ἐκ πετaύρου κλαγγὸν εἶπε βοήσας.

Vide Suid. in v. Πεταυρα. "Metro laboranti in ver. 1. suc"currit Toupius, Emend. in Suid. iii. 46. reponendo,

"ὁ δ' ἐκ πεταύρου τρανὸν εἶπ' ἐπιβοήσας.

"Quod aut verum est, aut non." Tyrwh. ad Babrii Frag. p. 33.

Apud Athenæum reperiuntur diversorum Scriptorum Choliambi, quos fere omnes, lectionibus maxime probatis, exscripsit Gaisfordus. Distinxit autem illos Parrius, prout ad Hipponactis puriorem modulum, aut ad Ananii deteriorem, conformantur. Hipponactei sunt Æschrionis Samii, p. 335. b. —p. 359. f.—Permulti sunt Phœnicis Colophonii, pp. 359, 60. ad eundem modulum; nisi quod in uno anapæstus quintam sedem occupet, quem ideo mancum reliquit Gaisfordus:

καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι. πλείονα τῶν γ' ἐῶ.

p. 421. d. tres sunt ejusdem poëtæ, puri: plures etiam, p. 530. e. —Purus est Cercidæ, p. 554. d. quem Gaisfordus non adduxit:

ἣν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

Denique p. 495. d. hi sunt ipsius Hipponactis:

ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.——
καὶ πάλιν· —ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προύπινεν.—

Alia ex parte, eodem in loco apparent sex Phœnicis Colophonii versus, inter quos duo ab Hipponactis lege discedunt. Horum unus in gratiam cum Iambographo reducendus est, si πολλὸν e Schweigh. conjectura pro πολλῶν legatur; alter tamen, inter varias lectt. et conjectt. adhuc a lege abhorret:

ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον, καίτοι γυίοις.

Restat alius Choliambus, p. 625. c.

χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα.

Si librorum scriptura hic loci sana sit, dubitat Athenæus Hipponacti an Ananio referri debeat versiculus. Sed notam discriminis posuit Parrius, quam ipse Athenæus, cum eruditissimis Commentatoribus, Casaubonum dico et Schweighæuserum, pariter videtur nescivisse.

De versu, quem Ananius invenisse dicitur, silent, inquit Parrius, antiquæ Musicæ scriptores. Aristides autem Quintilianus de iambico versu sic scribit—δέχεται ἐπὶ τελευτῆς σπονδεῖον, ὅτε τὸ καλούμενον κῶλον (*leg.* χωλὸν) γίνεται. p. 53. *Meibom.*

Nollem equidem hic omissum choliambum Æschrionis, insigni acumine Ruhnkenii instauratum:

μήνη τὸ κάλον οὐρανοῦ νέον σῖγμα.

"*Sic enim Æschrio novam lunam appellabat a figura sigmatis* "*Græci C.*" Scriptum antea σίγανα. Vid. Ruhnken. Emendatt. in Longinum, Ed. Toup. p. 244. Apparent ibidem alii quinque choliambi, purioris formæ, ab Æschrione fortasse con-

scripti, quos adduxit inde Gaisfordus, p. 255. Viderat quidem Parrius versui ultimo καὶ debere præfigi. Pro ἰφθὴν recte dedit Gaisf. ἐφθὴν, sed pro ἦν legendum suspicor ᾗ. Scilicet hinc versus evadet Hipponacteus, cui sensus pariter ac metrum integra servantur:

καὶ πίσσαν ἐφθὴν, ᾗ θύραι μυρίζονται.

Alium Iambographum memorat Ruhnkenius, indicante Parrio, ap. Reiske, Orat. Græc. T. viii. p.172. *not.*—Herondæ nimirum, sive Herodis, choliambum servat Athen. p. 86. b. plures vero Stobæus in locc. a Ruhnk. citatis, quæque emendata exscripsit Gaisf. pp. 256, 7.

μὴ δὴ, κόρη, τύ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα. Serm. lxxi. p. 439.

Citantur quidem isti ex Hemiambis: hi vero ἐκ Μολπείνου, quod quid velit, ignorare me confiteor:

ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε, καὶ τέφρη γίνευ.
ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ. cxviii. p. 591.

Qui versus ejusdem Scriptoris in S. lxxvi. p. 453. reperiuntur, præter alia corruptelæ indicia Spondeum bis in *quarta* sede habent; quam licentiam ne Scazontes quidem, opinor, impune ferrent.—Sed vid. Gaisf. l. c.

Neque vero prætereundi sunt versus, quem in ipsum Hipponactem scripsisse fertur Theocritus:

ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Sed observatione dignum est, duos priores horum versuum mensuram sibi adscivisse, quam Hipponax ipse non usurpaverit: ad Ananii enim normam[1], non ipsius Hipponactis, sunt formati.

E contrario, Choliambi omnino omnes a Callimacho scripti vere sunt Hipponactei. *Vid. Fragm. a Bentleio collecta, Ernest.* T. i. pp. 455—63.

1. Quos Hipponacti Stobæus adscribit p. 519. *Gesn.* eosdem versus ab Ananio profectos esse Athenæus dicit p. 78. Hac de caussa Parrius, æque ac Gaisfordus, existimat nomina Hipponactis et Ananii ab antiquissimis temporibus fuisse confusa. Crediderim igitur versus sequentes, quos Hipponactis fuisse Tzetzes putavit, ab Ananio profluxisse:

κραδῆσι, καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμάκον.——
πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες.

De penult. τοῦ, φαρμακὸς, producta, hæc affert Gaisf. e Photii Lex. MS. φαρμακός· τὸ κάθαρμα βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους. Δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ. Vid. Gaisf. p. 254.

CAP. XIV. Versus Politici.

Ad Iambicorum Tetram. Catalecticorum "speciem retulerunt "eruditorum nonnulli versus istos semibarbaros Græcis neoteri-"cis usitatissimos, πολιτικῶν, sive vulgarium, nomine designa-"tos; quanquam alii potius ad trochaicos numeros amandare "censuerunt." Gaisford. p. 247. ubi integram eruditissimi Ducangii disputationem hisce de versibus exhibuit. Nobis vero liceat Ilgenii, Viri Doctiss. præcepta huc pertinentia lectoribus in medium proferre.

"Versuum genere metaphrasta usus est, quod dicitur vulgo "*politicum*[1], h. e. vulgare, civium usui et vitæ quotidianæ "accommodatum; unde Eustathius (Iliad. A. p. 9. l. 35.) tales "versus appellat στίχους δημοτικούς."—

"Versus politici sunt iambici[2] tetrametri catalectici, quo "genere antiqui poëtæ comici frequentissime usi reperiuntur "(apud Tragicos frustra quæsieris) ut Aristophanes Plut. 252, "seqq.

"ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,
"ἄνδρες φίλοι, καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταὶ,
"ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.

"Leges, quas in hoc genere servandas esse duxerunt poëtæ, "hæ fere sunt. Post pedem quartum cæsura est, vel, si "legitur versus, ut legi debet, numero trochaico, in medio "pede quarto:

"ῶ̄ | πōλλᾰ | δη̄ || τῷ̆ | δε̄σπŏτη̄ ||| ταῦ̆|τōν θῠ|μōν||φᾰγōντε̄ς.

"Sed sæpius hanc legem violant, v. c. Aristoph. Plut. vs. 265.

"ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσ|||βύτην τίν', ὦ πόνηροι.

"Deinde, quantum fieri potest, abstinendum est a pedibus "binas syllabas excedentibus, tribracho, anapæsto, dactylo, "quorum omnium liber usus est in trimetris; verum et hanc "legem minus religiose observant. Exempla ubique sunt obvia. "Denique in pede quarto, et septimo purus iambus requiritur. "Hanc legem rarius quidem negligunt; at negligunt tamen. "Ad hanc igitur normam formatum est genus versuum poli-"ticorum. Non vero, ut veteres poëtæ, quantitatem syllabarum "examinant; sed numerare syllabas satis habent. Numerum "*quindecim* syllabarum sanctissime observant; et sicubi aliquid "redundat, figuras adhibent grammaticas, aphæresin, crasin, "syncopen, alias, quibus ordinem restituant. In penultima cujus-"que versiculi syllaba accentus esse debet, vel acutus, vel cir-"cumflexus. Quod si videtur tonus in antepenultima positus "esse, ultima et penultima in unam coalescunt, v. c. κάλια, *kalja*. "Cæsura est, ut apud veteres, post pedem quartum, vel syllabam "octavam; quare tonum non in syllaba septima, sed in sexta vel "octava poëtæ collocant. Denique curant finales versiculorum "concentus, quos ῥήμαδας dicunt (*Reim*); qua tamen in re "eadem, qua nostri interdum poëtæ, utuntur libertate, ut soni "magis similitudinem quam litterarum spectent. In his regulis "observandis curatiores deprehenduntur, quam veteres in suis[3]."

1. Quod ad nomen versuum *politicorum* attinet, Mitfordus statuit Anglice id posse reddi, *vulgar verse:* genus utique versuum quod, etsi a viris doctis minus probatum esset, a vulgo tamen suæ ætatis facile intelligi Tzetzes existimavit. Nimirum æquales suos esse χυδαίους putavit, et recte χυδαιότητα Fosterus est interpretatus *vulgarem inscitiam.* Vid. Mitford, Enquiry into the principles of Harmony in Language, pp. 333, 339. Edit. 2. *Parr.*

2. *Versus politici*, ut Fostero visum est, minime sunt Iambi accentuum vi innitentes, sed trochæi solutiores, in quibus concinnandis accentus nihil valent. Addit etiam versus illos, sive accentus sive tempora syllabarum metrica spectemus, esse vitiosos. Verba Eustathii a Vossio laudata hæc profert: σώζεται ὁ τροχαϊκὸς ῥυθμός. Vid. Foster. de Accent. et Quantitat. p. 203. *not.*

Alia ex parte audiendus est Taylorus: "Habes Iambos tetrame-"tros catalecticos, qualis est illa Terentii in Hecyra,

"*Nam sí remittent quíppiam | Philúmenæ dolóres.*

"Hoc tamen præfato, nempe si eorum ictum et scansionem, non "syllabarum pondere, verum, quæ erat istius ætatis barbaries, accen-"tuum ratione dimetiare." Taylor. Nott. in Orat. c. Timarchum, T. ii. p. 84. *Parr.*

3. Ilgen. Hymn. Homeric. pp. 656, *sqq.* Hujus loci indicationem Parrio nostro debemus.

CAP. XV. Trochaicum Tetrametrum Catalecticum.

"Notum est, e Trochaico tetrametro catalectico senarium "fieri, si ab initio detrahis Creticum vel Pæonem primum "sive quartum.

"Θᾶσσον ἤ μ' | Ἐχρῆν προβαίνειν, ἱκόμην δι' ἄστεος[1].

"Sed in hoc trochaico senario (liceat ita loqui) duo observanda "sunt; nunquam anapæstum ne in primo quidem loco ad- "mitti; deinde necessario semper requiri cæsuram penthemi- "merim[2]. Una tantummodo ab hac regula exceptio[3] apud "Tragicos exstat. Nam versus Iph. A. 1395. 1401. aperte men- "dosi sunt; Æschyli locum Pers. 164. sanum esse sibi persuasisse "Dawesium p. 20. vehementer miror. Lege,

"ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ.

"Non solum enim in Trochaici Tragici cæsura non dissecari "potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus "quidem, nec præpositio quartum pedem terminare. Leviter "corruptus Iph. A. 1391. et leviter corrigendum τάσδ' pro "τάς. Sed regulam, quam supra de pausa tradidi, religiosis- "sime servant, ita ut nullam exceptionem me observâsse me- "minerim, præterquam Hel. 1648. ἀφίστασθ'. Detracta li- "tera, lege

"οἶπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών."[4]

Pors. Præf. in Hec. pp. 42, 3.

§. 1. *Idem metrum apud Comicos.*

Ex eodem summo Viro licentiæ genera descripsi, quæ sibi in senariis Comici indulserint. "Horum pleraque," subjicit, *in senariis Trochaicis* sibi permisere. "In illis nempe cæsuram "neglexere; quintum pedem in Trochaico senario aut dacty- "lum faciebant, aut si spondeus esset, pro arbitrio distribuebant.

"Μηδ' ἐνὶ | Ξυν νῷ, τότ' ἢ βρον|τῶμεν ἢ ψεκάζομεν.

"Πλεῖστα γὰρ | Θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις | τὴν πόλιν.

"Εἶτα τὸν | Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην | Παφλαγόνα.

"Sed rarissima omnium sunt exempla, ubi quintus pes dactylus "sit; quædam tamen non dubiæ fidei, ut,

"'Αλλὰ μὰ Δί' | Οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,

"Οὔτε γὰρ | Ναυαγὸς ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.

"et pauca alia. Ubi tamen aut MSS. ope, aut solenni mu- "tatione dactylus tolli potest, inde tollatur oportet. Recte "Bentleius in Nub. 575. πρόσχετε pro προσέχετε reponit.

"ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.

"Scribendumne sit πρόσχετε, an πρόσσχετε, alias fortasse "disquiram. Sed insurgit Brunckius *Addend.* ad Nub. 916. "aitque, 'pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetra- "metrum trochaicum admittere.' Verum sane hoc; non "tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. "Sed quæstionis statum non intellexit Vir doctissimus. Di- "cere debuerat, 'pedem dactylum ante finalem iambum tetra- "metrum trochaicum admittere.' Et hoc, ut dixi, aliquando "faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante "finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici, sed "etiam Tragici admittunt.

"ἀνόσιος πέφυκας. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ πολέμιος.

"μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.

"κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸ, νὴ Δί', ὥστε καταγέλων.

"τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων.

"ἀλλὰ χοῦτος ἕτερος. ἀλλ' οὗτος μέν ἐστι Φιλοκλέους.

"Sed hoc Tragici et Comici tetrametri Trochaici commune "est, ut neuter usquam dactylum recipiat, nisi in proprio nomine, "quod paucis ostendere operæ pretium fortasse fuerit. Ut "tamen chartæ et tempori parcam, loca adscribam, prout legi "debent.

"νὴ Δί', ἐξάγων γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας.

"καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτατοι.

"οὗτος ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μῆλον καὶ ῥοάς.

"Sic pro ὄντιν' habent secunda Juntina et Suidæ v. 'Αμυνίας "editio Kusteriana. Suidas Med. et Ald. ὅν, prope verum.

"ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη.

"τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ."

Pors. pp. 44, 5.

§. 2. *Aliæ Trochaicorum versuum species.*

Monometer Acatalec. sive, Basis Troch.
  αστενακτος. Hec. 689.
Monom. Hypercatalec. sive, Penthemimer. (Pancratius.)
  ολεθριον εμο|λε. Hec. 640.
  πεδιον αστραπ|τει. Ph. 111.
Dim. Brachycatalec. Ithyphallicus. (vel, Phallicus, Bacchicus[5].)
  τοξα τ' ευλο|γησω. Hec. 463.
  ιχνος εφερεν | εφερεν. Or. 1488.
  ου με παρεβα | φασμα. Hec. 703.
Dim. Catalec. Hepthemimer. (Euripidius, Lecythius[6], Glyconius.)
  ωλεναισι | ματερος. Ph. 317.
  Καδμος εμολε | τανδε γαν. ib. 651.
  σφαγιον εθετο | ματερα. Or. 840 (*a*).
Dim. Acatalec. (Alcmanius) (*β*).

---

1. In hoc exemplo Creticus ab initio versus si tollatur, restat Iambicus Trimeter Acatalectus, *i. e.* senarius. Tironum in gratiam addam alia, in quibus Pæon primus, item quartus, simili modo a Trochaico Tetram. Cat. abstrahi possint.

Pæon primus.

οὔχι Μενε|λεῷ τροποισι χρώμεθ' οἰστέον τάδε. Orest. 759.
ὡς νιν ἱκε|τεύσω με σῶσαι. τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει. ib. 787.

Pæon quartus.

τί τάδε; πῶς | ἔχεις, τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοί. ib. 722.
ἴδιον, ἢ | κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι; ib. 756.

Versum, qui superest his pedibus demtis, *Trochaicum Senarium* appellat Porsonus.

2. Commatum Scil. Trochaicorum ratio, quam poetæ Tragici inviolatam servabant, exigebat

—Finis ut quarti pedis
Nominis verbíve fine | comma primum clauderet. Terentian. M.

3. Hæc exceptio erat Philoct. vs. 1402. Brunck.

εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

Hunc versum dixit Porsonus medicis sanandum se commendare. Ipse vero præstantissimus medicinæ fuit repertor. Ex hoc enim vs. auferri jussit, εἰ δοκεῖ, et reponi infra, 1407. pro, ὦ φίλε: dein vs. sequentem, sc. 1408. ita legit:

ταῦτα δρᾷν, ὅπωσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

Vide nos in v. Ὅπωσπερ, et Gaisford. p. 264.

Hic etiam monendus est lector Parrium ex Œd. Tyr. versum sequentem, sc. 1525.

ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,

rejiciendum esse censere: primo, quod structuram totius sententiæ fœdissime interrumpit; secundo, quod το, ἐπιβλέπειν, accusativum post se habere solet, non dativum.

4. Creticus, (sive pes et communis syllaba) qui genus hoc versuum claudit, κατακλεις vocatur.

5. Ar. Ach. 260. In Bacchi honorem cantari solitus;

Tres dabat Trochæos,
Bacche, Bacche, Bacche. Terent. M.

Vid. Suid. in v. Φαλλοι. Dawes. p. 25. τα φαλλικα, antiquissimum carminis genus infamis licentiæ, quod usurpabant, cum, *Phallologia* dictam, Bacchi impurissimam solemnitatem agitabant. *Casaubon.*

Aristoteles ait, τα φαλλικα esse Comœdiæ sobolem; puto quia mimorum simillima. Scal. p. 41.

6. Ideo dictus, quia Euripidem jocose insectatur Aristophanes, (Ran. 1239.) hoc metro primæ parti Senarii subjungens hunc versiculum, —ληκυθιον α|πωλεσε. King. ad Or. 727.

βαρβαροις εν | ευμαρισι[1]. Or. 1376.
αλλ' αλαστο|ρος τις οιζυς[2]. Hec. 948.
ποῖ τραπωμαι; | ποῖ πορευθῶ; Hec. 1106.
Σφιγγος αναφε|ρεις ονειδος. Ph. 1761.
τελος εχει δαι|μων βροτοισι. ib. 1580.
καλλιποταμος | ὑδατος ἱνα τε. Ph. 658.
κρᾶτα φονιον | ολεσιθηρος. ib. 688.

Dim. Hypercat. (Bacchilidius.)
ἁς εγημ' ὁ | τοξοτας Πα|ρις. Or. 1419.

Trim. Brachycatalec. (Sapphicus.)
οἱ δε προς θρο|νους εσω μο|λοντες. Or. 1418.
ὦ τεκνον τε|κνον ταλαινας | ματρος. Hec. 692.

Trim. Catalec.[3] (Sotadicus, Archilochius.)
Ζεῦ πατερ, γα|μον μεν ουκ ε|δαισαμην. Hephæst.

Trim. Acatalec.[4] (Archilochius.)

Trim. Hypercatalec. (Sapphicus.)
ἠλθον εις δο|μους, ἱν' αυθ' ἑ|καστα σοι λε|γω. Or. 1409.

Tetram. Brachycatalec. (Sotadicus.)
ουδ' Αμειψι|αν ὁρατε | πτωχον ὀντ' εφ' | ἡμιν. Hephæst.

Tetram. Catalec. (Archilochius, Epicharmius, Hipponactius.)[5]
Tragicis Comicisque familiarissimus.
που 'στιν οὑτος | ὁς πεφευγε | τοὐμον εκ δο|μων ξιφος.[6] Or. 1537. purus.

Tetram. Acatalec. (Archilochius, Anacreonticus, Hipponacteus.)
κλῦθι μεῦ γε|ροντος, ευε|θειρα χρυσο|πεπλε κουρη. Anac. 115.

Tetram. Hypercatalec. (Anacreonticus.)
συν γελωτι | συν τ' ερωτι | γῆρας ολβον | αξον αντε|χων. Scal.

Pentam. Catalec. (Callimachius.)
ερχεται πο|λυς μεν Αιγαῖ|ον διατμηξ|ας απ' οινη|οης Χιου. Hephæst. p. 19.

---

1. Male actum cum hoc versu, quem Troch. Dim. Acat. vocat Morellus, *bis* contra syllabarum modulum peccans; Ithyphallicum vero Brunckius, *semel*. Εὐμαρίσιν est Ionic. a majore, et præpos. ἐν ablegata, versus est Troch. Dim. Cat.—Vid. Pors. in l.

2. "Attici semper οἰζὺς dixerunt, non ὀϊζὺς, οἰζυρὸς non ὀϊζυρὸς, "quod monuit Piersonus ad Moerin. Eodem modo dixerunt οἶς, οἰστὸς, "Οἰκλῆς, Οἰλεὺς, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis "diæreseos haud temere offendes." Pors. Præf. p. 9.

3. "Hanc speciem *Iambicum acephalum* vocat Terentianus, p. 2437." Gaisf. p. 263.

4. "Trochaicos trimetros" inquit Bentleius ad Ciceronis Tuscul. Disput. iii. 12. "neque Tragœdia neque Comœdia unquam agnovit." "Ac pauca sane quæ ex Aristophane exempla citat Hermannus "(Lysist. 1197. 1201. 1211. 1214. Vesp. 1064. 1095. Equit. 622. 623. "688. 689. ed. Brunck. sc.) alia versuum dispositione commode amoveri "possunt. Sed in Sophoclis Œd. Col. 1081. 1092. sanissima videntur,

εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειάς.
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδόν.

"Usurpat Pindarus Olymp. iii. 9. 27. vii. 35. Pyth. xii. 14. Isthm. ii. 8. "Hanc formam *Sotadicum* appellat Servius." ibid.

5. Impuri sunt, quibus est in loco septimo Spondeus, ut,
μη προτιμα | δητ' εμε χρη | τῷ σκοτῳ δι|καζεσθαι. Heph. 19. 39.
"Tetrameter Trochaicus claudus efficitur eadem fere ratione qua "senarius Iambicus. Atilius Fortunatianus p. 2674. *Idem fecit "Hipponax in scazonte quadrato, quod in trimetro.—De quo plura "dicere supervacuum est, cum omnia quæ accidunt trimetro scazonti, "huic quoque accidere possint.* Exempla nunc subjiciam, quorum "aciem ducat Ananius Athenæi vii. p. 282. ἔαρι μὲν χρόμιυς ἄριστος, "ἀνθίας δὲ χειμῶνι. κ. λ. Hipponax apud Erotianum, v. ἀμφιδέξιος. "ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων." Gaisf. p. 264.—Impuri sunt etiam Trochaici Eupolidei; sed hi potius inter *Polyschematistos* numerandi, et de iis suo in loco agetur.

CAP. XVI. De Ionico a majore.[1]

Carmen Ionicum ex solis Ionicis rarissime constat[2]; sed Trochaicas Dipodias sibi adjungit; nullis sedibus servatis.—Hæc breviter Morellus. Aliter vero Heathius:

"Versus Ionicus a majore legitimus in prima sede admittit "vel Ionicum, vel pæona secundum; in secunda, si saltem "trimeter sit vel integer vel catalectus, itidem Ionicum vel "molossum; terminatur autem fere semper syzygia trochaica "vel catalecta;" *integro Ionico* nunquam.

"Inter Ionicos a majore legitimos eminet Cleomacheus, sive "dimeter acatalectus; inter impuros, vulgo Epionicos dictos, "Alcaici hendecasyllabus et dodecasyllabus, qui in prima sede "habent syzygiam iambicam aut epitritum tertium; in secunda "Ionicum a majore aut pæona secundum, in tertia syzygiam "trochaicam aut catalectam aut integram. Epionicum etiam "a majore tetrametrum catalectum modo memoratis omnino "similem judicat Hephæstion.

"Molossum nonnisi in sede pari admittit versus Ionicus a "majore."

Hermannus, qui inter genera versuum dactylicorum[3] hoc metrum recenset, pro Ionico majore ubique usurpatum ditrochæum contendit, "nec molossos et choriambos solas pares, "sed etiam impares sedes tenere." p. 332. Idem dispondeum locum habere asserit: "de quo nihil metrici, neglıgentissimi "observatores: sed mihi de eo nihil dubii est," inquit, "quum "nonnunquam epitritus secundus, et sæpius etiam quartus "reperiantur." ibid.

Monom. Hypercatalec. sive Penthemimer.
πτωσσουσι μυ|χων. Eur. Hec. 1064.

Dim. Brachycatalec. (Hipponacteus.)
και σωφρονα | πωλοις. Phœn. 184.
Διρκαν προλι|ποῦσα. Ib. 247.

Dim. Catalec. sive Hephthemimer.
η Παλλαδος | εν πολει. Hec. 464.

Dim. Acatalec.
δαφνα θ' ἱε|ρους προσισχε. Hec. 457.

Dim. Hypercatalec.
νυν δ' οὑτος α|νειται στυγε|ρῷ. Soph. Aj. 1232.

Trim. Brachycatalec. (Praxilleus.)
οικτραν βιο|ταν εχουσαν | οικοις. Eur. Hec. 455.
πληρης μεν ε|φαινετ' ἁ σε|λανα. Hephæst.

Trim. Catalec.
αιει κατε|χων αιηξε | μεν ξιφους. Eur. Ph. 343.

Trim. Acatalec. (Æolicus.)
Κρησσαι νυ ποθ' | ὡδ' ἐμμελε|ως ποδεσσιν
ωρχευνθ' ἁπα|λοις αμφ' ερο|εντα βωμον. Hephæst.
τοι βωλ' ἑτερ'[4] *| ου γαρ Αρκα|δεσσι λωβα.* Ib. Arn.

Trim. Hypercatalec.
μᾶτερ τερε|νων χαῖρε με|λῶν Καλλιο|πη. Scal.

Tetram. Brachycatalec. (Sotadeus.)
Ἡραν ποτε | φασιν Δια | τον τερπικε|ραυνον. Hephæst.

Hi sunt puri, sive legitimi Ionici. Impuri vero tot sibi vindicant licentias, ut hos omnes admittant pedes.

Anapæstum et Pyrrichium, soluta prima.
Dactylum et Pyrrichium, soluta secunda.

---

1. "Ionicum metrum quidam a genere hominum vocabulum ac- "cepisse existimarunt, quod in Rhythmo et satis prolixum et satis "molle, sicut ejusdem gentis homines asseverantur." Victorin.

2. Pedibus in duas breves, ubi nulla mora est, perquam incommode desinentibus. K.

3. Vir ille, metri callentissimus, trochaicorum numerorum genera quinque statuit; "primum eorum, qui proprie versus trochaici "vocantur, secundum iambicorum, tertium creticorum, quartum "bacchiacorum, quintum antispasticorum." p. 105. dactylicorum item quinque genera; "dactylicum, anapæsticum, choriambicum, "Ionicum a minore, Ionicum a majore." p. 262.

4. Scribitur τριβωλέτερ' et τριβώλετες. "Neque succurrit conjec- "tura, cujus ope locus integrior exhibeatur." Gaisf. ad Hephæst. p. 63.

Molossum, contractis brevibus.
Pæona secundum.
Tribrachyn et Pyrrichium, soluta secunda Pæonis.
Et inde, prout duas breves vel primas vel medias, vel finales contraxeris, Pæonas omnes.
Tribrachyn et Trochæum, soluta prima Ditrochæi.
Trochæum et Tribrachyn, soluta tertia.
Ditribrachyn, solutis omnibus.
Et Ionici *κατ' αντιπαθειαν*, sive Epionici, junguntur Iambicis Dipodiis, et Choriambis, et Epitritis omnibus.

Alia hujus metri specimina dedit Gaisfordus, pp. 314—320. et verba ejus ad versum Sotadeum pertinentia non pigebit adscribere.

§. 1. *Carmen Sotadeum.*

"Ceteras omnes Ionicorum species celebritate sua præstinxit "Tetrameter brachycatalectus, qui ex Sotade, Poëta Alexan- "drino, (Vide not. ad I. 3. p. 8.) nomen traxit. Ac primum "huc transferam Terentiani Mauri verba, p. 2427. sub eadem "versuum forma præcepta sua suavissime canentis. Qui, "postquam monuerat versum hexametrum cæsuram habentem "Hephthemimerim, in duo commata sic dissecari,

"Arma virumque cano Trojæ | Qui primus ab oris,
"Multa quoque et bello passus | Dum conderet urbem.
"Inde toro pater Æneas | Sic orsus ab alto.

"ita pergit;

"*Comma ad posterius versus si do pariambum,*
"*Ipsum et rursus comma loco, ac sic expleo versum;*
"*Fiet Ionicon hoc ἀπὸ μείζονος ut modo cernes,*
"*Si pariambus* ego, *aut* modo, *vel* puto (*quem dabimus*) *sit,*
"Qui primus ab oris, *ego* qui primus ab oris:
"Dum conderet urbem, *modo* dum conderet urbem:
"Sic orsus ab alto, *puto* sic orsus ab alto.

"*Nunc redde mihi, quod volo te tenere semper,*
"*Longam in geminas sæpe breves solere solvi.*
"*Nam sæpe cadit dactylus hic, sæpe anapæstus:*
"*Ut posterior syllaba, vel prior soluta est.*
"*Cedit quoque vel longa brevi, brevisque longæ;*
"*Nam quæ vicibus tempora commodant, resumunt;*
"*Miscentque trochæos sine fraude sæpe plures;*
"*Spondeon enim duo faciunt, et pariambon,*
"*Versoque dabunt ordine et hi duos trochæos.*
"*Nec tres modo, sed quinque etiam videbis esse.*
"Dabo versiculos quo tibi res magis probetur:
"Urbēm tĕnŭ|ēm fŏvēnt ŏ|pūm bĕnīgnĭ|tātĕ.
"Hōstēm tĕgĕ|re ēst părātŭs | ēt stăt īpsĕ nūdŭs.
"*Est unus Ion hic datus, et quinque trochæi,*
"*Vel quatuor insunt; quoniam suprema semper*
"*Et longa brevi sufficitur brevisque longæ.*
"*Nil autem oberit temporibus vicissitudo,*
"*Nec enim numero pendere metra syllabarum,*
"*Sua sed pedibus tempora sufficit referre.*
"*Sic tribrachus intervenit in locum trochæi:*
"*Nam quo fuerint crebrius hi pedes minuti,*
"*Vibrare sonum versiculos magis videmus.*"

Exempla ex superstitibus Sotadis ipsius fragmentis.
"*αν ευιμα|τῇς, ταῦτα προ | σου προβατιον | ειχεν.*
"*αν δε σωφρο|νῇς, τοῦτο θε|ῶν δῶρον ὑ|παρχει. κ. λ.*
"*και γαρ κατα | γαῖαν τα κα|κα πεφυκεν | αει*
"*και τοῖς μεγα|λοις αει κα|κοῖς γεγηθ' ὁ | κοσμος.*
"*ὁτι παντες ὁ|σοι περισσον | ηθελησαν | εὑρεῖν*
"*η μηχανι|κον ποιημα, | η σοφον μα|θημα,*
"*οὗτοι κακον | εις τον θανα|τον τελος εποι|ησαν, κ. λ.*
"*ὁ μεσος δε βι|ος κεκραμε|νος, δικαιος | εστιν,*
"*αυταρκεια | γαρ προς πᾶσιν | ἡδονη δι|καια.*"

Vid. Hermann. p. 334. Gaisf. 318, *sqq.*

§. 2. *Carmen Galliambicum.*[1]

Genus hoc metri quod Morellus, item Gaisfordus cum antiquis Grammaticis, ad Ionicum a minori retulerunt, Hermannus Ionicum a majore cum anacrusi[2] anapæstica pronuntiavit. Id fecisse videtur, hac inprimis ratione adductus, quod Hephæstion (cujus auctoritatem sæpe flocci æstimat[3]) de hoc carmine agens, sic scribit: *ἐν ᾧ*[4] *καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα, καὶ παλιμβάκχειον, καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρά,*—. "Hoc metrum si dipo- "dias trochaicas recipit, non potest Ionicum a minore esse, "sicut supra, quum de his diceretur, ostendimus." Vid. Hermann. pp. 322. 339.

"Ac Catullus carm. LXIII. hac forma usus est:

∪ ∪ —́	∪ —	∪ —	—	∪ ∪ —́	∪ ∪ ∪	∪ —
— —́	∪ ∪ ∪	. . .		— —́	∪ —	
∪ ∪ ∪́ ∪						

"In prima sede spondeum adhibuit v. 14, 16, 22, 26, 73, "77, 86. proceleusmaticum v. 23, 48, 64, 70. in secunda tri- "brachum v. 4, 22, 27, 30, 31, 63, 69, 76, 77, 78, 91. in "quinta spondeum v. 22, 34, 73, 74, 83, 85. in sexta iambum "v. 13, 35, 73, 76, 78. Hæc vero forma nec minorum Ioni- "corum, nec majorum est. Nam e duobus ordinibus trochaicis "triplicibus Galliambos suos composuit, quorum uterque ana- "crusin anapæsticam habet, sed prior plenus est, spondeo "semper finiens, alter catalecticus. Id cæsura indicat in fine "tertii trochæi, quam nusquam neglexit[5]. *etc.*" p. 340.

---

1. Audit etiam *Μητρῳακόν*, de quo nomine Marius Victorinus ap. Gaisf. p. 67. *Quod quidam* Metroiacum, *eo quod deûm matris cantibus aptum sit, meritoque etiam* Galliambum *a Gallis ministris deæ appellârunt.*

2. *Anacrusin* appellat Hermannus thesin eorum ordinum, sive pedum, "qui a thesi incipiant, et postea demum arsin habeant." "Quum in his," inquit, "thesis illa, quæ ordinem incipit, non sit "præcipua et principalis res, ut in iis, qui nullos nisi theticos sonos "habent, non est quod magnopere de caussa ejus theseos solliciti "simus, qua ne indigeamus quidem, quum is ordo, qui thesin hanc "sequitur, arsin suam habeat, e qua, etiam nulla thesi præcedente, "exire queat." p. 19. "Ex isto genere ordinum iambici atque "anapæstici versus sunt, qui re vera nihil aliud quam trochaici dac- "tylicique numeri sunt, sed cum anacrusi." p. 20.

3. e. g. "*indoctissimum hominem*" appellat, pag. 344.

4. Gaisfordus (p. 68.) dedit *οἷς*, et Arnaldus locum ita constituendum putat e Schol. Arist. Ran. 326. *ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς* ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ ΕΡΙΤΡΙΤΟΥΣ *καὶ τρίτους παίωνας ἔχοντα.*

5. Ex sententia Vulpii Galliambus constat sex pedibus, quorum primus frequentius est anapæstus, nonnunquam spondeus vel tribrachys; secundus fere iambus, rarius anapæstus, tribrachys vel dactylus; tertius sæpe iambus, raro spondeus; quartus dactylus vel spondeus; quintus sæpe dactylus, interdum tamen creticus aut spondeus; ultimus anapæstus et nonnunquam iambus præcedente cretico. Werthesius Galliambi schema metricum exhibuit hoc:

∪ ∪ —	∪ —	∪ —	— ∪ ∪	— ∪ ∪	∪ ∪ —
— —	∪ ∪ ∪		— —	— —	∪ ∪ ∪
∪ ∪ ∪	∪ ∪ —				

Sed cl. Reizius peritissimus harum rerum magister in sententiis, quas publicæ examinationi subjecit in programmate, *Prosodiæ Græcæ Accentûs Inclinatio Epimetron Partis I.* inscripto (Lipsiæ, 1782.) contra Werthesii rationem proposuit hanc: "Qui Catulli carmen de "Atyde vertit in Germanicum, et optime interpretatus est Werthe- "sius, in exponendo metro Galliambico vehementer a veritate aber- "ravit; metri cæsura tollenda, et ejus tribus ultimis pedibus, ana- "pæsto et duobus iambis, in duos dactylos et anapæstum vertendis. "Non cogitavit cæsuram esse duplicem: aliam podicam, ut hexametri, "aliam vero metricam ut pentametri. Podica in pede trisyllabo in "alterutram e duabus prioribus syllabis cadere potest: metrica nihil "variat, ut nec in Galliambo, qui eam habet. Non debuit igitur "Galliambi cæsuram, quæ metrica est, podicam facere." E notis Doering. in Catull. p. 229.

Hanc de metrica cæsura Reizii sententiam Parrius magni æstimat, et formas quæ sequuntur pedum in Galliambo Catulliano repertorum mecum communicavit:

∪ ∪ —	∪ —	∪ —	—	∪ ∪ —	∪ ∪ ∪	∪ ∪
— —	∪ ∪ ∪			— —	∪ —	
∪ ∪ ∪					— ∪	
— ∪						

Hæc cum scriberet amicus meus, verbis disertis addidit se *ἀκρίβειαν* Hermanni semper admiratum esse, et ad opinionem ejus de Galliambis amplectendam propendere.

Postquam vero compererit V. D. "Catullum in Græcorum "exemplis ditrochæos invenisse," hunc in modum pergit. "Non "fuit illud Galliambicum metrum, quo Græci usi sunt, Ioni- "cum a minore, quia in hoc ditrochæi non admittuntur. Sed "ne tale quidem est, quale Catullus fecit: nam Ionicos minores "recipit, quibus hic recte abstinuit, ut plane alienis ab ea metri "regula, quam ipse sequeretur. Quonam igitur referemus, ut "Ionici minoris et ditrochæi permutatio salva maneat? Res "ipsa monstrat, hoc metrum esse Ionicum a majore cum "anacrusi anapæstica, e qua natus est grammaticorum error, "de Ionicis minoribus cogitantium. Hanc igitur formam "Græcorum Galliambi habuerunt:

◡ ◡ | –́ –́ ◡ ◡ | –́ –́ ◡ ◡ | –́ –́ ◡ ◡ –
– | –́ ◡ –́ ◡ | –́ ◡ –́ ◡ | –́ ◡ –́ ◡ –

"Γαλ|λαί μήτρος ο|ρείης φιλο|θύρσοί δρομάδες,
"αἱς | έντεά πατα|γεῖταί και | χάλκεά κροταλα.

"At mireris forsitan, quod metrici solum ditrochæum memorant, "non epitritos secundum et quartum, aliosque pedes, qui, si "versus isti Ionici a majore sunt, non debent rejici. Nempe "isti ne in versu Sotadeo quidem horum pedum mentionem "fecerunt, quos quævis pagella tamen offerebat." pp. 341, 2.

§. 3. *Versus Anacreonticus.*

Hunc versum, qui ad Ionicum a minore refertur a plerisque, inter Ionicos a majore, sicut etiam Galliambicum, adnumerat Hermannus. "Constat," ait, "versus Anacreonticus "Ionico majore cum anacrusi, hoc modo,

◡ | –́ –́ ◡ ◡ | –́ ◡
–
◡ ◡

"qui numerus in uno tantum eorum carminum, quæ Anacreonti "adscribuntur, perpetuo conservatus est, trigesimum dico,

"αἱ Μοῦσαί τον Ερῶτα.

"In ceteris Ionici numeri licentia abunde luxuriat, de qua "mox dicemus. Ante enim id commemorandum est, quod vete- "ribus poëtis videtur placuisse duo genera versuum Anacreonti- "corum facere, alterum, quod semper bisyllabam, alterum quod "iambicam anacrusin haberet: magnum argumentum, nihil in "hoc metro de Ionicis minoribus cogitandum esse, quod qui- "dam fecerunt, plane ut in Galliambis Hephæstio. Ac fabu- "larum scriptores maxime bisyllabam anacrusin amant; in "Anacreonteis autem cantiunculis aliæ monosyllabam, aliæ "bisyllabam constanter habent; in aliis utraque confunditur; "præsertim in deterioribus. In melioribus raro. — — Quod "si qua exempla occurrunt, in quibus anacrusis trochæo vel "iambo vel spondeo constat, ea corrupta sunt, et partim jam "ab aliis correcta. — — —

"Jam mensuræ rationem quod attinet, ea in Ionico pede "eadem est, quam supra in versibus Ionicis indicavimus. Ita- "que recte se habet Epitritus tertius, ut xxxix. 23.

"θιασῷ τέρπομαι κούρων.

"aut hegemocreticus, ut xxvi. 1.

"ὁτάν ὁ Βάκχος εισέλθῃ,

"licet utrumque carmen nullius pretii sit; aut parapæon, ut v. 5.

"πινώμέν ἁβρα γελῶντες,

"qui quidem versus etiam ditrochæo legi potest; aut choriam- "bus, ut xxxix. 22. τον εμόν νόον ἁπλώσας,

"si sana lectio. Aristophanes certe in Anacreonteo cata- "lectico eumdem pedem habet, in Ranis 335.

"ποδι τάν ἀκολαστον
"φιλοπαίγμόνα τιμαν,

"quibus respondent hi, quorum alter trochaicum numerum ha- "bet, ἱεράς ὑπο τιμας

"συ δε λάμπαδι φλεγων.

"Fortasse etiam huc referendum est hoc, xxxvii. 12.

"Βρομιού στέφεται νάμα,

"in quo quidam articulum ediderunt, ut pro ditrochæo dactylus "et trochæus esset. Quod quamvis falsum sit, tamen inter- "dum in istis carminibus reperitur, ut in hoc ipso carmine, "vs. 1. ιδε πώς εαρός φανέντος.

"quamquam ibi ηρος scribi potest.

"v. 13. παρα σοίς, Διονύσε, σήκοις.
"lvi. 4. et 10. παρα, γήραλεοί δ' οδόντες.
"μυχος, ἀργαλεή δ' ες αὐτον.

"Nec scio an pæon secundus, quod interdum fieri supra "demonstratum est, Ionici vicem sustineat in hoc versu, xxxiv. 5.

"τάμά φίλτρα διώξῃς.

"Pæon primus autem, qui nonnunquam occurrit, aperte falsus "est. Quamobrem recte Barnesius viii. 11. legit,

"εθελόντα δ' αὐ φιλῆσαι.

"Ob eamdem caussam xlii. 3. scribendum videtur,

"φιλεώ δ' ὁπόταν εφήβον.

"et xlv. 6. μελιτί γλυκεί βαλοῦσα, id est, "*tingens, humectans.* Sic in Homerico hymno in Cererem "vs. 50. ουδε χροα βαλλετο λουτροις, quod frustra videntur "tentâsse." pp. 345, *sqq.*

Systemata Anacreontea varia commemorat V. Doct. pp. 349, *sqq.* sed ad hæc lectores amandemus.

CAP. XVII. De Ionico a minori.

Sicut in præcedenti capite formam carminis Galliambici e Catullo, poëta Romano, protulimus, liceat in altero Ionico post Bentleium carmen Horatii in hoc metro decurrens (Lib. III. 12.) recte ordinare.

Simul unctos Tiberinis humeros lavit in undis,
Eques ipso melior Bellerophonte, neque pugno
Neque segni pede victus.

"Atque hoc pacto, nulla linea dimidiato vocabulo clauditur; "neque aliter ab Horatii manu profectum esse quovis pignore "contenderim. Illud tamen semper memineris, utcunque scrip- "tionis commodo versus dividatur, unicum tamen revera esse, "et continuato cursu properare usque ad decimum pedem." Bentl. ap. Gaisf. p. 325.

Ceterum ex iis, quæ de carmine Galliambico et Anacreontico dicta sunt, vidimus Hermannum nonnullas metri species, quas alii ad hoc genus Ionicorum referunt, pro *Ionicis a majore cum Anacrusi* habuisse. Ista vero tam diversa ratio dimetiendorum horum versuum nullas vel tironi pariet molestias, si modo recolligat metrum, ex *Ionicis a minori* conflatum, duabus brevibus syllabis ab initio demtis, (quam *Anacrusin* appellat Hermannus) fieri necessario Ionicum a majore. Ita, quod *Ion. a min.* dimetrum catalecticum vocat Gaisfordus, p. 326. *sc.*

ὁσία, πότνα θεῶν. (Bacch. 370.)

apud Hermannum est *Ion. a maj.* monometer hypercatalectus, *cum Anacrusi,* "eodem modo," ait "quo in trochaico numero "dochmiaci fiunt." p. 353. De *re* constat; de *nomine* sit adhuc lis Grammaticis.

Hic versus pede sibi proprio in primis gaudet. Sed Morellus, cum omnibus fere aliis qui de re Metrica scripserunt, diiambum Ionico a minori nonnunquam adjungi affirmat. Solus, quod sciam, Heathius docet *Versum Ionicum a minore purum aut ex solis Ionicis constare, aut syzygias etiam trochaicas post pedem primum admittere.* Idem *non nisi in Epionicis a minore* dipodiam Iambicam, aut epitritum tertium, sedem habere contendit. Præ nimia festinatione forsan Vir doctissimus Hephæstionem perperam intellexit: Grammaticus enim, cum τροχαϊκὴν διποδίαν nominat, ἑπτάσημον τροχαϊκὴν designat, i. e. epitritum secundum. Τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν, inquit, συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς διποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ γίνεσθαι

πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον. p. 66. *Gaisf.*

De versu, qui vocatur *ἀνακλώμενος*, loquitur Hephæstio, ubi epitrito secundo præfigitur tertius pæon, sicuti in his Anacreontis versibus,

> *ἄπὸ μοῖ θᾰ|νεῖν γἔνοῖτ'· οὖ | γᾰρ ἄν ᾱλλῆ*
> *λῦσῐς ἐκ πὸ|νῶν γἔνοῖτ'· οὖ|δᾰμᾰ τῶνδε.*

Hanc autem *ἀνάκλασιν* ita explicat Morellus.

Cum metra, non numero, sed temporum spatio, examinanda sint: Dipodiæ superioris, si imminuta sit, tempora ex subditis compleantur; ut quando Pæon tertius adhibetur, et post ultimam brevem sequitur Ditrochæus Heptasemus, sive Epitritus secundus. Hujusmodi autem inter se *συζυγιας* passionem sive communionem Musici *ανακλασιν* vocant; et metra, si qua forte advenerint talia, *ανακλωμενα* appellant[1], ut

> *μεσονυκτι|αις ποθ' ὡραις.* Anac. 3.
> *κατεδυν ε|ρωτα φευγων.* Hephæst.[2]

Vir idem eruditus has subministravit carminis hujusce formas.

Monom. Hypercatalec. sive Penthemimer.
> *Ερατω δεῦρ|ο.* Scal.

Dim. Brachycatalec.
> *επι τανδ' εσσ|υθεις.* Hec. 1085.

Dim. Catalec. sive Hephthemim. (Timocratius.)
> *ελατας ακρ|οκομοις.* Phœn. 1540.
> *Σικελος κομψ|ος ανηρ*
> *ποτι ταν ματ|ερ' εφα.* Hephæst.

1. Metrum *ανακλωμενον* dicitur, quia in eo sæpe deficiens tempus in pede aliquo *reflectatur* et compensetur in sequente pede. Sch. ad Hephæst. Crit. Vann. p. 450.
2. Vel sint Iambici Hephthemim. Soph. El. 1073.

Dim. Acatalec. (Anacreonticus.)
> *μελεᾳ παιδ|ος εν οικοις.* Eur. Supp. 972. purus. sic,
> *ῥοδινοισι στ|εφανισκοις.* Anac. 5. 15.
> *τα τοῖς εμοισ|ι τυραννοις.* Soph. Œd. T. 1114.

Dim. Hypercatalec.
> *μοναδ' αιων|α διαξουσ|α.* Eur. Ph. 1546.

Trim. Brachycatalec.
> *διεδιφρευσ|ε Μυρτιλου | φονον.* Eur. Or. 993.
> *ὁμαυλος, ὧν | ὑπερ ὦ χρυσ|εα.* Soph. Œd. T. 197.

Trim. Acatalec. (Sapphicus.)[3]

Tetram. Brachycatalec.
> *μεγαλῳ δ' ηυ|τε μ' Ερως ε|κοψεν ὡστε | χαλκευς*
> *πελεκει χει|μεριῃ δ' ε|λουσεν εν χα|ραδρᾳ.* Hephæst.

Tetram. Acatalec. (Alcmanius.)
> *εμε δειλαν | εμε πασᾶν | κακοτατων | πεδεχοισαν. |* Hephæst.

Hi sunt puri, sive legitimi; impuri vero fere omnes eosdem pedes, quos impuri Ionici a majore recipiunt[4]; ut et Epionici Ditrochæos. Observemus modo majori Ionico Molossum in fine, vel in paribus locis; minori autem intra initia, vel in imparibus locis, poni; et Ionicos a majore rarissime in Ionico pede terminari.

3. Numeris longe omnium suavissimis Anacreon,
> *ἀπό μοι θα|νεῖν γένοιτ'· ου | γὰρ ἂν ἄλλη*
> *λύσις ἐκ πό|νων γένοιτ' οὔ|δαμα τῶνδε.* Frag.

4. Pæona primum nusquam memini.
P. 2. Phœn. 128. 212. Dim. Hypercatalec.
P. 3. Hec. 633. 1067. Dim. Hypercatalec.
P. 4. Or. 1253. Ph. 216. Trim. Brachycatalec.
Epitr. 1. Or. 985. Dim. Hypercatalec.
Ep. 2. Soph. Œd. T. 665. Dim. Brachycatalec. Or. 832. Catalec.
Ep. 3. Or. 814. Trim. Brachycatalec.
Ep. 4. Ph. 223. Dim. Hypercatalec.

CAP. XVIII. VERSUS CHORIAMBICUS.

TO *Χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ, ὅτε καταληκτικόν ἐστιν, εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιοῦται, τοῦτ' ἔστιν, εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον.* Hephæst. p. 50.

Morellus vero syzygiam iambicam tantummodo *κατ' ἀντιπάθειαν* sedem suam occupare contendit. Poëtarum vero mos, et Grammaticorum aliorum consensus facit, ut Heathium potius de hoc versu disserentem audiamus.

"Versus Choriambicus ex solis choriambis constans raro "occurrit; neque immerito; insuavis enim plane auribus acci- "derit. Cum igitur sympathia quædam inter metra choriambica "et iambica intercedere intelligatur, versus choriambicus ple- "rumque aut a syzygia iambica incipit, aut eadem, vel integra "vel catalecta, terminatur. Nonnunquam etiam choriambus "unus, nonnunquam plures, syzygia iambica stipantur."

"Tragici et Comici," inquit Hermannus, "dipodiam iambi- "cam ubique cum choriambo permutant: nec vera sunt, quæ "Brunckius de metro choriambico scribit ad Aristoph. Lys. 323. "*hujus metri lex est, ut in secunda sede sit choriambus, si ultra* "*dimetrum excrescit; in alterutra vero, si sit dimeter.* Etenim "quum quivis pes choriambicus suum sibi numerum habeat, "eoque absolvatur, nihil obstat, quin in quacumque sede aut "purus servetur, aut dipodiæ iambicæ cedat. Ac dimeter cata- "lecticus quoque, seu solus, seu versum longiorem finiens, "iambos choriambi loco recipit, ut in Lysistrata 334. 340. 349. "Sed locum integrum adscribam, quoniam Brunckius antistro- "phica neglexit.

> "*λῖγνῦν δὸκῶ | μοῖ κᾰθὸρᾶν | καῖ κᾰπνὸν, ὦ | γῦναῖκἔς,*
> "*ὦσπἔρ πῦρὸς | κᾱὸμἔνὸν· | σπεῦστἔὸν ἔσ|τῐ θᾶττὸν.*"

Vide plura apud V. D. p. 313.—Habes autem hic exemplum versûs choriambici a dipodia iambica utrimque stipati: in ultima sc. catalectica.

Sunt tamen (interque eos Terentianus Maurus) qui velint aliquos esse versus Choriambicos, qui a dimidio choriambi vel epitriti tertii ordiantur[1] et in altero dimidio desinant; positis inter disyllabum in versûs initio et disyllabum in ejusdem fine solis choriambis:

> *τέγγε | πνεύμονας οἴ|νῳ, τὸ γὰρ ἄσ|τρον περιτέλ|λεται,*
> *ἁ δ' ὥ|ρα χαλεπά, | πάντα δὲ δίψ|ᾳ ὑπὸ καύ|ματος.*
> Alcæus ap. Ath. p. 430. b.

In eundem modulum Horatius:

> *Nūllām, | Vārĕ, săcrā | vītĕ prĭūs | sēvĕrĭs ār|bŏrēm.*

Hos plerique, cum Gaisfordo, Antispasticos vocant: Hermannus *Choriambicos cum basi* appellat, p. 318. *sqq.* E contrario, quos alii Choriambicos nominant, Hermannus pro logaœdicis vult haberi: *e. g.* *οὐκ ἔτος, ὦ γυναῖκες:* et qui similem exitum habent, "ut in hoc,

> "*δακρυοεσσαν τ' ἐφιλησεν αἰχμαν,*

"et in reliquis exemplis, quæ post hunc Hephæstio affert. "Anacreon apud Athenæum, p. 475. f. etiam longiorem ordinem "logaœdicum habet,

> "*ᾠνοχοει δ' ἀμφιπολος μελιχρον οἰνον.*" ibid. p. 312.

Ceterum e Choriambi ipsius natura constat, alias etiam hujusce metri species aliam dimensionem pati. Ostendit quidem Morellus Choriamb. Monom. Hypercat. eundem esse qui inter dactylicos jamjam numeratus sit, et *Adonici* nomine

1. Si exempla spectes hujusce metri apud Gaisfordum (qui omnino videndus pp. 310, 311.) reperies in initio versûs pedem quemcumque disyllabum locatum: quæ res Hermanni sententiæ *de basi* multum favet. In versûs fine iambus, sive pyrrichius, semper apparet.

insigniatur. Porro Dimetrum Catalecticum, quod Logaœdicum appellat Hermannus, Dochmiaci Hypercatalecti apud Gaisfordum nomen accipit. Vide eum ad Hephæst. p. 301. Vid. etiam de Metro Choriambico fuse et erudite disserentem, pp. 291—298.

"Interdum versus choriambici ditrochæo terminantur, ut "apud Æschylum in Sept. c. Th. 737. quem sequitur dimeter "choriambicus, αῡτŏδᾰῐκ|τοῑ θᾰνω̄σῐ,

"καῑ χθŏνῐᾱ | κŏνῑς πῐη̄.

"et in antistropha,

"πᾰρᾰβᾰσῐᾱν | ω̄κῠποῑνŏν,

"αῑω̄νᾰ δ' ε̄ς | τρῐτōν μĕνεῑ." Hermann. p. 317.

"Videntur etiam Græci poëtæ interdum choriambos con-"tinuâsse, sicut in anapæstis solent. Quo forsitan pertinet "Æschyli locus in Agamemnone, (sc. vss. 209. 222, *sqq.*) "Certius autem Euripides in Bacchis 372. et 386.

"τον Σεμελας | τον παρα καλ|λιστεφανοις | ευφροσυναις
"δαιμονα πρω|τον μακαρων; | ὁς ταδ' εχει.
"και συνεχει | δωμα· προσω | γαρ, αλλ' ὁμως | αιθερα ναι-
"οντες ὁρω|σιν τα βροτων | ουρανιδαι." ib. p. 318.

Age vero, nonnullas hujusce metri formas cum Morello inspiciamus.

Monometer. ὦ μοι εγω. Eur. Hec. 1055.

Monom. Hypercatalec. sive Penthemimer.
τᾶνδε γυναικ|ων. Hec. 1071.[1]

Dim. Brachycatalec. (Alcmanius.)
ἁλιος αυγ|αζει. Hec. 635.[2]

Dim. Catalec. sive Hephthemimer.
πορθμον αϊξ|ω ταλας. Hec. 1113.

1. Adonicus, sive Dactylicus, Dim. Acatalec.
2. Dactylicus Penthemim.

που φαεθων | ἁλιος. Soph. El. 826.[3]

Dim. Acatalec. (Anacreonticus.)
αμφι κλαδοις | ἑζομενα. Ph. 1541.
νιφοβολον τ' | ορος ἱερον. Ib. 243.
χρυσοφαενν|ων πτερυγων, Anac. 173.

Dim. Hypercatalec.
οφελε προτερον | αιθερα δυν|αι. Soph. Aj. 1211.

Trim. Brachycatalec.
πολιον αφανες | αιθερος ειδ|ωλον. Eur. Ph. 1569.

Trim. Catalec.
ουδε λεοντ|ων σθενος ουδ|ε τροφαι. Hephæst.

Tetram. Catalec.
αἱ Κυθερει|ας επιπνειτ' | οργια λευκ|ωλενου. Hephæst.

Idem (Anacreonticus)[4].
εκ ποταμου | 'πανερχομαι | παντα φερουσ|α λαμπρα. Anac. 92.

Sunt etiam Pentametri Catalectici qui eandem amant καταkλεῖδα.

δαιμονες ευ|υμνοτατοι | Φοῖβε τε και | Ζεῦ Διδυμων | γεναρχαι. Hephæst.

Et Hexametri.
καινογραφοῦς | συνθεσεως | τῆς Φιλικου, | Γραμματικοι, | δῶρα φερω | προς ὑμᾶς. Ib.

3. Suavissime clauditur Bacchio, sive Amphibracho.
ἀνθοκροκροκοισι πηναις. Hec. 469.
οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς. κ. λ. Aristoph. ap. Hephæst. p. 51.
Vocabatur hoc metrum, Servio teste, Aristophanium; Diomede, Archilochium. Dicitur etiam Dochmiacum hypercatalectum. Vid. Gaisf. p. 301.
4. Et Callimachius, *omnium suavissimus.* Scal.
δεῦτε νυν ἁβρ|αι Χαριτες | καλλικομοι | τε Μοῖσαι. Hephæst.
αναπετομαι | δη προς Ολυμπ|ον πτερυγεσσ|ι κουφαις. Anacr. 76.

CAP. XIX. De Versu Antispastico.

"Carmen Antispasticum purum ex solis Antispastis et Iam-"bis constat; desinens, si non sit versus Acatalectus, in illorum "pedum portiunculas; et legitimi quidem versus non respuunt "Epitritos, primum, tertium et quartum: Vitat vero hoc me-"trum suis pedibus concludi; nihil enim hac pedum clausula "asperius, *nihil duri-us.*"

Ex quo tempore Morellus rem Prosodiacam Græcorum in se tractandam suscepit, virorum eruditissimorum sollertiam scientia ista exercuit. Ac primum quidem Porsonus, nomen in orbe litterato semper venerandum, Iambici et Trochaici metri leges penitus investigavit et lucide descripsit. In nulla tamen parte magis elaborârunt viri docti, quam in ea, quæ cum Antispastis conjuncta sit. Hermannus, diversam prorsus ab Hephæstione viam insistens, pedis ipsius formam et varias vicissitudines accurate exploravit; de rebus multis ad eum pertinentibus erudite disputavit; nonnulla etiam nova in lucem protulit. Burneius, licet in quibusdam ab antecessore dissidens, eandem tamen viam longius progressus, doctrinæ atque ingenii copias in materiem, ipsa ubertate quotidianorum hominum vires deprimentem, profudit. Gaisfordus etiam, quicquid in alterutro melioris frugis reperisset, in compendium redactum, opibus e suo penu depromtis locupletavit. Seidlerus denique cunctas Dochmiorum formas, a Tragicis Græcis usitatas, investigare, et e primitiva Dochmii forma, tamquam ex communi fonte, apte derivare instituit. Per insignium horum virorum labores tota illa doctrina ita fuit præceptis simul et exemplis illustrata, ut volumen justum compleret etiam brevis enarratio rerum, in quibus ii elaborarent explicandis. Qui igitur pleniorem notitiam desiderat, is fontes ipsos adeat necesse est, qui per illorum industriam atque ingenium patefacti sunt. Fonticulos interim perspicere, et scaturientem hic illic lympham arripere tironibus, me duce, licebit.

"Itaque, Antispastus pes est ex iambo et trochæo coagmen-"tatus: formamque puram habet,

∪ — | — ∪

"sed cum res esset immensi, fortasse etiam infructuosi, laboris "antispastos puros et illibatos jugiter versibus intexere, hanc "sibi veniam haud gravatim concedebant poëtæ, ut in priore "pedis parte quævis Iambi, in posteriore quævis Trochæi varie-"tates admitterentur. Hinc enascuntur species novæ, ex sub-"jecto schemate facillime eliciendæ;

1.	2.
∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪
— —	— —
∪ ∪ —	∪ ∪ —
— ∪ ∪	

"Quinetiam, utpote prioribus licentiis, illis quidem potiore jure "sumtis, nequaquam contenti, ulterius prorumpere aggressi sunt, "et pro antispasto vel diiambum vel ditrochæum adhibere:

∪ — | ∪ —
— ∪ | — ∪

"Hoc præterea notandum, secundam diiambi sedem commode "et patienter dactylum sibi adsciscere.

∪ — | — ∪ ∪

"Antispasti hisce legibus rite perceptis, versuum genus in tota "re metrica intellectu omnium difficillimum, nullo negotio "animis poterunt comprehendere lectores studiosi. Postquam "itaque monuero vocalium longarum et diphthongorum hiatus "nonnunquam permitti; et in carminibus antistrophicis pe-"des eosdem non semper sibi invicem accurate respondere, ita "veruntamen ut metrum strophæ metro antistrophæ nec disso-"num sit prorsus neque incongruum, ad species singulas, earun-"demque specimina quædam enotanda accedam." Gaisf. p. 299.

§. 1. *Antispasticum Monometrum.*

Hujus metri formas lxi. enumerat Burneius, quamvis aliquarum exempla, saltem in Æschylo, non compererit. "Ex his "Antispasticis formis," inquit, "exoritur *Dochmius*, ◡ — — ◡ —.[1] "Hinc quotquot fuerunt *Antispasti* formæ, totidem erunt et "*Dochmii*: quippe qui pes sit Antispastus, finali syllaba coag-"mentatus." Tentamen de Metris, Præf. p. 20.

§. 2. *Antispasticum Dochmiacum.*

"Metrum Antispasticum Dochmiacum est simplex, et com-"positum. Constituitur enim:

"I. ex Dochmio simplici;

"II. ex Dochmio Hypercatalecto, septem syllabarum: "quod plerumque Choriambicum dimetrum ca-"talecticum vocatur;

"III. ex Antispasto et Dochmio;

"IV. ex Dochmio et Antispasto;

"V. ex Dochmio et duplici, sive ex duobus Dochmiis;

"VI. ex Dochmio, inter duos Antispastos; vel

"VII. ex Antispasto inter duos Dochmios.

"Horum, fortasse, quædam aliam accipere possunt divi-"sionem. Quædam etiam inter Asynarteta numerantur.

"In omnibus Dochmiacis metris, præter Glyconeum et "Pherecrateum, admittitur Antispastus Puræ, vel Antispastus "Iambicæ formæ. Antispastus autem Trochaicæ formæ in "Glyconeis et Pherecrateis locum habet: datis tamen, si fas, "artis Musicæ viribus, ad secundam ditrochæi syllabam, *quasi* "*Metri ultimam*, ubicumque opus, sustentandam." ibid.

§. 3. *Antispasticum Dochmiacum simplex.*

"Antispasticum Metrum Dochmiacum simplex, quod est "Metrum Antispasticum monometrum hypercatalecticum, con-"stat ex Dochmio, vel ex Antispasto, sive Antispastico mono-"metro, cum syllaba communi ad finem adjecta; quæ tamen "pro longa semper æstimanda." ib. p. 21.

Puri sunt hi: τῐ ῥέξεις, Ἄ|ρης; Sept. Th. 104.
ἔνεπε, τίς φό|βει
σε φῆμα, γύ|ναι, [p. 244.
φρένας ἐπίσσυ|τος; Hippol. 576. *ap. Herm.*

Quoniam vero hoc metrum in Choricis cantibus adeo frequentatum, et novum quodammodo lumen intra paucos annos ei offusum sit, alias quasdam formas lectori sistendas duco, prout a Burneio, dein a Seidlero, patefactæ sunt. Et hic sane dolendum Burneii librum in Seidleri manus non venisse, partim, ut puto, brevitate temporis, quod inter utriusque labores publici juris factos intervenisset; partim calamitate belli, quod inter nos et gentes in continente sitas commercium fere omne litterarum etiam abstulisset. Gaudemus profecto impense et DEO grates agimus quod tanta calamitas ab Europæ gentibus depulsa sit: preces porro eidem Deo, Gentium arbitro et bonorum omnium datori, imo e corde profundimus, ut per *universum terrarum orbem*[2] eadem Pacis gaudia diffundantur! Optamus interea ut, quod commercium inter nos et exteras gentes renovatum fuerit, in commune omnium bonum, et præcipue in litterarum humaniorum profectum cedat; omnibus ad illud unum annitentibus ut, quodcunque sit verum et utile et decens, procul semota omni invidia et malarum partium studio, pro virili velint promovere!

Sed varias formas metri Dochmiaci jam inspiciamus:

	Seidl.	Burn.		
Form.	1.	I.	◡ — — ◡ —	Harum specimina paullo supra allata sunt.
	2.	II.	◡ ◡ ◡ — ◡ —	
	3.	VI.	πόνοισί γε δόμοι. Sept. Th. 954.	
	4.	IX.	ἄνι', ἄνι', ἄνια. Pers. 1055.	
	5.	III.	ἄσβεστον πόρον. Prom. 534.	
	6.	V.	δουλοσύνας ὕπερ. Sept. Th. 111.	
	7.	XII.[3]	λέπτου δόνακος ὦ. Orest. 146.	
	8.	XVIII.	οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης. Sept. Th. 911.	
	9.	VII.	δίαλγης ἄτη. Choëph. 66.	
	10.	X.	ἀνοσίων ἀνδρῶν. Sept. Th. 566.	
	11.	VIII.	ἴχαρ, φρενὸς ἄταν. Æsch. Supp. 845.	
	12.	XI.	τάδε σ' ἐπανέρωμαι. Pers. 972.	
	13.	XIII.	ἦ καὶ τὸν Περσῶν. ibid. 978.	
	14.	XIX.	δοχμολόφων ἀνδρῶν. Sept. Th. 115.	
	15.	XIV.	—κεντροῖς φοιταλέοισιν[4]. Prom. 99.	
	16.	XX.	ξὺν δάκρυσιν ἰάπτων. Agam. 1549.	

Hactenus viri doctissimi inter se congruunt. Videamus jam in quibus inter se discrepent. Et primum quidem, Burneii doctrinæ hæc summa est, sicuti, Gaisfordi verbis usi, breviter antea exposuimus:

Cum *Antispastus* ex Iambo et Trochæo constaret, perpendit secum V. D. quasnam varietates pes uterque per se subiret, et easdem vicissitudines in utramque partem Antispasti pedis posse incidere exemplis plerumque confirmavit. Seidlerus vero *Dochmii* ipsius syllabas investigavit, et "utramque "brevem ancipitem, longarum autem nullam non solvi posse," intellexit. E mutationibus igitur brevium syllabarum in longas, et longarum omnium solutione, formas suas deduxit. Ambo igitur, quamvis itinere diverso videantur incessisse, ad eumdem tamen finem hucusque progressi sunt.

Porro e lxi. Burneii formis iterum occurrunt xxviii. Restant igitur xxxiii. e quibus ix. nullo exemplo firmantur. Una ex his posterioribus, *duodecima* sc. congruit, ut supra monstratum est, cum Seidleri *septima*. Protulit igitur Burneius octo formarum specimina, quas non agnoverit Seidlerus. Ille tamen e contrario alias sedecim habet, quæ examussim respondent sedecim jam adductis, nisi quod in singulis finalem in duas breves solvant. Hoc itaque discrimen exstat inter Seidlerum et Burneium, immo alios fere omnes qui de re Metrica scripserint, ille ut finalem Dochmii syllabam solvi posse contendat, hi vero inficias eant. Quid contra afferat Vir doctissimus, ipsius verba declarent:

"Auctores fuerant Heathius et Brunckius, asynartetos esse "versus dochmiacos, numerosque singulis ubique dochmiis ab-"solvi atque terminari. Hinc sequebatur, syllabam dochmii "finalem nunquam posse in duas breves solvi; hinc, non "modo hiatum sed syllabam etiam ancipitem in singulorum "dochmiorum fine ubique recte poni. Hoc præceptum, quum "sane haberet, quo se commendaret, Hermannus quoque in "libris, quos de Metris scripsit, secutus est, vulgoque ad eam "normam versus dochmiaci et legebantur et exigebantur. Er-"râsse tamen Brunckium, præceptumque illud, qui largus "perversarum emendationum fons fuit, falsum omnino esse et "vanum, jam significatum a me est in Epistola ad Lobeckium "ad ejus Ajacem p. 435. quum dochmiacos sæpe formare "systemata dicerem. Neque difficilis ea demonstratio est. "Tanta enim passim per plerasque veterum et Tragicorum et "Comici Aristophanis fabulas exstat dochmiorum multitudo "finalem syllabam solutam habentium, ut nullus dubitationi "locus relinquatur. Aristophanem jam missum facimus; sed, "quæ ex Tragicis exempla exsignavi, deinceps hic proponemus. "Ac quum sedecim hactenus formas dochmiacas habuerimus, "jam numerus earum ad triginta duas augebitur, addita illis

---

1. *Dochmius* igitur, sive pedem sive versum malis appellare, est Antispast. Monom. Hypercatal.

2. Vix lætus advenerat nuntius de pace cum incolis Novi Orbis confirmata, quum subitaneus incessit e repentinis in Gallia motibus belli ingruentis timor: τοιγάρτοι τί τῶν ἀνελπίστων καὶ ἀπροσδοκήτων ἐφ' ἡμῶν οὐ γέγονεν; οὐ γὰρ βίον γε ἡμεῖς ἀνθρώπινον βεβιώκαμεν, ἀλλ' εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἐσομένοις μεθ' ἡμᾶς ἔφυμεν. Æschin. in Ctesiph.

3. Nullum exemplum apud Burn.

4. Solum hoc specimen hujus formæ habet Burneius, sed longe aliter versus ordinat Seidlerus; quinimmo secundam in φοιταλέος longam autumat. Vid. p. 38. *not.* item, voc. Φοιτ. in Thes.—Neque vero ipse locum aliquem affert, e quo certe const et formam hanc a Poëta quoquam Tragico esse usurpatam. Vid. pp. 50, 51.

"sedecim finalis syllabæ solutione. In quibus recensendis "eundem, quem supra secuti sumus, ordinem servabimus. "Quemadmodum enim illas non omnes æque usitatas esse "vidimus, ita etiam harum crebrius alias, alias parcius poëtæ "adsciverunt; ad quam rem Critico quam maxime esse ad- "vertendum, facile intelligitur. Sunt etiam paucæ, quarum "aut nulla aut parum certa exempla afferre possum. De his "itaque anceps adhuc judicium est cautioque adhibenda, ne "quid Græcis obtrudamus, quod ab eorum sensu abhorruerit. "Namque non omnia, quæ legibus rhythmicis non adversantur, "ideo etiam fuerunt in usu. Ceterum ex re ipsa liquet eum "dochmium, qui systema claudit, solutionis illius esse exper- "tem." De Versibus Dochmiacis, pp. 55, 6.

Poëtarum loca quæ huic sententiæ stabiliendæ inserviunt, e Dochmiacis dimetris pleraque, si non omnia, desumuntur. Ad illud igitur versuum genus properemus.

§. 4. *Dochmiacum dimetrum, sive duplex.*

Pertinere hoc genus ad Asynarteta negat Seidlerus; convenit vero ut inter Antispastos suos de eo disquiramus.—Constat igitur e duobus dochmiis: neque necessarium est ut forma alterius partis formæ in altera respondeat; nec rursus ut Antistrophici versûs formæ cum iis, quæ in Stropha adhibentur, congruant. Infinita pene varietas in hujuscemodi versibus exinde oritur, Poëtæ simul expeditior et lectori jucundior.

Forma pura aliquanto rarior est:
θέοι δοίεν ὡς | δίκαιως πόλεως. Sept. Th. 418.
δίκᾳ καί θέοι|σίν οὐ ξυμπίτνει. Hecub. 1021.
μόνοι τ' ἐμμένον|τες ὀρθῷ νόμῳ. Aj. 348.
τί δρασεις; τί φη|σεις; ἀλλ' ἰσθί νυν
ἀναισχυντός ὤν | σίδηρους τ' ἀνήρ. Acharn. 489.
ἀνήρ οὐ τρέμει | τό πραγμ'· εἶα νυν,
ἐπειδήπερ αὐ|τός αἱρεῖ λέγειν. ibid. 494. *ap. Herm. p.* 245.

Exempla sequentia præbet Gaisfordus, cujus librum si vidisset Seidlerus, auctorem adeo habuisset, quo sententiam de soluta finali syllaba gravissime potuisset confirmare.
κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' | ἀτρεμας, ἀτρεμας, ἴθι
λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅτι | χρέος ἐμόλετε ποτε. Orest 1 4 9.

Quævis fere pagina in Burneii Choricis Cantibus metri Dochmiaci duplicis specimina dabit: paucis igitur a Seidlero selectis, ad Scriptores ipsos lectorem amandamus.

Forma
17. *τυραννου παθέα*[1] | *μέλεα θρεόμενας.* Hippol. 363.
τίνα νυν η τέχναν | ἔχομεν η λόγον. antistroph. 670.
18. *κλύε δέ μοι κλύε σέ|βας, ὦ δέσποτ', ἐξ.* Choëph. 154.
19. *θέος τότ' ἄρα τότε | μέγα βάρος μ' ἔχων.* Antig. 1273.

20. "Hæc forma, ex octo brevibus syllabis composita "usu est celebratissima; eamque præcipue adamavit "Euripides, brevium ille syllabarum fautor. (Vid. "supra ex Orest.) Æschylus eam habet Sept. ad "Theb. 188. ———*ἁρματο-*
"*κτυπον ὀτοβον ὀτοβον | ὅτε τε συριγγες ἔ-*
"*κλαγξαν.*" Seidl. pp. 57—63.

21. — — — ⏑ ⏑ ⏑ *usûs rarioris.*
22. *τον καταρατοτατον | ἔτι δέ καί θεοις.* Œd. T. 1344.
23. — — ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ exemplum nullum.
24. *τας παρος ἔτι χαριτος | οὐ ποτε καταλυσιμον.* Soph. [El. 1266.

"Quæ restant octo dochmiacæ formæ,
25. ⏑ –́ –́ — ⏑ ⏑
26. ⏑ ⏑́ ⏑ –́ — ⏑ ⏑
27. ⏑ –́ ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑
28. ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑
29. — –́ –́ — ⏑ ⏑
30. — ⏑́ ⏑ –́ — ⏑ ⏑
31. — –́ ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑
32. — ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑
"has, quoniam longissime a dochmii pedis elementis recedunt, "facilisque earum cum aliis numeris confusio est, vitâsse quidem, "quantum fieri posset, et declinâsse Tragici videntur, non tamen "prorsus eas neglexerunt. A duabus tantum, si recte observavi, "quæ, integra servata priori, posteriorem arsin solvunt, sensus "eorum abhorruit; vicesimam septimam dico ⏑ –́ ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑ "et tricesimam primam." p. 74, 5.

Quoniam vero constat, "poëtas in mediis carminibus doch- "miacis sæpe singulos dochmios in brevem terminâsse, hia- "tumque eo loco reliquisse," hæc obstare videntur, ne finalis syllaba solvatur. Respondet V. Doctiss. "Tragicos poëtas "licentia illa non esse usos, nisi in exclamatione, allocutione, "interrogatione. Quoniam enim, ubi exclamamus, (allocutio "etiam quodammodo exclamatio est) aut interrogamus, vocem "paululum morari orationemque abrumpere solemus, et hia- "tus aurem fallit, et syllabæ brevi longæ pondus additur." "pp. 79, 80.

Pergit porro V. D. in Annotatione satis longa monstrare, alios etiam numeros, præcipue vero anapæstos, hujus licentiæ vestigia continere. Sed satis superque jam dictum est, ad incitandos juvenes doctrinæ Metricæ reconditioris studiosos, ut ipsum opus pervolvant.

§. 5. *Versus Pherecrateus.*

"Hunc versum, a Poëta Comico Pherecrate ita vocatum, "efficiunt pedes Antispastus et Bacchius, qui Antispastus est "novissima minor syllaba. Prioris Antispasti iambus indiscri- "minatim cum spondeo, et trochæo, rarius etiam fortasse cum "tribracho, permutatur; in ceteris pedibus nulla conceditur "licentia. Sex Pherecrateos continuos usurpat Æschylus "S. Theb. 295. ex quibus omnes formas nullo negotio elicias:
— — — ⏑ | ⏑ — —
— ⏑
⏑ —
"*τοί μέν γάρ πό|τί πυργους*
"*πανδημεί, πάν|ὁμιλεῖ*
"*στείχουσίν. τί | γένωμαι;*
"*τοί δ' ἐπ' ἀμφί|βόλοισίν*
"*ἰάπτουσί | πόλίταις*
"*χερμάδ' ὀκρί|όεσσαν.*
"Huc etiam referri potest Anacreon qui dicitur n. 30. ed. "Barnes. Non sum nescius autem hunc posteriorem locum "inter numeros Ionicos a minori[2] ab Hermanno recenseri. "Frequens est Pherecrateus *ἐν καταλήξει* Glyconicorum, ut "Anacreonte Athenæi xiii. p. 564. d. Barnes. 67.—p. 599. c. "Barnes. 101. mire turbavit omnia. *etc.*" Gaisf. p. 302.

§. 6. *Antispast. Dimetr. Acatalect. Glyconeum.*

Hic versus, *Glyconeus* sive *Glyconicus* appellatus, "Anti- "spastum purum, Antispastum purum cum Spondeo pro Iambo, "et Antispastum Trochaicum, in priore sede libenter accipit: "in posteriore, Antispastum solum Iambicum.

"In priore sede: ⏑ — — ⏑ Antispastus purus.
— — — ⏑ Epitritus quartus.
— ⏑ — ⏑ { Antispastus Trochaicus, sive Ditrochæus.

"In posteriore: ⏑ — ⏑ — { Antispastus Iambicus, sive Diiambus.

"Hinc vocatur hoc metrum,

"Glyconeum cum { Iambo, Spondeo, Trochæo,

1. In his omnibus exemplis ea, quæ Seidleri formæ respondet, est in prima Dochmiaci parte.

2. Calami lapsu pro *Ionico a majore.* Vid. supr. c. xvi. §. 3. Idem versus inter *Choriambicos cum basi* ab eodem Hermanno numeratur. Glyconicos etiam et Asclepiadeos pro Choriambicis cum basi habet, pp. 319, *sqq.*

'secundum syllabarum priorum duarum vim et quantitatem." Burn. p. 37.

Δῖός σκῆπτρὸν | ἀνᾶσσεταῖ. Philoct. 140.
δοὺλεῖᾶν ψᾶ|φᾶρᾷ σποδῷ. Sept. Th. 324.
τᾶν ἐμᾶν μὲ|λεοῦ τρὸφᾶν. Philoct. 1126.

Secunda tantum forma utitur Horatius:

Aŭdāx ¯Iă|pĕtī gĕnŭs,

qui versus duabus aliis rationibus dividi potest, dactylica sc.

Aŭdāx | ¯Iăpĕ|tī gĕnŭs,

dein choriambica, quæ secund. Hermannum etiam dactylica est (p. 319.)

Aŭdāx | ¯Iăpĕtī | gĕnŭs.

Nonnullos e Glyconeis inter logaœdicos numerat Hermannus. Vid. pp. 219, 229, 231, &c.

Monendum vero alias esse dimetrorum Antispasticorum formas a Glyconico diversas, ut Sophocl. Antig. 103.

ἐφᾶνθης πὸτ', | ὦ χρῡσεᾶ,

cui respondet in Antistropha Glyconicus Polyschematistus. Vid. Gaisf. p. 305.

De Glyconico illo Polyschematisto suo in loco tractabimus.

§. 7. *Aliæ hujusce metri formæ a Morello prolatæ.*

Dim. Brachycatalec.
βολαις αε|λιον. Phœn. 174.
εμοι χρην συμφ|οραν. Hec. 627.
Dim. Hypercatalec. (Sapphicus, Hipponacteus.)
τι μ' ὦ παρθε|νε βακτρευμα|σι. Ph. 1565.
ταλαιν' ουκ ε|τι σ' εμβατευ|σω. Hec. 912.
κωπᾳ πεμπο|μεναν ταλαιν|αν. Ib. 443.
εμοι χρην πημ|οναν γενεσθ|αι. Ib. 628.
κλυεις ὦ κατ' | αυλαν αλαιν|ων. Ph. 1562.
Λερναιᾳ τε | ζωσειν Τριαιν|ᾳ. Ib. 196.
Trim. Brachycatalec. (Praxillius.)
Εῳοισιν | ὁμοια φλε|γεθων. Ph. 173.
κεραυνιον | τε πῦρ αιθα|λοεν. Ib. 191.
ταλαιναι τα|λαιναι κοραι | Φρυγων. Hec. 1062.
Trim. Catalec. sive, Hendecasyllabus. (Phalæcius, Anacreonticus, Sapphicus) perfectissimus.
θοων ωκυ|αλων νεων | ὁτ' Αιας. Soph. Aj. 720.
αθυρσοι δ' οἱ|α νιν δραμοντ|ε Βακχαι. Or. 1518.
η ματροκτο|νον αἱμα χειρ|ι θεσθαι. Ib. 831.
εν ουρανῳ | καλλιστον κε|λαδημα. Ph. 222.
χαιρ' ω χρυσο|κερως βαβακτ|α Γαλλων. Hephæst.
Trim. Acatalec. (Alcaicus, Alcmanicus, Asclepiadeus.)
λαβαν τῶ ξι|φεος χρυσο|δεταν εχων. Hephæst.
αλλ' ἁ μοιρι|δια τις δυ|νασις δεινα. Soph. An. 963.
Tetram. Brachycatalec. (Alcaicus.)
φερω διο|γενεσιν Δι|δυμοις ἀσμα | φιλον. Scal.
Tetram. Catalec.[1]
τεθνακεν[2], Κυ|θερει', ἁβρος | Αδωνις· τι|κε θειμεν; Hephæst.[3]
Tetram. Acatalec. (Sapphicus, Alcaicus, Alcmanicus.)
Νυμφαις ταῖς Δι|ὸς ἐξ αἰγι|οχω φασὶ | τετυγμενας. Ib.[4]
Tetram. Hypercatalec. (Simmiacus.)
τον στυγνον Με|λανιππου φο|νον αἱ πατρο|φονων εριθ|οι. Ib.
Pentam. Acatalec. (Alcaïcus.)
Κρονιδα βα|σιλῆος γε|νος, Αιαν, τον | αριστον πεδ' | Αχιλλεα. Ib.

§. 8. *Antispasticum Trimetrum Catalecticum*

"constat ex tribus pedibus; et admittit in primo et secundo "Antispasti vel puri vel Iambici formas, in tertio Antispasti "puri vel Iambici formas catalecticas."

Hactenus Burneius; sed nullum hujusce metri specimen apud Æschylum inveniri videtur, quin ad Iambici leges pari jure possit referri. Est vero aliud genus, quod *Phalæceum*, sive κατ' ἐξοχην, *Hendecasyllabus* nominatur, Catulli et Martialis usu notissimus. Hic in prima sede habet Antispastum, Epitritum quartum, item Ditrochæum; in secunda diiambum; item in tertia, sed catalecticum. Memoravit illud Morellus, et plura habet Gaisfordus, p. 306. Inter logaœdica numerat Hermannus, p. 216. Vide etiam p. 214.

Est alia hendecasyllabi antispastici species a Phalæceo diversa, quæ in secunda dipodia antispastum purum habet.

ἔτλᾱ καῖ Δᾰ|νᾶᾱς οὐρᾶ|νῖὸν φῶς. Antig. 944.
δεῦρ' ἐλθ' ἐς χὸ|ρὸν, ὦ χρῡσὸ|τρῖαῖν' ὦ. Equit. 556.

Vid. Gaisf. p. 307. et Porson. ibid.

1. "Dicitur et Priapeius, perfectissimus. Hunc autem multis "modis variarunt. ηριστησα | μεν ιτριου | λεπτου μικρον | αποκλας, οινου δ' εξε|πιον καδον· | νυν δ' ἁβρως ε|ροεσσαν ψαλλω πηκτι|δα τη φιλη | κωμαζων παι|δι ἁβρη. Hephæst. καττυπτεσθε | κοραι, και κατ|ερυκεσθε | χιτωνας. γλυκεια μα|τερ ου τοι δυ|ναμαι κρεκειν | τον ιστον. ποθῳ δαμεισ|α παιδος βρα|διναν δι' Αφρ|οδιταν. Ib."

Immo vero, Priapeium asynartetum est e Glyconeo et Pherecrateo, et cum quibusdam versibus Heroicis ad amussim congruit.

Κουρῆτες τ' ἐ|μᾰχὸντὸ, καῖ | Αἰτωλὸὶ μὲ|νέχᾰρμαῖ.
Cuī nōn dīctŭs | Hȳlās pŭĕr, | ēt Lātōnĭ|ă Dēlōs.

Vid. Herm. p. 217. Gaisf. p. 308.

Versus autem Sapphonis, γλυκεῖα μᾶτερ, κ.λ. dicit Hermannus e "duobus iambicis dimetris catalecticis constare, quorum posterior "e trisyllaba anacrusi incipiat." p. 217.—Præstat forsan vocare, Asynart. e duobus Iambicis Hephthemim.

2. Gaisford. edidit, κατθνάσκει Κυθέρη'. p. 59. De versu tamen ipso dicit Hermannus, "Si antispasticum est, nec forsitan choriambicum "cum basi, non memini ego me alios versus ad hoc exemplum re"perisse." p. 218.

3. Minus puri, ου βεβηλος, | ὦ τελεται | τοῦ νεου Δι|ονυσου, κἀγω δ' εξ ευ|εργεσιης | ωργιασμε|νος ἡκω. Euphorion. ap. Hephæst. c. xvi. qu. vid.

4. "Integrum carmen hoc metro conscriptum exstat inter The"ocritea, n. xxviii. Sapphonis duo fragmenta restituit Bentleius in "Epist. ad Hemsterh. p. 104.—Athenæi, p. 564.

"σταθι κἄντι φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσ' ἀμπέτασον χάριν.

"Pollucis, ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν περρέμενον χλάμυν." - -

"Ceterum observatione dignissimum est, hanc versuum Antispasti"corum speciem, una cum Glyconico, et Asclepiadeo, inter Chori"ambicos a Terentiano Mauro, p. 2441. numerari: *etc.*" Gaisf. pp. 310, 311. Videndus omnino Hermannus *De Versibus Choriambicis cum basi*, p. 318, sqq.

CAP. XX. De Versu Pæonico.[1]

"Carminis Pæonici hæc universa erit lex, ut *quælibet dimen*"*sio quinque constet temporibus*: ne vero exinde colligatur, "omnes pedes quinque temporum posse recipi: Palimbac"chius enim, et ejus peculiaris solutio, *viz.* Pæon tertius, ra"rissime vel apud Comicos, legibus solutiores, reperietur.

"Hos igitur admittit pedes,
"Creticum,
"Bacchium,
"Pæona primum, soluta ultima Cretici.
"—— quartum, soluta prima ejusdem.
"—— secundum, soluta ultima Bacchii.
"Tribrachyn, et Pyrrichium, solutis ambabus Cretici.

"Hi soli carmen Pæonicum constituunt, et quacunque de"mum sede locentur, legitimum Pæonicum agnoscemus: Sin "alicubi *alieni* et peregrini sese ingesserint pedes, nisi ob ulti-

1. "Sive Cretico, Bacchiaco aut Palimbacchiaco; nam in hæc tria "genera Hephæstion dividit; sed non necesse, quippe Cretica sine "Bacchiis, aut Bacchiaca sine Creticis, aut alterutra sine Pæonibus, "qui omnes sint temporibus pares, sese obviam dant rarissime, omnia "igitur carmina ejusmodi uno nomine Pæonica appellamus. Reperiuntur tamen nonnunquam pura Cretica; et pura Bacchiaca. Vid. "inf. Pentam."

" mam syllabam communem, versus spurius est et sibilandus.
" King.

" *N.* Antiqui Pæonas omnium sedum fecere possessores
" præterquam ultimæ, cui creticum peculiarem assignarunt.
" Scal.

" Elegantissimus est versus, cum per singulos pedes pars
" orationis impletur. Diom."

Dim. Brachycatalec.
κακα κακῶν | *κυρεῖ.* Eur. Hec. 687.
τινι μορῳ | *θνησκεις.* Ib. 693.

Dim. Catalec.
χαλκοδετα | *τ' εμβολα.* Phœn. 115.
εγενετ' εκ | *ματερος.* Ib. 160.

Dim. Acatalec.
διοιχομεθ', | *οιχομεθα.* Or. 182.
δρομαδες ὦ | *πτεροφοροι.* Ib. 317.

Dim. Hypercatalec.
θεῶν Νεμε|σις εις Ἑλε|ναν. Or. 1367.
περι Σιμουντ|ιοις οχε|τοις. Ib. 807.

Trim. Brachycatalec.
ορεγε νυν | *ορεγε γηρ|αιαν.* Ph. 103.

Trim. Catalec.
βαλοιμι χρο|νῳ φυγαδα | *μελεον.* Phœn. 171.

Trim. Acatalec.
θανασιμον | *προς Ἀΐδαν* | *ὦ ταλας.* Hec. 1032.

Tetram. Acatalec. (Aristophanius, Simmiacus.)
χαιρε δη | *Μουσα χρονι|α μεν ἡ|κεις· ὁμως δ'*
ἠλθες, ου | *πριν ελθειν* | *ισθι σαφες·* | *αλλ' ὁπως.* Cratin.
ὦ μακαρι' | *Αυτομενες* | *ὡς σε μακα|ριζομεν.* Ar. Vesp. 1266.
φημι δε βρο|τοισι πολυ | *πλειστα παρε|χειν εγω.* Eupolis.

Pentameter. Acatalec. (Theopompius.) [Heph.
παντ' αγαθα | *δη γεγονεν* | *ανδρασιν ε|μης απο συν|ουσιας.*

Idem Bacchiacus.
προς αλλαν | *δ' ελαυνει* | *θεος συμ|φοραν τᾶσ|δε κρεισσω.*

Idem, Creticus. [Eur. Hel. 648.
ὦ περικλ|ειτε, τἀλλ'|αγνοησ|ειν μεν ου | *σ' ελπομαι.* Ib.

Pentameter. Hypercatalec.
Αφροδι|τα μεν ουκ | *εστι· μαργ|ος δ' Ἐρως* | *οἱα παισδ|ει.*

Hexameter in disyllabum. [Scal.[1]
ακρ' επ' ανθ|η καβαιν|ων· ἁ μη | *μοι θιγης* | *τῷ κυπασσ|ισκῳ.* [Hephæst.

Creticos numeros a Pæonicis disjungit Hermannus, quia illos ad genus trochaicum, hos ad dactylicum pertinere existimat. Fatetur autem " Hephæstionem non esse nimis cul-
" pandum, quod creticos versus cum pæonicis confuderit.
" Etenim quoniam mensura utriusque carminis eadem est, pæ-
" onesque æque creticum, ac cretici pæonem recipiunt, facile
" in istum errorem incidere potuit; præsertim quum Græci
" poëtæ in multis carminibus utrumque pedem ita promiscue
" adhibuerint, ut uter legitimus sit, vix liceat intelligere." p. 188.

1. Ex Hephæst. ubi hunc in modum binos hosce versus edidit Gaisfordus e Bentleii, Toupii et Turnebi emendationibus:
Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγης τῷ κυπαιρίσκῳ.

Idem secundum et tertium pæonem a versibus Pæonicis ablegat, p. 354.

§. 1. *Pæonicum monometrum.*

" Monometrum non raro trochaicis interponitur; et hoc
" quidem summo jure;—pes enim creticus versum efficit tro-
" chaicum monometrum catalecticum. Vide Æschyli Eume-
" nid. 914. Supp. 1064. et confer supra p. 261. Invenitur
" quoque aliis metrorum generibus conjunctum. Syllabas pri-
" mam, et tertiam, (*Cretici* sc.) aliquando etiam utrasque
" simul, in duas breves solutas habet." Gaisf. p. 330.

§. 2. *Pæonicum dimetrum.*

" Dimetrorum, frequentissimi generis, sed ab Hephæstione,
" nescio quo pacto, prætermissi, leges et indolem ex Aristo-
" phanis locis infra subjectis pro se quisque facillime eruet.
" Hoc tantum in antecessum monebo me neutiquam Her-
" manno p. 189. adstipulari, ultimam cujusque versûs sylla-
" bam pro ancipiti habenti. Ac ipse Hermannus errorem
" suum postea p. 359. agnoscere videtur, quippe qui exempla
" ad istam rem facientia inter hexametros adnumerârit. Ari-
" stophanes itaque Equit. 303.

" *ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,*
— ◡ ◡ ◡ | — ◡ ◡ ◡
" *και κεκρακτα θρασους*
— ◡ — | — ◡ —
" *πᾶσα μὲν γῆ πλέα,*
" *πᾶσα δ' ἐκκλησία,*
" *καὶ τέλη καὶ γραφαὶ,*
" *καὶ δικαστήρι' ὦ*
" *βορβοροτάραξι, καὶ*
" *τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-*
" *μῶν ἀνατετυρβακώς.*——" Gaisf. p. 330.

§. 3. *Pæonicum Tetrametrum.*

" Trimetri rariores sunt, neque hujus generis legitimum
" systema uspiam reperisse memini. Tetrametrorum insigne
" exemplum præstabit Aristophanes in Vesp. 1266. (75. B.)
" ab Hephæstione laudatus. Adde et Acharn. 970—998. qui
" tamen locus etiamnum medicam manum postulare videtur.
" Apud Suidam v. *ἀπ' ἀκροφυσίων.*

" *ῥῆμᾰτᾰ τĕ* | *κōμψᾰ, καῑ* | *παῑγνῐ' ĕπῐ|δεῑκνῡναῑ*
" *πᾱντ' ᾰπ' ᾰκρŏ|φῡσῐῶν,* | *κᾱπŏ κῐνᾰ|βρεῡμᾰτῶν.*—"

" Solutionum exempla pete ex Av. 312.

" *ποῡ μ' ᾰρ' ŏς ĕ|κᾰλĕσĕ; τῐνᾰ* | *τŏπŏν ᾰρᾰ πŏ|τĕ νĕμĕταῑ;*

" et 316.

" *τῐνα λŏγŏν ᾰ|ρᾰ πŏτĕ πρōς γ'* | *ĕμĕ φῐλŏν ĕ|χῶν πᾰρεῑ.*

" Sic enim optime MS. Ravennas.

" Pæon quartus, etsi raro, nonnunquam erat in usu, ut in
" scriptore apud Aristotelem, Rhet. iii. 8.

" *μĕτᾰ δε γᾱν* | *ῠδᾰτᾰ τ' ω|κĕᾰνŏν ῆ* | *φᾰνῐσĕ νῡξ.*" ib. p. 331.

CAP. XXI. De Metris inter se *κατ' ἀντιπάθειαν* conjunctis.

Pæne infinita versuum genera Græcorum solertia excogitavit, ex quibus licitum est Poëtæ, quem velit numerum, quod velit genus, pro libitu usurpare. K. Ubicunque vero pedes alieni conjunguntur, dicitur *κατ' αντιπαθειαν μιξις*, sive *per discordiam mixtura:* e.g. ex conjunctione Iambicæ Syzygiæ, vel Antispasti cum Choriambis efficies Choriambicum impurum, sive *Epichoriambicum;* sic et Ionici *a majore* Iambicæ Syzygiæ (ut Ionici *a minore* Ditrochæo) Choriambo, Epitritis, et Pæoni secundo, conjuncti sunt impure, et proprie dicti *Epionici.* Unde etiam,

§. 1. Prosodiacus.[1]

sc. Choriambi cum Ionicis, vel Pæonibus pro Ionicis, mixtura; solutione longarum admissa.

Dim. Acatalec.
κρυπταν βασιν | *αισθανεται.* Hec. 1070.[2]

1. *Καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς, ἐν αἷς πρόσοδοι ἐγένοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο.* Schol. Soph. Aj. 181. et sic Hephæst.—al. *Προσῳδικὸς* et *Προσῳδιακὸς*, a *προσῳδιον*, canticum, *cum tibia ad aras ab Atheniensibus cani solitum.* Scal.

2. Vel, Anapæstic. Dim. Brachycatalec. Idem, sequens.

ουδ᾽ αρεταν | παρεδωκεν. Med. 629.[1]
ἁ δε λινον | ηλακατα. Or. 1442.
τις αρ᾽ ορνις | η δρυος, ἠ. Ib. 1539.
νηματα δ᾽ ἱ|ετο πεδῳ. Ib. 1444.[2]
συ τοι μεγα|λανοριαν. Phœn. 192.

Dim. Hypercatalec. (Phaliscus.)
μολπᾶν δ᾽ απο | και χαροποι|ᾶν. Hec. 916.[3]
μαστον ὑπερτ|ελλοντ᾽ εσι|δων. Or. 839.
μεγας Αρης | δεξιοσειρ|ος. Soph. An. 144.
σταθεις επι | φοινιον αἱ|μα. Eur. Or. 1261.

Trim. Brachycatalec.
ου προσφορος | ἀμεριων | γεννᾳ. Phœn. 132.
ὡραις παλιν | εξανυσεις | χρεος. Soph. Œd. T. 160.
ὑδασι δουλ|ειαν περι|βαλων. Eur. Phœn. 198.
ενιππον Α|ρεϊ κατοχον | γενος. Hec. 1094.

Trim. Catalec.
λαϊνεοις | Αμφιονος | οργανοις. Phœn. 116.
ξυνου δορος | εννυχιοις | μαχαναις. Soph. Aj. 181.[4]

Trim. Acatalec.
ελατᾳ πλευ|σασα περιῤῥ|υτων ὑπερ. Eur. Phœn. 219.

Trim. Hypercatalec.
μεγαλα δε | τις δυναμις | δι᾽ αλαστο|ρων. Or. 1582.[5]

Ex hoc versuum genere duo alia specimina in usum studiosæ juventutis adponam, tum quod ea Morellus pene omiserit, tum quod inter metra Horatiana præcipue emineant.

§. 2. *Sapphicum Epichoriambicum*

Constat, 1. Ditrochæo vel Epitrito secundo. 2. Choriambo. 3. Bacchio, sive cum Hephæstione *κατακλεῖδα ἐξ ἰάμβου καὶ τῆς ἀδιαφόρου* malis appellare. Brevibus strophis hujus formæ versiculorum adjicitur quartus, *Adoneus* scilicet sive *Adonicus*, de quo in metris Dactylico et Choriambico jam satis.

φαίνεταί μοι | κῆνος ἴσος | θέοισιν
ἔμμεν᾽ ἀνὴρ, | ὅστις ἐνάν|τιός τοι
ἰσδάνει, καὶ | πλάσιον ἆ|δυ φωνοί-
σας ἐπάκου|ει, *sive*, σᾶς ἐπα|κούει.

"Magnum inter hunc (*Adoneum*) et tertium cujuslibet strophæ Epichoriambicum necessitudinem intercedere, exinde satis liquet, quod vocabula haud raro inveniuntur sic divisa, ut prior eorum pars Epichoriambicum terminet, posterior Adonei initium faciat.

"πύκνα δινεῦντες πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠραν᾽ αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

"Vocabulorum divisio in ceteris versibus nullum locum habet. Reperitur Epichoriambicus aliquoties, etsi parcius, in Tragicorum melicis: v. g. Euripid. Med. 649. Iph. Aul. 219. Sophocl. Œd. Col. 1241. Nec prætereundum est, in Sapphicis Horatii quartam syllabam ubique produci, et Cæsuram penthemimerim curatius servari; quorum utrumque, Græcorum poëtarum vestigiis pressius insistens, negligit Catullus[6]." Gaisf. p. 335.

§. 3. *Metrum Alcaicum.*

ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ δὲ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ, inquit Hephæst. *τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον* ᾽ΑΛΚΑΙΚΟΝ ῾ΕΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ. (p. 79.) Systema vero ad sequentem normam compositum:

1. et 2. Epionici.
3. Iambicus dimeter hypercatalectus.
4. Logaœdicus.

χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· καλὰν
πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ᾽ αὐτό.

"Notandum est autem, Horatium in Epionico cæsuram penthemimerim fere semper inviolatam servare; quintam quoque syllabam semper longam adhibere; in dimetro etiam iambico, tertio pede semper spondeo usum esse." Gaisf. p. 337. qui omnino videndus.

1. Sic, παντι χρονῳ | δ᾽ επιβριθεις— Æsc. Eum. 968. Ανακλωμενος, *quia Choriambus præcedit Ionicum.* (Pauw. ad Pind. Ol. 13. 10.)—Rectius autem dicitur ανακλωμενος, ubi Choriambus sequitur Pæona pro Ionico, ut infr. Phœn. 192.

2. Pæon. pro Ionico *a minore*. Εὕρηται γὰρ καὶ παρὰ Πινδάρῳ τὸ Προσῳδιακὸν καὶ ἀπ᾽ ἐλάττονος συγκείμενον. καὶ οὐ μόνον ἀπὸ μείζονος. Schol. Vid. sup. Med. 629.

3. Vel, Anapæst. Hephthemim. sic, ubi Molossus pro Ionico,
ἀστῶν δ᾽ οἱ | μὲν κατόπισθ|εν. Hephæst.

4. ἐμοὶ ξυνει|ης δια παντ|ος ευφρων. Soph. Aj. 715. Epichoriambicus.
ει συν τινι | μοιριδιῳ | παλαμᾳ. Pind. Ol. 9. 38. Schol.
Sed non ita solent jungi Ionici adversi, præsertim in Prosodiacis.—Est Anapæst. Dim. Acatalec. Pauw.

5. Dicitur Iambic. Trim. Brachycatalec. minus recte. *Immo;* pravissime.

6. Tria omnino esse apud Catullum loca, ubi quarta syllaba corripiatur, Parrius me admonuit; sc.
Seu Sacas, săgittiferosque Parthos. Od. ix. 6.
Pauca, nunciăte meæ puellæ. ibid. 15.
Otium, Cătulle, tibi molestum est. Od. xlix. 13.

CAP. XXII. De Asynartetis.

Ubicunque bini versiculi alienæ indolis ita connectuntur, ut unum constituant, et novum quoddam conficiant genus, versus ille dicitur *Asynartetus*, sive *inconnectibilis*. Hujusmodi varia sunt genera; primum autem locum sibi vindicat

Periodicus[1],

Qui fit, cum Iambicam Syzygiam Trochaica sequatur; vel vice versa.

Dim. Catalec.
τις ῾Ελλας ἠ || βαρβαρος. Ph. 1532.
δυσομβρα φευ|| γει βελη. Soph. An. 364.

Dim. Acatalec.
επαισ᾽, επαισ||εν μελαθρα. Eur. Or. 1583.
δεινα δεινα || πεπονθαμεν. Hec. 1104.
αλαον ομμα || φερων πατερ. Phœn. 1557.

Dim. Hypercatalec.
που με ταν με||λεαν πορευ|σεις. Hec. 445.
περαν θιγειν || τ᾽ ωλεναις τε|κνον. Phœn. 309.

Trim. Acatalec.
λαθα δε ποτμ||ῳ συν ευδαι||μονι γενοιτ᾽ αν. Pind. Ol. 2. 34.

Innumeri sunt alii, *ἀσυνάρτητοι*, sive *σύνθετοι* dicti. Paucos accipe,

A Dactylis incipientes[2].
ελθ᾽ επι|κουρον ε||μοις φιλοισι | παντως. Or. 1305.[3]
αιλινον | αιλινον || αρχαν θανατον. Ib. 1404.[4]
η ματρ|οκτονον || αἷμα χειρι | θεσθαι. Ib. 831.
ἐῤῥοι | τᾶς ἡσ||υχου προνοι|ας. Ib. 1416.[5]

1. Περιοδος καλεῖται, ὁτι ουκ εστι μετρου τι εἶδος, αλλ᾽ ἁπλῶς Περιοδος καλεῖται, το ὑπερανω τῶν τεσσαρων συλλαβων συστημα. Schol. ad Soph. Aj. 221.
Dicitur *Periodicus*, quia περιοδευει i. e. revertitur; idem enim est, quod metrum spectat, si vel a principio, vel a fine retro legatur;
τι μη τι μη | μη τι μη τι. King.
Hinc ἀντεστραμμένος dictus.

2. Vid. Logaœdicus.
3. Potius Dipenthemim. ex Dactylico et Iambico. Archebulius.
4. Vel Anapæstic. Dim. Acatalec.
5. Suavius, ex Dactylico Dim. Brachycatalec. et Ithyphallico.

αλλ' ανα | εξ εδρα|νων, || ὁπου μακραι|ωνι. Soph. Aj. 194.[1]

Ab Anapæstis.

επιδεμνιος ὡς || πεσοιμ' ες ευν|αν. Eur. Hec. 926.
θυγατηρ Διος ευ||ῶπα, πεμψον. Soph. Œd. T. 198.

Ab Iambis.

μακρων πονων || ουριῳ. Aj. 895.[2]
Ιηΐων || καματων ανεχον|σι. Œd. T. 182.
κτυπησε κρα|τα || μελεαν πλαναν. Eur. Or. 1486.
εναντα δ' ηλθ|ε || Πυλαδης αλιαστ|ος. Ib. 1501.
τυφλωθεν εξ || αγριας δα|μαρτος. Soph. An. 984.
ψευσθεισα δωρ|οις || εἴ τ' ελαφηβολι|αις. Aj. 178.[3]
στρατηλατων || 'Ελλαδος ποτ' | οντων. Eur. Or. 968.
δινασεν ομμ|α, μη || τις παρων τυ|χοι. Ib. 1477.[4]
ει μοι ξυνει||η φεροντι | μοῖρα ταν. Soph. Œd. T. 882.[5]
εβας, εβας || ὦ πτεροῦσσα, | γᾶς λοχευμα. Eur. Phœn. 1036.[6]
ὡρμασε παν|δαμους || επι βους, | αγελαι|ας. Soph. Aj. 175.

A Trochæis.

αιθερ' αμπτα||μενος ουρανιον. Eur. Hec. 1107.
πως εχει λο|γου με||ταδος, ὦ | φιλα. Or. 153.[7]

Dipenthemimer.

ᾧ μεγας λι|μην || αὐτος ηρκε|σε. Soph. Œd. T. 1231.
τ' αρμενα λαμπρα κε|ατ' || εν μυρσινηῳ. Alcæ. ap. Hephæst.[8]
Ορσολοπος μεν Α|ρης || φιλεει μεν αιχμαν. Anac. ib.[9]
κεινων λυθεντ|ων || σαις ὑπο χερσιν α|ναξ. Ib.
Σικελος κομψος α|νηρ || ποτι ταν ματερ' ε|φα. Anac. ib.

Tripenthemimer. [Plato *Com.* ib.

χαῖρε παλαιογονων || ανδρων θεατων || ξυλλογε παντοσοφων.
ὀς και τυπεις ά || γνῶ πελεκει τεκετο || ξανθανΑθαναν.(Pindaric.)
σοφοι δε και το || μηδεν αγαν ἐπος αι||νησαν περισσῶς. Pind. ib.

Dicatalec.

ανδρες προσχε|τε τον νουν || εξευρημα|τι καινῳ. Pherecr. ib.[10]
Δημητρι τῇ | Πυλαιῃ || τῇ τοῦτον ὀὐκ|Πελασγῶν. Callim. ib.[11]

Procatalec.

εστι μοι κα|λα παῖς || χρυσεοισιν | ανθεμοισιν. Ib.[12]

1. Καλεῖται διπενθημιμερες, αλλ' ελλειπει το Ιαμβικὸν μιᾳ συλλαβῃ. Schol.—Potius redundat syllaba.—Malim vero Prosodiacum Trim. Hypercatalec.

2. Vel, Periodicus Catalec. Vid. supr. et Æsc. Pers. 133. *Pauw.* Dicitur Antispasticus. Schol.—minus recte.

3. Dicitur Iambelegus; i. e. ex Iambico et Elego constans.

4. Vel ex Iambicis, Penthemim. et Dim. Brachycatalec. vel sit Antispasticus Trim. Catalec.

5. Vel, ex Iambic. Penthemim. et Dim. Brachycatalec. sic
ταννν δ' ακου|ειν || τις αθλιωτερος. v. 1227.

6. Vel ex Iambic. Penthemim. et Hephthemim.

7. " Ita Schol. malim vero Dipenthemim. Trochaic. similem τῷ,
κατολο-φυρο|μαι || κατολο-φυρο|μαι. v. 339." Morell.
Rectius ambos feceris *duplices Dochmiacos.*

8. Dicitur etiam Επισυνθετος, et Εγκωμιολογικος. ib.—Vid. Crit. Vann. p. 475.

9. Ορσολοπος (Αρης) eadem ratione ac verbum ορσολοπειν, quod inde derivatur. Crit. Vann. 480.—*pro* ορσολοφος, Pauw.—Versus est *Logaœdicus*, sicuti sequens, *Iambelegus.*

10. Το εκ τῶν αντισπαστικῶν διμετρων καταληκτικων.

11. Το εκ τῶν Ιαμβικων ἑφθημιμερῶν.

12. Εστι μοι κα|λα παῖς χρυ||σεοισιν αν|θεμοισιν. εκ τροχαϊκοῦ διμετρου ακαταληκτου, και Ιαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς· ὁπερ εαν παραλλαξῃ την τομην, γινεται Τροχαϊκον Προκαταληκτικον.

Alii ex Hephæstione,

αστων δ' οἱ μεν κατοπισθεν || ἦσαν' οἱ δε πολλοι.

Cum Iambo in principio.

Ερασμονιδη Χαριλαε, || χρῆμα τοι γελοιον.

potius *Polyschematistus.*

φιλεειν στυγνον περ εοντα || μηδε διαλεγεσθαι·
τον με παλαιστριταν ὁμοσας θεον || ἑπτακις φιλησειν. Callim.
αλλα μ' ὁ λυσιμελης, || ω 'ταιρε, δαμναται ποθος. Archil.
ουκ εθ' ὁμως απαλον χροα || καρφεται γαρ ηδη. Id.

N. *Postrema uniuscujusque* membri, κωλου,(versiculi, *Pauw.* male) *est indifferens.* Sic, in
και βησσ|ας ορε|ων δυσ|παιπαλους || οἱος ην εφ' ἡβης. Id.
Γινεται ὁ τελευταιος της τετραποδιας, κρητικος, (pro Dactylo) διὰ την επι τελους αδιαφορον. Caveas autem confundas αδιαφορον cum κοινῃ, i. e. syllabam *communem quantitate*, cum parte pedis, quæ est *indifferens.* Ultima in παιπαλους, longa est, sed habet hic locum sine vitio, *quia, sive brevis, sive longa, versui non oberit.* Crit. Vann. p. 468.

" Versus asynartetos[13]" dicit Hermannus " a compositis " versibus eo differre, quod numeri unitate, quæ in compositis " est, destituti sunt; ob eamque rem, si quis definitionem re- " quirat, non tam ordinum, quam versuum conjunctiones dicen- " dos esse. Exempla exstant in epodis Horatii, carmine xi. " et xiii. ad quorum prius videndus est Bentleius. Nam quod " in illo,

" *Solvitur acris hyems grata vice | veris et Favoni,*

" prius membrum semper puro dactylo clauditur, quod idem " in duobus epigrammatis Simonides fecit, et in *uno* Theocri- " tus[14], id *casu* potius quam consilio factum existimem, quum " Archilochus, a quo istud metrum Horatius accepit, etiam " creticum propter asynarteti libertatem posuerit, ut in illo " versu apud Hephæstionem,

" και βησσας ὀρεων δυσπαιπαλους, | οἷος ἦν εφ' ἡβης,

" qualis etiam in Theocriti quodam epigrammate est,

" Μηδειος το μναμ' ἐπι τᾷ ὀδῳ | κἠπεγραψε Κλειτας.

" Contra pentameter elegiacus male ab Hephæstione in versi- " bus asynartetis numeratur, qui si asynartetus esset, non foret " necesse, ut prior pars longa syllaba finiretur." Hermann. pp. 41, 2.

§. 1. *Metrum Chærilium, sive Diphilium.*

Constat iste versus e Dactylico Penthemimeri, Spondeo et duobus Anapæstis; sive, ut Mario Victorino placet, p. 2558. e " *duobus Dactylis, tertia regione Spondeo semper manente, et* " *rursus e duobus Dactylis et syllaba una. Huic duo cola, quæ* " *Penthemimere diximus, accrescente media syllaba, qua* " *Spondeus gignitur, formam dedisse noscuntur, qua detracta,* " *ad Elegiacum pentametrum versus reverteretur: veluti,*

" Nunc age Pierios versus dea Calliope.

" *Chærilium autem ἀμφιλιπὲς dicitur, quod initio et fine im-* " *minutum est, ut,*

" Tibi namque decens lucet rosa vertice.

" *Angelicum* nuncupat Diomedes p. 512. *Angelicum metrum,* " *celeritate nuntiis aptum, Stesichorus invenit.* Stesichori ver- " sus hujus moduli exstat Aristoph. Pac. 797.

" τοίαδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων.

" cui similes videntur Antiphanis Athenæi XI. p. 471. c.

" τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος
" πλῆρες, ἄφριζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν." Gaisf. p. 354.

In exemplis a Gaisfordo allatis nulla est syllaba indifferens, præterquam in fine versûs: et recte omnino dicit Hermannus, De Metris Pindari, p. 222. *servato maxime in tertia sede spondeo.* Sed quædam exempla citavit V. D. ubi nunc syllaba septima, nunc octava, brevis evadit. Hinc, opinor, pronuntiandus est hic versus Asynartetus, duplici ratione confectus. Genus nempe alterum, et forsan antiquius, Cæsuram Penthemimerim habet; alterum, Pausam in fine pedis tertii. Alterum igitur est Asynartetum e Penthem. Dactyl. Spondeo, et duobus Anapæstis, ut supra docuimus; alterum e Dactylicis Trimetro et Penthemimeri.

In priore genere admodum rara sunt indifferentis syllabæ ad Cæsuram exempla. Eorum, quæ sequuntur, prius absque controversia est; in posteriori haud scio an syllaba, alioqui brevis, propter digamma in pronomine *οἱ*[15] proxime sequenti producatur.

δέσποτα ποντόμεδον· | εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων. Olymp. vi.
Τηλεβόας ἔναρέν, | οἱ ὄψιν ἐειδόμενος. Nem. x. 27. [176.

Sed in altero genere, non modo producitur syllaba brevis in fine primi coli, verum etiam vocalis in hiatu longa manet.

13. *Constant,* inquit Heathius, *ex duobus vel tribus versiculis brevioribus inter se ita connexis, ut unum efficiant versum.* Idem vero asserit, *syllabam membri cujuscunque finalem nulla* ἀδιαφορίας *prærogativa gaudere, quæ syllabæ tantum versûs finali competit.* Tractat. de Tragicorum Græc. Metris, apud Eurip. Beckii, Tom. iii. pp. 137, 8.

14. Vid. Analect. Tom. i. pp. 141, 143. Theocrit. Epig. 19. *Valck.* Neque vero *casu* illud accidisse apud Horatium crediderim.

15. Vid. Hermann. ad fin. Orphicorum, pp. 787, *sqq.*

Ζη̄νῐ γε̆νε̄θλῐῳ̆, 'ο̆ς με̆ν | ε̄ν Νε̆με̆ᾱͅ προ̆φᾰτο̆ν. Olymp. viii. 20.
μα̅ν ε̆ρᾰταῑ φρε̆νῐ, σῑγᾰͅ | οῑ στο̆μᾰ· πα̅ν δε̆ τε̆λο̆ς. Nem. x. 53.

Hæc rhythmi diversitas in metro consimili adeo perplexum habuit Hermannum, ut asynartetum Pindaro plane abjudicaret, et in duos potius versus dividendum existimaret. In re quidem dubia, nollem equidem tantum virum erroris arguere; sed quæ supra a Victorino et Diomede prolata sunt, ostendunt eum saltem memoria lapsum, cum de Scholio ad Nem. xi. 3. diceret, " quo unico loco hoc metrum in grammaticorum de-" scriptionibus occurrit."

§. 2. *De aliis Asynartetis.*[1]

Inter alias horum versuum species, sequentem ex Eupolide citat Hephæstio; sed inter Polyschematistos potius esse numerandum judicat.

καῑ ξῠνε̆γεῑ|νο̆μη̄ν ᾰεῑ | τοῑς ᾰγᾰθοῑς | φᾰγροῑσῑν.

Quem ad locum sequentia habet Gaisfordus, p. 354.

" Ad hanc metri speciem verba Eupolidis apud Athenæum, " p. 656. f. redigenda esse vidit Heringa, Observat. p. 224. " Sequentes induit formas in duobus Pherecratis locis apud " Athenæum XV. p. 685. a. b.

— ⏑ ⏑ —	⏑ — ⏑ —	⏑ ⏑ ⏑ — ⏑	⏑ — —
— ⏑ — ⏑	— ⏑ ⏑ —	— ⏑ ⏑ —	
⏑ — — ⏑		— — — ⏑	
— — — ⏑		— ⏑ — ⏑	
⏑ ⏑ ⏑ — ⏑		⏑ — — ⏑	

" ὁ Φερεκράτης δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ δρᾶμα τοὺς Πέρσας,
" μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινων στεφανωτικῶν, φησίν·
" ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
" καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσηρώς·
" ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
" γελῶν δ' ἱπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,
" ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστιν.
" ὁ δὲ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Μεταλλεῖς
" φησιν·
" ὑπ' 'ναδενδράδων ἁπαλὰς ἀσπαλάθους πατῶντες
" ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρον τε δροσώδη,
" κἀνθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλον."

De alio asynartetorum genere, apud Aristophanem adhibito, cujus etiam meminerunt Hermannus et Gaisfordus, plenius egimus in Annotatione ad v. Εκσκαλεύω. Viri illi doctissimi secundam versûs portiunculam pæonicum dimetrum *catalecticum* esse volunt: equidem pro acatalecto habui. Illi scilicet finalem syllabam pro brevi, et tres finales syllabas pro *parte* pæonis sumserunt: ipse *τὴν ἀδιάφορον* longam, et easdem syllabas Creticum esse existimavi.

De versibus e Lysistrata in ista Annotatione, Porsoni ope, emendatis, hæc adjiciantur.

In vs. 1016. corrigendo, consentit cum Porsono Hermannus. vs. 1017. idem legendum opinatur:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοι βέ|βαιον εμ' ἔχειν φίλην.

De vs. 1035. qui systematis est ultimus, quemque Porsonus emendavit, ne verbum quidem Hermannus.

1. De versu Priapeio egimus in Annot. ad Cap. xix. *not.* p. xlv.

CAP. XXIII. De Polyschematistis.

" Versus, quorum pedes omnino sunt irregulares, ut, puta, " Choriambus cum Ditrochæo, Antispasto, aut Bacchio; vel " Epitritus primus cum Choriambo; vel Iambicus cum Spon-" deo aut Dactylo in paribus locis; &c. dicti sunt

Polyschematisti.

" Dim. Catalec.
" *δουρατεῳ τ' | εφ' ἱππῳ.* Heph. Urs.
" Dim. Acatalec.
" *μεγα δε μη γε|γαθε πολις.* Ib.
" *ὁπου λεπτην | ἡδυτατην.* Anac. 57. 3. P.
" Trim. Catalec.
" *τανῦν δ' ακου|ειν τις αθλι|ωτερος.* Soph. Œd. T. 1227.
" Trim. Acatalec.
" *Οιδιποδα | βροτων ουδε|να μακαριζω.* Ib. 1218.
" Tetram. Catalec.
" *παντα φορητ|α παντα τολμ|ητα τῷδε | τῷ χορῷ.* Hephæst."
c. xv. p. 97. *Gaisf.*

Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται ὅσα κατ' ἐπιλογισμὸν μὲν οὐδένα πλῆθος ἐνδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν χρησιμωτάτων[2] ποιητῶν. Hephæst. p. 104. Idem de Asynartetis dixerat, p. 83. *γίνεται δὲ καὶ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνηται στίχου.*

Nominibus a Grammaticis pro arbitrio impositis res, de quibus agitur, non semper accurate respondent: sed Asynarteta dici volumus illa metra, in quibus *diversorum versuum* partes ita conjunguntur, ut unum tantummodo efficiant; Polyschematista vero, ubi *pedes* qui *dissimiles* sunt, neque una adhiberi solent, quasi vi quadam et contra naturam in unum coarctantur. Hujus generis præ ceteris insignis est

§. 1. *Glyconeus,* sive *Glyconicus, Polyschematistus*·

Versus Glyconeus, ut supra vidimus, in posteriore ejus parte solum diiambum adhibet: Glyconeus autem, de quo tractamus, pro diiambo *solum choriambum.* Primus pes erit Anti-

2. *Χρησαμένων* post alios legit Hermannus, qui verbis Scholiastæ in h. l. citatis, hæc subjicit, p. 43. " Ex quibus intelligitur, poly-" schematista ea carmina vocari, quæ interdum alios, quam plerum-" que fit, numeros habent. Quod non est ita capiendum, nihil in-" teresse, hoc an illo numero utaris, aut quædam plane contra numeri " leges fieri posse, quale illud est, quod de spondeo et dactylo in " iambis et trochæis Scholiastes numeri ignoratione deceptus com-" memorat. Immo nec violari numerus in quoquam carmine potest, " nec diversos numeros inter se permutare licet. Quamobrem ista " polyschematistorum appellatio nihil aliud, nisi quorundam versuum " ab eo genere, quîcum commune nomen habent, differentiam indi-" cat. Sic Priapeum carmen duplex est, utrumque asynartetum; " sed alterum e Glyconeo et Pherecrateo, alterum quod Glyconei " loco trochæum cum basi, et choriambum habet.

" Utriusque forma hæc est:

.. .. | ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑ — | .. .. | ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑
.. .. | ⏑́ ⏑|⏑́ ⏑ ⏑ — | .. .. | ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑

" *ἠριστησα μεν ἰτριου λεπτου μικρον ἀποκλας.*
" *οὐ βεβηλος, ὦ τελεται του νεου Διονυσου.*

" qui plane diversi numeri sunt, neque uno carmine promiscue pos-" sunt adhiberi."

Eadem de re Heathium audiamus: " Versus polyschematisti ap-" pellantur, qui multa et varia, contra etiam metri analogiam, admit-" tunt schemata. Ita Glyconeus polyschematistus in prima sede " antispastum, diiambum, ditrochæum, epitritum quemcumque atque " etiam dispondeum recipit; in secunda vero choriambum. Phere-" cratei polyschematisti Cretico, id est, choriambo catalecto, termi-" nati rarius, aliquando tamen, occurrunt. Eurip. Orest. 1381. 1385. " Hephæstionem secuti versibus hisce antispasticorum polyschema-" tistorum nomen tribuimus, quanquam revera inter Epichoriambi-" cos polyschematistos potius censeri eos debere existimamus. V. " Not. ad Æsch. Prometh. 899.

" Haud raro etiam apud Euripidem occurrunt Glyconei polysche-" matisti, modo memoratis affines quidem, sed in quibus licentiam " pæne effrænem sibi indulsit poëta. De his in nota ad Eurip. " Helen. 1318. fuse satis disseruimus."

spastus, Epitritus primus, secundus et quartus, diiambus, ditrochæus, item dispondeus, et harum fere omnium resolutiones, uti Gaisfordum consulenti plenius patebit. Satis sic hoc in loco sequentia exempla proferre:

˘Αλε̄ξα̅νδρŏς | εῑλăτĭνāν. Hecub. 636.
τĭ τοῡς ἄνω̄|θε̄ν φρŏνĭμω̄-
τăτοῡς ōιω̄|νους ĕσŏρω̄-
μĕνōι τρŭφāς | κη̄δŏμĕνους
ăφ' ω̄ν τε̄ βλāσ|τω̄σĭν, ăφ' ω̄ν τ' κ. λ. Soph. Elect. 1057.
καῑ βŏτη̄ρăς | ĭππŏνŏμοῡς. Aj. 232.
ōυδε̆ν ε̄λλε̄ι|πε̄ι γĕνĕāς. Antig. 585.
ω̄ λĭπăρōζω̄|νοῡ θŭγăτε̄ρ. Phœn. 178.
ŏλĕθρĭōν βĭŏ|τāν πρŏσăγεῑς. Med. 989.

" Alia forma, (∪ ∪ — ∪ — | — ∪ ∪ —) notante Burneio " Præf. ad Chor. Cant. Æschyli p. xl. frequentatur in scoliis " quibusdam apud Athenæum xv. p. 694. Confer etiam Her- " mannum Lib. iii. c. 10. Hæc scolia systemate constant ver- " siculorum quatuor; quorum duo priores Phalæcii sunt hen- " decasyllabi, tertius Glyconeus polyschematistus; quartus " dochmiacus est, ex dactylo et cretico, dactylo et cretico, " sive ob ultimæ syllabæ indifferentiam, duobus dactylis:

" αἶ αἶ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
" οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
" ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
" οἳ τοτ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν." Gaisf. p. 357.

§. 2. *Eupolideus Polyschematistus.*

" Eupolideus Polyschematistus admittit 1. [1]trochæum, " [2]spondeum, [3]tribrachyn, [4]iambum. 2. [5]trochæum, [6]spon- " deum. 3. [7]choriambum. 4. ut in primo, [8]trochæum, " [9]spondeum, [10]tribrachyn, [11]iambum. 5. ut in secundo, " [12]trochæum, [13]spondeum. 6. [14]dactylum vel [15]creticum.

1	2	3	4	5	6
— ∪	— ∪	— ∪ ∪ —	— ∪	— ∪	— ∪ ∪
— —	— —		— —	— —	— ∪ —
∪ ∪ ∪			∪ ∪ ∪		
∪ —			∪ —		

" Aristoph. Nub. 531. 525. 539. 529. 549.
" [1]ἐξέ|[5]θηκα | [7]παῖς δ' ἑτέρα | [8]τις λα|[12]βοῦσ' ἂν | [14]εἵλετο.
" [2]ἡττη|[6]θεὶς οὐκ | ἄξιος ὤν. | [9]ταῦτ' οὖν | [13]ὑμῖν | [15]μέμφομαι.
" [3]ἐρυθρὸν | ἐξ ἄ|κρου, παχὺ, τοῖς | παιδί|οις ἵν' | ᾖ γέλως.
" [4]ὁ σώ|φρων τε | χὠ καταπύ|γων ἄ|ριστ' ἠ | κουσάτην.
" ὃς μέ|γιστον | ὄντα Κλέων' | [11]ἔπαισ' | εἰς τὴν | γαστέρα."
ibid. p. 358.

Alium apud Aristophanem non memini locum, in quo metrum illud usurpetur. Systema ibi constat versibus xlv, et ei præmissus est titulus in recentioribus editt. Τροχαϊκοὶ καταληκτικοί. Errorem, satis nimirum manifestum, detexit Brunckius. Verum enimvero metri ejusdem exempla apud alios Scriptores sibi a Porsoni indicata exscripsit Gaisfordus; sed plura ex opere vere aureo mutuo sumere prohibent æque *pudor atque operis lex.*

Verum enimvero, versum ibi ex Alexi citatum, quem corruptum nemo non sentiat, Parrius noster ita emendandum existimat.

ὡς ἀνίκητοι θορυβεῖν, πονεῖν, καὶ βοᾶν μάκρον, vel etiam,
ὡς ἀνίκητοι θορυβεῖν, βοᾶν καὶ πονεῖν μάτην.

Hermannus, ὡς ἀκίνητοι συνιεῖν,——et Cratini versum, (Gaisf. p. 359.) ita corrigit, monente Parrio—" καὶ γὰρ κύτισος αὐτόματος παραμένοντος ἔρχεται. *Etenim cytisus*, inquit, *ultro, me manente, affertur.*" Elementa Doctrinæ Metricæ, p. 581.

CAP. XXIV. Versuum variorum Nomina.

Versus ii, qui sumunt nomina, vel ab inventoribus, vel ab iis, qui maxime frequentarunt, aut ab usu, sunt,

Æolicus[1],

Dactylicus; qui habet in principio, et etiam in fine, si Catalecticus sit, unum ex bisyllabis indifferentem; Pyrrichium, Trochæumve, aut Iambum, aut etiam Spondeum; et unum Dactylum pluresve, in medio; si vero Acatalectus sit, habet in fine Dactylum, vel Creticum, ob indifferentem syllabam.

Trim. Catalec. in disyllabum.
αυρα | ποντιας | αυρα. Hec. 442.
Tetrameter idem,
ταδε | σαμβαλα | πενταβο|εια. Heph.
Pentameter idem,
τινι | σ', ὦ φιλε | γαμβρε, κα|λως εἰ|κασδω; Ib.
Hexameter idem,
κελο|μαι τινα | τον χαρι|εντα Με|νωνα κα|λεσαι. Ib.
Tetrameter Acatalec.
Ερος | δ' αὖτε μ' ὁ | λυσιμε|λης δονεῖ. Ib.
Pentameter idem,
ηρα|μαν μεν ε|γω σεθεν' | ἁτε πα|λαι ποκα. Ib.
Ionicus etiam, Trim. et Tetram. Acatalec.

Alcaicus.

Iambic. Dim. Acatalec.[2]

Almanicus.

Dactylicus Penthemim. Hec. 1110[3].

Anacreonticus.

Iambic. Dim. Brachycatalec. Catalec. et Acatalec.—Tetram. Acatalec. et Hypercatalec.[4]

Archebuleus.

Asynartetus, ex Dactyl. Dim. et Ditrochæo[5].

Archilochius.

Iambic. Dim. Acatalec. purus.—Trim. et Tetram. Acatalec.[6]

Aristophanius.

Iambic. Penthemim.—Tetram. Brachycatalec. et Acatalec[7].

---

1. Καλεῖται δε Αιολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῳ αυτῷ εχρησατο. Hephæst. *Sic dictus fortasse a varietate.* Scal.
πεμπῃ ξυν δορι δικας πρακτορι. Æsch. Ag. 112.
1. —πρακτορι δικας. Æolicus Dim. Catalec. *Arnald.*
Potius Tetram. Catalec. in disyllabum.
πεμπῃ | ξυν δορι | πρακτορι | δικας.

2. Item, Antispastic. Dim. Hypercatalec.—Tetram. Brachycatalec. et Acatalec.—Pentameter. Asynartetus, Dipenthemim. Dactylicus Penthemim. cum Trochaica Syzygia.

3. Iambic. Dim. Hypercatalec.—Trim. Brachycatalec.
Trochaic. Dim. Acatalec.
Antispastic. Trim. Acatalec. Tetram. Acatalec.
Ionic. Tetram. Acatalec.
Creticus Hexam. Catalec.

4. Trochaic. Dim. Brachycatalec. et Acatalec.
Ionic. Dim. Acatalec.—Trim. Catalec. et Acatalec.
Choriambic. Dim. Catalec. et Acatalec.—Trim. Catalec.—Tetram. Catalec. et Acatalec.
Asynartetus Tetram. Brachycatalec.—Dipenthemim.

5. Anapæstic. desinens in Bacchium.
αγετω θεος' ου | γαρ εχω διχα τῶνδ' | αειδειν. Scal. Vid. Logaœdicus.

6. Anapæstic. Dim. vel Pæonic. Trim. Acatalec.
Choriambic. Dim. Catalec. vel Dactylic. Penthemim.
Trochaic. Trim. Catalec. et Acatalec.—Tetram. Catalec.
Asynartetus—ex Dactyl. Tetram. et Ithyphallico.
————ex Dactyl. Penthemim. et Iambic. Dim. Acatalec. et vice versa.
————ex Iambico Colobo, sive Penthemim. et Ithyphallico.
————ex duobus Dactylis, et Ithyphallico.
————ex Anapæstic. Hephthemim. et Ithyphallico. Vid. Logaœdicus.

7. Anapæstic. Dim. Brachycatalec. et Acatalec. ex Proceleusmaticis.
—Tetram. Catalec. in syllabam.
Pæonic. Tetram. Acatalec.

Asclepiadeus.

Antispastic. Trim. Acatalec. ex Ditrochæo, Antispasto et Diiambo.[1]

Bacchylidius.

Trochaic. Dim. Hypercatalec.

Callimachius.

Choriambic. Tetram. Catalec.—Pentam. Catalec.[2]

Cleomachius.

Trochaic. Hephthemim. Hec. 690.[3]

Cratinius.

Asynartetus, ex Dactyl. Tetram. et Ithyphallico.[4]

Dochmaicus, *sive potius*, Dochmiacus.

Antispastic. Monom. Hypercatalec.

Eupolidius.

Epichoriambic. Trim. Acatalec. Or. 809.[5]

Euripideus.

Iambic. Dim. Brachycatalec. et Catalec.[6]

Encomiologicus.

Dactyl. Penthem. et Troch. Syzyg.

ἥ ῥ' ἔτι Δεινομένει | τῷ τυράννῳ. Heph. Scal.

Encomiologicus etiam dicitur Dactyl. Penthem. cum Dochm. Pind. Ol. 6. 4. vel Dactyl. Penthem. et Iambic. Penthem.—contrarius est Iambelegus.

Galliambicus.

Ionic. Tetram. Catalec.[7]

Glyconius.

Antispastic. Dim. Acatalec.—Trochaic. Hephthemim.

Hipponacteus.

Iambic. Dim. Brachycatalec.—Trim. Catalec. et Hypercatalec. —Tetram. Catalec.[8]

Iambelegus.

Asynartetus, ex Penthemim. Iambico et Dactylico. Soph. Aj. [175.[9]

Ibycius.

Dactyl. Hexam. Hypercatalec.

ουτε θελων θανεειν σοφος εσσεαι αὖτε θελων βιοῦν. Scal.

Itimius.

Anapæstica Basis.

δύναμαι τέμενος. Œd. C. 136.

Laconicus,

constat Dactylo, Spondeo, duobus (quatuor) Anapæstis et Spondeo. Plot.[10]

Lecythius.

Iambic. vel Trochaic. Hephthemim.

Neleomachius.

Trochaic. Pentam. Catalec.

Partheniacus. Vid. Simmiacus.

Phalæcius. (Hendecasyllabus).

Antispastic. Trim. Catalec.

οἰων εγω | ποθ' ἁ ταλαι|φρων εγω. Soph. An. 878.
πετραιας α|πο δειραδος | φανηθ' ὦ. Aj. 706.

Phaliscus.

Prosodiacus Dim. Hypercatalec.

Phennius.

Antispastic. Trim. Catalec.

Pherecratius.

Antispastic. Dim. Catalec.

Philicius.

Choriambic. Hexameter.

Phrynichius.

Ionic. a min. Tetram. Catalec. (Servius). Phalecius. (Scal.)

Pindaricus.

Anapæst. Trim. Brachycatalec.—Epichoriambic. Trim. Catalec.—Asynartetus, Tripenthemim.

Platonicus.

Tripenthemim.—(*numerus valde aptus auribus et facetus.* Scal.)

Praxillius.

Trochaic. Dim. Hypercatalec.[11]

Sapphicus.

Dactyl. Pentam. cum Iambo in principio.[12]

Saturnius.

Asynartetus, ex Iambic. Hephthemim. et Ithyphallico.[13]

Simmiacus.

Dactyl. Pentam. in syllabam.[14]

Simonidius.

Anapæst. Trim. Catalec. in disyllabum.[15]

Stesichorius.

Trochaic. Trim. Brachycatalec. Or. 1480.[16]

Sotadeus, sive Sotadicus.

Ionic. Tetram. Brachycatalec.[17]

Telesillæ.

Ionic. Dim. Catalec.

Theopompius.

Pæonic. Pentam. Catalec.

Timocratius.

Ionic. (a minore) Dim. Catalec. sive Hephthemimer.

---

1. Vel, ex duobus Antispastis et Diiambo.
Vel, ex Epitrito quarto et Diiambo, sive Pæonico.
Vel, ex Diiambo, Ditrochæo, et Epitrito tertio, sive Ionico ob communem syllabam.
Asynartetus ex Dactyl. Penthemim. et Dimetro.

2. Asynartetus, Dicatalec.

3. Vel, sit Ionic. Dim. Acatalec. Soph. Aj. 636. dictus Iambic. Hephthemim. minus recte.

4. Sive, Polyschematistus, ex Choriambo, Diiambo, et Trochaic. Hephthemim.

5. Sive, Polyschematistus, ex Ditrochæo, Choriambo, Ditrochæo, et Cretico.
Asynartetus, ex Choriambo Dactyl. Trim. et Trochaic. Monom. Hypercatalec.

6. Trochaic. Hephthemim. Eur. Or. 967. 982. Soph. Œd. T. 153.
——Trim. Catalec.
Asynartetus, ex duabus Iambic. Syzygiis, et Trochaic. Hephthemim. vel Ithyphallico.
——ex duobus Creticis, et Trochaic. Hephthemim.

7. Asynartetus ex Anapæsto et Iambic. Penthemim. cum Anapæsto, Chorio, sive Epitrito tertio, et Iambo, sive Pyrrhichio ob communem syllabam.

8. Ionic. Dim. Brachycatalec. Antispastic. Dim. Hypercatalec.

9. Vid. Encomiolog.

10. Potius Prosodiacus Pentam. Brachycatalec. ex duobus Choriambis, Ionico, Choriambo et Spondeo.

11. Ionic. Trim. Brachycatalec.
Asynartetus, ex Dactyl. Trim. et Trochaica Syzygia.
—ex Dactyl. Penthemim. et Ithyphallico.

12. Ionic. Trim. Acatalec.—Tetram. Hypercatalec.
Trochaic. Trim. Brachycatalec. et Hypercatalec.
Antispastic. Dim. Hypercatalec.—Tetram. Catalec. et Acatalec.

13. —Ex Iambic. Dim. et Ithyphallico. Euripidius.

14. Anapæst. Dim. Hypercatalec. (Partheniacus.)—Trim. Catalec. in syllabam.
Antispast. Tetram. Hypercatalec.
Pæonic. Tetram. Acatalec.

15. Dim. (Monom.) Acatalec. *σοφος εὖ τευχει.* Scal.

16. Al. Pindaricus. Asynartetus.
Trochaic. Trim. Acatalec. similiter in Iambum desinens. Or. 1004. Pind. Ol. 6. 25.
—Trim. Hypercatalec. Or. 1409. Ph. 172.
Anapæst. Trim. Catalec. in syllabam.
Ex Epitritis Trim. Acatalec. Pind. Ol. 3. 9. 7. 35.

17. Trochaic. Trim. Catalec. et Acatalec.—Tetram. Brachycatalec.

N. Quidam volunt esse inter Sotadeum et Sotadicum hanc differentiam; ut Sotadeus constet duobus Ionicis et Ithyphallico, at Sotadicus tribus Ionicis et Spondeo.

CAP. XXV. De Carminum Formis in Cantu Chorico.

Choricus Cantus est illa Chori pars quæ veterem Tragœdiam (*fere*) in quinque actus distinguit: et in omni perfecta Tragœdia sunt quatuor[1] Cantus; quorum primus vocatur, *Parodus*[2]; reliqui tres *Stasimon*[3] melos. Hi autem ex variis carminum generibus formantur; quæ appellantur;

Systematica.

i.e. quæ vario carminum genere in unum congesta constant; et hæc porro, secundum Hephæstionem, sex generum sunt;

I. *κατὰ σχέσιν, secundum convenientiam.*
II. *ἀπολελυμένα, soluta.*
III. *ἄτακτα, inordinata.*
IV. *ἐξ ὁμοίων, ex similibus.*
V. *μικτά, mixta.*
VI. *κοινά, communia.*

I. *Κατὰ σχέσιν*, sunt, quæ inter se respondent; et hæc rursum sex generum,

1. Monostrophica.
2. Epodica.
3. *κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, post Pericopen partibus dissimilibus constantia.*
4. Antithetica.
5. Mixta.
6. Communia, *κατὰ σχέσιν.*

1. Monostrophica[4] sunt, quæ una Stropha constant, qualia Anacreontis et Alcæi carmina.—Eur. Hec. 1022. &c.

2. Epodica sunt, quæ similibus systematibus dissimile Adjunctum habent. Eur. Hec. 627, &c.

Antiqui deorum laudes, carminibus comprehensas, circum aras eorum euntes, canebant; cujus primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextra, *Strophen* vocabant: reversionem autem sinistrorsum factam, completo primo orbe, *Antistrophen* appellabant. Deinde in conspectu deorum soliti consistere, Cantici reliqua consequebantur, appellantes id *Epodon*[5]. Ita ut omnis Strophe et Antistrophe totidem habeant syllabas, (vel saltem eadem reservent tempora) in proxima periodo, quæ subjicitur priori; ut sit aut *ισομετρος* aut *ισοχρονος*, quolibet metro seu Rhythmo subsistens.—Epodos vero formatur ad libitum[6].

N. Si adjunctum in fine ponatur, vocantur *Epodica*; si in principio, *Proodica*; (Soph. Aj. 877.) si in medio, *Mesodica.* (Soph. An. 100.)

Et *Epodica* quidem sunt fere Pindarica omnia, ternario numero constantia; veruntamen nihil prohibet quinario (Eur. Hec. 904.) et septenario uti. (Æsc. Ag. 375.)

3. *Κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ*, sive, *Περικομματα*, sunt, quæ post variorum systematum congeriem, sive *Pericopen*, aliam priori per totum respondentem subjectam habent:

Sic ut in alterutra quidem congerie sint inter se systemata dissimilia, verum utraque similibus constent partibus (Eur. Or. 125.[7] Soph. Aj. 901.) Hujus generis in *Euripide* multa sunt; in *Sophocle*, permulta; nullum in *Æschylo.*

4. Antithetica sunt, quæ in vario carminis genere, primum ultimo, secundum penultimo, ac reliquum similiter inter se respondens habent. Cujus generis est *Ovum* Simmiæ.

5. Mixta *κατὰ σχέσιν* quæ partim Epodica sunt, partim Monostrophica.

6. Communia *κατὰ σχέσιν*, hoc quidem modo disposita, verbi gratia, sunt Epodica; illo vero Monostrophica.

II. *Ἀπολελυμένα* sunt, quæ certum carminis genus nullum habent. Ea rursum sunt,

1. *ἄστροφα.*
2. *ἀνομοιόστροφα.*
3. *ἄτμητα.*

1. *Ἄστροφα* sunt, quæ tam paucos habent versus, ut *Strophen* complere non posse videantur.

2. *Ἀνομοιόστροφα* sunt, quæ aliquibus interjectis interrumpuntur. (Eur. Or. 1366.) Ea, si duo sunt, vocantur
Ἑτερόστροφα. Soph. Aj. 201.
Si plura,
Ἀλλοιόστροφα. Eur. Hec. 685. Ar. Ran. 1295. schol. Quod quidem genus solus de Tragicis usurpat Euripides.

3. *Ἄτμητα*, quæ ut secari posse videntur, ita nullum secandi dant signum.

III. *Ἄτακτα*, quæ nullam habent inter se similitudinem: qualis fertur Homeri *Margites* fuisse; et tales in Euripide Chori, Iph. T. 1234. Herc. F. 107. Hec. 1055.

IV. *Ἐξ ὁμοίων*, quæ pedum quidem sunt eorundem, certum autem numerum non habent, quales Anapæsti. Et ea sunt

1. *ἀπεριόριστα.*
2. *κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους.*

1. *Ἀπεριόριστα*, quæ ad finem usque sunt inter se similia.

2. *Κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους*, quibus aliquid[8] nonnunquam brevius interjicitur. Eur. Hec. 59.

V. *Μικτὰ* systematica sunt, partim *κατα σχεσιν*, partim ex similibus.

V. *Κοινὰ* systematica, quæ hoc quidem modo disposita, verbi gratia, sunt e similibus, illo autem *κατα σχεσιν*. *Canter.*

---

1. Non enim numeratur pro justo Choro is, qui apud Græcos semper fabulam claudit. *Scal.*

2. Sive Chori interloquentis vel cantantis ingressio prima. *Burt.*

3. N. *Stabilis* illa Chori pars Trochaicum et Anapæsticum carmen repudiat: canunt enim, sed non saltant; isti autem numeri saltatorii sunt. K.—Vid. doctissimam ac elegantissimam *Synopsin Dramatis* Πενταλογιą, sive *Tragœdiarum Græcarum Delectui*, (Ed. 1758.) præfixam; et ibidem Supplementum, quo videre est *quicquid fere ad rem dramaticam universam spectat.*

4. Quædam erant simplicia, *μονοκωλα* idcirco dicta, et *μονοστροφα*, aut *στασιμα.* Quippe in Choris Bacchicis aut semper ad eundem modum convertebantur, neque revertebantur; hæc erant *μονοστροφα*; aut stabant immobiles; ea *στασιμα.* *Scal.*

5. Veteres non semper consertis manibus sed aliquando solutis quoque in orbem disponebantur. Concinentes movebantur in lævam primum, quo motu aiebant sese primum cælorum orbem imitari. Chorus igitur motum illum lævorsum *στρυφην* nominabant, quam quum explerant, totidem numeris eadem vestigia paribus temporibus relegebant. Qua reversione subterlabentium adversum motum planetarum referri profitebantur; *αντιστροφος* hæc.—Eo spatio absoluto stantes terræ (circa quam putabant cœlum rotare) quietem repræsentabant. Ib.

N. Vetustiorum Chorus ex quinquagenis consistebat; ac postea quam Æschylus *Eumenides* fabulam dedit, turba illa ad quindenos reducta est, ita ut essent paria, *ζυγὰ*, quina. Unde qui cantum incipiebat *κορυφαῖος*, proximus *παραστάτης*, tertius *τριτοστάτης* dicebatur. Ib.

6. Sunt etiam brevia cola, quæ post Strophen et Antistrophen supercini moris est, quæ vocantur *ἐφύμνια*, ut est Ἰὴ Παιαν.—Quæ Epodicis carminibus si quando præponantur, *προῦμνια*, si autem post Antistrophen collocentur, *μεθύμνια* nuncupantur. *Victorin.*

Ubi Chori a proposita materia divertebantur, et stantes *ἀντιπροσωπιστὶ* alloquebantur spectatores, Παράβασις dicebatur: eratque comicorum, *vel Satyricorum*, propria; damnato a criticis Euripide, qui hoc frequentius Sophocle non item, qui rarius. *Scal.*

7. Ponitur enim prior congeries, primæ Strophæ, primi Systematis; secundæ Strophæ, secundi Systematis; tertiæ Strophæ, tertii Systematis, (quod tamen hic desideratur.) Sequitur posterior congeries, Antistrophæ primæ, Antisystematis primi; Antistrophæ secundæ, Antisystematis secundi; Antistrophæ tertiæ, Antisystematis tertii: Veruntamen hic ordo nonnunquam confunditur. C.

8. Non tantum Anapæstica, sed et alia sic nominantur. Vid. Hec. 1055. Phœn. 212. 310. 1502.

PROSODIA. PARS II.

CAP. I. De Quantitate Syllabarum.

Quantitas ancipitum in prioribus syllabis vocalium octo modis cognoscitur;

I. Positione.
II. Vocali ante vocalem.
III. Contractione.
IV. Dialecto.
V. Derivatione.
VI. Compositione.
VII. Incremento.
VIII. Usu, seu Autoritate.

I. Positio.

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem, vel in eadem dictione, vel in diversis, fere semper longa est.

πολλ-ας δ' ιφθ-ιμους ψυχας αϊδι πρ-οΐαψεν. Il. A. 3.
και μιν φ-ωνησας επεα πτ-εροεντα προσηυδα. Ib. 201.
ἑζ-ετο δ' ορθ-ωθεις— Il. B. 42.
—ὡτε Ζ-ευς κυδος εδωκε. Il. A. 279.
ὡδε και εξ-ερεω— Ib. 212.
—μηδε ξ-ιφος ἑλκ-εο χειρι. Ib. 210.

Finalis vero brevis ante initialem duplicem, vel duas simplices, aliquando corripitur *in Nominibus Propriis.*

οἱ τε Ζακυνθον εχον, ηδ' οἱ Σαμον— Il. B. 634.
—ηδε Σκαμανδρον. Il. E. 774.[1]

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquida, ita comparari potest, ut vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ perinde longa evadet, efferatur. Dawes.

μετρ-α δε τευχε θεοισι, το γαρ με-τρον εστιν αριστον. Phocyl. 92.[2]

N. I. Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes, π, κ, τ, vel adspiratas, φ, χ, θ, sequente quavis liquida, uti et ante medias, β, γ, δ, sequente ρ, syllabam brevem apud Comicos perpetuo claudit. *Id.*[3]

II. Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida, præter unicam ρ, syllabam brevem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit. Et hæc regula poëtis etiam tragicis cum comœdiæ scriptoribus communis est. *Id.*[4]

II. Vocalis ante Vocalem.

Vocalis ante aliam corripitur, sed non necessario, ut apud Latinos, si vocalis sit anceps,

—πολῠαῐκος πολεμοιο. Il. A. 165.
—Ταλᾰϊονιδᾰο ανακτος. Ib. B. 566.

Vocales longæ, et diphthongi, breves esse possunt pro arbitrio, si modo subsequens dictio a vocali aut diphthongo incipiat.

ὡρῃ εν ειαρινῃ, ὁτε— Il. B. 471.
ἡμετερῳ ενι οικῳ εν Αργεϊ— Il. A. 30.[5]

At Poeseos Atticæ ratio istiusmodi hiatum, in versibus Iambicis et Trochaicis, omnimodo vetat. (Dawes. p. 216.)

III. Contractio.

Omnis syllaba ex contractione, sive per Crasin, facta, longa est: *αυταρ ὁ συλᾱ πωμα φαρετρης—* Il. Δ. 116.
—δεκτο μεν ἱρα— B. 420.
παρειμι δ' ᾱκων— Soph. An. 282.[6]

Et in diversis,

ὡστε δια τουτον τ' ᾱγαθ' ανθρωπους εχειν. Eur. Bacch. 285.
ὡς αν τολοιπον τᾱ 'μ' ανακτορ' ευσεβεῖν. Ib. Tro. 85.[7]

IV. Dialectus.

A Doricum, natum ex η, longum est.

εντοσθεν δε γυνᾱ— Theoc. 1. 32.
—κεκλυσμενον ᾱδεϊ κᾱρῳ. Ib. 27.

A Æolicum breve est,

δευρ' ιθι, νυμφᾰ φιλη— Il. Γ. 130.

Productum autem incrementum genitivorum;

Μουσαων θ', αἱ αειδον— Il. A. 604.
—υπ' Αινειᾱο δαμεντε— Il. E. 559.

Tertia persona pluralis aoristi primi brevis est in *ετυφᾰσαν* pro *ετυψαν.* Æol. et Poët.

---

1. "*Istam scripturam non sollicito, quanquam ab Homeri manu* "*potius fuisse crediderim,* Σάκυνθος, Κάμανδρος. Dawes. p. 89.— "Haud absimile est μίλακος pro σμίλακος. Eur. Bacch. 702.—et "μάραγδος pro σμάραγδος." Morell.—Vid. nos, Annot. p. xvi.

2. Sic, *γεινατο δ' α˜ Κυκλ-ωπας—* Hes. θ. 139.
—σπηλυγγα φυγων ολο-οιο Κυ-κλωπος. Theoc. 16. 53.
πληγαῖς προσωπον φαλα-κρον εξῳδηκοτα. Eur. Cyc. 226.
—προς τα φαλακρ-α πελει. Ep.
—μελεδωνευς αγρυ-πνος ἡρως. Theoc. 24. 104.
ουδαμα νῦν συνεβα τοι αγρυπν-ῆσαι δι' ερωτα. Ib. 10. 10.

3. Ante πλ—*πᾰνŏ-πλιαν την εμην.* Ar. Plut. 952.
sic—*πᾰνŏ-πλος Αργειων στρατος.* Æsch. Sept. Th. 69.
Sed ap. Hom. prima in ὁπλ-ιζω, ὁπλ-ον, &c. semper producitur.
ἑτεροι δ' ε-πλουτουν. Ar. Pl. 30.
Ante πν. Ib. Lysist. 762.—πρ. Pl. 29.
Ante κλ. Ib. 356.—κμ. Ib. 256.—κν. Nub. 383.—κρ. Eccl. 274.
Ante τλ. Pl. 477.—τμ. Acharn. 418. sic, *δυσπŏτμε, μεῖνον, Αδωνι—* Bion. 43.—τν. Ran. 340.—τρ. Pl. 517.
Ante φλ. Pl. 15.—φν. Ib. 213. sic—*νικῶ Δᾰφνιν, αλλὰ μαχευ μοι.* Theoc. 1. 113.—φρ. Pl. 2.
Ante χλ. Ran. 688. sic—*πολλου μεν ο-χλου*—Theoc. 15. 5.
χμ. Vesp. 1028. sic *ἑπτα δρα-χμων*—Theoc. 15. 29.
χν. Theoc. 100. sic, *ἁ φωνα δε τρυ-χνα*—Theoc. 10. 37.—χρ. Pl. 484.
Ante θλ. *οφρα κε πειρηθεις αε-θλων*—Orph. 880.—θμ. Ar. Pl. 759.—θν. Nub. 1438.—θρ. Lys. 708.
Ante βρ. Pl. 564.—γρ. Ib. 75.—δρ. Ib. 49.

4. Ante βλ. Ar. Pl. 117.—Eur. Hec. 354.
Ante γμ. Ar. Pl. 961.—Eur. Hec. 229.
Ante δν et δμ. Ar. Eq. 765.—Eur. Hec. 23.
Vid. Dawes. p. 196. &c. ubi loca ap. Aristophanem utrique Canoni, prout hodie leguntur, adversantia, emendantur.
Idem observat (p. 147.) vocem disyllabam ap. Homerum nusquam ita secandam venire, ut prior in vocalem brevem, sequentibus muta et liquida, exeat.—Il. Z. 479. pro *ειπησι πᾰτρος*—l. *ειποι, πᾱτρος*—
De omni hac doctrina vocalium ante mutam cum liquida positarum, Vid. p. xxv. *de Atticis correptionibus*, et quæ infra adducentur *de Dawesii canonibus.*

5. Sed quod sibi sumpserunt alii, poëtis Atticis non licuit diphthongum ει ante vocalem corripere. Valck. ad Phœn. 21. 196. 698. 1475. Propterea toties de duabus vocalis ε solet elidi. Id. ad v. 512. Sic Βακχιος, Ἱππιος, Eur. Hipp. 307. δουλιως, Αγαμεμνονιως, Hes. 258. Ἡρακλιος, Soph. Philoct. 1450, &c.
—υι. Il. Z. 130. B. 727.
Sunt qui οι et αι diphthongos corripi posse, sequente consonante, contendunt. (Casaub. in Lect. Theoc. c. 18. Salmasius ad *Aram Dosiadæ* p. 242. Gronov. ad Maneth. 2. 212.) Alii vero jure merito negant, inter quos Cl. Bentleius, ad Call. in Jov. v. 87.—D'Orvill. Crit. Vann. 384. (Vid. Merric. Tryph. v. 420. Fabric. B. Gr. 3. 19. 5.)

6. *τοῦ κερα εκ κεφαλῆς—* Hephæst. p. 3. Il. Δ. 109. Schol. *κερα, το ρᾱ μακρον εστιν, απο συναιρεσεως γινομενον, μᾶλλον δε εκ κρασεως· ὡς—κρεατα, κρεαα, κρεᾱ· και εστι τοῦ κρεα το α μακρόν· τα γαρ δυο ᾰᾰ εις ᾱ μακρον κιρνᾶται·—κερα* ***autem an sit semper ultima longa dubito, certe*** *γερα* ***pro*** *γερατα* ***corripitur.*** Il. B. 237. (Crit. Van. p. 418.) et sic quidem Il. I. 334. Od. δ. 66.—*κρεα* etiam corripitur Ar. Ran. 56. Pac. 1279. Nub. 338. Hæc igitur per Apocopen pro *γερατα* et *κρεατα·* contracta autem ex *γεραα* et *κεραα* fiunt longa, ut,
γερα ταδ' ὀὐν— Soph. El. 445.

7. Hæc Crasis articulo videtur peculiaris: dum aliæ voces modo simplicem apostrophum patiuntur: ut, *μ' ανακτορα—.*
επειτ' εμοι τα δειν' επηπειλησ' επη. Soph. Aj. 312.

A Ionicum breve est in penultimis præteritorum; ut, γεγᾰα, γεγᾰως.

—όν ελειπε νεον γεγᾰωτ' ενι οικῳ. Od. δ. 112.[1]

Et in tertiis personis pluralibus passivis,

οἱ δη νυν ἑᾰται— Il. Γ. 134.

—πολλοὶ δεδμηᾰτο κοῦροι. Ib. 183.

Et in aoristo primo,

—δεινω δε οἱ οσσε φᾰανθεν. Il. A. 200.

Item, in secunda aoristi primi,

—χρυσεον δ' εζευξᾰο διφρον. Call. 3. 110. *Vid. Dawes. p.* 89.

—τι νυ τοι τοσον ωδυσαο, Ζευ; Od. α. 62.

Atque α Ionicum verbis in αω interpositum, longa syllaba præcedente, producitur,

ειπερ γαρ θυμῷ γε μενοινᾱᾱ πολεμιζειν. Il. T. 164.[2]

Uti etiam in tertiis personis verborum in μι, ut τιθεᾱσι,

—και μειζονες αλλοι εᾱσι. Il. Γ. 168.

Ancipites α et υ breviantur in Atticis, αμυνᾰθω, φθινῠθω, &c. Eur. Iph. A. 910.—Od. π. 145. Perparum distabant a se invicem Ionica dialectus et Attica vetus, qua tragici fuerunt usi. Valc. ad Phœn. 1395.[3]

Iones vero in verbis elementum σ pro arbitrio geminabant; quæ licentia poëtis Atticis ne in tragœdia quidem, nedum in comœdia, unquam permissa est. (Dawes. p. 206.)

V. Derivatio.

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem *plerumque* sortiuntur. ἡ μαν αυτ' αγορῇ νῑκᾷς— Il. B. 370.

—κεχαρηοτα νῑκη. Il. H. 312.[4]

A longa est ante μα in verbalibus deductis a prima persona præteriti pass. ut, ὁρᾱμα, δρᾱμα, φυρᾱμα, &c. (Vid. infr. in *Usus sive Autoritas.*)

VI. Compositio.

Composita etiam simplicium quantitatem *fere semper* sequuntur.

—εκ δε Διος τῑμη και κυδος οπηδεῖ. Il. P. 251.

ενθαδ' ατῑμος εων— Il. A. 171.

—τιν' ατῑμητον μετανασтην. Il. I. 644.

Privativa particula α in compositione plerumque corripitur.

Θερσιτης δ' ετι μοῦνος ᾰμετροεπης εκολῳα,

ὁς ῥ' επεα φρεσιν ᾗσιν ᾰκοσμα τε πολλα τε ηδη. Il. B. 212.[5]

Particulæ etiam δα, ζα, αρι, ερι, δυς, in compositione repertæ corripiuntur.

—δρακων επι νῶτα δᾰφοινος. Il. B. 308.

Κιλλαν τε ζᾰθεην— Il. A. 38.

—Κοων, ᾰρῐδεικετος ανδρῶν. Il. Λ. 248.

—θεῶν ἐρῐκυδεα δῶρα. Il. Γ. 65.

—εξ ανεμοιο δῠσαεος ορνυμενοιο. Il. E. 865.

Sic in nominibus aliisque orationis partibus quæ compositionem ineunt, ut, αγχῐνοος, αρτῐθαλης, ἡδῠμελης, &c.

Παν initiale in compositis ante vocalem corripitur.

αυταρ εγω πᾰναποτμος— Il. Ω. 493.

—αριστῆες πᾰναχαιων. Il. H. 73.

Sic, ἁπᾰν, προπᾰν, παμπᾰν, &c.[6]

Item ῠς, σῠς, et πῠρ in compositione corripiuntur, *sc.* a genit. ῠος, σῠος, πῠρος.

τεσσαρες, οὓς εθρεψε σῠβωτης— Od. ξ. 22.

—δῖος ῠφορβος. Ib. 48.

ηνορεης σκηπτοῦχε, πῠραυγεα κυκλον ἑλισσων. Hom. vii. 6.

VII. Incrementum.

1. *Nominum.*

Ancipitum quantitas in ultima vocis rectæ manet plerumque in penultima vocis variatæ; ut γιγᾱς, γιγᾱσι,—τυψᾱς, τυψᾱσι,—ἀψῖς, ἀψῖδος, αψῖσι,—φορκῦν, φορκῦνος,—ζευγνῦς, ζευγνῦσι.

Incrementum quintæ declinationis breve est in neutris in α, ας, αρ. (Exceptis κέρας et φρέαρ, de quibus in alio loco.)

—ψυχη δ' εκ σωμᾰτος επτη. Hom. Batrach. 207.

ἑδρη τε, κρεᾰσιν τε— Il. Θ. 162.

—καὶ νεκταρος εστιν απορρῶξ. Od. ι. 359.

In masculinis et fœmininis in ας,

Παλλᾰδ' Αθηναιην— Il. A. 200.

—κῆρες—μελᾰνος θανατοιο. Il. B. 834.

Et nominibus *plerumque* in ξ et ψ.

ολβιστων Αραβων— Dion. 927.

—τᾶς αυλᾰκος ουκ αποτρωγεις. Theoc. 10. 6.

Excipias enim ῥαξ, θωραξ, cum compositis, ἱραξ, κνωδαξ, κορδαξ, οιαξ, Φαιαξ[7], φεναξ.

Item, in masculinis et fœmininis in αρ, et λς.

—ανδρος μακᾰρος κατ' αρουραν. Il. Λ. 68.

—βαθειης εξ ᾰλος ελθων. Il. N. 44.

Excipe ψαρ, et καρ. *Vid. Thesaur.*

Genitivus in ανος producitur, præter ταλᾰνος et μελᾰνος.

ὦ Τιτᾱνας επεφνες— Hom. Batrach. 274.

—εναργεα Πᾱνος ακουειν. Ep. l. 4.

In dativis pluralibus nominum, quorum penultima in genitivo singulari est longa, α producitur, ut in γιγᾱσι, πᾱσι, τυψᾱσι, &c. Sed in iis, quæ Syncopen patiuntur, α corripitur, ut in ανδρᾰσι, πατρᾰσι, μητρᾰσι.

ανδρᾰσι παυροτεροισι— Il. B. 122.

I breve est in nominibus neutrius generis, ut, μελι, μελῐτος—(Il. A. 249.)

Et in masculinis et fœmininis, in ιος, ιδος, et ιτος.

νῦν δ' ἑκαθεν πολῐος— Il. E. 791.

—μεμαυῖ' ερῐδος και αῦτης. Ib. 732.

ασπῐδος αμφιβροτης— Ib. B. 389.

—Χαρῐτων μιαν ὁπλοτεραων. Il. Ξ. 267.

Excipias ἀψὶς, βαλβὶς, καρὶς, κηλὶς, κληὶς, κνημὶς[8], κρηπὶς, νεβρὶς, νησὶς, σφραγὶς, cum compositis[9], item, βατραχὶς, κανονὶς,

---

1. Sic εστᾰα, δεδῖα, πεφῠα sc. litera κ abjecta. Excipias μεμαως in obliquis, cum penultima brevis scribitur per ο.

λαοι θωρησσοντο μεμᾰοτες εγχειησι. Il. B. 818.

Aliter non discedit a communi regula,

εν θυμῳ μεμᾱωτες αλεξεμεν αλληλοισιν. Vid. Cl. ad Il. B. 818.

2. Sic, τοφρα οἱ ηγᾱασθε— Od. ε. 122.

addit Labbæus, ισχνᾱα, τιμᾱαται.—breve autem si præcedat brevis vocalis, ουχ ὁρᾰας— Il. H. 448. —βοᾰα προτι χερσον. Il. Ξ. 394, &c.

3. Τὴν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι τὴν αὐτὴν φαμέν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τοτε Ἀττικοί. Strab. l. 8.

N. Bœotorum dialecto dicitur θουγατηρ, corripitur tamen prima: sic, λιγουρικωτι|λης ενοπῆς. Heph. p. 60. Vid. Salmas. ad Inscript. p. 173. Crit. V. p. 491. ("De Bœoticæ dialecti usu, ου pro υ adoptantis, consulas velim Villoisonum in Prolegom. ad Homerum p. xlix. et Koënium ad Gregorium de Dialectis p. 179." Gaisf. ad l. l. p. 107.)

Contra Dores, pro τους λογους, habent τως λογως, vel, τος λογŏς. sic, —τοι δ' ωκυποδας λαγος ἡρευν. Hes. α. 302.

4. Hinc, νῑκητηριον. Eur. Alc. 1028.—επινῑκιον. Soph. El. 697.—νῑκοβουλος. Ar. Eq. 612.—Νῑκοτελης, νῑκηφορος, &c.

5. In vocibus vero quibusdam, plusquam trisyllabis, aliquando producitur, ut in αθανατος (Il. B. 306.) ακαματος (Il. Φ. 13.) et similibus. (Vid. Cl. ad Il. A. 398.—Crit. Vann. p. 352.)

6. Sic, ενθα πᾰνομφαιῳ Ζηνι—Il. Θ. 250.—πᾰνυστατος ἠλθε—Il. Ψ. 547. Sed aliquando producitur, quasi ex necessitate quadam, ubi breves syllabæ tres concurrunt, i. e. *per ictum Metricum,*

πᾱναπαλῳ—επιβωτορι μηλων. Od. ν. 223. Il. Υ. 156.—Il. A. 601. Il. I. 435, &c.

Το, ἁπαν producitur ob Cæsuram, in Theoc. 22. 86. Producitur etiam in Menandri Dyscolo, ap. Ath. p. 146. f.

ἁπᾱν ἐπιτεθέν. οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν.

corripitur autem in Arist. Pluto, 493. et ubique ap. Hom. Il. Υ. 156. X. 402. Od. κ. 227. λ. 419. χ. 309.

7. "Item λαβραξ—λαβρᾱκα δε καρίς. Opp. ἁλ. 3. 184." Morell. Bene animadvertit Blomfieldus omnia nomina, quæ in αξ *purum* desinunt, penultimam genitivi longam habere: sc. ῥύαξ et ῥοίαξ, Στόαξ et Στοίαξ, φλύαξ et φλοίαξ. Vid. Noss. *Anal. Tom.* i. *p.* 196. Toup. in Suid. Tom. ii. p. 284.

8. Vid. not. 2. p. 165.

9. "Ex his autem ἁψις, καρὶς, κηλὶς, et νεβρὶς, dicuntur crementum variare; atque ita quidem νεβρις, Theoc. Ep. 2. 4.—et f. καρις, Ar. Vesp. 1513. Sed ἁψὶς, et κηλις nusquam memini correptas. Tutius est, ut opinor, semper producere." Morell. Longa est etiam penult. genitivi in κρηνὶς, Hippol. 208. σχοινὶς, Theoc. 23. 50. Lyc. 831. χειρὶς, Od. ω. 229. χυτρὶς, Athen. p. 279. c. et ψηφὶς,

Il.

πλοκαμὶς, ῥαφανις, σισαμις, et si quæ aliæ sunt trisyllabæ, quæ duas priores breviant[1].

Producitur autem in masculinis et fœmininis Dicatalectis (i.e. quæ habent duas terminationes in recto) ut

δελφῖνας τε, κυνας τε— Od. μ. 97.
—επιδερκεται ακτῖνεσσιν. Od. λ. 16.

Et in monosyllabis; præter τις, et Δὶς, Διός.

ῖνα ταμη δια πᾶσαν— Il. P. 522.
—ἑανῷ λῖτι καλυψαν. Σ. 352.
ῥῖνα παρ' οφθαλμον— E. 291.
—πολιῆς επι θῖνι θαλασσης. Δ. 248.

Item in nominibus in ις, ιθος, in ιψ, ιπος, et ιξ, ιγος, vel ικος.[2]

ορνῖθος μεν ἁμαρτε— Il. Ψ. 865.
φραζε δε μιν ῥῖπεσσι— Od. ε. 255.
εσθλοι, τεττῖγεσσιν εοικοτες— Il. Γ. 151.
—ζωστῆρα διδον φοινῖκι φαεινον. Z. 219.

Sed in ιψ, ιβος, et ιξ, ιχος, fere corripitur.

χερνῐβα δ' αμφιπολος— Od. α. 136.
—κεφαλης τρῐχας εν πυρι βαλλων. γ. 446.

Υ breve est in monosyllabis in υς, υος.

ἡ δρυὸς, ἡ πεύκης— Il. Ψ. 328.
—δειλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμειναν. Hom. Batrach. 292.

Et neutris in υ,

—δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Il. I. 566.

Item in masculinis et fœmininis in υς et υρ.

στὰς πρόσθεν νέκῠος— Π. 321.[3]
τὼ δ' αὐτὼ μαρτῠρες ἔστων. A. 338.[4]

Excipe δαγυς, et κωμυς. *Vid. Thesaur.*

Nomina etiam in ξ et ψ *fere* habent breve incrementum.

νεβρον εχοντ' ονῠχεσσι— Il. Θ. 248. [Dion. 768.
τοῖς δ' ἔπι, καὶ Χάλῠβες στυφελὴν καὶ ἀπήνεα γαῖαν.

Excipias enim δοιδυξ, κοκκυξ, κηρυξ. (Vid. Thesaur. in v.[5])

—γρυψ, et γυψ. [Il. Δ. 237.
*Γρῦπας φυλαξαι—*Æsc. Pr. 803. *—τερενα χροα γῦπες εδονται.*

Producuntur autem nomina dicatalecta in υς et υν.

Φορκῦνος θυγάτηρ— Od. α. 72.
—Γορτῦνά τε τειχιόεσσαν. Il. B. 646.

Il. φ. 261. Athen. p. 698. c. unde μελαμψηφῖδος. Call. Apoll. 101. Del. 76. Item, ἀγλῖθες, γελγῖδες, qu. vid. In Nicand. Ther. 533. legitur περιῤῥακῖδας, in quem locum Bentleius ap. Mus. Crit. Tom. i. p. 446. "corr. περὶ ῥάδικας, et sic Salmasius ad Solinum. Hesychius tamen "Ῥακῖδες. ὀρόδαμνοι, κλάδοι. Ergo ῥακιδες idem quod ῥάδικες."

1. Hujus generis sunt θυμαλὶς, Nic. Ther. 617. μαγαδὶς, Soph. ap. Ath. p. 637. a. ψαμαθὶς, Ath. p. 327. a. καλαμὶς, Epig. incert. *Jacobs.* 173. et forsan τροφαλὶς, qu. vid. in Thes. sed exempla de quantitate nihil decernunt. Excipienda tamen sunt ἱκέτις et *forsan* βασιλίς. De postrema voce vidend. Toup. in Suid. Tom. i. p. 99. ubi ad Sophocl. Antig. vs. 1057. (941. Br.) primo conj. τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν, dein sententiam mutat. Qua de re Porsonum audiamus; "Emendationem suam vix, credo, repudiasset Vir doctus, si omnes "MSS. cum Aldo in βασιλίδα conspirare compertum habuisset."—De v. ῥαφανὶς etiam notat Athen. p. 56. e. penult. genit. apud Atticos esse ancipitem.

2. Sic, cum compositis, αἶξ, περδιξ, ῥαδιξ, σκανδιξ, σπαδιξ, φριξ. Vid. Thesaur. n. 4. p. 673. Sed dicitur etiam μαστιξ interdum corripere: (West. Gr. et al.) μαστῐγι δ' αιεν ελαυνε—Ψ. 500. *Sed hoc ferri non potest.* legendum proculdubio μαστι δ' αιεν—. Od. ο. 182. ἦ, καὶ ἐφ' ἵπποιϊν μάστιν βάλεν·— a μάστις, μαστῐος, formatur dat. μαστῐϊ, μαστῑ, sicut a μῆτις, μητῐος, dat. μητῐϊ, μητῑ. Il. Ψ. 315, 6, et 318.

Addas etiam gentilia, Γεργῖθες, Αιθῖκες, Δεβρῖκες, Θεμμῖκες, Φοινῖκες. (Labb.) In Θρῆικες, *corripitur sane, sed et sæpe producitur: et dubium, quæ Prosodia sæpius obtineat.* (Crit. Van. p. 386.) Ex privilegio fortasse proprii nominis producitur, Call. 3. 114. Apoll. 1. 24. 632. Opp. κυν. 1. 172. Arat. Ph. 355, &c. Homerus autem semper corripit.

3. Sic ιλῠος, ιξῠος, ιχθῠος, et aliæ ejusmodi.

4. Si quæratur quî factum sit, ut μαρτῠροι et μαρτῠρες secundam corripiant, cum in μαρτῡρομαι semper producatur, hoc fieri ex Analogia generali monet Clarkius (in loc.) sc. ex fut. μαρτῠροῦμαι. unde etiam verbum μαρτῠρεω; quod in omnibus ubique temporibus corripitur.

5. Addas Κῆυξ proprium nomen, et gentile Ἰήπυγες—φῦλά τ' Ἰηπῦγων—Dion. 379. Sed legitur etiam Ἰηπῠγιων.—Βέβρυξ gentile, *anceps crementum habet.* Βέβρῠκες δ' ἐπὶ τοῖσι—Dion. 805. Βεβρῡκων. Lycophr. 1305.

---

2. *Incrementum Verborum.*

Quantitas penultimæ manet in præsenti et imperfecto per omnes voces et modos.[6]

Manet itidem quantitas in temporibus cognatis ejusdem et alterius vocis.[7]

Quantitas futurorum et aoristorum ex verborum formatione satis constat.

Nonnulli tamen observant aoristum primum in quarta conjugatione penultimas α, ι, υ, breves habere, cum sint breves in futuro.

οὔρην μὲν πρῶτ' επλᾰσ' ἐφ' ὕδασιν— Hom. Batr. 73.
——εκλῠσε δίνα. Theoc. 1. 140.
—καὶ εφρᾰσε θέσπιν ἀοιδήν. Hom. Merc. 441.
—καὶ ακοντῐσε δουρὶ φαεινῷ. Il. Δ. 496.

Fit idem in quibusdam verbis in αω, nisi ρ vel vocalis præcedat α: tunc enim penultima et in aoristo et in futuro semper producitur.

—γελᾰσαν δ' ἔπι πάντες Ἀχαιοί. Il. Ψ. 840.
—ἐκ χειρὸς χεῖρα σπᾰσεν Ἀντίνοοιο. Od. β. 321.
μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔᾱσον ἡμέραν. Eur. Med. 340.
κνήμην τε διεπερᾱσεν Ἀργειον δόρυ. Ib. Phœn. 1402.[8]

Anceps penultima aoristi primi semper producitur in verbis quintæ; *Τρῶας δ' ἐκλῖναν Δάναοι—* Il. E. 37.
αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε— Od. ζ. 93.

Et in iis quæ penultimam in futuro producunt.

πρᾶγμ' ουτ' εδρᾱσα— Soph. Ant. 245.
—ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἐτῖσας. Il. A. 244.
ὅς τοι γοῦνατ' ἔλῡσα— X. 335. *—ελῡσατο κεστὸν ἱμαντα.*

In aliis vero breviatur, nisi addatur σ alterum. [Ξ. 214.

—καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας. Il. Ω. 392.
—εφράσσατο κηρυξ. Ib. 352. [A. 523.

Quod etiam fit nonnunquam in futuro. *—οφρα τελεσσω.* Il.

ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σε Θεὸς μετεπειτα δικασσει. Phocyl. 9.

Si anceps penultima sit brevis in aoristo primo et futuro simul, aut saltem in futuro, brevis etiam erit in perfecto activo, et temporibus inde deductis; si longa, longa. (*Labb.*) πεπλᾰκα, εκτῖκα, ηνῡκα (ab ἀνυτω)—τετῖκα, τετῖμαι, πεφῡκα. Quod si in futuro fuerit longa positu tantum, erit in perfecto brevis; ut, τετῠφα, γεγρᾰφα.

Anceps penultima in aoristis secundis omnium conjugationum brevis est, ετρᾰγον, ελῐπον, εφῠγον.

Præterita media ex usu, vel lectione poëtarum discenda sunt, quippe *non unam habent omnia formandi rationem.* Alia enim aoristi secundi sequuntur Analogiam, ut εφρᾰδον, πεφρᾰδα; alia autem vel ex aoristo primo vel ex præsenti retinent vel diphthongum, vel syllabam positione longam, vel vocalem longam, πεπρᾱγα, (Ar. Pl. 633.) κεκρᾱγα, (Ar. Eq. 256.) κεκρῑγα, (ib. Av. 1524.) τετρῑγα, (Il. B. 314.) ἔρρῑγα, (Il. P. 175.) βεβρῑθα, (Il. Π. 384.) μεμῡκα, (Il. Σ. 580.) &c.

Tertia persona pluralis in ασι semper longa est,

τεθνᾱσιν· τιμην δε λελογχᾱσ' ἶσα θεοῖσιν. Od. λ. 303.

Sic et participium fœmininum in ασα,

—ανδρ' ολεσᾱσα. Od. τ. 265.

Propria reduplicatio verborum in μι brevis est,

—τεκνον—τουτο δῐδωμι. Od. ο. 125.
—ῥοον πεδιονδε τῐθησι. Il. P. 750.

A secundæ conjugationis ubique corripitur extra tertiam personam pluralem indicativi, subjunctivum modum, et participia activæ vocis, ἱστᾰτον, ἱστᾰμεν, ἱστᾰτε, ἱστᾰσαν, ἱστᾰθι, &c. ἱστᾰναι, ἱστᾰμαι, ἱστᾰμην, &c. ἑστᾰμαι, ἑστᾰμην, ἑστᾰθην, στᾰθησομαι, ἱστᾰσο, στᾰθεις, ἱστᾰμενος. Sed ἱστᾶσι, ἱστᾶσα.

Υ quartæ conjugationis in polysyllabis ubique corripitur extra

---

6. Κρῖνω, εκρῖνον, κρῖνε, κρῖνοιμι, κρῖνω, κρῖνειν, κρῖνων, κρῖνομαι, εκρῖνομην, κρῖνου, &c.

7. ετῠπον, τῠπω, ετῠπην, τῠπησομαι, τετῠπα, ετετῠπειν.—κρῐνῶ, κεκρῐκα, κεκρῐμαι (Il. K. 417.), εκρῐθην, κρῐθησομαι.

8. N. ηρᾰσαμην. Il. Ξ. 317.—κερᾰσασα. Od. κ. 362.—πετᾰσας. Il. Φ. 115.—περᾰσαν. Od. ο. 427. Sunt ex ἔραμαι, vel ἐράζομαι, κεράννυμι, πετάζω vel πετάννυμι, πιπράσκω; non ex ἐράω, κεράω, πετάω, περάω. Vid. Clark. in loc. et ad Il. A. 67. K. 299.—ubi male Gram. Westm. et al. ειᾰσεν Εκτωρ, pro ειᾱσ' Ἕκτωρ.

singularem *præsentis* activæ vocis, et tertiam pluralem, ζευγνῡμι, ζευγνῡσι.

In disyllabis vero ubique producitur; δῡθι, δῡναι, δῡμεναι, δῡτε, εδῡτε, εδῡσαν, εδῡτην[1].

VIII. Usus, sive Autoritas.

A in superlativo semper corripitur,

κεῖθι δη αινοτᾰτος λοχος επλετο— Od. δ. 441.

Verba in ανω penultimam semper breviant, excipe ἱκᾱνω, et κιχᾱνω.

Nomina in αων producunt penultimam, sive in obliquis crementum breve sit, ut, Μαχαων, Λυκαων, οπαων, &c. sive longum, ut, Ποσειδαων, Ἑρμαων, Τυφαων, &c. Excipiuntur, Φαων, Γαβαων, et si quæ alia. *Leeds.*

Neutra vero in ανον corripiuntur, ut, ὀργᾰνον, ξοᾰνον, δρεπᾰνον, &c.

A longum est, 1. in gentilibus et nominibus propriis in ανος et ανις, ut, Γερμᾱνος, Καρμᾱνις[2].

2. In nominibus propriis, et lapidum in ατης et ατις, ut, Ευφρᾱτης, Αχᾱτης, Ασιᾱτις, &c. Excipe Γαλᾰτης, Δαλμᾰτης, Σαμᾰτης, Σαρμᾰτης.—Item, Αντιφᾰτης, Ευρυβᾰτης, cum paucis aliis.

3. In plerisque nominibus propriis fœminini generis in αϊς, ut, Ναΐς, Λαΐς, Πτολεμαΐς, Αχαΐς, &c.

Masculina autem, ut, Καλᾰϊς, Ταναϊς, Θηβαϊς, et similia, penultimam corripiunt.

A producitur in numeralibus, ut, τριᾱκοσιος, &c. Et in quibusdam verbalibus in ασις, ασιμος, ατος, ατηρ, ατης, ατικος, ut, κρᾱσις, ἰᾱσιμος, θεᾱτος, ἰᾱτηρ, θεᾱτης, πειρᾱτικος, *aliisque ejusdem cum illis originis.*

Corripitur autem in reliquis, ut, δυνᾰσις, εργᾰσιμος, δυνᾰτος, ελᾰτηρ, εργᾰτης, γραμμᾰτικος, &c. Breve est etiam in patronymicis in αδης, ut, Πηληϊᾰδης, &c.

Et in derivativis et verbalibus in αλεος[3], αλιος, ασιος, ut, διψᾰλεος, ειναλιος, θαυμᾰσιος, &c.—Sic in αφος, ut, φληνᾰφος a φληνος, εδᾰφος ab ἑδος, &c. In adverbiis in ακις et ακι, ut, πολλᾰκις, τοσσᾰκι.

Item, in diminutivis in αδιον, ακιον, αριον, ατιον, ut, λοπᾰδιον, οστρᾰκιον, δουλᾰριον, δορᾰτιον, &c.

Excipe θωρᾱκιον, οιᾱκιον, et si quæ alia a primitivis productis deriventur; ut, κορᾱσιον, &c.

Verba in ιω variant penultimam[4], ut, κυλιω, τιω, &c. Sic etiam in ινω, ut, τινω, φθινω, &c. quæ Homerus producit, Attici vero scriptores tragici corripiunt.

Patronymica et alia fere omnia in ινη producuntur, ut Νηρῑνη, Ευηνῑνη, &c. sic, δωτῑνη, αξῑνη, &c. Excipias ειλαπῐνη, et fœminina adjectiva materialia, quæ orta sunt a masculinis in ινος, ut, μυῤῥῐνη, κεδρῐνη, &c.

Item nomina in ιτης et ιτις, ut, Θερσῑτης, μεσῑτης, μακαρῑτης, πολῑτης, πολῑτις, νεφρῑτις, &c. præter verbalia quædam, ut, κρῐτης, κτῐτης, et si quæ alia.

I plerumque breve est, in diminutivis in ιον et ιδιον; ut, κορῐον, κουρῐδιον, &c. excipias, ἱματῑδιον, αργυρῑδιον, et similia[5].

In adjectivis possessivis, et materialibus in ινος, ut, ανθρωπῐνος, λαϊνος, &c. et in illis fere quæ tempus significant, ut,

ὡρῃ εν ειαρῐνῃ— Il. B. 471.[6]

Corripiuntur etiam nomina derivativa in ισις, et ιτος, ut, κρῐσις, κτῐσις, &c. ακρῐτος, αφθῐτος, ακλῐτος, &c. sic in ικος et ιμος, ut πρακτῐκος, νοστῐμος, &c. At in ιμα variant, secundum primitivi quantitatem, ut κρῐμα[7], a κεκρῐμαι; sed χρῑμα, a χριω, χρῑσω; μηνῑμα, &c. quæ modo ab usu et lectione discenda sunt.

Et patronymica in ιδης, ut Νεστορῐδης, &c. Atque eadem Analogia Ατρεωῐδης, Πηλεωῐδης, &c. vulgo Ατρειδης, Πηλειδης. (Dawes. p. 171.)

Item diminutiva in ιδευς, ut Λυκῐδευς, Ερωτῐδευς, &c. et quæ diminuendi notionem retinent in ιλος, ut Ζωῐλος, ναυτῐλος, &c. Addas comparativa in ιων, ut,

ὡς ουδεν γλυκῐον ἡς πατριδος ουδε τοκηων. Od. ι. 34.

—μελιτος γλυκῑων ρεεν αυδη. Il. A. 249.

Notantur autem hæc comparativa sermone Attico semper producere penultimam;

φρονοῦσι γαρ κακῑον Ἑλληνων πολυ. Eur. Bacch. 483.

Reliqua nomina in ιων protrahunt penultimam cum in obliquis crementum breve est in ονος, ut, Αμφῑων, χῑων, Ὑπερῑων, &c. e contra breviatur, cum crementum longum est, et desinit in ωνος, ut Δευκαλῐων, Μολῐων, Ελαφηβολῐων, &c.

N. Utroque modo variantur Κρονιων, Ωριων, et (ut quidam volunt) βραχιων[8].

Penultima verborum in υνω, υρω, et υχω, plerumque producitur, ut, ιθῡνω, κῡρω, βρῡχω, sic μαρτῡρομαι, &c. Sed ab eorundem futuris deducta breviantur, ut, κῠρεω, μαρτῠρεω, &c.[9]

Y in polysyllabis nominibus in υνη, et quibusdam quintæ in υτης, corripitur, ut, γηθοσῠνη, βραδῠτης, &c.

Item in diminutivis in υλος, ut, μικκῠλος, ερωτῠλος, &c. Et adjectivis quamplurimis in υνος et υρος; ut, γηθοσῠνος, πισῠνος, μινῠρος, βλοσῠρος, &c. excipe οἰζῡρος[10], ισχῡρος, et si quæ alia.

Et in verbalibus in υσις, ut, λῠσις, φῠσις, χῠσις, &c. Producitur autem in υμα, υμος, υτηρ, υτωρ, ut, λῡμα, χῡμος, ῥῡτηρ, μηνῡτωρ, &c. plerumque etiam in υτος, υτης, et υτις, ut Κωκῡτος, ατρῡτος, ῥῡτος, ῥῡτις, πρεσβῡτης, πρεσβῡτις, &c. Excipias quædam a præteritis deducta, ut, λῠτος[11], δῠτος, (unde αδῠτον) θῠτος, φῠτος, et similia, cum compositis.

---

1. Il. Z. 185.—K. 272.—Π. 64.—Σ. 140, 145.—Od. α. 106.

2. Dion. 606. sic, Βρετᾱνις, ib. 569.—corripitur autem in Δαρδᾰνις—ib. 1138.

3. Sed vid. not. ad v. Φοιταλεος.

4. Multo frequentius longam habent, ut αλῑω, *unde* εξαλῑω, Nub. 32. δηρῑω, Theoc. xxv. 82. ἰδῑω, Arist. Pac. 85. κηκῑω, Philoctet. 784. Br. κονῑω, Il. N. 820. Od. θ. 122. κυλῑω, Theoc. xxiii. 52. xxiv. 18. Call. in Del. 33. Ar. Thesm. 767. B. μηνῑω, Il. E. 178. τῑω, Equit. 1229. πρῑω, *unde* καταπρῑω, Theoc. x. 55. χλῑω, Choëph. 135. χρῑω, Trach. 677. B. Adde μητῑω, μητῑομαι, Il. K. 48. Ψ. 312. Od. σ. 27. Hinc patet in Il. Γ. 416. O. 349. scribi debere μητῑσομαι, non μητίσσομαι, ut neque e κυλίω scribi debet ἐκύλισσα, sed ἐκυλῖσα.

5. Qua analogia a γνωμη, αδελφος, Σωκρατης, fluunt diminutiva γνωμῐδιον, αδελφῐδιον, Σωκρατῐδιον, &c.; eadem plane ab ἱματιον, αργυριον derivantur ἱματιῐδιον, αργυριῐδιον, &c. quæ Crasi Attica ἱματῑδιον, αργυρῑδιον efferuntur: nec absimiliter ab αμφορευς, βοτρυς, ιχθυς, vel potius ab αμφορεως, βοτρυος, ιχθυος, deducuntur αμφορειδιον, βοτρυῑδιον, ιχθυῑδιον, &c. Dawes. p. 214.

6. Sic, χειμαρῐνος, θερῐνος, a χεῖμα et θερος. At οπωρινος ab οπωρη *penultimam habere videtur ex ista η partim contractam, atque exinde productam*, (Cl. in Il. E. 5.) αστερ' οπωρῑνῳ εναλιγκιον—

ομβρῳ Πολλῷ οπωρῑνῷ— Hes. ε. 675. —και οπωρῐνον ομβρον. Ib. 672. potius igitur *licenter* Hesiodus, qui simul corripit et producit, quam Homerus, qui ubique produxit, utrumvis tamen sequi licitum esse puto, modo non eodem tempore vel carmine.——De adjectivis temporis in ινος vid. quæ notavimus ad v. Ὀπωρινος. Iis adjiciendum, bis corripuisse penult. in ὀρθρινὸς Meleagrum—ὀρθρῐνα παίζων. Anal. Tom. i. p. 22.—ὀρθρῐνος ἐκ κοίτας. ibid. p. 26.

7. Nuper incidi in Æschyli versum, qui quantitatem vocis melius indicet, quam Nonnus, in Thes. citatus:

οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα· μή μ' αἱροῦ κριτήν. Suppl. 393. P.

8. Vid. Cl. ad Il. A. 265. 397.—Dawes. 120.

9. Vid. Cl. ad Il. A. 265. 309. 314. 338.—Z. 434.

10. Sed οἰζυρὸς apud Atticos, ni fallor, penultimam semper corripit. Vid. Ar. Vesp. 1504, 1514.

11. In Epig. inc. legitur, monente Blomfieldo;

τειχίον ἐξαίφνης λῦτὸν ἔκειτο χάμαι.

CAP. II. Ancipitum[1] Quantitas in ultimis Syllabis.

A finita corripiuntur, ut [illegible], τραπεζᾰ, [illegible], ετυψᾰ.—Excipias

1. A purum, ut Αθηναᾱ, θεᾱ[2], [illegible]; præter verbalia in τρια, ut [illegible] et quæ manent ab adjectivis in ης, ut αληθειᾱ; item fœminina [illegible][3]; et nomina urbium, quæ a viris illustribus appellationem habent, ut Αντιοχειᾱ, sic et Βατιειᾱ, nomen Collis; [illegible]; [illegible], sinapi. Sed de his terminationibus, vid. infra. Cap. v. vii.

2. Doricum α pro η vel ου, ut φαμᾱ, Αινειᾱ.

3. Desinentia in δα, ut βασιλινδᾱ, Ληδᾱ; in θα, ut Σιμαιθᾱ, præter [illegible]; in ρα, (non præcedente diphthongo) ut [illegible], πηρᾱ, χαρᾱ, præter αγκυρᾰ, γεφυρᾰ, Κερκυρᾰ; et quæ habent alteram consonantem cum ρ, ut [illegible], πετρᾱ, [illegible]; præter σκολοπενδρᾰ, ταναγρᾰ[4].

4. Omnia fœminina ab adjectivis in ος[5], præter δῖᾰ, [illegible], ιᾰ et μιᾰ.

5. Dualia in α primæ et secundæ declinationis, ut Αινειᾱ, Μουσᾱ; item [illegible], cum compositis, et vocativos poeticos, ut Πολυδαμᾱ, Λαοδαμᾱ.

Αν finita corripiuntur, ut ᾰν, παμπᾰν, Αιᾰν, μελᾰν, ποιησᾰν, ετυψᾰν.

Excipias masculina in αν, ut Τιτᾱν, et Πᾱν, nisi in compositis; sic ω [illegible]; Accusativos etiam primæ et secundæ declinationis[6]; item adverbia, ut αγαν, λιαν, περαν; sed [illegible] breve est.

Αρ finita corripiuntur, ut [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] præter monosyllaba κᾱρ et ψᾱρ.

Ας finita producuntur, ut Αινειᾱς, [illegible], Μουσᾱς, [illegible].—præter nomina imparisyllabica inflexa, quæ non formant genitivum in αντος, ut μελᾰς, μεγᾰς, [illegible], [illegible]: et accusativos plurales quintæ simplicium, ut [illegible], [illegible]. Item adverbia, ut, [illegible], [illegible].—Necnon in secunda aoristi primi et præteriti activorum, et præteriti m. corripitur, ut ετυψᾰς, τετυφᾰς, τετυπᾰς.

μαινομενε, φρενας ηλε, διεφθορᾰς—Il. O. 128.

Accusativi plurales nominum parisyll. etiam corripiuntur Dor[illegible]

—και ά πιτυς σκνᾰς ενεικαι. Theoc. 1. 134.

—μετα [illegible]. Hes. ε. 361.

I finita brevia sunt, ut ιφῐ; ότῐ, μελῐ, τυπτουσῐ, Αιαντῐ, τιθημῐ; præter contracta, ut [illegible][8]. Et adverbia[9], seu pronomina, aucta per Paragogen; ut νυνῑ, ούτοσῑ; et Atticum ι, ut [illegible], [illegible]; item [illegible] et nomina literarum [illegible].

Ιν finita brevia sunt, ut [illegible], [illegible], [illegible].—Excipias [illegible] ινος, ut ῥηγμῑν, et nomina dicatalecta, ut ῑν, ῥῑν, λῑν, ακτῑν, δελφῑν[10].

Ις finita brevia sunt, ut τρῐς, πολῐς, αμοιβαδῐς, τυραννῐς.—Excipias.

1. Nomina monosyllaba (præter τις indefinitum) et dicatalecta, [illegible].

2. Disyllaba fœminina in ις, ιδος, et ιθος; ut αψῑς, αὐῑς, βαλβῑς, κληῑς, κνημῑς, κρηπῑς, μερμῑς, ορνῑς[11], σφραγῑς.

3. Hyperdisyllaba, cum duabus brevibus ante ultimam, ut [illegible].

Υ finita corripiuntur, ut [illegible].

Excipias tertias personas singulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, ut [illegible].—Item, nomina literarum [illegible]; et adverbia ficticia, [illegible][12].

Υς finita brevia sunt, ut [illegible]; præter [illegible], et quæ υς in nominativo habent longam, ut [illegible].

---

1. Vocalis *anceps* dicitur eo tantum sensu apud Græcos, quod in quibusdam syllabis sit longa, in aliis vero brevis; ut, [illegible]. *Communis* autem dicitur, quando in eadem syllaba potest pro libito produci vel corripi, ut, [illegible].

2. Sic, Θησεα, Πηλεα: *sequitur nimirum accusativus iste analogiam genitivi, in lingua tum Attica tum Ionica*; [illegible]. Clark. ad Il. A. 1. Vid. Et. Ma. in v. [illegible].—*Hæc observatio de* [illegible], *et similibus, nihil est quod quidem ad Homerum, nam ea sermonis Attici sunt propria.* (Dawes. p. 174.)—Ad Hecubam, vs. 876. ita scribit Porsonus. " φονέα. Ultimam hujus vocis, quæ ex Grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599. 763. Quibus addit Piersonus ad Mœrin, p. 192. Euphorionem apud Athenæum xi. p. 503. a. Addo ipse Philemonem ibid. vii. p. 307. e. ubi κεστρέ' ὄντα occurrit; vocalis enim elidi non posset, nisi corriperetur."

Tria sunt loca apud Aristophanem, ubi in hujuscemodi accusativis sit Synizesis.

ειτ' ουχι Σοφοκλεᾱ, προτερον οντ' Ευριπιδου. Ran. 67.

[illegible] Πηλεᾱ τε και τον [illegible]. Ib. [illegible].

[illegible] Ηρακλεᾱ. Thesm. [illegible].

In Œd. Col. 1507. (1454. Br.) in nonnullis editt. legitur:

[illegible]

Sed in omn. Codd. teste Brunckio, rectius [illegible].

In aliis vero dialectis corripitur α. Theocr. 3. 67. habet [illegible] et Archestratus, qui quidem Siculus fuit, ter corripit finalem in [illegible], apud Athenæum, sc. p. 307. d. 311. a. et 314. a.——Ap. Hom. in Πηλεᾱ, Θησεᾱ, &c. est Synizesis; quippe terminatio genitivi εω ubique [illegible] effertur; non itidem [illegible]. Eur. Andr. 1243. [illegible]. ib. 1257. &c.—Il. Ξ. 326. α in [illegible] longum est Cæsura.

3. [illegible]—Mus. 31.

[illegible]—Od. λ. 344.

Sed βασιλειᾰ, *regnum*.

4. Excipias etiam aor. 1. et præt. m. verborum in [illegible], ut [illegible]: [illegible].—[illegible]. Arat.

5. Sequuntur enim genitivi Analogiam; ut ἡ [illegible] quia [illegible]; contra ἡ [illegible] quia [illegible]; exceptis [illegible], &c. Quidam addunt τετειρα et σεβασμια, quæ tamen rectus singularis vix agnoscit, nam τετειρος et σεβασμιος sunt communis generis.—Aliter, τετειρα, ut πιειρα. Od. τ. 173.

6. Nominum scilicet, quæ habent longam in recto, ut Αινειαν, [illegible]. Sed [illegible], &c. ultimam brevem habent, quia ii. [illegible] rectum sequuntur.—Hom. Ven. 24.—Il. P. 331.

—[illegible] Il. Ξ. 499.

7. Terminatio in ας, iste modo correpta, descendit plerumque a nominibus fœmininis secundæ declinationis, uti supra, et in seq. *ουνεκ' ἐρίζετο Βελᾶς ὑπερμενέι Κρονίωνι, (quem vs. suppositium pronuntiat Guietus.* Hes. [illegible]. [illegible]. ib. 652. *Μοῖρας Ἔρως καλέει, Μοῖραι τὸν Ἔρωτα φέρουσι.* Bion. x. 1. Est vero, ubi a nominibus 1. decl. in ης etiam corripi videatur, *e. g.* δεσπότᾰς [illegible]—et [illegible]. Tyrtæ. ap. Brunck. Anal. T. I. pp. 52, 3.

8. [illegible]. Il. Λ. [illegible].—[illegible]. Ψ. [illegible]. [illegible]. Col. 4. [illegible].

9. De adverbiis in ι desinentibus erudite disseruit Blomfieldius ad Prom. V. 216. edit. 3.—Optime etiam notavit Morellus in [illegible], ut τι finalis producatur, fieri Cæsuram: h. e. (uti mea fert sententia) ictus metricus ibi cadit.

10. Producuntur etiam [illegible], sed [illegible] vel [illegible]. Poetice et Æolice brevia sunt. Vid. Clark. in Od. τ. 379. In aliis etiam vocibus syllabam ν productam legimus; [illegible], secundum grammaticos, veteres liquidis inesse vim extendendi præcedentes vocales ponerent: sed [illegible] istæ voces vel Cæsuram patiuntur, ut, [illegible] Theoc. 8. 43. [illegible]. Theog. 290. vel extra Cæsuram [illegible], tanquam duplicata liquida, aut Æolicum Digamma, aut [illegible] consonantis ν præfixa fuisset sequenti vocali, ut,

[illegible], vel [illegible]. Il. I. 403.

ό δε [illegible]. Anac. 51. 9.

[illegible]. Æsc. Supp. 16[illegible].

vel alia ejusmodi.

11. Consule [illegible]. [illegible] in Thesauro, et ibi citata add.:

[illegible]. Hes. T. 274.

12. Quidam tradunt adverbia finita in υ corripi, excepto [illegible].—Sed et hoc corripitur.

[illegible]. Il. Ξ. 41[illegible].

[illegible] productum legitur, quod sciam, nisi cum fortasse Cæsuram patiatur, ut,

αλλα κατατυκρυ τεγεος πεσεν— Od. κ. 559.

κλιτῦν[1]; et dicatalecta, ut Φορκῦν; vel ῦν, υνος, ut μοσσῦν; primas etiam personas verborum in μι, ut εζευγνῦν, εφῦν[2].

Υρ finita producuntur, πῦρ, μαρτῦρ, ψιφῦρ[3].

Υς finita corripiuntur, ut βαθῦς, κορῦς, πηχῦς, πρεσβῦς, αδακρῦς.

1. Ισχῦν. Eur. Ion. 1004.—κλιτυν. Od. ε. 470. corripit Lycophron, v. 1278.

2. Neutrum autem ζευγνυ breviatur, quemadmodum et cætera omnia neutra participiorum. (Labb. p. 68.) et sic εφῦν in tertia plurali Bœotice pro εφυσαν.

3. Quæ tamen in obliquis brevia sunt.

Excipias, quæ declinantur per ος purum, ut ιλῦς, ιχθῦς, αρκῦς, αχλῦς, νηδῦς, οφρῦς[4], et dicatalecta, ut φορκῦς; item monosyllaba, ut μῦς, συς, et participia quartæ in μι, ut ζευγνῦς[5].

4. Ιχθυς et οφρυς ap. Opp. variant ultimam, et in compositis alicubi corripiuntur.—" Leviculum in secundo Menandri versu mendum " reliquit Toupius. Corrige, ὅταν ΦΑΓΩΣ ΙΧΘΥΝ ἐκεῖνοι διά τινα. " Fallitur enim Brunckius, qui in *Diario Eruditorum* (Journal des " Scavans, Avril 1781. p.288.) hinc probare vult secundam in ἰχθὺς sive " ἰχθὺν interdum corripi. Semper apud Comicos producitur." Pors. App. ad Toup. p. 471.

5. Et quæ nata sunt ex contractione, ut οἱ βοτρῦς. (Labb. 50.)

CAP. III. DAWESII CANONES METRICI.

STATUIMUS in Annotationibus Morelli Prosodiæ subjunctis vocalem brevem ante duplicem consonantem vel duas simplices correptam manere non posse, nisi *fortasse* in nominibus propriis, e. g. Ζάκυνθος, Σκάμανδρος, apud Scriptores Epicos, et ante mutas quasdam cum liquida, item liquidas *μν rarius*, apud Poëtas scenicos. Falsus igitur est Clarkius, Vir doctiss. cum ad Il. B. 537. affirmaverit " nihil usitatius, quam syllabam vo- " cali *brevi* constantem, sequentibus duabus consonantibus a " quibus syllaba inchoari possit, corripi." Sed hæc omnis doctrina ad examen melius revocabitur, si canones Dawesianos *iterum* proferamus, et quousque vera nobis videatur utraque regula, indicemus. Loquitur autem Dawesius de usu Dramaticorum Scriptorum, in primis Comicorum.

CANON I.

Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida, uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ, syllabam brevem perpetuo claudit.

Loca, quæ mihi visa sunt, apud Aristophanem aliosve Comicos, contra regulam peccare, hæc sunt. Primum in nominibus propriis: [Lysist. 551.

ἀλλ' ἤνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χὴ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη.

De hoc versu dixi in annotat. ad v. Κυπρογενης: et nullus dubito quin, quod mihi in mentem venisset, ἤνπερ χὠ γ. sive quod Bentleio, ἤνπερ ὅ τε γλ. omnino sit amplectendum. In altera versûs parte, quacum nobis potius res est, præter conjecturam in ista annotatione memoratam, suspicatus sum scriptum forsan oportuisse, Χρυσογένεια — *Venus aurea* —: sed hanc etiam conjecturam falsam puto, et Porsoni sententiæ, quantum ad nomina propria pertinet, accedo. Citantur Viri doctissimi verba supra, p. xxx. et lectores studiosi ad ea velim animos advertant.

Exempla habemus alia syllabarum, quæ in nominibus propriis contra regulam Dawesianam producuntur:

εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν. Thesm. 898.

ὡς Διΐτρεφης γε πτυιναῖα μόνον ἔχων πτέρα. Av. 798.

Utrum hac de caussa tolerari possit Ἀχραδούσιος, prima producta, in Eccles. 362. recte dubitat Brunckius in Supplem. Emendatt.—itaque corrigit ὠ 'χραδούσιος, rectius ἀχραδούσιος.

ἕτερος δὲ Θρᾷξ πέλτην σείων κακόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρευς. Lysist. 563.

Brunck. ad Av. 579. bene conj. ἕτερος δ' αὖ Θρ.

Versum sequentem memoravit Porsonus in loco jam laudato, et Comicum ad aliquem Tragicorum hic respexisse credidit:

καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. Nub. 320.

Alia tamen occurrunt inter Anapæsticos exempla, quæ Brunckii sententiam de licentia istiusmodi versibus concessa videantur confirmare.

καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἄγρων[1] τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι. Av. 579.

πρὸς Διος ἕδρας, ἵν' ὁ χρυσοκομας. ib. 216. [Av. 591.

ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μια κιχλῶν.

Existimat Brunck. potuisse fieri, ut Aristophanes h. l. κιττῶν scripserit. [ἔλθοι. Equit. 806.

καὶ χίδρα[2] φαγὼν ἀναθαρρήσει, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον

Nunc de senariis videamus: [486.

κᾆθ' ὁ μὲν | ἔτρι|βεν κε|δρίδας, ἄ|νηθον, | σφάκον. Thesm.

Sic enim vs. dimetiare necesse est, nam prima in ἄνηθον corripitur. Vid. Nub. 982. [256.

a. τί δ' ἦν | ὑπὸ|κρούσω|σί σε; b. προσ|κινή|σομαι. Eccles.

Sed facilis paratur medicina, si cum libro Ravennate ν paragogicum addamus.

a. τί δ' ἦν | ὑπὸκρου|σωσιν | σε; b. προσ|κινη|σομαι.

a. κλέπτον|τα πρὸς | τἀλλότρ|ια; b. μάλ' | ὑπερ|φυᾶ. Ran. 611.

Hic versus plusquam uno nomine vitiosus esse videtur. Non solum contra Dawesii canonem peccatur, verum etiam ictus metricus in ultimum vocis hyperdisyllabæ cadit. In Iambicis enim tribrachi ictus in media.—Primam vero labem detexit Brunckius; et in ea persananda alteri inscius opem tulit. Sed emendatio, quam proposuit, quamque unice veram puto, mihi etiam in mentem venerat:

a. κλέπτον|τα πρὸς | τἀλλότρι|α; b. καὶ | μάλ' ὑπερ|φυᾶ.

Aliud remedium quod attulit V. D. deterius est;

a. κλέπτον|τα πρόσε|τι τἀλλ|ότρια; | b. μάλ' ὑπερ|φυᾶ.

In isto enim versu tribrachyn anapæstus excipit.

Non abs re fuerit observare metri vitia videri non infrequenter irrepere, ubi in eodem versu personæ diversæ loquantur. Duo postrema, quæ adducta sunt ex Aristophane, loca observationem confirmant; et iis addi potest Acharn. 185. de quo in Thes. nostro ad v. Ὄνομα.

ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιΐδης. Eccles. 369.

ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου. Lysist. 742.

An ob formulam excusari debeat contra regulam peccatum, alii viderint. Pauci, opinor, Brunckii hiatum laudabunt: ὦ πότνια Εἰλείθ.—Suppl. Emend. ad Eccles. l. l.[3]

Prudens ea loca prætereo, quibus ipse Dawesius manum medicam admoverit; e. g. Plut. 98. (ubi egregia quædam habet Brunckius) et Pac. 1201. In hoc loco Brunckii αὐτ' ἐμπολῶ forsan præferri debet τῷ Dawesii, ἐγὼ 'μπολῶ. Sed in Pluto aliud est exemplum, quod prætervidit Dawes. scil. vs. 1019.

1. " Forte scripsit γυῶν, et ἀγρῶν ex interpretamento (230.) est ortum." *Beck.* Hoc est, *oleum adde camino*; nam prima in γυῶν brevis est. Vid. Bacch. 13. Helen. 3. 88. In composito ἐπίγυον penultima certe producitur, sed recte statuit Porsonus contractam esse eam vocem ex ἐπιγύαιον. Præf. ad Hec. p. li.

2. Prima hujus vocis producitur etiam, ni fallor, in Pac. 596. χίδρα, καὶ σωτηρία, quem vs. puto Troch. Dim. Cat. Miscentur enim Trochaici versibus Pæonicis, præcipue vero monometris. Vid. Gaisf. p. 330. Utrum credibile sit ι in v. χίδρον apud Atticos natura sua fuisse longum, sicut in σμικρὸς, non ausim decernere.

3. Editio Oxon. 1810. textum immutavit et notam omisit. Immo stat ibi impressum:

ὦ πότνια Εἰλείθυι', μή μ. π.

ὅποτε προτείνειάν γε δρᾶχμὰς εἴκοσιν.

Conj. Brunck. pro *γε*, *τάχα*.

ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ῖπνὸν ἁρπάσας. Vesp. 837.

Idem conj. optime *ἐξαρπάσας*.

Apud alios Comicos occurrentia notentur ista:

κατεδηδόκασιν τὰ λάχανᾱ τρωξαλλίδες. Alex. ap. Ath. p. [118. a.

Forsan, *κατεδηδόκασι τὰ λάχαν᾽ αἱ τρ.*

Λόρδωνι δρᾶχμη, Κυβδασοῖ τριώβολον. Plato ib. p. 442. a.

καναχοῦσι πηγαί· δωδεκᾶκρουνον στόμα. Cratin. Pytina.

Walpolius bene conj. *δωδ. τὸ στόμα.*

Ex his patet perpauca a nobis reperta esse loca, præterquam in nominibus propriis et *forsan* anapæstis, quæ Dawesii regulæ adversentur: sc. Thesm. 486. Eccles. 369. Lysist. 742. Plut. 1019. item, Platon. apud Athen. Et hæc forsan omnia in librariorum socordia, vel in formularum certarum usu, excusationem reperient.

Inter loca jam citata, duo sunt Alexidis et Platonis. *Mediæ* scilicet Comœdiæ scriptores, *οἱ νεώτεροι*, si in re tali memoriæ fidendum, haud nimis diligenter caverunt, ne in hanc regulam peccarent. Sed novæ Comœdiæ poëtæ, *οἱ νεώτατοι*, in leges a priscis Comicis stabilitas adhuc licentius sunt grassati. Sequentia exempla in Menandro et Philemone notavi.

τὰ δ᾽ ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτριοις. Men. fr. inc. 31.

ὅστις δὲ μōχλοις καὶ διὰ σφραγισμάτων. ibid. 129.

ἔγωγ᾽ ἀρῶ τὸν ᾱγρον οὐχ ὅπως τρέφῃ. Philem. fr. inc. 28.

εἴποι τις ἡμῶν εἰς τὸν ᾱγρον ἐξιών. ib. 81.

De Tragicis in hoc primo canone vix necesse est loquar; hic enim Dawesius Prosodiæ tantum a Comicis servatæ leges administrat. Sed in isto discrimine inter Tragicos et Comicos enotando, Porsoni præcepta memoriæ sedulo mandemus. "Quanquam sæpe syllabas natura breves positione producunt "Tragici, longe libentius corripiunt, adeo ut tria prope exem- "pla correptarum invenias, ubi unum modo exstet produc- "tarum. Sed hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non com- "positis, qualia *τέκνον*, *πατρὸς*, ceteris longe frequentius est. "Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in "ipsam juncturam cadit, ut in *πολύχρυσος* Andr. 2. Eadem "parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in *ἐπέκλω-* "*σεν* sup. 12. *κεκλῆσθαι* Soph. Elect. 366. Rarior adhuc licen- "tia est, ubi præpositio verbo jungitur, ut in *ἀπότροποι* Phœn. "600. Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque "duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, "vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus "syllaba ista producatur." Ad Orest. vs. 64.

Vix etiam memorem necesse est licentiam hanc apud severiores Epicos locum non habere; quoniam supra, in Cap. VIII. §. 3. *De Atticis Correptionibus*, satis ea de re dictum.

Canon II.

Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida præter unicam ρ, syllabam brevem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit.

Alterum hunc canonem statuit Dawesius poëtis etiam Tragicis cum Comœdiæ scriptoribus esse communem: in utroque tamen falli videtur: excepto enim Euripide, nemo est Dramaticorum, hodie superstitum, quin eum violaverit.

"Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nul- "lam syllabam a poëta scenico corripi posse, in qua concur- "rant consonantes *βλ*, *γλ*, *γμ*, *γν*, *δμ*, *δν*. Hæc regula, ple- "rumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristo- "phane violatur; ab Euripide, credo, nunquam. In Med. "1252. si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum "*ἔβλαστεν*. Troad. 1261. *ἐλπίδας ἔν σοι κατέγναψε βίου*, lege "*κατέκναψε*. (Effugerat me locus Electræ 1021. *Γυναῖκᾰ*, "*γλώσσῃ πικρότης ενεστι τις*. Quem tamen corruptum credo. "Ex Corrig.)" Porson. ad Hecub. 302.

Vir idem *ἀκριβέστατος* de eadem re in Epistola ad Dalzelium data, et in Museo Critico (T. i. p. 334.) publici juris facta, sic scribit:

"Ponit regulam Dawesius, quæ quidem omnino recte se "haberet, si *generalem*, non *universalem* eam appellasset; "nempe syllabam produci, in qua consonantes *mediæ β*, *γ*, *δ*, "cum liquidis, præter *ρ*, concurrant. Sed multa alia loca, "pariter ac sequentia, ei adversantur. Œd. T. 717. *παιδὸς* "*δὲ βλαστὰς*— Elect. 440. *πασῶν ἔβλαστε*. Possunt qui- "dem intra legem Dawesii cadere etiam hæc loca, si transpo- "nantur; sed mutatio efficiet profecto, ut vim suam omnem "amiserint. Vid. Brunckii not. ad Philoct. 222."

De Dawesii regulis scite, et quod longe melius est, candide egit Brunck. ad Lysistr. 384. Duo adduxit exempla, in quibus contra hanc posteriorem peccatum sit. "Æsch. Prom. 172. "dimetrum hunc habet anapæsticum:

"*καίτοι μ᾽ οὐ μελῐγλώσσοις*[1] *πειθοῦς.*

"Plato Comicus apud Grotium in Excerptis p. 487.

"*νοεῖ μὲν ἕτερ᾽, ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται.*"

Sed hujusce versûs magis probam lectionem exhibet Schol. ad Arist. Vesp. vs. 168. ut bene a Toupio monitum: (Suid. T. ii. p. 235.)

νοεῖ μὲν ἕτερ᾽, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

Altera illa lectio, ut observavit Porsonus, "fraudi fuit Brunckio "hunc versum bona fide ex Grotio desumtum proferenti, ut "Dawesii regulam labefactaret. Sed ea, *nisi machinis im-* "*pulsa validioribus, æternum persistet inconcussa.*" Append. p. 475.

1. Monuit me Vir egregius, Jacobus Tate, Pindarum bis saltem corripuisse vocalem ante *γλ*.

νόον ὑπŏ γλυκυταταις. Ol. 1. 31.

χάλκευĕ γλῶσσαν—. Pyth. 1. 168.

Apud Anacreontem, sive quisquis illud carmen condiderit, quod infelici satis exordio progreditur, (*ἄγĕ ζωγράφων ἄριστε*) eadem fit correptio: *ἁμᾰ γλαυκον ὡς Αθηνης.*

Idem V. D. recte subjungit, nullam apud Latinos harum consonantium esse rationem—

Lucentemquĕ globum Lunæ, *etc.* Æn. vi. 725.

CAP. IV. De Vocibus Κρέας, Κέρας, Φρέαρ.

Scholiastes ad Hephæst. (p. 6. Gaisf.) statuit voces plurales, *κρέα* et *κέρα*, utpote quæ ex *κρέαα* et *κέραα* contrahantur, finalem habere longam. Dubitat quidem D'Orvillius (Crit. Vann. p. 418.) *κέρα* an sit semper ultima longa; ostendit autem Morellus[2] *κρέα* apud Aristophanem ultimam habere brevem. At harum vocum, alterius ab altera, apud Homerum longe diversa est ratio.—*Ter* tantummodo reperitur *κέρα nom. pl.* sc. Il. Δ. 109. Od. *τ*. 211. *φ*. 395. et in his *omnibus* locis vocalis longæ vice fungitur: *κέρα ἐκ κεφαλῆς*—*κέρα ἔστασαν*—*κέρα ἶπες*. Etenim *α*, nisi vocalis longæ vice fungeretur, elisionem esset passa, non hiatum fecisset. Minime illud me fugit, reperiri posse loca, ubi vocalis brevis ante initialem vocalem non elidatur, etiamsi nullum sit digamma; qualia sunt, *ἐς τĭ ἔτι κτείνεσθαι*— Il. E. 465. *οὐχ ὁράας, ὅτĭ αὖτε*—II. 448. *γαίης καὶ πόντοιο, ἵν᾽ Ἰαπετός*—Θ. 479. —*ἐῤῥύσατο, ἱέμενός περ.* Od. *α*. 6. *οἰκτροτάτην δ᾽ ἤκουσᾰ ὄπα*—*λ*. 420. *ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας*— *σ*. 332, 392. *αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ*— *υ*. 1. Sed quicquid de his et similibus statuatur, pro *exceptionibus* certe, non pro *regula*, accipi debent. *Κέρᾳ* in dat. sing. ubi ultima proculdubio longa est, eodem modo adhibetur, Il. Λ. 385.

τοξότα, λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

1. Vid. sup. p. liii. not. 6. Versus ibi e Ranis citatus est 556. (553. Br.) non 56.

E contrario, *vicies et sexies* in Iliade et Odyssea occurrit v. *κρέα*, bis etiam in Hymn. Merc. Sed *quater*[1] tantummodo vocalis *α pro longa* adhibetur. —*ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι.* Il. Δ. 345. —*ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι.* X. 347. —*κρέα ὤπτων.* Od. γ. 33. *καὶ κρέα, ὥς*— ρ. 344. Legi debere in his locis *κρέατ'*, *i. e. κρέατα* minime affirmare ausim. Sed suspicioni ultimam in *κρέα non fuisse productam*[2] favet Cod. Harlei. qui in Od. γ. 33. habet *κρέα τ'*, et in ρ. 344. *κρέας*.

Itaque v. *κέρα* apud Homerum ultimam *semper* habet productam; vox autem *κρέα*, *perraro*. Quæ sit hujus discriminis caussa, utrum *e. g.* e diversitate quantitatis in penult. genitivi crescentis pendeat, apud alios esto judicium.

Hanc legem figit Morellus, p. liv. *Incrementum quintæ declinationis breve esse in neutris in α, ας, et αρ.*—Quod ad genitivum *τοῦ κρέας* pertinet, recte se habet regula, si modo Brunckii membranis ad Arist. Nub. 339. fidem damus:

κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

Paullo tamen festinantius V. D. affirmat *κρέα τ'* in metrum peccare, *quia*, sc. *κρέα ultimam producat*[3].

Sed in vv. *κέρας* et *φρέαρ* Morelli regula non est vera: namque ambæ penult. genitivi crescentis producunt. De v. *φρέαρ, φρεᾱτος* consulendus est noster Thesaurus[4]: de *κέρας, κεράτος*, hodie potius inquiramus.

καὶ σῷ κεράτε[5] *κρατὶ προσπεφυκέναι.* Eur. Bacch. 919.

———*ἀργυρηλάτοις* [p. 476. c.

κέρᾱσι[6] *χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.* Æsch. ap. Ath.

ἐκ δὲ τοῦ κεράτος αὖ μοι δὸς πιεῖν ἅπαξ μόνον. Hermipp. ib.

φύσις κεράτα ταύροις. (*Iamb. Hephthem.*) Anacr. ii.

ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κερᾱτα. Orp. *fr.* vi. 24.

γένειόν ἐστι καὶ κερᾱτα. (*Iamb. Dim. Hypercatalect.*) Arist. Av. 902.

Sed, inquies, si detur *κέρατος* aliquoties penult. producere, dabitur tamen eandem nonnunquam corripi. Nonne habet Homerus, *χρυσὸν κεράσιν περιχεύας*, Od. γ. 384. 426. 437. item, Il. K. 294? At, o bone, *κεράσιν* in istis locis profluit a *κέρας, κεράος*, non a *κέρας, κεράτος*. *Κεράων* ter occurrit, *sc.* Il. P. 521. Od. γ. 439. τ. 566.

A *κέρας, κεράτος* oriuntur *κερατινη, κερατινος*. Vid. ad voc. *Ῥομβοστωμυληθρα.* [p. 699. f.

κεράτινον τε φωσφόρον λύχνον σέλας. *Incert.*[7] ap. Ath. Contra e *κέρας, κεράος*, sunt adjectiva *κεράος, κεράοξοος, κεράωδης*. Vid. Il. Γ. 24. Δ. 110. Od. δ. 85. et nos, Annot. ad v. Κερατωδης.

---

1. Neutram in partem allatum velim Od. ι. 347. quem versum terminat *κρέα* monosyll. proximo versu a vocali incipiente.

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·

ὄφρ' εἰδῇς, κ. λ.—Simili ratione *ἄλγεα* in fine versûs, Il. Ω. 7.

2. "Ultima in *τέρα* producitur, ut in *γέρα*, Soph. El. v. 445. "Timocl. apud Athen. l. vi. p. 237. f. quæ in *κρέα* per systolen cor- "ripitur. Vid. Schol. Aristoph. ad Pac. v. 191." Pierson. ad Mœrid. p. 369.

3. Supra ostendimus eam syllabam plusquam *vicies* correptam esse apud Homerum. Duo citavit ex Aristophane loca Morellus, ubi quantitas eadem servetur, sc. Ran. 553. Equit. 1280. (qui versus Heroïcus est.) Monuit etiam me Parrius eandem corripi in Eur. Cycl. 126. In ejusdem frag. inc. cxlvii. est *κρεᾰσιν*.

4. Exemplis ibi adductis adde:

λύσασα, καὶ τὸν τοῦ φρέᾱτος, εὐτρεπεῖς. Apollodor. ap. Ath. p. 125. a. Strattidis versus, ibid. p. 124. d. in quo *φρέατι* penult. corripere videtur, adeo immodulatus est, ut mendum aliquod protinus suspicere;

ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι, χιόνι μεμιγμένον.

Brunck. ad Eccles. 1004. recte statuit penultimam hujus genitivi esse longam; sed Bentleius, uti docuimus ad voc. dudum antea rem compertam habuerat.

5. Quod in h. l. apud Porson. Advers. observatur, p. 266. magnam mihi, fateor, admirationem facit. "Porsonus olim emendarat *καὶ* "*κέρατε τῷ σῷ κρατὶ*—. Postea vero adnotavit, *κερᾱατα*, Nic. Ther. "291." Certe admodum juvenis talem emendationem fecerit necesse est Vir egregius; nam plusquam viginti abhinc annis mihi dixit persuasum se habere penult. in *κέρατος* esse longam.

6. Schweigh. hic, ut videtur, sine Codicum auctoritate introduxit *τοῖς*, opinatus mediam in *κέρατος* corripi; sicut in altero exemplo conj. *τοῦδε κέρατος*.

7. Vid. Schweigh. Animadv. in Athen. Tom. viii. p. 346.

CAP. V. Recensus Vocum in ῑη et ῐα, duplicem habentium terminationem.

"Nominum in ια, vel ιη, penultimam sæpe correptam et non "raro productam legimus, ut *ἤριπε δ' ἐν κονίῃ*——— Il. E. 75. "—*μιάνθησαν δὲ κονίῃ.* Ψ. 732." Morell. p. xxxvi. *edit. prioris.* Paullo plura de ejusmodi nominibus adjecit V. D. sed cum Clarkio pariter atque Hermanno lapsum esse puto, cum penultimam, *in ea* scilicet *forma*, natura *brevem* pronuntiet. Latius autem patere videtur ejusmodi substantivorum usus, et ad examen accuratius revocari debere, quam hactenus existimârint eruditi. In unum igitur colligam omnia hujus duplicis terminationis exempla, quæ mihi fuerint observata.

Præmonendum tamen, eandem prorsus esse Homericam terminationem ειη, seu ιη, penult. producta, atque eam, quæ apud seriores scripta fuerit εια. Duplex itaque terminatio, de qua loquor, est ῑη, ειη, aut εια, penult. longa, et ῐα penult. brevi. De ultima syllaba nunc non loquor.

Ἀεργῑη. Hom. Od. ω. 250. Hes. *εργ.* 311.	*apud Atticos ἀργῐα*, i. e. *ἀεργῐα.* Herc. F. 592.
ἀηθειη. Batrach. 71.	*ἀηθῐα.* Helen. 425.
ἀθανασῑα. Sibyll. l. 2.	*ἀθανασῐα.*
ἀθυμῑη[1]. Tyrtæ. 1. 10.	*ἀθυμῐα.* Bacch. 610.
ἀϊδρειη. Il. H. 98.	*ἀϊδρῐα.* Ion. 1614.
αἰθρῑα. Nub. 371.	*αἰθρῐα.* Plut. 1129.
ἀληθεια.	*ἀλαθεα.* Theoc. 29. 1. (ubi vid. Gaisf.)
ἀμελεια. Pythag. 32.	*ἀμελῐα.* Iph. A. 850.
ἀναιδειη. Od. χ. 424. *αναιδεια.* Eur. Med. 472.	*ἀναιδῐη.* Archiloch. ap. Ath. p. 8. b.
ἀνδρεια. Simonides, Anal. T. i. p. 123. *Porro ita scribitur,* Troad. 669. *sed non postulat metrum. ἄνδρειαν pro ἀνδρίαν voluit* Heins. in Menand. frag. cclxiv. (Vid. Bentl. p. 122.)	*ἀνδρῐα.* Herc. F. 475.
ἀνῑη. Od. o. 393. υ. 52. *Sic semper ap. Hom. in h. v. et derivativis*[2].	*ἀνῐα.* Apoll. i. 1216. *Vid. Pors. ad Phœn.* 1334.
ἀπαιδῑη. Maneth. 6. 239. *Vid. Annot. ad v.*	*ἀπαιδῐα.* Sophocl. Œd. T. 1024. Br.

---

1. Hæc est lectio H. Steph. et Scal. *ἀθυμία* item habet Ursinus. Sed Brunck. et Gaisf. *ἀτιμία*.

2. Excipienda tamen vox *ἀνιάζω*, quæ secundam ter corripit: sc. Il. Σ. 300. Ψ. 721. Od. δ. 460. Producitur eadem syllaba, Il. Φ. 270. Od. δ. 598. τ. 323. χ. 87.

ἀπειρίη. Epig. ἀδεσπ. 401. *Jacobs.*	ἀπειρία. Eur. Alcm. *fr.* 8. et *fr. incert.* 81. 10.
ἀπιστίη. Theog. 809. Br. *Poët. Gnom.* (829. *Gaisf.*)	ἀπιστία. Helen. 1634.
ἀπρέπεια. apud prosæ scriptores.	ἀπρεπίη. Epig. ἀδεσπ. 103. *Jacobs.*
ἀτιμίη. Od. ν. 143. et Opp. ad v. Φυγας.	ἀτιμία. Soph. Elect. 1035, 6. Br.
Δουλεια. Hecub. 159.	δουλία. Pyth. 1. 147.
δυσοσμίη. Maneth. iv. 270.	
δυσσέβεια. Antig. 924.	δυσσεβία. Æsch. Eumen. 531. P.
	δυσσεβίη. Sibyl. l. 1.
Ἑστίη. Hes. θεογ. 454. ἱστίη. Od. τ. 304.	ἑστία. Herc. F. 716. Ἱστίη. Hom. ad Ven. 22.
ἑταίρεια, *præfert Porsonus ad* Orest. 1070, 7. *et in* Soph. Aj. 683. ubi Lobeck. omnino vidend. Opp. κυν. 2. 321.	ἑταιρία, *scribitur in locis laudatis* e Soph. et Eur.
εὐαφεια.	εὐαφίη. Agath. viii. 16. *Analect. T.* iii. *p.* 36.
εὐγενεια. Hec. 385.	εὐγενία, *habet Hermann.* ad Herc. F. 696. et Epig. ἀδεσπ. 664. *Jac.*
εὐέπεια. Œd. T. 932.	εὐεπίη. Phocyl. 116. et ter in Antholog. *Vid.* Jacobs. *Ind.*
εὐλάβεια. Phœn. 794.	εὐλαβίη. Theog. 120. Br.
εὐμαθεια. Lucian.	εὐμαθίη. Call. Ep. 25. *Ern.* Chæremon, ap. Ath. p. 36. d.
εὐμενεια. Helen. 320.	εὐμενία. Pyth. 12. 8. *Vid. Heyn. in loc.*
εὐσέβεια. Antig. 872.	εὐσεβία. Antig. 943. Œd. C. 188.
εὐστάθεια.	εὐσταθίη. Strato, 41. Anal. ii. 368.
εὐτελεια. Arist. Ran. 404.	Εὐτελίη. Crates, *ap. Anal.* T. i. 186.
Θαλεια (*sc.* δαις). Hom. Merc. 477. *Vid. Thes. p.* 381.	θαλία. Olymp. 7. 173.
Ἡγεμονεια, *apud Prosæ Scriptt.*	ἡγεμονία. Diphilus, Ath. p. 132. d. Menand. *fr. inc.* cliii.
Ἰδρειη. Il. Π. 359.	ἰδρίη. Theoc. xxii. 85.
ἱερεια. Il. Z. 300. Thesmoph. 758.	ἱερία. Orest. 255. *Vid. Annot. ad v. in Thes.*
ἱκετεια. *apud Prosaicos.*	ἱκεσία. (*Euphoniæ caussa, pro* ἱκετία.) Orest. 1330. Phœn. 89. *Conferas* Thom. Magist. p. 470. *cum* Phrynicho, p. 4.
Κακοεργίη. Od. χ. 374.	κακουργία, *apud prosæ Scrippt.*
καλίη. Hes. ἐργ. 307.	καλίη. Phocyl. 80.
κονίη *seu* κονία.	κονίη et κονία. *Vid. Thes. in v.*
Μορίη (*singulari enallage*) Anthol. p. 242. *Analect.* T. ii. *p.* 419.	μωρία. Antig. 470.
Ὀρμεια, Theoc. 21. 11. Ὀρμίη. Opp. ἁλ. 3.	Ὀρμία. Eurip. Hel. 1631.
Ὀρνειαί. Il. B. 571.	Ὀρνεαί. Aristoph. Av. 399.
Παγκαρπειά. *fr.* Soph. et Eur. *Vid. Thes. in v.*	παγκαρπία. Harpocrat. ap. Ath. p. 648. b.
πανοπλίη. Tyrtæ. *Anal.* T. i. p. 50.	πανοπλίη. Anac. 17. 3.
παρθενεια. Rhes. 927.	παρθενία. Phœn. 1501.
ποδωκειη. Il. B. 792. Iph. T. 33.	ποδωκίη. Anacr. 2. 3.
πραγματεια, *apud prosæ Scriptt.*	πραγματία. Maneth. 1. 37.
προεδρίη. Xenophan. ap. Ath. p. 414. a.	προεδρία, *apud prosæ Scriptt.*
προθυμίη. Il. B. 588.	προθυμία. Helen. 723.
προμηθεια. Nem. 11. 60. Xenoph. ap. Ath. p. 463. a.	προμηθία. Eur. Supp. 510.
προσφιλεια. Æsch. Sept. Th. 521.	
Ῥυηφανεια. Etym.	ῥυηφενίη. Callim. Jov. 84.
Σοφίη. Sibyll. ap. Morell. Append. 1. v. Αμυητος.	σοφία, *passim.*
στρατεια. Eur. Supp. 23.	στρατία. Lysist. 592. *ubi vid. Brunck.*
Τυραννίη. Xenophan. ap. Ath. l. xii. p. 526. b.	τυραννία, *apud prosæ Scriptt.*
Ὠφελεια. Soph. Elec. 944.	ὠφελία. Eur. Androm. 537. *Vid. Thes. in v.*

Eas voces omisi, quæ in libris superstitibus unam tantummodo terminationem habere videantur: *e.g.* ἀεικειη. Il. Ω. 19. („Scribi quoque ἀεικίην notat Eustathius." *V. Heyn. in l.*) ἀκομιστίη. Od. φ. 284. ἀκρίβεια. Epig. Philetæ. ἀνολβίη. Hes. ἐργ. 319. ἐπιπειθείη. Simon. *fr.* 231. 6. *Gaisf.* εὐμαρεια. Bacch. 1126. ἱππεια. Ph. 801. Herc. F. 374. κακοκερδεια, *potius* κακοκερδίη. Theog. 225. *Br.* κατηφειη. Il. Π. 498. ὀνειδειη. Hom. xxxvii. 12. Nic. Al. 408. πολυιδρειη. Od. ψ. 77. Theog. 523. ὑπεροπλίη. Il. A. 205. ὑποδεξίη. I. 73. Antig. 130. φιλοκερδειη. Theoc. xvi. 63. Horum nonnulla memorat Blomf. ad Prometh. 93. addit ibidem αἰθρίη. Solon. Eleg. 22. ταινίαις in versu apud Diogenem Laërtium, viii. 62. cui subjungimus Opp. κυν. iii. 187, 275.

Antea dixi esse quosdam eruditos, qui in talibus vocibus

apud Homerum ι *natura brevem* crediderint, sed aut *positione* aut *vi accentûs* factam *longam*.—Vid. Clark. ap. Morell. l. l. et Hermann. p. 81.— Hermannum sequitur Heynius ad Il. A. 205. B. 731.—Accentûs equidem vim, accentûs *syllabici*, non *metrici* dico, nullam prorsus esse credo. Quod ad *positionem* adtinet, ubicunque ι in *arsi* ponitur, sicut in ἀνΐη, κονΐη, καλΐη, non nihil certe, quod sit veri simile, præ se fert ista opinio. Sed in ἀκομιστΐη, ἀτιμΐη, et id genus verbis, ubi in *thesi* syllaba longa est, nihil omnino valere potest.

Nominum igitur illorum, quæ in *thesi* producunt ι, et quæ apud posteriores eandem vocalem corripiunt, fuit, opinor (quemadmodum in Annot. ad v. Ἀπαιδία dictum est) prisca terminatio in ῐεη, quæ forma in Homerica voce, νηπιέη, etiamnum servatur. Ab adjectivis saltem in ος derivatorum hanc fuisse formam crediderim, ἀκομιστῐέη, non ἀκομιστΐη,—ἀτιμῐέη, non ἀτιμΐη. Ab adjectivis in ης, forsan erat forma vetus eadem quæ recentior, adhibita tantum dialysi, ἀναιδέΐη, unde ἀναιδΐη, —ἀηθέΐη, unde ἀηθΐα. Et hanc opinionem quodammodo confirmat scriptura Ionica recentior, ἀναιδηΐη, ἀληθηΐη. Hac igitur sive conjectura, sive suspicione, proposita, rem totam doctioribus, uti oportet, dijudicandam relinquo.

Postquam hanc qualemcumque disputatiunculam absolvissem, permulta apud eruditos tum veteres tum hodiernos ad eandem materiem pertinentia repperi. Horum nonnulla sententiam nostram de duplici apud Atticos terminatione confirmant; nonnulla vero nec inter se constant, et a veritate quodammodo aliena videntur.

Primus in nostras partes vocandus est Etymologus: τὰ παρὰ τὸ ἦθος διφορεῖται, ἀήθεια καὶ ἀηθία· (πολιτικώτερον δὲ διὰ τοῦ ῑ) καὶ τὰ παρὰ τὸ κέρδος, φιλοκέρδεια καὶ φιλοκερδία, αἰσχροκέρδεια καὶ αἰσχροκερδία· καὶ τὰ παρὰ τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν, εὐπάθεια καὶ εὐπαθία, εὐμάθεια καὶ εὐμαθία, προμήθεια καὶ προμηθία· εὐέπεια καὶ εὐεπία, ὠφέλεια καὶ ὠφελία, εὐμάρεια καὶ εὐμαρία· οἰκωφελία καὶ κοινωφελία μόνως, καὶ ἀμαθία· καὶ τὸ ῑ, πολιτικόν. τὰ παρὰ τὸ φυὴ, διὰ τὸ ῑ, εὐφυΐα. εὕρηται δὲ εὐφύεια παρὰ Ἀλέξιδι. τὰ παρὰ τὸ τύχη, διὰ τοῦ ῑ, εὐτυχία. εὕρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ. τὰ παρὰ τὸ ἔτος, διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄλλο, διὰ διφθόγγου. p. 462. 14.

De permutatione EI et I in penultima hujuscemodi femininorum erudite agit D'Orvillius in Chariton. Lib. iv. c. 5. (Animadverss. p. 446. *Ed. Reiske*) sed obiter tantum quantitatis mentionem facit. Multa porro egregia habet de eadem permutatione in neutris exeuntibus in ειον, et ιον, ibid. p. 249. *sqq.* Sed longe aptius ad quantitatem Scholiastes Euripidis ad Orestem, vs. 261. τὸ ἱέρειαι] ἱερίαι χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ εῐα προπαροξύτονα Ἰωνικῶς οἱ ποιηταὶ παροξύτονα ποιοῦντες, διὰ τοῦ ῐᾱ γράφουσι, τὸ αὐθάδεια αὐθαδία λέγοντες, καὶ τὸ εὐσέβεια εὐσεβία, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὃ καὶ ἐξετάζων εὑρήσεις.

In eandem sententiam Triclinius ad Sophocl. Antig. 955. τὴν εὐσεβίαν] οὕτω χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' εἴη οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. Ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιούτων προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους συστέλλοντες, διὰ τοῦ ῑ μόνου ἐκφέρουσι παροξυτόνως.

Hoc, ut mihi videtur, Grammatici volunt. Quum terminatio in εια, propter penultimam productam, esset aliquoties metro minus apta, aliam terminationem, in ῐα sc. adhibuerunt. Sed mutatione in quantitate *penultimæ* facta, mutata est etiam in *ultima* quantitas, nam in ειᾰ brevis est α, in ῐᾱ vero longa. Hoc quum fieret, consecuta est mutatio accentûs; in vocibus nimirum hyperdisyllabis quum ultima sit brevis, acutus est in antepenultima; quum vero longa, in penultima. Istiusmodi voces igitur, ita mutatæ, e *pro-paroxytonis* fiebant *paroxytonæ*.

Hac certe ratione de quantitate ultimæ, et de syllabarum præcedentium accentu, disserit Etymologus: τὰ διὰ τοῦ ῐᾱ παροξύτονα θηλυκὰ τῷ ῑ μόνῳ παραληγόμενα, ἐκτείνει τὸ ᾱ, οἷον ἀργία, καρδία· πρόσκειται, παροξύτονα· τὰ γὰρ προπαροξύτονα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, οἷον ψάλτρια, καὶ τὰ ὅμοια· πρόσκειται, τῷ ῑ μόνῳ παραληγόμενα· τὰ γὰρ διφθόγγῳ παραληγόμενα συστέλλει τὸ ᾰ, οἷον ταχεῖα, εὐσέβεια· χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω· ταῦτα γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾱ, οἷον χορεύω χορεία, ῥητορεύω ῥητορεία. p. 519. 22.

Ponitur lex ab erudito Grammatico, quam maxime fieri potest, perspicue. Feminina, inquit, in ια desinentia, producunt ultimam, et penultimam acuunt; in εια vero, corripiunt ultimam, et antepenultimam acuunt[1]. Atque hæc adeo legibus Analogiæ consentanea sunt, ut ne verbulum quidem addere prorsus necesse foret, nisi in re eadem exponenda magni nominis Viri in errores incidissent.

Eustathius in Od. η. 297. p. 1529. 27. (p. 284. 25. *Basil.*) ita disserit: ὅρα τὸ ἀληθείην ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνου τοῦ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων λήγουσας. διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. Ἡ ἀγνοία γὰρ, φησὶν, ἔλεγον, καὶ ἡ εὐκλεία, καὶ ἡ ἱερεία καὶ ἡ διανοία· καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι, καὶ ἡ προνοία· ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, Ὦ προνοία, καὶ ἀναιδεία.

Caussam erroris, in quem Ælius Dionysius, et post eum Grammaticorum agmen, incidisse videantur, hanc fuisse existimo.—De verbis in εια loquor; de iis, quæ in οια desinunt, alio loco dicturus.—Duas terminationes adhibuerunt Attici, εια et ια; sed in terminatione mutanda, ambarum syllabarum mensura, ideoque vocis utriusque accentus, variabatur. In libris autem describendis non ea fuerunt sive diligentia sive scientia scribæ, ut vicissitudinem diphthongi et accentûs accurate semper notarent. Credo igitur accidisse, ut, ubi ultima produci deberet, in penultima diphthongum retinuerint, et accentûs locum tantummodo mutaverint: *e. g.* si pro voce ἑταίρεια, scribi oporteret ἑταιρία, ἑταιρεία scribebant, accentu tantum in penultimam ex antepenult. sedem mutante.

Caussam vero mutationis accentûs cum non satis adtendissent, statuerunt nonnulli e Grammaticis accentum, immo ultimæ syllabæ quantitatem, mutari, licet penultima eadem prorsus maneret. Hinc adeo Etymologus ipse, nulla exceptione facta, Atticos affirmat in ejusmodi vocibus et accentum mutare et vocalem finalem producere. τὸ ἱέρεια καὶ εὔκλεια Ἀττικῶς καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ τὸ ᾱ ἐκτείνουσι· τοιοῦτον καὶ τὸ θύεια, ὃ σημαίνει τὴν ἴγδην. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ᾱ, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσι. p. 462. 3. Idem dicit de vocc. ὑγιεία, ἱερεία, p. 774. 33. Neque aliter Mœris, p. 191. Ἱερεία, μακρῶς τὴν τελευταίαν, καὶ παροξυτόνως τὴν παραλήγουσαν, Ἀττικοί· ἱέρεια βραχέως τὴν ἐσχάτην, βαρυτόνως τὴν παρατελευταίαν, Ἕλληνες.

De quantitate τοῦ α in ἱέρεια apud Atticos similia docet Draco Stratonicensis. Postquam enim dixisset, τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς, ὅποτε μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἀρσενικοῦ πλεονάζει, συστελλόμενον ἔχει τὸ ᾰ, ταχὺς ταχεῖα, Κρὴς Κρῆσσα, ἱερεὺς ἱέρεια, κ.λ. subjungit statim, Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτεταμένως ἱέρειαν (*sic*) ἀποφαίνονται. Περὶ Μέτρων, p. 52.

Eamdem cum antiquioribus Grammaticis cantilenam occinunt, ut par est, hodierni. Et ex horum decretis ab accentu pendere quodammodo coacta est ultimæ syllabæ quantitas, cum e contrario ex istius syllabæ quantitate positio accentûs determinari debeat. "Penultima natura longa *acuta*," ait Vellerus, "in polysyllabis aut disyllabis, docet ultimam esse "longam." Veller. Gramm. Ed. Fisch. T. i. p. 269. Neque aliter de voce ἱερεια Fischerus ipse in Animadvers. T. ii. p. 72. "Ἱερεία· sic enim Attici scripsere, reliqui Græci ἱέρεια. "Æschin. Socrat. 3. 10. &c."

Alia ex parte negant Herodianus et Thomas Magister vocem hanc enuntiatam fuisse παροξυτόνως apud Atticos: cre-

1. In paucis, quæ ex utraque parte regulæ excipiuntur, non minus accurate rem gessit Etymologus. Mihi saltem nulla occurrunt exempla, quæ ei contradicant. Ψάλτριαν corripuit Maneth. 1. V. 236. Vid. D'Orvill. ad Charit. p. 668. *Reisk.* In δουλεία et πολιτεία, quæ a verbis in εύω deducuntur, ultima producitur, sicut infra monstrabitur.

dibile est igitur eos de vocali finali longa pariter dubitasse. Herodian. apud Phrynich. *Pauw.* p. 200. — Magistri verba, utpote pleniora, adponere visum est: Ἱέρεια ἀπὸ τοῦ ἱερεύς, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσεια, παρώνυμόν ἐστιν· οἱ δὲ λέγοντες ἀπὸ τοῦ ἱερεύω ῥήματος τοῦτο γίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο παροξυτόνως ἀξιοῦντες ἱερεία λέγεσθαι, ὡς ἀριστεία, ἰατρεία, οὐκ ἴσασιν, ὅτι τὸ μὲν ἀριστεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἀνδραγαθίαν, καὶ τὸ ἰατρεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἰάτρευσιν, ἔργου εἰσὶ δηλωτικά. τὸ δὲ ἱέρεια οὐκ ἔργον δηλοῖ, ἱερατεία γὰρ τὸ ἔργον. ὥστε οὐκ ἀπὸ τοῦ ἱερεύω γίνεται ἱέρεια, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἱερεύς, ὡς ἔφημεν. T. Magist. *Bernardi*, p. 470. Immo Eustathius, Ælii Dionysii fauste atque auspicato oblitus, statim ad initium Odysseæ, de ipsa voce Ὀδύσσεια ita loquitur: προπαροξύνεται δὲ ἡ λέξις, ὁμοίως τῷ ἱερεὺς ἱέρεια. βασιλεὺς βασίλεια.

Satis mihi videor demonstrâsse Grammaticos veteres de femininis in εια hoc in uno inter se concordare: ea scilicet, quæ a verbis in εύω profluant, quæque ἔργου δηλωτικὰ sint, ut ait Magister, ultimam apud Atticos longam habere et penultimam acuere. Hinc, opinor, factum est, quod in locis sequentibus ultima in πολιτεία, δουλεία, producatur:

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείᾱν ἃ δεῖ. Equit. 219.
οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ, τὴν πολιτείᾱν ὁρῶν παρ' ἡμῖν. Eupolis ap. Walpol. p. 3.
ἣν δουλείᾱν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν. Vesp. 602.
a. ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείᾱν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.
b. οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί'[1] ἐστιν, τούτους μὲν ἅπαντας κ. λ. ibid. 681.

His quidem exceptis, adeo non verum est Atticos in omnibus femininis istam terminationem habentibus et accentum et quantitatem mutare, ut contra vix unum alterumve sit exemplum, in quo finalis α non sit brevis. In locis autem recensendis ubi aliqua istiusmodi vocum occurrat, liceat præfari, in exemplis notandis, ubi corripiatur, me eandem diligentiam minime præstitisse, quam in iis, ubi contra morem producatur.

Primum itaque de v. ἀναίδεια, cujus ultimam produci affirmat Æl. Dionysius. Nusquam equidem memini hanc vocem inveniri, ubi mensura ultimæ dignosci possit, præterquam in Med. 472. et Menand. Καρχ. i. p. 96. Istis certe in locis, propter elisionem, pro brevi habendam esse α cognoscimus[2]. Ἀλήθεια etiam, elisa vocali, est in Philem. Πυρφ. p. 326. ἀσφάλειᾰ, Menand. Ἀῤῥηφ. i. p. 20. ὑγίειᾰ. ib. Κόλακι, ii. p. 108. (ex Athen. p. 659. e.) — βασίλειᾰ. Eur. Troad. 178. Elect. 988. (ubi βασίλεια γυναι, *forsan*[3] adjectivum)—δύσκλειᾰ. Herc. F. 1152. Orest. 820. Med. 220. Soph. Ἐπιγ. fr. i. 1.—δυσμένειᾰ. Heracl. 991.—εὐγένειᾰ. Orest. 784. 943. 1060. Troad. 737. Heracl. 303. Herc. F. 308. Elect. 38.—εὔκλειᾰ. Herc. F. 1370. — εὐλάβειᾰ. Arist. Av. 376. — εὐμάρειᾰ. Bacch. 1126. εὐσέβειᾰ. Iph. T. 1202. Hipp. *fr.* iv. 1.—προσφίλειᾰ. Sept. Th. 515. συγγένειᾰ. Iph. A. 492. ὠφέλειᾰ. Arist. Thesm. 183.

Nunc ejusmodi vocum productarum exempla videamus. Et hic agmen ducat v. ἱέρεια.

πρώτη δὲ μήτηρ ἦρξεν ἱέρεια (*sic* ap. Beck.) φόνου. Bacch. [1112.

In hunc locum sub v. Ἱέρεια, Annotationem feceram diu antea quam Grammaticorum hac de voce sententias didicissem. Nec nunc me ejus pœnitet: "Nisi fallor, ultima in ἱέρεια "corripitur. Metri igitur ratio postulat ἱεριᾰ. Præterea, Eu-"ripides in tribus tantummodo aliis locis vocem usurpavit, et in "iis omnibus ἱερία ad versum sustentandum requiritur. Vid. "Orest. 255. P. Iph. T. 34. 1399." Si in locis, ubi quantitas *penultimæ* postulat, alia forma utitur poëta; cur non in hoc etiam, ubi quantitas *ultimæ* postulat? Istiusmodi sane argumenti vim elevare conatur Barnesius ad Hecub. 1108. Orest. 260. (255. P.) ubi contendit ει diphthongum ante vocalem a scenicis Atticis corripi posse. Longe aliter se rem habere ostendit Valckenaer. ad Phœn. 21, 196, 658, 1475. Viri summi verba ad ultimum locum juverit proferre, quia partem eorum, in quibus probandis elaboraverim, egregie confirmant. "Quod "sibi sumserunt alii, Poëtis Atticis non licuit, diphthongum "ει ante vocalem corripere; si syllabam versus poscebat cor-"reptam, semper scribentibus εὐηθίαν, αὐθαδίαν, προμηθίαν, "εὐσεβίαν, εὐγενίαν. *hæc cum ubique recurrant, hærent tamen hic illic mendosæ lectiones*:— — —scribitur emendate "in Iphig. Taur. v. 34. ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με, "et v. 1399. *Stephanus Byz.* in Δωδώνη excitat e *Sophoclis* "Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι, τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας. "corrigendum ἱερίας."

Restant duo alia exempla, in quibus α productam repererim:

κακῶν δὲ καὶ αἰσχρῶν οὔτιν' εὐκλείᾱν ἐρεῖς. Sept. Th. 685. P.

Hic subest aliqua corruptelæ suspicio. "Inspicienti Scho-"lia (inquit Blomfieldus) facile patebit aliquid post v. 680. "intercidisse. - - - Duos tresve versus desiderari opinor."

ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγιειᾱ μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι. Arist. Av. 604.

Versus hic videtur minime solicitandus: si in ceteris rationes nostræ valent, nihil est quare de unico alia ex parte exemplo supra modum crucier; tantum id dicam, vocalem scilicet, de qua ambigatur, simul ictum metricum pati, et ante liquidam μ in versu Anapæstico locari.—Menander, uti supra ostendimus, ultimam in ὑγίεια corripuit.

1. Sic imprimi curavit Brunckius; sic etiam Kusterus, Berglerus Invernizius, accentu male posito. Si enim vox in penultima acuatur, ultima producitur et elidi nequit. Longe melius igitur Edit. Basil. 1532. δούλει'. Sed, opinor, lectio adhuc melior erit, δουλεία 'στὶν, —neque enim veri simile videtur Aristophanem in duobus versibus proxime sequentibus eandem syllabam et longam et brevem esse facturum.—Lætus video mecum consentire Porson. ap. Dobræum in l.l.

2. "Vocalis enim elidi non posset, nisi corriperetur." Pors. ad Hec. 876.

3. Minime vero, *adjectivum*; etenim sec. Scholiastem in Persas, 591. ejusmodi adjectiva feminina producunt α. ἄρξονται βασιλεία.] τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ (inquit) μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ. Vid. Clark. ad Il. A. 51. §. 6. Sententiæ quidem illi video Blomfieldum in nupera Persarum editione se addicere. Difficilis certe et obscura est quæstio hæc *fere omnis* de quantitate femininorum in α desinentium: sed nonnullis videbitur terminatio horum *adjectivorum* anceps ex his exemplis: habemus nimirum Ἑκτόρειᾰ, Rhes. 762. βροτειᾱν, ib. 928. Διομήδειᾰ, Arist. Eccles. 1029. Aliter tamen ἀστειᾱ Anaxilas, Athen. p. 572. b. Ὠαριωνειᾱν. Pind. Isth. iv. 84. γυναικειᾱ. Menand. *fr.* inc. cxxi.

CAP. VI. Penultima Verborum in υω.

De quantitate penult. verborum in νω, regula, quæ *in universum* sit vera, statui non potest. Ea profecto, a quibus verba in μι procedunt, υ *fere*[1] *semper* corripiunt, ut δεικνύω, ζευγνύω, ὀμνύω: sed contra, a quibus verba in μι non formantur, ea penultimam *non semper* habent longam. Ex usu Scriptorum idoneorum tantum colligi potest, quid de unoquoque verbo decerni oporteat. In Thesauro quoties occurrunt, quæ sit istiusmodi Poëtarum consuetudo, ostendere conatus sum. Proderit tamen hic etiam nonnulla e maxime memorabilibus in unum conferre, et quantitatis sive constantiam sive vicissitudinem notare; qua in re nonnulla e Thesauro repetenda et confirmanda, nonnulla vero corrigenda.

Ἀλύω. penultima quater correpta apud Homerum; (sc. Il. E. 352. Ω. 12. Od. σ. 332. 392.) *semel producta*, (sc. Od. ι. 398.) ut *semper*, ni fallor, *apud Poëtas Dramaticos*. Apud Apoll. Rhod. est ἀλύων, iii. 866. ἤλυον, iv. 1289.

ἀνύω. *fut.* ύσω. nisi hoc potius ab ἀνύτω fluere videatur. Vid. Pors. ad Phœn. 463.

1. Hæc regula non omnino valet in vv. δαινύω, δύω, φύω.

ᾱπύω. Sic quantitatem syllabarum notavi in Thes.—Blomfieldus, Gloss. ad Prom. 613. penultimam præsentis quandoque produci existimat quia futurum producitur in Eurip. Hec. 156. Supp. 800. Ipse nuper in præsenti productam comperi, ap. Mosch. 2. 120.

κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπΰοντες.

ἀρύω. *fut.* ῡσω. ἀρῡσαιμαν. Hipp. 209. ἀρῡσασα. Apoll. Rh. iii. 1015.

ἀρτυω. *frequentius* ἀρτύνω. sed ἀρτῡει. Od. δ. 771. et semper ἤρτῡον, apud Hom.—part. p. p. ἠρτῡμενος. Hinc ἄρτῡμα.—ἐξαρτῡε. Eur. Elec. 422, uti semper, ni fallor, apud Tragicos.

αὔω, *trisyll.* non repertum in præsenti. Sed in fut. et aor. primis apud Homerum et Scenicos, ni fallor, penult. est longa. Habet tamen Theocritus, xxiii. 44. ἐπᾰυσον.

ἀφῡω. *fut.* ῡσω.—ἠφῡσαμεν, Od. ι. 165. εξαφῡοντες, ξ. 95.

Βλυω. ἔβλῠε habet Nonn.[1] ἀποβλῠει, Orph. Arg. 1065. Sed ἀναβλῡεσκε, Apoll. Rh. iii. 223. περιβλῡει, iv. 788. εκβλῡοντα, 1416.

βρῠω. penult. brevi. Vid. Œd. Col. 16. Orph. H. xi. 2. li. 13.

Γηρῠω in præs. penult. frequentius corripit, licet in fut. 1. eadem producatur. Sed habet Æsch. γηρῡεται, Prometh. 78. Item, Theocr. γαρῡεται, Id. ix. 7. ἐγηρῡσω, Eur. Elec. 1327.

Δαιννω. δαινῡη, Od. θ. 243. δαινῡη, τ. 328. δαινῡατ', σ. 247. δαινῡτο. Il. Ω. 665. Sed δαινῠσαι, Od. φ. 290. δαινῠται, Il. O. 99. et semper δαινῠμενος.

Δακρῠω. Vid. Thes. in v.

δεικνῠω. Menand. Αὐτοπενθ. ii. p. 28. ὑποδεικνῠεις, Nicomach. ap. Ath. p. 290. f. δεικνῠεν, Pind. Pyth. 4. 391.

δυω. δῠοντα, Od. ε. 272. δῠεται, Il. E. 140. (Rhes. 529.) δῠοντο. O. 345. ἐκδεδῠκας, Rufin. *An.* ii. 393. Sed, opinor, longe usitatius, δεδῡκα. Δῡης. Il. I. 600. δῡη, Od. σ. 347. ἀποδῡη, Arist. Eccles. 648.

Ειλῡω. "media in εἰλύω ubique est longa. cf. ad M. 286." Vid. Heyn. Obss. ad Il. A. 156.—Soph. Philoct. 291.

ελῐννω. Penultima præsentis *forsan* est anceps; sed nullus mihi occurrit locus, ubi quantitas ejus notetur, præterquam in Pind. Isth. ii. 67. ubi ἐλινῡοντας, et ἐλινῡσοντας legitur. Vid. ibi Heyn.—ἐλινῡεσκον habet Apollon. i. 584. et ἐλινῡον, ib. 862. — ἐλινῡσαι. Theocr. x. 51. *Gaisf.* ἐλινύσαι, penult. item longa, Agathias, 12.—Anal. T. iv. p. 8. *Jacobs.* Penult. fut. et aor. 1. semper esse longam credo: nam si recte legatur ἐλινύσοντας ap. Pind. l. c. *sed vel sic statuit* Heynius novam esse formam ἐλινύσσω. Vid. ad Nem. v. 2.—Hinc corrigas velim Thes. voc. 'Ελινύω, ubi discrimen inter mensuram præsentis et aliorum temporum non satis notatur.

ἑλκῠω. *fut.* ῡσω, ni fallor; certe εἵλκῡσα. Phœn. 1001. Androm. 108. Cycl. 416. Aristoph. Pac. 328. 'Ελκῡσωσιν quidem habent Editt. ad Il. P. 558. sed rectius Heyn. cum tribus Codd. Eustath. et Valcken. ἑλκήσωσιν[2].

ἐντῠω. Vid. not. 1. p. 282.

ἐπαχλῡω. Apoll. Rh. iv. 1479.

ἐρητῠω, *frequentius*, et semper ἐρητῡσω. *fut.* 1. In *aor.* 2. ἐρητῡον. Sed ἐρήτῡε, *præs. imperat.* Il. B. 164. 180. ἐρητῡεται, I. 631. ἐρητῡετ', ibid. 458. N. 280.

ἐρπύζω non ἔρπυω, *item* ἐφερπύζω præbent Lexica. Singulare est igitur apud Theoc. xxii. 15. ἐφερπῡσας.

ἐρύω traho. *fut.* υσω. ἐρῡσαμενος, Il. M. 190. vi *arseos*, et quia aliter in versum Homericum vox non posset ingredi[3].

Ζευγνῡω, vix occurrit, sed ζεύγνυμι, et tempora a ζεύγω deducta, sc. ζεύξω, ἔζευξα, ἔζευγμαι, ἐζύγην.

Ημῡω. *fut.* ῡσω. *vox Homerica.* Discrimen inter penult. *præsentis* et *futuri* non ponitur in Thes.

Θυω. penultimam hujus verbi statuimus ancipitem, *frequentius* longam. Præter loca in Thes. citata, vid. Athen. p. 40. d. 131. f. 146. d. 172. a. 379. f. 383. a. 404. b. 661. c. Æsch. Suppl. 446. et Leonid. in Anal. T. ii. p. 193, ubi producitur;—uti semper, ni fallor, in Menandro.—Sed in Athen. p. 382. e. *bis* corripitur; *item*, Theoc. iv. 21. et θυτὴρ, prima brevi, occurrit apud Soph. Trach. 1194. τεθῠκως est in Anthologia, Anal. ii. p. 388.—Vid. inf. not. ad v. Λυω.

'Ιδρυω. *fut.* ῡσω. ἵδρῠε, Il. B. 191. καθιδρῠε. Od. υ. 257. Sed Heracl. 786. ἱδρῡεται.

ἰθυω. *fut.* ῡσω. In Thesauro diximus penult. præsentis apud Homerum corripi; sed in Il. Σ. 175. ἐπῑθῡουσι, item H. Merc. 475. *Hermann.*

ἰσχῡω, *semper*, credo. Vid. Pherecrat. ap. Stob. cxviii. 591. Sed in Epigr. Lucillii, qui sub Nerone floruit, repperi ἴσχῠον. Vid. Ep. xi. Anal. ii. p. 319.

Κλῠω. Vid. Thes. in v. Κλυμι. In Phœnicis Coloph. Choliambo penultima producitur. Vid. Athen. 530. e. Gaisf. p. 256. et supr. p. xxvi.

κνῡω. Aristoph. Thesm. 481.

κῡω, κῡσω, εκῡσα. Apud Homer. penult. aor. 1. in *thesi* brevis est; in *arsi* longa Od. ρ. 39. τ. 417. ω. 235, 319. Vid. Thes. in v. et not. sup. sub v. 'Ερύω. Mach. ap. Ath. p. 246. f.

κωκυω. κωκῠει *semel* Hom. *sc.* Od. θ. 527. *item*, ἐκωκῠον, *ter.* Vid. Thes. Sed κωκῡσω, ἐκωκῡσα, et κωκῡμα, κωκῡτος. Apud Eurip. non occurrit, et *bis* tantum, in aor. 1. apud Sophocl.—Aristoph. Eccles. 648. κωκῡοι. Q. Calaber l. x. 413. habet κωκῠσεν, sed forsan scribarum incuria pro κωκῠεν.

κωλυω non occurrit apud Homerum: *semper producitur*, ni fallor, apud Tragicos penultima; *sæpe corripitur* apud Comicos, præcipue in interrogationibus. Vid. Thes. in voc. Antiphan. ap. Ath. p. 287. e. et Menand. 'Οργ. v. p. 138. Corripit Alcæus apud Aristot. Rhet. I. 9. ix. 3. (Vid. Gaisf. p. 336.) Corripit etiam Pindarus, Pyth. 4. 57. Sed Aristoph. Av. 463. κωλῠει.—item Lysist. 60. In *fut.* κωλῡσω.

Λυω. fut. λῡσω. aor. 1. ἐλῡσα. Sed λελῠκα[4] et λελῠμαι. *Præ-*

1. Apud Rob. Constantin. qui citat etiam Eur. Hec. (961. *Pors.*) quasi pro κλύων olim scriptum esset βλύων.

2. Herodoti Editt. inde ab H. Steph. l. vii. §. 167. habent ἑλκῡσαι sed Ald. ἑλκύσαι, sicut equidem auguror, rectius.

3. Quum ancipitum vocalium mensuram apud Homerum investigare volumus, in unoquoque loco videndum ictus metricus, necne, in eas cadat. In permultis enim vocibus, sicut in pag. xx. notavimus, syllaba eadem *longa* est, si in *arsi* locetur; *brevis* autem, si in *thesi*. In verbis ἐρύω, εἰρύω, ῥύω (quæ omnia, judice Dammio, idem valent) vocalis υ longa est, cum ictus metricus in eam cadit; brevis vero, cum non cadit; præterquam in his septem locis, ubi in *thesi* producitur: εἰρῡσονται, Il. Σ. 276. εἰρῡσαιτο, Θ. 143. Od. π. 459. εἰρῡσαισθε, Il. P. 327. εἰρῡσασθαι, A. 216. ῥῡοιτο, M. 8. ῥῡοισθε, P. 224. Contraria ab his statuit Hermannus de verbis ῥύομαι, εἰρύομαι, De Metris, p. 91.—sed e sententia, quam protulimus loco jam citato, nondum discedimus. Interea quamvis a judicio Viri acutissimi de vi accentûs in Prosodia dissideam, dignissima mihi videntur ejus verba de vocalibus ancipitibus, quæ doctorum examini subjiciantur. "Stultum plane est, his tantum vocalibus, α, ι, υ, ancipitem usum "tribuere, quæ si aliis litteris, quum breves, quam quum longæ "sunt, designarentur, in eodem vocabulo nunc hac nunc illa littera "scribendæ forent. Immo etiam reliquæ duæ sunt ancipites, sed "scriptura mutatur." ibid. p. 89.

Heynius etiam a judicio Dammii de vocc. ἐρύω, ῥύομαι prorsus dissentit. Illam scilicet existimat V. Doctiss. digammo notari et mediam brevem habere; sed in v. ῥύομαι primam produci. Vid Excurs. iv. ad Il. A. 141.

4. Isto scilicet modo penultimam hujusce præteriti notaram, auctore Porsono. Sed nullum istiusmodi usus exemplum reperire potueram. Interea viris quibusdam perdoctis dubitatio quædam incidit, ita se res, necne, haberet. Tandem, aliud agens, aureolum quendam Machonis versum conspexi, qui Porsoni judicium firmaret.

καταλελῡκυιας τῆς Γναθαινίου σχεδόν. Macho, ap. Ath. p. 581. c.

Litem hanc amicam Parrio aperui. Tum is mihi significavit se, quum attentius quæstionem perpendisset, Porsono assentiri; quinetiam idem fuisse judicium veterum quorundam et recentiorum Grammaticorum, quorum ampla ad me testimonia miserit. Et primum quidem Etymologus hæc habet, v. Θύω. τὸ θύω καὶ λύω καὶ ῥύω, κατὰ μὲν τὸν ἐνεστῶτα ἔχουσι καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον. κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα, ἀεὶ μακρόν. ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ συστέλλει αὐτὸ, τέθυκα καὶ λέλυκα,

sens in Hom. brevis, præterquam in Od. η. 74. ubi λῦει. In Apoll. R. iv. 857. λῦετε. Apud Tragicos semper longa.

Μεθύω. Eur. Cycl. 486, 533, 667. Arist. Lysist. 1232. Vesp. 1322. Equit. 88, 1397. In Eccles. 139. legebatur,

ὥσπερ μεθῦοντ' ἐστὶ παραπεπληγμένα.

Sed optime Brunck. *μεθυόντων.*—Menand. in Θεοφορουμένῃ:

μέσως μεθῦων θηρίκλειον ἔσπασε.

Sed, etsi taceat Bentleius, legend. *τὸ Θηρίκλ.*—Postquam ita scripseram, veram lectionem repperi apud Schweigh. (Ath. p. 472. b.) *τὴν θηρ.* (Vid. etiam Porson. Advers. p. 125.) Scilicet adjectivo θηρίκλειος suppleri possunt, *ὁ κράτηρ, ἡ κύλιξ*, aut denique *τὸ ποτήριον*. Aliud porro est productæ hujus syllabæ exemplum in Trochaico Antiphanis, ap. Ath. p. 40. c.

οὐ μεθῦω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μόνον.

Hic Schweigh. "An *μεθυσκω*? O' *μεθίω* legit Grot." Quare non, *οὐδὲ μεθύω*?

μηνῦω. Sed in H. Merc. 254. *μηνῦε.* Vid. Thes. *μανῦει*, Pind. Pyth. 1. 182. *μηνῦει* et *μηνύει* habet Meleag. in eodem Epigramm. *sc.* lx.

μηρῦω. μαρῦεται. Theoc. 1. 29. *μηρῦεσθε.* Satyr. Thyill. *Anal.* T. ii. p. 277.

μιγνῦω. Pind. Nem. iv. 35.

μυω. μῦσαν. Il. Ω. 637. *μῦσαντος.* Eur. Med. 1180. Sed *ἐμῦσε* in Epigrammate Antiphili, *Anal.* T. ii. p. 181.

λέλυκα, ὁμοίως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ· τὸ δὲ θυμα, καὶ λυμα ἐκτείνουσιν Ἀττικοί. Idem statuit Choerobosci Commentarius in Theodosii Canones, Bekkeri Anecd. Græca, T. iii. p. 1286. δεῖ σημειώσασθαι τὸ τέθυκα καὶ λέλυκα, ὅτι ταῦτα ἐν τῷ θύσω καὶ λύσω μέλλοντι φύσει μακρὸν ἔχοντα δίχρονον, ἐν τῷ παρακειμένῳ συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχουσιν. His addidit ὁ πάνυ Parrius locum e Welleri Gramm. Græca, p. 275. "Futura in ισω, et υσω, a puris formata, habent penultimam fut. 1. longam: ut τίω, τίσω, ἔτισα, τῖσαι, *honoro*: κυλίσω *volvam*: ἰσχύσω *potero*: ἀνύσω *consumam*:" (*Hic tamen fallitur Vir eruditus.*) "Sic λύσω *solvam*: θύσω *mactabo*: quorum tamen Præterita Act. et "Pass. corripiuntur, auctore Guillonio." Guillonii operis titulum subjungam, indicante illum etiam Parrio, in amplissimæ cujus bibliothecæ pluteis locum habet iste liber perrarus. "Γνώμων, id est, Norma, "qua perpenditur cujusque syllabæ quantitas in omnibus Græcis dictionibus; cui subnectuntur regulæ libertatis ac licentiæ Poëtarum "omnium Græcorum, idque compendio quam fieri potuit maximo, "Renato Guillonio Auctore. Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι. Parisiis, e "Typographia Steph. Prevosteau, *hæredis* Guil. Morelii *in Græcis* "Typ. Regii, in clauso Brunello. 1586." 4to.—Huc etiam pertinent C. R. Thuringi verba, Syntagm. Crit. iii. ad calcem *Nubium* subjecto, p. 32. "Inconsulte Petr. Elmsleius in Museo Crit. Cantabr. Vol. ii. "p. 180. Octobr. 1813. τέθυχ' in Aristophanis Lysistrata, quod pri- "mum Veneto exemplari Zanetti pro mendoso τεθυκί' repositum est, "v. 1062. καὶ τοῦτο τέθυχ', ὥστε κρέ' ἔδεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
"mutari voluit in τέθυθ', elisa diphthongo αι perfecti passivi τέθυται. "Putabat enim in τέθυκα pænultimam produci. Sed corripi eam in "verbis τέθυκα et λέλυκα docuit Draco Stratonicensis, p. 46. l. 26. "p. 87. l. 25."

Ξυω. *ἐξῦσ'*, Il. Ξ. 179. *ξῦον*, Od. χ. 456.

Ὀΐζυω. *ὀΐζῦε*, Il. Γ. 408. *ὀϊζῦομεν*, Ξ. 89. *ὀϊζῦσας*, Od. ε. 152. ψ. 307.—apud Tragicos non occurrit.

ὀμνῦω. ὀμνῦετω, Il. T. 175. *ὀμνῦθι*, Ψ. 585. *ωμνῦε*, Ξ. 278. Od. τ. 288. Sola sunt hæc loca apud Hom. in quibus hæ formæ occurrunt. In *aor.* 1. habet *ὤμοσα*, æque ac Scenici, quibus *ὀμνύω* videtur esse ignotum[1]. Legitur sane *ὤμνῦε*, Av. 520. sed, "*ὤμνυε* respuit Atticismus: scribi debuit "*ὤμνυ* in imperfecto." Brunck. in loc. Habet vero Menander *ὀμνῦω*, Γλυκ. i. p. 34. *Vid. Bentl.* Versus ille forsan sic supplendus est:

Γλυκερά, τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία.

ορνυω. ορνῦεν, Pind. Pyth. 4. 302. *ορνῦον*, Il. M. 142.

Πιδῦω. Leon. Tarent. xlvii. 6. *Analect.* i. *p.* 232.

Πληθῦω. *ἐπληθῦον*, Æsch. Pers. 421. *Pors.* Sed in præsenti, *πληθῦεται*, Suppl. 599.

ποιπνυω. vox Homerica. ποιπνῦοντα, Il. A. 600. Ξ. 155. Penult. in *ἐποίπνυον corripitur* in Il. Σ. 421. et Od. γ. 430. *producitur* vero, Il. Ω. 475.

πτυω. πτῦοντα, Il. Ψ. 697. *ἀποπτῦει.* Δ. 426. *ἀποπτῦων.* Ψ. 781.

οὐ γὰρ τοίγε κλῦουσιν, ἀποπτῦουσι δέ τ' ἀράς. Hes. εργ. 726.

Sed *ἔπτῦσα, ἀπέπτῦσα, semper*, ni fallor.

πῦω, (pro quo frequentius *πύθω*) *πῦσω, επῦσα.*—*πῦσε*, Callim. *fr.* 313.

Ῥύομαι. *libero.* Il. Z. 403. Vid. supra in v. Ἐρύω.

Ταρχῦω quinquies usurpat Apollonius Rhod. penultima longa.

Ὕω. ni fallor, semper producta.

Φλῦω. Alexand. ap. Ath. p. 699. c. *ἐφλῦε*, Il. Φ. 361.

Φῦω, unde φυμι. *φῦει*, Il. Z. 148, 9. Od. η. 119. *φῦοντι*, Theoc. iv. 24. *ἐφῦοντο*, Sapph. frag. xxii. Sed *φῦσω, ἐφῦσα*, et *πεφῦκα*, semper. *Φῦεται* ap. Menand. *fr.* inc. cxxii.

Ὠρυομαι, antepenult. brevi apud Aristoph. seu Platon. Athen. p. 628. e. sed longa, Theocr. 2. 35.

Patet hinc Homerum ad corripiendam *υ* in istiusmodi verbis esse procliviorem. Usum vero talium verborum poëtæ Attici declinant, et pro iis verba in *νυμι* et *νυω* usurpant. Si quando terminationem in *νω* adhibent, producere eam, saltem Tragici, amant. Porro, quamvis in præsenti penultima sit aliquando brevis, tamen in futuro *sæpius* fit longa.

1. Hac de re, uti adsolet, accuratissime statuit Porsonus ad Med. 744. "In tironum gratiam observandum est hac forma, ea nempe, "ubi *νω* pro *νμι* in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime "veteres Comicos; sæpius mediæ, sæpissime novæ Comœdiæ poëtas. "Paullatim et parce adhiberi cœpta est sub mediam fere Aristophanis "ætatem; tantum enim occurrit *ὀμνύῃ* Av. 1610. *συμπαραμιγνύων* in "ultima ejus fabula, Pluto 719. Cetera loca, ubi usurpari videtur, "aut emendata sunt, aut emendanda. *καταγνύει* et *κεραννύει* reddenda "Eubulo et Theophilo Athenæi x. p. 450. a. xi. p. 472. d."

CAP. VII. De Quantitate ultimæ quorumdam Substantivorum, item Adjectivorum Femininorum, in *α*.

Generalis[2] regula de hyperdisyllabis hæc sit: *Si penultima sit natura longa, ultima brevis est*, et vice versa.

2. *Generalem* voco regulam, quia *in his rebus quod omnino sit verum, difficillimum est adsequi*: e. g. *μητρυιά* ultimam pariter ac penultimam producit. Vid. Æsch. Prom. 725. *Pors.* Eur. Alcest. 310. *Beck.* In altera parte regulæ, ubi penultima brevis est, res videtur certior. In vocibus saltem in *ια* desinentibus, præter *ποτνια* et *μια*, et præter femininos in *τρια*, ut *ψάλτρια*, (Vid. Et. Ma. v. Κληρονομία. D'Orvill. in Charit. p. 668. *Reiske*) pauca admodum reperiri posse credo exempla, ubi ultima simul cum penult. corripiatur. Exceptiones quidem hac in parte reperiuntur, sed meræ contextûs labes, vel jam sublatæ, vel tollendæ. In Eur. Ione, vs. 1356. legitur apud Aldum,

Aliter tamen statuit Ælius Dionysius, aliter etiam multi veterum Grammaticorum de usu femininorum in *εια* et *οια*.

πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσιάν, Εὐρώπης θ' ὅρους.

Restituendum videram Ἀσιάδ' e Troasin, 927. priusquam didicissem eamdem medelam Scaligerum adhibuisse. Provocat Wakefieldus ad eamdem fabulam, vs. 743.—In Helenæ vs. 290.

θυγάτηρ ἄνανδρος πολιά παρθενεύεται.

"Quoniam spondeus quartam sedem occupat, Heath. emendat: "θυγάτηρ ἄνανδρος γε πολιά παρθενεύεται. Br. l. l. scribit: πολιὰ γ' "ἄνανδρος παρθενεύεται κόρη." *Beck.*—Vix credo fieri posse, ut Heathii verba Beckius recte descripserit: sed liber ejus non adest. Si πολιά pro accusat. neut. plur. accipiatur, subaudito κατά, emendationi Brunckianæ, quæ paullo violentior est, parcetur.

Vid. sup. p. lxii.[1]

Significare videntur hi Grammatici, ni fallor, *omnes* hujuscemodi voces apud veteres Atticos *penultimam* semper *acutam*, atque *ultimam longam* habuisse. Rectius autem Brunckius *ancipitem* tantum finalem vocalem pronuntiat. " Corripitur," inquit, " plerumque, sed productæ haud rara sunt exempla. " Eur. Androm. 520.

" *καὶ γὰρ ἄνοιᾱ μεγάλη λείπειν.*

" Æschylus, Sept. Th. 404.

" *τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ 'νοιᾱ τινι.*" Ad Soph. Trach. 350.

De femininis in *εια* satis forsan superque jam disputatum: nunc de vocc. in *οια*, iis, quæ in Annotatione ad p. 84. breviter diximus, pauca adjiciamus.

Primum itaque notandum Dionysium Halicarnassensem hanc vocalem pro ancipiti habere. In aureo ejus tractatu Περὶ Συνθέσεως, §. 18. de mensura loquitur sententiæ, quæ sic incipit: *ὅσην εὔνοιαν ἔχων*—tum sic in pedes dividit; *πρῶτος μὲν ὑποβακχεῖός ἐστι πούς, εἶτα βακχεῖος, εἰ δὲ βούλεταί τις, δάκτυλος*·— Edit. Upton, p. 142.

Nimirum paullo plura sunt exempla harum vocum apud Atticos productarum quam earum, quæ in *εια* desinunt; sed recte affirmat Brunckius *corripi* eas *plerumque*. Exemplo sint *ἄνοιᾰν*, Hipp. 398. *δύσγνοιᾰν*, Herc. F. 1107. *δύσνοιᾰν*, Hec. 967. *ἔννοιᾰν* sive *εὔνοιᾰν*, Helen. 1032. *εὔνοιᾰ*, Troad. 7. Trach. 719. *σύννοιᾰν*, Heracl. 382. In Menandro ista occurrunt: *ἀνοιᾰ*, fr. inc. xviii. p. 204. clxxiv. p. 250. *εὐνοιᾰ*. ccxlvii. p. 272. *προνοιᾰ*, Ὑποβολ. i. p. 182. Alia ex parte in locis sequentibus producțam *α* animadverti: [vii. 5.

τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ 'νοιᾱ τρέφει. Soph. Terei, *fr.*

Ibi potius quis credet vocalem fieri longam ante mutam et liquidam in initio vocis sequentis (utpote *apud Tragicos*) quam sua qualicumque vi produci; neque aliter rem se habere in ejusdem poëtæ Philoctete, vs. 129.

μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ[2] *προσῇ.*

Sed quo minus hanc sententiam amplectamur, obstat gravissima Porsoni auctoritas. Vide eum ad Orest. 64.

Nunc Brunckii exempla videamus. Locus e Sept. Th. jure suspectus est. Blomfield. legit *ἐννοίᾳ τινὶ*, et subjicit: *Hujusmodi composita rarissime ultimam producunt, apud Æschylum nunquam.*

καὶ γὰρ ἄνοιᾱ μεγάλη λείπειν. Androm. 520.

ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοιᾱ μ' ἔχει. Trach. 350.

Quamvis in loco posteriore Triclinius *ἀγνοίᾳ* legerit, ingenue fateor, idoneam suspicionis caussam nullam mihi videri in alterutrum cadere. Id solum de utroque monendum videtur quod de ultima in *ὑγίεια* producta, ad fin. Capitis V. In tribus his locis ubi *α* producitur, ictui metrico est obnoxia et ante liquidam *μ* ponitur. Nollem equidem huic argumento nimium tribui, quasi alias liquidas ea potestate præditas, qua *ρ* inceptivam, temere crediderim: præsertim cum aliorum diligentia alia forsan exempla in lucem protrahet, ubi *α* in talibus vocibus aliter locata nihilominus longa sit evasura. Res tamen memoratu non indigna videbatur; doctiorum arbitrio jam a me dimittenda. *Ut pontem* in plerisque his Observationibus *struxerim aliis transituris ad veriora, velim.*

Disyllaba in *εια* et *οια*, ultimam pariter ac penultimam producunt: *Τροιᾱ, οἰᾱ, μνεία, χρεία, θεία.* Sic etiam *φλιά.* Contra, disyllaba in *αια* ultimam corripiunt; ut *μαῖα, γαῖα*; quamvis hyperdisyllaba tum substantiva tum adjectiva eamdem producant: *κεραίᾱ, νεολαίᾱ, δικαίᾱ, δειλαίᾱ, ἀναγκαίᾱ.*

In *λα, μα, να* desinentia corripiuntur; ut *δικελλᾰ, μακελλᾰ, παυλᾰ,—δογμᾰ, τολμᾰ*[3]*,—ἐρευνᾰ, μεριμνᾰ,* Μηθυμνᾰ, *τριαινᾰ.* Sed *πρύμνα* producit ultimam, (Soph. Philoct. 482.) eam forsan ob caussam, quod revera sit nomen adjectivum, *πρυμνὸς, πρυμνὴ*, sc. *ναῦς* sive *μέρις*. Vid. Damm. c. 1980.

Disyllaba in *ρα* producuntur nonnulla, etiam præcedente diphthongo, ut *αὔρᾱ* (Vid. Pors. ad Hec. 448.) *σαυρᾱ, φρουρᾱ*: item, *πρωρᾱ, πυρᾱ, σπορᾱ, ὡρᾱ*. Sed *πεῖρα, σφαῖρα*, ultimam brevem habent.

Hyperdisyllaba in *ρα* legi antea positæ de penultima videntur obedire: *ἡμερᾱ, συμφορᾱ, ἀγκῡρᾰ, γεφῡρᾰ.*

Hinc etiam corripiuntur feminina, quæ a Masculinis verbalibus in *ηρ* descendunt; ut *σωτειρᾰ, συγγενετειρᾰ.*

Ex iis, quæ in posteriori parte Observationum harum posuimus, facile sibi lector colliget, quantæ sit molis regulas aliquas *in universum veras* de quantitate ancipitum vocalium in Græca lingua conscribere: adeo inter se discrepant diversæ indolis atque ætatis Poëtæ; adeo infinita est verborum copia; adeo denique in permultis locis librariorum inscitiæ atque aliis temporis injuriis obnoxii fuerunt *Heliconiadum* qualescumque *comites*. Ubi regulæ poni possunt, quales Bentleii, Dawesii, Porsoni sollertia excogitavit, in evolvendis iis operam sedulo navent tirones; dein optimorum Poëtarum lectione memoriam simul et judicium exerceant. Illud tamen in animos semper revocent,—dum aliæ leges apud omnes omnino Scriptores obtinent, sicut productiones vocalium ante duplicem, aut duas consonantes, (modo cum mutis non concurrant liquidæ) alias aut servari aut negligi solere, prout Poëta Epicus aut Dramaticus fuerit,—in Tragœdia aut Comœdia versatus[4].

His in studiis persequendis, si a nostris laboribus paullo magis adjumenti aut voluptatis, quam antea, ceperint ingenui juvenes, tam sæpe *ad sera lumina* huic operi curam impendisse, tam sæpe ante exortum Solis libros evolvisse, minime nos pœnituerit.

---

1. Grammaticus Anonymus apud Bekkerum hanc glossam habet. Ἄγνοια· τὴν τελευταίαν ἐκτείνουσιν. Anecdota Græca, Berolini, 1814. Vol. i. p. 324.

2. " Sic scriptum in duobus veteribus codd. In T. *ἀγνοίᾳ*, ut in " impressis." Brunck.

3. Affertur quidem a Grammaticis inter ea, quæ ultimam brevem habent. (Vid. Weller. Gramm. Append. prima Prosod. p. 267. *Ed. Fisch.*) et corripitur sane vocalis ista in Eur. Hecub. 1113. item, Ione, 1264. *ἢ τολμᾰ πᾶσ' ἔνεστιν*·—producitur autem ejusd. fabulæ, vs. 1416. *λέγ'· ὡς ἔχει τι δεινὸν ἢ τολμᾱ γέ σου.*

4. *Atticæ* vocalium ante mutam cum liquida *correptiones* Poëseos Epicæ gravitati non conveniunt. Comœdia eas corripit *necessario*; Tragœdia non item.—Peculiarem quandam normam in vocalibus nonnullis enuntiandis servant singulæ Dialecti. Attici corripiunt penultimam in verbis *τίνω, φθάνω, φθίνω*: Iones producunt. Contra, Iones corripiunt penultimam in comparativis in *ιων*, Attici vero producunt. Hi finalem *α* accusativorum a nominibus in *ευς fere semper* longam, alii brevem habent.

In vocibus *ὄφις, φαρμακὸς*, item *κλύω*, Iones videntur penultimam pro longa usurpavisse. (Vid. loca apud Gaisf. in Hephæst. pp. 253, 4, 6.) Simonides, si locus menda caret, syllabam mediam in *ἄθυτος* fecit longam. (Vid. not. ad voc. in Thes.)

Dores etiam accusativos plurales, quæ apud alios Græcos in *ους* et *ᾱς* desinunt, desinere faciunt in *ος* et *ᾰς*.

Coronidis loco, libet subjungere Jacobsii verba ad hunc Archilochi versum, frag. xvi. *Anal. T.* 1. *p.* 43. fr. xxx. Liebel, p. 101.

ἠλίου λάμποντος· λυγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.

" Post exempla spondeorum in imparibus tetrametrorum sedibus, " quæ Hermannus etiam ex Archilocho protulit, De Metris p. 118. " ubi hunc ipsum versum laudat, non facile offendemur his nume- " ris—qui tamen vitiosi videbantur Valckenario ad Phœn. p. 487. " *ὑγρὸν δέος* tentanti."

Not. ad p. xvi. *n.* 3.

'Versum huncce, nempe Il. I. 126. graves ob causas spurium judicat Parrius; et secum sentire Bentleium atque Heynium certiorem me fecit, ad partes suas vocans Hulsmanni Commentat. ad Tibull. Lib. i. Eleg. ix. 23. (P. I. p. 174.) in Wolfii *Litterarische Analecten*, Berol. 1817. *Item*, Heyn. Homer. T. vi. p. 551.

Not. ad pag. xxi. *col.* 2. *l.* 2. *ab imo.*

Censor Promethei Editionis] Certior nuper factus sum, Jacobum Tate, regulæ hujus Dawesianæ limites accurate *primum* statuisse. In Annot. ad Œdip. Regem, v. 847. (edit. in Analect. Major. Ann. 1806.)

1806.) ita scribit Dalzelius. "Hæc a Dawesio paullo temerius edicta "esse me monuit J. T. qui provocat ad Simonidem infra, p. 312."

Quin ipse V. D. in Censura trimestri (*Classical Journal*, p. 516. Decemb. 1811.) sequentia in medium iterum profert, quæ prelo commisisset versus fin. ann. 1806.

VI. "Sermonis Attici est proprium omnibus omnino verbis à ρ "prout hodie scribuntur incipientibus, duplicis consonantis vim per-"petuam conferre." Misc. Crit. p. 159.

"Hæc à Dawesio quin paulo temeriùs edicta sint, nemo dubitabit, "nisi qui sana loca pro sanis nolit accipere. Ecce enim:

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
'Εσθλῆς ἄμεινον· οὐδὲ ῥίγιον κακῆς. Simonides.
Χρίμπτουσᾰ ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Prom. Vinct. v. 711.
Πρὸς ταῦτᾰ ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. ibid. 991.
Δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Œd. R. 72.

"Paucissimis duntaxat in locis ῥ initialis sic posita reperitur, ut vis "ejus metrica certò possit evinci. Sunt tamen quædam indubiæ fidei "loca, ubi ea litera syllabam, natura brevem, positione producat, ita "tamen ut in istam syllabam ictus cadat metricus: sunt et quædam "pauciora forsitan, ubi brevem manere patitur, quorum nonnulla su-"pra enotavi. Scilicet in hoc casu, *οὐδὲ ῥίγιον κακῆς*, vox *οὐδὲ* seorsum "enuntiata (quod ante ῥ fieri potest, idem ante ψ, *σκ*, et similia non "posset) Trochæum efficit. In altero casu, *σώματος μέγα ῥάκος* [Prom. "Vinct. 1022.] *α* finalis in quam ictus cadit, cum ῥ initiali conjuncta, "propter asperam difficilemque Græcis literam, hoc ferè sono effer-"tur, *σώματος μεγαῤῥακος.* Litera ῥ hic ideo geminata scribitur, ut "vox in ea moneatur immorari: nihil amplius."

Nota ad Cap. XV. *p.* xxxvii.

In Porsoni Miscellaneis, quæ Kiddius juris publici fecit, p. 197. statuitur regula de Tetrametro Trochaico, cujus me benigne commonefecit V. D. Jac. Tate.

"Si prima dipodia *tragici* tetrametri integris vocibus continetur, "secundus pes est trochæus:

"Iph. A. *διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα*—

"ubi si legeris, *διαχαλάσθω νῦν μέλαθρα*— metrum pessundabis.

"Hinc cadit emendatio Marklandi 1341. *τίνα δὲ φεύγεις;* Lege, "*τί δὲ, τέκνον, φεύγεις; 'Αχιλλέα τονδ' ἰδεῖν αἰσχυνόμαι.*" Vid. *Class. Journal*, Mart. 1821.

CATALOGUS AUTORUM,

POTISSIMUM

POETARUM,

E QUIBUS EXEMPLA ET EPITHETA, IN HOC OPERE LAUDATA, SELECTA ET EXCERPTA SUNT.

Homerus.

Hesiodus.
Callimachus.
Theocritus.
Theognis.
Bion.
Moschus.
Musæus.
Naumachius.
Phocylides.
Pythagoras.
Simmias Rhodius.
Simonides.
Solon.
Tyrtæus.

Æschylus.
Euripides.
Sophocles.
Aristophanes.
Menander.
Philemon.

Pindarus.

Anacreon.
Alcæus.
Alcman.
Bacchylides.
Sappho.

Lycophron.

Orpheus.
Manethon.
Nicander.
Sibyllina Oracula.
Astrampsychus.

Aratus.
Apollonius Rhodius.
Calaber Quintus.
Nonnus.
Oppianus.
Tryphiodorus.

Anthologia, Epigr.
Apollinarius in Psalm.
Antiphanes.

Athenæus.
Christodorus.
Coluthus.
Cyrus Theodorus.
Damascenus Joh.
Demetrius.
Diogenes Laertius.
Eubulus.
Euphron.
Eupolis.
Lucianus.

Nazianzen. Gregor.
Plato.
Proclus Lycius.
Timocreon Rhodius.

Marcus Musurus.
Joachim. Camerarius.
Sebastian Castalio.
Paulus Dolscius.

Aliique Recentiores.

EXPLICATIO SIGNORUM,

ET

LIBRORUM,

IN HOC NOVO OPERE PRÆCIPUE ADHIBITORUM, ENUMERATIO.

---

* * Quæcumque operis partes inter ejusmodi stellulas reperiuntur, ab Editoris, non Morelli, manu profectæ sunt; sicut etiam Græcarum vocum interpretationes, et omnes qualescumque Notulæ.

[ ] Quæ uncinis includuntur, erudito amico, Gul. Frere, debentur; uti monitum in Præfatione.

† Quæ hac nota signantur, e Morelli ipsius libro MS. penes Cl. Burneium, desumuntur. De hoc etiam in Præfat. dictum.

Animadvertet L. B. me in Poëtis citandis numeros a Morello indicatos plerumque retinuisse. Sed ubi inter editiones, ab illo atque a me citatas, nimium discriminis interfuit; veluti in Sophocl. *Œdipo Coloneo*, et Aristophanis *Ranis*; utriusque editionis numeros adhibui.

ÆSCH.	Æschylus. *Glasguæ*,[1] 1794. *Londini*, 1806.
Ag. *sive* Agam.	Agamemnon.
Choëph.	Choëphoroi.
Eum. *s.* Eumen.	Eumenides.
Pers.	Persæ.
Pr. *s.* Prom.	Prometheus Vinctus.
S. c. Theb. *s.* Sept. Th.	Septem contra Thebas.
Æsch. Supp.[2]	Supplices.
Anac.	Anacreon. *Analect. Brunckii, Tom.* i. *pp.* 79, *sqq.*——item, *Fischeri, Lipsiæ*, 1793.
An. Anal. *s.* Analect.	Analecta Veterum Poëtarum Græcorum. *Editore Fr. Phil. Brunck, Argentorati*, 1785.[3]
Anthol.	Anthologia. *Brodæi, Francofurti*, 1600.
Apollin.	Apollinarii Interpretatio Psalmorum. *Parisiis*, 1580.
Ap. *s.* Apoll.	Apollonius Rhodius. *Brunck, Argent.* 1780. item, *Beck, Lips.* 1797.
Arat.	Aratus. Φαινόμενα καὶ Διοσήμεια. *Buhle, Lipsiæ*, 1793.
Ar. *s.* Arist.	Aristophanes. *Brunckii, Argentorati*, 1783.[4]
Ach. *s.* Acharn.	Acharnenses.
Av.	Aves.
Ecc. *s.* Eccles.	Ecclesiazusæ, *vel*, Concionantes.
Eq. *s.* Equit.	Equites.
Lys. *s.* Lysist.	Lysistrata.
Nub.	Nubes.
Pa. *s.* Pac.	Pax.
Pl. *s.* Plut.	Plutus.
Ran.	Ranæ.
Thesm. *s.* Thesmoph.	Thesmophoriazusæ.
Vesp.	Vespæ.
Arch. *s.* Archil.	Archilochi Iambographorum Principis Reliquiæ. *Ignat. Liebel, Lips.* 1812. Vid. Analecta
Ath. *s.* Athen.	Athenæus. *Schweighæuser, Argentor.* 1801-5.

---

1. Quamquam sine nomine Editoris prodiit hæc Editio, ad Porsonum proculdubio referenda est; designatur itaque per litteram P. Si quando fabulas a Blomfieldo curatas adduximus, signo Bl. distinguuntur. Annotationes Schützii (Halæ Sax. 1783—1794.) et Butleri (Cantabr. 1809—1811.) multo cum fructu sæpe perpendimus.

2. Eo more notavimus hanc tragœdiam, quia Euripides fabulam eodem nomine insignitam, diversissimi licet argumenti, docuit.

3. Repetitum est hoc opus a Fried. Jacobs, Lipsiæ, in Tomis xiii. ab anno 1794 ad 1814. Instruxit librum Editor doctiss. Prolegomenis, Annotationibus atque Indicibus copiosissimis. Nec sane desideret lector, utcumque fastidiosus, quicquid ingenium elegans et subtile, doctrina multiplex et recondita, diligentia tandem indefessa, proferre potuissent aut utilitatis aut suavitatis. Ex hoc opere, præsertim ex Indicibus in ultimo Tomo, plurimum me profuisse in hac nova editione gratus agnosco. Meminerit vero lector, quoties *Analecta* citaro, *Brunckianam* edit. me spectaturum; cum ad Tomos aut pagg. *Lipsiensis* provocaro, tum *Jac.* vel *Jacobs*, semper additurum.

4. Adhibuimus interdum edit. Philippi Invernizii, Lipsiæ, 1794. item, *Acharnenses*, Elmsleii, Oxon. 1809.

5. Ex ea leporis et doctrinæ veteris congerie, inter alios Poëtas, quorum supersunt non nisi reliquiæ, citantur a nobis isti:

Alexis.	Archedicus.
Amphis.	Aristophon.
Ananius.	Asius *Samius* (de quo vid. Valcken. Diat. c. vii.)
Anaxandrides.	Astydamas.
Antiphanes.	Athenion
Antimachus *Colophonius*.	

Axionicus

Babr.	Babrius. *Dissertatio de Babrio, etc. Tyrwhitt, Londini,* 1776.
Bent. *s.* Bentl.	Bentley. *Dissertation on the Epistles of Phalaris. London,* 1699.
	——— *Emendationes in Menandri et Philemonis Reliquias, Auctore Phileleuthero Lipsiensi. · Accedit Epistola Critica ad Joan. Millium S. T. P. Cantabrigiæ,* 1713.
	——— *Callimachi Fragmenta a Bentleio collecta, apud edit. Ernesti.*
	——— *Epistolæ. Londini,* 1807.
Bion.	Vid. Theocritus.
Bl. *s.* Blomf.	C. J. Blomfield, S. T. P. *nuperrime, summo jure,* Episcopus Cestriensis. Vid. Æschylus, Callimachus, Porsoni Adversaria.
Br. *s.* Brunck.	Vid. Aristophanes, Sophocles, Analecta, Gnomici Poëtæ.
Burn.	Burneius. *Tentamen de Metris ab Æschylo, in Choricis Cantibus, adhibitis. Cantabrigiæ,* 1809.
Cal.	Calaber Quintus. *Pauw, Lugd. Bat.* 1734.
Call. *s.* Callim.	Callimachus.[1] *Analect. Brunck. Tom.* i. *pp.* 423, *sqq.—Ernesti, Lugd. Bat.* 1761.—*Blomfield, Londini,* 1815.
Charit.	Charito Aphrodisiensis de Chærea et Callirrhoë. *I. P. D'Orville, a Reiske, Lips.* 1783.
Coluth.	Coluthi Raptus Helenæ. *Leovardiæ,* 1747.
Diog. L. *vel* Diog. Laërt.	Diogenes Laërtius. *H. Steph.* 1570.
D'Orv.	D'Orvillius. Vid. Chariton.
Elmsl.	Elmsleius. Vid. Aristophanes, Euripides, *nott.*
Eur. *s.* Eurip.	Euripides. *Beckii, Lipsiæ,* 1778—1788.[2] *Variorum, Glasguæ,* 1821
Alc. *s.* Alcest.	Alcestis.
Andr. *s.* Androm.	Andromache.
Bacch.	Bacchæ.
Cyc. *s.* Cycl.	Cyclops.
Eur. El. *s.* Eur. Elec.	Electra.
Hec. *s.* Hecub.	Hecuba.
Herac.	Heraclidæ.
Herc. F.	Hercules Furens.
Hipp. *s.* Hippol.	Hippolytus.
Ion.	Ion.
Iph. A.	Iphigenia in Aulide.
Iph. T.	Iphigenia in Tauris.
Med.	Medea.
Or. *s.* Orest.	Orestes.
Ph. *s.* Phœn.	Phœnissæ.
Rh. *s.* Rhes.	Rhesus.
Eur. Supp.	Supplices.
Tro. *s.* Troad.	Troades.
Fabric.	Fabricius. *Bibliotheca Græca, curante G. C. Harles, Hamburgi,* 1791—1809
Gaisf.	Gaisfordus. Vid. Hephæstio, et Poëtæ Minores Græci.
Gnom. Poët.	Gnomici Poëtæ Græci. *Brunck. Argentorat.* 1784.
Gregor.	Gregorius de Dialectis. *Koen, Lugd. Bat.* 1766. item, *Schæferi et aliorum, Lips.* 1811.
Harles.	Harles. *Introductio in Historiam Linguæ Græcæ. Altenburgi,* 1792. Vid. Fabricius.
Heph. *s.* Hephæst.	Hephæstio. *Gaisford, Oxonii,* 1810.

Axionicus *Comicus.*
Blæsus.
Carcinus.
Clearchus.
Cratinus.
Diphilus.
Dromo.
Ephippus.
Epicharmus.
Eratosthenes.
Euangelus.
Eubulus.
Euphorion.
Euphron.
Hermippus *Comicus.*
Herondas.
Hipponax.
Ion *Tragicus.*
Macho.
Matro.
Neophron.
Nichochares.
Nicomachus.
Nicostratus.
Numenius.
Pancrates.
Parthenius.
Pherecrates.
Philetas.
Philetærus.
Philippides.
Philyllius.
Pratinas, *Tragœd. Scriptor, cum Æschylo et Chærilo certavit. Satyricum etiam drama invenit.* Vid. Suid. in v.
Sophilus.
Sosipater
Strattis.
Timocles, *Comicus.*
Teleclides.
Xenarchus.

1. In Hymnis Callimachi citandis, numeros plerumque adhibui, 1, 2, 3, *etc.*

2. In quatuor primis fabulis Porsonum secutus sum, cujus liber bis in Germania typis vulgatus est: iterum quidem Lipsiæ, Anno 1807. *Hippolytum* habui a Valckenaro editum, item a Monk. Ed. 2. Cant. 1813. In *Supplicibus* et utraque *Iphigenia*, Marklandi editione usus sum, quæ Oxonii repetita est, Ann. 1811. Designatur hic liber compendio M. sive Ma. *Alcestis*, *Andromache*, et *Electra* Oxonii prodierunt, 1806-7. *in usum Regiæ Scholiæ Westmonasteriensis.* Quoties eas citavi, notantur littera W. *Heraclidas* etiam adhibui, ex Recensione Petri Elmsley, A.M. (*nunc* S.T.P. *atque* Aulæ St. Alban. Præpositi.) Oxonii, 1813. De hoc autem opere erudito, sicuti de quibusdam aliis hic recensitis, serio dolendum, in manus ea nostras non venisse satis mature, ut ex iis quantum cuperem emolumenti derivarem. — Eruditorum etiam grates meruit Vir Doctiss. edendo Eurip. *Medeam*, *Bacchas*, Sophoclis *Œdipos.*

Herm.	Hermannus. *De Metris Poëtarum Græcorum et Latinorum Libri III. Lips.* 1796. ——— *De Ætate Scriptoris Argonauticorum Dissertatio, ad finem Orphicorum adjecta.* Vid. Orpheus.
Hes.	Hesiodus. *Lœsneri, Lipsiæ,* 1788. α. ἄσπις Ἡρακλέους. ε. ἔργα καὶ ἤμεραι. θ. θεογονία.
Hesych.	Hesychius. *Alberti, Lugd. Bat.* 1746.
Hom.	Homerus. *Heyne, Lipsiæ et Londini,* 1802. *In libris Iliadis designandis litteras tantum majusculas* A. B. Γ. κ.λ. *adhibui, in Odyssea vero,* α. β. γ. *quod idem fecit Dammius.* Batr. *sive* Batrach. Batrachomyomachiam *designat;* Hom. in Ap. *s.* H. in Apoll.— H. Merc.— H. Ven. — H. Cer. *Homeri* Hymnos in Apollinem, Mercurium, Venerem et Cererem. *Ceteri* Hymni *per numeros* vi. vii. viii. etc. *plerumque denotantur, veluti in Seberi Indice. Præter Heynii editionem, ea usus sum, quæ æternum stabit* nobilissimorum fratrum *eruditionis et munificentiæ monumentum,* Grenvillianam dico, *Oxon.* 1800. *Aliam etiam Oxoniensem utriusque Poëmatis adhibui, forma minori, Ann.* 1808; *In Hymnis, Hermannum, Lipsiæ,* 1806.
Knight, R. P.	De Alphabeto Græco. Dissert. Anglice scripta. *Londini,* 1791. Carmina Homerica, Ilias et Odyssea, a Rhapsodorum interpolationibus repurgata, *etc.*— *Londini, Parisiis* et *Argentorati,* 1820.
Koen.	Vid. Gregorius.
Laërt. vel Diog. Laërt.	Diogenes Laërtius. *Meibomii, Amstel.* 1692.
Lucian.	Lucianus. *Hemsterhusii, Amstelod.* 1743.
Lyc. *s.* Lycoph.	Lycophron. *Potteri, Oxon.* 1702. *Sebastiani, Romæ,* 1803.
Man.	Manethonis Apotelesmatica. *Jac. Gronovii, Lugd. Bat.* 1698.
Markl.	Marklandus. Vid. Euripides, *nott.*
Meibom.	Antiquæ Musicæ Auctores Septem. *Meibomius, Amstel.* 1652.
Meleag.	Meleagri Epigrammata. *Cum primum occupent locum in utraque* Analectorum *editione, citantur sec. Epigramm. ordinem,* 1, 2, 3, *etc.*
Men. *s.* Menand.	Menander. *Menandri et Philemonis Reliquiæ. Clerici, Amstelodami,* 1709.
Misc. Cr.	Miscellanea Critica. *Ricardi Dawes, Oxon.* 1781.
Mœr.	Mœridis Atticista. *Piersoni, Lugd. Bat.* 1759.
Mosch.	Moschus. Vid. Theocritus.
M. Mus. *s.* Musur.	Marci Musuri Elegia, ad finem Fosteri *On the different nature of Accent and Quantity. Eton,* 1763.
Mus. Crit.	Museum Criticum ; *or, Cambridge Classical Researches. Cambr.* 1813-20.
Mus. *s.* Musæ.	Musæus. *Poëtæ Minores Græci, pp.* 356, *sqq.*
Naum. *s.* Naumach.	Naumachius. *Gnom. Poët. pp.* 122, *sqq.*
Nic. Th. *s.* Ther.—Nic. Al. *s.* Alex.	Nicandri, Alexipharmaca. *J.G. Schneider, Halæ,* 1792. Theriaca, cum Indice ad utrumque Poëma. *Idem, Lips.* 1816. Theriaca et Alexipharmaca. *Bandinii, Florentiæ,* 1764.
Nonn. Joh.	Nonni Paraphrasis Sancti sec. Joannem Evangelii. *Paris.* 1623.
Nonn. Dionys.	—— Dionysiaca. *Antuerpiæ, Plantini,* 1569.
Opp. κυν. Opp. ἁλ.	Oppiani Cynegetica et Halieutica. *Schneider, Lips.* 1813. ——— Cynegetica. *Ballu,*[1] *Argentor.* 1786.
Orph.[2]	Orpheus. *Gesneri, Lipsiæ,* 1764.— *Hermanni, Lips.* 1805. —*Lithica, a Tyrwhitt, Londini,* 1781.
Ευχ.	Εὐχὴ Hymnis præfixa.
H.	Hymni.
Lith.	Lithica, *s.* περὶ Λίθων.
Panyas.	Panyasis. *Gnom. Poët. p.* 130.
Phil. *s.* Philem.	Philemon. Vid. Menander.
Phoc. *s.* Phocyl.	Phocylides.[3] *Poët. Minor. Gr. pp.* 434, *sqq. Gnom. Poët. pp.* 112, *sqq.*
Pierson.	Piersonus. Vid. Mœris.
Pind. Ol. *s.* Olymp.—Pyth.—Nem.—Isthm.	Pindari Olympia,—Pythia,—Nemea,—Isthmia. *Heyne, Göttingæ,* 1798.
Poët. Min.	Poëtæ Minores Græci. *Londini,* 1739. *Adhibui quoque Edit. Wintertoni, Cantab.* 1652 *item, doctiss. Gaisford. Oxon.* 1814—1820.

1. Nescio an viri eruditi labores Halieutica etiam complexi sint. Qui Cynegetica scripsit, diversus ab Oppiano; et *imperitus homo* ab Hermanno appellatur; Dissertat. de Orph. p. 761.

2. Hoc compendium Argonautica designat.—Numeros plerumque Gesneri secutus sum, textum vero Hermanni.

3. " Barbaro illo scriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus est." Tyrwhitt. Præf. ad Lith. p. v. — Vid. etiam Harles. Introduct. in Hist. Ling. Gr. Tom. i. p. 224.

Pors.	Porson. *Notæ breves ad Toupii Emendationes in Suidam. Appendix ad Edit. Oxon.* 1790.
	——— *Collatio Codicis Harleiani Odysseæ, ad finem Homeri Edit. Grenvill.*
	——— Vid. Euripides, *nott.*
	——— Adversaria. *Ediderunt Monk et Blomfield. Cantabrigiæ,* 1812.
	——— Notæ in Aristophanem. *Edidit P. P. Dobree, ibid.* 1820.
Rhian.	Rhianus. *Gnom. Poët. p.* 131.
Ruhnk.	Ruhnkenius. *Homeri Hymnus in Cererem. Accedunt duæ Epistolæ Criticæ. Lugd. Bat.* 1782.
Seidl.	Seidler. *De Versibus Dochmiacis Tragicorum Græcorum, Lipsiæ,* 1811.
Sib. *s.* Sibyll.	Sibyllina Oracula. *Parisiis,* 1607.
Sim. *s.* Simon.	Simonides. *Analect. T.* i. *pp.* 120, *sqq.*
Sol.	Solon. *ibid. pp.* 64, *sqq.*
Soph.	Sophocles. *Brunck, Argentor.* 1788.
Aj.	Ajax.
Ant. *s.* Antig.	Antigone.
Soph. El.	Electra.
Œd. C. *s.* Col.	Œdipus Coloneus.
Œd. T.	——— Tyrannus, *sive,* Rex.
Philoct.	Philoctetes.
Trach.	Trachiniæ.
Suid.	Suidas. *Kusteri, Cantabr.* 1705. Vid. Toup.
The. *s.* Theoc.	Theocritus. *Analect. T.* i. *pp.* 264, *sqq.* — *Theocriti, Bionis et Moschi, Carmina Bucolica. Valckenaer. Lugd. Bat.* 1779. — *Theocriti decem Eidyllia, Valcken. Lugd. Bat.* 1773. — *Theocriti Reliquiæ, Kiessling. Lips.* 1819.
Theog.	Theognis.[1] *Poët. Min. pp.* 372, *sqq.* — *Gnom. Poët. pp.* 1, *sqq.*
Th. Mag.	Thomas Magister. *Bernardi, Lugd. Bat.* 1757.
Toup.	Toupii Emendationes in Suidam et Hesychium, *etc. Oxon.* 1790.
	——— Longinus. *Accedunt emendationes Dav. Ruhnkenii. Oxon.* 1778.
Tryph.	Tryphiodorus. *Northmore, Londini,* 1804.
Tyrt.	Tyrtæus. *Analect. Tom.* i. *pp.* 48, *sqq.*
Valck. *s.* Valcken.	Valckenarus. Euripidis Hippolytus, *Lugd. Bat.* 1768.
	——— Phœnissæ, *ib.* 1802.
	——— *Diatribe in Euripidis deperditorum Dramatum Reliquias. ibid.* 1767.
	——— *Epistola ad M. Roüerum J. C. cum aliis Tractatibus præfixa "Virgilio Collatione Scriptorum Græcorum illustrato, &c." Leovardiæ,* 1747.
	——— Vid. Theocritus.

1. "De Theognide judicare haud licet, quoniam ea, quæ habemus, "farrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quæ tamen ad Cyrnum "scripta sunt pro antiquioribus haberi possunt." Heyne. Exc. II. ad Il. T. Tom. vii. p. 720.—Vid. Harles. Hist. Ling. Gr. T. i. p. 221.

GRÆCÆ POESEΩS THESAURUS.

† [1]Ἀ. privationis nota in compositione, si positio sinit, brevis est; ut ἄβουλος, ἄδηλος, ἄεργος, ἄθεος:—nisi in vocibus e quatuor brevibus, ubi ex necessitate metri et usu fit longa, ut ᾱθανατος, ᾱκαματος, ᾱδυνατος.

¯Α. *particula dolendi, et aliorum affectuum.*

ᾰ δεῖλ', ἦ μαλα δή σε κιχανεται αιπὺς ολεθρος. Λ. 441.

˘Ἀᾱᾰτος[2], * *ου. ὁ ἡ. penult. brevi.* innoxius.

μνηστηρεσσιν αεθλον ααατον· ου γαρ οἴω. φ. 91.*

οὗτος μεν δη αεθλος ααατος εκτετελεσται. χ. 5. *Vid. Dawes. Misc. p.* 182.

* *πυγμαχιην, ᾗ καρτος ααατος, ᾗ τε χερειων.* Apol. 2. 77.

˘Ἀᾱᾰτος[3]. *penult. longa.* inviolabilis. *Knight.* non decipiendus. *Damm.* qui lædi nequit impune. *Heyn.**

αγρει, νυν μοι ομοσσον ααατον[4] Στυγος ὕδωρ. Ξ. 271.

˘Ἀᾰγης, et ¯Ἀᾰγης, *εος. ὁ ἡ.* non fractus.

χερσιν εχων ροπαλον παγχαλκεον, αιεν ααγες. λ. 574.

ααγες κρατερῇσιν ενεσκληκει παλαμῃσιν. Ap. 3. 1251.

Syn. *Ακαμπης, αθραυστος, ακλαστος, αῤῥαγης, αῤῥηκτος, ατεραμνος, ατριπτος, βεβαιος, ευρωστος, ισχυρος.*

Ααπτος, *ου. ὁ ἡ.* non tangendus, *aut,* vincendus.

παντως, οἷον εμόν γε μενος και χεῖρες ααπτοι. Θ. 450.

Syn. *Απλητος, αδαμαστος, αθικτος, αβλαβης, ακακος. αφθαρτος, αψαλακτος, απροσμαστος[5], απροσπτωτος.*

Αασκω[6]. Ἀᾰτω, vel Αω[7]. in errorem et damnum induco.

τῇδ' ατῃ ἄασας, και μιν μεγα κυδος απηυρας. Θ. 237.

ᾱασεν εν μεγαρῳ μεγαθυμου Πειριθοοιο. φ. 296.

ᾱασάν μ' εταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος. κ. 68.

Syn. *Αταω, αδικεω, βλαπτω, δηλεω, δηλαινω, επηρεαζω, ιαπτω, ιπτομαι, ιπτω, κηδω, λυμαινομαι, λωβαω, πημαινω, σινομαι, κατασιναζω.*

1. Quæcunque voces aut exempla hoc signo + notantur, e Morelli ipsius libro MS. depromuntur, cujus usum mihi humanissime impertivit Burneius.

2. In Homero forte olim legebatur $α^{F}α^{FF}$ατος, et digammo postea omisso, antepenultima manebat longa. *Vid. Heynii Not. in Il.* Ξ. 271. *et Not. et Excurs. in Il.* I. 116. *Videndus etiam Ricardus Knight in Analysi de Græc. Alphabet. pp.* 56, 58. *et in Prolegom. ad Homerum, pp.* 143, 144, 145.

3. Dawes. legit ΑΝΑϜΑΣΤΟΣ. Knightio placet, ut magis Homericum, ΑΑϜΑΣΤΟΣ, vel ΑΑϜΑΤΤΟΣ. Hanc vocem, in qua penultima longa est, crediderim ab α privativa et $α^{F}$αζω (βλαπτω. *Vid. Hesych.*) profluxisse, et prætulerim, ΑΑϜΑΣΤΟΣ. Monitos autem velim tirones, ἀαᾰτος, et ἀᾰτος, non solum metro, sed et sensu ab ἀαασπος, differre. Hujus enim vocis significatio est passiva. Illæ vim habent activam, quod quidem fit interdum in aliis verbalibus, quæ a præterito passivo descendunt.

4. Morellus neque differentiam significationis inter ἀαᾱτος, seu ἀαασπος, et ἀαᾰτος, notavit; et credidisse videtur particulam ᾽α in his vocibus nunc privativam esse, nunc intensivam. Equidem, ut supra monui, in utraque voce privativam esse puto.

5. Potius, ἀπροτιμαστος. Vid. H. Steph. in v.

6. Loco hujus vocis, quam auctoribus certe gravibus, at, ni fallor, contra leges Analogiæ Morellus adoptavit, reponenda est potius Ααζω. ΑΓΑΖΕΣΘΑΙ (i. e. ΑϜΑΖΕΣΘΑΙ) βλαπτεσθαι. *Hesych.* Pro digammo, postquam in usu esse desiisset, irrepsit in nonnullis vocibus Γ, in nonnullis Υ. Exemplo sint ϜΑΒΙΟΥΣ. ΓΑΒΙΟΥΣ. (*Vid. Valcken. Digress. a Theocriteis, p.* 217.) et ΑϜΑΤΗ, ΑΥΑΤΗ. (*Vid. Pind. Pyth.* 2. 52. 3. 42. *et ibi Heyn.*)

7. Ab ᾱτω fit ᾰᾰτω, unde a. 1. ηᾰσᾰ, vel ᾱᾱσα ab αω (fut. ᾱσω. a. 1. ησα v. ᾱσα) fit ᾰᾱω. *Vid. Steph.* v. Ἀάσκω. *et Heyn. in Excurs. ad Il.* I. 116. *item Damm. col.* 168.

*Αομαι, Ααομαι, et forsan Ααζομαι. *Vid. Heyn. in Excurs. ad Il.* I. 116. idem cum præc. *sed frequentius,* 2. pecco, in fraudem incido.

(*Med.*) *πρεσβα Διος θυγατηρ Ατη, ἡ παντας ᾰᾶται,—*

και γαρ δη νυ ποτε Ζῆν' ᾱσατο,— T. 91—5.*

2. *ᾱᾰσαμην, ουδ' αυτος αναινομαι·—* I. 116.

η λαθετ', η ουκ ενοησεν· ᾱασσατο δε μεγα θυμῳ. ibid. 533.

εγγυς εσαν προφυγειν· ᾱασσατο δε μεγα θυμῳ. Λ. 340.

Syn. * 1. *Βλαπτω.* 2. *ἁμαρτανω.*

(*Pass.*) *Τρωας και Λυκιους μετεκιαθε,* και μεγ' αασθη.* Π. 685.

Syn. *Βλαπτομαι.*

˘Αασπετος. *Ion. pro* ασπετος. ineffabilis.

* *ει δ' αγε νῦν και εμεῖο δεμας κατα τειχεος αινοῦ,*

η κατα πετραων, η και πυρος αἶψα βαλεσθε

*Αργεῖοι· *μαλα γαρ μοι αασπετα πηματ' εᾶσι.* Cal. 13. 272.

˘Αασχετος, *ου. ὁ ἡ.* non cohibendus.

μητρός τοι μενος εστὶν αασχετον, ουδ' επιεικτόν. E. 892.

ουδε γυνή· παντας γαρ αασχετον ἵκετο πενθος. Ω. 708.

Syn. *Ασχετος, ακατασχετος, δυσασχετος, δυσανασχετος. ατλητος, αδαμαστος.*

˘Ἀᾰτος, * *sive, per contractionem,* ¯Ατος. insatiabilis. (*Vid. Heyn. Exc. sup. cit. et Knight. Analys. p.* 83.)

Κοττος τε, Βριαρεως τε, Γυγης τ' ααατος πολεμοιο.* Hes. [θεογ. 714.

Syn. *Ακορεστος, απληστος.*

*¯Ἀᾰτος[8]. noxius.

τερπνῶς ἑψιοωνται, ὁτ' αυτος ὑβρις απειη.* Apoll. 1. 459.

Syn. *Ατηρος, βλαβερος, επιβλαβης, πολυβλαβης, δεινος, χαλεπος, βλαπτικος.*

*˘Ἀβαι, *ων. αἱ.* Abæ, (quæ et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara.

ουδ' ἐς τὸν ˘Αβαισι ναὸν. (*Jon. a Maj. Dim.*) Œd. T. 899. Br.*

˘Ἀβᾰκεω. sileo, *sc. ob ignorantiam;* ignoro.

———— *οἱ δ' αβακησαν*

* *παντες. εγὼ δέ μιν οιη ανεγνων τοῖον εόντα.* δ. 249.

Syn. *Αγνοεω, αγνωσσω. αβακιζω.*

Αβᾰκεως . . . *εὕδοντι.* tranquille dormienti. *Et. Ma.*

Syn. *Ἡσυχεως.*

Αβᾰκης, * *εος. ὁ ἡ.* taciturnus; placidus.

*αλλα τις ουκ εμμι παλιγκοτος οργαν,**

αλλ' αβακῆ ταν φρεν' εχω. Fr. Sapph. *Vid. Not. Wolfii.*

Syn. *Αφελης, ασυνετος, ακᾰκος, απειρος, ἡσυχιος, πρᾶος. αβαξ, αβαζος, αβακημων.* Vid. *Αφωνος.*

*Αβακιζω. idem quod *αβακῶ. unde Passivum,* (*Vid. St. Thes. tom.* 1. *c.* 631.) *vel fortassis Medium,* **Αβακιζομαι.*

ὡς (Αφελεια) μεγιστη—Τῶν αβακιζομενων[9]. Anac. fr.

Syn. *Ηρεμεω. αβακεω.* Phr. *Ἡσυχιαν αγειν,* vel *εχειν.*

˘Αβακχευτος, *ου. ὁ ἡ.* 1. non particeps Bacchi sacrorum; *vel,* 2. lætitiæ ea comitantis.

1. *αῤῥητ' αβακχευτοισιν ειδεναι βροτῶν.* Bacch. 472.

2. *αβακχευτον αἱ θιασον *ελαχετ' εν*
δακρυσι και γοοις,
*μελαγχρῶτες Ευμενιδες.** Orest. 313.

8. Antepenultima hujus vocis, qua ratione producta sit, dictum est supra in v. Ἀαᾰτος.

9. Sylburgius animadvertit metrum hujus Odarii particulæ plane esse depravatum .... Αφέλεια addidit Barnesius e suo ingenio. Pauwius conj. Δῶς μεγιστη. *Vid. Not. Fischeri.*

Syn. 1. Ατελεστος. 2. Exp. Κακοβακχευτος, η μεγαλως εκβακχευων. λυπηρος. αοινος. *Nonn.*

†˘Αβᾰλε[1]. utinam, heu, papæ.

αβαλε, μηδ' εγενοντο γαμοι, μη νυμφια λεκτρα·
ου γαρ αν ωδινων εξεφανη προφασις. Anthol. 3. 9. 5.

Αβαντες, ων. οἱ. Eubϥæ incolæ.

τῷ δ' ἁμ' Αβαντες ἑποντο θοοὶ, οπιθεν κομοωντες,
αιχμηταὶ, μεμαῶτες ορεκτῇσι μελιῃσι
θωρηκας ρηξειν δηϊων αμφὶ στηθεσσι. B. 542.

Epith. Μεγαθυμοι, μενεα .... πνειοντες.

˘Αβαπτιστος, ου. ὁ ἡ. qui mergi non potest. ——*αβαπτιστος ειμι, φελλος ὡς.* Pyth. 2. 145.

˘Αβαρβᾰρεα, ας. ἡ. nomen Nymphæ.

—*Νυμφη,—Νηϊς Αβαρβαρεη.* Z. 22.

*˘Αβαρβᾰρος. ὁ ἡ. non barbarus.

στενην δ' εδυμεν ψαλιδα, κοὐκ αβαρβαρον. Soph. fr. Lacæn.*

˘Αβαρνις, ῐδος. ἡ. urbs, vel promontorium, Lampsaci.

Περκωπην δ' επι τῇ, και Αβαρνιδος ημαθοεσσαν
ηϊονα,— Apoll. I. 932.

*˘Αβασγοι, vel Αβασκοι. gens Pontica.

οὗ Κολχων κλυτὰ φῦλα, και 'Ηνιοχων, και Αβασγων. Orph. [Arg. 749.

Αβασκαντως. *adv.* citra invidiam.

κερκιδος ου χρῄζεις ὁ λογιστικος, ουδε μελει σοι.
και γαρ αβασκαντως ῥῖνα τριπηχυν εχεις[2]. Ep. inc. 91.

˘Αβᾰτος, ου. ὁ ἡ. invius, aditu difficilis. [*An.* iii. *p.*169.*

τειχεσι χριμπτομενα φερεν αιθέρος εις αβατον φῶς. Phœn. 822.

Syn. Αδιαβατος, αναμβατος, ανεκβατος, απροσβατος, ανεπιβατος, δυσβατος, ανοδος, αδιεξοδος, δυσεξοδος, δυσδιεξοδος, αδιοδευτος, απροσοδευτος, αδιεξοδευτος, αοιμος, απορος, αϊκτος, ανεφικτος, απροσικτος, απροσελευστος, απροσῖτος, αφοιτητος, αστῐβος, αστειπτος, αστειβητος, δυσεισβολος, απορευτος. πολυκρημνος. ἱερος. ερημαῖος.

Αβδελυκτος. ὁ ἡ. non exsecrabilis.

και μην, φιλῶ γαρ, αβδελυκτ' εμοι ταδε. Æsch. Myrm. fr.

Syn. Αβεβηλος, αμολυντος, αμιαντος.

˘Αβελτερος, ου. ὁ ἡ. insipiens.

**αβελτεροι δ' ὁσοι γε την σωτηριαν*
οικοι παρ' αὑτων σχοντες,——
αλλην θελουσιν εισαγωγιμον λαβεῖν. Eur. fr. incert. 136.*

Syn. Ανοητος. ασυνετος.

'Αβιος, ου. ὁ ἡ. non multo victu abundans[3]. ——*'Ιππημολγῶν, γλακτοφαγων, αβιων τε, δικαιοτατων ανθρωπων.* N. 6.

Exp. Μακροβιος, πολυβιος, πολυετης. κρατερος, ανδρεῖος, ευτελης, ἁπλοος, αφνειος. *Item,* Αβιωτος, ολιγοβιος, απ' ολιγων ευτελῶς ζῶν, *Strabo.* αοικος, ανεστιος. ελευθερος.

˘Αβιοτος. Vid. ad v. Βιοτος.

˘Αβῐωτος, ου. ὁ ἡ. non vitalis. Vid. ad v. Κατακοναω.

αβιωτον εἶναί μοι πεποιηκε τον βιον. Plut. 969.

Syn. Αηδης, λυπηρος, δυσχερης, ταλας.

Αβλᾰβεως. *adv.* citra noxam.

αβλαβεως ὑπο ποσσιν εδησατο καλα πεδιλα. H. in Merc. 83.

Αβλᾰβης, εος. ὁ ἡ. 1. innoxius. 2. illæsus.

1. *ἱκετης προσῆλθες καθαρὸς αβλαβὴς δομοις.* Eumen. 471.
2. ——— *πεισεται γαρ αλλο μεν*
αστεργὲς ουδέν· γῆς δ' απεισιν αβλαβής. Œd. Tyr. 228.

Syn. 1. (*Act.*) Ακακος, αμομφος, αναιτιος.
2. (*Pass.*) Αβλητος, αλωβητος, ασκεθης. (*Act. et Pass.*) Αβλαπτος, ανατος, ανανιος, αδηλητος, αθῳος, ακηρασιος, απειροκακος, απημων, αναπταιστος, ασῐνης.

Αβλᾰβῐᾱ, ας. ἡ. 1. innocentia. 2. incolumitas.

και δεῖξαι τον χῶρον επ' αβλαβιῃσι νοοιο. H. in Merc. 393.

Syn. 1. Αβλαβεια, ακακια, αναμαρτησια. 2. Απημοσυνη, ασφαλεια, αρτεμια, ὑγιεια.

---

1. Potius ἆ βάλε. Ah! aufer abhinc! Apage! *Vid. Et. Ma.* v. Βάλε.
2. "In geometram, cui poëta nasum pro virga mensoria esse asseverat. In hunc sensum Grotius:
Non opus est radio, mensor, tibi: quærere noli:
Tres cubitos nasus qui patet, is satis est." Jacobs.
3. Vid. Damm. v. Αβιοι in Parte Reali; et Valcken. Digress. a Theocriteis, p. 215.

Αβλαπτως. *adv.* innoxie.

ωγυγιος, πολυπειρος, ἄβλαπτως[4] *πᾶσι συνοικῶν*
τοῖς νομιμοις.— Orph. H. 63. 10.

Syn. Ακακως, αμεμπτως, αβλαβῶς.

Αβλεμης, εος. ὁ ἡ. imbellis. Vid. Καρος (βοτανη).

Αβληρος. Nom. Pr.

Αντιλοχος δ' Αβληρον ενηρατο δουρι φαεινῳ. Z. 32.

Αβλης, ητος. ὁ ἡ. nondum jactus.

——*εκ δ' ἑλετ' ιον,—Αβλητα, πτεροεντα,—*Δ. 117.

Syn. Αβλητος. καινος.

Αβλητος, ου. ὁ ἡ. idem; et 2. non ictus.

2. *ὁστις ετ' αβλητος και ανουτατος οξεϊ χαλκῳ.* Δ. 540.

Syn. 2. Αβλαβης (*Pass.*) ατμητος, απληξ, απληκτος, αλυμαντος, απημαντος, απαθης, ασκεθης, ατρεμης.

Αβληχης. ὁ ἡ. *adj.* balatûs expers.

*μισησας δ' αβληχες επαυλιον, *ἁμματι πηρης*
εκ ταυτης βιοτην αχραδος εκρεμασε. Antip. Sid. 95. *Anal.* [ii. 33.*

Syn. Αμυκητος.

Αβληχρος[5], ου. ὁ ἡ. debilis, lenis.

— θανατος δε τοι εξ ἁλος αυτῷ
*αβληχρος *μαλα τοῖος ελευσεται—* λ. 133.
*νηπιοι οἱ αρα δη ταδε τειχεα μηχανοωντο,**
αβληχρ', ουδενοσωρα. θ. 177.

Syn. Βληχρος, ἁπαλος, ασθενης (α *priv.*) Αβληχρης, κρατερος, ισχυρος, αῤῥωστος.

˘Αβοητι. **Vid. interpp. ad Pind.* Nem. 8. 15.* Syn. Αμαχητι.

˘Αβοητος, ου. ὁ ἡ. clamore carens.

——*αβοητον εποιησαντο πορειην.* Nonn.

˘Αβολεω. occurro.

ηδ' ὡς Κυανεας πετρας φυγον, ὡς τ' αβολησαν
Λητοϊδῃ κατα νῆσον,——— Apoll. 2. 770.
———*αὖτις δ' αβολησομεν ενθάδ' ιόντες.* ib. 3. 1145.

Syn. Αντιβολεω, συνερχομαι, συντυγχανω, ανταω.

˘Αβολητωρ, *ορος. ὁ. *Vid. Suid. in voc.**

——*τοι δ' ἁρ οἱ αβολητορες ανδρες εασιν.* Antimach. ap. Et. Ma. ubi Exp. *μαρτυρες συντυχοντες.*

˘Αβουκολητος, ου. ὁ ἡ. repudiandus.

αβουκολητον τοῦτ' εμῷ φρονηματι. Æsch. Supp. 937.

Syn. 'Αηδης.

˘Αβουλῐα, ας. ἡ. *consilii inopia.

ταυτ' εννοηθεῖσ', ησθομην αβουλιαν
πολλην εχουσα, και ματην θυμουμενη. Med. 878.*
κἀκεινος αβουλιᾳ, ὑστατος
ἁλωσιος αντησας, θανατον
αιπυν ουκ εξεφυγεν. Olym. 10. 48.

Syn. Απροβουλια, ανοια, ανεπιστασια, αφροσυνη, αεσιφροσυνη, χαλιφροσυνη, αφραδια, θρασυτης, προπετεια, μωρια, αγνωμοσυνη.

˘Αβουλος, ου. ὁ ἡ. * consilii expers.

τας τῶνδ' αβουλους ξυμφορας κατοικτισειν. Heracl. 153.*

Syn. Ασυμβουλος, δυσβουλος, κακοβουλος, αγνωμος, αγνωμων, ανους, ανοημων, ανοητος, ανεπινοητος, απρονοητος, απροσκεπτος, ανεπισκεπτος, αμαθης, αμηχανης, ανευλαβης, ασυνετος, αβελτερος, αφραδης, αφραδμων, αφρων, αεσιφρων, εκφρων, λαθιφρων, απέριμεριμνος, εκνοος, μωρος, ηλιθιος, ιταμος, θρασυς, εθελοκινδυνος, ῥιψοκινδυνος, προπετης, τολμηρος, τολμητης, τολμητιας, ταχυβουλος.

Phr. Ενδεης φρενων. νηϊς ενι φρεσι.

˘Αβουλως. *adv.* inconsulte.

ἡμεῖς δ' αβουλως κἀκλεῶς ολωλαμεν. Rhes. 761.

˘Αβουτης, ου. ὁ. *bobus carens; *item,* egens.

——*και χειματος ὡρην*
*δεικνυει ομβρηρου· *κραδιην δ' εδακ' ανδρος αβουτεω.* Hes. ε. 451.

*˘Αβρᾱ, ας. ἡ. heræ ancilla honoratior. *Angl.* Lady's maid. Menand. ap. Suid. in v.*

Αβρααμ. Nom. Pr. Hebr.

---

4. Vocalis correpta ante βλ inscitiam Pseud-Orphei prodit, et minime in exemplum est trahenda.
5. Vid. Valcken. ubi supra, p. 218.

ἡμειων γενετης πελεται πρωτοσπορος Ἀβραμ.
συνθηκης, πιστῳ την συν ποτ' εθηκεν Ἀβρααμῳ. Nonn.
Epith. Ἀγλαοτεκνος, αρχεγονος, θεουδης (*Hom.*) θεοπειθης, ενθεος, ξεινοδοκος, πολυπιστος, πουλυετηρος, ῥυηφενης, σαοφρων, φυτοσπορος.

˘Ἀβρεκτος. illotus.
αβρεκτοις παλαμῃσι ματην ἡψαντο κυπελλων. Nonn.

*Ἀβριζω. vigilo, *ut videtur. Sed de loco cit. dubitatur.*
αβριζ'· ισως γαρ εις βολον τις ερχεται. Rhes. 730.*

Ἀβρῑθης, εος. *adj.* levis, sine pondere.
βαρος μεν ουκ αβριθες, αλγεων ὑπερ. Eur. Supp. 1125.

Ἁβροβᾰτης, ου. ὁ. molli incessu utens.
γοᾶσθ' ἁβροβαται. Pers. 1073.
Phr. Λεσβιδες, ἁβρα ποδων βηματ' ερεισαμεναι. Anthol.

Ἁβροβιος, ου. ὁ. delicate vivens. [p. 135.
ουχ ὡς ἁβροβιων Αραβων γενος— Dion. 968.
Syn. Ἁβροδιαιτος, τρυφεροβιος.

Ἁβρογοος, ου. ὁ ἡ. molles gemitus edens.
αἱ δ' ἁβρογοοι[1] Περσίδες* ανδρων
ποθεουσαι ιδεῖν αρτιζυγιαν.* Pers. 541.

˘Ἀβροδαις. cibis delicatis instructus. [ap. Ath. p. 4. c.
προς δε μιᾷ παντας δειπνεῖν ἁβροδαιτι τραπεζῃ. Archestr.

Ἁβροδιαιτης, *et Ἁβροδιαιτος. id. qu. Ἁβροβιος.*
ἁβροδιαιτων δ' ἑπεται Λυδων—Ὄχλος,—Pers. 41.

Ἁβροκομης, Ἁβροκομος, Ἁβροχαιτης. molliter comatus.
ἁβροκομη, φιλερημε, βρυων ὡρῃσι ποθειναῖς. Orph. H. 55. 2.
φοινῖκα θ' αβροκομᾶν. Iph. T. 1099.
αμβροτον, αγλαομορφον, ακερσεκομην, ἁβροχαιτην. Ep. 1. 1.

Ἀβρομιος, ου. ὁ ἡ. abstinens a vino.
* ην ολοου δια καυμα φυγω πυρος, εις ἑκατον σοι
ηελιους δροσερᾶν πιομαι εκ λιβαδων,*
αβρομιος και αοινος.—Antip. Sid. 59. *Anal.* ii. *p.* 22.

Ἀβρομος[2], ου. ὁ ἡ. tumultuosus.
Τρωες—ἑποντο,—Αβρομοι, αυιαχοι. N. 39.
Syn. (α *intens.*) Θολερος, θορυβητικος, θορυβοποιος, θορυβωδης, κελαδεινος, ταραχωδης.

˘Ἀβροπηνος, ου. ὁ ἡ. subtili stamine contextus.
μηθ' ἁβροπηνους αμφιβαλλεσθαι πεπλους. Lyc. 863.

Ἁβρος, α, ον. delicatus, lautus.
* στεγας, ἁβρον βαινουσα παλλευκῳ ποδι. Med. 1161.*
κεκλιται ἁβρος Αδωνις εν είμασι πορφυρεοισιν. Bion.
Syn. Ἁπαλος, αμαλος, μαλθακος, μαλακος, τρυφερος, τρυφηλος, τρυφων, θρυπτικος, ενθρυπτος.
Phr.—Ἁβρα παρηΐδος. (Phœ. 1494.) τα ἁβρα της παρειας.

Ἁβροπλουτος. *epith.* comæ, gemmis, &c. ornatæ.
χαιτας ἁβροπλουτοιο. Iph. T. 1148.

Ἁβροσῠνη, ης. ἡ. 1. mollities. 2. splendor.
—εγω δε φιλημ' ἁβροσυναν. Sapph.
* και μην βασιλευς ὁδε δη στειχει [342.
Μενελαος αναξ, πολυ* δ ἁβροσυνη—Δῆλος ὁρᾶσθαι. Orest.
Syn. 1. Ἁβροτης, ἁπαλοτης, ἡδυπαθεια, θρυψις, τρυφη, μαλακια, μαλθακια, μαλακοτης, μαλθακοτης, σπαταλη, χαυνοτης. 2. καλλωπισμα, χλιδη, φαιδροτης, ὡραιοτης.

˘Ἀβροταζω. noctu vagor, aberro.
αὖθι μενειν, μη πως αβροταξομεν αλληλοιϊν. K. 65.
Syn. Ἀβροτεω, αφαμαρτανω, αποπλαναομαι.

Ἁβροτης, τητος. ἡ. mollities. Vid. Ἁβροσυνη.
ουκ εν ἁβροτητι κεῖσαι προς τα νῦν πεπραγμενα. Iph. A. 1343.

Ἁβροτῑμος. *adj.* valde pretiosus.
εκ των ἁβροτιμων[3]
προκαλυμματων επλευσεν. Agam. 700.

Ἀβροτος. **frequentius* Αμβροτος, qu. vid.*
ψευδορκον στυγεει θεος αμβροτος, ὁς τις ομοσσῃ. Phocyl. 15.
Syn. Αθανατος, θειος, αφθῐτος.

*Ἀβροτος. hominibus carens. αβροτη *fœmin. Ion.* Damm. in v.*
—εισοκεν ελθῃ—Νυξ ἀβροτη. Ξ. 78.
Syn. Απανθρωπος. αβροτος ερημια, Æsch. ap. Steph. (*sed non memini locum, nisi* Prom. 2. *pro αβατον legat αβροτον*[4].)

˘Ἁβροχαιτης, ου. ὁ. cui mollis et delicata coma est. Vid. Ἁβροκομος.

Ἁβροχῑτων, ωνος. ὁ ἡ. molli tunica indutus.
λεκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχιτωνας. Pers. 543.
Syn. Ἁβροειμων, λαμπροειμων, καλλιπεπλος, ἁπαλοφορος. ταῖς εσθησι τρυφων. την εσθητα λαμπροφορος. * τρυφεραμπεχονος.
Phr. Γυναικομῑμοις εμπρεπων εσθημασιν. Soph. fr.*

Ἀβροχος, ου. ὁ ἡ. non madefactus.
—ετι δ' αβροχος ηεν ἁπασα-Αρκαδιη. Call. I. 19.
Syn. Ἀβρεκτος, ανομβρος. αυος, ξηρος.

Ἁβρῡνω. delicatum reddo; orno.
—μη γυναικος εν τροποις εμε—Ἅβρυνε. Agam. 928.
Syn. Κοσμεω, καλλωπιζω, περιστελλω—γανοω, ἡδυνω. * κολακευω.

Ἁβρυνομαι. (*Med. seu pot. Pass.*) glorior, insolesco.*
ἁβρυνεται γαρ πᾶς τις εὖ πρασσων πλεον. Agam. 1214.
δουλος, ουχ ἁβρυνομαι τῷδ'· ἡ τυχη γαρ μ' ουκ εᾷ. Iph. A. 858.
Syn. Ἀβριζομαι, εναβρυνομαι, βρυαζω, ἡδυπαθεω, καταστρηνιαω, σπαταλαω, κατασπαταλαω, σαυλοῦμαι, διασαυλεομαι, συβαριζω, χλιδαω, ὡραΐζομαι, τρυφαω, κατατρυφαομαι, θρυπτομαι, διαθρυπτομαι, ὑποθρυπτομαι. —Αλαζονευομαι, καυχαομαι, εκγαυροῦμαι, μεγα φρονεω.

* Ἁβρῶς. *adv.* delicate.
αει δια λαμπροτατου—βαινοντες ἁβρως αιθερος. Med. 824.

Ἀβρως, ῶτος. *adj.* non exesus.
ανερα μυιαων κεντρον αλευομενον [iii. 92.
εκ θαλιης αβρῶτα μεσημβριαοντα φυλασσει. Paul. Sil. *An.*

Ἀβρωτος, ου. ὁ ἡ. idem.
ἀβρωτος κεινη, πλὴν κραατος· ειμὶ δ' εγωγε
τρωκτὸς ἁπας, μουνα δ' εντερ' ἀβρωτα φερω. Analect. t. iii.

˘Ἀβῡδος. ἡ. Abydus. [p. 323.*
και Σηστον, και Αβυδον εχον, και διαν Αρισβην. B. 836.
Epith. Αρχαιη, βαθυκρηπις, στεινη.

*˘Ἀβυρτᾰκη. genus edulii barbarici acrisque, e nasturtio, allio, sinapi. [Vid. et p. 68. a.
επι ταῖς αβυρτακαισι δ' εκβακχευομεν. Alex. ap. Ath. p. 124. a.

˘Ἀβυρτᾰκοποιος. qui abyrtacas parat. [p. 405. f.
αβυρτακοποιος παρα Σελευκον εγενομην. Demetr. ap. Ath.

˘Ἀβυσσος, ου. ὁ ἡ. fundo carens. *substantive positum classici Scriptores, etiam pedestres, non agnoscunt.*
ευθυς γαρ επι λιμνην μεγαλην ἡξεις πανυ
αβυσσον. Ran. 137.*
ατης δ' αβυσσον πελαγος ου μαλ' ευπορον
* τοδ' εσβεβηκε, κουδαμοῦ λιμὴν κακῶν. Æsch. Supp. 466. *P.*
Syn. Βαθυς, απειρος, απλᾶτος, απλετος, ακαταληπτος.*
Phr. Αβυσσος πλουτος. Soph. αβυσσος οψις. Æsch. Ταρταρου αβυσσα χασματα. Eur.

˘Ἀγᾰγω. (*Poët.*) adduco.
ὁν κεν εγω δησας αγαγω, η αλλος Αχαιῶν; B. 231.
Syn. Αγω, εξαγω.

Αγαγομαι. (*Med.*) * abduco, deduco.
αιθ' οφελες συ μεν αὖθι μετ' αθανατης αλιῃσι
ναιειν, Πηλεὺς δε θνητὴν * αγαγεσθαι ακοιτιν. Σ. 86.

˘Ἀγαζω. indignor; ægre fero. *Vid. Pauw. in l. c.*
τα θεῶν μηδεν αγαζειν. Æsch. Supp. 1059.
Exp. Εξεταζω[5],—θαυμαζω, αγαω, αγαμαι.

Αγαζομαι. cum stupore, vel etiam invidia, miror.
ου ποτε γ' ὧδ' Οδυσῆος αγασσαμεθ' ειδος ιδοντες. Γ. 224.
πληθει προσθε βαλοντες, αγασσαμενοι περι νικης. Ψ. 639.
τοῖσιν δ' αμφοτεροισιν αγασσατο θυμὸς αγηνωρ. δ. 658.

1. Vox hæc obelo notatur in edit. Porsoniana. Emendat Pauw. ἀκρόγοοι. Acute conj. Blomf. e vet. Schol. δακνόγοοι.

2. Hujus fortasse vocis oblitus est Valcken. in recensione vv. "in quibus α dicitur ἐπίτασιν δηλοῦν."

3. Sed ibi leg. cum Salmasio (atque etiam Porsono) ἁβροπήνων.

4. Recte omnino se habet Morelli conjectura. Sic enim a multum defleto Porsono olim accepimus. "Ἄβροτος. non exstat hæc vox in superstitibus poëtis, sed reddi debet Æschylo, Prom. 2, ex Hesychio, Eustathio, Scholiaste Villois. Homeri, Phavorino, et Suidæ MSS. v. Ερυβρεμέτας. Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν."

5. Αγάζεις reperitur in Lex. Sophocl. et exponitur ibi θρασύνεις.

Syn. Αγαζω, αγαιομαι, αιδεομαι, αγαμαι, σεβομαι.—αγανακτεω, φθονεω, μεμφομαι, λυπεομαι, *Et. Ma.* επειγομαι.

ˇΑγαθεος. *Ion.* Ηγαθεος. admodum divinus.

και γαρ εν αγαθεᾳ,—Χειρας ἱμαντι δεθεις,
Πυθωνι κρατησεν—Nem. 6. 59.

*ˇΑγαθοκλῆς. dux, seu tyrannus, Syracusarum.
ὡς Αγαθοκλῆος λασιαι φρενες ηλασαν εξω
πατριδος. αρχαιων ἦν ὁδ' ανηρ προγονων, κ.λ. Alexand. [ap. Ath. p. 699. c.*

ˇΑγαθος. bonus; fortis, &c.
μηδ' οὑτως, αγαθος περ εων, θεοεικελ' Αχιλλεῦ. Α. 131.
χρη μῦθον Δαναοῖσι, και ουκ αγαθον περ εοντα. Ι. 623.
κλῦθι, θεα, αγαθη μοι επιῤῥοθος ελθε ποδοιϊν. Ψ. 770.
και σφιν δαῖτ' αγαθην παραθησομεν εν κλισιησιν. ib. 810.
εισορων οψιν τ' αγαθην, και μῦθον ακουων. Ω. 632.
πατρὸς δ' ειμ' αγαθοῖο, θεὰ δε με γεινατο μητηρ. Φ. 109.
αιγιβοτος δ' αγαθη, και βουβοτος— ν. 246.

Syn. Ανδρεῖος, κρατερος. αισιος,—αμυμων, ἱλεως, ευμενης. φαιδρος,—περικαλλης, αγανος. αισιμος, χρησιμος. *Item,* Ἁγνος, φρονιμος, συνετος. εσθλος, σωφρων.

Phr. Αγαθος βιην, βοαν, πυξ, &c.

Αγαθον, το. bonum: *et pl.* Αγαθα, τα.
—αταρ θεος αλλοτ' επ' αλλῳ
Ζευς αγαθον τε κακον τε διδοῖ· δυναται γαρ ἁπαντα. δ. 237.
ἣν δε το μεν σον σπευδων αγαθον. Hec. 122.
τι δῆτα μαντευομεθα; τοῖς θεοῖσι χρη
θυοντας αιτεῖν αγαθα, μαντειας δ' εᾶν. Helen. 759.
ὡς εμοι, ὁττι με τοῖον εοντ' αγαθοῖσι γεραιρεις. ξ. 441.

Epith. Ατειρες. Syn. Ωφελεια, ευχρηστημα, συμφερον. *Plur.* τα ὑπαρχοντα, πλουτος,—ευεργετηματα.

Αγαθυρσοι, *ων. οἱ. Agathyrsi a Stephano ad Hæmum montem collocantur, a Ptolemæo in Sarmatia Europæa.
Νευροι θ', Ἱπποποδες τε*, Γελωνοι τ', ηδ' Αγαθυρσοι. Dionys. 310. Vid. et. 319.

Αγαθων, ωνος. ὁ. 1. filius Priami. 2. tragicus poëta.
1. νεικειων Ἑλενον τε, Παριν τ', Αγαθωνα τε διον. Ω. 249.
*2. ενταῦθ' Αγαθων ὁ κλεινὸς οικῶν τυγχανει,
ὁ τραγῳδοποιός. Thesm. 29.*

ˇΑγαιομαι. succenseo, indignor.
ψυχην εγγυαλιξεν αγαιομενη[1] χατεοντι. Apoll. 3. 1016.
ὡς ῥα τοῦ ενδον ὑλακτει αγαιομενου κακὰ εργα. υ. 16.
τῷ δή τοι Ζεὺς αυτὸς αγαιεται, ες δε τελευτην. Hes. ε. 331.

Syn. Αγαζομαι, αγανακτεω. *μεμφομαι, χαλεπαινω.*

ˇΑγακλεης, κλῆς. ὁ ἡ. perquam gloriosus, inclitus.
παντα κατ' αἶσαν εειπες, αγακλεες ὦ Μενελαε. Ρ. 716.
Κεβριονην, νοθον υἱὸν αγακλῆος Πριαμοιο. Π. 738.

ˇΑγακλειτὸς, ἡ, ὁν. præclarus.
ενθ' ἤτοι Πατροκλος αγακλειτὸν Θρασυμηλον. ibid. 463.

ˇΑγακλῆς. Nom. Pr.
υἱὸς Αγακλῆος μεγαθυμου, διος Επειγεύς. ib. 571.

ˇΑγακλυτὸς, ἡ, όν. perceleber.
αμφ' Αιαντε δυω, και αγακλυτον Ιδομενηα. Ζ. 436.
πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν αγακλυτοισιν ανασσον[2]. Hes. θ. 1015.

Syn. Κλυτος, κλειτος, κλεινος, περικλυτος, τηλεκλυτος, μεγακληεις, πολυκληεις, πολυκλῄστος, περικλεης, ευκλεης, ευκλειης, επικλεης, αριδεικετος, αριζηλος, αριδηλος, αριγνωτος, αριπρεπης, διασημος, γνωριμος, μεγαλωνυμος, ερικυδης, ενδοξος, επιδοξος, περιπυστος.

Αγακτιζω. *bene condo. *Sed Vid. Heyn. Exc.* V. *ad* A. 146.*
—εν δαιτι σεβιζομεν Κυρᾶνας αγακτιμεναν πολιν— Pyth. 5. 106.

ˇΑγαλακτος, ου. ὁ ἡ. lacte carens.—ουδ' αγαλακτοι
οἶες, ουδ' ακυθοι, πᾶσαι δε κεν εἶεν ὑπαρνοι. Call. 2. 52.

ˇΑγαλεος, α, ον. fractus.
—ηγαλεην καλπιν αειρομενην. *Et. Ma.*

Exp. Κατεαγεις, κοιλωθεις.

ˇΑγαλλω. orno.
και σε θυσιαισιν ἱεραῖσι, προσοδοις τε μεγαλαισι, διαπαντος, ὦ δεσποτ', αγαλοῦμεν αει. Arist. Pac. 396.
—θηροφονον θεαν
Οινωᾶτιν αγαλλει. Herc. Fur. 378.

Syn. Κοσμεω, επικοσμεω. αγλαϊζω. σεβομαι. τερπω, ευφραινω. αγαλλομαι.

ˇΑγαλλομαι. (*Med.*) gaudeo, gestio. *item*, honoro.
——τευχεα δ' Ἑκτωρ
αυτος εχων ωμοισιν αγαλλεται Αιακιδαο. Ρ. 473.
——τον Εὔιον—Αγαλλομεναι θεόν. Bacch. 158.

Syn. Αγαλλω, αγαλλιαομαι, γηθω, γαυριαομαι, καυχαομαι, αυχεω. σκιρταω, ασκαριζω, αταλλω, κυδιοω (*qu. vid.*) αναχορευω. κληϊζω, ὑμνεω.

ˇΑγαλμα. ornamentum, statua.
ασκησας, ἱν' αγαλμα Θεᾶ κεχαροιτο ιδοῦσα. γ. 438.
—περονην τ' επεθηκα φαεινην—Κεινῳ αγαλμ' εἶναι—
τί γαρ, πατρὸς θαλλοντος, ευκλειας τεκνοις [τ. 257.
αγαλμα μεῖζον; η τί προς παιδων πατρί; Antig. 703.

Syn. Ειδωλον, βρετας, ανδρεικελον, ανδριὰς, εικασμα, εικων, δαιδαλμα, ινδαλμα, ὁμοιωμα, ξοανον, τευγμα, μνημεῖον, αναθημα. κοσμος, κοσμημα. κυδος. χαρμα. καυχημα.

Epith. Αινὸν, ἁγνὸν, ακασκαῖον, διοτρεφὲς, εσθλὸν, ευγραφὲς, θεῖον, ἱρὸν, μαρμαρινον, φαεινὸν, χειροποιητον, χρυσεοτευκτον.

Phr. Αγαλμ' ὑπερπλουτου χλιδῆς. Νικης φαιδρὸν αγαλμα παναιολον. Κυπριδος ἁβρὸν αγαλμα παροινιον. *ακασκαῖον ἄγαλμα πλουτου. Æsch. Agam.*

ˇΑγαλματοω. in simulacrum verto.
αγαλματώσας αμφελυτρωσει πετρων. Lyc. 845.

ˇΑγαμαι. admiror, magni facio.
ὡς σε, γυναι, ἄγαμαί τε, τεθηπά τε, δειδιά τ' αινῶς. ζ. 168.
ουτε τι θαυμαζειν περιωσιον, ουτ' αγαασθαι. π. 203.

Syn. Επαγαμαι, αγαζομαι, θαυμαζω, επιθαυμαζω, θαυμαινω, αποβλεπω, περιβλεπω, ζηλοω. κυδαω. σεβαζω. επαινεω. θηπω, καταθηπω, ωζω. φθονεω.

Phr. Εν θαυματι ποιοῦμαι.—αμφὶ δὲ μορφῇ θελγεται, αλλοπροσαλλον αγων ακορητον οπωπήν.

Αγαμεμνων, ονος. ὁ. Agamemnon.
αλλ' ἑνεκ' αρητῆρος, ὁν ητιμησ' Αγαμεμνων. Α. 94.
νηὶ παρὰ πρυμνῃ Αγαμεμνονος.— Η. 383.

Epith. Ατρειδης, Ατρειων, αμυμων, αφνειὸς, διογενὴς, διος, ευρυκρειων, ευπατριδης, ηθεῖος, κερδαλεοφρων, μοιρηγενης, κυδιστος, ολβιοδαιμων, σκηπτοῦχος, φιλοκτεανος.

Phr. Αναξ ανδρῶν. ποιμην λαῶν. Διὶ ικελος. βασιλεὺς Τροιας πολιπορθος. ὁ χιλιαρχος τοῦ πολυῤῥαιστου στρατοῦ. παντοσεμνος ὁ στρατηλατης νέων. Ατρεος υἱε δαΐφρονος ἱπποδαμοιο. Αργειων σκηπτοῦχε μεγα-κρατεων. Αργειων ἡγητωρ. οινοβαρὲς, κυνὸς ομματ' εχων, κραδιην δ' ελαφοιο. *Ατρεως γενεθλον.

Αγαμεμνονειος. *potius,* Αγαμεμνονιος.*
——Αγαμεμνονειον δομον[3]. Orest. 179.
παιδ' Αγαμεμνονίαν λατρευω. Iph. Taur. 1115.

Αγαμεμνονιδης, ου. ὁ. Agamemnone natus. v. Ορεστης.
—παῖς Αγαμεμνονιδας απεριτροπος. Soph. Elec. 182.

*Phr. Ὁ τοῦ στρατηγησαντος εν Τροιᾳ ποτὲ
Αγαμεμνονος παῖς—Soph. El.—παῖς τοῦ τᾶς Τροιας πυργους
ελθόντος κλεινᾷ σὺν κωπᾳ
χιλιοναυτᾳ, μυριοτευχοις[4]
τῶν Ατρειδᾶν τῶν κλεινῶν. Iph. T. 139.
Αγαμεμνονιον θαλος. ibid. 170. Αργόθεν πορευθεὶς,
Ἀγαμεμνονειος κελωρ,
αδυτων επιβὰς κτεανων, ματρὸς φονεύς. Androm. 1033.*

ˇΑγαμηδης, εος. ὁ. Nom. Pr.
————Τροφωνιος, ηδ' Αγαμηδης
υἱεες Εργινου, φιλοι αθανατοισι θεοῖσι. Hom. Hymn. [Apoll. 296.

ˇΑγαμος, ου. ὁ ἡ. innuptus.
αιθ' οφελες αγονός τ' εμεναι, αγαμός τ' απολέσθαι. Γ. 40.

1. Brunck. ἀγαλλομένη e quinque Codd. Regg. Cum vox ἀγαίω semper fere de indignatione ponatur, lectionem hancce omnino amplector.
2. Wolfii emendationem recepit Gaisford: ἀγακλειτοῖσι ἄνασσον.

3. In edit. Porson. versus ita rectius legitur: Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον.
4. Musgr. conj. μυρίον ἔγχος, et pro τῶν Α. πῶλ' Α.

αγαμος, ατεκνος, ὢ ποσι, καταστενει
γαμον αγαμον. Eur. Hel. 695.
Syn. Αγῡνος, αγυνης, αγυναιος, απονυμφης, απονυμφος, ανυμφος, ανυμφετος, ανυμφευτος, αζυξ, ἠΐθεος, αλεκτωρ, αμνηστευτος, αγαμητος, απειρογαμος, απειρολεχης, ανανδρος, ανεκδοτος, αφθορος.
*Phr. Λεχους απειρος.—ευνῆς αζυγες γαμηλιου. Med.

˘Αγᾱν. *adv.* nimis. [670, 1.
εξω διατρῖβειν πολυν ἄγᾱν εστιν χρονον. Nub. 199.
(*ubi vid. Brunck. de quantitate finalis syllabæ.*) Syn. Λιᾱν.*

˘Αγᾰνακτεω. *ægre fero.
και μηδὲν αγανακτει γ'. εγὼ γάρ σ', ὦ πατερ. Vesp. 1003.*
Syn. Αγαζομαι, αποδυσπετεω, μηνιζω, μηνιω, μηνιαω, απομηνιζω, αλαστεω, ασχαλλω, ασχαλαω, αναξιοπαθεω, αχθομαι, δακνομαι, δειναζω, δυσχεραινω, θυμαινω, θυμεομαι, θυμοομαι, οργιζω, οργιζομαι, διοργιζομαι, κοτεω, στενω, βασκαινω. εγκοτεω, χαλεπαω, χαλεπαινω, χολαω, χολοομαι, παροξυνω.
Phr. Οργῃ παρανθεῖν,—παρακμαζειν.

˘Αγαννῐφος, ου. ὁ ἡ. valde nivosus.
εἶμ' αυτὴ πρὸς Ολυμπον αγαννιφον—Α. 420.
Syn. Νιφοεις, νιφετωδὴς, χιονεος, χιονοεις, χιονωδὴς, δυσχειμερος. *Phr. Νιφοεσσ' Αιτνα, πανετες
χιόνος οξειας τιθηνα. Pyth. I. 38.*

˘Αγᾰνοβλεφᾰρος. ὁ ἡ. habens pulchras palpebras.
*Θυμαρετας μορφαν ὁ πιναξ εχει· εὖ γε το γαῦρον
τεῦξε,* το θ' ὡραῖον τῆς αγανοβλεφαρου. Nossis, *Anal.* i. 195.

˘Αγᾰνὸς, η, ον. mitis, blandus.
σοῖς δ' αγανοῖς επεεσσιν ερητυε φῶτα ἑκαστον. Β. 164.
Syn. Αγανὴς, αγαθὸς, αγανοφρων, επιεικὴς, ευμενὴς, πρευμενὴς, ευγνωμων, συγγνωμων, ευπροσωπος, επιχᾰρὴς, γλυκὺς, ἡδὺς, πρᾷος, πραῢς, καλὸς, ἱλαρὸς, μειλιχος, ηπιος, ἡμερος, προσηνὴς, φαιδρός.

˘Αγᾰνοφρων, ονος. ὁ ἡ. mansuetus, placidus.
τό τε τῆς αγανοφρονος ἡσυχιας
ευήμερον προσωπον. Av. 1321.
ου γαρ τι γλυκυθυμος ανὴρ ἦν, ουδ' αγανοφρων,
αλλὰ μαλ' εμμεμαώς. Υ. 467.
Syn. Αγανος, γλυκυθυμος, ηπιοθυμος, πρηῢνοος, πραῢθῡμος, πρᾷος, πραῢπαθὴς, ηπιομητις, γαληνὸς, ἡσυχος, ενηὴς, τιθασσος, χειροηθης, μελιηδὴς, προσηνής.

˘Αγᾰνοφροσυνη, ης. ἡ. comitas, jucunditas.
σή τ' αγανοφροσυνη μελιηδέα θυμὸν απηυρα. λ. 202.
Syn. Ευεργεσιά, ελευθεριοτης, επιεικεια, ευηνεια, ευμένεια, ἡμεροτης, ευγνωμοσυνη, προσήνεια, πραοτης, πραῢπαθεια, ἡσυχία, μειλιχία, ανεξικακια, φιλοφροσυνη, φιλανθρωπία, χρηστοτης.

*Αγᾰνως. *adv.* placide.
αγανῶς δε χεροῖν, μαλακῇ γνωμῃ. Iph. Aul. 601.*

˘Αγᾰπαζω. amo, amplexor.
ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλα φρονεων αγαπαζει. π. 17.
Syn. Αγαπαω, ατιταλλω.

Αγαπαζομαι. (*Med.*)
ουδ' αγαπαζομενοι φιλεουσ', ὅς κ' αλλοθεν ελθοι. η. 33.
Syn. Ασπαζομαι.

˘Αγᾰπαω. * contentus sum, acquiesco.*
ουκ αγαπᾷς, ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιαλοισι μεθ' ἡμῖν
δαίνυσαι;—φ. 289. [Vesp. 684.
*σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς οβολοὺς, αγαπᾷς. οὓς αυτὸς ελαυνων.
Syn. Στεργω, αρκοῦμαι, ατρεμεω, ἡσυχαζω, ενασμενιζω, αποδεχομαι, αρεσκομαι, αποχρῆν.

Αγαπαω. amo, diligo, osculor.*
οὕνεκά σ' ου τὸ πρῶτον, επεὶ ιδον, ὧδ' αγαπησα. ψ. 214.
Syn. Αγαπαζομαι, αμφαγαπαω, αμφαγαπαζω, εραω, εραμαι, προσεραμαι, στοργεω, εισπνεω, ἱμειρω, ἱμειρομαι, φιλεω, καταφιλεω, ὑπερφιλεω.—Ασπαζομαι, περιπλεκομαι.
Phr. Θελξινοων αγαπαζε μελιφρονα θεσμὸν ερωτων.
——κρυφιοισι κατατρυχειν φρενα κεντροις.—
ηδη καὶ γλυκυπικρον εδεξατο θεσμὸν ερωτων. Musæ.
ὡς σεο νῦν εραμαι, και με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Hom.——
πικρὸν αει κραδιῃ κεντρον ερωτος εχειν.—Ερως ἁπαλὰς
φρενας αμφεκαλυψεν. Theoc.——[Ζεὺς γὰρ ἵμερου βελει
προς σου τεθαλπται. Æsch.]

˘Αγᾰπηνωρ, ορος. ὁ. fortis, strenuus.
οἱ δ' ες Πανθοΐδην αγαπηνορα Πουλυδαμαντα. Ν. 756.
Syn. Αγαθὸς, ανδρειος, κρατερός.—αγανὸς, φιλανθρωπος.

Αγαπηνωρ, ορος. ὁ. Nom. Pr.
τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο παῖς, κρείων Αγαπήνωρ. Β. 609.
Epith. Εὐμμελιης, κρατερός.

˘Αγᾰπησμὸς, ου. ὁ. dilectio.
γινομενον αλληλων αγαπησμον οἷος ἦν. Menand.
Syn. Αγαπησις, φιλοφροσυνη.

˘Αγᾰπητὸς, ἡ, όν. dilectus, amabilis.
—πῆ δ' ἐθελεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
μοῦνος εὼν αγαπητός;— β. 364.
Ἑκτορίδην αγαπητὸν, αλιγκιον αστέρι καλῷ. Ζ. 401.
Syn. Φιλος, φιλιος, φιλικὸς, φιλητὸς, προσφιλὴς, πεφιλημενος, ηγαπημενος, ερασμιος, εραστὸς, επεραστος, αξιεραστος, ερατὸς, εραννὸς, εροεις, εριηρος, ἱμεροεις, ἱμεραῖος, επιχαρις, πολυηρατος, ορεκτὸς, ζηλωτὸς, ποθεινὸς, τιμιος, μεγηρατος, τιθηνὸς,—μονος.

Ἀγαρηνοι. nom. gentis; fors. in Arabia Felici. [iii. 109.
και πεδια ζειοντα πολυσπερεων Αγαρηνῶν. Arabius, *An.*

˘Αγαῤῥοος, *contr.* αγαῤῥους, ου. ὁ ἡ. celeriter fluens.
λεῖα δ' εποιησε παρ' αγαῤῥοον Ἑλλησποντον. Μ. 30.

˘Αγασθενης, εος. ὁ. Nom. Pr.
υἱὸς Αγασθενεος Αυγηϊαδαο ανακτος. Β. 624.

˘Αγαστονος, ου. ὁ ἡ. multum gemens, luctuosus.
κῆτος, ἃ μυρία βοσκει αγαστονος Αμφιτριτη. μ. 97.
τί μελλομεν αγαστονοι; Sept. Th. 98.
Syn. Θρηνωδης, πολυπενθης, πολυστενακτος, πολυστονος, μεγαλοστενακτος, μεγαλοψοφητος.—αθλιος.

˘Αγαστὸς, η, ον. admirationem, vel stuporem, ferens.
—αιπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακαρεσσιν αγαστόν. Theoc. I. 126.
Syn. Αγασιος, αξιαγαστος, εξαγαστος, θαυμασιος, θαυμαστὸς, θεσκελος, σεβασμιος, σεβαστὸς, παραδοξος, αγανὸς, θεητός. αγητός.

˘Αγαστροφος, ου. ὁ. Nom. Pr.
—Αγαστροφον ουτασε δουρὶ—Παιονιδην. Λ. 338.
Epith. Δουρικλυτος. ιφθιμος.

˘Αγαστωρ, ορος. ὁ. frater uterinus.
τον φιλτατόν σου τῶν αγαστορων, τροφιν. Lyc. 265.
Syn. Ὁμογαστωρ, ὁμαιμος.

Αγᾰτον. (*adv.*)
φορμιγγ' εν χειρεσσιν εχων, αγατὸν[1] κιθαριζων. Hom. Ap.

˘Αγαυη. * una e Nereidibus. [515.
και Μελιτη, και Ιαιρα,* και Αμφιθοη, και Αγαυη. Σ. 42.
Epith. Καλλιπαρῃος, καλλιστερνος.

˘Αγαυή. Penthei mater.
Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ' εκ βακχευμάτων. Bacch. 719.
Epith. Απειθὴς, θηροκτόνος, παιδοκτόνος, ωλεσιτεκνος.
Καδμηΐς.—ου πολυμοχθος. Phr. Μαινὰς ουρεσιφοιτις.

˘Αγαυὸς, ἡ, όν. admirabilis, nobilis. 2. superbus.
—κηρυκες αγαυοί—Ὅρκια πιστὰ θεῶν συναγον. Γ. 268.
Περσαις αγαυοῖς κακὰ προκακα λεγεις. Pers. 982.
τὰ φρονεων, ἵνα μή τις αγαυῶν Ουρανιωνων. Hes. θ. 461.
Syn. Αγαστὸς, αγαυρὸς, διαγαυος, αγακλυτος. γενναῖος, ενδοξος, ευδοκιμος, φαιδρὸς, αγλαὸς, αριδεικετος, φαιδιμὸς, πολυῤῥητος, τηλεκλυτος, ευσημος, περισημος, κλεινὸς, περιφημος, περιφανὴς, περιφαντος, διειδὴς, λαμπρὸς, κυδιος, ονομαστος, ελλογιμος.—2. αλαζων, ὑπερηφανος.

˘Αγαυρὸς, ρὰ, ρόν. ferox. *Vid. Not.*
ταυρου εριβρύχεω μενος ασχετον οσσαν αγαυροῦ. Hes. θ. 832.
Syn. Θηριωδὴς, βιαιός.—αγαστὸς, αγανός.—κομψὸς, ἁβρός.—πενὴς, απορος[2].

---

1. In hoc solo, ut videtur, loco vox ἀγατὸν occurrit, neque Lexicographi eam agnoscunt. *Casaubonus* (ad Athen. l. 1. c. 40. p. 22.) usurpari h. v. pro ἀγαστὸν, ut ἀδάματος pro ἀδάμαστος aut, quoniam VV. LL. dant χάριεν, primitus scriptum fuisse ἀγαυὸν putat.

2. Suidas affirmat ab Ionibus *inopem*, ab Atticis *deditum deliciis* appellari ἀγαυρόν. H. Steph. in v.

˘Αγαφθεγκτος, ου. ὁ ἡ. valde sonans.
κρητὴρ αγαφθεγκτων αοιδᾶν. Ol. 6. 155.

*Αγγăροι. apud Persas regii nuntii sic appellabantur; unde, et qui literas invicem tradunt perferendas. *Hinc, per translationem apud Æschylum,*
Αγγαρος, *adjective*, de eo quod *Anglice* dicimus, "A beacon."
φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ'* απ' αγγαρου πυρὸς
επεμπεν. Agam. 283. *al.* αγγελον.
SYN. Αγγελος, δοῦλος, εργατης.
* PHR. Και αγανορος ἵππου θᾶσσον
και ναος ὑποπτερου, παντᾶ
αγγελιαν πεμψω ταυταν. Ol. 9.*

Αγγάρευω. adigo ad ministerium ἀγγάρων præstandum.
εὰν εχῃ τι μαλακὸν, αγγαρευεται. Menand.
SYN. Αναγκαζω, βιαζομαι.

Αγγεῖον, ου. το. vas liquoris capax. 2. vena ap. Medicos.
πολυς γαρ εις ἑν μικρὸν αγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελιζει ῥᾶστα τους πεπωκότας. Sent.
SYN. Αγγος. 2. φλέψ.

Αγγελιειᾰ. ἡ. (Vid. Ἠως.) *nuntia.
αγγελιεια θεοῦ μεγαλου Τιτῆνος αγανοῦ. Orph. Hymn. 77.
(*Sic a Dinnero lectum, et in Hermann. Edit. vulgatum.*)
SYN. Αγγελιῶτις.*

Αγγελĭα, ας. ἡ. nuntiatio. mandatum. rumor.
δακρυα θερμὰ χεων, φατο δ' αγγελιην αλεγεινήν. Σ. 17.
ηϊ', επειδὴ Ζηνὸς επεκλυεν αγγελιαων. ε. 150.
SYN. Αγγελμα.—φημη, φατις.—εντολὴ, επιταγμα.
—Αγγελος, πρεσβυς, πρεσβεια.
EPITH. Λυγρη, κλυτη, πολυκοινος. [παλιγγλωσσος. Pind.]
ορθη, γλυκεῖα.
PHR. Αγγελιην ελθοντα. *Et. Ma.* *Λ. 140.*
αγγελιην ερεοντα περιφρονι Πηνελοπειῃ. ο. 41.
Ἑρμᾶ δε θυγατρος ακουσας Ιφιων—Αγγελιας—Ol. 8. 106.

Αγγελιος [1].
αγγελιη πωλεῖται επ' ευρέα νῶτα θαλασσης. Hes. θ. 780.

Αγγελιωτης, ου. ὁ. idem poëtis quod αγγελος.
τλημονα γαστρος εριθον, αταςθαλον αγγελιωτην. Hom.

Αγγελιῶτις, *ἴδος. ἡ. nuntia. [Merc. 296.
Νυμφα Διὸς βαρύθυμε, συ δ' ουκ αρ' εμελλες απυστος
δὴν εμεναι* τοιη σε προσεδραμεν αγγελιῶτις. Call. 4. 216.

Αγγελος, ου. ὁ ἡ. nuntius.
νῦν δ' εμέθεν ξυνες ὦκα. Διὸς δέ τοι αγγελός ειμι. B. 26.
SYN. Αγγελιαφορος, απαγγελτὴρ, μεταγγελος, διακτωρ, διακτορος, μηνυτὴς, μηνυτωρ, τροχιας.—αγγελια. * πυστις, φημη.*
EPITH. Ετυμος, ετητυμος, αφθογγος, αναυδὸς, εριηχὴς, εμπεδομυθος, εριουνιος, ολυμπιος, ορθὸς, σαφὴς, τηλεσκοπος, θοὸς, ωκὺς, ποδηνεμος, ταχυδρόμος, ταχὺς ποδας, πεδιοπλοκτυπος. PHR. Εσλὸς τιμὰν φερει πραγματι. Pind.
κηρυξ, νεοχμων μυθων ταμιας. Eur. Troad.

Αγγελλω. nuncio.
ερχεται αγγελλων φαος ηοῦς ηριγενειης. ν. 94.
ἱερα τε ῥέζουσι, και αγγελλουσι θεμιστας. Hom. Ap. 394.
SYN. Απαγγελλω, αναγγελλω, διαγγελλω, εξαγγελλω, μηνυω, πιφαυσκω, πιφασκομαι, απολεγω, σημαινω, φραζω.
* PHR. —Μύθους, σοί τε συντομωτάτους
κλύειν, εμοί τε τῷδε καλλίστους, φέρω. Heraclid. 784.*

Αγγελμᾰ, ᾰτος. το. res, quæ nuntiatur, vel mandatur.
*ὡς δη σφε σωσαις ἡδοναῖς αγγελματων; Iph. T. 1184.
μή με στυγήσῃς.* ουχ ἑκὼν γὰρ αγγελῶ
Δαναῶν τε κοινὰ Πελοπιδῶν τ' αγγελματα. Troad. 705.
SYN. Αγγελια. *τα κρανθεντα, vel δοξαντα. ψηφισμα.*

Αγγος, εος. το. vas quodlibet.
ὅπλισσον τ' ἤια, και αγγεσιν αρσον ἅπαντα. β. 289.
SYN. Αγγεῖον, σκεῦος, τεῦχος, κιβωτὸς, λεβης, εμβαφια, θερμαντηριον, κρεῖον, κρεωδόχον, καλπη, δοχεῖον. κ. λ.
EPITH. Οινοδόκον, χαλκεον, αφειδές. *PHR.—Εν αγγεων ἑρκεσιν παμποικιλοις. Nem. 10.

˘Αγειρω. congrego. 2. mendicando corrogo.
δυσεο τευχεα θᾶσσον, εγὼ δε κε λαον αγειρω. Π. 129. [γορεω.)
τί τῶνδ' ουκ ενδικως αγειρω; Choëph. 636. (EXP. συναξας κατη-
SYN. Αμφαγειρω, συναγειρω, επαγειρω, ὁμηγυριζω, αγερεθω (*Poët.*) αγυρεω, αθροιζω, συναθροιζω, αολλιζω, συναγω, επισυναγω, συλλεγω, επισυλλεγω, συγκομιζω, συνειρω, ἁλιζω, συναλιζω, αναλαμβανω, θαμυριζω, κλησιαζω, μηρυω, καμαρευω, νηεω, καρπευω, ὁμαδευω, αμαω, προσαμαομαι. —2. αγυρταζω, ερανιζω, ερανιζομαι, συνερανιζω.

˘Αγειτων, ονος. ὁ ἡ. vicinum non habens.
οὕτως αγειτων οἶκος ἵδρυται φιλων. Eur. El. 1130.
τυχοντ' ερημου τοῦδ' αγειτονος παγου. Prom. 270.

˘Αγελαῖος, α, ον. armentalis, e grege.
οἱ δ' εφεβοντο κατὰ μεγαρον, βοες ὡς αγελαῖαι. χ. 299.
SYN. Αγελητης, βουκολικος.—συναγελαστικος, εγκυκλιος.
—φαῦλος, ατιμος, ευτελής.

˘Αγελᾱος, ου. ὁ. Nom. Pr.
τοῖς δ' Αγελαος εειπε, επος παντεσσι πιφαυσκων. χ. 131.
EPITH. Διοτρεφὴς, Φραδμονιδης, Δαμαστοριδης.

˘Αγελαστος, ου. ὁ ἡ. risûs expers.
—πεπλων αγελαστοις—Ξυμφοραῖς πεπληγμενων. Ch. 28.
αγελαστα προσωπα βιαζομενοι. Ag. 803.
SYN. Χαλεπος, σκληρος.—σεμνος.

˘Αγελη, ης. ἡ. armentum, *proprie* boüm. 2. cœtus.
εν δ' αγελην ποιησε βοῶν ορθοκραιραων. Σ. 573.
ἵππους δ' εις αγελην ελασαν θεραποντες αγαυοί. T. 281.
εν δὲ συῶν αγελαι χλουνων εσαν, ηδὲ λεοντων. Hes. α. 168.
SYN. Ποιμνη, ποιμνιον, πῶϋ, αιπολιον, βουπολιον, βοτον.
2. αγημα, συναθροισις, πλῆθος, ταγμα, λοχος, ἴλη.
EPITH. Αγρονομος, βοεη, κεραὴ, ξανθη, ευφορβος, ευειδὴς, πολυειδὴς, ειροπόκος, ωοτόκος, ὑψιπόλος, αυτονόμος, *ολβια.
PHR. *fig.* Επὶ θανασιμον αγελαν [Eur.
πεσόντα τὰν Μαιναδων. Bacch. 1021.
—μυριων τ' αλλων πονων-διῆλθον αγελας. H. Fur. 1275.*
propr. [βριθομεναι μαζούς τε, καὶ ουθατα κυμαινουσαι. Opp.]

˘Αγενειος, ου. ὁ ἡ. imberbis.
ουδ' αγόρασει γ' αγενειος ουδεὶς εν αγορᾷ. Equit. 1370.
SYN. Απωγων, ανυπηνος. PHR. Ουπω γεννς φαῖνεν τερειναν—Ματέρ' οινανθας, οπωραν. Nem. 5.

˘Αγενὴς, εος. ὁ ἡ. ignobilis.
ὅταν οἱ τ' αγαθοὶ προς τῶν αγενῶν κατανικῶνται. Eur. frag.

*˘Αγενητος, ου. ὁ ἡ. infectus.
μονου γαρ αυτου καὶ θεος στερισκεται,
αγενητα ποιεῖν, ἅσσ' αν ᾖ πεπραγμενα. Agathon ap. Aristot.
—το γαρ—Φανθεν τις αν δυναιτ' αν αγενητον ποιεῖν;
(ita enim ad Trach. 744. certissime legit *Porsonus*, ex Suida edd. Med. Ald. v. Οιμοι.)*[2]

Αγεννὴς, εος. ὁ ἡ. idem quod ἀγενής. [Pac. 747.
τοιαῦτ' αφελὼν κακὰ καὶ φορτον, καὶ βωμολοχευματ' αγεννῆ.
SYN. Αγεννητος, δυσγενὴς, ακλεὴς, φαῦλος, αγελαῖος—αφυὴς, δουλοπρεπὴς, ευτελής.

˘Αγεννητος, ου. ὁ ἡ. non natus. 2. ignobilis.
*ὅς οὔ τι βλαστας πω γενεθλιους πατρὸς,
ου μητρὸς εἶχον,* αλλ' αγεννητος τοτ' ἦν. Œd. C. 972. B.
—κἀξ αγεννητων αρα—Μυθοι καλῶς πιπτουσιν. Trach. 61.
EXP. Αγονος.—αγενὴς—αποιητος. *Vid. ad v. Αγενητος.*

˘Αγεραστος, ου. ὁ ἡ. præmio carens.
—οφρα μὴ οἶος—Ἀργειων αγεραστος εω. A. 119.
SYN. Αγειραστος, αδωρητος. ατιμος. αγειρατος, αγερατος—πολυτιμος.

˘Αγερσĭκύβηλις. *Et. Ma.* **fors.* ἀερσικ.* qui tollit securim, mactaturus victimam. Cratinus in Δραπέταις. Vid. Steph. Suid. et nos, v. Κυβηλις. SYN. Θυτης.*

1. Neque hanc vocem agnoscunt Lexicographi; et in Hesiodi loco textus Loesneri exhibet ἀγγελίης (sc. ἕνεκα), quo more in Il. Λ. 140. ἀγγελίην pendet a subaud. præpos. εἰς vel κατά, et deduci non debet ab ἀγγελίας, vel ἀγγελίης, quæ valent οὐδὲ γρύ. Vid. Steph. Thes. tom. 1. c. 16. A.

2. Hic ex Appendice sequi debebat,
Αγενναδας, Ar. Av. 1228. SYN. Γενναῖος, ευγενης, μεγας.
Diu et anxie quærebam in Avibus vocem a Morello prolatam. Tandem repperi in editt. ante Brunckianam ita lectum fuisse ad Acharn. v. 1228. Τηνελλα νῦν, ὦ ἀγεννάδα; χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν. Sed Brunck. e tribus codd. rectissime dedit, ὦ γεννάδα.

Ἄγερωχος, ου. ὁ ἡ. superbus, ferox. 2. valde honoratus.
προς Θυμβρης δ' ελαχον Λυκιοι, Μυσοί τ' αγερωχοι. K. 430.
αγερωχον εξ ακανθης
φυτον αμβροτον Λυαιου. Anac. 53. 41.
Syn. Αλαζων, αγαυος, αγηνωρ, αυθαδης, ὑπερηφανος, ασελγης, απαιδευτος.—2. μεγαλειος, εντιμος, ανδρειος.

Ἀγεστρᾰτος. *(*epith.* Palladis.)
δεινην, εγρεκυδοιμον,* αγεστρατον, ατρυτωνην. Hes. θ. 925.

*Ἄγετις. ἡ. hera, domina.
τοξα μεν αυδασει ταν εντονον αγετιν οικον. Antip. Sid. 88.
Syn. Δεσποτις, δεσποινα.* [*An.* ii. 31.

Ἄγευστος, ου. ὁ ἡ. qui gustari non potest. 2. qui non gustavit.
ευδαιμονες, οἷσι κακων—Αγευστος αιων.—Soph. An. 582.

Ἀγεωργητος, (Vid. Ερημος.) ου. ὁ ἡ. incultus.
Syn. Αμετοχος.—απαστος.—απειρος.

Ἄγη, ης. ἡ. admiratio cum stupore.
λιην γαρ μεγα εἶπες· αγη μ' εχει.— γ. 227.
Syn. Αγημα, θαῦμα, εκστασις.—*Item*, τιμη, απιστια.—χαρα.—ζηλος,* θαμβος. ζηλωσις. (Hesych. ex Æsch. Thressis.)*

Αγῆ, ῆς. ἡ. fractura. 2. littus. 3. pernicies.
αγαῖσι κωπων, θραυσμασιν τ' ερειπιων. Æsch. Pers. 425.
—πολιῃ δ' επι κυματος ἀγῇ—Τεγγε ποδας—Apoll. 1. 554.
Syn. Αγμος, αγμα, κλασις.—*Item* θιν, ακτη.—* τραῦμα, τρωμα *—ολεθρος.

Ἀγηλᾰτεω. abigo, ut piaculum.
* κλαιων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ συνθεὶς ταδε,*
ἀγηλατησειν [1].— Œd. T. 401.
Exp. Ἄγος ελαυνειν. Syn. Βασιλευω—διωκω, φυγαδευω, διαταττω. ὑβριζω. ἀγηλατιζω. επιτασσω.

Αγηλᾰτος, ου. ὁ ἡ. valida manu impulsus.
αγηλατῳ μαστιγι συνθραυσας καραν [2]. Lyc. 436.
Exp. Ἀγηλατῳ, τῷ αγαν ελαυνομενῳ, *vel* ἀγηλατῳ, τῷ τους ασεβεις ελαυνοντι.

Ἀγηνωρ, ορος. ὁ. Nom. Pr.
Πουλυδαμας τε καὶ Αινειας καὶ δῖος Αγηνωρ. Ξ. 425.
Epith. Αντιθεος, μεγαθυμος, οβριμοθυμος, ὑβριστης.
Phr. Αντηνορος υἱος.

Ἀγηνωρ. admodum virilis, superbus.
Νεστορ, εμ' οτρυνει κραδιη, και θυμος αγηνωρ. K. 220.
Syn. Ανδρεῖος, δραστηρ, δραστηριος, αλκηεις, αλκιμος, παναλκης, κρατυς, κρατερος, καρτερος, καρτεροθυμος, κραταιος, κρατεροφρων, γενναῖος, φαιδιμος, εντολμος, αγερωχος, αρειφατος, βριαρος, δορυσσοος, ευσθενης, ηυς, ισχυρος, οβριμος, ῥηξηνωρ, ταλαυρινος. ὑπερηνωρ, ὑπερηφανος.

Αγηνορεος, α, ον. idem.
Ιωνων λαος ου φυγαιχμας;
ἀγᾱνοριος, κατεῖδον δε—Pers. 1025. *(*sic in Burneii Tentam. qu. omnino vidend.*)* Syn. Αγηνωρ, θυμοειδης.

Ἀγηνορῐᾱ, ας. ἡ. strenuitas, audacia.
ταρβεῖ, ουδε φοβεῖται, αγηνοριη δέ μιν εκτα. M. 46.
Syn. Ανδρεια, αλκη, αυθαδια, ευσθενεια, ευψυχια, ηνορεη, ῥηξηνορια, δρηστοσυνη, αλαζονεια.

Ἀγηραντος, ου. ὁ ἡ. idem cum sequ.
κειμεθ' αγηραντῳ χρωμενοι ευλογιῃ. Simon. xxix. 4. *Gaisf.*

Ἀγηρᾰος, ου. ὁ ἡ. senii expers. immortalis.
αιγίδ' εχουσ' εριτιμον, αγηραον, αθανατην τε. B. 447.

Ἀγηρᾰτος, ου. ὁ ἡ. idem.
αθανατος νυμφη καὶ αγηρατος, ηματα παντα. Hes. θ. 305.

Ἀγηρως. qui non senescit, senectutem non sentiens.
ἡ μὲν γὰρ βροτός εστι, συ δ' αθανατος και αγηρως. ε. 218.
Syn. Ακηρασιος.—αφθαρτος.

*Ἁγὴς, εος. ὁ ἡ. scelestus.
ὡς οἱ μὲν ἁγεῖ Βουπαλῳ κατηρῶντο. Hipponax ap. Sch. Lyc. Syn. Μυσαρος, ασεβης.*

Αγησιχορος [3], ου. ὁ ἡ. chorum ducens vel auspicans.
ἀγησῐχορων ὁποταν τῶν φροιμιων
αμβολὰς τευχῃς ελελιζομενα. Pyth. I. 7.

Ἀγητὸς, η, ον. admirabilis.
οἳ καὶ θηησαντο φυὴν καὶ εἶδος αγητὸν
Ἑκτορος.— X. 370.
Syn. Αγαστος, ευδαιμων, αμεμπτος, περιβλεπτος.
Phr. Αγητος, εἶδος, φρενας, φυην, δεμας.

Ἀγιζω. consecro. 2. adoleo.
βουθυτον ἑστιαν ἁγιζων, ἱκου. Œd. C. 1565. (1495. B.)
Syn. Ἁγιαζω, θυμιαω, ἁγιοω, ἁγιστεω, ἁγιστευω.—αγαζομαι.—καρποομαι.

Ἀγῖνεω. verbum Ionicum, idem quod αγω [4].
τῶν αιεί σφιν ἑκαστος επ' ηματι μῆλον αγῖνεῖ. ξ. 105.
Syn. Αγινω, απαγινω, προσφερω, επιφερω, εισκομιζω, παρακομιζω, παραφορεω, ηγηλαζω, αγω, αγειρω.

Αγινεσκω. idem.
—τὸν δὲ παροιθεν αγινεσκον νεοι ανδρες
* αἶγας επ' αγροτερας, ηδὲ προκας, ηδὲ λαγωους. ρ. 294.
(*Volunt autem nonnulli ἀγίνεσκον esse positum Ionice pro ἠγίνεον, cum ἀγινέσκω sit inusit.* Vid. H. Steph.)*

Ἁγῐος, α, ον. sanctus. [Del. 275.*
* τῷ καὶ νησαων ἁγιωτατη εξέτι κεινου—Κληζῃ. Callim. in
ἅγιος [5] εγω βαθρειας βαθυχαῖος. Æsc. Sup. 865. (851. *V. Burn.*)
Syn. Ὁσιος, εναγης, παναγης, σεπτος, σεμνος, σεβαστέος, ἁγνος, καθαρος, ευκτος.—* *ap. Hesych. exponitur* σεβασμιος, ευσεβης, τιμιος.*

Ἁγιστευω. sanctifico.
ω μακαρ, ὅστις ευδαιμων τελετας θεῶν
ειδως, βιοταν ἁγιστευει. Bacch. 73.
Syn. Αγνιζω, ἁγνιστεω.—ἁγιζω.—σεβομαι.

Αγκαζομαι. ulnis amplector, *vel*, attollo.
—οἱ δ' αρα νεκρὸν απο χθονὸς αγκαζοντο
ὑψι μαλα μεγαλως.— P. 722.
Syn. Αγκαζω, αγκαλιζομαι, εναγκαλιζομαι, προσαγκαλιζομαι.—ασπαζομαι. Phr. Αγκας εχειν, * ἑλεῖν, μαρπτειν, λαβεῖν.*—μετ' αγκαλιδεσσιν αειρειν. επιλαμβανειν ταῖς αγκαλαις.—εν αγκαλιδεσσι φεροντες. [περιπλοκην φιλησας.]

Αγκᾰθεν. *adv.* desuper.
στεγαις Ατρειδῶν αγκαθεν, κυνὸς δικην. Agam. 3.
Exp. Ανεκαθεν, ανωθεν· εξ αρχῆς.

Αγκᾰθεν, Αγκᾰς. *adv.* (ταῖς ἀγκαλαις.) in ulnis.
ἵζου παλαιὸν αγκαθεν λαβὼν βρετας. Eumen. 80.
αλλ' ὑπὸ τᾷ πετρᾳ τᾷδ' ᾀσομαι αγκὰς εχων τύ. The. 8. 55.

Αγκᾰλεω. invoco. Vid. Ανακαλεω.
ἑπτακι δε Βριμω κουροτροφον αγκαλεσασα. Apoll. 3. 861.

Αγκᾰλη. *(ἄγκαλαι *usitatius.*) ulna.*
εδεισᾰς; ἑρπε δευρ' ὑπ' αγκᾰλας, βρεφος. Androm. 722.
το σον, πετραια δ' αγκαλη σε βαστασει. Prom. 1027.
Syn. Αγκαλις, αγκοινη, πῆχυς, ωλενη.—αγκαι, αγοστοι, τα παρωλενια.—*Item*, αγκων, κολπος. * Vid. Beck. Ind. ad [Eurip. in voc.*

Αγκᾰλιζομαι. ulnis amplector.
ὅστις κακὸν τοιοῦτον αγκαλιζεται. Simon. 230. 77. *Gaisf.*
Syn. Αγκαζομαι. * παραγκαλιζομαι· αναβασταζω.*

Αγκᾰλις, ιδος. ἡ. 1. ulna. 2. manipulus.
ευδεσκ' εν λεκτροισιν, εν αγκαλιδεσσι τιθηνης. X. 503.
Syn. 1. Αγκαλη.—*Item*, 2. αγκαλος.—μερις.

Αγκᾰλος, ου. ὁ. fasciculus.
τῶν τοτε συνδησας νεοθηλεος αγκαλον ὑλης. Hom. Merc. 82.
Syn. Δεσμις, δεσμη, φακελος. * *Hesych.* αχθος.*

Αγκιστρον, ου. το. hamus.

---

1. Ἐὰν δασέως, inquit Scholiastes, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν. Prior significatio videtur præferenda: et cum in hoc uno loco, ut videtur, vox reperiatur, Synonyma quæ V. D. congessit, oportet negligantur. Ceterum Vid. H. Steph. tom. I. p. 124. A. et tom. V. 250. in v. ἀγηλατος.

2. Συνθλάσας κάρα apud H. Steph. qui notat etiam τὸ ἀγηλατοί, substantive apud Suid. pro οἱ κεραυνοί.

3. Rectius deduci videtur hæc vox ab ἡγέομαι, quam ab ἄγω. Quinetiam syllabæ, in sequentibus Odæ partibus primæ τοῦ, ἀγησιχόρων, respondentes, omnes sunt longæ. Hanc igitur syllabam non dubitavi nota longa signare.

4. In Il. Σ. 493. melius esset ἠγίνευν· est enim ι syllaba naturâ longa. Vid. Heyn. in l.

5. Corruptum esse hunc locum nemo dubitet; etiamsi Porsonus haud monuisset, ἅγιος "rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis" fuisse adhibitum. Vid. ad Med. 750.

αιει γαρ περι νῆσον αλωμενοι ιχθυαασκον
γναμπτοῖς αγκιστροισιν.— δ. 369.
Syn. *Αγκιστρος, αγκυρομηλη.* Epith. *Γυρον, δαφοινον, ευθριξ, κρατερον, ολοον, κελαινον, ευκαμπες.*

Αγκλῑνω. inclino.
—προτι γαιῃ-Αγκλινας. Δ. 113. Vid. *Ανακλινω.*

Αγκοινη. (*frequentius ἀγκοῖναι in plur.*) ulna.*
Ζηνος γαρ τοῦ αριστου εν αγκοινῃσιν ιαυεις. Ξ. 213.
Syn. *Αγκαλη.*

Αγκος, εος. το. convallis.
ορσας εξ ευνῆς, δια τ' αγκεα, και δια βησσας. Χ. 190.
Syn. *Αγκιον, αυλων, βησσα, γυαλον, κοιλας, κλιτυς, μεταγκεια, ναπη, φαραγξ.* [*ημενος χῶρος.* Theocr.]
Epith. *Βαθυ, βησσῆεν, αιπεινον, δενδρῆεν, ζεφυρηϊον, μακρον, ποιῆεν, ῥιπῆεν, τρηχυ, θηροτοκον.*

Αγκρεμαω. suspendo. Vid. *Ανακρεμαω.*
πασσαλῳ αγκρεμασασα, παρα τρητοῖσι λεχεσσι. α. 440.

Αγκρῐσις, εως. ἡ. inquisitio.
μηδ' ες αγκρῐσιν ελθεῖν. Eum. 360. Pro *Ανακρῐσις.*

Αγκρουομαι, pro ἀνακρούομαι. canendi initium facio.
κῆν μεν τα Γλαυκας αγκρουομαι, εν δε τα Πυῤῥω. The. 4. 31.

Αγκῠλη, ης. ἡ. jaculi genus. 2. curvatura cubiti, &c.
ὁ μεν πετρους, ὁ δ' αγκῠλας,
ὁ δε ξιφος προκωπον εν χεροῖν εχων. Eur. Or. 1483.
Syn. *Αιχμη.* **μεσαγκυλον, ακοντιον.* Vid. H. Steph. in v.* *—αγκων.*

Αγκῠλοδους, οντος. *adj.* curvos dentes habens.
αρπῃ ὑπ' αγκυλοδοντι— Opp.

Αγκυλοομαι. incurvo.
χωρεῖ δε πᾶς τις ονυχας ηγκῠλωμενος. Av. 1180.
Syn. *Αγκυλοω, καμπτω, κατακαμπτω, κυρτοω, απομυλλαινω, ὑβοω.*

Αγκῠλος, η, ον. curvus.
ασπιδα και θωρηκα, και αγκυλα τοξ' ἀφοωντα. Ζ. 322.
Syn. *Καμπυλος, καμψος, επικαμπης, βαθυκαμπης, κυρτος, επικυρτος, κυφος, παλιγκλαστος, ῥικνος, στροβελος, ὑβος. στρεβλος, σκολιος, πανοῦργος, ισχῦρος.*

Αγκῠλομητης, ου. ὁ. complicata et inflexa habens consilia.
και με πρεσβυτατην τεκετο Κρονος αγκυλομητης. Δ. 59.
Syn. *Ποικιλομητης, ποικιλοδερμων, ποικιλοβουλος, δολιοβουλος, δολιοφρων, αγκυλογνωμων, αιολομητης, κερδαλεοφρων, πολυτροπος, πολυπλοκος, παλιντροπος, παλιμβολος, δωδεκαμηχανος, κοβᾱλος, ολοφωϊος, πανοῦργος, ῥαδιουργος, σκολιος, σκολιοβουλυς, στροφαῖος, ὑπουλος.*

Αγκῠλοτοξος, ου. ὁ ἡ. curvo arcu utens, i. e. sagittarius.
προς μεν ἁλος Κᾶρες, και Παιονες αγκυλοτοξοι. Κ. 428.

Αγκῠλοχειλης, ου. ὁ. curvo rostro præditus.
ελθὼν δ' εξ ορεος μεγας αιετος αγκυλοχειλης. τ. 538.
Syn. *Σκολιοχειλος.*

Αγκῠλοχηλης, **ου. ὁ.* habens aduncas chelas.
ἦλθον δ' εξαιφνης νωτακμονες, αγκυλοχῆλαι* (*sc. καρκῖνοι*, cancri). Batrachom. 285.

Αγκῠλωτος, ου. *adj.* amentatus.
ουκ αγκυλωτοις Θεσσαλων στοχασμασιν. Bacch. 1203.

Αγκῡρα, ας. ἡ. anchora.
ουδ' ες γαῖαν εριψαν εὐγναμπτους αγκυρας. Orph. [Arg. 495.
——οἱ δ' επωτιδων
αγκυραν εξανῆπτον· **οἱ δε κλιμακας*
σπευδοντες, ηγον δια χερῶν πρυμνησια. Iph. T. 1350.
αγκυρα δη μου τας τυχας ῳχει μονη. Hel. 284.*
αλλοι δε πλεκτας εξανηπτον αγκυρας[1]. Iph. T. 1408.
Syn. *Αγκυριον, ευνη, οἱ γρυπες.* *[*ὕσπληγξ.* Lycoph.] *ισχας.** Epith. *Φωλας, χαλκογενυς, ολοη.* Phr. *Εχενηϊδα δεσμον αελλης.—νεῶν στιβαρη χειρ.—νεῶν πλαζομενων παγις.—καμπῦλους σχᾶσας τευκης οδοντας ἑκτορας πλημμῡριδος.* Lyc. 99. * *θοᾶς Αργοῦς χαλῖνον.* Pyth. 4. 44.
κωπαν σχασον· ταχυ δ' αγκυ-ραν ερεισον χθονι
πρωραθε, χοιραδος αλκαρ πετρας. Pyth. 10. 79.
ναῦται δ' εμηρυσαντο νηος ισχαδα. Soph. fr. incert. 41.*
αγκυραν νηων εδρανον ασταθεων. Ep. 1. 6.

Αγκῡριζω. *(verbum palæstricum.) supplanto.
καταγαγὼν εκ Χεῤῥονησου, διαλαβὼν ηγκυρισας.* Equit. 262.
Exp. *Ὑποσκελιζω, καταγω.*

Αγκυρουχια, ας. ἡ. anchoræ retentio.
—ουδ' εν αγκυρουχιαις
θαρσοῦσι ναῶν ποιμενες παραυτικα. Æsch. Sup. 779.

Αγκων, **ῶνος. ὁ.* cubitus, locus ubi curvatur brachium; deinde, omne prominens et anguli formam exteriorem faciens. Vid.
χερμαδιῳ αγκῶνα τυχὼν μεσον·—Ε. 582. [Damm. c. 1333.*
τρις μεν επ' αγκῶνος βῆ τειχεος ὑψηλοῖο. Π. 702.
Syn. **Πηχυς, ωλενη—* αγκυλη.—στροφη, καμπη—ακρα, τοῦ τειχους εξοχη.*
Epith. *Πολυπτυχος.—στυφελος.—γλυκυς,* Proverb.

Αγλαΐᾱ, ας. ἡ. mater Nirei. 2. Gratiarum una.
Νιρευς, Αγλαΐης θ' υἱος, Χαροποιο τ' ανακτος. Β. 672.
ποτνι' Αγλαΐα, φιλησιμολπε
τ' Ευφροσυνα, θεῶν κρατιστου παῖδες. Olymp. 14.

Αγλαΐᾱ, ας. ἡ. splendor. 2. pulcritudo. 3. lautitia.
αμφοτερον, κῦδός τε και αγλαιη, και ονειαρ,
**δειπνησαντας ιμεν πολλην επ' απειρονα γαῖαν.* ο. 78.
η αὔτως, οἷοι τε τραπεζῆες κυνες ανδρῶν
γιγνοντ', αγλαΐης δ' ενεκεν κομεουσιν ανακτες.* ρ. 310. [τ. 82.
τῷ νῦν μηποτε και συ, γυναι, απο πᾶσαν ολεσσῃς -Αγλαΐην—
Syn. *Αγλαϊσμα, αιγλη, αμαρῦγη, αμαρυγμα, αυγη. γανος, λαμπροτης.* 2. *ευπρεπεια, κοσμος, καλλος.—*3. *τρυφη, χαρμα.*
Epith. *Ἱμεροεσσα, ερατεινη, ευχροος, σωφρων, νικηφορος, ειαρινη, τηλεφανης, αστυνομος.*

Αγλαϊζω. illustro, decoro.
Δελφις επει πετρα τοῦτο τοι αγλαϊσε. Theocr. Ep. 1.
Syn. *Αγαλλω, ασκεω, διασκευαζω, διακοσμεω, καζω, καλλωπιζω, καλλυνω, κατακαλλυνω, λαμπρυνω, πυκαζω, ὡραϊζω, ὡραιοω.* *Item, αυγαζω, διαυγαω, αμαρυσσω. γηθεω, ευφραινομαι.—αγλαϊζομαι.*

Αγλαῐζομαι. illustror. gaudeo.
**μη μεν τοῖς ἱπποισιν ανηρ εποχησεται αλλος*
Τρωων· αλλά σε φημὶ διαμπερὲς αγλαϊεῖσθαι.* Κ. 331.
ὅστις τοιουτοις θυμον αγλαϊζεται. Simon. 230. 70.

Αγλαϊσμα, **ᾶτος. τό.* ornamentum.
—ευγενῆ τε παρθενον
εἶδος, το μητρος αγλαϊσμ', ὅτ' ἦν βρεφος.* Helen. 11.
Syn. *Αγλαϊσμος, αγλαΐα.—τερψις.*

Αγλᾰος, ου. splendidus, insignis.
αιδεῖσθαι θ' ἱερῆα, και αγλαα δεχθαι αποινα. Α. 337.
καλῇ ὑπο πλατανιστῳ, ὅθεν ῥεεν αγλαον ὑδωρ. Β. 307.
Syn. *Αγανος, αιγληεις, αργινοεις, διαυγης, τηλαυγης, ζαφεγγης, ευφεγγης, καλλιφεγγης, φανος, φαενος, φαεινος, λαμπρος, διαφανης, επιφανης, εμφανης, περιφανης.* *Item, ευδοκιμος.—ευειδης, καλος.*

Αγλαεθειρος, ου. ὁ ἡ. nitidam comam habens.
Πᾶν' ανακεκλομεναι, νομιον θεον, αγλαεθειρον. Hymn. in [Pana, 5.
Syn. *Ευκομος.*

Αγλαογυιος, (*perperam apud Morell. αγλαονιος*) pulcra membra [habens.
τεαν αδελφεαν ελαχομεν
αγλαογυιον Ἥβαν. Nem. 7. 5.

Αγλαοδενδρος, ου. ὁ ἡ. abundans pulcris arboribus.
ὅθεν στεφανων αωτοι
κλυταν Λοκρῶν επαειρον-
τι ματερ' (sc. *Οποῦντα*) *αγλαοδενδρον.* Ol. 9. 30.

Αγλαοθρονος, ου. ὁ ἡ. splendida sede residens.
Μοισαις γαρ αγλαοθρονοις ἑκων. Ol. 13. 136.

Αγλαοθωκος, ου. ὁ ἡ. idem.
Δαναου πολιν, αγλαο-
θωκων τε πεντηκοντα κορᾶν, Χαριτες. Nem. 10.

Αγλαοκαρπος, ου. ὁ ἡ. pulcros ferens fructus.
ογχναι, και ῥοιαι, και μηλεαι αγλαοκαρποι. η. 115.

Αγλαοκουρος, ου. ὁ ἡ. præstantes juvenes habens.
προθυρον Ποσειδᾶνος, αγλαοκουρον. Ol. 13. 5.

Αγλαοκωμος, ου. ὁ ἡ. splendidam festivitatem faciens.

---

1. Cum hic, ut videtur, solus sit locus, in quo penultima τοῦ, ἄγκυρα, corripiatur, assentior omnino doctis viris restitui jubentibus: ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας. Vid. Markl. et Musg. ad h. l.

Δωριῳ φωναν εναρμοξαι πεδιλῳ
αγλαοκωμον.—— Ol. 3. 9.

Αγλαομητις. ἡ. consilio clara. [Ven. 1.
εμπεδος αγλαομητις αναςαχυεσκε γενεθλη. Procl. H. in

Αγλαομορφος, ου. ὁ ἡ. insignis forma.
ἀβροκομην, αγροῖκον, αοιδιμον, αγλαομορφον. *Analect.* ii. *p.* 517.

Αγλαοπαις. pulcros liberos habens.
Σιμων αγλαοπαιδος Ιωανναο γενεθλης. Nonn.

Αγλαοπεπλος . . ——Θετις. Cal. l. 11.

Αγλαοτιμος—Αγλαοφημος. valde honoratus—celebratus.
κλῦτε μοι, ὦ Χαριτες μεγαλωνυμοι, αγλαοτιμοι. Orph. H. 59.
Μοῦσαι Πιεριδες μεγαλωνυμοι, αγλαοφημοι. ib. 75. 2.

Αγλαοτριαινης, ου. ὁ. tridente inclitus, *h. e.* Neptunus.
τοτ' αγλαοτριαιναν ἁρπασαι. Ol. 1. 64.

Αγλαωψ, ῶπος. ὁ ἡ. adspectu splendidus.
——φλεγοντ' — Αγλαῶπι πευκᾳ,
επι τον αποτιμον εν θεοῖς θεόν. Œd. T. 213.
Syn. Αγλαωπις.—οψιν εχων λαμπραν.

Αγλευκης, Αγλευκος. *adj.* minime dulcis.
καί τε σύ γ' ἀγλευκην βαψαις ιοεντα θαλουσαν. Nic. Al. 171.
Syn. Ατερπης, αχυμος, δυσχυμος.

Αγληνος, ου. ὁ ἡ. pupillas non habens, cæcus.
——και αγληνοιο προσωπου. Nonn.
Syn. Τυφλος, ὁμηρος—πωρος.

Αγλῖθες, ων. αἱ. alliorum capita.
πασσᾶκι τας αγλῖθας εξορυσσετε. Acharn. 763.
*Syn. Σκοροδων κεφαλαι, ῥαγες.

Αγλωσσῐᾰ, ας. ἡ. inscitia loquendi. *Eurip.* Vid. ad v. Διαβολη.*

Αγλωσσος, ου. ὁ ἡ. elinguis. 2. dicendi imperitus.
η τιν' αγλωσσον μεν, ἦτορ δ' αλκιμον. Nem. 8. 41.
ουθ' Ἑλλας, ουτ' αγλωσσος. (sub. γαῖα). Trach. 1077.
Syn. Αγλωττος, αφρᾰδης, ατεχνος.—ξενος, βαρβαρος, κακογλωσσος, αλλογλωσσος—ᾰφωνος.

Αγμὸς, οῦ. ὁ. locus præceps ac præruptus.
—δια δε χειμαρρου ναπης,
αγμῶν τ', *επηδων θεου πνοαῖσιν εμμανεῖς.* Bacch. 1091.
Syn. Αποῤῥωξ, πετρα.—τραχων, οχθος.

Αγναμπτος, ου. ὁ ἡ. qui flecti nequit.
θεμενος ᾱγναμπτον νοον. Prom. 163.
Syn. Ακαμπης, σκληρος, αμειλιχος.—ακαμπτος.

Ἁγνειᾰ, ας. ἡ. puritas. 2. expiatio.
ει μοι ξυνειη φεροντι
μοῖρα ταν ευσεπτον ἁγνειαν λογων. Œd. T. 863.
Syn. Σεβας—ἁγνευμα.
Epith. Παρθενικη, ὁσιη, πανακηρατος ηδε σαοφρων.

Ἁγνευμᾰ, ατος. το. idem.
οἵαις ελυσας συμφοραῖς ἁγνευμα σον; Troad. 501.
Syn. Ἁγνεια, ἁγνοτης, ἁγνισμα, καθαροτης, σωφροσυνη, ἁγος, αιδως. ακηρασια. Epith. Θεῖον.

Ἁγνευω. purus sum. 2. purum reddo.
ει τις η ναῶν πυλωρος χεῖρας ἁγνευει θεοῖς. Iph. T. 1227.
λεγ' ἡλιους, εν οἶσιν ἁγνευει λεχω. Eur. El. 654.
Syn. Καθαρευω—ἁγνιζω. Phr. Ἑαυτον ἁγνον παρεχειν.
*Phr. Ὁς κλεπτων ἡγνευε, και ἁγνευων απεσυλα. Pallad. 50.

Ἁγνιζω. purifico. [*An.* ii. 418.*
χυτλα τε οἱ χευαντο, και ἡγνισαν εντομα μηλων. Ap. 2. 926.
I. ἁγνῖσον πυρσῷ μελᾱθρον. Θ. κᾰθᾰρον ὡς μολῃς παλιν;
Iph. Taur. 1216.
Syn. Ἁγνευω—καρποω, καιω.—ὁσιοω, αφοσιοομαι, καθαγνιζω, περιαγνιζω, καθαιρω, ανακαθαιρω, διακαθαιρω, καθαριζω, φοιβαζω, ῥυπτω, διαρυπτω, καθαροποιεω, αποδιαπομποῦμαι. *Item*, θυμιαω—λυμαινω.
[Phr. Ῥυτοις νασμοῖσιν εξομορξομαι. Eurip.]

Ἁγνισμα, ᾰτος. το. lustratio. [H. 82. 6.
κλῦθι, μακαρ, πολυολβε, Θεῶν ἁγνισμα μεγιστον. Orph.
—ματρῳον ἁγ-νισμα κυριον φονου. Eum. 327.
Syn. Ἁγνισμος, αφαγνισμος, αποτροπιασμα, μιασμα, τα μολυσματα.—αφοσιωσις, αφοσιωμα, λυτηριον, καθαρμα, καθαρσις, καθαρσιον, εξιλασις, ἁγος.

*Ἁγνιστεος. *verbal.* purificandus.
ἁγνιστεον μοι και το τῆς θεοῦ βρετας. Iph. T. 1199.

Ἁγνῖτης, ου. ὁ. purus, purificus.
—ουκ αιδουμενος (*Paris*)—Ουδ' Ανθεως ερωτας, ουδε τον ξενοις συνδορπον, Αιγαιωνος ἁγνιτην παγον (i. e. *salem*)
ετλης θεῶν αλοιτος εκβῆναι δικην. Lycoph. 133.*

Αγνοεω. ignoro.
ου θαῦμα σ' ἡμᾶς αγνοεῖν, οὓς μη παρος—Κατειδες. Iph. A. 823

Αγνοιεω. *Poët.* pro præc.
—ουδε μιν Ηρη-Ηγνοιησεν ιδουσ'— A. 537.
Syn. Αγνωσσω, (*Poët.*) αγνωσασκω, αγνωριζω, αβακεω.—απειθεω. Phr. Τοῦτο με λανθανει.

Αγνοιᾰ, ας. ἡ. inscitia.
πειρω Τυχης αγνοιᾰν ευχερῶς φερειν. Sent.
ἁ μεν γαρ εξειρηκας, αγνοιᾱ[1] μ' εχει. Trach. 350.
Syn. Αγνοημα, αγνωσια.

Ἁγνὸς, ἡ, όν. castus, sanctus.
νῦν μεν γαρ κατα δημον ἑορτη τοῖο θεοῖο-Ἁγνή. φ. 258.
Syn. Ἁγναῖος, ἁγνης, ἁγνευτικος, ἁγνοπολος, παναγνος, αναφροδιτος, ακιβδηλος, ακιβδηλευτος, ακηλιδωτος, ακρᾱτος, ακεραιος, ακιναιδος, ευκρινης, ειλικρινης, ἱερος, καθαρος, σωφρων, σαοφρων. σεβασμιος.
Phr. Ἁγνος εων Κυπριδιων οαρων. —ὁσιον δ' εφεποι λεχος, πανακηρατον, ευαγες, αδικοις αβατον ποθοις. Synes.

Ἁγνομαντις.—purus vates.
αλλ' ἁγνομαντι, Φοῖβε, Λοξια—

Ἁγνοπολος, ου. ὁ ἡ. purus.
ἁγνοπολον τε καθαρμον, επιχθονιοις μεγ' ονειαρ. Orph. 38.

Ἁγνοῤῥῦτος, ου. ὁ ἡ. pure fluens.
*κελαινος δ' Αϊδος ὑποβρεμει μυχος
γᾶς,* παγαι θ' ἁγνοῤῥυτων[2] ποταμῶν. Prom. 433.

Ἁγνοτελης, ες. purus.
αιδομενους Θεμιν ἁγνοτελῆ ξενιην τε τραπεζαν. Orph. 547.

*Αγνοω. fut. ωσω, non agnosco. Vid. not. ad v. Αγνωσσασκω.

Αγνυμι. f. αξω. a. 1. εαξα. a. 2. p. εάγην. frango.*
δοχμω τ' αΐσσοντε περι σφισιν αγνυτον ὑλην. M. 148.
Syn. Αγω, ῥηγνυμι, αγμιζω.

Αγνωμονεω. imperite ago; impatienter fero.
μη νῦν τα θνητα θνητος ων αγνωμονει. Eur. fr. inc. 150.
Syn. Δυσφορεω, δυσχεραινω, αποδυσπετεω, βαρεως, δυσκολως εχω, η φερω.—εντροπαλιζομαι.—αχαριστεω.—ανομεω, ανομιζω, πανουργεω.

Αγνωμοσῠνη, ης. ἡ. mens consilii expers. [883. Trach. 1268.*
ουδ' αγνωμοσυνης, Κυρν', ανιηροτερον. Theog. 892.* V. Bacch.
Syn. Αβουλια, αγνωσια, αβλεψια, αχαριστια.

Αγνωμων, *ονος. ὁ ἡ. mente et consilio carens. 2. malignus.
3. inclemens, qui veniam non dat. 4. ingratus.
1. αλλ', ὦ φιλη δεσποιν', επει σε μανθανω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητα, κοὐκ αγνωμονα. Trach. 472.
3. Φοιβῳ τε κᾀμοι μη γενησθ' αγνωμονες. (*sc.* Furiæ.) Œd. C. 86.*
Syn. 1. Ατεχνος, αβουλος, ανοητος, αμαθης. 2. κακοθυμος, αγνωμος.—3. νηλεης. 4. αχαριστος.

Αγνὼς, *ῶτος. ὁ ἡ. *act.* ignarus. 2. *pass.* incognitus. 3. incertus, inglorius. [Œd. T. 1133.
1. και γαρ αγνὼς εφονευσα, κἀπωλεσα. Œd. C. 548. vid. et
2. προβλημα σαυτοῦ παῖδα τονδ' αγνῶτ' εμοί. Phil. 1008.*
ου γαρ τ' αγνῶτες θεοι αλληλοισι πελονται. ε. 79.
3. δοκησις αγνὼς λογων—Ηλθε,— Œd. T. 681.
Syn. 1. Αμαθης. 2. αγνωτος, αγνωστος, ακλεης. 3. αδηλος, [αδοξος.

**Ἁγνῶς. *adv.* pure, caste, sancte.
ἁγνῶς ες τεμενος καθαροῦ, ξενε, δαιμονος ερχου,
ψυχην νυμφαιου ναματος ἁψαμενος.
ὡς αγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς· ανδρα δε φαῦλον
ουδ' αν ὁ πᾶς νιψαι ναμασιν Ωκεανος. Ep. inc. 240. *Jacobs.**

Αγνωσῐᾰ, ας. ἡ. ignorantia. 2. ignobilitas.
*φρονῶ δ', ἁ πασχω, και τοδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
το μη ειδέναι γαρ ἡδονὴν εχει τινὰ
νοσοῦντα·* κερδος δ' εν κακοῖς αγνωσια. Eur. fr. Antiop. 24.

---

1. Terminationes in εια et οια *rarissime* inveniuntur productæ, nisi in vocibus dissyllabis. Vid. Observatt. Metr.

2. A Schutz. uti ab ipso V. D. in editione sua hujus fabulæ, legitur ἀγνορύτων.

Syn. Ἀγνωμοσυνη, αγνοια, αμαθια—2. αδοξια.

Ἀγνωσσασκω. *Vid. not.*
αλλοτε δ' αγνωσσασκε[1], κακα χροϊ είματ' εχοντα. ψ. 95.

Ἀγνωσσω. nescio.
αγνωσσεις, ότι Κυπρις αποσπορος εστι θαλασσης. Musæ. 249.
Syn. Ἀγνοεω.

Ἀγνωστος, ου. ὁ ἡ. incognitus; inglorius.
αλλ' αγε, σ' αγνωστον τευξω παντεσσι βροτοῖσι. ν. 397.
Syn. Ἀγνως, αγνωτος, αγνωριστος, ασημος.—αΐστωρ.

Ἀγονος, ου. ὁ ἡ. non natus. 2. prolem non habens.
αιθ' οφελες αγονος τ' εμεναι, αγαμος τ' απολεσθαι. Γ. 40.
Syn. 1. Αγεννητος.—2. ατεκνος, ακυθος, αλοχος, ατοκος.—*αкαρπος. Phr. Νηδυς δ' ακῦμων δια σε μοι διολλυται. Andr.*

˘Αγοος, ου. ὁ ἡ. indefletus.
—κεῖνος δ' ὁ ταλᾶς αγοος
μονοκλαυτον εχων θρῆνον αδελφῆς—Εισιν. Sept. Th. 1074.
Syn. Ακλαυστος.

˘Αγορᾱ, ας. ἡ. forum. 2. concio populi. Vid. Αγορος.
ἄγορᾱν, αγοραν, Μυκηναῖοι—στειχετε. Eur. El. 708.
τοῖσιν δ' ουτ' αγοραι βουληφοροι, ουτε θεμιστες. ι. 112.
Syn. Δικαστηριον—2. αγῦρις, πανηγυρις, ὁμιλια, συνοδος, συναγωγη, δημηγορια, εκκλησια.
Epith. Αιψηρη, βαρυδουπος, κυδιανειρα, δεινη, τετραχυῖα, πολυθροος, πολυτροχαλος, πολυφημος, παλαιφατος.

˘Αγορᾱ, ας. ἡ. forum rerum venalium.
νηπιος, ουτε πονων εὖ εἰδως, ουτ' αγοραων. δ. 818.
Syn. Εμποριον, πρατηριον, πωλητηριον.—οινοπωλιον.
Epith. Ευοψος, ευωνος.

˘Αγοραζω. in foro versor. 2. emo. V. ad voc. Αγενειος.
παντα, νῖτρον και φῦκος απο σκανᾶς αγορασδων. Theoc. 15. 16.
Syn. Αγοραομαι.—εν αγορᾷ διατριβειν.—2. πριαμαι, ωνεομαι.

˘Αγοραῖος, ου. ὁ ἡ. forensis. 2. sordidus.
τῶν τ' ουρανιων, τῶν τ' αγοραιων, (θεῶν sc.) Agam. 90.
μητ' αγοραιους, μητε κοβᾶλους. Ran. 1047.
Syn. Δικαστικος, δικανικος.—κοινος, πανδημος.

*Αγορᾱνομεω. sum Ædilis.
αγορανομησεις, αν θεοι θελωσι, συ. Alex. ap. Ath. p. 340. b.*

Αγορᾱνομος, ου. ὁ. magistratus, qui foro rerum venalium præest.
αγορανομους δε τῆς αγορᾶς καθισταμαι. Acharn. 723.
Syn. Λογιστης.

Αγοραομαι. concionor. 2. dico.
ὦ ποποι, ἦ δη παισι ϝεοικοτες αγοραασθε. Β. 337.
(*Vide Clark. in loc.*)
ὁς σφιν εὔφρονεων αγορησατο, και μετεειπεν. Α. 73.
Syn. Αγοραζω, εξαγοραζω.—αγορευω. *q. v.*

˘Αγορασμα, *ἄτος. το. res venalis.
αγορασματ', ϝου συμποσιον, ειρηκας, γυναι. Alex. ap. Ath.*

˘Αγορευω. id. qu. Αγοραομαι. [242. d.
και νῦν εν Δαναοῖσι θεοπρεπεων αγορευεις. Α. 109.
ὧδ' εστω, Τρῶες μεγαλητορες, ὡς αγορευω. Θ. 523.
Syn. Αναγορευω, διαγορευω, δημηγορεω, εκκλησιαζω, απελαζω[2], λογοποιεω.—ενεπω, λεγω.

˘Αγορητης, ου. ὁ. concionator.
——— τοῖσι δε Νεστωρ
ἡδυεπης ανορουσε, λιγυς Πυλιων αγορητης. Α. 248.
Syn. Αγορος, δημηγορος, λογευς, ῥητωρ, εκκλησιαστης.
Epith. Εσθλος, ἡδυεπης, ευβουλος, φρονιμος.

*˘Αγορητῦς, υος. ἡ. concionandi facultas.
οὕτως ου παντεσσι θεοὶ χαριεντα διδοῦσιν
ανδρασιν, ουτε φυην, ουτ' αρ φρενας, ουτ' αγορητυν. θ. 168.*

˘Αγορος, ου. ὁ. congregatio. V. ad voc. Ἁλιζω. congrego.
ποθοῦσ' Ἑλλᾶνων αγορους. Iph. T. 1096.
Syn. Αγορα, αθροισμα, στρατος.—αγορητης.

Ἀγος, ου. ὁ ἡ. dux.
τον δ' αὖ Σαρπηδων, Λυκιων αγος, αντιον ηυδα. Ε. 647.

1. Damm. legendum contendit ἀγνώσασκε, et sumendum Ionice pro ἤγνωσε, aor. 1. a. verbi ἀγνόω. Recte, ut mihi videtur. Vid. c. 1596.

2. Hic sensus v. ἀπελάζω, seu potius ἀπελλάζω, apud Laconas solos invaluit. Vid. Hesych. et H. St.

Syn. Αγετης, αγεσιλας, ἡγεμων, αρχος, αρχηγος, στρατηγος.—αγωγος, κοσμητωρ.

Ἁγος, *(*vel* ἄγος. *Vid. H. Steph. in v.*) εος. το. piaculum.*
λεπτη δ', ἄγος φευγοντος ὡς, επῆν κονις. Ant. 262.
πᾶν επικραινεις' ἄγος φυλασσου. Æsch. Supp. 380.
και χολον, ουδ' ατλητον αγος— Apoll. 3. 338.
Syn. Ἁγνισμα—βδελυγμα.—σεβασμα—καθαρμα—μοχθηρια.

˘Αγοστος, ου. ὁ. interior pars manuum, &c.
νυξεν· ὁ δ' εν κονιῃσι πεσων, ἑλε γαῖαν αγοστῷ. Λ. 425.
νυμφιον εν μεγαροισι γυνα περιβαλλετ' αγοστῷ. Theoc. 17. 129.
Syn. Αγκων.—θεναρ.—(το εντος η το κοῖλον τῶν χειρῶν.)
Epith. Ακαματος, χιονωδης, παιδοκομος. Nonn.

˘Αγρᾱ, ας. ἡ. captura.
Πενθεῦ, παρεσμεν τηνδ' ἄγρᾱν ηγρευκοτες. Bacch. 434.
και δη ἄγρην[3] εφεπεσκον αλητευοντες αναγκη
ιχθῦς, ορνιθας τε, φιλας ὁ, τι χεῖρας ἱκοιτο. μ. 330.
†οἱ δε τε τας ολεκουσιν επαλμενοι, ουδε τις αλκη
γιγνεται, ουδε φυγη· χαιρουσι δε τ' ανερες ἄγρῃ. χ. 305.
Syn. Αγρεσια, αγρευμα, αγρευσις, λεια, ληΐς, λεηλασια, λῆψις, συλη.
Epith. Αφνειη, εφιμερος, ευθηρητος, ευθηρος, ερατεινη, απηνης, πολυαρκης, ευκερως, εναντητος, λεοντοφυης. νικηφορος—ποντιος, δολιη, φονιη, ιχθυοεσσα, κερδαλεη, δυσκερδης, ευβολος, ευστοχος, δολομηχανος, ευκαματος, θανατηφορος, θηροφονος, δολορραφης, ορεσιδρομος, ευπτερος, δαφοινος, δυσπεμφελος, ελαφηβολος, κεμαδοσσοος, ταχυγουνος, φιλοσκοπελος, ανεστιος, βυθιη. Phr. Ληΐδος αἶσα.

*˘Αγραμμᾰτος. ὁ ἡ. illiteratus.
διοπερ μαγειρον ὁταν ιδῃς αγραμματον. Damox. ap. Ath.

˘Αγραπτος, ου. ὁ ἡ. non scriptus. [p. 102. b.
ουδε σθενειν τοσοῦτον ᾠομην τα σα
κηρυγμαθ', ὡστ' *αγραπτα κἀσφαλη θεῶν
νομιμα δυνασθαι θνητὸν ονθ' ὑπερδραμεῖν. Antig. 459.
Syn. Αγραφος.

Αγραυλος, ου. ὁ ἡ. (αυλιζομενος εν αγρῳ.) in agris stabulans vel pernoctans. ποιμενες αγραυλοι— Σ. 162.
ευδ'. ὑπο δ' εστρωτο ῥινον βοος αγραυλοιο. Κ. 155.
Syn. *Αγρομενης, αγρονομος. αγραυλης, ὑπαιθρος, ερημος—αγριος, αξενος.*

Αγρεῖος, α, ον. rusticus.
αλλως τ' αμουσον εστι ποιητην ιδεῖν
αγρεῖον οντα και δασυν.— Thesm. 165. Syn. Αγριος.

Αγρειοσῦνη,[4] ης. ἡ. feritas.
γηραλεον προτερης παῦσον αγρειοσυνης. Ep. inc. 174. *Jac.*
Syn. Αγριοτης, αγροτης, θηριοτης, απηνεια, αφειδια, ωμοτης, σκαιοτης, αγροικεια, ανεπιεικεια.

*Αγρεῖφνᾰ, ης. ἡ. furcilla, rastellum.
Αλκιμος αγρεῖφναν κενοδοντιδα, και φιλοδουπον
φαρσος αμας, στελεοῦ χῆρον ελαΐνεου. Phan. *Anal.* ii. 53.

Αγρεμιον. το. idem quod αγρευμα.
αγρεμιον πολιᾶς εξ ἁλος εὑραμενος. Diodorid. *ib. p.* 41.*

Αγρεσῐᾰ, ας. ἡ. venatio.
εκ δ' αὐτ' αγρεσιης πολλακι πολλα καμων. Call. Ep.

Αγρευμᾰ, το. quod venatu captum est. 2. res omnis labore parta.
γαυρουμενος δε τοῖς εμοῖς αγρευμασι. Bacch. 1239.
Syn. Αγρα, θηρα, θηρευμα, θηρευσις, θηροσυνη, κυνηγεσια, ελαφηβολια. 2. εὑρεμα—κτηματα, σκῦλα.

Αγρευς. *qui venando capit. 2. epith. Apollinis et Aristæi.
ὁσσακι γαρ τοξοιο παναγρεος ιαχε νευρα,
τοσσακις ἦν αγρευς ηερος η ξυλοχου. Paull. Sil. *An.* iii. 85.
2. Αγρευς δ' Απολλων ορθον ιθυνει βελος. Æsch. fr. inc. 122.

3. Veteres epici carminis scriptores Atticam correptionem vocalium ante mutam cum liquida tantopere reformidabant, ut exempla in contrariam partem librariorum inscitiæ, sive criticorum infelici sollertiæ referri oporteret. "Non loquor autem de illis correptionibus, quæ sunt in nominibus propriis, aut omnino in ejusmodi vocibus, quas, nisi admissa correptione, non fert hexameter, ut Ἀφροδίτη, προκείμενα." Vid. Hermann. de Ætate Scriptoris Argonaut. pp. 755, 6.

4. Vocem hanc ex Append. Morell. suam tandem in sedem intuli, vice vulg. ἀγρῖοσύνη, fretus auctoritate Porsoni, Advers. p. 306. quam confirmant etiam duo Planud. Codd. in l. c.

ενθα δ' Αρισταῖον Φοιβῳ τεκεν,* όν καλεουσιν
Αγρεα και Νομιον πολυλήϊοι Αἱμονιῆες. Apoll. 2. 506.
Αγρευτηρ, ῆρος. ό. venator, captator.
ιχθυος αγρευτῆρες ὁμῶς ἐνο κειντο γεροντες. Theoc. 21. 6.
Syn. Αγρευτης, θηρητηρ, θηρητωρ, θηρευτης, αγρεμων, αγρωστωρ, αγρωστης, επακτηρ, κυνηγετης, ελαφηβολος, φιλοκυνηγος. [Phr. Αιθων επακτηρ καγχαλῶν αγρευματι. Lyc.]
Αγρευω. venatu capio feras, pisces, aves, &c.
—η τι πελωρον—Θηριον αγρευσω. Call. 3. 85.
—ιχθῦς,—δοξαν,—ὑπνον.
Syn. Αγρεω, αγρωσσω, θηραω, εκθηραομαι, εκθηρευω, κυνηγεω, κυνηγετεω, λεηλατεω, ληϊζομαι, ληστευω.
*Αγρηθεν. adv. ex agris, seu venatione.
Vid. ad v. Παρθενιος fluv.*
Αγριᾶς, ᾶδος. ή. agrestis.
φηγοι δ' αγριαδες κεινης ετι σηματα μολπῆς. Apoll. 1. 28.
Αγρῐκος. idem.
ά τερπει ψοφεοισα τον αγρικον, ουχι ταρασσει. Mosch. 5. 13.
Αγριωτης, ου. ό. rusticus.
τις αγριωτας[1] πελᾶθει θριγκοῖς. Thesm. 64.
Αγριωτις, ῐδος. ή. rustica.
—τις δ' αγριῶτις θελγει νοον; Sapph.
Αγροτερος, ρα, ρον. agrestis.
—κατ' ουρεα θῆρας εναιρειν,—Αγροτερας τ' ελαφους,— Φ. 486.
Αγροτηρ. agrestis, ferus.
τῷ Μαιας αγροτῆρι κουρῳ. Eur. El. 463. Syn. Αγριος.
Αγρῐελαιος, ου. ό ή. oleaster.
χλωρη τ' αγριελαιος, *Απολλωνος νομιοιο
ἱερον ερνος, ξεῖνε, τελειοτατοιο Θεοῖο.* Theoc. 25. 21.
Syn. Αγριελαια, κοτινος.—αγρια ελαια.
Αγριοθῡμος, ου. ό ή. fero animo præditus.
ἀρρητ', αγριοθυμε, πολυλλιτε, παντοδυναστα. Orph. H. 11.
Syn. Αγριοψυχος, αγριοφρων, θηριωδης, αγριος.
Αγριομορφος, ου. ό ή. qui adspectu ferus est.
—μεση δ' οφις αγριομορφος. Or. Arg. 977. V. ad v. Ἑκατη.
Αγριοποιος. ferus; immanis.
ανθρωπον αγριοποιον, αυθαδοστομον,
εχοντ' αχαλινον, ακρατες, απυλωτον στομα. Ran. 861.
Syn. Αγριοεις.—αγριος.
[Αγρῐοω. exaspero. Vid. Οργιζω.
ἡ τῇ τεκουσῃ σ' ηγριωσ', εις οῦς αει. Orest. 608.]
Αγριοομαι. exasperor.
γλῶσσα μεν γαρ ηγριωται. Ran. 926.
Syn. Αγριαινομαι.—τραχυνομαι.
Αγρῐος, α, ον. agrestis, ferus.
εὑρὼν η ελαφον κεραον, η αγριον αἶγα. Γ. 24.
σκυζομενη Διϊ πατρι, χολος δε μιν αγριος ηρει. Δ. 23.
Syn. Αγρεῖος, αγριας, αγριοεις, αγροικος, αγροτερος, αγρικος, αγριοποιος, αγριοθυμος, αγριομωρος, αγριμαῖος, αγριοφρων, αγριωδης, κενταυρισκος, ορειτωρ, χωριτης, κονιορτοπους, κονιοπους, χλουνης, αμικτος, αρχαῖος, απηνης, χαλεπος, σκληρος, αυστηρος, ανημερος, ωμος.
˘Αγρῐωπος, ου. ό ή. qui vultu fero est.
αγριωπον τερας, ου φῶτα βροτειον. Bacch. 542.
Syn. Αγριος, πελωριος,—αυθαδης. αναιδης.
Αγριως. adv. immaniter, aspere.
δεσμοις ἀλύτοις ἄγρῐως πελᾶσας. Æsch. Prom. 155.
Syn. Απηνως, αφειδως, ανημερως, χαλεπως, ωμως.
Αγροβοτης, ου. ό. qui in agro se alit.
Κυκλωπος αγροβοτα. Cycl. 54. Al. αγροβωτα.
Αγροδοτης, ου. ό. agrorum, aut, venationis dator.
δαιμοσιν αγροδοτησι *θαλασσοπορος πορε Βαιτων. Theætet.
Αγροθε, Αγροθεν. adv. rure, ex agro. [Schol. An. ii. p. 214.
αγροθε γαρ κατιοντα Πολυξενον εκ ποτε δαιτος
τυμβος εχει γλισχρων εξεριποντα λοφων. Ant. Sid. ib. p. 36.
˘Αγροικος, ˉου. ό ή. rusticus, inurbanus.
εμοι γαρ ῆν αγροικος ἡδιστος βιος. Nub. 43.
Syn. Αγριος.—αγροικικος.—ανοητος.—ορεινος, ὑλαῖος.—δυσκολος. *αγροδιαιτος.*
Αγροικοτονος. ό ή. agreste sonans.

—μελος,—ευτονον, αγροικοτονον[2]. Ach. 674.
˘Αγροιωτης, ου. ό. rusticus, agrestis.
εσσευοντο κυνες τε, και ανερες αγροιῶται. Λ. 548.
*βαιος εγω Νυμφης απο γειτονος αγροιωτης. Ep. inc. 253.
Αγροιῶτις. ή. idem. Sed femin. [Jacobs.
Θεσπιδος ευρεμα τοῦτο. τα δ' αγροιῶτιν αν ὑλαν
παιγνια, και κωμους τους ατελειοτερους
Αισχυλος εξυψωσεν, ό μη σμιλευτα χαραξας
γραμματα, χειμαρρῳ δ' οἶα καταρδομενα,
και τα κατα σκηνην μετεκαινισεν. ὦ στομα παντων
δεξιον αρχαιων, ησθα τις ἡμιθεων. Dioscor. An. i. p. 497.
Αγρονομος, ου. ό ή. administrans quæ ad rura pertinent.
τῇ δε θ' ἁμα Νυμφαι, κοῦραι Διος Αιγιοχοιο,
αγρονομοι παιζουσι— ζ. 106.
˘Αγρὸς, οῦ. ό. rus, ager.
—πατηρ δε σος αυτοθι μιμνει
αγρῷ, ουδε πολινδε κατερχεται. λ. 187.
—Αιγυπτιων[3] ανδρῶν περικαλλεας αγρους. ξ. 263.
Syn. Αγροικια.—αρουρα, χωρα, χῶρος, χωριον.
Epith. Ευανθης, θαλερος, καλος, καρποτοκος, πιων, πολυδενδρεος, πῡροφορος, τηλεθαων. Phr. Εν τε βαθειαις
ἁδειας σχινοιο χαμευνισιν εκλινθημες,
εν τε νεοτματοισι γεγαθοτες οιναρεοισι.—
τοι δε ποτι σκιεραῖς κ. λ. Theoc. 7. 138.
—γλυκερὴ δε πελει περι βωμον ανακτος
τερπωλη, χλοερον τε πεδον, μαλακαι τ' επι ποῖαι,
και λασια πτελεησιν ὑπο σκιη.—κ. λ. Orph. Lap. 68.
† αλλ' εστιν αρετῆς και βιου διδασκαλος
ελευθερου τοῖς πᾶσιν ανθρωποις ἄγρος. Menand. 156.
˘Αγροτης, masc. Αγροτις, fem. rustic-us, -a.
——ρῖσι τε τεκνα—Αγροται εξειλοντο. π. 217.
την μεν γαρ φιλοτητι θεος ποιησατο Νυμφην
αυτοῦ μακραιωνα και αγροτιν—— Apoll. 2. 508.
Αγροφῠλαξ, ᾰκος. ό. agri custos. [p. 284.
αγροφυλαξ ἑστηκα πολυκτεανοις εν αρουραις. Antist. An. ii.
Syn. Αγριος, αγρομενης, αγροικοσοφος. γητης, γεωργος, γεωργωδης, γεωμορος, γεωτομος, γηπονος, επαρουρος, εριθος, χωριτης. Epith. Ατειρης, αροτρευων, μοχθηρος, πονηρος.
*Αγρυξῐᾱ. silentium, taciturnitas.
νικωμενοι γαρ ανδρες αγρυξια δεδεντια. (Asynart. e duobus Iamb. Hephthem.) Pind. fr. inc. xxvi.*
Αγρῠπνεω. noctem insomnem duco.
ουδαμα νυν συνεβα τοι αγρυπνῆσαι δι' ερωτα; Theoc. 10. 10.
Syn. Διαγρυπνεω, γρηγορεω, εγρηγορεω, εγρησσω, νηφω.
Phr. Αγρυπνον εχειν οπωπην. Apollin.—ουδε οἱ ῆμαρ,
ου κνεφας, ἡδυμος ὑπνος αναιδεε δαμναται οσσε. Apoll. 2. 407.
Αγρῠπνια, ας. ή. insomnia.
πολλαῖσιν αγρυπνιαισιν ερριπτασμενον. Lys. 27.
———χαιρετε λεπται
ῥησεις, Αρητου συγγονοι αγρῡπνιης[4]. Call. Epig. 29.
Syn. Γρηγορσις, γρηγορησις, εγρηγορσις, εγρησις, νῆψις.
˘Αγρῠπνος, ου. ό ή. insomnis.
υἱος Απολλωνος, μελεδωνευς αγρυπνος, ἡρως. The. 24. 104.
ἡ δ' ετι, δηθυνοντος επ' αγρυπνοισιν οπωπαῖς
ἱστατο,— Mus. 331.
Syn. Αῠπνος, ακοιμητος, αγρυπνητικος, γρηγορικος, εγρηγορικος, ακαματος, απαυστος, ασβεστος.
Phr. Φυλαξ νυκτος αγρυπνῶν.
Αγρως, ωτος. ό ή. agrestis, ferus.
συναγε (sc. Orpheus) δενδρεα Μουσαις, συναγε θηρας αγρῶτας. Bacch. 563.
˘Αγρωσσω. in venatu capio.
ιχθῦς αγρωσσων, πυκινα πτερα δευεται ἁλμῃ. ε. 53.
Syn. Αγρευω.
˘Αγρωστης. ου. ό. venator. 2. operarius. Hesych. 3. genus phalangii. ap. Nicand.
ὁσση δε ρινος βοος ηνιος, η ελαφοιο
γιγνεται,* ἡν τ' αγρωσται αχαιϊνεην καλεουσι. Ap. 4. 175.
συλητειραν αγρωσταν. Herc. F. 377.
Syn. Κυνηγος, κυνηγετης, αγρωστωρ, θηρευτηρ, θηρευτης.

1. Brunck. habet ἀγροιώτας, uti metrum requirit.

2. Brunck. e membr. ἀγροικότερον. 3. Vid. not. ad v. Αἰγύπτιοι
4. Br. ῥήσιες, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

˘Αγρωστῐς, ιος. ἡ. genus herbæ.

τρωγειν αγρωστιν μεληδεα· ται δ' απ' απηνης. ζ. 90.

Syn. Βοτανη, ποη, χορτος, γραστις.

˘Αγρωστωρ, ορος. ὁ. venator.

—δολοεντα μαθουσ' αγρωστορος ὁρμην. Nic. Alex. 473.

˘Αγρωτης. ruricola, pastor.

*μα τον βουθοιναν Ἡρακλεα, παῖδες ἄγρῶται. Epig. inc. 289.
ουρεσιν ᾱγρῶται βουκολοι εξεταμον. ibid. 125.* [Jac.

˘Αγυιᾰ, ας. ἡ. vicus, via sc. urbis.

νεικευσ' αλληλῃσι μεσην ες αγυιᾰν ιοῦσαι. Υ. 254.
Ιλιου εξαλαπαξε πολιν, χηρωσε δ' αγυιας. Ε. 642.

Syn. Ατραπος, αμφοδον, αμφοδος, αμαξιτος, αμαξητος, ῥυμη.—*Item*, γειτνια.—στενωπος.

Epith. Κοιλη, ζαθεα, πολυσχιδης, ευρυχορος, εὔκτιμενη, εὔδμητος, ευστεφανος, ευκηπος, ευλαϊγξ, ευκτημων.

Phr. Ὁδος δημοσια, βασιλικη, αμαξηλατος, ἱππηλατος, λεωφορος, λαοφορος.—οἶμος βασιληϊος, πατος—σχιστος πορος.—αμαξηρης τριβος.

*˘Αγυιαῖος. viarius, compitalis. Vid. Steph. Byz. v. Αγυια.

αλλ' ὦ πατρῳας γῆς αγυιαιον πεδον. Soph. fr. Hermion. ii.*

˘Αγυιᾱτις,* ιδος. ἡ. 1. ad Apollinem Αγυιᾱτην pertinens, sc. ara. 2. *quia αγυια viciniam cohabitatam notat, est et,* vicina.

1. ουκ εν ταῖς ζαθεαις Αθαναις
ευκιονες ἦσαν αυλαι
θεῶν μονον,* ουδ' Αγυιατιδες
θεραπαιναι. Eurip. Ion. 184.

2. Καδμου κοραι, Σεμελα
μεν Ολυμπιαδων αγυιατις. Pyth. 11. 1.

Exp. 1. Αἱ απο τῶν θυρῶν θεραπεῖαι. *(at scribi debere θεραπαιναι, non θεραπεῖαι, ex* Eustath. *patet.* Vid. Steph. Thes. tom. i. c. 94. B.)* 2. συνοικος.—γειτων.

˘Αγυιευς,* εως, ὁ. 1. in vicis positus, vel, dicatus. 2. columna acuminata ante fores, sacra Apollini viarum in urbe præsidi. 3. cognomen Apollinis.*

1. λαμπει δ' αγυιευς βωμος, *ἁλμιζων πυρι
σμυρνης σταλαγμους βαρβαρους ευοσμιας. Soph. Frag.
τιν' εχων φημην αγαθην ἡκεις, εφ' ὁτῳ κνισσῶμεν αγυιᾶς[1];
Equit. 1320.

2. παρα τον Αγυιᾶ, κυβδ' εχομενη τῆς δαφνης. Thesm. 489.

3. καὶ σὺ, Φοῖβ' αναξ αγυιεῦ, και μελαθρα, χαιρετε. Phœn. 640.*

˘Αγυιοπλαστεω. in vico, via, fingo. *de avibus nidos ponentibus.*

αγυιοπλαστησαντες εμπεδοις τομαις
πυκνας καλῖας— Lyc. 601.

˘Αγυμνᾰσια, ας. ἡ. exercitationis omissio.

λαμπαδα δ' ουδεις οἷος τε φερειν
ὑπ' αγυμνασιας ετι νυνι. Ran. 1119. (1087. Br.)

Syn. Αμελετησια, ῥαθυμια.

˘Αγυμναστος, ου. ὁ ἡ. inexercitatus.

νεος, πονοισι δ' ουκ αγυμναστος φρενας. Eur. fr. Dict. 16.
ὡς θρασυς ὁ Βακχος, κοὐκ αγυμναστος λογων. Bacch. 491.

Syn. Ανασκητος, αμελετητος, ατριψ, απαιδοτριβητος, ανεξεταστος.

˘Αγῠρις, εως, ἡ. cœtus.

ἱζον δ' ες Πυλιων ανδρῶν αγυριν τε και ἑδρας. γ. 31.

Syn. Αγυρμος, αγυρισμος, αγυρτεια, ὁμηγυρις, συνουσια, αθροισις, συναθροισις, ὁμιλος, πλῆθος, οχλος, αγων, θορυβος, στιφος, χορος.—αγορα.

˘Αγυρταζω. cogo et colligo in unum.

χρηματ' αγυρταζειν πολλην επι γαῖαν ιοντι. τ. 284.

Syn. Αγειρω. *αφυσσω. συλλεγω.*

Αγυρτεω[2]. τους τ' αγυρτοῦντας— Ath. 1. 6.

Αγυρτηρ. id. cum sequ. Vid. ad v. Πολυπλαγκτοσυνη.

Syn. Λωποδυτης.

˘Αγυρτης, ου. ὁ. circulator et præstigator circumforaneus.

ἠδη δ' αγυρτης, πτωχικην εχων στολην. Rhes. 503.

Syn. Αγυρτωδης, οχλαγωγος—αιτης, επαιτης, μεταιτης, προσαιτης, αιτητης, αχην, δεκτης, αρτοζητης, ικτηρ, ἶρος, μολοβρος, πτωχος—απατεων, γοης, θαυματοποιος, τερατοποιος, αποπλανος, νευροσπαστης.—αλαζων.—μαντις.

Epith. Λατρις.

*Phr. Ὑφεις μαγον τοιονδε μηχανορραφον,
δολιον, αγυρτην, ὁστις εν τοῖς κερδεσι
μονον δεδορκε, την τεχνην δ' εφυ τυφλος. Œd. Tyr. 387.*

˘Αγυρτρῐα. ἡ. circulatrix.

καλωμενη δε, φοιτας ὡς αγυρτρια,
πτωχος, ταλαινα, λιμοθνης— Agam. 1281.

Αγχᾰλᾰω, *pro* Αναχαλαω. relaxo.

αλλα μιν εφθη Τῖφυς ὑπ' ειρεσιῃ βαρυθουσαν
αγχαλασας. Apoll. 2. 584.

Syn. Ανιημι, ὑποχαλαω.

Αγχαυρος, ου. ὁ. mane gelidum ac pruinosum, crepusculum.

αγροται, οἱ τε κυνεσσι πεποιθοτες ουποτε νυκτα
αγχαυρον κνωσσουσιν, αλευομενοι φαος ηοῦς. Apoll. 4. 110.

Syn. Λυκοφως—δειλη, δειελον, κνεφας.

Αγχῐ. *adv.* prope, juxta.

Αντιλοχος δε μαλ' αγχι παριστατο *ποιμενι λαῶν. Ε. 570.
ερχεο· παρ τοι ὁδος,* νῆες δε τοι αγχι θαλασσης. Ι. 43.

Syn. Εγγυς, ενεγγυς, εγγυθι, εγγυθεν, αγχοῦ, πελας, ὁμοῦ, εμπελαδον, πλησιον, παρα. [αγχι *pro* ὁμοιως. ap. Pind. Nem. vi. 16.]

Αγχεμᾰχος, ου. ὁ ἡ. cominus pugnans.

Μυσῶν τ' αγχεμαχων, και αγαυων Ἱππημολγων. Ν. 5.

Αγχῐμᾰχητης, ου. ὁ. cominus pugnans.

Αιπυτιον παρα τυμβον, ἱν' ανερες αγχιμαχηται. Β. 604.

Αγχιᾰλος. mari vicinus.

Χαλκιδα τ' αγχιαλον, Καλυδῶνα τε πετρηεσσαν. Β. 640.

Syn. Ἁλιγειτων, ἁλιτενης, εφαλιος, παραλιος, αγχιθαλαττος, παραθαλασσιος, επιθαλασσιος, επιθαλαττιδιος, διαποντιος, παρωκεανειος.

Αγχῐβᾰθης, εος. ὁ ἡ. prope littus, vel ripam profundus.

αγχιβαθης δε θαλασσα, *και ουπως εστι ποδεσσι
στημεναι αμφοτεροισι.*— ε. 413. Syn. Εγγυβαθος.

Αγχῐβαινω. prope accedo.

—παλαι θειων αγχιβεβακε θρονων. Ep. 1. 1.

Syn. Αγχιβατεω. εγγιζω.

Αγχῐγειτων. Αγχιτερμων. vicinus. metæ proximus.

Τηνῳ τε συναπτουσ'
Ανδρος αγχιγειτων. Pers. 887.
αλλ' αγχιτερμων γαῖα μοι, Σκυθης λεως. Rhes. 426.

Αγχῐγῠος, ου. ὁ ἡ. vicinus.

—ἡν καλεουσι—Πηγας αγχιγυοι περιναιεται. Apol. 1. 1222.

Syn. Πλησιοχωρος, παραπλησιος, γειτων, αγχιγειος, αγχιθυρος, αγχιτερμων, αγχιφανης, αγχιπορος, αγχιπους, αγχειος.

Αγχῐθεος, ου. ὁ ἡ. propinquus, vel similis, Deo.

Φαιηκων ες γαῖαν, οἱ αγχιθεοι γεγαασιν. ε. 35.

Αγχιθῠρος, ου. ὁ ἡ. propinquus foribus.

λατρισι και δμωσιν, γειτοσι τ' αγχιθυροις. Theog. 302.

Αγχῐκελευθος, ου. ὁ ἡ. qui prope viam est.

—και αγχικελευθον οδιτην. Nonn.

Αγχῐμολος, ου. ὁ ἡ. e propinquo veniens.

τον δ' εξ αγχιμολοιο ιδὼν εφρασσατο κηρυξ. Ω. 352.

*Αγχῐνεφης, εος. ὁ ἡ. nubibus propinquus. 2. altus.

αχει δ' ὑλαεις αγχινεφης σκοπελος. Antip. Sid. *An.* ii. *p.* 13.*

Αγχῐνοος, αγχινους. ὁ ἡ. perspicax.

ουνεκ' επητης τ' εσσι, και αγχινοος, και εχεφρων. ν. 332.

Syn. Ευμηχανος, ευφυης, επιδεξιος. συνετος.

Αγχῐπους, ποδος. ὁ ἡ. prope nos pedem habens.

λευσσουσαν ατην αγχιπουν στεναγματων. Lyc. 318.

Αγχιπλοος, αγχιπλους. ὁ ἡ. prope navigans, brevis.

—ου γαρ αγχιπλουν πορον
φευγουσιν, ὡστε διαφυγεῖν τοὐμον δορυ. Iph. T. 1325.

Αγχῐπορος, ου. ὁ ἡ. prope accedens. Vid. Πηγη.

Αγχιπτολις, εως. ὁ ἡ. urbi propinquus.

πρῶτον μεν Ογκα Παλλας ἡδ' αγχιπτολις. Sept. Th. 507.

Αγχιρροος, αγχιρρους. ὁ ἡ. cujus fluenta vicina sunt.

—μετα τον δ' αγχιρροος Ιρις
μειοτερος λευκῇσιν ἑλισσεται εις ἁλα δινaις. Apoll. 2. 367.

Αγχισης, ου, ὁ. Nom. Pr.

τῆς γενεῆς εκλεψεν αναξ ανδρῶν Αγχισης. Ε. 168.

Epith. Αμυμων, δαϊφρων, Δαρδανιδης, βουκολεων, ἱπποδαμος, μεγαλητωρ, κυδιστος, ῥοδοειδης.

---

1. Ita scriptum oportuit, non ἀγυιὰς, uti et Av. 1233. ut bene ostendit Steph. Thes. Gr. tom. i. c. 93. H.

2. Hæc vox nihili est. Deceperunt *Morellum* vitiosa Athenæi exemplaria. Vera lectio est μητραγυρτοῦντας, quam vocem adeas velim.

*Αγχιστᾰ. *adv.* (superl. ab αγχι.) proxime. V. ad voc. Ειδος.*
Αγχιστειᾰ, ας, ἡ. propinquitas, adfinitas.
νοθῳ δε μη εἶναι αγχι—στειαν, παιδων οντων γνησιων·——— Av. 1660.
Αγχιστεῖον, το. jus successionis legitimæ.
γενους κατ' αγχιστεῖα τῶν ολωλοτων. Ant. 174.
(Exp.) Μετουσια τῆς ουσιας.
Syn. Συγγενεια, κῆδος—εγγυτης, οικειοτης.
Αγχιστῖνος, *vel* Αγχηστῖνος, η, ον. prope stans; densus.
αἱ μεν τ' αγχιστῖναι επ' αλληλῃσι κεχυνται. E. 141.
—τοι δ' αγχηστῖνοι επιπτον—Νεκροι.— P. 361.
Syn. Αδινος, πυκνος. *επαλληλος, επασσυτερος.*
Αγχιστευω. propinquus sum.
ταν τ' αγχιστευουσαν γᾶν. Troad. 224.
Αγχιστὴρ, ῆρος. ὁ. vicinus, vel, qui vicinum facit.
ἦ μην τον αγχιστῆρα τοῦδε τοῦ παθους. Trach. 260.
Syn. Πλησιος—αιτιος. *μεταιτιος. αγωγος.*
Αγχιστος, ου. ὁ ἡ. proximus, maxime propinquus.
προς σ', ὦ Λυκει' Απολλον, αγχιστος γαρ εἶ. Œd. Tyr. 819.
Αγχῐτερμων, ονος. ὁ ἡ. metæ proximus, finitimus.
Ωκῖνᾰρου δῖναισιν αγχῐτερμονα. Lyc. 729.
ὦ Λημνε, Χρυσης τ' αγχιτερμονες παγοι. Soph. fr. Αιχμαλ.
Syn. Αγχιγυος. *αγχουρος.
Αγχῐτοκος. ἡ. partui vicina.
αλλ' ἁ Κοιογενης ὁποτ' ωδινεσσι θοαῖς αγχιτοκοις επεβα νιν. Pind. fr. ap. Porson. in [Hecub. 788.*
Αγχῐφᾰνης, εος. ὁ ἡ. ex propinquo apparens. Vid. Χρονος.
*Αγχοθῐ. *adv.* idem qu. Αγχι.
αγχοθι δ' αυτῆς, αντρον επηρατον, ηεροειδες. ν. 103.
ευνα δ' ἧς τῷ παιδι τετυγμενα αγχοθι πατρος. Theoc. 24. 133.
Αγχονειος. ad strangulandum comparatus.
ουκ εστι ματηρ· αγχονειον δε βροχον
δι' εμε κατεδησατο δυσγᾰμον αισχῡναν.* Hel. 692.
Αγχονεω. strangulo.
η βροχον αγχονεοντα δι' αυχενος ενδησαντες. Man. 1. 317.
Phr. Πνεῦμα πικρον λειψουσι πικρης μοιρης ὑπ' αναγκη. [Ib. 4. 489.
ἅψε δ' εναυχενιον δειρᾷ βροχον·— Ep. lib. 3. *Anal.* ii. 29.
Αγχονη, ης. η. suffocatio, laqueus.
οἱ δ' αγχονην ἁψαντο δυστηνῳ μορῳ. Simon. 18. 18.
Syn. Αγχος, αρτανη, πνιξ, πνῖγος, πνιγμος, αποπνιξις, καταπνιξις, ἁρπεδων, ἁρπεδονη, στραγγαλη, πλεκτανη, βροχος, παγη, σχοινιον. Phr. Ἁμμα δερης. Eur. επισπαστος βροχος. ib. αγχονης βροχος κρεμαστος. ib.
*Αγχοτᾰτος. proximus.
Διος αἱ τε παρα θρονον αγχοταται.[1] Soph. fr. inc. iii.
Αγχοτᾰτω. *adv.* proxime. Vid. ad v. Ινωπος.
Αγχοῦ. *adv.* idem qu. Αγχι.
αγχοῦ[2] δ' ἱσταμενος προσεφη αισχροῖς επεεσσι. N. 768.
Αγχουρος, ου. ὁ ἡ. conterminus. [*An.* ii. 145.*
αγχουροι μεγαλαι κοσμου χθονες, ἁς δια Νεῖλος. Crinag. 19.
Αγχουσᾰ, ης. ἡ. anchusa, herba quædam vim suffocatoriam habens.
δη γαρ ὁτ' αγχουσης θριδακηΐδα λαζεο χαιτην. Nic. Th. 838.
Αγχω. strangulo.
αγχε δε μιν πολυκεστος ἱμας ἁπαλην ὑπο δειρην. Γ. 371.
Syn. Πνιγω, αποπνιγω, επιπνιγω, καταπνιγω, διαγχω, απαγχω, απαγχονιζω, αποτραχηλιζω.
Phr. Αγχονεῖον βροχον κατεδησατο. βροχον περιβαλλειν, βροχῳ αποκτεινειν.—διζετο δ' αγχινοοιο μεταρσιον αλκαρ ολεθρου. κ. λ. Nonn. D. l. 14. Vid. ad v. Βροχος.

1. Hoc fragmentum etiam Euripidis Peleo adsignatur, ubi legitur ἀγχότατα et ἀγχύταται.

2. Occurrit hæc vox octodecies in Iliade, et semper conjungitur cum partic. ἱστάμενος et verbo quodam *alloquendi*, præter Ω. 709. ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι. Utrum ista diversitas suspicionem νοθείας in librum postremum intentatam augeat, alii viderint.—Vid. Heyne, tom. viii. p. 767.—In Odyssea novies occurrit hæc vox; sexies, cum *alloquendi formula;* ter, aliter: sc. ζ. 5. ρ. 526. τ. 271. In scriptis aliis, *dictis* Homericis, semel reperitur, sc. H. in Apoll. vs. 300. apud Pindarum semel, cum *dativo.* Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ. Nem. ix. 95. Nec plus quam semel alibi apud Poëtam inveni. Antiphilus *Byzantinus*, qui fortassis sub Tiberio scripsit, hæc habet: αἱ δ' ἀγχοῦ μεγάλαι τε καὶ εὐρέες,—Ep. 28. *Analect. tom.* ii. *p.* 177.

[θελοιμι δ' αν μορσιμου
βροχου τυχεῖν εν σαργαναις. Æsch. Supp. 784.]
Ἄγω. duco.
φαινετ' ιον κατα ποντον, αγει δε τε λαιλαπα πολλην. Δ. 278.
και δ' αὖθ' ἡ κυναμυια αγει βροτολοιγον Αρηα
δηιον εκ πολεμοιο κατα κλονον.— Φ. 421.
—ἄγειν θ' ἱερην ἑκατομβην—Ες Χρυσην. Α. 99.
Syn. Εισαγω, απαγω, εξαγω.—επιδεχομαι, φερομαι.—πεμπω. ληστευω, ἁρπαζω. κ. λ.
Αγομαι (Med.) reporto.
και μ' εφασαν χρυσον τε και αργυρον οικαδ' αγεσθαι. κ. 35.
*ἱππεῦσι μεν πρῶτα ποδωκεσιν αγλα' αεθλα
θῆκε,* γυναῖκα τ' αγεσθαι, αμυμονα Ϝεργα Ϝιδυῖαν. Ψ. 262.
Αγω. frango. *pro quo usitatius*, αγνυμι.
πᾶν δε οἱ εν χειρεσσιν αγη δολιχοσκιον εγχος.[3] Π. 801.
Syn. Καταγω, ῥησσω, αγνυμι, αναῤῥηγνυω, κλαω, θλαω, θρυπτω, φλαω. [ducitur.
Ἀγωγαῖος. *(*perperam in* Suidæ *editt.* αγωαῖος) ὁ ἡ. quo quis
γαυλους τε γλαγοπῆγας,* αγωγαῖον τε κυναγχαν. Leon.
Ἀγωγὴ, ῆς. ἡ. adductio, abductio. [Tar. 34. *An.* i. 229.
αιει δ' ὑμετεραισιν αλεξικακοισιν αγωγαῖς. Procl. 1. 39.
εμῆς αγωγῆς αντιτισασθαι φονον. Agam. 1272.
Syn. Αναγωγη, εισαγωγη, παιδεια. ασκησις.—βιοτη.—οδος.—φορα.—αναστροφη, τροπος, κομιδη, μεταβολη.
*Ἀγωγῖμος. duci aut vehi facilis.
τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς αγωγιμον βαρος. Cycl. 384.*
Ἀγωγος, ου. ὁ ἡ. dux viæ. 2. valens ad ducendum.
φρουδος, μετ' αυτοῦ τ' Ανδρομαχη, πολλῶν εμοι
δακρυων ἄγωγος, ἡνικ' εξωρμα χθονος. Troad. 1130.
Syn. Αιτια.—αγωγευς, ακτωρ, αρχηγετης, ἡγετης, εισηγητης, ἡγεμων, καθηγεμων, ὑφηγητης, χειραγωγος, αφηγημων, προηγητης, οδηγος.
Ἀγων, ῶνος, ὁ. 1. certamen, solennes ludi. 2. locus, in quo certamen editur. 3. cœtus, multitudo, certamen spectantium. 4. bellum. 5. concertatio quævis, &c.
οφρα οἱ αυτοματοι θειον δυσαιατ' αγῶνα. Σ. 376.
λειηναν δε χορον, καλον δ' ευρυναν αγῶνα. Et. Ma.
λυτο δ' αγων, λαοι δε θοας επι νηας ἑκαστοι. Ω. 1.
αταρ τις αγων, τινες εν Αργειοις λογοι.
Eur. Or. 851. (Vide *Barn.* ad *Phœn.* 591.)[4]
Syn. 1. Αγωνια, αγωνισμα, ανταγωνισμα, αγωνισμος.—2. αγωνιστηριον.—3. αγυρις, πληθος, αθροισμα.—4. μαχη.—5. ἆθλος, αθλημα, ἁμιλλα, ἁμιλλημα, παλαισμα, ερις, σπουδη, αθλον.
Epith. Ευρυς, κλυτος, ἱερος, απειρεσιος, περικνωδαλος, τυμβιδιος, θοος, ωκυπους, αμεμφης, Ισθμιος, βαρυς, καλλινικος, φονιος, ευγηρυς, γυμνικος, φυλλοφορος, λαοσσοος, πολυφατος, χαλκεος, ξιφηφορος, αριστοχειρ.—αεθλητηρ, αεθλοφορος, απενθης, λεοντοφονος, ῥιγηλος, πολυκυκλος, αἱματοεις, ωλεσιτεκνος.
*Phr. Επετραπεν — θαητον αγῶνα νεμειν
ανδρῶν τ' αρετᾶς περι, και ῥιμφαρματου
διφρηλασιας. Pind. Ol. 3. 64. —αεθλων τε πεμπταμεροις ἁμιλλαις—ἱπποις, ἡμιονοις τε, μοναμπυκιᾳ τε.— Ib. Ol. 5. 14. — Ουλυμπιονικα
δις εν πολεμαδοκοις Αρεος ὁπλοισιν.—Pyth. 10. ὁς τοτε μεν βασιλευων
κεῖθι, νεαισι θ' ἑορταῖς
ισχυος τ' ανδρῶν ἁμιλλαις
ἁρμασι τε γλαφυροῖς
αμφαινε κυδαινων πολιν. Nem. 9. Vid. Isth. 1. 26. &c.
Ἀγωναρχης, ου. ὁ. præses s. judex certaminis. [5. 4. &c.*
και τἀμα τευχη μητ' αγωναρχαι τινες
θησουσ' Αχαιοῖς— Aj. 574.
Syn. Αγωνοθετης, αθλοθετης, βραβευς.
Ἀγωνιζομαι, fut. ῐσομαι. dimico, prælior.
πρῶτον δ' αγῶνα μεγαν ἄγωνιουμεθα. Hel. 849.
Syn. Αγωνιαω, ανταγωνιζομαι, ἁμιλλαομαι, αθλεω.—κινδυνευω, φοβεομαι.
Ἀγωνῐᾱ, ας. ἡ. certamen.
αγωνιαι, δοξαι, φιλοτιμιαι, νομοι,
ἁπαντα ταῦτ' επιθετα τῇ φυσει κακα. Men.

3. Heyn. ita legi debere contendit: πᾶν δέ Ϝοι ἐν χερσὶν Ϝαγη' κ. λ.

4. Omnino legendum cum Porsono ἀτὰρ τίς ἀγων pro ὁ ἀγὼν, quoniam prima hujus v. syllaba nunquam producitur.

῞Αγωνισμα, ἄτος. το. idem.
εστω· πικρον δε χ' ἡδυ τἀγωνισμα μοι. Eur. Elect. 987.
*και πῶς πέπρακται διπτυχων παιδων φονος,
αρᾶς τ' ἀγωνισμ' Οιδιπου;— Phœn. 1364.*
SYN. Αγων, αγωνισις, αγωνισμος, αντιλογια.—αδημονια, αση, ἆθλος, αθλησις.—σπουδη, επιμελεια.
῞Αγωνῐος, ου. ὁ ἡ. ad certamen pertinens.
ἀλλ' ανα εξ ἑδρανων, ὁπου μακραιωνι
στηριζει ποτε τᾷδ' αγωνιῳ σχολᾷ. Aj. 195.
SYN. Εναγωνιος, αλγεινος.
῞Αγωνιστης, ου. ὁ. certator, pugil, athleta.
Χο. χειριᾶ γ' ἄλοῦσα. Κρ. και μην οἰδ' ἄγωνισται πικροι δεῦρ' επειγονται ξιφηρεις.— Ion. 12[illegible].
—αγωνιστης αληθειας. Pind. SYN. Αμφιπολος—αμυντωρ.—ανταγωνιστης, αμιλλητηρ, αθλητης.
*PHR. —Εὖ μεν ακοντι,
εὖ δε και εν σταδιῃ δεδαημενος αντιφερεσθαι. Ap. 1. 200.
῞Αγωνοθετεω. certaminibus præsum. 2. certamina, s. ludos [instituo.
πᾶσαν ὁσαν Ἑλληνες αγωνοθετοῦσιν ἁμιλλαν
πυγμῆς, Ανδρολεως πᾶσαν αγωνισαμαν. Lucill. 13. *Anal.* [ii. 319.*
῞Αγωνοθετης, ου. ὁ. certaminum arbiter.
στεψαμενοι σταδιοις, εἱσαν αγωνοθετην. Ep. 1. 5. *p.* 541.
SYN. Αγωνοδικης, αισυμνητηρ.
*῞Αδαγμὸς, *pro* δαγμὸς, *reposuit* Brunck. *ad* Soph. Trach. 772. *monitu* Piersoni *ad* Mœridem, p. 41. SYN. Κνησμος.*
῞Αδᾱημονια, ας. ἡ. imperitia.
ὦ γερον, ουκ αδαημονιη σ' εχει *αμφιπολευειν
ορχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδη εχει.—* ω. 243.
SYN. Αμαθια, απειρια, αϊδρεια, ανασκησια, ανεπιστημοσυνη, [ατεχνια.
῞Αδᾰημων, ονος. ὁ ἡ. imperitus.
πτωσσειν ενθαδ', εοντι μαχης αδαημονι φωτι. E. 634.
SYN. Αδαης, αμαθης, απειρος, αϊδρις, ανηκοος, ανεπιστημων, απαιδευτος, ατεχνος.—νῆϊς, αγνως.—ουκ ειδως.
*῞Αδᾱης, εος. ὁ ἡ. ignarus, imperitus. V. voc. præc. [827.
Ὑπν' οδυνας αδαης, Ὑπνε δ' αλγεων (Dact. Tetram.) Philoct.
αντιος, ουκ αδαης δ' εσσι παλινδρομιης. Meleag. Ep. 81.*
῞Αδᾱητος, ου. ὁ ἡ. incognitus.
δαιμονι', ουκ αδαητα πιφασκεαι· αλλα και αυτοι. Hes. θ. 654.
SYN. Αγνωστος—αδαημων.
῞Αδαιδαλτος, ου. ὁ ἡ. artificio carens.
—αδαιδαλτοις δ' ὑπο πλαγκταῖς[1]. Orph. SYN. Απλαστος.
῞Αδαιετος. ὁ ἡ. indivisus.
αρνειον σφαζειν, και αδαιετον ωμοθετῆσαι. Apol. 3. 1033.
SYN. Αδαϊος, αδαϊκτος, αδιαμεριστος, αδαστος, αδαιτρευτος, αδιαιρετος, αδιακοπος, ασχιστος, αδιασχιστος, αδιανεμητος, αδιασπαστος, αδιατομος, αδιατμητος.
῞Αδαιτος. ὁ ἡ. non epulandus.
σπενδομενα θυσιαν—έτεραν, ανομον τιν', αδαιτον. Ag. 155.
Αδαιτρευτος, ου. ὁ ἡ. indivisus, *de cibo.*
—μετα δεῖπνον αδαιτρευτοιο τραπεζης. Nonn.
῞Αδᾰκρυς, υος. ὁ ἡ. lacrimarum expers. —παιδα
οψιγονον, γαλαθηνον, ὑπο τροφῷ αιεν αδᾰκρυν. Theoc. 24. 31.
*τεκνοις, αδᾰκρυν μοῖραν. Med. 857.
(σκεψαι τεκεων πλᾶγᾶν. vers. antistroph.)
*frequentius tamen produci videtur.**
῞Αδᾰκρῡτος. ὁ ἡ. non lacrimans.
ουδ' αρα Νεστορος υἱὸς αδακρυτω εχεν οσσε. δ. 186. [κρυτος[2].
SYN. Αλῦπος.—δυσαλγητος.—*Item*, πολυδακρυς, πολυδα-
Αδαμ, Αδαμος. Αδαμον αρχιγενεθλον— Cyr. Theod.
EPITH. Παλαιγενης, γεναρχης, πρωτοπλαστος.
῞Αδᾰμᾱς, ντος. ὁ. adamas.
αντια δ' Ἡρακλῆος ἑδρα σφιν ταυροφονοιο
ἱδρυται, στερεοῖο τετυγμενα εξ αδαμαντος. Theoc. 17. 21.
EPITH. Αδαμαστος, ἀῤῥηκτος, αμειλικτος, απονος, απαθης, οκρυοεις, μαρμαιρων, πολιος, παμφανοων, στιβαρος, χλωρος.
῞Αδᾰμαντῖνος, η, ον. adamantinus.
και κε μ' ισως ποτιδοι, επει ουκ αδαμαντινα εντι. Theoc. 3. 39.
αδαμαντῖνων δεσμῶν εν ἀῤῥηκτοις πεδαις. Æsch. Pr. 6.

1. Vid. in v. Πλεκτός.
2. Vid. Scholl. in Soph. Trach. 107. Antig. 893.

SYN. Σκληρος, χαλεπος, (*Metaph.*) ισχυρος, σιδηρεος, στεῤῥος.
῞Αδᾰμαντοδετος, ου. ὁ ἡ. compactus clavis ferreis.
ταῖς δ' αδαμαντοδετοισι λυμαις. Ib. 148. EXP. Ισχυροδετοις.
*῞Αδᾰμαντοπεδῐλος. ὁ ἡ. basi adamantinæ innixus.
—αν δ' επικρανοις σχεθον πετραν
αδαμαντοπεδιλοι κιονες,— Pind. fr. Prosod. ii. *Vid. Pors. in* [Hec. vs. 788.*
῞Αδᾰμαστος, ου. ὁ ἡ. qui domari nequit.
δμηθητω· Αϊδης τοι αμειλιχος, ηδ' αδαμαστος. I. 158.
SYN. Αγναμπτος, αδαμνης, απορθητος, ααπτος, απωλευτος, αχειρωτος, ανεπιχειρητος, αμεταχειριστος, απαρεγχειρητος, ανικητος, αδουλωτος, ανυπερβλητος, ατεραμων, ατεραμνος, αδορυληπτος, ατριακτος, αμαχος, αμαιμακετος, απροσμαχος, ακαταμαχητος, αηττητος, ατειρης, ατριπτος, ατρῦτος, αμηχανος, απροσμηχανος, ανᾱλωτος, ανεπιτακτος, ανεκβιαστος, απαλαιστος, ανηρεικτος, ακαταγωνιστος, ανανταγωνιστος, ατιθασσος, ατιθασσευτος.—αδμης, αδμητος.—αμειλιχος.
῞Αδᾰπᾰνος, ὁ ἡ. sumtum non faciens.
πολλα γαρ επασχομεν—πριν ποτ' επι σοῦ γλυκεα,
κάδαπανα, και φιλα. Ar. Pac. 592. SYN. Αδαπανητος.
῞Αδᾰπᾰνως. *adv.* sine sumtu; *forsan* impune.
ὁ βουλομαι γαρ ἡδυ και δια στομα
πτηνοισι μυθοις αδαπανως τερψαι φρενα. Orest. 1173.
῞Αδαστος, ου. ὁ ἡ. non divisus.
λειας, αδαστα βουκολων φρουρηματα. Aj. 54.
SYN. Αδιαιρετος, αμεριστος, ασχιστος, ατμητος.
῞Αδεης, ῞Αδειης. metu carens, audax. Etiam Αδδεης, inverecundus.
ειπερ αδειης τ' εστι, και ει μοθου εστ' ακορητος. H. 117.
αλλα συ γ', αινοτατη, κυον αδδεες— Θ. 423.
SYN. Αυθαδης.—αδειμος, αδειος, αθαμβης, αθαμβος, ανεκπληκτος, ακαταπληκτος, αοκνος, απτοητος, απτοιητος, ἀῤῥιγητος, αταρβης, αταρβητος, ατρομος, ατρεστος, αφοβος, αφοβητος, [ασφαλης.
*῞Αδειᾰ. immunitas a timore.
και γῆς ἄδειαν, και γενους επαρκεσιν. Œd. C. 439.
SYN. Ασφαλεια, θαρσος. PHR. [Καθαρα φρην. Eurip.]*
῞Αδειμαντος, ου. ὁ ἡ. impavidus, intrepidus.
—εν ᾧ και τον αδει-
μαντον Αλκμηνα τεκε
παῖδα, θρασεῖαι τον ποτε Γηρυονα
φριξαν κυνες.— Isthm. 1. 13.
῞Αδειμαντως. *adv.* impavide.
αλλ' αυτον ελθειν, ὡς αδειμαντως κλυη,
ανωχθ' ὁσον ταχιστα γαθουσῃ φρενι. Choëph. 769.
῞Αδειπνος, ου. ὁ ἡ. incœnatus.
ὁς γ' εμε τον τλημονα, Λη-
ναια χορηγῶν, απελυσ' αδειπνον. Acharn. 1154.
SYN. Αποδειπνος.
*῞Αδεκαστος, ου. ὁ ἡ. non muneribus emtus, sed justo tributus.
μιμν' επι τοῖσδ', αδεκαστον εχει στεφος.—Paul. Sil. *Anal.* iii. [*p.* 71.
SYN. Δικαιως.*
῞Αδεκᾰτευτος, ου. ὁ ἡ. a decimis solvendis liber.
αδεκατευτους τῶν θεῶν ἱε-ρας εχοντα κοιλιας. Eq. 301.
SYN. Ατελωνητος.
῞Αδελφεος, et Αδελφειος, frater. *pro* Αδελφος.
τρεῖς γαρ τ' ἐκ Κρονου ειμεν αδελφεοι, οὓς τεκε Ῥειη[3]. O. 187.
ουδ' ετλη περιβῆναι αδελφειοῦ κταμενοιο. E. 21.
EPITH. Εσθλος, ὁμοκληρος.
῞Αδελφος, ου. ὁ. frater. consanguineus.
ποτερον αδελφῳ ματρος εστον εκ μιᾶς; Iph. T. 497.
SYN. Ανταδελφος, κασις, κασιγνητος, αυτοκασιγνητος, κοινοτοκος, ὁμαιμος, ὁμαιμων, ὁμογνιος, συναιμος, συναιμων.—γνωτος.—συγγονος, ὁμοπατριος, ὁμοπατωρ, ὁμομητριος, ὁμογαστωρ, ὁμογαστριος. [αυθομαιμος. Lyc. αγαστωρ. ib. ὀπατριος. ib.]
῞Αδελφη, ης. ἡ. soror.
κλαῖε μεν ἁ ματηρ, βαρυ δ' εστενον αἱ δυ' αδελφαι. Call. 6. 93.
SYN. Αδελφεα, κασις, κασιγνητη, αυτοκασιγνητις, γνωτη, ξυναορος, ὁμαιμων, συνομαιμων, συγγονος. [ὁμοσπορος. Eurip.] PHR. Ω κοινον αυταδελφον—καρα.
῞Αδελφιδη, ης. ἡ. sororis filia, neptis ex sorore, vel ex fratre.
επειτ' εγημα Μεγακλεους του Μεγακλεους
ἀδελφιδην—Nub. 47. SYN. Εγγονη, υἱις, υἱιδη, υἱωνη.

3. Heyn. τέκετο Ῥέα.

*῎Αδελφος, η, ον. geminus. 2. similis.
2. αδελφα δ', ὡς εοικε, τουτοισιν φορεῖ,
τα της ταλαινης νηδυος θρεπτηρια. Œd. Col. 1327.
Syn. 1. Διδυμος. 2. ισος, ὁμοιος.* (1262. Br.)
῎Αδεματος, (ασωματος, *pot. pro αδειματος, imperterritus: et in l. c. Brunck. habet αδαματω) ου. ὁ ἡ.*
ὦ τᾶς ᾰδεμᾰτω ψῡχας· μολις ὑμμιν εσωθην. Theoc. 15. 4.
῎Αδενδρεος, Αδενδρος, ου. ὁ ἡ. arboribus carens.
—ψαφαρη και ᾰδενδρεος αἶα. Opp.
*῎Αδερκης, εος. ὁ ἡ. non videns. 2. invisibilis.
2. σῶμα φερων σκιοειδες, αδερκεῖ συμπνοον αυρῃ. Agath. 75.
῎Αδερκτως. adv. aversis oculis. [An. iii. 61.*
και παραμειβομεσθ'—ᾰδερκτως. Œd. Col. 129.
῎Αδεσμος, ου. ὁ ἡ. non ligatus.
δεσμον δ' αδεσμον τονδ' εχουσα φυλλαδος. Eur. Supp. 32.
Syn. Αδεσμιος, αδετος, ανοζος.
῎Αδετος, ου. ὁ ἡ. non ligatus.
—χαιτης—Εισοπισω σφιγξας αδετον πλοκον·— Christodor.
῎Αδευκης, εος. ὁ ἡ. amarus. [An. ii. 459.
τῶν αλεεινω φῆμιν αδευκεα, μητις οπισσω—Μωμευῃ. ζ. 273.
ηε τις ωλετ' ολεθρῳ αδευκεῖ ἧς επι νηος. δ. 89.
Syn. Αηδης.—εμπευκης, εχεπευκης, περιπευκης, οξυπευκης, πευκεδανος, πικρος, επιπικρος, πολυπικρος.—απροσδοκητος.—αγνωστος, αμορφος, αισχρος, χαλεπος, ανομοιος, ανοικειος.
῎Αδεψητος, ου. ὁ ἡ. non subactus a coriario.
καμμεν αδεψητον βοεην στορεσ'— υ. 2. Syn. Αξεστος, απεπτος, ανεργαστος, ακατεργαστος, παναεργης, ωμος.
Αδεω. tædio adficior. Vide Αηδεω.
῎Αδεω. placeo.
ὡς οφελεν θανατος μοι ᾰδεῖν κακος, * ὁπποτε δεῦρο
υἱεῖ σῷ ἑπομην, θαλαμον γνωτους τε λιποῦσα.* Γ. 173.
Syn. Ἁδω, ἁνδανω, αρεσκω, εναρεστεω.—ευεργετεω, χαριζομαι.
῎Αδηϊος. * Vid. H. Steph. in Indice.*
—δι' εθνεα μυρια Κελτῶν
και Λιγυων περοωντες αδηϊοι.— Apoll. 4. 647.
Exp. αγνωστος, αζητητος, ανενοχλητος.
῎Αδηκτος. ὁ ἡ. non morsus; e. g. vermibus.
τῆμος αδηκτοτατη πελεται τμηθεῖσα σιδηρῳ—Ὑλη— Hes.
Syn. Ακιος. [ε. 418.
῎Αδηλητος, ου. ὁ ἡ. illæsus, ab omni noxa integer.
—αιει τοι, αναξ, ατμητοι εθειραι,
αιεν αδηλητοι. Apoll. 2. 711. Vid. Αβλαβης. (Pass.)
῎Αδηλῐᾱ, ας. ἡ. 1. incertitudo. 2. ignorantia.
μισῶ τα παντα, τῆς αδηλιας χαριν. Pallad. 121. An. ii. 432.
1. Απορια, αφανεια, κρυφιοτης. 2. αγνοια.
῎Αδηλος, ου. ὁ ἡ. imperspicuus; incertus.
οὕνεκεν ουκετ' αδηλος επεπλεες, * αλλ' ενι ποντου
κυμασιν Αιγαιοιο ποδῶν ενεθηκαο ῥιζας.* Call. 4. 53.
ῥεια δ' αριζηλον μινυθει, και αδηλον αεξει. Hes. ε. 6.
Syn. Αγνωριστος, αγνωστος, ασαφης, ασυμφανης, ασυνδηλος, αδοξος, αμαυρος.—αειδης, αειδελος, αφανης, αφανερος, αλαμπης, αδερκης, αδερκτος, αναυγητος, ανεπισημαντος, ατεκμαρτος, ατρανωτος, αοριστος. δυσοπτος, δυσκατοπτος, ανεμφαντος.
Ἀδηλοω. 1. obscuro. 2. ignoro.
—οὕνεχ' ἥμιν αισιος
σκοπος προσηκεις τῶν αδηλοῦμεν φρασαι. Œd. Col. 35.
Syn. 1. Αμαυροω. 2. αγνοεω.
῎Αδημονεω. gravissime angor. terreor. Vid. Πομπιλος.
*καιτοι ποτ' ει τιν' εισιδοιμ' ανα πτολιν,
τυφλον προηγητηρος εξηρτημενον,
αδημονοῦντα συμφοραις, ελοιδορουν,
ὡς δειλος ειη θανατον εκποδων εχων. Eur. Fr. inc. 81.*
Syn. Αδημονιαω, αλυω, αχθομαι, καταπληττομαι, δειμαινω.
῎Αδην, it. αδδην. adv. abunde, ad satietatem usque, vehementer.
ου ληξω, πριν Τρῶας αδην ελασαι πολεμοιο. Τ. 423.
*ἵππων φειδομενος, μη μοι δευοιατο φορβῆς,
ανδρων ειλομενων,* ειωθοτες εδμεναι αδδην. Ε. 203.
Syn. Λιπαρῶς. αφθονως, εξαρκουντως, ῥυδην, χυδην. δαψιλως. ἁλις. αυταρκως, ἱκανως, αποχρωντως, διακορως, κατακορως.
῎Αδηνης, εος. ὁ ἡ. qui est sine consilio; ignarus.
ευνῆς δ' αδηνης εστιν αφροδισιης. Simon. fr. 230. Gaisf.
Syn. Απειρος, απρονοητος.—exponitur etiam, αδολος, ακακος.

Αδηρις, Αδηρῑτος. non contentiosus, certaminis expers, invictus.
ηδει και Βακχοιο παρα κρητῆρας αδηριν [Anal. i. 243.
ιθῦναι κοινην ευκυλικα λαλιην. Leon. Tarent. 85.
ουδε τ' αδηριτος, η αλκῆς, ηδε φοβοιο. P. 42.
Syn. Αδηρις, αφιλονεικος, αμαχος, αδαμαστος.
῎Αιδης. Vid. Αϊδης.
῎Αδηφᾰγῐα, ας. ἡ. voracitas.
ου γαρ *ὁ γε, Φρυγιῃ περ ὑπο δρυῒ γυῖα θεωθεις,*
πανσατ' αδηφαγιης.——— Call. 3. 160.
Syn. Γαστριμαργια, γαστρισμος, απληστια, βουβοσις, λαιμαργια, λαφυγμος, λιχνεια, οψοφαγια, πολυφαγια.
Epith. Αινη, αζηχης, βορὰ, πανθοινη.
Phr. Λυσσαν αει βουβρωστριν αναιδεῖ γαστρι φυλασσει.
και χαλεπη δεσποινα συνεστιος ουποτε δασμων Ληθομενη.—
μαιμᾷ δε βορης αζηχεῖ λυσσῃ γαστρος χαος. Opp.
῎Αδηφᾰγος, ου. ὁ ἡ. ad satietatem comedens; gulosus.
πῶς γαρ δη Διος υἱος αδηφαγον ανδρα καθεῖλεν; Th. 22. 115.
Syn. Φαγος, πολυφαγος, βουφαγος, καταφαγης, οψοφαγος, βορος, καβαισος, ἑτερογναθος, τρυφητης, μαργος, γαστριμαργος, λαιμαργος, βρωτικος, γλισχρος, γαστροφιλος, λαφυστιος, λαφυκτης, προλοβωδης. λιχνος, ασωτος, λαβρος.
῎Αδιακρῐτος, ου. ὁ ἡ. qui discerni s. distingui non potest.
ψυχη ὑπερφρονεουσα λογων αδιακριτῳ ὁρμῃ. Orph. H. 60.
῎Αδῐαντον, ου. το. herbæ nomen. Ang. true maiden-hair.
κυανεον τε χελιδονιον χλοερον τ' αδιαντον. Theoc. 13. 41.
῎Αδῐαντος, *ου. ὁ ἡ. non madefactus.
———ὁς εξεπεμψας παλαισματων
αυχενα* και σθενος αδιαντον. Pind. Nem. 1. 106.
(robur non rigatum, sudore sc. i. e. nulla molestia aut defatigatione subactum. Vid. Damm. c. 463.)
Syn. Αβροχος. Exp. ανιδρωτι.
῎Αδῐαστροφος, ου. ὁ ἡ. non perversus, inconcussus.
γνωμαις ορθοτατῃσι συνων, αδιαστροφος αιει. Orph. H. 63.
Syn. Αστροφος, ατροπος.
῎Αδῐδακτος, ου. ὁ ἡ. indoctus.
———γαμων δ' αδιδακτος εοῦσα. Musæ. 31.
ου χωρεῖ μεγαλην διδαχην αδιδακτος ακουειν. Phoc. 84.
Syn. Απειρος, αμαθης, δυσμαθης, απαιδευτος, αδαημων.—αυτοδιδακτος.
῎Αδῐεξοδος, ου. ὁ ἡ. qua transiri nequit, cui exire non licet.
πορδη αποκτεννει πολλους, αδιεξοδος οῦσα. Nicarch. 20.
῎Αδῐκεω. injuste ago. injuria adficio. [An. ii. 354.
ἁ ματηρ αδικεῖ με μονα, και μεμφομαι αυτᾷ. Theoc. 11. 67.
Syn. Αικιζω, αταω.—αεικιζω, ὑβριζω, εφυβριζω, καθυβριζω, αδικοπραγεω, παλακιζω.—ανομεω, ανομιζω, ανοσιουργεω.
Αδικηλος. Vid. Διαγανος.
῎Αδῐκημα, ατος. το. injusta actio.
αδικημα του γυναικος εγενομην ισως. Ion. 325.
῎Αδῐκια, ας. ἡ. injustitia.
ουκ εστιν· ανδρος αδικιαν αισχυνεται. ib. 341.
Syn. Ανομια, παρανομια, ανομημα, ανοσιοτης, αδικοπραγια, αθεσμια, ανεπιεικεια, κακουργια, παλακισμος, ὑβρις.—αἶσχος.
*Phr. —το δε παρ δικαν
γλυκυ πικροτατα μενει τελευτα. Isth. 7. 67.*
῎Αδῐκος, ου. ὁ ἡ. iniquus.
γηρυετ' ανθρωπων αδικον νοον οφρ' αποτισῃ. Hes. ε. 258.
Syn. Ανομος, παρανομος, αγνωμων, αλιτρος, ατασθαλος, αισυλος, αησυλος, αναρσιος, αθεμιτος, αθεμιστος, αθεμιστιος, αθεμιτοποιος, ανοσιος, ανοσιουργος. ανεπιεικης, ασελγης, ὑβριστης, αμετροκακος. [χειροδικης. Hes.]
Phr. Οἱ βιῃ ειν αγορῇ σκολιας κρινωσι θεμιστας,
εκ δε δικην ελασωσι, Θεῶν οπιν ουκ αλεγοντες. Π. 388.
[αλοιτος,—κανακυπωσας θεμιν. Lyc.]
῎Αδῐνος, *η, ον. densus, satiatus cum quadam delectatione. Vid. Damm. c. 997.*
ηΰτε εθνεα εισι μελισσαων αδιναων. Β. 87.
αλλ' εβαλ', ενθ' αρα τε φρενες ερχαται αμφ' αδινον κῆρ. Π. 481.
τοῖσι δε Πηλειδης αδινοῦ εξῆρχε γοοιο. Σ. 316.
Syn. Συχνος, αθροος. — αδιαλειπτος. — ισχνος, λεπτος, δαψιλης.—γοερος, ελεεινος, οικτρος, λυπηρος.
*῎Αδισταϰτως. adv. haud dubie.
εἶδες, αδισταϰτως εἶδες Απολλοδοτον. Ep. inc. 29. Jac.*

ˇΑδιψος, ου. ὁ ἡ. non sitiens.
τεγξας αδιψον νηδυν, εις ὑπνον βαλεῖς. Cycl. 571.
Αδμης, ητος. ὁ ἡ. indomitus, non subactus.
ὡς ἡγ' αμφιπολοισι μετεπρεπε παρθενος αδμης. ζ. 109.
—ὑπο δ' ἡμιονοι ταλαεργοι-Αδμῆτες. δ. 635.
Αδμητος, αδμητη. idem.
———βοῦν ἦνιν, ευρυμετωπον
αδμητην, ἡν ουπω ὑπο ζυγον ηγαγεν ανηρ. Κ. 293.
Syn. Αδμῆτις, ανανδρος.—αδαμαστος. *ηκεστος, αζυξ.*
Αδμητος, Nom. Pr. rex Thessaliæ.
ουδε Φεραῖς Αδμητος εὐῤῥηνεσσιν ανασσων. Apoll. 1. 49.
ˇΑδοκητος, ου. ὁ ἡ. inopinatus.
τῶν δ' αδοκητων πορον εὗρε Θεος. Alc. 1172.
Syn. Απρονοητος, απροσδοκητος, ασκοπος, απροσφατος, αελπτος, απροοπτος, απροορατος, απροϊδης, ανωϊστος, αδοξαστος, παραδοξος.
ˇΑδοκῐμος, *ου. ὁ ἡ. non probatus, parum idoneus.
τρυχηρα περι τρυχηρον είμενην χροα*
πεπλων λακισματ', αδοκιμ' ολβιοις εχειν. Troad. 496.
Syn. Αεικης—αποδοκιμος, αδοκιμαστος, αποβλητος, αθετος.
ˇΑδοκως, ˇΑδοκητως. adv. ex improviso.
συλωμεθα σην ψυχην αδοκως. Troad. 786.
¯Αδολεσχης, ¯Αδολεσχος, nugator garrulus.
αλλ' ὡς ταχιστ' εμπιπραναι την οικιαν
των ᾱδολεσχῶν. Nub. 1487.
ιατρος αδολεσχος νοσοῦντι παλιν νοσος[1]. Sent.
Syn. Λαλος, ευλαλος, απεριλαλητος, λαλοεις, πολυλαλος, λαληθρος, λαλαγητης, λαπιστης, ληρωδης, ματαιολογος, σπερμολογος, πολυλογος, απεραντολογος, περιττολογος, αμετροεπης, αρτιεπης, πολυμῦθος, ακριτομυθος, ᾰσῑγητος, αθυρογλωσσος, αθῠροστομος, στωμυλος, στωμοδοκος, κωτῖλος, ποτιφωνης, βαβαξ, φλεδων, φληνᾰφος, φλυᾱρος, ψιθῠρος, ψυθος.
¯Αδολεσχια, ας. ἡ. intempestiva loquacitas.
—αλλα συγγνωμην εχε
εμοῦ παρανοησαντος ᾱδολεσχιᾳ. Nub. 1482.
Syn. Ακαιρια, φλυᾱρια, συνεχεια.—λαλια, αειλογια, απεραντολογια, περιττολογια, πολυλογια, μωρολογια, μωρολογημα, σπερμολογια, πολυμυθια, πολυφασια, πολυφωνια, στωμυλμα, λαβροστομια.
ˇΑδολος, ου. ὁ ἡ. doli expers.
αλλ' ὁστις αδολον γνησιαν τ' εχων φυσιν,
εἶναι δικαιος, κ'ου δοκειν εἶναι, θελει. Philem.
ην συ παρ' εμε θεμενος—'Ομοφρονας λογους δικαιους,
αδολους, ὁσιους. Aves. 630.
Syn. Απλοῦς, αφελης, ευγνωμων, επιεικης, ειλικρινης, ακηρασιος, ακραιφνης, αληθης.
*ˇΑδολως. adv. sine dolo.
το τριτον δε πλουτεῖν αδολως. Simon. *fr.* 12. *Gaisf.*
Phr. Αδολῳ φρενι.*
ˇΑδονητος, ου. ὁ ἡ. inconcussus.
και σθενος ἦν αδονητον ακοιμητων παλαμαων. Musæ. 326.
Syn. Αδονευτος, ακλινης, ακινητος, αμετακινητος, ακλονητος, ακλυδωνιστος, αστεμφης, αστυφελικτος, ασκαρης, αστραφης, απερισπαστος, ατεγκτος, ασειστος, ακατασειστος, αδιασειστος, ασαλευτος, ατινακτος, ασυγκροτητος.
ˇΑδοξαστος, ου. ὁ ἡ. insperatus. *Soph. in Eurysace ap. Hesych.*
Syn. Ανελπιστος, αδοκητος, αδοξος.
ˇΑδοξεω, ῶ. f. ησω. inglorius sum.
—λογος γαρ εκ τ' αδοξουντων ιων,
κἀκ τῶν δοκουντων ἀυτος, ου τἀυτον σθενει. Hec. 293.
Syn. Αδοξος, ακλεης.
ˇΑδοξῐα, ας. ἡ. mala existimatio.
εν τῷ πενεσθαι δ' εστιν, ἡ τ' αδοξια,
κἀν ᾖ σοφος τις, ἡ τ' ατιμια βιου. Eur. *fr.* Erecth. 11. 16.
Syn. Ακλεια, δυσκλεια, ατιμια, δυσφημια, αισχυνη, αφανεια, κακοδοξια, ανωνυμια, αγενεια, δυσγενεια.
Αδορος, Hesychio est, uter, pera, saccus.
εν δ' αδοροισι χεειν εὐϊλατον αλφι. E. M. Syn. Ασκος.
Αδος, ου. ὁ. satietas.
ταμνων δενδρεα μακρα[2], αδος τε μιν ικετο θυμον. Λ. 88.
Syn. Κορος, καματος, εκκακησις, καταφρονησις, πληρωσις, πλησμονη.
ˇΑδοτος, ου. ὁ ἡ. cui nihil datum est.
ὁς τ' αδοτος περ εων δωσει γερας ουκ ελαχιστον. Hom.
Syn. Αδωρος, αδωρητος, αεδνος. [Merc. 570.
*ˇΑδουλος. ὁ ἡ. absque servis.
ακληστ' αδουλα δωμαθ' ἑστιας λιπων. Androm. 594.*
ˇΑδουλωτος, ου. ὁ ἡ. non redactus in servitutem.
ἁβρον αδουλωτου φεγγος ελευθεριας. Ep. inc. 238.
*ˇΑδουπητος. ὁ ἡ. expers strepitûs.
χερσιν αδουπητοις βαιον αειραμενος. Agath. 8. *An.* iii. *p.* 36.
Αδρᾰνεος, η, ον. imbecillus, instabilis.
εστι γαρ αδρανεη, το δ' επιπλεον ουδε πελουσα. Pallad. 141. [*ib.* ii. 437.*
Αδρᾰνῐα, ας. ἡ. imbecillitas.
—τρεμε δ' ἁψεα νισσομενοιο
αδρανιῃ γηρᾳ τε——— Apoll. 2. 200.
Syn. Αδρανεια, αδυναμια, ολιγοδρανια, αδυνασια, αναλκια, αναλκεια, ασθενεια, ἀῤῥωστια, απραγμοσυνη, απραξια, αργια, αεργια, ατονια, ανασκησια, αμελετησια, ατεχνια, μαλακια, εκλυσις, κοπος, καματος, παρεσις, παρακμη, ῥαθυμια, μικροθυμια, μικροψυχια, ολιγοψυχια, μικροφροσυνη, δειλια.
Αδρᾰνης, ὁ ἡ. infirmus. ———αἱ νεοτητες
αφρονες, αἱ πολιαι δ' εμπαλιν αδρανεες. Posidipp. 16. *An.* ii. [*p.* 49.
Syn. Ολιγοδρανης, αργος, αεργος, ανεργης, απραγμων, ῥαθυμος, οκνηρος, ασθενης, ανευρος, αναλκις, αδυνατος, ακικυς, ακρατης, ακρατωρ, ανανδρος, νωθρος, απαλαμνος, ακιδνος, αβληχρος, ατονος, απεδανος, αραιος, βλαξ, κακος.
Αδραστεια, ας. ἡ. Deæ nomen, quæ et Nemesis, item Rhamnusia.
Αδραστεια μεν, ἁ Διος παῖς,
*ειργοις στοματων φθονον. *sc.* Νεμεσις. Rhes. 342.
Interdum Αδραστεια redditur Invidia, ut, απειη δε ἡ Αδραστεια, *absit (dicto) invidia.* προσκυνῶ Αδραστειαν χαριν οὗ μελλω λεγειν. Plat. *Ejus quod dicturus sum, invidiam deprecor.* Neque aliter interpretandus *Æschylus, Prom. 934.
οἱ προσκυνοῦντες την Αδραστειαν, σοφοι. Syn. Δικη, Τυχη.
ˇΑδρεπτος, ου. ὁ ἡ. non carptus.
ἡβας δ' ανθος αδρεπτον-εστω. Æsch. Supp. 671.
Αδρηστος, ου. ὁ. Nom. Pr.
Αδρήστου ταχυν ἱππον, ὁς ἐκ θεοφιν γενος ἦεν. Ψ. 347.
και Σικυων, ὁθ' αρ' Αδρηστος πρῶτ' εμβασιλευεν. Β. 572.
Αδρῐᾶς, ᾶδος. ἡ. Adriatica.
κεῖθεν δ' ευρυθεισα τιταινεται Αδριας ἅλμη. Dionys.
*Αδρινος, η, ον. Adriaticus.
αρθειην δ' επι ποντιον
κῦμα τᾶς Αδρινᾶς
ακτᾶς, Ηριδανοῦ θ' ὑδωρ· Hippol. 735.*
ˇΑδρος, ρα, ρον. multus, vehemens, robustus. [Ran. 1099.
μεγα το πρᾶγμα, πολυ το νεῖκος, ἁδρος ὁ πολεμος ερχεται.
Syn. Μεγας, πολυς, αδινος.—αφνεος.—χαλεπος.—ακμαῖος, ὡραῖος. παχυς. ευτραφης.
ˇΑδροσυνη, ης. ἡ. abundantia.
ὧδε κεν ἁδροσυνῃ σταχυες νευοιεν εραζε. Hes. ε. 473.
Syn. Ευπορια, ευετηρια, ευθηνια, ευθενεια, φορα, περισσεια, μεγεθος, σθενος, παχος, αφθονια, περιουσια, δαψιλεια, ἁδροτης.
ˇΑδροτης, ητος. ἡ. robur, crassities.
ὁν ποτμον γοοωσα, λιπουσ' ἁδροτῆτα[3] και ἡβην. Π. 857.
Syn. Αδροσυνη,—ὑψηλοτης.
Αδρῡνω, *fut.* ὑνῶ. crassum reddo. Αδρυνομαι, turgesco, superbio.
*ἁδρυνει δε βλαστα βαθεῖ εν τευχεῖ καρπον. Nicand. fr. 2. 52.
την μεν, ὁθ' ἁδρυνηται, οροιτυποι, οἷα βατῆρα.* Id. Ther. 377.
Syn. Παχυνω, αυξανω.—οιδαινω, ὑπερηφανεω.
*ˇΑδῠμῑγης. *Dor.* pro Ἡδυμ. qu. vid.*
Syn. Παχυνω, αυξανω.—οιδαινω, ὑπερηφανεω.
ˇΑδῠνᾰτος, ου. ὁ ἡ. impotens.
αδυνατοι γεγῶτες αυτοι διαφυλαξασθαι πολιν. Iph. A. 360.
απολωλᾰς, ᾰδῠνᾰτος γαρ εἶ λεγειν. εμοι δ' ὁμιλῶν. Nub. 1073.

---

1. Donec exemplum primæ τοῦ ἀδόλεσχος correptæ prodierit, cujus auctoritas fuerit nulli suspicioni obnoxia, tu eam, amice lector, producas.

2. Dolendus est profecto iste hiatus, quia unicum præbet hic versus exemplum, quantum equidem reperire possum, τοῦ ἄδος in carmine occurrentis.—Vid. Heyn. Exc. ad Il. Ε. 203.

3. Lectio ista certe melior est longe quam ἀνδροτῆτα, quamvis neutra fortassis ab ipso Homero profecta sit.

Syn. Αδυναμος, ασθενης, ανισχυς, αμηχανος, αδρανης, ακρατης.—ανενδεκτος, ανεπιδεκτος, ανεγχωρητος.

ˉΑδυτον, ου. το. sacrarium.

εν μεγαλῳ αδυτῳ ακεοντο τε, κυδαινον τε. E. 448.

Syn. Ναος, ιερατειον, ιεροφυλακιον.—αγιασμα, αγιαστηριον.—σπηλαιον. Epith. Ευωδες, θυωδες, πιον.

Phr. Χρυσεων—ες αδυτον τριποδων-θησαυρον, όν περιαλλ' ετι-μασε Λοξιας. Pind. Pyth. 11.

ˉΑδυτος, ου. ὁ ἡ. ad quem non patet ingressus.

αδυτων επιβας κτεανων, ματρος φονευς. *sc.* Orestes. Androm. 1034. Syn. Αβατος.

ˉΑιδω. Vide Αειδω. cano.

αδειαν· τεττιγος επει τυ γε φερτερον αδεις. Theoc. 1. 148.

ˉΑδω. satio.

ασειν εν Τροιῃ ταχεας κυνας αργετι δημῳ. Λ. 817.

Syn. Κορεω, κορεννυω, κορεννυμι, πληροω, εμπληθω, εμπιπλημι, εμφορεω. χορταζω.

Αδωμητος, ου. ὁ ἡ. qui structus non est. Vid. Τυμβος.

ˉΑδων. Vide Αηδων. luscinia.

αδονες αἱ πυκινοισιν οδυρομεναι ποτι φυλλοις. Mosch. 3. 9.

ˉΑδωνια, ων. τα. *V. Meurs. Græc. Fer. p. 3. Diph. ap. Ath.

μυστηρι' Ἑρμῇ, Διιπολει', Αδωνια. Pac. 419. [292.d.*

ˉΑδωνιασμος, ου. ὁ. celebratio sacrorum Adonidis.

ὁ τ' Αδωνιασμος ουτος ούπι των τεγων. Lys. 390.

Αδωνις, ιδος. ὁ. Adonis.

αιαζω τον Αδωνιν, απωλετο καλος Αδωνις. Bion. 1.

Epith. Αγαπητος, τριφιλητος, ἱμεροεις, τερπνος, χαριεις, ὡραιος, ῥοδοπηχυς, δυσποτμος, αβρος, στυγνος, άγνος, αμβροτος, νυμφιος, οριδρομος.

Phr. Ασσυριος ποσις Αφροδιτης.—

Κλυθι μεν ευχομενου, πολυωνυμε, δαιμον αριστε,
αβροκομη, φιλερημε, βρυων ωδαισι[1] ποθειναις,
ευβουλε, πολυμορφε, τροφη παντων αριδηλε,—
αυξιθαλης, δικερως, πολυηρατε, δακρυοτιμε,
αγλαομορφε, κυναγεσιοις χαιρων, βαθυχαιτα·
ἱμερονους, Κυπριδος γλυκερον θαλος, ερνος ερωτος.

ˉΑδωρητος, ου. ὁ ἡ. indonatus. [Orph. Hymn.

*——ουδε θεοισι
νωι μετ' αθανατοισιν* αδωρητοι και απυστοι [167.
αυτου τηδε μενοντες ανεξομεθ', ὡς συ κελευεις. H. in Mer.

ˉΑδωροδοκος, ου. ὁ ἡ. qui munera non accepit. ˉΑδωρος, idem. etiam, muneris mali et inauspicati.

ευρεν Ιουλιανος χερσιν αδωροδοκοις. Ep. Byz. 27. *An.* iii. 139.

εχθρων αδωρα δωρα κουκ ονησιμα. Aj. 674.

Syn. Αδοτος, αδωροδοκητος, αμισθος. καθαρος, αδεκαστος. κακοδωρος.

ˉΑδωτης, ου. ὁ. qui nihil dat.

δωτῃ μεν τις εδωκεν, αδωτῃ δ' ουτις εδωκεν. Hes. ε. 353.

ˉΑεδνωτος, ου. ὁ ἡ. indotatus.

—άρπαγας τε συγγονων
χρηζοντες, αλφης της αεδνωτου δικην. Lyc. 549.

Syn. Αεδνος, απροικος, αφερνος, αδωρητος.

ˉΑεθλευω. certo.

αλλ' ὁγ' αεθλευειν προκαλιζετο· παντα δ' ενικα. Δ. 389.

Syn. Αθλεω, αεθλεω, αθλευω. αγωνιζομαι. αλκαζω, διαπληκτιζομαι, δηριαω, καταδηριαομαι, μαρναμαι, μαχομαι, παλαιω, φιλονεικω.

ˉΑεθλητηρ, ηρος. ὁ. certator. Αεθλητης, ου. ὁ. id.

ἱππηες, κιθαρισται, αεθλητηρες, αοιδοι. Theoc. 22. 24. *(de Castore et Polluce)* ——ου θαυμα, σφισιν
εγγενες, εμμεν αεθλη-
ταις αγαθοισιν. Nem. 10. 94.

Syn. Αθλητης, αθλητηρ, αεθλευτηρ, αγωνιστης.

ˉΑεθλιον, ου. το. certaminis præmium.

αλλ' αγε δη οἱ δωμεν αεθλιον, ὡς επιεικες. Ψ. 537.

ˉΑεθλον, ου. το. idem. et, 2. labor.

Ταλθυβιῳ κηρυκι διδου περικαλλες αεθλον. Ψ. 897.

Syn. ˉΑθλον, επαθλον· βραβειον, γερας, γερασμιον. επιτιμιον. Epith. Αγακλυτον, αγλαον, πτολιπορθον, αρηιον, επιοινιον, αθανατον.

Αεθλονικια, seu αθλονικια, ας. ἡ. victoria, quæ ex certamine reportatur.

αεθλονικιας δε, (sc. πραγος) μαλιστ' αοιδαν
φιλει, στεφανων αρεταν τε
δεξιωταταν οπαδον. Nem. 3. 11.

ˉΑεθλος, ου. ὁ. certamen. 2. labor.

ουτος μεν δη αεθλος ααατος εκτετελεσται. χ. 5.

Syn. Αγων, αθλησις, αθλημα, αθλοσυνη, αεθλοσυνη, αεθλον. 2. πονος. Epith. Αταρβης, ακλιτος, αγωνιος. αλκηεις, αεξιγυιος, ατεκμαρτος, βαρυς, δεινος, κρατερος, κυδιμος, κλεινος, ευδοξος, ευπαλης, λυγρος, στυγερος, χαλεπος, πολυκμητος, πολυιστωρ, ερατος, νικηφορος, ἱερος, ὑψηλος, φιλοστεφανος, χρυσοστεφανος. * Phr. [εργματα νικαφορα. Pind.] τεθμος μεγιστος αεθλων. Vid. Αγων.*

Αεθλοσυνη, ης. ἡ. concertatio.

—— ου ποθεει γαρ
ἡ πολις ουρανιου νοσφιν αεθλοσυνας. Ep. 1. 5.

ˉΑεθλοφορος, ου. ὁ ἡ. qui palmam ex certamine reportat.

σευαμενος, ὡσθ' ἱππος αεθλοφορος— X. 22.

ˉΑει. *adv.* semper. Vid. Pierson. ad Mœrin. p. 231.

ὡς μεν αει μεμνησαι ενηεος— Ψ. 648.
ω τον αει κατα γας σκοτον* ειμενος. Œd.C.1776.(1701.Br.)
τοιονδ'· ὁ δ' αει ξυντυχων επισταται. Hec. 1172. Pors.*

Syn. Αιει, αιεν, εσαει, παντοτε, διηνεκως, ενδελεχως.—εκαστοτε, δια παντος, παντα τον χρονον.

Αειβρυης, εος. ὁ ἡ. semper germinans. Vid. Σμυρνειον.

Αιειγενετης, ου. ὁ. sempiternus.

εκχεον, ηδ' ευχοντο θεοις αιειγενετῃσιν. Γ. 296.

ˉΑειγνητος,* η, ον. qui semper fuit æternus.

και Κρονον, ὡς ελοχευσεν απειρεσιοις ὑπο κολποις
Αιθερα, και διφυη, πυρσωπεα, κυδρον Ερωτα,*
Νυκτος αειγνητης υια κλυτον·* όν ῥα Φανητα
ὁπλοτεροι κληζουσι βροτοι· πρωτος γαρ εφανθη.* Orph. 13.

ˉΑειδελος, ου. ὁ ἡ. inconspicuus, obscurus. Αειδης, εος. ὁ ἡ. id.

παντα γαρ ὁσσα λαβεσκεν, αειδελα παντα τιθεσκε. Hes. fr.
του δετερας περισημον* εν αστρασιν απλανες αυτως [61.*Gaisf.*
οια κυνηλατεοντος* αειδελον εστηρικται. Nic. Th. 19.
σωμα φερων σκιοειδες, αειδει συμπνοον αυρῃ. Ep. 1. 2.[2]

Syn. Αειδελιος, αδηλος, αορατος, κρυφαιος, αμορφος, κακος, φοβερος.—αειδελλιος, καταρατος. Et. Ma.

Αειδινητος, ου. ὁ ἡ. semper in gyrum actus. *epith.* αναγκης. Ep. l. 4.

*ἁ μεν τον μιτοεργον αειδινητον ατρακτον,
ἁ δε τον ορφνιταν ειροκομον ταλαρον. Leon. Tar. 9. *An.*

ˉΑειδω.[3] f. εισω. cano, carmine celebro: et Αειδομαι. [i. 222.*

*γουνουμαι σ', Οδυσευ, συ δε μ' αιδεο, και μ' ελεησον.
αυτῳ τοι μετοπισθ' αχος εσσεται, ει κεν αοιδον
πεφνης,* ὁς τε θεοισι και αθανατοισιν αειδω.
*αυτοδιδακτος δ' ειμι· θεος δε μοι εν φρεσιν οιμας
παντοιας ενεφυσεν· εοικα δε τοι παραειδειν,
ὡστε θεῳ· τῳ μη με λιλαιεο δειροτομησαι.
και κεν Τηλεμαχος ταδε γ' ειποι, σος φιλος υιος,
ὡς εγω ουτι εκων ες σον δομον, ουτε χατιζων,
πωλευμην μνηστηρσιν αεισομενος μετα δαιτας,
αλλα πολυ πλεονες και κρεισσονες ηγον αναγκῃ.* χ. 344.

Syn. Αδω, ὑμνεω, ὑμνω, ψαλλω, μελιζω, μελπω, αναμελπω, μολπαζω, λιγαινω, λιγυριζω, υδεω, υδω, γηρυω, λεγω, φωνεω. * Phr. Πυλας ὑμνων αναπιτναμεν. Pind.

——δονακων ὑπο μουσαν αθυρων
νηδυμον· ουκ αν τονγε παραδραμοι εν μελεεσσιν
ορνις, ἡ τ' εαρος πολυανθεος εν πεταλοισι
θρηνον επιπροχεουσ' ιαχει μελιγηρυν αοιδην. Hom. in Pana.*

1. Hermanni textus exhibet ὡρησι, ex emend. Ruhnken. item, Εὐβουλεῦ, τροφεῦ, κυνηγεσίαις.

2. Epigr. est Agathiæ, lxxv. *Jacobs.* Sed pro ἀειδέϊ, Cod. Vat. præbet ἀδερκεῖ. Nullum exemplum τοῦ, ἀειδής, in Poesi mihi occurrit. Pro ea dixeris tutius ἀϊδής.

3. Prima hujus verbi syllaba (uti bene animadvertit Morellus in Append. 2.) aliquando producitur; *sed frequentius apud posteriores.* ˉΑρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν. Theoc. 18. 36. Producitur etiam, Id. 16. 3.—24. 75. *Semel producit* Apoll. Rhod. (iv. 1399.) sexies corripit. Vid. Oppian. Κυν. α. 42. β. 548. γ. 340. δ. 4.

†αρκεῖ τεττιγας μεθυσαι δροσος· αλλα πιοντες
αειδειν κυκνων εισι γεγωνοτεροι. Ath. i. 67. 19.

˘Αειζωος, ου. ὁ ἡ. semper vivens, *epith.* animæ. *Melamp.*
*πῦρ μεν αειζωον και αχυνετον ετρεσεν ὑδωρ. Nic. Al. 174.
επλεκ' αειζωον Πιεριδων στεφανον. Antip. Sid. *An.* ii. 25.
Syn. Αειχρονιος, αθανατος.*

Αειθᾰλης, εος. ὁ ἡ. semper florens.
Ὡραι αειθαλεες, περικυκλαδες, ἡδυπροσωποι. Orph. H. 42.

˘Αειθερης, εος. ὁ ἡ. semper calidus.
κεκλιμεναι ακτῖνες αειθερεες πυρωσιν. Eratosth. Cyr. *Anal.* i. [477.

˘Αεικεια, ας. ἡ. contumelia. Vid. Αικια.
πᾶσαν αεικειην απεχε χροΐ— Ω. 19.
Syn. Αεικια, αδικια, αισχροτης, αναξια, λωβη, ονειδος, ὑβρις, απρεπεια.

Αεικελιος, ου. ὁ ἡ. et α, ον. indecorus, vilis.
ὡς αν αεικελιος πᾶσι μνηστηρσι φανειης. ν. 402.

˘Αεκηλιος, α, ον. idem.
σεῦ επιδευομενους, παθεειν τ' αεκηλια εργα. Σ. 77.

˘Αεικης, εος. ὁ ἡ. *non conveniens, turpis. Vid. Αἴκης.*
χρειω εμεῖο γενηται αεικεα λοιγον αμῦναι. Α. 341.
—τῶν δε στονος ωρνυτ' αεικης—Αυρι θεινομενων· Κ. 483.
Syn. Απεικως, απρεπης, αισχρος, αναξιος, απεοικως, αναρμοστος, αναρμοδιος, ασυμβατος, ασυναρτητος. ασυναπτος, ασυστατος, ακαλλης, ακοσμος, ασχημων, ατιμος, ταραχωδης, ανομοιος, ακουσιος, σκληρος.—ου πρεπων,—καθηκων,—προσηκων.

˘Αεικιζω. contumelia adficio.
κωφην γαρ δη γαῖαν αεικιζει μενεαινων. Ω. 54.
Syn. Αικιζω, αδικεω, λωβευω, ὑβριζω, καταισχυνω.

*˘Αεικλονος. continuis agitationibus obnoxius.
ὁλκαδα ταν δειλαιαν[1], αεικλονον, ἣ γε τα ποντου
χευματα κἠν χερσῳ λοιγια κἠν πελαγει. Ep. inc. 434.*

˘Αεικωμος. Vid. Ζωροποτης.

˘Αειλᾰλος, ου. ὁ ἡ. loquax. [Ieag. 91. *An.* i. 26.
εστι δ' ὁ παῖς γλυκυδακρυς, αειλαλος, ωκυς, αθαμβης. Me-

˘Αειμαργος, ου. ὁ ἡ. semper insanus, *de guloso.*
γαστρος αειμαργοιο—— Opp.

˘Αειμνηστος, ου. ὁ ἡ. semper memorandus.
δος αμφι καρα τεον
κλεος αειμνηστον αμφιθειναι. Iph. A. 1530.
ὁντινα και μετα ποτμον αειμνηστῳ τινι θεσμῳ. Analect. iii.

*˘Αειναης, εος. ὁ ἡ. semper fluens. [p.27.
κακκρυψας ὑδατεσσιν αειναεεσσι νοτιζοις. Nicand. fr. 9.
Syn. Αεναος, αειρρυτος.

˘Αεινηστις. ὁ ἡ. semper famelicus.
οὗτος εμοι τεθνηκεν· αεινηστιν δε παρερπω [*An.* ii. 204.
νεκρον, ες αλλοτριους φειδομενον φαρυγας. Antiph. Maced

Αειπλᾰνης, εος. ὁ ἡ. et αειπλᾰνος, ου. ὁ ἡ. qui perpetuis erroribus jactatur; futilis.*
—αειπλανα χειλεα γρηος. Call. fr. 485. Suid. v. Ὑδω.
Syn. Φλυαρος.

*Αειρρόος, contr. αειρρους, et *αειρρῠτος, ου. ὁ ἡ. id. quod Αειναης.
πρῶτον μεν ἱερας εξ αειρυτου χοας
κρηνης ενεγκου, δι' ὁσιων χειρῶν θιγων. Œd. Col. 469.

˘Αειρω. tollo. 2. præbeo.
—αυταρ εγω ποτι γαιῃ χεῖρας αειρων,
βαλλον αποθνησκων περι φασγανῳ—(Agamemnon suam ipsius et Cassandræ cædem narrat ap. Hom.) λ. 422.
μη μοι οἶνον αειρε μελιφρονα, ποτνια μῆτερ. Ζ. 264.
Syn. Αναειρω, επαιρω.—αιωρεω, μετεωριζω, ανεχω, ανυψοω. εξαρταω, διαιρω, προσφερω.—κουφιζω, βασταζω.

˘Αεισμα, ατος. το. cantio. 2. laus.
Ἡσιοδου τό τ' αεισμα και ὁ τροπος· ου τον αοιδῶν. Call. Ep. 28.
Syn. Ασμα, μελος, ᾠδη. 2. επαινος.

Αειυπνος. Αιενυπνος, ου. ὁ ἡ. æterno perfusus somno.
σε τοι κικλησκω τον αιενυπνον. Œd. Col. 1578.
* at videtur hæc mendosa esse lectio, pro αιεν αὔπνον, quam post Aldum et vett. Codd. recepit Brunck. neque aliud potui exemplum reperire usûs τοῦ αιενυπνος.*

[1] Epigrammati haud ineleganti macula etiamnum adhæret. Aut vox δειλαίαν alterius sedem occupat, aut legendum, δείλαιον, communiter acceptum.

˘Αειφᾰνης, εος. ὁ ἡ. semper apparens.
ημαθ' ὁμοῦ και νυκτας αειφανες εκκεχυται πῦρ. Dion. 583.

˘Αειφυλλος, ου. ὁ ἡ. semper frondens. Vid. Σελινον.

*˘Αειφρουρος, vel Αιειφ. ὁ ἡ. semper custoditus.
ὦ τυμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφης
οικησις αειφρουρος—— Antig. 891.

˘Αειχρονιος. semper durans.
ἡν (sc. Νεμεσιν) συ μετερχομενην ουκ εβλεπες, αλλ' ενομιζες
ἑξειν το φθονερον καλλος αειχρονιον. Strat. 71. *An.* ii. 375.*

˘Αεκαζομαι. animo invito sum.
και τα φερει αεκαζομενος τετληοτι θυμῷ. σ. 134.
Syn. Αναγκαζομαι, βιαζομαι.—αβουλεω, αθελεω. ου θελω,—βουλομαι. ουκ εθελω.

˘Αεκητῐ. *adv.* invito.
ου παντων ἀεκητι θεῶν, οἱ Ολυμπον εχουσι. ζ. 240.
Syn. Ακουσιως.—παρα γνωμην.—αβουλως.

*˘Αεκουσιος. αναπαυε βοην, ὡς επιχαρτον
τελεως αεκουσιον εργον. i. e. *res ingrata.* Vid. Schol. in [Trach. 1265.*

˘Αεκων, ουσα, ον. invitus.
τῶν ουκ αν τι φεροις αν ἑλων αεκοντος εμεῖο. Α. 301.
Syn. Ακων, ακουσιος, αβουλητος, ουχ ἑκων, μη βουλομενος.—αβουλος, απειρος.

*˘Αελιος. Dor. et Poet. pro. Ἡλιος.
αμφι μεν αελιου κνεφαιαν
ἱπποστᾶσιν,—i. e. *versus Occidentem.* Alc. 595.*

˘Αελλᾰ, ης. ἡ. turbo, ventus vehemens et contorquens.
εν δ' επεσ' ὑσμινῃ, ὑπεραεῖ ἶσος αελλῃ. Λ. 297.
Syn. Θυελλα, αητης, ζαλη, ζαλος, βεμβηξ, δινη, καταΐξ, καταιγις, λαιλαψ, συσσεισμος, στροβιλος, στρομβος.
Epith. Αντιπορος, αδευκης, ἀλιπλανης, βαλιη, βυκτης, θεσπις, θοη, ωκυδρομος, ευτροχαλος, δυσκελαδος, φρικαλεη, λυγρα, ολοη, χειμερια. τραχεῖα, ζαχρηης. [πολυστροφαλιγξ. Mus.]
Phr. Αργαλεων ανεμων αελλα.—μετηορα εργα.
*ὡς ειπων, (sc. Neptun.) συναγεν νεφελας, εταραξε δε ποντον,
χερσι τριαιναν ἑλων· πασας δ' οροθυνεν αελλας
παντοιων ανεμων· συν δη νεφεεσσι καλυψε
γαῖαν ὁμοῦ και ποντον· ορωρει δ' ουρανοθεν νυξ.
συν δ' Εὖρος τε Νοτος τ' επεσε, Ζεφυρος τε δυσαής,
και Βορεης αιθρηγενετης, μεγα κῦμα κυλινδων. ε. 291.*

˘Αελλης, εος. ὁ ἡ. procellosus; turbinis in morem convolutus.
ὡς αρα τῶν ὑπο ποσσι κονισσαλος ωρνυτ' αελλης. Γ. 13.
Syn. Αελληεις, αελλωδης, θυελλωδης.

˘Αελλαῖος, ˘Αελλοπος, Αελλοπους, Αελλοποδης. velox, tanquam procella. ειθ' αελλαια ταχυρρωστος πελειας
αιθεριας νεφελας—Κυρσαιμ'—— Œd. Col. 1081.
ὡς εφατ'· ὦρτο δε Ἶρις αελλοπος αγγελεουσα. Θ. 409.
γηθοσυνος δ' ἱπποισιν αελλοποδεσσιν οχεῖτο. H. in Ven. 218.
——αελλοποδης Ἑρμειης. Cal.
Syn. Αερσιπους, ωκυπους, ωκυθοος, ωκυδρομος, ωκυποδης, ταχυπους, θοος, ανεμωκης, ποδηνεμος, αιθριππος. ανεμοπους, ταχυς, κοῦφος, οξυς.

*Αελλᾰς, ᾰδος. ἡ. idem.
ὡρα νιν αελλαδων
ἱππων σθεναρωτερον
φυγᾷ ποδα νωμᾶν. Œd. T. 467. B.*

˘Αελλομᾰχος, ου. ὁ ἡ. pugnans cum procella.
αλλοισιν μελετω κερδος αελλομαχον. Jul. Æg. 49. *An.* ii. 504.

˘Αελλω, οος, ους. ἡ. Nomen Harpyiæ.
ηϋκομους θ' Ἁρπυῖας, Αελλω τ', Ωκυπετην τε. Hes. θ. 267.

˘Αελπης, εος. it. Αελπος, ου. ὁ ἡ. insperatus.
ωμοι επειδη γαῖαν αελπεα δῶκεν ιδεσθαι—Ζευς.—ε. 408.

˘Αελπτῐα, ας. ἡ. desperatio.
* ——ορθον ἱσταται νεφος
σῆμα χειμῶνος· κιχανει δ' εξ αελπτιης φοβος. Archil. *Anal.* i. 42.
——αλλ' εσται χρονος
οὗτος,* ὁ και τιν' αελπτιᾳ βαλων
εμπαλιν γνωμας το μεν δωσει, το δ' ουπω. Pyth. 12.
Syn. Ανελπιστια, απελπισμος, αποριa, δυσελπια, απογνοια, απογνωσις, αμηχανια.

˘Αελπτος, ου. ὁ ἡ. id. qu. Αελπης.
Λητω δ' εννῆμαρ τε και εννεα νυκτας αελπτοις
ωδινεσσι πεπαρτο. Hom. Apoll. 91.
Syn. Αελπος, αναελπτος, ανελπιστος.—αδοκητος, ανωϊστος.—σκληρος, δυσχερης.
*Phr. Χρηματων αελπτον ουδεν εστιν, ουδ' απωμοτον,
ουδε θαυμασιον, επειδη Ζευς πατηρ Ολυμπιων
εκ μεσημβριας εθηκε νυκτ', αποκρυψας φαος [fr. 16.*
ἡλιου λαμποντος· λυγρον[1] δ' ἠλθ' επ' ανθρωπους δεος. Archil.
˘Αελπω. *seu pot. Αελπτεω. despero.*
και ῥ' ἡγον προτι αστυ, αελποντες[2] σοον εἶναι. H. 310.
Syn. Αελπτεω, ανελπιζω, απελπιζω, αναπιπτω, απογινωσκω, αθυμεω.
˘Αεμμᾰ, τος. το. chorda, qua tenditur arcus. 2. vestimen.
ἡ τε λυρη, το τ' αεμμα το Λυκτιον, ἡ τε φαρετρη. Call. 2. 33.
Syn. Τοξον. 2. ἐσθημα.
¯Αενᾱος, ου. ὁ ἡ. semper fluens. 2. perpetuus.
κρηνης τ' ἀενᾱον και απορρυτον, ἡ τ' αθολωτος. Hes. ε. 595.
* 2. ακαμας τε χρονος περι γ' αεναῳ
ῥευματι πληρης φοιτᾷ, τικτων
αυτος ἑαυτον. Eur. fr. Pirith. *Sic* Orest. 1291. *Pors.*
Syn. 1. Αειρρυτος. Soph. 2. αφθαρτος, αΐδιος.
¯Αεννᾱος, *ut videtur*, ap. Eurip. Ion. 118. 1083. *item*, ˘Αεννᾱος.
ὡς αν τοι ῥειη μεν ἀεννᾱυς Ατθιδι δελτῳ. Eryc. Cyz. 13.
˘Αεννᾱος. idem. [*An.* ii. 298.*
εὑρον ἀεννᾱον κραναν ὑπο λισσαδι πετρῃ. Theoc. 22. 37.
¯Αενᾱων, sive Αἰενᾱων. idem. *v.* 109.
ὁς τε αρυσσαμενος ποταμῶν απο αεναοντων. Hes. ε. 550.
Syn. Αιεναος, αειρροος, αειρυτος.—απαυστος, πολυχρονιος, πολλος.
˘Αεξῐγυιος, ου. ὁ ἡ. membra roborans.
Θεανδριδαισι δ' αε-
ξιγυιων αεθλων
καρυξ ετοιμος εβαν—— Nem. 4. 118.
˘Αεξῐνοος. —αεξινοων απο βιβλων. Procl.
* at Brunck. in Anal. habet εγερσινοων.*
˘Αεξιτροφος, ου. ὁ ἡ. bene nutriens.
νᾶμα χεουσ' ὑγιεινον αεξιτροφοισιν εν ὡραις. Or. H. 50.
˘Αεξῐφῠτος, ου. ὁ ἡ. plantas augens.
οἱ δ' ἁπαλην πινοντες αεξιφυτου δροσον ηοῦς
*λειμῶνες γελοωσιν, ανοιγομενοιο ῥοδοιο. Meleag. 110. *Anal.*
˘Αεξω. augeo. [1. 31.*
ανδρι δε κεκμηῶτι μενος μεγα οἶνος αεξει. Z. 261.
λαους, ὑμετερον δε ἑκαστου θυμον αεξω. P. 226.
ῥεῖα δ' αριζηλον μινυθει, και αδηλον αεξει. Hes. ε. 6.
Syn. Αυξανω.—ευφραινω.—επαιρω.
˘Αεξομαι. cresco.
ὡς και εμοι τοδε εργον αεξεται, ᾧ επι μιμνω. ξ. 66.
˘Αεπτος, ου. ὁ ἡ. qui volare non potest.
δροσοισιν αεπτοισι[3] μαλερῶν λεοντων. Agam. 145.
Exp. μη δυναμενος πτῆναι.
˘Αεργηλος, λη, λον. iners.
ἱπποι δ' οἱ μεν ανευθεν αεργηλῆς επι φατνης. Tryph. 14.
Syn. Κενος.—αεργος.
*˘Αεργης, εος. ὁ ἡ. nullum opus agens; deses. v. Αεργος.
—ουδ' ενι χαλκῷ—Αφθογγῳ φρενας εἶχεν αεργεας,—Christ.
˘Αεργῐα, sive Αεργεια, ας. ἡ. desidia. [Ecph. 19. *An.* ii. 457.*
ου μεν αεργῐης γε, αναξ, ἑνεκ' ου σε κομιζει. ω. 250.
Syn. Αργῐα, ῥαδιουργια, νωθρεια, οκνηρια, απονια, αδρανια.
˘Αεργος, η, ον. nullum opus agens. [ε. 303.
τῷ δε θεοι νεμεσῶσι, και ανερες, ὁς κεν αεργος—Ζωῃ. Hes.
Syn. Αεργης, αεργηλος, βλακευων, βλακικος, νωθης, σχολαῖος, απραγμων, απρακτος.

1. Vid. Jacobs. in loc.—ὠχρὸν mihi in mentem venerat, quod tamen Bentleium occupavisse lubens agnosco.
2. Antiquiores Codd. habent ἀελπτέοντες; (pronunciand. αελπτευντες.) Recepit etiam in contextum *Heynius.*
3. Vox hæc a Stephano in contextum fuit inlata vice ἀέλπτοις, quam libri MSS. et impressi præbent. Sed, uti optime animadvertit Blomf. contra analogiæ regulas formatur, neque sensum aliquem idoneum ministrat. Idem audacter, sed egregie, conj. ἀλέπτοις.

˘Αερδην. *adv.* portando, sublate.
παντι θυμῷ προνωπῆ λαβεῖν αερδην. Agam. 226. Bl.
Exp. βαστακτικως.
¯Αεριος, ου. ὁ ἡ. aërius. caliginosus.
ἀεριον σκοτον ομμασι σοῖσι βαλων. Phœn. 1560.
Syn. Αερηΐος, αεριωδης, ηεριος, διαεριος.—ηλιβατος.
˘Αερκης. in Lexicc. non occurrit. fortassis id. qu. Αερκτος.
αλλα γοου λησασθαι αερκεος— Cal.
Syn. Αμετρος.
¯Αεροβᾰτεω. incedo per aërem.
αεροβατῶ, και περιφρονῶ τον ἡλιον. Nub. 225.
¯Αεροδινης. et *Ion.* Ηερ. ὁ ἡ. 1. aërem agitans. 2. qui in aëre agitatur.
αγγελιην παρ Ζηνος επει φερεν ηεροδινης
αιετος,—— Bian. 10. *Analect.* ii. *p.* 156.
¯Αεροδονητος, ου. ὁ ἡ. aëre concussus.
αεροδονητους και νεφοβολους αναβολας. Av. 1385.
¯Αεροειδης, εος. ὁ ἡ. aërius.
πνοιαι αεναοι, ψυχοτροφοι, ηεροειδεις. Orph. H. 37. 22.
¯Αερομορφος, ου. ὁ ἡ. id.
—φιλοδρομος, αερομορφε,—Ελθε, μακαιρα θεα. *sc.* Ῥεα.
¯Αερονηχης. per aërem natans. [ib. 13. 11.
εἶτ' αεριους, διερους, γαμψους οιωνους, αερονηχεῖς. Nub. 336.
¯Αεροφεγγης, *εος. ὁ ἡ. lucidus, sc. in modum aëris.
κικλησκω μεγαν, ἁγνον, ερισμαραγον, περιφαντον,
ηεριον, φλογοεντα,* πυριβρομον, ηεροφεγγη. Or. H. 19.
¯Αεροφοιτος, ου. ὁ ἡ. in aëre versans.
ιταμαῖς κυσιν αεροφοιτοις. Ran. 1292.
˘Αερσιλοφος, ου. ὁ ἡ. conum habens sublimem.
ανθεμενοι κεφαλῃσιν αερσιλοφους τρυφαλειας. Ap. 2. 1061.
˘Αερσῐποτης, *seu pot. ἀερσιπετης. altivolans.*
κυκνοι αερσιποται μεγαλ' ηπυον— Hes. α. 316.
Αερσιποτητος, ου. ὁ ἡ. in sublimi se librans.
τῇ γαρ τοι νεῖ νηματ' αερσιποτητος αραχνης. ib. ε. 777.
˘Αερσῐπους, ποδος. ὁ ἡ. pedes in altum tollens.
ἱπποι αερσιποδες, και ποικιλα τευχε' εκειτο. Γ. 327.
Syn. Αελλοπους, θυελλοπους, ελαφροπους, ποδωκης.
˘Αερταζω. attollo.
πετρας αμφιρῦγας αερταζοντες εβαλλον. Apoll. 1. 995.
Syn. Αειρω, επαιρω, βασταζω.
˘Αεσιφροσῠνη, ης. ἡ. stultitia.
εκφερεν· αυταρ εγων ἑπομην αεσιφροσυνῃσι. ο. 469.
Syn. Φαυλοτης.—αφροσυνη, χαλιφροσυνη, αβουλια.
˘Αεσῐφρων, ονος. ὁ ἡ. ventosus, temerarius.
εισιν γαρ οἱ παιδες· ὁ δ' εμπεδος, ουδ' αεσιφρων. Υ. 183.
Syn. Αβουλος, ματαιοφρων, αβεβαιος, ασταθης, κοῦφος. φρενοβλαβης.—πνευματοφορος.
¯Αετος. Vide Αιετος.
Αετοφορος. Vide Λεγεων.
Αεω. (*inus.* *præterqu. in Odyss.*) spiro. dormio. a. 1. ἀεσα. ἀσα. Vid. Damm. c. 173.*
νυκτα μεν αεσαμεν χαλεπα φρεσιν ὁρμαινοντες. γ. 151.
ουποτ' εν ηπειρῳ νυκτ' ασαμεν,— π. 367.
Syn. Αναπαυομαι, κοιμαομαι.
Αζη, ης. ἡ. situs.
τη δ' ἑτερη σακος ευρυ, γερον, πεπαλαγμενον αζῃ. χ. 184.
Syn. Αυχμος, πῖνος, ῥυπος,—ασβολη, λιγνυς.—σαπρια, σαπροτης, πυθεδων.
Αζᾰλεος, εα, εον. aridus.
πολλας δε δρῦς αζαλεας, πολλας δε τε πευκας. Λ. 494.
Syn. Αζαλειος, αζεχης, αζηχης, αυος, αυαλεος, καρφαλεος, αθαλλης, ξηρος, καταξηρος, πινωδης, σκελλος, δανος, φρυγιος, εξικμασμενος, τραφερος.—αννδρος.—σκληρος.
Αζαινω, Αζᾰνω, (quod magis poëticum) Αζανομαι. sicco, arefacio.
χειλε' ὑπ' αζαλεης αζαινεται αβροχα διψης. Nic. Ther. 339.
αζανεται μεν πρῶτον επι χθονι δενδρεα καλα,
*φλοιος δ' αμφιπεριφθινυθει, πιπτουσι δ' απ' οζοι,
των δε θ' ὁμοῦ ψυχη λειπει φαος ηελιοιο.* Hom. H. Ven. 271.
Syn. Αζω, αυω, αφαυω, αυαινω, αφαναινω, εξαναινω, διατερσαινω, εξικμαζω, ξηραινω, καταξηραινω.
Αζηλος, ου. ὁ ἡ. non invidendus.
αζηλα γ', ω νεᾶνι, κοὐκ ευδαιμονα. Iph. T. 619.

Syn. Κακοδαιμων, αθλιος.—ατιμος.—αζηλοτυπητος.— [αεικης.
Αζημιος, ου. ὁ ἡ. impunitus.
εχθρους μεθεῖσα τους εμους αζημιους. Med. 1050.
———ου γαρ ουδ' αζημιον,
γνωμην μεν εἶναι τοῖς σοφοῖς λιην σοφην. Eur. El. 295.
Syn. Ατιμωρητος, ατιτος, ανεκτιτος, ανεκδικητος.—αβλαβης.—αληθης.
*Αζημιως. *adv.* impune.
εχειν δυναμενος και κρατεῖν αζημιως. Eur. fr. inc. 28.
Αζηχες. indesinenter. [*Barnes.*
αζηχες μεμακυιαι (sc. οἶες), ακουουσαι οπα αρνων. Δ. 435.
Syn. Νωλεμεως.
Αζηχης. non intermissus. pro αδιεχης, sec. Damm. c. 2725.*
—— εμε δ' ουδ' ὡς θυμον ανιει
αζηχης οδυνη (sc. ἑνεκα) Ἡρακληος θειοιο. Ο. 24.
Syn. Δεινος, ενδελεχης.—αζαλεος. κραῦρος.
Αζυξ, ὑγος. ὁ ἡ. qui non est sub jugo. 2. innupta.
——— κοραι γαρ αζυγες γαμων παρος
κομας κεροῦνται σοι δι' αιῶνος μακρου. Hipp. 1425.
Syn. Αζυγης, αζυγος, αζευκτος, αγαμος.
Αζω, sicco. αζομαι, aresco.
—κεφαλην και γουνατα Σειριος αζει,
αυαλεος δε τε χρως ὑπο καυματος.— Hes. ε. 587.
ἡ μεν τ' αζομενη κεῖται ποταμοῖο παρ' οχθας. Δ. 487.
Syn. Αζαινω, καθαναινω, καρφω, καρφυνω, κατακαρφω, σκελλω, τερσω, τερσαινω, ξηραινω.
Ἁζω, ἅζομαι. veneror.
τυψον δε σχεδιην, μηδ' ἅζεο θοῦρον Αρηα. Ε. 830.
Syn. Σεβομαι, αιδεομαι, εκτρεπομαι, θεραπευω, λατρευω.
Αζωνος, ου. ὁ ἡ. sine zona, discinctus. Vid. Αμφιβατηρ.
Syn. Αζωστος, αζωτος.
Αζωστος, ου. ὁ ἡ. idem.
γειτονες αζωστοι εκιον, ζωσαντο δε πηοι. Hes. ε. 345.
Αηδεω. *minus suaviter tracto, vel tractor; *et per contractionem* Αδεω. Vid. Damm. c. 998.
μη τοι μεν* καματῳ αδηκοτες[1] ηδε και ὑπνῳ
κοιμησωνται, αταρ φυλακῆς επι παγχυ λαθωνται. Κ. 98.
Syn. Καμνω, κοπιαζω.—αηδιζομαι, αχθομαι, δυσχεραινω. [—οκνεω.
Αηδῐᾱ, *ας. ἡ. insuavitas, importunitas.
ουδετερος ἡμῶν ἡδεται τοῖς Αττικοις
δειπνοις. αηδια* γαρ εστιν Αττικη,
ὡσπερ ξενικη.— Lynceus ap. Athen. lib. 4.
Syn. Αδημονια, ανια, κορος.
Ἀηδων, ονος. ἡ. luscinia.
——— πυκνοπτεροι δ'
εισω κατ' αυτον ενστομοῦσ' αηδονες. Œd. C. 17.
*Phr.—Οἶα τις ξουθα—ακορετος βοᾶς, φεῦ ταλαιναις φρεσιν,—Ιτυν Ιτυν στενουσ' αμφιθαλῆ κακοῖς—αηδων βιον. Ag. 1152. Vid. ad Αειδω et Αηδονις. [ἦρος αγγελος, ἱμεροφωνος.
Αηδω, οος, contr. οῦς. ἡ. idem. [Sapph.]*
ουδ' οικτρᾶς γοον ορνιθος αηδοῦς
ἡσει δυσμορος·—— Aj. 628.
Ἀηδονιευς, εος. ὁ. *immo*, Αηδονιδευς. lusciniæ pullus.
αἶοι αηδονιῆες εφεζομενοι επι δενδρων
πωτῶνται, πτερυγων πειρωμενοι, οζον απ' οζω. Theoc. 15. 121.
Ἀηδονις, ῐδος. ἡ. lusciniola.
*———ὑμνεῖ πολυχορδοτατᾳ
γηρυῖ παιδολετωρ
μελοποιος αηδονις μεριμναν. Rhes. 548.*
Epith. Αιολοφωνος, αιολοδειρος, λιγεια, λιγυφωνος, λιγυμυθος, πανοδυρτος, παιδολετωρ, δακρυοεσσα, οξυφωνος, μελιγηρυς, μελιθρεπτος, μελιποιος, μελῳδος, λαλος, ευγλωσσος, θηλυμανης, ειαρινη, ορθριος, ηεροφοιτος. [τεκνολετειρα. Soph.] Phr. Συμπαντων αοιδοτατη πετεηνων.—
Πανδιονος καμμορος κουρη.—νυμφων παροδῖτις.—
ξουθαι αηδονιδες μινυρισμασιν ανταχεῦσιν,
μελπουσαι στομασιν ταν μελιγηρυν οπα. Ep. 1. 1.

αγχιστροφον γαρ την βοην διαπλεκει,
και γαργαλισμους οργανοῖ κεκλασμενους,
εκ τῆς εν ακμῇ γλυκυθροου μουσουργιας. Philem.
—την δ' ἡδυμελῆ ξυμφωνον αηδονα Μουσης. Arist.
ὡς δ' ὁτε Πανδαρεου κουρη χλωρηῒς αηδων
καλον αειδησιν εαρος νεον ἱσταμενοιο,
δενδρεων εν πεταλοισι καθεζομενη πυκινοῖσιν,
ἡτε θαμα τρωπῶσα χεει πολυηχεα φωνην,
παῖδ' ολοφυρομενη Ιτυλον φιλον, ὁν ποτε χαλκῷ
κτεῖνε δι' αφραδιας, κοῦρον Ζηθοιο ανακτος. τ. 520.
*δοξασει τις ακουων—οπα τᾶς Τηρειας
μητιδος οικτρᾶς αλοχου— κιρκηλατου τ' αηδονος.
ἁτ' απο χωρων ποταμῶν τ' ειργομενα
πενθεῖ νεον οἶκτον ηθεων·
ξυντιθησι δε παιδος—μορον, ὡς αυτοφονως,
ωλετο προς χειρος εο, εν—δυσματορος κοτου τυχων. Æsch.
σε ταν εναυλοις ὑπο δενδροκομοις [Supp. 61.
μουσεῖα και θακους ενιζουσαν ανεβοασα,
σε ταν αοιδοταταν ορνῖθα μελῳδον,
αηδονα δακρυοεσσαν·
ελθ' ὦ δια ξουθᾶν—γεννων ελελιζομενα,
θρηνοις εμοῖς ξυνεργος,—Ἑλενας μελεας πονους. Hel. 1113.
Vide sis pulcerrimos apud Aristoph. versus, partim hinc desumtos Avibus, 209. &c.*
Ἀηδονιος. *ὁ ἡ. 1. lugubris, sicut lusciniæ cantus. 2. lusciniis celebris.
1. κελαδεῖ δ' επικλαυτον αηδονιον
νομον, ὡς απολεῖται,
κἀν ισαι γενωνται. Ran. 683. Br.
2. παρ' αηδονιον πετραν Φοιβῳ. Ion. 1482.
Ἀηθεσσω. insuetus sum.
τα φρονεων κατα θυμον, ὁπως καλλιτριχες ἱπποι
ῥεια διελθοιεν, μηδε τρομεοιατο θυμῳ
νεκροις αμβαινοντες·* αηθεσσον γαρ ετ' αυτων. Κ. 493.
Syn. Αηθεω, αηθιζομαι.—αηθης εἶναι, ανεπιστημονεω, [λανθανω.
*Ἀηθης, εος. ὁ ἡ. insolitus. ——ξυνες δε
τηνδ', ὡς αηθης και ξυνωφρυωμενη
χωρεῖ προς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσα τι. Trach. 870.*
Ἀηθῐα, *et antiquius*, Αηθεια, ας. ἡ. insueta novitas.
————ὁταν δ' ανηρ
πραξῃ κακῶς ὑψηλος, εις αηθιαν
πιπτει κακιω τοῦ παλαι δυσδαιμονος. Hel. 425.
—εν δε οἱ ἦτορ—Παλλετ' αηθειη— Batr. 71.
Syn. Ασυνηθεια.—αηθες γαυριαμα.—αλαζονεια.
Ἀημᾰ, ατος. το. flatus.
—επει[2] μεγα πουλυ τ' αημα—Φυσαων,— Call. 3. 55.
Syn. Αελλα, ανεμος, πεμφιγξ, πνεῦμα, πνοη, πνοος, διαπνοη, φυσα, φυσημα, αὐτμη, αηρ.
Epith. Ακαμας, ἡσυχος, αινος, ἁλικτυπος, ἁβρος, αχειμων, αελληεις, αρκτῶος, αμειλιχος, μειλιχιος, βαλιος, βαρυπνειων, λιγυπνειων, βαρυγδουπος, βροτολοιγος, δροσερος, δνοφερὸς, ευοδμος, εχθρος, ηεριος, θοος, λαιψηρος, λαβρος, λιαρος, ληθαῖος, λαῦρος, κελαδων, κοῦφος, κραιπνος, επιψυχων, πικρος, οξεα—συριζων, πτεροεις, χειμεριος.
Phr. Εννυχιαις πτερυγεσσι μελος συριζον αηται.
Ἀημι. flo; spiro. et Αημαι.
μῆνα δε παντ' αλληκτος αη νοτος·— μ. 325.
—διχα δε σφιν ενι φρεσι θυμος αητο. Φ. 386.
Syn. Αω, αελλομαι, πνεω, πνειω, φυσαω.
Ἀηρ, ᾱερος. ὁ. aër.
*ἅπας μεν ᾱηρ ᾱετῳ περᾱσιμος,
ἅπασα δε χθων ανδρι γενναιῳ πατρις. Eur. fr. inc. 37.
Syn. Αιθηρ, αιθρη. Epith. Απλητος, απειρεσιος, ανεφελος, περινεφελος, αναστερος, ατρυγετος, αμετρητος, ανουτατος, διψιος, διψαλεος, βιοθρεμμων, θεσπεσιος, πολιος, πυροφορος, πνευστος, πνοιοδοτηρ, εμπνοος, λεπταλεος, ευρυς, νηδυμος, κυανεος, ὑγροκελευθος, ὑγροπορευτος, καταῤῥυτος, ακαταστατος, δῖος, ἱερος, αεναος, ἡσυχος.
Phr. Κραιπνοσσυτος θῶκος,—πορος οιωνων.

1. Qui etymon supra positum admittunt, simplice δ utuntur, quia α ex contractione fit longa. Qui vero ab ἅδω, ἁδέω, *satio*, originem trahunt, duplex δ appingunt, ut in v. ἅδδην. Et hoc quidem magis est veri simile. Vid. Heyn. Excurs 1. ad Il. Ε. 203. et Κ. 98.

2. Brunck. ἐπὶ, ι productâ vi liquidæ sequentis sive potius, ictu metrico.

———οὗτος ειμ' εγω
Αηρ, ὁν αν τις ονομασειε και Δια. Philem.

῎Αηρ, *αερος, frequentius ηερος. ἡ. caligo. Sed Vide Il. E. 776. et Heyn. in l.*
οιη δ' εκ νεφεων ερεβεννη φαινεται αηρ. E. 864.
SYN. Αχλυς, ορφνη, γνοφος v. δνοφος. EPITH. Βαθεῖα, αλαμπετος, θεσφατος, δῖα, γλαυκη, κυανεη.

῎Αησις, εως. ἡ. ventus, flatus.
οἱ δ' ενθαδ' ὁπλοις, και παρ' ἱππειοις οχοις,
ψυχραν αησιν, *διψιον τε πῦρ θεοῦ
μενουσι καρτεροῦντες, ουκ εν δεμνιοις
πυκνην αμυστιν, ὡς συ, δεξιουμενοι.* Rhes. 416.

῎Αησῠλος, η, ον. molestus, iniquus.
ουλομενην, ἣ τ' αιεν αησυλα εργα μεμηλεν. E. 876.
SYN. Αισυλος, αδικος, ἁμαρτωλος, κακος, ανομοιος, ατακτος, αλαμπης.

῎Αεισυροι, qu. semper trahentes. al. αεισοροι,—αησυροι.
κατωρυχες δ' εναιον, ὡστ' αεισῠροι—Μυρμηκες. Prom. 451.
(Sed præferenda altera lectio, ἀήσυροι. inpr. quia συρω penult. semper productam habet.)

῎Αησῠρος. levis; sublimis.
εδραμεν ηὔτε πορτις αησυρος, *ἡν τε τυπεῖσαν. Tryph. 360.
αυταρ ὁγ' (Βορεας sc.) ημαтιος μεν εν ουρεσι φυλλ' ετινασσε
τυτθον επ' ακροτατοισιν* αησυρος ακρεμονεσσι. Apoll. 2. 1101.
SYN. Κοῦφος, ελαφρος, λεπτος, ευκινητος.—ελαφρῶς πνεων, ασθενης, κενος.—ακοσμος, ακολαστος.

῎Αητης, *ον. ὁ. flatus. (nonnulli Codd. in l. l. habent ἀήτη. V. [Heyn.)
εν δ' επεσ', ὡς ὁτε κῦμα θοῃ εν νηῒ πεσησι
λαβρον ὑπαι νεφεων ανεμοτρεφες, ἡ δε τε πᾶσα
αχνῃ ὑπεκρυφθη,* ανεμοιο δε δεινος αητης
*ἱστιῳ εμβρεμεται· τρομεουσι δε τε φρενα ναῦται
δειδιοτες, τυτθον γαρ ὑπ' εκ θανατοιο φερονται.* O. 624.

῎Αησσητος, et ῎Αηττητος, ον. ὁ ἡ. invictus. [Vid. ανεμος.] [190.
εμμι δ' αησσατος παμπαν αφ' οὗ γενομαν. Mnasalc. An. i.
φρικτος, αηττητος, μεγας, αφθιτος, ὁν στεφει αηρ. Orph. fr. iii.
SYN. Αδαμαστος, ανικητος, απονητος. ακαταπονητος.

*῎Αητος, ον. ὁ ἡ. ventosus. it. impetuosus. insatiabilis. V. ad voc. Γαιοφαγος.
θαρσος αητον εχουσα, μεγας δε σε θυμος ανηκεν; Φ. 395.*

῎Αθᾰλαττωτος, ον. ὁ ἡ. maris inexpertus.
απειρος, αθαλαττωτος, ασαλαμινιος. Arist. R. 206.

῎Αθᾰμαντις, ιδος. ἡ. patronym. e seq.
ὁσσον επι στεινωπον ὑδωρ Αθαμαντιδος ῾Ελλης. Dionys. 515.

῎Αθᾰμας, ντος. ὁ. Æoli filius, rex Thebarum.
Κρηθευς γαρ ῥ' Αθαμας τε κασιγνητοι γεγαασι. Apoll. 2. 1164.
EPITH. Ασεβης, αινομανης, οιστρομανης, τλημων.

῎Αθαμβης, εος. ὁ ἡ. intrepidus.
πληγην αθαμβης κρῖος εγκορυψεται. Lyc. 558.
SYN. Αδεης, αστεμβης, αστεμφης, ατρομητος, ακαταπληκτος, αταρμυκτος, θρασυμεμνων, αυθαδης. [tum.

*῎Αθᾱνᾱ, ας. ἡ. Nomen Minervæ a poetis Dramaticis usurpaω φθεγμ' Αθᾱνας φιλτατης εμοι θεων. Aj. 14.
ἡ τ' επιχωριος ἡμετερα θεος,
αιγιδος ηνιοχος, πολιουχος Αθανα· Nub. 601. Vid. Αθηνη.

Αθανασῐᾱ, ας. ἡ. immortalitas.
αθανασιαν ηὕρηκα. τους ηδη νεκρους,
ὁταν οσφρανθῶσι[1], ποιῶ ζῆν παλιν. Philem. ap. Ath. p. 289.

῎Αθᾰνᾰτοι. (Θεοι sc.) [a. et 290. a.*
Αθανατοι τιμῶσι παλαιοτερους ανθρωπους. Ψ. 788.

῎Αθᾰνᾰτος[2], ον. ὁ ἡ. immortalis.
αιγιδ' εχουσ', εριτιμον, αγηραον, αθανατην τε. B. 447.
*——— ὁ νοῦς
τῶν κατθανοντων ζῇ μεν ου, γνωμην δ' εχει

1. Varia sunt in hunc locum tentamina: sed longe præstantissimum Porsoni: ὦ 'τᾶν, ὅταν ὀσφρ. vel ὦ 'τᾶν, ἂν ο. *Adversaria*, p. 94.

2. Prima in ἀθάνατος semper est longa, tam in Dramaticis, quam Epicis, Poëtis. Splendide igitur erravit Brunckius, quum contra Codd. MSS. auctoritatem, corrigendos putavit versus Aristophanis, Ran. 629. Av. 1224. Acharn. 53. Cur non eandem medelam afferre voluit ad Acharn. 47. et Thesmoph. 1052?—Confer Porsonum ad Phœn. 139, 140.

αθανατον, εις αθανατον αιθερ' εμπεσων. Helen. 1020.
αλλ' ἄθανατος. ὁ γαρ Αμφιθεος Δημητρος ην. Ach. 47.*
SYN. Αφθαρτος, απαραφθαρτος, απαραφθορος, ανωλεθρος, ακηρασιος, αγηρατος.—αΐδιος. αμβροτος.
PHR. Γηρως αλῦπος. Soph.

῎Αθαπτος, ον. ὁ ἡ. insepultus.
κεῖται παρ νηεσσι νεκυς, ακλαυστος, αθαπτος. X. 386.
SYN. Αταφος, αποταφος, ακηδης, ακηδεστος, ακηδευτος, ακτεριστος, ακτερεΐστος.

῎Αθᾰρα, et Æol. Αθηρα, ας. ἡ. farina cocta.
κἀγω τοτ' ηδη της αθαρης πολλην εφλων. Plut. 694.
SYN. Σεμιδαλις.

῎Αθεᾱτος[3], ον. ὁ ἡ. non visus, vel, videndus. 2. qui non videt.
μη τυμβον φθιμενων ανορυξης, μηδ' αθεατα
δειξῃς ηελιῳ.—— Phoc. 95.
SYN. Αθεωρητος, αθηητος. Vid. Σιγη.

*῎Αθεει. adv. "sine numine Divûm." Virgil.
ουκ αθεει ὁδ' ανηρ Οδυσηΐον ες δομον ἱκει. σ. 352.*

῎Αθελητως. *adv. invito.
κἀγω ὁπως ηκουσα, χαρας ὑπο σῶμα λιπαινω
ἱδρωτι,* βλεφαρων δε γοος πεσεν ουκ αθελητως.
Carmen Aspasiæ adscript. ap. Athen. p. 219.

῎Αθελκτος. immitis.
ποινας αθελκτους ἁρπαγῆς διζημεναι. Lyc. 1335.
SYN. Αμειλιχος, αμαλθακτος, ακηλητος, αληκτος.

῎Αθεμις, *ιδος, seu potius, ιτος. ὁ ἡ. illicitus, nefastus.
ξεινιαν κοιταν* αθεμιν τε δολον. Pyth. 3. 56.
—γαμους—Κυπριδος αθεμιτας, ανοσιους. Ion. 1092.

῎Αθεμιστιος, Αθεμιστος, ον. ὁ ἡ. fas et jus negligens. Vid. Ανομος.
τῷ μη τις τοι παμπαν ανηρ αθεμιστιος ειη. σ. 140.
αφρητωρ, αθεμιστος, ανεστιος εστιν εκεινος. I. 63.
SYN. Αδικος, ανοσιος, αθεσμος, αθεσμιος.

῎Αθεος, ον. ὁ ἡ. qui sine Deo est; impius. [Plut. 491.
τους δε πονηρους, και τους αθεους, τουτων τἀναντια δηπου.
αθεων τε τροπων· Thesm. 671. αθεοις εργοις—ib. 721. Br.
SYN. Αθειαστος, αποθεος, αφιλοθεος, μισοθεος, αρνησιθεος, θεοβλαβης, θεομισης, θεομυσης, αισυλος, ανοσιος, ασεβης, ασεπτος, ατασθαλος, αλιτηριος, ανιερος, εναγης, αθεμιστιος.

῎Αθεραΐς, ιδος. ἡ. spicea, adj.
—ηρυγγου τε ταμοις αθεραΐδα ῥιζαν. Nic. Ther. 849.

῎Αθερειγενης, seu αθερηγενης. spicas generans. Vid. Κυμινον.
Αθεριβοσκης. Vid. Διογενης.

῎Αθεριζω. sperno, rejicio, velut spicas degeneres.
τῶν δ' αλλων ου περ τιν' αναινομαι, ουδ' αθεριζω. θ. 212.
SYN. Αθερισσω, ατιζω, ατιμαω, ατιμαζω, αναινομαι, αφειδεω, αμελεω, αλογεω, αφροντιζω, απειθεω, αποδοκιμαζω, ακηδεω, αδιαφορῶ, αποκαταβαινω, καταφρονεω, καταβλεπω, καταπτυω, εξουδενοω, εξουθενεω, εξευτελιζω, εκφαυλιζω, εκφλαυριζω, εξαμελεω, περιοπτω, περιφρονεω, ὑπερφρονεω, ὑπεροραω, αφροντιστεω, μεμφομαι, ολιγωρεω, καθυπνοω.

῎Αθερμαντος. non calefactus, vel qui non calescit.
τιων δ' αθερμαντον ἑστιαν δομων. Choeph. 625.

῎Αθεσμολεκτρος. *incestus.
πενθος δε πολλαῖς παρθενων τητωμεναις
τευξω γυναιξιν αὖθις, αἱ* στρατηλατην
αθεσμολεκτρον, * Κυπριδος ληστην θεᾶς,
δαρον στενουσαι, κληρον εις αρσιον
πεμψουσι παιδας εστερημενας γαμων.* Lyc. 1141.
EXP. αθρασυντος.

῎Αθεσμος, ον. ὁ ἡ. illicitus, nefarius.
μη παραβῇς ευνας φυσεως εις Κυπριν αθεσμον. Phoc. 178.
SYN. Αθεμιστιος. αρρητος.

῎Αθεσμοφαγος. Vid. Ατραπεζος.

῎Αθεσμως. adv. nefarie, contra leges.
Ζευς αθεσμως κρατυνει. Æsch. Prom. 150.
*At in Edit. Porsoniana textus ita se habet:
νεοχμοις δε δη νομοις Ζευς αθετως κρατυνει.*
SYN. Ανομως, παρανομως.

3. Vox, ni fallor, apud Poëtas puræ ætatis non obvia. Idem dictum esto de voce, ἄθεσμος.

Αθεσφᾰτος, ου. ὁ ἡ. ineffabilis, ingens; item, *sed rarius*, nefandus.
αμφι δε νηον ενασσαν αθεσφατα φυλ' ανθρωπων. Hom. Apoll.
*σιγῇ νυν ξυνιει και τερπεο, πῖνε τε οῖνον [298.
ἡμενος.* αἶδε δε νυκτες αθεσφατοι— ο. 390.
ἆσε με δαιμονος αἶσα κακη, και αθεσφατος οἶνος. λ. 61.
Syn. Απελεθρος, μεγας, αμεγαρτος, ανηριθμος.—αῤῥητος, ανεκδιηγητος.—ευπυρος, πολυς, δαψιλης.

*Αθετως. *adv.* inconstanter, improbe. Vid. ad Αθεσμως.*

˘Αθεως. *adv.* impie, scelerate.
ὦ σῶμ' ατιμως κάθεως εφθαρμενον. Soph. El. 1181.
Syn. Ασεβῶς, δυσσεβῶς, ανοσιως, μυσαρως.

˘Αθηλος, ου. ὁ ἡ. qui lac non suxit.
—ουδ' ελεεῖς το παιδιον
αλουτον ον, κάθηλον ἑκτην ἡμεραν; Lysist. 881.

˘Αθηλυς. ὁ ἡ. durus.
κοπτομεναι περι κυκλον αθηλεος ομφακα μαζοῦ. Tryph. 34.
Syn. Αθηλυντος. αγαλακτος.

˘Αθηνᾶ, ᾶς. Αθηνη, ης. ˘Αθηναιᾶ. Αθηναιη. Minerva, Pallas. Vid. Αθανα, et Παλλας.
—αυτικα δ' εγνω-Παλλαδ' Αθηναιην. Α. 200.
τον δ' αὖτε προσεειπε θεα γλαυκῶπις Αθηνη. Π. 33.
τι δ' ουκ Αθηναιᾶν εῶμεν Πολιαδα; Av. 828.
Epith. Ατρυτωνη, αλαλκομενηῒς, Αργειη, αιδοιη, αγελειη, αλκηεσσα, αντιανειρα, αλοχευτος, αγαυη, αγηνωρ, αγεστρατος, αταρβητος, αλκιμαχη, ακαματος, ακυλανθις, αδαμαστος, αλητις, αχραντος, ανεμωλιος, ακρηδεμνος, ασιδηρος, ἁβροχιτων, αποργης, αγαμος, απειρωδιν, Ατθις, Ανεμῶτις, αυτογονος, αμᾶτωρ, ανυμφευτος, βλοσυρῶπις, βαρυκτυπος, Γοργῶπις, Γοργολοφα, γλαυκη, δεινη, δαΐφρων, δορυθαρσης, διογενης, δολομητις, ευπλοκαμος, ερυσιπτολις, εγρεκυδοιμος, εργοπονος, ευρυστερνος, ευπηληξ, ευθωρηξ, ευπαλαμος, ευπαρθενος, ηΰκομος, θρασεῖα, θοῦρις, ἱππεια, Ιθωνιας, ἱστοτελεια, ἱστοπονος, ἱπποσοος, λαοσσοος, λαφρια, ληῖτις, μεγαθυμος, μενεδουπος, μενεχαρμος, μελαναιγις, μισονυμφος, Μινῶις, καθαρη, καλλιδιφρος, Ληϊδιη, Λιβυστις, ξανθη, ξουθις, οβριμοπατρη, Ογκαιη, οβριμη, ποτνια, πολυβουλος, πολυμητις, πολιας, πυλαιτις, πυλαιμαχος, πτολιπορθος, περσεπτολις, περιφρων, πολιοῦχος, πολεμηδοκος, σοφη, σακεσπαλος, Τριτωνις, τριτογενεια, τριγενητος, ταλαεργος, τολμηεσσα, τανυκνημις, φιλομολπος, φιλεριθος, φοινικη, φθισιμβροτος, φερασπις, φυγοδεμνος, φοβεσιστρατη. *δολιχαορος, q. v. χρυσολογχος, χαλκιοικος.*
Phr. Διος τεκος—θυγατηρ—κουρη. ποθων,—γαμων αδιδακτος.—δῖα θεαων.—παῖς αμητωρ.—κυαναιγις παρθενος.
Παλλας μουνογενης, μεγαλου Διος εγγονε σεμνη.
δῖα μακαιρα θεα, πολεμοκλονος, οβριμοθυμε,—
ὁπλοχαρης, οιστροῦσα βροτῶν ψυχας μανιῃσιν' κ. λ. Orph.
*ἀνιχ' Ἁφαιστου τεχναισι-Χαλκελατῳ πελεκει, [Η. 31.
πατερος Αθηναια κορυφαν κατ' ακραν
ανορουσασ' αλαλαξ-εν ὑπερμακει βοᾷ.
ουρανος δ' εφριξε νιν και Γαῖα ματηρ. Pind. Ol. 7.*

˘Αθηναι, ˘Αθηνη. Athenæ.
ὁσσους Κρητη εντος εχει και δημος Αθηνῶν[1]. H. in Apol. 30.
ἱκετο δ' ες Μαραθῶνα, και ευρυαγυιαν Αθηνην. η. 80.
Epith. Αριστωδῖνες, αρχαῖαι, αριζηλωται, ἱεραι, ευνομοι, ευπυργοι, ζαθεαι, κραναιαι, μεγαλοπολιες, μεγαλαι, κλειναι, θεοδμητοι, θευσεβεῖς, λιπαραι, ιοστεφανοι, καλλιχοροι, καλαι, πολυυμνοι, θαυμασται.
Phr. Πασῶν τιμιωτατη πολις. Μητροπολις. ευιππος χωρα. Αθηνας εὔκτιμενον πτολιεθρον. Ἑλλαδος εὖχος. σεμνῆς Παλλαδος κλεινον πεδον. Κεκροπιδῶν αστυ παλαιογονων. μυθων μητηρ. Κεκροπος πολις. χθων Θησηῒς. [Ἑλλανιας φανερωτατος αστηρ. Eur. ακτη διμορφου γηγενους σκηπτουχια.]

˘Αθηναῖοι. Athenienses.
στῆσε δ' αγων, ἱν' Αθηναιων ἱσταντο φαλαγγες. Β. 558.
Epith. Κεκροπιδαι, Ερεχθεῖδαι, μικροπολιται, μεταβουλοι, ταχυβουλοι, ολβιοι.
Phr. Κοῦροι Αθηναιων. μνηστῶρες αὐτῆς. Θεῶν παῖδες μακαρων. Αλκμαιονιδων ευρυσθενης γενεα. Ερεχθεῖδαι το παλαιον ολβιοι, κ. λ. Med. 820. Ερεχθεος αστοι. δουρικλυτοι ανδρες. κελευθοποιοι παῖδες Ἡφαιστου.

†˘Αθηρ, ερος. ὁ. pars spicæ acuta; spica.
ακρον επ' ανθερικων καρπον θεεν, ουδε κατεκλα· [p. 190.
αλλ' επι πυραμινων αθερων δρομαεσκε ποδεσσι. Hesiod. frag.

˘Αθηρηλοιγος, ου. ὁ. ventilabrum.
φηῃ αθηρηλοιγον εχειν ανα φαιδιμῳ ωμῳ. λ. 127.
Syn. Αθηροβρωτον, πτυον, λικμος, λικμητηριον, λεικνον.

˘Αθικτος, ου. ὁ ἡ. non tactus, non tangendus.
λεκτρων αθικτων ἦλθες εις συναλλαγας. Hipp. 652.
*ἱερα τε ῥεζουσι' το δε στεφος ηματι κεινῳ
η πιτυς, η σχῖνος·* μυρτοιο δε χεῖρες αθικτοι. Call. 3. 201.
Syn. Λαπτος, αναπτος, αθιγης, αθικτωρ, αμιαντος, ακηλιδωτος, αμωμος, ασπιλος, ασπιλωτος, αχραντος, ανεπαφος, απινης, αψηλαφητος, αψαλακτος, αψαυστος, αῤῥυπαντος, ακεραιος, αφθορος.—ακαθαρτος, ανανδρος.

¯Αθλευω[2]. ¯Αθλεω. certo. malis exerceor.
δερχθηθ' οἱαις αικιαισιν—διακναιομενος τον μυριετῆ χρονον αθλευσω. Prom. 93. —και πολλα περ αθλησαντα. Ο. 30.
Syn. Αεθλευω, διαθλεω.—κακοπαθεω, κοπιαζω, αθλιος εἶναι.

¯Αθλημα. id quod exercet.
κεῖτο τα ταῖν χειροῖν αθληματα, τοι καλαθισκοι. Theoc. 21. 9.

¯Αθλητηρ, ῆρος. ὁ. certator, athleta.
κερδεων θ' ἁρπαλεων· ουδ' αθλητῆρι εοικας. θ. 164.

¯Αθλητης, ου. ὁ. idem.
ουδεν κακιον εστιν αθλητῶν γενους. Eur. fr. *ap. Athen. p. 413. (adi sis locum longe pulcerrimum.)*
Syn. Αεθλητης, αμιλλητηρ, παγκρατιαστης, πυγμαχος, πυκτης, επασκητης, στεφανιτης, αγωνιστης, ασκητης.

¯Αθλῐος, α, ον. ærumnosus.
ανθρωπος οὗτος εστιν αθλιος φυσει. Plut. 118.
Syn. Ταλας, ταλαπειριος, ταλαιπωρος, ταλαινος, ταλαος, τληπαθης, δυστυχης, δυσταλας, δυσμορος, δυσουριστος, δυστηνος, δυσδαιμων, κακοδαιμων, δαιμονιος, ατυχης, κακοτυχης, αινος, αινοπαθης, κακοπαθης, ανολβος, ανολβιος, αποτμος, κακοποτμος, δυσποτμος, δειλαιος, δειλημων, βαρυπημων, βαρυψυχος, πολυπονος, αιλινος, σχετλιος, ακυρης, τλημων, οἴζυρος. *Phr. ——Ἠ ῥά σε δαιμων
ωμος εχει, χαλεπῇ δ' ηντεο θευμοριῃ. Call. Ep. 31.
[μελαινᾳ κειμενος επι χθονι. Archil. κακος εχραε δαιμων. Hom. χαλεπᾶ ὑπεραντλος οὖσα συμφορᾷ. Eur. ταλας μελεων κακῶν. ibid. σοι ταδ' εῤῥωγεν κακα, λυπη δε κἀμοι. ib.]

Αθλον, ου. το. certaminis præmium.
—— εγω μεν ου,
το δ' ονομα τοὐμον, αθλον Ἑλλησιν δορος. Hel. 43.*

Αθλος, ου. ὁ. certamen. labor.
αθλων, οἷα τε πολλα μετ' ανθρωποισι πελονται. θ. 160.
πριν μεν γαρ αθλους εκτελευτῆσαι πικρους. Herc. F. 827.
Syn. Αεθλος, αγων.

¯Αθλοφορος, ου. ὁ ἡ. victor certaminis.
ἱππους αθλοφορους, οἱ αεθλια ποσσιν αροντο. Γ. 124.
Syn. Νικητης.

˘Αθολωτος, ου. ὁ ἡ. non turbatus.
κρηνης τ' αεναου και αποῤῥυτου, ἡ τ' αθολωτος. Hes. ε. 593.
Syn. Αθολος, αθοληρος, ανεπιθολωτος.—διαυγης, διαφανης.—αταραχος.

˘Αθορῠβως. *adv.* sine tumultu, tranquille.
στεῖχ', ὡς αθορυβως οὔπιων ἡμῖν λογος
προς τονδ' ἱκηται, γῆρας αποφυγων το σον. Orest. 622.
Syn. Αταρακτως, ἡσυχως, ευκηλως.

Αθραυστος, ου. ὁ ἡ. infractus, illæsus.
ἱερος τ' ἄθραυστος Ταιναρου μενει λιμην. Cycl. 291.
πυργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονος. Hec. 17.
Syn. Αῤῥηκτος, ακλαστος, αθρυπτος, ανεκβιαστος, αλωβητος.—ὁλοτελης. ισχυρος.

´Αθρεω. cerno.

1. Hermannus recte, opinor, Κρητη τ', ad vitandum hiatum, et Ἀθηνέων, Ionica dissolutione, suadente optimo Porsono ad Od. γ. 278.

2. Αθλος, Αθλεω, &c. contracta scilicet ex αεθλος, αεθλεω, &c. primam syllabam producunt.

ουδε πη αθρῆσαι δυναμην. εκαμον δε μοι οσσε
παντη παπταινοντι προς ηεροειδεα πετρην. μ. 232.
Syn. Βλεπω, ὁραω.

*˘Αθρητεον. *verbal.* a præc.
πολλοῖσιν, αλλα τηδ᾽ ἀθρητεον ταδε. Hipp. 379.*

˘Αθριξ, ῐχος. ὁ ἡ. capillis, sive pilis, carens.
*ὡς εφαθ᾽· οἱ δ᾽ εγελασσαν, επηνεικαν τ᾽ επι τουτῳ
σιτευτας ορνιθας επ᾽ αργυρεοισι πιναξιν,*
ατριχας, οιετεας, λαγανοις κατα νωτον εϊσας. Matro, ap. [Athen. l. 14. p. 656.

˘Αθροιζω. Αθροιζομαι. congrego.
———αλλα τῶν φιλων
πληρωμ᾽ αθροισας, βουθυτῳ συν ἡδονῇ—Προσειπε,—Ion. 663.
λεξον, τις οχλον τονδ᾽ αθροιζεται τυχη; Heracl. 122.
Syn. Αγειρω, αναλεγω, συμφορεω, περισαττω.—νηεω, κατασωρευω, περισωρευω, συναγω.

˘Αθροισις, εως. ἡ. conventus.
στρατοῦ τ᾽ αθροισις, πολεμιων τ᾽ αγωνια. Hec. 313.

˘Αθροισμα, τος. το. id.
αστῶν δε δη τιν᾽ ηρομην, αθροισμ᾽ ιδων. Or. 872.
Syn. Αγυρις, αγορα, συναθροισμος, συλλογη, συλλοχια, αγερσις, αγερμος, επαγερσις, συναγελασμος, ὁμαδος, ἁλια, αλεοτης, συγκομιδη, σωρεια, συμφορησις, σωρευμα.

˘Αθροος, α, ον. *contr.* αθρους. [de q. v. vid. Piers. in Mœrin.) confertus.
ἡμεῖς δ᾽ ἀθροοι ὧδε κατα στρατον ευρυν Αχαιῶν. B. 439.
*τους κωμητας γυμνους ἀθροους, κεἰ κριμνωδη καταν῀ιφοι. Nub. [965.
ἑστῶτας ὥσπερ τους ορεωκομους αθρους. Id. ap. Eustath.*
Syn. Αδινος, ὁμηγερης, συνεχης, θαμινος, συνεπτυγμενος, συνεσκευασμενος, ακριτοφυρτος, αολλης.—αιφνιδιος—αψοφητος.[1]

˘Αθρυπτος, ου. ὁ ἡ. non fractus deliciis.
ειθιζου δε διαιταν εχειν καθαρειον, αθρυπτον. Pyth. 35.
Syn. Ατρυφερος, ατρῡφητος.—ανδρειος—αθραυστος.

˘Αθῡμεω. animum despondeo.
τι χρῆμ᾽ αθυμεῖς;—ὦ ξεν᾽, ορρωδῶ τινα. Eur. El. 831.
Syn. Αποθυμεω, δυσθυμεω, λειποθυμεω, βαρυθυμεω, μικροθυμεω, αελπω, μεναινω, μενεαινω, αλυω, εκλυομαι, λειποδρανῶ, εναποψυχω, ψυχορραγῶ, διακειμαι, ανιαομαι, λυπεομαι, ωρακιαω, ωρακιζω, απογινωσκω.—δυσχεραινω, ολιγοψυχεω.

˘Αθῡμῐα, ας. ἡ. animi dejectio.
*εις ἀθῡμῑᾱν αφικεσθ᾽, ἡνικ᾽ εισεπεμπομην. Bacch. 610.
*rarissime penult. producitur, antiquorum more, ut in seq.**
πᾶσα δ᾽ αθυμῑη, και κακοτης επεται. Tyrt. 1. 10.
Syn. Λειποθυμια, λειποψυχια, αδημονια, αηδια, ακηδια, λυπη, αελπτια, αλγος, ανιη.

˘Αθῡμος, ου. ὁ ἡ. qui animo est dejecto.
——νῦν δ᾽ ασκελεες και αθυμοι,—Αιεν αλης χαλεπῆς μεμνη-[μενοι· κ. 463.
Syn. Δυσθυμος, αθυμητης, μικροψυχος, λειποθυμος, περιλυπος, κατηφης, σκυθρωπος, αλεγεινος.
Phr. [Χαλεπῇσιν οδυνῃσι πεπαρμενος δι᾽ οστεων. Arch. λυπῇ παχνωθεις. Eur.]

Αθυρ. nomen mensis apud Ægyptios. Vid. Et. Ma. et nos in v. Φαωθι.

˘Αθυρμα, τος. το. ludus. crepundia.
αψ εισω κιε δωμα, φερων ερατεινον αθυρμα. Hom. Merc. 40.
παιδα δε ὡς ατιταλλε, διδου δ᾽ αρ᾽ αθυρματα θυμῷ. σ. 322.
Syn. Αθυρματιον, παῖγμα, παιγνιον, παιγνια, παιδια, εψια.—αγαλμα. Epith. Απολλωνιον, Αφροδισιον, καλον, περικαλλες, τερπνον.

˘Αθῠρογλωσσος, ου. ὁ ἡ. qui lingua est effreni.
ανηρ τις αθυρογλωσσος, ισχυων θρασει,
Αργεῖος, ουκ Αργεῖος, ηναγκασμενος,
θορυβῳ τε πισυνος, κἀμαθεῖ παρρησιᾳ,
πιθανος ετ᾽ αυτους περιβαλεῖν κακῷ τινι. Or. 901.

˘Αθῠροστομῐα, ας. ἡ. oris, s. linguæ incontinentia et petulantia.
αλλα τι μηνυω κυσιν οστεα; μαρτυρες εισι
τῆς αθυροστομιης οἱ Μιδεω καλαμοι. Sosip. *An.* i. 504.

˘Αθῠροστομος, ου. ὁ ἡ. qui linguæ temperare nequit.
—αθυροστομος—Αχω τηλεφανης πικρᾶς
οιμωγᾶς ὑποκεῖται. (*Pherecr.*) Philoct. 188.
Syn. Αδολεσχος, *λαλος. Phr. Αχαλῖν᾽ εχουσι στοματα.

˘Αθυρσος, ου. ὁ ἡ. [Eurip. fr.
αθυρσοι δ᾽ οἷα νιν δραμοντε Βακχαι
σκυμνον εν χεροῖν ορειαν—Ξυνηρπασαν·—Orest. 1501.
Exp. ap. Schol. Η κακοθυρσοι, η θυρσων δεομενοι *μονον προς το εἶναι Βακχαι· η αθυρσους αυτους εἶπεν, επει αἱ Βακχαι *μετα θυρσων βακχευουσι.

˘Αθῡρω. ludo.
αψ᾽ αὖτις συνεχευε ποσιν και χερσιν, αθυρων. O. 364.
Syn. Αθυρεω, αθυρευομαι, ορχεομαι, παιζω, εμπαιζω, διαπαιζω, θρυπτω.

˘Αθῡρωτος, ου. ὁ ἡ. janua carens, incontinens, effrenis.
αθυρωτον—στομα. A. Gell. 1. 15. *ex Arist. Ran. 838. et profecto ita legit Suidas; cum tamen Editt. habeant απυλωτον. ad. q. v. Vid.*

˘Αθῡτος[2], ου. ὁ ἡ. non sacrificans.
ανιερος αθυτων πελανων τρυχει. Hipp. 147.

˘Αθῷος, ου. ὁ ἡ. impunis, damni expers.
τῷ μεν γαρ ενι κινδυνος, ὁ δ᾽ αθῷος μενει. Eur. fr. inc. 16.
*αθῳος αποδυς θοιματιον απερχεται
στεφανον εχων τῶν εκκυλιστων οικαδε. Archipp. ap. Ath. [p. 678. e.*
Syn. Αζημιος.—αβλαβης.—αναιτιος.

˘Αθωπευτος, ου. ὁ ἡ. blanditiis delinitus.
κτεινεις μ᾽· αποκτειν᾽· ὡς αθωπευτον γε σε
γλωσσης αφησω τῆς εμης, και παιδα σην. Andr. 460.
Syn. Αθελκτος, ασπλαγχνος, αμειλιχος, ακολακευτος. - καθαρος.

˘Αθως, ω. *et ˘Αθοως, ω. ὁ. Vid. Damm. in Parte Reali[3].
Αθως σκιαζει νωτα Λημνιας βοος. Soph.
εξ Αθοω δ᾽ επι ποντον εβησατο κυμαινοντα. Ξ. 229.*
Θρηϊκιος τ᾽ Αθως, και Πηλιου ακρα καρηνα. Hom. Ap. 33.

Αῐᾰ, ᾱς. ἡ. *vox poëtica.* terra. regio.
τους αμφω ζωους κατεχει φυσιζοος αῖα. λ. 300.
Syn. Γῆ, γαῖα, χθων, πεδον. Epith. Αμικτος, ασπετος, βαρυχθων, ερατη, ευσταχυς, επιτροχος, εριβωλαξ, ερισπορος, ξενη, πολυσπορος, ευβοτος, πολυληϊος, πολυδιψιος, πολυπτολις, πολυπῡρος, πολυορνιθος, πιειρα, ποιητροφος, ηερια, κελαινη, τρηχεῖα, οβριμος, σιδηρομητωρ, ψαφαρα.

Αιαγμα, ᾰτος. το. luctus.
συν αλαλαῖσι δ᾽ αιαγματων. Phœn. 347.
Syn. Γοος, θρῆνος, οδυρμος, ολοφυρμος, ολοφυρσις, οιμωγη, οἶκτος, οικτιρμος, οικτισμος, πενθος, κλαῦμα, κλαυθμος, κλαυθμυρισμος, κωκυμα, κωκυτος, στεναγμος.

Αιαζω. f. αξω. lamentor.
ὡς εγω αινοτοκεια φιλον τεκος αιαζουσα. Mosch. 4. 27.
Syn. Οιμωζω, οδυρομαι, δυρομαι, ολοφυρομαι, κατολοφυρομαι, κλαιω, κατακλαιω, κλαυθμυριζω, κλαυσασκω, κωκυω, ανακωκυω, θρηνεω, δακρυω, ωρυομαι.

Αιαιη. **adj.* ab Αια, quæ urbs Colchidis. Νησος Αιαιη, est insula Circes, quia Circe, Colchici regis soror.*
νῆσον ες Αιαιην σχησεις ευεργεα νῆα. λ. 70.

˘Αιᾰκειος. *adj.* ad Æacum pertinens.
ταῖς τ᾽ Αιακειοις χερσι, τοῖς τε Ταντaλου. Lyc. 53.

*Αιακῐδαι, ων. οἱ. Æaci posteri, quorum apud Pindarum frequens memoria. Vid. Αιγινα.
πολιν γαρ φιλομολπον οικεῖ δορικτυπων
Αιακιδᾶν. Nem. 7. 13.*

Αιᾰκος. rex Æginæ ins. Jovis filius.
Πηλευς Αιακιδης· ὁ δ᾽ αρ᾽ Αιακος εκ Διος ῆεν. Φ. 189.

---

1. Vox hæc ad ἄθροος, h. e. ἄνευ ψόφου, pertinet. Sed exemplum ejus signif. nondum vidi. Nonnulli distinguunt ἀθρόος, *confertus*; et ἄθροος, *nullam edens vocem*; Etym. vero priorem spiritu aspero notari confirmat.

2. Nuper in vs. Simonidis incidi, ubi penult. in h. v. producitur: ἄθυτα δ᾽ ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει. fr. 230. 56. *Forsan* ita per Ionas licuit. Sed ne unum quidem alium locum, quamvis diligenter conquisitum, reperire potui, ubi vox ἄθυτος occurrat. Neque tamen dubitavimus mediam brevem signare, sive propter locum ex Hippol. sive propter Analogiam in πανθῦτα, Aj. 712. πολυθῦτος Iph. A. 185. Heracl. 777.

3. Signavi primam in ˘Αθως nota brevi, uti semper, ni fallor, apud Latinos. Et in loco ab Hymn. in Apoll. laudato, Hermannus edidit Θρηΐκιός τ᾽ Ἀθόως. Omnino recte.
ἦρι δὲ νισσομένοισιν ˘Αθω ἀνέτελλε κολώνη. Apoll. R. i. 601.
καί τις ˘Αθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρήϊκος ὑπ᾽ ἄστροις. Nicand. fr. 26. *Schneid.*
De vs. e Sophocl. cit. cons. Piers. ad Mœr. v. Νῶτα.

Epith. Αστηρικτος, απτοητος, αιολομητις, θρασυς, Ινδοφονος, φυσιζοος.

Phr. Ὁμογνιον αἱμα Λυαιου.—βλαστημα Διος. Nonn.D. [κεδνοτατος επιχθονιων. Pind.]

Αιακτος, η, ον. deflendus. ——ηλθε δ' αιακτα πηματ' ου λογῳ. Sept. c. Th. 840.

Syn. Θρηνητικος. *potius, θρηνητεος, namque illud activam vim habet.

Αιᾱνης, et Αιᾱνος, η, ον. (Soph. El. 506.) gravis, tenebricosus.*

——απο γαρ κορος αμβλυνει
αιανης ταχειας ἀπᾰδις. Pyth. 1. 160.
εξισταται δε νυκτος αιανῆς κυκλος. Aj. 681.

Syn. Αιανος, ενδελεχης, αϊδιος, αδιαλειπτος.—θρηνητικος,

Αιᾱνως. adv. Exp. δι' αιῶνος. in æternum. [δεινος. και τους επειτα, και ταδ' αιανως μενοι. Eumen. 669.

Αιας. Οιλῆος.

Λοκρῶν δ' ἡγεμονευεν Οϊλῆος ταχυς Αιας. B. 527.

Epith. Οϊλιαδης, μεγαλητωρ, δορικλυτος, λινοθωρηξ, καρτεροθυμος, χαλκεος.

Αιας. Τελαμωνιος.

Αιας δε πρῶτος Τελαμωνιος ἑρκος Αχαιῶν. Z. 5.

Epith. Τελαμωνιαδης, αντιθεος, ἁμαρτοεπης, βοην αγαθος, αρηϊος, Αιακιδης, αμυμων, αυτοσφαγης, βουγαϊος, βαρυς, δεινος, δυστραπελος, δυσωνυμος, διογενης, δαϊφρων, μενεδηϊος, αταρβητος, πελωριος, θρασυς, θουριος, καρτερος, καρτεροθυμος, ληθιπονος, κλεινος, κυδαλιμος, οβριμος, οβριμοθυμος, μεγας, μεγαλητωρ, σακεσφορος, φερασπις, τρικορυθος, φαιδιμος, ευρυβιας, ὑπερβιος, ἱππομανης, ωμοκρατης.

Phr. Ὁ μεγας βαρυμανιος ἡρως.—εν δαϊαις ατρεστος μαχαις.

——ὁ Λημνιος
πρηστηρ Ενυοῦς, ουποτ' ες φυζαν τραπεις,
*ταῦρος βαρυφρων, δυσμενεστατου ξενων
ετυψε δωρῳ σπλαγχνον, αρνευσας λυγρον
πηδημα προς κνωδοντος αυτουργους σφαγας. Lyc. 462.

—παῖς εσθλος εὐσθενεος Τελαμωνος.
Αιας δ' αυτοφονῳ βριαρον δεμας ἑλκεϊ λυσας
φασγανον εχθρον ελουσε μεμηνοτος αἱματος ομβρῳ.

Αιγαιος. adj. Ægeus. epith. maris. [Tryph.*

Αιγαιου ποντοιο πλατυν πορον· *ενθα τε κῦμα
ῥησσομενον νησοισι περιβρεμεται Σποραδεσσιν.* Dion. 131.
Αιγαιης βαθυ κῦμα πολυφλοισβοιο θαλασσης. ib. 326.
θηητος δε τις εστι βαθυς πορος Αιγαιοιο. ib. 513.
Αιγαιου πελαγους εναλον πορον.— *Archest.* ap. Athen. 278.

Αιγαιων, ωνος. ὁ. unus e Titanibus.

ὁν Βριαρεων καλεουσι θεοι, ανδρες δε τε παντες
Αιγαιων'·—— A. 404.

Αιγᾰνεα, ας. ἡ. jaculum, tragula.

αυτικα καμπυλα τοξα, και αιγανεας δολιχαυλους. ι. 156.

Syn. Αγκυλη, ακοντισμα, ακοντιον, ακους.—βελος, βολις, δορυ, ἧμα, ξυστον, παλτον, οϊστος, τραπηξ.—αιχμη.

Epith. Δολιχηρης, θοα, κωπηεις, νεοθηγης, ταναος.

Ἀΐγδην. adv. impetuose.

αϊγδην μασας δε συν οστεῳ ινας εκερσε. Et. Ma.[1]

Αιγειος. caprinus.

—ὑπερθεν-Αιγειην κυνεην κεφαλῇ εχε,— ω. 230.

Αιγειρος, ου. ἡ. populus, alnus.

ἠλθεν· ὁ δ' εν κονιησι χαμαι πεσεν, αιγειρος ὡς. Δ. 482.

Epith. Λειη, μακεδνη, μακρη, ὑδατοτροφης, ταναη, τανυῤῥιζος. *τανυφλοιος.*

Phr. Ἡρακλεος ἱερον ερνος.—
αιγειρος φυλλοισιν απειρεσιοις κομοωσα,
τῇ θαμα δη λακερυζαι επηυλιζοντο κορῶναι. Ap. 3. 927.

Αιγελᾰτης, ου. ὁ. caprarius.

*κοψας εκ φηγοῦ, σε τον αυτοφλοιον εθηκε
Πᾶνα Φιλοξενιδης, ὁ κλυτος αιγελατης,
θυσας αιγιβατην πολιον τραγον, εν τε γαλακτι
πρωτογονῳ βωμους τους ἱερους μεθυσας. Philipp. 7. *An.* [ii. 213.

Syn. Αιγινομευς, αιπολος, qu. vid.*

Αιγεος. idem quod Αιγειος.

βῆν· αταρ αιγεον ασκον εχον μελανος οινοιο. ι. 196.

1. "Pro μάσας malet quis fortasse πάσας, omnes." *Sylburg. in l.*

Αιγῐᾰλειᾰ, ας. ἡ. Nom. Pr. Διομηδεος αλοχος.

μη δην Αιγιαλεια περιφρων Αδραστινη. E. 412.
ἧς αλοχον βουλῇσι κακοφρονος Αιγιαλειης. Dion. 486.

*Αιγιαλιτης, ου. ὁ. littoreus. 2. in littore habitans.

αιγιαλῖτα Πριηπε, σαγηνευτῆρες εθηκαν. Qu. Mæc. 7. *An.* ii. 238.*

Αιγῐᾰλῐτις, ιδος. ἡ. littorea; quæ in littore habitat.

επ' αιγιαλιτιδα χηλην[2]—αιγιαλῖτιν θῖνα. Ep. lib. 1. 3.
*εν δ' Ερυθραῖς αγαθὴ θηρευεται αιγιαλῖτις. Archestr. ap.

Αιγῐᾰλος, ου. ὁ. littus. [Ath. p. 325. e.*

ὡς δ' ὁτ' εν αιγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλασσης. Δ. 422.

Syn. Θιν, ακτη, ακρα, ηϊων, κροκαλη.

Epith. Ευρυς, κοῖλος, ατρυγετος, ερημαῖος, πολιος, δυσηνεμος, πολυηχης, ημαθοεις, δολιχος, αγχιαλος, αμετρητος, ψυχρος, ευορμος.

*Αιγῐβᾰτης. *Vir gregis ipse caper.* Vid. ad v. Αιγελατης.

Αιγῐβοσις, εως. ἡ. caprarum pascua.

ευμαραθον πρηῶνα και ευσκανδικα λελογχως,
Ερμῆ, και ταυταν, ἁ φιλος, αιγιβοσιν, [56. *An.* i. 234, 5.
και λαχανηλογῳ εσσο και αιγινομῆϊ προσηνης. Leon. Tarent.

Αιγῐβοτης, ου. ὁ. capras pascens, capris pascendis aptus.*

ὁς τε τον αιγιβοτην Παν κατεχεις σκοπελον. ibid. 35.

Αιγῐβοτος, *ου. ὁ ἡ. capris pascendis aptus.

εν δ' Ιθακῃ ουτ' αρ δρομοι ευρεες,* ουτε τι λειμων
αιγιβοτος, *και μᾶλλον επηρατος ἱπποβοτοιο. δ. 605.

Vid. Horat. Epist. 1. 7. 40.*

Syn. Αιγιβοτης.—αιπολος.

Αιγιζω, αιγιζομαι, *pro διασπᾶν. dilacerare. Hes. et Suid. Vid. St. Thes. Ind. in V.*

—αιγιζεσθαι νεβριδας. Æsch. Fr. *Hedonis.*

Syn. Διασπαω, διασπαραττω.—αελλομαι.—αιπολεω.

Αιγῐθαλλος, ου. ὁ. parus, avis quædam.

και καταρακτη, και μελαγκορυφῳ
και αιγιθαλλῳ—— Arist. Av. 880.

Αιγῐκορεῖς, εων. οἱ. Vid. ad V. Αργαδεῖς.

Αιγῐλιψ, ιπος. ὁ ἡ. præaltus.

ἡ τε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεει ὑδωρ. I. 15.

Syn. Αιψηρος, ὑψηλη. προβλης, περιμηκης.

Αιγῐλυψ, ὑπος. *herbæ cujusdam nomen. Nescio an pro αιγιλωψ usurpetur hæc vox. Nam in Lexicis non comparet.*

αμμιγα δ' αιγιλυπος τε χελιδονιου τε πετηλα. Nic. Ther. 857.

Αιγῑνᾰ, ης. ἡ. *fluminis Asopi filia, de quâ mythi variant.

αυταρ οἱ Τελαμων συνεφεσπετο, τον ῥ' ελοχευσεν
Αιακῳ ατρυτῳ *κουρη κλυτου Ασωποιο
Αιγιν' εν κροκαλησιν ἁλιστεφεος Σαλαμῖνος. Orph. 185.

Αιγῑνᾰ. Insula, antea Οινωνη dicta.

Νῆσος τ' Αιγινη, ναυσικλειτη τ' Ευβοια. Hom. Ap. 31.

Epith. Δικαιοπολις, Δωρις, ευανδρος, φιλομολπος, μητροπολις, νᾶσος Οινοπια. Pind. [Phr. Αιακιδᾶν ευπυργον ἑδος, δικᾳ ξεναρκεῖ κοινον φεγγος. Pind.]

*πλατεῖαι παντοθεν λογιοι-
σιν εντι προσοδοι
νᾶσον ευκλεα ταν-
δε κοσμεῖν· επει σφιν Αιακιδαι
επορον εξοχον αῖσαν,
αρετας αποδεικνυμενοι μεγαλας.
πεταται δ' επι τε χθονα και δια θα-
λασσας τηλοθεν ονυμ' αν-
τῶν. και ες Αιθιοπας, κ. λ. Nem. 6.*

Αιγῑνοεις. *capris abundans. *Sed in l. l. præstat legere αργινοεντα, neque alibi vox occurrit.* [Pana, 12.

πολλακι* δ' αιγινοεντα διεδραμεν ουρεα μακρα. Hom. in

*Αιγινομευς, εως. ὁ. et Αιγον. caprarius. Vid. ad. v. Αιγι-[βοσις.

Αιγινομος. Vid. Αιγονομος.*

Αιγιον, ου. το. urbs Achaiæ.

Πελληνην τ' εἰχον, ηδ' Αιγιον αμφενεμοντο. B. 574.

Αιγις, ιδος. ἡ. Ægis. Vid. Damm. in P. Real. Vid. etiam v. Αμφιδασυς.

αιγιδ' εχουσ' εριτιμον, αγηραον, αθανατην τε. B. 447.

2. Desumitur hoc exemplum ex Epig. Archiæ, 17. *Anal.* ii. 96. Alterum e Zonæ 9. *Anal.* ii. 82. Sed in priore, Brunck. habet ἐπαιγιαλῖτιδα conjunctim.

Epith. Αμφιδασεια, αριπρεπης, αῤῥηκτος, βλοσυρῶπις, δεινη, θουρις, θυσσανοεσσα, δασυμαλλος, μαρμαρεα, σμερδαλεα, ερεμνη, φθισιμβροτος, παμφανοωσα, χρυσεια.

Phr. *Αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετ' αιγιδα θυσσανοεσσαν,
δεινην, ἡν περι μεν παντη Φοβος εστεφανωται·
εν δ' Ερις, εν δ' Αλκη, εν δε κρυοεσσα Ιωκη·
εν δε τε Γοργειη κεφαλη δεινοῖο πελωρου,
δεινη τε, σμερδνη τε, Διος τερας αιγιοχοιο. E. 738.*

ανουτατον ὁπλον Ολυμπου.—προαγγελος νικης. Γοργειῳ κομοωσα εχιδνηεντι καρηνῳ. Nonn. Dionys.

Αιγιοχος, ου. ὁ ἡ. ægida gestans.
τιπτ' αὖτ', αιγιοχοιο Διος τεκος, ειληλουθας; A. 202.

Αιγισθος, ου. ὁ. mœchus Clytemnestræ.
———επει εκτανε πατροφονῆα
Αιγισθον δολομητιν, ὁς οἱ πατερα κλυτον εκτα. α. 300.
Epith. Θυεστιαδης, αναλκις, κοινολεχης.

Αιγλη, ης. ἡ. fulgor.
αιγλη παμφανοωσα δι' αιθερος ουρανον ἷκε. B. 458.
Syn. Αυγη, αιγλαια, αυγασμα, αυγασμος, αμαρυγη, αμαρυγμα, επαυγασμα, λαμψις, λαμπηδων, λαμπροτης, μαρμαρυγη, σελας, στιλβη, στιλβηδων, στιλβωσις, στιλπνοτης, τηλαυγησις.
Epith. Αμβροτος, ανεφελος, αιθοψ, δεινη, γαιηοχος, διοσδοτος, ενθεος, ηελιωτις, θηητη, ευβοστρυχος, εὐσκοπος, ανταυγης, φαεινη, ἑτεροχροος, παμφαης, πολυπαμφαος, πανδερκης, τηλεσκοπος, φαεσιμβροτος, λευκη, σεληναια, Φαεθοντιας, μαρμαρεα, τριλαμπης, λαμπουσα, ουρανοδεικτος, φωσφορος, χαροπη, μαλακη.—βλοσυρα, ζειδωρος, ζαθεης, φυσιζωιος, αστατος, αργυφος, αντωπιος, αντιῤῥοπος, αντιτυπος, παλιναγρετος, παλινδροπος, αυτοσσυτος, ἑτεροσσυτος, θεοσσυτος, βιοτησιος, επιδορπιος, ὁμοφεγγης, πολυδαιδαλος, πολυδιψιος, ἑκηβολος, κελαινεφης, νεοφεγγης, εγχλοος, φοινιος, σελασ̓τροφος, θαλαμηπολος, παννυπερτατος, Φαεθοντις. Nonn. D.———ηελιου,—σεληνης,—χαλκου αιγλη.

Phr. [——— Αντια δ' αιγλη
χαλκοῦ αποθρωσκει φαεθοντιας, αἶψα δ' οπισσω
κλινομενης ακτῖνος απαστραπτει πολυς αιθηρ. Opp.]

Αιγληεις, ησσα, ηεν. coruscus.
εις ἁλα ἆλτο βαθεῖαν απ' αιγληεντος Ολυμπου. A. 532.
(Heyn. conj. εις ἁλαδ'.) Syn. Αγλαος, λαμπρος.

Αιγλητης, ου. ὁ. Vid. Απολλων.

Αιγοκερευς, εως, et, ρως, ωτος. ὁ. Capricornus.
ἡ δ' ἑτερη χειμῶνι και αιγοκερῆϊ μεμηλε. Q. Cal. 10. 340.
αυτῷ κυανεῳ ὑποκειμενος αιγοκερῆϊ. Arat.
Αιγοκερως, γαιης τε και ὑδατος αμφιβιος θηρ. Man. 4. 23.
Epith. Ηεροεις, αθαλπης, ιχθυοεις, νοτιος, θοος, χαλαζηεις.

Αιγομελης, εος. ὁ ἡ. cui curæ sunt capræ.
αιγομελες, βακχευτα, φιλενθεος, αντροδιαιτε. Orph. H. 10.

Αιγονομος, ου. ὁ ἡ. qui capris pascua suppeditat. [ii. 299.*
*τον πελας αιγονομου κλυζομενον Μυκαλας. Eryc. 15. *Anal.*
ἦλθε φιλοκρημνων αὖλιν ες αιγονομων. Leon. Alex. 12. ib.

Αιγονυξ, ὑχος. ὁ ἡ. *Scribitur et* Αιγωνυξ, qu. vid. [p. 192.
χαλκεον εστησεν Πᾶνα τον αιγονυχα. Ep. incert. 263.

Αιγῦπιος, ου. ὁ. vultur. Vid. Γυψ.
Μηριονης δ' εξαυτις, επαλμενος, αιγυπιος ὡς. N. 531.
*Phr. Οἱ δ', ὡστ' αιγυπιοι γαμψωνυχες, αγκυλοχεῖλαι,
εξ ορεων ελθοντες επ' ορνιθεσσι θορῶσι,
ται μεν τ' εν πεδιῳ νεφεα πτωσσουσαι ιενται,
οἱ δε τε τας ολεκουσιν επαλμενοι, ουδε τις αλκη
γιγνεται, ουδε φυγη·——— χ. 302.*

Αιγυπτιαζω. *de Ægypto garrio, *et*, vafre me gero, ut Ægyptii. Vid. Br. in l. c.
οι μ', ὡς πανοῦργος καὐτος εἶναι μοι δοκεῖς,
και τοὐδε τις ξυμβουλος. *ουκ ετος παλαι
ηγυπτιαζετ'. αλλ' ὁδε μεν δωσει δικην. Thesm. 920.
Syn. Πανουργεω, κακοτροπευομαι.

Αιγυπτιοι, ων. οἱ. Ægyptii.
Κυπρον, Φοινίκην τε και Αιγυπτιους [1]επαληθεις. δ. 83.

1. "Leve est, quod moneam, Αἰγυπτίας pro trisyllabo potius esse habendum, quam ππ corripi." *Heyn. ad Il.* I. 382. Vid. *eund. ad* A. 537. ubi longe saniora, quam *Clarkius* profert.

Epith. Δεινοι.

Phr. Τῷ παρα ναιεταουσιν αριπρεπεων γενος ανδρων,
οἱ πρῶτοι βιοτοιο διεστησαντο κελευθους,
*πρῶτοι δ' ἱμεροεντος επειρησαντο αροτρου,
και σπορον ιθυτατης ὑπερ αυλακος ἁπλωσαντο·
πρῶτοι δε γραμμῇσι πολον διεμετρησαντο,
θυμῷ φρασσαμενοι λοξον δρομον ηελιοιο. Dionys. 232.

Αιγυπτιος, α, ον. Ægyptius. Vid. ad v. Θηβαι.

Αιγυπτογενης, εος—οῦς. ὁ ἡ. in Ægypto natus.
αλλους δ' ὁ μεγας και πολυθρεμμων
Νειλος επεμψεν· Σουσισκᾶνης,
Πηγαστᾶγων[*] Αιγυπτογενης. Pers. 33.

Αιγυπτος, ου. ἡ. Ægyptus.
πεμπταῖοι δ' Αιγυπτον εὐῤῥειτην ἱκομεσθα. ξ. 257.
Epith. Βαρεῖα, ηεριη, ἱερη, ευβοτος, ευσπορος, εὐῤῥεῖτις, ευλειμων, ερισθενης, λιπαρη, μεγαλη, πολυλήϊος, πολυπῦρος, πολυφῦλος, πυροφορος, κακοφρων, σκοτοεσσα, χθαμαλος.
Phr. Αει σταχυεσσι βρυουσα.
[ἱκνεῖται δῖον παμβοτον αλσος, λειμῶνα χιονοβοσκον,
ὁν τ' επερχεται Τυφῶ μενος, ὑδωρ τε Νειλου νοσοις αθικτον.
Æsch. επακτια χερσος—τριζωνος εκβολαισιν (sc. Nili) ηλοκισμενη. Lycoph.]

*Αιγωνυξ, ὑχος. ὁ. ungulas caprinas habens.
τοῦτο χιμαιροβατᾳ Τελεσων αιγωνυχι Πανι. Leon. Tar. 34.

Αιδεομαι. revereor, &c. item, Αιδομαι. [*An.* i. 229.*
αιδεῖσθαι θ' ἱερηα, και αγλαα δεχθαι αποινα. A. 23.
τω μεν ταρβησαντε και αιδομενω βασιλῆα. ibid. 33.
Syn. Ἁζω, ἁζομαι, αγαζομαι, ἁγιστεω, αποβλεπω, γεραιρω, ευλαβεομαι, κυδαω, καταιδεομαι, θεραπευω, πρεσβευω, σεβαζω, σεβιζω.—φοβεομαι.—αισχυνομαι.—αρεσκομαι, οπιζομαι, οκνῶ
Phr. Σεβαστικῶς διακειμαι προς τινα—σεπτῶς εχω.—δια τιμῆς, εν τιμῇ, δι' αιδοῦς αγω.

Αΐδηλος, ου. ὁ ἡ. 1. obscurus. 2. exitialis.
—επει αυτος εγειναο παῖδ' αΐδηλον. Et. Ma.
ηΰτε πῦρ αΐδηλον επιφλεγει ασπετον ὑλην. B. 455.
Syn. Αδηλος, αδηλοποιος, αφανιστικος—αδοκητος.—ολεθριος, βιαιος, στυγνος, πολυς.

*˘Αΐδης. ὁ ἡ. inspectabilis; tenebrosus.
τοῦ δε ταφον και σῆμ' αΐδες ποιησεν Αναυρος. Hes. α. 477.
Syn. Αΐδνος, αειδελος.—αΐστος, απυστος.*

˘Αΐδης, ου. ὁ. *trisyll. semper apud Homerum; at apud Tragg.* etiam ᾅδης. Pluto.
δμηθητω· Αΐδης τοι αμειλιχος, ηδ' αδαμαστος. I. 158.

¯Αΐς, ϊδος. ¯Αϊδονευς. ˘Αϊδωνευς. Pluto.
τον δος αποφθιμενον δῦναι δομον Αΐδος εισω. Γ. 322.
μεχρις επ' Αϊδονῆος ὑπερθυμοιο βερεθρων. Cal.
εδδεισεν δ' ὑπενερθεν αναξ ενερων Αϊδωνευς. Υ. 61.
Syn. Πλουτευς, Πλουτων.
Epith. Αμειδητος, ακριτος, μελαγχαιτης, παλαιγενης, κρατερος, ιφθιμος, αλκιμος, δυσπειθης, κλυτοπωλος, νεκροδεγμων, φονιος, ὑπερθυμος, πανδαματωρ, νηλειης, πικρος, ψυχοφθορος. [πυλαρτης.]
Phr. Ὁ παντων ἁρπακτης. *[τον πολυξενωτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκοτων. Æsch. Ζευς καταχθονιος. Hom.]
ενεροισιν ανασσων. ib. ———δαιμονα,
ὁς ουτε τοὐπιεικες ουτε την χαριν
ηδη· μονην δ' εστεργε την ἁπλῶς δικην. Soph. Frag.*

˘Αΐδης, ¯Αΐδης, vel ¯Αδης, ου. ὁ. Orcus, Inferi.
ευτε μιν εις αΐδαο πυλαρταο προυπεμψεν. Θ. 367.
*ουκ· αλλ' ετ' εμπνουν ἀΐδης μ' εδεξατο. Eur. ap. Lucian.
(Vid. Porson. ad Hec. 1010. in fin. notæ.)
και τις θανοντων ἦλθεν εξ ἁδου παλιν; Herc. F. 297.*
Syn. Ερεβος, ζοφος. Epith. Ανοστητος, αχλυοεις, δακρυοεις, πολυδακρυτος, πολυκλαυτος, εννυχος, ηεροεις, μελας, γλυκυς, λυσιμελης, ερεμνος, πανζοφος, ζοφερος, λυγρος, στυγερος, κρυερος.
Phr. Μελαντειχης δομος Περσεφονης.—ευρωεις δομος Αιδου—κοινος πᾶσι λιμην.—αῤῥηκτοι τ' Αΐδαο πυλαι, και δημος ονειρων.—δομον κρυεροῦ Αΐδαο.—αμφ' ολοῃσι πυλῃσι πολυκλαυτου αΐδαο. [*εξ Αΐδα παγκοινου λιμνας. Soph.]
η τον ες Αΐδα μελανοχρωτα
πορθμον αΐξω ταλας; Hec. 1095.*

¯Αΐδιος, *ου. ὁ ἡ. perpetuus.

Ἱστιη, ἡ παντων εν δωμασιν ὑψηλοισιν
αθανατων τε θεῶν, χαμαι ερχομενων τ' ανθρωπων,*
ἑδρην αΐδιον ελαχες, πρεσβηΐδα τιμην. Hom. in. Vest.

Syn. Ατελεστος, ατελευτητος, αχρονος, αιωνιος, αμηρυτος, ανεκλειπτος, απαραβατος.

Ἀΐδνης, *et αΐδνος, η, ον. tenebricosus.*
ουρεος εν βησσησιν αΐδνῆς παιπαλοεσσης. Hes. θ. 860.

Syn. Αειδης, σκοτιος, σκοτεινος, δνοφερος, αφανης, βαθυς, μελας.

Αιδοῖος, α, ον. venerabilis.
αιδοῖος τε μοι εσσι, φιλε ἑκυρε, δεινος τε. Γ. 172.
και κ' αιδοιοτερος και φιλτερος ανδρασιν ειην. λ. 359.
ει δ' αριστευει μεν ὑδωρ, κτεανων
δε χρυσος αιδοιεστατον. Pind. Ol. 3. 75. αοιδεστατον
* Pauw. *emendat sine caussa.*

Syn. Αιδοΐος, αιδεσιμος, αιδεστος, αζητος, ευλαβητεος, αποβλεπτος, ενδοξος, ευσεπτος, θεοσεπτος, ποτνιος, σεπτος, σεμνος, σεβαστος.—αιδοφρων, αιδημων, αισχυντηλος, αισχυντηρος.

Ἀΐδοφοιτης, ου. ὁ. qui ad inferos ventitat.
οὑς ησμεν οντας αΐδοφοιτας, * και θαμα
εκεισε φιλοχωρουντας. a. εισι γαρ τινες
ανδρες παρ' ὑμῖν αΐδοφοιται; b. νη Δια,
μαλιστα γ', ὡσπερ Θρᾳκοφοιται. παντ' εχεις. Arist. ap.*

Αιδοφρων, *ονος. ὁ ἡ. verecundus. [Athen. l. 12. p. 551.
ου μην ερεῖς γε μ', ὡς ατιμαζοντα σον
γῆρας, θανεῖν προυδωκας.* οστις αιδοφρων
προς σ' ἦν μαλιστα.— Alcest. 662.

Syn. Αιδοῖος, αιδημων, ευλαβης.

Ἀΐδρεια, vel Αΐδρῑα, (*Hom.*) Ἀΐδρῐᾱ, (*recentiores,*) ας. ἡ. inscitia.
ουδε τ' αΐδρειῃ· επει ουδ' εμε νηΐδα γ' οὑτως. Η. 198.
ὁστις αΐδρῑῃ πελασῃ, και φθογγον ακουσῃ. μ. 41.

Syn. Απειρια, αμαθια, αγνωσια, αδαημονια.

Ἀΐδρις, εως. ὁ ἡ. imperitus.
αλλ' αστεμφες εχεσκεν, αΐδρει φωτι εοικως. Γ. 219.

Syn. Απειρος, αγνωμων, αδαημων, αμαθης.

Ἀΐδροδικης. justitiæ nescius; sævus.
ὁσσους δε ποντῳ θηρας αΐδροδικας. Nem. 1. 96.

Ἀΐδρῡτος, ου. ὁ ἡ. instabilis. Vid. Ανιδρυτος.
Τιμων
τις ην αΐδρυτος αβατοισιν εν
σκωλοι-
σι το προσωπον περιειργμενος— Lysist. 808.

Αιδως, οος. *contr.* οῦς. ἡ. verecundia.
*μαινομενε, φρενας ηλε, διεφθορας· ἡ νυ τοι αὐτως
ουατ' ακουεμεν εστι,* νοος δ' απολωλε και αιδως; Ο. 128.

Syn. Αἶδος, αιδεσις, αισχυντια, αισχυντηλια, εντροπη, ευλαβεια, σεμνοτης, θεραπεια, παρθενια, ἁγνευμα, σεβας, τιμη, φοβος, αισχυνη, ονειδος.

Epith. Ακηρατος, αφελης, ποτνια, γαμηλιος, μειλιχιη, παρθενικη, φιλοπαρθενος, ερατη, επιδημιος, τελεσσιγονος, τιμιος, ὑπειροχος, σοφη, σαοφρων.

Phr. Αλλα οἱ αιδως—Ομμασι κυανεοισιν εφιζανε, και δι' ὑπερθεν—Καλας αμφερυθηνε παρηΐδας. Cal. ——σαῖς γαρ οπωπαῖς Αγλαιης πνειουσα σοφη περιλειβεται αιδως.
*[δακρυων δ' αποσταζει πενθιμον αιδῶ. Æsch.]
δην δε κατ' αυτοθι μιμνεν επι προδρομῳ θαλαμοιο,
αιδοῖ εεργομενη· μετα δ' ετραπετ' αὖτις, οπισσω
στρεφθεῖσ'· εκ δε παλιν κιεν ενδοθεν, αψ τ' αλεεινεν
εισω· τηΰσιοι δε ποδες φερον ενθα και ενθα.
ητοι ὀτ' ιθυσειεν, ερυκε μιν ενδοθεν αιδως.
αιδοῖ δ' ειργομενην θρασυς ἱμερος οτρυνεσκε.
τρις μεν επειρηθη, τρις δ' εσχετο— Apoll. 3. 648.

Αιελουρος, ου. ὁ ἡ. felis. 2. piscis quidam. (*Piers. ad Mœr. in v.*)
σκαλοπας, εχῖνως, αιελουρῶς, πυκτιδας. Acharn. 879.
Vid. Αιλουρος, *quod minus Atticum.**

Ἀιετος, *Att.* ἀετος, ου. ὁ. aquila. Vid. ad v. Αμφικομος.
αιετος ὑψιπετης επ' αριστερα λαον εεργων. Μ. 201.

Epith. Αιθων, αλκηεις, γαμψωνυξ, αγκυλοχειλης, δαφοινος, αερσιποτητος, ὑψιπετηεις, ὑψικελευθος, ωκυπετης, πτηνοκρατωρ, τανυπτερος, οξυς, ωκυς, εὐπτερος, ευποιητος, μελας, θηρητηρ, μορφνος, λυγρος, πτηνος, πτεροεις, ηεροφοιτης, ηεροδινης, γαμοκλοπος, ωμηστης.

Phr. Διος αισιος ορνις. τελειοτατος πετεηνῶν. ορνις ερωτων. Διος πτηνος κυων. αρχος οιωνων. Κρονιδαο διακτορος. οιωνος μεγ' ὑπειροχος, αγγελιωτης τοῦ Ζηνος τεραων.—οιωνων μοῦνος ενουρανιος. οξυ λαων, οξεα κεκληγως.
[—εστι δ' αιε-τος ωκυς εν πετανοις,
ὀς ελαβεν αἶψα τη-λοθε μεταμαιομενος,
δαφοινον αγραν ποσιν. Pind. Nem. 3. 138.
πτηνους τριορχας, αιετους οφθαλμιας. Lycoph. 148.]

Αιζηεις. juvenis, juvenescens. Vid. ad v. Σκινδαψος.

Αιζήϊος, ου. ὁ. juvenilis.
ὡς δ' ὁταν οξυν εχων πελεκυν αιζήϊος ανηρ. Ρ. 520.

Αιζηος, ου. ὁ. juvenis.
ὁν τ' αιζηος αφηκεν ανηρ, πειρωμενος ἡβης. Ψ. 432.
σευωνται ταχεες τε κυνες, θαλεροι τ' αιζηοι. Γ. 26.

Syn. Νεος, νεανισκος, νεανιας, ακρηβος, κοῦρος, ηΐθεος. [αγλαος ἡβητηρ. Coluth.]

Epith. Αρηΐθοος, ανθηρος, ευανθεμος, ανθεμωδης, ευσθενης, διοτρεφης, ακμαζων, τερενοχρως, φιλοπαρθενος.

Αιητης, ου. ὁ. rex Colchidis, frater Circes.
αυτοκασιγνητη ολοοφρονος Αιηταο. κ. 137.

Epith. Ολοος, απηνης, μεγαλοφρων, βαρυφρων, πολυφθονος, ὑπερηνωρ, ὑπερθυμος. Phr. Κολχων κρειων, σημαντωρ. υἱος φαεσιμβροτου ηελιοιο.

Αιητῑνη, ης. ἡ. *Patronym. Fem.* Æetæ filia, sc. Medea.
ιχνια μαστευοντες αλητιδος Αιητινης. Dion. 490.

Αιητος, ου. ὁ ἡ. id. quod αητος. vento et flatui familiaris. Vide Damm. c. 175.
ἡ, και απ' ακμοθετοιο πελωρ αιητον ανεστη. Σ. 410.

Syn. Αιθων, πνευστος, πυρωδης.—ανεμωδης.

Αἶθᾰλης, εος. ὁ ἡ. semper florens.
αΐθαλης, αμιαντε, χρονου πατερ, αθανατε Ζεῦ. Orph. H. 7.
αΐθαλης, μακαρων τε θεῶν πατερ ηδε και ανδρων. ib. 12.
*Ruhnkenius *ad* Tim. Lex. *p.* 28. *legi vult* αμφιθαλης, *nisi quis cum Hermanno præferat* αυξιθαλης.—*

Αιθᾰλιων, ωνος. ὁ. ardens.
τοι δε ποτι σκιεραῖς οροδαμνισιν αιθαλιωνες
τεττιγες λαλαγεῦντες εχον πονον— Theoc. 7. 138.

Αιθᾰλοεις, εσσα, οεν. id.
αμφοτερησι δε χερσιν ἑλων κονιν αιθαλοεσσαν. Σ. 23.

Syn. Αιθων, αιθαλωδης.—αγλαος.

Αιθᾰλος, ου. ὁ. *fuligo.
απο δε στεφαναν κεκαρσαι
πυργων,* κατα δ' αιθαλου
κηλιδ' οικτροταταν κεχρωσαι. Hec. 904.

Syn. Αιθαλη, λιγνυς.

Αιθᾰλοω. *fuliginosum facio; uro.
χωρει πενητας ες δομους· φρουρει δε μοι,
μη σ' αιθαλωσῃ πολυκαπνον στεγος πεπλους. Eur. El. 1139.*

Syn. Απαιθαλοω, αιθω, αναιθω, αναιθυσσω, φλεγω, φλεγεθω, αναφλεγω, καταφλεγω, εμπρηθω, καταπρηθω, καιω, αποκαιω, διακαιω, εκκαιω, επικαιω, δαιω, πυροω, πυρπολεω, πυρακτεω.

Αιθᾰλωτος, ου. ὁ ἡ. combustus.
ωνητος αιθαλωτον ες πετραν μολων. Lyc. 338.

Syn. Αιθαλωδης. κεκαυσμενος.

Αιθερεμβᾰτεω, Αιθροπολευω. per æthera incedo.
τον νουν διδασκων αιθερεμβατεῖν Πλατων
τους τῶν ὑπερ νοῦν εξερευγεται λογους. Ep. incert. 546.
χρυσοφαης δ' Ερμης εν Καρκινῳ αιθροπολευων. Man. 2. 389.

Αιθεριος. ὁ ἡ, et ος, α, ον. ætherius.
ου γαρ ὀγ' αιθεριοιο φυην εχεν οιωνοιο. Ap. 2. 1254.

Syn. Αιθεριωδης—αεροπορος—αεριος.

Αιθεροδρομος, ου. ὁ ἡ. *per ætherem currens.
ἁπαντα γαρ διειμι σοι τον αερα*
ειδωλα πετεινων αιθεροδρομων— Ar. Av. 1392.

Αιθεροπλαγκτος, ου. ὁ ἡ. qui in æthere vagatur. Vid. Πρωτογονος.

Αιθηρ, *ερος. ὁ et ἡ. æther, aër superior et purus, in quem nullæ ascendunt nubes, nam ἀηρ est inferior aër, nubilis obnoxius. Damm. c. 1070.*
αιθερος εκ διης ὁτε τε Ζευς λαιλαπα τεινει. Π. 365.
και ναπαι· ουρανοθεν δ' αρ' ὑπερραγη ασπετος αιθηρ. Θ. 554.

Syn. Αηρ.—αιθρια.—πυρ. Aristoph. *Ζευς. V. Valck. Diat. c. vi.* Epith. Ατρυγετος, ατερμων, αστερωπος, αστροχιτων, ατλητος, αιπεινος, απειριτος, ασπετος, αφθιτος, ακαματος, αβατος, ανεμβατος, αιολος, αγλαος, αυγαλεος, αιγληεις, ανεφελος, ενβυτος, ευδιος, ησυχος, λαμπρος, τηλεφανης, φαιδιμος, φαεινος, ὑψιφανης, ηλιβατος, νηνεμος, ελευθερος, ἑπταζωνος, ἑπταπορος, ποικιλος, ποικιλονωτος, χαλκεος, μακρος, πανευκηλος, ὑγρος, ερημη, δορυτινακτος, θαλερομματος, πυρωδης. [ταναος. Eur.] ψυχρα. Pind. Ol. 13.

Phr. Διος οικησις, δωματιον.— ὁ χθον' εγκυκλουμενος, μεγαλωνυμος πατηρ, σεμνοτατος παντων βιοθρεμμων.— σοφος ἁρμονιας πατηρ. [αιθερια γναλα. Opp.]

ὦ Διος ὑψιμελαθρον εχων κρατος αιεν ατειρες,
αστρων ηελιου τε σεληναιης τε μερισμα,
πανδαματωρ, πυριπνους, πᾶσιν ζωοῖσιν εναυσμα,
ὑψιφανης Αιθηρ, κοσμου στοιχεῖον αριστον·
αγλαον ὦ βλαστημα, σελασφορον, αστεροφεγγες,
κικλησκων λιτομαι σε, κεκραμενον ευδιον εἶναι. Orph. Hym. 4.

Αιθῖοπες, *et Αιθιοπηες. Æthiopes. Vid. Damm. P.R.*

αλλ' ὁ μεν Αιθιοπας μετεκιαθε τηλοθ' εοντας,
Αιθιοπας, τοι διχθα δεδαιαται, εσχατοι ανδρῶν,
οἱ μεν δυσομενου ὑπεριονος, οἱ δ' ανιοντος. α. 22.

Epith. Αμυμονες, θεουδεες, εγχεσιμωροι, ἑσπεριοι, πυματοι, κελαινοι, μελανες, μελανοχροοι, μελανοχροες, κυανεοι, εγχεσφοροι. Phr. Ηπειροιο πανυστατοι.

*Αιθῖοπῖος, α, ον. Æthiopicus. V. Αιθιοψ.

Αιθιοπιαν νιν εξεσωσας επι (f. ες) χθονα. Eur. Erecth. ap.

Αιθιοπις, ῖδος. ἡ. Æthiopica. [Steph. Byzant.

Νειλου λιπων καλλιστον εν γυαις ὑδωρ,
ὁς εκ μελαμβροτοιο πληροῦται ῥοαῖς
Αιθιοπιδος γῆς, ἡνικ' αν τακῇ χιων, [Valck. Diatr. c. iv.
τεθριππ' οχοῦντος ἡλιου κατ' αιθερα. Fr. Eur. Archel. ap.
γενος μεν αινεῖν και μαθων επισταμαι
Αιθιοπιδος γῆς· ενθα Νειλος ἑπταρους
γαῖαν κυλινδων ῥευματων επομβριαις,
ην εμπυρον που μηνος εκλαμψαν φλεγος
τηκῃ πετραιαν χιονα, πᾶσα δ' ευθαλης
Αιγυπτος, ἁγνου ναματος πληρουμενη,
φερεσβιον Δημητρος αγγελλει σταχυν. Æs. Fr. inc. 34.

Syn. Αιθιοπηις.*

Αιθιοψ, οπος. ὁ ἡ. Æthiops.

Αους τε παῖδ' Αιθιο- πα.— Olymp. 2. 148.

Αιθος, *η, ον. niger. ———θαεομαι

σαφες δρακοντα ποικιλον* αιθᾶς
Αλκμᾶν' επ' ασπιδος *νωμῶντα, πρῶ-
τον εν Καδμου πυλαις.* Pyth. 8. 64.

Αῖθος, εος. το. æstus.

—τον δ' αμφι τε δηῖον αἶθος-Βαλλεν ἁτε στεροπη. Ap. 3. 1303.

Syn. Πῦρ, φλοξ, πνῖγος.—καῦμα.

Αιθοψ, *οπος. ὁ ἡ. rutilus, ardens. Damm. c. 1072.

—επι δ' αιθοπα οἶνον-Λεῖβε.— Α. 462.

Syn. Κυανεος, μελας, αιθος, κελαινοφαης, φαιος, ορφναῖος, πυῤῥος, θερμος, αιθων, λαμπρος.

Αιθουσα, ης. ἡ. porticus.

εκ δ' ελασε προθυροιο, και αιθουσης εριδουπου. ο. 146.

Syn. Στοα, περιστωον, παραστας.—βαρις.
Epith. Δαιδαλεη, ξεστη.

Αιθρη. Helenæ famula. 2. nomen urbis.

Αιθρη Πιτθηος θυγατηρ, Κλυμενη τε βοῶπις. Γ. 144.
2. —Ηελιοιο πολις καλλικτιτος Αιθρη. Nonn.

Αιθρα, ας. et Ion. Αιθρη. aër serenus et sudus.

*οἱ δε δυο σκοπελοι· ὁ μεν ουρανον ευρυν ἱκανει
οξειη κορυφῇ, νεφελη δε μιν αμφιβεβηκε
κυανεη· το μεν ουποτ' ερωεῖ,* ουδε ποτ' αιθρη
κεινου εχει κορυφην,* ουτ' εν θερει ουτ' εν οπωρῃ.* μ. 73.

Αιθρηγενετης, ου. ὁ. 1. in æthere natus. 2. frigus et pruinam, vel etiam serenitatem, inducens.

και Βορεης αιθρηγενετης, μεγα κῦμα κυλινδων. ε. 296.

Αιθρηγενης, εος. ὁ ἡ. id.

ὡς δ' ὁταν εκ νεφεων πτηται νιφας ηε χαλαζα
ψυχρη ὑπο ῥιπης* αιθρηγενεος Βορεαο. Ο. 171.

Αιθρηεις. serenus; *forsan et*, egelidus.

ες νοτον αιθρηεντος εγειρομενου Βορέαο. Opp.

Αιθρῖα, *et Αιθρῖα, ας. ἡ. serenitas, sudum. [371.

καιτοι χρῆν αιθριας ουσης[1] ὑειν, ταυτας δ' αποδημεῖν. Nub.
ασκωλιαζ' ενταυθα προς την αιθριαν. Plut. 1129.*
ουρανον, αιθρῖην δ' αυθις εθηκεν ιδεῖν. Sol. 5. 22.

Syn. Διαιθρια, ευδια, νηνεμια, γαληνη.
Epith. Ανεφελος, νηνεμος.

Αιθρῖοκοιτεω. sub dio cubo.

ἁδυ δε τῶ θερεος παρ' ὑδωρ ῥεον αιθριοκοιτεῖν. The. 8. 78.

Αιθρῖος. serenus, subdialis, frigidus. [Ap. 433.

ἠλθ' ανεμος Ζεφυρος μεγας, αιθριος, εκ Διος αισης. Hom.

Syn. Ευδιος, ευδιεινος, διαιθριος, ευηλιος, προσηλιος, πανηλιος, ψυχρος, γαληνος.

Αιθρος, ου. ὁ. pruina, frigus matutinum.

αιθρῳ και καματῳ δεδμημενον ἦγεν ες οἶκον. ξ. 318.

Syn. Στιβη, παγος, παχνη, δροσοπαχνη.

Αιθυια, ας. ἡ. mergus, fulica.

αιθυιῃ δ' εικυῖα ποτῇ ανεδυσατο λιμνης. ε. 337.

Syn. Κεπφος, λαρος.— Epith. Πτωκας.

Αιθυιοθρεπτος. *qui e mari victum quærit, ut mergus.

αιθυιοθρεπτος, πορκεων λιναγρετης.* Lyc. 237.

Αιθυκτηρ, ηρος. ὁ. violentus, impetuosus.

και συας αιθυκτηρας—— Opp.

Αιθυσσω. splendeo, quatio, prorumpo.

και φλογες αιθυσσωσι μαραινομενοι λυχνοιο. Arat.

Syn. Αιθω.—αυγαζω.—αναιθυσσω, ανακαιω—ανασειω—ῥιπτω—φερομαι.—ανω, παραθαλπω, παραθερμαινω, θερω, στατευω.

Αιθω. cremo. 2. splendeo. et Αιθομαι.

—εγω δ' επι Δελφιδι δαφναν —Αιθω. Theoc. 2. 24.

Syn. Αιθαλοω.—δαιομαι, εμπυριζομαι, πυροῦμαι, πυρισσω, πρηθομαι, σελαγιζω, σμυχομαι, φλεγομαι, φλεγμαινω.
Phr. Δεινον αποπνειουσα πυρος μενος αιθομενοιο. Ζ. 182.

Αιθων, ωνος. ὁ. ardens. —ἱπποι

αιθωνες, μεγαλοι, ποταμοῦ απο Σελληεντος. Β. 839.
—και αγριον εμβαλε λιμον,-Αιθωνα, κρατερον. Call. 6. 67.

Syn. Αιθοψ, αιθαλοεις, εμπυρος, διαπυρος, περικαης, περιφλεγης, ψολοεις, φλογιστος.—δεινος.—αρειος, ανδρειος, πολεμικος, ισχυρος.

Αικαλλω. blandior, blandiendo decipio.

τα μεν λογι' αικαλλει[2] με. Equit. 211.

Syn. Ὑπαικαλλω, σαινω, μελισσομαι, κολακευω, ὑπερκολακευω, θωπευω, θωπτω, κοριζομαι, νοθευω, μωκιζω.—αγαπαω.

Αικε. *pro ει κε. si forte, etsi.

ἦλθον εγω παυσουσα τεον μενος,* αικε πιθηαι. Α. 208.
αικεν πως εθεληισιν επι Τρωεσσιν αρῆξαι. ib. 408.

Syn. Ει αν, αντερ, εαν, εαντερ, ειπερ, ην. *Item, ειπως, ὁπως. Damm.*

Αῖκη, ης. ἡ. motus violentus quivis.

τοξων ἀῖκας αμφις μενον, ουδε τ' ακοντων. Ο. 709.
ωκειας ανεμων αικας——— Et. Ma.

Syn. Αῖξ, αιθυγμα, βια, εξαλμα, επελασις, επελευσις, επιφορα, εφοδος, οἶμα, οιμημα, ὁρμη, ὁρμημα.—πνοη, φορα, αναφορα, διωξις, κινησις.

*Αικης. disyl. ex Αεικης. qu. vid.

πεπονθας αικες πῆμ', αποσφαλεις φρενῶν. Prom. 476. Pors.
Vid. Dawes. Misc. Cr. p. 311.*

Αικῖα, ας. ἡ. verberatio, injuria.

της αικῖας [3]οἱ τυπτοντες ποθεν εκτισουσιν, *επειδαν
ενωχηθεντες ὑβριζωσιν; τοῦτο γαρ οἶμαι σ' απορησειν.*
Ecclesiaz. 663.

Syn. Αικισμα, αικισμος, πληγη, ὑβρις, αεικεια,* *e qua voi* αικια *vel formatur, vel contrahitur. Vid. Prom. 93. et ibi* Blomf.*

Αικιζω, *et med.* Αικιζομαι. indigne adficio, *proprie*, verberibus.

αλλα μ' ὁ Διος αλκιμαθεος
ολεθριον αικιζει. Aj. 401.

1. Ita legendum me monuit *Porsonus* e MSS. et Suid. v. ἀποδημεῖν. Vulgo ὕειν αὐτὸν, sed ante ὕω, et ὕειν, subaudiuntur ὁ Ζεὺς, τὸν Δία.

2. Brunck. e Codd. dedit λόγια καλεῖ. Αἰκάλλω reperitur v. 48. ejusd. Comœdiæ, et Thesm. 869.

3. Subauditur δίκην, seu τίμημα.—Cæterum de penult. vocis αἰκία semper productâ. Vid. VV. DD. ad Eur. Bacch. 1371. Ed. Beck.

και νῦν κατ' οικους ξυνδετους αικιζεται. ib. 65.

SYN. *Τυπτω, δερω, παιω, καταπαιω, αλοαω, ῥαβδιζω, μαστιζω, μαστιγοω, μαστιξι ξαινω, θεινω, ἱμασσω.—κολαζω, καταβαλλω.*

Αικισμᾰ. damnum, vulnus.

η προς αδελφῶν
ουλομεν' αικισματα δισσῶν; Phœn. 1554.

SYN. *Αικια.—πλῆγμα, πληγη—κολασις.*

Ἀΐκλον. vox Laconica. cœna.

αΐκλον Αλκμαων ἁρμοξατο—— Vid. Ath. p. 140. c.

SYN. *Δεῖπνον.**

Ἀΐκτηρ. impetuosus.

σκορπιος αΐκτηρ διδυμον γενος— Opp.

*Ἀΐκως. *adv. pro αεικως.* indigne, misere. Vid. *Αικης.**

—σε μεν κυνες ηδ' οιωνοι—Ἑλκησουσ' αΐκως. X. 336.

*Αιλῐνος, *ου. ὁ. proprie,* carmen quo deploratur Linus; *sed generalius,* quodvis carmen lugubre.

τοῖς δ' ὁμοφωνον
αιλινον, αιλινον ειπε, το δ' εὖ νικατω. Agam. 159.

SYN. *Θρῆνος. ιαλεμος.* Vid. ad vv. *Αηδω* et *Λινος.*

Αιλῐνος. adjective.

—ουκ εμαλαξε τεον θρασος αιλινος ανδη. Suid.*

SYN. *Αιακτος, επικλαυτος—seu potius, αθλιος, *γοερος.*

Αιλῐνᾰ. adverbialiter. pro *θρηνητικως.* lugubriter.*

ουδε Θετις Αχιλῆα κινυρεται αιλινα μητηρ. Call. 2. 20.

Αιλουρος, ου. ὁ ἡ. felis. Vid. *Αιελουρος.*

—ηδ' αιλουρους κακοεργους. Opp. [*An.* iii. 69.

ανδροβορων ὁμοτεχνε κυνῶν, αιλουρε κακιστη. Damoch.

SYN. *Αιγιλουρος, γαλεος, γαλη.—αιολουρος.* (*Dawes. Misc.* p. 261.) EPITH. *Οικογενης.*

Αἷμα. sanguis.

εθλασεν· αυτίκα δ' ἦλθεν ανα στομα φοινιον αἷμα. σ. 96.

SYN. *Βροτος, ιχωρ, λυθρον.*

EPITH. *Αμβροτον, αγανον, αρχεγονον, αθῷον, ασταγες, ατρεκες, ακραιφνες, αρειμανες, αγαθον, αναρσιον, βασιληϊον, βλοσυρον, διοτρεφες, διϊπετες, ευγενες, ευκλεες, εμφυλιον, κελαινον, κελαινεφες, μελαν, μελαινεφες, μελαμπαγες, πορφυρεον, κοτυληρυτον, ἱερον, ιοβολον, θερμον, λιαρον, παχυ, λευγαλεον, λιποσθενες, νοθον, πεδοτρεφες, μεμηνος, νηχυτον, ξανθον, ολοον, χλωρον, κυανεον.*

PHR. *Φονια δροσος. θυελη Αρεος. ξενος ομβρος Ενυαλιου νιφετοιο. νασμος μελαναυγης.—κοκκοβαφης, κροκοβαφης σταγων.—ορθιος αιμαλεης ανεκηκιεν αυλος εερσης.* Nonn. Dionys.

*Αιμᾰκουρια. *potius, Αιμακουριαι, ων. αἱ.* inferiæ, parentationes. *Vox Bœotis usitata.**

νυν δ' εν αιμακουριαις
αγλααῖσι μεμικται. Olymp. 1. 146.

EXP. *Τα τῶν νεκρῶν εναγισματα.* (*al. α κορος.* P.)

Αιμᾰλεος, α, ον. sanguinolentus.

γλαυκῆς βηρυλλοιο και αιμαλεης αμεθυστου. Tryph. 69.

Αἱμᾰς, ᾰδος. ἡ. cruor. Vid. *Αἷμα.*

ὁς ταν θερμοταταν αιμά-
δα κηκιομεναν ἑλκεων. Philoct. 696. B.*

*Αιμᾰσῐᾱ, *ᾶς. ἡ.* sepes, proprie ea quæ spinas habet.

ταν ολιγος τις κῶρος εφ' αιμασιαῖσι φυλασσει
ἥμενος·— Theoc. 1. 47.*

SYN. *Φραγμος, τειχιον.* PHR. *Τρηχυν ὑφ' ἀρπεζον.* Nic. *τροχμαλα θ', αιμασιας τε.* ib.

Αιμασσω. cruento.

βωμὸν δ' αιμαξει κεραος τραγος οὗτος ὁ μαλλος. Theoc.

Αιμαστροφος.[1] sanguineus. [Ep. 1. 5.

——τοῖς λιθοις αιμαστροφοις. Ath. l. 13.

*Αιμᾰτηρος, *ρα, ρον.* et *ὁ ἡ.* cruentus.

*τιθεῖσα λευκον ονυχα δια παρηΐδων,**
αιματηρον αταν. Orest. 950.

Αιμᾰτηφορος, ου. ὁ ἡ. idem.

——τρεμω δ' αιματη-
φορους μορους ὑπερ φιλων*
*ολομενων ιδεσθαι—** Sept. Th. 419.

Αιμᾰτιζω. idem qu. *Αιμασσω.*

πτωμασιν αιματισαι πεδον γᾶς. Supp. 657.

Αιμᾰτοεις, εσσα, εν. sanguinolentus.

——ποδας και χεῖρας ὑπερθεν
αιματοεις, ὡς τις τε λεων κατα ταῦρον εδηδως. P. 541.

SYN. *Αιμακτος, αιμηρος, αιμων, αιμωδης, αιματωδης, διαιμος, καθαιμακτος, μιαιφονος, βροτοεις, φονηεις, φονιος, μιαιφονος, αιμοβαφης, αιμοφυρτος, ερυθρος.*

[PHR. *Μελανδετος φονῳ.* Eurip.]

Αιμᾰτολοιχος. sanguinem lambens.

εκ του γαρ Ἐρως αιματολοιχος
νειρει τρεφεται,—— Agam. 1480.

Αιμᾰτοπωτης, ου. ὁ. sanguinem bibens.

γαμφηλῇσι δρακοντα κοαλεμον, αιματοπωτην. Equit. 198.

*SYN. *Αιμοπωτης.**

Αιμᾰτοπωτις, ῐδος. ἡ. idem.

η συες αργιοδοντες, η αιματοπωτιδες αρκτοι. Man. 4. 616.

Αιμᾰτορροφος, ου. ὁ ἡ. sanguinem sorbens.

—λεοντος αντρον αιματορροφου—Οικεῖν τοιαυτας εικος,— [Eum. 193.

Αιμᾰτορρῠτος. sanguine fluens.

ῥανῖσιν αιματορρυτοις
θανοῦσαν,—— Iph. A. 1515.

Αιμᾰτοστᾰγης, εος. ὁ ἡ. sanguine stillans seu manans.

Αχεροντιος τε σκοπελος αιματοσταγης. Ran. 474.

*SYN. *Αιμοστᾰγης.**

Αιμᾰτοσφᾰγης, εος. ὁ ἡ. sanguinolentam cædem habens.

τοσος γαρ εσται πελανος αιματοσφαγης[2]. Pers. 817.

Αιμᾰτοφυρτος, Αιμοφυρτος, ου. ὁ ἡ. sanguine inquinatus.

**τοὔνεκεν Ἁφαιστου μεν εχει φλογα (sc. Ερως), κυμασι δ' οργαν στερξεν ισαν,* Αρεος δ' αιματοφυρτα βελη.* Meleag. 50.

τον αιμοφυρτοις ἑστιωμενον μαχαις. Lyc. 1411.

Αιμᾰτοω. Αιματοομαι. idem.

σφαζ', αιματου θεᾶς βωμον, ἡ μετεισι σε. Andr. 259.

SYN. *Εξαιματτω, καθαιμασσω, καθαιματοω, λυθροω, φοινισσω.*

Αιμᾰτωπος. sanguineum adspectum habens.

τας αιματωπους και δρακοντωδεις κορας. Orest. 256.

SYN. *Αιμωπος, αιμοχαρης, φιλαιμων, φιλαιματος, φονικος.*

**Αιμοβᾰφης, εος. ὁ ἡ.* sanguine tinctus.

χειροδαΐκτα σφαγι' αιμοβαφῆ. Aj. 219. B.*

Αιμοβορος, ου. ὁ ἡ. sanguivorus.

και σκολιοιο δρακοντος—αιμοβοροιο. Nic.[3]

**Αιμοὶ, sensu τοῦ, δρυμοὶ,* saltus, locus arborosus, *citat ab* Æsch. Hesychius.

Αιμονες. nomen Thessalorum. Pind. Nem. 4. 91.

Αιμοπωτης. idem quod *Αιματοπ.*

δαπταις τιτυσκων αιμοπωτησιν φοβον. Lyc. 1403.*

Αιμορρᾰγης, εος. ὁ ἡ. sanguinis eruptione oppressus.

μελαινά τ' ακρου τις παρερρωγεν ποδὸς
αιμορραγὴς φλέψ.—— Philoct. 825.

Αιμορραντος,[4] *ου. ὁ ἡ.* sanguine conspersus.

αιμορραντοι θυσιαι, πληρεις. Eur. Alc. 131.

Αιμορροος, contr. αιμορροῦς. ὁ ἡ. sanguine fluens.

σῆμα δε τοι δακεος αιμορροου αντικ' ενισπω. Nic. Th. 282.

Αιμοροος. id. Vid. *Συμμορφος.*

**Αιμορῦτος. ὁ ἡ. epith. νοσου,* sanguinis fluxum *denotans.*

αιμορυτοιο νοσου τερπνὸν ελυσε βιον. Ep. incert. 707. *Jacobs.**

Αἷμος, ου. ὁ. Hæmus, mons Thraciæ.

ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς επι Θρηΐκος Αἵμου. Call. 4. 63.

ταῖς δ' επιφαινονται κορυφαι χιονωδεος Αἵμου. Dion. 428.

EPITH. *Δυσχειμων, χιονωδης, μακρος.*

**Αιμοστᾰγής.* idem quod *Αιματοστ.* Eur. fr. Thes. i. 3.*

Αιμοφορυκτος, ου. ὁ ἡ. cruentatus, crudus.

αιμοφορυκτα δε δη κρεα ησθιον· οσσε δ' αρα σφεων. υ. 348.

Αιμῠλιος. blandus, blanditiis decipiens.

αιει δε μαλακοῖσι και αιμυλιοισι λογοισι. α. 56.

Αιμῠλος. id. commovens sanguinem et animum blande.

ουκ ἄρ' Οδυσσεύς εστιν αιμύλος μενος. Eur. fr. Teleph. 19.

---

1. Vocis hujusce nullum est in Lexicis indicium; neque Athenæi locum potui reperire.

2. Hæc est lectio Guelf. Rob. Plures vero habent *αἱματοσταγής.*

3. Hoc ut sit vere citatum, metuo. Nec exemplum v. *αἱμόβορος* recordor.

4. Compositum istud ab Euripide iterum usurpatur; Iph. T. 225. Sæpius non vidi.

SYN. Μειλιχος, μειλικτηριος, ηπιος, επαγωγος, προσαγωγος, προσηνης, θελκτηριος, αρεσκος, εραστος, δελεαστικος, αστεῖος, χαριεις, ευχαρις, μαλακος, λαμυρος, ευτραπελος, στωμυλος, κομψος, κομψοπρεπης, καλλιεπης.

Αἱμυλομητης, ου. ὁ. vafer.
και τοτ' εγεινατο παῖδα πολυτροπον, αἱμυλομητην. Hom.

*Αἱμωδιαω. dentes prurio. [Merc. 13.
ἦν δε το παθος γελοῖον, οιμοι· τετταρας
χαλκοῦς εχων ανθρωπος, εγχελεις ὁρῶν,
θυννεια, ναρκας, κᾶραβους, ἡμωδια·
και ταῦτα παντα μεν περιελθων, ηρετο
ὁποσου· πυθομενος δ' απετρεχ' εις τας μεμβραδας. *Timocles* [ap. Ath. p. 241. a.*

Αἱμων, *ονος. ὁ ἡ. 1. peritus. *pro* δαημων, *uti volunt Lexicogg.* 2. cruentus.
1. υἱον δε Στροφιοιο* Σκαμανδριον, [*leg.* Σαμ. *vel* Καμ.) αἱμονα θηρης. E. 49.
2. εἶδον γαρ βαλιαν ελαφον λυκου αἱμονι χαλᾷ σφαζομεναν,——— Hec. 90.*
SYN. 1. Γνωριμος, επιστημων, ειδημων. 2. αἱμαλεος.

Αἱμων. Nom. Pr. *unde* Αἱμονιδης. Vid. Damm. P. R.
Αἱμονα τε κρειοντα, Βιαντα τε, ποιμενα λαῶν. Δ. 296.
Μαιων Αἱμονιδης, επιεικελος αθανατοισιν. ib. 394.

*Αἱμωπὸς, οῦ. ὁ ἡ. idem qu. Αἱματωπός.
ᾧ παρος αἱμωποὺς εστυφελιξε λυκως. Leon. Tar. *An.* i. 229.*

Αινειας, ου. ὁ. et Αινεας. Æneas.
Αινεια, Τρωων βουληφορε χαλκοχιτωνων. T. 463.
*νῦν δ' εν πυλαισιν Αινεας ὁ τῆς θεοῦ
παρεστ', επ' ωμων πατερ' εχων κεραυνιον
νωτου καταστaζοντα βυσσινον φαρος. Fr. Soph. Laoc. ap. Dion. Hal. Antiq. I. p. 38. Vid. et. Pind. Ol. 6. 159.
ουκοῦν επ' Αινεαν,[1] η τον εχθιστον Φρυγῶν. Rhes. 585.*
EPITH. Αγχισιαδης, αμυμων, δαΐφρων, μεγαθυμος, μεγαλητωρ, κρατεροφρων, θρασυφρων, εῢς, ερικυδης.
PHR. Παῖς Αγχισου.—κρατερος παῖς Αγχισαο. παῖς εσθλος αμυμονος Αγχισαο. παῖς Κυπριδος. Τρωϊαδος βλαστημα σακεσπαλον. μηστωρ φοβου. βοῇ θοος. ποδας ταχυς. Τρωων αγος. κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῷ. θοος πολεμιστης. φιλος αθανατοισι θεοῖσι.

Αινεσια.—**vitiose pro* εννεσια. *Vid. Ern. ad Call. H. ad Dian.* 107. *et Brunck. in l. l.**
Ἡρης αινεσιῃσι μετατροπος——— Apoll. 3. 817.
SYN. Αινεσις, βουλη, σπουδη, δοκιμασια.

Αινεω. laudo, assentior. *item,* suadeo.
Τυδειδη, μητ' αρ με μαλ' αινεε, μητε τι νεικει. K. 249.
ω δεινον αἶνον αινεσας, τι φῃς ποτε; Phil. 1380. B.
*PHR. Κεῖνος (*sc.* Nereus) αινεῖν και τον εχθρον
παντι θυμῷ συν τε δικᾳ
καλα ῥεζοντ' εννεπεν. Pyth. 9. 169.*

Αινιζομαι. admiror.
Οθρυονεῦ, περι δη σε βροτῶν αινιζομ' ἁπαντων. N. 374.
SYN. Αινημι, επαινεω, καταινεω, κλειω, κλῃΐζω, επικλειω, ευηγορεω, ευφημεω, επευφημεω, ευλογεω, προσερεω, εγκωμιαζω, πανηγυριζω, αγαμαι, ὑμνεω, κατακροτεω, παιανιζω, παιωνιζω, ανθομολογεω.—δοκιμαζω.—επαγγελλομαι.—ανανευω. ὑποσημαινω, παραιτεομαι, συγκατατιθημι.
*[PHR. Εργμασιν νικαφοροις εγκωμιον ζευξαι μελος. Pind.]
εν λογοις δ' αστῶν αγαθοῖσι μεν αινεῖσθαι χρεων, [22.*
και μελιγδουποισι δαιδαλθεντα μελιζεμεν αοιδαῖς. Nem. 11.

Αινιγμᾰ. το. ænigma, obscurus sermo. *item,* Αινιγμὸς, οῦ. ὁ.
ὁστις σοφῆς αινιγμα παρθενου μαθοι. Phœn. 48.
ὁμως γε μεντοι σοι δι' αινιγμῶν ερῶ. Ran. 61.
SYN. Παραβολη. [PHR. Λοξον επος. Lyc. Vid. Χρησμος.]

*Αινιγμᾰτωδης, εος. ὁ ἡ. ænigmati similis.
αινιγματῶδες τουπος· αλλ' ἁπλῶς φρασον. Æsch. Supp. [460. P.
SYN. Ασαφης, αδηλος, αινικτηριος.

Αινικτὴρ, ῆρος. ὁ. sermone ænigmatico utens.
καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον εξεπισταμαι,
σοφοῖς μεν αινικτῆρα θεσφατων αεὶ,
σκαιοῖς δε φαῦλον κἀν βραχεῖ διδασκαλον. Soph. fr. inc. 49.

Αινικτηρῖως. *adv.* ænigmatice.
και ταῦτα μεντοι μηδεν αινικτηριως,
αλλ' αυθεκαστ' εκφραζε·—* Prom. 947.
SYN. Αινιγματωδῶς.

*Αινικτὸς, ή, όν. perplexus.
ὡς παντ' αγᾱν αινικτὰ κἀσαφη λεγεις. Œd. T. 439.
PHR. Και ποικιλως πως και σοφῶς ηνιγμενος. Equit. 196.*

Αινισσομαι, *vel* Αινιττομαι. obscure significo.
τι ποτε λογοισιν ἡ ξενη προς τον θεὸν
κρυπτοῖσιν αιει λοιδοροῦσ' αινισσεται; Ion. 430.

Αἶνος, ου. ὁ. narratio, adsensio, laus.
ὦ γερον, αἶνος μεν τοι αμυμων ὃν καταλεξας. ξ. 508.
SYN. Αινη, αινεσις, επαινος, εγκωμιον, ευφημια, ευλογια, ανθομολογησις.—συμφωνησις.—λογος.
EPITH. Αμυμων, αγακλεεις, αφθονητος, αγηρως, αοιδιμος, μελεος, πολυκλεεις, επιηρανος, λυροκτυπος, ευκελαδος, λιγυρος, χαριεις.
PHR. Ἡδιστον ακουσμα. [γλῶσσα κελαδῆτις. Pind.]

Αινὸς, ή, όν. gravis.
νοσφιν αποκρυψαι, ὁτε μιν μορος αινος ἱκανοι. Σ. 465.
SYN. Βαρυς, δεινος, φοβερος, επαινος, βριθυς, χαλεπος.—βιαιος, σφοδρος.—αθλιος.

Αινᾰρετης, ου. ὁ. virtutem cum aliorum malo habens.
μη εμε γοῦν οὗτος γε λαβοι χολος, ὃν συ φυλασσεις.
αιναρετη, *τι σεν αλλος ονησεται οψιγονος περ; Π. 31.

Αινοβακχευτος, ου. ὁ ἡ. graviter bacchans. [*Heyn.**
προς τῆς Λακαινης αινοβακχευτου κιχών. Lyc. 792.

Αινοβῐας, et Αινοβιης. *Ion.* immani robore præditus.
Αβδηρων προθανοντα τον αινοβιην Αγαθωνα
πᾶσ' επι πυρκαϊῆς ηδ' εβοησε πολις. Anacr.

Αινογᾰμος. infelici matrimonio junctus; adulter.
λεχεα σεθεν ὡς εἶλε—Παρις αινογαμος. Hel. 1129.
[SYN. Κακολεκτρος. Opp.]

Αινογενειος, ου. ὁ ἡ. terribiles malas habens.
θηριον αινογενειον απο Πλειστοιο καθερπον. Call. 4. 92.

Αινοδοτειρᾰ, ας. ἡ. dirorum malorum datrix.
ιθυντειρα Δικη και Εριννυες αινοδοτειραι. Orph. Arg. 354.
**conjicit* Ruhnken. αινολετειραι.*

Αινοθρυπτος, ου. ὁ ἡ. perdite delicatus.
Ευνοα, αἶρε το νᾶμα, και ες μεσον, αινοθρυπτε,
θες παλιν.——— Theoc. 15. 27.

Αινολαμπης, ες. terribiliter lucens.
αινολαμπες σῖνος. Agam. 397.

Αινολεκτρος, ου. ὁ ἡ. id. quod αινογαμος.
κευθμῶνος αινολεκτρον ευδανει μυχον. Lyc. 1354.

Αινολετης, ου. ὁ. grave exitium inferens.
και Κρονον αινολετην, ὡς τ' ες Δια τερπικεραυνον. Orph. [Arg. 424.

Αινολεχης, εος. ὁ ἡ. idem quod αινολεκτρος.
παρθενος αινολεχης, (*sc.* Medea,) περι γαρ ῥα ἑ τειρον ερωτες
νηος επ' Αργῴης πελασαι, και ποτνι' αναγκη. ibid. 885.

Αινολεων, οντος. ὁ. sævus ac formidabilis leo.
θηριον, αινολεοντα, κακον τερας αγροιωταις. Theoc. 25. 168.

Αινολῠκος, ου. ὁ. horrendus et sævus lupus.
Ανθευς Φθιωτην ου φυγεν αινολυκον. Leon. Tar. *An.* i. 245.

Αινομᾰνης, εος. ὁ ἡ. immani furore percitus.
αινομανῆ———αφραδεων στοματων αλαλητον ακουων. Nonn.

Αινομορος, ου. ὁ ἡ. infelix.
—ὁ μ' ετρεφε τυτθον εοῦσαν—Δυσμορος αινομορον. K. 481.

Αινοπᾰθης, εος. ὁ ἡ. gravia passus.
αινοπαθες Λειανδρε, συ δ' ὡς ιδες ευκλεα κουρην. Mus. 86

Αινοπᾰρῐς, *ῐδος. ὁ. infaustus et infelix Paris.
ταν τοῖν Διοσκουροιν Ἑλεναν κασιν,* Ι-
δαῖον τε βουταν αινοπαριν,* καταρᾳ
διδοῦσ', επεί με
γᾶς εκ πατρῴας απωλεσεν
εξῴκισέν τ' οικων γαμος, ου γαμος, αλλ'
αλαστορός τις οιζύς. Eur. Hec. 937.
SYN. Δυσπαρις.*

Αινοπᾰτηρ, ερος. parens infelix.
ὦ πατερ αινοπατερ, τι σοι— Choëph. 313.

Αινοπελωρος, ου. ὁ ἡ. valde monstrosus.
———δακος αινοπελωρον. Opp.

---

1. Disyll. uti prius, vs. 90.—Vid. Barnes.

Αινοπληξ, ῆγος. ὁ ἡ. graviter percutiens.
την ητοι εχιος τε και αινοπλῆγος εχιδνης. Nic. Th. 517.
Αινοπότμος. id. qu. Αινομορος.
—θαμβησε δ' ιδοῦσα - Αινοποτμος Μηδεια— Orph. Arg. 1014.
Αινῦμαι. capio.
αλλα μ' Οδυσσῆος ποθος αινυται οιχομενοιο. ξ. 144.
Syn. Αἱρεω, αφαιρῶ, απαινυμαι, λαμβανω, δεχομαι.
*Αινῶς. adv. duriter, misere. 2. valde, nimium.
2. —ἡσατο δ' αινῶς— Ἡδυ ποτον πινων·— ι. 352.
Syn. 1. Αθλιως, χαλεπως. 2. λιαν, μεγαλως.*
Αἴξ, αῖκος. ἡ. impetus. id. qu. Αἰκη.
Αιολον ωκειας ανεμων αἴκας ερυξειν. Apoll. 4. 820.
Αιξ, αἶγος. ἡ, vel ὁ. capra, caper.
εὑρων η ελαφον κεραον, η αγριον αἶγα. Γ. 24.
Syn. Τραγος, αιγιδιον, αιγαγρος, αιγαγριος, χιμαρος.
Epith. Αγροτερη, δασυθριξ, δασιοθριξ, τανυθριξ, διδυματοκος, ευθηλος, ιξαλος, εὐτρεφης, ζατρεφης, μηκας, πιων, ιονθας, ορεσκῶος, ορεσσινομος, λευκη, κεραη, κερουχις, μιτυλη, πουλυγαλακτος.
Phr. Διος τροφος Αμαλθειη.—αγρια δορκας.
Αιολῖα, ας. ἡ. nom. Ins. Vid. Αιολος.
ἱκετο δ' Αιολιην, ανεμων ὁθι λαβρον αεντων
αντρα πελει στυγερῆσιν αρηραμεν' αμφι πετρησι. Cal.
Αιολιζω, * fut. ἰσω. 1. vario. 2. Æolum more loquor.
μη συντονον διωκε, μητ' ανειμεναν,
Ιαστι, μοῦσαν· αλλα ταν μεσαν νεῶν*
αρουραν, αιολιζε τῷ μελει.—*Pratin.* ap. Ath. p. 624.
Αιολλω. * varie verso. Vid. Pind. Pyth. 4. 414.
ὡς δ' ὁτε γαστερ' ανηρ, πολεος πυρος αιθομενοιο,
εμπλειην κνισσης τε και αἱματος,* ενθα και ενθα
αιολλει, *μαλα δ' ῶκα λιλαιεται οπτηθῆναι·
ὡς αρ' ὁγ' ενθα και ενθα ἑλισσετο, μερμηριζων.* υ. 25.
Syn. Αιολλομαι, αιολεω, αιολιζω, αλλοιοω, δαιδαλοω, δαιδαλλω, ποικιλλω, διαποικιλλω, εμποικιλλω, παραλλαττω.
Αιολοβουλος, ου. ὁ ἡ. versutus in consiliis. [κυν. 1. 452.
—μεροπες μεν αρ' αιολοβουλοι—Ομμασι τεκμηραντο. Opp.
Syn. Πανουργος, δολιοφρων, αιολομητης. [Olymp. 9. 64.
Αιολόβροντης. qui velocia tonitrua excitat. *Epith.* Jovis.
Αιολοδειρος, ου. ὁ ἡ. versicolorem cervicem, vel pellem, habens. *Epith.* lusciniæ *ap.* Nonn.
Αιολοδεικτης. (*sic enim legit Hermann. in l. c.*) qui varias sui formas ostendit.
φωσφορος, αιολοδεικτα, φερεσβιε, καρπιμε, Παιαν. Orph.
Αιολοδωρος, ου. ὁ ἡ. varia donans. [H. 7. 12.
———και Εριννυες αιολοδωροι. Schol. Lyc.
Αιολοθωρηξ. vario, i. e. pulcro thorace indutus.
——τοῦ δ' Αντιφος αἰολοθωρηξ—Πριαμιδης—ακοντισεν—
Αιολομητης. * *Vera lectio in l. l. est* αιολομιτραις. [Δ. 489.
ἑδριαει,* Περσαισι βαρυς θεος αιολομητας. Theoc. 17. 19.
Αιολομητῖς, ιος. ὁ ἡ. astutus.
ανδρα γαρ αιολομητις Ερως βελεεσσι δαμαζει. Mus. 198.
Αιολομιτρης. mitram varie ornatam gerens.
Οινοπιδην θ' Ἑλενον, και Ορεσβιον αιολομιτρην. E. 707.
Αιολομορφος, ου. ὁ ἡ. multiformis.
———συν δ' αιολομορφος ἱκανεν,
* τρισσοκαρηνος, ιδεῖν ολοον τερας, ου τι δαΐκτον,
Ταρταροπαις Ἑκατη——* Orph. Arg. 973.
Αιολονωτος. maculosum tergum habens. Vid. Βρεταννοι.
Αιολοπωλος. bene equitans.
ενθα ιδον πλειστους Φρυγας, ανερας αιολοπωλους. Γ. 185.
Αἴολος, ου. ὁ. Æolus.
Αιολιην δ' ες νῆσον αφικομεθ', ενθα δ' εναιεν
Αιολος Ἱπποταδης, φιλος αθανατοισι θεοισι. κ. 1.
Epith. Αθελγης, δεινος, θρασυς——μεγαλητωρ, φιλοξεινος.
Phr. Ταμιης ανεμων. ὁς τ' ανεμοις αιθρηγενεεσσιν ανασσει.
Αιολον Ἱπποταδαο, φιλοξεινου βασιλῆος,
Αιολον, ὁς θνητα μετ' ανδρασιν ελλαχε δωρα,
κοιρανιην ανεμων κλονεοντων θ' ἱσταμενων τε. Dion. 462.
Αιόλος, η, ον. varius. 2. velox.
——αραβησε δε τευχε' επ' αυτῷ——Αιόλα—— E. 295.
οἱ δ', ὡς τε σφῆκες μεσον αιόλοι, * ηε μελισσαι. M. 167.
τον δ' αρ ὑπο ζυγοφιν προσεφη* ποδας αιόλος ἱππος. T. 404.

Syn. Αλλοῖος, βαλιος, δαιδαλεος, ποικιλος, διαποικιλος, παμποικιλος, παναιολος, παντοῖος, στικτος, καταστικτος. 2. θοος, ταχυς.
Αιολοσκοπος————δρακων. Naz.
Αιολοστομος, ου. ὁ ἡ. vario ore loquens, ambiguus.
χρησμους αναγγελλοντες αιολοστομους. Prom. 662.
Syn. Ποικιλος, δυσνοητός.
Αιολοφωνος. variam vocem edens. Epith. lusciniæ ap. Opp.
Syn. Ποικιλοφωνος.
Αιολόχρως, ωτος. ὁ ἡ. varie coloratus. Epith. noctis. Vid. ad v. Ῥυμβος.
*Αιονεω, *sed frequentius in prosa,* Αιοναω. adspergo; humecto.
ἁπας δ' αναυρων νασμος αναθησεται
χανδον κελαινην διψαν αιονουμενων. Lyc. 1424.
Syn. Αρδω, βρεχω, λουω, καταντλῶ.*
Αιπεινὸς, ἡ, όν. excelsus. *item,* Αιπηεις.
ῥυομ' ὁμῶς αυτόν τε και αιπεινὸν πτολιεθρον. O. 257.
Πηδασον αιπηεσσαν εχων ὑπο Σατνιοεντι. Φ. 87.
Αιπολεω, ῶ. sum pastor caprarum.
αι δε τι λῆς με και αυτον ἁμ' αιπολεοντα διδαξαι. The. 8. 85.
Syn. Αἰγιζω.
Αιπολῖκὸς, ἡ, όν. pastoritius.
αιπολικαι, νομιαι, θηρσιν φιλαι, αγλαοκαρποι. Orph. H. 50.
Αιπολιον, ου. το. grex caprarum.
τους δ', ὡστ' αιπολια πλατε' αιγῶν αιπολοι ανδρες
ῥεῖα διακρινωσιν——— B. 476.
Syn. Αιγονομιον.—αιγων. * τραγισκων αγελα. Theoc.*
Αιπολος, ου. ὁ. caprarius.
τον δ' αὖτε προσεειπε Μελανθιος, αιπολος αιγῶν. ρ. 247.
Syn. Αιγονομος, αιγονομευς, αιγιβοτης, αιγικορευς, αιγιβοσκος, * αιπολος ανηρ. [Δ. 279.
Phr. Ῥιγησεν τε ιδων, (s. λαιλαπα) ὑπο δε σπεος ηλασε μηλα.
αἶγας αγων, αἱ πᾶσι μετεπρεπον αιπολιοισι,
δεῖπνον μνηστηρεσσι· δυω δ' ἁμ' ἑποντο νομῆες. υ. 174.*
Αιπὸς, ἡ, όν. altus, profundus.
ουκ αν ὑπεξεφυγε Στυγος ὑδατος αιπὰ ῥεεθρα. Θ. 369.
—ὁς τε (s. Ζευς) ποτ' υμμι διαφθερσει πολιν αιπήν. N. 625.
Αἶπος, εος. το. altitudo; cacumen montis.
αἱ Λιβυην ενεμοντο παραι Μυρτωσιον αἶπος. Apoll. 2. 507.
Syn. Ὑψος, ὑψωμα.——ακρα, ακρον, ακρωρεια, κορυφη, κορυμβος, πρηων, εξοχη.
Αιπυδμητος. alte structus. Vid. Ενδιον.
Αιπῦμητης. consilia alta capiens.
τῆς ορθοβουλου Θεμιδος αιπυμῆτα παῖ. Prom. 18.
Αιπῦνωτος. altus. Vid. Δωδωνη.
Syn. Ὑψηλονωτος, αιπυς, τραχυς.
Αιπῦς, εῖα, ῦ. altus, excelsus.
Κηρινθον τ' εφαλον, Δῖου τ' αιπυ πτολιεθρον. B. 538.
Syn. Ὑψηλος, ακρος, ακροπολος, ἠλιβατος, ἠλιτενης, μηκεδανος, εινοσιφυλλος, ηνεμοεις, οφρυοεις, ὑψητος, ὑψιβατος, ὑψηρεφης, περισκεπτος.—χαλεπος—μεγας.
Αιπῦτιος. * *idem cum* αιπυς, *ut aliqui volunt. Sumendum potius pro possessivo, ab* Αιπυτος, *qui filius erat Arcadis, aut, sec. Pind. Elati.*
οἱ δ' εχον Αρκαδιην, ὑπο Κυλληνης ορος αιπυ,*
Αιπυτιον παρα τυμβον, * ἱν' ανερες αγχιμαχηται. B. 604.
Αιπῦτος. Vid. præc.
ουδ' ελαθ' Αιπυτον εν παντι χρονῳ. (Pros. Trim. Cat.) Ol. 6. 59.
Phr. Ἡρως Ειλατιδης—ὁς ανδρῶν Αρκαδων ανασσε Φαισανα, λαχε τ' Αλφεον οικεῖν. (Prosod. Dim. Hypercat.) ib.*
Αιρᾶ, ας. ἡ. malleus.
—λαθρη δε παρ' Ἡφαιστοιο καμινοις
εστρεφον, αιραων εργα διδασκομενοι. Call. fr. cxxix.
Syn. Κεστρα, σφυρα.—σφαῖρα.* (*sed h. v. scribæ vitio positum pro* σφυρα, *recte judicat Sylburg. in Annott. ad Et. Ma.*)*
Αἱρεσις, εως. ἡ. optio.
ποιοιν; προδειξον, αἱρεσιν τ' εμοι διδου. Prom. 778.
Syn. Εκλογη, επιλογη, προαιρεσις, προκριμα.—σκοπος, θελημα.—αναρρησις.—αναιρεσις.
* Phr. Οι μοι, πικραν κληρωσιν αἱρεσιν τε μοι
βιου καθιστης· και λαχοῦσα γ' αθλια,
και μη λαχοῦσα, δυστυχὴς καθισταμαι. Andr. 385.

ποτερα δ' αν, ει νεμοι τις αἱρεσιν, λαβοις; Aj. 265.

Αἱρετὸς, ἡ, ὀν. eligendus præ aliis.

ὁ Θεμιστοκλεους γαρ θανατος αἱρετωτερος. Equit. 84.*
σιγη ποτ' εστιν αἱρετωτερα λογου. Sent.

Syn. Εξαιρετος, απολεκτος, εκλεκτος, εκκριτος, προκριτος, ασπασιος, αἱρετεος, επεραστος, ευκταῖος, ευκτος, επευκτος, επιθυμητος.

Αἱρεω, *f. ησω. *præt.* ηκα. a. 2. εἱλον. prehendo. 2. convinco. 3. pro αναιρεω, interficio.

1. *ὡς σεο νυν εραμαι,* και με γλυκυς ἱμερος αἱρεῖ.* Γ. 446.
*2. *ην Κλεωνα τον λαρον δωρων ἑλοντες και κλοπῆς.* Nub. 591.
3. ———*πολεμος ουδεν' ανδρ' ἑκων*
αἱρεῖ πονηρον, αλλα τους χρηστους αει. Philoct. 436.*

Syn. Αινυμαι, αρνυμαι, ἁλωμι, λαμβανω, επιλαμβανω, απολαμβανω, δεχομαι, αἱρεομαι, εξαιρεομαι, επαναιρεομαι, λαζομαι, λαζυμαι, χειω, κομιζω, κρατεω, χειροω, μαρπτω, χωρεω. 2. κατακρινω. 3. αιρω, καταβαλλω. *Item*, θελω, —νομιζω.

*Αἱρεομαι. *med.* f. ησομαι. a. 2. εἱλομην. sumo, eligo.

ὡς δε λυκοι αρνεσσιν επεχραον η εριφοισι
σινται, ὑπ' εκ μηλων αἱρευμενοι,— Π. 352.
ουδε γαρ ἡμετερῃ βραδυτητι τε, νωχελιῃ τε,
Τρωες απ' ωμοιϊν Πατροκλου τευχε' ἑλοντο. Τ. 411.

Αἱρεομαι. *pass.* pr. ᾑρημαι. a. 1. ᾑρεθην. capior. 2. reus peragor. 3. eligor.

ὦ γυναικειαις τεχναισιν αἱρεθεις εγω ταλας. Hel. 1637.*

Ἶρος. lusus in nomine "Irus."

η ταχα Ιρος αἶρος επισπαστον κακον ἑξει. σ. 72.

Syn. Ακληρος.—πενης, αθλιος.

Αιρω. *f.* ἀρῶ. † aor. ηρα, ἆρον, ἀραιμι, ἀρω, ἀραι, ἀρας. tollo; aufero. id. qu. ἀείρω.

μηδ' ογκον ἀρῃς μηδεν, ει τινος πλεον. Antig. 129.
η τοῦτον ἀρας ἆθλον, εις τον ὑστερον. Trach. 80.
κομιζ'· απο σμικροῦ δ' αν ἀρειας μεγαν. Choëph. 260.
αιρω σ' εν νωτοισι· κρατει δε με, μη ποτ' ολησι. Batrom. 62.

Syn. Επαιρω, απροσκευαζομαι, αναιρεω—αναφερω, αἱρεω. —αυξανω.—αναερταζω.—κινεω.—πορευομαι.—φερω.—εγχειριζομαι.—ανισχω, αναβιβαζω.—διαιρω.

Αἴς, ἄϊδος, et ἀΐδος. ὁ. Orcus. Vid. Αἰδης, vel Αϊδης.

πολλας δ' ἰφθιμους ψυχας ἄϊδι προϊαψεν. Α. 3.
ει κεινον γε ιδοιμι κατελθοντ' ἄϊδος εισω. Ζ. 284.

Αἶσα, ης. ἡ. fatum. 2. sors. 3. insania. Soph.

ἧσθαι· επει νυ τοι αἶσα μινυνθα περ, ουτι μαλα δην.
**νῦν δ' ἁμα τ' ωκυμορος και οϊζυρος περι παντων*
επλεο· τῷ σε κακῇ αισῃ τεκον εν μεγαροισι.* Α. 416.
—αυτος—Ελθοι αλητευων· ετι γαρ και ελπιδος αἶσα. π. 101.

Syn. Μοῖρα, μορος, αναγκη, ειμαρμενη, πεπρωμενη. 2. τυχη, κηρ.—δικη. 3. μανια.

Epith. Κακη, αργαλεη, λυγρη, αναγκαιη, ατασθαλος, αμειλιχος, λοιγιος, πολυστονος, πολυτροπος, κρατερη, παμφαγος, θανατηφορος, φασγανουργος, νεκυηπολος, νεκυοστολος.—αγακλεης, κλυτη.

Phr. Ανθρωπους ολοη περιπεπταται ασχετος αἶσα. στυγερῇ ὑπὸ δαιμονος αισῃ.
τους δ' αλλους ξυμπαντας ὁμοιïος αἶσα κιχανει.

Αισἄγεη. nomen montis. [Apoll. 40.

και Κλαρος αιγληεσσα, και Αισαγεης ορος αιπύ. Hom.

*Αισᾶρος. fl. per Crotonam fluens. *it.* fluv. Siciliæ.

ου δᾶν. αλλοκα μεν μιν επ' Αισαροιο νομευω. Theoc. 4. 17.*

Αισηπος, ου. ὁ. fl. in Lyciâ Trojanâ.

—πινοντες ὑδωρ μελαν Αισηποιο. Β. 825.
ου και Αβαρνιαδος Περκωτης τ' ευσταχυν αἶαν
αργυρεαις Αισηπος επικλυζει προχοῇσιν. Orph. 486.

Epith. Βαθυῤῥοος.

Αισθἄνομαι, f. αισθησομαι. a. 2. ησθομην. sentio, &c. [15. 14.

αισθανεται το βρεφος, ναὶ τὰν ποτνιαν· καλὸς απφύς. Theoc.

Syn. Νοεω, διανοεω, εννοεω, επινοεω, κατανοεω, συνιημι, επαιω, γινωσκω, επιγινωσκω, καταγινωσκω, μανθανω, καταμανθανω, συνοραω, εφοραω.—αναλαμβανω, απολαμβανω, εκλαμβανω, καταλαμβανω, ὑποδεχομαι, φραζομαι, καταφραζομαι.—ενθυμεομαι.—εφιστημι, σκοποῦμαι, πυνθανομαι, γνωριζω, ειδομαι.—αΐω.—διαισθανομαι.

Αισθημᾰ, τος. το. ipse sentiendi actus. [Α. 1243.

—αισθημα τι—Κἂν νηπιοις γε τῶν κακῶν εγγιγνεται. Iph.

Αισθησις, εως. ἡ. sensus.

—αισθησις γαρ οὖν
κἀκ τῶν θυραιων πηματων δακνει βροτους. Eur. El. 290.
—κωφην δ' ακοῆς αισθησιν εχουσιν. Ænig. 13. *Anal.* iii. 321.

Syn. Νοησις, συνεσις, εννοια.

Αισθητηριον, ου. το. sentiendi instrumentum, sensorium.

επειτ' επαν η καθαρα ταἰσθητηρια,
ουκ αν διαμαρτοις.— Macho ap. Athen. p. 346.

Αΐσθω. audio. 2. exspiro.

εγχεϊ δεξιον ὦμον· ὁ δ' εβραχε θυμον αϊσθων. Π. 468.

Syn. 1. Αΐω, ακουω. 2. εκπνεω, αποπνεω, εκλειπω, αποψυχω.

Αισῐμια, *ας. ἡ. affluentia, *ut videtur e l. c.** [ψυχω.

χαιρετ' εν αισιμιαις [1]πλουτου. Eum. 999.

Syn. Ευπορια.—το δεον, καθῆκον.—μαντεια.

Αισῐμος, *ου. ὁ ἡ. fatalis. 2. decens.

1. *ἑλκε δε μεσσα λαβών·* ῥεπε δ' Ἑκτορος αισιμον ἦμαρ.* Χ. 212.
2. *—ετρεψεν αδελφειου φρενας—Αισιμα παρειπων·—* Ζ. 61.

Syn. Εναισιμος, επιεικης, ευπρεπης, αγαθος, ὁσιος.—μοιραῖος, μοιριδιος, ειμαρμενος, πεπρωμενος.

Αισιος, ου. ὁ ἡ. faustus.

—ὁδοιπορον αντιβολῆσαι
αισιον, οἱος δη συ δεμας και εἰδος αγητος. Ω. 375.

Syn. Ευσημος, ευτυχης, δεξιος.—αγαθος, δικαιος, μετριος —αμυμων.

Αΐσσω.[2] ruo. [—αμυμων.

καπνον δ' οἱον ὁρῶμεν απο χθονος αϊσσοντα. κ. 99.
—ακοντες—Αντιοι αϊσσουσι θρασειαων απο χειρῶν. Λ. 552.

Syn. Αΐττω, αϊσσομαι, επαϊσσω, αποκινεω, επειγομαι, εφορμαω, εξορμαω.—σπευδομαι.—πεταμαι, πλαναομαι.—εισεμβαλλω.—φοιταω, οιμαω.

Ἄϊστος, ου. ὁ ἡ. qui de medio sublatus est.

ζητει, καί κέ μ' αϊστον απ' αιθερος εμβαλε ποντῳ. Ξ. 258.
οἱ κεῖνον μεν αϊστον εποιησαν περι παντων. α. 235.

Syn. Αδοξος, αθλιος, αφανης, (Æsch. Pr. 908.) αγνωστος, *αμαυρος.

Phr. Ουδε τι μναμοσυνᾶ σεθεν—εσσεται, ουδε ποκ' ὑστερον· —αλλ' αφανης—κἠν Αΐδα δομοις φοιτασεις. Sapph.*

Ἄϊστοω. memoriam alicujus aboleo.

οἱ δ' αμ' αϊστωθησαν αολλεες, ουδε τις αυτων
εξεφανη—— κ. 259.
ὡς εμ' αϊστωσειαν Ολυμπια δωματ' εχοντες. υ. 79.

Syn. Διαϊστοω.—διαφθειρω, αφανιζομαι, αμαλδυνω.

Αΐστωρ, ορος. ὁ ἡ. imperitus.

ὁπλων γαρ οντες και μαχης αϊστορες. Andr. 682.

Syn. Αγνωμων, αδαημων.

Αισυητηρ. *βῆ δ' ιεναι, κουρῳ αισυητῆρι εοικως.* Ω. 347.

Exp. βασιλικος.—*al.* αισυμνητῆρι. * *quod omnino legend.**

Syn. Αισυητης, εντρεχης, κοσμιος—νομευς, Nic. αστατος.

Αισῡητης. priscus Trojanus princeps; sepultus ex more ante [urbem.

τυμβῳ επ' ακροτατῳ Αισυηταο γεροντος. Β. 793.* [urbem.

Αισῠλος. *adj.* flagitiosus.

σχετλιος, οβριμοεργος, ὁς ουκ οθετ' αισυλα ρεζων. Ε. 403.

Syn. Αδικος, παρανομος—αισυλοεργος.

*Αισῡμη, ης. ἡ. urbs Thraciæ.

τον ῥ' εξ Αισυμηθεν οπνιομενη τεκε μητηρ,
καλη Καστιανειρα, δεμας εικυῖα θεῆσι. Θ. 304.*

Αισυμναω. suam cuique sortem attribuo. regno.

γημας Κρεοντος παῖδ', ὁς αισυμνᾷ χθονος. Med. 19.

Syn. Αρχω, επαρχω, βασιλευω.

Αισυμνητης. certaminis curator. rex.

αισυμνῆται δε κριτοι εννεα παντες ανεσταν. θ. 258.

Syn. Αισυμνητηρ, αγωναρχης.—βασιλευς, βραβευτης, επιστατης, παρεδρος. (*Vide Clark. in Il.* Ω. 347.)

*Αισυμνος. ductor Græcus. Λ. 303.

Αισχῐνης, ου. ὁ. Nom. Pr. apud Athenienses, inprimis insignis Oratoris. ——*οἱ δε συμποται*
εισιν, Θεωρος, Αισχινης, Φανος, Κλεων. Vesp. 1219.*

Phr. Κεκροπιδης δ' ηστραπτε νοημονος ανθεα πειθοῦς.

---

1. Doctiss. Burneius legit αἰσιμίαισιν, omissa voce sequ. ut sit versus Dact. Trim.

2. Apud Atticos plerumque disyllabon. Vid. Porson. ad Hec. 31.

Αἶσχος, εος. το. probrum.
σοι δ' αἶσχος λωβή τε μετ' ανθρωποισι πελοιτο. σ. 224.
SYN. Αισχεσις, αισχυνη, ατιμια.—αισχροτης, ακοσμια, απρεπεια, ονειδος, ονειδια, λοιδορημα, δεννος, ψογος, ὑβρις.
Αισχρὸς, ᾱ, όν. fœdus.
αισχρὸν γαρ τοδε γ' εστὶ, και εσσομενοισι πυθέσθαι. B. 119.
SYN. Αισχρημων, ασχημων, αισχροποιος, αισχρουργος, δυσειδης, μιαρος, μυσαρος, ατιμος.—αναιδης, ασεμνος, αισχρολογος, αισχροεπης, αναισχυντος.
Αισχροεπεω. fœda loquor. [571.b.
ὡς σκαιος εἶ, και αγροικος, αισχροεπῶν,—Ephipp. ap. Ath.
Αισχροκερδειᾰ, ας. ἡ. turpis quæstus studium.
το δ' εκ τυραννων αισχροκερδειαν φιλεῖ. Antig. 1056.
Αισχροκερδὴς, έος. ὁ ἡ. turpi lucro deditus.
οἱ δ', ἅτ' οντες αισχροκερδεῖς *και διειρωνοξενοι. Pac. 623.*
Αισχρομητῐς. male-suada.
θρασυνει γαρ αισχρομητις
ταλαινα παρακοπα πρωτοπημων. Agam. 224.
Αισχροποιὸς, οῦ. ὁ ἡ. turpia perpetrans.
ἐρῥ' αισχροποιὲ, και τεκνων μιαιφονε. Med. 1346.
Αισχρουργῐᾱ, ας. ἡ. improbitas.
ιδοιμ' αν ορθῶς Μαιναδων αισχρουργιαν. Bacch. 1060.
SYN. Κακουργια, αισχροτης, ἀῤῥητουργια.
Αισχῠλος. Æschylus. *Vid. Ranas passim, et nos ad* v. Αγροιῶτις.
Ὁ τραγικον φωνημα, και οκρυοεσσαν αοιδην,
πυργωσας στιβαρῇ πρῶτος εν ενεπιῃ,
Αισχυλος Ευφοριωνος, Ελευσινιης ἑκας αιης
κειται, κυδαινων σηματι Θρινακριην.
EPITH. Εριβρεμετης, φρενοτεκτων, αγριοποιος, αυθαδοστομος, απεριλαλητος, πολυτιμητος, γνωμοτυπος, σοφος, κομποφακελοῤῥημων.
Αισχυντηρ, ῆρος. ὁ. fœda perpetrans, ut adulter.
εχει γαρ αισχυντῆρος, ὡς νομου, δικην. Choëph. 990.
Αισχῡνω. pudorem incutio. dedecore adficio.
ουδὲ μιν αισχυνει. *θηοῖό κεν αυτὸς επελθὼν,
οἷον εερσηεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νενιπται.* Ω. 418.
SYN. Καταισχυνω, δυσωπεω, καταδυσωπῶ, διατρεπω.—λυμαινομαι, καθυβριζω.—αισχεω, ατιμαζω.
Αισχῡνομαι. pudefio, revereor. Vid. ad Επιλλιζω.
† ὅστις γαρ αυτος αὑτον ουκ αισχυνεται,
συνειδοθ' αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμενῳ,
πῶς τον γε μηδεν ειδοτ' αισχυνθησεται; Stob. 119.
SYN. Αιδεομαι, διαισχυνομαι, δυσωπεομαι, εντρεπομαι.
Αισων. Nom. Pr.
κλειουσ' Αισονος υἱον Ιησονα Κρηθειδαο. Apoll. 3. 357.
PHR. Ταγος μονοκρηπις. Lyc.
Αισωπῐκος. Æsopicus.
η λογον ελεξας αυτος αστεῖον τινα,
Αισωπικον γελοῖον, η Συβαριτικον. Vesp. 1258.
Αισωπος. Æsopus.
—ὅρα νιν, ὡς εν Αισωπου λογοις
εστιν λεγομενον δη τι — Av. 652.
Αιτεω. peto.
αιτει δ' οιωνον ταχυν αγγελον, ὅς τε οἱ αυτῷ. Ω. 292.
SYN. Αιτιζω, επαιτιζω, απαιτεω, επαιτεω, αιτημι, αιτοῦμαι, παραιτεομαι, εφιεμαι, επιζητεω, δεομαι, καταδεομαι, παρακαλεω, αξιοω, λιπαρεω, ερομαι, ερωταω.
Αιτῐᾱ, *ας. ἡ. 1. caussa, occasio. 2. culpa. 3. accusatio. 4. lis.
εστι δ' ανδρὶ φαμεν
εοικὸς αμφὶ δαιμονων καλά·* μειων γαρ αιτια. Olymp. 1. 55.
SYN. 1. Αφορμη, πρᾶγμα. 2. πταῖσμα. 3. διαβολη. 4. αγων, δικη. EPITH. Μελιφρων. Vid. Nem. 7. 16.
Αιτιαομαι. incuso.
Ἑκτορ, επεί τοι θυμὸς αναιτιον αιτιαασθαι. N. 775.
SYN. Αιτιαζομαι, επαιτιαομαι, διαβαλλω, εγκαλεω, επικαλεω, κακιζω, προσονειδιζω, κατηγορεω, μεμφομαι, επιμεμφομαι, καταμεμφομαι, διωκω, βασκαινω, κρινω, προφασιζομαι.
Αιτῐᾱμᾰ. το. criminatio.
ποιῳ λαβὼν σε Ζεὺς επ' αιτιαματι. Prom. 194.
SYN. Αιτιασις, αιτια, αιτιον, λαβη, μεμψιμοιρια, νεμεσις, ἁμαρτημα, ενδειξις, κατηγορια, βλαβη, εγκλημα.

Αἴτης, ου. ὁ. amasius.
στεργετε δ' υμμες ἄιται· ὁ γαρ θεὸς οἶδε δικαζειν.
SYN. Φιλος. Theoc. 23. ult.
Αιτιζω. mendico.
βουλεται αιτιζων βοσκειν ἣν γαστερ' αναλτον. ρ. 228.
SYN. Αιτεω, πτωσσω, πτωχευω.
Αιτῐος, α, ον. in quo caussa rei est.
ου τι μοι αιτιη εσσι, θεοι νυ μοι αιτιοι εισιν. Γ. 164.
SYN. Επιμεμφης, επιψογος, μεμπτος.—αυθεντης.—ὑπαιτιος, ὑπευθυνος, ενοχος, ὑποδικος.
Αιτνη, ης. ἡ. Ætna.
εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδενδρεος Αιτνα
λευκᾶς εκ χιόνος, ποτὸν αμβροσιον, προΐητι. Theoc. 11. 47.
EPITH. Σικελη, ηνεμοεσσα, ὑψηλοφος, νιφοεσσα, πολυδενδρεος, *πολυνῖφης, χιονοθρεμμων. Eur.*
PHR. Πυριστακτος πετρα. κίων ουρανια. Pind.
ἶπον ηνεμοεσσαν ἑκατογκεφαλα Τυφῶνος οβριμου. ibid.
ορος τρικαρηνον. Τυφαονιη ευνη. Nonn.
κορυφαῖς δ' εν ακραις ἡμενος μυδροκτυπεῖ
Ἡφαιστος, ενθεν εκραγησονταί ποτε
ποταμοὶ πυρὸς δαπτοντες αγριαις γναθοις
τῆς καλλικαρπου Σικελιας λευρὰς γυας. Prom. 366.
* ὡς δ' ὑπότ' Αιτναιου ορεος πυρὶ τυφομενοιο
σειονται μυχὰ παντα, κατουδαιοιο γιγαντος
εις ἑτερην Βριαρῆος επωμίδα κινυμενοιο,
θερμαυστραί τε βρεμουσιν ὑφ' Ἡφαιστοιο πυραγρης,
εργα θ' ὁμοῦ· δεινὸν δὲ πυρικμητοί τε λεβητες
και τριποδες πιπτοντες επ' αλληλοις ιαχεῦσι·
τῆμος εγεντ' αραβος κ. λ. Call. in Del. 141.
νιφοεσσ' Αιτνα, πανετες—χιόνος οξειας τιθηνα·
τᾶς ερευγονται μεν απλα-του πυρὸς ἁγνοταται
εκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
δ' ἁμεραισιν μεν προχεοντι ῥοον καπνοῦ
αιθων'· αλλ' εν ορφναισιν πετρας
φοινισσα κυλινδομενα φλὸξ ες βαθεῖαν φερει ποντου πλακα συν παταγῳ. Pyth. 1. 38.*
[ευκαρποιο γαιας μετωπον. id.]
—και τρικαρηνον ορος, σκεπας Εγκελαδοιο,
πυρσοὶς αιθεριοισιν ερευγομενοιο κεραυνου
Σικελιης Αιτνης ανακαχλασεν αεναον πῦρ. Opp.
τοιονδε Τυφως εξανεζεσει χολον
θερμοις απληστου βελεσι πυρπνοου ζαλης. Æsch.
Αιτωλοὶ, ῶν. οἱ. gens Græca.
Κουρῆτές τε μαχοντο και Αιτωλοὶ μενεχαρμαι. I. 525.
EPITH. Μεγαθυμοι.
PHR. Σακεσφοροι γαρ παντες Αιτωλοὶ, τεκνον,
λογχαις τ' ακοντιστῆρες ευστοχωτατοι. Phœn. 139.
Αιτωλιος, *et Αιτωλος. (Vid Phœn. 134.) Ætolus.*
τοῖος εην Τυδεὺς Αιτωλιος· αλλα τον υἱον. Δ. 399.
*Αιφνης. *adv.* repente. Iph. A. 1581.
Αιφνῐδῐος. subitaneus.
ουδε ποτε ζωνην αναλυεται, ουδε ταχειας
ενδρομιδας, μη οἱ τι *και αιφνιδιον επος ειπῃ
δεσποτις·——— Call. in Del. 237.
SYN. Εξαιφνιδιος, μεταιφνιος, εξαπιναῖος, αδοκητος, απτερωτος.—οξυς.
Αιχμαζω, et Αιχμασσω. vibro.
ἦ και προς Ατρειδαισιν ηχμασας χερα; Aj. 97.
αιχμας δ' αιχμασσουσι νεωτεροι, οἵπερ εμεῖο. Δ. 324.
SYN. Ακοντιζω, αγκυλιζομαι, βαλλω, ακροβολιζομαι, ῥιπτω, αποῤῥιπτω, παλλω, καταπελταζω, κραδαινω, τινασσω—πολεμιζω.
Αιχμᾰλωτῐκὸς, ἡ, όν. captivus.
—δομοις γαρ τοῖσδ' εν αιχμαλωτικοις
κατηριθμηται Τρῳαδων αλλων μετα. Troad. 871.
Αιχμᾰλωτὶς, ῐδος. ἡ. captiva.
ναι· και γυναῖκος αιχμαλωτίδος φοβῳ. Andr. 1059.
Αιχμᾰλωτος, ου. ὁ ἡ. bello captus.
ὅταν τεκοντος αιχμαλωτος ες χερας. Lyc. 501.
SYN. Αιχμοδετος, δοριληπτος, δορυαλωτος, δοριθηρατος, δορικτητος, δουριαλης, δοριπτοος, ληΐστος.
Αιχμᾰτηριος. *Dor. pro* Αιχμητ. bellicus.

του λυσσαν εν ποιμναισιν αιχματηριαν
χεαντος—— Lyc. 454.

Syn. Δηΐος, πολεμικος.

Αιχμη, ης. ἡ. cuspis.

αιχμη δ' εξεχυθη παρα νειατον ανθερεῶνα. Ε. 293.

Syn. Ακωκη, ακις, ακη, ακμη, επιδορατις, αιχμιον, [αρδις, κνωδων, Lycoph.] εξουσια. Prom. 405.—λογχη, αιγανεα.—πολεμος. Epith. Αλεγεινη, ασχετος, οξεια, δνοφερα, χαλκειη, χαλκηλατος, ευηκης, οβριμος, ανιηρη, πολυωδυνος, πολυστονος, τριγλυφος, τριγλωχιν, αστραπτουσα, τριστομος, ουλια, δαμασιμβροτος.—ευθηγης, ευκαμπης, μαρμαρος, ολετειρα, θανατηφορος, χαλκοβαρης, καρχαροδους, λοιγιος, ηεροφοιτος, φοινιος, ἁλιδρομος, ὑψιδρομος, οξυτενης, χλοαουσα, βακχιας, εμπυρος, [ὑπεραλλος. Pind.]

Αιχμηεις, εντος. bellicosus.

τον αιχμαεντα θοῦρον ευνα· (Antisp. et Dochm.)
τῆρα προπεμψαμενα. (Dact. Penthim.) Pers. 137.

Αιχμητης, ου. ὁ. bellator.

ει δε μιν αιχμητην εθεσαν θεοὶ αιεν εοντες. Λ. 290.

*Αἶψα. *adv.* statim. *Verbulum hoc, quod in Homero plusquam centies occurrit, frustra quæritur in Scriptoribus Dramaticis.*

αἶψα μαλ' αμπεπαλὼν προΐει δολιχοσκιον εγχος. ω. 521.

Syn. Αιφνης, εξαιφνης, ὦκα, αυτικα, παραυτικα, παραυτα.

Αιψηρὸς, ρὰ, ρόν. celer. (Æsch.)*

πανομαι· αιψηρὸς δε κορος κρυεροῖο γοοιο. δ. 103.

Syn. Βαιος, βραχυς, λαιψηρος, θοος, ταχυς.

˘Αΐω. audio, intelligo.

ουκ αΐεις ὡς Τρῶες επι θρωσμῷ πεδιοιο. Κ. 160.
Νεστωρ δε πρῶτος κτυπον αΐε, φωνησεν τε. ib. 532.
†φιλεῖ πλανᾶσθαι· τῶν εκεῖνος ἀΐων. Œd. C. 308.

Syn. Αΐσθω, ακουω.

Αιὼν, *ῶνος. ὁ, *etiam* ἡ. ævum, duratio vitæ mortalis.*

—κατειβετο δε γλυκὺς αιὼν—Νοστον οδυρομενῳ. ε. 152.

Syn. Διαιωνια.—βιος.—αΐδιοτης.

Epith. Αμβροτος, ατερμων, αλωφητος, ακαματος, αδακρυς, μινυνθαδιος, γλυκυς, πολυηρατος, μειλιχος, βαρυς, λευγαλεος, ἱερος, εμπεδος, παλιναυξης, ευρυγενειος, αμφιλαφης, γερων, ακιχητος, πουλυελικτος, αμετρος, παντροφος, ασφαλης, ευθυπομπος, μακροβιοτος, μακρος, καμπυλος, μορσιμος, *απαυστος, πολιος, ακινδυνος. [δολιος, Pind.] δυσαιων, Eur.* Phr. Αΐδιος κυκλος.—δρομος αιωνων αλυτος. Κρονου παῖς. ηνιοχος βιοτοιο φυτοσπορος, αγηραος. Αιων ὁ παλαιγενης—ὦ πατερ, αεναων ετεων αυτοσπορε ποιμην. ποικιλομορφος, εχων κληῖδα γενεθλης. Nonn. D. απο βαθμιδων κλυτῆς αιῶνος. **ab inclytæ vitæ fundamentis primis.* Pyth. 5. 8. Vid. Pyth. 4. 330. et ibi Heyn.

εκ πονων δ', οἳ σὺν νεοτατι γενωνται
σύν τε δικᾳ, τελεθει
πρὸς γῆρας αιὼν ἁμερα. Nem. 9. 104.
—αυτος δε φιλης αιῶνος αμερθης. Χ. 58.
σκοτια αιων. Phœn. 1498. μονὰς αιων. ib. 1537.*

Αιωνΐος. sempiternus. *vox a bonis Poëtis non usurpata.*

κοινα μελαθρα δομων αιωνια, και πατρις ἅδης. Phoc. 107.

Syn. Διαιωνιος, αΐδιος, ενδελεχης, διετησιος, απαυστος, αοιδιμος, ατερμων, ατερμαντος.

Αιωνοτοκος—αιωνοβιος—Synes.

Αιωρεω. attollo, suspendo. ———ὁ δε κνωσσων
ὑγρὸν νῶτον αιωρεῖ, *τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχομενος.* Pyth. 1. 16.

Syn. Αιρω, αιωριζω, αναπτερου, επαιρω.—αγχω.

Αιωρημᾰ, τος. το. suspensio. 2. res suspensa.

τοργοισιν αιωρημα φοινιοις δεμας. Lyc. 1080.

Syn. Αιωρα, αιωρησις, ὑψωσις.—αγχονη.

˘Ακᾰδημῐᾰ,[1] **sive* Ακαδημεια, ας. ἡ. Locus ille Athenis, gymnasticis exercitiis, sed inprimis philosophicis disputationibus, insignis. *Vid. H. Steph. in v.* [1005.

αλλ' εις Ακαδημιαν κατιων, ὑπο ταῖς μοριαις αποθρεξεις. Nub.

˘Ακαζω. acuo. *unde* ακαχμενος, *pro* ηκαχμ. part. præt. pass. Vid. Damm. c. 1294.

ειλετο δ' αλκιμον εγχος ακαχμενον οξεϊ χαλκῳ. Κ. 135.

˘Ακᾰθαρτος. ὁ ἡ. inexpiatus. Œd. T. 256. Br.*

˘Ακᾰθεκτος. qui non potest retineri. *vox prosaïca.*

μηδ' ες ερωτα γυναῖκος ἁπας ρευσῃς ακαθεκτον. Phoc. 181.

Syn. Δυσκαθεκτος, ασχετος, ακατασχετος, δυσηνιος, δυσπειθης, αχαλῑνος.

˘Ακαινᾰ, * *et Ion.* ακαινη, ης. ἡ. idem quod *ακανθα*, spina, *teste Hesych.* 2. virga pastoritia stimulo præfixa. 3. decempeda.

2. ———δορυ τ' ασχετον, ᾧ ρ' ὑπο μεσσας
εργατινης* ὡς τις τε Πελασγιδι νυσσεν ακαινη
ουταζων λαγονας——— Apoll. 3. 1322.

Syn. Κεντρον, *βουκεντρον, βουπληξ, ραβδεις.—

Phr. Αμφοτερον κεντρον τε βοων και μετρον αρουρης. Call.*

˘Ακαιρος, *ου. ὁ ἡ. non opportunus.

εις καιρον ηλθε· τοτε δ' ακαιρ' απωλλυτο. Hel. 1087.*

Syn. Αωρος, παρακαιρος, παρακαιριος, αποκαιριος, προμοιρος.—αμετρος, ατοπος.

˘Ακᾰκης. idem quod ακακητης. ———ενθ' ὁ γηραιὸς
πανταρκὴς, ακακας,
αμαχος βασιλεὺς ισοθεος
Δαρεῖος ἆρχε χωρας. Pers. 855.

˘Ακᾰκησιος, epith. Mercurii. id. cum sequ. *Damm. c.* 2607.

ὁπλα μεν Ἑρμειης Ακακησιος, αυταρ Απολλων. Call. Dian. 143.

˘Ακᾰκητης, ου. ὁ. *et, ap. Poët.* ακακητᾰ. nihil mali faciens. 2. nullo malo dignus.

Ἑρμειας ακακητα· πορεν δε οἱ αγλαὸν υἱόν. Π. 185.

Syn. Ακακης, ακακουργος, ακακουργητος, ακαταγνωστος, ακατηγορητος, ακαταψεκτος, ανυπαιτιος.

*˘Ακᾰκος, ου. ὁ ἡ. a malitia alienus; innocens. [p. 306.

τὸν καλόν· ου γαρ ὁ παῖς ηπιος ουδ' ακακος. Heliodor. *An.* ii.
τίς μου την Σειρῆν' ακακον κακὸς ἥρπασε δαιμων;
τίς μου την γλυκερην ἥρπασ' αηδονίδα; Incert. ib. iii. 307.

[Phr. Κακῶν ακηρατος. Eurip.]

˘Ακᾰλανθΐς, ῐδος. ἡ. carduelis, avis. 2. nomen canis ap. Arist.

2. χ' ἡ κωδων ακαλανθις επειγομενη τυφλα τικτει. Pac. 1078.*

Syn. 1. Ακανθις, ποικιλις.

˘Ακᾰλαῤῥειτης, *et*, Ακαλαῤῥοος, ου. ὁ. placide et quiete fluens.

εξ ακαλαῤῥειταο βαθυῤῥοου Ωκεανοιο. Η. 422.
ει μη επ' εσχατιαις ακαλαῤῥοου Ωκεανοιο. Orph. Arg. 1192.

Exp. Ἡσυχως και πρᾳως ρεοντος.

˘Ακᾰληφη, ης. ἡ. urtica. 2. spina. 3. concha marina.

ὡσπερ ἄκᾰληφας εσθιων, *προ χελιδονων εκλεπτες.
(*Iamb. Tetram. Cat.*)* Equit. 422.

Syn. 1. Κνιδη. 2. ακανθα. 3. κογχυλιον.

˘Ακᾰλυπτος, ου. ὁ ἡ. non tectus. [1426.*

*———τοιονδ' αγος—Ακαλυπτον οὕτω δεικνύναι,— Œd. T.

Syn. Ασκεπαστος, ασκεπος, αστεγης, αστεγαστος, ασκηνος, αστεκτος, ανεπιληστος.

*˘Ακᾰλῠφης, εος. ὁ ἡ. id. *etiam*, subdialis, sine tecto.

Χρυσης πελασθεὶς φυλακος, ὁς τον ακαλυφῆ
σηκὸν φυλασσει κρυφιος οικουρῶν οφις. Philoct. 1321.*

˘Ακᾰμας. Nom. Pr.

υἱὸν Ευσσωρου, Ακαμαντ', ηΰν τε μεγαν τε. Ζ. 8.

Epith. Ασιαδης, ηΐθεος.

Phr. Επιεικελος αθανατοισι. θοος ἡγητωρ Θρηκῶν.

˘Ακᾰμᾱς, ˘Ακᾰμᾰτος. indefessus.

Ηελιον τ' ακαμαντ' επιεικελον αθανατοισιν. Hom. 30. 7.
—το δε φλεγει ακαματον πῦρ—Ορμενον εξαιφνης,— Φ. 13.

Syn. Ακμης, ακμητος, ακοπος, αληκτος, ακαταληκτος,

---

1. Ex Supplemento prioris editionis hæc tandem repetita accipiat L. B.—Sequentia loca mihi indicavit Vir supra omnes eruditus, Sam. Parr; simul etiam præcepit hanc vocem, et similes, sicut Φιλαδέλφια, Ἀλεξάνδρια, revera esse adjectiva feminina, et debere potius εια terminationem habere, subaud. γῆ vel χώρα. Hæc multis abhinc annis mecum communicata, inter alias operis hujusce molestias, suo in loco Typographo mandare neglexeram:

Παναθηναιοις γαρ ιδὼν αγελην
τῶν μειρακιων εν γυμνασιοις
Ακαδημιας, ηκουσα λογων κ. λ. Epicrat. ap. Ath. 59. d.
Λυκειον, Ακαδημιαν, Ωιδειου πυλας. Sotio ib. 336. e.
τῶν εξ Ακαδημιας τις ὑπο Πλατωνα και. Ephipp. p. 509. c.

Hac de caussa legitur in Cic. de Divinat.

Inque Academīa umbrifera, viridique Lyceo.
Atque Academīæ celebratam nomine villam.

ακαταπονητος, ακοπιαστος, αμογητος, αμοχθος, αοκνος, αναπαυδητος, ανενδοτος, απληρωτος, ατειρης, ασκυλτος, ατρυτος, ισχυρος, σφοδρος.

Ἀκᾰμαντοδετος, ου. ὁ ἡ. adamantinus.
μονον δη προσθεν αλλον εν πονοις
δαμεντ' ακαμαντοδετοις
Τιτᾶνα λυμαις εισιδομαν θεῶν—Ατλανθ', κ. λ. Prom. 428.

Ἀκᾰμαντολογχης, ου. ὁ. infatigabilis hasta.
η Σπαρτῶν ακαμαντολογ-
χᾶν;——— Isth. 7. 13.

Ἀκᾰμαντομᾰχης, ου. ὁ. indefessus prælio.
———ταχα δε Κρονιδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ακαμαντομάχαι. Pyth. 4. 304.
Syn. Ακαμαντοχαρμης.

Ἀκαμαντοπους, οδος. ὁ ἡ. pedibus indefessus.
ὑμνον ορθωσαις, ακαμαντοποδων—Ἱππων αωτον. Ol. 3. 5.

Ἀκαμπης. inflexibilis.
και οἱ ανατλῆναι και ακαμπεα γουνατ' ερεῖσαι. Orph. 171.

Ἀκαμπτος, ου. ὁ ἡ. qui flecti nequit.
αλλ' ἀῤῥηκτος, ακαμπτος εδυσσετο νειοθι γαιης. Apoll. 1. 63.
Syn. Σκληρος, ατεγκτος, ατεραμων, αποκροτος.

Ἀκανθᾰ, ης. ἡ. spina. 2. spina dorsi. 3. molestia.
ὡς δ' ὁτ' οπωρῖνος Βορεης φορεησιν ακανθας. ε. 328.
*2. ὡς προσβασιν τῶνδ' ορθιαν οικων εχει,
ῥυσσῷ γεροντι τῷδε προσβηναι ποδί.
ὁμῶς δε πρός γε τους φιλους εξελκτέον [Troad. 117.*
διπλῆν ακανθαν και παλιῤῥοπον γονυ. Eur. El. 489. Vid.
Syn. Ακανθων, σκῶλος.—ακαληφη.—2. νῶτον. 3. απορια.
Epith. Ατριπτος, πυκινη, στυγερη, οξεῖα, οξυεθειρος, οξυτομος, οφιωδης, δρακοντειη, κραναη.

*Ακανθὴς, ὁ ἡ, *pro* ακανθωδης, *habet* Meleag. Ep. i. 37. *sed de loco ambigitur.* Vid. Jacobs.*

Ἀκανθῖνος. e spinis, vel etiam acantho, contextus.
και στεφανον φορεση τον ακανθινον— Sibyll.

Ἀκανθιος. qui ex Acantho est.
τῇδε Σαων ὁ Δικωνος Ακανθιος ἱερον ὑπνον
κοιμᾶται.——— Call. Ep. 14.

Ἀκανθις, ῐδος. ἡ. carduelis. *Ang. linnet.*
αειδον κορυδοι και ακανθίδες, εστενε τρυγών. Theoc. 7. 141.
Syn. Θραυπις, ποικιλις, ακανθυλλις.

Ἀκανθοβᾶτ-ης, ου. ὁ. et -ις, ῐδος. ἡ. per spinas gradiens.
Vid. Σης, Ακρις.

Ἀκανθοβολος, ου. ὁ ἡ. spinas emittens. [Ther. 869.*
*συν και ακανθοβολος χαιτη νεαλεῖς τ' οροβακχοι. Nic.

Ἀκανθολογος, ου. ὁ ἡ. spinas colligens. Vid. Γραμματικος.

Ἀκανθος, ου. ὁ ἡ. acanthus, frutex.
παντᾶ δ' αμφὶ δεπας περιπεπταται ὑγρὸς ακανθος. The. 1. 55.
Epith. Αλθηεις, μαλακος.

Ακανθοφορος, ου. ὁ ἡ. spinas ferens.
—τρηχαλεοισιν ακανθοφοροισιν αρουραις. Naz.

*Ἀκᾰπνος, ου. ὁ ἡ. liber a fumo.
θυει σοι τοδε γραμμα γενεθλιακαῖσιν εν ὡραις,
Καῖσαρ, Νειλαιη Μοῦσα Λεωνιδεω.
Καλλιοπης γαρ ακαπνον αεὶ θυος. εις δε νεωτα,
ην εθελης, θυσει τοῦδε περισσοτερα. Leon. Alex. *An.* ii. 193.*

Ἀκᾰρηνος, ον. caput non habens.
ἱππος εην ακαρηνος, *ανηρ δ' ατελεστος εκειτο,
ὅν γε Φυσις παιζουσα νεῳ ενεκεντρισεν ἱππῳ. Euod. *in Hippocentaurum*, *An.* ii. 288.*

Ακᾰρης, εος. ὁ ἡ. brevis, individuus.
γυμνος θυραζ' εξεπεσον εν ᾰκᾰρεῖ χρονῳ. Plut. 245.
Syn. Βραχυς, ατμητος, ολιγοχρονιος, ακαριδιος, ακαριαῖος.—οξυς.

Ἀκαρπῐᾶ, ας. ἡ. sterilitas.
*ὑμεῖς δε τῇ γῇ τῇδε μη βαρυν κοτον
σκηψησθε, μη θυμοῦσθε, * μηδ' ακαρπιαν
τευξητ',* αφεῖσαι δαιμονων σταλαγματα.* Eumen. 804.
Syn. Αγονια, αφορια, ατεκνια, ατοκια, στειρωσις.

Ἀκαρπιστος. id. cum seq.
ὑπερ ακαρπιστων πεδιων[1]
Σικελιας Ζεφυρου πνοαις
ἱππευσαντος— Phœn. 217.

Ἀκαρπος, ου. ὁ ἡ. infructuosus.
ὁτᾰν[2]—ακαρποις γυῖα συμφλεξας φυτοις. Lyc. 1157.
Syn. Αγονος, αφορος, ατρυγετος, στειρος, στεριφος.

Ἀκαρπως. *adv.* sine fructu.
γῆς, ὧδ' ακαρπως κάθεως εφθαρμενης. Œd. T. 254.

Ἀκαρπωτος, ου. ὁ ἡ. ex quo nullus fructus percipitur.
κἀγωγε χρησμοὺς τοὺς εμούς τε καὶ Διὸς
ταρβεῖν κελευω, μηδ' ακαρπωτους κτισαι. Eum. 712.
Syn. Ανενεργης, ανηνυτος.

Ἀκαρφης, εος. ὁ ἡ. qui arefactus non est, nec succo plane caret.
—και ακαρφεα φλοιον—Ηκα καθηραμενος,—Nic. *fr.* 3. 9.

Ἀκασκαῖος, ον. *ab* ακασκα. placidus.
ακασκαῖον δ' αγαλμα πλουτου. Agam. 749.
Exp. λιαν κεκοσμημενος.

Ἀκᾰταβλητος, ου. ὁ ἡ. *qui dejici non potest.
μα τον Δι' ου γαρ πω τοτ' εξηπισταττο
Φειδιππιδης μοι* τον ακαταβλητον λογον. Nub. 1228.
Syn. Αηττητος.—ακαταμαχητος, ακαταπαλαιστος.

Ἀκᾰτασχετος. *vox prosaïca.* qui coërceri nequit.
λαος τοι, και ὑδωρ, και πῦρ, ακατασχετα παντα. Phoc. 91.
Syn. Ασχετος.—ακαθεκτος.

*Ακατιον. *textum* Aristophanis *invasit in omnibus Editt. ante* Invernizium, *ad* Lysist. 64. *Vir ille doctus* Bentleii *emendationem, θουκατειον ηρετο, a* Kustero *et* Brunck. *probatam, jure recepit.**

Ἀκᾰτος, ου. ὁ ἡ. genus navigii actuarii. *Eurip. et Orph.*
εσσυμενως ακατοισιν εϋσσελμοις επιβαντες. Opp. Halieut. [5. 154.
Epith. Θοη, εναλια, ποντοπορος.
Phr. *Ληθαιης ακατοιο τριηκοσιους ὁτε ναυτας
δευτερον εσχ' αϊδης παντας αρηϊφατους. (de Charonis cymbâ.) Anthol.*

Ἀκᾰχεω. Ἀκᾰκιζω. Ἀκᾰχω. tristitia adficio.
*ὡς δε πατηρ οὗ παιδος οδυρεται οστεα καιων
νυμφιον,* ὁς τε θανὼν δειλους ακαχησε τοκῆας. Ψ. 222.
δαιμονιη, μη μοι τι λιην ακαχιζεο θυμῷ. Z. 486.
ῥιψε δε μιν θυμῷ αkαχων ες Ταρταρον ευρυν. Hes. Th. 867.
μνηστῆρες δ' ακαχοντο, κατηφησαν τ' ενι θυμῷ. π. 342.
Syn. Ακαχημι, αλγυνω, ατεμβω, ανιαω, αγγριζω, περικαιω, λυπεω.

Ἀκαχμεω, seu pot. Ακαζω. qu. vid.
Syn. Προπηγνυω.—θηγω.

Ἀκεαστος, ου. ὁ ἡ. qui findi aut dissolvi nequit.
φιλτρον εχων ακεαστον—Nic.[3] Syn. Ασχιστος, αλυτος.

Ἀκειομαι. *Poët. pro* Ακεομαι.
τους μεν τ' ἰητροι πολυφαρμακοι αμφιπενονται,
ἑλκε' ακειομενοι—— Π. 29.
νῆας ακειομενον, τας οἱ ξυνεαξαν αελλαι. ξ. 383.

Ἀκειροκομης, ου. ὁ. non tonsus.
τονδε δε μοι παντων περιωσιον, ὁσσα φυονται,
Φοιβος ακειροκομης φυσιν εμμεναι— Orph. Lith. 15. 4.
sed vulgo leg. ακειρεκομης. *Hermann.* ακερσεκ. *q. v.**

Ἀκελευστος, ου. ὁ ἡ. injussus.
δαιτ' ακελευστος ετευξεν. Agam. 740.
Syn. Αυτοκελευστος, αυθορμητος.

Ἀκεντητος, ου. ὁ ἡ. stimulo non ictus.
ὁτε παρ' Αλφεῷ συτο, δεμας
ακεντητον εν δρομοισι παρεχων. Olymp. 1.
Syn. Απαρορμητος.

Ἀκεομαι, οῦμαι. *fut.* εσομαι et ησομαι. sano, medicor; *et met.* medeor.
—αλλ' ακεσασθε, φιλοι· δυναμις γαρ εν ὑμῖν. κ. 69.
Syn. Ακεω, εξακεω, αλθω, αλθεω, επαλθεω, αλθαινω, αλθησκω, ιαομαι, εξιαομαι, νοσηλευω, εκνοσηλευω, ιατρευω, ὑγιαινω, ὑγιοω, ὑγιαζω, καταρτιζω, θεραπευω.

Ἀκεραιος, ου. ὁ ἡ. sincerus, illæsus, innocens.
ακεραιος, ανεπιληπτον ησκηκως βιον. Orest. 920.

1. Ἀκάρπιστα πεδία Eustath. explicat per τὴν θάλασσαν. Vide Pors. in l.

2. E Cod. Vat. citat Sebastiani, ὅταν δ' ἀ. quæ quidem lectio metro potius quam sensui consulere videtur.

3. In exemplo sub v. Ἀκανθόβολος, pro *Nicandro* videtur Morellus scripsisse *Nazianzenum*. Hic fortasse *Nic.* pro *Naz.*

Syn. Ἁγνος, καθαρος, ακακος.—ακηρασιος, ακηρατος, ακρατος, ασυγκεραστος, αθικτος, ακιος, ακραιφνης, αμιγης, αμικτος.—αποικιλος, ἁπλοος.—ανυπουλος, αμειωτος, αρτεμης, ειλικρινης, ὁλοκληρος, ὑγιης.

˘Ακερδειᾰ, ας, ἡ. detrimentum.

. αφισταμαι. ακερδεια λελογχεν
θαμινα κακαγορως. Ol. 1. 84.

˘Ακερδης, εος. ὁ ἡ. non lucrosus, damnosus.

*ουδε λιπερνητης κενεῷ και ακερδεϊ μοχθῳ. Macedon. 31.

˘Ακερσεκομης. intonsus. [*An.* iii. 120.*

Φοιβος ακερσεκομης, ηδ' Αρτεμις ιοχεαιρα. Υ. 39.

Syn. Ακειρεκομης, ακειροκομος, ακουρος, ακαρτος, απεκτος, απεκτητος. Vid. ad v. Κομη.

˘Ακεσῐπονος, ου. ὁ. dolorem mitigans.

και μιν ελαφριζεσκον ακεσσιπονῳ τινι μυθῳ. Nonn.

˘Ακεσμα, ἄκευμα, ἄκημα. medela. Vid. ad v. Απολλων.

ὁς ρα δικασπολιη μελεται και ακευμασι νουσων. Orph. 379.
φαρμακ', ακηματ' επασσε μελαιναων οδυναων. Ο. 394.

Syn. Ακεσις, ακεσμος, ιασις, ιαμα, ιατηριον, ιατρεια, ιατρευσις, αλθος, αλθηστηριον, ακος, θεραπεια, υγιασμος, ὑγιανσις, ὑγιασμα, φαρμακον. *[εὑρημα, Eurip.]

Phr. Το, τε πολλον επαλθεα νοῦσον ετευξεν. Nic. Al. 156.*

˘Ακεστηρ, ηρος. ὁ. medicus, *et tropice*, domitor.

*ἱπποισιν τον ακεστηρα χαλινον
πρωταισι ταισδε κτισας αγυιαις.* Œd. C. 714.

˘Ακεστης, ˘Ακεστωρ. medicus.

νοσων τ' ακεστης Δαυνιοις κληθησεται. Lyc. 1052.
ὦ Φοῖβ' ακεστωρ, πηματων δοιης λυσιν. Andr. 900.

Syn. Ιατρος, ιητηρ, ιατροτεχνης, θεραπευτης, ηπητης.

*˘Ακεστοριᾱ, ας. ἡ. ars medendi.

εργα δ' ακεστοριης εφεπων, σοφιην τε διδασκων. Leont. 14.

Syn. Ιατρικη.* [*An.* iii. 106.

˘Ακεστος, η, ον. sanabilis.

αλλ' ακεωμεθα θᾶσσον· ακεσται τοι φρενες εσθλων. Ν.115.

˘Ακεσφορος, ου. ὁ ἡ. remedium adferens.

τον μεν θανασιμον, τον δ' ακεσφορον νοσων. Ion. 1005.

Syn. Ακεστηριος, ακεσιμβροτος, ακεσιπονος, ακεσωδυνος, ιατικος, ιατηριος, αλθηεις, ὑγιεινος, ὑγιαστικος, θεραπευτικος, σωτηριος, σωτηριωδης.

˘Ακεω. *præ stupore sileo,—*licet hæc significatio in ne uno quidem Lexic. notari videatur.**

κεινους κ' εισορoων ακεοις, *ψευδοιο τε θυμον
ελπομενος πυκινην τιν' απο σφειων εσακοῦσαι
βαξιν, ὁ και δηρον νυν επ' ελπιδι θησαιο. Apoll. 1. 765.

de figuris vesti Iasonis appictis.—Sed ab h. v. ακεω, derivanda sunt seqq.

˘Ακεων, ουσα. *part.* tacitus, ne hiscens quidem.

αλλ' ακεουσα καθησο, εμῷ δ' επιπειθεο μυθῳ. Α. 565.
δαινυσθαι τ' ακεοντ' (*sc.* ακεοντε) αλλοι δ' επι εργον ἐποιεν.
αλλ' ακεων δην ἧστο—— Α. 512. [ξ. 195.*

Syn. Σιωπῶν, ἡσῦχαζων, εχεμῦθος.—ακηνιος.—λυπουμενος.

˘Ακεων. **adv.* tacite.

ητοι Αθηναιη ακεων ἦν, ουδε τι εἶπε. Δ. 22.
αλλ' ακεων δαινυσθε, καθημενοι—φ.89.* Syn. Ακην. qu. vid.

Ακη, ης. ἡ. acies ferri; et hinc, 2. extremitas quævis. 3. quies. 4. urbs Phœnices.

ιστη κατ' ηκην κυματος κυανεον. * Archil. apud Et. Ma. ubi additur, και κατα συστολην ακη.*

Syn. 1. Οξυτης. 2. ακρον. 3. ηρεμια, ἡσυχια, πανσωλη. *4. Πτολεμαϊς.

˘Ακῆ, Dor. ακᾱ. *adv.* idem quod ἦκα. quiete, submissa voce.

ὡς αρ' εειπεν.* ακᾶ (Dactyl. Penthim.)
δ' ανταγορευσεν και Πελιας· εσομαι—(Iambeleg.)Pyth.4.278.

Syn. Ευμενως—ἡσυχως.

˘Ακηδεια, *ας. ἡ. incuria.

——ἁπαλας δε μετετρωπᾶτο παρειας
ες χλοον, αλλοτ' ερευθος,* ακηδειησι νοοιο. Apoll. 3. 298.

Syn. Αχθηδων, λυπη, πολυκηδεια.—αμελησις, αμελεια.—ακηδια, αναλγησια, ακομιστια, ῥαθυμια.—αηδια.

˘Ακηδεστος, ου. ὁ ἡ. non curatus. 2. insepultus.

Ιλιου εξαπολοιατ', ακηδεστοι και αφαντοι. Ζ. 60.

Syn. 1. Ασπουδαστος, ατημελητος, αποθεστος, αζηλος, ακομιστος, αμεληθεις. 2. ακηδευτος, αθαπτος.

*˘Ακηδεστως. *adv.* incogitanter.

τις ποτ' ακηδεστως οινοτροφον ομφακα Βακχου. Ep. inc. 386.*

˘Ακηδεω. *negligo, non curo.

μη νυν βροτους μεν ωφελει καιρου περα,*
σαυτου δ' ακηδει δυστυχοῦντος. Prom. 507. Syn. Αμελεω.

Ακηδης, *εος. ὁ ἡ. nullam curam gerens. 2. tristitiâ vacuus. 3. securus. 4, 5. id. qu. ακηδεστος.

1. νυν δ' εχεται κακοτητι· αναξ δε οἱ αλλοθι πατρης
ωλετο.* τον δε γυναῖκες ακηδεες ου κομεουσι. ρ. 318.
*2. ὡς γαρ επεκλωσαντο θεοι δειλοισι βροτοισι
ζωειν αχνυμενους·* αυτοι δε τ' ακηδεες εισι. Ω. 525.
3. ενταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ιχθυσιν, οἱ σ' ωτειλῆς
αἷμ' απολιχμησονται, ακηδεες·— Φ. 122.
*4. μαῖα φιλη, πως ξεῖνον ετιμησασθ' ενι οικῳ
ευνῇ και σιτῳ;* η αὐτως κεῖται ακηδης; υ. 129.
5. μη με πω ες θρονον ἷζε, διοτρεφες, οφρα κεν Ἑκτωρ
κεῖται ενι κλισιῃσιν ακηδης. Ω. 553.

Syn. 1. Αμελης, ανηλεγης, ευωρος, Hesych. αφροντιστος, ανελεημων. 2. αμεριμνος, αλῦπος, ασαλης. 3. ανεπιστρεφης, ανεπιστροφος, ακινδῦνος.

˘Ακηλητος, ου. ὁ ἡ. qui deliniri nequit.

σοι δε τις εν στηθεσσιν ακηλητος νοος εστιν. κ. 329.

Syn. Απηνης.—ακολακευτος.—αμεταβλητος, απαραιτητος, αμειλικτος, ακινητος, αθελκτος, αθηλυντος, αποκροτος, ατιθασσος, ασκελης, δεινος, σκληρος, χαλεπος.

˘Ακην. *adv.* tacite, quiete.

—οἱ δ' αλλοι ακην ισαν, *ουδε κε φαιης
τοσσον λαον ἑπεσθαι εχοντ' εν στηθεσιν αυδην. Δ. 429.
ὡς εφαθ'· οἱ δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ. Γ. 95.*

Syn. Σιγῃ, σῖγα, ἡσυχῇ, σιωπῇ, σιωπηρως, λανθανοντως.

˘Ακηρᾰσιος, ˘Ακηρᾰτος. purus, sine admistione.

ἡδυν, ακηρασιον, θεῖον ποτον.— ι. 205.
χερσιν ὑδωρ επιχεῦαι ακηρατον· ἡ δε παρεστη. Ω. 303.
και οἶκος, και κλῆρος ακηρατος· ει κεν Αχαιοι. Ο. 498.
—ακηρατος ηεν ακοιτις-Ωδινων.— Apoll. 1. 974.

Syn. Ακεραιος.—ακηριος.—αφθαρτος, αθανατος, απαθης.—καθαρος, ακηλιδωτος, ασπιλος, αδιαφθορος.

˘Ακηριος. ου. ὁ ἡ. exanimis, cor non habens. 2. leto non obnoxius.

ἡμενοι αὖθι ἑκαστοι ακηριοι, ακλεες αὐτως. Η. 100.
Σκυλλην θ', ἡν ου πωποτ' ακηριοι ανδρες αλυξαν. ψ. 328.
ορθωθεις δ' εννηθεν, ακηριον ηὗτ' ονειρον. Et. Ma.

Syn. Ασθενης, αψῦχοποιος, νεκροποιος,—αψυχος, αθῦμος, οκνηρος.—αβλᾰβης, ακεραιος.—αθανατος.

˘Ακηρυκτος, ου. ὁ ἡ. non denuntiatus, incelebris.

Ιολαον· ου γαρ σῶμ' ακηρυκτον τοδε. Heracl. 91.

Syn. Ακλεης.

˘Ακιβδηλος,[1] ου. ὁ ἡ. cui scoria nulla admixta est, purus.

και τιμησεν ακιβδηλοις αρεταῖς θεον αιει. Ep. 1. 6.

Syn. Ακεραιος.

˘Ακιδνος, η, ον. infirmus, qui se vix movere potest.

ουδεν ακιδνοτερον γαῖα τρεφει ανθρωποιο. σ. 129.

Syn. Ακῐκυς, αδρᾰνης, ασθενης, εκμελης, αδοκιμος, λεπτος, ευτελης, αφρων.

˘Ακῐκυς, *υος. ὁ ἡ. imbecillus.

νυν δε μ', εων ολιγος τε, και ουτιδανος, και ακικυς,
οφθαλμοῦ αλαωσεν*— ι. 515.

Syn. Ακιδνος, αβληχρος, αδυνατος.

˘Ακῐναγμα, τος. το. concussio, complosio.

χειρῶν ηδε ποδῶν ἀκιναγματα— Et. Ma.

Syn. Κινημα, τῐναγμα.

˘Ακινδῦνος, *ου. ὁ ἡ. liber a periculo.

ζηλῶ δ' ανδρῶν, ὁς ακινδῦνον (*Anap. Dim.*)
βιον εξεπερᾶσ' αγνως, ακλεης.
τους δ' εν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ— Iph. A. 17.*

Syn. Ασφαλης, ακηδης.

*˘Ακινδῦνως. *adv.* sine periculo.

---

1. Κίβδηλος apud Euripidem ter occurrit, et κιβδηλεύω semel. At ἀκίβδηλος nunquam memini in Poëtis vidisse.

πῶς οὖν εν ὀρφνῃ, πολεμιων ανα στρατον,
ζητῶν δυνησει τονσδ' ακινδυνως κτανεῖν; Rhes. 587.
Syn. Ανᾶτει.

˘Ακῑνητος. immotus, non movendus.
κεινη μεν ποντοιο διηλυσις, ενθα μαλιστα*
βενθος ακινητον μελανει·— Apoll. 4. 1573. (899. Br.)
λῆμα δ' ουκ ατολμον αμφοῖν, ουδ' ακινητοι φρενες. Ran. 929.
Syn. Αδονητος, ακραδαντος, ακυλιστος, ακλινης, αθαμβης, αστρεπτος, ατρεπτος, αμετακινητος, αμεταστατος, ασειστος, ατινακτος.—αμεταπειστος, αμεταθετος, ακιος, επιμονος, ισχῡρογνωμων.

˘Ακῑνητᾰ, τα. *apud* Hesiod. Εργ. (750.) *vice* τοῦ ταφος, *usurpatur, notante* Et. Ma.
μηδ' επ' ακινητοισι καθιζειν.—*Adi Cleric. et Heins. in l.*

˘Ακῖος, ου. ὁ ἡ. vermibus non obnoxius.
δαφνης δ' η πτελεης ακιωτατοι ἱστοβοῆες. Hes. ε. 433.
(al. ακιρωτατοι, h. e. καλλιστοι. Et. Ma.)
Syn. Αδηκτος, ασηπτος, αβρωτος, αφθαρτος.—ακινητος.

˘Ακῖρος, α, ον. ignavus, nihil agens.
ου γαρ εις ακιρως ουδ' ες αεργως μεν εβολλομαν. The. 28.15.
* (Vers. Antisp. *vel etiam* Choriamb. Tetram. Acat.) *sed ibi est* αχιρως, *pro* αχειρους, *a* χειρ manus. Ernest.*

˘Ακις, ῐδος. ἡ. cuspis.
ακιδας δ' εβαπτε Κυπρις.— Anacr. 45. 5.
* Phr. Ει και σοι πτερυγες ταχιναι περι νῶτα τετανται,
και Σκυθικῶν τοξων ακροβολεῖς ακιδες,
φευξομ', Ερως, ὑπο γᾶν σε. τι δε πλεον; ουδε γαρ αυτος
σαν εφυγε ῥωμαν πανδαματωρ Αΐδας. Leon. Tar. 53.
Syn. Αιχμη, βελος, ακοντιον. [*An.* i. 234.*

˘Ακῖχητος, ου. ὁ ἡ. quem adsequi, vel comprehendere, nequeas.
——ακιχητα γαρ
*ηθεα, και κεαρ απαραμυθον εχει Κρονου παῖς. Prom. 181.
Ἑκτορ, νυν συ μεν ὧδε θεεις* ακιχητα, διωκων
* ἱππους Αιακιδαο—(ubi ακιχ. *adv.* positum, sensu *frustra.*)*
Syn. Ακαταληπτος.—ακατανοητος. [P. 75.

Ακκισμος, ου. ὁ. simulata recusatio.
—ουκ εστ' ουδε εἷς
ακκισμος, ουδε ληρος, ουδ' ὑφαρπαγη. *Philem.* ap. Ath. l. 13.

Ακλαστος, ου. ὁ ἡ. non fractus.
ακλαστοι μεν κῶνοι, *αναιμακτοι δε γανῶσαι
ασπιδες, ακλαστοι δ' αἱ κλαδαραι καμακες. Leon. Tar. 47.

Ακλαυστος, ου. ὁ ἡ. indefletus. [*An.* i. 232.*
ακλαυστον και αθαπτον· επει πονος αλλος επειγε. λ. 54.
Syn. Ακλαυτος, ανοιμωκτος, αδακρυτος, αγοος.

*˘Ακλαυτῑ. *adv.* sine fletu. *Vid.* Blomf. *Glossar. ad* Prom. 216.
—επεὶ θεὸς ουδὲ γελασσαι
ακλαυτὶ μεροπεσσιν οϊζυροῖσιν εδωκεν. Call. *frag.* 418.*

Ακλεης, ακλειης. inglorius.
ἡμενοι αὖθι ἑκαστοι ακηριοι, ακλεες αὔτως. Η. 100.
ου μαν ακλειεῖς Λυκιην κατακοιρανεουσιν
ἡμετεροι βασιλῆες,—— Μ. 318.
Syn. Αδοξος, ατιμος, ασημος, αφανης, αφατος, νωνυμος, ανωνυμος, ανωνομαστος, ακληδονιστος, ανεπισημαντος, αγενης, δυσγενης, δυσκλεης, ακηρυκτος, ψεφηνος.
[Phr. Αμυδρον ουνομ' αϊστωσας σκοτῳ. Lyc.]

Ακλεῖα, ας. ἡ. ignobilitas, infamia. Vid. Αδοξια.
τλημονας, ουδ' ιδιην ειδοτας ακλεΐην. Leon. Alex. *An.* ii. 190.

Ακλεῶς, et Poët. ακλειως. *adv.* sine gloria.
Ο. ιτεον, ὡς ανανδρον ακλεῶς καθθανεῖν. ΙΙ. αινῶ ταδε.
(*Troch. Tetram. Cat.*) Orest. 786.
μη μαν ασπουδει γε και ακλειως απολοιμην,
αλλα μεγα ῥεξας τι και εσσομενοισι πυθεσθαι. Χ. 304.

Ακληρος, ακληρωτος. exsors, pauper.
ανδρι παρ' ακληρῳ, ᾧ μη βιοτος πολυς ειη. λ. 489.
και ῥα μιν χωρας ακλαρω-
τον λιποντ' ἁγνον θεον. Ol. 7.
Syn. Αποκληρος, ακτεανος, ακτημων, αἶρος, ανολβος, αβιος, αλήϊος, απορος, πανηπορος, πτῶχος, πενης, γεωπεινης, πενιχρος, γυμνηλος, ενδεης, αμοιρος, ακοινωνητος.

Ακληστος, ον. idem quod ακλειστος, non clausus.
και θυρας εχων ακληστους τῷ θελοντι δημοτῶν. Eur. I.A. 340.
εντος ακληΐστοιο θυρης—— Naz.

˘Ακλητος, ου. ὁ ἡ. non vocatus.
ακλητος ἑρπων δαιταλευς πανημερος. Prom. 1023.
Syn. Ανεπαγγελτος, απαρακλητος.—ανωνυμος.

˘Ακλυστος. undis non agitatus.
ταν κολπωδη πτερυγ' Ευβοιας
Αυλιν ακλυσταν·—— Iph. A. 120. Syn. Γαληνιος.

*Ακμαζει. [1] *impers.**
ακμαζει βρετεων εχεσθαι. Sept. Theb. 98.
Exp. Καιρος εστι.

˘Ακμαζω. * ætate sum firma.
και μ', εγχος αυγαζοντα και θηρωμενον,
παιει παρος νειαιραν εις πλευραν ξιφει*
ανηρ ακμαζων. Rhes. 793.
Syn. Θαλλω, ευθαλεω, ἡβαω, νεαζω, ζαω, χλωραινομαι, ευθηνεω, ευτονεω, ισχυω, κρατυνομαι.

˘Ακμαῖος, α, ον. vigens. 2. tempestivus.
1. —και τον ελλειποντ' ετι
ἡβης ακμαιας, και τον εξηβον χρονῳ. Sept. Th. 11.
2. ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἄκμαῖος, ει βαιη, μολοι. Aj. 921. B.

˘Ακμηνος, ου. ὁ ἡ. *valde vegetus.
θαμνος εφυ τανυφυλλος ελαιης ἑρκεος εντος,*
ακμηνος, θαλεθων·— ψ. 191.
Syn. Ευθαλης, ανδρωθεις, ανδρεῖος, γενναῖος, ισχυρος, αδρος, ακμαστης, τελειος, τροφοεις, σφριγῶν, ακμαζων.—ηιθεος.—δρυπετης, λιπαρος, πυρναῖος, πεπειρος, πεπανος, ὡραῖος.—ευκαιριος, εν ὡρᾳ ακρᾳ.

Ακμηνος. *est αγευστος και νηστις. *ab* ακμη, *qu. ap.* Æolas ασιτιαν *denotat.* Damm. c. 1123.*
ακμηνον ποσιος και εδητυος, ενδον εοντων. Τ. 320.
Syn. Ασιτος, γλισχρος, νῆστις, νηστευτης.

˘Ακμη, *ῆς. ἡ. acies. ἐν ἀκμῇ dicuntur esse omnia, cum sunt in summa vi, optima conditione.——ακμη etiam cum genitivo usurpatur eodem sensu atque εργον, καιρος, αγων.
——ουχ ἑδρᾶς ακμη. Soph. Aj. 822.
—ταῦτα μεν τι δεῖ-Λεγειν; ακμη γαρ ου μακρῶν ἡμῖν λογων. Philoct. 12. Vid. Valck. ad Phœn. 591.*
εν ταχυτητι βιου πανων νεοηλικας ακμας. Orph. Hym. 86.
Syn. Ὡραιοτης.—καιρος, ευκαιρια.—ἡβη, μενος.—αιχμη.—πεπανσις. [Vid. Αιχμη.]
Epith. Θρασυπονος, ζεουσα, τραχεῖα.

˘Ακμης, Ακμητος. indefessus.
φαιης κ' ακμητας και ατειρεας αλληλοισιν. Ο. 697.
οἱ δ' αρ' επ' ειρεσιην επεχον χεῖρας τε νοον τε
ακμητοι βασιλῆες.— Orph. 362.
Syn. Ακαματος, απονος, ατειρης.

Ακμοθετον, ου. το. incudis basis.
θῆκεν εν ακμοθετῳ μεγαν ακμονα· γεντο δε χειρι. Σ. 476.

Ακμων, ονος. ὁ. incus.
ακμονα τε, σφυραν τ', ευποιητον τε πυραγρην. γ. 434.
Epith. Χαλκεος, βαρυγδουπος, δυσκελαδος, Λημνιος, σφυρηλατος, αριστοπονος, ῥαιστοτῦπος.

Ακναμπτος, ου. ὁ ἡ. contra quæ resisti non potest.
χειρεσσιν η βουλαις ακναμπτοις. Pyth. 4.* 128.
i. e. *vi vel dolo.* Syn. Σκληρος, ακαταμαχητος,* ακαμπτος.

Ακνηστις, * ιος, et εως. ἡ. spina dorsi in quadrupedibus.
τον δ' (s. ελαφον) εγω εκβαινοντα* κατ' ακνηστιν μεσα νῶτα,
πληξα.—— κ. 161.
Syn. Ῥαχις, κλονις, κλονιον, αντιστερνον.

Ακοη, ης. ἡ. et Poët. Ακουη. auditus. 2. auris. 3. fama, &c.
1. ——κωφην δ' ακοης αισθησιν εχουσι. Sapph.
2. αλλα φιλος, προφρων μ' ὑποδεχνυσο, και κλυε μῦθον
μειλιχιαις ακοαις, και λισσομενῳ ὑπακουσον. Orph. 83.
3. ειπερ τι φιλεῖς ακοαν ἁδεῖαν α-
ει κλυειν, *μη καμνε λιαν δαπαναις. Pyth. 1. 174.
τῶν δ', ὡστε δρυτομων ανδρων, ορυμαγδος ορωρεν
ουρεος εν βησσῃς,* ἑκαθεν δε τε γιγνετ' ακουη. Π. 633.
Syn. Ακροασις. 2. ους, ωτα. 3. φημη, λογος. αγγελια, ακουσμα, ακροᾶμα.

1. Subaud. videtur τὰ πράγματα. *Res sunt in ipso articulo.* Similis notionis sunt ista ap. Hesych. ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. ἀκμήν, (i. e. κατ' ἀκμήν) ἔτι. Vid. H. St. Thes. Tom. i. c. 276. et Ind. voc. Ἀκμέω, quæ quidem nulla est.

Epith. Ευκοσμος, βαρυπειθης, δαημων, απλανης, ασπονδος, βλοσυρη, ηχηεσσα, πολυτερπης, σφαλερη.

῞Ακοιμητος, ου. ὁ ἡ. pervigil.
νυμφαι ακοιμητοι, δειναι θεαι αγροιωταις. Thc. 13. 44.
Syn. Αγρυπνος, αϋπνος, αβρικτος, ακατευναστος, απαυστος—αεικινητος, γαληνωδης, ηρεμαιος, πολυησυχος, πολυκοιμητος, ευκαταπαυστος.

῞Ακοινωνητος, ου. ὁ ἡ. non communicatus.
κοινη μεν παντεσσιν, ακοινωνητε δε μουνη. Orp. εις Φυσιν.
την μιαν μοι στεργετω ποσις γαμοις
ακοινωνητον ευναν ανδρος. Androm. 470.
Syn. Ακοινος, αμικτος, ασυναλλακτος, ανεντευκτος, ασυνακτος, ασυναπτος, ασυγκριτος, ασυνθετος, ασυνιαστος, αφιλιωτος, ακριβης.—φειδωλος—σωφρων.

῞Ακοιτης, ου. ὁ. commune cubile habens, maritus.
αμφαδιην, ἥ τίς τε φιλον ποιησετ' ακοιτην. ε. 120.
Syn. Παρακοιτις, γαμετης, γαμηλιος, ξυναορος, ανηρ, ποσις, συζυγος, ευνετης, ευνατηρ, ευναστηρ, ευναστωρ.

῞Ακοιτις, ιδος. ἡ. uxor.
ἦ ῥα, και ηρχε λεχοσδε κιων, ἁμα δ' ειπετ' ακοιτις. Γ. 447.
Syn. Παρακοιτις, συγκοιτις, συγκοιτος, συμβιος, αλοχος, γυνη, γαμετη, γαμετις, ευνετις, ευνατειρα, δαμαρ, συλλεκτρος, συγγαμος, [ξυνευνη, Pind. ξυναορος, Eur.] ὁμολεκτρος γυνη.
Epith. Αμυμων, αιδοιη, θαλερα, φιλη, ὁμοφρων, θυμηρης.—λιποπατρις, ταχυποτμος.
Phr. Κεδνην δ' εσχον ακοιτιν αραρυιαν πραπιδεσσι. Hes.

῞Ακολασταινω. intemperanter, seu, petulanter ago.
*ακολασταινει νοῦς μειρακιων. Mnesimach. ap. Ath. p. 403. a.
δεινοτατα γαρ τοι πεισομεσθ', εμοι δοκεῖ,
ει τῶν μεν αλλων αρχομεν· ὑμεῖς δ' οἱ θεοι
ακολασταινεῖτε, κ' ουδεπω γνωσεσθ', ὁτι
ακροατεον ὑμῖν εν μερει τῶν κρειττονων.* Arist. Av. 1225.
Syn. Ακολαστεω, ακρατευομαι, εξυβριζω, καταστρηνιαω, ατακτεω, ασελγεω, ασελγαινω, κωμαομαι,—ακοσμεω, ασχημονεω.

῞Ακολαστος, ου. ὁ ἡ. intemperans.
ακολαστος οχλος, ναυτικη τ' αναρχια. Hec. 605.
ακολαστον εσχε γλῶσσαν, αισχιστην νοσον. Orest. 10.
Syn. Ακρατης, ακρατητος, ακρασιος, ακρατωρ, ακρατεων, ασωφρονιστος, ασωτος, λαγνης, λαγνος, μοχθηρος, μαχλος, μαργος, αναγωγος, φιληδονος, κωμαστης, ερωτομανης.—αζημιος. — κηλων, παῤῥησιαστικος, προπετης. — τολμηρος, θρασυς.—ὑβριστικος.—επιτιμητεος, αξιοποινος, ανυποτακτος, αναρκτος.—απαιδευτος.

῞Ακολος, ου. ὁ. frustum panis.
αιτιζων ακολους, ουκ ἁορας, ουδε λεβητας. ρ. 222.
Syn. Αρτος, βλωμος.—ακοστη, βρῶμα, εδωδη.

῞Ακολουθεω. sequor.
ὁς τις ακολουθεῖ κατοπιν ανθρωπου τυφλου. Plut. 13.
Syn. Παρακολουθεω, ἑπομαι, ἑσπομαι, οπηδεω, οπηδευω, ὁμαρτεω, αμορμευω.—μιμεομαι, ζηλοω, διωκω.—συνακολουθεω, συναορεω, συνομαρτῶ, ὑπακουω, πειθομαι.
[Phr. Συν (τινος) μολεῖν ποδι. Eur.]

῞Ακολουθος, ου. ὁ ἡ. pedissequus.
ορνῖν, ἵν' ακολουθον διᾱκονον τ' εχῃ. Av. 73.
Syn. Αμφιπολος, αμορβος, οπαδος, συνοπαδος, διακονος, ὁμοστοιχος, ὁμοσφυρος, ὁμιλητης, συνοδοιπορος, συνακολουθος, συνεμπορος, πομπος, ακολουθητικος, προσηκων, ὁμοιος.

῞Ακολυμβος, ου. ὁ ἡ. natandi inscius.
οὑτω γαρ πνιξαντες εν ὑδασι τους ακολυμβους. Batr. 157.

῞Ακομιστῐα, ας. ἡ. *olim*[1] Ακομιστιη. neglectus.
η ηδη μοι ολεσσεν αλη τ', ακομιστιη τε. φ. 284.
Syn. Ακηδεια.

῞Ακομπαστος, ου. ὁ ἡ. alienus a jactantia.
ου μην ακομπαστος γ' εφισταται πυλαις. Sept. Th. 544.

῞Ακομπος, ου. ὁ ἡ. idem.
ανηρ ἄκομπος, χειρ δ' ὁρᾷ το δρασιμον. Sept. Th. 560.
Syn. Ακομπαστος.—αφιλοδοξος, αφιλοτιμος.

῞Ακομψος, ου. ὁ ἡ. inelegans.
εγω δ' ακομψος, εις οχλον δοῦναι λογον. Hipp. 986.
Syn. Ευηθης, ευτελης, ἁπλοος, απειροκαλος, ακαλλωπιστος.—φαῦλος, ατρυφερος.—φορτικος, ακαλλης, ακοσμος, απανουργος, απονηρος.

*Ακοναῖοι, sc. τόποι. cautes, ubi aconitum nascitur. *Vid. Schol. et Schneid. in l. l.*
—εν δ' ακοναιοις
θηλειην ακονιτον ανεβλαστησεν ορογκοις. Nic. Al. 41.*

῞Ακονη, ης. ἡ. cos.
φαιης κε νιν ανδρ' εν αεθληταισιν εμμεν
Ναξιαν πετραις εν αλλαις
χαλκοδαμαν ακοναν· *πισω σφε Διρκας.* (Elegiamb.) Isth. 6. [106.
Syn. Θηγανη. Epith. Λιγυρη.

Ακονις. (in Lexicc. non reperienda.)[2] ακονις αρτισκαπτος.—,

῞Ακονῑτον. cicuta. [Ep. l. 3.
πνυθεις ακονιτον, ὁ δη ῥ' Αχερωΐδες οχθαι
φυουσιν, τοθι χασμα δυσεκδρομον Ευβουλῆος. Nic. Al. 12.
Epith. Χολοεν, δυσαλθες.

῞Ακοντῐας, ου. ὁ. serpentis genus. δια το ὁρμᾷν ὡσπερ τα ακοντια.
φραζονται, συν θ' ὁσσοι ακοντιαι ηδε μολουροι. Nic. Ther. 491.

῞Ακοντιαι. stellæ sic dictæ, quia jaculi modo feruntur.

῞Ακοντιζω. jaculor.
δουρι δ' ακοντιζω, ὁσον ουκ αλλος τις οϊστῷ. θ. 229.
Syn. Απακοντιζω, ανακοντιζω, συνακοντιζω, εξακοντιζω, αιχμαζω, ακροβολεω, ακροβολιζομαι, τοξευω, εμβαλλω, επιῤῥιπτω, επαφιημι.
Phr. Ερρεεν απλανεων δολιχοσκιος ομβρος οϊστῶν.—
λοιγιον ιοβολον γυμνωσατο πῶμα φαρετρης,
και βελος ιθυκελευθον ανηρυσεν· εκταδιη τε
κυρτον οπιστοτονοιο κερας κυκλωσατο τοξον.
ηνεμοεν δε βελεμνον ες ανθερεῶνα νομῆος
ἧκε. Nonn. l. 15.

῞Ακοντῐον, ου. το. jaculum. *In l. c.* Hermann. *legit* κρανεϊνον.
ναι μα τοδε κρανειον ακοντιον— Hom. Merc. 457.
Syn. Ακων, ακους, ακις, βελος, παλτον, τοξα, τοξευμα, ξυστον, τα ἑκηβολα, σφενδοναι.—ακοντισις, ακοντισμα, ακνηστις.

῞Ακοντιστηρ. jaculator. et ῞Ακοντιστης.
λογχαις τ' ακοντιστῆρες ευστοχωτατοι. Phœn. 142.
η μεν ακοντιστας, η δε ῥυτῆρας οϊστῶν. σ. 261.

῞Ακοντιστυς, υος. ἡ. jaculandi peritia.
—ου γαρ πυξ γε μαχησεαι, ουδε παλαισεις,
ουδε τ' ακοντιστυν εσδυσεαι, *ουδε ποδεσσι
θευσεαι· ηδη γαρ χαλεπον κατα γῆρας επειγει.* Ψ. 621.
Syn. Ακοντισις, ακοντισμα, ακοντισμος, ακροβολισμος, ἑκηβολια, ἧμα, ἡμοσυνη.

῞Ακοντοβολος, ου. ὁ ἡ. jaculi vibrator.
νοσφι δ' ακοντοβολοι Χαδησιαι.— Apoll. 2. 1002.
Syn. Ακοντιστικος, ακροβολος, ακροβολιστης, ακοντοφορος, ἡμων, αιχμητης, τοξοτης.

῞Ακορεστος, ου. ὁ ἡ. insatiabilis. *et* Ακορητος *ap.* Hom.
*μη ποτ' εμοι φρονημα
ψυχα τ' ακορεστος ειη. Heracl. 926.
ειπερ αδειης τ' εστι,* και ει μοθου εστ' ακορητος. Η. 117.
Syn. Ακορος, αμοτος.—απληστος, απληρωτος, δυσπληρωτος.—ακοσμος.—αδηφαγος, αχορταστος.—πολυς.

῞Ακος, εος. το. medela.
οἶσε θεειον, γρηῢ, κακῶν ακος, οἶσε δε μοι πῦρ. χ. 481.
Syn. Ακεσμα—αλεξημα, αλεξητηριον, αλκτηριον, αλεξιφαρμακον—ιᾱσις, θεραπεια, φαρμακον, ιαμα—βοηθεια, ωφελεια.—γενεα. [μῆχαρ. Æsch.
Epith. Τομαῖον, λυτηριον.] ὑγιηρον.

῞Ακοσμῐᾱ, ας. ἡ. indecentia.
τις δε γ' εν πυλαισι θορυβος, και λογων ακοσμια; Iph. A. 317.
Syn. Ληθεια.—ατιμια.—αειδια, δυσειδια, αμορφια.—απλυσια.

῞Ακοσμος, ου. ὁ ἡ. indecorus.
ὁς ῥ' επεα φρεσιν ᾗσιν ακοσμα τε πολλα τε ηδη. Β. 213.
Syn. Ακοσμητος, αδιακοσμητος, ακοσμηεις, ακομψος, απρεπης, αχαρις, ακαλλωπιστος, ακορητος, ακατασκευος, ακατα-

1. Cons. nostram qualemcumque disceptationem de duplici terminatione vocum in ια, et εια.

2. Neque mirum; cum l. l. plane sit mendosus. Veram habes lectionem sub v. 'Αρτίσκαπτος.

σκευαστος, αδιασκευος, απλυτος, αεικης, ασχημων, ατημελης, ατημελητος, αῤῥυθμος, αμουσος, αμελης, εκμελης, ασυνθετος, ατακτος, ασυντακτος.—αμετρος, προπετης, πλημμελης, ακολαστος, αφρων, αδηλος, μωρος.—δυσειδης, ειδεχθης.

˘Ακοσμως. confuse, inobedienter.

οἱ δ' ουκ ακοσμως, αλλα πειθάρχῳ φρενι. Pers. 374.

Syn. Ακοσμητως, ατακτως, προπετως, ακολαστως, ασχημονως.

˘Ακοστεω. pascor hordeo.

ὡς δ' ὁτε τις στατος ἱππος, ακοστησας επι φατνῃ. O. 263.

Exp. ακος τῆς στασεως λαβων, ἡ δυσχερανας επι τῇ τῆς φατνης στασει.

˘Ακοστη, ης. ἡ. hordeum; *item generalius*, quivis cibus.

πολλακι δ' ενθρυψειας εν οπταλεῃσιν ακοσταις. Nic. Al. 106.

Ακουαζω, Ακουαζομαι. audio.

αιει πινετ' εμοῖσιν, ακουαζεσθε δ' αοιδοῦ. ν. 9.

πρωτω γαρ και δαιτος ακουαζεσθον εμεῖο. Δ. 343.

Syn. Ακουω.—επικαλεομαι.

*Ακουὴ, ῆς. ἡ. idem quod Ακοη. [*An.* iii. p. 63.*

δακρυ δ' επισπεισας, χαιροις γυναι, εκ γαρ ακουῆς. Agath. 80.

˘Ακουρος, ου. ὁ ἡ. mascula prole carens. 2. intonsus.

1. τον μεν, ακουρον εοντα, βαλ' αργυροτοξος Απολλων. η. 64.

Syn. Ατεκνος, απαις. 2. ακουρευτος, ακερσεκομης.

˘Ακουσῐθεος, ου. ὁ ἡ. qui a Deo auditur.

Αντιπατρος Πεισωνι φερει γερας. ην δε μ' αναψας ευξηται, λαμψω φεγγος ακουσιθεον. Antip. Thess. 13.

˘Ακουσιως. *adv.* præter voluntatem. [*An.* ii. 112.

κἄπειτα πλεκταις σῶμα σον κλεπτειν λεγεις, πυργων καθιεῖσ',* ὡς μενουσ' ακουσιως. Troad. 1010.

*˘Ακουσμα, ᾰτος. το. fama.

χρηζω, ξεν', ορθον ακουσμ' ακοῦσαι. Œd. C. 518. B.

Ακουστεος. *adj. verbal.*

τι τοῦτ' ελεξας; ὡς ακουστεον γε σοῦ. Iph. A. 1010.*

˘Ακουστος, η, ον. sub auditum cadens.

συριγγων ενοπην ποιησατο τηλοθ' ακουστην. H. Mer. 509.

Syn. Εξακουστος.

Ακουω. audio, &c.

αχνυμαι εν θυμῷ, ὁθ' ὑπερ σεθεν αισχε' ακουω. Z. 524.

Syn. Ακουαζω, διακουω, επακουω, ακροῶ, ακροαομαι, κατηχεομαι, πυθομαι, πευθομαι, πυνθανομαι, κλυω, κλῦμι, ενωτιζομαι—πειθομαι, εννοεω.—καλεομαι.

Phr. Οξεῖαν ακοην τοῖς λογοις δοῦναι. Soph. εν φρεσι θεῖναι, γραφειν.—δι' ωτων συντιτραινειν μυθον ἡσυχῳ φρενῶν βασει. Æsch. ——προὐχοντο καρηνα-Παντες ὁμῶς ορθοῖσιν επ' ουασιν ηρεμεοντες-Κηληθμῷ. Apoll.

κλεῖνον εμοι τεον οὖας, εμῶν δ' επι κεκλυθι μυθων.

ουατα νωΐτερου στοματος προσερεισατε μυθῳ.—

νωΐτερην δε μετ' ουασι δεχνυσο φωνην. Apollin.

[εν πυλαις ακοαν βαλλειν. Eur.—οιμωγη δε μοι εν ωσι πυργων εξ ακρων ινδαλλεται προς αιθερος κυροῦσα νηνεμους ἑδρας. Lyc. 253.]

επ' εμοις ουας τανυσον χοροισιν ὑμνων. Synes.

Ακρᾱ, ας. ἡ. summitas, promontorium. *item* Ακρις, ιος. ἡ.

—αμφι δε τ' ακρας-Κυρτον εον κορυφοῦται—Δ. 425.

ῳκεον εν σπηεσσι δι' ακριας ηνεμοεσσας. ι. 400.

Syn. Ακρον, ακρωρεια, ακρωμια, ακρωλενιον, ακρωτηριον, ακροπολις, ανδηρον, εριπνη, πρων, [προνωπιον, Eur.] ῥιον, αγκων.—κορωνις, ὑπεροχη.

Epith. Αστυφελης, πολυπιδαξ, αθραυστος, ατεραμνος, λιμενηοχος, κυρτη, περιηγης, λασιαυχην, ουδατοπηγης, δαμαληβοτος, ψαμαθωδης.

Ακρᾰγης, εος. ὁ ἡ. mutus. Vid. Γρυπαιετος.

Syn. Αφωνος.

Ακραης, εος. ὁ ἡ. pure et acriter spirans.

ακραῆ ζεφυρον, κελαδοντ' επι οινοπα ποντον. β. 421.

επλεομεν Βορεῃ, ανεμῳ ακραεϊ, καλῷ. ξ. 253.

Exp. ακρως-πνεοντι.

Ακραιος, ου. ὁ. summus. 2. qui in arce colitur.

φερουσ' ες Ἡρας τεμενος ακραιας θεοῦ. Med. 1376.

*Ακραιοστεφης. *epith.* coronæ, ex Æschyli Sphinge. *Sed deberi videtur ingenio* Bothii; *nam apud* Athen. p. 674. d. *legitur*, ἀρχαῖον στέφος.*

˘Ακραιφνης, εος. ὁ ἡ. purus, verus.

——ελθε δ', ὡς πιης μελαν κορης ακραιφνες αἷμα. Hec. 535.

Επειον, ουκ Αργεῖον ακραιφνῆ γοναῖς. Lyc. 151.

Syn. Ακεραιος, αμιγης, ειλικρινης, ὁλοτελης, τελειος, δυνατος.—ευθυμος.—νεοχμος, προσφατος.—αιολος.—καθαρος, ὑψηλος.

˘Ακραντος, et ap. Hom. Ακρᾱαντος, ου. ὁ ἡ. irritus.

εστι δε φῦλον εν ανθρωποισι ματαιοτατον, ὁστις, αισχυνων επιχωρια, παπταινει τα πορσω, μεταμωνια θηρευων ακραντοις ελπισιν. Pyth. 3. 36.

τους δ' ακραντος εχει νυξ. Choëp. 68. ——αμμι δε εργον αὐτως ακρααντον, οὗ εἱνεκα δεῦρ' ἱκομεσθα. B. 137.

Syn. Ατελης, ατελειωτος, ατελεστος, ατελευτητος, αῤῥεκτος, ανεπιξεστος, απληρωτος, ελλιπης, ακατεργαστος.

Ακρᾰλῖπης. *Vid. Callim. Ernest. T. 1. p. 479.*

ξανθα συν ευοδμοις ακραλιπῆ στεφανοις. Call. Ep. 9.

˘Ακρᾰτης, εος. ὁ ἡ. incontinens, impotens.

πνευματι μαργῳ, γλωσσης ακρατης. Prom. 883.

ὁστις λογους, παρακαταθηκην ὡς, λαβων, εξεῖπεν, αδικος εστιν, η 'κρατης αγαν. Sent.

Syn. Ακρατωρ, αδυνατος, ακολαστος.

Ακρᾱτιζω, Ακρατιζομαι. jento. 2. merum bibo.

ἑπεσθ', απεψωλημενοι τραγοι δ' ακρατιεῖσθε. Plut. 295.

Syn. Φαγω.—το ακρατον πινω. Suid.

Ακρατιστος[1]. Exp. αγευστος, ασιτος.

—πριν ἡ ακρατιστον επι ξηροῖσι καθιξῃ. Theoc. 1. 51.

Ακρᾱτοεις, εσσα, εν. *In Lexicc. haud obvia.* Vid. Λογισμος.

˘Ακρᾱτον, ου. το. vinum merum.

ηδη δε προϊοντος, εδοξ' επιχεῖσθαι ακρατον. The. 14. 18.

Syn. Χαλικρατον. ζωρος οἶνος, ζωρον μεθυ.

˘Ακρᾱτος, ου. ὁ ἡ. merus, nihil aliud admixtum habens.

ανδρομεα κρε' εδων, και επ' ακρητον γαλα πινων. ι. 297.

σπονδαι τ' ακρητοι, και δεξιαι ῃς επεπιθμεν. Δ. 159.

μα Δι', αλλ' ακρατον οἶνον Αγαθου Δαιμονος. Equit. 85.

Syn. Ακεραιος, ακραιφνης, ισχυρος,—χαλεπος,—αγερωχος.—αιωνιος.—διειδης.—ατελεστος.

Ακρᾱτωρ. impotens præ morbo.

ακρατωρ, ὁ τλημων, χωλος. αλλα μη μ' αφῇς. Phil. 492.

Syn. Ακρατης, ασθενης,—ακολαστος.

˘Ακρᾰχολος, ου. ὁ ἡ. ad iram proclivis.

ξηρον ὑπαι δειους ακραχολον Ιφικλῆα. Theoc. 24. 60.

αγροικος οργην, κυαμοτρωξ, ακραχολος. Equit. 41.

Syn. Οξυχολος, εγκρασιχολος, επιχολος, ζαχολος, χολωδης, ζαμενης, θυμικος, θυμωδης, οργιλος, δυσοργος, παλιγκοτος.

Phr. Εις οργην προχειρος.

˘Ακρεμων, ονος. ὁ. ramus major.

νειοι δ' εκπονεοιντο ποτι σπορον, ἁνικα τεττιξ ποιμενας ενδιους πεφυλαγμενος, ενδοθι δενδρων αχεῖ εν ᾱκρεμονεσσιν·—— Theoc. 16. 94.

† ἄκρεμων ελαιας εστιν εν δομοισι τις. Cycl. 454.

Syn. Ερνος, κλαδος, βλαστος.

Epith. Δροσερος, ευπεταλος, καλλιπετηλος, ἱερος, ευφυλλος,—μελισταγης.

˘Ακρεσπερον. *adv.* extremo vespere.

πολλαι Αχαϊαδων μαλακον περι γουνατι νᾶμα χειρι κατατριψοντ' ακρεσπερον αειδοισαι. The. 24. 75.

˘Ακρηβος, ου. ὁ ἡ. valde juvenis.

και νυμφαν, ακρηβος εων ετι, Ναΐδα γᾶμεν. The. 8. 93.

Syn. Ακρηβης, νεανισκος, μειρακιον, μειρακισκος.

˘Ακρηδεμνος, ου. ὁ ἡ. redimiculum capitis non habens.

——εισοπισω μεν [ii. p. 458.

βοστρυχον ακρηδεμνον ἑῆς συνεγειρεν εθειρης. Christod. *An.*

˘Ακρῑβειᾰ, ας. Ion. ης. accurata diligentia; accuratum examen. Vid. ad v. Ανελιγμα.

1. Ἀκρᾰτιστος, ut videtur, vox est nihili. Assentior itaque Toupio, viro doctissimo, legenti ἡ 'ναριστον. Vid. ad v. αναριστος. Brunckius, contra quod moris est, dum meliora sequitur, probat deteriora.

Ακριβης, εος. ὁ ἡ. accuratus.
—πολλα δ' εννυξεν ακριβης ομμασι Λυγκευς. The. 22. 194.
ουκ εις ακριβες ἠλθες, αλλ' ἁπας στρατος. Troad. 901.
SYN. Αθειρης, αθηρης, αθερης, τελειος, τημελης, εμμελης, επιμελης, εντριβης, εντρεχης, λιπαρης, πυκιμηδης, σπουδαιος, σκεθρος.—δηλος, ατρεκης.—πληρης.—βεβαιος.—αληθης.

Ακριβοω. * diligenter exploro,—summa cura aliquid facio. *Pass.* Ακριβοομαι—ωμαι.
ουδε στεγην γαρ, ἡς κατηρεφεις δομοι,
καλως ακριβωσειαν.—— Hippol. 468.
εκκλησιαζουσ' ου προβαιην τον ποδα
τον έτερον αν,* ει μη τουτ' ακριβωθησεται. Eccl. 161.
SYN. Ακριβαζω, εξεταζω, δοκιμαζω.—διακριβοω, ακριβως μελεταω.

Ακριβως. * exacte, requisite, perfecte.
αλλ' ουκ ἀκριβως αυτα θησομαι λιαν. Med. 532.
Videtur etiam brevem habere penult. in ll. seqq. ni sint corrupta.[1]
ὑμεις γαρ αλληλους αει χλευαζετε·
οιδ' ακριβως.—— Anaxandr. ap. Athen. p. 242.
εριφιον ειτα τακερον, εν πνικτον, ακριβως. Athenion. ap. [Grot. Exc. p. 893.*

Ακριδοθηρα, ας. ἡ. decipula ad capiendas locustas.
αυταρ ὁγ' ανθερικεσσι καλαν πλεκει ακριδοθηραν. The. 1. 52.

Ακρις, ιδος. ἡ. locusta; *forsan* cicada.
ὡς δ' ὁθ' ὑπαι ῥιπης πυρος ακριδες ηερεθονται. Φ. 12.
PHR. Ακρις, εμων απατημα ποθων, παραμυθιον ὑπνου,
ακρις, αρουραιη Μουσα, λιγυπτερυγε,
αυτοφυες μιμημα λυρας, κρεκε μοι τι ποθεινον,
εγκρουουσα φιλοις ποσσι λαλους πτερυγας, κ.λ. Meleag. 112.
ακρι, μιτωσαμενη φθογγον ερωτοπλανον. ibid.
ακριδα, την ευσαν τοπριν ακανθοβατιν. Leon. Tarent. 65.

Ακρισια, ας. ἡ. *inconsiderantia. 2. judicii inopia et temeritas. 3. confusio.
ἠ χθαμαλην ὑπεδυς ὁ τοσος κονιν; εις σε τις αθρων,
Σωκρατες,* Ἑλληνων μεμψεται ακρισιην. Antip. Thess.
SYN. Προπετεια,—συγχυσις. [An. ii. 124.

Ακριτα. *adv.* * indiscriminatim, abundanter.
εν μαλακῳ λειμωνι. τοθι κροκος, ηδ' ὑακινθος
ευωδης θαλεων* καταμισγεται ακριτα ποιην. Hom. H. in [Pana, 25.
SYN. Ἁμα, μιγδα.

Ακριτος. indemnatus,—indiscretus,—immensus.
ὠ γερον, αιει τοι μυθοι φιλοι ακριτοι εισιν. B. 796.
μισγεσθ' αθανατοισιν, εχω δ' αχε' ακριτα θυμῳ. Ω. 91.
τους ειμ' οψομενη, και σφ' ακριτα νεικεα λυσω. Ξ. 304.
SYN. Αδιακριτος, ακατακριτος.—αμφιβολος, αμετρος, απειρεσιος, αχωριστος, αδιαχωριστος.—αδικαστος, ακαταγνωστος.—αδιαλυτος, ατελεστος.—πολυς.

Ακριτοβουλος. imprudens.
——γενος αλλο μιαιφονον, ακριτοβουλον. Sibyl.

Ακριτοδακρυς, υος. ὁ ἡ. lacrymosus.
* ναι ταχα Ταντχλεης Αχεροντια πηματα ποινης
ἡμετερων αχεων εστιν ελαφροτερα.
ου γαρ ιδων σεο καλλος, απειργετο χειλεα μιξαι
χειλεϊ σῳ, ῥοδεων αβροτερῳ καλυκων,*
Ταντχλος ακριτοδακρυς· *ὑπερτελλοντα δε πετρον
δειδιεν· αλλα θανειν δευτερον ου δυναται·
αυταρ εγω ζωος μεν εων κατατηκομαι οιστρῳ,
εκ δ' ολιγοδρανιης και μορον εγγυς εχω. Paul. Sil. *An.* iii. 81.*

Ακριτομυθος, ου. ὁ ἡ. qui loquitur inconsiderate.
Θερσιτ' ακριτομυθε, λιγυς περ εων αγορητης. B. 246.
ξειν', ἠτοι μεν ονειροι αμηχανοι, ακριτομυθοι. τ. 560.
SYN. Μακρολογος, πολυλογος, αδολεσχης,—ακριτος.

Ακριτοφυλλος, ου. ὁ ἡ. frondosus.
οἱ Μιλητον εχον, Φθειρων τ' ορος ακριτοφυλλον. B. 868.
SYN. Πολυφυλλος, συνδενδρος, κατασκιος.

Ακριτοφυρτος, ου. ὁ ἡ. miscellaneus.
πολλα δ' ακριτοφυρτος - Γας δοσις— Sept. Th. 366.

SYN. Αθροος, συμμικτος.

Ακροαομαι. * audio.
εγωγε, τι γαρ αν χειρον ακροωμην αρα; Ecclez. 91.*
SYN. Ακουω, κλυω,—προσισχομαι, πειθομαι, προσεχω, ωτακουστεω.

Ακροατεος. *verbal. adj. a præc.* Vid. ad Ακολασταινω.

Ακροβατεω. pedibus suspensis incedo.
ατραπον οθνειοις ομμασιν ηκροβατει. Plato jun. *An.* i. 175.
SYN. Ορθοβατεω, *ακριζω. Eurip. ap. Hesych.*

Ακροβαφης, εος. ὁ ἡ. summa parte tinctus, leviter imbutus. Vid. Παρεκτανυω. [V. ad v. Ακις.

Ακροβελης, ακροβολης, εος. ὁ ἡ. acutam cuspidem habens.
και σμιλαν δονακων ακροβελων γλυφιδα. Philipp. *An.* ii. 216.

Ακροβολεω, e longinquo jaculor. Ακροβολιζω, *idem; et* velitor.
πολλακι ῥομβηταν εκ χερος ηκροβολει. Zonas. *ib.* p. 81.
οργανον, ῳ πτηνας ηκροβολιζε χενας. Ep. incert. 667.

Ακροδετος, ου. ὁ ἡ. in summo ligatus. Vid. ad voc. Ἀλινηχης.

*Ακροδρυον, ου. το. fructus arboreus, et *propr.* qui putamen lignosum habet.
οψει, και παντος καρπιμον ακροδρυον. Crinag. 23. *An.* ii. 146.

Ακροθιγης, εος. ὁ ἡ. superficiem tangens.
μναμοσυνον στοργας· γλυκυ δ' ομμασι νευμα διυγρον
δοιη, και τι φιλημ' ἁρπασαι ακροθιγες. Meleag 14.*

Ακροθινιαζομαι. *med.* mihi deligo quod egregium, optimum.
εγω δε νυμφας ηκροθινιαζομην,[2]
*κηδη συναψουσ', εκ τ' Αθηναιων χθονος,
Σπαρτης τε, Θηβων θ', ὡς ανημμενοι καλως
πρυμνησιοισι βιον εχοιτ' ευδαιμονα.* Herc. Fur. 476.

Ακροθινιον, ου. το. *frequentius plur.* primitiæ.
Φοιβῳ μ' επεμψαν ενθαδ' ακροθινιον. Phœn. 291.
ακροθινα πολεμου. Olymp. 2. 7. SYN. Τα ακρολεια. πρωτολεια, απαργματα, λαφυρα, σκυλα,—ακρολοιον, λεια, απαρχη, θεομορια, καταργμα, πρωταγριον.

*Ακροθωραξ, ακος. ὁ ἡ. leviter ebrius; aut, *ut aliqui volunt;* 2. cui pectus incalescit potu meraciori. *Voce utuntur* Aristoteles, Erotianus, Clemens Alex.
—εμε μεν ουχ ὁρᾳς πεπωκοτα, [p. 421. e.
ηδη τ' ακροθωρακ' οντα, και θυμουμενον; Diphil. ap. Athen.
EXP. 2. Ακρομεθυσος, ακρατοποτης, ακρατοκωθων, ακροχαλιξ.*

Ακροκελαινιαω. in summa parte nigrico.
—ωρτο δ' επ' αυτον
ακροκελαινιοων, ἱνα μιν παυσειε πονοιο. Φ. 249.

Ακροκνεφαιος, ου. ὁ ἡ. vespertinus.
πρωτον παμφαινων επιτελλεται ακροκνεφαιος
Αρκτουρος,— Arat. SYN. Ακροκνεφης.

Ακροκομος, ου. ὁ ἡ. in vertice comatus.
τις αρ ορνις η δρυος η
ελατας ακροκομοις
αμφι κλαδοις εζομενα. Phœn. 1530.
Θρηϊκες ακροκομοι, δολιχ' εγχεα χερσιν εχοντες. Δ. 533.
SYN. Ακροκομης, ακρος, τανυθριξ, βαθυπλοκαμος.

*Ακροκορινθος, ου. ὁ. arx Corinthi. Vid. ad v. Δοριπτοιητος.

Ακροκωλιον. pes bubulus coctus. Ακροκωλια. τα. trunculi.
ακροκωλιον τε γεννικον, οπτα δελφακι'
ἁλιπαστα τρια.— Eubul. ap. Ath. p. 63. e.
βολβους, κοχλιας, κηρυκας, ω', ακροκωλια. Alex. ibid.

Ακρολιθος, ου. ὁ ἡ. in summo lapide positus.
οὑτως ακρολιθον κάμε τροπον ξοανου. Ep. incert. 20.

Ακρολογεω. summa lego. *In l. c. denotat Ang.* to glean.
λιμον οϊζυρην απαμυνομενη πολυγηρως [ii. 234.*
Νικω συν κουραις ηκρολογει σταχυας. Philipp. 80. *An.*

Ακρολοφιτης, ου. ὁ. qui in summitatibus collium versatur.
ευ δε παθοντες αγαλμα τοδ' ευπρεπες[3] ακρολοφιται
Ζανι, παρ' ευπρεμνῳ ταδ' ανεθεντο δρυϊ. Ep. l. 1.

Ακρολοφος, * ου. ὁ. summitas collis. Atque, *ut videtur e l. c.*
Ακρολοφος, ου. ὁ ἡ. altum cacumen habens.*
—πρωνεσσιν εοικοτες ακρολοφοισι. Opp.

1. Quin aliqua iis insit macula, vix mihi videtur dubitandum. Producunt penultimam, uti debent, Æsch. Prom. 328. Eurip. Rhes. 284. Scyr. *frag.* ii. 4. Nicomach. ap. Athen. p. 290. f. Antiphan. p. 451. a. Macho, p. 581. c. Philem. Ἀποκαρτεροῦντι, *fr.* i.

2. Τὰς πρώτας καὶ ἀρίστας ἐξελεξάμην, οἷα δήποτε τὰ τῶν θεῶν ἀκροθίνια, μεταφορικῶς. *Jos. Barnes.*

3. Epigramma est Leonidæ Alexandrini, *Anal.* T. ii. p. 192. sed in primo versu scriptura variatur: εὖ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὔγραφὲς ἀκρ.

*Ακρολῡτεω. solvere gestio.
και ζωνην παλαμαις εἰά περ ακρολυτεῖς; Irenæ. *An.* iii. 10.*
Ακρομολιβδος, ου. ὁ ἡ. plumbum in extrema sui parte habens.
και λινον ακρομολιβδον, απαγγελτῆρα τε κυρτου. Philipp. [*Anal.* ii. 218.
˘Ακρον, ου. το. apex, promontorium.
*δικορυφον σελας ὑπερ ακρων
Βακχειων Διονυσου. Phœn. 234.
ακτη τις αμφικλυστος Ευβοιας ακρον
Κηναιον εστιν,— Trach. 754.*
Syn. Ακρα, κεραια, κολοφων, οροφη, κορυφη, στεγος.
˘Ακρονῠχι. *adv.* prima nocte.
ακρονυχι ταυταν εκνισ' ὁ θερμὸς Ερως. Meleag. 25. *An.* [i. 10.*
Ακρονῠχος, ου. ὁ ἡ. vespertinus.
σφαζων ακρονυχος ταυτη θεῷ ἱερον ιχθυν.
Ath. l. 7. *e Theocr. *Analect.* T. i. p. 333.
Ακροπαστος. ὁ ἡ. per summa leviter conspersus, *v. g.* sale.
Μενδησιος θ' ὡραῖος ακροπαστος εὖ. Sopat. ap. Ath. p. 119. a.*
˘Ακροπενθης. impense tristis.
Περσιδες δ' ακροπενθεῖς. Pers. 135.
Ακροπολις, εως, ἡ. arx. *item*, Ακροπτολις.
αυτοι γαρ μιν Τρῶες ες ακροπολιν ερυσαντο. θ. 504.
γῆν Δελφιδ' ελθων, Φωκεων ακροπτολιν. Orest. 1090.
Syn. Ακρα, ερυμα, ὁρμητηριον.
Ακροπολος, ου. ὁ ἡ. altissimum habens verticem.
αλλα μενον, νεφεληισιν εοικοτες· ἁς τε Κρονιων,
νηνεμιης, εστησεν επ' ακροπολοισιν ορεσσιν. E. 522.
Syn. Ερημος, ὑψηλος.
Ακροπορος, ου. ὁ ἡ. summa parte acutus.
ωπτων δ', ακροπορους οβελους εν χερσιν εχοντες. γ. 463.
*˘Ακροπτερον, ου. το. plumæ acumen.
αιετοῦ αγκυλοχειλος ακροπτερον οξυ, σιδηρῳ
γλυφθεν, και βαπτῇ πορφυρεον κυανῳ,
ην τι λαθῃ μιμνον μεταδορπιον εγγυς οδοντων,
εκκνῆσαι πρηεῖ κεντρῳ επισταμενον, κ. λ. Crinag. *An.* [ii. 141.*
˘Ακρος, *ᾱ, ον. summus, extremus.
ητοι ὁ μεν κορυθος φαλον ηλασεν ἱπποδασειης*
ακρον ὑπο λοφον αυτον.— N. 614.
εκ τ' εφανεν πασαι σκοπιαι, και πρωονες ακροι. Θ. 553.
Syn. Ακραῖος, ακροπολος, κορυφαῖος, ὑψιστος, εσχατος, τελευταῖος, τελειος.
*Ακροσιδηρος, ου. ὁ ἡ. ferro in summitate munitus.
βουστροφον ακροσιδαρον, απειλητῆρα μυωπα. Antiphil. [*An.* ii. 170.*
Ακροσοφος, ου. ὁ ἡ. impense sapiens.
ακροσοφον δε και αιχμηταν,— Ol. 11.
Ακροσφᾰλης, εος. ὁ ἡ. proclivis ad lapsum.
—μογις δε γε μυρι' επιτλας
ημασιν εν πολεεσσιν ακροσφαλες ιχνος ιηλαι. Nic. Alex. 241.
Ακροτομεω. summas partes amputo. Vid. Μεταλλευτης.
Ακροφᾰνης, εος. ὁ ἡ. summo diluculo apparens. Vid. Ηως.
Ακροχᾰλιξ. ὁ ἡ. supra modum ebrius. Vid. Ακροθωραξ.
ακροχαλιξ οινῳ και νεκταρι,— Apoll. 4. 433.
Exp. ακρως μεθυων.
Ακροχᾰνης, εος. ὁ ἡ. immani vastus hiatu.
ακροχανες *φονιῳ κρατι συνεξερυσας, [Silent. *An.* iii. 86.
ανθετο* δερμα λεοντος ὑπερ πιτυν, αιγιποδη Παν. Paul.
˘Ακρυπτος, ου. ὁ ἡ. non occultus.
δηλα και αμφιφανῆ, και
ακρυπτα δεδρακαμεν ποσιν. Androm. 835.
Syn. Ακαλυπτος.—δηλος.
Ακρωνυξ, (*et fortassis* Ακρωνῠχον.) qui summis imprimitur unguibus. 2. summa unguis pars. 3. montis cacumen.
κυκλωσας δ' ου τοξα, χερος δ' ακρωνυχα δισσα. Ep.[1] 1. 7.
Ακρωρεια. summitas montis.
μεχρι προς εσχατιας πολυπιδακος ακρωρειης. The. 25. 31.
Syn. Ακρα, ακρον, αμβων, λοφια, στεφανη, εξοχη, κορυφη.
*Phr. Και κορυφας ορεων, και πετρηεντα καρηνα. Hom.
ακροτατη κορυφη μηλοσκοπος— ib. [in Pana.
—κατ' ορη σκιοεντα, και ακριας ηνεμοεσσας. ib. in Dian.*
Ακρωτηριον. extremitas. 2. promontorium.
—επ' ακρωτηρια βαντες-Πρυμνης,— Hom. 32. 10.

1. Meleagri lxxix. Rectius legend. putat Jacobs. ἀκρώνυχι δισσῷ.

Syn. Ακρα.—θιν, ακτη, *λεπας.
[Epith. Λευκοκυμον.]
Ακταινω. attollo. *Vid. H. St. in v.**
ὡς μητε σωκεῖν, μητε μ' ακταινειν βασιν. Eum. 36.
Syn. Ακταζω, επαιρω, ακολασταινω, γαυριαω, κουφιζω, μετεωριζομαι.
Ακταιονιδης. ὁ. et Ακταιονις. ἡ. ad Actæonem pertinens.
τῶν Ακταιονιδων εσσι μια σκυλακων. Ep.
Ακταῖος, α, ον. littoralis. v. Ακτιος.
ακταιους τε Θεους, ποταμων θ' ἁλιμυρεα ῥειθρα. Orph. 343.
Ακτιος. littoralis. 2. cognomen Apollinis et Panis.
ου μ' αυτον τον Πᾶνα τον ακτιον— Theoc. 5. 14.
Syn. Επακτιος, παρακτιος, αιγιαλωδης, παραθαλασσιος.—αγχιαλος.
Ακταιων, *ωνος et ονος. ὁ. nomen venatoris, a suis canibus discerpti.
ποσσα μεν ἁ Καδμηῒς εσυστερον εμπυρα καυσεῖ,
ποσσα δ' Αρισταῖος, τον μονον ευχομενοι*
παῖδα, τον ἁβαταν Ακταιονα, τυφλον ιδεσθαι;
*και τηνος μεγαλας συνδρομος Αρτεμιδος
εσσεται· αλλ' ουκ αυτον ὁ τε δρομος, αἱ τ' εν ορεσσι
ῥυσεῦνται ξυναι ταμος ἑκαβολιαι,
ὁπποταν ουκ εθελων περ ιδῃ χαριεντα λοετρα
δαιμονος· αλλ' αυται τον πριν ανακτα κυνες
τουτακι δειπνασεῦντι.* Call. in lav. Pall.
Epith. Κυνοσπας, θρασυς, λαγωβολος, φιλοσκοπελος, λεοντοφονος—θηρᾱτης, επακτης.
Phr. 'Ορᾷς τον Ακταιωνος αθλιον μορον;
ὁν ωμοσιτοι σκυλακες, ἁς εθρεψατο,
διεσπασαντο, κρεισσον' εν κυνηγιαις
Αρτεμιδος εἶναι κομπασαντ', εν οργασιν. Bacch. 337.
Ακτεᾰνος, ου. ὁ ἡ. nihil possessionum habens.
μυρεται, ου τεκεων ακτεανῳ πατερι. Antip. Sid. 90. *An.* ii. 31.
Syn. Ακτηυ, πενητης.
Ακτενιστος, ου. ὁ ἡ. impexus.
κομη δι' αυρας ακτενιστος αισσεται. Œd. C. 1326.
Syn. Απεκτητος, νηπεκτης.—αψηκτος.
Ακτεριστος, ου. ὁ ἡ. cui justa facta non sunt.
και Κασταναιαν ακτεριστον εν πετραις. Lyc. 907.
Syn. Ακτερεϊστος, αθαπτος, ακηδευτος.
Ακτη, ης. ἡ. fruges, farina.
ὁς θνητος τ' ειη, και εδοι Δημητερος ακτην. N. 322.
και τα μεν εν πυρι βαλλε, παλυνας αλφιτου ακτῇ. ξ. 429.
Syn. Καρπος, λήϊον, αλευρον.—σῖτος, αρτος, τροφη.
Epith. Μενοεικης, φυσιζοος, ευφορβος.
Ακτη, ης. ἡ. littus.
τοφρα δε μιν μεγα κῦμα φερεν τρηχεῖαν επ' ακτην. ε. 425.
Syn. Αιγιαλος, κροκαλον, ῥαχια, θιν, ῥηγμιν, χεῖλος, κυματωγη. [κροκαι. Lycoph.]
Epith. Εριδουπος, αξεινος, ἁλιμυρης, ἁλιμυρηεις, ακυμων, αψοφος, ἁλιῤῥοθος, ἁλιῤῥοος, ὑπηνεμος, νηνεμος, αποῤῥωξ, αμφιρυτη, αμφικλυστος, προβλης, ὑψηλη, ερημαιη, διψας, ψαμαθωδης, πλατεῖα, ικμαλεη, στυφελη, περιηγης, πολυῤῥαθαγος, νιφοβλητος, ευυδρος, βαθυκρημνος, βαθυκῦμων, ενσκιος, κυματοπληξ, ναυπορος, μηλοσπορος, κυμοδεγμων, [ἁλικροκαλος. Orph. Argon. ναυλοχος. Mus. λευκοκυμων.
Phr. Οφρυς αιγιαλοιο. Mosch.]
Ακτημων, ονος. ὁ ἡ. inops.
ουδε κεν ακτημων ἐρῐτῑμοῐο χρῡσοῖο. I. 126.
Syn. Ενδεης, αἶρος, ακληρος.
Ακτηρες. *splendores. *perperam pro* ακτῖνες. *Vide* H. St. *item* Hermann. *ad l. c.**
——ακτηρες δ' ενδιαονται. Hom. 31. 6.
Ακτῖν, et Ακτῖς, ῖνος. ἡ. radius solis.
αινῶς ακτινεσσιν εοικοτες ηελιοιο. K. 547.
ουδε ποτ' ηελιος φαεθων ακτῖσιν εβαλλεν. ε. 479.
*—και παγ-
καρπον επι χθονα και δια πον-
τον βεβακεν* εργματων α-
κτις καλων ασβεστος αιει. Isth. 4. 69. Vid. Antig. 100.
Epith. Αντιτυπος, αννεφελος, λαμπρα, παμφαης, επισκιος, φλογεη, πυρση, λιαρα, ῥοδεη, ξανθη, θοη, ουρανιη,

σελασφορος, παμπορφυρος, πυρφερης, πορφυρεα, λαμπραυγης, λαμπραυγετις, χρυσῆ.—ολοη, δνοφερα.

Phr. Λαμπρα μεν ακτιν, ἡλιου κανων σαφης,
εβαλλε γαῖαν. Eur. Supp. 650.

Ακτῖνηβολια, Ακτῖνοβολια, ας. ἡ. radiorum ejaculatio.
ακτινηβολιῃσι φερεσφορου Ουλυμποιο. Man. 4. 396.

Ακτῖτος, ου. ὁ ἡ. non ædificatus.
πολλην δ' ακληρον τε και ακτιτον, ἡν δια θῆρες. Hom. in [Ven. 123.
Syn. Απεσκευασμενος.

Ακτωρ. *Tres sunt hujus nominis ap. Hom. Vid. Damm. in* P.R.
οὑς τεκεν Αστυοχη, δομῳ Ακτορος Αζειδαο. B. 523.

Ακτωρ. ductor, princeps.
Σουσιδος φιλος ακτωρ. Pers. 557.
Syn. Ἡγητωρ, αρχος, αγος.

˘Ακῠθος, ου. ἡ. quæ non concipit.
—ουδ' αγαλακτοι - Οἴιες, ουδ' ακυθοι. Call. 2. 53.
Syn. Αγονος, ακυτος, ακυμαντος, απειροτοκος, απειρωδιν, αβλαστης, ατρυγετος.

˘Ακῠλῆϊος. Aquileënsis. Vid. ad Ιηπυγες.
ποντον ες αγχιπορον· Ακυλήϊον *ενθα νενασται
αστυ Τεγεστραιων, κ. λ. (*ita interpungit Paraphrastes.*)*

˘Ακῠλιστος, ου. ὁ ἡ. immotus. [Dion. 381.
δειπνομανες, νεκρου ομματ' εχων, κραδιην δ' ακυλιστον. Tim.

˘Ακῠλος, ου. ἡ. glans ilicis. [ap. Athen. p.163.
παρ ῥ' ακυλον, βαλανον τ' εβαλεν, καρπον τε κρανειης. κ. 242.

˘Ακῠμαντος, ου. ὁ ἡ. fluctibus non adspersus.
βησετ' επι τραφερην[1] ακυμαντοισι ποδεσσι. Lith. 39.
—νυν δ' αὖ ψαμαθοις
επ' ακυμαντοις πωλων ερασαι. Hipp. 235.

˘Ακῠμος. * tranquillus. *semel legitur. Vid. Nott. ad l.**
—τον ακυμον - Θῆκεν βιοτον βροτοῖς. Herc. F. 698.

˘Ακῠμων. 1. tranquillus. 2. sterilis.
ηδη Ποσειδων, χαριν εμην, ακυμονα
ποντον τιθησι νῶτα.— Iph. T. 1444.
νηδυς δ' ακυμων δια σε μοι διολλυται. Androm. 158.
Syn. 1. Ακλυστος, ἡσυχος. — ακλονητος, ακλυδωνιστος, αζαλευτος, αζαλης, αθορυβος, αταραχος, αταρακτος, γαληνιος. 2. ακυθος.

˘Ακῡρωτος, ον. non firmatus.
οἶσθ', η σιωπη τοῦτ' ακυρωτον μενει; Ion. 801.
Syn. Ακυρος, αθετος, αδηλος.

˘Ακωκη, ης. ἡ. cuspis.
αντικρυ δε διεσχε φαεινοῦ δουρος ακωκη. Λ. 253.
Syn. Ακη, αιχμη, στομωμα.—ακμη.
Epith. Οξεῖα, τριοδους, στονοεσσα, κρυοεσσα, παλιγναμπτος, πυροεσσα, ολεσσιτυραννος, πτεροεσσα, χαλκοβαρης, τανυκραιρος, παλινδινητος, καρχαροδους, αιθαλοεσσα, οκριοεσσα, ασιδηρος.

˘Ακωδωνιστος, ου. ὁ ἡ. non exploratus.
ὡς αισχρον ακωδωνιστον ἐᾶν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθεντας. Ly- [sist. 485.
Syn. Απειρατος, απειραστος, αβασανιστος.

˘Ακων, οντος. ὁ. spiculum.
χειρος απο στιβαρῆς ἀλιον πηδῆσαι ακοντα. Ξ. 455.
Syn. Ακοντιον, βελος, οϊστος.
Epith. Οξυς, ευξεστος, αλγινοεις, στονοεις, θοος, δεινος, τανυγλωχιν, παλινδρομεων, βραχυσιδηρος, χαλκοπαρηος, χαυλιοδους, λιγυρος, διβολος. [ταναος. Opp.]

†¯Ακων, *pro* αεκων. invitus.
πῶς δ' αν γαμῶν ακουσαν ακοντος παρα
ἁγνος γενοιτ'; —— Æsch. Supp. 235.

¯Ακων. Antig. 282. Herc. F. 1364. Iph. A. 1149. Phœn. 643. Troad. 960. Ita α propter contractionem alibi longa est. De hoc versu igitur quæramus,
ουκουν ἑκων γε· τοῦ δ' ακοντος[2] ου κρατῶ. Ion. 746.

Ακωπος. remo carens. *de* delphine *dictum.*
*πιστοτατῳ δ' ερετῃ πορθμευομενη, τον ακωπον [*An.*ii.221.*
ναυτην τῇ στοματων θελγον εγω κιθαρῃ. Philipp. 32.

1. Ut metro laboranti succurreret, Tyrwhittus legit *τραφερὴν ἅλ'* *per mare solidum, seu vice terræ fungens.* Quod, repugnante licet Ruhnkenio, cum Hermanno recipiendum judico.

2. Metrum nimirum ruit, propter spondeum in 4ta sede senarii. Sed cum Reiskio legendum esse, *ἀκόντος*, bene monuit Musgravius.

˘Αλᾰβαρχῐα, ας, et Poët. Αλαβαρχειη. *ab Αλαβαρχης, *qui proprie* magister scripturæ, vectigalibus præfectus; *deinde*, idem qui Ethnarcha. *De h. v. consulas Steph. Thes. Gr. et Rupert. Excurs. ad* Juvenal. Sat. 1. 130.
ἦν αρα και κανθωσι Τυχη χαλεπη τε και εσθλη,
και Κρονος ὡρονομει τετραποδων γενεσιν.
εξοτε γαρ και τοῦτον ονον χαλεπος χρονος εσχεν,*
εξ αλαβαρχειης, γραμματικοῦ γεγονεν.
*τλῆθι φερειν λοιπον, κανθηλιε· γραμματικοῖς γαρ
ου τελεως κριθη, κρῖ δε μονον λεγεται. Pallad. *An.*ii. p.413.
Exponitur, ἐκ κεραμικῆς. Αλαβαρχοι γαρ λεγονται οἱ κεραμεῖς.—

˘Αλᾰβαστος, *Attice dicebatur, non ἀλάβαστρος*[3].
ου γαρ εμυριζετ' εξ αλαβαστου, πραγμα τι
γιγνομενον αει, Κρονικον·— Alex. ap. Ath. p. 691. e.

˘Αλᾰβαστρον. alabastrum. 2. genus vasis unguentarii.
2. παρ μεν οἱ ωρια κεῖται ὁσα δρυος ακρα φεροντι,
παρ δ' ἁπαλοι κᾶποι, πεφυλαγμενοι εν ταλαρισκοις
αργυρεοις,* Συριω δε μυρω χρυσει' αλαβαστρα. Theoc. 15. 114.
Syn. 2. Μυροθηκη.

˘Αλᾰβαστρος, ου. ὁ. idem.
a. λαβε τονδε τον αλαβαστρον. b. αλλ' ἑτερον εχω. Lysist. 947.

˘Αλαδρομος, ον. * in mari vagans. *item,* Ἁλιδρομος.
—τον ἁλαδρομον ἁλαμενος
ἁμ' ανεμων πνοιαῖσι βαιην.* Av. 1395.
δελφις δ' ὡς επι χερσον ἁλιδρομοι— Naz.
Syn. Ἁλιπλαγκτος, ἁλιπλανης, ἁλιπλοος.

˘Αλαζονεια, ας. ἡ. et ˘Αλαζονευμα, τος. το. * jactantia, insolentia.—mendacium.
ὑπ' αλαζονειας, ἱν' ὁ θεατης προσδοκῶν καθοῖτο. Ran. 919.
ποιου βασιλεως; αχθομαι γαρ πρεσβεσι,*
και τοῖς ταωσι, τοῖς τ' αλαζονευμασι. Acharn. 62.
Syn. Αγερωχια, αγηνοριη, αυχημα, μεγαλαυχημα, μεγαληγορια, αηθεια, γαυριαμα, γαυροτης, κομπος, κομπασμος, κομψευμα, κενολογια, ματαιολογια, επαρσις, ογκος, οφρυς, φυσιωσις, ὑψηλοφροσυνη, καλλιρρημοσυνη, ψολοκομπια, νεανισκευμα, φλασμος, φρυαγμα, τυφος, ὑπερηφανια, ὑπερβασια, ὑβρις.
Phr. Κομπος γλωσσης. στρεβλη οφρυς.

˘Αλαζονευομαι. me ostento.
ηλαζονευεθ', ἱνα φοβηθειην εγω. Ran. 282.
Syn. Μεγαλαυχεω, μεγαλοφρονεω, μεγαλιζομαι, μεγαλυνομαι, βρενθυομαι, κομψευομαι, οιδεω, οιδαινω, επαυχεω, καυχεομαι, λοπευω, κοπιζω, αλικταινω, αγηνορεω, ὑπερηνορεω, γαυριαω, κατοφρυοομαι, κυδροῦμαι, τραχηλιαω, τραχηλιζομαι, ογκυλλομαι, φρυαττομαι, σεμνυνομαι, ὑποκρινω, ὑπερηφανεω, ὑπεροπλιζομαι, τυφοομαι, ψευδομαι.
Phr. Δεξατο παντοιης ογκον αγηνοριης.—ὑπερ οφρυας ὑψος αειρειν. Naz.—αυχενα γαῦρον αειρειν. Nonn.—μηδε κερας εις ὑψος αερταζειν παρα μοιρην.

˘Αλαζων, ονος. ὁ ἡ. inanis jactator.
ὡς ἦν αλαζων και φεναξ, *οἱοις τε τους θεᾶτας
εξηπατα,—— Ran. 909. Br.*
Syn. Αλαζονικος, κομπαστης, φιλοκομπος, δημοκομπος, πολυκομπος, ὑπερκομπος, ὑψικομπος, κομπηρος, κομπωδης, κομποῤῥημων, μεγαλαυχος, μεγαλαυχης, αυχηεις, αγερωχος, αλημων, αυθαδης, γαυρος, αγαυρος, επιγαυρος, αγηνωρ, μεγαληγορος, δοξοκοπος, λημματιας, φρονηματιας, σοβαρος, ὑψηλοκαρδιος, ὑπερηφανος, ὑπερβιος, ὑπεροπλος, ὑπερφρων, ὑψηλοφρων, ὑψαυχην, ὑπερηνωρ, ὑπεροπτης, ογκυλος, ψευστης, πλανος, ὑβριστικος.
Phr. Ὁ βλοσυρωπος, ὁ χαλκεος, ὁ βραδυπειθης.
—επιληθεται οὑνεκα γαῖαν
ποσσιν επιστειβει, θνητοι δε οἱ εισι τοκῆες·
αλλ' ὑπεροπλιη και ἁμαρτωλῃσι νοοιο,
ισα Διϊ βρομεει, κεφαλην δ' ὑπερ αυχενας ισχει.
και περ εων ολιγος, μνᾶται δ' ευπηχυν Αθηνην,
ηε τιν' ατραπιτον τεκμαιρεται Ουλυμπονδε,
ὡς κε μετ' αθανατοισιν αριθμιος ειλαπιναζῃ.

3. Vid. Brunck. ad Arist. Acharn. 1053, ubi reponi oportere *ἀλάβαστον* evincit V. D. sicuti ad Lysist. 947. cit. infra.

˘Αλαινω, Αλαλημαι, Αλαομαι. erro, vagor. [Agam. 82.*
δουλος αλαινων— Cycl. 79. *οναρ ἡμεροφαντον αλαινει.
αλλ' αυτως αλαλημαι αν' ευρυπυλες Αϊδος δω. Ψ. 74.
ητοι ὁ καππεδιον το Αληϊον οἶος αλᾶτο. Ζ. 201.

Syn. Αλημι, αλητευω, ηλασκω, πλαζομαι, εμπλαζομαι, πλαναομαι, θορυβεομαι, περινοστεω, περιπολευω, περιφερομαι, ῥεμβευω.—απορεομαι.—μαινομαι.

Αλαιος, ου. ὁ. Epith. Apollinis,* cui Philoctetes, post adventum in Italiam, templum hoc nomine insignitum, struxit.* Et. Ma.

˘Αλᾰλᾰγη, ης. ἡ. ˘Αλᾰλαγμος, ου. ὁ. læta vociferatio.
συν αλαλαγαις[1] δ' αιαγματων. Phœn. 347.
ου τυμπανων αλαλαγμοι,
κρηναισι παρ' ὑδροχυτοις. Cycl. 65.

Syn. Αλαλαγμα, δουπος, ολολυγμος.
Epith. Ευκρεκτος, αινομανης.

˘Αλᾰλαζω. clamorem bellicum edo.
—αλαλαξεν ὑπερμακει βοᾷ. Ol. 7.

Syn. Βρεμω, κωδωνιζω.—ανοδυρομαι, ολολυζω, κλαυθμυριζομαι.

˘Αλᾰλη, ης. ἡ. *et Dor.* Αλαλα. vox inarticulata, ciendo Marti, quæ a militibus ante pugnam edi solebat.
ὑπο Τροϊαν, δορι-
κτυπον αλαλαν *Λυκιων
τε προσμενοι και Φρυγων— Nem. 3. 103.
κλῦθ', Αλαλα, πολεμου θυγατερ,
εγχεων προοιμιον. Frag. *forsan* Pindari. Incert. 36.*

Epith. Καρτερα.

˘Αλᾰλητος, ου. ὁ. *clamor militum dicentium, αλαλη. 2. clamor militaris.
ὡς Τρωων αλαλητος ανα στρατον ευρυν ορωρει.* Δ. 436.
—Αχαιοι - Θεσπεσιῳ αλαλητῳ ὑφ' Ἑκτορος ανδροφονοιο
φευγοντες.—— Σ. 148.

Syn. Βοη, θορυβος. Epith. Αλιῤῥοιζος, ὁμογλωσσος.

˘Αλᾰλητος, ου. ὁ ἡ. ineffabilis.
——βοη δ' αλαλητος ορωρει. Cal.
*τον σιγῶντα, Φιλαινι, συνιστορα τῶν αλαλητων
λυχνον ελαιηρῆς εκμεθυσασα δροσου,
εξιθι· μαρτυριην γαρ Ερως μονος ουκ εφιλησεν
εμπνουν· και πηκτην κλεῖε, Φιλαινι, θυραν. Philodem.

Αλαλητυς, υος. ἡ. sonus. [*Brunck. Anal.* ii. p. 87.
κυμβαλά τ' οξυφθογγα, βαρυφθογγων τ' αλαλητυν[2]
αυλων, οὓς μοσχου λοξον εκαμψε κερας. Ep. inc. *ib.* iii. 184.*

˘Αλαλκεω, ˘Αλαλκω. depello, arceo.
ερχευ, ὁ κεν τοι κρατος αλαλκησει κακον ἦμαρ. κ. 288.
αλλα κυνας μεν αλαλκε Διος θυγατηρ Αφροδιτη. Ψ. 185.

Syn. Αλκω, ἀλκεω, απαλαλκω, απελαυνω, απειργω, ανειργω, εξειργω, ερυκω, απερυκω, απαρασσω, αποπεμπω, αποδιωκω, αποσοβεω, κατασοβεω, αποστεγω, κωλυω, διακωλυω, διατρεπω, ασφαλιζομαι, εξωθεω, διωθεομαι, κατωθεω, ανακοπτω, παραιροῦμαι.—αρηγω, απαρηγω, αμυνω, αλεξεω, βοηθεω.

˘Αλαλκομενηϊς, ϊδος. ἡ. *Epith. Minervæ, ab Alalcomeno, Bœotiæ vico. Vid. Heyn. ad l. 1.
Ἡρη τ' Αργειη, και Αλαλκομενηϊς* Αθηνη. Δ. 8.

Αλαλυγξ. **hæc vox, quantum scio, semel tantum reperitur, nempe in* Nic. Alexiph. 18. *In nullo Lexicorum apparet; sed huc certe referri debet* Hesychii *glossa*, Αλαλαγξ. ἡ πλανη.
ειλυεται στερνοισι (*sc.* aconitum,)* κακῇ αλαλυγγι βαρυνον.

Syn. Αλη. [Nic.

˘Αλᾰλυκτημαι. erro, moleste fero, metuo.
—ουδε μοι ἦτορ - Εμπεδον, αλλ' αλαλυκτημαι·— Κ. 94.

Syn. Αλυκτεω, αλυσσω, θορυβεομαι, απορεομαι.—μαινομαι.

Αλαμπετος, ˘Αλαμπης. splendoris expers, non illuminatus.
—στιλβει δε αλαμπετος αηρ. Hom. 31. 5. **V. Hermann. in l.**
κάθηκα συμπτυξασ' αλαμπες ἡλιου
κοιλῳ ζυγαστρῳ δῶρον.— Trach. 704.

1. Hanc lectionem certe repræsentat Editio *Valcken.* quam tamen sibi displicere Vir summus non diffitetur. *Porsonus*, cum Aldina, legit, σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων. Exemplum tamen usus τοῦ, ἀλαλαγή, suppeditabit *Sophocl.* Trach. 205.
ἀνολολύξατε δόμοι
ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς.

2. Ionicam hanc formam pro vulg. ἀλαλητὸν restituit Brunck. provocans ad Ruhnk. Ep. Crit. p. 132. et Valck. ad Herod. p. 42.

Syn. Σκοτεινος, δνοφερος, ψεφαρος, ψεφηνος, αδηλος.
* Phr. Αλλ' η τις εκ θεῶν πομπος, η το νερτερων
ευνουν διασταν γῆς αλαμπετον βαθρον. Œd. C. 1661. B.
ορφνη και σκοτος εστιν αλαμπετον·— Ep. incert. *An.* iii. 259.
κεῖμαι ες αυχμηρους και αλαμπεας Αϊδος ευνας. *ib.* p. 295.*

˘Αλᾱνοι, ων. οἱ. Alani.
Δακῶν τ' ασπετος αἶα, και αλκηεντες Αλανοι. Dionys. 305.

Epith. Πολυϊπποι.

†˘Αλαομαι. vagor. Vid. Αλαινω.
αλλα δε μυρια λυγρα κατ' ανθρωπους αλαληται.
πλειη μεν γαρ γαῖα κακῶν, πλειη δε θαλασσα.
νοῦσοι δ' ανθρωποισιν εφ' ἡμερῃ ηδ' επι νυκτι. Hes. ε. 100.
και συ, φιλος, μη δηθα δομων απο τῶνδ' αλαλησο. γ. 313.
σπευδει δ' αλλοθεν αλλος· ὁ μεν κατα ποντον αλᾶται
εν νησσιν, χρηζων οικαδε κερδος αγειν. Solon.

˘Αλᾰος, ου. ὁ ἡ. 1. cæcus. 2. improvidus. *it.* ¯Αλᾱος ap. Hom.
και κ' ἄλᾰος τοι, ξεῖνε, διακρινειε το σῆμα
αμφαφαων— θ. 195.
μαντιος ᾱλᾱου, τοῦ τε φρενες εμπεδοι εισι. κ. 493.

Syn. *1. Τυφλος, vid. Synon. in voce seq. 2.* ματαιος, απροορᾱτος τοῦ μελλοντος. Prom. 532.

˘Αλᾰωπος. cæcus, obscurus.
—ὁς περιφοιτος εην αλαωπος οδιτης. Nonn.

Syn. Αλαϊος, αδερκης, αδερκτος, αφωτιστος, πηρος, αμφιπηρος, πωρος, ὁμηρος, νενιηλος, τυφλος, τυφλωψ, φωτοληγιος.
Phr. Ὁστις εην περιφοιτος, αφωτιστοιο προσωπου
συμφερτην, αμεριστον εχων, αχαρακτον οπωπην,
ἡν φυσις ουκ ετυπωσε, λιποβλεφαροιο δε κυκλου
οιδαλεον, ξενον ομμα γενεθλιας εἶχεν ὁμιχλη. Nonn. Io. 9.

˘Αλᾰοσκοπῐᾱ, ας. ἡ. negligens speculatio.
ουδ' αλαοσκοπιην εἶχ' αργυροτοξος Απολλων. Κ. 515.

˘Αλᾰοω. cæco.
Κυκλωπος κεχολωται, ὁν οφθαλμοῦ αλαωσεν. α. 69.

Syn. Τυφλοω, εξαλαοω, εξομματοω.

˘Αλᾰπαδνος, η, ον. vastatu facilis, imbecillis.
αλλ' αλαπαδνος εην, παῦρος δε οἱ εἱπετο λαος. Β. 675.

Syn. Απτολεμος, ασθενης, ανευρος, αναρθρος, απαλαμνος, μαλθακος, πονηρος, ψαδαρος.

˘Αλᾰπαζω, f. αξω. vasto, diripio.
γνωσεαι[3] δ' ει και θεσπεσιη πολιν ουκ αλαπαξεις. Β. 367.

Syn. Λαπαζω, εξαλαπαζω, περθω, πορθεω, εκπορθω, δηϊζω, δηϊοω, δῃοω, διαρπαζω, αποῤῥαιω, διαῤῥαιω, ερημοω, ληιλατεω, καθαιρεω, κατατρεχω, κεραϊζω, τεμνω, κενοω, ὁμαλιζω, αναλισκω, απολλυω.

˘Αλαστεω. *non oblivisci possum mala; indignor.
εκρεμω, ηλαστεον[4] δε θεοι κατα μακρον Ολυμπον. Ο. 20.
δη ῥα τοτ' ῴμωξεν τε, και ὡ πεπληγετο μηρω
Ασιος Ὑρτακιδης,* και αλαστησας επος ηυδα. Μ. 162.

Syn. Αλασταινω, επαλαστεω, αλγυνομαι, παθαινομαι, απαρεσκομαι, δεινοπαθεω, αναξιοπαθεω, αγανακτεω, δυσανασχετῶ, χαλεπαινω, αλγεω.

˘Αλαστος, ου. ὁ ἡ. non obliviscendus, intolerabilis.
πενθος αλαστον εχουσα μετα φρεσιν·— Ω. 105.

Syn. Ανοιστος, ατλητος, αινος, χαλεπος, ανεπιληστος, δεινος, μιαρος.

˘Αλαστωρ, ορος. ὁ. qui perpetravit non obliviscenda; exsecrandus; dæmon crudelis.
και τοι μ' εσηει δειμα, μη τινος κλυων
αλαστορων, δοξαιμι σην κλυειν οπα. Orest. 1707.
——δια δε τους αλαστορας
τους σους δεδοικως, μη τι γῇ παθῃ κακον. Phœn. 1621.

Syn. Εριννυς, παναλαστωρ, δαιμονιον, τυχη, δυστυχια, φονευς, ἁμαρτωλος. Epith. Τιμωρος, κακοποιος.
Phr. Πνεῦμα πλανον. εφορος δαιμων.
[μεγαλα τις ἁ δυναμις δι' αλαστορων επαισεν μελαθρα
ταδε δι' αἱματος. Eur.—τον πανωλεθρον θεον
βαρυν ξυνοικον θησομεσθ' αλαστορα,
ὁς ουδ' εν ᾅδου τον θανοντ' ελευθεροῖ. Æsch.]

3. Tiro forsan monendus est, γνώσεαι oportere binis syllabis pronuntiari.

4. Vid. Not. proxime antecedentem.

˘Αλᾰωτῠς, νος. ἡ. cæcitas.
οφθαλμοῦ ειρηται αεικεληην αλαωτυν. ι. 503.
Syn. Αβλεψια, αορασια, τυφλοτης, τυφλωσις.
Αλβᾰνοι, ων. οἱ. gens ad mare Caspium.
Αλβανοι τ' επι τοῖσιν αρηϊοι— Dionys. 731.
*Αλγεινος, η, ον. molestus, gravis. Vid. Αλεγεινος.
εχεις μεν αλγειν', οἶδα· συμφερον δε σοι
ὡς ῥᾷστα τἀναγκαια τοῦ βιου φερειν. Helen. 260.*
Αλγεινως. adv. moleste, cum dolore.
αλλ' ἡδεως εμοι γε κἀλγεινως ἁμα. Antig. 436.
Αλγεσιδωρος,—ερις πολεμων— Opp.
Αλγεσιθῡμος, ου. ὁ ἡ. mentem contristans.
——αφες πονον αλγεσιθυμον. Ep. l. 4.
Αλγεω. doleo. *de animo et corpore.* Αλγῡνομαι.
η ἁλος, η επι γῆς αλγησετε πῆμα παθοντες. μ. 27.
αλγω ταν κεφαλαν· τιν δ' ου μελει, ουκετ' αειδω. The. 3. 52.
κεινοις αν ηλγουν· τοῖσδε δ' ουκ αλγυνομαι. Antig. 74.
Syn. Ανιαομαι, αχεω, αχευω, διαλγεω, συναλγεω, καταλγυνομαι, αχθομαι, λυπεομαι, οδυνομαι[1], οδυναω, οδυναομαι, οχθεω, οχθιζω, πονεω, πονεομαι, αθυμεω, [ωδῖνω ὑπερ τινος. Eur.] Phr. Δεδεται κεαρ εγγυθεν ατη. Apoll.
ασιγητοιο νοου κυμαινετο πυρσῷ. Nonn.
Αλγηδων, ονος. ἡ. dolor, ægritudo.
κεῖται δ' ασιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' αλγηδονι. Med. 24. vid. et v. 55.
Αλγημα, Αλγησις, et Αλγος, εος. το. idem.
*τι τους θανοντας ουκ εᾷς τεθνηκεναι,
και τα 'κχυθεντα συλλεγεις αλγηματα; Eur. Fr. Melan.
ὦ πρεσβυ, πρεσβυ, τοῦ φθονου μεν τον ψογον
ηκουσα,* την δ' αλγησιν ου παρεσχομην. Thesm. 146.
κεκλυτε νῦν και εμεῖο· μαλιστα γαρ αλγος ἱκανει
θυμον εμον.——— Γ. 97.
Syn. Ανια, αγγρις, αχος, αχθος, αχθηδων, δυη, λυπη, κῆδος, κηδοσυνη, οδυνη, περιωδυνια, πονος, παθος, πενθος, καταννυξις, βασανος, τιμωρια. Epith. Αεικελιον, ασπετον, αλεγεινον, αλαστον, ατλητον, αμειλικτον, ατρυτον, αελπτον, αγριον, αινον, ανηκεστον, λυγρον, λευγαλεον, δακρυοεν, μινυνθαδιον, επιδημον, λοιγιον, βαρυστονον, στυγερον, οικτρον, δεινον, πανδεινον, πικρον, θυμοβορον, φιλοθρηνον.
Phr. Δῆγμα λυπης. Æsch.—αχεος νεφαλη μελαινα. Hom.
—γοων πικρον νεφος.—ενθα σελας ροδεοιο διαλλαξασα προσωπου.—αλγεσι κυμαινοντα νοον μαστιζετο. Nonn.
ουκετι δ' ὡς το προσθε τεαι γελαωσαν οπωπαι.
—αινον αχος πυκασε φρενας αμφι μελαινας.
δην δε μιν αμφασιη επεων λαβε· τω δε οἱ οσσε
δακρυοφιν πλῆσθεν, θαλερη δε οἱ εσχετο φωνη. Hom.
Αλγηρος, Αλγῖνοεις. dolorem adferens, molestus.
——αλγηρῷ κραδιην βεβοληοτες οινῳ. Tryph. 573.
δευτερον αὖ Μῶμον, και Οἰζυν αλγινοεσσαν. Hes. θ. 214.
Syn. Αλεγεινος, *vel*, αλγεινος.
*Αλγῑων. molestior. Αλγιστος. molestissimus. *comparat. et superl. ab* Αλγος.
ὁ δ' αινος οὗτος δυσχερεστερος λογων
τῶν τῇσδε, και σοι μᾶλλον αλγιων κλυειν. Hipp. 484.
οικτραν εν θαλαμοις λιπων (*Glycon.*)
πατρῴοις, επι συμφοραις
αλγισταισιν, αδελφεαν. Eur. Elec. 132.*
Αλγῡνω. f. ὑνῶ. dolore adficio.
χαιρων τις αυτῶν τοὐμον αλγυνεῖ κεαρ. Med. 397.
Syn. Ανιαω, αγγριζω, ατεμβω, βαρυνω, προσισταμαι, ενοχλεω.
Αλδαινω. augeo.
αγχι παρισταμενη μελε' ηλδανε ποιμενι λαῶν. σ. 69.
Syn. Αναλδαινω, αλδεω, αυξω, αναυξω, επαυξανω, ατιταλλω, επιλαμβανω, μηκυνω, οφελλω.
Αλδησκω. augeor, cresco.
ληΐου αλδησκοντος, ὁτε φρισσουσιν αρουραι. Ψ. 599.
φαρεσιν εν μαλακοῖσιν ἁτε βρεφος αλδησασκε. Lith. 26.
Syn. Αυξομαι, αυξανομαι, αλδαινομαι, ἀδρυνομαι, προαγομαι, επιδιδωμι, αταλλω.

1. Merito suspecta sunt H. Stephano 'Οδύνω, 'Οδύνομαι. Thes. Gr. Tom. ii. c. 1187. c.

˘Αλεα, ας. ἡ. calor.
αυτικ' επει κε πυρος θερεω, ἀλεη τε γενηται. ρ. 23.
Syn. Αἶθος, καῦμα, θαλπος, θερμη, θερμοτης, ελλαμψις, χλιαροτης, θερμανσις, θερμασια.
˘Αλεα, * ας. ἡ. effugium.
νυν δε δη εγγυθι μοι θανατος κακος,* ουδε τ' ανευθεν,
ουδ' ἀλεη·—— Χ. 300.
Syn. Αλυξις, εξυπαλυξις, αποφυγη, εκφυγη, διαφυγη, αλεωρη, εκκλισις, φυλακη.
˘Αλεαινω. *calefio.
ψυχος γαρ ἦν. εγω δε λεπτη κἀσθενης·*
επειθ', ἱν' αλεαινοιμι, *τοῦτ' ημπισχομην.
σε δ' εν αλεᾳ κατακειμενον και στρωμασι
κατελιπον, ὦ 'νερ.*— Eccles. 539.
Syn. Θαλπομαι, θερμαινομαι, χλιαινομαι.—αλεαζω, εκκλινω.
˘Αλεγεινος, η, ον. curæ plenus, difficilis.
γινετ' Αρης αλεγεινος ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Ν. 569. [Κ. 402.
σῷ βελεϊ δμηθεντα, πυρῆς επιβαντ' αλεγεινης. Δ. 99. Vid.
Syn. Αλγεινος, αχης, αχηρης, αχθεινος, αχθηρης, επαχθης, αγελαστος, αλγινοεις, γοωδης, λυπηρος, οδυνηρος, ανιαρος, ανιωδης, επιπονος, λυγρος, οκρυοεις, περιαλγης, οχληρος, ανιγρος, δακεθυμος, θυμοδακης, δηξιθυμος, κηδωλος, πολυμεριμνος, λευγαλεος, δυσφορος, δυσχερης, δυσχειρωτος, σκληρος, σκυθρος, σκυθρωπος, δεινος, χαλεπος, αργαλεος, αηδης, αναρσιος, αφορητος, φορτικος, κοπιαρος, αθυμος.
[Phr. Κυμαινουσα πολυκλαυτοισι μεριμναις. φρενας αμφι κακαι τειρουσι μεριμναι. Mimn.]
Αλεγηνοριδης. *Patronym.*
ουδε γαρ ἡ προμαχοιο δαμαρ Αλεγηνοριδαο. Ξ. 503.
˘Αλεγιζω, ˘Αλεγω. curo, rationem habeo alicujus rei.
Μυρμιδονεσσιν ανασσε, σεθεν δ' εγω ουκ αλεγιζω. Α. 180.
—ου σεν εγωγε-Σκυζομενης αλεγω. Θ. 483.
Syn. Φροντιζω, επιμελοῦμαι, τημελεομαι, κηδομαι, περικηδομαι, αρηγω, σπουδαζω, οπιζομαι, προτιμαω.
˘Αλεγῡνω. apparo.
εξιεναι μεγαρων· αλλας δ' αλεγυνετε δαῖτας. α. 374.
Syn. Παρασκευαζω, ευτρεπιζω, εξαρτυω, εξαρτυομαι, επιφερω, τατтω, συντατтω.
Αλεεινος, η, ον. *1. tepidus.—at exemplum hujusce significationis apud poëtas desideratur.* 2. vitandus, et *ex consequ.* perniciosus.
2. παντων μετρον αριστον, ὑπερβασιαι δ' αλεειναι. Phocyl. 33.
Syn. 1. Αλεηνος, χλιαρος.—2. κακος.
˘Αλεεινω. effugio, declino.
αλλα σον αιει θυμον οπιζομαι, ηδ' αλεεινω. ν. 148.
τῶν αλεεινω φημιν αδευκεα, μη τις οπισσω
μωμευῃ—— ζ. 273.
Syn. Αλευω, εκφευγω, εκκλινω,—πλαναομαι, αναχωρεω.—αιδεομαι, εντρεπομαι.
˘Αλειᾰρ. farina. Vide Αλφιτον.
αλφιτα τευχουσαι και αλειατα, μυελον ανδρων. υ. 108.
(*al.* αλειφατα.)
*˘Αλεις. fluv. in insula Co. *Vid. Valck. in l. c.*
ἧς χρονος, ἀνικ' εγω τε και Ευκριτος εις τον 'Αλεντα.
˘Αλεισον, ου. το. poculum cælatum. Theoc. 7. 1.*
αυλῆς εν χορτῳ· εχε δε χρυσειον ἀλεισον. Λ. 773.
Syn. Εκπωμα, ποτηριον, δεπας, δεπαστρον, κυλιξ, κυμβη, κυμβιον, κωθων, κυπελλον, οινηρυσις.
Epith. Αμφωτον, καλον, περικαλλες.
˘Αλειτης, ου. ὁ. peccator.
οφθαλμοισιν ιδων· φατο γαρ τισασθαι αλειτην. Γ. 28.
Syn. Αλιτημων, αδικος.—εχθρος.
˘Αλειτω. f. 2. ἀλῐτῶ. aor. 2. ηλῐτον. aor. 2. med. αλιτομην. pecco graviter.
εκ γαρ δη μ' απατησε και ηλιτεν, ου δ' αν ετ' αυτις. Ι. 375.
και ἱκετην περ εοντα, Διος δ' αλιτωμαι εφετμας. Ω. 570.
Syn. Αλιτημαι. Vid. Αλιτραινω.
˘Αλειφᾰρ, το. unguentum, oleum. Vid. Αλειαρ. [ω. 45.
—καθηραντες χροα καλον-'Υδατι τε λιαρῷ και αλειφατι·—
εν δε τιθει μελιτος και αλειφατος αμφιφορηας. Ψ. 170.
Syn. Αλειφα, αλοιφη, μυρωμα, μυρον.—ελαιον.—στεαρ.

Επιτη. Λευκον, ὑγρον, εννεωρον, τετραενες.

˘Αλειφω, αλειφομαι. ungo.
εξειης δ' ἑταροισιν επ' ουατα πᾶσιν αλειψα. μ. 177.
λυματα παντα καθηρεν, αλειψατο δε λιπ' ελαιῳ. Ξ. 171.
Syn. Διαλειφω, επαλειφω, εναλειφω, χριω, αναχρωννυμι. —εμπλαττω.—παρορμαω.

Αλεκτηρ.* pot. Αλκτηρ. *Vid. Heyn. ad* Pyth. 3. 13.

Αλεκτορις, ἰδος. ἡ. gallina.
ωεα χανος καλεκτοριδων πετεηνων. Epichar. ap. Ath. p. 57.*

˘Αλεκτρος, ου. ὁ ἡ. cœlebs.
η ταν Φοιβου παρθενον, ᾇ γερας ὁ χρυσοκομας
δωκεν, αλεκτρον ζωαν. Troad. 254. Syn. Αγαμος.
Phr. — Ὁν ουκ ιδεν ευγαμος ὡρη
στεμματι νυμφιδιῳ πεπυκασμενον, ουδ' ενι παστῷ
ἡδυμελης ηειδε βιοσσοος αυλος ερωτων. Nonn. l. 24.

*˘Αλεκτρυαινα. gallina. *vox forsan ab Aristoph. conficta.*
αλεκτρυαιναν· τον δ' ἑτερον αλεκτορα. Nub. 668.
Syn. Αλεκτορις, αλεκτρυων.*

˘Αλεκτρυων, *ονος. ὁ ἡ. gallus, gallina. Vid. Αλεκτωρ.
και μην παλαι γ' αλεκτρυονος ηκουσ' εγω. Nub. 4.
Phr. (De Ledâ ex Jove ova pariente.)
Ληδα, σον εργον· δεῖ σ' ὁπως ευσχημονος
αλεκτρυονος μηδεν διοισεις τους τροπους,
επι τῳδ' επωζουσ', ὡς αν εκλεψης καλον
ἡμῖν τι και θαυμαστον εκ τουδ' ορνεον. Cratin. ap. Athen. *ex emend.* Valck. ad Phœn. 447. *Vid. etiam* Br. ad Nub. 662.
πῶς δ' ορνις κατα δῶμα συνεστιος ανθρωποισιν
αρτιτοκος νεαροῖσι περισκαιρουσα νεοσσοῖς,
κιρκον ὑπερ τεγεος κατεπαλμενον αθρησασα,
οξυ μεν εκλαγεν αἶψα, και ανθορεν οξυ λακοῦσα,
αυχενα δ' ὑψοσ' αειρεν ες αερα γυρωσασα,
και πασαις ἑκατερθε θοῶς εφριξεν εθειραις,
και πτερα παντ' εχαλασσε ποτι χθονα· τοι δ' αρα δειλοὶ
τεῖχος ὑπ' ευπτερυγον πρυλεες τριζουσι νεοσσοι·
ἡ δε και αψ εφοβησε και ηλασεν ορνιν αναιδῆ,
ειρυμενη φιλα τεκνα,—— Opp. κυν. 3. 118.

˘Αλεκτρυων, ονος. ὁ. Nom. Pr. ap. Hom. *namque avis neque in Il. neque in Odyss. memoratur.*
Ληϊτον αυθ' Ἑκτωρ σχεδον ουτασε χεῖρ' επι καρπῷ,
υἱον Αλεκτρυονος μεγαθυμου,— P. 601.*

˘Αλεκτωρ, ορος. ὁ. gallus.
την κεφαλην αλγουσα[1], ἑως εβοησεν αλεκτωρ. Batr. 191.
Syn. Ορταλιχος, ορθροβοας. Ep. Ορθριος, ἠῶος, ενδομαχης.
Phr. Ωδος ορνις. Περσικος ορνις. πριν αυχενα κυρτον αειρας, Οξυ μελος κλαγξειεν εγερσιβοητος αλεκτωρ. Nonn.

*˘Αλεκω. averto, depello. Vid. Αλεξεω.
αρτησειν ἁγιοις τοδε λωπιον εν προπυλαιοις
Διογενης· αλεκοις δ' ανερι και πενιην. Diodor. *An.* ii. 185.*

˘Αλεξανδρος. Vid. Παρις.
Τρωσιν μεν προμαχιζεν Αλεξανδρος θεοειδης. Γ. 16.
Phr. Πριαμοιο παϊς.—Ἑλενης ποσις ηϋκομοιο.

˘Αλεξανδρος. (ὁ μεγας.)
—παρα δ' αυτον Αλεξανδρος φιλα ειδως
ἑδριαει, Περσαισι βαρυς θεος αιολομιτραις. The. 17. 18.
εργον Αλεξανδροιο Μακηδονος— Ep. l. 3.
Epith. Δρακοντιαδης.—μενος ασχετος. Phr.—Ηνορεης ολετῆρα ὑπερφιαλου Βαβυλωνος.—Ολυμπιας ὁν ποτε μητηρ Καρτεροθυμον ετικτεν. — Πελλης πολιητωρ, τῷ ὑπο πᾶσα Αντολιη δεδομαστο, και Ἑσπερη πολυολβος. Sibyll.

˘Αλεξανεμος, ου. ὁ ἡ. ventum, frigus, arcens.
αμφι δε χλαῖναν ἑεσσατ' αλεξανεμον μαλα πυκνην. ξ. 529.
Syn. Ανεμοσκεπης, κωλυσανεμος.

˘Αλεξεω, ˘Αλεξω. depello. 2. opitulor.
1. *φραζευ, ὁπως Δαναοῖσιν αλεξησεις κακον ἦμαρ.* I. 251.
2. *εν θυμῳ μεμαωτες αλεξεμεν αλληλοισιν.* Γ. 9.
Syn. 1. Αποτρεπω, αλαλκεω, αλεκω. 2. αμυνω, επιβοηθεω.

˘Αλεξημα, *ατος. το. id quod arcet, remedium.
ουκ ην αλεξημ' ουδεν, ουδε βρωσιμον,
ου χριστον, ουδε πιστον,—* Prom. 479.
Syn. Αρηξις, αποσοβησις.—ιαμα.

1. Vitium quoddam latet in hoc hiatu.

*˘Αλεξητειρα, ας. ἡ. *fem. a sequ.*—V. ad voc. Αστυοχος.*

˘Αλεξητηρ. depulsor. 2. auxiliator.
εσθλον αλεξητῆρα μαχης, Αντηνορος υἱον. Υ. 396.
Syn. 1. Αποτροπος, αποτροπαῖος, αποπομπαῖος. 2. αλκτηρ, αλεκτηρ, αρηγων, επαρηγων, αοσσητηρ, παρεδρος, αντιληπτωρ, αρωγος, επαρωγος, αμυντωρ, επικουρος, επισχυρος, επιταρροθος, επιτιμητωρ, τιμηορος, τιμωρος, εκδικος, προμαχος, ὑπερμαχος, προασπιστης, προασπιστηρ, ὑπερασπιστης, συνηγορος, συνεργος, συναιχμος, ἑταῖρος, ευεργετης, εφελκυστης, οπαδος, βοηθος, βοηδρομος. [ταρροθος. Lyc.]

˘Αλεξητηριος. propulsatorius.
εις δεξιαν δε σην ἀλεξητηριον
ξυλον καθιει, Δαιδαλου[2] ψευδῆ δοσιν. Herc. F. 468.
Syn. Αμυντηριος, αμυντικος.

˘Αλεξητωρ. idem. averruncus.
Ζεῦ αλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρεσβυς; Œd. C. 141.

˘Αλεξιαρη, ης, ἡ. dirarum expultrix.
νειος αλεξιαρη, παιδων ευκηλητειρα. Hes. ε. 462.

˘Αλεξιβελεμνος, ου. ὁ ἡ. arcens sagittas. [*An.* iii. 86.
και τον αλεξιβελεμνον απο στερνοιο χιτῶνα. Paull. Sil. 46.

˘Αλεξικακος, ου. ὁ ἡ. malum arcens.
εσθλον, αλεξικακον, πασης συνοπηδον αοιδῆς. Suid.

˘Αλεξιλογος, ον. orationem adjuvans.
Φοινικες δ' εὑρον γραμματ' αλεξιλογα. Ath. l. 1.

˘Αλεξιμβροτος. depulsans ab hominibus mala.
Απολλωνιαις (Antisp. Monom. Hyperc. *sive*, Dochmius.)
αλεξιμβροτοις πεδιαδα πομπαῖς. Pyth. 5. 121.

˘Αλεξιμορος, ου. ὁ ἡ. arcens mortem.
τρισσοι αλεξιμοροι προφανητε μοι. Œd. T. 163.

˘Αλεξιμος. idem forsan quod Αλεξητηριος.
ερπετα σινονται· το δέ τοι μεγ' αλεξιμον ειη. Nic. Th. 702.

*˘Αλεξ~~ιον, ου~~. το. depulsorium.
οἶδά γε μην φρασσασθαι αλεξια τοῖσι βολαων. ib. 805.
Exp. Ιαματα.*

˘Αλετρευω. molo.
αἱ μεν αλετρευουσι μυλης επι μηλοπα καρπον. η. 105.
Syn. Αλεω, αληθω.
Phr. Καρπον αλετρευουσα μυλης τροχοειδεϊ πετρῃ. Nonn.

˘Αλετριβανος[3], ου. ὁ. pistillus.
οισεις ἀλετριβανον τρεχων; αλλ', ω μελε'. Pac. 259.
Syn. Δοιδυξ, ἀλοτριψ, κερκις, κοπανον, κοπανιστηριον, το ὑπερον, οδους. *ap. Nicand.*

˘Αλετρις, ιδος. ἡ. molitrix.
φημην εξ οικοιο γυνη προεηκεν αλετρις. υ. 105.
Syn. Αλητρις, μυλωτρις.

˘Αλεομαι, et ˘Αλευομαι. *vito, facio me evitare.
ποιεον, οφρα το κητος ὑπεκπροφυγων αλεοιτο. Υ. 147.*
εἴ τοι εδωκε θεός· νῦν αὖτ' εμον εγχος αλευαι. Χ. 285.
οφρα και αλλος πτωχος αλευεται ηπεροπευειν. ξ. 400.
Syn. Διαφευγω, εκφευγω, εκκλινω, εξαλυσσω, εξισταμαι, περιϊσταμαι, ευλαβεομαι, διευλαβεομαι, φυλαττομαι, αλυσκω, αλεεινω.

˘Αλευρον, ου. το. farina triticea, polenta.
ηρατο μαν και τῆνος (εμιν δοκεῖ) οπτῷ αλευρῳ. The. 14. 7.
Syn. Αλφιτον.

*˘Αλευω. averto, facio alios evitare. *Vid. Heyn. Var. Lectt. et Obss. ad Il.* X. 285. *———θεοι θεαι τ'*
ορομενον κακον αλευσατε. Sept. Th. 87.

2. Multum inest his verbis difficultatis. Neque vero, propter argumenta ab Elmsleio docte et acute allata, conjecturæ VV. DD. ullo modo placent. Vid. Ed. Glasg.

3. Quum ea loca apud Aristoph. quæ quantitatem τοῦ ἀλετρίβανος vere repræsentant, plane corrupta sunt, gratissimum est ea lectoribus proferre, uti emendavit Porsonus; cujus quidem acumen et doctrina omni præconio fuere insigniora, at cujus in me benignum animum nunquam non recordabor.
V. 265. Pac. Ed. Brunck. dele γε cum Cod. Rav. et lege,
εἰπερ | γαρ ἡξ|ει τον ἀ|λετρι|βανον | φερων.
V. 269. Cod. Rav. omittit ὁρᾷς. lege igitur,
απολωλ' | Αθη|ναιοισιν ἀ|λετρι|βανος. i.e. ὁ ἀλετριβανος, qua ex crasi α fit longa. V. 282. idem Cod. omittit κακος. Lege,
και τοις Λακεδαιμονιοισιν ἀλετριβανος.

˘Αλεω. ˘Αλῶ. congrego, contraho. *aor.* 2. *pass.* ἥλην, *unde* ἑαλην, *et* Ion. *cum spiritu leni*, ἠλην, *ejusque infin.* ἀλῆναι, (*pro quo* ἀλημεναι) *et part.* ἀλεις.
Αινειας δ' εαλη, και απο ἑθεν ασπιδ' ανεσχε. Υ. 278.*
παντας επι πρυμνησιν αλημεναι υἷας Αχαιῶν. Σ. 76.
Syn. Αθροιζω, ἀλιζω, συγκλειω, συναγω. — συνειλεω, συστρεφω, συστελλω.

˘Αλεω. molo.
ᾳδειν τε πινονθ', ὡσπερει καχρυς γυναῖκ' αλοῦσαν. Nub. 1361.
Syn. Καταλεω, αλετρευω.

˘Αλεωρη. evitatio. 2. munimentum.
εσταοτ', ουτε φοβου μεμνημενον, ουτ' αλεωρῆς. Ω. 216.
πυκνους και μεγαλους, δηϊων ανδρῶν αλεωρην. Μ. 57.
Syn. Ασφαλισμα, οχυρωμα, προβολη, προβολαιον, εκκλισις, ευλαβεια, εἶλαρ, ῥῦμα, ερυμα, φυλακη, αποφυγη, αναπαυσις, βοηθεῖα.

˘Αλη, ης. ἡ. erratio.
ανερες, ὁν κεν ἱκηται αλη και πῆμα και αλγος. ο. 344.
Syn. Αλημα, αλητεια, πλανη, ῥεμβη, ῥεμβασμος, ἁμαρτημα, αμπλακια, πταῖσμα, σφαλμα.
Epith. Χαλεπη, ἑτερειδης.

˘Αληθεια. veritas.
εἶς, αγε δη μοι πᾶσαν αληθειην καταλεξον. Ω. 407.

˘Αληθες, το. verum.
ὦ Νεστορ Νηληϊαδη, συ δ' αληθες ενισπε. γ. 247.

*˘Αληθες. *adverbialiter.* revera, profecto. 2. itane revera? 3. imo.
1. *αληθες, οὗτος, κρουνοχυτρολῃραιον εἶ.* Equit. 89.
2. *αληθες, οὗτος; ετι γαρ ενταῦθ' ἦσθα συ;* Av. 1051.
3. a. *αποστερεῖς τον πατερα τῆς τυραννιδος;*
b. *αληθες, ου γαρ, κ. λ.* ib. 1605.*

˘Αληθευω. vera loquor.
παντα δ' αληθευσον, μη ψευδομενον σε νεησω. Batr. 14.
**θεῶν διδοντων, ταδ' ἀν αληθευσαιμ' εγω.* Sept. T. 558. Bl.*
Syn. Αληθιζω, αληθιζομαι.

˘Αληθης. verus, æquitati studens.
αλλ' εχον, ὡστε ταλαντα γυνη χερνητις αληθης. Μ. 433.

˘Αληθῖνος. verax.
*οὗτος εμος λογος ὑμμιν αληθινος· *ει δε τον ἡδυν βουλει, Πελλαιον βους μεγας εν Ἀϊδῃ.* Call. Ep. 19. (53. Br.)*
Syn. Ακριβης, αληθοεπης, ατρεκης, αψευδης, αψευστος, απλαστος, απαραποιητος, δικαιος, ευθυγλωττος, μνημων, δηλος, γνησιος, ετεος, ετυμος, ετητυμος, ετυμωνιος, νημερτης, νητρεκης.

˘Αληθομαντῐς, εως. ὁ ἡ. vates verus.
αγαν γ' ἀληθομαντιν οικτειρας ερεῖς. Agam. 1243.

˘Αληθοσῦνη. idem quod Αληθεια.
μαρτυς εγω, συ δε μου γιγνου αληθοσυνης. Theog. 1224.
Syn. Αληθοτης, ετητυμιη, ασφαλεια, ατρεκιη, ατρεκεια, αψευδια. Epith. Ατρεκης, ετητυμος, ερατη, θεοτερπης, θεοπειθης, ευπειθης, πολυλλιτος, περιλαμπης, τιμηεσσα, χαριεσσα. Phr. Θυγατηρ Διος.

*˘Αληθῶς. *adv.* revera, proculdubio. *Sæpe ὡς præfixum habet, apud prosæ scriptores.*
πατερα δ' αληθῶς χασμα σον κρυπτει χθονος. Ion. 281.
Syn. Οντως, ατεχνῶς.*

˘Αλήϊος. arvis carens; sine præda.
ου κεν αληϊος ειη ανηρ, ᾧ τοσσα γενοιτο. Ι. 125.
Syn. Ενδεης, αἶρος, πτωχος, αλητικος.

*Αληκτος[1]. *frequentius* Αλληκτος, ου. ὁ ἡ. continuus.
*κεῖμαι πεπονημενος αλληκτοις
οδυναις;———* Trach. 987. Br.*
μῆνα δε παντ' αλληκτος αη νοτος— μ. 325.
*—σοι δ' αλληκτον τε κακον τε
θυμον ενι στηθεσσι θεοι θεσαν.—*Ι. 632.

1. Antepenultima hujus vocis brevis esse debet; sed nullum alium locum apud Poëtas offendi, in quo v. occurrit, præter ista a Morello et a me adducta. In his omnibus α producitur, geminato λ.
Nuperrime vero in incerti cujusdam Scriptoris versum incidi, ubi α priv. in hac voce correptionem suam vindicat.
ᾤχετο δ' ἐν νεκύεσσι λιπὼν πατρὶ πένθος ἄληκτον.
Cujus quidem loci sententia meæ ipsius tristissimæ orbitati apprime congruit!—Vid. Epig. incert. 562. *Jacobs.* Anal. T. iii. p. 292.

Syn. Αδιαλειπτος, ακαταπαυστος, νωλεμης, συνεχης.—αθεραπευτος, αθελκτος.

˘Αλημα. vagatio, fraus; unde, 2. homo fraudulentus.
κακοπινεστατον τ' αλημα στρατοῦ. Aj. 381.
Syn. Αλη.—2. ὁ πανοῦργος, περιτριμμα.

Αλημι. *Vid. 'Αλεω.*
Syn. Αθροιζομαι, συγκλειομαι.—αλαομαι, αλητευω.

˘Αλημοσῦνη. * verbum nihili, saltem in l. ab Apoll. 2. 1260. citato. Vid. ibi Brunck.*

˘Αλημων, ἀλητης. erro, vagus.
*—ἦ ουχ[2] ἁλις ἧμιν αλημονές εισι και αλλοι
*πτωχοὶ ανιηροὶ, δαιτῶν απολυμαντῆρες;** ρ. 376.
—δοκεεις δε μοι εἶναι αλητης,-'Ωσπερ εγων·— σ. 18.
Syn. Αλαζων, πλαγκτης, πλαγκτηρ, πλανος, ακαθεκτος, ῥεμβος. Epith. Δυστηνος, προϊκτης, πολυπλαγκτος, κακος, αιδοῖος, επιμαστος.

˘Αλητειᾰ, ας. ἡ. erratio. Vid. Αλη.
και ῥα μ' αλητειης τε και εξ οιστρου εσαωσε. Orph. 101.
**αλλ' εκλιπων θεοῦ δαπεδ', αλητειαν τε σην.* Ion. 576.*

˘Αλητευω. vagor.
*ξεῖνος τις δυστηνος αλητευει κατα δῶμα,
ανερας αιτιζων, αχρημοσυνη γαρ ανωγει.* ρ. 501.
Syn. Αλαομαι.—αιτιζω.

˘Αλητῐάδαι, ων. οἱ. Corinthii, ita dicti ab Alete conditore et rege. V. ad voc. Ισθμιας.

˘Αλητις, ἴδος. ἡ. erratrix. Vid. Αιητινη.

Αλθαινω. medeor.
κακον μιασμ' εμφυλον αλθαινων κακῷ. Lyc. 1122.

Αλθηεις, εσσα, ῆεν. saluber.
ηε σύ γ' ηρυγγοιο και αλθηεντος ακανθου. Nic. Th. 645. [e MSS.

Αλθηστηριον, ου. το. medela. *melius* Αλθεστ. uti dedit Schneid.
τῶν μεν εγω θρονα παντα και αλθηστηρια νουσων. Nic. Th. 493.

Αλθω. sano.
αλθετο χεὶρ, οδυναι δε κατηπιοωντο βαρεῖαι. Ε. 417.
Syn. Αλθεω, ακεομαι, αφυγιαζω, αλδαινω.

˘Αλῐάδαι, *ων. οἱ. piscatores. Vid. Steph. Thes. i. 372. H.*
*—τις-Φιλοπονων ἁλιαδᾶν,
εχων αὔπνους αγρας.* Aj. 880.

˘Αλῐάης. per mare flans.
—ουδε ποτ' οὖροι-Πνειοντες φαινονθ' ἁλιαεες,— δ. 361.
Exp. Οἱ εν τῇ θαλασσῃ πνεοντες.

˘Αλῐαιετος, vel ἁλῐάετος, ου. ὁ. aquila marina.
ἁλιαιετους και γῦπας; ουχ ὁρᾷς, ὁτι. Av. 892.

˘Αλῐανθης, εος. ὁ ἡ. epith. muricis.
ες τί δε κοσμησεις ἁλιανθεῖ φαρεα κοχλῳ; *Paul. Sil.
Syn. 'Αλιπορφυρος.* [*An.* iii. 78.

˘Αλῐαρτος, ου. ὁ. urbs Bœotiæ.
οἱ τε Κορωνειαν, και ποιηενθ' Αλιαρτον. Β. 503.

˘Αλῐαστος, ου. ὁ ἡ. vehemens, non desinens.
ὥς ποτ' επ' ειρηνης· πολεμος δ' αλιαστος ορωρεν. Β. 797.
Syn. Αληκτος, αναποδραστος, απαυστος, ανεκκλιτος, πολυς, δεινος, χαλεπος.

*˘Αλῐβαπτος *reperitur in* Nicand. Alex. 605. (618. Schneid.) *quod cum etymologiæ quantitati offendat, correxit aliquis* ἁλιβλαπτος.*

Αλιβας[3], *ντος. ὁ. 1. mortuus; *unde* 2. αλιβας οἶνος *apud Callimachum est acetum.* 3. fluvius apud Inferos.
2. *εβηξαν*, οἶνον αλιβαντα πινοντες.* Call. ap. Et. Ma.
Syn. Νεκρος. 2. οξος.

*˘Αλῐβατος, ου. ὁ ἡ. in undis constitutus.
*απληστος ἀδε μ' εξαγει χαρις γοων
πολυπονος, ὡς εξ ἁλιβατου πετρας* (*Dochm. dupl.*)
ὑγρα ῥεουσα σταγων— Eur. Supp. 79.*

˘Αλιβδεω. seu 'Αλιβδυω. submergo, occulto.
εἱρκτῆς ἀλιβδησασα λυγαιας δεμας. Lyc. 351.
——και νῆας ἀλιβδυουσι. Call. Schol. Lyc. *fr.* 269.
Syn. 'Αλιδυω, καταποντιζω, αποκρυπτω, αφανιζω.

2. *Η ουχ unam tantummodo syllabam efficiunt; sicut θεοῦ in vs. ex Ione mox secuturo, eadem vi Craseos.
3. Versus ab Etym. citatus est Hipponacteus, sive Scazon Iambus; et ejus auctoritate statuimus primam του ἀλῖβας esse longam, secundam vero brevem.—Vid. Bent. et Ruhnken. in L. Call. frag. 88.

Ἁλιβρεκτος, ου. ὁ ἡ. mari madefactus. Vid. Προπους.

Ἁλιβρος, (seu Αλιβρως,) Ἁλιβρωτος. a mari exesus.
αιπυς δ' ἁλιβρος οχμος εν μεταιχμιῳ. Lyc. 443.
—ἁλιβρωτοισιν αἱμαχθησεται-Στορθυγξι— ib. 760.

Ἁλιβροχος, ου. ὁ ἡ. qui mari abluitur. [2. 733.
—τῃ δ' ὑπο πετραι-Λισσαδες ἐρῤιζωνται ἁλιβροχοι—Apol.

Ἁλιγδουπος. pro ἁλιδ. maristrepus. epith. Jovis ap. Opp.

Ἁλιγειτων. mari vicinus.
Αιολιδα Σμυρνην ἁλιγειτονα, ποντοτινακτον. Hom. 37. 6.
Syn. Αγχιαλος, ἁλιτερμων.

Ἁλιγκιος. similis.
Ἑκτοριδην αγαπητον, αλιγκιον αστερι καλῳ. Z. 401.
Syn. Εναλιγκιος, ὁμοιος, ὁμοιϊος, προσομοιος, εοικως, προσεοικως, εικελος, προσεικελος, ικελος, ειδομενος, εισαμενος, αταλαντος, παραπλησιος, εμφερης, παρεμφερης, προσεμφερης, προσφερης.

*Ἁλιδινης. qui per mare circumagitur.
οἱ δ' ἁλὸς εγγὺς εόντες, επωνυμιην Φοινῖκες,
τῶνδ' ανδρῶν γενεῆς, οἱ Ερυθραῖοι γεγαασιν,
οἱ πρῶτοι νηεσσιν επειρησαντο θαλασσης,
πρῶτοι δ' εμποριης ἁλιδινεος[1] εμνησαντο,
και βαθυν ουρανιων αστρων πορον εφρασσαντο. Dion. 905.
Syn. Ἁλικτυπος, ἁλιπλαγκτος, ἁλιπλανης, ἁλιπλοος.*

Ἁλιεργης. in mari laborans, e. g. piscator.
—ἁλιεργεα τεχνης—Δηνεα— Opp.

Ἁλιερκης. mari cinctus.
και τανδ' ἁλιερκεα χωραν. Ol. 8. 34.

Ἁλιευς, εος. ὁ. item, Ἁλιητωρ. piscator.
ὡς δ' ὁτ' επι προβολῳ ἁλιευς περιμηκεϊ ῥαβδῳ
ιχθυσι τοῖς ολιγοισι δολον κατα ειδατα βαλλων,
ες ποντον προϊησι βοος κερας αγραυλοιο,
ασπαιροντα δ' επειτα λαβων ἐῤῥιψε θυραζε. μ. 251.
ανδρες απ' Αρκαδιης ἁλιητορες, ἡ ῥ' εχετ' ιχθῦς; Ep. An. iii. 148.
Syn. Αιγιαλευς, ἁλιευτης, ασπαλιευς, ασπαλιευτης, ἁλικτυπος, αμφιβολευς, αγκωβολος, γαγγαμευς, γαγγαμουλκος, γριπευς, γριπων, δικτυβολος, δικτυοβολος, δικτυουλκος, επακτηρ, θαλασσευς, θαλαττουργος, ιχθυβολος, ιχθυοβολος, ιχθυουλκος, καλαμευτης, ὁρμευτηρ, ὁρμευτης, σαγηνευς, σαγηνευτηρ, σαγηνευτης, εννυγροθηρευτης, *ορμιηβολος, πορκευς.*
Epith. Ἁλιτρεφης, λινοῤῥαφης, δεινος, μογερος, ὑγροβιος, θαλασσοπορος, πολυκμητος, περισσονοος, τλησιπονος, ἁλιεργης.
Phr. Αγρευτηρ ιχθυος. τον βιον απο καλαμου, και ὁρμιᾶς εχων. απο ὁρμιᾶς ἁλιευων. ιχθυσι ληϊστηρ. ευωδινος ερευνητηρ θαλασσης. Nonn. αελλαων θεραπων. Opp.—εναγρων απο κυρτων—Ζωων, αιθυιης πλειονα νηξαμενος. ιχθυβολοι Νηρῆος ερευνητῆρες εναυλων.—εργατινης ποντοιο. *ἁλιτρῦτος γερων. Theoc.
τοῖς δε μετα γριπευς τε γερων πετρα τε τετυκται
λεπρας, εφ' ᾇ σπευδων μεγα δικτυον ες βολον ἑλκει
ὁ πρεσβυς, καμνοντι το καρτερον ανδρι εοικως·
φαιης κεν γυιων νιν ὁσον σθενος ελλοπιευειν. Theoc. 1. 39.
—δυσκελαδον δεδαως θοα βενθεα ποντου. Ath. p. 283. f.
εξ ἁλος ᾧ ζωη, τα δε δικτυα κεινῳ αροτρα. Theoc. ibid.
[ἡ κακον ὁ γριπευς ζωει βιον, ᾧ δομος ἁ ναυς,
και πονος εντι θαλασσα, και ιχθῦς ἁ πλανος αγρα. Mosch.]*
Vid. Ἁλιαδαι, et ad voc. Ευαγρεσια.

Ἁλιευω. * piscor. *Vox prosæ familiarior.**
Syn. Αγκιστρευω, θαλαττουργεω, ιχθυαω, γριπιζω, ασπαλιευομαι, ελλοπιευω.
Phr. Εργα θαλασσοπορων ἁλιηων.—
δολοῤῥαφεος δολος αγρης.—ιχθῦς αγρευω.
πετρῃ επι προβλῆτι καθημενος, ἱερον ιχθυν
εκ ποντοιο θυραζε λινῳ, και ηνοπι χαλκῷ. Hom.
ητοι ὁ μεν πετρησιν εφημενος αγχιαλοισιν,
γηραλεοις δονακεσσι, και αγκιστροισι δαφοινοῖς,
ατρομος ασπαλιευς επεδησατο δαιδαλον ιχθῦν. Opp.
και τις ὑποβρυχιων κατεδυσατο βενθος εναυλων,
νειοθι μαστευων νεποδων ἑτεροχροον αγρην,
τυφλην νηχομενοισιν επ' ιχθυσι χεῖρα τιταινων. Nonn.

1. Codd. nonnulli habent, ἁλιμηδέος.

[—χαλκον ὑπερ γεννεσσι τορησας,
ὑψι μαλα θρωσκοντα βυθῶν ὑπερ ασπαιροντα
ειναλιον φορεησι δι' ηερος ορχηστῆρα. Opp.]

Ἁλιζω. 1ma. *brevi.* sale condio. *vox apud Poëtas, quod sciam, nullibi obvia.*
—οπτηθῃ και ἁλισθῃ. Epig. l. 8. Syn. Ταριχευω.

*Ἁλιζω. 1ma. *longa.*[2] congrego.
τιν' ουκ αφ' Ελλανιας
αγορον ἁλισας φιλων. (*Troch. Hephth.*) Herc. F. 411.*
Syn. Συναγω, συναγειρω.

Ἁλιζωνοι, ων. οἱ. Gens Pontica, angulum Ponti intra Trapezuntem et Paphlagoniam habitantes. Dicuntur etiam Ἁλιζῶνες. Vid. Αλυβη.

Ἁλιζωνος. mari succinctus, bimaris. [ii. 29.
Λαϊδ' εχω, πολιητιν ἁλιζωνοιο Κορινθον. Antip. Sidon. *An.*

Ἁλιζωος. ὁ ἡ. qui victum ex undis quærit. [*An.* i. 242.
—κἠγω μεν ἁλιζωοις λαριδεσσι—Κεκλαυμαι,—Leon. Tar.
*ἁς τε βοας πορκῆες ἁλιζωοι καλεουσιν. Pancrates ap. Ath.

Ἁλιη, ης. ἡ. salinum. [p. 322. f.
την ἁλιην Ευδημος, αφ' ης ἁλα λειτον επεσθων. Call. Ep. 50.*

Ἁλιηρης. per mare remigans.
η νασων, ἁλιηρει (*Pherecrat.*)
κωπᾳ πεμπομεναν ταλαιναν. (*Glycon. Hyperc.*) Hec. 454.

Ἁλιηχης. marisonus. Vid. Αβυδος.

Ἁλικλυστος. * qui mari alluitur.
ἱν' ὑλᾶεν επεστι ποντου*
προβλημ' ἁλικλυστον, *ακραν
ὑπο πλακα Σουνιου.* Aj. 1218.

Ἁλικρηπις ——Γαλιλαια. Nonn.

Ἁλικροκᾶλος, ον.* calculis e mari in littus ejectis obsitus.
Ωκεανον μεδεοντες ἁλικλυστοιο τε ποντου
εμβυθιοι μακαρες, και ὁσοι ψαμαθωδεας* ακτας
ναιεθ' ἁλικροκαλους— Orph. Arg. 335.

Ἁλικτῦπος. marisonus. Vid. ad Μοιριδιος.
ες ἁλικτυπους αητας. Anac. 39. 1.

Ἁλικῦμων, ονος. epith. insulæ. [ii. 127.
τον σκοπον Ευβοιης ἁλικυμονος ἡσεν Αριστω. Crinag. *An.*

Ἁλιμεδων. mari imperans. Vid. Ζευς, Ποσειδων.

Ἁλιμενος, ου. ὁ ἡ. importuosus.
αλιμενον τις ὡς ες αντλον πεσων. Hec. 1010.
αλιμενον αιθερος αυλακα τεμνων. (*Vers. Anap.*) Av. 1400.
Syn. Δυσορμος, δυσορμητος, ανορμος.—τελος μη εχων.

Ἁλιμῦρηεις, εσσα, ηεν. in mare cum sonitu fluens.
τῷ κρεισσων μεν Ζευς ποταμων ἁλιμυρηεντων. Φ. 190.

Ἁλιμῦρης. * epith. rupis vel littoris.
ηδη δε σφισι δουπος αρασσομενων πετραων [2. 556.
νωλεμες ουατ' εβαλλε,* βοων δ' ἁλιμυρεες ακται. Apoll.

Ἁλινδεω. voluto.
πηλῷ, αλινδηθεις ολιγον δεμας, εισοκε λαχνην. Nic. Th. 204.
Syn. Αλεω, ανελιττω, κυλιω.

Ἁλινδηθρα, ας. ἡ. volutabrum.
συσκεδᾶν πολλας αλινδηθρας επῶν. Ran. 904.
Syn. Συναγωγη, στροφη, λεπτολογια.

Ἁλινηκτειρᾰ, ας. ἡ. in aqua salsa natans. *Item*, Ἁλινηχης. ὁ ἡ. id.
και ταυτην απετηλον ἁλινηκτειραν ελαιην. Gætul. *An.* ii. 166.
* (*vocalis brevis ι in secunda syllaba videtur hic produci ob sequentem liquidam, sive potius, vi ictûs metrici.*
δουνακας ακροδετους, και την ἁλινηχεα κωπην. Philipp. Thess. *An.* ii. 217.

*Ἁλιξαντος, ου. ὁ ἡ. fluctibus maris allisus; undis jactatus.

2. Audiamus virum, vere eruditum, Petr. Elmsleium, ad Eurip. Heraclidas, vs. 404. "Ἁλίσας primam producit apud nostrum, Herc. F. 412. monente Musgravio. --- Hesychius v. Ἀλίσας duo diversa verba ἁλίζω et ἀλίνδω confundit, nisi glossa ejus ita scribenda est: Ἀλίσας, κονίσας, κυλίσας, καταβαλών. Ἁλισας, συναθροίσας, συναγαγών. Ἀλίσας, tenui spiritu primam corripit, secundam producit." Deducenda tamen est hæc posterior vox ab ἀλίω, quod cum aliis bene multis verbis in ω penult. producit. Usus est verbo simpl. ἀλίω Pollux, licet H. Steph. in Thesauro omiserit. τὸ δὲ κυλίσαι, καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι. 1, 183. *Vid.* nos in Ἐξαλίω. Igitur ἀλίσας, ab ἀλίω, est *pes bacchius;* ἁλίσας, ab ἁλίζω, congrego, *creticus;* ἁλίσας, ab ἁλίζω, *sale condio, anapæstus.*

ου γαρ σεῦ μητηρ επιτυμβια κωκυουσα
εἶδεν ἀλιξαντον σῶμα τοδ' ειναλιον. Zonas, *ib.* 82. *Vid. Jacobs. Annott. T.* viii. 210.
ακταιης νησῖδος ἀλιξαντοισι, Πριηπε,
χοιρασι, και τρηχεῖ τερπομενε σκοπελῳ. Qu. Mæc. *ib.* 238.
πολλακι σ' εκ Τροιζηνος, ἀλιξαντοιο πολιχνης. Call. 4. 41.
(*hæc est Ruhnkenii conjectura, pro* απο Ξανθοιο, *quam tamen Brunckius videtur velle celare.* Vid. Epist. Crit. II. p. 151. Ed. secunda.)

˘Ἁλῐος, α, ον. *in prima notione*, marinus; *deinde*, 2. *quia mare infructuosum, hinc* ἁλιος[1] *est* frustraneus. Vid. Damm. c. 93.
1. αργυροπεζα Θετις,* θυγατηρ ἁλιοιο γεροντος. Α. 538.
2. πῶς εθελεις ἁλιον θεῖναι πονον, ηδ' ατελεστον; Δ. 26.
Syn. 1. Ενάλιος, εφαλιος, θαλασσιος, επιθαλασσιος, πελαγιος, ποντιος. 2. Αθετος, ακυρος, απρακτος, ματαιος, ανεμιος, ανεμιαῖος, ανεμωλιος, κενος, εικαῖος, μεταμωνιος, μαψιδιος, φρουδος.

˘Ἁλιοτρεφης, εος. ὁ ἡ. in mari nutritus.
Φωκαων ἁλιοτρεφεων ολοωτατος οδμη. δ. 442.

˘Ἁλῐοω. irritum reddo.
ουδ' ἁλιωσε βελος, βαλε δ' Ἑκτορος ηνιοχῆα. Π. 737.
ουτε παρεξ ελθεῖν αλλον θεον, ουθ' ἁλιῶσαι. ε. 104.
Syn. Ακυροω.—

Αλιπαρης. * *Vox nihili.* Vid. Br. ad Soph. El. 451. et v. Λιπαρης.*

˘Ἁλῐπαστος, ου. ὁ ἡ. sale, *vel*, undâ marinâ, conspersus.
—την θ' ἁλιπαστον δρυπεπα— de oleâ — Suid. et Ep. l. 6.
* —ὁλους δ' αυτους ἀλεπαστους (*sic*)—Οπτησας—Archestr. [ap. Ath. p. 311. b.*

˘Ἁλιπεδον[2]. Exp. το λεῖον, και ὁμαλον, και θαλασσιον πεδιον.
ἥξει δ' ερυμνον εις ἁλιπεδον φθιτῶν. Lyc. 681.

˘Ἁλῐπλαγκτος, ου. ὁ ἡ. pontivagus, mari circumfusus. [2. 11.
κεκλυτ', ἁλιπλαγκτοι, *ταπερ ιδμεναι ὑμμιν εοικεν. Apoll.
ὦ κλεινα Σαλαμις, συ μεν που
ναιεις* ἁλιπλαγκτος, ευδαιμων. Aj. 596.
Syn. Ἁλιπλανης, ἁλιβατος, ἁλιστρεπτος, ἁλιστρεφης.—ἁλικλυστος, ἁλιπληξ, ἁλιτυπος.

˘Ἁλῐπλᾰνης, εος. ὁ ἡ. idem. [iii. 13.
χαιρεθ' ἁλιπλανεες, χαιρεθ' ὁδοιπλανεες. Joan. Barb. *An.*

˘Ἁλιπλᾰνῐα, ας. ἡ. vagatio in mari. [ii. 218.
θηκατ', επει μογερῆς πανσαθ' ἁλιπλανιης. Philip. Thess. *ib.*

˘Ἁλιπληξ[3]. mari percussus. epith. insulæ.
κεινη δ' ηνεμοεσσα και ατροπος, οἷα θ' ἁλιπληξ. Call. 4. 11.

˘Ἁλιπλοος. *contr.* ἁλιπλους. per mare navigans.
συνεχες, οφρα κε θασσον ἁλιπλοα τειχεα θειη. Μ. 26.

˘Ἁλιπνοος. odorem maris habens.
ενοδμῳ, ῥοδεῳ, και ἁλιπνοον εσβεσαν οδμην. Mus. 265.

˘Ἁλῐπορφῠρος. marinæ purpuræ colorem habens.
ηλακατα στρωφῶσ' ἁλιπορφυρα·— ζ. 53. Syn. Πορφυρεος, οστρειος, ἁλουργος, ἁλουργης, θαλασσοβαφης, ἁλιανθης.

˘Ἁλιῤῥᾰγης, Ἁλιῤῥηκτος. ὁ ἡ. in quo fluctus franguntur.
*ἠιονι τοδε σῶμα βροτοῦ παντλημονος αθρει, [*An.* ii. 230.
σπαρτον, ἁλιῤῥαγεων εκχυμενον σκοπελων. Phil. Thess.
ἡ γαρ ἁλιῤῥηκτοις ὑπο δειρασιν, αγχοθι ποντου
δυσμενεος, ξεινων χερσιν εκυρσα ταφου. Archias, *ibid.* 101.

Ἁλιῤῥαιστης. exitiabilis in mari. [Th. 828.
τρυγονα μην ολοεργον,* ἁλιῤῥαιστην τε δρακοντα. Nic.

Ἁλιῤῥαντος. *propr.* ad quod fluctus allabuntur; sed in l. c. pro ὑγρὸς, aut etiam ἁλμυρὸς, accipi videtur.
στῶμεν ἁλιῤῥαντοιο παρα χθαμαλαν χθονα ποντου,
*δερκομενοι τεμενος Κυπριδος Ειναλιας,
κραναν τ' αιγειροισι κατασκιον, ἆς απο ναμα [p. 191.
ξουθαι αφυσσονται χειλεσιν ἀλκυονες. Mnasalc. *Anal.* T. i.

Ἁλιῤῥοθιος. marinus.
Μουσῶν φεγγος Ὁμηρον, αγηραντον στομα κοσμου
παντος,* ἁλιῤῥοθιος, ξεῖνε, κεκευθε κονις. Antip. Sidon. [*ib.* ii. p. 24.

Αλιῤῥοθος, ου. ὁ ἡ. marifluus.
ὦ ποροι ἁλιῤῥοθοι,
*παραλα τ' αντρα, και νεμος επακτιον. Aj. 412.

Ἁλιῤῥῠτος. quod mari alluitur. και γαρ δυσπαλαμως ολοιο' δι' ἁλιῤῥυτον αλσος. Æsch. Supp. 865.

˘Ἄλῐς. *adv.* abunde.—ην ἅλις εσθ' ἡμῖν χολη[4]. Thesm. 376.
σταντε δε βαιον απωθεν απωμορξαντο μετωπῳ
ιδρῶ ἅλις, καματηρον αϋτμενα φυσιοωντες. Apoll. 2. 87.
Syn. Αδην, συνεχῶς, ακορεστως, αρκουντως, δαψιλῶς, ἱκανῶς.

˘Ἁλισκω, *˘Ἁλοω.[5] capio, convinco; *unde* Ἁλισκομαι, Ἁλοομαι, *fut.* ἁλωσομαι; *et* Αλωμι, *unde aor.* 2. ἡλων, vel ἑαλων, ἁλῶναι, ἅλους. capior. ἡλωκα, *seu* ἑαλωκα, *etiam passivo sensu gaudet.*
χερσιν ὑφ' ἡμετερησιν ἁλοῦσα τε, περθομενη τε. Β. 374.
τί δῆτά σοι τιμημ' επιγραψω τῇ δικη,
εαν γ' ἁλῷς;—Plut. 489. Vid. Pyth. 3. 100.*
κἀστ' ου διδακτον, ουδ' ἁλισκεται τεχνῃ. Alc. 796.
Syn. Καταλαμβανω, διαγινωσκω, αἱρεω, κατεχω, καθαπτομαι, καθαρπαζω.

˘Ἁλισμικτος. *(*fors.* ἁλισιμικτος. *Vid.* Hesych. *in v.*) salsus.*
λινου θ' ἁλισμικτοιο δειραιαν ακραν. Lyc. 994.

˘Ἁλιστεφᾰνος, Ἁλιστεφης. ὁ ἡ. mari cinctus.
παρ δε Λακωνιδα γαῖαν, ἁλιστεφανον[6] πτολιεθρον
*ἷξον, και χῶρον τερψιμβροτου ηελιοιο. Hom. Ap. 410.
Αλκωνος δε Φαληρος απ' Αισηποιο ῥοαων
ηλυθεν,* ὁς Γυρτωνος ἁλιστεφες εκτισεν αστυ. Orph. Arg. 145.

˘Ἁλιστονος, ον. a maris allapsu resonans.
οἷς μη πελαζειν, αλλ' ἁλιστονοις[7] ποδας
χριμπτουσα ῥαχιαισιν εκπερᾶν χθονα. Prom. 711.

˘Ἁλιστος, η, ον. sale conditus.
χεννια, και τυρους, χηνος ἁλιστα λιπη. Pallad. *Anal.* ii. 411.

˘Ἁλιστρεπτος. ὁ ἡ. in mari jactatus; marivagus.
νηος ἁλιστρεπτου* πλαγκτον κυτος εἶδεν απ' ακτῆς [205.*
μηλοβοτης, βλοσυροῖς κυμασι συρομενον. Antiphan. *An.* ii.

˘Ἁλιστρεφης, εος. ὁ ἡ. idem.
ὁσσοι ναιεταεσκον ἁλιστρεφεων σφυρα νησων. Musæ. 45.

Αλῖτᾰνευτος. *potius,* Ἀλλιτ. ὁ ἡ. inexorabilis.
Αΐδη αλλιτανευτε και ατροπε, τιπτε τοι ουτω. *Anal.* iii. 291.

Αλιτευω. *(Vid. Valck. ad Hipp. 1029.)*

˘Ἀλῐτεω, *Ἀλιτημαι, Αλιτομαι. Vid. Αλειτω.
σος παῖς· ου μεν γαρ τι θεοῖς αλιτημενος εστιν. δ. 807.*
Syn. Αδικεω, ασεβεω.

˘Ἀλῐτηριος, *ου. ὁ ἡ. sceleratus, flagitiosus.
νῦν δ' εκ θεῶν του κἀλιτηριου[8] φρενος. Œd. Col. 371. Br.
Syn. Ἁμαρτωλος, μιαρος.*

˘Ἀλῐτοξενος, ον. in hospitem peccans.
ορθᾷ χερι ερυκετον ψευδεων
ενῖπαν αλιτοξενον.——— Pind. Ol. 10. 7.

˘Ἀλῐτοφροσῠνη, ης. ἡ. mens improba.
*ηδει Αριστοκρατης το κρηγυον· αλλα γυναικῶν, [*An.* i. 237.
ω 'νθρωπ',* ηχθαιρεν την αλιτοφροσυνην[9]. Leon. Tarent.

---

1. Ἁλίθιος, seu potius ἀλίθιος, quod Morellus adposuit tanquam ejusdem originis cum ἅλιος, et propter quod citavit Pyth. 3. 21. est Dorice pro ἠλίθιος, qu. v.

2. Hujus vocis etymon et vera significatio mihi videntur incerta. Si enim tanquam ἁλὸς πέδον accipias, secunda debet corripi; at in Lycophrone, si sanus sit locus, producitur.

3. Vox hæc Lexicis est ignota. Cæterum in l.c. Ruhnkenius conjicit ἄσπορος pro ἄτροπος, jure optimo.

4. Vera lectio est ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Vid. Brunck. in l. Sin exemplum desideras τοῦ, ἅλις, cum genitivo, sume:
εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν. Orest. 234.

5. "Sed ἀνάλισκω, ἀνάλοω, ab ἀνὰ et ἁλίσκω, habet secundam semper longam. Arist. Pl. 248. Equit. 909, 911. Æsch. Agam. 579, 687. Eurip. Herc. F. 1423. Iph. T. 337. Cycl. 307. Orest. 1170. Andr. 455. Supp. 776. Hipp. 506. Hunc igitur Aristophanis corrigendum puto, delendo γε, vel legendo ἀλῶσας.
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε λογίσασθαι δώδεκα. Plut. 381."
Morell. MS.——Recte deleri jubet γε Vir doctiss. Vid. Brunck. et Dobree in l.

6. Hermannus, lectore non monito, dedit Ἕλος τ', ἔφαλον πτ.

7. Monendus est lector, vocem hancce obelo notari in Edit. Porsoniana, et quia exempla usus ejus desunt, vix tuto posse usurpari. Conj. G. Burges, V.D. Ἁλιζώνοις.

8. Ita sagaciter emendat Toupius pro vulgato κἀξ ἀλιτηροῦ. (Em. in Suid. Tom. i. p. 431.) Brunckius infelicissime corrigebat, κἀξ ἀλιτηρίου.

9. "Apte *Meinecke* contulit *Ovid.* Metam. x. 243, sqq. de Pygmalione, qui —*offensus vitiis, quæ plurima menti Femineæ natura dedit, sine conjuge cælebs Vivebat.*"—Jacobs.

ˇΑλῐτραινω. pecco, scelerate ago.
οστις αλιτραινει, και ατασθαλα μηχαναασαι. Hes. ε. 239.
Syn. Αλαομαι, αβροταζω.—αλιταινω, ἁμαρτανω, αβλεπτεω, ατασθαλλω, αμπλακεω, πταιω, πλημμελεω, βλαπτω, εξαπαταω.

Αλῐτημοσῦνη, ης. ἡ. peccatum.
πατρι θ' ἑῷ τισεσθε δικην αλιτημοσυναων. Orph. 1315.

ˇΑλῐτημων, ἁλῐτηρος, *(Vid. Αλιτηριος.)* αλιτρος. peccator, sceleratus.
ουτε γαρ εστ' αφρων, ουτ' ασκοπος, ουτ' αλιτημων. Ω. 157.
εκ θυμου πεσεειν, και δαιμοσιν εἶναι αλιτρος. Ψ. 595.
Syn. Ἁμαρτωλος, αλιτηριος, αλιτρονοος, αλιτροβιος, αλιτηριωδης, αλοιτος, ἁμαρτηρος, αβλεπτης, αδικος, ατασθαλος, καταρατος, εξωλης, ολεθρος, πανολεθρος, δηλητηριος, κακοτροπος, κακεντρεχης. *Phr. Ὁτι θανοντων μεν ενθαδ' αυτικ' απαλαμνοι φρενες
ποινας ετισαν. τα δ' εν τᾷδε Διὸς αρχᾷ
αλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικαζει τις, εχθρᾷ λογον φρασαις αναγκᾳ. Ol. 2. 104.*

Αλῐτρεφης, εος. ὁ ἡ. qui e mari nutritur. *it.* Αλιτροφος.
—δελφῖνος ἁλιτρεφεος μεγαλοιο. Cal. l. 3.
—ἁλιτροφα φυλα. Opp.

ˇΑλῐτρῐᾱ, ας. ἡ. scelus. ˇΑλῐτροσυνη. improbitas.
ᾇπερ πιθακον, αλιτριας πολλᾶς πλεον. Acharn. 907.
*οικτρα δ' ὑπερ τυμβοιο κατεστοναχησαν ἑταῖροι
κειμενον, οὐ θιασον κοσμον οδυρομενοι·
ἡ δε κομην τιλλουσα γοῳ πληκτιζετο μητηρ,
αἱ αἱ, τῶν λαγονων μοχθον επισταμενη.
εμπης ολβιος οὗτος, ὁς εν νεοτητι μαρανθεις
εκφυγε την βιοτου θᾶσσον αλιτροσυνην. Agath. *An.* iii. 65.*
Syn. Αλειτημα, αβλεπτημα, αμπλακια, αμπλακημα, πλημμελεια, πλημμελημα, ελλειμμα, πταῖσμα, επιπταισμα, παραπτῶμα, προσκομμα, σφαλμα. Epith. Αναγνιστος.

*ˇΑλῐτρῡτος, ου. ὁ ἡ. mari attritus.
Γρυνεα τον πρεσβυν, τον ἁλιτρυτον απο κυμβης
ζῶντα, τον αγκιστροις και μογεοντα λινοις,
εκ δεινοῦ τρηχεῖα Νοτου κατεδυσε θαλασσα,
εβρασε δ' εις κροκαλην πρωϊον ηϊονα,
χεῖρας αποβρωθεντα· τις ου νοον ιχθυσιν ειποι
εμμεναι, οἱ μουνας, αἷς ολεκοντο, φαγον;
Tull. Laurea, *Anal.* ii. p. 102.*
τυτθον δ' ὁσσον απωθεν ἁλιτρυτοιο γεροντος. Theoc. 1. 45.

ˇΑλῐτῠπος. ὁ ἡ. mari inflictus.
ἁλιτυπα τε βαρη. Pers. 951.

ˇΑλῐτῡρος, ου. ὁ. caseus sale aspersus. [*An.* ii. 91.
και μαινη λαλαγεῦσα, και αρτιπαγης ἁλιτυρος. Philodem.

ˇΑλιφθορῐᾱ, ας. ἡ. pestis in mari, naufragium.
και πικρη ναυτεων επλεθ' ἁλιφθοριη. Theoc. *Anal.* ii. 405.

ˇΑλιφθορος, ου. ὁ ἡ. prædo marinus. Vid. Κρητες.

*Αλκᾰθοος, ου. ὁ. Megarorum conditor. *Vid. Brunck. in l. c.*
Φοῖβε αναξ, αυτος μεν επυργωσας πολιν ακρην,
Αλκαθοῳ Πελοπος παιδι χαριζομενος. Theog. 751.*

Αλκαιος, Αλκηεις. * robustus, fortis. Vid. Αλκιμος.
αφρονες, ὁσοι τας αρετας πολεμῳ
κτᾶσθε,* δορος αλκαιου
λογχαισι *καταπανομενοι
πονους θνατων απαθῶς.* Helen. 1166.
παρθενον αιδοιην, ερυσιπτολιν, αλκηεσσαν. Hom. in Pall.
αλκᾶντας pro αλκηεντας habet Pind. Ol. 9. 110.
Syn. Αγηνωρ, κρατερος, ευρωστος, δυνατος.

Αλκαῖος, ου. ὁ. Poëta Lesbius.
ˉΙβῦκος εκεινος, κἀνακρεων ὁ Τηΐος,
κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονιαν εχῡμισαν. Thesmoph. 161.
πειθὼ Ανακρειοντι συνεσπετο· ποικιλα δ' αυδᾷ
Αλκαῖος κιθαρᾳ Λεσβιος Αιολιδι. Ep. incert. *An.* iii. 260.

Αλκαρ. το. robustum et promtum præsidium.
ουδε τε σε Τρωεσσιν οΐομαι αλκαρ εσεσθαι. Ε. 644.
Syn. Αμυνα, αρηξις, αλεξητηριον, αλεξημα, βοηθεια, βοηθημα, αντιληψις, συλληψις, ονειαρ, ιαμα, τιμωρια, ωφελεια, αλκη, δυναμις, σωτηρια.
Epith. Εμφυτον, ευσταθες, αλεξικακον, ατρεκες, πελωριον, σωτηριον, πανεπισκοπον, φαρμακοεν, ψυχοσσοον.

Αλκειδης. Vide Ηρακλῆς.
Αλκειδην, ὁς πᾶσι μεγ' εξοχος ῆεν ἑταιροις. Orph. 293.

Αλκὴ, ῆς. et Αλξ, λκος. ἡ. robur, strenuitas.
ῥεῖα δ' αριγνωτος Διος ανδρασι γινεται αλκη. Ο. 490.
αμφι δ' αρ αυτῷ βαινε, λεων ὡς, αλκι πεποιθως. Ε. 299.
Syn. Δυναμις, δυναστεια, επικρατεια, αλκαρ, αγηνορια, ακμη, ισχυς, κρατος, καρτος, ῥωμη, σθενος, ευσθενεια.
Epith. Ασπετος, απειρεσιη, ασχετος, αναγωγιος, ασκηθης, τρικορυμβος, ανεμοδρομος, αμαιμακετος, απειραντος, εμπεδος, σθεναρη, δαΐφρων, θοη, ερικυδης, οβριμος, φοινιος, βλοσυροφρων, ερισθενης, ὑπερμαχος, μενεδηΐος, τλαθυμος, ἱπποδαμος. [κρατερα, απειριτος. Phr. Γονατων ελαφρος ὁρμα. Pind.]

*Αλκηστῐς, ῐδος. ἡ. regis Peliæ filia, uxor Admeti.
Ευμηλος, τον ὑπ' Αδμητῳ τεκε δῖα γυναικων
Αλκηστις, Πελιαο θυγατρων εἶδος αριστη. Β. 714.
Phr. Ἡ τυδ' ὑπεστη, ποσιν εκλυσασ',
αὑτη προθανεῖν, Πελιου παῖς. Eur.

Αλκῐβῐᾱδης, ου. ὁ. Nom. Pr.
ουκ ων ανηρ γαρ Αλκιβιαδης, ὡς δοκεῖ,
ανὴρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν εστι νῦν.* Ath. p. 535. b.

Αλκῐβῐος. herba quædam faciens contra ictum serpentum. *vid. H. Steph. in v.*
εσθλην δ' Αλκιβιου εχιος περιφραζεο ῥιζαν. Nic. Th. 541.

Αλκῐμᾰχος, η, ον. strenuus in pugna.
*ασπις απο βροτεων ωμων Τιμανορος ἧμαι
ναῷ ὑπωροφιας Παλλαδος αλκιμαχας,
πολλα σιδαρειου κεκονιμενα εκ πολεμοιο, [p. 254.*
τον δε φεροντα μ' αει ῥυομενα θανατον. Hegesipp. *An.* i.

Αλκιμεδων. Nom. Pr.
πεμπτης δ' Αλκιμεδων Λαερκεος υἱος αμυμων. Π. 197.

Αλκῐμος. Nom. Pr.
ἡρως Αυτομεδων τε, και Αλκιμος οζος Αρηος. Ω. 474.

Αλκῐμος. ὁ ἡ. fortis, strenuus.
*και χ' εἷς παντας ερυκοι ανηρ ὁς τ' αλκιμος ειη. χ. 138.
Syn. Κρατερος, ισχῡρος, αλκηεις.
Phr. Αλκῇ τ' ηνορεῃ τε κεκασμεθα πᾶσαν επ' αἶαν. ω. 508.
γενεται αλκῆς απειραντον. Pyth. 9.
—μεγαλη περιθαρσεες αλκῇ. Apoll. 1.*

Αλκῐνοος, ου. ὁ. Phæacum rex.
παρ δε οἱ Αρητη τε και Αλκινοος θεοειδης. η. 231.
Epith. Δαΐφρων, μεγαλητωρ, θεοεικελος, αμυμων.
Phr. Δικαιοτατος βασιληων—βουλας τε θεουδης, παντων λαῶν αριδεικετος.

Αλκῐφρων, ονος. ὁ ἡ. *magnanimus. Vid. ad Απροσοιστος.*
Syn. Καρτεροθυμος, αλκιμος, αγηνωρ.

Αλκμᾱν, ᾶνος. ὁ. Nom. Pr. Vid. Λυρική.
ειδησεις Αλκμᾶνα λυρης ελατῆρα Λακαινης [*Anal.* ii. 123.
εξοχον, ὁν Μουσῶν εννε' αριθμος εχει. Antip. Thess.
Epith. Λυδος, γλυκυς, χαριεις.
Phr. Ὑμνητηρ ὑμεναιων.—κυκνος τῶν Μουσῶν αξια μελψαμενος.

Αλκμηνη, ης. ἡ. mater Herculis.
την δε μετ' Αλκμηνην ιδον Αμφιτρυωνος ακοιτιν. λ. 265.
Epith. Ἑλικοβλεφαρος, καλλισφυρος, δαΐφρων.
Phr. Αλκμηνης Μιδεατιδος ἡρωΐνας.—αριστοτοκεια γυναι. Περσηΐον αἷμα. Theoc.—τανυσφυρος Ηλεκτρυωνη.
*[τεκε—δαΐφρων,-Εν μοναις ωδῖσιν, Αλκμηνα διδυμων κρατησιμαχον σθενος υἱων. Pyth. 9. 148.]
την τοῦδε γαρ τοι Ζευς εγημε μητερα,
ου χρυσομορφος, ουδ' επημφιεσμενος
πτιλον κυκνειον, ὡς κορην Πλευρωνιαν
ὑπημβρυωσεν· ἀλλ' ὁλοσχερης ανηρ. Soph. frag. inc. 50.

Αλκτὴρ, ῆρος. ὁ. propulsator. Vid. l. e Pind. ad v. Ασκληπιος.
δωσω δ' οξυν ακοντα, κυνῶν αλκτῆρα και ανδρῶν. φ. 340.
Syn. Αλεξητηρ.

Αλκτηριον. auxilium, remedium. Vid. Αλεξιον.
νῦν δ' αγε τοι επιμικτα νοσων αλκτηρια λεξω. Nic. Th. 528.

Αλκῠονη, ης. ἡ. quæ et Cleopatra dicta, uxor Meleagri.
την δε τοτ' εν μεγαροισι πατηρ και ποτνια μητηρ
Αλκυονην καλεεσκον επωνυμον, οὕνεκ' αρ' αυτῆς
μητηρ, αλκυονος πολυπενθεος οἶτον εχουσα,
κλαι', ὁτε μιν ἑκαεργος ανηρπασε Φοῖβος Απολλων. Ι. 557.

Αλκῠονις, ῐδος. et αλκῠων, ονος. ἡ. *halcedo, avis marina. *Vid. Damm. in P.R.* v. Αλκυων, *et* Theocr. 7.57.*

πωτᾶτ' Αλκυονις, λιγυρῇ οπι θεσπιζουσα
ληξιν ορινομενων ανεμων· συνεηκε δε Μοψος,
ακταιης ορνιθος εναισιμον οσσαν ακουσας. Apoll. 1.1084.
—οσσαν ακουσα-Αλκυονος ἁλιης,— ib. 1095.

Syn. Αλκυδων.

Phr. Ορνις, ἁ παρα τας πετρινας
ποντου δειραδας ἀλκυων,
ελεγον οἶτον αειδεις,
ευξυνετον ξυνετοῖσι βοαν,
ὁτι ποσιν κελαδεῖς αει μολπαῖς. Iph. T. 1090.
Αλκυονες, αἱ παρ' αενναοις θαλασσης
κυμασι στωμυλλετε
τεγγουσαι νοτερῇς πτερῶν
ρανισι χροα δροσιζομεναι. Ran. 1344. (1309. B.)

Αλκῠονις. *adj.* **in plur.* halcyonia. tranquilla.*

Αλκυονιδας τ' αν ηγεθ' ἡμερας αει. Av. 1592.

Syn. Αλκυονειος, ευδιος.

Αλλᾰ. *adv.* sed, ast, quin.

αλλα κακῶς αφιει, κρατερον δ' επι μυθον ετελλε. A. 25.

Syn. Αταρ, δε, μεντοι, αυταρ.

Αλλᾰγὴ, ῆς. ἡ. vicissitudo.

τις εν πονοις, τις αταις αγριαις
ξυνοικος αλλαγᾷ βιου; Œd. T. 1205.

Syn. Μεταβολη, αλλαξις, αλλαγμα, ανταλλαγμα, αμειψις, εμπορια.

Αλλαντοπωλεω. *vendo farcimina.

και μοι τοσουτον ειπε· ποτερον εν αγορᾳ
ηλλαντοπωλεις ετεον, η 'πι ταῖς πυλαις;* Equit. 1245.

Αλλαντοπωλης, ου. ὁ. qui vendit farcimina.

αλλαντοπωλης; ὦ Ποσειδον, τῆς τεχνης. ib. 143.

Syn. Εντεροπωλης.

Αλλᾶς, *ᾶντος. ὁ. lucanica, botulus, farcimen. Ang. *a sausage.*

τι μ', ὦ 'γαθ', ου πλυνειν ἐᾷς τας κοιλιας,*
πωλεῖν τε τους αλλᾶντας, αλλα καταγελᾷς; ib. 161.

Αλλασσω. *f. αξω. a. 2. ηλλᾰγον. permuto, commutando accipio. —κἀντι τῶνδε μοι χαριν
τοιανδε και συ χ' ἡ τεκοῦσ' ηλλαξατην. Alcest. 663.
i. e. gratiam retulistis.*

Syn. Αλλαττω, ανταλλαττω, ανταλλαττομαι, διαλλαττω, παραλλαττω, εναλλαττω, μεταλλαττω, αλλοιοω, αμειβω, αμειβομαι, διαμειβομαι, ετεροιοω, μετακοσμεω, μετατιθημι, μεταβαλλω, μεταβαλλομαι, μετασκευαζω, τρεπω, αλλοτροπεω, ανταγοραζω, εξαγοραζω, μεταπιπτω, μεταποιεω.

Αλληκτον. *adv.* indesinenter. Vide Αληκτος.

καρδιῃ, αλληκτον πολεμιζειν, ηδε μαχεσθαι. Λ. 12.

Syn. Απαυστι, συνεχῶς, αληκτως.

Αλληλοφᾰγῐα, ας. ἡ. *mutua devoratio.

τοῦ θηριωδους και παρασπονδου βιου
ἡμᾶς γαρ απολυσασα (*sc.* ars coquendi), και τῆς δυσχεροῦς
αλληλοφαγιας, ηγαγ' εις ταξιν τινα.* Ath. p. 660. f.

Αλληλοφονῐᾱ, ας. ἡ. *cædes mutua.

ιδοῖσα δ' οξεῖ' Ερινυὺς
πεφνεν ἑοῖ (Œdipo) συν αλλαλοφονιᾳ γενος αρηϊον.* Pind. Ol. 2. 74.

Αλληλοφονοι, ων. οἱ αἱ. *mutuo se interficientes.

τουσδ' ετεχ', οἱ δ' ὧδ' ετελευτασαν ὑπ' αλλαλοφονοις χερσιν ὁμοσποροισιν. Sept. Th. 931.

Αλληλων, dat. αλληλοις, αις, οις. acc. αλληλους, λας, α. invicem, mutuo, alius alium.

ὡς δ' Ευρος τε Νοτος τ' εριδαινετον αλληλοιϊν
ουρεος εν βησσῃς, βαθεην πελεμιζεμεν ὑλην,
φηγον τε, μελιην τε, τανυφλοιον τε κρανειαν,
αἱ τε προς αλληλας εβαλον τανυηκεας οζους
ηχῃ θεσπεσιῃ, παταγος δε τε αγνυμεναων. Π. 765.*

Αλλογνωτος, *ου. ὁ ἡ. aliis cognitus; peregrinus.

———ὁ δ' ωλετο τηλοθι πατρης
διογενης Οδυσευς,* αλλογνωτῳ ενι δημῳ. β. 366.

Αλλοδᾰπὸς, ἡ, όν. externus.

γαιῃ εν αλλοδαπῇ ναιει απανευθε τοκηων. ι. 36.

Αλλοειδης, εος. ὁ ἡ. aliam formam habens.

τουνεκ' αρ αλλοειδεα φαινεσκετο[1] παντα ανακτι. ν. 194.

Syn. Αιολος, αλλοῖος, ανομοιος, ἑτεροῖος, ἑτερουσιος.

*Αλλοθεν. *adv.* aliunde.

—χρῆν αρ αλλοθεν ποθεν βροτους
παιδας τεκνοῦσθαι—— Med. 573.

Αλλοθι. *adv.* alibi, alio loco.

αλλ' ειμι παρα σοι νῦν ἁπας, κοὐκ αλλοθι. Iph. A. 647.

Αλλοθροος, *ου. ὁ ἡ. alia voce utens; peregrinus.

πλεων[2] επι οινοπα ποντον *επ' αλλοθρους ανθρωπους. α. 183.
ποντου περαν τραφεῖσαν, αλλοθρουν πολιν. Agam. 1202.

*Syn. Ξενος, τηλεδαπος.

Αλλοιοομαι, οῦμαι. *pass.* mutor; deterior fio.

ολοιντ' ιδουσαι τουσδ' αν ηλλοιωμενους. Eur. Supp. 944.

Αλλοῖος, α, ον. alius atque alius; diversus.

γαμους παρεμπολῶντι γ' αλλοιους ποσει. Med. 906.*
αλλοῖος μοι, ξεῖνε, φανης νεον ηε παροιθεν. π. 181.

*Αλλοιωμα. mutatio.

αἱ μεταβολαι γαρ, αἱ τε κινησεις, κακον [p. 102. c.
ηλιβατον εν[3] ανθρωποισιν, αλλοιωματα τ'. Damox. ap. Ath.

Αλλοκᾰ. *Dor. pro* αλλοτε, interdum; *ut* ὁκα *pro* ὁτε, *et* ποκα *pro* ποτε.*

Αλλοκοταῖος[4], αλλοκοτος. monstrosus, inusitatus.

νοσον γαρ ὁ πατηρ αλλοκοτον αυτοῦ νοσεῖ. Vesp. 71. vid. et v. 47.

Syn. Αλογος, ατοπος, εκτοπος, ξενος, θαυμαστος, θαυμασιος, τερατωδης.

Αλλομαι. f. ᾰλουμαι. a. 1. ηλαμην. salio.

εις ἁλα ᾶλτο βαθεῖαν απ' αιγληεντος Ολυμπου. A. 532.

Syn. Καθαλλομαι, θορω, θορεω, πηδαω, σκιρταω, ορχεομαι

Phr. Θοον ἁλμα βαλλειν. Synes.

Αλλὄπροσαλλος. epith. Martis. ab alio ad alium accedens.

τοῦτον μαινομενον, τυκτον κακον, αλλοπροσαλλον. E. 831.

Syn. Αλλοιοτροπος, ευμεταβλητος, αμφιστομος, φιλοστροφος, δολιοφρων.—αλλοιωτος, ευτρεπτος, ευκινητος, παραλλακτος, σκεδαστος, τραπελος.

*Αλλος, η, ο. alius, reliquus.

αλλη προς αλλο γαῖα χρησιμωτερα. Eur. Fr. Temenid.

Αλλοσε. *adv.* aliorsum.

σειουσα χαιτην κρᾶτα τ' αλλοτ' αλλοσε. Med. 1188.

Αλλοτε. *adv.* alio tempore. Vid. v. præced.*

Αλλοτριομορφοδιαιτος, ον. aliam semper speciem habens. Epith. Naturæ.

παντρυτε, κυκλοτερης, αλλοτριομορφοδιαιτε. Orph. H. 9. 23.

Αλλὅτριος, α, ον. alienus.

αυτίκ' επειτ' απ' εμεῖο καρη ταμοι αλλοτριος φώς. E. 214.

Syn. Εχθρος, πολεμιος, δυσνοος, αλλογνωτος.—αηθης, αδιαιτητος. [θυραῖος, Eur. επεισακτος, Lyc.]

Αλλοτριοφᾰγος. aliena vivens quadra. V. ad voc. Κεντρων.

Αλλοφρονεω. aliud ago, *seu* in animo habeo, insanio.

αλλ' ἡμην αλλοφρονεων, κακὰ δ' οσσετο θυμός. κ. 374.

Syn. Παραδοξεω, παρακοπτω.

Αλλοφῡλος, ου. ὁ ἡ. qui diversæ est gentis.

ὑμεῖς δ' ες αλλοφυλον ελθοῦσαι χθονα. Eum. 854.

Syn. Αλλογενης, αλλοεθνης, ἑτερογενης, αλλογλωσσος, αλλοφωνος, αλλυτοκος, αλλοθροος, αλλοφυης, αλλοτριος, ξενος, επιξενος, ξενικος, αγνωτος, ὑπεροριος, ἑτεροθροος, ἑτεροφυλος, εκτοπιος, τηλεδαπος, παρεπιδημος, επηλυς, επηλυτης, οθνεῖος.

Αλλὅχροος, *contr.* ους, ου. ὁ ἡ. qui est alio colore; in quo color subinde mutatur.

τι δεδηληται
δεμας αλλοχροον βασιλειας; Hipp. 175.

Αλλοχρως, ωτος. ὁ ἡ. aliam corporis speciem gerens.

και μην οδ' αλλοχρως τις εκδημος ξενος. *Androm. 880.

Syn. Αλλοδαπος, αλλοθροος, αλλοφυλος.*

---

1. Cod. Harleian. habet φαίνετο. "Quod" (inquit *Porsonus*) "per "digammon ita defendi possit, ut legas, τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοϝειδέ' ἐφαίνετο."

2. Pronuntiandum μονοσυλλάβως.

3. Vitiatur versus anapæsto dactylum subsequente. Optime vero Porsonus in Advers:

ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε.

4. Pro ἀλλοκοταῖος in Eur. Fr. (Meleag. vi. 6.) a Morello citato, editt. habent αλλακ. Neutrum in Lexicis apparet.

Ἀλλυδις. *adv.* alibi, alio.
στῆ δε παρεξ· Τρωες δε διετρεσαν αλλυδις αλλος. Λ. 486.

*Ἄλλως. *adv.* alio modo. 2. frustra.
1. *μειναςʼ ακουσον, και ταχʼ ουκ αλλως ερεῖς.* Eur. Elec. 226.
2. *αλλως αρʼ αυτον αιχμαλωτον εἵλομεν.* Heracl. 962.*

Ἅλμα, *ἄτος. το. 1. saltus; 2. saltus, vel tumulus; 3. *apud Æoles*, ramus.* *Vid. Et. Mag.*
1. *πυξ τε, παλαισμοσυνη τε, και ἅλμασιν, ηδε ποδεσσιν.* θ. 103.
2. *ἱνʼ ἅλμα παππου, και χαμευναδος μοροι.* Lyc. 319.
Syn. 1. *Διαλμα, ἁλσις, πηδημα, πηδησις, ορουμα, σκιρτημα.* 2. *αλσος.* 3. *κλαδος.* Epith. *Αψοφον, θοον, κοῦφον, τρομερον, σακεσπαλον, τηλεπορον, φιλενïον.*

Ἅλμη, ης. ἡ. salsugo, mare.
νηχομενοι, πολλη δε περι χροϊ τετροφεν ἅλμη. ψ. 236.
Syn. *Ἁλις, ἁλυκις, ἁλμυρις, ἁλυκοτης, ἁλς.*
Epith. *Πικρη, ασπετος, αμαιμακετος, στρεπτη, γλαυκη, ευκροκαλος, διψας, φορβας, χαροπη, ιχθυβοτος, πολυστειος, χειμερινη, κελαινη, ιοειδης, νηχυτος, βαθεῖα, ποντιας, βρυχιος, ουλοος.*

Ἁλμηεις, εσσα, εν. salsus.
ειτʼ ανα πολυῤῥυτον
ἁλμηεντα πορον. Æsch. Suppl. 840.

Ἁλμυρός, ρα, ρον. salsus.
ὡς ὁ μεν ενθʼ απολωλεν, επει πιεν ἁλμυρον ὑδωρ. δ. 511.
Syn. *Ἁλμωδης, ἁλμυρωδης, ἁλικρας, ἁλυκος, ἁλικος, ἁλικωδης, ἁλμηεις.*

Ἀλοαω, ἀλοιαω. trituro, percutio.
απολεῖ μʼ αλοῶν ανθρωπος εξ ἑωθινου. Thesm. 2.
†*σῖτον αλοιῶντες φευγειν το μεσαμβρινον ὑπνον.* Theoc. 10. 47.
πολλα δε και γαῖαν πολυφορβην χερσιν αλοια. Ι. 564.
Syn. *Κλαω, πλησσω, αποπληττω, δερω, θενω, θεναριζω, κοπτω, κροτεω, ουταω, παιω, πατασσω, στιζω, μαστιζω, ξαινω, τυπτω.—επιτριβω, συντριβω, θρυλλιζω, λεπτυνω, συνθραυω.*

Ἀλογεω. non curo.
ει δε μοι ουκ επεεσσʼ επιπεισεται, αλλʼ αλογησει. Ο. 162.
Syn. *Ολιγωρεω, καταφρονεω, αθεριζω.*

Ἀλογιστος, ου. ὁ ἡ. nullius pretii; 2. inconsideratus.
———*αλογιστον δε τι*
το πλῆθος, ανταλλαγμα γενναιου φιλου. Orest. 1161.
*2. *ὁ βουλεται γαρ μονον ὁρῶν και προσδοκῶν,*
αλογιστος εστι τῆς αληθειας κριτης. Eur. fr. inc.*

Ἀλογος, ου. ὁ ἡ. rationis expers.
πολλʼ ελπιδες ψευδουσι κἀλογοι βροτους. Eur. Protes. fr. vi.
Syn. *Αναριθμος, ουτιδανος, ασκεπτος, απερισκεπτος, ασκοπος, αβελτερος, απρονοητος, αφροντιστος.—αθετος, αῤῥητος, αφραστος, αλλογνοῶν, ατοπος, μωρος.*

Ἀλοη. herba sic dicta.
Ινδοιης αλοης δονακοτρεφες ερνος αρουρης. Nonn.

*Ἄλοθεν. *adv.* e mari.
αυταρ εγω Ζεφυροιο και αργεσταο Νοτοιο
εισομαι εξ ἁλοθεν χαλεπην ορσουσα θυελλαν. Φ. 334.*

Ἀλοιδορος. non utens conviciis.
ατιμος, αλοιδορος. Agam. 421.[1]

Ἀλοιητηρ. percussor.
——*διετεμνεν αλοιητῆρι σιδηρῳ.* Nonn.
Syn. *Πληκτης, πληκτικος.*

Αλοιμος, ου. ὁ. tectorium parietum.
Μαριευς αλοιμος. Soph. Et. Ma.
*Syn. *Αλοιμα,* (*Soph.*) *χρισις, επαλειψις.* *Vid.* Brunck. *Lex. Sophocl. in v.**

Ἀλοιτος, οῦ. peccator. Lycoph. Vid. ad v. Ἁγνιτης.
Syn. *Αλιτημων, ανδροφονος, αλειτης.*

Ἀλοιφαῖος. unctioni serviens.
ἑρπιν τε ῥεξειν, ηδʼ αλοιφαῖον λιπος. Lycoph. 579.
Syn. *Αλειπτηριος, αλειπτικος.*

Ἀλοιφη, ης. ἡ. pinguedo, unctio.
εσφαζον, πολλοὶ δὲ συες θαλεθοντες αλοιφῇ. Ι. 463.
χρισσομαι· ἡ γαρ δηρὸν ἀπὸ χροός εστιν αλοιφή. ζ. 220.

1. In hoc loco vitii nonnihil subest. Vide doctissimi et amicissimi viri *Car. Burneii* Tentamen de Metris Æschyleis.

Syn. *Αλειφαρ.—λιπος, λιπαροτης, πιμελη, πῖαρ, πῖον, απαλοιφη, εξαλοιφη, χρισις, επιχρισις.*
Epith. *Θαλερα, θυωδης, νεκταρεη, τεθαλυῖα.*

Ἀλοκιζω. sulco.
εγω δʼ αλοκιζων εδεομην το χωριον. Vesp. 846.
Syn. *Αυλακιζω, αροτριαω.*

Ἀλοξ, οκος. ἡ. sulcus.
πληγῆς βαθεῖαν αλοκα τραυματος λαβών. Rhes. 796.
Syn. *Αυλαξ, αμαρις, αμαρα, αμαρια, τμῆγος, ωλξ.*

Ἁλοπηγος. qui in salinis salem concrescere facit.
—*αχνην-την τʼ αιεν ανηρ ἁλοπηγος εγειρει.* Nic. Al. 519.

Ἀλοπος, ου. ὁ ἡ. non decorticatus.
επι την αμοργιν την αλοπον εξερχεται. Lysist. 737.
Syn. *Αλεπιστος, ακαθαρτος.*

Ἀλοσυδνη, ης. ἡ. Epith. Amphitrites; etiam Nereïdum.
αμφι δε μιν Φῶκαι, νεποδες καλῆς Ἁλοσυδνης. δ. 404.
η Νηρῆα θυγατρες επικλειουσʼ ἁλοσυδναι. Apoll. 4. 1599.
Exp. *Θαλασσιος.* *Call. dixit *ὑδατοσυδνη.* *Vid. Damm. in*

Ἀλοτριψ, ἴβος. ὁ. pistillus, quo sal teritur. [*P. R.**
και τοῦτον δικαρανον ἁλοτριβα, συν δε θυειαν. Aristo,
Syn. *Αλετριβανος, δοιδυξ.* [*An.* ii. 258.

Ἀλουργις, ἴδος. ἡ. vestis purpurea. Exp. *πορφυρᾶ χλανίς.*
—*ὡς ἁλουργιδα*
εχων καταπαστον, και στεφανην, εφʼ ἁρματος. Equit. 963.

Ἀλουσῖα, ας. ἡ. illuvies.
ὡς ηγριωσαι διὰ μακρᾶς αλουσιας. Orest. 226.

Ἀλουτος, ου. ὁ ἡ. illotus.
εγὼ δʼ αλουτος τημερον γενησομαι. Equit. 1058.
Syn. *Ανιπτος, αναπονιπτος.*

Αλοφος, ου. ὁ ἡ. cristam non habens.
—*αμφὶ δε οἱ κυνεην κεφαληφιν εθηκε*
ταυρειην, αφαλον τε, και αλοφον· (**pot. αλλοφον, cum* Ven. A. *et* Cod. Cant. *quomodo αλληκτον et αμμορος.**)

Ἀλοχος, ου. ἡ. conjux. [Κ. 257.
ιφθιμη αλοχος Διομηδεος ἱπποδαμοιο. Ε. 415.
Syn. *Ακοιτις.—adj. αγονος.*
Epith. *Αιδοιη, αντιθεος, ειδυῖα, καλη, ευειδης, δαϊφρων, εχεφρων, πολυφρων, ερατη, θυμηρης, πολυδωρος, κεδνη, μνηστη,* **πιστη, ευσεβης,** *κουριδιη, νυμφιδιη, καλλικρηδεμνος, ηΰκομος, κυδρη, πολυκοινος, πιναρα, σεμνη.*

Αλπις, ιος. ἡ. *unde* Αλπεις. montes ita appellati.
δειελον αὖ κρυπτουσι φαος ταναηκεες Αλπεις. Orph. 1131.
—*εκ δε βορειης-Αλπιος αρχομενον*— Dionys. 343.
Epith. *Νιφοβλῆτες, βαθυαγκεες.—αει κρυμωδεες.—δυσβατος.*

Αλπνος, η, ον. **quasi θαλπνος,* fovens, calefaciens. *unde αλπνιστος, sc. ἡδιστος.**
δυο δέ τοι ζωᾶς αωτον
μοῦνα ποιμαινοντι τὸν αλ-
πνιστον εναυθεῖ συν ολβῳ·
εἰ τις εὖ πασχων λογον εσλὸν ακουῃ. Isth. 5. 14.

Ἁλς, ἅλος. ὁ. sal. ἅλες. sales.
ου σύ γʼ αν εξ οικου σῷ επιστατῃ ουδʼ ἅλα δοιης. ρ. 455.
Syn. *Ἁλας.* Epith. *Θεῖος.*
Phr. *Γλυκυ οψον. συνδορπος. Αιγαιωνος ἁγνιτης παγος.* Lyc.—*εν δʼ ἁλας αργεννους βαλεειν θεραποντας εδωδῆς.*

Ἁλς. ἡ. mare. [Orph.
οἱ δʼ απελυμαινοντο, και εις ἅλα λυματʼ εβαλλον. Α. 314.
Syn. *Ἁλμη, θαλασσα, ποντος.*
Epith. *Ατρυγετος, απιστος, απειρεσιη, αμετρητος, αδευκης, ἁλμυρα, αφυλακτος, αβατος, γλυκερη, γλαυκη, βαθεῖα, βαθυκρημνος, βρυχιη, δῖα, δινηεσσα, δεινη, δολιχη, δηναια, μαρμαρεη, ηνεμοεσσα, ευπλοος, ευρυπορος, ηχηεσσα, πλωτη, πολυηχης, πορφυρεη, πορφυροειδης, πολυβενθης, εριγδουπος, λευκη, οϊζυρη, κελαινη, χειμεριη, στυγερη, κυανεη, χαροπη, χυτη, πικρη, κρυοεσσα, μαλακη, κοιλη, πλωτη, ὑγρη, καλλιχθυς, δυσπεμφελος.* [*πελαγια.* Æsch.]
Phr. *Ἁλος οβριμον οἶδμα.—ὑγρα κελευθα.—ιχθυοεντα κελευθα.—ευρεα νῶτα θαλασσης.—κῦμʼ ἁλικτυπον ἅλμας.—πολιῆς ἅλος ασπετον ὑδωρ.—Νηρεος αυλη.* [*πολυῤῥυτον ἁλμηεντα πορον.* Æsch.]

Αλσηΐδες, ων. αἱ. nemorenses. cognomen Nympharum.

——την δε και αυται
νυμφαι αποφθιμενην αλσηΐδες ωδυραντο. Apoll. 1. 1066.
SYN. Αλσωδης, ὑλωδης, ὑλονομος.

Αλσος, εος. το. nemus, saltus.
δυσετο τ' ηελιος, και τοι κλυτον αλσος ἱκοντο. ζ. 321.
SYN. Αἷμος, νεμος, τεμενος, δρυμος, τα δρυμα, ὑλη, βησσα, κνημος, ναπη, ναπος, οργας, λοχμη, κῆπος, δριος, φυταλια. EPITH. Αγλαον, ασπετον, ανθοπορον, δενδρῆεν, ευδενδρον, καλον, κυκλοτερες, σκιερον, συσκιον, εὔσκιον, βαθυσκιον, κατασκιον, πυκινον, δροσερον, ανεμοσκεπες, ευερκες, ὑλῆεν, ἱερον, πανδοκον, τηλεθαον, παμβοτον, ὑψιγυιον, ζαθεον, πολυθυτον, πολυυμνητον, χοροιτυπον, τανυπρεμνον. [λευρον. Æsch.]
PHR. Η καλὸν αἱ δαφναι, καλὸν δ' ὑπο πυθμεσιν ὑδωρ
πιδυει, πυκινον δ' αλσος ὑποσκιαει
θηλεθαον, Ζεφυροισιν επιδρομον, αλκαρ οδιταις
διψης, και καματου, και φλογὸς ηελιου. Satyr. Th.
αιγειροι πτελεαι τε εὔσκιον αλσος εφαινον[1], [*An.* ii. 276.
*χλωροῖσιν πεταλοισι κατηρεφεες κομοωσαι. Theoc. 7. 8.
δενδρεσιν αμφιλαφες· δια κεν μολις ηνθεν οἶστος·
εν πιτυς, εν μεγαλαι πτελεαι εσαν, εν δε και οχναι,
εν δε καλα γλυκυμᾶλα· το δ', ὡστ' αλεκτρινον, ὑδωρ
εξ αμαρᾶν ανεθυε· θεα δ' επεμαινετο χωρῳ. Call. in Cer.

Αλτις, ιος. nomen proprium luci, qui Olympio Jovi sacrabatur—*ab* αλσος, *sive potius* αλσις.*
——περι δε παξαις
Αλτιν μεν ὁγ' εν καθαρῳ
διεκρινε.— Olymp. 10. 55. *Vid. Koen. ad Greg. p. 98.

Ἀλῠβας, αντος. ἡ. *quæ et* ἡ Αλυβη. urbs Italiæ, postea Metapontum dicta.*
ειμι γαρ εξ Αλυβαντος, ὁθι κλυτα δωματα ναιω. ω. 303.

Ἀλῠβη, ης. ἡ. *sic vocabatur etiam metropolis Ἁλιζωνων.
αυταρ Αλιζωνων Ὀδιος και Επιστροφος ἦρχον,
τηλοθεν* εξ Αλυβης, ὁθεν αργυρου εστι γενεθλη. B. 856.

Ἀλῠκος, η, ον. salsus.
νη τον Ποσειδῶ τον ἁλυκον δικαιά γε. Lysist. 404.
SYN. Ἁλιος, ἁλμυρος.

Ἀλῠκρος *pro* θαλυκρος. calidus.
——γεντο δ' ἁλυκρα. Et. Ma.

Ἀλυκτοπεδη, ης. ἡ. indissolubilis pedica. *scribitur et* ἀληκτ.
δῆσε δ' αλυκτοπεδῃσι Προμηθεα ποικιλοβουλον,
δεσμοις αργαλεοισι μεσον δια κιον' ελασσας. Hes. θ. 521.
SYN. Πεδη, ποδοστραβη, ποδοκακη.—γυιοπεδαι.
EPITH. Στιβαρη, σιδηρειη, αλεγεινη, κελαινη, λαϊνεη, Ἡφαιστειη.

Ἀλυξις, εως. ἡ. evitatio.
ουκ εστ' αλυξις[2] ου, ξενοι, χρονῳ πλεω. Agam. 1303.
SYN. Αποφυγη, διαφυγη, εκφυγη, εκκλισις, εξυπαλυξις, αλεα.—ανια.

Ἀλῡπητος. tristitia non adfectus. ἄλῡπος. tristitiæ expers.
το λοιπον ηδη ζῆν ἀλυπητῳ βιῳ. Trach. 168.
*ισαν δ' εις τε τον ολβιον, (*Glycon. c. Iamb.*)
τον τε χειρονα δωκ' (s. Bacchus) εχειν (*Glyc. c. Troch.*)
οινου τερψιν αλυπον. (*Pherecrat.*) Bacch. 421.*
αλυπον ἑξεις τον βιον χωρις γαμον. Sent.
SYN. Αναλγης, ανανιος, ανωδυνος, ασπαστος, ανενοχλητος, τερπνος.

Ἀλῠρος, ου. ὁ ἡ. sine lyra cantatus; inamœnus.
χελυν, εν τ' αλυροις κλειοντες ὑμνοις— Alc. 452.
ὁμαδον εκλυον αλυρον, ελεγον. Hel. 185.

Ἀλῠς, υος. ὁ. fluvius in Tauri montis radicibus nascens.
ακτῇ επι προβλῆτι ῥοαὶ Ἁλυος ποταμοῖο
δεινὸν ερευγονται· μετὰ τον δ' αγχιῤῥοος Ἶρις. Apoll 2. 366.

Ἀλυσθμαινω. *potius αλυσθαινω. viribus destituor. [Del. 212.
εἶπε δ' αλυσθαινουσα· τί μητερα, κοῦρε, βαρυνεις;* Call.
SYN. Αλυσσω, αλυσταινω, αλυσθενω, ασθενεω, αδημονεω, τρεμω.—αλυσσω, εκκλινω, διαφευγω.

Ἀλῠσις, *εως. ἡ. 1. catena. 2. *interdum est verbale ab* αλυω.
ἁλυσεσι χρυσεαις φερομεναν. Orest. 974.*
SYN. 1. Δεσμος.—2. ανια.

Ἀλῡσιτελης, εος. ὁ ἡ. inutilis, noxius.
αλυσιτελης εἰ τῇ πολει, πινων ὑδωρ. Bato ap. Ath. p. 163. c.
SYN. Ασυμφορος.

Ἀλυσκαζω. ἀλυσκω. fut. αλυξω. evito.
αικε, κακος ὡς, νοσφιν αλυσκαζω πολεμοιο. Z. 443.
*πεπτηως γαρ εκειτο ὑπο θρονον, αμφι δε δερμα
ἑστο βοος νεοδαρτον,* αλυσκων κηρα μελαιναν. χ. 361.
SYN. Αλευω, εκκλινω, εκφευγω, ευλαβεομαι, φυλαττομαι.

Ἀλυσσω. f. ξω. anxius sum; rabie efferor, &c.
οἵ κ' εμον αἷμα πιοντες, αλυσσοντες περι θυμῷ. X. 70.
SYN. Ακηδιαω, δυσφορεω. — αγανακτεω. — παραφρονεω. τρεμω.

Ἀλῠτος, ου. ὁ ἡ. indissolubilis.
—κοπτε δε δεσμοὺς,-Ἀῤῥηκτους, αλυτους,— θ. 275.
SYN. Ακαταλυτος, αναπολυτος, δυσλυτος, αδιαλυτος.—απορος, ανεξοδος, ανεξιτητος, αμηχανος.

Ἀλῠχνος. face destitutus. [ap. Polluc.
κοιλοις εν αντροις αλῠχνος, ὡστε θηρ, μονος. Eur. fr. Inûs

Ἀλυω. *penultimâ quater correptâ ap. Hom.* (sc. Il. E. 352. Ω. 12. Od. σ. 332. 392.) *semel productâ,* (sc. Od. ι. 398.) *at semper, ni fallor, ap. poëtas Dramaticos productâ.* vagor: *hinc,* animo sum inquieto; *item,* exulto.*
η αλῠεις, ὁτι Ιρον ενικησας τον αλητην. σ. 332. et 392.
τον μεν επειτ' ἐῤῥιψεν απο ἑο χερσιν αλῡων. ι. 398.
*τοιαυτ' αλῡει· νουθετουμενος δ' αει
μᾶλλον δικαζει·—Vesp. 111. ex Euripidis Sthenobœa.*
†τοι γαρ τοι χαλεπῇσιν αλῡοντες κακοτησιν [Clem. Al. 23.
ουποτε δειλαιων αχεων λωφησετε θυμον. Empedocl. ap.
SYN. Αγαιομαι, αλυσσω, αλαομαι, αδημονεω, καταθυμεω, κατασθενεω, αναπιπτω, αποπλαναομαι, παρεκβαινω, αθυμεω, ασθενεω, ατονεω, εκλυομαι, εκκαμνω, ολιγοδρανεω, παρακμαζω, δυσφορεω, απορεω, λυπεομαι.

†Αλφᾰ. *neut. indecl.* A littera.
αιαζω Διοτιμον, ὁς εν πετραισι καθηται,
Γαργαρεων παισιν Βῆτα και Αλφα λεγων. Arab. *An.* i. 253.

Αλφᾰνω, αλφω. invenio.
φθονον προς αστῶν αλφανουσι δυσμενῆ. Med. 297.
αξω τῆλ' Ιθακης, ἱνα μοι βιοτον πολῠν αλφοι. ρ. 250.
SYN. Αλφαινω, αλφεω, αλφαιω, εὑρισκω.

Αλφειος. *item Αλφεος. flumen Peloponnesi.
τιμῶν τ' Αλφεον
ευρυ ῥεοντ' Ιδαι-
ον τε σεμνον αντρον. (Ithyphall.) Ol. 5. 41.*
Αλφειου, ὁς τ' ευρυ ῥεει Πυλιων δια γαιης. E. 545.
EPITH. Βαθυδινης, θεῖος, οξυς, δυσερως, αλητης, θεσπεσιος.
PHR. Βαθυν ῥοον Αλφειοιο.—ερατεινοτατος ποταμων. Dionys.—Διος στεφανηφορον ὑδωρ.—θειοιο ἱερος ῥοος Αλφειοιο. Theoc.—νυμφιος αυτοκελευθος εων, οχετηγος ερωτων.

*Αλφεσῖβοιαι, ων. αἱ. *epith.* virginum, quæ ob pulcritudinem multa sibi conciliant dona. Vid. Il. Φ. 79. Od. σ. 277. et Steph. Thes. Tom. i. c. 377.
ενθα μεν ἠϊθεοι,* και παρθενοι αλφεσιβοιαι
ωρχεῦντ', αλληλων επι καρπῷ χεῖρας εχοντες. Σ. 593.
SYN. Ευειδης, εντιμος, καλος, ευγενης, γνησιος.

Αλφεσῖβοιος, ου. ὁ ἡ. pinguefaciens.
αλφεσιβοιον ὑδωρ. Æsch. Supp. 862. SYN. Πολυθρεμμων.

Αλφη. * *Hesych.* τιμη, ωνη. εὑρεσις.*
χρηζοντες, αλφῆς τῆς αεδνωτου δικην. Lyc. 549.

Αλφηστης, ου. ὁ. inventor. 2. vir honoratus. 3. piscis quidam.
2. ανερας αλφηστας νικᾷ ταχεεσσι ποδεσσι. ν. 261.
3. φυκιδας, αλφηστην τε, και εν χροιῇσιν ερυθρον
σκορπιον—— Numen ap. Ath. p. 282. a.
SYN. 1. Ευρετης, ευρητωρ. 2. τιμιος.

Αλφῐτᾰμοιβος, ου. ὁ. pistor.
ὑπ' αλφιταμοιβοῦ παρεκοπην διχοινικῷ. Nub. 640.
SYN. Αλφιτοπωλης.

Αλφῐτον, ου. το. farina hordeacea.
ηδε μελι χλωρὸν, παρα δ' αλφιτου ἱεροῦ ακτην. Λ. 630.
SYN. Αλευρον, αλφι. EPITH. Λευκον, μυληφατον.

---

1. Heins. conjecit ὕφαινον, quod recepit Brunckius. Miror editoribus non displicuisse hiatum illum in τε vix tolerandum.
2. Locus obelo notatus a Porsono. ὦ ξένοι, χρόνου πλέων, post alios Blomf.

Phr. Μυελος ανδρων.

Ἀλφῐτοπωλις, ἴδος. ἡ. quæ farinam vendit; *etiam*, ubi farina venditur. [Eccl. 682.
τους δ' εκ τοῦ Καππ' εις την στωαν χωρεῖν την Ἀλφιτοπωλιν.

Ἀλφὸς, οῦ. ὁ. albus. 2. albæ vitiliginis quædam species. *Vid. Steph. in v.*
ἄψεα δε τροχοεντες επιστιζουσι μεν αλφοί. Nic. Th. 332.

ˇΑλωα, ᾶς. ἡ. area ad triturandum. 2. vinea, hortus, &c.
1. *ὡς δ' ανεμος αχνας φορεει ἱερας κατ' αλωας,*
**ανδρων λικμωντων, ὁτε τε ξανθη Δημητηρ*
κρινη, επειγομενων ανεμων, καρπον τε και αχνας·
αἱ δ' ὑπολευκαινονται αχυρμιαι· ὡς τοτ' Αχαιοι
λευκοι ὑπερθε γενοντο κονισαλῳ,—* Ε. 499.
2. *ενθα δε οἱ πολυκαρπος αλωη ερριζωται.* η. 122.
Syn. *Αμπελων, οινας, οινοπεδον, οινοφυτον, αμπελῖτις.— αλωνια, αλωνεια, εδαφος, πεδον.—αρουρα, κῆπος, αλσος.*
Epith. *Ερiθηλης, καλη, ευτροχαλος, εὔκτιμενη, ευρυπεδος, εὔσπορος, τεθαλυῖα, θαλερη, παγκαρπος, νεοναρδης, οινοπεδος, τρισελικτος, οινοφυτος, δενδρηεσσα, λευκη, αμπελοεσσα, γουνη, αμφικρημνος, φιλανθεμος,*
Phr. *Φιλη φραγμοῖσι.—αμπελοφυτος γῆ. αμπελοεν πεδον.*
**πυρναιαις σταφυλαισι καλον βεβριθεν αλωα.* The. 1. 146.
Vid. omnino Il. Σ. 561. &c.*

ˇΑλωαῖος, α, ον. et ˇΑλωᾶς, αδος. ἡ. arealis. Vid. Δημητηρ.
βωμῳ παρ Δαματρος αλωαδος; ἆς επι σωρῳ. The. 7. 155.
Syn. Αλῴιος.

*Ἀλωεινὸς, ἡ, όν. qui in areis operatur.
τιπτε τον ογκηστην βραδυπουν ονον αμμιγ' εν ἱπποις
γυρον αλωειναῖς εξελαατε δρομον; Secund. *An.* iii. 5.*

ˇΑλωευς, εως. ὁ. qui frumentum terit; vinitor.
και σταχυν αμησει στεφανηφορος αλλος αλωευς. Nonn.
Syn. *Αμπελοεργος, αμπελουργος, αμπελοφῦτωρ.* Epig.
Epith. *Φυτοεργος, φιλοεργος.*

ˇΑλων, ωνος. ˇΑλως, ω, et ωος. ἡ. *id. quod* ˇΑλωα. *etiam,* circulus.
δινομενην ὑπὸ βουσὶν εμὴν εφυλασσεν ἅλωα. Call. fr. 51.
αυτοῦ σοι παρ' ἅλωνι, δυηπαθες εργατα μυρμηξ. Antip. Sidon.

*ˇΑλωπεκῐδευς, εως. ὁ. catulus vulpis. [*An.* ii. 38. *Jacobs.*
και κεπφοι τρηρωνες αλωπεκιδεῦσι πεπεισθε. Pac. 1067.
Syn. Αλωπεκις.*

ˇΑλωπεκιζω. astute ago.
ουκ εστιν αλωπεκιζειν. Vesp. 1233.
Syn. *Δολοω, πανουργεω, κολακευω.*

Αλωπεκιον, ου. το. vulpecula.
αλωπεκιοισι τους στρατιωτας ηκασεν. Equit. 1076.

ˇΑλωπηξ, εκος. ἡ. vulpes, &c.
μισεω τας δασυκερκος αλωπεκας,— Theoc. 5. 112.
Syn. *Κερδω, κινᾶδος.*— Epith. *Αιθων, αγκυλομητις, αιμυλη, αργαλεη, πινυτη, αιολοβουλος, δολερα, κηκας.*
*[Phr. *Αγκυλη λαμπουρις.* Lyc.]
—μητιν δ' αλωπηξ,
αιετου ατ' αναπιτναμενα (*sc. ὑπτια*, quasi mortua esset,)
ρομβον ισχει. Isth. 4. 79.*

ˇΑλωσῖμος, ου. ὁ ἡ. qui expugnari potest; *at in l. c.* propter *την ἅλωσιν.*
ἁλωσιμον Παιᾶν' επεξιακχασας. S. c. Theb. 641.

ˇΑλωσῐς, εως. ἡ. captura, excidium.
μονην εχοντες τηνδ' ἅλωσιν Ιλιου. Phil. 62.
Syn. *Αἱρεσις, επικρατησις, καταπολεμησις, πολιορκησις, νικη.—λεηλασια, αγρα, ολεθρος.*

ˇΑλωτος, η, ον. qui facile capi potest. [T. 111.
—το δε ζητουμενον-ˇΑλωτον· εκφευγει δε τἀμελουμενον. Œd.
Syn. *Εναλωτος, ἑλετος, ευσυλληπτος, ευχειρωτος, ευλαβης.*

ˇΑλωφητος. non desinens.
ες βιοτην αιῶνος αλωφητοιο φυλασσει. Nonn.

†ˇΑμᾰ. *adv.* simul. A *ante* M *brevis est, præter* ᾱμητος. Gaza.
αλλ' ουπως ἅμα παντα θεοι δοσαν ανθρωποισι. Δ. 320.

ˇΑμαδρῠᾰδες, ων. αἱ. Hamadryades. Vide Νυμφαι.
Νυμφαι Ἁμαδρυαδες, ποταμοῦ κοραι, αἱ ταδε βενθη
αμβροσια ροδεοις στειβετε ποσσιν αει. Myro, *An.* i. 202.
* Phr. *Νυμφαι μεν θρεψουσιν ορεσκῷοι βαθυκολποι,—*
αἵ ρ' ουτε θνητοῖς ουτ' αθανατοισιν ἑπονται·
δηρὸν μεν ζωουσι και αμβροτον εἶδαρ εδουσιν,
καί τε μετ' αθανατοις καλὸν χορὸν ερρωσαντο.—
τῇσι δ' ἅμ' η ελαται ηὲ δρυες ὑψικαρηνοι
γεινομενῃσιν εφυσαν επὶ χθονὶ βωτιανειρῃ,
καλαὶ, τηλεθαουσαι, εν ουρεσιν ὑψηλοῖσιν.
αλλ' ὁτε κεν δὴ μοῖρα παρεστηκῃ θανατοιο,
αζανεται μεν πρῶτον επι χθονὶ δενδρεα καλὰ,
φλοιὸς δ' αμφιπεριφθινυθει, πιπτουσι δ' απ' οζοι,
τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λειπει φαος ηελιοιο. Hom. Ven. 258.
χῶρον, Ἁμαδρυαδων ενδιον αβροκομων. Marian. *An.* ii. 512.*

ˇΑμαζονες. mulieres quædam Scythicæ, seu potius viragines.
ηματι τῷ, ὁτε ἦλθον Αμαζονες αντιανειραι. Γ. 189.
Epith. *Οβριμοθυμοι, ανανδροι, αστοργοι, αελλοποι, βαρυθυμοι, δαμνιπποι, ευιπποι, θουριδες, θεμισκυριαι, ανδροφονοι, ὁπλοφοροι, κλυτοτοξοι, ἱμερται, ροδοπηχεις, σθεναραι, ευθωρηκες, χαλκοτοξοι, κρεοβρωτοι, στυγανορες.* [*κρεοβοτοι, τοξοτευχεῖς.* Æsch.]
Phr. *Αἵδ' απὸ Θερμωδοντος αρηΐφιλοιο γυναῖκες,*
κοπτομεναι περὶ κυκλον αθηλεος ομφακα μαζοῦ. Tryph.

ˇΑμαζονῐς, ἴδος. ἡ. idem quod Αμαζων.
ου γαρ Αμαζονιδες μαλ' επητεες— Apoll. 2. 987.

*ˇΑμαζων, ονος. ἡ.
και ταῦτα προς γυναῖκος, ου τι θουριοις
τοξοις ἑκηβολοισιν, ὡστ' Αμαζονος. Eumen. 624.*

ˇΑμᾰθεια. Vide Νηρηΐδες.
Μαιρα, και Ωρειθυια, εὔπλοκαμος τ' Αμαθεια. Σ. 48.

ˇΑμᾰθης, εος. ὁ ἡ. indoctus, ineptus.
θορυβῳ τε πισυνος κἀμαθεῖ παρρησιᾳ. Orest. 903.
αμαθεῖς Αδραστος χαριτας εις σ' ανηψατο. Phœn. 582.
Syn. *Αβουλος, ανοητος, απειρος, απειροκαλος, αναισθητος, αγριος, απαιδευτος, αναγωγος, ανασκητος, ανεπιστημων, απευθης, απευθος, αγραμματος, αδαημων, αποφωλιος, ασοφος, ατεχνης, ατεχνος, ακυκλιος, ανοημων, αδιδακτος, αγνωμων, αφυης, δυσμαθης, μωρος, σκαιος, βιαιος.*

ˇΑμᾰθῐᾱ, ας. ἡ. ignorantia.
πικρος πολιταις εστιν αμαθιας ὕπο. Med. 224.
Syn. *Αμαθεια, αβουλια, αναγωγια, αγνοια, αγριοτης, αφροσυνη, αμουσια, αΐδρεια, αγραμματια, αδαημονιη, ανοια, αναισθησια, ανασκησια, απαιδευσια, ανεπιστημοσυνη, απειρια, απειροσυνη, ατεχνια, ασοφια, αγνωμοσυνη.* [Orph.
Phr. *—Νεφελη πραπιδεσσι κελαινη-Αμφιπεριπλασθεῖσα.*
* *ὡς δυσπελαστον εστιν αμαθια κακον.* Soph. fr. inc. 10.*

ˇΑμᾰθος, ου. ἡ. arena. 2. campi pulvis. [Apoll. 439.
ες λιμέν'· ἡ δ' αμαθοις εχριμψατο ποντοπορος νῆυς. Hom.
Syn. *Αμμος, ψαμμος, ψαμαθος, κροκη, κροκαι.*

ˇΑμᾰθῦνω. * redigo in pulverem; destruo.
κηδε', ὁσ' ανθρωποισι πελει, τῶν αστυ ἁλῳη·
ανδρας μεν κτεινουσι, πολιν δε τε πῦρ αμαθυνει·*
τεκνα δε τ' αλλοι αγουσι, βαθυζωνους τε γυναῖκας. Ι. 588.
Syn. *Ανατρεπω, αναστρεφω, αφανιζω, αμαλαπτω, αμαλδυνω, αΐστοω, δαπαναω, περθω, ολοθρευω, απολλυμι, σιναμωρεω, φθιω, καταφθιω, φθειρω, διαφθειρω, κακοποιῶ, βλαπτω, αποκρυπτω.*

ˇΑμαιευτος. ἡ. obstetricis manum non experta.
και τοκετους ενι θηρσιν αμαιευτοιο λοχειης. Opp.

ˇΑμαιμᾰκετος. * inexpugnabilis, immensus.
υἷες ακοντισταὶ Αμισωδαρου· ὅς ρα Χιμαιραν*
θρεψεν αμαιμακετην, πολέσι κακὸν ανθρωποισι. Π. 328.
ἱστὸν αμαιμακετον νηὸς κυανοπρωροιο. ξ. 311.
Syn. *Αδαμαστος, ασπετος, ακαταπονητος.*

ˇΑμᾰλαπτω. destruo. ˇΑμαλδῦνω. id. *etiam,* celo. Apoll. 1. 834.
τριεσπερου λεοντος, ὅν ποτε γναθοις
Τριτωνος ημαλαψε καρχαρος κυων. Lyc. 34.
τεῖχος αμαλδῦναι, ποταμῶν μενος εισαγαγοντες. Μ. 18.
Syn. *Απαμαλδυνω, αμαθυνω, αποσκευαζομαι, αποικοδομεω, εκπερθω, εξαιρεω, καθαιρεω, κατασυρω, κατασκαπτω, καταστρεφω, καταστρεφομαι, καταβαλλω, στυφελιζω, αναστατοω.*
Phr. *Αναστατον ποιῶ. κρηδεμνα ποτι χθονα βαλεσθαι.*

*ˇΑμαλθακτος. ὁ ἡ. qui molliri nequit; durus.
ὁ πριν αμαλθακτοισιν ενι φρεσιν ἡδὺν εν ἡβῃ [*An.* iii. 81.
οιστροφορον Παφιης θεσμον απειπαμενος. Paul. Silent.
Syn. *Αμαλακτος, απαραιτητος, νηλης, σκληρος.**

˘Αμαλθεια,* ας. ἡ. capra cœlestis, quæ Jovem lactâsse dicitur.
—συ δ' εθησαο πιονα μαζον
αιγος Αμαλθειης, επι δε γλυκυ κηριον εβρως. Call. 1. 49.
αγρον γαρ τε λεγουσιν Αμαλθειης κερας εἶναι. Phocyl.

˘Αμαλλᾰ, ης. ἡ. manipulorum fasciculus.
οἱ μεν απηνας εἷλκον εὐσταχεεσσιν αμαλλαις. Cal.
Syn. Δραγμα, δραξ, δεσμη, φακελος, φακελλος.

˘Αμαλλοδετηρ, αμαλλοδετης. colligator manipulorum.
αλλα δ' αμαλλοδετῆρες εν ελλεδανοῖσι δεοντο. Σ. 553.
σφιγγετ', αμαλλοδεται, τα δραγματα, *μη παριων τις
ειπη· Συκινοι ανδρες, απωλετο χοὖτος ὁ μισθος.* The. 10. 44.
Syn. Αμητηρ.

˘Αμᾰλος, η, ον. mollis, imbecillis.
ἁρπαξων η αρν' ἁμαλὴν, η πτῶκα λαγωόν. X. 310.
Syn. Ἁβρος, ἁπαλοχρους, ἁπαλος, αταλος, αταλοφρων, τερην.

*˘Αμᾰμηλις, ἴδος. ἡ. item, 'Ομομ. fructus Ioniæ, piri similis.
ὁ Χῖος ουκ οἶσθ' ὡς αμαμηλιδας ποιεῖ; Aristom. ap. Ath.

Αμανδαλον, obscurum, evanidum, apud Alcæ. [p. 650. d.*
Syn. Αφανές.

*Αμαντῖνη, pro Αμαντια, quæ urbs est Illyrica prope Oricum.
οἱ και Αμαντινην ᾠκισαν Ωρικιην. Call. fr. 251. Vid. Pors. Advers. p. 309.*

˘Αμαξᾰ [1], ἁμαξαιη, ἁμαξις. plaustrum, plostellum. 2. septentriones. —ἥ περ ἁμαξαι
αστυδ' αφ' ὑψηλῶν ορεων καταγινεον ὕλην. κ. 103.
Αρκτον θ', ἡν και ἁμαξαν επικλησιν καλεουσιν. Σ. 487.
οὕνεχ' ἁμαξαιης επαφωμενος ειδεται Αρκτον. Arat.
ἁμαξίδας δε σκῦτῖνᾰς ειργαζετο. Nub. 878.
Syn. 'Αρμα, ἁμαξιον, απηνη, καπανη, διφρος, οχος, οκχος, οχεῖον, οχημα, οχετλον, ῥεδιον, σατινη, σατινον, ζεῦγος, φορεῖον.
Epith. 1. Αχθοφορος, εὔτροχος, εὔτροχαλος, ἡμιονειη, καλη, τετρακυκλος, πρωτοπαγης. 2. Λυκαονιη—ἁλιβρεκτος.

˘Αμαξηρης, εος. ὁ ἡ. plaustralis.
πειθου, λιποῦσα τονδ' ἁμαξηρη θρονον. Agam. 1063.
Syn. Αμαξιαῖος, ἁμαξικος, ἁρματειος.

˘Αμαξιαῖος—λιθος. Athen. l. 4. Vid. Αμαξοπληθης.

*Αμαξῖς, ἴδος. ἡ. placenta, quæ postea κοπτὴ appellabatur. item, 2. plostellum, ut supra.
ὀν πρῶτον οβολον ελαβον 'Ηλιαστικὸν,
ὅτ' επριαμην σοι Διασιοις ἁμαξιδα. Nub. 863.
"locutio est Atticissima, pro ὀβολοῦ, ὃν πρῶτον." Vid. [Brunck. in l.*

˘Αμαξῖτὸς, οῦ. ἡ. via publica.
τειχεος αιεν ὑπ' εκ κατ' αμαξιτον εσσευοντο. X. 146.
Syn. Αγυια, αμαξητος.
Phr. Αμαξηλατον ὁδον. *ἁμαξηρης τριβος. Orest.*

˘Αμαξοπληθης. plaustrum implens; magnus.
—λᾶαν εμβαλὼν καρᾳ
ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' επαλξεων ἄπο. Phœn. 1175.

˘Αμαξουργός. plaustrorum fabricator.
οιμοι, συ δ' ουδεν εξ ἁμαξουργου λεγεις; Equit. 464.
Syn. Αμαξοπηγος, αγριοπηγος.

˘Αμᾰρα, ας. ἡ. sulcus in prato, per quem aqua ducitur. 2. fons. Vid. ad v. Οχετηγος.
ηὖτε κρηναῖαι αμαραι πληθοντο ῥοῇσι. Ap. 3. 1391.
Exp. Τῆς ὑδροῤῥοης τοῦ οχετοῦ.
Syn. Αμαρις, αμαρια, αλοξ, αγωγος, ὑδραγωγιαι, ὑδραγωγοι, απωρυγες, οχετος, σωλην, λιβηθρον, λειβηθρον, ψαμις, ψαλις, γεφυρα, πορος.—αφεδρων. [et 12.

*˘Αμᾱρᾰκῖνος. qui est ex amaraco. Epith. unguenti ap. Ath. l. 5.

˘Αμᾱρᾰκοεις. amaraco similis.
τῆς μεν* αμαρακοεσσα χυτὴ περιδεδρομε χαιτη. Nic. Th. 503.

˘Αμᾱρᾰκος. nomen herbæ, quod et αμαρακον. Syn. Σαμψυχον.
—μαλα δ' αν και αμαρακος ειη
*χραισμηεις πρασιῆς τε και ανδηροισι χλοαζων. ib. 575.

˘Αμᾱραντῖος. a sequ.
Νυμφαι ελειονομοι ποταμηΐδες, αἱ περι κεινην
Φασιδος εἰαμενην Αμαραντιον εἱλισσονται. Apoll. 3. 1220.

˘Αμᾰραντοι, ῶν. οἱ. gens Colchica, unde Phasis fluit. Vid. Steph. Byzant. in v.*

˘Αμᾰραντος. adj. nunquam marcescens. 2. subst. nomen floris, heliochrysum. 1. —φυλλοις αμαραντοις. Dolsc.[2]
*Syn. 1. Ασηπτος. Hesych. 2. χρυσοκομη, ελιχρυσον, χρυσανθεμον. Steph. Th. ii. c. 792.

˘Αμαρταω, pro quo usus dicit Αμαρτᾱνω. f. ἁμαρτησω. f. 2. ἁμαρτῶ. a. 2. ἡμαρτον. aberro, proprie, a scopo; excido ex bono aliquo, fallor, delinquo.
εσθλῆς γαρ, ουδεις αντερεῖ, και σωφρονος
γυναικος ἡμαρτηκας. Alcest. 618.
———οἱ δε γειτονες*
χαιρουσ' ὁρῶντες και τον, ως ἁμαρτανει. Simon. περι γυν. 111.
Syn. Αλιτεω, αλαινω, αλημι, αφαμαρτανω, εξαμαρτανω, διαμαρτανω, ἁμαρτεω, ασεβεω, παρανομεω, πλημμελεω, πλαναομαι, σφαλλομαι, πλαζομαι, πταιω, αποτυγχανω, αμβροτω, αστοχεω, στερομαι, αδικεω, βλαπτω.
Phr. Τῆς ὁδου—τοῦ δεοντος—τῆς αληθειας—τῆς δοξης.

˘Αμαρτᾱς. *peccatum. vox Ionica.*
μηδ' εχθαιρε φιλον σον ἁμαρταδος εἵνεκα μικρῆς. Pythag. 7.

*Αμαρτῆ. forma antiqua, quæ deinde 'Ομαρτῆ. simul.
—ὁ δ' ἁμαρτῆ δουρασιν αμφις—'Ηρως Αστεροπαῖος,—Φ. 162. (Vid. Heyn. ad Il. E. 656. et Σ. 571.)*

˘Αμαρτημα, ἄτος. το. erratum, peccatum.
ιω, φρενῶν δυσφρονων ἁμαρτηματα στερεά. Antig. 1261.

˘Αμαρτῖᾱ, ας. ἡ. culpa, delictum.
δεινον γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτια τις ἦν; Philoct. 1225.

˘Αμαρτῖνοος, ου. ὁ ἡ. *mente errans.
τικτε δ' ὑπερκυδαντα Μενοιτιον, ηδε Προμηθεα
ποικιλον, αιολομητιν,* ἁμαρτινοον τ' Επιμηθεα. Hes. θ. 511.
Syn. 'Αμαρτηρος, ἁμαρτωλος, αλιτημων, αφρων.

˘Αμαρτοεπὴς, έος. ὁ ἡ. stulte loquens.
Αἶαν ἁμαρτοεπες, βουγαΐε, ποῖον εειπες; N. 824.

Αμαρτος. *mendose positum pro ˘Αλιαρτος, ex* Hom. in Ap. 243.

˘Αμαρτοσῦνη, ης. ἡ. error, peccatum.
οὕνεκα μη στυγερῆς ληξαν ἁμαρτοσυνης. Ep.

˘Αμαρτῦρητος, ου. ὁ ἡ. carens testibus.
οὑμος δ' αμαρτυρητος ευκλεὴς ποσις. Herc. F. 290.

˘Αμαρτῦρος. idem.
——αμαρτυρος οὗτος ὁδιτης. Nonn.

Αμαρτωλη. peccatum.
εἶεν· ἁμαρτωλαι γαρ εν ανθρωποισιν ἕπονται. Theog. 327.
Syn. Αλιτημα, διαμαρτημα. Epith. Κακοχαρτος.

˘Αμᾰρῦγη, αμαρυγμα. fulgor, splendor emicans. [Hermann.
ὡς δ' ὅτε δινηθῶσιν απ' οφθαλμῶν αμαρυγαι. Hom. Merc. 45.
ουδε τι τῶν πυρσῶν παραμυθιον, ουκ αμαρυγμα
χειλεος, ουκ οσσων λιπαρον σελας, ου ῥοδομαλον,
* ου λογος, ουχι φιλαμα το κουφισδον τον Ερωτα.* Theoc. 23.
Syn. Αυγη, αγλαΐα, σελας, λαμπροτης, λαμπηδων, στιλβωσις, στιλπνοτης, καλλωπισμα, οψις.—κινησις, αιθυγμα, φορημα.—ειδωλον.

˘Αμᾰρυγκειδης. Patronym.
ενθ' Αμαρυγκειδην Διωρεα μοῖρα πεδησε. Δ. 517.

˘Αμᾰρυνθιᾰς, ᾰδος. ἡ. ab Amarynthο, urbe Euboica.
κουροσυνον κουραις θῆκ' Αμαρυνθιασι[3]. Anthol. p. 573.

˘Αμᾰρυσσω. fulgeo. [Anal. ii. 42.
θεσπεσιῆς κεφαλῆσιν ὑπ' οφρύσι πῦρ αμαρυσσε. Hes. θ. 827.
Syn. Αγλαΐζω, αυγεω, αυγαζω, διαυγαζω, καταυγαζω, γανοω, λαμπω, μαρμαιρω, μαρμαρυσσω, στιλβω, σελαω, σελαγεω, σελαγιζω, αστραπτω, ελλαμπρυνομαι, διαπρεπω, φαινω.

'Αμας, ᾰδος. ἡ. pro nave ab Æsch. usurpatur. Et. Ma. 75. 22.

˘Αματροχαω. una cursito.
κερδαλεον δη τοῖον, ἁματροχοωντα θυραζε. ο. 450.

1. Dubium videtur, spiritu aspero an leni scribi oporteat hanc vocem et ejus composita.

2. Latet fortasse nonnihil erroris in hac citatione; ibidem enim retulit Morellus locum, qui proxime antecedit ex Apollon. Rhodio. Videtur etiam V. D. cepisse 'Αμαράντιος quasi ejusdem significationis cum ἀμάραντος· quem quidem errorem minime in delicti loco habendum censeo: sed idcirco commemoro, ut ostendam "in his rebus omnes errare."—Vide V. D. in Addendis suis.

3. i.e. Horis, ac lucis præsidibus Deabus. Brodæus.—Jacobsius vero intelligit Nymphas Dianæ Amarynthiæ.

Αματροχῐᾱ, ας. ἡ. rotarum concursus.
τῇ ῥ' εἶχε Μενελαος, ἁματροχιας αλεεινων. Ψ. 422.
Syn. Ἁρματροχια. Suid.[1] * pot. ὁμοδρομια.*

Ἀμαυροβῐος, ου. ὁ ἡ. in tenebris vitam degens.
αγε δη φυσιν ανδρες αμαυροβιοι, φυλλων γενεᾳ προσομοιοι.
Av. 685. (al. ἡμεροβιοι, * quod manifeste mendosum, quia metrum pessundat.)*

Ἀμαυρὸς, ρὰ, ρόν. obscurus.
την δ' απαμειβομενον προσεφη ειδωλον αμαυρόν. δ. 824.
Syn. Αδηλος.—ακλεης.—αλαμπης.—ασθενης.

Ἀμαυροω. obscuro, extinguo.
ἤτοι, το, τε θεσπεσιον
Φορκοι' αμαυρωσεν γενος. Pyth. 12. 23.
Syn. Απαμαυροω, μαυροω, αφανιζω, αμαλοω, σκοτιζω, αμαλδυνω, αμυδροω, απαλλαττω, αποκρυπτω, αποκαλυπτω, αμερδω, αποτριβω, αποτριβομαι, αμβλυνω, απαλειφω, επισκιαζω, γνοφοω, ζοφοω.

Ἀμαυρῶς. adv. obscure.
την Διος αμφιπολον με Χελιδονα, την επι βωμοῖς
σπενδειν αθανατων γρῆῢν επισταμενην,
ευτεκνον, αστοναχητον, εχει ταφος· ου γαρ αμαυρῶς [Jacobs.*
δαιμονες ἡμετερην εβλεπον ευσεβιην. Epig. incert. 696.

Ἀμάχετος, Ἀμᾰχητος, Ἀμᾰχος. qui non pugnat. 2. *frequentius*, invictus; cui resisti non potest.
βρεμει δ' αμαχετου
δικαν ὑδατος ορoκτυπου. Sept. Th. 85.
τεῖναι τα θεῶν αμαχητα βελη. Philoct. 188. Vid. et Antig. 800.
ὃς (sc. Achilles) Εκτορ' εσφαλε, Τροιας
αμαχον αστραβῆ κιο-να·——— Ol. 2. 145.
Syn. Απτολεμος, ανανδρος, αφιλονεικος.—2. ακαταμαχητος, δυσμαχητος, απροσμαχος, αναγωνιστος, δυσκαταγωνιστος, αναλωτος, απορθητος, αῤῥηκτος, δυσπολεμητος, δυσμεταχειριστος.—αδαμαστος.—μεγας.

Ἀμᾰχητι. adv. absque pugna.
—το μεν αισχιον, αικ' αμαχητι-Ιομεν Ουλυμπονδε,—Φ. 438.
Syn. Αμαχει, αμαχως, ακονιτι.

Αμαω[2]. fut. ησω. colligo, constringo, meto.
λαχνηεντ' οροφον λειμωνοθεν ᾱμησαντες. Ω. 451.
* πλεκτοῖς εν ταλαροισιν ἀμησαμενος κατεθηκεν. ι. 247.*
Syn. Απαμαω, εξαμαω, καταμαω, διαμῶ, θεριζω, αποθεριζω, εκθεριζω, δρεπω.—αποτεμνω, αποκοπτω, αμαλλευω, συλλεγω. Phr. Καρποῦσθαι το χωριον.
εν δ' ετιθει τεμενος βαθυλήϊον· ενθα δ' εριθοι
ημων, οξειας δρεπανας εν χερσιν εχοντες. Σ. 550.

Αμβαινω, pro ᾰνᾰβαινω. adscendo.
—εκελευσα δ' έταιρους - Αυτους τ' αμβαινειν,— ι. 178.

Αμβαλλω, pro αναβαλλω[3]. * pot. Αμβαλλομαι. remoror.*
—μηδε τι δηρον
αμβαλλωμεθα εργον, ὁ δη θεὸς εγγυαλιζει. B. 436.

Αμβᾰσις, pro αναβασις. adscensio.
πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' αμ-
πυκτηρια φαλαρα πωλων
αμβασις—— Œd. Col. 1068. Syn. Επιβασις.

Αμβᾰτης, pro αναβατης. qui adscendit.
πτορθου λαβεσθε, Μαιναδες, τον αμβατην
θῆρ' ὡς ἑλωμεν,— Bacch. 1105. Syn. Επιβατης.

Αμβᾰτος, pro αναβατος. qui conscendi potest.
αμβατος εστι πολις, και επιδρομον επλετο τειχος. Z. 434.

1. Duas voces diversæ significationis confudit Lexicographus. Vid. eruditissimi Heyn. annotationem in Homeri locum.

2. De quantitate primæ hujus vocis syllabæ sic mihi videtur statuendum. In activa voce verbi simplicis, ἀμάω, tum in derivatis ab eodem nominibus, ἀμητὴρ et ἄμητος, producitur ab Homero et Hesiodo. In voce media, ἀμάομαι, et compositis ἐπαμήσατο, καταμήσατο, tum in composito activæ vocis, διάμησε, corripitur. A recentioribus, Apollonio, Theocrito, ἀδιάφορος habetur. Quod ad locum ex Homeri H. in Merc. (v. 357.) desumtum attinet, ubi mendose legitur πῦρ μάλ' ἄμησεν, vid. ad v. Πυρπαλαμάω.

3. Plurima sunt ejusdem generis, quæ exemplis adductis probare prorsus supervacaneum foret. e. g. ἀμφόνον. Il. K. 298. pro ἀνὰ φόνον. ἀμπεδίον pro ἀνὰ πεδίον. E. 87. ἀμπόνον N. 239. ἀμφυτά. Φ. 258. ἀμβωμοῖσι. Θ. 441.—Huc referenda etiam ἀμπέλαγος, Hes. Θεογ. 190. et ἀμπεδιήρεις, Æsch. Pers. 564.

Syn. Επιβατος, επιβατικος.

Αμβληδην. * adv. per sync. pro Αμβολαδην. qu. v.
ἡ δ' επεὶ οὖν αμπνυτο, και ες φρενα θυμὸς αγερθη,*
αμβληδην γοοωσα, μετὰ Τρωῇσιν εειπεν. X. 475.
Exp. Αναφερουσα ἀθροως το πνεῦμα.

Αμβλῡνω. obtundo.
σκια καλυψει πεῤῥαν, αμβλυνων σελας. Lyc. 1428.
Syn. Απαμβλυνω, εξαμβλυνω, καταμβλυνω, αμβλοω, εξαμβλοω, αμβλισκω, αμβλισκανω, μολυνω, κοπτω, ενοχλεω, αποκναιω, αμαυροω, εκλυω. Phr. Ανενεργῆ ποιῶ.

Αμβλῠς, εῖα, υ. hebes, torpidus.
νῦν δ' αμβλυς ειμι, και κατηρτῦκως κακῶν. Eur. fr. inc. 167.

Αμβλωπος, ου. et *Αμβλωψ, ωπος. ὁ ἡ. cæcutiens, caliginosus.
τοῖς μεν αοιδας,* τοῖς δ' αὖ δακρυων
βιον αμβλωπον παρεχουσιν. *(sc. Εριννῦς, *quæ hic videntur vicem Fatorum explere*.) Eumen. 952.
τις εἶ ποτ' ανδρῶν ξυμμαχων ;* κατ' ευφρονην
αμβλῶπες αυγαι, κοὐ σε γιγνωσκω γ' ὁλως. Rhes. 736.
Syn. Αμβλυωπης, αμβλυωπος, ασθενης, χαλαρος, αμαυρος, αμυδρος, αβληχρος, αβληχμων, αβληχρης, αναισθητος, κανθηλιος, μῶλυς, στυγερος, ψαθαρος.—σκοτεινος.

Αμβολᾰδην. adv. 1. de iis quæ in altum se ejiciunt; 2. per intervalla.
* 1. ὡς δε λεβης ζεῖ ενδον, επειγομενος πυρι πολλῷ,
κνισσης μελδομενος ἁπαλοτρεφεος σιαλοιο,*
παντοθεν αμβολαδην, * ὑπο δε ξυλα καγκανα κεῖται. Φ. 362.
2. ———αἰεί-
αι γε μεν αμβολαδαν
εν τελεταις δις Αθαναιων μεν ομφαι
κωμασαν.— Nem. 10. 61.*

Αμβολη, pro Αναβολη. qu. vid.
κλαιων αρ' ἁψει τῶνδε, κοὐκ ες αμβολας. Heracl. 271.

Αμβολιεργος, ου. ὁ. dilator operis.
αιεν δ' αμβολιεργος ανὴρ ατῃσι παλαιει. Hes. ε. 411.
Syn. Ῥαθῡμος, οκνηρος, σχολαῖος, μελλητης, ενδοιαστης.

Αμβολιη, pro Αναβολιη. dilatio.
———μηδε τις εστω
αμβολιη· * δη γαρ κεν αφαυροτερη χαρις ειη.* Apoll. 3. 144.
Syn. Βραδυτης, τριβη, διατριβη, επισχεσιη, διαμονη, ὑπερθεσις, μελλησμος. [Epith. Δυσαχθης. Tryph.]

Αμβροσῐᾱ, ας. ἡ. ambrosia.
τοῖσιν δ' αμβροσιην Σιμοεις ανετειλε νεμεσθαι. E. 777.
Epith. Ερατεινη, διοτρεφης, ευοδμος.
Phr. Θεῖον αλειμμα. αμβροσιον εἶδαρ.

* Αμβροσιοδμος, ου. ὁ ἡ. ambrosiam spirans.
—επειτα δε παῖδες νιπτρ' εδοσαν κατα χειρῶν
σμημασιν ιρινομικτοις χλιεροθαλπες ὑδωρ επεγ-
χεοντες τοσον, ὁσον εχρῃζεν. εκτριμματα τε
λαμπρα σινδονυφῆ διδοσαν, χριματα τ' [p. 409. e.*
αμβροσιοδμα, και στεφανους ιοθαλεας[4]. Philox. ap. Ath.

Αμβροσιος, α, ον. immortalis. 2. dulcis.
εὗδοντ' εν κλισιῃ, περι δ' αμβροσιος κεχυθ' ὑπνος. B. 19.
Syn. 1. Θεῖος, αθανατος, θαυμαστος. 2. ἡδυς.

Αμβροτεω, pro αβροτεω. item, Αμβροτω. aberro.
ημβροτες, ουδ' ετυχες·— E. 287.
Syn. Αβροτεω, ἁμαρτανω, αποτυγχανω.

Αμβροτος, ου. ὁ ἡ. immortalis. 2. incorruptus, purus.
ὦ γερον, ἡτοι εγω θεος αμβροτος ειληλουθα. Ω. 460.
* πριν γαρ κεν και νυξ φθεῖτ' αμβροτος— λ. 329.
Syn. 1. Vid. Αμβροσιος. 2.* αφθῖτος, αφθαρτος, ακηρᾰτος.

Αμβων,* ωνος. ὁ. superciliosa eminentia; *hinc* 2. acclivitas, et fastigium montis; *et* 3. labrum patinæ.
2. —επ' ουρεος αμβωνεσσι.
3.—πολλῶν ηδη λοπαδων τους αμβωνας περιλειξας.* Et. Ma.

Ἀμεγαρτος, ου. ὁ ἡ. immensus; cui non invidetur.
ορσας αργαλεων ανεμων αμεγαρτον αϋτμην. λ. 399.
Syn. Μεγας, αμετρος, αφθονος, ἀδρος, ασπετος, πολυς, αφθονητος, ευτελης.

4. Sane hic agnoscas *disjecti membra poëtæ*. Sed, an suum in ordinem digeri versus possint, uti verba nunc leguntur, perquam mihi est dubium. Tentamen habes *Fiorilli* in Schweigh. Animadv.

Ἀμεθυστος, *ου. ἡ. lapis: *quamobrem ita dictus*, vid. Constantini Lex.*
λυσσαλεης αμεθυστος αλεξητειρα αναγκης. Nonn.
Epith. Αἱμαλεη, οινωπη.

Ἀμειβομαι. remuneror, alterno, respondeo.
τον δ' Ἑλενη μυθοισιν αμειβετο δια γυναικῶν. Γ. 171.
Μουσαων θ', αἱ αειδον, αμειβομεναι οπὶ καλῇ. Α. 604.
Syn. Απαμειβομαι, διαμειβομαι, ανταμειβομαι, αντιφωνεω, ὑποφωνεω, ανταυδαω, αντιφθεγγομαι, απολογεομαι, ὑποκρινομαι, αποκρινομαι, καταβαλλομαι, παραιτεομαι.

Ἀμειβω. commuto.
ὁς προς Τυδειδην Διομηδεα τευχε' αμειβε. Ζ. 235.
Syn. Αλλασσω, εξαλλαττω, προσαλλαττω, επαλλαττω, επαμφοτεριζω, αντιδωρεομαι, ὑποδεχομαι, ισαζω, ὁμαλιζω, αμειβομαι, τιμαω.

Ἀμειδητος, ου. ὁ ἡ. tristis. Vid. ad v. Δακρυχαρής.
ῥηξασαι κενεῶνας αμειδητοιο βερεθρου. Orph. 965.
Syn. Αμειδης, λυπηρος, φοβερος, σκυθρος, σκυθρωπος, σκληρος, χαλεπος, αγελαστος, αχαριστος.

Ἀμειλικτος, ἀμειλῐχος, * ου. ὁ ἡ. implacabilis, inamabilis.
ὡς τωγε κλαιοντε προσαυδητην βασιληα
μειλιχιοις επεεσσιν·* αμειλικτον δ' οπ' ακουσαν! Λ. 136.
δμηθητω· Αΐδης τοι αμειλιχος, ηδ' αδαμαστος. Ι. 158.
Syn. Δυσμειλικτος, ανηλεης, ανιλεως, ανημερος, αθωπευτος, αμαλθακτος, ανελεημων, ανυπεικαστος, ανυπεικτος, ανεπιεικης, αηδης, αναμεληγητος, ανενδοτος, ανιλαστος, ανεξιλαστος, ανεπιστρεφης, αστραφης, αστρεπτος, αθελκτος, ακηλητος, απερωτος, απηνης, απαραιτητος, δυσπαραιτητος, απαραμυθητος, ακαταπραΰντος, αδυσωπητος, αγνωμων, ασυγγνωμων, ασπονδος, αστεργης, ασυγχωρητος, ασυμπαθης, ανοσιος, αλιτανευτος, ατεραμων, ατραπελος, ατεγκτος, ατιθασσευτος, αυτολιθινος, ακαμπης, ακολακευτος, σκληρος, χαλεπος, απανθρωπος.
[Phr. Πετρας— εχων νοον ηε σιδηρον. Mosch.]

Ἀμεινων, * ονος. melior, fortior. *Compar. irreg. ab* αγαθος, *pro* αμενιων, *ab antiquo* αμενος, *unde Lat.* amœnus.
Αιγαιων'·* ὁ γαρ αὖτε βιῃ οὗ πατρὸς αμεινων. Α. 404.
*——ελεξε γάρ τις, ὡς τα χειρονα
πλειω βροτοῖσίν εστι τῶν αμεινονων.
εγὼ δε τουτοις αντιαν γνωμην εχω,
πλειω τα χρηστα τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς,
ει μη γαρ ἦν τοδ', ουκ αν ἦμεν εν φαει. Eur. Suppl. 196.*
Syn. Αρειων, βελτιων, βελτερος, κρειττων, φερτερος, προφερεστερος. [αμεινοτερος. Mimn. αρειοτερος. Coluth. λωΐτερος. ib.]

Ἀμειρω. privo aliquem portione.
ταυτας δε μή ποτε τιμᾶς
αμειρειν γονεων βιον πεπρωμένον. Pyth. 6. 26.
Syn. Απαμειρω, απαυραω, ατεμβω, νοσφιζω, νοσφιζομαι, τηταω, στερεω, ορφανιζω.

Ἀμελγω. ἀμελγομαι. mulgeo. mulgeor.
μυριαι ἑστηκασιν, αμελγομεναι γαλα λευκον. Δ. 434.
πλαν δυο, τας λοιπας διδυματοκος αἶγας αμελγω. Theoc. 5. 84.
Syn. Αθελγω, βδαλλω, βδελλω.—απολεγω.

Ἀμελεια, αμελῐα. incuria.
ουδ' ὑγιειης τῆς περι σῶμ' αμελειαν εχειν χρη. Pythag. 32.
αλλ' αμελιᾳ δος αυτα, και φαυλως φερε. Iph. A. 850.
Syn. Ατημελεια, αμελετησια, μεθημοσυνη, αλογια, απροσεξια, αφροντιστια, αθεραπευσια, καταφρονησις, περιφρονησις, ὑπερορασις, λαθος, ολιγωρια, παρεσις.—ῥαθυμια, αργια, αμεριμνια, απραγμοσυνη, ακηδια, αναρμοστια, αῤῥυθμια, αδιαφορια.

Ἀμελεω. curæ non habeo.
Αιας δ' ουκ αμελησε κασιγνητοιο πεσοντος. Θ. 330.
Syn. Αθεριζω, αφροντιζω, αθετεω, αποστρεφομαι, μυσαττομαι, αποσπουδαζω.—αμελιᾳ δοῦναι τι.

Ἀμελητος, ου. ὁ ἡ. non curandus.
*πολλοῖς ανθρωποις γλωσσῃ θυραι ουκ επικεινται
ἁρμοδιαι,* καί σφιν πολλ' αμελητα μελει. Theog. 422.
Syn. Αμελητεος.

Ἀμεμπτος, ἀμεμφης. inculpatus, innocuus.
*συμμαρτυρησεις ὡς αμεμπτος ἦν γυνη. Iph. A. 1158.
——δυο δε γλαυκῶπες αυτον
δαιμονων βουλαῖσιν ε-
θρεψαντο δρακοντες, αμεμφεῖ
ἰῷ μελισσᾶν (sc. melle), καδομενοι.—Ol. 6. 76.*
Syn. Αμεμπτωτος, αμωμος, αμωμητος, αμυμων, αληπτος, ανεπιληπτος, αναιτιος, ανεπιτιμητος, ανελεγκτος, ανεξελεγκτος, ανεγκλητος, αναμαρτητος, απονηρος, ανεπικλητος, απταιστος, ακαταγνωστος, αβλαβης, ακακος, ανεπιφθονος, ανυπευθυνος, ανευθυνος, αψεκτος, αψεγης, αψογος, καθαρος.

*Ἀμεμπτως. *adv.* secure.
κἀμ' ευπλοιᾳ πεμψον αμεμπτως. Philoct. 1465.

Ἀμεμφῐᾱ, ας. ἡ. de eo, quod reprehensione caret.
τοιονδ' εμον Πλουτων' αμεμφιας χαριν. Soph. *fr.* Inach. vi.*
διαλλακτῆρι δ'-Ουκ αμεμφια φιλοις. Sept. Th. 915.
Syn. Αβλαβια.

Ἀμεμφως. *adv.* sine querela. [42. 11.
ευκαρπους καιρῶν γενεσεις επαγουσαι αμεμφῶς. Orph. 11.
Syn. Αμεμπτως, αψεγεως, ανεγκλητως, ακακως.

Ἀμενηνος, η, ον. *sine robore et viribus; sine subsistentia firma. Vid. ad v. Γραυς.*
η κεν ζὼς αμενηνος εα χαλκοῖο τυπῇσι. Ε. 887.

Ἀμενης, ες. infirmus. *idem fere cum præc.*
———λαβετ', αμφιπολοι,
γραιας αμενους· *ου γαρ ενεστιν
ῥωμη παιδων ὑπο πενθους.* Eur. Suppl. 1116.
Syn. Ασθενης, αμυδρος, αμαυρος, εκλυτος, εξιτηλος, εξιτητος, επηνεμιος, νωθρος, νωθης, νωχελης, ολιγοδρανης, ῥευστος, χαλαρος, φρουδος, λεπτος, ματαιος.

Ἀμενηνοω. imbecillem, vel irritum, reddo.
——αμενηνωσεν δε οἱ αιχμην
κυανοχαῖτα Ποσειδαων, βιοτοιο μεγηρας. Ν. 562.
Syn. Ασθενοω, εξασθενιζω, εκλυω, απεκλυω, γυιοω, απογυιοω, αποσφακελιζω, ηπεδανοω.—ελασσοω, κατασμικρυνω, ὑποκοριζομαι.

Ἀμεργω. f. ξω. exsugo, decerpo.
*χρυσεων πεταλων απο μηλοφορων
χερι καρπον αμερξων. Herc. F. 396.* Vid. ad v. Μελισσα.
Syn. Εκμυζαω, εκμυζεω, εκκυλιζω.

Ἀμερδω. f. σω. privo, e. g. facultate videndi; obscuro.
—οσσε δ' αμερδεν - Αυγη χαλκειη— Ν. 340.
οφθαλμῶν μεν αμερσε, διδου δ' ἡδεῖαν αοιδην. Θ. 64.
Syn. Αμειρω, απαμερδω, αμαυροω, αμβλυνω, απομελαινω, μεριζω, στερεω.

Ἀμεριμνος, ου. ὁ ἡ. *curis vacuus. 2. neglectus, aut, ut aliqui volunt, curis obnoxius.
1. ην δ' απορῇς, ανιηρον.* εχεις γαμον; ουκ αμεριμνος εσσεαι.—Posidipp. *Anal.* ii. 50.
2. κεῖμαι δ' αμεριμνος οὕτως. Aj. 1207. Syn. Αφροντιστος, αδεης, ακινδυνος, ασφαλης. 2. πολυμεριμνος, κακοπαθης.

Ἀμερσῐγᾰμος. qui nuptiis privat. Vid. Ἡρωδης.

Ἀμετατροπος. immutabilis. Orph. Vid. Μοιραι.

Ἀμετρητος, ου. ὁ ἡ. immensus, immodicus. Vid. Αμετρως.
αυταρ εμοι και πενθος αμετρητον πορε δαιμων. τ. 512.

Ἀμετροβᾰθης, —τε θαλασσα. Opp.

Ἀμετροεπης, εος. ὁ ἡ. sine modo loquax.
Θερσιτης δ' ετι μοῦνος αμετροεπης εκολῳα. Β. 212.
Syn. Αδολεσχος, φλυαρος.

Ἀμετροποτης—(λαιμος. Ep. 4.) immodice bibens.

Ἀμετρος, ου. ὁ ἡ. id. quod αμετρητος, sed Poëtarum usu non ita frequentatum. [iii. 133. *Jac.*
πῶς δυνασαι γνῶναι τῶν αμετρων τα μετρα; Pallad. *An.*
Syn. Αμεγαρτος.—απληστος, αχανης, απελεθρος.

*Ἀμευομαι. transitu supero. *idem qu.* αμειβομαι.
μακρα δε ῥιψαις αμευσεσθ' αντιους. Pyth. 1. 86.

Ἀμευσῐπορος, ου. ὁ ἡ. vicissim, et in diversam regionem transitum faciens. *Vid. Damm.* c. 1983.
ἦ ῥ', ὦ φιλοι, κατ' αμευ-
σιπορον τριοδον εδινᾶθην.* Pyth. 11. 58.
Syn. Διαβατος, ευπορος.

Ἀμη, ης. ἡ. falx, ligo.
οἱ χῆνες ὑποτυπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἁμαις. Av. 1145.
Syn. Θεριστηριον, ἁρπη.—σκαφη, πασσαλος.

*῎Αμηγεπη, ἄμωσγεπως. *adv.* quodammodo, quoquo modo.
ὑμᾶς μεν ηδη μισθοφορεῖν αμηγεπη. Acharn. 608.
——νῦν οὖν εμοι τουτῳ δοκεῖ
ολεθρον τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν αμωσγεπως
η φαρμακοισιν, η μιᾶ γε τῳ τεχνη. Thesm. 428.
Exp. ἑνι γε τροπῳ, ὁπωσοῦν, ὁθεν δηποτε. *Vid. Damm.* v. Αμος. c. 15.*

῎Αμηνῖτος, ου. ὁ ἡ. ira et simultate vacuus.
συν τ' ευκλειᾳ και αμηνῖτῳ-Βαξει. (Anap.) Æsch.Supp.972.
Syn. Αχολος, ακοτος, ευμενης, ἡμερος.

Αμηρῦτος. colo non deductus. [*Brunck. in l.*
—και γῆρας αμηρυτον ες τελος ἑλκω. Apoll. 2. 221. *Vid.*
Syn. Αμηρυος, ατελεστος, απεραντος, διηνεκης, ενδελεχης, επασσυτερος, επηετανος, συνεχης, προσεχης, πολυς.

Αμητηρ. *messor. *Vid. not. in v.* Αμαω.*
οἱ δ' ὡς τ' αμητῆρες εναντιοι αλληλοισιν
ογκον ελαυνωσιν— Λ. 67.
Syn. Βουκαῖυς, δρεπανιστης, θεριστης, ερῖθος, αμαλητομος, αμαλλοδετηρ, καλαμευτης.
* Phr. Δραγματα σοι χωρου μικραυλακος, ὦ φιλοπυρε
Δηοῖ, Σωσικλεης θηκεν αρουροπονος,
ευσταχυν αμησας τον νῦν σπορον· αλλα και αὖθις
εκ καλαμητομιης αμβλυ φεροι δρεπανον. Anth. p. 553.
του φιλοκαρποφορου γευσαμενος θερεος. ib. p. 564.

Αμητισκος, ου. ὁ. *dimin. ab* ἄμης, *quod est* genus placentæ lacteæ.
οπται δε κιχλαι μετ' αμητισκων
εις τον φαρυγ' εισεπετοντο. Teleclid. ap. Ath. p. 64. f.*

῎Αμητος, ου. ὁ. messis.
ἄμητος δ' ολιγιστος, επην κλινησι ταλαντα
Ζευς,—— T. 223.
πυρῶν τ' ευκαρποιο φερει γερας αμητοιο. Opp.
Syn. Θερισμος, θερος, πυραμητος, ευκαρπια, καλαμητομια.

῎Αμητωρ, ορος. ὁ. cui mater nulla est, aut sæva, aut ignorata.
ὡς γαρ αμητωρ, απατωρ τε γεγως. Ion. 109.
Syn. Κακομητωρ.

῎Αμηχᾰνεω. sum inops consilii.
ἡ γε θρονοις ἑζεσθαι, αμηχανεουσα κιοντων. Ap. 4. 692.
παντοθεν· αλλ' ὁκα δη μιν αμηχανεοντ' ενοησε. Theoc. 22. 103.
Syn. Μεριμναω, λυπεομαι, ηερεθομαι, αγωνιζομαι, εκκαμνω, ατονεω.—αδυναμαι.

῎Αμηχᾰνῐα. consilii inopia.
σχετλια εργ' ὁρωντες· αμηχανιη δ' εχε θυμόν. ι. 295.
Syn. Αθυμια, ανελπιστια, δυσελπια, απογνοια, απογνωσις, απορια, απορημα, διαπορησις.—αδυναμια.
Epith. Λυγρη, χαλεπη.

῎Αμηχᾰνοεργος. Vid. Σατυροι.

῎Αμηχᾰνος, ου. ὁ ἡ. inops consilii, invictus, difficilis.
ξεῖν', ἦτοι μεν ονειροι, αμηχανοι, ακριτομυθοι. τ. 560.
παντη εποιχομενοι; σὺ δ' αμηχανός εσσι, γεραιέ. K. 167.
ενθα κε λοιγος εην, και αμηχανα εργα γενοντο. Θ. 130.
Syn. Κακομηχανος, απροσμηχανητος, αβουλος, αδυνατος, ακοπιαστος, ἁπλους, απορος, αδαμαστος, ατεγκτος, ανανδητος, ασταθμητος, δυσεντευκτος, αδιατακτος, δεινος, ανεπιχειρητος, ατεχνος.

Αμηχᾰνως. * *adv.* nullo modo.
——αλλα ταῦτα γαρ λεγειν
επισταμεσθα, δρᾶν δ' αμηχανως εχει. Eurip. *Œnomai.* fr. 3.*

῎Αμῐαντος, ου. ὁ ἡ. impollutus, purus.
ει μ' εθελεις πλυνειν, κεφαλης αμιαντον απ' ακρης
αιει λευκον ὑδωρ ῥευσεται ἡμετερης. Theog. 447.
Syn. Αμολυντος, αῤῥυπαντος, αθικτος, αῤῥαιστος, απροτιμαστος, αχραντος.

῎Αμῐγης, ῎Αμισγης. non mixtus, sincerus.
τον μέν τ' η λιπεος κορεοις, η αμισγεος οινης. Nic. Al. 195.
πολλακι δ' η οινης αμιγῆ ποσιν, η απὸ δαφνης. ib. 198.

*῎Αμῐθρεω *dicebant nonnulli pro* ἀριθμέω.
ου λεωλογεῖν εμανθαν', ουκ αμιθρῆσαι. Phœnix *Coloph.* ap. Ath. p. 530. f. *Vid. Ruhnken. Ep. Crit.* ii. *p.* 172. *et Brunck. Lectt. et Emendatt. in Anal. p.* 107.*

῎Αμικτος, ου. ὁ ἡ. respuens consortium.
φιλοις τ' αμικτός εστι, και παση πολει. Eur. Ixion. fr. 2.
Syn. Ακοινωνητος, ασυναλλακτος, απλᾶτος, ασυνουσιαστος, αμῐγης.

῎Αμιλλᾰ, ης. ἡ. certamen.
ωκυδινᾶτοις εν ἀμιλ-
λαισι θαυμασταὶ πελονται. Isth. 5. 7.
Syn. Αγων.—σπουδη.—αμφιβασις.—φιλονεικια, εξισωσις.
Epith. Φιλοπλουτος, ῥιμφαρματος, οινοπλανητος.

῎Αμιλλαομαι. certo.
χ' ὡς τις ἁμιλλᾶται περὶ
εσχατων αεθλων κορυφαῖς. Nem. 10. 58.
Syn. Διαμιλλαομαι, επαγωνιζω, αγωνιζομαι, αεθλευω, κονιομαι, ανταιρω, διαφερομαι, ισχυριζομαι, διϊσχυριζομαι, δοιαζω, εριδαινω, εριδμαινω, εριζω, συνεριζω, νεικεω.—ζηλοῦμαι, φθονεω.

῎Αμιλλημα. certatio.
αλεκτρ' ανυμφα γαρ επεβα
μιαιφονων γαμων ἁμιλ-
λημαθ', οἷσιν ου θεμις. Soph. El. 492. Syn. Αγωνισμα.

῎Αμιλλητηρ. certator.
τροχους ἁμιλλητῆρας ἡλιου τελῶν. Antig. 1065.

῎Αμιππος, ου. ὁ ἡ. par equis celeritate.
βορεὰς ἅμιππος ορθοποδος ὑπερ παγου. ib. 985.
Syn. Ταχυς.

῎Αμις, ῐδος. ἡ. 1. matula. 2. navigium.
1. ανατετραμμενος, κυνῶν ορ-
χηστριδ', ειτ' ῃτησεν αμιδ', εγὼ δε προς τοῦτον βλεπων.
2. αἱμον' ἱζω σ' [Ran. 543.
επ' αμιδ',[1] ησυδουπια. Æsch. Supp. 844.
Syn. 1. Ουρητρις, ενουρηθρα, ουρανη, ουροδοχη. 2. σκαφιον.

Αμισαλλος. *pro* αμισγαλος. *Et. Ma. et Suid.* difficilis et morosus.
——αμισαλλοι τε γεροντες. Syn. Δυσαρεστος.

*῎Αμισθῐ. *adv.* gratis, impune.
ουκοῦν αμισθι τοὺς εμοὺς στρατηλατας
τοιαῖσδε φημαις εξεπεμπες αν χθονός. Troad. 409.*

῎Αμισθος. mercedis expers.
λυπη δ' αμισθος εστί σοι ξυνεμπορος. Choëph. 731.
Syn. Απομισθος, εκμισθος.

Αμῐσωδᾰρος, ου. ὁ. princeps Cariæ, cujus filiam duxit Bellerophon: nutrierat Chimæram. Vid. ad v. Αμαιμακετος.

῎Αμῑτρος. zonam non habens; *epith.* virginis immaturæ.
πασας εινετεας, πασας ετι παιδας αμιτρους. Call. 3. 14.

῎Αμῑτροχῑτων. cujus tunica cincta non est.
Σαρπηδων δ' ὡς οὖν ιδ' αμιτροχιτωνας ἑταιρους. Π. 419.
Syn. Αζωστος, απεζωσμενος.

῎Αμιχθᾰλοεις, εσσα, εν. inaccessus, importuosus.
ες Σαμον, ες τ' Ιμβρον, και Λῆμνον αμιχθαλοεσσαν. Ω. 753.

῾Αμμα, ἅτος. το. nexus, vinculum.
* σιδηρον, ᾧ τοδ' ἅμμα λυσομεν δερης. Hippol. 781.
Vid. v. 671. ejusdem fabulæ.*
Syn. Καθαμμα, συναμμα, αναδεσμα, επιδεσις, δεσμος, συνδεσμος, συνδεσις, συνερξις, πλοκη, συμπλοκη, ενερσις, οχανα, τελαμων, κομβος, κοσυμβη, κοσυμβος, κοσσυμβος.
Epith. Εὐστρεφες, αφυκτον, δειραχθες, εὔβροχον, στερεον.

Αμμῐγᾰ. *adv.* * simul, una cum.
——αμμιγα ταυροις [574.
απλετοι ὑγρὰ κελευθα διασκαιροντες ἑποντο. Apoll. 1.
Syn. ῾Αμα, ὁμοῦ.*

Αμμιγδην. *adv.* mixtim. Vid. Αναμιγδα.
ὧν συ τοτ' αμμιγδην, τοτὲ δ' ανδιχα πινεο θρυψας. Nic. Th. 912.

Αμμοδυτης. arenam subiens. Vid. Παγουρος.

Αμμορῐᾱ, ας. η. infortunium.
μοῖραν τ' αμμοριην τε καταθνητων ανθρωπων. υ. 76.
Syn. Αμοιρημα, αμμοιρια, ατυχημα, δυσπετημα, ακληρια, ακληρωμα, ακυρημα, αποτευγμα, ταλαιπωρια.—περιστασις, πῆμα.

Αμμορος, ου. ὁ ἡ. expers. 2. infelix.
1. οιη δ' αμμορός εστι λοετρῶν Ωκεανοῖο. Σ. 489.
2. τῷ σέ θ' ἅμα κλαιω και εμ' αμμορον αχνυμενη κῆρ. Ω. 773.
Vid. Αμοιρος.

---

1. Occurrit vox eadem paullo antea: sed legisse videtur Etym. ἀμάδα. 75, 22.

Αμμος, ου. ή. arena, sabulum.

κρηναῖον εξ αμμοιο ῥοιβδήσῃ γανος. Lyc. 247.

Syn. Αμος, αμαθος, κοκλαξ. Epith. Διψᾶς.

Αμμων, *ωνος. ὁ. nomen Jovis ex dialecto Libyca. *V. Damm. in P. R.* Διος εν Αμμωνος θεμέθλοις. Pyth. 4. 28.*

Αμμωνιᾶς, *seu* Αμμωνῖς. ή. ad Ammonem pertinens.

ειτ' επὶ τας ανυδρους-Αμμωνιαδας ἑδρας. Alcest. 113.

ξηραί τ' Αμμωνιδες ἑδραι. Eur. Elect. 734.

Αμνᾱμος, ου. ὁ. nepos, proles.

ὁν Κρηθεως αμναμος, ὁρμισας σκαφος. Lyc. 872.[1]

Syn. Απογονος, εκγονος, ἶνις.

Αμνειος, α, ον. agninus.

Αμφιτρυων δε τον αλλον ὑπ' αμνειαν θετο χλαῖναν. Theoc. [24. 61.

Syn. Αρνειος.

Αμνη, ης, et Αμνις, ἴδος. ή. agna.

λειψας ὑγρὸν ελαιον, επ' αυτῷ δε γλαγος αμνῆς. Orph. 351.

δωρεῖται Μορσων ταν αμνιδα· και τυ δε θυσας. Theoc. 5. 139.

Syn. Αμνας. Epith. Μαλακη, αμαλη, [βληχᾶς].

Αμνημονευτος. immemoratus.

—φονον—αμνημονευτον. Iph. T. 1419. *(locus fortassis corruptus.* Vid. Markl.)*

Αμνημονεω. immemor sum.

οἱ μοι· κακῶν γαρ τῶν τοτ' ουκ αμνημονῶ. Iph. T. 361.

Αμνημοσῦνη, ή. oblivio.

δεικνυσι γαρ ὁ Διος εκ
παιδων αμνημοσυναν. Ion. 1100.

Syn. Αμνησια, αμνηστια, λησμοσυνη, επιλησμοσυνη, ληθη, ληθοτης, ληθοσυνη, επιλησμη, λαθος, λῆστις, εκλησις.

Αμνημων. ὁ ή. immemor.

Ατθιδος ου Βορεην αμνημονα καλλιπε νυμφης. Mus. 322.

Syn. Αγνωμων, λησμων, επιλησμων, λαθιφρων.

Αμνηστευτος—γυνη. pellex. Eur. Phœnic. fr. 11.

Αμνηστεω. immemor sum.

ου γάρ ποτ' αμναστεῖ γ' ὁ φυσας. Soph. El. 484.

Syn. Αμνημονευω, απαμνηστεω, εκλανθανομαι, απεκλανθανομαι.

Αμνηστος, ου. ὁ ή. oblivione deletus.

αμναστοι δε, τα πολλὰ και ολβια τῆνα λιποντες. Theoc. [16. 42.

Syn. Αδοξος.

Αμνῐον. vas ad excipiendum sanguinem.

Περσεὺς δ' αμνιον εἶχε· γερων δ' ἱππηλατα Νεστωρ. γ. 444.

Exp. Αγγεῖον, ὁπου το αἷμα τοῦ ἱερειου δεχονται.

Syn. Σφαγιον.

Αμνῖσος, *vel* Αμνισσος, ου. ή. Minois navalia in Creta.

στῆσε δ' εν Αμνισῷ, ὁθι τε σπεος Ειλειθυιης. τ. 188.

Αμνῖται, ων. οἱ. *tribus, ut videtur, antiq. Galliæ aut Britanniæ.

αγχι δε, νησιαδων ἑτερος πορος, ενθα γυναῖκες
ανδρῶν αντιπερηθεν αγαυῶν Αμνιταων
ορνυμεναι τελεουσι κατα νομον ἱερα Βακχῳ,
στεψαμεναι κισσοῖο μελαμφυλλοιο κορυμβοις,
εννυχιαι· παταγῆς δε λιγυθροος ορνυται ηχή·
ουκ οὑτω Θρῆϊκος επ' ἠόσιν Αψινθοιο
Βιστονίδες καλεουσιν ερίβρομον Ειραφιωτην,
ουδ' οὑτω συν παισὶ μελανδινην ανὰ Γαγγην
Ινδοὶ κῶμον αγουσιν εριβρεμετη Διονυσῳ,
ὡς κεῖνον κατὰ χῶρον ανευαζουσι γυναῖκες.* Dionys. 570.

Αμνοκῶν, οῦντος. ὁ. agni mentem habens; *i. e.* fatuus.

και σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὁστις εστὶν αμνοκῶν. Arist. Eq. [264.

Syn. Αμηχανος, μωρος, ευηθης, προβατωδης.

Αμνός, οῦ. ὁ. agnus.

ὡριφος· αλλ' αγε, καὶ τὺ τὸν ευβοτον αμνὸν ερειδε. The. 5. 24.

Syn. Αρην. **inusit. nominat.* τοῦ αρνος. Eustath.*

Epith. Ἁπαλος, νεοθηλης, κεραστης, ισομητωρ, ὑπομαζιος, σηκῖτης.

ˇΑμογητί. *adv. sine labore. *Callim.* Dian. 25.

αλλος μεν μογεων αποκινησασκε τραπεζης,
πλεῖον εόν* Νεστωρ δ' ὁ γερων αμογητὶ αειρεν. Λ. 635.

Syn. Αμοχθι, αμοχθει.[2]

ˇΑμογητος. ὁ ή. indefessus.

καρτεροχειρ, αμογητε, δορυσθενες, ἑρκος Ολυμπου. Hom. in [Mart. 3.

Syn. Ακμης, ακαματος.

*ˇΑμοθεν. *adv.* ex aliqua parte, *ab* Αμος. q. v.

τῶν αμόθεν γε, θεὰ, θυγατερ Διός, ειπὲ καὶ ἡμῖν. α. 10.*

ˇΑμοιβᾰδιος, ᾰμοιβαῖος. ὁ ή. alternus, mutuus. *item*, ᾰμοιβὰς. ή.

—αμοιβαδιοισι κυπελλοις. Opp. και αμοιβαδι φωνῃ. Nonn.

*αμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρεχων. Olymp. 1. 63.

ηπεδαναί· και μή τις αμοιβαιη χαρις εστω. Apoll. 3. 83.*

ˇΑμοιβαδῖς, ᾰμοιβηδις, ᾰμοιβηδην. vicissim, alternatim.

—αμοιβαδις αλλοθεν αλλος-Νεικειονσ' επεεσσι—Theoc. 1. 35.

τοῖσιν επειτ' ἤϊσσον· αμοιβηδις δ' εδικαζον. Σ. 506.

φοινικεοι[3]. και τοι μεν αμοιβηδην* ελαασκον. Apoll. 2. 1072.

ˇΑμοιβᾰδον. *adv.* idem.

ὡς οἵ γ' αλληλοισιν αμοιβαδον ηγοροωντο. ib. 1228.*

Syn. Αμοιβαιως, εναλλαξ, επαλληλως.

ˇΑμοιβή. ή. permutatio. 2. vicissitudo. 3. compensatio.

και μαλα καλὸν ἑλών· σοι δ' αξιον εσται αμοιβῆς. α. 318.

αυτὰρ επειτ' αλλοισι διδου χαριεσσαν αμοιβήν. γ. 58.

Syn. Αμειψις, ανταμειψις, εξαμειψις, ανταλλαγμα, επαλλαγη, επαλλαγμα, επαλλαξις, συναλλαγμα, εξαλλαξις, ανταλλαξις, μεταλλαξις, κοινωνια, ισομοιρια, συμβολαιον. 2. τροπη, παρατροπη, μεταθεσις, μεταβολη. 3. αντισηκωσις, αντιμετρησις, ανταποδομα, ανταποδοσις, αντιδοσις, αντιδωρεα, αντεκτισις, αντευεργετημα.

Phr. Τον ευεργεταν αγαναῖς αμοιβαῖς—τινεσθαι. Pyth. 2.

ˇΑμοιβος. mutuus.

οἱ ῥ' εξ Ασκανίης εριβωλακος ἦλθον αμοιβοί. N. 793.

Syn. Αμοιβαῖος, αλλεπαλληλος. *Expon. etiam*, πεζοι, ακολουθοι, διαδοχοι.

ˇΑμοιρος. ὁ ή. expers, non particeps.

ού σε θελω τῶμῶ φαντασματος ἦμεν αμοιρον. Theoc. 21. 30.

ἡμεις δε πεντηκοντ' αμοιροι δη τεκνων[4]. Hec. 425.

ˇΑμολγαιος, α, ον. lacteus, qui mulgetur.

μᾶζά τ' αμολγαιη, γαλα τ' αιγῶν σβεννυμεναων. Hes. ε. 588.

Syn. Γαλακτωδης, γαλακτικος, γαλακτινος, γλαγερος, γλαγοεις, περιγλαγης—ποιμενικος.

ˇΑμολγευς, εως. ὁ. mulctra.

ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αιεὶ τον αμολγέα πληροῖ. Theoc. 8. 87.

ˇΑμολγιον. idem.

αλλος αμολγιον εἶχ', αλλος τρεφε πιονα τυρόν. Theoc. 25. 106.

Syn. Γαυλος, πελλη.

ˇΑμολγός. *tempus quo mulgetur. 2. vespera. 3. nox extrema.

3. ἅς τε λεων εφοβησε, μολὼν* εν νυκτὸς αμολγῷ. Λ. 173.

Syn. 2. Ἑσπερα.

ˇΑμομφητος, ˇΑμομφος. inculpatus.

και μην αμομφητον δε τον λογον τινα[5]. Choëph. 508.

---

1. Verbum hoc perrarum reperitur etiam in vv. 144, 1227, 1338, ejusdem Poëmatis. Sed in istis locis, quorum ultimus a Morello adhibebatur, quantitas penultimæ, quam longam esse monstravimus, non definitur.

2. Ἀμοχθὶ scribit, non ἀμοχθεὶ, amicus noster Blomfieldus, et de adverbiis hujusce formæ disputat, ut solet, erudite et ingeniose, Glossar. ad Prom. 216. Statuit nimirum adverbia cujuscumque formæ, non e secundo casu nominum, sed e tertio, esse enata. "Horum autem pars maxima, a dativo numeri pluralis orta, in ως desinebat (scilicet οις): nonnulla, a dativo singularis, in ει vel ι. Ea nempe, quæ a nominibus in η vel α desinentibus formata sunt, veteres scribebant per ει, utpote quæ nihil aliud fuerint quam dativi, ita scripti ante inventas ω et η literas. Sic a βοὴ, genitiv. βοῆς, dativ. βοεῖ, ortum est αὐτοβοεί. Dativus vero nominum in ος desinentium ita olim formabatur, οἶκος, dat. οἴκοι, στρατὸς, dat. στρατοῖ· ideoque omnia adverbia, ab hujusmodi vocibus ducta, in οι antique desinebant; quod satis liquet ex adverbiis οἴκοι, πεδοῖ, ἀρμοῖ, ἐνδοῖ, quæ veterem terminationem adhuc retinent. Postea, ne cum nominativo plurali confunderentur, ο omisso, scripta sunt in ι. Quæ si vera sint, scribendum est αὐτοβοεὶ (atque ita, quantum notavi, universe scribitur); cetera vero in ί."

3. Pro trisyll. habenda est hæc vox in scansione; quia 2da. producitur.

4. Quin cum Porsono legis omnino, ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.

5. Structura orationis corruptelam arguit, uti a Morello emendatur: sed editt. pleræque metrum etiam pessundant. Versus uncinis recte includitur in Edit. Porsoni, qui præterea verbis disertis spurium pronuntiat, Suppl. Præf. in Hec. p. 36. *not.* Varias itaque VV. DD. conjecturas haud attingo. Ceterum, quod Bothius falcem etiam in v. 495. (510.) intulerit, minime probo: oratio enim ad Orestem se convertit, et recte omnino se habet ἐπειδή.

ομως δ' αμομφον οντα σ' αἱρουμαι πολει. Eum. 478.
Syn. *Αμεμπτος, αμεμφης.*
῞Αμοπᾱων. Nom. Pr.
και Πολυαιμονιδην Αμοπαονα, και Μελανιππον. Θ. 276.
˝Αμορβαῖος, ου. ὁ ἡ. tenebricosus, obscurus.
δρυμους και λασιωνας, αμορβαιους τε χαραδρας.
Nic. Ther. 28. (*ubi Schol. accipit pro σκοτεινώδεις, ab ἀμορβὸς, σκοτεινός. Sed exp. etiam βουκολικὰς, seu ποιμενικὰς, ὅπου βούκολοι πατοῦσι, ab ἀμορβὸς,* bubulcus.)*
῞Αμορβας, ᾰδος. ἡ. pedissequa.
τῇ δ' ἅμα νυμφαι ἑπονται αμορβαδες—Apoll. 3. 880.
˝Αμορβευς. ὁ. bubulcus, pastor. v. *Αμορβός.*
φωτες αμορβῆες, τοῖσιν μαλα δηϊα φυλα. Opp. *κυν.* 3. 295.*
῞Αμορβευω. adsector. [475. *Blomf.*
**συν δ' ἡμῖν ὁ Πελαργος αμορβευεσκεν αλητης.* Callim. *fr.*
βουκαιοι ζυγεεσσιν αμορβευουσιν ορηων. Nicand. *fr.* 35.
νωθεῖ γαρ καμνοντες αμορβευοντο λεπαργῳ,*
δῶρα.— ib. Ther. 349. (*ubi Schol. exp. διηκονίζοντο φέροντες ἐπὶ ὄνῳ.*) Syn. *Ακολουθεω, συνοδοιπορεω.*
῾Αμορβός[1]. *ὁ ἡ.* comes, adsecla. 2. bubulcus, greges sequens et coram se agens.
οὑνεκα θυγατερας Λητωΐδι πεμπεν αμορβους. Call. 3. 45.
*2. *αγχι πυρὸς κλινθεὶς ὁπλισσατο δορπον αμορβός.*
Opp. *κυν.* 1. 132.* [qu. vid.*
Syn. *Ακολουθος, αμφιπολος.* *2. *βουκολος, ποιμην, αμορβευς,*
῞Αμοργΐς, ῐδος. ἡ. vestimentum purpurei coloris.
ταλαιν' εγὼ, ταλαινα τῆς ἀμοργιδος. Lysist. 736.
Syn. *῾Υφασμα, χιτων, λινοκαλαμη.*
˝Αμοργμος. collectio; *ut videtur, cum ap.* Hesych. *ἄμοργμα sit σύλλεγμα, ἄρτυμα.* Vid. Jacobs in l. c.
φαμὶ τον εκ παντων ηθροισμένον εις ἑν αμοργμον
ὑμνοθετᾶν βυβλῳ τᾷδ' ενελιξαμενον
εκτελέσαι Μελεαγρον,—Meleag. *Anal.* i. 39.*
῞Αμορος. idem quod *Αμοιρος*; *etiam,* 2. calamitosus.
στειχω, δισσων γ' αμορος τεκνων. Med. 1392.
Syn. *Αμετοχος, ακοινωνητος, εστερημενος,* [*νηῒς, τητωμενος.*] 2. *αθλιος, δυσμορος, καμμορος, κακομοιρος, κακομορος.*
῞Αμορφῐα, ας. ἡ. deformitas.
ω παραλογον μοι σὴ φανεῖσ' αμορφια. Orest. 385.
Syn. *Δυσμορφια, αειδια, δυσειδια, αωρια, αισχροτης.*
῞Αμορφος, ου. ὁ ἡ. deformis.
——*το δ' αργαλέον και αμορφον*
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αυτίχ' ὑπερκρεμαται. Ep.[2]
Syn. *Δυσμορφος, αμορφωτος, ασχημων, αισχρος, αεικελιος, αειδης, δυσειδης, ατυπος, ατυπωτος, δυσπροσωπος, ακοσμος, αναισιμος, αυχμηρος, απλαστος, αχαρακτος.*
˝Αμορφωτος. non formatus. *Citat e* Soph. Thyeste *Hesychius.*
῞Αμος, η, ον. Ion. et Dor. pro εἷς sive τις. hinc *ουδαμος, μηδαμος,* &c. *αμῶς, αμοθεν, ουδαμοθεν.*
᾽Αμὸς, Dor. *᾽Αμὸς,* Æol. *item Att. pro ἡμετερος, vel etiam ἐμὸς, et, ni fallor, penult. semper longa.*
αβληχρ', ουδενοσωρα· τα δ' ου μενος ἀμὸν ερυξει. Θ. 178.
ειναλιον δορυ, μη-δεσιν ανσπασσαντες ἀμοῖς. (*i. e.* meis, *Medeæ loquentis.*) Pyth. 4. 48.
βοσκε λαβὼν· ἁμαὶ γαρ απειρηκαντι τραπεζαι. Call. Cer. 104.
πῶς; ἢ τον ἀμὸν οἶκον οικησεις μολὼν; Andr. 582.
῾Αμος, sive, ut Gaisfordius *velle videtur, ῾Αμος. adverb. temporis,* Dor. pro *ἦμος,* cui respondet *τᾶμος v. τῆμος.*
ἆμος δε στρεφεται μεσονυκτιον ες δυσιν αρκτος. Theoc. 24. 11.
Αμοτον. neut. a sequ. sumtum adverbialiter.
Δεῖμός τ', ηδὲ Φοβος, και Ερις αμοτον μεμαυῖα. Δ. 440.
Syn. *Αμοτως, απληστως, ακορεστως, ακαταπαυστον.*
῎Αμοτος, ου. ὁ ἡ. inexplebilis. Damm. c. 1542.

—*ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνωμενος οσσοις*- Θὴρ αμοτος.* Theoc.
Syn. *Ακορεστος.* [25. 241.
῞Αμουσῐᾱ. (Vid. *Αμαθια.*) illiterata barbaries.
αμουσια τοι μηδ' επ' οικτροῖσιν δακρυ-Σταζειν·—Eur. *fr.*
῞Αμουσος. ὁ ἡ. * alienus a Musis; *etiam,* lugubris. [Antiop. 40.
μηδὲ τὸ παρθενιον πτερὸν ουρειον τερας ελθεῖν, [819.
πενθεα γαιας, Σφιγγὸς, αμουσοταταισι συν ῳδαῖς.* Phœn.
Syn. *Απομουσος, κακομουσος, αμαθης, ακομψος, ατερπης, αηδης, απαιδευτος.*
Phr. *Ου γαρ πεδεχεις ῥοδων—τῶν εκ Πιερίας.*— Sapph.
αμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβαρῳ μαθεῖν[3].
῞Αμοχθει, sive potius, ˝Αμοχθι. adv.* Vid. not. ad v. *Αμογητι.**
ὁ θεὸς αμοχθει κεισε νῷν ἡγησεται. Bacch. 194.
῞Αμοχθος, ου. ὁ ἡ. labore carens, iners.
μοχθεῖν δικαιον· τίς δ' αμοχθος[4] *ευκλεής;* Eur. fr. Archel. 12.
Syn. *Ακαματος, αταλαιπωρος, αργος, οκνηρος.*
**Αμπᾰλινωρος, vel forsan αμπαλινορος, vel etiam αμπαλινορσος.* retrogradus.
ου προς γυναικὸς ὁ κορος· οικαδ', ω κορη,
απιθ' αμπαλινωρος. Comicus ap. Suid. Vid. H. Steph.*
Αμπεδιηρης. * *adi not. ad v. Αμβαλλω.**
Θρηκης αμπεδιηρεῖς (*Pherecrat.*)
δυσχειμους τε κελευθους. (*idem.*) Pers. 564.
Αμπελᾰγος, pro Ανὰ πελαγος. [Hes. θ. 190.
ὡς φερετ' αμπελαγος πουλυν χρονον· αμφὶ δὲ λευκὸς-Αφρύς.
Αμπελεὼν, ῶνος. ὁ. vinetum, vinea. Vid. ad v. *Κελευθος.*
Syn. *Αλωη, οινοπεδον.*
Epith. *Πολυβοτρυς, συσκιος, φερεπτολις.*
Phr. *Γῆ οινοφυτος, αμπελοφυτος—πεδον αμπελοεν.*
και πολυς ορχατος ἦεν, ὀπη στοιχηδον ανερπων
σειετο φοινισσων επι βοτρυϊ βοτρυς αλητης. κ. λ. Nonn. 1. 12.
Αμπελῐον, ου. το. viticula, vinea.
κάμοι γαρ εστιν αμπελια κεκομμενα. Acharn. 511.
Αμπελῐς, ῐδος. ἡ. vitis.
πρῶτα μεν αν, αμπελίδος ορχον ελασαι μακρον. Ach. 1014.
*(*Vers. Pæon.* sive *Cretic. Tetram. Acat.*)*
Αμπελοεις. adj. vitifer.
ηδη και Φρυγιην εισηλυθον αμπελοεσσαν. Γ. 184.
Syn. *Αμπελοφορος, πολυαμπελος, αμπελοφυτος.*
Αμπελοεργὸς, contr. Αμπελουργὸς, οῦ. ὁ ἡ. vinitor.
*αμπελοεργὸς ανηρ * ανθετο Ληναγορας.* Anthol. p. 552.*
Τρυγαῖος ˝Αθμονευς, αμπελουργὸς δεξιος. Pac. 189.
Syn. *Αλωευς, κλαδευτηρ.*
Αμπελος, ου. ἡ. vitis. 2. vinea.
ου φυτον, ου συκῆ, ουκ αμπελος, ου μεν ελαιη. ω. 245.
Syn. 1. *Οινη.* 2. *αμπελεων.* *qu. vid.*
Epith. *Αγριάς, αναλεη, ανθεμοεσσα, ἁβροκομης, γλυκυκαρπος, ευπεταλος, ευβοτρυος, βοτρυοπαις, δασεῖα, ἡδεῖα, ἡδυποτος, εφιμερος, οινοδοτειρα, επηρατος, ἱμεροεσσα, φιλακρητος, φιλορρὼξ, Βακχειη, * οινομητωρ, παυσῐλῡπος.* Eurip.
Phr. *Οινανθας γανος αμπελου,*
βοτρυος ἑλικα παυσιπονον. Ran. 1320.
[—*τανυφλοιου ελατης αμφιπλεκες ερνος*
αμπελου αναλεης. de vite abietem complexâ. Orph. Arg.]
—*την ἀκεσφορον* [*Athen.**
λυπης εφηνεν, οινομητορ' αμπελον. Astydamas Tr. *ap.*
ἡμερι, πανθελκτειρα, μεθυτροφε, μῆτερ οπωρης. Ep. 1. 2.
—*οινοτοκοισιν ερυθριωσα εερσαις.* Nonn.
—*εὐσταφυλοιο θεηλατος οιναδος ὀρπηξ.*
ερνος ερωτων, φυτον αγλαοδωρον, σοφον ξυλον, φιλεΰιον ανθος, δρῦς οινοχιτων, κηρυξ ευφροσυνης.
᾽Αμπελοφῦτωρ, ορος. ὁ. vitium sator.
γλευκοποταις Σατυροισι και αμπελοφυτορι Βακχῳ
* *Ηρωναξ, πρωτης δραγματα φυταλιης,*
τρισσων οινοπεδων τρισσους ἱερωσατο, τουσδε
εμπλησας οινου πρωτοχυτοιο καδους.

1. Huic voci additur in Lexicis signif. *τοῦ, σκοτεινὸς,* uti memoratum in v. *᾽Αμορβαῖος.* Sed nondum inveni istius sign. in quopiam scriptore exemplum. Notavit quidem Et. Ma. v. *ἀμορβὴς* ab *ὄρφνη,* qs. *ἀμορφνὴς,* et *ἀμορβὲς, τὸ μεσονύκτιον.* Sed neque hæ voces uspiam in usu obviæ.—Quod ad *ἀμορβὸς* attinet, si recte deduxerit Etym. *παρὰ τὸ ἅμα ὁρμᾷν καὶ πορεύεσθαι,* spiritu aspero signari debet.

2. Hic me defecit Index Jacobsii, maximum alias harum *δευτερων φροντιδων* adjumentum. Notatu dignum videtur Æschylum semel, Eumen. 412. P. Euripidem sexies, usurpasse vocem, *ἄμορφος,* quam vix aut ne vix quidem in bono ullo alio poëta reperias.

3. Ponitur inter frag. ex inc. Tragœdiis Euripidis CXLVII. Potest esse Comici cujusdam parodia in Alcest. 763.

4. Hæc est emendatio Grotii pro vulgata, et certe mendosa lectione, *ἀμόχθητος.* *˝Αμοχθος* ne semel quidem alias ab Euripide usurpatur; et semel tantummodo, si Indicibus fides sit, a Sophocle: sc. in longe suavissimis versibus, Trach. 146, &c. Apud Æsch. non reperitur.

ὧν ἡμεῖς σπεισαντες ὁσον θεμις οινοπι Βακχῳ
και Σατυροις, Σατυρων πλειονα πιομεθα. Anthol. p. 553.*

Αμπετραις, *pro ανα πετραις.* Æsch. Supp. 355.

Αμπεχονη. indumentum exterius.
αλλην αμπεχονην τῆς σῆς τοι μειζονα δωσω. Theoc. 27. 59.
Syn. *Αμφιον, αμφιασμα, αμφιασις, αμφιεσμα, εανος, εἷμα, εσθημα, εσθησις, εσθης, εσθος, ενδῦμα, επιβλημα, περιβλημα, γεῖθρον, θοιματιον, αναβολη, περιβολη, περιβολαιον, ἱματιον, ἱματισμος, λωπη, λωπιον, λῶπος, στολη, στολμος, στολισμα, στολισμος, καταστολη, πεπλον, εφαμμα, ελυμα, εφεστρις, σκεπας, σκεπασμα, χλανις.*

*Αμπεχονον. idem. *Vid. Steph. T.* 1. *c.* 1332. *H.*
αλλ' ιθι, τὠμπεχονον και ταν περονατριδα λαζεῦ. Th. 15. 21.*

Αμπεχω. f. αμφεξω. et med. αμπισχομαι. circumdo. 2. induo.
ἁλμην, ἡ οἱ νῶτα και ευρεας αμπεχεν ωμους. ζ. 225.
λαβοῦσα πεπλους ποικιλους ημπεσχετο. Med. 1156.
Syn. *Επαμπεχω, επαμπισχω, αμπισχνοῦμαι, ενδυω, αντενδυομαι, περιδυω, ενδιδυσκω, εω, αμφιαζω, αμφιεννυω, αμφιεμαι, επαναβαλλω, περιβαλλω, περιστελλω, περιτιθημι, περιζωννυω.*

Αμπλᾰκεω, αμπλᾰκω[1]. aberro; *unde* privor. 2. pecco.
ηδ' αμπλακουσα συννοσεῖν αυτῇ θελει. Andr. 948.
οιμοι ταλαινα, κἀμπλακω τον σου μορου; Antig. 568.
Syn. **Αμβροτεω, αποτυγχανω, ἁμαρτανω,* αποστερεομαι.* 2. *αλιτεω.*

Αμπλᾰκητος. *perperam pro* Απλακητος. qu. vid.
—τις θεῶν Αιεν απλακητον Αϊδα
σφε δομων ερυκει. Trach. 122.

Αμπλᾰκῐᾰ, Αμπλᾰκιον, Αμπλᾰκημᾰ. peccatum.
Αστεριη δ' ουδέν τι βαρυνομαι είνεκα τῆσδε Αμπλακιης—
εχθιστον αμπλακιον—— Pyth. 11. 41. [Call. 4. 244.
προς αυτοφωρων αμπλακηματων διπλας. Antig. 51.
Syn. *Αλιτροσυνη, ἡττημα.*
Epith. *Δεινη, δυσηνιος, ολοη, στυγερη, βαρυπημων, φερεπονος.*

Αμπνειω, Αμπνεω, Αμπνυω, Αμπνυμι, *pro* Αναπνεω. respiro.
ἦν στοματ', εκ δε πυρὸς δεινὸν σελας αμπνειεσκον. Apoll. 3. 231.
—ουδέ πη εἶχεν Αμπνεῦσαι· παντη δε κακὸν κακῷ εστηρικτο. [Π. 111.
αλλα συ μεν νῦν στῆθι και αμπνυε· τονδε δ' εγώ τοι. X. 223.
ἡ δ' επει οὖν αμπνῦτο, και ες φρενα θυμος αγερθη. ib. 475.

Αμπνευμα, Αμπνοὰ, *pro* Αναπνευμα, Αναπνοή. respiratio.
αμπνευμα σεμνὸν Αλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θαλος, Ορτυγια. Nem. 1. 1.
τῶν δε μοχθων αμπνοάν. Ol. 8. 9.

Αμπόνον. (*ανα πονον, επι τον πολεμον.*) [Il. Π. 726.
ὡς ειπὼν, ὁ μεν αὖτις εβη θεὸς αμπόνον ανδρῶν. Et. Ma. ex

Αμπρεπης, *pro* Αναπρεπης. consentaneus.
ιηλεμοισιν αμπρεπῆ
θρεομενη μελη. Æsch. Supp. 120.
Syn. *Ευπρεπης, αισιμος.*

Αμπρευω. traho more boum. *Vid. Callim. fr.* 234.
αχλαινον αμπρευσουσι[2] νηλιπον βιον. Lyc. 635.
Syn. *Βασταζω, παρακομιζω, ξυληγεω, ἑλκω.*

Αμπτολιεθρον, **pro* ἀνὰ πτολ.
αὔτως δ' αδμῆτές τε κοραι χῆραί τ' επι τῆσι
*μητέρες αμπτολιεθρον ατημελέες αλαληντο.** Apoll. 1. 811.

Αμπτῠχή. Vid. Αναπτυχή.

Αμπῠγων. *—δολιχη τε και αμπυγονος βαθος ισχει.* Nic.[3]

*Αμπῠκαζω. comas religo. 2. corono.
2. *τοῦτ' εγὼ το περισσὸν εικονισμα,*
τοῦ κωμῳδογελωτος εις θριαμβον,
κισσῷ και στεφανοισιν αμπυκασθὲν,
εστασ', οφρα Λυκωνι σᾶμ' επειη. Phalæc. *Anal.* i. 421.

---

1. Hæc verba, cum derivativis, *ἀπλάκημα, ἀπλάκητος, ἀναπλάκητος,* omnia scribi debent absque *τῳ μ.* Vid. eruditissim. scriptorem in Censura Literaria (*Monthly Review*, Feb. 1796. p. 132, &c.)

2. Intelligit Etym. *ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν,* et pro *νήλιπον* habet *ἤλιτοι.*

3. Ther. 515. Sed Schneiderus probabilius ita legit:
ἄρσενι δ' αὖ δολιχῇ τε καὶ ἂμ πυγόνος βάθος ἴσχει,
i. e. *ἀνίσχει.* Interpretantur *πυγόνος* per *πῆχυς,* quæ est mensura a cubito usque ad summum medii digiti; malim per *πυγμή,* quæ pertinet a cubito ad pugnum.

Αμπυκτηρια—φαλαρα. (vid. ad v. Αμβασις,) *pro αμπυκτῆρες.* funiculi aurati, quibus comæ per equorum frontes sparsæ colligantur.

Αμπυξ, ῠκος. ὁ. 1. id. qu. *αμπυκτήρ.* 2. reticulum muliebre. 3. rota. Philoct. 679.*
αμπυκα, κεκρυφαλον τ', ηδε πλεκτην αναδεσμην. X. 469.
Syn. 2. *Κεφαλοδεσμιον, κεφαλοδεσμος, κρηδεμνον, κεκρυφαλος, ταινια.* 3. *τροχος.* Phr. *Ανδεμα μιτρας.*

Αμπωτῐς, εως, *vel* ῐδος. ἡ. reciprocatio æstus marini.
διψαλεην αμπωτιν εχων, αιωνιον ερρειν. Call. 4. 130.
Syn. *Αμπωσις, πλημμῦρα, βρασμος, βρασμα, ζαλη, σαλος, βυθος.—ληξις, ξηρασια.*

Αμυγδᾰλεος. *immo*, Ἀμυγδᾰλοεις. amygdalinus.
πιστακι' ακρεμονεσσιν αμυγδαλοεντα πεφανται. Nic. Th. 891.
Syn. *Αμυγδαλῖνος.*

Ἀμυγδᾰλη, αμυγδαλον, αμυγδαλις. amygdala, s. amygdalum, fructus. [*p.* 53. a.
αμυγδαλη τῆς βηχος αγαθον φαρμακον. Phrynich. *ap. Ath.*

Ἀμυγμα, et *αμυγμός.* laceratio.
δουποι, και πολιᾶς ἄμυγματα χαιτας. Aj. 640.
Syn. *Αμυξις.*

*Αμυγνος, αμυσκαρος. *item αμυχνος,* et *αμυχρος*—castus, purus. Soph. ap. Suid.*

Ἀμῠδῐς. *adv.* simul.
ευδειν, αλλ' αμυδις κικλησκετο παντας αριστους. K. 300.
Syn. *Ἁμα, ὁμοῦ.*

Ἀμῠδρὸς, ὰ, όν. obscurus.
τὸ πρὶν δ' αμυδρὸν ονομ' αϊστωσας σκοτῳ. Lyc. 339.
Syn. *Αμαυρος, αγνωστος, αφανης, ασαφης, αλαμπης, σκοτεινος.—Λεκτος.*

Ἀμῠδων. Nom. Pr.
—ὀς Παιονας ἱπποκορυστὰς Ηγαγεν εξ Αμυδῶνος— Π. 288.

Ἀμῠθᾱων. Nom. Pr. * filius Crethei et Tyrus.
τους δ' ἑτερους Κρηθῆϊ τεκεν βασιλεια γυναικῶν,
Αισονά τ', ηδὲ Φερητ', Αμυθαονά θ' ἱππιοχαρμην.* λ. 258.

Ἀμῡκητος, ου. ὁ ἡ. expers mugitûs, i. e. vacuus bubus.
οικτρὸς αμυκητῳ κατθανε πὰρ καλυβῃ. Antip. Sid. *An.* ii. 33.

Ἀμῠκλαι, *ῶν. αἱ. urbs Laconica. 2. genus calceamenti apud Laconas.
1. *οἱ τ' αρ Αμυκλας εἶχον, Ἑλος τ', εφαλον πτολιεθρον.* B. 584.
2. *σχῆμα δ' εγὼ καὶ* καινὰς[4] επ' αμφοτεροισιν αμυκλας.*
Syn. 2. *Ὑποδηματα.* Theoc. 10. 35.

*Αμυκλαϊζω. Amyclæa, *i. e.* Laconica lingua loquor.
δοιω δη τινε τωδε μετ' αμφοτεροισι γενεσθην
φῶθ'· ὁ μεν ἦν εισπληνος, φαιη χὠ 'μυκλαϊζων. Theoc. 12. 12.*

Αμῠκος. Nom. Pr.
ενθ' Αμυκος Βεβρυκεσσιν ὑπερφιαλοισιν ανασσεν. Orph. 657.

Ἀμῠλος. * *propr. adject.* molam non expertum *significans. Inde per ellipsin fiunt substantiva:* 1. *τὸ ἄμυλον, sc. ἄλευρον,* amylum. 2. *ὁ ἄμυλος, sc. ἄρτος, sive ἄμης.* 3. *ἡ ἄμυλος, sc. μᾶζα.* *Vid. Schweigh. ad Ath.* p. 134. e.
2. *——εγὼ δε τοι ουδ' ὁσον ὡραν*
χειματος, η νωδος καρυων, αμυλοιο παροντος.* Theoc. 9. 20.
*3. *επειτ' επεισφερε τας αμυλους και τας κιχλας.* Pac. 1195.*
Syn. *Αιμυλος, αμυλατος.*

Ἀμῡμωμη. Nom. Pr.
η ες Αμυμωμην οισετε ταν Δαναῶ. Call. 5. 48.
Epith. *Δαναϊς, ροδοδακτυλος.*

Ἀμῡμων. inculpatus, egregius.
και τοτε δη θαρσησε, και ηυδα μαντις αμυμων. A. 92.
Syn. *Αμεμπτος, αινετος.—ευκλεης.—ανδρεῖος, φιλοκαλος, ευτυχης, αισιος, αμωμος, στερρὸς, ακλαστος.*

Αμυμωνειος, *seu* Αμυμωνιος.
*Ποσειδανιοις *Αμυμωνιοις* (*Dochm. duplex*)
ὑδασι δουλειαν περιβαλων. Phœn. 195.

Ἀμῡνα, ἄμῡνη. injuriæ propulsatio.
το ξιφος αμφιβαλοῦ μη προς φονον, αλλ' ες αμυναν. Phoc. 29.
Syn. *Αλεξησις, διωσις—επιστροφη, αμυντηριον, τιμωρια, εκδικησις, αρκεσις.*

---

4. As finalis acc. plur. a nominibus secundæ declinationis apud Dores quandoque corripitur.

*Ἀμῡνῐᾱς, ου. ὁ. vindictæ cupidus.
ου γαρ ουδεις[1] πωποτ' αυτων τους εναντιους ιδων,
ηριθμησεν· αλλ' ὁ θυμὸς ευθὺς ἦν αμυνιας. Equit. 569.

Ἀμυντέος. verbal. Lysist. 661.

Ἀμυντορῐδαι, ων. οἱ. Olymp. 7. 42.

Ἀμυντωρ, ορος. ὁ. pater Phœnicis. Il. I. 448.*

Ἀμυντωρ. auxiliator. 2. ultor.
αρκεσει, ηε τιν' αλλον αμυντορα μερμηριξω. π. 261.
Syn. Αλεξητηρ, *επαμυντωρ, επιταρροθος. 2. τιμωρος.

Ἀμῡνω, ἀμῡνᾰθω. auxilior. 2. arceo. 3. ulciscor. *et, in medio,* αμυνομαι. 4. dimico pro me, propugno. 5. resisto. 6. par pari refero.
1. προσσω πᾶς πετεται,* και αμυνει οἷσι τεκεσσι. Π. 265.
2. αιεὶ παρμεμβλωκε, και αυτοῦ κῆρας αμυνει. Δ. 11.
*3. τις ὁ ποθος αυτους ἱκετ', η θεῶν βια
και νεμεσις, οἵπερ εργ' αμυνουσιν κακα; Philoct. 601.
η, μη ξιφος λαβοῦσ' αμυναθοιτο σε. Androm. 722.
4. ουδ' απολειπονται κοῖλον δομον, αλλὰ μενοντες
ανδρας θηρητῆρας, αμυνονται περὶ τεκνων. Μ. 170.
Syn. Επαμυνω, προσαμυνω, αλεξεω, βοηθῶ, ονημι, απονημι, χραισμεω, χραισμω, αοσσεω, κηδομαι, οφελλω, ωφελεω, επιμελοῦμαι, επικουρεω, σωζω, φυλαττω, αρηγω, ασπιζω, προασπιζω, ὑπερασπιζω, ασφαλιζομαι, προΐσταμαι, προστατεω, ὑφισταμαι, ὑπεραγωνιζομαι, ῥυομαι, ὁμορροθῶ, συγγινομαι, συμβαλλομαι, συγκραδαινω, συμπαρασκευαζω, συνεργαζομαι, συνεφαπτομαι, συγκρατεω. 2. απειργω, αρκεω, αλαλκεω, ανακωλυω. 3. εκδικεω, τιω, τιμωρεω, μετερχομαι. 4. μαχομαι, επεξερχομαι. 5. αντιστηριζω, ανθισταμαι, αντιλυπεω, ανταδικεω. 6. αμειβω.
*[Phr. Απεσκεδασεν νεφος ανδρῶν. Tryph.]
οἵδε πατρας ἑνεκα σφετερας εις δῆριν εθεντο
ὅπλα, και αντιπαλων ὑβριν απεσκεδασαν. Ep. ap. Demosth.*

Ἀμυξις, Ἀμυχμος. id. qu. Αμυγμα.
Ευβουλον τε και Ἡρακλεος περιφημον αμυξιν. Orph. 24.
ανδρὸς ορεξασθαι, ξιφεων τ' ανεχεσθαι αμυχμόν. The. 24. 124.
Syn. Αμυξ, αμυχη, ἑλκηθμος, ξεσις, σπαραξις, σπαραγμα, σπαραγμος, διασπασμα.—ἱερευσις.

Ἀμυσσω, fut. ξω. rado unguibus.
αμφ' αυτῷ χυμενη, λιγ' εκωκυε, χερσι δ' αμυσσε
στηθεα,— Τ. 284.
Syn. Διαμυσσω, καταμυσσω, ξαινω, διαξαινω, καταξαινω, περιξαινω, διασπαω, σπαραττω, διακνιζω, παρακνιζω, ταρασσω, διαβαλλω, καταξεω, κρεουργῶ, λαφυσσω, λακιδοομαι, αποδρυπτομαι, καταληϊζομαι, αναρπαζω, θυω.—πλησσω, λυπεω.

Ἀμυστι. *adv. integris amystidibus; *vel,* sine compressione labiorum; patente ore, *de potantibus.**
Βρομιου πιειν αμυστι. Anac. 21.

*Ἀμυστιζω. hiante ore, large et avide bibo.
Κυ. ἆ, ἆ, τί δρασεις; Σιλ. ἡδεως ημυστισα. Cyclop. 562.
Syn. Οινοποτεω, χανδον πινω.*

Ἀμυστις, ἴδος, *vel* ιος. ἡ. largus haustus; 2. poculi genus.
1. πυκνὴν αμυστιν, ὡς σὺ, δεξιουμενοι. Rhes. 421.
ουδ', ὡς σὺ κομπεῖς τὰς εμὰς αμυστιδας. ib. 438.

Αμφᾰγᾰπαζω, αμφᾰγᾰπαω. caritate amplector.
ηλυθ' εμὸν προς σταθμον· εγὼ δέ μιν αμφαγαπαζον. ξ. 381.
Ιλιον εισαναγωσιν, εὸν κακὸν αμφαγαπῶντες. Tryph. 138.
Syn. Αγαπαω, φιλοφρονεω.

Αμφᾰγειρομαι. coëo ad, vel circa aliquem.
κωκυσεν τ' αρ' επειτα· θεαὶ δέ μιν αμφαγεροντο. Σ. 37.
Syn. Αγειρομαι, αθροιζομαι.

*Αμφᾰδην. idem cum sequ. *Sed notatur var. lect.* ἐμφάδην. Vid. Gaisf. in l. c. —μητε νικῶν αμφαδην αγαλλεο,
μητε νικηθεὶς εν οικῳ καταπεσὼν οδυρεο. Archil. *fr.* 14.*

Αμφᾰδιην, αμφᾰδον. *adv.* palam.
ηὲ και αμφαδιην, *επεὶ ουτινα δειδιμεν εμπης. Η. 196.
αλλ' ου γαρ σ' εθελω βαλεειν, τοιοῦτον εόντα,*
λαθρη οπιπτευσας, αλλ' αμφαδὸν, αἴ κε τυχοιμι. ib. 243.
Syn. Αμφαδα, αμφαδια, αναφανδα, διαρρηδην, προφανῶς, φανερῶς, δηλως, ῥητως, ατεχνως.

1. Ita dedi e Cod. Rav. postulante metro, et monente Hermanno de Metr. p. 117.

Αμφᾰδιος, αμφᾰδος. manifestus.
ανδρασι μισγηται, πριν γ' αμφαδιον γαμον ελθεῖν. ζ. 288.
ἑσπομενης αριδηλα και αμφαδα εργα πελοιτο. Apoll. 3. 615.
Syn. Ακουστος, δηλος, φανερος.

Αμφαινω. Vid. Αναφαινω.

*Αμφαναι. urbs Dorica. *item,* Thessaliæ regio. *Unde* Ἀμφαναια, *sc.* χωρα.
Κυκνον δε ξενοδαικταν (Pherecr.)
τοξοις ωλεσεν, Αμφᾶναι- (Glycon.)
-ας οικητορ' αμικτον.[2] Herc. Fur. 390.*

Αμφᾰρᾰβεω, αμφᾰρᾰβιζω. circumstrepo.
τευχεα τ' αμφαραβησε· γελασσε δε Παλλὰς Αθηνη. Φ. 408.
ἁρματα δ' ευποιητα και αντυγες αμφαραβιζον. Hes. α. 64.
Syn. Αμφιαχω, αμφιαχεω, αμφανω, περιηχεω, περικτυπεω, περιφωνεω, περιψοφῶ.

Αμφᾰριστερος. qui dextra ut sinistra utitur. Aristoph. in Tagen.

Αμφᾰσιη. loquendi impotentia.
δὴν δέ μιν αμφασιη επεων λαβε· τὼ δέ οἱ οσσε. Ρ. 695.
Syn. Αφασια, αφωνια, αλαλια, απορια, εκπληξις.

Αμφαϋτεω. id. qu. Αμφαραβεω.
—κορυθες δ' αμφ' αὖον ἄϋτευν,-Βαλλομεναι μυλακεσσι,— [Μ. 160.

Αμφᾰφαω. contrecto.
τρὶς δὲ περιστειξας κοῖλον λοχον αμφαφοωσα. δ. 277.
Syn. Ψηλαφαω, επιψηλαφαω, επαφαομαι, ἁπτομαι, εφαπτομαι, ψαυω, καταψαω.—επιμαιομαι, θωπευω.

Αμφελαυνω. circumduco.
αμφι δε τεῖχος ελασσε πολει, και εδειματο οικους. ζ. 9.
Syn. Περιαγω.

Αμφελικτος. convolutus.
ὁς απλατον αμφελικτος ἑλικ' εφρουρει. (Iamb. Trim. Cat.)

Αμφελυτροω. involvo. [Herc. F. 399.
ασκῷ μονηρης αμφελυτρωσας δεμας. Lyc. 75.
Syn. Περισκεπαζω, κατακαλυπτω.

Αμφελυτρωσις, εως. ἡ. involutio.
αγαλματωσας αμφελυτρωσει πετρων. Lyc. 845.
Syn. Επικαλυψις.

Αμφεπω, αμφιεπω. circa quidpiam versor; tracto, curo.
γαστρην μεν τριποδος πῦρ αμφεπε, θερμετο δ' ὑδωρ. Σ. 348.
ὡς οἵγ' αμφιεπον ταφον Ἑκτορος ἱπποδαμοιο. Ω. 804.
Syn. Περιεπω, αμπεχω, περιεχω, περιζωννυω, περιβαλλω, θεραπευω, μεταχειριζω, εγχειριζομαι, ενεργεω, διακονεω, κατευθυνω, ὑπηρετεω, (περι τι) ασχολεομαι.

Αμφερομαι, *pro* αναφερομαι.
—κῦμα—Αμφερεται προπαροιθεν— Apoll. 2. 169.

Αμφετητῠμος. omnino verus, *ut simplex* ετητυμος.
ευχας αρουραις αμφετητυμους βαλεῖ. Lyc. 620.
Syn. Ετυμος, αληθης.

Αμφευγω, *pro* αναφευγω.
παρα δ' ολιγον αμπεφυγες-Ολεθρον ανοσιον—Iph. T. 871.
Syn. Αποφευγω, εκκλινω, ὑποστελλω, αποδιδρασκω.

*Αμφεχω. circumdo, contego.
Γλῆνιν παρηονῖτις αμφεχω χερμάς. Apollonid. *An.* ii. 138.
Syn. Κατεχω, αμφικαλυπτω, κευθω.*

Αμφηκης. utrimque acutus.
φασγανον αμφηκες· το δ' ἑὸν παρὰ νηυσὶ λελειπτο. Κ. 256.
Syn. Αμφιηκης, αμφιστομος, αμφιτομος, αμφιγυος, αμφιδαης, αμφιθηκτος, διστομος.

Αμφηρεφης. undique tectus.
τοξ' ωμοισιν εχων, αμφηρεφεά τε φαρετρην. Α. 45.
Syn. Αμφικαλυπτος.

Αμφηρης. utrimque remis impulsus.
αυτὸς λαβὼν ευθυνον αμφῆρες δορυ. (navem.) Cycl. 15.

Αμφηριστος. controversus.
καί νύ κεν η παρελασσ', η αμφηριστον εθηκε. Ψ. 382.
Syn. Αμφιδηρῖτος, αμφιλογος, αμφιβολος, αμφιδοξος, αμφιρρεπης, αμφισβᾰτος, αμφισβητησίμος.

2. Vox θεῶν in Antistrophico finali μονοσύλλαβον est, ut cum Stropha congruat; sive cum Hermanno, quem secuti sumus, Pherecrateum habeas; sive cum Barnes. Ion. a maj. Dim. Brachycat.: οἰκήτορ' ἄμικτον.

Αμφί. * *præpos.* circa, propter. 2. *aliquando adverbiascit.*
1. ἱδρωσει μέν τευ τελαμὼν αμφὶ στηθεσσιν. B. 388.
2. αμφὶ δ' αρα χλαῖναν περονησατο φοινικοεσσαν. K. 133.*
Syn. Περι, προς, κατα.

Αμφίαλος. (Nom. Pr.) υἱος Πολυνηου.
αλματι δ' Αμφιαλος παντων προφερεστερος ηεν. θ. 128.

Αμφίαλος, ου. ὁ ἡ. utrimque mare habens.
ὁστις εν αμφιαλῳ Ιθακῃ βασιλευσει Αχαιῶν. α. 401.
Syn. Αμφιῤῥυτος.

Αμφίαραος, Αμφιαρεως, et Αμφιαρευς. Nom. Pr.
αυτὰρ ὑπερθυμον Πολυφειδεα μαντιν Απολλων
θῆκε βροτῶν οχ' αριστον, επεὶ θανεν Αμφιαρηος. ο. 252.
Epith. Λαοσσοος. [θρᾰσυμηδης. Pind.]
Phr. Μεγας προφητης. Æsch. Μαντις Οἰκλειδης σοφος, πολεμοιο νεφος. Pind. Ιοκλεου γενναῖος τοκος. Eur.
[——— ὁ δ' Ἀμφιαρηϊ
σχισεν κεραυνῷ παμβιᾳ
Ζευς ταν βαθυστερνον χθονα,
κρυψεν δ' ἀμ' ἱπποις. Nem. 9. 57.]

Αμφιάχω, *seu* αμφιαχεω. circumsono.
την δ' ελελιξαμενος πτερυγος λαβεν αμφιαχυῖαν. B. 316.
Syn. Αμφαραβεω, αμφιβοαω.

Αμφίβαινω. sto super; circumeo. 2. tueor.
αμφ' ενὶ δουρατι βαῖνε, κεληθ' ὡς ἱππον ελαυνων. ε. 371.
ἦμος δ' ηελιος μεσον ουρανὸν αμφιβεβηκει. Θ. 68.
2. κλῦθι μεν, Αργυροτοξ', ὁς Χρυσην αμφιβεβηκας. A. 37.
Syn. Αμφιβεβαω, αμφιπλισσω, περιβαινω, περιπολεω—αμφιβλεπω.

Αμφίβαλλω. f. βλησω. p. βεβληκα. circumjicio. *med.* induo.
—μιννυθα περ αμφιβαλοντε-Αλληλους— Ψ. 92.
αμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βαλεν, ηδὲ χιτῶνα· κ. 365.
*ξυνὰ δε και Μοιρης λαχετην λινα, και παρὰ θῖνα
Βοσπορινην ξυνην αμφεβαλοντο κονιν. Agath. *An.* iii. 66.*
Syn. Αμπεχω, περιτιθημι, ασπαζομαι, αντεχομαι.—αμφισβητεω, ενδοιαζω.—διϊσχυριζομαι. *med.* αμφιεννυμαι.

Αμφίβασις. circumventio, *sc.* ab hostibus. 2. protectio. 3. altercatio.
δεῖσε δ' ὁγ' αμφιβασιν κρατερὴν Τρωων αγερωχων. E. 623.
Syn. Αντιμαχησις. 2. αρωγη, ὑπερμαχησις, συνασπισμος. 3. αμφιβασια, αμφισβητησις, ερις, διαιρεσις, διχοστασια, αμφιλογια, εναντιωσις.

Αμφίβιος, ου. ὁ ἡ. in terra et in aqua vivens.
αμφιβιον γαρ εδωκε νομην βατραχοισι Κρονιων. Batrom. 59.

Αμφιβλημα, ατος. το. indumentum. 2. munitio.
εκφερετε τευχη, πανοπλα τ' αμφιβληματα. Phœn. 790.
βασιλεια τ' αμφιβληματ', ευθριγκοι θ' ἑδραι. Hel. 70.
Syn. Αμπεχονη, περιστωον.

Αμφιβληστρον. *idem. etiam,* 3. rete.
τι δρῶμεν; αμφιβληστρα γαρ τοιχων ὁρᾷς. Iph. T. 96.
εν αμφιβληστρῳ συντεταργανωμενος. Lyc. 1101.
Syn. Αποτειχισμος, ασφαλισις. 3. δικτυον.

Αμφίβοητος. valde celeber.
ἑσπερος αλλ' αιεί σε καταβλεπει αμφιβοητον. Call. 4. 303.
Syn. Πολυφᾰτος, ευκλεης, επικλῠτος, αγασιος.

Αμφίβολος. circumjectus.
σπαργαν' αμφιβολά σοι ταδε-Ενῆψα,— Ion. 1490.

Αμφίβουλος. incertus animi.
ὡς αμφιβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πολει. Eum. 736.

Αμφίβροτος. *hominem undique tegens.
ἱδρωσει μέν τευ τελαμὼν αμφὶ στηθεσσιν*
ασπίδος αμφιβροτης, *περὶ δ' εγχεῖ χεῖρα καμεῖται·
ἱδρωσει δέ τευ ἱππος, εὐξοον ἁρμα τιταινων.* B. 388.

Αμφίβροχος. undequaque madidus, temulentus.
ἡδὺ μεθυ βλυζων, αμφιβροχος εἱματα Βακχῳ. Antip. Sid. [*An.* ii. 26.
Exp. Πανταχοθεν βεβρεγμενος, μεθυων.

*Αμφιγενειά, ας. ἡ. urbs Messeniæ.
και Κυπαρισσηεντα, και Αμφιγενειαν εναιον. B. 593.

Αμφίγηθεω. impense lætor.
—σὺ δὲ φρενας αμφιγεγηθὼς-Δεξαι' ἱερὰ καλὰ— Hom. Ap. [273.

Αμφίγοητος. lamentabilis.
ιστω νυκτὸς εμῆς, ἥ μ' εκρυφεν, οικία ταῦτα
λαῖνα, Κωκυτου τ' αμφιγοητον ὑδωρ. Diodor. *An.* ii. 187.

Syn. Αμφικλαυστος, πολυδακρυτος.*

Αμφίγυηεις. ὁ. claudus utroque crure. *epith.* Vulcani.
καλὴ, την ωπυιε περικλυτὸς Αμφιγυηεις. Σ. 383.
Syn. Αμφιγυιος, χωλος.

Αμφίγυος. ὁ ἡ. *apud* Homerum *est epith.* hastæ, quæ superne et inferne habet ferrum. 2. *ap. Sophoc.* robustus.
1. νυσσοντες ξιφεσίν τε και εγχεσιν αμφιγυοισιν. N. 147.
2. αλλ' επι τανδ' αρ' ακοιτιν
αμφιγυοι κατεβαν προ γαμων τινες. Trach. 503.
Exp. Αντιπαλος—παντη ισχῡρος—η μαχεσαμενοι χερσι και ποσιν.

Αμφίδαιω. circum accendo. [Z. 329.
—σεο δ' εἱνεκ' αὐτή τε πτολεμός τε-Αστυ τοδ' αμφιδεδηε·—

Αμφίδακρῡτος. luctuosus.
ποθον αμφιδακρυτον αεὶ κατεχων. Phœn. 340.
Syn. Πολυδακρυτος.

Αμφίδᾰμας. Nom. Pr.
Αμφιδαμας δε Μολῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι. K. 269.
Epith. Δαΐφρων, Κυθηριος.

Αμφίδᾰσυς. valde hirsutus.
*εἱμένος (*sc.* Apollo) ωμοιϊν νεφελην, εχε δ' *Αιγίδα θοῦριν,
δεινὴν, αμφιδασειαν, *αριπρεπέ', ἣν αρα χαλκεὺς
Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορημεναι ες φοβον ανδρῶν.* O. 308.
Syn. Αμφιμαλλος.

*Αμφιδέαι, ῶν. αἱ. catenæ. 2. armillæ. 3. periscelides.
χρυσειαις πλεξας μειλιον αμφιδεαις. Paul. Silent. *An.* iii 85.*

Αμφίδεξιος. ambidexter, geminus.
λεχη, κομην σπῶσ' αμφιδεξιοις ακμαῖς. Œd. T. 1260.

*Αμφίδεξιως. *adv.* admodum dextre. *Sed in l. c. denotat,* tantumdem.
και τους θανοντας ει θελεις ευεργετεῖν,
η γουν κακουργεῖν, αμφιδεξιως εχει. Æsch. *fr.* Phryg.

Αμφίδετος, ου. ὁ ἡ. circumligatus. *Exponit* Brunck. "duobus instructus manubriis."
σφυραν, και γυρὰς αμφιδετους αρίδας. Philipp. *An.* ii. 215.*

Αμφίδεω. circumligo.
—ῶκα δ' ἱμαντας
αμφεδεον, μαλα πολλα παρηγορεοντες ες αλκην. Apoll. 2. 63.
Syn. Αναδεω, διαδεω, περιδεω.

Αμφιδηριαομαι. contendo.
δειναῖσιν αρχαῖς αμφιδηριωμενων. Lyc. 1437.

Αμφίδῐαινω. penitus madefacio.
ἱδρῶτι πλαδαρὴν αμφεδιηνα κομην. Agath. *An.* iii. 50.
Syn. Καταβρεχω.

Αμφίδῑνεω. circumvolvo.
—κολεον δε νεοπριστου ελεφαντος-Αμφιδεδινηται·—θ. 405.
Syn. Αμφιελισσω, περιειλεω, αμφικυλιω, περιχυομαι.

Αμφίδοκευω. speculor. 2. insidior.
τᾶ και τᾶ τον Ερωτα μεταλμενον αμφεδοκευεν. Bion. 2. 6.
Syn. Κατασκοπεω.

*Αμφίδονεω. in omnes partes agito.
ἡ καλὸν αλσος Ερωτος, ὁπου καλα δενδρεα ταῦτα
πρηὺς επιπνειων αμφιδονεῖ Ζεφυρος. Marian. *An.* ii. 511.*

Αμφίδοξος. ὁ ἡ. dubius animi.
τοῖσδε δωμασι κοιρανου, αμφιδοξος πελαζω. Eur. Dan. 52.

Αμφίδορος. ὁ ἡ. cui circumquaque detracta pellis est.
και σκυτος αμφιδορον στικτον αχαΐνεης. Ep. Suid.

Αμφίδρομιά, ων. τα. dies quintus a natis infantibus, quo obstetrices eos circa focum ferebant currentes.
ουτ' αμφιδρομια τῆς κυνῆς αυτοῦ μενεῖς; Lysist. 758.

Αμφίδρομος, *ου. ὁ ἡ. circum currens; *usurpatur etiam passive.*
ιδεσθε μ' οἷον αρτι κῦμα
φοινιας ὑπὸ ζαλης*
αμφιδρομον κυκλεῖται. Aj. 351. Syn. Ἑλικοειδης.

*Αμφίδρυπτος, ου. ὁ ἡ. idem cum sequ. [*An.* iii. 87.*
αλλὰ και αμφιδρυπτον εὸν τοδε χειρὶ μεναιχμᾳ. Paul. Sil.

Αμφίδρῠφης, αμφιδρῠφος. undique laceratus.
τοῦ δε και αμφίδρυφὴς αλοχος Φυλακῃ ελελειπτο. B. 700.
τοῦ δε, γυναικὸς μέν τ' αμφίδρυφοί εισι παρειαί. Λ. 393.
Syn. Αμφιδρυπτος, εσπαραγμενος.

Αμφιδῠμος. qui undique potest subiri.
—εν δε οἱ ακται—Αμφιδυμοι— Apoll. 1. 940.

Ἀμφῐδυω. induo.
—φραζ' ὁπως μηδεὶς βροτῶν
κεινου παροιθεν ἀμφιδυσεται χροϊ. Trach. 604.
Ἀμφιελισσος. qui utrimque impellitur.
αυτὰρ επεὶ Δαναῶν νεες ηλυθον αμφιελισσαι. N. 174.
Syn. Ἀμφηρης. [Ecphras. *An.* ii. 457.*
*Phr. Ανέρος αμφιελισσον εμαντευοντο μενοινήν. Christ.
Ἀμφιελισσω, *vel* αμφελιττω. circumplico.
λαβεσθέ μοι τῆσδ', αμφελιξαντες χερας. Androm. 426.
Syn. Εγκυκλεω, περιπλεκω, αμφικυλιω.
Ἀμφιεννῡμι, *vel* αμφιεννῡω. *fut.* αμφιεσω. induo.
είματα τ' αμφιεσαιμι, ποσιν θ' ὑποδηματα δοιην. σ. 360.
Syn. Ἀμπεχω.
*Ἀμφῐεπω. id. qu. αμφεπω.
ου γαρ Πιεριδεσσι τοσον μελω, ὁσσον Ερωτι,
οργια τοσσατιων αμφιεπουσα (sc. βιβλος) ποθων.
αιτεῖ δ' αντι πονων, ἱνα οἱ διὰ σεῖο παρειη
ἡ τινα μη φιλεειν, η ταχὺ πειθομενην. Agath. *An.* iii. 45.*
Ἀμφῐετης, αμφῐετηρος. annuus; *item,* 2. cui quotannis sacra fiunt.
ουρεσιφοιτα, κερως, νεβριδοστολος, αμφιετηρε. Orph. H. 51.
αμφιετῆ καλεω Βακχον—— ib. 52.
Syn. Ενιαυσιος, ετησιος, επετειος, επετησιος.
Ἀμφιζᾰνω. adhæreo.
νεκταρεῳ δε χιτῶνι μελαιν' αμφιζανε τεφρη. Σ. 25.
Syn. Περικαθημαι, προσανεχω, συναπτομαι.
Ἀμφιζευκτος. ὁ ἡ. utrimque junctus. Vid. Πρων.
Ἀμφῐθᾰλασσος. ὁ ἡ. utrimque mare habens.
——ναων πλοον
στελλεν ες αμφιθαλασσον-Νομον—Ol. 7. 59.
Ἀμφῐθᾰλης. undique florens; *hinc,* beatissimus. 2. qui utrumque parentem habet superstitem.
και ποτ' αν αμφιθαλης
Ζευς επι χειρα βαλοι. Choëph. 391.
2. τὸν δὲ καὶ αμφιθαλὴς εκ δαιτύος εστυφελιξε. X. 496.
Syn. Ευδαιμων, αταλαιπωρος.
Ἀμφῐθαλλω. valde floreo.
*ανην με πλατανιστον εφερπυζουσα καλυπτει
αμπελος·* οθνειη δ' αμφιτεθηλα κομη. Ant. Sid. *An.* ii. 16.
Ἀμφῐθετος. ὁ ἡ. epith. phialæ, *incertæ significationis.* Vide Damm. c. 1042.
πεμπτῳ δ' αμφιθετον φιαλην απυρωτον εθηκε. Ψ. 270.
Exp. Διπλῆν. Vid. Suid.
Ἀμφιθεω. f. θευσομαι. circumcurro.
—αλλ' αδινον μῡκωμεναι αμφιθεουσι-Μητερας. κ. 413.
Syn. Περιτρεχω.
*Ἀμφιθηγὴς, έος. ὁ ἡ. idem cum sequ.
αραξοχειρα ταῦτά σοι τα τυμπανα,
και κυμβαλ' οξυδουπα κοιλοχειλεα,
διδυμους τε λωτοὺς κεροβοας, εφ' οἷς ποτὲ
επωλολυξεν αυχένα στροβιλισας,
λυσιφλεβῆ τε σαγαριν αμφιθηγέα,
λεοντοδιφρέ, σοι, Ῥεη, Κλυτοσθενης
εθηκε, λυσσητῆρα γηρασας ποδα. Philipp. *An.* ii. 212.*
Ἀμφῐθηκτος. ὁ ἡ. utrimque acutus.
τί μ' ουκ ανταιαν
επαισέ τις αμφιθηκτῳ ξιφει; Antig. 1308.
Ἀμφῐθοαζω. circumcurro.
ην δε μετ' αντολιην μεσον ουρανὸν αμφιθοαζῃ. Man. 4. 84.
Ἀμφῐθορεω. undique assulto.
—οἱ δ', ωστε θοοι κυνες, αμφιθοροντες,
αλληλους βρυχηδον εδηϊον·— Apoll. 3. 1372.
Ἀμφῐθρεπτος. undique concretus et coagulatus.
εὰν γαρ αμφιθρεπτον αἷμα τῶν εμῶν
σφαγῶν ενεγκη χερσὶν,— Trach. 572. Syn. Πεπηγως.
Ἀμφῐθῠρος. ὁ ἡ. binas fores habens.
οἶκον μεν ὁρᾷς τονδ' αμφιθυρον. Philoct. 159.
Ἀμφῐκᾰλυπτω. circumtego.
γνὺξ δ' εριπ' οιμωξας, θανατος δέ μιν αμφεκαλυψε. E. 68.
Syn. Αμφικευθω, ασπαζομαι, αμφιχανω, περιστελλω, στεγαζω, καταστεγαζω, καλυπτω.
*Ἀμφῐκᾰρηνος, ον. ὁ ἡ. biceps.
τον δε μετ' αμφισβαιναν ολιζονα και μινυθουσαν
δηεις αμφικαρηνον,— Nic. Th. 372.
Ἀμφῐκᾰρὴς, έος. ὁ ἡ. idem.
πεμφρηδῶν ολιγη τε, και αμφικαρὴς σκολοπενδρα. Nic. Th. 812.
Exp. Δικεφαλος.*
Ἀμφικεαζω. circumscindo, excortico.
πυκνους και θαμεας, το μελαν δρυος αμφικεασσας. ξ. 12.
Syn. Διαιρεω, περισχιζω.
Ἀμφῐκειμαι. jaceo. Vid. Ἀμφικομος.
σφαγιον επ' ολεθρῳ
γυναικεῖον αμφικεῖσθαι μορον; Antig. 1291.
Ἀμφῐκειρω. circumtondeo.
*Ἑβρου Θρηϊκιου κρυμῷ πεπεδημένον ὑδωρ
νηπιος εισβαινων, ουκ εφυγεν θανατον·
ες ποταμὸν δ' ηδη λαγαρουμενον ιχνος ολισθῶν,*
κρυμῷ τοὺς ἁπαλοὺς αυχένας αμφεκαρη. Phil. *An.* ii. 231.
Ἀμφῐκελευθος. ὁ ἡ. utrimque viam habens; undique accessum præbens.
ἑρπων εις Εφυρην, ταφον εδρακον αμφικελευθον.[1] Ep. l. 3.
Ἀμφῐκερως, — μηνη. Man. 4. 77.
Ἀμφῐκῑονες, ων. οἱ. circumcirca columnis fulti.
εκρυπτον αυτὸν, ὁστις αμφικιονας
ναοὺς πυρωσων ἦλθε κἀναθηματα. Antig. 285.
*Ἀμφῐκλαστος, ου. ὁ ἡ. ex omni parte fractus.
λειψανον αμφικλαστον ἁλιπλανέος σκολοπενδρας. Ant. Sid.
Ἀμφῐκλυστος. ὁ ἡ. qui utrimque alluitur. [*An.* ii. 9.*
ῥιπτεῖ προς αμφικλυστον εκ ποντου πετραν. Trach. 782.
*Ἀμφῐκολλος, ου. ὁ ἡ. utrimque glutinatus, compactus.
επειτα κλινην αμφικολλον πυξινην. Plato ap. Poll. l. x. § 34.*
Ἀμφῐκομεω. curo, orno.
σᾶμα δέ τοι πτελεησι συνηρεφὲς αμφικομεῦσι
* Νυμφαι, απεχθομενης Ιλιου αντιπερας. Antip. *An.* ii. 179.*
Ἀμφῐκομος. ὁ ἡ. *bene frondosus.
παντοσε παπταινων, ὡστ' αιετὸς, ὁν ῥά τε φασὶν
οξυτατον δερκεσθαι ὑπουρανιων πετεηνῶν,
ὁν τε και ὑψόθ' εόντα ποδας ταχὺς ουκ ελαθε πτὼξ,*
θαμνῳ ὑπ' αμφικομῳ κατακειμενος· * αλλα τ' επ' αυτῷ
εσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν εξειλετο θυμόν.* P. 674.
Syn. Ευκομος, τριχοκομος, χαιτοεις.
Ἀμφῐκρᾱνος. ὁ ἡ. utrimque habens capita.
την τ' αμφικρανον, και παλιμβλαστῆ κυνα,
Ὑδραν φονευσας;— Herc. Fur. 1274.
Ἀμφῐκρεμᾰμαι. fut. ασω. circumpendeo.
μη νυν, ὁτι φθονεραι
θνατων φρενας αμφικρεμανται ελπιδες. Isth. 2. 63.
Ἀμφῐκρεμης, εος. ὁ ἡ. utrimque pendens.
συλησω δ' ωμων αμφικρεμῆ φαρετρην. Alphe. *An.* ii. 128.
Ἀμφῐκρημνος. ὁ ἡ. utrimque præcipitium habens.
ην δ' αγκος αμφικρημνον ὑδασι διαβροχον. Bacch. 1049.
*Ἀμφῐκρηνος, *Ion. pro* αμφικρᾶν. caput circumdans.
και πῖλον αμφικρηνον ὑδασισταγῆ. Philipp. *An.* ii. p. 212.
Ἀμφῐκῠκαω, ῶ. commisceo.
στησας ηε χυδην τε και αστατον αμφικυκησας. (i. e. *vel appenso vel nullo pondere mista.*) Nic. Th. 602.*
Ἀμφῐκῠλιω. circumvolvo. Vid. Ἀμφιελισσω.
δαψεν υἱον, φασγανῳ αμφικυλισσαις. Nem. 8. 40.
Ἀμφῐκῠπελλος, **seu potius,* Αμφικυπελλον. το. poculi species: *idem quod* το κυπελλον, *sec.* Damm. p. 1268.
Βελλεροφοντης δε χρῡσεον δεπας αμφικυπελλον. Z. 220. (*per appositionem.*)*
Ἀμφῐλᾰλος. loquax.
δη χειλεσιν αμφιλαλοις-Δεινον επιβρεμεται
Θρηκια χελιδων. Ran. 679. B.
Ἀμφῐλᾰφὴς. qui utrimque cingit, ambit, amplectitur.
τεχνῃ δ' αμφιλαφὴς ουτις τοσον, ὁσσον Απολλων. Call. 2. 42.
και χορος αμφιλαφής—— ib. 3. 3.
τολμα δε και αμφιλαφὴς δυναμις. Ol. 9. 122. [ib. 2. 733.
αμφιλαφὴς-νῆσος. Apoll. 4. 983. αμφιλαφεῖς πλατανιστοι—

---

1. Abest h. v. ab Indice Jacobsii; percurri igitur Anthol. l. 3. et ad p. 328. locum repperi. Agathiæ est 80. *Tom.* iv. p. 33. *ed. Lips.* et imprimitur ibi disjunctim, ἀμφὶ κ. dum e Cod. ora notatur αγκικέλευθον.

Syn. Φρονιμος, πανοῦργος.—αμφιστρεφης.—μεγας, ανθηρος, περιοπτος.—αμφιδυμος, ξυλωδης, κατασκιος.

Ἀμφῐλᾰχαινω. circumcirca fodio.
ἤτοι ὁ μεν κατ' εχων κεφαλην φυτον αμφελαχαινε. ω. 241.
Syn. Περισκαπτω, περιορυττω, περιταφρευω.

Ἀμφῐλεκτος. ὁ ἡ. dubius.
*ει πᾶσι ταὐτὸ καλὸν εφυ, σοφόν θ' ἅμα,
ουκ ἦν αν* αμφιλεκτος ανθρωποις ερις. Phœn. 509.
Syn. Αδηλος, ακριτος, αμφηριστος, αμφιβολος, αμφισβητησιμος, απορος, διχοθυμος, διψυχος, ενδοιαστος, σφαλερὸς, φιλονεικος.

Ἀμφῐλογῐᾱ, ας. ἡ. disceptatio.
νεικεα τε, ψευδεας τε λογους, αμφιλλογιας τε[1]. Hes. θ. 229.
Syn. Αμφιβολια, αμφιβασις, αμφισβητησις, δισταγμος, διεκδυσις, γριφος, στασις, αντιῤῥησις.

*Ἀμφῐλογος. ὁ ἡ. controversus, anceps.
μηδεποτ' αμφιλογους οργας, ακορεστα τε νεικη. Med. 637.*

Ἀμφῐλογως. *adv.* ambigue.
νῦν δ' ουκ αμφιλογως θεοτρεπτα ταδ'
αὖ φερομεν πολεμοισι. Pers. 905.
Syn. Αδηλως, ασαφως, απορως, αμφιδοξως, αμφιβολως.

Ἀμφῐλοφος. *utrimque cristam, vel eminentiam habens.
λασιαυχενα θ' ἵππον ὑπαξεται* αμφιλοφον ζυγον,— Antig. 351.

Ἀμφῐλῠκη, νυξ. sublustris nox.
ἦμος δ' ουτ' αρ πω ηως, ετι δ' αμφιλυκη νυξ. Il. 433.
—ουτ' αρ πω φαος αμβροτον, ουτ' ετι λιην
ορφναιη πελεται, λεπτον δ' επιδεδρομε νυκτι
φεγγος, ὅτ' αμφιλυκην μιν ανεγρομενοι καλεουσι. Apoll. [2. 671.
Syn. Λυκοφως, περιορθρον.
[Phr. Νυκτος ὅταν τριτατον λαχος ἵσταται, εγγυθι δ' ηως.

Ἀμφῐμασσω. *pot.* Αμφιμαομαι. Damm. c. 1460. [Mosch.]
—αἱ δε σπογγοισι τραπεζας - Πασας αμφιμασασθε— ν. 152.
Syn. Μασσω, απομασσω, αποσμαω.

Ἀμφιμασχᾰλος, sc. χιτων. vestis humeralis.
ου πωποτ' αμφιμασχαλου τον δῆμον ηξιωσας. Equit. 878.
(Exp. Ιματιον δουλειον, η μικρον.) * Vid. Mœr. in v.*

Ἀμφῐμαχομαι. pro aliquo, *vel*, circa aliquod, pugno.
Τρωων ἱπποδαμων, ὅτε Ιλιον αμφεμαχοντο. Ζ. 461.

Ἀμφῐμεδων. Nom. Pr.
παῖδα Μελανθῆος τον αγακλυτον Αμφιμεδοντα. ω. 103.

Ἀμφῐμελαινα. epith. vel altæ vel iracundæ mentis.
—μενεος δε μεγα φρενες αμφιμελαιναι
πιμπλαντ', οσσε δέ οἱ πυρι λαμπετοωντι εἴκτην. δ. 661.

Ἀμφιμεριζομαι. divido; in duas partes seco.
πηλοδομοις τοιχοις αμφιμεριζομενος. Agath. *An.* iii. 51.

*Ἀμφῐμητωρ. Dor. αμφιματωρ. *apud Æsch.* frater ex patre eodem, alia vero matre. 2. *plur. ap. Eurip.* qui habent diversas matres.
2. ουδε ποτ' αν διδυμα - Λεκτρ' επαινεσω βροτων,
ουδ' αμφιματορας κορους. Androm. 465.
Syn. 1. Ἑτερομητωρ, αμφιγονος.*

Ἀμφῐμῡκαω. circummugio.
καλον αοιδιαει, δαπεδον δ' ἅπαν αμφιμεμυκεν. κ. 227.
Syn. Αμφιαχῶ.

Ἀμφῐνεικης, αμφῐνεικητος. de quo, vel qua, contenditur.
ταν αμφινεικῆ Δηϊανειραν αει. Trach. 105.
το δ' αμφινεικητον ομμα νυμφας. Ib. 527.

Ἀμφῐνεμομαι. circum habito.
αθανατων, οἱ Ὀλυμπον αγαννιφον αμφινεμονται. Σ. 186.
Syn. Κατοικεω.

Ἀμφῐνοεω. ambigo; cum dubitatione animadverto.
ες δαιμονιον τερας αμφινοῶ - Τοδε— Antig. 382.
Syn. Αμφιγνοεω, απορεω, αμφισβητεω, αμφιβαλλω, διακρινομαι, διαφερομαι, δισταζω.

Ἀμφῐνοος. * *v. lexicis intacta* subtilem *forsitan denotat.** Vid. Δημοκριτος.

Ἀμφιξεω. circumrado.
κορμον δ' εκ ῥιζης προταμὼν αμφεξεσα χαλκῷ. ψ. 196.
Syn. Αμφιλειαινω, περιξυω, περιαμυσσω.

Ἀμφιξοος, *contr.* αμφιξους. bene poliens.
αμφιξουν τε σκεπαρνον· ἁ δὴ χαριεργῷ Αθανᾳ. Leon. Tar. [*An.* i. 221.

Ἀμφῑονιος. *adj.* Amphionius.
τᾶς Αμφιονιας τε λυρας ὕπο πυργος ανεστα. Phœn. 838.

Ἀμφῑος. Nom. Pr.
και βαλεν Αμφιον Σελαγου υἱὸν, ὅς ῥ' ενὶ Παισῷ
ναῖε πολυκτημων, πολυλήϊος·— Ε. 612.
τῶν ἦρχ' Αδρηστος τε και Αμφῖος λινοθωρηξ. Β. 830.

*Ἀμφῐπαλτος. ὁ ἡ. circum jactatus. 2. paltis densus.
1. καί τις ωμοθυμος αμφιπαλτον αἶψ' αυδὰν θὴρ—Simmiæ [*Ovum.**

Ἀμφῐπᾰλῡνω. undique conspergo.
φαρμακα μυδηνας, ημεν σακος αμφεπαλυνεν. Apoll. 3. 1247.

Ἀμφῐπᾰτασσω. crebro percutio. Vid. Ῥαπισμα.

Ἀμφῐπεδος. ὁ ἡ. campis cinctus.
νᾶσιωταν οχθον ες αμφιπεδον.— Pyth. 9. 94.

Ἀμφῐπελομαι. exsisto.
τὴν γαρ αοιδὴν μᾶλλον επικλειουσ' ανθρωποι,
ἥτις ακουοντεσσι νεωτατη αμφιπεληται. α. 352.
Syn. Ὑπαρχω, εισειμι, παρειμι.

Ἀμφῐπενομαι, αμφιπονεομαι. in aliqua re elaboro.
δῶρα δε Μυρμιδονες μεγαλητορες αμφεπενοντο. Τ. 278.
καί κέ τοι αντι γαμοιο πατὴρ ταφον αμφεπονεῖτο. ν. 307.
Syn. Αμφεπω, αμφιπολευω.

Ἀμφιπερικτῑονες, ων. οἱ. circum habitantes.
—ουδ' αιδεῖσθ' αμφιπερικτιονας. Tyrtæ. Syn. Γειτονες.

Ἀμφῐπερῐπλαζω. oberro. [Lap. 79.
—νεφελη πραπιδεσσι κελαινὴ— Αμφιπεριπλασθεῖσα—Orph.

Ἀμφῐπερῐπλεγδην. *adv.* circumplexe.
αμφιπεριπλεγδην γεγραφεν αμφοτερους. Ep. inc. 244. *Jacobs.*

*Ἀμφιπεριστεινομαι. circumquaque gemo; *sive, ut* Steph. *mavult*, circumarctor. Callim. Del. 179.*

Ἀμφιπεριστρωφαω. undequaque verto.
Ἑκτωρ δ' αμφιπεριστρωφα καλλιτριχας ἵππους. Θ. 348.
Syn. Αμφιπεριστρεφω, περιελαυνω.

Ἀμφιπεριτρυζω. undequaque pipio.
αμφιπεριτρυζουσι χελιδόνες,* ες δ' εμὲ δακρυ
βαλλουσι, γλυκερὸν κῶμα παρωσαμεναι. Agath. *An.* iii. 38.

Ἀμφῐπεριφθῐνῠθω. circumcirca pereo.
φλοιὸς δ' αμφιπεριφθινυθει, πιπτουσι δ' απ' οζοι. Hom. Ven. [272.

Ἀμφῐπιαζω. *Dor. pro* Αμφιπιεζω. corripio.
οιχεται ἁ χιμαρος, το καλὸν τεκος, οιχετ' ες ᾅδαν·
τραχὺς γαρ χαλαῖς αμφεπιαξε λυκος. Theoc. Ep. 6.*

Ἀμφῐπιπτω. collum alicujus invado et amplector.
ὡς δε γυνη κλαιῃσι φιλον ποσιν αμφιπεσοῦσα. θ. 523.

Ἀμφῐπῑτνῶ. ad genua procumbo.
αντομαι, αμφιπῑτνοῦσα το σον γονυ και χερα, δειλαῖαν.
(*Dactyl. Hexam.*) Eur. Supp. 289.

Ἀμφῐπλεκης, εος. ὁ ἡ. implicitus, convolutus.
ὅς γε τανυφλοιῳ ελατῃ αμφιπλεκὲς ερνος
αμπελου αναλεης οξεῖ απεκερσε σιδηρῳ. Orph. 605.

Ἀμφῐπλεκτος. ὁ ἡ. *idem*; vel implicitus amplexu.
ην δ' αμφιπλεκτοι κλιμακες. Trach. 520.

Ἀμφῐπλεκω. circumnecto, amplector.
κεισθω δορυ μοι μιτον αμφιπλεκειν
αραχναις—Eur. fr. Erecth. 6. 1. Syn. Περιπλεκω.

Ἀμφῐπληκτος. undique feriens; *usurpatur etiam passive.*
πῶς ποτε, πῶς ποτ' αμφιπληκτων
ῥοθιων μονος κλυων, πῶς. Philoct. 688.

Ἀμφῐπληξ, ηγος. ὁ ἡ. utrimque feriens. Vid. Δεινοπους.

Ἀμφῐπολευω, αμφιπολεω. versor circum.
ει κεῖνός γ' ελθὼν τὸν εμὸν βιον αμφιπολευοι. σ. 253.
—αλλ' ηδη με γηραιον μερος ἁλικιας αμφιπολεῖ. Pyth. 4. 280.
Syn. Αμφιπενομαι, ακολουθεω, διακονεω, πολευω, περιβαλλω, αμφιβαινω, περιπολεω, περιερχομαι, αμφεπω, θεραπευω, ασπαζομαι, περιεχω.

*Ἀμφῐπολῑτης, ου. ὁ. Amphipolitanus.
ἥρως Ηετιωνος επιστᾶθμος Αμφιπολιτεω. Call. Ep. 25.*

Ἀμφῐπολος[2]. famula.

1. Ita proculdubio cum *Guieto* legendum, propter metrum, duplicato λ, sicuti in Ἄλληκτος, nisi ad merum ictum metricum velis referre.

2. Eustathius monet πρόπολος dici de maribus perinde ac feminis, ἀμφίπολος de solis feminis. Vide eruditum Professorem. J. H. Monk. ad Hippol. 200.

ουκ οιη, ἁμα τῇγε και αμφιπολοι δυ' ἑποντο. Γ. 143.

Syn. Ακολουθος, δμως, δμωος, θεραπων, θεραψ, οικετης, θεραπευτης, ὑπηρετης, λατρις, δοῦλος, παῖς, προπολος, ὑπουργος, δρηστηρ, ὑποδρηστηρ, ἑπετης, διακονος, πελατης, ποιπνυος. —*fem.* Ενωπις, λατρις, προπολος, παιδισκη, οιχμη, θεραπαινα, θεραπαινις, οικετις, ἑπετις, ὑπηρετης, ὑποδρηστειρα, δουλις.

Epith. Ευπεπλος, ευπλοκαμος, κεδνη, πυλαωρος, λευκωλενος.

Αμφῐπολος. *adj.* toto circuitu pervius.

τυμβον αμφιπολον—Εχων— Ol. 1. 149.

Αμφῐπορφυρεος. * *pro h. v. citat* Morellus Orest. 1459. (Pors.), *sed omnes editt. quas vidi, legunt* αμφι π. *separatim.**

Αμφῐποταομαι. circumvolito.

μητηρ δ' αμφεποτᾶτο οδυρομενη φιλα τεκνα. B. 315.

Αμφῐπρονευω. undique promineo.

αμβλὺ γαρ αμφοτερωθ' αμφιπρονενευκε γενειον. Nic.[1]

Αμφιπτολις. urbi communis.

—εμοὶ δ', αναγκαν γαρ αμφιπτολιν
θεοὶ προσηνεγκαν.— Choëph. 73.

Αμφῐπῠλος. utrimque portas habens. Med. 134.

Αμφῐπῠρος, ον. ὁ ἡ. * undique ardens.

η Τιτᾶνων γενεὰν,
τὰν Ζεὺς * αμφιπυρῳ
κοιμιζει φλογμῷ Κρονιδας ; Hec. 476.
*βοᾶτε ταν ὁμοσπορον
Αρτεμιν Ορτυγιαν
ελαφηβολον,* αμφιπυρον. Trach. 213.
—τοι δ' ὑψιβατον
τριποδ' αμφιπυρον * λουτρων ὁσιων
θεσθ' επικαιρον.* Aj. 1404.

Αμφιῤῥῠτος, et αμφῐρῠτος. circumfluus.

νησῳ εν αμφιρυτῃ, ὁθι τ' ομφαλος εστι θαλασσης. α. 50.
——αμφιῤῥυτῳ ειν Ερυθειῃ. Hes. θ. 983.

Syn. Αμφιαλος, περιῤῥοος, περιῤῥυτος.

Αμφιῤῥωξ, ωγος. ὁ ἡ. undiquaque abruptus.

πετρας αμφιῤῥῶγας αερταζοντες εβαλλον. Apoll. I. 995.

*Αμφῐς, ῐδος. ὁ. veteris comœdiæ Poëta.

*Αμφις. ὁ. *sive, ut* Schweigh. *vult*, Αμφιᾶς, ου. ὁ. nomen vini, a Sosicrate Comico memorati. *Vid. Animadv. ad Athen. p.* 31. e.

Αμφίς. *adv.* utrimque; circa. 2. in medio. 3. seorsum, extra.

1. οἱ δε πανημεριοι σεῖον ζυγὸν αμφὶς εχοντες. ο. 184.
2. πλησιον αλληλων· ολιγη δ' ἦν αμφὶς αρουρα. Γ. 115.
3. — Διὸς αμφὶς Αθηναιη τε και Ἡρη—Ἡσθην,— Θ. 444.

Αμφῐσᾰλευω. undique agito. ——ηΰτε πνευματι φυλλα, αμφισαλευομενης, ετρεμε πορφυρεα. Sosip. *An.* i. 504.

Αμφισβαινᾰ. ἡ. serpentis genus. Vid. Nic. Ther. 372.

εστιν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δακος,
τυχοιμ' αν ; * αμφισβαιναν, η Σκυλλαν τινα. Agam. 1234. P.

Αμφιστᾰμαι. undique circumsto.

—κλαιων δ' αμφισταθ' ὁμιλος. Ω. 712.

Syn. Περῐϊσταμαι.

Αμφιστελλω, *s. pot.* ομαι. amicio, induo.

αμφιστειλαμενα ταν ξυστιδα ταν Κλεαριστας. Theoc. 2. 74.

Syn. Αμπεχω, περιστελλω.

Αμφιστομος. ὁ ἡ. utrimque acutus, duplex.

ὧν κρᾶτ' ερεψον και λαβας αμφιστομους. Œd. C. 473.

Αμφιστρᾰτaομαι. circumsideo hostiliter.

την αμφεστρατοωντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες. Λ. 712.

Syn. Διαμαχομαι, αγωνιζομαι, περιμαχομαι.

Αμφιστρεφης. circum se convertens ; *v.* in diversa versus. *Cf. Heyn.*

κυανεος ελελικτο δρακων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
τρεῖς αμφιστρεφεες, ἑνὸς αυχένος εκπεφυυῖαι. Ib. 40.

*Αμφιστροφος. ὁ ἡ. utrimque remis impulsus.

βαινειν κελευω βᾶριν εις αμφιστροφον[2]. Æsch. Supp. 879.

Syn. Αμφιελισσος.*

1. Versus exstat, Ther. 374. Sed, loco vitiosæ lectionis, Schneid. e Codd. dedit ἀμφοτέρωθεν ἐπιπρονένευκε.

2. Epitheton hocce, a Scholiaste indicatum sed Lexicis ignotum, pro vulg. ἀντίστροφον jure restituit Porsonus.

Αμφῐταμνω. aor. 2. αμφετεμον. seco, v. c. vomere agrum, &c.

μηδ' αμφιταμνε την εν ηριῳ κονιν. Epig. l. 3.*

Αμφῐταρβης. exterritus.

ἡ δ' αμφιταρβὴς τῷδ' επῳμωξεν παθει. Choëph. 543.*

*Αμφῐτεινω. circumextendo.

—κατω δ' ευρυνετο πωγων—Αμφιταθεὶς,— Christod. Ecphr.

Αμφῐτειχης. mœnia circumdans. [*An.* ii. 468.*

τον αμφιτειχῆ λεων. Sept. Th. 290.

Αμφῐτῐθημι. circumpono. *in med.* circum me pono.

—ὁ δ' αμφεθετο ξιφος οξυ-Τηλεμαχος. φ. 431.

Syn. Αμφιβαλλω, προσπεριβαλλω.

Αμφῐτῐνασσω. utrimque quatio.

*δικλίδας αμφετιναξεν εμοῖς Γαλατεια προσωποις (*Ang.* shut the door in my face.) Paul. Silent. *An.* iii. 79.

Αμφῐτιττῠβιζω. cacabo. *Ang.* cry, or call, like a partridge.*

ὁσσα τ' εν αλοκι θαμὰ βῶλον
αμφιτιττυβιζεθ' ὧδε—Λεπτὸν,— Av. 234.

Αμφῐτομος. ὁ ἡ. utrimque scindens.

—αμφιτομον λογχας ερᾶμαι
διαμοιρᾶσαι— Hipp. 1375.
*βῆ δ' ὁ γε Μαιναλιης αρκτου δερος, αμφιτομόν τε
δεξιτερῇ παλλων πελεκυν μεγαν.— Apoll. 1. 168.
(*ubi loquendi modus notatu dignus.* Confer Brunck. in l.)*

Syn. Αμφηκης, δίπαλτος.

Αμφῐτορνος. ὁ ἡ. undique tornatus.

θεσθ' αμφιτορνον ασπιδ' Ἑκτορος πεδῳ. Troad. 1156.

Αμφῐτορνωτος. idem. Vid. ad v. Αορνος.

Αμφῐτρεμω, αμφιτρομεω. tremo ab omni parte.

αμφι δ' αρ' αμβροσιος ἑανος τρεμε— Φ. 507.
τοῦ δ' αμφιτρομεω, και δειδια, μη τι παθῃσι. δ. 820.

Αμφῐτρεχω. circumcurro.

αλλ' επει τειχει θεσαν εν ξυλινῳ
συγγονοι κουραν, σελας δ' αμφεδραμε
λαβρον Ἁφαιστου— Pyth. 3. 70.

Syn. Περιτρεχω, περιερχομαι.

Αμφῐτρής. ab utraque parte perforatus. *item*, Αμφίτρητος, ου. ὁ ἡ.

δι' αμφιτρῆτος τησδε προσβαινων ποδι. Cyc. 703.
—εν θερει δ' ὑπνον
δι' αμφιτρῆτος αυλιου πεμπει πνοή. Philoct. 18.
γομφιοδουπα χαλινα, και αμφιτρητον απειρκταν [237.
κημὸν, και γεννων σφιγκτορ' εὐῤῥαφέα. Qu. Maec. *An.* ii.

Αμφῐτρῑτη. * conjux Neptuni, vel potius, Oceani. 2. mare.

η ετι μοι και κῆτος επεσσευη μεγα δαιμων
εξ ἁλὸς,* οἷά τε πολλὰ τρεφει κλυτὸς Αμφιτριτη. ε. 422.

Vide etiam γ. 91. Syn. 2. Θαλασσα. Epith. 1. Κυανωπις, εὔσφῠρος, γλαυκη, κυαναυγης, χρυσεη, χρυσηλακατος. 2. αγαστονος, πολυστονος, περιδρομος, βαρυβρομος, βορειας, εριδουπος, γλαυκη, ιχθυοεσσα, απειριτος.

Αμφιτρυχης, **frustra auxilium petit e* Phœn. 335. (Pors.) *ibi enim vera lectio est* αμφι τρυχη.*

Αμφῐτρῠων. maritus Alcmenes.

τλη δ' Ἡρη, ὁτε μιν κρατερος παις Αμφιτρυωνος. Ε. 392.

Epith. Αρηΐος, Αργεῖος, λαοσσοος, δορυσσοος, διφρηλατης, μενεχαρμης.

Αμφῐτῠπος.—αμφιτυπον—βουπλῆγα. Cal. l. 1.

Αμφῐφᾰεινω. circumcirca luceo.

—αιγλη δε μιν (sc. Apollinem) αμφιφαεινει, [202.
* μαρμαρυγαι τε ποδων και εϋκλωστοιο χιτωνος.* H. in Apoll.

Syn. Αμφιφαω.

Αμφῐφᾰης. *epith.* lucis *ap. Synes.*

Αμφῐφᾰλος. ἡ. ornata undique aureis cristis.

κρατὶ δ' επ' αμφιφαλον κυνεην θετο, τετραφαληρον. Ε. 743.

Syn. Γομφοειδης, σφηνοειδης.

Αμφῐφᾰνης. omnibus notus.

δηλα και αμφιφανῆ, και
ακρυπτα δεδρακαμεν ποσιν. Androm. 834.

Αμφιφορευς, Αμφορευς, εως. ὁ. vas utrimque auriculas habens.

χρυσεος αμφιφορεὺς, τόν τοι πορε ποτνια μητηρ. Ψ. 92.

2. Anthol. p. 364. Analect. ii. 261. Sed abest vox ἀμφ. ab Ind. *Jacobs.*

επεκπιων γαλακτος αμφορεα[1], *πεπλον
κρουω, Διος βρονταισιν εις εριν κτυπῶν.* Cycl. 326.
Syn. Κεραμιον, σορος. Ep. Θυωδης, εγκυμων, ευοδμος.

* Αμφίφων, ῶντος. ὁ. placentæ genus, quæ in ædem Munichiæ Dianæ ferebatur, facibus ardentibus circumcirca adfixis. Vid. in v. Σπονδησιμα.*

Αμφῖχαινω. circum hio, devoro.
—αλλ' εμὲ μεν κῆρ
αμφεχανε στυγερὴ, ἥπερ λαχε γεινομενόν περ. Ψ. 79.
στας δ' ὑπερ μελαθρων, φονι-
αισιν αμφιχανων κυκλῳ
λογχαις ἑπταπυλον στομα. Antig. 117.
Syn. Εγχαινω, επιχαινω, επεγχαινω, αναχασκω, εγχασκω, διαχασκω, περιχασκω, περιχαινω, καταπινω.

Αμφῖχεω. circumfundo.
αμφι δ' αρ ἑρμῖσιν χεε δεσματα κυκλῳ ἁπαντη. θ. 278.
Syn. Αμφιχυω, περιχυω.

Αμφῖχορευω. circum choreas ago.
—ακριτος τ' αστρων
οχλος ενδελεχῶς αμφιχορευει. Eur. *fr.* Pirith.

Αμφιχρῦσος. inauratus.
εἶτ' αμφιχρυσον φασγανον κωπης λαβών. Hec. 547. P.

Αμφῖων. filius Jovis et Antiopes, Thebarum conditor. 2. dux Epeorum. 3. avus maternus Nestoris.
*2. Φυλειδης τε Μεγης, Αμφιων τε, Δρακιος τε. N. 692.
3. ———Αμφιονος Ιασιδαο,
ὁς ποτ' εν Ορχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ανασσεν,
ηδὲ Πυλου βασιλευε·— λ. 282.*
Epith. 1. Διογενης, κλυτοφημος.
Phr. Αμφιων δ' ελιγαινε λυροκτυπος· αμφι δε μολπῇ
ες δρομον αυτοκυλιστον ἑλιξ εχορευε κολωνη.
—λιθον απνοον εις δρομον ἑλκων. Nonn.

* Αμφορεαφορεω. amphoram, seu, velut amphoram, gesto.
κᾄπειτα μισθον σαυτον αμφορεαφορεῖν. Aristoph. *fr.* 'Ηρω.*

Αμφορῖδιον, aut potius αμφορειδιον. *(*Vid. Dawes. Misc. C. p.* 214.) vasculum testaceum vinarium.
χυτριδια, και σανιδια, κἀμφορειδια.* Pac. 202.
τουτων ἁπαντων τα Θασι' αμφορειδια. Eccles. 110.

* Αμφρῦσος. fluv. Thessaliæ.
Αμφρυσου παρα χεῦμα Φερητιας Αντιανειρα. Orph. 190.*

Αμφωβολος. missile.
οιστοι, μεσαγκυλ', εκλυτοι τ' αμφωβολοι. Andr. 1133.
Syn. Ακων.

Αμφωδων. utrimque dentes habens.
—κυφελλα—αμφωδοντος—Lyc. 1401. **Vid. omnino Schol.**
Syn. Βουπαλος.

Αμφωτος. ὁ ἡ. binas aures habens.
—αλεισον—Χρυσεον, αμφωτον,— χ. 10.
Syn. Αμφικυπελλος.

˘Αμωμητος, ἄμωμος. inculpatus; *hinc*, egregius.
βουλῃ Πουλυδαμαντος αμωμητοιο πιθοντο. M. 109.
τᾶν ουδ' ἀν τις αμωμος, επει χ' Ελενᾳ παρισωθη. Theoc. [18. 25.
Syn. Αμεμπτος, αμεμφης, αμῦμων.

† ˘Ανᾰ. *præp.* per, cum. 2. Ανα. rex. 3. Ανα. surge.
μνηστῆρες δ' ανὰ δωματ' ισαν θειου Οδυσῆος. β. 259.
* ponitur nonnumquam *absolute*.—μελανες δ' ἀνὰ βοτρυες ἦσαν. Σ. 562.
2. *vocat. ab* ἄναξ. Ζεῦ ἄνα, Τηλεμαχον μεν εν ανδρασιν ολβιον εἶναι. ρ. 352.
3. *pro* αναστηθι, surge. αλλ' ἄνα, μηδ' ετι κεῖσο·— Σ. 178.*

˘Αναβαινω. conscendo, pervenio.
εκ γαρ τοι τουτων φατις ανθρωπους αναβαινει
εσθλη· χαιρουσιν δε πατηρ και ποτνια μητηρ. ζ. 29.
Syn. Εμβαινω, εισβαινω, επιβαινω, ανερχομαι, ανηκω, αναδυομαι.—ὑπαυξανομαι.
* Phr. 'Υψηλον εμβησασα τεκτονων πονον. Æsch. *fr.**

˘Ανᾰβακχευω. bacchor, furiis ago.
ματερος αἷμα σας, ὁ σ' αναβακχευει[2]. Orest. 332. P.
Syn. Διωκω, οιστρηλατεω.—βακχευομαι, εκβακχευομαι, παροινεομαι.

˘Ανᾰβαλλω. differo. Αναβαλλομαι. idem; et 2. præludo, incipio canere.
μηκετι νῦν αναβαλλε δομοις ενι τοῦτον αεθλον. τ. 584.
ητοι ὁ φορμιζων ανεβαλλετο καλον αειδειν. α. 155.
Syn. Διαναβαλλω, προβαλλω, ῥιπτω, αποῤῥιπτω, κατεχω, κατερυκω—αναβησσω.—διαμελλω, επεχω, ανατιθεμαι, αποτιθεμαι, ὑπερτιθεμαι, ὑπερημερευω, διαλειπω, παρατεινω, ὑπερβαλλομαι, αναφερω, ανακομιζω. 2. ανακρουομαι, προοιμιαζομαι.

˘Ανᾰβᾰσις, κ. λ. vid. Αμβασις.

˘Ανᾰβῐοω. * αμβιοω. revivisco.
a. ει μὴ καταθησεις δυο δραχμὰς, μὴ διαλεγου.
b. λαβ' εννε' οβολούς. a.* αναβιῴην νῦν παλιν. Ran. 176.
Syn. Αναβιοομαι, αναπνεω, αναβιωσκομαι, αναζαω.
Phr. Εξ αἴδος νοστησε φυγας νεκυς, οψιμον αλλην
αθρησας μετα τερμα βιου παλιναγρετον αρχην. Nonn.
—νεοπνευστοιο δε νεκροῦ
χεῖρες ελαφριζοντο, και ἁρμονια πελε μορφῆς,
ποσσιν οδοιποριη, φαος ομμασι, χειλεσι φωνη. Nonn.

Αναβλαστᾰνω. αρδω σ', ὁπως αναβλαστανης. Lys. 384.
*(*sed hic forsan, tam propter metrum, quam syntaxin, legendum est*, αν βλαστανης. Vid. Brunck. in l.)*
Syn. Αναθαλλω, αναφυομαι, βλαστανω.

˘Αναβλεπω. oculos attollo. 2. visum recipio.
a. ου βουλομαι γαρ παλιν αναβλεψαι. b. τί φῄς; Plut. 117.
Syn. Ανadερκω, καθοραω, αποβλεπω. 2. αναμυω.

˘Αναβλησις, εως. ἡ. dilatio.
Τρῶσιν αναβλησις κακοῦ εσσεται, ουδ' ἠβαιον. B. 380.
Syn. Αναβολη, ὑπερθεσις, ὑπερημερια, ανεσις, παρολκη.

˘Αναβλυζω, αμβλυζω. ebullio.
Νεῖλος αναβλυζων διεραν ὁτε βωλακα θρυπτει. Theoc. 17. 80.
—καί ῥ' ἡ μεν αναβλυεσκε γαλακτι,— 'Η δ' οινῳ,— Apoll.
ενθά περ αμβλυζων ποταμὸς δινησι βαθειαις [3. 223.
* θειει χρυσοροας Αχερων κρυεροῦ διὰ χωρου.* Orph. 1128.
Syn. Βλυζω, αναζεομαι, ανομβρεω, αναβρυχω, αναβλυστονεω.

˘Ανᾰβοαω. exclamo.
βαρὺ δ' αμβοᾶσον— Ουρανί' αχη' οά. Pers. 571.
— ταδ' αναβοᾶσας. Bacch. 525.
Syn. Βοαω, κραζω, ανιαχω, ανακλαζω, ανυμνεω.

˘Αναβοημα. exclamatio.
—αωρονυκτον αμβοαμα
μυχοθεν ελακε περι φοβῳ. Choëph. 32.
Syn. Αναβοησις, καταβοησις, κελαδος.

˘Ανᾰβολή. dilatio, cunctatio. 2. procemium cantus.
* 1. εν ταῖς αναβολαῖς τῶν κακῶν ενεστ' ακη. Herc. Fur. 93.
2. αγησιχορων ὁποταν τῶν φροιμιων
αμβολας τευχης ελελιζομενα. Pyth. 1.*
Syn. 1. Αναβλησις, εκτασις, επεκτασις, παρεκτασις, μελλημα, μελλησις, ανοχη, ὑπερημερια, ὑπερθεσις.—ενδοιασμος, οκνος.—2. ανακρουσις, προοιμιον.

˘Ανᾰβορβορυζω. exclamo.
* εἶτ' εθορυβησαν κἀνεκραγον, ὡς εὖ λεγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος·* οἱ δ' εκ τῶν αγρῶν
ανεβορβορυξαν.—Ecclez. 433.
Syn. Αναβοαω, ανακραζω.

˘Ανᾰβραζω, αναβρασσω, vel αναβραττω. bullire facio, fervendo ejicio. ——επειτοι και κρεα
αναβραττεν ορνιθεια, *και τραγηματα
εφρυγε, κῷνον ανεκεραννυ γλυκυτατον.* Ran. 509.
Syn. Ζεννυω, ζεννυμι, αναζεω, καχλαζω.—αναδιδωμι.

*˘Ανᾰβραστος, ου. ὁ ἡ. fervefactus, elixus.
οπταὶ κιχλαι δ' επὶ τοῖσδ' αναβραστ' ηρτυμεναι
περι το στομ' επετοντ', αντιβολοῦσαι καταπιεῖν. Pherecr. ap. Ath. p. 269. b.—*Vid. Pors. ad Med.* 44.*

˘Ανᾰβρᾰχω. graviter resono.
προσθεν Αχιλλῆος· τὰ δ' ανεβραχε δαιδαλα παντα. T. 13.

---

1. Accusativus sing. a nominibus in ευς, *fere* semper apud Atticos ultimam producit. Vid. Porson. ad Hec. 870. Itaque vocales εα per Synæresin unam tantummodo syllabam efficiunt, ut apud Aristophan. Σοφοκλεᾶ, Ran. 76. Πηλεᾶ, ib. 863. 'Ηρακλεᾶ, Thesmoph. 26.

2. Hic vero, cum Porsono, legendum: ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ.

Syn. Δουπεω, αραβεω.

Ανᾰβροχω. absorbeo.

αλλ' οτ' αναβροξειε θαλασσης ἁλμυρον ὑδωρ. μ. 240.

Syn. Αναῤῥοφεω, * αναῤῥοιβδεω, καταπινω.*

Ἀνᾰβρυαζω. vociferor.

εμβαλοντες ανεβρυαξαν· Ἱππαπαι, τις εμβαλεῖ; Equit. 602.

Ανᾰβρῡχω. scaturio, subsilio.

χωρῳ εν οιοπολῳ, όθ' ἅλις αναβεβρῦχεν[1] ὑδωρ. P. 54.

Syn. Αναβρυω, αναβρυζω, αναβλυζω, αναπηδαω, αναβαλλομαι, αναφλυζω, αναπιδυω, βρυω.

Αναβωλακία, ας. ἡ. * reglebatio. Vid. Damm. c. 267. *Equidem cum Schol. in l. c. adjectivum crediderim. Sic ille vocem interpretatur:* τῆς εν τῇ τμησει τους βωλους ανω πεμπουσης.

ηλαυν',* αναβωλακιας δ' οργυι-
αν σχιζε νῶτον γᾶς.— Pyth. 4. 406.

Ἀναγγελλω. renuncio.

ἧκον δ' αναγγελλοντες αιολοστομους
χρησμους, ασημους, δυσκριτως τ' ειρημενους. Prom. 661.

Syn. Δηλοω, αναγορευω.

Ἀνᾰγευω. gustandum præbeo.

πρωτους ηξιωσ' αναγευσ' ὑμᾶς, * ἡ παρεσχε μοι
εργον πλεῖστον·—(*Tetram. Choriamb. polyschem. Eupolid.*)*

Syn. Γευομαι.—διατασσω. [Nub. 523.

Ανᾰγῑνωσκω. f. αναγνωσομαι. præt. ανεγνωκα. aor. 2. ανεγνων. recognosco. 2. lego.

ειπε, αναξ, πῶς κεν μ' ανᾰγνοιη[2] τοῖον εοντα. λ. 143.

2. αγε νυν, όπως αυτους ανᾱγνωσεσθέ μοι. Equit. 1011.

Bacch. και δῆτ' επὶ τῆς νεὼς αναγιγνωσκοντί μοι
την Ανδρομεδαν προς εμαυτὸν, εξαιφνης ποθος
την καρδιαν επαταξε, πῶς οιει σφοδρα; [Ran. 52.*

Herc. ποθος, ποσος τις; Bacch. σμικρὸς, ἡλίκος Μολων.

Syn. Αναγνωριζω, παραγινωσκω, επιγινωσκω, εννοεω, αισθανομαι. 2. αναλεγομαι, διεξερχομαι, ανανεμω.

Phr. 2. Δρεπειν ανθεα Μουσῶν. Nonn.

και ζαθεων αῤῥητον αμελγομενος γαλα βιβλων.

Ἀναγκαζω. cogo.

*αναγκασαι δικαιόν εστι, νὴ Δια,
τον εὖ παθόνθ' ὑπ' εμοῦ παλιν μ' αντευποεῖν[3]. Plut. 1025.*

Syn. Επαναγκαζω, διαναγκαζω, καταναγκαζω, προσαναγκαζω, αεκαζω, αγγαρευω, βιαομαι, βιαζομαι, παραβιαζω, παραβιαζομαι, εναγω, επαγω, προσαγω, επειγω, κατεπειγω, κατειργω, συνελαυνω.

Ἀναγκαιη. Ἀναγκη. Τὸ ἀναγκαῖον. necessitas.

πτωχευω δ' ανὰ δῆμον; αναγκαιη γαρ επειγει. τ. 73.

πολλ' αεκαζομενη· κρατερὴ δ' επικεισετ' αναγκη. Ζ. 458.

ὡς ἑψομαί γε, τοῦ τ' αναγκαιου χαριν. Hec. 350.

Syn. Βια, δυναμις, κρατος, περιστασις, χρεια.

Epith. Αλεγεινη, ανιηρη, αμεγαρτος, αδιδακτος, ατινακτος, ατλητος, αχθοφορος, αχαλινωτος, αστρωη, αειδινητος, αυτοελικτος, αρσενοθυμος, αγρυπνος, ατερπης, δαιμονιη, διχολωτος, δορυκτητος, δουλειος, δασπλης, δολοποιος, διψαλεη, θυελληεσσα, ερωμανεουσα, εχθρα, κακη, κρατερη, μοιριδιη, ολοη, πικρη, παντολμος, πολυπονος, πυριθαλπης, σκληρη, τετραζυγος, φλογερη.—γλυκερη, γαμιη.

1. Cum penultima præteriti et plusquam-perfecti a βρύχω formatorum semper sit longa, nequeo mihi persuadere vocem hancce a verbo ἀναβρύχω derivari posse. Cur non credamus extitisse olim formam ἀναβρύζω, e qua ἀναβεβρῦχεν, aut potius ἀναβεβρῦκεν, profluxerit? "Ejusdem notionis," ait Dammius, "ejusdemque originis verbum est βρύειν, scatere, protrudere; et βρύχειν, i. e. τραχέως καὶ μετὰ ποιοῦ τινος ἤχου ἐσθίειν: et βλύζειν, quod molliori sono idem est quod βρύειν." col. 2117. Addamus igitur βρύζειν.—Jam video inter Morelli Synonyma locum reperisse ἀναβρύζω, qua vero auctoritate, prorsus ignoro. Vetus item est lectio, ἀναβέβροχεν, ab ἀναβρόχω: item, ἀναβέβρυκεν, ab ἀναβρύω. Vid. Steph. Thes. in Indice.

2. Vocalem correptam ante γν ne Atticæ quidem aures ferrent. Lege cum Cod. Harl. et Apollonio, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα. Vid. Hermann. De ætate Scriptoris Argonauticorum, p. 756.

3. Ita imprimi curavit Dobræus, demta scilicet tertia littera verbo ποιεῖν, "ubicumque primam corripit, docente olim Porsono ita jubere codices et inscriptiones." Præfat. ad R. Porsoni Nott. in Aristoph. p. iv.—Idem fieri oportere suspicatus sum in Supplemento ad hujus operis editionem primam, sub. v. Ποιέω, p. 1139.

Phr. Δεινη γαρ αναγκη παντα κρατυνει. Orph.

επει δ' αναγκας εδυ λεπαδνον.—

πανδαματωρ, αδαμαστος, η εμπεδομητις αναγκη. Nonn.

Ἀναγκαῖος. necessarius.

—τῆς αναγκαιης τυχης
ουκ εστιν ουδὲν μεῖζον ανθρωποις κακόν. Aj. 486.

* Ἀναγκοσῖτεω, (Nicostr. ap. Ath. p. 47. e.) *et*

Ἀναγκοσῖτος, (Crates, ibid.) *varie explicantur.**

Ἀναγναμπτω. reflecto, dissolvo.

αυτὰρ εμοὶ δεσμὸν μεν ανεγναμψαν θεοὶ αυτοί. ξ. 348.

Syn. Αναλυω, αναζευγνυμι, ανακαμπτω, ανακυρτοω.

Ἀναγνιστος. non expiatus, impurus.

ει εν αναγνιστοισιν αλιτροσυναις ακεοντες[4]. Orph. 1229.

Syn. Ακαθαρτος, εναγης, βεβηλος, εξαγιστος, δυσαγης.

Ἀναγνος. impurus, scelestus.

ἡλιος, αναγνα μητρος εργα της εμης. Choëph. 984.

—βουλαις αναγνοις.-χερσιν αναγνοις. Lyc. 162. 1224.

Syn. Ανοσιος, ανιερος, μιαρος, μοχθηρος, ῥυπαρος.

Ανᾰγρᾰφω, αναγραφομαι. perscribo, pingo. [409. Jacobs.*

* ὁπποιας τον Ὁμηρον αναγραψωμεθα πατρης. Ep. incert.

Syn. Συγγραφω, διαγραφω, καταγραφω, παραγραφω, προγραφω, απογραφω, επιγραφω, προσγραφω, γραφω.

Ἀναγρυζω. vid. Γρυζω. grunnio, hisco.

το τελευταῖον δ', ην αναγρυζῃ Nub. 942.

Ἀνᾰγω. tollo, educo, retrocedo, &c.

οἱ δέ τοι εις Ἑλικην τε και Αιγὰς δῶρ' αναγουσι. Θ. 203.

τους δ' αναγον ζωοὺς σφισιν εργαζεσθαι αναγκη. ρ. 441.

κινεῖ γαρ ἁνηρ ομμα κἀναγει καρα. Philoct. 887.

Syn. Επαναγω, επαγω, καταγω, ὑπαγω, εξαγω, ὑπεξαγω, προσαγω, διαγω, παραγω, αιρω, ὑφαιρεω, ὑπεξαιρεομαι, αναχαζω, αναπεμπω, παιδευω, εκτρεφω, αναπειθω, εχω, παρισχω, επισυρω, μετερχομαι, ὑποστρεφω.

* Ἀνᾰγωγος. ὁ ἡ. qui recte institutus non est; *hinc*, illiberalis, contumax. [Ath. 581. d.

αναγωγος δ' ων[5] δη, και βαναυσος παντελῶς. Macho, ap.

Ἀνᾰγωγως. *adv.* petulanter; imperite.

εσκωπτεν εις Αδωνιν. αναγωγως δέ πως [580. f.

τοῦ μειρακισκου και τυραννικωτερον κ.λ. Macho, ap. Ath.

Ἀνᾰδαιρω, *potius* αναδερω. excorio, revelo.

λεγετον, επιτον, αναδερεσθον.* Ran. 1106.

Αναδαιω. incendo.

πεμπουσι δ' ανδαιοντες αφθονῳ μενει
φλογος μεγαν πωγωνα,— Agam. 306.

* Αναδειγμᾰτᾰ, ων. τα. imagunculæ, quæ in tragicis scenis ostenduntur. 2. fasciæ circa collum præconis. *Vid. Jacobs. in l. c.*

ουθ' ὑποσαλπιζων, ουτ' αναδειγματ' εχων. Ep. incert. 313.*

Ἀνᾰδεικνυμι. demonstro, pando.

σιγᾶν ανωγα, κἀναδεικνυναι πυλας. Soph. El. 1473.

Syn. Ανοιγω.—επιδεικνυμι, αναφαινω.—αποδεικνυμι, αναγορευω.—ανατιθημι, επιβαλλομαι, χειροτονεω, διατασσω, αναγω, τελειοω.

Ἀνᾰδελφος. fratre carens.

αναδελφος, ἄπᾰτωρ, ἄφῐλος· ει δὲ σοὶ δοκεῖ. Orest. 310.

Ἀνᾰδενδρᾰς, ᾰδος. ἡ. 1. vitis arbori applicata. 2. locus vitibus consitus. *Vid. Ath.* p. 685. b.

ευπεταλον γλαυκαν αναδενδράδα* τανδε παρ' ακραις
ἱδρυνθεὶς λοφιαῖς Πὰν ὁδ' επισκοπεω. Qu. Mæc. *An.* ii. 239.*

Syn. 1. Αγριας, αγριαμπελος. 2. αμπελεων.

Ανᾰδερκω. rursum video, suspicio. —καδδέ οἱ ὑδωρ
χεῦαν· ὁ δ' αμπνυνθη, και ανεδρακεν οφθαλμοῖσιν. Ξ. 436.

Syn. Αναβλεπω, αποβλεπω, ανακυπτω.

Ἀνᾰδεσμη. ornamentum capitis, simile diademati.

αμπυκα, κεκρυφαλόν τ', ηδὲ πλεκτὴν αναδεσμην. Χ. 469.

Ἀνᾰδετος. religatus.

εγω δε πλοκαμον αναδετοις
μιτραισιν εῤῥυθμιζομαν. Hec. 917.

Ἀνᾰδεχομαι. recipio. 2. polliceor me præstiturum. 3. sustineo.

οξέα, παμφανοωντα· σακος δ' ανεδεξατο πολλά. Ε. 619.

4. Hermann. optime legit αἰέν, et ἀχέοντας.

5. Spondeus in 2da sede, quod miror Schweigh. non perspexisse. Aut delendum δ', quod nollem (cum particula vix abesse possit) aut legendum, ἀνάγωγος ὢν δὲ, κ.λ.

Syn. Δεχομαι, εκδεχομαι, αναλαμβανω.—2. ὑπισχομαι, ανεγγυαω, προσεγγυαομαι, ὁμολογεω. 3. ὑπομενω.

Ἀνᾰδεω. religo. 2. corono.
νη την Εκατην, κἀγωγ' αναδησαι βουλομαι. Plut. 764.
ληροις αναδῶν τους νικῶντας,τον Πλοῦτον εᾷ παρ' ἑαυτῷ. ib.589.
Syn. 1. Αποδεω, αναδεσμεω, αποδεσμευω, εξαρταω, εκδεω, διαδεω, καταδεω. 2. επιστεφω, αναστεφω, στεφανοω, ταινιοω.

Ἀνᾰδημα, ατος. το. fascia. αναδεμα etiam reper. in Epig.
αλλ', ω φιλη δεσποινα, χρυσεας κομης
αναδημα δεξαι, χειρος ευσεβους απο. Hipp. 82. [31.
ανδεμα δ' αὖ μιτρας, ταν πολιοκροταφον. Ant. Sid. *An.* ii.
Syn. Ταινια, κεφαλοδεσμος, κεφαλοδεσμιον. ανδημα, q. v.

Ἀνᾰδιδασκω. diligenter doceo.
τὸν χρησμὸν αναδιδαξον αυτὸν ὡς εχει. Equit. 153.
Syn. Εκδιδασκω, εκπαιδευω.

Ἀνᾰδιδωμι. reddo, profero.
Ἑρμῆς τοι πρωτιστα πυρηϊα πῦρ τ' ανεδωκε. H. in Mer. 111.
*(*versus ab Hermanno uncinis inclusus.*)
ουκ εμὸς ὁ μῦθος, αλλ' εμῆς μητρὸς πάρα·
ὡς ουρανός τε γαῖα τ' ἦν μορφὴ μια·
επεὶ δ' εχωρισθησαν αλληλων διχα,
τικτουσι παντα κἀνεδωκαν ες φαος
δενδρη, πετεινὰ, θῆρας, οὓς θ' ἁλμη τρεφει,
γενος τε θνητῶν.— Eur. *fr.* Melan. 22.*
Syn. Εκδιδωμι, αποδιδωμι, ανταποδιδωμι, αμειβομαι, προφερω. — εκτιθεμαι, αναγορευω. — συμβουλευω. — αναπεμπω.

Ἀνᾰδοχη. receptio, remissio. 2. sponsio.
δωδεκατος αροτος, αναδοχαν τελεῖν πονων. Trach. 838.
Syn. Αναπαυλα.—2. εγγυησις.

Ἀνᾰδοχος. receptor, fidejussor.
προς την αδελφὴν αναδοχον τῶν χρηματων. Men.
Syn. Εγγυητης.

*Αναδρεμω. *thema inusit.* pro quo Lexici ανατρεχω, q. v. *Transitive usurpatur ap.* Pind. *pro,* extollo; exsurgere facio.
ει δ' εγὼ Μειλησιᾳ εξ αγενει-
ων κῦδος ανεδραμον ὕμνῳ. Olymp. 9. 71.*

Ἀνᾰδῡνω, αναδυω, αναδυμι. emergo. 2. retrocedo, &c.
—πολλακι δ' αὖτε-Λακτιζων ανεδυνε,— Batrom. 89.
θαρσυνον, μη τις μοι ὑποδδεισας αναδυῃ. ι. 377.
καρπαλιμως δ' ανεδυ πολιῆς ἁλὸς, ηΰτ' ομιχλη. Α. 359.
Syn. Αναδυομαι, εξαναδυομαι, αναγω, αναβαινω, ανακυπτω, αναφαινω, γινομαι, επανιημι, ανισχω, αναφερομαι, ανερχομαι. 2. αναχαζω, αναχωρεω, ανατρεχω, ὑποστρεφω. —ανανευω, αρνεομαι.

Ἀνᾰεδνος, ου. ἡ. dote carens accepta a sponso.
ταων, ἥν κ' εθελησι, φιλην αναεδνον αγεσθω
*προς οἶκον Πηλῆος· εγὼ δ' επιμειλια δωσω
πολλὰ μαλ', ὁσσ' ουπω τις εῇ επεδωκε θυγατρί.* Ι. 146.
Syn. Αεδνωτος, αναποινος.

Ἀνᾰειρω. attollo.
ἤ μ' αναειρ', η εγώ σε· τὰ δ' αὖ Διῒ παντα μελησει. Ψ. 724.
ουδέ τι κινῆσαι μελεων ἦν, ουδ' αναεῖραι. θ. 298.
Syn. Αειρω, αιρω, εξανισταμαι, ὑπανισταμαι, αναγω.

Ἀνᾰελπτος. insperatus.
ηλυθαμεν, Κρονου υἱε αναξ, αναελπτα παθόντες. Hes. θ. 660.
Syn. Αελπτος.

*Ἀνᾰερταζω. tollo in altum; suspendo.
Τρωάδι Πελλαναῖος ανηερτησεν Αθανᾳ. Archias, *An.*ii.92.

Ἀνᾰες. epitheton ab Æschylo confictum de navibus in prælio demersis. εξεφθινθ' αἱ τρισκαλμοι*
νᾶες, αναες αναες. Pers. 678.

Ἀνᾰζεω.*ebullio; *et in Epig.* Αναζειω. *transitive,sensu* exhalandi.
τοιόνδε κεῖται προπετές· εκ δε γῆς, όθεν
προὔκειτ',* αναζεουσι θρομβωδεις αφροί. Trach. 703.
ενθεν αεὶ ῥοδοεσσαν αναζειουσιν αὔτμήν. Marian.*An.*ii.513.
Syn. Αναβραττω, ανακαχλαζω, εκζεω.—ανασφαλλω.

*Ἀνᾰζωγρεω. in vitam revoco.
αἶσιν ανεζωγρησας απολλυμενων, απὸ ληθης [508.
ἁρπαξας, νοερὸν μοχθον αοιδοπολων. Julian. Æg. *An.* ii.

Αναζωω. revivisco. [Ath. 133. d.
θερμοῖς δ' ικμανθεῖσαι αναζωουσ' ὑδατεσσι. Nicand. ap.

Ἀνᾰθᾰλεω. id. qu. αναθαλλω, vel αναθηλεω. qu. vid.
ουτοι κομᾶτας αναθαλησεται σταχυς. Heracl. *An.* ii. 261.*

Ἀνᾰθαλπω. refoveo.
παλαμαισι χεῖρας αυτοῦ - Ανεθαλπον. Anac. 3. 24.
Syn. Θαλπω, αναψυχω.—ανακταομαι, αμφεπω.

*Ἀνᾰθεμᾰ, ᾰτος. το. *pro quo poëtæ* ἄνθεμα. donum, donarium dedicatum, numini consecratum.
ανθεμά σοι Μελεαγρος εὸν συμπαικτορα λυχνον. *Anal.* i. 35
χαιροισάν τοι εοικε κομᾶν ἀπο ταν Αφροδιταν
ανθεμα κεκρυφαλον τονδε λαβεῖν Σαμυθας. Nossis,ib.p.195.

Ἀνᾰθερμαινω. calefacio.
ἂψ αναθερμαινων ψυχομενην κραδιην. Pallad. *An.*ii.412.*

Ἀνᾰθηλεω. reviresco.
ουδ' αναθηλησει· περι γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ελεψε. Α. 236.
Syn. Αναθαλλω, αναβλαστεω.

Ἀνᾰθημα. donarium Deo. 2. ornamentum quodlibet.
μολπη τ', ορχηστυς τε, τα γαρ τ' αναθηματα δαιτος. α. 152.
Syn. Αναθεσις.—προστροπη. 2. Αγαλμα, κοσμημα.

Ἀνᾰθλῑβω. exprimo. [*An.* ii. 25.
πηγαὶ δ' αργινοεντος αναθλιβοιντο γαλακτος. Antip. Sidon.
Syn. Εκθλιβω, εκπιεζω.

Αναθορεω. prosilio. Vide Αναθρωσκω.
*ισκεν· επηνησαν δε νεοι, Φινῆος εφετμὰς [555.
μνησαμενοι·* μοῦνος δ' Αφαρῆϊος ανθορεν Ιδας. Apoll. 3

Ἀνᾰθρεμμα. omne quod nutritur.
αγριε παῖ και στυγνε, κακᾶς αναθρεμμα λεαινας. The. 23. 19.
Syn. Τροφιμος, τροφιας, αναθρεπτος.

Ἀνᾰθρεω. attente considero.
ιδοῦ με, κἀναθρησον οἷ' εχω κακά. Hec. 807.
Syn. Αναβλεπω, αναθεωρεω, ανασκοπεω.

Ἀνᾰθρησις, εως. ἡ. *pervestigatio. *in Lexicc. non reperta.*
γραμματικη, της ου τις ανασκοπη, ουδ' αναθρησις
ανδρι διδασκομενῳ Φοινικικα σηματα Καδμου. Tim.

Αναθρωσκω. *exsilio, saltu conscendo. *Epig.* ἀδέσποτ. 305.
αντικρὺ μεμαώς· ολοοιτροχος ὡς απὸ πετρης,
όντε κατὰ στεφανης ποταμὸς χειμαῤῥοος ωσῃ,
ῥηξας ασπετῳ ομβρῳ αναιδέος εχματα πετρης,*
ὑψι τ' αναθρωσκων πετεται, *κτυπεει δέ θ' ὑπ' αυτοῦ
ὑλη· ὁ δ' ασφαλεως θεει εμπεδον, οφρ' αν ἱκηται
ισοπεδον, τοτε δ' ουτι κυλινδεται, εσσυμενός περ.* Ν. 140.
Syn. Αναπηδαω, αποπηδαω, εκπηδαω, αποθρωσκω.—εκθορεω, αναλλομαι, αφαλλομαι, εξαλλομαι, αναφερομαι, ανακηκιω, αναπαλλω, ανασκιρταω, μετασκιρταω, ανασφαδαζω, αττω, αΐσσω, σκαιρω.

Ἀνᾰθῡω. rursus impetum capio.
—το δ', ὥστ' αλεκτρινον ὕδωρ-Εξ αμαρᾶν ανεθυε.—Call. 6. 27.
παλιν αὖθις αναθυουσιν αἱ γεραιτεραι. Suid.
Syn. Αναδυομαι.—αναλαμβανω (το πρᾶγμα δια χρονον.)

Ἀναιδειᾰ, ας. ἡ. impudentia.
ω μοι, αναιδειην επιειμένε, κερδαλεόφρον. Α. 149.
Syn. Αναισχυντια, αναισχυντηλια, αφραδια, ακαιρια, ιταμοτης, προπετεια. Epith. Αχαλινος.

Ἀναιδευομαι. impudenter me gero. [396.
ὡς δε προς πᾶν αναιδευεται. (*Cretic. Trim. Acat.*) Equit.
Syn. Αυθαδιζομαι, αναισχυντεω.

Ἀναιδής, ἄναιδητος. impudens, improbus. [158.
αλλά σοι, ὦ μεγ' αναιδὲς, ἅμ' έσπομεθ', οφρα σὺ χαιρῃς. Α.
αμφοτερω δε τενοντε και οστέα λᾶας αναιδής. Δ. 521.
—ὑμειων γαρ αναιδητῳ περ εόντι
τυτθή γ' αιδὼς εσσετ' εν' ομμασιν·—Apoll. 3. 92.
Syn. Αναισχυντος, ανεπαισχυντος, ανηθοποιητος, ανεντροπος, ασελγαινων, βιαιος, παρατολμος, κυνωπης, πονηρος, σκληρος, αυθάδης.—τραχυς, οξυς.
Phr. Ιταμον και ατρεπτον προσωπον.
—ανηρ γαρ αισχρος αιδεῖσθ' ου φιλεῖ. Eur.
τι δεινα φυσᾷς, αἱματηρον ομμ' εχων;
βλεφαρα προς τἀναιδὲς αγαγων. Ib.

Ἀναιδῶς. *adv.* impudenter.
οὕτως αναιδῶς εξεκινησας τοδε
τὸ ῥῆμα; καί που τοῦτο φευξεσθαι δοκεῖς; Œd. Tyr. 354.

Syn. Αναιδην, αναισχυντως, ιταμως.

˘Αναιθυσσω. quatiendo excito.
*Ἡφαιστε, δᾳδουχεῖς μεν εν γαμοις βροτῶν,
αταρ* πικρὰν γε τηνδ' αναιθυσσεις φλογα. Troad. 343.
Syn. Αιθυσσω, αναιθω, κινεω.—εκρηγνυω.—εκλαμπω, αποστιλβω, αγλαϊζομαι.

˘Αναιθω. *accendo.
ὅταν δε Βορεας χιόνα Θρηκιος χεῃ,
δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν εμὸν,*
καὶ πῦρ αναιθων, χιόνος ουδέν μοι μελει. Cycl. 330.

˘Αναιμακτος, ἄναιμᾰτος, ἄναιμων. exsanguis.
λαβόντες, ου μεθῶσ' αναιμακτον χροα. Phœn. 273.
αναιματον βοσκημα, δαιμονων σκιά. Eum. 302.
τοὔνεκ' αναιμονές εισι, και αθανατοι καλεονται. E. 342.
Syn. Αναιμος, αναιμωτος, αδιαιμος, ατρωτος.—εξαιμος, αναιμοσαρκος.

˘Αναιμοσαρκος. cujus caro sanguinis est expers.
απαθης, αναιμοσαρκε. Anac. 43.

Αναιμωτῑ. *adv.* sine cruore.
ὑσμινην, και δ' ού κεν αναιμωτί γ' εριδηναν. Apoll. 2. 988.

Αναινομαι. recuso, detrecto. 2. infitior.
πιμπλανεται μενεος· σὲ δ' αναινεται ηδὲ σὰ δῶρα. I. 675.
τῶν δ' αλλων ουπερ τιν' αναινομαι, ουδ' αθεριζω. θ. 212.
2. αασαμην, ουδ' αυτος αναινομαι· αντί νυ πολλῶν. I. 116.
Syn. Απαναινομαι, ανανευω, παραιτεω, παραιτοῦμαι, αναδυομαι.—αθεριζω, αθετεω, αναβαλλομαι, προβαλλω, αποκρινω, αποπεμπομαι, αποτιθεμαι, απωθεω, διακρουομαι. 2. αρνοῦμαι, αναρνεομαι.

˘Αναιρεσις. ablatio. 2. eversio. 3. abrogatio. 4. cædes.
—ουδ' αναιρεσιν-Δοῦναι θελουσι. Eur. Supp. 18.
νυκτὸς φυλασσων οστεων αναιρεσιν. Or. 404.
Syn. 1. Αφαιρεσις. 2. αἱρεσις, ανατροπη. 3. αθετησις, διαλυσις, ακυρωσις. 4. καθαιρεσις, φονος.

Αναιρεω. sursum sumo; everto; interficio, &c.
*—αεθλια δ' ἶσ' ανελόντες-Ερχεσθ',— Ψ. 736.
Καλχας δ' ὁ μαντις, απορια κεχρημένος,
ανεῖλεν, (*oraculum edidit*) Ιφιγενειαν, κ. λ. Iph. A. 89.*
Syn. Αναιρω, αἱρεω, επαιρω.—αφαιροῦμαι, καθαιρεω, λυω, καταλυω.—αμαλδυνω, αϊστοω, αποκτεινω, αφανιζω.—κατακρινω.—ὑποδεχομαι, τρεφω, παιδευω.—νικαω.—ενταφιαζω.

*˘Αναισθητος, ου. ὁ ἡ. expers facultatis sentiendi. 2. qui sub sensum non cadit. 3. stolidus. *Vocem hanc, vix alibi apud Poëtas obviam, citat* Jacobsius *in Ind. ex Epig.* ἀδεσπ. 311. *sphalmate typographico pro*, 411.
εξεθορε κλινης γαρ ὁ τολμηεις ὑπὸ λυσσης,
και τον αναισθητον (i.e. ληθαργικὸν) παντὸς ετυψε μελους.*

Αναΐσσω. *Attice*, αναισσω, (*trisyll.*) sursum ruo.
αλλ' ὅτε δη πολυμητις αναΐξειεν Οδυσσεύς. Γ. 216.
ορθὸς δ' αναισσω χειρὶ συν κενῇ δορός. Rhes. 792.
Syn. Εγειρομαι, εξανισταμαι, ανισταμαι, αναθορεω, ανορμαω.

˘Αναισχυντεω. impudenter ago.
τί αν οὖν ειποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποῶν ὅδ' αναισχυντεῖ; Thesm. 707.
Syn. Αναιδευομαι, απερυθριαω.

˘Αναισχυντος, ου. ὁ ἡ. inverecundus. [A. 327.
ποῦ δε κάλαβές νιν; ὦ θεοὶ, σῆς αναισχυντου φρενός. Iph.
Syn. Αναιδης.

˘Αναισχυντία. impudentia.
ὡς ἅπαν γάρ εστι τολμης εργα κἀναισχυντιας. Thesm. 702.
Syn. Αναιδεια.

˙Αναιτιος. ὁ ἡ. qui in caussa non est, cur aliquid fiat.
αλλά τιη νῦν οὗτος αναιτιος αλγεα πασχει; Υ. 297.
Syn. Ανυπαιτιος, ανευθυνος, ανυπευθυνος, αθῷος, αναμαρτητος, αναπλακητος, απληγιος, αμεμφης, ανεγκλητος.
Phr. Καθαρος τῆς κακιας.

*˘Ανᾰκαινουργεω. novo modo facio. *Ang.* to re-fashion.
ὑλη μέν μ' ετεκεν, ανεκαινουργει δε σιδηρος. Ænigm. 21.

˘Ανᾰκαιω. accendo. [*An.* iii. 323.*
ἤ οἱ πῦρ ανεκαιε, και εισω δορπον εκοσμει. η. 13.
Syn. Αναπτω, εφαπτω, δαιω, καιω, διακαιω, εκκαιω, προσεκκαιω, διαπυροω, εκπυροω, εμπυριζω, εναυω, πρηθω, εμπρηθω, ὑποπρηθω, φλεγω, εκφλεγω, αναφλεγω.
Phr. Εκτριβω φλογα. ὑφαπτω πῦρ.

˘Ανᾰκᾰλεω. alta voce appello.
βοᾷ μεν ὅρκους, ανακαλεῖ δε δεξιᾶς
*πιστιν μεγιστην, και θεοὺς μαρτυρεται,
οἵας αμοιβῆς εξ Ιασονος κυρεῖ.* Med. 21.
Syn. Καλεω.—παρορμαω, ανακταομαι.—εκκαλεω, παρακαλεω, αποκαλεω.

˘Ανᾰκᾰλυπτω. retego.
τί δῆτά μου κρᾶτ' ανεκαλυψας ἡλιῳ; Herc. F. 1231.
Syn. Αναφαινω, αποφαινω, ανοιγνυω, αποκαλυπτω, ανασκεπω, διαφωτιζω.

*˘Ανᾰκαμπτω. *fut.* ψω. reflecto. 2. revertor.
υἱὸν τῆς βραδυτητος ονον· πονον, οκνον, ονειρον
τῶν ανακαμπτοντων ὑστατιον προτερον. Pallad. *An.* ii. 417.*

˘Ανᾰκανθος, ου. ὁ ἡ. spinis, seu aculeis carens.
ὑλομενης, ανακανθος, αναιματος— Ath. 1. 2.* (*sic.*)

˘Ανᾰκαπτω. devoro; *et forsan* effodio.
ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' αγνοιας εἶναι νομισωσι το μηδὲν,
τουτους δε θεοὺς, τοὺς εν Ολυμπῳ, τοτε χρὴ στρουθῶν νεφος αρθὲν,
και σπερμολογων, εκ τῶν αγρῶν το σπερμ' αυτῶν ανακαψαι·
κᾆπειτ' αυτοῖς ἡ Δημητηρ πυροὺς πεινῶσι μετρειτω. Av. 577.*

Ανακειμαι. recumbo. 2. dicatus sum. [Av. 638.
ὅσα δὲ γνωμῃ δεῖ βουλευειν, επὶ σοὶ ταδε παντ' ανακειται.
Syn. Κατακειμαι, εγκειμαι, επικειμαι, προσκειμαι, αναπιπτω, ανακαθιζομαι, προσπιτνεω, κατακλινω, εγκλινομαι, επικλινομαι, ανακλινομαι, εφιστημι, ενιστημι, επικυπτω, περιεχομαι, προσαπτομαι. 2. καθιεροῦμαι.

[˘Ανᾰκελᾰδος. *strepitus.—*Lexicographi de voce tacent.**
σῖγα φυλασσομενᾱ στοματος
ανακελαδον απο λεχεος ἡ-
συχον ὑπνον χαρὰν παρεξεις φιλα. Or. 181.]

˘Ανᾰκεραννῡμι, *vel* ανακεραννῠω, *vel* ανακεραω. commisceo. Vid. ad v. Αναβραζω.
Syn. Συγκεραννυω, συμβαλλω, συμμιγνυμι, συναπτω, συμφῡρω, συγκῠκαω, ανακυκαω, συγκιρναω, ανακιρναω, οργαζω.

˘Ανᾰκηκῑω. *scaturio, erumpo.
αλλ' ὥστ' εν νειῷ βοε οινοπε πηκτὸν αροτρον,
ἶσον θυμὸν εχοντε, τιταινετον· αμφὶ δ' αρα σφιν
πρυμνοῖσιν κεραεσσι * πολὺς ανακηκιει ἱδρώς·
*τω μέν τε ζυγον οἶον εΰξοον αμφὶς εεργει
ἱεμενω κατὰ ὦλκα, τεμεῖ δέ τε τελσον αρουρης.* N. 703.
Syn. Αναφερομαι, αναιροῦμαι, αναβλυζω, αναβρυω, αναθορεω, αναπηδαω.

˘Ανᾰκηρυττω. voce præconis renuntio. [585.
ανεκηρυττεν τῶν αθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανωσας. Plut.
Syn. Αναγγελλω, επαγγελλομαι, αναβοαω, προβοαω.

˘Ανᾰκῑνεω. resuscito.
—πριν τηνδ' ανακινῆσαι-Νοσον—Trach. 1275.
Syn. Ανεγειρω, ανασειω, εξορμαω, αναῤῥιπιζω, αναβαλλω, ταρασσω.

Ανᾰκῑνησις. perturbatio.
ψυχης πλανημα, κἀνακινησις φρενῶν. Œd. T. 727.
Syn. Κινησις, συγκινησις, εγερσις.

˘Ανακιρναμαι. permisceo.
χρῆν γαρ μετριας εις αλληλους
φιλιας θνητους ανακιρνασθαι. Hipp. 254.
Syn. Ανακεραννυμι, αναμιγνῠω, διαμιγνυω, καταμιγνυω.

˘Ανᾰκλαζω. exclamo.
μεγα, δ' ανεκλαγον, ω Νηρηΐ κορα. Iph. A. 1063.
Syn. Κλαζω, κλαγγω, ανιαχω, ανακραζω, γεγωνεω, ἰακχαζω, κεκραγω, κελαδέω, κραυγαζω.

˘Ανᾰκλαιω. vehementer ploro.
και Μοῖσαι τον Αδωνιν ανακλαιουσιν, Αδωνιν. Bion. 1. 94.
Syn. Ανακωκῡω, αποιμωζω, μετακλαιω, επικλαιω.

*˘Ανᾰκλαω. *fut.* ᾰσω. refringo, reflecto.
ωμοις αριστεροῖσιν ανάκλασας δερην. Orest. 1476.

Ανᾰκλεπτω. Vid. Αποκλεπτω.*
μη μοι ανακλεψῃς[1] κιθαρην και καμπυλα τοξα. H. in Merc.

˘Ανᾰκλῑνω. reclino, retro pono; *hinc*, aperio. [515.

1. Cod. Mosc. ἅμα κλέψῃς κίθαριν, quam lect. Hermannus in textum recepit.

ημεν ανακλῖναι πυκινον νεφος, ηδ' επιθεῖναι. Ε. 751.
ῆ, και ανακλινθεις πεσεν ὑπτιος·— ι. 371.
Syn. Κατακλινω, αναπιπτω.—αναστελλω, διαστελλω, ανατιθημι, ανοιγω, αναπεταννυμι, αναπτυσσω, αναζυγοω.

˘Ανᾰκλυζω, *dicitur* de sonitu quem edunt fluctus. 2. abluo.
1. και ποταμοι πληθωσιν, ανακλυζη δε θαλασσα. H. in Mid. 4.
2. δινηεις δ' ὑπενερθεν ανακλυζεσκεν ιουσαν
νηα ροος,—— Apoll. 2. 551. Syn. 1. Κλυζω. 2. απονιπτω.

*˘Ανᾰκογχῠλῐαζω. *proprie*, gargarizo. *festive apud Aristoph.* prohibeo. [587.
της δ' επικληρου την διαθηκην αδικεῖς ανακογχυλιαζων. Vesp.

˘Ανᾰκογχῠλιασμος, ου. ὁ. gargarizatio. Athen. l. 5.

˘Ανᾰκογχῠλιαστος, ου. ὁ. quod gargarizatur, et odium creat.
ανακογχυλιαστον εχθοδοπον τι σκευασω. Plato ap. Pol. l. 6. c. 3.*

˘Ανᾰκοινοω. communico. ˘Ανᾰκοινοομαι, *et (*ex loco* Theognidis, *si quid ille valet,*) Ανακοινεομαι. communico; consulo aliquem. Vid. Nub. 470.
τοῖς ξυμμαχοις ελθοντες ανακοινωσατε. Lysist. 1179.*
πρῆξιν μηδε φιλοισιν ὁλως ανακοινεο πᾶσι. Theog. 73.
Syn. Κοινοω, κοινοομαι, κοινωνεω, μεταδιδωμι, μετεχω, νεμομαι, αναξυνοω.

˘Ανᾰκοιρᾰνεω. rego, dirigo.
γιγνωσκω γαρ Αρηα μαχην ανακοιρανεοντα[1]. Ε. 824.
Syn. Κοιρανεω, κατευθυνω, αρχω, διατασσω.

˘Ανᾰκολπαζω, * *aut, ut volunt viri docti,* ανακολπιζω. succingo.
πρῶτον μεν οὖν διελθε, κἀνακολπασον.* Thesm. 1174.

˘Ανᾰκομιζομαι. sursum importo, recipio. 2. redeo.
προσωθεν δε ποθεν ανακομιζομαι
τυχαν δαιμονων,— Hipp. 831.
Syn. 1. Ανακομιζω, επανακομιζω, αναφερω, αποφερω, αναγγελλω, ανακταομαι. 2. ανειμι, επανειμι.

˘Ανᾰκοντιζω. erumpo.
αἷμα δ' ανηκοντιζε δια στρεπτοῖο χιτῶνος. Ε. 113.
Syn. Ακοντιζω, αναφερομαι.

˘Ανᾰκοπτω. pulso. 2. impedio. 3. elido.
εν δε κληῖδ' ἡκε, θυρεων δ' απεκοπτεν οχηας. φ. 47.
Syn. 1. Ανακρουω, απωθεομαι. 2. αποκοπτω, αποτεμνω, αμβλυνω. 3. εκθλιβω.

˘Ανᾰκουφιζω. sublevo.
βουλει θιγω σου, κἀνακουφισω δεμας. Orest. 212. P.
Syn. Επικουφιζω, ελαφρυνω, ευμαριζω, αιωριζω, ὑπαιρω, επαιρω, εξαιρω, ορθοω, ανορθοω, εγειρω, ανιστημι, ὑπανιστημι, αντικαθιστημι, ανισχω, ανυψοω, διαναπαυω.

˘Ανᾰκουφῐσις. allevatio.
αλκην λαβοις αν, κἀνακουφισιν κακῶν. Œd. T. 218.
Syn. Κουφισμα, κουφισις, αναπαυμα.

˘Ανᾰκουω. ausculto.
μεινωμεν αυτοῦ, κἀνακουσωμεν γοων. Soph. El. 81.
Syn. Ακροαομαι, ὑπακουω.

˘Ανᾰκραζω. exclamo.
αλλ' επει οὖν το πρῶτον ανεκραγον, ουκ επικευσω. ξ. 467.
Syn. Ανακλαζω, αναβοαω, εκβοαω, επιβοαω, εμβοαω, συμβοαω, αναφωνεω, επιφωνεω, ὑπερφωνεω, εγκραζω, ανακαλεω, επικαλεω, επιφθεγγομαι.

˘Ανᾰκρεκομαι. sono, loquor; celebro. [147.
νῦν ακελευστος ἁπας ορνις ανακρεκεται. Crinag. *An.* ii.
Syn. Ανακραζω.

˘Ανᾰκρεμᾰω. suspendo.
τοξον ανεκρεμασεν προς κιονα πατρος ἑοῖο. Hom. in Ap. 8.
Syn. Κρεμαω, ανακρεμαννυμι, ανακρεμνημι, αποκρεμαω, απαρταω, επαρταω, αναρταομαι, εξαρταω, αιωρεω.

˘Ανᾰκρεων, οντος. Anacreon. Vid. Λεσβιας. [Ath. p. 600.
ειης εν μακαρεσσιν, Ανακρεον, εὖχος Ιωνων. Ep. l. 3. Vid.
Epith. Αφθιτος, μαλακος, οινοποτης, οινοβαρης, λυροκτυπης, φιλακρητος, φιλοκωμος, ὑμνοπολος, Τηῖος.
Phr. Αοιδιμος μελιστης.—ακορεστος ερωτων.—Τηῖος κυκνος.—Διονυσου μεμελημενος ουασι κωμος·—ὁ φιλακρητου συντροφος ἁρμονιης.

*˘Ανᾰκρῑνω. inquiro, exquiro.
δυσθροον φωνᾶς ανακρινομενον
ποινὰ τίς εσται, πρὸς θεῶν. Pyth. 4. 112.*

1. Legitur item divisim, et in nuperis Editt. recipitur, μάχην ἀνα κ.

˘Ανᾰκροτεω. complodo.
εγὼ δε τω χεῖρ' ανεκροτησ' ὑφ' ἡδονῆς. Plut. 739.
Syn. Επικροτεω, κατακροτεω, συνεπικροτεω.—επιρροθεω, επισημαινομαι, επαινεω, ὑμνεω.

˘Ανᾰκρουω. navem reprimo. [Vesp. 399.
ην πως πρυμναν ανακρουσηται, πληγεὶς ταῖς ειρεσιωναις.
Syn. Κρουω, αναστελλω, επεχω, ανειργω, ανακοπτω.

˘Ανακταομαι. recupero. 2. refocillo. 3. mihi concilio.
αλκῇ πεποιθως δῶμ' ανακτησει πατρος. Choëph. 235.
Syn. Ανακομιζομαι, αναλαμβανω, αναπραττω, ανακτιζω, ανορθοω, ανασωζω, απαρτιζω, καταρτιζω, καθιστημι, αποκαθιστημι.—2. αναζωπυρεω, αναψυχω.—3. θεραπευω.

˘Ανακτῑτης. gemma, *quæ et* Γαλακτιτης *appellatur.*
τον ῥα παλαιγενεες μεν ανακτιτην αδαμαντα
κλειον, ὁτι γναμπτει μακαρων νοον, * οφρα θυηλας
ἁζομενοι εθελωσιν επιχθονιους ελεαιρειν. Orph. Lith. 192.*

˘Ανακτορῐᾱ. imperium.
κειν' οχεα κροτεουσιν, ανακτοριην αφιεντες. H. in Apoll. 234.
Syn. Αρχη, βασιλεια, κοιρανιη. Epith. Γεραρη.

˘Ανακτορον. regium palatium. 2. templum.
δομων παροικον Θετιδος εις ανακτορον. Andr. 43.
Syn. Βασιλεῖον, πομπεῖον. 2. ναος, ἱερον, τεμενος, αλσος, αρχεῖον. Epith. Καλον, ολβιοδαῖμον.

˘Ανακτωρ, ορος. ὁ. rex.
ποντου δ' ανακτωρ Ιλιον τ' επισκοπεῖ. Iph. T. 1414.
Syn. Αναξ, κυριος, δεσποτης.

˘Ανᾰκῠκαω. commisceo.
εγω δε την Κιρκην γε, την τα φαρμακ' ανακυκῶσαν. Plut. 302.

˘Ανᾰκῠκλεω, ανακυκλοω[2]. circumcingo.
αὖθίς μ' ες ορθὸν στῆσον, ανακυκλει δεμας. Orest. 225.
οἱδε Θασιαν ανακυκλῶσι λιπαραμπυκα. Ach. 671.
Syn. Κυκλοω, ανακυλιω, ανακυλινδεω, αποκυλιζω, αποκυλινδεω, αναλιττω, δινεω, αναδινεω, αναστρεφω, αμφεπω.

˘Ανᾰκυμβᾰλῐαζω. cum sonitu evertor.
*—ὑπὸ δ' αξοσι φῶτες επιπτον
πρηνέες εξ οχεων,* διφροι δ' ανεκυμβαλιαζον. Π. 379.
Syn. Ανακροτεω, ανατρεπομαι.

˘Ανᾰκῡπτω, * et ἀνάκυπτω. *Hesych.* everto.
τηνδ' ανακυπωσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν αραξαι. Nic. Th. 705.
(*Schol.* ὑπτίαν ποιήσας καὶ ἀνατρέψας ἐπὶ νῶτον, *sc.* χελώνην.)
λαξας τραπεζαν,* κἀνακυπτωσας θεμιν. Lyc. 137.

˘Ανᾰκυπτω. * oculos et caput erigo. 2. emergo.
ιδου, προς αυτον τον Δι' ανακεκῡφαμεν. Cycl. 211. [1068.
κἂν ταῦτα λεγων εξαπατηση,* παρα τους ιχθῦς ανεκυψεν. Ran.
Syn. 1. Αναβλεπω. 2. αναβαινω, αναδυομαι, αναφυομαι.

*˘Ανακωδωνιζω. concutio.
ιθι δη, λαβῶν τον ῥομβον, ανακωδωνισον. Aristoph. Ἡρωσιν.
Exp. Ανασεισον, *nimirum veluti* κωδωνα.*

˘Ανᾰκωκῡω. ejulo.
ῥηξας δε πεπλους, κἀνακωκυσας λιγυ. Pers. 468.
Syn. Κωκυω, θρηνεω, γοαω, ανακλαιω, δακρυρροεω, αποθρηνεω, εποδυρομαι, επολοφυρομαι, κατολοφυρομαι.

*˘Ανᾰκωχευω. *proprie*, navem in anchoris stare facio, subductis velis propter tempestatem; *metaphorice*, retraho et inhibeo, *e. g.* currum. εξω παρασπᾳ, κἀνακωχευει, παρεις
κλυδων' εφιππον εν μεσῳ κυκωμενον. Soph. El. 732.
Exp. Ανασειραζει, κατεχει.*

˘Ανᾰλᾰλαζω. ululo, exclamo.
στρατος δ' ανηλαλαξε Δαναΐδῶν ἁπας. Phœn. 1417.
Syn. Ανακραζω.

˘Ανᾰλαμβᾰνω. recipio, *etc.*
ει μητ' εκεῖνος αναλαβεῖν εμελλε φῶς. Or. 286.
Syn. Παραλαμβανω, αντιλαμβανω, αναδεχομαι, προδεχομαι, ὑποδεχομαι.—επανορθοω, διορθοω, αναφερω, ανακταομαι, αναιρεομαι, ανεχω, ανακαλεω.—αισθανομαι, ενθυμεομαι.

˘Αναλαμπω. resplendeo. [103.
πῦρ αμοτον δ' ανελαμψεν ὑπερ καπετοιο βαθειης. Mosch. 4.

2. Vox ἀνακυκλόω non videtur fuisse in usu apud Poëtas. In loco ex Aristophane citato optime Brunckius conjecit ἀνακυκῶσι, quam conjecturam Cod. Ravennas videtur confirmare.

Syn. Εκλαμπω, απολαμπω, αποστιλβω, καταστιλβω, εκφαινομαι, παρεκφαινομαι, ανατελλω, ανακυπτω.

Ἀναλγητος. expers doloris. 2. crudelis, qui nullo dolore aut misericordia tangitur.

πως απαλλαξω βιοταν εμαν
τουδ' αναλγητου παθους; Hipp. 1386.

Syn. 1. Αλυπητος, αναλγης, ανωδυνος, απονος.—2. σκληρος, απηνης, ανηλεης, δυσαναλγητος, δυσμετακλαστος, αναισθητος, ασυμπαθης.

*Ἀναλγητως. *adv.* inhumane. *Ang.* unfeelingly.

μὴ τλῇς αθαπτον ὧδ' αναλγητως βαλεῖν. Aj. 1333.

Syn. Ανηλεῶς, ανοικτως, απανθρωπως.*

Ἀναλδης. incrementum non capiens. [Vesp. 1040.

ἅς ὑπὸ τοῦ μη γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς εποησατ' αναλδεῖς.

Syn. Ασθενης, ταπεινος.

Ἀναλδησκω. succresco. [Apoll. 3. 1362.

—ὡς αρα τοίγε-Λαμπον αναλδησκοντες ὑπὲρ χθονός.—

Syn. Αναδιδωμι, αυξανομαι, επαυξανομαι, παραφυομαι.

Ἀναλεγω. colligo.

κτεινοντές τ' αυτοὺς, ανά τ' εντεα καλὰ λεγοντες. Λ. 754.

Syn. Συλλεγω, συναγω.

*Ἀνᾰληψις, εως. ἡ. resumtio, recuperatio.

το μεγιστον ουκ ειρηκα· Λαχαρους τινος,
ὅτ' ἦν ὁ λιμος, ἑστιῶντος τους φιλους, [p.405. f.
αναληψιν εποησ' εισενεγκας καππαριν. Demetr. ap. Ath.

Ἀναλθὴς, έος, οῦς. ὁ ἡ. insanabilis. 2. *active*, vim sanandi non habens.

τῷ μεν Γεῤῥαῖοι Νομάδες χαλκηρεας αιχμὰς,
οἵτε παρ' Ευφρηταο ῥοον πολεοντες αρουρας, [Al. 244.
χραινουσιν· τὸ δὲ πολλὸν αναλθέα τραυματα τευχει. Nic.
2. χρῖεν δ' αμβροσιῃ και νεκταρι, χρῖεν ἅπασαν
ωτειλάν·* Μοιραισι δ' αναλθέα φαρμακα παντα. Bion. 7.

Syn. Δυσαλθης, δυσαλθητος, νηκεστος, ανηκεστος, απαλεξικακος.—ματαιος.

*[Ἀναλθητος. idem.

και τις αναλθητῳ δεδαϊγμενος ἦτορ οϊστῳ· Nonn. lib. 36.

unde Musgr. αναλθητον παθους *reposuit in* Hippolyti *versu sub v.* Αναλγητος *supra citato.*] *Sed vide eruditum istius Dramatis Editorem,* I. H. Monk. *in l.**

Ἀνᾱλισκω. absumo, consumo, destruo. Vid. Αναλοω.

—κἂν αναλισκῃς ξενους
τοιουσδε, τον σον Ἑλλας αποτισει φονον. Iph. T. 337.

Syn. Απαναλισκω, ὑπαναλισκω, εξαναλισκω, αναλοω, αναισιμοω, δαπαναω, εκδαπαναω, αποτρυω, καθαιρεω, κατατριβω, πορθῶ.

Ἀναλκεῖᾰ, (*Ion.* ἄναλκῐη.) *Item*, αναλκῐᾱ. impotentia. 2. timiditas.

Ιλιον εισανεβησαν, αναλκειῃσι δαμεντες. Z. 74.
οι μοι αναλκιης· απο μεν Κηρυνθος ολωλε. Theog. 887.

Syn. Αδρανεια, ασθενεια, αμηχανια, ακρατεια. 2. ανανδρια.

Ἀναλκῐς, ιδος. ὁ ἡ. impotens. 2. imbellis.

οἱ σεο φερτεροί εισι· συ δ' απτολεμος και αναλκις. B. 201.
ειπερ γάρ σ' Ἑκτωρ γε κακὸν καὶ αναλκιδα φησει. Θ. 153.
ὦ φιλος, ού σε εολπα κακὸν και αναλκιν εσεσθαι. γ. 375.

Syn. 1. Ασθενης, αδυνατος, *ακικυς, ανισχυς. 2. δειλος, απειρομαχης.*

Ἀναλλακτος. immutabilis.

ταξις, αναλλακτοισιν εφημοσυναισι τρεχουσα. Orph.

fragm.* III. *ab homine Christiano suppositum.

Syn. Αμεταβολος, αμεταβλητος, ατρεπτος, αμετατρεπτος, αμεταθετος, αμεταστατος, αμεταπτωτος, αναλλαιωτος.

Ἀναλλομαι. exsilio, exsulto. [8. 88.

ὡς μεν ὁ παῖς εχαρη, και αναλατο και πλαταγησεν. Theoc.

Ἀνᾱλοω. *1. absumo, impendo. 2. consumo, perdo.

χαιρω τε γαρ φειδομενος, ὡς ουδεις ανηρ,
παλιν τ' αναλῶν, ἡνίκ' αν τουτου δεῃ. Plut. 247.*
αυτος δ' αναλοῖ δῆτα δυσποτμον γενος. Sept. Th. 813.

Syn. 1. Δαπαναω. 2. πορθῶ. Vid. Αναλισκω.

Ἀναλτος. qui expleri, et satis apte curari, nequit.

βουλεται αιτιζων βοσκειν ἣν γαστερ' αναλτον. ρ. 228.

Syn. Ακορεστος, ακορητος, απληρωτος, αχρειος, αηδης, βαρυς.

Ἀνάλῠσις, εως. ἡ. resolutio,—remissio.

εν οἷς αναλυσις εστιν ουδεμια κακῶν. Soph. El. 142.

Syn. Λυσις, διαλυσις, εκλυσις, αναποδοσις, εκτισις, καταβολη, αναπτυξις, αναπτυχη, εξαπλωσις.

Ἀνάλῠτηρ. liberator.

τίς δορυσθενὴς ανὴρ,
αναλυτὴρ δομων, σκυθης, τά τ'
εν χεροῖν παλιντον'
εν εργῳ βελη 'πιπαλλων Αρης[1]—Choëph. 157.

Syn. Λυτρωτης, ελευθερωτης.

Ἀνάλῡω. resolvo. Αναλυομαι. redimo.

αυτοὺς τ' εμβαινειν, ανα τε πρυμνησια λῦσαι. ι. 178.
—ουδε σε μητηρ Ες φαος, ουδε πατηρ αναλυσεται·—H. in [Merc. 257.

Syn. Επαναλυω, καταλυω, διαλυω, αναιρω, αποδιδωμι, αναπτυσσω.—αναχαζω, απερχομαι.—αναγω, εκτιω.

*Ἀναλφάβητος, ον. ὁ ἡ. plane illitteratus.

αναλφαβητος οὑτοσὶ στιχογράφος,
ανους, αφρων, αγροικος, αυθαδης, λαλος. Ep. αδ. 553.*

Ἀνᾱλωμα. impensa.

σκαιον γε τἀναλωμα τῆς γλωσσης τοδε. Eur. Supp. 547.

Syn. Εξαναλωμα, καταναλωμα, αναλωσις, δαπανη.—βλαβη, ζημια.

Ἀνᾱλωσις. consumtio.

ὅστις αναλωσιν τηρεῖ κατα χρηματα θηρῶν. Theog. 899.

Syn. Εξαναλωσις, καταναλωσις, φθισις, αναλωμα.

Ἀνᾰμαιμᾱω. furibundo impetu feror.

ὡς δ' αναμαιμαει βαθε' αγκεα θεσπιδαες πῦρ. Υ. 490.

Syn. Μαιμαω, μαινομαι, πρημαινω, αναφερομαι.

Ἀνᾰμαρμαιρω, **perperam legitur in* Apoll. 3. 1300. *pro* Αναμορμυρω, *quod restituit* Brunck. *e conjectura* Ruhnken.

Ἀνᾰμᾰσαομαι. rumino. 2. iterum iterumque cogito.

μολις τὸ πρᾶγμ' εγνωσαν αναμασωμενοι. Vesp. 783.*

Ἀνᾰματτω, ἀνᾰματτομαι. pinso. 2. abstergo, &c.

ερδουσα μεγα εργον, ὁ σῇ κεφαλῇ αναμαξεις. τ. 92.
αλλ' εν θυειᾳ στρογγυλῃ γ' ανεματτετο. Nub. 676.

Syn. Μασσω, απομασσω, προστριβομαι, αναφυραω, αναμαλαττομαι. 2. αποκαθαιρω.

Ἀνᾰμελπω. cano, cantu celebro.

ἱκετ' επισταμενος λιγυραν αναμελψαι αοιδαν. Theoc. 17. 113.

Syn. Ανυμνεω, αναγορευω, κηρυττω, καταδω, περιᾳδω, επιῤῥαψωδεω.

Ἀνᾰμενω, αναμιμνω. exspecto.

αεσα, καί τ' ανεμεινα εὔθρονον ηῶ δῖαν. τ. 342.
ενθ' αρα δη ἱσταντο, και αλληλους ανεμιμνον. Λ. 171.

Syn. Καταμενω, επιμενω, περιμενω, ὑπομενω, επεχω, εκδεχομαι, απεκδεχομαι, προσδεχομαι, καραδοκεω, αποκαραδοκεω, δοκαζω, καταδοκεω, προσδοκαω.

Ἀνᾰμεστοω. repleo.

κᾆτ' εκ τουτων ἡ πολις ἡμῶν
ὑπο γραμματεων ανεμεστωθη. Ran. 1083. Br.

Syn. Μεστοω, πληροω, αναπληροω, αναπληθω.

Ἀνᾰμετρεω, αναμετροῦμαι. remetior. 2. repeto.

οφρ' ετι τὴν ολοὴν αναμέτρησαιμι Χαρυβδιν. μ. 428.
θεσθαι· τι τἀῤῥητ' αναμέτρησασθαι με δεῖ; Orest. 14.

Syn. Μετρεω, καταμετρεω, διαμετρεω, αντιμετρεω, διαταττω. 2. διηγεομαι, διερχομαι.

*Ἀνᾰμιγδᾰ. *adv.* commistim.

τοτ' ἦν χερὸς, ἦν δε τοξων
παταγος, ταυρειων τ'
αναμιγδα κερατων. Trach. 517.

Syn. Αναμιγδην, αμμιγδην, αναμιξ, αμμῖγα.* [591.

Ἀνᾰμιγνῡμι. *immisceo. *med. et pass.* αναμιγνῦμαι. Eur. Supp.

παρ δ' εβαλον ζειας,* ανὰ δε κρῖ λευκὸν εμιξαν[2]. δ. 41.

Syn. Ανακεραννυμι, αναμισγω, αναμιγνυω, εμμιγνυω, καταμιγνυω, προσμιγνυω, εμπλεκω, παραπλεκω.

Ἀνᾰμιμνησκω, ἄναμναω. commonefacio. 2. recordor.

1. ὦ φιλ', επειδὴ ταῦτά μ' ανεμνησας και εειπες. γ. 211.

---

1. In hoc, ut in nonnullis aliis locis, quæ ab Æschyli Lyricis citantur, secutus sum viam, quam præmonstravit Vir rei metricæ peritissimus, *Car. Burneius.*

2. Caveat vero tiro ne ἔμιξαν ab alia quavis radice prognatam putet, quam a μιγω.—Μιγω, μιγνυω, et μισγω, sunt verba ejusdem significationis, sed diversæ penitus formæ.

2. ανθρωπον οντα σαυτον αναμιμνησκ' αει. Sent.

Syn. Επαναμιμνησκω, ὑπομιμνησκω, μνημονευω, διαμνημονευω, αναμνημι, ὑπομνημι, ὑποβαλλω, νουθετεω, παραγγελλω. 2. μναομαι, παραμεμνημαι, εκμανθανω, εξεπισταμαι, αναπολεω, αναπεμπαζω.

* ˘Ανᾰμίξ. *adv.* id. qu. ἀνάμιγδα.
σὺν δ' αναμὶξ πλεξας μυρόπνουν ευανθεμον ἶριν. Meleag. 1. 9.*

˘Ανᾰμισγω. * *vox apud bonos Poëtas rarissime usurpata.* id. quod αναμιγνυμι.
ες τε μεν αυτος επινον ἀπὸ κρηνης μελανυδρου,
ἡδυ τι μοι εδοκει και καλὸν εἶμεν ὑδωρ·
νῦν δ' ηδη τεθολωται, ὑδωρ δ' αναμισγεται ὑδει. Theog. 953.

˘Ανᾰμορμῠρω. * cum murmure ebullio. Vid. ad v. Φῦσα.*
πᾶσ' ανεμορμυρεσκε κυκωμενη· ὑψόσε δ' αχνη. μ. 238.
Syn. Μορμυρω, μορμυριζω, ὑποψιθυριζω.

˘Ανᾰμοχλευω. vectibus submoveo.
τι ταυδε κινεῖς κἀναμοχλευεις πυλας; Med. 1317.
Syn. Ανακινεω, αποκινεω, απωθεω, ὑπεξαιρομαι, ανορυττω.

˘Αναμπυξ, ῦκος. ὁ ἡ. vittam non habens.
ὡς δ' απεδιλωτοι και αναμπυκες αστυ πατεῦμες. Call. 6. 125.

˘Ανᾰμυχθιζομαι. ingemisco. [743.
συ δ' αὖ κεκραγας κἀναμυχθιζει· τί που - Δρασεις ;— Prom.
Syn. Μυχθιζω, αχθομαι, αναστενω.—επισκωπτω.

˘Ανανδρῐᾰ. ignavia.
ὁ δ' ἡδὺς αιὼν ἡ κακή τ' ανανδρια
ουτ' οικον, ουτε πολιν, αν ορθωσειεν αν. Eur. *fr.* Archel. 5.
Syn. Ἀβροσυνη, κακια, αδρανια.

˘Ανανδρος, ου. ὁ ἡ. * parum virilis. 2. ἡ. *item,* ανανδρωτος. innupta.
ανανδρ' αρ' εἶπας, Ιλιον τ' ουκ αξια. Hel. 814.*
απαις, ανανδρος, απολις, εξεφθαρμενη. Hec. 669.
ενθυμιοις ευναις αναν-
δρωτοις τρυχεσθαι,— Trach. 109.
Syn. Ανηνωρ, αμαχος, θηλυ̃νους.—2. αγαμος, *ἀγνη, αταυρωτος.*

˘Ανᾰνεαζω. *item,* ˘Ανᾰνεοομαι. renovo.
ανανεαζειν σαυτον αιει. Ran. 592.
νῦν ανανεοῦμαι τὸν σὸν ὑμεναιον παλιν. Hel. 728.
Syn. Νεοω, ανανεοω, επανανεοω, προσανανεοω, ανανεῦμαι, καινιζω, ανακαινιζω, ανακαινοω, ανακαινουργεω, καινοποιεω, αποκαθιστημι, αναζωπυρεω, ανεγειρω.

˘Ανᾰνευω. abnuo.
ὡς εφατ' ευχομενη· ανανευε δε Παλλας Αθηνη. Z. 311.
Syn. Αναινομαι, απαναινομαι, απογινωσκω, απειπω, αποφημι, απονευω.—αναβλεπω.—αναδυομαι.

* Ανανομη, ῆς. ἡ. partitio. *Ex Eurip. Temen. citat Hesych.**

Αναντης, *vel* αναντος, *unde* Ανανταᾰ. τα. acclivia.
πολλα δ' αναντα, καταντα, παραντά τε δοχμιά τ' ἦλθον. Ψ. 116.
Syn. Προσαντης, επαντης, λισσος, περικλινης, κατατροπος, ανωφερης, δυσβατος, δυσχερης.

˘Αναξ, *gen.* ανακτος (*olim* ανακος. Et. Ma. 96, 40.) dominus, rex.
αυτὰρ εγὼν οικοιο αναξ εσομ' ἡμετεροιο. α. 397.
Syn. Βασιλευς, τυραννος, ανακτωρ, αισυμνητηρ, αρχος, κραντωρ, ηρανος, μεδων, δεσποτης, κοιρανος.
Epith. Αμειλιχος, αντιθεος, δῖος, κεδνος, ευρυωψ, μεγακληεις, μενεχαρμος, πικρος, ποικιλοδωρος, πολυκτεανος, σκηπτοῦχος, σκηπτοφορος.

˘Αναξηραινω. sicco.
αλλ' ὁκα τὸν βαθὺν οἶκον ανεξηραναν οδοντες. Call. 6. 113.
Syn. Ξηραινω, αυω, αυαινω, ερημοω.

˘Αναξῐμενης. * nom. pr. philosophi, discipuli Anaximandri; item oratoris Lampsaceni, qui patriam ab Alexandri ira callide eripuit. "Ceterum de variis Anaximenidibus vide Meursium, in notis ad Chalcidicum, fol. 37." Hofmanni Lex. in v.
ῥυομ'* αρειτολμον θυμὸν Αναξιμενους. Zosim. *An.* ii. 453.

˘Αναξῐος. indignus. 2. inhonoratus.
ψευδὴς γενομενη, και παθοῦσ' αναξια. Iph. A. 852.
λαῖνε παῖ, καιερωτος αναξιε, δῶρά τοι ἦνθον. Theoc. 23. 20.
Syn. Απαξιος.—αδοξος.

˘Αναξῐοω. indignum judico; indigne tracto.
ἁγνευμ' εχων τί θεῖον, ἡ σ' αναξιῶν; Eur. El. 256.

Syn. Απαξιοω.

˘Αναξῐφορμιγξ. in cithara regnans.
αναξιφορμιγγες ὑμνοι. Ol. 2. 1.

* Αναξῐως. *adv.* indigne, immerito.
δουλειον ἦμαρ εισπεσοῦσ' αναξιως. Andr. 99.

Αναξὼ, οος, οῦς. ἡ. Nom. Pr.
ἡνθ' ἁ τῶ 'υβουλοιο καναφορος αμμιν Αναξώ. Theoc. 2. 66.

˘Ανᾰπαιδευω. rursus, aliter, instituo.
γεροντ αγωγεῖν, κἀναπαιδευειν παλιν. Equit. 1096.
Syn. Παιδευω, συνετιζω.

˘Ανᾰπαιστος, ου. ὁ. anapæstus. *Vid. Ep.* ἀδεσπ. 454. *c.*
αὐτὸν επηνει πρὸς τὸ θεατρον παραβὰς εν τοῖς αναπαιστοις.

* ˘Ανᾰπᾰλιν. *adv.* retro; e contrario. [Pac. 735.
οἱ δ' αναπαλιν[1] στειχοντες, εξιχνευσατε
τον θηλυμορφον ξενον, ὁς εισφερει νοσον
καινὴν γυναιξὶ, και λεχη λυμαινεται. Bacch. 352.

˘Ανᾰπαλλομαι. exsilio.*
ὡς δ' ὁθ' ὑπὸ φρικὸς Βορεω αναπαλλεται ιχθὺς,
* θῖν' επι φυκιοεντι, μελαν δέ ἑ κῦμα καλυψεν.* Ψ. 692
Syn. Αναθορεω, ανακηκιω, αναπηδαω.

˘Ανᾰπαλλω. vibro, percutio.
ιαχαῖς τ' αναπαλλων. Bacch. 149.
ἡ ῥα, και αμπεπαλὼν προΐει δολιχοσκιον εγχος. Γ. 355.
τα κῶλα τ' αμπαλλετε, κυκλουμενοι την οικιαν. Ran. 1400. (1358. Br.)
Syn. Παλλω, ανακραδαω, ανακραδαινω, αναῤῥιπιζω, ανασειω, ανατινασσω, ανατεινω, ανεγειρω.

˘Ανᾰπᾰλος, ου. ὁ. resortitio.
μνασθέντι δὲ Ζεὺς αμπαλον μελ-
λεν θεμεν· * αλλά μιν ουκ - Ειᾶσεν·—Ol. 7. 110.
Syn. Αναδασμος, ανακληρωσις, αναμερισμος.

˘Ανᾰπᾱς, ᾶσα, αν. universus.
εμπλεον Αυσονιων θεσμῶν, σοφιης τ' αναπασης. Epig.
Syn. Συμπας. [ἀδέσπ. 690. *Jacobs.*

˘Ανᾰπασσω. adspergo.
τὶν δ' ἀδυεπής τε λυρα*
γλυκύς τ' αυλὸς ανα-
πασσει χαριν.—Olymp. 10. 113.

Αναπαυλᾰ, ης. ἡ. quies. 2. locus quietis.
1. τῶν δε κακῶν αναπαυλαν, ὁπως θεὸς αυτὸς ενισπῃ. Orph. H.
* 2. αστεφανοι δε κορας αναπαυλαι
Λατοῦς βαθεῖαν ανὰ χλοαν. Hippol. 1137.

˘Ανᾰπαυμᾰ, ατος. το. *Orph. H.* ˘Ανᾰπαυσῐς, εως. ἡ. requies; intermissio a labore.
λησμοσυνην τε κακων, * αμπαυμα τε μερμηραων. Hes. θ. 55.
* πᾶς δ' οδυνηρὸς βιος ανθρωπων,
κοὐκ εστι πονων αναπαυσις. Hipp. 189.*
Syn. Παυλα, παῦσις, παυσωλη, καταπαυσις, καταπαυμα, αναπαυστηριον, ενδοσις, ανεσις, αφεσις, αναψυχη.—απολυσις, λωφησις, χαλασις.—ακινησια, ἡσυχια, ανοκωχὴ, ειρηνη (ἡ προς καιρον).

˘Ανᾰπαυω. sedo, cessare facio. ˘Ανᾰπαυομαι. quiesco
——ὁ δ' εννέα μῆνας εφοιτα
παιπαλά τε κρημνούς τε· και ουκ ανεπαυσε διωκτὺν,
μεσφ' ὁτε μαρπτομενη καὶ δὴ σχεδὸν, κ.λ. Call. 3. 193.
ἡ ῥ' ὑπό σοι Χαριλας αναπαυεται;—Ib. Ep. 18. (53. Br.
—εγω δ' αμπαυον αοιδῆς.*(αοιδὴν, Schneider.)* Orph. 441.
Syn. Διαναπαυω, καταπαυω, ληγω, ελινυω.—ηρεμεω, κοπαω.—αποβιοω.
Phr. Αγειν σχολην.—αμπαυσον μογεροῦ μαλθακα γυῖα μοθου.—νῶτα δυσηλεγεων ανεπαυσατο φαιδιμα μοχθων. Ep. [I. 4.

˘Ανᾰπειθω. persuadeo.
τουτ' ειπὼν, ανεπεισε καθοπλιζεσθαι ἁπαντας. Hom. Batr. 121.
Syn. Πειθω, επιπειθω, αναγω, εισαγω, εναγω, επαγω, δυσωπεω, εισφερω, ανερεθιζω, παροξυνω, παρορμαω, παροτρυνω, παρακινεω.

˘Ανᾰπειρω. f. ερῶ. transfigo.
φερε τοὺς οβελισκους, ἱν' αναπειρω τας κιχλας. Acharn. 1006.

---

1. Lectio hæc Barnesio deberi videtur; et post alios Elmsleius recte restituit ἀνὰ πόλιν. 'Ανάπαλιν a quibusdam Grammaticis usurpatur; nescio an ab aliis.

Syn. Πειρω, διαπειρω, περιπειρω, διελαυνω, διορυττω, κεντεω, αναπηγνυω.

˘Αναπειστηριος. persuasorius.

η κλῆσιν, η χαννωσιν αναπειστηριαν. Nub. 873.

Syn. Πειστηριος, πειστικος.

˘Αναπεμπαζω. iterum numero. 2. præterita repeto.

—κἀναπεμπαζων φρενι-Πυκνῇ. Lyc. 9.

*παντ' αναπεμπαζων, ουχ ἑκὰς Ἱπποκρατους. Agath. *An.* iii. 58.*

Syn. Πεμπαζω, κατανοεω, αναπολεω.

Ανᾰπεμπω. emitto.

εκ στοματος μελιγηρυν ἰεὶς ανεπεμπον αοιδήν. Orph. 418.

επι δε τοισδε τοδ' ανεπεμψεν -'Ιερον.—Thesm. 1054.

Syn. Ανιημι, αφιημι, αναστελλω, αναδιδωμι, ενδιδωμι, αναχαλαω, εξερευγω.

˘Αναπεταζω, αναπεταννυμι. expando.

οἱ δ' ἱστὸν στησαν τ', ανά θ' ἱστια λευκὰ πετασσαν. Α. 480.

βοστρυχον αμπετασας, λωτου κατα πνευματα μελπει. Ph. 804.

Syn. Αναπεταω, αναπεταννυω, αναπιτνημι, αναπτυσσω, ἁπλοω, αναπλοω, εξαπλοω, ανοιγω, ανευρυνω.

˘Αναπετομαι. *f. ανιπτησομαι. in altum evolo.

αναπετομαι δη προς Ολυμπον
πτερυγεσσιν κουφαις. Aves, 1372.

Syn. Ανιπταμαι, αναποταομαι.*

˘Αναπηγνυμι. affigo. (*sc.* verubus, *in l. l.*)

λαγῳ' αναπηγνυασι, ποπανα πεττεται. Eccles. 838.

Syn. Εμπηγνυω, καταπηγνυμι, προσηλοω, εφηλοω, προσερειδω, ανακρεμαω.

˘Αναπηδαω. sursum salio.

επι την κατηλιφ' ευθὺς ανεπηδησαμεν. Ran. 574.

εκ λοχου αμπηδησε, και ευχομενος επος ηυδα. Λ. 379.

Syn. Αποπηδαω, αναθορεω, αναχορευω, ανορχεομαι, ανασκιρταω, ανασφαδαζω, αποθρωσκω.

*˘Αναπηρος, ου. ὁ ἡ. mutilus.

δοῦλος Επικτητος γενομην, και σωμ' αναπηρος. Ep. ἀδ.

˘Αναπηροω, ῶ. mutilum reddo. [576. *Jac.*

γυῖ' αναπηρωθεὶς Λυσιξενος αυλακι πολλῃ. Philipp. *An.* ii. 215.*

˘Αναπιπτω. recumbo; supinus sum; animo concido.

επεὶ δ' ἑταιρων τῶν εμῶν πλησθεὶς βορᾶς
ανεπεσε, φαρυγος αιθέρ' εξιεὶς βαρύν. Cycl. *408. (Vid. *Barnes.* in. l.) Syn. Ανακειμαι, κλινομαι (pass.)*—αθυμεω.

˘Αναπιτνημι. * expando, explico.

—χρὴ τοινυν πυλας
ὑμνων αναπιτνάμεν αυταῖς. Olymp. 6. 45.

˘Αναπλακητος, *non* αναμπλακητος, (*ut male persæpe scribitur.*) non errans, inevitabilis.*

δειναὶ δ' ἁμ' ἕπονται
Κῆρες αναπλακητοι[1]. Œd. T. 480.

Syn. Αφευκτος, αναποδραστος, απλανητος, απροσπελαστος. Vid. Αμπλακητος.

˘Αναπλεκω. innecto, redimio.

ὁρμοισι τῶν χερας ανα-
πλεκοντι και στεφανοις. Ol. 2. 135.

˘Αναπλεω, αναπλεομαι. provehor in altum, e portu solvo; navigo.

ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ανεπλεομεν γοοωντες. μ. 234.

ες Τροιην νηεσσιν αναπλευσεσθαι εμελλον. Λ. 22.

Syn. Αναπλωω, πλεω, εμπλεω, διαπλεω, αποπλεω, ναυστολεω.

˘Αναπληθω. impleo.

αι κε θανης, και μοῖραν αναπλησης βιοτοιο. Δ. 170.

˘Αναπληροω. id.

ἁ δαιμων ευκριθον ανεπλωρησεν αλωάν. Theoc. 7. 34.

Syn. Εμπληθω, εκπληθω, αναπιμπλημι, αποπιμπλημι, εκπιμπλημι, εμπιμπλημι, καταπληθω, αποπληροω, εκπληροω, συμπληροω, συμπληθυνω.

˘Αναπνευσις, *εως. ἡ. respiratio. 2. tempus quiescendi.

αἴ κε σ' ὑποδδεισαντες αποσχωνται πολεμοιο
Τρῶες, αναπνευσωσι δ' Αρηϊοι υἷες Αχαιῶν
τειρομενοι·* ολιγη δέ τ' ανάπνευσις πολεμοιο. Σ. 199.

˘Αναπνοη. idem.

μὰ τὴν αναπνοὴν, μὰ τὸ χαος, μὰ τὸν Αερα. Nub. 627.

Syn. 1. Αναπνευμα. 2. ανεσις, αναληψις, αναχαλασμος. Vid. Αμπνευμα.

˘Αναπνευστος. qui respirare non potest. Vid. Νηΰτμος.

Syn. Αψυχος, εκψυχος, αθυμος, εκπληκτος, εκφοβος, απνοος.

˘Αναπνεω. respiro, recreor.

πιπτουσι· ποτε κέν τις αναπνευσειε πονοιο; Τ. 227.

Syn. Αναψυχω.—αναπαυομαι.—αναλαμβανω εμαυτον.

*Phr. Ἡ δ' επεὶ οὖν αμπνυτο, και ες φρενα θυμὸς αγερθη.
—συλλεξαι σθενος και πνεῦμ' ἀθροισον. Phœn. 864. [Χ. 475.
συλλογον ψυχῆς λαβε. Herc. Fur. 626.
—ετ' ασπετον εκ καματοιο
ἆσθμ' αναφυσιοων. Apoll. 2. 432.

˘Αναποινος, ου. ὁ ἡ. non redemtus pretio.

ουδ' ὁγε πρὶν λοιμοῖο βαρειας χεῖρας αφεξει
πρίν γ' απὸ πατρὶ φιλῳ δομεναι ἑλικωπιδα* κουρην,
απριατην, αναποινον·— Α. 97. Syn. Αδωρητος.

˘Αναπολεω. instauro, revoco in animum.

δις ταῦτα βουλει καὶ τρις αναπολεῖν μ' επη; Phil. 1267.

—κοὐκ αναπολεῖσθαι τρεχοντος[2]. Lysist. 679. (38. Br.)

˘Αναπολιζω. tanquam glebam verso.

ακουσατ'· ἦ γαρ ἑλικωπιδος Αφροδιτας
αρουραν, η Χαριτων αναπολιζομεν, κ. λ. Pyth. 6.

Syn. Αναλαμβανω, αναμιμνησκω.—αναλεγομαι, εξασκεομαι.—αναστρεφομαι, αννμνεω.

˘Αναπομπος. deductor, sc. mortuorum.

Αϊδωνευς δ' αναπομ-
πος, ανειης, Αϊδωνευς. Pers. 648.

˘Αναπονιπτος, ου. ὁ ἡ. illotus. [356.

καταβροχθισας, κἆτ' εκπιων τον ζωμον αναπονιπτος. Equit.

Syn. Ανιπτος, αλουτος, ακαθαρτος.—ανεξαλειπτος.

˘Αναποταομαι, vel αναπταομαι. avolo.

ην δε διαστωσιν, και αναπτωνται πτερυγεσσιν. Lysist. 774.

Syn. Αναπετομαι, αναπτημι, ανιπταμαι.

Αναπρεπης. αμπρεπῆ θρεομενη μελη. Æschyl.[3]

˘Αναπρηθω. accendo, efflo, protrudo. *Vid. Damm.* c. 2597.

δακρυ' αναπρησας, πέρι γαρ διε νηυσὶν Αχαιῶν. Ι. 433.

Syn. Απολειβω.—πρηθω, αναπτω, ανακαιω.

˘Αναπριω. diffindo.

οἱ δε φονῳ μυδοωντες αναπριουσιν οδοντες. Nic. Ther. 308.

˘Αναπτεροω. alis instruo. 2. animum addo.

—παντες τοῖς λογοις-Αναπτεροῦνται.— Av. 1439.

Syn. Πτεροω. 2. αναπειθω, ελαφρυνω.

˘Αναπτυσσω. explico, applico.

προς τον παροντα ποσιν αναπτυξω φρενα. Troad. 657.

Syn. Ανακαλυπτω, αναπεταζω, εκπεταννυμι, διαπτυσσω, περιπτυσσω, διασαφηνιζω, εκδιηγεομαι, δηλοω, διακρινω, διανοιγω, διαλαμβανω.

˘Αναπτυχη. expansio, apertio.

ιω, ιω· λαμπρας αιθερος αναπτυχαι. Ion. 1445.

νυν ομμα τοὐμον, αμπτυχαι τ' ελευθεροι. Eur. El. 868.

Syn. Αναπτυξις, διαπτυξις, εκθεσις, εξηγησις, διασαφησις, διακρινησις, ἑρμηνεια.

˘Αναπτω. incendo. *metaphor.* suscito.

εγω δ' ουτε σοι πυρος ανῆψα φῶς
νομιμον εν γαμοις. Phœn. 356.

Syn. Ανακαιω.—ανεγειρω.

˘Αναπτω. *religo; suspendo ad; adnecto.

δησαντων σ' εν νηῒ θοῇ χεῖράς τε, ποδας τε,
ορθὸν εν ἱστοπεδῃ· εκ δ' αυτοῦ πειρατ' ανηφθω. μ. 50.
ἡμέας αισχυνων;* εθελεις δέ κε μῶμον ανάψαι. β. 86.

Syn. Εκδεω, εξαπτω, προσαπτω.—περιτιθημι, ανατιθημι.

˘Αναπυστος. passim auditus.

γῆμεν· αφαρ δ' αναπυστα θεοὶ θεσαν ανθρωποισι. λ. 273.

---

1. Brunck. contra omnium Codd. auctoritatem, ἀπλάκητοι, "ad metri rationem," inquit. Perperam; versus enim antistrophicus omnino cum receptâ lectione congruit: sc. ζῶντα περιποτᾶται.

2. Veram hujus loci lectionem solito acumine expedivit Dawesius. Vid. Brunck. et Inverniz. in l. Vid. etiam ad v. Απολισθεω.

3. Suppl. 120. Sed cum Porsono et aliis legendum ἐμπρεπῆ. Porsonus etiam posteriores duas voces uncinis inclusit.

Syn. Διαπυστος, εκπυστος, διαθρυλλητος, πολυθρυλλητος, δημολαλητος, πολυφημος.—ανηκοος, δηλος.

˘Ανᾰπωσις, *εως. ἡ. resorbitio. *frequentius*, Αμπωτις, qu. vid.
———λεγοντι μαν
χθονα μεν κατακλῠσαι μελαιναν
ὕδατος σθενος· *αλλα Ζηνος
τεχναις αναπωσιν εξαιφνας
αντλον ἑλειν.— Olymp. 9. 75.

˘Αναρβῠλος. discalceatus.
παιδες το λαιον ιχνος αναρβυλοι ποδος. Eur. *Meleag. fr.*
Syn. Ανυποδητος, ζαγρος. (Suid.)

*˘Αναργῠρος. ὁ ἡ. pecunia carens. 2. gratuitus.
αναργυρον δωρημα,
και προσφιλὲς γανυσμα. Paul. Silent. *Anal.* iii. 94.*

˘Αναρθρος. debilis. —όταν μ' ανη νοσος
μανιὰς, αναρθρος ειμι κἀσθενῶ μελη. Orest. 228.
Syn. Αναλκις, ασθενης, αδυναμος —ατυφωτος, ατρανωτος.

˘Ανᾰρῐθμητος, αναριθμος. innumerus. 2. qui nullo in numero est. *Usurpatur etiam* ανηρῐθμος, qu. vid.
—αμφὶ δ' ανθρω-
πων φρεσὶν αμπλακιαι
αναριθματοι κρεμανται. Olymp. 7. 45.
—αἵ τ' αναρῐθμοι
μηλων χιλιάδες, *βοτανᾳ διαπιανθεῖσαι. Theoc. 16. 90.
πολλὰς δε περσεις αναρῐθμῳ στρατευματι. Bacch. 1333.
τοὺς ευγενεῖς γαρ ου στυγοῦσι δαιμονες·*
τῶν δ' αναρῐθμητων μᾶλλον εισιν οἱ πονοι. Helen. 1694.
Syn. 1. Αμεγαρτος, απλετος, απειρος, αμῡθητος. 2. ατιμος.
*Phr. 1.—Επεὶ ψαμμος αριθμον περιπεφευγεν. κ. λ. Ol. 2.
αλλ' ἶσος γαρ ὁ μοχθος επ' ᾳόνι κυματα μετρεῖν. Theoc. 16.
2.—λογος γαρ εκ τ' αδοξουντων ιων—Hec. 294. [60.
ἡμων δ', ὡς Μεγαρεων, ου λογος ουδ' αριθμος. Epig.*

˘Ανᾱριστητος, ον. ὁ ἡ. impransus.
παντως αναριστητος ου δυνησομαι
διακαρτερῆσαι τηλικαυτην ἡμεραν. Alex. ap. Suid.

˘Ανᾱριστος. id.
ὡρα ὁμως κἠς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλειδας,
*χὠνὴρ οξος ἅπαν· πεινᾶντι γε μηδε ποτενθῃς. Theoc. 15. 147.
—ἁ δ' (sc. αλωπηξ) επὶ πηρᾳ
παντα δολον τευχοισα, το παιδίον ου πριν ανησειν
φατὶ, πρὶν η 'νᾱριστον επι ξηροῖσι καθιξῃ. Id. I. 49.*

˘Ανᾱρῑτης, ου. ὁ. piscis e genere cochlearum.
προσφυς ὁκως τις χοιραδων αναριτης. *Choliam.* Herondæ ap.

˘Ανᾱρῑτοτροφος, ον. ὁ ἡ. anaritarum altrix. Ath. 3. [Ath. l. 3. p. 86.
*'Ελλανων εκρατυνεν ανα-[1]
ριτοτροφους σφετεραις φρεσιν. Pers. 899.*

˘Αναρκτος. ὁ ἡ. nullius imperio subjectus.
μητ' αναρκτον βιον,
μητε δεσποτουμενον—Αινεσῃς. Eumen. 525.

*˘Αναρμενος, ον. ὁ ἡ. absque instrumento, armamento.
πολλ' επί σοι γελασουσιν, αναρμενος αν παραβαλλῃ
πλωειν, την κωπην μηκέτ' εχων ερετον. Autom. *An.* iii. 331.*

˘Αναρμοστος, ον. ὁ ἡ. non congruens, incompositus, ineptus.
τυφογερων εἶ, κἀναρμοστος. Nub. 908.
Syn. Αμουσος, αεικης, ακοσμος, ανεπιτηδειος, ανακολουθος, διαφωνος. αναρμοδιος.

˘Αναρπαγδην. *adv.* cum impetu.
μηδομενη δ' ανυσιν τοῖο πλοον, ὦρσεν αελλας
αντικρὺ, ταῖς αὖτις αναρπαγδην φορεοντο. Ap. 4. 578.

˘Αναρπαζω. abripio.
εν γαιῃ δ' επαγη· ανὰ δ' ηρπασε Παλλὰς Αθηνη. X. 276.
δητ' αυτὸν αξεις δεῦρο, μή τις, ὡς κενῆς
σκυμνον λεαινης, δυσμενῶν αναρπαση. Aj. 1006.
Syn. Αναρπαζομαι, αφαρπαζω, εξαρπαζω, διαρπαζω, καθαρπαζω, αναιρω, καταληΐζομαι, εκπερθω.

Αναρπαξανδρος, δρα, δρον. homines devorans.
αναρπαξανδραν-Κῆρ' αφελοντα χωρας. Sept. Theb. 776.

˘Αναρπαστος. ὁ ἡ. abreptus.
εισοψει χειρὸς αναρπασταν. Hec. 205.

Syn. Αναρπασθεις, ἀρπακτος.

˘Αναῤῥηγνῡμι. abrumpo.
τεῖχος αναῤῥήξας, τὸ μὲν εις ἅλα πᾶν καταχεῦαι. Il. 461.
ὁ δ' αρ ενδον ελασιβροντ' αναῤῥηγνὺς επη. Equit. 623.
Syn. Διαῤῥηγνυω, παραρηγνυμι, ανασχιζω, διασχιζω, περιχαρασσω, αποτεμνω, αποκοπτω, αποσπαω.—(*Metaph.*) πλαττω, κατασκευαζω, συντιθημι.

Αναῤῥῑπιζω. ignem exstinctum flatu resuscito.
οὕτως ανεῤῥιπιζον— Ath. 6.
Syn. Ανεγειρω, ανακαιω, αναφλογιζω.

˘Αναῤῥιπτεω, αναῤῥιπτω. sursum jacio. 2. in aleam do,[2] &c.
νῆες εμαὶ καὶ κοῦροι αναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ. η. 328.
οἱ δ' ἅμα παντες ανεῤῥιψαν, δεισαντες ολεθρον. κ. 130.
Syn. Διασειω, ανασοβεω, αποκρουομαι, εξαγω, εξωθῶ, εκβαλλω, απαλλαττομαι, αφικνεομαι.—ανακοντιζω.—αναλαμβανω.—μετατιθημι, μεταμελεομαι.

˘Αναῤῥιχαομαι. manibus et pedibus in altum enitor.
προς ταῦτ' ανεῤῥιχᾶτ' αν ες τον ουρανον. Pac. 69.
Syn. Αραχνιοομαι, αναβαινω (χερσι και ποσιν.)

˘Αναῤῥοιβδεω. absorbeo cum stridore.
τῷ δ' ὕπο δῖα Χαρυβδις αναῤῥοιβδεῖ μελαν ὕδωρ. μ. 104.
Syn. 'Ροιβδεω, ῥοφεω, αναῤῥοφεω, αναβροχω, αναπινω.

Αναῤῥοχθεω. cum strepitu retro ruo.
κῦμα δ' ανεῤῥοχθησε· βυθος δ' ὑποεικαθε νηΐ. Orph. 704.

˘Αναῤῥῠσις, εως. ἡ. secundus *Apaturiorum* dies sic vocabatur.
ταυτης μετεωρα καταγαγεῖν αναῤῥυσιν. Pac. 890.
Syn. Λυτρωσις, θυσια, θυσιασμα.

˘Αναρσῐος. implacabilis.
οἵ τοι δυσμενέες και αναρσιοι εγγὺς εασι. Ω. 365.
Syn. Αδικος, απεχθης, δυσμενης, εχθρος.—αναρμοστος.

˘Αναρταω. appendo.
δημῳ δε μητε πᾶν αναρτησῃς κρατος. Eur. Plisth. *fr.*
Syn. Αρταω, ανατιθημι, προσαγομαι, επαγομαι.—αναπηγνυμι.—αναποιεω, ανακαινιζω.

*Αναρχαΐζω. ad pristinam formam revoco; ad vetustatis mores compono.
κἠμὲ, τὸν εν καινοῖς τεθραμμένον ηθεσιν ηδη,
ηγαγενεις μνημην, πατρίδ' αναρχαΐσας (*sive, conject.* Jacobs.)
ηγαγ' ες ἡμετερην πατρίδ', αναρχ. Dioscor. *An.* 1. 501.*

˘Αναρχῐα. soluta licentia.
ακολαστος οχλος, ναυτική τ' αναρχια. Hec. 605.
Syn. Ανυποταξια, συνταραξις.
Phr. *Αναρχίας γαρ μεῖζον ουκ εστιν κακόν.
αὕτη πολεις τ' ολλῡσιν ἥδ' αναστατους
οικους τίθησιν· ἥδε συν μαχῃ δορος
τροπας καταῤῥηγνῦσι· τῶν δ' ορθουμενων
σωζει τα πολλα σωμαθ' ἡ πειθαρχια. Antig. 672.
—ακουει δ' ουδεν ουδεις ουδενος. Cycl. 120.*

˘Αναρχος. duce carens. 2. sine principio.
ουδὲ μὲν ουδ' οἱ αναρχοι εσαν, ποθεόν γε μεν αρχόν. B. 703.
Syn. Ανηγεμονευτος. 2. αειγενετης.

*˘Αναρχοφωτομυστος. luce lucens æterna et arcana.
αγνωστόν εστι πνεῦμα,—Αῤῥητόν εστι πρᾶγμα,
αληκτόν εστι θαῦμα,—Αναρχοφωτομυστον,
αῤῥητολεπτοπνευστον. (*sc.* τὸ Θεῖον.) Paul. Sil. *An.* iii. 99.*

˘Ανᾰσειραζω. retraho, *proprie*, catena.
ἀψ ανασειραζοντες εχον προτερωσε κιοῦσαν. Apoll. 1. 391.
Syn. Ανερυω, ανελκω, ανθελκω, ανατρεπω, αναχαλῑνῶ, ανακοπτω.

˘Ανᾰσειω. concutio.
Αιγιδ' ανασσεισασα· περιστοναχιζε δε γαῖα. Hes. α. 344.
Syn. Σειω, αναιθυσσω, εκτινασσω, ανακινεω, αναπαλλω.—αναπειθω.—απειλεω.

˘Ανᾰσελγαινω. petulanter traduco.
ουδ' αὖθις ανασελγαινομενος Ευρῑπῐδης. Vesp. 61.
Syn. ˘Υβριζω, κατακωμῳδεω.

---

1. Vox ista suum debet locum ingenio Car. Burneii, cujus Annotationem in Tentamine omnino consulas velim.

2. Usum τοῦ ῥίπτειν, vel ἀναῤῥιπτεῖν, adjecto κινδυνον, pro κινδυνου κυβον, consueta eruditione illustravit Valckenaerius ad Phœn. 1235. et Herodot. vii. §. 50. p. 534. Vid. Thuc. iv. c. 85. atque ibi Duker. item, v. c. 103. vi. c. 13.—Consimili modo adhibetur παραῤῥίψει, Œd. T. 1493. qu. vid. et, ut videtur, παραβαλλομένους κινδυνον, Thucyd. iii. c. 14.

῎Ανᾰσιμος. repandus, informis.
ανασιμον, η πρεσβυτερον· ου γαρ ανασχετον. Eccl. 935.
Syn. Ανακυρτος, αμορφος.
῎Ανασκευαζω. vasa colligo; transfero; diruo, &c.
η παντ' ανεσκευασμεθ', ὥσπερ αἱ τυχαι; Eur. El. 602.
Syn. Ανατρεπω, παρακινεω, αποσκευαζω, ασθενοω.—αποκρονομαι. επισκευαζω, ανακαινιζω, αναρῤαπτω, ακεομαι.
῎Ανασκοπεω. considero.
και τα τηδε και τα δευρο παντ' ανασκοπει καλῶς. Thesm. 673.
Syn. Σκοπεω, διασκοπεω, εννοεω, κατανοεω, διοπτευω, διασκεπτομαι, περισκεπτομαι, επισκεπτομαι, περιφρονεω, αναθεωρεω, αναλογιζομαι, ενθυμεομαι, φραζομαι.
῎Ανασπᾰρασσω. eruo.
ῥιζας ανεσπαρασσον ασιδηροις μοχλοῖς. Bacch. 1102.
Syn. Αναστρεφω, εξερυω, εξαιρεω.
῎Ανασπαστος. retractus.
κἀνασπαστον ποιεῖν εισω, τί ποιησετε; φραζετε νυνί. Vesp. 381.
Syn. Επισπαστος, εξελαθεις.
῎Ανασπαω, *et med.* -ομαι. revello.
οφρα οἱ εκ χροὸς εγχος ανεσπασατ' εγγύθεν ελθών. N. 574.
Syn. Κατασπαω, ὑποσπαω, συσπαω, ανασῦρω, ανασοβεω, ανερυω, ανελκω, επανελκυω, μεθελκω, εκκοπτω, αποτιλλω. —καταλυω, αναιρεω.
῎Ανασσᾰ, ης. ἡ. domina, regina.
γουνοῦμαι σε, ανασσα· θεός νύ τις, η βροτὸς εσσί; ζ. 149.
Syn. Βασιλις, βασιλισσα, βασιλεια, δεσποινα, κρειουσα, αισυμνῆτις, ἡγεμονις. [τυραννος, ἡ. Eur.] Ep. Καλλιπλοκαμος.
῎Ανασσω. dominor, regno.
Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιό τε ἶφι ανασσεις. A. 38.
Syn. Αρχω, αρχευω, αισυμναω, αρχηγετευω, κραινω, κρεω, κρειω, κοιρανεω, τυραννεω, τυραννευω, μεδεω, ἡγεομαι, επισκηπτω. * Phr. Σκηπτρων κρατεῖν. εις θρονους τυραννικους ἵζεσθαι, *vel*, ἱδρυεσθαι.*
῎Αναστᾰδον. *adv.* consurgendo, stando.
αλλοθεν αλλος ανασταδον— Et. Ma.
῎Αναστᾰς, ᾰδος. ἡ. porticus, ap. Apoll. Rh.[1]
῎Αναστᾰσιος. Nom. Pr. [135.
οἶκος Αναστασιοιο τυραννοφονου βασιλῆος. Ep. l. 4. *An.* iii.
῎Αναστᾰσις, *εως. ἡ. surrectio a sedili, vel cubili, vel e somno. 2. resurrectio a morte; *sed in hac significatione apud Sacros Scriptores tantum reperitur.* 3. eversio. 4. erectio.
1. σὺ δὴ, τεκνον,* ποιαν μ' αναστασιν δοκεῖς,
αυτῶν βεβωτων, εξ ὕπνου στῆναι τοτε; Philoct. 276.
*3. μητροκτονους τ' αγῶνας, οὓς ὁὐμοὶ γαμοι
θησουσιν,* οικων τ' Ατρεως αναστασιν. Troad. 363.
Syn. 1. Εγερσις. 3. αναστατωσις, ανατροπη, δηωσις, ερημωσις, καθαιρεσις, κατασκαφη, πορθησις.—4. ανακαινισις, ανασκευη, ανοικισμος.
῎Αναστᾰτηρ, ῆρος. ὁ. eversor, vastator.
ὡς οντ' αναστατῆρα Καδμειας χθονός. Sept. Th. 1023.
Syn. Ανατροπευς, καθαιρετης.
῎Αναστᾰτης, ου. ὁ. idem.
νεῶν δ' επαρχος, Ἰλιου τ' αναστατης. Agam. 1229.
῎Αναστατος. eversus.
μελαθρον αρδην εκ βαθρων αναστατον. Lyc. 770.
Syn. Κατασκᾰφεις.
῎Αναστᾰχῠω. spicas emitto; surgo, ut seges.
οἱ δ' ηδη κατὰ πᾶσαν ανασταχυεσκον αρουραν
Γηγενεες·—— Apoll. 3. 1354.
ομβρος· ἅλις προχοῇσιν ανασταχυουσιν αρουραι. ib. 4. 271.
*῎Αναστειβω. supergredior; obeo.
ὡς δρυμὸν Μαλεαῖον αναστειβων ποτ' ερημον. Epig. ἀδ. 644.*
῎Αναστελλω. *inhibeo.
αλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πρυμνης ἔπι
σταθέντες, ιοῖς, ὥστ' αναστεῖλαι προσω. Iph. T. 1377.*
Syn. Επαναστελλω, καταστελλω, περιστελλω, συστελλω, ανεχω, επεχω, ανακρουω, ανακωχευω.
Αναστεναζω, αναστενᾰχω, αναστενω. alte ingemisco.
ὑπὸ καυματος γαρ ηδη
προποθεὶς αναστεναζω. Anacr. 21. 4.
Πατροκλος, τον παντες αναστεναχουσιν Αχαιοί. Ψ. 211.
τί ποτ' αναστενεις; Hec. 184.
Syn. Στενω, στεναζω, ανακλαιω, ανακωκυω, αναμυχθιζομαι, *αναστοναχεω. q. v.*
῎Αναστεφω. redimio.
αἰ, αἰ. τί δῆτα τοῖσδ' ανεστεμμαι καρα
πλεκτοῖσι φυλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν; Hipp. 806.
Syn. Αναδεω, στεφω.
῎Αναστηλοω. erigo, (v. g. *cippum.*)
—τυμβειαν θ' ὑπὲρ-Κρηπῖδ' ανεστηλωσαν— Lyc. 883.
Syn. Ανακουφιζω.
*῎Αναστηριζω. suffulcio.
και γαρ αεὶ πρεμνον σοι ανεστηριξεν ελαιης. Ep. ἀδεσπ. 650.*
῎Αναστομοω. aperio.
αναστομου το χεῖλος, ὡς ἑτοιμά σοι. Cycl. 356.
Syn. Ανοιγω, αναπεταννυμι.—στενοω.—οξυνω.—αναχαινω.—αναχαλαζω.—ανακρουω.
῎Αναστονᾰχεω. *item*, Αναστοναχιζω. id. qu. Αναστεναζω.
δεινὰ δ' ανεστοναχησαν, επεὶ ποτμος ηλυθε λυγρὸς
μοιριδιον θανατου· απο δε σφεας ῥωγάδος ακρης. Orph. 1284.
ὡς πυκίν' εν στηθεσσιν ανεστοναχιζ' Αγαμεμνων. K. 9.
῎Αναστρεφω. converto. αναστρεφομαι. versor in.
αλλ' ει', επ' αλλ' αναστρεφ' ευρυθμῳ ποδι. Thesm. 985.
—αλλα τιν' αλλην-Γαῖαν αναστρεφομαι— ν. 326.
Syn. Καταστρεφω, αντιστρεφω, διαστρεφω, επιστρεφω, μεταστρεφω, παραστρεφω, παρακινῶ.—ανερχομαι, αναχαζω, ανακομιζομαι, παλινδρομεω, αναστρωφαω.—περιϊσταμαι, ενδιατριβω, αναχωρεω.
Αναστροφὴ, ῆς. ἡ. conversio retrorsum, &c.
ὁρᾷς δ αελπτων μυριων αναστροφάς. Eur. *Beller. *fr.* 21.*
Syn. Αντιστροφη, διαστροφη, καταστροφη, επιστροφη, επαναστροφη, ὑποστροφη, αναζυγη, ανακυκλωσις, αναχωρησις, επανοδος, ανακομιδη, απονοστησις, διατριβη, παλινδρομια, ὑποτροπη.
῎Αναστρωφαω. *Poët.* converto.
παντη αναστρωφᾷν και αρηγεμεν, ὥς κε δυνηαι. Hes. α. 121.
Syn. Στρωφαω, αναστρεφομαι, περιστρεφομαι, επιδινεω.
*῎Ανᾰσῡρομαι, sc. εσθῆτα. vestem sursum traho: *unde* ἀνασυράμενος, spurcus, impudens, obscœnus.[2]
ὡς ειποῦσα πεπλους ανεσυρατο.—Orph. ap. Clem. Alex.
῎Ανασχαλλω. (*si sanus sit Euripidis locus,*) ægre fero.
πλουτῶν, ὑπ' ατης Ζεύς τ' ανασχαλλει πεσών. Beller. *fr.* 16.
Syn. Ασχαλλω, ασχαλαω.*
῎Ανασχεθω, ᾰνασχεω. *Poët. pro* ανεχω. attollo.
ὑψόσ' ανεσχεθε χειρὶ, *και ευχομενος επος ηυδα. K. 461.
πρὶν λεκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλιους
εννὰς αγῆλαι, λαμπάδας τ' ανασχεθειν. Med. 1026.
λιποῦσα παῖδα;* τίς δ' ανασχησει φλογα; Iph. A. 732.
῎Ανασχετὸς, ή, όν. tolerabilis. *Poët.* Ανσχετος.
το δ' ουκ αρ ῆν ακουστὸν, ουδ' ανασχετὸν,
*σιγᾶν κλυοντα δεινὰ πρὸς κακιονων. Eur. Dictye. *fr.* 13.*
ου γὰρ ετ' ανσχετὰ εργα τετευχαται, ουδ' ετι καλῶς. β. 63.
Syn. Ανεκτος, τλητος, ὑποιστος, φορητος, ευφορητος.
῎Ανασχιζω. discindo.
αυτοῖς δερμα λεοντος ανασχιζειν ονυχεσσι. Theoc. 25. 277.
Syn. Διασχιζω, παρασχιζω, ανατεμνω, διατεμνω, διαπριω, διχοτομεω.
*῎Ανασχω. idem quod ανασχεθω.
ευχὰς ανασχω δειματων, ὧν νῦν εχω. Soph. El. 636.*
῎Ανᾰσωζω. *salvum præsto. *med.* Ανασωζομαι.
πρὶν ες ξενην σε γαῖαν εκπεμψαι, χεροῖν
κλεψασα ταῖνδε,* κἀνασωσασθαι φονου. Soph. El. 1139.
Syn. Σωζω, διασωζω, σαωζω, εκσαωζω, ερυω, τηρεω, φυλαττω, ακακταομαι.
῎Ανᾰτᾰνῠω. Vide Ανταννυω.
῎Ανᾰτᾰρασσω. perturbo.
ιδού μ' αναταρασσει-Ευοῖ— Trach. 222.
Syn. Αναταραττω, διαταραττω, εκταραττω, επιταραττω.

1. Adludunt lexica, æque ac *Morellus*, ad Ap. l. 1. 789. sed ibi mendosa est lectio pro παστάδος: itaque vox ἀναστὰς ad Græcam linguam non pertinet.

2. Vid. L. Bos Ellipses, Schæferi, v. Ἐσθῆς.

συνταραττω, παραταραττω, ὑποταραττω, ανατυρβαζω, παρορμαω, πτοιεω.—συγχεω, σκεδαννυμι, αναθολοω.

˘Ανᾰτει, *sive* Ανᾱτι. *adv.* sine damno.
Κρεων, ανατεὶ τῆσδέ μ' εκβαλεῖν χθονός. Med. 1357.
Syn. Ατιμωρητι, νηποινα, νηποινι, αζημιως.

*˘Ανατεινομαι. attollor. *si sanus sit Euripidis locus a Plutarcho citatus.*
τιμάν τ' αντετασθε, πλουτῳ δ' αρετὰν κατεργασασθαι δοκεῖτ', εν εσθλοις δὲ καθησεσθ' ανολβοι. Fr. inc. 117.*

˘Ανᾰτελλω. produco. 2. orior.
τοῖσιν δ' αμβροσιην Σιμοεις ανετειλε νεμεσθαι. E. 777.
Syn. Ανεχω, αναδιδωμι, εξανατελλω, επιτελλομαι, αναφυω, εκφυω, φυομαι, ανακυπτω, αναφαινω.—ανθεω.

*˘Ανᾰτεμνω. *fut.* εμῶ. disseco, excido. [*An.* ii. 176.*
ληφθεὶς δ' εκ μεσατης ανετεμνετο κλεμματα γαστρός. Antiph.

˘Ανᾰτῐθημι. impono, &c.
Πουλυδαμας μοι πρῶτος ελεγχειην αναθησει. X. 100.
Syn. Επιβαλλω, επανατιθημι, επιτρεπω, προστιθημι.—επαιρω. εξηγεομαι.—προσλογιζομαι, αποδιδωμι, περιτιθημι, μετατιθημι.—καθιεροω.

˘Ανᾰτῑνασσω. concutio.
ανὰ δε λαῖφος ὡς τις ακατου θοᾶς
τιναξας δαιμων κατεκλυσεν. Or. 335. P.
Syn. Τινασσω, ανασειω, διαταρασσω.

˘Ανᾰτλημι. sustineo.
ειπης, ὁππόθεν εσσὶ, και ὁππόσα κηδε' ανετλης. ξ. 47.
Syn. Τλαω, τλημι, ανατλαω, διατλαω, οτλεω, φερω, αναφερω, διαφερω, εκφερω, ὑποφερω, ανεχομαι, αναμενω, ὑπομενω, πασχω.—καρτερεω, διακαρτερεω.
* Phr. Παμπροσθ' ἡ πολυθρηνον αιῶν'
αμφὶ πολιτᾶν μελεον
αἶμ' ανατλᾶσα. Agam. 693. Bl.*

˘Ανᾰτολη. Vide Αντολη.

˘Ανᾰτολμαω.[1] perfero.
Syn. Τολμαω, αποτολμαω, αναφερω.

˘Ανᾱτος, ον. ὁ ἡ. absque damno.
ειη δ' ανατον πρᾶγμα τοῦτ' αστοξενων. Æsch. Supp. 360.
Syn. Αατος, αβλαβης.

˘Ανᾰτρεπω. subverto.
* ελθὼν δε θακους τοῦδ', ἱν' οιωνοσκοπεῖ,
μοχλοῖς τριαινου κἀνᾰτρεψον εμπαλιν,
ανω κατω τα παντα συγχεας ὁμοῦ. Bacch. 347.*
Syn. Αναστρεφω, ὑποστρεφω, αναχαιτιζω, ανασκευαζω, καθαιρεω, καταστρωννυμι, προσουδιζω, σκελιζω.
* Phr. [Εις τοῦθ', ἑως εσφηλε κἀνεχαιτισεν,
αψῖδα πετρῳ προσβαλὼν οχηματος. Hipp. 1232.]
δονοῦσα και τρεπουσα τυρβ' ανω κατω. Æsch. *fr.*

˘Ανᾰτρεφω. nutrio, educo. *Æsch. Eumen.* 526.
πῆ ξιφος ιθυνεις; κατὰ γαστέρος, η κατὰ μαζῶν;
γαστέρος, ἥ σ' ελοχευσεν; ανεθρεψαντο δε μαζοί.
(Clytemnestræ ad Orestem.) Analect. iii. 145.*

˘Ανᾰτρεχω. *recurro; sursum curro.
Ἑκτωρ δ' ὦκ' απελεθρον ανεδραμε, μικτο δ' ὁμιλῳ. Λ. 354.
χωρις δ' ουδεποκ' ης, ουτ' αι μεσον ᾶμαρ οροιτο,*
ουθ' ὁκα ἁ λευκιππος ανατρεχει ες Διὸς Αὠς, κ. λ. The. 13. 11.
Syn. Επανατρεχω, ανατροχαω, επαναστρεφω, αναθεω, παλινδρομεω, ὑποτροπιαζω.—αυξω, αναιρομαι.—αναλυω.

˘Ανᾰτρῐαινοω. perturbo, quasi tridente concutio.
ὁτι παντα πραγματ' ανατριαινοῦσιν κροτοις. Amphis ap. Ath.

˘Ανᾰτρῑβω. *sensu obscœno ap. Arist. Acharn.* 1148. [p. 175.
Syn. Διατριβω, προστριβω, συντριβω, συνανατριβω.—ανακεραννυμι.

˘Ανᾰτροπή. subversio.
γηρως δε φαυλου τις γενοιτ' ανᾰτροπη; Sent.
* δωματων γαρ ειλομαν (*Troch. Hephthem.*) [356.*
ανᾰτροπὰς, ὁταν Αρης. (*Cretic.* sive, *Pæon. Dim.*) Eumen.
Syn. Αποτροπη, απωσις, αναστασις.

Ανᾰτυρβαζω. conturbo.
την πολιν ἁπασαν ἡμῶν ανατετυρβακώς. (*Pæon. Dim.*) Equit. 310.
Syn. Αναταραττω, ανασοβεω, αναθολοω.

˘Αναυγητος. * ὁ ἡ. ater, obscurus.
πρὶν αν θεῶν τις διαδοχος τῶν σῶν πονων
φανῇ, θεληση τ' * εις αναυγητον μολεῖν
Αιδην, *κνεφαιά τ' αμφὶ Ταρταρου βαθη.* Prom. 1026.
Syn. Σκοτεινος.

˘Αναυδητος, ον. ὁ ἡ. enarrabilis.
αφατον, αφατον, αναυδητον - Λογον εμοι θροεῖς. Ion. 783.

˘Αναυδος. idem. 2. mutus.
1. αναυδον γ' Ατρειδῶν - Εργον— Aj. 957.
2. αν στομα τε, ῥῖνάς τε· ὁ δ' απνευστος και αναυδος. ε. 456.
Syn. Αμυθητος, ανεκφραστος, ανεκδιηγητος, ανεκφωνητος, ἀῤῥητος, απαῤῥητος, αφατος, αλεκτος. 2. αναυδης, αναυος, ανεως, αφωνος, αφθογγος.

˘Αναυλος. tibiarum expers; lugubris.
αἱματι Θηβας, κῶμον αναυλοτατον προχορευεις. Phœn. 802.
Syn. Αμουσος, εκμελης.

˘Αναυλοχητος. ὁ ἡ. *epith.* navis parvæ, cujus ratio nulla habetur.
αναυλοχητον, αυτοκανδαλον σκαφος. Lyc. 745.

˘Αναυρος, ον. ὁ ἡ. * auræ expers. *hinc*[2],

˘Αναυρος. ὁ. nomen fluvii in Thessalia; *item*, 2. torrens. *sec. Schol. in Apoll.* Vid. Dionys. vs. 1118. [4. 103.
1. αψ επι Θεσσαλιην ποδας ετρεπε.* φευγε δ' Αναυρος. Call.
2. δια δ' οξεων μ' αναυρων
* ξυλοχων τε και φαραγγων, κ. λ. Anac. 7. [Al. 235.*
κεῖνο φυτον Κρητηθεν, ὃ δή ῥ' εκομισσαν αναυροι. Nic.
Syn. 2. Χειμαῤῥος, χαραδρα, ποταμος.
Epith. Χειμεριος, πληθων, μελαμψηφις.

˘Ανᾰφαινω. manifesto.
ευχομενος, Δαναοῖσι θεοπροπιας αναφαινεις. Α. 87.
Ωριωνα κατ' αυτὸν, ὁ δ' αμφαινει μεγαν ὦμον. Theoc. 24. 12.
Syn. Φαινω, φανεροω, αποφαινω, εκφαινω, διαφαινω, εμφανιζω, δεικνυμι, αναδεικνυμι, αποδεικνυμι, δηλοω, προσημαινω, αναφερω, προσφερω, αποκαλυπτω, διαγνωριζω.

˘Ανᾰφαινομαι. conspicuus fio.
οἱος δ' εκ νεφεων αναφαινεται ουλιος αστήρ. Λ. 62.
Syn. Προσφαινομαι, παραφαινομαι, εξεχω.

˘Ανᾰφαιρετος, ον. ὁ ἡ. qui auferri non potest.
αναφαιρετον κτῆμ' εστι παιδεια βροτοῖς. Sent.

˘Ανᾰφανδὸν, ˘Αναφανδᾱ. *adv.* palam, publice.
ὅς ῥ' αναφανδὸν οπυιε, πορὼν απερεισια ἑδνα. Π. 178.
ὡς κεινῳ αναφανδὰ παριστατο Παλλὰς Αθηνη. γ. 222.
Syn. Φανερῶς, εμφανῶς, διαφανῶς, καταφανῶς, επιδηλως, τρανῶς, σαφῶς, ενωπῇ, ενωπιον, ενωπιδιως, ατεχνῶς.

˘Ανᾰφερω. subveho, transfero, &c.
τὸν μὲν εγὼν ανενεικα, καὶ ηγαγον εξ αΐδαο. λ. 624.
εις Φοῖβον αναφερουσα την ἁμαρτιαν. Orest. 76.
Syn. Ανατιθημι, ανατεινω, ανατλημι, αναπεμπω, ανατελλω, προφερω, αναφαινω, αναγω, επαγω, ανακομιζω, αναβιβαζω, ανασφαλλω, ανατολμαω, αναμιμνησκω, παρακαλεω.

˘Ανᾰφευγω. Vide Αμφευγω.

*˘Ανᾰφη. Sporadum una sic appellata. Vid. Apoll. Rh. 4. 1717.
—Αναφην δε ἑ παντες οπισσω
νῆσον κικλησκουσι περικτιονες ανθρωποι. Orph. 1355.*

˘Ανᾰφλεγω. rursum incendo; inflammo.
εγω δ' επι γαμοις εμοις - Αναφλεγω πυρος φως. Troad. 320.
Syn. Διαφλεγω, επιφλεγω, ανακαιω.—αναῤῥιπιζω.

˘Ανᾰφλογιζω. idem.
τὸν καλὸν ἱμειρων λυχνον αναφλογισαι. Ep. *ad.* 46. *Jacobs.*

˘Ανᾰφλυω. *item*, Αναφλυζω. rursum ferveo.
φη πυρι καιομενος· ανα δ' εφλυε καλα ρεεθρα. Φ. 361.
Syn. Αναζεω.

˘Ανᾰφοβεω. terreo.
απὸ τῶν πολεων επαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες. Vesp
Syn. Φοβεω, εκφοβεω. [668.

˘Ανᾰφοιταω. rursum eo, redeo.
αψ αναφοιτηση νεαρῇ κεχαρημένος ἡβῃ. Nic. Th. 138.

1. Compositum istud sedem vix suam in lingua Græca retinebit, cum ex Alcestidis versu 281. ad quem provocavit Morellus, jamdiu detrusum fuerit Porsoniani acuminis vi (ad Med. 325); et Euripidem tantummodo citet H. Steph. Thes. iii. c. 1585. G.

2. Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aëra, nec tenues ventos suspirat Anauros. Lucan. VI. 369.

Syn. Ανερχομαι.

Ἀνᾰφορᾱ. elatio sursum versus; criminis relatio in alium, &c.
αλλ' εστὶν ἡμῖν αναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς. Orest. 408.
Syn. Μεταθεσις, αναφυγη, καταφυγη, αναγωγη, ανασχεσις, ανακομιδη, φορα, προσφορα, απηγορημα, παραστασις, επανοδος.—διηγησις.

*Ἀνᾰφορον. το. fulcimentum oneris, quo bajuli utuntur.
ουκ οἶδ' ὅ, τι ληρεῖς· φερε σὺ τἀναφορον, ὁ παῖς. Eccles. 833.*

Ἀνᾰφροντιζω. animo volvo.
ἑτοῖμον ανεφροντισεν γαμον. Ol. 1. 111.
Syn. Ανατυλιττω, ανακυκλεω.

Ἀνᾰφῠγή. effugium.
αναφυγὰς κακῶν, και κτεανων τριβᾶς. Choëph. 943.
Syn. Αναφυξις, αναφορα.

Ἀνᾰφῡρω. *permisceo, inquino.
αλλαι δε δαμαλας διεφορουν σπαραγμασιν.
εἶδες δ' αν η πλευρ', η διχηλον εμβασιν,
ῥιπτομεν' ανω τε και κατω· * κρεμαστὰ δε
εσταζ' ὑπ' ελαταις αναπεφυρμέν' αἵματι. Bacch. 738.

Ἀνᾰφῡσιαω. anhelo.
—ετ' ασπετον εκ καματοιο -Ἆσθμ' αναφυσιοων—Apoll. 2. 430.
Syn. Αναπνεω, ασθμαινω.

Ἀνᾰφῡω. emitto.
αθανατος και αυπνος, ὃν αυτὴ Γαῖ' ανεφυσεν. Apoll. 2. 1211.
Syn. Ανατελλω, αναφερω.—ανακομαω.

Ἀνᾰφωνεω. alta voce pronuncio. [iii. 58.
και τοτε την προγνωσιν ες Αλκιμενην ανεφωνει. Agath. *An.*
Syn. Ανακραζω.

Ἀνᾰχαζομαι. retrocedo.
τοὔνεκα νῦν αυτός τ' αναχαζομαι, ηδὲ και αλλους. E. 822.
Syn. Αναχαζω, αναχωρεω, αναφοιταζω, αναποδιζω, ὑποποδιζω, ανακλεπτομαι, αναστρεφω, αναγω.

Ἀνᾰχαινω. hisco. [641.
την κιγκλίδ' εξηραξα, κἀναχανὼν μεγα-Ανεκραγον— Equit.
Syn. Χαινω, χασκω, αναχασκω, διαχασκω, αποχαινω.

Ἀνᾰχαιτιζω. ferocio, de equis. 2. inhibeo, *et forsan*, excutio.
ες τοὔθ', ἑως εσφηλε κἀνεχαιτισεν. Hipp. 1232.
Syn. Χαλεπαινω, απειθῶ.—κατεχω.—αναῤῥιπιζω.

Ἀνᾰχεω. infundo.
ανεχευε κῦμα δισκῳ. Anac. 51. 3.
Syn. Εκχεω, παλινεκχεω, ανατυρβαζω.

Ἀνᾰχνοαινομαι. lanugine obsitus sum.
αι δ' αν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχί. Ach. 791.
Syn. Δασυνομαι.

Ἀνᾰχορευω. choreas ăgo. 2. celebro choreis[1].
2. αναχορευσωμεν Βακχιον. Bacch. 1151.
Syn. 1. Χορευω, σκαιρω, ορχεομαι. 2. αννμνεω.

Ἀνᾰχωρεω. retrocedo.
αψ αναχωρησειν, ὅτε δη και ονειδεα βαζεις. ρ. 461.
Syn. Αναχαζω, αποχωρεω, ὑποχωρεω, απερχομαι, ανερχομαι, επαναστρεφω, ὑπαγω, ὑπονοστεω, μεθισταμαι, αφισταμαι.—απαυτομολεω.

Ἀναψᾰλασσω. contundo.
—τον ωδινοντα μορμωτον λοχον-Αναψαλαξῃ,— Lyc. 343.
Syn. Ψαλασσω, ανακοπτω, διακοπτω.

Ἀναψυκτηρ. recreator.
*—πᾶς δε ποιμενων ερῤει λεως,
ὁ μεν γαλακτος κισσινον φερων σκυφος,*
πονων αναψυκτῆρ', ὁ δ' αμπελων γανος. Eur. Andromed. *fr.* 27.

Ἀναψῡχη. recreatio.
φονον· κακῶν δ' αναψυχὰς[2]
θεοὶ βροτοῖσι νεμουσιν,
ἁπαντων τερμ' εχοντες αυτοί. Eur. Supp. 615.
Syn. Αναψυξις, ψυξις, ψυγμος, καταψυξις, περιψυξις, ανακτησις.

Ἀναψῡχω. refrigero, recreo.
αλλ' αιεὶ Ζεφυροιο λιγυπνειοντας αητας
Ωκεανὸς ανιησιν, αναψυχειν ανθρωπους. δ. 568.
ὦ ποτνι', ἡ Διοισιν εν λεκτροις πιτνεῖς,
Ἡρα, δν' οικτρω φῶτ' αναψυξον πονων. Helen. 1100.
Syn. Ψυχω, ψυχριζω, ψυχραινω, διαψυχω, καταψυχω, περιψυχω, ανακταομαι, αναθαλπω, αναζωπυρεω, αναθαῤῥυνω, αναπαυω.

Ἁνδᾰνω. placeo.
τῷ, ὅτεῳ τε πατὴρ κελεται, και ἁνδανει αυτῇ. β. 114.
Syn. Αδω, αρεσκω.

*Ανδημᾰ. *pro* ἀναδ. fascia, corolla.
ὑφαινω δ' Αμυθαωνιδαις
ποικίλον ανδημα. Pind. *fr.* 9. p. 53. *Heyn.*
Phr. —Μοῖσά τοι
κολλᾷ χρυσὸν, έν τε λευκὸν ελεφανθ' ἁμᾷ,
και λειριον ανθεμον ποντιας ὑφελοῖσ' εερσας. Nem. 7. 114.

Ανδηρον. το. summitas, agger. Ανδηρα. τα. florum areolæ.
προς ῥοδα, τῶν ανδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφυκη. Theoc. 5. 93.*
ητοι ὁ λιστρον εμελλεν επι προυχοντος ερεισας
ανδηρου— Mosch. 4. 101.
Syn. Αλοξ, ακρον, ταφρος.

Ανδικτης, (εἶδος παγιδος). muscipulæ genus.
εἶπον τ' ανδικτην τε μαλ' ειδοτα μακρον αλεσθαι. Call. *fr.* 233.

Ανδιχᾰ. *adv.* divisim.
χερμαδιῳ κεφαλήν· ἡ δ' ανδιχα πᾶσα κεασθη. Π. 578.
Syn. Διχως, επιδιχα.

Ανδρᾰγᾰθια, ας, ἡ. strenuitas. [191.
a. τιμῆς. b. πλακουντων. a. ανδραγαθιας. b. ισχαδων. Plut.
Syn. Ανδραγαθημα, καλοκἀγαθια, αγηνοριη, ανδρεια, αλκη, χρηστοτης.

Ανδραγρια. τα. spolia hosti detracta.
ὁστις δὴ πρῶτος, βροτοεντ' ανδραγρι', Αχαιῶν. Ξ. 509.
Epp. Ανδρων αγρευματα, σκυλα, εναρα.

*Ανδραιμων. Nom. Pr. pater Thoantis.
τοῖσι δ' επειτ' αγορευε Θοας, Ανδραιμονος υἱὸς, κ. λ. Ο. 281.*

Ανδρᾰποδον, ου. το. mancipium.
αλλοι δ' ανδραποδεσσι[3] *τιθεντο δε δαῖτα θαλειαν. Η. 475.
μηδ' ανδραποδοις τον μεν χρῆσθαι πολλοῖς, τον δ' ουκ ακολουθῳ. Eccles. 593.
οὕτως ὑμᾶς παντες προτερον μεγαλους, ἁγιους τ' ενομιζον·
νῦν δ' ανδραποδ', ηλιθιους, Μανᾶς. Av. 522. (*Neuter locus in Brunckii Indice.*)*
Syn. Δοῦλος, αιχμαλωτος. Ep. Αργυρωνητον, ὑποχειριον.

*Ανδρᾰποδωνης. mango. Aristoph. in Ἡρωσιν, teste Poll. VII.

Ανδρᾰκᾰς. *adv.* viritim. [16.*
ανδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε αγειρομενοι κατα δημον. ν. 14.
Exp. Κατ' ανδρα.

Ανδρακὰς, άδος. ἡ. pars. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροι. Schol. in l. l. [Th. 643.
τῶν μεν απ' ανδρακάδα προταμὼν ισηρεα χραισμεῖν. Nic.

Ανδραποδιστὴς, οῦ. ὁ. plagiarius.
εμπορος ἥκων εκ Θεσσαλιας, παρὰ πλειστων ανδραποδιστῶν.

Ανδρᾰριον, item Ανδριον. homuncio. [Plut. 521.
αλλ' ανδραρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Acharn. 516.
μεμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ και απρεπὲς ανδρίον αὔτως; Theoc. 5. 40.
Syn. Ανθρωπαριον, ανθρωπιον, ανθρωπισκος, ανδρισκος.

Ανδραχθης. sufficiens ad onerandum virum valentem.
οἱ ῥ' απο πετραων ανδραχθέσι χερμαδιοισι. κ. 121.
Syn. Βαρυς, ὑπερβριθης.

Ανδρειᾰ, *vel* ανδρῑᾱ, ας. ἡ. fortitudo. *item,* ανδρεῖον. το.
—Ἑκτορα—
ξυνεσει, γενει, πλουτῳ τε, κἀνδρειᾳ μεγαν. Troad. 669.
πατηρ επυργου, μεγα φρονῶν επ' ανδριᾳ. Herc. F. 475.
και τουτο μοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθια. Eur. Supp. 510.

---

1. In Oreste 575. vox Ἀναχορεύειν significat "*ad insaniam insultando adigere.*" οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχορευ' Ἐρινύσιν;

2. Huic versui, nempe Iamb. Dim. Acat. olim erat Antistrophicus male congruus, πάλιν κτύποι φανήσονται. Brunck. ad Hec. 280. duas posteriores voces transposuit, et novissimus Marklandianæ Edit. curator textum emendatum adoptavit.

3. Spurius habetur hic versus, quia v. ἀνδράποδον, sive ἀνδράπους (a quo formatur ἀνδραπόδεσσι) Homeri ævo recentior esse existimatur. Utrum antiquior forma ἀνδράπους talem censuram abolere valeat, alii viderint. Knightius sane, harum litterarum sagacissimus, e textu suæ Iliadis ejecit. Ceterum ἀνδράποδον dicitur ὡς ἀνδρὸς ὢν πους, qui hero suo quasi pes est, τοῦ δεσπότου, ὅσπερ εἰς κεφαλὴν ἐκείνῳ λογίζεται, qui servo est caput. Vid. Damm. c. 1875. et Heyn. in l. c.

SYN. Ανδραγαθια, ηνορεη, αγηνοριη, αδροτης, κρατος, μενος, αλκη, ευσθενεια, ευψυχια.
EPITH. Ατρομος, ασβεστος, αδαμαστος, πολυθαρσης.
PHR. Κρατερη δε οἱ εζεεν αλκη. Cal.
σιδηροφρων γαρ θυμὸς ανδρειᾳ φλεγων
επνει, λεοντων ὡς Αρην δεδορκοτων. Sept. Th. 52.

Ανδρεικελον. Ανδρῐᾱς. simulacrum, statua.
κυπαρισσινον μελαθρον αμφ'-Ανδριάντι σχεδόν. Pyth. 5. 52.
Μῆδος εποντοπορευσεν, ὅπως ανδρεικελα τευξῃ. Theæt. Schol.
SYN. Αγαλμα. [An. ii. 515.
PHR. Χεριαρᾶν τεκτονων δαιδαλμα. Pind.

Ανδρεῖος. virilis, strenuus.
μορφῇ μεν ουκ ευωπος, ανδρεῖος δ' ανηρ. Or. 916. [28. 10.
συν τᾷ πολλὰ μεν εργ' εκτελεσεις ανδρεΐοις πεπλοις. Theoc.
SYN. Ανδρωδης, ανδρῶος, αγηνωρ, αφοβος, αγαθος, ανδραγαθητης, θρασυκαρδιος, ευψῡχος, μεγαλοψυχος, λαμπροψυχος, ορθοφρων, μεγαλοφρων, μεγαλητωρ, οβριμοθυμος, μεγαθυμος, μεγαλοθυμος, ὑπερθυμος.—Ανδρικος, ανδρομεος, αρρην, αρρενωπος, αρρενωδης.
*PHR. Πυρσαῖς γενῦσιν εξανδρουμενος. Phœn. 32.
[ᾱνορεαις ὑπερταταις επεβα. Pind.]
εν γενειου ξυλλογῇ τριχωματος. Sept. Th. 666.*

Ανδρειφοντης, ου. ὁ. homicida.
Μηριονης τ' αταλαντος Ενυαλιῳ 'νδρειφοντῃ. B. 651.

*Ανδρειως. adv. viriliter, strenue.
ὑμεῖς μεν οὖν οι κιττῶντες
τῆς ειρηνης, σπᾶτ' ανδρειως.[1] Pax, 497.

Ανδρεραστρῐᾰ, ας. ἡ. virorum amatrix.
τας μυχοτροπους, τας ανδρεραστριας καλῶν. Thesmoph. 392.*

Ανδρηλᾰτεω. in exsilium pello.
ανδρηλατοῦντας, η φονῳ φονον παλιν
λυοντας, *ὡς τηνδ' αἷμα χειμαζον πολιν. Œd. T. 100.
SYN. Εξελαυνω.* PHR. Φυγαδα, φυγοντα, απολιν ποιεῖν.

Ανδρηλᾰτης. in exsilium homines ejiciens. Vid. ad v. Ατιμαστηρ.

Ανδριαντοποιός. statuarius.
ουκ ανδριαντοποιός ειμ'. Nem. 5. 1.
SYN. Ανδριαντοπλαστης, αγαλματοποιος, ἑρμογλῠφος, ἑρμογλυφευς, θεοπλαστης, θεοποιος.
PHR. Δημιουργος αγαλματων. Vid. Ανδρεικελον.

*Ανδρῐκῶς. adv. id. quod Ανδρειως. [Thesm. 1204.
—σὺ δ' ὅπως ανδρικῶς—'Οταν λυθῇς, ταχιστα φευξει,—

Ανδριστῐ. adv. virorum more. V. ad voc. Ευρωτας.*

Ανδροβορος. ὁ ἡ. homines vorans. [iii. 69.
ανδροβορων ὁμοτεχνε κυνῶν, αιλουρε κακιστη. Damoch. An.
SYN. Ανδροβρως, ανθρωποφαγος.

Ανδροβουλος. ὁ ἡ. virilis consilii, seu, viro insidians.
——ὧδε γαρ κρατεῖν
γυναικὸς ανδροβουλον ελπιζω κεαρ. Agam. 10.

Ανδρόβρως, item Ανδροβρωτος[2]. id. quod Ανδροβορος.
*τινες ποτ' εισιν; ουκ ισασι δεσποτην
Πολυφημον, οἷος εστιν, αξενον στεγην
τηνδ' εμβεβωτες, και* Κυκλωπιαν γναθον
τηνδ' ανδροβρῶτα δυστυχῶς αφιγμενοι. Cycl. 90.
εις ανδροβρωτους ἡδονας *αφιξεται
καρηνα Τυδευς γεννσι Μεναλιππου σπασας. Meleag. fr. 18.
PHR. Και ψαλιοις εδαμασσε πωλους
Διομηδεος, αἱ φονιαισι φατναις
αχαλῖν' εθοαζον
καθαιμα σῖτα γεννσι*, χαρμοναῖσιν ανδροβρῶσι δυστραπεζοι. Herc. Fur. 381.

Ανδρογῐγᾱς, αντος. ὁ. gigas.
σευατ' εχων θεραποντας εεικοσι, παντας εν ακμᾳ,
παντας δ' ανδρογιγαντας, ὅλαν πολιν αρκιος αραι. Call. in [Cer. 32.

Ανδρογονος. ὁ ἡ. * marem gignens.
ἑκτη δ' ἡ μεσση (h. e. ἑκτη μεσοῦντος, ἑκτη επι δεκα)
μαλ' ασυμφορος εστι φυτοισιν,*
ανδρογονος δ' αγαθη.— Hes. ε. 782.

1. Sic emendavit Brunck. pro ἀνδρικῶς, cum versus debeat esse Anapæst. Dim. ut Strophico, 471. respondeat. Sed, ni fallor, similis menda vs. præc. inquinat, et pro οὖν reponendum νῦν.

2. Sed in *Euripidis* Fragmento præstat legere ἀνδροβρῶτας, et vox Ανδροβρωτος nullius est existimanda auctoritatis.

*Ανδρογῠνος. adj. semimas; effeminatus.
την μαλακην Παφιης, Στατυλλιον ανδρογυνον, ερῦν. Myrin.

Ανδροδαΐκτος. homines perimens. [An. ii. 107.*
Φθιῶτ' Αχιλεῦ, τί ποτ' ανδροδαΐκτον ακουων[3]. Ran. 1295. (66. B.)

*Ανδροδᾰμας, ου. ὁ. virum domans. ——ουδε μιν
ποτε φοβος ανδροδαμας
επαυσεν αλκαν φρενων. Nem. 3. 66.*

Ανδροδᾰμος, * η, ον. maritum occidens. *Vid. Heyn. Varr. Lectt. in l. c.** ανδροδαμαν τ' Εριφῦλαν. Nem. 9. 37.

*Ανδροθεα, ας. ἡ. epith. Minervæ. ἡ ἐπανδρος θεά.
Ανδροθεᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσυνας ἦρα τινων Αθανᾳ. (*Choriamb. Hexam. Cat.*) Simmiæ *Secur.**

Ανδρόθεν. adv. ex viro.
ανδρόθεν εκκεχυθ' ἱππος· *ανεδραμε δ' ἱππόθεν ανήρ. (*In Hippocentaurum.*) Epig. ἀδεσπ. 276. *Jacobs.**

Ανδρῠθνης. viros perdens.
κλυοντες, ανδροθνῆτας[4] Ιλιου φθοράς. Agam. 823. (787. *Bl.*)

*Ανδρŏκλῆς. ὁ. Nom. Pr.
ὡς ξυνεθεωρεις Ανδρŏκλεῖ και Κλεισθενει. Vesp. 1187.*

Ανδρŏκμής. viros interficiens.
ουδ' ανδροκμῆτας προσφερων αγωνιας. Eur. Supp. 525.
μηδέ τις ανδροκμὴς λοιγὸς επελθετω. Æsch. Supp. 686.

Ανδρŏκμητος. ab homine laboratus; vel, in honorem καμόντος, i. e. θανόντος.
στηλῃ κεκλιμένος, ανδροκμητῳ επὶ τυμβῳ. Λ. 371.

Ανδροκτᾰσῐᾱ. cædes virorum.
αιεί τοι περὶ αστυ μαχαι τ' ανδροκτασιαι τε. Ω. 548.
SYN. Ανδροκτονια, ανδροφονια, μιαιφονια, φονος.
EPITH. Λυγρη, αλεγεινη, πειροκακος, *πικροκαρπος.*

Ανδροκτονεω. maritum interficio.
ανδροκτονοῦσα πατέρ' εμὸν κατεκτανε. Eum. 599.

Ανδροκτονος. homicida.
Κυκλωπες οικοῦσ' αντρ' ερημ' ανδροκτονοι. Cycl. 22.

Ανδρολετειρᾰ, ας. ἡ. viros perdens.
——ανδρολετειραν
και ταν ῥιψοπλον αταν-Εμβαλόντες,—S. Theb. 314.

Ανδρομᾰχη. Hectoris uxor.
Ανδρομαχη δέ οἱ αγχι παριστατο δακρυχεουσα. Ζ. 405.
SYN. Ηετιωνη. EP. Βαρυδεσμος, εὔσφῦρος, ῥοδοσφυρος, λευκωλενος. PHR. Εὔζωνος παρακοιτις Εκτορος. θυγατηρ μεγαλητορος Ηετιωνος.

Ανδρομᾰχος. cum viris, vel viro, pugnans.
ανδρομαχοις χερσιν—— Ep. 1. 3. [An. ii. 410.*
*ου δυναμαι δ' αλοχου τῆς ανδρομαχης αποχωρεῖν. Pallad.

Ανδρομεος, εα, εον. 1. virilis. 2. humanus.
ἠτε, και ειργομενη μαλα περ χροὸς ανδρομεοιο. P. 571.
SYN. Ανθρωπεῖος, ανθρωπινος, ανδρεῖος, βροτεος, θνητος.

Ανδρονῖκος. Nom. Pr.
μετα ταῦτ' ακουσας Ανδρονικος το γεγονός. Ath. 13.

*Ανδροομαι, οῦμαι. ad ætatem virilem pervenio.
—μή ποθ' οἱδ' ηνδρωμενοι
μητρωσιν εκπραξωσιν αἵματος δικην. Herc. F. 42.*

Ανδροπαις. puer virili animo.
βλαστημα καλλιπρωρον, ανδροπαις ανήρ. Sept. Th. 539.

Ανδροπληθεια. virorum multitudo.
ὧδέ τις παρεστιν αυτοῖς ανδροπληθεια στρατοῦ; Pers. 235.

*Ανδροσῐνῐς, ῐδος. ὁ ἡ. hominibus noxius.
ὡστε τίς εμψυχον ανδροσινιν ανυσε τεχνα. (*forsan* ἐμψ. σ' ἀνδρόσσινιν) Epig. ἀδ. 273.*

Ανδροτῠχης. maritum nactus.
ανδροτυχεῖς βιοτους-Δοτε κυρι' εχοντας. Eum. 962.
SYN. Γαμηλιος, γαμικος, συζευκτικος.

Ανδροφθόρος. exitiosus homini.
ανδροφθορου βεβρῶτες αἵματος λιπος[5]. Antig. 1035.

3. Cum tertius abhinc versus sit Heroicus, vellem, etiam reclamante Scholiaste, Hexametrum hic conficere. (1264. Br.)
ὦ Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδαΐκτον ἀκούων.

4. Vox ista obelo notatur in Edit. Porson.—Blomf. restituit vocabulum Æschyleum, ἀνδροκμῆτας.

5. Vox ἀνδροφθόρος non reperitur in H. Steph. Thesauro. Neque eam deprehendi a quopiam scriptore usurpatam, præterquam a Sophocle in his duobus locis. Ἀνδροφθόρον αἷμα denotat *humanum sanguinem*,

—της ανδροφθορον
πληγεντ' εχιδνης αγριῳ χαραγματι. Phil. 269.
SYN. Ανδροσινις.

Ανδροφονος. idem.
χραισμεῖν, εὖτ' αν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ανδροφονοιο. A. 242.

Ανδροφοντης. idem.
τον ανδροφοντην, τον πόλεως ταρακτορα. Sept. Th. 578.
SYN. Ανδριφοντης, ανδρειοφοντης, ανθρωποκτονος, ανθρωπολεθρος, ανεριφοντης, φονευτης, βροτολοιγος, μιαιφονος, φθισηνωρ, φθισιμβροτος.
*PHR. Ωμοδακής σ' αγαν ἱμερος εξοτρυνει πικροκαρπον ανδροκτασιαν τελεῖν
αἱματος ου θεμιστοῦ. Sept. Theb. 692.

Ανδροφρων. virilia sentiens.
κατ' ορφανον γαρ οἶκον ανδροφρων γυνή. Soph. *fr. inc.* 25.

Ανδροφυκτῖς, ἡ. Epith. piscis. Vid. ad v. Κακοδοκιμος.*

Ανδροω. virilem reddo; apud Lyc. in homines muto.
μυρμων τον ἐξαπεζον ανδρωσας στρατον. Lyc. 176.
SYN. Επανδροω, θρασυνω, επιγαυροω.

Ανδρών. pars domûs, in quâ viri a muliebribus seorsim agunt.
αγ' αυτον εις ανδρῶνας ευξενους δομων. Choëph. 710.
EPITH. Ευτραπεζος.

Ανδυομαι, pro αναδυομαι. detrecto.
—ουτε τις οκνῳ-Εικων, ανδυεται πολεμον κακόν· N. 225.

῞Ανεγγυος. *sine sponsione actus. *in l. c. exponitur* incerta.
και σε, Κλεηνοριδη, ποθος ωλεσε πατριδος αιης,
θαρσησαντα Νοτου λαιλαπι χειμεριη.*
ὡρη γαρ σε πεδησεν ανεγγυος· *ὑγρα δε την σην
κυματ' αφ' ἱμερτην εκλυσεν ἡλικιην.* Anac.
SYN. Απιστος, εκνομος.—αμνηστευτος.

῞Ανεγειρω. excito.
—και εξ ὑπνου μ' ανεγειρεις-῾Ηδεος— ψ. 16.
SYN. Εγειρω, διεγειρω, εξεγειρω, αφυπνιζω, ανιστημι, εξανιστημι.—αναζωπυρῶ, αναζωγρεω.

*῞Ανεγερμων, ονος. exsurgens, expergefactus.
μεσφα κυνες κοιτας ανεγερμονες εποιασαν. Erycius. *An.* ii. [297.*

῞Ανεδην. *adv.* effuse, large.
αλλ' ανεδην ὁδε χῶρος ερυκεται. Philoct. 1150.
SYN. Αρδην, παμπαν, διαμπερες.—συμμιγα.

῞Ανεζω. **potius*, Ανεω. Vid. Ανιημι.*

῞Ανειλισσω. revolvo.
πνευματ' ανειλισσοντα κατ' ομφαλιον βρομεησιν. Nic. Al. 609.
SYN. Ανειλεω, ανακυκλοω.

῞Ανειμενος. remissus. 2. *ap. Sophocl. denotat,* incustoditus, extra παρθενῶνας evagans.
γνωσεαι, ει σου ξιφος ανειμενα χειλεα τερσει. Theoc. 22. 63.
*2. κομιζετ' εισω, δμῶες· εκ δε τουδε χρη
γυναῖκας εἶναι τασδε, μηδ' ανειμενας. Antig. 578. *conf. ejusd.* [Elect. 516.*
SYN. Ανετος, διαλυτος, εκμελης.

῞Ανειμῖ. redeo; adscendo ad.
δακρυοεις δέ τ' ανεισι παῖς ες μητερα χηρην. X. 499.
*2. ——παλιν δε τῶνδ' ανειμί σοι γενος. Heracl. 210. *Vid. Barnes. in l.**
SYN. Επανειμι, ανακομιζομαι, αναλυω.

῞Ανειμων. non, *seu*, male, vestitus.
ὡστε τευ η παρα παμπαν ανειμονος, ηε πενιχροῦ. γ. 348.
SYN. Ανειματος, δυσειμων, δυσειματος, κακοειμων, ανενδυτος, γυμνος, απεπλος.

῞Ανειργω. inhibeo.
καί ῥ' ες μεσσον ιὼν, Τρωων ανεεργε φαλαγγας. Γ. 77.
SYN. Επεχω, συνεχω, συνειργω, συνισχω, κωλυω, αποκωλυω, αναστελλω, αναστρεφω, αναχαιτιζω, ερητυω.

*῞Ανεκᾰθεν. *adv.* desuper. 2. ab origine generis.
ανωθεν ανεκαθεν κτυπῳ δ' επιῤῥοθεῖ. Choëph. 425.*

῞Ανεκβᾰτος. ὁ ἡ. unde non est egressus; invius.
*ὁσων δε φλοισβων ῥᾱχῖᾱς ανεκβατον
διναις παλιῤῥοιησιν ἑλκοντος* σαλον; Lyc. 379.
SYN. Αβατος, ακελευθος, ανεισοδος.

῞Ανεκδρομος. ὁ ἡ. idem.
καὶ τὰς μὲν συνοχηδὸν ανεκδρομος ωχμασε θωμιγξ. Arch. *An.*

῞Ανεκτός. tolerandus. Vid. Ανασχετός. [ii. 98.
ἡ δὴ λοιγια εργα ταδ' εσσεται, ουδ' ετ' ανεκτά. A. 573.

*Ανεκτῶς. *adv.* tolerabiliter.
ει δε βιῃ τον καλον αποισεαι, ουκέτ' ανεκτῶς
δεσποζεις· απιτω και το βιοῦν επι σοῦ. Ep. ἀδ. 5.*

῞Ανελεγχω. arguo.
ὦ τεκνον, τί φῄς; οἷον οἷον ανελεγχομαι. Ion. 1470.

῞Ανελευθερος. illiberalis, sordidus. [591.*
*ει, πλουσιος ὢν, ανελευθερός εσθ' οὑτωσὶ και φιλοκερδής. Plut.
SYN. Δουλοπρεπης, μικρολογος, αισχρος, αεικης, ακοσμος, πιναρος, φιλοκερδης.

*῞Ανελευθερως. *adv.* illiberaliter.
ανελευθερως τε ζῶντας, επι καιροῦ τινος. Alex. ap. Ath.

Ανελιγμα, ᾰτος. το. convolutio, cincinnus. [p. 40. f.*
*πεντηκονταετις και ετι πλεον ἡ φιλεραστος
Νικιας εις νηον Κυπριδος εκρεμασε
σανδαλα, και χαιτης ανελιγματα, τον τε διαυγῆ
χαλκον, ακριβειης ουκ απολειπομενον. Philet. *An.* i. 121.
και περιδινησασθε μακρῆς* ανελιγματα χαιτης
Στρυμονιην αφετοι θυιαδες Αμφιπολιν. Dioscor. ib. 254.

Ανελιννυω. —δηρον γαρ ανελιννυον αὖθι μενοντες[1]. Suid.

Ανελισσω, ανελιττω. evolvo.
*ενθεν δὴ στοματουργὸς επῶν βασανιστρια, λισπη
γλῶσσ' ανελισσομενη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥηματα δαιομενη, καταλεπτολογησει
πνευμονων πολὺν πονον.* Ran. 826. Br.
SYN. Ελιττω, ολισθαινω, δινεω, κυλινδεω.—ανατυλιττω.

*῞Ανελκῡω. idem cum sequ.
Δαμαγοραν και Λοιμὸν ισοψηφον τις ακουσας,
εστησ' αμφοτερων τον τροπον εκ κανόνος.
εις το μερος δε καθειλκετ' ανελκυσθὲν το ταλαντον
Δαμαγορου, λοιμὸν δ' εὗρεν ελαφροτερον. Epig. ἀδ. 75.*

῞Ανελκω. attollo attrahendo.
ἡ τε σταθμον εχουσα και ειριον, αμφις ανελκει. M. 434.
—ὁ δε τοξου πῆχυν ανεῖλκε-Και βαλεν,— Λ. 375.
SYN. ῾Ελκω, ανελκυω, εξελκω, εξελκυω, αφελκω, αφελκυω, ανασπαω, αντιπερισπαω, εξαιρω, αναγω, ὑπεξαγω, ανερυω.

[῞Ανελλην. ὁ ἡ. alienus a moribus Græcorum. Vid. Βαρβαρος.
ποδᾶπον ὁμῖλον τονδ' ανελληνα στολον,]
*πεπλοισι βαρβαροισι και πυκνωμασι
χλιοντα προσφωνοῦμεν; ου γαρ Αργολὶς
εσθὴς γυναικῶν, ουδ' αφ' Ἑλλάδος τοπων. Æsch. Supp. 233.

῞Ανελλῖπὴς, έος. ὁ ἡ. cui nihil deest; non deficiens.
παντ' αν τά γ' αὑτοῦ σκῦλ' αφῆκ' ανελλιπῆ. Ep. ἀδ. Her.

῞Ανελπῖς, ῖδος. ὁ ἡ. spe destitutus. [*An.* iii. 143.*
σωτηριας ανελπις· ὡς δυ' εξ ενός. Iph. T. 487.

῞Ανελπιστος. *pass.* insperatus. 2. nullam spem habens.
γυναῖκες, ὑμῖν θαυμ' ανελπιστον* μαθεῖν. Trach. 686.
2. αλλ' εμε μεν ὁ πολὺς
απολελοιπεν ηδη*
βιοτος ανελπιστος, ουδ' ετ' αρκῶ. Soph. El. 187.
ελπίδες εν ζωοῖσιν· ανελπιστοι δε θανόντες. Theoc. 4. 42.

῞Ανεμβᾰτος. inaccessus. [*An.* iii. 81.
γυιοβοροις βελεεσσιν ανεμβατος ὁ πριν ερωτων. Paul. Sil.
SYN. Ανεκβατος.—δυσπειθης.

῞Ανεμος. ventus. εν δ' ανεμος πρῆσεν μεσον ἱστιον,—A. 481.
SYN. Αητης, πνεῦμα. EPITH. Αργαλεος, ακραῆς, αδρανης, αιθρηγενης, ἁρπαξ, ἁπαλος, αντιπορος, ἀλιαῆς, αιθριος, βυκτης, δυσαης, δεινος, δυσηχης, επειγομενος, ζαχρειης, ζαης, ζαθεος, ζαμενης, ευθυπνοος, εριπνευστος, ζωοφορος, ομβροφορος, διϊπετης, ὑψιπετης, ξηρος, ευοδμος, λιγυς,

---

sanguinem, aut potius sanguinem ***hominis violenta morte perempti.*** Ceterum quoniam in hoc loco Sophocleæ Antigones versamur, nequeo mihi temperare, quin animadvertam, hunc ipsum versiculum sedem sibi alienam occupare, aut versum proxime antecedentem parenthesi debere contineri: ut sic currat sententia, οὐ δέχονται θεοὶ—βεβρῶτες, κ. λ. Quin alterum etiam solœcismum ex oratione Tiresiæ amovere velim, ita vv. 1001. et seqq. Ed. Br. interpungendo.

ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ορνίθων· κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς,
ἔγνων. πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.

1. Versus iste desumitur ex Apoll. Rh. 1. 862. et ita legendus est: δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες. "Perperam igitur *H. Stephanus* compositum ἀνελιννύω in Thesaurum suum recepit." Vid. Pierson. ad Mœrin, v. 'Ελιννύων.

κλονεων, ολοος, λιγυπνοος, λευγαλεος, κελαδεινος, λιαρος, θοος, λιγυρος, κραιπνος, κωφος, μεγας, παντοῖος, πολυπλανης, πολυηχης, καρτεροθυμος, χαλεπος, χειμεριος, χελιδονιος, φυλλοχοος, ὑβριστης, φοιταλεος, φθονερος, βᾶρυγδουπος.

PHR. Ανεμου πνοιη,—ις. ανεμων λαιψηρα κελευθα.—δηλημητα νηων.—ανεμοδρομος αλκη.—νεφεα σκιοεντα δονησας. λαιψηρῶν ανεμων ἱερον μενος. ηδε πολυῤῥοιζων ανεμων αλληκτος ιωη. Cal. εννυχιαις πτερυγεσσι μελος συριζον αῆται. Nonn. [—χειμερια πνειοντες αηται,—Λαιλαπι μαστιζοντες ὁλην ἁλα. Mus.—βαρυπνειοντες αηται.—
χειμεριης πνοιῃσιν ακοντιζοντες αηται
αθροον εμπιπτουσιν επι ῥηγμῖνι θαλασσης. ib.
—ανεγρετο παντοθεν ηχη
μαρναμενων ανεμων· ζεφυρῳ δ' αντεπνεεν εὖρος,
και νοτος ες βορεην μεγαλας αφεηκεν απειλας·
και κτυπος ἦν ἁλιαστος ερισμαραγοιο θαλασσης. ib.
θαλασσιαι ανεμων ῥῖπαι. Pind. βληχρων ανεμων ἄχειμαντοι πνοαι. Alc.]

Ανεμοεις. (*prima brevi, ut videtur, ex origine vocis.* Poët. Πνεμοεις,* *unde* Dor. ̄Ανεμοεις, *prima longa.—Nisi prima semper producatur per necessitatem, ut in* αθανατος.) ventosus, vehemens. ειθ' ἀνεμοεσσα τις. Trach. 964.
(αγχοῦ δ' αρα κὀυ μακραν. Vers. Antistr.)*
ανεμοεντι δε γ' επ' οχθῳ. Heraclid. 781.
SYN. Ανεμιος, ανεμιδιος, ανεμιαιος, ανεμωδης, ὑπηνεμιος, πνευματωδης.

˘Ανεμοσκεπης. a vento tegens.
χλαιναων τ' ανεμοσκεπεων, ουλων τε ταπητων. Π. 224.
SYN. Αλεξανεμος.

˘Ανεμοσφᾰρᾰγος, ου. ὁ ἡ. ventis perstrepens. Vid. Πηλιον.

˘Ανεμοτρεφης. a vento auctus.
αλλ' επορουσε Κοωνι, εχων ανεμοτρεφες εγχος. Λ. 256.
EXP. Κοῦφον, ευκινητον, η στερεον.
—κῦμα-Λαβρον ὑπαι νεφεων ανεμοτρεφες.— ο. 625.
EXP. Ὑπ' ανεμου ηυξημενον. ὑψηλον.

˘Ανεμοτροπος. *epith. procellæ.*
ανεμοτροπῳ θυελλῃ. Anac. 41. 14.

*Ανεμοω. vento expono; ventis agito.
βρομος τε δεινὸς ηνεμωμενης ἁλός. Hegesipp. An. i. 255.*

˘Ανεμωκης. venti celeritatem habens.
ανεμωκεος ειθε δρομον νεφελας. Phœn. 167.
SYN. Ωκυς, ταχυς, ὑποπτερος.

˘Ανεμωλιος. ventosus, vanus.
Τρωων ἱπποδαμων· σὺ δὲ ταῦτ' ανεμωλια βαζεις. Δ. 355.
SYN. Μεταμωλιος, ανεμοφθορος, ματαιος, φλυᾱρος.

˘Ανεμωνη. anemone flos.
αλλ' ου συμβλητ' εντι κυνοσβᾰτος, ουδ' ανεμωνα
προς ῥοδα, * τῶν ανδηρα προς αἱμασιαῖσι πεφυκη.* The. 5. 92.
EPITH. Ειαρινη, μινυνθαδιη.

˘Ανενδεὴς, έος. ὁ ἡ. cui nihil deest.
ζῆσον λογισμῷ, και μενεῖς ανενδεής. Ep. ἀδεσπ. 459. *Jac.*

˘Ανεξεταστος. non exploratus.
ανεξεταστον μη κολαζε μηδενα. Sent.
SYN. Αδιεξεταστος, ανεξερευνητος, αβασανιστος, αγυμναστος, αδοκιμαστος, ανεξελεγκτος.

˘Ανεξοδος, ου. ὁ ἡ. unde exiri non potest.
αγγειλειεν εμοί τις ανεξοδον εις Αχεροντα. Theoc. 12. 19.
SYN. Ανεκβατος, ανοστος, ανοστητος, ανοστιμος.

˘Ανεορτος. expers festorum.—2. profestus.
ανεορτος ἱερῶν, και χορῶν τητωμενη. Eur. El. 310.
SYN. Ατελεστος, ανοργιαστος, ασχολος, απρεπής. 2. μεθεορτος, εργασιμος.
* PHR. Ποιας γαρ αστων ἥξετ' εις ὁμιλιας;
ποιας δ' ἑορτας, ενθεν ου κεκλαυμεναι
προς οἶκον ἵξεσθ' αντι τῆς θεωριας; Œd. T. 1489.

˘Ανεπῐβουλευτος. ὁ ἡ. ab insidiis tutus, aut ab iis non appetitus.
———— Διογενους [i. 188.*
εἶναι πολιτης, ανεπιβουλευτον φθονῳ. Crat. *Theb.* fr. 9. *An.*

˘Ανεπῐληπτος. reprehensioni non obnoxius.
ακεραιος, ανεπιληπτον ησκηκως βιον. Orest. 920.
SYN. Αναμαρτητος, αδιαφθορος, αβλᾰβης, ανεπιτιμητος, αμεμπτος.

Ανεπιξεστος. impolitus. 2. imperfectus.
μηδε δομον ποιῶν, ανεπιξεστον καταλειπειν,
* μη τοι εφεζομενη κρωζῃ λακερυζα κορωνη,*
μηδ' απο χυτροποδων ανεπιῤῥεκτων ανελοντα
εσθειν, * μηδε λοεσθαι· επει και τοῖς ενι ποινη.* Hes. ε. 746.
SYN. Αξεστος, αξοος, ασκεπαρνος.—ακομψος, ακοσμος.
2. ατελης, ακατεργαστος.

˘Ανεπιῤῥεκτος. * nondum confectus, vel libatus. Vid. ad v. præc.*
SYN. Ακαθαρτος, μη καθιερωμενος.

˘Ανεπιφθονος. non invidendus.
ανεπιφθονον ειρυσον εγχος. Trach. 1051.
SYN. Ανεμεσητος, ανεραστος.

˘Ανεπιφραστος[1]. qui excogitari non potest.
—κἀνεπιφραστοι δυαι. Suid. SYN. Αφατος, αῤῥητος.

*˘Ανεραστος, ου. ὁ ἡ. *pass.* inamabilis. 2. *act.* ab amore alienus.
ναι, φιλε, τῶν παρά σου τοῦτ' ανεραστοτατον. Call. Ep. 33. *Bl.*

˘Ανεργος. infectus.
δι' εργ' ανεργα γ' ολλυσαι, μελεα τ' ετλας. Hel. 366.
SYN. Ανενεργητος, απρακτος.

Ανερειπω, * *pot.* Ανερειπτομαι. sursum aufero a terra.*
τον και ανηρειψαντο θεοὶ, Διϊ οινοχοεειν. Υ. 234.
SYN. Αναρπαζω, συναρπαζω, αλισκω.

˘Ανερευγω, ανερευγομαι. emitt-o, vel -or, cum sonitu.
ὁστε δι' εξ ακρης ανερευγεται εις ἁλα βαλλων. Apoll. 2. 745.
SYN. Ερευγομαι, απερευγομαι, καταῤῥεω, εξειμι.

˘Ανερευνητος. investigabilis.
τι χρῆμα γ' ανερευνητα δυσθυμῇ, γυναι; Ion. 255.
SYN. *(quum pro adverbio ponitur, ut in l. l.)* Λαθραιως, κρυβδα, κρυβδην.

˘Ανερομαι, *poët.* ανειρομαι. percontor.
—την δε προτι οἱ
εἶλε πατὴρ Κρονιδης, και ανηρετο, ἦδυ γελασσας. Φ. 508.
και τοτε δη μ' επεεσσιν ανειρομενος προσεειπεν. δ. 461.
SYN. Ανερωταω.

*˘Ανερπυζω. sursum, *vel* retro, serpo. 2. redeo.
2. δαιμονα βουλομενοι-Εις αγρον ανερπῦσαι. Pac. 585.*

˘Ανερυω, et ανειρυω. sursum traho, retraho.
ἱστοὺς στησαμενοι, ανά θ' ἱστια λευκ' ερυσαντες. ι. 77.
—ανειρύσασα δεπεπλως*-Εξω απωχετοθᾶσσον·—The. 14. 35.
ην δε με, χὠς εκ νουσου ανειρῦσω, ὡδε και εχθρας
εκ πενιης ῥυσῃ, δεξο χιμαιροθυτην. Epig. Leon. ap. Suid.*
SYN. Ανειρω, ανελκω, αναγω, ὑπαγω, αναιρεω, ὑφαιρεω, αναστελλω.

˘Ανερχομαι. adscendo. 2. redeo.
Φοινικος νεον ερνος ανερχομενον ενοησα. ζ. 163.
εστην δε, σκοπιὴν ες παιπαλοεσσαν ανελθών. κ. 97.
2. τῷ δ' αρ' ανερχομενῳ πυκινον δολον αλλον ὑφαινε. Ζ. 187.
SYN. Αυξανομαι.—ανειμι, επανειμι, αναβαινω, επαναβαινω, επιβαινω. 2. επανερχομαι, ανηκω, επανηκω, αναχωρεω, επαναχωρεω, ανακαμπτω, επανακαμπτω, αναστρεφω, επαναστρεφω, ὑποστρεφω, απονεομαι, νοστεω, εκνοστεω, παλινοστεω.

˘Ανερωταω. interrogo.
καί μιν ανηρωτων· ὁ δε κερδοσυνῃ αλεεινεν. δ. 251.
SYN. Ανερομαι, πυνθανομαι, αναπυνθανομαι, εκπυνθανομαι, επερωταω, συνερωταω, διερωταω, ερεω, ερειω, ερομαι, ειρομαι, ερεομαι, ερεεινω, εξερεεινω, επερομαι, συνερομαι, εξερομαι, εξερεομαι, διειρομαι, διεξερεομαι, αιτεω.

˘Ανεστιος, ου. ὁ ἡ. domo et sede propria carens.
αφρητωρ, αθεμιστος, ανεστιος * εστιν εκεῖνος,
ὁς πολεμου εραται επιδημιου, οκρυοεντος.* Ι. 63.
SYN. Ανοικος, αστεγης, αστεγος, φυγας.

˘Ανετοιμος. ὁ ἡ. imparatus, invitus. [*An.* ii. 296.
εις γαμον ουκ ανετοιμον· * εχει δέ σε διψα γυναικῶν. Erycius,

˘Ανετος. laxus. solutus, patens.
ανετον μελος αιὲν αειδων. Dionys. *ibid.* 254.*
ανετον δε ταρσον αιρων. Synes. 2.

1. Vocem hancce neque in H. Stephani Thesauro, neque apud Robert. Constantinum repperi; sed tantum apud Io. Scapulam, qui simul indicavit locum, unde verba a Morello citata desumerentur: sunt nimirum Simonidis. Vid. Brunck. Analecta, Tom. i. p. 129.

Syn. Χαλαρος, ευπροσιτος, ανειμενος, παρετος.

˘Ανευ. *præp.* absque. *Bœot.* Ανις.
εκπερσειν πτολιεθρον ανευ έθεν, ουδε συν αυτῷ. P. 407.
ορθοποδες βαινοντες ανις μογεροῖο τιθηνης. Nic. Al. 419.
Syn. Διχα, εξω, χωρις, ατερ, εκτος.

˘Ανευαζω. ovando celebro.
Βακχον—σφαλτην ανευαζοντες— Lyc. 207.
Syn. Ανευφημεω.

*˘Ανευκτος, ου. ὁ ἡ. *pass.* non optandus. 2. *act.* non optans.
Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν εσθλὰ και ευχομενοις και ανευκτοις
αμμι διδου· τα δε λυγρὰ και ευχομενων απερυκοις. Ep. ad. [466.*

˘Ανευρισκω. reperio.
στυγνὸν τὸν ὗν ανεῦρον. Theoc. 30. 9.
Syn. Εφευρισκω, παρευρισκω, εξευρισκω, προσευρισκω.

˘Ανευρεσις. inventio.
ὦ τεκνον, εις μεν σην ανευρεσιν θεὸς
ορθῶς εκρανε,— Ion. 569. Syn. Ευρεσις, ευρεμα, ευρημα, εξευρεσις, επιτεχνησις, αναληψις.

˘Ανευφημεω. *item*, Ανευφωνεω[1]. celebro, faustis ominibus prosequens. 2. *per euphemismum*, edo clamorem cum ejulatu.
επ' αξιοισιν ἄρ' ανευφημεῖ δομος. Orest. 1339.
ἅπας δ' ανευφωνησεν οιμωγῇ λεως. Trach. 796.
Syn. Κατευφημεω, αναθρηνεω, ανηχεω.

Ανεφελος[2]. non nubilus. 2. haud obscurus.
—αλλὰ μαλ' αιθρη-Πεπταται αννεφελος,— ζ. 45.
2. ανεφελον επεβαλες,—κακον. Soph. El. 1246.
Syn. Ευδιος. 2. διαδηλος, ασκιαστος.

˘Ανεχω, * ανεχημι. sustineo, contineo.
Αντιλοχ', αφραδεως ἱππαζεαι·* αλλ' ανεχ' ἱππους. Ψ. 426.
ὥστε τευ η βασιλῆος αμυμονος, ὅστε θεουδὴς
ανδράσιν εν πολλοῖσι και ιφθιμοισιν ανασσων
ευδικιας ανεχησι·— τ. 109. *——ουτε τοκοισιν
ιηΐων καματων ανεχουσι[3] γυναῖκες. Œd. T. 173.*
Syn. Επεχω, επισχω, αντεχω, συνεχω, κατεχω, ανειργω, οχμαζω, καταστελλω, αναφερω, ανατεινω, αυξω.—τιμαω, ανυψοω.—ὑπερκειμαι.

˘Ανεχομαι. tolero, sustineo. 2. cohæreo.
ου γὰρ ξεινους οἵδε μαλ' ανθρωπους ανεχονται. η. 32.
—εις ενιαυτὸν εγὼ παρά σοί γ' ανεχοιμην-Ἡμενος,—δ. 595.
πρωΐον, οφρ' ανεχοιτο θαμὰ θρωσκοντας οϊστους. O. 470.
*ειριά τε ξαινειν, και δουλοσυνης ανεχεσθαι. χ. 423.
ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ αντρου θεσπεσιοιο
τριζουσαι ποτεονται, επεί κέ τις αποπεσῃσιν
ὁρμαθοῦ εκ πετρης, ανά τ' αλληλῃσιν εχονται. ω. 8.*
Syn. Ανεχω, εαω, αναδεχομαι, ὑποδεχομαι, αντεχομαι, διαμενω, ανατλημι, αυξανομαι, καταφρονεω, ὑπομενω.

* Ανεψιαδοῦς, οῦ. ὁ. sobrinus. [*An.* ii. 482.*
αυτὰρ ανεψιαδοῖ δυο και δεκα δεχθε ταλαντα. Probl. Arithm.

˘Ανεψιος. consobrinus.
ἡ μεν πολλα εται και ανεψιοι αμφὶς εόντες. I. 460.
Syn. Εορ, * (*Hesych.*)* κηδεστης, συγγενης, εξαδελφος. —αγχιστευς, επιγονος, επιγενης.

˘Ανεως, ω. ὁ. mutus.
δην δ' ανεῳ ἦσαν τετιηοτες υἷες Αχαιων. I. 30.
Syn. Ακην, αφωνος, αλαλος, ἡσυχος, αναισθητος, εμπληκτος.

*˘Ανη[4], ης. ἡ. effectio, absolutio.
—τῶν δ' ἀπο παμπαν
αυτὸς ανην εκολουσας, ενεκλασσας δε μενοινήν. Call. Jov. 89.

1. Sed in vs. a Sophocle citato rectius legitur ἀνευφήμησεν. Vide VV. DD. ad Hesych. v. Ἀνευφημήσει. Itaque vox Ἀνευφωνέω auctoritate caret.

2. De quantitate primæ syllabæ, vid. Not. ad v. Ἄληκτος, item in v. Ἀνεμόεις.

3. ἰηΐων. gl. θρηνητικῶν.—ἀνέχουσι. gl. ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται. Utrumque perperam, ut opinor. Locum enim interpretandum existimo: *neque sospitales sustinent*, vel, *experiuntur partus*. Syntaxis eadem est atque in εὐδικίας ἀνέχησι—Od. τ. "Est genitivus nominis: nam sic "construi amat hoc verbum." Damm. c. 2691. Vid. et H. Steph. ad v. Ἰήϊος.—Aliam istius loci lectionem et interpretationem protulit G. Dunbar, Vir. Doctiss. *De Prosodia Græca*, p. 43.

4. Habet locum h. v. semel apud Æsch. Sept. Th. 419. Sed obelo notatur a Porsono, et a Blomf. corrigitur, ἀνῇ.

Syn. Ανυσις, πρᾶξις.*

˘Ανηβαω. repubesco. —ου γαρ ανηβᾶν
δις πελεται προς θεῶν, ουδε λυσις θανατου. Theog. 1003.
Syn. Ἡβαω, ανηβασκω.

˘Ανηβητηριος. *repubescens.
ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· ου γαρ, ὡς εοικέ μοι,
σχολῆς τοδ' εργον,* αλλ' ανηβητηριαν
ῥωμην επαινῶ λαμβανειν, ειπερ ποτέ. Androm. 552.
Syn. Ακμαστικος, νεωτερικος, αναζεων.

˘Ανηβος. impuber.
παῖς μεν ανηβος εων ετι νηπιος, ἑρκος οδοντων
φυσας εμβαλλει πρῶτον εν ἑπτ' ετεσιν. Solon.
αμφω τώ γ' ητην πυῤῥοτριχω, αμφω αναβω. Theoc. 8. 3.
Syn. Ανιουλος, αποθριξ, αφηλιξ, αχνοος, ανηλικος.

˘Ανηθον, ου. το. *Ang.* dill.
χλωραὶ δε σκιάδες, μαλακῷ βριθουσαι ανηθῳ. Theoc. 15. 119.
Epith. Ευθαλες, οὖλον.

˘Ανηθῖνος. ex anetho confectus. *a præced.*
κἠγὼν, τῆνο κατ' ἆμαρ, ανηθινον, η ῥοδοεντα,
*η και λευκοΐων στεφανον περὶ κρατὶ φυλασσων,
τὸν Πτελεατικὸν οἶνον απὸ κρητῆρος αφυξῶ.* Ib. 7. 63.

˘Ανηκεστος, ου. ὁ ἡ. insanabilis.
βεβληκει· τοτε καί μιν ανηκεστον λαβεν αλγος. E. 394.
Syn. Ανιατος, αθεραπευτος, ανιατρευτος, [αναλθης, αναλθητος, δυσαλθης, δυσαλθητος, νηκεστος.] απαραμυθητος, αφορητος, δυσανασχετος, απηνης.

˘Ανηκοος. qui non audit.
ὁπποτε πρῶτα θανωμες, ανακοοι εν χθονὶ κοιλᾳ
ευδομες—— Mosch. 3. 110. Syn. Απηκοος, ανυπηκοος, ανυποτακτος, απειθης, ανηλατος, αμαθης.

˘Ανηκουστεω. non audio; non obtempero.
ὡς εφατ'· ουδ' αρα πατρὸς ανηκουστησεν Απολλων. O. 236.
Syn. Νηκουστεω, απειθεω, παρακουω.

˘Ανηκουστος. non auscultandus.
ανηκουστα τᾶς τυραννου-Παθεα—Hipp. 362.
Syn. Ἀῤῥητος, απυστος.

˘Ανηκω. pervenio. [1035.
—τοὖργον τοδε μεῖζον ανηκει-Η κατ' εμὰν ῥωμαν. Trach.
Syn. Ὁρμαω, αναβαινω, εντυγχανω, επιβαλλω, συγγινομαι.

Ανηλᾰκᾰτος. ὁ ἡ. colum non tractans.
σκινδαψος τετραχορδος ανηλακατοιο γυναικός. Athen. l. 5.

˘Ανηλεης. immisericors.
Ἡρη, σοι δ' ετι τῆμος ανηλεες ἦτορ εκειτο. Call. 4. 106.
Syn. Αμειλιχος, ανοικτος, απηνης, σιδηροφρων, φιλαιμων, ωμος, τιμωρητικος.

*˘Ανηλεῶς. *adv.* immaniter. *Sed in l. c.* Blomf. *monente* Elmsleio, *prætulit* νηλεῶς.
—αλλ' ανηλεῶς-Ὧδ' ἐῤῥῦθμισμαι,— Prom. 241. P.

˘Ανηλιος. opacus, sine sole.
λειβομαι, δακρυοισιν κορας
σταζω,* λισσάδος ὡς πετρας
λιβὰς ανηλιος, ἁ ταλαινα. Androm. 533.
Syn. Αειλος, περισκεφης, συνηρεφης.—πολυηλιος.

˘Ανηλῐπος. *discalceatus.
εις ορος ὀκχ' ἑρπης,* μὴ αναλιπος ερχεο, Βαττε·
εν γὰρ ορει ῥαμνοι τε και ασπαλαθοι κομοωντι. Theoc. 4. 56.
Syn. Ανυποδητος, απεδιλος.

˘Ανημελκτος. non mulctus.
θηλειαι δ' εμεμηκον ανημελκτοι περὶ σηκούς. ι. 439.

˘Ανημερος. immitis.
δαιτ' ανημερον, ορειαν τ' εκβολάν. Hec. 1081.
Syn. Απηνης, απανθρωπος, αμειλιχος.

* Ανημιωβολιαῖος. Vid. Ημιωβολιαῖος.

˘Ανηνεμῐᾱ, ας. ἡ. ventorum vacuitas, tranquillitas.
καὶ μαστοὺς, τοῖσιν θελγω ανηνεμιην. Addæ. An. ii. 242.*

˘Ανηνεμος. sine ventis.
ανηνεμον τε παντων-Χειμωνων— Œd. C. 670.

˘Ανηνυστος, * ου. ὁ ἡ. qui perfici nequit; cujus finis nullus apparet.
μαψ, αὔτως, ατελεστον,* ανηνυστῳ επι εργῳ. π. 111

Ανηνῦτος. * idem. 2. infectus, irritus.

δακρυσι μυδαλεα,* τον ανηνυτον
οἶτον εχουσα κακῶν— Soph. El. 168.
ὡς αρ εφη· παντεσσι δ' ανηνυτος εισατ' αεθλος. Apoll. 3. 502.
Syn. Δυσκατορθωτος, ακατεργαστος. 2. ατελειωτος, απληρωτος, απρακτος, αχρηστος.

῎Ανηνωρ. non virilis.
μή σ' απογυμνωθεντα κακὸν και ανηνορα θειῃ. κ. 301.
Syn. Ανανδρος, θηλυφρων, αμαχος, δειλος.

῎Ανηπύω. * persono, canto.
Νυμφαι δ' αμμιγα πᾶσαι, ὁτε μνησαιτο γαμοιο,*
ἱμεροενθ' ὑμεναιον ανηπυον· * αλλοτε δ' αὖτε
οιόθεν οἶαι αειδον ἑλισσομεναι περὶ κυκλον.* Ap. 4. 1196.

Ανηρ.[1] vir, homo, maritus, &c.
ου γάρ τι γλυκυθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' αγανοφρων. Υ. 467.
τῷ δ' ουπω τις ὁμοῖος επιχθονιων γενετ' ἀνήρ. Β. 553.
—ου μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον και αρειον,
η ὁθ' ὁμοφρονεοντε νοημασιν οἶκον εχητον
ανὴρ ηδὲ γυνή.— ζ. 182.
Syn. Ανθρωπος, βροτος, φως.—ακοιτης.
Epith. (*in bonam partem*) Αθλοφορος, αιδοῖος, αλκιμος, αρηΐος, αλφηστης, βιοθαλμιος, βουληφορος, δεινος, δικαιος, εκπαγλος, ευθυγλωσσος, ερικυδης, ευσεβης, ελαφρος, ευορκος, ευρυθμος, εσθλος, εχεφρων, θαρσαλεος, ιθυδικης, καρτερος, κρατερος, κυδαλιμος, καρτεροθυμος, μενεχαρμος, πολυπαμμων, πολυπονος, πολυρρην, πολυιδρις, πολυτλητος, σοφος, ταλακαρδιος, ὑπερφατος, φιλοξενος, φραδμων. (*in malam.*) Αγριος, αϊδρις, απαλαμνος, απιστος, αεργος, αθεμιστιος, ακηλητος, ανεστιος, βιατης, δειλος, δυσμενης, κενεοφρων, μαργος, σιδηροχαρμης, ὑπεροπλος, ψεφηνος, ωμηστης.
Epith. *generalia.* Βροτησιος, θνητος, ναυσιφορητος, πολυπονος, σακεσπαλος, σιδηροφορος, σιτοφαγος, φερεσσακης, χαλκεοθωρηξ, ωκυμορος.
Phr. Ου μεν γαρ τι που εστιν οϊζυρωτερον ανδρος.—ασταθεων γενος ανδρῶν.

῎Ανηρεφής. tecto carens. 2. alte tectus.
—εσχαρη ἥ τ' εκτὸς ανηρεφέος πελε νηοῦ. Apoll. 2. 1175.
Syn. Αστεγης, αστεγαστος, ασκεπαστος.—2. επηρεφης.

Ανηρίθμος. * id. quod ἀναριθμος.
ποταμῶν τε πηγαὶ, ποντιων τε κυματων
ἀνηρίθμον γελασμα, παμμῆτόρ τε γῆ. Prom. 89.*
οὖλον ἀνηρίθμων κεῖνο νεφος γερανων. Ep. ἀδ. 671. *Jac.*

*῎Ανηρός[2]. *per sync. pro ἀνιαρός.* Schol. in l. l. *Etym. autem* ανηρον *affert pro* αβλαπτον.
—όσα φῶτας ανηρους Ἑρπετὰ σινονται— Nic. Th. 701.*

῎Ανηροτος, ου. ὁ ἡ. inaratus.
αλλὰ ταγ' ασπαρτα και ανηροτα παντα φυονται. ι. 109.
Syn. Αγεωργητος.—ασπαρτος.

῎Ανησσητος. invictus.
νικη μὰν ουδ' αλλος, ανασσατοι δε γενοντο. Theoc. 6. 46.
Syn. Αηττητος, αχειρωτος, ανικητος.

῎Ανηστις. * idem quod νηστις, *per pleonasmum* τοῦ α. 2. *exponitur etiam,* qui jejunus non est, *ut sit* α *privans.**
ιου γαρ συ πρῶτος ακλητος φοιτᾷς επι δεῖπνον ανηστις. Cratin. [ap. Ath. p. 47. a.
Syn. Νηστις, αγευστος.—2. διακορης.

῎Ανηφαιστος. non Vulcanius. *Vid. Schol. in l. l.*
ἑως ὑφῆψε δῶμ' ανηφαιστῳ πυρί. Orest. 620.

Ανθαιρεομαι. * præripio. 2. præfero.
ἡ παντα νικῶσ' ανδρα και θῆλυν σπορὰν
κακοῖσιν·* ουδεὶς στεφανον ανθαιρησεται. Hec. 659.
2. —το δ' ευσεβες Της δυσσεβειας ανθελου·— Cycl. 310.
Syn. Αποφερω. 2. προκρινω, προτιμαω.

Ανθάμιλλος. æmulus.
τοις ανθαμιλλοις εισι πολεμιωτατοι. Ion. 606.
Syn. Αντιζηλος, αντιτεχνος, φιλονεικος.

Ανθαπτομαι. tango vicissim. 2. attingo.
ανθαπτομαί σου τῶνδε τῶν αυτῶν εγώ. Hec. 274.
ταχὺς βαδιστὴς τερμονων ανθηπτετο[3]. Med. 1182.
Syn. Καθαπτομαι, διαπραττω.

Ανθειά. urbs Messeniæ.
Φηρας τε ζαθεας, ηδ' Ανθειαν βαθυλειμον. Ι. 151.
Epith. Ποιηεσσα.

Ανθεμα. τα. —ἁγνᾶς ανθεμα[4] Χρυσογονας. Theoc. Ep. 13.
Syn. Χαρισματα, αναθηματα.

Ανθεμιζομαι. *pro eo quod Livius* deflorari *dicit.* H. Steph.
γοεδνα δ' ανθεμιζομαι. Æsch. Supp. 76.
Exp. το ανθος αποδρεπομαι.

*Ανθεμιον. flos. 2. rosa.
νεκταρος, εις δ' ελεγους ευσπορον ανθεμιον. Meleag. 1. 36.

Ανθεμις, ιδος. ἡ. chamomilla; ligustrum.
αλσος δ', Αρτεμι, τοῦτο και αν Χαριτεσσι θεουσαις [250.
ειη *επ' ανθεμιδων σαμβαλα κοῦφα βαλεῖν. Diotim. *An.* i.

Ανθεμον. idem quod Ανθος. [Acharn. 992.
ὡσπερ ὁ γεγραμμενος, εχων στεφανον ανθεμων. (*Pæon.*)

Ανθεμοειδής, ες. floridus.
παντοχροοι, πολυοδμοι εν ανθεμοειδεσι πνοιαις. Orph. H. 42.

Ανθεμοεις, οεσσα, οεν. idem.
εσταν δ' εν λειμῶνι Καμανδριῳ ανθεμοεντι. Β. 467.

Ανθεμορρυτος. a floribus defluens.
ξουθης μελισσης ανθεμορρυτον γανος. Iph. T. 633.

Ανθεμουργός. ex floribus opus suum conficiens.
τῆς τ' ανθεμουργοῦ σταγμα, παμφαες μελι. Pers. 614.

Ανθεμωδης, εος. ὁ ἡ. floridus, florens, vernans.
χωρῶμεν ες πολυρροδους
λειμῶνας ανθεμωδεις. Ran. 448.

Ανθερεών. mentum.
σκαιῇ δεξιτερῇ δ' αρ' ὑπ' ανθερεῶνος ἑλοῦσα. Α. 501.
Syn. Γενειον.—στομα.—λαρυγξ.
Epith. Λαχνηεις, δασυθριξ, περιπλοκος, λασιος.—θεηγορος, θεημαχος, πολυχανδης, βαρυγλωσσος, ευγλωσσος, λωβητηρ, απειλητηρ, ακοντιστηρ, πυριθαλπης, ευρωεις, βαθυστηριγξ. Nonn.

*Ανθερίκη, ης. ἡ. stramentum cum arista sua. *idem cum sequ.*
τηλόθι μοι μαλα χαῖρε· πυρὸς δ' ουκ ασφαλὲς ἆσσον
ἑρπειν αυηλὴν, ὦ φιλος, ανθερικαν. Rhian. *An.* i. 481.*

Ανθεριξ, ικος. ὁ. *item,* Ανθερίκος. ὁ. arista.
ακρον επ' ανθερικων καρπον θεον, ουδε κατεκλων. Υ. 227.
αλλα παλιρροιη επινηχεται, ανθερικος ὡς. Call. 4. 193.
Syn. Σταχυς, ανθεριξ, αθεριξ, αθηρ. * *Exponitur etiam,* ὁ τῆς ασφοδελου καρπὸς, η καυλός. *Vid. Damm.* c. 1034.

Ανθεσίποτητος. floricarpus.
οἱ νῦν δε κισσοπληκτα, και κρηναῖα, και
ανθεσιποτητα μελεα μελεοις ονομασι
ποιοῦσιν εμπλεκοντες αλλοτρια μελη. Antiph. ap. Ath. p. 644. e.*

Ανθεσίχρως. Vid. ad v. Περκα.

Ανθεσφορος, ον. florea serta gerens.
—επι δ' εθεντο κισσινους
στεφανους, δρυος τε, μιλακος τ' ανθεσφορου. Bacch. 701.

Ανθεω. floreo, cresco, scateo.
—πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροταφοισιν ιουλους
ανθῆσαι, πυκασαι τε γεννν ευανθέϊ λαχνῃ. λ. 318.
Syn. Διανθεω, ακμαζω, βρυαζω, θαλλω.

Ανθηλιος. ὁ ἡ. soli obversus.
εα· τίς οικων θεοδοκων ὑπερτελὴς
ανθηλιον προσωπον εκφαινει θεῶν; Ion. 1550.
Syn. Προσηλιος.

Ανθηρος, α, ον. floridus; et, *metaph.* varie ornatus.
Λακεδαιμον', ανθηρος μεν είματων στολῃ. Iph. A. 73.

Ανθηφορος. ὁ ἡ. floriger; *item* ανθοφορος.
Αρτεμιδος αλσος, λειμακας τ' ανθηφορους. Iph. A. 1544.
χωρειτε νῦν ἱερον ανα κυκλον θεας,
ανθοφορον αν' αλσος Παιζοντες— Ran. 440.

Ανθιζω. floribus orno; variego.

---

1. Vox hæc in Dramaticorum diverbiis primam semper corripit. Si quando producere videtur, ibi nomini jungendus articulus. Ab ὁ ἀνὴρ, fit ἁνήρ. Vid. not. sub v. Τυγχάνω.

2. Vid. Steph. Thes. in v.—Morellus in Append. scribit ἀνηρὸς, et pro ἀνίερος accipit. Schneider. dedit ἀνιγρούς.

3. Musgr. et Pors. ἂν ἥπτετο. Brunck. ἀνθήπτετ' ἄν.

4. ῎Ανθεμα in plur. reperitur ap. Pind. Ol. 2. 131. At in hoc exquisito Epigrammate, statuendum est potius τὸ ῎Ανθεμα, ατος, pro ἀνάθεμα, *donarium.* Quæ quidem opinio assentientem habet H. Steph. Thes. Tom. iii. c. 1485. E. Vid. nos in v. ᾿Ανάθεμα.

τοτε και ῥοδων αγητων
νεον ερνος ηνθισε χθων. Anac. 53. 36. Syn. Διανθιζω.

Ανθῐμος. idem cum sequ.
και λιπα τ', ηδ' ερατόν τε μελισσης ανθιμον εἶδαρ. Lith. 729

Ανθῐνος, η, ον. 1. e floribus, vel herbis, factus; 2. de veste, variis coloribus picta.
γαιης Λωτοφαγων, οἵ τ' ανθινον εἶδαρ εδουσιν. ι. 84.
Syn. Ανθεινος, ανθεμος, εvανθεμος, εvανθης, ανθημων, ανθωδης, ανθοφυης, ευθαλης, τηλεθαος.—ποικιλος, λαμπρος.

Ανθοβᾰφος. tinctor.
ὁς δε και ανθοβαφους ἁλιων απεθηκατο κοχλων. Man. 2. 326.

Ανθοβολεω. 1. flores jacio. 2. redoleo.
ὡς αν επι κροταφοις μυροβοστρυχου Ἡλιοδωρας
ευπλοκαμον χαιτην ανθοβολῃ στεφανος. Meleag. Ep. 105.

*Ανθοβόλος. ὁ ἡ. flores jaciens. Ανθόβολος. floribus conspersus.
στεψας δ' ανθοβολον κρατὸς τριχα, την κελαδεινὴν
πηκτίδα μουσοπολοις χερσὶν επηρεθισα. Marc. Arg. *An.* ii. 271.*

Ανθοδιαιτος. ὁ ἡ. flores depascens.
ανθοδιαιτε μελισσα, *τί μοι χροὸς Ἡλιοδωρας
ψαυεις, εκπρολιποῦσ' ειαρινὰς καλυκας; Meleag. 108.
Syn. Ανθονομος.*

Ανθοκᾰρηνος. ὁ ἡ. serta capite gerens. Vid. Βακχαι.

Ανθοκομεω. flores edo.
* ανθ' ὧν συ πρηεῖα κατα κροταφου πολιοῖο [650. *Jacobs.*
κεῖσο, και *ειαρινας ανθοκομει βοτανας. Epig. incert.

Ανθοκομος. floriger. [*An.* ii. 277.
ηρεμα λειμῶνας πιτνεῖ επ' ανθοκομους. Satyr. Thyill.

Ανθὄκροκος. ὁ ἡ. * subtemen habens, quod flores varii coloris exprimit. εν δαιδαλεαισι ποικιλ-
λουσ' * ανθοκροκοισι πηναις. Hec. 474.

*Ανθολογος. ὁ ἡ. flores decerpens.
ει σε Ποθοι στεργουσι, Φιλοκλεες, ἥ τε μυροπνους
Πειθώ, και καλλευς ανθολογοι Χαριτες. Meleag. 5.

Ανθονομεω. flores comedo. —ῖνιν τ'*
ανθονομουσας[1] προγονου
βοος εξ επιπνοιας—Ζηνὸς εφαψιν·— Æsch. Suppl. 43.

Ανθὄπλιζω. contra armo.
ἱππεῦσι θ' ἱππεῖς ἦσαν ανθωπλισμενοι. Eur. Suppl. 666.

Ανθὄπλιτης. adversarius.
προς ανθοπλιτου, ξυνον ογχησει μορον. Lyc. 64.
Syn. Τοξοτης, ανθαμιλλος.

Ανθος, εος. το. flos.
ῥίζῃ μεν μελαν εσκε, γαλακτι δε εικελον ανθος. κ. 304.
και δ' εχει ἥβης ανθος, ὅ, τε κρατος εστι μεγιστον. N. 484.
Syn. Ανθεμον, ιανθος, ιον, θρονον, λειριον, ανθη, ανθοσυνη, αωτον.—καλλωπισμα.
Epith. Αγλαον, αγλαομορφον, ευῶδες, ευποικιλον, πολυποικιλον, ειαρινον, ἱμερτον, καθαρον, καλον, μαλακον, δροσερον, αφροδισιον, λεπτον, λευκον, λειμωνιον, λαχνῆεν, τερπνον, ευτερπες, μελισταγες, πορφυρεον, ποιῆεν, ῥοδοεν, φυκιοεν, κλωστον, πολυθρεπτον, σταφυληκομον, ὑακινθινον, χλοερον.
Phr. Παμφορου γαιας τεκνα. Æsch.
λειμωνων εαροτροφεων πετηλα. Theoc.
λασιας φιλα εργα μελισσας. Ib.
κηωεσσα λοχειη. γῆς βοστρυχος. Nonn.

Ανθοσμῐας, ου. ὁ. habens odorem suavem.
οἱ δ' αμφορῆς, οινου μελανος ανθοσμιου. Plut. 807.
Syn. Ευοσμος, περιοσμος, ἡδυς, ανθηρος.

Ανθοσῠνη, ης. ἡ. flos.
μηδε τιν' ὑλαιην τεξεται ανθοσυνην. Agath. 71. *Jacobs.* iv. 29.

*Ανθοφορεω. flores fero.
ηδη καλλιπετηλον επ' ευκαρποισι λοχειαις
ληϊον εκ ῥοδεων ανθοφορεῖ καλυκων. Theætet. *Jacobs.* iii. 214.

Ανθοφορος, ου. ὁ ἡ. floriger. Vid. Ανθηφ.
ολβιστη νησων ἱερα Τυρος, ἡ το πυριπνουν
αλσος εχει παιδων Κυπριδος ανθοφορον. Meleag. 2.

Ανθοφῠης, εος. ὁ ἡ. florulentus.
Ψιττακος ὁ βροτογηρυς, αφεὶς λυγοτευχεα κυρτον,*
ηλυθεν εις δρυμους ανθοφυεῖ πτερυγι. Crinag. *ib.* ii. p. 134.

Ανθρᾰκευω. in carbones redigo.
ὡς πυρὶ χρη τας μυσαρας γυναῖκας ανθρακευειν. Lysist. 340.

Ανθρᾰκιζω. idem.
κἀνθρακιζων τοῦ 'ρεβινθου. Pac. 1136.
Syn. Ανθρακοω, φρυγω.

Ανθρᾰκῐα, ας. ἡ. carbonum congeries.
ανθρακιην στορεσας, οβελους εφυπερθε τανυσσε. I. 213.

Ανθρακις[2]. Vesp. 1122.

*Ανθρᾰκοω. idem quod Ανθρακιζω.
ηδη δαλος ηνθρακωμενος. Cycl. 609. Syn. Εμπυρευω.*

Ανθραξ, ᾰκος. ὁ. carbo.
ουδε ποτε χθιζον περιβοσκεται ανθρακα τεφρη. Call. 2. 84.
Syn. Θυμαλωψ. Epith. Αιθομενος, φλογοεις, ζωων.

Ανθρηνη. crabro.
κεντουμενος, ὡςπερ ὑπ' ανθρηνων. (Anapæst.) Nub. 944.
Syn. Σφηξ, μελισσα.

Ανθρηνιον. favus crabronis.
εξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν προς βιαν τἀνθρηνια. Vesp. 1075.
Syn. Κηριον, μελιδειον, μελικηρις, ὑριον, σμῆνος.

*Ανθρυσκος. nomen floris vel herbæ.
κἀνθρυσκον μαλακῶν τ' ιων
λειμακα και τριφυλλου. Ath. p. 685. a.*

Ανθρωπᾰριον, ου. το. *homulus, homuncio.
ὦ θερμον εργον, κἀνοσιον, και παρανομον*
τολμωντε δρᾶν ανθρωπαριω κακοδαιμονε. Plut. 415.

Ανθρωπειος, α, ον. ad humanum genus pertinens.
γιγνωσκε τἀνθρωπεια· * μηδ' ὑπερμετρως
αλγει· κακοῖς γαρ ου συ προσκεισαι μονη.* Eur. *fr.* Inus. 21.
Syn. Ανθρωπικος, ανθρωποπαθης, ανθρωποφυης, ανθρωπωδης, ανδρομεος.—φιλανθρωπος, επιεικης, ευγνωμων, χρηστος.

Ανθρωπῖνος, η, ον. idem.
μη 'μοιγε μυθους. αλλὰ τῶν ανθρωπινων,
* οἱους λεγομεν μαλιστα τους κατ' οικιαν.* Vesp. 1179.

Ανθρωπῖνως. *adv.* humanitus, homini convenienter.
ανθρωπινως λαλεῖν τε— Athen. 1. 9.

Ανθρωπῖον, ου. το. * homunculus.
εξεπτοηθη, (sc. *Helena*)* Μενελεων ανθρωπιον
λῷστον λιποῦσα.— Cyclop. 184.

Ανθρωπισκος, ου. ὁ. id. quod Ανθρωπαριον et Ανθρώπιον.
ὁ πλουτος, ανθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός·
* τα δ' αλλα, κομποι, και λογων ευμορφιαι.* ib. 315.
Syn. Ανδραριον.

Ανθρωποδαιμων. Divus ex homine factus.
ανθρωποδαιμων κεισεται βλεπων φαος. Rhes. 971.
Syn. Θεανδρος.

Ανθρωποκτονος. ὁ ἡ. homicida.
τί φής; βορᾷ χαιρουσιν ανθρωποκτονῳ; Cyc. 127.
Syn. Ανδροφονος.

Ανθρωπολοιγος —λυπη. Naz.

Ανθρωπος. * ὁ ἡ. homo. Vid. ad v. Σφηξ.*
Syn. Ανηρ, θνητος, αῤῥην.

Ανθρωποι, ων. οἱ. homines.
—μεγα κεν οἱ ὑπουρανιον κλεος ειη
παντας επ' ανθρωπους·— K. 213.
Syn. Μεροπες, βροτοι, θνητοι. Epith. Επιχθονιοι, εφημεριοι, μεροπες, θνητοι, αμαθεις, αφραδεις, αργαλεοι, αλημονες, αινομοροι, αφωτιστοι, απειρεσιοι, αιολοβουλοι, απιστοκοροι, αλφησται, απτῆνες, αβιοι, αμαυροβιοι, διοτρεφεῖς, δυστλημονες, δειλοι, δικαιοι, θυμοβοροι, θεογλωσσοι, θεοστυγεῖς, ελεεινοι, εικελονειροι, εφημεριοι, εριθυμοι, κηριτρεφεῖς, μογεροι, κενεαυχεες, κενοκρανοι, κακοτεχνοι, κακοθυ̃μοι, κακοδαιμονες, καταθνητοι, οψιγονοι, οϊζυροι, ολιγοσθενεῖς, ολιγοδρανεῖς, οπισθοκομοι, πολυκληροι, πολυσπερεῖς, πολυπλαγκτοι, πολυκμητοι, πολυτλητοι, πολυῤῥοθιοι, πολυμοχθοι, παλιγγενεῖς, ποντοπλανῆται, χαμαιγενεῖς, χαμαι οιχομενοι, χαμευναδες, χαμαιφρονες, ταλαεργοι, φιλοκοσμοι, ωκυμοροι. Vid. Βροτοι. Phr. Φυλλων γενεᾷ προσομοιοι. πλασματα πηλοῦ. σκιοειδεα φῦλ' αμενηνα. Aristoph. ἐνσμορα φῦλ' ανθρωπων. ἡμεριος γεννα. Eur. φυτον ουρανιον.—
* ουδεν ακιδνοτερον γαῖα τρεφει ανθρωποιο,
παντων, ὁσσα τε γαῖαν επι πνειει τε και ερπει.

1. Ita se habet in textu Porsoni pro ἀνθονόμου τᾶς.

2. Caret hæc vox, ut videtur, auctoritate; nam in loc. cit. lectio plane est mendosa. Vid. Bergler. in l. et v. Ἐπανθρακίδες.

ου μεν γάρ ποτε φησὶ κακὸν πεισεσθαι οπισσω,
οφρ' αρετην παρεχωσι θεοὶ, και γουνατ' ορωρῃ·
αλλ' ότε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μακαρες τελεσωσι,
και τα φερει αεκαζομενος τετληότι θυμῷ.
τοῖος γαρ νοος εστὶν επιχθονιων ανθρωπων,
οἷον επ' ἦμαρ αγησι πατὴρ ανδρῶν τε θεῶν τε. σ. 129.
οναρ ἡμεροφαντον. Æsch. επαμεροι· τί δέ τις; τί δ' ού τις;
σκιᾶς οναρ, ανθρωποι. Pyth. 8. 135.
ὁρῶ γαρ ἡμᾶς ουδὲν οντας αλλο, πλὴν
ειδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, η κουφην σκιάν. Aj.*
[ανθρωπων ολιγοδρανεων πολυεθνεα φυτλην. Orph. Arg.
δυηπαθεων γενος ανδρων. Procl. δεισιθεων γενος ανδρων. ibid. πανδακρυτ' εφαμερων εθνη, πολυστονα τε δη και πολυπονα. Eur.]
ανθρωπος εστι ζωον επιπονον φυσει, [Athen. p. 223.
και πολλα λυπηρ' ὁ βιος εν ἑαυτῳ φερει. Timocles ap.

Ανθρωποσφᾶγεω. hominem pro hostiâ macto.
ποτερα το χρὴν σφ' επηγαγ' ανθρωποσφαγεῖν. Hec. 259.
Syn. Ανθρωποκτονεω.

*Ανθρωποφᾶγος, ου. ὁ ἡ. hominum vorator. [Athen.p.313.b.
ανθρωποφαγους; πῶς οὖν αν ανθρωπος φαγοι; Antiphan. ap.
ως ανθρωποφαγου τοῦ θηριου οντος. ἅπας δε [p. 163. d.
ιχθὺς σαρκα φιλεῖ βροτεην, ἄν περ περικυρσῃ. Archestr. ib.
Syn. Ωμηστης, qu. vid.

Ανθρωσκω, *pro* Αναθρωσκω. q. v.
ά βακχα Παρια μεν, ενεψυχωσε δ' ὁ γλυπτας [347.*
τον λιθον· ανθρωσκει δ' ὡς βρομιαζομενα. Glauc. *An.* ii.

Ανθῦβριζομαι. injuria vicissim adficior.
a. ὅδε γαρ εις ἡμᾶς ὑβριζει. b. και γαρ ανθυβριζομαι. Phœn.

Ανθῦπᾰτος. proconsul. [629.
και κλεος ανθυπατων—— Ep. I. 3.

Ανθῦπουργεω. subministro.
μητ' ανθυπουργεῖν αισχρὰ τοῖσι χρωμενοις. Hipp. 999.
Syn. Αμειβω, αντιδωρεω.

˘Ανια, vel ˘Ανιη, (*plerumque penultimam producit, aliquando corripit*). mœror. —ουδε τι σε χρη,
πριν ὥρη, καταλεχθαι· ανίη και πολυς ὕπνος. ο. 393.
μηποτ' ανηκεστον, Κυρνε, λαβῃς ανίην. Theog. 76.
Syn. Αχθηδων, απορια, ατερψια, αθυμια, βαρυθυμια, δυσθυμια, αλυς, αλυσμος, αλγος, αχνυς, λυπη, πενθος, αδημονια, δυσχερεια, δυσπαθεια. Epith. Αργαλεα, απειρος, ατλητος, αγρυπνος, ακορεστος, ακηρᾶτος, αλιαστος, βαρεῖα, βαρυμηνις, πικρη, λυγρη, μελαινα, γοερη, ολοη, στυγερη, δυσαλθης, κρατερη, θυμοβορος, οξεῖα, κακοποτμος, πολυδακρυς, πολυωδυνος, πολυπλαγκτος, πολυκλαυτος, πενθας, ξυνη.
Phr. Και βαθυς αφραστοιο νεοσσυτος ογκος ανιης. Opp.
—λευγαλεησι πεπαρμενος ἦτορ ανιαις. Cal.

Ανιαζω[1]. molestiam sentio; *item, active*, moleste tracto alium.
Τρωων δ' ὃς κτεατεσσιν ὑπερφιαλως ἄνῑαζει. Σ. 300.
αλλ' ὅτε δη ῥ' ἄνῑαζον εὐκνημιδες Αχαιοι. Ψ. 721.
τερπομαι· αλλ' ηδη μοι ἄνῑαζουσιν ἑταῖροι. δ. 598.
Syn. Ανιαομαι, λυπεομαι, παραλυποῦμαι, ακαχεομαι.—ανιαω.

˘Ανιᾱρος[1]. mœrorem adferens.
ανῑᾱρὸν ὂν τὸ κτῆμ', αναγκαῖον δ' ὅμως. Orest. 224.
*και σφιν ανῑηρον μεν ερεῖς επος, εμπα δε λεξον. Call.Ep.17.
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ανῑηροτερον. ib. 19.*
—ανῑηρῷ δε μιν αντην
εξαῦτις μυθῳ προσεφωνεεν— Apoll. 3. 1066.
Syn. Στυγερος, ανιγρος, αχθεινος, λυπηρος, αχαρης, γοερος, αλεγεινος, βαρυθυμος, αθυμος, αθεραπευτος. *[δυσχερης. Eur.] πολυκηδης.*

˘Ανιᾱρως. *adv.* moleste, ærumnose.
ουκ οἶσθα και νῦν, ὡς ανιαρως λεγεις; Antig. 316.
Syn. Βᾰρεως, δυσφορως, δυσχερῶς, χαλεπως, λυπηρως.

˘Ανιᾰχω. clamo. —οἱ δ' εσιδόντες
'Ηρωες μεσσηγυς ανιαχον·— Apoll. 2. 270.
Syn. Αναβοαω, ανακραζω, αντιφθεγγομαι.—αντηχεω, καναχεω, κελαδεω.—αμειβομαι.

˘Ανιαω[1]. molestia afficio. [Plut. 538.
ὑπὸ τοῦ πληθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ανῑωσιν.
Syn. Ανιαζω, αγχω, οχλεω, κακοω, θλιβω.—καταπονεω, πιεζω, διαστρεβλοω, συνθρυπτω, ααδεω.

˘Ανιαομαι. mœrore afficior.
αλλὰ μέν'· ου γάρ τίς τοι ανιᾶται παρεόντι. ο. 334.
Syn. Ακαχημαι, αλυκτεω, ασχαλλω, αχλυμαι, αχνυμαι, αδημονεω, μοχθεω, ταλαιπωρεω, αχθομαι, συναλγεω.

˘Ανῑγρός. molestus. —τον και ανιγροῖς
κινησαντα γοῳ δακρυον αντιπαλοις. Jul. Æg. *An.* ii. 508.
Syn. Βλαβερος, λυπηρος, φαυλος, ανιαρος.

˘Ανῑδρῠτος. non fixus;—irrequietus.
δρομοις ἀνῑδρυτοισιν ηλαστρουν μ' αεί. Iph. T. 971.
Syn. Ασταθης, αστατος, ακαταστατος, αβεβαιος, ανενδοτος, αστηρικτος, ατερματιστος.—ανεξιλαστος.

˘Ανῑδρωτῑ. *adv.* sine sudore, *vel*, labore.
ου γαρ ανιδρωτι γε μετ' ανδρασι κῦδος αεξει. Cal. l. 1.
Syn. Αμοχθι, απονητι. Vid. Il. O. 228.

˘Ανῑερος. profanus. περιφρονες δ' αγαν ανιερῳ μενει
μεμαργωμενοι κυνοθρασεῖς θεῶν. Æsch. Suppl. 753.
ανιερος αθυτων πελανων τρυχει. Hippol. 147.
Syn. Αθειαστος, ανοσιος, ακαθαρτος, δυσκαθαρτος, βεβηλος, ανοργιαστος, αποβωμιος, αμυητος, αθυτος, εξαγιστος.

˘Ανιημι. **fut.* ανησω et ανεσω. *a.* 1. ανηκα. *item, verbum vetus*, Ανιω, *vel* Ανιεω. sursum mitto, emitto, remitto; *etiam*, impello. *Vid. Damm. c.* 933. *b. et Heyn. ad Il.* Ξ. 208.
αλλ' ανῑεις, επεὶ αυτὸς εγειναο παῖδ' αΐδηλον. E. 880.
τῷ ουκ οἶδ', εί κεν μ' ανεσει θεὸς, ἤ κεν ἁλωω. σ. 264.*
εις ευνὴν ανεσαιμι ὁμωθῆναι φιλοτητι. Ξ. 209.
—εμὲ δ' ουδ' ὡς θυμὸς ανῑει—Αζηχὴς— O. 24.
ἤ μαλα δὴ τινα Κυπρις Αχαιϊαδων ανιεῖσα. E. 422.
Syn. Αφιημι, καθιημι, παριημι, αναπειθω, αναπεμπω, παρορμαω, αναβαλλω.—καταλειπω, ενδιδωμι, αναχαλαω.

*Ανιηρὸς, *Ion. pro* ανιαρὸς, qu. vid.

˘Ανῐκετευτος. cui supplicatum non est. 2. qui supplex non est.
2. παντως δέ μ' ἱκετευοντες ἥξετ' εις ισον,*
ειτ' ανικετευτος ἦς.— Iph. Aul. 1002.

˘Ανῑκητος. invictus.
αντι λιθου ἑος υἱος ανικητος και ακηδης. Hes. θ. 489.
Syn. Αδαμαστος.

*˘Ανῐκμος, ου. ὁ ἡ. humore carens; squalidus.
ἡ χειματος παροντος (*sc.* κρηνη)
ανικμός εστι πᾶσα. Paul. Silent. 74. 110. *An.* iii. 97.

Ανῑμασσω, *pro quo pedestres scriptores*, ἀνιμάω. sursum traho, haurio, *quasi fune*.
εφθακ' ανιμασσων λαοτινακτον ὕδωρ. Bianor, *An.* ii. 155.*

˘Ανῑουλος. impubes; id. qu. Ανηβος. [*Ecphr.*136.*An.*ii.461.
'Ηρακληος δ' ανιουλον εδεικνυε κυκλον ὑπηνης. Christod.

˘Ανιππευω. equito.
κυρεῖ δ' ανιππευοντος ἡλιου κυκλῳ. Ion. 41.

˘Ανιππος, ου. ὁ ἡ. qui sine equo est; pedes.
ανιππον ἱπποτην τε θυματων απο. Œd. C. 952. (Br. 899.)
* Syn. Πεζος.

˘Ανιπτημι, vel ἀνιπταμαι. sursum volo.
ὁ δ' ανεπτατ' ανεπτατ' ες αιθερα
κουφοταταις πτερυγων ακμαῖς. Ran. 1351.
Syn. Αναπετομαι, ανω φερομαι.
Phr. Αιθερ' αμπταμενος ουρανιον. Eurip. αμπταμενα παντα φροῦδα κεῖται. ib. ει τις πτερωσας . . . . αιροιεν αὖραι πελαγιαν ὑπερ πλακα. Arist.*

˘Ανιπτοπους. Vid. Σελλοι.

˘Ανιπτος, ου. ὁ ἡ. illotus.
χερσὶ δ' ανιπτοισιν Διὶ λειβειν αιθοπα οἶνον. Z. 266.
Syn. Αλουτος.

Ανισον, *seu* αννισον. anisum.

1. "Verbum ἀνιάω, vel ἀνιάζω apud Epicos Poetas secundam plerumque producit, ut et in Soph. Antig. 319. Verbum ἀνιῶ apud Aristophanem penultimam ter corripit, semel producit, Eq. 348. "Corripitur etiam ab Antiphane ap. Stobæum . . . . Semper, nisi fallor, secunda in ἀνιαρὸς ab Euripide et Aristophane corripitur; producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est,—." Porson. ad Phœn. 1334.

συν δε και αννισοιο [1] το διπλοῦν αχθος, αειρας. Nic. Th. 650.

Ἀνιστημι. surgere facio, &c.

αυτίκ' ἀπὸ θρονου ὦρτο, γεροντα δὲ χειρὸς ανιστη. Ω. 515.

Πηλειδεω Αχιλῆος· ὁ δ' ανστησει ὃν έταῖρον. Ο. 64.

ουδέ μιν ανστησεις, πρὶν καὶ κακὸν αλλο παθησθα. Ω. 551.

Syn. Ανεγειρω, ανορθοω, ανακουφιζω, απαρτιζω.—ανασκευαζω.—παρορμαω.—διανιστημι.—μετοικιζω.

Ἀνιστορεω. sciscitor.

ουκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ανιστορεῖς πέρι; Hipp. 92.

Syn. Ανερομαι.—διαλαμβανω.

Ἀνισχω. attollo.

—πᾶσι θεοῖσι - Χεῖρας ανισχοντες,— Θ. 347.

αν δ' ισχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' απεμοργνυ. Ε. 798.

Syn. Ανεχω, ανατεινω, ανιημι, ανατελλω.

Ἀνῑχνευω. indago, persequor.

αλλα τ' ανιχνευων θεει εμπεδον, οφρα κεν εὕρῃ. Χ. 192.

Syn. Εξιχνευω, ιχνευω, εξιχνιαζω, ακριβοω, διωκω, αναζητεω, κυνοδρομεω.

*Ἀνῖω. Vid. Ανιημι.

Αννεφελος. Vid. Ανεφ. [*Anal.* ii. 485.*

ἦμαρ δ' αννεφελον τοδε σημερον, ουδ' ετι πολλῶν - χρηΐζω,—

Ἄνοδος, ου. ἡ. adscensus. [Call. Ep. 18.

a. ω Χαριδα, τι τα νερθε; b. πολυ σκοτος. a. αἱ δ' ανοδοι τι;

Syn. Αναβασις, επιβασις, ανηλυσις.

Ἄνοδος, ου. ὁ ἡ. inaccessus.

και δι' οδους ανοδους στειχων. Iph. T. 888. (*al.* διοδους.)

Syn. Αβατος, αστειπτος, αναντης.

Ἀνοημων. insipiens.

Τηλεμαχ', ουδ' οπιθεν κακος εσσεαι, ουδ' ανοημων. β. 270.

Ἀνοητος. idem. 2. qui intelligi nequit.

αφραστ' ηδ' ανοητα διεπλεκε θαυματα εργα. H. in Merc. 80.

Syn. Ασυνετος, αφρων, παραφρων, παραφρονιμος, εκφρων, αγνωμων, μωροσοφος, αναισθητος, βαρυκαρδιος, ευηθης, επιμαργος, αβελτερος, ηλιθιος, μωρος.

Ἄνοια [2]. amentia.

πολλῆς ανοιας και το θηρᾶσθαι κενα; Soph. Elect. 1060.

λογου τ' ανοια, και φρενῶν Εριννυς. Ant. 611.

Syn. Αβουλια, ανοησια, εκφροσυνη, απονοια, παρανοια, παραφροσυνη, παραπληγια, ἁμαρτια, ευηθεια, ατασθαλια, μωρια.

Ἀνοιγνῦμι. aperio, resero: *ab* Ἀνοιγω, *sive* Ανοιγνῦω.

οιμοι, μεγας θησαυρος ὡς ανοιγνυται

κακῶν,—— Ion. 923. [A. 326.

* ὥστε σ' αλγῦναι γ', ανοιξας, ἁ συ κακ' ειργασω λαθρα. Iph.

—ου γαρ οἶδ' ανεῳγμενας [3] πυλας

Αιδου, φαος τε λοισθιον βλεπων τοδε. Hipp. 56.*

Syn. Αναπεταζω, αναμοχλευω, αναπτυσσω, οιγω, διοιγω, διοιγνυω, διανοιγω, ὑπανοιγω.

Phr. Εν δε κληῖδ' ἧκε, θυρεων δ' ανεκοπτεν οχῆας

αντα τιτυσκομενη· τα δ' ανεβραχε,—καλα θυρετρα

πληγεντα κληῖδι, πετασθησαν δε οἱ ὦκα. φ. 47.

Ἀνοιδαινομαι. intumesco. —αμφὶ δε πυκνοῖς [235.

μυιῶνες μελεεσσιν ανοιδαινοντο ταθέντες. Christod. *Ecphr.*

Ἀνοιδεω. idem.

κἄπειτ' ανοιδῆσάν τε * (*sc.* κῦμα), και περιξ αφρὸν

πολὺν καχλαζον ποντιῳ φυσηματι. Hipp. 1210.

Syn. Επανοιδεω, διοιδεω, οιδεω.

Ανοιδειω. idem. *more Ionum.*

γογγυλοι εκφαινουσιν ανοιδειοντες οπωρης. Nic. Th. 855.*

Ἀνοικειος. non conveniens.

ην δε τ' ανοικειοισι τοποις— Man. 4. 28.

Ἀνοικιζω. habitationem transfero. 2. reædifico.

δια ταῦτα μέν τοι δεῦρ' ανοικισθεὶς εγώ. Av. 1351.

1. Scribitur etiam ἀννήσοιο, quod Schneider. in contextu habet.—Hesych. Ἀννησοειδές. κώνειον.

2. " Substantivorum in εια et οια ultima anceps est. Corripitur plerumque, sed productæ haud rara sunt exempla, Eurip. Androm. 520. " καὶ γὰρ ἀνοία μεγάλη λείπειν. Æsch. S. Theb. 404. τάχ' ἂν γένοιτο " μάντις ἡ 'νοία τινι." Brunck. ad Trach. 350. Statuit e contrario semper brevem, Vir apprime doctus in Censura Literaria, (*Edinburgh Review*, No XXXVIII. p. 485.)

3. Secunda et tertia syllaba in unum contrahendæ, ut sit Iambus, non Anapæstus, in quarta senarii sede.

Syn. 1. Ανοικιζομαι, απερχομαι, μεθισταμαι, μεταβαινω, αποικεω, μετοικεω. 2. αποκαθιστημι, ανακαινιζω, ανορθοω, επισκευαζω.

Ἀνοικοδομεω. instauro ædificium.

καιναῖς πλινθοισιν ανοικοδομεῖν. Pac. 90. Syn. Αναδεμω, αναδεμομαι, ανακτιζω, ανοικιζω, ανασκευαζω.

*Ἀνοικτέον. *verbal. ab* ανοιγω.

ανοικτέον ταδ' εστι, και τολμητεον. Ion. 1387.*

Ἀνοικτιρμων. immisericors. [*An.* ii. 35.

Ινοῖ, ανοικτιρμων τις εφυς θεὸς, ἡ Μελικέρτεω. Antip. Sid.

Syn. Αφιλοικτιρμων, ανηλεης, ανημερος.

Ἀνοικτιστος. **forsan signif.* non defletus; *nam lexica vocem non agnoscunt, et l. l. aut corruptus est aut valde obscurus.* Vide Brunck.*

—ανοικτιστον δ' ουνομα τυμβος εχει. Aristot. *An.* i. 182.

Ἄνοικτος, ου. ὁ ἡ. immisericors.

ανοικτος, ὅς μ' εδησε, * τον (*Iamb. Dim.*)

πολυπονωτατον βροτῶν. (*Troch. Hephth.*)* Thesm. 1022. B.

Syn. Δυσοικτος, αφιλοικτιρμων, σκληρος, σκληροφρων, ανελεημων, αταλαιπωρος, αγριος, αγριοθυμος, νηλεοθῦμος, ωμοθυμος, απηνης, απηλεγης, δεινος, χαλεπος.

Ανοικτρος. non miserandus.

ουδ' ανοικτρον τ' εκβαλλοντων δακρυον. Iph. T. 227.

*(*Vid.* Markl. *in l.*)

Ἀνοικτως. *adv.* sine misericordia.

νηλεα δε γενεθλα

προς πεδῳ θανατηφορῳ-Κεῖται * ανοικτως·— Œd. T. 180.

Syn. Ανηλεως, νηλειως, ανοικτει.

*Ἀνοιμωκτῖ. *adv.* impune.

τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ανοιμωκτι χανεῖν. Aj. 1227.*

Ἀνοιμωκτος. indefletus.

ετλης ανοιμωκτον ανδρα θαψαι. Choëph. 431.

Syn. Ακλαυστος.

*Ἀνοιστέον. referendum est.

και γάρ ποτ' ηυτυχησ'· εκεῖσ' ανοιστέον,

ὅτ' εξεσωσάς μ' εις φαος, νεκρῶν πάρα. Herc. F. 1221.*

Ἀνοιστέος. differendus. —αλλ' ανοιστέος λογος. Eur. *fr.*

Ἀνοιστρεω. * œstro exstimulo; ad furorem adigo. [*inc.* 125.

ιτε, θοαὶ λυσσης κυνες· ιτ' εις οὖρος,

θιασον ενθ' εχουσι Καδμου κοραι· *

ανοιστρησατέ νιν,

*επι τον εν γυναικομιμῳ στολᾷ

Μαιναδων κατασκοπον λυσσωδη.* Bacch. 975.

Syn. Οιστρεω, παροξυνω.

Ἀνολβῖα, *sive potius*, Ανολβῖη. infelicitas.

αιδως τοι προς ανολβιῃ, θαρσος δε προς ολβῳ. Hes. ε. 319.

Syn. Δυστυχια, αθλιοτης, αεθλοσυνη.

*Ἀνολβῐος. infelix.

ὅστις δε πρὸς τὸ πιπτον ευλογως φερει

τον δαιμον', οὗτος ἧσσον εστ' ανολβιος. Eur. Antig. fr. 15.*

Ἀνολβος. idem. —κεῖνος ουκετ' εστ' ανὴρ

αβουλος, ουδ' ανολβος, ὅστις ες κακὸν

πεσὼν ακεῖται, μηδ' ακινητος πελει. Soph. Antig. 1025. B.

Syn. Αθλιος, ανωφελητος, ανοητος.

Ἀνολεθρος. ab exitio immunis.

τους δ' εὗρ' ουκετι παμπαν απημονας, ουδ' ανολεθρους. Ν. 761.

Syn. Αβλητος, σῶος.

Ἀνολολυζω. exclamo, vel terroris, vel repentini gaudii caussa.

στρατος δ',—ανωλολυξε τον νεανιαν. Soph. * Elect. 750.

*Vid. et** Trach. 205. Br.

Syn. Ολολυζω, εξολολυζω, αιαζω, αλαλαζω, ολοφυρομαι, ανοδυρομαι, κλαυθμυριζομαι, οιμωζω.

Ανομαι. (*prima ancipili*) [4]. perficior. Vid. Ανυω.

αλλ' ιομεν· μαλα γαρ νυξ ανεται, εγγυθι δ' ηως. Κ. 251.

ὅππως Ἥφαιστος τ' εθελοι, και εργον ανοιτο. Σ. 473.

Syn. Αννομαι, τελεομαι.

Ἀνομβρηεις. * pluviosus. *Exp. enim* πολυομβρος.

πολλάκι δε βροντῆσιν ανομβρηεντος Ολυμπου

ειδομενος, ποτὲ δ' αὖτε κακοῖς ροχθοισι θαλασσης

οἷος πετραιησιν ὑποβρεμεται σπιλαδεσσι.* Alexiph. 288.

4. Vid. Heyn. Obss. ad ll. citt. et Exc. 1. ad P. p. 403.

Ανομβρος, ον. ὁ ἡ, imbribus carens.
—ἀν ῥοαι-Καρπιζουσιν ανομβροι. Bacch. 406.

˘Ανομιᾰ. iniquitas, impietas
αλλος δε τις ματαιος, ανομιᾳ θρασυς. Iph. T. 275.
Syn. Αδικια, αγνωμοσυνη, παρανομια, δυσνομια, παρανομημα, παραδικη, κακουργια, κακουργημα, αθεμιτουργια, αθεσμοσυνη, ακολαστημα, δυσφροσυνη.

˘Ανομμᾰτος. oculorum expers.
ανηρ ὁδ' ανομματος. Phil. 877. Syn. Αφωτιστος, αλαος.

˘Ανομος. improbus.
αθεος γ', ανομος, αχαρις ὁ φθονος. Andr. 491.
Syn. Εκνομος, παρανομος, αδικος, αγνωμων, εκθεσμος, ανεπιεικης, αποβλητος, ακοσμος.
* Phr. Αθεμιστια ειδως.—ὑπερφιαλος και απιστος. Hom. πολλα δ' ατασθαλ' ερεξα, βιῃ και καρτεϊ εικων. Od. σ.*

˘Ανομως. contra fas et jura.
—νυμφιδιων-Λεχεων, ἁ σοι προλιπὼν ανομως
αλλῃ ξυνοικεῖ ποσις συνευνῳ. Med. 1000.

˘Ανομοῖος. dissimilis.
εξ ισοτητος αληθειῃ συναγουσ' ανομοῖα. Orph. H. 61.
Syn. Ανισος, αεικελιος, ἑτεροῖος, αλλοῖος, απεοικὼς, απεμφερης, αφομοῖος, ασυγκριτος, απαραβλητος.

Ανομοιως in vulgatis Aristophanis editt. legitur, Equit. 1297. at Cod. Ravenn. habet τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἀν ὁμοίως. Vid. etiam Brunck. in loc.

˘Ανονητος, ον. ὁ ἡ. inutilis, calamitosus.
ανονητον απο Τροιας
ελαβε τον Ἑλενας γαμον. Orest. 1515.
Syn. Ανωφελης, ματαιος, αλυσιτελης, αδοκιμος, ανεπιτηδειος, ασυμφορος, ετωσιος, αχρηστος.

˘Ανοος. contr. usitatius, ˘Ανους. insipiens, vecors.
νηπυτι', ὡς ἄνοον κραδιην εχες; ουδέ νυ τῶν περ. Φ. 441.
μη 'φευρεθῇς ανους τε και γερων ἁμα. Antig. 287.
Syn. Αφρων, εκφρων, λαθιφρων, ανοημων, αφυης.

˘Ανοπαῖα, ας. ἡ. avis, ex aquilarum genere[1].
ορνις δ' ὡς ανοπαῖα διεπτατο· τῷ δ' ενὶ θυμῷ. α. 320.

˘Ανοργῐαστος. non celebratus; non initiatus.
τα τῆς Αφροδιτης ἱερ' ανοργιαστά σοι. Lysist. 894.
Syn. Ατελεστος.

˘Ανορθοω. sursum erigo. 2. dirigo.
—τον δ' Αφροδιτα-Ηθελ' ανορθῶσαι—Theoc. 1. 139.
2. συ γαρ μ' ανορθοῖς, ὡστε μη 'ξαμαρτανειν. Eur. Supp. 1228.
Syn. Επαιρω, ανασχεθω, ανακουφιζω, ανιστημι.—απευθυνω, ορθοω, ανορθιαζω.

˘Ανορμος. ὁ ἡ. importuosus; et fig. improsperus.
ὁταν καταισθῃ τον ὑμεναιον, ὁν δομοις
ανορμον εισεπλευσας, ευπλοιας τυχών; Œd. T. 422. B.
Syn. Δυσορμος, κακολιμενιστος.

˘Ανορουω. exsurgo. 2. prosilio.
—τοῖσι δε Νεστωρ-Ἡδυεπης ανορουσε— Α. 248.
2. ες διφρον δ' ανορουσε, και ἡνιοχῳ επετελλε. Λ. 273.
Syn. 1. Ανιστημι, εξεγειρομαι. 2. εκθορεω, αναθορεω, αναπηδαω, αναΐσσω, ανορμαω.

˘Ανοροφος, ον. ὁ ἡ. tecto carens; altus.
χλωραῖς ὑπ' ελαταῖς ανοροφοις εἶνται πετραις. Bacch. 38.
Syn. Αιπεινος.

˘Ανορτᾰλιζω. incipio in altum ferri.
a. ανωρταλιζες, κἀκερουτιας. b. εγώ; Equit. 1344.
Syn. Μετεωριζομαι, επαιρομαι, μεγα φρονεω.—ορχεομαι (κουφως.)

˘Ανορυσσω, Ανορυττω. effodio. 2. subverto. [603.
πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμινυην, και τας ὑδριας ανορυττω. Av.
Syn. Εξορυττω, ανατρεπω, ανασκαπτω, βωλοστροφεω.

˘Ανορχεομαι. exsilio.
εγὼ δ' ανηλαλαξα, κἀγωρχησαμην. Eur. Supp. 719.
Syn. Αναλλομαι, αναπηδαω.

˘Ανοσιος. profanus, sceleratus.
εγὼ δ' ανοσιός ειμι μητέρα κτανών,
* ὁσιος δε γ' ἑτερον ονομα, τιμωρῶν πατρί.* Orest. 540.

1. Secundum Damm. et alios, 'Ανοπαῖα est adjectivum neutrale, adverbialiter positum pro ἀοράτως, ab α negativo et ὀπτάνεσθαι. Vid. Damm. in Part. Reali.

Syn. Ανοσιουργος, ἀγης, εναγης, δυσαγης, επαρατος, καταρατος, μιαρος, ανιερος, αναγνος, αθεος, αδικος, αθεμιτος, αλιτημων, επιτριπτος, βεβηλος, αθυτος.

˘Ανοσιως. adv. impie, scelerate.
αλλ' οἱ μεν εκβαλόντες ανοσιως εμε
γελωσι σῖγ' εχοντες. Philoct. 257.
Syn. Ασεβως, μιαρως.

˘Ανοσος, ον. ὁ ἡ. Poet. Ανουσος. * immunis a morbis; innoxius.
και ταῖς μεν αλλαις ανοσος ἦν λοιβη θεοῦ. Ion. 1201.*
—αλλ' ασκεθέες και ανουσοι-Ἱμεθα— ξ. 255.
Syn. Ανοσητος, αβλαβης.

˘Ανοστητος. unde rediri non potest.
ες τον ανοστητον χῶρον εβης ενερων. Antip. Sid. An. ii. 37.

˘Ανοστῐμος. reditûs expers.
ὁς κεῖνον δυστηνον ανοστιμον οἷον εθηκεν. δ. 182.

˘Ανοστος. idem.
και νύ κε δὴ παντας τ' ολεσαν και εθηκαν ανοστους. ω. 527.
Syn. Ανοστητος.—ανεξοδος.—ανυποστρεπτος.

˘Ανοτοτυζω. lamentor.
τί ταῦτ' ανωτοτυξας αμφὶ Λοξιου; Agam. 1083.

˘Ανουᾰτος. sine auribus.
—ξοανον-Τρισκελὲς, αυτοφλοιον, ανουατον·— Theoc. Ep. 4.

Ανουθετητος. repudians admonitionem.
ανουθετητον εστιν ἡ πονηρια. Sent.
Syn. Ανηκεστος, απειθης.

˘Ανουτᾰτος. non vulneratus.
ὁστις ετ' αβλητος και ανουτατος οξεϊ χαλκῷ. Δ. 540.
Syn. Ατρωτος, αβλητος, αθραυστος, ασχεθης.

* Ανουτητί. adv. sine vulnere.
Ἑκτορος· ουδ' αρα οἵ τις ανουτητί γε παρεστη. Χ. 371.

Ανουτητος. idem qu. Ανουτατος. forma Ionica.
τοῦ δε και εγχριμψαντος*, ανουτητῳ ικελος χρώς. Nic. Th. 719.

˘Ανο̆χλιζω. vecte submoveo.
δη τοτ' ανοχλιζων τετρηχοτος οιδματος ὁλκους. Apoll. 1. 1167.
Syn. Ανακινεω, ανακοπτω.

˘Ανοχμαζω. gesto tollens in altum.
μή με τὸν Αιαντειον ανοχμασσειας, ὁδῖτα,
πετρον, ακοντιστην στηθεος Ἑκτορεον. Agath. An. iii. 62.
Syn. Αναιρω.

Ανσπαω, pro ˘Ανασπαω. revello; sursum traho, &c.
—μη-
δεσιν ανσπασσαντες αμοις. (Epion. a min. Dim.) Pyth. 4. 49.

*Αντᾰ, item Αντην. adv. et præp. coram; ex adverso; palam.
αλλοτε φοινισσουσα, τοτ' ειδεται αντα πελιδνή. Nic. Th. 238.
μὴ σύ γε θαρσαλέος περ εὼν θελε βημεναι αντην
μαινομενου· μη δή σε καταπλεξῃ και αναγχῃ. ibid. 474.*

Αντᾰγορευω. adversarium me gero.
ανταγορευειν τοῖς αρχουσιν.— Ran. 1104. (Br. 1072.)
Syn. Αντιλαλεω, προσλαλεω, καταλαλεω.—κακολογεω, βλασφημεω.

Αντᾰγωνιστης. adversarius, rivalis.
εχων Ερωτος ανταγωνιστην μεγαν. Troad. 1006.
Syn. Αντεραστης, αντιζηλος, ανταῖος, δυσανταγωνιστης.

Ανταια. Nom. Pr. ἡ Ῥεα.
Ανταια, βασιλεια, Θεα, πολυωνυμε μῆτερ
αθανατων τε θεῶν, ηδε θνητῶν ανθρωπων· κ. λ. Orp. Hymn.

Ανταῖος, α, ον. adversus.
αποδος, ἱν' ανταιαν-Ερεισω πλαγαν. Andr. 844.
Syn. Διανταιος, εναντιος, ὑπεναντιος, αντιβιος, αντιδικος, αντιπαλος, ανταγωνιστης, δυσανταγωνιστης, προστυχης.

*Ανταιρω. contra attollo.
ἁρπασται· τίς τοσσον εναιχμάσαι αγριος ειη,
τίς τοσον ντᾶραι και προς Ερωτα μαχην; Meleag. An. i. 28.

Αντακαῖος. nom. piscis. Ath. p. 315. d. Et adject. epith. salsamenti.
ταριχος αντακαῖον ει τις βουλετ' η
Γαδειρικον,— Antiph. ap. Ath. p. 119. d.*

Αντᾰκουω, Αντακροαομαι. vicissim audio.
ει δ' οικτρὰ πασχειν φῂς, ταδ' αντακουέ μου. Hec. 320.
* ἣν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν, εθελησητ' αντακροᾶσθαι,
κἀντισιωπῶν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, επανορθωσαιμεν αν ὑμᾶς.*
Lysistr. 527.

Ανταλαλαζω, Ανταυω. * vicissim, vel contra, clamorem attollo.
πρωτον μεν Ηχοῖ κελαδος Ἑλληνων παρα
μολπηδον ευφημησεν,* ορθιον δ' αμα
αντηλαλαξε νησιωτιδος πετρας
Ηχω·— Pers. 388. εκ νεφεων δέ οἱ αντ-
αῦσε βροντᾶς αισιον
φθεγμα· * λαμπραὶ δ' ἦλθον ακτῖ-
νες στεροπᾶς απορηγνυμεναι.* Pyth. 4. 350.
Syn. Αντιβοαω, αντιαχεω, ανταυδαω.

Ανταλλαγμα. commutatio. — αλογιστον δέ τι
το πλῆθος, ανταλλαγμα γενναιον φιλον. Orest. 1162.
Syn. Αλλαγη, ανταλλαγη, αντικαταλλαγη, εναλλαγη, αλλοιωσις, αμοιβη, διαμειψις.—λυτηριον, αποινον.

Ανταλλασσομαι. permuto; vel, permutatione accipio.
η γῇ καλυπτων, θανατον ανταλλαξεται. Phœn. 1648.

Ανταμειβομαι. gratiam rependo; respondeo.
τως ελεγεν βασιλεια. ὁ δ' ανταμειβετο τοιως. Theoc. 24. 71.
Syn. Αμειβομαι, αντικαλλαττομαι, ανταλλαττομαι, αντισηκοω, ανταποδιδωμι, αντιδεχομαι, αποτιω.

Ανταμοιβος. *Ion.* αντημ. remuneratorius.
τοῦτο τοι αντημοιβον ἁλιπλοοι ουνομ' εθεντο. Call. 4. 52.

Ανταμυνομαι. vicissim auxilior, *vel*, ulciscor.
ὡς και τον εχθρον ανταμυνωνται κακοῖς. Ant. 654.

* Ανταναγ -ω, et -ομαι. *apud pure Græcos*, obviam hosti prodeo, *vel* solvo; de classe. *Sed. in l. c.* vicissim, *sive*, e contrario fero; de elephante.
εγνω δ' ειρηνης καὶ θὴρ χαριν· οργανα ῥιψας [220.*
Αρεος, ευνομιης ανταναγει πατερα. Philipp. Thess. *An.* ii.

Ανταναδιδωμι. * remitto, ut in reciprocatione serræ.
και κοινωνῶν τῶν αρχοντων ἑτερῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τὶ διδῷ τῶν φευγοντων, ξυνθεντε το πρᾶγμα δυ' οντε,
εσπουδακατον· καθ', ὡς πριων, ὁ μεν ἑλκει, ὁ δ' ανταναδωκε.*

Ανταναλισκω. vicissim perdo. [Vesp. 692.
ἵν' ανταναλωσωμεν, οἵ με προὔδοσαν. Orest. 1163.
Syn. Ανταναιρεομαι.

* Ανταναπλεκω. vicissim innecto.
και σελιδος νεαρῆς θερισας σταχυν, ανταναπλεξα
τοῖς Μελεαγρειοις ὡς ικελον στεφανοις. Phil. Thess. *An.* ii.

Ανταγισταμαι. resisto. [211.*
Ερωτι μεν νῦν ὅστις ανταγισταται
πυκτης ὅπως ες χεῖρας, ου καλῶς φρονεῖ. Trach. 448.
Syn. Ανθισταμαι, αντιστατεω, ανταιρομαι, αντεχω, αντιβαινω, εναντιοῦμαι, αντιτασσομαι, αντιπραττομαι.

Αντανυω, pro Ανατανυω. extendo.
εἶπε, και αντανυσασα θεὰ μεγαν ὕψοθι πῆχυν. Call. 1. 30.
Syn. Ανατεινω, αναφερω.

Ανταξιος. existimatione par.
ιητρὸς γὰρ ανὴρ πολλῶν ανταξιος αλλων. Λ. 514.
Syn. Αξιος, ισοτιμος.

Ανταποδιδωμι. rependo.
χρησαμενη γαρ ὑφηνα, και ουκ εχω ανταποδοῦναι. Batr. 185.
Syn. Αντιδιδωμι, αναδιδωμι, αντιμετρεω, αντισταθμῶ, αντισταθμιζω, αντιταλαντευω, ανταμειβομαι, παραμειβομαι, ανταποτιω, αντιπαρεχω, αντεμβαλλω.

Ανταποκτεινω. vicissim occido. [327.
ανταποκτενῶ γαρ ὑμῶν τῶν φιλων τους φιλτατους. Acharn.
Syn. Αντιφονευω.

Ανταπολλυμαι. vicissim pereo.
ὕβριζ', ὑβριζων τ' αὖτις ανταπωλετο. Eur. Supp. 743.

Ανταποτιω. idem quod Αντιτιω.
ανδρὶ, τα δ' ευστοχιης ανταπετισε βελη. Bian. *An.* ii. 156.

Ανταρκεω. par sum ad resistendum.
χ' οὗτος μεντοι μονος αντηρκει, τοτε μεν πιπτων, τοτε δ' ουχί.
Syn. Αντιπαραταττομαι. [Equit. 540.

Ανταυγεω. splendorem remitto.
απεχε φασγανον· πελας γὰρ δεινὸν ανταυγεῖ φονον. Orest.
Syn. Αντιλαμπω, επιδεικνυμαι, προφαινω. [1533.

Ανταυγης. splendorem remittens.
γυναι, τί εἶπας; στρεψον ανταυγεῖς κορας. Thesm. 902. B.

Ανταυδαω. respondeo.
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ανταυδᾷς ισα. Soph. El. 1507.
(ex egregiâ Tyrwhitti emendatione.)

Syn. Κοινολογεομαι, αμειβομαι.

Ανταφιημι. vicissim emitto.
ᾤκτειρα, καὐτος ανταφῆκα σοι παλιν. Iph. A. 478.

* Ανταχεω. *Dor. pro* Αντηχεω. qu. vid.
ξουθαὶ αηδονίδες μινυρισμασιν ανταχεῦσι. Theoc. Ep. 4. 11.*

Ανταω. occurro. 2. *cum genit.* consequor.
αντησω γαρ εγὼ τοῦδ' ανέρος, οφρα δαειω. Π. 423.
τοῦ γαρ και δαιτης ηντησατε δεῦρο μολόντες. γ. 44.
Syn. Αντομαι, συναντομαι, ὑπαντομαι, απανταω, συνανταω, ὑπανταω, ὑπαντεω, ὑπαντιαζω, αντιαζω, απαντιαζω, συναντιαζω, ανταναγω, ανταναγομαι, αντιμολεω, αντεπεξερχομαι, αντεριδαινω, αντεριζω. 2. επιτυγχανω, προστυγχανω.

Αντεια. ab aliis dicta Σθενοβαια.
τῷ δε γυνη Προιτου επεμηνατο, δῖ' Αντεια. Ζ. 160.

Αντεικαζω. vicissim adsimilo.
ὁ δ' ανακραγὼν, αντηκασ' αυτὸν παρνοπι. Vesp. 1311.
Syn. Παρεικαζω, αντεξεταζω, αντισοω, αντιπαραβαλλω, αντιπαρατεινω.—ανεικαζω, ανασκωπτω.

* Αντεινω. pro ανατ.
βριθὺν ὑπὲρ κεφαλᾶς αντετακε χαλυβα. Ep. αδ. 297. *Jac.**

Αντειπεῖν. contra dicere.
ου βουλομαι τον μαντιν αντειπεῖν κακῶς. Ant. 1065.
— οἷς εγὼ ουδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν αν οἶμαι ζῶσαν αντειπεῖν εμοί. Œd. C. 1054. (998. Br.)
Syn. Κατειπεῖν, αντερεῖν. Vid. Αντιλεγω.

Αντεισφερω. * vicissim confero.
τὸν ερανον τὸν λεγομενον παππῷον εκ τῶν Μηδικῶν
[1]εἶτ' αναλωσαντες,* ουκ αντεισφερετε τὰς εισφοράς. Lysist. 653.

Αντεκκλεπτω. vicissim furor.
αντεξεκλεψαν Ασπασιας πορνα δυο. Ach. 526.

Αντελλω, pro Ανατελλω. extrudo.
—ετι χνοαοντας ιουλους - Αντελλων. Apoll. 2. 44.

Αντερανιζομαι. rependor. Vid. Ερανιζω.
τυφλὸς αλητευων χωλὸν ποδας ηερταζεν,
ομμασιν αλλοτριοις αντερανιζομενος.
*αμφω δ' ἡμιτελεῖς πρὸς ἑνὸς φυσιν ἡρμοσθησαν,
τοὐλλιπὲς αλληλοις αντιπαρασχομενοι. Leon. Alex. *An.*

Αντεραστής. * æmulus alicujus in amore. [ii. 197.*
a. ὀτιὴ φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', εραστής τ' ειμὶ σός.
b. σὺ δ' εἶ τίς ετεόν; c.* αντεραστὴς τουτουΐ. Equit. 732.
Syn. Ανταγωνιστης.

Αντεραω. vicissim amo.
και μην ερῶντι γ' αντερᾷς ἱππων εμοι. Rhes. 184.

Αντεργολαβεω. contendo cum aliquo in redemtura operis faciendi. Posidipp. ap. Ath. p. 662. a.

Αντερειδω. innitor.
αντερειδε νῦν βασιν σήν.— Phil. 1403.
* (*nitere nunc obfirmato gressu.* Brunck.)* Syn. Αντεχω, επεχω, εναπερειδομαι, ανθισταμαι.—ανταω.

Αντερεω. contradico.
εσθλῆς γαρ, ουδεὶς αντερεῖ, * και σωφρονος
γυναικὸς ἡμαρτηκας.— Alcest. 618.
ιδοὺ προτεινω,* κοὐδὲν αντειρησεται. Trach. 1200. (1186.)
Syn. Αντιλεγω.

Αντερυομαι. pro aliquo redimo.
πιστος ανὴρ χρυσοῦ τε και αργυρου αντερυσασθαι-Αξιος—
Syn. Ανταποδιδωμι. [Theog. 77.

Αντεχω. detineo, duro.
αλλ' εστ' αν αιὼν οὑμὸς αντεχῃ, γυναι. Alc. 338.
Syn. Διαμενω, διαρκεω, διαχρονιζω.—διαμαχομαι.—κατεχω, επισχω.—δυναμαι.

Αντεχομαι. inhæreo.
—εγω δ' Η-ρακλεος αντεχομαι προφρονως. Nem. 1.
Syn. Αντεχω, ασπαζομαι, περιποιεομαι.

Αντηλιος. *usitatius*, Ανθηλιος. Orientem spectans.
οἱ δ' ἑσπερους αγκῶνας, οἱ δ' αντηλιους
—ιοντες— Aj. 816. Αντηλιοι θεοι. Eur. Mel. *fr.*

Αντηνωρ. Nom. Pr.
Ουκαλεγων τε και Αντηνωρ, πεπνυμενω αμφω. Γ. 148.

1. Vid. Koen. ad Greg. p. 62.

Epith. Αγανος, αντιθεος, ἱπποδαμος, φιλοξενος.

Phr. Χελυδρος ωμοθριξ. απεμπολητὴς τῆς φυταλμιας χθονος. Lyc.

Αντηνορίδης. *Patronym. a præc.*

Ιφιδαμας Αντηνοριδης, ηΰς τε, μεγας τε. Λ. 221.

Αντηρετης. adversarius.

αντηρετας εχθροῖσι τον μεγαν τροπον. Sept. Th. 289.

Syn. Αντιπαλος, αντιμαχος, αντιστατης.

Αντηρης. oppositus.

και μοι γενοιτ' αδελφον αντηρη λαβεῖν. Phœn. 761.

πολλας δ' αντηρεις ησθου

στερνων πλαγας αἱμασσομενων. Soph. El. 89.

Syn. Αντηρετης, αντιθετος, ανταῖος.—ισοκτυπος. * αντιτυπος. *Vid. Brunck. in* Soph. Elect.*

Αντηρίδες, ων. αἱ. *Exp.* columellæ frenorum.

—αἱ δ' ερεγκον εξ αντηριδων-Θυμὸν πνεουσαι. Rhes. 785.

Αντηχεω. resono. ——αυτίκα δ' αιθὴρ

χαλκεος αντηχησε διαπρυσιην ολολυγην. Call. 4. 258.

Syn. Ανιαχω.

Αντῐαζω, * *easdem prorsus significationes cum* ανταω, *et* αντιαω *obtinet, nisi quod,* 2. Αντιαζω *apud scriptores* Homero *seriores* obtestandi *vim acquisiverit.*

1. κερδαλεος κ' ειη και επικλοπος, ὅς σε παρελθοι

εν παντεσσι δολοισι,* και ει θεὸς αντιασειε. ν. 291.

2 καί σ' αντιαζω πρός τ' εφεστιου Διός. Aj. 492.

φη ῥα, κασιγνητης πειρωμενη, ει κε μιν αυτη

αντιασειε παροιθεν ἑοῖς τεκεεσσιν αμυνειν. Apoll. 3. 694.

Syn. Ανθιστημι, αντιαω, επανταω, εναντιοομαι, αντομαι.

2. ἱκετευω, παρακαλεω, δυσωπεω, αντιβολῶ.

Αντῐαω. * 1. *cum genitivo notat* participationem et fruitionem, *etiam* occursum. 2. *cum dativo,* occursum, oppositionem. 3. *cum accusativo,* ἐγγύτητα et procurationem. *Vid. præc. et Damm. c.* 116.

1. —αρνῶν κνισσης αιγῶν τε—Αντιασας. Α. 67.

ἡμεις δ' ειμεν τοιοι οἱ αν σεθεν αντιασαιμεν. Η. 231.

2. δυστηνων δέ τε παῖδες εμῷ μενει αντιοωσιν. Ζ. 127.

3. ἱστὸν εποιχομενην, καὶ εμὸν λεχος αντιοωσαν. Α. 31.*

Syn. Συνανταω, απανταω.—μεταλαμβανω, εφαπτομαι, επιτυγχανω, περιτυγχανω.

Αντῐανειρα. virago.

ηματι τῷ, ὅτε ἦλθον Αμαζόνες αντιανειραι. Γ. 189.

Exp. Αῤῥενωπος γυνη.

Αντῐαχεω, *Αντιαχω. reclamo; proclamo versus aliquem.

οξυ δ' ὁ γε κλαγξας ουδει πεσεν·* οἱ δε τυπεντος

αθροοι αντιαχησαν.— Apoll. R. 2. 827.

*καί οἱ απὸ στηθεων βριαρην ανενεικατο φωνην,

δεινὸν ὁμοκλησας·* μεγα δ' αντιαχων εγεγωνει. Orph. 816.

τρις μεν ανηΰσε, τρις δ', οτρυνοντος ὁμιλου,

Φροντις αμοιβηδην αντιαχεν— Apoll. 4. 75.

Syn. Αντιβοαω.—αντιλεγω.

Αντῐβαινω. obnitor.

—αλλ' αντιβας,-Ελᾶς προθυμως.— Ran. 204.

Syn. Αντεπιβαινω, αντιτεινω, ανθισταμαι, αντικειμαι, αντερειδω, εναντιοομαι, αντιπραττω, διατεινομαι, αντιτασσομαι.

Αντῐβαλλω. me oppono. [Eq. 764.

ει δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μαχομαι μονος αντιβεβληκώς.

Syn. Παραβαλλω, αντιπαραβαλλω, επανακρινομαι, αντιτιθημι, ανθισταμαι.

Αντῐβιαζομαι. reluctor.

χειλεσιν, ου φιλεεις αντιβιαζομενος. Strato, *An.* ii. 365.*

Αντῐβίην, Αντιβιον. *adv.* ex adverso. 2. in conspectu.

αντιβιην ελθόντε, συν εντεσι πειρηθῆναι. Ε. 220.

αντιβιον μαχεσασθαι εν αινῇ δηϊοτῆτι. Γ. 20.

Syn. Αντιβιᾳ, αντα, αντην, αντικρυ.

Αντῐβιος. contrarius.

ὡς οἵ γ' αντιβιοισι μαχεσσαμενω επεεσσιν. Α. 304.

Syn. Αντιος, ανταῖος, αντιθετος, αντιξοος, εναντιβιος, αντιτυπος, προσαντης, περιπετης, αντικελευθος, αντιπορος, αντιμαχος, αντιστατης.

Αντῐβοαω. contra clamo.

Αχῶ δ' αντιβοασεν, απωλετο καλὸς Αδωνις. Bion. 1. 38.

Syn. Αντᾳδω, επᾳδω, κατᾳδω, αναβοαω, αντιμυκαομαι, αντικλαγγω.

Αντῐβολεω. occurro. 2. supplico.

Ιδομενεὺς δ' αρα οἱ δουρικλυτὸς αντεβολησεν. Ν. 210.

στῆθ', αντιβολῶ σε, στῆθι.— Plut. 444.

Syn. Αντιαω, συντυγχανω. 2. αντιαζω.

Αντῐγεγωνεω. reclamo. Vid. Αντιαχεω.

—ὁ δ' αντιγεγωνεν ενερθε. Ep. l. 1.

Αντῐγρᾰφη. accusatio ejus a quo ante reus factus sis, &c.

πραγματα κἀντιγραφας. Nub. 472.

Syn. Αντιγραφον, αρχετυπον, πρωτοτυπον, αντιτυπον, ὑπογραμμος, παραδειγμα, ὑποδειγμα, νομοθετημα.

Αντιδερκομαι. fixis oculis video.

αλλ' ὅς μενων βλεπει τε κἀντιδερκεται

δορος ταχεῖαν αλοκα,— Herc. F. 163.

Syn. Αντιβλεπω, *ασκαρδαμυττω.*

Αντῐδεχομαι. vicissim accipio.

φιλας χαριτας εδωκα, κἀντεδεξαμην. Iph. T. 1222.

Syn. Αντιλαμβανω.

Αντῐδιδασκω. contraria doceo.

Λάσος ποτ' αντεδιδασκε, και Σιμωνιδης. Vesp. 1410.

Αντῐδιδωμι. rependo.

ἁ δ' αντιδοῦναι δεῖ σ', απαιτουσης εμοῦ,

ακουσον,—— Hec. 271. Syn. Αναδιδωμι, ανταποδιδωμι, αντιδραω, αμειβομαι.

Αντῐδικος. adversarius in lite.

ὅπως αποστρεψαις αν αντιδικων δικην. Nub. 774.

Syn. Αντιβιος, αντιπαλος, εχθρος.

Αντῐδορον. cuticula.

και καρυον χλωρῆς αντιδορον λεπίδος. Zonas, *An.* ii. 80.

*Αντῐδοτον, ου. το. sc. πῶμα. Αντιδοτος, ἡ. sc. πόσις. medicamentum, quod adversus malum aliquod datur.

αλλ' αγε μοι Βακχοιο φιληδονον εντυε νᾶμα·

τοῦτο γάρ εστι κακῶν φαρμακον αντιδοτον. Ep. ἀδ. 80. *Jacobs.*

Syn. Αντιλυτρον, ακος.*

Αντῐδουλευω. * vicissim inservio.

——τοῖς τεκοῦσι γὰρ

δυστηνος,* ὅστις μὴ 'ντιδουλευει, * τεκνων·

καλλιστον ερανον δοὺς γὰρ, αντιλαζυται

παιδων παρ' αὐτοῦ τοιαδ', ἅ ν[1] τοκεῦσι δῷ.* Eur. Supp. 361.

Αντῐδουλος. qui loco servi est.

κἀγὼ μεν αντιδουλος·—— Choëph. 133.

—αντιδουλα, και πονων εκδεκτορα. Æsch. fr.

Syn. Ισοδουλος.

Αντῐδουπος. ὁ ἡ. contra sonans.

και το Κισσινον πολισμ'

αντιδουπον εσσεται. Pers. 120.

Αντῐδραω. vicissim facio.

και τοῖς γε Τροιᾳ, τοὺς παθόντας αντιδρᾶν. Andr. 438.

Syn. Αντῐδιδωμι, ανταποδιδωμι, αντεκτιω.

Αντῐδωρουμαι. remuneror.

——θεοὶ δέ σοι

εσθλῶν αμοιβὰς αντιδωρησαιατο. Hel. 158.

Syn. Ανταποδιδωμι.

*Αντῐθαπτω. sepelio ex adverso.

δεξια δ' αντεταφη γηραὸς Ἱππομεδων. Ep. ἀδ. 707.*

Αντῐθεος. æquiparandus Deo.

Περσευς τ', Αρητος τε και αντιθεος Θρασυμηδης. γ. 414.

Syn. Θεοεικελος, θεοειδης, θεῖος, δαιμονιος, ενθεος, ζαθεος, ηγαθεος, ηθεῖος, θεοσεπτος, θεοτιμητος.

*Αντῐθεσῐς, εως. ἡ. oppositio.

φωνας, και σθεναρὴν εκ χερὸς αντιθεσιν. Strato, *An.* ii. 369.*

Αντιθεω. adversum curro.

απλανέες δ' ἑκατερθε, και αντιθεοντες αλῆται. Ep. ἀδ. 377.

Αντῐθροος. ὁ ἡ. vicissim, vel contra, sonans.

αντιθρουν πτανοῖς ὑστεροφωνον οπα. Satyr. Thy. *An.* ii. 276.

Αντῐθυρετρος. ὁ ἡ. vicem januæ præstans.

—λιθον αντιθυρετρον. Nonn.

Αντῐθυρον, ου. το. januæ oppositum e regione.

---

1. Pro ἅ ἄν. Sic utique legendum existimo pro vulgato ἄν. Et sic video Marklandum legisse, cujus Not. adeas velim.

στῆ δε κατ' αντιθυρον κλισιης Οδυσῆϊ φανεῖσα. π. 159.
*i. e. αντικρυ τῆς θυρας. Vid. Damm.
Αντῐκαθευδω. iterum, *sive*, vicissim dormio.
ὡς δ' ιδε τὴν προτερην, σκιόεν μετὰ κερδος ονειρον,
εξ ὕπνου πενιην, αντεκαθευδε παλιν. Macedon.*An.*iii.121.*
Αντῐκᾰτᾰθνησκω. vicissim morior.
καὶ τοὺς κτανόντας αντικατθανεῖν δικην. Choëph. 142.
Αντῐκελευθος. obvius, oppositus.
η διαμετρηση φαεσιν φαος αντικελευθον. Man. 4. 74.
Syn. Αντιος, εναντιος.
Αντῐκεντρον. *stimuli vim habens.
αλγησον ἧπαρ ενδικοις ονειδεσι·*
τοῖς σωφροσιν γὰρ αντικεντρα γιγνεται. Eumen. 130.
Αντῐκηδευω. *colo vice alicujus.
εγὼ δέ σ', ὥσπερ και συ πατερ' εμον ποτε,*
δεσποιν' ὁμως ουσ', αντικηδευω πατρος. Ion. 733.
Syn. Αντιτιμαω.
Αντῐκηρυσσω. edico contra.
κοὐδεν Κρεων τοῖσδ' αντεκηρυξεν λογοις. Eur. Supp. 673.
Syn. Αμειβομαι, αντειπεῖν.
Αντῐκλαζω. reboo.
κραυγη δ' εν ευφημοισι δυσφημος δομοις
πετραισιν αντεκλαγξεν— Andr. 1145.
Syn. Αντιβοαω, ανακλαζω.
Αντῐκλεια. Nom. Pr. Ulyssis mater.
Αυτολυκου θυγατὴρ μεγαλητορος Αντικλεια. λ. 85.
Αντῐκλῐνω. ex adverso adnuo.
και παλιν αντεκλινεν· ὁ δ' ενδοθι θυμον ιανθη. Musæ.107.
Syn. Ανακλινω.
Αντῐκνημιον. pars cruris anterior; tibia. Vid. ad v. Διωκτέος.
Αντῐκορυσσομαι. obluctor.
κινδυνους, ανεμοις αντικορυσσομενος. Leon. Al. *An.* ii. 196.
Αντῐκρᾰτεω. contra fas habeo. [*Jacobs.*
μῆτερ, μητρυιῆς χαλεπὸν τροπον αντικρατοῦσα. Ep. αδ. 98.
Αντικρῠ, *et vi Cæsuræ, Αντικρῡ. *adv.* 1. e regione. 2. *sæpe est et pro* διολον, διαμπερες. omnino. 3. *sæpe et* φανερως, εξ εναντιας και κατ' αντικρουσιν. contra. *Vid. Damm.* 118.
1. ἦ ῥα, και αλλον οϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ιαλλεν
Ἕκτορος αντικρὺ,— Θ. 300.
2. δεξιὸν, αντῐκρυ δια θωρηκος γυαλοιο. Ε. 189.
3. μή τι σύ γ' αθανατοισι θεοῖς αντικρῡ μαχεσθαι. ib. 130.
αντικρῡ δ' αποφημι, γυναῖκα μεν ουκ αποδωσω. Η. 362.
(aperte contra profiteor.)
Αντῐκρυς. *nunquam apud Homerum, rarissime apud Tragicos.* aperte. 2. prorsus.
εγὼ δ' ὅπως μεν *αντῐκρυς ταδ' αινεσω. Choëph. 190.
2. —κοὺ διοισοντ' αντικρυς
τῶν Ἡρακλειδων ουδ' ὁτιουν τῶν Παμφιλου. Plut. 384.*
Αντικτονος. vicissim interficiens.
αντικτονοις ποιναῖσι φιλτατου πατρός. Eum. 467.
Αντικτῠπεω, *et Αντικτῡπω. edo fragorem contra. [ii. 515.
ὡς δε δαϊζομενοις Μαραθὼν* αντεκτυπε Περσαις. Theætet.*An.*
Αντῐκῡρω. occurro. Vid. Pind. Ol. 12. 16.
μητε ποντος αντεκυρσεν. Œd. C. 1753. (1680. Br.)
Syn. Επιτυγχανω, επερχομαι.
Αντῐλαζομαι, αντῐλαζῠμαι. prehendo.
αλλ' αντιλαζου και πονων εν τῷ μερει. Orest. 446.
κοὐκ ετολμησεν πονων σῶν αντιλαζυσθαι παρών; ib. 743.
Syn. Ἁπτομαι, αμφαφαω.—αντιλαμβανομαι, επιχειρεω.
Αντῐλακτιζω. recalcitro.
και πιθος πληγεὶς ὑπ' οργῆς αντελακτισεν πιθῳ. Pac. 612.
Syn. Ανασφαδαζω.
Αντῐλαμβᾰνω. *recipio, vicissim, *seu*, permutatione. 2. percipio; *quo sensu usitatius est*
Αντῐλαμβανομαι. *quod præterea significat*, prehendo; vindico mihi; reprehendo, &c.
μή μοι μητ' Ασιητιδος (Antisp. Glycon. c. Spond.)
τυραννίδος ολβος ειη,
μὴ χρυσοῦ δωματα πληρη,*
τᾶς ἥβας αντιλαβεῖν. Herc. F. 643.
κἄπειτ' επαρθεὶς αντελαβετο τοῦ θρονου,
ἵν' Αισχυλος καθηστο.— Ran. 777.

Syn. Αντιλαζομαι, αναλαμβανω, προσλαμβανω, επιλαμβανομαι.—διαδεχομαι, κατακληροῦμαι, κομιζομαι, κυριευω, κταομαι, τυγχανω.
Αντῐλαμπω. vicissim splendeo.
οἱ δ' αντελαμψαν, και παρηγγειλαν προσω. Agam. 302.
Syn. Αναλαμπω, εκλαμπω.
Αντῐλεγω. contra aliquem dico.
* ει και τυραννεῖς, εξισωτεον το γοῦν*
ισ' αντιλεξαι·— Œd. T. 408.
*Αντῐλεκτέον. verbal. a præced.
φιλῶ πολιν τηνδ'· ουδὲν αντιλεκτέον. Heracl. 975.
Αντῐλεων. nomen improbi cujusdam, in quod ludit Aristophanes.
a. εγὼ γαρ αντι τοῦ λεοντος ειμί σοι.
b. και πῶς μ' ελεληθης Αντιλεων γεγενημένος;* Eq. 1044.
Αντῐλογεω. contradico.
—πῶς ειδὼς αντιλογησω
τηνδ' ουκ εἶναι παῖδ' Αντιγονην; Ant. 383.
Syn. Αντειπεῖν, αντιφασκω, αντιφημι, αντιφθεγγομαι, αντιφωνεω, αντιγνωμονεω, αντικειμαι, αντιτεινω, προβαλλομαι.
Αντῐλογῐκος. disputandi peritus.
νυν μεν γ' ιδεῖν ει πρῶτον εξαρνητικος,
κἀντιλογικος, κ. λ. Nub. 1172.
Syn. Λογικος, διαλεκτικος, ελεγκτικος, επιχειρηματικος, αγχινοος, κομψος, ευρεσιλογος, λεπτολογος, λεπτολογιστης.
Αντῐλογος. contrarius.
και παλιν αντιλογοις-Πηδῶντ' ανελπιστοις τυχαις. Hel. 1156.
Syn. Αντιλογικος, αντιθετος, αντιβιος.
Αντῐλοχος. Nom. Pr.
πρῶτος δ' Αντιλοχος Τρωων ἕλεν ανδρα κορυστην. Δ. 457.
Epith. Αμυμων, μενεχαρμης, κρατερος, μαχητης, διοτρεφης, θεοειδης, ευφρων, Νεστοριδης, Νηλήϊος, πεπνυμενος.
Phr. Μεγαθυμος Νεστορος υἱος.
Αντῐλῠρος. lyræ consonans.
αλλα θειας αντιλυρον Μουσας. Trach. 653.
Syn. Αντιμιμος, αντῳδος, ισολυρος.
Αντῐλῠτρον. antidotum.
παντων αντιλυτρον δηεις κρατερωτατον ειναι. Orph. L. 587.
Syn. Ακος, *αντιδοτον, *qu. vid.**
Αντῐμαινομαι. per furorem alicui adversor. [279.
Σαλμωνεὺς, βρονταῖς ὃς Διὸς αντεμανην. Tull. Gem. *An.* ii.
Αντῐμανθᾰνω. contraria disco.
ἕτερα δε νῦν αντιμαθων. Vesp. 1444.
Αντῐμᾰχος. nomen Viri, in Senatu Trojano muneribus corrupti.
υἱεας Αντιμαχοιο δαΐφρονος, *ὅς ῥα μαλιστα
χρυσὸν Αλεξανδροιο δεδεγμένος, αγλαα δῶρα,
ουκ ειασχ' Ἑλενην δομεναι ξανθῷ Μενελαῳ.* Λ. 123.
Αντῐμεθελκω. in contrariam partem traho.
ζαλῳ και τεκνοις αντιμεθελκομεναν. Antiphil. *An.* ii. 174.
Αντιμεθιστημι. in contrariam partem transfero; muto.
η ψηφισματα και νομον
ζητοῦσ' αντιμεθιστανai. Thesm. 369.
Syn. Αντιμεταβαλλομαι, μετατιθημι, μετακινεω.
Αντῐμελιζω. contra modulor.
κουρη, Τερψιχορης αντεμελιζε μιτοις. Agath. *An.* iii. 37.
*Αντῐμεριζομαι. vicissim impertio. [*An.* ii. 12.*
αλλὰ σὺ τῇ μικκῇ μεγαλην χαριν αντιμεριζου. Ant. Sidon.
Αντιμηχαναομαι. machinis machinas oppono.
Ζεὺς δ' αντεμηχανησαθ', οἷα δη θεός. Bacch. 291.
Αντῐμῐμος. æmulus, similis.
οφθαλμον αντιμιμον ἡλιου τροχῷ. Thesm. 17.
Syn. Ισομοιος, ὁμοιος, παραπλησιος.
Αντῐμῑσεω. odi vicissim.
κεῖνος ὑμῶν αντεμισει-Τους πονηρους ανδρας αεί. Lysist. 819.
Αντῐμισθος. ὁ ἡ. remuneratorius.
μνημην ποτ' αντιμισθον εὑρετ' εν λιταῖς. Æsch. Supp. 270.
Αντῐμολπος. diversi cantûs.
εἶτ' αντιμολπον ἧκεν ολολυγῆς μεγαν
κωκυτον·— Med. 1173. Syn. Αντιφθογγος.
Αντῐνῑκαω. vicissim vinco victorem.
ειπερ κρατηθείς γ' αντινικῆσαι θελεις. Choëph. 497.
Αντῐνοος. unus e Penelopes procis.
δεινὸν παπταινων· βαλε δ' Αντινοον βασιλῆα. ω. 178.

Ερiτh. Κακομηχανος, μαργος. Phr. Ευπειθεος νίος.

Αντιζοεω. contrarius sum; contrariam sententiam teneo.
φανεντα. Νεμεα τ' ουκ αντιζοεῖ. Ol. 13. 47.

Αντιζοος. ὁ ἡ. oppositus, adversus.
ὡς δ' οτε νηϊα δουρα θοοῖς αντιζοα γομφοις. Apoll. 2. 79.
Syn. Εναντιος, πολεμιος.

*Αντῐοπη. Nom. Pr.
Αντιοπη δ' ετεκε Ζῆθον κ' Αμφιονα δῖον
Ζηνι τε κυσαμενη, και Επωπεϊ ποιμενι λαῶν. *Fr.* Asii *Samii.**

Αντῐος. adversus.
ει μη τις Δαναῶν νῦν 'Εκτορος αντιος εἶσιν. Il. 98.
Syn. Ανταῖος, αντιβιος, αντιπαλος.

Αντῐοστᾰτεω. contra tendo.
* ουκοῦν, επειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρωρας ανῇ,
τοτε στελοῦμεν·* νῦν γαρ αντιοστατεῖ. Phil. 648.
Exp. εναντιον πνεει.

Αντῐοχεια, ας. ἡ. urbs Syriæ celeberrima. Vid. ad v. Απαμεια.

Αντῐοχευομαι. donor civitate Antiochiæ; sequor partes Antiochi.
Χαλκιδος εκ γαιης αντιοχευομενος. Pallad. *An.* ii. 418.

Αντιοω, ῶ, et Αντιοομαι, οῦμαι. adversor, repugno.
* θηρί' αποσσευει τε και αντιοωντα διωκει. Nic. Th. 77.
εἶναι,* τίς αν τοῖσδ' αντιωθῆναι θελοι; Æsch. Supp. 385. P.

Αντῐπᾰθης. contrariam adfectionem habens.
——αντιπαθῆ
μεθεῖσα καρδιας σταλαγμον. Eum. 785. Sch. Αντιπενθῆ.

Αντῐπαις. puero, vel, puellæ, similis.
δεισασα γαρ γραῦς, ουδὲν, αντιπαις μεν οὖν. ib. 38.

Αντῐπᾰλος. adversarius; æquas vires habens.
και στασιν αλγινοεσσαν, επ' αντιπαλοισι μαχαισιν. Orp. H. 32.
νῦν δ' ὑμεναιων γοος αντιπαλος. Alc. 925.
Syn. Ανταῖος.—αντιδικος, εναντιος, αντιτεχνος.—ισοπαλος.—ισοστροφος.

Αντῐπᾰρασχομαι. *med.* invicem tribuo. V. ad v. Αντερανιζομαι.

*Αντῐπᾰρερχομαι. ex adverso prætereo.
αντιπαρερχομενος τα στεφανηπλοκια. Strato, *An.* ii. 360.*

Αντῐπασχω. vicissim beneficio adficior, vel maleficio.
—πολλ' εγω κεινων ὕπο
δρῶν αντιπασχω χρηστά γ', οἷ' ανὴρ πενης. Phil. 590.

Αντῐπεμπω. remitto.
πεμψασιν ἡμῖν αντεπεμψεν, εκλυσιν. Œd. T. 314.

*Αντῐπερα et Αντιπερᾶς, Αντιπερ-αν, *Ion.* ην. *item*, Αντῐπερηθεν. *adv.* ex adverso, trans.
Νυμφαι, απεχθομενης Ιλιου αντιπερας. Antiph. *An.* ii. 179.
ναιων, τρηχειης αντιπερην Ιθακης. Antip. Thes. *ib. p.* 113.
δυσμενέες τοτ' εβησαν επὶ πτολιν αντιπερηθεν. Antiph. *ib.* Lectt.

Αντῐπεραινομαι. vicissim perficio. Strato, ibid. ii. 377. [p. 173.

Αντῐπεραῖος, αία, αῖον. ex adverso situs.
τῆς δε προς αντιπεραιαν, ὑπαὶ ῥιπὴν ζεφυροιο. Dionys. 962.*

Αντῐπεραιος. ex adverso situs.
οἱ τ' Ηπειρον εχον, ηδ' αντιπεραι' ενεμοντο. B. 635.

Αντῐπετρος. durus, ut saxum.
—μηκετι τοῦδ' αντιπετρον
βηματος εξω ποδα κλινῃς. Œd. C. 188. Syn. Ισοπετρος.

Αντῐπηξ. arca lignea.
κοιλης εν αντιπηγος ευτροχῳ κυκλῳ. Ion. 19.
Syn. Κιστη, κιβωτος.

Αντῐπλευρος. qui adverso est latere.
τον αντιπλευρον κῆπον Ευβοιας νεμων. Soph. fr.

Αντῐπληξ. ictibus crebris obnoxius.
στονῳ βρεμουσι δ' αντιπλῆγες ακται. Ant. 599.

Αντῐπνοος. spirans adversus.
μή τινας αντιπνοους Δαναοῖς χρονιας εχενηϊδας
απλοιας τευξῃ. Ag. 152.

*Αντιποδες, ων. οἱ. qui pedes habent oppositos. [*An.* i. 478.*
—εν δέ μιν ανδρες - Αντιποδες ναιουσι.— Eratosth. Cyr.

Αντῐποινον, ου. το. pœna pro delicto.
λυμας αντιποιν' εμᾶς; ιω ταλας. Hec. 1065.
Syn. Αντιδικησις.

Αντῐποινος, ου. ὁ ἡ. pœnas rependens, vel, exigens.
αντιποινους τινης μητροφονους δυας. Eum. 268.

Αντῐπορεω. obviam venio.
Ιφικλος αὖ Φυλακου διον γενος αντεπορησε. Orph. 137.

Αντῐπορθεω. vasto vicissim.
κτενῶ γαρ αυτὸν, κἀντιπορθησω δομους. Troad. 359.

Αντῐπορθμος. oppositus ultra mare.
* Καλυδων μεν ἥδε γαῖα, Πελοπιας χθονος *
εν αντιπορθμοις πεδί' εχουσ' ευδαιμονα. Eur. Meleag. fr.

Αντῐπορος. oppositus.
'Ελλαδ' ες αντιπορον. Med. 210.

*Αντῐπροσωπος, ου. ὁ ἡ. faciem oppositam habens.
προσθε μεν αντιπροσωπα φιληματα,—Strato, *An.* ii. 379.*

Αντῐπρωρος. *figur.* qui est ante oculos.
γυναι, ταδ' αντιπρωρα δῆτά σοι βλεπειν
παρεστ' εναργῆ. Trach. 227.
Syn. Εναντιος, αντιπροσωπος.

Αντῐπυργος, ου. ὁ ἡ. instar, seu, vice, turris.
ερριπτον, αντιπυργον επιβᾶσαι πετραν. Bacch. 1095.

Αντῐπυργοω. contra munio.
—και πολιν νεοπτολιν
τηνδ' ὑψιπυργον αντεπυργωσαν τοτε. Eum. 691.

Αντιρρεπω. contra pondero.
νικᾷ το κερδος, πῆμα δ' ουκ αντιρρεπει. Ag. 583.

Αντιρροπος. æquipollens.
λυπης αντιρροπον αχθος. Soph. El. 119.
Syn. Ισορροπος, ετερορροπος, ισοσταθμος, αντισταθμος.

Αντῐσηκοω. quasi ad æquilibrium rependo.
—αντισηκωσας δέ σε
φθειρει θεῶν τις τῆς παροιθ' ευπραξιας. Hec. 57.
Syn. Ανασηκοω, αντισταθμεω, ανταποδιδωμι, εξισαζω, αντεξισαζω, αντιμετρεω, αμειβομαι, αντιταλαντευω. Epig.
Phr. Την ισην μετρεω, τοῖς ισοις αμυνομαι, ισον ισῳ επιφερω.

Αντισπασμός. convulsio.
ὦ Ζεῦ, δεινῶν αντισπασμῶν. Lysist. 966.
Syn. Αντισπασμα, αντισπασις.

Αντισπαστος. artus convellens. Vid. ad v. Νεφελη.
—ἦλθε δ' οστεων - Αδαγμος αντισπαστος. Trach. 783.
Exp. Ισος σπασμῷ, η μετα σπασμοῦ.

*Αντισπαστος. respondens. *De chordis musicis.* Vid. Athen. p. 635. c. *Item*, pes metricus, *cui jocose asinum comparat* Palladas, *Analect.* ii. 417, "significans asinum anterioribus pedibus non minus quam posterioribus claudicantem." *Jacobs.**

Αντισπαω. in contrariam partem traho.
και τοτ' Αθηναιη στιβαρῆς αντεσπασε πετρης. Apoll. 2. 600.
Syn. Αντιλαμβανομαι, αναλαμβανω, κατεχω, κωλυω.

Αντιστᾰθμος. æquale pondus habens. V. Αντιρροπος.
—ὡς πατὴρ αντισταθμον
τοῦ θηρὸς εκθυσειε τὴν αὐτοῦ κορην. Soph. El. 573.

Αντιστᾰτης. qui contra stat; adversarius.
εικὸς δε πραξειν ανδρας ὧδ' αντιστατας. S. Theb. 523.
Syn. Πολεμιος, αντιπαλος.

Αντιστοιχος. æqualis, similis.
σκιᾷ γαρ αντιστοιχος ὡς, φωνην εχεις,
* αδυνατος, ουδεν αλλο, πλην λεγειν, μονον.* Andr. 746.
Syn. 'Ομοιος, ισος.—αντιος.

*Αντιστρεφω. perverto, everto.
αντεστροφεν σου τον βιον τα βιβλια. Theognet. ap. Ath. p. 104. c.
Syn. Ανατρεπω, αναστατον ποιεω.*

Αντιστροφος. * obversus, oppositus. *Nullum reperio exemplum h. v. in poëtis.* Vid. not. ad v. Αμφιστροφος.

Αντῐσυναντaω. obvius fio. [*An.* ii. 375.*
ην τινα και παριδεῖν εθελω καλὸν αντισυναντῶν. Strato,

Αντισχω. oppono. *med.* αντισχομαι.
—και αντισχεσθε τραπεζας - Ιων ωκυμορων— χ. 74.
Syn. Αντιτιθημι, ανθιστημι, παρατιθημι, προτεινω.

Αντῐτᾰλαντευω. rependo.
αντιταλαντευω τας ελπιδας·— Theæt. Schol. *An.* ii. 515.

Αντῐτασσω. ex adverso instruo. *med.* αντιτασσομαι.
επει γαρ αλληλοισιν ὁπλιτην στρατον
κατα στομ' εκτεινοντες αντεταξαμεν. Heracl. 800.
αρ' ασπιδοῦχος ετι ποτ' αντιτασσομαι[1]
σον φονον;—ib. Supp. 1144.

1. "'Αντιτίσομαι est præclara Canteri emendatio, de qua dubitari non oportuit." Markl. in l. Habes autem ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Phœn. 630.

Syn. Εναντιοῦμαι, αντικειμαι, παραταςσομαι, παραβαλλω, ανθιστημι, αντιτιθημι, αντιτεινω, αντιδιδωμι.

Αντῐτεινω. in contrariam partem tendo.
ουδ' αντιτεινειν νηπι' αντι νηπιων. Med. 891.
Syn. Αντιβαινω, αντιβιαζομαι, αντιμολεω, αντιψηφιζω, αντιχειροτονεω, αντισχυω, αντισχυριζω, αντιπορευομαι, αντιπιπτω, αντισπευδω, αντικατατεινω, αντιτασσομαι.

Αντῐτεμνω. * remedium præbeo. (*Vid. Jacobs. Animadv. in Eurip. p.* 36.*)
—φαρμακα, πολυπονοις-Αντιτεμων βροτοῖσι. Alc. 982.

Αντῐτευχομαι. similis fio.
νῦν δέ σ' ατιμησουσι· γυναικὸς αρ αντετετυξο. Θ. 163.
Exp. Αντι, η επισης, γυναικὸς εγενου.

Αντῐτεχνος. adversarius in arte quapiam.
ἡνικ' αν οξυλαλον περ ιδῃ θηγοντος οδοντας
αντιτεχνου·—— Ran. 815.
Syn. Αντιμιμος, ανθαμιλλος, αντιζηλος.

Αντῐτῑμωροῦμαι. vicissim ulciscor.
* αλλ' ουτε πνεῦμα διόθεν ἦλθε πωποτε,
ου πορθμὶς, ἡτις διὰ πετρας Συμπληγάδας
Ἑλενην απηγαγ' ενθάδ', ἥ μ' απωλεσεν,
Μενελεών θ',* ἱν' αυτοὺς αντετιμωρησαμην. Iph. T. 354.

Αντῐτῐνασσω. * Vid. Ανατινασσω.* [623.
αντετιναξ'[1] ελθὼν ὁ Βακχος δῶμα, και μητρὸς ταφῳ. Bacch.

Αντῐτῑνω, Αντιτιω. vicissim luo. *med.* Αντιτιομαι.
μητιν ὑπερβασιην αντιτινειν πατερων. Theog. 738.
Vid. Æsch. Supp. 431. Ed. Porson.
και μη δοκῶμεν, δρῶντες ἃ ἂν ἡδωμεθα,
ουκ αντιτισειν αὖθις ἃ ἂν λυπωμεθα. Aj. 1105.
ποσιν δικη τῶνδ' αντιτισασθαι κακῶν. Med. 261.
Syn. Ανταποδιδωμι, αποτιω, τινω.

Αντῐτολμος. adversarius.
τον αντιτολμον δε φαμι παραιβαδαν. Eum. 556.

Αντῐτομος, ου. ὁ ἡ. vim sanandi habens.
συν δ' ελαιῳ φαρμακωσα-
σ', αντιτομα στερεᾶν οδυνᾶν
δωκε, χριεσθαι.— Pyth. 4. 393. Vid. Αντιτεμνω.

Αντῐτονος, ου. ὁ ἡ. in contrarium tendens, vel, tentus.
εκ κεραος ψαλλων αντιτονοιο βελος. Statyl. Flacc. *An.* ii. 263.

Αντῐτορεω. transfodio.
αβληχρήν· εἶθαρ δε δορυ χροος αντετορησεν. Ε. 337.
Syn. Διατορεω, διερχομαι, διορυσσω, αναπειρω, διαπεραω, διατρεω.

Αντῐτος. repensus.
—τοτ' αντιτα εργα γενοιτο-Παιδὸς εμοῦ.— Ω. 213.
Syn. Αντιτιτος, αντιτιμωρητος.

Αντιτρεφω.
αντετροφας ὁ, τι και μυσῃ[2]. Soph. Tr. 1026. (1010. Br.)

* Αντῐτρεχω. *fut.* θρεξομαι. in contrariam partem curro.
ὕδωρ εκεῖθεν ενθεν-Αντιτρεχον πιλεῖσθαι. Paul. Sil. *An.* iii. 94.

Αντῐτυγχᾰνω. *fut.* τευξομαι. vicissim adipiscor.
θαψεν ὅ με κτεινας κρυπτὸν φονον· ει δ' εμὲ τυμβῳ
δωρεῖται, τοιης αντιτυχοι χαριτος. Ep. ἀδ. 475. *Jac.**

Αντῐτῡπος. ictum, *sc. mallei*, repellens; *hinc* durus; contrarius; similis. —τὸν Διὸς αντιτυπον εχοντ'
αφιλον εν σακει τοῦ χθονιου δεμας. S. Theb. 527.
Syn. Αντιμῖμος, αντιπαλος.—αντιτύπης, ανυπεικτος, ανενδοτος, σκληρος.

Αντῐτυπτω. vicissim percutio.
θεῖναι νομον τοῖς υἱέσιν, τους πατέρας αντιτυπτειν; Nub. 1426.
Syn. Αντιπαιω, ανταγακλαω, αντικοπτω, ανταγακοπτω, αντιπληττω, αντιτυπεω.

1. Metrum, uti nunc legitur, plane corrumpitur. Itaque omnino legendum ἀνετίναξε, ut optime monuit *Musgravius*. Verbum ἀνατινάσσω usurpatur, non solum in Oreste, verum etiam vv. 80. 553. Baccharum.

2. 'Αντέτροφας pro ἀνατέτροφας, non ab ἀντιτρέφω, sed ab ἀνατρέπω, formatur. Eademque ejusdem verbi forma reperitur apud Æschinem c. Ctesiph. sect. 49. — Consulenti mihi quondam *Porsonum* de loci Sophoclei interpretatione, hanc ille vernaculo sermone versionem dedit:—*You have overturned the little which might have winked;* i. e. *disturbed the little sleep I might have had.*

* Αντῐφᾰτ-ης, ου, *et* -ευς, εως. ὁ. 1. nobilis Trojanus Il. M. 191. 2. princeps Læstrygonum, Od. κ. 105. 3. nobilis Græcus, ib.
θυγατρι ιφθιμῃ Λαιστρυγονος Αντιφαταο. κ. 105.* [ο. 242.

Αντῐφαω. loco alterius occido.
τρεῖς ἑνος αντιπεφασθαι, επει συ περ ευχεαι οὕτως; Ν. 447.
*(*al. divisim αντι π.*)* Syn. Αντιφονευω.

Αντῐφερνος, * ου. ὁ ἡ. vice dotis datus. *s.* Αντιφερνον. *subst.**
αγουσα τ' αντιφερνον-Ιλιῳ φθοραν.— Ag. 414.

Αντῐφεριζω. æquiparo.
ευχομ' εγὼν εμεναι, ὅτι μοι μενος αντιφεριζεις; Φ. 411.
τῳ δε απ' αιῶνος κακὸν εσθλῷ αντιφεριζει. Hes. θ. 608.
*(*nota vers. ob duplicem hiatum aut adulterinum aut mendosum.*)*
Syn. Αντιφερω, αντιφερομαι, ισοφεριζω, αντιβαινω, εριζω, εξισοομαι.

Αντῐφερομαι. *sensu act.* occurro, resisto. 2. *pass.* resistor.
χραισμεῖν· αργαλεος γαρ Ολυμπιος αντιφερεσθαι. Α. 589.
* 2. φρασσομαι, ει κεν νῶϊ δυνησομεθ' αντιφερεσθαι. π. 238.*
Syn. Ανθισταμαι, αντιπραττομαι, εναντιοομαι.

Αντῐφευγω. alterius loco in exsilium eo.
κοὐτ' αντιφευγει, παιδὸς αντὶ σοῦ, ποσις. Eur. El. 1091.
Syn. Μετοικεω.

Αντιφθεγγομαι. respondeo. —αντ-
εφθεγξατο δ' αρτιεπὴς
πατρια οσσα.—— Ol. 6. 105.
Syn. Αμειβομαι, ανταμειβομαι.

Αντιφθογγος, ου. ὁ ἡ. vicissim, vel, contrarium sonum, edens.
ἁ παρος αντιφθογγον αποκλαξασα νομεῦσι. Archias, *An.* ii. 99.

Αντῐφῐλεω. vicissim amo.
χρυσειοι παλαι ανδρες, ὁκ' αντεφιλησ' ὁ φιληθείς. Theoc. 12. 16.
Syn. Αντεραω.

Αντῐφλεγω. vicissim illustro.
—διχομηνις ὁλον χρυσαρματος
ἑσπερας οφθαλμον αντεφλεξε μηνα. Ol. 3. 35.

Αντῐφονος. cædem compensans.
αι, αι δ' αντιφονων-Θανατων αραι. Sept. c. Theb. 898.
δωσουσιν αντιφονους δικας. Soph. El. 250.
Syn. Ισοφονος.

Αντῐφῠτευω. vicissim gigno.
πειθω μεν γαρ ονειαρ, ερις δ' εριν αντιφυτευει. Phocyl. 74.

Αντῐφωνος. respondens.
—αντιφων' εμῶν-Στεναγματων κλυουσαι. Eur. Supp. 800.
Syn. Αντῳδος.—απῳδος, διαφωνος.—αντιψαλμος.

Αντῐφωνεω. contra sono.
—λυρη δε-Ερωτας αντεφωνει. Anac. 1. 9.
Syn. Ανταδω, διαφωνεω, αντιψαλλω.—αποκρινομαι, αμειβομαι, αντιλεγω.—εγγυῶμαι.

Αντῐχᾰρείς. invicem gratificans, vel gratulans: *ab* αντιχαιρομαι.
τᾷ πολυαρματῳ αντιχαρεῖσα[3] Θηβᾳ. Antig. 149.

* Αντῐχᾰριζομαι. mutuam gratiam refero.
κυδεα δ' αλληλοις αντιχαριζομεθα. Theæt. Sch. *An.* ii. 516.*

Αντῐχειροτονεω. refragor.
προσεθηκεν, ουδεὶς αντεχειροτονησεν αν. Eccl. 423.
Syn. Ανθιστημι, αντιβαινω, αντιψηφιζω.

Αντῐχορευω. vicissim salto.
ἑβδομας αστρων αντιχορευει— Syn. 4.

Αντιψαλλω, alteri in psallendo respondeo.
Φοῖβος ακουων τοῖς σοῖς ελεγοις
αντιψαλλων,— Av. 288. Syn. Αντιφωνεω, αντικρουω.

Αντιψαλμος. qui vicissim canitur.
αντιψαλμους ᾠδας. Iph. T. 178. Syn. Αντιφωνος.

Αντλεω. haurio. 2. exantlo.
εκ πιθω αντλεῖς δηλον· εγὼ δ' εχω ουδ' ἁλις οξος. Theoc. 10. 13.
Syn. Απαντλεω, διαντλεω, εξαντλεω, αρυω, αρυομαι, απαρυω, εξαρυω, αφυω, αφυσσω, αποβρεχω.—καρτερεω, διερχομαι.

Αντλητηρ, Αντλητης. haustor.
ληνων αντλητῆρες, εν ὕδατι γηρασκοντες. Man. 4. 257.

3. Exp. Ισον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος· ἢ, ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα· Ceterum, observatione dignum est, altum esse de hac voce silentium, non solum in Lexico Sophocleo, et in Brunckii notis, verum etiam in omnibus lexicis (uno excepto) quæ mihi videre contigit.

Αντλῐᾱ. *sentina. 2. ministerium exhauriendæ sentinæ. 3. *tropice, pro* alveo pistorio *accipitur.* Suid.*
1. ες αντλιαν, ες πρωραν, ες πρυμναν, ὅποι. Phil. 488.
*3. αυτὴν γ' αρ οισω προςλαβὼν την αντλιαν. Pac. 18.

Αντλος, ου. ὁ. sentina. 2. pro mari, (*forsan* puteo) *poni videtur ab* Eurip. 3. acervus manipulorum.
1. αντλῳ δ' ενδουπησε πεσοῦσ', ὡς ειναλιη κήξ. ο. 478.
—ἱστὸς δ' οπισω πεσεν,* ὁπλα τε παντα
εις αντλον κατεχυνθ'·— μ. 411. **sed h. l. ad secundam significationem aliqui referunt.*
2. αλιμενον τις ὡς * ες αντλον πεσών. Hec. 1010.
3. και ταυτας εφ' ἁλῶνος, εφ' ᾗ πολυν εβρασεν αντλον
κριθῶν, και λιπαραν εἶδε γεωμοριην. Ep. ap. Suid.

Αντοικτειρω. vicissim miseror.
ἡμεῖς σ' αρ' αὖθις, ὦ ξεν', αντοικτειρομεν. Ion. 312.

Αντολὴ, *pro* ανατολή. ortus, oriens.
—ὅθι τ' Ηοῦς ηριγενειης
οικία και χοροί εισι, και αντολαὶ ηελιοιο. μ. 4.
Syn. Αντολια, ανατολὴ, επιτολὴ, ἑῴα.
Epith. Ηλιοστίβης, ερικύδης, φλογωψ.
[Phr. Ἡλιου βολαί. Eur. ἡλιου αναπτύχαι. ib.]
**Bis usurpatur* ἀντολαὶ *de astris*, Prom. Vinc. 456. et Phœn. 514.—*de astris potius diceres* ἐπιτολαί. Vid. Valck. ad Phœn. l. c.

Αντολίηθε. *adv.* ab oriente.
εκθορες αντοληθε, φαεσφορος ἡλιος αλλος. *Anal.* iii. 134.*

Αντομαι. obvius fio. —ενθα τε Μοῦσαι
αντομεναι Θαμυριν τον Θρηΐκα παῦσαν αοιδῆς. Β. 595.
Syn. Απανταω.

Αντραῖος. cavernosus. Eur. fr. *fortassis* Ægei.
Syn. Αντρωδης.

Αντρεπω, *pro* Ανάτρεπω. everto.
οι μοι λαξπατητον αντρεπων χαραν. Ant. 1287.

* Αντριὰς, ἄδος. ἡ. quæ in antris versatur.
παιγνιον αντριάσιν Διονυσιος ανθετο Νυμφαις. Theodorid.

Αντροδίαιτος. Vid. Αθηνη. [*An.* ii. 41.*

Αντρον. antrum.
καρπαλιμως δ' εις αντρον αφικομεθ', ουδέ μιν ενδον. ι. 216.
Syn. Κοιλωμα, κοιλας, βυθμος, γυαλον, σηραγξ, σπεος, σπεῖος, σπηλυγξ, σπηλαῖον, γρωνη, κευθμων, κρυπτη, μυχος, οπη, φωλεα, χηραμος.
Epith. Περοειδες, ὑψηρεφες, στενον, πολυχανδες, κοῖλον, ηχῆεν, πολυβενθες, πετρηρεφες, λαΐνον, τηλεπορον, επηρατον, θεσπεσιον, ζαθεον, ηγαθεον, αφθιτον, σεμνον, πολυωνυμον, ευρυ, εὔσκιον, παλισκιον, ευῶδες, περικαλλες, περικλυτον, δυσβατον, ευλιθον,—δαφνησι κατηρεφες, ανηλιον.
Phr. Μυχος αντρου. κοιλας πετρας γυαλον.
αντρῳ ἐν ηλιβατῳ ζαθεης ὑπο κευθεσι γαιης.
—αντρον, απειρεσιον μεν ιδεσθαι
λαΐνεον, ψυχρον δε δια σπεος ερχεται ὑδωρ
κρυσταλλῳ αταλαντον· ενι μυχατοισι δε παντῃ
λαΐνεοι κρητῆρες επι στυφελῇσι πετρησιν,
αιζηῶν ὡς χερσι τετυγμενοι, ινδαλλονται. κ. λ. Cal. 1. 6.

Αντροπαια, ας. ἡ. mutatio. Vid. Μεταβολη.
ληματος αντροπαιᾳ χρονιᾳ μεταλ- (*Dochm. dupl.*)
λακτος,— Sept. Theb. 712.

Αντροχάρης. Vid. Παν.

Αντυξ, ὕγος. ἡ. ambitus quilibet; ora exterior.
αντυξ, ἡ πυματη θεεν ασπιδος ομφαλοεσσης. Ζ. 118.
αυτοῦ ερυκακεειν, εξ αντυγος ηνια τεινας. Ε. 262.
Syn. Περιφερεια, ἁμαξα. [αψις οχηματος. Eur.]
Epith. Μαρμαρεη, περιδρομος, πωλικη, τριπλαξ, φαεινη.

Αντῳδός, qui cantu mutuo respondet.
Ηχὼ, λογων αντῳδὸς επικοκκυστρια. Thesm. 1060.
Syn. Αντιφωνος, καταλληλος.

Αντωμοσια. jusjurandum de calumnia a parte rei.
θαλλοφοροι καλοιμεθ' αν-
τωμοσιων κελυφη. Vesp. 542. Syn. Αντομοσια, δικη.

Αντωπιος, Αντωπος, ου. ὁ ἡ. exadversum intuens.
*πᾶσα γαρ Ηελιου γενεὴ αριδηλος ιδεσθαι
ἦεν, επεὶ βλεφαρων αποτηλοθι μαρμαρυγῇσιν
οἷον τε χρυσεην* αντωπιον ἱεσαν αιγλην. Apoll. 4. 727.

—ὃς (sc. Paris) τᾶς Ἑλενας
εν αντωποις βλεφαροισιν
ερωτα δεδωκας,
ερωτι δ' αυτος εποτᾶθης. Iph. Aul. 583.
Syn. Ανταυγης.

Ἀνῠδᾰτος. id. cum sequ.
και ποταμοι ξηροι μεν ανυδατοι— Man. 1. 144.

Ἀνυδρος. siccus. Vid. ad v. Αμμωνιας. 2. sine aqua lustrali.
2. συ μεν φθιμενος αλαινεις
αθαπτος, ανυδρος. Tro. 1084.
Syn. Αζαλεος, αβροχος, αννγρος, ανικμος, βροχθωδης, διψαλεος.—ανιπτος, ακλυστος.

Ἀνῠμεναιος. nuptiarum expers.
ανυμφος, ανυμεναιος, ὧν μ' εχρῆν τυχεῖν. Hec. 414.

Ἀνυμφευτος, Ἀνυμφος. qui sponsum, vel sponsam, non habet.
παθαν-Κλαιον ματρὸς, εχου-
σας ανυμφευτον γοναν· ἁ κ. λ. Antig. 991.
ταλαιν', ανυμφευτος αιεν οιχνῶ. Soph. El. 187.
φεῦ, τῆς ανυμφου δυσμορου τε σῆς τροφης. ibid. 1189.
ανυμφα δε μελαθρα κεῖται. Helen. 1135.
Syn. Αγᾰμος.—κακονυμφος.

Ἀνυμνεω. celebro. 2. carmine, *h. e. vaticinio*, proclamo.
ιω, Φοιβ', ανυμνησας δικαν.— Eur. El. 1190.
Syn. Ὑμνεω, αναμελπω, αναχορευω.

Ἀνῠπερβλητος, ου. ὁ ἡ. inexsuperabilis.
—ανυπερβλητος δε πεπηγεν-Οὖρος— Parrhas. *An.* ii. 60.
Syn. Ανίκητος, ατεραμνος, απιστος, εξοχος.

Ἀνῠποδητος, ου. ὁ ἡ. non calceatus. [Nub. 363.
κἀνυποδητος κακα πολλ' ανεχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.
Syn. Ανηλιπος, νηλιπους, νηδυπους, γυμνοπους, ζαγρος.

Ανῠποπτος, ου. ὁ ἡ. non suspectus. [407.
ουτε το δυσμορφον παντως ανυποπτον ὑπαρχει. Pallad. *An.* ii.

Ἀνύποστροφος, ου. ὁ ἡ. irremeabilis.
Κωκυτου ναιων ανυποστροφον οἶμον αναγκης. Orph. H. 56.

Ἀνῠσις, εως. ἡ. perductio ad finem. [347.
—ανυσις δ' ουκ εσσεται αυτῶν—* Πριν Αργοσδ' ιεναι,— B.
πειρατα ναυτιλιης ενεπων,* ανυσίντε κελευθον. Apoll. 2. 310.
Syn. Εντελεχεια, πληρωσις, τελειωσις, τελειοτης, απαρτισις, απαρτισμος.—επιδοσις.—ενεργεια.

Ἀνυστος. **verbal.* a seq.
ουκ εστ' ανυστον, τονδε σοι κατακτανεῖν. Heraclid. 961.
(i. e. *non licet.*)*
αλλ' ουτ' εμοι γ' ανυστον— Naz.
Syn. Ῥαδιος.

Ἀνῦτη. Nom. Pr. —Ανυτης στομα, θηλυν Ὁμηρον. Ep. l. 1.

Ἀνῦτω,[1] Ἀνῦω, poët. Ανω. perficio, efficio.
ἥκιστα· σιγῃ τοὔμον εργον ηνυτον. Trach. 323.
ουκ ανυω φθονεουσ', επειη πολυ φερτερος εσσι. Δ. 56.
—οφρα ταχιστα
νῆυς ανυσειε θεουσα θαλασσης ἁλμυρον ὑδωρ. ο. 294.
ηνον ὁδόν· τοῖον γαρ ὑπεκφερον ωκεες ἵπποι. γ. ad fin.
Syn. Ανυττω, ανυσσω, εξανυω, διανυω, απαρτιζω, καταρτιζω, αποτελεω, διατελεω, εκτελεω, επιτελεω, συντελεω, τελεοω, απεργαζομαι, διαπραττω, κραινω, επικραινω, περαινω, αποπληροω, τελεσφορῶ, ᾽τολυπευω, εκτολυπευω, κρατεω.—σπευδω, επιτυγχανω, περιποιεομαι, ωφελῶ.—εκτεινω, καταβαλλω.

Ἀνυψοω. elevo. Vid. Αειρω.
η ποῖοι χθονὸς υἷες ανυψωσαντο Γιγαντες. Antip. Sid. *An.* ii. 20.

*Ἀνω. *adv.* supra, *vel*, sursum. 2. apud vivos, *vel*, superos.
κυκλος δε πανσεληνος ηκοντιζ' ἄνω
μηνος διχηρης,— Ion. 1155. [Soph. El. 1167.*
2. —και γαρ ἡνίκ' ἦσθ' ανω,-Ξυν σοι μετειχον τῶν ισων·—

Ανωγη, ης. ἡ. jussum. Vid. ad. v. Βηταρμος.
Syn. Επιταγμα, κελευσμα, ανωξις.

Ἀνωγω. jubeo.
ειδομενη κηρυκι, σιωπᾶν λαον ανωγει. Β. 280.
Syn. Ανωγεω, κελευω, πειθω, παραινεω, διαγορευω, επαγγελλομαι, επισκηπτω, επιστελλω, επιτελλω, επιταττω, προσταττω, κελομαι, κεκλομαι, παρακελευομαι.

---

1. Vid. Pors. ad Phœn. 463.

˘Ανωδῦνῐα. doloris absentia.
τεκτον' ανωδυνιας
ἁμερον γυιαρκεος Ασκλαπιον. Pyth. 3. 11.
˘Ανωδῦνος, ου. ὁ ἡ. doloris expers.
* αλλ' ἥδομαι μέν σ' εισιδὼν παρ' ελπιδα
ανωδυνον βλεποντα κἀμπνεοντ' ετι [1]. Philoct. 882.*
Syn. Αλῦπος, απονος, αναλγητος.
*˘Ανωθεν. *adv.* superne. 2. cœlitus. 3. *usurpatur et pro* ανω, *oppositum habens* κατω.
ουδ' οἶδ', ὅτι Ζευς εστί μου κρεισσων θεός.
ού μοι μελει το λοιπόν. ὡς δ' ού μοι μελει,
ακουσον· ὅταν ανωθεν ομβρον εκχεῃ, κ. λ. Cycl. 320.
3. και γαρ τισις τῶνδ' εστι τοῖς τε νερτεροις,
και τοῖς ανωθεν πᾶσιν ανθρωποις.— Helen. 1019.*
˘Ανωθεω. sursum impello.
οἱ μεν ανωσαντες πλεον ες πολιν, ὡς εκελευσε. ο. 552.
Syn. Απωθεω, διωθεω, αντωθεω, αποσειω.
Ανωϊστος, ου. ὁ ἡ. improvisus.
τῷδ' αρ' ανωϊστον κακὸν ηλυθε δῖος Αχιλλευς. Φ. 39.
Syn. Απροσδοκητος, αδοκητος, ανυπονοητος.
Ανωϊστως. *adv.* a præc.
ὡς οἱ μεν πυκινοῖσιν ανωϊστως δονακεσσι
μιμνον αριστῆες λελοχημενοι.— Apoll. 3. 7.
*˘Ανωμᾰλῐᾰ, ας ἡ. asperitas. 2. inæqualitas. 3. inconstantia.
πεινῶν ευχετο γραῦν κοιμωμενος ηυχετο λιμὸν [201.*
Φιλλις. ιδ' ακληρου παιδὸς ανωμαλιην. Parmenion, *An.* ii.
Ανωμᾰλος. inæqualis, incertus.
φεῦ, τῶν βροτειων ὡς ανωμαλοι τυχαι. Eur. *fr.* Scyr.
Syn. Ανωμαλης, ανισος.—απερρωγως.
˘Ανωμοτος. injuratus.
ἡ γλῶσσ' ομωμοχ', ἡ δε φρὴν ανωμοτος. Hipp. 612.
Ανωνομαστος. nefandus.
ἀρρητ', ανωνομαστα, θαυματων περα. Hec. 713.
Syn. Αρρητος.
˘Ανωνυμῐα, ας. ἡ. *Ion.* Ανωνυμιη. status, in quo quis non nominatur, *aut*, cognoscitur.
—αλλοθεν αλλος ανωνυμιη φορεονται. Arat.
˘Ανωνῡμος. non nominatus; ignobilis.
πολλὴ μεν εν βροτοισι, κοὐκ ανωνυμος
θεὰ κεκλημαι Κυπρις,— Hippol. 1.
˘Ανωροφος, ου. ὁ ἡ. tectum non habens.
ανις τεραμνων, εις ανωροφον στεγην. Lyc. 350.
˘Ανωρῦομαι. graviter ejulo.
πενθος δ', ουχ ὑμεναιον, ανωρυσαντο γυναῖκες. Ep. 1. 3.
Syn. Ωρυομαι, ανοδυρομαι, ανολολυζω.
˘Ανωφελης, ˘Ανωφελητος. inutilis, damnosus.
σοῦ γαρ ατερ παντ' εστὶν ανωφελῆ ανθρωποισιν. Orph. H. 67. 8.
ὅστις δ' ανωφελητα *φιτυει τεκνα. Antig. 645.
οιμοι ταλαινα, τῆς εμῆς παλαι* τροφῆς
ανωφελητον, *τὴν εγὼ θαμ' αμφι σοι
πονῳ γλυκεῖ παρεσχον.—* Soph. Elect. 1143.
Syn. Ανηνυτος, αχρηστος, ασυμφορος, αδοκιμος, ασυμβολος, ασυντελης, αλυσιτελης, ματαιος, αποφωλιος.
Αξενος, Αξεινος, Αξεινιος [2]. inhospitalis.
πεζος δ' ες Κολχως τε και αξενον ἵκετο Φασιν. Theoc. 13. 75.
μηδε πολυξεινον, μηδ' αξεινον καλεεσθαι. Hes. ε. 713.
ουρεα πλαζομενας αξεινια— Call. 3. 235.
Syn. Αποξενος, μισοξενος, κακοξενος, διειρωνοξενος.—δυσχειμερος, ακοινωνητος.
Αξεστος. radendo non politus.
ου κῶλα καμψον τοῦδ' επ' αξεστου πετρου. Œd. C. 19.
Syn. Ασκεπαρνος.
Αξῐα, ας. ἡ. dignitas, meritum.
* παιδων πριασθαι σπερμα, τοῦ τιμηματος
τῆς αξιας ἑκαστον— Hippol. 623.*
Syn. Αξιοπρεπεια, αξιοτης, αξιωσις, αξιωμα, ευεργεσια, ευεργετημα, τιμημα, τιμησις, διατιμησις, επιτιμια.
Αξινη, ης. ἡ. securis.
—ὁ δ' ὑπ' ασπιδος ειλετο καλην
αξινην, εὔχαλκον, ελαϊνῳ αμφι πελεκκῳ. Ν. 613.
αμφοτερον πελεκεσσι και αξιναῖσιν ὁπλισσας. Call. 6. 34.
Syn. Αξινιδιον, πελυξ, πελεκυς, πελεκυμα, κυβηλις, αιρα.—σκεπαρνον, λαξευτηριον, κοπις, * γενῆς. q. v.*
Epith. Θοα, οξεῖα.
Αξῐοθρηνος. lamentatione dignus.
ᾧ κορος αξιοθρηνος
ᾠχετ' εν δομοισι-Μονοπαις. Alc. 914.
Αξῐομῖσος, et Αξιομῖσης. odio dignus.
αξιομισον εθνος τοδε λεσχας. Eum. 367.
Αξῐοπενθης. luctu dignus.
τῶν γαρ μεγαλων αξιοπενθεῖς
φῆμαι, μᾶλλον κατεχουσιν. Hipp. *fin.*
Αξῐοπιστος, ου. ὁ ἡ. fide dignus.
οφθαλμοὶ γλωσσης αξιοπιστοτεροι. Qu. Mœc. *An.* ii. 237.
Αξῐος. dignus. 2. pretium et æstimationem habens. 3. idoneus.
2. αμφιδεδινηται· πολέος δέ οἱ αξιος εσται. Ψ. 562.
Syn. * Επαξιος, καταξιος. 2.* τιμητος, ευωνος. 3. δικαιος.
Αξῐος. Nom. Pr.
Αξιου, οὗ καλλιστον ὕδωρ επικιδναται αιη. Β. 850.
Epith. Ευρυρεεθρος, ευρυ ῥεων.
Αξῐοχρεως. Vid. Εγγυητης. qui est solvendo. 2. idoneus ad aliquid.
η ουκ αξιοχρεως ὁ θεὸς, αναφεροντί μοι [3]
μιασμα λῦσαι;— Orest. 596. Syn. Αξιος, εντιμος, ἱκανος, αξιοπιστος, αξιοθαυμαστος, εχεγγυος.
Αξῐοω. dignum censeo, &c.
ουκ ηξιωσαν τῶν Αχιλλειων ὁπλων. Phil. 62.
Syn. Καταξιοω, τιμαομαι.—κρινω, αποφαινομαι.—νομιζω, ὑπολαμβανω, λιπαρεω, παρακαλεω.
Αξῐφος, ον. qui sine ense peragitur.
εξηναριξεν ὅν ποτ' αξιφῳ δολῳ. Lyc. 50. Syn. Ανοπλος.
Αξῐφυλλος. *vox inter Æschyli ἅπαξ λεγομενα recensenda.*
κελσαντες Σιμοεντος-Ακτας επ' αξιφυλλους δι' ἐριν. Agam. [697.
Syn. Πολυφυλλος, φυλλωδης.
Αξιωμᾰ. dignitas. 2. postulatio.
κοινης τραπεζης αξιωμ' εχων ισον. Orest. 9.
το δ' αξιωμα, κἀν κακῶς λεγης, τὸ σὸν -Πεισει·— Hec. 292.
Syn. Αξια, κῦρος, τιμη.—βουλημα.—ἱκετεια.—λογος, αποφανσις.
Αξονηλᾰτος. axe agitatus.
συριγγες ου σιγῶσιν αξονηλατοι. Æsc. Supp. 189.
*Αξονῐος, α, ον. ad axim pertinens. [Flacc. *An.* ii. 264.*
προσθε μεν αξονιοις φθιτὸν ειρυσας Ἑκτορα δεσμοῖς. Stat.
Αξῠλος. *α intens.* lignis plenus. 2. *α priv.* ligno carens.
ὡς δ' ὅτε πῦρ αΐδηλον εν αξυλῳ εμπεσῃ ὕλῃ. Λ. 155.
*2. νῆσαν πυρκαϊὴν αξυλον εκ σταχυων. Philipp. *An.* ii. 234.*
Syn. 1. Πολυξυλος, καταξυλος.
Αξῠλος. Nom. Pr.
Αξυλον δ' αρ' επεφνε βοην αγαθος Διομηδης. Ζ. 12.
*Αξῠνετος, ου. ὁ ἡ. *pro* ἀσυν. insipiens. [492.*
φεγγος μεν ξυνετοῖς, αξυνετοις δ' ερεβος. Alcæ. Mess. *An.* i.
Αξων, ονος. ὁ. axis.
—μεγα δ' εβραχε φηγινος αξων-Βριθοσυνῃ·— Ε. 838.
Syn. Κνωδαξ. Epith. Χαλκεος.—μεσσοπαγης, μεσομφαλης, ορθιος. Nonn.
*Αοζεω. ministro. *Hesych. ex Æschyli Eleusiniis.*
Syn. Διακονεω, ὑπουργεω. *item*, θεραπευω.
Αοζος, ου. ὁ ἡ. qui ramosus non est. *item*, (*α intens.*) ramosus. *hinc*, (*sec. Suid.* qu. vid. in v. et VV. DD. ad Hesych. et H. Steph. Thes. tom. ii. c. 1190. H.)

1. Hunc locum adduxi, pro eo quem citavit Morellus ex Ajace, vs. 557. at quem frustra quæras in textu Brunckiano. Versus 557, 558, uti exstant in vulgatt. editt. idem plane sonant; et alter forsan ab ipso Sophocle mutatus est, aut ab alio quopiam ad marginem adscriptus. Vid. Br. in l. et Valcken. ad Hipp. 247.

2. Melior scriptura in Callimachi versu est Αξηνια pro αξεινια. Et cum ἀξεινιος alibi non occurrat, dubium non est, quin damnari debeat.

3. Cum hic versus duriorem exhibeat rythmum, quam qui sit vel Euripidi familiaris, non inutile forsan erit tironibus notare syllabas η ουκ in unam coalescere, et totum versum sic esse in pedes suos dividendum.

η ουκ ᾱξ|ῐο̆χρε̆|ω̄ς ο̆ θε̆|ο̄ς ᾰνᾰ|φε̆ρο̄ν|τῑ μο̆ι|

Nisi malis χρεως etiam pro unicâ syllabâ accipere; unde pes secundus fiet pro tribrachye iambus.

Αοζοι, ων. οἱ. ministri, *speciatim* coqui.*
φρασεν δ' αοζοις πατὴρ μετ' ευχάν. Agam. 231.
SYN. Ὑπηρεται, μαγειροι.
˘Αοιδη. [Vid. Ὑμνος.] cantus.
τουτοισιν μεν ταῦτα μελει, κιθαρις και αοιδή. α. 159.
SYN. ˉΑσμα, μελος, μολπη, μοῦσα, οιμη, ῳδη, ψαλμος, αοιδοσυνη, επος, μετρον. EPITH. Αριπρεπης, αγροτερα, αγραυλος, γλυκεῖα, κλυτη, ἱμερτη, βουκολικη, αγαφθεγκτος, μελιφθογγος, μελιγηρυς, μελιφρων, μελικομπος, μελιγδουπος, θεσπις, θεσπεσια, θεοκλητος, μυστιπολος, στονοεσσα, λυγρὰ, στυγερα, μαλερα, οφρυοεσσα, μαλθακη, μαλθακοφωνος, ἱμεροφωνος, χαλκεοφωνος, λιγυφωνος, λιγυρα, λιγυφθογγος, ἱμεροεσσα, ἡδεῖα, χαριεσσα, γλυκερὰ, καλὴ, ερωτικη, ἡδυθροος, τερπνη, εριγδουπος, ἡρωϊς, κλεινη, χορεια, θελκτις, ευθημων, ευκελαδος, εὔκρεκτος, εριτῖμος, επινῖκιος, ποικιλοτραυλος, ποικιλοφορμιγξ, φιλοπαιγμων, φιλομολπος, φοβερα, φρενοθελγης, αυτοδιδακτος, ὑπερμενης, θευμορος.
PHR. Αοιδὰν φιλεῖ, στεφανων αρετᾶν τε δεξιωταταν οπαδον. Pind.
—ευτερπεα κοσμον αοιδῆς. Orph.
μελιφρονος ανθος αοιδῆς.—
κραιπνον εὐτροχαλοιο μελος καναχησεν αοιδῆς. Apoll.
δῶρα δε Μουσαων τε και Απὸλλωνος αοιδαι. Opp.
Πιερικῆς ραθαμιγγες μελισσης.— μεμιγμενον μελι λευκῷ συν γαλακτι— Pind. *ὑμνων ευτερπες ανθος. Pind.
ευφημον δ' επιβοωεν
Μοῦσαι θεαί τ' αοιδοί·
ἁγνων τ' εκ στοματων φερεσθω φαμα φιλοφορμιγξ. Æsc. Supp. 688.
δυσβατον ανθρωποις οἶμον, αοιδοθετα. Ep. l. 3.
—νοερων μοχθον αοιδοπολων. ib.
[σοφαι Μουσων θυγατερες αοιδαι. Pind. Nem. 4. ευλογια φορμιγγι συναορος. ib. ουρος επεων ευκλης. ib.
Μοῦσα αὔπνος ὑπ' αντυγι χορδᾶν. Eur.]
τὸν μὲν ουτε θανόντ' αοιδαὶ
ελιπόν γ'. αλλά οἱ
παρά τε πυρὰν ταφον
θ' Ἑλικωνιαι παρθένοι
εσταν, επι θρῆνόν τε πολυφᾶμον εχευαν. εδοξεν
αρα δ' αθανατοις,
εσλόν γε φῶτα και φθιμενον ὑμνοις θεᾶν διδομεν. Isth. 8. 124.
αλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει
χαρις, αμναμονες δὲ βροτοὶ,
ὅ τι μὴ σοφιας αωτον ακρον
κλυταῖς επεων ροαῖσιν εξικηται ζυγέν. Ib. 7. 23.*
˘Αοιδῐάω. cano.
καλον αοιδιαει, δαπεδον δ' ἅπαν αμφιμεμυκεν. κ. 227.
SYN. Αδω.
˘Αοιδῖμος. decantatus. *sive in bonam, sive in malam, partem.*
ανθρωποισι πελωμεθ' αοιδιμοι εσσομενοισι. Z. 358.
SYN. Αγασιος, αειμνηστος, αυδηεις, αμφιβοητος, διαβοητος, περιβοητος, πολυθρυλλητος, ὑμνητος, πολυυμνος, πολυωνυμος, κλυτος, επικλυτος, δημολαλητος, ευκλεης, εξακουστος, επιδοξος, ενδοξος, κλεινος, πολυκληϊστος, πολυφατος, ρητος, διασημος, ευδοκιμος, περιπυστος.
*PHR. Τινα κεν φυγοι ὕμνον- κεῖνος ανηρ επικυρσαις αφθονων αστῶν εν ἱμερταῖς αοιδαις; Ol. 6.
ει δε τυχη τις ερδων, μελιφρον' αιτιαν
ροαῖσι Μοισᾶν ενεβαλεν. Nem. 7.
ειη μιν, ευφωνων πτερυγεσσιν αερθεντ' αγλααῖς
Πιεριδων - - - - - εξαιρετοις
Αλφεοῦ ερνεσι φραξαι—Χεῖρα— Isth. 1. 90.
˘Αοιδοθετης, ου. ὁ. poëta; qui componit cantilenas.
την Ευριπιδεω μητ' ερχεο, μητ' επιβαλλου,
δυσβατον ανθρωποις οἶμον, αοιδοθετα,
λειη μεν γαρ ιδεῖν και επικροτος· ει δε τις αυτην
εισβαινει, χαλεποῦ τρηχυτερη σκολοπος. Archim. *Brunck.*
SYN. Αοιδοπολος, μουσοπολος.* [ii. 64.
Αοιδομᾰχος, ου. ὁ ἡ. qui cantando certat.
τουτοις τοῖς παρα δεῖπνον αοιδομαχοις λογολεσχαις,
*τοῖς απ' Αρισταρχου γραμματολικριφισιν. Lucill. *ib.* p. 323.
˘Αοιδόπολος. ὁ ἡ. qui versatur circa carmina.
Αιολικον παρα τυμβον ιων, ξενε, μη με θανοῦσαν
ταν Μιτυληναιαν εννεπ' αοιδοπολον. (*i.e.* Sappho.) Tull.
˘Αοιδός. cantor. [Laur. *ibid.* 103.*
ησθιε δ', ὡς ὅτ' αοιδὸς ενὶ μεγαροισιν αειδεν,
ευθ' ὁ δεδειπνηκειν, ὁ δ' επαυετο θεῖος αοιδός[1]. ρ. 358.
SYN. Αυλῳδος, μελῳδος, προσῳδος, μελπῳδος, μουσουργος, μουσοπολος, ὑμνοπολος, αοιδοπολος, ὑμνοθετης, αοιδοθετης, ποιητης, ῳδοποιος, αστης, ψαλτος, μελικτης.
EPITH. Θεῖος, θεομορος, σοφος, μεγατολμος, μελιγλωσσος, μελιγηρυς, πολυϊδρις, λιγυφωνος, λιγυφθογγος, περικλυτος, ἡδυεπης, εριηρος, χαριεις.
PHR. Μουσαων θεραπων, ἱερευς, ορνις. θρηνων εξαρχοι.
—Ὁμηριδαι ραπτῶν επεων αοιδοί. Pind.
μελιγηρυων τεκτονες κωμων. ib.
*λειμῶνα Μουσῶν ἱερον δρεπων. Arist. —νεκταρ χυτον, Μοισᾶν δοσιν, αθλοφοροις—ανδρασιν πεμπων, γλυκυν καρπον φρενός γ', ἱλασκεται-----νικωντεσσιν. Ol. 7.
—ανδρασιν αιχματαῖσι πλεκων ποικιλον ὑμνον. ib.
οἱ μεν παλαι, ὦ Θρασυβουλε,
φῶτες, ὅσοι χρυσαμπυκων
ες διφρον Μοισᾶν εβαινον
κλυτᾷ φορμιγγι συναντομενοι,
ριμφα παιδειους ετοξευον μελιγαρυας ὑμνους,
ὅς τις εὼν καλὸς εἶχεν Αφροδιτας
ευθρονου μναστειραν ἁδισταν οπωραν. Isth. 2. 1.
˘Αοιδοτοκος. ὁ ἡ. qui parit cantus. *Epith.* Heliconis. [p. 344.*
ὀσσοις γαρ προχεουσιν αοιδοτοκοι πομα πηγαι. Nestor, *Anal.* ii.
˘Αοικος. domo carens; pauper. [*Gaisf.*
θῆτά τ' αοικον ποιεῖσθαι, *και ατεκνον εριθον. Hes. ε. 600.
—προσκυσαντες τὴν εσω *-Αοικον εισοικησιν. Philoct. 541.
SYN. Ανεστιος, ανοικος, δυσοικος, αστεγος, αμελαθρος.—ακτεανος.
˘Αοινος. vino carens. Vid. Νηφαλιος.
χοάς τ' αοινους, νηφαλια μειλιγματα. Eumen. 108.
ˉΑοῖος. *Dor. pro* Ηοιος, *vel* Ηῳος. matutinus.
Αοῖον αυτον παντες εκαλουν αστερα. Pac. 837.
SYN. Ἑῷος.
˘Αὄκνος, ου. ὁ ἡ. impiger.
*παρ δ' ιθι χαλκειον θῶκον, και επαλέα λεσχην
ὥρῃ χειμεριῃ, ὁπότε κρυος ανέρας εργων
ισχανει·* ενθα κ' αὄκνος ανὴρ μεγα οἶκον οφελλοι.
*μή σε κακοῦ χειμῶνος αμηχανιη καταμαρψῃ
συν πενιῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν ποδα χειρὶ πιεζῃς. Hes. ε. 493.
ὡν ἀδ' ἁ τλαμων αὄκνον[2]
μεγαλαν προσορῶσα δομοισι βλαβαν. Trach. 843.*
SYN. Οτρηρος, σπουδαιος, ακαματος.
˘Αολλεω. *potius, ˘Αολλιζω. congrego.
—ται δ' αρ αολλησαν (l. αολλισσαν) *κατα αστυ γεραιας. Z. 287.
ερχεο συν θυεεσσιν, αολλισσασα γεραιας. ib. 270. ubi vid. Heyn.
SYN. Αγειρω, συναγειρω, αθροιζω, συναγω.
˘Αολλης. confertus.
Αργειοι δ' ὑπεμειναν αολλεες, ουδ' εφοβηθεν. E. 498.
SYN. Αθροος, αδινος, πυκνος.
*˘Αολλιζω. congero, coacervo.
ου γαρ απ' αλλοτριων κτεανων ληϊστορι χαλκῷ
ολβον αολλιζων τεῦξε Μακηδονιος. Macedon. *An.* iii. p. 120.
ˉΑονες. ex incolis Bœotiæ ante adventum Cadmi.
—οὗ κατοικισαι-Πεδια μιν το θεσφατον
χρῆσε πῦροφορ' Αονων. Phœn. 651.
ˉΑονῐδης. *immo,* ˉΑονῐδες, ων. αἱ.* Vid. Μοῦσαι.
ειμ' ενατη λυρικῶν, Αονίδων δεκατη. Auson. Ep. 31.
*ˉΑονῐος. ad Aonas pertinens.
και ρ' ὁ μεν Αονιοισιν ενισπειρας πεδιοισι
Καδμος Αγηνοριδης γαιηγενη είσατο λαον. Ap. Rh. 3. 1184.*

1. ὡς ὅτ' in versu primo pro ἕως ὅτου. De variâ lectione versûs secundi, consulas Porsoni collationem Cod. Harl. in l.
2. ˘Αοκνον δὲ, τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀμέλλητον· ἢ πολύοκνον, ὅ ἐστι πολύφοβον. κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ α. Scol. in l. Prior interpretatio præferenda.

Ἄορ, s. ᾱορ, ορος. το. ensis.
δεινὸν αορ τανυηκες εχων εν χειρὶ παχειῃ. Ξ. 385.
ωμοισιν δέ μιν αμφι μελανδετον αορ εκειτο. Hes. α. 221.
SYN. Ξιφος, εγχος, μαχαιρα, φασγανον, χαλκος.
EPITH. Αδαμαντινον, αγριον, αμφηκες, αλεγεινον, οξυ, θοον, λευγαλεον, λυγρον, λαιμητομον, λοιγιον, ολοον, μιαιφονον, λαβρον, στονοεν, κωπῆεν, ευθηκτον, ταναον, τολμῆεν, παγχαλκεον, πολυμηκετον, εικοσιπηχυ. Τριγλωχιν, φαεινον, αργυροηλον.
PHR. Αδαμαντος ισοσθενες οβριμον ᾱορ. Opp.
αγχοθι δ' ασχετον ᾱορ αδην περι μαρμαιρεσκε,
χρυσειῳ τελαμῶνι κεκασμενον, αργυρεῳ τε
κουλεῷ, κ. λ. Cal. 1.

*Ἀορᾱτος, ου. ὁ ἡ. qui conspici non potest.
πτανον ψυχᾶς πῦρ, τραῦμ' αορατον, Ερως. Qu. Mæc. *Anal.* [ii. 238.
SYN. Ανοπτος.*

Ἀοριστος, ου. ὁ ἡ. indefinitus.
ω ζωῆς αοριστος εν ανθρωποισι τελευτη. Ep. *incert.* 440. [*Jacobs.*
SYN. Αδιοριστος, απαρεμφατος, αμηρυτος, απειρατος, απειριδιος, απροσδιοριστος.

Ἀορνος, ου. ὁ ἡ. avibus carens. 2. Avernus.
λιμνην τ' Αορνον αμφιτορνωτην βροχῳ. Lyc. 704.

Ἀοργητος. **perperam* pro ευοργητος. Ath. p. 260.

Ἀορτεω. suspendo.
αιωρῇ θηρειον ἱμασσομενος δεμας αυραις,
τλᾶμον, αορτηθεὶς εκ λασιας πιτυος.
αἰωρῇ· Φοιβῳ γαρ αναρσιον εις εριν εστης,
πρῶνα Κελαινιτην ναιεταων, Σατυρε. Archias, *Anal.* ii. p. 97.

Αορτη, vel Αορται. *Ang.* a clothes' press. Vid. ad v. Κανδυταλις.*

Ἀορτηρ. lorum, quo aliquid, *v. g.* ensis, appenditur.
σμερδαλεος δε οἱ αμφι περι στηθεσσιν αορτηρ. λ. 608.
SYN. Ζωστηρ. EPITH. Χρυσεος, στροφος.

Ἀοσσεω. auxilior.
τῷ μεν αοσσῆσαι λελιημενος, ὡς μοι εἴκτο. Mosch. 4. 110.
SYN. Αλεξεω, αμυνω.

Ἀοσσητήρ. auxiliator.
νηπιε, τοιο δ' ανευθεν αοσσητὴρ μεγ' αμεινων. Χ. 333.
ὕπνον, αοσσητῆρα θεῶν ὕπατον καλεουσα. Apoll. 4. 146.
SYN. Αλεξητηρ, βοηθος.

Ἀουτος, ου. ὁ ἡ. carens auribus. 2. non vulneratus, *pro* ανουτατος.
εν δ' Ερις, εν δε Κυδοιμὸς ὁμιλεον, εν δ' ολοὴ Κὴρ,
αλλον ζωὸν εχουσα νεουτατον, αλλον αουτον,
*αλλον τεθνειῶτα κατὰ μοθον ἕλκε ποδοῖϊν. Σ. 536.
SYN. 1. Ανουατος. 2.* ατρωτος, αβλητος.

Ἀπαγγελης, Απαγγελτηρ. index, nuncius.
αλλοι δ' αυτε πελονται απαγγελέες βασιληων. Man. 2. 263.
—απαγγελτῆρά τε κυρτου-Φελλὸν— Philipp. *An.* ii. 218.

Ἀπαγγελλω. annuncio.
—απαγγεῖλαι δε ταχιστα
χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, και ουκ αγαθόν περ εόντα. Ι. 622.
SYN. Αγγελλω, καταγγελλω, παραγγελλω, προσαγγελλω, αναγγελλω, επαγγελλω, εισαγγελλομαι, επικηρυκευομαι, αποφαινομαι, καταψηφιζομαι, λεγω, εκφωνεω, αναγορευω, διαγορευω, παρεγγυαω, προερεω, διοριζω, αναγινωσκω, διαταττω, επιταττω.

Ἀπαγκᾰλιζομαι. in ulnis foveo.
ἡ δ' αὖ το θῆλυ παιδὸς Αλκμηνη γενος
εσωθε ναοῦ τοῦδ' απηγκαλισμενη
σωζει— Heracl. 42.

Ἀπαγλαΐζω. deturbo; ornatu privo.
τὴν ῥαδινὴν κουρην παμπαν απαγλαΐσαι. *Agath.* iii. 39.
SYN. Καταισχυνω.

Ἀπᾰγορευω. interdico.
αλλ' απαγορευω μη ποιεῖν εκκλησιαν. Acharn. 168.
SYN. Αποκηρυττω, αποκαλεω, απαυδαω, αποσημαινω, απαγγελλω, επαναφερω, απολεγω, αποτρεπομαι, αρνεομαι, αποκαμνω, εκκακεω.

Ἀπᾱγριοω. effero, exaspero.
—και μή μ' οκνῳ
δεισαντες εκπλαγητ' απηγριωμενον. Philoct. 229.
SYN. Εξαγριοω.

Ἀπαγχω, ομαι. strangulo, me suspendo.
*εν προτεροισι ποδεσσι κυων εχε ποικιλον ελλὸν,
ασπαιροντα λαων· το δε θαυμαζεσκον ἁπαντες,
ὡς οἱ χρυσεοι οντες,* ὁ μεν λαε νεβρὸν απαγχων,
αυτὰρ ὁ, εκφυγεειν μεμαὼς, ησπαιρε ποδεσσι. τ. 228.
εκ τῶνδ' ὅπως ταχιστ' απαγξασθαι θεῶν. Æsch. Supp. 476.
SYN. Αγχω, αγχοναω, απαγχονιζω, περιαγχω, αποπνιγω, αποτραχηλιζω. [Ep. ἀδ. 109.
PHR. Εκ δρυος αλλοτριας αὑτὸν απηγχονισεν. Vid.

Ἀπαγω. abduco, &c.; *item*, reduco.
αυτοὶ τοί γ' απαγουσι βοας, και ιφια μῆλα. σ. 277.
SYN. Αναγω, διαγω, παραγω, εισαγω, αποσοβεω, αφιστημι, αποδιδωμι, απωθεω, απελαυνω, αφηγεομαι, δικαζομαι.—αποφερω, κατακομιζω.

Απαγωνιος. **perperam.* Vid. Επαγωνιος.*

Απαδις, ιος. ἡ. mens. *pl.* Απαδῖς[1], *pro* απαδιες, *vel* απαδιας.
—απο γαρ κορος αμβλυνει
αιᾱνης ταχειας ᾱπᾰδις. Pyth. 1. 160.
SYN. Διανοια, πραπις.

Ἀπᾰειρω. tollo ab. *metaph.* discedo.
μη μ' απαειρομενον πολεως πεδιονδε νοηση. Φ. 563.
SYN. Απερχομαι, απαιρω.

Ἀπᾰθης. non obnoxius adfectibus. 2. nullis malis obnoxius.
2. μητ' ὢν τινι πῆμα πορὼν, απαθὴς
δ' αυτὸς πρὸς αστῶν.— Pyth. 4. ad fin.
νοστοι δ' εκ πολεμων απονους απαθεῖς. Pers. 861.
SYN. Ασυμπαθης, απροσπαθης. 2. αλῡπος, αβλᾰβης, απαθητος, ατλημων.

*Ἀπᾰθῶς. *adv.* sine ullo adfectu. 2. sine damno.
αφρονες, ὅσοι τας αρετὰς πολεμῳ
κτᾶσθε, δορὸς αλκαιου
λογχαισι καταπαυομενοι
πονους θνατῶν απαθῶς. Helen. 1166.
SYN. 2. Ανᾱτει.*

Ἀπαι. Poët. pro Απο.
ἰῷ απαι νευρης βεβλημενον·— Λ. 663.

Ἀπαιδευτος. ineruditus.
φερε, νιν κωμοις παιδευσωμεν
τον απαιδευτον. Cycl. 491.
SYN. Αμαθης, αγραμματος, αμουσος, ανοητος, ιδιωτης, ανεπιστημων, ατακτος, αγυμναστος, ανουθετητος, αδιδακτος.

Ἀπαιδευτως. *adv.* imperite, indocte.
ὦ ξενε, τὸ μὲν σὸν, ουκ απαιδευτως εχει. Ion. 247.

Ἀπαιδῐα. orbitas liberorum[2].
ἡ γαρ πρὶν αυτὸν εξεπεισ' απαιδια. Œd. T. 1043.
SYN. Ατεκνια, αγονια.

Ἀπαιθρῐαζω. sub dio ago. 2. serenum reddo.
απαιθριαζει τας νεφελας, η ξυννεφεῖ. Av. 1502.
SYN. Αιθριαζω, γαληνοω, διαγαληνιζω, ευδιαν αγειν.

Ἀπαινῠμαι. aufero. —θελγε δε θυμὸν
Αργειων, και κῦδος απαινυτο·— Ο. 595.
SYN. Αινυμαι, εξαινυμαι, παραινυμαι, αιρω, αναιρεω, παραιροῦμαι, περιαιροῦμαι, αποσκευαζομαι, σφετεριζω.

Ἀπαιρω. aufero, discedo.
ἡμεῖς μεν εκ γῆς τῆσδ' απαιρομεν φυγῃ. Med. 938.
SYN. Αποχωρεω, απαειρω.

Ἀπαιολη, Απαιολημα. fraus, impostura. Choëph. 1000.
a. μεμαθηκεν. b. εὖ γ', ὦ παμβασιλει' Απαιολη. Nub. 1149.
—νοῦς αποστερητικὸς,—Κἀπαιολημα.— ib. 727.
SYN. Αδικια, απατη, απατημα, αλημα.

Ἀπαιολᾱω, et εω. decipio; incertum animi facio.
*a. κἆτα πῶς αφικομεσθα δεῦρο; b. ταῦτ' αμηχανῶ. [548.
a. διᾶ μακρᾶς ελθὼν κελευθου;* b. τοῦτο κἀμ' απαιολεῖ. Ion.

---

1. Heyn. post Pauwium præfert ἀπίδας, *præcordia*, ut eadem sit origo cum ἧπαρ.

2. In Addendis, adduxit Morellus versum Pseudo-Manethonis, in quo penultima hujus vocis producitur. δυστεκνίην ἢ πάμπαν ἀπαιδίην ἐπεκλῶσαν. 6. 239. Sæpenumero indicavi duplicem tonum substantivorum in ια, et observavi longam syllabam apud antiquiores, Homerum nempe et Hesiodum, fuisse magis usitatam. Fuitne igitur prisca terminatio in ῐεη? Postea, ε, quod Ionicæ resolutioni nimium faverit, abjecto, penultima in ῐη, seu ῐα, manebat brevis.

Syn. Απαταω, αδηλοω.
Phr. Αδηλον, απορον, αμηχανον ποιεῖν.

˘Απαις, αιδος. ὁ ἡ. liberis carens.
ευπαις μεν οὖσα, νῦν δε γραῦς, απαις θ' ἁμα. Hec. 809.
Syn. Ατεκνος, ατεκνωθεις.

˘Απαΐσσω. prosilio cum impetu.
—ενθορε μεσσῳ (sc. ποταμῳ)-Κρημνοῦ απαΐξας·— Φ. 234.
Syn. Αΐσσω, αναΐσσω, ανορουω.

˘Απαιτεω, Απαιτιζω. repeto, postulo.
—ει και νυ κεν οικοθεν αλλο—Μεῖζον απαιτησειας,—(*al.* επαιτ.) Ψ. 592.
χρηματ' απαιτιζοντες, έως κ' απο παντα δοθειη. β. 78.
Syn. Αιτεω, εξαιτεω, αντεπαιτεω, ορεγομαι, αναζητεω, επιζητεω.

*˘Απαιων. *expon.* αιῶνα ουκ εχων. i. e. αΐδιος. Vid. Valcken. ad Phœn. 1017.
ᾧ τας απαιωνας τε και μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λιμνας ἦλθον ηχουσας γοοις,
Αχεροντος οξυπληγος αρσενας χοας. Soph. Polyx. *fr.**

˘Απαιωρεω. dependeo.
—επι δε ζωνῃσι δρακοντε-Δοιω απηωρεῦντο,—Hes. α. 234.
Syn. Επαιωρεω, επαρταομαι, επικρεμαμαι, επαιρομαι, ενισταμαι, εφισταμαι, ὑπεξανισταμαι, επικειμαι, ὑπερκειμαι.

Απακρῑβοω. accurate elaboro; studiose exquiro. [418.
αυτάν που ταν Κυπριν απηκριβωσατο Παλλάς. Alex.Ætol.*An.*i.

Απακτοω. **Vid. Brunck. in l. c. et* v. Πακτοω.*
και δῶμ' απακτον— Soph. Aj. 580. al. και δῶμα πακτον, i. e. *claude.* Eustath.

˘Απᾰλαιστος. lucta invictus.
—απαλαι-στος εν λογῳ ἑλκει. Nem. 4. 153. *Vid. Heyn. in l.*
Syn. Ανικητος.

*˘Απᾰλαιστρος, ου. ὁ ἡ. palæstræ imperitus.
ῥιψαις, ουκ οισω ταν απαλαιστρον ὕβριν. Meleag. 97.*

˘Απᾰλαλκω. arceo.
ὡς ουκ εσθ', ὁς σῆς γε κυνας κεφαλῆς απαλαλκοι. Χ. 348.
Syn. Αλαλκω, απελαυνω, αποδιωκω.

˘Απᾰλαμνος, ˉΑπᾰλᾰμος. industria carens; consilii inops.
ὡς δ' ὁτ' ανηρ απαλαμνος, ιὼν πολέος πεδιοιο. Ε. 597.
ἡτε και απαλαμον περ ὁμως επι εργον εγειρει. Hes. ε. 20.
εχει δ' απαλαμον βιον. Ol. 1. 95.
Syn. Αβουλος, αμαθης, απειρος, ασθενης, απορος, δειλος, αχειρος, ατεχνος.

˘Απᾰλαομαι. aberro.
—αυτος δ' απαλησεται αλλῃ,-Χωρον αιδρις εων.—Hes. α. 409.
Syn. Αλαομαι, αποπλαναω.

˘Απᾰλειφω. deleo.
μη μιμοῦ κακοτητα, δικῃ δ' απαλειψον αμυναν. Phoc. 73.
Syn. Εξαλειφω, αφανιζω, αμαυροω, περιγραφω.

˘Απᾰλεξεω, Απαλεξ-ω, –ομαι. propulso, auxilior.
αλλ' ουδ' ὡς τιν' εμελλ' απαλεξησειν κακοτητος. ρ. 364.
χ' ἡμεῖς ουδὲν σθενομεν προς ταῦτ'
απαλεξασθαι, σοῦ χωρὶς, αναξ. Aj. 166.
Syn. Αλεξεω, απαμυνω, αποστρεφω, αντιτασσομαι.

˘Απᾰλεξῐκᾰκος. **in versu plane mendoso.** Orph. Hymn. 66.

ˉΑπαλθεομαι. curo.
ἑλκε' απαλθησεσθον, ἅ κεν μαρπτῃσι κεραυνος. Θ. 405.
Syn. Αλθω, ιαομαι.

˘Απαλλᾰγη. discessus, divortium.
—ου γαρ ευκλεεῖς απαλλαγαὶ
γυναιξὶν, ουδ' οἱόν τ' ανηνασθαι ποσιν. Med. 236.
Syn. Απολειψις, αποικησις, αποτροπη, ελευθερωσις, απολυσις, αποστασις, αποχωρησις, εκχωρησις, περιχωρησις, εκτροπη, εκβασις, παρεκβασις, ὑπερβασις.—απελευσις, αποδιηλυσις.—μειωσις, ελαττωσις.

˘Απαλλασσω, Απαλλαττω. dimitto, libero.
ἑνός μεν οὖν μοχθοῦ σ' απαλλαξας εχω. Troad. 1150.
Syn. Αλλασσω, εξαλλαττω, αφιημι, διαπεμπω, απολυω, εξελιττω, καταβαλλω, καταφερω, αφανιζω, μετακινεω.—αποκρινω, εκκρινω.

*˘Απαλλασσομαι. *med. et pass.* liberor; *item,* discedo.
εκ τῆσδε δ' αυτὴ γῆς απαλλασσου ποδα. Med. 727.
(*nota verbum hic transitive positum.*)

τίς πρὸς πυλαισιν; ουκ απαλλαξει δομων; Helen. 444.
κεινου δ' απαλλαχθέντος, (*sc.* τοῦ βιου)— Heracl. 1000.*

˘Απᾰλοιαω. perfringo pulsu.
αμφοτερω δε τενοντε και οστεα λᾶας αναιδης
αχρις απηλοιησεν·— Δ. 522.
Syn. Αλοιαω, αποκοπτω, διαθραυω, συντριβω.

˘Απᾰλο̆θριξ, τρῐχος. ὁ ἡ. mollem comam habens.
νεος ὁ μοσχος αρτι γενυν,
ὑπο κορυθ' ἁπαλοτριχα,
κατακομον βαλλει. Bacch. 1183.

˘Απᾰλος, η, ον. tener, mollis.
αγχε δε μιν πολυκεστος ἱμας ἁπαλην ὑπο δειρην. Γ. 371.
Syn. Ἁβρος, μαλακος, νεος, τρυφερος.

˘Απᾰλοτρεφης. delicate nutritus; saginatus.
κνισσῃ μελδομενος ἁπαλοτρεφεος σιαλοιο. Φ. 363.
Syn. Ζατρεφης, ευτραφης, πιων, σιτευτος.

˘Απᾰλο̆φρων, Ἁπαλοψῡχος. molli animo præditus. [ii. 274.
οὗτος ὁ θηρευων ἁπαλοφρονας ενθάδε κεῖται. Marc.Argent.*An.*
ταῖς ἁπαλοψυχαις εχραε θηλυτεραις. *Agath. ib. iii. 41. *sed legend.* ἀταλοψύχοις.*

˘Απᾰλο̆χρως, Ἁπαλοχροος, Ἁπαλοχρους. mollem cutem habens.
ἡ δε τε παρθενικας ἁπαλοχροας εν μεγαροισιν
αγλαα εργ' εδιδαξεν— Hom. in Ven. 14.

˘Απᾰλῡνω. emollio. ιδε πως κῦμα θαλασσης (Ion. a min. Dim.)
ἁπαλυνεται γαληνῃ[1]. Anac. 37. 4.
Syn. Θρυπτω, τεγγω, διατεγγω, χαλαω, μαλασσω.

˘Απᾰμαλδῡνω. perdo, demolior. [*An.* i. 233.
ὑμνοπολους δ' αγεληδὸν απημαλδυνεν Ὁμηρος. Leon. Tar.
Syn. Αμαλδυνω, αφανιζω.

˘Απᾰμαυροω. tenebras excutio.
οσσων ὃς σκοτοεσσαν απημαυρωσας ὀμιχλην. Orph. H. 5.

Απαμαω. abscindo. Vid. not. in v. Αμαω.
—απ' ουατα νηλεϊ χαλκῳ-Ῥῖνάς τ' αμησαντες— φ. 301.
Syn. Ανακειρω, κοπτω, ανακοπτω, αποτμησσω, περισχιζω, απαρασσω, θεριζω, δρυπτω.

˘Απαμβλῡνω-ομαι. hebeto, obtundo.
τεθηγμενον τοι μ' ουκ απαμβλυνεῖς λογῳ. Sept. Th. 721.
ὡς ὡρη μεν απαμβλυνεται[2], θυμος δε μενοινᾷ. Hom. XLV. 4.
Syn. Αμβλυνω.—εξασθενεω.—αλυω.

˘Απαμβροτεω, vel Απαμβροτω[3]. deerro, aberro.
—και τοῦ μεν απημβροτεν·— Ο. 521.
Syn. Αποτυγχανω, αφαμαρτανω, παρεκτρεπομαι, απαρταομαι.

*˘Απᾰμεια, ας. ἡ. urbs Syriæ mediterranea.
Λᾱοδικην θ' ἡ κεῖται επ' ἠϊονεσσι θαλασσης,
και Ποσιδηϊα εργα, και ἱερὰ Τεμπεα Δαφνης,
ἦχι περ Αντιοχοιο επωνυμος Αντιοχεια.
αυτὰρ ενι μεσσῃσιν, Απαμειης πτολιεθρον. Dionys. 915.*

˘Απᾰμειβομαι. Vid. Αμειβομαι. respondeo.
τον δ' αὖτ' Αλκινοος απαμειβετο, φωνησεν τε. η. 298.

˘Απᾰμελεω. prorsus negligo.
εἰ μοι τι τοξων τῶνδ' απημελημένον
παρεῤῥυηκεν, ὡς λιπω μή τῳ λαβειν. Phil. 661 (52. B.)
Syn. Αμελεω.

*˘Απᾰμεργομαι. stringo.
η και αλεξιαρης πτορθους απαμεργεο ῥαμνου. Nic. Th. 861. *Reperitur hoc compositum etiam Alexiph. 306. sed Lexicis videtur incognitum.**

˘Απαμπλᾰκεω. aberro. (41. B.)
απημπλαχ', ὡς προσεῖδε τους ενδον γαμους. Trach. 1155
Syn. Ἁμαρτανω.

˘Απᾰμῡνω, Απαμυνομαι. propello.
βουλεται αντιασας ἡμῖν απο λοιγον αμυναι. Α. 67.

---

1. Omittuntur hi versus a Brunckio in Analectis. Qua de caussa, non liquet.

2. Penultima verborum in υνω semper est longa. Itaque pro vitiosa hac lectione reponas velim cum Hermanno post Suidam, ὧν ὥρη μὲν ἀπήμβλυνται, κ. λ

3. Ita Morellus cum H. Steph. Dammius e contrario deducit ἤμβροτον cum compositis ab ἁμαρτάνω. aor. 2. interserto β. Vid. c. 2170. Certe constat nullum aliud tempus ab ἀμβροτέω esse in usu, nisi aor. secundum.

δερτρον εσω δυνοντες· ὁ δ' ουκ απαμυνετο χερσι. λ. 578.
Syn. Αμυνω, απειργω, αποστρεφω.

˘Απαμφῐαζω. vestimenta detraho; nudo. *idem cum sequ.*
ταὐρὸς την ολιγην βῶλον απημφιασεν. Dioscor. *An.* i. 498.

˘Απαμφῐεννυμι. f. φιεσω. vestimenta detraho; retego; revelo.
απαμφιεῖ γαρ το καταπλαστον τοὖτό μου
και λανθανειν βουλομενον ἡ μεθη ποτε. Menand.
Syn. Απαμφισκω, εκδυω, αποκαλυπτω, * αφιματοω, απογυμνοω.*

˘Απᾰναινομαι. respuo.
ενθα συ μηκετ' επειτ' απανηνασθαι θεοῦ ευνην. κ. 297.
Syn. Αναινομαι, αρνοῦμαι.

˘Απανδροω. * virilem reddo. Απανδροῦμαι. viriles annos consequor. νεος μὲν οὖν ὢν, αμφὶ βωμιους τροφὰς
ηλᾶτ' αθυρων* ὡς δ' απηνδρωθη δεμας,— Ion. 52.

˘Απᾰνευθε. procul, seorsim.
ἑζετ' επειτ' απανευθε νεῶν, μετα δ' ιον ἑηκε. Α. 48.
Syn. Απανευθεν, απωθεν, χωρις, νοσφι.

˘Απανθεω. defloreo, emarcesco.
τα δ' αλλ' απανθησαντα παντ' απεπτατο. Ecclez. 1121.
Syn. Εξανθεω, παρανθεω, παρακμαζω, εκτηκομαι, ξηραινομαι.

˘Απανθιζω. defloro, decerpo.
αλλα τουσδε μοι ματαιαν γλῶσσαν ὧδ' απανθισαι. Ag. 1671.
Syn. Επανθιζω, διανθιζω, περιανθιζω, αναλεγομαι, διαβαλλω.

˘Απανθρᾰκιζω. torreo, asso.
*επεττεν αρτους· ἡψε κατερικτῶν χυτρας
ετνους δυ' η τρεῖς·* βουν απηνθρακιζ' ὁλον. Ran. 505. B.
Syn. Ανθρακιζω, οπταω, σποδιζω, φρυγω, φωγνυω.

˘Απανθρωπος. hominum frequentia carens.
προσπασσαλευσω τῷδ' απανθρωπῳ παγῳ. Prom. 20.
Syn. Ερημος, αφιλανθρωπος, ανηλεης, * αβροτος.*

˘Απᾰνοιγω. aperio.
βη ρ' ιμεν ες κλισιην· χηλου δ' απο πῶμ' ανεῳγε. Π. 221.
Syn. Ανοιγω.

˘Απαντᾰχη, *aut, quod frequentius,*˘Απανταχοῦ. ubique, passim, quoquo, versum.
φεῦ, φεῦ· * το δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γενος
* προς την ελασσω μοῖραν ωρισεν θεός; Eur. *fr.* Antiop. 16.
φεῦ τοῖσι γενναιοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
τρεπει χαρακτὴρ χρηστὸς εις ευψυχιαν. Fr. Dan. 2.*
Syn. Παντη, πανταχη, ἁπανταχοθι, ἁπανταχοσε.

˘Απανταω. obviam procedo.
ειρημενον δ' αυταῖς απαντᾶν ενθάδε. Lysist. 13.
Syn. Ανταω, αντιαω, αντιμολεω, παραγινομαι.

˘Απαντημᾰ. occursus.
εις ομματων μεν οψιν ουκ ειων περᾶν
ουδ' εις απαντημ', ὁστις αἱμ' εχων κυρεῖ. Orest. 506.
Syn. Αντησις, απαντησις, συναντησις, συναντημα, ὑπαντησις.

˘Απαντλεω. exhaurio.
—ὡς απαντλοῖεν χθονος-Ὑβρισμα θνητῶν,— ib. 1657.
Syn. Αντλεω, καταντλεω, απαρυομαι, διαφυσσω, εκκενοω, οκχεω, εξαναλισκω, τρυω, τρυχοω, κατατρυχω.—ελευθεροω.

˘Απαξ. *adv.* semel. 2. prorsus. 3. statim.
δισθανεες, ὁτε τ' αλλοι ἁπαξ θνησκουσ' ανθρωποι. μ. 22.
Syn. Εισαπαξ, εφαπαξ, καθαπαξ.

*˘Απαξᾰπας, ᾱσα, ᾰπαν. simul omnis; *aut potius,* Ἁπαξαπαντες. universi. —a. εἰσι δ' ου παντες κακοι.
b. μα Δι' αλλ' ἁπαξαπαντες.— Plut. 110. Vid. etiam Thesm. 515. 550. *Brunck.**

˘Απαξᾰπᾱσιν. *a præced. sumtum adverbialiter.* in universum, omnino.
ἁπαξαπασιν οξυβαφῳ ποτηριῳ. Antiph. ap. Athen.
Syn. Ἁπαξαπλῶς.

Απαξι-οω.* *et med.* -οῦμαι. dedignor.
Ζευς γαρ αἱματοσταγες (Troch. Dim. Cat.)
αξιομισον εθνος τοδε λεσχας (Dact. Tetram.)*
ἁς απηξιωσατο. (Troch. Dim. Cat.) Eumen. 366.

˘Απαππος. alienus.
φαος τοδ' ουκ απαππον Ιδαιον πυρος. Agam. 319.

˘Απᾰρᾰμῡθος. qui exorari nequit.
—κεαρ-Απαραμυθον εχει Κρονου παῖς. Prom. 185.
Syn. Απαραμυθητος, αμειλιχος, απαρακλητος.

˘Απᾰρασσω. abscindo.
πληξ' αορι μεγαλῳ . . . . Αντικρυ δ' απαραξε. π. 115.
Syn. Αρασσω, καταρασσω, απαμαω, αποκοπτω, περικοπτω, περιτεμνω, αποσπαω, αποκνιζω, αποχωριζω, αφαιρεομαι, αποβαλλω, απωθεομαι.

Απαρατιλτος. qui vulsus non est; hirsutus.
πινῶν, ῥυπῶν, απαρατιλτος. Lysist. 279.
Syn. Λασιος, δασυθριξ, τραχυς, εχινωδης.

˘Απαργμᾰτᾰ. τα. primitiæ.
αγε νυν απαρχου, κἆτα δος τἀπαργματα. Pac. 1056.
Syn. Απαρχαι.—ακροθινιον, εναγισμα.

Απαρεσκομαι, * *per communem usum, at rectius,* Απαρεομαι. placo; concilio mihi. *Licet in l. c. ubi solum occurrit,* Heynius *præferat sensum contrarium,* "offendi, inique ferre, irasci." *Vid. Varr. Lectt. et Obss. in l.**
—ου μεν γαρ τι νεμεσσητον, βασιλῆα
ανδρ' απαρεσσασθαι, ὁτε τις προτερος χαλεπηνη. Τ. 183.
Syn. Αρεσκω, εξαρεσκομαι, θεραπευω, αλαστεω.

˘Απᾰρεσκω. * displiceo, improbo.
ορθως ελεξας· αλλα μη 'παρεσκε πω[1]. Ion. 745.*
Syn. Αποδοκεω, αφανδανω.

˘Απᾰρηγορητος, ου. ὁ ἡ. insolabilis. Menand.

*˘Απαρθενευτος, ου. ὁ ἡ. non decens virginem.
βουλει νιν ἱκετιν σον περιπτυξαι γονυ;
απαρθενευτα μεν ταδ'· ει δε σοι δοκεῖ,
ἡξει δι' αιδοῦς, ομμ' εχουσ' ελευθερον. Iph. A. 992.*
απαρθενευτ' ἁλωμενα. (*adverbialiter.*) Phœn. 1753.
Exp. Παρθενου αναξιως. al. επι πολυ παρθενευουσα.

˘Απαρθενος. non amplius virgo.
νυμφην τ' ανυμφον, παρθενον τ' απαρθενον. Hec. 610.
Syn. Κακοπαρθενος.

*˘Απᾰρῑθμεω. percenseo; enumero. [ii. 426
ει δ' ολίγον πηλὸν τοῦ σωματος ουκ απαριθμεῖς. Pallad. *An*

˘Απᾰρῑνη, ης. ἡ. Aparine, herba quædam.
—μηδ' απαρινη-Μηδ' ετι κολλυβατεια— Nic. Th. 850.

˘Απᾰρῑνὴς, έος. ὁ ἡ. a præced.
αἶψα δ' επ' αναλεοισι χεας απαρινέα χυλόν. ib. 953.*

˘Απαρκεω. sufficio. Vid. Αρκεω.
ὧν ουκ απαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι. Eur. *fr. incert.* 14.

˘Απαρνεομαι. abnego.
και φημι δρᾶσαι, κοὐκ απαρνοῦμαι το μη. Antig. 443.
Syn. Αποφημι, αρνεομαι, εκνευω.

˘Απαρνος. ου. ὁ ἡ. qui pernegat.
——παθεων τ' ουδ-
εν απαρνον τελεθει θεα-[2]
κτορι Πειθοῖ. Æsch. Supp. 1047. (37.)
πραξεις· απαρνος δ' ουδενὸς καθισταтο. Antig. 435.

˘Απαρταω. suspendo.
σφαζειν, φονευειν, δεῖν, απαρτῆσαι δερην. Andr. 412.
Syn. Αναρταω, εξαρταω, ανακρεμαω, απαιωρεω.—προσαπτω.

˘Απαρτῐ. * *adv.* plene, omnino. *Exponitur etiam,* απο τοῦ νῦν.
ουκ, ὦ κακοδαιμον, αλλὰ τοὺς χρηστοὺς μονους
εγωγε, και τοὺς δεξιοὺς* και σωφρονας
απάρτι πλουτῆσαι ποιησω.— Plut. 386.

˘Απαρτιζω. perficio, perfectum reddo.
σπουδη δε και τουδ' ουκ απαρτιζει ποδα. Sept. Theb. 380.
Syn. Διατελεω.—απευθυνω, εφαρμοζω.

˘Απᾰρυστεος. *verbal.* detrahendus.
——ὑφελκτεον
των δαδιων[3]· απαρυστέον
τε τῶν απειλων ταυτηῒ. Equit. 920.
Syn. Αφαιρετεος.

1. Hæc lectio an sana sit, dubitant VV. DD. Tyrwhittus ingeniosissime, ut solet, conjicit, πάρες κἰπῳ, subaud. σεαυτόν. Vid. Musgr. in l.
2. Pronuntiandum μονοσυλλαβως. Versus est Ion. a Min. Dim. Acat. Vid. Burneii Tentamen.
3. Ita legendum pro vulgato τι τῶν ξύλων, partim ex Codd. partim ingenio, vidit Porsonus.

˘Απαρχη. primitiæ, *inpr.* frugum.
αλλα τοι αμφιετεῖς δεκατηφοροι αιεν απαρχαι
πεμπονται·— Call. 4. 278.
Syn. Απαρχημα, απαργματα.—προκαταργμα, προθυμα, λοιβη, σπονδη. [πρωτολεια. τα.]

˘Απαρχομαι. primitias solvo. libamenta facio.
—πολλα δ' Αθηνη-Ευχετ' απαρχομενος,— γ. 445.
Syn. Καταρχομαι, αποσπενδω, λειβω.

˘Απαρχος, * ου. ὁ. dux.
Συεννεσις τε πρῶτος εις ευψυχιαν,*
Κιλικων απαρχος, * εἷς ανὴρ πλειστον πονον
εχθροις παρασχων, ευκλεῶς απωλετο.* Pers. 326.
Syn. Αρχος, μεδων, κοιρανος.

*˘Απαρχω. id. qu. Απαρχομαι. *item*, præeo.
ενθα καλον στησασθε θεᾷ χορον· υμμι δ' απαρξει
Σαπφὼ χρυσειην χερσὶν εχουσα λυρην. Ep. ἀδ. 521. *Jac.**

˘Απᾶς, ἄπᾶσᾶ, ἄπᾶν. omnis, totus.
—αργυρεος δε-Εστιν ἅπας,— δ. 616.
* —καρη δ' ἅπάν εν κονιησι-Κεῖτο, παρος χαριεν·— X. 402.*
† βουλημα καλον και γενναῖον, και χρησιμον εις ἅπᾶν εργον.
Syn. Πας, συμπας, ὁλος, ὁλοτελης, ὁλοκληρος. [Plut. 494.

˘Απασπαιρω. palpito.
θνησκει δ', απασπαιρουσα, * φοινικοσκελεις
χηλας παρεῖσα. (de columbâ.)*— Ion. 1207.
Syn. Σπαιρω, ασπαιρω, σπαριζω, ασπαριζω, αποσπαρθαζω, περισπαιρω, προσπαιρω, γαργαιρω, παλλομαι, αναπαλλομαι.

˘Απαστῐα. jejunium.
πολλακις δ' ἡμῶν αγοντων τῶν θεῶν ἄπαστῖαν. Nub. 621.
Syn. Αγευστια, ασιτια, ατροφια, νηστεια, νῆστις.

Απαστος, ου. ὁ ἡ. qui non gustavit.
κεῖτ' αρ' ασῖτος, ἄπαστος εδητυος ηδε ποτῆτος. δ. 788.
Syn. Αναπαστος, αποπαστος, αγευστος, ακμηνος, αβρομιος, αοινος, πειναλεος, οξυπεινος.

˘Απαστραπτω. fulguro, corusco.
μαρμαρῦγην χαριεντος απαστραπτουσα προσωπου. Musæ. 56.
Syn. Αστραπτω, απαυγαζω, αποστιλβω, απολαμπω.

˘Απᾰταω. decipio.
νυν δ' επεὶ εκ χειρῶν γερας εἱλετο, καί μ' απατησε. I. 344.
Syn. Διαπαταω, εξαπαταω, συνεξαπαταω, φρεναπαταω, αικαλλω, αιολιζω, απαφισκω, απαφω, εξαπαφαω, αποσφαλλω, επισφαλλω, διασφαλλω, αποβουκολεω, απομυσσω, αλωπεκαω, αποθυννιζω, αποπλαναω, δολιευομαι, δολοω, δελεαζω, καταγοητευω, κλοπεω, κλεπτω, ὑποκλεπτω, φρενοκλοπεω, φηλοω, φενακιζω, ελεφαιρω, ηπεροπευω, κηλοω, κατασοφιζω, κοβαλευω, λαικαζω, παλλευω, παρακρουομαι, παραλογιζομαι, παραβαλλομαι, παραγω, ψευδω.—μεθοδευω. [ποιμαινω. Eur. βουκολεω. Phr. Δολοις πεδαω. Pind.]

˘Απᾰτερθε, et ἄπᾰτερθεν. procul, seorsum.
ἑξηκοντα νεῶν· απατερθε δε θωρησσοντο. B. 587.
Syn. Απανευθε, αμφις, ιδιως, επιδιχα, απονοσφι, μουναδον, χωρις.

˘Απᾰτη. fraus.
νῦν δε κακὴν απατην βουλευσατο, καί με κελευει. I. 21.
Syn. Εξαπατη, απατημα, δολος, δολιοτης, αποβουκολημα, κατασκευασμα, κατασκευασμος, παλιμβολια, παραλογισμα, σοφισμα, στροφη, στρεψις, αλημα, πλανη, παραγωγη, ὑπαγωγη, περιγραφη, πανουργια, πανουργημα, ῥαδιουργημα, κακουργημα, φενακια, φενακισμος, φηλωμα, φηλωσις, γοητεια, ηπεροπευσις. Epith. Δολοφρων, δολομητις, ερωμᾶνης, κενεα, σκολια, δολοεσσα, πυκινη.
* Phr. — Εχθρὰ δ' αρα παρφασις ἦν
και παλαι, αἱμυλων μυθων ὁμοφοιτος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ονειδος·
ἁ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
τῶν δ' αφαντων κῦδος αντεινει σαθρον. Nem. 8. 54.*

˘Απᾰτηλιος, Απατηλος. fallax, deceptorius.
ελθὼν ες δεσποιναν εμὴν, απατηλια βαζει. ξ. 127.
—ουδ' απατηλον,
ουδ' ατελευτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανευσω. A. 526.
Syn. Απατεων, απατητικος, αιολος, δολερος, δολιος, δυσμητις, δυσπαλαμος, ηπεροπευς, ηπεροπευτης, σοφιστης, παραλογιστης, σοφισματικος, επικλοπος, κλεπτης, σφαλερος, κακοπραγμων, κακοτεχνος, κακοῦργος, κερδαλεος, κερδιστος, κερδαλεοφρων, φεναξ, φηλητης, βροτοφηλος, ὑπουλος, πανοῦργος, ψευδης, ψευδημων, πολυμητις.

*˘Απᾰτημᾰ, ᾰτος. το. fallacia. 2. oblectamentum.
2. ακρις, εμῶν απατημα ποθων, παραμυθιον ὑπνου. Meleag. 112.

˘Απατηνωρ. ὁ ἡ. virum, *vel* viros, decipiens.
τουνεκά μοι πειθεσθε, και ἱππειην επὶ νηῦν
θαρσαλέοι σπευδωμεν, ὅπως αυταγρετον αλγος
Τρῶες αταρβητοιο θεῆς απατηνορα τεχνην
Ιλιον εισαναγωσιν, εὸν κακὸν αμφαγαπῶντες.* Tryph. 135.

˘Απᾰτητος, ου. ὁ ἡ. non calcatus.
Δινδυμον, ὦ μυσταις ουκ απατητον ορος. Ep. ἀδεσπ. 174. *Jac.*

˘Απᾰτῑμαω. dedecore adficio
οὕνεκ' απητιμησε ποδωκεα Πηλειωνα. N. 113.
Syn. Ατιμαω, αικιζω.

*˘Απᾰτουρῐᾰ, ων. τα. festum apud Athenienses, trium dierum; quorum 1mus Δορπία, 2dus Αναῤῥυσις, (Αναθυσις, *Schol. in l. c.*) 3tius Κουρεωτις appellabatur, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους, καὶ τὰς κόρας, ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. *Vid. Meurs. Græc. Fer. et nos* v. Μειαγωγός.
ὡς τ' αὖ τα κρε' εξ Απατουριων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι,
επειτα την γαλῆν φαμεν— Thesm. 558. Br.*

˘Απᾰτωρ, ορος. ὁ ἡ. patre carens.
αναδελφος, απατωρ, αφιλος· * ει δέ σοι δοκεῖ. Orest. 304.
συ δ' ερρ' αποπτυστος τε, κ* ἀπατωρ εμου. Œd. Col. 1448. (1383. Brunck.)

˘Απαναινω. * resicco, arefacio. *pro quo dicitur potius*, αφαναινω, *vel etiam* επαφαναινω, qu. v.*
—ὁπποτ' αλωαι—Ηδη απαναινονται— Cal.
Syn. Ξηραινω.

˘Απαυγαζομαι. conspicio.
——απαυγασαι οἷος εφεδρος
ουρεος εξ ὑπατου σκοπιην εχει,— Call. 4. 126.
Syn. Θεαομαι, αυγαζω.

˘Απαυδαω. renuncio, veto.
κεῖτ' αλλοφρονεων, και ανεσχεθε, νεικος απαυδῶν, [129.
αμφοτερας ἅμα χεῖρας, επει θανατου σχεδον ηεν. Theoc. 22.
Syn. Απαγγελλω, απαγορευω, απολεγομαι, αποκαμνω.

Απαυλοσῦνος, ου. ὁ ἡ. innoxius.
* χεῖμα δε θηρ μεινας διαννκτιος, ουτε τιν' ανδρῶν
ουτε βοτῶν βλαψας,* ῳχετ' απαυλοσυνος. Leon. Alexandr. [Jacobs. ii. 176.

˘Απαυραω. aufero.
—αλλ' αμφω θυμον απηυρα. Z. 17.
Syn. Αναιρεω, αφαιρεομαι, στερεω.

˘Απαυστος. indesinens.
—αλλοτ' ἄπαυστος,-Αλλοτε δ' ἱσταμενος,— Apoll. 1. 1267.
—απαυστον—Αταν επαγων. Aj. 1206.
Syn. Ανενδοτος, ακαματος, απειρεσιος, αστατος, αβεβαιως.

Απαφαναινω. * *Vid. Brunck. ad Ran.* 1089.* [Απαταω.

˘Απᾰφαω, Απαφω. aor. 2. ηπαφον. *item*, Απαφισκω. Vid.
ουτι σε Περσεφονεια, Διὸς θυγατὴρ, απαφισκει. λ. 216.
ερῤιγει, μή τίς με βροτῶν απαφοιτο επεσσιν. ψ. 216.

Απαχλῦω. * fortassis επαχλῦω. qu. v.*
ομματ' απαχλυσαντος— Cal.

˘Απεδῐλος, Απεδῐλωτος. calceis carens.
—συ—θην δ' απεδιλος οχῳ πτερωτῳ. Prom. 135.
ὡς δ' απεδιλωτοι και αναμπυκες αστυ πατεῦμες. Call. 6. 123.
Syn. Ανηλῖπος, ασανδᾶλος.

˘Απεδομαι. *med.* abedo.
βρυκουσ' απεδεσθαι φησι μου τους δακτυλους. Av. 26.
Syn. Απεδω, εδω.

˘Απεζος. pedem non habens.
ανὴρ' απεζοις ιχνεσιν δατουμεναι. Lyc. 629.

˘Απειθεω, ˘Απῑθεω. non pareo.
* ὁμως δ' απεκτειν', ουκ απειθησας θεῷ. Orest. 31.*
—ουδ' απιθησε—Μυθῳ Αθηναιης·— A. 220.
Syn. Απιστεω, αφηνιαζω, αντιστατεω.

˘Απειθης, *item*, Απῖθης. inobediens.
ἡρωων παλαμῃσιν ὑπο στιβαρῇσιν απειθης. Orph. 245.

Syn. Δυσπειθης, απιστος, δυσπιστος, γαῦρος, δυσαρκτος, δυστραπελος, αναγωγος, επιζαφελος.

˘Απεικαζω. 1. adsimulo, comparo. 2. conjicio.
πεπυσμενη μεν, ὡς απεικασαι, παρει. Trach. 144.
Syn. 1. Αφομοιοῦμαι, εκτυπω, εἴσκω, εικαζω, εξεικαζω. 2. τεκμαιρομαι,—καταδοξαζω, νομιζω, συμβαλλω.

*˘Απεικονιζω. *fut.* ἴσω. effingo ad imaginem, seu exemplar.
νῦν δ' ὁ θεῶν καλλιστος Ερως εμψυχον αγαλμα,
αὐτὸν απεικονισας, επλασε Πραξιτελην. Meleag. 11.*

˘Απειλεω. minitor.
και δή μοι γερας αυτὸς αφαιρησεσθαι απειλεῖς. A. 161.
Syn. Απειλεομαι, επαπειλεω, διαπειλεω, ανατεινομαι, προσανατεινομαι, βρεμω, ὁμοκλεω, ὑπισχνεομαι, καυχαομαι.
Phr. Θῆλυν ερευγομενη μελιηδεος ογκον απειλῆς.
και κενεῆς προχεων ὑπερηνορα κομπον απειλῆς. Nonn.

˘Απειλη, ˘Απειλημα. comminatio, minæ. 2. gloriatio.
ταυτ' αινῶς δειδοικα κατὰ φρενα, μή οἱ απειλὰς
εκτελεσωσι θεοί·— I. 245.
**πολλὰς δ' απειλὰς, πολλὰ δὴ ματην επη*
θυμὸς κατηπειλησεν· αλλ' ὁ νοῦς ὁταν
αὐτοῦ γενηται, φροῦδα τἀπειληματα.* Œd. Col. 690. (Br. 658.)
Syn. Αρεια, ὁμοκλη, οργη. 2. καυχημα, καυχησις.
Epith. Αστοργος, ασπονδος, βαρυμηνις, δεινη, θηλεια, μανιωδης, ἑτεροφρων, λαθιφρων, στυγνη, εγρεκυδοιμος, πληξιππος, σκολια, στερεα, στονοεσσα, ὑπεροπλος.
Phr. Ωδινε φονου διψῶσαν απειλήν. Ep. l. 2. απειλητικοι, απειλητηριοι λογοι. [θηλειας οιστρον απειλης. Mus.]

˘Απειλητηρ. minax.
ω μοι, απειλητῆρες, Αχαιΐδες, ουκέτ' Αχαιοί. H. 96.
Syn. Καυχητης, ὁμοκλητηρ.

˘Απειμι. *fut.* εσομαι. *imperf.* απεην. absum.
ὑπνος δ' απεστω-Γλυκυθυμος ομματων. Nub. 705.
Syn. Αποδεω, δεω, απολειπομαι, απολιμπανομαι, ελλειπω, αφισταμαι, διΐσταμαι.

˘Απειμι. abeo, *seu potius,* abibo.
ὦ φιλ', εγὼ μὲν απειμι, συας και κεῖνα φυλαξων. ρ. 593.
Syn. Απερχομαι, ὑπαπειμι, απαλλαττομαι.

˘Απειπεῖν, * et ˘Αποειπεῖν. interdicere, renuntiare. 2. fatiscere[1]; despondere animum. 3. pro simplici ειπεῖν.*
1. *μῆνιν απειπόντος μεγαθυμου Πηλειωνος.* T. 75.
*2. *ταλαιν', απεῖπον αλγει.* Hec. 936. [Ψ. 361.*
3. *χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον απηλεγεως αποειπεῖν.* I. 309. Vid. et
Syn. Αναινομαι, ανανευω, αποφημι, παραιτοῦμαι, απαγορευω, αποκηρυττω, απαυδαω, απενεπω, απισχυριζομαι.

*˘Απειραῖος, *adj.* et ˘Απειρηθεν, *adv.* quam regionem designent, haud satis liquet. Dammius *ab* Ηπειρος *vult deducta, sed brevitas primæ syllabæ videtur obstare.*
γρῆϋς Απειραιη θαλαμηπολος Ευρυμεδουσα,
την ποτ' Απειρηθεν νεες ηγαγον αμφιελισσαι. η. 8.

Απειργἄθω. id. cum sequ. *forma vero Attica.*
ην μή μ' ὁ κραινων τῆσδε γῆς απειργαθῃ. Œd. Col. 862.*

˘Απειργω. excludo, prohibeo.
τῶν νομων ἡμᾶς απειργεις, ὧν εθηκεν ἡ πολις. Vesp. 465.
Syn. Ειργω, εεργω, ανειργω, εξειργω, καθειργω, αλεξεω, απωθεω, ερυκω, ερυκανω, απερυκω, αποσοβεω, κατασοβεω, αποστεγω, επεχω, κωλυω, αποκωλυω, διακωλυω, απελαυνω, εξελαυνω, αποτρεπω, διατρεπω, εκβαλλω, αποδιωκω.

˘Απειραντος, et ˘Απεραντος. infinitus.
**χρυσὸν ευχονται, πεδιον δ' ἑτεροι* [Py. 9. 61.
απεραντον·— Nem. 8. 63.* *γενεται δ' αλκᾶς απειραντου.*

*˘Απειρᾰτος, ov. ὁ ἡ. cujus termini non sunt definiendi.
κεκρυπτο γαρ σχοινῳ βατιᾳ τ' εν απει- [Ol. 6. 90.*
ρατῳ, ἴων, κ. λ. (*ubi nota hiatum non infrequ. in Pindaro.*)

˘Απειρεσῖος, et Απερεισιος. interminatus.
γαιαν απειρεσιην, ορεων τ' αιπεινα καρηνα. Y. 58.
λυσομενος τε θυγατρα, φερων τ' απερεισι' αποινα. A. 13.

*˘Απειρηκα. defessus sum; animo concido.
ουτως εχει ταδ', ὡστ' απειρηκεν κακοις. Orest. 91.
Vid. Not. ad v. Απειπεῖν. *Hinc, participium**

˘Απειρηκώς. defatigatus.
σχές, απειρηκὸς σῶμ' αναπαυσω. Hippol. 1254.
Syn. Κεκμηκως, καματηρος, εκκοπος, καταπονος, πεπονηκως, ταλαιπωρηθεις.

˘Απειρητος. qui non tentat, et conatur. Vid. Απειρος.

˘Απειρῐᾱ, * *et rarissime,* Απειρῑη. imperitia, inexperientia; *si ita dicere licet.*
το γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεωτερων φρενῶν
σοφωτερον πεφυκε κἀσφαλεστερον,
εμπειρια τε τῆς απειριας κρατεῖ. Eur. Pelei *fr.* 5.
ἢν πολλοὶ και προσθεν απειρῑησι νοοιο. Ep. ἀδ. 401. *Jacobs.**
Syn. Αμαθια, αδαημονια, ατεχνια, απειροσυνη.

˘Απειρῖτος, ov. ὁ ἡ. id. cum sequ.
νῆσον, την περι ποντος απειριτος εστεφανωται. κ. 195.

˘Απειρογἄμος, ov. ὁ ἡ. nuptiarum expers.
Αμφιτρυων δ' ηστραπτεν, απειρογαμῳ τριχα δαφνῃ.
Christod. Ecphr. 367. *Anal.* ii. 470.

˘Απειροδᾰκρυς, υ. sine fine et modo plorans.
απειροδᾰκρυν τε καρδιαν. Æsch. Supp. 75.

˘Απειροκᾰκος, ov. ὁ ἡ. malorum inexpertus.
ἦλθεν απειροκακῳ τοδ' αλγος. Alc. 937.

˘Απειρολεχης. expers tori; cœlebs.
Αρτεμιν απειρολεχῆ. Thesm. 119.
Syn. Απειρογαμος, αδμητος, ανανδρος, ατειρης.

˘Απειρομᾰχης. imperitus prœlii.
—*απειρομαχας-Εών κε φανειη.* Nem. 4. 49.
Syn. Απτολεμος, απειροπτολεμος, αμαχος.

˘Απειρος, ov, et ˘Απειρων, ονος. ὁ ἡ. interminatus.
ἡ ποσιν απειρῳ περιβαλοῦσ' ὑφασματι
εκτεινεν,— Orest. 25.
ηπειρον εις απειρον εκβαλλει χθονα. Eur. *fr. inc.* CCX.
και Φρυγιη καθυπερθε, και Ἑλλησποντος απειρων. Ω. 545.

˘Απειρος, ˘Απειρητος. qui periculum non fecit; ignarus.
πῶς οὖν δυνησει; μῶν απειρος εἶ ξενου; Alcest. 487.
ού ῥά τ' απειρητος μεμονε σταθμοῖο διεσθαι. M. 304.
Syn. Αδαημων, αΐστωρ.

*˘Απειροσῡνη, ης. ἡ. id. quod Απειρια. Vid. Hippol. 195.
οἱ μέν γ' ατεκνοι, δι' απειροσυναν
ειθ' ἡδὺ βροτοῖς, ειτ' ανιαρον, κ. λ. Med. 1090.

˘Απειροτοκος, ov. ὁ ἡ. quæ non peperit.
Παλλὰς, απειροτοκον δεσποτι παρθενιης. Antip. Sid. *An.* ii. 8.

˘Απεκγονος. ὁ ἡ. genere ortus, ἡ. orta.
Ξανθιππην Περιανδρου απεκγονον, ὅς ποθ' υψιπυργον
σημαινε λαοῖς ἑρμ' εχων Κορινθου. Simon. 87. (91.) *Gaisf.**

˘Απεκλανθᾰνομαι. prorsus obliviscor.
ὦ γερον, ἷζ' επὶ δεῖπνον· απεκλελαθεσθε δὲ θαμβευς· ω. 393.
Syn. Αμνηστεω, αμνημονεω.

˘Απεκροφεω. * exsorbeo.
ἢν μὴ 'κφαγῃς; εγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' εκπιω,
*κἀπεκροφησας αυτὸς επιδιαρραγῶ.** Equit. 700.

˘Απεκτητος. impexus. —*ουδε κομιζει*
χρυσὸς απεκτητου σῆς τριχὸς αγλαΐην. Paul. Sil. *An.* iii. 76.
Syn. Ακτενιστος, απεκτος, νηπεκτης.

˘Απελαυνω. *fut.* ελασω. *item,* Απελᾰω. abigo.
απηλαον τὼς ανδρας απὸ τῶν ὑσσακων. Lys. 1001.
—*πολεως απελαυνομενα*—*Τῆς Ιλιαδος,*— Hec. 103.
Syn. Ελαυνω, περιελαυνω, απειργω, εξωθεω, αλαλκεω, διωκω, εκδιωκω, εκκρουω.

˘Απελεθρος, * ov. ὁ ἡ. cujus magnitudo certa mensura determinari nequit; immensus.
ἧκ' επιδινησας, επερεισε δε ἶν' απελεθρον.* H. 269.
Ἑκτωρ δ' ὦκ' απελεθρον[2] ανεδραμε, μικτο δ' ὁμιλῳ. Λ. 354.
Syn. Απλετος, ασπετος, αθεσφατος, αμυθητος, απερατος,

---

1. H. Steph. ait proprie ἀπειπεῖν (sicut et ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere et frangi animo, ut ne fari quidem possis. Huc referendus etiam usus τοῦ ἀπείρηκα, qu. vid.

2. Morellus pro adverbio sumi vult ἀπέλεθρον in h. l. et exponi ἑκας, μεγαλως. Longe melius Damm. "est epitheton celeritatis ad ὦκα." c. 1943. Neque vero Dammius sibi ipsi constat, cum dicit (c. 2708.) ὦκα esse neutrum plurale, per sync. pro ὠκέα. Ὦκα est accusat. ab inusit. ὤξ, seu ὠκς, ὠκος, a quo etiam fluxit ὠκύς.

αμηχανος, αναμετρης, αμετρητος, απειρος, απληρωτος, ζαπληθης, ὑπερβιος, ὑπερμετρος.

*˘Απελευθερος, ου. ὁ ἡ. libertus; libertate donatus.
a. απελευθερων οψαρια θηρευουσι μοι,
τριχιδια, και σηπιδια, και φρυκτους τινας.
b. οὑτος προτερον, κεφαλην ει λαβοι θυννον,[1]
ενομιζεν εγχελεια και θυννους εχειν. Alex. ap. Ath. p. 303. a.

˘Απελλῆς, οῦ. ὁ. Nom. Pr. *inpr.* eximii pictoris Coï. [ii. 388.*
ὡς κῆπον τεθυκὼς, δεῖπνον παρέθηκεν Απελλῆς. Ammian. *An.*
αυτὸς ἑαυτὸν εν εικόνι γραψεν αριστος Απελλης. Ep. ἀδ. 314.

˘Απελπιζω. despero. 2. desperare facio.
2. μηδεποτε σαυτον δυστυχοῦντ' απελπισης. Sent.
*αλλον απελπιζων, αυτὸς απεσκαρισε. Lucill. *An.* ii. 325.*
Syn. Αθυμεω, απογινωσκω.

˘Απεμεω. evomo.
ἑζομενος δ' επὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' απεμεσσεν· Ξ. 437.
Syn. Εξεμεω, εκθυζω.

˘Απεμπολαω, ˘Απεμπολεω. vendo; 2. ut emtum abduco.
τινος, τίς ὢν σὺ, τηνδ' απεμπολᾷς χθονός; Iph. T. 1360.
[*Vid. Markl. in l.*
Syn. Εξεμπολαω, απαργυριζω, εξαργυριζω, πωλεω, ωνεω, πιπρασκω, καταλλαττομαι. 2. προσκληροω, χειροω, προστιθημι, διαπραττω, αποκηρυττω.

˘Απεμπολητής. venditor.
απεμπολητὴς τῆς φυταλμιας χθονός. Lyc. 341.
Syn. Πωλης, πωλητης, πρατης.

˘Απεναριζω. *fut.* ιξω. spolia exuo occisis hostibus.
οφρ' οἱ τοὺς εναριζον απ' εντεα μαρμαιροντα. M. 195.
Syn. Εναριζω, εναιρω, αποσυλαω.

Απενεπω. *s.* Απεννεπω. interdico.
απεννεπω νιν ἁμετερων—Θαλαμων. Iph. A. 552.
απεννεπω σε μη κατακτεινειν εμε. Ion. 1282.
Syn. Απειπω, απευχομαι.

˘Απενθης. luctu carens.
θυμον ει τις εχων απενθῆ δυναται διατελεῖν βιον. Bacchyl.
Syn. Αλυπος.

˘Απενθητος. quem luctu nemo prosequitur. 2. sumitur etiam *act.*
το τῶν δικαιων τῶνδ' απενθητον γενος. Eum. 915.
Syn. Αδακρυτος. 2. απενθης.

˘Απεπαντος, ˘Απεπειρος, ου. ὁ ἡ. ad maturitatem non perductus.
ἡ τους ομφακοραγας εγειναο, τους απεπαντους
βοτρυας, οἱ στυφελὴν εξεχεον σταγόνα. Philipp. 68. *An.* ii. 231.
μη μεμψη μ' απεπειρον αεὶ θαλλουσαν οπωρην
αχράδα, την καρποῖς παντοτε βριθομενην. Leon. 44. *ib.* i. 231.

˘Απεπλος. peplo carens.
απεπλος φαρεων λευκων, τεκνον. Phœn. 336.
Syn. Ανειμων, γυμνητης.

Απεραντος. Vid. Απειραντος.
τον δ' αέρα τονδ' οντ' απεραντον, *πῶς ουκ εικὸς μεγα βροντᾶν;
Nub. 393. *Eadem est lectio vs. 3. Vulgo* απερατον.
ποντου κληδ' απεραντον. Med. 215.*

Απερατος. Vid. Απειρατος.

Απεργαζομαι. conficio, elaboro.
a. φερ' ιδω, τί δαί; τὰ ξυλινα τοῦ τειχους τινες
απειργασαντ'; b. ορνιθες ἦσαν τεκτονες. Av. 1154.
Syn. Διεργαζομαι, εξεργαζομαι, τελεω, αποτελεω, επιτελεω, συντελεω, περαινω, αποπεραινω, αποπληροω, παρασκευαζομαι, κατασκευαζομαι, εξακριβοω, διαπραττω, συμπραττω, καταπραττω.

*˘Απερει. *adv.* tanquam.
αλλ', ἁπερει τις εποικος αναξια. Soph. El. 189.
Syn. Ἅτε, ὡσπερ, ὁπωσπερ, qu. vid.

˘Απερειδω. firmiter figo. ˘Απερειδομαι. incumbo, innitor.
πεισμασιν αγκυρας απερειδεται, οἷσιν Αβυδου. Archimel.

˘Απερεισιος. Vid. Απειρεσιος. [*An.* ii. 64.*
Syn. Αμηρυτος, απεραστος, απειραστος, απειρατος, απειριδιος, αοριστος, μυριος, μεγας, απαυστος, ατερμων, ατερματιστος, ατελεστος, — αδιεξοδος — παναπειριτος.

*Απερεω. inusit. *Sed hinc* ἀπείρηκα, *qu. vid.* ἀπείρηται, interdictum est; *et* ἀπερῶ, ἀπεροῦμαι, negabo, renuam.
ενοπλον και πρός σε μαχησομαι, ουδ' απεροῦμαι [ii. 46.*
θνητὸς εών· σὺ δ', Ερως, μηκέτι μοι προσαγε. Posidipp. *An.*

˘Απερητυω. inhibeo.
την ὁδόν· αλλὰ γὰρ αυτὸς ἑκὼν απερητυε κουρην. Apoll. 1. 772.
Syn. Ερητυω, ανειργω, αναστελλω, ισχω, ισχανω, εφιστημι, πιεζω, καταπιεζω.

˘Απεριλαλητος. qui blaterandi finem non facit. 2. fari nescius.
*εγῷδα τοῦτον, και διεσκεμμαι παλαι,
ανθρωπον αγριοποιὸν, αυθαδοστομον,
εχοντ' αχαλινον, ακρατὲς,* απυλωτον στομα,
απεριλαλητον, *κομποφακελορρημονα. (*Verba sunt Euripidis de Æschylo apud Ranas*)* Arist. 839.
Syn. Πολυμυθος, αδολεσχος. 2. (α priv.) αλαλος.

*˘Απεριμεριμνως. *adv.* inconsiderate.
αμαθής γε, νὴ Δι', ὅστις οὑτωσὶ σφοδρα
απεριμεριμνως την θυραν λελακτικας,
και φροντίδ' εξημβλωκας εξευρημενην. Nub. 135.
Syn. Αφραδεως, αφραδμονως, αφραστως.*

˘Απεριτροπος. non revertens.
ουτε γαρ—Παις Αγαμεμνονιδας απεριτροπος. Soph. El. 184.
Syn. Ανεπιστροφος, απεριτρεπτος, ανεπελευστος.

* Απερρω. abeo; facesso in malam rem.
—απερρων δ', ενθεν ἦλθες ενθάδε,-Ὕβριζ'·— Herc. F. 260.
απερρε, και τοῖς λογχοφοροισιν ᾆδ' ιον. Pac. 1294.*

˘Απερυθριαω. pudorem depono.
—κρεῖττον ἦν ευθυς τοτε
απερυθριασαι γε[2] μᾶλλον, η σχεῖν πραγματα. Nub. 1218.
Syn. Αναισχυντεω, απαναισχυντεω, αυθαδιζομαι.

˘Απερυκω. arceo.
—εν δ' αἶγες απειρεσιαι γεγαασιν
αγριαι· ου μὲν γὰρ πατος ανθρωπων απερυκει. ι. 119.
Syn. Απειργω, απερητυω, αποκωλυω.

˘Απερυω. abstraho.
*τοῦ δ' ηδη μελλουσι κυνες ταχέες τ' οιωνοὶ *
ρινὸν απ' οστεόφιν ερυσαι·— ξ. 134.
Syn. Εξερυω, αφελκω, αφελκυω, απαρυττω, αποσυρω, κατασυρω, αφαιρεω, εξαιρεω, περιαιρεω, αποσπαω, διασπαω, κατασπαω, απαγω, αποχωριζω.

˘Απερχομαι. discedo. 2. morior.
—μητὴρ στυγερὰς αρησετ' Ερινυς-Οικου απερχομενη.—β. 136.
Syn. Εξερχομαι, απειμι, αποχωρεω, εκχωρεω, αποιχομαι, αποβαδιζω, νεομαι, απονεομαι, νοστεω, αποπορευω, αποστειχω, αποφοιταω, απαλλαττομαι, απερωεω, απερρω, αφερπω, αφισταμαι, μεταβαινω. 2. διαλυομαι, θνησκω.

˘Απερωεύς. qui impetum alicujus cohibet.
σχετλιος, αιὲν αλιτρὸς, εμῶν μενεων απερωεύς. Θ. 361.
Exp. Τῆς εμῆς δυναμεως κωλυτής.

˘Απερωεω. vid. Απερχομαι. cedo celeriter ab aliquo.
τῷ κε ταχα στυγερῶς πολεμου απερωησειας. Π. 723.

˘Απερωτος. inamabilis.
θηλυκρατης απερωτος ερως *παρανικᾷ
κνωδαλων τε και βροτων.* Choëph. 598.
Syn. Στυγνος, ὑπερηφανος.

*Απεσθιω. comedo. 2. a comedendo abstineo.
1. οιμοι ταλας, δακνει, δακνει, απεσθιει[3]
μου την ακοην.— Hermipp. ap. Ath. p. 649. c.
2. τα πετραῖα τῶν ιχθυδιων απεσθιε. Theopomp. ibid.*

˘Απετηλος, ου. ὁ ἡ. foliis carens. Vid. ad v. ˘Αλινηκτειρα.

˘Απευθὴς, έος. ὁ ἡ. 1. *act.* qui nihil audivit aut resciit de ea re. 2. *pass.* de quo nihil auditum est.
1. ὡς ἦλθον, φιλε τεκνον, απευθής· * ουδέ τι οἶδα
κεινων, οἵ τ' εσαωθεν Αχαιῶν, οἵ τ' απολοντο. γ. 184.
2. κεινου δ' αὖ και ολεθρον απευθέα θῆκε Κρονιων. ib. 88.*
Syn. 1. Απειρος, απαιδευτος. 2. αφημος. 1. et 2. απευθος, αγνως.

˘Απευθυνω. adæquo. 2. dispono, dirigo. 3. corrigo, punio.

---

1. Recte vocat hæc Schweigh. *disjecti membra poëtæ.* Sed facili labore in integrum restituentur:
οὗτος δὲ πρότερον, εἰ κεφαλὴν θύννου λάβοι.

2. Optimo tamen jure delet hanc particulam Porsonus, quia penultima in ἀπερυθριάσαι producitur.

3. An legend. κἀπεσθ. ut hiatus vitetur?

2. —ποθ' ἡγεμων-Γῆς τῆσδε, πρίν σε τηνδ' απευθυνειν πολιν.
3. —απευθυνει δε βροτῶν [Œd. T. 104
τούς τ' αγνωμοσυναν-Τιμῶντας,— Bacch. 882.
Syn. 1. Ισοφαριζω, εξισοω, ὁμαλιζω, ορθοω, ευθυνω. 2. απαρτιζω, διεπω, διορθοω, κυβερναω. 3. κολαζω, τιμωρεω.

˘Απευκτος, et ˘Απευχετος, η, ον. abominandus.
σαργαναις, πριν ανδρ' απευκτον
τῷδ' εγχριμφθῆναι.— Æsch. Supp. 786. *Vid. Burn. Tentam.*
γαμηλευμ', απευχετον δομοις. Choëph. 623.
Syn. Απαισιος, αναιτιος, απευκταῖος, αποτροπαιος, εναρος, απαρατος, επικαταρατος, αρασιμος, επαρατος, εναγης, εξαγιστος, βδελυκτος, βδελυρος, μισητος, δυσωνυμος, ακαλλιερητος, απεχθης, μυσαρος, μυσαχθης, παλαμναῖος, φευξιμος.

Απευναζω. sopio.
σὺ γάρ μ' απευνασθέντος εκκινεῖς κακοῦ. Trach. 1258.
Syn. Ευναζω, κατακοιμαω, κατακοιμιζω, κοιμιζω, καταπραΰνω.

˘Απευχομαι. deprecor, exsecror.
τοῦτο μεντοι μὴ γενοιτο μηδαμῶς, απευχομαι. Thesm. 714.
Syn. Κατευχομαι, βδελυττομαι, παραιτοῦμαι, εξαιτεομαι, αποστρεφομαι, αφοσιοῦμαι, καταραομαι.

˘Απεφθος. ad puritatem decoctus.
χρυσὸς απεφθος εων, καλὸς ἅπασιν εση. Theog. 1102.
Syn. Αφεπτος.

˘Απεχθαιρω. odio prosequor. 2. invisum reddo.
1. τως δέ σ' απεχθηρω, ὡς νῦν εκπαγλ' εφιλησα. Γ. 415.
2. ὡς ενὸς, ὅστε μοι ὕπνον απεχθαιρει και εδωδήν. δ. 105.
Syn. Εχθαιρω, εχθραινω, εχθω, στυγω, στυγεω, αποστυγω, αποστυγεω, αποστεργω, μισεω.

˘Απεχθάνομαι. odio habeor.
μυθεαι ακρααντον, απεχθανεαι δ' ετι μᾶλλον. β. 202.

˘Απεχθομαι. idem.
μοῖρ' ολοή· μελλω που απεχθεσθαι Διῒ πατρί. Φ. 83.
ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν απηχθετο κηρὶ μελαινῃ. Γ. 454.
Syn. Εχθαιρομαι, εχθομαι, στυγεομαι, μισεομαι, εχθοδοπεω, δυσμεραινω, λυποῦμαι.

˘Απεχθειᾰ, ας. ἡ. inimicitiæ.
τὸν Διὸς εχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
δι' απεχθειας ελθόνθ',— Prom. 121. Syn. Εχθος, εχθρα, απηχεια, δυσμενεια, δυσνοια, κακονοια, στυγος.

*˘Απεχθημᾰ. res invisa.
ἡ δεῖ|νὸς ὁ λᾶ|τρῖς. τί πὸτ'|ἔχοῦ|σῐ τοῦ|νὄμα (*Iamb. Trim. Ac.*)
κηρῦ|κὲς ἔν;* ἄπ|ἔχθῆ|μᾰ πᾶγ|κοῖνὄν|βρὄτοις. Troad. 425.
Syn. Εχθημα, μισημα, στυγημα.

˘Απεχθής. invisus.
Δαματερ, μη τῆνος εμιν φιλος, ὕς τοι απεχθής. Call. 6. 117.
—και απεχθεα[1] χαλκον-Κρονων ελλισαμην— Orph. 963.
Syn. Επαχθης, εχθρος, εχθοδοπος, απηχης, αηδης, δυσμενης, δυσφορος, κακονους, κακοποιος, κακωτικος, καταπτυστος, αποπτυστος, απευκτος, μισητος, στυγνος, στυγητος, στυγερος, οχληρος.

˘Απεχω. *fut.* αφεξω. *med.* Απεχομαι. abstineo: *item*, arceo.
πᾶσαν αεικειην απεχε χροὶ, φῶτ' ελεαιρων. Ω. 19.
τοῦ δ' ητοι ευνῆς μεν απειχετο ποτνια Ηώς. Hom. in Ven. 231.
Syn. Επισχω, *αποσχεω, απισχω,* απαλλαττομαι, αφισταμαι, αφεστηκω, εξισταμαι, απολαμβανω.—απειμι.—αρκεω, απειργω.

˘Απηθεω. *percolo. [43. Br.*
χυλὸν διδοὺς στωμυλματων, από βιβλιων απηθῶν. Ran. 974.
Syn. Διηθω, διηθεω, διυλιζω, εξιποω, εκστραγγιζω, εκχεω, διαβιβαζω.

˘Απηκριβωμενως. *adv.* absolute; ad amussim.
ουκ Αττικηρως ουδ' απηκριβωμενως. Ath. l. 4.

˘Απηλεγεω. non curo.
ει δ' αν απηλεγεοντες εμὰς πατεοιτε θεμιστας. Apoll. 2. 17.

˘Απηλεγεως. *adv.* sine ulteriore respectu, et tergiversatione.
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον απηλεγεως αποειπεῖν. I. 309.
Syn. Αληθῶς, ἁπλῶς, σαφῶς, φραδῶς, διαφανῶς, λαμπρῶς, ρητῶς, διαρρήδην, αναφανδον, αναφαιτον, απαγορευτικως, σκληρῶς, ανοικτι.

˘Απηλιαστης. *alienus a judiciis et litibus.
a. μῶν Ἡλιαστα; (dual.) b. μα Δια, θατερου τροπου·*
απηλιαστα.— Av. 109. Syn. Αφηλιαστης, μισοδικος.

˘Απηλιώτης. ventus subsolanus.
απηλιωτης ανεμος εμπνευσας δορι. Cycl. 19.

˘Απημαντος. illæsus.
— πεμπειν τέ μιν ηθελον αυτοὶ-Οικαδ' απημαντον— τ. 281.

*˘Απημονίη. immunitas a calamitate; incolumitas.
—δῶτορ εαων,-Δῶτορ απημονιης.— Call. Jov. 92.*

˘Απημοσύνη. idem.
αιεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' επ' απημοσυνῃ. Theog. 756.
Syn. Αβλαβεια, ευθενια, ὑγιεια.

˘Απημων. illæsus. 2. innoxius.
1. αιθ' οφελες παρὰ νηυσὶν αδακρυτος και απημων. Α. 415.
2. —τῷ δ' ὕπνον απημονά τε λιαρόν τε
χευη επὶ βλεφαροισιν ιδε φρεσὶ πευκαλιμησι. Ξ. 164.
Syn. Αβλαβης, ατρωτος, σαος, ὑγιης, ανεπηρεαστος, απροσκοπος, αδηλητος.—2. Ακακος.

˘Απηνη. rheda, præsertim, muliebre vehiculum.
—ατάρ τοι δμῶες εφοπλισσουσιν απηνην
ὑψηλὴν, ευκυκλον, ὑπερτεριη αραρυῖαν. ζ. 69.
Syn. Αμαξα. Epith. Αργυροκυκλος, ακαμαντοπους, αελληεσσα, αδιαντος, δαφοινηεσσα, θοα, εὔξεστος, εὔτροχαλος, εὔκνημις, πολυφορτος, σκαζουσα, τροχηλατος, τετρακυκλος, τεθριππος.

˘Απηνειᾰ, ας. ἡ. sævitia. [1202. (Br.)
αλλ' αινῶς ολοῇσιν απηνειῃσιν αρηρεν-Αιητης·— Apoll. 2.
Syn. Αγριοτης, ωμοτης.

˘Απηνης. immitis.
εἶδος εκεινου θυμὸς ὑπερφιαλος και απηνής. Ο. 94.
Syn. Ανηλεης, ανεπιεικης, ανημερος, αθελγης, απρακτος, απανθρωπος, ασυγγνωμων, σκληρος, χαλεπος, ωμηστης, αγριοθυμος, φονικος, σιδηροφρων. [πυριγενης, Eur.]

˘Απηορῐος, ου. ὁ ἡ. desuper impendens. [172.
κλῶνες απηοριοι ταναῆς δρυὸς, ευσκιον ὕψος. Antiphil. *An.* ii.

˘Απηορος, ου. ὁ ἡ. idem: *item*, distans, remotus.
εχθρων απαοροι πτωσσοντι, συμ-
φορᾳ δεδαϊγμενοι. Pyth. 8. 124.

˘Απηρης, εος. ὁ ἡ. nullo membro captus, aut mutilus.
νισσεο, καί σε θεοὶ συν απηρέσιν αὖτις έταιροις. Apoll. 1. 888.
Syn. Απηρος, αβλαβης, ὑγιης, ανοσος.

˘Απηωρος. idem quod Απηορος.
ῥιζαι γὰρ εκὰς ἦσαν, απηωροι δ' εσαν οζοι. μ. 435.
Syn. Απηοριος, μετεωρος, διεστως, ογκωτος.

˘Απιδᾰνος. Nom. fluv.
ενθα μεν Απιδανός τε μεγας, και δῖος Ενιπεὺς
αμφω συμφορεονται, αποπροθι εις ἕν ιόντες. Apoll. 1. 38.
Πειρεσιην ὅς εναιεν ἶν' Απιδανοιο ῥεεθροις
Πηνειος μισγων ξυνον ῥοον εις ἅλα πεμπει. Orph. 162.
Phr. —Διηεντος εφ' ὕδασιν Απιδανοιο.
—και ποταμον ἱερον ῥοον Απιδανοιο.
—ενθα τον καλλιστων ὑδατων πατερα
φασιν Απιδανον πεδια λιπαινειν. Eur.

*Απῖθεω. vid. Απειθεω, et Philoct. 1443.

˘Απῖθής, έος. ὁ ἡ. pro Απειθης.
αλλὰ Ποθοι, πρὸς μητρὸς εὐστεφανου Κυθερειης,
φλεξατε τὴν απιθῆ, μεχρις ερεῖ, Φλεγομαι. Rufin. *An.* ii. 395.

Απῖθύνω. dirigo.
ασκοπον Αγγελιαρχον, ασωματον ειδεῖ μορφῆς
ἆ μεγα τολμηεις κηρὸς απεπλασατο.
εμπης ουκ αχαριστον, επεὶ βροτὸς εικόνα λευσσων
θυμον απιθυνει κρεισσονι φαντασιῃ. Agath. *An.* iii. 46.*

˘Απῖνυσσω. desipio. Vid. Damm. c. 2068.
ειαθ', ὁ δ' αργαλεῳ εχετ' ασθματι, κῆρ απινυσσων. Ο. 10.
αλλὰ μαλ' ὧδ' ερδειν, δοκεεις δέ μοι ουκ απινυσσειν. ζ. 258.
Syn. Εκπνεω.—αλογεω, αφραινω, παραφρονεω.

Απῖος, *ια, ιον. remotus. *sed in l. c. 2. videtur esse nomen proprium Peloponnesi postmodo dictæ*[2].

---

1. Hermannus veretur ne hoc epitheton, quod hic quidem non satis aptum videtur, vitiosum sit.

2. In utroque sensu adhibet Sophocles, Œd. C. 1303. et 1685. (Ed. Brunck.) Et in ambobus locis prima τοῦ Ἄπιος, aut potius Ἀπία, producitur.

ὡς δε πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονεων αγαπαζει
ελθόντ' εξ ἀπιης γαιης δεκατῳ ενιαυτῷ. π. 17.
2.—εκ Πυλου ελθὼν,*-Τηλόθεν εξ ˘Απιης γαιης. Α. 270.
Syn. Αλλοδαπος.

˘Απῖος, ου. ἡ. pirus arbor. Απιος. ὁ. fructus ejus, pirum.
και δη μαν απιοιο πεπαιτερος· αἱ δε γυναῖκες. Theoc. 7. 120.

¯Απῖς, ῖδος. ὁ. nomen Divi apud Ægyptios.
Μεμφιν ες ηγαθεην πελασας, ἱερας τε ποληας
Απιδος, ἁς πέρι Νεῖλος αγαῤῥοος εστεφανωται. Orph. 45.
Syn. Σεραπις. Epith. Νειλῶος.
Phr. [Ιατρομαντις παῖς Απολλωνος.] βους, Μαρεωτικος, Μεμφιτης.

†¯Απις. nom. viri. ¯Απια. nom. regionis. Sed ἄπιος ab ἀπό.
αυτῆς δε χωρας Απιας πεδον τοδε
παλαι κεκληται φωτος ιατρου χαριν.
χωρας γαρ ελθων Απις εκ Ναυπακτιας κ. λ. Æsch. Supp. 268.

˘Απισάων. Nobilis Trojanus.
και βαλε Φαυσιαδην Απισαονα ποιμενα λαῶν. Λ. 577.

˘Απιστεω. fidem non habeo. 2. non pareo.
χρῆν δ' αυτὸν, οἶμαι, τῇδ' απιστῆσαι χθονί; Heracl. 968.
Syn. Απιστως εχειν.—απελπιζω. *2. ανηκουστεω, απειθεω.*

˘Απιστῐα. *incredulitas. 2. perfidia.
—σωφρονος δ' απιστιας
ουκ εστιν ουδὲν χρησιμωτερον βροτοῖς. Helen. 1634.*

Απιστοσῠνη. perfidia.
τὰν εμὰν ὑμνευσαι απιστοσυναν. Med. 423.
Syn. Απειθεια, δυσελπιστια, απογνοια, απογνωσις, αγνωμοσυνη.

˘Απιστος. incredibilis. 2. infidus. 3. inobediens, diffidens.
2. ωμηστὴς και απιστος ανὴρ ὁδε, ού σ' ελεησει. Ω. 207.
Syn. 1. Απιθανος, δυσπιστος, παραλογος, ανυπερβλητος. 2. ασπονδος, περισπονδος, ὑπερφιαλος. 3. απειθης.
*Phr. 3. Απιστοτερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πανυ·
οἱ περιφερουσ' ὑπ' απιστιας τας οικιας. Anaxilas ap. Ath. p. 63. b.

˘Απισχω. id. qu. Απεχω, et Αποσχεω.
αλλ' αποχαζεο βοθρου, απισχε δε φασγανον οξύ. λ. 94.

˘Απιχθυς, υος. ὁ ἡ. a piscibus edendis abhorrens.
τοὐνθενδ' απιχθυς βαρβαρους οικεῖν δοκῶ. Aristoph. *ap. Eustath. ad* Odyss. *μ.*

˘Απλᾰκεω. *pro quo perperam vulgo* Αμπλακεω. *ad quam vocem adi Notam.* ὁστις αριστης απλακὼν αλοχου
τῆσδ, αβιωτον—Τον επειτα χρονον βιοτευσει. Alc. 241.

˘Απλᾰκητος. errans.
θεοῖς δ' αν, απλακητος ει μολοι στρατὸς,
εγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ολωλοτων
γενοιτ' αν, ει προσπαια μὴ τυχοι κακά. Agam. 346.*

˘Απλᾰνης, εος. ὁ ἡ. non erraticus.
φροντίδι δινaιοὺς αστερας εφρασατο,
απλανέας τ' αμφω και αλη̄μονας— Antip. Sidon. *An.* ii. 19.

*˘Απλαστος, ου. ὁ ἡ. non fictus; non formatus. 2. simplex.
ἃ καλον, αυτοπονητον εν αιθερι ῥεῦμα μελισσῶν,
απλαστοι χειρῶν, αυτοπαγεῖς θαλαμαι,
προικιος ανθρωπων βιοτῳ χαρις, ουχι μακελλας,
ου βοος, ου γαμψῶν δευομενα δρεπανων,
γαυλοῦ δε σμικροῖο, τοθι γλυκυ νᾶμα μελισσα
πηγαζει σκηνευς δαψιλες εξ ολιγου.
χαιροιτ' ευαγεες, και εν ανθεσι ποιμαινεσθε,
αιθεριου πτηναι νεκταρος εργατιδες. Antiphil. *Anal.* ii. 177.*
Syn. 1. Αδαιδαλτος, απαραποιητος. 2. αληθινος, αδολος.

˘Απλαστος. inaccessus. *pro* Απελαστος.
—αλλ' αδαμαντος εχον κρατεροφρονα θυμον
απλαστοι— Hes. ε. 147. *Vid. et Rhes. 310.
Syn. Απροσιτος, αποτιβατος, (Soph.)* αμειλιχος.

˘Απλᾱτος, vel Απλητος. idem. *Exponitur et,* immensus.
ὁς απλατον αμφελικτος ἑλικ' εφρουρει. Herc. F. 399.
ισχυς δ' απλητος, κρατερη, μεγαλῳ επι ειδει. Hes. θ. 153.
Syn. Αβατος, απλετος, απροσπελαστος, απροσβλητος, απροσαντητος, ακιχητος.—απληστος.

˘Απλετος, *notat idem.* Vid. Damm. c. 1961.
απλετοι, ὑγρα κελευθα διασκαιροντες ἑποντο. Apoll. 1. 574.
Syn. Πολυς, μεγας, παμμεγεθης, ευμεγεθης, πελωριος, ὑπερφυης, απειρος, ασπετος, απροσπελαστος, αχωρητος.

˘Απληγιος, ου. ὁ. idem quod ᾿Απλοῦς.
ουτ' αρ'[1] πολυπραγμων εστιν, αλλ' απληγιος. Eupol. ap. Suid.
Syn. Απραγμων, αναιτιος, ανεγκλητος.

Απληγις, ῖδος. ἡ, *sc.* χλαῖνα. non admodum ampla, ita ut duplicari nequeat.
εκ δε τῆς εμῆς χλανιδος τρεῖς ἀπληγιδας ποιῶν. Aristoph. [ap. Suid.[2]
Syn. Ιματιδιον.

˘Απληκτος, ου. ὁ ἡ. non percussus.
φρουδοι δ' απληκτοι, τῇ Φρυγῶν κακανδρια
πολλ' εγγελῶντες, τῷ στρατηλατῃ τ' εμοί. Rhes. 814.

*˘Απληρωτος. ὁ ἡ. inexpletus, insatiabilis. V. Απληστος.
απληρωτ' Αΐδα, τί με νηπιον ἥρπασας αφνω;
τί σπευδεις; ού σοι παντες οφειλομεθα; Ep. ἀδ. 713. *Jacobs.**

˘Απληστῐᾰ. insatiabilitas. —εἰτ' απληστιαν λεχους
πασαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' αν εὑρεθης. Andr. 217.
Syn. Ακορια, αμετρια.

˘Απληστος, ου. ὁ ἡ. insatiabilis.
και τῆς απληστου τῆσδε συν χαρᾷ βοῆς. Soph. El. 1350.
τί σοι ποτὲ τᾶς απληστου-Κοιτας ερως[3]. Med. 150.
Syn. Απλετος, απλημων, απληρωτος, ανεκπληρωτος, ᾶτος, κατακορος, ακορεστος, ακρατητος.

˘Απλοιᾰ. navigationis impossibilitas.
μειλιον απλοΐης, ὁτε οἱ κατεδησας αητας. Call. 3. 230.
ἡμεσθ', απλοιᾳ χρωμενοι, κατ' Αυλιδα. Iph. A. 88.
Ep. Δεινη, *αντιπνοος, εχενηΐς, κεναγγης, χρονια. Agam. [152. 196.*

˘Απλοΐς, ῖδος. ἡ. vestis simplex.
δωδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαινας, τοσσους δε ταπητας. Ω. 230.
Syn. Απλοκος, ἁπλοος.

Απλοκᾰμος, ον. calvus. —επ' απλοκαμῳ δε μετωπῳ [468.*
*ἧστο σαοφροσυνη κουροτρόφος.— Christod. *Ecphr.* 331. *An.* ii.
Syn. Ακομος, αποθριξ.

*˘Απλοκος. ὁ ἡ. non implicatus, disertus.
υἱὸς ᾿Αριστονοου, απλοκον, εἶδεν οναρ. Ep. ἀδεσπ. 291[b].*

˘Απλους, ᾿Απλοῦς. simplex, ingenuus. 2. stultus.
Χειρωνος, εμαθον τους τροπους ἁπλοῦς εχειν. Iph. A. 927.
—ον γὰρ εις ἁπλοῦν (*sc.* κακὸν)
ἡ ζημια μοι τοῦ λογου τουτου φερει. Œd. T. 519.
Syn. Ακακος, ακεραιος, ευηθης, ευγνωμων, ἁπλοϊκος, αρχαϊκος, αρχαῖος, απεριττος, αυτοσκευος, αφελης, λιτος, σχεδιος, μονοειδης. 2. μωρος, κοῦφος.
Phr. [Χρὴ δ' εν ευθειαις ὁδοῖς
στειχοντα μαρνασθαι φυᾷ. Nem. 1. 37.]

˘Απλοος, ᾿Απλους, ˘Απλωτος[4]. navigatione carens.
ει πυρι παφλαζοιτο, και ἀπλοον εσσεται ὕδωρ. Musæ. 204.

˘Απλοω. explico. ὑπὸ κυρτοισι κυπελλοις
τον εμὸν νοον ἁπλωσας. Anac. 39. 22.
Syn. Αναπτυσσω, αναπεταζω, εκτεινω.

*˘Απλῠσῐᾰ, ας. ἡ. illuvies. *Ang.* filth.
οὕνεκα Πιεριδεσσιν ενημεσε μυρία κεῖνα
φλεγματα, και μυσαρῶν απλυσιην ελεγων. Eryc. *An.* ii. 298.
Syn. Αλουσια, ευρως.*

˘Απλῠτος, ου. ὁ ἡ. illotus.
αυτὴ δ' αλουτος απλυτος τ' εν εἵμασιν. Simon.
Syn. Αλουτος, ανιπτος, ῥυπαρος.

˘Απνεης. *a intens.* vehementer spirans.
μηδ' ολιγῳ πανσειν ὕδατι πῦρ απνεές. Antip. Sid. *An.* ii. 7.

˘Απνευστι. *adv.* sine respiratione.
ἑλκειν απνευστι— Athen. 1. 10.
απνευστὶ ψυχὰν τὰν εν εμοὶ προπιοι. Meleag. 94.

˘Απνευστος, ου. ὁ ἡ. qui respirare non potest.
—ὁ δ' απνευστος και αναυδος-Κεῖτ' ολιγηπελεων·— ε. 456.

---

1. Recte corrigit Porsonus οὐ γὰρ π. in Notis ad Aristophan. Nub. 647. (pag. 26.) quas publici juris nuper fecit, summo eruditorum omnium et fructu et plausu, vir doctissimus et amicissimus P. P. Dobree.

2. "Observa mediam in χλανίδος semper corripi. Itaque, ut "constet metrum, legendum: —χλανίδος δε ποῖῶν ἐκ τῆς ἐμῆς—᾿Απλη- "γιδας τρεῖς." Brunck. ad Anag. fr. XI. Locus sane mendo laborat: quæ sit medela, non ita facile dictu.

3. Porsonus habet ἀπλάστου et ἔρος.

4. Pro ἀπλώτοισι ap. Orph. 1049. conjecit Piersonus ἀπλάτοισι. Conjecturam probavit Ruhnkenius, et in textum recepit Hermannus.

῎Απνοος, *et contr.* Απνους. sine spiritu. 2. inodorus.
μηδ' εμοι εν θαλαμησιν εθ', ὡς παρος, (ειμὶ γὰρ απνους)
*τικτηται νοτερῆς ωεον ἀλκυονος. Callim. Ep. 31. *de Nautilo (concha).**
2. απνοα παντ' εγενοντο παραχρημ'— (*sc.* unguenta.) ib.
Syn. Αψυχος. [Ep. 9. 3.
†῎Απο. *præp.* a, ab. [Stob. Exc. 115.
απο τῶν θεῶν αρχην δε ποιεῖσθαι πρεπον. Theodect. ap.
῎Αποαινῦμαι. aufero.
κυμασιν εμφορεοντο, θεὸς δ' αποαινυτο νοστον. μ. 419.
῎Αποαιρεω, et Αποαιρεομαι. * *antiquius dicta pro* Αφαιρεω, et Αφαιρεομαι. qu. vid.
αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον, ηδὲ τραπεζας. τ. 61.*
δῶρ' αποαιρεῖσθαι, ὁστις σεθεν αντια ειποι. Α. 230.
* (*ut legi debet, propter digamma, pro* αντιον ε.) *
Syn. Αινυμαι, απαινυμαι, αφαιρεομαι.
*῎Αποβᾰδιζω. revertor. *Aristoph.* Vid. not. ad v. Βοαξ.
Syn. Αναστρεφω, επανερχομαι.*
῎Αποβαινω, Αποβαινομαι. descendo, abeo, evenio.
εξ ἱππων δ' απεβαινεν επὶ χθονὶ, φωνησέν τε. Ω. 459.
ὡς αρα φωνησασ' απεβησατο, τον δε λιπ' αυτοῦ. Α. 428.
Syn. Εκβαινω, καταβαινω, συμβαινω, καταϊσσω, κατειμι, καταδυω, κατερχομαι, αποφευγω, απερχομαι, αποκαταβαινομαι.
῎Αποβαλλω. abjicio, rejicio.
βῆ δε θεειν, απὸ δε χλαῖναν βαλε· την δ' εκομισσε. Β. 183.
ὦλευκα Γαλατεια, τί τον φιλεοντ' αποβαλλῃ; Theoc. 11. 19.
Syn. Εκβαλλω, καταβαλλω, αναβαλλω, αποπεμπω, εκπεμπω, αποστελλω, αποτρεπομαι, αποτιθεμαι, απολεγομαι, αθεριζω, απολυω, απογινωσκω, αποδοκιμαζω, αποσκευαζω, παρωθῶ, διωθεομαι, προϊημι, εξιλλω, απορριπτω.
῎Αποβαπτω.* immergo. —ηελιῳ δε
ανηνας επι τυτθον, ὁτ' εν ζεστῷ αποβαπτων [p. 133. e.
ὑδατι, ιδρυμενη πολεας εμβαπτισον αλμη. Nicand. ap.*Ath.
Syn. Εμβαπτω, εγχρωζω.
Αποβελιζω[1]. —αποβελισον οπτανα. Ath. l. vii.
*῎Αποβῐβαζω. deduco, mitto in terram.
a. ενθες ποδ', ὦ 'τᾶν, κᾆτα βαῖν' ερρωμενως,
ες τὴν Λακωνικην αννσας. b. αδικεῖς γ' εμε,
ες τὴν πολεμιαν αποβιβαζων τον ποδα. Vesp. 1162.*
῎Αποβλαπτω. lædo, privo.
τοιοῦδ' αποβλαφθεῖσαν αρτιως φιλου. Aj. 954.
Syn. Αποστερεω, αμειρω, βλαπτω.
῎Αποβλαστᾰνω. Vid. Βλαστεω.
—ματρος κοινᾶς-Απεβλαστον ωδῖνος. Œd. C. 550. (533. Br.)
῎Αποβλεπτος. conspicuus.
γυναιξὶ, παρθενοις τ' αποβλεπτος μετα. Hec. 354.
Syn. Περιβλεπτος, αριζηλος, αγασιος, ενδοξος, περιβοητος, περιοπτος, περιφανης, προφανης, καταφανης, συμφανης, παρασημος.
῎Αποβλεπω. respicio; rationem habeo.
αποβλεπων εις τον αγρον, ειρηνης ερῶν. Acharn. 32.
Syn. Επιβλεπω, εμβλεπω, αναβλεπω, προσβλεπω, αφοραω, προσοραω, ενοραω, εισοραω, εφοραω, ὑφοραω, κατοπτευω, οπιπτευω, εποπτευω, επιλευσσω, προσλευσσω, ποτιοσσομαι, επισκεπτω, επιστρεφω, θεαομαι, επιθεωρεω, δοκευω, θαυμαζω, παπταινω.
῎Αποβλητος. adjiciendus.
ουτοι αποβλητον επος εσσεται, ὁ, ττι κεν ειπω. Β. 361.
Syn. Αδοκιμος, ατιμος, αβελτερος, αποπεμπτος, ανηριθμος, επιῤῥητος, αποθεστος, εκκηρυκτος, προβλητος, εκβολιμος, εκβολιμαῖος, αποβολιμαῖος, καταπτυστος, φαῦλος.
῎Αποβλιττω. fut. ῐσω. * *proprie significat*, Exprimendo aufero: more eorum qui mel aut lac e favis aut uberibus pressis auferunt. *Vid. Steph. Indic. et Schol. in Aves.*
οὐ μελος εισαΐων φθεγξαιό κεν, ὡς απὸ Μουσεων [28.
εν Καδμου θαλαμοις σμῆνος απεβλισατο. Antip. Sid. *An.* ii.
——και λωποδυτης παιει ῥοπαλῳ μετο νῶτον· [Av. 498.
κἀγω πιπτω, μελλω τε βοᾶν·* ὁ δ' απεβλῖσε θοιματιον μου.

1. Abest e Lexicis hæc vox. Neque injuria: pravissimæ enim lectioni ortum suum videtur debere. Variæ sunt conjecturæ in locum; sed ne una quidem paullo felicior. Schweigh. hiatum intulit, qualem Atticæ aures ferre noluissent: (p. 293. b. ult.)
ἀποδοὺς σο' ἐστὶν ἀπ' ὀβελίσκου ὄπτανα.

Syn. Βλιττω, αποπιεζω, αποθλιβω, αφαιρεομαι.
῎Αποβλυζω. *scaturio, evomo.
πολλάκι μοι κατεδευσας επὶ στηθεσσι χιτῶνα
οινου,* αποβλυζων εν νηπιεῃ αλεγεινῇ. Ι. 487.
Syn. Αναβλυζω, απεμεω, αναβαλλω, εκβαλλω.
῎Αποβλυω. idem.
οχθησιν χθαμαλησιν αποβλύει αιπυν ολεθρον. Orph. 1071.
῎Αποβλωσκω. digredior.
ὡρῃ αποβλωσκειν, μη πριν φαος ηελιοιο
δυῃ ὑποφθαμενον.— Apoll. 3. 1143.
Syn. Αποχωρεω, απαλλαττομαι, αφισταμαι.
῎Αποβολῑμαῖος. (Vid. Αποβλητος.) rejectaneus.
αποβολιμαῖος τῶν ὁπλων εγιγνετο. Pac. 677.
῎Αποβοσκομαι. depasco. [Av. 1066.
δενδρεσι τ' εφεζομενᾰ, καρπον αποβοσκεται. (*Pæon. Tetram.*)
Syn. Καταβοσκομαι, καταβρωσκω, νεμομαι, εκκαρπιζομαι, καρποῦμαι.
῎Αποβραζω, vel Αποβραττω. æstuando exspuo.
εικαιην, τῆς ουδὲν απεβρασε φαῦλον αλετρίς. Call. *fr.* 232. Bl.
Syn. Αποζεω, εκζεω.
*῎Αποβρεχω. perfundo, madefacio.
αἱματι συγγενεων πρῶτον αποβρεχομαι. *Anal.* iii. 326.*
῎Αποβριζω. crapulam edormio; dormio.
ενθα δ' αποβριξαντες εμειναμεν ηῶ δῖαν. ι. 151.
Syn. Βριζω, καθευδω, αφυπνοω.
*῎Αποβροχιζω. illaqueo, laqueis implico.
ἑλκομενη θηρὸς λαιμὸν απεβροχισε. Tull. Gem. *An.* ii. 281.
῎Αποβρῡκω. demordeo.
ἦλθεν, απεβρυξε δ' αχρις επ' ομφαλιου. Leon. Tar. *An.* i. 245.*
῎Αποβρωσκω. comedendo consumo.
χεῖρας αποβρωθέντα— Ep. lib. 3.
῎Αποβωμῐος, Αποβωμος. impius, ab altaribus abigendus.
αποβωμιος ἀν-Εχει θυσιαν Κυκλωψ. Cyc. 364.
Syn. Αθεος, ανοσιος.
῎Απογᾰλακτιζω. a lacte depello.
ὡσπερ τα παιδί, αὐτὸν απογαλακτιεῖ. Athen. p. 247. d.
῎Απογηρασκω. f. ασω. consenesco.
ὁ γαρ απογηρασκων[2] αηδὴς γινεται. id. p. 36. f.
῎Απογονος. ὁ ἡ. ortus, oriundus.
σαί τ' αρ' εισ' απογονοί τε * και
κοιναί γε πατρὸς αδελφεαί.* Œd. C. 534. (Br.)
Syn. Εκγονος, επιγενομενος, επισπορος, απεγγονος.—
*(*rarius, sensu* τοῦ) παις.
῎Απογρᾰφη. descriptio, recensio. *In l. c. sign.* professio. *Anglice* fortasse diceres, *Articles of indenture.*
τι λοιπον; ουδεν αλλο· τοῦτ' εσθ' ἡ τεχνη, [293. e.
ουκ εξ απογραφῆς, ουδε δι' ὑπομνηματων. Sotad. ap. Ath.
῎Απογρᾰφομαι. nomen do, seu profiteor quacumque de caussa.
εἶτ' απογραψαμενος πυκτης απολωλεκε παντα. Lucill. *An.*
῎Απογυιοω. enervo. [ii. 320.*
μή μ' απογυιωσῃς, μενεος δ' αλκῆς τε λαθωμαι. Ζ. 265.
Syn. Καταγυιοω, εξασθενιζω, εξαρθροω, εκνευριζω, απονευροω, αποχωλοω, εκλυω, εκθηλυνω.
῎Απογυμναζω. exerceo. θεοὺς ατιζων, κἀπογυμναζων στομα
* χαρᾷ ματαιᾳ, θνητὸς ὢν, ες ουρανὸν
πεμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαινοντ' επη.* Sept. Th. 447.
Syn. Γυμναζω, αθλευω.
῎Απογυμνοω. denudo.
μή σ' απογυμνωθέντα κακὸν και ανηνορα θειῃ. κ. 301.
Syn. Γυμνοω, παραγυμνοω, αποψιλοω, αποδυω, συλαγωγεω.
῎Αποδαζομαι. tribuo ut partem.
ἡμισυ τῶν εναρων αποδασσομαι, ἡμισυ δ' αυτος. Ρ. 231.
Syn. Δαΐω, δαζομαι, δαΐζω, διαιρεω, απομεριζω, αναδιδωμι.
῎Αποδακνω. fut. δηξω. demordeo.
αρτον δις η τρις αποδᾰκων. Ath. l. 1.
*῎Αποδακρῡω. illacrymo.
εγὼ γαρ απεδακρυσα νῦν. γνωμην εμὴν,
ουδ' αν ποτέ γ', αλλ' η τῆς φακῆς πεπλησμένος[3]. Vesp. 983.*

2. Quin cum Elmsleio legis, ὁ μὲν γὰρ ἀπογηρὰς ἀ. Vid. Dobr. ad Aristoph. *Pors.* Nub. 893.
3. Sic legit et interpungit Brunckius, qui etiam præfert ἐμπλήμενος, ut magis Atticum, et Comico frequentatum. Vid. Not. in l.

ˇΑποδαυλιζω. *titione contundo. *H. Steph. Sed videtur vox ex incuria scribarum profluxisse.* Vid. Αποκαυλιζω.*
Syn. Ολαω, συντριβω, συγκοπτω, κατακοπτω, καταθραυω, κατερεικω, καταφλαω, κατατεμνω, συλλειοω.

ˇΑποδειδισσομαι. absterreo.
—απο γαρ δειδισσετο ταφρος-Ευρεῖ',— M. 52.
Syn. Απειργω, ανειργω, αποτρεπω, παταπληττω.

ˇΑποδεικνυμι. ostendo. —πολλὰ γὰρ ειπὼν,
ουδέν γε τρανῶς απεδειξας. Rhes. 40.
Syn. Αναδεικνυμι, επιδεικνυμι, ενδεικνυμι, δηλοω, δηλοποιῶ, εκδηλοω, αναγορευω, αποσαφεω, διασαφεω, διασαφηνιζω, σαφηνιζω, αναφαινω, υποφαινω, παρεμφαινω, εμφαινω, τρανοω, διατρανοω, μηνυω, αποδιδωμι, παραδιδωμι, ανατιθεμαι, διασημαινω, επισημαινω, προσχειριζομαι, υπογραφω, χαρακτηριζω, μαρτυρομαι. [196.

ˇΑποδειξις. demonstratio. κοὺκ αποδειξιν τῶν υπὸ γαιας. Hipp.
Syn. Ενδειξις, αποφανσις, εμφανσις, εμφασις, επιφασις, δηλωσις, δοκιμη, δοκιμασια, ενδοσιμον, επιδειγμα, επισημασια, διατυπωσις, υποτυπωσις, σημεῖον, καταγραφη, χαρακτηρισμος, βασανος, πιστις.—αἱρεσις, χειροτονια.

ˇΑποδειπνίδιος, ον. e cœna reliquus.
ουδ' αποδειπνιδιον γευσομενος σκυβαλον. Leon. Alex. *An.*

ˇΑποδειροτομεω. cervicem abscindo. [ii. 196.
δωδεκα δε προπαροιθε πυρῆς αποδειροτομησω
Τρωων αγλαὰ τεκνα,— Σ. 336.
Syn. Δειροτομεω, αποτραχηλιζω, εκτραχηλιζω, αποκεφαλιζω, καρατομεω, κεφαλοτομεω, αυχενιζω.

*ˇΑποδεκἄτευω. decimas exigo *sive* accipio.
—λαμβανοντες βασιλικοὺς [p. 226. a.*
φορους. ουχι μονον[1] αποδεκατευουσι γαρ κ. λ. Alexis ap. Ath.

ˇΑποδεκτεος. αλλ' αποδεκτεα[2] ταῦτ' εστιν ὁμως. Lysist. 500.
Syn. Δεκτεος, αποδεκτος.

ˇΑποδερω. excorio. [Theoc. 25. 278.
τοῖσι (sc. ονυχεσσι) θοῶς απεδειρα, καὶ αμφεθεμην μελεεσσι.
Syn. Αποδερματοω, δερω, εκδερω, εκδερματιζω, απολεπω, απολεπιζω, καταξαινω, περισκυτιζω, αποσκολυπτω, εκλεπιζω.
Phr. Ερυειν λασιαυχενα βυρσαν. Theoc.

*ˇΑποδεσμον, το. fascia pectoralis.
την πτερυγα παραλυσασα τοῦ χιτωνιου,
και τῶν αποδεσμων, οἷς ενῆν τα τιτθια.
Aristoph. Thesmoph. τῶν Δευτ. fr. vii. Vid. Poll. p. 734. et Biel. voc. Στηθοδεσμίς.
Syn. Στροφιον, *nisi hoc sit potius* ζωνη *vel* ζωνιον.*

ˇΑποδεχομαι. excipio.
ουδ' απελυσε θυγατρα, και ουκ απεδεξατ' αποινα. A. 95.
Syn. Δεχομαι, προσδεχομαι, παραδεχομαι, διαδεχομαι, καταδεχομαι, ενδεχομαι, υποδεχομαι, αναλαμβανω, απολαμβανω, απεχω. — επαινεω, δοκιμαζω. — επαγγελλω, ὁμολογεω.

ˇΑποδημεω. peregre proficiscor.
—ει δ' οὑτῶς αρα σοὶ δοκεῖ, ὡστ' αποδαμεῖν, [58.
μισθοδοτας Πτολεμαῖος ελευθερῳ οἷος αριστος. Theoc. 14.
Syn. Εκδημεω, αποξενοῦμαι, επιξενοῦμαι, ξενιτευω, ξενιτευομαι.

*ˇΑποδημῐᾰ. peregrinatio.
αποδημιας δε τυγχανειν ἡμᾶς αεὶ
τους ζῶντας, ὡσπερ εις πανηγυριν[3] τινα [p. 463. d.*
αφειμενους εκ τοῦ θανατου και τοῦ σκοτους. Alex. ap. Ath.

ˇΑποδημος. peregre agens. ουκ αποδαμου Απολλωνος τυχόντος, ἱερεα. Pyth. 4. 8.

Syn. Εκδημος, αποδημητὴς, αδημος, ξενος, αποικος, αποφυλιος, αφεστιος, αποτροφος, απων, θυραῖος.

*ˇΑποδιδρασκω. clam aufugio. Vid. Αποδραω.
εγὼ μὲν οὖν αυτὰς αποσχεῖν ουκέτι
οἷα τ' απὸ τῶν ανδρῶν· αποδιδρασκουσι γάρ. Lysist. 719.*

ˇΑποδιδωμι. reddo, &c. *inpr. eleganter*, exhibeo.
ἧσθαι δευομενον; κελεαι δέ με τηνδ' αποδοῦναι; A. 134.
Syn. Αναδιδωμι, εκδιδωμι, παραδιδωμι, προσαπτω, προσνεμω, προστιθημι, περιτιθημι, αποκαθιστημι, εξηγεομαι, απαριθμεω, απεμπολεω.

Αποδικω. rejicio. ὦ τεκνον, παρὲς απ' ομματων
πεπλον· αποδικε· ῥεθος αελιῳ δεῖξον. Herc. F. 1204.
Syn. Δικω, βαλλω, αποβαλλω.

Αποδιωκω. abigo.
ουκ αποδιωξεις σαυτὸν εκ τῆς οικιας; Nub. 1299.
Syn. Διωκω, απελαυνω, αλαλκεω, αποβουκολιζω, εκκορακιζω.

Αποδοχμοω. obliquo.
κεῖτ' αποδοχμωσας παχὺν αυχένα· καδδέ μιν ὑπνος. ι. 372.
Syn. Δοχμοω, λοξευω, πλαγιαζω, στρεβλοω, επικαμπτω, κατακαμπτω.

Αποδραω. * it. Αποδρημι. a. 2. απεδρην. id. qu. Αποδιδρασκω.
εοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλουτῳ τρυγὶ,
κλητῆρί τ' εις αχυρῶνας αποδεδρᾱκότι· Vesp. 1310.
νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ανδρῶν* εκ νηὸς αποδράς. π. 65.
Syn. Διαδιδρασκω, αποφευγω, διαφευγω, απολιταργιζω, δραπετευω.

*ˇΑπŏδρεπτομαι. *poët. pro sequ.*
τῶν μὲν γὰρ σοφιην αποδρεπτεο· τῆς δ' ες ερωτας
ερχεο·— Marc. Argentar. *inedit.* Jacobs. T. xiii. p. 685.*

ˇΑπŏδρεπω. f. ψω. decerpo.
ὦ Περση, τοτε παντας αποδρεπε οικαδε βοτρυς. Hes. ε. 609.
Syn. Αποδρεπομαι, εκδρεπομαι, δρεπω, αποδραττω, αποδραττομαι, απολεγω, αναλεγομαι, εκλεγομαι, αποτρυγαω.

ˇΑπŏδρυπτω. dilacero.
ἡ ποδὸς, ἡ καὶ χειρὸς, αποδρυψωσι δὲ παντα. ρ. 480.
Syn. Αποδρυφω, αποσυρω, αποδερω, διασπαω.

Αποδῡρομαι. deploro.
ξυν τῆδε κλαυσω κἀποδυρωμαι σποδῷ. Soph. El. 1128.
Syn. Οδυρομαι, αποιμωζω, * δυρομαι.*

Αποδῡω. exuo.
αὑτως, ὡστε γυναῖκα, επεί κ' απὸ τευχεα δυω. X. 125.
*ανθος επεὶ γυιων πᾶν απεδυσε χρονος. Philipp. *An.* ii. 216.*
Syn. Αποδυμι, εκδυομαι, αποσυλαω, συλαω, απογυμνοω, αποστερεω, αφαιρεομαι, απαμφισκω, εκλωπιζω, αφιματοω, περισπαω.

Αποδωρεομαι. idem quod simplex Δωρ.
μηδ' αποδωρεῖσθαι προποσεις ονομαστι λεγοντα. Ath. l. 10.

Αποειπω. Vid. Απειπειν.
—και κατανευσον—Η αποειπ'·— A. 515.
Syn. Απειπω, ανανευω, απαγορευω, απαρνεω.

Αποεργᾰθω, Αποεργω. separo, prohibeo.
ὡς ειπὼν, ῥακεα μεγαλης αποεργαθεν ουλῆς. φ. 221.
ες Φαιστόν· μικρὸς δε λιθος μεγα κῦμ' αποεργει. γ. 296.
Syn. Αφοριζω, διοριζω, αποχωριζω, διαχωριζω, διαιρεω, διακρινω, αποκρινω, διϊστημι, νοσφιζω, νοσφιζομαι, αποζευγνυμι, απειργω.

Αποερρω. corrumpo abreptum.
μή μιν αποερσειε μεγας ποταμὸς βαθυδινης. Φ. 329.
Syn. Αναρπαζω, διαφθειρω, αποπνιγω, απερρω.

Αποζευγνυμι. disjungo.
μητρὸς στερηθεὶς, ορφανός τ' αποζυγείς. Phœn. 1005.
Syn. Διαζευγνυμι, αναζευγνυμι, αποεργω, απαμειρω, απαρταω, απολυω, διαλυω, αποταττω, αποχωριζω, αφιστημι, διϊστημι, διακοπτω, μεταγω.

*ˇΑποζω. redoleo.
ταῖς μεν χρὼς αποδωδε μυρον, σοβαρόν τε φρυαγμα. Rufin.

Αποθαυμαζω. demiror. [*An.* ii. 390.*
Ναυσικααν εὔπεπλον· αφαρ δ' απεθαυμασ' ονειρον. ζ. 49.
Syn. Θαυμαζω, υπεραγαμαι, αποβλεπω.

*ˇΑποθειοω. inter Divos refero.
πῶς αποθειωθεὶς πλαζομ' επιχθονιος; Strato, *An.* ii. 363.

---

1. Vulgo μονονουχὶ δεκατ. Tentavit Casaub. ἡμῶν μονον, spondeum in secunda sede collocans. Grotius, utisupra scriptum, dedit; dactylum in eamdem sedem inferens, et post tot brevium syllabarum concursum, antepenult. vocis ἀποδεκατεύω producens. Schweigh. denique, meliore certe in re metrica successu, licet scopum vix attigerit: μόνον ἡμῶν οὐχὶ δεκατεύουσι γάρ. Præstaret, opinor: δεκατεύουσιν γὰρ ἡμῶν οὐ μόνον. Sed vulnus altius latet.

2. Vera lectio est ποιητέα. Nam, præter Codd. Regios, habet Ravennas. Vid. omn. Brunck. Vox ἀποδεκτέος igitur, quantum scio, auctoritate destituitur.

3. Mirifice congruunt hujus frag. sententiæ cum Menandri versibus, Porsoni acumine pristino nitori restitutis, apud Walpol. Com. Græc. Frag. p. 37.

Αποθεριζω. a. 1. απεθερῐσα. *per Sync.* απεθρῐσα. demeto.*
κομας σιδηρον εμβαλουσ', απεθρισας. Hel. 1204. Vid. Orest.
Syn. Αποκοπτω, αποκειρω. [128.

Αποθεστος. contemtus.
δη τοτε κεῖτ' αποθεστος, αποιχομενοιο ανακτος. ρ. 296.
Syn. Αποβλητος.

Αποθητος, ου. ὁ ἡ. non concupiscendus; inamabilis.
οἱ δεινα κἀποθητα πεισεσθαι ποτε
μελλοντες— Syn. Αποθεστος, ανεραστος.

˘Αποθλῑβω. *proprie*, exprimo. *Vid. Barnes. ad l. c.*
μαστιγι τ' εὖ το νῶτον αποθλιψειν σεθεν. Cyc. 236.
Syn. Εκθλιβω, αποθλαω, αποκναιω, αποπληττω, αλοαω, απορρηγνυμι, αποτινασσω.—ταλαιπωρεω, κακοω, καταπατεω.

Αποθνησκω. *a.* 2. απεθᾰνον. *fut.* 2. *med.* αποθανοῦμαι. emorior.
καλλιπ' αποθνησκων εν δωμασιν ὑψηλοῖσιν. φ. 33.
Syn. Θνησκω, εκθνησκω, αποιχομαι, κατοιχομαι, απερχομαι, αποβιοω, απαλλαττομαι, απογινομαι, λυομαι, τελευταω.

*Αποθρασσω, *seu potius*, Αποθρᾱω. mutilo.— *Acharn.* 157. *Br. In vulgatt. Editt. est* ἀποτεθρίακε.*

Αποθραυω. confringo.
—μη—τῆς ευκλειας αποθραυσθῇς. Nub. 993.
Syn. Διαθραυω, συνθραυω, καταγνυμι, καταθλαω, συναραττω, συγκρουω, συγκλαω, συνεπικλαω, συντριβω, διαρρηγνυμι.

˘Αποθριζω. f. ῐσω, et ιξω. Vid. Αποθεριζω.

˘Αποθρισμα. frustum.
δρεψατο γαρ παλαμῃσι λυγρῶν αποθρισματα ῥιζῶν. Orph. 998.
Syn. Αγμα.

Αποθρωσκω. exsilio.
νηὸς αποθρωσκων, ει και δυσπεμφελος ειη. Il. 748.
Syn. Αποπηδαω, καταπηδαω, αναλλομαι, αφαλλομαι, καθαλλομαι, εκθορεω.

Αποθῡμιος. ingratus animo.
ἅζετο γαρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ αποθυμια ερδοι. Ξ. 261.
Syn. Αηδης, ατερπης, αχαριστος, δυσαρεστος, εχθρος, ασηρος, δυσχερης, λυπηρος.

Αποῑητος, ου. ὁ ἡ. infectus. —τῶν δε πεπραγμενων,
εν δικᾳ τε και παρὰ δικαν
αποιητον.*ουδ' αν
Χρονος, ὁ παντων πατὴρ,
δυναιτο θεμεν εργων τελος. Ol. 2. 29.
Syn. Απρακτος, αγενητος.*

Αποικεω. procul habito.
ἁ δ' ὁδος ατρυτος· τυ δ' εκαστοτερω εμ' αποικεῖς. Theoc.
Syn. Απονaιω, μεθισταμαι. [15. 7.

˘Αποικῐᾱ. colonia. Vid. Αποκτισις.
—παρ' ευανορι Λυδοῦ-Πελοπος αποικιᾳ[1]. Ol. 1. 37.
Syn. Αποικισμος, κατοικια, μετοικησις, αποξενωσις, κληρουχια, αναστασις, μεταστασις.

˘Αποικιζω. amando.
Θρινακιην ες νῆσον απωκισε τηλόθι ναιειν. μ. 135.
Syn. Αποξενοω, αποπεμπω, εξοριζω, οστρακιζω, αποστρακιζω, εξοστρακιζω, φυγαδευω, αποδιαπομποῦμαι, αποκηρυττω.

˘Αποικος. *proprie*, domo absens; colonus, &c.
Μοὐσας φρεσὶν αποικους. Anac. 172. 48.
Syn. Ξεῖνος, αποδημος.—εποικος, οικητωρ.

*˘Αποιμαντος, ου. ὁ ἡ. carens pastore.
δῶρον αποιμαντου τηλοπετευς αγελης. Apollonid. *An.* ii.

˘Αποιμωζω. lamentor. [133.*
αυτη προς αὑτὴν πατέρ' αποιμωξῃ φιλον. Med. 31.
Syn. Οιμωζω, ανοδυρομαι, ανακλαιω, ανακωκυω, αιαζω, γοαω.

*˘Αποιναω. pœnæ debitæ eximo. απολυτροω. *Hesych. item*, pecuniam exigo. χρηματα πραττεσθαι. *Demosth.* Vid. Steph. Thes. tom. iii. c. 447. E.

1. Schol. leg. ἐποικία *sedes*; quam lect. Heynius meliorem vulgata judicat. Vox ἀποικία reperitur Isth. VII. 18. et in fragmento Aristophanis, Γηρυτ. ap. Athen. p. 307. *e*.

ἆρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὡς μὲν γάρ εἰσι νηστίδες γιγνώσκετε.

Nescio an alibi apud Poëtas occurrat.

˘Αποινᾱσθαι. præmium reportare et assequi.
τιν' οὖν Αχαιῶν ζῶντ' αποινᾶσθαι θελεις; Rhes. 177.*

˘Αποινητος, ον. impunitus.
δαρον ουκ αποινητοι. Soph. El. 1065. Syn. Αθωος.

˘Αποινοδῐκος. ὁ ἡ. ultor, *vel*, ultrix.
λυσσα δε τ' ωμοβρωτος, αποινοδικοι τε
δικαι, κακοισιν εκπατασσουσιν·— Herc. F. 887.
Syn. Εκδικος, εκδικητης, αμυντωρ, αμυντηριος, τιμωρος, τιμηορος.

˘Αποινοδορπος. donivorus. *Vid. Schol. in l. c.*
—λυκου-Αποινοδορπου. Lyc. 902.

˘Αποινον, *et pl.* Αποινα. pretium, quod loco pœnæ debitæ offertur.
λυσομενος τε θυγατρα, φερων τ' απερεισι' αποινα. Α. 13.
Syn. Δῶρον, λυτρον.—ποινη. Ep. Αγλαὸν, αξιον, αεικες.

˘Αποινοω. *pro quo Morellus perperam* Αποιναω. præmio condigno adficio; *hinc* ulciscor.
καὶ τίς ανδρας αλκιμους
δαιμων αποινωσαις ελασεν. στασομαι. Nem. 5. 28.
Syn. Ανταδικεω, αμυνω, τιμωρεω.

*˘Αποῑστευω. sagittis perimo.
ου γαρ απωϊστευσεν εμοὺς νίῆας Απολλων. Antip. Thess.

˘Αποιχομαι. f. οιχησομαι. abeo. [*An.* ii. 125.*
οἶδα γαρ, ὁ, ττι κακοὶ μὲν αποιχονται πολεμοιο. Λ. 408.
—εμοὶ δ' αχος αιὲν αλαστον
κεινου, ὅπως δὴ δηρὸν αποιχεται·— δ. 109.
Syn. Απερχομαι, απολειπω, απειμι.—αποθνησκω.

˘Αποκᾰθαιρω. abstergo. ἵν' αποκαθαιρω την τραπεζαν τουτῳΐ.
Syn. Καθαιρω, εκκαθαιρω, απομασσω. [Pac. 1217.

˘Αποκαινῠμαι. supero.
εἶδος δή με Φιλοκτητης απεκαινυτο τοξῳ. θ. 219.
Syn. Καινυμαι, επικρατεω, νικαω, ὑπερνικαω, ὑπερβαλλομαι, ὑπερβαινω, ὑπερπαιω, ὑπεραιρω, ὑπερεχω, ὑπερφερομαι, προεχω, περιειμι, περιγινομαι, παρελαυνω.

˘Αποκαιρῐος. intempestivus. μαθεῖν ουκ αποκαιριον. (*Glycon.*)
Syn. Ακαιρος, ατοπος. [Philoct. 156.

˘Αποκαιω. aduro. ἥ κεν απὸ Τρωων κεφαλὰς και τευχεα κῆαι.
Syn. Καιω, κατακαιω, αιθαλοω, αναφλεγω. [Φ. 336.

˘Αποκᾰλεω. per opprobrium appellito. 2. sevoco.
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξυναιμον αποκαλοῦντες,— Aj. 738. (27. B.)
Syn. Ανακαλεω, εκκαλεω, επικαλοῦμαι. 2. αποκικλησκω, αποσυμβουλευω, αποσπευδω, απαγορευω, μεταπεμπομαι.—απαγω, αποτρεπω, αφιστημι.

˘Αποκαμνω. fatisco.—ου γαρ δεῖ μ' αποκαμνειν. Œd. C. ad fin.
Syn. Καμνω, εκκαμνω, ταλαιπωροῦμαι. απαγορευω, αποτρυομαι, καταπονοῦμαι, εκλυομαι.

˘Αποκαμπτω. deflecto.
ευφαμοις πονοις μοχθεῖν-Ουκ αποκαμψω. Ion. 135.
Syn. Αναινομαι, παρεκτρεπομαι, αποτρεπω, φευγω.

˘Αποκαπυω. efflo.
ηριπε δ' εξοπισω, απὸ δε ψυχὴν εκαπυσσε. Χ. 467.
Syn. Αποπνεω, αναπνεω, αποψυχω.

˘Αποκᾰτατῐθημι. depono.
χριμψε δ' επειτα κιὼν, παρὰ δ' οβριμον εγχος επηξεν
ορθὸν επ' ουριαχῳ, κυνεην δ' αποκατθετ' ερεισας. Apoll. 3. 1287.

*˘Αποκαυλιζω. truncos demeto. *Vox felici Canteri conjecturâ restituta Euripidi in l. seq.*[2]
ὁμοῦ τραχηλους, κἀπικειμενον καρα
κυνεας θεριζων, κἀποκαυλιζων ξυλῳ. Supp. 716.*

˘Αποκειρω. *f.* ερῶ, et ερσω. *med.* Αποκειρομαι. disseco.
ουτασ' επαΐξας· απὸ δὲ φλεβα πᾶσαν εκερσεν. Ν. 546.
στὰς απανευθε πυρῆς ξανθὴν απεκειρατο χαιτην. Ψ. 141.
Syn. Αποκοπτω, αποτεμνω, αποκομαω, αποκορσοω, αποπεκω, αποστερεω, μορεω.

˘Αποκερδαινω. lucrifacio.
αλλ', ασθενὴς γαρ, κἀποκερδαινων ποτοῦ. Cycl. 431.

˘Αποκερμᾰτιζω. bona decoquo.
ἥλατο δ' εις αΐδην, ὡς απεκερματισε. Pallad. *An.* ii. 438.

˘Αποκηδεω. negligo; luctum finio.
αἴ κ' αποκηδησαντε φερωμεθα χεῖρον αεθλον. Ψ. 413.

2. Vid. Markl. et Musgr. in l. et Damm. c. 1358. *b.* Vid. etiam ad vocem κίβδηλον, Ἀποδαυλίζω.

Syn. Αμελεω, απομελεω, αφροντιζω, αποφροντιζω, ακηδεω.

˘Αποκιδνημι. *dispergo.
εκλυον οἱ καὶ πολλὸν ἑκὰς Τιτηνίδος Αιης
Κολχίδα γῆν ενεμοντο, παρὰ προχοῇσι Λυκοιο,
ὅς τ' αποκιδναμενος ποταμοῦ κελαδοντος Αραξεω
Φασιδι συμφερεται ἱερὸν ῥοον· οἱ δὲ συναμφω [131.
Καυκασιην ἅλαδ' εις ἓν ελαυνομενοι προχεουσι.* Apoll. 4.
Syn. Παρακλινω, εκτρεπομαι.

˘Αποκινδυνευω. periculum facio. [Br.)
κἀποκινδυνευετον λεπτόν τι και σοφὸν λεγειν. Ran.1139,(08.
Syn. Αποτολμαω, αποδειλιαω.—πειραν λαμβανω, ποιεομαι.

˘Αποκῑνεω. amoveo.
μή μ' αποκινησωσι θυραων μοῦνον εόντα. χ. 107.
αλλος μεν μογεων αποκινησασκε τραπεζης. Λ. 635.
Syn. Εκκινεω, διακινεω, ωθῶ, απωθεω, παρωθεω, διωθοῦμαι, εκτρεπω, διακρουω, εξαιρεομαι, ὑπεξαιρομαι, αποσειω, αποσκευαζω, απελαυνω, ανασκαλευω, αφιστημι, απαλλαττω, αποτρεχω, απερχομαι, διακρουω.

˘Αποκῑνος, ου. ὁ. recessus, fuga. εἶδος ορχησεως. Suid.
αλλ' εὗρε τιν' αποκινον απο τοῦ δεσποτου. Equit. 20.
Syn. Φυγη, αποχωρησις, αναχωρησις, αφοδος, αποδρασις.

˘Αποκῐω. discedo.
—ουδ' αρ' Αθηνην-Λῆθεν απο σταθμοιο κιων— π. 156.
Syn. Αποχωρεω, απερχομαι.

˘Αποκλαζω. *(alii Αποκλαγγω) cano, veluti cum clangore quodam. Vid. ad v. Αντιφθογγος.
τοιάδε Καλχας ξὺν μεγαλοις αγαθοῖς* απεκλαγξε
μορσιμ' απ' ορνιθων ὁδιων οικοις βασιλειοις. Agam. 157.

˘Αποκλαιω, αποκλαιομαι. *Att.* ᾱω, et ᾱομαι. deploro. [564.
οἱ μεν γ' αποκλαονται πενιαν αὑτῶν, και προστιθεασι. Vesp.
Syn. Κατακλαιω, ανακλαιω, αποδακρυω, αποδυρομαι, καταδυρομαι, ολοφυρομαι, καταθρηνεω.

˘Αποκλαω. defringo.
ηδη νῆα μελαιναν απεκλᾶσε διχθάδι χερσῳ. Musæ. 298.
Syn. Κλαω, αποῤῥηγνυω, αποσπαω, κατακοπτω, κατατεμνω, διασχιζω, διαβαλλω, διασυρω.

˘Αποκλειω. excludo, includo.
τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι τοὐμὸν αθλιον δεμας. Œd.T.1041.(1388.Br.)
Syn. Κλειω, περικλειω, διακλειω, εγκλειω, εναποκλειω, συγκλειω, κατακλειω, κληζω, πακτοω, απειργω, διαπειργω, καθειργω, πωμαζω, συμπτυσσω, εγκαθειργνυω, αποθυροω.

˘Αποκλεπτω. surripio.
μηποτ' αποκλεψειν, ὅσ' Εκηβολος εκτεατισται. H.in.Mer.522.
Syn. Κλεπτω, εκκλεπτω, διακλεπτω, ὑποκλεπτω, ὑφαιρεω, ὑφαρπαζω.

˘Απŏκληρος, ου. ὁ ἡ. exsors.
πονων δ' ουτις αποκλαρος εστιν. Pyth. 5. 71.
Syn. Ακληρος, αμοιρος.

˘Απŏκλῑνω. declino, inclino.
ἦμος δ' αψ εις αὖλιν αποκλινουσι νομῆες. Hom. Ven. 169.
Syn. Εκκλινω, εγκλινω, μετακλινω, εντρεπω, αποτρεπω, εκτρεπομαι, ανακομιζομαι, παρεκτρεπομαι, μεταβαινω, κατακαμπτω, κατακυπτω, απονευω, λιαζω, φευγω.

˘Απŏκλυζω. eluo, abluo.
κυμασι. χειμεριη δε παλαι αποεκλῦσεν ἅλμη. Apoll. 1. 366.
Syn. Εκκλυζω, εκνιπτω, εκλουω, απολουω.

˘Αποκναιω. adfligo, obtundo. [Vesp. 681.
αλλ' αυτην μοι την δουλειαν ουκ αποφαινων αποκναιεις.
Syn. Λυπεω, οδυναω, αποθλιβω, αποθλαω, διαφθειρω, ενοχλεω, απολλυω, αποκοπτω, παρεκτεινω.

*Απŏκνιζω. avello.
ιχθύδια· τουτων απόκνισας τα κρᾶνια,
εμολυν' αλευρῳ παντα τοιουτῳ τινι,
πεμπω τε ταῖς καρῖσι την αυτην ὁδον,
αμιαν τε χηραν θηριον καλον σφοδρα,
θριοισι ταυτην ἅλις, ελᾶδιῳ διεις,
εσπαργανωσα περιπᾶσας οριγανον. Sotad. ap. Ath. p. 293. d.
—Porsoni *Adversaria*, p. 96.*

˘Απŏκνισμᾰ. frustum alicujus rei, proprie, ungue abscissum.
γαννοφυεῖς, σφυραδων-Αποκνισματα,— Pac. 790. B.
Syn. Αποκομμα, αποτμημα.

˘Αποκοιμαομαι. seorsum, vel foris, dormio.
τι ουκ απεκοιμηθημεν ὅσον ὅσον στιλην; Vesp. 213.
Syn. Αποκοιτεω, αποκαθευδω, απονυσταζω.

˘Αποκομμᾰ. frustum, fragmentum.
Μιλων οψᾱματᾰ, πέτρας αποκομμ' ατεραμνω. Theoc. 10. 7.
Syn. Κομμα, αγμα, ελασμα, θραῦσμα, θρυμμα, κλασμα, αποκλασμα, αποσχισμος, αποκνισμα, τεμαχος, τρυφος, ψωμος.

˘Αποκομπαζω. gloriabundus profero.
ὁ δ' ηλαλαξε, κἀπεκομπασεν ταδε. Herc. Fur. 981.

˘Αποκοπή. abscissio.
—πολυαιμων φονιος—Αποκοπὰ κρατός. Æsch. Supp. 848.
Syn. Αποτομὴ, αποτομια, κατατομὴ, διακοψις, αποκοψις, εκκοψις, επικοπὴ, διαλυσις, κολοβωσις.

˘Αποκοπτω. abscindo.
τοῖο δ' επ' Ιφιδαμαντι καρη απεκοψε παραστάς. Λ. 261.
Syn. Εκκοπτω, εκτεμνω, αποτεμνω, απαρασσω, αποῤῥασσω, διαιρω, αποσχιζω, απαμαω, αποεργω, αποτμηγω, διαπριω.

˘Αποκοσμεω. ordine collocata aufero.
ἤσθην· αμφιπολοι δ' απεκοσμεον εντεα δαιτός. η. 232.
Syn. Αφαιρεω.

˘Αποκουρῐμος. tonsus.
χερά τε κρᾶτ' αποκουριμον τιθεμενα. Eur. El. 148.
*(*sed corruptelam subesse opinantur VV. DD.*)*

˘Αποκουφιζω. sublevo.
ουδὲν παθεων αποκουφιζουσ'. Hec. 105.
Syn. Κουφιζω, ανακουφιζω, επικουφιζω, επαιρω, ελαφρυνω, αποφορτιζομαι.

˘Απŏκρᾰδιζω. e ramo ficulneo aufero.
τῷ μέν τ' ἢ οποεντας αποκραδισειας ερινούς. Nic. Al. 319.

*˘Απŏκρᾰδῐος. ὁ ἡ. e ramo decerptus. *Deest h. v. in Lex.*
και τοῦτο χλωρὸν σῦκον αποκραδιον. Leon. Tar. *An.* i. 223.

˘Απŏκρᾱνιζω. a capite avello. Vid. ad Ατιμαγελης.*

˘Απŏκρεμαω. suspendo.
αυχέν' απεκρεμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθεν. Ψ. 879.
Syn. Κρεμαω, ανακρεμαω.

˘Απŏκρῑνω, f. ῐνῶ. secerno. Αποκρινομαι. *med.* 2. respondeo. 3. *pass.* vergo, desino.
παραβαλλε δῆτα· σὺ δ' αποκριναί μοι τοδί. Thesm. 740.
τώ οἱ, αποκρινθέντε, εναντιω ὁρμηθητην. Ε. 12.
Syn. Εκκρινω, διακρινω, αποκριθυνω, αποβαλλω, αποκοπτω, αφοριζω, αποχωριζω, εκλεγω, απολεγω, διαταττω, διωθοῦμαι, αποδοκιμαζω, απογινωσκω, αθετεω, απωθεω, ατιμαζω. 2. απαμειβομαι, επιλεγομαι.
Phr. 2. Αποκρισιν ποιεῖσθαι. μειλιχιην ημειβετο γῆρυν ανοιξας. Nonn. αντιθετον μυθοισιν αμοιβαιην πορε φωνην. ib. μυθοισιν αμειβομενος προσεειπεν. ib.

˘Απŏκρῐσις. responsio. 2. actio excernendi.
τῶν αγαθῶν εσθλὴ μεν αποκρισις, εσθλὰ δε εργα. Theog. 1169.
Syn. 1. Απολογια. 2. εκκρισις, εκλογη.

˘Απŏκρουω. propulso, contundo.
κοτυλισκιον, τὸ χεῖλος αποκεκρουσμένον. Ach. 459.
Syn. Εκκρουω, ανακρουω, εκβαλλω, αποκλαω, αποσειω, απωθεω.

˘Απŏκρυπτω, Αποκρυπτομαι. occulto.
εια θωρησσεσθαι, απεκρυψεν δέ μοι ἵππους. Λ. 717.
Syn. Κρυπτω, εγκρυπτω, επικρυπτω, συγκρυπτω, κατακρυπτω, ὑποκρυπτω, καλυπτω, κευθανω, ὑποκλεπτω, λανθανω, αλιβδυνω, ειλυω, καταδυνω.

˘Απŏκρῠφος, ου. ὁ ἡ. occultus.
φερ', αποκρυφον δεμας
ὑπο μελαθρον κρυψω. Herc. Fur. 1069.
Syn. Κρύφιος, λαθριος.

˘Αποκτεινω. interficio. Αποκτεννω ap. Nicarch. *Anal.* ii. 354.
ἤ μιν αποκτεινω, αἴ κεν κρεισσων γε γενωμαι; χ. 167.
Syn. Κτεινω, κτεννω, κτιννυω, κτεννυμι, κατακτεινω, αποκτιννυω, αφανιζω, καινω, αναχραομαι, αποχραομαι, διαχραομαι, πεφνω, καταπεφνω, θανατοω, νεκροω, μιαιφονεω, ολεκω, αποσφαττω, αποσφαζω, διαχειριζω, διαχειριζομαι, διεργαζομαι, κατεργαζομαι, αναιρω, εναιρω, εναριζω, ανθρωποκτονεω, διαφθειρω, φονευω, εγχυτριζω.

˘Αποκτῐσις, εως. ἡ. colonia.
*Σπαρτη τοι, Καρνεῖε, το γε πρωτιστον ἕδεθλον,
δευτερον αὖ Θηρη, τριτατόν γε μὲν αστυ Κυρηνης.

P

εκ μέν σε Σπαρτης έκτον γενος Οιδιποδαο
ηγαγε Θηραιην ες αποκτισιν· εκ δέ σε Θηρης
οῦλος Αριστοτελης Ασβυστίδι παρθετο γαιῃ.* Call. 2. 72.

Syn. Κτισις, κτισμα, αποικια.

˘Αποκωκῡω. lugeo. αποκωκυσαι ψυχὴν, αχαριν
χαριν— Agam. 1546.

Syn. Αποδυρομαι, αποιμωζω.

˘Αποκωλῡω. prohibeo. Vid. Κωλυω.
τεκν' αποκτεινασ', αποκωλυεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θαψαι τε νεκρούς. Med. 1408.

*˘Απολαγχᾰνω. obtineo. 2. spe excido.
1. ὡς αλλὰ ταῦτά γ' απολαχωσ' οικων πατρός. Her. F. 331.
2. γυναῖκά θ' ὡς ατεκνον, ἡ κοινουμενη
τὰς συμφοράς σοι προσθεν, απολαχοῦσα νῦν,
αυτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τυχην οισει πικρῶς. Ion. 609.*

˘Απολαζῡμαι. recipio.
τῷδ'· ὅς παρεστι, κἀπολαζυσθαι θελει. Hel. 917.

Syn. Αναδεχομαι, αποδεχομαι.

˘Απολαιμοτομος. Eur. Hec. 206[1].

˘Απολακτιζω. calce ferio; sperno.
—σὺ δ', ὦ παῖ, μη 'πολακτισης λεχος-Τὸ Ζηνὸς,— Prom. 652.

˘Απολακτισμος. calcitratio, jactura.
πεσηματ' ανδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βιου. Æsch. Supp. 949.

Syn. Βλαβη, εκβολη.

˘Απολαμπω. effulgeo.
—ἡ δ', αστηρ ὡς, απελαμπεν-'Ιππουρις— T. 381.

Syn. Εκλαμπω, διαλαμπω, αναλαμπω, αποστιλβω, εξαΐσσω.

˘Απολαπτω. lambendo absorbeo. [Nub. 809.
γνοὺς απολαψεις, ὅτι πλεῖστον δυνασαι. (*Choriamb. Trim.*)

Syn. Καταπινω, εκπινω.

˘Απολαυσῐς. fructus, quem ex aliqua re percipimus.
ευκλειαν ὑμῖν πατρὸς, απολαυσιν καλήν. Herc. F. 1370.

Syn. Απολαυσμα, τερψις, καρπος, ευχρηστημα.—επιτυχια, επιτευξις.

˘Απολαυω. fruor. 2. *in deteriorem partem*, damnum capio.
αγαθὸν γαρ απελαυσ' ουδὲν αυτοῦ πωποτε. Plut. 236.

Syn. Οναμαι, αποναμαι, επαυρεω, επαυρισκω, επαυρομαι, επιτυγχανω, καρπιζω, καρπιζομαι, επικαρπιζομαι, καρποομαι, κταομαι, μετέχω, κυριευω, καταλαμβανω, ωφελοῦμαι, χραομαι, κρατεω.

˘Απολειβω, Απολειβομαι. destillo.
καιροσεων δ' οθονεων, απολειβεται ὑγρὸν ελαιον. η. 107.

Syn. Λειβω, καταλειβομαι, αποχεω, αποσταζω, αποσταλαω, αποσταλαζω, κατασταζω.

˘Απολειπω. relinquo.
ουδ' απολειπουσιν κοῖλον δομον, αλλὰ μενοντες. M. 169.

Syn. Ελλειπω, καταλειπω, εγκαταλειπω, παραλειπω, προλειπω, επιλειπω, ὑπολειπω, καταλιμπανω, αφιημι, παριημι, προΐεμαι, προδιδωμι, αποκαινυμαι.

˘Απολεμος, ου. ὁ ἡ. imbellis.
απολεμῳ δε χειρὶ λειψεις βιον. Hec. 1033.

Syn. Απτολεμος, αμαχος, ασθενης, αταραχος.

˘Απολεπω. decortico.
αλλ', ὥσπερ ωον, νη Δι', απολεψαντα χρη. Av. 674.

Syn. Λεπω, περιλεπω, περιλεπιζω, εκλεπιζω, απολεπιζω, πτισσω, περιφλοιζω, αποδερω, ολοπτω.

˘˘Απολεω. *f.* 1. απολεσω. *Attice*, απολῶ. *a.* 1. απωλεσα. *perf.* απολωλεκα. perdo. Vid. Απολλυμι.
μή μ' απολεσῃς αωρον· ἡδυ γὰρ τὸ φῶς. Iph. A. 1218.*

˘Απολῃγω. desino.
ὡς ανδρῶν γενεη, ἡ μεν φυει, ἡ δ' απολῃγει. Z. 149.

Syn. Ληγω, καταλῃγω, αφισταμαι, παυομαι, αναπαυομαι, αποπαυομαι, διαλειπω, επιλειπω, απερχομαι.

˘Απολῐβαζω. recedo.
ουκ απολιβαξεις, ὦ κακιστ' απολουμενος; Av. 1467.

Syn. Αναχωρεω, απολιταργιζω.

˘Απολῐγαινω. strepitum facio.
ην δ' απολιγαινῃ, τους αγορανομους καλῶ. Ach. 967.

Syn. Θορυβεω, αποθορυβεω.

˘Απολῐς, ῐδος. ὁ ἡ. extorris.
απολις, ερημος, αθλιωτατη βροτῶν. Hec. 810.

Syn. Αποπτολις, απολιτης, λιποπατρις, εξοριστος, ἀνοικος, εκδημος, τηλωπος, ὑπερορίος, εκδημος, εκκηρυκτος, μεταναστης, φυγας, φυξηλις.

Phr. Ουδ' αλεγεινοτερον και κυντερον, ὅς κεν αναγκῃ
φυσιπολιν πατρης τελεσῃ βιον αλγινοεντα,
ξεῖνον εν αλλοδαποῖσιν ατιμίης ζυγον ἑλκων. Opp. Hal. 1.

*˘Απολισθᾰνω, Απολισθεω. delabor.
κοὐκ αν απολισθοι τρεχοντος·—— Lysist. 678.
εβλαψ' Ωριωνος· απωλισθον δε βιοιο. Leon. Tar. *An.* i. 244.
εκ τεγεος δ' αρ' αελπτον απωλισθησε πεσημα. Ep. ἀδεσπ. 463.*

˘Απολιστος. Vid. Μιμοβιος.

˘Απολιταργιζω. celeriter aufugio.
ουκουν ανύσας τι θᾶττον απολιταργιεῖς
απο τῆς θυρας;— Nub. 1255.

Syn. Αποτρεχω, αποσκιρταω.

˘Απολῐχμαομαι. delambo.
—οί σ' ωτειλῆς—Αἷμ' απολιχμησονται,— Φ. 123.

Syn. Απολειχω, εκλειχω, καταλειχω, ὑπολειχω, λιχμαω, λιχμαζω.

˘Απολλῡμαι. *med.* intereo. *a.* 2. απωλομην. *præt.* απολωλα.
ταων ουποτε καρπος απολλυται, ουδ' επιλειπει. η. 117.

Syn. Ολλυμαι, διολλυμαι, ολεκομαι, παραπολλυμαι, απολεσκομαι, αποφθιομαι, καταφθινομαι, φθινω, φθινυθω, αποφθινυθω, διαφθειρομαι, ἐῤῥω, οιχομαι, αποθνησκω, συντηκομαι.

˘Απολλῡω. *freq.* Απολλυμι.
ξυνών μ' εληθες, ουδ' εφαινες; αλλ' εμὲ
λογοις απωλλυς, εργ' εχων ἡδιστ' εμοί. Soph. El. 1376. (59. Br.)

Syn. Ολεω, απολεω, ολεκω, ολλυω, ολλυμι, διαπολλυμι, φθειρῶ, ανατρεπω, αποβαλλω, αποκτεινω.

˘Απολλων, * ωνος. ὁ. *Vid. Damm. ad v. in Part. Reali.*
ου μεν φορμιγγος περικαλλεος, ἡν εχ' ˘Απολλων. A. 603.
εκ δ' ἑκατομβην βῆσαν ἑκηβολῳ ˉΑπολλωνι[2]. ib. 438.

Syn. Φοῖβος, Αγυιευς, Ἑκατος, Λοξιας, Παιων, Βοηδρομιος, Σμινθευς. Epith. Αργυροτοξος, κλυτοτοξος, χρυσοτοξος, τοξοφορος, ἀγνομαντις, ακεσιμβροτος, αληθης, αγανος, αγρευτης, αθανατος, Ακτιος, αφητωρ, αποτροπαιος, αοσσητηρ, ακεστωρ, βοηδρομιος, δεινος, δαφνηφορος, δαφναῖος, Δελφινιος, Δελφικος, ἑκατος, ἑκατηβελετης, ευορκος, εὔσκοπος, ευχαιτης, ευλυρας, ευφορμιγξ, εκβασιος, εμβασιος, εῷος, 'Ελικωνιος, ευρυφαρετρας, ζωστηριος, ηΐος, ηΰς, Θυμβραῖος, ἱμεροφωνος, Καρνεῖος, Κυπευς, Κοῖτος, Κυνθιος, κερασφορος, κουροτροφος, λυκηγενης, Λητοΐδης, λαοσσοος, λυροκτυπος, λυροεργος, Λυκιος, λυκοκτονος, λιγυμυθος, λιγυφωνος, μαντιπολος, μαντήϊος, Μολοσσος, μηλονομας, νομιος, νησσοος, νευρολαλος, οιοπολος, πανοψιος, Παταρευς, πολισσουχος, Παιηων, προστατηριος, Παγασαῖος, πολυχρυσος, πολυλλιτος, σεμνος, τριποδιλαλος, Τελφουσιος, χρυσοχαιτης, χρησμητωρ.

Ὑμνειω Παιᾶνα, μεγαν θεὸν Απολλωνα,
αβροτον, αγλαομορφον, ακερσεκομην, ἁβροχαιτην,
βριθυνοον, βασιλῆα, βελεσσιχαρῆ, βιοδωτην,
γηθοσυνον, γελοωντα, γιγαντολετην, γλυκυθυμον·
Διογενῆ, διοπαιδα, δρακοντολετην, δαφνογηθῆ,
ευλαλον, εὔρυβιην, ἑκατηβολον, ελπιδοδωτην,
ζωογονον, ζαθεον, ζηνοφρονα, ζηλοδοτῆρα,
ηπιον, ἡδυεπῆ, ἡδυθροον, ἠπιοχειρα,
θηροφονον, θαλερον, θελξιφρονα, θελγεσιμυθον,
ιαφετην, ἱμερτον, ιηΐον, ἱπποκορυστην,
κοσμοπλοκον, Κλαριον, κρατεροφρονα, καρπογενεθλον,
Λητογενῆ, λαρον, λυρογηθεα, λαμπετοωντα,
μυστοπολον, μαντιν, μεγαλητορα, μυριομορφον,
νεβροχαρῆ, νοερον, νηπενθεα, νηφαλεον τε,
ξυνοχαρῆ, ξυνον, ξυνοφρονα, ξυνοδοτῆρα,
ολβιον, ολβιοεργον, Ολυμπιον, ουρεσιφοιτην,
πρηυν, πανδερκῆ, παναπημονα, πλουτοδοτῆρα,
ῥυσιπονον, ῥοδοχρουν, ῥηξηνορα, ῥηξικελευθον,

1. Vera loci hujusce lectio, a Porsono restituta, vocem hanc ἀπολ. pessumdat: εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν
σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ, κ. λ. Hec. 210.

2. Differentiam quantitatis in antepenult. h. v. ex ictu metrico profluxisse opinor, de quo satis in Observationibus huic operi præmissis.

σιγαλοεντα, σοφον, σεληγενετην, σωτῆρα,
τερψιχορον, Τιτᾶνα, τελεστορα, τιμηεντα,
ὑμναγορην, ὑπατον, ὑψαυχενα, ὑετοεντα,
Φοῖβον, φοιβαζοντα, φιλοστεφανον, φρενογηθῆ,
χρησμαγορην, χρῦσεον, χρυσοχροα, χρυσοβελεμνον,
ψαλμοχαρῆ, ψαλτην, ψευσιστυγα, ψυχοδοτῆρα,
ωκυπον, ωκυεπῆ, ωκυσκοπον, ὠρεσιδωτην. Ep. 1. 1.

Phr. Ω θεῶν χοροποιε αναξ.—ποθων ακορητος.—αγητωρ μελεων.—μηνυτωρ κλεπτοντων.—Δηλου ανασσων.—μαντοσυνης Κορυφαῖος.—Ωριτης Θεος.—Δελφιν κερδῷος Θεος.—τελειοτατος Θεος.—Δαλον θεοδμητας σκοπος.—ιατρος Λεψιος, Τυρινθιος.—αοιδαων μεδεων.—αιγλητης (εὔσκοπου εἵνεκεν αιγλης).—Θεῶν ὥριστος, ὅν ηὔκομος τεκε Λητω.—ακειρεκομης κοιρανος αοιδῆς.—χρυσεων ῥυτωρ τοξων.—Λητοῦς χρυσωπιδος ερνος. Vid. Apoll. 2. 674. et Orph. Hymn. 33.

—Θεηγορε, κοιρανε Πειθοῦς,
τοξοσυνης σκηπτοῦχε, σελασφορε, συγγονε Βακχου,
τοξοτα, Πιεριδων μεδεων.— Nonn. D.

*[χρυσοκομαν ανακτα. Alc. ἑκατᾶβολος, πανδοκον Ναον ευκλεᾶ διανεμων Πυθῶνος εν γυαλοις. Pind. Pyth. 8. χαιτᾶεις Λᾶτοῖδας. id. αντολιηθεν επ' ωκεανον βασιλευων, Ευδιον αμβροσιησιν ὑπ' οφρυσι .... γεγηθως. Opp. κλῦθι πυρος νοεροῦ βασιλευ, χρυσηνιε Τιταν. κλῦθι φαους ταμια, κ. λ. Procl. Hymn. βασιλεὺς θεοπειθέος οιμης. id. Πυθῶνος αιπεινᾶς ὁμοκλαροι εποπται. (Apollo et Diana). Pind. χρυσηλακατας ερνεα Λατοῦς. ib. Λοξιας μαντεῖος. Eurip.]

ὁ και βαρειᾶν νοσων
ακεσματ' ανδρεσσι και
γυναιξὶ νεμει, πορεν τε κιθαριν,
διδωσί τε Μοῖσαν οἷς αν εθελῃ,
απολεμον αγαγὼν
ες πραπίδας ευνομιαν,
μυχόν τ' αμφεπει-Μαντηῖον. Pyth. 5. 86.

Αγρεὺς δ' Απολλων ορθὸν ιθυνει βελος. Æsch. *fr.*
—γᾶς Ομφαλον παρ αοιδιμον-Μαντευματων εφαψατο. Pyth. 8.*

˘Απολλωνῖος, α, ον. Apollineus.
περγαμων Απολλωνιων—Εριννυν,— (*sc.* Helenam). Orest. [1396.

˘Απολογεομαι. defendo me verbis.
δακνων σεαυτὸν, και τον απολογουμενον. Vesp. 778.
Syn. Ὑπεραπολογοῦμαι, αντιολογοῦμαι, παραιτοῦμαι, προϊσταμαι, προϊσχομαι, εκδικεω, σκηπτομαι, επαμυνω, προφασιζομαι, συνηγορῶ.

Απολουω. abluo. et Απολουομαι.
θερμηνη, και λουσῃ απο βροτον αἱματοεντα. Ξ. 7.
—οφρ' εγὼ αυτὸς— Ἅλμην ωμοῖιν απολυσομαι. ζ. 219.
Syn. Διανιπτω, απονιπτω, διανιζω, ῥυπτω, διαρυπτω. πλυνω, εκπλυνω, αποπλυνω, περιπλυνω, κλυζω, εκκλυζω, αποκλυζω, αποκαθαιρω.

Απολῦμαινομαι. purgor. 2. corrumpo.
λαους δ' Ατρεΐδης απολυμαινεσθαι ανωγεν. Α. 313.
Syn. 1. Ἁγνιζω, καθαγνιζω, περιαγνιζω, καθαιρω, διακαθαιρω, ανακαθαιρομαι, αποκαθαιρομαι, ἁγνευω, εφοδευομαι, φοιβαζω, αναφοιβαζω. 2. λυμαινω.

Απολῦμαντηρ, ηρος. ὁ. pernicies.
πτωχοὶ ανιηροὶ, δαιτῶν απολυμαντῆρες. ρ. 377.
Syn. Απερωευς, λυμεων, λωβητηρ, λωβητωρ, ὑβριστης, φθορος, φθορευς, ολεθρος.

Απολῦω. solvo, dimitto, &c.
ουδ' απελυσε θυγατρα, *και ουκ απεδεξατ' αποινα. Α. 95.
ου μαν, ὁκκ'[1] εθελει· Κωρα (Proserpina, Cereris *filia*)*
δε μιν ουκ απολυει. Bion. 1. 96.
Syn. Εκλυω, διαλυω, παραλυω, καταλυω, απολυτροω, ανιημι, αφιημι, ελευθεροω, απαλλαττω, περισωζω, αθωοω, απογινωσκω.—αποψηφιζομαι, αποδιαιταω.

Απολωβαομαι. contumelia lacessor.
μανιᾳ γαρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινος
νυκτερος Αιας απελωβηθη. Aj. 217.
Exp. ἐφυβριστα ειργασται· η οὕτως, ενυβρισθη, και λωβητος γεγονε.

Απολωτιζω. *fut. ισω. avello, more eorum qui λωτον carpunt.

1. Vid. Koën ad Gregor. p. 81.

πῶς οὖν ετ' αν γενοιτ' αν ισχυρὰ πολις,
ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ηρινοῦ σταχυν,
τολμας αφαιρῇ,* κἀπολωτιζῃ νεους; Eur. Supp. 447.
Syn. Απαμαω, απερυω, αποσπαω, αποτιλλω.

*Απομαγδᾶλῖα, ας. ἡ. pulpa mollior e pane, ad detergendas manus adhiberi solita. Equit. 414. 415.

Απομασσομαι. *med.* veneficiis devotum libero. 2. imitor, exprimo. 3. vescor. [Ran. 1040. Br.
2. ὅθεν ἡ' μὴ φρὴν απομαξαμενη πολλὰς αρετὰς εποιησε.
3. κἀκεῖνος μὲν φευγει τὴν γῆν· σὺ δ' Αχιλλειων αποματτει.
(i. e. *hordeaceis Achilleis vesceris,* nempe *placentis.*)*
Equit. 819. Vid. Brunck. ad l.

Απομασσω, Αποματτω. abstergo. 2. exprimo aliquem, i. e. similis ei sum. [95.
πλαν ἑνος· ουκ αλεγω, μη μοι κενεαν απυμαξῃς[2]. Theoc. 15.
Syn. 1. Μασσω, αναματτω, εκματτω, σμαω, αποσμαω, επισμαω, σμηχω, αποσμηχω, επισμηχω, ανικμαζω, εκκαθαιρω, μοργνυω, ομοργνυμι, απομοργνυμι, τριβω, αποτριβομαι, ψηχω, αποψηχω, αποψαομαι, περιψαω, ῥυπτω, τερσαινω. 2. απεικαζω, μετεχω.

˘Απομειρομαι. distribuo, sortior.
ηως γαρ τ' εργοιο τριτην απομειρεται αἶσαν. Hes. ε. 578.
Syn. Λαγχανω, απολαγχανω, νεμω, διανεμω, κατανεμω, διαμεριζω, διαμοιραομαι, διαιρεω, κληροω, αποκληροω, αναδιδωμι, διαδιδωμι, μεταδιδωμι.

˘Απομεμφομαι. reprehendo.
απομεμψαμενας εμοῦ, πορευθείς. Rhes. 900.
Syn. Μεμφομαι, καταμεμφομαι, αποδειδισσομαι, αιτιαομαι, καταιτιαομαι, αντιδικεω, μωμαομαι, επισκηπτομαι, ψεγω.

˘Απομερμηριζω. depositis curis dormio.
οὐδ'· αλλ' επιθυμῶ σμικρὸν απομερμηρισαι. Vesp. 5.
Syn. Αποφροντιζω, *εὕδω, ὑπνωσσω, ὑπνοω.*

˘Απομηνῖω. irascor.
κεῖτ', απομηνισας Αγαμεμνονι, ποιμένι λαῶν. Β. 772.
Syn. Μηνιαω, μηνιζω, απομηνιζω, οργιζομαι, αποργιζομαι, διοργιζομαι, σκυδμαινω, αποσκυδμαινω, ασχαλλω, ασχαλαω, αγαιομαι, θυμαινω, θυμεομαι, κοτεω, εγκοτεω, χαλεπαω, χαλεπαινω, χολαω, χολοῦμαι.
Phr. [Ἡβᾷ δῆμος εις οργην πεσών. Eur. οξυθυμον μη κρατῶν φρονηματος. ib. λῆμ' εχων τεθηγμενον. ib. οργῇ συντεθηγμενος φρενας. ib.]

˘Απομναομαι. recordor.
τῷ οἱ απεμνησαντο και εν θανατοιό περ αισῃ. Ω. 428.
Syn. Απομιμνησκομαι, ὑπομιμνησκομαι, απομνημονευω, αναμνημονευω, διαμνημονευω, επιμναομαι, αναπεμπαζομαι, αναλογιζομαι, αναπολεω.

˘Απομνυμῐ. jurejurando vel affirmo vel nego.
ὡς φατο, και ῥ' επιορκον απωμοσε· τον δ' οροθυνεν. Κ. 332.
Syn. Διομνυω, διομνυμι, εξομνυμι, εξομνυμαι, εξομνυω, επιορκιζω.

*˘Απομοιρῐον. το. *abest a Lexx. sed idem vult quod* Απομοιρα. pars, portio.
Πιγρης ορνιθων, ἁλιων απομοιρια Κλειτωρ. Alphe. *An.* ii. 128.*

˘Απομοργνυμῐ. abstergo.
σπογγῳ δ' αμφι προσωπα και αμφω χεῖρ' απομοργνυ. Σ. 414.
Syn. Απομασσω, απονιπτω, απονιζω, επισμηχω, αποψαω, αποσπογγιζω.—δακρυω.—αποβαλλω.

˘Απομουσος. a Musis alienus.
κοὐκ απομουσον τὸ γυναικῶν. Med. 1089.
Syn. Αμουσος, αβουλος, αμαθης.

˘Απομουσως. *adv.* indocte, indecore.
καρτ' ἀπομουσως ἦσθα γεγραμμένος. Agam. 810.

˘Απομῦθεομαι. dissuadeo.
—μαλα γάρ τοι εγωγε-Πολλ' απεμυθεομην.— Ι. 109.
Syn. Απαγορευω, αποκαλεω, αποσπευδω, αποτρεπω, διατρεπω, παραπειθω, μεταπειθω, παρακροτεω, παραθαρσυνω.—κωλυω.—απολογιζομαι.

˘Απομῦκαομαι. mugio.
ὡς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι θελειν. Ep. l. 4.

2. Post Notam satis longam in h. l. ingenue subjungit Valckenaer: "His animadversis, Lector incertior hinc abibit, quam venerat."

*῾Απομυκτέον. *verbal. a sequ.**
απομυκτέον δέ σοι γ', ὅπως ληψη πιεῖν. Cycl. 558.
῾Απομυσσω, et Απομυττω. emungo; *item, metaph.* 2. decipio.
* ου δυναται τῇ χειρὶ Προκλος την ῥῖν' απομυσσειν,
τῆς ῥῖνος γαρ εχει την χερα μικροτερην.
ουδε λεγει, ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, εὰν πταρῇ· ου γὰρ ακουει [387.
τῆς ῥῖνος πολὺ γαρ τῆς ακοῆς απεχει. Ammian. *An.* ii.
SYN. Μυττω, (*hujus tamen verbi nullum exemplum affertur*), προμυττω, (*sed hoc est*, lucernam emungere. Poll.) 2. απαταω.
῾Απομυττομαι. emungo me.
απομυξαμενος, ὦ Δῆμ', εμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν αποψῶ. Eq. 910.*
῾Απονημι, Απο̆ναμαι. fut. ονησομαι. utilitatem ex aliqua re capio. [Ω. 556.
—σὺ δὲ τῶνδ' απονaιο, και ελθοις-Σὴν ες πατρίδα γαῖαν,—
SYN. Απολαυω, κατατρυφαω.
῾Απονaομαι. migro. Απονάω. migrare facio.
—ατάρ οἱ περικαλλέα κουρην-Αψ απονασσωσιν,— Π. 86.
ὅς ποτε Δουλιχιονδ' απενασσατο πατρὶ χολωθείς. B. 629.
SYN. Αποικεω, αποικιζω, αποικιζομαι, μετοικεω, αποδιδωμι, αποκᾰθιστημι.
῾Απονεμομαι, Απονεμω. tribuo, assigno.
εἶτ' απενεμοντ' ενταῦθα τα ψηφισματα. Av. 1289.
SYN. Διανεμω, αποδιδωμι, αναγινωσκω.—προσεχω.
῾Απονεομαι. abeo, revertor.
τὼ μὲν αρ' αψοῤῥοι προτὶ Ιλιον απονεοντο[1]. Γ. 313.
SYN. Αναχωρεω, ὑποχωρεω, ανερχομαι, απαλλαττομαι, απελαυνω.
*῾Απονησασθαι. deponere[2].
—απὸ δ' εἱματ' επητριμα νησαντο
λειῳ επι πλαταμῶνι— Apollon. 1. 364.
ουκ ετι κρυψω λεχος, ὡς στερνων
απονησαμενη ῥαων εσομαι. Ion. 875.
SYN. Αποσωρεῦσαι, αποβαλεῖν.
῾Απονητι. *adv.* absque labore.
βῆναι δ' απονητι—Δις στεφθέντ' ελαιᾳ. Eurip. ap. Plut. *Beck. tom.* II. *p.* 495. SYN. Ακονῖτι.*
῾Απονιζω. abstergo, abluo.
αλλ' ὕδατι νιζοντες απο βροτον αἱματοεντα. Π. 425.
῾Απονιπτω. idem.
αλλά μιν, αμφιπολοι, απενιψατε, κατθετε δ' ευνήν. τ. 317.
SYN. Διανιζω, απομασσω, αποῤῥυπτω, απολουω, αποπλυνω.
῾Απονιπτρον, ου. το. malluvium.
ὥσπερ απονιπτρον εκχεοντες ἑσπερας,
ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῄνουν οἱ φιλοι. Acharn. 616.
SYN. Απονιμμα, χερνιψ.
῾Απονος, ου. ὁ ἡ. expers laboris, *aut*, molestiæ.
νοστοι δ' εκ πολεμων απονους, απαθεῖς. Pers. 864.
πως; ἆρα θειᾳ κἀπονῳ ταλας τυχῃ; Œd. C. 1656. (1584. Br.)
SYN. Απονητος, αμοχθος, ῥαδιος.—αταλαιπωρος.
῾Απονοστεω. revertor.
αψ απονοστησειν ποτι Ιλιον ηνεμοεσσαν. Θ. 499.
SYN. Απονεομαι, επανερχομαι, ανειμι.
PHR. Παλιμπορευτον ἱκεσθαι τριβον. Lyc.
οικαδε ελθεμεναι και νοστιμον ἦμαρ ιδεσθαι. Hom.
῾Απονοσφῐ. *adv.* procul, seorsum.
῞Ηρη, Αθηναιη τε· Διός δ' αυτοῖο και αλλων
αθανατων απονοσφι θεῶν, θαλαμονδε κιοῦσαι. Apoll. 3. 9.
῾Απονοσφιζω. separo, privo.
ην δ' απονοσφισθῶσι θεῶν ἠδεῖαν εδωδην. Hom. in Mer. 559.
SYN. Νοσφιζω, αποστερεω, απολυω, αποεργω, αποχωριζω.
῾Απονῠχιζω. præcido, quasi ungues.
απονυχιῶ σου τὰν Πρυτανειῳ σιτια. Equit. 706.
SYN. Ονυχιζω, εξαιρεω, διασπαρασσω.
*῾Απονως. *adv.* sine labore.
ει μὲν ζῇς ελαφου ταναὸν χρονον, ηὲ κορωνης,
συγγνωμη πλεῖστον πλοῦτον αγειρομενῳ.
ει δέ τις εσσὶ βροτῶν, οὓς αντίκα γῆρας ιαπτει,
μή σέ γ' απειρεσιων οἶστρος ἑλῃ κτεανων.
καὶ σὺ γὰρ ατλητοισιν εν αλγεσι θυμὸν ολεσσεις,
χρησονται δ' αλλοι σοῖς αγαθοῖς απονως. Lucill. *An.* ii. 337.
SYN. Ακονιτι, απονητι, ῥαδιως.*
῾Αποξενοομαι. extra patriam dego.
μαστῶν αποστὰς και τροφῆς εμῆς, φυγὰς
απεξενοῦτο·—— Soph. El. 777.
SYN. Αποδημεω, αποξενιτευω, αποικιζω.
῾Αποξενος. inhospitus.
ειτ' ες τον αποξενον ὁρμον. Œd. T. 205. (196. B.)
SYN. Αξενος, δυσχειμερος.
῾Αποξεω. abrado.
φασγανῳ αἴξας, απο δ' εξεσε χεῖρα βαρεῖαν. E. 81.
SYN. Αποκοπτω, καταξεω, αποξυω, απεργαζομαι, γναπτω, κναπτομαι, ακριβοω, αποξυνω, αποξυω.
῾Αποξῡνω. exacuo.
πεισματα, και σπεῖρα, και αποξῡνουσιν ερετμά. ζ. 269.
SYN. Αποξεω, παροξυνω, παραθηγω, παρακοναω, αναστομοω.
῾Αποξῡρεω. novacula rado.
ὅς εμ' απεξυρησε πρῶτον. (*Troch. Dim. Acat.*) Thesm. 1052.
SYN. Ξυραω, αποτιλλω, αποκειρω.
῾Αποξῡω. abrado.
ἥβην αιτῆσαι, ξῦσαι τ' απο γῆρας ολοιόν. H. in Ven. 225.
SYN. Αναξυω, αποξεω, αποσυρω, αποξυρω, αποκειρω, αποκναιω, αποσμιλευω, αποματτω, αποστλεγγιζω, αποσφιγγω.
῾Αποπαπταινω. *fugam circumspicio. *Vid. Heyn. Obss. in l. c.**
αλλ' αποπαπτανεουσιν, ερωησουσι δε χαρμης. Ξ. 101.
SYN. Παπταινω, αναβλεπω, υποβλεπω, περιβλεπω.
῾Αποπᾰτεω. a via recedo; ventrem exonero.
πλην αποπατησομενοι γε πλεῖν η μυριοι. Plut. 1185.
SYN. Αφοδευω, αποσκευαζομαι, κακαω, χεζω, βδεννυω.
῾Αποπᾰτημᾰ. excrementum.
τί γαρ εστ' εκεῖνος; αποπατημ' αλωπεκος. Eupol. ap. Suid.
SYN. Αφοδευμα, αφοδιον, μινθος, βορβορος, σπελεθος, σκυβαλον, κοπρος, αποψυγμα.
῾Αποπᾰτος. secessus, quem quærimus ad levandum ventrem.
αλλ' εις αποπατον ᾠχετο, στρατιὰν λαβὼν,
κἄχεζεν οκτὼ μῆνας επὶ χρυσῶν ορῶν. Acharn. 81.
SYN. Αφοδος, κοπρων.
῾Αποπαυω. sisto.
μηδε πριν αποπαυε τεον μενος, αλλ' ὁποταν δη. Φ. 340.
SYN. Επεχω, κατεχω, ανειργω, συνειργω, καταστελλω.
῾Αποπαυομαι. desisto.
μηνι' Αχαιοῖσιν, πολεμου δ' αποπαυεο παμπαν. A. 422.
SYN. Απεχομαι, αφισταμαι, αποληγω, παραιτεομαι.
῾Αποπαυστωρ. requiem afferens.
νυκτερινον Κουρητα, φοβων αποπαυστορα δεινῶν. Orph. H. 38.
῾Αποπειραω, Αποπειραομαι. experior; periculum facio.
ουκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις αποπειρᾰσομαι. Ran. 661. (48. Br.)
SYN. Διαπειραω, διαπειραζω, εκπειραζω, καταπειραζω, πειραζω, πειρητιζω, δοκιμαζω, κινδυνευω, μετερχομαι.
῾Αποπελεκαω. securi dolo et complano.
σοφωτατοι πελεκᾶντες, οἱ τοῖς ῥυγχεσιν
απεπελεκησαν τας πυλας.— Av. 1156.
SYN. Πελεκαω.
῾Αποπεμπω. dimitto.
Λαομεδων εκπαγλος, απειλησας δ' απεπεμπε. Φ. 452.
SYN. Εκπεμπω, παραπεμπω, αποβαλλω, αποστελλω, απολυω, αποσειω, αποσκευαζομαι, αποικιζω, επιτρεπω, εντελλομαι, εγχειριζω, αφιημι, εξανιημι, εξελαυνω, προιεμαι, ῥιπτω.
῾Αποπετομαι. avolo.
ὦ κανθαρ', οικαδ', οικαδ' αποπετωμεθα. Pac. 719.
SYN. Αναπετομαι, αφιπταμαι.
῾Αποπηγνυμι. concrescere facio.
ευθὺς γαρ αποπηγνυσι τἀντικνημια. Ran. 126.
SYN. Πηγνυμι, καταπηγνυμι, καταψυχω.
῾Αποπιπτω. decido.
*τῷ ενι λεξασθην, επὶ δε νεφελην ἑσσαντο
καλὴν, χρυσειην·* στιλπναὶ δ' απεπιπτον εερσαι. Ξ. 350.
—επεί κέ τις αποπεσησιν—῾Ορμαθοῦ εκ πετρης,— ω. 7.
SYN. Αναπιπτω, εκπιπτω, καταπιπτω, περιπιπτω, καταφερομαι.

1. Prima syllaba in hac voce producitur per Arsin, quæ facit ut π quodammodo geminetur; quasi foret απτ.
2. "Νήσασθαι, sive νηήσασθαι, est eximie *in cumulum congerere*; "*congestum acervum diruere*, ἀπονήσασθαι." Valck. Diatrib. cap. XVI. qui omn. vidend.

ˇΑπὄπλαζω. aberrare facio. Αποπλαζομαι. aberro.
αλλα τα μεν τηλοῦ κεν αποπλαγξειεν αοιδῆς. Apoll. 1. 1220.
τῆλε δ' απεπλαγχθη σακεος δορυ· χωσατο δ' Ἑκτωρ. Χ. 291.
Syn. Αποπλαναω, παρεκβαινω, αποκρουομαι.
ˇΑποπλᾰνης, ου. ὁ. erro, vagabundus. [ii. 231.
βαιὸν αποπλανιην λιπομητορα παῖδα κορυπτων. Philipp. *An.*
* κοῦρον αποπλανιην επιμαζιον Ἑρμωνακτα. Bian. *ib*. 158.
ˇΑπὄπλασσομαι. effingo, exprimo.
κουρη δ' αργυφεης επιγουνίδος αχρι χιτῶνα
ζωσαμενη, Φοιβης εἶδος απεπλασατο. Paul. Silent. *ib*. iii. 73.*
ˇΑπὄπλαστωρ. artifex.
ζωοτυπης μακαρων αποπλαστορας, εικονομορφους. Man. 4. 343.
ˇΑπὄπλεω. navi discedo; solvo.
—εὐσσελμων επι νηῶν-Βαντες απεπλειον,— θ. 501.
Syn. Εκπλεω, διαπλεω, αφορμεω, ναυτιλλομαι.
ˇΑπὄπληκτος. attonitus, amens.
αποπληκτος εξαιφνης εγενετο τας γναθους. Vesp. 948. B.
Syn. Παραπλὴξ, παραπληκτος, πλαγκτος, παραφρων, αφρων, φρενοβλαβης, βλητος, εκστατικος, εμβροντητος, επιβροντητος, ταφων, αναισθητος, αφυης, ναρκωδης.
ˇΑποπλησσω. percutio, perterrefacio.
* ——ὑπτια δε κλινομαι,
δεισασα προς δμωαισι,* κάποπλησσομαι. Ant. 1203. (1188. Br.)
Syn. Εκπλησσω, αντιπλησσω, καταπλησσω.
ˇΑπὄπλισσομαι. saltu me proripio.
ουδ' αν ελαφρῶς αν απεπλιξατο. (*Pæon. trim.*) Acharn. 217.
Syn. Αποσειομαι, αποπηδαομαι, αποφευγω.
ˇΑπὄπλῡνω. Vid. Απολουω. abluo.
* αλλὰ ποτ' αιγιαλονδε φονῳ πεπαλαγμενος ἥρως (Perseus)
ελθὼν,* εισοκε λυθρον αποπλυνειε θαλασσης. Orph. Lith. 552.
λαΐγγας ποτι χερσον αποπλυνεσκε θαλασσα. ζ. 95.
ˇΑπὄπλωω. solvo navem.
σῖτον δ' αφθιτον ἧκεν αποπλωουσι φερεσθαι. Orph. 506.
ˇΑπὄπνεω. *Ionice*, ειω. *fut*. ευσω. exhalo.
θυμὸν αποπνειων· ὁ δ' επεδραμεν, ὅς ῥ' εβαλεν περ. Δ. 524.
ταῦτ' ειπὼν, απεπνευσεν εν ὕδασι·— Batrom. 98.
Syn. Εκπνεω, αποθυμιαω, αναθυμιαζω, εξατμιζω, εξερευγω, ααζω.—αποθνησκω, αποζω, περδω.
ˇΑπὄπνῖγω. suffoco, vexo.
εν λιμνῃ δ' απεπνιξε, κρατησας χειρὶ τενοντα. ib. 230.
Syn. Πνιγω, εμπνιγω, καταπνιγω, αγχοναω.—ανιαζω.—αποκτεινω, επισφαττω.
ˇΑποπονεω. finem laborandi facio.
αλλ' ουκ ετ' ουδὲν πρᾶγμά σοι· τα πλεῖστα γαρ
αποπεπονηκας.— Thesm. 245.
Exp. Μετα πονου ὑπεμεινας. Syn. Εκπονεω.
*ˇΑποπριω. serra abscindo.
ἣν ουδεὶς μεν ὑφηνεν, απεπρῖσε[1] δ', η πελεκησας
εκ τῶν λατομιῶν ηγαγεν—— Ammian. *An*. ii. 388.*
ˇΑπὄπροαιρεω. *potius*, Αποπροελω. *Damm*. 609. 618. sumo de re aliquantum.
—ου τι μοι ετλης-Σιτου αποπροελων δομεναι·— ρ. 457.
Syn. Προαιρεω, προσλαμβανω.
ˇΑπὄπροβαλλω. procul abjicio.
ευρυ δ' αποπροβαλων χαμαδις σακος, ενθα και ενθα. Apoll.
Syn. Αποβαλλω. [3. 1310.
ˇΑπὄπροθεν, Αποπροθι. *adv*. procul; e longinquo.
αὖθι μενειν παρὰ νηυσιν αποπροθεν,— Κ. 209.
* αμφω συμφορεονται, αποπροθι εις ἓν ιοντες. Apoll. 1. 39.*
Syn. Πορρωθεν, αποσταδον, ἑκας.
*ˇΑπὄπροθεω. procul, longe fugio.
μηκέτι φευγετε παντες αποπροθεοντες ὁδῖται. Ep. ἀδεσπ. 366.*
ˇΑπὄπροΐημι. emitto.
οἱ τρεῖς· τον δε τεταρτον αποπροεηκε πολινδε. ξ. 26.
Syn. Αποστελλω, αφιημι, αποπεμπω.
ˇΑπὄπροτεμνω. (Vid. Αποτεμνω, et Αποπροελω.) abscindo.
νωτου αποπροταμὼν, επι δε πλεῖον ελελειπτο. θ. 475.
*ˇΑπὄπροφευγω. procul aufugio.
εἶπα ποτ' αυχμηρὰν διψαν αποπροφυγών. Meleag. 10.*
ˇΑποπτος. qui conspicitur eminus, vel, ex alto. 2. qui non conspicitur. ὡς ευμαθες σου, κἂν αποπτος ῇς, ὁμως. Aj. 15.
Syn. 2. Αορατος, αποψιος, ανοπτος, αθεωρητος.
ˇΑποπτολις. extorris. ὦ ξενοι, αποπτολις· αλλὰ μη. Œd. C. 205.
Syn. Απολις, ερημος.
ˇΑποπτυστος, ου. ὁ ἡ. aversandus.
ισασι δῆτα σήν γ' αποπτυστον φρενα. Med. 1370.
Syn. Εκπτυστος, απευκτος.
ˇΑποπτῡω. exspuo. 2. aversor.
κυρτὸν εὸν κορυφοῦται, αποπτυει δ' ἁλὸς αχνην. Δ. 426.
* πλεονεξιαν τε δωματων· απεπτῦσα. Iph. A. 509.*
Syn. Εκπτυω, καταπτυω, αποπυτιζω, αναπτυω, διαπτυω. 2. αναδυομαι, αποβαλλω, εκβαλλω, αποῤῥιπτω, αποστρεφομαι.—μισεω.
Phr. Λυσιπονον παλλευκον απεπτῦεν αφρον οδοντων. Nonn.
ˇΑποπυδᾰριζω. salto, nates calce feriendo.
απεπυδαρισα μοθωνα, περιεκοκκυσα. Equit. 694.
Syn. Πυδαριζω, λακτιζω.
ˇΑποπῡτιζω. pytisso.
ευχρων γε θαίμα, κἀποπυτιζει καλῶς. Lysist. 205.
Syn. Αποπτυω, ανερευγομαι, αποῤῥεω.
*ˇΑπορεγχω. *fut*. γξω. desterto.
μη πλεῖν, μη σκαπτειν, αλλ' ευστομαχως απορεγχειν. Parmen.
ˇΑπορεω, Απορεομαι. consilii inops sum. [*An*. Lectt. p. 177.*
ὁτι λεξω δ' απορῶ. (*Ion. a min. Dim. cat.*) Œd. T. 454.
ὡς ηπορημαι προς θεῶν τα νῦν ταδε. Iph. A. 537.
Syn. Διαπορεομαι, σφακελιζω, αμφισβητεω, αμφιγνοεω, ενδοιαζω, αμφιβαλλω, αμφιδοξεω, διζω, δισταζω, αμφοτεριζω, εξαμφοτεριζω, ενισχομαι.—ενδεομαι, σπανιζω.
Phr. Πλαζεται αλλοπροσαλλος εμὸς νοος. Nonn.
—κραδιη δέ οἱ αλλοτε λαιην,
αλλοτε δεξιτερην επιβαλλεται εις ὁδον ελθεῖν.
παπταινει δ' ἑκατερθε, νοος δε οἱ ηΰτε κῦμα
ειλεῖται.— Opp.
ˇΑπορθητος. inexpugnabilis.
και Πριαμοιο ανακτος απορθητος πολις επλε. Μ. 11.
Syn. Αναλωτος, αηττωτος, αδηωτος, αθραυστος.
ˇΑπορῐᾱ, ας. ἡ. consilii inopia, &c.
καματος βροτοῖσιν απορια τε γιγνεται. Orest. 315. [Br.)
πορον δε τας ναῦς, αποριαν δε τον πορον. Ran. 1513. (1465.
Syn. Απορημα, αδημονια, συνοχη, ενδεια, πτωχεια, σπανις, σπανια, πενια.—αβουλια, απελπισμος, αμηχανια, θλιψις, χητεια, ακτημοσυνη, χρεια, χρησμοσυνη, διαπορησις, επαπορησις.
ˇΑπορνῠμαι. abeo celeriter.
ὦρσεν αναξ, Διὸς υἱὸς, απορνυμενον Λυκιηθεν. Ε. 105.
Syn. Απερχομαι, αφορμαω.
ˇΑπορος, ου. ὁ ἡ. non pervius. 2. difficultatibus impeditus, &c.
σωθῶμεν· απορον χρῆμα δυστυχῶν δομος. Orest. 70.
ουκ οἶδ' ὁποι χρη τἄπορον τρεπειν επος. Philoc. 918.
Syn. 1. Αβατος, απορευτος, δυσπορευτος, δυσεμβατος. 2. παναπορος, καταδεης, κατενδεης, ενδεης, προσδεης, ὑποδεης, αχρηματος, ακτημων, αμηχανος, ανους, αμφιβολος, αμφιδηριτος, αμφιῤῥεπης, παλιντροπος, επαμφοτεριζων.
ˇΑπορουω. prosilio.
Πηλειδης δ' απορουσεν, ὁσον τ' επὶ δουρὸς ερωή. Φ. 251.
Syn. Ανορουω, εκπηδαω, απορνυμαι.
ˇΑποῤῥαιω. destruo.
—ὁστις σ' αεκοντα βιηφι-Κτηματ' αποῤῥαισει— α. 404.
Syn. Ῥαιω, αποσυλαω.
ˇΑποῤῥαντηριον. *lavacrum, lustratio.
—αλλὰ χρυσεαις
προχοοισιν,* ελθὼν εις αποῤῥαντηρια,
* δροσον καθησω·*— Ion. 434.
ˇΑποῤῥεω. effluo. [121.
αι αι φαντι, Φιλῖνε, το τοι καλὸν ανθος αποῤῥει. Theoc. 7.
Syn. Εκρεω, καταῤῥεω, αποφερομαι, καταφερομαι, κατακρουνιζω, καταπιπτω, καταραττω, λιβαζω, κατειβομαι, αποῤῥεω.
ˇΑποῤῥηγνυμι, *vel*, Αποῤῥηγνῦω. *f*. ξω. abrumpo.
αυχένα χερμαδιῳ, ῥῆξεν δ' απο τοῖο τενοντας. Π. 587.
ἧκε δ' αποῤῥηξας κορυφην ορεος μεγαλοιο. ι. 481.

1. Meminerit tyro, scriptores Epigrammatum, inpr. serioris ævi, a pura Græcitate, tum in idiomate dictionis, tum quantitate syllabarum, aliquoties recessisse. Πρίω apud veteres penultimam produxit. *Ammianus Martiali* æqualis fuisse videtur.

Syn. Διαῤῥηγνυμι, αναῤῥηγνυμι, απορησσω, αποκοπτω, διαλυω.

῞Απορῤητος. non divulgandus, &c.

—ως αποῤῥητον φλογα-Θυουσα,— Iph. T. 1331.

Syn. Αδιηγητος, αμυθητος, αῤῥητος, δυσφατος, δυσρητος, εκθεσμος, ακαταληπτος, αποκρυφος, κρυφαῖος, μυστικος.

* Phr. Ἀ δ' εξαγιστα, μηδε κινεῖται λογῳ. Œd. Col.*

῞Αποῤῥῖγεω. exhorreo.

οἱ πατρὸς μεν ες οἶκον αποῤῥιγασι νεεσθαι. β. 52.

Syn. Εκφοβεομαι, αποδειλιαω, φριττω.

*῞Αποῤῥῖνημᾰ, ᾰτος. το. limatura.

πορφυρεοι μωλωπες, αποῤῥινηματα γαζης
Λυσιμαχον, Λυδῶν αρχετε και Φρυγιης. Daphit. *An.* iii. 330.*

῞Αποῤῥιπτω. abjicio.

μηνιθμὸν μεν αποῤῥιψαι, φιλοτητα δ' ἑλέσθαι. Il. 282.

Syn. Ῥιπτω, ῥιπταζω, αποῤῥιπτεω, καταῤῥιπτεω, παραῤῥιπτω, αποβαλλω, παραβαλλω, προβαλλω, εκβαλλω.—φλυαρεω.

Αποῤῥοιβδεω. cum sonitu emitto.

ουδ' ορνις ευσημους αποῤῥοιβδεῖ βοας. Antig. 1033.

Syn. Απηχεω, αφιημι.

῞Αποῤῥοή. effluxus.

* σωσατε μ' επ' ακτὰς Ναυπλιας, δαμαρτά τε
ασυλον εκ γῆς.* αἱματος δ' αποῤῥοαὶ
* ες οἶδμ' εσηκοντιζον ουρια ξενω.* Hel. 1602.

Syn. Αποῤῥοια, διαῤῥοια, επιῤῥοη, καταῤῥοη, καταῤῥοος, ῥεος, ῥυσις, ῥοη, ῥεῦμα, χεῦμα, ῥευματισμος, αποῤῥωξ, αποσταγμα.

῞Αποῤῥῠτος, ου. ὁ ἡ. effluens. Vid. ad v. Αεναος.

Syn. Καταῤῥυτος.

Αποῤῥωννυμι[1].

῞Αποῤῥὼξ, * ῶγος. ὁ ἡ. præruptus. 2. *subst.* rupes, fragmentum avulsum, portio, latex.

1. ακται αποῤῥωγες, λιμενος ποτιπεπτηυιαι. ν. 98.

2. ὁτ' ιχθυαζετ' εξ ακρης αποῤῥῶγος. Apollonid. *An.* ii. 138.*

ὁρκου γαρ δεινου Στυγος ὑδατος εστιν αποῤῥώξ. Β. 755.

Syn. 1. Καταῤῥωξ, κατεῤῥωγως, διεῤῥωγως, αστυφελος, αποτμηξ,* αποτομος.—2. αποῤῥωγας,* αποκλασμα.—αποῤῥοη, χυσις, ῥειθρον, νᾶμα, κρηνη.

Απορφᾰνιζω. orbo. —τους δ' απωρφανισμενους
νηστις πιεζει λιμος·— Choëph. 247.

Syn. Ορφανιζω, εκπηροω.—αφαιρεω, αποστερεω.

*῞Απος. το. ex itinere contracta lassitudo. *Vid. Valcken. et Pors. in l. c.*

και πνεῦμ' αθροισον, ἆπος εκβαλων ὁδοῦ. Phœniss. 865.

Syn. Κᾰμᾰτος.*

῞Αποσβεννυμι, et Αποσβεννῦω. f. σβεσω. extinguo.

μή μιν αποσβεσσωσι, και αυτικα θυμὸν ολεσσω. Musæ. 217.

—ως δε, τους λυχνους αποσβεσας,
* ἡμῖν παρηγγειλεν καθευδειν τοῦ θεοῦ
ὁ προσπολος, ειπὼν, ἡν τις αισθηται ψοφου,
σιγᾷν, ἁπαντες κοσμιως κατεκειμεθα.* Plut. 668.

Syn. Σβεννυω, εξαλειφω.

῞Αποσειω. *med.* Αποσειομαι. excutio.

αποσειονται δε λυπας. Ran. 349.

Syn. Κατασειω, αποβαλλω, αποκινεω, εκδυω, αποδυομαι, εκκορεω, εκκρουω, εκτινασσω, αποστυφελιζω, σοβεω, αναῤῥιπιζω, απαρασσω, αποσπαω, αναιρεω, περιαιρεομαι.

῞Αποσεμνῦνομαι. jacto me.

ει δε τοῦτ' ογκωσομεσθα, κἀποσεμνυνουμεθα. ib. 715. (703. Br.)

Syn. Αλαζονευομαι, μεγαλαυχεομαι, ὑπερφρονεω.

*῞Αποσηπομαι. putris fio.

ουδ' ὁ Φιλοκτητου ποὺς αποσηπομενος. Lucill. *An.* ii. 336.

῞Αποσκᾰριζω. palpitans pedes in adversum jacto. 2. palpitans animam efflo. Vid. ad v. Απελπιζω. 3. risu exsultare facio. *Suid.**

3. αποσκαριῶσ' εγω γελωτι τημερον. Menand.

Syn. Σκαριζω.

Αποσκεδαζω. dissipo.

αυταρ επει ψυχας μεν απεσκεδασ' αλλυδις αλλη. λ. 384.

1. Provocat hic Morellus ad Orph. 1318. ubi olim legebatur, οὐ μὲν δὴ φίλον ἐστὶν ἀποῤῥώσασθαι ὅμιλον. At Schneiderus e Voss. Ruhuken. ἀπό σφ' ὤσασθαι ὅμιλον. Hermann. ὁμεύνου.

Syn. Αποσκεδαννυμι. σκεδαννυω, σκεδαω, σκεδαζω, διασκεδαζω, κεδαω, κεδαζω, κατασκεδαζω, διασκεδαω, διασπειρω, διαχαλαω, διαδιδωμι, διαπλησσω, διαφορεω, διϊστημι, διασκιδνημι, διαπλεκω, διασπαω, καταμεριζω.

῞Αποσκιμπτομαι. infigor ad firmandum id a quo pendeo.

αγαθαὶ δε πελον-
τ', εν χειμερια νυκτὶ θοᾶς
εκ ναὸς απε-
σκιμφθαι, δυ' αγκυραι.— Ol. 6. 170.

Αποσκλημι. * exaresco. 2. morior.

2. μαντευομενῳ μοι 'χρησεν εν Δελφοῖς ποτὲ,*
ὁταν τις εκφυγη μ', αποσκλῆναι τοτε. Vesp. 160.

Syn. Αποξηραινομαι. 2. αποθνησκω.

*῞Αποσκληρῦνω. induro.

πηρην, κἀδεψητον απεσκληρυμμένον αιγὸς
στερφος, και βακτρον τοῦτο το λοιπορινον. Leon. Tar. *An.* [i. 223.

Αποσκοπεω. intueor, considero.

—απωλεσας πολιν,
νεοις παραχθείς· οἱτινες τιμωμενοι
χαιρουσι, πολεμους τ' αυξανουσ' ανευ δικης,
φθειροντες αστοὺς· ὁ μεν, ὁπως στρατηλατῆ,
ὁ δ', ὡς ὑβριζη, δυναμιν εις χεῖρας λαβών·
αλλος δε, κερδους οὑνεκ',* ουκ αποσκοπῶν
τὸ πλῆθος,* εἰ τι βλαπτεται πασχονταδε.
τρεῖς γαρ πολιτῶν μερίδες· οἱ μεν ολβιοι,
ανωφελεῖς τε, πλειονων τ' ερῶσ' αεί·
οἱ δ' ουκ εχοντες, και σπανιζοντες βιου,
δεινοὶ, νεμοντες τῷ φθονῳ πλεῖον μερος,
εις τοὺς εχοντας κεντρ' αφιᾶσιν κακὰ,
γλωσσαις πονηρων προστατῶν φηλουμενοί.
τριῶν δε μοιρῶν ἡ 'ν μεσῳ σωζει πολεις,
κοσμον φυλαττουσ', ὁντιν' ἂν ταξη πολις.* Eur. Supp. 231.

Syn. Αποθεαομαι, καταβλεπω, καθοραω, παροραω, περιοραω, περιειδω, παραθεωρεω, ὑπερoραομαι, ὑπεροπτομαι, κατιλλαινω, διασκεπτομαι.

*῞Αποσκοπῖος. *adj.* a meta aberrans.

βιβλοις εγκατεθεντο· αποσκοπιοι δ' εφαμαρτον. Ptolem. R.

῞Αποσκυδμαινω. succenseo. [*An.* ii. 66.*

Ἡρη, μη δη παμπαν αποσκυδμαινε θεοῖσιν. Ω. 65.

Syn. Απομηνιω, οργιζομαι, επιμεμφομαι, νεμεσαω, αγανακτεω. Phr. Δυσχεραινω κατα τινος.—οργην εχω επι τινα.—δι' οργῆς εχω τινα.

῞Αποσκῦθιζομαι. Scythico more tondeor.

φρικη τρεμομσαν, κρᾶτ' απεσκυθισμενην. Troad. 1026.

῞Αποσκῦλευω. spolio.

Αμφιτρυων καλον ὁπλον απεσκυλευσε πεσοντος. Theoc. 24. 5.

Syn. Αποσκυλαω, σκυλαω, αποσυλαω.

῞Αποσκωπτω. scommate incesso. Vid. Σκωπτω.

γηραλεον με γυναικες αποσκωπτουσι— Ep. 1. 2.

*῞Αποσμηχω. detergo.

φῦκος αποσμηξασα και ανθεα πικρὰ θαλασσης. *Anal.* iii. 147.*

῞Αποσοβεω. abigo.

ουκ αποσοβησεις; ουκ αποισεις τω καδω; Av. 1033.

Syn. Αποσειω, αναστελλω, απελαυνω, περιελαυνω, αποδιωκω, ανιστημι, επανιστημι, εξορμαω.

῞Αποσπᾰδιον, ου. το. decerptum; ramulus decerptus.

και ῥοεας σταφυλῆς ωμὸν αποσπαδιον. Philipp. *An.* ii. 217.

*῞Αποσπᾰραγμᾰ, ᾰτος. το. idem.

ἁ Μῶσα δ' αυτῷ τᾶς Σιμωνιδα σπαθας
ῆς αποσπαραγμα. Theodorid. *An.* ii. 43.*

῞Αποσπᾰρασσω. lacerando avello.

απεσπαραξεν ὦμον ουχ ὑπο σθενους. Bacch. 1125.

Syn. Σπαρασσω, διασπαραττω, αποσπαω.

*῞Αποσπᾰς. ᾰδος. ἡ. pars rei avulsa; idem qu. Αποσπαδιον.

κεδοινου σταφυλῆς εχ' αποσπαδα πενταῤῥαγον. Leon. Tar. [*An.* i. 223.*

῞Αποσπαω. avello.

* μη μου το τεκνον εκ χερων αποσπᾶσης. Hec. 281.*

Syn. Ανασπαω, διασπαω, εκσπαω, αποσυρω, παρασυρω, εξορμαζω, απερυω, διατεμνω, καθελκω, εκτιλλω, αποχωριζω.

῞Αποσπενδω. * f. σπεισω. libo.

ωμοσε δε προς εμ' αυτον,* αποσπενδων ενι οικῳ. ξ. 331.

Syn. Σπενδω, κατασπενδω, λειβω, απαρχομαι, εκχεω.

Ἀποσποδεω. detergo, *proprie*, cinerem; decutio.
αποσποδησαι τους ονυχας των δακτυλων. Av. 8.
Syn. Προστριβω, αποκρουω, αναιρω, αφανιζω.

Ἀποσπορος, ου. ὁ ἡ. satus ab aliquo.
αγνωσσεις ὁτι Κυπρις αποσπορος εστι θαλασσης; Musæ. 249.
Syn. Απογονος, εκγονος, εκγενετης.

*Ἀποσσευω. excutio; fugo. Vid. Agath. *Anal.* iii. 51.
—οὐ τε και οδμη-Θηρι' αποσσευει— Nic. Th. 77.
Syn. Αποσειομαι.

Ἀποστᾰδα, Αποσταδον. *adv.* eminus.
λισσεσθαι επεεσσιν αποσταδα μειλιχιοισι. ζ. 146.
—ου γαρ ετ' εστιν αποσταδον Αργειοισι-Μαρνασθαι. Ο. 556.
Syn. Ἑκας, διασταδον, πορρωθεν.

Ἀποσταζω. destillo.
αιδους ὑγρον ερευθρον[1] αποσταζουσα προσωπον. Musæ. 173.
Syn. Απολειβω, εκσταζω, εκστραγγιζω.

*Ἀποστᾰλαζω, et Αποστᾰλαω. idem.
και πολιος γεννων αφρος αποσταλαει. Philipp. *An.* ii. 226.*

Ἀποστᾰσις. abscessio.
θανειν· ασιτει δ' εις αποστασιν βιου. Hipp. 277.
Syn. Αποστασια, διαστασις, επαναστασις, επισυστασις, απολειψις, εκλειψις, ελλειψις, επιλειψις, ελλειμμα, αποχωρησις, αναχωρησις, ὑπαναχωρησις, ὑποχωρησις, αναζευξις, απαλλαξις, διαλυσις, διαχωρισμος, αποδρασις, αυτομολια, αφανισμος, αποστημα, ελαττωμα.

Ἀποστᾰτεω. *non adsum; desero.
οὑτοσι παλαι παρειμι,* κουκ αποστατω φιλων. Av. 314.
Syn. Απολειπω, διαλειπω, αποχωρεω, αποχωριζω, αφισταμαι.

Ἀποστειχω, Αποστῐχω. abeo.
οικαδ' αποστειχειν, ερδειν θ' ἱερας ἑκατομβας. λ. 131.
αλλα συ μεν νυν αὖτις αποστιχε, μη σε νοηση. Α. 522.
Syn. Απερχομαι, αποβαινω, απολειπομαι, απολυομαι, αναχωρεω, εξηκω.

Ἀποστελλω. amando.
ἡκω δ' αποστελων σε, τἀκειθεν γαρ ευ. Hec. 730.
Syn. Κατακαλεω, μετακαλεω, προσκαλεω, αποπεμπω, προσπεμπω, διαπεμπομαι, μεταπεμπομαι, εσπεμπομαι, αποδιαπομπεομαι, επαγομαι, μεθιστημι, μεταστελλομαι, στελλω.

Ἀποστεργω. ejicio ex animo amorem.
κει μεν αποστερξαιμι, τα παντα μεν εις δεον ἑρποι. Theoc. [14. 50.
Syn. Αποστυγω, καταφρονεω, απεχθαιρω.

Ἀποστερεω, Αποστεριζω, et -ισκω. privo.
αλλ' ουδε μην απεστερηκας ουδενα. Plut. 373.
—Πολυνεικην θρονων-Αποστερισκει. Œd. C. 389.
Syn. Στερεω, στερισκω, απονοσφιζω, εξαπαταω, αφαιρουμαι, αποπλαναω, παρακοπτω, παρακρουω, ὑπαγω, πλεονεκτεω, αμειρω.—συλαω, σκυλευω.

Ἀποστερητης, ου. ὁ. fraudator. Αποστερητις, ιδος. ἡ. *fœm.*
a. εὑρητεος γαρ νους αποστερητικος,
*κἀπαιοληµ'. b. οιμοι· τις αν δητ' επιβαλοι
εξ αρνακιδων γνωμην αποστερητιδα. Nub. 728.
(*Brunck. ex Codd.* ἀποστερητρίδα, *quod analogiæ magis consentaneum judicat.*)*
Syn. Απατηλος, συλητης, παραλογιστης, περιβολαιος.

Ἀποστερητικος, η, ον. ad fraudandum valens. Vid. ad voc. præc.
Syn. Πλεονεκτικος, απατηλος, απατηλιος.

Ἀποστηριζω. fulcio; sustento. [Jacobs.
ᾇ δε σεσηρως βακτρον αποστηριζεται ες γαν. Ep. ad. 272.

Ἀποστιλβοω. splendidum reddo.
λοιπον μοι το κυπελλον, αποστιλβωσον, ἑταιρε. ibid. 79.

Ἀποστιλβω. splendeo.
λευκοι, αποστιλβοντες αλειφατος— γ. 408.
Syn. Στιλβω, διαστιλβω, απολαμπω, λαμπρυνομαι, καλλυνομαι, καλλωπιζομαι, αμαρυσσω.

Ἀποστλεγγιζω. * abrado strigile.
μη φθονειθ' ἡμιν κομωσι,* μηδ' απεστλεγγισμενοις. Eq. 580.
Syn. Αποσμαω, αποσμηχω, αποξυω.

Ἀποστολη. dimissio.
αποστολαι γαρ μακαριαι μεν, αλλ' ὁμως
δακνουσι τους τεκοντας,— Iph. A. 688.

Syn. Αποπομπη, αποπεμψις, απολυσις, αφεσις, ανεσις, προεσις.

Ἀποστρεφω. averto.
—αυταρ Αχαιους-Αὖτις αποστρεψησιν— ο. 62.
ιχνι' αποστρεψας· δολιης δ' ου ληθετο τεχνης. H. in Mer. 76.
Syn. Επιστρεφω, αντιστρεφω, καταστρεφω, εκτρεπω, αποτρεπω, αποχωρεω, εξαναχωρεω, αφισταμαι, αποπεμπομαι, αποδιαστελλω, απερχομαι, ερωεω, απαγομαι, απαρταω.

Ἀποστρεφομαι. aversor.
Αγαμεμνονος γεγωσα, μη μ' αποστρεφου. Iph. T. 801.
Syn. Αποστυγεω, καταφρονεω, δυσχεραινομαι, αποτριβω, αφοσιοομαι, αποτρεπομαι.

Ἀποστροφη. conversio.
ὑβριζ', επειδη σοι μεν εστ' αποστροφη. Med. 603.
ουδ' εστιν αυτῳ τησδ' αποστροφη τυχης; Prom. 768.
Syn. Αποτροπη, αποφυγη, καταφυγη, αλυξις, αναχωρησις, επαναχωρησις, αποπομπη, παραιτησις, απωσις.—ανακαμψις, επανοδος, καθοδος, απορια, αναλυσις, ανακομιδη, απονοστησις.—καταφρονησις, καταφρονημα.

Ἀποστροφος. aversus.
—εγω γαρ ομματων αποστροφους-Αυγας απειρξω. Aj. 69.
Syn. Διαστροφος—αποτροπος.

Ἀποστῠγεω. odi. [804.
δη γαρ κουριδιας μεν απεστυγον, εκ δε μελαθρων. Apoll. I.
Syn. Αποστεργω, αποστρεφομαι, απαλλαττομαι, μυσαττομαι, αφισταμαι, αποφριττω.

*Ἀποστυγω. idem. *Vid. Steph. Th. T.* iii. *c.* 1112. *H.*
παντας αποστυξασα γυνη τοτε τους ενεριθους. Ep. ad. 116 b.*

Ἀποστῠφελιζω. depello.
τρις δε δυ' Αιαντες, θουριν επιειμενοι αλκην,
νεκρου απεστυφελιξαν— Σ. 158.
Syn. Απελαυνω, αποσειω, διασειω, αποκινεω, απειργω, αναστελλω, ανακωχευω, αποκρουομαι, αποδιωκω, αποσοβεω, αποτρεπομαι, καταβαλλω, εκβαλλω.

Ἀποστῡφω. adstringo.
και πνιγοεσσαν αχερδον, αποστυφουσαν ὀδιτων
χειλεα— Alcæ. Mess. *An.* i. 491.
Syn. Στυφω, προσπιεζω.

Ἀποσῡκαζω. exploro, more eorum, qui ficus carpunt.
κἀποσυκαζεις πιεζων τους ὑπευθυνους, σκοπων. Equit. 259.
Syn. Συκοφαντεω, αποθλιβω.

Ἀποσῡλαω. spoliando aufero.
τοιον ὁμηρον μ' αποσυλησας. Alcest. 880.
Syn. Συλαω, συλαγωγεω, αφαρπαζω, αναρπαζω, εξαιρεομαι, αποστερεω, αποδυω, κλεπτω.

Ἀποσυομαι. * exsilio. *Vid. H. Steph. in v.* Εσσευαν.*
ἡ ρα γυνη ταμιη· ὁ δ' απεσσυτο δωματος Ἑκτωρ. Ζ. 390.
Syn. Αποσενομαι, ανορουω, ανακηκιω, αναπηδαω, απαλλαττομαι, απερχομαι.

Ἀποσῡριζω. sibilo.
μακρ' αποσυριζων, ἁλιον τον μυθον ακουων. H. in Merc. 280
Syn. Συριζω, συριττω, αποσυρισσω, κατασυριττω, εκσυριττω, επισυριττω, σιφλωζω.

Ἀποσῡρω. abstraho. [22. 105.
παν δ' απεσυρε μετωπον ες οστεον. αυταρ ὁ πλαγεις. Theoc.
Syn. Ανασυρω, διασυρομαι, απερυω, αποτιλλω, αφαιρεω, αψιλοω.

Ἀποσφαζω, Αποσφαττω. jugulo.
ὡς εχω γ' ὑμων ὁμηρους, οὑς αποσφαξω λαβων. Ach. 326.
Syn. Σφαττω, αναιρεω, κτεινω, τραχηλιζω.

Ἀποσφαλλω. a via aberrare facio.
—ὁν τινα πρωτον αποσφηλωσιν αελλαι
ες πελαγος μεγα τοιον— γ. 320.
Syn. Σφαλλω, απελαυνω, ανατρεπω, παρατρεπω, επεχω, απαγω, πλαναω, εξαπαταω, ολοθρευω.

*Ἀποσφαλλομαι. *pass.* excido spe.
οιμοι· ματην ηξ', ελπιδος δ' απεσφαλην. Iph. A. 742.

Ἀποσφαξ, ἀγος. ἡ. præcipitium in rupibus a se divulsis.
ηέ που εν τρηχοντι παγῳ* η αποσφαγι βησση. Nic. Ther. 521.
Syn. Αποτομος, ρωγας.

*Ἀποσφιγγω. adstringo, comprimo.
Αὐλος, αποσφιγξας μηλινα λωματια. Lucill. *An.* ii. 341.*

---

1. Editt. habent ἔρευθον. Lege ἐρυθρὸν, aut potius ἔρευθος.

˘Αποσφρᾰγιζομαι. obsigno.
μαλιστα· και δη παντ' αποσφραγιζεται. Orest. 1106.
Syn. Αποσφραγιζω, σφραγιζομαι, κατασφραγιζω, επισφραγιζομαι, ανασφραγιζω, επισημαινομαι.

*˘Αποσφραινω. odoror, olfacio.
ου γληχωνι Κριτων ὁ φιλαργυρος, αλλὰ διχαλκῳ [338.
αὐτον αποσφραινει, θλιβομενον στομαχον. Lucill. *An.* ii.
Syn. Οσφραινομαι, οσφρομαι.

˘Αποσχεω. idem quod Απεχω, et Απισχω. removeo, &c.
ἥδε δη ηως εἶσι δυσωνυμος, ἥ μ' Οδυσηος
οικον αποσχησει·— τ. 571.
—τοτ' αν ουτοι αποσχεσθαι (abstinere) φιλον ηεν. ι. 211.*

˘Αποσχιζω. abscindo, separo.
ηλασε Γυραιην πετρην, απο δ' εσχισεν αυτην. δ. 507.
Syn. Κατασχιζω, διασχιζω, αποκοπτω.

˘Αποσωζω. sanitati restituo.
παυσοντας αλγους, κἀποσωσοντας νοσου. Phil. 1379. Br.
Syn. Σωζω, διασωζω, ακεομαι.

*˘Αποτακτος. exquisitus.
ἓν τοῦτ' αποτακτον αυτὸ τοὺς τυροὺς ποιεῖν
καλούς.— Philem. ap. Ath. p. 658. b.

˘Αποταυροῦμαι. tauri in modum efferor.
καιτοι τοκάδος δεργμα λεαινης
αποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
μῦθον προφερων πελας ὁρμᾱθῇ. Med. 190.*

˘Αποτειχιζω. muro intersepio.
ὅστις ποτ' εσθ' ὁ τοὺς θεοὺς αποτειχισας; Av. 1575.
Syn. Επικλειω, απειργω, αποφρασσω.

Αποτἔκμαιρομαι. colligo argumentando.
——πορους τ' απετεκμηραντο
λιμνης εκπρομολεῖν Τριτωνιδος— Apoll. 4. 1538.

´Αποτεμνω. abscindo.
ὄφρ' ὁ γερων ἵπποιο παρηορίας απετεμνε. Θ. 87.
Syn. Αποκοπτω, περικοπτω, αποσχιζω, διαχωριζω, *αποτμηγω. Hom. αποθεριζω.

˘Αποτηγᾰνιζω. in sartagine frigo.
καρῖδας ελαβον πρῶτον· απετηγανισα[1]
ταυτας ἁπασας.— Sotad. ap. Ath. 293. a.

´Αποτῆλε. *adv.* procul; *idem cum sequ.* [ii. 33.
ηϊονων αποτῆλε τυπεὶς κατεδουπε κεραυνῷ. Antip. Sid. *An.*

˘Αποτηλοῦ. *adv.* longe, remote.
νῆσος επειτα λαχεια παρὲκ λιμένος τετανυσται,
γαιης Κυκλωπων, ουτε σχεδὸν, ουτ' αποτηλοῦ.- ι. 117.
Syn. Τηλε, τηλου, τηλοθι, ἑκας.*

˘Αποτῐβᾰτος, ου. ὁ ἡ. qui adiri nequit.
αποτιβατος αγρια - Νοσος. Trach. 1047.
Syn. Απροσπελαστος, απροσβατος.

˘Αποτῐθημι. depono.
τευχεα καλ' αποθεσθαι επὶ χθονὶ πουλυβοτειρῃ. Γ. 89.
Syn. Ανατιθημι, κατατιθημι, καθιζω.—ταμιευω.

Αποτιλλω. * *aor.* 1. απετῖλα. avello. [578.
επὶ ταῖς αρχαῖσι διαξῆναι,* καὶ τὰς κεφαλὰς αποτῖλαι. Lysist.
Syn. Κατατιλλω, περιτιλλω, αποκοπτω, αποκνιζω.

˘Αποτιλμα, ᾰτος. το. quod avulsum est.
ἑπταδρᾰχμως κυνᾰδας, γραιᾶν αποτιλματα πηρᾶν. Theoc.
Syn. Αποσπασμα. [15. 19.

˘Αποτῑμαω. *æstimatum do. *Demosth.* 2. in pretio debito non haberi facio. *Sed hoc est potius* Απατιμαω. qu. vid.*
ουδ' αποτιμησω· σὺ δέ με πρωτιστον ονησεις. H. in. Mer. 35.
Syn. 1. Δοκιμαζω. 2. ατιμαω, ατιζω.—κατακρινομαι.

˘Αποτῑμος, ου. ὁ ἡ. honore carens.
επὶ τον αποτιμον εν θεοῖς θεόν. Œd. T. 225.
Syn. Ατῑμος.

*˘Αποτῑνασσω. excutio, abjicio.
ουκ αποτιναξεις κισσόν; ουκ ελευθεραν
θυρσου μεθησεις χεῖρ', εμῆς μητρὸς πατερ; Bacch. 253.*

˘Αποτινυμι, Αποτινω,[2] Αποτῑω. solvo debitum.
—κακὸν δέ με πολλ' αποτινειν - Ικαρίῳ,— β. 132.
—αυτὰρ Αχαιοὶ - Τριπλῇ τετραπλῇ τ' αποτισομεν,— Λ. 128.
τῷ σ' αὖ νῦν οἴω αποτισέμεν, ὅσσα μ' εοργας. Φ. 399.
Syn. Τιω, τιννυω, εκτιννυω, εκτινω, αποδιδωμι, αναδιδωμι, ανταποδιδωμι, ανταμειβομαι, ανταλλασσομαι, απολυω, εκλυω, καταβαλλω.
Phr. Δικην εκτελεω, εκτιννυω. δικας διδωμι. τιμωριαν ὑποσχειν.

*˘Αποτῑνῠμαι. solvi mihi mulctam curo; exigo.
κτεῖνε μεταΐσσων,* πολεων δ' απετινυτο ποινήν. Π. 398.
Syn. Αποτιομαι, τιμωροῦμαι, ποιναω, ποιναζω, κολαζω, μετερχομαι. Phr. Δικην λαμβανω,—κολασει περιβαλλω.

˘Αποτμηγω. abscindo.
πολλὰς δε κλιτῦς τοτ' αποτμηγουσι χαραδραι. Π. 390.
Syn. Αποτμησσω, αποκοπτω, αποτεμνω, απαμαω, χωριζω.

Απŏτμὴξ, ῆγος. ὁ ἡ. abruptus, præruptus. Vid. ad v. Απροφατως.
Syn. Αποτομος, απορρὼξ, φαραγγωδης.

˘Απŏτμος, ου. ὁ ἡ. infelix.
αυτὰρ ὅγ', ὥς τις παμπαν οἴζυρὸς και αποτμος. ν. 140.
Syn. Βαρυποτμος, πολυποτμος, αθλιος, αριστερος, δυσοιωνιστος, κακοδαιμων.

*˘Αποτολμαω. confidenter audeo.
ειτ' αποτολμησας ηλυθον ἑσπεριος. Philodem. *An.* ii. 87.*

˘Αποτομος, ου. ὁ ἡ. præfractus. 2. ἡ. *substant.* fastigium abruptum.
1. ουδε τις αποτομου - Αηματος εστιν αιδως. Alc. 992.
2. ακροταταν εισαναβᾶσ' αποτομον. Œd. T. 895. (76. Br.)
Syn. 1. Αποτμηξ.—σκληρος. 2. ακρωρεια, απορρὼξ.

˘Αποτος, ου. ὁ ἡ. qui est sine potu.
αυσταλεα, αποτος τε· *και ου φαγες, ουδ' ελοεσσω. Call. 6.
ασῖτος ἁ 'νηρ, (i. e. ὁ ανηρ),* αποτος,— Aj. 324. [17.
Syn. Αναλεος, ξηρος.

˘Απŏτρεπω. averto. —ενθα Κολωνη
κεκληται· ὅθεν αὖτις απετραπε λαὸν Αθηνη. Λ. 757.
Syn. Αποστρεφω, αποτρωπαω, εντρεπω, απομυθεομαι, κατακαμπτω, αποκλινω, εκκλινω, εκφοβεω.

˘Απŏτρεχω. currendo abeo. Vid. ad v. Απραγμοσυνη.
Syn. Ανατρεχω, αναχωρεω.

˘Απŏτρῑβω. attero.
πλευραὶ αποτριψουσι δομον κάτα βαλλομενοιο. ρ. 232.
Syn. Ανατριβω, κατατριβω, διατριβω, παρατριβω, προστριβω, συντριβω, αποτρυω, αναξυω, κατασωχω, απωθεω, σμυχω, αποσμυχω.

Αποτριχω. ειδετε παρ' ακρας ὡς απεθριξε τριχας[3]. Orest.

˘Απŏτροπαῖος, ου. ὁ ἡ. malorum depulsor; averruncus. [128.
Απολλον αποτροπαῖε· μα Δι', εγω μεν ου. Plut. 359.

˘Απŏτροπαω[4], *et med.* Αποτροπαομαι. averto.
ει δέ κ' αποτρωπῶσι θεοὶ, παυσασθαι ανωγα. π. 405.
οἱ δ' ητοι δακεειν μεν απετρωπῶντο λεοντων. Σ. 585.
Syn. Αποτρεπω, αποστρεφω, αποτρεπομαι.
Phr. [Παλιντροπον οψιν εχω. Æsch.]

˘Απŏτροπή. depulsio. [364.
αλλ' ὅσ' αποτροπὰ κακῶν γενοιτο· τὸ δὲ σὸν, ευτυχές. Helen.
Syn. Εκτροπη, αποστροφη, απολειψις, αποπεμψις, αποπομπη, διαστασις, αντιλογια.—επιτιμησις.—εκκλισις.

˘Απŏτροπιος, ον. avertendi vim habens.
ει μη αποτροπιοις ενοπαῖς θελξιφρονί θ' ὕμνῳ. Orph. 483.

˘Απŏτροπος. semotus, aversus, aversandus: *item active*, 2. averruncans.
αυτὰρ εγὼν παρ' ὕεσσιν αποτροπος· ουδὲ πολινδε. ξ. 372.
ετι με ποτ' ανυσειν (sc. ὁδὸν πρὸς) τον αποτροπον
αΐδηλον Αΐδαν. Aj. 612.
2. αποτροπος γενοιό μοι τῶν πηματων. Herc. F. 821.

---

1. Nescio cur antepenult. hujusce vocis producatur, cum τήγανον penult. corripiat. Mihi videtur omnino legendum, ἀπεταγήνισα. Τάγηνον et τήγανον idem valent, litterarum situ tantum mutato: et ταγηνίζω usurpatur æque ac τηγανίζω. Vid. Steph. Thes. T. iii. cc. 1460, 1.

2. Τίνω, φθάνω, et φθίνω, una cum compositis, *longam* apud *Ionas*, *brevem* apud *Atticos*, penultimam habent.

3. Versum hunc ex Codd. et conjectura Duporti, ita reformavit Porsonus: ἴδετε γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας. ἀπέθρισεν, pro ἀπεθέρισεν, ab 'Αποθερίζω. qu. vid.

4. Rectius 'Αποτρωπάω. "Idem verbum dicitur ἀποτροπέω, sed "si ex talibus fiunt verba in αω, ο antepenultimum mutatur in ω." Damm. c. 2366.

Syn. Παρατροπος, απευκτος, αποφορος, απωμοτος, φευκτος.—2. αποτροπαῖος, αλεξητηρ, αποπομπαῖος, αποστρεπτης.

Αποτρῡω, Αποτρυομαι. 1. attero. 2. abjicio. 3. defatigo.

φαμὶ γὰρ ουκ αποτρυειν
ελπίδα τὰν αγαθὰν-Χρῆναί σ'.—Trach. 126.
—*γᾶν-Αποτρυεται ιλλομενων αροτρων.* Ant. 346.

Syn. 1. Αποτρυχω, κατατρυχω, αποτριβω. 2. απογνωμι, αποβαλλω, αποδοκιμαζω. 3. αποκαμνω, κοπιαω, καταπονεω, καταδαπαναω.

˘Απότρωγω. *avello, *propr.* morsu.

ποιός τις δειλαν τὺ και εκ μεσω αματος εσσῆ,
ὃς νῦν αρχομενος τᾶς αυλακος ουκ αποτρωγεις;* Theoc. 10. 6.

Syn. Τρωγω, διατρωγω, κατατρωγω, αποβρωσκω, κατεσθιω, αποφαγω, αποτιλλω, αποτεμνω, ὑποκναιω, αποκειρω.

˘Αποτυγχᾰνω. aberro; amitto; excido spe.

αποτυγχανουσι πολλάκις νικωμενοι. Menand.

Syn. Αφαμαρτανω, εξαμαρτανω, διαμαρτανω, αποπλαναομαι.—διαπιπτω, ματαιοῦμαι, εκματαιοῦμαι, διαψευδομαι, σφαλλομαι, αποσφαλλομαι, παρεκτρεπομαι, αποβαλλω.

Απουριζω. *distermino, separo. 2. aufero. *Ion. pro αφοριζω. unde aor.* 1. *part. απουρας, per sync. pro απουρισας, hocque pro αφορισας.* Damm. c. 1770.

αιεί τοι τουτῳ γε πονος και κηδε' οπισσω
εσσοντ'· αλλοι γάρ οἱ απουρισσουσιν αρουρας.* X. 489.

Syn. Αποκρινω.—2. αφαιρεω, απαινυμαι.

*Απουρος. ὁ ἡ. longinquus.

παλισσυτον δραμημα νωτισαι πατρας
απουρον,—— Œd. T. 193. B. *Vid. Elmsl. in loc.*

˘Απους, οδος. ὁ ἡ. pedibus, *vel,* usu pedum, destitutus.

οὐ· θᾶσσον αν τῆς πλεῖστον εχθιστης εμοὶ
κλυοιμ' εχιδνης, ἥ μ' εθηκεν ὧδ' απουν.* Phil. 631. B.
**φοξὸς, απους, οἷόν κεν ερημαιησιν επ' ακταῖς*
ξεσσειαν μογερῶν υἱέες ιχθυβολων. (*in effigiem Priapi.*)

Syn. Χωλος. [Archias, *An.* ii. 96.*

˘Απουσῐᾱ, ας. ἡ. absentia. 2. detrimentum.

μακρὰ γαρ ἡμῖν ἡ' πιοῦσ' απουσια. Iph. A. 651.

Syn. Απεστὼ, απογνωσις. 2. ζημια, βλαβη.

˘Αποφᾰγω. comedo. Vid. Αποτρωγω.

χὤπως τα καλλαι' αποφαγὼν ἥξεις παλιν. Equit. 497.

*˘Αποφαιδρῡνω. nitidum reddo. *med.* nitidum *me* reddo.

οἷσι γαρ ουδὲ περιξ δρυτομοι απεφαιδρυναντο,
λουτρὰ και ηπειρων εσσεται αμφοτερων. Crinag. *An.* ii. 146.*

˘Αποφαινω. ostendo; effectum exhibeo.

ὡς ειπὼν απεφηνε· λογος δ' εις ουατα μυῶν. Batrom. 143.
ου δῆτα, πρίν γ' αν τοῦτον αποφηνω σαφῶς. Ran. 869. (45. Br.)

Syn. Αναφαινω, φαινω, παραφαινω, εκφαινω, εκφανιζω, απαγγελλω, εισαγγελλω, αποσημαινω, αναπτυσσω, δεικνυω, ενδεικνυω, εξελεγχω, αγορευω, καταμηνυω, παρεχω, απολεγω, εκφερω, διειπω.—αφοριζω.

˘Αποφᾰσις. *negatio. *Vox pedestris.**

Syn. Αρνησις, απαρνησις.

Αποφατις. * *Callida junctura a librariis efficta ad* Orest. 323, 9; *sicut in* v. Απολαιμοτομος, qu. vid. *Vera lectio in* Orest. *est hæc;* τριποδος απο, φατιν, ἂν ὁ Φοιβος
ελακε, δεξαμενος— Ed. Pors.*

˘Αποφαναινω. *verbum nihili.* Vid. Επαφαναινω, et Brunck. ad Ran. 1089.

˘Αποφερω. aufero.

αποφερ', αποφερε τα κρεα, και μή μοι διδου. Ach. 1054.

Syn. Αφαιρεω, απαγω, αποκομιζομαι.—αποτινω.— απαγορευω.—προσφερω, εκφερω, καταφερω.

˘Αποφευγω. effugio.

ουδέ ποτ' εκ πολεμοιο κακὴν απεφευγον αὐτήν. Batrom. 42.

Syn. Διαφευγω, εκφευγω, διεκφευγω, αποφυγγανω, αναχαζομαι, διαδυνω, αλευω, εξαλυσσω, εκδιδρασκω, εκκλινω, αποτρεπομαι, ὑποστελλομαι, παραιτεομαι, φυλαττομαι, εξερχομαι.—απολυομαι.

˘Αποφευξις, Αποφυξις. effugium. 2. absolutio rei.

αλλ' ακροῶμαι πασας φωνας ἱεντων εις αποφευξιν. Vesp. 562.
Vid. etiam 558. *et ibi* Brunck. Syn. Αλυξις, αποφυγή.

˘Αποφημῐ. contra dico.

αντικρὺ δ' αποφημι, γυναῖκα μεν ουκ αποδωσω. Π. 362.

Syn. Αποφασκω, απειπω, απολεγω, αντιλεγω, απολαλεω, αποφθεγγομαι, αποφαινω, διαγγελλομαι.—οἴομαι, εξαγορευω, εκφαινω, εκφωνεω.

˘Αποφθεγκτος. indignus, quem alloquamur.

σιγῇ δ' ετεκτηναντ' αποφθεγκτόν μ', ὅπως*
*δαιτὸς γενοιμην πωματός τ' αυτῶν διχα.** Iph. T. 951.

Exp. Προσφωνηθῆναι αναξιον. Syn. Αποτροπος, απροσφθεγκτος.

Αποφθειρω. perdo.

δεμας γεραιον συντἄκεις αποφθερῶ. Eur. Supp. 1106.

Syn. Αποφθιω, διαφθειρω, απολλυμι, φθιω.

*Αποφθῐθω. *forma Ionica, pro* Αποφθιομαι. pereo.

ενθ' αλλοι μεν παντες απεφθιθον εσθλοὶ εταῖροι. ε. 110.

˘Αποφθῐνῡθω. perdo, absumo. *item,* 2. *intransitive et pass.* pereo, absumor.

οἳ σεθεν είνεκα, τῆλε φιλων και πατρίδος αιης,
θυμὸν αποφθινυθουσι·—(*perdunt vitam.* Damm.) Π. 539.*
2. *σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, αποφθινυθουσι δε λαοί.* Ε. 643.

˘Αποφθινω. intereo. Vid. not. ad v. Αποτινω.

κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ, χὠ δειλὸς κρατεῖ. Philoct. 457. B.

Syn. Φθινω, διαφθειρομαι, αποφθειρομαι, απολλυμαι.

˘Αποφθῐω· perdo, absumo. *pass.* Αποφθιομαι.

τῶν αλλος μεν αποφθισθω, αλλος δε βιωτω. Θ. 429.
*—*απο δ' εφθιθεν εσθλοὶ εταῖροι-Παντες ὁμῶς,*— ψ. 331.
perierunt. pro απεφθιθησαν, a. 1. pass.*

˘Αποφθορὰ, ᾶς. ἡ. abortus.

—*σπερματος τ' αποφθοραὶ-Παιδων,*— Eum. 187.

Syn. Αμβλωσις, αμβλωμα, εξαμβλωμα, εκτρωμα, εκτρωσις, εκβολας.

˘Αποφλαυριζω. flocci facio. *αποφλαυριξαισά μιν*
αμπλακιαισι φρενῶν. Pyth. 3. 23.

Syn. Εκφαυλιζω, εξευτελιζω, επιτωθαζω.

*˘Αποφλοιοω. decortico. [*An.* i. 233.*

πυρσοῦ τοῦτο λεοντος απεφλοιωσατο δερμα. Leon. Tar.

˘Αποφλυζω. efflo, ebullio. Vid. ad v. Αυτανδρος.

˘Αποφονος .... φονος. Orest. 165.* et Αποφονον αἷμα. ib. 189. *idem valent ac* αχαρις χαρις. Iph. T. 566. αδωρα δωρα. Aj. 665. αγαμος γαμος. Œd. T. 1214. Br. *Reddi potest vox* αποφ. inauspicatus, abominandus.*

Exp. Ατοπος, μισητος.

˘Αποφραγνῠμαι. *med.* communio velut septo.

εν γε στοχαζῃ, κἀποφραγνυσαι κυκλῳ
το πραγμα,— Ant. 247. Syn. Αποφρασσω.

˘Αποφρὰς, *αδος. ἡ. *unde* αποφράδες ἡμεραι, nefasti dies. *Habet vero* Etym.* ανθρωπος αποφρας, και βλεπων απιστιαν. **quod tamen Budæus dici existimat, ut apud Latinos,* monstrum hominis. Vid. et Koen. ad Gregor. p. 249. et Viger. Hermann. p. 77.

Αποφυλλᾰδες. αἱ. fibræ; *sed intellige fibras ea significatione qua dixit Maro,*—amaris intuba fibris.* Vid. ad v. Μινθη.

Αποφῠσαω. efflo. *κἄπειτ' ανελών μ' αποφυσησας*
** εις οξαλμην εμβαλε θερμην.* κ. λ.* Vesp. 330.

Syn. Εκφυσαω, εκπνεω, διεκπνεω, αναπτυω.

˘Αποφωλιος. *irritus. 2. monstrosus. 3. indoctus.

ὡς και σοὶ εἶδος μὲν αριπρεπὲς, ουδέ κεν αλλως
ουδὲ θεὸς τευξειε· νοον δ' αποφωλιος εσσί.* θ. 177.

Syn. 1. Ματαιος. 2. ξενος, τεραστιος, αγενεθλος, εκβολιμος, εκτρωματαῖος. 3. απειρος, απαιδευτος.

˘Αποχαζω, Αποχαζομαι. abscedo. Vid. ad v. Απισχω.

**αλλὰ ταχος γραφιδων αποχαζεο, μή σε διηνη*
αφρὸς αποσταζων θλιβομενων πλοκαμων. (*In Apellis* Venerem *ἀναδυομένην.*) Jul. Ægypt. *Anal.* ii. 500.*

Syn. Αναχωρεω, ανερχομαι, απερχομαι.

˘Αποχᾰλάω. relaxo.

αλλ' αποχαλα την φροντίδ' ες τον αέρα. Nub. 762.

Syn. Ανιημι, αναπεμπω, αναλυω.

*˘Αποχαλκιζω, ære privo, seu spolio. *In l. c. lusus verborum est insignis.*

Χαλκίδος εκ γαιης απεχαλκισε την πολιν ἡμῶν. Pallad. *An.* ii. [417.*

˘Αποχειροομαι, οῦμαι. destituor.

ολομαν, ολομαν, αποχειρωθεις
τας εν τευτλοισι λοχευομενας. Pac. 1013.

Syn. Χειροομαι, αποτυγχανω, αποστερεομαι.

˘Αποχειροτονεω. suffragio meo improbo, vel, abrogo.
αποχειροτονηθῆναι τρις εν τῇ 'κκλησιᾳ. ib. 660.
Syn. Αποψηφιζομαι, διαγραφω, καταλυω.

˘Αποχεω. abjicio.
τηλε δ' απο κρατος χεε δεσματα σιγαλοεντα. X. 468.
ὦσε ποδὶ πληξας, απὸ δ' ειδατα χεῦεν εραζε. χ. 20.
Syn. Εκχεω, εκβλυζω, αποχυω.

˘Αποχευομαι. * effundo.
χρυσεων δ' εκ τευχεων ῥιψω
γαιας παγαν,*—'Αν αποχευονται Κασταλιας
δινας, νοτερον ὑδωρ, κ. λ. Ion. 146.

˘Αποχή. distantia. 2. acceptilatio, apocha[1]. 3. abstinentia.
2. Φαῖδρος εγραψε λαβὼν εικονικὴν αποχήν. Lucill. *An*.ii.339.

˘Απŏχνανω. * diripio, devoro.
αναστομου το χεῖλος, ὡς ἑτοιμά σοι
ἑφθὰ καὶ οπτά,* καὶ ανθρακιᾶς αποχνανειν. Cycl. 357.
* (Toup. *et* Musgr. *divisim legunt* απο χν. Vid. Höpfner. in l.)*
Syn. Χνανω, καταβροχθιζω.

˘Απŏχραομαι. abutor. 2. interficio, &c.
τοὺς ανδρας απεχρησαντο * τοὺς παιδοσπορους.
Aristoph. Αημν. ap. Suid. voc. Απεχρησατο.*
Syn. 1. Καταχραομαι, παραχραομαι, παρακαταχραομαι.
2. αποκτεινω, * διαχραομαι.

˘Απŏχραω. sufficio. Αποχρη. sufficit.
a. ἱκανοὺς νομιζεις δῆτα θανατους εικοσιν;
b. ταυτῃ γε·* νῷν δε δυ' αποχρησουσιν μονω. Plut. 483.
εμοὶ μεν αποχρη ταῦτα, και ψηφιζομαι. Av. 1603.
Syn. Εξαρκεω, επαρκεω.—επαρκεῖ.

*Αποχρημᾰτος. opibus privatus. *Vid. Schutz. in l. c.*
αποχρηματοισι ζημιαις ταυρουμενον. Choëph. 273.*

˘Αποχωρεω. abscedo.
βουφορβος ἡμῶν, κἀπεχωρησεν παλιν. Iph. T. 265.
Syn. Ανερχομαι, απερχομαι, εξερχομαι, παρεκβαινω, απαλλαττομαι, εξηκω, αναχωρεω.

˘Αποψαλλω. perstringendo revello.
Σαλπιγξ, αποψαλλουσα Μαιωτην πλοκον. Lyc. 915.
Syn. Ἑλκω, εκτεινω, εντεινω.

˘Αποψαω, Αποψαομαι. abstergo. [Equit. 910. B.
απομυξαμενος, ὦ Δῆμ', εμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν αποψω.
Syn. Αποματτω, καταματτω, απονιπτω, απομοργνυμι.—αποτινασσω, καινουργεω.

˘Αποψηφιζομαι. suffragio absolvo; *vel etiam* abrogo, *aut* amoveo.
ειτ' ου δικαιως εστ' απεψηφισμένος (*cœlo exclusus*)
*ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δωδεκ' εικοτως Ερως;
Vide sis perelegans Aristophontis Frag. ap. Ath. p. 563.*

˘Αποψῑλοω. depilo. 2. privo.
φιλων αποψιλοῖς με την παναθλιαν. Choëph. 693.
Syn. Αποτιλλω, αποθεριζω, παραψηχω. 2. απογυμνοω, αποστερεω.

*˘Αποψῐς, εως. ἡ. conspectus.
ἡμεῖς δ' ουτ' ακτῆς επιβαινομεν, ουτ' εν αποψει
γινομεθ', ὡς αιεὶ, Σωσυλε, το προτερον. Philod. *An*.ii.91.*

˘Αποψῡχω, Αποψυχομαι. exspiro. 2. exsicco, &c.
εἶλεν αποψυχοντα πολυτλας δῖος Οδυσσεύς. ω. 347.
εξ οχεων· οἱ δ' ἱδρῶ απεψυχοντο χιτωνων. Λ. 620.
Syn. Αποθνησκω. —ψυχω. —αποσβεννυμι. —εκλειπω.
2. Αναινομαι, αποξηραινω.—κατατριβω.

˘Αποψωλεω. circumcido.
*τί μ' ουκ απεψωλησας; ενοπλος γὰρ εἶ. Acharn. 592.
τοισδὶ δυο δραχμὰς τοῖς απεψωλημενοις. ib. 161.

˘Απραγμονως. *adv.* sine molestia.
πῶς δ' αν φρονοιην, ᾧ παρῆν απραγμονως; Eur. Phil. *fr.*
Phr. Συ μηθεν ενοχλει, μητε σαυτον, μητ' εμε· [291.d.*
απραγμονως δε διαγενου την ἡμεραν. Nicomach. ap. Ath.

˘Απραγμοσύνη, ης. ἡ. otium. 2. negligentia.
* αλλ' εις Ακαδημῖαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μοριαις αποθρεξεις,
στεφανωσαμενος καλαμῳ λευκῷ μετὰ σωφρονος ἡλικιωτου,
σμιλακος οζων, και απραγμοσυνης, και λευκης φυλλοβολουσης,
ἦρος εν ὡρᾳ χαιρων, ὁποταν πλατανος πτελεᾳ ψιθυριζῃ.*
Nub. 1005.
Syn. 1. Απραξια, ανεσις, απονια, σχολη. 2. αμελεια, καταφρονησις.—(α *intens.*) πολυπραγμοσυνη.

˘Απραγμων, ονος. ὁ ἡ. negotiis vacuus, quietus. 2. ignarus rerum, et incuriosus.
κἤν τιν' αυτῶν γνῷς απραγμον' οντα και κεχηνότα. Equit. 261.
Syn. 1. Απονος, αμελετητος, αργος, αεργος, ανεργης, απεριεργος, επιεικης, ἡσυχος. 2. μισοπραγμων, αμελης, αφροντιστος, δειλος, αδρανης, αβελτερος, μωρος.

˘Απρακτος, *et Ion.* Απρηκτος. infectus, irritus; *item*, intentatus. *Soph.*
απρηκτον πολεμον πολεμιζειν, ηδε μαχεσθαι. B. 121.
—κουδε μαντικῆς—Απρακτος ὑμῖν ειμι.— Antig. 1047.
Syn. Ανεργαστος, ανηνυτος, ανενεργητος, αποιητος, ατυκτος, αδυνατος, ατονος.—ατελεστος, ματαιος.—απραγμων.

˘Απραξία. cessatio a rebus agendis. Vid. Απραγμοσυνη.
* ουπω· το μελλον δ' ισον απραξιᾳ λεγω. Orest. 420.
Exp.* αποτυχια.

˘Απρεπης. indecens, indecorus. [5. 40.
μεμναμ'· ὦ φθονερον τυ, και απρεπες ανδριον αὔτως. Theoc.
Syn. Απεικως, απεοικως, ανοικειος, ανεπιεικης, αεικελιος, ατοπος, αισχρος.

*˘Απρεπῐη, ης. ἡ. indecentia, deformitas.
εικόνες ανθρωποισι φιλον γερας· αλλὰ Μαρινῳ
ὑβρις, ελεγχομενης ειδεος απρεπιης[2]. Ep. ἀδεσπ. 103.*

˘Απρηῢντος, ου. ὁ ἡ. immitis. [127.
και νεκυν απρηυντος ανιησει με θαλασσα. Antip. Thess. *An*. ii.
Syn. Αμειλιχος.

˘Απρῐᾰτην. *adv.* pro Απριαδην. nullo soluto pretio.
ενθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς εκομισσατο Φειδων
ἡρως απριατην·— ξ. 316. Vid. A. 99.
Syn. Αμισθι, προικα, δωρεαν.

Απριγκτοι πληκτα. Choëph. 424.

*˘Απριξ. *adv.* tenaciter; arcte, compressis manibus.
κομην ἅπριξ ονυξι συλλαβὼν χερι. Aj. 310.*

Απροβουλως. Νισον αθανατας τριχας
νοσφισασ' απροβουλως.[3] Choëph. 618.
Syn. Απρονοητως.

˘Απροΐδης. improvisus; *item*, *act.* 2. non prospiciens. [18.
Αἶδος απροΐδης αμφεκαλυψε μυχος. Ep. 1. 6.* Vid. Nic. Ther.
2. —απροΐδης δε-Εγκεφαλον πληξας. Epig.*
Syn. Απροορατος, απροοπτος, απροσδοκητος.

˘Απροικος. dotis expers.
κρεῖττον γαρ εστιν εν τεθραμμενην λαβεῖν
γυναῖκ' απροικον, η κακῶς μετὰ χρηματων. Sent.
Syn. Αεδνος, αεδνωτος, αφερνος.

˘Απρομῡθητος. * Stanl. *in l. c. conjicit* Απρομηθευτων, *quod sensui convenientius videtur.**
μηδ' εξ αελπτων κἀπρομυθητων πολει
νεικος γενηται— Æsch. Supp. 362.
Syn. Απρονοητος, απροσκεπτος, απροορατος, αφραστος, απροφατος, απροφασιστος.

˘Απροξενος. * *non habens* προξενον. *Gallice*, sans l'hote public. Butler. in l.*
απροξενοι τε, νοσφιν ἡγητῶν, μολεῖν. Æsch. Supp. 247.
Syn. Αλλοδαπος.

˘Απροοπτος. improvisus.
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εις απροοπτον-Πῆμ' εισεβαλεν·— Prom. 1073.
Syn. Ασκοπος, απροΐδης.

˘Απροσδεικτος. *nemini notus. *Vid. ad* v. Πετρα, *et* Butleri, *Viri Doctiss. Nott. Philologg. ad** Æsch. Supp. 801.

1. "Inter acceptilationem et apocham hoc interest, quod acceptilatione omnimoda liberatio contingit, licet pecunia soluta non sit: apocha non alias, quam si pecunia soluta sit." Ulpian. ap. Jacobs, T. ix. p. 504. ubi vidend. etiam Brodæus.

2. Vocem istam in hoc uno incerti Scriptoris loco deprehendi; sed ἀπρέπεια in ne uno quidem Metricorum.

3. Lectiones hujus loci inter ἀπροβούλως et προβούλως variant. Illam Stanleius et vetustiores Editt. habent, hanc amplectitur Porsonus, et post eum Burneius. At neutra vox in lexicis occurrit, neque ausus sum significationem earum definire.

Syn. Αδιηγητος, αναγορευτος.

˘Απροσδοκητος. inexspectatus.
απροσδοκητα δε βροτοῖς τα τῶν θεῶν. Iph. A. 1610.
Syn. Αδοκητος, αδευκης.

˘Απροσηγορος. non dictu affabilis.
το δυσπροσοιστον κἀπροσηγορον στομα. Œd. C. 1342.
Syn. Απροσομιλος, ανομιλητος, απροσμικτος.

˘Απροσικτος. inaccessus; non adsequendus.
απροσικτων δ' ερωτων οξυτεραι μανιαι. Nem. 11. 63.
Syn. Απροσιτος, απροσπελαστος, απροσελευστος, απροσβατος, δυσπροσοδος, αβατος.—αμηχανος.

˘Απροσῐτος. * Morellus *in Append. locum adduxit e* Dolscio, *poëta, si Diis placet, sæculi xvi.; at apud neminem poëtarum, nomine isto dignorum, vocem hancce inveni.*

˘Απροσκεπτως. *adv.* inconsiderate, temere.
—ὁσ' αν μονον-Τυχῃ τις ειπων, ταῦτ' απροσκεπτως ποιεῖν ἁπαντα.— Antiph. ap. Ath. p. 238. e.*

˘Απροσκοπος. qui prævideri non potest. *Schulz. in l. c.*
εν ἡμερᾳ δε μοῖρ' απροσκοπος[1] *βροτῶν.* Eum. 105.
Syn. Ασκοπος, ακαταληπτος, απροορατος.—απημων.

˘Απροσμᾰχος, * ου. ὁ ἡ. inexpugnabilis.
Αἰδου τρικρᾱνον σκυλακ', απροσμαχον τερας. Trach. 1100.
Αρτεμιν, (mysticum nomen Fortunæ) . . . *Ευβουλῆος* (i. e. Plutonis)
αἱματος εκγεγαωσαν, απροσμαχον εὖχος εχουσαν.* Orph. [H. 71.
Syn. Αμαχος, ακαταγωνιστος, αηττητος.

˘Απροσοιστος. ad quem ægre accedi potest.
απροσοιστος γαρ ὁ Περσῶν (*Ion. a min. Dim.*)
στρατὸς, αλκιφρων τε λαός. Pers. 91.
Syn. Ανοιστος, αφορητος, δυσφερος, ανυπομονητος, ακαταμαχητος.

*˘Απροσομῑλος, ου. ὁ ἡ. abhorrens a consuetudine familiaritatis. Vid. Απροσηγορος.
*ακρατες, απροσομιλον-Γηρας αφιλον,—*Œd. C. 1236.*

˘Απροσορᾱτος. adspectu horrendus.
δειναὶ θαμβητειραι, απηνέες, απροσορατοι. Orph. 971.
Syn. Απεριβλεπτος, φοβερος.

˘Απροσφορος. incommodus.
τας Εχιδνας λιπων-Νησους, ναυβαταις απροσφορους. Iph. [A. 287.
Syn. Βλαβερος, ανεπιτηδειος, απροσικτος.

Απροσφωτος. *ανδρας απροσφωτοισιν ενιπλησσων οδυνησιν*[2]. Nic.

˘Απροτῐελπτος, ον. inexspectatus. *—κακον απροτιελπτον.* Opp.
Syn. Ανελπιστος, απροσδοκητος.

˘Απροτῑμαστος. incontaminatus.
αλλ' εμεν' απροτιμαστος ενι κλισιησιν εμῇσιν. Τ. 263.
Syn. Ανυβριστος, αλυμαντος, αμιαντος, αλωβητος.

˘Απροτιοπτος. quem adspicere non licet; improvisus.
**αλλ' αρα και ταχ' ονειδος επεσσυται απροτιοπτον.* Cal. 13. 249.
αστεμφὴς, οσσοισιν ὁρωμενος, απροτιοπτος.* Man. 2. 19.

˘Απροφᾰνες. *adv.* ex improviso. Vid. Απροφατως.
απροφανὲς, στυγερὸν δὲ περὶ φρενας ἱκετο δεῖμα. Orph. 790.

˘Απροφᾰσιστος, Απροφᾰτος. promtus; ex improviso accidens.
—θανατος απροφασιστος. Bacch. 1000.
αἱ δ' αφαρ, ἠῢτ' αελλαι αδευκέες, η στεροπαὶ ὡς,
απροφατοι νεφεων εξαλμεναι εσσευοντο. Apoll. 2. 268.
Syn. Απρομυθητος, αναπολογητος, απαραιτητος, απροσφωνητος, απροορατος, αδοκητος.

Απροφᾰτως. *adv. ultro; sine prætextu; subita vi, *q. d.* non prædicto, ut alter cavere non possit.
απροφατως δ' απὸ γῆς λεπτοὶ λυοντο καλωες. Orph. 621.*
και σφισιν απροφατως ανεδυ μεγα κῦμα παροιθε
κυρτὸν, αποτμῆγι σκοπιῇ ισον·— Apoll. 2. 580.
Syn. Αιφνιδιως, εξαπινης.—απροορατως.

Απτερος, ου. ὁ ἡ. non alatus; non talis qui avolet.
εγώ σοι παραβαλλομαι
θρηνους, απτερος ορνις. Iph. T. 1095.
ὡς αρ εφωνησεν· τῇ δ' απτερος επλετο μῦθος. ρ. 57.
(Exp. *ὁ παραμονος· ὁ μη αποπτας, αλλ' επιμεινας τῃ γυναικί.*) Syn. Απτερωτος, απτερυγος, απτιλος.—βεβαιος.—ισοπτερος, ταχυς, * (*Si a sit intens. sed expositio supra adlata magis placet.*) *

Απτερως. *adv.* cito. (*a intens.*)
—ἡ γαρ απτερως
αυταὶ παλιμπορευτον ἵξονται βασιν. Lyc. 627.
Syn. Ταχιστα.

Απτην, ῆνος. ὁ ἡ. implumis; qui volare non potest.
ὡς δ' ορνις απτῆσι νεοσσοῖσι προφερῃσι
μαστακ', επεί κε λαβῃσι, κακῶς δ' αρα οἱ πελει αυτῇ. Ι. 323.

Απτοεπης, εος. ὁ ἡ. mordax in verbis; audax.
Ἡρη απτοεπὲς, ποῖον τὸν μῦθον εειπες; Θ. 209.
Syn. Απτοητος, θρασυς, σαρκαστικος, ὑβριστικος, ὑβριστης, λοιδορος, ονειδιστικος, αικιστικος, δυσφημος, θρασυλογος, κακολογος.

Απτολεμιστος. *idem fors. cum sequ.*
και μοι Γεργιθων τε μελει φονος απτολεμιστων. Ath. l. 12.

Απτολεμος, ου. ὁ ἡ. imbellis.
οἱ σεο φερτεροί εισι· σὺ δ' απτολεμος, και αναλκις. Β. 201.
Syn. Αμαχος, απολεμος, δειλος, θηλυφρων.

Ἁπτομαι. tango, hæreo, &c.
μη τῶν αριστων ἁπτεται βουλευματων. Ant. 185.
ἁπτεσθαι νηῶν, ηδ' ἑλκέμεν εις ἁλα δῖαν. Β. 152.
Syn. Αφαπτομαι, συναπτομαι, εφαπτομαι, καθαπτομαι, λαμβανομαι, επιλαμβανω, θιγω, θιγγανω, επιθιγω, αφαω, ψηλαφαω, ψαλασσω, ψαυω, επιψαυω, παραψαυω, προσψαυω, προστυγχανω, επιβαινω, καθικνεομαι.

Ἁπτω. * necto. *part. præt. pass.* ἡμμενος.
φασὶν, βροχῳ γ' ἁψασαν ευγενῆ δερην. Hel. 135.*
Syn. Πλεκω, περιαπτω.

Ἁπτω. accendo.
ἁπτε κεραυνιον αιθοπα λαμπαδα. Bacch. 594.
Syn. Ανακαιω, *αιθω, καταιθω.

Απτως, ῶτος. ὁ ἡ. qui non cadit; stabilis.*
φῶτας—δολῳ-Απτῶτι δαμασσαις. Ol. 9. 138.
Syn. Αδιαπτωτος, αμεταστατος, βεβαιος.

˘Απῡγος. Vid. Hesych.
απυγος, αυτοκωλος. ᾶ ταλας ανηρ. Simon. *περι γυν.* 76.

˘Απῠλωτος. qui obstrui nequit; patens. 2. *metaph.* effrenis.
Syn. Αθυρωτος. 2. αδολεσχος, αθυροστομος. Vid. ad v. Απεριλαλητος.

*˘Απυνδᾰκωτος, ου. ὁ ἡ. fundo carens.
απυνδακωτος ου τραπεζοῦται κυλιξ. *Vid. Brunck. Lex. Soph.* [*in V.*
Syn. Απυθμενος.

Απυρηνος, ου. ὁ ἡ. nucleum non habens. Aristoph. Γεωργ.

˘Απυργος. *idem cum seq.* Eurip. in Temen.*

˘Απυργωτος, ου. ὁ ἡ. turribus non munitus.
—επεὶ ου μὲν απυργωτόν γ' εδυναντο
ναιέμεν ευρυχορον Θηβην, κρατερώ περ εόντε. λ. 263.
Syn. Απυργος, αφρουρητος.

˘Απῡρος. ignis expers; ignem non expertus.—*hinc,* novus.
το φαρμακον τοῦτ' απυρον, ακτῖνός τ' αεὶ-Θερμῆς αθικτον,—
οιστρου δ' αρδις χριει μ' απυρος. Prom. 879. [Trach. 687.

˘Απῡρωτος, ου. ὁ ἡ. idem.
αυτὰρ τῷ τριτατῳ απυρον κατεθηκε λεβητα,
**καλὸν, τεσσαρα μετρα κεχανδότα, λευκὸν εθ' αὔτως·*
τῷ δ' τεταρτῳ θῆκε δυο χρυσοῖο ταλαντα·
πεμπτῳ δ' αμφιθετον φιαλην απυρωτον εθηκε.* Ψ. 270.
Exp. Καινος.— (*a intens.*) πολυπυρος.

˘Απυστος. fando inauditus.
ῴχετ' αἴστος, απυστος, εμοὶ δ' οδυνας τε γοους τε. α. 242.
Syn. Αδοξος, αδιαπυστος, απευθης, ανωνυμος, ανηκουστος.

¯Απῠω. sono—clamo—dico.
ἱερις, τὸν ωμοθυμον εί (*Iamb. Dim.*)
που ποτὲ πλαζομενον-Προσβλεπει, ᾱπῦοι; Aj. 885.
**τουτ' επος γυναικοπληθης ομιλος απυων.* (*Troch. Dim. Cat.*) Pers. 122.
ὦ Πὰν, φερβομεναις ἱερὰν φατιν απυε ποιμναις. Ep. αδ. 230.*

---

1. *μοῖρα πρόσκοπος.* Pors. nota mutationis appicta. Ἀπρόσκοπος, sec. H. Steph. est "inoffensus," et apud Sacros tantum Scriptores videtur esse in usu. tom. ii. c. 360. H. Πρόσκοπος ab alia radice oritur, et "speculatorem" denotat. tom. iii. c. 828. G.

2. Exstat hic versus in Alexiph. 598. Sed e Codd. melior scriptura est eruenda: nempe, *ἀνέρας ἀπροφάτοισιν ἐπαΐσσων ὀ.* Vox *ἀπρόσφωτος* est incognita lexicis, neque ulla cognatio inter eam et familiam quamvis Græcam intercedere videtur.

Syn. Ηπυω, ηχεω, καλεω, προσκαλεω, κραυγαζω, λεγω, φασκω, προσταττω, κηρυσσω.

Phr. Αὐδιοις ἀπῦων εν αυλοῖς. Pind.

Απφυς, υος. ὁ. pater.

θαρσει, Ζωπυριων, γλυκερὸν τεκος· ου λεγω απφῦν. Theoc. [15. 13.

Syn. Πατηρ, ὁ πρεσβυτης.

*˘Απῳδὸς, οῦ. ὁ ἡ. dissonus.

αχαριν κελαδον μουσιζομενος

σκαιὸς απῳδὸς, και κλαυσομενος. Cycl. 487.

˘Απωθεν. adv. procul.

ποσον τί δ' εστ' απωθεν Αργεῖον δορυ; Heracl. 674.

Syn. Ἑκας, πορρωθεν, αποπροθεν.*

˘Απωθεω. fut. ωσω, vel, ωθησω. detrudo.

φυγάδα δ' απωθεῖ τῆσδε Πολυνεικην χθονός. Phœn. 74.

αλλά με κῦμα, ροος τε, περιγναμπτοντα Μαλειαν,

και Βορεης απεωσε— ι. 81.

Syn. Εξωθεω, παρωθεω, κατωθεω, αποβαλλω, εκβαλλω, απελαυνω, ανειργω, αποῤῥιπτω, αλαλκεω, αποκρουω, αποσοβεω, αποκρυπτω, αποτινασσω.—πορθεω, αποτριβομαι, αποκυλιω.

˘Απωμοτος. abjurandus; lege interdictus.

αναξ, βροτοισιν ουδέν εστ' απωμοτον. Antig. 394.

Exp. Απροσδοκητος. Syn. Απευκτος, *item*, φευκτος.

*˘Απωσικῦμᾰτος, ου. ὁ ἡ. fluctus abigens. *epith.* remi.

κωπας τε δισσας τας απωσικυματους. Philipp. *An.* ii. 212.

˘Απωστέος, α, ον. *verbal.* ab Απωθεω.

εμοί τε μιμημ' ανδρὸς ουκ απωστέον. H. Fur. 294.*

˘Απωστος, η, ον. expulsus.

τελος δ' απωστος γῆς αποῤῥιφθησομαι. Aj. 1038.

Syn. Απωθητος, αποτροπος, εκκηρυκτος.

*˘Απωτερω. *adv.* remotius. Vid. ad v. Κνημη.*

Αρ, *apud Poëtas, pro* Αρα. utique, tandem, igitur.

ἦμος δ' ουτ' αρ πω ηως, ουτ' αμφιλυκη νυξ. Il. 433.

ὡς ἄρᾰ φωνησασ' απεβησατο· τον δ' ελιπ' αυτοῦ. Α. 428.

Syn. Αραγε, δη, γουν, δητα, *ρα.

Αρα. *adv.* utrum, an.*

ω φιλτατ', ἆρᾰ, κάμ' επισφαξαι ταφῳ

δοκοῦν Αχαιοις, ηλθες;— Hec. 509.

* Syn. Ἆρα γε, ἆρα οὖν, ἆρα μη, μῶν.*

Αρᾱ, * ᾶς. ἡ. Ion. Αρη, ῆς. preces, *in bono sensu.* 2. *item, in malo,* imprecatio. *et hinc,* 3. infortunium quod abominamur[1]. Damm. c. 153.*

1. ὡς ειποῦσ' ολολυξε· θεά δέ οἱ εκλυεν ἀρῆς. δ. 767.

* ἀραων αἰων Νηληϊαδαο γεροντος. Ο. 378.

2. ει γὰρ επ' ἀρῆσιν, τεκος, ἡμετερῃσι γενοιτο. ρ. 496.*

εξ ἀρεων μητρὸς κεχολωμένος,* ἥ ρα θεοῖσι

πολλ' αχεουσ', ηρᾶτο κασιγνητοιο φονοιο. Ι. 566.

τοὐμόν τε καὶ τοὐδ' εκφυγεῖν χρῄζων ἀράς. Phœn. 484. P.

3. Μεντορ, αμυνον ἀρὴν, μνῆσαι δ' έταροιο φιλοιο. χ. 208.

εφθιτ'·* εμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς αλκτῆρα γενεσθαι. Σ. 100.

Syn. 1. Ευχη. 2. αρεια, επαρα, καταρα, κατευγμα.—αναθεμα, βδελυγμα, καταναθεμα. 3. ατη, βλαβη, λοιγος.

Epith. 2. Δυσφημος, επεσβολος, κρυερος, πικρογλωσσος, πολυστονος, δεινοπους.

˘Αρᾰβεω. fragorem edo.

δουπησεν δε πεσὼν, αραβησε δε τευχε' επ' αυτῷ. Δ. 504.

Syn. Ηχεω, βομβεω, δουπεω, κροτεω, ψοφεω.

˘Αρᾰβΐα. * *et, ex necessitate metri,* Ἀῤῥᾰβΐα, *seu* Ἀῤῥαβιη. *Dionys.* 925, 29, 30, 60. Arabia.

Βακτριά τε τειχη, τήν τε δυσχιμον χθονα

Μηδων επελθὼν,* Αραβιαν τ' ευδαιμονα. Bacch. 15.

˘Αρᾰβες, ων. οἱ. Nomen Gentile. *item*, Αραβιοι.

κεῖθεν δ' ολβιστων Αραβων παρακεκλιται αἶα,

πολλὸν ανερχομενη, δισσῇ ζωσθεῖσα θαλασσῃ. Dion. 927.

Epith. Ἀβροβιοι, αβακχευτοι, πολυσπερεῖς, ὑπερφιαλοι, ὑλοτομοι, τοξοφοροι.

˘Αρᾰβος, ου. ὁ. strepitus; stridor dentium.

βαμβαινων, αραβος δε διὰ στομα γινετ' οδοντων. Κ. 375.

Syn. Βρυγμος, κριγη, ροῖζος, ροιζημα, ροῖβδος, ἦχος.

*Phr. Ὑψόθε δ' εσμαραγησε, και ασπίδα τυψεν ακωκῇ δουρατος· ἡ δ' ελελιξεν ενοπλιον· ετρεμε δ' Οσσης ουρεα, και πεδίον Κρανωνιον, αἵ τε δυσαεῖς εσχατιαὶ Πινδοιο· φοβῳ δ' ωρχησατο πᾶσα Θεσσαλιη· τοῖος γαρ απ' ασπίδος εβραχεν ἦχος. ὡς δ' ὁπότ' Αιτναιου κ.τ.λ.

τῆμος εγεντ' αραβος σακεος τοσος ευκυκλοιο. Cal. in Del. 136.*

˘Αραγμα, ˘Αραγμος. pulsatio, collisio, strepitus.

ου κροταλα χαλκοῦ, τυμπανων τ' αραγματα. Cycl. 204.

—σφενδοναις θ' εκηβολοις-Πετρων τ' αραγμοῖς·—Phœn. 1159.

Syn. Αραβος, κροῦμα, κροῦσις.—δοῦπος, καναχη, κτυπος, θορυβος, κοναβος, κομπος, κιναθισμα, παταγημα, παταγος, ψοφος.—αποκομμα, αγμα, βολη, πληγη.

˘Αρᾰδος, ου. ὁ. *ap. Hesych.* cordis pulsus post exercitium.

αυταρ ὅγε ζοφοεις αραδον κακὸν ωπασε τυψας. Nic. [Ther. 775. (*de scorpione.*)

˘Αραιθος, ου. ὁ. fluv. Epiri. Vid. ad v. Βουκρανος.

˘Αραῖος, α, ον. diris devotus.

μη νῦν οναιμην, αλλ' αραῖος, εί σέ τι

δεδρακ', ολοιμην, ὧν επαιτιᾷ με δρᾶν. Œd. T. 644. B.

Syn. Απευκτος.—ευκταῖος.—ὑποκειμενος αρᾷ.

˘Αραιὸς, ᾰ, ὸν. rarus. 2. tenuis. 3. imbecillis. [13. 59.

2. τρὶς δ' αρ' ὁ παῖς ὑπακουσεν· ἄραιᾰ δ' ἵκετο φωνά. Theoc.

3. χωλευων, ὑπὸ δε κνῆμαι ρωοντο αραιαί. Σ. 411.

Syn. 1. Σπανιος, σπαρνος, μανος, μανωδης, καταδεης, αμυδρος, λαγαρος, σικχος.—2. αφελης, ισχνος, ενισχνος, λεπτος, λεπτομερης, λιτος, ψιλος, ραδαλος, ραδινος, λεπταλεος. 3. ασθενης, αβληχρος, αδρανης, αδυνατος.

˘Αραξης, ου. ὁ. flu. Armeniæ.

ενθαδ' Αραξου ρεῦμα μεγαβρεμετου ποταμοῖο. Orph. 747.

Epith. Κελαδων, Αρμενιος, Σκυθικος.

*Αραξοχειρος. ὁ ἡ. manibus pulsatus. *Deest in Lexx.*

αραξοχειρα ταῦτά σοι τα τυμπανα. Philipp. *An.* ii. 212.*

Αραομαι, ῶμαι. **prima syll. apud Homerum longa, apud Tragicos brevi.* precor. *item,* 2. imprecor.*

ἀρᾶται δε ταχιστα φανημεναι ηῶ δῖαν. Ι. 240.

* θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν. Trach. 48.*

Syn. Ευχομαι, δεομαι, καταδεομαι, αντιβολευω, ἱκετευω. 2. Καταραομαι, επαραομαι, κατευχομαι, επιθειαζω.

˘Αρᾰρισκω, Αραρω. * adapto. Sed αραρη Damm. deducit ab αρω.*

αυτὸς δ' αμφὶ ποδεσσιν ἑοῖς αραρισκε πεδιλα. ξ. 23.

ὡς δ' ὁτε τοῖχον ανὴρ αραρῃ πυκινοῖσι λιθοισι. Π. 212.

Syn. Αρω, ἁρμοζω, αρταω, κατακοσμεω, προσαπτω, επιτηδευω, περικαθαπτω, στελλω.

˘Αρασσω. * pulso.

νῦν μεν τοῖς φιλτροις καταθυσομαι· αι δ' ετι κἠμὲ

λυπῇ,* τὰν αΐδαο πυλαν, ναι Μοιρας, αραξεῖ. Theoc. 2. 159.

Syn. Ῥασσω, κρουω, προσκρουω, παιω, πατασσω, κοπτω, τυπτω, θεινω, κροτεω, σφυζω, βαλλω, πλησσω, πτισσω, κολαπτω.

˘Αρᾱτος. exsecrabilis.

εἶδεν αρατὸν ἑλκος-Τυφλωθὲν εξ αγριας δαμαρτος. Antig. 973. B.

Syn. Καταρᾱτος, απευκτος.

* Αρᾱτος. Poëta Solensis, qui Φαινόμενα et Διοσήμεια scripsit. *Ion.* Αρητος.

μηκέτι τοι φρουρεωμες επὶ προθυροισιν, ˘Αρατε. Theoc. 7. 122.

γραμμα τοδ' ˘Αρητοιο δαημονος, ὅς ποτε λεπτῇ

φροντίδι δηναιοὺς αστέρας εφρασατο. Antip. Sid. *An.* ii. 19.*

˘Αρᾰχναιη, * *utrum in l. l. legatur perperam pro* ἐχιδναίη, *an, si lectio sana sit, ab* ἀραχναῖος *oriatur, in dubio esse potest.* Vid. Jacobs.*

φωλὰς αραχναιη σκαιὸν ετυψε ποδα. Eryc. *An.* ii. 297.

*˘Αρᾰχναῖος, αία, αῖον. ad araneam pertinens. 2. ab aranea factus.

2. εργον αραχναιοις νημασιν ισομορον. Antip. Sid. *An.* ii. p. 11.*

˘Αρᾰχνη, ης. ἡ. 1. aranea. 2. araneæ tela.

Παλλάδι ταὶ τρισσαὶ θεσαν ἅλικες, ἶσον αράχνᾳ

τεῦξαι λεπταλέον σταμον' επισταμεναι. Antip. Sid. *An.* ii p. 11.

* κεισθω δορυ μοι μίτον αμφιπλεκειν

αράχναις. Fr. Eur. Erecthei.

παντα δ' ερίθων αράχναν βρῖθει. Soph. Inachi. *fr.*

---

1. Homerus voce in unoquoque sensu utitur; sed, ni fallor, in primo penultima apud eum semper est longa. In secundo *forsan* communis; nam ἀρέων, Il. I. 566. potest esse δισύλλαβον. In tertio ubique brevis est. Tragici videntur usurpare vocem tantum in secundo sensu, penultima ubique brevi.

2. και ταχ' αν ερροιζητο δι' αιθερος, ει μη αραχνη τους ποδας εμπλεχθεὶς ὕπτιος εκρεματο. Lucill. *An.* ii. 330.*
  ΕΡΙΤΗ. 1. Σοφη, Βαβυλωνις, Περσις.

ˇΑραχνηεις. *adj.* λοιγὸν αραχνηεντα—(εμετον). Nic.* Ther. 733.
  ΕΧΡ. γλίσχρον καὶ χυμώδη, ὅστις διὰ τὸ γλίσχρον κολλίζει τῷ φάρυγγι. *Item,* λεπτὸν, ἀράχνῃ ὅμοιον. *Quid si interpretemur,* fuscus, nigricans, *qualis est araneæ color?* Angl. *black* vomit. νέμει δὲ οἱ ἐγγὺς ὄλεθρον. Nicand. ibid.*

ˇΑραχνης, ου. ὁ. araneus. *etiam,* Αραχνος.
  τῇ γαρ τοι νεῖ νηματ' αερσιποτητος αραχνης. Hes. ε. 775.
  * αραχνος ὡς βαδην. Æsch. Supp. 900.*

ˇΑραχνιον, ου. το. araneæ tela.
  —Οδυσσῆος δε που ευνη
  χηρει ενευναιων κακ' αράχνια κεῖται εχουσα. π. 35.
  —αράχνια δ' εις ὅπλ' αραχναι
  λεπτὰ διαστησαιντο, βοᾶς δ' ετι μηδ' ονομ' ειη. Theoc. 16. 96.
  * ἄρ' αράχνι', ὥσπερ ταῖς σίπυαῖσι ταῖς κεναῖς. Pherecrates. Vid. Valck. Diat. c. XVI. p. 168, 9.*

ˇΑραχνιοω. araneis squaleo.
  —ἑξαετηρος αραχνιοωσα βοειη. Nonn. D. 38.

ˇΑραχῶται. Nom. Pr.
  Ωριτας τ', Αριβας τε, λινοχλαινους τ' Αραχῶτας. Dion. 1096.

*Αρβηλος, ου. ὁ. culter sutorius, vel coriarius.
  οἷον ὅτε πλαδοωντα περι σκυλα και δερη ἱππων
  γναπτομενοι μυδοωσιν ὑπ' αρβηλοισι λαθαργοι. Nic. Th. 422.*

Αρβυλη, Αρβυλις. genus calceamenti cavi et profundi.
  σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ιχνος αρβυλης
  * τιθετε,—(*non* τιθεῖτε. Vid. Porsoni Not.)* Orest. 140.
  πᾶσα λιθος πταιοισα ποτ' αρβυλιδεσσιν αειδει. Theoc. 7. 26.
  ΣΥΝ. Κρηπις, εμβας, ὑποδημα, αρπις.

Αρβυλοπτερος. alas adfixas habens calceis.
  τον ἡπατουργον, αρσεν', αρβυλοπτερον. Lyc. 839.

*Αργαδεῖς, εων. οἱ. tribus ab Argade, Ionis filio, cognominata. *Vid. Barnes. in l. c.*
  Γελεων μεν εσται πρῶτος· εἶτα δευτερον
  Οπλητες, Αργαδεῖς τ', εμῆς τ' απ' Αιγίδος,
  εμφυλον ἔξουσ' Αιγικορεῖς.— Ion. 1579.*

Αργαλεος, εα, εον. molestus, difficilis.
  χραισμεῖν· αργαλέος γαρ Ολυμπιος αντιφερεσθαι. Α. 589.
  ΣΥΝ. Χαλεπος, δεινος, σκληρος, αιανος, αμειλιχος, στυφελος, δυσκολος, δυσαρεστος, δυσπαλης, δυσπετης, δυστροπος, δυστοπος, δυσχερης, πικρος, λυγρος, λευγαλεος, λυπηρος.

Αργᾶς, ᾶ. ὁ. poëta mediocris. Vid. Athen. p. 638. c. et nos in vv. Κωδωνιζω. Χορονικος.

Αργεαδης. patronym.' ab Αργεας.
  Ιφέα τ', Ευιππόν τε, και Αργεαδην Πολυμηλον. Π. 417.

Αργεῖοι, ων. οἱ. *dicuntur iidem, qui* Αχαιοι. i. e. nobiles Græci in genere.
  Αργεῖοι δ' ὑπεμειναν αολλέες, ουδ' εφοβηθεν. Ε. 498.
  ΕΡΙΤΗ. Αρηΐθοοι, εριθυμοι, ιομωροι, κρατεροφρονες, θωρηκτοι, λινοθωρηκες, μενεχαρμαι, μενεπτολεμοι, φιλοπτολεμοι. ΡΗΡ. Εἶδος αγητοι. κεντρα πτολεμοιο.—απειλαων ακορητοι.—Τρωεσσι φονον και κῆρα φεροντες. Hom.
  —αρηϊοι υἷες ευσθενεων Αργειων. Cal.

*Αργεῖος, εια, εῖον. Argivus, ex Argis. *item,* Græcus *in genere.*
  τριπολιν νᾶσον πελας
  εμβολω ναιοντας Αργεια συν αιχμᾷ. Ol. 7. 34.*

Αργειφοντης[1]. Vid. Ἑρμης.
  ὡς αρα φωνησας, πορε φαρμακον Αργειφοντης. κ. 302.

Αργελοφοι, ων. οἱ[2]. extremæ et inutiles rei partes. [Vesp. 670.
  συ δε τῆς αρχῆς αγαπᾷς τῆς σῆς, τους αργελοφους περιτρωγων.

Αργεννος, Αργης. albus.
  αυτίκα δ' αργεννῇσι καλυψαμενη οθονῃσιν. Γ. 141.
  βροντησας δ' αρα δεινὸν, αφῆκ' αργῆτα κεραυνόν. Θ. 133.
  ιχθὺς, ὥς κε φαγῃσι Λυκαονος αργέτα δημόν. Φ. 127.
  ΣΥΝ. Αργος, αργεινος, αργεινης, αργεστηρ, αργεστης, αργηεις, αργινοεις, αργυφος, αργυφης, αργυφεος, αγλαος, λευκος, εκλευκος, διαλευκος, λευκογειος, λαμπρος, διαπυρος, ελεφαντινος, νιφοεις, κνακος, πηγος, φαλος, φαλιος, φαληρος.

Αργεοφαντης. Λερναιων αδυτων περιωσιος αργεοφαντης.[3] Ep. l. 4.

Αργεστης. albus. 2. celer. *Est epith.* νοτου ανεμου, *qui dicitur hinc et* ὁ λευκονοτος. Vid. ad v. Αχυνετος.
  αυτὰρ εγὼ Ζεφυροιο και αργεσταο Νοτοιο. Φ. 334.
  ΣΥΝ. 1. Αργεννος. 2. θοος, ωκυς, ταχυς.

*Αργετις. ἡ. candida. *epith.* Auroræ ap. Nonn.
  ωμοσα μιμναζειν σεο τηλόθεν, αργέτι κουρη. Paul. Sil. *An.* [iii. 78.*

Αργηεις, ηεσσα, ῆεν. albus.
  καί τε κατατριφθεντα μετ' αργηεντος ελαιου. Nic. Al. 98.

*Αργῆς, ῆτος. ὁ ἡ. idem.
  ερσομενην, αργῆτι δ' αεὶ περιτετροφεν ανθει. ib. Th. 631.
  αλλά οἱ ειδομεναι ανεμων αργῆσσιν αελλαις. Orph. 683.*

Αργης, ου. ὁ. unus e Cyclopibus.
  Βροντην τε, Στεροπην τε, και Αργην οβριμοθυμον. Hes. θ. 140.

Αργηστης, ου. ὁ. albus.
  μη και λαβοῦσα πτηνὸν αργηστὴν οφιν *(sc. *sagittam*),
  χρυσηλατου θωμιγγος εξορμωμενον.* Eumen. 181.

Αργια,* ας. ἡ. otium, socordia. Vid. Αεργια.
  τα χρηστ' επισταμεσθα και γιγνωσκομεν,
  ουκ εκπονοῦμεν δ'.* οἱ μεν αργιας ὕπο,
  οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες αντὶ τοῦ καλοῦ. Hipp. 380.
  ΣΥΝ. Ῥαθυμια, ῥαδιουργια, απραγμοσυνη, ατολμια, αδρανεια, ακηδια, οκνος, αποκνησις, οκνηρια, παῦσις, λωφησις, νωθροτης, νωχελια.—ανεσις, ενδοσις, εχεχειρια.

Αργικεραυνος. albicans, s. velox fulmen mittens.
  Ζεῦ πατερ, αργικεραυνε, επος τί τοι εν φρεσὶ θησω. Τ. 121.

Αργικος. *Valcken. *in l. c. præfert* αρχικοῖς. *Musgr.* μαντικοῖς.*
  τι δῆτα θωκοις αργικοῖς ενημενοι. Eur. Phil. *fr.* 6.

*Αργιλιψ, ιπος. ὁ ἡ. subalbidus. *Deest in Lexx.*
  ητοι αν' Ευρωπην μεν ολιζονα, καί θ' ὕπὲρ ακρους
  ῥωθωνας (*naribus*) κεραοί τε και αργιλιπες τελεθουσιν. Nic. [Th. 212.*

Αργιλλος, Αργιλος, ου. ὁ. argilla.
  ακριδα Δημοκριτου μελεσιπτερον αδε θανοῦσαν
  αργιλλος δολιχὰν αμφὶ κελευθον εχει. Mnasalc. *An.* i. 192.
  ΕΧΡ. Αργιλλωδης γῆ, η λευκη και καθαρα.

Αργινοεις, οεσσα, οεν. albicans; splendidus.
  Λυκτον, Μιλητόν τε, και αργινοεντα[4] Λυκαστον. Β. 647.

Αργιοδους. albos dentes habens.
  ὦρσεν επὶ χλουνην σῦν αγριον, αργιοδοντα. Ι. 535.
  ΣΥΝ. Αργιοδων, οξυοδους.

*Αργιποδης, ου. ὁ. idem cum sequ. [*An.* ii. 53.
  —ῥεξειν—Φημι παρα κροκαλαις αργιποδαν χιμαρον. Phan. Vid. Nicand. *ap. Ath.* 683. c. (Frag. ii. 19. *Schneid.*) ubi e conjectura *Casaub.* legitur. ἀργοπόδην, *lente serpentem.**

Αργιπους. velox. 2. albis pedibus.
  αργιποδας κυνας ᾶσαι, εῶν απανευθε τοκηων. Ω. 211.
  ΣΥΝ. Αργεστης. 2. ταχυπους, αελλοπους, αερσιπους, ωκυπους.

Αργμα, ατος. το. primitiæ.
  ἦ ρα, και αργματα θῦσε θεοῖς αιειγενετῃσι. ξ. 446.
  ΣΥΝ. Ακροθινια, απαρχη.

*Αργοθεν. *adv.* ab Argis. [804.
  —ὦ στρατηγ', ὅς Αργόθεν-Ἥκεις επι τηνδε γαῖαν. Heracl.

Αργολας, ᾶ. ὁ. Argivus.
  —εγὼ δε Σαρδιανος, ου γαρ ουκετ' Αργολας. (*Vers. Trochaic. una syllaba deficiens.*) Eur. Plisth. *fr.* Vid. Rhes. 41.

Αργολις, ιδος. ἡ. Argolica.

---

1. "Pro Ἀργοφόντης, quasi φονεύων τὸ ἄεργον, interficiens desidiam." Damm. c. 2521. "Potest etiam exponi, ὀργὸς φόνου, abstinens a "cæde." id. v. Ἑρμης. Nam, "ad Argum aliquem hoc epitheton non "respicere, inde patet, quia poëta hunc Argum ignorat." id. v. Ἀργος.—Vides, amice lector, quam simplex et certa sit aliquoties Etymologia; et quam mirum sapiamus in rebus et in verbis ad Homeri ætatem pertinentibus.

2. ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς (*pellis ovinæ*) οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι· καὶ οὗτοι ἄχρηστοι. Schol.

3. Epigramma est ἀδεσπ. 375 a. *Jacobs.*—Anal. T. iii. p. 230. Sed pro ἀργεοφάντης emend. *Brunck.* ὀργιοφάντης, sicut antea *Jos. Scaliger.* Ὀργιοφ. idem est quod ἱεροφάντης. *Lernæ servans penetrale sacerdos* vertit *Grotius.*

4. In uno tantummodo alio loco reperitur h. v. ap. Hom. nempe, ejusd. lib. vs. 656. Bis habet Apollonius *Rh.* ii. 738. iv. 1607. semel Nicander, *Ther.* 333. semel Dionys. Περιηγ. 1176. semel Antipater *Sidonius,* Epig. 72. *Anal. T.* ii. p. 25.

ὁ φονος ἦν, ὁν Αργολὶς εχει πατρα;
τοτε μεν περισαμοτατος και αριστος
Ἑλλαδι, τῶν τοῦ Δαναοῦ παιδων. Herc. F. 1016.

Αργοναυται, ων. οἱ. *socii Jasonis, dicti* Μινυαι. qu. vid. et vid. Pyth. 4. 304. Orph. 116. Apoll. lib. 1. in init.

Phr.—Αριστηων Μινυῶν λοχος. Orph.—χερες-Ανδρων αριστεων, (*sic Pors. recte*) οἱ το παγχρυσον δερος-Πελιᾳ μετηλθον—Med. 4. ——ὁσοι
ταὐτον συνεισεβησαν Αργῳον σκαφος. ib. 476.
τᾶμος ναυτιλιας μιμνασκετο* θειος αωτος
Ἡρωων· κ. λ. Theoc. 13. 27. ἡμιθεοι Ιασονος
αιχμηταο ναυται. Pind.

Αργος, εος. το. Argos.
οἱ δ' Αργος τ' εἶχον, Τιρυνθά τε τειχιοεσσαν. B. 559.

Epith. Αχαϊκον, Δωρικον, Πελασγικον, Ιναχιον, Λυγκηϊον, διψιον, πολυδιψιον, ἱερον, ἱππιον, ἱπποβοτον, ἱππηλατον, κλυτον, κοιλον, παλαιον, πολυπυρον.

Phr. —Αχαϊκον οὖθαρ αρουρης.
Αργος, Ὁμηρικὲ μῦθε, και Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας,
και χρυσεη τοπαλαι Περσέος ακροπολι. Alphe. *An.* ii. 130.
[Αβαντος ευρυχορους αγυιας. Pind. γα Κυκλωπεια. Eur.]
* Δαναοῦ πολιν, αγλαο-
θωκων τε πεντηκοντα κορᾶν, Χαριτες,
Αργος, Ἡρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλεγεται δ' αρεταῖς
μυριαις, εργων θρασεων ἑνεκεν. Nem. 10.

Αργος, ου. ὁ. *est apud Poëtam* nomen proprium canis venatici, *ab* αργος. *i.e.* ταχυς. p. 291—326. *Apud recentiores est alius**

Αργος. pastor centum oculis præditus. *Vid. Damm. in v.*
Αργος ακοιμητοισι πολυσπερεεσσιν οπωπαις
κλεψιγαμου Κρονιδαο νεωτερα λεκτρα φυλασσει. Nonn. D. l. 8.

Epith. Αγρυπνος, βουκολος, βοοσκοπος, νομευς, θρασυς, πολυκλεινος, πανοπτης. Phr. —Αγρυπνοισιν ὁλον δεμας ομμασι λαμπων—Ποικιλον απλανεεσσι κεκασμενον Αργον οπωπαις.
Ζηνος οπιπτευτῆρα βοοκραιρων ὑμεναιων. Nonn.
πολυγληνος βουκολος Ιναχιης.—προμος Ἡρης—μυριωπος βουτας. Æsch.

Αργος. Αργος εὐμμελιης, Φριξου παῖς, ὅν οἱ ετικτε Χαλκιοπη.— Orph. 859. Hermann.

Αργὸς, *ἡ, όν. strenuus. *item*, 2. albus. *ab* εργον, *cum a intens.* valde operans. 3. Αργος, *quod* inertem et pigrum *notat, ex a priv. est vocabulum recentioris Græciæ, pro quo Homerus dixit* αεργος. Damm. c. 799.*
1. —εννέα δέ σφι κυνες ποδας αργοὶ ἑποντο. Σ. 578.
2. πολλοὶ μεν βοες αργοὶ ορεχθεον αμφὶ σιδηρῳ. Ψ. 30.
3. γλῶσσαν μεν αργὸν, χεῖρα δ' εἶχον εργάτιν. Phil. 98.
στρατος γαρ αθροος, αργος ων τῶν οικοθεν. Iph. A. 1001.

Syn. 1. Αργιπους, ταχυς. 2. αργεννος, αργεστης. 3. αεργος, απραγμων, αδρανης, ῥαθυμος, νωθρος, οκνηρος, δυσοκνος. —αμετοχος.

Αργῦρᾱμοιβος. argentarius.
Λυδιῃ ἶσον εχειν πετρῃ στομα, χρυσὸν ὁποιῃ
πευθονται μη φαῦλον, ετητυμον, αργυραμοιβοί. Theoc. 12. 37.

Syn. Αργυροπρακτης, αργυροπρατης, αργυριοκοπος, αργυροκοπος, αργυρογνωμων, αργυροχροος, κολλυβιστης, τραπεζιτης, χρυσαμοιβος.

Αργῦρεον γενος. ætas argentea.
δευτερον αὖτε γενος πολυ χειροτερον μετοπισθεν
αργυρεον ποιησαν Ολυμπια δωματ' εχοντες,
χρυσεῳ ουτε φυὴν εναλιγκιον, ουτε νοημα.
κ. λ. Hes. εργ. 126.—Arat. φαιν. 117.

Αργῦρεος, εα, εον. contr. Αργῦροῦς, ᾶ, οῦν. argenteus.
καλῇ, δαιδαλεη, επὶ δ' αργυρεος ζυγὸς ἦεν. I. 187.

Syn. Αργυρεῖος.

Αργῦρηλᾰτος, ου. ὁ ἡ. ex argento factus.
—αργυρηλατους-Χρυσεας τε φιαλας.— Ion. 1181.

Αργῦρῑδιον, ου. το. pecuniola.
εγωγε τοι δια μικρον αργυριδιον. Plut. 147.

† Αργῦριον. *dimin.* ab ἄργυρος.
ὁ μεν Επιχαρμος τους θεους εἶναι λεγει,
ανεμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, αστερας·
εγω δ' ὑπελαβον χρησιμους εἶναι θεους,
τἀργυριον ἡμῖν και το χρυσιον μονον. Menand. p. 240.

Αργῦρις, ῐδος. ἡ. argentea phiala.
μενεν αγῶνα πρεσβυτερων-Αμφ' αργυριδεσσιν. Ol. 9. 136.

Αργῦροδινης. argenteos, i. e. limpidos habens vortices.
ες ποταμὸν ειλεῦντο βαθυρροον, αργυροδινην. Φ. 8.

Syn. Λαμπρος.

Αργῦροειδης. argenti speciem habens.
—Σιμοεντα και-Δινας αργυροειδεῖς. Iph. A. 752.

Syn. Αργυροφανης.

Αργῦροηλος. argenteis clavis distinctus.
αμφὶ δ' αρ' ωμοισιν βαλετο ξιφος αργυροηλον. B. 45.

Αργῦρολογος. qui pecuniam exigit.
αιτεῖ ταχειας (sc. ναῦς) αργυρολογους οὑτοσί. Equit. 1068.

Syn. Αργυρολογητος, παραλος. —εκλογευς, φορολογος, εισπρακτωρ, συναγωγευς.

Αργῦροπεζᾰ, * ης. ἡ. (*ejusdem formæ cum* τραπεζα, *pro* τετραπεζα. Damm. c. 1882.) candidos pedes habens.
αργυροπεζα Θετις, θυγατὴρ ἁλιοιο γεροντος· A. 538.

Αργῦροπεζος. *epith.* puellæ, *ap. Rufin.* Analect. T. ii. 391.

Αργῦροποιὸς, οῦ. argentifex. *Ang.* silversmith. *Deest in Lex.*
τὸ τριτὸν, αργυροποιὲ, προσεμβαλε και τὸ τεταρτόν. *An.* ii. 478.*

Αργῦρορρῦτης. *Dor.* τας. argentifluus.
περαν δ' αργυρορρυταν
Ἑβρον εξεπερασ' οχθον. Herc. F. 386.

Αργῦρος, ου. ὁ. argentum. 2. pecunia.
πολλὸς δὲ χρυσός τε και αργυρος ενδον εκειτο. H. in Mer. 249.

Syn. Αργυριον. Epith. Αιγληεις, αργοχρως, ηεροεις, καθαρος, κλυτος. Phr. Κυπριδος ιχνευτης. Ep.—αἶμα και ψυχη βροτῶν. Eur.

Αργυροστερης. furax.
—κἀργυροστερῆ-Βιον νομιζων.— Choëph. 1002.

Syn. Ακτεανος, ανολβος, αϊρος.

Αργῦροτοιχος, ου. ὁ ἡ. parietes argento ornatos habens.
αργυροτοιχου-Δροιτας κατεχοντα χαμευναν. Agam. 1541.

Αργῦροτοξος. argenteo arcu decorus.
τας εν Πιεριῃ θρεψ' αργυροτοξος Απολλων. B. 766.

Αργυροφεγγης. argento splendens. [ii. 323.
οχθησας δ' αρ' εειπον εν αργυροφεγγεῖ λιμῳ. Lucill. *An.*

Αργῦρωνητος. argento emtus; servus.
κακοῖς (*i. e.* opprobriis) ελαυνειν αργυρωνητον σεθεν. Alc. 686.

Αργῦφεος, Αργῦφος. albus propter texturam.
τῶν δε και αργυφεον πλῆτο σπεος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι. Σ. 50.
—οἶν αργυφον ωκὺς Αχιλλεὺς-Σφαξ'·— Ω. 621.

Syn. Αργυφης, αργεννος, λαμπρος, λευκος.—μελας. Suid.

Αργω, * οος. ἡ. Navis Jasonis.
οιη δὴ κεινη γε παρεπλω * ποντοπορος νηῦς
Αργὼ * πασιμελουσα, παρ' Αιηταο πλεουσα.* μ. 70.
ἥ οἱ ὑπ' ειλατινοις ερετμοῖς[1] ἁλιμυρέα βενθη
πρωτη ὑπεξεπερησε· τριβους δ' ηνυσσε θαλασσης. Orph. 67.

Epith. Ιησονις, Πηλιας, πολυηγορος, ευλαλος, εὔζυγος, ευεδρος, ευπλοος, θοα, ὑποδρομος, γλαφυρα, κυιλη, πολυτειρης, τριακονταζυγος, ναυτιλος.

Phr. Ιησονιη ναῦς. Theoc. καλλιπρωρον Αργους σκαφος. Eur. λαληθρος κισσα. Lyc.
* Αργῳον σκαφος. Med. Αργῳον δορυ. Androm. 794.
[ἅτις Κυανεᾶν ουχ ἥψατο Συνδρομαδων ναῦς,
αλλα διεξαϊξε, βαθὺν δ' εισεδραμε Φᾶσιν. Theoc. 13. 22.]
αυτὴ γαρ (Minerva sc.) καὶ νῆα θοὴν καμε· συν δέ οἱ Αργος
τεῦξεν Αρεστοριδης, κεινης ὑποθημοσυνῃσι.
τῷ και πασαων προφερεστατη επλετο νηῶν,
ὁσσαι ὑπ' ειρεσιῃσιν επειρηταντο θαλασσης. Apoll. 1. 110.

Αργῳος, α, ον. Vid. ad v. præc.*

Αρδαλοω. inquino.
Αιγυπτιος θοἰματιον ηρδαλωκε μου. Philem.

Syn. Ασβολοω, μολυνω.

Αρδις, ιος. ἡ. spiculum, aculeus. Vid. ad v. Απυρος.
αυτη γαρ ακραν αρδιν ευθυνεῖ χεροιν. Lyc. 914.

1. Scriptor Argonauticorum, sub nomine Orphei latens, corripit vocalem ante τμ in ερετμοις— et v. 6. in εφετμαῖς. Hæ correptiones vocalium ante mutam cum liquida in Epico carmine indicium est ætatis recentioris. Vid. Orphica *Hermanni*, pp. 755, sqq.

Syn. Αιχμη, ακις, βελος.—*plur.* φαρετραι.

Αρεθμὸς, Αρδμός. irrigatio. *Vid. Nic. Ther.* 401.
γυας τιθαιβωσσοντος αρδηθμῷ Διος. ib. 622.
εν ποταμῷ, ὅθι τ' αρδμὸς εηη παντεσσι βοτοῖσιν. Σ. 521.
Syn. Αρδευσις, αρδεια, καταρδευσις, ὕδρεια, ὕδρευσις, διαβρεξις, διαβροχη, ποτισμος. Epith. Επηετανος.

Αρδευω, Αρδεω, Αρδω. rigo, adaquo.
ὅσην πλατυῤῥους Νεῖλος αρδευει χθονα. Prom. 851.
*ἀδ' ὡς νᾶμα φερει; δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, απληστε, [15.30.
εγχει ὕδωρ· δυστανε,* τί μευ το χιτωνιον αρδεῖς; Theoc.
αρδομενοι τ' ουρῆες εμῶν ἱερῶν απο πηγεων. Hom. Ap. 264.
Syn. Επαρδευω, επαρδω, διαρδω, διαινω, καταρδευω, βρεχω, ὑποβρεχω, καταβρεχω, οχετηγεω, οχετευω, ῥαινω, ποτιζω.

Αρεθουσα, * ης. ἡ. nomen fontis in Ithaca. Vid. ad Κορακος πετρα. alia fuit Arethusa εν Σμυρνῃ, alia εν Χαλκιδι τῇ κατα Ευβοιαν, alia εν Συρακουσαις, quæ posterior maxime celebris.
εἶς μὲν εγὼν, πολλοὺς δε Διὸς φιλεοντι και αλλους
θυγατέρες*. τοῖς πᾶσι μελοι Σικελην Αρεθοισαν
ὑμνεῖν συν λαοῖσι, και αιχμητὰν Ἱερωνα. Theoc. 16. 101.
Epith. Συρηκοσιη, ευειδης, καλη, ἱμερτη.

Αρεια. Vid. Απειλη.
πολλα δε μειλιχιοισι προσηυδα, πολλα δ' αρειῇ. P. 431.

Αρειμάνης. Marte furens; bellicosus.
προς Βορεην, ἱνα παῖδες αρειμανεων Αριμασπων. Dionys. 31.
Phr. Αρεος εὖ δεδαως.—παντοιου πολεμοιο δαημων.

Αρειος, Αρήϊος. martialis.
παυροτερον λαὸν αγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Αρειον. Δ. 407.
ἥρως Πρωτεσιλαος αρηϊος·— B. 708.

Αρειος, ου. ὁ. sectæ, vel Hæreseos illius, ab ipso nominatæ, conditor.
πημα τμηξιθεον ολοοφρονος ανδρος Αρειου. Cyr. Th.

Αρειος παγος. Martis collis; Areopagus.
—θεοὶ δέ σοι δικης βραβεῖς
παγοισιν εν Αρειοισιν ευσεβεστατην
ψῆφον διοισουσ',— Orest. 1666. P.
και πρίν γ' Αρειοις εν παγοις ψηφους ισας
κρινασ', Ορεστα, και νομισμ' εις ταυτό γε,
νικᾷν, ισηρεις ὅστις αν ψηφους λαβῃ. Iph. T. 1470.
*Phr. Ὡς δ' εις Αρειον οχθον ἧκον, ες δικην
τ' εστην, εγὼ μὲν θατερον λαβὼν βαθρον, κ. λ. Iph. T. 961.

Αρειοτερος. id. quod ἀρείων, *sed dictio haud æque proba.*
εἶχον αρειοτεροισι, χαρις Καπετωλίδος αυλῆς. *Anal.* iii. 135.*

Αρειοτολμος, seu, Αρειτολμος. id. qu. Αρειμανης. V. ad voc. Αναξιμενης.

Αρειφᾰτος, ἀρηϊφᾰτος. in bello interfectus.
—οἱδ' αρειφατοι - Φονοι. Eur. Supp. 603.
ανδρες αρηϊφατοι, βεβροτωμένα τευχε' εχοντες. λ. 41.

*Αρειων, ονος. ὁ ἡ. fortior, melior.
οιοί περ παρος ἦτε μετ' ανδράσιν, ἢ καὶ αρειους. Π. 557.
(Dammius *hinc desumtum putat* ἄρειον *in l. supra cit. ex* Il. Δ. 407. *Vid.* Αρης *cum seqq. in* P. Real.*

Αρειων. *potius*, Αριων, qu. vid. fidicen celebris.
—λατρις ερωτος Αρειων κυανοχαιτης. Nonn.
Phr. Λεσβιος αοιδος.—δελφῖνος οχησαμενος περὶ νωτοις κῦμα μελαν περαασκε. Opp.

Αρεκτος,[1] ου. ὁ ἡ. infectus.
ουδὲ διατριβειν· ετι γὰρ μεγα εργον αρεκτον. T. 150.
Syn. Απρακτος, ατελειωτος.

*Αρεσκοντως. *adv.* grate. [et 463.
ει πᾶσι ταυτὸ πρᾶγμ' αρεσκοντως εχει. Iph. T. 581. Vid.
Syn. Ἡδεως, φιλως.*

Αρεσκω. *placeo. *a.* 1. ηρεσα. *ab antiq.* αρεω. qu. vid. *construitur plerumque cum dativo personæ, interdum vero cum accusativo.* Vid. Brunck. ad Plut. 353. et Gregor. Koën. p. 27.
τα μεν αλλα μ' ηρεσας λεγων· ἐν δ' ου προσιεται με. Eq. 359.
ου γαρ μ' (με, *non* μοι,) αρεσκει γλῶσσά σου τεθηγμενη. Aj. 584.*

Syn. Αρεσκομαι[2], απαρεσκομαι, εξαρεσκομαι, εξαρεσκευομαι, ἱλαομαι, ἱλασκω, ἱλασκομαι, ἱλεοῦμαι, ευμενιζω, πραΰνω, ἀδω, ἁνδανω, ευασμενιζω, εφησυχαζω, εξαναπαυομαι, απαναπαυομαι, επαναπαυομαι, αρκοῦμαι.—συγχωρεω, εμμενω, συμφερομαι.—αγαπαω.—επικλινομαι. [προσσαινω—τινα— Eur. et Æsch.]

Αρεστὸς, ἡ, όν. gratus.
—ὡς εμοι τῶν σῶν λογων-Αρεστὸν ουδὲν— Antig. 506.
Syn. Ευαρεστος, ασμενος, ἡδυς.—επαινετος.

Αρεταλογια. Vid. Μυθευμα.

Αρεταω. virtutis felicitatem adsequor.
ουκ αρετᾷ κακὰ εργα· κιχανει τοι βραδὺς ωκύν. θ. 329.
Syn. Αρεταινω, ευτυχεω.

Αρετᾱων. Nom. Pr.
εγχεϊ χαλκειῳ· Τευκρος δ' Αρεταονα δῖον. Z. 31.

Αρετή. vis, virtus; virtus bellica ap. Hom.
τῶν περ και μειζων αρετὴ, τιμή τε, βιη τέ. I. 498.
Syn. Ανδρεια, αριστεια, ευδοξια, σπουδη, φιλοπονια, το καλον, καλοκἀγαθια. Epith. Θεῖα, ζαθεα, θεοτερπης, θεοδμητος, θεοκραντος, ευστεφανος, ευτερπης, δαιμονια, διδακτη, ἡρωϊα, πολυολβος, πολυμοχθος, πολυμυθος, θυμοβαρης, γνησια, φιλοφρων, ακινδυνος, καθαρα, φαεννη, ὑψηλη, σαφης, αναφαιρετος, εξοχος, αρχαια, βροτεα, κλεινη, ξυνη.
Phr. Και τραχυς ζαθεης αρετῆς ορος.—κ. λ. Cal. ε.
θεοδοτων εργων κελευθος καθαρα.—εργματων ακτις καλῶν ασβεστος αει.—χρονιωτατον φαος ευρυσθενεων αρετᾶν.
Ζεῦ, μεγαλαι δ' αρεται - Θνατοῖς ἕπονται εκ σεθεν. Pind.
αρετὰ πολυμοχθε,
γενει βροτειῳ
θηρᾱμα καλλιστον βιου. Ath. 15. 16.
*[δρεπειν κορυφας αρετᾶν απο πασᾶν. Pind. κορυφαι Αρετᾶν μεγαλαι. ib.] ειη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πατερ· αλλὰ κελευθοις
ἁπλοαις ζωᾶς εφαπτοιμαν, θανὼν ὡς
παισὶ κλεος μὴ τὸ δυσφαμον προσαψω.
χρυσὸν ευχονται, πεδιον δ' ἕτεροι
απεραντον· εγὼ δ' αστοῖς ἁδὼν και
χθονὶ γυῖα καλυψαι-
μ', αινεων αινητὰ, μομ-
φὰν δ' επισπειρων αλιτροῖς.
αυξεται δ' αρετὰ, χλω-
ραῖς εερσαις ὡς ὅτε δενδρον αΐσ-
σει, σοφοῖς ανδρῶν αερθεῖσ' εν δικαιοις
τε πρὸς ὑγρὰν αιθέρα.— Nem. 8. 59.

Αρεω. f. αρεσω. et med. αρεομαι. placo; concilio mihi.
αψ εθελω αρέσαι, δομεναί τ' απερεισι' αποινα. I. 120.
φραζωμεσθ', ὡς κέν μιν αρεσσαμενοι πεπιθοιμεν. ib. 112.
(De Synonymis vid. not. ad Αρεσκω.)

Αρηγοσῦνη, ης. ἡ. auxilium, opitulatio.
και νῆες λιμενεσσι σαωτεραι αμπαυονται, [*Ad Fortunam.*
σὴν δι' αρηγοσυνην σωζομεναι πελαγει. Ep. ἀδεσπ. 428.
Syn. Αρηξις, βοηθεια.*

Αρηγω. opem fero; proprie in bello.
ἢ μέν μοι προφρων επεσιν και χερσὶν αρηξειν. A. 77.
Syn. Αλεξεω, επαρηγω, βοηθεω, αμυνω, παρισταμαι, συλλαμβανομαι, συνεπιλαμβανω, συμπραττω, συμμαχομαι, προασπιζω, συμπολεμιζω, επικουρεω.—συμφερω.
Phr. Επαρηγονα χεῖρα φυλασσειν.
ἀῤῥηκτον βιοτοιο κερας, και ὑπερμαχος αλκη.

Αρηγων, ονος. ὁ ἡ. auxiliator.
δοιαὶ μὲν Μενελαῳ αρηγόνες εισὶ θεαων. Δ. 7.
Syn. Αλεξητηρ, βοηθος, παραστατης.

Αρηΐθοος. agilis in prælio.
τοῖαι ἅμ' Αιαντεσσιν αρηϊθοων αιζηῶν. Δ. 280.

Αρηΐφιλος. Marti carus.
αυτὰρ Αλεξανδρος και αρηϊφιλος Μενελαος. Γ. 136.
Syn. Αρειικος, αρειμανης, αρειμανιος, αρειοτολμος, αν-

1. Vox hæc antiqua et perrara invenitur in fragmento Simonidis ap. Schol. in Soph. Aj. 377.—τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ετ' ἄρεκτον Ἔσται.—

2. Pleraque horum Synonymorum, præter ἄδω et ἁνδάνω, cum Ἀρέω et Ἀρέομαι conveniunt potius quam cum Ἀρέσκω. "Recentiores alio significatu suum ἀρέσκω ponunt, ac Homerus suum ἀρέω. "Illis enim est placeo: huic, placo." Damm. c. 2168.

δρεῖος, αριστομαχος, ασπιδιωτης, ασπιστης, εγχεσιμωρος, εγχεσιμαργος, δηϊος, δαΐφρων, δορυθαρσης, εμπολεμος, πολεμιστης, μενεπτολεμος, μαχιμος, εναρηφορος, φιλοπτολεμος, πολεμικος, πολυαθλος, σακεσπαλος, στρατιος, πληξιππος.

*¯Αρημι, ˘Αρημαι. suscipio, fero.
ός δ' αμφ' αεθλοις η πολεμιζων αρη-
ται κῦδος ἁβρὸν, κ. λ. Isth. 1. 71. (Damm. *e themate* αἴρω *deducit*, Heyn. ab ἄρημαι.)

¯Αρημι, ¯Αρημαι. id. quod Αραομαι.
πολλάκι που μελλεις αρημεναι εν μεγαροισι. χ. 322.
τιπτε τοσον, Πολυφημ', αρημένος ὧδε βοησας; ι. 403.
(*de hoc infinitivo et particip. consule sis* Damm. c. 155.)*

˘Αρηξις, εως. ἡ. auxilium.
—ποιαν λαβῶ-Θεῶν αρηξιν, η βροτῶν;— Œd. C. 865. (28. Br.)
Syn. Αλεξησις, βοηθεια, αρωγη, αλκαρ, επικουρια, αμυνη, αι απαυλα.

˘Αρηροτως. *adv.* 1. apte. 2. firmiter.
2. ῥιψαι θελουσα στεφανον· αλλ' αρηροτως
ξυνδεσμα χρυσὸς εἶχε.— Med. 1189.
Syn. Στερεως, βεβαιως.

˘Αρης, εος et ηος. *item*, ¯Αρης. ὁ. Mars Gradivus.
¯Αρες, ˘Αρες[2], βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. E. 31.
†ειπερ ισην ῥωμην γνωμῃ, Δημοσθενες, εἶχες, [p. 438.
ουποτ' αν Ἑλληνων ηρξεν ἄρης Μακεδων. Plutar. T. iv.
καρτερος εν πολεμοις Τιμοκριτος, οὗ τοδε σᾶμα.
¯Αρης δ' ουκ αγαθῶν φειδεται, αλλα κακῶν. Anthol. 3. 5.
τουτῳ γαρ ¯Αρης βοσκεται φοβῳ βροτῶν. Sept. Th. 250.
Syn. Ενυαλιος, Μαμερτος. Epith. Ανδροφονος, ανδρειφοντης, αργαλεος, ανικητος, αλλοπροσαλλος, αλεγεινος, ατερπης, αΐδηλος, αμαιμακετος, ατειρης, ακαματος, αταρβητος, αφοβητος, ασπιδιωτης, αυτοδιδακτος, αμειλιχος, αγριος, Αχαΐκος, αινομανης, ἀλικτυπος, βριηπυος, βλοσυρος, βαρβαρυς, βροτοκτονος, βαρβαροφωνος, βαρυς, βαθυπολεμος, βιατης, βρισαρματος, βαρυμηνις, γοργος, γαμοκλοπος, δεινος, δῖος, δηϊος, δριμυς, δαφοινος, δορυμηστωρ, δορυσσοος, δολοεις, δακρυογονος, εγχεσπαλος, εναρηφορος, ευθωρηξ, εξωστης, εγρεκυδοιμος, εμπυρος, διωξιππος, ζηλομανης, ζηλημων, ζαμενης, θοῦρος, θρασυς, θρασυμητης, θηλυκτονος, Θρηΐκιος, θερμος, θοος, ἱππιος, Ινδῷος, κορυθαιολος, κορυθαΐξ, Κελτος, καρχαροδων, κρατερος, κελαινεγχης, Λυδιος, λαοσσοος, λοιγιος, λυγρος, λαοδαμας, μιαστωρ, μενεχαρμος, οξυς, ὁπλοχαρης, ουλος, ουλεος, οβριμος, ορχηστης, οριδρομος, πολυδακρυς, πολυκμητος, πολυμοχθος, πικρος, στυγερος, ῥινοτορος, σιδηρεος, σχετλιος, ταμεσιχρως, τευχεσφορος, τοξοδαμνος, ὑπερβιος, ὑπερμενετης, χαλκεος, χαλκοθωραξ, χαλκαρματος, χρυσηνιος, φοινιος, φιλαιματος, φθισιμβροτος, παγκρατης, χαλκασπις, χραισμητωρ, χαλκοβοης, φωριος, φιλευΐος, ὑγροπονος, ωκυς, ωμοφρων.
Phr. —Αρηα ταλαυρινον πολεμιστην.
ἆτος πολεμοιο. ακορητος αὔτης. Hom.
το δυσεριστον αἷμα φυσῶν. Soph.
χρυσοπηληξ δαιμων, Αφροδιτας ευνατωρ. Æsch.
κυβερνητηρ σιδηρου.
ταῖς αἱμοφυρτοις ἑστιωμενος μαχαις. Lyc.
χαλκαρματος ποσις Αφροδιτας. Pyth. 4. 155.
Vid. Hymnos Homeri et Orphei.

Αρης, εος, et ηος. prælium. 2. bellum. 3. cædes. 4. ferrum.
γινετ' αρης αλεγεινος οϊζυροῖσι βροτοῖσι. N. 569.
—στυγερῶν-ὁπλων-κοινὸν αρην. Aj. 1215. (1194. Br.)
ευχομενος θανατόν τε φυγεῖν και μῶλον αρηος. B. 401.
γυνη μονωθεῖσ' ουδὲν· ουκ ενεστ' αρης. Æsch. Supp. 757.
Syn. Μαχη.—κῆρ.—αλκη.—σιδηρος.
Epith. Λευκηρετμος, ουλιος, οξυς, λιθολευστος, φοινιος, τοξοδαμνος.

¯Αρητειρᾰ, ας. ἡ. sacerdos.
Ιφιας, Αρτεμιδος πολιηοχου αρητειρα. Ap. 1. 512.
Syn. Ἱερα, ἱερις, ἱερισσα, ἱερεια, βωμιστρια.

Epith. Δημοσια.

¯Αρητη. Nom. Pr. uxor Alcinoi.
Αρητη, θυγατερ Ῥηξηνορος αντιθεοιο. η. 146.
Epith. Λευκωλενος, ῥοδοπηχυς.—αγακλειτη, βασιλεια.

¯Αρητηρ, ῆρος. ὁ. precator, sacerdos.
αρητὴρ ετετυκτο, θεὸς δ' ὡς τιετο δημῳ. E. 78.
Syn. Ἱερευς, ἱερειτης, ἱεροποιος, ἱεροτελεστης, ἱεροφαντης, θευπροπος, θυτηρ, θυτης, θυοπολος, θυοσκοος.

¯Αρητος. Nom. P. Vid. Αρατος.
τοῖσι δ' ἅμα Χρομιός τε, και Αρητος θεοειδής. P. 494.

¯Αρητος. votis expetitus. 2. *in malo sensu*, averruncandus.
αρητὸν δὲ τοκεῦσι γοον, και πενθος εθηκας. P. 37.
Syn. Βλαβερος, απευκτος, επαρατος.

Αρθμεω. amicitiæ vinculo jungor.
ηδ' αὖτ' εν φιλοτητι διετμαγεν αρθμησαντε. H. 302.
Syn. Φιλοομαι.—ὁμονοεω, ὁμογνωμονεω, ὁμοφρονεω, συναγορευω, συμφωνεω.

Αρθμῖος, ου. ὁ. amicus.
ηκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν αρθμιοι ἦσαν. π. 427.
Syn. Φιλος, φιλιος.

Αρθμὸς, οῦ. ὁ. amicitia. [521.
Λητοΐδης κατενευσεν επ' αρθμῷ και φιλοτητι. Hom. Merc.
Syn. Αρθμια, φιλια, φιλοτης, ὁμονοια, ὁμοφροσυνη, ὁμολογια, ἑνωσις, συμβασις, συμπνοια, συνθηκη.

Αρθροκηδης, ες. membra conficiens.
τοῖς σοῖς προσαπτειν αρθροκηδέσιν πονοις. Lucian. Trago-[pod. 15.

Αρθρον, ου. το. artus.
μαρψας ποδος νιν, αρθρον ᾗ λυγιζεται. Trach. 792.
Syn. Μελος, δεσμος τῶν νευρων.—ἁρμος.

* Αρθροπεδη. instrumentum, quod pedibus subnectunt fossores. *In nostro Comitatu vocatur* Angl. *a man.*
αρθροπεδαν στερεάν τε, και ωλεσιβωλον αρουρης
σφυραν, και δαπεδων μουνορυχαν ορυγα. Phan. *An.* ii. 53.

Αρθροω. apto; appono *sc.* artubus. Vid. ad v. Βλαυτη.*

˘Αρῐαδνη. Nom. Pr. —καλήν τ' Αριαδνην,
κουρην Μινωος ολοοφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς
εκ Κρητης ες γουνὸν Αθηναων ἱεραων
ἦγε μεν, ουδ' απονητο·— λ. 320.
Epith. Δυσερως, ξανθη, ευπλοκαμος, καλλιπλοκαμος, κινυρα, Κυδωναιη, Μινωΐς, τηλεκλειτος.
Phr. Παρθενικη Μινωΐς, εὔφρονεουσ' Αριαδνη,
ἥν ῥα τε Πασιφαη κουρη τεκεν Ηελιοιο—
ἧς αιθέρι τεκμαρ.—αστεροεις στεφανος,—
παννυχος ουρανιοισιν ἑλισσεται ειδωλοισιν. Apoll. 3. 1004.

˘Αριγνως, ˘Αριγνωτος. valde notus.
Ενδαΐδος αριγνωτες υἱοι. Nem. 5.
ῥεῖα δ' αριγνωτος γονος ανέρος, ᾧ τε Κρονιων. δ. 207.
Syn. Αριγνωστος, ευδιαγνωστος, αγασιος, αμφιβοητος, αειμνηστος, διαδηλος, φανερος.

˘Αριγνωτος. Nom. Propr. Vid. ad Αριφραδης.

˘Αρῐδᾰκρυς. multum lacrimans.
κλαγξω δ' αὖ γοον αριδακρυν. Pers. 953.
Syn. Αριδακρυος, πολυστονος.

˘Αρῐδεικετος. valde inclytus.
τὸν δ' ὡς οὖν ενοησε Κοων, αριδεικετος ανδρῶν. Λ. 248.

˘Αρῐδηλος. valde clarus.
ἑσπομενης αριδηλα και αμφαδὰ εργα γενοιτο. Apoll. 3. 615.

˘Αριζηλος, Αριζηλωτος. multum æmulandus.
τον μεν αριζηλον θῆκεν θεος, *ὅσπερ εφηνε. B. 318.
ω ται λιπαραι, και ιοστεφανοι,* και αριζηλωτοι Αθηναι. Eq. [1329.

˘Αρῐηκοος. dicto audiens.
Λητοΐδη, τυνη δε κατ' ουρανοῦ ἱκεο πετρας
ῥιμφα Μελαντῖους αριηκοος,— Ap. 4. 1707.
Syn. Επηκοος, ευηκοος, ὑπηκοος, οξυηκοος, κατηκοος, εικων, ενεικτος, ευπειθης, πιθανος, πειθημων, πειθηνιος, πευστος, ὑποχειριος.

˘Αρῐηνοι. Asiæ gens. [et. 1098.
Καυκασιας κνημῖδας Ερυθραιων τ' Αριηνῶν. Dion. 714. V.

˘Αρῐθμεω. numero.
φωκας μεν τοι πρῶτον αριθμησει, και επεισιν. δ. 411.
Syn. Απαριθμεω, εκλογιζομαι, καταλογιζομαι, καταλεγω, καταταττω.

---

2. Amicus quidam eruditus certiorem me fecit, *Porsonum* nostrum consuêsse hanc metri licentiam explicare, quasi esset, ˘Ω sive ˘Α 'ρες, Αρες.—Equidem ea demum sententia sum, ut omnes fere hujuscemodi anomalias per *ictum metricum* intelligendas censeam.

˘Αρῐθμημα, ἄτος. το. numerus.
ισον γαρ εστι τ' ᾱριθμημα τῶν παλων. Æsch. Eum. 756.
Syn. Αριθμος.
˘Αρῐθμητος. numerabilis. 2. paucus.
τεκνοις ηδ' αλοχοισιν, αρῑθματους απο πολλῶν. Theoc. 16. 87.
αμμες δ' ουτε λογω τινος αξιοι, ουτ' αρῐθμητοι. ib. 14. 48.
Syn. Εναριθμητος, ευδοκιμος.
˘Αρῐθμιος, α, ον. idem.
—μετ' αθανατοισιν αριθμιος.— Suid.
Syn. Εναριθμιος, επαριθμιος.
˘Αρῐθμὸς, * οῦ. ὁ. numerus, ratio.
ενδιος δ' ὁ γερων ἦλθ' εξ ἁλὸς, εὗρε δε φωκας
ζατρεφέας· πασας δ' αρ' επῴχετο,* λεκτο δ' αριθμόν. δ. 452.
φθειρῶν τ' αριθμὸν, και κωνωπων, * και ψυλλῶν ουδὲ λεγω σοι
ὑπὸ τοῦ πληθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ανιῶσιν.* [Plut. 537.
Syn. Καταλογος, αριθμημα.
Epith. Ισομετρος, αμφιπαλιννοστος.
˘Αρῑμασποι, ων. οἱ. pop. Scythiæ Europææ. *Plautus Aulul.* Picos vocat.—*Steph. Dictionar. a Lloyd. v. Arimaspi.* V. Αρειμανης.
Epith. Ξανθοι, * ἱπποβαμονες. Vid. Prom. 803.
˘Αρῐονιος, α, ον. ad Arionem pertinens; sive, qui de Arione habetur.
ειρεσιην δελφῖνες αεὶ Μουσησιν αμισθον
ηνυσαν. ου ψευστης μῦθος Αριονιος. Philipp. *An.* ii. 221.*
˘Αρῐπρεπής. valde illustris.
παῖδ' εμὸν, ὡς καὶ εγώ περ, αριπρεπέα Τρωεσσιν. Z. 477.
˘Αρῐς, ῐδος. ἡ. arcus terebræ cum habena.
σφυραν, και γυρὰς αμφιδετους αρίδας. Philipp. *An.* ii. 215.
Syn. Ῥινη, ῥινιον.
˘Αρισβη. Nom. urbis.
και Σηστὸν και Αβυδον εχον, και δῖαν Αρισβην. B. 836.
Epith. Ευκτιμενη.
˘Αρῐσημος. conspicuus.
ες τε φοως αγαγεν, αρισημα τε εργα τετυκτο[1]. H. in Mer. 12.
Syn. Ενδοξος, ευπρεπης, εκπρεπης, φανερος, διαδηλος, επισημος, ευεπισημος, ευγνωστος, θαυμασιος, περικλυτος, αριφραδης.
˘Αρισθαρμᾰτος, ον. victor certamine curuli.
αλλ' αρισθαρματον,-Ὑδατι Κασταλιας
ξενωθεὶς, γερας αμφ-
εβαλε τεαῖσιν κομαις. Pyth. 5. 39.
*˘Αρισκυδης. valde indignans, *seu*, iracundus.
τοῖς μεν αρισκυδης εὖνις ανῆκε Διος. Call. fr. 108. *Bent.*
˘Αρισταθλος. in certando summus. *Deest in Lexx.*
ἡ γαρ ὑφ' Ἡρακλῆος αρισταθλοιο δεδουπεν. Arch. *An.* ii. 99.
˘Αρισταῖος. Nom. Pr. *Vid. Apoll. Rh.* ii. 506. *Virg. Geo.* iv. 317.*
Αυτονοην θ', ἣν γῆμεν Αρισταῖος βαθυχαιτης. Hes. θ. 977.
Epith. Μελιφρων, περισσονοος.
Phr. Ανδρασι χαρμα φιλοις αγχιστον, οπᾶονα μηλων. Pind.—πρῶτον εὐραθαμιγγος αλειφατος εὗρεν εερσης καρπον.—κ. λ. Nonn. D. lib. 5.
˘Αριστᾰφυλος. abundans uvis. epith. Bacchi. Ep. l. 1.
¯Αρισταω. prandeo.
και προς τουτοις ᾱριστωσῃ τον Πειραιᾶ προσεμαξεν. Equit. 812.
Syn. Αριστοποιοῦμαι, γευομαι.
† Αρισταω. *prima brevi,* in Epigr.
παντες ἅπαξ τρωγουσιν· ὁταν δε τρεφῃ Σαλαμῖνος,
οικαδ' αριστῶμεν[2] δευτερον ερχομενοι. Anth. 2. 50. 16.
˘Αριστειᾰ, ας. ἡ. fortitudo.
κρινειν εμελλε κρατος αριστειας τινι. Aj. 443.
Syn. Ανδραγαθια, αλκη, ανδρεια.
˘Αριστεῖα. τα. præmia, proprie, ob fortitudinem data.
πεμψεις, αριστεῖ' εκλαβὼν στρατευματος. Phil. 1475.
Syn. Τα βραβεῖα, λαφυρα, * πρωταιχμεια, πρωτολεια.

1. Signum νοθείας appingitur huic vs. ab Hermanno: nec reperire potui v. Ἀρισημος, apud quenquam Poëtarum.

2. Exstat hoc epig. p. 270. Edit. Wechel. ubi perperam, uti Brunckius notavit, *Macedonio* tribuitur. Sed revera est *Palladæ*, et locum suum habet *Analect.* T. ii. p. 413. *Jacobs.* iii. 121. Palladas sub *Arcadio* vixit, post Christ. anno plus quam CCCC: ejusque adeo auctoritas minime est tanti, ut primam in v. ἀριστάω syllabam corripiamus.

Phr. Ὧν αυτὸς εσχε στεφανον ευκλειας μεγαν. Aj. 465. B.*
˘Αριστειδης, ου. ὁ. Atheniensis ille, ob justitiam celebris.
οἷος περ Αριστειδῃ προτερον, και Μιλτιαδῃ ξυνεσιτει. Eq. 1325.
*˘Αριστεῖς, Αριστηες. οἱ.—*Argonautæ, ita dicti* κατ' ἐξοχην. Pors. ad Med. 5.
˘Αριστερεων, ῶνος. ὁ. verbena. Orph. 919. et Hesych. in v.
˘Αριστερος, ρᾱ, ρον. sinister. 2. infaustus.
λαβὼν Ορεστης ὦμον εις αριστερόν. Iph. T. 1381.
Syn. 1. Ευωνυμος, λαιος. 2. σκαιος.*
˘Αριστευς. princeps. 2. omnium fortissimus.
κικλησκεν δε γεροντας αριστῆας παναχαιῶν. B. 404.
Syn. Ὁ αριστος, αρχων, αρχος, κραντωρ.—οἱ εντιμοι, επιλελεγμενοι, εκλεκτοι, πρωτοπολῖται.
* Phr. Αρετῃ τε πρῶτος εκκριθεὶς στρατευματος. Philoct.
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' αριστευσας στρατοῦ
προς οἶκον ἦλθε πᾶσαν ευκλειαν φερων. Aj. 436.
Αιαντος, ὃς μεγιστον ισχυσε στρατοῦ. ib.*
˘Αριστευω. optime me gero.
ὃς δέ κ' αριστευῃσι μαχῃ ενι, τονδε μαλα χρεω
ἑσταμεναι κρατερῶς, ηt' εβλητ', ητ' εβαλ' αλλον. Λ. 409.
Syn. Ανδριζω, ανδριζομαι, κρατεω, κραταιοῦμαι, ὑπερεχω.
Αριστημι. id. qu. Αρισταω. *vox perrara.*
ηρισταμεν. δεῖ γαρ συναπτειν τον λογον. Athen. l. 10.
¯Αριστιζω. prandio excipio.
ὃς απο σμικρᾶς δαπανης ὑμᾶς αριστιζων απεπεμπεν. Eq. 535.
*—τουτους μεν αγων μετα σαυτοῦ-Αριστισον εὖ·—Av. 658.
Phr. Το γαρ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ φιλιος,
ὁ τῶν θεῶν μεγιστος ὁμολογουμενως.
οὗτος γαρ εις τὰς οικιας εισερχεται,
ουχὶ διακρινας τὴν πενιχρὰν η πλουσιαν.
οὗ δ' αν καλῶς εστρωμενην κλινην ιδῃ,
παρακειμενην τε την τραπεζαν, πανθ' ἃ δεῖ
εχουσαν· ηδη κατακλιθεὶς [ὅ γε] κοσμιως,
αριστισας ἑαυτὸν, εντραγὼν, πιὼν,
απερχετ' οικαδ', ου καταβαλὼν συμβολάς.
Diodor. *Sinopens.* ap. Ath. p. 239. b.*
˘Αριστιππος. auctor Sectæ Cyrenaicæ.
οἷα τ' Αριστιππου τρυφερη φυσις αμφαφοωντος
ψευδῆ. Timon ap. Laërt.
*˘Αριστῐς. nom. citharœdi ap. Theoc. vii. 99.
˘Αριστογειτων. Harmodii in occidendo Tyranno socius.
και φορησω το ξιφος τολοιπὸν εν μυρτου κλαδὶ,
αγορασω τ' εν τοῖς ὁπλοις εξῆς Αριστογειτονι. Lys. 632.*
˘Αριστογενε̆θλος. qui optimos generat.
Ευνομιης ποτὶ χῶρον αριστογενεθλον ὁδευεις. Ep. ἀδεσπ. 361.
˘Αριστογονος, Αριστοτοκος. parens optimæ prolis. 2. proles optima.
ιτε συν Ἡρακλεος αριστογονῳ-Ματερι— Pyth. 11.
2. ὅς μ' απαιδα γεννας-Εθηκεν αριστοτοκοιο. Rhes. 909.
¯Αριστοδειπνον. prandium ad cœnam perductum; aut denotare potest, quod apud nos dicitur, *a luncheon;* apud nostrates in Indis Orientalibus, *tiffin.*
—αφ' ὧν γενοιτ' αν ἡμῖν συντομως
αριστοδειπνον—— Alex. ap. Ath. p. 47. e.
˘Αριστο̆κλεης —Πλατων. Ep. l. 3.
˘Αριστοκρᾰτεομαι. ab optimatibus gubernor.
αριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. εγώ; Av. 125.
Syn. Ολιγαρχεομαι.
˘Αριστολοχειᾰ, ας. ἡ. herba puerperis opitulans. [ib. 937.
ητοι αριστολοχεια παλισκιος ενδατεοιτο. Nic. Th. 509. Vid.
˘Αριστομαντις. optimus vates.
Ἑλενος αριστομαντις, ὃς λεγει σαφῶς. Phil. 1376. (38. Br.)
*˘Αριστομᾰχη. Nomen Feminæ.
προς Αριστομαχην δε χρονου πολλοῦ, προς εκεινην την Μαραθῶνι. Thesm. 806.*
˘Αριστομᾰχος. unus ex Heraclidis. *Vid. Heyn. in l. c.*
Αριστομαχον γενος Ἡρακλεος βασιλευει. Pyth. 10. 4.
Αριστον, ου. το. (*antepenult. forsan brevi apud Homerum. Vid. Heyn. in* Ω. 124. *certe longa apud recentiores.*) cibus, quem mane capiebant.
εντυνοντο αριστον (f. ϝάρ.) ἅμ' ηοῖ, κειαμενω πυρ. π. 2.
επὶ τοῖσδε τους πρεσβεις επ' ᾄριστον καλῶ. Av. 1602.

Syn. Ακρατισμα, ακρατισμος.

῾Αριστονοος. benevolus.

και θεσμων επεβησαν αριστονοου Κυθερειης. Mus. 273.

Syn. Ευνοος, ευμενης, προφρων.

᾿Αριστοξενος. insignis Philosophus et Musicus.

* ός δε τον εν πληκτροισιν Αριστοξεινον αγητὸν

ωμοσε μὴ γνῶναι τηνδε θεημοσυνην.* Agath. *An.* iii. 57.

᾿Αριστοπονευς. idem cum seq.

ανδρες αριστοπονῆες, ελευθερα ληματ' εχοντες. Man. 4. 512.

᾿Αριστοπονος. *optime laborans.

Γλαυκωπις αριστοπονοις χερσὶ κρατεῖν. Ol. 7. 94.*

Syn. Πολυπονος, φιλοπονος, πολυκμητος.

᾿Αριστοποσειᾰ. optimum virum habens. V. Καλλιτοκεια.

᾿Αριστος. optimus; *proprie,* in re bellica.

σκυτοτομων οχ' αριστος, Υλῃ ενι οικια ναιων. H. 221.

Syn. Κρατιστος, λῷστος.*

᾿Αριστοτελης, εος, οῦς. ὁ.

εις κρισιν ἡμετερην πικρὸς Αριστοτελης. Macedon. *An* iii.122.

Syn. Σταγειριτης. Epith. Οὖλος, κενοφρων.

Phr. ῾Ο σοφος ὁ παῖς τοῦ Νικομαχου.—σοφιης προμος, και μυστης.

οὗτος Αριστοτελης μετρῶν χθονα και πολον αστρων. Ep. l. 4.

᾿Αριστοτεχνης, ου. ὁ. optimus artifex.

Δωδωναῖε μεγασθενὲς, αριστοτεχνα πατερ.

Vid. Schneider. ad Pind. frag. incert. 19. *ed. Heyn.**

᾿Αριστοφᾰνης, εος, οῦς. ὁ. poeta Comicus. *item,* Grammaticus.

βιβλοι Αριστοφανευς, θεῖος πονος, * αἷσιν Αχαρνεὺς

κισσὸς επὶ χλοερὴν πουλὺς εσεισε κομην. Ant. Thess. *An.* ii. [115.*

Αριστωδῖν. id. qu. Αριστογενεθλος.

εξεσαν Αδρηστειαν αριστωδῖνες Αθῆναι. Theæt. Sch. *An.* ii. 515.

᾿Αρισφᾰλης. valde lubricus.

σκηριπτεσθ', επειὴ φατ' αρισφαλέ' εμμεναι ουδόν. ρ. 196.

Syn. Σφαλερος, γλισχρος.

Αριφρᾰδεως. *adv.* valde perspicue.

νῦν δ' επεὶ ηδη σηματ' αριφραδεως κατελεξας. ψ. 225.

᾿Αριφρᾰδης. valde manifestus.

σῆμα δέ τοι ερεω μαλ' αριφραδὲς, ουδέ σε λησει. Ψ. 326.

*Αριφρᾰδης. Nomen Viri ab Aristoph. exagitati.

νῦν δ' Αριγνωτον γὰρ ουδεὶς ὁστις ουκ επισταται,

ὁστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τον ορθιον νομον.

εστιν οὖν αδελφὸς αυτῷ, τοὺς τροπους ου ξυγγενὴς,

᾿Αρῐφρᾰδης πονηρός.— Equit. 1278.*

Αριστοχειρ. manibus strenuus.

—ἦμος αριστοχειρ *(*Exp.* ὁ γενναῖος, περὶ τὰ αριστεῖα)*

Αχιλλεως ὁπλων εκειτ' αγων περι. Aj. 948.

Syn. Αγηνωρ, αρειος.

*᾿Αρῑων, ονος, ὁ. *perperam* Αρειων. Methymnæus citharœdus, *de quo* Herod. l. i. §. 24. Vid. Αριονιος.

ειναλιον δελφῖνα· λεγει δ' ὁ 'π' Αριονι' μῦθος·[1]

Κτεινομεθ' ανθρωποις, ιχθύσι σωζομεθα. Bian. *An.* ii. 154.*

Αρκᾰδες. nomen Gentile.

Αρκάδες ανδρες εβαινον επισταμενοι πολεμοιο. B. 611.

Epith. Βαλανηφαγοι, εγχεσιμωροι, λυκαινομορφοι.

Phr. Εκγονοι δρυος. Νυκτιμου κρεανομοι.

οἱ προσθε μηνης. Lyc.

—οἷοι δ' εσαν Αρκάδες Απιδανῆες,

Αρκάδες, οἱ και προσθε σεληναιης ὑδεονται

ζωειν φηγον εδοντες εν ουρεσιν.— Apoll.

—νίωνοι—Λυκαονιης αρκτοιο. Call.

Αρκᾰδιᾰ. Ion. Αρκαδιη. regio Peloponnesi.

οἱ δ' εχον Αρκαδιην, ὑπὸ Κυλληνης ορος αιπύ. B. 603.

Epith. Ευηνωρ, ευυδρος, ευμηλος, πολυμηλος, προσεληνος.

Phr. Πολυπιδακα μητερα μηλων. Hom.

᾿Αρκᾰς, ᾰδος. ὁ ἡ. Arcadicus.

ὁ δ' Αρκας, ουκ Αργειος, Αταλαντης γονος. Phœn. 1160.

Αρκεσῐγυιος. membra roborans. *Epith.* vini. Eur. fr. incert. 225.*

Αρκεσῐλᾱος. Nom. Pr.

῞Εκτωρ μεν Στιχιον τε και Αρκεσιλαον επεφνε. O. 327.

Epith. Οχλοαρεσκης.

Αρκεσις, εως. ἡ. auxilium.

και τις προς ανδρος μη βλεποντος αρκεσις; Œd. C. 74.

1. Prætulerim, λέγει δ' ἐπ' ᾿Αρίον' ὁ μῦθος, vel etiam, ᾿Αρίονι μῦθος.

Syn. Αρκεσμα, αλεξητηριον, βοηθεια, ωφελεια.

* Αρκετὸς, ἡ, όν. sufficiens. Vid. Αρκιος.

εν κυαθῳ τον Ερωτα. τίνος χάριν; αρκετὸν οινῳ

αιθεσθαι κραδιην, μὴ πυρὶ πῦρ επαγε. Œnom. *An.* ii. 402.*

Αρκευθος, ου. ἡ. juniperus.

ἁ δε καλὰ ναρκισσος επ' αρκευθοισι κομασαι. Theoc. 1. 133.

Syn. Αρκευθις.

Αρκεω. propulso. 2. opitulor. 3. sufficio, &c.

—ει καὶ νῶϊν Αθηνη, σὺν Διῒ πατρι,-Αρκεσει,— π. 261.

Syn. 1. Αμυνω. 2. βοηθεω. 3. απαρκεω, αυταρκεω, διαρκεω, εξαρκεω, επαρκεω, προσαρκεω, αρκοῦμαι, * αρκουντως εχω.*—ποριζομαι, ισχυω.

Αρκῐος, ου. ὁ ἡ. sufficiens.

δωρῳ επι μεγαλῳ· μισθὸς δέ τοι αρκιος εσται. K. 304.

—ού οἱ επειτα-Αρκιον εσσεῖται φυγεειν.— B. 393.

Syn. Αρκετος, επαρκης, εξαρκης, διαρκης, αυταρκης, αξιος, δυνατος, ἱκανος, ωφελιμος.

*Αρκουντως. *adv.* sufficienter.

κεἰ σμικρ' εχοιμι, παντ' αν αρκουντως εχοι. Hec. 322.*

Αρκτος, ου. ὁ ἡ. ursus, ursa.

αρκτοι τ', αγροτεροί τε συες, χαροποί τε λεοντες. λ. 610.

Epith. Αλεγεινη, αναιδης, αγρια, ανιπτοπους, αμαιμακετος, αντιδρακων, αταρβης, θαρσαλεα, βλοσυρα, δασυτριχος, μαινας, Μαιναλιη, κρυερα, ορειας, ορεστιας, λυσσας, λασιαυχην, λοφια, φρικαλεα, στυγερα, χαιτηεσσα, φωλας, ωμοβορος.

Αρκτοι δ' αγριάδες, φονιον γενος, αιολοβουλον,

λαχνην μεν πυκινην δυσπαιπαλον αμφιεσαντο,

μορφην δ' ουκ αγαθην παναμειδητοισι προσωποις,

καρκαρον, ουλομενον, ταναον στομα, κυανεη ῥις,

ομμα θοον, σφυρον ωκυτατον, δεμας ευρυκαρηνον,

χεῖρες χερσὶ βροτῶν ἱκελαι, ποδες ηδε ποδεσσι,

σμερδαλεα βρυχη, δολερον κεαρ, αιολον ἦτορ,

και πολλη κυθερεια, και ου κατα κοσμον ιοῦσα. Opp.

Αρκτος, ἡ. signum cœleste. 2. Septentrio.

Αρκτον θ', ἣν και αμαξαν επικλησιν καλεουσι. ε. 273.

Syn. Αμαξα, βορρας, κυνοσουρις.

Epith. Αρκας, διψας, λυσσας, κυκλας, βορειας, ξηρα, ομφαλοεσσα, ευφεγγης, ομβροτοκος, αερσιλοφος, παλιννοστος.—Ελικη, Τυφαονις, Κυβεληῒς, Λυκαονια.

Phr. Αβροχος ὁλκος αμαξης. Mus. δρομον Αρκτου αβροχον, ωκεανοῖο και ου ψαυοντα θαλασσης. Nonn.

Αρκτοι κυανεου πεφυλαγμεναι ωκεανοῖο. Arat.

ουδεν αφαυροτερον τροχαει κυνος ουριδος Αρκτου. ib.

Αρκτος στρεφουσ' ουραῖα χρυσηρει πολῳ. Ion. 1154.

*—διδυμοι τ' Αρκτοι

ταῖς ωκυπλανοις πτερυγων ῥιπαῖς

τον Ατλαντειον τηροῦσι πολον. ib. Pirith. *fr.* 3.

Αρκτοῦρος, ου. ὁ. stella, post Ursæ Majoris caudam, qui et Αρκτοφυλαξ dicitur, et Βοωτης.

εὖτ' αν δ' ἑξηκοντα μετὰ τροπὰς ηελιοιο

χειμερι' εκτελεσῃ Ζεὺς ηματα, δή ῥα τοτ' αστὴρ

Αρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥοον Ωκεανοῖο,

πρῶτον παμφαινων, επιτελλεται ακροκνεφαιος. Hes. εργ. 562.*

Epith. Δυσαης, ὑετιος.

Αρκτῷος. septentrionalis.

—οἱ ῥα νεμοντο-Αρκτῴοις εν ορεσσι— Orph. 513.

Syn. Αρκτικος, αρκιος, βορειος.

Αρκῠς, υος. ἡ. rete.

ὡς εγγυς ηδη γ' εσμεν αρκυων ξιφους. Med. 1278.

Syn. Αγρηνον, αμφιβληστρον, δικτυον.—σαγηνη, γριπος, θηρατρον, λῖνον, πλεγμα, πλεκτανη.—τα αρκυα, αρκυες, ενοδια, τα. Epith. Κρυφιος, ευπλεκτος.

Αρκυστᾰτα. τα. locus, ubi retia tenduntur: *item,* retia ipsa.

πεπτωχ' ὁ τλημων εν μεσοις αρκυστατοις. Soph. El. 1504.

Αρκυστᾰτος. *q. d.* inextricabilis. τοῖς δ' ες αρκυσταταν

μηχαναν * εμπλεκειν. (*Cretic. Dim.*) Orest. 1420.

Syn. Αφυκτος.

῾Αρμᾰ, ᾰτος. το. vicus in agro Thebano, dictus e curru Amphiaraï.

οἵ τ' αμφ' ῞Αρμ' ενεμοντο, και Ειλεσιον, και Ερυθρας. B. 499.*

῞Αρμᾰ. currus, quadrigæ.

ἁρμα δέ οἱ χρυσῷ τε και αργυρῳ εὖ ησκηται. K. 438.

SYN. Αμαξα, οχημα, φορειον, διφρος.

EPITH. Αγκυλον, αιψηρον, βοηθοον, δαιδαλεον, ευζυγον, ευξοον, ευτροχον, ευ πεπυκασμενον, μαλθακον, πεισιχαλινον, πλεκτον, καλλιζυγες, πτερωτον, παγγεον, χρυσεοτευκτον, γλαφυρον, πελωρον, καμπυλον, κολλητον, θοον, ταχυδρομον, τετραορον, τετρωρον, τετραζυγον, υψιπορον, κρατησιππον, τεθριππον, χρυσοζυγον.—Ποσιδηϊον, δουροπαγες, χοροιτυπον, ηλιβατον, μεταναστιον, ορεσιδρομον, οριδρομον, οδοιπορον, ιθυπορον, αλιδρομον, λοξον, σελασφορον.

PHR. [Αρματων οχος—τετρωρος οχος. Eur.]
—και αρματα ποικιλα χαλκῳ. Hom.
αρματα δ' ευ ποιητα θοωτερα Θυαδος αρκτον.

Αρμᾰλῐᾱ. demensum frumenti.
αρμαλιαν εμμηνον εμετρησαντο πενεσται. Theoc. 16. 35.
*σπευδων εις αλλους οικους ιθι· ταμα δε λιτα·
ων απο πλειοτερην οισεαι αρμαλιην. Leon. Alex. *An.* ii. 196.*

SYN. Βοσκημα, τροφη, διατροφη, αποτραγημα, εδωδη, καβη, κολον, χιλος, οχη, σιτιον, σιτον, σιτος.

Αρμᾰμαξα, ης. ἡ. plaustrum tectum.
εφ' αρμαμαξων μαλθακως κατακειμενοι. Acharn. 70.

Ἁρμᾰτειος. * *adj.* ad currum pertinens.
1. και συριγγας αρματειους. (*currûs modiolos.*) Iph. A. 230.
2. αρματειον, αρματειον μελος (*quod caneretur in Hectorem curru raptatum.* Steph. Th. tom. I. c. 585. H.)* βαρβαρῳ βοᾳ. Orest. 1379.

SYN. Ἁρματοεις. 2. λεπτος, οξυφωνος.

Ἁρμᾰτευω. aurigo.
ποντιων σαλων-Ιιοσιν αρματευσας. ib. 987.

SYN. Ἁρματηλατεω, αρμηλατεω, αρμηλατευω, αρματομαχεω, τροχηλατεω, ηνιοχεω, ηνιοχευω, διφρηλατεω.

[PHR. Ιτανον διωγμα πωλων τεθριπποβαμονι στολῳ διφρευειν. Eur.]

Ἁρμᾰτηλᾰτης. auriga.
—πεφανται-Θ' αρματηλατας σοφος. Pyth. 5. 154.

SYN. Ἁρμηλατης, διφρηλατης, ελατηρ, ηνιοχος, ηνιοχευς, υφηνιοχος, τροχηλατης, διφρευτης.

Ἁρματινῐκα. * *lectio videtur esse depravata.* Vid. Heyn. in l.*
ευδοξον αρματινικαν. Pyth. 6. 17.

Ἁρμᾰτοκτῠπος, ου. *epith.* strepitùs e motu curruum.
ω φιλον Οιδιπου τεκος, εδεισ' ακου-
σασα τον αρματοκτυπον οτοβον, οτε. Sept. Th. 203.

Ἁρμᾰτοπηγος, ου. ὁ ἡ. curruum fabricator.
την μεν θ' αρματοπηγος ανηρ αιθωνι σιδηρῳ
εξεταμ', οφρα ιτυν καμψη περικαλλεϊ διφρῳ. Δ. 485.

SYN. Ἁρματοποιος, τεκτων.

Ἁρματροχῐᾱ. orbita. —ουδε τε πολλη
γινετ' επισσωτρων αρματροχιη κατοπισθεν
εν λεπτῃ κονιῃ— Ψ. 505.

SYN. Ἁρματοτροχια, τροχια.—ἡ των τροχων εγχαραξις.

Ἁρμᾰτωλῐα, ας. ἡ. aurigatio—*vox Comica, in qua confunduntur αρματηλασια et αμαρτωλια, peccatum.*
και του κυκλου παρετρωγον υφ' αρματωλιας. Pac. 414.

SYN. Ἁρματηλασια, ηνιοχεια, ηνιοχησις.

Αρμενια. Nom. Regionis.
—και Αρμενιην κλυτοτοξον. Opp. EPITH. Τοξευτειρα.

Αρμενον, ου. το. instrumentum. 2. velum. *Proprie est* adj. neut. a sequ.
1. Πανι ταδ' αυθαιμοι τρισσοι θεσαν αρμενα τεχνης. Ep. 1. 6.
2. —κρεμαται δε συν ιστιῳ αρμενα παντα. (*de nave procellâ agitatâ.*) Theoc. 22. 13.

SYN. Αρμενος, λαιφος, ιστιον, επισπαστρον, λινον, οθονη, περιπετασμα. *In locis citt.* Exp. αρμοδια, επιτηδεια.

*Αρμενος, η, ον. *qs. pro* αρομενος. aptus, congruens. 2. commodus. *Vid. Damm.* c. 2161.
ρεια μαλ', ως οτε τις τροχον αρμενον εν παλαμησιν. Σ. 600.
—διδουσα δε κερδεα, πλουτον—Αρμενον,— Ep. αδ. 127.
2. αρμενος ην ξεινοισιν ανηρ οδε, και φιλος αστοις,
Πινδαρος, ευφωνων Πιεριδων προπολος. Plato, *An.* i. 174.*

Ἁρμη, Ἁρμογη. compages; aptus ordo.
και κολληθεισ' ατρεκεις αρμας κυπαρισσος. Eur. fr. *Cretens. *at vera lectio est,* και ταυροδετος (*taurino glutine junctus*) γ' ατρεκεις αρμους κυπαρισσος. Vid. Musgr.*
ταυτην εγω'ζητουν παλαι την αρμογην. Eupol. ap. Suid. in v.

SYN. Εφαρμογη, συναρμογη, συναφεια, συμπηξις, συνοχη, τευχος, αρμονια.—ενταξια.—συστημα, αλληλουχια, αρμος, αρμοσμα.

*Ἁρμοδιος, ου. ὁ. nomen ejus, qui cum Aristogitone Athenas e tyrannide Pisistratidarum liberavit. 2. cantilena in eosdem. [Equit. 786.
ανθρωπε, τίς ει; μων εκγονος ει των Ἁρμοδιου τις εκεινων;
2. ουδε παρ' εμοί ποτε τον Ἁρμοδιον ᾳσεται. (*Pæon. Tetram.*)

Ἁρμοδιος, α, ον. *item,* ὁ ἡ. aptus. [Acharn. 980.
—όταν δε κε τωνδ' αφικηται-Ὡρη, συν δ' ἡβη γιγνεται αρμοδιος. Theogn. 723.

SYN. Ἁρμονιος, εναρμονιος, αρμοστος, εναρμοστος, ευθετος, ευσυνθετος, ευρυθμος, ευκελαδος, ευφωνος, αρεστος, ευμελης, ευθημων, προσηκων, επιτηδειος, εισος, εριηρος, καταλληλος, ομαυλος. — ικανος, προσφορος, συμφορος, προσθετος, οικειος, συνῳδος.

Ἁρμοζω, Ἁρμοζομαι. convenio. 2. adapto, &c.
—αρμοζεο χαλκῳ-Ευρειην σχεδιην.— ε. 162.

SYN. Εφαρμοζω, εναρμοζω, προσαρμοζω, συναρμοττω, προσηκω, συγγιγνομαι, συμφοιταω. 2. απτω, συναπτω, αρω, αρτιζω, αρτυνω, εγκαταζευγνυμι, διαπηγνυμι, περιτιθημι, συντιθημι, συμβιβαζω, ρυθμιζω, μεταρυθμιζω.—συζευγνυω, συναγω, κατακοσμεω.—προσαπτω, επιτηδευω.

Ἁρμοῖ. *adv.* nuper. *vox Syracusana.* [4. 51.
—ἁ γαρ ακανθα-Αρμοι μ' ωδ' επαταξ' υπο το σφυρον.—Theoc.

SYN. Αρτιως, νεωστι. *προσφατως. *item,* ησυχῃ, et εξαιφνης. Hesych. *Steph. Thes.* tom. i. c. 579. G.

Ἁρμοῖ. *adv.* convenienter.—*Sed exemplum hujus vocis non reperio.* SYN. Ἁρμοδιως, ηρμοσμενως.*—επιτηδες.

*Ἁρμολογεω. coagmento.
χερσιν οϊζυραις ηρμολογησε ταφον. Philipp. *An.* ii. 234.*

Ἁρμονῐα. Nom. Pr.
Ἁρμονιη θ', Ἡβη τε, Διος θυγατηρ τ' Αφροδιτη. Hom. Ap. 195.
ενθα ποθ' αγνας-Εννεα Πιεριδας
λεγουσι Μουσας-Ξανθαν Ἁρμονιαν φυτευσαι. Med. 834.

EPITH. Απονος, αναεδνος, αψευστος, βιοσσοος, βοωπις, λιποπατρις, ροδωπις, παμμητωρ, φυγοδεμνιος.

Ἁρμονῐα. compages, concentus.
μαρτυροι εσσονται και επισκοποι αρμονιαων. Χ. 255.
ουποτε ταν Διος αρμονιαν
θνατων παρεξιασι βουλαί. Prom. 553.

SYN. Συνθηκη, συνθημα, συνθεσια, ξυμβασις, συμβολαιον, συνημοσυνη, συμφωνησις, συνῳδια, συστασις, συναρσις, ομολογια, ρητρα.—αρμος, αρμοσις, αρμολογησις, διαταξις, κατασκευη. EPITH. Ενθεος, ερατη, θεοτερπης, φιλακρητος, σοφη, μελιφυρτος, ευρυθμος, παναπημων, ομοφωνος.

*Ἁρμονῐκος, η, όν. modulatus; bene compositus.
μηχανικη Φαεθοντα βιαζεται αρμονικοισι
γνωμοσιν αγρευειν τον δρομον ηελιου. Anal. T. iii. p. 140.*

Ἁρμος.—Ἁρμοσμα. Vid. Ἁρμη.
εκλυεθ' αρμους, ως ιδω πικραν θεαν. Hipp. 825. et 809.
τροπις δ' ελειφθη ποικιλων αρμοσματων. Hel. 418.

EPITH. Κοιλωπος.

Ἁρμοστωρ. gubernator.
Αγαμεμνον' ανδρων ναυβατων αρμοστορα. Eum. 459.

SYN. Ἁρμοστηρ, αρμοστης, αρχων, γυβερνητης, διακτωρ, βασιλευς.

Αρνᾰκις. pellis ovina cum lana.
η μαν αρνακιδας τε και ειρια τᾳδε πατησεις. Theoc. 5. 50.

EXP. Το του αρνιου κωδιον.

Αρνειος. agnus adultus.
αρνειος γαρ εην, μηλων οχ' αριστος απαντων. ι. 432.

SYN. Κριος, κτιλος, αμνος.

EPITH. Πηγεσιμαλλος, λασιοθριξ, μελανοχροος.

Αρνεοθοινης, ου. ὁ. qui vescitur agnis. *epith.* Panis. Vid. ad voc. Παρωρειτης.

Αρνεομαι, ουμαι. nego, recuso.
ἡ δ' ουτ' αρνειται στυγερον γαμον, ουτε τελευτην. α. 249.

SYN. Απαρνεομαι, εξαρνεομαι, απαναινομαι, απαγορευω, ανανευω, αποφασκω, εξαρνος ειμι.

Αρνευτηρ. urinator. *Angl. a diver.*

—ὁ δ' αρ' αρνευτῆρι εοικὼς-Καππεσ' αφ' ὑψηλοῦ πυργον,— [M. 385.

Syn. Κυβιστηρ, κυβιστης, δυτηρ, δυτης, δυπτης, κολυμβητης, κατακολυμβητης.

Αρνευω. submergo me; subeo.

θερμην δ' ὑπαι λουτρῶνος αρνευων στεγην. Lyc. 1103.

Syn. Δυπτω.

Αρνη. oppidum Bœotiæ.

οἵ τε πολυσταφελον Αρνην εχον, οἵ τε Μιδειαν. B. 507.

Epith. Βοτρυοεσσα.

Αρνησῐμος, η, ον. infitiandus.

εμοὶ δε τουτων ουδέν εστ' αρνησιμον. Phil. 74.

Αρνησῐς, εως. ἡ. negatio.

εκτεινα· τουτον δ' ουτις αρνησις πελει. Eum. 591.

Syn. Απαρνησις, εξαρνησις, απαγορευμα, ανανευσις, αποτευξις, αποφασις.

Αρνοφᾰγος. agnos vorans. epith. lupi. Man. 4. 255.

Αρνῠμαι. in me suscipio.

αρνυμενος πατρός τε μεγα κλεος, ηδ' εμὸν αυτοῦ. Z. 446.

Syn. Απαιτεω, λαμβανω, δεχομαι, απολανομαι, επιτυγχανω, καταλλασσω.

Αρος. βροτειος αρος, αra. Æsch.—(*ita Lexic. ex Eustath. in* Od. α. —παρ' Αισχυλῳ εν Ικετισι. *ibi vero non comparet.*)[1]

Syn. Αρκεσις, λυσιτελεια.

˘Αροσις. aratio.

ἥμισυ δε, ψιλὴν αροσιν πεδιοιο ταμεσθαι. I. 576.

εν δ' αροσις λειη· μαλα κεν βαθὺ λήϊον αιέν. ι. 134.

Syn. Αροτριωσις, αροτριασις, αροτριασμα, γεωπονια, αροτος.

Epith. Πολυλήϊος, χιονωδης, λιπαρα.

˘Αροτηρ, Αροτης. arator. Vid. Αροτρευτηρ, ˘Αρουροπονος.

* χρεωμενος· ου μὲν γάρ οἱ ατεμβομενός γε σιδηρον

ποιμὴν, ουδ' αροτὴρ, εἶσ' ες πολιν, αλλὰ παρεξει. Ψ. 835.

Πιεριδων αροταις. Nem. 6.—πολυεργος αροτρευς. Nic. Ther. 4.

Syn. Αροτρητης, βουκαιος, γειαροτης, τμηγης.

Epith. Ακαματος, κρατερος, οιζυρος, ταλαεργος.

˘Αροτησῐμος, ου. ὁ ἡ. arabilis. Vid. Αροτραῖος.

και γλυκυ νᾶμα θαλασσα βροτοῖς αροτησιμον ἕξει. Ep. 1. 1.

˘Αροτησιος, ου. ὁ ἡ. ad arationem pertinens.

—αροτησιον ὥρην-Τριπλοα μειρονται— Arat.

Αροτος, ου. ὁ ἡ. * aratio. 2. Αροτὸς, οῦ. ὁ. tempus arandi; *hinc pro* anno *ponitur.**

ουτ' αρα ποιμνησιν καταΐσχεται, ουτ' αροτοισιν. ι. 122.

2. τὸν μὲν παρελθόντ' αροτον, * εν μηκει χρονου

Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λατριν πονεῖν.* Trach. 69.

Syn. Αροσις.—2. ενιαυτος.

*˘Αροτὸς, ἡ, ὸν, *sive* ὁ ἡ. arabilis.*

μητ' αροτὸν αυτοῖς γῆν ανιέναι τινά. Œd. T. 278.

Syn. Αροτησιμος, αρωσιμος.

Αροτραῖος, αία, αῖον. aratro subditus.

θελγῃ, αροτραιῃ κειμενον εν θαλαμῃ. Antip. Sid. *An.* ii. 37.

*˘Αρŏτρευς. idem quod Αροτηρ *v.* Αροτρητης.

τον δ' ὁ γερων εξαυτις αμειβετο, δῖος αροτρευς.[2] Theoc. 25. 51.

Αρŏτρευτηρ, ῆρος. ὁ. idem. Vid. ad v. Πορθμευς. [219.*

ταῦροι πρηΰτενοντες, αροτρευτῆρες αρουρης. Philipp. *An.* ii.

˘Αρŏτρευω, Αροτριαω, Αροω. aro.

ὦμον αροτρευοντος ατειρέος αγροιωτου. Orph. Lith. 239.

τῇ ποτ' αροτριοωντι συνηντετο *Θειοδαμαντι. Call. 3. 161.

ουτε φυτευουσι χερσὶν φυτὸν,* ουτ' αροωσιν. ι. 108.

Syn. Αροτριαζω, αφαροω, καταροω, αλοκιζω, βοωτεω, πολεω.

Phr. Αυλακα-βοῶν αροτρευουσιν ὁλκαιῳ πτερῳ. Lyc. 1072.

εναροτον αυλακα τεμνειν. Ep.

ὦλκα διατμησσει, συρων ευκαμπὲς αροτρον.

τῆς γῆς αροτροις ῥῆξαι δαπεδον. Arist.

αλκᾷ χερῶν χθονα ταρασσειν. Pind.

και τον αρουραῖον πυρητόκον αυλακα τεμνει

μηροτυπεῖ κεντρῳ πειθομενη δαμαλις. Philipp. *An.* ii. 228.

[αυλακας ευρυνοντι βοες, τριβοντες αροτρον. Theoc.]

---

1. Locus, ad quem adludit Eustathius, est Æsch. Suppl. 882, S. *Pors.* 892, 3. *Butler.* cujus Varr. Lectt. &c. adeas velim.

2. Pro vulg. *ἀγρώτης* hanc lect. præbent duo Codd. et receperunt Brunck. et Gaisfordus.

˘Αρŏτρητης, ου. ὁ. rusticus, arator. Vid. Αροτρευς.

καὶ τὸν αροτρητὴν στερξατέ μοι βιοτον. Antip. Thess. *An.* ii. 121.

χαλκὸν αροτρητὴν, κλασιβωλακα, νειοτομῆα. Agath. *ib.* iii. 44.

Αρŏτριος. arationi favens. *epith.* Apollinis.

χρυσολυρη, σπερμεῖος, αροτριε, Πυθιε, Τιταν. Orph. H. 33.

˘Αρŏτρον. aratrum.

τετραγωνον δ' ειη, εικοι δ' ὑπο βῶλος αροτρῳ. σ. 373.

Syn. Γειοτομον. Vid. Ὑνις.

Epith. Αυτογυον, αδαμαντινον, γειομορον, γυρον, ἱμεροεν, μογερον, πηκτον, ευκαμπες, αυλακα—τεμνον. [γειοτομον, Opp.]

˘Αρŏτροπονος, ου. ὁ ἡ. aratro laborans.

και μετ' αροτροπονους ζευγλας * παλι τῷ νεοθηλεῖ

πινομενη μοσχῳ, δευτερον αλγος εχει. Philipp. *An.* ii. 228.*

Αροτροφορεω. aratrum traho.

——καὶ σὺ, θαλασσα,

δελφῖνας γαιῃ ζεῦξον αροτροφορεῖν. Leon. Alex. *ib.* p. 197.

˘Αρουρᾰ, ας. ἡ. arvum. 2. terra.

πλησιον αλληλων, ολιγη δ' ἦν αμφις αρουρα. Γ. 115.

Syn. 1. Αηΐον, αγρος. 2. αῖα, γαῖα, γῆ, χθων.

Epith. Αμαλλατοκος, ἀλικρηπις, αεξίφυτος, αεξικακος, ακανθοφορος, ανθοφορος, αβρεκτος, αυχμηρα, αθαλπης, αφνειος, βαθυληΐος, βαθεῖα, βαθυκληρος, διψας, εριβωλος, ευφορβος, ευδωρος, ευλειμων, ευκαρπος, ευωδιν, ευρυαλος, ζειδωρος, καρποφορος, θαλεθουσα, καρφαλεα, κουφιζουσα, μαλακη, μεσοχλοος, μεγαδωρος, μελαμβωλος, μακρα, οικεια, πυροφορος, πολυπυρος, πιειρα, πιαλεα, πλαδοωσα, πανδωρος, πολυκτεανος, πελωρις, τρηχαλεα, τραφερα, ὑγρη, φεραυγης, φερεσβιος, χιονωδης, ψαμαθωδης.

Phr. Αγαθῶν καρπῶν εγκύμων. Apollin.

*[θαλεθουσα κυει πανδωρος αρουρα. Opp.

αγχι καρποφοροις-Αρουραισιν, αἵ τ' αμειβομεναι

τοκα μεν ὧν βιον ανδρεσ-

σιν επηετανὸν πεδιων εδοσαν,

τοκα δ' αὖτ' αναπαυσαμεναι σθενος ε-μαρψαν. Nem. 6. 16.]

ομβρος δ' απ' ευναζοντος ουρανοῦ πεσων

εδυσε γαῖαν· ἡ δε τικτεται βροτοῖς

μηλων τε βοσκας και βιαν Δημητριον. Æsch. fr. Danaïd.*

˘Αρουραῖος. ruralis. [Sisyph. *Bothe*, p. 586.

αλλ' αρουραῖός τις εστι σμινθος, ὡς ὑπερφυης. Æsch. fr.

αληθες, ὦ παῖ τῆς αρουραιας θεοῦ; Ran. 840.

Syn. Αγροικος.

˘Αρουριον. το. Vid. Επομβρεω.

*˘Αρουροπονος, ου, ὁ ἡ. in arvo laborans, agricola.

Δηοῖ, Σωσικλεης θῆκεν αρουροπόνος. Philipp. *An.* ii. 217.*

Ἁρπαγδην. *adv.* raptim.

ἡ δ' εθεε λαιφεσσι πανημερος· ου μεν ιουσης

νυκτὸς ετι ῥιπὴ μενεν εμπεδον, αλλὰ θυελλαι

αντίαι ἁρπαγδην οπισω φερον,— Apoll. 1. 1015.

Ἁρπᾰγὴ, Ἁρπαγμα. raptus. *item*, Ἁρπακτυς. V. ad Οφελσιμος.

παῦσαι τε λεκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικας. Iph. A. 1266.

τρηρωνος εις ἁρπαγμα, πεφναιας κυνος. Lyc. 86.

Syn. Ἁρπαγμος, ἁρπασμα, ἁρπαξις, συναρπαγη, διαρπαγη, απαγωγη, προνομη.

Ἁρπαγιμαῖος. Orph. Hymn. 28. 14.

Ἁρπᾰγῐμος. rapto quæsitus.

ἁρπαγιμας ὁκ' απυστα μετεστιχεν ιχνια Κωρας. Call. 6. 9.

Syn. Ἁρπακτος.

*Ἁρπᾰγιστᾰτος, η, ον. *superl. ab* ἁρπαξ. rapacissimus. Aristoph. Ταγ. ap. Et. Ma.*

Ἁρπαζω. rapio, prædor.

Ἑκτωρ δ' ἁρπαξας λᾶαν φερεν, ὅς ῥα πυλαων. M. 445.

ἁρπαξων η αρν' ἀμαλην, η πτῶκα λαγωον. X. 310.

Syn. Ἁλισκω, αγρευω, κλεπτω, ληΐζω, βιᾳ παραιροῦμαι.

Ἁρπακτειρᾰ. prædatrix.

ὁ πρὶν εγὼ και ψῆρα, και ἁρπακτειραν ερυκων

* σπερματος, ὑψιπετῆ Βιστονιαν γερανον. Antip. Sid. *An.* [ii. 36.*

Ἁρπακτὴρ, Ἁρπακτης. raptor.

αρνῶν ηδ' εριφων επιδημιοι ἁρπακτῆρες. Ω. 262.

* αἱ δε τεαι ζωουσιν αηδονες, ῇσιν ὁ παντων

ἁρπακτηρ (*ita Br.*) Αΐδης ουκ επι χεῖρα βαλεῖ.* Call. Ep. 2.

Syn. Ἁρπαξ, μαρπτης. (Br. 47.)

ʽΑρπακτηριος, ʽΑρπᾰλεος. rapax. Vid. ad v. Οἰαιον.
—ποθον-Ναυμεδοντος ἁρπακτηριον. Lyc. 157.
Syn. ʽΑρπακτικος, ἁρπαστικος, ἁρπαξ, καρπαλιμος.

ʽΑρπᾰλεως, *adv.* avide.
—πῖνε τε οἶνον-ʽΑρπαλεως, ακεων·— ξ. 110.
Syn. ʽΑρπαγδην, ἁρπακτικῶς, ταχεως.

ʽΑρπᾰλιζω. * avide recipio. *Vid. Blomf. ad* Sept. Th. 229.
αντιφονους* αταςʽΑρπαλισαι πολεως. Eumen. 980. P.
Syn. Αφαιρεω, επιδιωκω.

ʽΑρπαξ, ᾰγος. ὁ ἡ. rapax. *at substant. ap. Hesiod.*
ἁρπαγος ικτινου χεῖρα κραταιοτερην. Autom. *An.* ii. 209.
δως αγαθη, ἁρπαξ δε κακη, θανατοιο δοτειρα. Hes. ε. 354.
Syn. Αρπακτικος. 2. ἁρπαγη.

ʽΑρπαξῐβιος, ου. ὁ ἡ. rapto vivens.
μισθοφορων ἁρπαξιβιων σκηνη στρατιωτῶν. Ath. p. 4. e.

ʽΑρπεδες. solo æquatum, planum.
αιθαλοεις μεν νῶτα, καρη γε μεν ἁρπεδὲς αὐτως
ὑδρῳ εἰσκομενον·—— Nic. Th. 420.

ʽΑρπεδονη, ʽΑρπεδων. funis. laqueus. [*An.* ii. 47.
—οἴστοὺς-Τοξου πορφυρεης ἧκὰν αφ' ἁρπεδονης. Posidipp.
τευχθὲν, αραχναιης εικελον ἁρπεδοσιν. Archias, *ibid.* 93.
Syn. Σχοινιον.—παγις, βροχος, αρτανη.

Αρπεζα, ης. ἡ. (ἡ πεζα του ορους.) Vid. Steph. in v.
αλλ' ἡγ' αρπεζαις τε και εν νεμεεσσι πεσοῦσα. Nic. Th. 393.

ʽΑρπη. falx. —δεξιτερῇ δε πελωριον ελλαβεν ἁρπην. Hes. θ. 178.
Syn. Δρεπανον, δρεπανη, ζαγκλον, ζαγκλη.
Epith. Αγκυλοδους, δαφοινηεσσα, γαμψωνυξ, ευκαμπης, ευηκης, ἑτεροστομος, θηροκτονος, καρχαροδους, καλαμητομος, σταχυητομος, μακρα, νεοθηγης, οξυτομος, χαλκηλατος.

ʽΑρπη. (avis.)
ἡ δ' ἁρπῃ εικυῖα τανυπτερυγι, λιγυφωνῳ. Τ. 350.

*ʽΑρπημι. id. quod ἁρπαζω. *Pass.* ʽΑρπαμαι. [116.*
και σταχυς, ἁρπαμενης ιχνια Φερσεφονης. Macedon. *An.* iii.

Αρπις, *s.* ἁρπις, ῐδος. ἡ. crepidæ, aut, calcei genus. Vid. ad v. Κολουραῖος.
εν γαρ μιν Τροιζηνι θηκε συν ἁρπιδεσσιν. Call. ap. Et. Ma.
Syn. Κρηπις, ὑποδημα, * αρβυλη.

ʽΑρπυια, ʽΑρπυιαι. *Vid. Damm. Part. Real.**
τους ετεκε Ζεφυρῳ ανεμῳ ʽΑρπυια Ποδαργη. Π. 150.
νῦν δέ μιν ακλειῶς ʽΑρπυιαι ανηρειψαντο. α. 241.
Epith. Αελλοποι, ταχειαι—ποδας, θοαι, ωκυπετεῖς, πτωκαδες, ηὔκομοι.
Phr. * Και ψευδοδειπνα πολλὰ μαργωσας γναθου
ἐρρίψας, οἷον στοματος εν πρωτῇ χαρᾳ. Æsch. *fr.**
αἱ δ' αφαρ, ηὖτ' αελλαι αδευκέες, η στεροπαὶ ὥς,
απροφατοι νεφεων εξαλμεναι εσσευοντο
κλαγγῇ, μαιμωωσαι εδητύος·—κ. λ. Apoll. 2. 268.
ʽΑρπυιας, μεγαλοιο Διὸς κυνας— ib.

ʽΑρπυιογουνος. —απο μερους ορνιθογονων. Schol. in l. c.
ἁρπυιογουνων κλωμακας τ' αηδονων. Lyc. 653.

ʽΑρπῠς, υος. ὁ. amor.
αμφοτεροις επιβας ἁρπυς ελὴϊσατο. *Parthenius* ap. Et. Ma.
* *Æolibus propriam esse hanc vocem affirmat Hesychius.*

Αρρᾰβῐκος, pro ʽΑραβικος. *poetica licentia.**
Αρραβικου κολπου μυχατον πορον, κ. λ. Dionys. 924.

Αρρᾰβων, ωνος. ὁ. arrha, pignus.
* αυτοῖς[1] ολεθρον, κοὐχ ἑταιρας αρραβων. Ath. p. 586. c.*
—εχοντες αρραβωνα την τεχνην. Ant. Syn. Ενεχῦρον.

Αρρᾰγής. non fractus.
* δουρατα, και ταυτας αρραγέας κορυθας. Antip. Sid. *An.* ii. 14.*
—αρραγεεσσιν επυργωσαντο θεμεθλοις. Nonn.

Αρρᾰφής. inconsutus.
πολλαὶ δ' αρραφέες κεφαλαὶ παγεν ανθρωποισι. Arat.

Αρρηκτος. non fractus.
ευρύ τε και μαλα καλὸν, ἱν' αρρηκτος πολις ειη. Φ. 447.
φωνη δ' αρρηκτος, χαλκεον δε μοι ἦτορ ενειη. Β. 490.
Syn. Αδιαρρηκτος, αρρωξ, αρραγης, στερεος, βεβαιος, ισχυρος, αναρραγης.

Αρρηκτως. *adv.* firme, stabiliter.
τί δῆτα ταῦτ' ουχ ὡς ταχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμοσαμεν, ὅπως αν αρρηκτως εχῃ; Lysist. 181.

1. Citatur idem locus p. 596. 6. ubi rectius legitur αὐτοῖσιν.

Αρρην. Attice, Αρσην. mas, virilis.
ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φερει ποκον αρσενος οιός. Μ. 451.
Syn. Αρσενικος.—μεγας, κρατερος.

*Αρρηνες. —αγριον, δυσχερες. Hesych. agreste, *seu*, ferum, difficile. νυν δε λιην ζακοτον τε* και αρρηνες γενεθ' αὐτως.
Syn. Χαλεπον. [Theoc. 25. 83.

*Αρρητολεπτόπνευστος. qui spiritûs est ineffabiliter subtilis. *Epith.* Dei, *ap.* Paul. Silent. *Anal.* iii. 100.*

Αρρητος, ου. ὁ ἡ. non dictus, infandus.
και τι επος προεηκεν, ὅπερ τ' αρρητον αμεινον. ξ. 466.
Syn. Αμυθητος, αφατος, αφραστος, κακοφημος, ανεκδιηγητος, ανεπιρρεκτος, αθεμιτος.

*Αρρῑγητος, ου. ὁ ἡ. impavidus.
τῷ δέ τοι αρριγητος επενθορε ταυροφόνος θήρ. Antip. Sid.

Αρρῐχος, ου. ὁ *vel* ἡ. cophinus. Ang. *basket.* [*An.* ii. 13.*
αλλ' ὡς ταχιστα συ μεν ιὼν τας αρριχους. Αv. 1309.
Syn. Σπυρις, κοφινος.

Αρρυθμοποτης, ου. ὁ. qui bibit extra modum.
ὅς ρα Διωνυσου αρρυθμοποτας επεκοπτε. Athen. 1. 10.

Αρρῠθμος. immoderatus.
μηδ' αρρυθμος ελθοις. Hipp. 529.
Syn. Αμετρος, ατακτος, αμουσος, απῳδος, αναρμοστος, ασυναρμοστος, ασυναρτητος, ασυμφυλος, αδιατυπωτος, ακανονιστος, ευμελης, παραπληξ.

Αρρῠσιαστος, * ου. ὁ ἡ. qui pignoris loco captus non est.
ἡμας μετοικεῖν τῆσδε γῆς* ελευθερους,
καρρυσιαστους, ξυν τ' ασυλιᾳ βροτῶν. Æsch. Supp. 607.

Αρρῠτιδωτος. qui rugas non habet. Vid. Ασπιλος.

Αρρωξ, ωγος. ὁ ἡ. non fractus. Vid. Αρρηκτος.
—στυφλος δε γῇ-Και χερσος αρρωξ.— Ant. 257.

Αρς, αρνος. ὁ ἡ. agnus.
ουδε λυκοι τε και αρνες ὁμοφρονα θυμὸν εχουσιν. Χ. 263.
Syn. Αρνειος, αμνος. Epith. Απαλοχρως.

*Αρς (χρυσεα). Agnus aureus. *Vid. Eurip. Elec.* 700, *&c.*
αλλοις δ' αλλα προσεβα
χρυσεας αρνος (sc. ἑνεκα) μελαθροις οδυνα. Iph. T. 195.*

Αρσενογενης. masculus.
γενος—αρσενογενες. Æsch. Suppl. 814.

Αρσενομορφος. Vid. Αρτεμις.

Αρσενοπαις. dicitur de prole mascula.
λῦε κομας αναδεσμον, ιὼ, βαρυπενθέσι Φοιβου
γειναμενα τοξοις αρσενοπαιδα γονον. Meleag. 117.

Αρσενοπληθης. plenus maribus.
—αρσενοπληθῆ
δ' εσμον ὑβριστην Αιγυπτογενῆ. Æsch. Supp. 30.

Αρσῐνοη. * duæ hujus nominis erant Ptolemæo Philadelpho uxores. Sch. in Theoc. 17. 128.* [111.
ἁ Βερενικεια θυγατηρ, ʽΕλενᾳ εικυῖα,-Αρσινοα.—Theoc. 15.

*Αρσῐπους. *idem, puto, quod* ἀερσ. agilis, celer.
ὡς ὁ γερων Λευκιππος επ' αρσιποδεσσι λαγωοῖς. Ep. ἀδ. 647.*

Αρτᾰκιη. fons in regione Læstrygonum in Italia.
—ες κρηνην κατεβησατο καλλιρεεθρον-Αρτακιην,— κ. 108.

Αρτᾰμεω. * disseco.
εκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοις
εἶναι τοδ',* ὅστις ταῦρον αρταμεῖ καλῶς. Eur. El. 815.
Syn. Διαρταμεω, μαγειρευω, κατασχιζω, καταμεριζω, κατακοπτω, αποσφαττω.

Αρτᾰμος. lanius. 2. coquus.
ᾧ δη πιθησας στυγνος αρταμος τεκνων. Lyc. 236.
Syn. Κρεουργος, κρεωδαιτης, κρεωπωλης.—2. μαγειρος.

Αρτᾰνη. laqueus, suspendium.
αυτοφονα κακα και αρταναι. Agam. 1100.
χαλᾷ κρεμαστην αρτανην· επει δε γ' ἡ. Œd. T. 1289.
Syn. Αγχονη, αιωρα, (εωρα, Soph.) πλεκτανη.

Αρταω. suspendo.
μολις δέ νιν, θελουσαν αρτῆσαι δερην. Androm. 811.
Syn. Απαρταω, αναρταω, επικρεμαμαι.

Αρτεμης, εος. ὁ ἡ. integer, sanus.
ὡς εἶδον ζωόν τε και αρτεμέα προσιόντα. Ε. 515.
Syn. Αβλαβης, αρτιος, ὁλοκληρος, ὁλομελης, σωος, ὑγιης.

Αρτεμῐα, ας. ἡ. incolumitas.
οἷς πλεον αρτεμιης ευαδεν ειλαπινη. Agath. 55.

SYN. Ὑγιεια, ασφαλεια.

Αρτεμις, ῐδος. ἡ. *Dor.* Αρταμις. acc. Αρτεμιδα, et Αρτεμιν. Diana. *εσθλον θηρητηρα· διδαξε γαρ Αρτεμις αυτη.* E. 51.

EPITH. *Αγροτερα, ἁγνη, ατειρης, αιεν—αδμητος, Ακαλανθις, αγκυλοτοξος, αγρωσσουσα, απειθης, αστοργος, βοηθοος, βαρυφρων, βαρυμηνις, γαιηοχος, ευστεφανος, ευπλοκαμος, ευσκοπος, ευῶπις, ευπαρθενος, ἑλκεχιτων, ἑκατηβολος, ελλοφονος, ελαφοκτονος, ερημας, θηροσκοπος, θηροφονος, Ιμβρασιη, καθαρα, κελαδοδρομος, Κολαινις, Λητωη, Λητωϊας, λαγωβολος, μογοστοκος, Ναξιας, νηοσσοος, ξανθη, ορειας, ορεστιας, ορειβατης, ορθωσια, ουρεσιφοιτος, Ορτυγια, ουρανια, πρωτοθρονος, πολιηοχος, ποταμια, τοξοφορος, τοξοδαμνος, ταυροπολος, τριμακαιρα, σαοφρων, χρυσηνιος, χρυσοθρονος, χρυσεοβοστρυχος, χρυσεομιτρος, φαεσφυρος, φωσφορος, φοιτας, φιλοπαρθενος, σκυλακοτροφος.* [πολυθηρος.]

PHR. *Ποτνα θεα, παγκοιρανε θηρης·* Opp.
Διος τεκος, ερνος, κορη, κουρη. Θεῶν ανασσα.
θυμασι βροτησιοις χαρεῖσα.—[*γαμων αμυητος.* Opp.
τοξων μεδεουσα. Eur. *Ζανος γενεθλον.*
καλλιστᾱ τῶν κατ' Ολυμπον παρθενων. Eur.
κορη λιμνητις. Epig. *Αρτεμιν ἑκαταν.* Æsch.]
το λαμπρον εἱλισσουσ' εν ευφρονῃ φαος.
επιηρανος αγρης. Δεσποτις αγρης.—Nonn.
Λητους κορη. Λατους ἱπποσοα θυγατηρ. Pind.
Αρτεμιν αειδω χρυσηλακατον, κελαδεινην,
παρθενον αιδοιην, ελαφηβολον, ιοχεαιραν
αυτοκασιγνητην χρυσαορου Απολλωνος.
Αρτεμιν ὑμνεῖ Μοῦσα κασιγνητην Εκατοιο,
παρθενον ιοχεαιραν, ὁμοτροφον Απολλωνος. κ. λ. Hom. H.
—τῇ τοξα λαγωβολιαι τε μελονται,
και χορος αμφιλαφης, και εν ουρεσιν εψιαασθαι.—
Αρτεμι, παρθενιη, Τιτυοκτονε, χρυσεα μεν τοι
εντεα και ζωνη, χρυσεον δ' εζευξαο διφρον.—
ποτνια, Μουνιχιη, λιμενοσκοπε, χαῖρε, Φεραιη.
χαιρε μεγα—κρειουσα—κ. λ.
ποτνια, πουλυμελαθρε, πολυπτολι, χαῖρε, χιτωνη. Call. H.

*Αρτεμις. Diana Lucina. [Vid. Orph. Hymn.
ποθοῦσ' Αρτεμιν λοχειαν
ἁ παρα Κυνθιον οχθον οικεῖ-Φοινῖκα θ' αβροκομον,
δαφναν τ' ευερνεα, και-Γλαυκας θαλλον ἱερον ελαιας,
Λατοῦς ωδῖνα φιλαν,-Λιμναν θ' ειλισσουσαν ὑδωρ
Κυκνειον, ενθα κυκνος μελῳδος-Μουσας θεραπευει. Iph. T.
EPITH. *Ευλοχος.—ωδῖνων επαρωγος.** [1097.

Αρτηρῐᾱ. vocis iter.—vena vitalis.
—πλευμονος τ' αρτηριας-Ῥοφεῖ ξυνοικοῦν. Trach. 1071.
SYN. Φλεψ. PHR. *Αἱματος διαῤῥοαί.* Eur.

Αρτῐαζω. ludo par impar; computo.
στατῆρσι δ' οἱ θεραποντες αρτιαζομεν
χρυσοῖς.— Plut. 817. SYN. Παιζω.
* PHR. *Ἴσον επι ψαφαρην αντλεῖν ἁλα, κἀπο Λιβυσσης ψαμμον αριθμητὴν αρτιάσαι ψεκάδα.* Ep. incert. 34. *An.* iii. 158.

Αρτῐβρεφης, εος, ὁ ἡ. ab infante recens nato editus. *Vox Æschylea.* Vid. Αρτιτρεφης, et Blomf. in l. ibi cit.*

Αρτῐβρεχης, εος. ὁ ἡ. nuper irrigatus. [*An.* ii. 226.
αρτιβρεχης δε σιδηρος εφ' αἱματι. φευγε πανωλη. Philipp. 53.

Αρτῐγᾰμος, ἡ. recens nupta. Dolsc. et Epig. ἀδεσπ. 729.

Αρτῐγενεθλος, ου. ὁ ἡ. recens genitus. [*Jacobs.*
τῳ ῥα και ἡμετερον κοῦρον Θετις αργυροπεζα,
νηπιον, αρτιγενεθλον, εν αγκαλιδεσσι λαβοῦσα. Orph. 387.

Αρτῐγενειος, ου. Αρτιγεννς, νος. ὁ ἡ. epith. lanuginis.
* *τοῖος εν Αινεαδῃσι Νερων αγος αστυ Ῥεμοιο*
*νεῖται, επ' ωκυροην Θυμβριν αμειψαμενος,**
κοῦρος ετ' αρτιγενειον εχων χνοον.—Diodor. *Sard. An.* ii. 186.
SYN. Ἁπαλοθριξ. * PHR. *Γεννς αρτιοινωπος.* Phœn. 1176.
επει δε τεκνων γενυς εμῶν σκιαζεται. ib. 61.*

Αρτῐγενης. id. qu. Αρτιγενεθλος.
αρτιγενων σε, χελιδων, οὖσαν μητερα τεκνων. Ep. l. 1.

Αρτιγλῠφης. recens sculptus.
συκινον εὑρησεις αρτιγλυφες[1] *ξοανον.* Theoc. Ep. 4.

Αρτῐδᾰης, εος. ὁ ἡ. qui nuper didicit.
πλειονος, αρτιδαεῖ συμπονον εργασιη. Crinag. *An.* ii. 141.

Αρτῐδᾰκρῠς, νος. ὁ ἡ. in lacrymas propensus.
ὡς αρτιδακρυς ειμι, και φοβου πλεα. Med. 903.

Αρτῐεπης, et *fem.* Αρτιεπειᾰ. *ap. Hom. in sensu minus bono.* apta ad fraudem loquens. 2. *ap. Hes. et Pind.* veridicus, rectiloquus. *item*, 3. garrulus.
1. *αλλά τις αρτιεπὴς και επικλοπος επλεο μυθων.* X. 281.
2. *ὡς εφασαν κουραι μεγαλου Διὸς αρτιεπειαι.* Hes. θ. 29.
* *πολλὰ μεν αρτιεπὴς*
γλῶσσά μοι τοξευματ' εχει περὶ κεινων
κελαδῆσαι·— Isth. V. 58.
SYN. 1. EXP. *γλαφυρος και ευεπης και απηρτισμενος εν τῳ παραλογιζεσθαι.* 2.* *αληθοεπης, δεινος, ἱκανος, . . . ειπεῖν.* 3. *πολυλογος, αδολεσχος.*

Αρτῑζῠγῐα. recens conjunctio. Vid. ad v. Ἁβρογοος.

Αρτιζω, Αρτιζομαι. compono, paro.
ὑδατι δ' εν μεσσῳ νυμφαι χορον αρτιζοντο. Theoc. 13. 43.
SYN. *Απαρτιζω, διαρτιζω, εξαρτιζω, καταρτιζω, αρτυω, εξαρτυω, ἁρμοζω, συναρμοζω, διατιθημι, διακοσμεω, κατακοσμεω, ετοιμαζω, ευτρεπιζω, επισχηματιζω, καθιστημι, κατασκευαζω, συνταττω.*

Αρτῐθᾰλης. recens ortus, ut flos, planta, cet.
* *ω τους αρτιθαλεῖς Δωροθεας στεφανους.* Meleag. 55. *Anal.*
SYN. Νεοφυτος. [i. 20.*

Αρτῐθᾰνης, εος. ὁ ἡ. recens mortuus.
τᾶς φιλας κλαιων αλοχου νεκυν εν
δωμασιν αρτιθανῆ.— Alcest. 602.

Αρτῐκολλος. recens, *s.* accurate conglutinatus.
εἰσ' αρτικολλον αγγελου λογον μαθεῖν. Sept. Th. 379.
EXP. *Εν συναφῃ ἁρμοδιον, η αρτιως κολλωμενον.*

*Αρτῐκομης, ου. ὁ. epith. segetis, quasi crine quodam glumam vestientis.
αρτικομαν καρπον κειρομενου θερεος. Meleag. 26. *An.* i. 10.*

Αρτικροτεομαι. (Αντικροτεομαι. Kust. in Suid.)
αρτικροτοῦνθ' οἱ γαμοι. Menand. SYN. Συμφωνεομαι.

*Αρτῐλοχευτος. recens natus.
τοῦτον Αλεξανδρον, μεγαλητορος υἷα Φιλιππου
δερκεαι· αρτιλοχευτον Ολυμπιας ὁν ποτε κ. λ. Ep. inc. 310.

Αρτῑμᾰθης. recens edoctus. Vid. Αρτιδαης.
αι αι, καταρχομαι νομον
βακχεῖον, εξ αλαστορος
αρτιμαθης κακῶν. (*Dochm.*) Hecub. 685.*

Αρτῐος. par, integer, &c.
τῖεν ὁμηλικιης, ὁτι οἱ φρεσιν αρτια ηδη. E. 326.
SYN. *Αρτεμης, ισος, συμφωνος, ἁρμοδιος, αταλαντος, ακεραιος, ὑγιης, τελειος.*

Αρτῐπᾰγης. recens coagmentatus. Vid. Αλιτυρος.

Αρτῐπλουτος. recens ditatus.
λαβὼν, πενης ὡς, αρτιπλουτα χρηματα. Eur. Supp. 742.

Αρτῐπος, Αρτῐπους. pedibus integer ac valens.
ἡ δ' Ατη σθεναρη τε και αρτιπος·— I. 501.
εγγυς δ' ὁδ' αυτος αρτιπους θρωσκει δομους. Trach. 58.

Αρτισκαπτος. recens effossus.
* *ἁ κονις αρτισκαπτος, επι σταλας δε μετωπῳ*
σειονται φυλλων ἡμιθαλεῖς στεφανοι. Heraclid. *An.* ii. 261.*

Αρτῐτόκος.* ἡ. quæ nuper peperit. 2. Αρτίτοκος. ὁ ἡ. recens partus. [ii. 287.
1. *δορκαδος αρτιτοκοιο τιθηνητηριον ουθαρ.* Jul. Polyæn. *An.*
2. *Πανὶ μεν αρτιτοκον χιμαρον συμπαικτορα ματρός.* Leon.

Αρτῐτομος, ου. ὁ ἡ. nuper sectus. [Tar. ib. i. 228.*
Γοργονος αρτιτομον κεφαλην βασιλῆϊ κομιζων. Apoll. 4. 1515.

Αρτῐτρεφης. puerilis. Alii Αρτιβρ. qu. vid.
βλαχαι—Αρτιτρεφεῖς βρεμονται. Sept. Th. 356.

Αρτῐτροπος. puerilem ætatem vix egressus.
κλαυτον δ' αρτιτροποις, ωμοδροπων. ib. 339. SYN. Νεογνος.

Αρτῐφρων. mente integra præditus.
ουτι μαλ' αρτιφρων· επει ου τολμησεν ἑκαστα. ω. 260.
SYN. *Σοφος, ειδημων, ασκηθης, ὑγιης, ευκαρδιος.*

*Αρτῐφῠης, ἐος. ὁ ἡ. recens natus, vel, editus. Vid. not. ad v. Αρτιγλυφης.
αρτιφυοῦς κραμβης πασσαλον εμβολέα. Ep. ἀδεσπ. 176.

---

1. Legitur etiam ἀρτιφυὲς, quod vocali ante γλ correptæ certe præferendum.

Αρτῐφυτος, ου. ὁ ἡ. idem.
εικασον οἱς εθελεις ανθεσιν αρτιφυτοις. Philipp. *An.* ii. 211.*

Αρτῐχανης. qui recens hiare cœpit. Αρτῐχνοος, *contr.* ους. lanugine recenter indutus.
αρτιχανῆ ῥοιαν τε, και αρτιχνουν τοδε μῆλον. Zonas, *Anal.*

Αρτῐχᾰρακτος, ου. ὁ ἡ. recens insculptus. [ii. 80.
μαννει στιβαρᾶς κατ' επωμιδος αρτιχαρακτον
γραμμα,* τις εκ χερσου τανδ' εκυλισσε τροπιν.[1] Ath. 1. 5.
Syn. Νεοχαρακτος. Soph.

Αρτῐχνοος, χνους, ὁ ἡ. lanugine recens indutus. V. ad voc. Αρτιχανης.*

Αρτῐχορευτος. recens choreis celebratus.
νυμφιον αρτιχορευτον— Nonn.

Αρτῐχριστος. recens unctus.
ἑως αν αρτιχριστον ἁρμοσαιμι που. Trach. 700.

Αρτῐως. *adv.* integre, perfecte. 2. modo, nuper.
ξενη γυνη γραῦς αρτιως αφιγμενη. Suid.
εθαλψεν ατης σπασμος αρτιως·— Trach. 1099.
τοιοῦδ' αποβλαφθεῖσαν αρτιως φιλου. Aj. 954.
εμολετ' αρτιως. (*tandem.*) Soph. El. 1247.
Syn. 1. Τελειως, ὑγειῶς. 2. αρτι, νεωστι, παλιν, τελος, αυτικα, νῦν.

Αρτολᾰγῡνος. panem et lagenam habens. epith. peræ.
ἡ πτωχῶν χαριεσσα πανοπλιη, αρτολαγυνος,
* αὑτη, και δρυσερων εκ πεταλων στεφανος,
και τοῦτο φθιμενοιο προαστιον ἱερον οστεῦν
εγκεφαλον, ψυχῆς φρουριον ακροτατον.
ΠΙΝΕ, λεγει το γλυμμα, ΚΑΙ ΕΣΘΙΕ, ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΕΙΣΟ
ΑΝΘΕΑ· ΤΟΙΟΥΤΟΙ ΓΙΝΟΜΕΘ' ΕΞΑΠΙΝΗΣ.[2] Polemo

Αρτοπωλης, ου. ὁ. qui panem vendit. [*Rex. Anal.* ii. 184.*
αρτοπωλῃσι, και
εθελοπορνοισιν ὁμιλεων
ὁ πονηρος Αρτεμων[3]. Anac. 62. 10.

Αρτοπωλιον, ου. το. taberna, in qua panes venduntur.
ἡκω, Θεαριωνος αρτοπωλιον
λιπὼν, ἱν' εστὶ κριβανων ἑδωλια. Aristoph. ap. Ath. 112. f.

Αρτοπωλις, ἵδος. ἡ. quæ vendit panem.
—λοιδορεῖσθαι δ' ου πρεπει
ανδρας ποιητας, ὡσπερ αρτοπωλιδας. Ran. 857.

Αρτος. panis. 2. quivis cibus.
αρτον δ' ουλον ἑλων περικαλλεος εκ κανεοιο. ρ. 343.
Epith. Αζυμος, αρτυτος, ευρωεις, αγελαῖος, διπυρος, γλυκυς, ζωαρκης, θεσκελος, θεσπεσιος, βρωμιτης, κριθινος, κριθωδης, μενοεικης, μελιηδης, μελιῤῥυτος, ενωπιος, ζυμιτης, μυστικος, απανθρακις, πολυσπερης, εγκρυφιας, σιλιγνιτης, τρισκοπανιστος, πεμματοεις.—αυτοπυρος, πιτυριτης, συγκομιστος, ῥυπαρος, φαιος.
Phr. Χιλος μυληφατος. Lyc. εργον μυληφατον. Ap. *Δημητρος ακτη. Eur. βιαν Δημητριον. (*vim Cerealem*) Æsch.* αλφιτου ἱεροῦ ακτη. Hom.—θρεψηνορα σῖτον. Apollin.

Αρτῡμα. condimentum.
κοσμοῦντες χυτρας αρτυμασι παντοδαποισιν. Batrom. 41.
Syn. Αρτυσις, παραρτυσις, ἑψημα, ἡδυσμα, ἡδυσμος, οψον, προσοψημα, παροψημα, προσφαγιον, ταριχεια. τα επιπαστα.

Αρτῡνω, Αρτυω. apto; apparo.
ψευδεα τ' αρτυνοντας, ὁθεν κε τις ουδε ιδοιτο. λ. 365.
—γαμον αμμι πολυμνηστη βασιλεια-Αρτύει· ουδε—δ. 771.
Syn. Εξαρτυω, επαρτυω, αρτιζω, αρω, εντυω, εντυνω, επεντυνω, ευτρεπιζω, πορσυνω, σκευαζω, παρασκευαζω, τευχω.

Αρῠβαλλος. marsupium, crumena.
εἶτα κατασπενδειν κατα τῆς κεφαλῆς αρυβαλλῳ. Eq. 1092.
Syn. Μαρσυπος, μαρσιπιον, ασκοπηρα.

1. *Archimeli* carmen est, in navem sumtuosissimam, ab Hierone Ptolemæo dono missam, conditum. Vid. Ath. l. l. p. 206. sqq. Analect. ii. 64.—Poëtam remuneratus est rex mille frumenti medimnis.

2. Frange toros; pete vina; rosas cape; tingere nardo:
Ipse jubet mortis te meminisse deus. *Martial.* ii. 59.
Vide nos in Thesi, subjecta Tractatui de Verit. Christ. Religionis, p. 341. Edit. 2.

3. Hi versiculi Aristophanem potius quam Anacreontem spirant. Et iste quidem Artemo simili præconio insignitur, Acharn. 850. Br. quo in loco legi vult Hermann. τριπόνηρος pro περιπόνηρος, ut scilicet anapæstus post dactylum vitetur. De Metris, p. 153.

Ἀρυστηρ. mensuræ genus—haustrum.
εδωκεν ουδεις ουδ' αρυστῆρα τρυγος. Simon.
Syn. Αρυτηρ, επαρυστηρ, επαρυστρις, αρυταινα, αντλημα, αντλητηριον, κυαθος, εκπωμα, ἱμαῖος, ἱμονια.

*Ἀρυστις, εως. ἡ. Exp. προχους, *item* ἡ ἀπνευστὶ ποσις.
— κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ολουμενη,
ἡ τας αρυστεις ὧδ' εχουσ' εκωμασας. Soph. fr. inc. 45. *nempe*, Satyrici cujusdam dramatis.

Ἀρυστῐχος. cyathi genus; quod et Αρυσανη *Timoni* appellatum.* Vid. Ath. p. 424.
εγὼ γαρ εἶχον τουσδε τους αρυστιχους. Vesp. 855.

Ἀρυστρῐς, *ἵδος. ἡ. *Vid. Steph. Th.* i. c. 1261. B. cochlear, haustrum. *Angl.* forsan diceres, *A ladle.*
ζωμοῦ τ' αμφ' οβελοισιν αρυστρίδα, τόν τε μαγῆα
σπογγον ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον κοπίδι. Aristo, *An.* ii. 258.*
Syn. Επαρυστρις, οινοχοη, λαζανον.

*Ἀρῠταινᾰ, ης. ἡ: genus cyathi. Vid. Αρυστιχος.
τοῦ δημου καταχεῖν αρυταινῃ πλουθυγιειαν. Equit. 1091.

Ἀρῠτησῐμος. ὁ ἡ. hauriendus. [*An.* ii. 218.*
καὶ γλυκὺ νᾶμα θαλασσα βροτοῖς αρυτησιμον ἑξει. Philipp.

Αρῠτω, Αρῠω. haurio, e profundo traho.
και νυ κε οἱ και πᾶσαν απο στηθεων αρυσασα
ψυχην— Apoll. 3. 1014. —οἱ τ' ωκεανοῦ αρυονται. Arat.
* σιγησας αρυσαι· τινος οὑνεκα; μηκετ' αρῦον. Ep. l. l. p. 129.*
Syn. Αναρυτω, αντλεω, απαντλαω, εκφερω, εκκενοω, ἱμαω.

*Αρχαγγελος. princeps angelorum.
ἱλαθι μορφωθεὶς, αρχαγγελε· σὴ γὰρ επωπὴ
ασκοπος, αλλὰ βροτῶν δῶρα πελουσι ταδε. Agath. ap. Jacobs. *Animadvv. in Anal.* T. xi. p. 77.
Syn. Αγγελιαρχος. Vid. ad voc. Απιθυνω.

Αρχαῖα, τα. status pristinus. 2. summa pecuniæ, sors. *Angl. the principal.*
1. μακαριος εις τἀρχαιᾶ δη καθισταμαι. Equit. 1387.
2. αυτοί τε,* και τἀρχαῖα, και τοκοι τοκων. Nub. 1156.
2. Exp. τὰ κεφαλαῖα τῶν χρεῶν. *Al.* αρχεῖα.

Αρχᾱϊκος, η, ον. antiquam rusticitatem præ se ferens. 2. stultus, simplex. 2. ὁτι παιδαριον εἶ, και φρονεῖς τἀρχαϊκα.

Αρχαιογονος. primigenitus, priscus. [Nub. 821.
—αρχαιογονων—Αντασ' Ερεχθειδᾶν. Ant. 992.
Syn. Παλαιογονος.

Αρχαιοπλουτος. jam inde a majoribus dives.
αρχαιοπλουτων δεσποτῶν πολλὴ χαρις. Agam. 1052.
Syn. Παλαιοπλουτος.

Αρχαιόπρεπης. antiquitatem referens.

Αρχαῖος, ᾱ, ον. priscus. 2. ineptus, delirus.
2. αρχαῖ' ισως σοι φαινομαι λεγειν ταδε. Prom. 318.
Syn. 1. Αρχεῖος, παλαιος, χρονιος, δηναιος, γηραιος, ωγυγιος, πρεσβυγενης, παλαιγενης, παλαιφατος, αρχαιοπρεπης. 2. ἑωλος, ευηθης, ἁπλους, μωρος, λῆρος, απραγμων.
—αρχαιοπρεπῆ-Τιμαν— Prom. 410.

Αρχεγονος. primigenius.
εικονας αρχεγονων εκτελεεις μεροπων. Paul. Silent. *An.* iii. 100.
* ποῖος μαγειρος; ἡ φυσις, πασης τεχνης
αρχεγονον εστ', αρχεγονον, ὦ 'λιτηριε. Damox. ap. Ath. p. [102. a.*

Αρχεδῐκης, ου. ὁ. justus possessor.
ἁμετερων αποσυ-
λασαι βιαιως αρχεδικᾶν τοκηων. Pyth. 4. 195.

Αρχεκᾰκος, ου. ὁ ἡ. auctor malorum.
—τεκτηνατο νῆας ἐϊσας—Αρχεκακους. Ε. 63.

*Αρχελᾱς, ᾱ. ὁ. *pro* ἀρχελαος. dux, princeps.
τουτων ἁπαντων αυτος αρχελας εσει, [164.*
και τῆς αγορας, και τῶν λιμενων, και τῆς Πνυκος. Equit.

Αρχελειος, Αρχελαος. populi rector.
—τινα δε και πενθησομεν-Των αρχελειων,— Pers. 297.
Syn. Αρχων, αρχος, βασιλευς.

*Αρχέπλουτος. avitas opes possidens.
και μη μ' ατιμον τησδ' αποστειλητε γης,*
αλλ' αρχεπλουτον[4] και καταστατην δομων. Soph. El. 71.

4. Αρχέπλουτον non pendet a præc. verbo ἀποστείλητε, sed ab alio suppresso verbo, v. g. κατασκευάσητε, (immo κατασκευάσατε, ut recte corrigit ὁ πανυ Hermannus annot. ad l.) Confer ejusd. dramatis. vs. 435. Aj. 1034. *Ed. Br.* item, Brunck. ad Apollon. 1. 168.

Αρχεπολις, εως. ὁ ἡ. civitati imperans.
ενθα νιν αρχεπολιν-Θησεις. Pyth. 9. 92.
Αρχεπτολεμος. Hectoris auriga, f. Iphiti. unde et Ιφιτιδης.
αλλ' Αρχεπτολεμον, θρασὺν Ἑκτορος ἡνιοχῆα. Θ. 312.
Αρχεσῐμολπος, ου. ὁ ἡ. Epith. Musæ. Ath. l. 4.
Αρχεστᾰτος. antiquissimus, Æsch. Penelop. ap. Etym. voc. Αιδοιεστατος.
Αρχετης, ου. ὁ. princeps.
και παρα θρονον αρχεταν. Heracl. 753.
*Αρχετῠπον. το. exemplar primigenium.
Πραξιτελης, ὃν επασχε, διηκριβωσεν ερωτα,
εξ ιδιης ἑλκων αρχετυπον κραδιης,
Φρυνη μισθὸν εμεῖο διδοὺς εμέ. φιλτρα δε βαλλω
ουκ ετ' οἰστευων, αλλ' ατενιζομενος. Ath. 591. a.*
Αρχευω. impero. Vid. Αρχω.
αρχευ' Αργειοισι κατα κρατερας ὑσμινας. B. 345.
Αρχεχορος, ου. ὁ ἡ. qui chorum incipit, *vel,* ducit. Vid. Ep.
ποδος αρχεχορου πληγαις Φρυγιαις [αδεσπ. 720.
ευκομποις εξηρχον θεους. Troad. 151. Syn. Χοροστατης.
Αρχη. initium. 2. imperium; *sed hæc significatio aliquanto recentior videtur.*
εκμολεν ισος Αρηϊ· κακοῦ δ' αρα οἱ πελεν αρχη. Λ. 603.
χειρος ὑπ' Αισονιδεω καθελη βασιληϊον αρχην. Orp. Arg. 56.
Syn. Προοιμιον, εισοδος, ενστασις, καταρχη, ὑπαρχη, προκαταρξις.—2. ἡγεσια, ἡγεμονια, δεσποτια, δυναστεια, δεσποσυνη, εξουσια, κῦρος, κρατος, τυραννις.—επιχειρημα.
Epith. Αιωνιος, αυτοσπορος, πρωτοσπορος, ασπορος, γενεθλιος, δυσαλωτος, ωκυπετης, ωγυγιος, βασιληϊς, πολυκυδης, σκηπτροφορος, ουρανουχος, ὑψιθρονος, αυτοσσυτος, μονηϊς. Phr. [Ζυγον αλκας. Æsch. την πτολιν κρατῦνοι προμαθευς ευκοινομητις αρχα. ib.]
Αρχηγενης, εος. ὁ ἡ. auctor.
καὶ ταῦτα τάπη κλαυματων αρχηγενῆ. Agam. 1632.
Αρχηγετεω. auspicor, incipio. Vid. Αρχομαι.
πειρωμεθ' ερεειν, κάπο τῶνδ' αρχηγετεῖν. Soph. El. 84.
Αρχηγετης, Αρχηγος. princeps, dux, auctor.
ανδρας λοχιτας, οἱ' ανηρ αρχηγετης. Œd. T. 770. [110.
—εξω χεῖρας ενωμα-Αυχένος αρχαγὸς Βεβρύκων·—Theoc. 22.
Syn. Αρχος, αρχων, αρχικος, αυτοκρατωρ, αυτοστρατηγος, αριστευς, δυναστης, εφορος, προστατης, επιστατης, πρῶτος, αγητωρ, αγωγευς, αγωγος, ' αιτιος, εξαρχος, ποδηγος, επισκοπος, ἡγεμων.
Αρχηγετις. ἡ. princeps. Vid. Γοργας.
Αρχῆθεν. *adv.* primitus.
τοι μεν ὦν Θηβαισι τιμα-
εντες αρχᾶθεν λεγονται. Isth. 4. 11.
Syn. Παλαι, αρχαιως, ανωθεν.
Αρχῐγενεθλος. auctor vitæ. Vid. Ῥεα.—Αρχῐκεραυνος. moderator fulminis. Epith. Jovis, ap. Orph. Fr. 6.
Αρχῐδῐκαστης. præfectus judicum.
Ηελιος δ' ὑπατον, Μηνη δε τοι αρχιδικασταν. Man. 1. 104.
Αρχιερευς. summus pontifex. *pl.* Αρχιερῆες.
εις αγορην αγεροντο πολυθροον αρχιερῆες. Nonn.
Epith. Αγηνορες, αφρονες, ζηλομανεῖς, αρειμανεῖς, κακοχολοι, κακογνωμονες. [ii. 218.
Αρχῐθᾰλασσος. mari dominans. *Ep.* Neptuni. *Philipp.* Anal.
Αρχῐκος. Vid. Αρχηγος.
ουτ' αρχικός σοι πᾶς ὅδ' ανανθεις πυθμην
βωμοῖς αρηξει.— Choëph. 258.
Αρχῐλοχος. poëta Parius. Horat. Epod. 6. Ep. I. 19.
εἶδον γαρ—πολλ' εν αμηχανιᾳ
ψογερον Αρχιλοχον βαρυλο-
γοις εχθεσιν πιαινομενον. Pyth. 2. 98.
—ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν εχιδναιῳ πρῶτος εβαψε χολῳ,
αἱμαξας Ἑλικῶνα τον ἡμερον.— Gætul. *An.* ii. 167.
Αρχιλοχου ταδε μετρα, και ηχηεντες ιαμβοι,
θυμοῦ και φοβερῆς ιὸς επεσβολιης. Ep. αδεσπ. 503.
Αρχῐμεδων. V. Βενετοι.
Αρχῐτεκτονεω. fabricor. [304.
προς ταδ' ἡμῖν, ει τι χρῆ δρᾶν, φραζε, κάρχιτεκτονει. Pac.
Syn. Δημιουργεω.

Αρχῐτεκτονῐκη, ης. ἡ. (*sc.* τεχνη.) architectura. [378. d.
παλιν το περι τῆς αρχιτεκτονικης ισως. Sosipat. ap. Ath. p.
Αρχῐτεκτων. architectus, fabricator.
—τοῖσιν αρχιτεκτοσιν—Πειθεσθ';— Cycl. 475.
Syn. Δημιουργος, τεκτονουργος, κατασκευαστης, μηχανητης, οικοδομος, οικοδομικος.
Αρχος. princeps, dux.
βησομεν· εἷς δέ τις αρχὸς ανὴρ βουληφόρος εστω. A. 144.
Syn. Απαρχος, αγος, αρχηγος, ναυαρχος, στρατηγος, προηγος, βασιλευς. Epith. Πολυληϊος, αρηϊφιλος.
Phr. Επι σκηπτουχιᾳ ταχθεις. Æsch.
Αρχω, f. ξω. incipio. 2. principatum obtineo.
ει δε κ' Αρης αρχῃσι μαχης, *η Φοιβος Απολλων. Υ. 138.
τῷ σε χρὴ περι μεν φασθαι επος, ηδ' επακοῦσαι,
κρῆηναι δε και αλλῳ, ὁταν τινα θυμος ανωγῃ
ειπεῖν εις αγαθόν·* σεο δ' ἕξεται, ὅ, ττι κεν αρχῃ. I. 102.
τοῖσιν ἑκαστος ανὴρ σημαινετω, οἷσί περ αρχει. B. 805.
Syn. Αρχομαι.—εξαρχω, επαρχω, ὑπαρχω, καταρχω. 2. αρχευω, βασιλευω, ἡγεομαι, ὑφηγεομαι, προηγεομαι, εισηγεομαι, αισυμναω, ανασσω, πολιτευω, δεσποζω, δυναστεω, κρατεω, περικρατεω, προστατευω, πηδαλιουχεω, κυριευω, κατακυριευω.
Phr. 2. Τῶν κοινων επιμελεσθαι.—πτολιεθρα φυλασσειν.
Διοσδοτοις σκηπτροισι τιμαλφεῖσθαι. Æsch.
ταῖς λογιων αγελαις ἡγεμονευειν. Ep. l. 4.
Αρχομαι. * incipio. εκ Διὸς αρχωμεσθα,— Arat. φ. 1.*
Syn. Προοιμιαζω, ανακρουομαι, αρχω, εναρχομαι, απαρχομαι, εξαρχομαι, καταρχομαι, προκαταρχομαι, αρχηγετεω, ενισταμαι.
Αρω. adapto.
νῆ' αρσας ερετῃσιν εεικοσιν, ἡτις αριστη. α. 280.
Syn. Αραρω, προσαρω, αρτυνω, διαπηγνυμι, εγκαταζευγνυμι, στελλω, ἁρμοζω, λαμβανω, κομιζω.
˘Αρωγη. auxilium.
πειθομενοι τερaεσσι θεῶν και Ζηνος αρωγῇ. Δ. 408.
Syn. Αλεξητηριον, αμυνη, αρηξις, βοηθεια.
Epith. Αλεξικακος, δολοεσσα, ὑψαυχην, θεσπεσιος, φαεσιμβροτος.
˘Αρωγοναυται—δαιμονες—(Διοσκουροι.) Philipp. *Anal.* ii. 215.
˘Αρωγος. auxiliator.
ου γὰρ επὶ ψευδεσσι πατὴρ Ζεὺς εσσετ' αρωγός. Δ. 235.
Syn. Αμυντηρ, αλεξητηρ, ωφελιμος.
˘Αρωμα, ᾰτος. το. odoramentum.
*—ενθα δ' επειτα θυηλας αθανατοισιν
εξαυτις ῥεζοντας, αρωματα ποικιλα καιειν. Orph. Lith. 737.
Syn. Θυωμα, θυμιαμα.
Αρωματα semel ap. Aristoph. reperitur pro ἀροτριασματα, sive ἀροσεις. Vid. Br. in Ind.
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρωματα. Pac. 1157.*
˘Αρωσῐμος, ου. ὁ ἡ. arabilis.
ἄρωσιμοι γαρ χἀτερων εισιν γυαι. Antig. 575.
Syn. Αροτος, αροτησιμος.
*˘Αρωστος, item Αρρωστος. infirmus, ægrotus. [*An.* ii. 322.*
ει μὴ λεπτὸν ιδών με, δοκεῖς κατακεῖσθαι αρωστον. Lucill.
˘Ασᾰλᾰμῑνιος. rei nauticæ imperitus.
απειρος, αθαλαττωτος, ασαλαμινιος. Ran. 206.
˘Ασᾰλευτος, ου. ὁ ἡ. inconcussus.
*ὁ δε τας ἡσυχιας—Βιοτος, και το φρονεῖν, ασαλευτον μενει, και συνεχει (*Antisp. Glycon. Polysch.*)
δῶμα.—— Bacch. 388.
Syn. Βεβαιος,* αδονητος, αστυφελικτος.
˘Ασᾰλης. Exp. ἡ ἀφροντις, ἡ μηδενος φροντιζουσα. σαλη γαρ ἡ φροντις. ασαλης ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχυλος, ἀσαλης μανια. Et. Ma.
*Ασαμβᾰλος. *forma Æol. pro ἀσάνδαλος. Vid. Jacobs Anthol. T. vii. p. 160. et Falkenburg. in loc. cit.*
αβρεκτοις μελεεσσιν ασαμβαλος ισtατο νυμφη. Nonn.
Vid. etiam lib. 19. versu 19no. a fine.* [Dionysiac. 2. 56.
˘Ασᾰμινθος. labrum, in quo veteres se lavabant, balneis nondum repertis.
εκ ῥ' ασαμινθου βαντες επι κλισμοῖσι καθιζον. ρ. 90.

Syn. Λουτρον, βαλανειον, πυελος, σκαφη.
Epith. Αργυρεα, ευρυτενης, ευξεστη.
ˇΑσανδᾰλος. sandaliis carens. —ανα δρυμους αλαληται πενθαλεα, νηπλεκτος, ασανδαλος.— Bion. 1. 22.
Syn. Απεδιλος.
ˇΑσαντος. non blandiens.
—ασαντος εκ-Ματρός εστι θυμός. Choeph. 420.
Syn. Αμειλιχος.
ˇΑσαομαι. nauseo. 2. irascor.
πῖν', όποταν πινωσιν· όταν τοι θυμὸν ασηθῇς,
μηδεις ανθρωπων γνῷ σε βαρυνομενον. Theog. 983.
Syn. 1. Ασαζω, ασαινω, αδομαι, εμπληθομαι. 2. λυπεομαι, καρδιωττω.
ˇΑσαρκος. carnis expers. *Sch. in l. c. exponit* πολύσαρκα.
ασαρκα μιστυλλασ' ετυμβευσεν ταφῳ. Lyc. 154.
Syn. Λειποσαρκος, λιποσαρκης, λειποκρεως, απιμελος, λεπτος.
ˇΑσᾰφης. incertus.
ὡς παντ' αγᾱν αινικτα κἀσαφῆ λεγεις. Œd. T. 447.
Syn. Αδηλος, ανοητος, αδιηγητος, αδιερευνητος, αδιεξιτητος.
Ασβεστος, η, ον. et ου. ὁ ἡ. qui extingui nequit.
ασβεστος δ' αρ' ενωρτο γελως μακαρεσσι θεοῖσιν. Α. 599.
Syn. Απαυστος, ακαταπαυστος, πολυς.
Ασβολη, Ασβολος. ἡ. fuligo, favilla.
ουτε προς ιπνὸν, ασβολὴν αλευμενη,
ἵζοιτ',—Simon.230.61.—φεῦ, ιου τῆς ασβολου. Thesm.245.B.
Syn. Αιθαλη, αιθαλος, αζα, καπνια, λιγνυς, στακτη, ψολος, μαριλη, τεφρα, σποδος.
ˇΑσεβειᾰ. contemtus cultus divini.
το δ' αὖ κακουργεῖν, ασεβεια μεγαλη[1]. Orest. 813.
Syn. Δυσσεβεια, αθεοτης, ανοσιοτης, ανοσιουργια, ασεβημα, θεοβλαβεια, αδικια.
ˇΑσεβης. irreligiosus.
ωθεῖν ἅπαντας τον ασεβῆ, τὸν εκ θεῶν. Œd. T. 1395.
Syn. Αθεος, αδικος, ασεπτος, ἁγης. qu. v.
ˇΑσειρωτος. habena carens. *fig.* intractabilis.
—Νυξ ασειρωτον ζυγοις-Οχημ' επαλλεν— Ion. 1150.
Syn. Ασειρος, ασφιγκτος.
ˇΑσελγης. *petulans, protervus, violentus.
ασελγῆ ανεμον[2]. Eupol. ap. Polluc. pro βιαιον.*
—μη ασελγεα Κυπριν ορινειν. Phoc. 1.
Syn. Αναγνος, ακαθαρτος, ακολαστος, ανοσιος, ασεμνος, αισχρος, μοχθηρος, βδελυρος, λωβητηρ, ὑβριστης, πονηρος.
ˇΑσελγῶς. * *adv.* proterve. *at ap. Arist.* 2. immodice.
και γαστρωδεις, και παχυκνημοι,* και πιονες εισιν ασελγῶς. Plut. 560.
Syn. Ακολαστως, ιταμῶς, προπετῶς, αναιδῶς. 2. ακρατῶς, μεγαλως.
•ˇΑσεληνον. nom. montis apud Locros. [215.
'Ρυπαῖον, Κορακός τε παγον, πολιόν τ' Ασεληνον. Nic. Th.
Epith. Δυσχειμερον.˝
ˇΑσεληνος. illunis.
βρεχομαι δε κἀσεληνον-Κατα νυκτα πεπλανημαι. Anac.3.12.
Syn. Σκοτεινος.
ˇΑσεπτεω. impius sum. Vid. Δυσσεβεω.
χρη δε ταγ' εις θεοὺς μηδεν ασεπτεῖν. Antig. 1350.
ˇΑσεπτος. Vid. Ασεβης, Αθεος.
κρυπτευουσι δε ποικιλως (*Glycon. c. Spond.*)
δαρον χρονου ποδα, και
θηρῶσιν τον ασεπτον. ου κ.λ. Bacch. 886.
ˇΑση. fastidium. 2. molestia animi.
μη μ' ασαισι, μηδ' ανιαισι δαμνα,
ποτνια, θυμον. Sapph.
Syn. Ασις, αηδια, ανορεξια, ατη, λυπη, πῆμα, ῥυπος, ὑπεροψια, καταφρονησις.
ˇΑσημαντος. non signatus. 2. incustoditus.
ὡς δε λεων μηλοισιν ασημαντοισιν επελθων. Κ. 485.
Syn. 1. Ασφραγιστος, ασημος. 2. αφυλακτος, απροφυλακτος, αδιοπος, αδρυφακτος, αφρακτος, αφρουρος, αφρουρητος, αφροντιστος.
ˇΑσημος, ˇΑσημων. cui signum non est impressum.
—σωφρονως (εχων) ασημ' ὅπλα. Phœn. 1129.
ουδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ασημα γαρ λεγεις. Alc. 532.
—γοων γαρ ουκ ασημονες-Φθογγοι. Œd. C. 1739.(1668.Br.)
Syn. Ασημαντος, ασημειωτος, αγνωστος, αδηλος, αδιαρθρωτος.—αδοξος, αγενης, δυσγενης.
ˇΑσημως. *adv.* obscure.
χρησμους ασημως δυσκρῖτως τ' ειρημενους. Prom. 643.
Syn. Αγνωστως, σκοτεινως.
Ασθενειᾰ. infirmitas.
εν δ' ασθενειᾳ τον ποτμον διωλεσας. Herc. F. 269.
Syn. Ασθενημα, αδρανια, ολιγοδρανια, αῤῥωστημα, αῤῥωστια, νοσος, νοσηλεια, νοσημα, ταλαιπωρια.
Ασθενεω. imbecillis sum.
τους πενητας ασθενοῦντας, κἀποροῦντας αλφιτων. Pac. 635.
Syn. Εξασθενεω, εξαδυνατεω, απορεω, δυστυχεω, αῤῥωστεω, ατονεω, αδρανεω, μαλακιζομαι, νοσεω, ολιγοδρανεω, ολιγηπελεω.
Phr. Μαλακῶς, πονηρῶς, αῤῥωστως εχω, διακειμαι.
Ασθενης. invalidus, tenuis.
ὡς εικος εστιν ασθενεῖς γεροντας ανδρας ηδη; Plut. 258.
ασθενεῖ μεν χρωτι βαινων. Pyth. 1. 107.
Syn. Αβληχρος, αδρανης, αῤῥωστος, ανισχυρος, ατονος. ασυντονος, αλαπαδνος, αδυνατος, αβεβαιος, αμενηνος, αφαυρος, μικροσφυκτος, ευκαταπτωτος, σαθρος, ηπεδανος, ολιγηπελης, ολιγοδρανης, πτωσιμος. *[ἄναρθρος, νωχελης, βληχρος.
Phr. —Ποδων δε οι ωκλασεν ὁρμη,
και σθενος ην αδονητον ακοιμητων παλαμαων. Mus.
βαιοι μενος (*infirmi*). Opp. λελυμαι μελεων συνδεσμα. Eur.
λελυται γυιων ῥωμη. Æsch. απειρηκος σῶμα. Eur.]
αλλ' ου γάρ οἱ ετ' ἦν ἰς εμπεδος, ουδέ τι κῖκυς,
οἵη περ παρος εσκεν ενὶ γναμπτοῖσι μελεσσι. λ. 392.*
Ασθμᾰ. anhelitus.
—αταρ ἆσθμα και ἱδρως-Πανετ', επει—κ.λ. O. 241.
Syn. Πνευματωσις, δυσπνοια, στεναγμος, πνοη, πνεῦμα, αημα, ἆπος. Epith. Αργαλεον, αλκιμον, βρυχαλεον, δεινον, δυσκελαδον, θερμον, λαβρον, παλιῤῥοον, φερεσβιον.—αντιπορον, αδρανες, ολιγοδρανες, αφλεγες, βοηθοον, διψαλεον, δυσηνεμον, δολοπλοκον, θεοσσυτον, θεημαχον, λοιγιον, κυματοεν, μεθυσφαλες, μογοστοκον, οιστρῆεν, πυριπνοον, παλιμπνοον, παλινσοον.
Ασθμαινω. anhelo.
αυταρ ὅγ' ασθμαινων ευεργεος εκπεσε διφρου. Ε. 585.
Syn. Επασθμαινω, ασθμαζω, πνευστιαω.
*Phr. Και μιν ουπω τεθναοτ', ασθματι δε
φρισσοντ' αναπνοας κιχεν. Nem. 10. 142.
—στερνων δ' απο
φυσημ' ανεις δυστλητον Ετεοκλῆς αναξ. Phœn. 1451.*
ˇΑσῐα, ας. ἡ. ˉΑσῐς, ιδος. ἡ. *sc.* γῆ. Asia.
νῦν δ' αὖ παῤῥαλιης[3] Ασιης πορον εξενεποιμι. Dionys. 799.
αμφω δ' ισον εχουσιν επ' Ασιδα νειατον ιχνος. ib. 274.
Ασιας ευρυχορου. (Ion. a min. Dim. Cat.) Ol. 7. 33.
Ep. Μηλοτροφος, παμφορος, πολυανδρος, πολυσπορος.
Phr. Ευρωπας θεραπαιναν λειπουσ' Ασιαν. Eur. Ασιῆτις χθων. Æsch. Ασις αιη. Dionys.
ˇΑσῐᾰς, ᾰδος. ἡ. ˇΑσῐᾰτῐς, ιδος. ἡ. Asiatica.
αιλινον αιλινον αρχαν θανατου
βαρβαροι λεγουσιν, αἶ, αἶ,
Ασιαδι φωνᾳ,—— Orest. 1392.
Ασιατιδος γῆς σχῆμα, Θηβαια πολις. Androm. 1.
ˇΑσῐᾱτογενης. Asiaticus. Vid. Ασιηγενης.
πᾶσα γαρ ισχυς Ασιατογενης,— Pers. 12.
ˇΑσῑγητος. non tacens.
γηλεχεες, θεραποντες ασιγητοιο λεβητος. Call. 4. 286.
Syn. Ανιαχος.—αδολεσχος, λαληθρος.

1. Locus corruptus. Vid. Porson. Versus debet esse Choriamb. Trim. Acatalect. Sed restituit metrum ingeniosa Hermanni conjectura, ad Orph. H. 44. 4. *μανολίς.*
2. Nisi in hoc uno fragmento, non vidi h. v. a quopiam poeta usurpatam. Nam Phocylidis vs. a Morello prave citatur.
3. παῤῥαλιης pro παραλ. eâdem, sive necessitate, sive licentiâ, quâ ˉΑῤῥαβικος pro ˉΑραβ. apud eundem Scriptorem.

˘Ασίδηρος, ου. ὁ ἡ. non armatus ferro.
μοσχοις επῆλθον χειρος ασιδηρου μετα. Bacch. 735.
Syn. Ανοπλος.

*˘Ασιηγενης. in Asia genitus.
μητέρα Ταπροβανην Ασιηγενεων ἐλεφαντων. Dionys. 593.

˘Ασιλλα. jugum utrique humero impositum, quo onera sublevata facilius portantur. 2. fiscella, sporta, e tali jugo pendens. *Hinc ap.* Hesych. 'Ασιλλοφορεῖ. ἰχθυοφορεῖ, *siculi prænobili conjectura restituit* Hemsterhus. Tom. i. p. 589.
προσθε μεν αμφ' ωμοισιν εχων τρηχεῖαν ασιλλαν,
ιχθῦς εξ Αργοῦς εις Τεγεαν εφερον. Simon. *fr.* 109. (113.)*

˘Ασίνης. illæsus.
τας ει μεν κ' ασινεας εαας, νοστου τε μεδηαι. λ. 109.
ουτις μεροπων ασινῆ βιοτον
δια παντ' ατιμος αμειψεται[1].— Choeph. 1018.
Syn. Αβλαβης, αζημιος, ακακος.

¯Ασιος. unus e Trojanorum opitulatoribus.
—ορχαμος ανδρῶν-Ασιος Ὑρτακιδης,— B. 837.

˘Ασις, εως. ἡ. limus.
αλλεξαι· τοσσην οἱ ασιν καθυπερθε καλυψω. Φ. 321.
Syn. Αση, βορβορος, αφυσγετος, λῦμα, πινος, πηλος, ειλυς, ιλυς, συρφετος, συγκλυς, χερας, χλιδος, τεναγος, φορυτος, ῥυπος, ῥυπαρια, ῥυπασμα, τα ῥυπα. * χεραδος. qu. v.
Phr. Πολλακι δ' αιθαλοεσσα μελαινομενη ὑπὸ βωλῳ
Αιθιοπων, οἱην τε πολυστομος εις ἁλα Νεῖλος
πλησαμενος κατεχευεν ασιν, προυτυψε δε ποντῳ. Nic. Th. 174.

¯Ασὶς, ἶδος. ἡ. idem quod Ασιας; 2. *subaud.* γῆ, idem qu. Ασια.
ιαπτει δ' Ασίδος δι' αιας. Æsch. Supp. 563.
Ασὶς δ' οργυιοεντα και ες πλεον ἑρπετὰ βοσκει. Nic. Th. 216.*

˘Ασῖτεω. abstineo a cibo.
θανεῖν· ασιτεῖ δ' εις αποστασιν βιου. Hipp. 277.
Syn. Νηστευω. Phr. Ουδε σῖτα δια δερης εδεξατο. Eur.

˘Ασῖτῐᾱ. inedia.
σκοτῳ δε δωσετ', ενθ' ασιτιαις εμον
δεμας γεραιον συντακεις αποφθερῶ. Eur. Supp. 1105.
Syn. Απαστια, νηστεια, πεινη, σιτοδεια.

˘Ασῖτος. impastus.
κεῖτ' αρ ασιτος, απαστος εδητυος ηδε ποτῆτος. δ. 788.
Syn. Αποσιτος, αγευστος, ακμηνος, απαστος, ακρατιστος.

Ασκᾰλᾰβος, ου. ὁ. idem cum sequ.
ενθα και ουτιδανοῦ περ απεχθέα βρυγματ' εασιν
ασκαλαβου·— Nic. Th. 483. Syn. Γαλεωτης.

Ασκαλαβωτης. stellio; species lacertæ.
ὑπ' ασκαλαβωτου. b. τινα τροπον; κατειπέ μοι. Nub. 170.

Ασκᾰλος. sarculo haud purgatus. [10. 14.
τοιγαρτοι προ θυρᾶν μεν απο σπορω ασκαλα παντα. Theoc.
Syn. Ασκαλευτος, ασκαλτος, ασκαφος, ακαθαρτος.

Ασκᾰνῐα. urbs et regio Phrygiæ; altera Mysiæ.
οἱ ῥ' εξ Ασκανιης εριβωλακος ἦλθον αμοιβοι. N. 793.

Ασκᾰνιος. ductor Phrygum; terræ suæ παρωνυμος.
Φορκυς αὖ Φρυγας ἦγε, και Ασκανιος θεοειδης. B. 862.

Ασκαντης. vilis lectus.
ποῦ Στρεψιαδης; εξει, τον ασκαντην λαβών. Nub. 633.
Syn. Ασκαντος, κραβατος, κραβατιον, βαθρον, θρᾶνος, θρῆνυς, σκιμπους, σκιμποδιον, κλινιδιος.—(ἡ κλινη μη εχουσα κανητα.)

Ασκαρδᾰμυκτος. non nictans.
βλεψον εις μ' ασκαρδαμυκτος. Equit. 292.
Syn. Ατενης.—μη μυσας τους οφθαλμους.

Ασκεθης, Ασκηθης. incolumis.
—ασκεθεες και ανουσοι—Ημεθα,— ξ. 255.
—και αψ εις ἡμεας ελθοι-Ασκηθης,— K. 212.
Syn. Αβλαβης, αβλητος, ανοσος, ευρωστος, ὑγιης, ὑγιεινος, ὑγιηρος, αλωβητος, αδιαλωβητος, σαος, αρτιος.

Ασκελης. qui non obduruit; imbellis; *item,* prædurus.
—νυν δ' ασκελεες και αθυμοι,
αιεν αλης χαλεπης μεμνημενοι— κ. 463.
Syn. Απηλεγης, ατεραμνος, αδιαλειπτος, επιμελης, σκληρος, σπουδαιος, συνεχης.

Ασκεπαρνος. non exasciatus.
*—κἀπι σεμνον ἑζομην-Βαθρον τοῦ ασκεπαρνον—*Œd. C. 102.
Syn. Αγλυφος, αξυστος, αξεστος, απελεκητος.

Ασκεπης. operimento carens.
*ασκεπές εστι καρηνον; * εγὼ ξανθισμασι χαιτης*
εκχυτον εκ στερνων εξεσοβησα νοον. Paul. Silent. *An.* iii. 81.*
Syn. Ασκεπος, ασκεπαστος, αστεγης.

Ασκεπτος. non circumspectus.
εκεῖνο μονον ασκεπτον, ην σε τοξοται. Eccles. 258.
Syn. Ασκοπος, απερισκεπτος, αβουλος, αδοκητος.

Ασκερᾱ. calceamenti genus. *Vid. Schol. in l. c.*
και τας δαμαρτος ασκερας ευμαριδας. Lyc. 855.
Syn. Ασκαρος, ευμαρις, πῖλος, ποδεῖον, ὑποδημα, εμβαται οἱ, πελυτρα τα.

Ασκευος. non instructus.
ασκευον αυτον ασπιδων τε και στρατου. Soph. El. 36.
Syn. Απαρασκευαστος, απεριττος.—ανοπλος, ατευχης.

Ασκεω. exerceo.
και τα μεν ασκησας κεραοξοος ηραρε τεκτων. Δ. 110.
Syn. Επασκεω, εξασκεω, ασχολεω, εργαζομαι, μελεταω, εκμελεταω, επιτηδευω, γυμναζω, κοσμεω.—ανασκοπεω, θεραπευω.
* Phr. Ασκεῖν . . . μηδεν ὑγιες. Plut. 50.—τον επιχωριον τροπον. ib. 47. . . . λαλιαν, (pro αδολεσχεῖν.) Nub. 931.

Ασκηθης. Apoll. 2. 176, 346, 573, 603, 690, &c. V. Ασκεθης.

Ασκητὴς, οῦ. ὁ. cultor.
ασκητης σοφιης, ᾠχετ' ες αθανατους. Ep. ἀδεσπ. 722.*

Ασκητῐκος. ad exercitationem comparatus.
ασκητικον το χρῆμα τοῦ νοσηματος. Lysist. 1087.
Syn. Φιλομαθης, φιλοσοφος.—μεγας. Suid.

Ασκητος. elaboratus arte.
νηματος ασκητοῖο βεβυσμενον·—(sc. ταλαρον.) δ. 134.
Syn. Τυκτος, ευτυκτος, πολυκμητος, εξησκημενος, διαπεπραγμενος.—εντριβης.

Ασκῐδιον, ου. το. *dimin.* ab ασκος.
αλλ' ἧκεν ἑκαστος εν ασκιδιῳ φερων
πιεῖν, ἁμα τ' αρτον, και δυο κρομμυω. Ecclez. 306.

Ασκῐος. umbrosus. 2. umbra carens.
—ασκιον αχλυν. Tryph. 508.
—ασκιοις Φλιοῦντος ὑπ' ω-
γυγιοις ορεσιν. Nem. 6. 73.
Syn. (α *intens.*) Κατασκιος, επισκιος, συσκιος, βαθυσκιος, δασκιος, ὑποσκιος, παλισκιος, σκιερος. (α *priv.*) ευειδης, φανερος.

Ασκῖπων, ωνος. ὁ ἡ. baculo non nixus. [*An.* ii. 178.
ασκιπων δ' εις αστυ κατεστιχον, οργια Δηοῦς. Antiphil.

Ασκληπιος. Æsculapius. —Μαχαονα δεῦρο καλεσσον,
φῶτ', Ασκληπιου υἱον αμυμονος ιητῆρος. Δ. 194.
Epith. Ηπιος, ηπιοδωτης, πολυμαθης.
Phr. Τεκτον' Ανωδυνιας
ἁμερον γυιαρκεος Ασκλαπιον,
ἡρωα, παντοδαπᾶν αλκτῆρα νουσων. Pyth. 3.
παῖς ὁ Φοιβου. βασιλεὺς μεγας.
τον ευπαιδα, και μεγα βροτοῖσι φάνος, Ασκληπιον. Aristoph.
Ιητηρ παντων, Ασκληπιε, δεσποτα Παιαν,
θελγων ανθρωπων πολυαλγεα πηματα νουσων,
ηπιοδωρε, κραταιε, μολοις καταγων ὑγιειαν, κ. λ.
Orph. Hymn. 66. Vid. Ιατηρ.

Ασκοδετης. **vox incognita Lexicis.*
η σφυρὸν, ασκοδεταις δε περιξ βουβῶνας ἑλιξεις.* Nic. Th. 928.

'Ασκοπος. inconsideratus. 2. ignotus. 3. improvisus, &c.
ουτε γαρ εστ' αφρων, ουτ' ασκοπος, ουτ' αλιτημων. Ω. 157.
*2. Œd. C. 1680. *Brunck.* 3. Aj. 21. Trach. 246.*
Syn. 1. Ασκεπτος, αδιασκοπος. 2. αδιαγνωτος. 3. απροορατος, απροσδοκητος, απροφυλακτος, παραδοξος.

Ασκος, ου. ὁ. uter.
—οἶνον εὔφρονα, καρπον αρουρης-Ασκῳ εν αιγειῳ·— Γ. 247.
Syn. Ασκωμα, δερμα, δερρὶς, δορος.
Epith. Οιδαλεος, ευωδης, φυσητωρ.
Phr. Ανεμων εγκυμων. βεβυσμενος ἡδεος οινου. Nonn.

Ασκραῖος. Vid. 'Ησιοδος.

*Ασκρη. nomen vici, ubi degit Hesiodus.

1. Hic versus videtur medelæ egere: debet enim esse Anapæsticus.

ὠσπερ εμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μεγα νηπιε Περση,
πλωϊζεσκεν νηυσὶ, βιου κεχρημένος εσθλοῦ·
ὕς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολυν δια ποντον ανυσσας,
Κυμην Αιολίδα προλιπὼν, εν νηῒ μελαινῃ·
ουκ αφενος φευγων, ουδε πλοῦτόν τε και ολβον,
αλλὰ κακὴν πενιην, τὴν Ζεὺς ανδρεσσι διδωσι.
νασσατο δ' αγχ' Ἑλικῶνος οϊζυρῇ ενι κωμῃ,
Ασκρῃ, χεῖμα κακῇ, θερει αργαλεῃ, ουδε ποτ' εσθλῇ. Hes. ε. [633.*

Ασκωλῐαζω. super utrem salio.
ασκωλιαζ' ενταῦθα προς την αιθριαν. Plut. 1130.
Syn. Ἁλλομαι.

Ασκωμα. pellis muniens remos, qua parte scalmo incumbunt. 2. lorum, quo remus scalmo illigatur.
ασκωμ' εχεις που περι τον οφθαλμον κατω. Ach. 97.
2. ασκωματα, και λινα, και πιτταν διαπεμπων εις Επιδαυρον. Ran. 364.

Αισμα, ᾰτος. το. cantilena. *Vox ab Aristoph. bis usurpata, ne semel quidem ab Epicis vel Tragicis poetis.*
τοιαυτ' απ' αυτων εστιν ακολαστ' ᾳσματα. Lysist. 398. Vid. Nub. 966. Brunck.*
ᾳσμα δε παμμεδεοντι θεῷ επινικιον ᾳδει. Cyr. Theod.
Syn. Αεισμα, ᾳσμος, αοιδη, μετρον, εποποιΐα.
Epith. Αμβροτον, ἡδυθροον, δυξολογον, θεῖον, μελιηδες, μειλιχον.

Αισμᾰρᾰγος. *ut opinor,* valde strepens.
—και ασμαραγοις ελατησι. Opp.
Syn. Ερισμαραγος, πολυσμαραγος.

Αισμᾰτοκαμπτης. cantuum artifex.
κυκλιων τε χορων ᾳσματοκαμπτας,
ανδρας μετεωροφενᾱκας. Nub. 333.

Αισματοκομπος Vid. Λυκοφρων.

Ασμενος, η, ον. *revera est part. præt. pass. ab* ἡδω. ἡσμαι. (Vid. Et. Ma. et Libell. de construct. Verb. ap. Hermann. de emend. rat. Gr. Gram. p. 420.) gaudens, libens.
— ὁς και νυν φυγεν ασμενος εκ θανατοιο. Υ. 350.
Syn. Ἑκων, εθελων, εφιεμενος, προθυμος, ευθυμος, χαιρων.—ακραιφνης, ἡδυς.
* (*Nota,* ἀσμενος, *cum quibusdam aliis adjectivis, solere adverbialiter poni. Reperimus tamen semel apud Euripidem,*)

Ασμενως. *adv.* lubenter. *superl.* ασμεναιτατα.
τους δ' εκ θαλασσης, ασμενως πεφευγοτας. Helen. 405.*

˘Ασοφος. insipiens. —το πορσω-Δ' εστι σοφοις αβατον κἀσοφοις.— Ol. 3. 80.
Syn. Αφρων, αδαης, αδαημων, αμαθης.

Ασπαζομαι. amplector.
νῦν πᾶσι χαιρω, νῦν με πᾶς ασπαζεται. Œd. T. 604.
Syn. Επασπαζομαι, αγαμαι, αγαπαω, αμφιβαλλω, περιβαλλω, αντεχομαι, εναγκαλιζομαι, προσαγκαλιζομαι, εφαπτομαι, προσπτυσσομαι, περιπτυσσομαι, δεξιοομαι, περιπλεκω, προσεταιριζω, προσαγορευω, φιλοφρονεομαι.

Ασπαιρω. palpito.
και τους μεν κατεθηκεν επι χθονος ασπαιροντας. Γ. 293.
Syn. Απασπαιρω, κινεω, σκαριζω, ψυχορραγεω.

Ασπᾰλᾰθος. frutex; spinis horrens.
εν γαρ ορει ῥαμνοι τε και ασπαλαθοι κομοωντι. Theoc. 4. 57.
Syn. Θαμνος, θαμνιον, θαμνισκος, εχινοπους, τριβολος, ῥωπηϊον.

Ασπᾰλαξ. talpa. 2. herbæ genus. [Opp. Cyneg. β.
—ουδ' ασπαλακων αυτοχθονα φῦλα,-Ποιοφαγων, αλαων—
Syn. Σπαλαξ, σκαλοψ, σιφνευς.

Ασπᾰλῐευς, εως. ὁ. piscator. **Vid. Mœrin.* p. 42.
ητοι όταν βροτολοιγὸν ὑπερ ποντοιο χελωνην
αιγιαλῶν ερυσωσιν επι ξερὸν ασπαλιῆες,
τηνδ' ανακυπωσας, κεφαλῆς απο θυμὸν αραξαι
μαυλίδι χαλκειῃ,— Nic. Ther. 703.*
Syn. Ασπαλιευτης, ἁλιευς.

*Ασπᾰρᾰγος, et *Att.* ασφ. ου. ὁ. asparagus; *item,* omnis fere tener cauliculus.
ὡς κῆπον τεθυκὼς, δεῖπνον παρεθηκεν Απελλῆς,
οιομενος βοσκειν αντὶ φιλων προβατα.
ἦν ῥαφανὶς, σερις ἦν, τῆλις, θριδακες, πρασα, βολβοὶ,
ωκιμον, ἡδυοσμον, πηγανον, ασπαραγος.
δεισας δ' εκ τουτων μη και χορτον παραθῇ μοι,
δειπνησας θερμους ἡμιβρεχεῖς εφυγον. Ammian. *An.* ii. 388.*

Ασπαρτος. non seminatus.
αλλ' ἡγ' ασπαρτος και ανηροτος ηματα παντα. ι. 123.
Syn. Ασπορος, αγεωργητος, ανεργαστος, ανεξεργαστος, ακοσμητος, ανηροτος, αφαροτος.

Ασπᾰσιος, Ασπαστος. *Angl.* welcome.
νηῒ παρα πρυμνῃ· τῷ δ' ασπασιος γενετ' ελθών. Κ. 35.
ὡς αρα τῇ ασπαστος εην ποσις εισοροωσῃ. ψ. 239.
Syn. Αἱρετος, ἡδυς, ευκταῖος, χαριεις, ασμενος, θεοειδης.

*Ασπᾰσίως. *adv.* lubenter. Vid. Ασμενως et Ασπαστος.
ὥς ῥα τοτ' Αμφιτρυων, χαλεπὸν πονον εκτολυπευσας,
ασπασιως τε φιλῶς τε ἑὸν δομον εισαφικανε. Hes. ασπ. 45.
Syn. Ἡδεως, ἑκουσιως.*

Ασπασμα, ᾰτος. το. amplexus.
η τῶν εν ευνῃ φιλτατων ασπασματων
χαριν τιν' ἕξει παῖς εμὴ, κεινης δ' εγώ; Hec. 823.

Ασπασμος, * *eandem fere habet signif. cum præc. sed non est æque a Poetis frequentata.**
πολλους ασπασμους και φιλοτητας εχω. Theog. 858.
Syn. Ασπαστυς, επιπλοκη, περιπλοκη, περιβολη, περιπτυχη, προσπτυξις, προσφθεγξις.

*Ασπαστὸς, ἡ, όν. Vid. Ασπασιος. Sed in l. c. adverbiascit.
ὡς δ' ὁτ' ανὴρ ασπαστὸν ὑπεκπροφυγῃ κακοτητα. Hes. α. 42.*

Ασπερμος. sine semine et prole.
οφρα μη ασπερμος γενεη και αφαντος οληται. Υ. 303.
Syn. Ατεκνος, αγονος.

Ασπερχες. *adv.* sine cessatione.
τοσσα κακα ῥεζουσιν, ὁτ' ασπερχες μενεαινεις. Δ. 32.
Syn. Απαυστι, αζηχες, αδιαλειπτως, σπουδαιως, ισχυρως, συνεχως, ταχεως.

Ασπετος. *quem adsequi nequeas; immensus.
ὡς δ' ὁτ' εν ουρανῷ αστρα φαεινὴν αμφι σεληνην
φαινετ' αριπρεπέα, ὁτε τ' επλετο νηνεμος αιθὴρ,
εκ τ' εφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, και πρωονες ακροι,
και ναπαι· ουρανόθεν δ' αρ' ὑπερραγη ασπετος αιθὴρ, [555.
παντα δέ τ' ειδεται αστρα· γεγηθε δέ τε φρενα ποιμήν.* Θ.
Syn. Αμεγαρτος, αμετρητος, αθεσφατος, απειρεσιος, απλετος.

*Ασπῐδης. non in longum et arctum protentus, sed potius latus et amplus. *Hæc est vulgaris lectio ad* Il. Λ. 753. *Sed ibi legenda videtur* σπιδέος, *non* ἀσπιδέος. Vid. Eustath. et Heyn. in l. et nos v. Σπιδης.

Ασπῐδιον, et Ασπῐδισκιον. το. clypeolus, scutulum.
τασδ' οστρειογραφεῖς και χρυσελεφαντηλεκτρους
ασπίδας ασπιδιοις είλομεν ευτελέσι. Ep. ἀδεσπ. 606.

Ασπῐδιτης. clypeatus. V. Ασπιδηφορος.
αλλ' ασπιδιτην οντα και πεφραγμενον,
ὡς ασπιδοῦχος, η Σκυθης τοξευμασι. Soph. *fr.* Naupl. ii.

Ασπῐδιωτης. clypeum gerens; bellator.
αυτόν σ' εκκαλεουσα, τον αξιον ασπιδιωτην. Ep. ἀδ. 391.*

Ασπῐδοδουπος, ον. scutum pulsans.
λαμπει δε σαφὴς αρετὰ
ἕν τε γυμνοισι σταδιοις σφισιν, ἕν—Τ' ασπιδοδουποισιν ὁπλῖταις δρομοις. Isth. 1. 30.

Ασπῐδοεις. in clypei formam factus. *epith.* χελωνης ap. Opp.

Ασπῐλος, ου. ὁ ἡ. immaculatus.
μῆλον—Ασπιλον, αρρυτιδωτον— Antiphil. *An.* ii. 171.
Syn. Ασπιλωτος, απινης.

Ασπῖς, ῐδος. ἡ. serpentis genus.
ασπιδα δ' ιοφορον τοιαις εδαμασσατο βουλαις. Opp.
Epith. Ανδροφονος, αναιδης, είλικοεσσα, εχθομενη, κελαινη, κωφη, ιοβολος, παλαμναιη, πολυχροος, πευκεδανος, πυριπνους, ποικιλονωτος, χαλκεονωτος, φοινηεσσα, πλατυαυχην. Phr. —Αμυδροτατον δακος αλλων. Nic.

Ασπῐς. clypeus.
ασπις, και δυο δοῦρε, φαεινή τε τρυφαλεια. Κ. 76.
Syn. Θυρεος, σακος, προβολος, ιτεα.
Epith. Αμφιβροτος, αμφιτορνος, ακαματος, δοριπονος, ευκυκλος, ευτυκτος, κρατερα, πολυδαιδαλος, πολυπτυχος, πουλυβοεια, παναιολος, ομφαλοεσσα, ταυρεια, τερμιοεσσα, ὑπερμαχος, φαεινη, χαλκονωτος, χρυσεια.

Phr. Ερυμα χροος. ασπιδα διαν, αλιγκιον αντυγι μηνης. Cal. γοργονωτον ασπιδος κυκλον. Arist. *έρκος Ενυαλιου ταμεσιχροος ιωχμοιο. Theoc. 25.*
αυτικα δ' ασπιδα μεν προσθ' εσχετο παντοσε ισην,
καλὴν, χαλκειην, εξηλατον· ἣν αρα χαλκεὺς
ηλασεν, εντοσθεν δε βοειας ραψε θαμειας,
χρυσειης ῥαβδοισι διηνεκέσιν περὶ κυκλον. M. 294.

Ασπῐδᾰποβλης. qui scutum in fuga abjecit.
—χώ μεγας ουτος κολακωνυμος, ασπιδαποβλης. Vesp. 590.
Syn. Ῥιψασπις. *ῥιψοπλος. Æsch.*

Ασπῐδηστροφος. clypei rotator.
ἱππου νεοσσος, ασπιδηστροφος λεως. Ag. 834.

Ασπιδηφορος, Ασπιδιωτης. clypeum ferens; scutatus.
κῶμον δεχεσθαι τον εμον ασπιδηφορον. Eur. Supp. 390.
κοσμῆσαι ἱππους τε και ανέρας ασπιδιωτας. B. 554.

Ασπῐδουχος, ου. ὁ ἡ. clypeum tenens. Vid. ad v. Αντιτασσω.
Syn. Ασπιδιτης, ασπιστης.

Ασπῐδοφερμων. qui quasi bello se alit; bellicosus.
ασπιδοφερμονα θιασον ενοπλον. (Dact. Tetr.) Phœn. 809.

Ασπιστηρ, Ασπιστης, Ασπιστωρ. clypeatus miles.
αλλ' ανδρες ασπιστῆρες, εναλιος λεώς. Aj. 566.
ἑσταότ'· αμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στιχες ασπισταων. Δ. 90.
λιποῦσα δ' αστοισιν ασπιστορας (*Dochm. dupl.*)
κλονους λογχιμους τε και ναυβατας. Agam. 403.
Syn. Ασπιδοφορος, ὑπασπιδιος, φερασπις, θυρεοφορος, σακεσφορος, σακεσπαλος, φερεσσακης, ὁπλιτης.
Epith. Λογχηρης, αρηϊος.

Ασπλαγχνος. non habens cor; timidus.
μη τοι φυσιν γ' ασπλαγχνος εκ κεινου γεγως. Aj. 472.
Syn. Ασθενης, ατολμος, δειλος, ταπεινος, ψυχρος.

Ασπονδος. libamenti, sive, induciarum expers; implacabilis.
παιᾶνα τῷ κατωθεν ασπονδῳ θεῷ. Alcest. 429.
Syn. Αμειλιχος, αποσπονδος, εκσπονδος, παρασπονδος, αδιαλλακτος, απαραιτητος, ασπειστος, ὑπερφιαλος, μνησικακος, πολεμικος, αστατος.

Ασπουδαστος. qui curari non debet; indignus.
—σπευδει - Δ' ασπουδαστ' επι σοι δαιμων. Iph. T. 202.
Syn. Αναξιος, αμελης.

Ασπουδει, *vel Ασπουδι. adv. sine serio labore; ignave.
μὴ μὰν ασπουδί γε νεῶν επιβαῖεν ἑκηλοι. Θ. 512.
Syn. Αμογητι, απονητι, ἡσυχη, ατερ σπουδης.

Ασσιστᾰ. Hesych. ex Æsch. Hedonis *pro* ἐγγιστα. proxime. *superl.* ab

Ἆσσον. *adv.* prope, propius.
τειχεος ᾶσσον ισαν, σακε' ωμοισι κλιναντες. X. 4.
τῶν ᾶσσον ὡρμει πλαταισιν. Iph. A. 291.
Syn. Εγγυς, εγγυθεν. *Ex hoc porro* ᾶσσον est

Ασσοτερος. et *adv.* Ασσοτερω. Ασσοτατος. et *adv.* Ασσοτατω.
ασσοτερω καθισασα πυραι πυρι— ρ. 572. Vid. τ. 506.
βληχὴ δ' ασσοτατω τερενης μυκηματι μοσχου. Crinag. *An.* ii.
πωτηθεὶς ψυχρῶν ασσοτατω νεφεων. ib. p. 149.* [146.

Ασσῡριος. Assyrius.
αυτικα δ' Ασσυριης επεβαν χθονος, ενθα Σινωπην. Ap. 2. 948.

Αστᾰγης. non destillans, sed copiose fluens. Inf. ad v. Αστακτι.
Syn. Πολυσταγης.

Αστᾰθης. instabilis. Vid. ad v. Αγκυρα.
Syn. Αστατος, αβεβαιος.

*Ασταινω, *verbum antiquum*, Callimacho *restituere vult* Ruhnken. in l. c. *Vid.* Epist. Crit. 2. p. 153.
ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χορον απεπαυσατο Νυμφη—
ἡλικος ασταινουσα περι δρυος,— Call. 4. 79.
Syn. Δυσπαθῶ, αδυνατῶ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, χαλεπαινω, ταλαιπωρῶ, Etym.*

Αστακτος. non destillans.
—α-στακτων ματηρ ὑδατων. Iph. T. 1241. Syn. Ασταλακτος.

Αστακτι. *adv.* non stillatim; *hinc*, ubertim.
—δι' ομματων (1251. Br.)
αστακτῖ λειβων δακρυον * ὧδ' ὁδοιπορεῖ. Soph. Œd. C. 1315.
τοιαυτα φωνησαντος εισηκουσαμεν
ξυμπαντες· * αστακτῖ δε συν ταῖς παρθενοις
στενοντες ὡμαρτοῦμεν.— ib. 1712. (1646. Br.)
Syn. Πολυστακτι, πολυδακρυτως.

*Phr. —Δεῦε δε κολπους
αλληκτον δακρυοισι, τα δ' ερρεεν ασταγὲς αὔτως,
αιν' ολοφυρομενης τον ἑὸν μορον. Apoll. 3. 803.
(*Vid. Valck. Digress. a Theocr.* p. 228.)*

Αστᾰθμητος. instabilis.
βροτῶν δ' ὁ πᾶς αστᾰθμητος αιων. Or. 979.
Syn. Αβεβαιος, ανισος, αστατος, ανιδρυτος, ατακτος, απρονοητος, ασκεπτος.

Αστᾰσιᾱ. instabilitas.
αστασιας τευχει ταραχην τε γαμοις μετ' ανιης. Man. 6. 128.
Syn. Ακαταστασια, μετανοια.

Αστᾰσιαστος. Vid. Δικαιοσυνη. Νομος.

* Αστᾰτεω. instabilis sum. [*An.* ii. 395.*
και βασις αστατεουσα, και αστατος ασθματος ὁρμή. Rufin.

Αστᾰτος. idem quod Ασταθμητος. V. ad Αστεγος.
κοινα παθη παντων· ὁ βιος τροχος, αστατος ολβος. Phoc. 25.
Syn. Ασυστατος, ασταθης, ακαταστατος, ευμεταστατος, ευμεταβολος, ευμετατρεπτος, ασταθμητος, αβεβαιος, ανησυχος, αδιαστροφος.

Ασταφιδῖτις, ῐδος. ἡ. ex uva passa decerpta. Vid. Ῥαξ.

Αστᾰφῐς, ῐδος. ἡ. uva passa.
ειη μητ' ομφαξ, μητ' ασταφις· ἡ δε πεπειρος. Onest. *An.* ii. 289.

Αστᾰχῠς, ῠος. ὁ. spica, arista.
ὡς δ' ὅτε κινησει Ζεφυρος βαθὺ λήϊον ελθὼν,
λαβρος επαιγιζων, επί τ' ημυει ασταχυεσσιν. B. 148.

Αστεγος. tecto destitutus. *Neque hæc vox, neque* ἀστατος, *apud Poetas probi commatis apparent.*
αστεγον εις οικον δεξαι, και τυφλον οδηγει. Phoc. 22.
Syn. Ανεστιος, αοικος, αστεγης, αστεκτος.

Αστεῖος. urbanus. Nub. 204.
Syn. Αστικος, πολιτικος. — εκπρεπης, ευσυνετος, ευτραπελος, ευπροσωπος, καλος, φρονιμος, χαριεις, επιεικης, δεξιος, κομψος, γελοιωδης.

Αστειπτος. non calcatus, vel, tritus.
ακτη—βροτοῖς αστειπτος, ουδ' οικουμενη. Phil. 2.
Syn. Αστιβης, αδιοδευτος, απατητος.

Αστεμβακτα. *adv.* al. ἀστενακτα.
δυσζηλος αστεμβακτα τιμωρουμενη. Lyc. 1117.

Αστεμφης. immotus.
Ατρεΐδη, σὺ δ' εθ', ὡς πρὶν, εχων αστεμφέα βουλήν. B. 344.
Syn. Αστεμβης, ασφαλης, αδεης, ακινητος, αμετακινητος, βεβαιος, ασειστος, αδιατρεπτος.

*Αστενακτι. *adv.* sine gemitu; æquo animo.
συ δ' αστενακτι περδομενος οικοι μενεῖς. Ecclez. 464.
Syn. Ανοιμωκτει.*

Αστενακτος. expers suspiriorum.
ουδεποτ' αδακρυτος, αστενακτος
ἁμερα μ' επισχησει. Hec. 691.

*Αστεος. *verbal.* ab ᾀδω. canto.
επ' ευτυχιαισιν ᾀστεον μοὔγκωμιον. Nub. 1205.*

Αστεπτος, ον. non ornatus coronis.
ποῖ τρεψομεσθα; τις γαρ αστεπτος θεῶν; Heracl. 441.
Syn. Αστεφανος, αστεφης.

Αστεργηνωρ. viros non amans.
—ταρβῶ γαρ αστεργανορα παρθενιαν.— Prom. 897.

Αστεργης. inamabilis. τοιοισδε τοῖς λογοισιν αστεργῆ θεᾶς εκτησατ' οργην.— Aj. 787.
Syn. Αστοργος, αμαλακτος, αδιαθετος, αγελαστος, ανεραστος, αφιλος, αμειλιχος, δυστροπος.

Αστεριη. nomen priscum Deli ins.
τοφρα δ' ετ' Αστεριη συ, και ουδεπω εκλεο Δῆλος. Call. 4. 40.

Αστεριος, ου. ὁ. unus ex Argonautis. 2. (λιθος.) V. ad v. Παλληνη.
*1. ναι μην και δισσοι ὁρπηκες αμυμονες ἡκον,
Αμφιων κλυτοφημος ιδ' Αστεριος μενεχαρμης,
Πελληνην προλιποντ' ἠδ' ηθεα πατριδος αιης. Argon. 214.

Αστεριος, α, ον. id. qu. Αστεροεις.
ουρανιην αψῖδα, και αστεριην περιωπήν. Ed. ἀδεσπ. 575.*

Αστερις, ῐδος. ἡ. Nom. Insulæ.
εστι δε τις νῆσος μεσση ἁλι πετρηεσσα,
μεσσηγυς Ιθακης τε Σαμοιο τε παιπαλοεσσης,
Αστερις, ου μεγαλη· λιμενες δ' ενι ναυλοχοι αυτῇ
αμφιδυμοι·— δ. 844.

Αστεροειδης, ες. stellatus. - ω Νυξ ἱερα,
ὡς μακρὸν ἱππευμα διωκεις,
αστεροειδέα νῶτα διφρευουσ'-Αιθέρος ἱερᾶς.
(Eurip. ap. Aristoph. Thesmoph. 1065. perperam a Suida Pindaro adscript.)

Αστεροεις, Αστερος. stellatus.
αἱ γαρ ὑπ' ηελιῳ τε και ουρανῷ αστεροεντι. Δ. 44.
δαμαρτα Κρητης αστερῳ στρατηλατη. Lyc. 1301. (al. Αστεριῳ. Pr.)

Αστεροομματος, ον. epith. noctis; stellata.
νυκτος εν ἡσυχιῃσιν ὑπ' αστεροομματου ορφνης. Orph. H. 33.

Αστεροπαῖος. Nom. Pr.
προς δ' ἑλετο Γλαυκον, και αρηϊον Αστεροπαῖον. M. 102.

Αστεροπή. Vid. Αστραπη, [et Βροντη.] fulgur.
—τῆλε δε χαλκὸς-Λαμφ' ὡς αστεροπὴ πατρὸς Διός·—K. 154.
Epith. Λαμπρα, σμερδαλεα, πυραυγης, πυρωδης.
Phr. Αστεροπῆς χρυσεον φαος. σελασφορον εγχος ολυμπου.
—κυβιστητῆρι δε παλμῷ
πυκνα διαϊσσουσα χαρασσομενων νεφελαων
αστεροπὴ σκιρτησεν.— Nonn.

Αστεροπητης. fulgurator.
ειπερ γάρ κ' εθελησιν Ολυμπιος αστεροπητής. A. 580.
Syn. Αστραπαῖος, αστραπτικος, στεροπηγερετης.

Αστεροφεγγής. stellis fulgens. *Epith.* Noctis.
κλῦθι μακαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, αστεροφεγγής. Orph. H. 2.

Αστερωπος, ον. ὁ ἡ. stellarum faciem habens. qu. etiam dicitur Αστρωπος. ὁτε και Διὸς αστερωπος
ανεχορευσεν αιθήρ. Ion. 1079.
αστρωπους τε κατεσχεν οικους,
ευανοριᾳ, θεῶν. Herc. Fur. 406.
Syn. Καταστερος, αστροφορος, αστροφαης, λαμπρος.

Αστεφᾰνος. corona non redimitus.
αστεφανοι δε κορας αναπαυλαι. Hipp. 1137.
Syn. Αστεφανωτος, αστεπτος.

Αστεφης. idem.
αστεφεες, ψαφαροι τε, ματην σταδιοισι μογευντες. Man. 6. [517.

*Αστὴ, ῆς. ἡ. civis, *ab* ἀστός.
παῤῥησιας, κάξον λεγειν ὁσαι παρεσμεν ἀσταί. Thesm. 541.

Αστηλος, ου. ὁ ἡ. cippum non habens.
αγγελλω δε βροτοῖσι,* και αστηλός περ εουσα. Theodorid.

Αστήρ. stella. Vid. Αστρον. [*An.* ii. 45.
αστὴρ δ' ὡς απελαμπεν, εκειτο δε νειατος αλλων. Z. 295.
Epith. Αγαυος, απλανης, εωῖος, εωσφορος, αριζηλος, δι-ναῖος, δροσοεις, λαμπρος, θερμος, μινυωριος, καινοφανης, νυκτιφανης, οπωρινος, ουλιος, ολυμπιος, πυροεις, πυριλαμπης, παμφαινων, περικαλλης, πολυδωρος, σελασφορος, φοινιος, φαοσοος, λαμπροφαης, πυριμαρμαρος, ἑλικοδρομος.

Αστέρες. stellæ, *sive*, astra. Syn. Αστρα, τειρεα.
Epith. Ανηριθμοι, πολυσπερεῖς.
Αστερες ουρανιοι, Νυκτος φιλα τεκνα μελαινης—
ανταυγεῖς, πυροεντες, αει γενετῆρες ἁπαντων
μοιριδιοι, πασης μοιρης σημαντορες οντες·
θνητῶν ανθρωπων θειαν διεποντες αταρπον·
ἑπταφαεῖς ζωνας εφορωμεναι, ηεροπλαγκτοι.
ουρανιοι χθονιοι τε, πυριδρομοι, αιεν—ατειρεῖς.
αυγαζοντες αει νυκτος ζοφοειδεα πεπλον,
μαρμαρυγαις στιλβοντες, εὔφρονες, εννυχιοι τε. Orph. Hymn.
ακριτος αστρων οχλος. Eur. [αστρων ὑπερτερον βελος. id.]
ἑπτα πολυπλανεες κατ' ολυμπιον αστέρες ουδον.
——αελληεντι δε ῥομβῳ
πυκνα διαθρωσκοντες απ' αιθέρος ακρον Ολυμπον.
αστέρες αἰκτῆρες επεγραφον ηερα πυρσῷ. Nonn.
αστέρες ευκηλοιο κατ' αντυγα νυκτος οπαδοι. Theoc.

*Αστηρικτος, ου. ὁ ἡ. non fultus; baculo non nitens.
πεμπειν μιν αστηρικτον, ἡσθεῖσαι δοσει. Philipp. Thess. *An.*
Syn. Ασκιπων.* [ii. 214.

Αστῐβης, Αστῐβητος. * non calcatus; impervius.
ερεσσετ' αμφὶ κρατὶ πομπιμον χεροῖν
πιτυλον, ὃς αιὲν δι' Αχεροντ' αμειβεται
ταν αστονον, μελαγκροκον θεωρίδα,*
ταν αστιβῆ 'πολλωνι, ταν αναλιον,
πανδοκον, εις αφανῆ τε χερσον. Sept. Th. 855. (Burn.)
αλλ' αστιβητον οιμον, οἷα τις σιφνευς. Lyc. 121.

Syn. Αβατος, αποpευτος, αστειπτος, απατητος.—ασφαλης.

*Αστῐβος, ου. ὁ ἡ. idem.
βαντες ερημαιην αστιβον ἠϊόνα. Antip. Sid. *An.* ii. 27.

Αστῑτης, ου. ὁ. urbis incola, civis. [Steph. v. Αστυ.
ου γάρ τι θεσμα τοῖσιν αστιταις πρεπει. Soph. Alexand. ap.
βοτῆρα νικᾷν ανδρας αστιτας —— ib.
Syn. Αστος, πολιτης.

Αστλεγγιστος, ου. ὁ ἡ. sordidus, minime nitidus. V. ad voc. Κυνοῦχος.*

Αστομος. durioris oris. επεῖτα δ' Αινιᾶνος ανδρος αστομοι
πωλοι βιᾳ φερουσιν,— Soph. El. 726.
Syn. Σκληροστομος.

*Αστονᾰχητος. ὁ ἡ. non gemebundus; absque lamentis.
ευτἑκνον, αστοναχητον εχει ταφος·— Ep. ἀδ. 696.*

Αστονος. valde tristis. Vid. ad v. Αστιβης. * 2. dolore vacuus.
2. ἁπαλον βροτοισι φιλτρον-Ποτον[1] αστονον κομιζων,
γονον αμπελου, τον οἶνον.* Anac. 51. 5.
Syn. 1. (α *intens.*) Μεγαλοστονος, κακοστενακτος, πολυθρηνος, πολυπενθης. 2. (α *priv.*) αλυπητος, αστενακτος.

Αστοξενος. * cujus majores fuere cives, cum ipse sit peregrinus. *Vid. autem* Valcken. in Ammon. p. 113.*
ειη δ' ανατον πραγμα τοῦτ' αστοξενων. Æsch. Supp. 361.

Αστοργος. naturalis amoris expers.
αστοργου δε γυναικος επ' αλλοτριῳ νοος αιεν. Theoc. 17. 43.
Syn. Αστεργης, αφιλοστοργος, αφιλος, ὑπηνης.

Αστος. civis. *fem.* Αστὴ, qu. vid.
μη πριν μιν αλοχος γνοιη, αστοι τε φιλοι τε
* πριν πᾶσαν μνηστηρας ὑπερβασιην αποτῖσαι. ν. 192.
Syn. Αστιτης,* εγγενης, ενδημος, ετης, πολιτης,

Αστοχος, ου. ὁ ἡ. qui non bene conjicit.
ουποτ' αγρης ἀλιῆες ετ' αστοχον οισετε χεῖρα. Tiber. *An.* iii. 7.

Αστοχως. *adv.* infeliciter.
αρα ʼγε διδασκω, Ναυσινικ', ουκ αστοχως. Athen. l. 6.

Αστραβευω. etc. Vid. infra.

Αστρᾰβης. non tortus; rectus. Vid. Αστρεπτος.
ὁς (sc. Achilles) Ἑκτορ' εσφᾶλε, Τροιας
αμαχον αστραβῆ κιο-
να· Κυκνον τε θανατῳ πορεν· κ. λ. Ol. 2. 145.

*Αστρᾰβη. sella, *seu*, clitella. *item*, mula clitellaria. *Vid. Steph. Thes. in v.*
ονηλατ', ει μη θᾶττον εκστησει ποτε
εκ τῆς ὁδου, τα γυναια ταυτι καταβαλῶ
συν τοῖς οναριοις, φησι, και ταῖς αστραβαις. Macho, ap. Ath.

Αστρᾰβηλᾰτης. agaso, mulio. Plato *Com.* ap. Poll. [p. 582.

Αστρᾰβευω. ibid. *idem fortasse quod*

Αστρᾰβιζω. jumento sarcinis onusto vehor.
Ινδους τ' ακουω Νομαδας ἱπποβαμοσιν
εἶναι * καμηλοις αστραβιζουσας χθονα. Æsch. Supp. 293.
*Vid. Stanl. et Butler. in l.

Αστρᾰγᾰλος, ου. ὁ. vertebra, spondylus. 2 talus lusorius.
1. τον ῥ' εβαλεν, κεφαλης τε και αυχενος εν συνεοχμῷ,*
νειατον αστραγαλον·— Ξ. 466.
2. νηπιος, ουκ εθελων, αμφ' αστραγαλοισι χολωθεις. Ψ. 88.
Syn. 1. Στροφευς, στροφιγξ, σφονδυλιον, σφονδυλος. 2. αστραγαλιον, αστρις, αστριας, κυβος, κωληψ, πεσσος.

Αστραῖα. Astræa.
παρθενος Αστραιη χρυσεης θρεπτειρα γενεθλης. Nonn. l. 41.
Αστραιη κουρη δε πελει προς ἁπαντα φεριστη
σπερματα.—κ. λ. Orph. Fr.

Αστραῖος. Nom. Pr. —ὁν ῥα τε φασιν
αστρων αρχαιων πατερ' εμμεναι.— Arat. Vid. Hes. θ. 376.

*Αστρᾰπεὺς, έος. ὁ. fulgurator.
αστραπέα Δια, παγγενετην, βασιλῆα μεγιστον. Orph. H. 19.

Αστρᾰπή. fulgur, coruscatio.
εἶτα τον θεοῖσιν εχθρὸν βυρσοδεψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν, τας οφρῦς ξυνῆγομεν,
κἀποιοῦμεν δεινά·* βροντὴ δ' εῤῥαγη δι' αστραπῆς·
*ἡ σεληνη δ' εκλελοιπε τας ὁδούς· ὁ δ' ἡλιος,
την θρυαλλίδ' εις ἑαυτὸν ευθεως ξυνελκυσας,
ου φανεῖν εφασκεν ὑμῖν, ει στρατηγησει Κλεων.* Nub. 581.

---

1. Morellus edidit πόνον, casu, an consilio, nescio.

Syn. Αστεροπη, στεροπη, στεροψ, στιλβηδων, σελας.
Phr. Βροντῆς ἑλικες εκλαμπουσι-Ζαπυροι. Æsch.
*πεμψατε ποντονδ᾽ ενθα δε λαιλαπι
χειμωνοτυπῳ, βροντῃ, στεροπῃ
τ᾽ ομβροφοροισιν τ᾽ ανεμοις αγριας
ἁλὸς αντησαντες ολοιντο. ib. Supp. 34.
τα πολλα βρονταὶ διατελεῖς, τα πολλα τε
στρεψαντα χειρὸς τῆς ανικητου βελη. Œd. Col.
ὦ μεγα χρυσεον αστεροπῆς φαος,
ὦ Διος αμβροτον εγχος πυρφορον,
ὦ χθονιαι βαρυαχέες ομβροφοροι θ᾽ ἁμα
βρονταὶ, αἷς ὁδε νῦν χθονα σειει. Av. 1748.*
Αστρᾰπηφορεω. fulgura fero.
ὑφ᾽ ἁρματ᾽ ελθὼν Ζηνὸς αστραπηφορεῖ. Pac. 721. (ex Eurip.
Αστρᾰπηφορος, ου. ὁ ἡ. fulgura ferens. [Belleroph.)
Σεμελη, λοχευθεῖσ᾽ αστραπηφορῳ πυρί. Bacch. 3.
Αστραπτης. Vid. Ζευς.
Αστραπτω. fulguro. 2. fulgeo.
Ζευς δέ σφιν Κρονιδης ενδεξια σηματα φαινων
αστραπτει.— I. 237.
—καταχαλκον ἁπαν-Πεδιον αστραπτει. Phœn. 111.
Syn. Στραπτω, διαστραπτω, απαστραπτω, στιλβω, λαμπω.
Phr. [Αστεροπᾶν ελελιζω. Pind. στιλβω (*sensu transitivo*) νοσωδεις αστραπας. Eurip.]
Αστραρχης, ου. ὁ ἡ. astrorum dux. *Orph.* Vid. Σεληνη.
Αστράτεια. desertio militiæ. 2. pax.
σὺ δ᾽ αστρατειας γ᾽ εικοσιν * (*sc.* φευξει γραφας)
κλοπης δε πλεῖν η χιλιας.* Equit. 443.
Syn. Λειποστρατεια, λειποταξια.—ειρηνη.
Αστρᾰτευτος. immunis a militia. [1122.
τοῦτο δ᾽ εστ᾽ αλγιστον, ὑμῶν ην τις αστρατευτος ων. Vesp.
Syn. Αμαχος.—λειποστρατος, λειποτακτης, ασυντακτος.
Αστρεπτος. qui non flectitur, *aut*, vertitur.
—αψ δε νεεσθαι—Αστρεπτος. Theoc. 24. 94.
αστρεπτον Αιδην δυσεται— Lyc. 813. (sed Codd. MSS. ατρεπτον.)
Syn. Αστραβης, αναλλακτος, ατρεπτος, αμειλιχος.
Αστρῐαι, * *sive* Αστριες. taxilli; *illud a Nom. sing.* Αστριας, *hoc ab* Αστρις.
—δεκα δ᾽ αστριας (*ab* αστριες) αινυτο λυτρον. Call.ap.Etym.
Syn. Αστραγαλοι. *item* αστριχοι, Aristoph.*
Αστρογειτων. astris vicinus.
—αστρογειτονας δε χρη-Κορυφας ὑπερβαλλουσαν— Prom.
Syn. Αιπεινος. [720.
Αστροδῐαιτος. sub dio, etiam noctu, agens. V. ad voc. Παν.[1]
Αστροθετης, ου. ὁ. astrifex. Vid. ad v. Νομος.
*Αστροθετος, ου. ὁ ἡ. ad stellarum positum pertinens.
βουληθέντα μαθεῖν αστροθετους κανόνας. Pallad.*An.*ii.420.*
Αστρολογῐκη, (*sc.* τεχνη). astrologia.
αστρολογικην, ιατρικην, γεωμετρικην[2]. Ath. l. 7.
Αστρολογος. qui ex astris futura prædicit.
* τῷ πατρι μου τον αδελφον οἱ αστρολογοι μακρογηρων
παντες εμαντευσανθ᾽ ὡς αφ᾽ ἑνος στοματος·
αλλ᾽ Ἑρμοκλειδης αυτον μονος ειπε προμοιρον·
ειπε δ᾽, ὁτ᾽ αυτον εσω νεκρον εκοπτομεθα. Anthol.Brodæi. p. 189. ubi plura ejusdem argumenti.*
Syn. Αστρομαντις, αστροβακος, μετεωρολογος, μετεωροπολος, μετεωρολεσχης, μετεωροσκοπος, μετεωροσοφιστης.
Epith. Θεοφημος, πινυτος.
Phr. Δαημονες ανερες αστρων.—
πρῶτοι δε γραμμῆσι πολον διεμετρησαντο,
θυμῷ φρασσομενοι λοξον δρομον ηελιοιο. Dionys.
Ιδμων δ᾽ αιολομητις, επει μαθεν οργια Μουσης
Ουρανιης ευκυκλον επισταμενης ιτυν αστρων. Nonn. l. 38.
Αστρον. (Vid. Αστηρ, Αστερες.) sidus. 2. stella.
αστρα δε δη προβεβηκε·* παρῳχηκεν δε πλεων νυξ
τῶν δυο μοιραων, τριτατη δ᾽ ετι μοῖρα λελειπται.* K. 252.

1. Respicitur ad Orph. H. 10. 5. ubi tamen Piersonus conjecit, et Hermannus impressit, ἀντροδίαιτε.

2. Si per Synizesin duæ priores syllabæ in unam coëant, attamen ε producta ante τρ Dawesii canoni repugnat. Itaque legi forsan debet: γεομετρικην.

Epith. Αριπρεπες, αγλαον, ανεφελον, λαμπεταον, λαμπρον, θαλπνον, ευφαες, θηροκτονον, νυμφοστολον, πυριτρεφες, τηλεσιφαντον, τηλεφανες, ουρανοπηκτον, φλογερον, φαεινον, ὑψιπορον, πολυζωον, ἁγνον.
Αστρονομεω. Astronomiam tracto.
αυτὸς καθ᾽ αὑτὸν αστρονομεῖν διδασκεται. Nub. 194.
Syn. Αστεροσκοπεω, μετεωροπολεω, μετεωρολογεω, μετεωρολεσχῶ.—τα αστρα κατανοεῖν. τα ανω βλεπω.
* Phr. Περι τῶν μετεωρων, τας τε τῶν αστρων δυσεις,
και τας επιτολας, και τον ἡλιον, ποτε
επι την μακραν τε και βραχειαν ἡμεραν
επανεισι, κἀν ποιοισιν εστι ζωδιοις. Sosipat.ap.Ath.p.378.*
Αστρονομῐᾱ. astrorum scientia.
a. Αστρονομια μεν αὑτηΐ. b. τουτὶ δὲ, τί; Nub. 201.
Syn. Μετεωροσκοπικη.
Αστροφᾰης, εος. ὁ ἡ. stellis, s. in modum stellarum, resplendens.
αστροφαῆ Διονυσον εν ακτινεσσι πυρωπον. Diod. Sic. l. 1.
Αστροφορητος. Synes. Vid. Δινη.
Αστροφος. irretortus.
επειτ᾽ αφερπειν αστροφος·— Œd. C. 503.
Syn. Αποτροπος, αστρεπτος.
Αστροχῐτων, ωνος. ὁ ἡ. stellis velut tunica indutus. *epith.* poli, *ap. Et. Ma.*
*μηνη δ᾽ αστροχιτων επαγεν μελαναυγετιν ορφνην. Orph. Arg. 515. Vid. et 1031. *Herman.*
Αστρῳος, α, ον. sidereus.
αστρῴην εδιδαξα παλινδινητον αναγκην. *Analect.* ii. p. 521. Vid. Pallad. ibid. p. 430.*
Αστρωτος. qui instratus non est.
—εὕδουσ᾽ εν αστρωτῳ πεδῳ,
*πηγαισι (*f.* Σελλοι) δ᾽ ουχ ὑγραινουσιν ποδας. Eur.*fr.*Erecth.
Αστῠ. urbs. [13.*
αυτοῦ, εισοκεν αστυ μεγα Πριαμοιο ἑλωμεν. B. 332.
Syn. Πολις, πτολις, πτολιεθρον.
Epith. Αγλαον, αιπεινον, ἁλιστρεφες, ευπαρθενον, ευρυχορον, ευρυθεμεθλον, ευρυπυλες, θειον, ξενιον, επηρατον, ευδμητον, εγρεμοθον, ἑπταπορον, ἱερον, ἱπποτροφον, κυδιμον, καλλιπυργον, καλλιπετηλον, μεγαπυργον, ολβιον, περικλυτον, πολυκλῆεν, ναυσικλυτον, ὑψιλοφον. (V. Βεροη.)
Αστῠναξ. urbis præses.
ιτε μαν, αστυανακτας, (*Ion. a min. Dim.*)
μακαρας θεους γαναεντες.— Æsch. Supp. 1025.
Syn. Αρχος, αρχων.
Αστῠᾰναξ. Nom. Pr.
Αστυαναξ, ὁν Τρῶες επικλησιν καλεουσιν. X. 506.
Αστῠβοωτης. per urbem clamitans.
ἑσταότ᾽ εν διφρῳ, κηρυκά τε αστυβοωτην. Ω. 701.
Αστῠγειτονεω. conterminus sum.
παρ᾽ Αιθιοψιν αστυγειτονουμενας. Æsch. Supp. 294.
Αστῠδρομεω. per urbem vagor.
αστυδρομουμεναν πολιν, και στρατευμ᾽. (*Dochm. dupl.*) Sept.
Αστῠκος. oppidanus. [Th. 221.
χαιρετ᾽ αστυκος λεώς. Eum. 1000. *Vid.ejusd.Supp.497.613.
—ου μεμαθηκα
αγροικως φιλεειν,* αλλ᾽ αστυκα [3] χειλεα θλιβειν. Theoc.20.4.
Syn. Αστειος, αστικος, ευφυης, κομψος.
Αστῠλος, ου. ὁ ἡ. columnis carens.
—κακον δ᾽ αστυλος ιδέσθαι—Οἶκος·—Leon.Tar.*An.*i.237.
Αστῠνῑκος. epith. victricis civitatis.
τηνδ᾽ αστυνικον εν βροτοῖς τιμᾶν πολιν. Æsch.Eum.918.
Αστῠνομος. urbem administrans. Ζεῦ πατερ, αγλαΐαισιν
δ᾽ αστυνομοις επιμιξαι-Λαον. Nem. 9. 73.
φρονημα, και αστυνομους
οργας εδιδαξατο, και. (Prosodiac. Dim.) Antig. 355.
Syn. Αστεῖος.—πολιτικος, αγορανομος.
*Αστῠοχειᾰ. mater Tlepolemi.
ὁν τεκεν Αστυοχεια βιῃ Ηρακληειῃ
την αγετ᾽ εξ Εφυρης ποταμου απο Σελληεντος. B. 659.*
Αστῠοχη. mater Ascalaphi et Ialmeni.

3. Brunck. φιλέην, αστικά, θλίβην.

ους τεκεν Αστυοχη—
παρθενος αιδοιη, ὑπερωϊον εισαναβᾶσα,
Αρηϊ κρατερῷ· ὁ δε οἱ παρελεξατο λαθρη· B. 513.

Αστῠοχος, ου. ὁ ἡ. urbem tuens, *vel*, protegens.
*ου βριαρον τινα θηρα, και ου τινα ποντιον ιχθῠν,
ου πτερον αγρευω πλεγμασιν ἡμετεροῖς,
αλλα βροτους εθελοντας. αλεξητειρα δε τεχνη
ανερα μυιαων κεντρον αλευομενον
εκ θαλιης αβρῶτα μεσημβριαοντα φυλασσει,
ουδεν αφαυροτερη τειχεος αστυοχου.
ὑπνου δ' αστυφελικτον αγω χαριν. αλλα και αυτους
δμῶας μυιοσοβου ῥυομαι ατμενιης. Paul. Silent. *de conopeo*, Ang. *a musquito-net*. *Anal.* iii. 91, 2.*

Αστῠπαλ-εια, vel -αια, ας. ἡ. Nom. Pr.
—Αγκαῖον—ἐν Ιμβρασιοισι παρ' ὑδασιν Αστυπαλεια
τικτε Π: σειδαωνι— Apoll. 2. 868.

Αστῠρον. * oppidulum. Vid. in v. Πριολας.
νηστειρης Δηοῦς μοροεν ποτον· ᾧ ποτε Δηω
λευκανιην εβρεξεν* αν' αστυρον Ιπποθοωντος
* Θρηϊσσης αθυροισιν ὑπαι ῥητρησιν Ιαμβης. Nic. Al. 130.

Αστῠτος. nervo carens. —φθινει δομος
ασυντατοισι δεσποτῶν κεχρημενος
τυχαις, αλαστωρ τ' εισπεπαικε. Πελοπιδῶν
αστυτος οἶκος.—Xenarch. ap. Ath. p. 63. f.*

Αστῠφελικτος. inconcussus. Call. 4. 26. Vid. supra ad v. Αστυοχος.
Syn. Ακινητος, ασειστος, αστεμφης, ατινακτος, αταρβητος, ατaραχος.

Αστῠφελος, ου. ὁ ἡ. lævis. Vid. ad v. Νησις.

˘Ασυγκεραστος, ου. ὁ ἡ. intemperatus. —τυχη
ασυγκεραστον την φυσιν κεκτημενη. Pallad. *An.* ii. 422.
Syn. Ακρᾱτος, ακολαστος.

˘Ασυγκρῐτος. qui cum alio non coalescit, aut, comparari nequit.
οὑτως αμφοτερ' εστιν ασυγκριτα.* τῶν δυο δ' αυτῶν
αλλοις αλλο δοκεῖ κρεῖσσον· εμοὶ τα δυο.[1] Ep. αδεσπ. 4.*

˘Ασῠλητος, Ασυλωτος. non spoliatus; *item*, non violandus.
ναυᾶγος ἡκω, ξενος, ασυλητον γενος. Hel. 456.
—ασυλωτοι[2] δε φιν ὦμοι. Call. 3. 213.
Syn. Ασυλος, αῤῥωστος, ασκυλευτος, αβιαστος, ανεκβιαστος, ασφαλης, αλωβητος, αβλαβης, βεβαιος, ἱερος.

˘Ασῠλῐᾱ. sanctitas loci.
κἀῤῥυσιαστους, ξυν τ' ασυλιᾳ βροτῶν. Æsch. Supp. 618.

Ασυλλογιστος. non probe conclusus.
ασυλλογιστον εστιν ἡ πονηρια. Sent.
* οὑτως ασυλλογιστον ἡ Τυχη ποιεῖ,
το συμφερον τι ποτ' εστιν ανθρωπων βιῳ. Menand. Ξενολογ.*
Syn. Αλογος, αλογιστος.

˘Ασῠλος. id. qu. Ασυλητος. Vid. ad v. Αποῤῥοη.
μενεῖς ασυλος, κοὐ σε μη μεθῶ τινι. Med. 726.

˘Ασυμβλητος. non comparandus; non adsequendus.
αφραστον, αξυμβλητον ανθρωπῳ μαθεῖν. Trach. 717.
Syn. Απαραβλητος, ασυνεικαστος, ασυγκριτος, ανισος, αδυνατος, αναρτιος, περιττος.

˘Ασυμβολος, ου. ὁ ἡ. qui symbolam non confert. *epith.* cœnæ. *ap. Athen. l.* 1.

˘Ασυμφορος. inutilis, damnosus.
ἑκτη δ' ἡ μεσση μαλ' ασυμφορος εστι φυτοῖσιν. Hes. ε. 780.
Syn. Ακαιρος, ακερδης, αχρηστος, βλαβερος, απρεπης, ανοικειος, ασυμμετρος, ατοπος.
*Phr. Μοῦσάν τιν' ατοπον εισαγεις, ασυμφορον,
αργον, φιλοινον, χρηματων ατημελῆ. Eurip. fr. *Vid. Pors.* [*ad* Med. 139, 40.*

˘Ασῠνετος, ˘Ασῠνημων. insipiens.
ου γαρ τοσοῦτον ασυνετος πεφυκ' εγω. Phœn. 1640.
—εκ δ' εκλαγξ' οπα-Αξυνετον, αιαζουσα·— Ion. 1205.
ει δ' αξυνημων οὖσα μη δεχει λογον. Agam. 1069.
Syn. Αφρων, ανοητος, αβουλος, ασυνειδετος.—ασαφης.

˘Ασῠνεσῐᾱ. inscitia.
ουδ' αμειβεται βροτῶν ασυνεσιας. Phœn. 1756.
Syn. Ανοια, αμαθια, αβουλια.

Ασυντᾰτος. enervis. Vid. ad v. Αστυτος.

˘Ασυστᾰτος. *Attice*, αξ. male compactus; parum sibi constans.
αξυστατον[3] αλγος επραξεν. Agam. 1476.
* εγω γαρ Αισχυλον νομιζω πρῶτον εν ποιηταις,*
ψοφου πλεων, αξυστατον, στομφᾶκα, κρημνοποιον; Nub. 1370.
Syn. Ανυποστατος, ασυνθετος, ατακτος, αῤῥυθμος, δυσανασχετος, αδιαθετος, αραιος, κομπωδης.

˘Ασῠφηλος. vilis, abjectus.
μνησομαι, ὅς μ' ασυφηλον εν Αργειοῖσιν ερεξεν. I. 647.
Syn. Ατιμος, αναριθμος, αποβλητος, αμαθης, ανοητος, αδοκιμος.

Ασφᾰδαστος. *propr.* qui non jactat pedes.
συν ασφαδαστῳ και ταχεῖ πηδηματι. Aj. 844.
Syn. Ασκαριστος, συντομος.

Ασφακτος. non mactatus.
—επι δ' ασφακτοις*(*sc.* non mactatis ovibus)
μηλοισι, δομων μη παριτ' ες μυχον.* Ion. 228. Syn. Αθυτος.

Ασφαλειᾰ. securitas.
ὁ θυμος αλγῶν ασφαλειαν ουκ εχει. Eur. fr. inc. 25.
Syn. Ασφαλισμα, αβλαβια, εχυρωμα, αμεριμνια, αληθεια, ακριβεια, αδεια, βεβαιοτης, ευλαβεια, ευσταθεια, ἑδραιοτης, στηριξις, στηριγμος.

*Ασφαλειος. Neptuni *epith.*
οἷς Ποσειδῶν Ασφαλειὁς εστιν ἡ βακτηρια. Acharn. 682.*

Ασφᾰλης. minime lubricus, stabilis.
Ουλυμπονδ', ὅθι φασι θεῶν ἑδος ασφαλες αιει. ζ. 42.
Syn. Ακινδυνος, αστυφελικτος, ευσταθης, εχυρος, ερυμνος, ευλαβης, βεβαιος, φρονιμος.

Ασφᾰλῐων. Nom. Pr. οτρηρος θεραπων Μενελαου— δ. 216.

Ασφαλτος, ου. ἡ. bitumen. —ὁπη πλατυ τεῖχος
ασφαλτῳ δησασα Σεμιραμις εμβασιλευεν. Theoc. 16. 100.

*Ασφᾰλως. *adv.* tuto.
ορνιθος οὑνεκ' ασφαλως πορευτεον. Heracl. 730.*

Ασφᾰρᾰγεω. strepo. —πολλοι δε οἱ ασπιδιῶται
χαλκῳ μαρμαιροντι σεσαγμενοι ασφαραγεῦντι[4]. Theoc. 17. [94.
Syn. Σφαραγεω, ηχεω.

Ασφᾰρᾰγος, ου. ὁ. guttur.
ουδ' αρ' απ' ασφαραγον μελιη ταμε χαλκοβαρεια. X. 328.
Syn. Σφαραγος, βρογχος, βροχθος, λαιμος, λαρυγξ, λευκανια, καταποσις, οισοφαγος, στομαχος, φαρυγξ, τραχηλος.

Ασφοδελος,* ου. ὁ. asphodelus, planta.
κισσον τε ζωοντα,* και ασφοδελον τον ὑπερ γᾶς. Theoc. [26. 4.
Syn. Ανθερικος. Epith. Διανθης.

Ασφοδελὸς, *οὖ. ὁ ἡ. asphodelum generans.
ἦϊσαν· αιψα δ' ἱκοντο* κατ' ασφοδελον λειμῶνα. ω. 13.

Ασφυκτος, ου, ὁ ἡ. pulsu destitutus.
ασφυκτος και χλωρὸς ὁ θουριος εξετανυσθη. Lucill. An. ii. [341.

Ασχᾰλαω. Ασχαλλω. * tristor, indignor.
και γάρ τίς θ' ἑνα μῆνα μενων απὸ ἧς αλοχοιο*
ασχαλαα παρα νηῒ πολυζυγῳ,— B. 292.
σοι δε, γερον, θωην επιθησομεν, ἥν κ' ενι θυμῷ
τινων ασχαλλῃς.— β. 192.
Syn. Δυσφορεω, αλαστεω, ανιαομαι, αηδιζομαι, αδημονεω, αλυκτεω, αλυκταζω, λυποῦμαι, οδυρομαι, δυσχεραινομαι, χαλεπαινω.
†Phr. Αλλα χαρτοῖσιν τε χαῖρε, και κακοῖσιν ασχαλα
μη λιην. γιγνωσκε δ' οἷος ῥυθμος ανθρωπους εχει. Achill. [Stobæ. 107.

*Ασχεδωρος. *vox Sicula.* aper.
εδν δ' ες αντρον ασχεδωρος ὡς— Æsch. ap. Ath. p. 402. b.
ενθ' ουτε ποιμην αξιοῖ νεμειν βοτα,
ουτ' ασχεδωρος νεμομενος καπρωζεται. Sciras,[5] ibid.

---

1. "*Hæc suprema putans duo gaudia. Sunt quibus illud — . . Plus cordi est, aliis istud: utrumque mihi.*" Grotius.

2. Cum vox ἀσύλωτος analogiæ repugnet, Br. monente Toupio; (Emend, in Suid. III. 233. et Addend. in Theoc. 399.) in textum recepit ἀτύλωτοι, vel, si Diis placet, ἀτύλλ.—Vide nos ad v. Τύλη, et Blomf. in l. c.

3. "Vocem ἀξύστατον, ut hic ab Æschylo usurpatur, vix explicant Lexicographi. Est autem συνίστημι *consisto*: ἀξύστατον igitur h. l. *quod consistere nequit*, ideoque *quod modum omnem superat.*" Butler. Philolog. in l.

4. Brunck. habet ἀμφαγέρονται.

5. Εἷς δ' ἐστὶν οὗτος τῆς Ἰταλικῆς κωμῳδίας ποιητής, γένος Ταραντῖνος. Athen. ibid. Sero animadvertit Bothius voc. ἀσχέδωρος in Æsch. frag. minime fuisse solicitandam.

Syn. Συς αγριος, συαγρος*.

Ασχετος. intolerabilis.

δημῳ ανετλημεν μενος ασχετοι υιες Αχαιῶν. γ. 104.

—πενθος-Ασχετον, ουκ επιεικτον,— Il. 549.

Syn. Ακατασχετος, δυσανασχετος, δυσφορος, ατλητος, επαχθης, αδαμαστος, αφοβος, ακρατητος, αμετρος.

Ασχημονεω. indecore ago, *vel*, tractor.

ασχημονῆσαι τ' εκ νεου βραχιονος

σπασθεῖσα— Hec. 406.

Exp. Ασχημον πρᾶγμα παθεῖν. ατιμασθῆναι.

Ασχημων. inhonestus.

ασχημονες μεν αγχοναι μεταρσιοι. Hel. 306.

Syn. Αεικελιος, αισχρος, ακοσμος, αμορφος.

Ασχολῐᾱ. occupatio, molestia.

πρᾶγμα και ασχολιας ὑπερτερον. Isth. 1.

Syn. Ασχοληημα, απασχολησις, πραγματεια, εργον, πρᾶγος, προκαταληψις, προληψις.

Ασχολος. cui otium non est.

ὡς ασχολος γε συγγονου προσεδριᾳ. Orest. 93.

Syn. Ακοπιαστος, πραγματικος, πραγματωδης, πολυπραγμων.—μη ευκαιρῶν. Phr. [Ασχολος ειμι (τι πραττειν.) Non vacat mihi, &c. Pind.]

˘Ασωδης. palustris.

πριν ποδα χερσωτῆδ' εν ασωδει-Θεῖναι— Æsch. Supp. 32. (ελωδει. Pauw.) *" sed nihil mutandum." Butl. in l.*

Exp. Πηλωδης, αιμωδης.

*˘Ασωμᾰτος, ου. ὁ ἡ. incorporeus.

τοῖα περὶ ψυχῆς τις ανειρετο· Πῶς θεμις ειπεῖν

τὴν ψυχὴν, θνητὴν, η παλιν αθανατον;

σῶμα δε δεῖ καλεειν, η ασωματον; εν δε νοητοῖς

τακτεον, η ληπτοῖς, η το συναμφοτερον; *Agath. An.* iii. 58.

¯Ασωπῐος. *adj.* Thebanus. *aut potius*, Bœotus.

θαψω νεκροὺς, γῆς εξελὼν Ασωπιας. Eur. Supp. 571.

Ασωπις, ῐδος. ἡ. *fem. patron. e sequ.*

Διρκα θ' ἁ καλλιρεεθρος,

συν τ' Ασωπιδες κοραι, κ. λ. Herc. F. 784.

¯Ασωπος, ου. ὁ. *Vid. Barnes. in l. modo cit.*

Αιγῖνᾱ θυγατηρ εγενετ' Ασωπου πατρος. Iph. A. 697.*

¯Ασωπος. fl. Bœotiæ. *ita dictus a præc.*

τους δ' αρ επ' Ασωπῳ λιπε χαλκοχιτωνας Αχαιους. K. 287.

Epith. Αονιος, βαρυγουνος, βαρυδουπος, βαθυσχοινος, λεχεποιης, κλυτος.—θυγατρογονος.

Phr. —Πυριπνοα χευματα συρων. Nonn.

˘Ασωτος. perditus. 2. perniciosus.

η τᾶς ασωτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς. [Iambeleg.] Aj. 190.

εσθει βοραν ασωτον, ὡς ὁρᾷς, γενει. Agam. 606.

Syn. Ασωστος, ακολαστος, δαπανηρος, ασυφηλος, σφαλερος, επιτριπτος, κακοῦργος, κακοτροπος, μιαρος, γαστριμαργος, λαιμαργος, λαγνος, μαχλος.—2. αχρηῖος, νοσερος.

˘Ασωτῐᾱ. vita dissoluta.

Syn. Φιληδονια, κῶμος, ακρατεια, τρυφη, λαγνεια, ακολαστια, αφροδιτη, ἁμαρτια.—σπαθησις, αχρειοτης, κακουργια.

Phr. *Διοδωρος ὀυπιτριπτος εν ετεσιν δυο

σφαιραν επιδειξε την πατρῳαν ουσιαν·

οὑτως ιταμως ἁπαντα κατεμασησατο. Alexis ap. Ath. p. 166. ubi plura in hanc rem.

˘Ασωτῖον, ου. το. ganea.

ει μηδε χεσαι γ' αυτῷ σχολη γενησεται,

μηδ' εις ασωτιον τραπεσθαι· μη δε γ', αν

αυτῷ ξυναντᾳ τις, λαλῆσαι μηδενι. Strattis ap. Athen. p. [169.*

˘Ατακτος. inordinatus.

ἠν ; ρονος, ὁτ' ἠν ατακτος ανθρωπων βιος,

και θηριωδης, ισχυος θ' ὑπηρετης. Eur. fr. Sisyph.

Syn. Αδιατακτος, ασυντακτος, ανομος, ακοσμητος, ανησυχος, ασελγης, αμετρος, ασυμμετρος, ὑπερμετρος, αθεμιτος, περιεργος, πλημμελης, ανευθετος, ασυνθετος, ακατασκευος, εξανεργαστος.

˘Ατᾰλαιπωρως. *adv.* negligenter.

οὑτως αυτοῖς αταλαιπωρως ἡ ποιησις διακειται. Aristoph.

Syn. Ῥαθῦμως, απονως, ολιγωρως, ασπονδῆ. [ap. Et. Ma.

Ατᾰλαντη. Arcadica virgo, et venatrix.

ηνησας δε τυ παγχυ ποδορρωην Αταλαντην,

κουρην Ιασιοιο συοκτονον Αρκασιδαο. Call. 3. 215.

Epith. Τοξοτις, καλλιτοξος. *Vid. Pyth. 9. 33. seqq.*

˘Ατᾰλαντος. paris ponderis; æqualis.

εὗρεν επειτ' Οδυσῆα Διὶ μῆτιν αταλαντον. B. 169.

Syn. Αλιγκιος, επιεικελος, ισος, ισηρης, ισοκρατης, ισοσταθμος, ισομοιρος, ισορροπος, ἡλικιωτης, παραπλησιος, ὁμαλος, πᾶσιν ὁμοιος,—αντιστροφος.

˘Αταλλω. præ gaudio exsulto. 2. delicate nutrio.

1. βη δ' ελααν επι κυματ'· αταλλε δε κητε' ὑπ' αυτῷ

*παντοθεν εκ κευθμων· ουδ' ηγνοιησεν ανακτα·

γηθοσυνη δε θαλασσα διΐστατο·— N. 27.

2. τεως δε κουφοις πνευμασιν βοσκου,* νεαν

ψυχην αταλλων, μητρι τηδε χαρμονην. Aj. 560.

Syn. Αγαλλιαομαι, σκιρταω, εκπηδαω, χαιρω, νηπιαζω, εννεαζω, κουριζω, μειρακιοῦμαι. 2. τρεφω, αυξανομαι.

˘Ατᾰλος. tener.

παρθενικαι τ' αταλαι νεοπενθεα θυμὸν εχουσαι. λ. 39.

παρθενικαι τε και ἠιθεοι, αταλα φρονεοντες. Σ. 567.

Syn. Αβρος, ἁπαλος, νηπιος, νεανικος, τρυφερος, αταλοψυχος.

*Ατᾰλαφρων. puerilia sapiens.

παῖδ' επι κολπον εχουσ' αταλαφρονα, νηπιον αὔτως. Z. 400.

Αταλοψῦχος. animi mollis, *aut etiam*, pusilli.

ταῖς αταλοψυχοις εχραε θηλυτεραις. Agath. *An.* iii. 41.

Syn. Αταλος, απαλοφρων, ανοητος.

*˘Ατᾰλυμνον. το. prunum.

χαί τε σύ γ' η καρυης απο δακρυον η αταλυμνον. Nic. Al. 108.

Syn. Κοκκυμηλον.*

˘Ατᾰρ. *conjunc.* sed, verum.

—ατὰρ ην ποτε δασμὸς ἱκηται,

*σοὶ τὸ γερας πολὺ μεῖζον, εγὼ δ' ολίγον τε φιλον τε

ερχομ' εχων επὶ νῆας, επὴν κεκαμω πολεμιζων.* A. 166.

Syn. Αλλα, αυταρ, δε, μεντοι.

˘Αταρβης, εος. ˘Αταρβητος, ου. intrepidus.

τῷ δε Φοβος, φιλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς και αταρβὴς. N. 299.

ὡς τοι ενὶ στηθεσσιν αταρβητος νοος εστί. Γ. 63.

Syn. Αδεης, αφοβος, αταραχος, αταρακτος, ακαταπληκτος, ακλονητος, αθορυβος, ανενοχλητος, αμυμων.

*Phr. Θυμῷ δ' οὐκ ετι φαιδρᾶ χορευει-Ταρβους θυγατηρ. Soph. Frag. incert. 46. *Est vero φαιδρα neutrum plurale— aliter corripi non posset ultima.* [—αταρβεῖ

νεῖκος αγει κεφαλᾷ,

μοχθου καθυπερθε νεᾶνις

ἦτορ εχοισα. φοβῳ

δ' ου κεχειμανται φρενες. Pyth. 9. 53.] —ουδέ μίν

ποτε φοβος ανδροδαμας

επαυσεν αλκὰν φρενῶν. Nem. 3. 66.*

˘Αταρμυκτος. qui non connivet; impavidus.

—αταρμυκτον τρεπεν ομμα. Euphorion ap. Suid.

*Phr. Οἱ μέν τ' αφροσυνῃ εμπληγέες, εἰά τε μαργοι

δημια λαβραζουσι, παραπλῆγές θ' ἅτε Βακχαι,

οξὺ μελος βοοωσιν αταρμυκτῳ φρενὸς οιστρῳ. Nic. Al. 159.

˘Αταρνευς, εως. ὁ. *sc.* χωρος. locus Mysiæ, e regione Lesbi. Civis dicebatur Ἀταρνειτης, item χώρα, Ἀτάρνειτις. *Vid. Valck. ad* Herod. i. 160.

σᾶς δ' ἑνεκεν φιλιου μορφᾶς

και Αταρνεως εντροφος

αελιου χηρωσεν αυγας. Aristot. ap. Ath. p. 696. d.*

˘Αταρπῖτος, ˘Αταρπος. Vid. Ατραπος.

¯Αταρτηρος, contumeliosus.

Πηλειδης δ' εξαῦτις αταρτηροῖς επεεσσιν. A. 223.

Syn. Ατηρος, ὑβριστικος, κακηγορος, ονειδιστικος, αικιστικος, αιπτοεπης, ζημιωδης, ακερδης, επιλωβητος, βλαβερος, πημαντικος, πολυπημων, χαλεπος.

*˘Αταρχῦτος, ου. ὁ ἡ. insepultus.

τυμβος αταρχυτων μεροπων πολις, ἧς ὑπὸ τεφρην [iii. 13.*

αἱ Βεροης πολλαὶ κειμεθα χιλιάδες. Joan. Barbucal.[1] An.

1. Hic poëta, nomine parum poëtico indutus, sub Justiniano vixit. Miserrima sors urbis Beryti versibus istis deploratur, quæ primum terræ motu concussa, dein igne absumta, fuerat.

Ἀτασθαλῐα. improbitas, vesania.
κεινοι δε σφετερησιν ατασθαλιησιν ολοντο. Δ. 409.
Syn. Ανοια, αφροσυνη, παραφροσυνη, φρενοβλαβεια, φαυλοτης, ασελγεια, αδικια, αμαρτια, ατοπια, ανοσιουργημα, κακια, μοχθηρια, αγνωμοσυνη, κακουργια, κακοπραγμοσυνη.
Epith. Αλεγεινη, δεινη, ιλυοεσσα, λυγρα, κακομηχανος, ουλομενη, πτολιπορθος, στυγερα.
Phr. Παντων γενετειρα κακιστων.
Ἀτασθαλλω. proterve me gero.
μη τις επ' Ιρῳ ηρα φερων εμε χειρι παχειη
πληξη ατασθαλλων— σ. 56.
Syn. Εθελοκακῶ, παραβαινω.
Ἀτασθᾰλος. injuriosus.
ημεας υβριζοντες, ατασθαλα μηχανοωντο. Λ. 694.
—υβριστῆσι-Τρωσὶν, τῶν μενος αιὲν ατασθαλον— Ν. 634.
Syn. Αδικος, ἁμαρτωλος, αταρτηρος, αβελτερος, αδοκιμος, κακουργος, κακοτροπος, αισυλος, μοχθηρος, πονηρος, φορτικος, φαῦλος, *ανομος.
Phr. Οἱ ὁροω μνηστῆρας ατασθαλα μηχανοωντας·
κτηματα κειροντας, και ατιμαζοντας ακοιτιν
ανδρος, ὁν— κ. λ. σ. 142.*
Ἀταυρωτος. expers conjugii; castus.
οικοι δ' αταυρωτη διαξω τον βιον. Lysist. 217.
Syn. Αδμητος, αζυγος, αζευκτος, ἁγνος.— παρθενικη, *αγευστος γαμου. *Vid.* Valcken. *Ammon.* p. 41.*
Ἀτᾰφος. insepultus. Vid. Θαπτω.
ακλαυστος, αταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φιλης. Hec. 30.
Syn. Αθαπτος, αταρχευτος, ατυμβευτος.
*Phr. Αμοιρον, ακτεριστον, ανοσιον νεκυν. Antig.
τῆλέ με ειργουσι ψυχαὶ, ειδωλα καμοντων,
ουδέ μέ πως μισγεσθαι ὑπερ ποταμοῖο εῶσιν·
αλλ' αὐτως αλαλημαι αν' ευρυπυλὲς αϊδος δῶ. Ψ. 72.
Ἀταω. damnum infero. Vid. Αατω.
τον θ' ὑμνοποιὸν, αυτὸς αν τικτη μελη,
χαιροντα τικτειν· ην δε μη πασχη τοδε,
ουτοι δυναιτ' αν, οικοθέν γ' ατωμενος,
τερπειν αν αλλους· ουδὲ γαρ δικην εχει. Eur. Supp. 182.*
Ἀτεγκτος. qui tingi nequit; qui molliri non potest.
αλλ' ὧδ' ατεγκτος, κἀτελευτητος φανεῖ; Œd. T. 344.
Syn. Αβροχος, ασυμπαθης, αδακρυτος, σκληρος, αμειλιχος, ατενης, ατεραμνος, δυσμεταχειριστος, ατειρης.
Ἀτείρης. indomitus.
αιει τοι κραδιη, πελεκυς ὡς, εστιν ατειρης. Γ. 60.
χαλκον δ' εν πυρι βαλλεν ατειρεα, κασσιτερον τε. Σ. 474.
Syn. Αδαμαστος, ακαταπονητος, ανηλατος, σκληρος, δυστρωτος.—λαμπρος.
Ἀτέκμαρτος. de quo nulla certa conjectura fieri potest.
ανθρωπος ασταθμητος, ορνις πετομενος,
ατέκμαρτος, ουδεν ουδεποτ' εν ταυτῳ μενων. Av. 169.
Syn. Αδηλος, αλογιστος, ασημος.—ατελεστος, ατελειωτος, ακαταστοχαστος.
Ἀτέκνος. prole carens.
—και ατεκνον εριθον-Διζεσθαι κελομαι. Hes. ἐ. 600.
Syn. Απαις, αγονος.
Phr. Ποθοῦσ' Ἀρτεμιν λοχειαν. Iph. T. 1097.
Ἀτελειᾰ. immunitas.
θεῶν δ' ατελειαν εμαῖσι λιταῖς επικραινειν. (*Dact. Pentam.*)
Syn. Αλειτουργησια, ανεισφορια. [Eum. 364.
Ἀτελεστος. infectus. 2. non initiatus.
πῶς εθελεις ἁλιον θεσθαι πονον, ηδ' ατελεστον
ἱδρῶθ', ὁν ἵδρωσα μογῳ;— Δ. 27.
2. ατελεστον οὖσαν τῶν εμῶν βακχευματων. Bacch. 40.
Syn. 1. Απληρωτος, ἁλιος, ακαρπος, αθετος, ακραντος, απρακτος, απειραντος. 2. αμυητος, ανοργιαστος, βεβηλος.
Ἀτελευτος, Ἀτελευτητος. ad finem non perductus. Vid. ad v. Ατεγκτος. μολοι τον ἀει φερουσ' ἡμῖν
Μοῖρ' ατελευτον ὑπνον, δαμεντος. Agam. 1460.
ουδ' ατελευτητόν γ', ὁ, τί κεν κεφαλῇ κατανευσω. Α. 527.
Syn. Ασυντελευτος, απληρωτος, ατελειωτος, ατερμων, αϊδιος, αιωνιος, μη διδους τελος τῷ πραγματι.
Ἀτελης. imperfectus.
τῷ κε και ουκ ατελὴς θανατος μνηστῆρσι γενοιτο. ρ. 546.

Syn. Ατελειωτος, ατελεστος, ασυντελης, ατονος, ανεργης, αμηρυτος.—αδαπανος, εκδεης·—ασυμβολος.
Ἀτεμβω. privo. 2. contristo. 3. queror.
εξ οὗ ατεμβει θυμὸν ενι στηθεσσιν Αχαιῶν. β. 90.
ἡ ὑμῖν· αμφω γαρ ατεμβονται νεοτητος. Ψ. 445.
Syn. Ανιαω, λυπεω, ενοχλεω.—εξαπαταω, αποστερεω, στεριζω.—δυσχεραινω.
Ἀτενης. intentus.
τῳ και νυν ατενεῖ τε νοῳ και επιφρονι βουλῇ. Hes. θ. 661.
ταν, κισσος ὡς ατενης. Antig. 837.
μηδ' ατενης αγαν, ατεραμων τ' ανηρ. Vesp. 730.
Syn. Εκτενης, εντονος, προσέχης, συνεχης, ασαλευτος, ατεραμνος, ατεγκτος.—ειλιτενης, φιληκοος, φραδμων.
Ἀτενιζω. intentis oculis adspicio. Vid. ad v. Αρχετυπον.
Syn. Ενατενιζω, ατενες ὁρῶ.—εμβλεπω.
Ἀτερ, Ἀτερθε. sine, absque, extra.
ουδ' αρετης ατερ ολβος επισταται ανδρας αεξειν. Call. 1. 95.
*παραγορεῖτο, μηποτε
σφετερας ατερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβροτον αιχμᾶς.— Ol. 9. 117.*
Syn. Ανευ.—εκτος, χωρις.
Ἀτεραμνος. præfractus, pervicax.
κῆρ ατεραμνον εθηκαν ολυμπια δωματ' εχοντες. ψ. 167.
Syn. Ακαμπτος, ατενης, ατειρης, ανενδοτος, δυσμεταβλητος, ατρεπτος, αυθαδης, κερασβολος.—αθελκτος, ατεγκτος, επισκληρος, αψηκτος, σκληρος, απηλεγης, αποκροτος, δυσπαλης, στερρὸς, χαλεπος, σφοδρος, ακαταπονητος.
Ἀτερᾰμων. idem. Vid. ad v. Ατενης.
*Αχαρνικοὶ, στιπτοὶ γεροντες, πρινινοι,
ατεραμονες, Μαραθωνομαχαι, σφενδαμνινοι. Acharn. 180.*
Ἀτερμων. interminatus. —χρυσεων ενοπτρων
λευσσουσ' ατερμονας εις αυγας. Hec. 925.
Syn. Ατελευτητος, ατερματιστος.—κυκλοτερης, περιφερης.
†Ἅτερος, *pro* ὁ ἑτερος. alter. *et* Θᾶτερος.
βαλλων, αρασσων. ἁτερος δε τοῖν ξενοιν. Iph. T. 310 et [281.
Ατερπης, Ἀτερπος. insuavis.
—λιμος ατερπης. Τ. 354. -ατερπου οϊζυος— Ζ. 285.
Syn. Αηδης, αγλευκης, αγλευκος, αδευκης, αχαρις, ανηδυντος, αφαδιος, αποθυμιος.
Ἀτευχης, εος. ὁ ἡ. armis destitutus.
κεντουσ' ἄτευχη παιδ' Αχιλλεως λαθρα. Androm. 1118.
Syn. Ασκευης, ανοπλος, *γυμνος.
Ἀτευχητος, ου. ὁ ἡ. idem.
χερσὶν ατευχητοις θηρσὶν ὑπλιζομενος. Philipp. An. ii. 229.
Ατέχνως. *adv.* certe, plane.
ταυτὶ λεγουσι παντες· ἡνίκ' αν δ' εμοῦ
τυχωσ' αληθῶς, και γενωνται πλουσιοι,*
ατεχνῶς ὑπερβαλλουσι τῇ μοχθηριᾳ. Plut. 107.
Ατεω. desipio. Αινεια, τίς σ' ὧδε θεῶν ατεοντα [1] κελευει. Υ. 332.
Exp. Εν ατῃ οντα, βλαπτομενον, (al. χατεοντα. al. αεκοντα.)
Ἀτη. Ate dea.
πρεσβα Διος θυγατηρ Ατη, ἡ παντας ἀᾶται,
ουλομενη· τῇ μεν θ' ἁπαλοὶ ποδες· ου γὰρ επ' ουδει
πιλναται, αλλ' αρα ἡγε κατ' ανδρῶν κραατα βαινει,
βλαπτουσ' ανθρωπους.— Τ. 91.
Epith. Αρτιπους, ανδρολετειρα, δοριμαργος, ὑπεροπλος, πολεμοφθορος, κακοφρων, σθεναρα, λυγρα, πολυπημων, παιδοκτονος, θυμοπληθης, ὑστεροπυινος, θανατηφορος, χαλεπη.
Ἀτη. *vecordia animi, &c. *Vid.* Heyn. *Excur.* 1. *ad Il.* T.*
τῆδ' ατη αασας, και μιν μεγα κυδος απηυρας. Θ. 237.
Syn. Βλαβη, ζημια, ζημιωμα, αικια, αρα, ἁμαρτημα, λυμη, λωβη, ακερδεια, δηλημα, πῆμα, πημονη, πταῖσμα, οϊζυς, σινος, τρῶμα.

1. Si ἀτέω sit ab ἄτη, prima corripi non potest; quamvis in Archilochi fr. xxx. (*Analect.* i. *p.* 45.) corripi videatur.—Sed in istis fragmentis aut lectio sæpius incerta est, aut admisit Poëta spondeos in puris Trochaicorum versuum sedibus. Vid. Jacobs. ad frag. xvi. vs. 4. et Hermann. de Metris, p. 118.—In Homeri tamen loco, de quo nunc agitur, monet *Heynius* v. ἀτέοντα trinis syllabis esse pronuntiandam. Obss. in l. tom. viii. p. 83.

Epith. Ανιηρα, αγριος, αδευκης, αναλθης, ασβεστος, αχορευτος, αλιτηριος, αμηχανος, βαρεια, βλαψιφρων, ἐριμεῖα, δακεθυμος, διαλγης, δυσφορος, δολιος, δυσφορμιγξ, επωδυνος, λευγαλεα, λυγρα, πανδημιος, πυκινη, πολεμηϊα, πολυκηριος, πολυτροπος, πολυπημων, κρυερα, μελιχρα, θεσμορια, ολεσσιπολις, θυμοφθορος, φθισηνωρ, φθισιβροτος, χαλεπη, ῥιψοπλος, Επιμηθιας.

Phr. —Εις απεραντον δικτυον ατης. Æsch.

*[ατης δ' αβυσσον πελαγος ου μαλ' ευπορον
τοδ' εσβεβηκε, κουδαμοῦ λιμην κακῶν. Æsch.]
φαινομεναν δ' αρ ες αταν
σπευδεν ὁμιλος ἱκεσθαι. Nem. 9.

˘Ατημελής. negligens. *item*, neglectus. V. ad Αμπτολιεθρον.
αργον, φιλοινον, χρηματων ατημελῆ. Eur. fr. *Pors. ad Med.*

˘Ατημελητος. neglectus; incassum factus. [139, 40.*
τας αμφι σοι κλαιουσα λαμπτηρουχιας
ατημελητους αιὲν— Agam. 900.

Syn. Ανεπιμελητος, ατημελης, αμελης, ακηδης, ακηδεστος, ασχημων, αζηλος, απεριοπτος, απρονοητος, καταφρονητικος, αωρος, ολιγωρος.

Ατημελῐᾱ. negligentia.
—ξανθας μεν ανηψατο χερσιν εθειρας,
αἵ οἱ ατημελιῃ καταειμεναι ηερεθοντο. Apoll. 3. 829.

Syn. Ατημελεια, αμελεια, αλογιστια, απροσεξια, απρομηθεια, αφροντιστησια, αδιαφορια, αθεραπευσια, εξουδενωσις, εξουθενημα, ολιγωρια, καταφρονησις, περιφρονησις, ὑπερφρονησις.

Ατηρης. ευδεις ατηρης— Ep. l. 4.

¯Ατηριος, ¯Ατηρος. damnosus.
κατὰ γῆς συμεναι, το μεν ατηριον (*Anap. Dim.*)
χωρας κατεχειν, * το δε κερδαλέον
πεμπειν πόλεως επὶ νικῃ. (*Parœmiac.*) Eumen.* 1010.
ὁ δ' αὖ λαβὼν ατηρὸν εις δομους κακόν. Eur. Hipp. 630.

Syn. Αταρτηρος, βλαβερος, ατιμαστης, πολυπονος, σκληρος, αφορητος.

Ατθίς, ἡ. *fem. adject.* Attica.
—Τελαμων μεν εν Ατθιδι νασσατο νησῳ. Apoll. 1. 93. (i. e. Σαλαμῖνι.)

˘Ατίετος. inultus.
βροτοις, ατιμ' ατιετα διομεναι λαχῃ. Eum. 389.

Syn. Ατιτος, ατιμωρητος, ανεκδικητος.

˘Ατιζω, ˘Ατιμαζω, ˘Ατιμαω. contumelia adficio.
—ὁ δε (*sc.* leo) πρῶτον μεν ατιζων
ερχεται, * αλλ' ὅτε κέν τις αρηϊθοων αιζηῶν
δουρὶ βαλῃ, εαλη τε χανὼν, περί τ' αφρὸς οδόντας
γιγνεται, εν δέ τέ οἱ κραδιῃ στενει αλκιμον ἦτορ·
ουρῇ δε πλευράς τε και ισχία αμφοτερωθεν
μαστιεται, ἑε δ' αυτὸν εποτρυνει μαχεσασθαι.* Υ. 166.
—η γαρ τουσδε γ' ατιμαζει κατα δῆμον-Φαιηκας— ζ. 283.
ηδ' ὅτις ουκ αλεγει, σε δ' ατιμᾷ τοῖον εοντα. π. 307.

Syn. Ατιμοω, αθεριζω, εξευτελιζω, φαυλιζω, αποφαυλιζω, απαξιοω, αισχυνω, αφροντιστεω, καταισχυνω, διαγορευω, αναδυομαι, καταφρονῶ, ὑβριζω, αισχεω, αποσκοπεω, παραβαινω, ψεγω, κερτομεω, κηλιδοω, ονειδιζω, επονειδιζω, ὑπεροραω.

*˘Ατῑμᾰγελεω. gregem sperno. 2. seorsim pascor a grege. 3. separor a grege.
χοἱ μεν ἁμᾶ βοσκοιντο, και εν φυλλοισι πλανῷντο,
μηδεν ατιμαγελεῦντες.— Theoc. 9. 4.

˘Ατῑμᾰγελης, ου. ὁ. qui spernit gregem.
τοῦτο Σαων το διπαχυ κολον κερας Ὀυμβρακιωτας
βουμολγὸς ταυρου κλασσεν ατιμαγελου,
ὁππότε μιν κνημούς τε κατὰ, λασιους τε χαραδρας
εξ ορεων ποταμοῦ φρασσατ' επ' αἰόνι,
ψυχομενον χηλάς τε και ιξύας· αυτὰρ ὁ βούτεω
αντίος εκ πλαγιων ἱεθ'· ὁ δε ῥοπαλῳ
γυρὸν απεκρανιξε βοὸς κερας· εκ δέ μιν αυτὰς
αχράδος ευμυκῳ πᾶξε παρὰ κλισιᾳ. Erycius. *An.* ii. 295.
οἱ και ατιμαγελαι βοσκοντ' εριθηλεα ποιην. Theoc. 25. 132.*

˘Ατῑμαστηρ, ˘Ατῑμαστης. contemptor.
ἡ ζωντ' ατιμαστῆρα τως σ' ανδρηλατην. Sept. Th. 643.

˘Ατῑμαστος, ˘Ατῑμητος, ˘Ατῑμος. inhonoratus. [*An.* i. 60.
αλλ' εχθρὸς μεν παῖσιν, ατιμαστος δε γυναιξιν. Mimnerm.

Ατρεΐδης, ὡσεί τιν' ατιμητον μεταναστην. I. 644.
—ουδέ σ' οἴω * (*forsan*, ουδέ σοι οιω)
ενθαδ' ατιμος εὼν, αφενος και πλουτον αφυξειν.* A. 170.

Syn. Αποτιμος, ατιμιος, εκτιμος, αδοξος, ακλεης, αγεννης, αγελαῖος, αναριθμος, αβελτερος, ασυφηλος, αβιωτος, ατημελητος. αεικελιος, ατιτος, αγεραστος, αδοκιμος, αποβλητος, αποθετος, επιρρητος, επιβοητος, επιφατος, μηδαμινος, ουδαμινος, δυσωνυμος, κυθωνυμος, επαισχης, ουτιδανος, δυσφημος, ταπεινος, φαῦλος.—ανηκουστος.—παναωρος, ατεχνος, ευτελης, ατιμωρητος, κακεμφατος.

˘Ατῑμῐᾱ, *et antiquitus*, ˘Ατῑμῑη, ˘Ατῑμωσις. ignominia.
ουτι σ' ατιμαζουσι θεοι· χαλεπον δε κεν ειη
πρεσβυτατον και αριστον ατιμιῃσιν ιαλλειν. ν. 142.
ατιμιας μεν ου, προμηθειας δε σου. Soph. El. 1042.
πατρος δ' ατιμωσιν αρα τισει. Choëph. 433.

Syn. Αδοξια, αισχυνη, ονειδος, αικια, ὕβρις.—ακοσμια, αἶσχος, ασχημοσυνη.

˘Ατῑμοπενθης. * inhonore lugens.
ιω, μεγαλᾶτοι κοραι δυστυχεῖς (*Dochm. dupl.*)*
Νυκτος ατιμοπενθεῖς. Eumen. 826.

˘Ατῑμως. *adv.* ignominiose. Vid. Αθεως.

˘Ατῑνακτος. inconcussus. *epith.* necessitatis. Opp. V. Αστυφελικτος.

˘Ατῑταλλω. delicate nutrio.
τους μεν τέσσαρας αυτὸς εχων ατιταλλ' επι φατνῃ. E. 271.

Syn. Αταλλω, αμαλθευω, πιαινω, λιπαινω, σιτευω, παιδοτροφεω, αυξανω, τιθηνεω, εκτρεφω.

Phr. Απαλῶς, τρυφερῶς, ανατρεφω.

˘Ατῑτος. inhonoratus, inultus.
ου μὰν αὖτ' ατιτος κεῖτ' Ασιος· αλλά ἑ φημί. N. 414.

Syn. Ατιετος, ανεκτιτος, ατιμος, αζημιος, ανεκδικητος, αβοηθητος.

˘Ατίω. idem quod Ατιζω.
πᾶς τις πλουσιον ανδρα τιει, ατιει τε πενιχρον. Suid.

˘Ατλαντειος. Atlanti incumbens.
τον ˘Ατλαντειον τηροῦσι πολον. Eur. *Pirith. fr.

˘Ατλαντῐκος. Atlanticus.
κητος θοαζον εξ Ατλαντικης ἁλος. Eur. fr. inc. 114.*

˘Ατλας. Vid. Ἑσπεριδες.
Ατλαντος θυγατηρ ολοοφρονος, ὅς τε θαλασσης
πασης βενθεα οἶδεν, εχει δέ τε κιονας αυτὸς
μακρὰς, αἳ γαῖάν τε και ουρανὸν αμφὶς εχουσι. α. 52.
† ου δῆτ', επει με και κασιγνητου τυχαι
τειρουσ' ˘Ατλαντος, κ. λ. Prom. 344.

Epith. Αθλιος, κρατεροφρων, Τιτηνιος, Ιαπετιονιδης.

Phr. Ωμοις θλιβομενοισι γερων κυρτουμενος Ατλας
αιθερος ἑπταζωνον αερταζων κενεῶνα,—νίον αρουρης
αιθερος οχλιζοντα παλινδινητον αναγκην.
—γερων βαρυς ὁπποθι καμνει
ουρανιῃ στροφαλιγγι Λιβυς κυρτουμενος Ατλας.
και μογις αυτοελικτον ελαφριζων πολον αστρων
οκλαδον εστηρικτο Λιβυς—κ. λ. Nonn. 1. 38.
ουρανον ευρυστερνον εχων επικειμενον ωμοις. Ep. l. 4.

˘Ατλας. mons ita dictus. *plur.* Ατλαντες.
μακρον ὑπο πρηωνα πολυσπερεων Ατλαντων. Dionys. 66.

˘Ατλητεω. * tolerare non possum.
ανδρες πολῖται, δειν' επη πεπυσμενος
κατηγορεῖν μου τον τυραννον Οιδιπουν,*
παρειμ' ἄτλητῶν.— Œd. T. 513.

Syn. Δυσανασχετεω, χαλεπαινω.

˘Ατλητος. intolerabilis.
—εν δε οἱ ἦτορ-Δῦν' αχος ατλητον.— T. 367.

Syn. Αφορητος, αφερτος, ανοιστος, απροσοιστος, αβαστακτος, ακαρτερητος, ασχετος, ανυποστατος, ανυπομονητος, δυσφορος, ὑπερδεινος.

Ατμενῐᾱ, ας. ἡ. servitus, infortunium. Vid. ad v. Αστυοχος.
ατμενιης δουλειον ὑπο ζυγον.— Man. 6. 59.

Syn. Δουλεια, δυστυχια.

*Ατμενος, ου. ὁ. (Hesych. et Eustath.) *item*, Ατμην, ενος. ὁ. (Etym. et Suid.) famulus, famul. *Vid.* Valck. *ad Ammon.* [*p.* 100.

Ατμενῐος. multo et servili labore confectus.
ναι μην, ατμενιον τε κεραιομενον λιπος οινῃ. Nic. Alexiph. 178.*

Ατμευω. servio.
ἡν τε και ατμευειν ανεμοις πορεν Εννοσιγαιος. ib. 172.

˘Ατμη, Ατμις, Ατμος. vapor.
—πελωρη καιετο γαια-Ατμη θεσπεσιη— Hes. θ. 862.
ὁμοιος ατμος, ὡσπερ εκ ταφου, πρεπει. Agam. 1320.
Syn. Αναθυμιασις, ακρον.—αχνη.—πυρος, αασμος, αημα, αποπνοη, εκπνοη, καπνος, ατμισμος.
Epith. Αιθαλοεσσα, αραια, αεροιποτητος, βαρεῖα, θερμη, ξηρα, μεταναστιος, πυραυγης, πυρωδης, πολυθαλπης, σελασφορος, φλογεα, νουσαλεα.

Ατμητος. non sectus.
ἱληκοις· αιει τοι, αναξ, ατμητοι εθειραι. Apoll. 2. 710.
Syn. Ακερσεκομης, ακειροκομης, ατομος, αμεριστος.

˘Ατοιχος. parietem non habens.
σεμνως ατοιχους περιβολας σκηνωματων. Ion. 1133.

¯Ατολμητος. non audendus.
ατολματον Ἑλλαδι μοχθον.— Isth. 8. 23.

˘Ατολμῐᾰ.[1] timiditas.
Syn. Δειλοτης, δειλανδρια, δεος, δεῖμα, δειμος, αδρανεια, ανανδρια, αγεννεια, ευλαβεια, ορρωδια, ταρβος, ταρβοσυνη, φοβεροτης, φοβος.

¯Ατολμος. nihil audens.
χειρὸς ἑλκων οπισσω, θυμὸς ατολμος εών. Nem. 11. 42.
Syn. Ανανδρος, αμαχος, ασπλαγχνος, αθαρσης, αψυχος, μικροψυχος, δειλος, δειλαιος, δειλακρος, δειδημων, δειλημων, δειμαλεος, δειματοεις, επιφοβος, καταδεης, περιδεης, ὑποδεης, κακος, οκνηρος, πτωξ, πτοιαλεος, ταρβαλεος, φοβερος, φυζαλεος, φυζανικος.

˘Ατομος. qui sectus non est.
ω Ζεῦ, τον Οιτης ατομον ὁς λειμῶν' εχεις. Trach. 203.
Syn. Αποφθητος, αγεωργητος, αμεριστος, ατμητος.

Ατομος. ἡ. corpusculum minutissimum.
εξ ατομων Επικουρος ὁλον τον κοσμον εγραψεν
εἶναι, τοῦτο δοκῶν, Αλκιμε, λεπτοτατον. Lucill. *An.* ii. 329.

*˘Ατονεω. deficio; langueo.
ὁδοιποριης τ' ατονησας. Ep. ἀδεσπ. 752.
Syn. Καμνω, απειρηκα, μαλθακιζομαι.*

˘Ατοπῐᾰ. * insolita novitas; insolentia.
τοδε γαρ ἑτερον αὖ τερας (*Troch. Dim. Cat.*)*
νεοχμον, ατοπιας πλεων. (*id.*) Ran. 1419. (1371. Br.)
Syn. Αηθεια, αἶσχος, ακοσμια, αναρμοστια, φλυαρια, ὑθλος, αλογια, ασυναρτησια, αβελτηρια, ακαιρια, αμορφια, κακια, φλαῦρα τα.—φορτικὸν το.—ενοχλησις, θαῦμα.

˘Ατοπος. insolens, novus. 2. importunus. 3. absurdus.
ατοπον ἡδοναν ελαβον, ὦ φιλαι. Iph. T. 842.
Syn. Δυστοπος, εκτοπος, αμαθης, αλογιστος, αλογος, αηθης, ασυνηθης, ανοικειος, απροσφορος, ασυμφορος, ασυμμετρος, ακαιρος, αδοξος, παραδοξος, ξενος, αγνωμος, ανοητος, αναρμοστος, αλλοκοτος, απειροκαλος, αφυης, ὑπερφυης, θαυμασιος, αρχαῖος, ατασθαλος, απρεπης, απροσδιονυσος, κενος, κακος, ψυχρος, ασυμφωνος, απῳδος, μοχθηρος.

¯Ατος. *Vid. ad v. Αατος, s. ˘Ατος.*
Syn. Ακορεστος, απληρωτος.

˘Ατρακτος. fusus. 2. sagitta.
κυκλον ες αυτοελικτον ιων ατρακτος αλητης
αστατος ορχηστῆρι τιταινετο νηματος ὁλκῳ. Nonn.
και κτενα κοσμοκομην, και δακτυλοτριπτον ατρακτον. Philipp. [*An.* ii. 216.
2. —προς δε τοῦθ', ὅ μοι βαλοι
νευροσπαδὴς ατρακτος, *αυτος αν ταλας
ειλυομην δυστηνος, εξελκων ποδα
προς τοῦτ' αν·*— Philoct. 289.
Syn. Ηλακατη, επινητρον, κλωστηρ, ονος, ατρακτυλις.—ακοντιον, βελεμνον, ιος, οϊστος.
Ep. Καρηβαρεων, πολυρροιβδητος, ἑλιξοπορος, μοιριδιος.

˘Ατρακτῠλις, (εἶδος ακανθης.) spinæ genus.
—ὡς δε βαθεῖαι-Ται ατρακτυλιδες εντι. Theoc. 4. 52. (Br. ατρακτυλλιδες.)[2]

˘Ατρᾰπος, ˘Αταρπος, Ατραπῖτος, ˘Αταρπῖτος. via trita, semita.
*αλλ' εστιν ατραπος ξυντομος τετριμμενη. Ran. 123.
ἑλκωσ' εξ ορεος* κατα παιπαλοεσσαν αταρπόν. P. 743.
ατραπιτοι τε διηνεκεες, λιμενες τε πανορμοι. ν. 195.
κασσιτερον· μια δ' οιη αταρπιτὸς ἦεν επ' αυτήν. Σ. 565.
Syn. Αγυια, ὁδος, ὁδοιπορια, οιμη, κελευθος, παροδος, πατος. Epith. Ακανθινη, ἁλια, απατητος, δυσβατος, ερσηεσσα, ευρυχορος, εριφεγγης, πολυπημων, τηλεπορος, τραχεῖα, σκολια, ονειροπολος, ὑψιφορητος, ζαθεα, αμωμος, καθαρα.

Ατραπος —οἶνος. vinum quod sponte flüit, uva nondum calcata. Et. Ma.

˘Ατρᾰχηλος. epith. cancri. V. Παγουρος.

˘Ατρειδης. *(apud* Hom. *¯Ατρεΐδης, seu pot. ¯ΑτρεϜιδης. nam apud eum semper est quadrisyllabum.* Vid. Dawes. Misc. C. p. 172.) Atrei filius. h. e. Agamemnon, aut Menelaus.
Ατρεΐδης Μενελαος, επει κτανε, τευχε' εσυλα. P. 60.
Syn. Αρηϊος· Ατρεος υἱος.

Ατρειων. *alia Patronym. forma.**
Ατρειωνα δ' επειτα χολος λαβεν· αἶψα δ' αναστάς. A. 387.

*˘Ατρεκειᾰ. veritas. ατρεκεια δ' αριστον ανδρος
εν πολει δικαιου πελει. Eur. Alcm. fr.

Ατρεκεως, *Ion.* pro ἀτρεκῶς. *adv.* vere.
ὁσσα γαρ ατρεκεως ουκ εσσεται, υμμες εν ἡμῖν. Pallad. *Anal.* T. ii. p. 437. *Vid. eund. in eadem pag. et* Crateta, *ibid. p.* 3.*

˘Ατρεκης. verus, certus.
ατρεκες αἷμ' εσσευα βαλων· ηγειρα δε μᾶλλον. E. 207.
Syn. Αληθης, ακριβης, δῆλος, ῥητος, βεβαιος, προῦπτος, διωρισμενος, αψευδης, ισχυρος, ανεξελεγκτος.

˘Ατρεμαῖος. quietus. ιθ' ατρεμαιαν ὡς ὑποροφον
φερω βοαν.— Orest. 147. Vid. Porson.
ὡς ατρεμαῖα κεντρα. Phœn. 183.
Syn. Αθορυβος, λεπτος, ηρεμαῖος, ἡσυχος, ἑκηλος, επιεικης, μετριος.

˘Ατρεμᾰ, ˘Ατρεμᾰς. *adv.* sine aliquo motu et tremore.
οφρα μεν αιγιδα χερσιν εχ' ατρέμα Φοῖβος Απολλων. O. 318.
δαιμονι', ατρέμας ἧσο, * και αλλων μῦθον ακουε. B. 200.
αὑτη συ, ποῖ ποῖ ποῖ πετει; μεν' ἡσυχος·
εχ' ατρέμας· αυτοῦ στῆθ'· επίσχες τοῦ δρομου. Av. 1199.*
Syn. Ἑκηλα, ἦκα, ηρεμα, ηρεμαιως, ἡσυχα, ἡσυχως, ἡσυχῇ, ακην, ακεων, ατρεστως.

Ατρεμεω, Ατρομεω. non tremo; immotus maneo.
την περιεσσασθαι, ἱνα τοι τριχες ατρεμεωσι. Hes. ε. 537.
γουνατα και κεφαλὴν ατρομεων προφερω. Theog. 972.
Syn. Ἡσυχαζω.

*˘Ατρεμης. immotus, tacitus.
ουκ ατρεμεα θρηνον αι-
αζετ', ω γεροντες;— Herc. F. 1053.*

Ατρεμῐᾰ, ¯ας. ἡ. quies, audacia.
και το θαητον δεμας ατρεμιαν τε ξυγγονον. Nem. 11. 15.
Syn. Ευτολμια, ησυχια.

Ατρεμιζω. id. *item*, stabilio.
ου χρη κιγκλιζειν αγαθον βιον, αλλ' ατρεμιζειν. Theog. 303.
Syn. Ασφαλιζω, βεβαιοω, εμπεδοω, ἑδραζω, ἑδραιοω.

˘Ατρεπτος. immotus.
—ατρεπτοιο λυτηριον ἡ γε φονοιο-Τειναμενη— Apoll. 4. 704.
Syn. Ατροπος, ακινητος, αναλλακτος, αστεμφης, ορθος.

˘Ατρεστος. intrepidus.
τον εν δαΐοις ατρεστον μαχαις. Aj. 365.
παρθενοι, μαχας ατρεστοι. Prom. 416.
Syn. Ατρομος, αδειμαντος, ακαταγωνιστος, ανελεημων.

˘Ατρεστως. *adv.* intrepide.
απροξενοι τε, νοσφιν ἡγητῶν, μολεῖν
ετλητ' ατρεστως— Æsch. Supp. 238.
Syn. Ατρομως, αδεως, αφοβως, * ευθαρσως.

˘Ατρευς, εως. ὁ. *antiquitus*, ΑΤΡΕϜΣ, ΑΤΡΕϜΟΣ, *unde* ΑΤΡΕϜΙΔΗΣ.
αυτὰρ ὁ αὖτε Πελοψ* δῶκ' Ατρέι, ποιμένι λαῶν. B. 105.

---

1. Vocem hanc non repperi apud Poëtas. Locus Euripidis, quem citavit Morellus, habet ἀνανδρία, (qu. vid.) non ἀτολμία.

2. Cæterum, utro modo legatur, simplici λ an duplici, gravis tamen menda, nempe vocalis brevis correpta ante κτ, adhuc versum inquinat. Hoc tamen vitium abstersit, vir elegantis ingenii ac reconditæ doctrinæ, Thomas Gaisford, (in Notis ad Hephæstionem, nuperrime summo cum literarum beneficio editum) ita sc. legendo:
ταὶ 'τρακτυλλίδες ἐντί, κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.

Επιτη. Δαΐφρων, ἱπποδαμος.

˘Ατρῐακτος. invictus. ουκ ατριακτος Ατα. Choëph. 337.
Syn. Ανικητος, αδαμαστος.

˘Ατρῐβων. * pallio carens trito. 2. non tritus in re aliqua.
πᾶσαν εν εργῳ περιτεμνομενον (*de Hercule sermo est*)*
σοφιαν, λεσχης ατριβωνα. Eur. Licymn. *fr.*

˘Ατριπτος. non tritus, aut exercitatus. 2. indomitus. [151.
—πριν γαρ καμε χεῖρας ανελκων-Ατριπτους, ἁπαλας—φ.
Syn. Ατριβης, ατριψ, αγυμναστος, απειρος, αχρηστος, αηθης, αδαμαστος.

˘Ατρῐχος. capillis carens. —το δ' ατριχον εισετι και νῦν
μεσσατιον στερνοιο μενει μερος.— Call. 3. 77.
Syn. Αθριξ, αποθριξ, ακομος.

*˘Ατρομητος, ου. ὁ ἡ. id. cum sequ.
—ουδ' Ολυμπιος—Ζεὺς ατρομητος εἶδεν,— Antip. Sid. *An.*

˘Ατρομος. intrepidus. [ii. 17.*
—εν δέ τε θυμὸς-Στηθεσιν ατρομός εστι— Π. 163.
Syn. Ατρεστος, αδεης, αθαμβης, αφοβος.

˘Ατροπῐᾱ. male morata natura. 2. nox media.
νωμησειν χαλεπῇσιν ὁμοκλεον ατροπιῃσιν. Ap. 4. 1006.
Syn. Κακοτροπια, αβουλια, ατρεψια, ατρεπτοτης, απονοια, αμεταβλησια, κακια, κακοηθεια. 2. μεσονυκτιον.

˘Ατροπος. immutabilis, perversus.
ζαλωτος μεν εμιν ὁ τον ατροπον ὕπνον ιαυων. Theoc. 3. 49.
ατροποισι Νεοπτολεμον ἑλ-
κυσαι επεσσι— Nem. 7.
Syn. Αμετακινητος, αιωνιος, ατρεπτος, κακος, στρεβλος.

˘Ατροφῐᾱ, ας. ἡ. inedia. —ηδ' ατροφιης αλεγεινης. Man. 6. 8.
Syn. Νηστεια, φθισις, τηκεδων.

*˘Ατροφος, ου. ὁ ἡ. impastus. 2. *act.* non alens.
κεινη δ' ηνεμοεσσα και ατροφος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ. Call. Del. 11.
(*e conject.* Blomf. *pro* ἄτροπος.)*

˘Ατρῠγετος. infructuosus.
ταυρων ηδ' αιγῶν, παρα θῖν' ἁλος ατρυγετοιο. A. 316.
Syn. Ακαρπος, στεῖρος, ακαταπονητος.

*˘Ατρῠγὴς, έος. ὁ ἡ. qui vindemiari non potest.
—το δ' ατρυγὲς ανδράσιν αλλοις—Κεῖνο μελι,—Antiphil. *An.*

˘Ατρῡμων, ˘Ατρῡτος. indomitus. [ii. 177.*
φιλων απιστοι, και κακῶν ατρυμονες. Sept. Th. 881.
ἁ δ' ὁδος ατρυτος ¹τυ δ' εκαστοτερω εμ'¹ αποικεῖς. The. 15. 7.
και δ' αυτην ὁροω σε, φιλον τεκος,* ατρυτοισιν
αλγεσι μοχθιζουσαν·— Mosch. 4. 69.
Syn. Ασπετος, πολυτρυτος, ακαματος, αδαμαστος.

Ατρῡτωνη. Vid. Αθηνη.
ὢ ποποι, αιγιοχοιο Διος τεκος, Ατρυτωνη. B. 157.

˘Ατρῠφερος, ου. ὁ ἡ. non delicatus.
ὅτι ουκ ατρυφερος, ουτ' αωρος εστ' ανηρ. Suid.
Syn. Ακοσμος.

˘Ατρῠφος, ον. 1. idem. 2. delicatus.
τυρον ετυρησας μεγαν ατρυφον αργυφεον τε. Ath. p. 499.

˘Ατρωτος. invulneratus.
προς τινος; τις ὧδ' ατρωτος, ὅστις εις ἡμᾶς ξιφος. Phœn. 603.
Syn. Αβλητος, ανουτατος, ατραυματιστος, απαθης, ασινης, αδαμαστος.

*˘Αττᾰ. *vocula, fere idem notans quod* πάππας, *vel, qua juniores senes compellant.* αττα, ποθεν τοι ξεινος ὁδ' ἱκετο;—π. 57.

˘Αττᾰ, et ˘Ασσᾰ ², *pro* ἅτινα. *Item,*

˘Αττᾰ, et ˘Ασσα, *pro* τινα. Vid. Damm. c. 2423.
αλλα μαλ' ευκηλος τα φραζεαι, ἅσσ' εθεληισθα. A. 554.
ασσα τε μητιωωσι μετα σφισιν· ἢ μεμάᾱσιν. K. 208.
βουλει τα θεῖα πραγματ' ειδέναι σαφῶς,
ἅττ' εστὶν ὀρθῶς; — Nub. 250.
ὅστις σκαλαθυρματι' αττα μικρὰ μανθανων. ib. 630.

Ατταγας. *item*, Αττᾰγην, ηνος. ὁ. avis picto dorso, coturnix.
ουτοσὶ περδιξ· εκειι οσί γε, νη Δι', ατταγᾶς. Av. 297. Vid. et
——κουδεν ἦν τουτων ὅλως [v. 761.
προς ατταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωματων. Phœnicides ap. Ath. p. 653. c.
ουκ ατταγας τε και λαγως καταβρυχων (Scaz.)
ου τηγανιτας σησαμοισι φαρμασσων, [645. c.
ουδ' ατταντας κηριοισιν εμβαπτων. Hipponax, ibid. p.

Αττᾰνῑτης, ου. ὁ. placentæ genus. Vid. ad v. præc.
Syn. Επιχυτος.

Αττᾰρᾰγος, vel, Αττᾰρᾰχυς. pusula seu minutum fragmentum, quod pani nimirum cocto deraditur. *Inde*, res minutissima. Vid. Steph. Thes. in v.
ουδ' ὅσον ατταραγόν τυ δεδοικομες· αἱ γαρ επῳδαὶ
οικοι τῶ χαλεπῶ τραυματος αμφοτεραι. Call. Ep. 48. Bl.

Αττᾰται. *interjectio gementis.*
κρυψαι παρ' ὑμῖν· ατταται, διερχεται. Phil. 743.

Αττελᾰβος, *sive etiam*, Αττελεβος, ου. ὁ. locustæ species.
ει μεν επ' αττελαβους αγεται στρατος, η κυνομυιας. Lucill.

Αττῐκιστὶ· *adv.* Attice, more Attico. [*An.* ii. 331.
—επιπονωτερον,
μα τον Διονυσον, [ουδεν] ουκ ειληφ' εγω,
αφ' οὗ παρασιτῶ· βεμβραδας μοι κρεῖττον ἦν
εχειν μετ' Αττικιστι δυναμενον λαλεῖν
ονησιφορον ἦν τοῦτο.—Alex. ap. Ath. p. 287. F.
—a. πανυ συχι η [323. b.
σφυραινα. b. κεστραν Αττικιστι δεῖ λεγειν. Antiph. ib. p.

Αττῐκῐων, ωνος. ὁ. *item*, Αττῐκωνῐκος. diminut. a sequ.
ναι τω σιω, νῦν Αττικιων δωσει δικην.—
ει δ' αὖ τι πραξαιντ' αγαθον Αττικωνικοι, κ. λ. Pac. 214.*

Αττῐκος, η, ον. Atticus.
επι τοῦ προσωπου τ' εστιν Αττικον βλεπος. Nub. 1178.

Αττῐς, * ιος. ὁ. famulus Matris Deorum. *Vid. omn. Gesn. in l. c.**
Μητερα τ' αθανατων, Αττιν και Μῆνα κικλησκω. Orphei

˘Ατυζηλος. terrificus. [Ευχη. 40.
—αἱ δε φεβοντο
τηλοῦ, ατυζηλῷ ὑπὸ δειματι κεκληγυῖαι. Apoll. 2. 1059.
Syn. Πληκτικος, εκπληκτικος, βλοσυρος, δειμαλεος, δειμωδης, δεῖνος, επιφοβος, ῥιγεδανος, ῥιγιστος, στυγερος, σμερδαλεος, σμερδνος, ταρβαλεος, φοβερος, φρικωδης.

˘Ατυζω. metu percello. [465.
ταρβος επιπλομενον, το, τ' αναλκιδας ανδρας ατυζει. Ap. 1.
προς πολιν, ἧπερ οἱ αλλοι ατυζομενοι φοβεοντο. Z. 41.
Syn. Δειδισσομαι, δειματοω, εκδειματοω, εκπλησσω, ταρασσω, εκταραττω, εκφοβεω, καταπτησσω, πτοεω, δαμαω, μορμολυττομαι, φοβεριζω.

˘Ατυκτος. infectus. *vox, ut videtur, haud satis Poëtica.*
ουκετι γαρ δυναται το τετυγμενον εἶναι ατυκτον. Phoc. 51.
Syn. Απρακτος, *αγενητος, *qu. vid.**

˘Ατυμβευτος, ου. ὁ ἡ. carens sepultura.
—ατυμβευτου θανατοιο-Λειψανον,— Crinag. *An.* ii. 150.
Syn. Ατυμβος, αταφος.

˘Ατυμνῐαδης. Mydon, ita dictus a patre Atymnio.
—βαλ' ηνιοχον θεραποντα-Εσθλον Ατυμνιαδην—E. 582.

*˘Ατῠς, υος. ὁ. puer Cybele adamatus, sacrisque suis præfectus ea lege, ut perpetuo castitatem servaret; quam cum violasset, in insaniam adactus est. *Dictus etiam* Αττης, et Αττις,[3] qu. vid.
εκφρων μαινομενην δοὺς ανεμοισι κομην
ἁγνος Ατυς, Κυβελης θαλαμηπολος·— Dioscor. *An.* i. 495.
Λοβρινης θαλαμαι τε και οργαστηριον Αττεω. Nic. Al. 10.*

˘Ατῠχεω. *miser sum; frustror. [Nub. 427.
λεγε νῦν ἡμῖν, ὅ, τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν·* ὡς ουκ ατυχησεις.
Syn. Δυστυχεω, δυσπραγεω, ταλαιπωρεω, ατευκτεω.

˘Ατῠχημα, ˘Ατῠχῐᾱ. miseria, infortunium.
ἅπαντα γαρ τα μειζον' η πεπονθε τις
ατυχηματ' αλλοις γεγονοτ' εννοουμενος,
τας αυτὸς αὑτοῦ συμφορας ῥᾷον φερει. Sent.
Syn. Αποτυχια, δυστυχια, δυστυχημα, αποτυχημα, ατυχησις, δυσπραγια, κακοπραγια, ακληρια, δυσκληρια, δυσημερια, δυη, συμφορα.

*˘Ατῠχης. *hæc vox apud Epigrammatum scriptores, sed in nullo purioris ætatis Poëta, reperitur.* Vid. Δυστυχης.

---

1. ἑκαστέρω ἄμμιν est conjectura Valcken.

2. Monebat me quondam Porsonus, vocem hanc (sc. ἅσσ') debere reponi ad Œd. Tyr. 425. (Ed. Br.) pro vulgato ἅ σ', pro quo Marklandus tentavit, et Brunckius in textum recepit, ὅσ'.

3. Isto nomine primam producit Ovid. Metam. x. 104.

και συ Τυχη δεσποινα, τυχην ατυχῆ ποθεν εσχες;
ἡ παρεχουσα τυχας, πῶς ατυχης γεγονας;
μανθανε καὶ σὺ φερειν τὰ σὰ ῥευματα, και συ διδασκου
τας ατυχεῖς πτωσεις, ἃς παρεχεις ἑτεροις.[1] *Pallad.An.*ii. [422, 3.*

Ἀτω. lædo.
ἆσέ με δαιμονος αἶσα κακὴ, και αθεσφατος οἶνος. λ. 61.
SYN. Αταω, ααζω, βλαπτω.

*Αὖ, Αὖτε, Αὖθε, Αὖτις, Αὖθις. rursus, etiam, retro, porro, contra. *passim, ap. Hom. Vid.* Εξαυτις.
ὦ σχῆμα πετρας διπυλον, αὖθις αὖ παλιν
εισειμι πρός σε ψιλος, ουκ εχων τροφην·
αλλ' αναυοῦμαι τῷδ' εν αυλιῳ μονος. Philoct. 948.
—αὖθις αὖγε— Ran. 440.-αὖθις αὖτε— Av. 896.
—μαλ' αὖθις— ib. 1415.-αὖθις μαλα— Ran. 372.*

Αυαινω. exsicco. αυαινει δ' ατης ανθεα φυομενα. Solon. 2.36.
παρεισ' εμαυτην, αφιλος αυανῶ βιον. Soph. El. 821.
SYN. Αυω, αφανω, εξαναινω, επαφαναινω, αφαναινω, ξηραινω, εξολοθρευω, καταμαραινω, σκληρυνω, διαβιβαζω, διαφθειρω. [ε. 586.

Αυᾰλεος. aridus. αυαλεος δε τε χρως ὑπο καυματος.—Hes.
SYN. Αὖος, αζαλεος, καγκανος, καταξηρος, ανικμος, καπυρος.

Αυατη. * Vid. Heyn. in l. c. et nos ad v. Λασκω.*
αλλα νιν ὑβρις εις αυαταν ὑπεραφανον ωρσε. Pyth. 2. 52.
(*al.* αϝαταν, *i. e.* ἄᾱταν *vel* αταν.—απαταν. D. Pauw.)

Αυγαζω, Αυγαζομαι. illustro. 2. fulgeo. 3. video.
οἶος εγὼν ἱππους αυγαζομαι, ηὲ και ὑμεῖς; Ψ. 458.
SYN. Απαυγαζω, καταυγαζω, αγαλλω, ελλαμπρυνω, τρανοω, διαφωτιζω. 2. διαυγαω, επιλαμπω. 3. βλεπω, θεωρῶ.

Αυγειας, ου. ὁ. princeps Eleorum, cui Hercules stabulum expurgavit. —τους δ' αὖθι αναξ ανδρῶν Αυγειας-Κασχεθε·—
EPITH. Πολυβωτης, ευφρων. [Λ. 700.
PHR. Αρχος Επειων. Ὑπεριονιδης βασιλευς.
—Αυγειαο μεγα σθενος αντιθεοιο. Cal.
ηλυθε δ' Αλφειοιο λιπὼν Πισητιδας οχθας
Αυγειης υἱός πυριφεγγεος ηελιοιο. Orph. 211.
—Ηλειοισι δ' όγ' ανδρασιν εμβασιλευσεν,
ολβῳ κυδιοων.— Apoll. πεφνε δ' Ευρυτον, ὡς Αυγεαν λατριον
αεκονθ' ἑκων μισθον ὑπερβιον
πρασσοιτο.— Ol. 10. 34.

Αυγη. * splendor. 2. locus illustratus. 3. oculus. 4. diluculum.
ηΰτε πῦρ αΐδηλον επιφλεγει ασπετον ὑλην
ουρεος εν κορυφῆς,* ἑκαθεν δέ τε φαινεται αυγή· Β. 455.
SYN. 1. Απαυγη, αιγλη, φῶς, δαος, φεγγος.—2. περιφανεια. 3. οφθαλμος, γλῆνος. 4. αμφιλυκη.
EPITH. Αιθαλοεσσα, αμβλωψ, αριζηλος, λευκη, πυρφορος, περιτροχος, φαεσιμβροτος, φεγγοβολος, χαλκειη. προοδηγετις.
PHR. Αυγη ηελιου οξεῖα. Hom.
ακαματοιο πυρος τηλεσκοπον αυγην.
αυγη μαρμαιρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε. Hes.
επιτροχον ομματος αυγην. Tryph.
δακρυων τας ηλεκτροφαεις αυγας. Eur.

Αυγηεις. oculatus, cernens. —μαραθου δὲ ἑ νηχυτος ὁρπηξ βοσκηθεὶς ωκύν τε και αυγηεντα τιθησι. Nic. Th. 33.*

Αυγητειρᾰ. illuminatrix. Vid. Σεληνη.

Αυδαζω. alloquor. —Κορην-Αρωγον αυδαξασα— Lyc. 360.
SYN. Αυδαω, αυδαομαι, επικαλεομαι.

Αυδαω. loquor, alloquor.
αυδα ὁ,τι φρονεεις· τελεσαι δέ με θυμὸς ανωγεν. Ξ. 195.
SYN. Επαυδαω, προσαυδαω, αγορευω, προσαγορευω, λαλεω, προσλαλεω, φωνεω, προσφωνεω, προσφθεγγομαι, φθεγγομαι, γηρυω, μυθιζω, λεγω, παραφημι, φραζω, βοαω.

Αυδη. vox, nuntius.
τῆς εν μὲν νοος εστὶ μετὰ φρεσὶν, εν δε και αυδή. Σ. 419.
SYN. Αὔτη, βοη, βαξις, γῆρυς, θροος, ιΰγη, λεξις, διαλεξις, λογος, οψ, ομφη, ῥῆσις, φθεγμα, φθογγος, φθογγη, φωνη.
EPITH. Ακαματος, απειριτος, αμβροτος, αριηκοος, ακριτος, βαρυηχης, γλαφυρα, γλυκερα, γοερα, θεια, θεσκελος, ετυμηγορος, δυσκηδης, λιγυρα, λαοσσοος, ὁμοθροος, πολυστονος, εκνομος, σωτηριος, φρενοβλαβης, ὑστεροφωνος.
PHR. Τοῦ και απο γλωσσης γλυκιων μελιτος ῥεεν αυδη. [Hom.
—λιγυφθογγου μελος αυδῆς. Opp.
αστραπτοντα σελας νεφεων πατυγοδρομῳ αυδῇ. Orph.
[φημη φρενας επισσυτος. Eur. φατις . . . πομπιμα δωματων quæ ex ædibus mittitur. id.]

Αυδηεις. voce præditus. *Dor.* Αυδαεις.
αυδηεντα δ' εθηκε θεα λευκωλενος Ἡρη. Τ. 407.
*παρθένος αυδαεσσα τοπρὶν, νῦν δ' αιὲν αναυδος. (*de Sibylla*). Ep. ἀδ. *An.* iii. 252.*
SYN. Εμφωνος, ευφωνος, φωνηεις, ευηχης, φωνητικος—αγασιος, ενδοξος, ονομαστος.

Αυθᾱδης. sibi placens, pervicax.
—στυγεραν τε φυσιν-Φρενος αυθαδους. Med. 104.
αυθαδὲς ὁ θεός· προς δε τους θεοὺς εγώ. Herc. F. 1243.
SYN. Αλαζων, αναιδης, ανηκοος, αηθης, ακρατοστομος, ασελγης, ασελγαινων, αθαμβης, ατεραμνος, αυταρεσκος, αυταγητος, θρασυς, θυμωδης, προπετης, προαλης, στομφαξ, φρυαγματιας, ὑπερυπτης, ανενδοτος, αυταρεστος.
PHR. [—Ὑφ' ἥβης σπλαγχνον ευτονον φερων, ματαια βαζει. Eur. αυθαδεστερος θαλασσης. id.]

Αυθᾱδιᾱ, Αυθαδειᾰ, Αυθᾱδισμᾰ. arrogantia.
αυθαδια τοι σκαιοτητ' οφλισκανει. Antig. 1040.
τοιοῖσδε μεντοι και πριν αυθαδισμασιν
εις τασδε σαυτον πημονας καθωρμισας. Prom. 963.
SYN. Αλαζονεια, ατρεμια, αβουλια, αναγωγια, ανηκοια, απονοια, δυσχερεια, δυστροπια, κακοτροπια, κακοηθεια, προπετεια, παραστημα, ισχυρογνωμοσυνη, μεγαλοφροσυνη, κομπος, κομπασμα, κενοδοξια, ὑπερηφανια, αναισχυντια, ὑπεροψια, μωρια, λαμυρια.

Αυθᾱδικος. *idem quod* Αυθαδης.
και μη χαλεπῇ τῇ χειρι, μηδ' αυθαδικῇ. Lys. 1118.
SYN. Αυθαδης, αυταρεσκος, ὑπερηφανος.

Αυθᾱδοστομος. contumaci ore. Vid. ad v. Αγριοποιος.
SYN. Αθυροστομος, αθυρογλωσσος.

Αυθᾱδως. *adv.* contumaciter.
Αισχυλε, λεξον, μηδ' αυθαδως σεμνυνομενος χαλεπαινε. Ran.
SYN. Δυστραπελως, ισχυρογνωμονως, ακινητως. [1020.

Αυθαιμος, Αυθαιμων. qui est ejusd. sanguinis; frater.
Πανι τασδ' αυθαιμοι τρισσοι θεσαν αρμενα τεχνας. Antip. Sid.
ὦ Διος αυθαιμων-Ω γλυκυς Αΐδας. Trach. 1057. [*An.* ii. 9.
SYN. Αδελφος.

Αυθαιρετος. voluntarius.
γνωσῃ δ' ανθρωπους αυθαιρετα πηματ' εχοντας. Pythag. 54
SYN. Αυτοπροαιρετος, αυτοβουλος, αυτοθελης, αυτοματος, εθελοντης, εθελοντιος, εθελημων, εθελημος, εθελουσιος, θελημων, ἑκων, ἑκουσιος, ελευθερος, αυτεπαγγελτος.

Αυθεκαστος. severus. 2. arrogans. 3. simplex. * Vid. Hesych et VV. DD. ad Th. Magistr. in v.
τί ποτ' ὁ Προμηθεὺς, ὃν λεγουσ' ἡμᾶς πλασαι
και τἆλλα παντα ζῶα, τοῖς μεν θηριοις
εδωχ' ἑκαστῳ κατὰ γενος μιαν φυσιν;
ἅπαντες οἱ λεοντες εισιν αλκιμοι.
δειλοὶ παλιν ἑξῆς παντες εισὶν οἱ λαγοι.
ουκ εστ' αλωπηξ, ἡ μεν ειρων τῇ φυσει,
ἡ δ' αυθεκαστος· αλλ' εαν τρισμυριας
αλωπεκάς τις συναγαγοι, μιαν φυσιν
ἁπαξαπασιν οψεται, τροπον θ' ἑνα.
ἡμῶν δ' ὅσα και τα σωματ' εστὶ τὸν αριθμὸν
καθενὸς, τοσουτους εστι και τροπους ιδεῖν.
fr. *ut nonnulli volunt,* Euripidis, *at vero similius,* Philemonis.*
SYN. Αυστηρος, σεμνος, δικαιος.

Αυθεντης, ab Αυτοεντης. * qui sua manu perimit; 2. qui ipse sibi manus infert. 3. *dicitur et adjective,* de cæde, quæ propria manu fit.[2]
1. αυθενται Αμυκοιο, κατα κλεος, ὁ πριν ακουον. Apol. 2.754.
3. ουκ αν γενοιθ' ὁμαιμος αυθεντης φονος. Eumen. 206.*

---

1. "Epigrammatis argumentum videtur petitum ex templo Fortunæ, quod vetustate collapsum in cauponam mutatum est." *Huet.* ap. *Jacobs.*

2. In seriori græcitate vox αὐθεντης indicavit *auctorem.* Sed in Eur. Suppl. 442. pro δεσπότης ponitur. Quam significationem quum ei apud veteres convenire negent Suidas et Eustathius, Markland. legi vult εὐθυντης. Vid. omnino ejus not.

Syn. Φονευς, φονευτης, αυτοφονος, αυτοφονευτης, αυτοφοντης, αυτοδαϊκτος, αυτοχειρ, αυτοκτονος, αυτοθανατος, αυτοσφαγης.

* Phr. 2. Αυταγρετοι λειπουσιν ἡλιου φαος. Simon.
ὁρῶμεν αυτην αμφιπλῆγι φασγανῳ—Πλευραν ὑφ' ἡπαρ και φρενας πεπληγμενην. Trach. [αυτοφονῳ δεμας ἑλκεϊ λυσας.
—αρνευσας λυγρον [Tryph.
πηδημα προς κνωδοντος αυτουργους σφαγας. Lyc.]

Αυθημερον. *adv.* eo, *vel,* hoc ipso die. Vid. Αυτημαρ.
τουτι καταθεῖσαν εκπιεῖν αυθημερον. Lysist. 114.

Αὖθι. *adv.* fere semper pro αυτοθι, hic, ibi, illic. *frequentatur ab Homero, sed ne semel quidem repperi in Poëtis Dramaticis.*
κηδεμονες δέ οἱ ενθαδ' αολλεες αὖθι μενοντων. Ψ. 674.
Syn. Καταυθι, παραυθι.

Αὖθῐς. *adv.* iterum, vicissim, contra, denuo, deinde, postea, in posterum, jam, inde. Vid. Αυ.
—μακροτατον περας εὑ-
ρεῖν, ὁς τα θεῶν εσορᾷ
δεινὰ, και αὖθις εκεῖσε,
και παλιν αντιλογοις
πηδῶντ' ανελπιστοις τυχαις. Hel. 1153.*

Αυθῐγενης. indigena. 2. perennis.
ιαλεμῳ αυθιγενει,-Τεκνον, σ' ολοφυρομαι.— Rhes. 895.
Syn. Εγγενης, συγγενης, ιθαγενης, επιγενης, αυθιμενης, αυτοφυης, αυτοχθων, αυτοπρεμνος, αυτουργητος, γνησιος, συμφυτος, φυσικος, εγχωριος, επιχωριος, ενδαπιος, ενεστιος, ενοικος.—2. διαιωνιος.

Αυθομαιμος. * *vox dubiæ fidei.*
οἱ δ' αυθομαιμοι, που νεανιαι πονεῖν; Œd. C. 335. Br. (*Turn. leg.* αὖθ' ὁμαιμοι. *sicut* v. 1078. (1183.) *Brunck. habet* ὁμαιμων *pro* αυθομ.)* Syn. Ὁμαιμος, αυταδελφος.

Αυῐᾰχος. clamosus. Vid. ad v. Αβρομος.
Syn. Πολυβρομος, πολυηχος—(*al.* ανιαχοι, ad Il. N. 39.)

Αυλᾰκεργᾰτης, ου. ὁ. sulcos efficiens.
λεπαδνα, και σιδᾶρον αυλακεργαταν. Philipp. *An.* ii. 225.

Αυλαξ, ᾰκος. ἡ. sulcus.
ὁς κ' εργου μελετῶν ιθεῖαν αυλακ' ελαυνοι. Hes. ε. 441.
Syn. Αλοξ, ωλαξ, διωρυξ, αροτρου τρῖβος.
Epith. Ορθη, αρουραῖος, ασιδηρος, ανηροτος, ασπορος, αμαλλοφορος, γυρητομος, εναροτρος, ευκαρπος, εὔσπορος, ευωδιν, ζωοτοκος, λευρος, καρποτοκος, πυροφορος, πορφυρεα, πολεμητοκος, σποριμος, σταχυηφορος, φερεσταχυς, φερεσβιος, φυτηκομος.

Αυλειᾰ. *sc.* θυρα. aulæ janua. και γαρ εκεῖναι παρακλινασαι τῆς αυλειας παρακυπτουσι. Pac. 982.

Αυλειον. *vestibulum. *pot.* Αυλειος, α, ον. Vid. sequ.
—επι προθυροις Οδυσηος *-Ουδοῦ επ' αυλειου— α. 104.
Syn. Αυλη, προαυλιον, προδομος, προθυρον, προστωον, προμολη, προπυλον, προπυλαιον, πυλων, θυρων.—μελαθρον.

Αυλειος. ad aulam pertinens.
ὡς νῦν Ιρος εκεινος επ' αυλειῃσι θυρῃσιν. σ. 238.
Syn. Αυλικος.

Αυλειτης. villicus. αυλειτης, ὁ σ' ἑῶν μηλων περι-κατεπεφνε—
Syn. Αγροικος. [Apoll. 4. 1487.

Αυλεω. tibia cano.
αυλει Δαμοιτας, συρισδε δε Δαφνις ὁ βωτας. Theoc. 6. 44.
και τις απειρητοις ενι χειλεσι λωτον ερεισας
διθροον ἁρμονιην εμελιζετο Μυγδονος αυλοῦ. Nonn. 1. 15.
Syn. Καταυλεω.

Αυλη. area subdialis ad domum. 2. septum, intra quod pernoctant pecudes. 3. regiæ sedes.
2. Τρωες δ', ὡστ' οἴες πολυπαμονος ανδρος εν αυλῇ. Δ. 433.
3. Ζηνος που τοιηδε γ' Ολυμπιου ενδοθεν αυλη. δ. 74.
Syn. 1. Σταθμος, σηκος. 2. αὖλις, επαυλις, επαυλιον. 3. βασιλειον, ανακτορον, μελαθρον.
Epith. Βασιληῖος, βασιληῒς, ευρυτενης, πολυχανδης, πουλυμελαθρος, πολυφεγγης, πυριφεγγης, περικαλλης, πανδοκος, ολβια, θυωδης, θεοδεγμων, βρυοεσσα, βαθεῖα, λαμπρα, ηεροειδης, ὑψηλη, ὑψιτενης, χαλκοδετος, χρυσηλατος, ευκιων, ευερκης, δενδροκομος.
Phr. [Τῦραννον δῶμα. Eur.]

Αυλημα. cantus tibiarum.
σκολιων Μελιτου[1], και Καρικῶν αυλληματων. Ran. 1337. (1302.
Exp. Μελη θρηνωδη. [Br.)

Αυλητηρ, Αυλητης. tibicen.
—ὑπ' αυλητῆρι δ' ἑκαστος-Προσθ' εκιον·— Hes. α. 283.
ὑμες δ', ὁσοι Θειβαθεν αυληται παρα. Ach. 862.
Syn. Αυλωδος, βομβαυλιος, συρικτης, μουσουργος, προφητης Βακχου.

Αυλητρῐς. tibicina.
ματηρ τᾶς γε[2] εμᾶς αυλητριδος,— Theoc. 2. 146.

Αυλῐᾰδες— Νυμφαι. quæ ovile tutantur; rurales.
φριξοκομᾳ τοδε Πανὶ, και Αυλιάσιν θετο Νυμφαις
* δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θευδοτος οιονομος,
οὑνεχ' ὑπ' αζαλεου θερεος μεγα κεκμηῶτα
παῦσαν, ορεξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὑδωρ. Anyte, *An.* i. 197.*

Αυλιζομαι. stabulor, pernocto.
κλαγγη δ' ασπετος ωρτο συων αυλιζομεναων. ξ. 412.
Syn. Εναυλιζομαι, σταθμευω, επισταθμευω, στατιζω, σηκαζομαι.—παννυχιζω, φυλαττω, διατριβω, κοιμαομαι, παρεμβαλλω.

Αυλιον. stabulum.
και τας μεν συνελασσεν ες αυλιον αθρο' ιουσας. H. Merc. 106.
Epith. Μυριοβοιον, ὑψιμελαθρον.

Αυλιος, α, ον. ab stabulum pertinens, vel, ducens.
ηδὲ και αυλιον αντρον— Et. Ma.

Αυλῐς. aula, cubile, &c.
χηραι μεν μανδραι, κενεαι δ' εμιν αυλιες ηδη. Call. 6. 106.
ενθαδ' εσαν σταθμοι τε βοων, αὖλις τ' Αμυκοιο. Ap. 2. 1.
εγγυς γαρ νηῶν και τειχεος αὖλιν εθεντο. I. 232.
Syn. Αυλη, εναυλος, μανδρα, μανδρωμα, μεσαυλος, μεσαυλον, μηλιανθμος.—κοιτη, διατριβη, διαγωγη.—αυλισμος.

Αυλις. portus in Bœotia.
οἱ θ' Ὑριην ενεμοντο, και Αυλιδα πετρηεσσαν. B. 496.
Epith. Εναλια. Phr. Εδεθλιον Ιοχεαιρης. Nonn.

Αυλισκος. fistula.
και σε συν αυλισκοισι λιγυφθογγοις νεοι ανδρες. Theog. 241.

*Αυλοδοκη. tibiarum theca.
αυλοὺς, και ταυτην πυξινον αυλοδοκην. Leon. Tar. *An.* i. 220.*

Αυλοθετεω. fistulas, seu, tibias, compingo.
εξ ἡμεων' ἡ γαρ παρθενος αυλοθετεῖ. ibid. p. 236.

Αυλος. * fistula. 2. foramen, meatus. 3. sanguinis torrens.
1. κουροι δ' ορχηστηρες εδινεον, εν δ' αρα τοισιν*
αυλοὶ, φορμιγγες τε βοην εχον·— Σ. 495.
2. εγκεφαλος δε παρ' αυλὸν ανεδραμεν εξ ωτειλης. P. 297.
* 3. αντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αυχένος ηλυθ' ακωκή.
εκλινθη δ' ἑτερωσε, δεπας δέ οἱ εκπεσε χειρὸς
βλημενου· αυτίκα δ' αυλὸς ανα ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
αἱματος ανδρομεοιο· θοῶς δ' απὸ οἷο κ. λ.— χ. 16.*
Exp. Πᾶν το στενον και επιμηκες.—ὁ τοῦ αἱματος ακοντισμος. Syn. Συριγξ, δοναξ, φυσητηρ.—σταδιον, Et. Ma.
Epith. Αιολομολπος, βαρυφθογγος, βαρυβρομος, δυσμουσος, διθροος, δικτυπος, διδυμοθροος, ὁμοθρόος, Λυδιος, Λιβυς, Μυγδονιος, μυκητωρ, γλυκυς, μαλακος, ἡδυμελης, θιασωδης, καλλιβοας, ευκελαδος, ευκεραος, εγρεκυδοιμος, επιδημιος, νηδυμος, Πανιας, φιλεϋιος, τεχνημων, πολυτρητος, βιοσσοος.
Phr. Και λιγυρῶν αυλῶν ἡδυμελεῖς χαριτες.—
αυλῶν φθεγγομενων ἱμεροεσσαν οπα.— Ep. [Hom.
—παμφωνα εντεα αυλῶν. Pind. —ἱμεροεις βρομος αυλων.
*[καλαμοιο βοα. Pind.]—παρθενος (*sc.* Minerva) αυ-
λῶν τεῦχε παμφωνον μελος,
λεπτοῦ διανισσομενον
χαλκοῦ θ' ἁμα και δονακων,-Τοι παρα καλλιχορῳ
ναιοισι πολει Χαριτων, (Orchomeno, *sc.*)
Καφισιδος εν τεμενει,
πιστοι χορευτᾶν μαρτυρες. Pyth. 12.
—κλεονται-Δ' εν τε φορμιγγεσσιν εν αυ-
λῶν τε παμφωνοις ὁμοκλαῖς— Isth. 5.

Αυλοτρῦπης, ου. ὁ. qui tibias perforat.
τόν τ' αυλοτρυπην αυτον. —Stratt. ap. Ath. p. 592. d.*

Αυλων, ωνος. ὁ. vallis.

---

1. Legendum Μελήτου, et delendum καί. Vid. Dobr. in loc.
2. Hiatus iste corruptelam indicat. Fortasse, τᾶς γ' ἀμᾶς.

πολλα δ' ορη σκιοεντα και αυλωνας κελαδεινους. H. Merc. 95.
Syn. Αγκος, φαραγξ. Epith. Τηλεφανης.

Αυλωνιας. Vid. Νυμφαι.

Αυλῶπις, ἴδος. ἡ. epith. galeæ. Vid. Damm. c. 1797.
ασπιδι γιγνωσκων, αυλωπιδι τε τρυφαλειῃ. E. 182.
Syn. Προμηκης, στενη.

Αυξᾰνομαι. cresco. *item*, Αυξομαι.
κουδεν παρηλθεν, ὡστ' εγωγ' (*Iamb. Dim.*)
ηυξανομην ακουων. Vesp. 636.
* ὁρᾷς τυραννους δια μακρων ηυξημενους. Eur. *fr.* Inus.
κυκλος γαρ αὑτος καρπιμοις τε γῆς φυτοις,
θνητῶν τε γενεᾳ· τοῖς μεν αυξεται βιος. ibid.*
Syn. Αυξομαι, αδρυνομαι, αλδαινω, αναλδησκω, αποκαθισταμαι, εξαρτυομαι, τρεφομαι.

*Αυξᾰνω. f. ξησω. augeo, incrementum do. Vid. Αυξω.
χαιρουσι, πολεμους τ' αυξανουσ' ανευ δικης. Eur. Supp. 244.

Αυξησις, εως. ἡ. auctus.
ουτε βροτοῖσιν εχει γυιων αυξησιν ὁμοιαν. Ænigm. *An.* iii. [321.*

Αυξητης. Vid. Παν.

Αυξῐθᾰλης. viriditatem largiens. Vid. Γαια.

Αυξῐτροφος. alens. Vid. Φυσις.

Αυξῐφᾰης. splendorem augens.
αυξιφαης δ' αγαθη κατα παντα πεφυκε Σεληνη. Man. 5. 109.

* Αυξῐφυλλος, ου. ὁ ἡ. frondosus.
κελσαντες Σιμοεντος ακτας
επ' αυξιφυλλους, δι' εριν. (*Glycon. Polyschem.*) Agam. 678.

Αυξοσεληνον. το. luna plena. *In l. c. forsan vertas* "Spring-tide."
νῦν μεγα πεφρικασι· το δ' αυξοσεληνον εκεῖνο
εξελιπε, συνοδου μηκετι γινομενης. Macedon. *An.* iii. 112.

Αυξω. idem quod Αυξανω.
μηδ' αυξε καιρον μεῖζον· ου γαρ ασφαλες. Eur. Plisth. *fr.**
Syn. Αναυξω, αυξανω, παραυξανω, επαυξω, μεγαλυνω, αλδαινω, επιτεινω, οφελλω, κοσμεω, πληθυνω, μηκυνω, επιλαμβανω.

Αυονη. ariditas. Etym. 2. clamor.
2. αλλ' εμπεδως απρηκτον αυονην εχει. Sim. 20.
Syn. 1. Αυχμος, ξηροτης. 2. βοη, αὑτη, κραυγη.

Αὑος. siccus, aridus.
ἑστηκε ξυλον αὑον, ὁσον τ' οργυι', ὑπερ αιης. Ψ. 327.
Syn. Αζαλεος, ξηρος.

Αὐπνος, ου. ὁ ἡ. insomnis.
ενθα κ' αὐπνος ανηρ δοιους εξηρατο μισθους. κ. 84.
Syn. Αγρυπνος, αβρυκτος, παννυχιος.

*˘Αυρᾱ, ας. ἡ. et Ion. Αυρη, ης. aer leniter motus. *Vid. Pors. ad Hec.* 448. αυρα τις εισεπνευσε μυστικωτατη. Ran. 317.
λεπτη δε κυρτοῖς ἐγγελῶσα κυμασιν
αυρα, κορη Σκειρωνος, ἡσυχῳ ποδι [p. 474. a.*
προσηγε πρᾳως και καλῶς τον κανθαρον. Sosicrat. ap. Ath.
αυρη δ' εκ ποταμου ψυχρη πνεει ηωθι προ. ε. 469.
Syn. Πνοη. (Vid. Ζεφυρος.)—ατμις.
Epith. Ασταθης, αστατος, αθολωτος, ασκοπος, αειδης, αφειδης, ακυμαντος, αντιπνοος, ἁρπαξ, ατροπος, βιοσσοος, βαρυλαιλαψ, βαρυφθογγος, αφωνητος, διψαλεα, δυσπεμφελος, δυσωδης, εννοτια, ευκρινης, ευκραης, ευγαμος, ευωδης, ευωδιν, ευκηλος, επικυρτος, επικηπιος, ετησιας, Ζεφυρηΐος, Ζεφυρῆτις, ζωογονος, ζωαρκης, ζαχρηης, ἡδεῖα, ἡδυπνοος, θοα, θυιας, θανατηφορος, Θρῆϊσσα, ιθυπορος, κραιπνοφορος, κυκλας, καρποτοκος, Κυβεληΐς, λεπτη, λευγαλεα, ληθαια, λαιλαψ, λιαρα, λινοπορος, λειμωνις, μεσημβριας, μετατροπος, νηδυμος, νησσοος, οριδρομος, ορεστιας, πολυαης, πολυανθης, πολυπλανης, παλιναγρετος, ποντιας, ῥεουσα, συμπνοος, συριζουσα, σνοκτονος, τερψιμβροτος, φυσιζοος, φοιβας, φιλευιος, φωλας, ψυχοτροφος, φιλοπαρθενος, ὑπναλεα, Χαρωνις, *ὑπηνεμος. Eur. [χρυσεοταρσος. Orph. Arg. ευρεια. Æsch.]* αυραι—ωκεανιδες, ψυχραι. Pind.

Αυρῐον. * *adv.* cras. *Unde, per Ellips.* ὁ, ἡ, το, αὑριον. crastinus.
δεῖ γαρ θανειν με· και τοδ' ουκ εις αυριον. Alcest. 321.
ῥᾳδια δ' ηθεα τον αυριον[1]

μεταβαλλομενα χρονον αιει. Hipp. 1117.
κουκ εστι θνητων, ὁστις εξεπισταται,
την αυριον μελλουσαν ει βιωσεται. Alc. 786.*

Αυροσχᾰς, ᾰδος. ἡ. vitis, seu, palmes.
—αυροσχαδα βοτρυν *-Ικαριωνης. Parthenius ap. Et. Ma.*

Αυσονες, Αυσονιοι, Αυσονιῆες. antiqui Italiæ incolæ.
εκ Διος Αυσονιῆες, αει μεγα κοιρανεοντες. Dionys. 78.
σεῖο πολυκλη εντα τυπον στῆσαν, Χαιρωνεῦ
Πλουταρχε, κρατερῶν υἱεες Αυσονιων,
* ὁττι παραλληλοισι βιοις Ἑλληνας αριστους
Ῥωμης ευπολεμοις ἡρμοσας ενναεταις.
αλλα τεοῦ βιοτοιο παραλληλον βιον αλλον
ουδε σὺ γ' αν γραψαις· ου γαρ ὁμοιον εχεις. Agath. An. iii.
Epith. Ευκαματοι, εσθλοι. [46.*

Αυσονῐς, ῐδος. ἡ. *fem. adj.*
οὑς Διος ουκ αλεγοντας απωλεσεν Αυσονις αιχμη. Dion.

Αυσονῖτις, ῐδος. ἡ. (sc. γη.) Ausonia. [210.
παρ' Αυσονῖτιν Φυλαμον δομησεται. Lyc. 593.

Αυστᾰλεος. aridus. 2. squalidus.
ει κεν αὑσταλεος, κακα εἱμενος, εν μεγαροισι. τ. 327.
Syn. 1. Αυος, αυχμωδης. 2. αυχμηεις, ευρωτιῶν, πιναρος, πινωδης, ψαφαρος.

Αυταγγελος. qui sua ipse, vel ultro, nunciat.
Κυπριδιων οαρων αυταγγελοι εισιν απειλαι. Mus. 132.

*Αυταγρεσῐᾱ. *vox a* Bentleio *restituta.*
χαῖρε βαρυσκιπων, επιτακτα μεν ἑξάκι δοιὰ,
εκ δ' αυταγρεσιης πολλάκι πολλὰ καμών. Call. fr. 120.

Αυταγρετος, *forma Ionica pro* αὐθαίρετος, voluntarius; *unde vox præcedens.* Vid. Bentl. et Blomf. ad Call. frag.*
ει γαρ πως ειη αυταγρετα παντα βροτοῖσι. π. 148.

Αυτᾰδελφος, Αυτοκᾰσιγνητος. frater germanus.
Αιθῶνος αυταδελφον εν πλασταις γραφαις. Lyc. 432.
αυτοκασιγνητος μεγαθυμου Πρωτεσιλαου. B. 706.
Syn. Ὁμοπατρος, ὁμοπατριος, ὁμοπατωρ.

Αυτανδρος. cum ipsis hominibus.
στεῦτο δ', επεί κε πρῶτα βοες διαδηλησωνται
ανδρα τον, ὅς ῥ' ὑπεδεκτο βαρὺν καμεεσθαι αεθλον,
δρυμὸν αναῤῥήξας λασιης καθυπερθε κολωνης,*
αυτανδρον φλεξειν δορυ νηϊον, *οφρ' αλεγεινὴν
ὑβριν αποφλυξωσιν ὑπερβια μηχανοωντες.* Apoll. 3. 579.

Αυτᾰνεψιος. consobrinus.
αὑθις δ' εναιχμασουσιν αυτανεψιοι. Lyc. 546.

Αυταρκης. contentus; sufficiens; satis virium habens.
αυταρκει ταχ' εμμιξειν βοᾳ. Œd. C. 1112. (1057. Br.)

Αυτερετης, ου. ὁ. qui ipsemet sibi remigat.
αυτερετης ιδιᾳ νηῒ κομιζομενος. Ep. l. 3.

˘Αὑτεω. clamo.
ἑλκε ποδος μεμαως, και αὑτει παντας αριστους. Λ. 258.
†τοιαῦτ' αὑτῶν— Sept. Th. 390.
τι χρῆμ' αὑτεῖς; πᾶν τοδ' επλησθη στεγος.
Syn. Ανω, επικαλεω, κηρυσσω.

˘Αῠτη. clamor.
ουρους τ' εξεκαθαιρον· αὑτη δ' ουρανον ἱκεν. B. 153.
* οἱ Τρωων μεν ὑπεξεφυγον* στονοεσσαν αὑτην. λ. 382.
Syn. Βοη, ενοπη, ια, ιαχη, ιὑγμος, ιωη, καταβοησις, κεκραγμα, κεκραγμος, κελαδος, αυονη.—μαχη, δαΐς, δηϊοτης, ταραχη. Epith. Αναιδης, αστυφελικτος, δεινη, θερμη, θεοπνευστος, οξεῖα, σμερδαλεα, στονοεσσα, στυγερα.
Phr.—Καλεουσα φονων πνειουσαν αὑτην. Tryph.
[ωρτο δ' αὑτη κεκλομενων αμυδις. Apoll. Rh.]

Αυτῆμαρ. *adv.* eodem die.
ειπερ γαρ τε χολον γε και αυτῆμαρ κατεπεψῃ. A. 81.
Syn. Αυθημερον.

Αυτῖκα. *adv.* mox, statim. 2. exempli caussa.
—αυτίκα δ' εγνω-Παλλαδ' Αθηναιην. A. 199.
Syn. Αιψα, αφαρ, επαυτικα, ταυτικα, παραυτικα, εξαπινα, εισαῦθις, ευθεως, παραχρῆμα, συντομως, προς ολιγον, μετ' ου πολυ, αυτοδιον.

˘Αῠτμη, ης. ἡ. *item*, ˘Αῠτμην, ενος. ὁ. spiritus, vapor; halitus.
—εισοκ' αὑτμη-Εν στηθεσσι μενῃ,— I. 605.
ορσας αργαλεων ανεμων αμεγαρτον αὑτμην; Λ. 399.
καδδ' αρα οἱ κεφαλης χε' αὑτμενα διος Οδυσσευς. Ψ. 765.

1. Rectius forsan pro adjectivo sumitur αὔριον, cum substantivum exprimatur, veluti in hoc loco, et in illo Callimachi: δαίμονα τίς δ' εὖ εἶδε τὸν αὔριον;—Epig. 15. 1.

*—λιγεων δ' ανεμων επ' αὔτμενα χενε, (sc. Ζευς)
κυματα τε τροφοεντα, πελωρια, ισα ορεσσιν. γ. 289.*
Syn. Ατμη, ζωη, αναπνοη, ἆσθμα, πνεῦμα—οσμη—καπνος.
Epith. Ευπρηστος, εχεπευκης, ζειουσα, ένναλια, λιγεῖα, λευγαλεα, μαλακη, ολοη, πυροεσσα, σμερδαλεα, στονοεσσα, καματηρος, φυσιζοος.—ἡδυς, θῆλυς, θερμος, λαρος.

Αυτοβουλος. per se aliquid volens.
αλλ' αυτοβουλος ισθ', απεννεπω δ' εγω. Sept. Th. 1061.
Syn. Αυθαιρετος, *αυτογνωτος. qu. vid.*

Αυτογενεθλος. cui ex seipso genus est.
—ξεινον γονον αυτογενεθλον. Naz.

Αυτογενης. idem. 2. innatus.
εἷς εστ', αυτογενης· ένος εκγονα παντα τετυκται. Orph. fr.[1]
*2. αυτογενὴς, χαριτεσσι συνεστιος, ἵζανεν Αιδώς. Christod.
Syn. Αυτογενεθλος, αυτογονος, αυτολοχευτος. [An. ii. 469.*

Αυτογενητος. *Br. in l. c. habet αυτογεννητα, et interpretatur, " concubitus incesti."*
—κοιμηματ' αυτογενητα— Antig. 876. (64. Br.)

Αυτογνωτος. pervicax. σε δ' αυτογνωτος ωλεσ' οργα. ib. 887.
Syn. Αυθαιρετος, ιδιογνωμων, αυτοβουλος.

Αυτογυον. *adject. neut. Vid. St. Thes. tom. i. c. 880. A.*
δοια δε θεσθαι αροτρα-Αυτογυον και πηκτον.—Hes. ε. 431.
Exp. Οὗτινος το ελυμα ουκ εστιν εκ συμβολῆς.

Αυτοδαης, Αυτοδιδακτος. a seipso doctus.
Νυσια Κνωσι' ορχηματ' αυτοδαη. Aj. 709.
αυτοδιδακτος δ' ειμι— χ. 347. Vid. ad v. Αειδω.
Syn. Αυτομαθης, αυτοτεχνος.

Αυτοδαϊκτος. Vid. Αυθεντης.
επειδαν αυτοκτονως αυτοδαϊκτοι θανωσι. Sept. Th. 741.

Αυτοδαιτος. conviva.
χερσαῖος αυτοδαιτος εκγονων δρυος. Lyc. 480.

*Αυτοδαξ. adv. mordicus.
τας φυσεις ὑμῶν δεδοικως, και τον αυτοδαξ τροπον. Pac. 607.

Αυτοδηλος, ου. ὁ ἡ. per se manifestus.
ταδ' αυτοδηλα, προυπτος αγγελου λογος. Sept. Th. 848.

Αυτοδιδακτος. a se ipso doctus. 2. suapte natura aliquid faciens. [2. 287.*
φαρμακον αυτοδιδακτον εχει πολυπημονος ατης. Opp. κυν.

Αυτοδιον. adv. statim, e vestigio. Vid. Αυτικα.
αυτοδιον δ' αρα μιν ταμιη λουσασθαι ανωγεν. θ. 449.

Αυτοελικτος. qui per se contorquetur.
εἶχε γαρ αμφοτεροισι κομης μεμερισμενον ωμοις
βοστρυχον αυτοελικτον— Christod. Ecphr. 269. An. ii. [466.

Αυτοεντης. Vid. Αυθεντης.
τους αυτοεντας χειρι τιμωρεῖν τινας. Œd. T. 101.

Αυτοετες. *adv. annuo spatio. Vid. Ετειος.
ες πελαγος μεγα τοιον· ὅθεν τε περ ουδ' οιωνοι*
αυτοετες οιχνεῦσιν,— γ. 322.

Αυτοθελει. adv. ultro.
*a. γηραϊ δ', η νουσῳ βιον ελλιπες; b. *ἠλυθον Ἀιδαν
αυτοθελεὶ, κεινων γευσαμενος κυλικων. Meleag. 122.
Syn. Αυτοματην, έκοντι.

Αυτοθελὴς. voluntarius.
αυτοθελὴς καρπους αποτεμνομαι, *αλλα πεπειρους [i. 232.
παντοτε. μη σκληροῖς τυπτε με χερμαδιοις. Leonid. 46. Anal.
Phr. Ταῦρον ὑποζευξας εις ποθον αυτομολον,
αυτοθελῆ, πανδουλον, έκουσιον, αυτοκελευστον,
αιτησοντα πικρην μηποτ' ελευθεριην. Rufin. ib. ii. 398.

Αυτοθεν. adv. inde, ex eo loco. Damm. c. 1695.*
αυτοθεν εξ ἕδρης, ουδ' εν μεσσοισιν, αναστας. T. 77.
ουκ εσθ' ὅπως ουκ εισιν ενθενδ' αυτοθεν. Acharn. 116.
Syn. Εκεῖθεν, ενθεν, εντευθεν.—ενδοθεν, οικοθεν.—αυτικα.

Αυτοθι. adv. ibi, hic.
—συ δ' αυτοθι λεξεο μιμνων-Ευνῃ ενι μαλακῃ·— I. 116.
Syn. Αυτοῦ, εκεῖ, τῆδε, τῆδ' αυτοῦ, ενταυθοῖ, αυτοσε.

Αυτοκανδαλος. *potius, Αυτοκαβδαλος. de farina proprie dicitur. dein, quicquid fit tumultuarie. Vid. Steph. Thes. et v. Αναυλοχητος.

Αυτοκάνη. mons Æolidis. Vid. Hermann. in l. c.
Σκῦρος, και Φωκαια, και Αυτοκανης ορος αιπυ. Hom. Apoll. 35.

Αυτοκάσιγνητος. frater germanus.
αυτοκασιγνητοι και Λακεδαιμονιοι. Ep. ἀδεσπ. 136.

Αυτοκελευθος, ου. ὁ ἡ. per se iter faciens.
νυμφίος αυτοκελευθος, ἐὼν οχετηγὸς ερωτων. (de Alpheo.)

Αυτοκελευστος. injussus. [Analect. iii. 146.*
εις λινον αυτοκελευστον αελπέος ἦγεν ολεθρον. Christod.

Αυτόκλητος. a seipso vocatus; i. e. ultro. [An. ii. 463.
αλλ' αυτοκλητος εκ δομων πορευεται. Trach. 396.
Syn. Αυτοκελευστος, ανθορμητος, *αυτοσυτος v. αυτοσσ.

Αυτοκομος. sua sponte comatus. [Soph. fr.*
φριξας δ' αυτοκομου λοφιᾶς λασιαυχενα χαιταν. Ran. 840.

Αυτοκρατειρα. femin. a sequ. Vid. Ευμενιδες. [(22. Br.)

Αυτοκρατωρ. qui plenam potestatem habet.
φραζε· σε γαρ αυτοκρατορ'* (Pæon. vel Cretic. Dim.)
εἱλετ' αγαθη τις ἡμῖν τυχη. (Idem, Trim.)* Pac. 359.
Syn. Αυτοκρατης, αυτεξουσιος.—αρχος.

Αυτοκρᾱης. Ionice, Αυτοκρηης. ipse per se mixtus.
Πραμνιον αυτοκρηὲς, *ὅπως ὑπετυψατο[2] ληνοῦ. Nic. Al. 163.
Syn. Αυτοκεραστος, αμιγης, ακρατος.*

Αυτοκτενῶν. formæ participialis. mutuo interficiens.
αυτοκτενοῦντε[3] τω ταλαιπωρω,* μορον
κοινὸν κατειργασαντ' επ' αλληλοιν χεροῖν.* Antig. 56.

Αυτοκτῖτος. non structus arte humana.
*—πῶς ετολμησας, λιπὼν
επωνυμόν τε ῥεῦμα και πετρηρεφῆ*
αυτοκτιτ' αντρα, την σιδηρομητορα
ελθεῖν ες αἶαν;— Prom. 300.
Syn. Αυτοκατασκευαστος.

Αυτοκτονος. Vid. Αυθεντης.
τεκνοις προσβαλεῖν χερ' αυτοκτονον. Med. 1250.

Αυτοκτονως. adv. sua, vel mutua, cæde.
Syn. Αυτοφονως.—Vid. ad v. Αυτοδαϊκτος.

Αυτοκυβερνητῖ. adv. sua ipsius gubernatione. Vid. Αχυρτις.

*Αυτοκυλιστος. ὁ ἡ. per se volutus.
εξεπεσε ῥινοῖο παραι ποδας αυτοκυλιστα. Opp. κυν. 2. 289.*

Αυτοκωλος. *in lexic. non occurrit.*
απῦγος, αυτοκωλος.—ἆ ταλας ανήρ. Simon. 230. 76. Gaisf.

Αυτοκωπος. proprie, adnatum capulum habens.
σχεδια τ' αυτοκωπα νωμῶν βελη. Choëph. 161.

Αυτολετηρες. *vitiose reperitur ap. Orph. H. 37. 14. pro αὗτ' ὀλετῆρες.*

Αυτολῠκος. *Ulyssis avus, a quo solertes fures dicuntur Αυτόλυκοι.*
Αυτολυκου θυγατηρ μεγαλητορος Αντικλεια. λ. 85.

Αυτομᾰθης. qui a se ipse didicit.
αλλ' απὸ ποιμενικῆς αυτομαθοῦς ξοῖδος. Ep. ἀδ. 232.
Syn. Αυτοδαης.

Αυτομᾰνης. furibundus. [5. 185.
ασπίδος αυτομανοῦς πλατυαυχενος, ηδ' αρ' εχιδνης. Man.

Αυτομαρτυς. ipse testis. νοστον, αυτομαρτυς ων. Agam. 998.

Αυτομᾰτος. a se ipso aliquid faciens.
αυτοματος δέ οἱ ἦλθε βοην αγαθος Μενελαος. B. 408.
Syn. Αυθαιρετος, απαρακλητος. —τυχικος, τυχαῖος, τυχηρος.

Αυτομᾰτως. adv. sponte, fortuito. [iii. 49.
αυτοματως, Σατυρισκε, δοναξ τεὸς ἦχον ιαλλει. Agath. An.
Syn. Αυτοκελευστως, αυτοκλητως, αυτοβουλως, αυτοπροθυμως.

Αυτομεδων. Achillis auriga.
ἡρως Αυτομεδων τε, και Αλκιμος οζος Αρηος. Ω. 474.
Phr. Αταλαντος Αρηϊ Διωρεος υἱος. Hom.

Αυτομητηρ. ipsissima mater.
την δ' εκ κυνος λιτουργον, αυτομητερα. Simon. 12. (Brunck. αυτομητορα.)

Αυτομολεω. meos desero, et ad hostes deficio.
τί δέ γ'; αυτομολεῖν αστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ; Plut. 1152.

1. Vid. Valcken. Diatr. de Aristobulo Judæo, p. 13.

2. Vid. Annotationem ad voc. Ὑποτυπτω.
3. Schaefer dedit αὐτοκτονοῦντε ex emend. Coraii; provocavit simul adSchneider. Lex. T. ii. p. 690. a. ed. ult.

Αυτομολος. ου. ὁ ἡ. qui sua sponte et a nullo incitatus, it.
ταῦρον ὑποζεύξας εις ποθον αυτομολον, [ii 398.
αυτοθελῆ, πανδουλον, ἑκουσιον, αυτοκελευστον. Rufin. *An.*
Αυτονομος. qui suis legibus vivit; liber.
αλλ' αυτονομος, ζῶσα, μονη δὴ
θνατῶν, Ἀΐδαν καταβησει. Antig. 821.
Αυτονῠχῑ. *adv.* ea ipsa nocte. Vid. Θαλαμήϊος.
Αυτοξῠλος. ex ligno rudi confectus.
αυτοξυλον γ' εκπωμα, φλαυρουργου τινος. Phil. 35.
SYN. Μονοξυλος.
Αυτοπᾰγης. Vid. Αυτοπονητος.
Αυτοπαις. filius genuinus.
τῷ Διος αυτοπαιδι, και ταδ' ορθως. Trach. 839.
Αυτοπᾰτωρ. Vid. Φυσις.
Αυτοπημων. Vid. Αυτοστονος.
Αυτοποιος. sponte enatus.
φυτευμ' αχειρωτον, αυτοποιον. Œd. C. 730. (Br. 698.)
Αυτοπονητος, Αυτοπονος. per se, non manu humana, elaboratus. Vid. ad v. Απλαστος.
ηε και αυτοπονοιο χαμευνάδος, ἧμος αν' αγρούς. Nic. Al. 23.
Αυτŏπρεμνος. *epith. arboris radicitus eversæ. *item,* 2. difficilis, grandis.
1. τα δ' αντιτεινοντ',* αυτοπρεμν' απολλυται. Antig. 714.
2. τον δ' ανασπῶντ' αυτοπρεμνοις
τοῖς λογοισιν *εμπεσόντα
συσκεδᾶν πολλὰς αλινδηθρας επῶν.* Ran. 933. (902. Br.)
SYN. 1. Αυτορριζος, προρριζος. 2. δυσκολος.
Αυτοπρεπης. sibi ipsi conveniens.
οἷά τ' επειγομενος δολιχὴν ὁδὸν, αυτοπρεπὴς ὥς. H. in Merc. 86. *(sed vide Hermann.)*
Αυτοπτης, ου. ὁ. oculatus testis.
Σεργιος αυτοπτης μυστιπόλος τριάδος. *Anal.* iii. 140.
Αυτοπῡρος et Αυτοπῡρίτης, epith. panis.
τον δ' αυτοπυρον αρτον αρτιως φαγων. Alex. ap. Ath. p. 110. e.
αυτοπυριταισί τ' αρτοις, και λιπῶσι στεμφυλοις. Phrynich. [ib.*
Αυτοροφος. tectum ex se ipso habens.
—αντρα τε πετρης-Αυτοροφου— Opp.
Αυτορρῑζος, ου. ὁ ἡ. *radices, fundamenta habens a se.
φοβον δ' αγρωσταις, οἱ κατ' Ιδαῖον λεπας*
οικοῦμεν αυτορριζον ἑστιαν χθονος. Rhes. 287.
Αυτορῠτος, *vel Αυτορρυτος, ου. ὁ ἡ. sponte profluens.
υἱὸς Δαναας· τον απο*
χρυσοῦ φαμὲν αυτορυτου—Εμμεναι.—Pyth. 12. 29.
*χῶρον ὅπου πλατανων αυτορρυτον ες μεσον ὕδωρ
καλὰ πολυκρουνων εκπροεει στοματων. Marian. *An.* ii. 512.*
Αυτοσε. *adv.* illuc, huc.
a. καταβηθι δεῦρο. b. μὰ Δι', εγὼ μὲν αυτόσ' οὔκ. Lysist. [873.
SYN. Εκεῖ, εκεῖσε, κεῖσε, ενθα.
Αυτοσίδηρος, ου. ὁ ἡ. per ensem propria manu adactum.
ἢ ξιφοκτόνον διωγμα-Λαιμορυτου σφαγᾶς
αυτοσιδαρον εσω πελασω διὰ σαρκὸς ἁμιλλαν. Hel. 360.
Αυτοσῖτος, ου. ὁ ἡ. cibum sibi conficiens.
παρασιτον αυτοσιτον αυτον γουν τρεφων. Ath. l. 6.
SYN. Οικοσιτος, αυτοδειπνος.
Αυτοσπορος. sponte satus. —αλλ' αυτοσποροι
γυαι φερουσι βιοτον αφθονον βροτοῖς. Æsch. *fr.* Prom. Solut.
Αυτοσσῠτος, ου. ὁ ἡ. *vel Αυτοσυτος. *Soph. ap. Hesych.* sponte excitus. εφεστιῳ δε, μαντις ων, μιασματι*
μυχον εχρᾶνας αυ-
τοσσυτος, αυτοκλητος. Eumen. 169.
Αυτοστᾰδῐᾱ. pugna stataria.
*ανδρὶ δέ κ' ουκ ειξειε μεγας Τελαμωνιος Αιας,
ὃς θνητός τ' ειη, και εδοι Δημητερος ακτὴν,
χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγαλοισί τε χερμαδιοισιν.
ουδ' αν Αχιλλῆϊ ῥηξηνορι χωρησειεν,*
ἔν γ' αυτοσταδιη.— N. 321. [Hom.
EXP. Εν τῇ συσταδην μαχῃ. *PHR. Σταδιη ὑσμινη.
Αυτοστεγος. nativus.
Νυμφῶν ὑπο σπηλυγγα την αυτοστεγον. Dionys. *Rex* ap. [Ath. p. 401. f.*
Αυτοστολος. ipse navi advectus.
αυτοστολον πεμψαντά μ' εκσῶσαι δομοις. Philoct. 503.
Αυτοστονος. proprio dolore gemens.
αυτοστονος, αυτοπημων. Sept. Th. 924.
Αυτοσφᾰγης. a se jugulatus; *vel, simpliciter,* occisus. Vid. Αυθεντης. —ὥσπερ εισορῶσ' εμὲ
αυτοσφαγῆ πιπτοντα,* τῶς αυτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλιστων εκγονων ολοιατο.* Aj. 840.
Αυτοσχεδα, Αυτοσχεδον, Αυτοσχεδιην. cominus, proxime.
—Μαρις δ' αυτοσχεδα δουρι-Αντιλοχῳ επορουσε,—Il. 319.
και νυ κε δη ξιφεεσσ' αυτοσχεδον ουταζοντο. Il. 273.
πλῆξ' αυτοσχεδιην·— M. 192. Vid. Apoll. 1. 35.
SYN. Συνεγγυς.—εκ τοῦ πλησιον, εκ χειρος.—αυτοσχεδιως, αυτοματως, συντομως, εγγυθεν.—ἑτοιμως, παραχρῆμα.
Αυτοτοκος, ου. ὁ ἡ. cum ipso partu.
αυτοτοκον προ λοχου μογεραν πτακα θυομενοισι. Ag. 138.
Αυτουργητος. inelaboratus. 2. sponte natus.
φηγινεον κρητῆρα, και αυτουργητον ερεικης [238.
βαθρον, ιδ' ὕαλεην οινοδοκον κυλικα. Qu. Mæc. *Anal.* ii. p.
SYN. Αυτοσχεδιος, αυτοσχεδιαστος, αυτοφυης, αμελετητος.
Αυτουργῐᾱ. quicquid sua quis manu facit.
—αυτουργιαι—ματαιοι. Eum. 337. SYN. Αυτοφονια.
Αυτοῦργος. qui per se facit et operatur. V. ad v. Αυτοφωρος.
αυτουργος, οἵπερ και μονοι σωζουσι γῆν. Orest. 918.
SYN. Αυτοχειρ.—αυτοτεχνος, χειρουργος, δημιουργος.
Αυτουργοτευκτος. subito, *vel,* a se, factus.
αυτουργοτευκτον βαριν.— Lyc. 747.
Αυτοφλοιος. ipsum corticem adhuc habens.
—βακτρον-Ευπαγες, αυτοφλοιον— Theoc. 25. 208.
Αυτοφονος, Αυτοφοντης. qui sibi, vel etiam alii, cædem infert. Vid. Αυθεντης.
—αυτοφονῳ παλαμῃ. Ep. l. 3.
τον αυτοφοντην[1] ἡμὶν εν κοιτῃ πατρος. Soph. El. 274.
Αυτοφονως. * *adv.* sua manu.
ξυντιθησι δε (sc. Procne) παιδος
μορον,* ὡς αυτοφονως
ωλετο * προς χειρος ἑθεν
δυσματορος κοτον τυχων.* Æsch. Supp. 65.
SYN. Αυτοκτονως.
Αυτοφορτος. cum ipso onere et mercibus.
στειχοντα δ' αυτοφορτον οικειᾳ σαγῃ. Choeph. 673.
Αυτοφῠης. nativus.
—κορυναν, ταν μοι πατρος ετρεφεν αγρος,
αυτοφυᾶ.— Theoc. 9. 24.
SYN. Αυθιγενης, αυτοφυτος, αυτοματος, αυτοκινητος.
Αυτοφῠτος, ου. ὁ ἡ. sponte natus.
τους μεν ὦν, ὅσσοι μολον, αυτοφυτων
ἑλκεων ξυναονες,— Pyth. 3. 83.
Αυτοφωρος. * deprehensus, manifestus. 2. επ' αὐτοφώρῳ *aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur, qui in ipso facinore deprehenditur.*
προς αυτοφωρων ἀπλακηματων διπλας
οψεις αραξας αυτὸς αυτουργῳ χερι. Antig. 51.
2. γρυζειν δε και τολμᾶτον, ὦ καθαρματε,*
επ' αυτοφωρῳ, δεινὰ δρῶντ' ειλημμενω; Plut. 454.
SYN. Καταφωρος, περιφωρος, ευπεριφωρος, προδηλος, επαΐστος. 2. αυτοφωριᾳ. Hesych. αυτοφωρει.
Αυτοχειρ. qui sua manu aliquid facit.
δισσους Ατρειδας αυτοχειρ κτεινειν εχων. Aj. 57.
*Αυτοχερῑ.[2] *adv.* sua manu.
—Βασιλὼ κατθανε παρθενικὴ—Αυτοχερῑ. Callim. Ep. 21.
Αυτοχθονος. *Vid. Stanl. in l. c. qui obelo notatur a Pors.**
αυτοχθονον πατρῴον εθρισεν δομον. Agam. 538.
Αυτοχθων. ex ipsa terra ortus. Vid. Αυθιγενης.
ὦ συγγον', ελθὼν λαὸν εις αυτοχθονα. Ion. 29.
*Αυτοχολωτος, ου. ὁ ἡ. qui sua sponte iram concipit.
ὦ γενος ανθρωπων ανεμωλιον, αυτοχολωτον. Pallad. *An.* ii. [421.*
Αυτοχοωνος. per se et sponte sua fusus.
αυταρ Πηλειδης θηκεν σολον αυτοχοωνον. Ψ. 826.
SYN. Αυτοχωνευτος.

---

1. Scholiastæ lectionem, *αὐτοέντην,* vulgatæ jure prætulit *Brunck.* Voc. *αὐτοφόντης* non offendi, præterquam in Med. 1266. ubi adjective ponitur, *homicidam* denotans.

2. In Soph. El. 1019. pro adverbio sumit *Brunck.* *ἀυτοχειρί.* Vid. Ind. in v. Sed rectius adjectivum pronuntiat Porsonus, variato accentu, tum in isto loco, tum in Orest. 1038.

Αυτοχρημα. *adv.* re ipsa. 2. confestim.
* αλλ' ουκ οἷόν τε τον Παφλαγόν' (*sc.* Κλεωνα) ουδὲν λαθεῖν·
εφορᾷ γαρ αυτὸς παντ'. εχει γαρ το σκελος
το μεν εν Πυλῳ, το δ' ἑτερον εν τῇ 'κκλησιᾳ.
τοσόνδε δ' αυτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,*
ὁ πρωκτός εστιν αυτοχρημ' εν Χαόσι·
τω χεῖρ' εν Αιτωλοις· ὁ δε νοῦς εν Κλωπιδῶν. Eq. 74.
Syn. Αληθῶς, αψευδῶς, παντελῶς.
Αυχενιζω. cervicem incido.
και τους μεν ηυχενιζε· τους δ' ανω τρεπων. Aj. 298.
Syn. Λαιμοτομεω, δειροτομεω.
Αυχενιος. ad cervicem pertinens.
—πελεκυς δ' απεκοψε τενοντας-Αυχενιους— γ. 450.
Αυχενιστηρ. gulam frangens.
ζητῶν κελευθους αυχενιστῆρος βροχου. Lyc. 1100.
Αυχεω. glorior.
ξεῖνε, λιην αυχεῖς επὶ γαστέρι— Batrachom. 57.
Syn. Αυχεομαι, μεγαλαυχεω, επαυχεω, ἁβρυνομαι, αγαλλομαι, αλαζονευομαι, αγλαΐζομαι, γαιω, γαυριαω, γαυροω, αποσεμνυνω, σεμνυνομαι, επισεμνυνομαι, σεμνολογῶ, σεμνολογοῦμαι, εγκαλλωπιζομαι, εγκαυχαω, καυχαομαι, εκλαμπρυνομαι, ευχομαι, κομπαζω, κυδαω, κυδιαω, θρασυνομαι, μεγαλυνομαι, θαῤῥῶ, ὑπερφρονεω, μεγαλοφρονεω, φιλοτιμεομαι, ογκοῦμαι, επαιρομαι, φυσαομαι.
Αυχη, Αυχημα. gloriatio.
τον μεν κενεοφρονες αὖχαι
εξ αγαθῶν εβαλον. Nem. 11. 38. αυχημα μεγιστον. Œd.C.
—οπιθομβροτον αυχημα δοξας. Pyth.1.179. [742.(10.Br.)
Syn. Καυχημα, καυχησις, εὖγμα, μεγαλοφροσυνη, σεμνολογια, σεμνολογημα, ὑψωμα, αλαζονεια.
*Αυχηεις. jactabundus. 2. qui cervice erecta incedit.
2. τεσσαρακαιδεκαδωρα, τον αυχηεντα Φιλιππῳ [485.*
αντομενον, κατὰ γᾶς ηλασε δεινὸς ακων. Samius, *An.*i.
Αυχην, ενος. ὁ. cervix.
—εκ δέ οἱ αυχην-Αστραγαλων εαγη.— κ. 559.
Syn. Τραχηλος, δερη, δειρη, επωμις, λοφια, τενων.
Epith. Ἁπαλος, αλκηεις, γαῦρος, αγερωχος, δοῦλος, δολιχοσκιος, ευοδμος, ευχροος, ευγναμπτος, θρασυς, θεσπεσιος, λοξος, λιτησιος, λευκοφυης, λευκος, καμπυλος, μαλακος, παχυς, πιαλεος, περιπλοκος, ὁπλοφορος, κυρτος, στιβαρος, ψαφαρος, σοβαρος, ῥοδοχροος, ὑψιτενης. [ἁπαλοχροος. Mus.]
Phr. —Κατασκιος χαιταις δολιχῇσι. Nonn.
Αυχμεω. * areo præ æstu. 2. squaleo.
αυτόν σ' ουκ αγαθὴ κομιδὴ εχει, αλλ' ἁμα γῆρας
λυγρὸν εχεις,* αυχμεῖς τε κακῶς, και αεικέα ἑσσαι. ω. 248.
Syn. 1. Αυχμαω, ξηραινομαι, σκελλομαι. 2. ῥυποομαι.
Αυχμηεις, Αυχμηρος, Αυχμωδης. squalidus.
—νομιον θεον—αυχμηεντα.— Hom. in Pan. 6.
—αμφι δε χαιτας-Αυχμηρας πεπαλακτο φονῳ—Theoc.25.225.
—καὐχμωδη κομην-Αφελε προσωπου· Orest. 223.
Syn. Λασιος, δασυς, τραχυς, τραχωδης, αραῖος, ῥυπαρος, πιναρος, εμβριθης, πενιχρος, αὖος, αναλεος, ξηρος.—σκοτεινος, στυγνος, φρικωδης, ακανθωδης.
Αυχμηροκομης, ου. ὁ. comam squalidam habens. Vid. ad v. Βουτυρον.
Αυχμος. siccitas. 2. squalor. [8. 57.
δενδρεσι μεν χειμων φοβερον· κακον ὑδασιν αυχμος. Theoc.
Syn. 1. Αυοτης, αυονη, αυανσις, αυασμος, αβροχια, ανομβρια, ξηρασια, ξηρανσις, ξηροτης. 2. πῖνος, ῥυπος.
Αυω. et *Att.* αὕω. sicco. 2. accendo.
σπερμα πυρὸς σωζων, ἱνα μή ποθεν αλλοθεν αυοι. ε. 490.
Syn. 1. Αυαινω, ξηραινω. 2. ανακαιω, αφευω.
Αυω, et Αὔω. f. αὔσω. clamo magna voce.
τῷ δ' επι μακρον αὖσε Λυκαονος αγλαος υἱος. Ε. 101.
πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑταρων τρις ἑκαστον ἄϋσαι. ι. 65.
Syn. Βοαω, αναβοαζω, ανακραζω, καλεω, ανακαλεω, λαλεω, φωνεω, αὔτεω.
Αυως. *Æol.* pro Ἠως. Aurora.
ἑσπερε, παντα φερων ὁσα φαινολις εσκεδασ' Αυως. Et. Ma.
Ἀφᾰγιστευω, Αφαγνιζω. expio. 2. consecro. 3. spolio.
κονιν παλυνας, κἀφαγιστευσας ἁ χρῆν. Ant. 253.
—πριν αν θεοῖσι τοῖσι νερτεροις-Αφαγνισηται—Alcest.1156.
Syn. Αγιστευω, αφαγιζω, ἁγνευω, ἁγιζω, καθαγνιζω, καθαιρω. 2. ἱερευω, εκθειαζω, επιφημιζω, τελετουργῶ, τελεσιουργεω, τεμενιζω, καθιεροω, αφιεροω. 3. συλαω.
Ἀφαιρετις. Vid. Μοῖραι.
Ἀφαιρεω, Αφαιρεομαι. aufero.
σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαυλιος· οἱ δ' επὶ κοῖτον. ξ. 455.
ὡς εμ' αφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοιβος Απολλων. Α. 182.
Syn. Αἱρεω, αναιρεω, εξαιρεομαι, εξαιρω, απαινυμαι, αποφερω, αφελκω.—λαμβανω.—σφετεριζω, ἰδιοποιοῦμαι.
Ἀφαλλομαι. desilio.
επι την κεφαλην τοῦ Σωκρατους αφηλατο. Nub. 147.
Syn. Αναλλομαι, αποθρωσκω, ανακηκιω.
Ἀφᾰλος, ου. ὁ ἡ sine cono, aut crista.
—κυνεην-Ταυρειην, αφαλον τε και αλοφον·— Κ. 258.
Ἀφᾰμαρτᾰνω. aberro. 2. privor.
και βαλεν, ουδ' αφαμαρτε τιτυσκομενος κεφαληφιν. Λ. 350.
Syn. 1. Αμαρτανω. 2. αποτυγχανω, καταλειπομαι.
Ἀφᾰμαρτοεπης. gerro. Vid. Φλυαρος.
ουδ' αφαμαρτοεπης, ει και γενει ὑστερος ηεν. Γ. 215.
Ἀφανδᾰνω. displiceo.
ει δ' ὑμῖν ὁδε μῦθος αφανδανει, αλλα βολεσθε. π. 387.
Syn. Απαρεσκω, δυσαρεσκω, δυσαρεστοῦμαι, απαδω.
Ἀφανειᾰ. obscuritas.
εστιν δ' αφανεια τυχας. (*Prosod. Dim.*) Isth. 4. 52.
Syn. Αφανια, ασαφεια, αδηλυτης, αμαυροτης, αμυδροτης, αγνωσια, ζοφος.
Ἀφᾰνής. * occultus, obscurus.
Κυζικον ην ελθης, ολιγος πονος Ιππακον εὑρεῖν
και Διδυμην· * αφανὴς ουτι γαρ ἡ γενεη. Call.Ep.52.Br.
πως ουν ὁστις μη κεκτηται γην ἡμῶν, αργυριον δε
και Δαρεικους,* αφανῆ πλουτον— Eccles. 601.
Syn. Ασυμφανης, αφαντος, αδηλος, αποκρυφος, κρυφαῖος, σκοτεινος.—ακλεης.—εξιτηλος, εκπλυτος.
Phr. [Ηερα ἑσσαμενος. Hes.]
Ἀφᾰνιζω. e conspectu aufero.
—ὁ θεος δ' ευθεως-Ηφανῖσεν αὐτον,— Plut. 741.
Syn. Αφαιρεω, ακυροω, απολλυμι, απαλλαττω, διαφθειρω, λυω, διαλυω, καταλυω, διαγραφω, εξαλειφω, εκμορφοω, εξελαυνω, εκμαραινω, εξουθενιζω, ατιμαζω.—αμαυροω, αποχειροτονεω, αποδοκιμαζω, μολυνω, αμαλδυνω.
Phr. Ὡς οναρ επτη. Theoc. κατα χθονος ἠΰτε καπνος ᾤχετο. Hom.
*Ἀφᾰνῐσῐς, εως. ἡ. abolitio, oblitteratio.
εὑρηκ' αφανισιν τῆς δικης σοφωτατην. Nub. 764.*
Ἀφαντος. ab adspectu remotus.
Ιλιου εξαπολοιατ', ακηδεστοι και αφαντοι. Ζ. 60.
εφην' αφαντον φως, ὁ και σωζει μ' αει. Phil. 300.
Syn. Αφανης, αφατος, ανωνυμος, απροσδοκητος.
Ἀφᾰρ. *adv.* statim. *Compar.* Ἀφαρτερος.
δακρυσας, ἑταρων αφαρ ἑζετο νοσφι λιασθεις. Α. 349.
τῶν δ' ἱπποι μεν εασιν αφαρτεροι, ουδὲ μεν αυτοί. Ψ. 311.
Syn. Ευθεως, ταχεως.—ταχυτερος.
*Ἀφᾱρης, εος. ὁ ἡ. sine vestibus; nudus.
Ορχομενον Χαριτεσσιν αφαρεσιν ορχηθεντα. (*Versus Euphorioni apud Pollucem restitutus a* Piersono ad Mœrin, pag. 79.)
Ἀφαρμακτος, ου, ὁ ἡ. non medicatus.
ει δε που εν δακεεσσιν αφαρμακτῳ χροῒ κυρσῃς. Nic.Ther.115.
Ἀφᾰρος. inaratus. incultus. Sin α intensive *capias, denotabit*, multum aratus. *Vid. Et. Ma. ap. Bentl. in l. c. Legitur et* ἀφάρωτος, frag. 421. *Blomf.*
η αφαρον φαροωσι, μελει δε φιν ομπνιον εργον. Call.*fr.*183.*
Ἀφαρπαζω. abripio.
—κορυθα κροταφοις αραρυῖαν-Κρατος αφαρπαξαι. Ν. 189.
Syn. Αναρπαζω, καθαρπαζω, αποσπαω.
Ἀφᾱσῐᾰ. stupor, præ quo loqui non possumus.
τουτι τι εστιν; αφασια τις τοι μ' εχει. Thesm. 911.
Syn. Αφωνια, αναυδια, αῤῥησια, αγλωττια, αναισθησια, αγρυξια, εχεμυθια, σιγη.
Ἀφασσω, Ἀφαω. contrecto.
Λητω Κοιογενεια φιλαις ενι χερσιν αφασσει. Apoll. 2. 710.
ασπιδα, και θωρηκα, και αγκυλα τοξ' αφοωντα. Ζ. 322.

Syn. Ψηλαφαω, ἁπτομαι, εγχειριζομαι.—λαμπρυνω.

῎Αφᾰτος. non dicendus.

ὄν τε δια βροτοι ανδρες ὁμως αφατοι τε φατοι τε. Hes. ε. 3.

τρεῖς αφατοι κεφαλαι Μαιναλιων ελαφων. Ep. Suid.

Syn. Αφαντος, αδοξος, αδηλος, αῤῥητος, μεγας, καταπληκτικος.

῎Αφαναινω, ῎Αφαυω. arefacio, uro.

διψει γαρ, ὡς εοικεν, αφαρανθησομαι. Eccl. 146.

νυν δε τους σταχυς εκεινους, οὓς εκεῖθεν ηγαγεν,

εν ξυλῳ δησας αφαυει, κἀποδοσθαι βουλεται. Equit. 393.

αλλ' αφαυε τῶν φασηλων, ὦ γυναι, τρεῖς χοινικας. Pac. 1144.

Syn. Αυαινω, αυω, ξηραινω, φρυγω, καιω.

῎Αφαυρος. imbecillis.

μητι μεν, ηΰτε παιδος αφαυροῦ, πειρητιζε. Il. 235.

Syn. Ασθενης, αβληχρος, αδρανης, αμαυρος, κουφος.

*Αφαυρῶς. adv. imbecilliter, invalide.

αυτῷ και γενεῃ τε ποτ' ευμαρες· ου γαρ αφαυρῶς

εκ Διος ιθειης οἶδε ταλαντα δικης. Diotim. *Anal.* i. 250.

Syn. Ασθενῶς, αμαυρῶς.

Αφαω. tango, contrecto. Vid. Αφασσω.

φειδωλός τις ανὴρ αφοων θησαυρὸν ονειρῳ. Macedon. *An.* iii.

῎Αφεγγης. lumine carens. [121.*

νυκτος τ' αφεγγες βλεφαρον, ἡλιου τε φως. Phœn. 556.

αἱ μεν ὁμῶς ολιγαι και αφεγγεες— Arat.

Syn. Σκοτεινος, αδηλος, αορατος, λιπαυγης, ανομματος, τυφλος.

῎Αφειδαντειος. *adj.*

οἱ Τεγεην και κλῆρον Αφειδαντειον εναιον. Apoll. 1. 162.

῎Αφειδειως. *adv.* large, sine parsimonia.

ει δ' αγε, μολπῇ θυμὸν αφειδειως κορεσωμεν-Μειλιχιη,—ib. 3.

῎Αφειδεω. non parco. 2. contemno. [897.

ουδ' αρα Βεβρυκες ανδρες αφειδησαν βασιλῆος. Apoll. 2. 98.

Syn. Αθεριζω, αμελεω, αφροντιστεω.

῎Αφειδης. profusus, largus. [126.

ὡς αμμες τὸν χρυσὸν αφειδέα πασαιμεσθα. Call. Cer. Calath.

Syn. Δαψιλης, δαπανηρος, ευδαπανος, προετικος, πολυδωρος.—αγριος, αβουλος, χαλεπος.

*Phr. [Κτεανων ψυχας εχοντες κρεσσονας. Pind.]

῎Αφελειᾰ, ας. ἡ. simplicitas.

σαρξ ὑποδεικνυμενην την αφελειαν εχει. Damoch. *An.* iii. 70.

῎Αφελης. simplex, tenuis. Vid. ad v. Κρατῖνος.*

μισῶ την αφελῆ, μισῶ την σωφρονα λιαν. Ep. l. 7.

Syn. Εγκρατης, ευσταλης, ευτελης, ἁπλους, αραιος, ακομψος, απονηρος, σωφρων, ὑγιης, χρηστος.

῎Αφελκω. detraho.

πῶλον αφελξων σῶν απο μαζων. Hec. 141.

Syn. Αφελκυω, απερυω, αφαιρεω.

῎Αφενος, ου. ὁ. et εος. το. divitiæ. Vid. ad v. Ατιμος.

Syn. Αφνος, πλοῦτος, κερδος, ευπορια, τα χρηματα.

῎Αφερκτος. conclusus[1], inclusus.

μυχοῦ δ' αφερκτος πολυσινους κυνος δικαν. Choëph. 445.

Syn. Κατακλειστος, εγκεκλεισμενος.

῎Αφερπω. abeo.

παρθενος ενθα βεβηκα, γυνη δ' εις οἶκον αφερψω. Theoc. 27. 64.

Syn. Αφερπυζω, εξερπω, απερχομαι, ανερχομαι.

῎Αφερτος. non ferendus.

αφερτον αιῶνι σῷ μωμενα. (*Doch. dupl.*) Choëph. 440.

Syn. Ανοιστος, ατλητος, αφορητος.

῎Αφεσις, * εως. ἡ. dimissio, v. c. uxoris, equorum in Circensibus. 2. carceres, &c.

2. δρομου δ' ισωσας τῃ 'φεσει τα τερματα. (*felici conjectura* Musgr. *pro* φύσει.) Soph. El. 686. Br. qu. v.*

πᾶσαν δ' αὐτ' αφεσιν πλευρη τετραγωνος οριζει. Man. 3. 427.

Syn. Αποστολη, ανεσις, παρεσις, απολυσις.—συγγνωμη.

*῎Αφετηρῖος. qui dimittit; *e. g.* carceres cursûs. [ii. 58.

Τληπολεμος ὁ Μυρεὺς Ερμᾶν αφετηριον ἑρμα. Philox. *An.*

῎Αφετος. dimissus, liber. 2. dedicatus, *translatione sumta a sacris pecoribus et armentis.* Vid. Steph. Thes. T. i. c. 1661. c.

1. αλλ' αφετος πελαγεσσιν επεπλεες·— Call. 4. 36. [821.*

2. ὁ δ' εν θεοῦ-Δομοισιν αφετος, ὡς λαθοι, παιδευεται. Ion.

1. Ita Joän. Scapula: nam in Steph. Thes. vox non reperitur. Schutz. interpretatur "exclusus;" et Stanl. conj. μυχῷ δ' ἔφερκτος.

Syn. Αφειμενος, παρειμενος, ανετος, απολυτος, ευαπολυτος, αυταρχος, ελευθερος.

῎Αφευω. accendo.

*a. αταρ τί μελλεις δρᾶν μ'; b. αποξυρεῖν ταδί· [215. B.

τα κατω δ' αφευειν. a. αλλα πραττ', εἴ σοι δοκεῖ.* Thesmoph.

Syn. 'Απτω, αὔω, καιω, εμπυροω, φλογιζω.

῎Αφεψεω. decoquo. [1321.

τον Δῆμον αφεψησας ὑμῖν, καλὸν εξ αισχροῦ πεποιηκα. Eq.

Syn. Αφεψω, καθεψω, πεπτω, καταπεπτω, οπταω.—ανανεοω.—χρευκοπεω.

῎Αφητωρ. jaculator, *epith.* Apollinis. 2. vaticinator. *Sed vid. Damm.* c. 934.

ουδ' ὅσα λαΐνος ουδος αφητορος εντος εεργει. I. 404.

Syn. 1. Ακοντιστης. 2. ὁμοφητωρ, ὑποφητωρ.

*Αφθαρτος. incorruptus; immortalis.

τί πλεον; ειν επεεσσιν 'Ομηρειοις γαρ εκεινου (*sc.* Ulyssis)

εικὼν αφθαρτοις εγγραφεται σελίσι. Ep. ἀδ. 469.*

Αφθεγκτος. * non dicendus. Vid. Αῤῥητος.

αι αι τεκος ἁμετερον, μεῖζον η πενθεῖν

εφανη* κακον, αφθεγκτοισιν ισον. Bacchyl.

Αφθῐτος. qui non corrumpitur, aut mutatur.

εἵλετο δε σκῆπτρον πατρωϊον αφθιτον αιει. B. 46.

Syn. Αφθορος, αφθαρτος, αδιαφθαρτος, αδιαφθορος, αγηρατος, ακηρατος, αμολυντος, ασηπτος, θειος, αθανατος.

*Phr. Αφθιτος γᾶ,—βια. Soph. *item* Αφθιτοι γνωμαι. *teste Steph.* Exp. αμετατρεπτοι.*

Αφθογγος. non vocalis; mutus. Vid. Αφωνος.

νευμασιν αφθογγοισι παραπλαζων φρενα κουρης. Mus. 102.

Αφθονεω. * *citat* Morellus *fr. ex* Eurip. Dictye, *ubi* κἀφθόνησα *legitur. Sed hoc proculdubio ponitur pro* και ἐφθόνησα.*

Αφθονητος. invidiæ non obnoxius.

ὁ δ' αφθονητος γ' ουκ επιζηλος πελει. Agam. 948.

Αφθονῐα. abundantia.

τᾶς αφθονιαν οπαζε (*Ion. a Maj. Dim.*)

μητιος αμᾶς απο. (*Chor. Dim. Cat.*) Nem. 3. 14.

Syn. Ευπορια, φορια, ευφορια, ευθηνια, εκτενεια, περιουσια, πλῆθος, περισσεια, περισσοτης, ἀδροσυνη.

Αφθονος. nulli invidens; copiosus. [536.

σφαζειν αιει μηλα, ταδ' αφθονα παντα παρεσται. H. in Apoll.

οὓς κε συ τιμησεις, σεμνη θεα, αφθονε Δαῖμον. Hom. 29. 16.

Syn. Ανεπιφθονος, αβασκανος, ανεμεσητος.—δαψιλης, ευπορος, ευθαλης. [θελεμος. Æsch.]

Phr. Αγρους δ' εργαζοιντο τεθαλοτας· αἱ τ' αναριθμοι-Μηλων χιλιαδες βοταναις διαπιανθεῖσαι—Αμπεδιον βληχοιντο·—

—φιλεῃ δε σ' εὐστεφανος Δημητηρ [Theoc. 16. 90.

αιδοιη, βιοτου δε τεῃν πιμπλῃσι καλιην. Hes. ε. 298.

—φερῃσι δε γαῖα μελαινα

πυρους και κριθας, βριθῃσι δε δενδρεα καρπῳ, κ. λ. τ. 112.

*Αφθονως. *adv.* copiose.

πελάνῳ μελισσης αφθονως δεδευμενα. Eur. Cress. *fr.*

Αφθορος, ου. ὁ ἡ. incorruptus; purus.

αφθορος, ὡς κουρη προς ποσιν ερχομενη. Marc. Argent. *An.* ii.

Syn. 'Αγνος, αθιγης. [270.

Αφιδρῡνω. statuo, dedico.

αισχρόν. αφιδρυνθην δ' ισθ' ὅτι τοῦδε χαριν. Ep. ἀδεσπ. 231.*

Αφιδρῡομαι. *med.* colloco procul a.

επειτα πατριδος θεοι μ' αφιδρυσαντο γῆς. Hel. 280.

Syn. Αφιδρυνω, εγκαθιδρυω, καθιδρυω.

῎Αφιεροω. consecro. παλαι προς αλλοις ταῦτ' αφῑερωμεθα[2]

* οικοισι, και βοτοισι, και φυτοις προροις.* Eum. 454.

Syn. Αφοσιοω, καθοσιοω, αφαγνιζω, θυω.

῎Αφιημι.[3] * *et antiquitus* Αφῖω, *seu* Αφιεω. *imperf.* αφῖεον,

2. Prima in ἱερὸς natura brevis esse videtur, licet apud Heroicos vi ictûs metrici producatur. Hæc si ratio in compositis obtinet, *potestas augmenti* hoc in loco syllabæ tempus auget.

3. Apud Hom. antepenultima hujus verbi, ut et aliorum in ημι desinentium, videtur esse anceps, aut frequentius brevis. Apud Dramaticos vero Poetas semper est longa, excepto forsan unico ξυνῖημι. Soph. Elect. 130. et Aristoph. Av. 946. (Brunck.) Sed adeas Annot. ad v. Συνίημι.

αφιοῦν. *aor.* 1. αφῆκα, *seu* αφέηκα ap. Hom. *part.* αφιεις.— dimitto, emitto.

τῷ νῦν μη ἁμα παντες αφίετε δουρατα μακρά. χ. 251.
αλλα κακως αφίει, κρατερον δ' επι μῦθον ετελλε. Α. 25.
—παροιθε δέ τ' ομφακές εισιν-Ανθος αφιεῖσαι— η. 125.
ου δῆτ'· αφίημ' ομματων ελευθερον. Hec. 371.*

Syn. Διαφιημι, αποπεμπω, διαπεμπω, εκβαλλω, εκποιεω, παραλειπω, καταλειπω, απαλλαττω, ανιημι, εφιημι, παριημι, μεθιημι, διαμεθιημι, εαω.

*Αφιεμαι. *antepenult. ancip. ap. Hom. longa apud Atticos. med.* fut. 1. αφήσομαι. pass. *præt.* ἀφεῖμαι, ἀφεῖσαι, ἀφεῖνται. aor. 1. ἀφειθην et ἀφεθην.

λαμπρόν. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Δ. 77.
δειρης δ' ουπω παμπαν αφίετο πηχεε λευκω. ψ. 240.
κρατιστον εικῇ ταυτ' ἐᾷν αφειμενα. Eur. Elec. 379.*

˘Αφῐκανω, Αφῐκνεομαι. advenio.

ἱστίη τ' Οδυσηος αμυμονος, ἡν αφικανω. ξ. 159.
ἡ μ' εσαωσ', ότε μ' αλγος αφικετο, τηλε πεσοντα. Σ. 395.
προς σ', ὦ Λυκει' Απολλον—Ἱκετις αφῖγμαι— Œd.T. 939.

Syn. Επερχομαι, προσερχομαι, ὑπερχομαι, ανηκω, διηκω, παρηκω, προσηκω, προσελευθω, προσελαυνω, προσπορευομαι, προσβαινω, προσμολῶ, προσειμι, παρειμι, ἱκανω, εφικνεομαι, εξικνεομαι, εισαφικνεομαι, μετοιχομαι, ποτινισσομαι, καταιρω, καταφοιταω, επιπορευομαι, επιβαινω, κιω, κιχειω, κιχανω, μολω, μολεω, παρεπομαι, παρατυγχανω.

˘Αφικτωρ, ορος. ὁ. *Exp.* ἱκετων εφορος.

Ζευς μεν αφικτωρ επιδοι προφρονως. Æsch. Supp. 1.

˘Αφῐλᾰβουλος. *forsan*, Αφιλοβ. alienus a consilio.

—κἀφιλαβουλον εριν. Ep. 1. 4.

˘Αφῐλητος. inamatus.

ουδε γερων αφιλητος εμοι ποτε. Œd. C. 1777. (1702. Br.)

Syn. Ανεραστος.

˘Αφῐλος. amicis carens. 2. ab amicitia alienus.

αναδελφος, απατωρ, αφιλος· ει δε σοι δοκεῖ. Orest. 310.

˘Αφῐλως. *adv.* parum amice.

νῦν ουκ απ' ακρας φρενὸς, ουδ' αφιλως (*Anapæst.*)
ευφρων τις πονος εὖ τελεσασι. Agam. 806.

˘Αφιξις. adventus.

θες, ὡς ιδωσι τῆσδ' αφιξεως τέκμαρ. Æsch. Supp. 492.

Syn. Ἱξις, ηλυσις, επηλυσια, προσελευσις, επελευσις, αναχωρησις, αποχωρησις, αποστασις, εμβολη, επιφοιτησις, εφοδος, προσοδος, αφοδος, εκβασις, προσαγωγη, προσθηκη, συμπτωσις, επιδημια, παροδος, εισοδος.

˘Αφιπταμαι. avolo.

θωρηκος γυαλον, απο δ' επτατο πικρὸς οϊστός. Ν. 587.

Syn. Καθιπταμαι, εξιπταμαι, εκπτημι.

˘Αφιστημι. sejungo.

τιπτε καταπτωσσοντες αφεστατε, μιμνετε δ' αλλους; Δ. 340.

Syn. Αφισταμαι, αφισταω, αφιστανω, αφιημι, αποστατεω, απερχομαι, απολειπω, ὑποχωρεω.

˘Αφλαστον. aplustre.

αφλαστον μετὰ χερσὶν εχων, Τρωσὶν δ' εκελευεν. Ο. 717.

Syn. Ακροστολιον, πρυμνησιον.

˘Αφλεκτος. non ustus.

αλλ' αὐτως αφλεκτα διεζωεσκον εδοντες. Ap. 1. 1074.

Syn. Ανεψητος, ακαυστος.

˘Αφλογος, ον. igni carens.

τινθῳ λεβητος αφλογοις επ' εσχαραις. Lyc. 36.

˘Αφλοισμος. spuma.

* *μαινετο* (Hector) *δ', ὡς ὅτ' Αρης εγχεσπαλος, η ολοὸν πῦρ ουρεσι μαινηται, βαθεης ενὶ ταρφεσιν ὕλης.**
αφλοισμὸς δε περὶ στομα γιγνετο, * *τὼ δέ οἱ οσσε λαμπεσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' οφρύσιν· αμφὶ δε πηληξ σμερδαλέον κροταφοισι τινασσετο μαρναμενοιο.** Ο. 605.

Syn. Αφρος, αφρισμος.

˘Αφνεος, Αφνειος, Αφνημων. opulentus. [96.

τοσσον επ' ἆμαρ ἑκαστον ες αφνεον ερχεται οἶκον. Theoc. 17.
ἦν δέ τις εν Τρωεσσι Δαρης, αφνειὸς, αμυμων. Ε. 9.
αφνειόν τε Κορινθον, εὐκτιμενας τε Κλεωνας. Β. 570.
αφνημονας ανδρας. Et. Ma.

Syn. Ευκτημων, πλουσιος, ευπορος, πολυκτημων, πολυπαμμων, πολυλήϊος, πολυχρηματος, ευχρηματος, πολυμηλος, πολυπορος, πολυαρουρος, εγκληρος, επιτιμος, εχετης, πολυολβος, πλουτοδοτης.

˘Αφνος, * εος. το. *per sync. ex* Αφενος. Et. Ma.* —*οἱ δ' αφνει πεποιθᾶσιν.* Pind. fr. incert. 122.

*˘Αφνω. *adv.* repente, subito. *Item*, ˘Αφνως.

τῇ ικελη Μηδεια κινυρετο. την δε τις ἄφνω μυρομενην μεσσηγυς επιπρομολοῦσ' ενοησε κ.λ. Apoll. 3. 664.
επισταμαι γε, κοὐκ ἄφνω, κακον τοδε. Alcest. 420.
νυμφην κἀκ θαλαμων ἥρπασ' ἄφνως Αΐδας. Ep. ἀδ. 710.*

˘Αφοβητος, Αφοβος, Αφοβοσπλαγχνος. metu carens.

Δικας αφοβητος ουδε. Œd. T. 904. (885. Br.)
αφοβῳ φρενι σωματι τε νεαν εφεπων. * (*Choriamb. Trim.* Vid. Br.) Av. 1376.
σὺ μὲν γενοῦ 'γὼ, τὸ ῥοπαλον τουτὶ λαβὼν καὶ τὴν λεοντῆν, ειπερ αφοβοσπλαγχνος εἶ.* Ran. 495.

Syn. Αδεης, ατρομος, τολμηρος.—ασεβης.

*˘Αφοβως. *adv.* impavide. [*An.* ii. 321.*

πλην αφοβως πυκτευε· και ην τρωθῇς γαρ ανωθεν. Lucill.

˘Αφοδος. secessio ad exonerandam alvum.

ιθι νυν εασον εις αφοδον * *πρωτιστά με ελθόντα θαῤῥῆσαι προς εμαυτόν·—** Eccles. 1059.

Syn. Ὁδεια, πορεια, εξοδος, απολυσις, αναχωρησις, αφιξις.—Αποπατος.

˘Αφοιβαντος. immundus, illotus. *Hesych.*

ου προστροπαιον, ουδ' αφοιβαντον χερα. Eum. 237.

Syn. Ακαθαρτος, αναγνος.

˘Αφοιτητος. inaccessus. epith. rupis. Opp. Syn. Αβατος.

˘Αφὄπλιζω, Αφοπλιζομαι. armis spolio.

εν κονιησ'· οἱ δ' εντε' αφωπλιζοντο ἑκαστος. Ψ. 26.

Syn. Εξοπλιζω, εναριζω, εξεναριζω, αποδυω, αποζωννυω.

Αφορδῐᾰ*. τα. excrementa. *pro* ἀφόδια, *inserto* ρ, *ut aliqui volunt; sec. alios, ab* ἀφορίζω. HSt. T. ii. c. 1165. C.

κλύζε, τα δ' ηλιθα γαστρὸς αφορδια κεινωσειας. Nic. Al. 140.
τῆς δ' εξ εγκατα παντα βαλὼν και αφορδια γαστρός.* ib. Ther.

Exp. Αφοδευματα, σκυβαλα. *Item*, ακαθαρσιαν. [692.[1]

˘Αφοριζω. separo. Αφοριζομαι. aufero.

—τιμας ενερων-Αφοριζομενος.— Alc. 31.

Syn. Οριζω, διοριζω, καθοριζω, περιοριζω, αποκρινω, εκκρινω, απονεμω, αποδεικνυμι, αποβαλλω, χωριζω, διαχωριζω, διαιρεω, διαστελλω, εκκηρυττω, περατοω, περιγραφω, αποφαινω.

˘Αφορμακτος.* *perperam pro* αφαρμακτος, qu. vid.*

˘Αφορμαω. proficiscor.

δεγμενος ὁπποτε ναῦφιν αφορμηθειεν Αχαιοί. Β. 794.

Syn. Αποχωρεω, αναλυω.

˘Αφορμιζω. enavigo.

Αγαμεμνον, ου μη ναῦς αφορμιση χθονος. Iph. T. 18.

Syn. Αφορμεω, εκπλεω.

˘Αφορμη. impetus, materia, occasio, &c.

σμικρὰς δ' αφορμὰς ην λαβωσι τῶν λογων, πλειους επεισφερουσιν·— (*sc.* γυναῖκες.) Phœn. 209.

Syn. Προφασις, λαβη, καιρος, ευκαιρια, εφοδος, εφοδιον, αλεωρη, ὑποθεσις, ελεγχος, δεῖξις, αποδειξις, λογος, ενθυμημα, τεκμηριον, επιχειρημα, αιτια, πρᾶγμα.

˘Αφορμικτος. qui cithara caret.

ὑμνος εξ Ερινννων,
δεσμιος φρενων, αφορ-
* *μικτος ανονα βροτοῖς.* (*Troch. Dim. Cat.*)* Eum. 332.

˘Αφορμος. profugus.

—αὖτις αφορμος εμᾶς-Χθονος εκθορε,— Œd. C. 238.

Syn. Αφορμηθεις.

˘Αφορυκτος. impollutus.

—τίς δ' αφορυκτα-Δουρατα— Antip. Sid. *An.* ii. 14.

Syn. Αμιαντος.

Αφρᾰδεω, Αφραινω. inconsulte ago; desipio.

*αφραινεις, Μενελαε διοτρεφές· * ουδέ τί σε χρὴ ταυτης αφροσυνης·——* Η. 109.
την ἱκετευσ'· ἡ δ' ουτι νοηματος ημβροτεν εσθλοῦ, ὡς ουκ αν ελποιο νεωτερον αντιασαντα ερξέμεν· αιεὶ γάρ τε νεωτεροι αφραδεουσιν.* η. 292.

---

1. Nisi in his duobus Colophonii poëtæ locis, v. ἀφόρδια nusquam inveni.

Syn. Αλλοφρονεω, αφρονεω, παραφρονεω, αφραζω, αλογεω, ασυνετεω, ανοηταινω, παρανοεω, παραπαιω, μωραινω, ὑλλεω, ματαζω, ματαΐζω, βακχευω, εμμαινομαι, ληρεω.—αφροντιστως εχειν.

Αφρᾶδεως. *adv.* inconsiderate.
αφραδεως δια ταφρον ελαυνομεν ωκεας ἱππους. M. 62.
Syn. Αβουλως, ακριτως, αλογως, παραλογως, απρονοητως, απερισκεπτως, ανοητως, απειρως, ιταμῶς, παραβολως.

Αφρᾶδης, Αφρασμων. *sensu destitutus; inconsultus.
πῶς ετλης Ἀϊδόσδε κατελθέμεν,* ενθα τε νεκροὶ
αφραδέες ναιουσι, βροτῶν ειδωλα καμοντων; λ. 475.
πειρᾶσθέ μου, γυναικὸς ὡς αφρασμονος. Agam. 1410.
Syn. Αβουλος, αφραδμων, αγλωσσος, βραδυγλωσσος.—απειρος λεγειν.—ου δεινος ειπεῖν.

Αφραδμονως, Αφρασμονως. inconsiderate.
Ἑλληνικαί τε νῆες ουκ αφραδμονως. Pers. 417.
—ουδ' αφρασμονως ὑπνῳ-Νικωμενος— Agam. 299.

˘Αφρακτος. non septus, aut munitus.
οιος αρ' αἱμαχθης-Αφρακτος φιλων. Aj. 911.
Syn. Αφυλακτος, αερκτος, ατειχιστος.

˘Αφραστος. ineffabilis; non perceptus.
αφραστος γενετ' ὦκα βοῶν στιβος, ηδε και αυτον. H. Mer. [353.
Syn. Αδηλος, αῤῥητος, αδοκητος, ανωΐστος.

˘Αφραστῦς, νος. ἡ. imprudentia.
σχετλιαι ανθρωπων αφραστυες. Suid. Syn. Ασυνεσια.

˘Αφρεω, Αφριζω. spumo.
αφρεον δε στηθεα, *ραινοντο δε νερθε κονιῃ. Λ. 282.
ὁμοῦ γαρ αμφὶ νῶτα* και τροχῶν βασεις
ηφριζον[1], εισεβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. Soph. El. 718.
Syn. Ιδροω.

˘Αφρηλογος. Vid. ad v. Ζωμηρυσις.

*˘Αφρηστης, ου. ο. qui spumam excitat. *epith.* delphinis.
ουδε συ γ', αφρηστα, Νηρηΐδας ὡς πριν αειρων. Archias, *Anal.* [ii. 100.*

˘Αφρητωρ. qui est extra tribum.
αφρητωρ, αθεμιστος, ανεστιός* εστιν εκεῖνος,
ὁς πολεμου εραται επιδημιου, οκρυοεντος.* I. 63.
Syn. Αποφυλιος, απολις, αφιλος.

˘Αφρικτῖ. *adv.* sine horrore.
ουδεποτ' αφρικτι μακαρων ὁρωσι θυγατρες. Call. 3. 65.

Αφρῖοεις. spumosus. Vid. Suid. *Kuster.* ad v. Αρης.
αφριοεν κοναβηδον επιπριυσα γενειον. Antip. Thess. *Anal.* [ii. 115.
Syn. Αφρωδης, ὑπαφρος.

Αφρογενειᾰ, ας. ἡ. spuma genita. *epith.* Veneris.

Αφρογενης, εος. ὁ ἡ. spuma prognatus.
αφρογενης τε θεα, μεγαλωνυμα δωρα λαχοῦσα. Orp. Ευχ. 11.

*˘Αφροδῖσιαζω. Venerem exerceo.
ὦ Ζεῦ, καλον γ' εστ' αποθανεῖν αυλουμενον.
τουτοις εν ᾅδου γαρ μονοις εξουσια
αφροδισιαζειν εστιν· οἱ δε τους τροπους
ῥυπαρους εχοντες μουσικῆς απειριᾳ,
εις τον πιθον φερουσι τον τετρημενον. Philetær. ap. Ath. p. [633. f.

˘Αφροδῖσιος, α, ον. Venereus.
αφροδισι' ὑπο κολλοψι μαστροποῖς ποῶν. Diphil. ib. 292. b.
ὁκου λεγουσιν αφροδισιους λογους. Simonid. fr. 230. vs. 91.

˘Αφροδῖτη. Venus. Vid. Κυπρις. et ad v. Αφροσυνη. [*Gaisf.**
ει μὴ αρ' οξὺ νοησε Διὸς θυγατηρ Αφροδιτη. Γ. 374.
Syn. Ζηρυνθια, Κυπρις, Κυβηλις, Κυθερεια, Κωλῶτις, Παφιη. [Ποντογενεια. Opp.]
Epith. Αιδοια, Αδωναιη, αφρογενεια, αριστονοος, ἁπαλη, αναλκις, ασελγης, αρηΐφιλος, αρχαια, ασανδαλος, αναγκαια, αδακρυτος, αμυμωνη, αργυροπεζα, αμαχος, ανοπλος, απτολεμος, αφνειος, αυτογονος, αδιδακτος, απειροπονος, απειρομοθος, ανικητος, Αμυκλαιη, Ασσυριη, βαρεῖα, βαθυπλοκαμος, βαρυυπνος, γλυκυμειλιχος, γελαουσα, γαληναια, γλυκεῖα, γλαυκῶπις, δῖα, Διωναια, δολιος, δολομητις, δολοφρονεουσα, δολοφραδμων, ἑλικοβλεφαρος, ἑλικῶπις, εροεσσα, εὐπλοκαμος, ευθρονος, ευκολπος, ευκρητος, ερωτοτροφος, ερωτοτοκος, ειναλια, ευχαρις, ευθαλαμος, ευναια, ευλεκτρος, ευθωρηξ, ευλοχος, εργοπονος, ἡδεῖα, ζυγια, κυνῶπις, καλη, θαλασσιγονος, θαλασσια, θαλαμηπολος, θερμη, ιοστεφανος, Κυπρογενης, κυανοστολος, Κνιδια, κουροτροφος, ἱστοπονος, ερυθραια, ἑσπερια, λευκη, νηπλεκτος, λυσιμελης, μειλιχια, μαλακη, νυμφοκομος, οινοβαρης, οιστροφορος, καλλικομος, ουλομενη, οξυφρων, Ολυμπια, ολοη, Παφια, παιζουσα, πολυωνυμος, πολυφραδμων, ποντογενεια, παστοφορος, ποντια, πανδημος, πανοῦργος, ποτνια, περιφρων, πολιηοχος, πολυκτονος, πολυχρυσος, πυροεσσα, ποικιλοθρονος, ῥοδεα, ῥοδοχρως, ῥοδοχρους, ῥοδοδακτυλος, τιμηεσσα, τερψιμβροτος, στεφανηφορος, σκοτοεσσα, σθενοβλαβης, φιλοπαιγμων, χαλεπη, φιλοστεφανος, φιλορχηστειρα, φιλοργιος, φιλονυμφιος, χρυση, χρυσοστεφανος, χρυσηνιος, φιλομοχθος, φιληλακατος, φυτοσπορος, φιλακρητος, ὑπναλεα, ψευδονυμφευτος.
Phr. Αποσπορος θαλασσης. Musæ.—Χαριτων, θαλαμων βασιλεια. Λυκιων βασιληΐς. ὑμεναιοις κροτοῦσα. Anac. λεχων επικουρος. ποθων μητηρ. αφρῳ μορμυρουσα. Ep. ευφροσυνης δοτειρα. ταμιη θαλαμων. ανδρομενης τιθηνητειρα, κυβερνητειρα, γενεθλης. μαῖα γενεθλης. ῥιζα βιου. Nonn. βασιλεια καλῳ γηθουσα προσωπῳ. Διωνης κουρα. επηρατον εἶδος εχουσα. σεμνη Βακχοιο παρεδρε. Κυπρις εὐστεφανος κρατεροῦ παρακοιτις Αρηος. Cal.
—Κυπροιο εὐκτιμενης μεδεουσα. [ὑγρὸν βλεμμα Κυθηρης. Anac.
Κυπριδος, ἡτε θεοῖσιν επι γλυκὺν ἱμερον ὦρσε, [Anac.
καί τ' εδαμασσατο φῦλα καταθνητῶν ανθρωπων,
οιωνούς τε διιπετέας, και θηρία παντα,
ημεν ὁσ' ηπειρος πολλὰ τρεφει, ηδ' ὁσα ποντος. Hom. Hym.
Ουρανιη, πολυῦμνε φιλομμειδὴς Αφροδιτη, [vs. 2.
ποντογενὴς, γενετειρα θεὰ, φιλοπαννυχε, σεμνὴ,
νυκτεριη, ζευκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ αναγκης·—
τερπομενη θαλιησι, γαμοστόλε, μῆτερ ερωτων·
πειθοῖ λεκτροχαρὴς, κρυφιη, χαριδῶτι ανασσα,
φαινομενη τ', αφανής τ', ερατοπλοκαμ', ευπατερεια,
νυμφιδιη, συνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, Λυκαινα,
γεννοδοτειρα, φιλανδρε, ποθεινοτατη, βιοδῶτι·
ενζευξασα βροτοὺς αχαλινωτοισιν αναγκαις,
και θηρῶν πολὺ φῦλον, ερωμανέων ὑπὸ φιλτρων. Orp. Hym. [54.

˘Αφροδῖτη. cupido vehemens.
μεμηνε δ' αφροδιτη τις Ἑλληνων στρατῷ. Iph. A. 1264.
Syn. Επιθυμια, ἱμερος.

Αφροκομος. spumantes capillos habens.
αφροκομους ῥαθαμιγγας ετι σταζοντα θαλασσης. Mus. 262.

Αφρονεω. Vid. Αφραινω.
νηπιοι, οἱ Ζηνι μενεαινομεν αφρονεοντες. O. 104.

˘Αφροντις. curæ expers; securus.
τις δ' εστι δοῦλος, τοῦ θανεῖν αφροντις ων; Eur. *fr. inc.* 116.
Syn. Αφροντιστος, αμεριμνος.—απραγμων.

˘Αφροντιστος, ου. ὁ ἡ. incogitatus.
εμοι δ' αγων ὁδ' ουκ αφροντιστος παλαι
νικης παλαιας ἦλθε, συν χρονῳ γε μην. Agam. 1379.

˘Αφροντιστως. *adv.* sine cura; negligenter.
—δομους-Ες τουσδε πεμπων, ουκ αφροντιστως,— Trach. 370.
Syn. Αμελῶς, αμεληττι, ατημελῶς, ατημελητως, ακηδεστως, ολιγωρως.—μανικῶς.

Αφρονως. *adv.* insipienter.
ὁ δ' ὑψικομπως κἀφρονως ημειψατο. Aj. 773.
Syn. Εκφρονως, αβουλως, ανοητως, ασυνετως.

˘Αφρος, ου. ὁ. spuma.
—περι τ' αφρος οδοντας-Γιγνεται.— Υ. 168.
Syn. Αφλοισμος, αχνη. Epith. Ἁλιμυρης, αἱματοεις, αερσιποτητος, αγριος, θρομβωδης, θερμος, μαργος, μαλακος, λευκος, πολιος, λυσιπονος, οιδαινων, χιονωδης, χλωρος.—μαρτυρ λυσσης. Nonn.
Phr. —Ὑπερ μεγα λαῖτμα τε ποντου
αφρος επιζειων χαροπην λευκαινε θαλασσαν.
—κυματος ακρον αωτον.—
[κἄπειτ' ανοιδῆσαν τε, (sc. κῦμα) και περιξ ἄφρον
πολυν καχλαζον ποντιῳ φυσηματι. Hippol. 1210.]

˘Αφροσῦνη. *amentia, stultitia. Vid. ad v. Αφραινω.
ἦν οὑμὸς υἱὸς καλλος εκπρεπεστατος,
ὁ σὸς δ' ιδὼν νιν νοῦς εποιηθη Κυπρις.
τα μῶρα γαρ πανт' εστιν ˘Αφροδιτη βροτοῖς,
και τοὔνομ' ορθως ἄφροσυνης αρχει θεᾶς. Troad. 987.*
Syn. Ανοια, απονοια, αβουλια, ευηθεια, αμαθεια, μανια,

1. Aut aliquid hic omissum, aut locus aliter mendosus.

εμπληξια, παραφροσυνη, εκφροσυνη, φρενοβλαβεια, καταφρονησις. Epith. Αχαλινος, αλογιστος, ὑψαυχην, ανομος.
* Phr. Αλλ' ἠτοι πανεσθαι ανωγεμεν αφροσυναων
μειλιχιοις επεεσσι παραυδῶν· οἱ δε τοι ουχι
πεισονται· δη γαρ σφι παρισταται αισιμον ἠμαρ. π. 280.
[πταισματα τῆς γνωμης ταρασσομενης. Theog.
λογοι παραλλασσοντες εξεδροι φρενων. Eur.]*

Αφροφυης. spumam innatam habens.
και θριδακων ουλων αφροφυῆ πεταλα. Philodem. 30.

˘Αφρωδης. spumosus. Vid. Αφριοεις.
—εκ δ' ομορξον αθλιου-Στοματος ἀφρωδη πελανον— Orest.

˘Αφρων. expers intelligentiæ. [220.
ουκ αλεγω, ὡσει με γυνη βαλοι, η παῖς ἀφρων. Λ. 389.
ὡς φατ' Αθηναιη· τῷ δε φρενας ἀφρονι πεῖθεν. Δ. 104.
† ἡ βαρυ φορημ', ανθρωπος ευτυχῶν ἀφρων. Æsch.ap.Stob.29.
Syn. Αβουλος, αφραδης, ακαρδιος, εκφρων, χαλιφρων, παραφρων, παραφορος, αλλογνοων, μανιωδης, φρενοπληξ, φρενομωρος, φοιταλεος. [πεδαφρων. Pind. τηΰσιος. Hom.] αφροσυνη εμπληγης. Nic.

˘Αφυδραινω. abluo.
—καθαραῖς δε δροσοις-Αφυδραναμενοι, στειχετε ναους. Ion.
Syn. Ὑδραινω, νιζω, χυτλοω. [97.

˘Αφυη, vel Αφρυη. (εἰδος ιχθυος.) *Angl.* anchovy.
ου πωποτ' αφυας εἶδον αξιωτερας. Equit. 642.
Epith. Λυκοστομος, εγκρασιχολος.

˘Αφυης. *natura minime aptus ad aliquid.
αλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλεπουσ' αεὶ
ψυχή νιν* αφυῆ τ' οντα, κοὐ θελονθ', * ὁμως
εν προὐδιδαξεν εν κακοῖς εἶναι σοφόν.* Philoct. 1042.
Syn. Ακακος, αμαθης, απειρος, ατοπος, αρχαῖος, αχρηστος, ανεπιτηδειος, απρεπης, σκαιος.

˘Αφυκτος. inevitabilis.
δῶρα δ' αφυκτα θεῶν γιγνεται αθανατων. Solon.
και λῆμα θουριον φορεῖν, και λογους αφυκτους. Equit. 754.
Syn. Αλυκτος, αδιαδραστος, αναποδραστος, απαραιτητος, ανικητος, αναγκαῖος.

˘Αφυκτως. *adv.* inevitabiliter.
πληξας ἀφυκτως ακρον ορχηστου σφυρον. Lyc. 493.

˘Αφυλακτος. incustoditus.
αφυλακτον εὑδησουσι πᾶσαν ευφρονην. Agam. 345.
Syn. Απροσφυλακτος, ασκεπαστος, ανευλαβης, ανεπιστατητος, ασημαντος, αδιοικητος, ασυστατος.

*Αφυλιζω. defæco.
σπονδην θ', ἡν ασαλευτον αφυλισα, και τα μελιχρὰ
σῦκα· σὺ δ' ὡς νουσου, ρυεο και πενιης. Corn. Longin. *An.*

˘Αφυλλος. foliis carens. [ii. 200.*
και τα μεν αρ σχιζησιν αφυλλοισιν κατεκαιον. Β. 425.
Syn. Ξηρος.—ακαρπος.

˘Αφυξιμος. qui hauritur.
πῖνε δε μιξαμενος κυαθωτρις αφυξιμον οινην. Nic.Th.603.

Αφυπνιζω. ex somno excito. Vid. Ὑπνος.
οτρυν' εγχος αειρειν· αφυπνισον. Rhes. 25.
Syn. Διυπνιζω, εξυπνιζω, ανεγειρω, διανεγειρω, ανιστημι.
*Phr. [Βαλλειν εξ ὑπνου. Eur.]

˘Αφυπνοω. expergiscor.
οἶα σύ, ποικιλοτερπες· αφυπνωσαι κεν ακουων
αυτὸς Πασιθεης Ὑπνος εν αγκαλίσι. Antip. Thess. *An.* ii.

˘Αφυσγετος. cœnum. Vid. ad v. Βαλλω. [116.*
Syn. Συρφετος, ιλυς.

˘Αφυσσω, ˘Αφυσσομαι, ˘Αφυω. haurio, hauriendo promo.
ενθαδ' ατιμος εων, αφενος και πλοῦτον αφυξειν. Α. 171.
οἶνον εν αμφιφορεῦσι δυωδεκα πᾶσιν αφυσσας. ι. 204.
—πολλον γαρ εν αμφίφορεῦσιν ἑκαστοι-Ηφυσαμεν,—ι. 164.
Syn. Απαντλαω, περισωρευω, αναλαμβανω, προσκταομαι, αρνυμαι.

*˘Αφυῶς. *adv.* natura inhabili.
αλλ' επὶ τῆς Κανακης αφυῶς, οτι και ξιφος ἦν σοι. Lucill.

˘Αφωνητος, ˘Αφωνος. voce destitutus. [*An.* ii. 333.*
παρεσχε φωνην τοῖς αφωνητοις τινα. Œd. C. 1348. (1283. Br.)
σιγῇ πτηξειαν αφωνοι. (*Paræmiac.*) Aj. 171.
Syn. Αγλωσσος, αβακης, αφθογγος, αναυδος, αλαλος, αβοητος, κωφος, σιωπηλος, ακεων, εχεμυθος.

Phr. —Παντοιων επεων αδαητος. Apollin.

˘Αφωτιστος. lucis expers.
οὑτος αφωτιστοισι φαος μεροπεσσιν οπασσει. Nonn.

*˘Αχαια, ας. ἡ. Nomen Cereris.
ουδ' αν αυτην την Αχαιαν ῥαδιως ηνεσχετο. Ach. 709.*

˘Αχαιαὶ, ˘Αχαιΐδες, Αχαιϊάδες. Achivæ.
ταων αἱ παρος ησαν εὑπλοκαμῖδες Αχαιαι. β. 119.
ὦ πεπονες, κακ' ελεγχε', Αχαιΐδες, ουκετ' Αχαιοί. Β. 235.
νῦν γε μεν, ἡ τοπαροιθεν Αχαιϊαδεσσιν αγητή,
* δμωὶς ὁπως, κενεοῖσι λελειψομαι εν μεγαροισιν.* Apoll. I.

˘Αχαιΐς. *sc.* γαῖα, *quæ* Αχαῒς *etiam, et* Αχαια.[1] [284.
Αργος ες ἱπποβοτον και Αχαιΐδα καλλιγυναικα. Γ. 75.
Epith. Ηγαθεη, πουλυβοτειρα.

˘Αχαιοί. *est quidem generale nomen omnium Græcorum: sæpius tamen in specie nobiles et principes Græcorum sic vocantur. Damm.
Αργειων κρατεει, καί οἱ πειθονται Αχαιοί. Α. 79.
Syn. Ἑλληνες, Πανελληνες, (*quæ voces semel tantum in* Homero *reperiuntur.* sc. Β. 684. 530.) Παναχαιοι.*— Αργολικοι, Γραῖκοι. * *quæ vv. in* Hom. *ne semel quidem reperiuntur.** Epith. Αρηϊοι, αρηϊφιλοι, αγχεμαχοι, ακμῆτες, δικασπολοι, δῖοι, ἑλικωπες, θοοι, αλκηεντες, εὐκνημιδες, ἱπποδαμοι, καρηκομοωντες, κλυτοπωλοι, λοχοωντες, πολυπονοι, πολυσθενεῖς, μεγαθυμοι, φιλοπτολεμοι, χαλκοχιτωνες, χαλκοκνημιδες.
Phr. Μενεα—πνειοντες. μαχης ακορητοι. μενος ασχετοι. φερεσσακεων ὑπερηνορες υἷες Αχαιων. αρηϊοι υἷες Αχαιῶν.

˘Αχαϊκος, Αχαιός. Achivus, Achaicus.
ει δε κεν Αργος ἱκοιμεθ' Αχαϊκον, ουθαρ αρουρης. Ι. 141.

˘Αχαϊνη, Αχαιϊνεη, et Αχαιϊνης. ὁ. *propr.* cervus bimus. ἡ ελαφος. Suid.
*τοιαῦτα κωτιλλουσα την αχαιϊνην (*Scaz.*)
επεισεν ελθεῖν δις τον αυτον εις ᾄδην. Babrius ap. Suid.*
και σκυλος αμφιδορον στικτον αχαιϊνεω. Phalæc. *An.* i. 421.

˘Αχᾰλῑνος. effrenatus. Vid. ad v. Απυλωτος.
* μισῶ γελοιους, οἵτινες σοφων επι
αχαλιν' εχουσι στοματα,— Eur. *fr.* Melan. 20.*
Syn. Αχαλινωτος, ακαθεκτος, ακατασχετος.

˘Αχᾰλῑνωτος. idem.
ενζευξασα βροτοὺς αχαλινωτοισιν αναγκαις. Orph.

*˘Αχαλκεος. qui est sine ære; egenus.
τουνεκά νυν φευγεις πενιης τον αχαλκεον ουδόν. Lucian. *An.*

˘Αχαλκευτος. non fabricatus ex ære. Vid. Ὑπνος. [ii. 313.
πεδαις αχαλκευτοισιν εζευκται ποδας. Eur. *fr.* Pirith.

˘Αχαλκεω. egeo pecunia. —ει τις αχαλκεῖ,
μηκέτι πεινατω, θεὶς το χιτωναριον. Lucill. *An.* ii. 327.

˘Αχαλκης, ˘Αχαλκος. carens ære.
ου μεν επι κνημησιν αχαλκεες εξεχον ὁπλαι. Tryph. 86.
ὁς νῦν αχαλκος ασπιδων
* φλεγει με περιβοητος αντιαζων.* Œd. T. 200.

˘Αχανδης. * *vox Lexicis ignota. sec. Barnes. sensus est,* "pauper." *Vid. ejus Not.** αχανδεας δ' ορινοις
αιγλην τε λαμπυριζοις. Anac. 172. 49.[2]
Syn. Πενης, ακληρος.

˘Αχᾰνη. (μετρον Περσικον.) genus mensuræ frumentariæ.
ουκ, αλλ' αχανας οδί γε χρυσιου λεγει. Ach. 108.
Syn. Κιστη, μεδιμνος.

˘Αχᾰνης. (α *priv.*) non hians; mutus. 2. (α *intens.*) valde hians; immensus.
2. ες βυθὸν εξ αχανοῦς χασματος ηριπετε. Bian. *An.* ii. 157.
Syn. 1. Αφωνος, αφανης, αφεγγης, εννεος. 2. αμετρος, ευμεγεθης, ὑπερμεγεθης, απειρος, αναστατος.

˘Αχᾰρακτος. nullis notatus signis.
νυκτιφανης αχαρακτος, εωϊος ηϊεν αστηρ. Nonn.

˘Αχᾰρις, ˘Αχᾰριστος. ingratus.
αθεος γ', ανομος, αχαρις ὁ φθονος. Andr. 491.

---

1. Quæ regio sit Αχαιῒς proprie dicta apud Homerum, quæ Ἑλλας, Αργος, et Φθιη, cujus etiam incolæ Μυρμιδονες, και Ἑλληνες, και Αχαιοι, haud adhuc a VV. DD. satis compertum. Vid. eruditas Heynii Annott. in Il. Β. 681, 2, 3. in primis vero ad v. 684.

2. Quamnam Anacreontis editionem in manibus haberet Morellus, plane nescio. Apud Barnes. Cantab. 1705. l. cit. reperitur ad p. 234.

κακῆς γυναικος χαριν αχαριν απωλετο. Iph. T. 566.
ξεῖν', επει ουκ αχαριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' αγορευεις. θ. 236.
Syn. Δυσχαριστος, αποθυμιος, αηδης, αφαδιος, ακομψος, ακαλλης, αμουσος, ανεπαφροδιτος, ανηδονος, ουκ αστεῖος, κακος, λυπηρος, χαλεπος, αγροικος, απαιδευτος, σκαιος. [αστεργης. Lyc.]

*˘Αχαρναι, *seu* Αχαρνη. pagus Atticus e tribu Œneïde: cujus οἱ Δημοται dicuntur Ἀχαρνεῖς, Acharnenses, a nomin. sing.*

˘Αχαρνευς, εως. ὁ.
αυλησεῦντι δ' εμιν δυο ποιμενες· εἷς μεν Αχαρνευς,
* εἷς δε, Λυκωπίτας·— (ηγουν, Αιτωλος. Sch.) Theoc. 7. 71.

˘Αχαρναιος. ˘Αχαρνηΐδης, ˘Αχαρνῖκος, et ˘Αχαρνῖτης. idem significantia cum Αχαρνευς.
a. ουδ' ακουσεσθ', ουδ' ακουσεσθ' ετεον, ω 'χαρνηΐδαι;
b. ουκ ακουσομεσθα δῆτα. a. δεινά γ' ἆρα πεισομαι.
b. εξολοιμην, ἢν ακουσω. a. μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοι. Ach. 322.
πολλάκις εν θυμελῃσι και εν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς* Αχαρνιτης κισσὸς ερεψε κομην. Simm. Theb. *An.*

˘Αχᾰτης. *utrum Anglice*, agate? [i. 168.
τοῦ δ' αν επὶ πλευρῇσιν ιδοις ευωπον Αχατην. Dionys. 1075.
Syn. Αἱματοεις, αμυμων, δενδρηεις, μιλτοπαρηος, πολυειδης, ωχρος. Phr. Ολυμπιος λᾶας. δενδροφυτος πετρα.
μορφην παντοιην επειμενον εσθλον Αχατην,
εἶδος εχοντα δαφοινον αμαιμακετοιο λεοντος·
τῷ μεν και προτεροισι Λεοντοδερην ονομῆναι
ἥνδανεν ἡμιθεοισι.—κ. λ. Lith. 613. Vid. Tyrwh.

˘Αχειμᾰτος. nullis tempestatibus agitatus.
αχειματον μ' επεμπε συν πνοαῖς.[1] Æsch. Supp. 142.
Syn. Αχειμαστος, αχειμαντος, ακυμαντος.

˘Αχειρης. manibus carens.
οκταποδες, δικαρηνοι, αχειρεες,—(*sc.* καρκινοι.) Batr. 289.
Syn. Αχειρ, αχειρος.

˘Αχειρωτος. insuperabilis; manu non factus. V. ad v. Αυτοποιος.
Syn. Αχειροποιητος, αυτοποιος, αμωμος.

˘Αχελω̆ïος, ˘Αχελῷος. fl. Acarnaniam ab Ætolia dividens.
Νυμφαων, αἵ τ' αμφ' Αχελωΐον ερρωσαντο. Ω. 616.
* μῶν Αχελωος[2] ἦν κεκραμενος πολυς; Achæus, ap. Ath. p. 427.
Epith. Αργυροδινης, Ναυπακτιος, Καλυδωνιος. [d.*
Phr. Αιτωλυς ποταμος. ποταμοῦ σθενος ὑψικερω.
τετραορου φασμα ταυρου. —ποταμὸς, (Αχελῷον λεγω)
ὅς μ' εν τρισὶν μορφαῖσιν εξῄτει πατρὸς,
φοιτῶν εναργὴς ταῦρος, αλλοτ' αιολος
δρακων ἑλικτὸς, αλλοτ' ανδρειῳ κυτει
βουπρωρος· εκ δε δασκιου γενειάδος
κρουνοὶ διερραινοντο κρηναιου ποτοῦ. Trach. 9.

˘Αχερδος, ου. ἡ. pirus sylvestris.
ῥυτοισιν λᾶεσσι, και εθριγκωσεν αχερδῳ. ξ. 10.
και πνιγοεσσαν αχερδον, αποστυφουσαν οδιτῶν
χειλεα,— Alcæ. Messen. *An.* i. 491.

˘Αχεροντιᾰς, ἄδος. ἡ. Vid. ad v. Διαστασις.

˘Αχεροντιος. Acheronticus, vel, Acherusius.
Αχεροντιος γε σκοπελος αἱματοσταγης. Ran. 474.

*˘Αχερουσιος. *idem.*
ὡς αν φονευσας[3] δι' Αχερουσιον πορον
τον καλλιπαιδα στεφανον αυθεντῃ φονῳ, κ. λ. Herc. F. 838.*

˘Αχερουσῐς. id. quod Αχεροντις. *fem. adj. ab* Αχερων.
τῇ ρ' οἵγ' αυτίκα νηῒ διὲξ Αχερουσίδος ακρης
* εισωποὶ, ανεμοιο νεον ληγοντος, εκελσαν. Apoll. 2. 750.

˘Αχερωῐς. populus alba. Vid. Λευκη. et ad v. Βλωθρος.

˘Αχερων, οντος. ὁ. fl. Thesprotiæ in Epiro. 2. apud Mythicos, fl. Orci; inde, 3. Orcus.*
2. ενθα μεν εις Αχεροντα Πυριφλεγεθων τε ῥεουσι,
Κωκυτός θ', ὃς δη Στυγος ὑδατος εστιν απορρωξ. κ. 513.
Epith. 1. Αεναος, ανεξοδος, βαθυς, δινηεις, κυανεος. 2. πολυκλαυστος, πολυστονος, στυγνος, στυγερος, ψυχρος.
Phr. Ενθα περ αμβλυζων ποταμὸς δινῃσι βαθειαις
θειει χρυσοροας Αχερων κρυεροῦ δια χωρου,
αργυροειδες ὕδωρ προρεων· λιμνη τε κελαινὴ
ανδεχεται· παταγεῖ δε παρ' οχθῃσιν ποταμοῖο
δενδρεα τηλεθαοντα ποτὶ χερόν, οἷσί τε καρπὸς
βεβριθεν νυκτας τε και ηματα συννεχὲς αιεί.—
—σχεδόθεν δέ οἱ *εισιν οχῆες (*e Ruhnken. emend.*)*
αρρηκτοί τ' αΐδαο πυλαι, και δῆμος Ονειρων.—Orph. 1135, 45.
ενθαδε και προχοαι ποταμοῦ Αχεροντος—κ. λ. Apoll. 2. 745.
Vid. ad v. Απαιων.

*˘Αχετᾱς. ὁ. *Dor. pro* Ηχετης. sonorus, cantor.
αλλά σε γαρυοντα κατηναρεν, αχετα τεττιξ. Pamph. *An.* i.

˘Αχευω, ˘Αχεω. doleo. [258.*
*τοισι δε και Μενελαος ανιστατο, θυμὸν αχευων. Ψ. 566.
τῆς ὅγε κειτ' αχεων, ταχα δ' ανστησεσθαι εμελλεν.* Β. 694.
Syn. Λυπουμαι, αλγεω, αχνυμαι, αγανακτεω, αλυκτεω, ατεμβομαι, χολοομαι, δυσκολαινω.

*˘Αχην, ενος. *Item*, Αχης, εος. ὁ ἡ. pauper, mendicus.
ὡσει τις μακελᾳ τετυλωμενος ενδοθι χεῖρας,
αχην εκ πατερων πενιαν ακτημονα κλαιων. Theoc. 16. 33.
Syn. Πενης, αχρηματος, πτωχος.*

˘Αχηνῐα. egestas, vacuitas.
και προσπιεζει χρηματων αχηνια. Choëph. 299.
ομματων δ' εν αχηνιαις (*Glycon.*)
ἐρρει πᾶσ' Αφροδιτα. (*Pherecrat.*) Agam. 427.
* νοσῳ βιασθεὶς, η φιλων αχηνιᾳ. Aristoph. *fr.* Amphiar. xiii.*
Syn. Αγυρτια, αχρημοσυνη, απορια, χρεια, ενδεια, σπανια, σπανις, επιλειψις, ὑστερησις, ὑστερημα.

Αχθεινος. molestus.
ορθως γε· τις δ' ου σεμνος αχθεινος βροτῶν; Hipp. 94.
Syn. Αχθηρης, βαρυς, μοχθηρος, ταλαιπωρος, αλεγεινος, περιαλγης, λυπηρος, ολεθριος.

Αχθηδων, ονος. ἡ. tristitia. αει δε τοῦ παροντος αχθηδων κακοῦ
τρυσει σε.—— Prom. 26.

Αχθομαι. *f.* θεσομαι, *vel* θησομαι. gravor. 2. gravate fero.
λιην αχθομαι ἑλκος, ὅ με βροτὸς ουτασεν ανήρ. E. 361.
αχθομενην οδυνῃσι· μελαινετο δε χροα καλόν. ib. 354.
Syn. Αχευω, δυσφορεω, αλαστεω, βαροῦμαι, αγανακτῶ, αδημονεω, μεριμναω, ανιαω, λυποῦμαι.

Αχθος, εος. το. onus. 2. molestia.
χειρὶ λαβὼν ἑτερῃ, ολίγον δέ μιν αχθος επειγει. M. 452.
ω δειπνων αρρήτων εκπαγλ' αχθη. Soph. El. 206.
Syn. 1. Βαρος, φορτιον, μοχθος. 2. δυσφροσυνη, λυπη, ανια, στυγεροτης, στυγνοτης, κατηφεια.—μῖσος, αγανακτησις, αηδια. Epith. Αλληκτον, αλιαστον, οβριμον, ετωσιον, βιοπλανες, στυγερον, ὑπερβιον, ουκ εναγκαλον, δειματοσταγες.

Αχθοφορεω. onera sustineo.
* ἡ πηρη, και χλαῖνα, και ὑδατι πιληθεῖσα
μᾶζα, και ἡ προ ποδῶν ῥαβδος ερειδομενη,
και δεπας εκ κεραμοιο, σοφῷ κυνὶ μετρα βιοιο
αρκια· κὴν τουτοις ἦν τι περισσοτερον.
κοιλαις γαρ πομα χερσὶν ιδὼν αρυοντα βοωτην,
εἶπε·* Τί καὶ σὲ ματην, οστρακον, ηχθοφορουν;
Antiphil. *in Diogenem*, Anal. ii. p. 173.

Αχθοφορος. qui sarcinas et onera fert.
αχθοφορους καματων τε πονους εις τερψιν αγοντας. Man. 4.

˘Αχῐλευς, ˘Αχιλλευς, εως, et ηος. [444.
θαμβησεν δ' Αχιλεὺς—A. 199.—ταφὼν δ' ανορουσεν Αχιλλεύς.
Syn. Αιακιδης, Πηλειων, Πηλειδης. [I. 193.
Epith. Αμυμων, αγανος, αμηχανος, αρηΐος, ατειρης, αταρβης, ατασθαλος, ακαματος, αμειλικτος, αταρτηρος, ακοντιστης, αιχμητης, βαρυμηνις, δῖος, Διΐ-φιλος, διογενης, διοτρεφης, δαΐφρων, δουρικλυτος, εκπαγλος, εὐμελιης, εριθυμος, ευφρων, ευπτολεμος, θεοεικελος, θοος, ξανθος, θαρσαλεος, θεοειδης, ζαθεος, καρτεροθυμος, κρατερος, κλειτος, ισοθεος, ισανεμος, λαιψηροδρομος, μεγαλητωρ, μεγαθυμος, μεγαλοφρων, μινυνθαδιος, οΐζυρος, οβριμοεργος, οβριμος, κυδαλιμος, ολοος, μεγας, μεγαλοσθενης, ῥηξηνωρ, νεκροπερνης, Πηληϊαδης, ποδας ωκυς, ποδωκης, ποδαρκης, πτολιπορθος, περικλυτος, πελωριος, παιδοφονος, φαιδιμος, φιλοπτολεμος, Σκυρίτης, Φθιωτης, ωκυμορος, ὑπερθυμος.
Phr. Αριστος Αχαιῶν. ορχαμος ανδρῶν, φρενας αινος.

1. Hujus Strophes versus, præter primum et ultimum, modo longe a *Porsoni* diverso, Burneius ordinavit.
2. Adducitur hic senarius, quia primam in 'Αχελῷος producit. Nullus dubito, quin legi debeat: 'Αχελῷος, i. e. ὁ 'Αχελῷος, qua ex crasi α fiet longa.
3. *Canter.* πορεύσας.

καρτος ευσθενεων Αργειων. πυργος αὐτης.
αιθων λυκος. Lycophr. τυφων Πελασγικος. id. πρηστηρ
δαΐου μαχης. id. θαρσαλεος ποσις Δηϊδαμιης. Opp.
μενος ηϋ θρασυφρονος Αιακιδαο. Cal.
παῖς ἁλιας Θετιδος. Eur.
* [—Αρεϊ —Χερας εναλιγκιος
στεροπαῖσι τ' ακμὰν ποδῶν. Isth. 8. 81.]
γεφυρωσέ τ' Ατρεϊδαισι νοστον,
Ἑλεναν τ' ελυσατο, Τροΐας
ἶνας (nervos, h. e. προμαχους) εκταμὼν δορὶ, κ. λ. ibid. 111.*

˘Αχιλλειδης. Patronym. *epith.* Pyrrhi, ap. Christodor. *An.* ii. 458.

˘Αχῖτων. qui tunicam non habet. Vid. Αχλαινος, Μιμοβιος.

˘Αχλαινῐα. defectus vestium.
—αντι τῆς αχλαινιας-Εσθητα ληψη.— Hel. 1298.

Αχλαινος. qui est sine veste. [*Gaisf.*
ανδρῶν δ' αχλαινων εδακε φρενας· αυτὰρ εθαφθη. Simon. 101.
Syn. Αχιτων, ανειμων, απεπλος, γυμνος.

˘Αχλοος, αχλους. ὁ ἡ. virore destitutus.
βροτοῖσιν δ' αχλοα πεδια γᾶς
ου καρπιζουσ' αροτοις. Hel. 1343.
Syn. Αχλοερος, αχλοωδης.

Α, λῠοεις. caliginosus.
και γαμον αχλυοεντα, τον ουκ ιδεν αφθιτος ηως. Mus. 3.
Syn. Αϊδνος, σκοτεινος, αχλυωδης, ερεμνος, ζοφερος.

Αχλυοπεζᾰ. **adj. fem.* caliginosa.
ηελιος δ' ὅτε νυκτα παλισκιον ανδρασιν ἑλκων
ες δυσιν αχλυοπεζαν ἐκηβολον ετραπεν ηῶ.* Tryph. 205.

˘Αχλυς, ῠος. ἡ. caligo.
τον δ' ελιπε ψυχη· κατα δ' οφθαλμων κεχυτ' αχλύς. E. 696.
αστρα τε τηλόσε φαντὰ, και αχλὺν Νυκτὸς ερεμνῆς. Orph. 343. *Hermann.*
Syn. Ζοφος, σκοτος, σκοτια, γνοφος, δνοφος, αηρ ἡ, ερεβος, αβρομια, ομιχλη, ψεφος, αχνη.—νεφελη.—αμβλυωπια.
Epith. Αινη, ασκιος, αθηητος, ασκοπος, ανσταλεα, δνοφερα, ζοφερα, ερεμνη, επισμυγερα, θανατηφορος, θεσπεσιη, γουνοπαχης, κελαινη, κακη, ολεσιμβροτος, χλωρα.

˘Αχλῡω. obtenebror. 2. obtenebro.
* δη τοτε κυανεην νεφελην εστησε Κρονιων
νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς*. ηχλυσε δε ποντος ὑπ' αυτῆς. μ. 405
Syn. 1. Ηλυγιζομαι, σκοτοῦμαι, σκοτιζομαι.—2. ηλυγιζω, σκοτιζω, συσκιαζω, συσκοταζω.

˘Αχνη, * ης. ἡ. res non cohærens, sed minutatim sparsa; velut, 1. palea; 2. spuma maris, &c.* V. 1. ad v. Αλωα. 2. ad v. Κυμα.
* μελικρατ' αφες γαλακτος, οινωπον τ' ἄχνην. Orest. 115. Vid. Damm. c. 2737.*
Syn. Αφρος, ασβολη.—αχλυς, καπνος.—ελυτρον, ῥυπαρια.—αχυρον.

˘Αχνοος, Αχνους. lanugine carens; imberbis. [*An.* ii. 217.
τίς τον ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπληγγεσσιν εθηκεν; Philipp.
—και αχνοον εἶχεν ὑπηνην. Christod. *ib.* p. 463.
Syn. Αγενειος.

Αχνῠμαι. f. υσομαι. *item,* Αχομαι. doleo.
—θυμὸν ενι στηθεσσιν εμοῖσιν-Αχνυμαι— ξ. 170.
νῦν δ' αχομαι· * τοσα γάρ μοι επεσσευεν κακὰ δαιμων.* σ. 255.
Syn. Αχθομαι, αχευω, αγωνιαω, δυσανασχετεω, ισθμαινω, λυποῦμαι. [1. 1288.
Phr. —Ἧστο βαρειῃ νειόθεν ατῃ-Θυμὸν εδων·— Apoll.

˘Αχνυς, ῠος. ἡ. mœror.
τῆς δ' ολοφυρομενης αμφ' αχνυϊ ειβεται αιων. Et. Ma.
Syn. Ανια, λυπη, αλγος.

˘Αχολος. carens felle.
νηπενθες τ', αχολον τε, κακῶν επιληθον ἁπαντων. δ. 221.
Syn. Αγανος.

˘Αχορευτος, ˘Αχορος. carens choreis. 2. illætabilis.
ἦν γαμος, αλλ' αχορευτος· εην λεχος, αλλ' ατερ ὑμνων. Mus. [274.
αχορους στοναχὰς-Μελποντο— Androm. 1037.
ὅτε Μοῖρ' ανυμεναιος,
αλυρος, αχορος, αναπεφηνε. Œd. C. 1287. (22. Br.)

˘Αχος, εος. το. mœror.
ἀπτετ', επεί μιν αχος κραδιην και θυμὸν ἵκανεν. B. 171.
Syn. Ανια, αλγος, αθυμια, αχθος, λυπη, θλιψις.
Epith. Αινον, απλητον, αλαστον, βαρυζηλον, δριμυ, αλεγεινον, αμεγαρτον, θυμοφθορον, θυμαλγες, ελεεινον, πυκινον, οξυ, στυγερον, πολυστοναχον.
Phr. Αχεος νεφελη μελαινα. Hom.

*˘Αχρᾱής, εός. ὁ ἡ. idem cum sequ.
ψυχρὸν δ' αχραὲς κρανᾳ ὑποΐαχει. Anyte, *An.* i. 199.*

˘Αχραντος. impollutus, castus.
ουδ' αρα παρθενικην μιτρην αχραντον ερυσθαι. Mosch. 2. 73.
Syn. Αχρανης, αχραης, ἁγνος, αμιαντος, αψαυστος, αμολυντος, αθικτος, ακηρατος, απροτιμαστος.

˘Αχρᾰς, * ἄδος. ἡ. pirus sylvestris. Vid. Αχερδος.
κἀγωγ', επειδαν αποπατησω· νῦν δ' εμοῦ *
αχρας τις εγκλεισασ' εχει τα σιτια. Ecclez. 354.

* Αχρειογελως. temere, vel, sine caussa ridens.
χαῖρ' ὦ μεγ' αχρειογελως ὅμιλε ταῖς επιβδαις. Cratin. ap. Hephæst. *Vid. Ruhnken. ad Timæ.* v. επιβδαι.

˘Αχρεῖον. *adverbial.* inutiliter; simulatorie. Od. σ. 162. *Vid. Damm. c.* 2770.*
αχρεῖον κλαζοντε, περισσαινον γ' ἑτερωθεν. Theoc. 25. 72.
αλγησας δ', αχρεῖον ιδων, απομορξατο δακρυ. B. 269.
Syn. Αχρειως, απρεπῶς, αεικῶς, απεικοτως, παρακοσμως, ακοσμως, ασχημονως, φαυλως, αηθως, αχρηστως, ανονητως, αλυσιτελῶς.

˘Αχρεῖος. * inutilis. 2. ineptus.
ου γαρ τις εστιν, ὅς παρουθ' αἱρησεται*
την σην αχρειαν δυναμιν αντ' Ευρυσθεως. Heracl. 57.
Syn. Αχρήϊος, αχρηστος, απεοικως, απρεπης, δυσειδης, κοῦφος, φαῦλος.

*˘Αχρειως. *adv.* a præc.
αχρειως γελασον· φυτὰ δ' ευκηλος πεφυλαξο
σινεσθαι, μη και σαρδανιον γελασῃς. Ep. ἀδ. 232.*

Αχρηεις. *ejusd. signif. cum* ἀχρεῖος, *non ejusdem puritatis.*
παμβλαβεας—και αχρηεντας ιδεσθαι. Man. 4. 76.

˘Αχρήϊστος, Αχρηστος. inutilis, incommodus.
και ποτον αχρήϊστον αμαιμακετον πιεν ἁλμης. Mus. 328.
αχρηστον μετανοιαν εμεμφετο· τιλλε δε χαιτας. Batr. 69.
Syn. Αχρειος, αχρησιμος, δυσχρηστος, ανωφελης, αδοκιμος, βλαβερος, κακος, ατριβης, ατοπος, πονηρος, αλυσιτελης, ασυντελης, ασυμφορος, ανονητος, ανωφελης.

˘Αχρημᾰτος, ου. ὁ ἡ. carens pecunia.
μητ' αχρηματοισι λαμπειν φως, ὅσον σθενος παρα. Pers. 167.

˘Αχρημοσῠνη. inopia.
ανερας αιτιζων· αχρημοσυνη γαρ ανωγει. ρ. 502.
Syn. Αχηνια, αχρηματια, αμηχανιη, ακτημοσυνη, πτωχεια.

˘Αχρημων. inops.
ει δε τις αχρημων, πενιης δε μιν εργα βιᾶται. Solon.
Syn. Αχρηματος, αχρυσος, αναργυρος, αβιος, απορος, αἶρος, ακληρος, αχην, αχης.

*˘Αχρηστῐᾱ, ας. ἡ. inutilitas. 2. non uti; omissio usurpationis.
την σαπριαν ῥηξας μεν ὡς αχρηστιαν. Comet. *An.* iii. 16.

˘Αχρῐ, et *sequ. vocali,* ˘Αχρῐς. *adv.* usque ad, tenus. *Et sæpe est pro* δίολον, penitus.*
νηστιες αχρι μαλα κνεφαος, ποιη δε παρειη. σ. 669.
—οστεα λαας αναιδης-Αχρις απηλοιησεν.—Δ. 522.
Syn. Ἑως, νῦν, καθολου, μεχρι, εισοκεν.

˘Αχροος, *contr.* Αχρους. *pro quo* Æol. Αχρης. expers coloris.
* νυγματι δ' αρχομενῳ μεν επιτρεχει αχροον οἶδος. Nic. Th. 298. *Vid. etiam* vs. 236.* —αχρης δ' ανεπαλτο— Et. Ma. 182, 47.
Syn. Δυσχροος, κακοχροος, δυσειδης, αχρωμος, χλωρος.

˘Αχῡνετος. longe lateque fusus. Vid. Νηχυτος.
πῦρ μεν αειζωον και αχυνετον ετρεσεν ὕδωρ
αργεστας, και δη μεν ακοσμηεσσα φιλοργης
δεσποζει νηων— Nic. Al. 174.

*˘Αχῡρῖτις. ἡ. e paleis constans. [232. *Vid. Nott.**
οἱ δε νεῶν καρφας αχυριτιδας αντιφεροντες. Philipp. *Anal.* ii.

˘Αχυρμῐᾱ, ας. ἡ. Αχῦρων, ωνος. ὁ. acervus palearum.
αἱ δ' ὑπολευκαινονται αχυρμιαι· ὡς τοτ' Αχαιοί. E. 502.
κλητῆρι τ' εις αχυρῶνας αποδεδρακοτι. Vesp. 1310.
Syn. Αχυροθηκη.

˘Αχῡρον. palea. 2. stramen.
τους γαρ μετοικους αχυρα τῶν αστῶν λεγω. Ach. 507.
εκ καλαμας αχυρον τελεθει τημοσδε μαλιστα. Theoc. 10. 49.
Syn. Αθηρ, καρφη, κυρηβια, τα.—αχνη.

˘Αχῠροτριψ. paleam terens.
και τριβολους οξεῖς αχυροτρῖβας, ἱστοβοην τε. Philipp. *An.* ii. [215.
Αχυριδες. *αἱ.* paleolæ. Vid. Αχυριτις.
Αχωρ. (*το πιτυρωδες εκ κεφαλης.*) Et. Ma.
Αψαλακτος. qui tactus non est.
απῆλθεν αψαλακτος. *αλλ' (*Iamb. Dim. Acat.*)
*ὁμως Λακωνικὸν πνεων.** Lysist. 275.
Αψαυστος[1]. idem. *et,* qui non tetigit.
νηδυϊων αψαυστος ὑπο ζωνην θορε χαλκός. Apoll. 2. 113.
Syn. *Απαθης, ατιμωρητος, αθικτος, ακινητος, αχραντος, αψηλαφητος, ανεπαφος, αμιαντος.*
Αψεγεως. * *adv.* sine reprehensione.
αλλοιη δε δικη και θεσμια τοῖσι τετυκται.
ὁσσα μεν αμφαδιη ῥεζειν θεμις, ἠ ενὶ δημῳ,
ἠ αγορῇ, ταδε παντα δομοις ἔνι μηχανοωνται·
ὁσσα δ' ενὶ μεγαροις πεπονημεθα, κεῖνα θυραζε*
αψεγεως μεσσῃσιν ενὶ ῥεζουσιν αγυιαῖς. ibid. 1019.
Αψεγης, Αψεκτος. irreprehensus.
αψεγες πελᾶν τερας. Soph. El. 499.
ανθρωπων δ' αψεκτος επι χθονι γιγνεται ουδεις. Theog. 797.
Syn. *Αμωμος, αμυμων.*
Αψευδεω. * non mentior. —*σοι δ' εγω λεγω κακὸν*
προς αλλον εἶναι, προς δ' εμ' αψευδεῖν αεί.* Trach. 475.
Syn. *Αψευστεω.*
Αψευδης. mentiri nescius.
Νηρεα τ' αψευδεα και αληθεα γεινατο Ποντος. Hes. θ. 233.
Syn. *Αψευστος, αληθινος, αληθευτικος, απλαστος.*
*Αψευστος, ου. ὁ ἡ. minime fallax.
δαιμονες· αψευστον δ' ἱκετο πενθος εμοι. Crinag. *An.* ii. 151.*
Αψηκτος. non rasus, durus.
τῳδε γ' αψηκτῳ παταξω τῳ κοθορνῳ την γναθον. Lysist. 658.
Syn. *Ακαματος, αμαλακτος, σκληρος, ακαταμακτος, αξεστος, ακαρτος, ακτενιστος.*
Αψηφιστος. qui non tulit suffragium.
* *κεινων εραμαι· κεῖθι γενοιμαν,* [750.
ἱν' ὁ κηρυξ φησι· τις αψηφιστος; ανιστασθω.* (*Anap.*) Vesp.
† *εαν τροφην δους τον λαβοτ' ωνειδισας,*
αψινθιῳ κατεπασας Αττικον μελι. Grot. 917.
Si dona dando congeras opprobria,
Mel Atticum conspergis atro absinthio.
Αψινθῖον. herba amara. *Vid. Lucret.* I. 935. *sqq. et* v. Ευβρεχεως.
Ἀψις, *vel* Ἁψις, ιδος. ἡ. vinculum. 2. arcus, testudo. 3. rotæ circulus.
μηπως, ὡς ἁψῖσι λινου περ ἁλοντε πανυγρου. E. 487.
Syn. 1. *Ἁμμα, δεσμος, συμπλοκη, επαφη, προσαφη, συναφη, συναφεια.* 2. *καμπη, κυφων, καμαρα, ψαλις, ψαλαγμα, χελυς, χελωνη.*
˘Αψῖς, εως. ἡ. contrectatio. Syn. *Ψηλαφημα, ψηλαφησις.*
Αψορροος, ῥους. ὁ ἡ. refluus.
Ευρυνομη θυγατηρ αψορροου Ωκεανοιο. Σ. 399.
Syn. *Παλιρροος, παλιρροθιος.*
Αψορρος. retrogradus.
τω μεν αρ αψορροι προτι Ιλιον απονεοντο. Γ. 313.
Syn. *Παλινδρομος, οπισθορμητος, οπισθοπορος.*
Ἁψος, εος. το. junctura membrorum; artus.
εὑδε δ' ανακλινθεῖσα· λυθεν δέ οἱ ἁψεα παντα. δ. 794.
Syn. *Αψις, ζευγμα, μελος, γυῖον, κῶλον.*
Αψοφητος, Αψοφος. nullum edens sonum.
αλλ' αψοφητος οξεων κωκυματων. Aj. 321.
μητε σιωπηλην κιθαριν, μητ' αψοφον ιχνος. Call. 2. 12.
Syn. *Αθορυβος, αβρομος.*
*Αψυρτευς. ὁ. gentile a sequ.
ἡρως δ' Αισονιδης εξαργματα ταμνε θανόντος,
τρὶς δ' απελειξε φονου, τρὶς δ' εξ αγος επτυσ' οδοντων[2],
ἧ θεμις αυθεντῃσι δολοκτασιας ἱλαεσθαι.
ὑγρὸν δ' εν γαιῃ κρυψε νεκυν, ενθ' ετι νῦν περ
κειαται οστέα κεῖνα μετ' ανδράσιν Αψυρτεῦσιν. Apoll. 4. 477
Αψυρτος. frater Medeæ, *unde Insulæ* Αψυρτιδες, *προς τῷ Αδριᾳ.* Steph. Byz.*
Αψυρτου νησων αναφαινεται ασπετος ὁλκος. Dionys. 488.
Αψῡχῐᾱ. animi deliquium. 2. timiditas.
2. *σημεῖα γ', ὦ κακιστε, ταῦτ' αψυχιας.* Alc. 727.
Syn. 1. *Λειποθυμια, λειποψυχια, εκπληξις.* 2. *αθυμια, ατολμια, ανανδρια, δειλια.*
Αψῡχος. * anima carens. 2. timidus.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ορφνα, τινα μοι δυστανον ονειρον
*πεμπεις εξ αφανοῦς, Αϊδα προπολον,**
ψυχαν αψυχον εχοντα, μελαινας
Νυκτος παῖδα, φρικωδη δειναν οψιν, κ. λ. Ran. 1331. Br.
οἷον δ' αψυχοισιν εοικότες ειδωλοισιν
* *ανέρες εἱλισσονται ανὰ πτολιν, η πολεμοιο*
η λοιμοῖο τελος ποτιδεγμενοι, ηέ τιν' ομβρον
ασπετον, ὁστε βοῶν κατὰ μυρία εκλυσεν εργα·
η ὁταν αυτοματα ξοανα ῥεῃ ἱδρωοντα
αἱματι, και μυκαὶ σηκοῖς ενι φανταζωνται·
ηὲ και ηελιος μεσῳ ηματι νυκτ' επαγῃσιν
ουρανόθεν, τα δε λαμπρὰ δι' ηέρος αστρα φαεινῃ·
ὡς τοτ' αριστῆες δολιχοῦ προπαρ αιγιαλοῖο
*ηλυον ἑρπυζοντες.—** Apoll. 4. 1280.
Syn. *Αθυμος, ατολμος, εκψυχος, λειποψυχωδης, αβιωτος, δειλος, εκπληκτος, απνοος, εκφοβος, νεκρος.* Vid. Eur. Fragm.
Αω. Vid. Αασκω.
Αω. Vid. Αημι.
* *τοῖσιν δ' αυτῆμαρ μεν αεν και επι κνεφας* οὗρος*
παγχυ μαλ' ακραὴς, τετανυστο δε λαιφεα νηός. Apoll. 1. 605.
˘Αωρῐ. *adv.* intempestive.
πολλακι νυκτος αωρι· τρεφω δε τιν ἐνδεκα νεβρως. Theoc. 11. 40.
* *αωρὶ κοκκυζοντα, και πλανωμενον.* Heraclid. ap. Ath. p. 533. e.*
Syn. *Προωρως, ακαιρως, παρ' ὡραν, παρα καιρον, παρακαιρως.*
˘Αωρῐα. intempestivitas.
* *αλλ' ουδεπωποτ', εξοτου 'γω ῥυπτομαι,*
οὑτως εδηχθην ὑπὸ κονιας τας οφρῦς,
ὡς νῦν, ὁποτ' ουσης κυριας εκκλησιας
ἑωθινῆς, ερημος ἡ Πνὺξ αυτηῒ·
οἱ δ' εν αγορᾷ λαλοῦσι, κἀνω και κατω
το σχοινιον φευγουσι το μεμιλτωμένον·
ουδ' οἱ Πρυτανεις ἡκουσιν· αλλ' αωριαν*
ἡκοντες, εἶτα δ' ωστιοῦνται, κ. λ. Ach. 17.
Syn. *Ακαιρια.—αμορφια, ασχημοσυνη.*
˘Αωρῐος, Αωρος. intempestivus. 2. indecorus. 3. negligens.
—ὁ δ' αωριος αυτικα μᾶλλον. Arat.
τῆς ητοι ποδες εισι δυωδεκα παντες αωροι. μ. 89.
ὦ τῆς αωρου θυγατερ αθλια τυχης. Hec. 423.
Syn. *Απρεπης, αεικης, ακαιρος, αμεριμνος, αχαρις, απεπαντος, απεπειρος, εξωρος, προωρος, καταωρος, παναωρος.—ανοικειος, ασυμφορος.—ωμος.*
˘Αωρονυκτος. media nocte veniens, &c.
πνεων, αωρονυκτον αμβοαμα. Choëph. 32.
Syn. *Μεσονυκτιον.*
*˘Αωρος. Somnus. *vox antiqua.* Vid. ˘Ωρος.
¯Αως, Dor. pro Ηως. Aurora.
λευκον τε προσωπον αοῦς. (*Ion. a Maj. Dim.*) Eur. Elec. 730.
μονοπωλον ες αῶ. Orest. 1000.*
˘Αωτεω. flores decerpo. 2. carpo, ut somnum.
εγρεο, Τυδεος υἱε, τι παννυχον ὑπνον αωτεῖς; K. 159.
Syn. *Αωτευω.—ὑφαινω, πλεκω, απανθιζω.—απολαυω.* 2. *καθευδω, αποκοιμαομαι.*
˘Αωτον, ˘Αωτος. flos. 2. præstantissimum cujusque rei.
αυτην δε ξυνεδησεν εϋστροφῳ οιος αωτῳ. N. 599.
κωεα τε, ῥηγος τε, λινοιο τε λεπτον αωτον. I. 657.
* *αἱ Διονυσιαδες, μιτραισι δε και ῥοδων αωτοις* [*Gaisf.*)
σοφῶν αοιδῶν εσκιασαν λιπαρὰν εθειραν. Simon. 76. (72.

1. Sub hac voce citavit Morellus Orphei Lith. 74. errore, cui sumus omnes obnoxii, qui in prelo versamur, pro 704. (709. Herm.) Sed vera lectio, quam Musgravii acumen detexit, est *ἀψεύστοιο*, non *ἀψαύστοιο*.

2. De barbaris hisce ritibus, quibus cædis atrocissimæ reatum dilui posse existimabant Ethnici, vid. Hom. Od. τ. 91. Herodot. 1. Sect. 155. Soph. El. 455. Br. et Virg. Æn. VI. 495. Ad hanc Absyrti cædem eleganter adludit Cicero, pro Leg. Manil. Ernest. tom. ii. p. 578.

ὑψηλᾶν αρετᾶν και*—Στεφανων αωτον γλυκύν. Olymp. 5. 1.
* ἆμος δ' αντελλοντι Πελειάδες, εσχατιαὶ δε
αρνα νεον βοσκοντι, τετραμμενω ειαρος ηδη,
τᾶμος ναυτιλιας μιμνασκετο* θεῖος αωτος
ἡρωων,— (Argonautæ *sc.*) Theoc. 13. 25.
Syn. Ανθος.—εριον.—Κοσμος, στεφανος.

B.

B'ABAI, Βαβαιαξ. **Interj. admirantis.* papæ! [610.*
βαβαι· ὡς πολλῳ κρειττους οὗτοι τοῦ Διος ἡμῖν βασιλευειν. Av.
a. σιγα. b. βαβαιαξ, ὦ 'κβατᾶνα, τοῦ σχηματος. Ach. 64.
Βᾰβακτης, ου. ὁ. loquax. 2. insanus. 3. saltator. Suid.
χαιρε, χρυσοκερω βαβακτα,—Παν. Et. Ma.
Syn. 1. Λαλος, ματαιος, αναιδης. 2. ενθουσιῶν, μανιωδης, Βακχευτης. 3. ορχηστης.
Βᾰβαξ, ακος. ὁ. loquax. **Vid. Scholl. in l. l.*
γλαυκῳ κελαινον δορπον ωτρυνεν κυνι (*sc.* τῷ κητει)
στεῖλαι,* τριπλᾶς θυγατρας ὁ σπειρας βαβαξ. Lyc. 470.
Syn. Ῥητωρ.—αδολεσχος, φλυαρος.
* Βᾰβης. ὁ. nom. Servi.
ανδρὶ μεν Ἱππαιμων ονομ' ἦν· ἱππῳ δε Ποδαργος·
και κυνὶ Θηραγρος· και θεραποντι, Βαβης. Pisand. *An.* ii. 294.*
Βᾰβυλων, ωνος. ἡ. Babylon.
προς δε νοτον Βαβυλων, ἱερη πολις· ἥν ῥα τε πᾶσαν
τειχεσιν αῤῥαγεεσσι Σεμιραμις εστεφανωσεν. Dion. 1006.
Epith. Ασσυριη, κραναη, παμπολις, ὑπερφιαλος, μεγαλη, πολυχρυσος, χρυσοθρονος, χρυσοπεδιλος, θεοπαις.
Phr. Πουλυετης, βασιλεια, μονη κοσμοιο κρατοῦσα. Sibyl.
Βαγμᾶ, ατος. το. sermo, rumor. [Vid. ad v. Ασφαλτος.
* ἱεντος τα παναιολ' αι- (*Glyc. pur. cum Iambo.*)
ανη δυσθροα βαγματα. (*idem cum spondeo.*)* Pers. 635.
Syn. Αυδη, θροος, λογιον, φωνημα.
Βᾱδην. *adv.* pedetentim.
τοῦ δε βαδην απιοντος ακοντισε δουρι φαεινῳ. N. 516.
Syn. Εμβαδον, ηρεμα, ἡσυχῳ ποδι.—κλιμακηδον.
Βᾰδιζω. gradior.
εσσυμενως δη επειτα δια ψαμαθοιο βαδιζε. H. in Merc. 320.
Syn. Ατραπιζω, βαινω, βασκω, βιβαω, εἶμι, κιω, οιχομαι, ερχομαι, πορευω, πορευομαι, περιπατεω, ὁδοιπορεομαι, ὁδευω, στειβω. Phr. Πουλυελικτον ποδος ιχνος επειγειν. ταμεῖν κενεῶνα κελευθον. αελλοπον ειχε πορειην. Nonn.
Βᾰδῐσις, εως. ἡ. ingressus.
—οτῳ-Μαλιστ' εοικα την βαδισιν τῶν πλουσιων. Vesp. 1168.
Syn. Εισοδος, παροδος, προσοδος, περιπατος, ηλυσις, πορεια, εισδυσις, βαδος.
Βᾰδιστης. Vid. Δρομευς.
* ηδη δ' ανελκων κῶλον, ἑκπλεθρον δρομον*
ταχυς βαδιστης τερμονων αν ἡπτετο. Med. 1178. Pors.
Βᾰδιστῐκος. qui veloces pedes habet.
νη τον Δι', ὡς οντος γε μη βαδιστικοῦ. Ran. 128.
Syn. Ταχυπους, οξυπους.
Βᾰδος. gressus, iter.
ἡ δε βαδος νιφετῶν γαῖαν και δενδρα καλυπτει. Ep. l. 6.
Syn. Βαδισμα, βαδισμος, βαδισις.
Βαζω. f. ασω, et αξω. loquor. Vid. Αυδαω.
οἵτ' εὖ μεν βαζουσι, κακῶς δ' οπιθεν φρονεουσιν. σ. 167.
Βᾰθμῐς, ῐδος. ἡ. gradus, basis. Vide l. e Pyth. 5. sub v. Αιων.
Βαθμος, ου. ὁ. gradus, limen. [3. 1334.
—εἵπετο δ' αυτος-Βαθμον επι στιβαρῳ πιεσας ποδι—Apoll.
Syn. Βασμος, βῆμα, βασις, βαθρον, αναβαθμις, αναβαθμος, αναβαθρον, κλιμαξ, κλιμακτηρ, πλιξ, κροσσαι.
Βᾰθος, εος. το. profunditas.
δῦ δε βαθος λιμνης, * και αλευατο κῆρα μελαιναν. Batr. 85.
οσμη δ' ανωνομαστος * ες βαθος κυκλου
χωρεῖ, καλὸν θεαμα·— Av. 1715.
Syn. Βαθυτης, βαθυσμα, βενθος, βυθος, βυσσος, βυσσωμα.—ὕψος. Epith. Ἁλμυρον, νυχιον, ποντιον.
*Βᾰθρα, ας. ἡ. scala domus. *unde*
Βαθραδιον. *diminut.* Aristoph. Tagen. ap. Poll. l. X.*

Βᾰθρεια[1], ας. ἡ. sedes, sessimonium.
Βᾰθρον, * ου. το. (*item*, Βαθρος.) fundamentum; subsellium; imæ sedes.—scala, Aristoph. ubi supra.
ὦ φεγγος, ὦ γῆς ἱερον οικειας πεδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστιας βαθρον. Aj. 859. B.*
Syn. Βαθμος, βασις, ὑποβαθρον, ὑποβαθρα, ὑποβασις, κατηλιψ, ασκαντης, εδεθλιον, θεμελιον, αγαλμα.
Βᾰθῠαγκὴς, έος. ὁ ἡ. altas valles habens.
* ουρεα Πυρηναῖα, και αἱ βαθυαγκέες Αλπεις,
αἱ Ῥηνου προχοὰς εγγὺς αποβλεπετε. Crinag. *An.* ii. 148.*
Βᾰθῠάης. graveolens, *ut conjicio.* Vid. Μελανθιον.
Βᾰθῠβουλος. profundi consilii.
φροντιδα κεδνην και βαθυβουλον-Θωμεθα. Pers. 142.
Syn. Βαθυμητης, βαθυφρων, βαθυγνωμων, κρυψινους.
Βᾰθῠγειος, ου. ὁ ἡ. pinguis, de agris.
Φοιβος και βαθυγειον εμὴν πολιν εφρασε Βαττῳ. Call. 2. 65.
Syn. Βαθυγεως, βαθυληΐος, ευγειος.
Βᾰθῠγηρως, ῳ. ὁ ἡ. provectam senectutem agens.
* σοι, φιλεριθε κορη Παλλαντιὰς, ἡ βαθυγηρως
Αισιονη, πενιης δῶρον, ανεκρεμασε. Philipp. *An.* ii. 217.*
Βᾰθῠδῑνης, Βαθυδινηεις. profundos vortices habens.
νηα μεν αυτου κελσαι επ' ωκεανῳ βαθυδινη. κ. 511.
στρεψας παρ ποταμον βαθυδινηεντα Σκαμανδρον. Φ. 603.
Βᾰθῠδοξος. celeberrimus.
λευκοπωλων Τυνδαριδᾶν βαθυδο-ξοι γειτονες,—Pyth. 1. 127.
Βᾰθῠζωνος. latum et pulcrum cingulum gerens.
τεκνα δε τ' αλλοι αγουσι, βαθυζωνους τε γυναῖκας. I. 590.
Βᾰθῠθριξ, τρῐχος. ὁ ἡ. bene lanatus, villosus.
*Ταιναρον, ενθα τε μῆλα βαθυτριχα βοσκεται αιεί. Hom.
Βᾰθῠκαμπης. valde curvus. [Apoll. 412.*
—και βαθυκαμπῆ-Κλεῖδα συῶν— *Aristo, *An.* ii. 258.
Βᾰθῠκλεης, ες. illustris.
ἡ ποτὲ Μαιονιδαο * βαθυκλεες ουνομ' Ὁμηρον. Philipp. *An.* ii.
Βᾰθῠκληρος. opulentus. [218.
* τοιων γαρ πατερων εξ αἵματος εκγεγαατε,*
ουτε βαθυκληρων, ουτ' ασπετα μῆλα νεμοντων. Hom. 49. 2.
Syn. Βαθυκτεανος, βαθυπλουτος, αφνεος.
Βᾰθῠκολπος. profundum sinum habens.
αμφὶ δέ σε Τρωαὶ και Δαρδανίδες βαθυκολποι. Σ. 339.
εν Ολυμπιοισι τε και βαθυκολπου
γᾶς αεθλοις— Pyth. 9. 177.
Βαθῠκρημνος. profunda præcipitia habens.
βαθυκρημνοισι δ' αμφ'-Ακταις Ελωρου. Nem. 9. 95.
Βαθῠκρηπις. profundum fundamentum habens.
πλῶε βαθυκρηπῖδος επ' ευρεα δημον Αβυδου. Mus. 229.
Βαθυκτεᾰνος, ου. ὁ ἡ. prædives.
μηδε βαθυκτεανοιο τυχης κουφιζεο ροιζῳ. Paul. Sil. *An.* iii. 93.
Βᾰθῠκῡμων. habens undas profundas.
ὁς ναιεις ποντοιο βυθους βαθυκυμονας ἁγνους. Orp. H. 74. 2.
Βᾰθῠλειμος, Βᾰθῠλειμων. læta pascua habens.
Φηρας τε ζαθεας, ηδ' Ανθειαν βαθυλειμον. I. 151.
θηκε και βαθυλειμων'
ὑπο Κιῤῥας αγων-Πετραν, κ. λ. Pyth. 10. 23.
Βᾰθῠληΐος. ferax.
εν δ' ετιθει τεμενος βαθυληΐον· ενθα δ' εριθοι. Σ. 550.
Syn. Βαθυγειος, ευγειος, ευκαρπος, εγκαρπος, σιτοφορος.
Βᾰθῠμαλλος, ου. ὁ ἡ. villosus.
δερμα τε κριοῦ βαθυμαλλον αγειν. Pyth. 4. 286.
Syn. Βαθυθριξ, βαθυτριχος, τριχωτος, πολυθριξ, μαλλοφορος, λαχνος, λαχνηεις.
Βᾰθῠμητης. Æol. Βαθυμητα, ut μητιετα, &c.

---

1. Locus ex Æsch. Supp. 865. (Ed. Stanl.) jamdudum adductus est sub v. Ἁγιος. Adhuc autem, ut mihi videtur, lucem desiderat, etiam post tot tantorum VV. labores in eum exantlatos. Neque βαθυχαῖος, neque βάθρεια, Lexicographos evolventi mihi occurrerunt. Schutzio quidem Scholiastes legisse videtur:
ἀναξί' ἐγὼ βαθυχαῖος
βαθρείας, βαθρείας, γέρον.
"Explicat enim," inquit, "ἐγὼ ἡ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, "ὦ γέρον. Præterea βαθυχαῖος interpr. ἡ μεγάλως εὐγενής." Debebat autem V.D. hunc in modum voces ordinâsse: ἄναξια 'γω, κ. λ. quia ultima in ἀναξία producitur.

—βαθυμητα Χειρων
τραφε λιθινῳ τ' Ιασον' ενδον τεγει. Nem. 3. 92.
Syn. Βαθυβουλος.

Βαθῠνους. Vid. Νεστωρ.

Βαθῡνω. *f.* ῠνῶ. *p.* υγκα. excavo.
εξερρηξεν οδοῖο, βαθυνε δε χωρον απαντα. Ψ. 421.
Syn. Εκκοιλοω, κοιλαινω.

Βᾰθυξῠλος. densus arboribus.
πετραις, το δ' ὑλης εν βαθυξυλῳ φοβῃ. Bacch. 1136.
Syn. Βαθυσκιος, ανηλιος.

Βᾰθῠπεδῖος, ου. ὁ ἡ. et ια, ιον. latam planitiem habens.
—κα-ματωδεων δε πλαγᾶν
ακος ὑγιηρον εν-Βαθυπεδιῳ Νεμεᾳ
το καλλινικον φερει. Nem. 3. 30.

*Βᾰθῠπελμος, ου. ὁ ἡ. altisoleatus. *Vid. Jacobs. in l. c.*
ουδ' εμοὶ αμπεχοναι περονατιδες, ου βαθυπελμος
ευμαρὶς,[1] ου λιποων εναδε κεκρυφαλος. Antip.Sid.*An*.ii.28.*

Βᾰθῠπεπλος, ου. ὁ ἡ. promisso peplo amictus.
Ηλεκτρην βαθυπεπλον— Cal. Syn. Τανυπεπλος.

*Βᾰθῠπληξ, ῆγος. ὁ ἡ. altum vulnus infligens.
ουκ εχις ουδε φαλαγγες απεχθέες, ουδὲ βαθυπλὴξ
αλσεσιν εν ζωοις σκορπιος εν Κλαριοις. Nic. *fr.* 20.*

Βᾰθῠπλοκᾰμος. comam densis cincinnis nexam habens.
ἑξειης δ' ησκητο βαθυπλοκαμος Κυθερεια. Apoll. 1. 742.

Βαθῠπλουτος. prædives.
Ειρηνη βαθῠπλουτε, και. (*Glycon. c. Spond.*) Eur. *fr.* Cresph.
Syn. Βαθυπλουσιος, βαθυκληρος.

Βαθῠπνοος. id. forsan quod Βαθυαης. Vid. Πευκεδανον.

Βᾰθῠπολεμος. multum in bellis versatus. Vid. ad v. Συρακοσαι.
Syn. Αιθων, δαϊος, πολεμηϊος.
*Phr. Μελει δε σφισι χαλκεος Αρης. Ol. 10.

Βᾰθῠποτμος. infelix. Epigr.*

Βᾰθυρρειτης,[2] Βαθυρρειων, Βαθυρροος. profunde fluens.
ουδε βαθυρρειταο μεγα σθενος Ωκεανοιο. Φ. 195.
ηϊονας, πεδιον τε, βαθυρρειοντα τε Καλπην. Apoll. 2. 661.
ες ποταμον ειλεῦντο βαθυρροον, αργυροδινην. Φ. 8.

*Βᾰθυρρηνος, ου. ὁ ἡ. ex ovium lana confectus, densus.
αλλα δεχευ μνιαροῖο βαθυρρηνοιο ταπητος. Antiphil. *An*. ii. [170.*

Βᾰθυρριζος, vel, Βᾰθυρ. altas radices habens.
—πεδοθεν δε, βαθυριζον περ εουσαν
*προσφυς εξηειρε συν αυτοῖς εχμασι γαιης. (*de Hercule, abietem radicibus evellente.*)* Apoll. 1. 1199.

Βᾰθυρρωχμος, ου. ὁ ἡ. profundas fissuras habens.
—βαθυρρωχμοι τε χαραδραι. Cal.

Βᾰθυς, εῖα, υ. profundus, &c.
*—ουδ' εἴ κε τα νειατα πειραθ' ἱκηαι
γαιης και ποντοιο,[3] ἱν' Ιαπετος τε Κρονος τε
ἡμενοι ουτ' αυγης ὑπεριονος ηελιοιο
τερποντ', ουτ' ανεμοισι* βαθυς δέ τε Ταρταρος αμφίς. Θ. 481.
ουρεος εν βησσης, βαθεην πελεμιζέμεν ὑλην. Π. 766.
Syn. Βυθιος, εμβυθιος, πολυβενθης, αβυσσος, ταναος, παχυς, ὑπερμεγεθης.

Βᾰθυσκᾰφης. alte effossus.
αλλ' η πνοαισιν, η βαθυσκαφεῖ κονει-Κρυψον[4] νιν. Soph. El. [437.

Βᾰθυσκιος. umbrosus.
πετρης εις κευθμῶνα βαθυσκιον, ενθα τε Νυμφη. H. in Mer. 229.

Βᾰθυσκοπελος. altas rupes habens.
Ουλυμπου δε βαθυσκοπελου πρηῶνας ερυμνους. Orph. 462.
Syn. Αιπεινος.

Βᾰθυσπορος[5]. qui alte seritur.
εικει δ' ακαματου ποντου το βαθυσπορον ὑδωρ. Orp. H. 10. 14.

Βᾰθυστερνος. profundos habens recessus.
ὁς ναιεις ποντοιο βαθυστερνοιο θεμεθλα. ib. 16. 3.

Βᾰθυστηριγξ. alte defixus.
λᾶα βαθυστηριγγα κατερριζωσε πελωρον. Philipp. *An*. ii. 232.

Βᾰθυστομος, ον. altas fauces habens.
—βουπλῆγι βαθυστομῳ. Cal.

Βᾰθυστρωτος. molliter stratus.
εισετι δ' ασθμαινοντα βαθυστρωτοις ενι λεκτροις. Mus. 266.

Βᾰθυσχοινος. juncis obsitus.
Ασωπον δ' ἱκοντο βαθυσχοινον, λεχεποιην. Δ. 383.

Βᾰθυτερμων. *epith.* navis. Opp.

Βᾰθυτρῐχος. Vid. Βαθυμαλλος, et Βαθυθριξ.

Βᾰθυυπνος. alte dormiens.
*ου γαρ, όταν χαραδρεια λιπῃ και ῥωγάδα πετρην,
ῆρος αεξομενου, ὁποθ' ἑρπετὰ γαῖα φαεινει,
ακρεμονος μαραθοιο χυτὸν περιβοσκεται ερνος,
εὖτ 'αν ὑπ' ηελιοιο περὶ φλοον ἄψεα βαλλῃ,
αλλ' ἡγ' αρπεζαις τε και εν νεμεεσσι πεσοῦσα
φωλειει βαθυυπνος, απ' εικαιης δε βοτεῖται
γαιης, ουδ' απὸ διψος αλεξεται ἱεμενη περ.* Nic. Th. 389.

Βᾰθυφρων, ονος. ὁ ἡ. callidus, prudens.
Ελειθυια, παρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρονων. Nem. 7. 1.
Syn. Βαθυγνωμων, βαθυμητης.

Βᾰθυφυλλος. frondosus. [Id. 5.
αυτὰρ εμοὶ γλυκὺς ὑπνος ὑπὸ πλατανῳ βαθυφυλλῳ. Mosch.
Syn. Εριφυλλος, εινοσιφυλλος, πολυφυλλος, φυλλωδης, κλαδωδης, βλωθρος, ευθαλης, ευπεταλος, πολυκομος. [κομητης. Eur. Phr. Κεκομημενος ὑλῃ. Cal.]

Βαθυχαῖος. *Vid. Not. ad v. Βαθρεια.

Βᾰθυχαιτηεις, ηεσσα, ηεν. id. cum sequ.
και βαθυχαιτηεις Μῆδος επισταμενος. Æsch. *An*. ii. 523.*

Βᾰθυχαιτης. qui densam habet cæsariem.
Αυτονοην θ', ἡν γῆμεν Αρισταῖος βαθυχαιτης. Hes. θ. 977.
Syn. Βαθυπλοκαμος, πολυκομος.

Βᾰθυχευμων. Vid. ad v. Ληθη.

Βᾰθυχθων, *ονος. ὁ ἡ. fertilis.
ποῖον δ' αμειψεσθε γαιας πεδον
τᾶσδ' αρειον, εχθροῖς αφέντες*
ταν βαθυχθον' αἶαν; Sept. Th. 304. Exp. Ευγειον.

Βᾰθυχρημων, ονος. ὁ ἡ. prædives.
φραζει τοι βιοτην βαθυχρημονα *χειλιάδας τε
αρχὰς,—(*millennii gloriam*)— Maneth. 4. 66.*

Βαινω. gradior.
ουρανῷ εστηριξε καρη, και επὶ χθονὶ βαινει. Δ. 443.
Syn. Εμβαινω, επιβαινω, προβαινω, διαβαινω, βαδιζω, βιβαω, περιπατεω, πορευω, στειχω, ὁδευομαι, *ανυω, sc. ὁδον. Phr. [Χθονος εξεεν ακρον επ' ιχνεσι. Mus.
γεροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδι. Eur.]*

Βαιός. parvus, modicus.
ποτερον εχωρει βαιὸς *(i. e. *parvo comitatu*,) η πολλους εχων
ανδρας λοχιτας, οἷ' ανηρ αρχηγετης;* Œd. T. 750. B.
Syn. Μικρος, σμικρος, τυτθος, βραχυς, ελαχυς, ηβαιος, ακαρης.

Βαιτα, ης. ἡ. læna consuta ex corio, seu pellibus.
ταν βαιταν αποδυς ες κυματα τηνα ἁλεῦμαι. Theoc. 3. 25.
Syn. Διφθερα, σισυρα, μηλωτη.

*Βαιτῐς, ῖος. ὁ. Bætis, fl. Hispaniæ; *unde* Bætica. Vid. ad v. Γαδειροθεν.*

Βᾰκελᾱς. id. quod βακηλος.
Σαρδίες, αρχαῖος πατερων νομος, ει μεν εν ὗμῖν
ετρεφομαν, χερνας ἦν τις αν, η βακελας
χρυσοφόρος, ρησσων καλὰ τυμπανα· νυν δε μοι Αλκμαν
ουνομα, και Σπαρτας ειμι πολυτριποδος. Alex. Ætol. *An*. i. [418.
Exp. Γυναικωδης, ευνοῦχος.*

Βακηλος. homo magnæ staturæ, sed effeminatus. 2. eunuchus.
βακηλος εἶ. Prov. Suid.

Βακτηριᾶ, Βακτηριον, Βακτρευμα. baculus, scipio.
βακτηρια γαρ εστι παιδεια βιου. Sent.
αταρ δεομαι γε πτωχικοῦ βακτηριου. Acharn. 447.
τί μ', ὦ παρθένε, βακτρευμασι
τυφλοῦ ποδὸς εξαγαγες εις φῶς; Phœn. 1555.

Βακτρον. idem.
δωσῶ και μεγα βακτρον, ὅ οἱ ποδας ες δεον αξεῖ. Call. 5. 127.

---

1. Nota penult. in hac voce contra veterum morem correptam.
2. In talibus, placet hodie multis doctorum scriptura cum simplici ρ.
3. Huic hiatui varie occurrerunt VV. DD. Cæterum de *hiatu* in genere, consulenda omnino est viri, eruditione et acumine præclari, Godofr. Hermanni, Dissertatio, ad calcem Orphicorum subjecta.
4. Similis est constructio Aj. 1034. Apoll. 1. 168. Vid. Brunck. in utrumque locum.
5. Bis in eodem cantu Euripides habet βαθυσπόρους γύας, nempe, Phœn. 655, 7, et 679. At in vs. ex Orphei Hymnis adducto, conjecit βαθύρροον Lennepius, et in textum recepit Hermannus.

Syn. Σκηπανιον, σκηπων, σκιμπων, σκιπων, οχλη, σκυταλις, ῥαβδος, ῥοπαλον.

Epith. Αμπελοεν, αυτοφλοιον, γηροκομον, κισσινον, απολεμον, ευπαγες, ευμετρον, ἡδυ, ὁλοσχερες.

Βακτροπροσαιτης. *ep.* Cynici, baculum gestantis et mendicantis. Vid. ad v. Διογενης.

Βακχεια. bacchatio.

—βακχειας καλῆς-Ιατρος ελπις ην— Choëph. 699.

Syn. Ευφροσυνη, βακχευσις.

Βακχη. sacerdos Bacchi; *inde,* quævis furore percita.

αιθομενα, φερομαι Βακχα νεκυων. Phœn. 1503.

Syn. Βασσαρα, βασσαρις, μαντιπολος, θυας, μαινας.

Βακχαι, Βακχιδες. idem. *in plurali.*

ω Βακχεῦ, Βακχᾶν μητροπολιν Θηβαν
ναιων * παρ' ὑγρῶν Ισμηνοῦ
ῥεεθρων, αγριου τ'
επὶ σπορᾷ δρακοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλοφου πετρας
στεροψ οπωπε λιγνὺς, εν-*
θα Κωρυκιαι Νυμφαι
στειχουσι Βακχίδες,— Antig. 1122. Br.

Syn. *Ληνιδες, Μαιναδες. Vid. Theoc. Id. 26. et ad v. Βακχειος. (*adj.*)* Epith. Ασιαδες, Καδμειαι, θυρσοφοροι, εκφρονες, παραπλῆγες, νυκτιπολοι, φιλοπαιγμονες, χαροπαι, λευκοποδες, κιττοφοροι.—Απλεκεῖς, απλοκοι, αθωρηκτοι, απτολεμοι, αρειμανεῖς, αλεξιγαμοι, Βρομιαι, Ελευσινιαι, Ινδοφονοι, Ισμηνιδες, λυσσαδες, ορεσσιβατοι, λυσιεθειραι, θεοσσυτοι, μανιωδεες, ὑγροποροι, ὑψαυχενες, ῥηξηνορες, φιλανθεμοι, φιλοκροταλοι, φιλοσκαρθμοι, χαλκοχιτωνες, χοροπλεκεῖς.

Phr. Λαφυστιαι κερασφοροι γυναῖκες. Pind.
κυμβαλα δινευουσαι. αγρια κωμαζουσαι. Nonn.
Οιναδες ωσχοφοροι, τριετηριδες, ανθοκαρηνοι,
Βακχου—εγερσιχοροιο τιθῆναι. Opp.

* οἱ μεν τ' αφροσυνῃ εμπληγέες, οἷά γε μαργοι
δημια λαβραζουσι, παραπλῆγές θ' ἅτε Βακχαι,
οξυ μελος βοοωσιν αταρμυκτῳ φρενας οιστρῳ. Nic. Al. 158.*

Βακχεβακχος. acclamatio quæ fiebat Dionyso in sacrificiis.

τον Ιουλιον τ' αν οιομαι, γεροντα Πυῤῥοπιπην,
ησθεντ' ιηπαιωνισαι,* και Βακχεβακχον ᾳσαι. Equit. 407.

Βακχεῖος, Βακχειωτης, Βακχευτης, Βακχευτωρ. nomina, seu, epitheta, Bacchi. *—παντες δ' αρα θυμον ετερφθεν
αθανατοι,* περιαλλα δ' ὁ Βακχειος Διονυσος. H. in Pana. 45.
—ἱν' ὁ βακχειωτας αει
Διονυσος εμβατευει. Œd. C. 710. (678. Br.)
αιγομελες, βακχευτα, φιλενθεος, αντροδιαιτε. Orph. H. 10.
Βοιωτὸν, βρομιον, βακχευτορα, βοτρυοχαιτην. *Anal.* T. ii. p. [517.

Syn. Βακχικος, Βασσαρικος, Ευϊος.

* Βακχεῖος, sive, Βακχιος. *subst.* sensu τοῦ, οἶνος.

ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσών. Phœn. 21. *ad quem locum* vid. Valcken.

Βακχειος. *adj.* Bacchicus. *Ion.* Βακχήϊος. qu. vid.

ἦν δ' αγκος[1] αμφικρημνον, ὕδασι διαβροχον,
πευκαισι συσκιαζον, ενθα Μαινάδες
καθηντ', εχουσαι χεῖρας εν τερπνοῖς πονοις.
αἱ μεν γαρ αυτῶν θυρσον εκλελοιπότα
κισσῷ κομητην αὖθις εξανεστεφον.
αἱ δ' εκλιποῦσαι ποικιλ' ὡς πῶλοι ζυγὰ,
Βακχεῖον αντεκλαζον αλληλαις μελος. Bacch. 1049.*

Βακχευμα. furor Bacchicus. *plur.* Bacchanalia.

* ὦ φαος μεγιστον ἡμῖν ευϊου βακχευματος. Bacch. 608.
—αντι δ' ευΐων βακχευματων
ποιμνας Κυκλωπος ανοσιου βακχευομεν.* Cycl. 25.

Βακχευσῖμον. το. bacchatio. —το γαρ βακχευσιμον
και το μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν εχει. Bacch. 298.

Βακχευσις, εως. ἡ. idem. et, Bacchanalia.

θανῃ, πικρὰν βακχευσιν εν Θηβαις ιδών. Bacch. 357.

Syn. Βακχια, Βακχεια, παροινια, θεοινια, Διονυσια.

Βακχευω. bacchor.

μαινομενᾳ ξυν ὁρμᾷ βακχευων. Antig. 140.

Syn. Αναβακχευω, εκβακχευω, βακχευομαι, καταβακχευομαι, ενθεαζω, ενθουσιαζω, σαβαζω, μαινομαι, παροινεομαι, επικωμαζω.

Phr. Δαιμονιης κακοτητος εβακχευθησαν ἱμασθλῃ. Nonn.

Βακχεχορος. epith. Dionys. [Vid. 74. 1.

Ἑρμῆ; Βακχεχοροιο Διωνυσοιο γενεθλον. Orph. H. 56. 3.

Βακχευς. id. qu. Βακχος. Orph. Hh. 44. et 51. Eur. Bacch. 145. Ion. 218.*

Βακχήϊος, Βακχϊακος. ad Bacchum, vel ejus sacra, pertinens.

κοιμιζει τριετῆρα χρονον, Βακχήϊον ἁγνον. Orph. H. 52.
Βακχιακας ανα νυκτας επευαζουσα ανακτα. ib. 78.

Βακχϊαδαι, ων. οἱ. Corinthii, a Bacchia Dionysii filia oriundi.[2]

ειστοτε Βακχιαδαι, γενεην Εφυρηθεν εοντες. Apoll. 4. 1212.

Βακχϊαζω. id. qu. Βακχευω.

και βακχιαζων, εξ ἕδρας μεθωρμισα. Bacch. 929.

* Βακχϊας, ᾶδος. ἡ. *epith.* lagenæ.

βακχιὰς, ὑγροφθογγε, συνεστιε δαιτὸς εΐσης. Marc. Argent.

Βακχϊκος. *item,* Βακχιος, *adj.* Vid. Βακχήϊος. [*An.* ii. 271.

ενθεν εγων εδαην και Βακχικα νεβριταο
δωρα λιθου, Βρομιῳ κεχαρισμενα·— Orph. Lith. 742.
ὁς (*sc.* Pentheus) αδικῳ γνωμᾳ, παρανομῳ τ' οργᾷ,
περι σα Βακχι' οργια, ματρός τε σᾶς,
μανεισᾳ πραπίδι,-Παρακοπῳ τε ληματι στελλεται,
τον ανικατον ὡς κρατησων βιᾳ. Bacch. 994.*

† Βακχϊος. Bacchus.

τῷ Βακχιῳ γαρ τῷ Διος δουλευτεον. Bacch. 336.

Βακχος. Vid. Damm. v. Διονυσος.

συν δ' εταραξε ποσιν μανιωδεος οργια Βακχου. Theoc. 26. 13.

Syn. Διονυσος, Ζαγρευς, Ιακχος, Κυβηλος, Σαβασιος, Λυαῖος, Μηθυμναῖος, Νυκτελιος, Οσιρις.

Epith. Αριπρεπης, ακροκαλιξ, αληθης, απημων, ατρομος, αταρβητος, ἁπαλος, αμπελοφυτωρ, αγλαοδωρος, αλεξητηρ, αεξιφυτος, αδακρυτος, απενθηρος, ακοιμητος, ακορητος, αθηητος, ασιδηρος, αναλκις, ανουτατος, απειρομοχθος, ακεσσιπονος, ακερσεκομης, αρχεγονος, αμειδητος, ακηρυκτος, αδηριτος, απειλητηρ, αρχεκακος, αμητωρ, αμωμητος, αμαιμακετος, Αιγυπτιος, βοτρυοεις, βριαρος, βροτοσσοος, βοοκραιρος, γιγαντοφονος, γαληναῖος, γυναιμανης, δορυσσοος, δορικτητος, δολοεις, διασοφυης, δισσοτοκος, δολοῤῥαφης, δεξιοπολος, δυσερως, δρακοντοκομος, εχιδνοκομος, εριβρεμετης, εγερσιχορος, εγερσιγελως, εγερσιμοθος, ευιερος, ευστεφιος, ευωδης, ευΰμνος, ευκεραος, ευθυρσος, ευθωρηξ, ευρυχαιτης, ευρυβιης, ερημονομος, ερωμανης, ζεων, ζαθεος, ζαγρης, ζωογονος, ζυγοδεσμος, ἡδυς, ηὖς, θεηγενης, Θυωναῖος, θεσμοφορος, θεοινος, θρασυς, θηλυμορφος, θυρσομανης, θηλυμανης, θηλυφρων, θαλασσοπονος, θαλασσοπορος, θαλασσομοθος, θριαμβοδιθυραμβος, Θηβαιγενης, Ικαριος, ἱμεροεις, καλος, κισσοκομος, κισσοχιτων, κισσοχαιτης, κισσοφορος, καλεσσιχορος, καλλινικος, καρηβαρεων, κορυμβοφορος, λυσιφρων, λυσιπονος, λυσιμελης, λυσιπαιγμων, λαγωβολος, λευκοχιτων, λιποπτολεμος, Λυδιος, Μυγδονιος, μαινομενος, μενεπτολεμος, μειλιχιος, μεθυσφαλης, μελλογαμος, ναρθακηφορος, νηπενθης, νυκτιπολος, νυκτοφαης, νεβροχιτων, οινοψ, οινοδοτης, οινοβαρης, οινοχυτος, οινοφυτος, οιστρηεις, ορχηστηρ, οριπλανης, οριτρεφης, ορεσσινομος, ορεσσικομος, ορειμανης, περισθενης, περικιονιος, πυρογενης, πυριβρομος, πυριπνειων, πολυσταφυλος, πολυγηθης, πολυΰμνος, πολυβλεφαρος, πολυειδης, ποικιλοβοτρυς, ποθεινος, παιδοκομος, ποθοβλητος, σελασφορος, σταφυληκομος, τανυπλοκαμος, τυφλος, ταχυγουνος, τελεσσιγαμος, ταυροφαης, ὑποβρυχιος, ὑπνωεις, ὑπναλεος, ὑγρομοθος, φιλοπαιγμων, φιλακρητος, φιλευΐος, φιλοκισσοφορος, φιλοστοργος, φιλοσκαρθμος, φιλοβοτρυς, φιλοσταφυλος, φιλοσκοπελος, φιλοπτορθος, φιλαγρυπνος, φιλοπευθης, φυτηκομος, φεραυγης, φρενοθελγης, φυγοπτολεμος, χρυσωπης, χρυσοκομης, χρυσασπις, χαλκοχιτων, χορευτης, χοροτερπης, χοροιτυπος, χοροπλεκης, ψευδαλεος.

1. Apud Atticos poëtas sæpius non legi hanc vocem Homericam, nisi mendose pro ἄγγος, testatur Baccharum editor doctiss. P. Elmsleius.

2. *Et qua Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho,*
Inter inæquales posuerunt mœnia portus. Ovid. Metam. 5. 407.

Pɪʜʀ. Δαιμων Ενορχης, Φυγαλευς, Φαυστηριος. Lyc.
θεος ὡραῖος, αμπελοεις, φιλοτιμητος, φιλοχορευτης. Arist.
δαιμων βοτρυοεις. σκηπτοῦχος οπωρης. φιλον φαος.
συνδρομος μηνης. Nonn.
τεκος Σεμελης ευωπιδος.—Σεμελης ερικυδεος υἱος—
—Διος Νυσηῖος υἱευς. Ap.—καλλιφυτων κοιρανος ἡμεριδων.
χρυσεομιτρας Μαιναδων ὁμοστολος. Soph.
τριετης Οριβακχος. Opp. σωτηρ τῶν παροιθε πηματων.
Μελπωμεν βασιλῆα Φιλευῖον, ειραφιωτην·—
ἁβροκομην, αγροῖκον, αοιδιμον, αγλαομορφον, κ. λ.
Epig. l. 1. *Anal.* ii. 517.
ειμι δ' εγω Διονυσος εριβρομος, ὁν τεκε μητηρ
Καδμηῒς Σεμελη.—κ. λ. Hom.
κισσοκομην Διονυσον, εριβρομον, αρχομ' αειδειν,
Ζηνος και Σεμελης ερικυδεος αγλαον υἱον,
ὁν τρεφον ἠϋκομοι Νυμφαι.—κ. λ. Hom.
ανδρομεον, Διονυσε, βιου τερψιμβροτε ποιμην.
αμπελοεις, Διονυσε, φυτηκομε, κοιρανε καρπῶν.
—γαμοστολος ορνις ερωτων. ευφροσυνης κηρυξ, αναξ.— Nonn.
κικλησκω Διονυσον, εριβρομον, ευαστῆρα,
πρωτογονον, διφυῆ, τριγονον, Βακχεῖον ανακτα,
αγριον, αῤῥητον, κρυφιον, δικερωτα, διμορφον,
κισσοβρυον, ταυρωπον, αρηῖον, Ευῖον, ἁγνον,
ωμαδιον, τριετῆ, βοτρυοτροφον, ερνεσιπεπλον·
Ευβουλεῦ πολυβουλε, Διος και Περσεφονειης
αῤῥητοις λεκτροισι τεκνωθεὶς, αμβροτε δαῖμον. Orp. H. 29.
ελθε μακαρ Διονυσε, πυρισπορε, ταυρομετωπε,
Βασσαρε, και Βακχεῦ, πολυωνυμε, παντοδυναστα·
ὁς ξιφεσιν χαιρεις, ηδ' αἱμασι, μαινασι θ' ἁγναῖς,
εναζων κατ' Ολυμπον, εριβρομε, μανικε Βακχε,
θυρσαχθης, βαρυμηνι·—φερων πολυ γῆθος ἁπασι.
κλῦθι μακαρ Διος υἱ', επιληνιε, Βακχε, διματωρ,
σπερμα πολυμνητον, πολυωνυμε, Λυσιε δαῖμον·
κρυψιγονον μακαρων ἱερον θαλος, Ευῖε Βακχε,—
ῥηξιχθων, Ληναῖε, μεγασθενες, αιολομορφε·
πανσιπονον θνητοῖσι φανεις ακος, ἱερον ανθος,
χαρμα βροτοῖς φιλαλυπον, εφαπτορ, καλλιεθειρε,
λυσιε, θυρσομανῆ, Βρομι', Ευΐε, πᾶσιν εὔφρων. ib. 49.
ταυροκερως, Ληναῖε, πυρισπορε, Νυσιε, Λυσσεῦ,
μητροτρεφης[1], λικνῖτα, πυριπολε[1], και τελεταρχα,
νυκτερι', Ευβουλεῦ, μιτρηφορε, θυρσοτινακτα,
οργιον αῤῥητον, τριφυες, κρυφιον Διος ερνος.
πρωτογον', ηρικεπαῖε, θεῶν πατερ ηδε και υἱε.
ωμαδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανες, ηγετα κωμων.—
ῥηξιχθων, πυριφεγγες, εφαπτορ, κοῦρε διμητωρ,
ουρεσιφοῖτα κερως, νεβριδοστολος, αμφιετηρε,
Παιαν θυρσεγχης, ὑποκολπιε, βοτρυοκοσμε.
Βασσαρε, κισσοχαρης, πολυπαρθενε, και διακοσμε. ib. 51.
ελθε μακαρ, χλοοκαρπε, κερασφορε, καρπιμε Βακχε. ibid.

*Βακχος, ου. ὁ. Bacchi cultor. 2. ramus, quem mystæ ferebant. 3. coronæ quoddam genus.
1. πολλους δε Βακχους ην ἐρᾶν ακουσιως
την εσχατην ορχησιν εξορχουμενους. Pisides.
3. βακχοισιν κεφαλας πολυανθεσιν εστεψαντο. *V. Suid. in v.**

Βακχῦλῐδης. Poëta lyricus. [*Anal.* iii. 260.
χαρα δ' απο στοματων φθεγξατο Βακχυλιδης. Ep. incert.

*Βᾰλᾰναγρᾱ, ας. ἡ. clavis, qua immissa in βαλανον, ipse extrahitur.
ἑφθὸς ὁ καλλιχθυς. νῦν εμβαλε την βαλαναγραν. Hedyl.

Βᾰλᾰνεῖον. balneum. [*An.* ii. 526.*
λιπαρος χωρῶν εκ βαλανειου. (*Anap. Dim.*) Plut. 616.
Sʏɴ. Λουτρον, λοετρον, ανθρωπογναφεῖον, πλυνος.
Eᴘɪᴛʜ. Γλυκερον, ζωογονον, καθαρον, λυσιπονον.

Βᾰλᾰνευς. balneator. Vid. ad v. Εμπεδεως, et *Epig. ad.* 83, 4.
Sʏɴ. Λουτροχοος, λοετροχοος, βαλανειωτης.

Βᾰλᾰνευω. ministro; *proprie*, aquam in balneo.
αλλ', ει ταῦτα δοκεῖ, κἀγω 'μαυτῷ βαλανευσω, Pac. 1103.
Sʏɴ. Διακονεω, ὑπουργεω.

Βᾰλᾰνηφᾰγος. ὁ ἡ. qui glandibus vescitur.
πολλοι εν Αρκαδιῃ βαλανηφαγοι ανδρες εασιν. Paus.

*Βᾰλᾰνιζω. glandes excutio.
αλλην δρῦν βαλανιζε, Μενεσθιον· ου γαρ εγωγε
εκκαιρον μηλων προσδεχομαι ῥυτιδα. Ep. inc. 60. *Jacobs.**

Βᾰλᾰνῐον. το. *diminut.* a βαλανος.
ἑψησομεν βαλανιον. Ath. l. 1.

Βᾰλᾰνισσᾰ, ης. ἡ. id. qu. Βαλανις. balneatrix.
ὦ σοβαρη βαλανισσα,* τί δη ποτέ μ' εκπυρα λουεις; Ep. *ad.* 64.

Βᾰλᾰνος, ου. ἡ. glans, fructus quercûs. 2. fructus similis quivis; ut τῶν φοίνικων, glandes palmarum, *Angl.* dates. 3. obex, pessulus; proprie ferrum, glandis forma, quod immittitur in vectis, vel seræ foramen, et clave extrahitur.*
1. παρ ῥ' ακυλον, βαλανον τ' εβαλεν, καρπον τε κρανειης. κ. 242.
*3. ωθει συ πολλους τῶν λιθων προς την θυραν,
και την βαλανον εμβαλλε παλιν εις τον μοχλον,
και τῇ δοκῷ προσθες τον ὁλμον τον μεγαν.
Vesp. 199. Vid. 155. (*ubi in duplici vocis* βάλανος, *sensu luditur.*) [*Anal.* iii. 123.*
δικλιδος ἡμετερης την βαλανον χαλασας. Eratosth. Sch.
Sʏɴ. 3. Μαγγανον. Eᴘɪᴛʜ. 1. Μενοεικης.

Βᾰλᾰνοω. obice immisso obsero.
νῦν μεν γαρ οὗτος βεβαλανωκε την θυραν. Eccles. 361.
Sʏɴ. Επικλειω, κλειδοω, κατεχω, πακτοῦμαι.

*Βᾰλαντῐδιον. *dimin.* crumenula. Eupolis ap. Poll.*

Βαλαντιητομος, ου. ὁ. sector crumenarum.
τοῖς λωποδυταις, και τοῖσι βαλαντιητομοις. Ran. 772.

Βᾰλαντῐον. crumena.
οὐ πρῶτα μεν δεῖ ζῆν ανευ βαλαντιου. Av. 157.
† εμπορε και φορτηγε, το σον βαλαντιον οἶδεν.
(*forte* το σον το β. vel βαλλαντιον[2]) Anthol. 7. 1.
Sʏɴ. Αργυριον, δαπανη.—μαρσυπιον, μαρσυπος, αρυβαλις, αρυβαλλος.

Βαλβις, *ῖδος. ἡ. carceres, unde cursores moventur. *item*, 2. meta. *Nonn.* unde, *metaph.* 3. pro initio, et, 4. pro fine, accipitur. 5. apud Soph. Ant. βαλβῖδες expon. κρηπῖδες τοῦ τειχους. Vid. Herc. Fur. 867. Hesychio etiam Βαλβις est, βαθμος, ερεισμα.
1. αφες απο βαλβιδων εμε τε και τουτονι. Equit. 1159.
3. και μην ευθύς γ' απο βαλβιδων περι τῆς αρχης αποδειξω.
Vesp. 548.*
4. λαβ', ἑρπε προς βαλβῖδα λυπηραν βιου. Med. 1240.
5. παλτῷ ῥιπτεῖ πυρι, βαλβιδων (*Anapæst.*)
επ' ακρων ηδη-Νικην ὁρμωντ' αλαλαξαι. Antig. 131.
Sʏɴ. 1. Αφεσις, αφετηρια, γραμμη, ἱππαφεσις, μοχλος, ὑσπληγξ. 2. καμπτηρ, νυσσα. 3. κρηπις. 4. τερμα.

Βᾰλῐος, α, ον. maculosus. 2. velox.
1. εἶδον γαρ βαλιαν ελαφον *λυκου αἱμονι χαλᾳ
σφαζομεναν, απ' εμῶν γονατων σπασθεῖσαν αναγκᾳ.* Hec.
2. —βαλιαις 'Αρπυιαις. Et. Ma. [90.
Sʏɴ. 1. Καταστικτος, αιολος.—κιῤῥος. 2. ταχυς.

Βαλλισμος, *ου. ὁ. tripudium. —μη γενοιτό μοι
νυκτωρ απαντῆσαι καλῶς πεπραγοσιν
ὑμῖν περι τον βαλλισμον.— Alex. ap.* Ath. p. 362. V. Χορεια.

Βαλλω. f. βλησω. p. βεβληκα. jacio, &c.
*ὡς δ' ὁπότε πληθων ποταμὸς πεδιονδε κατεισι
χειμαῤῥους κατ' ορεσφιν, οπαζομενος Διὸς ομβρῳ,
πολλὰς δὲ δρῦς αζαλεας, πολλὰς δέ τε πευκας
εσφερεται,* πολλὸν δέ τ' αφυσγετὸν εις ἅλα βαλλει. Λ. 492.
Sʏɴ. 'Ριπτω, αποῤῥιπτω, αποβαλλω, προβαλλω, δικω, ακοντιζω, αποπεμπω, παιω, καταπαιω, κτιζω, κναμπτω.

Βαμβαινω. tremo (labiis.)
—ὁ δ' αρ εστη, ταρβησεν τε-Βαμβαινων·— K. 375.

---

1. Lege, Μηροτρεφης, et πυριπνοε, et consule vocem Μηροτρ. in hoc Thes.

2. Recte se habet eruditi senis conjectura. Nam βαλλάντιον exhibent Ed. Flor. et Cod. Vat. et sic impresserunt nuperi Anthologiæ Editores, *Brunck.* et *Jacobs.*: ille, T. i. p. 138. hic, p. 70. *Simonidi* vulgo tribuitur Epigramma. *Hedyli* forsan est, "quem donaria, quæ in Arsinöes templo sua ætate visebantur, descripsisse constat. Vide *Casaub.* ad Athen. xi. 13. p. 817." Jacobs in l.

Syn. Τρεμω, διστάζω.

* Βαμβἄκῐδες. αἱ. mulieres tinctrices et depilatrices. *Vid. Toup. ap. Jacobs in l. c.*

και την γρυτοδοκην κοιτίδα βαμβακιδων. Myrin. *An.* ii. 107.*

Βαμμα, ἄτος. το. tinctura.

ἱνα μη σε βαψω βαμμα Σαρδιανικον. Ach. 112. Vid. Pac. 1174.

Syn. Αλοιφη.

Βᾰναυσος. mechanicus et illiberalis.

ου γαρ βαναυσον την τεχνην εκτησαμην. Aj. 1140.

Syn. Δουλοπρεπης, μικρολογος, ανελευθερος, τεχνικος.

Βαξῐς. fama. 2. oraculum.

οξεῖα γαρ σου βαξις, ὡς θεοῦ τινος. Aj. 1017.

2. δηρον δ' ου μετεπειτα τοιην[1] κατα βαξιν, Ιησων. Apoll. 1. 8.

Syn. Ακοη, θροος, θρυλλος, λογος, πυστις, φημη. 2. φατις, μαντειον.

Βαπτιζω. immergo.

αλλ' ὁτ' ες[2] ωκεανοιο ῥοον βαπτιζετο Τιτην. Orph. 510.

Syn. Βαπτω, εμβαπτω, καταβαπτω, εμβαπτιζω, καταβαπτιζω, απονιπτω, εναποκλυζω.

* Phr. Ὁς νυν τεταρτην ἡμεραν βαπτιζεται,
νηστιν πονηρου κεστρεως τριβων βιον. Eubulus, ap. Athen.
(*sequentia sunt in significatu sacro.*) [p. 307 f.*
Γαιης αιολα φῦλα σοφῷ βαπτιζετο ῥειθρῳ.—
ει μη τις καθαροῖσι δεμας λουτροῖσι καθαιρων
πνευματος εξ ἁγιοιο και ὑδατος, ειν ἑνι θεσμῳ,
ὁπλοτερην δεξοιτο γενεθλιον ασπορον αρχην,
αντιτυπον μιμημα γυναικειου τοκετοῖο,
ου δυναται βροτος οὗτος επεσσομενοιο νοῆσαι
ουρανιην αιῶνος ατερμονος ἡλικα τιμην. Non. Ioh. [Nonn.

Βαπτισμα. (*in eodem sensu.*) κηρυξ αρχεγονου βαπτισματος.—

Syn. Βαπτισμος, βαφη, εμβαμμα.—καταποντισμος.—λουτρον.—αναπλασμος, θεογενεσια, χαρισμα, φωτισμα.

Phr. Σοφον ῥειθρον. αλεξικακον ὑδωρ. λουτρον παλιγγενεσιας. αφθαρσιας ενδυμα.

Βαπτος. tinctus.

ουθ' ἱματιων βαπτῶν δαπαναις κοσμῆσαι ποικιλομορφων. Plut.

Syn. Ανθοβαφης. [530.

Βαπτω. mergo. 2. tingo. 3. haurio.

ὡς δ' ὁτ' ανὴρ χαλκεὺς πελεκυν μεγαν, ηε σκεπαρνον,
* ειν ὑδατι ψυχρῷ βαπτη μεγαλα ιαχοντα,
φαρμασσων· το γαρ αὖτε σιδηρου τε κρατος εστίν· [391.
ὡς του (Polyphemi) σιζ' οφθαλμὸς ελαΐνεῳ περι μοχλῷ.* ι.

Syn. Βαπτιζω, πλυνω. 2. φαρμασσω, χρωματιζω, διαχρωννυω.

Βᾰρᾰθρον. Vid. Βερεθρον. hiatus profundior, &c.

ἁπαξαπαντας εις το βαραθρον εμβαλεῖν. Plut. 1109.

Βαρβᾰριζω. barbarice loquor. [ii. 335.

και μελλων χαινειν, ευθυς εβαρβαρισε. Lucill. 86. *Anal.*

Βαρβᾰρῐκος. mores barbarorum referens; barbarus.

* και νύ ποτε ξυνός τις ελευσεται αμμιν αεθλος
ὑστατον, ὁππότ' αν οἱ μεν εφ' Ἑλληνεσσι μαχαιραν
βαρβαρικὴν και Κελτὸν αναστησαντες αρηα
οψιγόνοι Τιτῆνες αφ' ἑσπερου εσχατοωντος
ῥωσονται, νιφαδεσσιν εοικοτες, η ισαριθμοι
τειρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἡέρα βουκολεονται.* Call. 4. 172.

Βαρβᾰρος, ου. ὁ ἡ. * barbarus; pronuntiatione insuavi et peregrina utens. 2. non Græcus. 3. ineruditus. 4. agrestis, ferus.

2. βαρβαρων δ' Ἑλληνας αρχειν εικος, αλλ' ου βαρβαρους,
μῆτερ, Ἑλληνων· το μεν γαρ δουλον, οἱ δ' ελευθεροι. Iph. A. 1400.

Syn. 1. Καρβᾶνος, αγλωττος. 2. ξενος. 3. αμαθης. 4. αγριος. Phr. Και περαν Νειλοιο παγᾶν,
και δι' Ὑπερβορεους· ουδ' εστιν οὑτω
βαρβαρος ουτε παλιγγλωσσος πολις,
ἁτις ου Πηλεος αΐει κλεος— Isth. 6. 33.*

Βαρβᾰροφωνος. barbaram vocem edens.

Ναστης αυ Καρων ἡγησατο βαρβαροφωνων. B. 867.

Βαρβᾰροω. barbarum reddo.

βεβαρβαρωσαι χρονιος ων εν βαρβαροις. Orest. 485.

Syn. Εκβαρβαροω, βαρβαριζω, βαρκαζω.

Βαρβᾰρος. (λιθος.) *ita dictus, quia in Syria reperitur.

ποιμένι δ' αγραυλων ταυρων,* Διὸς αιγιοχοιο
υἱέϊ κισσοχιτωνι, λιθον καταθυμιον εἶναι
βαρβαρον αγγελλω, Συρηγενέος κελαδεινοῦ
ὑδασιν Ευφρηταο διαινομενον ζαθεοισι. κ. λ. Lith. 257.

Βαρβῐτον. το. Βαρβῐτος. ὁ ἡ. instrumentum musicum, multis chordis intentum.

*αμναστοι δε, τα πολλὰ και ολβια τῆνα λιπόντες,
δειλοῖς εν νεκυεσσι μακροὺς αιῶνας εκειντο,
ει μὴ δεινὸς αοιδος ὁ Κήϊος αιόλα φωνεων
βαρβιτον ες πολυχορδον, εν ανδράσι θῆκ' ονομαστοὺς
ὁπλοτεροις[3].—κ. λ.* Theoc. 16. 42.
ου γαρ ποτ' ουτ' αν βαρβιτου θιγοιμ' ετι. Alcest. 347.

Syn. Κιθαρα, ψαλτηριον. Epith. Μελιφρων.

Βαρδιστος, *pro* βρᾰδιστος. *(*et hoc ipsum pro* βραδυτατος) tardissimus.

οἶσθα γαρ εὖ περὶ τερμαθ' ἑλισσέμεν· αλλα τοι ἱπποι*
βαρδιστοι θειειν, τῷ τ' οιω λοιγι' εσεσθαι. Ψ. 309.

Βᾰρεω. gravo.

οἱ δ' ἦλθον οινῳ βεβαρηοτες υἷες Αχαιων. γ. 139.

Syn. Καταβαρεω, βαρυνω, επιβριθω, πιεζω, εκπιεζω, καταπιεζω, επιχραω, αχθεω.

Βᾰρις, ῐδος. ἡ. navigium. ᾧ τις ει προσαρμοσει
βαρβαρους βαριδας[4]
νοστον ουκ αποισεται. Iph. A. 297.
δεξαι μ', ει και σοι μεγα βριθεται οκρυοεσσα [i. 235.
βᾶρις αποφθιμενων, τον κυνα Διογενην. Leon. Tar. *Anal.*

Syn. Ναῦς.—πυργος.—τεῖχος.—αιθουσα.—στοη.—αυλη.—σφαῖρα.

Βαρκαῖος. a Barce, Africæ regione.

μετωπα συμπαιουσι Βαρκαιοις οχοις. Soph. El. 729.

Syn. Λιβυκος.

Βᾰρος, εος. το. pondus. [90.

δενομεναι δε τριχες πλεῖστον βαρος εἷλκον επ' αυτῷ. Batrach.
—αλλ' ὁμως βαρος-Ψυχης απαντλοιην αν·— Alcest. 355.

Syn. Βριθος, βριθοσυνη.—ανια, αχθος.—βασταγμα.—ισχυς, πλῆθος.

Βᾰρῠᾱης. graviter spirans.

—εξ ὑπνου βαρυαεος εγρετο δειλος. Opp.

Βᾰρῠαλγης. graviter dolens. *item*, gravem dolorem inferens. Vid. Ευμενιδες.

Βᾰρῠαλγητος. idem.

παντων καγχαζοντων γλωσσαις-Βαρυαλγητ'·— Aj. 200.

Syn. Βαρυς, αλγεινος, χαλεπος.

Βᾰρῠβρεμετειρᾰ. *fem.* a sequ. Vid. Φυσις.

Βᾰρῠβρεμετης, Βαρυβρομος. graviter fremens.

—Διος-Βαρυβρεμετα γενος. Antig. 1129.
ιω Νεμεσι και Διος-Βαρυβρομοι βρονται. Phœn. 190.

Syn. Βαρυκτυπος, βαρυηχης, βαρυγδουπος, εριγδουπος.

* Βᾰρῠβρομητης, ου. ὁ. idem.

βαρυβρομηταν εἶχε δινητὸν πετρον. Philipp. *An.* ii. 233.*

Βᾰρῠβρως. graviter mordens.

βαρυβρῶτ' αἱματηρον νοσον[5]. Phil. 704.

---

1. Ita dedit Beck. e marg. Cod. Vrat. et conjectura Ruhnk. Vulgo τεήν.

2. Vulgo ἀλλ' ὅτε γ'. Correctionem Wakefieldii in textum recepit Hermann.

3. Juvenis quivis ingenuus, harum elegantiarum amans, facile sibi in memoriam revocabit Horatii eadem de re cantilenam. Od. 9. l. iv.

4. Si recte omnino scribatur hic versus, metrum est Creticum Dimetrum. Quoniam vero versus præcedens, et duo sequentes sunt Trochaic. Dim. Catalectici, velim idem metrum conficere, legendo: βαρβάρους γε βάριδας. Statuo igitur primam τοῦ, βαρις, semper esse longam. Nec me fefellit, Burneium nostrum aliter statuisse in Tentamine ad Persas, 552. et invitus a viro rei metricæ longe peritissimo discedo. Sed hic, opinor, μνημονικὸν σφάλμα semel ei contigit, qualia multa vereor ne mihi acciderint, et adhuc occursura sint.

5. Casu, an consilio, in hoc loco difficili scripserit vir doctissimus νόσον pro στόνον, prorsus ignoro. Si consilio,—debebat totum locum adduxisse, et præterea scripsisse αἱματηράν. Mihi quidem videntur hæc epitheta longe melius cum νόσον, quam cum στόνον, congruere: neque nodum penitus solvit Brunckius.

Βᾰρυγδουπος. Vid. Βαρυδουπος.
Βᾰρῠγουνᾰτος, Βαρυγουνος. tardus. [18. 10.
 ἠ ῥα τις εσσι λιαν βαρυγουνατος; ἠ ῥα φιλυπνος; Theoc.
 Ασωπος βαρυγουνος, επει πεπαλακτο κεραυνῳ. Call. 4. 78.
Βᾰρῠγυιος. membra gravans.
 * ει δ', ὡς μεν βαρυγυιον απωσαο νουσον, ελασσεις. Gætul.
Βᾰρῠδαιμων, Βαρυδαιμονεων. infelix. [*An.* ii. 167.*
 ἠ βαρυδαιμονα μητηρ μ' ετεκεν. Alcest. 868.
 και βαρυδαιμονουντων[1]. Equit. 555.
 Syn. Βαρυποτμος, βαρυπενθης, βαρυπημων, βαρυσυμφορος, ατυχης, αθλιος.
Βᾰρῠδᾰκρῠς, Βαρυδακρυος, Βαρυπενθης, Βαρυπενθος. graviter dolens. [230.
 αιει δ' ἡ βαρυδακρυς, επὶ στηλαις μεν αηδών. Phil. *An.* ii.
 λοξα Πολυξεινην βαρυδακρυον ομμασι λευσσων. Christod.
 —βαρυπενθέσι Φοιβου-Τοξοις— Meleag. 117. [*ib.* p. 463.
 —ἡ βαρυπενθος-Μητηρ— Philipp. *An.* ii. 229.
Βᾰρῠδεσμος. gravi vinculo ligatus.
 και μελεων βαρυδεσμον ενυμνωσαντο καλυπτρην. Nonn.
Βᾰρῠδῐκος, ου. ὁ ἡ. graviter ulciscens.
 * εμολε μεν δικα Πριαμιδαις χρονῳ (*Doch. dup.*)
 βαρυδικος ποινα. (*Dochm.* Vid. Burn.)* Choëph. 933.
Βᾰρῠδοτειρᾰ. graviter affligens.
 ιω. μογερα βαρυδοτειρα (*Antisp. Dim.*)
 Μοῖρα,—— Sept. Th. 975.
Βᾰρυγδουπος, Βαρυδουπος, Βαρυηχης. graviter sonans.
 οδμη τ' ιχθυοεσσα βαρυγδουποιο θαλασσης. Mus. 270.
 και δ' αυτος βαρυδουπος ὑπειρ ἁλος Εννοσιγαιος. Mosch. 2. 116.
 ηδ' ὡς θεινομενοι βαρυηχεῖ κυματι ποντου. Orph. 1350.
Βᾰρυζηλος, ου. ὁ ἡ. *Angl.* very jealous.
 τα παντα προς φῶς ἡ βαρυζηλος δαμαρ-Λξει.— Lyc. 57.
Βᾰρῠθῡμος. graviter animo adfectus. *ep.* Lunæ. Orph. H. 8. 6.
 ταν δε γυνα βαρυθυμος αμειβετο δακρυχεοισα. Call. 6. 81.
 Syn. Αμειλιχος, δυσθυμος, βαρυφρων, βαρυμηνις, βαρυψυχος.
Βᾰρῠθω. gravor.
 τερσηναι δυναται· βαρυθει δε μοι ωμος ὑπ' αυτου. Π. 519.
 * ὁπλοτερος πολεμιζε· τοτ' αὖ βαρυθεσκέ οἱ ηδη
 γυῖα, μενεν δ' ετι θυμος αρηΐος, ὡς το παρος περ. Apoll. 1. 43.*
 Syn. Βαρυνομαι, επιβαρυνομαι, βριθομαι.
Βᾰρῠκαρδιος—εσμος. Nonn.
Βᾰρῠκομπος. gravem strepitum edens.
 —κεινον γε και βαρυκομποι
 λεοντες περι δειματι—φυγον,— Pyth. 5. 76.
Βᾰρῠκοτος, Βαρυμηνιος, Βαρυμηνις. gravem simultatem gerens.
 εγω δ' ατιμος, ἡ ταλαινα βαρυκοτος. Eum. 783. [138.
 τουτ' επαθ', ουτ' Αιας ὁ μεγας βαρυμανιος ἡρως. Theoc. 15.
 αντροχαρες, βαρυμηνις, αληθης Ζεὺς ὁ κεραστης. Orph. H. 10.
 Syn. Δυσμηνις, οργιλος, μνησικακος, βαρυοργητος.
Βᾰρυκτῠπος. Vid. Βαρυβρομος, et Βαρυγδουπος.
 * εν δ' αρα οἱ (*Pandoræ*, sc.) στηθεσσι διακτορος Αργειφοντης
 ψευδεά θ' αἱμυλιους τε λογους και επικλοπον ἠθος
 τεῦξε,* Διὸς βουλῇσι βαρυκτυπου·— Hes. ε. 77.
Βᾰρῠλαιλαψ. valde sonans. [*An.* ii. 229.
 ευθαλέα πλατανόν με Νοτου βαρυλαιλαπες αὖραι. Philipp.
Βᾰρῠλογος. maledicus.
 —βαρυλογοις εχθεσιν πιαινομενον.— Pyth. 2. 100.
*Βᾰρῠμηνῐς, ῐος. ὁ ἡ. iracundus. [*An.* ii. 264.
 Οιδιποδες δισσοί σε, και Ηλεκτρη βαρυμηνις. Statyl. Flacc.
Βᾰρῠμισθος. ὁ ἡ. qui pretio impenso constat.
 την καταφλεξιπολιν Σθενελαΐδα, την βαρυμισθον. Ep. αδ. 56.*
Βᾰρῠμοχθος, ου. ὁ ἡ. laboriosus. *epith.* Alcidæ, Cal. et Ep. αδεσπ. 288.
Βᾰρῡνω. * gravo, premo. 2. molestia adficio.
 —τοξον-Εἷλκεν επ' Ευρυπυλῳ, καί μιν βαλε μηρὸν οϊστῷ
 δεξιόν· εκλασθη δε δοναξ,* εβαρυνε δε μηρόν. Λ. 583.
 εἶπε δ' αλυσθαινουσα· τί μητέρα, κοῦρε, βαρυνεις; Call. 4. 212.

1. Versus Choriamb. Dim. Cat. a Diomede dictus *Archilochius*, a Scaligero, *Aristophanius*;—usu vero notissimus apud Horatium; Lib. 1. Od. 7.

 Syn. Βαρεω, επιβαρυνω, καταβαρυνω, φορτιζω, επιφορτιζω. —αχθεω, επαχθιζω, διαβριθω, πιεζω. 2. λυπεω.
* Βᾰρυοδμος, ου. ὁ ἡ. graveolens. [etiam 51.
 η πολιὸν βαρυοδμον, ὃ δὴ ῥιγιστον οδωδεν. Nic. Th. 64. Vid.
 Syn. Βαρυπνοος, βαρυωδης.*
Βαρυοπης. gravisonus. —μαλιστα μεν Κρονιδαν,
 βαρυοπαν στεροπᾶν κεραυνων τε πρυτανιν. Pyth. 6. 23.
 Syn. Ευρυοπης, βαρυβρομος, εριβρομος, βαρυδουπος.
* Βᾰρυοργητος, ου. ὁ ἡ. idem quod Βαρυμηνις. [*An.* ii. 88.*
 —μηδ' ερεθιζειν-Τας βαρυοργητους σοι θελε Πιερίδας. Philod.
Βᾰρῠπᾰλᾰμος. graves et fortes habens pugnos.
 βαρυπαλαμον[2] ορσαι χολον. Pyth. 11. 37.
* Βᾰρῠπενθητος, ου. ὁ ἡ. graviter ploratus. [125.*
 ου βαρυπενθητους Αρτεμις εἷλε κορας. Antip. Thess. *An.* ii.
Βᾰρῠπεσης, εος. ὁ ἡ. graviter cadens.
 αγκαθεν βαρυπεσῆ-Καταφερω ποδὸς ακμάν. Eum. 375.
Βᾰρῠπνειω. graviter flo.
 αλλα, φιλη, πεφυλαξο βαρυπνειοντας αητας. Mus. 216.
* Βᾰρῠπνοος, ου. ὁ ἡ. idem quod Βαρυοδμος.
 ἡ δ' ητοι λιτρῳ μεν επιχρωζουσα χαλινὰ
 ειδεται εμβρυχθεῖσα βαρυπνοος·— Nic. Alexiph. 338.*
Βᾰρῠπŏτμος. Vid. Βαρυδαιμων.
 βαρυποτμα κακα. Œd. C. 1518. (1448. Br.)
 οιμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτατας. (*Dochm. dupl.*) Phœn. 1367.
* Βᾰρῠπους, ποδος. ὁ ἡ. cujus inferior pars gravior.
 ιὸς, και βαρυπους οζος ὁ θηρολετης. Philipp. *An.* ii. 226.*
Βᾰρῠς. gravis, molestus.
 δεισαντων φθογγόν τε βαρὺν, αυτόν τε πελωρον. ι. 257.
 αλθετο χεὶρ, οδυναι δε κατηπιοωντο βαρεῖαι. Ε. 417.
 Syn. Αινος, αλγεινος, βληχρος, δυσογκος, δυσλοφος, δυσβαστακτος, βαρυσταθμος, επαχθης, μεγας, μεγαλοσθενης, ὁλκηεις, χαλεπος, φορτικος.
* Βᾰρυσκῑπων, ωνος. ὁ ἡ. baculo, *sive*, clava gravis.
 χαῖρε βαρυσκιπων, επιτακτα μεν εξάκι δοιά. Call. *fr.* 120.*
Βᾰρυστᾰθμος. ponderosus. [Br.)
 αλλ' ἑτερον αὖ ζητει τι τῶν βαρυσταθμων. Ran. 1444. (1397.
Βᾰρυστεναχω. graviter gemo.
 την δε βαρυστεναχων προσεφη ποδας ωκὺς Αχιλλεύς. Α. 364.
Βᾰρυστονος. * graviter suspirans; luctuosus.
 λειπει μεν ουδ' ἁ προσθεν ηδειμεν,* το μη ου
 βαρυστον' εἶναι·— Œd. T. 1256. (1232. Br.)
Βᾰρυστονως. *adv. a præc.*
 εμοι πιθεσθε μη βαρυστονως φερειν. Eumen. 797.
Βᾰρυσφᾰρᾰγος. qui gravem edit strepitum.
 —ενθα τεκες-Αιακον βαρυσφαραγῳ πα-τρι.— Isth. 8. 47.
Βᾰρῠταρβης. terribilis.
 * σεμναις κοιταισιν εν Ηδωναις
 οργια τιν' ανοργι' αγοντες·
 ὁ μεν εν χερσὶν βομβηκας εχων
 τορνου καματον δακτυλοθικτον,
 πιμπλησι μελος,
 μανιας επαγωγον ὁμοκλάν·
 ὁ δε χαλκοδετοις κοτυλαις οτοβεῖ,
 ψαλμ' αψαλτον δ' αλαλαζει·
 ταυροφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται
 ποθεν εξ αφανοῦς φοβεροι μῖμοι,
 τυμπανου ηχὼ δ',* ὡσθ' ὑπογειου
 βροντῆς, φερεται βαρυταρβής. Æsch. *fr.* *Edon. *p.* 570. *Ed.* Bothe. *qui pro* βαρυταρβης, *legit* παρατυρβος, *cui correctioni non adsentio.**
Βᾰρῠτῑμος. pretiosus.
 ὑπατοι τε θεοι και βαρυτιμοι-Χθονιοι. Æsch. Supp. 25.
Βᾰρῠτλητος. intolerabilis.
 μητε βαρυτλητων λαγανων περι φορτον αγουσαν. Naum. 5.
Βᾰρυυμνος. hymnis grave sonans. Vid. ad v. Πινδαρος.
Βᾰρυφθογγος. gravem sonum edens. Vid. Βαρυκτυπος.
 αρκτων δερματ' εκειτο, βαρυφθογγων τε λεοντων. H. in Ven.
 Syn. Βαρυφωνος, βαρυβρομος. [160.

2. "Βαρυπάλαμος χόλος, pro simplici, βαρεῖα ὀργή." Heyn.

Βᾰρῠφλοισβος, ου. ὁ ἡ. gravi strepitu resonans.
—μετα κυμα βαρυφλοισβοιο γενεθλης. Procl.
Βᾰρῠφορτος. ἡ. gravida.
ὀττι γυνη βαρυφορτος αχος περι θυμον ἑλισσει. Nonn.
Βᾰρῠφρων. æger animo; vel, gravia meditans.
Κολχιδα γηρυν ἱεισα βαρυφρονος Αιηταο-Κουρη— Apoll. 4. 731.
Βᾰρῠφυλλος. *epith.* arboris. Ep. 1. 4.
Βᾰρῠχειλος. *epith.* Oratoris. [*An.* ii. 385.*
*ῥητορα Μαυρον ιδων απεθαυμασα, τον βαρυχειλον. Ammian.
Βαρυχθων. **per errorem, ut videtur, pro* Βαθυχθων, q. v.
Βᾰρῠχορδος, ου. ὁ ἡ. cui sonus est gravissimus. [366.*
εκ νητης μετεβης οὑτω ταχυς εις βαρυχορδον. Strato, *An.* ii.
Βᾰρῠψῡχος. qui abjecto, vel, graviter sauciato est animo.
προς γαρ κακου τε και βαρυψυχου γοους. Aj. 319.
Syn. Μικροψυχος, δειλος.—βαρυθυμος.
Βᾰρῠωδης, *εος. ὁ ἡ. idem quod Βαρυοδμος.
συν χλοεροις θαμνοισι βαλοις* βαρυωδεα ποιην. Nic. Ther. 895.
Βαρυωδυνος—κοτος. Apollin.
Βᾰσᾰνηδον. *adv.* a seqq. —οἱ βασανηδον
στρεβλα κολαζομενοι σκολοπηϊδα μοιραν ὁρωσι. Man. 4.
Βᾰσᾰνιζω. exploro. 2. torqueo ad eruendam veritatem.
βασανιζε γαρ τον παιδα τουτονι λαβων. Ran. 629.
Syn. Καταπειραω, ανακρινω, ανεταζω, εξεταζω, δοκιμαζω, ελεγχω.—διακωδωνιζω, κατασκοπευω, κατασκεπτομαι, πιεζω, λυγιζω.—ανιαω, κολαφιζω, ταλαιπωρεω, τιμωρεω, στρεβλοω.
Βᾰσᾰνιστρῐᾰ. exploratrix, tortrix. (26. Br.)
ενθεν δη στοματουργος επων βασανιστρια, λισπη. Ran. 844.
Βᾰσᾰνος, *ου. ἡ. lapis Lydius, quo aurum probatur; *deinde*, 2. indicium quodvis, vel argumentum, quo aliquid probatur. 3. quæstio per tormenta. 4. tormenta ipsa.
1. εὑρησεις δε με πασιν εφ' ἐργμασιν, ὡσπερ απεφθον
χρυσον, ερυθρον ιδειν, τριβομενον βασανῳ,
του χροιης καθυπερθε μελας ουχ ἁπτεται ιος,
ουδ' ευρως, αιει δ' ανθος εχει καθαρον. Theog. 449.[1]
2. ουτε ταννν πω εμαθον, προς ὁτου [835. Br.
χρησαμενος δη βασανῳ. Œd. T. 492. Vid. et 510. et Col.
ὑμων εσμεν πολυ βελτιους· βασανος τε παρεστιν ιδεσθαι.
βασανον δωμεν, ποτεροι χειρους. ἡμεις μεν γαρ φαμεν ὑμας.
νεαρα δ' εξευροντα δομεν βασανῳ [Thesm. 800.
ες ελεγχον, ἁπας κινδυνος· οψον [Scol. 1. 17.*
δε λογοι φθονεροισιν. Nem. 8. 34. Vid. Pyth. 10. 106. et Fr.
† ηθους δε βασανος εστιν ανθρωποις χρονος. Stobæ. 5.
ουκ εστιν μειζων βασανος χρονου ουδενος εργου,
ὁς και ὑπο στερνοις ανδρος εδειξε νοον. ib. Exc. 143.
Syn. 1. Χρυσιτις. Λυδια λιθος, q. vid. 2. κρισις, λογισμος, δοκιμασια, κατασκοπη. 3. βασανισμος. 4. στρεβλη, τιμωρια.
Βᾰσῐλειᾰ, Βᾰσῐλῐς, Βᾰσῐλισσᾰ. regina.
σφαιραν επειτ' ερριψε μετ' αμφιπολον βασιλεια. ζ. 115.
*συ δε, Τυνδαρεω-Θυγατερ, βασιλεια Κλυταιμνηστρα. Ag. 84.
γουνουμαι, βασιλεια, συ δ' ἱλαθι, μηδε με Κολχοις. Apoll. iv.
δουλη κεκλησθαι, βασιλις ουσ', αισχυνομαι. Hec. 556. [1015.*
—ακουω χοημα καλον τι-Κοσμην την βασιλισσαν— Theoc.
Syn. Ανασσα, βασιλιννα, ἡγεμονις, στρατηγις. [15. 24.
Epith. Αιδοια, αοιδιμος, αμαιμακετος, αγακλειτη, αθανατος, ιφθιμη, περιφρων, πολυμνηστη.
Βᾰσῐλειᾱ.[2] regnum; regia potestas.
Syn. Ανακτορια, κοιρανιη.
Βᾰσῐλειος, Βασιληϊος, Βᾰσῐλῐκος. regius. Βασιληϊς. *fem.*
αλλα, κτυπει γαρ κληθρα βασιλειων δομων. Orest. 1360.

—δεινον δε γενος βασιληϊον εστι-Κτεινειν. π. 401.
δωκε δε οἱ τιμης βασιληϊδος ἡμισυ πασης. ζ. 193.
γαμοις Ιασων βασιλικοις ευναζεται. Med. 18.
Βᾰσῐλευς. rex, dominus.
ουκ αγαθον πολυκοιρανιη· εἱς κοιρανος εστω,
εἱς βασιλευς, *ᾡ εδωκε Κρονου παις αγκυλομητεω
σκηπτρον τ' ηδε θεμιστας, ἱνα σφισιν εμβασιλευη.* Β. 204.
Syn. Αναξ, αγος, αυτοκρατωρ, βασιλευτωρ, κοιρανος, κοσμητωρ, *θεμισκρεων. Pind. σημαντωρ. Apoll. τυραννος.*
Epith. (*bona*) Αγαθος, αγανος, αιδοιος, αμυμων, ακμητος, αμαιμακετος, αριπρεπης, αριζηλος, αγακλειτος, αντιθεος, αγηνωρ, αγερωχος, αριστοπονος, αλλογλωσσος, ἀλιχλαινος, βαθυπλουτος, δημοφελης, διοτρεφης, ερικτεανος, ερισθενης, ευγενης, ευκτεανος, ενολβος, εχεφρων, ηπιος, θειος, θεουδης, θεηγενης, θεμιστουχος, ιφθιμος, κρατερος, κλειτος, κυδαλιμος, κυδαινων, καρτεροθυμος, λαοσσοος, λαμπρος, μενεπτολεμος, μενεχαρμος, μεγακληεις, μεγαθυμος, μεγαδοξος, παναρχος, παμμεδεων, πανταναξ, παναπαλος, πεισιμβροτος, πολισσουχος, προφρων, πολυολβος, τιμηεις, ὑπερμενης, φιλοπτολεμος, φιλοσκηπτρος, φερεπτολις, αναγνος, δημοβορος, δωροφαγος, κοσμοφθορος, ὑπερφιαλος, ὑβριστης, χαλεπος. τυραννοφονος. (*mala*) απηνης.
Phr. —Σκηπτρον εχων, φρεσιν αισιμα ειδως.
—καλος τε και αλκιμος, εξοχος αλλων
σκηπτουχος βασιλευς, και εν πολεμοισι μαχητης. Hom.
[Μαγνητων σκοπος. Pind.]
*διοσδοτοις σκηπτροισι τιμαλφουμενος. Æsch. Supp.
παντοσεμνος—ὁσπερ τετακται τηνδε κυρωσαι δικην. ib.
—ἡ γάρ σευ κλεος ουρανον ευρυν ἱκανει,
ὡστε τευ η βασιληος αμυμονος, ὁς τε θεουδης
ανδρασιν εν πολλοισι και ιφθιμοισιν ανασσων,
ευδικιας[3] ανεχησι· φερησι δε γαια μελαινα
πυρους, και κριθας, βριθησι δε δενδρεα καρπῳ·
τικτει δ' εμπεδα μηλα, θαλασσα δε παρεχει ιχθυς
εξ ευηγεσιης· αρετωσι δε λαοι ὑπ' αυτου. τ. 108. [Apoll.
—Ηλειοισι δ' ὁγ' ανδρασιν εμβασιλευεν,-Ολβῳ κυδιοων—
Βᾰσῐλευτερος. *compar. a præc.* augustior; regno aptior. et
Βασιλευτατος. *superl.* regno dignissimus.
καὶ μοὶ ὑποστητω, ὁσσον βασιλευτερός ειμι. Ι. 160.
Ατρειδη, σὺ μὲν αρχε· σὺ γὰρ βασιλευτατός εσσι. ib. 69.*
Βασιλευτωρ, ορος. ὁ. regnator.
—οἱ οἱ εσαν βασιλευτορες αιπαληων[4]. Antimach. ap. Et. Ma.
Βᾰσῐλευω. regno.
ισον εμοὶ βασιλευε, και ἡμισυ μειρεο τιμης. Ι. 616.
Syn. Εμβασιλευω, ανασσω, αρχω, εξουσιαζω, αισυμναω.
Phr. Θρονῳ εγκαθιζειν. ευθυνειν λαοις δικας. Pind.
εχειν τα πραγματα. [κυματων ατερ πολιν σην ναυστοληισεις.] —κραινουσι μεγαν θρονον εμβεβαωτες. Opp
βαλλε καθ' Ἑλληνων σης ζυγοδεσμα δικης.
—νεαρᾳ σκηπτρον ἑλειν παλαμᾳ. Ep.
Βᾰσῐς. gressus. 2. pes. 3. fundamentum.
ξενων γαρ εξομιλος ηδε τις βασις. Trach. 981. (66. Br.)
ὁμου γαρ αμφι νωτα και τροχων βασεις. Soph. El. 720.
τας ακουει μεν βασις, αγλαϊας αρχα. Pyth. 1.
Syn. 1. Βαδισις. 2. πους. 3. βαθμος, θεμελιον, ἑδρα, ερεισμα, πυθμην.—ζυγος.
* Βασκαινομαι. pass. a sequ. *Vid. Steph. Thes.* T. 1. c. 1884.
ὡς μη βασκανθω δε, τρις εις εμον επτυσα κολπον. Theoc. 6. 39.
Βασκαινω. quasi φασκαινω. id est, φαεσι καινω. oculis occido; fascino. 2. invideo. 3. criminor.*
—τυ δ', ὦ κακέ, και τοκ' ετακευ-Βασκαινων,— Theoc. 5. 13.
Syn. Γοητευω, καταγοητευω, φαρμακευω. 2. φθονεω, λυπεομαι. 3. αιτιαομαι, μεμφομαι, συκοφαντεω.
Βασκᾰνῐᾱ, ας. ἡ. fascinatio. 2. invidia. 3. obtrectatio.
—ὁ δ' ηεισεν κρεσσονα βασκανιης. Call. Ep. 26.

---

1. Hunc locum indicavit Morellus, qui præterea citavit,
πλουτος δε βασανος εστιν ανθρωπου τροπων. Sent.
et in Appendice, —ἡ τοκετων ωριος ην βασανος. Ep. 1. 1.
Cum vox sit rarioris usûs apud Poëtas, et tantummodo, opinor, in prima aut secunda significatione, provocandum censui ad omnia loca in quibus eam potui reperire.

2. Nullum mihi occurrit exemplum vocis hujusce a Poëtis antiquis adhibitæ. Morellus quidem versum citavit (si versus appellandus est) a Posselio. τῷ σκηπτουχῳ ανακτι Θεου βασιλεια εοικε. Sed, opinor, ultima in βασιλεία, *regnum*, producitur, quia a verbo in ευω profluit. Corripitur eadem in βασίλεια, *regina*, quia deducitur a βασιλεύς.

3. "Est genitivus nominis: nam sic construi amat hoc verbum." Damm. c. 2691. Cum Dammio etiam ἀνέχησι et φέρησι pro indicativis ab ἀνέχημι et φέρημι, sumere velim, quam pro conjunctivis ab ἀνέχω, φέρω. Cur non βρίθησι etiam ad vetus verbum, βρίθημι, referamus?

4. "Duplicis lectionis sunt indicia, αἰπολιήων, *caprariorum*; et ἀσπαλιήων, *piscatorum*." Sylburg.

Syn. Φθονος, κακοηθεια, καταγοητευσις, αχαριστια, συκοφαντια.

* Βασκᾰνιον, et *plur.* Βασκανῐᾰ. quædam ridicula, quæ apud veteres fabri ferrarii ante fornaculam suspendere solebant, invidiæ avertendæ gratia.

—πλην ει τις πριαιτο δεομενος [108.*
βασκᾰνιον επι καμινον ανδρος χαλκεως. Aristoph. ap. Poll. VII.

Βασκᾰνος. fascinator, &c. [Plut. 571.
αλλ' ου ψευδει τουτων ουδεν, και περ σφοδρα βασκανος ουσα.
Syn. Φθονερος, κακοηθης, συκοφαντης, ὑβριστης, φιλαιτιος.—βλαβερος.

* Βασκας, ου. ὁ. querquedula. *Angl.* a teal.
και πορφυριωνι, και πελεκᾶντι,
και πελεκινῳ, και φλεξιδι,
και τετρακι, και ταωνι,
και ελεᾷ, και βασκᾳ,
και ελασᾷ, και ερωδιῷ,
και καταρακτῃ, και μελαγκορυφῳ
και αιγιθαλλῳ— Av. 882.*

Βασκ' ιθι. * vade age, *sexies occurrit in Iliade, nempe,* B. 8. Θ. 399. Λ. 186. O. 158. Ω. 144. 336. *et semel in* Apoll. Rhod. III. 486.—Βάσκετε *semel reperitur in* Aristoph. *sc.* Thesm. 783. *et in nullo alio*[1] *loco, quantum scio, deprehenditur hoc verbum antiquum.* [1885.G.*

Βασκοσυνη, ης. ἡ. fascinatio. *in varr. lectt.* Steph. Tom. 1. c.

Βασσᾰρᾱ, ας. et Βασσαρῐς, ῐδος. ἡ. Baccha. 2. vulpes. 3. meretrix.
1. Βασσαρὶς Ευρυνομη σκοπελοδρομος, * ἡ ποτε ταυρων
πολλὰ ταννκραιρων στερνα χαραξαμενη. Agath. *An.* iii. 43.
3. ἡξει γαρ, (*sc.* Ulysses) ἡξει ναυλοχον Ῥειθρου σκεπας,
και Νηριτου πρηωνας· οψεται δε πᾶν
μελαθρον αρδην εκ βαθρων αναστατον
μυκλοις γυναικοκλωψιν·* ἡ δε βασσαρα
σεμνῶς κασωρευουσα κοιλανεῖ δομους,
θοιναισιν ολβον εκχεασα τλημονος. Lyc. 768.
τῆς παντομορφου βασσαρας λαμπουριδος. ibid. 1393.
Syn. 1. Βακχη. 2. αλωπηξ. 3. εμπελατειρα, κασαλβη, κασωρις, λαικαστρια, μαχλις, μαχλας, μυλλας, πορνη, ἑταιρα.

Βασσαρεω. Ath. 10. 7. * *locum non reperio.**

Βασσᾰρῐκος. Vid. Βακχεῖος.
στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥομβον θιασοιο μνωπα. Phalæc. *An.* i.

Βασσων, pro βαθιων. —βασσον χωριον. Et. Ma. [421.

Βασταγμά. gestamen.
δεινον μεν ἠν βασταγμα, καὶσχυνην εχον. Eur. Supp. 767.
Syn. Βασταγη, βαρος.

Βασταζω. * gesto. 2. *apud Atticos,* exploro. Suid. v. Βαστασας.*
1. αντικ' επει μεγα τοξον εβαστασε[2], και ιδε παντη. φ. 405.
* 2. παντα γαρ λεγει δικαια· πασας δ' ειδεας
εξητασεν· παντα δ' εβαστασεν φρενι. Thesm. 436.
ὀς πρῶτος εν γνωμᾳ τοδ' εβαστασε
και γλωσσᾳ διεμυθολογησεν. Prom. 887. P.*
Syn. 1. Φερω, φερομαι, εκφορεω, ὑποφερομαι, ανακουφιζω, αγκαλιδοφορεω, αχθοφορεω, φορτηγεω, ξυληγεω, αιρω, κομιζω, εκκομιζομαι, κατακομιζω, αερταζω. 2. βασανιζω, δοκιμαζω, διασηκοω.
* Phr. [Προσφορα μ' αἱρετε, συντονα δ' ἑλκετε. Hipp.]

Βαστακτὸς, ἡ, όν. portatus, sublatus.
ειθ' ειην δελφὶς, ἱν' εμοῖς βαστακτὸς επ' ωμοις. Meleag. 7.

Βᾰτᾰνιον, ου. το. *item,* Πατανιον. patella.
—επειτα πουλυπους τετμημενος
εν βατανιοισιν ἑφθος— Antiphan. ap. Athen. p. 169.
ὁ μαγειρος οὑτος πατανιων προσελθετω. Philetærus, ibid.

Βᾰτεια, seu Βᾰτῐεια. tumulus Amazonis ita dictæ: aut potius, reginæ cujusdam Trojanæ. Damm. P. R.
την ητοι ανδρες Βατιειαν κικλησκουσιν,
αθανατοι δε τε σημα πολυσκαρθμοιο Μυριννης. B. 813.*

Βᾰτεω, Βᾰτεομαι. *item,* Βατευω[3]. coëo, &c.
ὡπολος, ὀκκ' εσορῇ τας μηκάδας, οἱα βατεῦνται. Theoc. 1. 87.
Syn. Βινεω, μισγομαι, οχευω, οιφαω, οιφεω, οπυιω.

Βᾰτηρ. qui incedit. 2. meta. 3. limen. Vid. Βηλος.
αυτον κεκρουκας τον βατῆρα τῆς θυρας. Proverb. ap. Suid. in v.

Βᾰτηριος. scansorius.
μηδ' αλογοις ζωοισι βατηριον ες λεχος ελθεῖν. Phocyl. 176.

* Βᾰτηρῐς, ῐδος. ἡ. *epith.* κλίμακος. *idem quod* ἀποβάθρα, scala navalis.
τῷ Κινυρου την χεῖρα βατηρίδος εμβαινοντι
κλιμακος εκτεινας, δεξο κελαινε Χαρων. Zonas, *Anal.* ii. 81.*

Βᾰτῐᾱ, ας. ἡ. rubetum. —αλλ' εγ-
κεκρυπτο γαρ σχοινῳ βατιᾳ τ' εν απει-
ρατῳ, ιων ξανθαισι και παμπορφυροις
ακτῖσι βεβρεγμενος ἁβρον-Σῶμα·— Ol. 6. 89.*

Βᾰτῐδοσκοπος. *a sequ.* helluo.
Γοργονες οψοφαγοι-Βατιδοσκοποι, ἁρπυιαι. Pac. 811.

Βᾰτις, ῐδος. ἡ. * herbæ nomen. 2. piscis quidam. *Angl.* thornback. 3. avis quædam.
2. ουδε χαιρω βατισιν, ουδ' εγχελυσιν· αλλ' ἡδιον αν
δικιδιον σμικρον φαγοιμ' αν, εν λοπαδι πεπνιγμενον. Vesp. [510.*

Βᾰτὸς, ἡ, όν. pervius.
—τῷ θαλασσα μεν βατὴ-Πεζῷ ποτ' εσται.— Lyc. 1414.
Syn. Διαβατος. βασιμος, αμευσιμος, διοδευσιμος, ευδιοδος, ευπορος, περασιμος, πορευτικος, πορευσιμος, ευεπιβατος.

Βᾰτος, ου. ὁ. (ἡ. Damm.) rubus, sentis.
νῦν ια μεν φορεοιτε βατοι, φορεοιτε δ' ακανθαι. Theoc. 1. 132.

Βᾰτοδροπος. rubos decerpens. [190.
ω γερον, Ογκηστοῖο βατοδροπε ποιηεντος. Hom. in Merc.

Βᾰτρᾰχειον. *item,* Βατραχιον. ranunculus. 2. (χρωματος εἶδος) genus herbæ, cujus succo inficiebant faciem ante inventas personas. Suid. in v.
και λυδιζων, και ψηνιζων, και βαπτομενος βατραχειοις. Eq.

Βατραχεος. * *locum ex Athen. cit. invenire nequeo.** [520.
βατραχεη τε κυμη τε κακοχροος— Athen. 9. 2.

Βᾰτρᾰχῐς, ῐδος. ἡ. vestis, *ita dicta, a præc.*
ἑπου δε ταυτηνι λαβων την βατραχιδα. Equit. 1406.

Βᾰτρᾰχος, ου. ὁ. rana.
ταῖς νυμφαισι δ' εδοξεν αει τον βατραχον ᾳδειν. Mosch. 3. 111.
και τοτ' απολλυμενους βατραχους ᾠκτειρε Κρονιων. Batr. 262.
Epith. Ὑδατοτρεφης.
Phr. Τον Νυμφῶν θεραποντα, φιλομβριον, ὑγρὸν αοιδὸν,
* τον λιβάσιν κουφαις τερπομενον βατραχον
χαλκῷ μορφωσας τις ὁδοιπόρος, εὖχος εθηκεν,
καυματος εχθροτατην διψαν ακεσσαμενον.
πλαζομενῳ γαρ εδειξεν ὑδωρ, ευκαιρον αεισας
κοιλάδος εκ δροσερῆς αμφιβιῳ στοματι·
φωνὴν δ' ἡγητειραν ὁδοιπόρος ουκ απολειπων
εὑρε ποσιν γλυκερῶν ὡν εποθει λιβαδων. Plato, *An.* i. 170.
λιμναια κρηνων τεκνα.—φιλῳδον γενος. Vid. Ran. 240. sqq.

* Βαττιδης. *plur.* Βαττιδαι. patronym. a sequ.
ὁς ου ταν Επιμαθεος
αγων οψινοου θυγατερα Προ-
φασιν Βαττιδᾶν
αφικετο δομους θεμισκρεοντων. Pyth. 5. 35.

Βαττος, ου. ὁ. conditor Cyrenes. Vid. Steph. Append. in v.
a. ουδ' αν μεταμαθοις; b. ουδ' αν, ει δοιης γ' εμοι
τον Πλουτον αυτον, και το Βαττου σιλφιον. (ἐπὶ τῶν σπανίας τιμὰς λαβόντων. *Schol. in l. et Suid.*) Plut. 924.
Phr. Οικιστηρ καρποφορου Λιβυας. Pyth. 4. 10.
κελαινεφεων πεδιων δεσποτης. ib. 93.

Βαυβαω. cubitum eo.
βαυβῶμεν εισελθοντες· απομορξαι σεθεν
τα δακρυα·— *fr.* Eur. Sylei.—Valck. Diatrib. p. 204.
Syn. Καθευδω, κοιμαομαι.

Βαυβω, οος, οῦς. ἡ. nutrix Cereris. [Fr. 16.
χειρι τε μιν ῥιπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπο κολποις. Orph.

1. Compositum ἐπιβάσκω semel invenitur. Il. B. 234. Item, παραβάσκω, semel. Λ. 104. Suid. exponit, Διαβάσκει. περιέρχεται, περιέπει.

2. Hic etiam indicia sunt notionis istius secundæ, quam Suidas Atticis propriam esse affirmat.

3. De hoc verbo jure dubitari potest. Βατεῦνται non est pro βατεύονται, ut quidam somniant, at Dorice pro βατοῦνται. Vox βατεύσουσα exstat in Eur. Supp. 1013. et redditur, *itura.* At probabilior lectio est ματεύσουσα. Vid. postremam Marklandi Edit. Oxon. 1811.

Βαΰζω. latro. —παλιν ἀδ', ιδε ταν κυνα βαλλει,
ἁ τοι τᾶν οἴων ἑπεται σκοπος* ἁ δε βαΰσδει. Theoc. 6. 10.
Syn. Ὑλακτεω, ὑλαω, ληκεω, ῥοιζεω, ωρυομαι.

*Βαυκαλᾶν. sopire; curare nutricis modo. Syn. Κατακοιμιζειν, τιθηνεῖν, παιδια μετ' ᾠδης κοιμιζειν. Hesych.

Βαυκᾰλιον. vas angusti oris: a sono quem edit dum aqua ei infunditur. *Unde*

Βαυκᾰλῐς, ῐδος. ἡ. vas ad refrigerandum; e vitro ap. Alexandrinos. *Unde* καταβαυκαλιζω, qu. v. [357.
εις το θερος χαλκῆν βαυκαλιν ηγορασας. Nicarch. *Anal.* ii.
βαυκαλις ἡ τετρακυκλος—Sopat. ap. Ath. p. 794. b. *Tom.* iv. p. 224. *Schweig.*

Βαυκιδες. calceamentum muliebre, πολυτελες, et κροκοειδες. Poll.

Βαυκιζεσθαι. Hesych. θρυπτεσθαι. Βαυκισματα. ib. τρυφερωματα.

Βαυκισμος. ibid. genus lasciviæ saltationis. *a*

Βαυκος. jucundus; *vel etiam*, delicatus.*

Βᾰφευς, εως. ὁ. tinctor.
τοῦτο βαφεὺς εποησε,* το μηκέτι κουρέα τεμνειν
μητε κομην λευκὴν, μητε μελαινομενην. Nicias, *An.* i. 249.*
Syn. Ανθοβαφος, χρωστηρ, χρωματιζων, δευσοποιος.

Βᾰφὴ, ῆς. ἡ. immersio. 2. tinctura. 3. color.
βαφῇ σιδηρος ὡς, εθηλυνθην στομα. Soph. Aj. 660.
Syn. 1. Βαπτισμα. 2. βαμμα. 3. χρῶμα. 4. μολυσμα.

*Βᾰφῡρᾱς. ὁ. fluv. Pieriæ. Baphyrus *ap. Liv. l.* xliv. c. 6.
τενθιδες εν Διῳ τῷ Πιερικῷ παρα χεῦμα [Ath. p. 326. d.*
Βαφυρα. και εν Αμβρακιᾳ παμπληθεας οψει. Archestr. ap

Βδαλλω, *fut.* ᾰλῶ. mulgeo. 2. sugo.
ηὲ σύ γε βδηλαιο νεον γλαγος ενδοθι πελλης. Nic. Al. 262.

Βδελλᾰ, ης. ἡ. hirudo.
αι αι, Ερως ανιαρὲ, τί μεν μελαν εκ χρωὸς αἷμα
εμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἁπαν εκ βδελλα πεπωκας; Theoc. 2. 56.

Βδελυκτροπος. abominabilis.
—απτεροί γε μὴν ιδεῖν [Eum. 52.
αὗται (sc. Ευμενιδες), μελαιναι δ' ες το πᾶν βδελυκτροποι.

Βδελῠρος. flagitiosus, impurus.
αλλ' ουχὶ νυνί γ' ὁ βδελυρὸς τον νοῦν εχει. Plut. 993.
Syn. Απευκτος, αποτροπος, ακολαστος, ασελγης, ανοσιος, ακρατης, αισχρουργος, αισχροποιος, λωβητηρ, μιαρος, μοχθηρος, ὑβριστικος.

Βδελυττομαι, Βδελυσσομαι. detestor; proprie, ob fœtorem.
ἤπου σε διὰ τοῦτ' ευθὺς εβδελυττετο. Plut. 700.
Syn. Απευχομαι, μισεω, αποστρεφομαι, αποτρωπαομαι, αποτροπιαζομαι, μυσαττομαι, παροραω, διαπτυω, προβαλλω, επαραομαι, καταραομαι, εκμυκτηριζω, βδυλλω, φοβεομαι.

Βδεω. pedo, fœteo.
μη βδεῖτε, μηδε χεζεθ' ἡμερῶν τριῶν. Pac. 150.

Βδυλλω. 1. id. quod βδεω. 2. timeo, tremo.
2. τί βδυλλεθ' ἡμᾶς; * οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι; Lys.
—καὶ γὰρ οἵ τε πλουσιοι [354.
δεδιασιν αυτὸν,* ὁ τε πενης βδυλλει λεὼς. Equit. 224.
Syn. Περδω, καταπερδω.—βρωμαομαι.—2. φοβεομαι, ευτελιζω, βδελυττομαι.

*Βεβαιον. adverbialiter. constanter.
αλλ' ειπερ Ἑρμοῦ τηνδε πομπευω τεχνην
βεβαιον, ουτι μὴ σφαλῶ γ' εν σοί ποτε. Trach. 620. Br.

Βεβαιος, α, ον. et ὁ ἡ. firmus, stabilis; non irritus.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γαρ, ὥστε τοξοτης
ἀφῆκα θυμῷ καρδιας τοξευματα-Βεβαια,— Antig. 1084.*
Syn. Αῤῥηκτος, αδιαπτωτος, αμεταθετος, ακατασειστος, ασφαλης, ἑδραῖος, εμπεδος, ενεδρος, κυριος, μονιμος, ευσταθης, σταθερος, σταθηρος, στασιμος, στερεος, πολυχαλκος, χαλκοβατης.—πιστος, ισχυρογνωμων.

*Βεβαιως. adv. semel in Eurip. occurrit, et signif. revera.
και σ', ει βεβαιως ευ φρονεῖς, ηδη σκοπῶ. Herc. F. 1121.*

Βεβηλος. profanus; non initiatus.
φθεγξομαι οἷς θεμις εστι· θυρας δ' επιθεσθε βεβηλοις. Orph. fr.
Syn. Αμυητος, ακαθαρτος, αμυστηριαστος, ιδιωτης, μιαρος.—βατος.

*Βεβρῠκες, ων. οἱ. antiqui Trojæ incolæ.
εις Βεβρυκων εστειλαν οικητηριον
σμινθοισι δηρισοντας— Lyc. 1305.

Βεβρῡκιη. Apollon. 2. 136.*

Βεβρωθω. Vid. Βρωω, et Βρωσκω.
ωμον βεβρωθοις Πριαμον, Πριαμοιο τε παιδας. Δ. 35.

*Βεδῠ. indecl. vox Phrygia, aquam denotans. Vid. Clem. Alexandr. tom. ii. p. 673.

Βεκκεσεληνος. delirus, stupidus. 2. antiquus. [398.*
καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, και Κρονιων οζων, και βεκκεσεληνε. Nub.

Βελεκος, ου. ὁ. Suid. Βελλεκυς. Hesych. οσπριον τι εμφερες λαθυρῳ.
και τῶν βελεκκων. Aristoph. ap. Et. Ma.

Βελεμνον, ου. το. telum, sagitta.
αιγανεης εσσυντο θοωτερον ηε βελεμνον. Lith. 114.

*Βελεσσῐχᾱρης. *epith.* Apollinis. Epig. l. 1. *An.* ii. 518.*

Βελιας, vel Βελιαρ. vox Hebr. denotans apostatam. Suid.
και Βελιας ἥξει, και σηματα πολλα ποιησει
ανθρωποις.—Sibyl. l. 2.—Βελιαο κακοφρονος οἶδμα κελαινον.
Epith. Αμερσινοος. [Naz.

Βελλεροφοντης, *item*, Βελλεροφοων, Βελλεροφῶν. ita dictus ab occiso Corinthi tyranno Bellero. *Vid. Damm. in v. et Pind. Ol.* xiii. 118. sqq.
παντας γαρ κατεπεφνεν αμυμων Βελλεροφοντης. Ζ. 190.
Epith. Δαΐφρων, εσθλος, κραταιος.
Phr. Αιολιδας βασιλευς. χιμαροκτονος φως.

Βελονη. acus. 2. piscis quidam.
ευμηκης βελονη, παγχαλκεον εργον Αρηος. Batrach. 129.
Syn. Ηπητριον, ακεστρα, ῥαφις, περονη.

Βελονοπωλης, *ου. ὁ. fœnerator quidam aut parasitus Athenis.
ὁ Βελονοπωλης δ' ουχὶ μετὰ τοῦ Παμφιλου;* Plut. 175.

Βελος. telum, jaculum.
αλλ' αγε, τῷδ' αφες ανδρι βελος, Διῒ χειρας ανασχων. Ε.
Syn. Ακοντιον, ατρακτος, ιος, οἴστος. [174.
Epith. Ἁλιον, αφαυρον, αγανον, αλεγεινον, ανιηρον, αργαλεον, αλγινοεν, αινον, αγριον, αιθαλοεν, ακιδνον, αἱματοφυρτον, βρονταῖον, αυτοβοητον, βλαφθὲν, βριθυ, γυιοβορον, δριμυ, δαφοινον, διερον, διοβλητον, δρυοεν, ἑκηβολον, εμπνοον, ευκεντρον, ζαφλεγες, ἡδυμανες, ηεροφοιτον, ηνεμοεν, ηλιβατον, θοον, θηροφονον, θηροκτονον, θεοτευκτον, θερμον, ιθυκελευθον, κρατερον, κωφον, κοῦφον, κραιπνον, κραναον, κισσοφορὸν, κακον, λοχιον, λογχωτον, λεοντοφονον, κατακαιριον, μιαιφονον, λαιψηρον, οξυ, οἴζυρον, οκρυοεν, ολοον, οξυκομον, ομβρηρον, πυροεν, πυρπαλαμον, πυριπνουν, περιπευκες, εχεπευκες, πτεροεν, πτηνον, παιδοφονον, ποθοβλητον, πικρον, πολυφλοισβον, παχνῆεν, στυγερον, συμβολον, στονοεν, στικτον, σκολιον, τοξοφορον, ὑδροβαφες, ὑπηνεμιον, φλογοεν, φοβερον, χαλαζῆεν, χαλεπον, χαραδραῖον, χαλκοβαρες, ψολοεν, ωκυ.
Phr. Συνδρομον αυραις. Nonn.—πτανον ὁπλον. Soph. πτηνος οφις. Æsch.

Βελτιων, *(penult. correptâ apud Ionas, productâ semper apud Atticos, uti in ceteris hujus formæ comparativis)* ονος. ὁ ἡ. melior.*
πτωχῷ βελτῖον εστι κατα πτολιν, ηε κατ' αγρους
δαιτα πτωχευειν· δωσει δε μοι ὅς κ' εθελῃσιν. ρ. 18.
* και μή μ' απολιπῃς· ου γαρ εὑρησεις εμοῦ
ζητῶν ετ' ανδρα τους τροπους βελτῖονα. Plut. 104.
Syn. Βελτερος, αμεινων.

Βεμβικιζω, Βεμβικιαω. in gyrum ago, velut turbinem.
ἵν' εφ' ἡσυχιας ἡμῶν προσθεν βεμβικιζωσιν ἑαυτούς. Vesp.
οἷσί σε ποησω τημερον βεμβικιᾶν. Av. 1465. [1517. B.
Syn. Βεμβεω, βεμβευω, βεμβρεω, βεμβρευω, διακινεω.

Βεμβηξ, ηκος. et Βεμβιξ. ἡ. turbo.
οἱ δ' αρ ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βεμβικας εχοντες
* εστρεφον ευρειῃ παῖδες ενὶ τριοδῳ.* Call. Ep. 1. 9.
Syn. Βεμβηξ, στροβιλος, στρομβος, τροχος.

*Βεμβῖναῖοι, ων. οἱ. gens Argolidis.
παντας γαρ Πισῆας, επικλυζων ποταμος ὥς,
λῖς αμοτον κεραΐζε· μαλιστα δε Βεμβιναιους. Theoc. 25. 201.*

Βεμβρᾱς, sive Βεβρας. genus piscis, *quod* Epicharmus βραδονας *vocat.* Et. Ma.

* Βενδις. nomen Thracium Dianæ.
Πλουτωνη τε, και Ευφροσυνη, Βενδις τε κραταια. Vid. Gesn. ad Orph. H. 8. 8.*

Βενετοι. Veneti. —Βενετων ἁλος αρχιμεδοντων. M. Musur.
ολβιη ἡ Βενετων πανελευθερός εστι γενεθλη. Ep. l. 5. *An.* iii.

Βενθος. profunditas. Vid. Βαθος. [18.
πᾶσαι, ὁσαι κατὰ βενθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν. Σ. 38.
Ἐπιθ. Ἁλμῦρον, ἁλμῦρες, αστηρικτον, ακινητον, ευρυ, ταννσκιον, πολυκλυστον, πολυῤῥοθιον, φωλειον.

Βερεθρον. idem quod Βαραθρον.
τῆλε μαλ' ἧχι βαθιστον ὑπὸ χθονός εστι βερεθρον. Θ. 14.
Syn. Καταχασμα (γῆς), βαθος, σκοτος, ολεθρος.
Ἐπιθ. Αμειδητον, απληρωτον, αχλυοεν, αινον, αφεγγες, αχανες, κοῖλον, γλαφυρον, δεινον, ευρῶεν, ηεροεν, ιλυοεν, κρατερον, σκοτιον, καταχθονιον, αναστητον, στυγνον, νερτεριον, ταρταριον, χθονιον. Phr. Βενθος αιης. νεκρῶν κευθμῶνα και σκοτου πυλας. Eur.

* Βερεκυνται. gens Phrygia.

Βερεκυς. *nominat. inusit.* gen. Βερεκυντος. urbs Phrygiæ. *etiam*, idem quod Βερεκυντιος. Βερεκυντα[1] βρομον. i. e. Φρυγιον αυλον. Soph. Ποιμεσιν, *ap. Hesych.*

Βερεκυντιας. ventus ita dictus. id.

Βερενικη, seu Βερονικη. hoc nomine fuere plures mulieres. inprimis, Ptolemæi Lagi uxor, et mater Philadelphi. "Alii "Berenicæ contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico "spectaculo interesset." Val. Max. l. 8.*
Κυπρι Διωναια, τυ μεν αθαναταν απο θνατᾶς,
ανθρωπων ὡς μῦθος, εποιησας Βερενικαν. Theoc. 15. 107.
Ἐπιθ. Περικλειτη, αριζηλος, ευειδης.

Βερεσχεθοι. * Dii præsides stultitiæ. *Casaubon. in l. c.*
Βερεσχεθοιτε, και Κοβᾶλοι, και Μοθων[2].* Eq. 652. (35. Br.)
Syn. Ανοητος.

Βεροη. Nom. Pr.
ῥιζα βιου, Βεροη, πτολιων τροφος, εὖχος ανακτων,
πρωτοφανης, αιῶνος ὁμοσπορε, συνθρονε κοσμου,
ἑδρανον Ἑρμειαο, δικης πεδον, αστυ θεμιστων,
ενδιον Ευφροσυνης, Παφιης δομος, οἶκος ερωτων,
Βακχου τερπνον εδεθλον, εναυλιον Ιοχεαιρης,
Νηρεΐδων αναθημα, Διος δομος, Αρεος αυλη. Nonn. l. 41.
Ἐπιθ. Ποντοπαγης, ευηνωρ, ευνησος, ευχροος.

* Βερονῖκιδες. genus calceamenti muliebris. *a* Βερονικη, *sive* Βερενικη. *quod etiam* Macedonice *pro* Φερενικη.

Βερονῖκιον. genus herbæ. Vid. Hesych.*

Βευδος. vestis muliebris.
*η (fors. ἡ δ',) ὁτε δη ολοοιο κασιγνητου νοον εγνω,
κλαιεν αηδονιδων θαμινωτερον, αἵ τ' ενι βησσῃ
Σιθονιῳ κουρῳ περι μυριον αιαζουσιν.
και ῥα κατα στυφελοιο Σαρωνιδος αυτικα μιτρην
ἁψαμενη δειρῃ ενεθηκατο, ται δ' επ' εκεινῃ
βευδεα παρθενικαι Μιλησιδες εῤῥηξαντο. Parthen. Erotic. *ap Heins. in* Hesych. v. Βευδος.*
—εν δε Παρῳ καλα κἀγλαα βευδε' εχουσαι. Call. ap. Et. Ma.
Exp. Ποικιλα και πορφυρᾶ ἱματια—αγαλματα.

* Βεχειρες, ων. οἱ. gens Pontica.
και Χαλυβες, Τιβαρηνα τ' εθνη, λαοι τε Βεχειρες. Orph. 739. Vid. Apoll. Rh. 2. 394. 1244. et Dionys. 765.

Βῆλος. Assyriorum rex, Nini pater. 2. fil. Epaphi ex Lybia, pater Ægypti et Danai. *Salmasius* ad *Solinum*, p. 1235, ut et p. 1227. *Belum Tyrium* seu *Phœnicium*, item *Assyrium* et *Ægyptium* quoque, eundem fuisse docet. *Vid. Hoffmann. in* v. *et Parkhurst.* voc. בעל.
2. Βῆλον διπαιδα, πατερα τουδ' εμοῦ πατρος. Æsc. Supp. 314.

Βηλὸς, οῦ. ὁ. limen domus, vel templi. [P.*
ῥιπτασκον τεταγων απο βηλοῦ, οφρ' αν ἱκηται
γῆν ολιγηπελεων— Ο. 23.

Syn. Βαθμος, βατηρ, ουδος. Ἐπιθ. Αιθεος.

Βῆμα. gressus. 2. vestigium. 3. suggestus. [222.
βηματα δ' ουτ' ανδρος ταδε γιγνεται, ουδε γυναικος. Il. in Mer.
Syn. Βαδισμα, διαβημα, βασις, ἴθμα, αναβαθρον, οκριβας.
Ἐπιθ. Ενοπλιον, κοῦφον.

* Βημᾰτιζομαι. metior, *qs.* per passus. [*Æneas* ap. Ath. p. 688. f.*
ομματι βηματισασθε τον αιθερα τον κατακλινῆ. Dionys.

Βηξ, βηχος. ἡ, *item*, ὁ. tussis. Vid. Αμυγδαλη, et Grot. Excerpt. p. 497.

Βηρυλλος, ου. ὁ et ἡ. beryllus, gemma. 2. herba.
ναι μην και χρυσοιο φερει χαριεστερον αλλο,
ὑγρης βηρυλλου γλαυκην λιθον, ἡ περι χῶρον
φυεται εν προβολῃς, οφιητιδος ενδοθι πετρης. Dionys. 1011.

* Βηρῦτος. ἡ. urbs, sive regio, Phœniciæ.
και Τυρον ωγυγιην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ερανννην. Dionys. 911.*

Βησσᾰ, ης. ἡ. saltus, convallis. *frequentius in plur.*
πετρη επικρεμαται, κοιλη δ' ὑποδεδρομε βησσα. H. in Apoll.
Syn. Αγκος, αλσος. [284.
Ἐπιθ. Ακανθοφορος, αἴδνη, βαθυσκοπελος, δασυξυλος, ευθαλης, ευανεμος, ἱερα, καλη, πελεθρονιος, παιπαλοεσσα, πολυκνημος, σκιερα, ερημαια, ὑψιλοφος, χλοερα, αργεννη.

Βησσηεις, ηεσσα, ηεν. saltuosus.
οὗτός τοι πεδιων πελεται νομος, οἵ τε θαλασσης
εγγυθι ναιεταωσ', οἵ τ' αγκεα βησσηεντα. Hes. Εργ. 389.

Βησσος, *(*pendet, opinor, e mendosa lectione.* Hermannus *in l. c. habet* πίσεα. *Recte omnino.* Vid. Il. Υ. 9.)
και πηγας ποταμων,* και βησσεα ποιηεντα. H. in Ven. 99.

Βῆτα. Γαγγαρεων παισιν Βῆτα και Αλφα λεγων. Arat. *An.* i. 253.

Βηταρμος. (Πυῤῥιχη ορχησις.) apta et concinna saltatio.
—αμυδις δε νεοι Ορφῆος ανωγῇ
σκαιροντες βηταρμὸν ενοπλιον ωρχησαντο[3],
και σακεα ξιφεεσσιν επεκτυπον,— Apoll. 1. 1135.

Βηταρμων, ονος. ὁ ἡ[4]. saltator.
αλλ' αγε, Φαιηκων βηταρμονες, ὁσσοι αριστοι. θ. 250.
Syn. Ορχηστης, χορευτης.
* Phr. Κῆρυξ δ' εγγύθεν ἦλθε φερων φορμιγγα λιγειαν
Δημοδοκῳ· ὁ δ' επειτα κι' ες μεσον· αμφὶ δὲ κοῦροι
πρωθῆβαι ἱσταντο, δαημονες ορχηθμοῖο·
πεπληγον δὲ χορον θεῖον ποσίν· αυτὰρ Οδυσσεὺς
μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαυμαζε δὲ θυμῷ. θ. 261.*

Βηττω. tussio.
—ὁ γαρ ανὴρ την νυχθ' ὁλην-Εβηττε.— Eccles. 56.
Syn. Βησσω, αναβησσω, χελυττω.

* Βηφυρος. fluv. Macedoniæ.
Νυμφαισιν, αἱ φιλαντο Βηφυρου γανος. Lyc. 274.*

Βιᾰ, ας. ἡ. vis, robur.
ουτε βιας Τρωων ὑπεδειδισαν, ουτε ιωκας. Ε. 521.
Syn. Ις, ισχυς, δυναμις, κικυς, ὑβρις, βιαιοτης, ὁρμη, ῥυμη, αλκη.—αναγκη.
Ἐπιθ. Ασχετος, ατρεστος, απροσμαχος, αδονητος, αστεμφης, αῤῥηκτος, δεκαπληγος, ζωαρκης, μεγαλοφρων, μεγαλη, θεσπεσιος, κητεια, λευγαλεα, νικηφορος, ναυμαχος, παμφαγος, πιαλεα, εριπνευστος, λεοντεια, ὑπερθυμος, πολυδοξος, φυσιζοος, Ετεοκληειη, Ἡρακληειη, Ιφικληειη.

Βιᾰζομαι. *med.* et *pass. namque apud Poëtas* βιαζω *non videtur esse in usu.* vim adfero, &c.
ηθεῖ', ἦ μαλα δή σε βιαζεται ωκὺς Αχιλλεύς. Χ. 229.
—αμυνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αιανθ', ὁς βελεεσσι βιαζεται— Λ. 588.
Syn. Βιαω, επειγω, καταβαλλω, καταπιεζω, προσαγω, παρανομεω, ὑβριζω, λωβαομαι, διαφθειρω, εκνικαω.

Βιαιόκλωψ, *ωπος. ὁ. vi extortus.
ανεψιαις ορνισι χραισμῆσαι γαμους
βιαιοκλῶπας,* ἁρπαγάς τε συγγονων
χρῄζοντες,—— Lyc. 547.

Βιαιομᾰχης, ου. ὁ. et Βιημαχος, ου. ὁ ἡ. violentus pugnator.

---

1. Kusterus mavult Βερεκυνταν, accus. Dor. a Βερεκυντης. Quoniam vero Steph. Byzantinus diserte affirmat το, Βερέκυντος, esse genitivum ab insusitato nominativo, nulla mutatione opus est. Video etiam Æschylum, in fragm. Niobes, (IV. Ed. Bothe) in initio senarii habere, Βερεκύντα χῶρον, unde recepta in Hesych. scriptura etiam magis confirmatur.

2. Vulgo μοθωνες, contra metrum; quod Morellus fulcire voluit, legendo ἦτε κοαλεμοι, provocans simul ad Scholiasten. Veram lectionem, uti nunc exhibui, Kusterus ab eodem Scholiaste feliciter eruit, et Brunckius merito in textum recepit.

3. ειλίσσοντο. Ruhnken. ex Etym. M.

4. Hanc vocem rarissimi usûs Etymologi deducunt ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν, ideoque interpretantur de iis qui apto et decente gradu pedes moventes tripudiant. Βηταρμὸς certe est ista saltatio, quam οἱ βητάρμονες desaltant.

Αγνων Οιανθεὺς θῆχ' ὁ βιαιομαχας. Leon. Tar. *An.* i. 226.
θεσμον Ερως ουκ οἶδε βιημαχος— Ep. 1. 7.

Βῐαιος, α, ον. et ὁ ἡ. violentus.
ερδειν εργα βιαια κακοῤῥαφιησι νοοιο. β. 236.
SYN. Βιαστικος, ὑβριστικος, ιταμος, οβριμος, δεινος, εντονος, θοῦρος, ισχυρος, λαβρος, σφοδρος. [ἀῤῥυθμος. Eur.]

Βῐαιως. *adv.* violenter.
—κατεδουσι βιαιως—Οἶκον Οδυσσῆος. ib. 237.
SYN. Βιᾳ, ὑπερβιως, ιταμῶς, δεινῶς, σφοδρῶς.

* Βῐαντῐαδης. *patr.* filius Biantis.
ουτα Βιαντιαδαο κατα λαπαρην Ταλαοιο. Apoll. 2. 111.

Βῐαομαι. idem quod Βιαζομαι.
οἷον αδελφειός μ' εβιησατο, πεντε ταλαντα. *Anal.* ii. p. 483.*

Βῐαρκης. ad vitam sufficiens.
αγραυλῳ ταδε Πανὶ βιαρκέος αλλος επ' αλλης
αυθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοστασιης. Archias, *An.* ii. 93.

Βῐᾱς, ντος. ὁ. filius Amythaonis, pugnator ad Ilium. 2. filius Teutamidæ, sapiens e Priene.
1. Αἵμονα τε κρειοντα, Βιαντά τε ποιμένα λαῶν. Δ. 296.
2. —καλυπτει-Ἥδε Βιαντα πετρη, κοσμον Ιωσι μεγαν. Ep. ἀδ.

* Βῐαστέος. *verbal.* a Βιαζομαι. [509.
σωζει γαρ αυτὸν, ὅσπερ ευτυχῆ θεῶν
τιθησιν· ἡμῖν δ' ου βιαστέον τυχην. Rhes. 583.*

Βῐᾱτης. fortis, strenuus.
ῥιπαισι κατασχομενος, και γαρ βιατας Αρης, τραχεῖαν ανευθε λιπων. Pyth. 1. 18.

Βῐαω. *usitatius* Βιαομαι. Vid. Βιαζομαι.
προβλῆτα σκοπελον· πετρη δ' εφυπερθεν αποῤῥὼξ
δισσοῖς χηραμονεσσιν επιθρωσκουσα βιᾶται
ποντον εσω,* χαροπὸν δ' αρ' ὑποβρεμει ενδοθι κῦμα. Orp. 1263.
προπρὸ μαλ' ενδοθι Συρτιν, ὅθ' ουκέτι νοστος οπισσω
νηυσὶ πελει, ὅτε τόν γε βιῳατο κολπον ἱκεσθαι. Apoll. 4. 1235.*

Βῐβασθω, Βῐβαω, Βιβημι. Vid. Βαινω, et ad v. Βλοσυρος.
Αιας δε πρῶτος προκαλεσσατο, μακρα βιβασθων. N. 809.
ὅστις τοια πελωρα βιβᾷ ποσι καρπαλιμοισιν. H. in Merc. 225.
κωμον επ' ευμενεῖ τυχᾳ-Κουφα βιβῶντα·— Ol. 14.

* Βιβλᾰριον. το. libellus.
κοσκινον ἡ κεφαλη σου, Απολλοφανες, γεγενηται, [320.
η τῶν σητοκοπων βιβλαριων τα κατω. Lucill. 18. *Anal.* ii.

Βιβλῐᾰκος. ad libros pertinens. Vid ad v. Χαρακιτης.
μνῆμα σον, ὦ Θεοδωρε, πανατρεκες, ουκ επι τυμβῳ,*
αλλ' εν βιβλιακῶν μυριασιν σελιδων. Julian. Ægypt. *Anal.* T. ii. p. 508.

* Βιβλῐνος. *sc.* οἶνος. qui et Βιμβλινος scribitur, et Βυβλινος.
ειη πετραιη τε σκιη, και Βιβλινος οινος. Hes. ε. 589.
σιγη δ' ὑπῆλθεν· εκ δ' επιμπλαμεν δροσον (i. e. *aqua*)
κρατηρας ἱερους, Βιβλινου[1] τε πωματος. Ion. 1194.
—ανῷξα δε Βιβλινον αυτοις
ενωδη, τετορων ετεων σχεδον, ὡς απο λανῶ. Theoc. 14. 15.
ὕδωρ δε πινει, τον δε Βιβλινον στυγεῖ. Et. Ma.
εδεξιοῦτο Βιβλινου μεθυος (*al.* μεθης) εκπωματι. Achæus ap.
—παρεξω Λεσβιον, Χῖον, σαπρον [Ath. p. 30. f.
Θασιον, Βῐβλινον, Μενδαιον, ὥστε κραιπαλᾷν
μηδενα.— Philyllius, ibid.*

Βιβλιοθηκη. Bibliotheca, libraria.
τιμὴν μουσοπολοις, πόλεως χαριν, ελπίδα κουρων, [iii. 133.
ὅπλα δε τῆς αρετῆς, χρηματα τοῖς αγαθοῖς. Ep. Byz. *An.*

SYN. Βιβλιοφυλακιον, βιβλιοπωλεῖον. * μουσεῖον.

Βιβλῐον. libellus. 2. scheda.
a. και ταῦτ' ενεστ' ενταῦθα; b. λαβὲ το βιβλίον. Av. 980.
βιβλιον τ' εχων ἑκαστος μανθανει τα δεξια. Ran. 1114.*
SYN. 1. Δελτος, λογος, τεῦχος, συγγραμμα. 2. σελιδες, σχεδαριον, πινακιον, κανονιον.

* Βιβλιοπωλης. bibliopola.
βιβλιοπωλαις, κοσκινοπωλαις. Nicophon, ap. Ath. p. 126. e.

Βιβλος, ου. ἡ. liber arboris. 2. volucrum conscriptum litteris, liber. [537.
2. και τα μεν οὖν Νικανδρος ἑῇ ενικατθετο βιβλῳ. Nic. Al.
PHR. Ταῦτ' ου πιναξιν εστιν εγγεγραμμενα, [P.*
ουδ' εν πτυχαῖς βιβλων κατεσφραγισμένα. Æsch. Supp. 943.
φαρμακα μη τευχου· μαγικων βιβλων απεχεσθαι. Phocyl. 139.
SYN. 1. Φλοιος, λεπις, λεπισμα. 2. Vid. Βιβλιον, 1.
EPITH. Αεξινοος, εγερσινοος, ζαθεος, θεῖα, θεσπις, θεοπνευστος, θεογλωσσος, θεοῤῥητος, θεογραφος, θεμιστοπολος, πολυελικτος, πολυΐστωρ, πολυηχης, περιηγης, εμφρων, σοφη, φερεζωος.
PHR. Οργανα Μουσαων, τα πολυστονα βιβλια πωλῶ. δελτοι Πιεριδες. [βιβλου πτυχαι. Æsc.]

Βιηνωρ. nobilis Trojanus.
πρῶτος ορουσ'· ἑλε δ' ανδρα Βιηνορα ποιμένα λαῶν. Λ. 92.

Βῑθῡνοι. Nom. Gentile. Orph. Arg. 666.
δη τοτε Βιθυνων γαῖαν λυκοι οικησουσι. Zos. 1. 2.

* Βικος. ὁ. dolium. [Ath. p. 116. f.
τμηθεν, ὅ τ' εν βῖκοισι ταριχευεσθαι εμελλεν. Archest. ap.
αμυστιν ὥσπερ κυλικα πινει τον βικον[2]. Epichar. ib. p. 235. f.*

Βῑνεω. coëo.
ὅς τις γε πινειν οἶδε και βινεῖν μονον. Ran. 752.
SYN. Βατεω, συνουσιαζω, γαμεω.

Βῑνητιαω. coïre cupio.
βινητιῶμεν, ἢ βραχιστον τοῦ λογου. Lys. 717.
SYN. Ασελγαινω, ασελγεω.

Βιός. arcus. 2. nervus arcus.
Μηριονης δ' Οδυσῆϊ διδου βιον, ηδε φαρετρην. K. 260.
SYN. Αψις, τοξον.
EPITH. Αιολομορφος, γναμπτος, κρατερος.

Βίος. vita. 2. victus, &c.
1. ει κεῖνός γ' ελθὼν τὸν εμὸν βιον αμφιπολευοι. τ. 127.
2. τοῖς ζῶσιν ειη παισὶ μη σπανις βιου. Hec. 12.
SYN. Βιοτη, βιοτος, βιοτης, βιοτεια, βιωσις, ψυχη, ζωη, αγωγη, τροφη, διατροφη, εμβιωσις, περινομη, περιουσια.
EPITH. *in bonam partem.* Ασινης, αμεμπτος, αβλαβης, ασπασιος, απονος, αλυπητος, αλυπος, αυταρκης, αγηραος, ακηδης, αστυφελικτος, αψοφητος, αφροντις, αεναος, αφθιτος, αει θαλλων, βαθυχρημων, γλυκυς, γλυκερος, ἡδυς, ενολβος, ευπρεπης, ευκοσμος, εναιων, ευπορος, ἡσυχος, θυμηρης, θεοπρεπης, ἱμεροεις, κλεινος, μουσοχαρης, μελιφρων, νηπενθης, νηποινος, οικουροκαθεδριος, πολυχρονιος, παναπημων, πολυολβος, τερπνος, φυσικος, χρυσεος. EPITH. *in pejorem partem.* Αβιος, αθλιος, αναγκαιος, αργαλεος, αλγινοεις, αιπηεις, απαιδευτος, αντιπαλος, ακανθοφορος, απιστος, ασημος, απαλαμος, ασταθης, βροτεος, βαρυς, βαρυσμαραγος, δυσζηλος, δυσδαιμων, δυστηνος, δυσθανης, δολερος, δορυκτητος, εμπεδος, εμπεδοσθενης, εφημεριος, εφημερος, εργασιμος, θνητος, θηλυμανης, κρυερος, κακοεργος, λυπρος, λυπηρος, λευγαλεος, λιποπτολις, λυγρος, λοιπος, μογερος, μεριμνοτοκος, οἰζυρος, πολυφλοισβος, πολυτειρης, πολυστενακτος, πολυτλητος, πολυσχιδης, πολυπλανης, πικρος, πτεροεις, παλιννοστος, παμποικιλος, ῥεων, στυγερος, σκιοεις, στονοεις, σκληρος, στρεπ-

---

1. Amicus eruditissimus, C. J. Blomfield. ad Prometh. 836. legi debere contendit, Βυβλίνου. Cur alteram scripturam prætulerim, brevi exponam.—Βίβλινος, cum vinum denotat, alia prorsus radice oritur ac Βύβλινος, quæ vox reperta in Prometh. l. supra cit. Βίβλινος a Βιβλίνη, quæ Thraciæ regio est, aut fluvius Naxi, formatur, secundum Et. Mag.—Nisi fluvius ille Βιμβλίνη, seu Βιμβλίνης, potius appellari debeat, et vinum inde enatum Βίμβλινος.—Ut ut hoc sit, Βίβλινος, sec. Steph. Byzant. a Βιβλίνη, item Thraciæ regione, vel a Βιβλία, vite istius regionis, nomen deducit. Contra, Βύβλινος oritur a Βύβλος, quæ est urbs Ægyptiaca.

Scio equidem Etymologum, parum sibi ipsi constantem, in alio loco derivâsse Βύβλινος οἶνος, ἀπὸ Βύβλου πόλεως.—Sit igitur res incerta.—Quoniam vero duo ista adjectiva significatione inter se differunt, præstat, distinctionis gratia, adhibere geminam scribendi rationem, et Thracium illud vinum, Βίβλινον οἶνον appellare, montes vero Ægyptios, ὄρη Βύβλινα.

2. Hæc est conjectura Adami, a Schweigh. in textum recepta. Vereor ne præcipitantius. Versus Iambum poscit; Adamus dedit Spondeum. Scilicet oblitus erat Vir Doctiss. Schweigh. quid ipse in Annot. ad versum illum Archestrati pronuntiasset. "Idem vocab. βῖκος (sic cum circumflexo scriptum) de *vini amphora*, jam supra I. 29. d. usurpatum vidimus." Tom. vii. p. 315. Præterea vox βῖκος est, apud poëtas, inter vel rarissimas. Ephippi senarius,
φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῴγνυτο, (p. 29. d.)
nihil de quantitate τοῦ ι in βῖκος decernit; sed circumflexo notatum vides.—Si πίθον legamus; neutra harum objectionum occurret. Prima est brevis, et vox usurpatur ab Hesiodo; immo bis a Theocrito, ipso etiam Siculo.

τος, χθονιος, ψογερος, τελεσφορος, ταλαιπωρος, τυφλος, τρισανοικτος, φυξιπολις, φιλαγωνιος, [εμπεδομοχθος. Pind.]

Phr. Παιγνιον εστι τυχης μεροπων βιος, οικτρος, αλητης. παντα γαρ εσθλα βιου. πλους σφαλερος το ζῆν.
σκηνη πᾶς ὁ βιος και παιγνιον— Pallad. *An.* ii. 427.
[βροτων ὁ πᾶς ασταθμητος αιων. Eur. μετα δ' ἵσταται ανδρασιν αιων—Πολυπλανητος αιει. id. Hippol.]

Βῐοδωρος, ου. ὁ ἡ. victum largiens.
μηκετι, μηκετι κρατεων μηδενος (*Anap. Dim.*)
ὁσα πεμπει γᾶ βιοδωρος. (*Parœm.*) Phil. 1161. Br.

Βῐοδωτης. victum, vel vitam, largiens. Vid. Απολλων.

Βῐοδωτῐς. *fem.*
γεννοδοτειρα, φιλανδρε, ποθεινοτατη, βιοδωτι. Orph. H. 54.

Βιοδωτωρ. idem.
μειλιχιον Δια, παγγενετην, βιοδωτορα θνητων. ib. 72.

Βιοθαλμιος. longævus. Vid. Δηναιος.
—επει ου βιοθαλμιος ανηρ
* γιγνεται, ὁς τε θεαις ευναζεται αθανατησιν.* H. in Ven. 190.

Βῐοθρεμμων. vitam alens et sustentans.
παντα πολον κρινας, κρινεις βιοθρεμμονα φῦλα. Orph. H. 33.

Βιοθρεπτειρα. *fem.* Vid. Ῥεα.

Βῐοστερης. cui victus non suppetit.
αει δ' αλητην, κἀπι προσπολου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα.— Œd. C. 780. (46. Br.) Syn. Ενδεης.

Βιοτευω. vivo.
μη πλουτεῖν αδικῶς, αλλ' εξ ὁσιων βιοτευειν. Phoc. 3.

Βιοφθορῐᾰ. pernicies vitæ.
ὁσσα βιοφθοριην πεμπει κατα γαῖαν ἁπασαν. Orph. H. 72.

Βιοφθορος. vitam corrumpens.
χρυσε, κακῶν αρχηγε, βιοφθορε— Phocyl. 40.

Βιοω, Βιοομαι, Βιωμι. vivo.
* νῦν γὰρ δὴ παντεσσιν επὶ ξυροῦ ἵσταται ακμῆς,
η μαλα λυγρὸς ολεθρος Αχαιοῖς,* ηὲ βιῶναι. K. 174.
τεκνον, εγὼ δειλὴ τί νυ βειομαι[1], αινὰ παθοῦσα,
σεῦ αποτεθνειῶτος;— X. 431. Syn. Ζαω.—βλεπω.

Phr. —Χαριεντος ιδεῖν βιοτοιο γαληνην. Apoll.
εἶναι Διος εν φαει. Eur. [ὁτ' αυγαῖσιν φερετ' ωκεος ηελιοιο. *dum vivebat.* Mimn.]
ηερα λεπταλεον μυκτηροθεν αμπνειοντες,
ζωομεν ηελιου λαμπαδα δερκομενοι.
αυραις ζωογονοις πνευματα δεχνυμενος. Ep.

Βῐοτη, Βιοτης, Βιοτος. Vid. Βιος.
τῇ περ ῥήϊστη βιοτη πελει ανθρωποισιν. δ. 565.
πρηΰ καταστιλβων σελας ὑψοθεν ες βιοτητα. H. in Mart. 10.
ενθα κε τοι, Μενελαε, φανη βιοτοιο τελευτη. Π. 104.
ανδρι παρ' ακληρῳ, ᾧ μη βιοτος πολυς ειη. λ. 489.
Phr. Τουτον δυσζωον κἀβιοτον βιοτον. Ep. l. 1.

Βιοτησιος. * ad vitam sustentandam pertinens.
αλλα σιδηροφορον στυφελην χθονα γατομεοντες,*
ωνον αμειβονται βιοτησιον·— Apoll. 2. 1007.
Syn. Βιοτικος.

Βιοτιον. parvus victus.
οὑτος γαρ εξευρηκεν αὑτῳ βιοτιον. Plut. 1165.

* Βῐοφειδης, εος. ὁ ἡ. qui suis bonis parcit.
και βραχυφεγγιτου λυχνου σελας εκ βιοφειδοῦς
ολπης ἡμιμεθεῖ πινομενον στοματι. Philipp. *An.* ii. 214.*

Βιργιλιος. Virgilius.
και φιλος Αυσονιοισι λιγυθροος επρεπε κυκνος, [471.
πνειων ενεπιης Βιργιλλιος.— Christod. Ecphr. 414. *An.* ii. p.
Phr. Πιεριδες, τι μοι αινον εφωπλισσασθε Μαρωνα; Ep.

* Βιστονες, οἱ. Thraciæ gens. [incert. 307. *Jacobs.*
ἑως αν ἱππους δεῦρο Θρηκιας αγων
ελθω, τυραννον Βιστονων κατακτανων. Alcest. 1042. W.*

Βιων. Bion.
και ποταμοι κλαιοιτε τον ἱμεροεντα Βιωνα. Mosch. 3. 2.
Phr. Δωριος Ορφευς. αγελαισιν ερασμιος. ib.

Βῐωσῐμος, Βιωτος. vitalis.
τι γαρ μονῃ μοι τῆσδ' ατερ βιωσιμον; Ant. 572.
—ὡς εμοιγ' ὁ μελλων βιος ου βιωτος. Œd. C. 1766. (1691. Br.)
Syn. Βιωτικος, εμβιος, ζωσιμος, ζωτικος.

Βλᾰβερος. noxius.
οικοι βελτερον εἶναι, επει βλαβερον το θυρηφιν. H. in Merc. 36.
Syn. Βλαπτικος, βλαβοεις, πολυπημων, πολυβλαβης, επιβλαβης, επισφαλης, επικινδυνος, επιζημιος, ζημιωδης, λωβηεις, ακερδης, δηλημων.

Βλᾰβη, Βλᾰβος, εος. το. noxa.
τα μικρα κερδη μειζονας βλαβας φερει. Sent.
ουκ οὖν εμοὶ τοδ' αισχρὸν, αλλὰ σοὶ βλαβος. Heracl. 256.
Syn. Αση, ατη, ζημια, ζημιωμα, αποτευγμα, συμφορα, επηρεια, ποινη, λωβη, θωη.
Epith. Στυγνη, μερμερος, ποδωκης, πρωτοπημων, πυριφλεκτος.

* Βλᾰβω. *Attice* βλαπτω. est proprie, pedes capto, et impedio currentem: *hinc*, noceo.
αλλα τε λαθρη γυῖα βαρυνεται, ηδε κιχανει
διψα τε και λιμος, βλαβεται δε τε γουνατ' ιοντι. T. 166.*

Βλαισὸς. distorta habens crura. *hinc*, 2. *de arbore* patulis ramis diffusa.
βλαισσοι, χειροτενοντες—Καρκινοι. Batrach. 288.
*2. βλαισήν τε πλατανιστον απεθρισε Παμφιλον, ὑγροῖς.
βλαισὸς Αχαρνιτης κισσός— Simmias.* [Meleag. 1. 17.
Syn. Βλεσος.

Βλᾰκικῶς. (*prima longa.* Vid. Brunck.) *adv.* socorditer.
ὡς βλακικῶς διακονεῖς. (*Iamb. Dim. Acat.*) Av. 1323.
Syn. Βραδεως.

Βλαξ, βλᾱκος. ὁ. fatuus, ignavus. βλακες, φυγεργοι. Arist.
Syn. Ευηθης, ανοητος, αργος.

Βλαπτηριος, —ιχωρ. Opp. Syn. Βλαβερος.

Βλαπτω. *antiq.* Βλαβω. qu. vid.
αυτος ιων δια νηος, ὑπο ζυγα, μη τιν' ἑταιρων-Βλαπτοι. ν. 22.
Syn. Αποβλαπτω, καταβλαπτω, επιβλαπτω, ααζω, ανιαω, κακοω, λυμαινομαι, ζημιοω.

Βλαστᾰνω, Βλαστεω. germino.
θνησκει δε πιστις, βλαστανει δ' απιστια. Œd. C. 638.
ειαρι παντα κυεῖ, παντ' ειαρος ἁδεα βλαστῆ. Bion. 6. 17.
Syn. Αποβλαστανω, παραβλαστανω, διαβλαστανω, εκβλαστανω, επιβλαστανω, επιβλαστεω, εξαλδαινω, εκφυω, θαλλω, αναθαλλω, θαλεθω, θηλεω, θηλαινω, θαμνιζω, βρυω, ανατελλω, φυω.—αποφυλλιζω, φυλλοφορεω, φυλλοις θαλλω.

* Βλαστεῖον. germen, propago.
κυπρου τε βλαστεῖα νεανθεα πολλακι σιδης. Nic. Al. 609.*

Βλαστη, Βλαστημα, Βλαστημος, Βλαστός. germen.
—ταν— Πετραια βλαστα δαμασεν.— Antig. 833.
αυτοφυὴς, ακαμας, γαιης βλαστημα φεριστον. Orph. H. 11. 9.
τιν' οὖν ετ' αλλον τῆσδε βλαστημον λεγεις; Æsch. Sup. 322.
βλαστημον αλδαινοντα σωματος πολυν. Sept. Th. 12.
ἱερὸν εκφαινουσα δεμας βλαστοῖς χρυοκαρποις. Orph. H. 28.
Syn. Αποβλαστημα, εκβλαστημα, διαβλαστησις, βλαστεῖον, ακρεμων, γεννημα, κυμα, θαλος, φιτυμα, παραφυας, φυτον, αυξησις, προκοπη. Epith. Αυτοματος, δὐπετης.

Βλαστημων, ονος. ἡ. Vid. Χαμαιπιτυς.

Βλασφημῐᾰ. * maledicentia, convicium. Ion. 1189.*
ουδεις κακουργοις λοιδορεῖ βλασφημιαις. Lucian. ap. Dinn.—
(an κακουργους;) locus me fugit.
Syn. Βλασφημοσυνη, δυσφημια, κακηγορια, φιλολοιδορια.
* Phr. Τι ωφελησας την πολιν στιχους γραφων,
χρυσὸν τοσοῦτον λαμβανων βλασφημιας, [Vid. et p. 435.
πωλῶν ιαμβους, ὡς ελαιον εμπορος; Pallad. 60. *An.* ii. 420.
† ὁ λοιδορῶν τον πατερα δυσφημῳ λογῳ,
την εις το θεῖον εκμελετᾷ βλασφημιαν. Menand. 237.

Βλαυτη, ης. ἡ. genus calceamenti, quo fere utebantur domi; solea.
κνημιδα[2] δε περι σφυρον αρθροῦνται, [688. a.*
βλαυτης δ' ουδεις ετ' ερως λευκῆς. Hermipp. ap. Ath. p.

---

1. "De sensu vocis dubitatio vix esse potest: τί, προς τί, *quorsum* "*misera ego vivam!*—nec dubitari potest fuisse formam antiquam "βέω, βείω, βείομαι, quæ et idem significavit quod βάω, βαίνω, ut *Z.* 113. "et *vivo:* uti h. l. et aliis locis." Heyn. in l.

2. Pro κνημῖδες ita dedit *Schw.* confirmans mediam corripi posse, sicuti ab *Alcæo*, p. 627. b. Et quidem corripi ab illo videtur, quantum ex fragmentis, quæ toties depravantur, licet judicare. Sed quod *Æolicæ* dialecto licuit, non idcirco *Atticæ*. Possumus quidem legere in singulari: κνημὶς δὲ περὶ σφυρὸν αρθροῦται.

Βλαυτιον. *dimin.* a præc.
τοῖσιν τροποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτιοισι χρῶμαι. Eq. 885.
ὁ σκιπων και ταῦτα τα βλαυτια, ποτνια Κυπρι. Leon. Tar. *An.* i
Syn. Ὑποδημα, αρβυλη. [222.

Βλαψίφρων. cui mens est læsa.
καταρας βλαψιφρονος Οιδιποδα. Sept. Th. 731.
Syn. Φρενοβλαβης, φρενοπληξ.

Βλεμεαινω. trucibus oculis circumspicio.
*ειστηκει, ὥς τίς τε λεων περὶ οἷσι τεκεσσιν,
ᾧ ῥά τε νηπι' αγοντι συναντησονται εν ὕλη
ανδρες επακτῆρες,* ὁ δέ τε σθενεϊ βλεμεαινει,
πᾶν δε τ' επισκυνιον κατω ἕλκεται, οσσε καλυπτων. P. 133.
Exp. Ενθουσιωδῶς βλεπει.

Βλεμμα, Βλεπος. adspectus.
αλλ' ουδε το βλεμμ' αυτο κατα χωραν εχει. Plut. 367.
επι τοῦ προσωπου τ' εστιν Αττικον βλεπος. Nub. 1178.
Syn. Αποβλεμμα, αποβλεψις, αναβλεμμα, βλεψις, βλεπησις, ανιλλωμα, δεργμα, δερξις, οψ, οψις, αποψις, προσωπον.
*Phr. Γαμων γαρ ἁγναις παρθενοις, γαμηλιων
λεκτρων απειθης, βλεμματων ῥιπτει βολην. Æsch. *fr.* Toxot.

Βλεμύες, *sive* Βλεμμυες. gens Æthiopica: iidem qui Τρωγλοδυται, *sec. Schol.*
εν δε θερει πυματοισι παρ' Αιθιοπεσσι νομευοις,
πετρᾳ ὑπο Βλεμυων, ὅθεν ουκετι Νεῖλος ὁρατος. Theoc. 7. 113.
τῶν παρος αιθαλεων Βλεμυων ανεχουσι κολῶναι,
ενθεν πιοτατοιο κατερχεται ὕδατα Νειλου,
ὅς δη τοι Λιβυηθεν επ' αντολιην πολυς ἑρπων,
Σῖρις ὑπ' Αιθιοπων κικλησκεται· οἱ δε Συηνης
ενναεται στρεφθεντι μετ' ουνομα Νεῖλον εθεντο. Dion. 220.

Βλεπτικὸς, ἡ, όν. acute cernens.
την βλεπτικὴν αισθησιν οξυνει πλεον. Ep. ἀδ. 445.*

Βλεπτος. *particip. adj.* a sequ. [1358. (38. Br.)
τι δη ποτ' εμοι βλεπτον, η-Στερκτον, η προσηγορον; Œd. T.
Syn. Ὁρατος.

Βλεπω. video.
ουδεν βλεπουσιν αλλο, πλην ψηφῳ δακεῖν. Acharn. 375.
ει γαρ βλεποντος μη δυνηθημεν κρατεῖν,
παντως θανοντος αρξομεν.— Aj. 1086.
Syn. Αποβλεπω, δερκω, δερκομαι, ὁραω, οπτομαι, οσσομαι, ειδω, θηεομαι, λευσσω, οπτευω, οπιπτευω. [εναυγαζω, προς τι. Lyc. αυγαζω, τι. ib.]—ζαω.

Βλεφάρις, ῖδος. ἡ. cilium; pili palpebrarum.
ὅς αυτος αὑτῷ βλεφαριδ' ουκ εσωσατο. Eccles. 402.

Βλεφᾰρον. palpebra; pellis tegens oculos. [ψ. 17.
—ὕπνου-Ἠδεος, ὅς μ' επεδησε φιλα βλεφαρ' αμφικαλυψας.
Epith. Αραιον, ακοιμητον, αφωτιστον, γλαυκον, βοογληνον, ευκυκλον, ἡδυγοον, κυανεον, τολμηρον, ὑπερφιαλον.
Phr. Βλεφαρων γοργωπον ἑδραν. Eur. ἀδυ βλεφαρων κλαϊστρον. Pind.

Βλημᾰ. jactus. 2. vulnus.
ετ' αυτον αλλα βληματ' εν κυβοις βαλεῖν
πεποιθ'· *ὁ γαρ θεος (*monosyll.*) παντ' αναστρεφει παλιν.*
Syn. Βολη, πληγη.—εμβλημα. [Eur. Supp. 330.

Βληστηρις. **immo*, Βλιστηρις, qu. vid.*

Βλητειρᾰ, ας. ἡ. jaculatrix. V. ad voc. Ωπις. Syn. Ἡμων.

Βλητος. ictus, attonitus.
κειρονται δε γεροντες εφ' υἱάσιν· αἱ δε γυναῖκες
η βληταὶ θνησκουσι λεχωΐδες, ηὲ φυγοῦσαι-Τικτουσιν.— Call.
Syn. Βεβλημενος. [3. 127.

Βλῆτρον. clavus ferreus.
νωμα δε ξυστον μεγα ναυμαχον εν παλαμησι,
κολλητον βλητροισι,— O. 678.
Syn. Γομφος, επιουρος.—βαλανος, επιβλης, μοχλος, μοχλιον.—συμβλημα, **Sed in Vers.* LXX.* Epith. Πολυσχιδες.

Βληχαομαι. balo ut ovis. 2. vagio ut infans.
αμπεδιον βληχοιντο·— *(*quod a* βληχομαι, *potius quam* βληχαομαι, *oritur.*)* Theoc. 16. 92.
Syn. Καταβληχαομαι, βηζω, μηκαω.

Βληχη. balatus.
μυκηθμου τ' ηκουσα βοων αυλιζομεναων,
οιῶν τε βληχην·—— μ. 266.
Syn. Βληχημα, μηκασμος.

Βληχρος. Vid. Αβληχρος[1]. imbecillus, lenis.
οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδομενον πελαγεσσι
κῦμα μελαν κωφόν τε και αβρομον·— Apoll. 4. 152.
Syn. Ασθενης. Hom. ισχυρος. Pind.

Βληχωνιας, ου. ὁ. cui pulegium admistum.
ουκ, ει γε κυκεων επιπιοις Βληχωνιαν. Pac. 711.

Βλῐμαζω, Βλιματτω. contrecto.
οἱ δ' ωνοῦνται βλιμαζοντες (*Anap. Dim.*) Av. 530.
ὥσπερ παλαι δεομεσθα, και βλιματτομες. Lysist. 1166.
Syn. Βλημαζω, ψηλαφαω, επιθυμεω, διαθλιβω, κακοω.

*Βλιστηρῐς,[2] ῐδος. ἡ. fumando mel auferens.
γευσηται το μεν αυτὸς, ὁ δε βλιστηρίδι χειρὶ
καπνωσας, βαιὴν κὺμμι λιπη μερίδα. Zonas, *An.* ii. 81.

Βλῐτον. το. olus insipidum. 2. fatuus.
παῦσαι κυβευων, μειρακιον, και τοῖς βλιτοις
διαχρῶ το λοιπον.— Theopomp. ap. Ath. p. 649. b.*

Βλιττω. exprimendo aufero.
ην μη τις ὥσπερ σφηκιαν βλιττη με κἀρεθιζη. Lysist. 476.
Syn. Αποβλιττω, εκπιεζω, κινεω, ερεθιζω.

Βλοσῠρος. truculentus.
*σευατ' επειθ', οἷός τε πελωριος ερχεται Αρης,
ὅς τ' εἶσιν πολεμόνδε μετ' ανέρας, οὕς τε Κρονιων
θυμοβορου εριδος μενεϊ ξυνεηκε μαχεσθαι·
τοῖος αρ' Αιας ωρτο πελωριος, ἑρκος Αχαιῶν,*
μειδιοων βλοσυροῖσι προσωπασι· νερθε δὲ ποσσὶν
ηϊε, μακρὰ βιβὰς, κραδαων δολιχοσκιον εγχος. H. 208.
Syn. Καταπληκτικος, φοβερος, σεμνος, αγριωπος, ατυζηλος, γοργωπης, βλοσυρωπος, δεινος, δυσδερκης.

Βλοσυροννῠχιος, α, ον. acerrime pungens. V. ad voc. Ευμενιδες.

Βλοσῠρόφρων. sævus. βλοσυροφρονα χλιδᾷ. Æsch. Supp. 840.
Syn. Αγριοθυμος απηνης.

Βλοσῠρῶπις, ῐδος. ἡ. habens oculos truces.
τῇ δ' ἔπι μεν Γοργὼ βλοσυρωπις εστεφανωτο,
δεινὸν δερκομενη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φοβος τέ. Λ. 36.

*Βλοσῠρωπὸς, ἡ, όν. terribilis adspectu. [*An.* iii. 41.*
καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπὸς, ὁ χαλκεος, ὁ βραδυπειθής. Agath.

Βλυζω, Βλυω. (Vid. Αναβλυζω.) scaturio.
βλυζουσ' αργυροειδες ὕδωρ κρηνης απο μεσσης. Orph. 597.
ὑγρον ὕδωρ ναεταις αγχιπτολις εβλυε πηγη. Nonn.

Βλῶθρος. procerus. 2. viridis.
ηριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ηριπεν, η αχερωΐς,
ηε πιτυς βλωθρὴ, *τήν τ' ουρεσι τεκτονες ανδρες
εξεταμον πελεκεσσι νεηκεσι, νηϊον εἶναι·* N. 389.
Syn. Ευμηκης, ευμεγεθης, εναυξης, μακρος, αιπεινος.—ἁβρος, εγχλωρος, ἁπαλος.

Βλωμος, (το κλασμα του αρτου.) panis portio.
—ὅσον βλωμοῦ πιονος ηρασατο. Call. *fr.* *Bentl. 240.*
Syn. Ψωμος, ακολος.—εγκαφος.

Βλωσκω. advenio. 2. adscendo. 3. cresco.
και Σατραχον βλωξαντες, Ὑλατου τε γῆν. Lyc. 448.
Syn. Αποβλωσκω, αναβαινω.—αυξανομαι.

Βοᾱγῐδης. boum abactor, v. bubulcus. *al.* Βουγαιαδης.
*τῆς πριν θανουσης εκ χερῶν Μηκιστεως, (*i. e.* Herculis.)
τοῦ Στερφοπεπλου,* Σκαπανεως, Βοαγιδα. Lyc. 651.
Syn. Βουκολος.

Βοαγριον. (Vid. Βοεια.) scutum, indutum corio bubulo.
και Σιμοεις, ὅθι πολλὰ βοαγρια, και τρυφαλειαι
καππεσον εν κονιησι, και ἡμιθεων γενος ανδρῶν. M. 22.

Βοαδρομος. *Dor. pro* Βοηδρομος.
ὧδ' ὑπὲρ Αμβρακιας ὁ βοαδρομος ασπιδ' αειρας
τεθναμεν η φευγειν εἵλετ' Αρισταγορας. Damaget. *An.* ii. 39.
Syn. Βοηθος. [Et. M.

Βοαξ, ᾱκος. ὁ. Βῶξ. genus piscis. —γαστερα μεστην—βοακων.[3]

---

1. De vocc. harum significatione, consule Steph. Thes. 1. c. 754, 5. et Valcken. ad Adoniaz. Theoc. p. 218.

2. ἀπὸ τοῦ βλίττειν. Hesych: βλίσαι. καπνίσαι μελίσσας καὶ ἐξελάσαι τῶν σμηνῶν, ὑπὲρ τοῦ τὸ μέλι τρυγῆσαι. Vid. Jacobs, Animadvv. T. viii. p. 74. et Virg. Geor. iv. 228. sqq.

3. Fragmentum est Aristophanis ap. Ath. p. 287. a. et hoc modo ordinari debet: —ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα
μεστὴν βοᾱκων, ἀπεβάδιζον οἴκαδε.
Schweigh:

ενιοτε κρειττων γιγνεται θυννου βοαξ. Nicomach. ap. Ath. [p. 291. b.

Βοᾶτις. *adj. fem.* clamosa. τεινε δε δυσβαΰκτον βοᾶτιν ταλαιναν αυδαν. Pers. 576.

Βοαυλον, Βοαυλιον. boum stabulum; bubile.
*βῆ δ' αυτῇ προτερωσε συν ασπίδι νηριτα ταυρων
ιχνια μαστευων· οἱ δ' εκποθεν αφραστοιο
κευθμῶνος χθονιου, ἱνα τε σφισιν εσκε βοαυλα
καρτερὰ, λιγνυοεντι περιξ ειλυμένα καπνῷ, [1288.
αμφω ὁμοῦ προγενοντο, πυρὸς σελας αμπνειοντες.* Apoll. 3.
οιωνοι τ' εκυκλοῦντο βοαυλια Κενταυροιο. Orph. 436.
Syn. Βουστασις, βουστασιον, βουσταθμον, αυλιον.

Βοαω. vociferor; inclamo. Vid. ad v. Βορεης.
a. Εποποῖ. b. τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τον δεσποτην; Av. 60.
Syn. Αναβοαω, εμβοαω, ιαχω, αὔτεω, ανυμνεω.
Phr. Ασπετον χεῦσαι παμμιγῆ βοην.
κλαζοντ' αμικτον στοματι ῥιγιστην βοην. Lyc.
αὖσεν οσον βαθυς ηρυγε λαιμος.
και κτυπον εννεαχιλον ανηρυγεν ανθερεῶνος. Theoc.

Βοεια. pellis bubula. 2. Vid. Βοαγριον.
ες κλισιην· θεραπων δε ιδὼν ὑπεχευε βοειας. Λ. 842.
τὼ μὲν αναῤῥηξαντε βοὸς μεγαλοιο βοειην. Σ. 582.
καμμεν αδεψητον βοεην στορεσ'.—υ. 2.
Syn. Βυρσα, δερμα βοος.—ασπις, βοαγριον.
Epith. Αυα, στερεα, αιολονωτος, θαμεια, ακαματος, αῤῥαγης, αδουπητος, ευσθενης, βαρυσμαραγος, φιλοσμαραγος, βαρυβρομος, εριγδουπος, ευτυκτος.—αλοιφῇ μεθυουσα.

Βοειος, Βοεος. bubulus.
ἑλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν και νεῦρα βοεια. Δ. 122.
ες σφυρὸν εκ πτερνης, βοεους δ' εξῆπτεν ἱμάντας. Χ. 397.
Syn. Βοϊκος, βοεικος, βοειακος.

Βοευς. lorum e corio bubulo.
ἑλκον δ' ἱστια λευκα εϋστρεπτοισι βοεῦσι. ο. 291.
Syn. Δεσμος, ἱμας.

Βοη, *ης. ἡ. sonus, clamor; 2. *inpr.* pugnæ. 3. auxilium.
1. κουροι δ' ορχηστηρες εδινεον, εν δ' αρα τοισιν*
αυλοι, φορμιγγες τε βοην εχον— Σ. 494.
2. μειζων δη παρα νηυσι βοη θαλερων αιζηων. Ξ. 4.
οφρα τοὶ αμφεπενοντο βοὴν αγαθὸν Μενελαον,
τοφρα δ' επὶ Τρωων στιχες ηλυθον ασπισταων. Δ. 220.
3. ὁμως αμεινον, ει βραδυνοιμεν βοῇ. Æsch. Supp. 725.
Syn. 1. Ηχος, ενοπη, βοημα, βοητυς. 2. αλαλαγμος, μαχη. 3. αλκη, βοηθεια.
Epith. Ασβεστος, ασπετος, αλαλητος, ασιγητος, αιθεροδρομος, ἑτεροθροος, θεσπεσιος, ευφημος, ευφρων, λυσιπονος, πολυδακρυς, ἡδυγλωσσος, μελιβρομος, ὁμοκλητειρα, κακοφατις, κακογλωσσος, τεραστια, παραυλος, *ὑπερμηκης. [δυσβαΰκτος, αχορος, Æsch. γεγωνος, Eur. παμμῖγης. Lyc.
Phr. Γλωσσης ῥοθος. Æsch. —οιμωγὴ δέ μοι
εν ωσὶ πυργων εξ ακρων ινδαλλεται,
προς αιθέρος κυροῦσα νηνεμους ἑδρας. Lyc. 254.]
δορικτυπος αλαλα. Pind.*

Βοηδρομεω. currens vociferor. 2. auxilior.
ουτι που κραυγην εθηκας Μενελεων βοηδρομεῖν; Or. 1541.
Syn. Βοηθεω. Phr. [Ενοπλῳ ποδι βοηδρομησετε. Eur.]

Βοηδρομιος. auxiliaris. *epith.* Apollinis.
ω 'πολλον, πολλοι σε Βοηδρομιον καλεουσι
*πολλοι δε Κλαριον· παντη δε τοι ουνομα πουλυ.
αυταρ εγω Καρνεῖον· εμοι πατρωϊον οὕτω.* Call. 2. 69.

Βοηδρομος. auxiliaris.
ταχα τις Αργειων-Ενοπλος ὁρμησας
ποδὶ βοηδρομῳ-Μελαθρα προσμιξει. Orest. 1280.

Βοηθοος, et Βοηθος. auxiliator.
ὡς εφατ'· Αλκιμεδων δε βοηθόον ἁρμ' επορουσας. Ρ. 481.
βαλλε κακοὺς επὶ θῆρας, ἱνα θνητοὶ σὲ βοηθὸν,
ὡς εμὲ, κικλησκωσιν. Call. 3. 153.

Schweigh: uncinis inclusit vocem βοάκων, tamquam præter metrum adjectam. Nollem factum. Citat locum Athenæus, ut ostendat βοάκας appellatos fuisse ab Atticis, quos Dores βῶκας, Iones βόηκας vocitabant. Quomodo igitur omitti potest vox ipsa, ob quam locus profertur?—Sed, ut ostendi, metrum est Iambicum, non Trochaicum, ut Vir Doctiss. temere judicavit.

Syn. Αρωγὸς, αλεξητηρ, εφελκυστης, προστατης, [συλληπτωρ. Eur.]

Βοηλᾶσία. boum abactio. 2. præda.
αμφὶ βοηλασιῃ, ὁτ' εγὼ κτανον Ιτυμονῆα. Λ. 671.
Syn. Αγρευμα, αγρα.

Βοηλᾶτεω. boves ago, pasco.
ὦ σχετλι', ὡς σοι κρεῖσσον ἦν μιμνειν πατρᾳ
βοηλατοῦντι, *και τον εργατην μυκλον
κανθων' ὑπο ζευγλῃσι μεσσαβοῦν ετι.* Lyc. 815.

Βοηλᾶτης, Βοηλατις. bubulcus. 2. boum abactor.
ται Διωνυσου ποθεν εξεφανεν
συν βοηλατᾳ Χαριτες-Διθυραμβῳ; Ol. 13. 25.
*λαμπάδα θεὶς και τοξα, βοηλάτιν εἱλετο ῥαβδον
οὖλος Ερως, πηρην δ' εἶχε κατωμαδιην·
και ζευξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αυχένα ταυρων
εσπειρε Δηοῦς αυλακα πυροφόρον.
εἶπε δ' ανω βλεψας αυτῷ Διΐ· Βρεξον αρουρας,
μή σε τον Ευρωπης βοῦν ὑπ' αροτρα βαλω.* Mosch. *An.* [i. 411.
Syn. Βουπελατης, βοτηρ.

Βοημα, Βοητυς. clamor. Vid. Βοη.
χαμαιπετες βοαμα προσχανης εμοι. Agam. 928.
νῦν μὲν δαινυμενοι τερπωμεθα, μηδὲ βοητὺς
εστω· *επεὶ τογε καλὸν ακουέμεν εστὶν αοιδοῦ.* α. 369.

Βοθρος, ου. ὁ. fovea, scrobs.
βοθρον ορυξ', ὁσσον τε πυγουσιον, ενθα και ενθα. λ. 26.
Syn. Βοθυνος, καπετος, ταφρος, λακκος, σκαμμα.
Epith. Γλαφυρος, ευρυς, ουδαῖος, πηχυῖος, περιηγης, δυσαλυκτος, φθισηνωρ, εϋδρομος, τριστοιχος, κακοεργης.

Βοθῦνος[1], ου. ὁ. idem.

Βοιδαριον, Βοιδιον. bucula. [Av. 586.
μη, πριν γ' αν εγω τω βοιδαριω τω 'μω πρωτιστ' αποδῶμαι.
οιμοι κακοδαιμων, τοῖν γεωργοῖν βοιδιοιν. Acharn. 1035.

Βοιωτοὶ, ῶν. οἱ. Nom. Gentile.
ναῖον Βοιωτοὶ, μαλα πιονα δῆμον εχοντες. Ε. 710.
Epith. Χαλκοχιτωνες.
Phr. Πληξιπποι, ὑπερ σακεων πνειοντες. Hes.

Βοιωτια. Bœotia.
καταπελτασονται την Βοιωτιαν ὁλην. Acharn. 159.

Βοιωτιδιον. *dimin.* ω χαῖρε κολλικοφαγε Βοιωτιδιον. ib. 872.

Βοιωτιος. Bœotus.
πρῶτος Πηνελεως Βοιωτιος ἦρξε φοβοιο. Ρ. 597.

Βοκεῤῥιος. * *quid sit, nesciunt interpretes: forsan depravata est lectio.* Vid. Brunck. Lectt. et Emendatt. p. 130.*

1. Penult. hujus vocis longam existimo, sicut in λαγῦνος, κινδῦνος, εὐθῦνος. Affertur quidem ex Archestrato ap. Ath. p. 301. f. ὀρκῦνον. Sed codex præstantissimus habet ὀρκυν, fortassis ὀρκυν', quoniam Anaxandrides p. 131. c. habet ὄρκυνες. Enimvero Grammatici longam esse autumant. Draco Stratonicensis: βόθυνος τὸ ῡ ἐκτείνεται. τὰ γὰρ διὰ τοῦ υνος ἐπ' εὐθείας μὴ ἔχοντα τὸ σ̄ πρὸ τοῦ ῡ, ὑπὲρ δυὸ συλλαβὰς ὄντα, ἐκτείνειν θέλει τὴν πρὸ τέλους. κίνδυνος, πάχυνος, λαμυνος. (sic!) διὸ καὶ τὸ βόθυνος, λάγυνος, ἀναλόγως 'Αττικοὶ ἐκτείνουσι. p. 28.—Sequentia habet Anti-Atticista; sed e fragmento ibi citato nihil de metro satis tuto consequi possis: βόθυνον οὔ φασι δεῖν λέγειν. ἀλλὰ Σόλων ἔφη ἐν τοῖς νόμοις. Κρατῖνος Σεριφίοις·
ἀλλ' ἀπίωσιν ἐν χόρῳ
ἐς βόθυνον ἰέναι·
ἔστι δὲ παιδιά τις ἐς βόθυνον ἰέναι· *Vid. Bekkeri Anecdota Græca, Vol.* i. p. 85.

Draconis edictum confirmat Gaza, uti Parrius pro amicitia sua atque eruditione me admonuit. ἔτι τὰ εἰς υνος δισύλλαβα μακροπαραληκτεῖ. φρῦνος, θῦνος. πλὴν τὸ, πλυνός. καὶ ὑπερδισύλλαβα δ' ὄντα μακρᾷ παραλήγει. κίνδυνος, ἀνεύθυνος, πάχυνος. διὸ καὶ το βόθυνος ἀναλόγως ἐκτείνουσιν οἱ 'Αττικοί. Subjicit Gaza: τὸ δ' ἀνδρόγυνος, λάγυνος, καὶ τὰ ὅμοια, τὸν τοῦ γυνὴ ἔχει χρόνον. Lib. iii. p. 74.—Animadvertas, L. B. differentiam et sensus et quantitatis inter λαγῦνος, *mulierosus*, et λαγῦνος, *lagena*.—

Est sane locus ap. Ath. p. 410. a. quem *numeris adstrictum* vocat Casaubonus, et in versus ita redigere conatur Schweigh. qui penult. vocis βόθυνος pro brevi accipit.
βοθυνον (sive βοθρον) προς ἑσπεραν ορυξαι σηματος.
επειτα παρα τον βοθυνον ες εσπεραν βλεπε.
Notandum est autem vs. secundum ab eo ita constitutum esse, ut in sede quarta anapæstus sequatur dactylum in sede tertia, quod quidem apud Græcos poëtas in Senariis nunquam est factum. Sed, ut vere dicam quod sentiam, locus ille, quem metri vinculis constringere adorti sunt Viri doctissimi, purus putus est *sermo pedestris*. *Clidemi* liber, e quo sumtus est, (τὸ 'Εξηγητικὸν scil.) Lexici vice fungebatur: et omnia loca, ab aliis ejusdem scriptoris operibus apud Athen. citata, soluta oratione decurrunt.

εἶχεν Αριστειδης ὁ βοκεῤῥιος ουκ απο πολλῶν
πολλα, μιῆς δ' οἷος και βοὸς ευποριην. Antip.Sid.*An*.ii.33.

*Βολβα, ης. ἡ. *vox facta Græca e Latina*, "vulva." Vid. Horat. Epist. 1. 15. 41. Pierson. ad Mœr. p. 350.
κοὐδὲν εφη βολβαν τὴν αρετὴν αδικεῖν. Lucian. *An*. ii. 310.*

Βολβινη, ης. ἡ. bulbi species.
βολβινας θ', αἳ Ζηνὸς Ολυμπιου εισὶν αοιδοὶ,
*ἃς εν χερσῳ θρεψε Διὸς παῖς ασπετος ομβρος,
λευκοτερας χιόνος ιδεειν, αμυλοισιν ὁμοιας·
ταων φυομενων ηρασσατο ποτνια γαστήρ. Matron.* ap. Ath.

*Βολβισκος, ου. ὁ. *dimin.* a sequ. [p. 64. c.
βολβισκους δ' ἡμῖν δῶκεν Αθηναγορας. Philodem. *An*. ii. 89.*

Βολβος, ου. ὁ. bulbus. —κοὔτε βυσαυχην θεᾶς
Δηοῦς συνοικος, γηγενης βολβος— Xenarch. ap. Ath. ib.
βολβος τις κοχλιας εξηρεθη· ης ποτος ἀδυς. Theoc. 14. 17.
Syn. Βολβιον, βολβαριον, ὕδνον.

Βολεω. idem quod Βαλλω, et Βλῆμι. Vid. ad Βορεης.
καμμορε, τιπτ' ετι τοσσον αμηχανιη βεβοληααι; Apoll. 4. [1318.

Βολη. (vid. Νυγμα) Βολος. jactus.
οφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφαλη τ', εφυπερθε τε χαιται. δ. 150.
λεπρας, εφ' ᾧ σπευδων μεγα δικτυον ες βολον ἑλκει. Theoc. [1. 40.
Syn. Αποβολη, εκβολη, βλῆμα, αφεσις.
Epith. Κρατερα, δροσερα, εὔστοχος, μαντιπολος, κεραυνιος, ουρανιος.

*Βολις, ἴδος. ἡ. jaculum. 2. funis cum alligato plumbo; *Ang*. "a sounding-line." 3. jactus tesserarum.
3. ἑζομενος μὲν τῇδε παρ' ευλαϊγγι τραπεζῃ
παιγνια κινησεις τερπνὰ βολοκτυπιης.
μητε δε νικησας μεγαλιζεο, μητ' απολειφθεὶς
αχνυσο, τὴν ολιγην μεμφομενος βολιδα. Paul. Sil.*An*. iii.
παιγνια μεν ταδε παντα· Τυχης δ' ἑτεροτροπος ὁρμη [92.
ταῖς αλογοις ταυταις εμφερεται βολίσι. ibid.*

Βολῖτος. stercus.
κἀγωγ', ὁτε δη 'γνων τοῖς βολιτοις ἡττημενος. Equit. 655.
Syn. Βολιτον, βολβιτον, σπελεθος.
*Phr. Ονθῳ σε πληξει, νηδυος χειλωμασιν. Æsch. *fr*.

Βολῖτῐνος. stercoreus. [Psych.*
νη τον Ποσειδω, και βολιτινον θατερον. Ran. 297.

Βολοκτῠπῐᾰ. jactus tesserarum in alea. 2. fremitus, quem cadentes edunt. Vid. ad v. Βολις.

*Βολομαι, *antiquissima, sive scriptura, sive pronuntiatione, pro* βουλομαι, *dixit* Homerus. *Hinc Lat*. volo.
ει δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος αφανδανει, αλλα βολεσθε [1]
αυτον τε ζωειν και εχειν πατρωϊα παντα. π. 387.
Τρωσιν δη βολεται δοῦναι κρατος, ηεπερ ἡμῖν. Λ. 319.

Βομβᾰλοβομβαξ. *item*, Βομβαξ. *adverbia* irrisionis ap. Aristoph. Thesmoph. 45, 48.*

Βομβαυλιος. tibicen cum respectu ad βομβυλιος.
επι την θυραν μοι Χαιριδης βομβαυλιοι. Ach. 866.

Βομβῠλιος. genus apis streperæ.
ὥσπερ μελιττ' ἡ βομβυλιος εισερχεται. Vesp. 107.
Syn. Βομβυλη, μελισσαριον.

Βομβεω. bombum edo.
αυλῶπις τρυφαλεια χαμαὶ βομβησε πεσοῦσα. N. 530.
Syn. Περιβομβεω, εμβομβεω, επιβομβεω, βομβαινω, ηχεω, βομβυλιαζω.

Βομβηδον. *adv*. edendo bombum.
*ὡς δε μελισσαων σμῆνος μεγα μηλοβοτῆρες
ηε μελισσοκόμοι πετρῃ ενι καπνιοωσιν,
αἱ δή τοι τειως μεν αολλέες ᾧ ενι σιμβλῳ
βομβηδὸν κλονεονται, επιπρὸ δε λιγνυοεντι
καπνῷ τυφομεναι πετρης ἑκὰς αΐσσουσιν. Apoll. 2. 130.

Βομβηεις, ηεσσα, ῆεν. bombum edens; stridulus.
βομβηεσσα μελισσα κορυσσεται οξεῖ κεντρῳ. Ep. ἀδ. 467.

Βομβητης, ου. ὁ. idem.
ηνιδε· σιμβλευει κηροτροφα δῶρα μελισσῶν,
εσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθομενα. Philipp. *An*. ii. 220.*

Βομβος. sonus, quem edunt apes; *deinde*, quivis strepitus.
μαινομενων ῥοθιων πολυηχεα βομβον ακουων. Mus. 242.
Syn. Ἦχος, κωδωνισμος, συριγμος, ψοφος, δοῦπος.
Epith. Ανεμωδης, θεοδινης, μυκητωρ, ολεσηνωρ.

Βοοδμητηρ, ηρος. ὁ. boum domitor. —βοοδμητῆρε λεοντε. Cal.

Βοοκλοπος. boum fur.
λιμνης οντα μεσηγυ, βοοκλοπος οὔ ποτε Τιταν [1055.
*ταυρῳ εφεζομενος βριαρῳ πορον εσχισε λιμνης. Argon.

Βοōκρᾱνος, *item*, Βουκρᾱνος. *qu. vid*. bubulum caput habens; tauriformis. *epith*. fluvii. Vid. Trachin. 12.*

Βοοκτᾰσια. boum occisio.
αιεν εν Αλκινοοιο βοοκτασιας ὁροωσαι. Apoll. 4. 1724.
Syn. Βοοσφαγια, βουθυσια.

Βοοῤῥαιστης. Vid. Μυωψ.

Βοοσσοος, ου. boves agitans. —βοοσσοα κεντρα φεροντες. Cal.

Βοοστᾰσις, Βουστασις. boum stabulum.
Βουρα τε, Δεξαμενοῖο βοοστασις Οικιαδαο. Call. 4. 102.
Syn. Βουσταθιον, βουσταθμον.

Βοοσφᾰγῐα, ας. ἡ. boum mactatio. [*Jacobs*.
αλλ' ου την ολοην γραψε βοοσφαγιην. Ep. incert. 287.

Βορᾱ. esca, cibus.
θανεῖν· τι δ' αλλο γ'; ουδε-Γαρ ποθον εχει βορᾶς. Orest. 185.
Syn. Εδαρ, βρῶμα, βρῶσις, δελεαρ, τροφη, ἁρμαλια, μασταξ, σιτιον.—νομη, φορβη, χιλος, χορτος.

Βορβορος. cœnum. Vid. Ασις.
τῇ παντ' αν οἶκον βορβορῳ πεφυρμενα. Simon. *fr*. 230. 3. *Gaisf*.

Βορβοροθῡμος. stercus olens. [752.
διαβας βυρσων οσμας δεινας, κἀπειλας βορβοροθυμους. Pac.

Βορβοροτᾰραξις. turbulentus. *Vox comica*.
βορβοροταραξι, και. (Pæon. Dim.) Equit. 309.
Syn. Ταραχωδεστατος.

Βορβορωδης. fœdus, turpis.
ω βορβορωδης και δυσοσμιας λογος. Cyr.

Βορεᾱς, * ου. (*Dor*. ᾱ,) ὁ. 1. ventus a septentrionibus flans. 2. rex ventorum, *sec. Pindar*. Pyth. 4. 323.
ὣς οἱ μεν Τρῶες φυλακὰς εχον· αυτὰρ Αχαιοὺς
θεσπεσιη εχε Φῦζα, Φοβου κρυοεντος ἑταιρη·
πενθεῖ δ' ατλητῳ βεβοληατο παντες αριστοι.
ὡς δ' ανεμοι δυο ποντον ορινετον ιχθυοεντα,
Βορεης και Ζεφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν αητον,
ελθόντ' εξαπινης· αμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθυεται, πολλὸν δὲ παρεξ ἁλα φῦκος εχευαν·
ὡς εδαΐζετο θυμὸς ενὶ στηθεσσιν Αχαιῶν.
Ατρεΐδης δ', αχεϊ μεγαλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοιτα, κηρυκεσσι λιγυφθογγοισι κελευων,
κλῆδην εις αγορὴν κικλησκειν ανδρα ἑκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αυτὸς δε μετὰ πρωτοισι πονεῖτο.
ἶζον δ' ειν αγορῇ τετιηότες· αν δ' Αγαμεμνων
ἱστατο δακρυχεων, ὥστε κρηνη μελαννδρος,
ἥ τε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερὸν χεει ὕδωρ.* I. 1.
εἴλει γαρ Βορεης ανεμος μεγας, ουδ' επι γαιῃ. τ. 200. [477.*
—οἷα Λιβυσσαν ἁλα— Βοῤῥᾶς ηὲ Νοτος,*— Eratosth. *An*. i.
Epith. Αιθρηγενης, αιθρηεις, αλεγεινος, Αρκτῷος, αιψηροκελευθος, λαιψηροκελευθος, κραιπνος, κρυερος, κρατερος, κελαδων, καθαρος, κλυτος, καλος, δυσιμερος, δυσαης, Θρῄκιος, Θρηξ, Στρυμονιος, Ισμαρικος, ηχηεις, νιφοβλητος, ου νηοσσοος, ψυχρος.
Phr. Βασιλευς ανεμων. ανεμος ακραης, νεφεα κλονεων.—
κρυσταλλοπηκτον φυσημα. Eur.
και Βορεης, Θρηΐσσαν αγων αντιπνοον αυρην,
αγρια μαινομενης επεμαστιε νῶτα θαλασσης. Nonn.
Βορεου παῖδας πεφρικοντας πτεροῖσι. Pind.
—ζαμενης Βορεης στροφαδεσσιν αελλαις
[ἁρπαξας εκυλινδεν. Orph. Argon.]
Χειμεριοις αυρησι δονῶν βαθὺν ηέρα κοσμου,
κρυμοπαγὴς Βορεα, χιονωδεος ελθ' απο Θρῄκης·
λῦέ τε παννεφελον στασιν ηέρος ὑγροκελευθον,
ικμάσι ῥιπιζων νοτεραῖς ομβρηγενὲς ὕδωρ, [79.
αιθρια παντα τιθεὶς, θαλερομματον αιθέρα τευχων. Orph. H.
[απαρκτιαι πρηστῆρος αιθῶνος πνοαι. Lyc.]

1. Scripturam hancce pro mendoso ac vulgato, βούλεσθε, post Clarkium agnoscit Morellus; sed timide et dubitanter; Prosod. p. vii. 1mæ. nostræ edit. Alterum hujus usûs exemplum ab Iliade xima. ductum Heynio debemus, qui in locum vitiosi ἐθέλει priscum ac genuinum βόλεται suffecit. Et nullus dubito quin, si Odysseam edidisset, veram lectionem ἐβόλοντο, Codicis Harleiani et Scholiastæ testimoniis suffultam, ad libr. 1mum. vs. 234. fuisset positurus:
νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοί, κακὰ μητιόωντες.

*Βορεᾰς, ᾰδος. ἡ. *fem. patron.* a præc.
Βορεας, ἁμιππος ορθοποδος ὑπερ παγου. Antig. 985. Br.
Βορεαδας ἡξεις προς πνοας, ἱν' ευλαβου. Æsc. Prom. Solut. *fr.**
Βορειαιος. *masc.* Βορεητις, Βορεωτις. *fem.*
νᾶμα Βορειαιης ψυχροτερον νιφάδος. Leon. Tar. *An.* i. 230.
ευρὺ μεν αμφ' ακτὰς Βορεητιδας· οξὺ δ' επ' ηῶ. Dion. 243.
αλλαι δ' Ωκεανοιο παραι Βορεωτιδας ακτάς. ib. 565.
Βορειᾰς. ἡ. idem quod Βορεάς.
νερθε δ' επιθρωσκουσι Βορειαδος αντιον αρκτον. Orph. 736.
Βορειγονοι[1]. Αβορειγονοι. Aborigines.
κτισει δε χωραν εν τοποις Βορειγονων. Lyc. 1253.
Βορειος, Βοῤῥαῖος, Βορηϊος. Borealis.
παντοθεν βορειος ὡς τις ακτα. Œd. C. 1304. (1240. B.)
πεμπταισι προσταχθεντα Βοῤῥαιαις πυλαις. Sept. Th. 533.
Ζητης δ' αὖ Καλαϊς τε Βορηϊοι υἱες ἱκοντο. Apoll. 1. 211.
Syn. Βορειαῖος, Αρκτικος, Αρκτῷος.
Βορος. vorax.
μιαρον το χρῆμα, και κακοσμον, και βορον. Pac. 38.
Syn. Αδηφαγος, βρωτικος.
Βορυσθενης, εος, οῦς. ὁ. Nom. fluvii. *hodie*, The Dnieper.
ἦχι Βορυσθενεος ποταμοῦ τετανυσμένον ὕδωρ
μισγεται Ευξεινῳ— Dionys. 311.
* Βοσῐς, εως. ἡ. pastus, cibus.
ἡμῖν δ' ολβιοδωρον αεὶ μεθυ και βοσις εστω [iii. 84.*
και ποτόν· αμβροσιην δ' αλλος εχειν εθελοι. Paul. Sil. *An.*
Βοσκαδῐος, ιᾱ, ιον. pascens, altilis.
ηὲ συ βοσκαδιης χηνὸς νεον ορταλιχῆα. Nic. Al. 228.
Βοσκᾰς, ᾰδος. ἡ. 1. idem. Vid. Εμπελιος. *2. avis quædam marina. 3. piscis quædam species.
1. —ωοῖσιν αλιγκια, τοῖά τε βοσκὰς—Ορταλὶς,— ibid. 293.*
Βοσκη. cibus.
βοσκαν φεροιμαν-Πωματος δυσποτον. Eumen. 266.
Syn. Βοσις, τροφη, οχη.
Βοσκημα. idem. *etiam* pecus. [*Bergler.*
αιθὴρ, εμὸν βοσκημα, και γλωσσης στροφιγξ. Ran. 919. *Vid.*
βοσκημασι σοῖσι συριζων. Alcest. 579.
Syn. Βορα, βοσκησις.—βοτον, βρῶμα, σῖτον.
* Βοσκὸς, οῦ. ὁ. *lexicis intacta v.* pastor.
ᾶ Νυμφαι, Νυμφαι, διεγειρατε τον λυκοθαρσῆ
βοσκὸν, μη θηρῶν κυρμα γενηται Ερως. Myrin. *An.* ii. 107.*
Βοσκω. pasco.
βουλεται αιτιζων βοσκειν ἣν γαστερ' αναλτον. ρ. 228.
Syn. Επιβοσκω, τρεφω, νομευω, σιτεω, βουκολεω, νεμεθω, ποιμαινω, χιλοω, χορταζω, ψωμιζω.
Βοοσπορος. pro sequ. apud Opp.
Βοσπορος. Bosporus, *non* Bosphorus. [1. 1114.
φαινετο δ' ηεροεν στομα Βοσπορου, ηδε κολωναι - Μυσιαι· Apoll.
Epith. Αστηρικτος, δινηεις, ιχθυοεις, Θρηΐκιος, Κιμμεριος.—πορος κυματιας. Æsch.
Βοσποριος. *adj.* a præc.
ακται Βοσποριαι. Antig. 968. Br.
* Βοστρηνος. fluv. Sidonis.
Βυβλον τ' αγχιαλον, και Σιδονα ανθεμοεσσαν,
ναιομενην χαριεντος εφ' ὕδασι Βοστρηνοῖο. Dionys. 912.*
Βοστρῠχος. *item*, Βοστρυξ. et Βοστρῠχιον. Epig. cincinnus.
παρα βοστρυχον αυραν, αυραν-Ἑλενας—αισσων. Or. 1438.
Syn. Βοστρυξ, κομη, χαῖτα, κικιννος, πλοκαμος, πλοχμος, στροφος, εθειρα, κουρα.
Phr. Βοτρυς εθειρης. ανθεα κορσης.—κατειμενα βοστρυχα χαιτης. απλοκον ασταθεεσσιν εσειετο βοστρυχον αυραις. χρυσεα χιονεησι παρῃϊσι βοστρυχα σειων. Nonn.
μηδε κομης περιαλλα περισχιδεας πλεκε σειρας. Naum.
χρυσειοις δ' εκατερθε τινασσομενος πλοκαμοισι
βοτρυς ακερσεκομης ζεφυρῳ στυφελιζετο χαιτην. Coluth.
——καδδε καρητος
ουλας ἧκε κομας, ὑακινθινῳ ανθει ὁμοιας. ζ. 230.
Βοστρῠχωδης. cincinnis ornatus.
ου προκαλυπταμενα βοστρυχωδεος
ἁβρα παρῃΐδος. Phœn. 1507.

1. Scholiast. in h. v. vere dicit: πάντα τολμητὰ, βατὰ, καὶ γραπτὰ τῷ Λυκόφρονι.

Βοτᾰνη. herba, gramen.
λαοὶ ἑπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτιλον εσπετο μῆλα
πιομεν' εκ βοτανης· γανυται δ' αρα τε φρενα ποιμήν. Ν. 493.
Syn. Αγρωστις, νομη, ποα, ποια, χλοη, χλοιη, χορτος.
Epith. Ειαρινη, ζειδωρος, ζωαρκης, χλοερα, χλωρα, *ποιηρα. Eur. Phr. —περὶ δὲ θρυα πολλὰ πεφυκη,
κυανεόν τε χελιδονιον, χλοερόν τ' αδιαντον,
και θαλλοντα σελινα, και εἱλιτενὴς αγρωστις. Theoc. 13. 40.*
Βοτᾰνηφᾰγος, ου. ὁ ἡ. gramen, *vel* herbas, comedens.
—βοτανηφαγοι ιχθυες αλλοι. Opp.
Βοτηρ. pastor.
αυτὰρ εγὼν αγρονδ' επελευσομαι, ηδὲ βοτῆρας. ο. 503.
Syn. Βουβοτης, βουποιμην, βουπολος, βουκαῖος, βουφορβος, βουκολος, βοονομος, βοηλατης, βουτης, βουτηρ, βωτης, βωνιτης, βωτωρ, επιβωτωρ, αμορβευς, αμνοκοπος, νομευς, ποιμην. Epith. Αγρονομος, αγεληκομος, δενδροκομος, ἱππονομος, λιγυθροος, ορεσσινομος, ορεσιτροφος.
*Βοτηρῐκὸς, ἡ, όν. pastoralis. [*An.* ii. 164.*
και λιβαδες, και ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κυπελλα. Thall. Miles.
Βοτον. pecus.
αλλ' ὡὗτὸς, τοιοῦτος εὼν, βοτὰ χιλια βοσκω. Theoc. 11. 34.
Syn. Θρεμμα, μῆλον, κτῆνος, βοσκημα.
Βŏτρῠδον. *adv.* more uvæ; dense.
βοτρυδον δε πετονται επ' ανθεσιν ειαρινοισιν. Β. 89.
Syn. Αθροως, κατα πληθη, ὁμηγερεες.
* Βοτρυῐνος, η, ον. vineus. [iii 85.
βοτρυΐνων ακαμαντα φυτῶν λωβητορα καπρον. Paul. Sil. *An.*
Βοτρυοσταγης. uvis stillans. [p 29. c.*
οἶδα δε κὰξ αλλων πολεων βοτρυοσταγῆ ερνη. Archest. ap. Ath.
Βŏτρυς. uva. 2. racemus.
εν δ' ετιθει σταφυλῆσι μεγα βριθουσαν αλωὴν,
καλὴν, χρυσειην·* μελανες δ' ανὰ βοτρυες ἦσαν. Σ. 561.
Syn. Σταφυλη, οπωρα.—κομη. (Metaph.)
Epith. Αγλαος, αγλαοκαρπος, αμεμφης, απενθης, απεπαντος, αλημων, αμπελοεις, Βακχιας, γελαων, γλυκερος, θρασυς, θερειγενης, θυωδης, ερευθηεις, ἡμερος, μελανοχρως, οινωπος, οινωψ, οινοτοκος, οινοχυτος, ορχηστηρ, πυρναιος, πορφυρεος, πορφυρων, πιων, μελιηδης, πολυκαρπος, ειλικοεις, ευχαιτης, ακερσεκομης, ομφακοραξ.
Phr. Πολυδαιδαλον ανθος οπωρης. εγκυμων ερευθαλης εερσης. Παιηων ανδρομεης ανιης. οινοτροφος ομφαξ Βακχου.
—τινασσομενος πλοκαμοισι
βοτρυς ακερσεκομης Ζεφυρῳ στυφελιζετο χαιτην. Coluth.
πορφυρεόν τε βοτρυν μεθυπιδακα, πυκνοῤῥῶγα. Zonas, *An.* ii. 80.
Βŏτρυοδωρος. racemos largiens.
ω ποτνια βοτρυοδωρε, τι προσειπω σ' επος; Pac. 519.
Βοτρυοεις, Βοτρυωδης. racemi instar contortus.
*τοῖσι δε Λητοῦς υἱὸς, ανερχομενος Λιβυηθεν
τῆλ' επ' απειρονα δῆμον Ὑπερβορεων ανθρωπων,
εξεφανη· χρυσεοι δε παρειαων ἑκατερθε
πλοχμοὶ βοτρυοεντες επεῤῥωοντο κιόντι·
λαιῇ δ' αργυρεον νωμα βιὸν, αμφὶ δὲ νωτοις
ιοδοκη τετανυστο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
σειετο νῆσος ὁλη, κλυζεν δ' επὶ κυματα χερσῳ.
τοὺς δ' ἑλε θαμβος ιδόντας αμηχανον·—* Apoll. 2. 674.
—αμπελου δε νιν
περιξ εγω 'καλυψα[2] βοτρυωδει χλοῃ. Bacch. 12.
Syn. Βοτρυηφορος.
Βοτρυοκοσμος. Vid. Βακχος.
Βοτρυοπαις. *epith.* vitis. V. ad voc. Δεσμεω.
ενθα περιξ κεχυται βοτρυοπαις ἑλικι—Αμπελος. Theoc. Ep. 4.
Βοτρυφορος. Vid. Βαχκος.
Βοτρυοχαιτης. botros crinibus implexos habens.
ξανθος, ερευθωδης, μελανοφρυς, βοτρυοχαιτης. Sapph.
Βουβᾰλις. vacca sylvestris.
λεοντοχορταν βουβαλιν νεαιτερον. Æsch. *fr. inc.* 52.

2. Nullum augmenti elisi signum in Edit. Beckiana. Tu vero, amice lector, nunquam in Dialogo apud Scriptt. Dramatt. omissum putes. Locum in Œd. C. 1623. Br. qui contra videbatur stare, ita corrigendum docuit Porsonus. —φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς-Θεῶν ἐθώϋξ, ὥστε πάντας, κ. λ. Vid. not. ad Phœn. 5.

Βουβοσιον. locus, ubi pascuntur boves.
ῥεῖά κε βουβοσιον τελεθοι πλεον, ουδέ κεν αἶγες. Call. 2. 50.
Syn. Βοσκη.
Βουβοτης, *ου. ὁ. 1. bubulcus. 2. boves alens.
1. —και τον βουβοταν ουρεῖ ισον,
Φλεγραισιν εὑρὼν, Αλκυονῆ. Isthm. 6. 47.*
2. βουβόται τοθι πρῶνες εξ-
οχοι κατακεινται. Nem. 4. 84.
Βουβοτος, ου. ὁ ἡ. pabulo abundans.
αιγιβοτος δ' αγαθὴ και βουβοτος· εστι μὲν ὕλη. ν. 246.
Syn. Εννομος.
Βουβρωστις. magna fames. 2. acerbus dolor.
καί ἑ κακὴ βουβρωστις επὶ χθονα δῖαν ελαυνει. Ω. 532.
*ει γαρ αεὶ βουβρωστιν εχεις Ερυσιχθονος αυτοῦ,
ναὶ ταχα δαρδαψεις και φιλον ὗν καλεεις. Agath. *An.* iii. 61.*
Syn. Βουλιμια, βουλιμιασις, βουλιμος, βουπεινα, μεγας λιμος.—ανια, λυπη.—οἶκτος.
Βουβων. inguen.
βεβλῆκει βουβῶνα, νεκυν ετερωσ' ερυοντα. Δ. 492.
Syn. Μηρος, ἥβη.
Βουβωνιάω. laboro tumore circa inguen.
ὑπο τῶν κοπων γὰρ τῷ νεφρῳ βουβωνιῶ. Ran. 1313. (1280. Br.)
Βουγάϊος. convicium in hominem magnæ staturæ.
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγαῖε, ποῖον εειπες; N. 824.
Syn. Αλαζονικος, βουεργετης, πολυπραγμων.
Βουγενέες. αἱ. *epith.* apum; * *sive* apium; *Ov. Met.* 15. 383.
φεῦ, βρεφος ὡς αδικως εἵλετε βουγενέες. Bianor, *An.* ii. 158.*
Βουγληνος. id. *ut videtur*, qu. Βοωπις. *haud æque poëtis probata vox.* —και βουγληνοιο προσωπου. Nonn.
Βουδορος. boves excorians.
μῆνα δε Ληναιῶνα, κακ' ηματα, βουδορα παντα. Hes. ε. 504.
Βουθερης. qui a bobus depascitur.
εν βουθερεῖ λειμῶνι προσπολος θροεῖ. Trach. 191.
* Βουθοιη. urbs Illyrica. *Vid. Brunck. in l. c.*
Βουθοιη Δριλωνος επι προχοησιν ενασθη. Soph. fr. Iphicl. ii.*
Βουθοινης. valde edax; gulosus.
μα τον βουθοιναν Ἡρακλέα, παῖδες αγρῶται. Ep. ἀδ. 289.
Βουθορος. insiliens vaccis.
φασιν πρεποντα βουθορῳ ταυρῳ δεμας. Æsch. Supp. 306.
Βουθύσια. immolatio boum. Vid. Βοοκτασια.
βωμοὺς ἑξ διδυ-
μους εγεραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγισταις,
ὑπὸ βουθυσιαις, αεθλων τε πεμ-
πταμεροις ἁμιλλαις. Ol. 5. 11.
Βουθύτεω. boves immolo.
προς τυμβον, ενθα βουθύτεῖν μᾶλλον πρεπει. Hec. 260.
Syn. Βουσφαγεω, βουφονεω.
Βουθύτος. ad boum mactationem pertinens.
βουθυτον εστιαν ἁγιζων, ἰκου. Œd. C. 1565. (1495. Br.)
Βουκαῖος. bubulcus. Vid. Βοτηρ.
εργατινα βουκαῖε, τί νῦν, ὦ 'ζυρὲ, πεπονθης; Theoc. 10. 1.
Βουκερας, ᾱτος, *vel*, ᾰος. idem cum sequ. Vid. Χιληγονος.
Βουκερως. bubulis præditus cornibus.
κλυεις προσφθεγμα τᾶς βουκερω[1] παρθενου. Prom. 590.
Βουκολεω. boves pasco. *item*, delinio.
τον μεν, βουκολεων, τον δ', αργυφα μηλα νομευων. κ. 85.
Φοῖβε, σὺ δ' ειλιποδας ἑλικας βοῦς βουκολεεσκες. Φ. 448.
ειπερ τις αλλος, βουκολεῖν τον δημιον. Eccles. 81.
* *locus obscurus.* Vid. Brunck. et Eldik. conjecturas.*
Syn. Διαβουκολεω, βοσκω.—απαταω, καταθελγω.
Βουκολῐᾱ, ας. ἡ. armentum. [498.
βουκολιας τ' επετελλεν· εδεκτο δε Μαιαδος υἱος. H. in Merc.
Syn. Βουκολιον, επιβουκολιον, αγελη, αγελαιων.
Βουκολιαζ-ω, -ομαι. pastoritium carmen cano.
αυτόθε μοι ποτερισδε, και αυτόθε βωκολιασδεν. Theoc. 5. 60.
* Βουκολιαστης, ου. ὁ. pastoritii carminis modulator.
—αμμες γαρ ερισδομες ὁστις αρειων-Βωκολιαστας εντι.— ib. 67.
Βουκολῐδης. i. e. Sphelus, Atheniensis, pater Iasi. Il. O. 338.*
Βουκολῐκὸς, ἡ, όν. pastoritius.
αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φιλαι, αρχετ' αοιδᾶς. Theoc. 1. 70.
* Βουκολῐων. filius regis Laomedontis. Dicitur pastor ovium: *ex quo dignitas vitæ pastoralis in prisco orbe apparet.* Il. Z. 22. &c.
Βουκολος. armentarius. [Damm.*
δεσμοί τ' αργαλεοι, και βουκολοι αγροιῶται. λ. 292.
Syn. Βοτηρ, βοοβοσκος, βοηνομος, βοοτροφος, βοῦκος, αγελαρχης, επιβουκολος.
Phr. [Σταθμων σημαντωρ. Apoll. Rh.]
Βουκρᾱνος, ον. bubulum caput habens.
* αἱ δε βοοκρανοιο παρ' αγκυλον ιχνος Αραιθου. Call. *fr.* Bentl. 203. Βουκρανος *etiam legitur* Trach. 13. *sed* Brunck. e Strabone *intulit.* Βουπρωρος.* Syn. Ταυροκρανος.
Βουλαῖος, Βουλαρχος. consiliarius. (435.
ὃν Γογγυλατης εἶλε Βουλαῖος, Μυλευς. (ὁ Ζευς, sc.) Lyc.
Δαναος δε πατηρ, και βουλαρχος. Æsch. Supp. 12.
Syn. Επικριτης, συμβουλος, φραδμων, συμφραδμων, προβουλος, αρχιβουλος.
Βουλειᾱ. munus senatorium.
* αλλ' Ευβουλης των περυσιν τις βουλευτης εστιν αμεινων,*
παραδους ἑτερῳ την βουλειᾱν; ουδ' αυτος τουτο γε φησεις.
Βουλευμα. consilium. [Thesm. 808. Br.
ταδ' ουδεν· αλλως φροντιδων βουλευματα. Hec. 639.
* Epith. [Ποικιλον, Pind.] χρηστον, σοφον, νεανικον, καινον, θανασιμον, κακον. Eurip.*
Βουλευμᾰτιον. *dimin.* a præc.
βουλευματιων, και γνωμιδιων, και νοιδιων. Equit. 100.
Syn. Διανοημα.
Βουλευτηριον. * curia. *item*, 2. pro βουλευτης, quomodo alia ejusdem generis apud Tragicos.*
1. ου δεδοιχ' ὑμας, εως αν ζῇ το βουλευτηριον. ib. 394.
2. Σπαρτης ενοικοι, δολια βουλευτηρια. Androm. 447.
Syn. Βουλεῖον, δικαστηριον, πρυτανεῖον, συνεδριον, αρχεῖον, ὁμηγυρις.
Phr. Μεγιστα δικης τεμενη. Ep.
θεσμιος αυλη. ἁγνον αλεξικακων δῶμα θεμιστων.
εις αγορην αγεροντο πολυθροον, ἧχι γεροντων
εις ἑν αγειρομενων πρωτοθρονος ἕζετο βουλη. Nonn.
ερυμα τε χωρας, και πολεως σωτηριον. Æsch.
Βουλευτης. consiliarius. Vid. ad v. Βουλεια.
ειπω βουλευτησι, και ἡμετερης αλοχοισι. Z. 114.
* Βουλευτῐκον. το. locus in theatro senatoribus sepositus; gradus senatorii.*
κᾆθ' ὁρᾷ τον ανδρα της γυναικος εν Βουλευτικῳ. Av. 794.
Βουλευτῐκος,* ου. ὁ. consultus. et ος, η, ον. senatorius. *vv. prosaicæ.*
Βουλευτῐς, ῐδος. ἡ. *fem.* a Βουλευτης.
—τῶνδε βουλευτις πονων. Fr. Æsc. Xantr.*
Βουλευτος. decretus.
ὁς ποτε βουλευτον γνους επι οἱ θανατον. Call. 5. 38.
Βουλευω. senator sum; delibero. 2. molior, volo.
βουλας βουλευει θειου παρα σηματι Ιλου. K. 415.
ἡ δε κακη βουλη τῳ βουλευσαντι κακιστη. Hes. ε. 264.
Syn. 1. Πρυτανευω, βουλευομαι, διαβουλευομαι, συμβουλευω, συμβουλευομαι, διασκεπτομαι, συσκεπτομαι, αγοραζω, χρηματιζω, αναλογιζομαι, κοινολογεομαι, συμφραζομαι, εισηγοῦμαι. 2. επιβουλευω, παραφημι, μητιζομαι, μητιαω, συμμητιαομαι.
Βουλη. voluntas, consilium. —Διος δ' ετελειετο βουλη. A. 5.
—ηδε κελευσω-Βουλῇ και μυθοισι.— Δ. 323.
ουτε ποτ' εν πολεμῳ εναριθμιος, ουτ' ενι βουλῇ. B. 202.
Syn. Συμβουλη, συμβουλευμα, συμβουλευσις, συμβουλια, διαβουλια, διαβουλιον, σκεψις, διασκεψις, φραδμοσυνη, φραδιη, γνωμη, δῆνος, ἡγημα, ιοτης, μῆδος, μῆτις.—αγορα.—ὑπαγορια. Epith. Αστεμφης, ακριτος, αδικος, αλεξικακος, ακναμπτος, βραδυπους, δυσπειθης, δολια, δαιμονια, διχθαδια, εχεφρων, επιφρων, ευφρων, εσθλη, ερικυδης, θεσπις, θεοτερπης, κερδαλεα, κακη, κρυπταδια, κρατεροφρων, κενοφρων, μεγαλητωρ, νηκερδης, νημερτης, ολοη, πυκινη, πυκινοφρων, πειθημων, πολυφροντις, πολυτροπος, πολυμηχανος, πινυτοφρων, στυγερα,

1. Obelo notatur h. v. a. Porsono. Metrum " vitio laborat, ni sit " Antispast. Trim." Burn. Dorismus, τᾶς, indicare videtur, non in Senarium esse transferendum, quod multi VV. DD. voluerunt.

σκολιοφρων, σωφρων, συμφραδμων, τεχνημων, τρηχεῖα, ταχυπειθης, ὑψαυχην, ωκυνοος.

Βουλημα[1], Βουλησις. *idem.*

ἤ και το βουλημ' ὡς επ' Αργειοις τοδ' ἦν; Aj. 44.

ει τολμα προσγενοιτο, βουλησις θ' ἁμα. Andr. 703.

SYN. *Γνωμη, εελδωρ, θελημα, θελησις, λῆμα, λῆσις, προθεσις, ὑποθεσις, προαιρεσις, σκοπος.*

Βουληφορος. id. qu. Βουλευτης et Βουλαρχος.

—μη τις Αχαιων-Ενθαδ' επελθῃσιν βουληφορος,— Ω. 651.

Βουλῐμῐαω. fame ingenti premor.

ὁ συκοφαντης· δῆλον ὁτι βουλιμιᾷ. Plut. 874.

SYN. Βουλιμαζω, *βουλιμωττω, λειμωττω, πειναω, προσπειναω, βρωσειω.*

* Βουλῖμος. idem quod Βουλιμια.

βουλιμος εστ' ανθρωπος· ὁτι βουλει, λεγε.

πεινῶ γαρ, εν τουτ' ισθι.— Alexis ap. Athen. p. 164.*

Βουλιος. **vox rarissima, neque in lexicis obvia.*

ει δ' αλλο πραξαι δεῖ τι βουλιωτερον,

*ανδρων τοδ' εστιν εργον, οἷς κοινωσομεν.** Choëph. 670.

SYN. Βουλευτικος.

Βουλομαι. volo, cupio: *pro quo Homerus,* βολομαι. qu. v.

βουλομ' εγω λαον σοον εμμεναι, η απολεσθαι. Α. 117.

SYN. *Θελω, εθελω, θυμῶ, προθυμεω, προθυμεομαι, προκρινω, μενεαινω, χρηζω.—επεστι μοι.*

Βουλομᾰχος. pugnandi semper cupidus.

** ἤ γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μεν ησθα**

ανδρος βουλομαχου και κλαυσιμαχου τινος υἱος. Pac. 1291.

Βουλῡσιος. *adj.* e sequ.

ερχομεναι σταθμονδε βοες βουλυσιον ὡρην. Arat.

Βουλῡτος. vespera; tempus quo boves solvuntur.

ημος δ' ηελιος μετενεισσετο βουλυτονδε. Π. 779.

ημος δε τριτατον λαχος ηματος ανομενοιο

λειπεται εξ ηοῦς, καλεουσι δε κεκμηῶτες

εργατιναι γλυκερον σφιν αφαρ βουλυτον ἱκεσθαι Ap. 3. 1340.

*PHR. a. *τις δ' εἶ συ;* b. *πηνικ' εστιν αρα της ἡμερας;*

a. *ὁπηνικα; σμικρον τι μετα μεσημβριαν·*

αλλα συ τις ει; b. *βουλυτος, η περαιτερω;* Av. 1498.

Βουμολγος. qui vaccas mulget; bubulcus. V. ad Ατιμαγελης.*

Βουνις. terra collibus frequens.

ἱλεομαι μεν Απιαν-Βοῦνιν— Æsch. Supp. 123.

* Βουνίτης. ὁ. qui in collibus colitur. *in Lexicis deest.*

αλλὰ τὺ, Πὰν βουνῖτα, τὰ μὴ πολυολβά τε δεξαι

δῶρα, και εναγρεῖν τῷδ' επινευσον ορει. Zonas, *An.* ii. 81.

Βουνῖτις, ιδος. ἡ. idem quod Βουνις. *Sed tamquam nihili vocem respuit* Pauw. *In utroque* Supplicum *loco* Burges, *V. D. prætulit* βουνός.*

ιω γᾶ βουνῖτι. Æsch. Supp. 782. SYN. *Ορεινη.*

Βουνοβᾰτεω. *item,* Βουνοπᾰτεω. per colles incedo.

ὕλης ευδενδρον πρῶνας εβουνοβατει. Alcæ. Mess. *An.* i. 488.

Βούνομος, *ον. ὁ ἡ. a bobus depastus; sed 2. Βουνόμος. bobus pascendis aptus. [Ar. Ran. 1383.*

1. *Σπερχειε ποταμε, βουνομοι τ' επιστροφαι.* Æsch. Phil. ap.

βουνομον εχων ακταν. Elec. 181.

* Βουνὸς, οῦ. ὁ. collis, tumulus, acervus.

—ἢν δ' ἐπὶ βουνὸν—Ὑψηλὸν στῶμεν,— Nicarch. *An.* ii. 355.

Βουπαις, αιδος. ὁ ἡ. qui jam grandi est pueritia. 2. *epith.* apicularum, qui e bobus nasci putabantur, sicut vespæ ex equis.

1. *ὁτι τον δρομεα Φαΰλλον,** *ων βουπαις ετι,*

** εἷλον, διωκων λοιδοριας, ψηφοιν δυοιν.* Vesp. 1206.

2. *αιεί τοι βουπαισι περισταζοιτο μελισσαις*

τυμβος, Ὑμεττειῳ λειβομενος μελιτι. Erycius, *An.* ii. 298.*

SYN. 1. *Νεος, εφηλιξ.* *2. *βουγενης, βουποιητος.*

Βουπᾰλειος. *exponitur,* magnus. *Equidem in l. citand. mallem,* quo Bupalum persequebatur.*

ιαμβιαζει Βουπαλειον εις στυγος. Philipp. *An.* ii. 235.

* Βουπαλὶς. ἡ. multam luctam habens.

ειμὶ δε βουπάλεως δῶρον αεθλοσυνης. Ep. *ad.* 216.

Βουπᾰλίων, ωνος. ὁ. bubulcus. *Sed a genio Græcitatis alienum putant VV. DD. et præferunt* βουπολιων, βουπελατης, βουποιμην, *aut denique* βουπαμων. Vid. Brunck. et Jacobs. in l. c. [*An.* i. 233.

Σῶσος ὁ βουπαλιων, δουρὶ φονευσαμενος. Leon. Tar.

Βουπᾰλος, ου. ὁ. Nom. Pr. Vid. Horat. Epod. 6. 14. *exponitur etiam,* 2. magnus luctator; *item,* 3. asinus.*

2. *ει νη Δι' ηδη τας γναθους τουτων τις η δις η τρις εκοψεν, ὡσπερ Βουπαλου, φωνην αν ουκ αν εἶχον.* Lysist [360.

SYN. 3. *Ονος.*

Βουπᾱμων, *ονος. ὁ ἡ. boum possessor; pecoris dives.

ὁ πρὶν και Γυγῃ παρισευμενος ολβον, ὁ το πρὶν

βουπαμων, ὁ πριν πλουσιος αιπολιοις,

ὁ πρὶν . . . τί πλειω μυθεῦμαι; ὁ πᾶσι μακαρτὸς,

φεῦ, τοσσης γαιης ὁσσον εχει μοριον. Leon. Tar. *An.* i. 238.*

SYN. *Πολυπαμων, πολυκτεανος.*

Βουπειναῐ. magna fames. Vid. Βουβρωστις.

θηκατο βουπειναι Τριοπεω γονον οικτρον ιδεσθαι[2]. Call. 6. 24.

Βουπελᾰτης. bubulcus. Vid. Βουκολος.

—βοες μεγα πεφρικασι-Βουπελαται τε βοων. Ap. 4. 1342.

Βουπλᾰνοκτιστος. vaccivagus.

Ατης απ' ακρων βουπλανοκτιστων λοφων. Lyc. 29.

Βουπλαστης. boum fictor.

αλλά σ' ὁ βουπλαστας εξαπατησε Μυρων. Dioscor. *An.* i. 497.

* Βουπληκτρος, ου. ὁ ἡ. boves percutiens. [iii. 44.*

και βουπληκτρον ακαιναν, εχετλη εντά τε γομφον. Agath. *An.*

Βουπληξ, ῆγος. ὁ ἡ. bovis stimulus.

—ὑπ' ανδροφονοιο Λυκουργου-Θεινομεναι βουπλῆγι— Ζ. 135.

SYN. *Βουπληκτρον, βουκεντρον,* *ακαινα,* *μαστιξ, πελεκυς.*

EPITH. *Αμφιτυπος, αμφιτομος, βαρυστομος, βαθυστομος, ευχαλκος, θηγαλεος, θοος, στιβαρος.*

* Βουποιητος, ου. ὁ ἡ. e bove natus. Vid. Βουπαις. n. 2.

βουποιητε μελισσα, ποθεν μελι τοὐμὸν ιδοῦσα. Strato, *An.*

Βουποιμην, ενος. ὁ. boum pastor, bubulcus. [ii. 379.*

Βορχος ὁ βουποιμην ὁτ' επὶ γλυκὺ κηρίον εἶρπεν. Antiph. *An.*

Βουπόρος. epith. veru magni. [ii. 177.

σφαγεῖς τ' εχωρουν βουποροι πόδων παρος. Andr. 1135.

Βουπρᾱσιον, ου. το. urbs Elidis.

οφρ' επι Βουπρασιου πολυπυρου βησαμεν ἱππους. Λ. 755.

EPITH. *Πολυβοτρυ.*

Βουπρηστῖς, ιδος. ἡ. insectum, scarabæo simile. 2. oleris sylvestris species.

2. *μη μεν επαλγυνουσα ποσις βουπρηστιδος εχθρης ληθειεν,—* Alexiph. 335.

* Βουπρωρος, ου. ὁ ἡ. qui caput bovis habet.

φοιτῶν εναργης ταυρος, αλλοτ' αιολος

δρακων ἑλικτος, αλλοτ' ανδρειῳ κυτει

βουπρωρος— Trach. 13. Vid. Βουκρανος.

Βους, βοος. ὁ ἡ. taurus et vacca. 2. bovina pellis. 3. flagellum e corio bubulo; *item,* scutum. 4. piscis quidam. 5. numisma Atticum, bovis imagine signatum.*

1. *εννημαρ ξεινισσε, και εννεα βους ἱερευσεν.* Ζ. 174.

*5. *τα δ' αλλα σιγῶ· βοῦς επὶ γλωσσῃ μεγας*

βεβηκεν· οἶκος δ' αυτὸς, ει φθογγον λαβοι,

σαφεσταθ' αν λεξειεν.— Agam. 36.*

EPITH. *Αγρονομος, αγελαια, αδμητη, αργος, αιθων, αγραυλος, γεωμορος, εννεωρος, ευκραιρης, ευκεραος, ευθηλος, ευρυκερως, ευρυμετωπος, ἑλιξ, ἑλικωψ, εἰλιπους, εριμυκος, εργατινης, λιπαρος, πιων, κρατερος, κεραος, κεραελκης, κερασφορος, καλλικερως, ορθοκραιρος, οινοψ, ζατρεφης, ζωοτοκος, ὑποβρυχιος, ὑλονομος, ὑλοφαγος, ὑγροπορος, ταναιμυκος, φορβας, χαμευνας, ωμοφαγος.* *[*ευκραιρος.* Æsch.] *ὑλοφορβος.* Eur.*

PHR. *Τριβων αροτρον.* Theoc. *γῆς εργατης, αροτηρ.* Hes.

Βουσκᾰφεω. subruo.

στερρᾷ δικελλῃ βουσκαφησαντος γονον. Lyc. 434.

---

1. *Βουλημα* est, Voluntas; item, *Βουλησις.* Neutra vox pro "consilio" usurpari videtur; et prior in Poëtis plane est hospes. Nam in Ajacis loco, vera scriptura procul dubio est *βουλευμ'.*

2. Hunc versum novitium judicat Ernesti. Abest enim a MSS. multis, atque Editt.—Brunckius tacet. *Βούπεινα* reperitur in Lycophr. vv. 581. 1395.

Βουστᾰθμον, Βουσταθμος. bubile. [29.
—λιπὼν δε βουσταθμ' Ιδαῖος Παρις-Σπαρτην αφικεθ'·—Hel.
—ποτ' αμφι βουσταθμους. *(loc. forsan corrupt.)* ib. 363.
Syn. Βουσταδιον, βοοστασιον, βοαυλιον.

Βούστροφος. *aratus. item, Βουστρόφος. boves flectens.*
οἱ δ' εν μεταφρενοισι βουστροφοις χθονος. Lyc. 1438.
κεντρα τ' οπισθονυγῆ, και βουστρόφα δεσμα τενοντων. Ep. ap. Suid. Vid. Βουπλὴξ.

Βουσφᾰγεω. boves macto. Vid. Βουθυτεω, et Βουφονεω.
ουκ οἶδα πλην ἐν· βουσφαγεῖν ὡπλιζετο. Eur. El. 627.

Βουτης,* ου. ὁ. Nom. Pr. Apoll. I. 95. IV. 914.

Βουτης. Dor. Βουτας, ᾱ. ὁ. bubulcus quivis, inprimis vero Paris. Eur. Hec. 648. 939. Androm. 280. usurpatur et adjective.
βουταν φονον Ἑλλας αεξει δη. Hippol. 537.*
αιγονομοις χαιρων ανα πιδακας ηδε τε βουταις. Orp. H. 10. 8.

Βουτομον. το. item, Βουτομος. ὁ. Ang. bur-reed.
ενθεν βουτομον οξυ, βαθυν τ' εταμοντο κυπειρον. Theoc. 13.

Βουτῠπος. qui boves mactat. [35.
τον δ' ὁγε, βουτυπος ὡστε μεγαν κερεαλκέα ταῦρον,
πλῆξεν—— Apoll. 4. 468. Vid. 1. 91. Syn. Βουθυτης.

*Βουτῡρον[1]. το. butyrum. Ang. butter.
δειπνεῖν δ' ανδρας βουτυρον φασ'
αυχμηροκομας μυριοπληθεῖς. Anaxand. ap. Ath. 131. b.*

Βουφᾰγος. epith. Heroüm, inpr. Herculis, ad robur ejus et strenuitatem indicandam. [139.
αυταρ Αλεκτυριδης, και βουφαγος ἦλθε Κορανος. Orp. Arg.
Syn. Φαγος, καταφαγος, φαγεσωρος.

*Βουφθαλμον. το. buphthalmum, herba.
κυπρος τ', οσμηρον τε σισυμβριον, ὁσσα τε χοῖα
ασπορα ναομενοισι τοποις ανεθρεψατο λειμων
καλλεα, βουφθαλμον τε, και ευῶδες Διος ανθος. Nicand. ap.

Βουφονεω. Vid. Βουσφαγεω. [Ath. p. 684. b.*
βουφονεον δε κατα κλισιας, και δορπον ἑλοντο. H. 466.

Βουφονος. qui boves mactat. [436.
βουφονε, μηχανιῶτα, *πονευμενε, δαιτος ἑταιρε. H. in Mer.

Βουφονιᾰ, ων. τα. festus dies apud Athenienses.
αρχαια γε και Διπολιωδη, και τεττιγων αναμεστα,*
και Κηκειδου, και Βουφονιων.— Nub. 984.

Βουφορβεω. boves pasco.
ελθὼν δε γαῖαν τηνδ', εβουφορβουν ξενῳ. Alcest. 8.

Βουφορβῐᾰ, ων. τα. armenta.
*ὁθεν κομιζω τηνδε, νικητηρια
λαβών· τα μεν γαρ κουφα τοις νικῶσιν ἦν
ἱππους αγεσθαι·* τοισι δ' αὖ τα μειζονα
νικῶσι, πυγμην και παλην, βουφορβια. ibid. 1031.

Βουφορβος. *bubulcus. ενταυθα δισσους ειδε τις νεανιας*
βουφορβος ἡμῶν, *κἀπεχωρησεν παλιν,
ακροισι δακτυλοισι πορθμευων ιχνος.* Iph. T. 264.

Βουφορτος. magnum onus gestans. πολυφορτος.
και τοδ' απὸ βλοσυροῦ σελαχευς μεγα πλευρον ανῆψαν
Δαιμοσι βουφορτων κοιρανοι εικοσορων. Theodorid. An. ii. 41.

Βουχανδης. valde capax. [Anyte, ib. i. 197.
βουχανδης ὁ λεβης· ὁ δε θεὶς Εριασπίδα υἱος-Κλευβοτος·—

*Βουχετα, vel Βουχετιον. urbs Epiri. Et. Ma. unde

Βουχετιος. Nom. Gentile.
εξ ἁλος ουδ' ὑκην* ανερα Βουχετιον-Ἑλκειν—Call. fr.[2]

Βουχῖλος. herbosus.
Πᾶνες, βουχιλου κραντορες Αρκαδιης. Myrin. An. ii. 107.
Syn. Ευτροφος.

Βοῶπις. magnos (i. e. pulcros) oculos habens.
τον δ' ημειβετ' επειτα βοῶπις ποτνια Ηρη. A. 551.
Syn. Μεγαλοφθαλμος, ευοφθαλμος.

Βοωτεω. exp. βοηλατεω. sc. arando.
—γυμνον σπειρειν, γυμνον δε βοωτεῖν-Γυμνον δ' αμαειν·—

Βοωτης. bubulcus. nomen astri. [Hes. ε. 389.
Πληῗαδας τ' εσορῶντι, και οψε δυοντα Βοωτην. ε. 272.
Epith. Χαλαζηεις, ὑγροχιτων, αρκτοφυλαξ.
Phr. Λυκαονιης ελατηρ Αρκτωος αμαξης. Nonn.

Βρᾰβεια. disceptatio et dijudicatio.
—ὁπως κλυοιμι σου-Κοινας βραβειας. Phœn. 463.

Βρᾰβεῖον. victoriæ præmium. Vid. Αεθλον.
βρᾰβεῖον αρετῆς εστιν ευπαιδευσια. Sent.

Βρᾰβευς, βρᾰβευτης. judex certaminis. 2. arbiter.
Πυλαδη, συ δ' ἡμῖν τοῦ φονου γενοῦ βραβεύς. Or. 1070.
μοῦνος εφυς αφανῶν εργων φανερῶν τε βραβευτής. Orph. H. 17.
Syn. Επιστατης, οικονομος, διοικητης, εναγωνιος, αγωναρχης, *αισυμνητης. Hom.* διαιτητης, δοξαστης, διαγνωμων, ραβδουχος. Epith. Φιλομαχος, δωρηματικος.

Βρᾰβευω. *præmium do certaminis. 2. certaminis sum arbiter. 3. moderor, guberno, dijudico. 4. tribuo.
3. εν σοὶ βραβευειν, ὦ νεᾶνι, τους λογους. Helen. 1002.
Usurpatur alibi semel ab Eurip. sc. ibid. 1079.*
Syn. Αγωνοθετεω, διανεμω, επιψηφιζομαι, ιθυνω, κυβερναω, διαιταω.

*Βρᾰβης, ου. ὁ. idem quod Βραβεύς.
μαρναμενοι δ' αρετῆς και ληματος, ουκ εσαωσαν
ψυχὰς, αλλ' Αἴδην κοινὸν εθεντο βραβην. Ep. ἀδ. 627.*

Βρᾰβῠλον. prunum Damascenum.
ὀρπακες βραβυλοισι καταβριθοντες ερασδε. Theoc. 7. 146.
Exp. Κοκκυμηλον, Δαμασκηνον.

*Βρᾰβῠλος. idem.
και βραβυλους, και μῆλα, τί τηλίκον ανδράσι νεκροῖς. Pallad.

Βραγχησιος, α, ον. Milesius, a Brancho. [An. ii. 411.
την τευχοπλαστιν παρθένον Βραγχησιαν. Lycoph. 1379.*

Βραγχια, τα. branchiæ, quibus pisces spirant.
ω μοι, ὁτ' ουκ ετεκεν μ' ἁ ματηρ βραγχι' εχοντα. Theoc. 11. 54.

*Βραγχῐοι, ων. οἱ. adj. verbum fictum a præced.
βραγχιοι περὶ δή σε πλωτοὶ θῆρες. Arion, An. i. 48. Jacobs.

Βραγχῐος. sub hoc nomine, ut et Διδυμῆος, Apollo Mileti colebatur. Βραγχιε (vulgo Βακχιε), και Διδυμεῦ, ἑκαεργος, Λοξια, ἁγνε. Orph. H. 33. 7.

Βραγχὸς, ἡ, ὀν. raucus. [iii. 86.
βραγχὸν τετριγυῖα λυρας απεκομπασε χορδά. Paul. Sil. An.
και περὶ λευκανιην βραγχὰ λαρυγγιοων. Agath. ib. 57.

Βράγχος, ου. ὁ. vel εος. το. raucitas. Etym. exp. λαιμὸς ἢ φάρυγξ, et idem fuisse dicit quod βρογχος. Ap. Hipponactem, βαραγχος. Vid. Et. Ma. 188, 211, 215.

Βράγχος, ου. ὁ. juvenis Apollini dilectus; aut, ut aliqui volunt, Apollinis filius. Vid. Stat. Theb. iii. 479. viii. 198.
ηλυθέ δ' Εργῖνος, Βραγχου πολυπυρον αρουραν
εκπρολιπὼν, και τυρσιν ερυμνῆς Μιλητοιο. Orph. Arg. 150.

Βραγχω. aridum fragorem edo. Vid. Virg. Geo. i. 357.*
τοσσον εβραγχ' Αρης— Et. Ma.

Βρᾰδιον. adverbial.
ηελιου. βραδιον γαρ ὑπεὶρ ἁλα τηνδε φαεινει. Dion. 34.

Βρᾰδῠδῖνης. qui tardo vortice circumagitur.
—βραδυδινεῖ μυθῳ. Nonn.

Βρᾰδῡνω. cunctor. 2. moror.
—ην δε βραδυνη,-Πᾶσα χαρις κενεὴ— Ep. ἀδ. 409.
Syn. Επιβραδυνω, δηθυνω, μελλω, διαμελλω, διατριβω, ανατιθεμαι, αναβαλλομαι, οκνεω, ελιννυω, ανελιννυω.

Βρᾰδῠπειθης. qui ægre sibi persuaderi sinit. [An. iii. 41.
καί με μενειν ἱκετευσεν. εγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθής. Agath.

Βρᾰδῠπενθης. —βραδυπενθεῖ φωνῇ. Naz.

Βρᾰδῠπους. tardigradus, lentus.
σπευσω βραδυπουν-Ηλυσιν αρθρων προτιθεῖσα. Hec. 65.

Βρᾰδυς, εια, υ. tardus, segnis. Vid. ad v. Αρεταω.
Syn. Μελλητης, μωλυς, νωθρος, νωχελης, σχολαιος, χρονιος.

Βρᾰδυσκελης. epith. Vulcani.
*βραδυσκελης Ἡφαιστε, σοι Τιμασιων. Philipp. An. ii. 215.
Syn. Αμφιγυηεις, Κυλλοποδιων.*

---

1. "Thracas poëta facit butyrophagos, cum in Græcia vix butyri adhuc usus esset cognitus." Casaub. in l. Nomen butyro inditum facile constat, quod a vaccarum lacte fiat, τυρὸς vero a caprino, vel etiam ovino, lacte. Hoc quidem etiamnum Græci frequentius, quam illo, utuntur. Vid. Casaub. ad Ath. p. 447. d. ubi βούτυρον videtur ab Hecatæo appellari ἔλαιον ἀπὸ γάλακτος.

2. In Etym. unde hoc fragmentum decerpitur, lectio est: οὐ δικήν, tam contra metrum, quam sensum. Bentleii acumen Poëtæ mentem perspexit, et pristinam ei sanitatem restituit. Vid. Callim. Ernest. tom. i. p. 502. et nos v. Ὕκης.

Βρᾰδυτης. tarditas.
ουδε γαρ ἡμετερῃ βραδυτητι τε, νωχελιῃ τε. Τ. 411.
Syn. Αργια, αναβολη, σχολαιοτης, οψισμος, αοργησια, νωθρεια, νωχελιη.
Βραδων. Vid. Βεμβρας.
Βραζω, βρασσω, βρασσομαι. ferveo, bullio. 2. quatio.
ποντος Ιαπυγων εβρασ' επι σκοπελους. Theodor. *An.* ii. 41.
—ὑπερθε δε πολλον ἁλος κορθυνεται ὑδωρ-Βρασσομενον— Ap. 2. 323.
* σκυμνον παρ' αγκαλησιν αετον βρασας. Lyc. 461.*
Syn. Αναβραζω, αναβραττω, αποβραζω, ζεω, παφλαζω, βρεμω, σκαριζω, φλυζω, αναβαλλω, κυμαινω, κυματιζομαι.
Βρακος. * 1. Æol. *pro* ῥακος. *item*, 2. *sec.* Hesych. καλαμος, ἱματιον πολυτελες. *Huic secundæ signif. referenda vox sequ.*
Βρακη. *etiam*, Βρακεις. *Hesych.* braccæ.*
πολλα δ' οἱα γυναικες φορεοισ' ὑδατινα βρακη. Theoc. 28. 11.
Syn. Περισκελῆ τα. αναξυριδες.
Βραμμα. * *sublestæ fidei vox. nam in l. c. reponendum* βάμμασι, *sive potius* βάμμαρι. Vid. Steph. Thes. in v.
—χαμελαιης [Al. 48.*
βλαστην, πηγανιόν τε πιοις ενι βραμμασι σιμβλων. Nic.
Βρασμος. agitatio, velut aquæ ferventis.
εστησεν κρατερῶς βρασμους γαιης αποπεμψας. Orph. H. 46.
Syn. Βρασμα, εκβρασμος, αναβρασις, αμπωσις, κλυδων, ζεσις, εκζεσις, αναζεσις, καχλασμα.
Βρασσων. (*pro* βραδιων * *vel* βραδυτερος, *ut* μασσων *pro* μειζων, ελασσων *pro* ελαχιων, πασσων *pro* παχιων.) tardior.
αλλα τε οἱ * βρασσων τε νοος, λεπτη δε τε μητις. Κ. 226.
Βραχιων. brachium, lacertus.
ἦ ῥ' ιδε γυμνωθεντα βραχιονα· παυσε δε χαρμης. Μ. 389.
Syn. Σαυρος, μυων, ωλενη.
Epith. Αταρτηρος, ανικητος, ατειρης, κρατερος, σθεναρος, μενεπτολεμος, καλλιπηχυς, στερεος, στιβαρος, πολυκυδηεις, πρυμνος. Phr. Ὁ νευρωδης τοπος.
* Βρᾰχυβωλος. ὁ ἡ. parum glebæ habens. V. ad voc. Γαμετης.*
Βρᾰχυς, εια, υ. brevis.
νυν δ' εις αναιδες, ἡμερας μερος βραχυ. Phil. 83. [(1162. Br.)
βραχυν τιν' αιτεῖ μυθον, ουκ ογκου πλεων. Œd. C. 1224.
Syn. Βαιος, βραχυτελης, αδρανης, ολιγος, τυτθος, συντομος.
Βρᾰχυπτολις. parva. *epith.* urbis.
—και βραχυπτολις-Κριμισσα— Lyc. 911.
Βρᾰχυσιδηρος. brevis, levis.
βραχυσιδαρον ακοντα παλλων. Nem. 3. 79.
Βρᾰχυσυλλᾰβιη. brevitas orationis.
τυπος· εμοὶ δ', ὦ 'ναξ, ἡ βραχυσυλλαβιη. Call. Ep. 13.
Syn. Βραχυλογια, βραχυμυθια, λακωνισμος.
Βρᾰχυσυμβολος. qui exiguam symbolam ad convivium confert.
αιὲν εμῆς πενιης βραχυσυμβολε * μυστι, λαγυνε. Marc. Argent. *An.* ii. 270.
Βρᾰχυφεγγιτης. ὁ. cui flamma non diu durat. Vid. ad v. Βιοφειδης.*
Βρᾰχυφυλλος, ου. ὁ ἡ. brevia habens folia.
ὡς δενδρον βραχυφυλλον, εχει δ' ἡδεῖαν οδωδήν. Ep. ἀδ. 332.
Βραχω. sonitum edo.
πρηνης, αμφὶ δέ οἱ βραχε τευχεα ποικιλα χαλκῷ. Μ. 396.
Syn. Δουπεω, βρεμω, απυω.
Βρεγμα, Βρεχμος. sinciput. [225.
χερμαδιῳ πληξας κατα βρεγματος· εγκεφαλος δέ. Batrachom.
κυμβαχος εν κονιησιν επι βρεχμον τε και ωμους. Ε. 586.
*πληξας αιγανεᾳ βρεγμα κυναγετιδι. Antip. Sid. *An.* ii. 10.*
Syn. Βρεγμος, βρεχμα.
Βρεμω, Βρεμομαι. fremo, murmuro.
ηχῃ ὡς ὁτε κυμα * πολυφλοισβοιο θαλασσης [Vid. Δ. 422.
αιγιαλῳ μεγαλῳ βρεμεται, σμαραγεῖ δε τε ποντος.* Β. 210.
Syn. Εμβρεμομαι, βρομεω, επιβρεμω, ηχεω, κτυπεω, βραχω, βριμαω, βριμοομαι, βρυχω, περιβρυχομαι, ταρασσω, φριμασσομαι, ὁρμαω, μαινομαι, φρυαττω, βρενθυομαι.
Βρενθυομαι. superbio. [Nub. 361.
ὁτε βρενθυει τ' εν ταῖσιν ὁδοῖς, και τω 'φθαλμω παραβαλλει.
Syn. Βρεμω, καυχαομαι, επαιρομαι, μορμυρω, γογγυζω, τρυζω, ὑποφωνεω, οργιζομαι.
Βρεταννοι. v. Βρετᾱνοι. Britanni.
τους τραφεν αγρια φῦλα Βρετανῶν αιολονωτον. Opp. κ. 1. 470.
Epith. Αρηΐφιλοι,
Βρετᾱνις, ιδος. ἡ. Britannica.
δισσαι νῆσοι εασι Βρετανιδες, αντια Ῥηνου. Dionys. 566.
Βρετᾰς. statua. Vid. Αγαλμα.
ξεσσε δ' επισταμενως βρετας ἱερον ιδμοσυνῃσιν. Orph. 607.
* η αυτοῖς βρεταεσσιν, ὁτε πρωτιστον ιδωνται. Nic. *fr.* ii. 68.*
Epith. Αγνον, ευποιητον, ευρυθεμεθλον.
Βρεφος. infans. βρεφος ειμι, μη φοβῆσαι. Anac. 3. 11.
ἑξετε', αδμητην, βρεφος ἡμιονον κυεουσαν. Ψ. 266.
Syn. Παιδιον, νηπιος, νηπιαχος.—εμβρυον.
Epith. Αρτιγενες, αρτιτοκον, αναρθρον, ἁπαλον, νεογιλον, νηπιον, επιμαστιδιον, οβριμοπατρον, ποικιλομορφον.
Phr. —Κρυφιης αυταγγελον ευνῆς. Nonn.
Βρεφοκτονος. infanticida.
και δη Παλαιμων δερκεται βρεφοκτονος. Lyc. 229.
Syn. Παιδοκτονος.
Βρεχω. madefacio, pluo. βρεχε θεῶν βασιλευς ὁ μεγας χρυσαις νιφαδεσσι πολιν. Ol. 7. 63.
Syn. Αναβρεχω, αποβρεχω, εμβρεχω, επιβρεχω, αρδω, διεμαι, διημι, διυγραινω, καθυγραινω, νοτιζω, κατανοτιζω, διαινω, διατεγγω, ομβρεω.
Βρῐᾰρευς, Βρῐᾰρεως. Vid. Αιγαιων, et Damm. Part. Real.
Epith. Εκατογχειρος, ευπαλαμος, μεγαθυμος, πολυπηχυς.
Βρῐᾰρος. validus.
—ἡ δ' ανδιχα πᾶσα κεασθη-Εν κορυθι βριαρῇ·— Π. 413.
Syn. Ισχυρος, αγηνωρ, κρατερος, σθεναρος, ευρωστος, αγριος, βαρυς, στερεος, φοβερος, ευσθενης.
Βρῐᾰω. robustum reddo, extollo, tumesco.
εξ ολιγων βριαει, κἀκ πολλῶν μειονα θῆκεν. Hes. θ. 447.
† ῥεῖα (*leg.* ῥέα, *monosyll.*) μεν γαρ βριαει, ῥεα δε βριαοντα χαλεπτει,
ῥεῖα δ' αριζηλον μινυθει, και αδηλον αεξει,
Ζευς ὑψιβρεμετης, ὁς ὑπερτατα δωματα ναιει. ib. ε. 5.
Syn. Ισχυροω, αναιρω, μετεωριζω.—οιδαινω.
Βριζω. post cibum dormio.
ενθ' ουκ αν βριζοντα ιδοις Αγαμεμνονα δῖον. Δ. 223.
Syn. Νυσταζω, ηρεμεω, ευθηνεω, ὑπνωττω, κοιμαομαι.
Βρῐηπυος. vehementer clamans.
ουδ' αρα πω τι πεπυστο βριηπυος οβριμος Αρης. Ν. 521.
Syn. Μεγαλοφωνος, βαρυφωνος, κελαδεινος, κεκρακτης.
Βρῑθος, Βρῑθοσυνη. pondus, gravitas.
τι δ' εστι; μεῖζον βρῖθος, η παρος γ' εχει; Troad. 1050.
—πεσε δη λιθος εισω-Βριθοσυνῃ, μεγα δ' αμφι πυλαι μυκον·— Μ. 460.
Syn. Εμβριθεια, βαρος, βαρυτης, δεινοτης, αινοτης, ογκος, σεμνοτης, χαλεποτης.
Βρῑθυκερως, ω. ὁ ἡ. gravia habens cornua.
βριθυκερως ελαφος ῥινηλατον ιχνος ανευρε. Opp.
Βρῑθυνοος. gravem et prudentem mentem habens. Vid. Απολλων.
Βρῑθυς. gravis.
—λαζετο δ' εγχος-Βριθυ, μεγα, στιβαρον— Ε. 746.
Syn. Βαρυς, εμβριθης, δεινος, καταπληκτικος.
Βρῑθω. sum gravis.
ὡδε γαρ εβρισαν Λυκιων αγοι, οἱ το παρος περ. Μ. 346.
—βριθησι δε δενδρεα καρπῷ. τ. 112.
η χειρι βριθεις, η μακροῦ πλουτου βαρει. Aj. 130.
Syn. Επιβρῖθω, διαβριθω, αποβριθω, βαρυθω, βαρυνω, επιβαρεω, βαρυνομαι, δυσχεραινω, χαλεπαινω.—ευθενεω, ισχυω.
*Βριλλησος, *aut pot.* Βριλησσος. Ægialeus dictus, Atticæ mons.
Βριλησσου λαγονεσσιν ὁμουριον εκτισσαντο. Call. fr. 185.*
Βρῑμαομαι. fremo, irascor.
ὡστ' ει συ βριμησαιο, και βλεψειας οστρακινδα. Equit. 851.
Syn. Βρεμω, απειλεω, οργιζομαι, βρενθυομαι, επιβριμαομαι, βριμαινω, θυμεομαι.
Βρῑμη. robur, potentia.
Μηδεις βριμη πολυφαρμακου·— Ap. 4. 1677.
Syn. Αλκη, πολυδυναμια, ισχυς.
Βρῑμηδον. *adv.* cum fremitu.
αχνυμενης βριμηδον απο φρενος οἶκτον ανελκων. Nonn.
Syn. Βρυχηδον.

Βρῑμώ, οος, ους. ἡ. Hecate.[1] Vid. Περσεφονη.
Βριμοῦς τ' ευδυνατοιο γονας.— Orph. 17.
*Βριμω νυκτιπολον, χθονιην, ενεροισιν ανασσαν. Apoll.3.862.
Syn. Οβρῑμω. Lyc.*

Βρῖσαρμᾰτος. currum gravans.
Αρες ὑπερμενετα, βρισαρματε, χρυσεοπηληξ. Hom. VII. 1.

Βρισηΐς. —ικελη χρυσῇ Αφροδιτῃ. T. 282.
Epith. Ηΰκομος, ευπλοκαμος, καλλιπαρηος.
Phr. Κουρη Βρισῆος—εικυῖα θεῇσι. Hom. ακοιτις εϋπτολεμου Αχιληος. Cal.

Βρῐτŏμαρτις. * nomen Nymphæ. Vid. Græv. in l. c.*
ελλοφονον Βριτομαρτιν, εϋσκοπον.— Call. 3. 190.
Syn. Γορτυνις, Δικτυννα, *item*, Αρτεμις.

Βρογχος. guttur, fauces.
βρογχον απορρῆξας.— Theog. 1095.
Syn. Ασφαραγος, τραχηλος.

Βρομεω. fremo.
—ὡς οτε μυῖαι-Σταθμῷ ενι βρομεωσι— Π. 642.
Syn. Βρεμω, βριμαω.—ηχεω.

Βρομιᾱ, ας. ἡ. epith. Dianæ.
Τιτηνις, βρομιη, * μεγαλωνυμε, τοξότι, σεμνή. Orph.H.35.

Βρομιαζομαι. bacchor.
θρωσκει μαινομενος, ὡς βρομιαζομενος. Glauc. *An.* ii. 347.

Βρομῐος, α, ον. *epith.* vitis.
τανδε κατ' ευδενδρου στειβων δρυὸς ειρυσα χειρὶ [138. *Jac.*
πτωσσουσαν βρομιης οινάδος εν πεταλοις. Simmias, *An.* i.

Βρομιος, ου. ὁ. cognomen Bacchi. 2. vinum. Vid. ad v. Δεσμεω.
1. σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δεσποτ'· εγὼ δε κωμοις
σε φιλοχοροισι μελψω
Εὔϊον, ὦ Διονυσε,*
Βρομιε, και Σεμελας παῖ. Thesm. 988.
*2. και πολυειδέα πῖνε μετ' ακρητου βρομιοιο. Orph.Lith.604.

Βρομῑωδης, έος. ὁ ἡ. ad vinum pertinens.
Συρρέντου τρηχεῖα μυριπνοε χαῖρε κονιη,[2]
και Πολλεντινων γαῖα μελιχροτατη.
εστὲ γαρ αἱ τριποθητοι, αφ' ὧν βρομιωδεα πηλὸν
φυρησαν Βακχῳ τριζυγέες Χαριτες,
πλουτου και πενιης κοινὸν κτεαρ, οἷς μεν, αναγκης
σκεῦος· τοῖς δε, τρυφῆς χρῆσι περισσοτερη. Macedon. *An.* [iii.120.*

Βρομος. fragor.
* ουτε θαλασσης κῦμα τοσον βοαα προτὶ χερσον,
παντόθεν ορνυμενον πνοιῇ Βορεω αλεγεινῇ·
ουτε πυρὸς τοσσος γε ποτὶ βρομος αιθομενοιο,
ουρεος εν βησσῃς, ότε τ' ωρετο καιέμεν ὕλην·
ουτ' ανεμος τοσσον γε ποτὶ δρυσὶν ηϋκομοισιν
ηπυει, όστε μαλιστα μεγα βρεμεται χαλεπαινων.* Ξ. 394.
* και γαρ εγὼ Μουσῃσιν Ολυμπιαδεσσιν οπηδος,
τῇσι χοροί τε μελουσι και αγλαὸς οἶμος αοιδῆς,
και μολπὴ τεθαλυῖα,* και ἱμεροεις βρομος αυλῶν. H.inMerc.
Syn. Βρυχη, ἦχος, φριμαγμος, μολος, ορυμαγδος. [450.

Βρονταῖος. tonitrualis. Ζευ βρονταῖε, κεραυνιε,—Orph. H.

Βρονταω. tono.
βροντησας δ' αρα δεινὸν, αφῆκ' αργῆτα κεραυνόν. Θ. 133.
Syn. Εκβρονταω, καταβρονταω.
Phr. Βρονταιοις παταγοισι Διος μυκησατο σαλπιγξ·
αθανατη δ' ὑψιστος απ' αιθερος ιαχεν αυδῆ. Apollin.
αστραπτει δε σελας νεφεων παταγοδρομῳ αυδῇ. Orph.
*[βροντᾳ αμφιπυρῳ, ποτμῳ φονιῳ κατακοιμαζω. Eur.
Ζευς σε-Προρριζον εκτριψειεν, ουτασας πυρι. id.]
—αισιον δ' επί οἱ Κρονιων
Ζεὺς πατὴρ εκλαγξε βροντάν. Pyth. 4. 40.
εκ νεφεων δέ οἱ αντ-
αῦσε βροντᾶς αισιον
φθεγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ακτῖ-
νες στεροπᾶς απορηγνυμεναι. ib. 350.*

Βροντή. tonitru. —χαῖρεν δε κλεηδόνι δῖος Οδυσσεὺς
Ζηνός τε βροντῇ.— υ. 121. Syn. Βροντημα.—αυδη.
Epith. Αμφιπυρος, ακαμαντοπους, ατεραμνος, βαρυηχης, βαρυδουπος, πολυηχης, στονοεσσα, ηνεμοφοιτος, δεινη, θεια, πτερωτος. Phr. Ουρανιη σαλπιγξ. Tryph.
βαρυβρομος ηχω. Eur. *διαπρυσιος οτοβος. Soph.
βρυχια δ' ηχω παραμυκᾶται
βροντῆς, έλικες δ' εκλαμπουσι
στεροπῆς ζαπυροι, στρομβοι δε κονῖν
είλισσουσι· σκιρτᾷ δ' ανεμων
πνευματα παντων, εις αλληλα
στασιν αντιπνουν αποδεικνυμενα·
ξυντεταρακται δ' αιθηρ ποντῳ. Prom. 1118.*
αιθεριον μυκημα—
και παταγον βρονταῖον αρασσομενων νεφελαων.

Βροντησῐκεραυνος. tonans et fulminans. [Nub. 264.
λαμπρος τ' Αιθηρ, σεμναι τε θεαι Νεφελαι βροντησικεραύνοι.

Βροτειος, Βροτεος, Βροτησιος. mortalis. Vid. Ανδρομεος.
βροτειον ουδεν μαντικῆς εχον τεχνης. Œd. T. 728.
φωνῃ δε βροτεῃ κατερητυε, φωνησεν τε. τ. 545.
βεβλησεται τις θεῶν βροτησιᾳ χερι; Orest. 265.

Βροτογηρῠς, ῠος. ὁ ἡ. voce humana loquens. [ii. 147.
ψιττακος ὁ βροτογηρυς, αφεὶς λυγοτευχέα κυρτον. Crinag. *An.*
Syn. Βροτοφθογγος, βροτοφωνος.

Βροτοεις. cruore respersus.
—φεροι δ' εναρα βροτοεντα-Κτεινας δηΐον ανδρα,—Z. 480.
Syn. Λίμοβαφης, ἡμαγμενος, λυθρωδης.

Βρότος. sanies, cruor.
αλλ' ὕδατι νιζοντες απο βροτον αἱματοεντα. H. 425.
Syn. Αἷμα, λυθρον, ιχωρ.

Βροτός. mortalis.
ουκ αν επειτ' Οδυσῆϊ γ' ερισσειε βροτὸς αλλος. τ. 286.

Βροτοί. mortales.
—νεκροι-Αφραδεες ναιουσι, βροτῶν ειδωλα καμοντων. λ. 475.
Epith. Ανημεροι, ασθενεῖς, αδρανεῖς, αλαοι, αἱμοχαρεῖς, δολοφρονες, διεροι, δειλοι, δυσμενεῖς, ζωοι, κακοῦργοι, όσιοι, ουτιδανοι, οϊζυροι, μογεροι, πολυπονοι, πολυκλαυτοι, πολυσπερεῖς, παντλημονες, παντολετῆρες, πονηροι, πηλογονοι, χαμαιγενεῖς, ταλανες, ταλαιπωροι, ὑψιφρονες, ποικιλομητιες, φιλοπτολεμοι, επιχθονιοι, ῥεῖα φθινυθοντες. Vid. Ανθρωποι.
*Phr. Το γαρ βροτειον σπερμ' εφημερα φρονεῖ,
και πιστον ουδεν μᾶλλον η καπνου σκια. Æsch. *fr. inc.* 24.*

Βροτοκτονεω. hominem interficio.
βροτοκτονοῦντας εκ δομων ελαυνομεν. Eumen. 424.
Syn. Ανδροφονεω.

Βροτοκτονος. epith. Martis. Vid. Ανδροκτονος. [64.
ὁπλοχαρης, αδαμαστε, βροτοκτονε, τειχεσιπλῆτα. Orph. H.

Βροτολοιγος. homicida.
Αρης τε βροτολοιγος, Ερις τ' αμοτον μεμανῖα. E. 518.

Βροτοσκοπος. homines, eorum actiones spectans.
ουτε γαρ βροτοσκοπων-Μαιναδων τῶνδ'— Eumen. 503.

Βροτοσσοος. salutaris hominibus.
—βροτοσσοε θεσκελε πετρη. Orph. Lith. 750.

Βροτοστῠγης. invisus hominibus.
δρακοντομαλλοι Γοργονες βροτοστυγεῖς. Prom. 798.

Βροτοφεγγής, έος. ὁ ἡ. homines illuminans. [597.
αιὲν απαστραπτων βροτοφεγγέα πανσοφον αιγλην. Ep. *ad.*

Βροτοφθορος. hominibus perniciosus.
—σκυλα μεν βροτοφθορα-Χαιρεις ὁρῶσα. Eur. *fr.*

Βροτοω. cruento.
ανδρες αρηΐφατοι, βεβροτωμενα τευχε' εχοντες. λ. 41.
Syn. Αἱμασσω.

Βροχετός, οῦ. ὁ. laqueus. *Sed in l. c. pro* βροχῇ, pluvia vehemens.
την τ' επινωτιδιον βροχετῶν ῥακοεσσαν αρωγόν. Ep. *ad.* 176.

Βροχθος. guttur. 2. lagena.
ὡς μελι τοι γλυκυ τοῦτο κατα βροχθοιο γενοιτο. Theoc. 3.
Syn. Βρογχος. 2. λαγηνος. [54.

Βροχῐος. a seq. ἡ ῥα θανεῖν εθελει βροχιον μορον— Nonn.

Βροχις, ιδος. ἡ. laqueus.
λυσας δ' εκ βροχιδων απεκουφισα, και τοδ' ελεξα. Ep. *ad.* 419.

Βροχος, ου. ὁ. idem.

---

1. "Βριμὼ esse Hecaten non est dubium: sed eandem esse ex alia "mythologia, alia relatione Cererem, h. e. terram frugiferam, æque "constat." Gesn. in Orph. l. c.

2. "Agitur de vasis fictilibus, quorum fabrica fuit in primis celebris "Surrenti et Pollentiæ.—Πηλὸς dicitur βρομιώδης propter calicum "usum in compotationibus; iidem a Gratiis dicuntur ficti propter 'elegantiam." *Jacobs.*

ἡ δ' εβη εις Αΐδαο πυλαρταο κρατεροῖο,
ἁψαμενη βροχον αιπὺν αφ' ὑψηλοῖο μελαθρον. λ. 277.
SYN. Αγχονη, σχοῖνος.
EPITH. Αργαλεος, δυσλυτος ευστρεπτος, ευστρεφης, εναυχενιος, κρυφιος, λυγρος, κρεμαστος, νευρινος, παναφυκτος, ευτροχαλος.
* PHR. Κρεμαστην την γυναῖκ' εσειδομεν
πλεκταῖς εωραις εμπεπλεγμενην. Œd. Tyr. κρεμαστη αρτανη. ib. —κρεμαστην αυχενος κατειδομεν-Βροχῳ μιτωδει σινδονος καθημμενην. Antig.
[—τεραμνων-Απο νυμφιδιων κρεμαστον
αἱψεται αμφι βροχον-Λευκᾳ καθαρμοζουσα δερᾳ,
δαιμονα στυγνον καταιδεσθεῖ-σα. Hipp. 768.
—βροχων πολυστονα δεσμα. Opp.]*

Βρυαζω. floreo, exsulto. περιχριμπτα[1] βρυαζεις. Supp. 885.
——πασης δ' εριδος κλεος εσθλον
Νικῃ επ' ευδοξῳ κεῖται, θαλιῃσι βρυαζον. Orph. H. 32. 7.
† τεχνας εἱνεκα σεῖο και ἁ λιθος οἶδε βρυαζειν, [p.275.
Πραξιτελες· λῦσον, και παλι κωμασομαι. Æmil. *Anal.*iii.
SYN. Βλαστανω, ακμαζω, ανθεω, θαλλω.—αγαλλομαι.

Βρυγδην. *adv.* cum stridore dentium. 2. fuse.
—πριν περὶ χεῖρας
πλεξασθαι βρυγδην οκτατονους ἑλικας. Antiphil. *An.* ii.175.

* Βρῦγοὶ, ῶν. οἱ. Illyrici incolæ. —ὄν ποτ' εδειμαν
Αρτεμιδι Βρυγοὶ περιναιεται αντιπερηθεν. Apoll. 4. 469.

Βρυζω. *forsan* idem qu. βρυλλω.
ὥσπερ προς αυλον βρυτον η Θρῆϊξ ανηρ
η Φρυξ, εβρυζε·—Archil. ap. Ath. p. 447. b.

Βρυκτῖκος, η, ον. *exp.* febricitans.
την δε γραῦν την ασθενοῦσαν πανυ παλαι, την βρυκτικην,
ῥιζιον τριψας τι μικρον, δελεασας τε γεννικῇ
το μεγεθος κοιλῃ λεπαστῇ, τοῦτ' εποιησ' εκπιεῖν. Antiph. ap.

Βρῦκω. mordeo. [Ath. p. 485. b.
ου γαρ αν ποθ' ὧδ' οδαξ εβρῦκε τας λημας εμοῦ. Lysist.301.*
SYN. Δακνω, αποτρωγω, βρυττω, εσθιω.

Βρυλλω. sorbillo, potito.
βρυλλων το καθ' ἡμεραν. (*Ion. a maj. Dim. Cat.*) Equit.1123.
SYN. Ὑποπινω, μεθυω, φιλοποτεω.

Βρυοεις. muscosus. epith. fluvii. Nic.

Βρῦον. muscus. 2. alga.
στρωσαμενοι βρυον αυον ὑπο πλεκταῖς καλυβαισι. Theoc.21.7.
SYN. Φῦκος, φυκιον, μνιον.
EPITH. Ελαφρον, λευκον, θαλασσιον.

Βρῦτον, ου. το. vinum hordeaceum.
κἀκ τῶνδ' επινες βρυτον ισχναινων χρονῳ. Æsch. *fr.* *ap. Athen.[2] p. 447. c. *Vid. etiam Fragm.* Ed. Bothe. p.575.*
SYN. Βρυτος, ζυθος, οἶνος κριθινος.

Βρῦχᾰναομαι. ejulo, rugio. Βρυχαομαι. [*Schneid.*)
ὡς ὁ νοον λυσσῃ εσφαλμενα βρυχαναασθαι. Nic.Al.221.(βρυκαν.
ἑλκομενη πλοκαμους γοερῇ βρυχησατ' ανιῃ. Apoll. 4. 19.
SYN. Βρυχω, βριμαζω, αλαλαζω, μυκαομαι, κλανθμυριζω, ωρυομαι.

Βρῦχη, Βρυχημα. rugitus, gemitus.
και γεννες κτυπεον· βρυχη δ' ὑπετελλετ' οδοντων. Ap. 2. 83.
—μυκηθμοῖσι και βρυχημασι. Æsch. *fr.*
SYN. Βρυχηθμος, βρυγμος, βρυγημα, βρομος, ωρυγη, ωρυθμος, ωρυωμα, φριμαγμος, φρυαγμα.

Βρῦχηδον. *adv.* cum stridore dentium.
* ειναλιος τον δ' αἶψα κυων βρυχηδὸν οδοῦσι
μαρψε.— Ep. ἀδεσπ. 417. SYN. Βρυγδην.

Βρῦχητὴς, οῦ. ὁ. stridens cum contritu dentium.
αιχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τυποι μιμνουσιν οδοντων,
ᾗ ἐπι βρυχητὰν θὴρ εκενωσε χολον. Paul. Sil. *An.* iii. 86.*

Βρῦχῐος, ᾱ, ον. fremens. Vid. ad v. Βροντή.
επαισαν ἁλμην βρυχιον εκ κελευσματος. Pers. 397.
SYN. Βρυχωδης, βρυχων.

Βρῦχω. frendo, fremo.
ὡς δ' ὅτ' επὶ προχοῇσι δϋπετεύς ποταμοῖο
βεβρυχεν μεγα κῦμα ποτὶ ῥοον, *αμφὶ δε τ' ακραι
ηϊόνες βοοωσιν, ερευγομενης ἁλὸς εξω.* P. 264.
SYN. Βρυττω, καταβρυχω, επιβρυχω, αναβρυχαομαι, βρυχαομαι, βρεμω, τρυζω, κατατριζω, κριζω, λιγγω, σιζω, ῥοιβδεω, ῥοιζεω, σμαραγεω.

Βρῦω. scateo. —καί τε βρυει ανθεῖ λευκῷ. P. 56.
SYN. Βρυαζω, αποβρυω, επιβρυω, γεμω, αναβρυχω, εκρεω. απορρεω, επιρρεω, πηγαζω, αναβλυζω, πηδαω, ανιημι, ανθεω.

Βρῦωνη. idem, opinor, cum sequ.
ειεν, δαυκειου τε παναλθεος, εν δε βρυωνης. Nic. Th. 939.

Βρῦωνῖς, ἴδος. ἡ. bryonia, bryonias, *herba.*
δαυκειον, ῥιζας τε βρυωνιδος, ἠ και εφηλιν. ib. 858.
SYN. Βρυωνια.

Βρωμαομαι. *propr.* 1. de ruditu asinorum, *tum* 2. de clamore aliarum belluarum, atque etiam hominum iratorum. 3. fœteo. [Vesp. 618.
βρωμησαμενος τοῦ σοῦ δινου μεγα και στρατιον κατεπαρδεν.
SYN. 1. Ογκαομαι. 3. μυδαω, σηπομαι, δυσωδεω, βρωμεω.

*Βρωμᾰτομιξᾰπᾰτη. *vocabulum fictum.* voluptas, quæ capitur ἐκ τῆς τῶν εδεσμάτων πολυειδίας. *Utitur* Agathias *in Epigramm. quod in* latrinas *seu* foricas, σωτήρια *appellatas, conscriptum fuit;* Analect. T. iii. p. 51.

Βρωμη. cibus. 2. ruditus. Vid. Βρῶσις. [499.*
1. ῥυμῃ ἅλις προυτυψε ποτοῦ μετα χειλεῖ βρωμης. Nic. Al.
αλλ' αγετ', εσθιετε βρωμην, και πινετε οἶνον. κ. 460.

Βρωμηεις, εσσα, εν. rudens. Vid. Εναλδεω. [Al. 486.
* αλλοτε βρωμηεντος (*asinæ*) αμελγομενος γαλα πινοι. Nic.

Βρωμητὴς, οῦ. ὁ. q. d. ruditor, rudens.
ὅπλον βρωμηταο διεκτελλον πεφατισται. Nic. ap. Ath. p.

Βρωμητωρ, ορος. ὁ. idem. [683. e.*
νοῦσον δ' αργαλεην βρωμητορος ουλομενη θηρ
* δεξατο, και τε τυπῃσιν αμυδροτερῃσιν ιαπτει. Nic. Th. 357.
SYN. Λεπαργος, ονος,* ογκηστης, φορτοφορος.

Βρωμι, Βρωσκω. comedo.
*—σὺ δ' εθησαο πιονα μαζὸν
αιγὸς Αμαλθειης,* επὶ δὲ γλυκὺ κηρίον εβρως. Call. 1. 49.
βεβρωκὼς κακὰ φαρμακ', εδυ δέ τέ μιν χολος αινός. Χ. 94.
SYN. Βεβρωθω, βιβρωσκω, αναβρωσκω, βρυττω, εσθιω, δαπτω, εδομαι, δαινυμαι, τενδω, τρωγω, φαγω.

Βρῶμος. cibus. 2. graveolentia.
και χῆνες κλαγγηδον επειγομεναι βρωμοιο. Arat.
SYN. Νομη.—κακωδια, δυσωδια, δυσοσμια.—οζη, ψωα.—αποφορα, σαπροτης.

* Βρωσειω. edere cupio; esurio. [Bl.*
οἱ κεν βρωσειοντες εμὸν παριωσιν αροτρόν. Callim. *fr.* 435.

Βρωσῖμος. esculentus.
ουκ ἦν αλεξημ' ουδεν, ουδε βρωσιμον. Prom. 478.
SYN. Εδωδιμος, τρωξιμος.—πυρναῖος.

Βρῶσις, Βρωτυς. cibus.
γρηῒ σὺν αμφιπολῳ, ἥ οἱ* βρῶσίν τε ποσιν τε
* παρτιθεῖ, εὖτ' ἀν μιν καματος κατὰ γυῖα λαβῃσιν.* α. 191.
ὑμεις δ' ες βρωτυν οτρυνετον· *ἦτ' αν εγωγε
νυν μεν ανωγοιμι πτολεμιζειν υἷας Αχαιων
νηστιας, ακμηνους·—* Τ. 205.
SYN. Βρῶμα, καταβρῶμα, εδεσμα, τρωξιμον, το. σῖτος.
EPITH. Ανθεμοεσσα, εὐδροσος, θυμηδης.

Βρωτηρ. qui comedit.
βρωτῆρας αιχμας σπερματων ανημερους. Eumen. 806.
οἷα νεον βρωτῆρας ὑπο γναθμοῖσιν οδοντας
*φαινοντες, τοτε κνηθμος ενοιδεα δαμναται οὖλα. Nic. Al. 421.

Βρωτός. cibo idoneus, edulis. τὸ βρωτὸν, esculentum.
εικῇ επιφρασσουσα πορους τυφλωσατο νηδυς
ὑγρῶν τε, βρωτῶν τε,— ibid. 285.*
γεινατο δ' εν καλυβῃ με, και εξεθρεψατο βρωτοῖς. Batrach.30.

Βυβλᾰριον, ου. το. chartula e papyro.
η των σητοκοπων βυβλαριων τα κατω. Lucill. *An.* ii. 320.

Βυβλῖνος. *e Byblo, urbe Ægypti, prope quam βύβλος, i. e. papyrus, nascitur. 2. e papyri cortice factus. Damm. c. 2588. Vid. Not. ad v. Βιβλινος.

---

1. Stanleius conj. περιχρεμπτα (h. e. secund. Heath. περισσῶς χρεμπτά), ut apud Pindarum ἀπόχρεμπτα.

2. Vide Archilochi frag. in quo vox βρύτον usurpetur, ad v. Βρυζω. Schweigh. vero in utroque loco scribi debere existimat βρῦτον, vel βρύτιον.

1. τουτου παρ' οχθας ἑρφ' ἑως αν εξικη
καταβασμὸν, ενθα Βυβλινων ορῶν ἄπο
ἱησι σεπτὸν Νεῖλος ευποτον ρεος. Prom. 808. Pors.
2. κεῖτο δ' ὑπ' αιθουσῃ* ὁπλον νεος αμφιελισσης [§. 25.
βυβλινον, ᾧ ρ' επεδησε θυρας,—φ. 390.* *Vid. Herod.* l. vii.
Syn. 2. Καννaβινος, *unde, Angl.* canvass.

Βυβλις. ὁ. mons, *item,* fons Mileti. V. in voc. Ὑετις.

Βυβλος. ἡ. urbs Phœniciæ. V. in voc. Βοστρηνος.*

Βυβλος, ου. ἡ. papyrus Ægyptia, &c.
—βυβλου δε καρπὸς ου κρατεῖ σταχυν. Æsch. Supp. 768.
Syn. Παπυρος.—χαρτης, βιβλος.

*Βύβος, vel Βῦβος. magnus, opiparus. καὶ Σωφρων, βυβὰ ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα. *Etym.* p. 216. *extr. Hanc vocem* Anaxandridi *probabiliter restituit* Schweigh. ad. Ath. p. 131. b.
—και τοι φασιν—Βυβα τε και λαμπρ' αυτα γενεσθαι.

Βυζαντιον. Byzantium. [Ath. p. 117. a.*
αν δ' εφικη κλεινοῦ Βυζαντιου εις πολιν ἁγνην. Archest. ap.

Βυζαντιος. Byzantinus. Βυζαντιὰς et Βυζαντις. *fem.*
* ἱστατο δ' αλλος 'ΟΜΗΡΟΣ,[1] ὁν ου προμον ενεπιαῶν
θεσκελον υἱα Μελητος εὐρρειοντος οἴω·
αλλ' ὁν Θρηίκιῃσι παρ' ᾐοσι γεινατο μητηρ
Μυρω κυδαλιμη Βυζαντιας, ἡν ετι παιδνην
ετρεφον ενεπιης ἡρωΐδος ιδμονα Μοῦσαι.
κεῖνος αρα τραγικῆς πινυτην ησκησατο τεχνην*, [ii. 471.
κοσμησας επεεσσιν εὴν Βυζαντιδα πατρην. Christod. *Anal.*
*a. ὁπποθεν ὁ στησας; b. Βυζαντιος. a. ουνομα δη τις; [iii.11.
b. Ευσεβιος. a. συ δε τις; b. Κῶιος Ἱπποκρατης. Synes. ib.

Βυζηρες, ων. οἱ. Ponti populus inter Cappadoces et Colchos. Argon. 754. Dionys. 765.
Βυζηρες δ' επι τοῖσιν ὁμωλακες, ὧν ὑπερ ηδη
αυτοὶ Κολχοι εχονται αρηϊοι,— Apoll. 2. 396.*

Βυζω. refercio. 2. vagio. Vid. ad v. Ηλακατη.
νηματος ασκητοιο βεβυσμενον— δ. 134.
Syn. Αναπληθω.—βυω.—κλαυθμυριζω.—καλυπτω.

Βῦθιζομαι. *mergor. *vox, ut videtur, Poëtis ingrata.**
Syn. Καταβυθιζομαι, καταποντιζομαι.
Phr. Θανεῖν βρυχιον μορον. διερῷ τυμβευετο ποτμῷ. Nonn.
ὡρη γαρ σε πεδησεν ανεγγυος· ὑγρα δε την σην
κυματ' εφ' ἱμερτην εκλυσεν ἡλικιην. Anac. Ep.

Βῦθιος. qui est in profundo.
Νηρηΐδες—βυθιαι—Orph. H. *23. (Hermann. εμβυθιαι. q. v.)
ει δέ τι σοι στελλω βυθιον γερας, ἱλαθι κουρη. Paul. Sil. *An.*
Syn. Βαθυς, ενυδρος. [iii. 82.

Βῦθῖτις, ἴδος. ἡ. *adj. fem.* profunda.
μυχῶν βυθῖτις ψαμμος εξηρευγετο. Philipp. *An.* ii. 215.*

Βῦθος. gurges, profundum.
τοῦτον απεπνιξεν Φυσιγναθος ες βυθον αξας. Batrach. 117.
Syn. Βαθος.—δινη. Epith. Βαθυκυμων, ἁγνος, ὑγροχιτων, μιαιφονος, ακαμας, αργαλεος, ἀρρητος.

*Βῦθοω. profundus sum. —ἡ δ' ὑπερ αιης
ῥιζα και ου βυθοωσα Πελεθρονιον ναπος ισχει. Nic. Th. 504.*

Βυκτης. sonans.
ενθα δε βυκταων ανεμων κατεδησε κελευθα. κ. 20.
Syn. Αελλης, ηχηεις.—αθροως πνειων.

*Βῦνεω. *verbum ejusdem fere signif. cum* Βυω. qu. vid.
οἱ δε τας πληγας ὁρῶντες, ἁς ετυπτονθ', οἱ ξενοι
χρυσιῳ τῶν ταῦτα ποιουντων εβυνουν το στομα. Aristoph. Pac. 645. e Cod. Ravenn. Vid. Inverniz.*

Βῦνη, ης. ἡ. Nomen Leucotheæ vel Inûs.
—Βυνης καταλεκτριαι αυδηεσσης. Et. Ma.

Βυρσᾶ, ης. ἡ. corium.
θωρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφεων απο βυρσῶν. Batrach. 126.
Syn. Βυρσις, δεψα, βουδεψιον, καττυμα, σκυτος, δερμα, δερρις, δερας, κωδιον, νακος.
Epith. Λασιαυχην, επαυχενια, βριαρα.

Βυρσαιετος. ab Aristoph. dicitur Cleon.

1. "*Homeri* altera statua; at non antiqui illius, sed recentioris imaginem esse suspicatur Noster. Erat hic Myrûs, Byzantinæ, filius, qui sub Ptolemæi Philadelphi regno tragœdiæ operam dedit. Vid. *Menag.* ad Diog. Laërt. ix. 113." *Jacobs in l.*

αλλ' ὁποταν μαρψῃ βυρσαιετος αγκυλοχειλης. Equit. 197.

Βυρσῖνος. coriaceus.
αλλον θεραπευειν, αλλα βυρσινην εχων. ib. 59.
Exp. Ῥυτῆρα, ἱμᾶντα.

Βυρσοδεψεω. corium subigo.
ὁ δε βυρσοδεψεῖ γ', ὁ δε γε πωλεῖ κρομμυα. Plut. 167.

Βυρσοδεψης. coriarius. Βυρσοπωλης.
εἶτα τον θεοῖσιν εχθρον, βυρσοδεψην Παφλαγονα. Nub. 581.
επιγιγνεται γαρ βυρσοπωλης ὁ Παφλαγων. Equit. 136.
Syn. Βυρσευς, σκυτευς, σκυτοτομος, σκηνοῤῥαφος.

Βυρσοτενης, ες. et Βυρσοτονος, ον. corio obductus.
τυμπανα τε λαβετε βυρσοτενῆ. Hel. 1363.
τρικορυθες τ' εν ἀντροις
βυρσοτονον κυκλωμα τοδε
μοι Κορυβαντες εὗρον. Bacch. 123.

Βῦσαυχην. cervicem contrahens. Vid. ad v. Βολβος.

Βυσσῖνος. byssinus.
κολπῳ φερουσα βυσσινου πεπλωματος. Sept. Th. 1047.

Βυσσοβᾰρής, έος. ὁ ἡ. in profundum labens præ pondere.

Βυσσοδομευω. animo volvo.
βῆ ρ' ιμεν ες χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομευων. θ. 273.
Syn. Μηχαναομαι, επιβουλευω, καλχαινω.

Βυσσοθεν. *adv.* ex imo.
κυλινδει βυσσοθεν κελαιναν-θῖνα— Antig. 597.
Syn. Πυθμενοθεν, αρδην, προθελυμνον, κατακρας.

* Βυσσομετρης, ου. ὁ. mensor profundi. [*An.* ii. 262.*
Δαμοιτας ἁλιεὺς, ὁ βυσσομε̄τρης. (*Hendecasyll.*) Stat. Flacc.

Βυσσὸς, οῦ. ὁ. Βυσσωμα, ᾰτος. το. profunditas. Vid. Βαθος.
ἡ δε, μολυβδαινῃ ικελη, ες βυσσὸν ορουσεν. Ω. 80.
θυννων ευκλωστοιο λινου βυσσωματι ῥομβον. Qu. Mæc. *An.*

Βύσσος, ου. ἡ. byssus; lini pretiosissimi genus. [ii. 238.
ὡμαρτευν, βυσσοιο καλὸν συροισα χιτῶνα. Theoc. 2. 73.

Βυσσόφρων. prudens, callidus.
τινει μῦσος χρονῳ κλυτη-Βυσσοφρων Ερινυυς. Choëph. 650.

Βυω[2]. obturo, obstruo, infarcio; *item,* lego.
χρυσιῳ τῶν ταῦτα ποιουντων εβυουν το στομα. Pac. 645.
Syn. Αποφραττω, επιφραττω, συμφραττω, εμφραττω, επιβυω, εμβυω, αποβυω, επιλαμβανω, πωμαζω, αποφραγνυω, παραθριγκιζω, παρεμπλαττω, φιμοω, βυζω.—καλυπτω.

* Βωθεω. *poët. pro* Βοηθεω.
ω 'νθρωποι βωθεῖτε. τον εκ πελαγευς επὶ γαῖαν. Meleag. 19.

Βῶκος. *Dor. pro* Βοῦκος. id. quod Βούτης.*
ἡ καλας αμμε ποιῶν ελεληθη βῶκος αοιδας. Theoc. 10. 38.
Syn. Βουκαῖος, βουκολος.

Βωλαξ, Βῶλος[3]. gleba. —εἴσατο γαρ οἱ
δαιμονιη βωλαξ επιμαστιος.— Ap. 4. 1734.
τετραγυον τ' ειη, εικοι δ' ὑπο βῶλος αροτρῳ. σ. 373.
Syn. Χονδρος, αρουρα, αγρος, ογκος.
Epith. Διερα, βαθεῖα, δνοφερα, διψας, *δια, ελαφρη, χλοαουσα.

2. "Βύω, sive Βύζω," inquit Beckius, provocans ad vulgarem lectionem, Alcest. 1058. ἢ τῆς θανούσης εἰς θάλαμον βύσας τρέφω. At in isto vs. neque βύω neque βύζω locum habent: siquidem Codd. MSS. dant θάλαμον εἰσβήσας, quod omnino recipiendum, nisi quis cum confusione sensûs malit etiam Anapæstum in quarta sede.—Ceterum, quod attinet ad vs. ex Aristoph. citatum, ἐβύουν profluere debet e themate βυῶ, sicut H. Steph. in Indic. recte animadvertit. Sed hic etiam vera scriptura nondum in impressos libros viam invenit. Codex Ravennas habet ἐβύνουν, et Suidas ita exponit v. Ἐβύνουν. ἐπλήρουν. ἔφραττον. Ἀριστοφάνης· χρυσίῳ τούτων ἐβύνουν τὸ στόμα. τουτέστι, τῶν ῥητόρων. Melius egit cum Aristophane Flor. Christianus, quam cum Suida Kusterus. Conjecerat enim ille fieri potuisse, ut Comicus scripsisset ἐβύνουν· hic autem veterem ac depravatam ἐβύουν, vice probæ lectionis, Suidæ invito obtrudere jubet. Correctioni nostræ adstipulatur Hesychius. υννεῖν. τὸ ἐν τῷ στόματι κατέχειν τί.

Quantitas igitur primæ in βύω e locis citatis determinari non potest. Et quamvis βεβυσμένος tum in Homero tum in Aristophane occurrat, nondum tamen repperi apud quempiam Poëtarum usum simplicis verbi βύω in activa voce. Ad composita igitur recurrendum fuit: et semel apud Comicum, penultimam τοῦ, ἐπιβύσας, certo productam vidimus. Vid Plut. v. 379. Br. In Vesp. 128. ἐνεβύσαμεν apparet, sed ibi quantitas τοῦ, υ, dignosci non potest.

3. Βῶλος etiam de Sole dicitur ab Euripide in Orest. 975. Vid. Porson. in l. et nos in v. Μυδρος.

Βωλοτομος. ὁ ἡ. glebas secans. *ep.* formicæ. *Philipp. Thess.* Ep. 73. *Anal.* ii. p. 232.*

Βωμιστριᾰ. quæ ad aram sacra peragit.
  Syn. Αρητειρα. Vid. ad v. Κερνοφορος.

Βῶμος. basis. 2. ara.
  ου γαρ μοι ποτε βῶμος εδευετο δαιτος εϊσης. Δ. 48.
  Syn. Θυμελη, εσχαρα.—τεμενος, βασις, θυσιαστηριον.
  Epith. *Απενθης, ακηρατος, αγακλῃεις, αναιμακτος, αρηρως, ανδροφονος, αιθωψ, Δελφεῖος, ευαγης, ευοδμος, εναργης, ευκεραος, ευγλυπτος, ευδμητος, Ερκεῖος, ερευθομενος, επακτιος, εμπυρος, θεοδμητος, θεοκλητος, θεοτερπης, θυηεις, θυωδης, ἱερος, κυκλιος, κνισσηεις, περικαλλης, σκιοεις, νεοδρεπτος, πολυκνισσος, πολυξενος, πανακηρατος, μαντεῖος, φλογερος.*
  Phr. *Νευκτιστον λιθων βωμοιο θεναρ.* Pyth. 4. 367. **θεῶν δεξίμηλ' αγαλματα.* Phœn. 641. *δεξίμηλον εσχἄραν.* Androm. *δεξίπυρους θεῶν θῦμελας.* ib. Suppl. [*λῐθακεσσιν αρηροτα βωμον.* Orph. Arg. *ατης φῠγᾰδι ρῦμα.* Æsch.]
  κρεῖσσον δε πυργου βῶμος, αρρηκτον σακος. Æsc. Supp. 190.

Βωμιος, ου. ὁ ἡ. in ara positus; cultus. [Vid. Ἱκετης.*
  κρηπις τε ξενιοιο Διος και βωμιος εδρη. Argon. 990.

Βωμολοχευμα. scurrile factum aut dictum.
  οἱοῖσι μ', ὦ πονηρε, βωμολοχευμασιν ταραττεις; Equit. 902.
  Syn. *Κολακευμα, απατη, βωμοκευμα, βωμολοχια, πανουργευμα.*

Βωμολοχευω. scurram ago. [969.
  ει δε τις αυτῶν βωμολοχευσαιτ', η καμψειεν τινα καμπην. Nub.
  Syn. *Βωμολοχεω, κακουργεω.*

Βωμολοχος, *ου. ὁ ἡ. *proprie,* adsiduus aræ, et quasi insidians. *Hinc,* 2. parasitus, scurra, &c.
  a. *καταπῦγων ει, κἀναισχυντος*— (Anap. Dim.)
  b. *ροδα μ' ειρηκας.* a.* *και βωμολοχος.* Nub. 909.
  Syn. *Βωμαξ, κακοῦργος, γελωτοποιος, ασεβης, ἱεροσυλος, θεοσυλος, θεοσυλης, θυαρπαξ.*

*Βωνῑτης. rusticus: *pro quo perperam* Βωτινης. [qu. vid.
  οἱους βωνιτῃσιν ενικρυπτουσι γυναῖκες. Callim. *fr.*157. Bentl.

Βῶξ, κος. ὁ. piscis quidam, a Βοαξ. q. v.
  η σκαρον, η βῶκας φλεξον ερευθομενους. Agath. Ep. 57.

Βωστρεω. clamo, voco. [*Anal.* iii. p. 53.*
  αλλα μαλα σφοδρως ελααν, βωστρεῖν δε Κραταιΐν. μ. 124.
  Syn. *Επικαλεω, βοαω, *καλιστρεω.* Call.*

Βωτης, Βωτωρ. Vid. Βοτηρ.
  ηνθον τοι βῶται, τοι ποιμενες, ὡπολοι ηνθον. Theoc. 1. 80.
  ειπερ γαρ χ' εὕρῃσι παρ' αυτοφι βωτορας ανδρας. M. 302.

Βωτινης. *al.* Βωνιτης, q. v. Syn. Βουκολος. Et. Ma.

Βωτῐάνειρος. alens et educans viros.
  ουδε ποτ' εν Φθιῃ εριβωλακι βωτιανειρῃ. Α. 155.
  Syn. Θρεψηνωρ.

Γ.

ΓΑΓΑΤΗΣ, ου. ὁ. lapis ita dictus.
  φευγει και κνισσῃσι γαγατην ορνυμενῃσιν,
  τειροντα θνητοὺς εχεπευκεῖ παντας αϋτμῇ.
  χροιῇ δ' αιθαλοεις, πλατὺς, ου μεγας επλετ' ιδεσθαι·
  καρφαλεῃ δ' ικελον πευκῃ φλογα δῖαν ορινει.
  αλλ' ολοὸν ποτὶ ρῖνας αγει μενος· κ. λ. Lith. 468.

Γαγγᾰμον. rete piscatorium. *μεγα δουλειας*
  γαγγαμον, ατης παναλωτον. Agam. 369.
  Syn. *Γαγγαμη, σαγηνη, αμφιβληστρον, γαγγαμων, δικτυον.*

Γαγγης. nom. fluv. Vid. ad v. Αμνῖται.
  Epith. *Χρυσαυγης, εὐρρειτης.*

*Γᾰδᾰρᾰ, ων. τα. urbs Palæstinæ; patria Philodemi, Menippi et Meleagri. *Vid. Jacobs. Proleg. in Anthol.* p. xxxvii.
  νᾶσος εμὰ θρεπτειρᾰ Τυρος· πατρᾰ δ' εμὲ τεκνοῖ
  Ατθὶς εν Ασσυριοις ναιομενα Γαδαροις. Meleag. 127.*

Γᾰδειρᾰ. τα. Gades.
  ενθα τε και στῆλαι περὶ τερμασιν Ἡρακλῆος
  εστᾶσιν (μεγα θαυμα) παρ' εσχατοωντα Γαδειρα. Dion. 65.
  και την μεν ναετῆρες, επι προτερων ανθρωπων
  κληζομενην Κοτινοῦσαν, εφημιξαντο Γαδειρα. ib. 455.
  *[*Γαδειρων το προς ζοφον ου περατον.* Pind. Nem. 4.] *πυλαι Γαδειριδες.* id. *frag.*
    εσχαταισιν οικοθεν σταλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλειαις,
    και μηκέτι μακροτεραν (*Prosod. Dim.*)
    σπευδειν αρετάν. Isthm. 4. 19.

Γᾰδειρικος. Gadiricus. *a præc.*
  ποτερ' ἦν το ταριχος Φρυγιον η Γαδειρικόν; Eupolis *Marica*

Γᾰδειρόθεν. *adv.* a Gadibus. [ap. Steph. Byz.
  έπταλοφον ποτὶ αστυ (*Romam*) *Γαδειρόθεν, ἕκτον ὁδοῖο*
    Βαιτιος ευμυκους αχρις ες ηϊόνας. Probl. Arith. *An.* ii. 481.

Γαζᾰ. urbs Palæstinæ.
  οἵ τ' Ιοπηνν, και Γαζαν, Ελαΐδα τ'ενναιουσι. Dionys. 910.*

Γαῖα. terra. 2. regio. 3. patria.
  αλλ' ὑμεῖς μεν παντες ὑδωρ και γαῖα γενοισθε. Η. 99.
  Syn. *Αια.—ερα, κλιμα, πατρις.*
  Epith. *Απειρων, απειρεσια, απειριτος, αγασταχυς, ανθοῦσα, ανθεμοεσσα, αμπελοεσσα, ἁπαλη, αιπεινη, ακινητος, απηνης, ανυδρος, ἁλιερκης, ἁλιπλαγκτος, ακανθοφορος, αμαλλοτοκος, βαρεῖα, βαθυκρηπις, βαθυκολπος, βιαρκης, βωτιανειρα, δνοφερα, διψας, ερικυδης, εριβωλος, ερατεινη, επηρατος, εριθαλης, ερεμνη, ευρυαλος, ευρυστερνος, ευρυοδεια, ευρυπεδος, ευρυχορος, ευκαρπος, ευωδιν, ευσταχυς, ευλαχανος, ηΰθεμεθλος, ηλεματη, θαλερα, κλεινη, κυανεη, κωφη, καρποδοτειρα, καρποτοκεια, ζωοτοκος, ζαθεη, λαοβοτειρα, μελαμφυλλος, μελαινα, μελανοχροος, μεσομφαλος, μεταλλοχρυσος, ολοη, οινοφυτος, ορεστερα, οπωροφορος, ξηρα, ξεινη, ολβιομοιρος, πολυπτολις, πολυφορβος, πολυκμητος, πολυμοχθος, πολυθρεμμων, πολυμετρος, πολυβωμος, πολυβοσκος, πολυδροσος, πολυδενδρεος, πολυκαρπος, πολυμητωρ, παγγενετειρα, παμμητειρα, πλατυνωτος, πελωρα, πιων, ουθατοεσσα, πυροφορος, παμφαγος, στυγερα, στυφελη, σιδηροφορος, σφαιρικη, τελεσσιγονος, τραφερα, τροχοειδης, φερεσβιος, φυσιζοος, χλοηφορος, ψαμαθωδης.*

Γαῖα. Tellus Dea.
    πρῶτον μεν ευχῇ τῇδε πρεσβευω Θεῶν
    την πρωτομαντιν Γαῖαν— Eumen. 1.
    παμβῶτι Γᾶ μᾶτερ αυτοῦ Διος. Soph.
  Γαῖα θεα, μῆτερ μακαρων, θνητῶν τ' ανθρωπων,
  παντροφε, πανδωτειρα, τελεσφόρε, παντολετειρα,
  αυξιθαλὴς, φερεκαρπε, καλαῖς ὥρῃσι βρυουσα,
  ἕδρανον αθανατον κοσμου, πολυποικιλε κουρη.—
  αἰδιη, πολυσεπτε, βαθυστερν', ολβιομοιρε,
  ἡδυπνοοις χαιρουσα χλοαις, πολυανθεμε δαῖμον·
  ομβροχαρης,—— Orph. H. 25.

Γαιηγενης. terrigena.
  —γαιηγενῆ εἰσατο λαόν. Apoll. 3. 1185. *(*επι γηγενῆ.* Beck.)*
  Syn. *Γηγενης, γηγενετης, χθονοπαις, πηλογονος.*

Γαιηΐος. terrenus.
  ηγον, εποψομενον Τιτυον, γαιηΐον υἱον. η. 324.
  Syn. *Γεωδης, γεηρος, γηΐνος, γηΐος, γεωμιγης, εγγειος, επιγειος, επιχθονιος, ουδαῖος, χθονοστιβης, χοϊκος.*

Γαιηοχος. terram cingens et continens.
  αλλα Ποσειδαων γαιηοχος, εννοσιγαιος. Ν. 49.
  αγγελιην τινα τοι, Γαιηοχε κυανοχαῖτα. Ο. 174.
  Syn. *Γεαοχος, γαιοῦχος, Εννοσιγαιος, Ποσειδων.*

Γαιοδᾰτης. terræ dator.
  γαιοδαται τα σπαρτα διηνεκες εὖτε βαλωνται. Call. *fr.* *158. Bentl. qui interpr. *terrarum mensores,* et legend. putat, *Γεωδαιται. trisyll.** Exp. *Οἱ αρχιτεκτονες.*

*Γαιοφᾰγος. qui terra vescitur. *Scorpiones terra vivunt.* Plin.
    —δη γαρ τε ποηφαγος, αιεν αητος,
  γαιοφαγος, βουβῶσι τυπην αλιαστον ιαπτει. Nic. Ther. 783.*

Γαιω. glorior.
  ὃς ρα παρα Κρονιωνι καθεζετο κυδεῖ γαιων. Α. 405.
  Syn. *Αυχεω, γηθω, γαυριαω, ἁβρυνομαι, χαιρω.*

Γαιωμορια. *licentia scriptoris pro* Γεωμ. *Sed rectius legitur,* εκ με γεωμ.
  εκ γαιωμοριης Ετεοκλέα ποντιος ελπὶς
    εἵλκυσεν, οθνειης εμπορον εργασιης. Isidor. *An.* ii. 473.

Γαλᾰ, γαλακτος. το. lac.
  ανδρομεα κρέ' εδων, και επ' ακρητον γαλα πινων. ι. 297.

Syn. Γλαγος. Epith. Αμβροσιον, αμελγομενον, αργινοεν, γλυκερον, λιαρον, λευκον, λαρον, εναρνον, ευποτον, ευτραφες, επηετανον, θεσπεσιον, καλον, νεοβδαλτον, νεκταρεον, παιδοκομον, πολιον, πῖον, φερεσβιον, χιονειον.

Phr. Αργεννὴ ικμας μαζῶν. χιονωπος εερση. Nonn.
* μοσχους αμελξας, λευκον εισχεας γαλα. Eur.

Γᾰλᾰδραι, vel Γαλαδρη. urbs Macedoniæ in Pieria; *dicta etiam* Χαραδρη, Καναστρα, *et* Χαλαστρα. *Hinc*, Γαλαδραῖος.
σᾶναι Γαλαδρης τον στρατηλατην λυκον. Lyc. 1444. ap. Steph.
χωραν τ' Εωρδῶν, και Γαλαδραῖον πεδον. ibid. 1342*. [Byz.

Γᾰλᾰθηνος. lacteus, tener.
νεβρους κοσμησασα νεηγενεας γαλαθηνους. δ. 336.
Syn. Γαλακτικος, γαλακτινος, γαλακτωδης, επιμαζιος, ὑποτιτθιος.

*Γαλακτῖνος, ινη, ινον. lacteus; candidus, ceu lac.
ἡ τρυφερή μ' ηγρευσε Κλεῶ τα γαλακτιν', Αδωνι,
τῇ σῇ κοψαμενη στηθεα παννυχίδι. Dioscor. *An.* i. 494.*

Γᾰλακτῐς. ἡ. *item*, Γαλακτῖτης. ὁ. lapis ita dictus.
αλλοι δ' εσκηψαντο Γαλακτίδα φερτερον εἶναι
κικλησκειν πετρην, ὅθι τοι τριψαντι γαλακτος
εκπρορεει λευκοῖο πανεικελος ενδοθεν ιχώρ. Lith. 199.

*Γαλακτοπαγὴς, εος. ὁ ἡ. id. qu. γαλαθηνος, vel etiam γαλακτινος.
αρνα γαλακτοπαγῆ τίς συνεκρινε βοΐ; Strato, *An.* ii. 369.*

Γᾰλακτοποτης, ου. ὁ. qui lac bibit.
εμολε τις, εμολε γαλακτοποτας ανηρ. Eur. Elec. 169.
* Exp. Αγροῖκος, η δικαιος, και ἁπλοῦς, κατα τον μῦθον, Ὁμηρου δηλονοτι, Γλακτοφαγων, αβιων τε, δικαιοτατων ανθρωπων.*

Γᾰλακτοφορος. lac præbens. epith. nutricis. Opp.

Γᾰλακτόχρως. lactei coloris. Philyll. ap. Ath. p. 110. f.

Γᾰλᾰτειᾰ. Nom. Pr.
Δωρις, και Πανοπη, και αγακλειτη Γαλατεια. Σ. 45.
Epith. Βυθια, ειναλια, ευειδης, καλη, λευκη.

Γᾰλᾰτης, ου. ὁ. Gallus; Gallo-Græcus. *pl.* Γαλαται, ων. οἱ.
*εὗτ' ἐπὶ τον Γαλαταν ηκμασε θουρος Αρης.[1] Ep. αδεσπ. 133.
τους θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ιτωνίδι δῶρον Αθανᾳ
Πυῤῥος ἀπὸ θρασεων εκρεμασεν Γαλατᾶν. Leon. Tar. *An.* i. [225.

Γᾰλεη, Γαλῆ. mustela.
μῦς ποτε διψαλεος, γαλεης κινδυνον αλυξας. Batrachom. 9.
την δ' εκ γαλῆς δυστηνον οιζυρον γενος. Sim.
Syn. Γαλεος, ικτις, αιλουρος.
Epith. Αγριωπος, μυοκτονος, παμφαγος.

*Γᾰλερὸς, ρὰ, ρόν. tranquillus. 2. hilaris.

Γᾰλερῶς. *adv.* a præced.
πινωμεν γαλερῶς. μετά τοι χρονον ουκέτι πουλὺν,
σχετλιε, τὴν μακρὰν νυκτ' αναπαυσομεθα. Asclepiad. *An.* [i. 213.

Γᾰλεωτης. stellio.
απο τῆς οροφῆς νυκτωρ γαλεωτης κατεχεσεν. Nub. 173.
Syn. Γαλεος, ασκαλαβωτης, κωλωτης.

Γᾰληνη, Γαληναιη. serenitas.
αυτικ' επειτ' ανεμος μεν επαυσατο, ηδε γαληνη
επλετο νηνεμιη, κοιμησε δε κυματα δαιμων. μ. 168.
—αμφὶ γὰρ αιθὴρ
νηνεμος εστορεσεν δινας, κατὰ δ' ευνασε ποντον.
οἱ δε γαληναιῃ πισυνοι ελαασκον επιπρὸ
νῆα βιη— Apoll. 1. 1154.
Syn. Γαληνισμος, γαληνοτης, αιθρη, αταραξια.
Epith. Ακυμαντος, αφλοισβος, ανηνεμος, ακλυστος, αχαλινος, γελοωσα, ευκηλος, εχενηϊς, λιπαρα, λευκη, κυδιανειρα, μαλακη, μειλιχια, ηπιοδωρος, σιγαλεα, φαιδρα, φιλοζεφυρος. [ευδῖος.] Phr. Ληξις ορινομενων ανεμων.
* ακμαῖος ροθιη νηῒ δρομος· ουδὲ θαλασσα
πορφυρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομενη.
ηδη δε πλασσει μεν ὑπωροφα γυρὰ χελιδων
οικία, λειμωνων δ' ἁβρὰ γελᾷ πεταλα.
τοὔνεκα μηρυσασθε διαβροχα πεισματα, ναῦται,
ἑλκετε δ' αγκυρας φωλάδας εκ λιμενων.
λαιφεα δ' ευϋφέα προτονιζετε. ταῦθ' ὁ Πριηπος
υμμιν ενορμιταις παῖς ενεπω Βρομιου. Antip. Sidon. Epig. l. 1. p. 110. (*Anal.* ii. p. 16.) *ubi plura in hoc argum.**

Γᾰληνῐαω. tranquillus sum.
ευδινοῖς ἁπαλοῖσι γαληνιωσα δρομοισι. Orph. H. 21.
Syn. Γαληνιζω, διαγαληνιζω, ατρεμιζω, ευδιαω, ευδιαζομαι, γανυμαι, χαιρω.

Γᾰληναῖος, Γᾰληνος. tranquillus.
—πριν μεν εις ξενους-Γαληνος ησθα. Iph. T. 345. [ii. 89.
Κυπρι γαληναιη, φιλονυμφιε, Κυπρι δικαιων. Philodem. *An.*
Syn. Γαληνιος, γαληνης, γαλερος, αιθριος, αχειμαστος, ευδιος, ευδιεινος.

Γᾰληνομορφος —κραδιη. Io. Damasc.

Γᾰλῖλαια. Nom. regionis.
αμφι πεδον Καναναῖον αεξιφυτου Γαλιλαιης
παιδοτοκου— Nonn.
Epith. Βωτιανειρα, ἁλικρηπις, ευπυργος.

Γαλιλαῖοι, ων. οἱ. Galilæi.
ες πολιν ευωδῖνα τανυπλοκαμων Γαλιλαιων.
Epith. Ακερσεκομοι, θεοστοργοι, φιλοστοργοι, φιλοχριστοι.

Γαλινος. *vox nihili.*
λυσσαν επιπνειουσα ὑπερ γαλινοῖς σκυλακεσσιν. Orph. 908.
Exp. Οργῖλος.—(*al.* ὑπερχολιοις. *f.* επιπνειουσ' αχαλινοισι.)
* *sed optime omnium* Tyrwhitt. πυριγληνοις. Vid. Hermann.*

Γαλλαῖος. pertinens ad Gallos. [482.
γαλλαιῳ Κυβελης ολολυγματι πολλάκι δοῦσα. Rhian. *An.* i.

Γαλλος, ου. ὁ. Gallus, i. e. minister Cybeles[2]; spado.
Γαλλος ὁ χαιταεις, ὁ νεητομος, * ὁ προ Τυμωλου
Λυδιος ορχηστὰς μακρ' ολολυζομενος. Eryc. *An.* ii. 295.*

Γᾰλοως, *item* Γαλως, ω. ἡ, *et* Γαλωος. soror mariti. 2. uxor fratris.
αμφὶ δέ μιν γαλοῳ τε και ειναπέρες ἁλις εσταν. X. 473.
Syn. Ανδραδελφος.—γαλωΐς.

Γαμβρος. gener. 2. socer. 3. frater uxoris. 4. sponsus.
—ενθάδε γαμβροὶ
κοιμῶντο Πριαμοιο παρ' αιδοιῃς αλοχοισι. Z. 249.
Syn. Κηδεστης, ὀδνωτης, ἑκυρος, πενθερος.
Epith. Αριστοπονος, αμυμων, ευπενθερος.

Γαμβροκτονος. occidens generum.
γαμβροκτονον ραισοντα πενθεροφθοροις-Βουλαις— Lyc. 161.

Γᾰμετὴ, ῆς. ἡ. uxor.
κτητην ου γαμετὴν, ἥτις και βουσιν ἕποιτο. Hes. ε. 404.
Syn. Γαμετις, ακοιτις, δαμαρ, συνευνος, συζυγος.—γυνη.

* Γᾰμέτης, ου. ὁ. maritus.
ει δ' ολιγα κρυπτω τον ταλικον, ισθ' ὅτι κευθει [p. 25.
και Θετιδος γαμεταν ἁ βραχυβωλος Ικος. Antip. Sid. *An.* ii.
ὁ σος δ' ευναῖος γαμετας. Eur. Supp. 1038. M.*

Γᾰμεω. uxorem duco.[3] Γαμεομαι. nubo.

---

1. "In illustri illa Gallorum in Græciam irruptione, quæ Brenni nomen conspicuum reddidit, pugna commissa est ad Thermopylas, ubi Græci copias contraxerant, duce Callippo Atheniensi, Olymp. cxxv. 1.—Vid. Pausan. x. p. 849." *Jacobs.* Leonidæ Epigramma Pyrrhum spectat, "cum post expeditionem in Italiam arma in Antigonum. Macedoniæ regem, convertisset, eumque, impetu in Macedoniam facto, una cum mercenariis Gallorum copiis fudisset fugassetque." *ibid.*

2. Hinc forsitan apud nos, uti et Franco-Gallos, nomen "gallant" iis inditum, qui præcipuo studio feminas colere affectant, suisque ipsi moribus et vestitu paullo sunt delicatiores. "A *Gallis* hisce," inquit Vossius (*Etym.* v. Gallus), "dicitur *gallari*, ut a *Bacchis*, *bacchari*, Nonio teste; qui eo Varronem usum docet Eumenidibus. *Deam* gallantes *vario retinebant studio.* Item, *Nam quæ venustas his inest* gallantibus."

3. Sub hac voce senex festivus in *Indicem Prosodiacum*, de quo monitum in Præfat. sequentia retulerat:
ουκ εστι γημας ὅστις ου χειμαζεται,
λεγουσι παντες, και γαμοῦσιν ειδοτες. Anth. 1. 15. 7.
Uxorem habebit nemo, quin mœrebitur,
Omnes loquuntur; at scientes duxerint.
παραπλησιον πρᾶγμ' εστι γῆρας και γαμος·
τυχεῖν γαρ αυτῶν αμφοτερων σπουδαζομεν,
ὅτε δε τυχωμεν, ὕστερον λυπουμεθα. Theodect. ap. Ath. 1. 16.
Tardæ senectæ simile matrimonium est.
Desideramus hoc et illam consequi:
At consecuti cum sumus, valde dolet. Stobæ. 288.
Old age and marriage are ally'd;
Wish'd, while we have them not:
But when they come, and both are try'd,
We then lament our lot.

κουρην δ' ου γαμεω Αγαμεμνονος Ατρειδαο. I. 388.
Syn. Επιγαμεω, νυμφευομαι.
Phr. Λεκτρου θεσμον ἱκεσθαι. Hom.
—γαμηλια λεκτρα διωκειν. Ep.
[ἐχειν ὑμοδεμνιον. Mus. γαμον δαιειν, celebrare. Pind. πρασσειν ακοιτιν (τινα) ib. λεκτρων αθικτωρ ηλθες εις ξυναλλαγας. Eur. *de quinque nuptiis*, Lycophron. v. 146. νυμφεῖα πενταγαμβρα δαισασθαι γαμων.]

Γᾰμηλευμα. Vid. Γαμος.
—δυσφιλες-Γαμηλευμ', απευχετον δομοις. Choëph. 622.

Γαμηλιαω. * *idem quod γαμέω, vel etiam γαμησείω*, nupturio.
συνδειπνεω τῷ γαμηλιῶντι, καλεσαι δεῖ μονον* [235. f.
και τῷ γαμηλιῶντι, κοὐδεν δεῖ καλεῖν. Epicharm. ap. Ath. p.

Γᾰμηλιος, Γαμιος, Γαμικος. nuptialis.
και στεφος εξεπετασσε γαμηλιον· ουκ ετι δ' Ὑμάν. Bion. 1. 88.
κοχλοισιν ταναοῖς γαμιον μελος ηπυοντες. Mosc. 2. 120.
αλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδοτω τις δεῦρό μοι. Av. 1692.
Syn. Εδνιος, επιθαλαμιος.

Γαμοκλοπος, ου. ὁ ἡ. nuptiarum fur; adulter. [iii. 142.
μη παλιν αλλος ἑλῃ με γαμοκλόπος, αἶσχος Αχαιοῖς. Ep. *An.*

Γᾱμορος. *Dor. pro* Γημ. agricola.
τον μη βοηθησαντα τῶνδε γαμορων. Æsch. Supp. 621.

Γᾰμος, ου. ὁ. nuptiæ.
*κουριδιην αλοχον θησειν, αξειν τ' ενὶ νηυσὶν
ες Φθιην,* δαισειν τε γαμον μετὰ Μυρμιδονεσσι. T. 299.
νὺξ δ' εσται, οτε δὴ στυγερὸς γαμος αντιβολησει
ουλομενης εμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ολβον απηυρα. σ. 271.
Syn. Νυμφεῖα, τα. νυμφήϊα.—επιγαμια, γαμηλευμα, συζυγια, ὁμοζυγια. Epith. Ασυλητος, ατασθαλος, αἱματηρος, αθεσμος, αφυβος, αχλυοεις, αχορευτος, ἁγνος, βρομιος, βιοσσοος, γλυκερος, δολοεις, εροεις, εχεφρων, θαλερος, θυμηδης, ἱμεροεις, ἱερος, ευδοκιμος, κρυφιος, κεδνος, μιαιφονος, θανατηφορος, ολοος, ολβιος, ὁσιος, ὁμαλος, πολυηρατος, πολυολβος, πολυγηθης, πολυκλητος, πολυμνηστος, πολυῦμνος, τελεσιγονος, τιμηεις, νυμφοκομος, ὡραῖος, γλυκυς, ξυνος.
Phr. Παρθενειον ζυγον. Lyc.
ανδρομεης γενεῆς φυσις. αλκαρ αλεθρου. ορος ποθων.
παιδοτοκου βιου πρωτοσπορος αρχη. Nonn.
γαμων εναγης δεσμος.—ευκταῖον κακον.
και θεσμῶν επεβησαν αριστονοου Κυθερειης.
ην γαμος, αλλ' αχορευτος, κ. λ. Musæ. 274.
νυμφας δ' εκ θαλαμων, δαΐδων ὑπολαμπομεναων,
ηγινεον *(s. ηγῖνευν)* ανὰ αστυ, κ. λ.— Σ. 490.
ενθα τοτ' εστορεσαν λεκτρον μεγα· τοιο δ' ὑπερθε, κ. λ. Apoll.

Γᾰμοστολιη. nuptiarum comparatio. [4. 1141.
χαῖρε γαμοστολιη, και θαλαμηπολιη. Sapph.

Γᾰμοστολος. nuptias parans.
Ἡροῦς νυκτιγαμοιο γαμοστολον αγγελιωτην. Mus. 7.

Γαμφαι, Γαμφηλαι. maxillæ. *Usurpatur et γαμφηλὴ in sing.* Myro, *Anal.* i. 202.
γαμφαῖσιν ἁρπαις οινὰς ἑλκυσθησομαι. Lyc. 358.
ωλετο τε στεναχων ὑπο γαμφηλῇσι λεοντος. Π. 489.
Syn. Γναθος, γναθμος, σιαγων, παρεια, κορρη.
Epith. Σμερδναι.

Γαμψος. aduncus. Vid. ad v. Αερονηχης.
Syn. Αγκυλος, επιγρυπος, επικαμπυλος, επικαμπης.

Γαμψωνυξ, Γαμψωνυχος. curvis unguibus armatus.
οἱ δ' ὡστ' αιγυπιοι, γαμψωνυχες, αγκυλοχεῖλαι. Π. 428.
*αλλὰ δολῳ θηρειον αφαρπασεν (*sc.* Perseus) αυχένα κουρης,
ἧκα μαλ' εξοπιθεν γαμψωνυχον ου προϊδουσης
αμφιβαλὼν ἁρπην Κυλληνίδα λευκανιῃσιν. Lith. 546.

Γᾰναεις. *vox, ut opinor, semel tantummodo reperta.*
ιτε μαν, αστυνακτας, (*Ion. a min. Dim. Acat.*)
μακαρας θεους, γαναεντες. (*celebrantes*, Stanl. *læti*, Pauw.)*
Æsch. Supp. 1026.

Γᾰνος. lætitia. 2. splendor. *item*, quod est in quaque re venustum.
οινανθας γανος αμπελου. (*Glycon.*) Ran. 1355. (20. Br.)
Syn. Γανωμα, γανωσις, γηθοσυνη, ευθυμοσυνη, ευφροσυνη, ἡδονη, τερψις, χαρμα, φιλησια, φιληδονια.—αγλαια.—κῆπος.—οἶνος.

Γᾰνοω, Γαναω. lætitia adficio.
και κορυθες, και θωρηκες λαμπρὸν γανοωντες. N. 265.

Syn. Λαμπρυνομαι, στιλβω, αγλαΐζομαι, ἁβρυνω.

Γανῦμαι. lætor.
*ὁστις αϊδρειῃ πελασῃ, και φθογγον ακουσῃ
Σειρηνων, τῷ δ' ουτι γυνὴ, και νηπια τεκνα,
οικαδε νοστησαντι παρισταται,* ουδὲ γανυνται. μ. 41.
Syn. Γαννομαι, γαννυμι, ἁβρυνομαι, χαιρω, γηθεω, ἡδομαι, εφηδυνομαι, ευθυμοῦμαι, ευφραινομαι, αγαθυνομαι, φαιδρυνομαι, ἱλαρυνομαι, αλυω.—καλλωπιζομαι.

Γᾰνῦμηδης. Nom. Pr.
Ιλος τ', Ασσαρακος τε, και αντιθεος Γανυμηδης. Υ. 232.
Epith. Αγακλυτος, αστεροφοιτος, ευχαιτης, ξανθος, ἡβητηρ, ἱμεροεις, οινοχοος, χαροπος, Δαρδανιδης, Φρυγιος.
Phr. Τρωϊος βουκολος. Φρυξ θηλυδριας. Lyc.
Τρωϊον οινοχοον ζαθεων δρηστῆρα κυπελλων. Nonn.
ὁς δη καλλιστος γενετο θνητῶν ανθρωπων.
τον και ανηρειψαντο θεοι Διῒ οινοχοευειν,
καλλεος εἱνεκα οἷο, ἱν' αθανατοισι μετειη. Hom.
οινοχοος παις. Theoc. —τον ῥα ποτε Ζευς
ουρανῷ εγκατενασσεν εφεστιον αθανατοισιν
καλλεος ἱμερθεις.— Apoll.

* Γᾰνυσμα. το. *vox minus proba*, idem sign. qu. γάνος.
αναργυρον δωρημα,
και προσφιλες γαννσμα. Paul. Silent. *An.* iii. p. 94.*

Γᾱποτος. pro γηπ. a terra bibendus.
πατηρ, ταδ' εκχεουσα, γαποτον χυσιν. Choëph. 95.

Γᾰρᾰμαντες. gens Libyæ. —ὡν ὑπερ αιαν
ναιουσιν Γαραμαντες απειριτοι.— Dion. 217.

Γαργᾰλιζω. titillo. —αλλ' ιαινει
ταμ' Ερως ὁ γαργαλιζων (*Troch. Dim.*)
σπλαγχνα, δᾳδ' εχων γαληνην. Anac. *fr.* 60.
Syn. Ερεθιζω, ὑποκνιζω, ὑποσαινω, κινεω, προτρεπω, γανοω.

Γαργαλισμος, ου. ὁ. titillatio. [p. 290. c.
διεδραμε γαργαλισμος ὡς οντων γαμων. Hegesipp. ap. Ath.

Γαργᾰλος, ου. ὁ. idem.
ὑπο την ἑδραν αυτην ὑπηλθε γαργαλος. Thesm. 140.
Syn. Γαργαλισμος, ερεθισμος, κινησις, ἡδυπαθεια.

* Γαργᾰρευς, εως. ὁ. Gargarorum incola.
αιαζω Διοτιμον, ὁς εν πετρῃσι καθηται, [lib. 5.*
Γαργαρεων παισιν βητα και αλφα λεγων. Arat. ap. Macrob.

Γαργᾰριδαι, ων. οἱ. Vid. Ὑπανις.

* Γαργᾰρον. το. et pl. Γαργαρα. τα. 1. montis Idæ cacumen. 2. oppidum sub eo monte positum. 3. Γαργαρα etiam pro multitudine immensa ponitur.
1. ὡς ὁ μεν ατρεμας ευδε πατηρ ανα Γαργαρῳ ακρῳ. Ξ. 352.
Ζευς αναξ ναιων Γαργαρ' αγαννίφα. Epicharm.*
3. ὁρῶ δ' ανωθεν γαργαρ' ανθρωπων κυκλῳ. V. Macr. l. 5. c. 20.
Syn. 3. Πληθος.

* Γαργηττοθεν. *adv.* a pago Attico, unde et Epicurus Gargettius.
ειμι[1] Κριτυλλα γ' Αντιθεου Γαργηττοθεν. Thesmoph. 898.*

Γᾰρον. το. liquamen piscium sale conditorum.
ὁ ταλαρος ἡμῶν διαπλεως εσται γαρου. Athen.

* Γαρυω, *penult. apud* Lyricos *brevi, in* Epigr. *longa.* Vid. Γηρυω.*

Γαστηρ. venter. —εν δε τε θυμος
στηθεσιν ατρομος εστι, περιστενεται δε τε γαστηρ. Π. 163.
Syn. Κενεων, κοιλια, λαπαρα, νηδυς, νειαιρα.
Epith. Αναλτος, αραια, αρχεκακος, απληρωτος, ατειρης, αναιδης, αειμαργος, αργη, αριστοτοκος, αμαιευτος, ατεκμαρτος, αἱμοβορος, αρσενοπαις, δασυθριξ, λασιος, δυσκολπος, εγκυμων, ευρυχανης, κακοεργος, κυνομυια, μειλιχος, μαργη, μιαρα, μογερα, λυγρα, πολια, πολυχανδης, πληθουσα, θυμβρεπιδειπνος, ουλομενη, σιτοδοκος, τεκνογονος, τρυσιβιος, ταλαιπωρος, ωμοτοκος.

Γαστρῐδιον. *dimin.* a præc. [391.
σκεψαι τοινυν γ' απο γαστριδιου τυννουτουῒ οἷα πεπορδας. Nub.

Γαστρα, Γαστρη. fundus vasis, navis, &c.
γαστρην μεν τριποδος πῦρ αμφεπε, θερμετο δ' ὑδωρ. Σ. 348.
Syn. Χωρημα, πλατος, κυτος, λεκανιον.

Γαστριζω. ventrem expleo.

---

1. Hæc est lectio Brunck. item Cod. Ravenn. sed Dawesiano canoni adversatur.

γαστριζε και τοῖς εντεροις. Eq. 454.
και γαστρισον σεαυτον. Vesp. 1529.
Syn. Κατακοπτω.—ευωχεω.

* Γαστρῐμαργος. helluo, vorax.
εμοι δ' απορα, γαστριμαργον
Μακαρων τιν' ειπεῖν. Pind. Ol. I. 82.*

Γαστρις, ιος, et Γαστρων, ωνος. ὁ. gulosus.
τι, ω κακοδαιμον; ηλιθιος και γαστρις ει. Av. 1604.
a. ουκουν καθεδεῖ δητ' ενθαδι, γαστρων; b. ιδου. Ran. 200.
Syn. Γαστροδουλος, αδηφαγος, γαστριφιλος.

* Γαστρισμός. ingluvies.
—γαστρισμὸς εσται δαψιλής. Sophilus ap. Athen. p. 100. a.

Γαστροβᾰρης, εος. ἡ. gravida.
μηποτε γαστροβαρῆ προς σον λεχος αντιπροσωπον. Sosip. *An.* [i. 504.
Syn. Εγκυμων.*

Γαστροφορεω. in ventre fero.
ἀνίκ' εγαστροφορουν Βακχιακὰς χαριτας. Philipp. ii. 228.

Γαστρωδης, εος. ὁ ἡ. ventrosus. [Plut. 560.
και γαστρωδεις, και παχυκνημοι, και πιονες εισιν ασελγως.
Syn. Γαστροειδης, γαστροπιων, πλατυγαστωρ, εριγαστωρ, προγαστωρ, φυσκων, πιων.
Phr. —Βοσκαδα νηδυν εχων.

* Γᾱτομεω. terram scindo; aro.
και χερσονησον τοῦ παλαι ληκτηριαν
θεᾷ Κυριτᾳ παμπαν εστυγημενου,
τῆς παντομορφου βασσαρας λαμπουρίδος,
τοκῆος, ἥ τ' αλφαῖσι ταῖς καθ' ἡμεραν
βουπειναν αλθαινεσκεν ακμαιαν πατρὸς,
οθνεῖα γατομοῦντος Αιθωνος πτερά. Lyc. 1391. *Vid. Schol. in l. et* Call. in Cer. 24.*
αλλα σιδηροφορον στυφελην χθονα γατομεοντες. Apoll. 2. 1005.

Γαυλός. mulctra.
γαυλοί τε σκαφιδες τε τετυγμενα, τοῖς εναμελγεν. ι. 223.
Syn. Αμολγευς.—καλπη. [Leon. Tar. *An.* i. 229.
Phr. Γαυλούς τε γλαγοπῆγας, *αγωγαῖόν τε κυναγχαν.

Γαῦλος. navicula. V. ad voc. Κυπροθεν.
γαῦλον[1] κτῶμαι, και ναυκληρῶ, κοὐκ αν μειναιμι παρ' ὑμῖν.

Γαῦρος. superbus, ferox. [Av. 598. *item*, 602.*
—ὁ δ' επ' αυχενι γαῦρος αερθεὶς-Εσπεται.— Ap. 4. 1606.
Syn. Γαυρικος, αυθαδης, ακλινης, αγερωχος, ὑπερηφανος, ανημερος, στεῤῥος, μεγας, ακαταπληκτος, γαυροειδης.

Γαυροω. superbum reddo. *pass.* Γαυροομαι.
στῆ δε παρα λιμνην γαυρουμενος, οἷος απ' αλλων. Batr. 258.
Syn. Γαυριαω, εκγαυροῦμαι, αγαλλομαι, αγηνορεω, αλαζονευομαι, θρασυνομαι, κομαω, φρονηματιζομαι.

Γαυρωμα. arrogans gloriatio.
*δοκῶ δε τοῖς θανοῦσι διαφερειν βραχυ,
ει πλουσιων τις τευξεται κτερισματων.*
κενον δε γαυρωμ' εστι τῶν ζωντων τοδε. Troad. 1248.
Syn. Γαυριαμα, γαυροτης, αγαλλιαμα, φρονημα.

* Γεᾱ, ας, *contract.* Γῆ, ῆς. ἡ. terra. 2. patria.
αλλα γὰρ αλλοῖαι παντα φερουσι γεαι. Crinag. *An.* ii. 146.

Γεγειος. antiquus. *Vid. Bent. ad* Call. *fr.* 103.
ἦ ῥ' ότι τως ὁ γεγειος εχει λογος— Call. ap. Et. Ma.
Syn. Παλαιος, ωγυγιος.*

Γεγωνῶ, Γεγωνισκω. vociferor.
εγγυθεν· αλλ' ουπως οἱ εην βωσαντι γεγωνεῖν. M. 337
τι δῆτα μελλεις μη ου γεγωνισκειν το πᾶν; Prom. 628.
Syn. Βοαω, αυδαω, ακουομαι.

Γεγωνός. clare pronuntiatus. 2. clare pronuncians.
—ταῦτα δ' αφωνα βοην ἱστησι γεγωνόν. Sapph.
* ᾱειδειν κυκνων εισι γεγωνοτεροι. Antip. Thes. *An.* ii. 116.*
Syn. Ακουστος, εξηκουστος, τρανης.

Γειᾰροτης, ου. ὁ. agricola.
γειαροτης Αρχιππος, * ὅτ' εκ νουσοιο βάρειης [121.*
αρτι λιποψῡχεων εῤῥεεν εις Αΐδην. Antip. Thess. 47. *An.* ii
Syn. Γειοπονος, γεωργος.

Γειvω. *inusit.* gigno. Γεινομαι. nascor, sum. *item, active*, procreo. *Damm. c.* 319.
ει δε συ καρτερος εσσι, θεα δε σε γεινατο μητηρ. A. 280.
Syn. Γενναω, λοχευω, φιτυω, τικτω, γινομαι, ειμι.

Γειομορος. ὁ ἡ. agricola. Γειομοροι. οἱ. qui agrum inter se divisum colunt.
* γειομορου μελιχρὴν σμηνοδοκου χαριτα. Philipp. *An.* ii. 232.
ὡς δ' ὁπότε στεινὴν περὶ χηραμὸν είλισσονται
γειομοροι μυρμηκες ὁμιλαδὸν, η ὅτε μυῖαι
αμφ' ολιγην μελιτος γλυκεροῦ λιβα πεπτηυῖαι
απλητον μεμαασιν επητριμοι·— Apoll. 4. 1452.

Γειοπόνος, ου. ὁ. ἡ. qui agros exercet. Vid. Γεωπονος.

Γειοτόμος, ου. ὁ ἡ. terram scindens.
γειοτομον νειοιο διειρυσσουσιν αροτρον. Apollon. i. 687.

Γειοφόρος, ου. ὁ ἡ. *epith.* corbis, qua terra egeritur.
θηκατο, και ῥαπτὰς γειοφορους σκαφίδας. Phanias, *An.* ii. 53.*

Γεῖσον. suggrunda. *item* Γεῖσος, εος. το.
ῥηξας παλαια γεῖσα τεκτονων πονον. Orest. 1586.
Exp. Αἱ στεφαναι τῶν οικων· το περιπτερον. κεραμος.

Γειτνιαω. vicinus sum. Γειτονεω. Leonid. Tarent. *Anal.* i. 246.
τις εστιν; ου δηπου Βλεπυρος ὁ γειτνιῶν. Eccl. 327.
αγροῦ γειτονεοντος αποσχεο, μηδ' αρ' ὑπερβῇς. Phoc. 32.
Syn. Γειτνιαζω, γειτονευω. [αστυγειτονεω. Æsch.]

Γειτονοεις. vicinus.
αιεν ὁρᾷν κοιτῃ γειτονοεντα ταφον. Ep. l. 3.

*Γειτοσῠνος, η, ον. idem. —ες πλατὺ ποντου
χεῖλος γειτοσυνης ἑρπυσαν εκ καλυβης. Antip. Sidon. *An.* [ii. 35.*

Γειτων. vicinus, adfinis.
γειτονες, ηδε εται Μενελαου κυδαλιμοιο. δ. 16.
Syn. Γειτοσυνος, αστυγειτων, αγχιγυος, θυραῖος, ὁμορος, μεθοριος, συνορος, προσορος, περικτιων, αμφιπερικτιων, πλησιοχωρος, παροιμος, περιναιετης, περιοικος, προσοικος, συνοικος, προσχωρος, ὁ εγγυς, ὁ πλησιον. [συγχορτος, συγχωρος, συγγειτων, συνοπαδος, αγχιπους. Lyc. αγχουρος. ib.] βαθυδοξος, φθονερος.

Γελᾱνης, εος. ὁ ἡ. hilaris. καρδιᾳ γελανει. Olymp. 5. 5.

*Γελασίαις *perperam scribitur pro* γελάσειας, *in* Scolio *ap.* Ath. p. 694. d.—*Vid. Hermann. ap. Jacobs.* Anthol. T. vi. p. 298.

Γελασῖνοι (*sc.* γραμμαί.) lineæ, quæ ex risu in ore fiunt. *unde Mart.* Nec grata est facies cui gelasinus abest.
και ῥ' ἡ μεν * τροχαλοις σφραγιζομενη γελασινοις. Ep. ap.

Γελασκω. idem quod γελαω. [Suid. *Rufin. *Anal.* ii. 390.
ενθαδ' εγὼ Σοφοκλῆς στυγερὸν δομον Αΐδος ἦλθον
καμμορος, ειδατι Σαρδῴου σελῖνοιο[2] γελασκων. Ep. ἀδέσπ. 643.

Γελασμα. risus.
ποταμῶν τε πηγαὶ, ποντιων τε κυματων
ανηριθμον γελασμα, παμμῆτόρ τε γῆ. Prom. 89.*

Γελαστής. irrisor.
ουχ ὡς γελαστὴς, Οιδιπους, εληλυθα. Œd. T. 1435.
Syn. Καταγελαστης, εγγελαστης, κερτομος, ειρων, κοβειρος, μῶμος, σκωπτης, φεναξ, φιλοκερτομος, τωθαστης, χλευαστης.

Γελαστος. risu dignus.
δεῦθ', ἱνα εργα γελαστα και ουκ επιεικτα ιδησθε. θ. 307.
Syn. Γελασιμος, γελοῖος.

Γελαστυς. Vid. Γελως. —ἁ Δηλιας εὑρετο Νυμφη
παιγνια κουριζοντι, και Απολλωνι γελαστυν. Call. 4. 324.

Γελᾰω. rideo. *Poët.* Γελοω.
δακρυοεν γελασασα· ποσις δ' ελεησε νοησας. Z. 484.
—γελασσε δε πᾶσα περι χθων-Χαλκοῦ ὑπο στεροπῆς.—T. 362.
και κλαιω Μιλιῃ, και γελοω Μιλιῃ. Ep. l. 3.[3]

---

1. γαυλὸν edidit Brunckius contra monitum Scholiastæ. γαῦλος. Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπερισπώμενον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου, ὀξυτόνως.

2. "Herba Sardoa, sive apiastrum venenatum, siquis comederit, nervos contrahit, rictu diducit ora, ut, qui mortem oppetunt, facie ridentium intereant." *Solin. ap. Jacobs. in l.* Tu vero, lector, neutiquam hic in *Sophocle* tragicum Scriptorem quæras; nec, exemplo ignoti Epigrammatistæ deceptus, penultimam in σέλινον corripias.

3. Epigr. est *Ammiani*, Analect. T. ii. p. 389. Sed mira est diversitas in hoc vs. exponendo. Grotius vulgatam lectionem ita sequitur:

Ast ego tam Miliæ rideo quam lacrymo.

Brunckius vero; "E singulis vocibus κλαιωμιλίῃ et γελοωμιλίῃ duas inepte fecerunt, quas ineptius interpretati sunt. Voces sunt fictæ et compositæ ex κλαίω, γέλως et ὁμιλία. *n'ayant sujet ni de pleurer, ni de rire, mais riant et pleurant par compagnie.*"

Syn. Μειδαω, σαιρω, αναγελαω, [καχαζω, καγχαζω.]—αποστιλβω.—ανθεω. Phr. Γελωτα αγω, πεμπω.
νεκταρεον μειδησ', εχυθη δε οἱ ενδοθι θυμος.
ἱμεροεν φαιδρῇσιν επ' οφρυσι μειδιοωντες. Apoll.
—γαληναιῳ δε προσωπῳ-Ηθαδα πεμπε γελωτα.
Σαρδονιον γελοων φιλοκερτομον ιαχε φωνην. Nonn.
—λαμυροῖς ομμασι πυκνα γελᾷ. Ep.
[αγανᾳ χλιαρον γελασας οφρυϊ. Pind. ἱμεροεν γελασαι. Sapph. ἁπαλον γελασαι. Hom.]

*Γελγις, ιδος, et ιθος. ἡ. allii caput, *s.* nucleus. [141.
καὶ ποτιμοι γελγιδες, ιδ' ὑαλοχρωδεες ογχναι. Crinag. *An.* ii.
Syn. Σκοροδου κεφαλη. αγλιθες, αἱ.*

Γελοιαω. rideo.
ἡδυ γελοιησασα, φιλομμειδης Αφροδιτη. Hom. in Ven. 49.
Syn. Γελαω, ὑπομειδαω.

*Γελοιομελεω. ludicra carmina condo.
Τελληνος ὁδε τυμβος· εχω δ' ὑπὸ βωλεῖ πρεσβυν [240.*
τῆνον, τὸν πρῶτον γνοντα γελοιομελεῖν. Leon. Tar. *An.* i.

Γελοῖος, Γελοΐος. ridiculus.
μετα τουτο δ' ηδη και γελοῖον δητά τι-Εποιησα. Plut. 697.
αλλ' ὁ, τι οἱ εισαιτο γελοΐον Αργειοισιν. B. 215.
Syn. Γελαστος.—αστεῖος.—(γελοιος δε[1], ὁ γελωτοποιος, παιγνιωδης.)

Γελως, ωτος, vel ω. ὁ. risus. *item*, Γελος, ου. ὁ.
ασβεστος δ' αρ' ενῶρτο γελως μακαρεσσι θεοισιν. A. 599.
ασβεστον γελον[2] ὦρσε, παρεπλαγξεν δε νοημα. υ. 346.
Syn. Γελαστυς, μειδημα, μειδιαμα, καγχασμος.—γαληνη.
Epith. Ακαιρος, αφροδισιος, γλυκυς.
[Phr. Αμφι γελως γλυκυς ὦρσεν χαριν. Pyth. VIII.]

*Γεμιζω. *f.* ισω. impleo. 2. onero, *inpr.* navem.
ορνεον εκπεμπει τῶν ανεμων γεμισας. Pallad. *An.* ii. 410.*

Γεμος, εος. το. impletio, ferculum.
ξυν εντεροις τε σπλαγχν', εποικτιστον γεμος. Agam. 1223.
Syn. Εδεσμα, φορειον.

Γεμω. onustus sum; *proprie*, de navi.
πολις δ' ὁμοῦ μεν θυμιαματων γέμει. Œd. T. 4.
Syn. Απογεμω, καταγεμω, γεμιζομαι, πληθυω, πληθω, αναπιμπλαμαι, εμπιμπλαμαι, ὑποπιμπλαμαι, επιβρυω, φλεω.—ευπορεω.

Γεναρχης. Vid. Κρονος. Νοτος.

Γενεᾶ. natales. 2. stirps, &c.
κρεισσων δ' αὖτε Διος γενεη Ποταμοῖο τετυκται. Φ. 191.
ὁπλοτερος γενεῇ·— B. 707.
Syn. Προγονοι, εγγονοι, φυλη, ευγενεια, ἡλικια.
Epith. Θολερα, κοινη, παλαιφατος.

Γενεῆθεν. *adv.* e genere.
αγραυλοι, γενεῆθεν ορειτύποι. * οἱ δ' επὶ τυμβῳ,
μαννυταὶ τεχνας, δουροτόμοι πελεκεις. Perses, *An.* ii. 5.*

Γενεθλη. progenies.
τηλοθεν εξ Αλυβης, ὁθεν αργυρου εστι γενεθλη. B. 857.
Syn. Γενος, γενεσις, γενετη, γεννημα, γονος, τεκος, φυτλη.—αιων. Epith. Αγλαοπαις, αγλαομητις, αγλαοκαρπος, αληκτος, ατερμαντος, αφαντος, ασπερμος, αταρτηρος, αβακχευτος, αλλοφυης, αρσενοπαις, βαρυφλοισβος, ερικυδης, ευρυσθενης, εμπεδος, ευπαις, θεοπαις, ευωδιν, κεδνη, κλειτη, μελαρρινος, μεροπηΐς, νωνυμος, οψιγονος, ὁμοφυλος, πολυτεκνος, πολυσπερης, πολυθρηνητος, δυσποτμος, ταχυποτμος, τελεσσιγονος, σκοτια, χαμαιγενης, χρυσογονος.
Γενεα—Χρυσῆ, (vel Χρυσοῦν Γενος.) Hesiod. Εργ. 109. Arat. Phæn. 100. Αργυρεα. Hes. 127. Arat. 115. Χαλκῆ. Hes. 143. Arat. 130. Ἡρωων. Hes. 159. Σιδηρεα. 174.

Γενεθλῐακος, η, ον. Γενεθλῐδιος, ου. ὁ ἡ. ad natalitia pertinens.
ουρανιον μιμημα γενεθλιακαῖσιν εν ὡραις. Leon. Alex. *An.* ii.
δεξο γενεθλιδιους, ποτνα, θυηπολιας. Diodor. *ib.* 185. [191.

Γενεθλιος. natalis. ——εχει τέ μιν οξειᾶν ὁ γενεθλιος ακτινων πατήρ. Ol. 7. 128.
εξ οὗπερ αἷμα γενεθλιον κατηνυσεν. Orest. 89.
Syn. Γενεθλιδιος.—μητρῷος.—γενικος, γενεσιος.

Γενεθλον. filius vel filia.
εγω μεν, ω γενεθλον Οιταιου πατρος. Philoct. 458.
Syn. Γενεα, γενος, παῖς.

Γενειαζω, Γενειαω pubesco.*
αρτι γενειασδων περι το στομα τως κροταφως τε. Theoc. 11. 9.
νη τον Δι', ἦ μοι μη γενειᾶν κρεῖττον ἦν. Eccl. 145.
Syn. Ἡβαω, ἡβασκω.
* Phr. Ηδη μεν γαρ τοι παις τηλικος, ὁν συ μαλιστα ηρῶ αθανατοισι γενειησαντα ιδεσθαι. σ. 174.*

Γενειας, αδος. ἡ. lanugo, genæ. *idem fere qu.* Γενειον.
ὡς ἡ παῖς ειποῦσα, γενειάδος ηθελε πατρὸς
ἁψασθαι·— Call. 3. 26.
Syn. Γενυς, ανθερεων, πωγων, λαχνη, ὑπηνη, ιουλος.

Γενειητης. barbatus.
τιν δ' ὁ γενειητης δυο μεν κυνας, ἡμισυ πηγους. Call. 3. 90.
Syn. Ευγενειος, ευπωγων, πωγωνιας, πωγωνιτης, πωγωνιατης, βαθυγενειος, ηϋγενειος.

Γενειον. mentum, barba.
κυανεαι δ' εγενοντο εθειραδες αμφι γενειον. π. 176.
Epith. Ἁπαλον, αγλαον, αμφιταθεν, βλοσυρον, δροσερον, ευτροχον, ευγενες, ευανθες, ευρυ, εχιδνῆεν, οξυτενες, οξυοδους, κητειον, λαχνῆεν, λασιον, μαλακον, σεμνον, πολιον, τρυφερον, τανυγλωσσον.
Phr. Παρηΐδων πρῶτον θερος. κουριον ανθος. λαχνῆεν ανθος. γεννων αρσενας αγγελιας. Ep. ευφυεεσσιν ιουλιζων κροταφοισιν. Tryph.
ὡριον ανθησαντας ὑπο κροταφοισιν ιουλους. [Eurip.
γεννων ηΐθεοι ἑλικες. Ap. * πυρσαις γενῦσιν εξανδρουμενος. ετι οἱ περι χειλεα πυρρα. Theocr. οινωπος γενυς. Eurip.
[πυρραν ζαπληθη δασκιον γενειαδα. Æsch.]*
—στεψας δε νεοτριχος ακρα παρειης
λεπτος αεξομενων ερυθαινετο κυκλος ιουλων,
αρτιφυης ἑκατερθε περιδρομος.—
ανθει πορφυρεῳ κεχαραγμενον ανθερεωνα.
αρτιχαρακτον εχων ετι κυκλον ὑπηνης.
και πολιῷ λειμῶνι κατασκιον ανθερεῶνα. Nonn.

Γενεσις. ortus, origo.
Ωκεανον τε θεῶν γενεσιν, και μητερα Τηθυν. Ξ. 201.
Syn. Γεννησις, γενετη, αρχη, αιτια, πατηρ, γενεα, γονη, τοκετος, τεκνωσις.—κοσμος.

Γενετειρᾶ, ας. ἡ. genitrix.
Νυκτα θεῶν γενετειραν αεισομαι ηδε και ανδρων. Orph. H. 2.
Syn. Γεννητειρα, γεννητρια, μητηρ, τοκας.
Epith. Βαρυωδυνος.

Γενετη. nativitas. [Ω. 534.
ὡς μεν και Πηλῆϊ θεοὶ δοσαν αγλαὰ δῶρα-Εκ γενετῆς.—
Syn. Γενεα, γενεσις, πατρια, γενεσια τα.

*Γενετηρ, ῆρος. ὁ. idem cum sequ. [iii. 63.
τον θανατον τί φοβεῖσθε, τον ησυχιης γενετῆρα. Agath. *An.*

Γενετης, Γεννητης, Γενετωρ. genitor, pater.
Αμφιδαμας δ' Αλεου παις ηλυθε· πεμψε γαρ αυτον
ιφθιμος γενετης·— Orph. 149. (15. Br.)
πως δ' ουχι· παῖς γ' ει τῶνδε γεννητῶν εφυν; Œd. T. 1034.
δεξιε μεν γενετωρ ηοῦς, ευωνυμε νυκτος. Orph. H. 7.
Syn. Γενετηρ, γεννητωρ, γονευς, τοκευς, πατηρ.
Epith. Αρχεγονος, αμυμων, πολυκτεανος, τεκνογονῶν, φιλοτεκνος.

Γενετυλλις. * generationis antistes Dea. *in plur.* Thesm. 130.*
δαπανης, λαφυγμοῦ, Κωλιαδος, Γενετυλλιδος. Nub. 52.
Exp. Ἡ τῆς γενεσεως εφορος Αφροδιτη.

Γενῆ, ῆς. ἡ. genus. την δε γενην ουκ οιδα. Call. *ap.* Et. Ma. *fr.* 241. Bl.

Γενηΐς, ηΐδος, vel ῆδος. ἡ. Γενυς, υος. ἡ. securis.
ουκ οἶδ'· εκεῖ γαρ ουτε του γενῆδος ἦν-Πληγμ'— Ant. 255.
* ὁτε σοι παγχαλκων ανταια-Γεννων[3] ωρμαθη πλαγα. Soph. El. 195.

1. Alii aliter statuunt. Γελοῖος. scurra. Γέλοιος. ridiculus.
2. Hanc etiam scripturam retinet Knightius, V. D.—Cod. Harl. γέλω. Subjungit Porsonus; "Sic in Iliad. E. 416. quidam legebant ἰχῶ per apocopen pro ἰχῶρα."

3. Temere dixi in priore editione solum fuisse hunc locum apud probos poëtas, in quo γένυς *securim* denotârit. Prorsus me fugerat Brunckii nota, quam nunc, piaculi vice, adponam. "Græcis γένυς dicitur *cujusvis instrumenti ferrei acies*. Hic, et infra 485. ut Philoct. 1205. pro *securi* accipitur. Eadem tralatione γνάθος cuneo tribuitur ab Æschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐθάδη γνάθον." Consimili de caussa "ferri acies στόμα vel στόμωμα vocatur." Vid. Pors. ad Orest. 1279.

Syn. Αξινη, πελεκυς, αμφιγενυς. Hesych.*
Epith. Χαλκοπληκτος, αμφηκης, φονια.
Phr. —Πελεκεως δε διστομον [cl Valck.*
γενῦο' επαλλ' Αγκαιος. *fr.* Eur. Meleag. *ex emend.* Schrader.
Γενηταιος, α, ον. Epith. Promontorii, juxta Geneta fl.
Ζηνος Ευξειυοιο Γενηταιην ὑπερ ακρην. Ap. 2. 378.
Γεννα[1]. *progenies. 2. *pro* παις, *ap.* Eurip. Hec. 193.*
τρισσην δ' Ἑρμειαο κλυτην εισεδρακα γενναν. Orph. 130.
Vid. Γενεα. *Phr. —Καὶ τίς ανθρω-
πων σε χαμαιγενεων πολιᾶς
εξανῆκεν γαστρός; ε-
χθιστοισι μη ψευδεσι
καταμιαναις ειπὲ γενναν. Pyth. 4. 174.
—τριταισιν δ' εν γοναις
αμμες αὖ κεινων φυτευθέν-
τες σθενος αελιου χρυσεον—Λευσσομεν.—ib. 255.*
Γεννᾶδας, ου. ὁ. generosus. 2. ingenuus. V. not. ad v. Αγεννητος.
a. *εγὼ βαδιοῦμαι.* b. *χρηστος εἶ και γενναδας.* Ran. 179.
Γενναιοπρεπως. *adv.* generose.
μα Δι', αλλ' αποφηνον ὁλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ερασταῖς. Pac. 987.
Γενναῖος. ingenuus, generosus.
ου γάρ μοι γενναῖον αλυσκαζοντι μαχεσθαι. E. 253.
Syn. Ευγενης, γεννικος, αριστογονος, διογενης, γνησιος, ελευθεριος, επιεικης, ευδοκιμος, κρατερος, χαλεπος, ανδρειος, [βαθυχαῖος. Æsch.]
Γενναιοτης. generositas.
γενναιοτης σοι, μωρια δ' ενεστί τις. Phœn. 1694. P.
Syn. Ευγενεια, ελευθεριοτης, επιεικεια, το ευγενες, το γενναῖον.
*Γενναιως. *adv.* generose.
αλλ' ου γὰρ ορθῶς ταῦτα· γενναιως ισως
επραξας· αινεῖσθαι δε δυστυχῶν εγὼ
μισῶ· λογισμὸς τοὔργον ου νικᾷ ποτέ. Eur. *fr.* Alcmen. 9.
Γενναω. gigno, pario. *μαντις ὁ Φοῖβος, ὁ μουσᾶν**
τ' ειδὼς, ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ[2],
Χειρων εξωνομασεν, κ. λ. Iph. A. 1065.
Γεννημα. quod natum seu procreatum est. Γεννησις, * nativitas. *Vox, ut opinor, prosæ magis quam poësi familiaris. Vid. not. ad v. præc.**
δηλοῖ το γεννημ' ωμὸν εξ ωμοῦ πατρός. Antig. 477.
*Γεννητωρ. parens, proavus. *in plur.* majores. Vid. Γενετης.
—Ζευς, ὁ γεννητωρ εμος - Προῤῥιζον εκτριψειε σ'. Hipp. 683.
σὺ δ', ὦ πατρῷα χθὼν εμῶν γεννητορων,
χαῖρ'· ανδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβαλλῃ κακοῖς,
ουκ εστι τοῦ θρεψαντος ἥδιον πεδον. Eurip. *fr.* Phœn. 3.*
Γεννοδοτειρα. Vid. Αφροδιτη.
Γενος. genus.
ανδρος δ' εξ αγαθοῦ γενος ευχεται εμμεναι υἱος. φ. 335.
Syn. Γενεα, γενεθλον, εθνος, φῦλον.
Epith. Αμφηριστον, αμφιβοητον, αρσενογενες, αλλοπροσαλλον, αυτοπρεμνον, εμφυτον, ακριτοβουλον, διογενες, ευγενες, ερατον, ζαθεον, θεῖον, λαμπρον, μιαιφονον, ολωϊον, Ολυμπιον, οβριμοθυμον, πολυκλειτον. [παλαιφατον. Pind.]
Γενος ανθρωπων. Vid. Ανθρωποι, et Βροτοι. [ii. 428.
ὦ γενος ανθρωπων πολυδακρυτον, ασθενὲς, οικτρόν. Pallad. *An.*
Epith. Ανεμωλιον, αυτοχολωτον, ἁμαρτωλον, ἱερον, δειλον, μογερον, τρεπτον, μαινομενον.
* Γεντα, *Hesychio sunt* κρεα, σπλαγχνα. V. ad voc. Εγχανδης.
αλθαινει και γεντα συος φλιδοωντος αλοιφῇ. Nic. Al. 569. (558. *Schneid.*)
γεντα βοος μελδοντες— Call. *fr.* 309. *ubi exp. etiam,* μέλη.*
Γενυς, υος. ἡ. 1. gena, barba. 2. securis. Vid. Γενῆϊς.
θηγων λευκον οδοντα μετα γναμπτῇσι γενυσσιν. Λ. 416.
επει δε τεκνων γενυς εμῶν σκιαζεται. Phœn. 63.

1. De ultima hujus vocis semper correpta, vid. Pors. ad Hec. 161.
2. Dor. pro γεννήσεις. Vulgo pro accus. plur. a γέννησις habebatur, et a Morello sub voc. proxime insequenti citabatur. Veram loci interpretationem primus vidit Musgravius. Vid. Markland. Verbum Γεννάω reperitur etiam Iph. T. 360. 499. Heracl. 209. Hel. 397. et Herc. F. 903.

Syn. 1. Γενειον, γαμφαι, παρῆϊς.—μῆλα, τα.
Epith. Ἁπαλοχρως, αδρυπτος, αυτοῤῥιζος, δαφοινη, ξανθη, καρπαλιμη, ομβρηρα, πολυφαγος, τρηχαλεα, σμερδαλεα, φθονερα.
Phr. Βαρυδεσμος γενυς ἱππων. Nonn.
—πριν σφῶϊν ὑπο κροταφοισιν ιουλους
ανθῆσαι, πυκασαι τε γενυν ευανθεῖ λαχνῃ. Hom.
Γεραιά, ᾶς. ἡ. anus.
βῆ δ' ιέναι, πολλαὶ δε μετεσσευοντο γεραιαί. Z. 296.
Syn. Γραῖα, γραΐς, γραῦς, πρεσβυτις.
Γεραῖος. *item,* Γεραῖος, α, ον. senilis. 2. *masc.* senex.
1. *γεραΐας χειρος προσλαζυμεναι.* Hec. 64. *ubi vid.* Pors.
2.* *πολλὰ δ' επειτ' απανευθε κιὼν ηρᾶθ' ὁ γεραιός.* Α. 35.
Syn. 1. Γεροντικος, γεράρος. 2. γερων, πρεσβυς, πρεσβύτης.
Γεραιόφλοιος. antiquum corticem habens. [ii. 217.
ῥοιην ξανθοχιτωνα, γεραιοφλοια τε σῦκα. Phil. Thess. 20. *Anal.*
Γεραιρω. muneror honoris caussa.
ὡς εμοι, ὅττι με τοῖον εοντ' αγαθοῖσι γεραιρεις. ξ. 441.
Syn. Κοσμεω, τιμαω, δοξαζω, αγλαΐζω, αιδεομαι, σεβαζομαι, πρεσβευω.
Γεραιστιος. *adj.* a sequ.
αλλ' ετι τοι μετοπισθε Γεραιστιον είπετο φῦκος. Call. 4. 199.
Γεραιστός. ἡ. urbs et portus Eubœæ.
—ες δε Γεραιστον - Εννυχιαι καταγοντο— γ. 177.*
Γερανδρῦον. stipes vetustus *arboris cujusvis.*
εσκε δε τι στιβαρον στυπος αμπελου εντροφον ὕλῃ
προχνυ γερανδρῦον· το μεν εκταμον,— Ap. 1. 1118.
**ἱερὰ δ' αγρευτῆσι γερανδρῦου αρκευθοιο*
πρεμνα,—— Crinag. *Anal.* ii. 142. [297.*
αὐά τοι εκταμνοντι γερανδρυα, καμμορε Μιδων. Eryc. *ibid.*
Exp. Το παλαιον ξυλον.
Γερᾶνος. ἡ. grus.
**αλλ' ὥστ' ορνιθων πετεηνῶν αιετὸς αιθων*
*εθνος εφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομεναων,**
*χηνῶν, η γερανων, *η κυκνων δουλιχοδειρων.* O. 690.
a. *ὁ Ζευς μ' εκαλεσε, Πελοπι γ' εράνον εστιῶν*.*
b. *ἡ, παμπονηρον οψον, ὦ τᾶν, ὁ γερανος.* [Ath. p. 338.
*a. *αλλ' ουτι γερανον, αλλ' ερανον γε τοι λεγω.* Epich. ap.*
Syn. Γερανιον. Epith. Γλαγερος, ηεροφωνος, ηεροφοιτης, κραιπνη, τανυφθογγος, ὑψιπετης.
Phr. *Θρηΐκιοις γερανοισιν εοικοτες, εὖτε φυγοῦσαι*
χειμεριην μαστιγα και αιθεριην χυσιν ομβρου
Πυγμαιων αγεληδον απαΐσσουσι καρηνοις.—
και γερανων μιμηλος εην τυπος ηεροφοιτης
ιπταμενων στεφανηδον αμοιβαιῳ ενι κυκλῳ—
και γερανων ατινακτον εμιμησαντο πορειην·
αἱ στοματων εντοσθεν αοσσητῆρα κελευθου
λᾶαν ελαφριζουσι καταχθεα, μή ποτε κεινων
ιπταμενων πτερα κοῦφα παραπλαγξειεν αητης. Nonn.
[δι' αέρος ειθε ποτᾶνοὶ
γενοιμεσθα Λιβυες—Οιωνοὶ, στοχάδες,]
ομβρον λιποῦσαι χειμεριον,
νισσονται πρεσβυτατα
συριγγι πειθομεναι—Ποιμένος, ὃς αβροχα
πεδία καρποφορα τε γᾶς—επιπετομενος ιαχεῖ.
ὦ ποταναὶ δολιχαυχενες,
συννομοι νεφεων δρομου,
βᾶτε Πλειάδας ὑπο μεσας,—Ωριωνά τ' εννυχιον,
καρυξατ' αγγελιαν,—Ευρωτᾶν εφεζομεναι,
Μενελαος ὅτι, Δαρδανου
πολιν ἑλὼν, δομον ἥξει. Helen. 1494.
Γεραός, ου. ὁ. senex. 2. honoratus. [ii. 53.*
φαρσος σοι γεραοῦ τοδε βοτρυος, ειοδι' Ἑρμᾶ. Phanias, *An.*
Γεράρος. honorandus. Γερασμιος. honorificus.
ουδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γαρ ανδρὶ εοικε. Γ. 170.
ὦ προς σε γονατων και γερασμιου τριχος. Phœn. 940.
Syn. Γεραος, γεραιος, γερουσιος, αιδεσιμος, εντιμος, ποτνιος, σεβασμιος, αξιοτιμος.
Γερᾶς, ατος. το. præmium, 2. honor.
λευσσετε γαρ το γε παντες, ὅ μοι γερας ερχεται αλλῃ. Α. 120.
Syn. Αθλον, δῶρον, τιμη, τιμιον, φιλοτιμημα, *μισθος, qu. vid.* Epith. Αγακλειτον, αφθιτον, αγλαον, βασι-

λῃϊον, θεοσδοτον, επηρον, ευαθλον, καλον, λαμπρον, περικαλλες, πολυολβον, τιμῆεν, αρισθαρματον, θεομοιρον.

Γερασφορος. præmium ferens.

*——ανευ δε οἱ Χαριτων τεκε
γονον ὑπερφιαλον
μονα, και μονον, ουτ' εν ανδρασι γερασφορον ουτ' εν θεῶν νομοῖς·
τον ονυμαξε τραφοισα Κενταυρον.— Pyth. 2. 78.

Γεργερῖμος. η. oliva matura.
γεργεριμον, πιτυριν τε, και ἡν απεθηκατο λευκην
ειν ἁλι νηχεσθαι φθινοπωριδα.— Call. ap. Ath. p. 56. c.

Γερηνιος. sic vocatur Nestor, quia cum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνοις, Messenes urbe, latuit et educatus est. *Damm. P. R.**
τοῖσι δε και μετεειπε Γερηνιος ἱπποτα Νεστωρ. B. 336.

Γερμᾱνῖκος. Nom. Pr.
μαρτυρες ακτινων, Γερμανικὸς ἁς ανετειλεν
αστραπτων Κελτοῖς πουλὺν Ενυαλιον. Crinag. *An.* ii. 148.

Γερμᾱνοι. Germani.
λευκα τε φῦλα νεμονται αρειμανεων Γερμανων. Dionys. 285.
ΕΡΙΤΗ. Ανδρογιγαντες, αρηΐφιλοι, ελλογιμοι, εχεφρονες, δορυθαρσεῖς, ευπηληκες, οβριμοθυμοι, σκολιωπλοκαμοι, πῦρ πνειοντες.

Γεροντᾰγωγεω. senem circumduco.
αιεὶ μεθ' ἡμῶν δυσμορος πλανωμενη
γεροντανωγεῖ— Œd. C. 361. (47. Br.)

Γεροντῐκος, η, ον. senilis.
εἶπεν. ὁ δε σκιπωνα, γεροντικον ὁπλον, αειρας. Call. Ep. 1.
SYN. Γερουσιος, γεροντειος, γεροντιαῖος.

Γεροντιον, ου. το. vetulus.
Δημος Πυκνίτης, δυσκολον γεροντιον. Equit. 42.

Γερουσῐᾱ, ας. ἡ. senatus. *Laconice*, γερωσια.
τίς γάρ σε κῆρυξ, ἡ γερουσια Φρυγῶν
ελθοῦσ', αμυνειν ουκ επεσκηψεν πολει; Rhes. 402.
πᾶ τᾶν Ασανᾶν εστιν ἁ γερωσια; Lysist. 980.
SYN. Βουλη, αγορα, εκκλησια, συνοδος.
PHR. Ερυμα τε χωρας, και πολεως σωτηριον.
συγκλητος λεσχη. Soph. ap. Eustath. Vid. Antig. 159.

Γερῡνος. *parva rana; ranunculus. *Iidem ranunculi* γυρῖνοι *etiam dicuntur; ab* Ionibus *autem* Γερῖνοι, *teste* Eustath.
αλλ' ητοι γερυνων καναχοὶ περιαλλα τοκῆες
βατραχοι εν χυτρησι καθεψηθέντες αριστοι. Nic. Th. 620.

Γερων. senex.
ὡς εφατ'· εδδεισεν δ' ὁ γερων, και επειθετο μυθῳ. A. 33.
αμφι δέ οἱ στηθεσσι γερων εσφιγγετο πεπλος. Theoc. 7. 17.
SYN. Πρεσβυς, πρεσβυτικος, βαθυγηρως, γεραος, γεραρος, γεραιος, γηραιος, γηραλεος, λαθηβης, πολυετης, μακροβιος, μακροχρονιος, νωδογερων.
ΕΡΙΤΗ. Αμενηνος, λιποσθενης, πολυΐδρις, πολυπενθης, πολυπειρος, πολυμοχθος, πολυτλητος, πολιος, πολιοκροταφος, μεγαθυμος, εντιμος.
PHR. Πεπεδημενος αργαλεοισι
γηραος εν δεσμοῖσι, ποδας βαρυς, αψεα ρικνος,
αβληχρος παλαμας, τρομερος δεμας, οψιν αμαυρος. Opp.
[—χνοαζων αρτι λευκανθες καρα. Œd. Tyr.
—γεροντα κακῷ επι γηραος ουδῷ. Hes. ε. 329.
το πριν εων καλλιστος, επην παραμειψεται ὡρη,
ουτε πατηρ παισιν τιμιος, ουτε φιλοις. Mimn.
πολλῶν ετῶν κληρουχος. Soph. Πιτθεως γῆρας, *pro* γερων Πιτθευς. Eur.]
κῦφος ὁτε τρομεροῖσι περισσοποδεσσι πορειαις
γηροκομῳ βαρυγουνος ερειδεται ἡδεῖ βακτρῳ. Nonn.
χεῖρας ερικνωθη, την πριν αφῆκε χαριν.
μαζος ὑπεκλινθη, πεσον οφρυες, ομμα τετηκται,
χειλεα βαμβαινει φθεγματι γηραλεῳ. Ep.
πολιοι μεν ἡμιν ηδη—Κροταφοι, καρα δε λευκον·
χαριεσσα δ' ουκεθ' ἡβη-Παρα· κ. λ. Anac. 56.
ο γερων-τυμβος (τυμβογερων) Eur.

Γευμα. gustatio, cibus.
εγωγε, φημι, τρια γε ταυτὶ γευματα. Acharn. 186.
SYN. Γευθμος, γευσις.

Γευομαι. gusto. 2. experior.
αλλ' αγε δη, καὶ δουρὸς ακωκῆς ἡμετεροιο
γευσεται, οφρα ιδωμαι ενὶ φρεσὶν, ηδὲ δαειω,
* η αρ' ὁμῶς και κεῖθεν ελευσεται, ἥ μιν ερυξει
γῆ φυσιζοος, ἡτε κατὰ κρατερόν περ ερυκει.* Φ. 60.
SYN. Απογευομαι, ἅπτομαι.

Γευω. gustare facio.
γευειν ανδρα ἑκαστον εερισθενεων βασιληων. Orph. 326.

Γεφῡρα. pons. 2. intervallum inter binos instructæ aciei ordines.
χειμαρρῳ, ὅς τ' ὠκα ρεων εκεδασσε γεφυρας. E. 88.
γηθησει, προφανεισα ανὰ πτολεμοιο γεφυρας. Θ. 378.
SYN. Γεφυρωμα, ὁδισμα. (Æsch.) ΕΡΙΤΗ. Ποντιας.
PHR. Ζευγμα ποταμοῦ. λαΐνεη ποταμου αλυκτοπεδη. Ep.

Γεφῡροω. ponte jungo.
ες μεσσον κατεβαλλε· γεφυρωσεν δε κελευθον. O. 357.
SYN. Απογεφυροω, γεφυροποιῶ.
PHR. Ζευγνυω γεφυραις. διαβατην ποιῶ.

Γεωλοφια, Γεωλοφον. tumulus, collis.
κληριον εν λυπρῇ τῇδε γεωλοφιῃ. Zonas, *An.* ii. 80.
ὡς το καταντες τοῦτο γεωλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι. Theoc. 5. 101.
SYN. Λοφος, γεωλοφος, κολωνη, βουνος, πρῶν, ρακτος, θρωσμος, ορος.—ορεινος. PHR. Γῆς ὑψωμα, παχος.

Γεωμε͂τρεω. terram metior. 2. disco vel exerceo Geometriam.
γεωμετρῆσαι βουλομαι τον αερα
*ὑμῖν, διελεῖν τε κατα γυας.— Av. 995.
PHR. Ολβιος, ὁστις [c. iv.*
γῆς ἱστοριας εσχε μαθησιν, κ. λ. Eur. *fr.* Vid. Valck. Diatr.

Γεωμε͂τριᾱ. Geometria.
a. Γεωμετρια. b. τοῦτ' οὖν τι εστι χρησιμον;
a. γῆν αναμετρεῖσθαι.— Nub. 202.

Γεωμετρῐκη, *vel etiam*, Γεομετρικη, *sc.* τεχνη. V. ad v. Ιατρικη.

Γεωμορος, Γεωργικος, Γεωργος. agricola.
νηλειως, βους αμφι γεωμορου αντιοωντα. Ap. 1. 1214.
και τον γεωργικον λεων, Ὑπερβολον τε παυσας. Pac. 920.
γεωργος εἶ;—μελαγχολᾷν μ' ουτως οιει; Plut. 904.
SYN. Αγρονομος, αγροτης, γεωτομος.—γηΐτης, γητης, αρουροπονος, οπωρολογος.

Γεωμορια, Γεωπονια, Γεωργια. agricultura.
Κριθων, και λιπαρὰν εἶδε γεωμοριαν. Addæ. *An.* ii. 241.
ει δε γεωπονιην μεθεπειν.— Phocyl. 150.
—ἁδρὰν, ευφορον, γεωργιαν. Cyr. Theod.
SYN. Γεωργημα, εργασια, κατεργασια τῆς γῆς.

Γεωπονος, Γειοπονος, ου. ὁ. agricola.
οὑτω πᾶς απολωλε, γεωπόνε, βῶλος αροτροις; Ep. ἀδεσπ. 450
Δηοῖ Καλλιμενης ανθετο γειοπόνος. Agath. *An.* iii. 44.

Γεωργεω. terram colo. [Eccl. 588.
μηδε γεωργεῖν τον μεν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδε ταφῆναι.
SYN. Γητομεω, γηπονεω, γεωπονεω, αμπελουργῶ.

*Γεωργῐκος. ad agriculturam pertinens. Γεωργος. agricola
ακουετε λεῳ· τους γεωργους απιεναι,
τα γεωργικα σκευη λαβοντας, εις αγρον, κ. λ. Pac. 551.

Γεωτόμος, ου. ὁ. agricola. 2. ὁ ἡ. id. qu. Γειοτομος.
1. χαλκεος ἧς, επὶ σοὶ δὲ γεωτόμος εἷλκεν αροτρον. Ep. ἀδ. 229[a].
2. ηνιδε, και χερσου το γεωτόμον ὁπλον ερεσσει. Bian.—T. xiii

Γῆ. terra, regio, ager, &c. Vid. ad v. Γενομαι. [p. 689. *Jacobs.**
SYN. Αἶα, γαῖα, αρουρα. *χερσος. qu. vid.*

Γῆ. Vid. Γαῖα.
Γῆ τε, και Ηελιος, και Εριννυες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν. T. 259.
ΕΡΙΤΗ. Ποτνια, δοτειρα ολβου.

Γηγε͂νετης, Γηγενης. terrigena.
—γιγαντι-Γηγενετᾳ προσομοιος. Phœn. 130.
γηγενεων ανδρῶν μιμουμενοι εργα γιγαντων. Batrachom. 7.
SYN. Γαιηγενης.—γενναῖος.

Γῆθεν. *adv.* e terra; funditus.
χαλκοῖς βαθροισι γῆθεν ερριζωμενον. Œd. C. 1662. (1591. Br.)
SYN. Βυσσοθεν.

Γηθεω. gaudeo.
—Αχιλλῆος ολοὸν κῆρ-Γηθεῖ ενὶ στηθεσσι— Ξ. 140.
SYN. Γηθω, γηθομαι, γανυμαι, ἁβρυνομαι.
[PHR. Ὁ δε καλόν τι νεον λαχὼν,—Ἁβροτατος ἔπι μεγαλας εξ ελπίδος πεταται—Ὑποπτεροις ανορεαις, εχων κρεσσονα πλουτου-Μεριμναν.— Pyth. 8. 126.]

Γηθειον. *potius* Γητειον, qu. vid. genus cæpe.

μη τυπτε τουτον, μηδε γηθειῳ νεῳ. Ran. 635.

Γηθοσῡνη. gaudium.
γηθοσυνῃ δε θαλασσα διϊστατο· τοὶ δε πετοντο. N. 29.
Syn. Χαρα, γῆθος, γανος, χαρμα.

Γηθοσῡνος. lætabundus.
χαρμῃ γηθοσυνοι, τὴν σφιν θεὸς εμβαλε θυμῷ. N. 82.
Syn. Ἀβρος, γαλερος, ευθυμος, ευπροσωπος, ευφρων, ευψυχος, ἱλαρος, φαιδρος, χαιρων, περιχαρης, περιγηθης.

* Γηθυλλις, ἴδος. ἡ. porri genus. *item*, Γηθῦον. V. Γητειον.
ἑψοῦσαν αυτην καταλαβὼν γηθυλλιδας. Eubul. ap. Ath. p.
—τῶν δε γηθυων [371. f.
ῥιζας, εχουσας σκοροδομιμητον φυσιν. Aristoph. ib.*

Γηΐνος. terrenus. Vid. Γαιηΐος.
την δε πλασαντες γηΐνην Ολυμπιοι
εδωκαν ανδρι πονηρον.— Simon. 21.

Γηλεχης. humi cubans.
γηλεχεες θεραποντες ασιγητοιο λεβητος. Call. 4. 286.
Syn. Χαμαιευνης.

Γηπετης. in terram delapsus. γαπετεῖς δικων οδοντας
εις βαθυσπορους γυιας. Phœn. 682.

Γηπονεω. agrum colo.
Φρυγῶν αρουρας εκμαθωσι γηπονεῖν. Rhes. 75.

Γηποτος. a terra bibendus. —γαποτους δ' εγὼ
τιμας προπεμψω τασδε νερτεροις θεοῖς. Pers. 623.

* Γηραινω. id. quod Γηρασκω.
τοι γαρ σε τ' αυτον, και γενος το σον, θεῶν
ὁ παντα λευσσων Ἥλιος δοιη βιον
τοιοῦτον, οἷον κἀμε, γηρᾶναι ποτε. Œd. C. 868. Br.
Phr. —Αλλ' ηδη με γηραι-
ον μερος ἁλικιας αμφιπολεῖ. Pyth. 4. 279.*

Γηραιος,[1] Γηρᾰλεος. grandævus.
γηραιος δε θανοις, ἑτερον παῖδ' εγκαταλειπων· Hes. ε. 378.
ηδη γηραλεον κοσμητορα παιδὸς ιαλλεν. Apoll. 1. 194.
Syn. Γερων, γεροντειος, αρχαῖος, γρηΐος.
* Phr. —Απὸ κροταφων πελομεσθα
παντες γηραλέοι, και επισχερὼ ες γενυν ἑρπει
λευκαινων ὁ χρονος·— Theoc. 14. 68.*

Γῆρας. senectus. Vid. ad v. Γερων.
ση δε βιη λελυται, χαλεπον δε σε γῆρας οπαζει. Θ. 103.
Syn. Μαρανσις, πολιαι, παλαιοτης, πολυετια.
Epith. Αμορφον, αμηρυτον, αμειλιχον, ατερπες, αργαλεον, αφαυρον, αινον, απεχθομενον, ακρατες, αδρανες, βαρυ, δυσκολον, δυσπαλαιστον, δειλον, επαχθες, ελευθερον, ευθυμον, ευπροσηγορον, ηπεδανον, λιπαρον, λυγρον, καμπυλοεν, καταμεμπτον, λυπηρον, νδυσοφορον, ουλομενον, οδυνηρον, ορφανιον, οκνηρον, ολοον, ξηρον, καματηρον, πολιον, πολυτλητον, προπετες, ανωνυμον, ῥικνῆεν, σκυθρωπον, στυγερον, σοφον, τρομερον, ωμον.
Phr. Εσχατη ῥυτις. λευκανθες καρα. Soph.
ἁπαντ' αφανιζει γῆρας ισχυν σωματος.
χαλεπον το γῆρας εστιν ανθρωποις βαρος.
και ῥυτιδες, και θριξ πολιη, και σῶμα ῥακῶδες,
και στομα τας προτερας ουκ ετ' εχον χαριτας,
και βασις αστατεουσα, και αστατος ασθματος ὁρμη,
και κοιλαι βλεφαρων ισοτυπεῖς βασιες. Ep.
—το, τε καταμεμπτον επιλελογχε πυματον,
ακρατες, απροσομιλον, -Γῆρας, αφιλον, ἱνα προπαντα
κακα κακῶν ξυνοικεῖ. Soph.
*προς γαρ το γῆρας, ὡσπερ εργαστηριον, [Arist. Vesp.
ἁπαντα τἀνθρωπεια προσφοιτᾷ κακα.— Antiphan. e Schol. in
το γῆρας ὡσπερ βωμος εστι τῶν κακῶν·
παντ' εστ' ιδεῖν ες τοῦτο καταπεφευγοτα. ibid.
—ουχ ἁπαντα τῷ γηρᾳ κακα,
Ετεοκλεες, προσεστιν, αλλ' ἡ 'μπειρια
εχει τι δεῖξαι τῶν νεων σοφωτερον. Phœn. 538.
[—το δ' αργαλέον και αμορφον
γῆρας ὑπερ κεφαλῆς αυτίχ' ὑπερκρεμαται,
εχθρὸν ὁμῶς και ατιμον, ὅ τ' αγνωστον τιθεῖ ανδρα,
βλαπτει δ' οφθαλμοὺς και νοον αμφιχυθέν. Mimn. v.
—επὴν δ' οδυνηρὸν επελθῃ
γῆρας, ὅ τ' αισχρὸν ὁμῶς και καλὸν ανδρα τιθεῖ,
αιεὶ μεν φρενας αμφὶ κακαὶ τειρουσι μεριμναι,
ουδ' αυγὰς προσορῶν τερπεται ηελιου.
αλλ' εχθρὸς μεν παισὶν, ατίμαστος δε γυναιξίν·—
οὑτως αργαλέον γῆρας εθηκε Θεός. ibid. i.]*

Γηρασκω, Γηραω. senesco. Vid. Γηραινω.
—ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γεροντι - Κηρυσσων γηρασκε.— P. 325.
αυταρ επει Λυκοοργος ενι μεγαροισιν εγηρα. H. 148.
Syn. Απογηρασκω, καταγηρασκω, παρακμαζω, παρηβαω, παλαιομαι.—επι γῆρας ικεσθαι.

Γηρεῖον. senium. 2. floccus vanescentis floris.
σκιδναται, ὡς γηρεια καταψυχθέντος ακανθης. Nic. Th. 329.
Syn. Γηραμα.

Γηροβοσκεω, Γηροκομεω, Γηροτροφεω. * in senectute alo; curam senis gero.
ἦ μην ποθ' ἡ δυστηνος εἶχον ελπιδας
πολλὰς εν ὑμῖν,* γηροβοσκησειν τ' εμε,
* και κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν. Med. 1028.
Μικκος* και ζωην οὖσαν εγηροκομει. Call. Ep. 43. Br.
* εις γῆρας δ' ὅτ' εβην, και δια θρεψαμενη Κῶς
αμὲ θετὸν* Μεροπων αστὸν εγηροτροφει. Ep. ἀδ. 572.

Γηροβοσκος, Γηροκομος, Γηρότροφος. qui aliquem in senectute alit. ὡς σφιν γενηται γηροβοσκος εισαεί. Aj. 571.
—ολοον δ' επι γῆρας ἱκηται, -Χητει γηροκομοιο.—Hes. θ. 605.
και παῖδά μ' εἶναι, και φιλον γηροτρόφον. Alcest. 671.

† Γηρῡμα. sonus.
σαλπιγξ βροτειου πνευματος πληρουμενη,
ὑπερτονον γηρυμα φαινετω στρατῷ. Eumen. 571.

Γηρῠονευς, Γηρῠονης, Γηρυων. Hispaniæ rex.
Χρυσαωρ δ' ετεκε τρικαρηνον Γηρυονῆα. Hes. θ. 287.
βουλει μαχεσθαι Γηρυονῃ τετραπτιλῳ; Acharn. 1081.
καλλιπε και τριλοφοιο καρηατα Γηρῡωνος.[2] Nonn. lib. 25.
Ep. Ακαματος, αγηνωρ. Phr. Τρισωματος βοτηρ Ερυθειας.

Γῆρῠς, ῠος. ἡ. vox. [Eur.
ου γαρ παντων ἦεν ὁμος θροος, ουδ' ια γῆρυς. Δ. 437.
Syn. Αυδη, φωνη, γηρυμα. Epith. Αμοιβαια, αμειδης, αλγινοεσσα, εροεσσα, δακρυοεσσα, κραιπνη, κραιπνοβατις, ῥιγεδανη, πολυχορδος.

Γηρυω, Γηρυομαι. sono, loquor.
μῆτιν τε γαρύων παλαιγονων. Ol. 13.
—ταχα δε λιγεως κιθαριζων
γηρῦετ' αμβολαδην.— H. in Merc. 425. [i. 22.
* εσχατα γαρῦεις ταῦτα τα πικρα μελη. Meleag. Ep. 72. *An.*
αλλα σε γαρῦοντα κατηναρεν, αχετα τεττιξ. Pamph. ib. p. 258.*
Syn. Αυδαω, αειδω, ηχεω.

Γητειον. Vid. Γηθειον. *et Brunck. in loc. ibi cit.*
ἁπαντα, τα τε γητεῖ', ὅσ' ἦν εν τῇ 'γορᾳ. Equit. 674.
Syn. Γηθυον, αμπελοπρασον, κρομυον.

Γητης, ου. ὁ. rusticus. Vid. Γεωργος.
γητης ὅπως, αρουραν εκτοπον λαβων. Trach. 32.

Γητομεω. Vid. Γατομεω, et Γεωργεω.

Γῐγαρτον. granum acini; *etiam*, uva.
αλλ', ατ' ων ανευ γιγαρτων, και φιλῶν τας ισχαδας. Pac. 633.
Syn. Σταφυλη.

Γῐγας. gigas.
φονιον δ' ὡστε γιγαντ' αντιπαλον θεοῖ-[3]
σιν.— Bacch. 543.

Γῐγαντες, ων. οἱ. *plur. a præc.*
ὡσπερ Κυκλωπες τε, και αγρια φῦλα γιγαντων. η. 206.
Epith. Ατασθαλοι, ατειρεῖς, αδικοι, απελεθροι, γηγενεῖς, δρακοντοκομοι, κρατεροι, ηλιβατοι, οδοντοφυτοι, πολυπηχεις, πολυσπερεῖς, πηλογονοι, ὑπερθυμοι, ὑψιλοφοι, ὑψαυχενες, ὑψικαρηνοι, φλογοεντες.
Phr. Οὓς καλεουσι Γιγαντας επωνυμον εν μακαρεσσιν, οὑνεκα γῆς εγενοντο και αἱματος ουρανιοιο. Orph.

1. Penult. in h. v. corripi potest, sicuti in γεραιας, Hec. 64. δειλαιας, Phœn. 1302. *Pors.* et sæpius in Aristophane. Sed scriptum reperitur, γηραὸς, in Epig. ἀδεσπ. 708.

2. Versus est 238. sed editio princeps, Antuerp. 1569. habet, γηρυονῆος.

3. Si θεοι pro una syllaba habetur, ut sæpissime in Poetis Dramaticis, metrum erit Ion. a min. Trim. Acat. cujus etiam metri permulta in istis Epodicis inesse video.

και το μεν ὑβρισταί τε και αγριοι αμφινεμονται
Γηγενεες, μεγα θαῦμα περικτιονεσσιν ιδεσθαι·
ἐξ γαρ ἑκαστῳ χεῖρες ὑπερβιοι ηερεθονται·
αἱ μεν απο στιβαρῶν ωμων δυο, ταὶ δ' ὑπενερθε
τεσσαρες αινοτατῃσιν επι πλευρῇς αραρυῖαι. Ap. 1. 942.
ενθα δ' ανὴρ ὑπεροπλος ενημενος ενδιαασκε,
δεινὸς ιδεῖν σκληραῖσι τεθλαγμένος ουατα πυγμαῖς·
στηθεα δ' εσφαιρωτο πελωρια, και πλατὺ νῶτον,
σαρκὶ σιδαρειῃ, σφυρηλατος οἷα Κολοσσός·
εν δε μυες στερεοῖσι βραχιοσιν ακρον ὑπ' ὦμον
εστασαν, ἠυτε πετροι ολοοιτροχοι,— Theoc. 22. 44.

Γῐγαντιαω. gigantes imitor.
γιγαντιᾷ δε και τυραννῆσαι θελει. Suid.

Γῐγαντολετης. Vid. Βακχος.

Γῐγαντοραιστος. idem cum sequ.
γιγαντοραιστοις αρδισιν τετρωμενον. Lyc. 63.

Γῐγαντοφονος, ου. ὁ ἡ. qui gigantes interficit.
ὁ πολυπονος (sc. Hercules) επὶ
δορυ γιγαντοφόνον·Ηλθε συν θεοῖς Φλεγραῖον
ες πεδίον ασπιστάς. Herc. F. 1191.

* Γιγγραντος, η, ον. qui ad gingras cantatur.
οὕτω γαρ επι τοῖς μελεσι τοῖς Ευριπιδου
αμφω νοσοῦσιν, ὥστε τἀλλ' αυτοῖς δοκεῖν [p. 175. b.
εἶναι μελη γιγγραντὰ και κακὸν μεγα. Axionicus ap. Athen.

Γιγγρας, ου.[1] ὁ. species tibiæ, lamentabilem sonum edens.
a. εγὼ δε τον γιγγραν τε τον σοφωτατον - - -
b. τίς δ' εσθ' ὁ γιγγρας; a. καινὸν εξευρημά τι
ἡμετερον· ὁ θεατρῳ μὲν ουδὲ πωποτε
εδειχθη, Αθηνῃσιν δε κατακεχρημένον
εν συμποσιοις ἥδιστον.— Amphis. ibid. a.*

Γιγνομαι, Γινομαι. gignor, nascor. *item;* fio. Vid. Γεινω.
μυριοι, ὁσσα τε φυλλα και ανθεα γιγνεται ὡρῃ. B. 468.
βαμβαινων, αραβος δε δια στομα γινετ' οδοντων. K. 375.
Syn. Γενναομαι, επιγεινομαι, τικτομαι, φυομαι.—προσερχομαι.—εἶμι.—αποκειμαι.—τελεθομαι, καθισταμαι.
*Phr. Θρῄκας αινειτω τις, ὁτι στοναχεῦσι μεν υἷας
ματέρος εκ κολπων προς φαος ερχυμενους·
εμπαλι δ' ολβιζουσιν ὁσους αιῶνα λιπόντας
απροϊδὴς Κηρῶν λατρις εμαρψε Μορος.
οἱ μεν γαρ ζωοντες, αεὶ παντοῖα περῶσιν [100.*
ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ακος φθιμενοι.[2] Archias, *An.* ii.

Γιγνωσκω, Γῑνωσκω. *f.* γνωσομαι. *p.* εγνωκα. nosco.
γιγνωσκω, φρονεω, τα γε δη νοεοντι κελευεις. π. 136.
—σε και αυτὸν οἴομαι εισορωντα·Γινωσκειν,— P. 688.
Syn. Αναγινωσκω, διαγινωσκω, επιγνωμι, κρινω, εγκρινω, αισθανομαι, συνιημι, οἶδα. [κοννῶ. Æsch.]

* Γλᾰγαω. lacte plenus sum. —γλαγοωντι γαρ ηδη
σπερματι ῥιγεδανὴ πηγυλὶς αντιασει. *Analect.* T. ii. p. 519.*

Γλᾰγερος. lacteus.
ανθ' ὧν ευυδρον, Νυμφαι, τοδε δῶμα γεροντος [*An.* i. 228.
αυξετε· Πὰν, γλαγερόν· Βακχε, πολυσταφυλον. Leon. Tar.
Syn. Γλαγοεις, περιγλαγης, γαλαθηνος.

* Γλᾰγοεις, οεσσα, οεν. idem.
και μαζοὶ γλαγοεντες, εὔζυγες, ἱμεροεντες. Sosipat. *An.* i. 504.

Γλᾰγοπηξ, πῆγος. ὁ ἡ. in quo lac concrescit. Vid. ad v. Αγωγαῖος.*

Γλᾰγος. idem quod Γαλα.
ὡρῃ εν ειαρινῃ, ὁτε τε γλαγος αγγεα δευει. B. 471.
πολλακι δ' εν κλυστῆρι νεον γλαγος οιὸς αμελξας. Nic. Al. 139.

Γλαγοτροφος. qui lacte alitur.
χαλκῳ τυπωσας, και τεκνων γλαγοτροφων. Lyc. 1260.

Γλᾰγόφρων. ἠυτε παρθενικη γλαγοφρονι,[3] χερσιν ἑλοῦσα,
ηΐθεον στερνῳ προσπτυσσεται. Orph. L.

* Γλαζω. *vox antiqua, pro* ᾄδω.
το σαυτοῦ μελος γλαζεις. Pind. *fr.* Parthen. p. 28.*

Γλακτοφᾰγος, pro Γαλακτ. id. quod Γαλακτοποτης. Vid. ad v. Αβιος.

Γλακτŏχρως. lactei coloris. —γλακτοχροες αμφις οδοντες. Opp.

Γλᾰμῠρος, Γλᾰμων. lippus. εν τυφλῶν πολει γλαμυρος βασιλευει. Prov. * Vid. Heyn. in Il. Ω. 192.
αλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' αφελωμαι χρονον,
προῤῥιζος αυτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδια,
κακιστ' απολοιμην,* κἀρχεδημος ὁ γλαμων. Ran. 586. B.
Syn. Γλαμωδης, γλημωδης, λημαλεος, τυφλωδης.

Γλᾰρῐς. instrumentum fabrorum ad lapides poliendos, &c.
και γλαριδες, σταφυλη τε, καθιεμενη τε μολυβδις. Call. *fr.* 159. Bentl.

Γλαυκιαω, ῶ. Poet. Γλαυκιοω. glaucis oculis terribiliter intueor.
γλαυκιοων δ' ιθυς φερεται μενει, ην τινα πεφνῃ. Y. 172.
Exp. Πυῤῥῶδες και φοβερον βλεπων.

Γλαυκη. Nom. Pr.
ενθ' αρ' εην Γλαυκη τε, Θαλεια τε, Κυμοδοκη τε. Σ. 39.

Γλαυκιδιον, ου. το. Γλαυκισκος, ου. ὁ. piscis quidam.
το μεν γλαυκιδιον—ἕψειν εν ἅλμῃ— Ath. 1. 7.
οὕτως επαν γλαυκισκος αυτοῖς παρατεθῃ. ib. 1. 3.

Γλαυκομματος, Γλαυκωπος, ου. ὁ ἡ. cæsius.
πυῤῥὸν, πανδακετην, γλαυκομματον, *ουδὲ θανόντα
Πορκιον εις Αΐδην Φερσεφονη δεχεται. Ep. *ad.* 608. (*In M. Catonem.*)*
γλαυκωφ', εὑρεσιτεχνε, πολυλλιστη βασιλεια. Orph. H. in

Γλαυκŭχρως, Γλαυκοχροος. glauci coloris. [Poll. 14.
αμφι κομαισι βαλοι γλαυκοχροα κοσμον ελαιας. Ol. 3. 23.

Γλαῦκος. maris Deus.
ὁ ναυτιλοισι μαντις εξηγγειλε μοι
Νηρεως προφητης Γλαῦκος, αψευδης θεος. Orest. 364.
Epith. Αειζωος, ὑγροβιος, ιχθυοβολευς.
Phr. Νηρῆος θειοιο πολυφραδμων ὑποφητης. Apoll.
και προμος ευρυγενειος αποσπορος Εννοσιγαιου. Nonn.

Γλαυκος. ductor Lyciorum.
Σαρπηδων δ' ἦρχεν Λυκιων, και Γλαῦκος αμυμων. B. 876.
Epith. Αντιθεος, ευμελιης, κρατερος, μεγαλητωρ.
Phr. Ἱππολοχοιο φαιδιμος υἱος. Hom.

Γλαυκὸς, ἡ, όν. * notat colorem ex cæruleo et albo commixtum.
—γλαυκὴ δέ σε τικτε θαλασσα. Π. 34. *Sed color maris respicit simul* το φοβερον· *nam per tenebras varie lucet mare suis undis. Hinc* γλαυκοι δρακοντες, Olymp. 8. 48. *sunt* οἱ φοβεροι, *ab adspectu eorum terribili.* Damm. c. 1360.*
γλαυκὴν δ' εγρεκυδοιμον αταρβεα Τριτογενειαν
σφωϊτερων καματων επαμυντορα κικλησκουσιν. Lith. 580.
Syn. Γλαυκιος, γλαυκοειδης, λευκος, κυανεος, χαροπος.

Γλαυκῶπις, * ιδος. ἡ. *ep.* Minervæ. (A. 206.) *non tantum* γλαυκους εχουσης οφθαλμους, *sed etiam* δεινῆς την οψιν ται εκπληκτικῆς. Damm. c. 1797.*

Γλαυξ. ulula, noctua. Vid. Κακκαβιζω. [161.
φοβουμεθ'. αν γλαὺξ ανακραγῃ, δεδοικαμεν. Menand. *fr. inc.*
—και νυκτεριη γλαυξ. Arat.
Syn. Αιγωλιος, νυκτηγενη, ωτος.

Γλᾰφυ. το. spelunca.
οἱ σκεπα μαιομενοι πυκινοὺς κευθμῶνας εχουσι
και γλαφυ πετρῆεν;—Hes. ε. 530. Syn. *Αντρον, σπεῖος.*

Γλᾰφῠρος, ου. Nom. Pr.
ἱμερον αυλησαντι πολυτρητων διὰ λωτῶν [ii. 116.
εἶπε λιγυφθογγῳ Φοῖβος επὶ Γλαφυρῳ. Antip. Thess. *An.*

Γλᾰφῠρός. cavus. 2. scitus, elegans, &c.
πετρης εκ γλαφυρῆς αιει νεον ερχομεναιων. B. 88.

---

1. Nempe hoc modo declinari oportet h. v. si lectio primi versûs cit. sit incorrupta. Sed ibi conjicit Schweigh. γίγγραντα: et alia sunt in loco corruptelæ indicia, veluti anapæstus post dactylum in vs. tertio, et hiatus in quarto.

2. Citat *Jacobsius* in erudita Annotatione *Herod.* l. v. §. 4. *Plutarch.* T. ii. p. 107. c. et *Eurip. Cresphont.* frag. i. quod sic Latine reddidit *Cicero,* Tusc. Qu. i. 48.
Nam nos decebat cœtus celebrantes domum
Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,
Humanæ vitæ varia reputantes mala:
At qui labores morte finisset graves,
Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi.

3. Exstant hi versus, Lith. X. 3. (304. Hermann.) et metrum æque ac sensum pessundant. Tyrwhittus igitur conjecit γλαγερόφρονι, solita nequaquam usus felicitate. Quare Musgravii emendationem longe meliorem, ἀγανόφρονα, in textum recepit Hermannus. Sed, ut meam etiam conjecturam perdam, fateor me prælaturum ἀταλάφρονα, quod epitheton semel usurpavit Homerus, et de *infante,* Il. Z. 400. Semel etiam adhibuit Poëta voc. ἀγανόφρων, Il. Y. 467. de *viro* autem adhibuit.

Syn. Κοῖλος, νηρος, βαθυς.—δαψιλης.—ευειδης.—ἡδυς, σοφος, ακριβης, εκπρεπης, επιδεξιος.

Γλάφω. cavo. 2. sculpo.
* δεινὸν ὁρῶν οσσοισι, λεων ὡς σωματι κυρσας,
ὅς τε μαλ' ενδυκεως ῥινὸν κρατεροῖς ονυχεσσι
σχισσας, ὀττι ταχιστα μελιφρονα θυμὸν απηυρα·
εμμενεως δ' αρα τοῦγε κελαινὸν πιμπλαται ἦτορ.
γλαυκιοων δ' οσσοις δεινὸν,* πλευράς τε και ωμους
ουρῇ μαστιοων, ποσσὶ γλαφει· ουδέ τις αυτὸν
ετλη ες αντα ιδὼν σχεδὸν ελθεῖν, ουδε μαχεσθαι. Hes.a.426.
Syn. Γλυφω, βαθυνω, ορυσσω, σκαπτω.

Γλευκοποτης. musti, dulcioris potionis amans. V. Παρωρειτης.

Γληνη. pupilla oculi.
ἐῤῥε, κακὴ γληνη, επει ουκ, ειξαντος εμεῖο. Θ. 164.
τον τοθ' ὑπ' οφρυος ουτα κατ' οφθαλμοῖο θεμεθλα,
εκ δ' ὦσε γληνην·— Ξ. 493. Syn. Κορη, κοριον, οφθαλμος, θεαμα, βλεμμα, οξυδερκια.

Γληνεα. τα. sidera, deliciæ.
κεδρινον, ὑψοροφον, ὃς γληνεα πολλα κεχανδει. Ω. 192.
Syn. Χρηματα, ποικιλματα, ακροκοσμια.

Γληχων, ωνος. ἡ. pulegium.
—ἁπαλαν πτεριν ὧδε πατησεις,-Και γλαχων' ανθεῦσαν.—
Syn. Βληχων, βληχονιον, οριγανος. [Theoc. 5. 56.

Γλισχρος, ρα, ρον. lentus, jejunus, sordidus.
πολλῶν δεομενος σκευαριων· νῦν δη γενοῦ
γλισχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'.— Ach. 451.
Syn. Λεπτος, ευτελης.

Γλισχρων. qui aliquid discupit. 2. infelix.
a. ὦ δειλακριων, πῶς ἦλθες; b. ὦ γλισχρων, ὁρᾷς. Pac. 193.
Syn. Γλισχρωδης, ιξωδης, κολλωδης.—σφαλερος.—φειδωλος, γλοιος, ακμηνος, επιθυμητης.—ατυχης.—αδηφαγος.—ἡδυς.—ταπεινος.—κολαξ, αλαζων.

Γλῖχομαι, cupio, adfecto.
τι δῆτα τουτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλιχει; Arist. *fr.* Γεωργ.
Syn. Επιθυμεω, αιτεω.

* Γλοιοπότις, ιδος. ἡ. sordes derasas imbibens.
τοξον, και τριβακην γλοιοπότιν χλαμύδα. Theodorid. *An.* ii. 41.

Γλοιός[1]. visco sordidus. 2. malignus. 3. invalidus. *substant.* sordes olei, strigmenta.*
μασθλης, ειρων, γλοιὸς, αλαζων. Nub. 448.
Syn. Γλοιης, ασθενης, γλισχρος, μασθλης, ῥυπαρος, κακοτροπος, νωθρος, λιπαρος, μοχθηρος.

Γλοιωδης. glutinosus, viscosus. Vid. Γλισχρος.
ὡς δακρυον γλοιῶδες. Paul. Sil. *An.* iii. 98.

Γλουτός. nates.
βεβλήκει γλουτὸν κατα δεξιον· ἡ δε δια προ. Ε. 66.
Syn. Κοτυλη, ἑδρα, πυγη, πυγαῖα, λαγων.

* Γλὔκαινω, id. qu. Γλυκαζω. dulce reddo. 2. dulcesco.
φῶς ἡλιου καυσῶδες—Ὁ νυξ γλυκαινειν οἶδεν. Paul. Silent.

Γλὔκειοτερος. suavior. Vid. Γλυσσων. [*An.* iii. p. 96.
και μοι αδελφειη κεῖται νεη εγγυς Ὑγειη
ἑπταετις· τῆς δ' ἦν οὔ τι γλυκειοτερον. Ep. inc. 727.*

Γλὔκερος, Γλὔκῦς. dulcis.
ὑπνος εχε γλυκερος, πολλα φρεσιν ορμαινοντα. Κ. 4.
οινοχοει, γλυκυ νεκταρ απο κρητῆρος αφυσσων. Α. 598.
Syn. Επιγλυκος, ἡδυς, μελιηδης, ἡδυμος, ἑδανος, αγανης, λαρος, λειριοεις.
* Phr. Μελισσᾶν αμειβεται τρητον πονον. Pyth. 6.*

Γλὔκερὄχρως. ὁ ἡ. formosus, tener.
εν κολποις στεργουσα διετρεφεν ἁ γλυκεροχρως
* Φανιον, ειαρινοῖς ανθεσι βοσκομενον. Meleag. Ep. 120.

Γλὔκοεις, οεσσα, οεν. subdulcis.
οιναδι και γλυκοεντι ποτῷ κεκαφηοτα πιμπλας. Nic. Al. 444.*

Γλὔκυῤῥοος, ὁ ἡ. dulce fluens. Cyr. Vid. ad v. Θαλασσα.

Γλὔκος, εος. το. mel.
ἠὲ σύ γ' αμπελοεντα γλυκει ενι καυλέα κοψαις. Nic. Al. 142.*

Γλὔκὔδἄκρυς. *epith.* amoris.
ἁρπαστον κωμοις ὁ γλυκυδακρυς Ερως. Meleag. Ep. 45.

Γλὔκὔδερκες —Ηελιου φαος. Sibyll.

Γλυκυδωρος. qui suavia largitur.
* σοί με λατριν γλυκυδωρος Ερως παρεδωκε, Βοῶπι. Rufin.

Γλὔκυηχης. suaviter sonans. [*An.* ii. 398.
Νοσσιδα θηλυγλωσσον, ιδε γλυκυαχεα Μυρτιν. Antip. Thess.

Γλὔκὔθῦμος. placidi ac mitis animi. [23. *An.* ii. 114.*
ου γαρ τι γλυκυθυμος ανηρ ἦν ουδ' αγανοφρων. Υ. 467.
Syn. Απαλοψυχος.

Γλὔκὔκαρπος, ου. ὁ ἡ. qui dulcem fructum fert.
εντι μελας κισσος, εντ' αμπελος ἁ γλυκυκαρπος. Theoc. 11. 46.

Γλὔκὔμειλιχος. dulciter mitis.
χαῖρ' ἑλικοβλεφαρε, γλυκυμειλιχε·— Hom. Ven. 19.

Γλὔκὔμηλον. malum prædulce.
εν δε καλα γλυκυμαλα·— Call. 6. 29. V. ad. v. Αλσος.

* Γλὔκὔμῦθεω. suaviter loquor.
οὕνεκα και μορφᾷ βαλλει φλογα, και γλυκυμυθεῖ
καιρια, και σιγῶν ομμασι τερπνα λαλεῖ. Meleag. 23. *Anal.*

Γλὔκὔμῦθος. ὁ ἡ. suaviloquus. [i. p. 9.
ἱμερον, ἁ δε λογοις το γλυκυμυθον επος. Meleag. 89.

Γλὔκὔπαις. ὁ ἡ. dulces liberos edens.
πορθμευθεις εσιδη ταν γλυκυπαιδα Ῥοδον. Id. Ep. 7.

Γλὔκὔπαρθενος. ὁ ἡ. virginea suavitate præditus.
τρισσαι μεν Χαριτες, τρεῖς δε γλυκυπαρθενοι Ὡραι. Ib. 54.*

Γλὔκὔπῖκρος. dulcedinem amaritudini permistam habens.
ηδη και γλυκυπικρον εδεξατο κεντρον ερωτῶν. Mus. 166.

Γλὔκὔσῖδη. pæonia, flos.
σὺν δέ τε ῥιζια χαῦνα νεωρυχέος γλυκυσιδης. Nic. Th. 940.

*Γλὔκὔφωνεω. dulcem vocem edo.
Πραξινοα, το χρῆμα σοφωτερον· ἁ θηλεια
ολβία ὅσσα ισατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ. Theoc. 15. 145.
(*ita dederunt e Codd.* Brunck. *et* Valcken. *pro vulgato*)

Γλὔκὔφωνος, *cujus vocis exemplum desidero.**
Syn. Ηδυθροος, ἡδυεπης, ἡδυλογος, ἡδυφωνος, μελιφωνος, μελιγηρυς, μελιγλωσσος.

*Γλὔκων. ὁ. simplex, fatuus, *quomodo* γλυκὺς *et* ἡδύς. *Vid. Ruhnk. ad Timæ.* p. 132.
επι τῆς προτερον αρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλυκων. Eccles. 985.

Γλυπτηρ, ῆρος. ὁ. *Item*, Γλυπτης, ου. ὁ. sculptor, cælator.
δεχνυσο και γλυπτῆρα σιδηρεον, ᾧ θρασυς Αρης. Jul. Æg. *An.*
[ii. 496.
ω, τις ὁ τεχνιτης τοδ' ανεπλασεν, η τις ὁ γλυπτης; Ep. inc. 302.

Γλυπτω. id. quod γλυφω. Troad. 1306.* [Jac.

Γλυσσων, *pro* γλυκιων, **vel*, γλυκυτερος. dulcior; *teste* Etym. *afferente ex** Aristoph. γλυσσονα σῦκα.

Γλὔφἄνον. scalprum.
ενθ' αναπηλησας γλυφανῳ πολιοῖο σιδηρον. Hom. Merc. 41.
Syn. Γλυφεῖον, γλυπτηριον, σμιλη, κοπευς, τυκος, λαξευτηριον.

Γλὔφἄνος, ου. ὁ. cœlatura. 2. cœlum.
αμφῶες, νεοτευχες, ετι γλυφανοιο ποτοσδον. Theoc. 1. 28.
Syn. Γλυφη, γλυμμα, κερχνωμα.

Γλὔφιος. αἱ νυμφαι γλυφιαι. Et. Ma.

Γλὔφις. crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur.
ἑλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βοεια. Δ. 122.
Syn. Χηλη.

Γλὔφω. scalpo, sculpo.
και τοδ' απ' ευωδους γλυψατ' αγαλμα κεδρου. Theoc. Ep. 7.
Syn. Αναγλυφω, διαγλυφω, γλαφω, γλαπτω, διαγλαπτω, ξεω, ξυω, χαραττω, εγκοπτω.

Γλῶσσα. *Attice*, Γλωττα, ης. ἡ. lingua.
ουδ' ει μοι δεκα μεν γλῶσσαι, δεκα δε στοματ' ειεν. Β. 489.
ου γαρ παντων ῆεν ὁμὸς θροος, ουδ' ια γῆρυς,
αλλὰ γλῶσσα μεμικτο, πολυκλητοι δ' εσαν ανδρες. Δ. 438.
Syn. Λαλια, διαλεκτος. Epith. Αδαμαστος, αθεσμος, ακολαστος, αραια, αυδηεσσα, αχαλινος, αχαριστος, δνοφερα, διχομυθος, δολοεσσα, δολιοφρων, επεσβολος, εροεσσα, ευτροχος, ευφημος, ευκελαδος, κελαδῆτις, ελευθεροστομος, ἡδυλογος, θοα, κενηγορος, λαλος, λιγεῖα, μαψιδιος, μαργη, μιαρα, ματαια, μεγαλαυχης, μειλιχογηρυς, ουλομενη, πολυδαιδαλος, πολυηχης, πολυμυθος, ψευδαλεα, ὑπερποντια, φειδωλη, φιλοκερτομος, φιλολοιδορος. — πυρ πνεουσα. — μελι σταλαουσα, Ὑμηττιου ἡδιον.—περιφορτος ανιης.
Phr. Αγγελος λογων. Eur. λαλον βελος.

Γλωσσαλγῖᾶ. linguæ prurigo.
ην δ' οξυθυμῇς, σοι μεν ἡ γλωσσαλγια-Μειζων. Andr. 690.

1. Huic affine est nostratium vocabulum, *Glue.*

Syn. Αργολογια.

Γλωσσοκομον. theca, et cadaveribus, et 2. nummis.

και γνῶ πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τα γλωσσοκομα. Ep. ἀδ. 448.

Syn. 1. Σορος, φερετρον, κιστη. 2. γλωσσοκομεῖον.

*Γλωττιζω, Automed. *An.* ii. 208. Γλωττισμός, Philodem. ibid.

Γλωττοποιεω. verba nova et inusitata profero. [88.*

αλλ' απο σοφης φυσεος αυτοματον εκμαθεῖν (*Pæon. Tetram.*)

γλωττοποιεῖν, κ. λ. Vesp. 1274.

Γλωττοστροφεω. blatero.

ἀπὸ γαρ ολοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν. Nub. 790.

Syn. Βαττολογεω, εικαιομυθεω, περιλεγω, περιλαλεω, λαβροστομεω, στωμυλλω, φλυαρεω, ψελλω, ληρεω, καταγλωττιζω.

Γλωχιν, ῖνος. ὁ. cuspis teli.

ἐξειης κατεδησαν, ὑπο γλωχῖνα δ' εκαμψαν. Ω. 274.

Syn. Γλωχις, ακωκη, γωνια.

Epith. Ἀρραγης, αυχενιος, γειοτομος, διασοτομος, μαρμαρεα, οξυτενης.

Γνᾰθμος, ου. ὁ. et Γνᾰθος, ου. ἡ. mala, maxilla.

—ὁ δ' εγχεῖ νυξε παραστας-Γναθμον δεξιτερον.— Il. 405.

ὡς γναθος ἱππειη βρυκει,— Hom. Fornax, 13.

Syn. Γενυς, σιαγων, γαμφαι, μῆλα τα.

Epith. Ανδροβορος, αργιοδους.

Γναμπτός. incurvus.

—ιχθυαασκον-Γναμπτοῖς αγκιστροισιν·— Δ. 369.

ᾧ ουτ' αρ φρενες εισιν εναισιμοι, ουτε νοημα

γναμπτὸν ενι στηθεσσι·— Ω. 41.

Syn. Αγκυλος, στρεπτος, ευστρεπτος, καμπτος, ευκαμπτος, ευκαμπης, ευπιστος.

Γναμπτω. flecto. —οὗ ποτ' Οικουρος δορυ

γναμψει Θεοινος, γυῖα συνδησας λυγοις. Lyc. 1247.

Syn. Καμπτω, επικαμπτω, κατακαμπτω, κναπτω, επικλαζω, κυρτοω, αναστρεφω.

Γνᾰφευς. fullo. απεδωκ' οφειλων τῷ γναφεῖ τριωβολον. Vesp.

Syn. Κναφευς, πληνευς, στιβυς. [1123.

Phr. Συμπλεκεων ῥυποωσαν επασσυτερων στιχα πεπλων, ποσσι πολυσκαρθμοισιν επιστειβουσι χιτῶνας. Nonn. l. 3.

Γνᾰφῐκός. *fullonicus. *Sed per errorem scriptum puto, saltem in loco ex* Epig. *cit. pro* γραφικος, qu. vid.*

Γνησῐος. legitime genitus. 2. genuinus.

υἷε δυω Πριαμοιο νοθον και γνησιον, αμφω

ειν ενὶ διφρῳ εοντας·— Λ. 102.

Syn. Ανοθευτος, νομιμος, ὁμοπατριος, ὁμογενης, απαραποιητος. [Phr. Ακραιφνης γοναις. Lyc.]

* Γνησίως. *adv.* vere.

ουκ οἶσθα Θεσσαλόν με, κἀπο Θεσσαλοῦ

πατρος γεγῶτα, γνησιως ελευθερον; Alcest. 680.*

Γνοφαλλον, **potius*, Κνεφαλον. tomentum. Ath. l. 10.*

αμφι κορσᾳ μαλθακον γνοφαλλον. Alcæ.

* Γνοφωδης. caliginosus.

και Ζεὺς μεν ομβρον και χαλαζαν ασπετον

πεμψει, γνοφωδη τ' αιθέρος φυσηματα. Troad. 78.*

Γνυξ. *adv.* flexo genu.

γνὺξ δ' εριπ' οιμωξας, θανατος δέ μιν αμφεκαλυψε. E. 68.

Syn. Οκλαξ, οκλαστι.—επι γονυ.

Γνῶμα[1], ᾰτος. το. *eodem sensu quo* γνωμη, *vel*, 2. γνωσις, γνωματευμα.

και τῶν μεν αλλων διαφορ' εστι θεσφατων

πολλ'· ἐν δε παντων γνῶμα ταὐτον εμπρεπει. Heracl. 407.

* 2. αλλ' ειδεναι χρη δρῶσαν, ὡς ουδ', ει δοκεῖς

εχειν, εχοις αν γνῶμα, μη πειρωμενη. Trach. 592.

Γνωμη. animus cui consilium et destinatio inest, &c.

διδασκ'· ανευ γνωμης γὰρ (*nisi re cognita*) οὔ με χρὴ λεγειν. Œd. C. 594. B.*

Syn. Αποφανσις, βουλη, δογμα, διανοια, νοῦς, νοημα, νοησις, θελημα, εννομια, προαιρεσις, δημηγορια, συνειδησις, φρονημα, σκεψις.—οιησις.

Epith. Αταρβητος, ευσεβης, εμπεδος, ιθεῖα, δυσφορος, πολυβουλος, πανέχθης, πανυπερφρων. [Phr. Γνωμης ὁδος. Eur.]

Γνωμίδιον. sententiola.

και γνωμιδιῳ γνωμην νυξασ' ετερῳ λογῳ αντιλογῆσαι. Nub.

Γνωμοτῡπεω. sententiis acutis utor. [320.

και γνωμοτυπεῖ, κἀντονομαζει. Thesmoph. 60.

Syn. Γνωμολογεω.

Γνωμοτῡπικός. frequens acutis sententiolis.

και γνωμοτυπικὸς, και σαφὴς, και κρουστικός. Equit. 1376.

Γνωμοτῠπος. qui sententias procudit.

λογοισι, και φροντισι, και (*Choriamb. Dim. Ac.*)

γνωμοτυποις μεριμναις. (*Id. Cat.*) Nub. 949.

Γνωμων, ονος. ὁ ἡ. index, nempe, v. c. in horologio.

ωρανὸν ἁ χωρεῦσα σοφὰ λιφος, ἁ διὰ τυτθοῦ

γνωμονος αελιῳ παντὶ μερισδομενα. Ep. ἀδεσπ. 241.

Γνωριζω. noscito.

η τοὔργον ὡς ου γνωρισοιμί σου τοδε. Œd. T. 516. (38. Br.)

Syn. Αναγνωριζω, διαγνωριζω, γιγνωσκω, δοκιμαζω, ανακρινω, απαγγελλω, μναομαι, ἱστορεω.

Γνωρῐμος, Γνωστός. notus.

* Ευμαι', ἦ μαλα τίς τοι ελευσεται ενθάδ' ἑταῖρος,

η και γνωριμος αλλος· επεὶ κυνες ουχ' ὑλαουσιν,

αλλα περισσαινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ακουω.* π. 8.

ουχ ὥστε γ' ειπεῖν γνωστόν· αλλ' αὖθις φρασον. Œd. T. 369.

Syn. Γνωτος, οικεῖος, ενδοξος, ὁμιλητης, φιλος, μαθητης.

Γνωτός. notus. 2. consanguineus; etiam, frater.

1. —γνωτὸν δε, και ὃς μαλα νηπιός εστιν,

* ὡς ηδη Τρωεσσιν ολεθρου πειρατ' εφῆπται. Il. 401.

2. τῶν αμφω γνωτὸς προγενεστερος— Apoll. 1. 165.

Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι το παρος πολὺ φίλτατος ἦσθα

γνωτῶν, οὓς Ἑκαβη ηδὲ Πριαμος τεκε παῖδας. Χ. 233.*

γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελαχωσι θανόντα. Ο. 350.

Syn. 1. Ευγνωστος, γνωριμος, καταληπτος, φανερος.— 2. συγγενης, ὁμαιμος, αδελφος.

Γνωσιμᾰχεω. fluctuo animo.

κἂν μεν μη φῇ, μηδ' εθελησῃ, μηδ' ευθυς γνωσιμαχησῃ. Av.

* Γνῶσις, εως. ἡ. cognitio. 2. scientia. [556.

αγρὸς τερψιν αγει, κερδος πλοος, αλλοδαπὴ χθὼν

γνωσιας.—Julian. Ægypt. *An.* ii. 503.*

Γνωτοφοντις. interfectrix fratris, propinqui.

την γνωτοφοντιν, και τεκνων αλαστορα. Lyc. 1318.

* Γοαινω, ἀνῶ. *vox antiqua.* lugeo voce miserabili.

ειπεμεναι μοι, Τρωες, αγαυου Ιλιονηος

πατρι φιλῳ και μητρι, γοημεναι εν μεγαροισι. Ξ. 501.*

Γοαω, et Γοαομαι. idem.

κατθεμενοι γοαοιεν· ὁ γαρ γερας εστι θανοντων. ω. 189.

αψ Οδυσευς κατα κρᾶτα καλυψαμενος γοαασκεν. θ. 92.

Syn. Θρηνεω, οδυρομαι, πενθεω, ανακωκυω, αποκλαιω, θρεομαι, κινυρομαι, μυρομαι, ιαλεμιζω, οτοτυζω, κατοιμωζω, χλουναζομαι. *Phr. —Οδυρομενος και αχευων,

αλλοτε μεν τε γοῳ φρενα τερπομαι, αλλοτε δ' αὖτε

πανομαι· αιψηρος δε κορος κρυεροῖο γοοιο. δ. 100.

[εξετηκομην γοοις. Eur. γοεδνα δ' ανθεμιζομαι. Æsch. κωκυτοὶς επανθιζειν. ib.]

Γογγρος, ου. ὁ. congrus, *vel* conger, piscis. 2. arborum tuberculum rotundum, olivæ simile. [527.*

1. εσθε μονη· δραχμῆς εστιν ὁ γογγρος ἅπας. Hedyl. *An.* ii.

Γογγῦλη. rapum rotundum. 2. maza rotunda.

ὥσπερ γυναικι, γογγυλην μεμαγμενην. Pac. 28.

Syn. Γογγυλις, στρογγυλη, ῥαπυς.

Γογγῦλιζω. rotundum efficio.

και κηροχυτεῖ και γογγυλιζει[2]. Thesm. 56. Br.

Syn. Γογγυλεω, γογγυλευω, συστρεφω, μεταστρέφω.

* Γογγῦλις. ἡ. rapum. [648. f.*

ετνος, φακῆ, ταριχος, ιχθυς, γογγυλις. Clearch. ap. Ath. p.

Γογγῦλος, η, ον. rotundus.

κειται, καραν μαστιγι γογγυλῃ τυπείς. Lyc. 981.

Syn. Γογγυλιος, τροχοειδης.

Γοεδνος, ον. *q. d.* luctu dotatus; lugens.

---

1. Verbum hoc rarissimum non repperi, nisi in binis locis adductis. —Citat porro Elmsleius, Vir Doctiss. in Annott. ad Heraclid. l. l. Æsch. Agam. 1361. (54. P.)

2. In versu Anapæstico stare non potest Epitritus secundus. Bentleius itaque conjecit γογυλίζει, et Brunckius, cujus notam adeas, in textu habet γογγυλέει· quam formam, utpote Ionicam, vereor ne aures Atticæ respuerent. Nullam hic lucem affert Cod. Ravenn.—Ad Thesmosph. v. 61. occurrit v. ξυγγογγύλισας.—Porsonus, καὶ γογγύλλει, ut a Dobræo tandem discimus.

διαινομαι γοεδνος ων. Pers. 1049.
γοεδνα δ' ανθεμιζομαι. Suppl. 73.

Γοερὸς, ρὰ, ρόν. lugubris.
δακρυα γοερα φανερα πᾶσι τιθεμενα. Phœn. 1583. Pors.
SYN. Γοημων, γοωδης, δυσαιακτος, δυστηνος, δακρυωδης, πολυδακρυς, επικλαυτος, λυπηρος, επιλυπος, περιλυπος, αλεγεινος, θρηνωδης, θρηνητικος, αξιοθρηνος, πολυθρηνος, πενθιμος, πενθικος, πενθηρης, βαρυπενθης, πολυπενθης, πολυστονος, ανιαρος, οικτρος, ολοφυδνος, οδυρτικος, κατωδυνος.

Γοημων. gemebundus.
—*γοημονα χειλεσι φωνὴν-Ἡρμοσεν,*— Ep. ἀδ. 287.

Γοης, ητος. ὁ. præstigiator. 2. impostor.
ἆρ' ουκ επωδος και γοης πεφυχ' όδε; Hipp. 1038.
SYN. Αγυρτης. φαρμακευς, τερθρευς, κολαξ, περιεργος, πλανος.

*Γοητειᾰ, ας. ἡ. præstigiæ, ars veteratoria. —*λογισμὸν εἶχε, γοητειας φαρμακον αντιπαλον.* Pallad. *An.* ii. 430.

Γοητῐς. ἡ. deceptrix. *fem.* a Γοης.
—*ἡ δὲ γοητῖς-Μορφὴ*— Strato, *ibid.* 367.

[Γομος, ου. ὁ. onus navis. 2. merces. Vid. Σωρος.
και χρημασιν μεν εκ δομων πορθουμενων,
ατης γε μειζω, και μεγ' εμπλησας γομον,
γενοιτ' αν αλλα κτησιου Διος χαριν. Æsc. Supp. 439.]*

Γομφιος. dens molaris. Γομφιον.
αποτισον· ἑνα γαρ γομφιον μονον φορεῖ. Plut. 1060.
SYN. Μυλος, μυλακρος.—οδοντες οψιγονοι, κραντῆρες σωφρονιστῆρες.

Γομφιοδουπος. *circa molares, i. e. maxillas resonans.
γομφιοδουπα χαλινὰ, και αμφιτρητον ὑπεικταν
*κημὸν, και γεννων σφιγκτορ' εὐῤῥαφέα.** Ep.[1] ap.Suid.*Kust.*

Γομφοδετος. clavis firmatus.
γομφοδετῳ τε δορι— Æsch. Supp. 853.

Γομφοπᾰγης. id. *etiam*, accuratus, exquisitus.
—*βρυχωμενος ἡσει-Ρηματα γομφοπαγῆ,*—Ran. 884. (23.Br.)
SYN. Πολυσυνθετος, πηκτος, συμπηκτος, ευπηκτος, ευπαγης, ακριβης, τραφερος.—σκληρος.

Γομφος, ου. ὁ. cuneus. 2. clavus.
γομφοισιν δ' αρα τήν γε και ἁρμονιησιν αρηρεν. ε. 248.
SYN. Επισχιδιον, σφην, ἧλος. — μυλος, δεσμα, δεσμος, αρθρον, γομφιον. EPITH. Κρατερος, θοος, εχετληεις, σιδηροφορος, πολυκμητος.

Γομφοω. clavis compingo.
Αργὼ, πευκησίν τ' ηδὲ δρυσὶ γομφωθεῖσα,
αἴ' εμῆς ενοπῆς— Orph. 257.
SYN. Σφηνοω, κατασφηνοω, πηγνυω, συμπηγνυμι, συναπτω, συναρμοζω, προσαρμοττω, καταρτιζω, συνωθεω.

Γομφωτηρ, ῆρος. ὁ. coagmentator.
ες τί πιτυν πελαγει πιστευετε, γομφωτῆρες; Zelot. *An.* ii. 100.

Γονευς, εως. ὁ. parens.
τικτουσιν δε γυναῖκες εοικοτα τεκνα γονεῦσι. Hes. ε. 235.
SYN. Γεννητωρ, γενετωρ, φιτυς.

Γονή. genitura, soboles.
παιδων εν μεγαροισι γονὴ γενετο κρειοντων. Ω. 539.
SYN. Επιγονη, γενεσις, γονος, σπορος, εκφυσις, βλαστησις. —κῦμα. EPITH. Αχραντος, ἀῤῥητος, ευκαρπος, τελεσσιγαμος, μητροδοκος.

Γονῐμος. genitalis, fecundus.
ἡνίκα σοῦ Βακχου γονιμην ωδῖνα τελῶσιν. Orph. H. 43. 8.
SYN. Γεννητικος, γενεθλιος, κυητικος, γενναῖος.

Γονιμωδης. fecundus.
Αιγυπτου κατεχεις ἱερῆς γονιμωδεα λουτρά. Orph. H. 54. 19.

Γονοεις. fecundus. Vid. ad v. Βακχος.

Γονος. soboles.
οφρα ιδης, οἷος Ζηνὸς γονος ενθάδ' ἱκανω. N. 449.
SYN. Γενος, γονη, γενεα, παῖς, φιτυμα, γεννημα.
EPITH. Αυτογενεθλος, θαλερος, ηΰς, ἱμεροεις, γλυκερος, τηλυγετος.

Γονῠ. genu. *plur.* Γουνα, Γουνατα, Γονατα.
φημὶ μιν ασπασιως γονυ καμψειν, αἴ κε φυγησι. H. 118.
ῥιμφα ἑ γοῦνα φερει μετά τ' ηθεα καὶ νομὸν ἵππων. Z. 511.
γουνατά τε, κνῆμαί τε, ποδες θ' ὑπενερθεν ἑκαστῳ. P. 386.
Βροντεω σε στιβαροῖσιν εφεσσαμενου γονατεσσι. Call. 3. 75.
EPITH. (*pl.*) Ακαμπῆ, ακροπαγῆ, αγκυλα, δοῦλα, θοα, ελαφρα, ευφορτα, ἱκετησια, λαιψηρα, νωθρα, κραιπνοφορα, σφαλερα, χλωρα, ψυχρα.
[PHR. Εχω γονατων ελαφρὰν ὁρμάν. Nem. 5. 38.]

Γονῠκροτος. cui genua crepitant. Anac. Fragm.
SYN. Βλαισος, δειλος.

Γονῠπετης. ad genua cadens.
γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σε. Phœn. 302.

Γοος. lamentatio. Vid. Γοαω.
—*οὔ νυ καὶ ὑμῖν-Οικοι ενεστι γοος,*— Ω. 240.
SYN. Θρῆνος, ελεγος, κοπετος, κωκυτος, πενθος, οδυρμος, ολολυγμος, ολοφυρμος.
EPITH. Ατλητος, αδινος, αλιαστος, αερκης, ασχετος, αληκτος, απειριτος, ἀῤῥητος, δακρυοεις, θαλερος, ερικλαγκτης, ἱμεροεις, κινυρος, κρυερος, λαρος, οἴζυρος, οξυβοας, οξυτονος, οξυς, οιωνοθροος, πολυδακρυτος, λευγαλεος, χαλεπος, ψυχαγωγος.
PHR. Γοων πικρον νεφος. οξυτονων ῳδων θρῆνοι.
χειροπληκτοι δοῦποι. αμυγματα χαιτας. Soph.
παρῆις φοινισσα μυγμοῖς ονυχος. Æsch.
*[*χαρις γοων πολυπονος.* Eur. Supp. *ἱμεροεις ὑπεδυ γοος.* Hom. *θαλερον γοον ορνυτε.* ib. *κλαγξω γοον αριδακρυν.*]
ουλιον θρῆνον, ... τον (Αθανα)
αἴε λειβομενον
δυσπενθεῖ συν καματῳ. Pyth. 12. 14.

Γοργᾶς, ᾶδος. ἡ. Nomen Junonis.
τον ἡ παλιμφρων Γοργας εν κληροις θεῶν
καθιερωσει, πηματων αρχηγετις. Lyc. 1349.*

Γοργειος. *adj.* Gorgonius.
εν δέ τε Γοργειη κεφαλὴ δεινοῖο πελωρου. E. 741.
SYN. Γοργονειος, φοβερος.

Γοργολοφα, ης. ἡ. caput Gorgonis in cono galeæ gestans. Nomen Minervæ.
ἡ Γοργολοφα σ' εκελευε τουτουὶ φαγεῖν
ελατῆρος,— Equit. 1181.

Γοργονες. Vid. *Antiph. ap. Ath. p.* 224. *d. et* V. Γοργω.
πελας δ' αδελφαι τῶνδε τρεῖς καταπτεροι,
δρακοντομαλλοι Γοργονες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητος ουδεις εισιδων ἕξει πνοας. Prom. 797.
EPITH. Δρακοντοεθειραι, απλητοι, τιθασσιαι, οψοφαγοι, βατιδοσκοποι. Λιβυσσαι.
PHR. *Γοργούς θ', αἳ ναιουσι περην κλυτοῦ Ωκεανοῖο,*
εσχατιῇ προς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγυφωνοι,
Σθεινώ τ', Ευρυαλη τε, Μεδουσά τε, λυγρὰ παθοῦσα.
ἡ μεν εην θνητὴ, αἱ δ' αθανατοι και αγηρω, κ. λ. Hes. θ. 274.

Γοργονωτος, ου. ὁ ἡ. caput Gorgonis in tergore pictum habens.
φερε δεῦρο γοργονωτον ασπίδος κυκλον. Ach. 1124.

Γοργὸς, ἡ, όν. torvus. [ii. 32.
γοργὸς ὑπὲρ μεγαλου τυμβον Αριστομενους. Antip. Sid. *An.*

Γοργοφονη, ης. ἡ. Gorgonis interfectrix. *it.* Γοργοφονος, ου. ὁ ἡ.
ιστω Γοργοφονα. Ion. 1478. *Γοργοφονος, φυγολεκτρε*—Orp.

Γοργῠθιων, ωνος, ὁ. unus e Priami filiis. [H. 31.
καὶ τοῦ μέν ῥ' αφαμαρθ'· ὁ δ' αμυμονα Γοργυθιωνα,
* *υἱὸν εὺν Πριαμοιο, κατὰ στῆθος βαλεν ἰῷ.** Θ. 302.

Γοργω, οος, οῦς. et Γοργὼν, όνος. ἡ. *una filiarum Phorci, Medusa scilicet, vel Stheno, vel Euryale. Vid. Ερεβωπις.*
τῇ δ' ἔπι μεν Γοργὼ βλοσυρῶπις εστεφανωτο
δεινὸν δερκομενη,— Λ. 36.
Γοργόνος αρτιτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομιζων. Apoll. 4. 1515.
οὐ γαρ το λαιμοτμητον εισορᾷς καρα-Γοργοῦς. Phœn. 465.
EPITH. Αναιδης, ανδροφονος, καρατομος, θρασεῖα, λιθοδερκης, ερεβῶπις, Περσηΐς.
PHR. Αγριωπον ομμα Γοργονος. Eur.

Γοργωπις, ῐδος. ἡ. adspectu horrenda, ut Gorgo. *it.* Γοργωπος, et Γοργωψ. ὁ ἡ.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις αδαμαστος θεά. Aj. 450.
εξ ομματων δ' ηστραπτε γοργωπὸν σελας. Prom. 356.
γοργῶπες, ενερων ἱεριαι, δειναὶ θεαί. Orest. 255.
SYN. Γοργοφθαλμος, καταπληκτικος.

Γορτῠν. urbs nobilis et potens in Creta. *Vid. Damm. P. R.*

1. *Qu. Mæcii* est, Anal. ii. p. 237. ubi legitur ἀπείρκτων.

—Γορτυνα τε τειχιοεσσαν. B. 646.
—παρ θ' ἱερην Γορτυνα— Dionys. 88.

Γουναζομαι, Γουνουμαι. genua amplectens oro.
νῦν δέ σε τῶν οπιθεν γουναζομαι, ου παρεοντων. λ. 66.
γουνοῦμαί σ', Αχιλεῦ· σὺ δέ μ' αιδεο, και μ' ελεησον. Φ. 74.
Syn. Γουνυπετεω, γονατιζω, προσπιπτω, προσπιτνεω, λιτανευω, ἱκετευω, οκλαζω, παρακαλεω.—γουνατων ἅπτομαι.
[Phr. Θυεεσσι λιταῖσι τε γουνασαμεσθα. Orph.] ἥψω δε γονατων τῶν εμῶν ταπεινὸς ὤν; Hec. 249.

Γουνασμα, ατος. το. supplicatio.
ὁρκοις κρατησας και λιταις γουνασματων. Lyc. 1243.

Γουνοπᾶχης. crassis, seu tumidis, genibus.
παρ δ' Αχλὺς εἱστηκει επισμυγερή τε και αινὴ,
*χλωρὴ, αυσταλεη, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
γουνοπαχής· μακροὶ δ' ονυχες χειρεσσιν ὑπῆσαν.
τῆς εκ μὲν ῥινῶν μυξαι ῥεον, εκ δε παρειῶν
αἷμ' απελειβετ' εραζ'· ἡ δ' απλητον σεσαρυῖα
εἱστηκει· πολλὴ δε κονις κατενηνοθεν ωμους,
δακρυσι μυδαλεη.*— Hes. α. 264. *Vid. Gaisf. in loc.*

Γουνὸς, ἡ, όν. fertilis. 2. *subst.* solum fertile.
εκ Κρητης ες γουνὸν Αθηναων ἱεραων. λ. 322.
παντη οἱ κατὰ γουνὸν αλωῆς οινοπεδοιο. ib. 192.
Syn. Ευκαρπος, γονιμος. 2. γαια, πεδον.

*Γοῦρος. placentæ genus.
πινουσι, και τρωγουσιν οἱ μεν ιτρια,
οἱ δ' αρτον αυτὸν (*pro* μόνον), οἱ δε συμμεμιγμενους
γουρους φακοῖσι. κεῖθι δ' ουτε πεμματων
απεστιν ουδέν. ἁσσ' αν ανθρωποισι γῆ [645. f.
φερει μελαινα, παντα δ' αφθονως πάρα. Solon ap. Ath. p.

Γοω. *forma antiqua* τοῦ γοαω. Vid. Heyn. in l. c.*
αἱ μεν ετι ζωὸν γοον Ἑκτορα ᾧ ενὶ οικῳ. Z. 500.
Syn. Θρηνεω.

Γραῖα, Γραΐδιον, Γραΐς, Γρηΐς, Γραῦς, Γρηΰς. anus, vetula.
καὶ τὸν μὲν γραιης πυκιμηδέος εμβαλε χερσίν. α. 438.
ολιγον απωθεν τῆς κεφαλης του γραδιου. Plut. 674.
γρηῒ περιπλεχθη, βλεφαρων δ' απο δακρυον ἧκε. ψ. 33.
κἂν γραῦς οληται, πλουσιως ταφησεται. Alcest. 56.
εστι δέ μοι γρηΰς, πυκινὰ φρεσὶ μηδε' εχουσα. τ. 353.
Syn. Γεραια, πρεσβυτις.
Epith. Παλαιγενης, δυσκωφος, ειροκομος, νερτερομαντις, εγγαστριμυθος, πολυμυθος, καμινω.
Phr. Γηραῒ δὴ ῥικνοῖσιν επισκαζουσα ποδεσσιν,
βακτρῳ ερειδομενη. Apoll. 1. 669.

Γραικίτης, ου. Græcus. —εν δε Γραικιταις πεπλοις
κολπων ιαυθμους ηθαδας διζημενοι. Lyc. 605.

*Γραικοι, ων. οἱ. fuit antiquum nomen eorum, qui postea Ἑλληνες appellari maluerunt. *Strabo, p. 31. ed. Casaub. V. Damm.* P. R.
Γραικους δε χωρας τουτακις λαβεῖν κρατη
θαλασσοπαις διμορφος αυδαξεῖ θεος. Lyc. 891.*

Γραικος. Græcus. [Call. *fr.* 104. Bentl.
αστυρον εκτισσαντο· το μεν φυγαδων τις ενισποι-Γραικος.—
Syn. Αχαιος, Ελλην, Ελληνικος.

*Γραιοομαι, οῦμαι. anus fio. [306.
νῦν οὕτω γραιοῦμαι· ιδ' ὁ χρονος οἷα δαμαζει. Epigon. *An.* ii.

Γραιος, ᾱ, ον. idem qu. γεραιός. *Vid. Pors. ad* Hec. 63.
και σταφυλὴ γραιη, χὠ μελιπνους λιβανος. Philipp. *ibid.* 214.*

Γραμμᾰ. littera scripta. [23. 46.
γραψον και τοδε γραμμα, το σοι στιχοισι[1] χαραξῶ. Theoc.
Syn. Συγγραμμα, γραφη, βιβλος.—χαρακτηρ.

Γραμμᾰτα. *plur.* a præc.
ὁ γραμματων απειρος ου βλεπει βλεπων. Sent.
Syn. Λογοι, ξυσματα, παιδεια, γραμματειον, γραμματεια.
Epith. Ακριβῆ, φωνηεντα, κωφα.
Phr. Ψυχῆς ιατρος. γλωσσης οργανα. οργια φωνῆς. ασιγητου τυποι σιγῆς.

1. Prima in στίχος brevis est: unde vitium metri, quod omnes pereeperunt, nemo persanavit. Quis enim hodie dierum toleret ε vel ι ante στ manere correptam? Hujuscemodi tamen sunt remedia a Toupio, Lennepio, Brunckio et Valckenaerio proposita.—Sed certissima est emendatio amici eruditi, *Thomæ Briggs*, σοῖς τοίχοισι χαράσσω.

* τὰ τῆς γε ληθης φαρμακ' ορθωσας μονος
αφωνα και φωνοῦντα· συλλαβὰς τιθεὶς
εξεῦρον ανθρωποισι γραμματ' ειδέναι.
ὡστ' ου παροντα ποντιας ὑπὲρ πλακὸς
τἀκεῖ κατ' οικους παντ' επιστασθαι καλῶς.
παισίν τ' αποθνησκοντα χρηματων μετρον
γραφοντα λειπειν, τον λαβόντα δ' ειδέναι.
ἃ δ' εις εριν πιπτουσιν ανθρωποις κακὰ
δελτος διαιρεῖ, κοὐκ εᾷ ψευδῆ λεγειν. Eur. *fr.* Palamed.*

Γραμμάτεῖον. tabella, libellus.
κἀκφερε το γραμματεῖον, ἵν' αναγνῶ λαβών. Nub. 19.
Syn. Γραμματιδιον, δελταριον, βιβλος, πινακις, πινακιον, διαθηκη, επιστολιον, σχηματιον, διπλωματα, σανιδες.

Γραμμᾰτεύς. scriba. 2. nomen Magistratus.
ὁποτε γραφοιτο την δικην ὁ γραμματεύς. Nub. 768.
Syn. Ὑπογραμματευς, ὑπογραφευς, γραφευς, συγγραφευς, γραπτηρ, γραμματοκυφων, γραμματογραφος.

Γραμμᾰτευω. scribæ munus gero.
Λυσιλλ' εγραμματευεν· εἶπε Σωστρατη. Thesm. 374.

Γραμμᾰτῐκευομαι. grammaticum, seu litteratum ago.
ουλομενης πενιης γραμματικευσαμενῳ. Pallad. *An.* ii. 415.

Γραμμᾰτῐκὴ, ῆς. ἡ. *sc.* τεχνη. Grammatica, *sc.* ars.
ἵλαθι Γραμματικὴ φυσιζοε, ἵλαθι * λιμοῦ [310.*
φαρμακον εὑρομενη ΜΗΝΙΝ ΑΕΙΔΕ ΘΕΑ. Lucian. *An.* ii.
Epith. Βαρυμοχθος, απορος.
Phr. Παντων δεκτρια. ib.

Γραμματικός. litteratus, grammaticus.
γραμματικῶν περιεργα γενη, ῥιζωρυχα μουσης [205.
αλλοτριης, ατυχεῖς σῆτες ακανθοβαται. Antiphan. *An.* ii.
Epith. Λοιδομαχοι, αλιτροι, ακανθολογοι, πικροι.
Phr. Μωμου τεκνα. Ζηνοδοτου σκυλακες. Καλλιμαχου στρατιωται. ποιητων λωβαι, παισι σκοτος αρχομενοισι. ευφωνων λαθροδακναι κοριες. συνδεσμων λυγρῶν θηρητορες, κ.λ. ib.

*Γραμμᾰτόκος, ου. ὁ ἡ. litteras pariens, v. fingens. *ep.* atramenti.
γραμματοκῳ πληθοντα μελασματι κυκλομολιβδον. Damoch. *An.* iii. 69.

Γραμμᾰτολῖκρῖφῐς, ῐος. ὁ. oblique grammaticus. *Sed Vid. Jacobs. in loc.* T. ix. 458.
τοῖς απ' Αρισταρχου γραμματολικριφισιν. Lucill. *An.* ii. 323.*

Γραμμή. linea. 2. carceres.
και τον απο γραμμᾶς κινεῖ λιθον·—Theoc. 6. 18.
Syn. Βαλβις, περας, σπαρτη.

Γρᾱοσοβης. qui vetulas abigit.
γραοσοβαι, μιαροι, *τραγομασχαλοι, ιχθυολῦμαι.* Pac. 812.

Γραπτὴρ, ῆρος. ὁ. scriptor.
—η καλαμοιο-Γραπτῆρας πιννυτους— Man. 1. 133.

Γραπτός. scriptus.
και το ιον μελαν εντι, και ἁ γραπτὰ ὑακινθος. Theoc. 10. 28
Syn. Εγγραπτος, αναγραπτος, εγγραφος.

Γραπτύς. laniatio cutis genarum.
κνημῖδας ῥαπτας δεδετο, γραπτῦς αλεεινων. ω. 228.
Syn. Αμυχη, σχασις, κατασχασμος.

*Γραῦς, αὸς. ἡ. anus. Vid. Γραια.
τῷ δ' ἁ τλαμων; ποῦ, ποῦ γαιας
δουλευσω γραῦς, ὡς κηφὴν, ἁ
δειλαια νεκροῦ μορφᾷ,
νεκυων αμενηνὸν αγαλμα; Troad. 190.*

Γρᾰφευς. scriptor. 2. pictor.
οικτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' αποσταθείς. Hec. 801. P.
Syn. Αναγραφευς, γραμματευς, ζωγραφος, εγκαυστης.

Γρᾰφη. scriptura. 2. pictura.
η πλῆθος αυτὸν πολεος, η νομων γραφαί. Hec. 860. P.
Syn. Συγγραφη, διαγραφη, καταγραφη, αναγραφη, γραμμα, ζωγραφια.—εγκλημα.
Epith. Αειμνηστος, θεοπνευστος, ἱερα.

*Γρᾰφῐκὸς, ἡ, όν. scriptorius.
σπογγον εχων καινὸν τῶν γραφικῶν πινακων. Ep. ἀδ. 95.*

Γρᾰφῐς. stilus. 2. pictura linearis. [Anal. ii. 15.
Κυπριν, Απελλειου μοχθον ὁρα γραφιδος. Antip. Sidon. 32.
Syn. Γραφεῖον, γραφειδιον, γραφιον, γραφικη δυναμις.
Epith. Αργυρεη, βασκανος, χρυσεοπηνητος.

Γρᾰφω. insculpo. 2. scribo.

γραψας[1] εν πινακι πτυκτῳ θυμοφθορα πολλα. Z. 169.
* γραψεν δε οἱ οστεον αχρις - Αιχμη Πουλυδαμαντος·—P. 599.
2. δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εις θεοὺς
πτεροῖσι, κἄπειτ' εν Διὸς δελτου πτυχαῖς
γραφειν τιν' αυτὰ, Ζῆνα δ' εισορῶντά νιν
θνητοῖς δικαζειν; ουδ' ἅπας αν ουρανὸς,
Διὸς γραφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας,
εξαρκεσειεν· ουδ' εκεῖνος αν σκοπῶν
πεμπειν ἑκαστῳ ζημιαν· αλλ' ἡ δικη
ενταῦθα που 'στιν εγγὺς, ει βουλεσθ' ὁρᾶν. Eur. *fr.* Melan. 3.*
Syn. Αναγραφω, επιγραφω, ζωογραφεω, εγγλυφω, εγκολαπτω, επεγκολαπτω, εγχαραττω, διασκαπτω, διαταττομαι.—κατηγορεω.
Phr. Τοῖον επος ταχυμυθος επεγραφε διζυγι δελτῳ
αυλακας ιθυπορων γραφιδων κυκλοισι χαρασσων.
—μῦθον σοφοῖς παλαμης ὁλκοισι χαρασσειν. Nonn.
* ταῦτ' ου πιναξιν εστιν εγγεγραμμένα,
ουδ' εν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα. Æsch. Supp.*
†Γραῦς, γρᾱος. anus. Γρᾱΐδιον. Vid. Γραῖα.
τῆς γραος επιπολῆς ενεισιν αἱ χυτραι. Plut. 1208.
—και γραϊδιων κολοσυρτον. ib. 536.
Γραω. comedo. αιζηων εγραε κηδεμενος. Callim.[2] Et. Ma.
Γρηγορεω. vigilo.
τουτὶ το πῦρ εγρηγορεν θεῶν ἑκατι και ζῇ. Lysist. 306.
Syn. Εγρηγορεω, αγρυπνεω, ζαω.
Γρηγορος. * *vox Poetis ignota.**
γρηγοροι αλφιστῆρες— Sibyll. l. 1.
Syn. Γρηγορικος, αϋπνος.
Γρηνῑκος. Granicus fluv.
Γρηνικός τε και Αισηπος, διός τε Καμανδρος. M. 21.
Γρῑπεὺς, εως. ὁ. piscator. Vid. Ἁλιευς.
τοῖς δε μετα γριπεύς τε γερων, πετρα τε τετυκται. Theoc. 1. 39.
*Γρῑπηΐς. ἡ. *fem.* a præc.
Ερμωναξ εκιχανεν, οτε γριπηΐδι τεχνη [ii. 9.
εἷλκε τον εκ πελαγευς ιχθυοεντα βολον. Ant. Sid. 14. *Anal.*
Γρῑπων. ὁ. idem quod Γριπευς.
γριπωνος γριπευς τοῦτον εχωσε ταφον. Leon. Tar. 93. ib. i. 245.*
Γρῖφος. rete. 2. sermo ænigmaticus.
ουδεν αρα γριφου διαφερει Κλεωνυμος. Vesp. 20.
*ἡρωων τον αοιδον Ιῳ ενι παῖδες Ὁμηρον [*Anal.* i. 487.
ηκαχον,* εκ Μουσεων γρῖφον ὑφηναμενοι. Alc. Mess. 7.
Syn. Γριπος, αρκυς, γαγγαμη, δικτυον. 2. ασαφης λογος, αινιγμα.
Γρουνός. gryps. Lyc. 2. stipes. Hom.
λευσσω θεοντα γρουνὸν επτερωμένον. Lyc. 86.
*γρουνὸν μεν δαιοντο, μεγας δ' Ἡφαιστος ανεστη. Hom. ap.
Syn. Δαλος, κορμος. [Schol. Lyc. l. c.
Γρῦ, vel Γρύ. *indecl.* minimum. 2. sordes, quæ sunt sub unguibus. 3. vox suum, item eorum qui dedignantur respondere.
και ταῦτ' αποκρινομενος το παραπαν ουδὲ γρύ. Plut. 17.
Γρυζομαι. id. cum sequ. *Ang.* to squeak.
ὅδι γαρ αυτος εστιν· ει τι γρυζομαι, [396. c.*
ὧν σοι λεγω, πλεον τι γαλαθηνοῦ μυος. Alcæ. ap. Ath. p.
Γρυζω, Γρυλλιζω. grunnio, musso.
αλλα φθειρου, και μη γρυξης - Ετι, μηδ' ὁτιοῦν. Plut. 598.
ὑμεῖς δε γρυλλιζοντες ὑπο φιληδιας. ib. 307.
Syn. Αναγρυζω, μυζω.—θρηνῶ, φωνεω, φθεγγομαι.
Γρυκτος. *verbal. a præc.*
ἆρα γρυκτόν εστιν ὑμῖν; ει δε λυπησεις τί με. Lys. 657.
*Γρῡμεᾱ, ας. ἡ. *quod in Lexicis* γρυμαια. quisquiliæ. Vid. Casaub. in l. et Hesych. interpretes.

ωπτησα τα μεσα, την δε λοιπην γρυμεαν
ἑψω, ποιησας τριμμα συκαμινινον. Sotad.[3] ap. Ath. p. 293. b.
Γρῡπαιετος. avis monstrosa, mixta ex aquilarum et gryphum genere.
αλλ' η Σκαμανδρους, η ταφρους, η 'π' ασπιδων επόντας*
γρυπαιετους χαλκηλατους— Ran. 928. Br.
†Γρῡπος. aduncus.
τοῦ γρυπου ῥητῆρος ὁρῶ την ῥῖνα, Μενιππε,
αυτος δ' ου μακραν φαινεται εἶναι ετι. Anthol. 2. 13.
*Γρῡτοδοκη. arcula, qua mulieres supellectilem suam asservabant. Vid. ad v. Βαμβακις.
Γρυττος, ου. ὁ. Nom. Pr. Equit. 877. Br.*
Γρυψ, ῡπος, ὁ. Gryps vel Gryphus.
οξυστομους γαρ Ζηνὸς ακραγεῖς κυνας
Γρυπας φυλαξαι— Prom. 801.
Phr. Πτερυγωκης οιωνος—τετρασκελης.
Γρωνη. saxum exesum, et excavatum.
αυτίκα δ' αγρευθεντες ενι γρωνῃσιν εδυσαν
μυοδοκοις,— Nic. Ther. 794.
Γρῶνος. ὁ. id. etiam, *adj.* cavus. Vid. Κοιλος.
γρωνῳ βερεθρῳ συγκατηρεφες στεγης. Lyc. 1280.
Γυᾱ, vel Γυια, ας. ἡ. arvum.
πυροφοροι τε γυαι, και αλωαι δενδρηεσσαι. Theoc. 25. 30.
Syn. Αρουρα, πλεθρον, πελεθρον, πτελεθρον, αμαξιτον, ταφρεια. Epith. Βαθυσπορος, ευκαρπος, πολυπελεθρος, πολυχρυσος, θερειποτος, πιων, ανηροτος.
*Γῡαιᾰ, ων. τα. funes, quibus naves terræ alligantur.
αγκυρας ανελοιο, και εκλυσαιο γυαια. Leon. Tar. *An.* i. 235.*
Γῠαλον. cavitas; unde, 2. vola, vallis, &c.
—τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον - Θωρηκος γυαλον— E. 99.
χρειων εκ δαφνης γυαλων ὑπο Παρνησσοιο. H. in Apoll. 393.
Syn. Κοιλοτης, κοιλωμα. 2. αγκος, πτυχη, κενεων, θεναρ, ζωνη, στολισμος.—πτερυγιον, ποτηριον. Et. Ma.
Γῡγαιη λιμνη. lacus Mæoniæ in Asia. Il. B. 865. Y. 391.
Γυης, ου. ὁ. dentale, pars aratri.
—φερειν δε γυην, ὅτ' αν εὕρῃς - Πρινινον·—Hes. ε. 425. *Gaisf.*
δρυὸς ελυμα, πρινου[4] δε γυην, βοε δ' ενναετηρω. ib. 434.
Γυιαλθης. membra sanans.
Θρινακιην μεν ῥιζαν ἑλευ γυιαλθέα θαψου. Nic. Ther. 529.
Γυιαλκης. membra roborans.
ὡς δε παλαισμοσυνης γυιαλκεος— Opp.
Γυιαρκης. Pyth. 3. 11. Vid. ad v. Ασκληπιος.
Syn. Ακμαζων, ισχυων.
Γυῖον. membrum. *plur.* Γυῖα.
ουρεος εν βησσῃς, ὑπό τε τρομος ελλαβε γυῖα. Γ. 34.
Syn. Αψος.—μελη, γονατα.
Epith. (*pl.*) Αμαιμακετα, αθαλπεα, ελαφρα, ευηρεα, εμπεδα, θοα, οβριμα, παναιολα, τελεσφορα, φαιδιμα, ωκεα. [περιηγεα. Opp.]
Γυιοβᾰρης. membra gravans.
πολλα παλαισματα, και γυιοβαρῆ. (*Anapæst.*) Agam. 63.
Γυιοβορος, ου. ὁ ἡ. membra depascens.
γυιοβοροις βελεεσσιν ανεμβατος ὁ πριν ερωτων. Paull. Sil. *An.*
Γυιοδᾰμας, α. ὁ. qui membra domat. [iii. 81.
αινεω και Πυθεαν εν γυιοδαμαις. Isth. 5. 75.
Γυιοκολλος, ου. ὁ ἡ. membra constringens.
εν γυιοκολλοις σπαργανοις ειλιγμενον. Lyc. 1202.
Γυιοκορος. membra fatigans; id. fere quod Γυιοβορος.
και ποθον αργαλεον, και γυιοκορους μελεδωνας. Hes. ε. 166.
Γυιοπᾰγης. qui membra facit torpida.
*Ζανὸς ελαστρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι. Antip. Sid. *An.* ii. 13.*
Γυιοπεδη. pedica.
—εν δ' αφυκ-τοισι γυιοπεδαις πεσων. Pyth. 2. 75.
Γυιοτᾰκης. membra tabefaciens. [Silent. 41. *An.* iii. 84.
φεῦ, φεῦ, γυιοτακης δε λιπων ταδε συμβολα κωμων. Paul.

1. De accurata significatione vocis γράφω, in h. l. magna lis inter doctos exorta est, quam certe nostrum non est componere. Vid. Wolf. Proleg. in Hom. Alter ille Homeri versus, in quo v. γράφω reperitur, a me adductus est, et ibi certe notio est insculpendi, vel perstringendi.

2. Fragmentum 200, a Bentleio sic castigatum. καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα, vel κηδεμόνος: " ut ἐσθίειν ἄρτου dicitur, et ἐσθίειν ἄρτον. ἔγραε cum casu accusativo erit *comedere*; cum genitivo *degustare*. Κηδεμὼν vel *tutor*, vel *affinis*. Verba et sententia bene constant; historia ignoratur. Sed notat ingratum animum adolescentis nescio cujus erga tutorem vel affinem." Blomfieldo magis arridet ἔχραε, cujus compositum ἐπέχραον, Il. Π. 352.

3. Σωτάδης, οὐχ ὁ τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων ποιητὴς ὁ Μαρωνίτης, ἀλλ' ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας,—Athen. ibid.

4. Quanquam multa a communi quantitatis ratione aliena in Hesiodo, æque ac Homero, reperiuntur, nimium tamen ab ea abhorrere videtur prima syllaba in δρυὸς producta, et in πρίνου correpta. Quod ad posteriorem attinet, proclive est legere, δ. ε. γύην πρίνου. Sed cum Gaisfordo, " peritioribus locum in medio relinquo."

Γυιοτορος. membra transfigens, v. lacerans.
* Εντελλος δε Δαρητος εναντιον ομμα τιταινων*
γυιοτορους μυρμηκας εμαινετο χερσιν ἑλισσων. Christod. Ecphr. 225. *Anal.* ii. 464.

Γυιοφᾰγος. membra exedens. **perperam in* Nic. Ther. 783. *pro* Γαιοφ. qu. v.

Γυιοχαλκος, ου. cui membra ænea sunt. *De* Talo.
τον γυιοχαλκον οὖρον ἐρραισεν. Dosiad. *Ara, An.* i. 413.*

Γυιοω. membra frango.
γυιωσω μεν σφῶϊν ὑφ' ἁρμασιν ωκεας ἱππους. Θ. 402.
Syn. Απογυιοω, καταγυιοω, απονευροω, χωλοω, βλαπτω.

Γῠλιος. vasculum militare, in quo cibus adservatur.
παῖ, παῖ, φερ' εξω δευρο τον γυλιον εμοι. Ach. 1096. V. Pac. 527.

Γῠλιαυχην. cervicem prælongam et gracilem habens.
γυλιαυχενας ορχηστας. Pac. 789.
Syn. Μακροτραχηλος.

Γυμναζω. me nudum in palæstra exerceo.
μῶν κρυμὸς αυτῆς πλευρὰ γυμναζει χολῆς; Eur. *fr.* Scyr. 1.
Syn. Απογυμναζω, ασκεω.

Γυμνας, ἀδος. ὁ ἡ. exercitationi deditus.
ὁρῶ μεν ανδρῶν τονδε γυμναδα στολον,
* στειχοντα θεωρὸν, εκ τροχων πεπαυμενον. (*versus emendatione egens, propter Anapæst. in secunda sede.*) *fr.* Eur. Alopes.*
γυμνασιν ὁς χαιρεις, δολιαις τ' απαταις, οφιοῦχε. Orp. H. 27.

Γυμνᾰσια. exercitatio. Γυμνασιον. palæstra.
αλλα ποτοῦ τε μετρον, και σιτον, γυμνασιων τε-Ποιεῖσθαι—
——τον δ' εθελοντα [Pythag. 33.
αστῶν, και ξεινων γυμνασιῳ δεχομαι. Anac. 197.
Syn. Γυμνασμα, γυμνασις, ασκημα, ασκησις, επασκησις, διατριβη, επιτηδευμα, μελετη, σχολη.—τα, αλειπτηρια, βαλανεια, λουτρα.—παλαιστρα.
Phr. Ἑλικῶνος Πιερικος δομος. Ep.
ψυχῶν σοφῶν φροντιστηριον. Aristoph.

Γυμνης, Γυμνητης. miles levis armaturæ.
γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρματων τ' επισταται; Phœn. 1164.
ποῦ δε γυμνητων μοναρχοι; Rhes. 31.
Syn. Σφενδονητης, τοξοτης.

*Γυμνησιαι, ων. αἱ. *sc.* Νῆσοι περι την Τυρσηνιαν.
οἱ δ' αμφικλυστους χοιραδας Γυμνησιας. Lyc. 633.

Γυμνητης, ου. ὁ. *adject.* egenus.
Διογενευς τοδε σῆμα, σοφοῦ κυνὸς, ὅς ποτε θυμῷ
αρσενι γυμνητην εξεπονει βιοτον. Antip. Sid. *An.* ii. 28.*

Γυμνῐκος. ad exercitationem pertinens.
ποιεῖν αγῶνας μουσικους, και γυμνικους. Plut. 1164.

Γυμνῑτης. *id. qu. Γυμνος. in l. c. legitur etiam,* Γυμνιτα.
τον δ', οἷα δυπτην κηρυλον, δια στενου
αυλῶνος* οισει κῦμα γυμνιτην φαγρον. Lyc. 387.

*Γυμνοὶ, ῶν. οἱ. nomen populi ad Phasin.
Γυμνοι, Βουνομαι τε, και Αρκυες αγροιωται. Orph. 1043.*

Γυμνός. nudus.
ου γάρ πως αν γυμνὸς εὼν Τρωεσσι μαχοιτο. Ρ. 711.
Syn. Αχιτων, απεπλος, ανειμων. *αφάρης, q. v. ανοπλος.*

Γυμνοω. nudo. —αιδεομαι γαρ
γυμνοῦσθαι κουρῃσιν εϋπλοκαμοισι μετελθων. ζ. 222.
Syn. Απογυμνοω, αναγυμνοω, αφιματοω, απαμπισχω, απαμφιεννυμι, απεννυμι, εκδυω.—αναδερω, ανασυλαω, ανασυρω, αποκαλυπτω, ψιλοω.

Γυναικεῖος. muliebris. *item,* Γῠναῖος.
εκπαγλως ηχθηρε, γυναικειας δια βουλας. λ. 436.
θηρσιν ἑλωρ προὔθηκε γυναιων εἱνεκα φιλτρων. Orph. 671.
Syn. Γυναικικος.—γυναικοφιλης.

Γυναικιζω, Γυναικιζομαι. cultu gestuque feminam facio.
—ην λαλῆς δ', ὁπως τῳ φθεγματι-Γυναικιεῖς εὖ και πιθανῶς.

Γυναικῐσῐς. imitatio muliebris. [Thesm. 275.
πριν τῆς ἑτερας δοῦναι γυναικισεως δικην. ib. 870. (63. Br.)

Γῠναικοβουλος. a muliere excogitatus. —γυναικοβουλους τε μητιδας φρενων επ'. Choëph. 624.

Γῠναικοκηρυκτος. a mulieribus decantatus
—αλλα ταχυμορον
γυναικοκηρυκτον ολλυται κλεος. Agam. 486.

Γῠναικοκρᾰτοῦμαι. feminæ, *item* uxoris, imperio regor.
* αν πανυ κομπαζῃς προσταγμασι μη ὑπακουειν
τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· ου γαρ απο δρυος εἶ
ουδ' απο πετρης, φασιν· ὁ θ' οἱ πολλοι κατ' αναγκην [409.
πασχομεν, η παντες,* και συ γυναικοκρατῇ. Pallad. *An.* ii. p.

Γῠναικομᾰνεω. amore mulierum insanio.
γυναικομανῶ γαρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἁμα. Thesm. 583.

* Γῠναικομᾰνης, εος. ὁ ἡ. mulierum amore insanus.
ἡ Κυπρις θηλεια γυναικομανῆ φλογα βαλλει. Meleag. 3.*

Γῠναικομῑμος. mulieres imitans.
γυναικομιμοις ὑπτιασμασιν χερῶν. Prom. 1004.

Γῠναικομορφος. formam, vel habitum, mulieris induens.
γυναικομορφον αγομενον δι' αστεος. Bacch. 853.

Γῠναικονομοι, ων. οἱ. magistratus modestiæ matronali præfecti.
παρα τοις γυναικονομοις δε τους εν τοις γαμοις. Ath.

Γῠναικοπληθης. mulieribus plenus.
* τα μεν κατ' οικους τοιαδ'· εξωθεν δε με
γαμοι γ' ελῶσι Θεσσαλων και* ξυλλογοι
γυναικοπληθεῖς· * ου γαρ εξανεξομαι
λευσσων δαμαρτος τῆς εμῆς ὁμηλικας.* Alcest. 953.

Γῠναικοποινος. mulierem ulciscens.
γυναικοποινων αρωγαν πολεμων. (*Dochm. dupl.*) Agam. 234.

Γῠναικοφωνος. muliebrem vocem habens.
γυναικοφωνος, ἁπαλος, ευπρεπης ιδεῖν. Thesm. 199.

Γυναικοφῐλης. mulierum amator.
* ανδρὶ δε, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς ποθος. ὦ πατερ, ὦ Ζεῦ,
ου μονος ηρασθην·* καὶ τὺ γυναικοφιλας. Theoc. 8. 60.
Syn. Γυναικομανης, γυναικιας, γυναικωδης, γυναικανηρ, γυναικοθυμος, καταγυναῖξ, καταγυνης, θηλυμανης, θηλυμιτρης, φιλογυνης, φιλογυνος, φιλογυναῖξ, φιλογυναιος.

Γυναικοφρων. muliebriter sentiens. [2. 34.
γυναικοφρων γαρ θυμὸς, ανδρὸς ου σοφοῦ. Eur. *fr.* Erecth.

Γυναικωνῖτις[1]. mulierum conclave. 2. cœtus mulierum.
ειτα δια τοῦτον ταῖς γυναικωνιτισιν. Thesm. 420.
Syn. Γυναικων, γυναικονιτης.

Γυναιμᾰνης. mulierosus.
Δυσπαρι, εἶδος αριστε, γυναιμανες, ηπεροπευτα. Γ. 39.
—γυναιμανέες γαρ εοῦσαι
αργαλεως γαμεουσιν ες αργαλεην φιλοτητα. Man. 1. 32.

Γῠνη. mulier. 2. uxor.
1. ἡ δ' αεκουσ' ἁμα τοῖσι γυνὴ κιεν· αυτὰρ Αχιλλεύς. Α. 348.
2. τῷ δε γυνὴ Προιτου επεμηνατο, δῖ' Αντεια. Ζ. 160.
Syn. 1. Θῆλυς, θηλεια, το θῆλυ. 2. ακοιτις.—*pl.* αορες.
Epith. Αναλκις, αμυμων, ακηδης, αγνωμων, αγριας, αστοργος, αιδοια, ακριτομυθος, απειλητειρα, αμορφος, αθωρηκτος, ἁβροχιτων, αριστωδιν, αγλαοδωρος, αχαλινος, βαθυζωνος, βαθυκολπος, βαρυτλητος, βαρυφορτος, βαρυθυμος, δῖα, δειπνολοχος, δυσπαις, δολοεσσα, δολοφρονεουσα, ευζωνος, ευειδης, ευμορφος, ευκομος, ευπλοκαμις, εγερσιμοθος, εγερσινοος, ερωμανης, ερωμανεουσα, ζυγια, ζηλημων, ἑλκεχιτων, θεογλωσσος, κακογλωσσος, κακοτεχνος, κακηλετης, καλλιπλοκαμος, καλλικομος, καλλιζωνος, κορυμβοφορος, λυσικομος, νυμφοκομος, ολοη, οργῖλη, ὁμολεκτρος, οικωφελης, περκνη, περικαλλης, πολυανδρος, πολυστονος, πολυμνηστη, παναποτμος, σχετλιοτεκνος, ταναεργος, τανυπεπλος, ταχεῖα, φιλοθρηνος, φιλοκλαυτος, φιλοικτιστος, φιλοτεκνος, φιλοκροταλος, φιλοξενος, φλαυροτοκεια, χοροπλεκης, χοροιτυπος, χαμαιγενης, χερνῆτις, φλαυρα. [ενειμων. Æsc.] Phr. Καλον φυτον εν βιῳ. ὑπερηφανον πραγμα.
πηδαλιον οικιας. τερπνον κακον. Menand. συμφωνος ακοιτη.
ασκητα πεπλῳ τε και αμπυκι.— Theoc.
κακῶν δε παντων τεκτονες σοφωταται. αθλιωτατον φυτον. Eur.
ζῶσε δε και κοσμησε θεα γλαυκῶπις Αθηνη,
αμφι δέ οἱ Χαριτες τε θεαὶ, κ. λ. Hes. ε. 73. * ὥστε γυναῖκας,
αἵτε χολωσαμεναι εριδος πέρι θυμοβοροιο
νεικεῦσ' αλληλῃσι, μεσην ες αγυιὰν ιοῦσαι,
πολλ' ετεά τε και ουκί· χολος δέ τε καὶ τὰ κελευει. Υ. 252.
ψυχρὸν παραγκαλισμα τοῦτο γιγνεται,
γυνὴ κακὴ ξυνευνος εν δομοις.— Antig. 650.
του πηλοπλαστου σπερματος θνητη γυνη. Æsch. *fr.**

1. Vox hæc perrara usurpatur a Menandro, Ψευδηρακλ. *fr.* i. p. 194. *Ed.* Amstel. 1709. Sed ibi apparet, γυναικωνῖτιν.

Γυνις, Γυννις. mollis, effeminatus. Vid. Γυναικοφιλης.
εγγυς ὁρᾷς· ου γυννις εων κεκλησεθ' ὁ πυκτης[1]. Theoc. 22. 69.

Γὔπἄριον. avis nidus.
και γυπαριοις, και πυργιδιοις ετος ογδοον, ουκ ελεαιρεις; Eq. [790.
Syn. Φωλεος, καλια.

* Γὔραιη πετρη. parva et petrosa insula in mari Ægæo. Imo ἡ Γυρῆ (contr. ex Γυρέη) est series scopulorum ad insulam unam Cycladum, quæ dicitur ἡ Μυκονος, ου, non procul Eubœa. Hinc ἡ Γυραιη πετρη unus horum scopulorum. Odyss. δ. 500. —507. Vid. Lycophr. 390.

Γυργᾶθος, ου. ὁ. grabbatum. [Poll. X. 158.*
ει μη δικῶν τε γυργαθος, ψηφισματων τε θωμος. Aristoph. ap.

Γῦρητομος. in orbem scissus.
και τον αρουραιον γυρητομον αυλακα τεμνει. Ep. l. 1.[2]

Γυρῖνοι, ων. οἱ. ova ranarum, vel, ranulæ.
αυτοθεν εξ ὑδατος πατερες βοοωσι γυρινων. Arat. Δ. 215.
Exp. Οἱ αδιαπλαστοι βατραχοι.

Γῦριος. orbicularis. επει δε λιμνης εγγυς ἦλθον γυριης. Ep. Suid.
Syn. Περιφερης, κυκλικος.

Γυρόδρομος. in orbem currens. ep. lapidis. Epig.

Γῦρός, ρα, ρόν. curvus. 2. rotundus. 3. ὁ. subst. scrobs.
1. γυρος εν ωμοισιν, μελανοχροος, ουλοκαρηνος. τ. 246.
Syn. 1. Αγκυλος, κυρτος, ὑβος. 2. στρογγυλος.

* Γῦρος, ου. ὁ. gyrus, circulus. 2. placentæ quoddam genus. haud in usu apud Poetas.

Γῦροω. in orbem flecto: vel, inflexam propaginem scrobiculo insero. Vid. Kuhn. ad Polluc. 1. 224.
—παντη δε Διὸς κεχρημεθα παντες·
τοῦ γαρ και γενος εσμέν· ὁ δ' ηπιος ανθρωποισι
δεξιὰ σημαινει· λαοὺς δ' επὶ εργον εγειρει,
μιμνησκων βιοτοιο· λεγει δ' ὁτε βῶλος αριστη
βουσί τε και μακεληισι· λεγει δ' ὁτε δεξιαὶ ὧραι*
και φυτα γυρῶσαι, και σπερματα παντα βαλεσθαι. Arat. Φαιν. 4.
Syn. Γυρευω, γυριζω, φυτευω, περισκαπτω, περιφραττω, κυρτοω, δινεω —φιαλοω.

Γυρτων, Γυρτωνη. urbs Thessaliæ.
ηλυθε δ' αφνειην προλιπὼν Γυρτῶνα Κορωνος. Ap. 1. 57.
οἱ δ' Αργισσαν εχον, και Γυρτωνην ενεμοντο. Β. 737.
Phr. Γυρτῶνος ἁλιστεφες αστυ. Orph. 143.

Γυψ. ὁ. vultur.
των ητοι αυτῶν τερενα χροα γῦπες εδονται. Δ. 237.
Syn. Γυπαιετος.

* Γυψος, ου. ἡ. gypsum. —ηρεσε γυψον
χρισματα, και φυκους ανθος επεισοδιον. Rufin. An. ii. 393.*

Γῶλεα. τα. speluncæ et latibula.
φωλειοῦ λοχαδην ὑπο γωλεα διψας ιανει. Nic. Ther. 125.

Γωλεῖα, ων. τα. expon. αἱ προς την θαλασσαν καταδυσεις.
—και Διακριων-Γωλεῖα. Lyc. 376. *leg. item γωλοιὰ et γηλειά.*

Γωνῐα. angulus.
αποδρὰς γὰρ εις την γωνιαν, *τυρὸν πολὺν,
κατεσικελιζε, κανεπλητ' εν τῷ σκοτῳ.* Vesp. 910. B.
Syn. Γωνιδιον.—κευθμων.

Γωνιασμος. Exp. Πλαγιασμος, απατη.
λεπτων τε κανονων εσβολας, επῶν τε γωνιασμους
νοεῖν, ὁρᾷν, ξυνιεναι, στρεφειν,— Ran. 987. (56. Br.)

* Γωνιοβομβυξ, ῦκος. ὁ. qui in angulorum tenebris et sordibus versatur.
γωνιοβομβυκες, μονοσυλλαβοι, οἷσι μεμηλε. Herodic. An. ii. [65.*

Γωρῦτός. pharetra. 2. theca arcus.
αυτῷ γωρυτῷ, ὁς οἱ περικειτο φαεινος. φ. 54.
Syn. Βελοθηκη, ιοδοκη, ογκιον, φαρετρα, τοξοθηκη.

1. Hic versus, utcunque depravatus, est tamen aliquanto melior quam ille, qui in contextu Valckenaerii ad mentem Reiskii, Toupii, et Brunckii, exhibetur, ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. Quod ad v. γύννις attinet, semel reperitur in Aristophane. ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή; Thesm. 136.

2. Epigr. est Philippi *Thessalonicensis* 59. *Anal.* ii. 228. Sed pro γυρητόμον *Brunckius* in textu tacite posuit πυρητόκον. Alii γυητόμον, *prima longa.*

Δ.

ΔΑΒΙΔ. Nomen Ebr.
—ὁπποθι δῶμα λυροκτυπος ῳκεε Δαβιδ. Nonn.
μυρὶ' ὁρᾷς πασχειν πολυπλαγκτον εοντα Δαβιδον. Dolsc.
Δαβιδου σθενερου τρισκαιδεκατος πελει ὑμνος. Apollin.
Epith. Αριστογονος, αμυμων, γεραρος, δῖος, θρασυκαρδιος, κρατερος, μενεχαρμος, μεγας, καλλινικος, περικαλλης, προφηταναξ, πινυτος, θεοτερπης, ῥηξισθενης, ταπεινος, χαριεις, Ιεσσαΐδης.
Phr. Θεοσσυτος αοιδος. ψαλμογραφος, ευφορμιγξ αναξ.

Δᾶγυς, ῦδος. ἡ. *varie exponitur. Vid. Schol. in l.*
αλλ' επαγην δαγῦδι, καλον χροα παντοθεν, ἶσα. Theoc. 2. 110.
Exp. Στεφανος περισφιγγων την κεφαλην.
κοσμος τ' εγκαρδιος εστι γυναικῶν.

Δᾶδιον. *dimin.* a Δαΐς, *seu* δάς.
φερε δη, το δαδιον τοδ' εμβαψω λαβών. Pac. 959.
Syn. Λαμπαδιον, δαΐτις.

Δᾶδουχεω. facem præfero.
Ἡφαιστε, δαδουχεῖς μεν εν γαμοις βροτῶν. Troad. 343.
Syn. Λαμπαδηφορεω, πυρσευω.—φρυκτωρεω, φαινω, φωτιζω, λαμπω, διαλαμπω.

Δᾶδοῦχος. facem gestans; *inpr.* in sacris Eleusiniis.
εννυχιη, δαδοῦχε, κορη ευαστερε, Μηνη. Orph. H. 8.
Syn. Λαμπαδοῦχος, λαμπαδηφορος, δαδοφορος, λυχναπτης.

Δᾶειω, Δαεω. disco.
εὕδουσ', η απανευθε; διειπε μοι οφρα δαειω.[3] K. 425.
ει δ' εθελεις και ταῦτα δαημεναι, οφρ' εὖ ειδῇς. Z. 150.
Syn. Δαιομαι, δασκω, δαΐσκω, διδασκομαι, διαειδομάι, μανθανω.

Δαζομαι. divido.
κτηματα γάρ κεν παντα δασαιμεθα, οικια δ' αὖτε. β. 335.
Syn. Αναδαζομαι, αποδαζομαι, διαδαζομαι, δαΐζω.

Δᾶημοσῦνη. peritia.
ναυτιλιης σφετερῃσι δαημοσυνῃσι κεκασθαι. Orph. 726.
Syn. Γνῶσις, εμπειρια, ειδησις, επιστημη, επιστημοσυνη, ιδμοσυνη, ιδρεια, φραδμοσυνη, μαθησις.

Δᾶημων. doctus.
εν παντεσσ' εργοισι δαημονα φωτα γενεσθαι. Ψ. 671.
Syn. Εμπερης, εμπεραμος, εμπειρος, εμπαιος, επιϊδμων, ιδμων, ειδως, εξειδως, επιστημων, ειδημων, ἱστωρ, ιδρις, συνετος, ευσυνετος, φραδμων, εὖ δεδαως.

Δαηρ. (ανδραδελφος.) mariti frater.
δαηρ αὖτ' εμος εσκε κυνωπιδος, ει ποτ' εην γε. Γ. 180.
αυτοκασιγνητον και δαερα, χαιρε δε θυμῷ. Ξ. 156.
Ἑκτορ, εμῷ θυμῷ δαερων[4] πολυ φιλτατε παντων. Ω. 762.

Δαιδάλειος. a Dædalo factus.
τα Δαιδαλεια παντα κινεῖσθαι δοκεῖ [9.*
*βλεπειν τ' αγαλμαθ', ὧδ' ανὴρ κεῖνος σοφός. Eur. *fr.* Eurysth.

Δαιδᾶλευτρῐα, ας. ἡ. artifex.
μυληφατου χιλοιο δαιδαλευτριας. Lyc. 578.

Δαιδαλλω, Δαιδᾶλοω. artificiose facio. 2. variego.
δαιδαλλων χρυσῷ τε και αργυρῳ, ηδ' ελεφαντι. ψ. 200.
τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδαλωσεμεν ὑμνων πτυχαῖς. Ol. 1. 169.
Syn. Αιολλω, ποικιλλω, κοσμεω.

Δαιδᾶλεος, Δαιδᾶλος. artificiose factus. 2. varius.
δαιδαλεον θωρηκα, τον Ἡφαιστος καμε τευχων. Θ. 195.
εξυσ' ασκησασα, τιθει δ' ενι δαιδαλα παντα. Ξ. 179.
Syn. Εντεχνος, κατατεχνος, πολυτεχνος, ὑπερτεχνος, τεχνικος, τεχναστος, τεχνηεις.—ενεργης.—πολυδαιδαλος.—αιολος, ποικιλος.

3. Rectius hoc facit *Dammius* aor. 2. pass. subj. pro δαῶ, a δαίω, vel δαεω, quod et δάημι, f. δαήσω, p. δεδάηκα (Od. θ. 134.) pr. m. δέδαα, a. 2. pass. ἐδάην, (cujus particip. δαείς, Pind. Ol. vii. 98, 168.) unde infin. δαῆναι, Attice, *sive potius* Archaïce, δαημεναι. Particip. δεδαώς, si *Sebero* fides, in Iliade non occurrit, et semel tantummodo in Odyss. *sc.* ρ. 519. Semel in Homericis, *sc.* H. in Merc. 507.

4. Duæ primæ hujus vocis syllabæ in unam fortasse per Synæresin contrahuntur; quoniam α in δαηρ fere semper producitur.

* Δαιδᾰλοεις, οεσσα, οεν. idem.
  το βρετας, ὁ χρυσῷ δαιδαλόεν τελεθει. Nossis, *An*. i. 194.*

Δαιδᾰλος. Dædalus.
  —χορον—οἷον ποτ' ενι Κνωσσῷ ευρειῃ
  Δαιδαλος ησκησεν καλλιπλοκαμῳ Αριαδνῃ. Σ. 592.

Δαιδᾰλοχειρ. sollers. [*An*. i. p. 227.
  Θῆρις ὁ δαιδαλοχειρ τῇ Παλλαδι πῆχυν ακαμπῆ. Leon. Tarent.
  Syn. Τεχνιτης.

Δαΐζω. divido. 2. discerpo.
  κεῖτο, φιλῃσι δε χερσι κομην ησχυνε δαΐζων. Σ. 27.
  δαΐζων ἵππους τε και ανερας·— Λ. 497.
  Syn. Δαιομαι, δαίω, διαμεριζω, διακοπτω, κατακοπτω, διαμοιραομαι, διατμηγω, διατμησσω, διανεμω, διαιρεω, καταδιαιρεω, διαμελιζω, διοριζω, διχαζω, διαχωριζω, δατεομαι, κατανομιστευω, κεαζω, μοιραω, νωμαω.—φθειρω, αναρπαζω, αποκτεινω, διασπαω, τεμνω, σχιζω, πορθεω, σκυλευω, θαπτω.

Δαΐκτὴρ, Δαΐκτος, Δαΐκτωρ. vi cogens; infestus.
  δομων μαλ' αχω επ' αυτοὺς
  προπεμπει δαΐκτὴρ γοος. Sept. Th. 922. (15. Pors.)
  φθονον ουκ οἶδα δαΐκτον[1]. Anac. 42. 10.
  πριν δαΐκτορος βιᾳ
  καρδιας γαμον κυρῆσαι. Æsch. Supp. 805. (795. P.)
  Syn. Δαΐος, δηΐος.

Δαιμοναω. furore corripior.
  ὡς δαιμονῶντας κἀνατρεψοντας πολιν. Phœn. 895.
  Syn. Δαιμονητιαω, κακοδαιμονῶ, αφραινω.

* Δαιμονῐον. το. numen. 2. larva. 3. genius. 4. providentia divina. 5. fatum, fortuna. 6. *Apud Scriptores N. F. denotat*, dæmonium, i. e. spiritum impurum. Vid. Δαιμονες.
  1. ισχὺν τ' εχειν, ο,τι ποτ' αρα το δαιμονιον. Bacch. 892.
  3. δαιμονιον, ᾧ μελει τὰ τοῦ θνητοῦ βιου. Eur. *fr. inc. Barnes*. 12.
  5. ειτε το δαιμονιον κατεκωμασε. Phœn. 363.
  6. φρικτῶν δαιμονιῶν ἑρμαγελην ετεκε. Palladas,[2] *An*. ii. 415.*

Δαιμονῐος. divinus; admiratione dignus, &c.
  δαιμονιε, φθισει σε το σον μενος, ουδ' ελεαιρεις. Ζ. 407.
  δαιμονιοι, μυθους μεν ὑπερφιαλους αλεασθε. δ. 774.
  Syn. Γενναῖος, μακαριος, αντιθεος, θαυμαστος, αγαστος, αξιοπρεπης, ευδαιμων.—δυσδαιμων, αθλιος.—θεῖος, μορσιμος.

Δαιμονιως. *adv*. 1. divinitus. 2. mirum in modum.
  τον δ' ανερα δαιμονιως γεγαμεν
  ευχειρα, δεξιογυιον,— Ol. 9. 164.
  Syn. *1. Θεοθεν. 2.* θαυμασιως, θαυμαστως.

Δαιμων. Deus. 2. heros. 3. genius; animus humanus. 4. sors.
  σιγῇ· πασας δε Τρωας λαθεν· ηρχε δε δαιμων. Γ. 420.
  δωματ' ες Αιγιοχοιο Διος μετα δαιμονας αλλους. Α. 222.
  —επι τε λῖν ηγαγε δαιμων-Σιντηντ— Λ. 480.
  αξεις εν νησεσσι· παρος τοι δαιμονα δωσω. Θ. 166.
  ἆσε με δαιμονος αἶσα κακη, και αθεσφατος οἶνος. λ. 61.
  Syn. Θεος.—τυχη.—μοῖρα, μορος.—αλαστωρ.
  Epith. Αγανος, αφθονος, αφθιτος, δεξιος, σαωτηρ, εριουνιος, επιῤῥοθος, κακος, στυγερος, σκληρος, λυγρος, χαλεπος, οισπολος. [δυσπονητος.]
  Phr. Δαιμονα κικλησκω, μεγαν, ευηγητορα, φρικτον, μειλιχιον Δια, παγγενετην, βιοδωτορα θνητῶν,
  Ζῆνα μεγαν, πολυπλαγκτον, αλαστορα, παμβασιλῆα·
  πλουτοδοτην,—ψυχοντα βιον θνητῶν ανθρωπων·
  εν σοι γαρ λυπης τε χαρᾶς τε κλῆδες οχοῦνται. Orph. H. 72.
  *Δαιμονά τ' ηγαθεον, και Δαιμονα πημονα θνητῶν. ib. Ευχ.
  [ταλαντα βρῖσας ουκ ισορρoπῳ τυχῃ. Æsch. [31.
  παντα τοι φλεγεθει κἀν σκοτῳ μελαινᾳ ξυν τυχᾳ
  μεροπεσσι λαοις. Id.] *pro sorte, vel fortuna.*

Δαιμονες. *fere semper, ni fallor, apud ethnicos scriptores in bono sensu; designans inprimis eos, qui ex hominibus propter merita in numerum Divorum relati sunt. Apud Sacros Scriptores, e contrario, semper in malo significatu; quoniam numina, quæ ab Ethnicis habita sunt in honore, a veri Dei cultoribus, tanquam mera idola, quinimmo tanquam caussa atque origo improbæ atque insanæ* θρησκείας, *jure existimabantur.**
  τοι μεν δαιμονες εισι, Διος μεγαλου δια βουλας.
  εσθλοι, επιχθονιοι, φυλακες θνητῶν ανθρωπων·
  οἵ ῥα φυλασσουσι τε δικας και σχετλια εργα,
  ηερα εσσαμενοι, παντη φοιτῶντες επ' αιαν,
  πλουτοδοται· και τοῦτο γερας βασιληΐον εσχον. Hes. ε. 121.
  Epith. Δῖοι, αγανοι, αφθιτοι, αψυχοι, επιῤῥοθοι, δεξιοι, σαωτῆρες, ηγαθεοι, πολισσοῦχοι.
  Δαιμονας ουρανιους τε και ειναλιους και ενυδρους,
  και χθονιους, και ὑποχθονιους, ηδ' ηεριφοιτους. Orph. Ευχ. 33.
  (*in malo significatu*,) φαῦλοι, στυγεροὶ, χαλεποι, δυσωνυμοι, σκληροι, λυγροι, νηλειεῖς, αλγινοεντες, μανιωδεες, δυσμενεῖς, σαρκοχαρεῖς, ιλυοεντες, μισανθρωποι, τυμβονομοι, κευθμωνοχαρεῖς. Δαιμονες ανθρωπων δηλημονες, αγριοθυμοι.

Δαινῠμαι. epulor.
  δαινυσθαι μιν ανωγον ενι μεγαροισιν ἑκηλον. Ε. 805.
  Syn. Δαιταλοω, μεταδαινυμαι, ενδαιτεομαι, ευωχεομαι, συνεστιῶμαι, συμποσιαζω, θοιναω, δαιομαι, (*med.*) οινοποταζω, ἑορταζω, εσθιω, ειλαπιναζω, τρεφομαι.—θερμαινομαι.

Δαινῡμι. epulas do.
  δαινυ δαῖτα γερουσιν· εοικε τοι, ουτοι αεικες. Ι. 70.
  Syn. Εστιαω, ευωχεω, δαιω, δειπνιζω.

Δᾶΐος. peritus. 2. hostilis.
  ω δαΐα Τεκμησσα, δυσμορον γενος. Soph. Aj. 795.
  Syn. Ατυχης.—δαημων.—δηΐος, δυσμενης.—απειρος, σεμνος, φοβερος, ισχυρος, αγαθος.

Δαιρα, Δαειρα, ας. ἡ. *Nomen Proserpinæ, quæ etiam Κορη appellata.* τῳ ει κ' εννυχιοις τις αρεσσαμενος θυεεσσι
  Δαιραν μουνογενειαν,— Apoll. 3. 846.

Δαις, Δαιτη, Δαιτυς. epulum.
  δαινυντ', ουδε τι θυμος εδευετο δαιτος εἴσης. Α. 468.
  τοῦ γαρ και δαιτης ηντησατε δεῦρο μολοντες. γ. 44.
  τον δε και αμφιθαλης εκ δαιτυος εστυφελιξε. Χ. 496.
  Syn. Ευωχια, ευωχησις, ἑστιασις, ειλαπινη, συνδειπνον, συνεστια, συμποσιον, ποτος, ὑποδοχη, θοινη, πανθοινη, πανθοινια, φιλοτησια, οψα, σιτια, φαγηματα, βρωματα.
  Epith. Αμβροτος, αγαθη, ερατη, επηρατος, ερατεινη, ερικυδης, ετοιμη, ευδειπνος, βιοτησιος, γαμηλιος, γενεθλιος, διψας, διψαλεα, θυμαρης, θαλεια, θρεψηνωρ, μενοεικης, μινυνθαδια, μυστιπολος, ζωαρκης, νυμφιδια, πολυξεινος, παχεῖα, πιειρα, παλιναυξης, πολυκωμος, καταθυμιος.—ατερπης, δυστερπης, στυγερα, ταχυφθιμενη. Phr. *—Εν δαιτὸς δὲ μοιρᾳ
  μειλιχιοισι λογοις
  αυτοὺς Ιασων δεγμενος,
  ξεινι' ἁρμοζοντα τευχων,
  πᾶσαν εν ευφροσυναν ταννεν,
  αθροαις πεντε δραπῶν
  νυκτεσσιν ἔν θ' ἁμεραις
  ἱερὸν ευζωᾶς αωτον. Pyth. 4. 226.*
  αιολα, πιαλεης ἑτεροτροπα δειπνα τραπεζης. Nonn.
  ειλαπινης εργα κυπελλομαχου. εὔπνους τραπεζα
  μυρων τε και μαγειρων-Σοφισμασιν περισσοις.
  δαινυνται· παρα δε σφιν ονειατα μυρια κεῖται.
  κνισσῆεν δε τε δῶμα περιστεναχιζεται αυλῇ
  ηματα, κ. λ. κ. 9. —ειδατα θεῖα φερουσαι
  χερσιν εν αμβροσιησι θεαὶ παρενηνεον* Ωραι
  χρυσειοις κανεοισι—κ. λ. Coluth. *(*utinam, haud liquet.*)

Δαΐς, ἴδος. ἡ. tæda. 2. prælium.
  τῷ δ' αρ' ἅμ' αιθομενας δαΐδας φερε κεδν' ειδυῖα. α. 428.
  2. —τῷ δ' (Neptuno) ου θεμις εστι μιγῆναι·
  εν δαΐ λευγαλεῃ· αλλα δεος ισχανει ανδρας. ξ. 387.
  Syn. 1. Δας, δελετρον. 2. δαη, μαχη.

Δαΐσφαλτος. lubricus. *Vid. Schol. in l. l.*
  τα δευτερεια τῆς δαΐσφαλτου παλης. Lyc. 170.
  Syn. Πολεμικος.

*Δαιτᾰλευς, εως. ὁ. conviva. Vid. Δαιτυμων.
  —Διὸς δέ τοι
  πτηνὸς κυων δαφοινὸς αετὸς λαβρως
  διαρταμησει σωματος μεγα ῥακος,
  ακλητος ἑρπων δαιταλεὺς πανημερος.
  κελαινοβρωτον δ' ἧπαρ εκθοινησεται. Prometh. 1020.*

Δαιτᾰλοω. convivor.
  πλαγχθεντας, ωμοσιτα δαιταλωμενους. Lyc. 654.

---

1. Barnes. conjicit, φθόνον οὐ δείδια δήκτην. ut sit vers. Ion. a min. Dim. Acat. Vide ejus Notam.
2. Hic circa annum post Christum 400. floruisse creditur.

Syn. Δαινυμαι, τρωγω.

Δαιτᾰλουργῐᾱ. coquendi ars.
σαρκας λεβητιζουσα δαιταλουργιᾳ. ib. 199.

'Δαιτη. idem quod ἡ Δαίς. Il. K. 217.

Δαιτης, et Δαιτων. fuere Heroës consecrati et culti. Damm. c. 394.*

Δαιτρευω. divido cultro. 2. coquum ago.
—τα δ' αλλ' ες δῆμον εδωκε—Δαιτρευειν. Λ. 704.
Syn. Δαΐζω. 2. μαγειρευω.—ευωχοῦμαι.

Δαιτρός. qui carnes dividit. *Ang.* A carver.
δαιτρὸς δε κρειῶν πινακας παρεθηκεν αειρας. α. 141.
Syn. Αρταμος, μαγειρος, μεριστης.

Δαιτροσῠνη. scientia ministrandi more δαιτροῦ.
και δοιω θεραποντε δαημονε δαιτροσυναων. π. 253.

Δαιτῠμων. Δαιτῠμονευς. conviva. 2. qui convivium instruit.
δαιτυμονες δ' ες δωματ' ισαν θειου βασιληος. δ. 621.
—συν υἱεῖ δαιτυμονῆϊ. Nonn.
Syn. Δαιταλευς, δαιταλης, ευωχητης, θοινητωρ, ειλαπιναστης, θιασωτης, αριστητης, συνθοινιος, συντραπεζος, συμποτης, συναριστος, συνδειπνος, συνδορπος, συσσιτος, συμποσιαστης, συνδαιταλης.—μαγειρος.

*Δαιτυς. idem quod Δαιτη. *semel in Homero legitur.* V. Δαις.*

Δαΐφρων. bellicosus. 2. prudens.
* Ναστης, Αμφιμαχός τε, Νομιονος αγλαὰ τεκνα,
ὃς και χρυσὸν εχων πολεμόνδ' ιεν, ἠΰτε κουρη,
νηπιος· ουδέ τί οἱ τογ' επηρκεσε λυγρὸν ολεθρον,
αλλ' εδαμη ὑπὸ χερσὶ ποδωκεος Αιακιδαο
εν ποταμῷ·* χρυσὸν δ' Αχιλεὺς εκομισσε δαΐφρων. B. 875.
Syn. 1. Αιθων, δαΐος, πολεμικος. 2. αγχινοος, εμφρων, εχεφρων, εχεθυμος, συνετος.

Δαιομαι. *med.* epulor.
ενθ' εὖ δαισαμενοι *τοι μεν παρα πεισμασι νηὸς,
τοι δ' αυτοῦ κατα δωματ' αολλεες ενναζοντο.* Apoll. 2. 496.
Syn. Δαινυμαι, ευωχοῦμαι.

Δαιω, Δαΐω. disco. 2. epulum præbeo. 3. divido. 4. uro.
εν δ' αρ' ὑδωρ εχεαν, ὑπο δε ξυλα δαῖον ἑλοντες. Σ. 347.
νηλειως μελεϊστι κε δαιομενος[1] θανεεσθαι. Apoll. 2. 627.
Syn. 1. Δαεω, μανθανω. 2. δαινυμι. 3. δαΐζω, διακοπτω. 4. αναδαιω, ανακαιω, εξαπτω.

Δᾰκεθῡμος. mordens animum.
παρων, ἀνικ' εξανιη δακεθυμος ατα. Phil. 715.
Syn. Ανιαρος, αινος, δηξιθυμος, θυμοδακης, ψυχοτακης.

Δᾰκετον, Δᾰκος. animal venenatum.
ξεῖνος εχιδναῖον νερθεν αγων δακετον. Call. *fr.* 161. *Bl.*
φωτι δουλευειν-Πολεμιῳ, δικας παρανομῳ δακει. Tro. 284.
Syn. Εχιδνα, θηριον. Epith. Ιοβολον, αἱμαῤῥοον, αβληχρον, αινοπελωρον, βλαβερον, βλοσυρον, φοινον, ολοον, *δυστοκον, θηρειον, αφθογγον. Eurip.*

Δᾰκναζω, Δακνω. mordeo. —στενε και δακναζου. Pers. 571.
ὡς φατο Σαρπηδων, δακε δε φρενας Ἑκτορι μῦθος. E. 493.
και δακνομαι ψυχην, και διχα θυμον εχω. Theog. 906.
Syn. Αναδακνω, αποδακνω, καταδακνω, ενδακνω, προσδακνω, επιδακνω, βρυκω, λυπεω, κεντεω, ενοχλεω, καθικομαι, καθαπτομαι, οδαξῶ.

Δᾰκρῠ, Δακρῡμα, Δακρῠον. lacryma.
αλγησας δ', αχρεῖον ιδων, απεμορξατο δακρυ. B. 269.
θρηνοισι και γοοισι, και δακρυμασι. Andr. 92.
ὡς αρα τοι γ' ελεεινον ὑπ' οφρυσι δακρυον εἶβον. π. 219.
Syn. Επιδακρυον, δακρυσις, λιβος, ικμας.
Epith. Αινον, αλεγεινον, αναλεον, αυτοχυτον, αφθογγον, γλυκυ, θαλερον, θερμον, γοερον, δυσδακρυτον, δειλαιον, λαθριδιον, λιαρον, μελιηδες, ἱκετησιον, πενθῆμον, πενθιμον, πολυστονον, κρυερον, περιτυμβιον, ῥυηφενες, φιλαδελφον, φιλοξενον, χλωρον, ψυχοτακες.
Phr. Ομβρος οπωπῆς. Nonn. βλεφαρων νοτιδες. Synes. οφθαλμοτεγκτος πλημμυρις. Eur. *[πολλων δακρυων πιτυλος. id.] γεγηθος ἑρπει δακρυον ομματων απο. Soph. El.*
†ὡς ἡδυ δακρυα τοῖς κακῶς πεπονθοσιν
θρηνων τ' οδυρμοι, Μοῦσά θ' ἡ λυπας εχει. Troad. 604.

Δακρυογονος. lacrymas ciens.
αχορον, ακιθαριν, δακρυογονον Αρη. Æsch. Supp. 690.
Syn. Δακρυοποιος.

Δακρῠοεις. lacrymosus.
δακρυοεις δε τ' ανεισι παῖς ες μητερα χηρην. X. 499.
Syn. Δακρυωδης, δακρυοστακτος, αριδακρυς, ενδακρυς, πολυδακρυς. Phr. [Δακρυσι μυδαλεος. Soph. ομμα δακρυοις πεφυρμενοι.]

Δακρυοπετης. lacrymabilis.
—παθεα-Λιγεα βαρεα δακρυοπετῆ. Æsch. Supp. 118.

Δακρυοτῖμος. honoratus lacrymis. Vid. Αδωνις.

Δακρῠπλωω. lacrymis exundo.
φῆ δε δακρυπλωειν βεβαρηοτα με φρενας οινῳ. τ. 122.

Δακρυῤῥοεω. lacrymis fluo.
*αλλ' αιεν, ωδινουσα συμφορας βαρος,
δακρυῤῥοεῖ δυστηνος, εξ ὁτου πατραν
διηνεμον λελοιπεν·— Trach. 328.
Phr. Δακρυσιστακτον δ' απ' οσσων —Ῥαδινῶν ῥεος παρειὰν-Νοτιοις ετεγξε παγαῖς. Prom. 399. δι' οσσων νᾶμ' εχων δακρυῤῥοοῦν. Phœn.
κυνεῖ δε προσπιτνοῦσα, πᾶν δε δεμνιον
οφθαλμοτεγκτῳ δευεται πλημμῦριδι.
επει δε πολλῶν δακρυων εἶχεν κορον, κ. λ. Alcest. 183.*
†και τοι λεγουσιν, ὡς προς ανδρὸς ευγενοῦς
εν συμφοραῖσι δακρυ' απ' οφθαλμῶν βαλεῖν. Helen. 956.

Δακρυῤῥοος. lacrymas fundens.
—δακρυῤῥοον[2]—ομμα σε στενει. Œd. C. 1788.
αλλ' εἴ' αναιρων χειρ', απαντησω νεκροῖς,
Αΐδου τε μολπὰς εκχεω δακρυῤῥοους. Eur. Supp. 773. *(82. Markl. *cujus postremam Edit. vide.*)*

Δακρῡσιστακτος, ον. ὁ ἡ. lacrymis stillans. V. locum e Prometh. modo cit.

Δακρῡτός. deflendus.
δακρυτὸς ελπις σπερματος σωτηριου. Choëph. 234.
Syn. Αλιακτος, αξιοθρηνος, δυσδακρυτος.

*Δακρῠχᾰρής, έος. ὁ ἡ. lacrymis gaudens.
a. αγγελε Φερσεφονης, Ἑρμῆ, τίνα τονδε προπεμπεις
εις τον αμειδητον ταρταρον Αΐδεω;
b. μοῖρά τις αεικελιος (*quadrisyll.*) τον Αριστων' ἡρπασ' απ' αυρης
επταετη· μεσσος δ' εστὶν ὁ παῖς γενετῶν.
a. δακρυχαρης Πλουτων, ου πνευματα παντα βροτεια
σοὶ νεμεται; τί τρυγᾷς ομφακας ἡλικιης; Ep. ap. *Mitscherl.* Bibl. Art. et Liter. T. ii. p. 4. Vid. *Jacobs Anal.* T. xii. 288.*

Δακρῠχεω. lacrymas fundo.
ὡς φατο δακρυχεων· τοῦ δ' εκλυε ποτνια μητηρ. A. 357.

Δᾰκρῡω. lacrymor. Vid. Κατειβομαι. —αλλ' ὁτε δη ῥα
κυμασι πορφυρεοις επεκλυζετο, πολλα δακρυων[3] [67.
αχρηστον μετανοιαν εμεμφετο· τιλλε δε χαιτας, κ. λ. Batr.
Syn. Αποδακρυω, ενδακρυω, επιδακρυω, καταδακρυω, αποκλαιω, θρηνεω, οδυρομαι.
Phr. Δακρυων ῥῆξαι θερμα ναματα. Soph.
δαπεδον βλεφαρων δευειν νοτισι. Synes. —δακρυα δε σφιν
θερμα κατα βλεφαρων χαμαδις ῥεε μυρομενοισι.
ἱστατο δακρυχεων, ὡστε κρηνη μελανυδρος. Hom.
ομβρῳ δακρυοεντι περιῤῥαινοντο παρειαι. Nonn.
θερμα τεγγων δακρυα στοναχαῖς. Pind.

Δακτῠλῐδιον. annellus. *dimin. a* δακτυλιος.
το δακτυλιδιον πιεζει το ζυγον. Lysist. 418.

Δακτῠλῐκὸς, ή, όν. qui digitos exercet. [ii. 425.
δακτυλικὴν ψῆφόν τις εχων περὶ δακτυλα χειρῶν. Pallad. *An.*

Δακτῠλῐος. annulus.
δια δακτυλιου μεν οὖν εμέ γ' αν διελκυσαις. Plut. 1037.
Syn. Σφραγις.

Δακτῠλοδεικτος. qui digito monstratur.

1. Vera lectio est κεδαιόμενος. Vid. Brunck. et Beck.

2. Lectionem Aldinam, δακρύον, restituit Brunck. (1711.) neque alias apud Sophoclem invenitur hoc adjectivum. Bis usurpavit Euripides: in Supplicibus, l. c. et Herc. F. 98.

3. Vox hæc in Homero, non nisi in hoc uno loco, reperitur. In Euripide octodecies, in Sophocle quindecies, in Aristophane bis occurrit. Corripitur autem penult. in Scriptoris incerti Epigrammate; *Anal.* iii. p. 237. Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον ηπερ ὅτ' ἔζης
Δακρῦε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ελεεινότερος.

—δακτυλοδεικτῶν *(obelo notatur a Porsono)*
δ' ουτις απειπων ειργει μελαθρων. Agam. 1341.
*Δακτῠλοκαμψοδῦνος. ὁ ἡ. qui digitos non sine molestia exercet.
καλλιπε την ψηφον δακτυλοκαμψοδυνον. Ep. ἀδεσπ. 437.*
Δάκτῠλος. digitus. *plur.* δακτυλοι et δακτυλα.
αλλ' επι λεκτρον ιων, καταδακνω δακτυλον ακρον. Batrach. 45.
ηρεμα μεν θλιβων ροδοειδεα δακτυλα κουρης. Mus. 114.
Epith. Ἁπαλα, ἁπαλοχροα, ἐκηβολα, ἑτεροτροπα, πολυτροπα, εὔτροχα, θοα, μενεδηϊα, ὁμοπλοκα.—
Phr. Νοημων μαρτυρ φωνῆς. Nonn.
χερῶν ακρους κτενας. Æsch.
Δακτῠλότριπτος. digito tritus. Vid. Ατρακτος.
Δακτῠλωτος, η, ον. digitatus.
εκπωμα δακτυλωτον, αχραντον πυρι. Ion, ap. Ath. p. 468.
*Δᾱλιος. *Dor. pro* Δηλιος, qu. vid.*
Δαλμᾰτῐᾱ. Dalmatia.
Δαλματιη δ' εφυπερθεν, ενναλιων πεδον ανδρων. Dion. 97.
Δᾱλός. titio, torris.
δουπησεν δε πεσὼν, δαλὸς δέ οἱ εκπεσε χειρός. O. 421.
Syn. Δαλιον, δαυλος, δαος, θυμαλωψ, λαμπας.
Epith. Αιθομενος, αειφλεγης, ευφεγγης, αιθωψ, επεσχαριος, λυχνιοεις, πυραυγης, φεραυγης, τηλαυγης, σελασφορος.
Δᾰμαζω, Δᾰμᾰλιζω, Δαμαω, Δαμναω, Δαμνημι. domo, subigo.
η ηδη ὑπο χερσι Μενοιτιαδαο δαμασσω. Il. 438.
—μη φθινοπωρις α-
νεμων χειμερια καταπνοα δα-
μαλιζοι χρονον. Pyth. 5. 161.
ει δη ὁμου πολεμος τε δαμᾷ και λοιμος Αχαιους. A. 61.
—παντας γαρ εμον δαμνασκε νοημα. Hom. Ven. 252.
δαμνα μιν Ζηνός τε νοος, και Τρῶες αγαυοι. Il. 103.
Ἡρης· την μεν εγω σπουδῃ δαμνημ' επεεσσιν. E. 893.
Syn. Δμαω, αποτρυζω, ατυζω, βιαζω, κατατρυχω, καταπονῶ, κατακρατεω, τιθασσευω, ὑποτασσω, αναιρεω, αποκτεινω.
Δαμνιππος. bene equitans. id. qu. Ἱπποδαμος.
αγχι δ' Αμαζονιδων δαμνιππων αστεα κεῖται. Orph. 738.
Δᾰμᾰλη, Δαμαλις. juvenca, vitula.
πολλαι δ' αὖ δαμαλαι και πορτιες ωδυραντο. Theoc. Id. 1. 75.
λευκοστικτον ὡς δαμαλιν αμπετραις. Æsch. Supp. 355.
Syn. Πορτις. Epith. Λευκη, ευγληνος, μυκωμενη.
Δᾰμᾰληβοτος. depastus a juvencis. [*An.* i. 230.
αλλὰ μολὼν μαλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαληβοτον ακραν. Leon. Tar.
Δαμαληφᾰγος. qui buculas devorat.
χαιροις, Αλκειδα δαμαληφάγε, και ταδε φρουρει. Eryc. *ib.* ii. 296.
Δᾰμᾰρ, αρτος. ἡ. uxor.
ουδε γαρ ἡ Προμαχοιο δαμαρ Αλεγηνοριδαο. Ξ. 503.
Syn. Ακοιτις. Epith. Κοινολεκτρος, εὔκραιρος[1].
Δᾰμᾰσιμβροτος, ου. ὁ ἡ. domitor mortalium.
—εξ οὗ Θετιος γο-
νος ουλιῳ μιν εν αρει
παραγορεῖτο, μηποτε
σφετερας ατερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβροτου αιχμᾶς.— Ol. 9. 115.
Δᾰμᾰτειρᾰ, ας. ἡ. domitrix.
μισοπτωχε θεά, μουνη πλουτου δαματειρα. Lucian. *An.* ii. 313.
Δᾱμογερων. Androm. 300. Vid. Δημογερων.
Δᾰνᾱη. filia Acrisii, mater Persei.
ουδ' ὁτε περ Δαναης καλλισφυρου Ακρισιωνης. Ξ. 319.
Epith. Ηὔκομος, καλη. Phr. —Ἧς δια κολπου
χρυσεος εξ οροφοιο κατερρεεν ὑετιος Ζευς
αφνειῇ ραθαμιγγι γυναιμανεος νιφετοιο. Nonn.
*Δαναΐδες. αἱ. Danai filiæ.
νυξ ἄρ' εκεινη Δαναϊδων μ' ἕξει μιαν. Phœn. 1689.
Epith. Αγλαοθωκοι.*
Δᾰνᾰοὶ, Δαναϊδαι. Danai. Vid. Αχαιοι.
Τρῶας δ' εκλιναν Δαναοί· ἑλε δ' ανδρα ἑκαστος-Ηγεμονων·—
παλαι Πελασγοι, Δαναϊδαι δε δευτερον. Orest. 931[2]. [E. 37.

Epith. Αλκᾶντες, αιχμηται, ευσθενεῖς, εριδουποι, ξανθοκομαι, καρτεροθυμοι, ιφθιμοι, μενεχαρμαι, οβριμοι, ταχυπωλοι, φιλοπτολεμοι.—θεραποντες Αρηος.
Δαναος. Nom. Pr.
Δαναος, αδελφος δ' εστι πεντηκοστοπαις. Æsch. Supp. 325.
Epith. Αρχεκακος, θυγατρογονος, λιποπατρις, ὑδροφορος.
* Phr. Δαναός, ὁ πεντηκοντα θυγατερων πατὴρ,
Νειλου λιπὼν καλλιστον εν γυαις ὑδωρ·
ὁς εκ μελαμβροτοιο πληροῦται ροὰς
Αιθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' αν τακῇ χιὼν,
τεθριππευοντος[3] ἡλιου δι' αιθέρα,
ελθὼν ες Αργος ῳκισ' Ιναχου πολιν·
Πελασγιωτας δ' ωνομασμενους το πριν, [*fr.* 2.*
Δαναοὺς καλεῖσθαι νομον εθηκ' αν' Ἑλλάδα. Eur. Archel.
Δᾰνειζω, mutuum do. *med.* Δανειζομαι. mutuum peto.
ες χοιριδιον μοι νῦν δανεισον τρεῖς δραχμας. Pac. 374.
ὁτη κατα μῆνα γ' αργυριων δανειζεται. Nub. 754.
Syn. Επιδανειζω, τοκιζω, τοκοφορεω, τοκογλυφεω, οβολοστατεω, μεταδιδωμι.
Δανεῖον. fœnus. *vocula monetæ haud satis probæ.*
—αυτῷ το δανειον εφηκε. Possel.
Syn. Χρευς, οφλημα, οφειλη, τοκος, δανος, δῶρον.
Δᾰνεισμος. fœneratio.
πικρος δανεισμος ἦλθε τῷ θανοντι νῦν. Eur. El. 858.
Syn. Δανεισμα, τοκος, τοκισμος.
Δανεισμα. —δανεισμασιν ενδειεσσιν. Man. 1. 172.
Δᾰνειστης. fœnerator. ibid. Vid. Σμικρολογος.
Δᾱνὸς, ἡ, όν. aridus.
πῦρ τ' εν νηῆσαι, δια τε ξυλα δανα κεασσαι. o. 321.
Syn. Αναλεος.—ευκαυστος, θερμος, ξηρος, καυσιμος.
Δᾰνος, εος. το. donum. 2. mutuum, fœnus. 3. mors, *Macedonibus.*
1. —το ῥά οἱ δᾶνος ωπασεν Ἑκτωρ. Euphorion *ex Et. Ma.*
2. χειμῶνας μεγαλους εξεφυγεν δανεων, (*nisi hoc sit potius ab inusit. nom.* δανεὺς *pro* δανειστής.) Callim. Ep. 50.*
Δᾱος. lumen. 2. lampas.
αἱ δ' ισαν εκ μεγαροιο, δαος μετα χερσιν εχουσαι. Ω. 647.
Syn. Φαος, φλοξ, φεγγος, αυγη. 2. λαμπας, δαλος, φανος, δετη.—πῦρ.
Δᾰπᾰναω. impendo; sumtus facio. [12.
ὁς δαπανᾷς μεν απαντα, και αυξεις εμπαλιν αυτός. Orph. H.
φειδομενος γαρ και βουλομενος τουτου μηδεν δαπανᾶσθαι. Plut. 588.
Syn. Αποδαπαναω, αναλισκω, προσαναλισκω, κατεδω, καταφθειρω, καταλιχνευω, διαλαφυσσω, σπαθαω, εκλειχω, αναισιμοω, κιχλιζω.
Δᾰπᾰνη. *impendium. Vid. Eur. Herc. F. 592. Elec. 429.
μηδε πολυξεινου δαιτος δυσπεμφελος εἶναι*
εκ κοινου· πλειστη δε χαρις, δαπανη τ' ολιγιστη. Hes. ε. 722.
Syn. Δαπανημα, αναλωμα.—τροφη.
Epith. Ακρατης, οικοτριβης.
Δᾰπᾰνηρος. sumtuosus.
γυνη το συνολον εστι δαπανηρον φυσει. Sent.
Syn. Δαπανητικος, ευδαπανηρος, αναλωτης, φιλαναλωτης, πολυτελης, πολυδαπανος.
*Δᾰπᾰνος, ου. ὁ ἡ. prodigus.
ουδ' ελεος δαπανῳ κολλοπι συντρεφεται. Dioscorid. *An.* i. 493.*
Δᾰπεδον. pavimentum. 2. solum.
χρυσεῳ εν δαπεδῳ, μετα δε σφισι ποτνια Ἡβη. Δ. 2.
Syn. Οὖδος, οὖδας, εδαφος, πεδιον. γῆ. οἶκος ερειπιος.
Δαπιδιον, ου. το. parvus seu vilis tapes.
αλλ' η δαπιδιον ἐν αγαπητον ποικιλον. Ath. 11. 7.
Δᾰπις, ῐδος. ἡ. *tapes. Plut. 528. Eccles. 840.*
—δαπιδας και ποικιλα προσκεφαλαια. Ep. 1. 3.
Syn. Ταπης, ταπις, αμφιταπης, αμφιταπις, αμφιταπος, ψιλοταπις.
Δαπτης, Δαπτος, ου. ὁ. vorax. *in l. c.* musca.
δαπταις τιτυσκων αἱμαπωτησιν φοβον. Lyc. 1403.
Syn. Τρωκτης, δακνωδης.—δακνηρα μυῖα.

---

1. Εὔκραιρος, i. e. *pulcra cornua habens*, cum Δαμάλη convenit, non cum Δάμαρ: et in hunc locum apud Morellum proculdubio per sphalma typographicum irrepsit.
2. Hunc vs. cum *Musgravio* spurium putat *Porsonus*, "Euripideum tamen, ex alia fabula in margine adscriptum."
3. Frava est hæc lectio. *Grotius* maluit τεθριππ' ὀχοῦντος, *Musgr.* τέθριππ' ἀνέντος.

Δαπτω, Δαρδαπτω. dilaniando voro.
* Τρῶες ἐπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ορεσφιν,
αμφ' ελαφον κεραὸν βεβλημένον, ον τ' εβαλ' ανὴρ
ἰῷ απαὶ νευρῆς· τὸν μέν τ' ηλυξε ποδεσσι
φευγων, οφρ' αἷμα λιαρὸν, και γουνατ' ορωρῃ·
αυτὰρ επειδὴ τονγε δαμασσεται ωκὺς οϊστὸς,*
ωμοφάγοι μιν θῶες εν ουρεσι δαρδαπτουσιν
* εν νεμεϊ σκιερῷ· επί τε λῖν ηγαγε δαιμων
σιντην· θωες μέν τε διετρεσαν,* αυτὰρ ὁ δαπτει. Λ. 474.
Syn. Διαδαπτω, καταδαπτω, βρωσκω, αναβρωσκω, εσθιω, κατεσθιω, βροχθιζω, λαφυσσω, καταπινω, δατυσσω.—διασπαω, διασπαραττω, εγκαπτω.
Δαρδᾶνίδης. ὁ. et Δαρδανῖς. ἡ. *Patronym.*
τοῖσι δε Δαρδανιδης Πριαμος κατα μῦθον εειπε. Γ. 303.
αμφὶ δέ σε Τρωαὶ και Δαρδανίδες βαθυκολποι. Σ. 339.
Δαρδᾶνῐκος. Dardanius.
οστέα Δαρδανικῳ δρυπτομενον πεδιῳ. Antip. Sidon. *An.* ii. 25.
Δαρδᾶνος. *filius Jovis, conditor Dardaniæ. 2. nomen gentile. *Vid. Damm. in Part. Real.*
1. Δαρδανον αὖ πρῶτον τεκετο νεφεληγερετα Ζεύς. Υ. 215.
2. *—τὸν δ' εκτανε Δαρδανος ανὴρ-Νηὸς αποθρωσκοντα—B. [701.
Δαρδάνιος. Dardanius.
ουδεποτε Τρῶες προ πυλαων Δαρδανιαων. E. 789.
Δαρδανοι, Δαρδανιοι, Δαρδανιωνες. Dardani.
κεκλυτε μευ, Τρῶες, και Δαρδανοι, ηδ' επικουροι. Γ. 456.
Δαρδανιων αὖτ' ἦρχεν εὺς παῖς Αγχισαο. B. 819.
οἱ δ' εατ' ειν αγορῇ Τρῶες και Δαρδανιωνες. H. 414
Epith. Αγχιμαχηται, μενεπτολεμοι.
Δᾱρεικος, ου. ὁ. nummus aureus Persicus, a Dario dictus, 20 drachmas Atticas valens.
και Δαρεικους, αφανῆ πλουτον— Eccles. 602.
Δᾱρειογενὴς, έος, οῦς. ὁ. Dario genitus.
οὓς αυτὸς αναξ Ξερξης βασιλεὺς—Δαρειογενὴς
είλετο χωρας εφορευειν. Pers. 5.
Δᾱρειος. Darius.
ισον Δαρειῳ τῷ μεγαλῳ δυναται. Anyte, *An.* i. 201.
* Δᾱρετιος, *quid velit, disputant VV. DD.* Videndus omn. Jacobs in l. c.
Δαρετιον χρυσοῦ τᾶς δεκατας-δεκαταν. Simon. 42. (45.) Gaisf.
Δᾱρης. Nom. Pr. [*Anal.* i. 134.*
ἦν δέ τις εν Τρωεσσι Δαρης, αφνειὸς, αμυμων,
ἱρεὺς Ἡφαιστοιο·— E. 10.
Δαρθᾰνω. *f.* δαρθησομαι. *a.* 2. εδαρθον. dormio.
εδραθεν εν προδομῳ· χλαῖναν δ' επιεσσαμεν ἡμεῖς. υ. 143.
Syn. Αποδαρθανω, καταδαρθανω, καθευδω.
* Δᾱροβιος. *Dor.* pro Δηρ.
δαιμονος εχθρὸν εικασμα βροτοῖς τε και
δαροβιοισι θεοῖσιν. Sept. Th. 523.*
† Δᾱρος *pro* Δηρος. diuturnus. Æsch. Supp. 525. Soph. Trach. 65. Iph. A. 680. Herc. F. 702.
ὦ τας Αθηνας δαρον οικοῦντες χρονον. Heracl. 69.
Δᾷς, δᾳδος. ἡ. tæda.
στεφανον γε τοι και δᾷδ' εχων πορευεται. Plut. 1042.
Syn. Δαΐς, λαμπας, πυρσος, φανος.
Epith. Αιθαλοεις, φλογερος, πυριθαλπης, πολυφεγγης.
Phr. Εκ τε πολυσπερεων δαΐδων ὁμοφεγγεος αιγλης
ἑσπερινς ανετελλε φαος ψευδημονος ηοῦς. Nonn.
Δασκῐος. umbrosus.
τὸν μέν τ' ηλιβατος πετρη και δασκιος ὕλη. O. 273.
Syn. Ασκιος.—(*a intens.*) πολυσκιος.
Δασμος. divisio. 2. tributum. [A. 166.
—ατὰρ ην ποτε δασμὸς ἵκηται,-Σὸν το γερας πολυ μεῖζον—
Syn. Δασμα, δασμευσις, αναδασμος, δατησις, διανομη, διαδοσις, διαιρεσις, διαλογη, διαμερισμος, μερισμος, τελεσμα, τελος, φορος.
Δασμοφορεω. tributum solvo.
ουκετι δασμοφοροῦσιν-Δεσποσυνοισιν αναγκαις. Pers. 589.
Syn. Συντελεω.—τοις τελεσι προσκειμαι.
Δασμοφορος. qui tributum pendit.
ὁπποτε δασμοφορους Ασιης ὑπεδεξατο Ῥωμη. Sibyll. l. 3.
Syn. Ὑποτελης, ὑποφορος, συντελεστης.
Δασπλης. ὁ. et *fem.* Δασπλῆτις. accessu difficilis. 2. gravis, sævus.
σὴν γαρ εγὼ δασπλῆτα διαστασιν, οἷα τε πικρὴν [iii. 83.
νυκτα καταπτησσω την Αχεροντιάδα. Paul. Silent. 39. *An.*
τήν οἱ επὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Εριννύς. ο. 234.
Syn. Αινος, χαλεπος, δυσπροσπελαστος, τολμηρος.
Δᾰσὺς, εῖα, υ. densus. 2. hirsutus.
εἷσεν δ' εισαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπεχευε δασειας. ξ. 49.
Syn. Πυκνος, δαυλος, λασιος.—απαρατιλτος.—τραχυς, συνεχης.
Δᾰσῠθριξ. qui denso capillo est. [15.
—δασυτριχος εἶχε τραγοιο-Κνακον δερμ' ωμοισι—Theoc. 7.
Δᾰσῠκερκος. cui villosa est cauda.
μισεω τας δασυκερκος αλωπεκας, αἱ τα Μικωνος. ib. 5. 112.
Δᾰσῠκνημος. *item,* Δασυκνημων. hirsuta crura habens. *ep.* Panis.
*δικραιρῳ δικερωτα, δασυκναμῳ δασυχαιταν,
ιξαλον ευσκαρθμῳ, λοχμιον ὑλοβατα,
Πανι φιλοσκοπελῳ λασιον παρα πρῶνα Χαρικλῆς [iii. 44.
κνακον ὑπηνηταν τονδ' ανεθηκε τραγον. Agath. 29. *Anal.*
Παν ὁ δασυκναμων, ὁ πολυσπορος, ὅς μεταναστας. Theæt.
Δᾰσῠμαλλος. lanosus. [Schol. *ib.* ii. 515.*
δασυμαλλῳ εν αιγιδι καινομενα. Cycl. 359.
αρσενες οἲες ἦσαν εὐτρεφεες, δασυμαλλοι. ι. 425.
Δᾰσῡνω. denso; pilosum reddo. [ε. 512.
ερρῖψα πρῶτον, ἱνα δασυνθειην ὁλη. Eccl. 66.
Δᾰσῠξῠλος. arboribus densus.
—αφ' ὑψιλοφοιο δασυξυλον ηντετο βησσης. Cyr. Th.
* Δᾰσῠπυκνοθριξ. *in* Brunckii *Indice, ex* Acharn. 389. *sed ibi est* Σκοτοδασυπυκνοθριξ. *vox efficta ab* Aristophane. qu. v.*
Δᾰσῠπωγων. densam barbam habens.
a. μῶν ὁ δασυπωγων; b. ουχ ἑωρας πωποτε; Thesmoph. 33.
Δᾰσυστερνος. hirsutum pectus habens.
ψυχρὸς εων (*sc.* Βορεας) διαησι, δασυστερνων περ εοντων. Hes.
*Δᾰσῠτρωγλος. *idem fere qu.* δασυπῦγος. Meleag. Ep. 49.*
Δᾰσῠφυλλος. foliis abundans. ουρεος εκ δασυφυλλου— Cyr.
Δᾰσῠχαιτης, ου. ὁ. densam comam habens. V. ad v. Δασυκνημος.
Syn. Δασυθριξ, δασυτριχος.
Δᾰτεομαι. divido. 2. absumo.
εν μεσῳ αμφοτεροι μενος Αρηος δατεονται. Σ. 264.
Syn. Διαδατεομαι, ενδατεομαι, δαΐζω, δαζομαι, μεριζομαι.—πορευομαι.
Δᾰτηριος. dividens.
οψεις, πατρῳων χρηματων δατηριοι. Sept. Th. 717.
Δᾰτητης. divisor.
πικρος δε χρηματων κακος-Δατητας Αρης. ib. 952.
Syn. Διανομευς, μεριστης, διαιρετης, διανεμητης.
*Δαυκειος, *sc.* οἶνος. *qui et* Δαυκιτης. Steph. Thes. Ind.
Δαυκειος. idem cum sequ.
δαυκειον, ῥιζας τε βρυωνίδος, ἢ και εφηλιν. Nic. Ther. 858.
Δαῦκος, ου. ὁ. *item* Δαυχος, ἡ. (*Vid. Schol. in Nic.*) herba quædam Cretica: rubia.*
εν δε χεροπληθη καρπὸν νεοθηλέα δαυκον
* λειαινειν τριπτῆρι·— ibid. 94.
Δαυλῐᾱ. urbs Phocidis. quæ Δαυλεια, et Δαυλις[1].
ες ταὐτο Δελφῶν κἀπο Δαυλιας αγει. Œd. T. 734. B.*
Δαυλιον[2]. δαυλια και βοταναι— Call. *fr.*
Δαυλος. densus. *item Æol. pro* δαλος. titio.
δαυλοι γαρ πραπιδων—ποροι. Æsch. Supp. 98.
Syn. Ενδαυλος, δασυς, κατηρεφης.
Δαυω. *ap. Hesych.* dormio. 2. *Et. Mag.* uro.
1. δαυοις ἁπαλας ἑταρας εν στηθεσιν. Sapph.
2. μηριων δεδαυμενων. Simon.
Syn. Κοιμαομαι, ιαυω. 2. καιω.
Δαφναῖος. *epith.* Apollinis.
Δᾰφνῖς. Nom. Pr.

---

1. " Quoniam in hac Daulide τὰ περὶ Φιλομήλην καὶ Πρόκνην μυθεύονται γενέσθαι, inde ἡ φιλομήλη sive ἡ ἀηδὼν vocatur Δαυλιὰς ὄρνις a Sophocle; si memoria me non fallit; et Δαυλία κορώνη ab Aristophane." H. Steph. Ind. v. Δαυλόν. Nullum in Sophocle vestigium illius epitheti reperio; neque in superstitibus Aristophanis fabulis deprehenditur, licet e Comico citetur ab Etymologo.
2. Vox nihili. *Fragmentum* est 127. et sic emendate a *Bentleio* legitur: ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες, ἑταῖροι
ἔσκον· ἐνήριθμοι δ' αὔλια καὶ βοτάναι.

Δαφνιδι τῳ χαριεντι συνηντετο βουκολεοντι. Theoc. 8. 1.
Epith. Ταλας, δυσερως, λευκοχρως.

*Δάφνη, ης. ἡ. Penei sive Ladonis fl. filia, ab Apolline amata. 2. "quod in Italia Baiæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syria suburbium Antiochiæ Daphne." *Lloyd.* locus erat peramœnus, sed infamis voluptatibus. Vid. ad v. Δενδρῖτις. 3. castellum a Constantino ad Danubii ripas adversus Gothos exstructum. *Procop. de Ædif. L.* iv. 7. p. 83. B.
1. ξεῖνοι, παρθένος ειμὶ το δενδρεον, ἡ ποτὲ Δαφνη. Antip.

Δάφνη. laurus. [Thess. *An.* ii. 119.*
—σπεος-Ὑψηλον, δαφνῃσι κατηρεφες·— ι. 183.
Epith. Εριθηλης, ἱερα, ευθαλης, ευωδης, ευπεταλος, ευερνης, ἡμεροθαλης, μαντωδης, μελαμφυλλος, χρυσεα, Δελφις, Πυθικη. Phr. Παρνασσια ποια. Pind. ερνος Απολλωνιον. δαφνης εριθηλεος οζος. Hes.—Δαφνιον φυλλον.

Δαφνηφάγος. dicitur de vaticinantibus.
δαφνηφαγων φοιβαζεν εκ λαιμῶν οπα. Lyc. 6.

Δαφνἴάκος. id cum sequ.
δαφνιακῶν βιβλων Αγαθιου εννέας ειμι. Agath. *An.* iii. 45.

Δαφνῖνος, Δαφνωδης. laureus, laurinus.
οἷον ὁ τῶ 'πολλωνος εσεισατο δάφνινος ὁρπηξ. Call. 2. 1.
αλλ' εις δάφνωδῆ γυαλα βησομαι ταδε. Ion. 76.
Syn. Δαφνηεις, δαφνικος, δαφνιακος, δαφνοειδης.

Δαφνογηθὴς, εος. ὁ ἡ. lauro gaudens.
Διογενῆ, Διοπαιδα, δρακοντολετην, δάφνογηθῆ. *Anal.* ii. 518.

Δαφνοκομος. laureatus.
δαφνοκομοις Φοιβοιο παρα τριποδεσσι κελευω. *Anal.* ii. p. 520.

*Δαφνοσκῖος. lauris umbrosus.
δαφνοσκιον κατ' αλσος Αρτεμιν σεβειν. Diogenes *Trag.* ap. [Ath. p. 636. a.*

Δαφνοφορος. lauriger.
δαφνοφοροισι βουθυτοισι τιμαῖς. Æsch. Supp. 714.
Syn. Δαφνηφορος, δαφνοκομος.

Δἄφοινεος, Δἄφοινος. cædis avidus; valde cruentus.
εἷμα δ' εχ' αμφ' ωμοισι δαφοινεον αἵματι φωτῶν. Σ. 538.
ενθ' εφανη μεγα σῆμα· δρακων επι νῶτα δαφοινος. B. 308.
Syn. Αἱμαλεος.—φονικος, ερυθρος, πυῤῥος, μελας, ποικιλος, δεινος.

Δαψῖλης. largus, multus. V. ad voc. Γαστρισμος.
ὅπου συνοικεῖ δαψιλης ερημια. Lyc. 957.
*—ὁ τ' αλιτηριος
ὁ δημοκοινος επεχορευε δαψιλης. Lyc. ap. Ath. p. 420. b.
(*Pro* δαψιλὲς, Call. H. in Del. 126. Ruhnken. *mavult* δασπλής. *Vid. Ep. Crit.* 2. p. 155.)*
Syn. Αδαῖος, αδινος, λαμπρος, ἁβρος, φαιδρος, τρυφερος, αφθονος, πολυτελης, ευπορος, ευρυς, μεγας, μεγαλοπρεπης, φιλοδαπανος.

*Δεδάὼς. *part. pr. med.* a δαω, seu δαιω. Vid. not. ad v. Δαεω.
παντοιης δεδαὼς κραιπνὸν ακεσμα νοσου. Ep. ἀδεσπ. 592.*

Δεδισκομαι[1], Δειδισκομαι. data manu dextra excipio aliquem.
στῆ δ' ἱππων προπαροιθε· δεδισκομενος δε προσηυδα. o. 150.
και δεπαϊ χρυσεῳ δειδισκετο, φωνησεν τε. σ. 120.
Syn. Δεικαναυμαι.

Δειδισσω. *fut.* ιξω. *med.* Δειδισσομαι. terreo. 2. metuo.
* ὡς δ' απὸ σωματος ουτι λεοντ' αιθωνα δυνανται
ποιμένες αγραυλοι μεγα πειναοντα διεσθαι·
ὥς ῥα τὸν ουκ εδυναντο δυω Αιαντε κορυστὰ*
Ἑκτορα Πριαμιδην απο νεκροῦ δειδιξασθαι. Σ. 161.
2. θεσφατα γαρ Πελιας δειδισσετο,— Orph. 55.
Syn. 1. Αποδιω, αποτρεπω, αποφοβοῦμαι, διωκω, καταφοβεω. 2. δειδω, δειδιζω, περιφριττω.

Δεελος. *per* διαλυσιν, *pro* Δῆλος. clarus, lucens, conspicuus.
θῆκεν ανα μυρικην· δεελον δ' επὶ σῆμά τ' εθηκε. K. 466.
Syn. Δῆλος, ευδηλος, ευγνωστος.

Δεημα, Δεησις. precatio.
το δεημα[2] τῆς νυμφης, ὁ δεῖται μοῦ σφοδρα. Av. 1058.
ενθα δε τις πᾶς ποιεῖτ' ευχας, ηδε δεησεις. 1. Cam.
Syn. Αιτημα, αιτησις, ερωτημα, αξιωσις, παρακλησις, ευχη, προσευχη, ευχωλη, αρα, ἱκεσια, ὑπερεντευξις.

Δεῖγμα. documentum.
λαβὼν δ' Αδραστον δεῖγμα τῶν εμῶν λογων. Eur. Supp. 354.
Syn. Ενδειγμα, παραδειγμα, ὑποδειγμα, δειξις, αποδειξις.

Δειδημων. meticulosus.
αλλὰ μαλα Τρῶες δειδημονες· ἤ τέ κεν ηδη. Γ. 56.
Syn. Δειμαλεος, δειλακρος, δειματοεις, δειλος, δειλαιος, δειλοψυχος, πτοιαλεος, πολυπτοιητος, ευλαβης, αισχυντηρος, φοβερος, περιφοβος, φυζαλεος.

*Δειδιμι, *vel* Δειδειμι. *them. inusitat. Vid. Steph. et Damm.* c. 468. idem cum sequ.
Ἡρη, μητε θεῶν τογε δειδιθι μητε τιν' ανδρῶν. Ξ. 342.
Τρῶες ὑπερθυμοι, μη δειδιτε Πηλειωνα. Υ. 366.
η τινα που δολον αλλον οἴεαι, ουδε τι σε χρη
δειδιμεν·— κ. 381.
ἄσσα συ μη δειδιθι[3], μελοιο δε παμπαν αρωγης. Nic. Al. 443.

Δειδω. (*pro* δείω, a δίω) *a.* 1. ἔδεισα, *et ob metrum* ἔδδεισα. *præt. med.* δέδια, a *f.* 2. διῶ ex δείω; *et ob metrum* δείδια, *etiam* δέδοικα, *et* δείδοικα. timeo, horreo. *item*, revereor.
τιπτε συ δειδοικας πολεμον και δηϊοτητα; M. 244.*
—αλλα μαλ' αινῶς-Δειδω, μη δη μοι κ. λ. X. 455.
Syn. Καταδειδω, δειμαινω, δειμαινομαι, εκφοβεω, φοβεομαι, δειλαινω, δειλαινομαι, δειλιαω, αποδειλιαω, δειλοομαι, δειλανδρεω, δειλιαζω, οκνεω, ὀῤῥωδεω, ταρβεω, τρεμω.
* Phr. [Ταν φρενα ταν δειλαν ερεθιζομαι (*agitor*). Mosch. Vid. Ταρασσομαι.—ατλατον δεος εξεπλαξε, τινα. Pind. πεσὼν εν φοβῳ. Eur. χλωρῳ δειματι θυμὸν παλλοντο. Æsch. μελανοχρως δε παλλεται μου καρδια. ib.]*

Δειελιαω. moror usque ad vesperam.
εσσεται οὕτως, αττα· συ δ' ερχεο δειελιησας. P. 599.
Syn. Μεσημβριαω, μεσημβριαζω, ενδιαζω, ενδιαω.

*Δειελιη. cibus vespertinus. *ap. Callim.* Damm. c. 661.*

Δειελῖνος, Δειελος. pomeridianus.
τερποντ'· ηδη γαρ και επηλυθε δειελον ἦμαρ. ρ. ult.
Syn. Επιδειελος, δειλινος, ἑσπεριος, ἑσπερινος, εφεσπερος, οψιος.
* Phr. [Ευτ' αν φλεγων ακτῖσιν ἥλιος χθονα
ληξῃ, κνεφας δε τεμενος αιθέρος λαβῃ. Æsch.]
ἦμος δ' ηελιος σταθερὸν παραμειβεται ἦμαρ,
αἱ δε νεον σκοπελοισιν ὑποσκιοωνται αρουραι,
δειελινὸν κλινοντος ὑπὸ ζοφον ηελιοιο,
τῆμος αρ' ηδη παντες επι ψαμαθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευαμενοι, πολιοῦ προπαρ αιγιαλοῖο
κεκλινθ' ἑξειης· κ. λ. Apoll. Rhod. 1. 450.
ηελιος μεν επειτα ποτι ζοφον ετραπεν ἱππους,
δειελον ημαρ αγων· τα δ' επηλυθε πιονα μηλα
εκ βοτανης ανιοντα μετ' αυλια τε σηκους τε. Theoc. 25. 85.*

Δεικᾰναομαι. comiter et benigne excipio. *Hom.* porrigo. *Theoc.*
παντες ανηΐξαν, και δεικαναωντο δαπεσσιν. O. 86.
Syn. Δεξιοομαι, γεραιρω, προσαυδαω, φιλανθρωπευομαι.

Δεικελον, Δεικηλον. simulacrum.
Ῥειης πυργοφορου δεικελον εισοροων. Paul. Sil. *An.* iii. 81.
ἧς και πολει δεικηλον ανθησει μιᾷ. Lyc. 1259.
Syn. Αγαλμα, μιμημα, εικασμα, ινδαλμα, φασμα, ὁμοιωμα.

Δεικνῦω, Δεικνῦμι. ostendo.
χρονος δικαιον ανδρα δεικνυει μονος. Sent.
* βῆ δ' ιμεν αστεροπῇ εναλιγκιος, ἥν τε Κρονιων
χειρὶ λαβὼν ετιναξεν απ' αιγληεντος Ολυμπου,
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· αριζηλοι δέ οἱ αυγαί·
ὡς τοῦ χαλκὸς ελαμπε περὶ στηθεσσι θεοντος.* N. 242.
δεικνυε δε δμωεσσι, θερευς ετι μεσσου εοντος. Hes. ε. 500.
Syn. Αναδεικνυμι, αποδεικνυμι, διαδεικνυμι, καταδεικνυμι, ενδεικνυμι, επιδεικνυω, αναφαινω, φανεροω, σημαινω.—λεγω.

---

1. Lexicographi fere omnes, cum Morello, vocem δεδίσκομαι, æque ac δεδίττομαι, notione *terrendi* acceperunt. Mibi tutius visum est voces, earumque significationes, discernere: quamvis enim Hesychius δεδίσκετο, et Eustathius δειδίσκετο, exponat ἐξεφόβει: in unum tantummodo incidi locum, ubi ista interpretatio obtinet, nempe Lysist. 564. Br. et ibi malim legere ἐδεδίττετο. Vide tamen Hom. H. Merc. 163.
μῆτερ εμη, τι με ταῦτα δεδισκεαι, ηῦτε τεκνον—Νηπιον, κ. λ.

2. Solus est hic locus, in quo h. v. apud Poëtas offendi. Τὸ, δέησις, frustra quæsivi.

3. Singulare est, quantum scio, hoc exemplum mediæ in δειδίθι productæ.—*Bentleius*, ut nuper didici, legebat δείδισθι.

Δειλαιος[1], Δειλακρος, Δειλακριων. timidus.
τουτο το δειλαιον γενετο βρεφος.— Call. 6. 101.
σκωπτεις· εγω δε κατακεκνισμαι δειλᾰκρα. Plut. 973.
| ω δειλᾰκριων συ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς; Av. 143.
SYN. Δειδημων, δειλημων, δειλος, ελεεινος, αναλκης, αθλιος, ταλαιπωρος, αχρεῖος, ματαιος.

Δειλη. tempus pomeridianum. Vid. supra ad v. Δειελινος.
ποῖός τις δειλαν τὺ και εκ μεσω αματος εσσῆ; Theoc. 10. 5.
* αλλ' επί τοι και εμοὶ θανατος και μοῖρα κραταιὴ
εσσεται,* η ηὼς, η δειλης, η μεσον ἦμαρ. Φ. 111.
SYN. Δειελον, βουλυτος, ἑσπερα, ἑσπεριη, οψια, κνεφας.

Δειλῐᾰ, ας. ἡ. timiditas.
τον δειλιᾳ προδοντα και κακανδριᾳ. Aj. 1033.
SYN. Δειλιασις, δειλοτης, ατολμια, φοβος, κακανδρια, δεισιδαιμονια, ευλαβεια.

*Δειλομαι. ad occasum vergo.
δειλετο τ' ηελιος, και με γλυκυς ὑπνος ανηκεν. η. 289.
al. δύσετο, sed contra fidem optimorum codicum. Damm. c. 661.*

Δειλος. miser.
ἦ γάρ κεν δειλος τε και ουτιδανὸς καλεοιμην. Α. 293.
ω μοι εγω δειλος, τι νυ μοι μηκιστα γενηται; ε. 299.
SYN. Δειλαιος, ευλαβης, ασθενης, κακος, ταλας, πονηρος, αναλγητος.

Δεῖμα. metus.
* βῆ δε δια προμαχων κεκορυθμένος αιθοπι χαλκῷ,*
δεῖμα φερων Δαναοῖσι·— Ε. 681.
SYN. Φοβος, φοβημα, ευλαβεια, δεος, δειλια.—δεῖμος.
EPITH. Αλεγεινον, αμειλιχον, αργαλεον, αναιδες, ατυζηλον, λευγαλεον, δαιμονιον, δυσδερκες, εξαισιον, δεινον, ικμαλεον, νυκτιφοιτον, νυκτιπλαγκτον, οιστρηλατον, πελωρον, ῥιγηλον, στυγερον, τρομερον, χλωρον.
PHR. Δειματων αχη. Æsch.

Δειμαινω. timeo.
οἱ δ' ακεων ενι νηῒ καθειατο δειμαινοντες. H. in Apoll. 404.
SYN. Δειδω, βδυλλω, φεβομαι, εκφοβεομαι.

Δειμᾰλεος. terribilis. 2. timidus.
αυταρ επειτα κεραυνον, δειμαλεον Διος ὁπλον. Batrach. 278.
SYN. Ατυζηλος, δειματωδης. 2. δειλος, ευλαβης.

Δειμᾰτοεις. timidus. [ii. 135.
δειματοεις ελαφων κεραὸς λοχος, εὖτε κρυωδεις. Apollonid. *An.*
SYN. Καταδεης, επιδεης, επιφοβος, πτωξ, πτοιαλεος, ατολμος.

Δειματοστάγης. * *e lexicis abest. nec mirum; nam in Choëph.* 840. *vera lectio est,*
γενοιτ' αν αχθος αἱματοσταγες[2] φονῳ. Vid. Stanl. et Pors.*

Δειμᾰτοω. perterrefacio. Vid. Ατυζω.
—δειματουμενη δ' εγω,
* δομων παροικον Θετιδος εις ανακτορον
θασσω τοδ' ελθοῦσ', αν με κωλυσῃ θανεῖν.* Androm. 42.

Δεῖμος, ου. ὁ. terror. *inducitur a Poëta ut δαιμόνιόν τι, et personificatur.*
Δεῖμός τ' ηδὲ Φοβος—Δ. 440. (Αρεος και Αφροδιτης παῖδες—al. ἱπποι.)

Δεινοβῐης. fortissimus.
δεινοβιην ἡρωα περικλυτον Αισονος υἷα. Orph. 64.

Δεινοθετης. maleficus.
κῶρος δεινοθετας, κακομαχανος, αινὰ διδασκων. Mosch. Ep. 8.

Δεινοκαθεκτος. ægre cohibendus. Vid. Φυσις.

Δεινολεχης, ες. infelix conjugii.
δεινολεχης Μηδεια, Κυτηΐασιν μιγα κουραις. Orph. 909.

Δεινολῖνος. infelix.
δεινολινε, τρισαωρε· * σὺ δ' αντὶ γαμου τε και ἡβης
καλλιπες ἡδιστη ματρὶ γοους και αχη. (*al.* αἰνόλινε, *quod recepit* Brunck.) Theodorid. *An.* ii. 45.*

Δεινοπους. ὁ ἡ. cujus adventus gravis est.
καί σ' αμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ελᾷ ποτ' εκ γῆς τῆσδε δεινοπους αρά. Œd. T. 417.

Δεινὸς, ἡ, όν. *universe*, qui est in aliquo genere multus, vehemens, excellens: *unde speciatim*, 2. dirus. 3. sollers. 4. validus. 5. improbus.
ἑρπ' εις το δεινόν· νῦν αγων ευψυχιας. Med. 404.
SYN. Ενδεινος. 2. φοβερος, χαλεπος, παλαμναιος, βιαιος, αινος, δριμυς.—3. δαημων, σοφος, εμπειρος, επιτηδειος, ἱκανος. 4. ισχυρος, μεγας. 5. ακηλητος, ακολακευτος, ατασθαλος, αλαστος, δυσχερης, πανουργος.

Δεινος, ου. ὁ. *etiam* Δῖνος.—*et* Δεινιας, *ᾶδος. ἡ. vasis potorii nomen. a. Νικοστρατην τιν' ηγαγον πρωην σφοδρα
γρυπὴν, Σκοτοδεινην επικαλουμενην, ὁτι*
δεῖνόν ποτ' ἦρεν αργυροῦν εν τῷ σκοτῳ.
b. δεινόν γε. δεῖνον; ὦ θεοί.—*Archedicus* ap. Athen. p. 467. f.

Δεινωπος, Δεινωψ. terribilis adspectu.
δεινωποι, βλοσυροι τε, δαφοινοι τ', απλητοι τε. Hes. α. 250.
ὦ ποτνιαι δεινῶπες, ευτε νῦν ἑδρας. Œd. C. 85.
SYN. Γοργωπος, δειματωδης, φοβερος.

Δειπνᾰριον. cœnula.
τὸν τοῦ δειπναριου νομον οιδατε· σημερον ὑμᾶς. Lucill. *An.*

Δειπνεω. cœno. [ii. 323.
αυταρ επει δειπνησε, και ηραρε θυμὸν εδωδῇ. ε. 95.
SYN. Δειπνημι, δειπνοποιεομαι, επιδειπνεω, βρωσκω, δορπεω.

Δειπνηστὸς, οῦ. ὁ. tempus cœnæ.
αλλ' ὁτε δη δειπνηστὸς εην, και επηλυθε μῆλα
παντοθεν εξ αγρῶν,— ρ. 170.

Δειπνητῐκως. *adv.* laute, opipare.
ηκουσας, ὡς μαγειρικως
κομψως τε, και δειπνητικως. Ach. 1015.

Δειπνιζω. cœnam præbeo. Vid. Δαινυμι.
δειπνισσας, ὥς τις τε κατεκτανε βοῦν επὶ φατνῃ. δ. 535.
PHR. Και δειπνον ἑλοντο. Hom.

Δεῖπνον. cœna. 2. cibus. 3. convivium.
νῦν δ' ερχεσθ' επι δεῖπνον, ἱνα ξυναγωμεν αρηα. Β. 381.
SYN. Δορπον, δορπος, θοινη.—δαις.—βρῶσις.
EPITH. Ἁρμοδιον, ασυμβολον, ἁβρον, αμβροσιον, αμοιβαῖον, αλωφητον, αδαιτρευτον, ἁλιτροφον, γαμηλιον, ευτρεπες, λαρον, λαμπρον, ποικιλον, πολυοψον.
PHR. Οινου μη παρεοντος ατερπες.— Nonn.

Δειπνολοχος. qui conviviis insidiatur; parasitus.
—τῆς δ' αὖτε κακῆς ου ῥιγιον αλλο-Δειπνολοχης—Hes. ε. 702.
SYN. Δαιταλευς, δαιτυμων, κωμαστης, κλεπτοφορος, κλεπτοτροφος.

Δειπνομᾰνης, εος. ὁ ἡ. qui insano cœnarum amore ducitur. Vid. Ακυλιστος.

Δειπνοσύνη, ης. ἡ. cœna. *v. ridiculi causa fictum.* V. Παρασῖτος.

*Δειραγχὴς, εος. ὁ ἡ. *item*, Δερ. cervicem constringens.
Πιγρης μεν δειραγχὲς εὔβροχον ἅμμα πετεινῶν. *Archias, An.* ii. 93. *ubi perperam legebatur*, δειραχθές. Vid. Aristodic. *ib.* p. 260.*

Δειραιος. jugosus.
λινου θ' ἁλισμικτοιο δειραιαν ακραν. Lyc. 994.
SYN. Πολυδειρας, πολυαυχενος.

Δειρᾶς, ᾶδος. ἡ. jugum montis. *etiam* Δερας. qu. vid.
ενθεν καρπαλιμως προσεβης προς δειραδα θειων[3]. Hom. Ap. 281.
SYN. Κολωνη, κορυφη, λοφος, εξοχη.

Δειραχθής. collo onerosus. Vid. ad v. Δειραγχής.

Δειρὴ, ῆς. ἡ. collum.
αγχε δέ μιν πολυκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Γ. 371.
SYN. Δερη, δερις, αυχην, τραχηλος, λοφος.
EPITH. Βαθυθριξ, ευθριξ, δολιχη, επικυρτος, ἱερα, οιδαλεα, περιμηκης, λεπταλεα, καλλιπαρθενος, περικαλλης, τανυφυλλος, χρυσοφορος.

Δειροπαις. ex collo pariens. Vid. Schol.
τῆς δειροπαιδος, μαρμαρωπιδος γαλης. Lyc. 843.

Δειροτόμεω. jugulo. —εοικα δέ τοι παραειδειν,
ὥστε θεῷ· τῷ μη με λιλαιεο δειροτομῆσαι. χ. 349.

---

1. Δειλαιος apud Comicos, in quibusdam formulis, penultimam habet brevem. οιμοι κακοδαιμων, ὡς απολωλα δειλαῖος. Plut. 850. χρηστη τις ην μεν τοι... τις;... οιμοι δειλαῖος.. Eubul. ap. Athen. p. 559. c. Corripitur eadem syllaba ab Eurip. Phœn. 1302. uti notavit Porsonus ad vs. 1319.

2. Vocem hanc esse Æschyleam apparet vel e Ran. 471. Br. ubi plurimi versus ab Æschylo desumi videntur. Conf. v. 492.

3. "Inepta est vulgata lectio θεύων. Scribendum erat θείων, ut βῆ δὲ θέων." Hermann.

Syn. Καρατομεω, κεφαλοτομεω, αποκεφαλιζω, εκτραχηλιζω, τραχηλοκοπεω, διατεμνω.

Δεισηνωρ. virum metuens.

—θυσιαν—ου δεισηνορα.— Agam. 158.

Δεκᾰ. *indecl.* decem.

τοιοῦτοι δεκα μοι συμφραδμονες εἶεν Αχαιῶν. B. 372.

Δεκᾰδωρος. decem palmos longus.

τρισπιθαμον δ' ἀψῖν ταμνειν δεκαδωρῳ ἁμαξῃ. Hes. ε. 424.

Exp. ῾Ης ἡ διαμετρος τῶν τροχων δεκαδωρος.

Δεκαμνους. *item* Δεκαμναῖος. qui decem minarum est.

τι δαι δεκαμνῳ τῷδε θωρακος κυτει; Pac. 1223.

Δεκαμφορος, ον. decem amphoras capiens.

κρατῆρα δ' εξεπλησεν ὡς δεκαμφορον. Cycl. 387.

Δεκᾰπους. qui decem pedum est.

όταν ᾖ δεκαπουν το στοιχεῖον, λιπαρον χωρεῖν επὶ δεῖπνον. [Eccl. 648.

Δεκᾰς, ᾰδος. ἡ. numerus denarius.

μνηστηρων δ' ουτ' αρ δεκὰς ατρεκὲς, ουδὲ δυ' οἶαι. π. 244.

Δεκασπορος, ου. ὁ ἡ. in quo decem sementes factæ sunt.

—ὡς δεκασπορῳ χρονῳ

αλοχους τε και τεκν' εισιδωσιν ασμενοι. Troad. 20.

Δεκᾰτευμᾰ. decimatio.

εἱσατο τῶν κερδεων δεκατευματα.— Call. Ep. 14.

Δεκᾰτευω. decimas exigo. Vid. Αποδεκατευω.

Δεκᾰτη. decimæ.

ουκ αρτι θυῶ την δεκατην ταυτης εγώ;

και τοὔνομ', ὥσπερ παιδιῳ, νῦν δη 'θεμην. Av. 922.

Δεκατηφοροι—απαρχαί. "aut primitiæ decumanæ, i. e. decumæ "ipsæ; aut primitiæ et decumæ." *Not. in l. l.*

αλλά τοι αμφιετεῖς δεκατηφοροι αιὲν απαρχαί. Call. 4. 278.

Δεκᾰτος, η, ον. decimus. Vid. ad v. Δαρετιος.

*Δεκατοσπορος. post decimam ætatem ortus.

τῆς δ' αυτῆς γενεᾶς δεκατοσπορος Αἵμονος υἱὸς

Οξυλος αρχαιην εκτισε τηνδε πολιν. Ep. ἀδ. 210.*

Δεκᾰφυιος. decemplex.

τῶν ετι σοι δεκαφυια φατο ζωαγρια τισειν. Call. *fr.* 162.

Syn. Δεκαπλασιος.

Δεκαχῖλοι. *pro* Δεκακισχιλιοι. decies mille.

—η δεκαχιλοι—Ανερες εν πολεμῳ— E. 860.

*Δεκετηρος, ρα, ρον. decennalis.

και Δαναοῖς δεκετηρον εμὸν δορυ μοχθον ανυσσει. *Anal.* iii. 144.*

Δεκετης, εος. ὁ ἡ. *Item*, Δεκαετης. idem.

πονους, οὓς αμφι Τροιαν

δεκετεις αλαλητο νεοι λογχαις. Andr. 305.

*Phr. Δεκασπορῳ χρονῳ.

ἄδε ποθ' ἁ κλεινὰ Πριαμου πολις, ἂν αλαπαξαι

Ἑλλανων δεκετης ουκ εταλασσεν αρης. Agath. *An.* iii. 55.*

Δεκετις. ἡ. *idem.* εἴτ' αλετρὶς ἦ· δεκέτις

*οὖσά τ' Αρχηγέτι

καταχεουσα τον κροκωτον αρκτος ἢ Βραυρωνιοις. Lysist. 643.

Δεκτριᾰ, ας. ἡ. *fem. a* δεκτωρ, *non adjectivi,* δεκτριος. *tum enim ultima produceretur.* exceptrix.

ευηθης ξεινων δεκτρια Πασιφιλη. Archil. ap. Ath. p. 594. d.

Δεκτριος. susceptor. *si non exemplo caret.**

Syn. Αναδοχος, δεκτωρ, ὑποδεκτης.

Δεκτωρ. *idem.*

κᾄπειθ' ὑπεστης αἱματος δεκτωρ νεου. Eumen. 204.

Syn. Δεκτηρ, συμπρακτηρ, ὑποδοχευς.

*Δελεαζω. esca capio. 2. *metaph.* allicio. [Ath. p. 485. b.*

ῥιζιον τριψας τι μικρον, δελεάσας τε γεννικῇ. Antiph. ap.

Δελεαρ. esca, qua animalia capiuntur. 2. illecebræ quævis.

τοιονδ' εχω σου δελεαρ· αλλα τους λογους-Κρυψω·—Andr. 263.

Syn. Δελεασμα, δελεασμος, δελητηριον, δελητιον, επαγωγη, θελκτρον, θελγητρον, θελκτηριον, απατη, δολος, ἴυγξ.

Epith. ῾Ηδυ.

Δελεαρπαξ. ὁ ἡ. escam rapiens. Vid. Περκη.

*Δελευρον. το. aut Δελευρα, ων. τα. idem quod Δελεαρ.

η βαιῇ καρῖδι, και ει ποτε βεμβραδι (κεινη

ζωη επ' αγρωστοιο) ταδε σκεψαιο δελευρα. Numen. ap. Ath. [p. 287. c.*

Δελητιον, Δειλατα. idem quod Δελεαρ.

—εχε το δελητιον. Soph.—*immo, potius* Sophron.

εν δ' ετιθει παγιδεσσιν ολεθρια δειλατα δοιαις. Et. Ma.

Δελτŏγρᾰφος. qui aliquid in litteras refert.

δελτογραφῳ δε παντ' επωπᾷ φρενι. (*Dochm. dup.*) Eum. 275.

*Δελτοω. *forsan,* in tabulas refero. *unde pass. vel med.* [Δελτοῦμαι. και τἀπι χερσου νῦν προμηθειαν λαβεῖν αινῶ, φυλαξαι τάμ' επη δελτουμενας. Æsch. Supp. 177.

Syn. Απογραφομαι.] Stanl. *conj.* δελτουμενα. in tabulis scripta. *Vid. et* Butleri *Philologg. in l.* [788.*

Phr. Ην εγγραφου σὺ μνημοσιν δελτοις φρενῶν. Prom.

Δελτος. pugillares, quia forma litteræ Δ plicabantur.

ἣν νεον εν δελτοισιν εμοῖς επι γουνασι θῆκα. Batrach. 3.

Syn. Δελταριον, γραμματεῖον, πινακιδιον, σχεδαριον, πυκτις, πυκτιον.

Δελφᾰκιον, Δελφαξ. porcellus lactens.

οι μοι κακοδαιμων, δελφακιον γενησομαι. Thesm. 244.

—εθελ' εσθιειν τον δελφακα. Soph. *fr.* Syn. Χοιριδιον.

Δελφᾰκοομαι. succresco in porcam.

νεα γαρ εστιν· αλλὰ δελφακουμενα. Ach. 786.

Δελφῐκος. *adj.* Delphicus. Vid. Δελφος.

θανεῖν γαρ αυτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξιφει. Orest. 1672.

Δελφῑνιος. cognomen Apollinis. vel Δελφινιον. το. templum ejusdem Dei.

*ὡς μεν εγὼ το πρῶτον εν ηεροειδεῖ ποντῳ

ειδομενος δελφῖνι θοης επι νηὸς ορουσα,*

ὡς εμοι ευχεσθαι Δελφινιῳ *αυτὰρ ὁ βωμος

αυτὸς δελφειος[1] και εποψιος εσσεται αιει. H. Apoll. 493.

Δελφῑνοσημος. delphini signum gerens; *sc.* in clypeo. *epith.* Ulyssis.

δελφινοσημον, κλῶπα Φοινικης θεᾶς. Lyc. 658.*

Δελφῑνοφορος, ον. delphinas ferens; (*sc.* ut opinor, mare.)

—πεδιον πῶς

δελφινοφορον διαμειψαμεναι; Æsch. *in Nereïsin.

Δελφῐς, ῐδος. ἡ. Delphica, *sc.* terra, *vel* mulier, &c.

γῆν Δελφιδ' ελθὼν, Φωκεων ακροπτολιν. Orest. 1092.

Φοιβου προφῆτις, τριποδος αρχαῖον νομον

σωζουσα, πασῶν Δελφιδων εξαιρετος. Ion. 1322.*

Δελφῖν, Δελφῐς, ῖνος. ὁ. delphin, piscis.

ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακητεος ιχθυες αλλοι φευγοντες— Φ. 22. ἵν' ὁ φιλαυλος επαλλε δελφις πρωραις κυανεμβολοις. Ran. 1317.

Epith. ᾽Αλιτρεφης, ἁλιδρομος, ἅλιος, αυτοελικτος, ἑλιξ, αφραδης, ἠϋγενεῖος, ενηης, ελαχυπτερυξ, θαλασσιος, θαλασσαῖος, διερος, καλλιχορος, ποντοπορος, χορευτης.

Phr. ῾Ιερος τροχις Εννοσιγαιου.

Δελφινων αγελας ενειδεας ἱμερον αλμης.

ἁλος μεγα κοιρανεοντες.[πολιοισιν ολισθαινων ῥοθιοισι. Opp.]

εξοχον ηνορεῃ τε και αγλαιῃ κομοωντες. Opp.

ειναλιων βασιλευτατος.

ποντοπλανοι δελφῖνες, ἁλιρροθιοι, κυαναυγεῖς.

ὑδροδρομοι σκιρτηταὶ ἑλισσομενοι περι κῦμα. Orph.

δελφινες, πελαγου ιχθυφαγοι σκυλακες. Ep.

δελφῖνα κυβιστητῆρα θαλασσης. Nonn.

Δελφοὶ, *ῶν. οἱ. Delphi. Vid. Πυθω.

[—σχιστη δ' ὁδος

ες ταυτὸ Δελφῶν κἀπο Δαυλιας αγει. Œd. T. 733.

Phr. Ομφαλος εριβρομου χθονος. Pind. γαιας ομφαλος αοιδιμος.—αθικτος γᾶς ομφαλος.] ἁ θεσπιεπεια Δελφις πετρα.—τα μεσομφαλα γᾶς μαντεῖα. Soph.*

χρυσοῦ γεμοντα γυάλα, θησαυροὺς βροτῶν. Andr. 1094.

μεσος ομφαλος ευδενδροιο ματερος. Pind.

*Δελφος. *adj.* Delphicus. —ενθ' Αχιλλεως πιτνεῖ παῖς, οξυθηκτῳ πλευρὰ φασγανῳ τυπεὶς Δελφοῦ προς ανδρὸς— Androm. 1151.

Syn. Δελφῐκος.

Δελφουσα, *et* Δελφουσιος. Hom. in Apoll. 244. 386. *scribuntur ubique ab* Hermann. Τιλφουσσα *et* Τιλφουσσιος.*

Δεμας. το. corpus.

καλὴ Καστιανειρα, δεμας εικυῖα θεῇσι. Θ. 305.

Syn. Σῶμα, χρως, μορφη, ιδεα, τροπος.

Epith. ᾽Απαλον, αιολον, αμβροτον, αμωμον, ασκεπες, αγναμπτον, αμολυντον, ἁβρον, αλλοπροσαλλον, βριαρον,

1. Mendi hic aliquid subesse suspicantur viri docti. Hermann. scribendum putat, αὐτίκ' ἄρ' ἀφνειός. 'Αφνειὸς quoque Ilgenio in mentem venerat.

θεητον, ευρυκαρηνον, ευσαρκον, βαρυνουσον, λυγρον, νωθρον, καρτερον, πολιον, σκολιον, τερεν, ταλαιπωρον, πολυμορφον, περικαλλες, ξανθοχροον, φαιδρωπον, ωριοκαρπον, ωχρον. [αλλοχροον. Eur.

Phr. Αμφοτερον, κραιπνον τε θεειν, σθεναρον τε μαχεσθαι.

Δεμνιον. stratum, lectus. [Opp.]

* αἱ δ᾽ ισαν εκ μεγαροιο, δαος μετα χερσὶν εχουσαι,
δεμνια δε στορεσαν· εκ δε ξεινους αγε κηρυξ. δ. 300. Vid. Ω.

Syn. Στρωμνη, στρῶμα, λεκτρον, κοιτη. [647.*

Δεμνιοτηρης. custos lecti.

μηδε δεμνιοτηρης. (*Pherecrat. c. Troch.*) Agam. 1458.

Syn. Εγκοιτος.

Δεμω. (*inus.*) ædifico.

και δη τεῖχος εδειμε, και ηλασε ταφρον επ᾽ αυτῷ. I. 349.
αμφι δε τεῖχος ελασσε πολει, και εδειματο οικους. ζ. 9.

Syn. Δομαω, κατασκευαζω, οικοδομεω, προσοικοδομεω, κτιζω, δωμαω, δωμαομαι, καθιδρυομαι.

* Δενδᾰλις, ῐδος. ἡ. *ut videtur*, placentæ[1] genus.

πτισανην, πλακοῦντας, δενδαλιδας, ταγηνιας. Nicochares ap. Ath. p. 645. c.*

Δενδιλλω. oculos huc illuc verto. 2. oculis nuo.

δενδιλλων ες ἑκαστον, Οδυσσῆϊ δε μαλιστα. I. 180.

Syn. Περιβλεπω, διανευω.—σκαρδαμυττω, ατιμαζω, σκωπτω, σημαινω.

Δενδρειον, Δενδρεον, Δενδρον. arbor, stirps.

πολλα δε δενδρειοιο περι φλοον— Arat.
* αλλ᾽, ὡστε στηλην η δενδρεον ὑψιπετηλον. N. 437.*
πυρους, και κριθας, βριθησι δε δενδρεα καρπῷ. τ. 112.
ει δ᾽ αγε, τοι και δενδρα[2] εὐκτιμενην κατ᾽ αλωην. ω. 334.

Syn. Δενδρος, δρυς, φυτον.—θαμνος.

Epith. Αγλαον, αγλαοκαρπον, ανθεμοεν, αυτοπρεμνον, βαρυφυλλον, βραχυφυλλον, ευκαρπον, ευοδμον, ευπεταλον, ευθαλες, μακεδνον, μακρον, αριτρεφες, ηΰκομον, λιποσκιον, ῥυηφανες, πολυσπερες, σκιερον, στιβαρον, τανυπτορθον, τανυφυλλον, τηλεθαον, ὑψιτενες, ὑψικαρηνον, ὑψιπετηλον, ὑψικομον.

Δενδρεοθρεπτος. ὁ ἡ. arbores alens. Vid. Ῥεῦμα.

Δενδρηεις. nemorosus.

—ὁθι τ᾽ ομφαλος εστι θαλασσης,-Νῆσος δενδρηεσσα—α. 51.

Δενδρῐᾰκός, ή, όν. qui fit ex arboribus.

θῆκεν ὁ καρποφυλαξ, δενδριακὴν θυσιην. Zonas, *An.* ii. 80.

Δενδρῖτις. ἡ. arborea.

* εἶξον εμοὶ Δαφνης ἱερὸν κλετας, εκτοθι ποντου
κειμενον, αγραυλου καλλος ερημοσυνας.*
ενθάδε γαρ Νυμφαι δενδριτιδες, *αἵ τ᾽ ενὶ ποντῳ
Νηρεΐδες ξυνὴν θεντο συνηλυσιην.
αμφ᾽ εμε γαρ μαρναντο· δικασσε δε Κυανοχαιτης,
καί με παρ᾽ αμφοτεραις μεσσον εθηκεν ὁρον. Agath. *An.* iii.

Δενδροβᾰτεω. arborem scando. [49.

ην επὶ γῆς φευγης, αγχοῦ λυκος·* ην δε προς ὑψος
δενδροβατῇς, ασπὶς δεῖμ᾽ ὑπὲρ ακρεμονων. Antiphan. *An.*

Δενδροκομης. arboribus ornatus; nemorosus. [iii. 331.

βοσκησει δελφῖνας ὁ δενδροκομης Ερυμανθος. Rufin. *An.* ii. 393.

Δενδροκομος, Δενδροφυτος, Δενδρωδης. idem.

σε, ταν εναυλοις ὑπο δενδροκομοις. Hel. 1113.
ει και δενδροφυτοιο φεροις τρυφος εν χερὶ πετρης. Lith. 230.

*Ουλυμπου δε βαθυσκοπελου πρηῶνας ερυμνους
εισεδρακον Μινυαι,* και Αθω δενδρωεεα καμψαν. Orph. 467.

Syn. Δενδρωεις, καταδενδρος, βαθυδενδρος, δενδροφορος, ευδενδρος, πολυδενδρος, συνδενδρος, αλσωδης, ὑληεις.

Δενδροπημων. arboribus nocens.

δενδροπη-μων δε μη πνεοι βλαβα. Eum. 941.

*Δενδρος, ευς. το. idem quod Δενδρεον. [XXII.

δενδρη, πετεινα, θῆρας, οὓς θ᾽ ἁλμη τρεφει. Eur. Fr. Melan.
δενδρεσι τ᾽ εφεζομενα, καρπὸν αποβοσκεται. (*Pæon. Tetram.*

Δενδροτομεω. arbores exscindo. [Av. 1066.

ὦ κακοδαιμον, τί το δερμ᾽ επαθες; μῶν ὑστριχὶς εισεβαλέν σοι
ες τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ,* κἀδενδροτομησε τα νῶτα;

Δενδρῶτις, ιδος. ἡ. nemorosus. [Pac. 746.

Πυθιον δενδρῶτι πετρα. Herc. F. 790.

Δενναζω. probris incesso. **Vid. Valcken. ad* Phœn. 84.

κακα δενναζων ῥηματ᾽, ἁ δαιμων
κοὐδεις ανδρων εδιδαξεν.* Aj. 243.

Syn. Ονειδιζω, λυπεω, ὑβριζω, βλασφημεω, λοιδορεω.

Δεννος, ου. ὁ. probrum.

* αυτὸς δε (Ulysses) πλειους τῶν επὶ Σκαιαῖς πονους
ιδὼν μολοβρὸς, τλησεται μεν οικετῶν
στυγνὰς απειλὰς ευλοφῳ νωτῳ φερειν,
δεννοις κολασθείς· τλησεται δε και χερῶν
πληγαῖς ὑπεικειν, και βολαῖσιν οστρακων. Lycoph. 774.

Δεξᾰμενη, ης. ἡ. cisterna.

τῶν πισυρων κρουνῶν ὁ μεν ηματι πλῆσεν ἁπασαν
δεξαμενὴν, δυσὶ δ᾽ οὗτος, ὁ δ᾽ εν τρισιν ημασιν οὗτος,
τετρατος εν τετορεσσι· ποσῳ πλησουσιν ἁπαντες; Probl. Arith. *An.* ii. 484.*

Δεξῐᾱ, Δεξῐτερᾱ, ας. ἡ. *sc.* χειρ. dextra, *sc.* manus.

πικρον φιλημα δοῦσα, δεξιαν τ᾽ εμοι. Iph. A. 679.
——και λαβε γουνων
σκαιῇ· δεξιτερῇ δ᾽ αρ᾽ ὑπ᾽ ανθερεῶνος ἑλοῦσα. A. 501.

Epith. Πανιλαος, ολβοδοτειρα.

Δεξιός. dexter. 2. faustus.

ὡς αρα οἱ ειπόντι επεπτατο δεξιὸς ορνις. N. 821.
δεξιοῦ προς ανδρος εστι, και φυσει Θηραμενους. Ran. 540. Br.

Syn. Δεξιτερος, επιδεξιος, διαδεξιος, αισιος, αγαθος, αγχινοος, ευνους, ευχερης, ευπαιδευτος, επιτηδειος, ελαφρος, συνετος, ευθετος, προχειρος.

Δεξῐς, εως. ἡ. modus alicujus excipiendi.

δεξομεθα δεξιν, ἥν σε δεξασθαι χρεων. Iph. A. 1182.

Syn. Εισδοχη, ὑποδοχη.

Δεξῐτερός. dexter.

δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν, οϊστῷ τριγλωχινι. E. 393.

Δεξιαομαι, Δεξιοομαι. dextra prehendo. 2. humaniter excipio.

—οἱ δ᾽ ησπαζοντο ιδόντες-Χερσί τ᾽ εδεξιοωντο—Hom. Ven. 16.
παῶν ερημοι δεξιωσονται ταφους. Lyc. 416.

Syn. Δεικαναομαι, ενδεξιοομαι, ασπαζομαι, προσασπαζομαι, ξενοδοκεω, φιλοφρονεω, προσαγομαι.

Phr. Χειρι οἱ χεῖρ᾽ αντερεισαις. Pyth. 4. 65. εν τ᾽ αρα οἱ φῦ χειρι.

Δεξιαδης. Nom. Pr.

Δεξιαδην, ἱππων επιαλμενον ωκειαων. H. 15.

Δεξῖμηλος. oves excipiens.

ἡλικες θ᾽ οἱ᾽μοι, θεῶν τε δεξιμηλ᾽ αγαλματα. Phœn. 645.

Δεξῐογυιος. qui agilia membra habet.

τονδ᾽ ανερα δαιμονιως γεγαμεν
ευχειρα, δεξιογυιον, ὁρῶντ᾽—Αλκαν, κ. λ. Ol. 9. 164.

Δεξῐοσειρος. jugali equo ad dexterum latus alligatus.

μεγας Αρης δεξιοσειρος. Ant. 144.

Δεξῐοτης. dexteritas. [1009. Br.

δεξιοτητος, και νουθεσιας, ὁτι βελτιους τε ποιοῦμεν. Ran.

Syn. Επιτηδειοτης, εναρμοστια, ευφυϊα, επιπνοια.

Δεξῐπῡρος. ignem suscipiens.

εμολον δεξιπυρους θεῶν-Θυμελας.— Eur. Supp. 63.

Δεξῐωμᾰ. quod comiter accipimus et dextra prehendimus.

ὦ χρυσὲ, δεξιωμα καλλιστον βροτοῖς. Eur. *fr.* Belleroph. 15.

Δεξιωνῠμος. faustus, auspicatus.

πανδημιᾳ γαρ χερσι δεξιωνυμοις. Æsc. Supp. 615. (602. Pors.)

Δεομαι. *f.* δεησομαι. mihi opus est. 2. precor.

ὦ δεσποιναι, δεομαι τοινυν ὑμῶν τουτὶ πανυ μικοόν. Nub. 428.

---

1. Placenta est πλακόεις, sive πλακοῦς, ἄρτος, i. e. quidquid e simila, utcumque cum aliis mista, in planam ac *frequentius* rotundam massam, sive in furno sive in sartagine, coquitur. Hinc denotare potest, quod nos diceremus, *any sort of biscuit, cake, or pancake.*

2. Per incuriam forte Vir doctissimus ita h. v. citavit. Nam scriptura omnium, quas vidi, Editt. est δενδρε᾽: eamque non metrum modo requirit, verum etiam mos Homeri, uti Poëtarum aliorum antiquiorum, qui usum τοῦ, δένδρον, plane respuit. Neque in Homero, neque in Sophocle, neque in Euripide, neque in Pindaro, vox reperitur. In Nem. 8. 69. reponendum δένδρεον, postulante metro, uti Schmidius animadvertit. Citatur item δένδρον inter Fragmenta Pindari (incert. CV.) sed in re tali nihil auctoritatis habent versuum particulæ. Apud Sophocl. Antig. 713. Br. ubi legitur, ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα δένδρων ὑπείκει, scribendum proculdubio, δένδρεων, dissyllabice, ut in Odyss. τ. 520. In Aristoph. Av. 1. δένδρον apparet, nulla notata lectionis varietate. Fuit igitur δένδρον, vox sermoni propior, δένδρεον, Poëtis familiarior.

Syn. Αντιβολεω, ευχομαι, προσδεομαι, καταδεομαι, ενδεομαι, προσλιπαρεω, αιτεω, γουναζομαι, ποτνιαζομαι, λισσομαι.

Δεομαι. indigeo.
τουτὶ τὸ πραγμα φορτιον δεῖται πτερῶν. Av. 1375.
Syn. Απορεω, προσδεομαι, επιδεομαι, ενδεομαι, ενδεω, χρειαν εχειν.

Δεον. το. decens. 2. necessarium. 3. officium.
ὥσπερ Περικλεης, εις το δεον απωλεσα. Nub. 859. B.
ει παντεσσι βροτοῖς τα δεοντα μεμηλε τελεσσαι,
ανθησει πασαις ευπραγιησι δομος. Ep.
Syn. Το πρεπον, πρεπῶδες, ευπρεπες, καθηκον, προσῆκον, επιεικες.

Δεος, *ους. το. (*antiquitus*, Δεας, δεατος. *Unde* δέα, *pro* δέατα, *h. e.* δείματα, φόβοι. Vid. Hesych. et HSt. Ind. in vv.) metus.*
—επει ου τοι επι δεος.—Α. 515. χλωρος ὑπαι δειους. Κ. 376.
Syn. Δειλια, δεῖμα, φοβος, ὀρρωδια.
Epith. Ανιηρον, ατλητον, ακηριον, αινον, αργαλεον, κρατερον, στυγερον, ολοον, οκνηρον, χλωρον.
Phr. Φρικαλεη ταραχη. Apollin. αμηχανια φωνης. Call. κραδιης ορχησις. Esc. χυσις νοου. ορθαι τριχες. παταγος οδοντων. Hom.

Δεπᾰς, αος. το. poculum.
ὡς ειπὼν εν χερσὶ τιθει δεπας ἡδεος οινου. γ. 51.
Syn. Δεπαστρον, αλεισον, ποτηριον, εκπωμα.
Epith. Αμφικυπελλον, ἁβρον, αυτοκραες, ευκραες, ευποιητον, ευοδμον, περικαλλες, πολυχανδες, χρυσεον, ἱμεροεν, Κνωσσιον.—εμπλεον οινου. χρυσοκολλητον. *Ἡφαιστοτυχες. Æsch.

Δεπαστραῖος, *vel* Δεπαστρειος. *adj.* poculentus.
εγνω δ' ὁ τλημων συν κακῳ μαθων επος,
ΩΣ ΠΟΛΛΑ χειλευς* και δεπαστραιων ποτων
*μεσῳ κυλινδει Μοιρα παμμηστωρ βροτων. Lyc. 488.

Δεπαστρον, ου. το. poculum, apud Clitorios sic vocatum.
αλλοι δε κρητῆρα παναργυρον,* ηε δεπαστρα
οισοντων χρυσεια.— Antimach. ap. Athen. p. 468.

*Δεραγχη, ης. ἡ. laqueus aucupatorius. *Ang.* a snare. *Antip. Sidon.* An. ii. 10.

Δεραγχης, εος. ὁ ἡ. collum constringens. V. Δειραγχης.
γεραιὰ τρυχη, και παγας δεραγχέας. Philipp. *An.* ii. 213.*

Δεραιον, ου. το. collare, torques.
δεραια παιδι νεογονῳ φερειν, τεκνον. Ion. 1431.
Syn. Περιδεραιον, ὑποδεραιον, περιτραχηλιον, επιτραχηλιον, ὁρμος, ὁρμισκος, ισθμιον, μανιακος, μαννος, κλοιος, περιδερις, ὑποδερις, στρεπτος, περιαυχενιος, περιαπτον.

Δεραιοπεδη. laqueus, quo aves capiuntur.
ἀρρηκτον Πιγρης τανδε δεραιοπεδαν. Antip. Sid. *An.* ii. 9.
Exp. Τὸ ιξευτικον λινον.

Δερᾰς, ᾰτος. το. corium, pellis. Vid. Βυρσα.
αμφ' ἱερῆς φηγοιο δερας χρυσειον ἑλωμεν. Orph. 888.
*Syn. Δερος.

Δερᾰς, αδος. ἡ. idem quod Δειρας.
Τραχινιαν τε δεραδα[1], και τον ευροον. Phil. 491.*

Δεργμα, ᾰτος. το. adspectus.
—δεργματων κοραισι-Πολυπλανοις επισκοπῶν. Phœn. 675.
Syn. Δεργμος.—οφθαλμος, βλεμμα, οψις, δερξις.

Δερη. cervix, collum. *it.* Δερις. Hesych. Vid. Δειρη.
και οἱ λιχμαζεσκε δερην, κατεθελγε δε κουρην. Mosch. 2. 94.

Δερκευνης. inter dormiendum videns.
πολλακι δη σκινακος δερκευνεος, η απο νεβρου. Nic. Al. 67.

Δερκιαομαι, Δερκομαι. video.
—καλον δε θ' ὑπ' οφρυσι δερκιαωνται. Hes. θ. 911.
οξυτατον δερκεσθαι επουρανιων πετεηνων. Ρ. 675.
Syn. Διαδερκομαι, βλεπω, ὁραω.

*Δερκω. idem.
ενθεν δε Σθενελου ταφον εδρακον Ακτοριδαο. Ap. 2. 911.*

1. Ita scilicet legendum pro vulgato δειράδα, recte suadente Toupio, male repugnante Brunckio. Quoniam vero Br. defendit anapæstum in hoc loco, citando Trach. 292. operæ pretium erit monere, Porsonum istud mendum ita abstulisse:
τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

Δερμᾰ, Δερρῐς. pellis, vellus.
ἑξειης δ' ευνησε, βαλεν δ' επι δερμα ἑκαστῳ. δ. 440.
γυνη μελαιναν δερριν ημφιεσμενη. Eup.* *habet* v. Meleag. [Ep. 22.*
Syn. Βυρσα.—ἱματιον.—πηρα, δερος.
Epith. Αδεψητον, δαφοινον, βοειον, λεοντειον, λασιον, βαθυμαλλον, ευχροες, κελαινον, κνακον, ποδηνεκες, πυκινον, νεοδαρτον, πολυδαιδαλον, ψιλον, ωμον, λαχνῆεν.—λαχνῃ κατασκιον.

Δερμᾰτῐνος. coriaceus.
ηρτυναντο δ' ερετμα τροποῖς εν δερματινοισι. δ. 782.
Syn. Δερματωδης.

*Δερος, εος. το. idem quod Δερας. *Ionice*, ut vult Etym.
αἶψα μαλα τεταγὼν πελεκυν μεγαν, ηδε κελαινὸν
αρκτου προσχομενος σκαιῇ δερος,—Apoll. 2. 119. Vid. ad

Δερτρον. rostrum. [v. Αμφιτομος.*
γῦπε δε μιν ἑκατερθε παρημενω ηπαρ εκειρον,
δερτρον εσω δυνοντες—λ. 578. Exp. Την ὑπο την σαρκα πιμελην. Syn. Δορα.—ἦτρον, λαπαρα.—ῥαμφος, ῥυγχος.—διφθερα.—επιπλοον.

Δερω. pellem detraho.
τον δερον, αμφι θ' ἑπον, και μιν διεχευαν ἁπαντα. Η. 316.
Syn. Αποδερω, εκδερω, κοπτω, δεφω, τυπτω.

Δεσμα, Δεσμος, Δεσμωμα. vinculum.
*εν δ' εθετ' ακμοθετῳ μεγαν ακμονα, κοπτε δε δεσμοὺς
ἀρρηκτους, αλυτους, οφρ' εμπεδον αὖθι μενοιεν.
αυτὰρ επειδὴ τεῦξε δολον, κεχολωμένος Αρει,
βῆ ῥ' ιμεν ες θαλαμον, ὁθι οἱ φιλα δεμνι' εκειτο·*
αμφὶ δ' αρ ἑρμῖσιν χεε δεσματα κυκλῳ ἁπαντη·
*πολλὰ δὲ καὶ καθυπερθε μελαθρόφιν εξεκεχυντο,
ηΰτ' αραχνια λεπτὰ, τά γ' οὔ κε τις ουδὲ ιδοιτο
ουδὲ θεῶν μακαρων· πέρι γαρ δολοεντα τετυκτο.
(*de Vulcano insidias contra Martem et Venerem struente.*)* θ. 274.
ὁστις Ἑλλησποντον ἱερον, δουλον ὡς, δεσμωμασιν
ηλπισε σχησειν, ῥεοντα Βοσπορον ῥοον θεου. Pers. 747.
Syn. Δεμα, συνδεσμος, ἁμμα, αλυσις, πεδαι, ἡλος, σειρα, επιδεσμος. Epith. Αγριον, αεικες, ἀρρηκτον, αλυτον, αμηχανον, αργαλεον, αστεμφες, αμειλικτον, αναγκαῖον, αφυκτον, αχλυοεν, ακαμπες, ατειρες, απηνες, αραχναῖον, αμπελοεν, αυχενιον, αγχονιον, αἱμοβαφες, αδηλητον, βουστροφον, γλυκυ, γυιαλκες, δυσηλεγες, δυσπενθηρον, ευπεταλον, ευπαλαμον, εναγρες, ἑλικῶδες, ειλικοεν, εχιδναῖον, ζυγιον, θυμαλγες, κρατερον, καρχαραδουν, λοφοεν, λινοζευκτον, μαλακον, νηλες, δυσεξηνυτον, Κυπριδιον, ολοον, οπισθοτονον, ὁμοζευκτον, οφιῶδες, πελωριον, πολυπλεκτον, πολυπλεκες, πολυστρεπτον, πολυκαμπες, πολυστονον, σιγαλοεν, σιδηρεον, τετρακνημον, φιλοστοργον, φιλιον, τανυπλεκτον, χαλεπον, φρενοθελγες, λυμαντηριον, χθονοβρῖθες, αεικελιον.

Δεσμευω. ligo, vincio.
σωματα δεσμευων εν αχαλκευτοισι πεδησι. Orph. H. 84. 4.
Syn. Αποδεσμευω, επιδεσμευω, δεσμεω, δεσμοω, διαδεσμοω, δεω. Phr. Δεσμοῖς κρατεροῖσι πιεζειν. Hom.
περιβαλλεται αιολα δεσμα. Opp.
δηϊον ειλικοεντι λινων μιτρωσατο δεσμῳ. Nonn.

*Δεσμεω. idem.
λαθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν ποδα, κισσὲ, χορευσας
αγχεις την Βρομιου βοτρυοπαιδα χαριν.
δεσμεῖς δ' ουχ ἡμᾶς, ολεκεις δέ σε. τίς γαρ ἑλοιτο
κισσὸν επὶ κροταφοις, μη κερασας Βρομιον; Philipp. *An.* ii. [224.*

Δεσμιος. vinctus.
δολιος Οδυσσευς εἶλε, δεσμιον τ' αγων. Philoct. 617.
Syn. Δετος, δεθεις, πεπεδημενος, ιλλομενος.

Δεσμωτης. vinctus, captivus; et *fem.* Δεσμῶτις.
ἥδιστος, ὦ δεσποινα, δεσμωτης εσω—Θακεῖ. Aj. 105.
δεσμῶτιν αγων ηλυθε ποιμναν. ib. 234.
προς τοῖσι δεσμωταισι καταπιπτουμενην. Suid.
Syn. Δεσμιος.—ὁ δεσμοφυλαξ.

Δεσποζω, Δεσποτεω. dominor.
τον Ευρυτον τονδ' εἶπε δεσποζειν θρονων. Trach. 367.
μητε δεσποτουμενον—βιον αινεσῃς. Eumen. 530.
Syn. Επιδεσποζω, δεσποτευω, αυθεντεω, διακοιρανεω, εξουσιαζω, κατακυριευω, αρχω, κρατεω, προεδρευω.

Δεσποινᾰ, Δεσποτις. domina. Vid. Αγετις.

τῷ δ' αλοχος δεσποινα λεχος πορσυνε και ευνην. γ. 403.
—και σ' εγωγε δεσποτιν,
η μητερ' ουκ ελασσον, εις ἡμᾶς νεμω. Soph. El. 599.
Syn. Δεσποτειρα, τροφιμη, κυρια.

Δεσποσιος, Δεσποτικος, Δεσποσυνος, Δεσποτειος. herilis.
δεσποσιῳ ξυν ὕβρει. Æsch. Supp. 852.
—αναγκαιᾳ γαρ ἑποντο-Δεσποτικαν ὑπο χεῖρα—Call. 6. 62.
τας δεσποσυνους σκηνας προλιποῦσ'. Hec. 98.
ταῖς δεσποτειαις ωλεναις ωγκωμενον. Lyc. 1183.

Δεσποτης. herus, dominus. 2. rex.
ιητηρ παντων Ασκληπιε, δεσποτα Παῖαν. Orph. H. 66.
ὅστις παραλαβὼν δεσποτην απραγμονα. Men.
Syn. Κοιρανος, κυριος, αυτεξουσιος, αναξ.
Phr. [—Ομμα γαρ
δομων νομιζω δεσποτου παρουσιαν. Æsch.]

Δεσποτισκος. *dimin.* a præc. Vid. ad voc. Εξοδαω.

Δετη. faces in fasciculum colligatæ.
καιομεναι τε δεται, τας τε τρεῖ, εσσυμενος περ. Λ. 553.
Syn. Λαμπας, δας.

Δευκᾶλῐων. Nom. Pr.
Μινως δ' αὖ τεκεθ' υἱὸν αμυμονα Δευκαλιωνα. Ν. 451.
Epith. Μεγαθυμος.

Δευνῦσος, pro Διονυσος.
εριβρομον Δευνυσον. Anac. Fr.

Δεῦρο, **adv.* vocantis; sæpe et locum simpliciter designans.
ου γαρ εγὼ Τρωων ἑνεκ' ηλυθον αιχμηταων*
δεῦρο μαχησομενος·— Α. 153.
Syn. Ενταῦθα.—προσιθι, ιθι νῦν.

Δεῦτε. **male* pro adverbio *in lexicis habetur, cum sit plane imperativus ab inusitato quodam themate.* "Quasi θεύετε, "currite, properate," *inquit Damm. c.* 1062.*
δεῦτε, φιλοι, και μ' οιῳ αμυνετε· δειδια δ' αινῶς. Ν. 481.

Δευτερεῖα. τα. secundæ partes; locus secundus.
τον δ' αὖ τα δευτερεῖα καλλιστευματων-Λαβόντα,—Lyc. 1011.

Δευτερος. secundus. [248.
—οἱ κεν εμεῖο-Δευτεροι εν νηεσσι πολυκλῄϊσι λιπησθε. Ψ.
—ὁ δε δευτερος ωρνυτο χαλκῳ-Ατρεΐδης Μενελαος,—Γ. 349.
Syn. Οπιστερος.—αλλος.

Δευτᾰτος. ultimus.
αυτὰρ ὁ δευτατος ἦλθεν αναξ ανδρῶν Αγαμεμνων. Τ. 51.
Syn. Νεατος, νειατος, εσχατος, οπιστατος, πυματος, τελευταῖος, ὕστατος, πανυστατος.

Δευτεριαζω. secundas partes ago. [630.
ὅταν ηδὴ 'γὼ διαπραξαμενος παραδῷ σοι δευτεριαζειν. Eccl.

Δευτεροῦχος. qui secundas tenet.
ὁρκων το δευτεροῦχον αρσαντες ζυγον. Lyc. 204.

Δευω. madefacio.
ὥρῃ εν ειαρινῃ, ὅτε τε γλαγος αγγεα δευει. Β. 471.
ερεμνον αἱμ' εδευσα. Aj. 376.
Syn. Βρεχω, εμβρεχω.—αποχεω.—φυραω, ενδεω.—μαλαττω.—τυπτω.

Δεφω. excorio. Vid. Δερω.
εν τοῖς προθυροισι δεφεσθαι. Eccl. 704.

Δεχνῦμαι, Δεχομαι. accipio.
*ἡ δε κατ' ορφναιοιο πολον χρυσηνιος Ηὼς
αντολιας ηνοιγεν,* εδεχνυτο δ' ουρανὸς ορθρον. Orph. 561.
τοῦτο δ' εγὼ προφρων δεχομαι, χαιρει δέ μοι ἦτορ. Ψ. 647.
Syn. Αποδεχομαι, επιδεχομαι, εκδεχομαι, εισδεχομαι, προσδεχομαι, λαμβανω, ὁμολογεω, φιλοφρονεω, επιτηρεω.

Δεψεω. mollio coriariorum more.
κηρον δεψησας μελιηδεα, μητις ακουσῃ. μ. 48.
Syn. Εψεω, αναματτω, μαλαττω, ἁπαλυνω.

Δευω. *Damm.* (Δευαω. Et. Ma.) *pro sequ.* f. δευησω. absum, egeo. τυτθὸν εδευησεν δ' οιηΐον ακρον ικέσθαι. ι. 483.
ου γάρ μοι ποτὲ βωμὸς εδευετο δαιτὸς εἴσης. Δ. 48.
ουτ' οὖν εσθῆτος δευησεαι, ουτε τευ αλλου. ζ. 192.

Δεω. *f.* δεησω. *quasi* a δεέω. opus habeo; indigeo. [Σ. 100.*
εφθιτ'· εμεῖο δε δῆσεν (*pro* εδέησεν) αρης[1] αλκτῆρα γενεσθαι.
εξερχομαι γαρ αυτοματη· τι δεῖ μοχλῶν;
ου γαρ μοχλων δεῖ μαλλον, η νοῦ και φρενῶν. Lysist. 431.

Syn. Ενδεομαι, χρῄζω.—χρεια, εργον εστι.

Δεω. *f.* δεσω, *vel* δησω. ligo.
δῆσε χρυσειον καλον ζυγον, εν δε λεπαδνα. Ε. 730.
Syn. Αναδεω, διαδεω, καταδεω, επιδεω, δεσμευω, συναπτω.

Δῆγμᾰ. morsus. —δῆγμα δε λυπης
ουδὲν εφ' ἧπαρ προσικνεῖται. Agam. 800.
Syn. Δηγμος, δῆξις, δακος, καψις, βρυγμα.
Epith. Καρχαρον, κερδαλεον, πυρισπαρτον.

Δηθᾰ. **adv.* diu. idem quod Δην et Δηρον.
θᾶσσον· επειδὴ δηθὰ φιλων απο πηματα πασχω. η. 152.

Δηθαιων. longævus. *Hesych.* Syn. Μακροβιος.*

Δηθακῐ, *sive* Δηθακις. id. quod Δηθα. *Nicand.*
*Syn. Πλειστακις. Suid. πυκνως, πολλακις. Hes.

Δῆθεν. *adv.* scilicet; quasi vero. *et semel in* Eurip. Δῆθε.
ὡς δῆθε παῖδας μη τεκοι ποινατορας. Eur. El. 268.
δειπνοισι τερψω· τῆς δ' Αθηναιων χθονὸς
αξω θεατὴν δῆθεν, ὡς ουκ οντ' εμον. Ion. 655.*

Δηθῦνω. tardo, moror.
μηδε συ δηθυνειν, μητις σ' εκτοσθε νοησας. ρ. 278.
Syn. Βραδυνω, διαμελλω, εγχρονιζω, χρονιζομαι, περιμενω.

Δηϊᾰλωτος. bello captus. Vid. Αιχμαλωτος.
μη μοι πολιν γε πρυμνοθεν πανωλεθρον
εκθαμνισητε δῃαλωτον,— Sept. Th. 72.

Δηϊᾰνειρᾰ. uxor Herculis. Vid. Soph. Trach. et Ovid. Ep.
την αμφινεικῆ Δηϊανειραν αεί. (*Iambeleg.*) Trach. 105.
Phr. Ἡ δολῶπις Οινεως κορη. ib. 1067.

Δηϊδᾰμειᾰ. filia Lycomedis.
υἱος Αχιλλῆος και επαινης Δηϊδαμειης. Tryph. 51.
Epith. Επηρατος, ευφρων.

Δηϊοπῖτης. Nom. Pr.
—ὁ δε πρῶτον μεν αμυμονα Δηϊοπιτην-Ουτασεν— Λ. 420.

Δηΐος. hostilis. et *substantive,* hostis.
—ὅτι δηϊοι εγγυθι νηῶν-Καιουσιν πυρὰ πολλα·— Ι. 76.
αιθαλοεν, πρῆσαι δε πυρὸς δηΐοιο θυρετρα. Β. 415.
Syn. Αντιπολεμος, εχθοδοπος, εχθρος, πολεμιος, δυσμενης.—πολεμικος, ασυμβατος, φθαρτικος.
Epith. Θυμοραϊστης, ανηλης, νηλεοθυμος.

Δηϊοτης. pugna. 2. bellum.
αντιβιον μαχεσασθαι εν αινῇ δηϊοτητι. Γ. 20.
Syn. Δηΐς, μαχη, βοη, μολος, φυλοπις, χαρμη, στρατεια, Αρης, αὐτη, κλονος.
Epith. Ανηλης, αφεγγης, αναιμακτος, ευτροχαλος, λευγαλεα, κελαδεινη, ολοη.

Δηιαω, Δηιοω. igne ferroque vasto.
αλλ' Ἑκτωρ πυρὸς αινὸν εχει μενος, ουδ' αποληγει
χαλκῷ δηϊοων· τῷ γαρ Ζεὺς κῦδος οπαζει. Ρ. 566.
Syn. Δῃοω, δηΐζω, αιχμαζω, διωκω, εκπολεμεω, καταπολεμεω, καταγωνιζομαι, διακοπτω, φονευω.—εκπερθω.

Δηΐφοβος. filius Priami.
Δηΐφοβον γαρ εγὼν εφαμην ἡρωα παρεῖναι. Χ. 298.
Epith. Θεοειδης, θεοεικελος, ὑπερηνορεων, ομβριμος, δοχμιος, λευκασπις, τολμηεις, γυναιμανης.— μενεπτολεμος, κρατερος τε πολιτης. Cal.

Δηκτηριος, Δηκτος. mordax.
μη λυπρα, μηδε καρδιας δηκτηρια—Εξιστορῆσαι—Hec. 234.
—κρατος-Καρδιᾳ δηκτον[2] εμοι κρατυνεις. Agam. 1480.
Syn. Δηκτικος, δηκτης, δακνωδης, κερτομος, κερτομιος, πανδακετης.

*Δηκτης, ου. ὁ. rosor, qui mordet.
ουδὲ τοπον, δῆκτα, σεῖο λιπὼν στοματι; Ep. ἀδ. 273.

Δηλᾰδη. *adv.* videlicet, profecto.
a. —ψυχρα σοι
ἁπαντα παραθῶ; b. μηδαμῶς. a. ζεοντα δε; [p. 386. a.
b. Απολλον! a. ουκοῦν το μεσον εστω δηλαδη. Alex. ap. Ath.
σπαθην παραφαινων, δηλαδη χρυσενδετον. Phil. ap. Poll. x. §. 145.*† Soph. Œd. T. 1514.

Δηλεω, Δηλεομαι. lædo, noceo.
ενθα κε σὴ βουλη δηλησεται, ορχαμε λαῶν. Ξ. 102.

1. Aristarchus legit ἄρεω, gen. ab Αρεωϛ, Att. pro Αρης. V. Damm. c. 159.

2. "Καρδιόδηκτον metri gratia voluit Abresch. quod merito rece- "perunt Schutz. Pors. Herm." Butler. in l.—Nullum exemplum vocis δηκτος mihi occurrit, et vix in lingua Græca locum habere videtur.

Syn. Διαδηλεω, ααζω, βλαπτω, δηλαινω, κακοποιεω. ψευδομαι. φθειρω.

Δηληεις. noxius.
αλλα τε δηληεντα κατὰ χθονα πολλὰ πεφυκει. Orph. 921.
Syn. Αταρτηρος, δηλημων.

Δηλημα. nocumentum.
εκ νυκτῶν δ' ανεμοι χαλεποὶ δηληματα νηῶν
γινονται.— μ. 286.
Syn. Δηλησις, βλαβη, λυμη, ολεθρος, πανολεθρια, πανωλεια, εξωλεια, οργη, λωβησις, κακουργια, φθορα.

Δηλημων. nocivus.
εις Εχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλημονα παντων. σ. 84.
Syn. Δηλητηριος, δηλητηριωδης, βλαβερος, βλαπτικος, σιντης, αλιτρος, κακοποιος, ολεθριος, λυμεων.

Δηλητηρ, ῆρος. ὁ. qui lædit.
συγκαλεω δη επειτα καμινῳ δηλητῆρας, Hom. Fornac. 8.
καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θεμις· ολλυντ' εκεινους. Ep. ἀδ. 416.
Syn. Δηλημων, λυμαντηρ, λυμεων, κακουργος, κλεπτης.

*Δηλια. Iph. T. 1235. *sed recte* Markl. *pro adjectivo sumit, subaud.* γᾶς.*

Δηλιᾶς, αδος. ἡ. *gentile fem.*
κοῦραι Δηλιαδες, Ἑκατηβελεταο θεραπναι. H. in Apoll. 157.

*Δηλιος, α, ον. qui est ex insula Delo.
ακται δε Μυκονου, Δηλιοι τε χοιραδες. Troad. 89.
μολὼν αναξ Απολλων
ὁ Δαλιος, ευγνωστος. Aj. 703. Br.

Δηλομαι. *pro* βουλομαι. *vocab. Doricum.* Vid. Brunck. ad Lysist. 136. —τις δε, παρευσας
αιγος πρωτοτοκοιο, κακαν κυνα δηλετ' αμελγεν; Theoc. 5. 27.

Δηλονοτῖ. *adv.* nempe, nimirum.
a. οπτανιον εστίν; b. ἔστι. a. και καπνην εχει; [p. 386. b.*
δηλονοτι μη μοι δῆλον. b. αλλ' εχει καπνην. Alex. ap. Ath.

Δῆλος. clarus, manifestus.
νῦν δ' ηδη τοδε δῆλον, ὁτ' ουκετι νοστιμος εστιν. υ. 333.
Syn. Αριδηλος, διαδηλος, εκδηλος, ενδηλος, επιδηλος, ευδηλος, περιδηλος, προδηλος, πανδηλος, καταδηλος, εμφανης, φανερος, εναργης, επαϊστος, ατρεκης, γνωστος, ευοπτος, συνοπτος, ευσυνοπτος, σαφης, τρανης, ὁρατος.

Δῆλος. Delos *ins.*
Δηλῳ δη ποτε τοῖον Απολλωνος παρα βωμῷ. ζ. 162.
—ουνομα δ' ἦν σοι-Αστεριη το παλαιον. Call. 4. 37.
Epith. Αλιπληξ, αμφιρυτος, αμφιβοητος, απειρεσια, ατροπος, ερημαια, ενεστιος, ηνεμοεσσα, ηγαθεη, θεοδμητος, θυοεσσα, ἱερα, κραναη, μογοστοκος, κυαναμπυξ, περικλυστη, πολυβωμος, πολυλλιτος, πλαγκτη, φιλομολπος.
Phr. Λητοῦς ωδινων ἱερη τροφος. κουροτροφος Απολλωνος. Call. [T. 1060.

Δηλοω. indico. τις οὗτος; η κατοῖσθα δηλῶσαι λογῳ; Œd.
Syn. Αποδεικνυμι, εμφαινω, φανέρου, διαρθροω.

Δημᾰγωγεω. populi gratiam capto, &c.
νυνὶ δε δημαγωγεῖ
εν τοῖς ανω νεκροῖσι. Ran. 422.
Syn. Καταδημαγωγεω, πολιτευω, πολιτιζω, στρατηγεω, δημιζω.

Δημαγωγια. populi regimen, &c.
ἡ δημαγωγια γαρ ου προς μουσικοῦ
ετ' εστιν ανδρος.— Equit. 191.

Δημᾰγωγῐκος. popularis.
τα δ' αλλα σοι προσεστι δημαγωγικα. ib. 217.
Syn. Στρατηγικος.

Δημᾰκῐδιον, ου. το. dimin. a δημακιον, quod a δῆμος.
*μιαρωτατος, ὦ Δημακιδιον, και πλειστα πανουργα δεδρᾶκως. Equit. 823. qu. dic. *mi care popelle!**

Δημαρχος. magistratus plebis.
δακνει με δημαρχος τις εκ τῶν στρωματων. Nub. 37.
Syn. Ενεχυραστης.

Δημηγορος. concionator. *adj.* popularis.
δημηγορους δ' ηκουσεν ευπειθεῖς στροφας
δῆμος Πελασγῶν·— Æsch. Supp. 631.
Syn. Δημηγορικος.—δημοδιδασκαλος, δημοκομπος, δικολογος, λογογραφος, αγορητης, ῥητηρ, σοφιστης, κοπις, μυθητης. ἱεροφαντης.

Δημηλᾰσιος, et Δημηλᾰτος. populiscito in exilium actus.
—δημηλασιᾳ-Ψηφῳ πολεως γνωσθεῖσαι. ib. 8.
* ατιμον εἶναι ξυν φυγῇ δημηλατῳ.[1] ib. 609.*
Syn. Δημοσιος, δημιος.

Δημητηρ, τερος, τρος. ἡ. et Δημητρᾶ, ας. Ceres.
ὁς θνητός τ' ειη, και εδοι Δημητερος ακτην. N. 322.
Syn. Δηω, Ομπνια. Epith. Ἁγνοπολος, αιδοια, αγλαοπαις, αγλαοκαρπος, αμαλλοφορος, αμαλλοτοκος, αλωϊος, Αχαια, Αιγυπτια, δρεπανηφορος, Ενναια, ευρυαλως, ευστεφανος, ευπεπλος, ευκτεανος, ευχλοος, ἑστιοῦχος, ξανθη, ξανθοφυης, ξανθοκομος, καρποφορος, καρποποιος, Θαλυσιας, πολυκαρπος, πολυσταχυς, πολυτιμητος, πολυτροφος, πολυφορβης, πουλυμεδιμνος, ποτνια, σταχυοπλοκαμος, σταχυοστεφανος, σταχυηκομος, φερεσταχυς, φοινικοπεζα, φιλοτεκνος, παμμητωρ, πυροφορος, φιλοπυρος, φοινικοεσσα, χαλκοκροτος, παμμητειρα. [πυρφορος, lampadem gerens, *sc.* cum Proserpinam quæreret: εὐστεφανος, Hes. ευεανος, bene velatus, Mosch.]
Phr. Καλλιπλοκαμοιο ανασσης. εὔκομον σεμνην θεον. Hom. μεγαλη θεος ευρυανασσα. τριλλιστε μεγα κρειουσα θεαων. Call. ἁγνῶν οργιων ανασσα. ἑστιοῦχος Ελευσῖνος χθονος. Arist. δῖα θεαων. Theog. —Ενναια ποτε
Ερκυνν', Εριννυς, θουρια, ξιφηφορος. Lyc.
Σεμνη Δημητερ, κουροτροφος, ολβιοδῶτι,
πλουτοδοτειρα θεὰ, σταχυοτροφε, παντοδοτειρα,
σπερμειη, σωρῖτις, ἁλωαιη, χλοοκαρπε,—
ἱμεροεσσ', ερατη, θνητῶν θρεπτειρα προπαντων.
αυξιθαλης, Βρομιοιο συνεστιος, αγλαοτιμος,
λαμπαδοεσσ', ἁγνη, δρεπανοις χαιρουσα θερειοις,—
ευτεκνε, παιδοφιλη, σεμνη, κουροτροφε κουρη.—
μουνογενης, πολυτεκνε θεὰ, πολυποτνια θνητοῖς. κ. λ. Orph.

Δημῐδιον. popellus, plebecula. [H. 39.
ὦ Δημιδιον, ὁρᾷς τα λαγῷ', ἅ σοι φερω; Equit. 1196.

Δημιζω. populo sum addictus.
ὑπο τῶν αιεὶ δημιζοντων, ουκ οἶδ' ὁποι εγκεκυκλησαι. Vesp.
Exp. Τῶν τον δῆμον απατωντων. [697.

Δημιŏπληθης. quo populus abundat.
κτηνη προσθε τα δημιοπληθῆ. Æsch. Ag. 132.

Δημιοεργος, Δημιουργος. opifex et artifex, &c.
αλλον γ', ει μη των, οἱ δημιοεργοι εασιν. ρ. 383.
κἀκεῖνον Ἅιδης δημιουργος αγριος. Aj. 1054.
Syn. Εργατης, κατασκευαστης, τεχναστης, τεχνιτης, κτιστης, κτιστωρ, χειροτεχνης, χειρουργος, χειρωναξ.—δημιος, ποιητης.

Δημιŏπρᾱτα. τα. quæ publicantur. [Vesp. 657.
πρυτανεῖα, μεταλλ', αγορας, λιμενας, μισθους, και δημιοπρατα.

Δημῐος. publicus. 2. *subst.* carnifex.
πρῆξις δ' ἡδ' ιδιη, ου δημιος, ἡν αγορευσω. γ. 82.
δημια πινουσιν, και σημαινουσιν ἑκαστος-Λαοῖς·— P. 250.
Syn. Δημοσιος, δημοσιακος, επιδημος, ενδημος, επιδημιος, πανδημιος, πολιτικος, κοινος, λητος.—2. δημοκοινος, ὑπηρετης, ῥαβδοῦχος, καθαιρετης, κολαστης, βασανιστης.

Δημοβορος. qui bona populi devorat.
δημοβόρος βασιλεὺς, επεὶ ουτιδανοῖσιν ανασσεις. A. 231.
Syn. Δημοφαγος.

Δημογερων. senator.
είατο δημογεροντες επι Σκαιησι πυλησι. Γ. 149.
Syn. Βουλευτης, προβουλος, γερων, συγκλητικος.

Δημοδοκος. Nom. Pr.
—μετα δε σφιν εμελπετο δῖος αοιδος
Δημοδοκος, λαοῖσι τετιμενος— ν. 28.

* Δημοθεν. *adv.* ex urbe. 2. a δημῳ, v. pago. [*An.* i. 227.
1. —αιτε ποτ' αγροὺς—Δαμοθεν, αιτ' απ' αγρῶν— Leon. Tar.
2. πατρὸς τοὔνομ' εχων, δημόθεν Ευπυριδης. Ep. ἀδ. 170.*

Δημŏθροος, *contr.* ους. ὁ. vulgatus, popularis.
κινδυνον, ει τε δημοθρους αναρχια
βουλην καταρρίψειεν,— Agam. 884. P.
και μῖσος αστῶν, δημοθρους τ' εχειν αρας. ib. 1415.

Δημοκοινος. publicorum tormentorum minister. V. ad voc. Δαψιλης.
οἶος γαρ ἡμῶν δημοκοινος οιχεται. Soph. * ap. Et. Ma.

1. Obelum præfixit Porsonus.

Exp. Δημοσιος βασανιστης, η ὁ δημιος.—ειρηται παρα το καινειν, το φονευειν, ὁ εκ του δημου επιτετραμμενος καινειν.*
Δημοκοων. Nom. Pr.
αλλ' υἱὸν Πριαμοιο νοθον βαλε Δημοκοωντα. Δ. 499.
Δημοκρατεομαι. populi imperio servio.
κατα τον νομον ταῦτα ποιεῖν
εστιν δικαιον, εἴ γε δημοκρατουμεθα. Eccles. 940.
* Phr. —Η δεδημευται κρατος; Cycl. 119.
δημου δεδοκται παντελῆ ψηφισματα. Æsch. Supp.
τοιαυτ' ακουων χερσιν Αργειος λεως
εκραν' ανευ κλητῆρος ὡς εἶναι ταδε. ib. 617.*
Δημοκρατια. imperium populare.
την δημοκρατιαν, ουτε την Βουλην πιθών. Plut. 950.
Syn. Τα δημοσια, κοινα.
Δημοκρατικος, η, ον. ad democratiam pertinens.
δημοκρατικον γαρ αυτ' εδρων.— Ran. 983. (52. Br.)
Δημοκρατος. Vid. Δημοκραντος.
Δημοκριτος, ου. ὁ. Nom. Pr. [Ecphr. 131.
χαῖρέ μοι, Αβδηρων, Δημοκριτε, κῦδος αρουρης, κ. λ. Christod.
—Δημοκριτον γε περιφρονα, ποιμενα μυθων,
αμφινοον λεσχην.— Diog. L. I. 9.
Δημοκραντος, ου. ὁ ἡ. a populo ratus.
βαρεῖα δ' αστῶν φατις συν κοτῳ (*Dochm. dupl.*)
δημοκραντου δ' αρᾶς τινει χρεος. Agam. 443. Bl.
Δημολευστος. a populo lapidibus obrutus.
φονον προκεῖσθαι δημολευστον εν πολει. Antig. 36.
Δημολεων. Nom. Pr. —ὁ δ' επ' αυτῷ Δημολεοντα
εσθλὸν αλεξητῆρα μαχης, Αντηνορος υἱὸν,
νυξε κατὰ κροταφον.— Υ. 395.
Δημολογεω. concionor. [242.
ηδει Αριστοκρατης και μειλιχα δημολογῆσαι. Leon. Tar. *An.* i.
Δημοπιθηκος. qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione.
κἀι βωμολοχων δημοπιθηκων. Ran. 1113. (1085. Br.)
Syn. Δημαγωγος, δημοκηδης, δημοτικος.
* Δημοπρακτος. a populo factus, decretus, &c.
τοιαδε δημοπρακτος εκ πολεως μια
ψῆφος κεκρανται,— Æsch. Supp. 939. P.*
Δημορριφης. a populo jactatus.
δημορριφεῖς, σαφ' ισθι, λευσιμους αρας. Agam. 1625.
Δῆμος, ου. ὁ. populus, plebs.
αγρομενοι, πᾶς δῆμος·— Υ. 166. Vid. ad v. Λεων.
δῆμον Ερεχθῆος μεγαλητορος— Β. 547.
—επι δ' εστενε δῆμος απειρων. Ω. 776.
Syn. Λαος, λεως, οχλος, πλῆθος, οἱ πολλοι.—κωμη, χῶρος.
Epith. Χυδαῖος, ετεραλκης, κενεοφρων, μυριοφωνος, ὑψαυχην, κακοχρησμων, πολυσπερης, φιλοδεσποτος, ευρυς.
* Phr. Δᾶμος αστῶν.*
Δημὸς, οῦ. ὁ. pinguedo.
αλλ' επι πᾶσι βοων δημὸν, και μηρι' εκηα. Ο. 240.
Syn. Αλοιφη, πιμελη, στεαρ, λιπος.
Epith. Αργης, επινιφριδιος, πιων.
Δημοσθενης. Nom. Pr. apud Athenienses, 1. ducis. *vid. Equit. Aristoph.* 2. oratoris, &c. *Vid. Athen.* p. 223. c. *et* 224. a.
2. και Παιανιεων δημηγορος επρεπε σαλπιγξ,
ῥητρης ευκελαδοιο πατὴρ σοφος, ὁ πριν Αθηναις
πειθοῦς θελξινοοιο νοημονα πυρσον αναψας, κ. λ. Ep. 5. 3.
* Δημοσιᾳ. *adv.* publice; publico consilio.
ἑστηκ', ανθεντων δημοσιᾳ Σαμιων. Ep. ἀδ. 181.*
Δημοσιευω. publico. 2. publica negotia tracto.
αλλ', ὦ πονηρ', ου δημοσιευων τυγχανω. Acharn. 1029.
Syn. Δημοσιοω, δημευω, ανακηρυττω, εκθεατριζω.
Δημοσιος. publicus. 2. *subst.* servus publicus. *subaud.* δουλος.
—ταν οἱ πολις αρητειραν-Δαμοσιαν εστασαν— Call. 6. 44.
Syn. Δημοτελης, ευτελης.— δημιος, δημοφαντος.
Δημοτης, ου. ὁ. plebeius, popularis. *it.* eidem δημῳ adscriptus.
και τοι κακοῦ πρὸς ανδρὸς, ανδρα δημοτην
μηδεν δικαιοῦν τῶν εφεστωτων κλυειν. Aj. 1072.
Syn. Ιδιωτης, ιδιωτικος, ὁ τυχων, δημωδης, δημιος.—ὁμοδημος, πολιτης.
Δημοτεροι. plebeii, populares.
και ῥ' ὁ μεν ασχετα εργα πιφαυσκετο δημοτεροισι. Apoll. 3. 606.

*Δημοτερος. vulgaris, volgivagus.
ἡνίκα δημοτερην Κυπριν εναντολογει. Antiphil. *An.* ii. 169.
Syn. Δημωδης, πανδημος.*
Δημοτικος, η, ον. plebeius, popularis; *it.* popularis statûs, vel, popularium, amans.
νη τον Απολλω· και δημοτικη γ' ἡ γνωμη.— Eccles. 631.
Δημοτις, ιδος. ἡ. popularis.
ὡς ευαλακατος Θευγενις εν δαμοτισιν πελη. Theoc. 28. 22.
Δημοῦχος. Nom. Pr. 2. *subst.* princeps. 3. *adj.* populo præsidens.
1. Δημοῦχον δε Φιλητοριδην ηὖν τε, μεγαν τε. Υ. 457.
*2. —τησδε δημοῦχος χθονὸς—Θησεὺς— Œd. C. 1348.
(Brunck. *qui legit* τησδ' ὁ δημ.)
3. ξυν ταῖσδε ταῖς σεμναισι δημουχοις θεαῖς. ib. 458.*
Δημοφαγος. plebivorus.
δημοφαγον δε τυραννον, ὁπως εθελεις, κατακλῖναι. Theog. 1183.
Syn. Δημοβορος.
Δημοφελης —βασιλευς. Dolsc.
Δημοχαριστης. qui populo gratificatur.
κοπις, ἡδυλογος, δημοχαριστης. Hec. 132.
Syn. Δημεραστης, δημοκοπος, ευθυδημων.
* Δημωδης, εος. ὁ ἡ. id. qu. δημοτερος.
ουκ ἦν ες ανδρας μαχλος ουδε δημωδης. Æschrio, *An.* i. 189.*
Δημωματα. τα. carmina quæ publice cantantur.
τοιάδε χρὴ Χαριτων— Δαμωματα * καλλικομων
τον σοφὸν ποιητὴν—Ὑμνεῖν, ὁταν ηρινὰ μεν
φωνῇ χελιδὼν
ἑζομενη κελαδῇ. Pac. 797. *e Stesichoro.* Vid. Br. in l.*
Syn. Δημοσιωματα, κοινωματα. Hesych.
*Δήν. *adv.* diu.
δὴν δ' ανεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Αχαιῶν. Ι. 30.
κοὐ μεμφομεσθά γ', αλλὰ δην ελαυνομεν. Rhes. 480.
Syn. Δηρον. πολυν χρονον, vel, επι χρονον. δηθα.*
Δηναιός. diuturnus.
ὁττι μαλ' ου δηναιὸς, ὁς αθανατοισι μαχοιτο. Ε. 407.
Syn. Δηνος, δηρος, δηθαιων, δηροβιος, μακροβιος, μακροημερος, μακραιων, βιοθαλμιος, ευγηρως, πολυετης, πολυχρονιος, μακροχρονιος, μακροχρονιζων.—αρχαῖος, χρονιος, χρονιαῖος, παμμηνος, διηνεκης, αθανατος.
Δῆνος. consilium, ars.
παντα δε τοι ερεω ολοφωϊα δηνεα Κιρκης. κ. 289.
Syn. Βουλη, μηχανημα, δηνεον, βουλευμα.
Epith. Ηπιον, ολεθριον, παναιολον, πολυμηχανον, πολυτροπον, σχετλιον, ἁλιεργες.
Δηξιθυμος. animum mordens. Vid. Δακεθυμος.
δηξιθυμον ερωτος αν-θος. Agam. 752.
Δηοω, *contr.* ex Δηϊοω. hostiliter populor.
δηοῦτε χωραν, ἧς ὑπ' εὖ πεπονθατε; Lysist. 1148.
χαλκῷ δηωσειν, και απο κλυτα τευχεα δυσειν. Hes. α. 67.
Syn. Αναιρεω, δαιω, κακοω, τεμνω.
Δηρη, Δῆρις. pugna, contentio.
—δηρης και δυσφροσυνης αλεγεινης. Suid.
ανδρασι δυσμενεεσσι πονον και δῆριν εθεντο. Ρ. 158.
Syn. Δαϊς, αγων, μαχη, ερις, νεῖκος, φιλονεικια.
Epith. Απειρεσια, αασχετος, αἱματοεσσα, αναιδης, αμειλιχος, αμεμφης, αμουσος, ανηνυτος, απηνης, απεχθης, εχθρα, εποινιος, κρατερα, οϊζυρα, ουλομενη, πολεμοκλονος, σθεναρα, ὑπερβιὸς, φιλονεικος. Phr. Κασιγνητη πολεμου. Cal.
Δηριαομαι, Δηριζομαι, Δηρινομαι, Δηρίω. contendo.
προσσω αἴξας περι νεκροῦ δηριαασθαι. Ρ. 734.
ὡς ποτε δηρισαντο θεῶν εν δαιτι θαλειῃ
εκπαγλοις επεεσσιν— θ. 76.
τω περι Κεβριοναο, λεονθ' ὡς, δηρινθητην. Π. 766.
ουκ αν τοι θηρῶν τις εδηρισεν περι τιμῆς. Theoc. 25. 82.
Syn. Δηριαω, μαχομαι, φιλονεικεω, εριζω, αντιφεριζω, αμιλλαομαι, αγωνιζομαι.
Δηρὸν, * *sc.* επὶ χρονον. diu; ad multum tempus.*
ὁπως θελει· δαρὸν γαρ ουκ αρξει θεοῖς. Prom. 938.
Syn. Δηρως, χρονιως, δην. qu. v.
Δηρός. *adj.* diuturnus.
ηδη γαρ δηρὸν χρονον αλληλων απεχονται. Ξ. 206.
χρονος γαρ ηδη δαρὸς, εξοτου πεπλοις. Herc. F. 702.
Δηροβιος. longævus. Vid. Δαροβιος.

Syn. Ἀΐδιος, μακροβιος, δηναιος.—αθανατος.

Δηω. invenio: *vel pot. in signif. futuri*, inveniam.
—δηεις δ' εν πηματα οικῳ,-Ἀνδρας ὑπερφιαλους,— λ. 114.
Syn. Ανευρισκω. οπτομαι. μανθανω.

Δηω, οῦς. ἡ. Ceres. Vid. Δημητηρ.
σεμναῖσι Δηοῦς εσχαραις παρημενη. Eur. Supp. 290.

Δῖα. (ἡ Ναξος.) Nomen Ins.
Διῃ εν αμφιρυτῃ, Διονυσου μαρτυριῃσι. λ. 324.

†Δῐᾰ. *præp.* per, propter.
ἁ δ' ἀρετα βαι- νει δια μοχθων. Heracl. 625.
ὡς πολλα δια τας ἡδονας λυπουμεθα. Grot. 933.

Δῐᾰβαινω. trajicio.
—ἑταιρους-Ταφρον εποτρυνων διαβαινέμεν·— M. 50.
Syn. Εκδιαβαινω, διαβασκω, διαβιβαζω, διαπεραω, διαπεραιοω, διαγω, διαβαλλω, διαδυνω, διοδευω, διηκω, διερχομαι, διειμι, διεξειμι, διαστειχω, διαιρω, διειρω, διακομιζομαι, διαπορθμευω, διαχωριζω, εκπεραω, ὑπερβαινω, μεταβαινω, μεταχωρεω, βαινω.

Δῐᾰβᾰθρον, *ου. το. calceamentum. *hinc* Diabathrarius *ap. Plaut.* qui soleas hujusmodi conficit.
τυγχανει μικρά τις οὖσα; φελλὸς εν ταῖς βαυκίσιν
εγκεκαττυται. μακρά τις;* διαβαθρον λεπτὸν φορεῖ. Alexis ap. Athen. p. 568.

Δῐᾰβαλλω, Διαβαλλομαι. trajicio. 2. calumnior.
ὦ σπερμ' Αχιλλεως, μή με διαβαλῃς στρατῷ. Philoct. 589.
διαβαλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πονηρε σύ. Av. 1647.
Syn. Διαβαινω, διασυρω, μεταγω, μεθιστημι, προβαλλομαι, αιτιαομαι, εισαγγελλω, βλασφημεω, λοιδορεω, παραλογιζομαι, ὑβριζω, συκοφαντεω.—απαταω, εξαπαταω.—ενιπτω, καταγινωσκω.

Δῐᾰβασκω. circumeo. [Av. 487.
διὰ ταῦτ' ἀρ' εχων και νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μεγας, διαβασκει.
Syn. Βαινω, διαβαινω, περιβαινω, περιλαμβανω, περιεπω, κυκλοπορεω.

Δῐᾰβητης. perpendiculum. 2. circinus. 3. morbus quidam.
*κατα τῆς τραπεζης καταπασας λεπτὴν τεφραν,
καμψας οβελισκον, εἶτα διαβητην λαβὼν,
εκ τῆς παλαιστρας θοιματιον ὑφειλετο.* Nub. 177.
Syn. Περιγρα, προσαγωγιον.

Δῐᾰβῐαζομαι. per vim compello.
και πρός σ' ἑπεσθαι διεβιαζομεσθά νιν. Iph. T. 1365.
Syn. Βιαζομαι, επιβαλλομαι, διαγωνιζομαι, παραναγκαζομαι.

Δῐᾰβῐοω. vitam transigo.
το διαβιῶναι μονον αεὶ θηρωμενη. Eur. *fr. inc.* 51.
Syn. Βιοτευω, διατελῶ τον βιον.

Δῐαβοαω. divulgo. πανταλαν' αχῃ διαβοασω. Pers. 640.
Syn. Περιβοαω, διαθρυλλεω, διαλαλεω, διαφημιζω, καταφημιζω, καταγορευω, διαγνωριζω, διαγγελλω, κληΐζω.

Δῐᾰβολὴ, Διαβολῐᾱ. criminatio, obtrectatio.
*αναξ, διαβολαὶ δεινὸν ανθρωποις κακόν·
αγλωσσιᾳ δε πολλάκις ληφθεὶς ανήρ,
δικαια λεξας, ἡσσον ευγλωσσου φερει. Eur. Alexand. *fr.* 3.*
νικᾷ γαρ αιεὶ διαβολη τα κρειττονα. Sent.
πειθομενος χαλεπῇ, Κυρνε, διαβολιῃ[1]. Theog. 324.
Syn. Λεσχηνεια, λοιδορια, συκοφαντια.—αμφιβολια, διαλογισμος.—αιτιαμα, ὑποληψις.

Διαβολος. Diabolus. (Vid. Δαιμων.)
διαβολος νεος αλλος εν οψιγονοισιν ακουων. Nonn.
Syn. Αλαστωρ, παλαμναῖος, αποστατης, πλανος, συκοφαντης, πονηρος.
Phr. Πλανος οφις. Δαιμων ὑλας. νεφελη ψυχῆς.
ευχαῖς σκυλακας επιθωΰσσων. παθεων αλκη.
αναγωγιον ὁδον διατειχιζων. αναιδης κυων ὁ
χθονιος, τας θεοδιφεῖς βλαπτων μεριμνας. Synes.
ζωῆς ἡμετερης αντιπαλος. Naz.

Δῐᾰβορος, ου. ὁ ἡ. absumtus. 2. *act.* peredens.
νοσῳ καταστάζοντα διαβορῳ ποδα. Phil. 7.
Syn. Σηπτικος, διαβιβρωσκων.

Δῐᾰβροχος. madidus.
τί δ', ὦ γεραιὲ, διαβροχον τοδ' ομμ' εχεις; Eur. El. 503
Syn. Διϋγρος, καθυγρος, ὑγρος, νοτερος.

Δῐᾰγᾰληνιζω. sereno. Vid. Γαληνιαω.
τῶν δ' ευθεως τα προσωπα διεγαληνισεν. Equit. 649.

Δῐαγγελλω. annuncio.
—Δαναΐδαι δ' αφιεναι-Ναῦς διηγγελλον— Iph. A. 353.
Syn. Εξαγγελλω, παραγγελλω, απαγγελλω, εξαιτεω, παρακελευω, διαγορευω, διαβοαω.

Δῐᾰγελαω. derideo.
οὗτος δ' ὁ δαιμων ὁ νεος, ὃν συ διαγελᾷς. Bacch. 272.
Syn. Εκγελαω, καταγελαω, διαπαιζω, γεφυριζω, καταμειδιαω, καταμωμαομαι, χλευαζω, συγχαιρω.

Δῐᾰγιγνωσκω. pernosco.
*αλλὰ ιδεσθε και υμμες ανασταδόν· ου γαρ εγωγε
εὖ διαγιγνωσκω·— Ψ. 470.
Syn. Γιγνωσκω.—διαταττομαι, προαιρεομαι, βουλομαι, βουλευω, δοκιμαζω.—διακρινομαι.

Δῐᾰγλαπτω, vel Διαγλαφω. *inus.* excavo.
ευνας δ' εν ψαμαθοισι διαγλαψασ' ἁλιῃσιν. δ. 438.
Syn. Γλυφω, διαγλυφω, διαχαραττω, διασκαλευω.

Δῐᾰγλαυσσω, (Διαγλαυω, Et. Ma.) *illumino. 2. dispicio. *item*, luceo, *in l. c.*
ἦμος δ' ουρανοθεν χαροπη ὑπολαμπεται ηως
εκ περατης ανιοῦσα,* διαγλαυσσουσι δ' αταρποι. Apoll. 1. [1280.
Syn. Διαλαμπω, φωτιζω.

*Δῐᾱγλυπτος, ου. ὁ ἡ. cælatus, scalptus.
εὖ μεν εϋσχιστοισι διαγλυπτον κεραεσσι. Crinag. *An.* ii. 141.*

Δῐαγνωμι. discerno.
και ψῆφον αιρειν, και διαγνῶναι δικην. Eum. 712.
Syn. Γνωμι, επιγνωμι, διοριζω, κρινω, διακρινω.

Δῐαγνωσις. discretio. 2. cognitio caussæ.
*φεῦ· χρην βροτοῖσι τῶν φιλων τεκμηριον
σαφες τι κεῖσθαι,* και διαγνωσιν φρενων. Hipp. 926.
Syn. Διαγνωμη, διακρισις, διευκρινησις, διαστολη.

Δῐᾰγορας. Vid. Ιακχος.

Δῐᾰγρᾰφη, ης. ἡ. descriptio.
εστιν δ' ἁπαντων τῶν γενων μοι διαγραφη. Diphilus ap. [Athen. p. 292.
Syn. Διαγραμμα.

Δῐᾰγρᾰφω. describo, &c.
*γυνὴ δ', απόντος ανδρὸς, ἡτις εκ δομων
εις καλλος ασκεῖ, διαγραφ' ὡς οὖσαν κακήν.
ουδὲν γαρ αυτὴν δεῖ θυραισιν ευπρεπὲς
φαινειν προσωπον, ἡν τι μὴ ζητῇ κακόν.* Eur. Elec. 1072.
ην δ' εφ' ἱππικην τραπωνται, διαγραφω τους ἱππεας. Lysist. 677.
Syn. Καταγραφω, διατυποω.—διακοπτω.—απαλειφω, διαξυω, καταξυω.—ακυροω, παλαιοω, αποπαλαιοω, καταρνεω, αποψηφιζομαι, αποδοκιμαζω, καταβαλλω.

Δῐᾰγρῠπνεω. insomnem noctem transigo. [Br.)
ηδη ποτ' εν μακρῷ χρονῳ νυκτὸς διηγρυπνησα. Ran. 962. (31.
Syn. Αγρυπνεω, διαγρηγορεω.

Διᾰγω, trajicio. 2. vitam duco.
ευκηλοι διαγουσιν ενι σφετεροισι δομοισι. Hom. in Vulcan. 7.
Syn. Διαβιοω.—διαβαινω, διεξαγω, παραγω.—απαγω.—διατριβω, διαλαμβανω.—παρεκτεινω.—παρελκω, εξαπαταω.

*Δῐᾰγωγὴ, ῆς. ἡ. vita, vitæ institutum.
αλλοτριωθέντες τῆς εχθεσινῆς διαγωγῆς. Pallad. *An.* ii. 434.*

Διαγωνιζομαι. certo ad extremam dimicationem.
—ει δε μὴ, περὶ τῆς τεχνης
διαγωνιεῖσθ' εφασκε πρός γ' Ευριπιδην. Ran. 806. (791.)
Syn. Αγωνιζομαι, ἁμιλλαομαι.

Διαδαζομαι. divido, distribuo. Vid. Δαζομαι.
—ὁ δε τοῖσιν εὖ διεδασσατο τιμας· Hes. θ. 885.

Διαδαπτω. dilacero.
τῇ ῥά μιν οὖτα τυχὼν, διὰ δὲ χροα καλὸν εδαψεν. E. 858.
Syn. Δαπτω, διερχομαι, διακοπτω, αποσπαραττω, τεμνω.

Διαδᾰτεομαι. dispertior.
*βῆ δε (Diomed.) μετὰ Ξανθον τε, Θοωνά τε, Φαινοπος υἷε,
αμφω τηλυγετω· ὁ δε τειρετο γηραϊ λυγρῷ,
υἱὸν δ' ου τεκετ' αλλον, επὶ κτεατεσσι λιπεσθαι.

1. Nescio quam ob caussam, præter *ictum metricum*, produci possit secunda in hac voce syllaba. Neque est auctoritas Theogn. talis, ut in exemplum trahi debeat. Idem sit dictum de prima in Διαβολος producta, quam vocem, vix moneam necesse est, apud Poëtas Ethnicos locum non habere.

ενθ' όγε τοὺς ενάριζε, φίλον δ' εξαινυτο θυμὸν
αμφοτεροιν· πατέρι δε γοον και κηδεα λυγρὰ
λεῖπ', επει ου ζωοντε μαχης εκ νοστησαντε
δεξατο·* χηρωσταὶ δε δια κτῆσιν δατεοντο. E. 152.

Syn. Διαμεριζω, διαμοιραομαι, διαιρεω.

Διαδεκτωρ. hereditate acceptus.
διαδεκτορα πλουτον. Ion. 478.

Syn. Πατρικος, πατρῷος, εγκληρος, κληρονομαῖος.

Διαδερκω. et *med.* perspicio.
χρυσεον· ουδ' αν νῶϊ διαδρακοι Ηελιός περ. Ξ. 344.

Syn. Διαβλεπω, διαειδω, διοπτευω, θεαομαι.

Δῖαδες, αἱ. sc. Αθῆναι. urbs Eubœæ. Vid. Δῖον.

Διαδετος. vinctus. διαδετοι δε γεννων ἱππειων
κινυρονται φονον χαλινοι. Sept. Th. 124.

Syn. Δετος, δεσμιος.

Διαδεχομαι. excipio. 2. succedo.
—νυξ γαρ εισαγει,
και νυξ απωθεῖ διαδεδεγμενη πονον. Trach. 30.

Syn. Εκδεχομαι, παραδεχομαι, επιλαμβανω.

Διαδηλεω, Διαδηλεομαι. valde lædo.
ὦ γερον, ἦ ολιγου σε κυνες διεδηλησαντο. ξ. 37.

Syn. Δηλεω, αποσκεδαζω.

Διαδιδρασκω, Διαδραομαι. *inus.* aufugio.
νεανιας δ', οἵους συ, διαδεδρακοτας. Acharn. 601.

Syn. Διαφευγω, αποφευγω, διαδυνω.

Διαδιδωμι. trado per manus, et hinc, doceo, &c.
και διαδοῦναι νῶτον, ακανθαν τ'. (*Anap.*) Troad. 117.

Syn. Αναδιδωμι, διανεμω, απομειρομαι, διασπειρω.—δωρεομαι, καταχαριζομαι.

Διαδικαζω. dijudico.
διαδικασαι πᾶν επος. Choëph. 786.

Syn. Διακρινω, διευκρινεω.—αμφισβητεω.—ονειδιζω, εξελεγχω.

Διαδιφρευω. * *vox intacta lexicis.* locus in Oreste est salebrosus, et forsan mendosus. ita vero exponitur a Schol. αντι τοῦ, εξεδιφρευσεν, εξέῤῥιψε τον Μυρτιλον επι το απολεσθαι.*
διεδιφρευσε Μυρτιλου φονον. Orest. 993.

Syn. Εκδιφρευω.

Διαδοχη. successio; et, quicquid fit per vices.
δῆμος δ' ανασσει διαδοχαῖσιν εν μερει
ενιαυσιαισιν.— Eur. Supp. 406. Syn. Διαδεξις, καταβολη.

Δῖαδοχος. successor. 2. vicarius.
ὦ φεγγος ὕπνου διαδοχον, *τό τ' ελπιδων
απιστον οικουρημα τῶνδε τῶν ξενων.* Philoct. 888.

Syn. Διαδεξαμενος.—κουφιστης.—κληρονομος.

Δῖαδρᾱσιπολῖται. qui reip. munia subterfugiunt.
ει γενναιους, και τετραπηχεις, και μη διαδρασιπολιτας. Ran. [1014. Br.

Δῖαδρομη. discursus.
ἁρπαγαι δε διαδρομᾶν ὁμαιμονες. Sept. Th. 358.

Syn. Διαδρομος, περιδρομη, διηλυσις, εντρεχεια. [Th. 709.*

Δῖαδρῠφης. —διαδρυφες αἷμα κεασσας. Nic. **Vid. Schneid. ad*

Δῖαδῡμι, Διαδυομαι. subeo per medium; effugio.
τον κισσον διαδυς, και ταν πτεριν, ᾇ τυ πυκασδῃ. Theoc. 3. 14.
—ός ἡμας διαδυετ', εξαπατῶν[1]. Vesp. 281.

Syn. Διαδυνω, διαφευγω, αποφευγω, διαβαινω, διϊκνεομαι, αναπεραω.

Δῖαειδω, Διαειδομαι. perspicio, cognosco.
ες λοχον, ενθα μαλιστ' αρετη διαειδεται ανδρῶν. N. 277.
αυριον ἣν αρετὴν διαεισεται, αἴ κ' εμὸν εγχος
μεινῃ επερχομενον·— Θ. 535.

Syn. Διαδερκω, γνωριζω, διαγνωριζω, διαγνωμι, αισθανομαι.—φαινομαι.

Δῖαειπω. **potius*, Διεπω. quod vid.*
Τηλεμαχῳ και εμοι, διαειπεμεν αλληλοισιν. δ. 215.

Syn. Συλλαλεω, διαλαλεω, διαλεγομαι, κοινολογεομαι, συνομιλεω, εντυγχανω, χρηματιζομαι, οαριζω.

Δῖᾱζαω, Διαζωω. omnem vitam transigo.
λελογισμένοι γαρ οἱ τοιοιδ' εισιν βροτῶν
ορθῶς διαζῆν τον βιον γνωμης μετα. Iph. A. 923.
αλλ' αὕτως αφλεκτα διαζωεσκον εδοντες. Ap. 1. 1074.

1. Hoc systema versuum male distinguitur in editt. Comparatio Cod. Ravenn. aliquantum in sanando malo adjumenti dabit.

Syn. Ζαω, βιοω, διαγω.

*Δῖαζεσθαι, sc. τον στημονα. stamini addere quod deest.
ὁ δ' εξυφαινεθ' ἱστὸς, ὁ δε διαζεται. Comicus ap. Poll. Vid. Stephan. ad v. in Ind.*

Δῖαζητεω. * excogito. *compositum lexicis intactum.**
ποικιλους λογους ανεῦρεν εὖ διεζητημενους. Thesm. 438. B.

Syn. Αναζητεω, ανακρινω, εξεταζω, τεχναομαι.

Δῖαζῠγῐᾱ. disjunctio.
και την μουνολεχῆ σεῖο διαζυγιαν. Rufin. *An.* ii. 396.

Syn. Διηλυσις, αφορισμος, διαζευξις, διαζευγμος.

Δῖᾱημι. perflo.
και δια παρθενικῆς ἁπαλοχροος ου διαησιν. Hes. ε. 517.

Syn. Διαπνεω, διεκπνεω, καταπνεω, διαυλωνιζω, διερχομαι.

Δῖᾱθειοω. sulphure perfumo et expio.
εὖ διεθειωσεν μεγαρον, και δῶμα, και αυλήν. χ. 494.

Syn. Θειοω, θυμιαω, επιθυμιαω, περιαγνιζω, καθαγιζω.

Δῖᾰθηκη. testamentum. 2. fœdus pactum. Vid. ad Ανακογχυλιαζω.

Syn. Σπονδη, συνθεσια, συνθηκη, ἁρμονια, γραμματεῖον—αρτυλια.—νομος.—συνωμοσια.—διαθεσις, διακρισις.

Δῖᾰθλῖβω. *fut.* ψω. premo.
κουφοτερως τοτε φῶτα διαθλιβουσιν ανιαι. Call. Ep. 10.

Syn. Επιθλιβω, ιποω, πιεζω, σφιγγω.

Δῖᾰθρεω. φροντιζε δη και διαθρει. Nub. 700.

Syn. Αθρεω, διαειδω.

*Δῖᾰθρυμμᾰτῐδες. cibi delicati genus, bellaria, *etc.*
Σικελῶν δε τεχναις ἡδυνθεῖσαι
δαιτος διαθρυμματιδες. Antiph. ap. Ath. p. 661. f.*

Δῖᾰθρυπτομαι. deliciis frangor.
και μητε των πλουτῳ διαθρυπτομενων. Prom. 889.

Syn. Τρυφαω, σοβεω.

Δῖᾰθρυπτος. Syn. Τρυφερος. Vid. Μελι.

Δῖᾰθρυπτω. diffringo. 2. deliciis frango.
τριχθά τε και τετραχθὰ διατρυφὲν εκπεσε χειρός. Γ. 363.

Syn. Διαῤῥηγνυω, καταῤῥηγνυμι, διατριβω, αλοιαω, χαυνοω, διαλυω, συγκοπτω.

Δῖαιθυσσω. irruo.
αλλοτ' αλλοιαι διαιθυσσουσιν αὖραι. Pind. Ol. 7. ult.

Syn. Αιθυσσω, επικειμαι, επιβαλλω, επισκηπτω.

Δῖαιμος. sanguinolentus.
διαιμον ονυχα τιθεμενα σπαραγμοῖς. Hec. 654.

Syn. Δαφοινος.

Δῖαινω. humecto.
κειμενον εν ψαμαθοισι, διαινε δε μιν μελαν ὕδωρ. Φ. 202.

Syn. Διαβρεχω, βρεχω, ὑγραινω, πλυνω.—διαινομαι, δακρυω.

Δῖαιρεσῐς. divisio.
το μη 'δικεῖν σεβοντες εν διαιρεσει. Eumen. 752.

Syn. Νομη, διανομη, διαδοσις, μεταδοσις, μερισμος, διανεμησις, επινεμησις, δασμος, διαχωρισις, χωρισμος, διαλυσις, διαληψις, διακοψις, διαγωγη, αναστροφη.

Δῖαιρετος, η, ον. qui dividi potest.
μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετον νεμοι. Trach. 166.

Syn. Ευδιαιρετος, διαστατος, μεριστος, διαιρεθεις, χωριστος, ευδιηγητος, διχοτομος.

Δῖαιρεω. et *med.* divido, distinguo, &c.
—δια δ' αμφοτερους ἕλε κυκλους—Ασπιδος.— Υ. 280.

Syn. Διακοπτω, διατεμνω, διαῤῥησσω, αναῤῥηγνυμι, διαμεριζω.—διακρινω.—αναπτυσσω, δοκιμαζω.—εξακριβοω.—διαγορευω.

*Δῖαιρω. *f.* ᾰρῶ. attollo, erigo. 2. aperio, *sc.* os. 3. trajicio. διαίρομαι, incedo grandi gradu et divaricatis cruribus.
τῆς δε διαιρομενης φοινισσετο χιονεη σάρξ. Rufin. *An.* ii. 390.*

Δῖαϊσσω. cum impetu transeo.
αιγλας, ξυν αἷς Λυκεί' ορεα—Διαισσει (*sc.* Diana) Œd. T. 218.

Syn. Διαθεω, διατρεχω, διηκω.—ανατελλω. [207. B.)

Δῖαϊστοω. memoriam alicujus aboleo.
αὐτην διηΐστωσε. Trach. 896.

Syn. Αϊστοω, αφανιζω.

Δῖαιτᾰ. vitæ ratio. 2. victus.
τῆς πριν διαιτης τλημονες μεμνημενοι. Lyc. 609.

Syn. Βιος, διατροφη, οικημα.—διαγωγη, γνωμη, κρισις, θεσμος. Epith. Φιλοτησιος.

Δῐαιταομαι. vitam dego.
και τοὺν δομοισιν ἣν διαιτᾶσθαι γλυκυ. Œd.C.802.(769.B.)
Syn. Διαζαω, διαγω, διατριβω, πολευω, τρεφομαι.
Δῐαιταω. sum arbiter; judico.
ολβιος, ὁστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ. Theoc. 12. 34.
Syn. Βραβευω, διαδικαζω, κρινω, διακρινω.
Δῐᾰκανασσειν. cum murmure perfundere. Vid. Εγκαναξαι.
μῶν τον λαρυγγα διεκαναξέ σου καλῶς; Cycl. 157.
Δῐᾰκαννιαζω. sortior.
η διακαννιασαι, ποτεροι κλαυσουμεθα μειζω. Pac. 1081.
Exp. Διακληρωσασθαι. καυνος γαρ, ὁ κλῆρος.
Δῐᾰκεαζω. diffindo. Vid. ad voc. Δανος.
Syn. Κεαζω, διασχιζω.
Δῐᾰκειμαι. dispositus sum.
ὡς γαρ οἱ διεκειτο, θεοι δ' επιμαρτυροι ησαν. Hes. α. 20.
Syn. Ταττομαι.—διατιθεμαι, πασχω, εχω.
Δῐᾰκειρω. detondeo.
μητε τις οὖν θηλεια θεὸς τογε, μητε τις αρσην
πειρατω διακερσαι ἐμὸν επος.— Θ. 8.
Syn. Αποκειρω, κατακειρω, κειρω, αποξυραω, αναιρεω, διακοπτω, ανατρεπω.
Δῐᾰκενῆς. adv. frustra. ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα· διακενῆς αρα εν σπαργανοις σε μαστὸς εξεθρεψ' ὁδε. Troad. 753.
Δῐᾰκερμᾰτιζω. in minutas partes seco.
ελθων διεκερματιζεν εν τοῖς ιχθυσι. Vesp. 789. B.
Syn. Κερματιζω, διαθρυπτω.
Δῐᾰκῑνεω. permoveo.
και διακινει τον νοῦν αυτοῦ, και τῆς γνωμης αποπειρῶ. Nub. [477.
Syn. Κινεω, επικινεω, περικινεω, εξορμαω.
Δῐακλαω. frango.
*αὐτίκ' επειτ' απ' εμεῖο καρη ταμοι αλλοτριος φώς,
ει μὴ εγὼ ταδε τοξα φαεινῷ εν πυρὶ θειην,
χερσὶ διακλασσας· ανεμωλια γάρ μοι οπηδεῖ.* Ε. 214.
Syn. Διαθρυπτω, αποθραυω, καταθραυω.
Δῐᾰκληροω. sorte distribuo.
ὡς εφ' ἑκαστη διεκληρωσεν
Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν. Æsc. Supp. 985. (75. Pors.)
Syn. Αποκληροω, κατακληροομαι, απομειρομαι, διαψηφιζω, διαφρυκτοω. [T. 107.
*Δῐᾰκλυζω. κατ' αντρ', ἁ ποντος νοτιδι διακλυζει μελας. Iph.
Δῐᾰκλωπαω. furtim aliquid rapio, vel, ago.
αἶρε δε σημεῖον, μεθυων ότι και διακλωπῶν. Posidipp. *An.*
Syn. Διακλεπτω.* [ii. 47.
Δῐᾰκναιω. corrumpo. [Eccles. 952.
ατοπος δ' εγκειταί μοί τις ποθος, —Ὅς με διακναισας εχει.
Syn. Διαφθειρω, κακυνω, λωβαομαι, καταισχυνω, μιαινω, τηκω, αμαυροω.—ξεω.
*Δῐᾰκνιζω. vellicatim rumpo.
βαιὰ διακνιζων ανθεα Παρθενίδος. Meleag. 1. 32.*
Δῐᾰκοιρᾰνεω. regis more obeo.
γυῖα λαβῃ καματος πολεας διακοιρανεοντα. Δ. 230.
Syn. Κοιρανεω, διατασσω, διεπω, επερχομαι.
Δῐᾰκονεω. famulor; ministrum ago. Διακονεομαι.
εγω δ' Ανακρεοντι-Διακονῶ τοσαῦτα. Anac. 9. 14.
—τῇδ' ὑπο στεγῃ μονον-Διακονεῖσθαι,— Phil. 290.
Syn. Διακονιζω, αμφιπολευω, δουλευω, θεραπευω, βαλανευω, ὑπουργεω, ὑπαννυομαι, ὑπηρετεομαι.—κατεργαζομαι.
Δῐᾰκονῐκος. promtus ad exsequendum ministerium.
ἱν' ευθεως διακονικος εἶναι μοι[1] δοκῇς. Plut. 1171.
Syn. Ὑπηρετικος, ὑπηρετητικος, ὑπουργικος.
*Δῐᾰκονιον. το. placentæ genus. —ὑπὸ τῆς απληστιας
διακονιον επηθεν, αμφιφῶντ' εχων. Pher.ap.Ath. p.645.a.*
Δῐᾰκονος. famulus, *inprimis*, qui cibos ministrat.
Κυκλωπι δειπνων ανοσιων διακονος. Cycl. 31.
Syn. Αμφιπολος, διακτωρ, ἱεροδουλος, παῖς, ὑπηρετης.
Δῐᾰκοπτω. discindo.
το μεσοφρυον δε μη μοι-Διακοπτε, μητε μισγε. Anac. 28. 14.
Syn. Κοπτω, ανασχιζω, διασχιζω, αποεργαθω, διαλυω, διαρρηγνυμι, διατεμνω, καταπαιω, λειοω.

1. Dele quantocius μοι eum Brunckio, ne metrum ruat. Quia α, in διακονέω, et derivativis ejus, producitur, in η vertunt Iones.

Δῐᾰκορευω. stupro.
ὁσπερ με διεκορευσεν οὖσαν επτετιν. Thesm. 487.
Syn. Διακορεω, διακοριζω, διαπαρθενευω, διαφθειρω, καταισχυνω.
Διακορκορῠγεω. strepitum edere cogo.
τὴν γαστέρα, και κλονος εξαιφνης αυτὴν διεκορκορυγησε; Nub.
Syn. Κορκορυγεω, ηχεω. [386.
*Δῐᾰκοσμεω. ordino, digero. 2. compono, adorno.
διζυγες Αντιγονον διεκοσμεον· αλλὰ και αυτῷ. Agath. *An.*
Δῐᾰκραζω. clamo. [iii. 60.*
οἷα πιππιζουσι, και τρεχουσι διακεκραγότες. Av. 308.
Syn. Διαβοαω, κραζω, ανακλαζω.
Δῐᾰκρεκω. pulso, citharam *sc.*
μελισδεται δε ταν χελυν διακρεκων. Leon. Tar. *An.* i. 230.
Δῐᾰκρηνοω. e fonte refundo.
οἷον δη τοκα πῶμα διεκρανωσατε, Νυμφαι. Theoc. 7. 154.
Exp. Επηγασετε.—διεκερασατε.
Δῐᾰκρῑβοω. accurate elaboro. [i. 143.
Πραξιτελης, ὁν επασχε, διηκριβωσεν Ερωτα. Simonid. *An.*
Δῐᾰκρῐδον. *adv. discrete, distincte. 2. præcipue.
ουδεν εν ανθρωποισι διακριδὸν εστι νοημα. Lucian. *An.* ii.
οἱ γάρ οἱ εισαντο διακριδὸν εἶναι αριστοι. Μ. 103. [309.*
Syn. Διακεκριμμενως, κεχωρισμενως.
Δῐᾰκρῑνω. discerno, &c.
—μαχησομεθ', εισοκε δαιμων-Αμμε διακρινῃ,— Η. 292.
Syn. Επιδιακρινω, εκκρινω, διοριζω, διαιρεω, διαλαμβανω, διαλυω, διειργω, διΐστημι, απαρταω, αφοριζω, αποσκεδαννυμι, χωριζω, διαχωριζω.—διαδικαζω, ανακρινω, διευκρινω, διαγινωσκω, διαλεγω, διαλογιζομαι, διαστελλω, δοκιμαζω.—μαχομαι.
Δῐᾰκρῐσῐς, εως. ἡ. discretio, dijudicatio.
δεῖμ' εχεν, ᾗ τελεοιτο διακρισις Αλκινοοιο. Ap. 4. 1169.
Syn. Επικρισις, αποκρισις, γνωμη, διαγνωσις, διαγνωρισις, διαιρεσις, διαδικασια, διαλεξις, διαληψις.—διαλυσις, διακοψις, διαθεσις, διαστασις, αμφιβασις.—διαταξις, διαφορησις, διασκεδασις, διασπορα, σημειωσις. Epith. Περιμεμφης.
Δῐᾰκροτεω. subagito.
άπαντες αυτην διεκροτησατ' εν μερει. Cycl. 179.
Δῐᾰκτυρῐᾱ. ministerium.
λυχνον απαγγελλοντα διακτοριην Αφροδιτης. Mus. 6.
Syn. Αγγελια, διακονια, διαχειρισις, διαχειρισμος, εγχειρισις, ὑπηρεσια, διοικησις.
Δῐᾰκτορος. minister. 2. nuncius. *epith.* Mercurii.
αυταρ αρα Ζεὺς δῶκε διακτορῳ Αργειφοντῃ. Β. 103.
αλλα θεῆς, ἡτις με διακτορον ελλαχε Παλλας. Call. *fr.*
Syn. Διακτωρ, διακονος, διαγωγευς, αγγελος, διαγγελος, αγγελιαφορος.—διατορος.
*Διακτωρ. idem. διακτορα βουταν *citat Jacobs. ex* Ep. ined.
Δῐᾰκωδωνιζω. tinnio. 2. tintinnabuli sono exploro, *v. c.* equum, an ferre possit, nec consternetur. 3. diligenter exploro. 4. divulgo. *Eurip. fr. Palamed. apud* Harpocrat. in v.*
Syn. Κωδωνιζω, βομβεω, ηχεω.—ανακρινω, εξεταζω, διαπειραζω, δοκιμαζω.—διαφημιζω, διαπαιζω.
Δῐᾰκωλῡω. impedio. —εαν πως
διακωλυσωμεν ιοντα φονον. (*Anap.*) Œd.C.1853. (1770.B.)
Syn. Κωλυω, απειρυω, επεχω, εμποδιζω, αποκοπτω.
Δῐᾰλαγχᾰνω. sortito divido.
θηκτῷ σιδηρῳ δῶμα διαλαχεῖν τοδε. Phœn. 66.
Syn. Διακληροω, διαμεριζομαι.
Διαλᾰκεω. cum sonitu dissilio.
*ωπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κᾆτ' ουκ εσχων αμελησας·
ἡ δ' ανεφυσᾶτ'," εἶτ' εξαιφνης διαλακησασα πρὸς αυτω
τω 'φθαλμώ μου προσετιλησεν, και κατεκαυσεν το προσωπον.*
Syn. Διαρρήσσομαι. [Nub. 409.
Δῐᾰλᾰλεω. colloquor.
ακου', Οδυσσεῦ, διαλαλησομεν τι σοι. Cycl. 174.
Syn. Διεπω, διαμυθολογεομαι.—συνεψιαω, συνομιλεω, καταμυθολογεομαι.
Δῐᾰλαμπω. illucesco.
εγρηγορεσαν, ἑως διελαμψεν ἡμερα. Plut. 744.
Syn. Εκλαμπω, επιδιαλαμπω, επιλαμπω, διαυγαζω, διαφαινομαι.
Δῐᾰλγής. qui perdolet.

*δι' αἱματ' εκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ,
τιτας φονος πεπηγεν, ου διαρρυδαν·*
διαλγὴς ατη διαφερει τον αιτιον[1]
παναρκετας νοσου βρυειν. Choëph. 64.
Syn. Γοερος, βαρυπενθης, βαρυαλγης.

Δῐᾰλεγω. deligo.
τὴν μέν γε πρωτην διαλεγουσαν τὴν οπὴν
κατελαβον, ἣ τοῦ Πανός εστι ταὐλίον. Lysist. 720.
Syn. Διακρινω, διοριζω, ανοιγω.—διοικοδομεω, ανακαθαιρω.—διορυττω.

Δῐᾰλεγομαι. *med.* loquor.
αλλα τιη μοι ταῦτα φιλος διελεξατο θυμός; Λ. 407.
Syn. Διαγορευω, διαλογιζομαι, συλλογιζω, διαλαμβανω, συζητεω.—ενθυμεομαι.—ακριβολογεομαι.
Phr. Επεεσσι πολυσπερεεσσιν μαρνατο.
εγχος εχων στομα θοῦρον, επος ξιφος, ασπιδα φωνην. Nonn.
ὑψιλοφων τε λογων κορυθαιολα νεικη. Ran. 818. Br.

Δῐᾰλειχω. perlingo.
αγαθός γ' ὑλακτεῖν και διαλειχειν τας χυτρας. Vesp. 899.

Δῐᾰλεκτῐκὸς, ἡ, όν. dialecticus.
—Γαλατας μιμουμενος
κἀγὼ, κατακαυσειν ηὐξαμην τοῖς δαιμοσι [p. 160.
Διαλεκτικοὺς τρεῖς τῶν παρεγγεγραμμενων. Sopater ap. Ath.

Δῐᾰλεξῐς. sermocinatio. [317.
αἵπερ γνωμην, και διαλεξιν, και νοῦν ἡμῖν παρεχουσιν. Nub.
Syn. Διαλογος, διαλογισμος, διατριβη, ὁμιλια, ῥῆσις, λεσχη, εντευξις, οαριστυς, οαρισμος.—νοῦς.—διαλεκτος, λαλια, ιδιωμα.

Δῐᾰλεπτολογεομαι. argute dissero.
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οικιας. ib. 1496.
Syn. Διαλεγομαι.

Δῐᾰλεπτος. pertenuis.
*εφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς εμπίδος
στενόν.* διαλεπτου δ' οντος αυτοῦ,— ib. 160.
Syn. Λεπτος.

Δῐαλλᾰγη, Διαλλαγμα. reconciliatio. 2. permutatio.
ὦ Κυπριδι τῇ καλῇ και Χαρισι ταῖς φιλαις
ξυντροφε Διαλλαγη *(*Pæon. vel Cretic.* Dim. *ut vss. præc. et sequ.* Tetram.)
ὡς καλὸν εχουσα το προσωπον αρ' ελανθανες.* Acharn. 988.
Ἥρα διαλλαγμ', ὡς Παρις με μη λαβοι. Hel. 592.
Syn. Ειρηνη, συναλλαγη, καταλλαγη, παραλλαγη, προσαγωγη.—διαλλαξις, αλλαγμα, αμοιβη, φιλια, συμβιβασις, μεταβολη, διαλεξις.

Δῐαλλακτηρ. reconciliator.
διαλλακτῆρι δ' ουκ ἀμεμφια φιλοις. Sept. Th. 927. (909. P.)
Syn. Διαλλακτης, καταλλακτης, συναλλακτης, ἁρμοστης, καταρτιστης, ειρηνοποιος, φιλιωτης, διαιτητης, προξενος, μεσιτης, προξενητης.

Δῐαλλασσω. muto. 2. dissideo. 3. reconcilio.
ου δυναμαι ζῆν, ει γε διαλλαξας με φιλασεις. Theoc. 23. 42.
Syn. Αλλαττομαι, διαλλαττομαι, καταλλαττω, συναλλαττω, συνδιαλλαττω, αμειβω, οικιοῦμαι, συνιστημι.—διαφερομαι.—πραΰνω.—μεταλλασσω, τελευταω.—διερχομαι, διαλυω.

Δῐᾰλῡμαινομαι. noceo. 2. dilanio.
ου γαρ, ἥτις Ἑλλαδ' αυτοῖς Φρυξι διελυμηνατο; Orest. 1546.
Syn. Αταω, βλαπτω, δαπτω, διασπαω.

Δῐᾰλῠσις. dissolutio.
αλλ' εις σε τεινει τῶνδε διαλυσις κακῶν. Phœn. 448.
Syn. Ανεσις, αναλυσις, καταλυσις, εκλυσις, παραλυσις, διαπτωσις, διαστασις, αποταξις, διασπασμος, διαζευξις, καταβολη, εκτισις.—διαλλαγη.—απωλεια, μορος, ολεθρος, φθορα, διακρισις, διαχωρισμος.

Δῐᾰλῠσιφιλος, ον. ὁ ἡ. amorem, vel amicitiam dissolvens.
ἥξουσιν ταχεως αἱ διαλυσιφιλοι. Rufin. *An.* ii. 397.

Δῐᾰλῡω. dissolvo.
αψ δε παλιν διελυον, επει μογεοιεν ακανθας. Theoc. 24. 32.
Syn. Λυω, εκλυω, απολυω, παραλυω, καταλυω, κατασπαω.—διαλλασσω.—διαβρεχω, διακλυζω, εξυδαροω.

Δῐαλφῐτοω. farina conspergo.
διαλφιτωσω σου κυκλῳ την καρδοπον. Nub. 669.

Δῐᾰμᾰθῡνω. vasto.
πολιν διημαθυνεν Αργεῖον δακος. Agam. 833.
Syn. Αμαθυνω.

Δῐᾰμασσω, Διαματτω. subigo, pinso.
και μην οργῶ, νὴ τὸν Δια, και προπεφυραται λογος εἰς μοι,
ὃν διαματτειν ου κωλυει. * φερε παῖ στεφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερετω ταχύ τις.*— Av. 462.
Syn. Αναματτω, αναδευω, αναφορυσσω, διαπλαττω, ὑπαγω, ὑποχειροω, κατεργαζομαι, κοπανιζω.

Δῐᾰμᾰχομαι. depugno.
σύ γ' οὖν αναιδῶς διεμαχου τὸ μὴ θανεῖν. Alcest. 697.
Syn. Προσμαχομαι, καταμαχομαι, αντιμαχομαι, διαμιλλῶμαι, διαπολεμεω, διαπληκτιζομαι, διαπαλαιω, αντιστρατενομαι, αντιπραττω, ανθισταμαι, αντεχω, διαγωνιζομαι, διαξιφιζομαι, ανταγωνιζομαι, αντιφερομαι, εναντιοομαι.—διαπειραομαι, διατεινομαι, ισχυριζομαι.

Δῐᾰμαω. demeto. Vid. not. ad v. Αμαω.
αντικρὺ δε παραὶ λαπαρην διαμησε χιτῶνα-Εγχος·— H. 253.
*ὅσαις δε λευκοῦ πωματος (*sc.* lactis) ποθος παρῆν,
ακροισι δακτυλοισι διαμῶσαι χθονα,
γαλακτος ἑσμοὺς εἶχον.— Bacch. 707.*
Syn. Απαμαω, εξαμαω, καταμαω, αποτεμνω, διασχιζω, διασκαπτω, διακοπτω, διορυττω, αποθεριζω, εκθεριζω, διαθεριζω, παραθεριζω, διατελεω.

Δῐᾰμειβομαι. commuto.
αλλ' ἡμεῖς τουτοις ου διαμειψομεθα
της αρετῆς τον πλοῦτον.— Theog. 316.
Syn. Επαμειβομαι, επαναλλαττω, καταλλαττομαι, διερχομαι, μεταβαλλω.

Δῐᾰμεθιημι. dimitto e manibus. Vid. Αφιημι.
διαμεθεις δε τονδε μοχθον, ὡς εμοῦ πεφευγοτος. Bacch. 627.

Δῐᾰμετρεω. dimetior.
χῶρον μεν πρῶτον διεμετρεον, αυτὰρ επειτα. Γ. 315.
Syn. Αναμετρεω, εκμετρεω, καταμετρεω.—διανεμω, διαταττω.

Δῐᾰμετρητος. dimensus.
και ῥ' εγγυς στητην διαμετρητῳ ενι χωρῳ. Γ. 344.

Δῐᾰμετρος, ον. ἡ. *sc.* γραμμη. diametrus.
*και κανόνας εξοισουσι, και πηχεις επῶν,
και πλαισια ξυμπηκτα πλινθευσουσί γε,*
και διαμετρους, και σφῆνας· * ὁ γαρ Ευριπιδης
κατ' επος βασανιεῖν φησὶ τας τραγῳδιας.* Ran. 799. Br.

Δῐᾰμηριζω. femora diduco.
—διαμηριῶ-Την Ιριν αυτην,— Av. 1254.

Δῐᾰμῐνῠρομαι. exili voce cantillo. [Thesm. 100. B.
μυρμηκος ατραποὺς, η τί διαμινυρεται; (*ex emend. Dawes.*)
Syn. Μινυριζω, αναμινυριζω, θρηνεω.

Δῐᾰμοιραομαι, ῶμαι. dispertior.
και τα μεν ἑπταχα παντα διεμμοιρᾶτο[2] δαΐζων. ξ. 434.
Syn. Διαδατεομαι, διαιρεω, μεριζω.

*Δῐᾰμοιραω. discerpo.
Βακχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι. (*Anap.*) Hec. 1067.*

Δῐαμπαξ. *adv.* penitus. 2. semper. 3. utrinque. (Vid. Δικη.)
Syn. Διολον, καθολον, διαπαντος, παντως, διηνεκῶς.

Δῐαμπερες. *adv.* penitus, perpetuo.
ὦ ξενε Κεφαλλὴν, ειθε σου διαμπερὲς
στερνων εχοιτ' αλγησις ἥδε— Philoct. 791. Br.
Syn. Παντη, παντελῶς, τελεως, επιπαγχυ.—ενδοθεν.—αει.

Δῐαμπερεως. *adv.* idem.
παντα διαμπερεως και απηλεγὲς,— Nic. Th. 495.
Syn. Ακριβως, συντομως.

Δῐᾰμῡθολογεω. confabulor. * ἦ σοφὸς, ἦ σοφος ἦν,
ὃς πρῶτος εν γνωμᾳ
τοδ' εβαστασε (*perpendit*) και γλωσσᾳ διεμυθολογησεν,
ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν αριστευει μακρῷ·

1. Citantur hi versus ex edit. Porsoni, et forsan adhuc manum correctoris desiderant. Duo priores versus sunt Iambici senarii, et perfacile est tertium conficere hunc in modum:
ἄτη διαλγὴς διαφέρει τὸν αἴτιον.

2. Editt. habent διεμοιρᾶτο. Producitur ε vi Arseos, potius quam ob liquidam sequentem. Vid. nott. ad vv. Αληκτος et Αμφιλογια.

[και μητε τῶν πλουτῳ διαθρυπτομενων,
μητε τῶν γεννᾳ μεγαλυνομενων
οντα χερνηταν εραστεῦσαι.* Prom. 885.
Syn. Διαλεγομαι, εκδιηγεομαι, διεξειμι.

Διᾰμυλλαινω. labra torqueo.
οὗτος δε διεμυλλαινεν, ὡς δὴ δεξιος. Vesp. 1306. (15. Br.)
Exp. Τα χειλη διαστρεφω, ὡς χλευαζων.—αισχρῶς πραττειν.—διαμωκαομαι.

Δῐαμφῐδῐος. seorsum positus.
το διαμφιδιον δε μοι μελος προσεπτα. Prom. 557.
Syn. Διαφορος, αναρμοστος.—δισσος.

Δῐανδῐχᾰ. adv. bifariam. [285.
οφρα σοι εισοροωντι διανδιχα θυμὸν ιαινῃ. Adrian. *Imp.* An. ii.

Δῐᾰνεμοω. ventilo.
—διηνεμωμενας-Κορυφῆς εθειρας— Philipp. *An.* ii. 225.

Δῐᾰνεμω. divido.
ἁς ποτε Βακχευτας Βρομιος διενειμεν οπωρας. Orph. * *potius Christiani cujusdam fragm.* Tiedemann.*
Syn. Απομειρομαι, διαστελλω, διαιρῶ, διεπω, διαδιδωμι.

Δῐᾰνευμα, ατος, το. ποδι παραρυθμ' ευρυθμα Φρυγιων διανευματα Χαριτων. Thesm. 122. * *forsan leg.* δινευματα, *cum* διανεύω *et* δινεύω *nonnunquam confundi videantur.*

Δῐᾰνευω. nutu jubeo. —ναρδον τινὰ
διενευσ' ενεγκεῖν ευχερῆ— Macho, ap. Ath. p. 577. f.

Δῐανθης. duplicem florem habens. [in v.*
—ασφοδελοιο διανθεος— Nic. *Th. 533. *Vid. Gesn.* Ind. Orph.

Δῐᾰνιπτω. eluo.
διενιψα δ' ουδεν σκεῦος ουδεπωποτε. Eubul. ap. Ath. p. 471. d.

Δῐᾰνισσομαι. transeo. λεπτου διανισσομενον
χαλκοῦ θ' ἁμα και δονακων. Pyth. 12. 44.

Δῐᾰνοεομαι, οῦμαι. mente agito.
a. σὺ δ' ου καταθεῖναι διανοεῖ; b. φυλαξομαι. Eccl. 769. B.
Syn. Αισθανομαι, διαγινωσκω.—ενθυμεομαι, μεταμελεομαι.—λογιζομαι—διαφρονεω.

Δῐᾰνοιᾰ. mens. * αγαθὴ διανοια πολιταις. Eumen. 1011.*
δὸς δ' αγαθὴν διανοιαν εχειν— Orph. H. 60.
Syn. Νοημα, διανοημα, επινοημα, επινοια, περινοια, εννοια, συννοια, ενθυμια, ενθυμημα, ενθυμησις, ενθυμιον, αισθησις, γνωμη, λογισμος, διαλογισμος, θυμος, φρην, ευφυΐα, θεωρια, σκοπος, νοος, νοησις, πραπιδες.

Δῐανταῖος. ex adverso penetrans.
διανταῖος ετυπεν οδυνα με. Ion. 766.

Δῐαντλεω. exhaurio, velut sentinam.
—αλλ' ευχεται ουλομεναν
νοῦσον διαντλησας ποτὲ-Οἶκον ιδεῖν,— Pyth. 4. 521.
Syn. Απαντλεω.—ανατλαω, αναμενω.—διαρυω.

Δῐᾰνύω. et Διανύτω. perficio, inpr. iter.
αλλ' ουπω κακοτητα διηνυσεν ἡν αγορευων. ρ. 517.
Syn. Ανυω, απεργαζομαι, τελειοω, διυφαινω, κατεργαζομαι.

Δῐᾰξαινω. carmino.
επὶ ταῖς αρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς αποτῖλαι. Lysist.
Syn. Διαλυω, ξαινω, θλιβω, αναιρεω, διακοπτω. [578.

Δῐᾰξῐφιζομαι. digladior.
σὲ γὰρ, ὃς Μηδοισι διεξιφισω περι τῆς χωρας Μαραθῶνι. Eq.
Syn. Πολεμεω, διαμαχομαι. [781. B.

Δῐᾰπᾰλαιω. colluctor. —εἶτ' ηρνοῦντο μη πεπτωκεναι,
αλλὰ διεπαλαιον αὖθις.— ib. 572.
Syn. Αναπαλαιω, εκπαλαιω, συμπαλαιω, προσπαλαιω, διακλιμακιζω, αναμαχομαι, εκνικαω.
Phr. Την παλαιστρικην ασκεῖν—
εν ψαμαθοις παιζοντες εὐκροκαλου ποταμοῖο
αμφι παλαισμοσυνης φιλοπαιγμονες εἶχον αγῶνα. Nonn.

Δῐᾰπαλλω. quasso.
χθονα ναιειν διαπηλας. Sept. Th. 738.
Syn. Παλλω.—διακληροω.

Δῐᾰπᾰλυνω. in partes minutas disseco. [Phœn. 1176.
ξανθον δε κρᾶτα διεπαλυνε, και ῥαφας-Ἐρρηξεν οστεων.—
Syn. Διαλεπτυνω, διακερματιζω.

Δῐᾰπασσᾰλευω, Διαπατταλευω. distendo clavis.
διαπατταλευθησει χαμαί. (*Iamb. Dim. Acat.*) Equit. 371.
Syn. Εκτεινω, πατταλοις κατακρουω.—διερευναω, ζητεω.

Δῐᾰπειναω. valde esurio.
a. πῶς εχετε; b. διαπεινᾶμες αιεὶ ποττὸ πῦρ. Acharn. 751.

Δῐᾰπειρᾰ, ας, ἡ. experientia.
—διαπειρά τοι-Βροτῶν ελεγχος. Ol. 4. 29.
Syn. Εμπειρια, πεῖρα, αποπειρα, αναπειρα, βασανος.—κινδυνος.

Δῐᾰπειρω. transadigo.
γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αυτοῦ πεῖρεν οδοντων. Π. 405.
Syn. Πειρω, αναπειρω, εμπεροναω.—διορυττω.

Δῐᾰπεραινω. ad finem perduco.
Μενελαε, φερε δη, διαπερανωμεν λογους. Andr. 333.
Syn. Απεργαζομαι, τελειοω.

Δῐᾰπεραιοω. trajicio.
κολεῶν ερυστὰ διαπεραιωθη ξιφη. Aj. 741. (30. Br.)
Syn. Διελκυω, διαπορθμευω, διϊημι.—διακεντεω.

Δῐᾰπεραω. idem.
αλλον δι' αλλου διαπερᾷν Μολοσσιαν. Andr. 1248.
Syn. Διαβαινω, διαγω, διερχομαι, εκπεραω, διεξαγω, διϊθυνω.

Δῐᾰπερθω. devasto. —επει ὡς φιλον επλετο θυμῷ
ὑμῖν αθανατησι, διαπραθεειν τοδε αστυ. Π. 32.
Syn. Διαπορθεω, ανατρεπω.

Δῐᾰπεταζω, Διαπεταννυμι. aperio, pando.
a. ὁσον διαπετασασ' επὶ τῆς κλινης μονον.
b. μη διαπεταννυ, μηδ' απελθῃς μηδαμῆ. Lysist. 732.

Δῐᾰπετᾰμαι, et ομαι. *fut.* πτησομαι. pervolo.
πᾷ μοι φθογγα διαπεταται φοραδην; Œd. T. 1332.
(*1310. Brunck. qui legit πέτεται.)*
Syn. Διϊπταμαι, διαχυομαι, φερομαι.

Δῐᾰπευθομαι. inquiro.
γνωσει δε χρονῳ διαπευθομενος. Agam. 808.
Syn. Αναζητεω, ανακρινω, διαπυνθανομαι.

Δῐᾰπῑαινω. pinguefacio.
μηλων χιλιαδες βοταναις διαπιανθεῖσαι. Theoc. 16. 91.
Syn. Πιαινω, λιπαινω.

*Δῐᾰπῑν-ω, *vel* -ομαι. pōtu contendo; potando provoco.
ἡ διαπινομενη Καλλιστιον ανδρασι, θαῦμα. Hedyl. *An.* i. 483.*

Δῐᾰπιπτω. *f. πεσοῦμαι. elabor, quasi e manibus.
ει μή σ' απολεσαιμ', εἴ τι τῶν αυτῶν εμοὶ
ψευδῶν ενειη,* διαπεσοιμι πανταχῆ. Equit. 692.
Syn. Διεκπιπτω, παρεμπιπτω, παραπιπτω.—διαλυομαι.—διολισθαινω, ὑπεκφευγω.—αποτυγχανω.

Δῐᾰπλασσω. fingo, formo. [Lectt. 164.
θαρσει, και τεσσαρσι διαπλασθέντα προσωποις. Crinag. *An.*

Δῐᾰπλεκω. diduco, intertexo.
αφραστ' ηδ' ανοητα διεπλεκε θαυματα εργα. H. in Merc. 80.
Syn. Εμπλεκω, συμπλεκω.—παρεμβαλλω, συνυφαινω, διαποικιλλω.—διαγω.

Δῐᾰπλησσω. ictu perfringo.
πιπτον· τας μεν επειτα διαπλησσοντες Αχαιοί. Ψ. 120.
Syn. Διαθρυπτω, διακοπτω, αποσκεδαννυμι, διασχιζω, διελκω, διαπλεκω.

Δῐᾰπλοος. *adj.* huc et illuc delatus. 2. *subst.* trajectus, transmissio. και παννυχοι δη διαπλοον καθιστασαν
ναῶν ανακτες παντα ναυτικὸν λεών. Pers. 382.
*2. οὗτος ὁ Λειανδροιο διαπλοος, οὗτος ὁ ποντου. Antip. Thess.

Δῐᾰπλωω. navigationem conficio. [*An.* ii. 123.*
—κεῖθεν δε διαπλωουσιν Αβαντων
εις αγαθὸν πεδιον Ληβαντιον·— Call. 4. 288.
Syn. Διαπλεω, διαβαινω, διερχομαι.

Δῐᾰποντιος. qui per mare fertur.
πλησοῦμαι κἠγὼν διαποντιος, ουτε κακιστος. Theoc. 14. 55.

Δῐᾰπορθεω. devasto.
Λυρνησσὸν διαπορθησας, και τειχεα Θηβης. B. 691.
Syn. Διαπερθω, εκπορθεω, αϊστοω, διαϊστοω, δηϊοω, ερημοω, αποικοδομεω, ανατρεπω.

Δῐᾰπραττω. conficio. 2. transigo cum aliquo.
πλουτοῦσι, διαπραττουσι, νικῶσιν δικας. Equit. 93.
Syn. Απεργαζομαι, εναπεργαζομαι, κατεργαζομαι, συνεργαζομαι, συμπραττω, τελεσιουργῶ, επεχω.

Διάπρεπης. eximius.
ποθεν ποθ' οιδε διαπρεπεῖς ευψυχίᾳ; Eur. Supp. 841.
SYN. Εξοχος, ὑπεροχος, εξαιρετος, παναιρετος, εκκριτος, προκριτος, απολεκτος, εκλεκτος, επιλεκτος, διαφορος, εκδηλος, επισημος, ὑπερφυης.

Διάπρεπω. decorus sum et excello.
ρεῖα μαλ' ιχνια παντα διεπρεπεν εν κονιησιν. H. in Merc. 351.
SYN. Μεταπρεπω, διαφερω, προεχω, ὑπερεχω, ὑπεραγω, ὑπεραιρω, ὑπερβαινω, ὑπερβαλλω, ὑπερηνορεω.—διαφαινομαι, προκοπτω.

Διάπρῑω. serra disseco. [768. Br.
απολοιμην, και διαπρισθειην, διατμηθειην τε λεπαδνα. Equit.
SYN. Εμπριω, διατεμνω.

Διάπρῠσίος, ον. ὁ ἡ. et ια, ιον. penetrabilis. 2. clarus, *de voce.*
*καὶ γὰρ τῇ (Dianæ) ἅδε τοξα, και ουρεσι θῆρας εναιρειν,
φορμιγγές τε, χοροί τε, διαπρυσιοί τ' ολολυγαὶ,
αλσεά τε σκιοεντα, δικαιων τε πτολις ανδρῶν.* H. in Ven. 19.
ηὖσεν δε διαπρυσιον (*adverb.*) Δαναοῖσι γεγωνως. Θ. 227.
SYN. 2. Διαβοητος, μεγας, αυδηεις, εξακουστος, διατορος.

*Διάπταω, et Διάπτημι. volando pertranseo. *Pass. quoque ejusd. sign.*
ειθ' ωφελ' Αργοῦς μη διαπτᾶσθαι σκαφος. Med. 1. *sed melius* a διίπτημι, διίπταμαι. q. v. *Vid. etiam* HSt. i. 1713. G.*

Διάπτοεω. *Poët.* πτοιέω. perterrefacio.
ὡς ειπὼν, επεεσσι διεπτοιησε γυναῖκας. σ. 339.
SYN. Πτοεω, εκδειματοω, εκπλησσω, καταπληττω.

Διάπτυσσω. evolvo, explico.
εἴ τις διαπτυξειεν, ου καλὸν τοδε. Hipp. 985.
SYN. Αναπτυσσω, διοιγω, διατρανοω, διασαφεω, φανεροω, εξαπλοω.—διαπτεροω.

Διάπτῠχη. volumen. *non repert. in lexicis.*
δελτον μεν αἵδε πολυθροοι[1] διαπτυχαι. Iph. T. 727.
SYN. Επιπτυχη, ενειλημα.—βιβλιον.—διαπτυξις, αναπτυξις, δηλωσις.

Διάπτωμᾰ, ᾰτος. το. lapsus, ruina. 2. opinionis vel spei frustratio.
—τι τουτων διαπτωμ' εγενετο. *(*citat Morellus* Æsch. Persas, *sed l. frustra quæsivi.*)*
SYN. Διαπτωσις, πτωσις, πεσημα, φθορα.

Διάπῡρος. igne excandefactus.
*αγε νυν, ὅπως ἀψησθε τοῦ δαλοῦ χεροῖν,
εσω μολόντες.* διαπυρος δ' εστὶν καλῶς. Cycl. 626.
SYN. Εκπυρος, εμπυρος, εμπυροειδης, διαθερμος, θερμὸς, φλεγυρος.—δριμυς.

Διάπῡροω,—οῦμαι. accendo.
κακῶς γαρ αν Τροιαν γε διεπυρωσαμην,
ει μή σ' εταιρων φονον ετιμωρησαμην. Cycl. 690.
SYN. Διαπυριζω, διαφλεγω, διακαιω, καταιθω.

Διάραινομαι, *vel* Διαῤῥ. respergor.
κρουνοι διεῤῥαινοντο κρηναιου ποτου. Trach. 14.
SYN. Αποῤῥεω, καταῤῥεω, κατειβομαι.

Διάρασσω, vel αττω. pertundo.
παντι μενει σπευδων, δια δε μεγα σάκος αραξα[2]. Hes. α. 364.
SYN. Διαῤῥηγνυμι, διασπαω, διακοπτω, κατακλαω, αποθραυω.

Διάιρεω. (*inus.*) Vid. Διεπω.
*ερεῖ τις, ὡς το γῆρας ουκ αισχυνομαι,
μελλων χορευειν κρᾶτα κισσωσας εμόν.
ου γαρ διῄρηχ' ὁ θεὸς, ειτε τὸν νεὸν
εχρῆν χορευειν, ειτε τὸν γεραιτερον,
αλλ' εξ ἁπαντων βουλεται τιμὰς εχειν-Κοινάς.* Bacch. 204.

Διάρηγνῡμι, *vel* Διαῤῥ. diffringo.
τεῖχος επαΐξαι, δια τε ῥηξασθαι επαλξεις. M. 308.
SYN. Διαρηγνυω, αναῤῥηγνυμι, διαρασσω, συντριβω, σχιζω.

Διάρῐθμεω. dinumero.
—ισας δέ μοι-Ψηφους διηριθμησε Παλλας,— Iph. T. 966.
SYN. Απαριθμεω, καταριθμεω, εξαριθμεω, καταλεγω, κατατασσω, διαλογιζομαι.

1. Πολύθυροι. Musgrav. ex Aristot. Rhet. III. 6. Vid. postremam Markl. Edit.

2. Prima in σάκος semper corripitur. Itaque aut mendosum hunc versum, aut cum Guieto supposititium statuamus necesse est.

Διάρκεω. sufficientes vires habeo, &c. ευωνυμον· ες δικαν τρια επεα διαρκεσει (*ita interpungit Heyn. q. v.*) Nem. 7. 70.
SYN. Αρκεω, εξαρκεω, επαρκεω, παραμενω, βοηθεω.

Διάρκης, *εος. ὁ ἡ. sufficiens. Vid. Εξαρκης.
γυναιξὶ δ' αρκεῖ πανт',* εὰν οἶνος παρῇ
πινειν διαρκής.— Alex. ap. Athen. p. 441. d.

Διάρμοζω. disjungo.
διαρμοσας αποπρο δεσποινας. Orest. 1467. (52. Pors.)
SYN. Αποζευγνυμι, αποσπαω, χωριζω.

[Διάρπᾰγή. direptio.
αὖθις προς αλκην, και διαρπαγὰς δομων. Lyc. 70.
SYN. Πορθησις.]

Διάρπαζω. f. ᾰσω, vel αξω. diripio.
αἶψα διαρπαζουσιν αναλκιδα θυμὸν εχουσας. Π. 355.
SYN. Αφαρπαζω, αναρπαζομαι, διασπαω, διασπαρασσω, καταληΐζομαι.

Διάῤῥαιω. vasto, destruo.
νῆα διαῤῥαιουσι, θεῶν αεκητι ανακτων; μ. 290.
SYN. Διαπερθω, διαΐστοω, διαρπαζω, διαφθειρω.

Διάῤῥεω. perfluo.
φεῦ· τοῦ θανοντος ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς
χαρις διαῤῥεῖ, και προδοῦσ' ἁλισκεται. Aj. 1284. (66. Br.)
SYN. Καταῤῥεω, εκρεω, διαλυομαι, διαφθειρομαι, ὑπολειβομαι, διαψαιρω, κατατηκω, χαυνοομαι, μεταῤῥεω, διαθρυλλοῦμαι, αποβλυζω.—διαπηδαω.

Διάῤῥιπτεω, et -πτω. *f.* ψω. disjicio.
τί δ' αν, ει ταδὶ τἄγαλματ' αντὶ τῶν πλατῶν
γραφων διαῤῥιπτοιμι; βελτιον πολύ. Thesm. 773.
SYN. Διαῤῥιπιζω, καταῤῥιπιζω, διασκεδαζω, καταβαλλω, εκτινασσω, διασφαιριζω, διακοντιζω.

Διάῤῥικνοῦσθαι. *Etymol. est* τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν.
ξιφιζε και σποδιζε, και διαῤῥικνου. Crates. *Vid. Et. Ma.*

Διάῤῥοή. meatus, canalis.
περῶσα γὰρ δὴ ποταμιους διαῤῥοάς. Eur. Rhes. 919.
SYN. Διαῤῥοια, διαβασις, πορεια, ορυγμα, σωλην.

Διάῤῥοθεω. cum impetu irruo.
θεῖσαι, διεῤῥοθησατ' αψυχον κακήν. Sept. Th. 198.
SYN. Διακινεω, εμβαλλω.

Διάῤῥοιζεω. cum stridore fluo.
—ες δε πλευμονας-Στερνων διεῤῥοιζησεν. Trach. 577.
SYN. Διαπεραω. EXP. Μετα ἠχου ὡρμησε.

Διάῤῥυδαω. Choëph. 65. **lexicographi de voce* διαῤῥυδᾶν *silent. mihi potius videtur adverbium a* ῥύδην (Steph. Thes. tom. iii. c. 684. G.) *formatum, quam ad inusit. aliquod verbum,* διαῤῥυδαω, *referendum.* Vid. not. ad v. Διαλγης.*

Διάῤῥυεω. diffluo.
ἵν' εξελης με, πριν διεῤῥυηκέναι. Vesp. 1156.
SYN. Διαῤῥεω.

Διάῤῥωξ, ῶγος. ὁ ἡ. disruptus. 2. *subst.* hiatus.
ἣν τις διαῤῥωξ κυματων πολλῷ σαλῳ
κοιλωπὸς αγμὸς,— Iph. T. 262. SYN. Αποῤῥωξ.

Διάρταζω.—*Hesych.* Διαρτασον. διαστειλον.
τοιαῦτα, κηρυξ, εξ εμοῦ διαρτασον[3]. Æsch. Fr.

Διάρτᾶμεω. concido in frusta. Vid. ad v. Δαιταλευς.
SYN. Διασπαω, διακοπτω, διαιρεω.

Διάσᾰλᾰκωνιζω, *item*, Διασαυλοομαι. *inus.* mollitie diffluo.
ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Vesp. 1169. Br.
ὁρῶ γαρ ὡς ομφακα διασαυλουμενον. Aristoph. *ap. Et. Ma.*
SYN. Αβριζομαι, ἁβρυνομαι, διαθρυπτομαι, διαγαυριαζω, διασειω, σαλακωνευω.

Διασᾰφεω. *manifestum reddo.
κἀκεῖνος εἶπε· "Τελος εχει τα παντα μοι,
ιατρὲ, φησὶ, και δεδιοικηται παλαι.

3. Difficile est fragmentorum sensum assequi, et veram lectionem stabilire. Quamvis autem Hesych. et Etymol. vocem διάρτασον servent, et huic etiam debeamus notitiam hujus Æsch. particulæ, suspicio mihi incidit, scribi oportere διαρτίσον. Inprimis Etym. aut lacunam passus est, aut inepta loquitur. Deinde διαρτίζων exponitur ab Hesych. ἀρτία καὶ συνετὰ φθεγγόμενος, quod certe melius congruere videtur cum præconis officio, quam dictio e culina desumpta. Vid. Etym. v. Ἄρταμος. Hesych. v. Ἀρτιεπης.

τους διθυραμβους συν θεοῖς καταλιμπανω
ηνδρωμενους, και παντας εστεφανωμενους·
οὓς ανατιθημι ταῖς εμαυτοῦ συντροφοις
Μουσαις, Αφροδιτην και Διονυσον επιτροπους."*
ταυθ' αἱ διαθῆκαι διασαφοῦσιν.—Macho, ap. Ath. p. 341. c.

Syn. Διασαφηνιζω, φανεροω, δηλοω.

*Δῐᾱσημος, ον. ὁ ἡ. illustris. 2. clarus.
ἡγεμόνος Πιθον τοῦ διασημοτατου. Ep. ἀδεσπ. 401.*
2. διασημα γαρ θροεῖ. Philoct. 212.

Syn. Επισημος, παρασημος, περισημος, λαμπρος, φανερος.

Δῐᾱσῐᾰ. τα. festum in honorem Jovis Milichii Athenis. V. ad voc. Ἁμαξις. Syn. Διϊπολια.

Δῐᾰσῑγαομαι. reticeo.
διασιγασομαι αυτον μορον. Ol. 13. 130.

Δῐᾰσῐωπαω. conticesco.
—διεσιωπῶμεν δ' ὁμως,-Τους σους λογους σωζοντες· Hel. 1567.

Syn. Κατασιγαζομαι, αποσιωπαω, παρασιωπαω, εχεμυθεω.

Δῐᾰσκαιρω. persulto.
απλετοι, ὑγρα κελευθα διασκαιροντες ἑποντο. Ap. 1. 574.

Syn. Διανηχομαι.

Δῐᾰσκανδῐκιζω. olitores imitor; deinde Euripidem, σκανδικοπώλιδος filium. *vox Aristoph.*
μή μοι γε, μή μοι, μη διασκανδικισης. Equit. 19.
—ξυγγενεσθαι δια χρονου λιπαρεῖτο με[1] [56. d.
δρυπεπεσι μαζαις, και διασκανδικισαι. Teleclides ap. Ath. p.

Syn. Αποδειλιαω, αμελεω.—διευριπιδιζω.

Δῐᾰσκεδαζω, Διασκεδαω, Διασκιδνημι. dissipo.
*ὡς δ' ανεμος ζαὴς ἠϊων θημῶνα τιναξη
καρφαλεων,* τα μεν αρ τε διεσκεδασ' αλλυδις αλλη. ε. 368.
ὃν, ει σὺ τῇ 'μῇ ξυμπαραστησει φρενὶ,
βραχεῖ ξὺν ογκῳ και χρονῳ διασκεδῶ. Œd. C. 1406. (1340. B.)
*αλλ' εμενον, νεφεληισιν εοικοτες, ἅς τε Κρονιων,
νηνεμιης, εστησεν επ' ακροπολοισιν ορεσσιν,
ατρέμας, οφρ' ευδησι μενος Βορεαο, και αλλων
ζαχρειῶν ανεμων,* οἵ τε νεφεα σκιοεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν αέντες. Ε. 524.

Syn. Αποσκεδαζω, διασκεδαννυω, διασπειρω, διασκορπιζω, απορρίπτω, διαχεω.—διαπνεω.—διατυποω.

Δῐᾰσκεπτομαι, Δῐᾰσκοπεω, Δῐᾰσκοπιαομαι. speculor.
πῶς οὖν κεκραται, φερε διασκεψωμεθα. Cycl. 559.
διασκοπῶν ἥδομαι-Τας Λημνιας αμπελους. Pac. 1161.
ἤ σ' Ἑκτωρ προεηκε διασκοπιᾶσθαι ἑκαστα; Κ. 388.

Syn. Διαβλεπω, αποσκοπεω.—σκεπτομαι, προσκεπτομαι, διαειδω, θεωρεω, καταμανθανω, διαλογιζομαι, φροντιζω.—σκοπευω, σκοπιαζω, σκοπιαζομαι, σκοπιωρεομαι, κατασκεπτομαι.

Δῐᾰσκηνιπτω. *idem, *ut videtur*, quod Διασκεδαζω, *vel* Διασκορπιζω.
θαλπουσης οφιος κηροτροφον ωεα γαιη*
παντα διεσκηνιψε,— Nic. Ther. 193.

Δῐᾰσκηριπτω. suffulcio.
ἦλθεν ποθ', ἑρπυζουσα συν δρυος ξυλῳ,
το μιν διεσκηριπτε, την τετρωμενην.[2] Ep. Suid.

Syn. Επιστηριζω.

Δῐᾰσμᾰ. initium telæ texendæ; stamina. —διασματα, φαρεος αρχην. Call. *fr.* *244. Bentl. *qui mavult* διασμά τε.*

Δῐᾰσμηχω. extergendo perpurgo.
ἁλσὶν διασμηχθεὶς οναιτ' αν οὑτοσί. Nub. 1237.

Syn. Σμηχω, διαβρεχω.

Δῐᾰσμῑλευω. 1. scalpello perpurgo. 2. accurate expolio.
2. —Πυθαγορισμοι, και λογοι
λεπτοι, διεσμιλευμεναι τε φροντιδες. Alexis ap. Ath. p. 161.

1. Quæ de sensu fragmentorum eruendo modo locutus sim, hic etiam de metro restituendo velim intelligi.—Ceterum διασκ. interpretatur Schweigh. *loqui more Euripidis*; i. e. *multis bellisque verbis uti parum roboris habentibus, et parum ad rem facientibus*; brevi, *blaterare, garrire*; et in l. c. *confabulari*. Bene etiam Casaub. adnotavit: ξυγγίνεσθαι δρυπέπεσι, "*rem habere cum druppis olivis*, pro *vesci*; ut ὁμιλεῖν οἴνῳ, *vinum bibere*; etc.—Simile illud Aristoph. in Vesp. στεμφύλων ἐς λόγον ἔρχεσθαι."

2. Epigr. est, Philippi *Thessalonicensis*, 9. ap. Jacobs, (*Anal.* ii. p. 213.) qui dedit τετρυμένην, ex emend. Reisk. et Toup: sed præfert tamen τετρωμένην.

Syn. 2. Διαξεω, διακριβοω, εξεργαζομαι.

Δῐᾰσοφιζομαι. sophistice ago.
ευξαμενος, εἶτα διασοφιζηται λεγων. Av. 1619.

Syn. Διαπαιζω.

Δῐᾰσπᾰρασσω, Δῐᾰσπαω. dilacero.
διασπαραττει και ξυναρπαζει βιᾳ. Pers. 195.
διασπασωμαι, και καθαιμαξω χροα. Hec. 1133.

Syn. Αποσπαραττω, αποσπαω, δαπτω, συντριβω, διαιρεω, διαμεριζω, κρεουργῶ.

Δῐᾰσπᾰρακτος. dilaniatus.
*οὗ (Penthei) σῶμα μοχθῶν μυριοις ζητημασι
φερω τοδ' εὑρὼν εν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς,
διασπαρακτὸν, κοὐδὲν εν ταυτῷ πεδῳ.* Bacch. 1216.

Syn. Ωμοσπαρακτος, ωμοδαϊκτος.

Δῐᾰσπειρω. dissipo.
*και μητε μητηρ ὡς κακὴ διδασκέ με,
μηθ' ὡς πατρῷαν κτῆσιν Αιγισθος δομων [(1289. B.)
αντλεῖ, τα δ' εκχεῖ,* τα δε διασπειρει ματην. Soph. El. 1304.

Syn. Διασκεδαζω, διαφορῶ, διοικιζω, ενδιασπειρω.

*Δῐᾰστᾰδόν. *adv.* eminus, interjecto spatio.
ρωοντ' ενθα και ενθα διασταδὸν αλληλῃσι. (*distantes a se invicem.*) Apoll. 4. 942.*

Δῐᾰστᾰθμαομαι. *libro. 2. metor, dispono.
αινῶ δ', ὃς ἡμῖν βιοτον εκ πεφυρμενου*
και θηριωδους θεῶν διεσταθμησατο. Eur. Supp. 202.

Syn. Διαταττω, διαμετρεω, αναμετρεω.

Δῐᾰστᾰσῐς, εως. ἡ. intervallum. 2. distractio in duas partes. 3. dissidium. V. ad voc. Δασπλης.

Syn. Αποστασις, αποχη, διαλειμμα, διαστημα. 2. διαιρεσις, διαχωρημα.

Δῐᾰστειχω. pervado, discedo.
χἁ μεν ανεγρομενα γε διεστιχε μᾶλα νομευειν. Theoc. 27. 68.

Syn. Βαδιζω, διαβαινω, διερχομαι, διηκω, διαφοιταω, διαπορευομαι, διαχωρεω.

Δῐᾰστημᾰ. το. intervallum, spatium. V. Διαστασις.
τῶν ἡδονῶν γαρ μεγαλα τα διαστηματα. Nicom. ap. Ath.

*Δῐᾰστηριζω. stabilio, firmo. [p. 291. b.
και τῆς μεν αμφιχωλον αρτεμες σκελος
θερμη διεστηριξεν Αιτναιη λιβας. Phil. *Thess.* Anal. ii.

Δῐᾰστιλβω. mico. [p. 213.*
αἵ τε θρινακες διαστιλβουσι προς τον ἡλιον. (*Troch.*) Pac. 566.

Syn. Διαφαινομαι, διαλαμπω, διαυγαζω.

Δῐᾰστοιχιζομαι. ordine colloco.
—και διεστοιχιζετο-Αρχην.— Prom. 230.

Syn. Διαμεριζω, διατασσω.

Δῐᾰστρεφω. distorqueo.
ηθη πονηρα την φυσιν διαστρεφει. Sent.
*τροπος εστὶ χρηστὸς ασφαλεστερος νομου.
τὸν μὲν γὰρ ουδεὶς ἂν διαστρεψαι ποτὲ
ρητωρ δυναιτο, τὸν δ' ανω τε και κατω
λογῳ σπαρασσων πολλάκις λυμαινεται. Eur. Pirith. *fr.* 7.*

Syn. Καταστρεφω, επιστρεφω, παραστρεφω, συστρεφω, παραγω, παρακινεω, παρασυρω, παρατρεπω, διαφθειρω, λωβαομαι, στρεβλοω, διαστρεφομαι, διαπορευομαι.

Δῐᾰστροφος. distortus. [1121.
ἡ δ' αφρὸν εξιεῖσα, και διαστροφους-Κορας ἑλισσουσ',—Bacch.

Syn. Παρατροπος, στρεβλος, γαυσος, στραβος.

Δῐᾰσῠρεω, Δῐᾰσῡρω. obtrecto. [p. 247.
διασεσυρηκε την τεχνην. a. ουκ οἶσθ' ὁπως. Diphil. ap. Ath.
*αγνωμων τε φανεις, και τον προτερον διασυρας. Pallad. 46.

Δῐᾰσφακτὴρ, ῆρος. ὁ. jugulum alicui resolvens. [*Anal.* ii. 417.
ου νουσῳ 'Ροδοπα τε και ἁ γενετειρα Βοϊσκα,
ουδ' ὑπο δυσμενεων δουρατι κεκλιμεθα.
αλλ' αυται, πατρας ὁποτ' εφλεγεν αστυ Κορινθου
γοργος Αρης, αϊδαν αλκιμον εἱλομεθα.
εκτανε γαρ ματηρ με* διασφακτῆρι σιδαρῳ,
*ουδ' ιδιον φειδω δυσμορος εἶχε βιον,
ἆψε δ' εναυχενιον δειρᾷ βροχον· ἧς γαρ αμεινων
δουλοσυνας ἁμῖν ποτμος ελευθεριος.
Antip. Sidon. 84. *Anal.* ii. 29.*

Δῐᾰσφαξ, ᾶγος. ἡ. montis hiatus et scissura.

κρυψουσι κοιλοῖς εν μυχοις διασφαγος. Lyc. 1062.
SYN. Καταχασμα, αγκος, διατομη ορους.

Δῐασφαιριζω. in pilæ morem disjicio. Vid. Διαῤῥιπτω.
—πᾶσα δ' ἡματωμενη
χεῖρας, διεσφαιριζε σαρκας[1] Πενθεως. Bacch. 1134.

Δῐασφηκοω. in vespam converto.
εἶτα θαυμαζει μ' ὁρῶν μεσον διεσφηκωμένον. Vesp. 1072. B.
SYN. Διαδεω.

Δῐασχιζω. discindo. —ἱστια δε σφιν
τριχθα τε και τετραχθα διεσχισεν ις ανεμοιο. ι. 71.
SYN. Αποσχιζω, κατασχιζω, παρασχιζω, ανασχιζω, διατεμνω, διασμιλευω.

Δῐᾱσωζω. conservo.
προσευξομεσθα, τηνδε διασῶσαι πολιν. Phœn. 800.
SYN. Σωζω, ανασωζω, διατηρεω, συντηρεω, συγκρατεω, διαφυλαττω.

Δῐᾰταττω. dispono.
τονδε γαρ ανθρωποισι νομον διεταξε Κρονιων. Hes. ε. 276.
SYN. Διατιθημι, διευθετεω, ευθετιζω, διεπω, διακοσμεω, εγκοσμεω, διαλαμβανω, διασταθμαομαι, επιῤῥυθμιζω, καταρτυνω, καθηγεομαι. τασσω.

Δῐᾰτεγγω. humecto.
—αμικτον-Αἶαν, ενθα κουρα-Διατεγγει βωμους. Iph. T.404.
SYN. Τεγγω, βρεχω, ανυγραινω, εξυγραινω, μαλασσω.

*Δῐᾰτεινω. protendo, extendo. *Sosipater*, Anal. i. 504. διατεινομαι. 1. omnes nervos intendo. 2. adfirmo. 3. oratione contendo cum aliquo.*

Δῐᾰτειχιζω. distermino muro interjecto. [Equit. 815.
διατειχιζων, και χρησμωδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ αντιφεριζων.
SYN. Διακοπτω. EXP. Συστελλων τα τειχη.

Δῐᾰτεκμαιρομαι. certis notis ostendo. 2. conjicio.
εργα, τα τ' ανθρωποισι θεοι διετεκμηραντο. Hes. ε. 396.
SYN. Τεκμαιρομαι, αναδεικνυμι, αποταττω, σημειοομαι, διαστοχαζομαι.

Δῐᾰτελης. perpetuus.
*Οι. αυτοὶ θεοὶ κηρυκες αγγελλουσί μοι,
ψευδοντες ουδὲν σηματων προκειμενων.
Θ. πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι ταδε;
Οι. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
στραψαντα χειρὸς τῆς ανικητου βελη.
Θ. πειθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπιζονθ' ὁρῶ,
κοὐ ψευδοφήμα. χὤ, τι χρη ποιεῖν, λεγε.* Œd.C.1584.(24.B.)
SYN. Ασκελης, συνεχης.

Δῐᾰτελευταω, Δῐᾰτελεω. ad finem perduco.
αλλα τι κεν ῥεξαιμι; θεὸς δια παντα τελευτᾷ. T. 90.
—ου μελλουσα διατελεῖν χαριν. Heracl. 435.V. ad v. Ελπις.
SYN. Ανυω, απεργαζομαι, διαγω.—διαμενω.

Δῐᾰτεμνω. disseco.
*τον βαλ' ὑπὸ γναθμοῖο και ουατος, εκ δ' αρ οδόντας
ὦσε δορυ πρυμνὸν,* δια δε γλῶσσαν ταμε μεσσην. P. 618.
SYN. Συντεμνω, διασχιζω, διατμηγω, διακοπτω, κατακοπτω, διαμεριζω, διαπριω, διασπαω, διαλαμβανω, ὑποτεμνομαι.

Δῐᾰτετραινω, *vel* Διατιτραινω. perforo, perterebro.
ακοὴν δε χοανης ὦτα διατετρηνατο. Thesm. 18.
SYN. Τιτραω, τιτρημι, ανατιτραω, διατιτραω, διατρυπαω, διανοιγω, διαπειρω, διακοπτω, διαῤῥηγνυω.

Δῐᾰτηκω. liquo. 2. mollio.
κηρὸν διατηξας, εἶτα την ψυλλαν λαβών. Nub. 149.
SYN. Εκτηκω, κατατηκω, περιτηκω, συντηκω, χυλοω, χυλιζω, εγχυλιζω, μαλαττω, απομαραινω.

Δῐᾰτηρεω. custodio.
ουδ', ὅς γε παντα ταῦτα διατηρουμενος. Philem.
SYN. Επιτηρεω, παρατηρεω, συντηρεω, τηρεω, διασωζω, εκφυλαττω, διαφυλαττω, συγκρατεω.

Δῐᾰτῐθημῐ. compono, &c.
ὡς ειπών, διεθηκε θεμειλια Φοῖβος Απολλων. H. in Apoll. 254.
SYN. Διαταττω, επιδιατιθημι, κατατασσω, συνταττω, διαπρασσω, αποδιδωμι, προτιθεμαι, αποτιθεμαι, ἁρμοζω, αρτιζω, διαλαμβανω, επανορθοω, επευθυνω, προαιρεομαι, καθιστημι, συνιστημι, διομολογοῦμαι.—αφοριζω.

Δῐᾰτιλμᾰ. evulsio.
σοὶ τὰ λιποστεφανων διατιλματα μυρια φυλλων. Paul. Sil. *An.* [iii. 84.
SYN. Εκσπασμος, εξαιρεσις, αφαιρεσις.

Δῐᾰτῐνασσω. quassatione labefacto.
αυταρ επην δη μοι σχεδιην δια κῦμα τιναξῃ. ε. 363.
SYN. Διαστροφεω, διαφορεω, διασειω, διαλυω.

Δῐᾰτινθᾰλεος. ignitus, candens.
*τολμησον, αναξ, χαρισασθαί μοι
παθος οικτειρας· η με* κεραυνῷ
διατινθαλεῳ * αποδισον ταχεως·
κάπειτ' ανελών μ' αποφυσησας,
εις οξαλμην εμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λιθον με ποιησον, εφ' οὗ
τας χοιρινας αριθμοῦσιν.* Vesp. 327.
SYN. Τινθαλεος, διαπυρος, θερμος.

Δῐᾰτμηγω, Διατμησσω. discindo. χωριον διατμηγουσι. Call. *fr.*[2]
ηε διατμῆξαι κοῖλον δορυ νηλεϊ χαλκῳ. θ. 507.
SYN. Διατεμνω, διασχιζω, λεπτυνω, αφανιζω.

Δῐᾰτομή. incisio. διατομαῖς ου φιλαις. Sept. Th. 941.
SYN. Διακοπη, διασχῐσις.

Δῐᾰτορος. penetrans.
λυω σ' εχοντα διατορους ποδοῖν ακμας. Œd. T. 1053. (34. B.)
SYN. Τρητος, διατρητος.—εριδουπος, οξυτονος, μεγαλοφωνος, σαφης, τρανος, εξακουστος, οξυηχος.—μεγας.

*Δῐᾰτρεφω. *f.* θρεψω. enutrio.
εν κολποις στεργουσα διετρεφεν ἁ γλυκεροχρως
Φανιον, ειαρινοῖς ανθεσι βοσκομενον. Meleag. 120.*

Δῐᾰτρεχω. percurro.
—αἱ δε μαλ' ὦκα-Ιχθυοεντα κελευθα διεδραμον·— γ. 177.
SYN. Διαδρομεω, διϊκνεομαι, διεξερχομαι, διεξειμι, διαττω, διαφευγω, διαθεω, αποθορεω, περιτρεχω.

Δῐᾰτρεω. perterrefactus diffugio; *item*, perforo.
ἂψ τ' ανεχωρησαν, διά τ' ετρεσαν αλλυδις αλλος. P. 729.
SYN. Τρεω, ὑποτρομεω, εντρομεω, ελελιζομαι, αποδραω.—διατιτραινω.

Δῐᾰτρῐβή. mora. 2. studium, quod rei alicui impenditur, &c.
ονομα δ' ἑκαστου διατριβὴ πολλὴ λεγειν. Phœn. 768.
2. ——αλλὰ προβατιου βιον λεγεις,
ει μη φανεῖται διατριβή τις τῷ βιῳ. Plut. 924.
SYN. 1. Αναβολη, μονη, εμμονη, παραμονη. 2. επιτηδευμα, ασχολημα.—διαιτα, ενδιαιτημα, διαγωγη, καταγωγη, ὁμιλια, προφασις, γυμνασιον.

Δῐᾰτρῖβω. attero.
ουτι διατριβω μητρὸς γαμον· αλλὰ κελευω-Γημασθ',—υ. 341.
μητι διατριβειν τον εμὸν χολον, αλλα μ' ἐᾶσαι. Δ. 42.
SYN. Αποδιατριβω, προσδιατριβω, ενδιατριβω, συνδιατριβω, κατατριβω, επιδιατριβω, βραδυνω, εγχρονιζω, δηθυνω.—αναλισκω, αποτριβω, ανατιθεμαι, αναβαλλομαι, παρελκω, ενιαυω, διαγω, κωλυω.—διακατεχω, εμποδιζω, παρακρουομαι.

Δῐᾰτριπτικος. atterendi vim habens.
ει μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ οζον γαμων. Lysist. 943.

Δῐᾰτρομος. ιδετε λαϊνα κιοσιν εμβολα
διατρομα ταδε. *(*lect.* Miltoni *pro* διάδρομα, *ab* Elmsl. *improbatu*)* Bacch. 592.
SYN. Διαδρομος, τρομερος.

Δῐᾰτροπος. perversus. διαφοροι δε φυσεις βροτῶν,
* διατροποι δε τροποις· ὁ δ' ορθὸς,
εσθλὸν σαφὲς αιεί.
τροφαί θ' αἱ παιδευομεναι,
μεγα φερουσ' εις αρετάν. Iph. A. 559. *Cf. Horat.* Od. IV. [4. 25.*
SYN. Διαφορος, διαστροφος, παρατροπος, αλλοπροσαλλος.

Δῐᾰτρῠγῐος. frumento consitus inter vitium ordines.
δωσειν πεντηκοντα (*sc.* ορχους), διατρυγιος δε ἑκαστος. ω. 341.
SYN. Ευφορος, καρποφορος, καρποτοκος, πυροφορος, σιτοφορος, τρυγησιμος. (δια μεσον τρυγη κατασπειρομενος.)

Δῐᾰτρωγω. perrodo.

---

1. An σάρκα, ut Porsoni canon servetur?—Et sic e Pal. recte impressit Elmsl. σάρκας male retinuit Glasguens.

2. Hoc fr. e Scholiaste Pindari desumitur, et a Bentleio ita legitur: οἳ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο-Χῶρι (i. e. χωρις) διατμήγουσι, καὶ εὔποδα Δηΐωνην—Ἀρτέμιδος.— Valcken. et Ernest. legg. Δηωίνη. Scaliger pro χωρίον δ. legerat χῶρον ἀποτμ. Valcken. Ὥρον.

διατραγεῖν τοινυν κρατιστον εστὶ μοι το δικτυον. Vesp. 366.
SYN. Διεσθιω, κατεσθιω, διαβιβρωσκω, αποτρωγω.

Δῐαυγής. pellucidus.
κρυσταλλον φαεθοντα διαυγέα λαζεο χερσιν. Lith. 170.
SYN. Διαφανης, διειδης, λαμπρος, φωτεινος, ευδηλος.

Δῐαυλŏδρομος, et Διαυλοδρομης. qui diaulum currit.
διαυλοδρομᾶν ὕπατον παιδων ανεειπεν. Pyth. 10. 14.

Δῐαυλος. cursus duplex; mensura duorum stadiorum.
ἁ δε, δις ἑξηκοντα διαθρεξασα διαυλως. Call. 5. 23.

Δῐᾰφαινομαι. conspicuus sum.
εν καθαρῷ· ὅθι δη νεκυων διεφαινετο χῶρος. Θ. 491.
SYN. Φαινομαι, προσφαινομαι, επιφαινομαι, παραφαινομαι, εμφαινομαι, διαειδομαι, παρισταμαι.

Δῐᾰφᾰνης. clarus; pellucidus.
αἶ, αἶ· ταδ' ηδη διαφανῆ· *τίς ἦν ποτὲ
ὁ τουσδε λεξας τους λογους ὑμῖν, γυναι;* Œd.T.773.(54.B.)
SYN. Δῆλος.—διαυγης, εμφανης, καταφανης, προφανης, λαμπρος, διαπυρος, διαιθρος, διειδης, επιφανης, επισημος.

Δῐᾰφερω. *f.* διοισω. *a.* 1. διηνεγκα. in diversas partes fero, &c.
γυνη γυναικος πωποτ' ουδεν διαφερει. Sent.
ἆρ' οἱ τεκοντες διαφερουσιν, η τροφαι; Hec. 597.
SYN. Διΐστημι.—εκφερω.—αποσκεδαννυμι.—διαβοαω, διαφωνεω.—διασπαρασσω, διαλλασσω, διαφορεω.—διαγω.—προεχω, παρεχω, ὑπερεχω, ὑπερβαλλομαι, ὑπερβαινω, πρωτευω, πλεονεκτεω.—ὑπομενω, καρτερεω, συμφερω.—παρασκευαζω.

Δῐᾰφευγω. *f.* ευξομαι. effugio. —ου γαρ αγχιπλουν πορον φευγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμον δορυ. Iph. T. 1326.
SYN. Αποφευγω, διαφυγγανω.

Δῐᾰφημιζω. et *med.* ομαι. nomen indo, quod mox vulgetur.
ἥν τε και Ὑρκανιην ἑτεροι διαφημιξαντο. Dion. 50.

Δῐᾰφθειρω. corrumpo, perdo. [624.
—Ζηνος-Ξεινιου· ὅστε ποτ' υμμι διαφθερσει πολιν αιπην. N.
SYN. Διαπορθεω, απολλυμι, διαῤῥαιω, διακναιω, αναιρεω, καταισχυνω.—φθειρω, παραφθειρω, καταικιζομαι, κηραινω, κιβδηλευω, λυμαινομαι, απαλλαττω.

Δῐᾰφθορᾱ. corruptela, pernicies.
εφῆκεν ελλοῖς ἰχθυσιν διαφθοραν. Aj. 1314.
αἱ θ' αἱματωποι δεργματων διαφθοραί. Phœn. 887.
SYN. Καταφθορα, φθορα, απωλεια, πανολεθρια, εξωλεια, δηλημα, λυμη, φθαρμα, διακορευσις.—θανατος.—εχθρα, βδελυρια.

Δῐᾰφοιβαζομαι. furore, *propr.* divino, corripior.
ἡμῖν, τον ανδρα διαπεφοιβασθαι κακοῖς. Aj. 332.
SYN. Εκμαινομαι.—μαντευομαι, ενθουσιαζω.

Δῐᾰφορᾱ. differentia, dissensio.
πασχοντας, ει και μητρὶ διαφορὰν εχει. Med. 75.
SYN. Διαφορον, αποφορα, διαστασις, ανομοιοτης, διθυμια, διχοστασια, στασις, ἑτεροτης, αλλοιοτης, διακρισις, διαλλαγη, εναλλαγη, παραλλαγη, εχθρα, διεδρια, διαζευξις.

Δῐᾰφορεω. differo, distraho.
τοῦ μέν τε κλεος ευρὺ διὰ ξεῖνοι φορεουσι. τ. 333.
διαφορησω σ', ει τι γρυξεις. Equit. 294.
SYN. Φερω, αναφερω, εκφορεω, διολλυμι, διαῤῥιπτω, διαταττω, διατινασσω, διασπαω, διασχιζω, αναβαλλομαι.—παιζω.

Δῐᾰφορος. diversus.
ἡ πολλα πολλοῖς εἶμι διαφορος βροτῶν. Med. 579.
SYN. Ανομολογος, διαφωνος, ασυμφωνος, ανοικειος, αλλοῖος, διεδρος, ἑτεροδορος, ἑτερογνωμων, διχογνωμων, διχονους.—εξοχος.—εχθρος.—αμφιλεκτος.

Δῐᾰφραζω. * indico et narro clare. *Vid. Damm.* c. 2503.
ὥς ποτέ μοι μητηρ διεπεφραδε, καί μοι εειπε. Σ. 9.
ενθ' απεβη Γλαυκωπις, *επεὶ διεπεφραδε κουρῃ. ζ. 47.
SYN. Φραζω.—συμβουλευω, διασημαινω.

Διαφρῶ. * transmitto. *pro* διαφορεω, *ut videtur.* Sed vid. Etym. ap. Brunck. in l. c.*
τῶν μηριων την κνισσαν ου διαφρησετε. Av. 193.
SYN. Διαπεμπω, διαφερω, μετακομιζω, διακομιζω.

Δῐᾰφῠλασσω. custodio.
οἱ τ' αὖ το Καδμου διεφυλασσον ἱππικον. Eur. Supp. 682.
SYN. Διασωζω, αμυνω, διατηρεω.

Δῐᾰφυσσω, Διαφύω. prorsus ex aliquo in aliud transfundo.
οὖτα κατα λαπαρην, διὰ δ' εντερα χαλκὸς αφυσσε. Ξ. 517
* ῥῆξε δε θωρηκος γυαλον, δια δ' εντερα χαλκος
ηφυσ'· ὁ δ' εν κονιῃσι πεσων ἑλε γαῖαν αγοστῷ. N. 508.*
SYN. Διακοπτω, διαντλεω, απαντλεω, χωριζω.

Δῐᾰχᾰλᾰω. laxo, dissolvo.
διαχαλᾶτε μοι μελαθρα, δμῶες, ὡς κρυψω δεμας. Iph. A. 1340.
SYN. Αναμοχλευω, διοιγω, ανιημι, διαλυω, διασκεδαζω.

Δῐᾰχασκω. hisco.
τῶν θ' ἁρμονιων διαχασκουσῶν·— Equit. 530.
SYN. Χασκω, διαχαινω, αναχαινω, διασκορπιζομαι.

Δῐᾰχειρῐᾱ, ας. ἡ. administratio.
διαχειριᾳ ποτε λαχεῖν κτηματα.[1] Sept. Th. 796.
SYN. Πρᾶξις, οικονομια.

Δῐᾰχεω. diffundo.
αἶψα δέ μιν διεχευαν· ὁ δ' ωμοθετεῖτο συβωτης. ξ. 427.
SYN. Διαχυω, διασκεδαννυω, κατανιζω, δαζομαι, διαμεριζω.—αναπτυσσω, διαχεομαι, διαδεχομαι, ἥδομαι, χαιρω.

Δῐᾰχραομαι. utor. 2. sustento me. 3. interficio. 4. mutuo sumo.
προτερόν γ', ὦ 'τὰν, ὁτε τοῖσι νομοις διεχρωμεθα τοῖς προτεροισι. Eccl. 605.
Ευνοα, ου φευξῇ; διαχρησεῖται τον αγοντα. Theoc. 15. 54.
SYN. Χραομαι, καταχραομαι.—αναιρεω, διαφθειρω.

Δῐαψαιρω. perpurgo. 2. perflo.
αὖραι διαψαιρουσι πλεκτανην καπνοῦ. Av. 1714.
SYN. Διακαθαιρω, διαημι, διαπνεω.—διασπαω.

Διᾰω, Διαημι. perflo, perspiro.
τους μεν αρ' ουτ' ανεμων διαει μενος ὑγρὸν αεντων. ε. 478.
SYN. Διαπνεω. διαψαιρω.

Δῐβᾱμος. bipes.
διβαμος ειμι· τῇδε συγκειται δολος. Rhes. 215.
SYN. Διπους.

Δῐβολος. dupliciter infectus, *de panno.* 2. utrinque cuspidatus; anceps. [41.*
*1. και διβολον περοναν, και στλεγγίδα,—Theodorid. *An.* ii.
2. διβολον τ' ακοντα παλλων. Rhes. 374.
SYN. 1. Διβαφος. 2. διστομος.—αμφιβολος.

*Δῐβος. Divus, *i. e.* locus sive linea in ludo quodam; nisi respondeat ei, quem vocamus, *King, Queen,* &c. in ludo *Chess.*
ψηφον την πυματην αμφιεπεσκε διβος. Agath. *An.* iii. 60.*

Διγληνος. binas pupillas habens.
δακρυσι διγληνους ὦπας οδυρομενος. Theoc. Ep. 6.

Δῐγονος. geminus.
διγονα σωματ' εν χθονὶ κειμενα πλαγᾷ. Eur. El. 1179.
SYN. Διδυμος, δοιος.

Δῐδαγμα. documentum.
ταῦτα λεγω πᾶσιν τα διδαγματα τοῖς ανεραστοῖς. Mosch. 6. 7.
SYN. Διδακτηριον, δεῖξις, αποδειξις, επιδειξις, επιδειγμα πεῖρα, παραστασις, ὑποθηκη, διδαχη, μαθημα.
EPITH. Θεσκελον.

Δῐδακτος. qui docere, vel disci, potest.
ποῖον; διδαξον, μῆτερ, ει διδακτά μοι. Trach. 64.

Δῐδαξις, Δῐδαχη. doctrina; docendi actus.
εχει γε μεντοι και το θρεφθῆναι καλῶς
διδαξιν εσθλοῦ— Hec. 599.
ου χωρεῖ μεγαλην διδαχην αδιδακτος ακουειν. Phoc. 84.
SYN. Διδασκαλια, μαθησις, παιδεια, εισηγησις, παραινεσις, γνῶσις.—διδαγμα, αναμνησις, νουθετημα, νουθεσια.
EPITH. Πολυΐδρις. Χριστοσεβης, ευαγγελικη.

Δῐδασκᾰλεῖον, ου. το. schola.
εγώ· το διδασκαλειον ἡμεῖς σωζομεν [p. 378. b.
το Σικωνος· οὗτος τῆς τεχνης αρχηγὸς ἦν. Sosipat. ap. Ath.
SYN. Γυμνασιον, παιδευτηριον.

Δῐδασκαλῐᾱ, ας, ἡ. institutio.

---

1. καί σφε σιδαρονομῳ
δία χερὶ ποτὲ λαχεῖν-Κτήματα· Porsonus.
quam lectionem jure comprobaverunt sequentes Editores. Blomf. aptissime comparat Phœn. 66. θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε. Vox διαχειρία viam invenit in Hederici Lexicon, ab Ernest. edit. Lips. 1796. at nunquam alias, ne in lexicographis quidem, mihi occurrit.

ὡδ' αμειφθη' φαμὶ διδασκαλιαν
Χειρωνος οισειν.— Pyth. 4. 180.

Δῐδασκᾰλος. magister litterarum, aut morum.
μαντειης απανευθε διδασκαλοι, ἣν επὶ βουσίν. H. in Mer. 556.
SYN. Επιστατης, προστατης, καθηγητης, καθηγητηρ, παιδευτης.—προστατις, ἡ.

Δῐδασκω. doceo.
εσθλὸν θηρητῆρα· διδαξε γαρ Αρτεμις αυτη. E. 51.
SYN. Μαθητευω, παιδευω, εισηγοῦμαι, φρενοω, πειθω, ερεθιζω. PHR. Πᾶσαν ὑποσπειρειν ουασι μειλιχιην.
οιγειν σοφιης κρυφιας κελευθους. Ep.
εις Μουσῶν λειμῶνα πολυανθεμον αγειν. Orph.
κιρνασθαι γλυκυ νᾶμα και ουασι και πραπιδεσσι. Opp.

Δῐδημῐ. *verbum vetus ap. Hom.* a δεω. ligo.
Ιδης εν κνημοῖσι διδη μοσχοισι λυγοισι. Λ. 105.

Δῐδῠμᾱων, Δῐδῠμος. geminus.
πεμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φερεσθαι,
Ὑπνῳ και Θανατῳ διδυμαοσιν,— Π. 671.
οἱ δ' αρ εσαν διδυμοι· *ὁ μεν εμπεδον ἡνιοχευεν,
εμπεδον ἡνιοχευ', ὁ δ' αρα μαστιγι κελευεν.* Ψ. 641.
—αυτάρ οἱ περονη χρυσοῖο τετυκτο
αυλοῖσιν διδυμοισι.— τ. 227.
SYN. Αγαστωρ, ὁμοπαις.—διπλοος.—δοιος.

Δῐδῠμᾱτοκος. quæ gemellos peperit.
αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματοκον ες τρὶς αμελξαι. Theoc. 1. 25.
ἡ δέ κε μουνοτοκος, διδυματοκος αἶψα γενοιτο. Call. 2. 54.

Δῐδῠμογενης. eodem partu editus.
διδυμογενες αγαλμα πατριδος. Hel. 207.

Δῐδῠμοθροος, ου. ὁ ἡ. duplici voce resonans. *epith.* Echûs. *Nonn.*

Δῐδῠμοχροος. bicolor.
ὡς ῥοδον εκ καλυκων διδυμοχροον·— Mus. 59. SYN. Διχροος.

Δῐδω, οος, οῦς. ἡ. Dido.
αρχετυπον Διδοῦς ερικυδεος, ὦ ξενε, λευσσεις. Ep. *incert.* 307a.

*Δῐδω. *verbum vetus, pro quo δόω, δίδωμι.*
κικλησκον, και πολλα διδον περικαλλεα δῶρα. Hom. Cer. [327.*

Δῐδωμῐ. dono.
—διδωμι δε τοι τοδ' αεθλον-Αὔτως·— Ψ. 620.
SYN. Ενδιδωμι, επιδιδωμι, δωρεομαι, χαριζομαι, επιτρεπω, οπαζω, προσφερω, παρατιθεμαι.
PHR. Ὑμῖν ελδομενοισι φιλας εις χεῖρας αγουσι. Cal.

*Διεγειρω. *f.* ερῶ. excito e somno, sive a morbo.
ψηφιζων δ' ανεκειτο ποσον δωσει διεγερθείς. Lucill. *An.* ii. 338.*

Δῐειδης, εος. ὁ ἡ. perspicuus. *epith.* electri. Cal.

Δῐειδομαι. conspicuus fio.
ατραπὸς ὡς χλοεροῖο διειδομενη πεδιοιο. Ap. 1. 546.
SYN. Διαφαινομαι.

Δῐειλῡω. clam evolvo. *pass.* clam abeo.
οἱη δ' αφνειοῖο διειλυσθεῖσα δομοιο
ληϊάς, *ἥν τε νεον πατρης απενοσφισεν αἶσα,
ουδέ νύ πω μογεροῖο πεπειρηται καματοιο,
αλλ' ετ' αηθεσσουσα δυης, και δουλια εργα
εἶσιν ατυζομενη χαλεπὰς ὑπο χεῖρας ανασσης·
τοιη αρ ἱμεροεσσα δομων εξεσσυτο κουρη.* ib. 4. 35.
SYN. Αποδραω, αφερπω, εξερπω, διεξειμι, φευγω.

Δῐειμι. permeo. ἅπαντα γαρ διειμί σοι τον αέρα. Av. 1392.
χλαῖναν δ' εχων φανὴν, διει. Acharn. 845.
SYN. Διεπω.—διεξειμι, διερχομαι.—διωκω.

Δῐειπω. Vid. Διεπω, ab ἔπω.
SYN. Αποφαινω, εκφαινω, εξαγορευω, διασαφεω, διασαφηνιζω, διειμι.—αμφεπω.

Δῐειργω. distineo.
ὡς αρα τους διεεργον επαλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αυτεων. M. 424.
SYN. Διαφραττω, διαλαμβανω.—αποεργω, εξειργω, διαγω, διαχωριζω, διΐστημι, διαμεριζω, διανεμομαι.—κωλυω.

Δῐειρομαι. inquiro.
μητι σὺ ταῦτα ἑκαστα διειρεο, μηδὲ μεταλλα. A. 550.
SYN. Ανερωταω, διερευναω, διεξερευναω.

Διειρωνοξενος. simulato hospitio fallens. *vox comica.*
οἱ δ', ἀτ' οντες αισχροκερδεῖς, και διειρωνοξενοι. Pac. 623.
EXP. Εξαπατῶντες τους ξενους.

Διεκπεραω. e loco aliquo per alium transeo.
δεῦρ' ηλθομεν, πολλῶν θυμων ῥιζας διεκπερῶντες. Plut. 283.
SYN. Παροραω, παρατρεχω, διεξειμι, διαπειρω.

Διεκπροάλης. *Vid. Br. ad Apoll. 3. 72. et v. Προαλης.*

Διελαυνω. perequito. 2. trajicio.
ωμων μεσσηγὺς, διὰ δη στηθεσφιν ελασσε. Λ. 448.
SYN. Αναπειρω, διειρω, διαβαινω, διωθεω.

Διελκῡω. traho per, *v. c.* annulum.
δια δακτυλιου μεν οὖν εμε γ' αν διελκυσαις. Plut. 1036.

Διελκω. traho per.
εἷλκε δι' εκ προθυροιο, λαβὼν ποδός· οφρ' ἵκετ' αυλην. σ. 100.
SYN. Διαγω, εφελκω.

Διεμπολαω. coëmo.
κακῶν συνεργους η διεμπολησομεν. Bacch. 512.
SYN. Απεμπολαω, διαπραττω.

Διεντερευμα. *vox comica ap. Arist.* quæsita de intestino.
ὦ τρισμακαριος τοῦ διεντερευματος. Nub. 166.
SYN. Ερωτημα, επινοημα.

Διεξειμι, Διεξερχομαι. transeo. 2. mente persequor.
Σκαιὰς, τῇ γαρ εμελλε διεξιέναι πεδιονδε. Z. 393.
ὁσους πονησας και διεξελθὼν πονους. Philoct. 1465. (19. Br.)
SYN. Διαβαινω, διαπεραω, διειμι, αναπτυσσω.

Διεξειργω. prohibeo.
ὁστε διεκ Πελοποννησον πιειραν εεργει. Hom. in Ap. 432.
SYN. Διειργω, διαλυω.

Διεξερεομαι. percontor.
αλλὰ τιη εμὲ ταῦτα διεξερεεσθε ἑκαστα; K. 432.
SYN. Διειρομαι, ανερομαι, ανακρινω. εκμηρνομαι.

Διεξοδος, ου. ἡ. bivium. 2. effugium, &c.
ανειμι λοξῶν ες διεξοδους επῶν. Lyc. 14.
ληθουσι γάρ τοι κάνεμων διεξοδοι
*θηλειαν ορνιν, πλὴν ὁταν τοκος παρῇ. Soph. Œnom. *fr.* 5.*
SYN. Ἑρμηνευμα.—διεξις, διεξελευσις.—εκπνοη, εκβασις.—δρομος.

Διεπῐφραζω. *Vid. Διαφραζω.

Διεπω. *ab* ἔπω. distincte loquor; colloquor. *unde* διαειπέμεν, *pro* διειπεῖν (*sc.* μύθους), Od. δ. 215.
πῶς γὰρ νῦν, Τρωεσσι μεμιγμένοι ἱπποδαμοισιν
εὕδουσ', η απανευθε; διειπέ μοι, οφρα δαειω. K. 424.

Διεπω. *ab* ἕπω. exsequor studiose; administro.*
ὡς ὁγε κοιρανεων διεπε στρατόν· οἱ δ' αγορήνδε. B. 207.
SYN. Διατασσω, απευθυνω, κατευθυνω, αμφεπω, περιεπω, διατιθημι, διανεμω, οικονομεω, διεξαγω, ενεργεω, διοικεω, διακοσμεω, καθισταμαι, διωκω, μετατρεπομαι, κομιζω, αμφιπολεω, επιτασσω, κυβερναω, επιστατεω, διαπονεω.

Διεργαζομαι. conficio.
ἄγ οὖν, Οδυσσεῦ, και διεργασαί μ' αγων. Hec. 373.
SYN. Εξεργαζομαι, κατεργαζομαι, διαχραομαι, αναιρεω, διαφθειρω.

Διερειδομαι. innitor.
κἀγὼ σκολιῷ σκιπωνι χερὸς-Διερειδομενα— Hec. 65.
SYN. Ερειδομαι, στηριζομαι, ὑπερειδω, ὑποστηριζω.

Διερεσσω, vel Διερεττω. *f.* σω. remigo per.
ἑζομενος δ' επὶ τοῖσι διηρεσα χερσὶν εμῇσι. μ. 444.
SYN. Διαπορθμευω, διακομιζομαι, διασειω, διαπεραω.

Διερος. humidus.
ουκ εσθ' οὗτος ανὴρ διερὸς βροτὸς, ουδε γενηται. ζ. 201.
SYN. Ικμαλεος, ενικμος, διαβροχος, μυδαλεος, διυγρος, νηρος, νοτιος, ὑδρηλος, λιμακωδης, διϊδρος.—νεοχμος.—χλωρος.

Διερπω. penetro reptando.
δωδεκ' απ' αντολιῶν αχρι δυσμῶν ἆθλα διερπων. Orph. H. 11. *de Hercule.* SYN. Διερπυζω, διεξερχομαι, διεργαζομαι.

Διερχομαι. transeo.
ὅς τ' οἴων μεγὰ πῶῦ διερχεται αργενναων. Γ. 198.
αντικρυ δε διῆλθε βελος· τὸ μὲν αψ επὶ γαιῃ. Ψ. 876.
SYN. Διεξερχομαι, διηγεομαι, εξηγεομαι, διειμι, διαβαδιζω, διϊκνεομαι.—διαβαινω, διαλλαττω, διεχω, διαστειχω, παρατιθεμαι, παρερχομαι.—αναγινωσκω.

Διευθυντηρ, Διϊθυντηρ. id. qu. Διευθυντης, vel Κυβερνητης.
αβλαβέας οικων τε διευθυντῆρας εν ολβῳ. Man. 4. 106.

*χρυσοστεπτορας ανδρας η αρχιερῆας αὖτει
εσεσθαι,* πολεων τε διϊθυντῆρας αεθλων. ib. 40.
Διευναζω. consopio.
δια τ' ευνᾶσαι τὸν εμὸν βιοτον. Hipp. 1377.
Syn. Ευναζω, απευναζω, κατευναω.
Διεχω. pertineo, ad locum aliquem.
αντικρὺ δε διεσχε παρ' ομφαλὸν εγχεος αιχμή. Υ. 416.
Syn. Διερχομαι, διαῤῥηγνυμι, καταῤῥηγνυμι, διαλαμβανω, διαζευγνυω.—διϊστημι.—παρακλινω.
Διζημαι. idem quod Διζω.
Πανδαρον αντιθεον διζημενος, εἴ που εφευροι. Ε. 168.
Syn. Διζω, ζητεω, αναζητεω, φροντιζω, ανερευναω, εξερευναω, επιδιζημαι, *διφαω.*
Διζω, et Διζομαι. quæro.
δίζε γαρ, ηε μαχοιτο κατα κλονον αὖθις ελασσας. Π. 713.
Syn. Αμφιβαλλω, δισταζω, αμφινοεω, σπουδαζω, διζημι.
Διζημων. quæsitor. —μολεῖν διζημονι ταρσῷ. Nonn.
Διζῦγος, item, Διζυξ. ὁ ἡ. bijugis. 2. duplex.
οξειῃ στροφαλιγγι παρεστιχε διζυγος Ηως. Nonn.
—παρὰ δέ σφιν ἑκαστῳ διζυγες ἱπποι-Ἑστᾶσιν,— Ε. 195.
Syn. Διζυγος. 2. διπτυχος, διττος.
Διηγεομαι. narro, edissero.
a. τίς ἂν οὖν το πρᾶγμ' αυτοῖς διηγησαιτο; b. σύ. Av. 198.
Syn. Διεξηγεομαι, εξηγεομαι, περιηγεομαι, ὑφηγεομαι, ὑπαγορευω, ἱστορεω, εξιστορεω, διαμνημονευω, απομνημονευω, απαγγελλω, διεξειμι, μηνυω, φραζω.
Δῖηεριος. *pro Διαρ. *adj.* per aerem. —αλλά κε ῥᾷον
αυτὸς εμὸν λελαθοιμι νοον, δορποιο μεμηλως,
η κεινας** ὧδ' αἶψα διηεριαι ποτεονται. Apoll. 2. 225.
Διηκομαι. ὦ γερον, ηδη μέν τε διηκεο[1] πειρατ' αεθλων. ib. 413.
Syn. Διειμι, επεκλεγομαι, επεξερχομαι, διαστειχω.
Διηλῦσις. transitus.
κεινη μεν ποντοιο διηλυσις, ενθα μαλιστα. ib. 4. 1573.
Syn. Διεξελευσις, διεξοδος, εκδρομη, διαχωρισμος, χωρισις, διαχωρισις, αφορισμος.
*Διημι. *med.* Διεμαι. fugio; agitari me patior. Vid. Διομαι et Διω. ἱπποι αερσιποδες πολεος πεδιοιο διενται. Ψ. 475.*
Δῖηνεκεως, Διηνεκες. *adv.* jugi et continuo tenore.
ενθα τοι ουκ ετ' επειτα διηνεκεως αγορευσω. μ. 56.
ευρέα και μαλα μακρὰ διηνεκές·— Hom. Ap. 255.
Syn. Συνεχως, αει.
Δῖηνεκης. continuus.
ατραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πανορμοι. ν. 195.
Syn. Μακρος, αμηρυτος, συναφης, αἰδιος, ηνεκης, συνεχης, ενδελεχης, αδιαλειπτος.—σκληρος.
Δῖηνεμος. vento expositus.
—εξ ὁτου πατραν-Διηνεμον λελοιπεν·— Trach. 326. Br.
Syn. Ὑψηλος.—ερημος.
*Δῖηνος. *gentile* a Dio, urbe Syriæ, ubi aqua morbos parit.
νᾶμα το Διηνον, γλυκερον ποτον· ην δε γε πιῃς,
πανσῃ μεν διψης, ευθυ δε και βιοτον. Steph. Byz. in v. Δῖον.
Διηπειροω. in continentem redigo.
αλλὰ Δικαιαρχεια διηπειρωσε θαλασσαν. Philipp. *An.* ii. 232.*
Διηρες[2]. το. Exp. Το διστεγον ὑπερῷον. al. το διηρον, και ὑπαιθρον.—το δικροτον.—
μεθῆκε, μελαθρων ες διῆρες εσχατον. Phœn. 88.
Δῖθαλασσος. bimaris.
εκ τοῦ δ' αν και ποντον ιδοις διθαλασσον εοντα. Dionys. 156.
Δῖθηκτος, ου. ὁ ἡ. utrinque acutus.
διθηκτον εν σφαγαῖσι βαψασα ξιφος. Prom. 861.
Δῖθρονος.—Δισκηπτρος. Vid. Δικρατης.
Μενελαος αναξ ηδ' Αγαμεμνων,
διθρονου Διόθεν και δισκηπτρου
τιμῆς, οχυρὸν ζεῦγος Ατρειδᾶν. Agam. 42.
Διθυραμβογενής. Vid. Βακχος.
Δῖθυραμβοδιδασκαλος. *item,* Διθυραμβοποιος. dithyrambicus Poëta.
*a. αλλον τιν' εἶδες ανδρα κατὰ τὸν αερα
πλανωμενον, πλὴν σαυτόν; b. ουκ, ει μή γε που*
ψυχὰς δυ' η τρεῖς διθυραμβοδιδασκαλων. Pac. 827.
διθυραμβοποιων[3] νοῦν εχειν ελαττονα. Prov.
Δῖθυραμβος. nomen Bacchi. Vid. Βακχος. 2. carmen Baccho sacrum. 1. ιθ', ὦ Διθυραμβ', εμάν. Bacch. 526.
*2. ουκ εντι διθυραμβος, ὁκχ' ὑδωρ πιῃς. Epicharm. ap. Ath.
Phr. Μιξοβοαν πρεπει [p. 628. b.*
Διθυραμβον ὁμαρτεῖν
συγκοινον Διονυσῳ. (*Pherecrat.*) Æsch. *fr.*
*των διθυραμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γιγνεται,
αερια, και σκοτιά γε, και κυαναυγέα,
και πτεροδονητα·— Av. 1388.
Δῖθυρσον, ου. το. duplex thyrsus.
—και το διθυρσον—Τοῦτο τὸ λογχωτὸν,— Agath. *An.* iii. 44.*
Διϊανω. bene dormio. —μη
τον εὖ διϊανοντα-Ὑπνωδεα τ', εννᾶς εγειρετε. Herc. F. 1048.
Syn. Ιανω, καθευδω.
*Διϊημι. transmitto. Phœn. 1099. 1407. Beck. *hinc,* Διαειμένος. devectus. Apoll. 2. 372.*
Διϊθῦνω. dirigo.
ναυσὶ διϊθυνειν ατρομον ευπλοΐην. Leon. Tar. *An.* i. 232.
Syn. Διευθυνω, απευθυνω, ιθυνω.
Διϊκνεομαι. pervenio. 2. oratione percurro.
αλλ' αγ', εγὼν, ὁς σεῖο γεραιτερος ευχομαι εἶναι,
εξειπω και παντα διϊξομαι·— Ι. 60.
Syn. Διεξειμι, διερχομαι, καθικνοῦμαι, καθηκω.—πληροω, διηγεομαι.—φθανω.—διαδυομαι.
*Διϊπετεστερος. liquidior. *comp. a sequ.*
λαμπροτερος (s. αιθὴρ) η πριν, και διϊπετεστερος. Bacch. 1266.*
Δῖϊπετης. a Jove delapsus.
ὡς δ' ὁτ' επὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο. Ρ. 263.
και πεδιον δε διϊπετές. *i. e. νοτερον και δροσῶδες.* Et. Ma.
Syn. Καταφερης, πρανης, διαφανης, διαυγης.—νοτερος, δροσωδης.
Διϊπολια, et Διϊπολεια. dies festi Athenis in honorem Jovis.
Μυστηρι' Ἑρμῇ, Διϊπολει', Αδωνια. Pac. 419.
Διϊπολιωδης. *unde* τα διϊπολιωδη, prisca, obsoleta.
αρχαῖά γε και Διϊπολιωδη,[4] και τεττιγων αναμεστα. Nub. 984.
Διϊπταμαι. *f.* διϊπτησομαι. pervolo.
—διὰ δ' επτατο πικρὸς οϊστὸς-Αντικρὺ δε διεσχε,— Ε. 99.
Syn. Διϊπτημι, διαπετομαι.—διερχομαι.
*Διϊπτομαι. idem.
γλαῦξ γαρ ἡμῶν, πρὶν μαχεσθαι, τον στρατὸν διεπτετο.
(*ita scribi jubet* Brunck. *in not. ad* Vesp. 1086.)
Διϊστανω. disjungo. —οιμοι δειλαῖος·
τον δῆμον ἡμῶν βουλεται διϊστανειν. ib. 40.*
Διϊστημι. seorsum statuo.
εξ οὗ δη τα πρῶτα διαστητην ερισαντε. Α. 6.
Syn. Αποδιϊστημι, διχοστατεω, διαφωνεω, διαχωριζομαι.
Διϊστορεω. memoriæ trado. [iii. 96.
αλλην δεμας κρατυνειν-Χαῦνον διϊστοροῦσιν. Paul. Sil. *An.*
Διϊσχαινω. Poët. **verbum nihili.*
Διϊσχᾶνω. *vetus vox pro* Διεχω. perrumpo.
αυτίκα δε Κρηταῖον ὑπὲρ μεγα λαῖτμα θεοντας
νὺξ εφοβει, τήν πέρ τε Κατουλάδα κικλησκουσι,
νυκτ' ολοήν· ουκ αστρα διϊσχανεν, ουκ αμαρυγαὶ
μηνης· ουρανόθεν δε μελαν χαος, ηέ τις αλλη
ωρωρει σκοτιη μυχατων ανιοῦσα βερεθρων.
αυτοὶ δ', ειτ' Αΐδῃ, ειθ' ὑδασιν εμφορεοντο,
ηειδειν ουδ' ὁσσον· επετρεψαν δε θαλασσῃ
νοστον, αμηχανεοντες, ὁπῃ φεροι.— Apoll. 4. 1694.

1. Διΐκεο, Brunck. e tribus codd.

2. Διῆρες, Ἀττικῶς τὸ ὑπερῷον· τὸ δὲ κατώγαιον ξυνοικία λέγεται. Steph. Thes. tom. II. p. 1218. A. Vid. et Mœrin, p. 131. ἡ διστεγία—ἐν οἴκῳ βασιλείῳ Διῆρες δωμάτιον. Poll. IV. 129.

3. Auctorem hujusce παροιμίας ignoro. Inter veteres autem minime recensendum judico, quia primam τοῦ, Διθύραμβος, corripuerit. Productio hujus syllabæ (semper enim, ni fallor, apud bonos Auctores producitur) facit ut de vulgatis ejus Etymologiis, e vocibus quæ ι brevem habent, valde dubitem. Vid. Barnes. in Bacchas, vs. 526.

4. Διπολιώδη. Brunck. optime: qui etiam hunc in modum scribit. "Placet forma contracta Διπόλια, ut Διθύραμβος, Διάσια, quorum prima "itidem producitur." His adde, Διφιλος, contr. e Διΐφιλος. Vid. Etym. in v.

Διϊτρεφης. Nom. Pr.
ἆρ' ὑποπτερον γενέσθ' ου παντός εστιν αξιον;
ὡς ὁ Διϊτρεφής[1] γε πυτιναῖα μονον εχων πτερα. Av. 798.*

Δῐκαζω. judico.
αιεί τοι φιλον εστὶν εμεῦ απὸ νοσφιν εόντα,
κρυπταδια φρονεοντα δικαζέμεν·— A. 542.
Syn. Διαδικαζω, δικαιοω, κρινω, κατακρινω, διαγιγνωσκω, κλητευω, εγκαλεω, θεμιστευω, ψηφιζομαι, διαφερομαι, δικαζομαι, αμφισβητεω.

Δικαιοκρῑτης. justus judex.
—ὁ δικαιοκριτης τε μοναρχος. Sibyl. l. 3.

Δῐκαιοπολις. justitiam in suis urbibus colens.
ἁ δικαιοπολις-Νᾶσος·— Pyth. 8. 31.

Δῐκαιος. justus, æquus, &c.
αφραδεων, επει ου τι νοημονες, ουδε δικαιοι. β. 282.
Syn. Ενδικος, ευλογος, επιεικης, ισος, δοκιμος, χρηστος, εννομος. Phr. Εργατης δικης. Ευσεβιη μεμηλως.
ὁν Θεμις μαιωσατο μαζῷ. *ὑβριος εχθραν ὁδον ευθυπορει. Pind. [ομμασιν ενδικοις ὁρᾷ. Æsch.]*

Δῐκαιοσῠνη. justitia.
αθανατην παντεσσι δικαιοσυνην[2] αναφαινων. Apollin.
Syn. Δικη, δικαιωσις, επιεικεια, ευγνωμοσυνη, ευθυτης, ευνομια, ισοτης, ελευθερια, κοσμιοτης, χρηστοτης, φιλοφροσυνη, καλοκαγαθια, θεμιστοσυνη.
Epith. Ευσεβης, ευθεσμος, ερικυδης, θεια, θεοτερπης, εροεσσα, ηγαθεη, ποτνα.

Δικαιοσῠνη. ἡ Θεμις. Justitia (Dea).
ὦ θνητοῖσι δικαιοτατη, πολυολβε, ποθεινὴ,
εξ ισοτητος αεὶ θνητοῖς χαιρουσα δικαιοις,
παντιμ', ολβιομοιρε, Δικαιοσυνη μεγαλαυχὴς,
ἡ καθαραῖς γνωμαις αιεὶ τα δεοντα βραβευεις.—
αστασιαστε, φιλη παντων, φιλοκωμ', ερατεινὴ,
ειρηνῃ χαιρουσα, βιον ζηλοῦσα βεβαιον.
αιεὶ γαρ το πλεον στυγεεις, ισοτητι δε χαιρεις. Orph. H. 62.

Δῐκαιοω. justum et æquum censeo, &c.
—ἢ τον 'Ελληνων ὁρον
φευγειν δικαιοῦτ', ὁστις αν τ' Αργος φυγοι; Heracl. 191.
Syn. Δικαζομαι, καταδικαζω.—απολυω.—κατακρινω, αποτιομαι.—νουθετεω.

Δῐκᾰρηνος. biceps. [Batr. 289.
οκταποδες, δικαρηνοι, αχειρεες· οἱ δε καλεῦνται-Καρκινοι·—
Syn. Δικρανος, δικεφαλος, δικορυμβος, δικραιρος, δικραης, δικροος, δικορσος, αμφικρανος, αμφικεφαλος, διπροσωπος, αμφιπροσωπος, διμετωπος.

Δῐκασπολῐᾱ. controversia,
ὁς ῥα δικασπολιῃ μελεται και ακεσμασι νουσων. Orph. 379.
Syn. Διαδικασια, δικη, κρισις.

Δῐκασπολος, Δῐκαστης. judex.
—νῦν αὐτέ μιν υἷες Αχαιῶν
εν παλαμῃς φορεουσι δικασπόλοι,— A. 237.
ουτοι δικαστήν σ' εἱλομην εμῶν κακῶν. Eur. Supp. 252.
Syn. Διαγνωμων, κριτης, ἡλιαστης, διαιτητης, διαλλακτης, δικαιοδοτης.—βασιλευς.
[Phr. Δικης βραβευς.]

Δῐκαστηριον. forum judiciale.
και τελη, και γραφαι, (*Cret. Dim.*)
και δικαστηρι', ὦ. (*idem.*) Equit. 307.
Syn. Δικη, βῆμα, βουλευτηριον, δικαιωτηριον.

Δῐκαστηρῑδιον. *dimin. a præc.*
αὐτῷ δικαστηριδιον μικρὸν πανυ. Vesp. 803.

Δῐκελλᾰ, ης. ἡ. ligo, bidens. [256.
—ουτε του γενῇδος ην-Πληγμ', ου δικελλης εκβολη·—Antig.
Syn. Αγριφη, λιστρον, αμη, σκαφεῖον, μακελη, μακελλα, σκαπανη, σμινυη, σμῖνος.—διοδους. Epith. Σκαπτειρα.
Phr. Σκαπτειραν κηποιο φιλυδρηλοιο δικελλαν. Ep. ad. 176.

Δῐκεραιος, Δῐκερως. bicornis.
δερμα δε και δικεραιον απο στορθυγγα μετωπων
σπασαμενος,—Antip. Sid. *An.* ii. 10.
Πᾶνα, θεον δικερωτ', ανεμων συριγμαθ' ἱεντα. Orph. H. 33. 25.
Syn. Δικεραος, δικερος, δικραιος, δικραιρος.

Δῐκη. jus, fas, lis.
αὑτη τοι δικη εστι θεῶν, οἱ Ολυμπον εχουσιν. τ. 43.
—ες δικαν—Τρια επεα διαρκεσει· Nem. 7. 70.
Syn. Κρισις.—δικαστηριον.—εθος, τροπος.—ποινη.—τιμωρια, εγκλημα.—δικαιοσυνη. Epith. Ιθεῖα, σκολια, ὁσια.

Δικη. Vid. Δικαιοσυνη, η Θεμις.
ιτω Δικα φανερὸς,-Ιτω ξιφηφόρος,
φονευουσα λαιμῶν διαμπὰξ,
τον αθεον, ανομον, αδικον Εχιονος
τοκον γηγενῆ. Bacch. 1012.
την τοι Δικην λεγουσι παῖδ' εἶναι Χρονου·
δεικνυσι δ' ἡμῶν ὁστις εστιν αν[3] κακος. Eur. *fr.* Antiop.
Epith. Ιθυντειρα, ὑψιθρονος, φυγας, καθαρα, ασφαλης, ακτεανος, ξεναρκης, τελεσφορος, ποινιμος, φονια, νικηφορος, ισοψηφος, μεγιστοτιμος, ευθεια, ξεναρκης.
Phr. Παλαιφατος Δικη ξυνεδρος Ζηνός. Soph.
ομμα Δικης μελπω πανδερκεος, αγλαομορφου,
ἡ και Ζηνὸς ανακτος επι θρονον ἱερον ἱζει,
ουρανοθεν καθορῶσα βιον θνητῶν πολυφυλων,
τοῖς αδικοις τιμωρος,— κ. λ. Orph. H.
εστιν Δικης οφθαλμος, ὁς τα πανθ' ὁρᾷ.—
ἡ δέ τε παρθένος εστι Δικη, Διὸς εκγεγαυῖα,
κυδνή τ' αιδοιη τε θεοῖς οἱ Ολυμπον εχουσιν.
καί ῥ' ὁποτ' ἀν τίς μιν βλαπτῃ σκολιῶς ονοταζων,
αυτίκα πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομενη Κρονιωνι,
γηρυετ' ανθρωπων αδικον νοον,— κ. λ. Hes. ε. 254.
*ὁρᾳς Δικην αναυδον ουχ ὁρωμενην
εὑδοντι και στειχοντι και καθημενῳ·
ἑξης δ' οπηδεῖ δοχμιον, αλλοθ' ὑστερον,
ουδ' ἐν καλυπτει τῶν κακῶς ειργασμενων. Æsch. *fr.*
δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικηματ' εις θεοὺς
πτεροῖσι, κἄπειτ' εν Διὸς δελτου πτυχαῖς
γραφειν τιν' αυτὰ, Ζῆνα δ' εισορῶντά νιν
θνητοῖς δικαζειν; ουδ' ἁπας αν ουρανὸς,
Διὸς γραφοντος τας βροτῶν ἁμαρτιας,
εξαρκεσειεν· ουδ' εκεῖνος αν σκοπῶν
πεμπειν ἑκαστῳ ζημιαν· αλλ' ἡ Δικη
ενταῦθα που 'στιν εγγὺς, ει βουλεσθ' ὁρᾶν. Eur. *fr.* Melan. 3.
Vid. ad v. Κακον.

Δῑκηλον. *perperam pro* Δεικηλον. *quæ scriptura nunc restituitur* Apollon. 1. 746.

Δῐκην. *adverbialiter.* instar.
—αἱ δε, πολεμιων δικην-Ξυναρπασασαι,— Hec. 1152. P.*

Δῐκηφορος. juris defensor; vindex.
ποτερα δικαστὴν, η δικηφορον λεγεις; Choëph. 118.
Syn. Τιμωρος.

Δῐκῐδιον. liticula. *dim. a* δικη.
—επι μεν θατερα-Οἱαν δικιδιοις.— Nub. 1108.

Δικλις, *ῐδος. ἡ. fores geminæ. 2. quæ duplici clave obseratur. Vid. Βαλανος.
αἱ ῥα πυλας ειρυντο πυκα στιβαρως αραρυιας*
δικλιδας, ὑψηλας·— M. 455. Syn. Διθυρος.—θυρα.

Δῐκολεκτης. caussidicus.
μητε δικην δικασειεν ανὴρ γεγονὼς δικολεκτης. Pallad. *An.*
Syn. Δικορραφος. [ii. 436.

Δῐκορρᾰφεω. caussas consuo.
ορθῶς παραινεῖς, ουκ εῶν δικορραφεῖν. Nub. 1485.
Syn. Αμφισβητεω, φιλονεικῶ.

Δῐκορρᾰφιη. caussarum consarcinatio.
και δε δικορραφιης δεδαηοτας ειν αγορῃσιν. Man. 2. 296.

Δῐκορῠφος. qui duplicem verticem habet.
ὦ λαμπουσα πετρα πυρος
δικορυφον σελας ὑπερ ακρων. Phœn. 236.

---

1. Sic duos hosce vss. optime correxit Porsonus ap. Dobræ. p. 179. Olim ὡς Διιτρεφής, absque articulo, et metro ruente.
2. Perrara est h. v. apud veteres Poëtas, si vel semel occurrat. Ter usurpat Pseudo-Orpheus, sc. Ευχ. 14. H. 7. 12. et 62. 3.
3. Particula ἂν præsenti indicativo jungi nequit. Heathius igitur corrigit, ὁστισοῦν ἐστιν. Melius Porsonus, ὅστις ἐστὶ δή. V. Adversar. p. 225.

Syn. Δικορυμβος, δικυρσος, δικαρηνος.
*Δίκοτῠλος. duas cotylas capiens.
κὰν ἢ δικοτυλος ληκυθος, καταστρεφω. Sotad. ap. Ath. 293. c.
Δῐ́κραιρος. bicornis. *nisi potius scribi debeat* Δικραιος.
δικραιρῳ δικερωτα, δασυκναμῳ δασυχαιταν. Agath. *An.* iii. [44.*
αυταρ ὑπαι λαγονων δικραιρα[1] οἱ ενθα και ενθα
κητεος αλκαιη μηκυνετο·— Ap. 4. 1613.
Syn. Δικαρηνος.—διπλοος.—δικερως.
Δῐ́κρᾰτης. divisum habens imperium.
τοιας ερεσσουσιν απειλας
δικρατεῖς Ατρεῖδαι. Aj. 251.
Syn. Διθρονος, δισκηπτρος.
Δῐ́κροος, Δικρους. biceps, bifidus.
τηνδε μεν δικροῖς εωθουν την θεον κεκραγμασι. Pac. 636.
Syn. Δικρανος, δικαρηνος.—διφυης.
Δῐ́κρος, η, ον. idem. *Vid. Brunck. in Apoll. 4. 1613.*
Δῐ́κροτος. bis pulsans. 2. *pass.* qui utrinque impellitur.
δικροτοισι κωπαις
επλευσαν επι ποντια κυματα. Iph. T. 408.
Δικτης. *pot.* Δεικτης. demonstrator.
δεῖκτα δικαιοσυνης, φιλοναματε, δεσποτα κοσμου. Orp. H. 7.
Δικτῠ́βολος. qui rete jacit. pro Δικτυοβολος.
—ἁλιπλαγκτων εὑρεμα δικτυβολων. Ep. l. 6.
Δικτυννᾰ. Nomen Nymphæ. *it.* Dianæ. Hipp. 146. 1130. Beck. Vid. Αρτεμις. —και ενθορεν εις ἁλιηων
δικτυα, τά σφ' εσαωσεν· ὁθεν μετεπειτα Κυδωνες
νυμφαν μεν, Δικτυνναν, ορος δ' ὁθεν ἡλατο νυμφη
Δικταῖον καλεουσιν.— Call. 3. 196.
Δικτῠ́ον. rete. —ὡς ιχθυας, οὓς θ' ἁλιῆες
κοῖλον ες αιγιαλὸν πολιῆς εκτοσθε θαλασσης
δικτυῳ εξερυσαν πολυωπῷ.— χ. 385.
Syn. Αρκυς, γαγγαμον. [σαγηνη. Opp.]
Epith. Αγκυλον, ευπλοκον, πολυπλοκον, ενερκες, ἐκηβολον, ενσιθαλασσον. [πολυγληνον. Opp.
Phr. Δικτυων βροχοι. Eur. αρκυς βροχων. Lyc.]
Δικτυόκλωστος. in retia plexus.
σπειραισι δικτυοκλωστοις. Antig. 353.
Δῐ́κω.[2] jacio. δικων ες οἶδμα ποντου. Orest. 985. Pors.
*κραδεμνα δικοῦσα κομας απ' εμᾶς. Phœn. 1504.
δικετε πεδόσε τρομερὰ σωματα. Bacch. 600.*
Syn. Βαλλω, εμβαλλω, καταβαλλω, ῥιπτω.—απαρασσω.
Δῐ́κωλος. bimembris.
τριπλαῖς δικωλοις σφενδοναις ὡπλισμενοι. Lyc. 636.
Syn. Διμερης, διφυης.
Δῐ́κωπος. duos remos habens.
ὁρῶ δικωπον, ὁρῶ σκαφος·
*νεκυων δε πορθμευς, εχων χερ' επι κοντῷ,
Χαρων μ' ηδη καλεῖ· "τί μελλεις;
"επειγου. σὺ κατειργεις· ταδ' ετοιμα."
σπερχομενος ταχυνει.* Alcest. 253. Syn. Διηρης.
Δῐ́λογχος, ου. ὁ ἡ. duas gestans lanceas.
ανδρας διπλῇ μαστιγι, την Αρης φιλεῖ,
διλογχον ατην, φοινιαν ξυνωρίδα. Agam. 644.
Δῐ́λοφος. duas cristas, *item*, duplicem verticem habens.
σε δ' ὑπερ διλοφου πετρας. Antig. 1139.
Syn. Δικαρηνος, δισχιδης.
Δῐ́μητωρ. duas matres habens.
κλῦθι, μακαρ, Διος υἱ', επιληνιε Βακχε, διματωρ. Orph. H. 49.
Δῐ́μοιρος. duas habens partes.
και το διμοιρον αινῶ, (*sc.* τῶν κακῶν συν ἑνι αγαθῷ.) Æsch. [Supp. 1078.
Δῐ́μορφος. biformis.
—Βακχειον—δικερωτα, διμορφον. Orph. H. 29.
Δῐ́μορφωτος. biformis. Vid. Ζωΐδιον.
*Δῐ́μυξος. *adj.* duos habens fungos, seu duo ellychnia.
ενταῦθ' επ' ακρων τῶν κροταφων ἑξει λυχνον
διμυξον. *Plato in fab. quæ* Νυξ μακρὰ *dicitur.**

1. Brunck. ita h. vs. legit: αὐτὰρ ὑπὲκ λαγόνων δίκρη ῥά οἱ, κ. λ. et in v. sequ. ὁλκαίη.
2. *Novies* usurpat h. v. Euripides. Æsch. *semel*; Choëph. 97. In Sophocle et Aristoph. non comparet.

Δῐναιος. vorticosus. Vid. Απλανης.
Δινδῠ́μη. Nomen Cybeles.
μητερα Δινδυμην πολυποτνιαν εγκαλεοντες,
ενναετιν Φρυγιης.— Apoll. 1. 1125.
Δῑνευω, Δινεω. gyro verso.
δινευοι κατὰ μεσσον, αγοι δέ ἑ Παλλὰς Αθηνη. Δ. 541.
—τοτε δ' ορθὸς αναστὰς-Δινευεσκ' αλυων παρὰ θῖν' ἁλὸς·—
ὡς τοῦ εν οφθαλμῷ πυριηκεα μοχλον ἑλοντες [Ω. 12.
δινεομεν,— ι. 388.
Syn. Δινω, αναδινω, δινοω, ενδινεω, επιδινεω, κυκλεω, ανακυκλοω, κυκλαζω, στρεφω, αναστρεφομαι, εἱλινδεομαι, περιστρεφω, περιαγω, στροφαλιζω, γυροω, ορχεομαι, εἱλεω.
Δῑνη. vortex.
αμφιπολον μεν ἁμαρτε, βαθειῃ δ' εμπεσε δινῃ. ζ. 116.
Syn. Δῖνος, ἑλιξ, ἑλιγμος, ἰλιγξ, αελλα, αμπωτις, στρομβος, επιστροφη, συστροφη, αμφιδρομον.
Epith. Αργυρεη, αργυροειδης, ακηλητος, ἁλιμυρης, ανεμωκης, εγκυκλιος, θοα, λιπαρα, λευκη.
Δῑνηεις, Δινωεις. vorticosus.
—αλλα Καμανδρος
οισει δινηεις εισω ἁλὸς ευρέα κολπον. Φ. 125.
δινῶεν θ' ὑδωρ ποταμῶν. Cycl. 47.
Syn. Δινωδης, ἑλικοειδης.
*Δῑνητός. gyro versatus.
βαρυβρομηταν εἶχε δινητὸν πετρον. Philipp. *An.* ii. 233.
Δῑνομαι. Poët. *ut videtur,* pro Δινοῦμαι. [Bentl.*
δινομενην ὑπο βουσὶν εμὴν εφυλασσεν ἁλωα. Call. *fr.* 51.
Δῖνος. vortex ætherius, turbo, &c. [Nub. 380.
a. ἡκιστ'· αλλ' αιθεριος δῖνος. *b. Δῖνος; τουτί μ' ελεληθη.*
Syn. Δινη.—κινησις.—γῦρος, γυρωμα, γυρωσις.—σκοτοδινη, σκοτοδινος, σκοτωμα, σκοτωσις.—περιδινησις αιθερια.
Δῑνωτος. tornatus; arte politus.
—κλισιην—Δινωτὴν ελεφαντι και αργυρῳ·— τ. 56.
Syn. Ευτορνος, τορνωτος, τορευτος, στρομβωδης, στρογγυλος, λιθοστρωτος, εγκυκλιος, περιφερης, πεποικιλμενος.
Δῐόβολος. a Jove tactus, vel missus.
κτυπος ὁδ' αφατος-Διοβολος.— Œd. C. 1534. (1463. Br.)
Syn. Διοβλητος.
Διογενετωρ, Διογενης, Διογνητος, Διογονος. e Jove genitus.
διογενετορες εναυλοι. Bacch. 122.
ταν διογονοιο Βακχου. Hipp. 560.
διογενὴς Πηλεως υἱος, ποδας ωκὺς Αχιλλεύς. Α. 489.
—τοτε δη ρα διογνητος Ιολαος.
σμερδαλεον θ' ἱπποισιν εκεκλετο·— Hes. α. 430.
Syn. Διογενητος, αριστογονος, ευγενης, ευγενετης, δῖος, γενναῖος, αγαθος.
Διογενης. Nom. Pr.
Διογενευς τοδε σῆμα, σοφοῦ κυνὸς,—Antip. Sid. *An.* ii. 28.
Epith. Σινωπευς, Σινωπιτης, βακτροφορος, διπλοειματος, αθεριβοσκας. Phr. Ζηνος γονος, ουρανιος τε κυων.
τοῦ πωγωνοτροφου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροπροσαιτου. Lucian. ibid.
πᾶσιν επιπλησσων, οὗτος ὁ ῥιγομαχας. Lucill. *ib.* 318. [310.
βριθυ Σινωπιτου Διογενους ῥοπαλον. Antip. Sid. *ib.* 22.
Διοδευω. iter facio per, transeo. [233.
ἡν δ' αιεὶ πλωειν· διοδευομενη δ' ὑπὸ ναυταις. Philipp. *An.* ii.
Δῐ́οδος, ου. ἡ. transitus, compitum.
αἱ δε γυναῖκες κατα τας διοδους (*Anapæst.*)
προσπιπτουσαι τοῖς απο δειπνου. Eccl. 689. (93. B.)
Syn. Αμφοδιον, παροδος, διεξοδος, ὁδος, μεταστασις, διεκπλοος, πορθμιον, περασις.
*Δῐόθεν. *adv.* a Jove.
ναυταις ευαεῖς ανεμων
πεμποντες Διόθεν πνοάς. Helen. 1520. Syn. Ουρανοθεν.
Διοιγμος. *e prava lectione in l. l. orta.**
δι' αιῶνος δ' ιυγμοῖς βοσκεται κεαρ. Choëph. 24.
Syn. Αιαγμα, στεναγμα, γοος, θρῆνος.
Διοιγνυμι, Διοιγω. aperio, pando.
ἑστηκεν· αλλα τας γναθους διοιγνυτε. Eccl. 489.
βοᾷ διοιγειν κλῇθρα, και δηλοῦν τινα. Œd. T. 1310. (1287. B.)
Syn. Ανοιγω, προσοιγω, διανοιγω, προσανοιγω, παρανοιγω,

διαπεταννυμι, αναπεταζω, εμφανιζω, διαπτυσσω, διοριζω, διατεινω.
Δΐοιδης. turgidus.
ἠέ σύ γ' ουθατοεντα διοιδέα μαζὸν αμελξας. Nic. Al. 90.
Διοιστέος. verbal. a Διαφερω.
ὧν οὕνεκ' ομμα πανταχῇ διοιστέον. Phœn. 272.*
Διοϊστευω. sagitta trajicio.
ει δέ κεν εκτανυσω, διοϊστευσω τε σιδηρον. φ. 114.
Syn. Ακοντιζω, διακοντιζω.
Διοιχνεω. permeo.
ασινὴς δ' αιῶνα διοιχνεῖ. Eumen. 316.
Syn. Διαβαινω, διαμενω, περιπλαναομαι.
Δΐοιχομαι. f. οιχησομαι. pereo.
διοιχόμεθ', οιχομεθα. Orest. 182. Syn. Ολωλα, απολωλα.
Διοκλῆς. Nom. Pr.
Ορσιλοχος δ' αρ ετικτε Διοκλῆα μεγαθυμον. E. 547.
Δΐοκτῦπος. fulmine ictus. Vid. Διοβολος.
η διοκτυπον γενος. Æsch. Supp. 161.
Διολισθαινω, Διολισθεω. elabor e manibus.
διολισθανεῖν μεν αλλοις. Anac. 44. 9. [Nub. 434.
αλλ' όσ' εμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, και τους χρηστας διολισθεῖν.
Syn. Ολισθαινω, εκφευγω.
Διολεω. inus. pro quo usurp. Διολλυμι. disperdo.
δειλαια διολουσ' ἡμᾶς—Νοσος. Trach. 1046. (30. B.)
το καλλος αυτῆς τον βιον διωλεσε. ib. 472.
Syn. Διαφθειρω, εξολοθρευω, διαπολλυμι.
Διολλῦμαι. perdor, pereo. Vid. Διοιχομαι. 2. sign. act. perdo.
1. ὑφαντον αμφιβληστρον, ᾧ διολλυμαι. ib. 1069.
*2. a. ὦ πᾶσα Καδμου γαῖ', απολλυμαί δολῳ.
b. καὶ γὰρ διωλλυσ'· αντιποινα δ' εκτινων. Herc. F. 754.
Διολλῦμι. f. ολεσω. a. 1. ωλεσα. pr. ολωλεκα. funditus perdo.
2. perdo e memoria; obliviscor. V. Διολεω.
1. εξομματοῦμεν και διολλυμεν κορας. Eur. Œd. fr. 3.
2. —ταῦτα γαρ καλῶς εγὼ-Ειδὼς διωλεσ'— Œd. T. 317.
Διολου, i. e. δι' ὅλου, sc. χρονου. in perpetuum.
και ζητεῖ διολου την ξενοκυσταπατην. Nicand. An. ii. 2.
Διομαι. med. plerumque transitive notat. fugo, repello.
νεῖκος απωσαμενους, δηΐους προτι αστυ διεσθαι. M. 276.
(pass.) ου ῥα τ' απειρητος μεμονε σταθμοιο διεσθαι. ib. 304.*
Διομηδης. Diomedes, fil. Tydei.
συμπαντων δ' ηγεῖτο βοὴν αγαθὸς Διομηδης. B. 567.
Epith. Αγαυος, αντιθεος, δῖος, δουρικλυτος, εγχεσπαλος, λαοφονος, μενεπτολεμος, ερικυδης, ἱπποδαμος, σθεναρος, ιφθιμος. Τυδειδης, Καλυδωνιος.
Phr. Τυδεος αλκιμος, οβριμος, αρηΐος υἱος.
καρτεροθυμε, δαΐφρον, αγαυου Τυδεος υἱε,
αγριον, αιχμητην, κρατερον, μηστωρα φοβοιο. Hom.
Διομνυμι. dejero. 2. juro.
σαφῶς διομνυσθ' ειδεναι τα δαιμονων. Eur. Fr. Philoct. VI.
Syn. Ομνυω, ομνυμι, επομνυμι, απομνυμι.
*Δῖον. το. urbs Eubœæ, περὶ τὸ Κήναιον, a qua prope abfuerunt Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι. *Strab.* p. 446. V. ad voc. Κηναιος. *item*, aliarum urbium nomen.
Κηρινθον τ' εφαλον, Διου τ' αιπυ πτολιεθρον. B. 538.*
Διωνῦσιάς, ἄδος. ἡ. Bacchica.
προς αἱματ', ουχὶ τᾶς Διονυσιάδος
βοτρυων επὶ χευμασι λοιβᾶς. Herc. F. 891.
Διονῦσος. Vid. Βακχος.
ελθε, μακαρ Διονυσε, πυρισπορε, ταυρομετωπε. Orph. H. 44.
οἷα Διωνυσος δῶκ' ανδρασι χαρμα και αχθος. Hes. α. 400.
*Phr. Τινι τῶν παρος, ω μακαιρα Θηβα,
καλῶν επιχωριων μαλιστα θυμὸν τεὸν
ευφρανας; ἦ ῥα χαλκοκροτου παρεδρον
Δαματερος ἀνίκ' ευρυχαιταν
αντειλας Διονυσον; η, κ. λ. Isth. 7. 1.*
Διοπαις. natus a Jove. Vid. Απολλων.
Διοπειθης. Nom. Pr. Vid. ad vv. Καλος, Καλωδιον.
Δΐοπετης. de cœlo descendens.
Φοῖβος μ' επεμψε δεῦρο, διοπετες λαβεῖν-Αγαλμ',—Iph. T. [977.
Syn. Διϊπετης, διοσδοτος.
Διοπος, Διοπτηρ, Διοπτης. administrator, inspector.
τινι σημηνω διοπων στρατιᾶς; Rhes. 741.
τον ῥα διοπτῆρα στρατοῦ εμμεναι ἡμετεροιο. K. 562.
—και στρατιᾶς-Ελλάδος διοπτας. Rhes. 234.
Syn. Διεπων, διοψ, κατοπτης, εποπτης, επισκοπος, κατασκοπος, θεωρος, εφορος, κηδεμων, ἡγεμων, ιθυντης, διϊθυντης, οικονομος, διοικητης, κυβερνητηρ, βασιλευς.—επιτηρητης, προφυλαξ, επιμελητης.
Δΐοπτευω. inspicio. 2. speculor.
ηε διοπτευσων, η εναντιβιον πολεμιζων. K. 451.
Syn. Κατασκοπεω, διασκοπεω, διορῶ, συνορῶ, εισορῶ, διαδερκω, διοπτομαι, εποπταω, εποπτευω, εφοραω.—διακυπτω.
Διοπτρα. *Steph. Thes. T. II. c. 1384. G.*
ταῦτα προ πολλου τῇ διοπτρᾳ σου βλεπεις. Pisides ap. Suid.
Δΐορθευω, Διορθοω. recte quid facio.
αλλως τε, πῶς αν μη διορθευων λογους; Eur. Supp. 417. (27.
εξον διορθῶσαι λογοις-Σαν εριν,— Hel. 1174. [Markl.)
Syn. Επιδιορθοω, ανορθοω, εξανορθοω, επανορθοω, κατορθοω, διευθυνω, κατευθυνω, συγκατευθυνω, διαταττω, επιθυνω, επιθεραπευω.—αναλαμβανω, ανατιθημι, μεταποιεω.
Διοριζω, Διοριζομαι. distermino. 2. definio. 3. statuo.
στρατευμα κωπῃ διορισας Τροιαν έπι. ib. 401.
Syn. Αφοριζω, αποδιοριζω, διαγω, διαβαλλω, διακρινω, διαστελλω, διατασσω, διαχωριζω, διαμεριζω, διαστιζω, διαφραττω, αποφαινω, καταφημι.
Διορυσσω, Διορυττω. perfodio.
πρῶτον μεν πελεκεας στῆσεν, δια ταφρον ορυξας. φ. 120.
πανυ γοῦν κλεπτειν κοσμιον εστιν, και τους τοιχους διορυττειν. Plut. 565.
Syn. Διασκαπτω, κατασκαπτω, διαρρηγνυμι, διαπειρω, διαψαω, διασκαλευω. Phr. Γαῖαν εκοιλαινοντο πεδοσκαφεεσσι μακελλαις. Nonn.
Διορχεομαι. persulto.
*ὁ γαρ γερων, ὡς επιε δια πολλοῦ χρονου,
ηκουσέ τ' αυλοῦ, περιχαρὴς τῷ πραγματι,
ορχουμενος τῆς νυκτὸς ουδεν παυεται
τἀρχαῖ' εκεῖν', οἷς Θεσπις ηγωνιζετο·
και τοὺς τραγῳδούς φησιν αποδειξειν κρονους
τοὺς νῦν,* διορχησομενος ολίγον ὕστερον. Vesp. 1476.
Syn. Ὀρχεομαι, απορχεομαι, διαλλομαι.
Δῖος. a Jove oriundus. 2. divus. 3. excellens.
αἵ τ' αρα παρ ποταμον Κηφισσον δῖον εναιον. B. 522.
Syn. Αντιθεος.—ενδοξος, θαυμαστος.
Δΐοσδοτος. a Jove datus. —αλλ', όταν αιγλα
διοσδοτος ελθῃ,-Λαμπρον φεγγος επεστιν ανδρων
και μειλιχος αιων. Pyth. 8. 136.
Syn. Διοπεμπτος, διοπετης.
Διοσημειᾶ, ας, ἡ. Διοσημῖα. signum a Jove datum, &c.
διοσημι' εστι', και ῥανις βεβληκε με. Ach. 171.
Exp. Ὁ παρα καιρον χειμων.
Syn. Τερας, τεραστιον.—το εναισιμον.
Διοσκοροι, Διοσκουροι, vel Διοσκόρω. Jovis filii gemini.
ὡς την Λακαιναν ξυγγονον Διοσκοροιν
*Ἑλενην ιδοιμι· δια καλῶν γαρ ομματων
αισχιστα Τροιαν εἷλε την ευδαιμονα.* Hec. 441.
αμφι Διοσκουρους ἑλικωπιδες ἔσπετε Μοῦσαι
Τυνδαριδας, Ληδης καλλισφυρου αγλαα τεκνα,
Καστορα θ' ἱπποδαμον, και αμωμητον Πολυδευκεα,
—ταχεων επιβητορας ἵππων. κ. λ. Hom. Hym. q. v.
Syn. Ανακες. Vid. Καστωρ, Πολυδευκης.
Διοτρεφης. Jovis alumnus.
πεφραδεμεν, δηεις δε διοτρεφεας βασιλῆας. η. 49.
Δΐπαις. duorum liberorum parens. 2. bis puer.
διπαις τοι σ' επιτυμβιδιος
θρῆνος αναστεναζει. Choëph. 332.
Βῆλον διπαιδα, πατέρα τοῦδ' εμοῦ πατρός. Æsch. Supp. 323.
Δΐπαλτος. qui utrinque vibrari potest. 2. act. bina tela tenens.
πᾶς δε στρατος διπαλτος αν με-Χειρι φονευοι. Aj. 408.
διπαλτον ἱερον . . —πῦρ— . . Troad. 1102.

1. Imprimi debebat; διοσημία 'στι, κ. λ. siquidem ultima in διοσ. producitur, et elidi propterea nequit.

Syn. Αμφιδεξιος, περιδεξιος, αμφοτεροδεξιος.—αστεροπαῖος.
*Δῖπλᾰδιος. *dimin.* a διπλαξ, n. 1.
και τὸ χυδην ῥυποεντι πινῳ πεπαλαγμένον εσθος
διπλαδιον, κρυερῶν αντιπαλον νιφαδων. Antip. Sid. *An.* ii. 22.
Δῖπλαξ, ᾰκος. ἡ. læna duplicata. 2. crassius et vilius vestimentum, *apud recentiores.* 3. ὁ ἡ. duplex, duplicatus. Vid. Διπλοος.
1. —και διπλακα δῶκα-Καλὴν, πορφυρεην,— τ. 241.
2. θυλας δε σκιπωνι συνεμπορος, ἅ τε συνῳδὸς [ii. 28.*
διπλαξ, και κοιτας βλῆμα χαμαιλεχέος. Antip. Sid. *An.*
3. και τα μεν εν χρησει φιαλη και διπλακι δημῷ. Ψ. 243.
—ἡ δε μεγαν ἱστὸν ὑφαινε-Διπλακα[1], μαρμαρεην—Γ. 126.
Δῖπλαζω. 1. geminus sum. 2. duplico.
το τοι διπλαζον, ὦ γυναι, μεῖζον κακόν. Aj. 268.
Syn. Αναδιπλαζω, αναδιπλασιαζω, ενδιπλασιαζω, επιδιπλασιαζω, διπλοω, επιδιπλοω, αναδιπλοω, δευτεροω, αναλαμβανω.—διπλοος εἶναι.
*Δῖπλᾰσῖος. duplex.
μικρόν γ' ελεξας βασιλικοῦ σηκὸν ταφου·
διπλασιος εστω· τοῦ κυβου δε μη σφαλῇς. Eur. *fr.* Polyid. 9.
Δῖπλᾰσῖως. *adv.* dupliciter. *Av.* 1578.
δειλαιη μητὴρ κοψατο διπλασιως. Eutolm. *An.* iii. 8.
Δῖπλεθρον, ου. το. spatium duorum jugerum.
νῦν δ' απο μεν σταδιου πολιν ου βλεπει, εκ δε διπλεθρου
καιομενον κατιδεῖν τον φαρον ου δυναται. Strato, *An.* ii. 381.
Δῖπληθὴς, εος. ὁ ἡ. duplicatus, bis plenus. *potius quam** Διπληρης.
η και σιραιοιο ποσιν διπληθέα τευξαις. Nic. Al. 153.
Δῖπλοη[2], ης. ἡ. pro *subst.* duplicitas. 2. fraus. 3. obscuritas.
επεσχεν ὑμῶν την βολην ὑπηγμενην
ἡ τοῦ χιτῶνος εμπεσοῦσα διπλοη. Pisides ap. Suid.
Syn. 2. Απατη. 3. ασαφεια.
Δῖπλοιζω. * duplico.
δυσφρων γαρ ἰὸς καρδιαν προσημενος*
αχθος διπλοιζει τῷ πεπαμενῳ νοσον. Ag. 836.
Syn. Διπλαζω.
Δῖπλόος, οῦς, όη, ῆ, όον, οῦν. duplex. 2. versutus. 3. magnus.
χρυσειοι συνεχον, και διπλοος ηντετο θωρηξ. Δ. 132.
Syn. 1. Διπτυξ, διπτυχος, δισσος, διδυμος, διαδιπλος, διχθας, διχθαδιος, διπλασιος, διφασιος, διφυης. 3. αμφιλαφης.
Δῖποδιαζω. salto κατα διποδιαν, *more Laconum.*
ἱν' εγὼ διποδιαξω γε, κάεισω καλόν. Lys. 1243. Br.
Exp. Τοῖς δυο ποσιν χορευω.
Δῖπολιωδης. Vid. Διϊπολιωδης.
Διπορος. duos meatus habens.
η διπορον κορυφαν,-Ισθμιον— Troad. 1097.
Δῖποταμος. qui a duobus fluminibus alluitur.
διποταμον ἵνα πολιν μολω; Eur. Supp. 621.
Δῖπους. bipes.
εστι διποῦν επι γῆς, και τετραπον, οὗ μια φωνη. Ath. l. 10.
*Διπτερος, Διπτερυξ, et Διπτερῦγος. binas alas habens.
ευλαλε διπτερυγων καλὸν αγαλμα Ποθων. Philodem. *An.* Lectt.
σιφωνες, νυκτὸς κνωδαλα διπτερυγα. Meleag. 93.* [144.
Διπτυξ, Διπτῦχος. duplex, geminus. V. Διπλοος.
διπτυχον αμφ' ωμοισιν εχων ευεργέα λωπην. ν. 224.
Δῖπῠλος. duas portas habens.
ὦ σχῆμα πετρας διπυλον, αὖθις αὖ παλιν. Phil. 975.
Δῖπῦρος, (*sc.* αρτος. panis) bis coctus. *Ang.* biscuit.
a. διπυρους τε θερμους. *b. οἱ διπυροι δ' εισιν τινες;
a. αρτοι τρυφῶντες.*— Athen. p. 110.
Διρκᾰ. *Dor.* pro Διρκη. Nympha, unde fontis et fluv. nom. prope Thebas.

1. "Hoc adjectivum non pertinet immediate ad ἱστὸν, qui est generis masculini, quique his locis notat τὸ ἐργαλεῖον: et additur δίπλακα μαρμαρέην, *sc.* ὑφὴν, vel εσθῆτα, *vestem*, sensu generali: et notatur vestis genus, duplici filo dense textum, quam nonnulli δίμιτον dici putant. Possis et credere, sic duplici filo, *e. c.* ex lana et bombyce, &c." Damm. c. 861.

2. Sec. Damm. c. 1208. vox hæc usurpatur eodem sensu quo διπλοΐς, et δίπλαξ, subaud. χλαῖνα. Idem forsan est *Horatii* "duplex pannus," Epist. I. xvii. 25. *Virgil.* "duplex amictus," Æn. v. 421.

η ρευματα σεμνὰ Διρκας. (*Ion. a maj. Dim.*) Iph. T. 401.
Αχελῳου θυγατερ,
ποτνί', ευπαρθενε Διρκα. (*Ion. a min. Dim.*) Bacch. 519.
Epith. Εχιδνοκομος, οφιωδης, φονια, καλλιρεεθρος, καλλιροος. Pind. Phr. Διρκας ἁγνον ὕδωρ. Pind.
Διρκαῖος. *adj. a præc.*
—Διρκαι-ων ὑπερ ρεεθρων μολοῦσα. Antig. 105.
Διρρῦμος. duos temones habens.
διρρυμα τε και τριρρυμα τελη. Pers. 47.
*Διρφη, ης. ἡ. mons Eubœæ.
Διρφην τ' ερωτῶν, ἡ σ' εθρεψ', Αβαντιδα
ουκ αν σ' επαινεσειεν·— Herc. F. 185.
Δίς. *adv.* bis. οἴ μοι· τί δὴ βροτοῖσιν ουκ εστιν τοδε,
νεους δὶς εἶναι, καὶ γεροντας αὖ παλιν; Eur. Suppl. 1081.
Syn. Δισσακι, δισσακις. Epig.
Δῐσαρπᾰγος, ου. ὁ ἡ. bis raptus. *scribitur et* Δυσαρπ.
οὕς μή ποτ', ὦ Ζεῦ σῶτερ, ες πατραν εμὴν
στειλαις,* αρωγους τῇ δισαρπαγῳ κρεκι. (*s.* Helen.) Lyc. 512
*Δῐσευνος. duas uxores habens, *i. e.* Vulcanus. Dosiad. *Ara,* [*An.* i. 413.
Δισηβος, *Dor.* διϊασβ. bis juvenescens, *i. e.* Jason. ibid.*
Δισθᾰνης. bis mortuus.
δισθανεες, ὅτε τ' αλλοι ἅπαξ θνησκουσ' ανθρωποι. μ. 22.
Δισκευω, Δισκεω. discum jacio.
ες βυσσον δισκευσαν ἁλιρρόθιοιο θαλασσης. Orph. 1286.
μακρα δισκησαις, ακοντι-
σαιμι * τοσοῦθ', ὅσον οργαν (*Prosod. Dim.*)
Ξεινοκρατης ὑπερ ανθρωπων γλυκεῖαν—Εσχεν.* Isth. 2. 51.
Syn. Συνδισκευω.—ριπταζω, περιδινεω, κρημνιζω.
Δισκημᾰ. quod projicimus.
νεκρον, ὃν πυργων δισκημα πικρον
Δαναοι κτεινοντες εχουσιν. Troad. 1121.
Δισκος, ου. ὁ. discus.
δισκῳ δ' αὖ παντων προφερεστατος ἦεν Ελατρεύς. θ. 129.
Syn. Σολος. Epith. Τροχοειδης, λιθινος.
Phr. Και σολον ευδινητον ἑλὼν νωμητορι καρπῷ
βριθὺ βελος προεηκε—
και βελος ηεροφοιτον επετρεχε συνδρομον αυραις.
και σολος ηεριησιν επερροιζησεν αελλαις,
εκ βριαρῆς παλαμης πεφορημενος—
δισκον πεμπομενοιο πελει δολιχοσκιος ὁρμη.
ὃν βριαρῇ παλαμῃ δονεων αιζηος ιαλλει. Nonn.
Δισσᾰκις, et Δισσᾰκι. *adv.* bis.
δισσακι κηρυχθεὶς— Ep. l. 1. Syn. Δις.
Δισσαρχης. eleg. pleonasm. pro Δισσος.
—τους τε δισ-σαρχας ολεσσας βασιλῆς. Aj. 390.
Syn. Δικρατης.
Δισσός, Διττός. geminus. Vid. Διπλοος.
ὦ δισσὰ πατρὸς και κασιγνητης εμοὶ
ἥδιστα προσφωνημαθ', *ὡς ὑμᾶς μολις
εὑροῦσα, λυπῃ δευτερον μολις βλεπω.* Œd. C. 330.
Δισσῶς. *adv.* dupliciter, iterum.
ὦ ταλας, δισσως αὐτῶ· μεγάλα γαρ φερω κακά. Phœn. 1347.
Syn. Παλιν.
*Δισταζω. dubito, ambigo. [90.
διστάζειν γαρ εφη ποτερ' εν κριῷ γεγενηται. Philodem. *An.* ii.
Διστῐχος, ου. ὁ ἡ. duos ordines habens. 2. duobus versibus constans.
τηνδε Λεωνίδεω θαλερὴν παλι δερκεο Μοῦσαν
διστιχον, ευθικτον παιγνιον ενεπιης. Leon. Al. *ibid.* 193.*
Διστοιχος. duplici ordine consitus.
μαννει διστοιχος ολεθριος ογμος οδοντων. Ep. *ad.* 272.
Syn. Διστιχος.
Διστολος. geminus.
Θησέα και τας διστολους-Αδμῆτας αδελφάς. Œd. C. 1110.
Syn. Διδυμος. [(1055. B.)
Διστομεω. Syn. Αθυροστομεω. * sed vid. Not.*
αλλ', ἓν γαρ οὖν εξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' εμὲ
κεινην τε ταῦτα διστομεῖν.[3]— ib. 1041. (985.)

3. Brunck. habet ἕν γ' αρ', et δυσστομεῖν. prius, opinor, prave; alterum, omnino recte.

Διστομος. geminum os habens; anceps.
διπτυχα, διστομα φασγαν'-Εκ χερὸς ἱεμενοι. Orest. 1308.
SYN. Αμφιστομος.
Δῐσωματος. bicorpor.
θυμῳ Φερσεφονης δε δισωματον εσπασε χροιην. Orph. H. 70.
SYN. Δισωμος. *apud* Man. 6. 233.
Δῐτοκος, ου. ἡ. quæ bis peperit. Anac. Fr. 159.
SYN. Δευτεροτοκος, διστοκος.
Διῠγρος. humidus.
διυγρα τριπαλτων πηματων. Sept. Th. 993.
SYN. Διερος.—αἱματοσταγης.—ασθενης.
*Διῠπνιζω. expergefacio. —ανιστω,
και κοιμῶ μεταβας, ὦ ταλας, αλλαχόθι.
ὁς δε διυπνισθεὶς μετεβη.—Pallad. *Anal.* ii. 436.*
Δῐφαω. quæro. *item*, Διφεω, ap. Crinag. *Anal.* ii. 146.
πολλους αν κορεσειεν ανηρ ὁδε, τηθεα διφῶν. Il. 747.
SYN. Ζητεω, ερευναω, εξεταζω, μαστευω, αναμαστευω, ακριβοω, πολυπραγμονεω, ψηλαφαω.
Διφθερᾶ. pellis, exuvium. 2. quicquid e pellibus fit, ut vestis coriacea, etc.
ὡσπερ ὁ πατήρ σου, διφθεραν ενημμένος. Nub. 72.
SYN. Ισαλη, μανδυη, βαῖτα, βυρσα.—δερμα.—σισυρα.—περιβολαιον πολεμικον.
*Διφθερῐᾱς, ου. ὁ. qui gestat διφθεραν. [ii. 50.
—νωδος——Ωχρὸς, διφθεριας, μονοληκυθος.—Posidipp. *An.*
Διφθερῐς. ἡ. *pl.* Διφθερῖδες, ων. αἱ. "pelles navibus obductæ, quas *segestra* appellabant Romani. Vid. T. H. ad Polluc. x. 134." *Jacobs in l. c.*
ηχεῦσαι ψακαδων τυμματι διφθερίδες. Antiphil. *An.* Lectt.
Δῐφῐλος. comicus Poeta. [172.
παρὰ Γναθαινη Διφιλος πινων ποτε,
"ψυχρόν γ'," εφη, "τἀγγεῖον, ὦ Γναθαιν', εχεις."
"τῶν σῶν γαρ," εἶπεν, "επιμελῶς, ὦ Διφιλε,
εις αυτό γ' αεὶ δραματων εμβαλλομεν." Macho ap. Ath. p.
Δῐφορος. bifer. [579. e.*
ὑμᾶς δε τεως θρῖα λαβόντας (*Anap.*)
διφορου συκῆς. Eccles. 707. SYN. Δικαρπος.
Δῐφρεια, Διφρηλᾰσῐᾱ. aurigatio.
ὁ μεν αστερων διφρειαις. Synes.
ανδρῶν τ' αρετᾶς περι, και ῥιμφαρματου-Διφρηλασιας. Ol. 3. 66.
SYN. Ηνιοχεια, ἡνιοχησις, ἁρματηλασια.—δρομος.
Δῐφρελᾰτειρᾰ. curruum agitatrix.
σῆς τοδε διφρελατειρα το χαλκεον ενθετο Νικα
δεικηλον μορφᾶς, Καλλιοπη, ζαθεας. *Anal.* iii. 24.
Δῐφρευτὴς, Διφρηλᾰτης. Vid. Ἁρματηλατης.
και τον διφρευτὴν Ἥλιον προσεννεπω. Aj. 868.
—ες τε νιν διφρηλάται,
μολις κατασχεθοντες ἱππικὸν δρομον,
ελυσαν αἱματηρὸν,— Soph. Elect. 755.
Δῐφρευω. Vid. Ἁρματευω.
και τον εμὸν μελεας ποσιν, Ἕκτορα· τὸν περὶ τειχη
εἵλκυσε διφρευων παῖς ἁλιας Θετιδος. Androm. 108.
PHR. Διφρου επεμβεβαως ιθυνετο καμπυλον ἁρμα.
ανθοκομῳ μαστιγι μετηλυδα διφρον ἱμασσειν. Nonn.
*Διφριᾰ. *adverbialiter* a διφριος. *pro* ἐκ δίφρου. *Vocabulum vix alibi obvium.*
εἵλκυσε Πριαμιδην διφρια συρομενον. Ep. ἀδ. 389.
Δῐφρισκος, Διφρᾰς. curriculum.
τρεῖς μναῖ διφρισκου και τροχοῖν Αμυνιᾳ. Nub. 31.
τεῦ παιδος δε γυνη κατα διφράδα βησεται υμμιν. Hom. 48. 7.
SYN. Διφριον, διεδριον, καθεδριον, θρανιδιον.
Δῐφροντῐς. animi dubius.
ὁπως διφροντις οὖσα μη 'κινυσσομην. Choëph. 194.
SYN. Διχογνωμων.
Δῐφρος. *pl.* Διφρα. locus in curru, in quo parabates et auriga sedebant. qu. Διφορος.
ει δ' εθελεις πεζὸς, παρα τοι διφρος τε και ἵπποι. γ. 324.
*——— ταὶ δε θυωρὸν
εινατερες γαλοῳ τε μιαν πέρι διφρα τιθενται. Call. Dian. 134.*
SYN. Ἁρμα, ζεῦγος, αμαξα, συνωρις, ἑδρα.—ἁρματιον, αμαξις, οχημα.

EPITH. Αλεξιμορος, αεθλοφορος, αελλοπους, αξονιος, ἁρπαξ, ἁρματειος, αργυροφεγγης, βαθυνηνης, διδυμοζυξ, ελεφαντινος, ξεστος, ευξεστος, ενεργης, ευξοος, ευπηγης, ευπτερυξ, ευπλεκης, ευπλεκτος, ευτυκτος, ευκυκλος, ενορπηξ, ηλιβατος, ἱππειος, καμπυλος, κηροπαγης, κεφαλελκης, κολλητος, χρυσοκολλητος, νυμφοκομος, οπισθοτονος, πρωτοπαγης, περικαλλης, πτεροεις, πτηνος, παμφανοων, ποικιλος, πολυδαιδαλος, περιμηκης, τετραζυξ, φεραυγης, φερεσταχυς, τροχηλατος.
* PHR. Ξεστὸν ὁταν διφρον
εν θ' ἁρματα πεισιχαλινα καταζευγνυῃ σθενος ἱππιον. Pyth. 2. 20.
απηνη ακαμαντοπους. Ol. 5.*
Δῐφρουλκῶ. currum traho.
αντυγα διφρουλκεῖ— Philipp. *An.* ii. 220.
Δῐφροφορεω. curru veho.
και τον διφρον γε διφροφορει τονδὶ λαβών. Av. 1552.
Δῐφροφορος. qui sella aliquem gestat.
ποῦ σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χυτρα, δεῦρ' εξιθι. Eccl. 729. (34. B.)
Δῐφῠης[1]. qui duas naturas habet. Vid. Διπλοος.
Πρωτογονον καλεω διφυῆ, μεγαν, *αιθεροπλαγκτον,
ωογενῆ, χρυσεησιν αγαλλομενον πτερυγεσσιν,
ταυρωπον, γενεσιν μακαρων θνητῶν τ' ανθρωπων·
σπερμα πολυμνηστον, πολυοργιον, Ηρικεπαῖον.* Orph. H. 5.
Δῐχᾰ. *adv.* bifariam. † *denotat etiam*, 2. seorsum. 3. absque.
τευχεσι λαμπομενοι· διχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλη. Σ. 510.
† 2. το γαρ τοπαζειν τοῦ σαφ' ειδεναι διχα. Ag. 1378.
3. ζωειν γαρ διχα παντος ονειδεος εἵλεθ' ἑκαστη,
ξεῖνε, τον εκ χειρῶν αρνυμενα βιοτον. Antip. Sid. *An.* ii. 11.
SYN. Διχῆ, διχθα, διχῶς, επιδιχα, χωρις, ανευ, ανδιχα, διανδιχα, διχοσταδον.—διχθαδια, διττῶς, διπτυχα.
Δῐχαλκον, το. duo chalci; quarta oboli pars.
—αλλὰ διχαλκῳ-Αὐτὸν αποσφραινει,—Lucill. *An.* ii. 338.*
Δῐχᾰς, ἀδος. ἡ. dimidia pars.
οκτω δ' εν διχασιν· διχομηνα δε, παντι προσωπῳ. Arat. Δ. 5.
EXP. Διχοτομος οὖσα.
Διχαω. idem quod Διχαζω. in duas partes divido.
*μεσσόθι δ' αμφοτερων, ὁσσος πολιοῖο γαλακτος,
γαῖαν ὑποστρεφεται* κυκλος διχαοντι εοικώς. ib. Φαιν. 511.
Δῐχηλος. ungulam habens bisulcam.
εἶδες δ' αν η πλευρ', η διχηλον εμβασιν. Bacch. 739.
SYN. Δισχιδης, διχροος.
Δῐχηρης. divisor, sector.
κυκλος δε πανσεληνος ηκοντιζ' ανω
μηνὸς διχηρης,—Ion. 1156. SYN. Μεριστης.
Διχθᾰδιος. duplex.
διχθαδιας κῆρας φερεμεν θανατοιο τελοσδε. I. 411.
SYN. Διχθὰς, δοιος, διπλοος.
Δῐχοβουλος. discors.
μοιρα Νεμεσιν διχοβουλον μη θεμεν. Ol. 8. 114.
SYN. Διχογνωμων, διχοφρων, διχοθυμος, διαβολος.
Δῐχοθεν. *adv.* a duabus partibus.
και ταῦτα διχοθεν μισθοφοροῦντες αλφιτα. Pac. 477.
*Δῐχοινῐκον, ου. το. mensura duarum chœnicum.
ὑπ' αλφιταμοιβοῦ παρεκοπην διχοινικῳ. Nub. 640.*
Δῐχολωτος. duplicis iræ.
ὤμοι εγὼ πολυμηνις, εχων διχολωτον αναγκην. Pallad. *An.*
Δῐχομηνις, ἴδος. ἡ. luna plena. [ii. 408.
προς γαρ οἱ διχομηνις απ' αιθέρος αυγαζουσα
βαλλε σεληναιη.— Apoll. 1. 1231.
SYN. Πανσεληνος.
Δῐχομηνος. idem. Vid. Διχας.
Δῐχομητις. anceps. Nonn.
Δῐχομῡθος. ambiguus.
ελεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμενοισιν ὢν αεὶ,
διχομυθα, πατερα μὲν σὸν εκπαγλουμενος. κ. λ. Orest. 888.
SYN. Διγνωμος, διχογνωμος, αμφιῤῥεπης, διγλωσσος, διφωνος, διλογος.

1. Finem versûs heroici *Antagoræ* tributi claudit σῶμα διφυὸν, *Anal.* i. p. 260. *Antagoras* sub Antigono Gonata floruit, Ann. circiter 250. ante Christum.

* Phr. Ὁρα μὴ κρυπτὸν εγχος εχων
κραδιη, φαιδρῷ προσενεπη προσωπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχομυθος
εκ μελαινας φρενὸς γεγωνη. Solon.*

Δῐχοῤῥᾰγης. dupliciter ruptus.
διχοῤῥαγης εκειτο κρηπιδων ἔπι. Herc. Fur. 1008.

Δῐχοῤῥοπως. *adv.* cum inclinatione in duas partes.
το δ' εὖ κρατοιη, μη διχοῤῥοπως ιδεῖν. Agam. 357.

Δῐχοστᾰσῐᾰ. dissensio.
εννιδες, αργαλεῃσι διχοστασιης κεδοωνται. Ap. 4. 501.
Syn. Ακαταστασια, διαστασις, διχονοια, διχοφροσυνη, διθυμια, διαφωνησις, διαφωνια, διαφορα, διαμαχη, αμφιβασις, αναχωρησις, ἑτερογνωμοσυνη.

Δῐχοστᾰτεω. dissideo.
ἥπερ μεγιστη γιγνεται σωτηρια,
ὅταν γυνὴ προς ανδρα μη διχοστατῇ. Med. 15.
Syn. Διχογνωμονῶ, αντιγνωμονῶ, διχονοεω, στασιαζω, διαφερομαι, διΐσταμαι, αντικαθημαι, ἑτεροδοξῶ, ξυμμαχεω, εριζω.—διαλλαττω, δοιαζω, αμφινοεω.—παραχορδιζω, διστάζω, απορεω.

Δῐχόφρων. discors. [Sept. Th. 906.
αραιῳ τ' εκ πατρὸς διχοφρονι ποτμῳ. (*Dochm. dup.* Burn.)
Syn. Διχοβουλος, διχοθυμος, διθυμος.

Διψᾰ, Διψος. sitis. 2. cupido.
τω δ' επει οὖν πινοντ' αφετην πολυκαγκεα διψαν. Λ. 641.
γνωσεαι, ει σου διψος ανειμενα χειλεα τερσει. Theoc. 22. 63.
Syn. 2. Εελδωρ, επιθυμια.
Epith. Αργαλεα, αζαλεα, αυαλεα, αιθωψ, ξηρα, καρχαλεα, θυμοφθορος, κελαινη, λυσιμελης, μαλερα.
Phr. Διψαλεα αναγκη.

Διψᾰλέος. siticulosus.
μῦς ποτε διψαλέος, γαλεης κινδυνον αλυξας,
πλησίον εν λιμνῃ ἁπαλὸν προσεθηκε γενειον. Batrachom. 9.

Διψᾰς, *ᾰδος. ἡ. siticulosa, bibula, arida. 2. *subst.* genus viperæ veneni celerius necantis. 3. genus herbæ.
1. θῆκε τερας· επεὶ οὔ τι παροιτερον ὕδατι νᾶε
Δινδυμον· αλλά σφιν τοτ'* ανεβραχε διψάδος αὔτως
εκ κορυφῆς αλληκτον·— Apoll. 1. 1146.
*2. ναὶ μὴν διψάδος εἶδος ὁμωσεται αιὲν εχιδνῃ
παυροτερης, θανατου δε θοωτερος ἵξεται αἶσα,
οἷσιν ενιχριμψῃ βλοσυρὸν δακος·— Nic. Th. 334.*

Διψαω. sitio. 2. cupio.
διψῇ δε πρᾶγος αλλο μεν αλλου· Nem. 3. 10.
Syn. 1. Καταδιψαω. 2. ἱμειρω, επιποθεω, επιθυμεω.
Phr. 1. Αβροχα διψαλεης θερμαινετο χειλεα κουρης.—
—γλῶσσαν ἑῆς επιμαρτυρα διψης
χειλεσιν οιγομενοισι προΐσχανεν ανθερεῶνος. Nonn.

Διψῐος. aridus.
—κἀπι χρωτι διψιαν-Κονιν παλυνας,— Antig. 252.
Syn. Διψηρος, διψωδης, διψαλεων, επιδιψιος, πολυδιψιος, ανυδρος, ξηρος, αζαλεος, καρχαλεος.

Δῐω. 1. *vel, active,* persequor fugientem: *vel,* 2. *intransitive,* timeo, fugio. Vid. Διημι et Διομαι.
δακρυ' αναπρησας, πέρι γαρ διε νηυσὶν Αχαιῶν. I. 433.
μή σε, και ὁπλοτερός περ εων, αγρόνδε διωμαι. φ. 370.
ου γάρ τίς με βιῃ γε ἑκὼν αεκοντα διηται. H. 197.
Syn. 1. Εκφοβεω, αποδιω, απελαυνω, διωκω. 2. φευγω.

Δῐωγμα. id quod persequitur. *in l. c. videtur usurpatum sensu* τοῦ, ἁρμα. ποτανον μεν διωγμα πωλων. Orest. 990.

Δῐωγμος, Διωκτυς. persecutio.
οἵ μοι διωγμῶν, οἷς ελαυνομαι ταλας. ib. 412. [194.
παιπαλά τε κρημνούς τε, και ουκ ανεπαυσε διωκτύν. Call. 3.
Syn. Διωξις, αποδιωξις, ιωχμος, ενοχλησις, κακωσις, ελασις, επελασις, πλῆξις, κινησις, ὦσις, ωσμος, ωθισμος, ωθησις, επηρεια. [Epith. Τᾰχῠπομπος. Æsch.]

Δῐωδῠνος. gravem dolorem adferens.
κἀκεῖνος, ὡς ηκουσε, και διωδυνος
σπαραγμὸς αυτοῦ πλευμονων ανθηψατο. Trach. 790. (79. B.)

Δῐωκᾰθω. *Attica forma* τοῦ, Διωκω.
καί μοι γενοῦ ξυμβουλος, ειτ' αυτοὺς γραφὴν
διωκαθω γραψαμενος, ειθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ. Nub. 1481.
αισχροὺς ερωτας δημοτῶν διωκαθειν. Eur. Erecth. *fr.* 2. 25.
*τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ενερτερων βελος,
εκ προστροπαιων εν γενει πεπτωκοτων,
και λυσσα και ματαιος εκ νυκτῶν φοβος
κινεῖ, ταρασσει, και διωκαθει[1] πολεως
χαλκηλατῳ πλαστιγγι λυμανθὲν δεμας. Choëph. 283.

Δῐωκτεος. *verbal.* a sequ.
a. νῦν δ' επειδὴ στεῤῥὸν ηδη τοὐμὸν αντικνημιον,
και παλαιῷ Λακρατιδῃ το σκελος βαρυνεται,
οιχεται. b. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ εγχανοι ποτέ, κ. λ. Acharn.

Δῐωκω. abigo, persequor. [219.
αλλ' εὖ δαισαμενοι κατακειετε οικαδ' ιοντες,
ὁππότε θυμὸς ανωγε·* διωκω δ' ουτιν' εγωγε. σ. 407.
μαστιγι λιγυρῇ τετραορον ἁρμα διωκων. Orph. H. 7. 19.
Syn. Αποδιωκω, επιδιωκω, καταδιωκω, μεταδιωκω, συνακολουθεω, επακολουθεω, κατασοβεω, επιτηδευω, απελαυνω, εξοριζω, εκκρουω, επηρεαζω, διασυρω, φυγαδευω.—αναγκαζω.—κατηγορεω, ζηλοω.
[Phr. Μετα με δρομοισι διομενοι φυγάδα, ματαισι πολυθροοις βιαια διζηνται λαβεῖν. Æsch.]

*Δῐωλενῐος, α, ον. qui brachia sublata gerit.
αλλ' εμπης κἀκεῖθι διωλενιη τετανυσται. Arat. φ. 202.*

Δῐωλῠγιος, magnus. 2. vehemens.
πεζα διωλυγιης αναπεπταται ηπειροιο. Apoll. 4. 1258.
*—οφρ' αν εγωγε
δηρῖσω Χειρωνι διωλυγιον κιθαριζων. Orph. Arg. 405.*
Syn. Μεγας, μακρος, ευρυτενης, εντονος, χαλεπος, δεινος.—σκοτεινος.—εξακουστος.

Δῐωμοτος. juratus. *item,* perjurus.
διωμοτοι πλεουσιν, η μὴν ἦ λογῳ
πεισαντέ γ' αξειν, η προς ισχύος κρατος. Philoct. 602.
Syn. Ενωμοτος, επωμοτος, ενορκος, ὁρκωτος, ὁρκιος, ενοχος.

Δῐωναῖος. *adj.* a Διωνη.
*Κυπρος δ' εις αυγας Παμφυλιον ενδοθι κολπου
κλυζετ',* επηρατον αστυ Διωναιης Αφροδιτης. Dion. 509.

Δῐωνη. mater Veneris.
την δ' ημειβετ' επειτα Διωνη, δῖα θεαων. E. 381.
ὅσσαι αρισται εασι, Διωνη τε, Ῥειη τε. Hom. Ap. 93.
Epith. Ερατη, ευπλοκαμος, καλη, ξανθη, σεμνη.

Δῐωνῠμῐᾰ, ας. ἡ. duplex nomen.
συν τε διωνυμιη τε, και εν διπολῆϊδι φημῃ. Man. 4. 376.

Δῐωνῠμος. binominis.
ᾧ διωνυμοι θεαί. Phœn. 699. Vid. Pors.
Syn. Πολυωνυμος.—διαβοητος, περιβοητος, ονομαστος, περιφημος.

Δῐωνῠσος. *Poët. pro* Διον. *propter metrum.* Vid. Βακχος.
ἡ δε Διωνυσον Σεμελη τεκε, χαρμα βροτοῖσιν. Ξ. 325.

Δῐωξῐκελευθος. per spatia impellens.
κεντρα διωξικελευθα, φιλοῤῥωθωνα τε κημον. Philodem. 27.

Δῐωξιππος. equorum agitator. [*An.* ii. 90.
Αρευς δ' αἱματοεντα διωξιπποιο λαφυρα. Leon. Tar. *An.* i. 232.
*ολβιον ανδρα, διω-
ξιππου στεφανωμα Κυρανας. Pyth. 9. 4.*

Δῐωρης. Nom. Pr.
τῶν δ' Αμαρυγκειδης ἦρχε κρατερὸς Διωρης. B. 622.

Δμητειρᾰ. domitrix.
ει μη νὺξ δμητειρα θεῶν εσαωσε, και ανδρῶν. Ξ. 259.

Δμητήρ. domitor.
ἵππων τε δμητῆρ' εμεναι σωτῆρα τε νηῶν. H. in Nept. 5.
Syn. Δαματωρ, δαμαστης, αρχων.

Δμητωρ. Nom. Pr.
Δμητορι Ιασιδῃ, ὁς Κυπρου ἶφι ανασσεν. ρ. 443.

Δμωη, Δμωΐς. serva, ancilla. Vid. ad v. Διειλυω.
ἦλθον δὲ δμωαὶ λευκωλεναι εκ μεγαροιο. τ. 60.
γνῶθι δ', οὖσ' επὶ ξενας,
δμωΐς, επ' αλλοτριας πόλεως. Androm. 137.
Syn. Δουλη, δραστειρα, θεραπαινα, θεραπαινις, ληΐας, παῖς, παιδισκη, αμφιπολος.

---

1. Διώκεται, vulgo: διώκεσθαι, Ald, unde διωκάθει certissime eruit Porsonus.

Epith. Ευπλοκαμος, μογερα, επεσβολος, ακιδνη.

Δμωος, Δμως. servus.
καί κε τεο δμωων ανδρων ετι πειρηθεῖμεν. π. 305.
τεῦ δμως εἰς ανδρων; τεῦ δ' ορχατον αμφιπολευεις; ω. 256.
Syn. Δοῦλος, θης, θεραπων, *ατμην, q. v.* οπηδος, αμφιπολος, δραστηρ, μισθωτος.
Epith. Λυγρος, ταλασιφρων, δειπνοφορος.

Δνοπᾰλιζω. agito et percutio.
—οἱ δε, λυκοι ὡς,
αλληλοις επορουσαν, ανὴρ δ' ανδρ' εδνοπαλιζεν. Δ. 472.
νῦν· αταρ ηῶθέν γε τὰ σὰ ῥακεα δνοπαλιξεις. ξ. 512.
Syn. Αποπληττω, αναιρεω, φονευω.—αμφιεννυμι, αμπεχω, συῤῥαπτω, περιτινασσω, περιστρεφω.

Δνοφερός. caliginosus.
ἤτε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερὸν χεει ὕδωρ. I. 15.
Syn. Δνοφεος, μελας, μελαγχρως, κελαινος, γνοφερος, γνοφωδης, ζοφερος, ζοφοεις, ορφναῖος, αλαμπετος, αδηλος, σκοτεινος.

Δνοφος, ου. ὁ. tenebræ.
ανηλιοι, βροτοστυγεῖς-Δνοφοι καλυπτουσιν δομους. Choëph.
Syn. Αχλυς, σκοτος. [50.

Δογμᾰ. placitum, decretum. *vox pedestris.*
—τα δογματα θεῖα. Man. 5. 28.
Syn. Διαταγμα, διαγραμμα, εθος, θεσμος, παιδευμα.

Δογμᾰτιζω. dogmata trado. 2. censeo, pronuncio. [ii. 352.
2. ὡς Παρις οὔ σε καλὴν, αλλ' εμ' εδογματισεν. Nicarch. *An.*

Δοθἴην, Δοθιων. furunculus; tumor in carnosis corporis partibus.
ὅτῳ; δοθιῆνι σκοροδον ἠμφιεσμενῳ. Vesp. 1167. (72. B.)
Exp. Φῦμα φλυκταινῃ εοικος.

Δοιαζω, Δοιαζομαι. dubito.
ὧδε δέ οἱ φρονεοντι δοασσατο κερδιον εἶναι. N. 458.
-ουδ' ετι βουλας-Αλλῃ δοιαζεσκεν— Ap. 3. 818.
ἑζομενη δ' ηπειτα δοασσατο, φωνησέν τε. ib. 769.
Syn. Δοκεω.—διασκεπτομαι.—ακροβολιζομαι, επιδοιαζω, διαταζω. Phr. —Τοῖο δε θυμος
διχθαδιην πορφυρεν επι στηθεσσι μενοινην. Apoll.
*[διπλῆς μεριμνης διπτυχους ἴων ὁδους. Eur.]

Δοιῆ, ῆς. ἡ. dubitatio.
—εν δοιῇ δε, σαωσέμεν, η απολέσθαι
νῆας εὔσσελμους, ει μὴ συ γε δυσεαι αλκην. I. 230.
Syn. Δισταγμος, διχοστασια, ενδοιασις, ενδοιασμος, αμηχανια, απορια.

Δοιδυξ, ῡκος. ὁ. pistillum mortarii.
παρεθηκε, και δοιδυκα, και κιβωτιον. Plut. 711.
ηελιου θαλφθέντα βολῃς δοιδυκι λεηνας. Alexiph. 424.
Syn. Αλετριβανος, κοχλιαριον.

*Δοιὸς, ά, όν. geminus.
δοιῆς εκ τεχνης αινεω βροτον, ὅς γε και αλλοις. Tull. Gem.
[*An.* ii. 279.*

Δοκευω. observo. 2. insidior.
ισχία τε γλουτούς τε, ἑλισσομενόν τε δοκευει. Θ. 340.
ὅστις αγοι Πυθοῖδε, βιῃ συλασκε δοκευων. Hes. α. ult.
Syn. Επιτηρεω, παρατηρεω, εφοραω, επισκοπεω, προδοκαζω.—δολοπευω.—φυλασσομαι, προσδεχομαι, εκδεχομαι.

Δοκεῖ. videtur, placet, volo.
αυτὰρ εγὼν ερεω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι αριστα. I. 103. et 314.
Syn. Αρεσκει. ἦδυ, φιλον εστι.

Δοκεω. video. 2. censeo, &c.
—χαιρω δὲ καὶ αυτὸς
θυμῷ· επει δοκεω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον. H. 192. [208.
παῖδα δ' εδοξα, φεριστε, σαφες δ' ουκ οἶδα, νοῆσαι. H. Merc.
Syn. Δοκαζω, δοξαζω, καταδοκεω, ειδομαι, εοικα, ινδαλλομαι, καταφαινομαι, δοκιμαζω, κρινω, ανακρινω, οιομαι, διαλαμβανω, προλαμβανω, ὑπολαμβανω, ελπομαι, αρεσκω, προσδοκεω, νομιζω, ὑπονοεω.

Δοκημα, Δοκησις. opinio, &c. Vid. Δοκω.
αταρ τὰ σεμνὰ, και δοκημασιν σοφά. Troad. 411.
δοκησις αγνως λογων-Ηλθε. Œd. T. 697. (81. B.)
Syn. Οιημα, οιησις, ὑποληψις, προσδοκια, ὑποψια, ὑφορασις, επινοια, ὑπονοια, γνωμη, δογμα, δοξα, δοξασμα, ευδοξια.—σκοπη, απαντησις.

*Δοκησίδεξιος. qui sibi doctus videtur.
ειποι τις αν τῶν πανυ δοκησιδεξιων. Pher. ap. Ath. p. 122. e.*

Δοκησἴσοφος. qui sibi videtur sapiens esse.
*ουκοῦν αν ηδη τῶν θεατῶν τις λεγοι
νεανιας δοκησισοφος· τοδε πρᾶγμα τί;
ὁ κανθαρος δὲ πρὸς τί;*— Pac. 43.

Δοκἴμαζω. exploro.
—δοκιμαζων, ὥσπερ ειρηται, ποιεῖν. Diod. Fr.[1]
Syn. Αποδεχομαι, αρεσκομαι, συναινεω, ευδοκεω, διαδοκιμαζω, επιδοκιμαζω.—ανακρινω, επικρινω, εκκρινω, διαγιγνωσκω, διοραω, εξεταζω, βασανιζω, βασταζω, πειραω, αποτιμαω, γνωριζω, επαληθευω.—τιμαω, διατιμαω.—κατασκοπευω, κατασκεπτομαι.

Δοκἴμος. probus, probatus.
*τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς απενασθην
πατρίδος κεμᾶς ενθα δοκιμα[2]
κειμαι, σφαχθεῖσα τλημων. Iph. T. 175.
δοκιμος δ' ου τις ὑποστας. (*Ion. a min. dim.*) Pers. 89. *Bl.*
πρός σε γενειάδος, ὦ φιλος, ὦ δοκιμωτατος Ἑλλάδι. Eur. Supp. 288.*
ενθεν επι βροτεον δοκιμον γενος, ελπιδι κοῦφον. Orph. H. 58. 6.
Syn. Ευδοκιμος, δικαιος, αγαθος, χρησιμος, τελειος.

Δοκἴμως. *adv.* plane, vere.
καγω δε μορον τῶν οιχομενων
αιρω δοκιμως πολυπενθῆ. Pers. 546.

Δοκος, ου. ὁ και ἡ. trabs. 2. lancea.
1. ειλατιναί τε δοκοὶ, καὶ κιονες ὑψόσ' εχοντες. τ. 38. [*fr.* 14.*
*2. στερνον, εν δοκοῖσιν εχθρῶν πλησίον καταςταθείς. Archiloch.
Syn. Ικριον.—λογχη.—ενεδρα, βουλησις, σκοπη, προσδοκια.

Δοκω, οος, *contr.* οῦς. ἡ. opinio.
φιλαι, βοῆς ακουσατ'; η δοκὼ κενὴ
ὑπῆλθέ μ',* ὥστε νερτερα βροντὴ Διός;
ιδοὺ, ταδ' ουκ ασημα πνευματ' αιρεται.* Eur. Elec. 747.

Δολερος, Δολιος. dolosus.
*δολερον μεν αει κατα παντα δη τροπον
πεφυκεν ανθρωπος·— Av. 451. B.
αλλά μιν αψοῤῥον* προσεφην δολιοις επεεσσι. ι. 282.

Δολἴονες, ων. οἱ. gens Propontidis.
ισθμὸν δ' αμπεδίον τε Δολιονες αμφενεμοντο. Apoll. 1. 947.
Ep. Ευξεινοι.

*Δολιοπους. furtivo pede.
παραγεται γαρ ενερων (*Pæon. Dim.*)
δολιοπους αρωγὸς εισω στεγας,
αρχαιοπλουτα πατρὸς εις ἑδωλια,
νεηκονητον αἷμα (*gladium*) χειροῖν εχων. Soph. Elec. 1391. Br.*

Δολἴοφρων, Δολοφρων, Δολομητις. fraudulentus.
δολιοφρων ποινα. (*Dochm.*) Choëph. 946. Burn.
δολοφρονες δε τοι και δολομητιδες. (*Dochm. dup.*) ib. Supp. 746.

---

1. Locum, unde hoc fragmentum prodeat, invenire nequeo. Δοκιμάζω vox est pedestris. Semel in Aristophane deprehenditur, nempe, Vesp. 578. Br. item, Diph. ap. Ath. p. 236. b.

2. Hæc erat vulgata lectio ante Barnesium. Primus ille textum novavit, legendo κεμὰς, *hinnula*, pro κεμᾶς. Marklandus, ultra progressus, textum ita exhibuit; κεμὰς ἐν τᾷ δοκίμα: et præterea conjecit, σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων. Tandem Porsonus, vestigiis primæ lectionis propius insistens, locum restituit hunc in modum:

τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην
πατρίδος, καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκήμασι
κεῖμαι, σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων. (Vid. postrem. Markland. edit.)

Hinc proclive est observatu, quam cautas manus ad receptam lectionem vel in loco corruptissimo adhibere debeant editores, siquidem conjectura maxime ingeniosa a vera lectione tantummodo longius potest amovere. Deinde cogitandum, quantum accurata metri observantia ad menda conferat tollenda. Versus enim hic persanati omnes Anapæstici esse debebant; at prior tantum e tribus cum metri istius legibus quadravit.

Hac necessaria correctione unum e quatuor exemplis, in quibus vox δόκιμος, et superlativum ejus, exstare videntur, e medio aufertur. Quod ad locum ex Orpheo attinet, Gesnerus fatetur usurpari v. δοκιμον, sensu prorsus inusitato: Hermannus vero e contextu detrusit, δοῦλον ejus vice sufficiens. Reperitur autem vox δόκιμος ap. Pind. Nem. 3. 18. Ar. Thesm. 125. Theocr. 28. 18. Epig. Luciani, 22. *Anal.* ii. 312.

*Δολῐχᾱορος. ὁ ἡ. longum ensem habens.
και κεν Αθηναιης δολιχαορον. Fragm. Philetæ *a Schol. ad* Il. Φ. 179. *citat. et sic expositum. αντι τοῦ, μεγα δορυ εχουσης.**
Δολιχαυλος. longas tibias habens.
αυτίκα καμπυλα τοξα και αιγανεας δολιχαυλους. ι. 156.
Δολῐχαυχην. longam cervicem habens.
διά σε, ταν κυκνου δολιχαυχενος γονον. Iph. A. 794.
SYN. Δολιχοδειρος, μακροτραχηλος.
Δολῐχεγχης. longam hastam habens.
Παιονας ανδρας αγων δολιχεγχεας·— Φ. 155.
*Δολῐχευω. dolichum curro.
πεντε μετ᾽ αλλων Χαρμος εν Αρκαδιᾳ δολιχευων, [352.*
θαῦμα μεν, αλλ᾽ οντως ἑβδομος εξεπεσεν. Nicarch. *An.* ii.
Δολῐχηπους, id. q. Δολιχοπους, οδος. ὁ ἡ. longos pedes habens.
ηε και ἑρπηλας δολιχηποδας— Athen. 1. 7.
Δολῐχηρετμος. qui longis remis utitur.
Φαιηκες δολιχηρετμοι, ναυσικλυτοι ανδρες. θ. 191.
SYN. Μακροκωπος.
Δολῐχογρᾰφῐᾱ, ας. ἡ. scriptorum prolixitas.
ου γαρ ετι στεργω την δολιχογραφιην. Leon. Al. *An.* ii. 194.
*Δολῐχοεις, Poët. Δουλ. longus. *Leon. Tarent.* An. i. 226.*
Δολῐχος, η, ον. longus.
οιχομενοιο σεθεν δολιχὴν ὁδὸν αργαλεην τε. δ. 393.
τίς νύ σε κὴρ εδαμασσε τανηλεγέος θανατοιο,
ἢ δολιχὴ νοῦσος; *η Αρτεμις ιοχεαιρα
οἷς αγανοῖς βελεεσσιν εποιχομενη κατεπεφνεν;* λ. 170.
SYN. Διηνεκης, μακρος, μηκεδανος, επιμηκης, ευμηκης, προμηκης, εκτενης, ταναος.
Δολῐχοσκιος. longam projiciens umbram.
προσθε δ᾽ Αλεξανδρος προΐει δολιχοσκιον εγχος. Γ. 346.
Δολοδουπος. Vid. Αρης.
Δολοεις. idem quod Δολερος.
ουτε θεῶν μακαρων· πέρι γαρ δολοεντα τετυκτο. θ. 281.
και παγιδα στονοεσσαν, ὁπου δολοεις πελε ποτμος. Batr. 50.
Δολοκτᾰσῐᾱ. cædes per insidias facta.
η θεμις αυθεντησι δολοκτασιας ἱλαεσθαι. Apoll. 4. 480.
Δολομῡθος. dolose loquens.
Νεσσου φονια δολομυθα κεντρα. Trach. 852. (41. B.)
Δολοπηΐος. Dolopis Heroïs (sc. tumulus.)
*φαινετο δ᾽ ειναλιη Σκιαθος, φαινοντο δ᾽ απωθεν
Πειρεσιαι, Μαγνησα θ᾽, ὑπευδιος ηπειροιο*
ακτη, και τυμβος Δολοπηΐος— Apoll. 1. 583.
Δολοπλοκῐᾱ, Δολοφροσυνη. doli meditatio.
τῷ δε δολοπλοκιαι μᾶλλον απιστοι ἁδον. Theog. 226.
ὡς εφατο· Ζεὺς δ᾽ ουτι δολοφροσυνην ενοησεν. Τ. 112.
SYN. Δολοῤῥαφια, δολος.
Δολōπλοκος. dolos nectens. Δολοποιος.
νυκτεριη, ζευκτειρα, δολοπλοκε, μῆτερ αναγκης. Orp. H. 54.
ʽχριει δολοποιὸς αναγκα. Trach. 845. (34. B.)
Δολοῤῥᾰφῐᾱ, ας. ἡ. vafrities.
δεσμὰ, και Ἡφαιστου πᾶσα δολοῤῥαφιη. Paul. Sil. *An.* iii. 80.
Δολος, ου. ὁ. dolus, fraus.
—σος δολος, Ἡρη-Ἑκτορα δῖον επαυσε μαχης— Ο. 14.
SYN. Απατη, πανουργια, δολοπλοκια, παραλογισμος, κακοῤῥαφια, δολωμα, ὑπαγωγη, παρασκευη.
EPITH. Αμηχανος, αναπυστος, αινος, απτως, αλλοπροσαλλος, αιπυς, ατλητος, αθεμις, αγκυλος, δυσπενθης, δυσμηχανος, επικλοπος, κλεψινοος, γναμπτος, λοξος, ηπεροπευς, κρυφιος, κακος, κρυπταδιος, κακοτεχνος, θανατηφορος, πυκινος, πολυφραστος, πολυειδης, ορφναῖος, οξυρεπης, οιστρηεις, στυγερος, τεχνηεις, φαρμακοεις, φρικτος, φιλοπαιγμων, φθονερος, φαρμακτος. [PHR. Ποικιλα βουλευματα. Pind.]
Δολοφονος. sicarius. —πίτνεῖ δ᾽
ενυδρῳ τευχει. δολοφονου λεβη- (Dochm. dup.)
τος τυχαν σοι λεγω. (Cret. dim.) Agam. 1128.
Δολōφρᾰδης, Δολοφρονεων. dolos animo agitans. [282.
ὦ πεπον, ηπεροπευτα, δολοφραδες, ἤ σε μαλ᾽ οιω. H. in Merc.
τοῖς δὲ δολοφρονεων μετεφη πολυμητις Οδυσσευς. σ. 51.
Δολōφρων. dolos meditans. Vid. Δυλιοφρων.
ἁ δολοφρων Απατα κρεσσον εμοῦ κεκριται. Aristot. *An.* i. 178.

Δολοω. dolose ago.
Γαιης εννεσιησι πολυφραδεεσσι δολωθεις. Hes. θ. 494.
SYN. Δολιοω, πανουργεω, απαταω.
Δολωμᾰ. fraus.
—τῷδε τ᾽ αν δολωματι-Πολλους αναιρῶν. Choëph. 1003.
SYN. Δολωσις, δολος.
Δολων. nomen Trojani speculatoris.
ἦν δέ τις εν Τρωεσσι Δολων, Ευμηδεος υἱός. Κ. 314.
EPITH. Λαιψηρος, πολυχαλκος, πολυχρυσος.
Δολῶπις, ἴδος. ἡ. callida.
οἷον τοδ᾽ ἡ δολῶπις Οινεως κορη. Trach. 1067.
SYN. Δολομηχανος, δολοῤῥαφης, δολομηδης, δολοφραδμων, δολοπενων.—απατηλος, πανοῦργος, κακοτεχνος.
*Δομαῖος, αία, αῖον. ad structuram pertinens.
—Φοῖβος επωμαδὸν ἦρε δομαῖον-Λᾶα,— Ep. *ad.* 204.*
Δομεω. ædifico. *med.* Δομεομαι. Vid. Δεμω.
ὁ δ᾽ (*sc.* Diomedes) Αργυριππαν, * Δαυνιων παγκληριαν,
παρ᾽ Αυσονῖτιν Φυλαμον* δομησεται. Lyc. 592.
Δομη. structura.
και πλευροις, κτηεσσι δομην αταλαντοι ιδεσθαι. Ap. 3. 1394.
SYN. Δομησις, ενδομησις, δωμησις, κατασκευασμα, οικημα, οικητηριον, οικοδομη, οικοδομημα, κτισμα, λιθολογημα, τεῖχος. —τοῦ σωματος συστασις, και χροια.
Δομητωρ, Δωμητωρ. architectus.
εν μεν τετραποδεσσ᾽ εχυρων δωμητορας οικων. Man. 6. 415.
SYN. Κτιστης, κτιστωρ.
Δομος. domus.
δυσμενεων ανδρῶν πλεῖος δομος, οἵ τέ μοι αιεί. δ. 319.
SYN. Δῶ, δῶμα, οἶκος, ἑστια, θαλαμη, καλια, οροφη, στεγη, στεγος, ὑπερῶον. EPITH. Αιπυς, αιπυδμητος, αθανατος, αφθιτος, αστεροεις, αστεμφης, αμυμων, αγλαομορφος, αφνειος, ευρωεις, ευδμητος, ευσταθης, ευδαιμων, ευτειχης, βασιληΐος, γλυκερος, ἱερος, κηωεις, λινοπλεκτος, μελαντειχης, κουροτροφος, πιων, πολυξεινος, προσηλος, πλινθυφης, πανδοκος, σεμνος, θνητος, χρυσεος, περικαλλης, πυκινος, ουρανομηκης, ὑψηλος, ὑπωροφιος, ὑψοροφος, σκιοεις, στεγανος, χαλκηΐος, χρυσαυγης, χρυσεοστολος.
PHR. * Θαλαμων ὑψιγυιον αλσος.*
Δομοσφᾰλης. domum labefactans.
δεδοικα δ᾽ ομβρου κτυπον δομοσφαλῆ. Agam. 1542.
Δοναξ, ᾰκος. ὁ. arundo.
συμμαρψας δονακας, μυρικης τ᾽ εριθηλεας οζους. Κ. 467.
SYN. Καλαμος, κλαδος, αυλος.—σχοῖνος.—ατρακτος.
EPITH. Ακροβελης, αγκιστροδετος, δολιχος, επητριμος, ευκελαδος, ευτρητος, εμπνοος, ιξοφορος, ιξευτης, λεπτος, λιγυρος, λιμνοφυης, λαθροβολος, νομιος, μελιγραφος, ὁμοφθογγος, πολυτρητος, τερψινοος, ὑμνοπολος, σκιερος, πολυκαμπτος, ποιμενιος. [γυραλεος. Opp. ελειος. Æsch.]
PHR. —Ὑπο δε κηροπλαστος οττοβεῖ δοναξ
αχετας ὑπνοδοταν νομον. Æsch.
*Δονᾰκευομαι. *med.* arundine capto. *Poët.* Δουν.
θηρης, ασαρκα νῶτ᾽ εδουνακευσατο. Apollonid. *An.* ii. 138.
Δονᾰκευς, εως, et ηος. ὁ. arundinetum. *male vulgo, ut ab ipso* Morello, *pro adjectivo habitum.* Vid. Heyn. in l. c.*
παρ ποταμὸν κελαδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. Σ. 576.
SYN. Δονακεῖον.
*Δονᾰκῖτῐς, ἴδος. ἡ. arundinea. [ii. 53.
και ψῆκτραν δονακῖτιν απεπτυσε, και λιποκωπους. Phanias, *An.*
SYN. Καλαμινη.
Δονακογλῠφος. ὁ ἡ. calamum exacuens. *ep.* scalpelli.
σμῖλαν Ακεστωνδας δονακογλυφον, ὅν τ᾽ επι μισθῷ. ib. *p.* 52.
Δονᾰκοεις, Δονακōτροφος, Δονακōχλοος, (*contr.* ους,) Δονᾰκωδης. arundinosus. ʽιπποκροτα λελοιπε δαπεδα,
γυμνασια τε δονακοεντος-Ευρωτα, νεανιαν πονον.
(*an,* νεανιᾶν. *gen. pl.?*)* Helen. 209.
Σπαρτην τ᾽ Ευρωτα δονακοτροφον αγλαον αστυ. Theog. 783.
και δονακοχλοα λιποντες Ευρωταν. Iph. T. 400.
χεῖλος ὑπερ ποταμοῦ δονακωδεος,* ενθα περ αιεὶ
ευχωλὰς ῥειθροισι καὶ ἱερὰ καλὰ κομιζεν.* Orph. 798.
SYN. Καλαμωδης, καλαμοεις.—ευκινητος.
Δονᾰκōτρεφης. Vid. Αλοη.

Δονεω. agito.
καλὸν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονεουσι. P. 55.
SYN. Διαδονεω, δονευω, κινεω, κινυμαι, ανακινεω, κλονεω, διασειω, διαπραττω, ανασαλευω, παλλω, πελεμιζω, στροβεω, σειω, σκεδαννυω, ταρασσω.

Δοξᾰ. opinio. 2. rumor. 3. gloria. 4. exspectatio.
σοὶ δ' εγὼ ουκ ἁλιος σκοπὸς εσσομαι, ουδ' απο δοξης. K. 324.
δοξαν ἱμερταν αγαγοντ' απο Δελφῶν. Pyth. 9. 132.
SYN. Δοκησις, εικασμος, δοξασια.—φημη.—τιμη, κλεος, επαινος, αξιοτης, [πανδοξια. Pind.] δογμα.—ὑποληψις, ὑπονοια. EPITH. Αθανατος, απειρων, αειμνηστος, αμεμπτος, απλετος, ατρεκης, ενδοξος, ερικυδης, ευαγγελος, επηρατος, μαλακοφρων, πραΰνοος, ποθεινοτατη.
PHR. Οπισθομβροτον αυχημα δοξας. Pind.

Δοξαζω. existimo. 2. exspecto. 3. laudo, &c.
επειπερ αντεκυρσα, δοξαζων μεν ου. Philoct. 545. Br.
SYN. Οιομαι, δοκεω, ὑπονοεω.—ενδοξαζω, δοξολογεω. ενδοξολογεω, κυδαινω.

Δοξασμα.
*εγὼ μεν ουδὲν οἶδα, πῶς σκοπεῖν χρεὼν
την ευγενειαν· τοὺς γὰρ ανδρειους φυσιν
και τους δικαιους* τῶν κενῶν δοξασματων[1],
κἂν ὦσι δουλων, ευγενεστερους λεγω. Eur. *fr.* Melan. 14.

*Δοξομᾰταιοσοφος. ὁ ἡ. qui vanam de sapientia sua opinionem excitare studet. *vocabulum confictum.*
δοξοματαιοσοφοι,ζηταρετησιαδαι.Ep.ἀδ.110.ex Ath.p.162.b.*

Δορᾱ, ᾱς. ἡ. pellis detracta.
θυρσους αναπτειν, και νεβρῶν δορὰς εχειν. Bacch. 176.
SYN. Διφθερα, δερμα, χρως. EPITH. Καταστικτος.

Δορᾰτιον. hastile.
ὡς ταχιστ', ανευ δορατιου, και ξιφους, κἀκοντιου. Pac. 552.

Δοριθηρᾱτος. hasta, i. e. bello captus.
δοριθηρατος προς Αχαιων. Hec. 105.

Δορῐκμης, *ητος. ὁ ἡ. hastatus; aut fortasse, hastâ occisus, eâdem significatione τοῦ, καμνω, quâ καμοντες apud Homer. Il. Γ. 278. &c. μετ' αλλῳ* δορικμητι λαῳ
παρα Σκαμανδρου πορον τεθαψαι. Choëph. 364.

Δορικτητος. Vid. Androm. 155. et v. Δουρικτητος.

Δορῐλῡμαντος. δοριλυμαντους Δαναων μοχθους. Æsch. fr.

Δορῐμᾰνης, Δορῐμαργος, Δορῐμηστωρ. bellandi cupidissimus.
ουκ αν ποθ' Ἑλλας δοριμανης απωλετο. Eur. Supp. 485.
—δοριμαργος Αρα.— Sept. Th. 693.
Ενυαλιῳ δοριμηστορι προσθεντες. Andr. 1015.
SYN. Δορυμηστωρ, ιδρις αιχμῆς.

Δορῐπαλτος. hastam quatiens.
χερὸς εκ δοριπαλτου. Agam. 118.

*Δορῐπετης. bellicus. Vid. Δουριπετης.
κατ' ιχνος, ην δε δοριπετης αγωνια. Troad. 1003.*

Δορῐπονος. laboriosus in bello, fortis.
—δοριπονοις-Ασπισι και λογχαις Αχαιων. Iph. A. 771.

Δοριπτοιητος. hasta, bello interfectus.
*τον μεγαν Ακροκορινθον, Αχαϊκον, Ἑλλαδος αστρον,
και διπλῆν Ισθμοῦ συνδρομον ηϊονα
Λευκιος[2] εστυφελιξε. δοριπτοιητα δε νεκρων
οστεα σωρευθεις εἷς επεχει σκοπελος.
τους δε δομον Πριαμοιο πυρι πρησαντας Αχαιους
ακλαυστους κτερεων νοσφισαν Αινεαδαι. Polystrat. *An.* ii. [p. 1.*

Δοριτμητος. hasta transfixus.
δοριτμητος κατηναρισθης. Choëph. 345.

Δορῐτολμος, Δορῠθαρσης. bello audax. [30. *An.* iii. 139.
Νικηταν δοριτολμον *αναξ, στρατος, αστεα, δῆμος. Ep. Byz.
τὰν δ' ενὶ Κεκροπιδαις* δορυθαρσέα Παλλάδα λευσσων. Her- [modor. ib. i. 262.

Δορκᾰλις, ιδος. ἡ. idem cum sequ.
*ὦ γρευτης, Επικυδες, εν ουρεσι παντα λαγωον
διφᾷ,*και πασης ιχνια δορκαλιδος. Call. Ep. 4. (11. Br.)

Δορκᾱς, Δορκη, Δορξ. caprea, dama.
αἱ δ' αγκαλαισι δορκαδ', η σκυμνους λυκων-Εχουσαι— Bacch. [698.
ταν τε χρυσοκαρανον,
δορκαν ποικιλονωτον,
συλητειραν αγρωσταν. Herc. F. 376.
σημηναι, και ζορκος επ' ιχνιον ἡγησασθαι. Call. 3. 97.
SYN. Δορκος, δορκων, αιξ. EP. Τανυκραιρος, ωκυπους.

Δορος. uter. Vid. Ασκος.
εν δε μοι αλφιτα χεῦσον εὐῤῥαφεεσσι δοροῖσιν. β. 354.

Δορπεω. cœno. Vid. Δειπνεω.
αλλ' εμε μεν δορπῆσαι εασατε, κηδομενον περ. η. 215.

Δορπιστὸς, vel Δορπηστός. hora cœnæ.
ευθυς δ' απο δορπηστοῦ κεκραγεν εμβαδας. Vesp. 103.

Δορπος, Δορπον. cœna.
εν σπηϊ γλαφυρῷ, πυματον δ' ὡπλισσατο δορπον. β. 20.
τευξεσθαι μεγα δορπον, επὴν τισαιμεθα λωβην. T. 208.
SYN. Δεῖπνον, νομη, τροφη, βορα, επιδορπις.
* PHR. —Σιτον δ' ειδεναι διωρισα,
αριστα, δειπνα, δορπα θ' αἱρεῖσθαι τρια. Æsch. *fr.*

Δορυ. *gen.* δορᾰτος et δουρος. *dat.* δουρὶ et δορί. hasta.*
εὖ μεν τις δορυ θηξασθω, *εὖ δ' ασπιδα θεσθω,
εὖ δε τις ἱπποισιν δεῖπνον δοτω ωκυποδεσσιν,
εὖ δε τις ἁρματος αμφὶς ιδὼν πολεμοιο μεδεσθω.* B. 382.
—γῆς, ἧς εμον κρατεῖ δορυ. Hipp. 975.
αυτὸς λαβὼν ευθυνον αμφῆρες δορυ. Cycl. 15.
SYN. Λογχη, ακοντιον, εγχος, αιχμη, βελος.—σκῆπτρον.—ναῦς.—ξυλον. EPITH. Αλκιμον, αμφιγυον, ααγες, αῤῥηκτον, αφορυκτον, ατειρες, αμειλιχον, αφειδες, αμαιμακετον, αἱμυλον, αἱματοεν, γναμπτον, βριαρον, αγχεμαχον, δολιχον, εὔξοον, εικοσιπηχυ, γομφοδετον, κοῦφον, κοῖλον, κραταιον, καλλινικον, κελαινον, ιθυτενες, λαοφονον, λευγαλεον, λοιγιον, θοον, μειλινον, θοῦρον, ναυμαχον, οβριμον, οξυοεν, οξυ, παμφαναον, περιμηκες, προτενες, προμαχον, πολυπονον, πολυαινετον, στιβαρον, στονοεν, τριβελες, τηλεπορον, τολμῆεν, ὑποβρυχιον, φαεινον, φοινοεν, χαλκῆρες, χαλκοβαρες, κεκορυθμενον χαλκῷ.

Δορῐγαμβρος. ἡ. in bellum nupta. ταν δοριγαμβρον
αμφινεικῆ θ' Ἑλεναν; Agam. 694.

Δοριαλωτος, Δορυαλωτος. bello captus.
λεγ', επει σέ, λεχος δουριαλωτον, (*Anapæst.*)
στερξας ανεχει θουριος Αιας. Aj. 211.

Δορῐληπτος. idem. Vid. Δουριληπτος.
ἥπερ δοριληπτος ετ' ἦν λοιπη. ib. 146.

Δουρικτητος. idem.
εκ θυμοῦ φιλεον, δουρικτητην περ εοῦσαν. I. 343.
SYN. Αιχμαλωτος, δεσμωτης, ανδραποδον.

Δορικτῠπος, Δορυκτυπος. bellicosus.
—δορι-κτυπον αλαλαν Λυκιων. Nem. 3. 103.

Δορῠδρεπᾰνον. falx præacuta infixa longurio.
ἑλκει προς τα κατω τοῦτο δυρυδρεπανον. Ep. 1. 2.

*Δορυκᾰνης. vox *Græcæ linguæ restituta felici* Porsoni *acumine, ad* Æsch. Supp. 984.
και μητ' αελπτως δορυκανεῖ μορῳ[3] θανων
λάθοιμι, χωρᾳ δ' αχθος αεὶ ζῶν πελοι.*

Δορυκνιον. herbæ nomen. —δορυκνιον, οὔ τε γαλακτι
ωπή τε βρῶσίς τε περὶ στοματεσσιν εἴκται. Nic. Al. 376.

Δορῠκρᾱνος, *ον. cuspidatus.
ποτερον τοξου ῥῦμα το νικῶν,*
η δορυκρανου
λογχης ισχυς κεκρατηκεν; Pers. 147.

Δορυξενος. ex hoste factus hospes.
τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μεν ἡ δορυξενος
κοινη παρ' ἡμῖν αιεν εστιν ἑστια; Œd. C. 659. (32. Br.)

Δορυξοος. *contr.* Δορυξους. hastarum artifex.
κεἰ τις δορυξοος, η καπηλος ασπιδων. Pac. 446.

Δορῠπᾰγης. e ligno constructus.
δορυπαγεῖς δ' εχοντες κυανωπιδας-Νῆας. Æsch. Supp. 751.

Δορῠπετης. hasta interfectus.

---

1. Recte interpr. *vanis titulis.* Occurrit hæc vox cum eodem epitheto iterum in Eurip. nempe Electr. 383. et ibi sensus est, *vanarum opinionum.*

2. *Lucius* Mummius Corinthum expugnavit Ol. clix. 4. U. C. 609. Mummii vero crudelitatem ita excusat poëta, ut Romanos ab Achæis Trojæ eversæ pœnas sumsisse dicat. *Jacobs.*

3. i. e. *violenta morte*, seu *bello*, *interfectus*. Lectio vulgata contra metrum et sensum erat δορὶ ανημέρῳ.—δορυ κ' ανημερω. Rob. δορὺ κἀνημερῳ. Ald.

πολλῶν νεκρῶν ποιοῦσα δορυπετῆ φονον. Cycl. 304.

Δορυσθενης. fortis bellator.

Αρες—δορυσθενες, ἑρκος Ολυμπου. Hom. 7. 3.

Δορυσσοος. acer bello. *contr.* Δορυσσους.

Κολχων, οἱ και Αρηϊ δορυσσοοι εισιν ατειρεῖς. Orph. 822.

αυταρ Ιφικλῆα γε δορυσσοῳ Αμφιτρυωνι. Hes. α. 54.

*οἷος δορυσσους Αμφιαρεως, τα πρῶτα μεν
δορι κρατυνων, πρῶτα δ' οιωνῶν ὁδοῖς. Œd. C. 1313. Br.*

Δορυσσω. f. δορυσω. hasta pugno.

δορυσσοντων μοχθων-Αταν επαγων. Aj.1207.(1188.B.qu.v.)

Δορυστεφᾰνος. ὁ ἡ. bello insignis.

τονδε δορυστεφανος Σπαρτα Χειλων' εφυτευσεν. Ep. ἀδ. 507.

Δορυτῐνακτος, ον. hastis concussus.

δορυτινακτος αιθὴρ επιμαινεται. Sept. Th. 155.

Δορῠφορος, Δορυφορος. hastatus, satelles.

αγειν κελευει δορυφορους οπαονας. Choëph. 767.

Syn. Δορυμαχος, δορυτολμος, δορυσθενης, δορυθαρσης, δορυμηστωρ, δοριπονος, δορυκλυτος, δορατοφορος, ὁπλοφορος, ὑπασπιστης, αιχμοφορος, αιχμητης, φυλαξ, λογχοφορος, εγχεσιμωρος.

Δοσῐς. donatio. *—μεγα κέν οἱ ὑπουρανιον κλεος ειη
παντας επ' ανθρωπους,* καί οἱ δοσις εσσεται εσθλή. K. 212.

—οικοι-Δε προσθεν ἁρπαλεαν
δοσιν πενταεθλιου συν ἑορταις
ὑμαις επαγαγες, αναξ.— Pyth. 8. 92.

Syn. Δῶρον, δωρεα, επιδοσις, παροχη, μεγαλοδωρεα, πολυδωρια, φιλοδωρια.

Δοτειρᾰ. quæ dat.

ποτνια Γῆ, πανδωρε, δοτειρὰ μελιφρονος ολβον. Hom. 41. 1.

Δοτήρ. dator, dispensator.

και ταμιαι παρὰ νηυσὶν εσαν, σιτοιο δοτῆρες. T. 44.

Syn. Δοτης, επιδοτης, δωτηρ, δωτης, δωτωρ, βραβευτης, οικονομος, δωριτης, χορηγος, παροχος.

Δουλᾰριον. servulus. [537. Br.

αυται γε και τα δουλαρια, τεφραν ποθεν λαβοῦσαι. Thesm.

Syn. Θεραπαινιδιον, θεραπαιδιον, παιδαριον, παιδισκαριον.

Δουλεία, Δουλευμα, Δουληῖα, Δουλοσῦνη. servitus.

οἴ μοι, τεκνον, προς οἷα δουλειας ζυγα-Χωροῦμεν,—Aj. 957.

γυναικὸς ὢν δουλευμα, μὴ κωτιλλέ με. Antig. 767.

αμυνων πατριδος δουληῖαν. Anac. 192. 2.

φευγομεν, αργαλεη δ' ουκ ἔπι δουλοσυνη. Theog. 1214.

Syn. Δουλοπρεπεια, δουλευσις, δουλωσις, θητεια, θεραπεια, οικετια, ὑπηρεσια, λατρεια, εἱλωτεια.

Epith. Δειλαια, βαρεῖα, εμπεδος.

*Phr. —Τῆς αναγκαιας τυχης
ουκ εστιν ουδεν μεῖζον ανθρωποις κακόν. Aj. 485.
δακρυοεσσαν αγηται, ελευθερον ἦμαρ απουρας. Z. 455, &c.*

Δουλευω. servio.

*a. ὁθ' οὕνεκ' ειμὶ τοῖς φονεῦσι συντροφος.
b. τοῖς τοῦ; ποθεν τοῦτ' εξεσημηνας κακόν;
a. τοῖς πατρός.* εἶτα τοῖσδε δουλευω βιᾳ. Soph. El. 1196.

Syn. Θεραπευω, θητευω, ὑπηρετεω, ὑπουργεω, ατμευω, διακονεω, λατρευω, προσκειμαι, εἱλωτευω.

Phr. Θετο μεν ζυγῷ αυχενα δοῦλον. ὑποδυσετο δουλιον ἦμαρ. Apollin. ἦμαρ ιδεῖν δουλειον. Eur. δρηστηριον εργον ὑφαινειν. Nonn.

Δουλειος, Δουλιος, Δουλῐκος. servilis.

ουδε τι τοι δουλειον επιπρεπει εισοραασθαι
ειδος και μεγεθος·— ω. 251.

χητεῖ τοιοῦδ' ανδρος, αμυνειν δουλιον ἦμαρ. Z. 463.

—τοῦτο μεντοι δουλικον-Ευθυς πεποιηκας,— Ran. 743. Br.

Δουλη. ancilla, serva.

εισοκε σ' η αλοχον ποιησεται, η ὁγε δουλην. Γ. 409.

Syn. Δουλις, δμωη, οικετις, θεραπνη, δραστειρα, δρηστειρα, θῆσσα, οπηδος, αμφιπολος, εἱλωτις.

Phr. *Αυτὰ δ' εκ θαλαμων αγομαν επι θῖνα θαλασσης,
[δουλοσυναν στυγεραν αμφιβαλοῦσα καρα.]
πολλὰ δὲ δακρυά μοι κατεβα χροὸς, ἀνίκ' ελειπον
αστυ τε, και θαλαμους, και ποσιν εν κονιαις.
ᾤ μοι εγὼ μελεᾱ, τί μ' εχρῆν ετι φεγγος ὁρᾶσθαι,
'Ερμιονας δουλαν; ας ὕπο τειρομενα, κ. λ. Androm. 109.
—δουλη, και δορικτητος γυνη. ib. επι ξενας
δμωῒς, επ' αλλοτριας πόλεως,—Ενθ' ου φιλων τιν' εισορᾷς
σῶν, ω δυστυχεστατα,
ὦ παντλαινὰ νυμφα.—ib. 135. ὑποχειριος
κρατεσιν αρσενων. Æsch. Supp. 388. θῆσσα γυνη. Apoll.
το λοιθιον δε, θριγκὸς αθλιων κακῶν,
δουλη γυνὴ γραῦς εις δομους αφιξομαι.
ἃ δ' εστὶ γηρᾳ τῷδ' ασυμφορωτατα,
τουτοις με προσθησουσιν, η θυρῶν λατριν
κλῇδας φυλασσειν, την τεκοῦσαν 'Εκτορα,
η σιτοποιεῖν, κἀν πεδῳ κοιτας εχειν
ῥυσσοῖσι νωτοις βασιλικῶν εκ δεμνιων,
τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν είμενην χροα
πεπλων λακισματ', αδοκιμ' ολβιοις εχειν. Troad. 489.*

Δουλῐᾱ. idem quod Δουλεια. 'Ελλαδ' εξελκων βαρειας
δουλιας.— Pyth. 1. 146. Syn. Ατμενια.

Δουλὶς, ῐδος. ἡ. ancilla.

μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τας δουλίδας εκλεγομεσθα. Rufin. *An.*

Δουλῐχοεις, *Poët.* pro Δολ. qu. vid. [ii. 390.*

Δουλος. servus.

η χρηματων γαρ δοῦλος εστιν, η τυχης. Hec. 864.

Syn. Δμὼς, θεραψ, ἑδρηστης, ὑποδρηστηρ, οικετης, λατρευς, αμφιπολος, προσπολος, εἱλως.

Δουλοσῦνος. servilis. τῷ δουλοσυνος προς οικον
κτηθεισ' αφιξομαι; Hec. 446.

Syn. Δουλοπρεπης, ὑπηρετητικος, ανδραποδωδης.

Δουλοω. in servitutem redigo.

κοινου πασασθαι, τους δε δουλωσας αγειν. Antig. 208.

*Δουνᾰκοεις, *Poët.* pro Δονακ. qu. vid. [154.

δουνακοεντα Κριτων συνθεὶς δολον, εἷλεν αοιδόν. Bian. *An.* ii.

Δουνᾰκοφοιτης, *citat* Jacobs. *ex Epig. in ed.**

Δουπεω. sonitum edo; *unde*, 2. cado sub armis sonitum edens.

η αυτὸς δουπῆσαι, αμυνων λοιγον Αχαιοῖς. N. 426.

Syn. 1. Απυω, κτυπεω, καναχιζω, κοναβεω, κοναβιζω, κροταλιζω, πλαταγεω, πλαταγιζω, οττοβεω, ψοφεω. 2. ενδουπεω, δουπευμαι, πιπτω, θνησκω.

Δουπημα, Δοῦπος. sonitus.

πραΰνει τε βαρυκτυπεα δουπηματα βροντῶν. Sibyl.

τῶν δε ταχ' αμφι πυλας ὁμαδος και δοῦπος ορωρει. I. 569.

Syn. Βρομος, βομβος, ηχη, κτυπος, παταγος, κοναβος, καναχη, φθογγος.

Δοῦρα, τα. Δουρᾰτα. Vid. Δορυ.

εἵλετο δ' αλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλαμηφιν αρηρει. Π. 139.

αυτὰρ ὁ ταμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ηνυτο εργον. ε. 243.

—καναχιζε δε δουρατα πυργων-Βαλλομεν'— M. 36.

—Τρῶες δ' επὶ δουρατ' εχευαν-Οξέα, παμφανοωντα·—E. 618.

Δοῦρᾰς, ᾰτος, το. hasta. [ii. 171.

ἱλαθι δουρᾶς αταρβές· αεὶ δέ σε πᾶς τις αθρησας. Antiphil. *An.*

Δουρᾰτεος, Δουρειος. ligneus.

δουρατεον μεγαν ἱππον, ὁθ' εἱατο παντες αριστοι-Αργειων,—

Δουρειος ἱππος, κρυπτὸν αμπισχων δορυ. Troad. 14. [θ. 512.

Syn. Δουριος, ξυλινος, ξυλικος.

*Δουρᾰτιον, *Ion.* vel *Poët.* pro δορατ. hastile. 2. pertica.

Προκλε, νεοσμηκτον δουρατιον, καλαμον. Crinag. *An.* ii. 141.*

Δουρᾰτογλῠφος. lignis compactus.

ἡ δ' εις τεραμνα δουρατογλυφου στεγης. Lyc. 361.

Δουρηνεκες. qui intra hastæ ictum est.

αλλ' ότε δὴ ῥ' απεσαν δουρηνεκὲς, η και ελασσον. K. 357.

Exp. Δορατος βολην, η μῆκος.

Δουρῐκλῠτὸς, Δορικλυτος. præclarus bellator.

Κρητῶν δ' Ιδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμονευεν. B. 645.

Δουρῐληπτος. ὁ ἡ. captivus.

την δουριληπτον δυσμορον νυμφην ὁρῶ. Aj. 894.

*Syn. Αιχμαλωτος, δοριθηρατος, δορικτητος.

Δουρῐμᾰνὴς, έος. ὁ ἡ. hasta furens.

αστε' επιθρωσκων δουριμανὴς πολεμος. Antip. Thes. *An.* ii. 117.

Δουρῐος. *epith.* equi Trojani. Vid. Δουρατεος. [337.

οντως δουριον ἱππον, ὃν ει Φρυγες εἷλκον ἁπαντες. Lucill. *ib.*

Δουρῐτῠπης, εος. ὁ ἡ. *epith.* mallei. *Philipp.* Anal. ii. 215.*

Δουροδοκη. receptaculum hastarum. *Damm.* c. 423.

δουροδοκης εντοσθεν ευξοον, *ενθα περ αλλα
εγχε' Οδυσσῆος ταλασιφρονος ἱστατο πολλά·* α. 128.
Syn. Δουροθηκη, ὁπλοθηκη, σκευοθηκη, ζαβαρεῖον.

Δουροτομος. qui arbores cædit.
μανυταὶ τεχνας, δουροτομοι πελεκεις. Perses, *An.* ii. 5.
Syn. Ξυλοτομος, δρυτομος.

Δουρυπληκτος. **at in l. c. manifesto legendum* δουρίληφθ'. Pors. ad Hec. 482.*
λαφυρα δαΐων δουρυπληκτα— Sept. Th. 284.

Δοχαῖος. capax. [Ther. 618.
παντα δε λιγδῳ θρυπτε, και εν σκαφιδεσσι δοχαιαις. Nic.

*Δοχεῖον, ου. το. receptaculum.
και γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτατοιο ῥεεθρου. (*Ang.* ink-stands.)

Δοχήϊον. *Ion.* pro præc. [Damocharis, *Anal.* iii. 69.
και μελανος σταθεροῖο δοχήϊον,— Paul. Silent. *ibid.* p. 88.*

Δὄχμη. palmus.
και πρὶν ἡμεραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν. Eq. 318.
Syn. Παλαιστη, παλαιστις, σπιθαμη.

Δὄχμιος, Δοχμος. obliquus, transversus. [116.
πολλὰ δ' αναντα, καταντα, παραντά τε, δοχμιά τ' ἦλθον. Ψ.
δοχμος απο προβολῆς κλινθεις· ἑτερᾳ δ' επιβαινων. Theoc. [22. 120.
Syn. Πλαγιος, λεχριος, λοξος, επικαρσιος, παραντης, σκολιος, στροβελος.

Δοχμολοφος. obliquam habens cristam.
δοχμολοφων ανδρῶν. Sept. Th. 117.

Δοχμοω. curvo, inflecto.
δοχμωθεις μεγαροιο δια κλήϊθρον εδυνεν. Hom. in Merc. 146.
Syn. Αποδοχμοω.

Δραγμα. manipulus. [552.
δραγματα τ' αλλα μετ' ογμον επητριμα πιπτον εραζε. Σ.
Syn. Δραγμη, δραξ, αμαλλα, σωρος.—απαρχη. (τα των χειρῶν πληρωματα.)

Δραγμευω. manipulos colligo.
παῖδες δραγμευοντες, εν αγκαλιδεσσι φεροντες. ib. 555.
Syn. Δραγματευω, αμαλλευω.—δραγματα επι δεσμον συναγειν.

Δραγμὸς, οῦ. ὁ. prehensio.
μαστοῦ τε δραγμὸς, και παρεσκευασμενου. Cycl. 169.

*Δρᾰθεῖν[1], dormire, *dicitur pro* δαρθεῖν.
αλλ' ὁτε δὴ κοιτοιο και ὑπνου μιμνησκοιτο,
ἡ μὲν δεμνί' ανωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν·
αυτὰρ ὁγ', ὡς τις παμπαν οϊζυρὸς και αποτμος,
ουκ εθελ' εν λεκτροισι και εν ῥηγεσσι καθευδειν,
αλλ' εν αδεψητῳ βοεῃ και κωεσιν οιῶν
εδραθεν εν προδομῳ· χλαῖναν δ' επιεσσαμεν ἡμεῖς. υ. 138.*

Δραινω. facio.
αλλ' εἴ τι δραινεις, επεὶ ουδέ σέ γ' ὑπνος ἱκανει. Κ. 96.
Syn. Επινοεω, δρασειω, ανυω.—δρᾶσαι δυναμαι, ισχυω, ενεργεω, γυμναζω.

Δρᾰκαινᾰ, ης. ἡ. dracæna.
—ενθα δρακαιναν-Κτεῖνεν αναξ Διὸς υἱὸς,— Hom. Ap. 300.
—γονον ιοβορον παναμειλικτοιο δρακαινης. Opp.

*Δρᾰκᾰνος. ὁ. mons ubi Jupiter Bacchum e femore natum edidit.
χαιροι μεν Διονυσος, ὁν εν Δρακανῳ νιφοεντι
Ζεὺς ὑπατος μεγαλαν επιγουνιδα θηκατο λυσας. Theoc. 26. [33.*

†Δρᾰκεῖν, a δερκω. videre.
γυναικι τουτου φεγγος ἥδιον δρακεῖν. Agam. 611.

*Δρᾰκης. Nom. Pr.
αλλ' ὦ Χαριτιμιδη, και Σμικυθε, και Δρακης. Eccles. 293.*

Δρᾰκοντῐαδης. draconis filius, *pro* draco. *Vid. Schweigh. in Ath. loc.*
*εις λεχος ἡνίκ' εβαινε δρακοντιαδῃ μεγαθυμῳ. Matron, *parodus*, ap. Ath. p. 136. b. *Vid. et Anal.* ii. p. 245.

Δρακοντιᾰς. ἡ. *epith.* columbæ, *forsan a* Draconto, *ins.* Libyæ, *ductum.* Vid. Schweigh. in l. l. et Schneid. ad Nic. Fr. vi.
καί τε σύ γε θρεψαιο Δρακοντιαδας διτοκευσας,
η Σικελας Μεγαροιο πελειαδας. Nicand. ap. Ath. p. 395. c.

Δρακοντίδης. Athenis quidam scelestus. Callistratus putat unum e 30. tyrannis, vel ejusd. nominis.
τι δρασετ'; ουκ εκφρησετ', ὦ μιαρωτατοι,
δικασοντα μ'; αλλ' εκφευξεται Δρακοντιδης. Vesp. 157.*

Δρᾰκων. draco.
ενθ' εφανη μεγα σῆμα· δρακων επι νῶτα δαφοινος. Β. 308.
Syn. Οφις, ἑρπυστηρ. Orph. Epith. Αδευκης, αἱμοβορος, αἱματοπωτης, αμαιμακετος, αιολοσκοπος, αγριος, αινος, αγκυλομητης, αιγιαλευς, βριαρος, βλοσυρος, βλοσυρωπος, βροτολοιγος, γλαυκος, γλαυκωψ, γηγενης, δασπλης, δνοφερος, δηλημων, ἑρπυστης, ειλικοεις, ευσπειρης, θηροτροφος, θηροστυπος, ιοβορος, ιοβολος, κακοεργος, κρυερος, κρατερος, κυανεος, κρεανομος, λοξος, ουλομενος, πελωριος, πελωρος, πυρφορος, πυρσονωτος, ποικιλονωτος, ποικιλος, πεδοτρεφης, πυριτρεφης, πολυκρανος, πολυδειρος, ποντοπορος, σμερδαλεος, σκολιος, ὁμοπλεκης, παναμειλικτος, φονιος, φοινικολοφος, ωμηστης, ωμοφρων.—κυκλουμενος ὁλκῷ.
Phr. Ως δε δρακων σκολιην εἰλιγμένος ερχεται οἶμον,
εὖτέ μιν οξυτατον θαλπει σελας ηελιοιο·
ῥοιζῳ δ' ενθα και ενθα καρη στρεφει, εν δέ οἱ οσσε,
σπινθαρυγεσσι πυρὸς εναλιγκια, μαιμωοντι
λαμπεται,— Apoll. 4. 1541.
αλλοτε ῥοιζηεντα χεων συριγμον ὑπηνης
αμφιλαφης φολιδεσσι δρακων ἑλελικτο κεραστης,
γλῶσσαν εχων προβλῆτα κεχηνοτος ανθερεῶνος.
χασματι λυσσηεντι πυλας ωϊξεν οδοντων,
χειλεσι τοξευων διερον βελος, ομματα σειων
λοξα, φονου πνειοντα— Nonn.

Δρᾰκοντειος, Δρακοντωδης. anguinus.
ὁν αρτι κρημνῶν εκ δρακοντειων ἑλών. Phœn. 1337.
τας αἱματωπους και δρακοντωδεις κορας. Orest. 256.

Δρᾰκοντοεθειρᾰ, ας. ἡ. *serpentes in capite gerens. Vid. Ερεβωπις.*

Δρᾰκοντολετης. Vid. Απολλων.

Δρᾰκοντομαλλοι. anguicomæ.
δρακοντομαλλοι Γοργονες βροτοστυγεῖς. Prom. 798.

Δρᾰκοντομῑμος, ον. dracones imitans. [230. e.
δρακοντομιμοις οργανων τορευμασιν. Sopat. ap. Athen. p.

Δρᾰκοντομορφος. *serpentis speciem habens.
ὁθεν, πεφευγὼς ἑρπετων δεινὴν μαχην*
δρακοντομορφων, εις Αβαντιαν πολιν-Πλωσει·— Lyc. 1042.

Δρᾰκοντοφονος, ου. ὁ. ἡ. serpentes interficiens.
συν δε σφιν και τωδε δρακοντοφονω κυνε βητην. Orph. Lith. 156.

Δρᾰκοντόφρουρος. a serpente custoditus.
δρακοντοφρουροις εσκεπασμενην σκοπαῖς. Lyc. 1311.

Δρᾰκος, εος. το. oculus, visus.
πᾶς δε παρα δρακεεσσι φανεις εχθαιρεται ελλοψ. Nic. Al. 481.
Syn. Δερξις, οψις, οπωπη, οφθαλμος.

*Δρᾰκυλλος. Nom. pr.
τί δαι Δρακυλλος, κ' Ευφοριδης, η Πρινιδης; Acharn. 612.*

Δρᾶμα. actus. 2. rei repræsentatio. 3. fabula.
δος μοι ῥακιον τι τοῦ παλαιοῦ δραματος. ibid. 414.
*—Παρις γαρ ουτε συντελης πολις
εξευχεται* το δρᾶμα τοῦ παθους πλεον. Agam. 542.
Syn. Ποιημα, πρᾶγμα.

Δρᾰμημα. festinatio.
τοῦδε γαρ δραμημα φωτος Περσικον πρεπει μαθεῖν. Pers. 247.
Syn. Βαδισμα, δρομος, δρομημα.

Δραξ, ᾰκος. ὁ. pugillus.
Πηλοβατης δ' εσιδὼν, πηλοῦ δρακα ῥιψεν επ' αυτον. Batr.
Syn. Δραγμα. [234.

Δρᾱπετης, Δρᾱπετίδης. fugitivus.
ου δραπετην τον κλῆρον εις μεσον καθεις. Aj. 1303. (1285. B.)
δραπετίδας εμος εστιν· ὁ μαννυτας γερας ἑξει. Mosch. 1. 3.
Syn. Δραπετισκος, φυγας.

*Δρᾱπετῐς, ἴδος. ἡ. fugitiva. Vid. Δρῆστις.
—παλιν εἴ σε φυγοῦσαν
ληψετ' Ερως, ευρὼν δραπέτιν, αικισεται. Meleag. 55.*

Δρᾱσειω, (δρᾶν διανοεω). facturio.
και δῆλός εστιν ὡς τι δρασειων κακόν. Aj. 326.

Δρᾱσῐμος, ου. ὁ ἡ. efficax.

---

1. Composita καταδραθέω, παραδραθέω, reperiuntur; illud quinquies in Odyssea; hoc semel in utroque Poëmate. At simplex δραθεῖν in ullo alio poëtæ loco, præterquam in l. c. non memini vidisse.

ανηρ ακομπος, χεὶρ δ' ὁρᾳ το δρασιμον. Sept. Th. 554.

Δρασμός. fuga. Vid. Φυγη.
δρασμῳ κρυφαιῳ βιοτον εκσωσαιατο. Pers. 360.

Δρασσω, *sive potius*, Δρασσομαι. *f.* ξομαι. prehendo.
δραξαμενοι κορυθων, όστις σχεδον αντιον ελθοι. Batr. 155.
SYN. Ἁλισκω, αντιλαμβανομαι.

Δραστέος. *verbal.* a δραω.
*a. οἴ μοι, πατερ, τιν' εἶπας; οἶά μ' ειργασαι;
b*. ὁποῖα δραστε' εστιν. *ει δε μη, πατρὸς [B.)
αλλον γενοῦ του, μηδ' εμὸς κληθῇς ετι.* Trach. 1220. (1205.

Δραστειρᾰ. Ion. δρηστ. *fem. a sequ.* Vid. Δμωη.
ταων, αἱ τοι δωμα κάτα δρηστειραι εασιν. τ. 345.

Δραστηρ, Δραστης. servus, minister.
κοῦροι κεκριμενοι, ἐξ δε δραστῆρες ἕπονται. π. 248.
SYN. Δμως, θεραπων.—πρακτωρ.

Δραστηριος. efficax.
ἥκω κλυων τα δεινὰ και δραστηρια. Orest. 1592. (70. Pors.)
SYN. Δραστικος, δεξιος, ανυστικος, εμπρακτος, πρακτικος, ενεργης, ενεργος, περιεργος, ενεργητικος, τελεσιουργος, απεργαστικος, δεινος.—αγηνωρ, σπουδαῖος, φιλοπονος, αγχινους, κατατεχνος, επιμελης, ευφυης, ευμηχανος, προθυμος.

Δραστοσύνη. strenuitas in agendo.
δρηστοσυνῃ ουκ αν μοι ερισσειεν βροτος αλλος. ο. 320.
SYN. Αγηνοριη.

Δρᾰτος. excoriatus. *pro* Δαρτὸς, a Δερω.
ες πρεας εκ κεφαλῆς, περὶ δε δρατὰ σωματα νηει. Ψ. 169.

Δρᾰχμαῖος. drachmæ pretium, vel pondus æquans.
—ενθεν αποῤῥωξ-Δραχμαιη μισγοιτο— Nic. Th. 519.

Δρᾰχμη. drachma; moneta, Romanum denarium æquans.
—φορῶ γαρ πριαμενος
τον δακτυλιον τονδὶ παρ' Ευδαμον δραχμῆς. Plut. 885.

Δραω. †*inus.* sed δρᾱσω, δεδρᾱκα. facio. 2. ministro. 3. fugio.
δικαια δρασας, συμμαχον τευξει θεοῦ. Stobæ. 53.
δεισας, δεδρακεν εργον ανοσιωτατον. Hec. 786.
ὁ Ζεύς με ταῦτ' εδρασεν, ανθρωποις φθονῶν. Plut. 87.
SYN. Ανυω, ὑπηρετεω, αμφιπολευω, ῥεζω, τευχω, κρατεω, πραττω.

Δρεπᾰνη, Δρεπανις, Δρεπανον. falx. Vid. Ἁρπη.
ημων, οξειας δρεπανας εν χερσὶν εχοντες. Σ. 551.
εν ποιῃ, δρεπανον μεν εγὼν ευκαμπὲς εχοιμι. σ. 367.
EPITH. Νεοθηγης, πυρολογος, εκτομις.

Δρεπᾰνουργος. falcium faber.
ὁ δε δρεπανουργος, ουκ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται. Pac. 547.

*Δρεπτομαι. idem cum seq.
Ηρινναν, Μουσῶν ανθεα δρεπτομεναν. Leon. Tar. *An.* i. 241.*

Δρεπω, Δρεπομαι. decerpo.
φυλλα δρεψαμενοι τερενα δρυὸς ὑψικομοιο. μ. 357.
SYN. Αποδρεπω, αποδρεπανιζω, αναλεγω, τρυγαω, αποτρυγαω, θεριζω, απανθιζω.—περιξαινω, τεμνω.

*Δρῆστῐς. ἡ. idem quod Δραπετις.
πολλακι την δρῆστιν μὴ ὑποδεχθε, νεοι. Callim. Ep. 43.

Δριλαξ, ᾰκος. hirudo, *apud Eleos.* Hesych. SYN. Βδελλα.

Δρῖλος, *pro* homine libidinoso[1] *poni videtur.* Lucill. *An.* ii. 318.

Δρῖλων, ωνος. ὁ. fluv. Illyrici, hodie *Drino*, duobus ostiis prope Lissum urb. *Alessio*, in mare Adriat. cadens. Hinc sinus Illyricus dicitur Sinus Drilonis, *Golfo dello Drino*, unde imperiti finxerunt *Golfo di Lodrino.* Vid. ad v. Βουθοιη.
Ιριν θ', ἣν εθρεψε Δριλων και Ναρονος οχθη. Nic. Ther. 307.*

Δρῖμῠλος. aliquantum acer vel acerbus.
—ομματα δ' αυτοῦ-Δριμυλα και φλογοεντα— Mosch. 1. 8.

Δρῖμυς. qui acri gustu est, &c.
ει ποθεν εξευροι· μαλα γαρ δριμυς χολος αιρεῖ. Σ. 322.
SYN. Δεινος, χαλεπος, βλοσυρος, ωμος, σφοδρος, ενεργος, διαπυρος, εντονος, ατρεπτος, ταχυς, οξυς.

Δρῖμῠτης, ητος. ἡ. acritudo; asperitas; *item*, suavis acrimonia.
χυλους εχομενους δριμυτητος την φυσιν. Athen.
*τον ανδρα δριμυτητες ευφραινουσί μου. Arched. ap. Ath.
SYN. Οξυτης, σφοδροτης, δεινοτης. [292. e.*

1. Inter δρίλαξ et δρῖλος eadem saltem soni intercedit cognatio, quæ apud nos inter *leech* et *lecher.*

Δρῐον, Δρῐος. locus arboribus consitus. [1029.
πολλὰ μεν εν ποντῳ, κατά τε δρια παντα καθαιρων. Trach.
ενθ' αναβὰς, ὅθι τε δριος ἦν πολυανθεος ὑλης. ξ. 353.
SYN. Αλσος, δρυμος, ὑλη. EPITH. Ερσῆεν.

Δροιτη. alveus balneatorius. 2. arca funebris.
αργυροτοιχου-Δροιτας κατεχοντα χαμευναν. Agam. 1549.
SYN. Φερετρον, δρυτη, σορος, πυελος.

Δρομαῖος, α, ον. cursu valens. *fem.* Δρομᾰς, αδος. ἡ.
—ποτε δε δεμνιων απο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς απο ζυγοῦ. Orest. 45.
νυμφαὶ,-Πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοειμονες,— Orph. H. 50.
SYN. Αελλοπος, θοος, δρομικος, ωκυδρομος.

Δρομευς. cursor.
πρωτην αραξας νυσσαν, ὡς πτηνὸς δρομεύς. Lyc. 15.
SYN. Μεταδρομος, τροχιας, δρομαῖος, βαδιστης.

Δρομημᾰ. cursus, curriculum.
ἑπταπορου τε δρομημα Πελειαδος. Orest. 1008.

Δρομος. cursus.
φαινετ', αφὰρ δ' ἱπποισι ταθη δρομος·— Ψ. 375.
SYN. Δρασμος, φυγη, τροχος, γυμνασιον.
EPITH. Ασχετος, ἁπαλος, ακμαῖος, αμφηριστος, ασπιδοδουπος, βαρυγουνος, γναμπτος, ευσκιος, εναρμονιος, ιεροφοιτης, ηλιβατος, ηνιοστροφος, ιθυτενης, ιθυκελευθος, ευρυς, λοξος, λαιψηρος, καλλιστάδιος, κεμαδοσσοος, λαμπαδοῦχος, οξυς, οξυκελευθος, παλιμπλαγκτος, πολυπλαγκτος, ὑψιφαης, χρυσοχαλινος, ωκυς, ωκυποδης. [ταναος, δολιχος.]

Δροσιζομαι. irroro. τεγγουσαι νοτερῆς πτερῶν
ῥανισι χροα δροσιζομεναι. (*sc.* αλκυονες.) Ran. 1346. (11. Br.)

Δροσερος, Δροσόεις, Δροσωδης. roscidus, rorulentus, roseus.
—τῷ ουπω ὑπερ δροσεροῖο γενειου
αργεννας ερυθηνε παρηΐδας ἁβρος ιουλος. Orph. 225.
και πεδια δροσοεντα φαεινῃ λαμπεται αιγλῃ. Ap. 1. 1282.
ὅθεν δροσωδης ὑδατος εκπηδᾷ νοτις. Bacch. 704.
SYN. Ενδροσος, ευδροσος, πολυδροσος, ερσηεις, ὑδρηλος.

*Δροσῖνὸς, ἡ, όν. idem.
ψιλόν μοι χερσὶν δροσιναῖς[2] μυρον εν μονοκλινῳ. Philodem.

Δροσοειμων. Vid. Νεφελαι, Νυμφαι. [*An.* Lectt. 144.*

Δροσος, ου. ἡ. ros.
ολιγην δροσον πεπωκως. Anac. 43. 3.
SYN. Ερση, εερση, πρωξ, ψιας, ψακας, ψεκας.
EPITH. Ἁπαλη, μαλθακη, χλοερα, ποταμια, ορθια.
*PHR. Ιων ξανθαισι και παμπορφυροις
ακτῖσι βεβρεγμενος ἁβρον σῶμα. Pind.*

Δρῠᾱς, ντος. ὁ. Nom. Pr.
οἷον Πειριθοον τε, Δρυαντα τε ποιμενα λαῶν. A. 263.

*Δρῠᾰς, ᾰδος, ἡ. Dryas, nympha.
σιγατω λασιον δρυαδων λεπας, οἵ τ' απο πετρας
κρουνοὶ, καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκαδων. Plato, *An.* i. 171.*

Δρῠηκοπος, Δρῠτομος. qui quercus, vel arbores cædit.
τριτος δ', ανακτος τοῦ δρυηκοπου γονος. Lyc. 1378.
μητι[3] τοι δρυτομος μεγ' αμεινων, ηε βιηφι. Ψ. 315.
SYN. Δρυοκοπος, ξυλοκοπος, ξυλοτομος, ξυλοφορος, ξυλευς, ξυλουργος.—ξυληγος.—ξυλοφορτηγος, ὑλοφορος, αλσοκομος.

*Δρυΐνης, ου. ὁ. serpentis genus.
κῆρα δέ τοι δρυΐναο πιφαυσκεο, τόν τε χελυδρον
εξετεροι καλεουσιν· ὁ δ' εν δρυσὶν οικία τευξας
η ὅγε που φηγοῖσιν, ορεσκευει περὶ βησσας. Nic. Th. 411.*

Δρυΐνος. quernus.
—αμφι δε φυλλοις-Στεψαμενοι δρυΐνοισι— Ap. 1. 1123.
SYN. Δρυωδης, ξυλινος.

Δρῠκαρπον. fructus.
φηγον δε και δρυκαρπα, και γλυκυν βοτρυν. Lyc. 83.
SYN. Βαλανος.

Δρῠκολαπτης. picus arborarius. *Ang.* wood-pecker. [480.
ὡς ου ταχεως αποδωσει Ζεὺς το σκῆπτρον τῷ δρυκολαπτῃ. Av.

2. "Quum forma δρόσινος alibi non occurrat, suspiceris, scriptum fuisse δροσίμαις, sive ῥαδιναῖς.—Δροσερὸν et δρόσιμον de rebus delicata teneritate insignibus usurpatur. Vid. *Spanhem.* ad Nub. 974." Jacobs. Anthol. T. viii. p. 245.

3. Dat. seu potius, abl. a μητις, μητιος, μητῐ, μητῑ.

Δρῦμον, Δρῦμος,[1] Δρῦον. quercetum. 2. quodlibet nemus.
καρπαλιμως δ' ηῖξε δια δρυμα πυκνα και ὑλην. Λ. 118.
εν δρυμοῖς εφιλασε, και εν δρυμοῖσιν εκλαυσεν. Theoc. 20. 36.
ἡματι χειμεριῳ, ὁτ' ανοστεος (*polypus*) ὁν ποδα τενδει,
ἐν τ' απυρῳ οικῳ, και εν ηθεσι λευγαλεοισιν.
ου γάρ οἱ ηελιος δεικνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·
αλλ' επὶ κυανεων ανδρῶν δῆμόν τε πολιν τε
στρωφᾶται, βραδιον δε Πανελληνεσσι φαεινει.
και τοτε δη κεραοὶ και νηκεροι ὑληκοῖται
λυγρὸν μυλιοωντες* ανὰ δρυα βησσηεντα
φευγουσιν·—— Hes. ε. 524.
Syn. Δρυμων, δριον, ὑλη. Epith. Λασιον, οιοπολον.

Δρῦογονος. *e quercu nata. Nympha Dryas. item, *act.* quercum generans, nemorosus. ταν τ' εν ορεσι δρυογονοισι κοραν αεισατ' Αρ-τεμιν αγροτεραν. Thesm. 114.

Δρῦοκοιτης. in quercu, vel arbore cubans.
ακρίδι τᾷ κατ' αρουραν αηδόνι, και δρυοκοιτᾳ
τεττιγι ξυνὸν τυμβον ετευξε Μυρώ,
παρθενιον σταξασα κορα δακρυ· δισσὰ γὰρ αυτᾶς
παιγνι' ὁ δυσπειθὴς ῴχετ' εχων Ἀΐδας. Anyte, *An.* i. 200.

Δρῦοχοι, ων. οἱ. ligna infixa carinæ navis, et erecta ad latus, ut iis deinde adfigantur tabulæ. 2. πάσσαλοι, continentes alia ligna. Vid. Damm. c. 2703. 3. sylvæ. Vid. Suid. in v.*
τοὺς πελεκεας[2], τοὺς κεῖνος ενὶ μεγαροισιν ἑοῖσιν
ἱστασχ' ἑξειης, δρυοχους ὡς, δωδεκα παντας. τ. 573.
*δρυοχους τιθεναι, δραματος αρχας. Thesm. 52.

Δρῦπεπης. *fructus*, qui in arbore maturuerit, sole coctus.
εδιδισκετο την ισχαδοπωλιν,* και τους δρυπεπεις κατεπινε. Lysist. 564. Br.

Δρυπετεις. *(*confus. plerumque cum δρυπεπεις.*) *dicuntur* fructus, qui immaturi in terram ceciderunt. V. Piers. ad Mœr. p. 121.

Δρῦπεψ, πος. ὁ ἡ. idem. Vid. ad v. Ἁλιπαστος.*

Δρυππᾶ. drupa; olivæ genus. *a præcedd.* —ἁ τ' εφιουλκις δρυππα, και τυροῦ δρυψεα κυκλιαδων. Ep. ap. Suid.[3]

Δρυπτω. lacero. —πρυμνὸν δε βραχιονα δουρὸς ακωκὴ δρυψ' απὸ μυωνων.— Π. 324.
Syn. Αποσυρω, αποδρυπτομαι, αποκοπτω, αποξεω, καταξυω, σπαρασσω, απαρασσω, αμυσσω.

Δρῦς. quercus.
ηριπε δ', ὡς ὁτε τις δρῦς ηριπεν, η αχερωΐς. Ν. 389.
Epith. Αζαλεα, αραια, αγρονομος, βαθυῤῥιζος, ἱερα, ερημαια, ευπεταλος, ευπρεμνος, καλη, λασιος, νυμφαια, καλλικομος, καρποτροφος, πολυγλωσσος, παλαιφατος, στερεα, τηλεθαουσα, ὑψικομος, ὑψικαρηνος, ὑψιπετηλος. Δικταια. [φερεσβιος. Orph. Argon.] Phr. Κλῶνες απηοριοι ταναῆς δρυὸς, ευσκιον ὑψος. κ. λ. Antiphil. *An.* ii. 172.
—τῶν βαλανων την μητερα φειδεο κοπτειν. Ep. l. 3.

Δρυτη. *Pors. in l. l. habet Δροιτης.*
δρυτης κατασκηνωμα, δικτυον μεν οὖν. Choëph. 999.
Syn. Δροιτη, πυελος ξυλινη.

Δρῦφακτος. janua fori judicialis. Δρυφακτοι. cancelli.
εἶθ' ὑπερεπηδων τοὺς δρυφακτους πανταχοῦ. Equit. 672.
Syn. Δρυφακτωμα, κατηλιψ, σανιδωμα, κιγκλις. — διαφραγμα, περιφραγμα.—ξυλινος θωραξ.

Δρῦφασσομαι. munio.
αμπυξ σαωσει, στερνα δεδρυφαγμενον. Lyc. 758.
Syn. Ασφαλιζομαι.

Δρυψελον, ου. το. cortex.
ουδε ποροι ῥιζης δρυψελα ποντιαδος. Parthen. ap. Et. Ma.
Syn. Λεμμα, φλοιος.

*Δρυψιον, sive Δρυψος. ramentum. Vid. Epig. *modo cit.* ad v. Δρυππα, *et ibi annott.* Syn. Ξυσμα.

Δυᾶς, ἁδος. ἡ. numerus binarius, dualitas.
ὁσσα περ ηπειρων δυὰς ηγαγεν, ὁσσα περ αιών. Christod.

Δυαω. in calamitates conjicio. [*Ecphr.* 379.*
αλλὰ θεοὶ δυοωσι πολυπλαγκτους ανθρωπους. υ. 195.
Syn. Ανιαω, πιεζω.—φλυαρεω.

Δῦη, ης. ἡ. calamitas.
γινωσκειν· ἢ γάρ με δυη εχει ηλιθα πολλή. ξ. 215.
Syn. Ατυχημα, αποτυχια, ακληρωμα, ἡσσα, ἡττα, πταῖσμα, λυμη, δυσπραξια, δυηπαθια, αλγος, ανια, ενδεια, πονος.
Epith. Αινη, λυγρα, θυμοβορος, γυιοβορος, βαρεῖα, πικρα.

Δῦηπαθῐα. ærumnarum perpessio. —επι ξηρη γαρ εκειτο διψα δυηπαθιη τε και αλγεσιν.— Ap. 4. 1395.
Syn. Δυη, κακοπαθεια, παθημα, παθος.

Δῦηπᾰθης, Δυηπαθος. ærumnarum patiens.
αλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθεων ανθρωπων
*τερπωλῆς επεβημεν ὁλῳ ποδί· σὺν δέ τις αιεὶ
πικρὴ παρμεμβλωκεν εὐφροσυνῃσιν ανιη.* Apoll. 4. 1165.
εργασιην φευγουσα δυηπαθον·— H. in Merc. 486.
Syn. Αθλιος, δυσπαθης, τλησιπονος, φερεπονος, καρτερικος.

*Δῦμαινᾰ, ης. ἡ. saltatrix Laconica, ita dicta a tribu quâdam Doriensium. Vid. Steph. Byz. in v. Δυμᾶν[4].
—φιλοπλοκαμοισι Δυμαιναις. Euphorion.

Δῦμη. urbs Achaiæ.
εις Δυμην απιοντα την Αχαϊκην. Call. Ep. ap. Steph. Byz. *quod sic reformavit* Bentleius: εις Δυμην απιοντο τὴν Αχαιας. (*Hendecasyll.*) vel etiam sic, εις Δυμην απιοντας Αχαιΐδα—Frag. 73.*

Δῦμι. subeo. *Item*, Δύω, Δῦομαι.
τυνη δ' ωμοιϊν μὲν εμὰ κλυτὰ τευχεα δῦθι. Π. 64.
*—αἱ μεν εδυσαν-Κενθμῶνα Κρητης— Apoll. i. 298.
παγον παρ' αυτὸν χασμα δυσονται χθονός. Eur. El. 1269. W.*
Syn. Ενδυω, ενδυομαι, περιδυω, ὑποδυω, εισδυω, δυνω, εισδυνω, καταδυνω, ὑποδυνω.—αμπεχω, περιβαλλομαι, ὑποδυομαι.

Δῦνᾰμαι. *possum, valeo. *med.* imperf. εδῦνᾰμην, *Attice* ηδῦνᾰμην. fut. δῦνησομαι. *qs.* a δυναω. aor. 1. εδῦνησᾰμην. *pass.* perf. δεδῦνημαι. aor. 1. εδῦνηθην, *Attice*, ηδῦνηθην. *item*, εδῦνασθην, *qs.* a δυναζω.
ουτε τὸν ογμον αγειν ορθὸν δυνα, (sive δυνᾳ, *Dor.* pro δυνασαι) ὡς τοπρὶν ἆγες. Theoc. 10. 2.
πῶς εδυνω, δολομῆτα, δυω βοε δειροτομῆσαι; Hom. Merc. 405.
a. ὁ φανὸς ἡμῖν ουκ εφαινεν, ουδὲ ἕν.
b. επειτα φυσᾷν, δυστυχὴς, ουκ ηδυνω; Philippid. ap. Ath.
φρουδαι δ' ελπίδες, ἁς διαθεσθαι [p. 700. c.
χρῄζουσα καλῶς ουκ εδυνασθην.[5] Ion, 886.*
οἷ ῥά τ' εν αφνειοῦ ανδρὸς μεγα δυναμενοιο[6]. λ. 413.
δοιω δ' ου δυναμαι ιδεειν κοσμητορε λαῶν. Γ. 236.
Syn. Ισχυω, εξισχυω, εχω, σθενω.—επεστι μοι.—θελω.

Δῦναμενη. Nom. Pr.
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φερουσά τε, Δυναμενη τε. Σ. 43.

Δῦνᾰμις, Δῦνᾰσις. *vis, facultas.
ἡμεῖς δ' εμμεμαῶτες ἁμ' ἑψομεθ', ουδέ τι φημὶ
αλκῆς δευησεσθαι,* ὁση δυναμίς γε παρεστι. Ν. 785.
δυνασιν αδικον-Εφελκων. Herc. F. 776.
Syn. Αλκη, βια, ισχυς, εξουσια.—χεὶρ.—στολος, στρατος.
Epith. Αμφιλαφης, αδαμαστος, θεοσδοτος.

Δῦναστεια. potentia. πῶς δῆτ' εμοι τυραννις ἡδιων εχειν αρχῆς αλυπου και δυναστειας εφυ; Œd. T. 600.
Syn. Αρχη, δεσποτεια, επικρατεια, ισχυς, δυναμις.

---

1. Vid. Dorvill. in Chariton. 117, et 427.

2. Vix etiam tiro monendus est duas posteriores syllabas hujus vocis in unam esse contrahendas, ut metro consulatur. In altero versiculo, δώδεκα πάντας, Anglice vertat, *twelve in all.*

3. Vid. Phaniam, *Anal.* ii. 53. ubi legitur ἁδέ τ' ἐφολκὶς, et δρύψελα κυκλίαδος, post Toup.—Cod. Vat. habet δρύψια κικλιάδων. "Nec video," inquit Jacobs. "quid in Cod. lectione tantopere reprehendendum sit. δρύψιον a δρύπτω (i. e. ξύω, *rado*) derivandum, alibi quidem non occurrit; sed quam multa sunt in his carminibus ἅπαξ λεγόμενα! Δρύψιον *ramentum* est, κυκλιάδων τυροῦ, de orbe casei derasum."

4. Vid. Toup. Epist. Crit. Tom. ii. 480.

5. Reperitur hæc forma aor. pass. apud Sophoclem etiam, Œd. T. 1221. (1212.) ubi Brunck. "ἐδυνάθησαν. Sic B. cum gl. ἐδυνήθησαν."

6. Verbum δύναμαι, aut aliqua ejus membra, in scriptis, quæ sub Homeri nomine vulgantur, ad minimum, centies et vicies occurrit. Sed, ni fallor, prima syllaba semper est brevis, præter in hoc Odysseæ loco, item Od. α. 276. et in Hymno, qui Εἰρεσιώνη inscribitur, vs. 1. Vox Δυναμένη, proprium nomen Nymphæ, reperitur in Il. Σ. 43. prima vocali longa; neque enim aliter aut ista vox, aut δυνάμενος, in heroico versu locum haberet. Producitur autem vi arseos, sive, quod eodem fere recidit, ex ipsa metri necessitate. Vid. Damm. in v. coll. 505—507.

Δῠναστης, Δῠναστωρ. dominus.
μῆνες; αγηρως χρονῳ δυναστας
κατεχεις Ολυμπου
μαρμαροεσσαν αιγλαν. Antig. 608. Br.
Ηλιδος δυναστορες. Iph. A. 280. Syn. Αρχηγος, αρχος.
Δῠνᾰτὸς, ή, όν. potens.
—τοῖς δυνατοῖς-Ουκ εριστὰ πλαθειν. Soph. El. 220.
Syn. Δυνηρος.—ὁ κρατῶν. βασιλευς.
Δυνω. Vid. Δῦμι.
δῦνε δε ποντον ιών, ποθεσαν δ' ήρωες Αχαιοί. O. 219.
δευτερον αὖ θωρηκα περὶ στηθεσσιν εδυνεν. Γ. 332.
Δυο, Δυω. (*Poët.*) *gen.* δυοῖν et δυεῖν. duo.
τῶν αὖθ' ἡγεισθην Ασκληπιοῦ δυο παῖδε. B. 731.
τουσδε δ' εα φθινυθειν, ένα και δυο, τοί κεν Αχαιῶν. ib. 346.
πετρη τε, ξυνεσις τε δυω ποταμῶν εριδουπων. κ. 515.
ανδρε δυω πολλοῖσι και ιφθιμοισι μαχεσθαι. π. 244.
Phr. —Αλλ' εἴ τις μοι ανὴρ ἅμ' εποιτο καὶ αλλος,
μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεωτερον εσται.
σύν τε δυ' ερχομενω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ενοησεν,
ὁππως κερδος εη· μοῦνος δ' ειπερ τε νοηση,
αλλά τε οἱ βρασσων τε νοος, λεπτὴ δέ τε μῆτις. K. 222.*
Δυοκαιδεκα. *indecl.* duodecim.
αυτὰρ εγὼ κρινας έταρων δυοκαιδεκ' αριστους. ι. 195.
Δυοκαιδεκᾰμηνος. qui duodecim mensium est.
παντα δυοκαιδεκαμηνον αμμενουσαι-Χρονον,— Trach. 659.
Δυπτης. urinator.
—δυπταὶ δ' εξ ἁλὸς ερχομενοι— Call. *fr.* 167. Bentl.
Syn. Αρνευτηρ, κολυμβητηρ, δυτης.
Δυπτω. aquas subeo.
—αλλοι μεν ες ἁλμυρὸν αθρόοι ὕδωρ
δυπτοντες κεφαλὰς και στηθεα— Ap. 1. 1008.
Syn. Βυθιζω, βαπτιζω, καταποντιζω.—δῦμι.
*Δυρας, ᾱ. ὁ. Trachiniæ fluv.
Δυρα παρ' οχθαις ὁς ποτε φλεξας θρασυν
λεοντα,— Lycophr. 916.
Δῡρομαι, *æque ac*, οδυρομαι, Atticis *fuisse in usu, ostendit* Porsonus *ad* Hec. 734.
αταρ τί ταῦτα δυρομαι, τὰ δ' εν ποσιν
ουκ εξικμαζω, και λογιζομαι κακά; Androm. 404. W.
Syn. Αλγεω, θρηνεω, πενθεω.*
Δῠσαγκομιστος. non tollendus.
—αἷμα ματρῷον χαμαι-Δυσαγκομιστον. Eumen. 263.
Syn. Δυστλητος.—δυσιατος.
Δῠσαγκρῖτος, ου. ὁ ή. judicatu difficilis.
ιὼ, δυσαγκριτοι πονοι. Æsch. Supp. 126. P.
Syn. Δυσδιαγνωτος.
Δῠσαγνος. impurus.
δυσαγνος παῖδ' ἁγνον ὁδηγητῆρα λαχοῦσα[1]. Orph. H. 40. 6.
Syn. Αναγνος, ανοσιος.
Δῠσαγρης. infelix capturæ.
οικτειρει θηρης σε δυσαγρεος— Opp.
Δῠσᾰδελφος. infelix in fratribus.
ιὼ, δυσαδελφοταται πασῶν,— Sept. Th. 876.
Δῠσᾱής. graviter spirans.
συν δ' Εὖρός τε Νοτος τ' επεσε, Ζεφυρός τε δυσαής. ε. 295.
Syn. Δυσπνοος, δυσπνευστος.
Δῠσαθλιος, Δυσαιων. valde miser.
a. ὦ σπερμ' ὁμαιμον. b. ὦ δυσαθλιαι τροφαί. Œd. C. 336.
αλαῶν ομματων ἆρα και
ἦσθα φυταλμιος, δυσαιων,
μακραιων θ', ὡς επεικάσαι. ibid. 148.
Syn. Δυστυχης, αθλιος.
Δῠσαιᾶνης. lugubris. ιυζ' αποτμον βοαν
δυσαιάνῆ Περσαις δαΐοις. Pers. 281.
Syn. Δυσθρηνητος, δυσαιακτος.

1. Felici, imo certa, conjectura, pro versu, et metro et sensui repugnante, scripsit Hermannus: ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὁδ. λ. Vid. omnino ejus Notam. Nisi memoria me fallit, vox δυσάγνος alicubi apud Æschylum occurrit.—Et tandem, ope Butleriani Indicis, locum reperio, unicum quidem illum, in Supplicibus, 759. (747. *Pors.*) δυσάγνοις φρεσὶν, κόρακες ὥστε, βω-μῶν ἀλέγοντες οὐδέν.

Δῠσαινητος. infamis.
αινογαμος Μηδεια δυσαινητοις ὑμεναιοις. Orph. 1337.
Syn. Δυσοιωνιστος, απαισιος.
*Δῠσαιων, ῶνος. ὁ ή. cui ærumnosa est vita.
δαιμονιη· τριτατῳ δε κατεφθιτο μηνι δυσαιων
ουλομενη ψυχῆς δυσφρονι τηκεδόνι. Diotim. *An.* i. 251.*
Δῠσαλγης. gravem adferens dolorem. 2. *item*, Δυσαλγητος. qui dolore alterius vix adficitur.
δυσαλγεῖ τυχᾳ μινυρὰ κακὰ θρεομενας. Agam. 174.
—δυσαλγητος γαρ αν
ειην, τοιανδε μη ου κατακτειρων ἑδραν. Œd. T. 12.
Syn. Δυσανασχετος, δυσιατος, επωδυνος, οδυνηρος.—2. σκληρος, δυσμετακλαστος, απαθης, ανηλεης, αναλγης, αναλγητος, ασυμπαθης.
Δῠσαλθὴς, Δυσαλθητος. ægre sanabilis.
νεβρὸς δ' ιομιγῆ θηλὴν σπασε, καὶ τὸ δυσαλθὲς [287.
τραυματος εξ ολοοῦ πικρὸν εβρωξε γαλα. Polyæn. *Anal.* ii.
εἶχε δυσαλθητῳ πεπεδημενα γουνατα νουσῳ. Nonn.
*Δῠσᾰλυκτος, ου. ὁ ή. vix evitabilis.
ην δε το Μηδειης Κολχιδος εχθομενον πῦρ
κεῖνό τις ενδεξηται εφημερον, οὗ περὶ χειλη
δευομενον δυσαλυκτος ιαπτεται ενδοθι κνηθμός. Nic. Al. 249.*
Δῠσᾰλωτος. difficilis captu.
ληγετον τοῦδ' αχους· κακῶν γαρ
ουδεὶς δυσαλωτος. Œd. Col. 1801. (1722. Br.)
Syn. Δυσληπτος, δυσπορθητος, αμετοχος.
*Δῠσαμβᾰτος, ου. ὁ ή. impervius.
εστι τις λογος τὰν Αρετὰν ναιειν
δυσαμβατοις επὶ πετραις,— Simon. *fr.* 15. *Gaisf.*
Δῠσᾱμεριος. tristificus. *vox forsan ab* Æschylo *usurpata.*
Σφιγγα δυσαμεριαν, πρυτανιν κυνα, πεμπει. Ran. 1287. Br.*
Δῠσαμμορος. infelix.
μητηρ θ', ἥ μιν ετικτε δυσαμμορος, ηδ' εγὼ αυτός. X. 428.
Syn. Δυσαμοιρος, δυσμορος, κακομοιρος, δυσκληρος, δυστυχης.
Δῠσᾰνολβος, ον. miser.
—η δειλὸν θνητῶν γενος, ὦ δυσανολβον. Emped.
Δῠσαντης, arduus. *item*, cujus occursus est sinister.
παντοθι δ' αγρομενοιο δυσαντεῖ κυματος ὁρμῇ. Mus. 324.
Syn. Δυσπροσιτος, φοβερος, χαλεπος, τραχυς.
Δῠσᾰπαλλακτος. qui difficulter abjici potest.
επει εν δυσαπαλλακτοις οδυναις. Trach. 976.
Syn. Δυσιατος, ανιατος.
*Δῠσᾰπιστος *scriptum in Cod. ad* Straton. *An.* ii. 364. *pro quo* Salmasius *reposuit* δύσπιστος, perfida, perjura.*
Δῠσᾰρεστος. morosus.
—μεγαλας και δυσαρεστους-Δαιμονας— Eumen. 931.
Syn. Δυστροπος, δυσεκλογιστος, δυσδιαγνωστος, δυσχερης, δυσκολος, δυσηλεγης, βαρυφρων, χαλεπος.
Δῠσᾰριστοτοκειᾰ. quæ optimam prolem peperit, sed malo fato.
ὤ μοι εγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτοκεια. Σ. 54.
Δῠσαρκτος. contumax.
—φερουσι γαρ νικωμενον-Φρενες δυσαρκτοι. Choëph. 1024.
Syn. Δυσπειθης, ανηκοος.
Δῠσαρπᾰγος, ου. ὁ ή. *Vid. Δισαρπαγος.*
Δῠσασχετος. intolerabilis; *sed videtur potius leg.* δυσανσχ.
τῆλε παρέξ· οδμὴ δε δυσασχετος αὖθι λελειπτο. Ap. 2. 272.
Syn. Δυσανασχετος, δυσφορητος, δυσαχθης.
Δῠσᾰτῑμος. idem quod Ατιμος.
κλυεις πατρωΐους δυσατιμους. Choëph. 441.*(δύας ἀτίμους. Pors.)
Δῠσαυλης, ου. ὁ. pater Eubulei et Triptolemi. Vid. not. ad v. Δυσαγνος.*
Δῠσαυλῐᾱ, ας. ή. graves excubiæ.
μοχθους γαρ ει λεγοιμι και δυσαυλιας. Agam. 558.
Δῠσαυλος. ad diversandum parum commodus.
δυσαυλων παγων αιθρια. Antig. 363.
Syn. Δυσαυλιστος.
Δῠσαυχης. jactator odiosus.
οὔ τι εγών, οἷοί τε δυσαυχέες αλλοι εασιν. Ap. 3. 976.
Exp. Οἱ καυχωμενοι αλαζονικῶς εν ἑτερων διαβολαῖς.
Δῠσαχθής. onerosus.

επαθομεν παθος δυσαχθὲς[1], ὦ ποποι. Eumen. 145.
SYN. Δυσβαστακτος, δυσφορος, δυσασχετος, δυσοιστος.
Δυσβᾰτος. qui difficulter adiri potest.
*ευθυμος ων ερεσσε την επ' Αΐδος
αταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ εστι δυσβατος. Leon. Tar. *An.* i. 236.*
SYN. Δυσαμβατος, δυσδιαβατος, δυσεμβατος, αβατος, δυσεμβολος, δυσδιεξοδος, δυσχερης, τραχυς.
Δυσβαΰκτος. lamentabilis.
τεῖνε δε δυσβαΰκτον-Βοᾶτιν ταλαινάν αυδαν. Pers. 575.
SYN. Θρηνητικος.
Δυσβῐοτος, ου. ὁ ἡ. ærumnosus.
ει καί μιν δακνει δυσβιοτος πενιη. Leon. Tar. *An.* i. 237.
Δυσβουλῐᾱ. stultitia consilii.
αλλ' εα με, και την εξ εμοῦ δυσβουλιαν,
παθεῖν το δεινον τοῦτο.— Antig. 95.
SYN. Αβουλια, κακοβουλια.
Δυσβωλος. parum fertilis.
τοῖσι δε δυσβωλος και τρηχεῖ', οἷς εχολωθης. Hom. 41. 3.
SYN. Ακαρπος.
Δυσγᾰμῐᾱ. infelix matrimonium. Vid. Δυστοκια.
Δυσγᾰμος. Vid. Δυσνυμφος.
δυσγαμον αἶσχος ἑλοῦσ'
Ἑλλάδι τᾷ μεγαλᾳ. Troad. 1114.
ματρὶ γὰρ γαμους δυσγαμους *ταλας
καλλινῖκος ων-Αινιγματων, ξυναπτει.* Phœn. 1062.
Δυσγενειᾰ. generis obscuritas.
τὴν δυσγενειαν τὴν εμὴν αισχυνεται. Œd. T. 1098.
SYN. Αγενεια.
Δυσγενης. ignobilis.
διδούς γε μὲν δὴ, δυσγενὲς μηδὲν διδου. Hel. 1275.
SYN. Αγενης, ανελευθερος, δυσκλεης, εχθρος.
Δυσγνοιᾰ, Δυσγνωσῐᾱ. ignorantia.
δυσγνοιαν ὅστις την εμην ιασεται. Herc. F. 1107.
—ἔκ τοι δειματος δυσγνωσιαν-Εἶχον προσωπον. ib. El. 767.
SYN. Ανοια, αγνωσια.
Δυσδαιμονῐᾱ. infelicitas.
μεταβαλλει δυσδαιμονια. Iph. T. 1120.
SYN. Δυστυχια, δυσπραξια.
Δυσδαιμων. infortunatus.
προς σῇ δυσδαιμονι μοιρᾳ. Œd. T. 1325. (12. Br.)
SYN. Δυσποτμος, αθλιος.
Δυσδακρῡτος. lacrymabilis.
ψῆγμα δυσδακρυτον αν-τηνορος σποδου *γεμιζων τους λεβητας ευθετον. Agam. 451.
SYN. Αξιοθρηνος.
Δυσδᾶμαρ, *vel* Δυσδαμαρτος. malam habens uxorem.*
ανηρ τε δυσδαμαρτος αντ' ανδρὸς πεσῃ. ib. 1328.
SYN. Δυσγαμος, δυσνυμφος.
Δυσδερκετος. Opp. Vid. Πιθηκος.
Δυσδερκής. obscurus.
—βλοσυρης δυσδερκέα δειματα λιμνης. Opp.
*Δυσδηρῐ. το. genus aranei venenatum.
αλλο γε μὴν δυσδηρι, το δε σφηκειον επουσι. Nic. Th. 738.*
Δυσδωρος. qui cum malo datur.
δῶρα λαβὼν δυσδωρα— Opp. SYN. Αδωρος.
Δῠσεδρος. male sedens. δυσεδρος και δυσομιλος. Agam. 755.
Δῠσειμᾰτος. male vestitus.
σὺ δ' ὧδ' αλουτος και δυσειματος χροα. Eur. El. 1107.
SYN. Δυσειμων, αχιτων, ακτημων.
*Δῠσεισβολος. ὁ ἡ. incursionibus minime obnoxius.
κοιλη γαρ, ορεσι περιδρομος, τρηχεῖά τε,
δυσεισβολος τε πολεμιοις.— Eur. *fr.* Cresphont. xii.*
Δῠσεκβᾰτος. exitum difficilem habens. Sibyll. Vid. Μυγδονιη.
Δῠσεκδρομος. idem.
φυουσιν, τοθι χασμα δυσεκδρομον Ευβουλῆος. Nic. Al. 14.
Δῠσεκλῠτως. *adv.* inextricabiliter.
αραρεν ἠδε γ' ωλενη δυσεκλυτως. Prom. 60.
Δῠσεκνιπτος. qui elui vix potest.
—και δυσεκνιπτῳ τρυγι. Stobæ. l. 4.

Δῠσεκπεραντος. **potius*, Δυσεκπερᾱτος.* Δυσεξηνυστος. vix explicabilis. —το γαρ παρ' ἡμῖν παθος
παρον, δυσεκπερατον ερχεται βιον. Hipp. 678.
δεσμον δυσεξηνυστον ἑλκεται δεθεις. ib. 1237.
SYN. Δυσεκφυκτος, δυσεκλυτος, δυσηνυτος.
Δῠσεκφυκτως. *adv.* sine effugio. [*An.* ii. 238.
κλαῖε δυσεκφυκτως σφιγχθεὶς γερας, ακριτε δαῖμον. Qu. Mæc.
Δῠσελενη. epith. Helenæ. q. d. infelix Helena.
Ληδας σκυμνον δυσελενας. Orest. 1383.
* EPITH. Ἑλεναυς, ἑλανδρος, ἑλεπτολις. Agam.*
Δῠσελπῐς, ῐδος. ὁ ἡ. qui est abjectæ spei.
και τοτε μεν δυσελπις,
σπλαγχνα δέ μου κελαινοῦται. Choëph. 410.
SYN. Ανελπιστος, αθαρσης, δυσερμος.* Suid.
Δῠσεμβᾰτος, ου. ὁ ἡ. epith. viæ asperæ, arduæ, *etc.*
μηδε βιαζομενοισι δυσεμβατον οἶμον ὁδευῃ. Tryph. 102.
Δῠσεντερῐκὸς, Δυσεντερος. qui dysenteria laborat.
τηνεσμῷ ὡσεί τε δυσεντερος αχθομενος φως. Nic. Al. 382.
Δῠσεξοδος. idem quod Δυσεκβατος.
—τας δυσεξοδους-Ζητῶν κελευθους— Lyc. 1099.
SYN. Ανεξοδος, δυσεκβατος.
*Δῠσεραστος. inamabilis. [81.
ορθρε, τί μοι δυσεραστε, ταχὺς περι κοῖτον επεστης; Meleag.
SYN. Απεχθης.*
Δῠσεργος. piger ad opus faciendum.
η και χεῖμα δυσεργον; επεὶ καὶ χειματι πολλοί. Bion. 6. 5.
SYN. Δυσεργης.—δυσεργαστος, δυσχερης, δυσκολος.
Δῠσερημος. desertus.
τίς σε παγος δυσερημος, ανηλιος, εξεθρεψεν; Philipp. *An.* ii. 230.
Δῠσεριστος. in infelici contentione positus. Vid. Δυσμαχος.
το δυσεριστον αἷμα φυσῶν Αρης. Soph. El. 1401. (1385. Br.)
Δῠσερως. perdite amans.
μαλοισιν, δυσερωτα τον αιπολον ανδρα καλεῦσα. Theoc. 6. 7.
SYN. Ερωμανης.
Δῠσευνητειρᾰ. periculose cubans.
* δρακοντα δ' ὥς τις τεκνων
ὑπερδεδοικε λεχεων* δυσευνητειρα,
παντροφος πελειάς. Sept. Th. 299. SYN. Δυσευνητος.
Δῠσευρετος. inventu difficilis.
λυκου κελευθον, πολεμιοις δυσευρετον. Rhes. 212.
SYN. Δυσερευνητος, ανιχνιαστος, δυσθηρατος, δυσεκλυτος, δυσποριστος.
Δυσζηλος. in malam partem æmulator.
δυσζηλοι γάρ τ' ειμὲν επὶ χθονὶ φῦλ' ανθρωπων. η. 307.
SYN. Κακοζηλος, αντιζηλος, φθονερος, φιλονεικος.
Δυσζωος. cui vita vix sustineri potest. Vid. Βιοτος.
* Δῠσηκοος, ου. ὁ ἡ. qui graviter audit.
ωτων καθαιρει τους πορους δυσηκοοις. Ep. ἀδ. 445.*
Δῠσηλεγης. *propr.* molestam habens dormitionem.
ουδέ τί τοι θανατόν γε δυσηλεγέ' ουτε Τυφωεὺς
αρκεσει,— Hom. Ap. 367.
τὴν σαυτοῦ φρενα τερπε· δυσηλεγεων δε πολιτῶν
* αλλος τίς σε κακῶς, αλλος αμεινον ερεῖ.* Theog. 793.
SYN. Δυσαλγης, αλγεινος, δυσφορος, δυστροπος, χαλεπος, κακοηχος, μακροκοιμητος.
Δῠσηλιος. ad quem sol ægre pervenit.
* αγαμαι ληματος· ἦ σπανις
τῶν αγαθῶν·* όταν ᾖ
δυσαλιος εν πελαγει,
και σαλευῃ πολις. Rhes. 245. SYN. Ανηλιος.
Δῠσημεριος. Vid. Δυσαμεριος.
Δῠσηνεμος. ventis vexatus.
ακτην τ' αιγιαλον τε δυσηνεμον εισοροωντες[2]. Ap. 1. 593.
SYN. Δυσταραχος, ανεμιζομενος.
Δῠσηνωρ. infelix. *Ζεὺς αναξ αποστεροιη* γαμον δυσανορα. Æsch. Supp. 1071.
Δῠσηροτος. aratu difficilis.

1. Δυσαχές. Pors. cum Robort.

2. "Brunck. in fine versus scripsit ἐκνεύσαντες, ne bis recurreret "εἰσορόωντες: sed integer versus genuinus non videtur." Beck. in l.

αὐτὴ εγὼ τοιηδε δυσηροτος· αλλ' απ' εμεῖο*
*Δηλιος Ἀπολλων κεκλησεται·**— Call. 4. 268.
Syn. *Ανηροτος.*
Δῠσηχής. horrisonus. *Vid. not. ad v. Δυσαχθης.*
αλλ' οἰγ' ου πολεμοιο δυσηχέος εμνωοντο. B. 686.
Syn. *Δυσκελαδος, κακοηχος, βαρυηχης, βαρυβρομος, κακοφωνος.*
Δυσθαλπης. calefactu difficilis.
η και χειμωνος δυσθαλπέος· ὅς ῥά τε εργων
ανθρωπους ανεπαυσεν επὶ χθονὶ, μῆλα δε κηδει. P. 549.
Syn. *Δυσθερμαντος, ψυχρος, ψυχεινος, ῥιγιος, κακοθαλπης.*
Δυσθᾰνᾰτος. difficilem mortem inferens.
δυσθανατων κρατηρων πλη-ρωμαт',— Ion. 1051.
Syn. *Θανατηφορος.—δυσθνησκων.*
**Δυσθᾰνής, έος. ὁ ἡ.* misere mortuus. 2. qui ægre moritur.
ειρυσαν ες ποινὰς τλημονα δυσθανέα. Crinag. *An.* ii. 149.*
Δυσθεᾱτος. infelix adspectu.
ὦ δυσθεατον ομμα, και τολμης πικρᾶς. Aj. 1023.
Syn. *Δυσπροσοπτος, φρικωδης, φοβερος, δεινος.*
Δυσθεος. odiosus Deo. [291.
ὦ δυσθεον μισημα, σοι μονη πατηρ-Τεθνηκεν ;— Soph. El.
Syn. *Ασεβης, αθεος, κακοθεος, κακοδαιμων.—δυσθεατος,*
Δυσθερᾰπευτος. ægre sanabilis. [Schol.
και μοι δυσθεραπευτος Αιας. Aj. 614.
Syn. *Αθεραπευτος, ανιατος, δυσιατος, αναλθης, δυσαλθης, δυσαλθητος, δυσκηλος, ανηκεστος.*
Δυσθηρος. cui parum succedit venatio.
—πτοιη δε πονον δυσθηρον εθηκε. Opp.
Δυσθνησκω. difficulter, vel infeliciter, morior.
θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσποτου παρὰ σφαγαῖς
βαλλει με δυσθνησκοντος αἵματος νεου. Rhes. 791.
Δυσθρηνητος. lamentabilis.
ὦ δμωαὶ, δυσθρηνητοις-Ὡς θρηνοις εγκειμαι. Iph. T. 143.
Syn. *Πολυδακρυτος, δυσαιανης, δυσοικτρος, δυσαιακτος.*
Δυσθροος. flebilis.
—αι-ανῆ δυσθροα βαγματα. Pers 639.
Syn. *Κακοθροος, κακοηχης.—γοερος.*
Δυσθυμεω. animum despondeo.
και μη πελαζε μητρι δυσθυμουμενη. Med. 90.
Syn. *Ανελπιζω, ακηδεω, λυπεομαι, δυσκολαινω, δυσφρονεω.—αθυμεω, εκψυχω.*
Δυσθῡμῐα. animi mœror.
χωρεῖ, πριν ελθεῖν συμμαχοις δυσθυμιαν. Eur. Supp. 696.
Syn. *Δυσελπιστια, βαρυθυμια, αθυμια, δυσφροσυνη, λυπη.*
Δυσθῡμος. graviter animo adfectus.
σᾷ δυσθυμῳ τικτουσ' αιεὶ
ψυχᾷ πολεμους— Soph. El. 220.
Syn. *Αθυμος, βαρυθυμος, ἀῤῥωστος, δυσκηδης, νουσαχθης, σκληρος, δυσφρων, κακοβουλος, δυσμητις, δυσητωρ, οργιλος.*
Δῠσῐᾱτος. Vid. *Δυσθεραπευτος.*
κακὸν αφερτον-Φιλοισι, δυσιατον— Agam. 1112.
Δῠσῐθᾰλασσος. ὁ ἡ. mare subiens. *epith.* retis.
* *δικτυά σοι μολιβῳ στεφανουμενα, δυσιθαλασσα.* Philipp. *An.*
Δῠσῐμερος. ingratus. [ii. 218.*
ἠέ μιν ατης πῆμα δυσιμερον, η τό γ' ενισπω. Apoll. 4. 4.
Syn. *Δυσερατος.—δυσερως.*
Δῠσις. occasus.
—Ηελιοιο-Μεσσηγὺς δυσιες τε και αντολαι— ib. 1. 85.
Syn. *Καταδυσις, δυσμη.* Epith. *Αχλυοπεζα, αχλυοεσσα, κυανωπος, ακαματος.*
Δυσκᾰθαρτος. purgatu difficilis. *ιὼ, ιὼ, δυσκαθαρτος Αδου λιμὴν, τί μ' αρα.* Antig. 1295. (84. Br.)
Syn. *Ακαθαρτος.*
Δυσκᾰπνος. fumo nigricans.
δυσκαπνοις δωμασι. Agam. 783. Syn. *Περιχρος.*
Δυσκαταπαυστος. irrequietus.
μεγαλοσπλαγχνος, δυσκαταπαυστος-Ψυχη,— Med. 109.
Syn. *Απαυστος, ατιθασσευτος.*
Δυσκελᾰδος. Vid. *Δυσηχης.*
—οἱ δε φοβοιο-Δυσκελαδον μνησαντο,— Π. 357.
Δυσκερδης. non lucrosus.
—δυσκερδῆ τε φερων και ανεστιον αγρην. Opp.
Δυσκηδης. graves curas habens.
ει μέν κ' εν ποταμῷ δυσκηδεα νυκτα φυλαξω. ε. 466.
Syn. *Πολυκηδης, πολυμεριμνος, χαλεπος, κακωτικος, δυσφυλακτος.*
Δυσκηλος. Vid. *Δυσθεραπευτος,* et *Δυσιατος.*
ουκ εστ' ατιμα, μηδ' ὑπερθυμως αγαν
θεαὶ βροτῶν στησητε δυσκηλον χθονα. Eumen. 828.
Δυσκῑνητος. inexorabilis.
*'Αδη δυσκινητε, *τί τὴν επεραστον ἑταιρην*
ἥρπασας ; ἢ και σὴν Κυπρις εμηνε φρενα ; Epig. *ἀδ.* 660.*
Syn. *Αμειλικτος, δυστροπος, χαλεπος, δυσαγωγος.*
Δυσκλεης. inglorius.
δυσκλεα, Αργος ἱκεσθαι, επει πολὺν ωλεσα λαόν. B. 115.
Syn. *Ακλεης, ατιμος, αδοξος, κακοδοξος, δυσκλυτος, απρεπης.*
Δυσκλειᾰ. obscura fama. 2. ignominia. Vid. *Αδοξια.*
—εξαναψη-Δυσκλειαν ες αεί. Orest. 828.
Δυσκλεῶς. **adv.* cum fama mala.
λυει γαρ ἡμᾶς ουδὲν, ουδ' επωφελεῖ,
βαξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.* Soph. Elect. 1005.
Δυσκολαινω. indigne fero.
τί δυσκολαινεις, και στρεφει την νυχθ' ὅλην ; Nub. 36.
Syn. *Δυστροπευω, δυσχεραινω, δυσφορεω.*
Δυσκολοκαμπτος. in quo vox varie et nimis artificiose inflectitur.
οἵας οἱ νῦν τας κατὰ Φρῦνιν ταυτας τας δυσκολοκαμπτους. ib.
Δυσκολοκοιτος. difficilem somnum efficiens. [971. Br.
αλλ' ἑνεκεν γε ψυχῆς στεῤῥας, δυσκολοκοιτου τε μεριμνης. ib.
Syn. *Παναγρυπνος, θυμοδακης.* [420.
Δυσκολος. qui fastidioso est stomacho. 2. difficilis.
* *τί ελπεται σοφιας*
ολίγον τι ανὴρ ὑπὲρ ανδρὸς εχειν ;
τα θεῶν βουλευματ' ερευνᾶσαι βροτεᾳ φρενι
δυσκολον· θνατᾶς δ' απὸ ματρὸς εφυ. Pind. *fr. incert.* 99.*
Syn. *Αργαλεος, δυσφορος, δυσηλεγης, αγριος, δυστραπελος, δυσαρεστος, αηδης, δυσχερης.*
Δυσκολπος. infelicem uterum habens.
γαστρὶ δὲ δυσκολπῳ νεκρὸν ενεστι τεκος. Agath. *An.* iii. 62.
Δυσκομιστος. intolerabilis. Vid. *Δυσφορος.*
τά τ' επὶ κρατί μοι
ποτμος δυσκομιστος εισηλατο. Antig. 1347.
Δυσκρῐτος. judicatu difficilis.
δυσκριτ' εμοιγε δυστανῳ. Trach. 966. (51. Br.)
Syn. *Δυσκαταληπτος, δυσγνωστος, δυσνοητος, δυσδιαιτητος.*
Δυσκῡμαντος. procellosus.
εν νυκτι δυσκυμαντα δ' ωρωρει κακα. Agam. 662.
**Δυσκωφεω.* obsurdesco.
δυσκωφει μη, Γοργε· τί τοι χαριεστερον, ει τρεῖς. Leon. Tar.
Δυσκωφος, ου. ὁ ἡ. aurium vitio laborans. [*An.* i. 241.
δυσκωφῳ δυσκωφος εκρινετο· και πολυ μᾶλλον
ἦν ὁ κριτης τουτων δυς δυο κωφοτερος. Nicarch. *An.* ii. 357.*
Δυσλεκτος. nefandus. *λεξας δυσλεκτα φιλοισιν.* Pers. 704.
Syn. *Δυσρητος, δυσφατος.*
Δυσλεπής. difficilis ad decorticandum.
δυσλεπέος καρυοιο, το Κασταvις ετρεφεν αἶα. Nic. Al. 271.
Δυσλογιστος. ratiocinatu difficilis.
και πρός τι δυσλογιστον ὧδ' ἧξεν χερα ; Aj. 40.
Syn. *Δυσβουλος, δυσσυλλογιστος, δυσκατανοητος.*
Δυσλοφος. qui cervici non convenit. *—τυπτε δε κεντρῳ οξεῖ, και ζευγλην δυσλοφον αμφιτιθει.* Theog. 846.
Syn. *Αφορητος, δυσβαστακτος.*
Δυσλοφως. *adv.* difficulter, ægre.
εν τοῖς τοιουτοις δυσλοφως φερει κακά. Tro. 303.
Δυσλῠτος. inextricabilis.
και δυσλυτους εχουσα τας διαλλαγας. Phœn. 388.
Syn. *Δυσεκλυτος, αλυτος.—αφυκτος.*
Δυσμᾰθεω. vix agnosco.
αυτὸν μεν οὖν[1] ὁρῶσα δυσμαθεῖς εμε. Choëph. 223.
Syn. *Απιστεω, αγνωσσω.*

1. Porsoni textus est, *μὲν νῦν*: signo corruptelæ appicto. Schützius, æque ac Morellus, habet *μὲν οὖν*, nulla varietate lectionis enotata.

Δυσμᾰχεω. acriter resisto.
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. αλλ' εσω στεγης. Trach. 499.
Syn. Αντιστατεω, αντιτεινω, φιλομαχεω, φιλονεικεω.
Δυσμᾰχος. inexpugnabilis.
δεινὸν το πλῆθος, ξυν δολῳ τε δυσμαχον. Hec. 883.
Syn. Δυσμαχητος, δυσεριστος, δυσεπιχειρητος, δυσπαλαιστος, δυσκαταγωνιστος, δυσπολεμος, δυσμεταχειριστος, φιλονεικος.
Δυσμεναινω. animo sum male adfecto.
και δυσμεναινω τοῖσι βουλευουσιν εὖ. Med. 870.
Syn. Δυσχεραινω, απεχθως διακειμαι.
Δυσμενειᾰ. malevolentia.
αλλ', ἡ γαρ εκ σοῦ δυσμενεια, και τὰ σὰ
εργ' εξαναγκαζει με ταῦτα δρᾶν βιᾳ. Soph. El. 621.
Syn. Δυσνοια, κακονοια, εχθρα, μισος.
*Δυσμενεω. sum hostis; vires et destinationem earum contra aliquem dirigo.
—ει μή πού τι πατὴρ εμὸς εσθλὸς Οδυσσεὺς
δυσμενεων κακ' ερεξεν εϋκνημιδας Αχαιούς·
τῶν μ' αποτιννυμενοι κακὰ ῥεζετε δυσμενεοντες.* β. 71.
Δυσμενης. viribus male, et ad incommodum alterius agens; hostilis.
δυσμενεες δ' ανδρες σχεδον είαται,* ουδε τι ιδμεν
μη πως και δια νυκτα μενοινησωσι μαχεσθαι.* K. 100.
Syn. Εχθρος, πολεμιος, απεχθης.
Epith. Ασπονδος, αμειλικτος, στυγερος, βροτοκτονος.
Δυσμη. occasus, *inpr.* solis. Vid. Δυσις.
*τοῖσιν εν δυσμαῖσιν αυγᾶν
φλὸξ ανατελλομενα συνεχὲς
παννυχιζει, αιθέρα κνι-
σᾶντι λακτιζοισα καπνῷ. Isthm. 4. 113.
Δυσμηνῐς. ὁ ἡ. ægre placabilis.
μητρυιῆς δυσμηνις αεὶ χολος, ουδ' εν ερωτι. Parm. *An*.ii.202.
Δυσμηνῑτος, ου. ὁ ἡ. idem.
δενδρεα δυσμηνιτα, και ἥν ποτε τεῖχος ιδωσι. Antiphil. *An*.ii. [179.*
Δυσμητηρ. mala, seu, infesta mater.
μῆτερ εμὴ, δυσμῆτερ, απηνέα θυμὸν εχουσα. ψ. 97.
Δυσμητωρ. *sævam, improbam, &c. matrem habens.
ωλετο προς χειρος έθεν[1] (*Choriamb. Dim.*)*
δυσματορος κοτου τυχών. Æsch. Supp. 67.
*Δυσμηχᾰνος, ου. ὁ ἡ. expeditu difficilis.
μηδὲ σύ γ' Αρχυτεω δυσμηχανα εργα κυλινδρων. Eratosth. [*Cyren.An.* i. 478.*
Δυσμηχανῶ. difficultate laboro.
—επει δυσμηχανῶ
λογοισι τον θανόντ' ανισταναι παλιν. Agam. 1369.
Syn. Ματαιοπονεω, πτερυγιζω, ου δυναμαι.
Δυσμῑμητος. vix imitabilis. *perperam ponitur pro* δυσμήνιτος, Ep. l. 3.
Δυσμῐσητος. exosus.
φαλαινα δυσμισητος εξινωμενη. Lyc. 841.
Syn. Δυσμενης, στυγερος.
Δυσμοιρος, Δυσμορος. infelix. Vid. Αινομορος.
δυσμοιρος ισθι μᾶλλον η κακηγορος. Sent.
Syn. Δυσαμμορος, δυστυχης, κακοθανατος, αθλιος.
Δυσμορῐᾰ, ας. ἡ. miseria.
Αστυανακτειης ηρχετο δυσμοριης. Leon. Al. *An*. ii. 196.
Δυσμορφος. deformis. Vid. Αμορφος. [Vid. Helen. 1220.*
δυσμορφος ειην μᾶλλον, η καλὸς κακός. *Eur. *fr.*Chrysipp.3.
Δυσμουσος. a musis alienus; parum suavis.
αλλ' αυλὸς δυσμουσος.—Onestes, *An*. ii. 290.
Δυσνιπτος. qui ægre deleri potest.
—αλλ' εσωζομην, (85. Br.)
χαλκῆς ὅπως δυσνιπτον εκ δελτου γραφήν. Trach. 696.
Syn. Δυσαπαλειπτος, ανεξαλειπτος, δυσεξιτηλος.
Δυσνοιᾰ. malevolentia.
*φιλοισι τε ξυνουσαν, οἷς ξυνειμι νῦν,
ευημεροῦσαν, και τεκνων ὅσων εμοι*
δυσνοια μη προσεστιν, η λυπη πικρα. Soph. El. 652.

Syn. Κακονοια, δυσμενεια, κακεντρεχεια, κακοῤῥαφια, επιχαιρεκακια. κακοβουλια.
Δυσνομῐᾰ. malarum legum institutio.
ὡς κακα πλεῖστα πολει δυσνομια παρεχει. Solon.
Syn. Παρανομια.
Δυσνομος. abhorrens a legibus. —αυτίκα δεινοὶ
εσσονται θαλαμοι νυμφῶν δια δυσνομα φῦλα. Sibyl. l. 7.
Syn. Ανομος, κακονομος, παρανομος.
Δυσνοος. malevolus.
τον τῆδε δυσνουν, και τον ευμενῆ πολει. Antig. 218.
Syn. Δυσμενης, εχθρος.
Δυσνοστος. infaustus.
δυσνοστον αυτοῖς νοστον εμβαλεῖν θελω. Troad. 75.
Δυσνυμφευτος. id. cum sequ.
χθὼν ὦ δυσνυμφευτε, κακοσκηνευς επὶ τεφρῃ. Crinag. *An*.ii.150.
Δυσνυμφος. infelix sponsus.
νυμφαιον, οιμοι δυσνυμφον. Iph. T. 216.
Syn. Δυσγαμος, κακονυμφος. [ανυμφος, αινογαμος, αινολεκτρος.]
Δυσξυμβλητος. perobscurus.
κεῖνος δε δυσξυμβλητον εξηνεγκ' οπα. Eur. Dan. 10.
Syn. Δυσξυμβολος, δυσνοητος, δυστεκμαρτος, δυσεξερευνητος.
Δυσξῠνετος. difficilis intellectu.
τᾶς αγριας ὅτε
δυσξυνετου ξυνετος μελος εγνω,-Σφιγγος, κ. λ. Phœn.1520.
Syn. Αξυνετος, ασαφης, δυσνοητος, δυσερμηνευτος.
Δῠσοδμος. fœtidus.
ευνας, δυσοδμοις θηρσι συγκοιμωμενοις. Lyc. 849.
Syn. Δυσοσμος, δυσωδης, οζωδης, βαρυοδμος, βαρυοσμος, κακοσμος, προσωδης, μυδοεις.
Δῠσοδοπαιπᾰλος. salebrosus.
*—κακῶν-Τε μνημονες[2] σεμναὶ,
και δυσπαρηγοροι βροτοῖς,
ατιμ' ατιετα διομεναι
λαχη θεῶν, διχοστατοῦντ'
ανηλιῳ λαμπᾳ,* δυσοδοπαιπαλα
δερκομενοισι και δυσομματοις ὁμῶς. Eumen. 390.
Syn. Δυσπαραβατος, δυσξυνετος, τραχυς.
Δῠσοιζω. suspicor; vel, ægre fero.
a. τι λασκων; b. δυσοιζων. Rhes. 724.
Syn. Δυσφορῶ, δυσχεραινω, ὑποπτευω, φοβεομαι.
Δῠσοιμος. invius, salebrosus.
δυσοιμου τυχας. (*Dochm.*) Choëph. 945.
Syn. Δυσπορευτος, δυσοδος.
Δῠσοιστος. Vid. Δυσφορος.
—πολλῶν ελεξ-
εν δυσοιστων πονων-Αθλ',— Philoct. 514.
Δῠσομβρος. pluviosus.
και δυσομβρα φευγειν βελη. Antig. 365.
Δῠσομῑλος. non adfabilis. Vid. ad v. Δυσεδρος.
Syn. Δυσομιλητος, αμειλικτος, ακοινωνητος, δυσπροσιτος, δυσεντευκτος.
Δῠσομμᾰτος. horrendus adspectu. Vid. ad v. Δυσοδοπαιπαλος.
Δῠσοργος. qui graviter irascitur.
τοιαῦτ' ανὴρ δυσοργος, εν γηρᾳ βαρυς. Aj. 1036. (17. B.)
Syn. Βαρυθυμος, οξυχολος.
Δῠσορνῐς. qui adversis auspiciis fit.
—ἦ δυσορνις ά-
δε ξυναυλια δορός. Sept. Th. 845.
Syn. Δυσοιωνιστος, απαισιος.
Δῠσορφναῖος. caliginosus.
δυσορφναια δ' αμφὶ τρυχη
ταδε σκοτι' αμειβομαι. Phœn. 337.
Syn. Δυσορφνης, μελαγχρως, μελανοφορος, μελας, αφανης.
Δῠσοσμῐᾰ. malus odor. —παντα ταῦτ' εν ευχερεῖ
εθου, βοῆς τε και δυσοσμιας γεμων. Philoct. 897. (876. B.)
Syn. Δυσωδια, βρῶμος.
Δῠσουριστος. qui secundo vento non provehitur.

1. Hæc est præclara Porsoni emendatio pro ἕο, ἐν. At, nescio quomodo, me fugit, quum eundem adduxi locum sub v. Αηδονις.

2. sc. Furiæ.—*memores* fandi atque nefandi. Virg.

ιω σκοτου νεφος εμὸν αποτροπον,
αδαμαστον τε-Και δυσουριστον— Œd. T. 1339. (13. B.)
Syn. Δυσπεριοδευτος, ατελευτητος.

Δυσπᾰθεων, Δυσπᾰθης. ærumnarum patiens.
ουθὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τεκνου γοαασθαι
μητερι δυσπαθεοντος.— Mosch. 4. 84.
καὶ γὰρ τα πυθοκραντα· δυσμαθῆ δ' ὁμῶς. Agam. 1264.
Syn. Δυσποτμος, κακοπαθης.—δυστλητος.

Δυσπᾰλαιστος, Δυσπᾰλης. vix eluctabilis. 2. difficilis.
ὦ δυσπαλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' εχων. Eur. Supp. 1108.
*ῥᾴδιον μὲν γὰρ πολιν σεῖ-
σαι και αφαυροτεροις· αλλ' επὶ χω-
ρας αὖθις ἑσσαι δυσπαλὲς
δὴ γινεται, εξαπινας
ει μὴ θεὸς ἀγεμονεσσι κυβερ-
νατὴρ γενηται.—* Pyth. 4. 484.
Syn. 1. Δυσμαχος, ακαταπαλαιστος, ακαταγωνιστος, δυσμεταχειριστος. 2. αργαλεος, δυσκολος, δυσχερης, σκληρος, δυστυχης.

Δυσπᾰλᾰμος, ου. ὁ ἡ. cui ægre repugnari potest.
θεῶν δυσπαλαμοι
παρ' ουδὲν ηραν δολοι. Eum. 877.
Syn. Δυστεχνος, κακοτεχνος, δυσχερης.

Δυσπᾰλεομαι. *auctoritate caret. legend. enim in* Eumen. 562.
—εν μεσᾳ δυσπαλεῖ τε δινᾳ. vulg.* δυσπαλεῖται.

Δυσπᾰλᾰμως. *adv.* infeliciter.
και γαρ δυσπαλαμως ολοιο
δι' ἁλιρρύτου αλσος.— Æsch. Supp. 864.

Δυσπᾰρᾰβουλος. male consulens.
δυσπαραβουλοισι φρεσίν. Æsch. Supp. 113.
Syn. Δυσβουλος, αβουλος.

Δυσπᾰρᾰθελκτος. difficulter demulcendus.
*τον ὑψόθεν σκοπὸν επισκοπει,
φυλακα πολυπονων
βροτῶν, οἳ τοῖς πελας προσημενοι
δικας ου τυγχανουσιν εννομου.
μενει τοι Ζηνὸς Ἱκταιου κοτος*
δυσπαραθελκτοις παθόντος οικτοις. Æsch. Supp. 377.

Δυσπᾰραιτητος. difficilis exoratu.
φθεγξει· Διὸς γαρ δυσπαραιτητοι φρενές. Prom. 34.
Syn. Απαραιτητος, αμετατρεπτος, αμειλιχος, χαλεπος, [βαρυς.] δυσπαρατρεπτος.

Δυσπᾰρᾰκολουθητος. intellectu difficilis.
δυσπαρακολουθητον δε πρᾶγμ' εσθ' ἡ τυχη. Sent.
Syn. Δυσξυνετος, δυσνοητος.

Δυσπᾰρευνος. in quo, vel, quocum non bene dormitur.
το δυσπαρευνον λεκτρον ενδατουμενος. Trach. 804. (793. B.)
Syn. Απαισιος, δυσποτμος.

Δυσπᾰρηγορος, *in lexicis exponitur,* 1. vix consolabilis: *at in loco supra cit.* sub v. Δυσοδοπαιπαλος, *idem denotat,* 2. *quod** δυσπαραθελκτος.
Syn. 1. Δυσπαρηγορητος, δυσπαραμυθητος. *2. δυσπαραιτητος.*

Δυσπαρθενος. virgo infelix. [197.
ειπὲ, Πολυξεινη δυσπαρθενε, τίς τοι αναγκη. Christod. *Ecphr.*

Δυσπᾰρις. epith. Paridis, infelicitatem ejus denotans.
Δυσπαρι, εἶδος αριστε, γυναιμανὲς, ηπεροπευτά. Γ. 39.

Δυσπειθής. cui ægre persuaderi potest. Vid. ad v. Δρυνοκοιτης.

Δυσπεμπτος. qui ægre submoveri potest.
δυσπεμπτος εξω, ξυγγονων Ερινννων. Agam. 1199.
Syn. Αχωριστος.

Δυσπεμφελος. trajectu difficilis.
νηὸς αποθρωσκων, ει και δυσπεμφελος ειη. Π. 748.
Syn. Δυσαρεστος, δυσκινητος, δυσταραχος, δυσχειμερος, δυσπειθης, χαλεπος, μεμψιμοιρος.

Δυσπενθής. valde deflendus. *saltem in l. l.*
—εκ δολου-Τροφὸς ανελε δυσπενθέος. Pyth. 11. 26.
Syn. Πολυπενθης, πολυθρηνος.

Δυσπεπτος, *ου. ὁ ἡ. concoctu difficilis.
—τῶν γὰρ βρωματων* - -
- πνευματικὰ καὶ δυσπεπτα, * καὶ τιμωριαν
εχοντ' ενεστιν, ου τροφήν. Nicomach. ap.* Ath. p. 291.

Δυσπερᾶτος. qui difficulter transitur.
τον αμηχανιας εχουσα
δυσπερατον αιῶν'.— Med. 648.
Syn. Δυσοδος, δυσδιεξοδος, δυσπορευτος, δυσπαριτος.

Δυσπερῐληπτος. ὁ ἡ. qui difficulter prehendi potest. [369.
μισῶ δυσπεριληπτα φιληματα, και μαχιμωδεις. Strato, *An.* ii.

Δυσπετής. male cadens; adversus. 2. difficilis.
ὁρῶ· μαθεῖν γαρ, εγγὺς ὢν, ου δυσπετής. Aj. 1065.
Syn. Δυσχερης, δυσκολος.

Δυσπετῶς. *adv.* ægre.
ἡ δυσπετῶς αν τοὺς εμους αθλους φεροις. Prom. 750. Pors.
Syn. Δυσκολως.

Δυσπεψῐᾱ, ας. ἡ. difficultas concoctionis.
πλὴν τῆς κεφαλῆς· ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψιας. Athen. p. 341.

Δυσπημα. [Walpol. p. 30.
πεμπειν δε δυσπημαθ' αμηχανως εμοι[1]. Eum. 484.

Δυσπῐνης. squalidus.
καθεζετ'· εἶτ' ελυσε δυσπινεῖς στολας. Œd. C. 1688. (1597. B.)
Syn. Αυχμηρος, πιναρος, ῥυπαρος.

Δυσπιστος, ου. ὁ ἡ. perfidus.
τῇ νυμφῃ δυσπιστῳ αθυρματα—Ath. 7. 12.

Δυσπλᾰνος. misere vagans.
φραζε τᾷ δυσπλανῳ παρθενῳ. Prom. 608. Vid. *vs.* 898. Pors.
Syn. Αλητης, αλῆτις.

Δυσπλῆτις. idem forsan quod Δασπλῆτις.
εις κῦμα κῶφον, εις ναπας δυσπλητιδας. Lyc. 1452.
Syn. Καταπληκτικη, τραχεῖα.

*Δυσπλοια, ας. ἡ. *Ion.* η. ης. navigandi difficultas.
ηδη που πατρης πελασας σχεδὸν, Αυριον, εἶπον,
ἡ μακρὴ κατ' εμοῦ δυσπλοΐη κοπασει. Antiphil. *An.* ii. 181.*

Δυσπλοος. malefidus navibus, &c.
ἁ Πελοπος νᾶσος, και δυσπλοος ωλεσε Κρητα. Gætul. *An.* ii. [167.

*Δυσπλωτος, ου. ὁ. ἡ. idem.
ερρρεις, ὦ δυσπλωτε, κακοξενε· σεῖο δε τηλοῦ. Ep. *ἀδ.* 396.

Δυσπνοεω. gravis sum halitu.
οδμὴ γάρ εστιν, οἷδας,
μυδῶσα, δυσπνοοῦσα. Paul. Silent. *An.* iii. 95.*

Δυσπνοος. vehementer spirans.

Δυσπνους. idem. *etiam,* male respirans.
1. οἶδμα, δυσπνοοις ὁταν
*Θρησσησιν ερεβος ὑφαλον επιδραμῃ πνοαῖς. Antig. 588. B.
2. αναξ, ερῶ μεν ουχ ὁπως ταχους ὑπο*
δυσπνους ἱκανω κοῦφον εξαρας ποδα. ib. 223.
Syn. 1. Δυσαης. 2. δυσπνοϊκος, ὑπερασθμος.

Δυσπολεμητος. non oppugnandus.
πρακτορα σκοπόν τε και-Δυσπολεμητον,— Æsch. Supp. 657.
Syn. Δυσμαχος. [(42. Burn.)

Δυσπολεμος. vix habilis ad bellum, vel, infelix in bello.
δυσπολεμον δὴ γενος τῶν Περσῶν. Pers. 1088.
Exp. —δυστυχης η κακωθεὶς πολεμῳ.

Δυσπονης, Δυσπονος, Δυσπονητος. laboriosus.
ὕπνον επ' ομμασι χεῦ', ἱνα μιν παυσειε ταχιστα
δυσπονέος καματοιο, φιλα βλεφαρ' αμφικαλυψας. *ε. ult.*
ὦ πονοι βροτῶν δυσπονοι. Antig. 1288. (77. B.)
ολωλε γαρ δη παντα ταμὰ, κοὐκ ετι
την δυσπονητον εξετ' αμφ' εμοὶ τροφήν. Œd. Col. 1685. (14. B.)
Syn. Πολυπονος, ατρυπονος, πολυκμητος, αλγεινος.

Δυσπονιη. Vid. Μεταλλευτης.

Δυσπότμος. cui sors est adversa.
—ει γὰρ οὗτος εἶ,
ὅν φησιν οὗτος, ισθι δυσποτμος γεγώς. Œd. T. 1205. (1180. B.)
δυσποτμε, μεῖνον, Αδωνι, πανυστατον ὡς σε κιχειω. Bion. 1. 43.
Syn. Δυστυχης, δυσαμμορος, αθλιος, [παναποτμος. Mosc.]

Δυσποτος. non potabilis.
βοσκαν φεροιμαν πωματος δυσποτου. Eumen. 266.

Δυσπρᾱγεω. adversa fortuna utor.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' επιστεναχειν (*Anapæst.*)
πᾶς τις ἑτοιμος·— Æsch. Agam. 799. Syn. Δυστυχεω.

---

1. Offenditur hic contra metrum et sensum; nec, ut in talibus solet, obelo notavit locum Porsonus.

Δυσπραξῐᾱ, Δυσπρᾱγῐᾱ. infelicitas.
οἵ μοι κελευθου, τῆς τ' εμῆς δυσπραξιας. Œd.C.1464.(1399.B.)
Syn. Δυστυχια, δυσημερια, λωβη.
*Δυσπρεπής. indecorus, fœdus.
ασχημονες μεν αγκοναι μεταρσιοι,
κἂν τοῖσι δουλοις δυσπρεπὲς νομιζεται,
σφαγαὶ δ' εχουσιν ευγενές τι και καλόν. Helen. 306.
Syn. Απρεπης, αισχρος.*
Δυσπροσῖτος. qui difficulter adiri potest. [A. 345.
δυσπροσιτος, εσω τε κλειθρων σπανιος; ανδρα δ' ου χρεων. Iph.
Syn. Δυσομιλος, δυσπροσπελαστος, δυσσυμβατος, δυσπροσοδος, δυσεντευκτος, απεντευκτος.
Δυσπροσοιστος. idem. et, intractabilis.
το δυσπροσοιστον κἀπροσηγορον στομα. Œd. C. 1342. (1277.
Syn. Δυσπροσιτος, δυσοιστος. [B.)
Δυσπροσοπτος. qui adspectus infausti est.
πεμψαι ταδ' αυτῇ δυσπροσοπτ' ονειρατα. Soph. El. 462.
Syn. Δυσθεατος.
Δυσπροσωπος. adspectu tristis.
—μηδ' εμοῦ καρα
το δυσπροσωπον εισορῶν ατιμασῃς. Œd. C. 290.
Δυσσεβειᾰ, Δυσσεβιη. impietas.
—το δ' ευσεβες-Τῆς δυσσεβειας ανθελοῦ. Cycl. 310.
—και δυσσεβιῃ αλεγεινῃ. Sibyl. l. 1.
Syn. Δυσσεβημα, ασεβεια, θεοσεχθρια.
Epith. Ὑπεροπλος.
Δυσσεβεω. impius sum.
αλλ' εκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πατερ; Trach. 1261. (47.B.)
Syn. Ανοσιουργεω, θεοβλαβεω, ασεπτεω.
Δυσσεβης. impius. Vid. Αθεος.
πῶς δῆτ' εκεινῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χαριν; Antig. 520.
Δυσσοος. qui vix servari potest.
ὤ μοι εγώ, τί παθω; τί ὁ δυσσοος; ουχ ὑπακουεις; Theoc.3.24.
Exp. Κακοδαιμων. δυσχερως σωζομενος.
*Δυσστομεω. inominata in aliquem profero; conviciis urgeo. Soph. Vid. ad v. Διστομεω. Syn. Δυσφημεω, ονειδιζω.
Δυσστομος, ου. ὁ ἡ. qui ore est pervicaci.
ουτε γαρ ἡνιοχός σε παρηπαφεν, ουτε χαλινοῖς
δυσστομος ἱππειη σοῖς απιθησε γενυς. Anal. T. iii. p. 25.*
Δυστᾰλας, Δυστηνος, Δυστλημων. valde miser.
την δυσταλαιναν δαῖτ' επωνομασμενην. Soph. El. 286.
Ἕκτορ, εγὼ δυστηνος· ἰῇ αρα γεινομεθ' αισῃ. X. 477.
νηπιοι ανθρωποι, δυστλημονες, οἱ μελεδωνας. H.in Apoll.532.
Syn. Δυστυχης, δυσμορος, αθλιος.
Δυστεκμαρτος. difficilis conjectu.
ιχνος παλαιᾶς δυστεκμαρτον αιτιας. Œd. T. 109.
Syn. Δυσξυμβλητος, δυσευρετος, δυσζητητος, δυσκαταληπτος, δυσκατεργαστος, αφανης.
Δυστεκνῐᾱ. infelicitas prolis.
δυστεκνιην δ' ωπασσε, κασιγνητων τ' απαμερσεν. Man.3.26.
Δυστεκνος. infelix liberis.
τοῖς οἷσιν αυτοῦ δυστεκνον παιδουργιαν. Œd.T.1271.(48.B.)
Exp. Παῖδας δυσπαιδας.
Δυστερπὴς. insuavis.
*αυτὸν δ' εφασκε τῇ φιλῇ ψυχῇ ταδε
τισειν μ' εχοντα* πολλὰ δυστερπῆ κακά. Choëph. 274.
Syn. Δυσφιλης, αηδης.
[Δυστηνος. Vid. Δυσταλας et Αθλιος.]
Δυστηρητος. qui ægre custodiri potest.
καλλος δυστηρητον εφυ παιδων τοκεεσσιν. Phoc. 205.
Syn. Δυσφυλακτος, αφρουρητος.
Δυστλημων. ærumnosus. Vid. Δυσδαιμων.
σύν τε Κρονῳ βλαβερῷ, δυστλημονες ανέρες οὗτοι. Man.1.110.
*Δυστλητος. toleratu difficilis.
φυσημ' ανεὶς δυστλητον Ετεοκλης αναξ. Phœn. 1452.
Δυστοκευς, εος. ὁ ἡ. infelix parens.
κλαυσατε την δυστηνον, εφ' ᾗ μεγα πενθος εχουσι
νυκτὶ και ηελιῳ δυστοκέες τοκέες. Ep. ἀδ. 703.*
Δυστοκεω. difficulter pario.
ὧδε ε δυστοκεσασα κακὰς ωδῖνας ανετλαν. Mosch. 4. 87.
Δυστοκης. potius, Δυστοκος. difficulter pariens.
—μηδ' ὅθι δειλαι-Δυστοκεες[1] μογεουσιν αλετριδες— Call. 4.
η την αμορφον λυγκα, δυστοκον δακος. Eur. fr. inc. 172. [242.
Δυστοκῐᾱ. difficultas pariendi.
δυσγαμιην και δυστοκιην ρεζουσι γυναιξίν. Man. 1. 46.
Δυστονος. valde molestus.
—και παθεν-Δυστονα κηδε' ὁμωνυμα. Sept. Th. 992.
Syn. Δυσπενθης, γοερος.
Δυστοπαστος. difficilis conjectu.
Φοιβου μ' ὑπῆλθε δυστοπαστ' αινιγματα. Eur. Supp. 138. (149.
Syn. Δυστεκμαρτος, δυσυπονοητος. [Markl.)
Δυστρᾰπεζος. nefandis cibis utens.
—χαρ-μοναῖσιν ανδροβρῶσι δυστραπεζοι. Herc. F. 385.
Δυστρᾰπελος. cujus animus ægre flecti potest. —πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυστραπελος—Αιας;— Aj. 925. (12. B.)
Syn. Δυσκολος, δυσκινητος, δυσχερης, δυσμεταθετος, αμετατρεπτος, δυστροπος, αμορφος.
Δυστροπος. intractabilis. φιλεῖ δε τᾷ δυστροπῳ γυναικῶν
ἁρμονιᾳ κακὰ δυσ-
τανος αμαχανια ξυνοικεῖν. Hipp. 160.
Syn. Δυστραπελος, σκληρος, δυσαρκτος, ανηκοος.—αχρηστος, σκολιος, δυσαρεστος.
Δυστῠχεω. utor fortuna adversa.
*ἆρ' ευτυχεῖς οὖν τοῖς γαμοις, η δυστυχεῖς; Phœn. 427.
η θατερον δεῖ δυστυχεῖν, η θατερον. Ion. 849.*
Syn. Ενδυστυχεω, δυσπραγεω, δυσκληρεω, τολυπευω.—κακῶς πραττειν.
*Phr. Ω δυστυχεῖν φὺς, και κακῶς πεπραγεναι,
ανθρωπος εγενου, και το δυστυχες βιου
εκεῖθεν ελαβες, ὅθεν ἅπασιν ηρξατο
τρεφειν ὅδ' αιθὴρ, ενδιδοὺς θνητοῖς πνοάς. Eur. fr. 150.
ἑλεν αταν ὑπεροπλον.—ευφροσυνας αλᾶται. Pind.
[τυχῃ χειμαζομαι. Eur. λυπρὸν αντλησει βιον. ib.
—εν δ' εμῷ καρᾳ
θεὸς τοτ' αρα τοτε μεγα βαρος εχων
επαισεν, εν δ' εσεισεν αγριαις ὁδοῖς,
οιμοι, λαξπατητον αντρεπων χαράν.] Soph. Antig. 1272.*
Δυστῠχημα. vox minime poëtica. Δυστυχια. infortunium.
νομιζε κοινα παντα δυστυχηματα. Sent.
αχαλινων στοματων (Ion. a min. Dim. Cat.)
ανομον τ' αφροσυνας
το τελος δυστυχια. Bacch. 387.
Syn. Ατυχια, δυσποτμια, δυσπραγια, δυσπραξια, δυστηνια, ανολβια, κακοδαιμονια, κακοπαθεια, κακοπαθημα, οἴζυς, οτλος, τληπαθεια, ταλαιπωρια, θλιψις, κακωσις, αναγκη.
*Phr. Αμφιθαλὴς κακοῖς βιος. Agam. 1154.
—αλλοτε δ' αλ-
λοῖος οὖρος παντας ανθρω-
πους επαΐσσων ελαυνει. Isth. 4.*
Δυστῠχης. miser.
εχει λογον και τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν,
δεῖ τοὺς μεν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' ευτυχεῖς. Eur. Antiop.
Syn. Ατυχης, αθλιος, δυστηνος. [fr. 23.
Phr. *Χαλεπᾷ δ' ὑπεραντλος οὖσα
συμφορᾷ,— Hipp. 767. —εχουσαι μοῖραν ουκ ευπεμπελον,
και μη τυχοῦσαι πραγματος νικηφορου. Eumen. 475.
Δυστῠχῶς. adv. infeliciter.
ῥῦσαί με πρὸς θεῶν· ει δὲ μὴ, θανουμεθα
αισχρῶς μεν ὑμῖν, δυστυχῶς δ' εμοὶ, γερον. Androm. 576.
Phr. Αισιᾶν ου κατ' ορνῖχων ὁδόν. Nem. 9.
Δυσῠποιστος, ου. ὁ ἡ. vix tolerabilis.
—γλυκὺ και δυσυποιστον—κεντρον Ερωτος— Meleag. 81.*
Δυσφᾰτος. nefandus.
τα δ' επιφοβῳ δυσφατῳ κλαγγᾷ-Μελοτυπεῖς.— Agam. 1161.
Syn. Δυσλεκτος, ασαφης, αινιγματωδης.
Δυσφημεω. convicia in aliquem jacto. 2. male ominor.
τί με δυσφημεῖς; φροιμιά μοι κακά. Hec. 183.
Syn. Λοιδορεω, βλασφημεω, διαβαλλω, ελεεινολογεω, σχετλιαζω, δ αφημιζω, εφεψιαομαι. *δυσστομεω, q. v.*

1. Lennepii conjecturam, δυστοκίαις, in textum bene recepit Brunck. Vid. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 158. Lugd. 1782.

Δυσφημῐᾰ. maledicentia. 2. verba male ominata.
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατοπεδον δυσφημιαις. Philoct. 10.
Syn. Βλασφημια, καταρα, αρα, λοιδορια.
Epith. Θυμοδακης, κουφη, φιλολοιδορος.

Δυσφημος. *Dor. Δυσφαμ. mali ominis; infamis.
—αλλα κελευθοις
ἁπλοαις ζωᾶς εφαπτοιμαν, θανὼν ὡς
παισὶ κλεος μὴ τὸ δυσφαμον προσαψω. Nem. 8. 60.*
Syn. Αποφημος, απαισιος, βλασφημος.—κακηγορος, κακολογος, κακοῤῥημων, λοιδορος, απτοεπης.

Δυσφῐλης. inamabilis.
εσθῆτι συν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γερων γεροντι συγκατῳκηκεν πινος. Œd. C. 1323.(1258. B.)
Syn. Ανεραστος, δυστερπης.

Δυσφορεω. ægre fero.
αισχυνομαι μεν, ὦ γυναῖκες, ει δοκῶ
πολλοῖσι θρηνοις δυσφορεῖν ὑμῖν αγαν. Soph. El. 257.
Syn. Αλυκτεω, αλαστεω, αγανακτεω, βαρυνομαι, πικραινομαι.

Δυσφορητος. ponderosus. Δυσφορος. idem; *etiam*, difficilis.
σὴν σαρκα δυσφορητον αμφεξει καλῶς. Cycl. 343.
εσθλήν. λεγω γὰρ καὶ τα δυσφορ', ει τυχοι
κατ' ορθὸν εξελθόντα, παντ' αν ευτυχεῖν. Œd. T. 87.
Syn. Αφορητος, αφερτος, δυσφερτος, δυσκομιστος, δυστλητος, ατλητος, δυσοιστος, δυσυποιστος, δυσαχθης, αινος, αβαστακτος, βαρυς, χαλεπος.

Δυσφορμιγξ. flebilis. αλλ' αἱμοῤῥαντων δυσφορμιγ-
γα ξεινων αἱμασσουσ' αταν. Iph. T. 224.
Syn. Γοερος, δυσθρηνητος.

Δυσφραστος. ὁ ἡ. qui vix explicari potest.
—δυσφραστα κελευθα. Opp.

Δυσφρονεω. animum abjicio.
αἶψ' ὁγε δυσφρονεων[1] επιληθεται, ουδε τι κηδεων
μεμνηται·— Hes. θ. 102.
Syn. Λυπεομαι, βαρυνομαι, δυσανασχετεω, δυσθυμεω.

Δυσφρονως. *adv.* ægro animo.
Ξερξης δε παντ' επεσπε δυσφρονως. Pers. 552.

Δυσφροσῠνη. anxietas. —κακὴν δ' απὸ νουσον αλαλκεν
Ιαπετιονιδη, και ελυσατο δυσφροσυναων. Hes. θ. 528.
Syn. Λυπη, ανια, δυσθυμια, ὑπερωδυνια.

Δυσφρων. æger animo.
ὦ μοι δυσφρονος ατας. Œd. C. 200.
Syn. Αλγεινος, δυσθυμος.

Δυσφῠλακτος. qui caveri nequit.
τί προσπιτνεῖς με; δυσφυλακτ' αιτεῖ κακα. Phœn. 941.
Syn. Αφυκτος, απαραιτητος, δυσουρος.

Δυσχειμερος, Δυσχῖμος. hibernus, procellosus.
οἱ περι Δωδωνην δυσχειμερον οικι' εθεντο. B. 750.
ειρξει νεοσσῶν ὡς δρακοντα δυσχιμον. Sept. Th. 509.
Syn. Δυσχειμος, δυσχειμων, δυσχειμερινος, δυσπεμφελος.—λευγαλεος, αγριος.

*Δυσχειμος. idem.
Βακτρια τε τειχη, την τε δυσχειμον χθονα. Bacch. 15.
πνευματων ὑπο δυσχειμων αἴσσω. Eur. Supp. 962.*

Δυσχειμων, ονος. idem.
λιμνας εισελασαν δυσχειμονας, αἵ τ' ανὰ Κελτῶν. Ap. 4. 635.

Δυσχειρωμα. res ægre superabilis.
—αντιπαλῳ-Δυσχειρωμα δρακοντι. Antig. 128.

Δυσχεραινω. gravor; pertæsus sum, &c.
η δυσχεραναντ', η κατοικτισαντα πως. Œd. C. 1347. (1282. B.)
Syn. Ανιαω, προσισταμαι.—διαπορουμαι.—βαρυνομαι.—αγανακτεω, φθονεω.—μυσαττομαι, δεινοπαθεω, μισεω, απειθεω, ὑπερηφανεω.

Δυσχερειᾰ. molestia.
αλλ' εν παρεργῳ θοῦ με· δυσχερεια μεν,
εξοιδα, πολλὴ τουδε του φορηματος. Philoct. 479.
Syn. Δυσκολια, δυσεργια, δυστροπια, κακοτροπια, χαλεποτης, ανια.

Δυσχερὴς. manibus ægre tractabilis.
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ. Aj. 1412. (1395. Br.)
Syn. Αλεγεινος, δεινος, δυσαναγωγος, δυσφορος, αχθεινος, δυσαντητος, αργαλεος, δυσηρης, εργωδης.—δυσλειπτος, απειθης.

Δυσχλαινῐᾰ. mala et detrita læna.
δυσχλαινιᾳ τ' αμορφος, ομματων τ' απο. Hec. 239.
Syn. Δυσειμονια.

Δυσχορτος. non commode habitandus.
δυσχορτους οικους ναιω. Iph. T. 219.
Syn. Δυσθαλης, αηδης.

Δῠσωδης. Vid. Δυσοδμος.
πῶς, ὦ θεοῖς εχθιστε, νῦν ουκ ειμι σοι
χωλος, δυσωδης;— Philoct. 1060. (31. Br.)

*Δῠσωδῖνος, ου. ὁ ἡ. partu infelix.
θηκατο Τιμαεσσα, δυσωδινοιο γενεθλας. Ep. αδ. 114.*

Δῠσωνεω. difficilem me in emendo præbeo.
*εχθες απαγχεσθαι μελλων Διναρχος ὁ φειδων,
Γλαῦκε, δι' εξ χαλκοῦς δυσμορος ουκ εθανεν.
εξ χαλκῶν ἦν γαρ το σχοινιον,* αλλ' εδυσωνει. Nicarch. *An.*

Δῠσωνῠμος. cui infaustum est nomen. [ii. 353.
προσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσωνυμος αμφεκαλυψεν. M. 116.
Syn. Δυσποτμος, αποφημος, χαλεπος, κακωνυμος.

Δῠσωρεω, Δυσωρεομαι. difficulter custodio.
ὡς δε κυνες περὶ μῆλα δυσωρησονται εν αυλῇ. K. 183.
Syn. Δυσφυλακτεω.

Δυω, Δυομαι. subeo.
ει δέ κ' ατερ δωρων πολεμον φθισηνορα δυης. I. 600.
ἥξω προς ὑμᾶς νερτερα δυσων χθονι. Herc. F. 335.
αλλὰ κατὰ σταθμοὺς δυεται, τα δ' ερῆμα φοβεῖται. E. 140.
Syn. Κατερχομαι, κρυπτομαι, επιδυνω, ὑποδυνω.

Δυωδεκᾰβοιος. duodecim boum pretium æquans.
τον δε δυωδεκαβοιον ενὶ σφισι τῖον Αχαιοί. Ψ. 703.
Exp. Δωδεκα βοῶν αξιον.

Δυωδεκᾰδρομος, ου ὁ. qui duodecim curricula absolvit.
—κοιναι χαρι-
τες ανθεα τεθριππων
δυωδεκαδρομων
αγαγον.— Ol. 2. 90. Syn. Δωδεκαδρομος.

Δυωδεκᾰμηνος, ου. ὁ ἡ. qui duodecim mensium est.
μηδὲ δυωδεκαμηνον· ισον και τοῦτο τετυκται. Hes. ε. 752.

Δυωδεκαμοιρος. in duodecim partes divisus.
σῆμα δυωδεκαμοιρον αφεγγέος ηελιοιο. Antiphil. *An.* ii. 173.

Δυωδεκᾰπαις. qui duodecim habet liberos.
ἇς (sc. Niobes) επι γᾶς εστρωσε δυωδεκαπαιδα λοχειην.
Theodorid. 7. *Anal.* ii. 42.

Δυωδεκᾱς. numerus duodenarius.
—εκ μοναδος μεχρι δυωδεκαδας. Ep. l. 6.

Δυωκαιεικοσιπηχυς,* εος. ὁ ἡ. qui duorum et viginti cubitorum est.
αλλ' ὁγε (sc. Ajax) νηῶν ικρί' επῴχετο, μακρὰ βιβασθων,
νωμα δὲ ξυστὸν μεγα ναυμαχον εν παλαμῃσι,
κολλητὸν βλητροισι, δυωκαιεικοσιπηχυ.* O. 676.

*Δωδεκᾰ, *Attici videntur usurpavisse, non* δυωδεκα. Alcest. 433. Iph. A. 277. 293.*

Δωδεκαγναμπτος. duodecim flexus habens.
δωδεκαγναμπτον περι τερμα δρομον. Ol. 3. 59.
Syn. Δωδεκατος.

Δωδεκαεθλος. duodecies victor.
—ὁ παρ' ανδράσι δωδεκαεθλος. Ep. l. 4.

Δωδεκᾰκῐς. **adv.* duodecies.
και τρισκακοδαιμων, και τετράκις, και πεντάκις,
και δωδεκάκις, και μυριάκις· ιού, ιού.* Plut. 852.

Δωδεκᾰκρουνος. duodecim habens fistulas, seu, scaturigines.
δωδεκακρουνον στομα. Suid. [1363. (27. Br.)

*Δωδεκαμηχᾰνον—αντρον. Eur. Hypsip. fr. 9. ap. Schol. Ran.

Δωδεκᾰπους. duodecim pedum, *sc.* σκιὰ vel στοιχεῖον. *Vid. eruditiss. Casaub. in l.*
—διαφερει Χαιρεφῶντος ουδε γρῦ
ανθρωπος, ὅς τις εστιν· ὃς, κληθεις ποτε
εις ἑστιασιν δωδεκαποδος, ορθριος
προς την σεληνην, ετρεχε, την σκιαν ιδων, [p. 213. a.
ὡς ὑστεριζων, και παρῆν ἁμ' ἡμερᾳ. Menand. ap. Ath.

---

1. Videtur hic esse genit. Ionic. ab inusit. nominativo, δυσφρόνη—eadem analogia, qua εὐφρόνη. Verbo δυσφρονέω utitur Eurip. Androm. 1235.

Δωδεκᾰτος. duodecimus.
ὅ τ' ελακεν, ὁποτε τελεομηνος εκφεροι
δωδεκατος αροτος, αναδοχαν τελεῖν πονων. Trach. 838. (26. B.)
SYN. Δυοκαιδεκατος, δωδεκαριθμος.
Δωδεκετης, ου. ὁ. qui duodecim annorum est. *fem.* Δωδεκετις.
δωδεκετη τον παῖδα πατηρ ανεθηκε Φιλιππος
*ενθαδε, την πολλην ελπιδα, Νικοτελην. Callim. Ep. 20. *Bl.*
Δωδωναῖος, α, ον. qui est e Dodona.
Ζεῦ ανα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναιων,
Δωδωνης μεδεων δυσχειμερου·— Π. 233.
Δωδωνις, *ῐδος. ἡ. idem.
εν γάρ οἱ δορυ θεῖον εληλατο, τό ῥ' ανὰ μεσσην*
στεῖραν Αθηναιη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ. Apoll. 1. 526.
Δωδων, Δωδωνη. oppidum Epiri, prope quod lucus et oraculum Jovis. ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αυδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν εκ πελειαδων εφη. Trach. 175.
την αιπυνωτόν τ' αμφὶ Δωδωνην, ἵνα κ. λ. Prom. 829.
Δῶμα, Δῶ. *Poët.* Vid. Δομος. Μελαθρον.
τιπτε, Θετι τανυπεπλε, ἱκανεις ἡμετερον δῶ. Σ. 385.
οἵ οἱ εποιησαν θαλαμον, και δῶμα, και αυλήν. Ζ. 316.
EPITH. Αγλαον, αγακλυτον, κλυτον, αιπυδμητον, ὑψηλον, ευκτιτον, ευπηκτον, λιπαρον, κνισσῆεν, θεοτερπες, ουρανομήκες, πολυκτεανον, πολυχρυσον, πολυσταφυλον, ολβιον, περικαλλες, ευύδρον, πυκινον, φιλον, θεοπρεπες. PHR. Αφνειον βιοτοιο.
κουριδιον, μαλα καλὸν, ενιπλειον βιοτοιο. τ. 580.
ὥστε γαρ ηελιου αιγλη πελεν ηε σεληνης,
δῶμα καθ' ὑψερεφὲς *μεγαλητορος Αλκινοοιο. η. 84.*
Διος Δῶ. Domus, seu palatium Jovis.
και τοτ' επειτα τοι εἶμι Διὸς ποτι χαλκοβατες δῶ. Α. 426.
SYN. Ολυμπος, Ολυμπια δωματα.
χρυσεα, μαρμαιροντα τετευχαται, αφθιτα αιεί. Ν. 22.
χαλκοῦ τε στεροπην καδδωματα ηχηεντα,
χρυσοῦ τ', ηλεκτρου τε, και αργυρου, ηδ' ελεφαντος·
Ζηνός που τοιηδε γ' Ολυμπιου ενδοθεν αυλή. δ. 72.
Αΐδος Δῶ. Vid. Αΐδης.
αλλ' αὔτως αλαλημαι αν ευρυπυλὲς Αΐδος δῶ. Ψ. 74.
Δωμᾰτιον. conclave.
αιθέρα Διὸς δωματιον, η Χρονου ποδα. Ran. 100.
SYN. Οικιδιον, οικαριον, οικισκη.
Δωματῖτις. domestica.
και σοῦ μολοντος δωματῖτιν ἑστιαν. Agam. 970. P.
*Δωμᾰτοῦμαι. domum incolo.
δεδωματωμαι δ' ουδ' εγω σμικρᾷ χερι. Æsch. Supp. 955. P.*
Δωμαω, Δωμαομαι. Vid. Δεμω.
οὗ σῆμα δωμησαντες *εγχωροι κορης. Lyc. 719.
αν δ' αρα τυμβον εχευαν,* εδωμησαντο δε σῆμα. Orph. 568.
*Δωναξ. idem quod Δοναξ.
ἀδὺ δέ μοι το μελισμα, και ην συριγγι μελισδω,
κἠν αυλῷ λαλεω, κἠν δωνακι, κἠν πλαγιαυλῳ. Theoc. 20. 28.*
Δωρημᾰ, Δωρεᾱ. donum, munus. Vid. Δωτινη.
στεργοι δέ με σωφροσυνα,
δωρημα καλλιστον θεῶν. Med. 637.
οὗτος δ' εκεινου τηνδε δωρεαν εχων. Aj. 1051. (32. Br.)
Δῶρον. idem.
στῆσαν δ' εν λιμενεσσι, Θοαντι δε δῶρον εδωκαν. Ψ. 745.
SYN. Δομα, δοσις, δως, γερας, καρπωμα, χαρισμα, χαριστηριον, δανος. EPITH. Αγλαον, αγλαοτιμον, αρεστον, αμβροτον, αγανον, ἄγανον, γαμηλιον, ερατον, ερικυδες, αρχεγονον, θνητον, θυμῆρες, μελιηδες, μενοεικες, μειλιχον, κοῦφον, μεγαλαυχες, μεγαλωνυμον, κυδῆεν, ξεινήϊον, καλλιμον, ολβιον, θεσπεσιον, περικαλλες, ποθητον, πολυλλιτον, πλανον, παυσικακον, τιμῆεν, φαιδρον, φυσιζοον, φιλαγαθον, φιλιον, φιλοπαιγμον, φεραυγες, φερεσβιον, χαριεν, σπανιστον, χρυσοφαες, ευσδωρον. [νηχυτον. Apoll. Rhod. επινηχυτον. Orph. Arg.]
Δωρεομαι. dono, largior. [5. 139.
—τιν δε, Κοματα,- Δωρεῖται Μορσων ταν αμνιδα·—Theoc.
SYN. Δεξιοομαι, διδωμι, χαριζομαι, βραβευω, γεραιρω.
Δωρητός. muneribus placabilis. 2. donatus.
1. δωρητοί τε πελοντο, παραρρητοι τ' επεεσσι. Ι. 522.
2. ει τῆσδε γ' αρχῆς οὕνεχ', ἣν εμοι πολις
δωρητον, ουκ αιτητον εισεχειρισε. Œd. T. 392.

EXP. 1. Τοῖς δωροις πειθομενος.—ὁ δῶρα λαμβανων.
2. το ὡς δῶρον διδομενον.
*Δωρῐευς, ῐεως. ὁ ἡ. Dorensis. *in l. c.* Græcus.
πενθους θ' ὁ ληστης Δωριευς γελᾷ στρατος. Lyc. 284.
Δωριζω. more Dorum loquor.
Δωρισδεν δ' εξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριεεσσι. Theoc. 15. 93.*
Δωρῐκος, Δωριος. Doricus.
Δωρικας τε τριγλυφους. Orest. 1366. P.
αιλινα μοι στοναχειτε ναπαι, και Δωριον ὕδωρ. Mosch. 3. 1.
Δωρις, ῐδος. ἡ. Dorica.
και το μελος τεθνακε, και ωλετο Δωρὶς αοιδά. ib. 12.
*Δωριστῐ. *adv.* Dorice.
γραμματα δ' εν φλοιῷ γεγραψεται, ὡς παριών τις
αννειμη, Δωριστὶ, Σεβευ μ'· Ἑλενας φυτον ειμι. Theoc. 18. 47.
αυτοῦ· φασὶ γαρ αυτὸν οἱ
παῖδες, οἱ ξυνεφοιτων,
τὴν Δωριστὶ μονην αν ἁρ-
μοττεσθαι θαμὰ την λυραν. Equit. 987.*
Δωροδοκεω. donis inhio; muneribus corrumpor.
—Παφλαγὼν (Cleone) δὲ περιθεων τοὺς οικετας
αιτεῖ, ταραττει, δωροδοκεῖ, λεγων ταδί. ib. 66.
Δωροδοκημα, ᾰτος. το. donum per corruptionem acceptum. *Ang.* a bribe.
κατελαβον Επικρατης τε και Φορμισιος
παρα τοῦ βασιλεως πλειστα δωροδοκηματα,
*οξυβαφα χρυσᾶ, και πινακισκοὺς αργυρους. Athen. p. 230.
PHR. Οξις δε πᾶσα και λοπαδιον και χυτρα
χαλκῆ γεγονε· τους δε πινακισκους τοὺς σαπρους
τοὺς ιχθυηρους, αργυρους παρεσθ' ὁρᾶν.
ὁ δ' ιπνος γεγον' ἡμῖν εξαπινης ελεφαντινος. Plut. 813.
Δωροδοκηστι. *adv. ludit* Aristophanes (Equit. 996.) *in hoc verbo, et in* Δωριστι, qu. supra vid.
Δωροδοκος. donis inhians.
ὦ περὶ παντ', επὶ πᾶσί τε πραγμασι,*
δωροδοκοισιν επ' ανθεσιν ἵζων. Equit. 402. SYN. Δεξιδωρος.
*Δῶρος. filius Xuthi, a quo Dores appellati.
Δῶρος μεν, ενθεν Δωρὶς ὑμνηθησεται
πολις·—— Ion. 1590.*
Δωροφᾰγος. *donorum appetens. —αλλα τε πολλὰ
ἁρπαζων εφορεις, μεγα κυδαινων* βασιλῆας
δωροφαγους— Hes. ε. 39. SYN. Δωροβορος, δωροληπτης.
Δωροφορος. qui dona fert.
θυσιαισιν ανδρες-Ιχνεοντες σφε δωροφοροι. Pyth. 5. 115.
Δως. ἡ. *indecl.* donatio.
δως αγαθὴ, ἅρπαξ δε κακὴ, θανατοιο δοτειρα. Hes. ε. 356.
Δωτειρᾰ. **fem.* a sequ.
—και αυτὴ (*sponte sua*) ποτνια λαῶν
μυρια παντα παρεῖχε* Δικη δωτειρα δικαιων. Arat. Φαιν. 113.
Δωτὴρ, Δωτωρ. dator. Vid. Δοτηρ.
εσταν δ' εν προθυροισι θεοὶ, δωτῆρες εαων. θ. 325.
Ἑρμεια, Διος υἱὲ, διακτορε, δῶτορ εαων. ibid. 335.
Δωτης, ου. ὁ. dator.
δωτῃ μεν τις εδωκεν, αδωτῃ δ' ουτις εδωκε. Hes. ε. 355. et
Δωτῖνη, ης. ἡ. munus. *Vid. Herod.* 1. §. 61. [Et. Ma.
ἱκομεθ', ει τι ποροις ξεινήϊον, ηε και αλλως
δῴης δωτινην, *ἥτε ξεινων θεμις εστιν. ι. 267.
Ευρυτου, ᾧ πορε τοξον Ἑκηβολος· ουδ' απονητο
δωτινης· αυτῷ γαρ εκὼν εριδηνε δοτῆρι. Apoll. 1. 88.*

E.

**Ε. PARTICULA exclamandi cum dolore: *semper duplicatur.* Helen. 175. 667. et 668. *et cum spir. asp.* ἓ, ἕ. Hipp. 208. et 1355. Beck. *Hinc.* ἔλεγος, ἀπὸ τοῦ, ἓ ἓ λέγειν.
Ἑ. se. *pronom. acc. casûs, a genitiv.* οὗ. *dat.* οἱ.
αυταρ ὁ Τηλεμαχον και βουκολον ηδὲ συβωτην
εις ἑ καλεσσαμενος επεα πτεροεντα προσηυδα. χ. 436.
Εᾰ. partic. indignationem et admirationem exprimens.
εα· τις οὗτος σῶμα τοὐμον ουκ εᾷς-Κεῖσθαι;— Hec. 501.
interdum est extra metrum. ibid. 1116. *interdum duplicatur.* Hipp. 856. Troad. 1256. &c. Beck.*

Εαγη, pro ηγη. ab αγνυμι; vel αγω. frango.

*ὡς δ' ὁτ' ονος παρ' αρουραν ιὼν εβιησατο παῖδας
νωθὴς,* ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥοπαλ' αμφὶς εάγη.
*κειρει τ' εισελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
τυπτουσιν ῥοπαλοισι· βιη δέ τε νηπιη αυτῶν·
σπουδῇ τ' εξηλασσαν, επεί τ' εκορεσσατο φορβῆς.* Λ. 557.
νῦν δε μοι εν χειρεσσ' εάγη[1] ξιφος· εκ δε μοι εγχος. Γ. 367.

'Εαδοτα. ab ἥδω. delecto. unde ἧδα, ἄδως, εαδως[2].
ὡς φατο· τοῖσι δε πᾶσιν εαδοτα μυθον εειπεν. Ι. 173.

* Εἀν. conj. si. subjunctivo jungitur. Steph. Thes. tom. i. c. 1103.
αλλ' ευρεθειη μὲν μαλιστ'· εαν[3] δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τυχη κρινεῖ,
ουκ εσθ' ὅπως οψει σὺ δεῦρ' ελθόντα μέ. Antig. 327. Br.

'Εανηφορος, apud Antimachum dicitur ἡ ἠώς, Aurora, teste Hesychio: forsan quod ferat tenuem et splendidam vestem. Steph. Thes. Ind. in v.*

'Εᾶνος. adj.[4] ὡσει ρεανος. fluens, ductilis.
πεπλον μεν κατεχευεν ἑανὸν πατρὸς επ' ουδει. Ε. 734.
εν κλισιησι δε θέντες ἑανῷ λιτι καλυψαν. Ψ. 254. *Vid. Σ. 352.
τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτεροιο. Σ. 612.*
λῖτι καλυψαμενη ἑάνῷ, διὰ νυκτερον ορφνην. Orph. 880.
* (Hermann. conj. λ. καλυψαμένη, ἑανῷ τ', ἀνὰ ν. optime; quia λῖτα et ἑανὸν distinguit idem scriptor, v. 1228.*

Syn. Ισχυρος, τρυφερος, χαῦνος, ευρυς, πλατυς, ἀβροχιτων, αποικιλος, λεπτος, λεπταλεος, ἁπαλος.

'Εᾶνος. Poët. Εἰᾶνος. subst. *(forsan et 'Εᾶνον. το. Heyn. ad Il. Ε. 734. quare vero, non liquet.)* peplum; vestis.
χειρὶ δε νεκταρεου ἑανοῦ ετιναξε λαβοῦσα. Γ. 385.
*τιπτε δεδακρυσαι, Πατροκλεις, ηΰτε κουρη
νηπιη; ἥ θ' ἅμα μητρὶ θεουσ' ανελεσθαι ανωγει,*
εἱανοῦ ἁπτομενη, * καί τ' εσσυμενην κατερυκει,
δακρυοεσσα δέ μιν ποτιδερκεται, οφρ' ανεληται·
τῇ ικελος, Πατροκλε, τερεν κατὰ δακρυον ειβεις.* Π. 8.
*αμφὶ δ' αρ' αμβροσιος ἑανὸς τρεμε· τὴν δὲ προτι εἶ Φ. 507.
αμφὶ δ' αρ' αμβροσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Αθηνη. Ξ. 178.*

Syn. Πεπλον, αμπεχονη.—εσθος, ἱματιον. *εἱμα, ενδυμα, περιβλημα.* Epith. Αργης, φαεινος, βαθυκολπος, λεπταλεος, ευωδης, πολυκμητος.

Εἀρ. contr. *Ηρ. unde, digammo præfixo, apud Latinos, Ver. Poët. Εἶαρ.
τηλεθοωσα φυει, εαρος δ' επιγιγνεται ὡρη. Ζ. 148.
αιει οἱ περι τυμβον αολλεες ειαρι πρωτῳ. Theoc. 12. 30.
ἦρος εν ὡρᾳ χαιρων, ὁποταν πλατανος πτελεᾳ ψιθυριζῃ. Nub. 1004.

Epith. Ανθεμοεν, αιολον, ἡμεροθαλες, ἠδὺ, ἐρσῆεν, δροσερον, γλυκερον, ευκραες, ευτροφον, λευκον, λαρον, πολυδενδρεον, πολυανθες, πολιον, στεφανηφορον, ὑγρον. [φυλλοτοκον. Opp. Phr. —Ευκραεες ὡραι]
ειαρι χρυσειῳ, κρυερῶν νεφεων ἐλατῆρι·
ὁπποτε γαῖα βροτοῖσι φυτηκομεουσι γεγηθεν.
ὁπποτε και καλυκεσσι, και ανθεσιν ἀμματα λυει.
—γλαγοεντος εν ειαρος ὡρῃ. Opp.
—φοινικανθεμου ἦρος ακμα. Pind.
χειματος ηνεμοεντος απ' αιθέρος οιχομενοιο,
πορφυρεη μειδησε φερανθέος ειαρος ὡρη.
γαῖα δε κυανεη χλοερὴν εστεψατο ποιην,
και φυτὰ θηλησαντα νεοις εκομισσε πετηλοις.
οἱ δ', ἁπαλὴν πινοντες αεξιφυτου δροσον ηοῦς,
λειμῶνες γελοωσιν, ανοιγομενοιο ῥοδοιο. κ. λ. Meleag. 110.
ἡ δη μεν Ζεφυροισι μεμυκοτα κολπον ανοιγει
ειαρος ευλειμων θελξινοοιο χαρις.
—πολυανθεμος ὡρη-Ηρος, [ὁτ' αἶψ' αυγη αυξεται ηελιου.
ιδε, πῶς εαρος φανεντος [Mimn.
Χαριτες ῥοδα βρυουσιν. κ. λ. Anac. 37.
[ἦμος κοκκυξ κοκκυζει δρυος εν πεταλοισι,
το πρῶτον, τερπει τε βροτους επ' απειρονα γαῖαν. Hes. Op.
εαρος νεον ισταμενοιο. ib. [et D. 486.
ἆμος δ' αντελλοντι Πελειαδες, εσχατιαι δε
αρνα νεον βοσκοντι, τετραμμενου ειαρος ηδη. Theoc.]
* ηδη μεν Ζεφυροιο πλοητοκου ὑγρον αημα
ηρεμα λειμωνας πνειει επ' ανθοκομους,
Κεκροπιδες δ' ηχεῦσι, γαληναιη δε θαλασσα
μειδιαει, κρυερων ατρομος εξ ανεμων.— Satyr. Epig. 1. 1.
ηδη και λειμῶνες ὑπερ πεταλων εχεαντο [p. 111.
ανθεα, και τρηχυς σῖγα μεμυκε πορος. ibid.
εἶαρ εμοὶ τριποθατον ὁλῳ λυκαβαντι παρειη,
ἁνίκα μητε κρυος, μηθ' ἁλιος αμμε βαρυνει.
ειαρι παντα κυει, παντ' ειαρος ἁδέα βλαστεῖ,
χ' ἁ νὺξ ανθρωποισιν ισα, και ὁμοιῖος αώς. Bion. 6.*

Εαρ. Poët. Ειαρ. sanguis. 2. pinguedo.
—το δ' εκ μελαν ειαρ ελαπτεν. Call. fr. *247. (ex emendat. Bentleii pro εδαπτεν. Vid. Ruhnken. ibid.)
—αρτιχυτοιο φονοιο-Θερμὸν εαρ λαπτουσιν— Opp. Hal. 2. [618.*
τῷ καὶ πρημαδιης η ορχάδος εἶαρ ελαιας. Nic. Al. 87.

Syn. 1. Αἷμα. 2. λιπος.

Εαρῖνος. Poët. Ειαρῖνος, Ηρινος. vernus.
βοτρυδον δε πετονται επ' ανθεσιν ειαρινοῖσιν. Β. 89.
αλλα Ζεὺς παντων εφορᾷ τελος. εξαπινης δὲ,
ὡστ' ανεμος νεφελας αἶψα διεσκεδασεν
ηρινὸς, *ὅς ποντου πολυκυμονος ατρυγετοιο
πυθμένα κινησας, γῆν κατὰ πυροφορον
δηωσας καλὰ εργα, θεῶν ἕδος, αιπὺν ἱκανει
ουρανὸν, αιθριην δ' αὖθις εθηκεν ιδεῖν·
λαμπει δ' ηελιοιο μενος κατ' απειρονα γαῖαν
καλὸν, αταρ νεφεων ουδὲν ετ' εστὶν ιδεῖν·
τοιαυτη Ζηνὸς πελεται τισις, ουδ' εφ' ἑκαστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ανὴρ, γιγνεται οξυχολος. *Solon. 5. 18. Gaisf.

Syn. Εαρτερος, ηρειτος, ηερινος.

Ειαρομαστος. vernantibus mammis præditus. Vid. Εαρτοχοοςς.
Ειαροτερπης. veris amicus. Vid. Νυμφαι.
Εαροδρεπτος, ον. verno tempore decerptus.

1. "Αγω frango habet primam longam. Enimvero . . . Homeri "ætate fuit Ϝαγω, cum aspiratione antiqua . . . . Apparet itaque scripturam antiquam fuisse νῦν δέ μοι ἐν χερσὶ (seu nostro more ἐν χερσὶν) "Ϝαγη ξίφος. Et sic in cæteris locis laudatis pro εάγη reponendum est "ἄγη, vel antiquum Ϝαγη, et syllaba ubique producenda: ἐν καυλῷ "Ϝαγη. ἐν χερσὶν Ϝάγη. Porro quoties εάγη occurrit, fuisse putandum "εϜαγη. ut in ῥοπαλ' αμφις εϜαγη.—Et ἕαξα fuit εϜαξα." &c. Heyn. in loc. —Scripsit ad me pro vetere nostra amicitia Joannes Keate, S. T. P. qui litterarum optimarum Etonensibus suis et exemplum est et magister, minus accurate hæc ab Heynio pronuntiari. Simul eorum me commonefecit, quæ a Blomfieldo, opinor, in Mus. Crit. ad Sapphonis fragm. verissime præcipiantur. "Penultimam in ἔαγα produci "necesse est, in ἐάγην corripi. In Homer. Il. Λ. ubi editur περὶ ῥόπαλ' "ἀμφὶς ἐάγη, procul dubio legendum ἀμφὶ ϜέϜαγε." Knightius, V. D. in loc. ex Il. Γ. imprimi curavit, εϜαγη, sed in Λ. εϜαυχθη, "ut sit aor. 1. "verbi exoleti Ϝαγομαι, pro aor. 2. εϜαγη, v. εαγη, cujus penultima "necessario brevis est. Vid. Proleg. §. clii. in voc."

2. "Forma, quæ nunc scribitur ἥδω. ἥσω. ἥσατο, fuit olim Ϝηδω. Ϝησω. "Ϝησατο. Ex ea ductum ἧδα, Ϝηδα. ἑαδα, media longa, ἑϜαδα. unde "ἑϜαδως. πᾶσιν ἑϜαδοτα μῦθον. nisi malis πᾶσι ϜεϜαδοτα scriptum fuisse.
"Alia forma, ἅδω, prima brevi, pro delecto, placeo. unde ἀδέω, "ἀνδάνω, et hinc ἅδον. ἀδεῖν. v. c. ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἀδεῖν. Γ. 173. Unde "ductum ἕαδον. ἑαδα, media brevi, quod idem ἑϜαδα. ἑαδα. scriptum. "ἐπεί νύ σοι εὔαδεν οὕτως. Ρ. 647." Heyn. Exc. I. ad Il. Ε.

3. Si indicibus credendum, τὸ, ἐὰν nunquam alias in Sophocle occurrit; et nunquam ab Euripide usurpatur, nisi proxime sequente περ. "ἐάν περ. Med. 727. Hel. 1077. et sæpius." Beck.

4. Morellus, in indice Prosodiaco, hæc addidit: "Ἑᾶνος. peplum. "ab ἕννυμι. Ἑᾶνος. subtilis. Vide Clark. ad Il. Γ. 385, ubi exempla "congessit." Multo autem cum judicio, ut mihi videtur, eruditus senex duas diversas voces, adjectivum et substantivum, perspexit; diversæ enim sunt usu, et quantitate, et forsan origine. Primum ἑανός, (adject. quod cum Heynio melius forsan, ἑανός, scriberetur) a ῥέω, fluo, duducitur; et hujus media syllaba semper est longa, quamvis aliter fortasse statuerit Pseudo-Orpheus, cujus auctoritas parvi habenda est. (Vid. Hermann. ad Argon. 880.) Ἑανὸς autem, (substant. cujus media brevis est) ab ἕω induo, potius derivari debet; quoniam veri simile est voces, quantitate plane diversas, a diversis fontibus manare. Si cum Stephano, unam eandemque vocem putes ἑανός, sive adjective ponatur, sive substantive, (omisso substantivo πέπλος,) diversitas quantitatis in eadem syllaba orietur e diversa sede, quam in versu teneat ista syllaba; nimirum, ex ictu metrico. Hoc si statuas, mallem significationem referri ad originem ejus, ῥέω, quam ut nonnulli fecerunt, ad stanni colorem. Eleganter enim, licet tropice, dicas vestes fluere, æque ac metalla fornacibus fusa.

ιοδετων λαβετε στεφανων
των εαροδρεπτων λοιβαν. Pind. Frag.

Εἀρότρεφης. vere nutritus. —πολλα δ' εραζε
λειμωνων εαροτρεφεων πιπτεσκε πετηλα. Mosch. 2. 66.
—αταρ και χαλκὸν εν αυτῷ
δηεις, και χροιὴν εαροτρεφέος μηλοιο. Orph. Lith. 609.

Εἀρόχροος, ους, ουν. vernum colorem, i. e. recentem, viridem habens.
και γλαφυρὸν κομισας εαροχροον αικεν ιασπιν. ib. 264.

Εαρτερος. vernus.
προσθε βοῆς κοκκυγος εαρτερου· ἡ δ' ονινησι. Nic. Ther. 380.

*Εᾱτέος. verbal. omittendus.
εατεος δ' ὁ πλουτος αδικος[1] τις ων. Helen. 911.

'Εαυτοῦ[2], ῆς, οῦ. sui ipsius. 2. dicitur et de prima et secunda persona.*
ειπε, τι παγχαλεπον πελεται; το γνῶναι ἑαυτον.
ειπε, τι ῥήδιον; μωμεῖσθαι πραγματα αλλων.

Εάω. sino, &c.
μή τι διατριβειν τὸν εμὸν χολον, αλλά μ' εᾶσαι. Δ. 42.
ουκ εαα Κρονιδης επαμυνέμεν Αργειοισιν. Θ. 414.
καί ῥ' ὅτε πέρ μιν εγὼ πολεμιζειν ουκ ειασκον. Ε. 802.
Syn. Συγχωρεω, εγχωρεω, αφιημι.—εφιημι, παριημι, ανατιθημι, επιτρεπω, διδωμι.—παραπεμπω.—αναπαυομαι, αποταττομαι, διαγγελλω.
Phr. [Μή μ' ιδεῖν θανόνθ' ὑπ' αστῶν,— *ne me sineret interfici a civibus*— Orest. 736. eodem modo ειδιδεῖν.]

'Εβδομᾱγετης. septimarum, sc. portarum, dux.
τας δ' ἑβδομας ὁ σεμνος ἑβδομαγετας
αναξ Απολλων είλετ',— Sept. Th. 806.

'Εβδομᾰκις. adv. septies.
ἑβδομακις περι Δῆλον, επηειςαν δε λοχειη. Call. 4. 251.

'Εβδομᾰς. *numerus septenarius. *item*, spatium septem dierum, annorum, &c.
τη δε τεταρτῃ πᾶς τις εν ἑβδομαδ' εστιν αριστος
ισχυν,— Solon. 1. 7. *Anal.* i. p. 64.*
ἑπτα δε νοῦν και γλῶσσαν εν ἑβδομασι μεγ' αριστος.
(al. ἑβδομαδεσσιν αρ.) ib. 13.

'Εβδομᾰτος. septimus.
εν τῇ δ' ἑβδοματῃ ῥινῷ σχετο. δευτερος αὖτε. Η. 248.

'Εβδομος. idem.
ἑξ δέ οἱ υἷες εασιν, εγὼ δέ τοι ἑβδομός ειμι. Ω. 399.
πρῶτον ἑνη, τετράς τε, και ἑβδομη, ἱερὸν ἦμαρ. Hes. ε. 768.

Εβενος, Εβελος, ου. ἡ. *Angl.* ebony.
ὦ εβενος, ὦ χρυσος, ὦ εκ λευκῶ ελεφαντος-Αιετῶ,— Theoc. [15. 123.

'Εβραιοι. Hebræi.
μοῦνοι Χαλδαῖοι σοφιαν λαχον, ηδ' αρ' Ἑβραῖοι
αυτογενεθλον ανακτα σεβιζομενοι θεὸν ἁγνῶς. Apol. ap. Eus.
Syn. Ιουδαῖοι, Ισακιδαι, Αβραμῖται, Σολυμηϊοι.
Epith. Αναιδεες, αινομανεῖς, οφεοδηκτοι.—πιστοι, εκλεκτοι.

'Εβρος. Nom. fl.
'Εβρον πὰρ' ποταμὸν, τετραμμένος εγγύθεν αρκτον. Theoc.
Epith. Θρηΐκιος, αργυροῤῥυτης. [7. 112.

*Εγγαιος. idem qu. ἐγγειος.
ει δε κυρεῖ τις πελας οιωνοπολων
εγγαιος, οἶκτον οικτρον αΐων. Æsch. Supp. 57.

Εγγαστρῐμᾰχαιρᾰ, ας. ἡ. gladium in ventre habens. *de* helluone.
Μοῦσα μοι Ευρυμεδοντ' αδοις την ποντοχαρυβδιν,
την εγγαστριμαχαιραν, ὅς εσθιει ου κατα κοσμον. Hippon. ap. Ath. p. 698. c.*

Εγγεινομαι. innascor. 2. etiam *active*, ingenero.
ευλὰς εγγεινωνται, αεικισσωσι δε νεκρόν. Τ. 26.
Syn. Εγγιγνομαι. 2. εγγενναω.

1. Laboranti metro succurrere voluit Barnesius, inferciendo ἐστ', ante ἄδικος, atque ita Anapæstum in quinta sede collocando. Longe melius, Musgrav. ἔκδικος, quæ forsan vera est lectio. 'Εατέον occurrit Phœn. 1216. Herc. F. 178. Beck.

2. Hoc compositum, cum casibus ejus, Homero fuit ignotum. Et quamvis in Seberi Indice ἑαυτὸν et ἑαυτὴν reperiantur, Poëtam tamen, ἓ αὐτὸν et ἓ αὐτήν, scripsisse auctor est Aristarchus. Vid. Heyn. ad Il. Ξ. 162. Porro, Attici poëtæ, inprimis Tragici, libentius usurpare videntur, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὑτὸν, αὑτήν. Sed vid. Trach 905. Œd. T. 1290.

Εγγειος. qui in terra, seu solo est.
ὁδον περασας ὥσπερ εγγειον δρομον. Suid.
Syn. Γαιηϊος, εγγαιος, εγγεος.

Εγγελαστής. irrisor. Vid. Γελαστης.
ουκ εγγελαστὴς τῶν ὁμιλουντων, πατερ. Hipp. 1000.

Εγγελαω. irrideo.
αλλ', ὥσπερ εγγελῶσα τοῖς ποιουμενοις. Soph. El. 279.
κοινῇ καθ' ἡμῶν εγγελῶν ἁβρυνεται. Œd. C. 1404. (1339. Br.)
Syn. Επιγελαω, επεγγελαω, καταγελαω.

Εγγενετης, Εγγενης. indigena.
δαιμοσιν εγγενεταις νοστῳ ἔπι μειλια θεσθαι. Ap. 4. 1549.
ιω[3] πονος εγγενης. Choëph. 464.
Syn. Αυθιγενης, επιγενης, συγγενης, ὁμαιμος.

Εγγενῶς. adv. genuine, vere. id. qu. γνησιως.
αρεῖσθε πενθος, ειπερ εγγενῶς ετι. Œd. T. 1248. (25. Br.)

*Εγγιζω. f. ἴσω. appropinquo.
δισκῳ μέν τοι ὅλως ουδ' ηγγισα, τους δε ποδας μου
εξᾶραι πηδῶν ισχυον ουδεποτε. Lucill. *An.* ii. 319.*

Εγγλωττογαστωρ. qui lingua victum quærit.
εστι δ' εν Φαναῖσι πρὸς τῇ
Κλεψυδρᾳ πανοῦργον εγ-
γλωττογαστορων γενος,
* οἱ θεριζουσίν τε, και σπει-
ρουσι, και τρυγῶσι ταῖς γλωτ-
ταισι, συκαζουσί τε·
βαρβαροι δ' εισὶν γενος,
Γοργιαι τε και Φιλιπποι.
κἀπὸ τῶν εγγλωττογαστο-
ρων εκεινων τῶν Φιλιππων
πανταχοῦ τῆς Αττικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τεμνεται.* Av. 1694.

Εγγλωττοτῠπεω. in ore semper habeo; jacto.
και νικησας ἡμῖν μεγαλως εγγλωττοτυπεῖν παρεδωκας. Eq. 779.
Syn. Σεμνολογεω, μεγαληγορεω.

Εγγονος. ortus, oriundus. *pl.* nepotes, posteri.
επεμψ' εμοὶ τα φιλτατ' εγγονοιν εμοῖν. ib. 1485. (74. Br.)
Syn. Επιγονος, αμναμος.

Εγγρᾰφω, Εγγραφομαι. inscribo. Vid. ad v. Βιβλος.
ἣν εγγραφου συ μνημοσιν δελτοις φρενῶν. Prom. 788.
Syn. Προσεγγραφω, παρεγγραφω, επιγραφω, προσγραφω, γραφω.—εγγλυφω.—προσαπτω, εγκατατασσω, ανατιθημι, προστιθημι, εγκολαπτω, επιχαραττω.

Εγγῠᾰλιζω. in manus trado.
—τοτε τοι κρατος εγγυαλιξει-Κτεινειν,— Λ. 207.
Syn. Εγχειριζω, διδωμι, παρεχω, χαριζομαι.

Εγγῠαω, Εγγυαομαι. trado alteri, quod ei desponsum est:
αλλ' ειγε μεν τοι, νη Δι', εγγυᾷς συ μοι. Plut. 1203.
ενθα συγκωμαξατ', εγγυασομαι. (Troch. Trim. Cat.) Ol. 11. 16.
Syn. Ανεγγυαω, παρεγγυαομαι, αναδεχομαι, εκδιδωμι, μνηστευομαι, αντιφωνεω, ασφαλιζομαι.—γενναω.

Εγγῠη. sponsio.
δειλαί τοι δειλῶν γε και εγγυαι εγγυαασθαι. θ. 351.
εγγυην φευγειν δε Θαλης Μιλησιος ηυδα. Ep. 1. 3. **Anal.* iii. 150. (*nota hic penult. in ἐγγύη, contra morem et auctoritatem, productam.*)*
Syn. Εγγυησις, διεγγυησις, εξεγγυησις, εξεγγυημα, ὁμολογια, αναδοχη.

Εγγῠητης. fidejussor.
αλλ' εγγυητάς σοι καταστησω δυο
αξιόχρεως. Eccl. 1056. (64. Br.)
Syn. Εγγυος, ὑπεγγυος, αναδοχευς, αναδοχος.

Εγγῠθεν, Εγγυθι, Εγγυς. adv. cominus, prope.
τον μεν Φυλειδης δουρικλυτος, εγγυθεν ελθων. Ε. 72.
εκτοσθεν δε βαθεῖαν ορυξομεν εγγυθι ταφρον. Η. 341.
και ῥ' εγγυς στητην διαμετρητῷ ενι χωρῳ. Γ. 344.
Syn. Παρεγγυς, συνεγγυς, ενεγγυς, πλησιον, παραπλησιον, συσταδην, ουσταδον, ὁμοῦ, ὁμοσε, πελας, σχεδον, αγχι, αγχοθι, εμπελαδον, εμπλην.

Εγγῠος. id. qu. Εγγυητης. Vid. ad v. Εγερσιφαης.

3. Burn. legit φεῦ, et Dochmiacum vocat.

Εγειρω. excito.
ου γαρ εα πονος αλλος, όν Αργυροτοξος εγειρεν. E. 517.
Syn. Ανεγειρω, διεγειρω, επεγειρω, εκζωπυρεω, διασπευδω, επισπερχω, παροξυνω, εποτρυνω, παρορμαω, παρακελευομαι, εγκελευω, συντεινω, κινεω, ορινω, ορνυμι, ανορνυμι, ορω, ανορω, εκριπιζω, κατασκευαζω.—ζωγρεω, ανιστημι. [Vid. Αφυπνιζω.]

Εγερσῐγελως, ωτος. risum excitans. [iii. 83.
*σπεισομεν οινοποτηρες εγερσιγελωτι Λυαιῳ. Paul. Sil. *An.*

Εγερσῐθεᾰτρος, ου. ὁ ἡ. theatrum, sive spectatores, excitans.
οὗτος, εγερσιθεατρε, τεὸς τυπος, ὅν τοι εγειρει
εσμὸς αριζηλων, Καλλιοπα, στεφανων. *ibid.* p. 25.

Εγερσῐμᾰχης, et Εγερσιμαχος, ου. ὁ ἡ. pugnas ciens.
τίς νύ σε θῆκε θεᾷ δῶρον εγερσιμαχα; Nicias, *An.* i. 248.
οιωνὸς βλαστῶν, θοῦρος εγερσιμαχας. Antip. Sid. *ib.* ii. 30.*

Εγερσῐμος. ep. somni, e quo evigilamus.
εὗδετ', εμὰ βρεφεα, γλυκερον και εγερσιμον ὑπνον. Theoc. 24. 7.

Εγερσῐνοος. ὁ ἡ. mentem excitans.
—εγερσινοων απο βιβλων. Procl.

Εγερσῐφᾰης. lucem excitans. [ii. 218.
καὶ τὸν εγερσιφαῆ πυρὸς εγκυον εμφλογα πετρον. Philipp. *An.*

Εγερτῐ. *adv.* vigilanter. 2. certatim.
1. φρουρεῖν εγερτι, και νεων κατασκοπον. Rhes. 524.
*2. εγερτῖ κῖνῶν ανδρ' ἄνηρ επιῤῥοθοις
κακοῖσιν,— Antig. 413. Syn. 1. Εγρηγορτι.*

Εγκᾰθαρμοζω. accommodo.
εγκαθαρμοσαι λαβοντας τουτονι τον αυχενα. Lysist. 681.
Syn. Αρμοζω, τετραγωνιζω.

Εγκᾰθεζομαι, Εγκαθημαι, Εγκαθιζω—ομαι. insideo.
*μεμνησο δ' ὅπως ὁ πανοῦργος ανὴρ
και ψευδολογος, και βωμολοχος,
μηδεποτ' εις τον θᾶκον τὸν εμὸν (*Æschylus de Euripide loquitur*)* μηδ' ακων εγκαθεδεῖται. Ran. 1571. (23. Br.)
*a. τίς οὖν παρ' ἡμῶν εστιν ωφελειά σοι;
b. ἡ πᾶσ'. εὰν γὰρ εγκαθεζομενος λαθρα
εν ταῖς γυναιξὶν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνὴ,
ὑπεραποκρινῃ, μοῦ σαφῶς (an σοφῶς?), σωσεις εμέ.* Thesmoph.
λεληθεν ἡμᾶς κρυπτος εγκαθημενος. ib. 600. [183. Br.
και θρονον, ᾧ ποτε Κριηθεΐδας
εγκαθιζων— Pyth. 4. 271.
ην δ' εγκαθιζωμεσθα προτεραι, λησομεν. Eccles. 98.
Syn. Επικαθημαι, επικαθιζω, εφεζομαι, εφημαι, ενῆμαι, ενεδριαω, ενιδρυνω, ενθακεω, επιθοαζω, ενεζομαι, ενιζω, ενιζανω, εφιζανω, εγκρυπτομαι.

Εγκᾰθευδω. indormio.
ουκ ετ' εργον εγκαθευδειν, ὅστις εστ' ελευθερος. Lysist. 614.
Syn. Επικαθευδω, εγκοιμαομαι, επικοιμαομαι, επευναζομαι, ῥᾳδιουργῶ, καταῤῥαθυμοῦμαι, καταδαρθω, εγκαταδαρθανω, ενευδω, ενικνωσσω.

Εγκᾰθηβαω. pubesco in.
ὡς εγκαθηβᾶν πολλ' εχεις ευδαιμονα. Hippol. 1096.
Syn. Εννεαζομαι, ἡβαω.

Εγκᾰθιστημι. impono.
ακη βροτοῖς θεῶν εγκαταστῆσαι τινα. Androm. 269.
Syn. Διατιθημι, καθιστημι, παρεντιθημι, ενειμι.

Εγκᾰθοραω. respicio. Vid. Καθοραω.
*γουνοῦμαι σ', Ελαφηβολε (*Glycon.* c. Spond.)
ξανθη παῖ Διος, αγριων
δεσποιν' Αρτεμι θηρῶν·
ἱκου νῦν επι Ληθαιου
δινῃσι, θρασυκαρδιων*
ανδρων εγκαθορα πολιν
χαιρουσ'·* ου γαρ ανημερους
ποιμαινεις πολιητας.* Anac. 59.

Εγκᾰθυβριζω. insolens sum.
—ουδ' ἦν ἱκανα σοι τα Μενελεω
μελαθρα, ταῖς σαῖς εγκαθυβριζειν τρυφαῖς. Troad. 997.
Syn. Γαυροω, θρασυνομαι, ὑπερφρονεω.

Εγκᾰλεω. posco. 2. increpo.
—εγκαλῶν δε μοι-Φονους πατρῴους,— Soph. El. 780.
Syn. Δικαζομαι, κλητευω, προσεγκαλεω, επικαλεω, αιτιαομαι, επαιτιαομαι, κατηγορεω, ενδεικνυμαι, ενιπτω.—εγκλησιν, καταδικην, εισαγω.

Εγκᾰλυπτω. obtego.
*a. σὺ δὲ πῶς εωρας, ὦ κακιστ' απολουμενε,
ὅς εγκεκαλυφθαι φῄς; b. διὰ τοῦ τριβωνιου.
οπὰς γαρ εἶχεν ουκ ολιγας, μὰ τὸν Δια.* Plut. 713.
Syn. Επικαλυπτω, κατακαλυπτω, εγκρυπτω, εμπυκαζω.—εγκαλυπτομαι, διατρεπομαι, αισχυνομαι.

Εγκᾰνᾰχησασθαι. insonare.
*τηνῳ δε στρομβῳ καλον οστρακον, οὗ κρεας αυτος
σιτηθην, πετραισιν εν Ικαριαισι δοκευσας [9. 27.
πεντε ταμων πεντ' οὖσιν·* ὁ δ' εγκαναχησατο κοχλῳ. Theoc.
Syn. Ενηχεω, επηχεω, κατηχεω.

* Εγκᾰναξαι. cum sonitu infundere. Vid. Διακανασσειν.
ιθι νυν,* ακρᾶτον εγκαναξόν μοι πολὺν. Equit. 105.
Syn. Εκχεω.

Εγκαπτω. devoro.
σιγῶμεν εγκαψαντες αιθέρα γναθοις. Cycl. 625.
ὁλην ενεκαψε περικυλῖσας τοῖν ποδοιν. Pac. 7.
Syn. Αποχναυω, δαρδαπτω, περιδαρδαπτομαι, κατατρωγω, ανακαπτω, επεγκαπτω.

*Εγκαρδιος. ὁ ἡ. qui cordi est, vel in corde. *epith.* amoris. Ep. ἀδεσπ. 3. Εγκᾰρ, αρος. το. et Εγκᾰρος, ου. ὁ. cerebrum.
πιομαι. ὡς οφελόν γε και εγκαρον εχθροῦ αραξας. Alcæ. Mess.

Εγκαρπος. semen in se habens; fecundus. [*An.* i. 490.*
βωμους, τελεῖ τ' εγκαρπα Κηναιῳ Διΐ. Trach. 242.
Syn. Εγκαρπης, ευκαρπος, πολυκαρπος, επικαρπιος.

Εγκαρτερεω. forti animo fero.
εγκαρτερεῖς δη θανατον; αλλ' εγω σ' ἑδρας. Andr. 261.
Syn. Διακαρτερεω, καρτερεω, εμμενω, αναμενω.

Εγκᾰτα. τα. * *pl. quasi ab* εγκας, ᾰτος. intestina.
παντα δ' απὸ πλευρῶν χροα εργαθεν· ουδέ τ' εασε
Παλλὰς Αθηναιη μιχθημεναι εγκασι φωτός. Λ. 437.
οἱ δ' ετι καμμεσσον πεδιον φοβεοντο, βοες ὥς,
ἅς τε λεων εφοβησε, μολὼν εν νυκτὸς αμολγῷ,
πασας· τῇ δέ τ' ιῇ αναφαινεται αιπὺς ολεθρος·
τῆς δ' εξ αυχέν' εαξε, λαβὼν, κρατεροῖσιν οδουσι [172.
πρῶτον.* επειτα δέ θ' αἷμα καὶ εγκατα παντα λαφυσσει. ibid.
Syn. Εντερα, ενδινα, εντοσθια, εντοσθιδια, εγκοιλια, σπλαγχνα, νηδυΐα.

Εγκᾰτᾰβαινω. * descendo in. ὡς τ' ου λαθων χρυσοθρονον
'Ηραν* κροκωτον σπαργανον εγκατεβα. (*Iambelegus.*) Nem.

*Εγκᾰτᾰδυω (-δυμι. subeo.) [1. 57.
νῶτα δὲ Τυρσηνῆς επατευν ἁλός· αλλ' ἅμα νηῒ
πρηνιχθεὶς, κεινης ὑδασιν εγκατεδυν. Isidor. *An.* ii. 473.*

Εγκᾰταζευγνῦμι. adjungo.
—νεας-Βουλας νεοισιν εγκαταζευξας τροποις. Aj. 747.
Syn. Συναρμοζω, συντιθημι.

Εγκᾰτᾰκειμαι. incumbo. [1191.
ουκ εραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ εγκατακεῖσθαι-Τεθνεως,—Theog.
Syn. Ανακειμαι, εγκαθημαι, προσιζανω.

Εγκᾰτᾰκλειστος. inclusus. Vid. Εγκλειω.
μαθὼν πατὴρ νιν εγκατακλειστον δομοις. Eur. Dan. 39.

Εγκᾰτᾰκλῖνω—ομαι. reclino, accumbo.
ὥσπερ σισυραν εγκατακλιθῆναι μαλθακην. Av. 122.
Syn. Κατακλινω, εγκλινω.—ανακλινομαι.

Εγκᾰτᾰκρουω. infigo.
θρασεῖ δ' εγκατακρουων-Ποδι κ. λ. Ran. 334.
Syn. Κατακρουω, ανακρουω, εγκρουω.

Εγκᾰτᾰκρυπτω. occulto.
κῦδος μαρανθὲν εγκατακρυψεις ζοφῳ. Lyc. 1231.
Syn. Αποκρυπτω, εγκρυπτω, κατακρυπτω.

Εγκᾰτᾰλεγω. recenseo inter alios. [331.*
*Γαΐε, και σὺ φοβοῦ μὴ καί σέ τις εγκαταλεξῃ. Lucill. *An.* ii.
Syn. Ενδιδασκω, εγκαταλογιζομαι, εξαριθμεω, καταλεγω, ανακρινω, εξεταζω, προσαγομαι, εγκατοικοδομεω.

Εγκᾰτᾰλειπω. derelinquo.
γηραιὸς δε θανοις ἑτερον παῖδ' εγκαταλειπων. Hes. ε. 376.
Syn. Απολειπω, εγκαταλιμπανω.

Εγκᾰτᾰμιγνυμι. immisceo. Vid. ad v. Εκφρων. [581.
κεἴ τις οφειλει τῷ δημοσιῳ, και τουτους εγκαταμιξαι. Lysist.

Syn. Αναμιγνυμι, διαμιγνυμι, εντιθημι, εγκαταιτιθημι, εγκεραννυμι.

Εγκᾰτᾰναιω. habitatum deduco.
ουρανῷ εγκατενασσεν εφεστιον αθανατοισι. Ap. 3. 116.
Syn. Καταναω, κατοικιζω, εγκατοικιζω.

Εγκᾰτᾰπηγνυμι. infigo.
—ξιφος αργυροηλον-Κουλεῷ εγκατεπηξ'— λ. 96.
Syn. Καταπηγνυμι, εμπηγνυμι, εντιθημι.

Εγκᾰτᾰπιπτω. superincido.
λεκτροισι πρηνης ενικαππεσεν ειλιχθεῖσα. Apoll. 3. 655.

Εγκᾰτᾰραπτω. insuo in.
*κλῦθι, πατερ, Κρονου υίε Σαβαζιε, κυδιμε δαῖμον,
ὁς Βακχον Διονυσον εριβρομον ειραφιωτην*
μηρῷ εγκατεραψας, ὁπως τετελεσμενος ελθοι
*Τμῶλον ες ηγαθεον, παρά θ' Ἱππαν καλλιπαρηον.
αλλὰ μακαρ, Φρυγιης μεδεων, βασιλευτατε παντων,
ευμενεων επαρωγος επελθοις μυστιπολοισιν.* Orph. H. 47.
Syn. Ερραπτω, επιρραπτω, καταρραπτω.

Εγκᾰτασκηπτω. vi projicio; *neut.* irruo.
ενσεισον, ὦ 'ναξ, εγκατασκηψον βελος. Trach. 1089. Br.
Syn. Ενσκηπτω, εισβαλλω.—λεηλατεω.

Εγκᾰτᾰτῐθημι. depono.
μειδησασα δ' επειτα εῷ εγκατθετο κολπῳ. Ξ. 223.
Syn. Κατατιθημι, εντιθημι, ανατιθημι, εγκρυπτω, εγκαταμιγνυμι, εγκαταπηγνυμι.

*Εγκᾰτᾰχεω. *f.* ευσω. effundo.
καὶ πολὺν αντιπαλων εγκατεχευε φονον. Ep. ἀδ. 607.

Εγκᾰτιλλωπτω. irrideo, cum quodam oculorum motu.
ωρουσεν, ὑμῖν εγκατιλλωψας μεγα. Eumen. 113.
Syn. Χλευαζω, κατιλλωπτω, εγκαταμυκτηριζω.

Εγκᾰτοεις. *adj.* ab ἔγκατα.
η ελαφου νηδὺν, τὴν δὴ καλεουσιν εχῖνον,*
αλλοι δ' εγκατοεντα κεκρυφαλον·— Nic. Th. 579.

Εγκατοικεω. inhabito. Vid. Ενοικεω.
*παῦσαι δ' αοιδῶν, πραγματων δ' ευμουσιαν
ασκει· τοιαῦτ' αειδε, και δοξεις φρονεῖν,
σκαπτων, αρῶν γῆν, ποιμνιων επιστατῶν,
αλλοις τα κομψα ταῦτ' αφεὶς σοφισματα,*
εξ ὧν κενοισιν εγκατοικησεις δομοις. Eur. *fr.* Antiop. 33.

Εγκατοικιζω. colloco habitatum.
πατρῷ' αγαλματ' εγκατοικιεῖ θεῶν. Lyc. 1262.
Syn. Εγκαταναω, ενοικιζω.

Εγκᾰφος. bucella. **sed vid. omn. Valcken. in Ammon. p.* 20.*
ου γαρ λελειπται τῶν εμῶν ουδ' εγκαφος. Suid.
Exp. Το ελαχιστον. (*ne tantillum quidem.*)
Syn. Πυρνος, ψωμιον, ψωμος.—στομιον.

Εγκειμαι. inhæreo.
ουδέν σοί γ' οφελος, επει ουκ εγκεισεαι αυτοῖς. Χ. 513.
Syn. Εγκατακειμαι, επικειμαι, εγκελλω, ενίσταμαι, εφισταμαι, παρισταμαι, ενεχομαι, επερχομαι, εγγιζω, εγκλινω.—ασχολεομαι.

*Εγκειρω. rado. αλλ', εισορῶ γαρ τηνδε προσπολων τινα,
πηγαῖον αχθος εγκεκαρμενῳ καρᾳ
φερουσαν, ἑζωμεσθα, κάκπυθωμεθα
δουλης γυναικὸς, ἤν τι δεξωμεσθ' επος. Eur. El. 107.*

Εγκελαδος. Nom. Pr.
Εγκελαδόν τ' επεδησας, ιδ' αγρια φῦλα γιγαντων. Batr. 275.
—επ' Εγκελαδου δε καρηνῳ
ηερα θερμαινων ελελιζετο πυρσος αλητης·
αλλά μιν ουκ εδαμασσε—κ. λ. Nonn. l. 48.

Εγκελευω, Εγκελευομαι. hortor.
δρᾶν ταῦτ' αναγκη, μηδεν εγκελευ' αγαν. Prom. 73.
Syn. Επεγκελευω, κελευω, επικελευω, παρακελευω, προστασσω.—εγειρω, παρακαλεω.

*Εγκεντριζω. stimulo. 2. insero, velut surculum arbori.
2. ἵππος ειην ακαρηνος, ανὴρ δ' ατελεστος εκειτο,
ὅν γε Φυσις παιζουσα θοῷ ενεκεντρισεν ἵππῳ. Euod. *An.* 2. [288.*

Εγκεντρις. aculeus.
ὡς εγωγ' αυτῶν ὁρῶν δεδοικα τας εγκεντριδας. Vesp. 425.
Syn. Κεντρον, ογκος, πλῆκτρον, ἧλος, σκολοψ, μυωψ, καρφιον, γραφεῖον.—ακανθα.

Εγκεραννῡμι, Εγκεραννῡω. immisceo.
οἶνον τ' εγκερασασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ανωγοι. Θ. 189.
τρεῖς γαρ μονους κρατῆρας εγκεραννυω
τοῖς εὖ φρονοῦσι. Eubul. ap. Athen. p. 36.
Syn. Εγκατακεραννυω, εγκυκαω, εγχεω, εγκαταμιγνυμι, αναταρασσω.

Εγκερτομεω. convicia ingero.
ψευδῆ λεγων δε και ματην εγκερτομῶν. Iph. A. 1006.
Syn. Κερτομεω, αποσκωπτω, εμπαιζω.

Εγκεφᾰλος. cerebrum.
αλγησας δ' ανεπαλτο, βελος δ' εις εγκεφαλον δῦ. Θ. 85.
Syn. Εγκαρ, εγκαρος, ακαρος, μυελος.

Εγκῐθᾰριζω. fidibus cano.
ηῷος γεγονὼς, μεσῳ ηματι εγκιθαριζεν. H. in Merc. 17.
Syn. Κιθαριζω, φορμιζω.

Εγκῐλῐκιζω. ingenio sum nequam; more Cilicum.
αεί ποθ' ἡμῖν εγκιλικιζουσ' οἱ θεοί. Pherecr. ap. Suid.
Syn. Κακοποιῶ, κακοηθευομαι.

Εγκῑνεω. *inus.* unde *part. med.* Εγκινουμενος. turbans.
ανήρ τις ἡμῖν εστιν εγκινουμενος. Ar. Fr.
Syn. Ταρασσω, εμποδιζω.

Εγκιρνημι, Εγκιρναω. immisceo.
εγκιρνατω τις μιν, γλυκὺν
κωμον προφαταν. Nem. 9. 119.
Syn. Συγκιρναω, ἁρμοζω, ῥυθμιζω, εγκεραννυω.

Εγκλειω, Ενικλειω. includo.
λεγοιτ' αν, ει μη γλῶσσαν εγκλεισοι φοβος. Antig. 511.
σχετλιος· ην γαρ που τι θεμιστευων αλιτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ενικλεισαντες εχουσιν. Ap. 2. 1031.
Syn. Αποκλειω, διακλειω, κατακλειω, εγκατακλειω, περικλειω, εγκαθειργω.

Εγκλημα. accusatio, querela.
εγκλημα μικρον αιτιαν θ' ἑτοιμασας. Trach. 365.
Syn. Εγκλησις, επικλημα, εισηγορια, επηγορια, κατηγορια, απαγωγη, εναγωγη, ενδειξις, ὑποκρισις, επιβουλη, εισαγγελια, καταγγελια, γραφη, αιτιαμα, αιτιασις, μεμψις, καταμεμψις, προκλησις, εξαιτησις, πταῖσμα.

*Εγκλημων. *vox Lexicis ignota: ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος. Vid.* Jacobs. *in l. c.*
τισομαι· εγκλημων δ' εσσομ' αλεξαμενος. Leon. Tar. *An.* i. 234.*

Εγκληρος. particeps. 2. hereditarius. 3. dives.
—ουθ' ὑμεναιων-Εγκληρον— Antig. 813. Br.
τοῖσιν ισοθεοις εγκληρα λαχεῖν. ib. 838.
γυας-Εσθλῆς αρουρης, πῖαρ εγκληρον χθονός. Lyc. 1060.
Syn. 1. Μετοχος.—κοινος, ὁμοιος. 2. διαδεκτωρ, επικληρος. 3. πλουσιος.

Εγκλῐδον. *adv.* inclinando.
εγκλιδον ἑζομενῃ, πυκινους οαρους οαριζει. Hom. XXII. 3.

Εγκλῑνω, Εγκλινομαι. inclino.
εγκλινας δ' εκυλινδε, δι' αιῶνάς τε τορησας. H. in Mer. 119.
επει πονος υμμι-μαλιστα-Τρωων και Λυκιων εγκεκλιται,—Z. 78.
Syn. Εγκατακλινω, επικλινω, παρακατακλινω, παρακλινω, ὑποκλινω, επιρρεπω, εναγκωνιζω, εγκειμαι, επικειμαι, επερειδομαι, εγκυπτω, επικυπτω, προκυπτω.—νευω.

Εγκοιμαομαι. indormio. Vid. Εγκαθευδω.
δοραῖς δε μηλων τυμβος εγκοιμωμενοις
χρησει καθ' ὕπνον πᾶσι νημερτῆ φατιν. Lyc. 1050.

*Εγκοιμιζω. indormire facio.
εξ ὧν πολλάκι παῖδας εμοῖς ενεκοιμισα κολποις. Carphyl. [*An.* ii. 401.*

Εγκοισυροῦμαι. Cœsyræ mores imitor; luxuriose vivo.
σεμνην, τρυφῶσαν, εγκεκοισυρωμενην. Nub. 48.
Syn. Ἁβρυνομαι, περισσῶς κοσμεομαι.

*Εγκοιτᾰς. ἡ. *epith. loci*, ubi dormitur.
αἱ δε πριν αγραυλων εγκοιταδες ακρωρειαι
θηρῶν, νῦν ανδρῶν εισὶ βοηλασιαι. Ep. ἀδ. 398.

Εγκοληβαζω. *de scriptura in l. l. et significatione vocis*, consul. Brunck.
εἶτ', αποστρεψας τον ὦμον, αυτον ενεκολημβασας.* Eq. 263.

Εγκολλαβιζω. instar κολλάβου deglutio.
Syn. Καταπινω.

Εγκομβοομαι, οῦμαι. vestio: cingo me.

—την επωμιδα
πτυξας διπλῶς ανωθεν ενεκομβωσαμην. Apoll.
Syn. Ενδεω, ενειλεω.—στολιζομαι.

Εγκονεω. urgeo opus.
αἶψα δ' αρ' εστορεσαν δοιὼ λεχε' εγκονεουσαι. Ω.648.
Syn. Κατεγκονεω, ενεργεω, σπευδω, κατασπευδω, επειγομαι, κατεπειγομαι, ταχυνω, επιταχυνω, ωκυνω.

Εγκονητῐ. *adv.* laboriose.
και ποντιαν Θετιν κατεμαρψεν-Εγκονητι. Nem. 3. 60.
Syn. Μογερῶς, επιπονως, μοχθηρῶς, επωδυνως, ταχεως.

*Εγκοπος, ου. ὁ ἡ. laboriosus, in quo laboratur, *vel* fatigatur.
ὡς αν απ' ορχηθμῶν λελυγισμένον εγκοπον ιχνος. Qu. Mæc. [*An*. ii. 238.*

Εγκορδυλεω. involvo.
εν πεντε σισυραις εγκεκορδυλημενος. Nub. 10.
Syn. Εγκρυπτω, εντυλιττω, ενειλεω.

Εγκορυπτω, Εγκορυπτομαι. cornibus peto.
πληγὴν αθαμβὴς κριὸς εγκορυψεται. Lyc. 558.
Syn. Κορυπτω.—εντεινω.

Εγκοσμεω. ordine colloco.
εγκοσμεῖτε τα τευχε', ἑταῖροι, νηΐ μελαινη. ο. 218.
Syn. Διακοσμεω, κατακοσμεω, διαταττω, διαστοιχιζω, ευθετιζω, ευτρεπιζω.

Εγκοτεω. æstuo ira.
τοῖς κτανοῦσί τ' εγκοτεῖν. Choëph. 39.
Syn. Αγανακτεω.

Εγκοτος. pertinaciter infestus.
θυμος, εγκοτον στυγος. ib. 391.
Syn. Επικοτος, οργιλος, εχθρος, ενδιαθετος.

Εγκουρας. **Vid. Hesych. ap. Steph. in v.**
αμφιβαλλει εγκουραδι. Æsch. Fr.

Εγκραζω. inclamo. Vid. Ανακραζω.
—ου γαρ αν *(*sub*. αλλως. Vid. Il. Α. 232.)* τοσουτονὶ ενεκραγες ἡμῖν, ουδὲν ηδικημενη. Plut. 428.

Εγκρᾰτεια. continentia.
ὑπερ εγκρατειας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφοδρα
παντες λαλοῦσιν— Philem. 11.
Syn. Επικρατεια, σαοφροσυνη, σωφροσυνη, ασκησις, μετριοτης, συμμετρια, αποχη, αποσχεσις.

Εγκρᾰτεως. *adv.* valide.
ἧγχον δ' εγκρατεως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ερεισας
εξοπιθεν,— Theoc. 25. 266.
Syn. Ιφι, κρατερῶς, καθεκτῶς, σωφρονως.

Εγκρᾰτης. qui in potestate habet aliquid.
αὔτως δε ναὸς ὅστις εγκρατὴς, *ποδα
τεινας, ὑπεικει μηδὲν, ὑπτιοις, κατω
στρεψας, το λοιπὸν σελμασιν ναυτιλλεται.* Antig. 715. Br.
ει δ' εγκρατεῖς φευγουσιν, ουδὲν δεῖ πονεῖν. Œd. C. 1022.
Syn. Επικρατης, κραταιος, επισχων, εποχος, επιτυχης, επηβολος.—σωφρων.

*Εγκρῑδοπωλης. encridum venditor. *Aristoph.* Danaïd. *fr.* vii.

Εγκρῐς, ῐδος. ἡ. opus dulciarium, e simila et oleo; vel oleo, melle et aqua.
ταῦτ' εχων εν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζετω τας εγκριδας. Pherecr. ap. [Ath. p. 645. e.*

Εγκροτεω. cum strepitu pulso.
αειδον δ' αρα πᾶσαι ες ἓν μελος εγκροτεοισαι
ποσσὶ περιπλικτοις, περὶ δ' ιαχε δῶμ' ὑμεναιῳ. Theoc. 18. 7.
Syn. Ανακροτεω, εγκρουω, προσκρουω.

Εγκρουω. ad numeros incedo.
—εγκρουων-Και σκωπτων, και παιζων. Ran. 377.
Exp. Βαινων ευρυθμως.
Syn. Εγκατακρουω, εκβαλλω, εγκαταπηγνυμι.

Εγκρυπτω. occulo.
ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ενεκρυψε μελαινῃ. ε. 488.
Syn. Εγκαλυπτω, επικαλυπτω, συγκαλυπτω, αποκρυπτω, επερεφω.

Εγκρῡφιαζω. abscondo.
πολλοῦ δε πολὺν με χρονον και νῦν ελεληθης εγκρυφιαζων.
Syn. Εμφωλευω, αποκρυπτω. [Equit. 822.

*Εγκρῠφῐᾱς, ου. ὁ. genus panis, qui cinere calido tectus coquitur. Vid. Ath. p. 110. b. Syn. Απανθρακις.

Εγκρῠφῐος, α, ον. abditus, latens.
Λυσιδικη, και πῦρ τυφεται εγκρυφιον. Philodem. *An*. ii. 86.*

Εγκῠκαω, Εγκυκαομαι. Vid. Εγκεραννυμι.
δρακαιναν, εγκυκῶσαν αλφιτῳ θρονα. Lyc. 674.
τα πραγματ' εγκυκᾶσθαι. Acharn. 939.

Εγκῠκλεω. circumvolvo.
αλλ' εγ[illegible] 1. 76.
ὑπο τῶν αιεὶ δημιζοντων ουκ οἶδ' ὅποι εγκεκυκλῆσαι. Vesp. [699.
Syn. Αναστρεφω, μεταβαλλω.

Εγκῠκλιος, *ου. ὁ ἡ. circularis; certis temporibus velut orbe quodam rediens.
Αστερες ουρανιοι, Νυκτος φιλα τεκνα μελαινης,*
εγκυκλιοις δινῃσι *περιθρονιοι κυκλεοντες. Orph. H. 6. 4.
—ὅπου πεντηκοντα κορᾶν
τῶν Νηρῃδων χοροι—Μελπουσᾶν εγκυκλια. (*vulgo* μελπουσιν εγκυκλιοις. Vid. Markl.) Iph. T. 427.*

Εγκῠκλον. το. vestis quædam muliebris exterior.
a. φερ' εγκυκλον. b. τουτὶ λαβ' απο τῆς κλινίδος. Thesm. 261. B.

*Εγκῠκλος, ου. ὁ ἡ. in orbem factus, rotundus.
νῦν δε βαρος πετρης Νισυριτιδος εγκυκλον ἑλκω,
λεπτυνων Δηοῦς καρπὸν απ' ασταχυων. Ep. ἀδ. 420.

Εγκῠκλοω. circo includo; circumeo, cingo.
a. οὗτος, εγειρου. b. τί το πρᾶγμ'; a. *ὥσπερ φωνή με τις εγκεκυκλωται. Vesp. 395.
Syn. Κυκλοω, περιαγω, κατακυκλοω, περικλειω.

Εγκῡμων. *1. prægnans. (Eur. Dan. 35. 57.) 2. *metaph.* onustus, plenus. 2. Φωκεὺς Επειὸς, μηχαναῖσι Παλλάδος
εγκυμον'[1] ἵππον τευχεων ξυναρμοσας,
πυργων επεμψεν εντὸς, ολεθριον βαρος. Troad. 11.*
Syn. Εγκυος, κυῶν, εγκυμονεων, κυοφορος, κυμας.—γονιμος, εγκαρπος. 2. εμβριθης, πλεος, αναμεστος.

Εγκῠος, ου. ὁ ἡ. idem. Vid. ad v. Εγερσιφαης.

Εγκυπτω. pronus incumbo.
εβλεψε γοῦν ταυρηδὸν εγκυψας κατω. Ran. 816. (804. Br.)
Syn. Επικυπτω, κατακυπτω, καταβλεπω.

Εγκῡρω, Εγκῠρεω. incurro, incido. [*Gaisf.**
*και φρονεῦσι τοῖ', ὁκοιοις εγκυρεωσιν[2] εργμασι. Archil. *fr.* 12.
κτεινων· αλλ' ὅτε δη πυκινῆς ενεκυρσε φαλαγξι. N. 145.
Syn. Εντυγχανω, περιτυγχανω, εμπιπτω, προσπιπτω, επιδιδρασκω, επιτρεχω, κυρεω.

Εγκῠτῑ. *adv.* ad cutem usque.
' χαιτην απ' ωμων εγκυτὶ κεκαρμενος. Archil. *fr.* 97.
—το δ' εγκυτί, τεκνον, εκερσω. Call. *fr.* 311. *Blomf.* quem vide in Glossario ad Prom. 216.*
Syn. Εγγυς, εν χρῷ, εν χρωτι.

Εγκωμιον. præconium. Vid. Αἶνος.
ὑπερ σεαυτοῦ μη φρασῃς εγκωμια. Sent.

*[Εγκωμιος. *adj.* laudatorius. εργμασιν νικαφοροις
εγκωμιον ζεῦξαι μελος. Pind. Nem. 1. 9.]

Εγξεω. *fut.* εσω. intus rado. Vid. Eur. *fr.* Bellerophon. 14. *ubi vulgo ἐγξύσῃ. sed locus etiamnum mendosus est.**

Εγρεκῡδοιμος, ου. ὁ ἡ. tumultum excitans bellicum.
η ερις εγρεκυδοιμος ανα στρατον— Cal.

Εγρεμᾰχης. incitans ad pugnam.
ενθ' οἶμαι τον εγρεμαχαν-Θησεα. Œd. C. 1054. Br.
Syn. Εγρεμαχος, εγρεσιμαχος, αρηϊος, μενεπτολεμος.

Εγρεσῑκωμος. excitans commissationem. *Anal.* ii. 517. Vid. Βακχος.

Εγρηγορεω, *vel* -αω, Εγρησσω. vigilo. Vid. Αγρυπνεω.
ενθ' Οδυσεὺς, μνηστῆρσι κακὰ φρονεων ενι θυμῷ,
κεῖτ' εγρηγοροων·— υ. 5.
τιπτ' αὖτ' εγρησσεις, παντων περι καμμορε φωτων; ib. 33.
Syn. Γρηγορεω, αγρυπνεω, διαγρυπνεω, νηφω.

Εγρηγορώς. *particip.* pervigil.
εγρηγορος φρουρημα γῆς καθισταμαι. Eumen. 709.
Syn. Ευγρηγορος, ακοιμητος, αγρυπνος, νηφαλεος.

Εγρηγορτῑ. *adv.* vigilanter.

1. —scandit fatalis machina muros—*Feta armis.* Æn. 2. 237.
2. Hæc vox est quadrisyllaba, *qs.* ἐγκῦρωσιν, ne sit in vs. trochaico dactylus.

αλλ' εγρηγορτι συν τευχεσιν είατο παντες. K. 182.
SYN. Εγρηγορως, εγρηγοροτως.
*PHR. Ὑμᾶς δε βαντας χρὴ προταινὶ ταξεων
φρουρεῖν εγερτὶ,— Rhes. 523.*

Εγρομαι. surgo.
εγρετο δ' εξ ὑπνου· θειη δέ μιν αμφεχυτ' ομφή. B. 41.
[illegible] ανισταμαι, ανεγειρομαι, διεγειρομαι, εξανισταμαι.
PHR. Οφθαλμοῖς ληθαῖον αμεργομενος πτερὸν ὑπνου. Nonn.
ὑπνον απ' οφθαλμων βαλλειν. Apoll.
—εμε δε γλυκυς ὑπνος ανηκεν. Hom.

Εγχαινω, Εγχασκω. inhio. 2. derideo.
a. οιχεται. b. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ εγχανοι ποτέ. Ach. 220.
—μη τουτους-Εγχασκειν σοι στομφαζοντας. Vesp. 721.
SYN. Καταγελαω.—αναχαινω, αμφιχαινω.

*Εγχαλκος, ου. ὁ ἡ. æreus. 2. cui est pecunia.
εγχαλκος γραῖα πλουσια εστὶ σορός. Ep. ἀδ. 87.

Εγχανδης, εος, ὁ ἡ. capax.
καί τε βοος νεα γεντα περιφλιδοωντος αλοιφῇ
τηξαμενος, κορεσαιο ποτῷ* εγχανδεα νηδυν. Nic. Al. 62.

*Εγχᾰριζομαι. gratificor. 2. munero, dono.
δὶς δε τεκνῳ ζωὴν εγκεχαριστο γαλα. Parmenio, *An.* ii. 202.*

Εγχεζω. *fut.* εσω. *perf.* εγκεχοδα. caco in.
ποππυζουσιν, κἀγκεχοδασί με. (*Anap.*) Vesp. 624.
SYN. Χεζω, επιχεζω, αποπατεω.

Εγχεια. hasta.
σειοντ' εγχειας, αλληλοισιν κοτεοντε. Γ. 345.
εγχειῃ δ' εκεκαστο πανελληνας και Αχαιούς. B. 530.
SYN. Δορυ, εγχος.—ευτοξια. EPITH. Αμαιμακετος, ευηκης, μακρα, ταμεσιχρους, χαλκηρης.

Εγχειβρομος. bellicosus.
πατρί τε θυμὸν ιαναιεν Κορᾳ τ' εγ-
χειβρομῳ.—— Olymp. 7. 78.

Εγχεικεραυνος. fulmina jaciens. ib. 13. 109.
*—επεὶ δ' εμβολον
κρεμασαν αγκυρας ὑπερθεν,
χρυσεαν χειρεσσι λαβὼν φιαλαν
αρχὸς εν πρυμνᾳ πατέρ' Ουρανιδᾶν
εγχεικεραυνον Ζῆνα, καὶ ωκυπορους
κυματων ῥιπὰς ανεμων τ' εκαλει,
νυκτας τε, και ποντου κελευθους,
αματά τ' ευφρονα, και
φιλιαν νοστοιο μοῖραν. Pyth. 4. 341.*

Εγχειρεω. adgredior. [Nub. 476.
αλλ' εγχειρει τον πρεσβυτὴν, ὁ τι περ μελλεις, προδιδασκειν.
SYN. Επιχειρεω, επαποδυομαι, εφισταμαι, επερχομαι, μεταχειριζω, αντιλαμβανομαι, αναιρεομαι, τολμαω.

Εγχειρημᾰ, ᾰτος. το. cœptum, conatus.
ἆρ' ουχι μῶρόν εστι τοὐγχειρημά σου; Œd. T. 540.
SYN. Επιχειρημα, επιβολη, εισβολη, εμβολη, προβολη, ὁρμημα, μῆχαρ, μηχανη, μηχανημα, επιθεσις, επελευσις, φιλοτιμημα, χειρισμος, εγχειρησις, επιχειρησις, επιτηδευμα, τολμημα, πεῖρα.—εκδοσις, αρχη.

Εγχειρητὴς, οῦ. ὁ. qui aliquid adgreditur.
καινῶν τ' εργων εγχειρητής. Av. 258.
SYN. Αιτιος, εγχειριτης.

Εγχειρῐδιος[1]. συν τοῖσδ' ἱκετῶν εγχειριδιοις
εριοστεπτοισι κλαδοισιν; Æsch. Supp. 22.

Εγχελειος. anguillarius.
οπτᾶτε τἀγχελεια. Acharn. 1042.

Εγχελυς, υος. ἡ. *pl.* εγχελεις. anguilla.
τὸν μὲν αρ' εγχελυές τε καὶ ιχθύες αμφεπενοντο. Φ. 203.
SYN. Εγχελις, εγχελιον.
PHR. Εγχελυας, σκολιην ωδῖνα ῥεεθρων. Nonn.

Εγχεσιμωρος, Εγχεσπαλος. bellicosus.
αγρομενοι Πυλιοί τε και Αρκάδες εγχεσιμωροι. H. 134.
πολλεων εκ πολιων εγχεσπαλοι ανδρες εασιν. B. 131.

1. Dubitari potest, an in l. c. ἐγχ. sit adjectivum, qui usus certe est rarissimus, an a substant. ἐγχειρίδιον, et in appositione cum κλάδοισι positum. Ἐγχειρίδιον primitus denotat rem aliquam in manibus gestatam, quamvis de *pugione* frequentius adhibeatur.

SYN. Εγχεσιπαλλος, εγχειμαργος, εγχεσιμαργος, αρηΐος, δουρικλυτος, δορυπαλος, αγχεμαχος, πολεμικος.

*Εγχεσφορος. *pro quo in nonnullis editt. perperam*, Εγχεσιμορος.
Δαρδανων τε, και
εγχεσφοροις επιμιξαις-Αιθιοπεσσι,— Nem. 3. 107.*

Εγχεω. infundo.
δῶκε δ' αρα σπλαγχνων μοιρας, εν δ' οἶνον εχευε. γ. 40.
[illegible] παιδες. βιος· ου μελεδαινει [53.
τὸν τὸ πιεῖν εγχεῦντα· παρεστι γαρ αφθονον αυτῷ.* Theoc. 10.
εγχει δε σπονδὴν, και τῶν σπλαγχνων φερε δευρί. (*Dactyl. Hexam.*) Pac. 1102.
SYN. Επεγχεω, εγχυω, εισχεω, επισχεω, καταχεω, αποβρεχω, επιβρεχω, εγχυματιζω, εμβαλλω.—κιρναω.—απαρχομαι.

*Εγχθονιος, α, ον. qui e terra est; in ipso agro natus.
Πὰν ὁ παρωρειτης, αυτοξυλος, αρνεοθοινης
ειμὶ, και εγχθονιου γλευκοποτης κυλικος. Apollonid. *An.* [ii. 134.*

Εγχλαινοω. læna induo. Vid. Χλαινοω.
εσθῆτα προστροπαιον εγχλαινουμενος. Lyc. 974.

Εγχλοᾰων. viridescens.
αλλῳ δ' εγχλοαουσα λεπις περιμηκεα κυκλον. Nic. Th. 154.

*Εγχλοος. viridis.
δη ποτε δ' η βλωθροῖο πυριτιδος εγχλοα φυλλα. ib. 683.
SYN. Εγχλωρος, χλωρος.

Εγχνοος, εγχνους, ου. ὁ ἡ. lanuginosus.
στεγνα δε οἱ πτερα παντα και εγχνοα, τοῖα κονιης
η και απο σπληδοῖο φαεινεται, ὁστις επαυρη. ib. 762.*

Εγχος. hasta. 2. ensis.
εἵλετο δ' αλκιμον εγχος, ὅ οἱ παλαμηφιν αρηρει. Γ. 338.
SYN. Εγχεια, δορυ.—ξιφος. EPITH. Αγαστονον, αμαιμακετον, αμειλιχον, αμφιγυον, ανεμοτρεφες, αρηΐον, ακαμπες, βριθυ, δηΐον, δεινον, δεκαπηχυ, δολιχον, δολιχοσκιον, έκηβολον, ζακοτον, θοον, θουριον, λοιγιον, μακρον, μειλινον, καλλινικον, οξυοεν, οκρυοεν, οβριμον, πελωριον, περιμηκετον, πανοψιον, σπερχνον, σταδαῖον, στιβαρον, φοινικοστολον, χαλκεον.—γαμβροκτονον, θερμον, ναυμαχον, παχνῆεν, τηλεπορον, τηλεβολον, τανυφυλλον, λαοσσοον, κραταιον.
PHR. Εγχος εχ' ενδεκαπηχυ· παροιθε δε λαμπετο δουρὸς αιχμὴ χαλκειη, περὶ δὲ χρυσεος θεε πορκης. Θ. 494.
Metaph. Ουδ' ενι φροντιδος εγχος,
ᾧ τις αλεξεται· ουτε γαρ. Œd. T. 170.

Εγχραυω. infigo, impingo.
ουλομενον, κακοεργὸν ενιχραυσῃ κυνοδοντα. Nic. Th. 277.
SYN. Επιβαλλω.

Εγχριμπτω, Εγχριπτω. admoveo. 2. accedo.
τῷ σὺ μαλ' εγχριμψας *ελααν σχεδὸν άρμα και ἱππους. Ψ. 334.
—ὁ δ' ὑπτιος εξετανυσθη*-Ασπίδι εγχριμφθείς·— H. 272.
—τό μιν ουποτε ηλπετο θυμῷ
τεθνάμεν, αλλὰ ζωὸν, ενιχριμφθέντα πυλησιν,
*αψ απονοστησειν·— P. 404.
βαλιαις ελαφοις εγχριμπτομενα. Hipp. 218. *ubi vid.* Monk.*
SYN. Χριμπτω, εμπελαζω, προσπελαζω, προσεγγιζω, προστριβω.—επερειδομαι.—αφικνεομαι.—εμπιπτω, ψαυω.

Εγχριστος. qui illinitur.
—φαρμακον—ουτ' εγχριστον, εμὶν δοκεῖ, ουτ' επιπαστον.
SYN. Επιχριστος, καταχριστος. [Theoc. 11. 2.

Εγχρῑω. inungo.
ψευδηγοροις φημαισιν εγχρισας επη. Lyc. 1455.
SYN. Επιχριω, εγχροω, εγχρωννυω, διαχριω, καταχριω, εναλειφω, επαλειφω, εμπλαττω.—εγκεντριζω, τυπτω.

* Εγχρονιζω. immoror.
ανθ' ὧν δ' εγχρονισας επετησιον ουκ απεδωκε. Ep. ἀδ. 169.*

Εγχῡλος. succum in se habens.
εγχυλα δ' ατρεμα και δροσωδη την σχεσιν. Alex. ap. Athen.

* Εγχῠτος, ου. ὁ. placentarum genus.
a. ὡς αλαζων ὁ καταρατος. b. θρῖα, τυρον, εγχυτους. Evangelus ap. Ath. p. 644. e.
PHR. Ὡς ουδεν γλυκιον ἧς πατριδος, εἶπεν Οδυσσευς,
εν γαρ τῆς Κιρκης εγχυτον ουκ εφαγεν·
οὐ μονον ει και καπνον αποθρωσκοντ' ενοησεν,
εἶπεν αν οιμωζειν και δεκα Πηνελοπαις.
Pallad. *An.* ii. p. 412.*

Εγχῠτριζω. in olla pono. 2. occido.
ταπὶ Θρᾳκης· ὁν ὁπως αισχυνεῖς, εγχυτριεῖς. Vesp. 288.
Syn. 2. Φονευω, αποκτεινω, βλαπτω.

Εγχωριος, Εγχωρος. indigena, patrius.
ει γάρ τοι και χρῆμ' εγχωριον αλλο γενηται. Hes. ε. 342.
*(*Vid. Heinsium de signific.* ἄλλος.)*
νομοις ἑπεσθαι τοῖσιν εγχωροις καλόν. Sent.
Syn. Επιχωριος, ενεστιος, οικεῖος, πατριος, εντοπος, ιθαγενης.

Εδᾰνος. jucundus, suavis.
—αλειψατο δε λιπ' ελαιῳ-Αμβροσιῳ, ἑδανῷ,— Ξ. 172.
Syn. Ἡδυς, γλυκυς, ἱμεροεις, μειλιχος.—ευωδης, ευοσμος.—βρωσιμος.

Εδαρ, Ειδαρ. esca, edulium.
* εισόκε τοὺς αφικηαι, οἱ ουκ ισασι θαλασσαν
ανέρες,* ουδέ θ' ἁλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ εδουσιν. λ. 121.
Syn. Εδεσμα, βρῶμα, βρῶσις, βορα, βοσις, ἁρμαλια.
Epith. Αμβροσιον, ανθινον, πῖον, χθονοτρεφες.

Εδᾰφος. solum, fundus.
ὁσσον τίς τ' εδαφος νηὸς τορνωσεται ανήρ. ε. 249.
Syn. Δαπεδον.—οὖδος, ευγειον.—πυθμην.—εδεθλιον.

Εδεθλιον, Εδεθλον. fundamentum, pavimentum.
ἠ, και ὑπὸ χρυσειον εδεθλιον ἷζε, κυων ὥς. Call. 4. 228.
Σπαρτη τοι, Καρνεῖε, τό γε πρωτιστον εδεθλον. ib. 2. 72.
Syn. Εδαφος, ἑδρασμα, ἑδραιωμα, ἑδρα, βαθρον, θεμεθλον, πρεμνον, κρηπις, καταβολη, ὑποθεμα.

Εδεσμα, Εδητυς. id. quod Εδαρ.
συκοις, και καρυοις, και εδεσμασι παντοδαποῖσι. Batrach. 31.
αυτὰρ επεὶ ποσιος καὶ εδητυος εξ ερον έντο. Α. 469.
Syn. Εδαρ, εδωδη, τροφη.—ευωχια, σπαταλη.

Εδεστός. edulis.
* τοῦτ' ηφανισται, διαβορον πρὸς ουδενὸς
τῶν ενδον,* αλλ' εδεστὸν εξ αὑτοῦ φθινει. Trach. 678.
Syn. Βρωτος, βρωσιμος, εδωδιμος, τρωξιμος.

Ἑδνα, Ἐδνα, Εεδνα, Ἑδνον. munera sponsalia.
μνωμενοι αντιθεην αλοχον, και ἑδνα διδοντες. λ. 116.
οἱ δε γαμον τευξουσι, και αρτυνεουσιν εεδνα. α. 277.
και τι μοι ἑδνον αγεις γαμου αξιον, ἣν επινευσω; Theoc. 27. 32.
Syn. Νυμφια τα κατεγγυητικα, φερνη, μνηστεια.—χαρισμα.
Epith. Απειρεσια, μυρια, θεσπεσια.

Εδναομαι, Εδνοῦμαι, Εεδνοῦμαι, Εδνοω. despondeo.
εδνασομαι τε θυγατερ', ἡν ουδεις γαμεῖ. Hel. 939.
Ικαριου, ὥς κ' αυτὸς εεδνωσαιτο θυγατρα. β. 53.
ἁμῖν τοι Λευκιππος ἑὰς ἑδνωσε θυγατρας. Theoc. 22. 147.
Syn. Προικιζω, κατεγγυαω.

Εδνωτης, Εεδνωτης. socer, qui filiam despondet.
αμφὶ γαμῳ· επεὶ ουτοι εεδνωταὶ κακοὶ ειμέν. Ν. 382.
Syn. Προικοδοτης, προικιστης.—ἑκυρος, κηδεστης, πενθερος, εγγαμιστης νυμφιῳ.

Ἑδος, εος. το. sedes. —θεοὶ δ' ἁμα παντες ανεσταν
εξ ἑδεων, σφοῦ πατρὸς εναντιον·— Α. 534.
ἡμεῖς και Θηβης ἑδος εἱλομεν ἑπταπυλοιο. Δ. 406.
Syn. Εδρα, καθεδρα.—ἱδρυμα, εδαφος, ἑδρασμα.—τεμενος.—αγαλμα.—διατριβη.—φροντισμα, ὡρα.
Epith. Ασφαλες, αιπυ, ασειστον, γναμπτον, ευορμον, ευπυργον, θεῖον, καλον, κλυτον, μεγαλαυχον, πολυχαλκον, ὑψιπεδον.—βαρυβρομον, φιλοτησιον, ψαμαθῶδες.

Ἑδρᾱ. idem. synecdoch. pro *considentibus*. Œd. T. 13.
ἡσ', ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δε και αλλοθι δηομεν ἑδρην. π. 44.
ες την ἑδραν θ', ἱν' εκεῖνος ἠν ὁ φαρμακος. Equit. 1402.
ποῖόν τιν'; ου γὰρ ἠδ' ἑδρα σμικροῦ λογου. Œd. C. 1225. (1163.
ἷξον δ' ες Πυλιων ανδρῶν αγυρίν τε και ἑδρας. γ. 31. [Br.)
χωρῶμεν, εγκονῶμεν, ουχ ἑδρας ακμή. Aj. 811. Br.
ποτερα πρὸς οικους, ναυλοχους λιπὼν ἑδρας. ibid. 460.
*αλλ' ουτε μητηρ ενθάδ'· αλλ' επακτιᾳ
Τιρυνθι συμβεβηκεν,* ὡστ' εχειν ἑδραν. Trach. 1153.
Syn. Εδος, καθεδρα, συνεδρα, καθεσις, καθεσμος, ἑδωλιον, ἑδρανον, ἑδρασμα, θῶκος, θρονος. [κλισμος, Eur.]—θρᾶνος.—βαθρον.—προεδρια, συνεδρια.—σταθμος.—αναπαυσις.—σφιγκτηρ. Epith. Ατερμων, αὔπνος, γονυπετης, βωμιος, ευλοχος, ευκυκλος, ευθριγκος, εμπορος, θεομισης, μονοικητος, νεοπηγης, νηνεμος, κυαναυγετις, καλλιπωλος, ὁρκωμοτος, πολυτιμητος, τριποδηΐς, τριποδηΐος, ὑπερβιος, χαλκοπεδος, χρυσηλατος.

*Ἑδραζω. colloco. *Item*, Εδραζομαι.
τιπτε, Μυρων, με τὸ βοιδιον ενταυθοῖ παρὰ βωμοῖς
ἡδρασας; ουκ εθελεις εισαγέμεν μεγαρον; Ep. ἀδ. 220.
παντα δ' απειπαμενος, φοβον, ελπίδα, ποντον, αελλας,
πιστὸν ὑπὲρ γαιης ιχνιον ἡδρασαμην. Macedon. *An.* iii. 117.*

Εδραῖος. sedentarius. 2. stabilis.
εἴ τις εν τοποις ἑδραῖος αλλος αὖ λεληθεν ὤν. Thesm. 664. Br.
καθησ' ἑδραια· * και γαρ ει περιξ σ' εχει
τηκτὸς μολιβδος, εξαναστησω σ' εγώ. Androm. 265.*
Syn. Βαναυσος, διφρις, φιλοθακος, ἑδρηεις, ἑδρανος, ἑδρικος. 2. ευσταθης, σταθηρος, ασαλευτος.

Ἑδρᾰνον, Ἑδρασμα. sedes.
αλλ' ανα εξ ἑδρανων, *ὁπου μακραιῶνι
στηριζει ποτε τᾷδ' αγωνιῳ σχολᾳ.* Soph. Aj. 194.
αρχαιοπλουτα πατρὸς εις ἑδρασματα. ibid. Elect. 1393,
(ἑδώλια Suid. * *quod in textum recepit* Brunck.)*
Syn. Εδος, ἑδρα, ἑδραιωμα.—βασις.—οικημα.

Ἑδριαω, Ἑδριαομαι. sedeo. [17. 19.
—παρα δ' αυτὸν Αλεξανδρος φιλα ειδὼς·Ἑδριαει,— Theoc.
χερσίν τ' ησπαζοντο, και ἑδριαασθαι ανωγον. γ. 35.
Syn. Εζομαι, ἡμαι, καθεζομαι, θακεω.

Ἑδροστροφος. qui podicem versat, velut luctatores inter luctandum.
ὁσσα δ' απο σκελεων ἑδροστροφοι Αργόθεν ανδρες
* αλλαλως σφαλλοντι παλαισμασιν, ὁσσα τε πυκται
δεινοὶ εν ἱμαντεσσιν, ἁ τ' εις γαῖαν προπεσόντες
πυγμαχοι εξευροντο παλαισματα συμφορα τεχνᾳ,
παντ' εμαθ' (*Hercules, cujus instituendi morem plene depingit poëta*) Ἑρμειαο διδασκομενος παρὰ παιδί.* Theoc. 24. 109.

Εδω. *fut.* 2. *med.* εδομαι, vel εδοῦμαι. *perf.* εδηδοκα. edo.
ει δέ τις εσσὶ βροτῶν, οἱ αρουρης καρπὸν εδουσιν. Ζ. 142.
μυελὸν οἶον εδεσκε, καὶ οιῶν πιονα δημόν. Χ. 501.
Οὖτιν εγὼ πυματον εδομαι μετὰ οἷς ἑταροισι. ι. 369.
Syn. Βρωσκω, εσθιω, φαγομαι, σιτεομαι, ερεπτομαι, βροχω, βρυχω.—αναλισκω.

Εδωδή. Vid. Εδεσμα, Εδαρ.
λυσαθ' ὑπ' εξ οχεων, παρὰ δέ σφισι βαλλετ' εδωδήν. Θ. 504.
Epith. Αβρωτος, αμειλιχος, αμοχθος, γλυκερα, ερατεινη, εμψυχος, εναντητος, θυμηρης, ἡδεῖα, μενοεικης, πλανος, πολυολβος.

Ἑδωλια. τα. navium transtra.
ακροισιν ηδη ναυτικοῖς ἑδωλιοις. Aj. 1293. (77. Br.)
Syn. Ἑδρασματα, καθισματα, ὑποστρωματα, καταστρωματα, σελματα, ζυγα.

*Ἑεὶς, *poët. pro* εἷς. unus. qu. v.
ξυνὸς δ' αμφοτερων ὁδε σωματα δεξατο τυμβος,
αιθε δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἑεὶς λελαχοι. Procl. *An.* ii. 446.*

Ἑζομαι. f. ἑσομαι. sedeo.
ορθῶν δ' ἑσταοτων αγορὴ γενετ', ουδέ τις ετλη
ἑζεσθαι· παντας γαρ εχε τρομος,— Σ. 246.
—επι κραναν δέ τιν' αμφω
ἑσδομενοι θερεος[1] μεσῳ αματι τοιαδ' αειδον. Theoc. 6. 4.
Syn. Εδριαω, καθεζομαι.

Εθάς, ἁδος. ὁ ἡ. adsuetus alicui rei.
και ταχὺς ηελιος περὶ κοσμον ὁπως εθας ελθῃ. Zoroast.
Syn. Εθημων, εθιμος, φιλος, συνηθης, ηθας.

Εθειρα, Εθειρᾰς. coma. 2. juba equorum.
ἱππουρις τρυφαλεια· περισσειοντο δ' εθειραι. Τ. 382.
—μιανθησαν δε εθειραι-Αἱματι και κονιησι·— Π. 795.
κυανεαι δ' εγενοντο εθειράδες αμφὶ γενειον. π. 176.
Syn. Κομη, φοβη, βοστρυχος, θριξ.
Epith. Ἁπαλη, ακερσεκομος, θυοεσσα, λιπαρα, ξανθη, μελιχρυσος, πολυστρεπτος, περισσοκομος, πυρση, πολια, τρηχεια, χρυσεη.—βαρυσμηριγξ, εχιδναια, πολυκαμπης.

Εθειραζω. comam alo.

---

1. i. e. καιρῷ, s. ὥρᾳ θέρεος. Substantiva, tempus denotantia, hanc Ellipsin patiuntur.—ἡ ἠώς, ἡ δείλης, ἡ μέσον ἦμαρ. Il. Φ. 111.

καλὸν εθειραζοντες αμοιβαδὶς αλλοθεν αλλος. Theoc. 1. 34.
SYN. Κομαω, κομοτροφεω, αγαλλω.

Εθελω. volo. 2. possum.
αλλὰ καὶ ὡς εθελω δομεναι παλιν, ει τογ' αμεινον. A. 116.
ουκ εθελεσκε μαχην απο τειχεος ορνυμεν' Ἑκτωρ. I. 353.
2. ουδ' εθελε προρεειν, αλλ' ισχετο· τεῖρε δ' αὐτμή. Φ. 366.
SYN. Θελω, βουλομαι. 2. δυναμαι.

Εθελημος. pro lubitu.
—οἱ δ' εθελημοὶ Ἡσυχοι εργα νεμοντο— Hes. ε. 118.
SYN. Αυθαιρετος, εθελημων, εθελοντηρ.—ἡσυχος, προθυμος.

* Εθελοντης, οῦ. ὁ. voluntarius.
κἀγω 'θελοντης τῷδ' ὑπεζυγην πονῳ. Aj. 24.*

Εθημων. consuetus.
δη τοτε Λειανδρος περ εθημονος ελπίδι νυμφης. Mus. 312.
SYN. Εθας, εθιμος, συνηθης, νομιμος.—συντροφος, εμπειρος, προθυμος.

Εθιζω, * in *act.* voce apud poëtas mihi non occurrit. In *pass.* quinquies habet Euripides.
νυν δ' ουκ εθισθεις ταῦτ', επισταμαι μεν ου,
φερειν δ' αναγκη·— Belleroph. *fr.* 17. 9.*
μηδ' αλογιστως σαυτὸν εχειν περὶ μηδὲν εθιζε. Pythag. 14.
SYN. Ενεθιζω, κατεθιζω, συνεθιζω, προσεθιζω.—εφισταμαι.

Ἔθνος. gens. 2. multitudo.
δυσετ' Ἀχαιῶν εθνος, *εγειρε δε φῶτα ἑκαστον. P. 552.
αλλ' ὡστ' ορνιθων πετεηνῶν αιετὸς αιθων*
εθνος εφορμᾶται, ποταμὸν παρα βοσκομεναων. O. 690.
SYN. Γενεα, γενος, φῦλον, πλῆθός, λαος.
EPITH. Αλλοδαπον, αφνειον, ατασθαλον, βαρβαροφωνον, ελασιππον, μιαρον, μεγα, πολυπῆμον, πολυσπερες, ταχυποτμον, ὁμοσπορον.

Εθος, εος. το. * ritus, mos.
σοὶ μὲν γὰρ βιος εστὶν εν ὑδασιν· αυτὰρ εμοιγε,*
ὁσσα παρ' ανθρωποις, τρωγειν εθος.— Batr. 33.
SYN. Εθημοσυνη, εθισμα, εθισμος, συνηθεια.—σημεῖον.—νομος αγραφος.

Εθω. *p. m.* ειωθα. consuesco, soleo.
ὁς κακὰ πολλ' ερδεσκεν εθων Οινῆος αλωήν. I. 536.
EXP. Εξ εθους κατατρεχων και βλαπτων.
ἡ ἑ μαλιστ' ειωθε κακῆς οδυνῃσι πελαζειν. E. 766.
SYN. Εθιζομαι, συνεθιζομαι.—νομιζομαι.—φιλεω.—φθειρω, ερεθιζω.

* Ει. si. 2. utinam. 3. num, an. 4. etsi, quanquam. 5. quod. *Vid. exempla harum signif. ap. Eurip.* Beck.

Εἶᾰ. particula exhortandi. ibid.

Ειαζων. Eia clamans. Hesych. ex Eurip. Chrysippo.*

Ειάμενη, ης. ἡ. locus irriguus.
αἵ ῥά τ' εν ειαμενῇ ελεος μεγαλοιο νεμονται. O. 631.
EXP. Εν καθυγρῳ και ποωδει χωριῳ.
SYN. Λειμων, χορτοκοπεῖον.

* Ειᾰρῐνὸς, *poët. pro* Εαρινὸς, qu. vid.
ψανεις, εκπρολιποῦσ' ειαρινὰς καλυκας; Meleag. 108.*

Ειβω. perfundo. Ειβομαι. *(poët.)*
αμφ' εμοί· αυτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' οφρυσι δακρυον εἶβε. δ. 153.
τῶν καὶ απὸ βλεφαρων ερος ειβετο δερκομεναων. Hes. θ. 910.
SYN. Λειβω, κλαιω, σταζω, τηκομαι.

* Ειδαινομαι. similis fio. *tantum in aor.* 1. *med. occurrere videtur.*
——ἡτε γαλακτι
παντοθεν αφριζοντι νεην ειδηνατο χροιην. (i. e. ὡμοιωθη.) Nic. Al. 76. Vid. ibid. 613. (600. *Schneid.*)*

Ειδᾰλῐμος. speciosus, formosus.
—γυναῖκας αμυμονας, εργ' ειδυιας,
τεσσαρας ειδαλιμας,— ω. 278.
SYN. Ευειδης, ευμορφος, ευπροσωπος, ευπρεπης, ὡραῖος.—καλος.

* Εἶδαρ, ᾰτος. το. cibus, esca. [*An.* ii. 138.
εἶδαρ ὅτ' αγκιστρον φονιον πλανος αμφιχανοῦσα. Apollonid.

Ειδεᾰ, *apud pedestres,* ἰδέα. species, &c.
—πασας δ' ειδεας Εξητασεν·— Thesm. 436.

Ειδεω. fut. ησω. scio, cognosco. *est ab* εἴδω, *notatque fere idem, nisi quod* Ειδέω *magis de visu mentis, et cognitione ejus certa, ponitur.* Damm. c. 552.*
ειδησεις δὲ καὶ αυτὸς ενὶ φρεσὶν, ὁσσον αρισται. η. 327.
η αποειπ'· επεὶ οὔ τοι ἔπι δεος· οφρ' εὖ ειδῶ. A. 515.
SYN. Μανθανω, γιγνωσκω, οἶδα, ισημι, επισταμαι, διανοεω, ὑπολαμβανω.—ορμαω.

* Ειδημων, ονος. ὁ ἡ. sciens, peritus.
ὦ Στοϊκῶν μυθων ειδημονες, ὦ παναριστα
δογματα ταῖς ἱεραῖς ενθεμενοι σελίσι,
ΤΑΝ ΑΡΕΤΑΝ ΨΥΧΑΣ ΑΓΑΘΟΝ ΜΟΝΟΝ·— Athenæ. *An.* [ii. 257.*

Ειδοθεη. Nom. Pr.
Πρωτέος ιφθιμου θυγατηρ, ἁλιοιο γεροντος,
Ειδοθεη— δ. 366.

Εἶδος, εος. το. species.
εἶδός τε, μεγεθός τε, φυήν τ', αγχιστα εωκει. B. 58.
ἦ σον το κλεινον εἶδος Ηλεκτρας τοδε; Soph. El. 1183.
ισχὺς δ' απλητος, κρατερὴ, μεγαλῳ επὶ ειδει. Hes. θ. 153.
SYN. Ιδεα, σχῆμα, προσχημα, ινδαλμα, μορφη, ὡρα, τυπος.—ειδησις—προσωπον, σῶμα.—ἡλικια.—τροπος.—καῦμα.—χρῶμα.
EPITH. Αγητον, αριπρεπες, αγλαον, αγλαομορφον, αγανον, αιολον, αμβροτον, ακοσμον, αχροον, απνοον, γελοῖον, γαμηλιον, δολοπλοκον, ερασμιον, επηρατον, ενθεον, θεσκελον, ἱερον, καλον, καλλιμον, μαχλον, μετατροπον, νοθον, πολυηρατον, πολυδαιδαλον, μελανοχροον, χρυσεον, θηητον.

Ειδω. **fut.* εισω. video, scio. (Vid. Ειδεω.) Ειδομαι. *forma media, in variis temporibus, nunc active, nunc passive, notat. præsens* fere *passive;* videor, adsimulor. *imperfectum* εἰδόμην, *activo sensu occurrit,* Il. Π. 278. P. 724. *futurum,* εἴσομαι, *active notat. aor.* 1. εισαμην. *significat passive;* visus sum. *sumitur item active, pro* νομίζω. *pro eo dicitur* et ἐεισαμην. *aor.* 2. ἰδόμην, item *præt.* οἶδα. *active sumuntur.* Vid. Damm. c. 541. sqq. *inpr.* 545. ad imum.
ὡς δ' ὅτ' απὸ σκοπιῆς εἶδε νεφος αιπόλος ανήρ. Δ. 275.
—ἵνα ειδομεν αμφω. A. 363. *Ionice* pro εἴδωμεν.
παντα δέ τ' ειδεται αστρα·— Θ. 555.
Ὑψιπυλην δ' εισαντο καταφθιμενοιο Θοαντος
τηλυγετην γεγαυῖαν ανασσέμεν·— Apoll. 1. 718.
τῇ μιν εεισαμενη προσεφη γλαυκῶπις Αθηνη. ζ. 24.
SYN. Βλεπω.—θεαομαι.—φαινομαι, εικω.

Ειδωλον. simulacrum.
αυτὰρ ὁ ειδωλον τεῦξ' αργυροτοξος Απολλων,
*αυτῷ τ' Αινείᾳ ικελον και τευχεσι τοῖον. E. 449.
ὡς ανδρ' ἑλὼν ισχυρὸν, εκ βιας μ' αγει·
κοὐκ οἶδ' εναιρων νεκρὸν, η καπνοῦ σκιὰν,
ειδωλον αλλως· ου γαρ αν σθενοντά γε
εἷλέν μ'· επεὶ ουδ' αν ὧδ' εχοντ', ει μὴ δολῳ.* Philoct. 945. Br.
SYN. Αγαλμα, βρετας, εικων, εικασμα, εκτυπωμα.—ὁμοιωμα, φασμα.—φαντασια, σκια.
EPITH. Αμαυρον, αμυδρον, απευθες, αλαλον, απνοον, αδρανες, καθαρον, μιλτοχριστον, πηλινον, λιθοξεστον, ορφναῖον.
PHR. Ανδρομεων αλαπαδνα σοφῶν δαιδαλματα χειρῶν.
εξ ιδιων δε κοπων και ατασθαλιων επινοιῶν [Apollin.
ανθρωποι δεξαντο θεους ξυλινους, λιθινους τε,
χαλκοῦς τε, χρυσοῦς τε, και αργυρεους τε ματαιως,
αψυχους, κωφους, κ. λ. Sibyl. l. 5.

Ειδωλολατραι.
EPITH. Ασεβεῖς, αἱμοχαρεῖς, δολιοι, διγλωσσοι, κακοι, κακοηθεις, λεκτροκλοποι, ψευδεῖς.

Ειδωλοθῦτον. —ειδωλοθυτων δ' απεχεσθαι. Sibyl. l. 2.

Ειδωλὄπλαστος. imaginosus.
ειδωλοπλαστῳ προσκαταξανεῖ ρεθει. Lyc. 173.
SYN. Φαντασιωδης, προσποιητος.

Ειθαρ. *adv.* statim.
αβληχρήν· εἶθαρ δὲ δορυ χροὸς αντετορησεν. E. 337.
SYN. Ευθεως, αυτικα, παραχρῆμα.

* Εικᾶδες. (ab Εικας. qu. vid.) *proprie,* vicesimi cujusque mensis dies. 2. *apud Eurip. vero,* mysteria Bacchi et Cereris, quæ vicesimo quoque mensis Augusti die celebrabantur. *Vid. Barnes.*
1. ὁρῶν αγουσαν την σεληνην εικάδας. Nub. 17.
2. λαμπάδα θεωρὸν Εικαδων. Ion. 1076.*

Εικαζω. adsimilo.

ἡμῖν μεν εικαζουσι και τα τοὐδ' επη. Œd. T. 404. Br.
αλωπεκιοισι τους στρατιωτας ηκασεν. Equit. 1076. Br.
Syn. *Απεικαζω, επεικαζω, παρεικαζω, σημαινομαι, συμβαλλω, τεκμαιρομαι.—ὁμοιοω, αφομοιοῦμαι.—αντεικαζω, εκτυποω.—σκωπτω, εικοβολεω.*

Εικᾰθω. cedo, pareo.
αλλ' ου διδασκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εικαθειν. Soph. El. 398.
Syn. *Εικω, πειθαρχεω, ὑπακουω, ὑπεικω, παραχωρεω.*

Εικαῖος. temerarius.
εικαῖα γομφοις προστεταργανωμενην. Lyc. 748.
Syn. *Αβουλος, αγοραῖος, ματαιος, φροῦδος, ανωφελης, αργος, μωρος.*

Εικαιοσύνη, ης. ἡ. temeritas, fatuitas. [Laert. l. v.
ουδ' αρ' Αριστοτελους εικαιοσυνης αλεγεινης. Timo ap. Diog.

Εικας, αδος. ἡ. numerus vicenus. Vid. Εικαδες.
εικάδι δ' εν μεγαλῃ, πλεῳ ηματι, ἱστορα φῶτα. Hes. ε. 790.

Εικασμα. simulacrum. [Th. 523.
δαιμονος εχθρὸν εικασμα βροτοῖς τε και. (Doch. dupl.) Sept.
Syn. *Απεικασμα, δεικηλον, εἶγμα, ειδωλον.—εικασια, εικασμος, στοχασμος.*

Εικαστός. adsimulandus, comparandus. Vid. Εικως.
*μορφῇ μαλιστ' εικαστὸν, *ὥστε πριονος*
*εκβρωματ' αν βλεψειας εν τομῇ ξυλον.** Trach. 702. Br.

Εικελος. similis.
τῇδε γαρ αὖ μοι νυκτὶ παρεδραθεν εικελος αυτῷ. υ. 88.
Syn. *Ικελος, επεικελος, προσεικελος, αλιγκιος, ὁμοιος.*

Εικελονειρος. somnio similis. [684.
απτῆνες, εφημεριοι, ταλαοι βροτοι, ανερες εικελονειροι. Av.

Εικελοφωνος. vocem similem (*sc.* alteri) habens. V. ad v. Κερκις.

Εικῆ. *adv.* frustra, temere.
εφυρον εικῆ παντα, κοὔτι πλινθυφεῖς. Prom. 449.
Syn. *Αφραδεως, αλλως, ματην.*

Εικοβολεω. conjecto.
—οἷον ατειρὴς γλῶσσ' εικοβολεῖ. Eur. *fr. inc.* 158.
Syn. *Φλυαρεω, εκλαλεω.—εικαζω.*

*Εικονικὸς, ἡ, όν. imaginarius. Vid. ad v. Αποχή.

Εικονιον, ου. το. *dimin.* ab εἰκὼν vel εἰκώ. [320.
εικονιον γαρ αδελφὸς εχων προενηνοχεν αυτοῦ. Lucill. *An.* ii.

Εικονισμα, ατος. το. species, simulacrum.
τοῦτ' εγὼ το περισσὸν εικονισμα. Phalæc. *An.* i. 421.*

Εικὸς, ότος. το. æquum, decens. 2. verisimile.
**καί μ' ἦμαρ ηδη ξυμμετρουμενον χρονῳ*
λυπεῖ, τί πρασσει. τοῦ γὰρ εικότος περα,
*απεστι πλειω τοῦ καθηκοντος χρονου.** Œd. T. 72.
σφῷν δ', ὦ τεκν', οὓς μὲν εικὸς ἦν πονεῖν ταδε,
κατ' οἶκον οικουροῦσιν, ὥστε παρθένοι. Œd. C. 342. Br.
Syn. *Πρεπον, καθηκον, προσηκον.* 2. *ευλογον, ακολουθον.*

Εικοσετης. qui viginti annorum est.
εικοσετους σωθέντος Οδυσσέος εις τὰ πατρῷα,
εγνω τὴν μορφὴν Αργὸς ιδὼν ὁ κυων. Lucill. *An.* ii. 319.

Εικοσῖ, Εεικοσῖ, Εικᾰτῖ. *adj. indecl.* viginti.
δωδεκα δε χρυσοῖο, και εικοσι κασσιτεροιο. Λ. 25.
αιθωνας δε λεβητας εεικοσι, δωδεκα δ' ἵππους. Ι. 123.
κῴχετ' εχων σκαπαναν τε και εικατι τουτοθε μᾶλα. Theoc.

Εικοσᾰβοιον. boves viginti valens. [4. 10.
τιμὴν αμφὶς αγοντες εεικοσαβοιον ἕκαστος. χ. 57.

Εικοσῑμετρος. viginti mensuras capiens.
και τριποδ' ωτωεντα δυω και εικοσιμετρον[1]. Ψ. 264.

Εικοσῑμηνος, *aut potius*, Εικοσαμ. viginti mensium.
δειλαιη, ποθεουσα τον εικοσαμηνον αδελφον. Leonid. Alex. *An.*

Εικοσῑνηρῐτος. de quo viginti contendunt. [ii. 198.
ουδ' εἴ κεν δεκάκις τε και εικοσινηριτ' αποινα. Χ. 349.
Syn. *Εικοσαριθμος, εικοσαπλασιων.*

Εικοσῑπεντε. viginti quinque.
**και κιθαρας αὐτῳ διεταξατο συγκατακαῦσαι*
δωδεκα, και κιστας εικοσιπεντε νομων.* Lucill. 77. *An.* ii. 333.

Εικοσορος, ον. qui viginti remis agitur. *Ion.* Εεικοσ.
**δαιμοσι βουφορτων κοιρανοι εικοσορων.* Theodor. *An.* ii. 41.
ἡ ναῦς δε ποτερον εικοσορος εστ', η κυκνος,
η κανθαρος;— Nicostrat. ap. Ath. p. 474. b.*
ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς εεικοσοροιο μελαινης. ι. 322.
Syn. *Εικοσακωπος, εικοσηρετμος.*

*Εικοστολογος, vicesimarum exactor.
η προδιδωσιν φρουριον η ναῦς, η τἀπορρητ' αποπεμπει [B.
εξ Αιγινης, Θωρυκιων ων, εικοστολογος κακοδαιμων. Ran. 362.

Εικοστὸς, *Ion.* εεικ. vicesimus.
ηδη γαρ νῦν μοι τοδε εικοστὸν ετος εστίν. Ω. 765. *V. Heyn.*
ειπέμεν· ηδη γάρ οἱ εεικοστὸν ετος εστίν. τ. 222.

Εικοτως. *adv.* merito, jure, probabiliter.
πολις το δῶρον εικοτως κατηνεσεν. Œd. C. 445. (32. Br.)
Syn. *Δικαιως, ενδικως, αξιως, κατ' αξιαν, ευλογως, πρεποντως.*

*Εικω. similem facio. *item*, convenio, sufficio. εἴκομαι. similis sum. *in aliis temporibus fere inusit. præter perfect. et plusquam-perf. med. Reperitur tamen et fut.* εἴξεις, *ap. Aristoph. l. c. præt. med. Attic.* ἔοικα. *Ionic.* εἶκα. *Bœotic.* εἶξα. Vid. Damm. c. 564. sqq.
Αντινοος δε μαλιστα μελαινῃ κηρι εοικε. ρ. 500.
ω τεκν', εοιγμεν (*pro* εοικαμεν) *ναυτιλοισιν, οἵτινες*
χειμῶνος εκφυγόντες αγριον μενος
εις χεῖρα γῇ συνῆψαν· εἶτα χερσόθεν
πνοαῖσιν ηλαθησαν εις ποντον παλιν. Heracl. 428.
στητην εγγυς ιοντε, δεμας δ' ανδρεσσι εϊκτην. (*pro* εικειτην, *vel* εικετην, *per sync.* εικτην, ab εικειν, pl. p. med. *Ion.*) Φ. 285.
γημαντι μνηστην αλοχον, εικυῖαν ακοιτιν. (i. e. *aptam et bene convenientem mihi.*) Ι. 399.
ειπερ Νεφελαι γ' εισὶν αληθῶς, θνηταῖς ειξασι γυναιξίν; Nub. 341. *Vid. Mœr. et Timæum in v.* εἴξασι.
*ει ταῦτ', ὦ μειρακιον, πεισει τουτῳ, νὴ τὸν Διονυσον,**
τοῖς Ἱπποκρατους υἱέσιν ειξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομαμαν. Nub. 1000.
Syn. *Εικαζω, εξομοιουμαι, ὁμοιαζω, ινδαλλομαι. *ισκω, εΐσκω.**

Εικω. cedo.
ορνυσθ' ἱπποδαμοι Τρῶες, μηδ' εικετε χαρμης. Δ. 509.
ὁππῃ τ' ιθυσει, τῇ τ' εικουσι στιχες ανδρῶν. Μ. 48.
Syn. *Ὑπεικω, ὑποχωρεω, αποχωρεω, παραχωρεω, αναχωρεω, ὑποτασσομαι, εξισταμαι, ὑπεξισταμαι, αναχαζω, ὑφιεμαι, ἡτταομαι, ελαττουμαι, ελλειπομαι, εικαθω.*

Εικων, Εικω. ἡ. imago, simulacrum.
εικων δε βασιλεὺς εστιν εμψυχος θεοῦ. Menand.
ουδ' εισαμεῖψαι θηρὸς εχθιστου δακους
εικῶ φεροντα πολεμιας επ' ασπίδος. Sept. Th. 565.
απωλλυσ', ἵν'[2] *εικοῦς εθανες αν Διὸς κορης.* Hel. 76.
Syn. *Εἶδος, μορφη, εἶγμα, απεικονισμα, εκμαγμα, εκμαγεῖον, δεικελον, χαρακτηρ, δεικηλον, τυπος, εκτυπωμα, εκσφραγισμα, εμφερεια, εικασμα, οψις.*
Epith. *Απνοος, αρχετυπος, αφθιτος, απατηλιος, δολοκλοπος, επικλοπος, εγχλοος, μιμηλη, μαρμαρεη, περικαλλης, περιτροχος, ταυροφυης, κεροεσσα, σκιοεσσα, χαλκοτυπος, χρυσηλατος.*

Εικὼς, υῖα, ός. similis. 2. probabilis.
**Πηλειδης δ' απορουσεν, ὅσον τ' επὶ δουρὸς ερωὴ,*
αιετοῦ οιματ' εχων μελανος, τοῦ θηρητῆρος,
*ὅς θ' αμα καρτιστός τε και ωκιστος πετεηνῶν·**
τῷ εικὼς ἤϊξεν·—— Φ. 254.
Syn. 1. *Αλιγκιος, εοικως, εικελος, εικαστος.* 2. *ευλογος, ακολουθος.*

Ειλᾰπῖναζω. epulor. Vid. Δαινυμαι.
ειλαπιναζουσι, πινουσί τε αιθοπα οἶνον. ρ. 536.

Ειλᾰπῖναστης. conviva. Vid. Δαιτυμων.
**οιωνοί τε κυνες τε κατὰ πτολιν αλλοθεν αλλοι*
ηεριοι πεζοί τε συνεστιοι ειλαπιναστaὶ,
*αἷμα μελαν πινοντες, αμειλιχον εἶχον εδωδήν.** Tryph. 607.

Ειλαπῖνη. convivium. Vid. Δαις. Εορτη.

---

1. Rectius scribitur, δυωκαιεικοσίμετρον.

2. Versus plane corruptus. Scaliger. conj. πολλοῖσι νεῖκος ἔθανες ἂν Διὸς κόρη. Reiskius magis ingeniose, ἀπόλλαυσιν εἰκοῦς, quod Musgravius probat—Heath. propius ad vulg. lect. ἀπώλεσ' εἰκοῦς, κ. λ. et subaudit ἕνεκα. Vid. ejusd. dramatis v. 72.

—αθροοι ενδον-Ειλαπινην δαινυντο·— Ψ. 201.
ΕPITH. Επιδημιος, διψας, θυμηδης, πανημεριος, κυπελλομαχος.

Εἶλᾰρ. *propugnaculum.
φραξε δέ μιν ῥιπεσσι διαμπερὲς οισυΐνῃσι,*
κυματος εἶλαρ εμεν.— ε. 257.
SYN. Αμυντηριον, αλεξημα, προβολη, επαλξις, επιτειχισμα, επιτειχισμος, φρουριον, φυλαγμα, φυλακη, ασφαλεια.

Ειλειθυια, Ελειθυια, Εληθυια, Ελευθω. V. Αρτεμις (Λοχεια.) Προθυραια. Ἡρη.
*ὡς δ' ὁταν ωδινουσαν εχῃ βελος οξὺ γυναῖκα,
δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι* μογοστοκοι Ειλειθυιαι,
Ἡρης θυγατέρες, πικρὰς ωδῖνας εχουσαι. Λ. 269.
*καί σε (Ptolemæum) Κοως ατιταλλε, βρεφος νεογιλὸν εόντα
δεξαμενα παρὰ ματρὸς, ὁτε πρατων ιδες αῶ.
ενθα γὰρ Ειλειθυιαν εβωσατο λυσιζωνον
Αντιγονας θυγατηρ βεβαρημενα ωδινεσσιν.
ἁ δέ οἱ ευμενεοισα παριστατο, καδδ' αρα παντων
νωδυνιαν κατεχευε μελῶν·— Theoc. 17. 58.*
χάτις Εληθυιᾳ τεινει χερα, χάτις εν αλγει. Call. 6. 130.
εἶπαν Εληθυιης ἱερον μελος·— ib. 4. 257.
—μοχθον Ελευθοῦς-Εκφυγες— Ep.
EPITH. Εινατιη, μητροπολος, πραΰμητις. Pind.
PHR. Αρηγων θηλυτεραων. Nonn.
Ελειθυια, παρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρονων,
παῖ μεγαλοσθενέος, ακουσον,
Ἡρας, γενετειρα τεκνων· *ανευ σεθεν
ου φαος, ου μελαιναν δρακέντες ευφροναν
τεὰν αδελφεὰν ελαχομεν
αγλαογυιον Ἡβαν. Nem. 7.
ωδινων επαρωγε, λεχῶν ἡδεῖα προσοψι·
θηλειῶν σωτειρα, . . . αγανοφρον,-Ωκυλοχεια, κ. λ. Orp. H. 1.

Ειλεός, οῦ. ὁ. latibulum, lustrum. Vid. Ιλεος.*

Ειλεω, Ειλω, Ειλλω. in augustum cogo.
πλῆθεν ὁμῶς ἱππων τε καὶ ανδρῶν ασπισταων
είλομενων· εἶλει δε θοῷ αταλαντος Αρηϊ
*Ἑκτωρ Πριαμιδης, ὁτε οἱ Ζεὺς κῦδος εδωκε. Θ. 214.
ασχαλαα παρὰ νηῒ πολυζυγῳ,* ἡνπερ αελλαι
χειμεριαι ειλεωσιν, ορινομενη τε θαλασσα. Β. 293.
μη νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε[1] την γνωμην αεί. Nub. 759.
SYN. *Ιλλω,* συνειλεω, συναγω, συναθροιζω, συνωθεω, συνελαυνω, επισυλλεγω, εισεγειρω, στενοχωρεω, στενοω, συγκλειω, συγκατακλειω, αποκλειω, συνειργω, συνεχω, ενειλεω, κατειλεω, ἑλισσω, ανελιττω, συστρεφω, στρεφω.

*Ἑλη, sive εἵλη, ης. ἡ. calor ex sole prodiens; *it.* solis splendor.
καὶ ταῦτα μέν νυν ευλογως, ην εξεχῃ
εἵλη κατ' ορθρον, ἡλιασει προς ἡλίον. Vesp. 771.

Ειληδόν. *adv.* involutim, *si ita sit fas loqui.*
ειληδὸν ταχινοῦ πτωκὸς εδησε ποδας. Antiphil. *An.* ii. 175.

Εἰληθερεω. ad solem calesco; apricor.
—ἁς εξεσθ' ὁραν
εἰληθερουσας, στερν' απημφιεσμενας.' Xenarch. *fr.* e Pentathlo.
SYN. Ηλιαζομαι.

Εἰληθερης. a sole calefactus. *Vid. Steph. Th. tom. i. c.* 1180. *E.*
SYN. Εἰλήϊος, ἡλιοθαλπης.

Εἰλοπεδον. Vid. Θειλοπεδον.*

Ειλημα. involucrum. Vid. Ἑλυμα.
νεοπλυτον εἴλημα
κακῆς ασπιδος. Anac. 62. 8. *(loc. frustra quæsit.)**

Ειλιγγος, Ειλιγμος. vortex, gyrus.
νειόθεν ειλιγγοισιν επηορος εξανιοῦσα. Ap. 4. 142.
εἰλιγμοῖς τε ποδων κονιη νεφελας αφικανει. Orph. H. 37. 12.
SYN. Ειλησις, συστροφη, δινη, δῖνος.—σκοτοδινος, σκοτοδινιασις.

Εἴλικτος, η, ον. involutus. —τον παιδα κρηπιδων επι
τιθημι ναου τουδ', αναπτυξας κυτος
εἴλικτον αντιπηγος— Ion. 38.

Ειλῖπους. curvos pedes habens.
βουσὶν επ' ειλιποδεσσι και αργεννῇς οἴεσσι. Ζ. 424.
SYN. Ειλιποδης.

Ειλισσω, Ειλυμα, κ. λ. Vid. Ἑλισσω. Ἑλυμα.

Ειλιτενης. tentus in lineæ spiralis modum.
και θαλλοντα σελινα, και εἱλιτενης αγρωστις. Theoc. 13. 42.
EXP. Εν τοῖς ἑλεσι γιγνομενη.

Ειλυθμος, Ειλῦος, ου. ὁ. serpentis latibulum, vel volutabrum. Vid. Ιλυος.
θῆρες δ' ειλυούς τε κατὰ ξυλοχους τε λιπόντες. Ap. 1. 1144.
*σῆμα δέ τοι δακεος αἱμορρόου αυτίκ' ενισπω,
ὅς τε κατ' ειλυθμους πετρωδεας ενδυκὲς αυει,
τρηχὺν ὑπ' αρπεζαν θαλαμην ολιγηρεα τευχων·*[2]
ενθ' ειλυθμὸν εχεσκεν, επεί τ' εκορεσσατο φορβῆς. Nic. Th. 282.
SYN. Σπηλαιον, σπεος, κευθμων, φωλεος. *ιλεος, χεια, οχη, οχεη.*

Ειλῦφαζω, Ειλῦφαω.[3] verso, torqueo.
παντη τε κλονεων ανεμος φλογα ειλυφαζει. Υ. 492.
ὡς δ' ὁτε πῦρ αΐδηλον εν αξυλῳ εμπεσῃ ὑλῃ,
παντη τ' ειλυφοων ανεμος φερει, *οἱ δέ τε θαμνοι
προρριζοι πιπτουσιν επειγομενοι πυρὸς ὁρμῇ.* Λ. 155.
τῆλε δ' απ' αιθομενων δαΐδων σελας ειλυφαζε. Hes. α. 275.
SYN. Ειλεω, αναστρεφω, συστρεφω, ταρασσω, δινεω, τινασσω, συναγω, ιχνευω.

Ειλῦω. verso, volvo.
εκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ες ποδας ακρους. Π. 640.
SYN. Ειλεω, ἑλισσω, καλυπτω, εγκρυπτομαι, ἑρπυζω, τετραποδιζω, κακουργεω.* ελυω, q. v.

Εἶμα, ᾰτος. το. 1. vestis. 2. stragulum. *sec. Damm. c.* 980.*
1. εἶμα δ' εχ' αμφ' ωμοισι δαφοινεον αἱματι φωτων. Σ. 538.
*2. μηδ' εἱμασι στρωσασ' επιφθονον πορον
τιθει· θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. Agam. 923.*
SYN. Αμπεχονη, ἱματιον, ενδυμα, ειλυμα.
EPITH. Αμβροτον, βασιληϊον, διαλαμπες, θυῶδες, επηρατον, εξημοιβον, ισοχροον, καλον, λυγρον, καθαρον, πολυδαιδαλον, σαρκοφαγον, σιγαλοεν, νεοπλυτον, τηλαυγες, τιμῆεν, ὑφαντον, φοινικοεν, χαριεν, κροκεον.

Εἱμαρμενος. fato decretus.
τοιαῦτ' εφραζε προς θεῶν εἱμαρμενα. Trach. 172.
SYN. Ειμαρτος, πεπρωμενος.

Εἱμένος. *part. præt. pass.* ab Εω. induo.
ὦ τὸν αεὶ κατὰ γᾶς σκοτον εἱμένος. Œd. C. 1776. (1701. Br.)
SYN. Επηρεφης, ενδεδυμενος.

Ειμι. *f.* εσομαι. sum.
ὁσσον φερτερός ειμι σεθεν, στυγεῃ δε και αλλος. Α. 186.
SYN. Ὑπαρχω, γιγνομαι, πελω, πελομαι, τελεθω.—τυγχανω.—εχω.

Εἶμι. eo, *seu potius,* ibo.
νῦν δ' εἶμι Φθιηνδ'· επειη πολυ φερτερον εστιν. ib. 169.
SYN. Βαινω, πορευομαι, οιχνεω, νεισομαι, μολεω.

*Ειν. poët. pro ἐν. *passim apud Hom.*

Ειναγχος. *ex emend.* Scaligeri, *pro* ἔναγχος, *quod versum corrumpit,* Rhes. 501. *Sed veram lectionem,* ἔννυχος, *dant quatuor* MSS. Vid. Musgr. *Neque enim Atticæ aures paterentur* εἴναγχ. *pro* ἐν. *neque est* ἔναγχος *alicubi ap. Tragicos reperienda.* Vid. Pors. ad Phœn. 203.

Ειναετες. *adv.* per novem annos.
τῃσι πάρ' ειναετες χαλκευον δαιδαλα πολλά. Σ. 400.

Ειναετιζομαι. sum novennis.
—και ει Τυμφαΐδες εἶεν (*sc.* βοες),
ειναετιζομεναι, κερεαλκεες·— Call. Dian. 178.

Εινᾰκις. *adv.* novies. semel reper. in Homero.
εινακις ανδρασιν ηρξα, και ωκυποροισι νεεσσιν. ξ. 230.

Ειναλιος. *Att.* Εναλιος. marinus.
αντλῳ δ' ενδουπησε πεσοῦσ', ὡστ' ειναλιη κηξ. ο. 478.

Εινᾰλῖφοιτος. per mare vagans.

---

1. Brunck. ἶλλε, e MS. Vid. Ruhnken. ad Timæum, p. 69. sqq. a Brunckio laudatum.

2. Vid. Valck. ad Adoniaz. Theocr. p. 248.

3. Minime feret doctiss. Heyn. ad Λ. 156. duo hæc verba, utpote ab una radice εἰλύω deducta, vocalem υ nunc brevem nunc longam habere. Suspicatur " igitur fuisse scripturam priscam et veriorem ϝειλυϝων quod nunc est εἰλύων."

—ειναλιφοιτα λινα. i. e. *retia*. Archias, *An.* ii. 93.

Εινανυχες. *adv.* per novem noctes. [*Heyn.*
εινανυχες δέ μοι αμφ' αυτῷ παρὰ νυκτας ιαυον. I. 466. *Vid.*

Εινᾶς, αδος. ἡ. nona, i. e. ενατη. nona dies. Hesiod.*

Ειναπηρ, Εινᾶτειρ. (ἡ τοῦ αδελφοῦ γυνη.) uxor fratris.
ηε πη ες γαλοων, η εινατερων εϋπεπλων. Ζ. 378.

Εινᾶτια. *epith.* Lucinæ. ab Einato Cretæ, ubi illa colebatur.
Εινατιης ὁμοδελφον εν ωδινεσσιν ιδοῦσα. Call. *fr.** 168. Bent.

Εινᾶτος. nonus. [qu. vid.
ἡμῖν δ' εινατος εστι περιτροπεων ενιαυτος. Β. 295.

Εινεκα. pro ἕνεκα. propter. *passim ap. Hom.*

Εινετεος. novennis. Hymn. in Merc. 242. Εινετης. idem. Call. Dian. 14. *sed prior locus certe mendosus; alter* Ruhnkenio *suspectus.* Epist. Crit. 2. p. 141.

Εινῖ. *pro* Ενι, *et hoc pro* Εν.
ἕζετο δ' εινι θρονῳ·—Ο. 150. ἑσταν δ' εινι θυρησι θεᾶς—κ. 220.

Εινοδια. Trivia. Vid. Barnes in l. c.
Εινοδια θυγατερ Δαματρος, ἁ τῶν
νυκτιπολων εφοδων ανασσεις. Ion. 1048.

Εινοδιος. prope viam situs. *semel ap.* Hom. Π. 260. Vid. ad v. Σφηξ.*

Εινοσῖφυλλος. in quo folia agitantur, i. e. frondosus.
οἵ ῥ' Ιθακην ειχον και Νηριτον εινοσιφυλλον. Β. 632.
Syn. Βαθυφυλλος, πολυφυλλος, φυλλωδης. [Dian. 41.
*Phr. Λευκον επι, Κρηταιον ορος, κεκομημενον ὑλη. Call.

Ειραφιωτης. *epith.* Bacchi, qu. Insutitius. Vid. Steph. Thes. tom. iii. c. 668. ii. et nos, v. Εγκαταραπτω.*

Ειργω, Εεργω, Εργᾶθω, Ειργαθω. arceo, prohibeo.
τῆλέ με ειργουσι ψυχαὶ, ειδωλα καμοντων. Ψ. 72.
τίς γὰρ εσθ' ὁ ταῦτά σ' ειργων, κἀποκλειων τὰς θυρας; Vesp.
—ὡς ότε μητὴρ-Παιδὸς εεργει μυῖαν— Δ. 131. [334.
παντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροα εργαθεν·— Λ. 437.
τα μεν σ' οκνῶ χαιρουσαν ειργαθειν· *τα δε,
δεδοικα λιαν ἡδονῇ νικωμενην.* Soph. El. 1271. B.
Syn. Απειργω, ανειργω, κατειργω, αποκλειω, απειργαθω, απωθεω, χωριζω, κωλυω, παυω, κατεχω.

Εἴργω, Ἔργω, Εεργω. includo.
τας μεν αρα ἔρξαν κατὰ ηθεα κοιμηθῆναι. ξ. 411.
Πετρη τ' Ωλενιη, και Αλεισιον εντος εεργει. Β. 617.
Syn. Εγκλειω, εναποκλειω, καθειργω, εἱργνυμι, φυλαττω.

Ειρεα. concio, cœtus.
—δεκατῳ δ' επιμισγεται αὖτις-Ειρεας αθανατων—Hes. θ. 802.
Syn. Αγορα, ὁμιλια.

Ειρερος, *ου. ὁ. servitus. *vox antiquissima.*
ὡς δὲ γυνὴ κλαιησι φιλον ποσιν αμφιπεσοῦσα,
ὅς τε ἑῆς προσθεν πολιος λαῶν τε πεσησιν,
αστεϊ και τεκεεσσιν αμυνων νηλεὲς ἦμαρ·
ἡ μεν τὸν θνησκοντα και ασπαιροντ' εσιδοῦσα,
αμφ' αυτῷ χυμενη λιγα κωκυει· οἱ δέ τ' οπισθεν
κοπτοντες δουρεσσι μεταφρενον ηδὲ και ωμους,*
ειρερον εισαναγουσι, πονον τ' εχέμεν και οϊζύν. θ. 523.
Syn. Δουλεια, αιχμαλωσια,* ατμενια, θητεια.

Ειρεσῖα, ας. ἡ. remigatio.
παρὰ δ' ειρεσιᾳ[1] μαστῶν ἕπεται
φιλος Αστυαναξ, Ἑκτορος ῖνις. Troad. 569.*

Ειρεσῖωνη. ramus oleæ, lana velatus, insigne supplicum.
ὥσπερ παλαιαν ειρεσιωνην καυσεται. Plut. 1054.
Exp. Κλαδος ελαιας εριοις πεπλεγμενος.
Ειρεσιωνη σῦκα φερει, και πιονας αρτους,
και μελι εν κοτυλῃ, και ελαιον ὑποψησασθαι,
και κυλικ' ευζωρον.— ib. Schol.

Ειρηναῖος. pacificus.
ει δέ ποτ' εις αγρὸν οὗτος απελθὼν ειρηναῖος διατριψει. Equit.
Syn. Ειρηνικος, ειρηνοποιος, ἡσυχιος.—φιλικος. [802.
Phr. [Αχειμαντος δορος. Æsch.]

Ειρηνη. pax, quies. Vid. Ησυχια.
ὡς ποτ' επ' ειρηνης· πολεμος δ' αλιαστος ορωρεν. Β. 797.
Syn. Αστρατεια, ἡσυχια, διαλλαγη, ὁμονοια, ὁμοφροσυνη.
—κορος. τελος. Epith. Αναιμακτος, αγλαοτιμος, ατινακτος, γαληνος, βιοσσοος, ζωαρκης, σθεναρα, ερατη, σαοπτολις, χαριεσσα, πολυολβος, βαθυπλουτος, μιννωριος, ἡσυχιος.
Phr. Τικτει δε θνατοῖσιν ειρηνα μεγαλα,
πλοῦτον, και μελιγλωσσων αοιδῶν ανθεα·
δαιδαλεων τ' επι βωμῶν θεοῖσιν αιθεται βοῶν
ξανθᾷ φλογι μηρια, τῶν ευτριχων τε μηλων·
γυμνασιων τε νεοις αυλῶν τε και κωμων μελει.—
ουκετι σαλπιγγων κτυπος, ουδε συλᾶται μελιφρων ὑπνος
απο βλεφαρων, αμον ὅς θαλπει κεαρ.
συμποσιων δ' ερατῶν βριθοντ' αγυιαι.
παιδικοι θ' ὑμνοι φλεγονται· Bacchyl.
*αστεα τε προτεροισι παλιν ναιοιτο πολιταις,
δυσμενεων ὅσα χεῖρες ελωβησαντο κατακρας.
αγροὺς δ' εργαζοιντο τεθαλότας· αἵ τ' αναριθμοι
μηλων χιλιάδες βοταναις διαπιανθεῖσαι
αμπεδιον βληχοιντο· βοες δ' αγεληδὸν ες αὖλιν
ερχομεναι σκνιπαῖον επισπευδοιεν ὁδιταν·
νειοὶ δ' εκπονεοιντο ποτὶ σπορον, ἁνικα τεττιξ,
ποιμενας ενδιους πεφυλαγμένος, ενδοθι δενδρων
αχεῖ εν ακρεμονεσσιν· αραχνια δ' εις ὅπλ' αραχναι
λεπτὰ διαστησαιντο, βοᾶς δ' ετι μηδ' ονομ' ειη. Theoc. 16. 89.
οἱ φιλοσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ακηκοα,
περὶ τοῦτό τ' αυτοῖς πολὺς αναλοῦται χρονος,
τί τἀγαθόν εστι· κοὐδὲ εἷς εὕρηκέ πω,
τί εστίν. αρετὴν και φρονησίν φασι, καὶ
λεγουσι παντα μᾶλλον, ἢ τί τἀγαθόν.
εν αγρῷ διατριβων, τήν τε γῆν σκαπτων εγὼ
νῦν εὗρον. ΕΙΡΗΝΗ 'στιν. ὦ Ζεῦ φιλτατε,
τῆς επαφροδιτου, και φιλανθρωπου θεοῦ.
γαμους, ἑορτὰς, ξυγγενεῖς, παῖδας, φιλους,
πλοῦτον, ὑγιειαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονὴν
αυτὴ διδωσι. ταῦτα παντ' αν εκλιπῃ,
τεθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζωντων βιος[2]. Philemon ap. Stob.*

Ειρηνη. Pax Dea.
ὦ σεμνοτατη βασιλεια, θεὰ
ποτνι' Ειρηνη,
δεσποινα χορῶν, δεσποινα γαμων. Pac. 975.
Epith. Πολυτιμητος, τεθαλυια.—Θεῶν καλλιστη. Eur.
Phr. Η θεῶν πασῶν μεγιστη, και φιλαμπελωτατη. Ar.
εν τᾷ γαρ Ευνομια ναιει, κασιγνη-
ταί τε, βαθρον πολεων,
ασφαλὴς Δικα, και ὁμο-
τροπος Ειρανα, ταμιαι
ανδρασι πλουτου, χρυσεαι
παῖδες ευβουλου Θεμιτος. Ol. 13. 6.
φιλεῖ δ' ολβοδοτειραν ειρη-
ναν, κουροτροφον θεάν. Eur.

Ειριον, Εἶρος, Εριον. lana.
ἥ τε σταθμὸν εχουσα και ειριον, αμφὶς ανελκει. Μ. 434.
ηλακατη τετανυστο, ιοδνεφὲς εἶρος εχουσα. δ. 134.
Αλκιππη δε ταπητα φερεν μαλακοῦ εριοιο. ib. 124.
Syn. Λῆνος, ποκος, πεκος, μαλλος, ταλασιον.
Epith. Πινῶδες, ῥοδοεν.

Ειρκτέος. *verbal.* ab Ειργω.
αλλ' ειρκτέον ταδ' εστίν· ου γὰρ οἱ πλατεῖς. Aj. 1267. (50. Br.)

Ειροκομος. lanas carpens.
γρηὶ δέ μιν εικυῖα παλαιγενεϊ προσεειπεν-Ειροκομῳ,—Γ. 387.
Syn. Εριουργος, εριθος, ειροπονος, ταλασιουργος.

Ειροποκος. laniger.
ὅν ῥά τε ποιμὴν αγρῷ επ' ειροκοποις οϊεσσι. Ε. 137.
Syn. Εριοφορος, εριωδης, μαλλοφορος, μαλλωτος, δασυμαλλος.

Ειροχᾶρης. lanificus.
—ἁ τριτατα δ' ειροχαρῆ ταλαρον. Archias, *An.* ii. 94.

---

1. Singulari quodam sensu vox hic usurpatur. Incidit nimirum in mentem Poëtæ, quia verbum, προθμεύομαι, proxime antecesserat. Conferas, si placet, Virgilianum illud, *Remigium alarum.*—Εἰρεσία reperitur propria signif. Iph. A. 766. Helen. 1469.

2. Hos versus e Grotii Floril. p. 211. emendatos citavit Brunckius ad Plutum, 985. "quia," inquit, "*Almæ Pacis*, qua nihil est quod "nunc bonorum omnium votis magis expetatur, laudes continent." Vide plura in idem argumentum a Poëtis decerpta, Grot. p. 208. sqq.

Εἱρκτή. carcer.
σκοτιαις κρυπτον εν εἱρκταῖς. (*Ion. a min. Dim.*) Bacch. 549.
SYN. Ερκτη, ειργμος, δεσμος, δεσμωτηριον, κεραμος, κολαστηριον, οικημα, φυλακη, ασφαλεια.
Ειρω. necto.
ὁρμον * δ' Ευρυμαχῳ πολυδαιδαλον αυτικ' ενεικε,*
χρυσεον, ηλεκτροισιν εερμένον, ηελιον ὡς. σ. 294.
SYN. Ανειρω, ενειρω, πλεκω, εμπλεκω, συῤῥαπτω, συναπτω.
Ειρω. inus.—*f.* ερῶ. *poët.* ερεω. *præt.* ειρηκα. dico.
τοιγὰρ εγὼν ερεω· σὺ δὲ συνθεο, καί μοι ὁμοσσον. Α. 76.
τῷ τοι προφρονεως ερεω επος, ουδ' επικευσω. Ε. 816.
ειρηκα μεν νῦν ταῦτα, σοὶ δ' ηδη, γερον. Soph. El. 73.
*τυνη, Μουσαων αρχωμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
ὑμνεῦσαι τερπουσι μεγαν νοον εντὸς Ολυμπου,
ειρεῦσαι τά τ' εόντα, τά τ' εσσομενα, πρό τ' εόντα,
φωνῇ ὁμηρεῦσαι. τῶν δ' ακαματος ῥεει αυδὴ
εκ στοματων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δωματα πατρὸς
Ζηνὸς εριγδουποιο θεᾶν οπὶ λειριοεσσῃ
σκιδναμενῃ. ηχεῖ δε καρη νιφοεντος Ολυμπου.* Hes. θ. 36.
SYN. Λεγω, ερομαι, αγγελλω, κελευω.
*Ειρων, ωνος, ὁ ἡ. dissimulate loquens.
μασθλης, ειρων, γλοιὸς, αλαζών. Nub. 449. Vid. ad v. Αυθεκαστος.*
Ειρωνευομαι. utor dissimulatione in oratione.
ηκουσας αυτῆς οἷον ειρωνευεται; Αν. 1211.
SYN. Επειρωνευω, κατειρωνευομαι, αποποιεομαι, αποπροσποιοῦμαι, ὑποκρινομαι, καθυποκρινομαι, ὑποστελλομαι, χλευαζω, ψευδολογεω.
Ειρωνῐκως. *adv.* ficte, dissimulate.
οἵαν προφασιν καθῆκεν, ὡς ειρωνικῶς. Vesp. 174.
Εἷς, (*poët.* Ἑεις) μια, ἑν. unus.
βησομεν· εἷς δέ τις αρχὸς ανὴρ βουληφόρος εστω. Α. 144.
κυκλοτερὴς οφθαλμὸς ἑεις ενεκειτο μετωπῳ. Hes. θ. 145.
Εισαγγελλω. accuso. 2. renuncio.
το πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εισαγγελλεται. Thesm. 597. B.
SYN. Προσαγγελλω, ενδεικνυω, διαβαλλω, προβαλλομαι, συκοφαντεω, μηνυω, αποφαινω.
Εισᾰγειρω, Εσαγειρομαι. colligo. [240.
—νεον δ' εσαγειρατο θυμὸν,-Αμφί ἑ γιγνωσκων ἑταρους'—Ο.
SYN. Αθροιζομαι, αγειρω, συλλεγω, συναγω, ανακταομαι.
Εισᾰγω, Εισαναγω. intro duco. V. ad voc. Είρερος.
οἱ δ' επεὶ εισαναγον κλυτὰ δωματα, τὸν μὲν επειτα. Ω. 719.
SYN. Αναγω, εναγω, επαγω, επαναγω, παρεισαγω, παρεισδυω, ενδιδωμι, εισαφιημι, εισοικιζω, εισδεχομαι, αναπειθω.
Εισᾰθρεω, Εσαθρεω. conspicio.
εἴ που εσαθρησειεν Αλεξανδρον θεοειδέα. Γ. 450.
SYN. Ειδω, θεαομαι, περιαθρεω, αποβλεπω.
Εισαει, Εισαιεν. *adv.* semper. Vid. Αει.
χοἱ παντες εὖ ξυνεῖεν εισαεὶ θεοί. Œd. T. 283.
ὁ γὰρ εισαιὲν ὁρῶν κυκλος
λευσσει νιν Μοριου Διός. Œd. Col. 704. Brunck. (*qui habet* εσαιέν.)
Εισαΐσσω. irrumpo.
ουδ' εισῇξε δᾷδας εχουσ'· ουδ' Ιοὺ, Ιοὺ, βοᾷ. Nub. 543.
SYN. Επαΐσσω, επιφερομαι, επερχομαι, εφορμαω, εισπαιω.
Εισαιρω. appono.
* αλλ' εισιθ', ὡς ὁ μαγειρος ηδη τα τεμαχη
ημελλ' αφαιρεῖν,* χ' ἡ τραπεζ' εισηρετο. Ran. 517.
SYN. Εισφερω, προστιθημι, επαγω.
Εισαΐω, Εσαΐω, Εισᾰκουω, Εσακουω. audio.
—ἵνα Κρονος ουασιν ηχὴν-Ασπίδος εισαΐοι.— Call. 1. 53.
ὡς εφατ'· ουδ' εσακουσε πολυτλας δῖος Οδυσσεύς. Θ. 97.
SYN. Επακουω, διακουω, κατακουω, εξακουω, ὑπακουω.
Εισᾰκοντιζω, Εσακοντιζω. jaculor in aliquem locum.
—αἱματος δ' αποῤῥοαὶ-Εις οἶδμ' εσηκοντιζον— Hel. 1603.
SYN. Επακοντιζω, εισαλλομαι.
Εισακτέος. *ab εισαγω, verbo forensi, quod de judice et actore dicitur.* τοῦτ' ἆρα πρῶτον τάδικημα τῷ πατρὶ
εισακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγορει παρών.* Vesp. 839.
Εισαλλομαι, Εσαλλομαι. insilio.
αλλ' εχεν, ἧ τα πρῶτα πυλας και τεῖχος εσᾶλτο. Ν. 679.
SYN. Εναλλομαι, εφαλλομαι, εισθορεω, επιθρωσκω, εισπηδαω, εμπιπτω.

Εισᾰμειβω. * ingredior.
ουδ' εισαμεῖψαι θηρὸς, εχθιστου δακους,
εικὼ φεροντα πολεμιας επ' ασπίδος.* Sept. Th. 557.
SYN. Εισερχομαι, εισαποβαινω.
Εισᾰνᾰβαινω. conscendo.
ηὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λεχος εισαναβαινοι. Θ. 291.
SYN. Επιβαινω, αναβαινω.
Εισᾰναγκαζω, Εσαναγκαζω. impello.
τό, τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
εσαναγκαζει,—Prom. 289. SYN. Αναγκαζω, εισκυκλεω.
*Εισᾰνᾰγω. introduco.
αλλ' εγὼ ες καθαρὴν μεροπων φρένα πυρσὸν αναπτω
ευμαθιης, ψυχὴν δ' ουρανὸν εισαναγω. Marian. *An.* ii. 511.*
Εισανδροω, Εσανδροω. maribus compleo.
—εισοκε Λῆμνον-Παισὶν εσανδρωσῃ— Ap. 1. 874.
EXP. Ανδρῶν πληρωσῃ.* (*at legend.* επανδρωσῃ. V. Brun.)*
Εισᾰνειδω. suspicio.
—λεῖβε δε οἶνον-Ουρανὸν εισανιδών·— Ω. 307.
SYN. Αναβλεπω, ανακυπτω, αποβλεπω, θαυμαζω.
Εισᾰνειμι. redeo in.
* ηελιος μεν επειτα νεον προσεβαλλεν αρουρας,
εξ ακαλαῤῥειταο βαθυῤῥοου Ωκεανοῖο*
ουρανὸν εισανιών· οἱ δ' ηντεον αλληλοισι. Η. 421.
SYN. Ανειμι, αναβαινω.
Εισᾰνεχω. exsurgo. —οἱ δε χθονὸς εισανεχουσαν
ακτὴν εκ κολποιο μαλ' ευρεῖάν γ' εσιδεσθαι-Φρασσαμενοι,—
SYN. Εξεχω, επαιρομαι. [Ap. 1. 1360.
Εισᾰπαξ. *adv.* semel. Vid. Ἁπαξ.
σαφ' ισθ', επειπερ εισαπαξ ξυνηνεσα. Philoct. 123.
Εισᾰποβαινω. evado.
ασπασιως ακτὰς Παγασηΐδας εισαπεβητε. Apoll. 4. ult.
Εισᾳττω. *Att.* pro, Εισαΐσσω. *Vid. Br. in l. l.*
μηδ' εις ορχηστρίδος εισᾳττειν,— Nub. 992.
SYN. Εισειμι, εισερχομαι, εισπηδαω.
Εισᾰνᾱλισκω. sumtum facio in. [Ath. I. 3.
εις ἑαυτὸν ἡδεως τις εισαναλισκειν τυχοι. (*Troch. Tetram. Cat.*)
Εισαῦθις, Εσαυθις, Εσαῦτις. *adv.* in posterum.
εσαγομεν, αλλ' εσαῦτις αναβεβλημεθα. Eccl. 974. (83. B.)
SYN. Εισοπισω, μετα ταῦτα, εις το ὑστερον, εσυστερον, απ' αρτι.
Εισαφικᾱνω, Εισαφικνεομαι. accedo. Vid. Αφικανω.
Λῆμνον δ' εισαφικανε, πολιν θειοιο Θοαντος. Ξ. 230.
γαῖαν οδὰξ εἷλον, πρὶν Ιλιον εισαφικεσθαι. Χ. 17.
Εισβαινω, Εσβαινω. ingredior.
οἱ δ' αἶψ' εισβαινον, και επι κληῗσι καθιζον. ι. 179.
αυτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν απενιζοντο[1] θαλασσῃ-Εσβαντες,—Κ. 573.
SYN. Αναβαινω, εσω βαινω, εισερχομαι, εισβαλλω.
Εισβαλλω. injicio.
ωτρυνον, εισεβαλλον εις ἑρκη κακά. Soph. Aj. 60.
ηφριζον, εισεβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. ib. El. 721.
SYN. Αναβαλλω, εμβαλλω, επιτιθεμαι, εφισταμαι, εισερχομαι, εφοδευω, εισβιαζω, ενορουω, προσελαυνω, εισελαυνω.
Εισβιαζομαι. vi ingredior.
ὁ μὲν γὰρ ὢν ουκ αστὸς, εισβιαζεται. Av. 32.
SYN. Εισωθεω.
Εισβλεπω, Εσβλεπω. Vid. Εισδερκω. [35.
ἡ γαρ πραν ες ποντον εσεβλεπον· (ἆς δε γαλανα.) Theoc. 6.
Εισβολὴ, Εσβολή. ingressus, initium.
λιποῦσα Συμπληγαδων
πετρᾶν αξενωταταν εισβολάν. Med. 1260. (56. Br.)
λεπτῶν τε κανονων εσβολὰς, επῶν τε γωνιασμούς. Ran. 987.
SYN. Εμβολη, επιβολη, εισδρομη, καταδρομη, προσβολη, επελευσις, εισπομπη, εφορμησις.
Εισγρᾰφω, Εισγραφομαι.* tabellis consigno. *vox, quod mirere, lexicis intacta.* φανῶ δ' εγὼ τουτοισι συμβαινοντ' ισα
μαντεῖα καινὰ, τοῖς παλαι ξυνηγορα,
ἅ, τῶν ορειων και χαμαικοιτῶν εγὼ*
Σελλῶν εσελθὼν αλσος, εισεγραψαμην
πρὸς τῆς πατρῴας και πολυγλωσσου δρυός. Trach. 1183. (66. B.)

1. Vid. not. ad v. Διαμοιραομαι.

Syn. Γραφω, συγγραφω, διαγραφω, καταγραφω.

Εισδερκω, Εισειδω, Εσειδω. video, inspicio.
νῦν δ', αυτος γαρ ακουσα θεοῦ, και εσεδρακον αντην. Ω. 223.
Ἡρη δ' εισειδε χρυσοθρονος οφθαλμοῖσι. Ξ. 153.
χρησδω τοῦτ' εσιδεῖν, χρησδω καταθεῖναι αεθλον. Theoc. 8. 12.
Syn. Δερκω, επιδερκομαι, επισκοπεω, εισοραω, εισβλεπω, επιβλεπω, εμβλεπω, διοπτευω, εποπτευω, επισκεπτω, εισλευσσω.

Εισδεχομαι. recipio.
μητ' εισδεχεσθαι, μητε προσφωνεῖν τινα. Œd. T. 246.
Syn. Επεισδεχομαι, αναδεχομαι, ενδεχομαι.

Εισδοχή. receptio.
αινῶ μεν οὖν τοῦδ' ανδρὸς εισδοχὰς δομων. Eur. El. 396.
Syn. Αποδοχη, ὑποδοχη, καταδοχη, εισαγωγη.

Εισδρομη, *ης. ἡ. incursus.
τειχη κατασκαψαντα, και πυλῶν εσω*
λογχη πλατεῖαν εισδρομὴν ποιουμενον. Rhes. 603.
Syn. Επιδρομη, εισβολη.

Εισδυμι. subeo, ingredior.
τοιχωρύχος τις διεβαλ'· εισδὺς γάρ ποτε,
ουκ εἶχεν, εις τὴν οικιαν, ουδὲν λαβεῖν. Plut. 204.
Syn. Εισδυνω, εισδυομαι, εισδυνω, δυω, εισερχομαι, διαδυμι, διαδυομαι, παραδυομαι.

Εισειμι. intro. Vid. Εισερχομαι.
αλλ' ἤτοι μὲν εγὼ παλιν εισομαι, ουδ' Αχιλῆος
οφθαλμοὺς εισειμι·— Ω. 462.

Εισελαυνω. invehor.
ενθ' οἵ γ' εισελασαν, πρὶν ειδότες· ἡ μὲν επειτα. ν. 113.
Syn. Ὑποχωρεω, εισφερομαι, εναγομαι, επαγομαι, διατεινομαι, ὑποτεινομαι, επεξελαυνω, επεξαγομαι, εισερχομαι, εισπιπτω, εφιππαζομαι.

Εισελκύω. traho aliquo.
εισελκυσας γάρ μ' εις το βουλευτηριον. Acharn. 379.
Syn. Εφελκω, εφελκυω, προσελκυω, εισερυω.

Εισενταφιαζω, *prave script. pro Ενταφιαζω.*

Εισεπειτα, Εσεπειτα. *adv.* vel, *conjunc.* deinde.
τά τ' εισεπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί. Aj. 35.
Syn. Επειτα, μετεπειτα, μετοπισθεν, εις τοὔπιον.

Εισεπομαι. * *hoc compositum non agnoscunt lexica; recte.**
πειθη εμῶν ἑταρων, οἵ μοι Πυλον εις ἅμ' ἕποντο. ο. 540.
Syn. Εφεπομαι, ανακολουθεω, επακολουθεω, επιδιωκω.

Εισεῤῥεω, Εσεῤῥεω[1]. cito, vel, cum vi aliqua, intro.
νὴ Δι', οχληρά γ' εισηῤῥηκας-Λιαν.— Thesm. 1084. (75. B.)
ατὰρ ουκ εσεῤῥησεις γε; ποῦ 'σθ ἡ τηλια; Vesp. 147.
Syn. Εισβαινω, εισερχομαι, εισπηδαω.

Εισερυω. intus traho. Εισερυομαι.
νῆα μεν ὡρμισαμεν, κοῖλον σπεος εισερυσαντες. μ. 317.
Syn. Εισελκυω, εισαγω, επισυρω.

Εισερχομαι, Εσερχομαι. ingredior. Vid. ad v. Εισγραφω.
αλλ' εισερχεο τεῖχος, εμὸν τεκος, οφρα σαωσῃς. Χ. 56.
Syn. Επεισερχομαι, επερχομαι, μετερχομαι, επειμι, εισειμι, επιβαινω, εμβαινω, εισβαινω, εισδυω, επεισδυω, εισδυνω, εισδυομαι, εισπορευομαι, εισφοιταω, διοιχνεω, εισοιχνεω.

Εισηγεομαι. auctor sum, et caussa alicujus rei.
a. ιωμεν· εισηγοῦ σὺ λαβὼν ημᾶς. b. ιθι. Av. 648.
Syn. Εισαγω, παρεισαγω, συμβουλευω, νουθετεω, παραινῶ, αναπειθω, ενισταμαι, ἡγεομαι, προηγεομαι, καθηγεομαι, ὑφηγεομαι, προερχομαι, ηγηλαζω.—καταρχω, ὑπαρχω, παρακαλεω, αναπτυσσω.

Εισθεω. irrumpo. Vid. Ειστρεχω.
εσθεῖ προς ἡμας δεῦρο, πυῤῥιχην βλεπων. Av. 1169.

Εισθορεω, Εσθορεω. insilio.
πρὶν εμὸν εσθορεῖν δομον, *πωλικῶν θ' (*Doch. dupl.*)
εδωλιων ὑπερκοπω[2]
δορί ποτ' εκλαπαξαι. (*Troch. Hemiol.*)* Sept. Th. 454.

—ὁ δ' αρ' εσθορε φαιδιμος Ἑκτωρ,
νυκτὶ θοῇ αταλαντος ὑπωπια·— M. 462.
Syn. Επιθορεω, ενθορεω, εισπηδαω.

Εισιζω. insidere facio. Εισιζομαι, Εσιζομαι. insideo.
τοῦ δ' αγαθοῦ ουτ' αρ τρεπεται χρὼς, ουδε τὶ λιην
ταρβεῖ, επειδὰν πρῶτον εσιζηται λοχον ανδρῶν,
αρᾶται δε ταχιστα μιγημεναι εν δαΐ λυγρῇ. N. 284.
Syn. Καθιζω, καθιζομαι, καθιστημι, καθεζομαι.

Εισιθμη[3]. introitus.
λεπτὴ δ' εισιθμη· νῆες δ' ὁδὸν αμφιελισσαι-Ειρυαται·— ζ. 263.
Syn. Εισοδος, διοδος, εισδυσις, εμβασις.—αγυια, ῥυμη.

Εισικνεομαι.
—εισικνουμενη βελει-Βουκολου πτεροεντος.— Æsc. Supp. 565.
Syn. Καθικνεομαι. (l. εξιχνουμενη.—εισιδνουμενη. P.)
obelo notatur a Porsono.

Εισιπτημι, Εισιπταμαι. involo.
ἡ ῥά θ' ὑπ' ιρηκος κοιλην εισεπτατο πετρην. Φ. 494.
Syn. Εισπετομαι, επιπεταομαι, εισπιπτω.

Εισκᾰλεω, Εσκαλεω. intro voco. Vid. Προσκαλεω.
ὦ γυναι, εσκαλεσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μελαθρον. Theoc. 2. 132.

Εισκαταβαινω, Εσκαταβαινω. ingredior.
ουδ' εὗρεν Δολιον, μεγαν ορχατον εσκαταβαινων. ω. 221.
Syn. Καταβαινω, εισβαινω.

Εισκελλω. appello.
ποιαν δε χωραν εισεκελσαμεν σκαφει; Thesm. 877. B.
Syn. Εποκελλω, επερχομαι, καθορμιζω, προσεγγιζω, παραβαλλω.

Εισκηρυττω. voce præconis evoco.
—ὅσων γαρ εισεκηρυξαν βραβεῖς
δρομων διαυλων πενταεθλ', ἃ νομιζεται. Soph. El. 692.
Syn. Κηρυττω, ανακηρυττω, επικηρυττω, προκηρυττω, προσκαλεω.

Εισκομιζω, Εσκομιζω, Εισκομιζομαι. importo.
χορτον δ' εσκομισαι, και συρφετον, οφρα τοι ειη. Hes. ε. 605.
Syn. Προσκομιζω, παρακομιζω, εισαγω, επαγω, απαγομαι, εποχεω, εισφερω.

Εισκυκλεω. infero, quasi machina rotatili.
νη τον Διονυσον, απορά γ' ἡμῖν πραγματα
δαιμων τις εισκεκυκληκεν εις την οικιαν. Vesp. 1474. B. (al. εισκεκληκεν.)
εισω τις ὡς ταχιστά μ' εισκυκλησατω. Thesm. 272.
Syn. Επεισκυκλεω, εγκυκλεω, εισαγω, εισφερω, επισυναπτω, εισκυλιω, κατασπουδεω, περιερχομαι.

Εισκυλῖω. immitto aliquo.
εκ νεατων ωχλισσε και εισεκυλισε θαλασσῃ. Call. 4. 33.
Syn. Αποκυλιω, κατακυλιω, εγκυλιω, επικυλιω, αποκυλιζω, εισκυκλεω, επικυκλεω. προσκυκλεω, ενειλεω, ενειλω, περιειλω, εντυλιττω.

Εΐσκω. *poët.* adsimilo.
αρνειῷ μιν εγωγε εΐσκω πηγεσιμαλλῳ, Γ. 197.
οἷον δ' αθανατων τιν' εΐσκομεν ανδρασι πῆμα,
ἱρῶν μηνισαντα, Φορωνηεσσιν εφεῖναι. Theoc. 25. 199.
Syn. Εικαζω, απεικαζω, παρεικαζω, ὁμοιοω, αφομοιοω, ἰκελοω, παραβαλλω, ισκω.

Εισκωμαζω. comissabundus irrumpo.
Αγυλλαν Αυσονῖτιν εισεκωμασαν. Lyc. 1355.
Syn. Κωμαζω, επεισκωμαζω, επικωμαζω, καταφερομαι, εμβαλλω.

Εισλευσσω, Εσλευσσω. adspicio.
το γὰρ εσλευσσειν οικεῖα παθη,
μηδενος αλλου παραπραξαντος,
μεγαλας οδυνας ὑποτεινει. Aj. 262.

1. Hoc verbum frustra quæsivi in lexicis, præter Aristophanicum illud a Sanxay, qui, æque ac Brunckius, thema statuit, εἰσέῤῥω. Invenitur præterea, Equit. 4.

2. Hic versus a Burneio, secundum leges Antispastici metri, quas summa cura atque ingenio concinnavit, nuncupatur Antispast. Dim. Alio nomine est Iamb. Dim. Acat.

3. Damm. c. 871. scribit εἰσίδμη, derivans ab εἰσιέναι, interserto δ. At c. 884. de voce ἰσθμός, hæc habet: "quod sigma sit inserta littera, "ostendit compositum ἡ εἰσίθμη, *ingressus*, sine sigma." Satius fuisset veterem orthographiam reposuisse, quam isto more disceptare. Codex Harleianus, ut discimus a Porsono, exhibet, "εἰσίσθμη text. ex emend. "et bis schol. plane." Immo, hanc esse genuinam scripturam contendit Aristophanes in loc. ut ex eadem diligentissima collatione constat.

Syn. Αποβλεπω, διασκεπτομαι, εισδερκω, θεαομαι.

Εισμασσω, Εσμασσω, Εσμασσομαι[1].
Πατροκλῳ· μαλα γάρ με θανὼν εσεμασσατο θυμόν. P. 564.
Syn. Απομασσω, εναπομασσομαι, καθαπτω, λυπεω προστριβομαι.

Εισνοεω. animadverto.
Περγαμον εισαναβᾶσα, φιλον πατέρ' εισενοησεν. Ω. 700.
τὸν δὲ μετ', Ωριωνα πελωριον εισενοησα. λ. 571.
Syn. Αισθανομαι, εφοραω, εισαθρεω.

Εισοδος. ingressus.
*ενθ' επεὶ ες λιμένα κλυτὸν ηλθομεν, ὃν πέρι πετρη
ηλιβατος τετυχηκε διαμπερὲς αμφοτερωθεν·
ακταὶ δε προβλῆτες εναντιαι αλληλησιν
εν στοματι προὔχουσιν·* αραιὴ δ' εισοδός εστιν. κ. 87.
Syn. Εισιθμη.—επεισοδος, επιβασις, αφιξις, προσοδος, εισπλοος.—ελευσις, εισφορα.

Εισοικεω, Εσοικεω. habitatum aliquo migro.
Τιμων μισανθρωπος εσοικεω· *αλλὰ παρέλθε,
οιμωζειν ειπας πολλά· παρέλθε μονον.* Call. Ep. 3.
Syn. Ενοικεω, κατοικεω, ενναιω, μετοικεω.

Εισοικησις. habitatio.
—προσκυσαντες την εσω-Αοικον εισοικησιν,— Phil. 541.
Syn. Οικησις, ἑστια, ενοικησις, εισαγωγη.

Εισοικιζω, Εσοικιζω, Εισοικιζομαι. domum recipio.
*a. οισεις ἄλετρῖβανον τρεχων; b. αλλ', ὦ μελε,
ουκ εστιν ἡμῖν*. εχθὲς εισῳκισμεθα. Pac. 259.
Syn. Ενοικιζω, κατοικιζω, συνοικιζω, εισαγω, εισφερω.

Εισοιχνεω. Vid. Εισερχομαι.
ουδέ μιν εισοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην. ι. 120.

Εισοκε, Εισοκεν. *poët.* donec.
εισόκε σ' η αλοχον ποιησεται, η ὅγε δουλην. Γ. 409.
αυτοῦ, εισόκεν αστυ μεγα Πριαμοιο ἕλωμεν. Β. 332.
Syn. Ἑως αν, εστ' αν, μεσφα, οφρα, αχρι, αχρις, αχρις αν, αχρις αν οὗ, αχριπερ αν, αχρις οὗ, μεχρι, μεχρις αν.

Εισομοργνυμι. attingo. —ὃς ἡλιωδες εις ὑφασματα
πεπλων σκιας ειδωλον εξομοργνυται. Ath. l. 13.

Εισοπῖσω. *adv.* postea.
ποιει δ' εισοπισω θαλερὸν γονον· αυτὰρ εμ' αυτόν. H. in Ven. [104.
Syn. Εισαυθις, μετα τοῦτο, εισεπειτα, εφεξῆς, τον μεταπειτα χρονον.

Εισοπτομαι, Εσοπτομαι, Εισοραω, Εσοραω. intueor.
—και εσοψομαι οφθαλμοῖσι-Πατρίδ' εμὴν,— Ε. 212.
ἵππους τ' εισοροων· σαφα δ' ουκ οἶδ', ει θεός εστιν. ib. 183.
*ουκ απὸ τᾶς κρανας σιττ' αμνίδες; ουκ εσορῆτε
τόν μεν τὰν συριγγα πρωαν κλεψαντα* Κοματαν; Theoc. 5. 3.
Syn. Οραω, βλεπω, εμβλεπω, επιβλεπω, εισδερκω, θεαομαι, εφοραω, καθοραω, ενοραω, επισκοπεω, περισκοπεω.

Εισορμαω, Εισορμαομαι. irrumpo.
—εξαιφνης σφ' ορῶ
τον Ἡρακλειον θαλαμον εισορμωμενην. Trach. 930. (14. Br.)
Syn. Εφορμαω, ενορουω, επαΐσσω, εισθορεω, εισπαιω.

Εἶσος, poët. pro Ισος. æqualis.
δαινυντ'· ουδέ τι θυμὸς εδευετο δαιτὸς εΐσης. Α. 468.

Εισπαιω. insilio, irrumpo.
βοῶν γαρ εισεπαισεν Οιδιπους,* ὑφ' οὗ
ουκ ἦν το κεινης εκθεασασθαι κακόν.* Œd. T. 1275. (52. B.)
Syn. Επεισπαιω, εισορμαω, εισαΐσσω, αΐσσω, εμβαλλω, εισπιπτω.

Εισπεμπω. immitto.
μαντιν μεν οὖν κακοῦργον εισπεμψας,*επεὶ,
τό γ' εις ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στομα[2].* ib. 705. B.
Syn. Αφιημι, επαφιημι, εμβαλλω, ὑποπεμπω, προβιβαζω, εισφερω.

Εισπεραω. transeo.
ενθάδ' εγὼν επ' αεθλα δαΐφρονος Αμφιδαμαντος
Χαλκίδα τ' εισεπερησα— Hes. ε. 653.

Syn. Διαπεραω, περαιοω, διαβαινω, παρερχομαι, παροδευω.

Εισπηδαω, Εσπηδαω. id. qu. Εισπαιω.
ὡς ὅτ' εις τὰς ἱππαγωγοὺς εισεπηδων ανδρικῶς. Equit. 599.
ὅτι σωφρονικος, κοὐκ ανοητως εσπηδησας εφλυαρει. ib. 545.
Syn. Επεισπηδαω, εμπηδαω, επιπηδαω, αντιπηδαω, εισθορεω, εισερρέω, εισαλλομαι, εισερχομαι.

Εισπιπτω. incido, irrumpo.
ενθ' εισπεσὼν εκειρε πολυκερων φονον. Aj. 55.
Syn. Επεισπιπτω, εμπιπτω, επιπιπτω, καταπιπτω, κατολισθαινω, καταρρέω, εμβαλλω, εισβαλλω, εισπαιω, εισορμαω.

Εισπλεω. adnavigo.
ὅταν καταισθῃ τον ὑμεναιον, ὃν δομοις
ανορμον εισεπλευσας ευπλοιας τυχών. Œd. T. 431.
Syn. Προσπλεω, επιπλεω, εισκελλω.

Εισπνηλης, Εισπνιλος. **Laconice*, pro εραστης. amasius. *Steph. Thes.* III. c. 413. H.
δοιὼ δή τινε τωδε μετ' αμφοτεροισι γενεσθην
φῶθ'· ὁ μεν ἦν εισπληνος, φαιη χὠ 'μυκλαΐζων·
τὸν δ' ἑτερον παλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς ειποι, αΐταν.* Theoc. 12. 12. *Valcken.* q. v.
μεμβλετο δ' εισπληναις, ὁπποτε κουρος ιοι. Call. **Cydippes fr.*
Exp. Ὁ ερωμενος, φιλος, αΐτης. [Bent. 169. V. ibi Ruhnk.*

Εισπρεχω. incurro.
αλλὰ διεξαΐξε, βαθὺν δ' εισεδραμε Φᾶσιν. Theoc. 13. 23.
Syn. Επιτρεχω, επιθεω, εγκυρεω, επιδιδρασκω, εμπιπτω, εμβαλλω.

Εισφερω, Εισφορεω, Εισφερομαι, Εισφερω. infero, intromitto.
—πολλὰς δέ τε πευκας-Εσφερεται,— Λ. 494.
εἵματα χερσὶν ἕλοντο, και εσφορεον μελαν ὕδωρ. ζ. 91.
ὡς, ἡνίκ' αν λεγωσιν, ουκ εισφρησομεν. Vesp. 892. B.
Syn. Επιφερω, επιφορεω, εκφερω, προσφερω, επαγω, προσαγω, επεισαγω, εισαγω, αναλαμβανω, εισβαλλω, επιβαλλω, επεισκυκλεω, εισδεχομαι, επισυναπτω, εισκομιζω, παρακομιζω.

Εισφοιταω. ingredior. Vid. Εισερχομαι.
αλλ' ουποτ', ουποτ', ου γαρ εισαπαξ ερῶ,
χρὴ τουςγε νοῦν εχοντας, οἷς εστὶν γυνὴ,
πρὸς τὴν εν οικοις αλοχον εισφοιτᾶν εᾶν
γυναῖκας· αὗται γὰρ διδασκαλοι κακῶν. Androm. 944.

Εισχειριζω. in manus trado. Vid. ad v. Δωρητος.
Syn. Εγχειριζω, ενδιδωμι.

Εισω, Εσω. *adv.* intra, intus.
*δαιμονιοι, μυθους μεν ὑπερφιαλους αλεασθε
παντας ὁμῶς,* μή πως τις επαγγειλῃσι και εισω. δ. 774.
—ουδέ τιν' αλλον
πτωχὸν εσω μισγεσθαι εασομεν αιτησοντα. σ. 49.
Syn. Ενδοθι, ενδοθεν, ενδοι, ενδον, εντος.

Εισωπός. ante conspectum, in oculis habens.
εισωποὶ δ' εγενοντο νεῶν, περὶ δ' εσχεθον ακραι. Ο. 653.
Exp. Εν οψει τας ναῦς εβλεπον. al. Εναντιοι. εσωτεροι γενομενοι.—αντιπροσωποι.

Εἶτα. *adv.* deinde. 2. anne, itane vero.
*a. ηδη ποτ' αναβλεψας εἶδες νεφελην Κενταυρῳ ὁμοιαν,
η παρδαλει, η λυκῳ, η ταυρῳ; b. νὴ Δι' εγωγ'.* εἶτα τί τοῦτο; Nub. 346.
Syn. Ἆρα; μη; αλλα μη;—ὁμως.—επειτα.

Ειωθοτως. *adv.* more solito.
ἦ πολλὰ χαιρειν μ' εἶπας, ουκ ειωθοτως. Soph. El. 1456.

Ἑκαβη. Hecuba.
τῇσιν δ' αυθ' Ἑκαβη αδινοῦ εξῆρχε γοοιο. Ω. 747.
Epith. Αιολοδακρυς, τλημων, πολυτλημων, παναθλια, μογερα, τρυφερα, Κισσηΐς, Επωπις.
Phr.—Ταλαινα σκυλαξ. Lyc.
ανασσα τῶν πολυχρυσων Φρυγῶν.
—Πριαμου τοῦ μεγ' ολβιου δαμαρ.
—ευτεκνωτατην δε σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστατην θ' ὁρῶ,—
απαιδ', ανανδρον, απολιν, εξεφθαρμενην. Eur.

Ἑκαεργος. procul feriens. ep. Apollinis.
τοῖσιν δ' ικμενον οὖρον ἱει ἑκαεργος Απολλων. Α. 479.
Syn. Εκηβολος, μακροβολος, ευσκοπος, ιομωρος, αφητωρ.

Ἑκᾰμηδη. Nom. Pr.

1. Damm. col. 1460. deducit, ἐσεμάσσατο, " duplici σ ob metrum," ab εἰσμάομαι, non ab εἰσμάσσομαι. Videntur esse ejusdem originis.
2. Dubium forsan videri potest, annon hic scribi debeat, πάντ' ἐλευθεροστομεῖ. Vid. Æsch. Prom. 180.—Hanc emendationem antevertisse Marklandum nuper comperi.

ειςῦκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλοκαμος Ἑκαμηδη
θερμηνῃ, και λουσῃ απο κ. λ. Ξ. 6.

Ἑκᾰθεν, Ἑκᾰς. *adv.* procul. Ἑκαστερω, Ἑκαστατω.
* ηὑτε πῦρ αἴδηλον επιφλεγει ασπετον ὑλην
ουρεος εν κορυφῇς·* ἑκαθεν δέ τε φαινεται αυγή. Β. 455.
πολλὸν αποπλαγχθεὶς, ἑκὰς επτατο πικρὸς οϊστός. Ν. 592.
ειπερ και μαλα πολλὸν ἑκαστερω εστ' Ευβοιης. η. 321.
τῶν γαρ νῆες εασιν ἑκαστατω, ουδὲ μαλ' εγγύς. Κ. 113.

SYN. Απωθεν, αποπρο, αποπροθι, αποπροθεν, αποσταδα, αποσταδον, μακραν, μακροθεν, πορρω, πορρωθεν, πορρωτερω, πορρωτατω, απωτερω, απωτατω, τῆλε, τηλιστα, τηλοτατω.

Ἑκαστος. singuli, quisque.
οἱ μεν κακκειοντες εβαν οικονδε ἑκαστος. Α. 606.

SYN. Ἑκαστος τις, πᾶς ἑκαστος, οἱ καθ' ἑκαστον.

Ἑκαστοτε. *adv.* frequenter, ubique.
τῶν οὖν τριχων ἑκαστοθ' ἡ μὲν ακμαια (*Scazon.*)
ετιλλεν, ἃς εὑρισκε λευκανθιζουσας. Suid.

SYN. Παρεκαστα.—αει.—θαμινα.—ὡσαυτως.—αὖθις και αὖθις.

Ἑκᾰταιον. *pot.* Ἑκατειον. Hecates fanum vel simulacrum.
ὥσπερ Ἑκαταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν. Vesp. 804. B.
* —ἡ γοῦν Θεαγενους,
ὡς δευρ' ιοῦσα, θοὐκατειον ἠρετο. Lysist. 63. (*ex emendat.* Bentleii *ad Callim. fr.* 227.)*

Ἑκᾰτερθε, Ἑκᾰτερθεν. *adv.* utrinque.
ὡς οἱ μέν ῥ' ἑκατερθε καθειατο μητιοωντες-Βουλὰς·—Υ. 153.
τω δ' ἑτερω ἑκατερθεν ιτην, σωοντες ἑταιρους. ι. 430.

SYN. Αμφοτερωθεν, ἑκατερωθεν, διαμπαξ, κεχωρισμενως.

†Ἑκᾰτερος. alteruter.
a. ου φῂς σὺ χρῆναί μ' ουτ' ακουειν ουθ' ὁρᾶν;
b. χωρὶς γαρ αυτοῖν ἑκατερον 'στιν ἡ φυσις,
τοῦ μητ' ακουειν, μηθ' ὁρᾶν, εὖ ισθ' ὁτι. Thesm. 10.

Ἑκᾰτη. Hecate.
(Αστεριη δ')—Ἑκατην τεκε, τὴν περὶ παντων
Ζεὺς Κρονιδης τιμησε· πορεν δέ οἱ αγλαὰ δῶρα,
μοῖραν εχειν γαιης τε και ατρυγετοιο θαλασσης.
ἡ δε και αστεροεντος ὑπ' ουρανοῦ εμμορε τιμῆς—
εν τ' αγορῇ λαοῖσι μεταπρεπει, ὅν κ' εθελῃσιν·
ἡ δ' ὁπότ' ες πολεμον φθισηνορα θωρησσονται
ανέρες, ενθα θεὰ παραγινεται, οἷς κ' εθελῃσι,
νικην προφρονεως οπασαι, και κῦδος ορεξαι· [sqq.
ἔν τε δικῃ βασιλεῦσι παρ' αιδοιοισι καθιζει. κ. λ. Hes. θ. 411. 430.

SYN. Αρτεμις, Σεληνη. EPITH. Μουνογενης, δασπλῆτις, πολυωνυμος, νυχια, κυνοσφαγης, τριμορφος, τριαυχην, φωσφορος. Φηραια, Περσηΐς.

PHR. Περσεως παρθενος.—δᾳδοφορου νυκτος θυγατηρ. Lyc.
Βριμὼ νυκτιπολον, χθονιην, ενεροισιν ανασσαν. Apoll. 3. 862.
Βριμὼ κικλησκων Ἑκατην επαρωγὸν αεθλων·—
κευθμῶν εξ ὑπατων δεινὴ θεὸς αντεβολησεν
ἱροῖς Αισονιδαο. περιξ δέ μιν εστεφανωντο
σμερδαλεοι δρυΐνοισι μετὰ πτορθοισι δρακοντες·
στραπτε δ' απειρεσιον δαΐδων σελας· αμφι δε τήν γε
οξειῃ ὑλακῇ χθονιοι κυνες εφθεγγοντο. κ. λ. ib. 1211.
—συν δ' αιολομορφος ἱκανεν,
τρισσοκαρηνος, ιδεῖν ολοὸν τερας, ουτι δαϊκτόν,
Ταρταροπαις Ἑκατη· λαιοῦ δέ οἱ εσσυτ' επ' ωμον
ἱππος χαιτηεις· κατὰ δεξιὰ δ' ῆεν αθρῆσαι
λυσσῶπις σκυλακαινα· μεσῃ δ' οφις αγριομορφος[1] κ. λ. Orph. 973.
τᾷ χθονιᾳ θ' Ἑκατᾳ, τὰν καὶ σκυλακες τρομεοντι
ερχομεναν νεκυων ανά τ' ηρια και μελαν αἷμα. Theoc.
Εινοδιαν Ἑκατην κληζω, τριοδῖτιν, ερανvὴν,[2]
ουρανιην, χθονιην τε, και ειναλιην, κροκοπεπλον,
τυμβιδιην, ψυχαῖς νεκυων μέτα βακχευουσαν,
Περσειαν, - - σκυλακῖτιν, αμαιμακετον βασιλειαν.
Ταυροπόλον, παντὸς κοσμου κλειδοῦχον ανασσαν,
ἡγεμονην, νυμφην, κουροτρόφον, ουρεσιφοῖτιν, κ. λ. Orph. H. 1.

1. In hisce vv. describendis, omnino secutus textum V. cl. Godof. Hermanni.

2. Scribe ἐπαινὴν ex emendat. Hemsterhus. ad Luciani Necyomantiam.

*δεσποιν' Ἑκατη, τῶν βασιλειων
προδρομος μελαθρων. Fr. Æsch.*

Ἑκᾰτηβελετης, Ἑκατηβολος, Ἑκατος. Vid. Ἑκηβολος.
μῆνιν Απολλωνος, ἑκατηβελεταο ανακτος. Α. 75.
Χρυσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβολου Απολλωνος. ib. 370.
εὖ ειδὼς αγορευε θεοπροπιας Ἑκατοιο. ib. 385.

Ἑκᾱτῐ. (Vid. Ἑκητι.) *adv.* caussa, voluntate.
λεκτρων θ' ἑκατι, * τῶν τ' επεισακτων γαμων. Lyc. 60.
εστι μοι θεῶν ἑκατι-Μυριὰ παντᾶ κελευθος. Isthm. 4. 1.

Ἑκᾰτογγυιος. *interpr.* numerosus.
φορβαδων κορᾶν αγελαν ἑκατογγυιον. Pind. *fr.* Scol. 1.*

Ἑκᾰτογχειρ, Ἑκατογχειρος. centimanus.
ὦχ' ἑκατογχειρον καλεσασ' ες μακρὸν Ολυμπον,
ὃν Βριαρεων καλεουσι Θεοὶ,— Α. 402.

Ἑκᾰτογκεφαλας, Ἑκατογκεφαλος. ὁ ἡ. centiceps.
πλαγχθεὶς, ἑκατογκεφαλον βαφαῖς Ὑδρας. Herc. Fur. 1188.
Εχιδνα θ' ἑκατογκεφαλος, ἡ τα σπλαγχνά σου. Ran. 473. Br.

Ἑκᾰτογκρᾱνος, Ἑκατογκᾰρηνος. ὁ ἡ. idem.
ἑκατογκαρηνον πρὸς βιαν χειρουμενον. (*sc.* Τυφωνα.) Prom. 353.

Ἑκᾰτομβη. sacrificium centum boum.
—ες δ' ἑκατομβην-Βῆσε θεῷ·— Α. 309.

EPITH. Αγια, αγακλυτος, κλειτη, εξαιτος, πολυκνισσος, ἱερα, τελεσσα.

Ἑκᾰτομβοιος. centum boum pretio æstimabilis.
παντες εὐπλεκέες· εκατομβοιος δε ἑκαστος. Β. 449.

EXP. Ἑκατον βοῶν τιμῆς αξιος.

Ἑκᾰτομπεδος. ὁ ἡ. *propr.* centum pedes æquans; *inde*, amplus, latus. ποιησαν δὲ πυρὴν ἑκατομπεδον ενθα και ενθα. Ψ. 164.
μυριαι δ' εργων καλῶν
τετμηνθ' ἑκατομπεδοι εν σχερῷ κελευθοι. Isth. 6. 31.

Ἑκᾰτομπολις, εως. ἡ. habens centum urbes.
αλλοι θ', οἱ Κρητην ἑκατομπολιν αμφενεμοντο. Β. 649.

Ἑκᾰτομπολιεθρος, ον. idem.
τεκνον Ευρωπας και του μεγαλου
Ζανος, ανασσων
Κρητης ἑκατομπτολιεθρου. Eur. Cretens. *fr.*

Ἑκᾰτομπῠλος, Ἑκατοντᾰπῠλος. C. i. e. multas habens portas.
αἱ θ' ἑκατομπυλοι εισι, διηκοσιοι δ' αν' ἑκαστην. Ι. 383.
* Θηβης εκγεγαὼς τῆς ἑκατονταπυλου. Ep. ἀδ. 501.*

Ἑκᾰτον. *adj. indecl.* centum.
τῶν ἑκατον νηῶν ἦρχε κρειων Αγαμεμνων. Β. 576.

Ἑκᾰτονζῠγος. multis transtris instructus.
* εστι γαρ αμφοτεροισιν ονειδεα μυθησασθαι
πολλὰ μαλ'·* ουδ' αν νηῦς ἑκατονζυγος αχθος αροιτο. Υ. 247.

SYN. Ἑκατοντορος.

Ἑκᾰτονταετηρος, ον. secularis. Vid. Μακροβιοι.

Ἑκᾰτονταετης. * qui C. annorum est.
κεῖνος γαρ εν παισὶν νεος,
εν δε βουλαῖς πρεσβυς* εγκυρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Pyth. 4. 501.

Ἑκᾰτοντᾰλαντος. centum talenta pondere æquans.
φευξει γραφὰς ἑκατονταλαντους τετταρας. Equit. 442.

Ἑκᾰτοντᾰς, ᾰδος. ἡ. centuria.
τρεῖς μέν οἱ πολιων ἑκατοντάδες ενδεδμηνται. Theoc. 17. 82.

SYN. Εκατοστυς.

Ἑκᾰτοντοργυιος, Ἑκατονταοργυιος. centum ulnarum.
το δε μῆκός εστι, και γαρ εμετρησ' αυτ' εγὼ,
ἑκατοντοργυιον. *(*leg.* ἑκατοντορογυιον. Vid. *Monthly Rev.* Apr. 1799. p. 430)* Av. 1130.

Ἑκᾰτοστομος, ον. ὁ ἡ. centum ostia habens. Vid. Παφος.

Ἑκᾰτοστός. * centesimus. potius, Ἑκατοστη, *sc.* δραχμη. *Vid. Schol. in l.*
καξω τουτου τα τελη χωρὶς* και τας πολλὰς ἑκατοστάς. Vesp. [658.

Εκβαζω. enuntio, expono. Vid. Butler. in l. c.
αλλ' η το χαιρειν μᾶλλον εκβαξει λεγων. Ag. 507.

Εκβαινω. egredior.
εκ δε και αυτοὶ βαῖνον επὶ ῥηγμῖνι θαλασσης. Α. 437.
—ευτυχως-Τα πραγματ' εκβεβηκεν,— Eccles. 502.

SYN. Επεκβαινω, εξερχομαι.—εκπαιω, εκπιπτω.

Εκβακχευω. in furorem bacchicum impello. Εκβακχευομαι.
ει μή σ' Απολλων εξεβακχευσε φρενας. Troad. 408.

προσεβαν δρομας εξ εμων
οικων εκβακχευσαμενα. Eur. Supp. 1011. *Markl.*
Syn. Βακχευω, αναβακχευομαι.—εκμαινω, εκταρασσω, ασεμνως εορταζω.

Εκβαλλω. ejicio.
αρχον Αλιζωνων Ὀδιον μεγαν εκβαλε διφρου. E. 39.
Syn. Αναῤῥιπτω, αναῤῥιπιζω, εκριπτω, αφιημι, εκδιωκω, εξελαυνω, εκβρασσω, εξιαλλω, εκδυω, εκτινασσω, εκσειω, εκτριβω, αποστυφελιζω, εκκρουω, απωθεω, φυγαδευω.

Εκβᾰσιος. exscensum juvans. ep. Apollinis.
ενθ' οἵγ' Εκβασιῳ βωμον θεσαν Απολλωνι. Ap. 1. 966.

Εκβᾰσις. egressus.
εκβασις ουπη φαινεθ' ἁλος πολιοιο θυραζε. ε. 410.
Syn. Παρεκβασις, καταβασις, εξοδος, εξηλυσις, εξελευσις, αποβασις, αφιξις, περιστασις, τελος, εκβλαστησις.

Εκβᾰτᾰνα. τα. metropolis Mediæ.
οἵ τε το Σουσων, ηδ' Εκβατανων. (*Anapæst.*) Pers. 16.

Εκβᾰτηρια. *al.* Εκβακτηρια. Exp. εκβασις. αιγιαλος.
εις Βεβρυκων ῥιψειαν εκβατηριαν. Lyc. 516.

Εκβιαζω. vi exturbo.
ὦ τοξον φιλον, ὦ φιλων (*Glycon.*)
χειρων εκβεβιασμενον. (*idem.*) Philoct. 1157. (28. B.)
Syn. Εξαιρεω, εξωθεω.

Εκβῐβαζω. educo.
εκβιβασον εκ του βουτομου τουρνιθιον. Av. 663.
Syn. Εξαγω, εξαγαγω, εξαιτεω, εκκαλεω, ανυω.—δοκιμαζω.

Εκβλαστεω. progermino.
*στεργω δε τον φυσαντα των παντων βροτων
μαλισθ'· ὁριζω τουτο· και συ μη φθονει·
κεινου γαρ εξεβλαστον, ουδ' αν εἷς ανηρ
γυναικος αυδησειεν, αλλα του πατρος.* Eur. *fr. incert.* 58.
Syn. Εκβλαστανω, αποβλαστανω, εκφυομαι.

Εκβλητος. ejectus, ejiciendus.
εκβλητον, η πεσημα φοινιου δορος; Hec. 697.
Syn. Εκβεβλημενος, αποβλητος, εκβολος.

Εκβλυζω, Εκβλῡω. * emano, scaturio.
δειξατ' εελδομενοισιν, ενωπαδις αμμι φανεισαι,
ἤ τινα πετραιην χυσιν ὑδατος,* ἤ τινα γαιης
ἱερον εκβλυοντα, θεαι, ῥοον— Apoll. 4. 1414.
Syn. Εκβρασσομαι, εκζεω, αναβλυζω.

Εκβοαω. exclamo.
ου γαρ σθενω τοσουτους-Ερωτας εκβοησαι. Anac. 33. 19.
Syn. Αναβοαω, ανακραζω, εκφωνεω, βοαω.

Εκβολβιζω. detraho.
ἁ 'λαμβαν' αυτος εξαπατων, εκβολβιω. Pac. 1123.
Syn. Εξορυττω.

Εκβολή. ejectio. Vid. ad v. Δικελλα.
*ουκ, εἶα, πωλοις εμβαλόντες ἡνιας,
παρακτιοι δραμεισθε,* κἀκβολας νεως
'Ελληνίδος δεξεσθε;— Iph. T. 1423.
Syn. Αποβολη, καταβολη, εκβασις, εξοδος, εξελασις, εξουλη, εξωθησις, εκπεμψις, εξαποστολη, εξορια, εκπομπη, αφεσις, απολυσις, εξαναστασις, εκρηγμα, εκρηξις—εκπτωσις.

*Εκβολον, ου. το. *subst.* id quod ejicitur, vel, exponitur.
a. πως δ' αφικομεσθα ναους; b. εκβολον κορης ισως. Ion. 555.
λιπων δε ναος που παρεστιν εκβολα; Helen. 1230.
(vertitur, *fragmenta.* confer vs. 429.)*

Εκβολος. ejectus.
*ωφελες Οιδιποδαν θρεψαι βρεφος εκβολον οικων. Phœn. 817.
(*sed hic, uti in* Bacch. 91. *εκβολον potest esse substantivum.* Vid. supra.)
και τοθ' ὁ τω βασιληος ενι τριοδοισι καθηστο,
αιτιζων ακολως τε* και εκβολα λυματα δαιτος. Call. 6. 115.
Syn. Αποβλητος, εκβλητος, εκπεσων.

Εκβρασσω. æstus impetu ejicio.
Ωκιναρος γην, φοιβον εκβρασσων ὑδωρ. Lyc. 1009.
Syn. Εκβαλλω, εκριπτω, εκπτυω, αποῤῥιπτω.

Εκβρονταομαι. tonitru emitto.
εφεψαλωθη κἀξεβροντηθη σθενος. Prom. 362.
Syn. Εμβρονταομαι.

Εκβρῡχαομαι. vehementer vociferor.
οἱ δε στεναγμον ἡδυν εκβρυχωμενοι. Iph. T. 1390.
Syn. Βρυχαομαι, εξερευγομαι.

Εκβρωμα. edulium. *sed in l. c.* scobs, seu scobes; *q. d.* edulium serræ. —ὥστε πριονος
εκβρωματ' αν βλεψειας εν τομῃ ξυλου. Trach. 700. B.
Syn. Βρωμα. το τρωξιμον.

Εκγαυροομαι. insolesco. 2. jacto. Vid. Γαυροομαι.
το τ' αξιωμα τανδρος εκγαυρουμενος. Iph. A. 101.

Εκγελαω. effuse rideo.
εκ δ' εγελασσε πατηρ τε φιλος, και ποτνια μητηρ. Z. 471.
Syn. Εκκαγχαζω, ανακαγχαζω, γελαω.

Εκγενετης. ortus ex. Vid. Εκγονος.
δεσποταις ἁμιλλᾳ
Ιλιας ουσα κορα, Λακεδαιμονος εκγενεταισι. Andr. 128.

Εκγινομαι. *potius*, Εκγιγν. enascor.
οἱ Διος εξεγενοντο επι προτερων ανθρωπων. E. 637.
Syn. Εκφυομαι, αναφυομαι, ανακυπτω.

Εκγονος. ortus, oriundus.
Τυδεος εκγονος εσσι, δαΐφρονος Οινειδαο. ib. 813.
τον τ' εκ Παλανθρων εκγονον Τενθρηδονος. Lyc. 899.
Syn. Παις, υἱος, ινις, εγγονος, απογονος, επιγονος, εκγενετης, *κελωρ.*

Εκγρᾰφω, Εκγραφομαι. exscribo.
η Μορσιμου τις ῥησιν εξεγραψατο. Ran. 151.
Syn. Απογραφω, μεταγραφω, καταγραφω, μνημονευω.

Εκγρηγορεω. expergefacio, excitor.
τουτι το κακον ου φαυλον εξεγρηγορεν. Av. 1413.
Syn. Εξεγειρομαι, εκνηφω.

Εκδακρῡω. illacrymor.
ποι εκδακρυσαι; ποι αποιμωξαι κακα; Philoct. 281.
Syn. Επιδακρυω, αποθρηνεω, ολοφυρομαι.

*Εκδᾰνειζω. fœnero.
ει το μεν εκδεδανεικας, ὁ δ' αρτι διδως, ὁ δε μελλεις. Philipp. (*sive* Pallad.) *An.* ii. 221. Sed Salmas. mavult ἐκδεδάνηκας, ab ἐκδανέω.

Εκδᾰπᾰναω. expendo.
τίς πλεον εκδαπανων, κληρον απαντα φαγοι. Pallad. *An.* ii. 419.

Εκδεικνῡμι. indico.
οιμοι· δυ' αυ τωδ' εξεδειξας,[1] οἷν εγω
ἡκιστ' αν ηθελησ' ολωλοτοιν κλυειν. Philoct. 426.

Εκδεκτωρ. qui in se suscipit.
ἱππων ονων τ' οχεια και ταυρων γονας
δους, αντιδουλα και πονων εκδεκτορα.* Æsch. Prom. Sol. *fr.* [Vid. Bothe. p. 584.

Εκδερκομαι. adspicio.
ουτε τοι οξυτατον κεφαλης εκδερκεται οσσε. Ψ. 477.
Syn. Δερκομαι, εκθεαομαι, αποβλεπω, επιβλεπω, προβλεπω, διακυπτω.

Εκδερω. excorio.
θασσον δε βυρσαν εξεδειρεν, *η δρομευς[2]
δισσους διαυλους ἱππιους διηνυσε.* Eur. El. 824.
Syn. Δερω, αποδερω, εκδερματιζω, δερμυλλω.

*Εκδετος. religatus.
εκδετον εξ ἱππων 'Εκτορα συρομενον. Alphe. *An.* ii. 129.*

Εκδεχομαι. excipio.
λαοι ἑπονθ' ἑταροι, οἵ οἱ σακος εξεδεχοντο. N. 710.
Syn. Αναδεχομαι, διαδεχομαι, αναλαμβανω, προσδεχομαι. —απειργω.—νοεω, ὑπολαμβανω.—προσδοκαω, παραμενω.

Εκδεω. religo.
εκδεον ημιονων, ται δε χθονα ποσσι δατευντο. Ψ. 121.
Syn. Εκδεσμευω, αναδεω, εξαρταω.

Εκδηλος. manifestus.
—ἱν' εκδηλος μετα πασιν-Αργειοισι γενοιτο,— E. 2.
Syn. Διαδηλος, φανερος, αποβλεπτος, ὑπερεχων.

Εκδημεω. peregre sum.
θεωρος, ὡς εφασκεν, εκδημων, παλιν. Œd. T. 114.
Syn. Αποδημεω.—θυραζω.—αναχωρεω.

Εκδημος. peregre agens. ερωσ' ερωτ' εκδημον·—Hipp. 32.

1. Hanc lectionem, a Scholiaste conservatam, in lucem eruit Porsonus ad Phœn. 538.

2. Spatium, a cursoribus trajectum, fuit apud Græcos temporis mensura. Confer Med. 1178. Pors.

Syn. Αποδημος, απων, απωτερος.

Εκδιαβαινω. Vid. Διαβαινω.
ταφρον δ' εκδιαβαντες ορυκτὴν, εδριοωντο. K. 198.

Εκδίδαγμα. tirocinium.
ου τελεον· οἷον δ' εκδιδαγμα κερκίδος. Ion. 1419.
Syn. Προπαιδευμα, στοιχειωσις.

Εκδίδασκω. edoceo.
ταῦτά μιν εξεδιδασκον· ὁ δ' ουκ εμπαζετο μυθων. Bion. 3. 9.
Syn. Διδασκω, αναδιδασκω, εκπαιδευω, εκμουσοω.

Εκδίδρασκω. aufugio. Vid. Αποφευγω.
ὁ δ' εξεδιδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόῶν. Vesp. 126.

*Εκδίδυσκω. exuo.
αγρυπνεῖ, θρασύς εστιν, εκδιδυσκει. Diophan. *An.* ii. 259.*

Εκδίδωμι. edo, reddo.
ὑμεῖς δ' Αργειην Ἑλενην και κτημαθ' ἁμ' αυτῇ-Εκδοτε—Γ. 459.
Syn. Αποδιδωμι, αναδιδωμι, ενδιδωμι, προφερω.—εκδιδασκομαι.—αποτοπιζω.—εισπιπτω.—προδιδωμι.

Εκδίκαζω. judicia exerceo. [Mark.)
πατερων θανοντων εκδικαζοντες φονον. Eur. Supp. 1215. (25.
Syn. Δικαζω, επιδικαζω, επικρινω, εκδικεω, τιμωρεω.

Εκδίκητης. ultor. Vid. Αμυντωρ.
τοῦ φθιμενου πατρὸς εκδικαταν[1]. ib. 1152.

Εκδἴκος. vindex. 2. injustus.
1. εις ὕδωρ μ' ἐρριψας· εχει θεὸς εκδικον ομμα. Batr. 96.
2. ου γαρ φιλοῦσιν ανδρας εκδικους τρεφειν. Œd. C. 975. (20. B.)
Syn. Αποινοδικος, αμυντικος. 2. αδικος, εκνομος.

Εκδίκως. *adv.* injuste.
ὅσοι παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' εκδικως. Prom. 975.
Syn. Αδικως, παρανομως.

Εκδιωκω. expello. Vid. Εκβαλλω.
αεὶ το λυποῦν εκδιωκε τοῦ βιου. Sent.

*Εκδονεω. emoveo.
παντων δ' εκδεδονηντο θοαὶ φρενὲς,—Agath. *An.* iii. 42.

Εκδοτος, ου. ὁ ἡ. deditus, traditus. 2. ἡ. nupta.
1. ἥν με λαβῃς μεθυοντ', απαγ' εκδοτον·—Posidipp. *ib.* ii. 46.

Εκδοχιον, *pro* ἐκδοχεῖον. receptaculum, cisterna.
ειμὶ δε Μουσαων μυστικὸν εκδοχιον. *Anal.* iii. p. 223.*

Εκδρακοντοῦμαι. in draconem convertor.
δεῖ τοί νιν, ὡς εθρεψεν εκπαγλον τερας,
θανεῖν βιαιως· εκδρακοντωθεὶς δ' εγὼ
κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον εννεπει τοδε. Choëph. 547.

Εκδῦμα, ἄτος. το. exuviæ. [i. 483.
σανδαλα, και μαλακαὶ, μαστῶν εκδυματα, μιτραι. Hedyl. *An.*

Εκδῦνω, Εκδυω, Εκδυομαι. emergo.
ἑζετο δ' εν λεκτρῳ, μαλακον δ' εκδυνε χιτῶνα. α. 437.
λῦσε δέ οἱ ζωνην, ιδὲ εἱματα σιγαλοεντα-Εκδυε—H. Ven. 166.
μητε τις Αργειων, νῶϊν δ' εκδῦμεν ολεθρον. Π. 99.
τευχεά τ' εξεδυοντο, *τά μεν κατεθεντ' επι γαιῃ. Γ. 114.
—αλλ' αθρει,
κατα τῆς πυελου το τρημ'* ὅπως μη 'κδυσεται. Vesp. 140.
*ουκοῦν δικαιον επ' ολεθρῳ τῷ τοῦδ' εμε
χαριν τιθεσθαι, καὐτὸν* εκδῦναι κακῶν. Iph. T. 601.
Syn. Αποδυω, αποδυομαι, διαφευγω, εξειμι, εξερχομαι, αναδυομαι.—λωπιζω.

Εκεῖ, Εκεῖθι. *adv.* illic. (19. B.)
ὁδοῦ καταρχειν τῆς εκεῖ, πομπον δ' εμοι-Χωρεῖν. Œd. C. 1074.
εκεῖ γαρ (*sc.* ἐν τοῖς κατω) αιεὶ κεισομαι·— Antig. 76.
—οφρ' αν εκεῖθι-Δαῖτα πτωχευῃ.— ρ. 10.
Syn. Εκεῖσε, αυτοθι, αυτοῦ, τῇδε, τῇδ', αυτοῦ, εκεινῇ. μακραν. πορρω.

Εκεῖθεν. *adv.* illinc.
τοὐκεῖθεν αλσους,* ὦ ξενη, τοῦδ'· ην δέ του
σπανιν τιν' ισχῃς, εστ' εποικος, ὁς φρασει.* Œd. C. 506. B.
Syn. Εκεινοθεν, ενθενδε.—τηνωθε.

Εκεῖνος. **Att.* εκεινοσῖ. iste, ille.
οὑτοσῖ περδιξ· εκεινοσῖ γε, νη Δι', ατταγας. Av. 297.*
αφρητωρ, αθεμιστος, ανεστιος εστιν εκεῖνος,
ὁς πολεμου εραται επιδημιου, οκρυοεντος. I. 63.
Syn. Αυτος, κεῖνος.

Εκεχειρια. induciæ.
αλλ' ευρον ἄν σ' ὑπεχοντα την εκεχειριαν. Pac. 908.
Syn. Ανοχη, ανοκωχη, διοκωχη, διαλυσις, σπονδη, φιλια, συνθηκη, αργια, ανεσις, αναπαυσις, ενδοσις, αφεσις, σχολη.

Εκζεω. effervesco.
εξεζεσεν γαρ Οιδιπου κατευγματα. Sept. Th. 715.
Syn. Αναζεω, ὑπερζεω, βρασσω, αναβραττομαι, εκβρασσομαι, αναφλυω, ὑπερφλυζω, εκβραζω, αποβραζω.

Εκζωπῦρεω. exsuscito sopitum ignem.
τον πολεμον εκζωπυρησετ' ενδόθεν κεκραγότες. Pac. 309.
Syn. Αναζωπυρεω, αναπτω, εξεγειρω, ανεγειρω.

Ἑκηβολια. peritia jaculandi.
ουδὲ ἑκηβολιαι, ᾗσιν το πριν γ' εκεκαστο. E. 54.
Syn. Ευστοχια, μακροβολια.

Ἑκηβολος. longe jaculans.
τουνεκ' αρ αλγε' εδωκεν Ἑκηβολος, ηδ' ετι δωσει. A. 96.
Syn. Ἑκατηβολος, ἑκατηβελετης, ἑκατος, τοξικος, ευστοχος, ευστοχωτατος, μακροβολος.

Ἑκηλος. quietus.
—εμοὶ δ' αχος· οἱ δὲ ἑκηλοι-Τερπονται— E. 759.
Syn. Ευκηλος, ἡσυχος, ἡσυχιος, μισοπραγμων, αθορυβος, αταραχος, ηρεμος, ηρεμαιος, πρᾶος.

Ἑκητι. *adv.* caussa, gratia.
ῥητοί τ' ἀρρητοί τε Διὸς μεγαλοιο ἑκητι. Hes. ε. 4.
Ἑρμειαο ἑκητι διακτορου, ὅς ῥά τε παντων. ο. 318.
Syn. Ἑκατι, ἑνεκα, χαριν, αμφι, δια, επι, παρα.—αυθαιρετως.

Εκθαμνιζω. exstirpo.
μή μοι πολιν γε πρυμνοθεν πανωλεθρον
εκθαμνισητε— Sept. Th. 72.
Syn. Εκπρεμνιζω, εκθεμελιοω, απορριζοω, εκριζοω, εκμοχλευω, εκσπαω, εκπορθεω.

Εκθεαομαι. Vid. Εκδερκομαι, Αποβλεπω, et ad v. Εισπαιω.

Εκθεριζω. demeto.
την γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρευς-Εκεῖνος, εκθεριξω; Anac. 12. 7.
Syn. Αποθεριζω, εξαμαω, διαμαω.

Εκθεσφᾰτα. τα. * *melius leg. in l. c.* ἐκ θ. η. i. e. εξηδη θεσφ.*
οἵ τ' αυτῷ επεὶ ουτι θεῶν εκθεσφατα ηδη. E. 64.
Syn. Θεσφατα, θεοφατα, χρηστηρια, μαντευματα.

Εκθηριοομαι. ferinam formam induo.
εκθηριωθεῖσ', οφεος αλλαξει τυπον.[2] Bacch. 1329.
Syn. Αποθηριοῦμαι, εξαγριαινομαι, εξαγριοῦμαι.

*Εκθλῖβω. elido, exprimo.
εκθλιβει νοτερῶν αφρὸν απὸ πλοκαμων. Antip. Sid. *An.* ii. 15.*

Εκθνησκω. pro mortuo jaceo. Vid. Αποθνησκω.
—ατὰρ μνηστῆρες αγανοὶ
χεῖρας ανασχομενοι γελω εκθανον·— σ. 99.

Εκθοιναομαι. epulor.
κελαινοβρωτον δ' ἧπαρ εκθοινησεται. Prom. 1024.
Syn. Θοιναομαι, καταθοιναομαι, κατατρωγω.—δαινυμαι.

Εκθορεω. exsilio.
Πατροκλος δ' ἑτερωθεν, επεὶ ιδεν, εκθορε διφρου. Π. 427.
—αυτὰρ Απολλων-Αντιος εξεθορε,— Φ. 539.
Syn. Εξαλλομαι, εκπηδαω, εκθρωσκω.

Εκθροεω. enuntio.

---

1. Locum exscribo, ex emendatione Tyrwhitti, quam merito palmariam vocat Porsonus:
ἆρ' ἔσθ', ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος
χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναΐδῶν στρατηλάταν,
τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν; Vid. postr. Markl. edit.
Pro Ἐκδικητής igitur reponendum, Ἐκδικαστής.

2. Acutissime viderat Tyrwhittus versum antecedentem,
ὦ πάτερ, ὁρᾷς γὰρ τἄμ' ὅσῳ μετεστράφη,
Agavæ tribuendum esse, non Baccho; et post eum reliqua ejus sermonis, et initium orationis Bacchi, ergo plures, fortasse quinquaginta, versus intercidisse. Unum autem versiculum, qui revera vs. 1329. antecedere deberet, mira fortuna in Cod. Paris. Scholiastæ ad Dionys. Perieg. vs. 391. deprehendit vir eruditissimus G. G. Bredow. *Vid. Epist. Parisiens. Lips.* 1812. p. 45. Locus igitur ab Euripide sic conscriptus est:
δράκων γενήσει μεταβαλὼν, δάμαρ τε σὴ
ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος ἀλλάξει τύπον,
ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν, θνητὸς γεγώς.

*ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ες ορθὸν εκφερεις [1490. (24.Br.)
μαντευμαθ',* ὅς σφῷν θανατον εξ αμφοῖν θροεῖ; Œd. C.
Syn. Εξαγγελλω, εκφαινω, αποφαινω, προσημαινω.
Εκθρωσκω. exsilio. —κραδιη δέ μοι εξω
στηθεων εκθρωσκει, τρομεει δ' ὑπο φαιδιμα γυῖα. K. 95.
Syn. Αποθρωσκω, εκθορεω, αναπαλλω, αναπηδαω.—εκτρεχω, εκφευγω.
Εκθῡμιαω. adoleo.
—κἀξεθυμια-Σμυρνης ἱδρῶτα,— Ion. 1174.
Syn. Αποθυμιαω, αναθυμιαω, εξατμιζομαι, διαπνεω.
Εκθῡμος. animo promtus.
τοσαῦτ' ελεξε καρθ' ὑπ' εκθυμου φρενός. Pers. 372.
Syn. Ευθυμος, ὑπερθυμος, προθυμος, προφρων.
Εκθυσιαζω. pro sequ. *vox haud probi commatis.*
—μοσχων τ' αγελας εριμυκων-Εκθυσιαζοντες— Sibyl. l. 5.
Εκθῡω. Vid. Θυω. —ὡς πατὴρ αντισταθμον
τοῦ θηρὸς εκθυσειε τὴν αὑτοῦ κορην. Soph. El. 574.
Εκκᾰθαιρω. expurgo.
ουρούς τ' εξεκαθαιρον· αὐτὴ δ' ουρανὸν ἶκεν. B. 153.
Syn. Ανακαθαιρω, αποκαθαιρω, αποματτω, περιματτω, αποκλυζω, καταπλυνω.
Ἑκκαιδεκαδωρος. sedecim palmos æquans.
τοῦ κερα εκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκαδωρα πεφυκει. Δ. 109.
Ἑκκαιδεκετης. *fem.* Ἑκκαιδεκετις. qui sedecim annorum est.
αλλ' ἑκκαιδεκετιν, φεῦ, κατεχει σε ταφος. Ep. l. 3.
*Εκκαιρος, ου. ὁ ἡ. intempestivus. 2. exoletus.
εκκαιρον μηλων προσδεχομαι ῥυτίδα. Ep. ἀδ. 61.*
Εκκαιω, Εκκαιομαι. exuro.
και πασας πολιας, ποταμους θ' ἁμα, ηδὲ θαλασσας
εκκαυση— Sibyl. l. 4.
Syn. Εκφλεγω, εκπυροω, αποκαιω, καταφλεγω, ανθρακιζω.
Εκκᾰλᾰμαομαι, ῶμαι. extraho.
και παππαζουσ' ἁμα τῇ γλωττῃ το τριωβολον εκκαλαμᾶται.
Syn. Εξαγω, εφελκω, επισυρομαι, ὑποσπαω. [Vesp. 607.
Εκκᾰλεω, Εκκαλεομαι. evoco.
δμωὰς δ' εκκαλεσας λοῦσαι κελετ', αμφί τ' αλεῖψαι. Ω. 582.
Ἑρμῆς δε ψυχὰς Κυλληνιος εξεκαλεῖτο
ανδρῶν μνηστηρων.— ω. 1.
Syn. Ανακαλεω, προκαλεω, εκπροκαλεομαι, παρακαλεω, κατακαλεω, επαγω, παρορμαω.
Εκκᾰλυπτω, Εκκαλυπτομαι. detego.
εκ δε καλυψαμενοι παρα θῖν' ἁλὸς ατρυγετοιο. κ. 179.
ιθ', εκκαλυψον, ὡς ιδω το πᾶν κακόν. Aj. 1022. (1003. Br.)
Syn. Αποκαλυπτω, αποστεγαζω, αποσκεπαζω, ανακαλυπτω, αναφαινω.
Εκκαρπιζω. fructus decerpo. Εκκαρπιζομαι.
ατης αρουρα θανατον εκκάρπιζεται[1]. Sept. Th. 607.
Syn. Καρπολογεω, οπωριζομαι, εκφυω.
Εκκατειδω (*inus.*) despecto a.
—νεμεσησε δ' Απολλων-Περγαμου εκκατιδών. Δ. 508.
Syn. Αποσκοπεω, αποβλεπω, κατειδω.
Εκκατεφαλλομαι. exsilio.
ἡ δ' ἁρπῃ εικυῖα τανυπτερυγι, λιγυφωνῳ,
ουρανοῦ εκκατεπαλτο δι' αιθέρος— T. 351.
Syn. Καθαλλομαι, καταπηδαω, αποθρωσκω.
Εκκαυλιζω. caulem evello.
ὁποταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλους
τῶν ευθυνῶν εκκαυλιζων. Equit. 824.
Syn. Αποκαυλιζω, αναιρεω, ανασπαω, αποκλαω.
Εκκαυμα. fomes, incitamentum.
το μη ειδεναι σε μηδὲν, ὧν ἁμαρτανεις,
εκκαυμα τολμης ἱκανον εστι και θρασους. Eur. *fr. inc.* 6.
Syn. Ὑπεκκαυμα, ζωπυρον, εκκαυσις, εκπρησις, εκπυρωσις.—κινητηριον.
Εκκαυχαομαι. glorior.
Καδμου σοφισμαθ', ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν
Ζῆν' εξεκαυχῶνθ', ὁτι γαμους εψευσατο. Bacch. 31.
Syn. Καυχαομαι, εγκαυχαω, καυχεω.
Εκκειμαι. expositus sum.

1. Hic versus uncinis includitur a Porsono.

μηροὶ καλυπτῆς εξεκειντο πιμελῆς. Antig. 1023. (11. Br.)
Syn. Εκτιθεμαι, εκπιπτω, προκειμαι, κεῖμαι.
Εκκενοω. exinanio.
αλλ' ου σφιν τῶν ἦθος, επεὶ γλυκὺν εξεκενωσαν
θυμὸν ες ευρεῖαν σχεδιαν στυγνοῦ Αχεροντος[2]. Theoc. 16. 40.
Syn. Αποκενοω, απογεμιζω, αλαπαζω, εξαλαπαζω, ὑπαλαπαζω, εξαρυω.
Εκκεραϊζω. diripio, vasto.
ποτνια Δαματηρ, τᾶς ἱερον εκκεραϊζεις. Call. 6. 50.
Syn. Αναρπαζω, αφαρπαζω, εκπορθῶ, εκθαμνιζω.
Εκκηραινω. *perimo, corrumpo. *Hesych.* Ἐξεκήρανεν. (*f. av.*) ἐξέφθειρεν.* ὑπνος πονος τε κυριοι συνωμοται
δεινῆς δρακαινης εξεκηραναν μενος. Eumen. 128.
Syn. Παραιρεομαι, αφαιρεω.
Εκκηρυσσω. præconis voce extermino.
προς ουδὲν ἡμιλλᾶτο, κἀκηρυσσετο[3]
αυτὸς προς αὑτοῦ καλλινικος,— Herc. F. 960.
Syn. Αφοριζω, εξοριζω, εξελαυνω, εκβαλλω, εξαγγελλω.
Εκκῑνεω. exagito.
οὕτως αναιδῶς εξεκινησας τοδε-Το ῥημα; Œd. T. 362.
σὺ γάρ μ' απευνασθέντος εκκινεῖς κακοῦ. Trach. 1258.
Syn. Εκφερω, εκδιωκω, εκκαλεω, εξεγειρω, αναταραττω.
Εκκιω. Vid. Εξερχομαι.
ὡς εφατ'· εκ δ' υἱὸς Δολιου κιεν, ὡς εκελευσεν. ω. 491.
Εκκλειω. *excludo.
δομους ανοιξας· νῦν γὰρ εκκεκλεισμεθα.* Herc. Fur. 330.
Syn. Αποκλειω, αποθυροω.
Εκκλεπτω. suffuror.
Ἑρμεᾳ εξηγγειλεν· ὁ δ' εξεκλεψεν Αρηα. E. 390.
Syn. Διακλεπτω, αναγω, ὑφαγω, εκκομιζω.
Εκκλησῐᾱ. concio; cœtus civium convocatus.
εκκλησιᾱ δ' ουχὶ δια τοῦτον γιγνεται; Plut. 171.
ἱστοὶ, γυναικῶν εργα, κοὐκ εκκλησιαι. Sent.
Syn. Αγορα, ὁμηγυρις, συναγωγη, συνοδος.
Εκκλησῐαζω. in concione delibero.
εδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὑπνον εν τῇ Πνυκι
εκκλησιαζειν προβατα συγκαθημενα, κ. λ. Vesp. 31.
Syn. Εξεκκλησιαζω, δημηγορεω, αγυραομαι, εκλεγω, συναθροιζω.—Εκκλησιαν συλλεγω, ποιῶ, αποδιδωμι.
Εκκλητος, ου. ὁ ἡ. *evocatus. *οἱ ἔκκλητοι in l. l. idem denotat quod,* ἔκκλητος Ἀργείων ὄχλος. ib. 611. *et a* Xenoph. *discimus Lacedæmoniorum concionem fuisse appellatum,* τοὺς ἐκκλήτους.*
—πορευει δ' αυτὸν εκκλητων απο-Πυλαδης δακρυων·— Orest.
Exp. Απο τῆς εκκλησιας. [947.
Syn. Αποκλητος, επικλητος, εγκλητος, συγκλητος.
Εκκλυω. *lege divisim in Iliade* Φθίης ἐξ ἔκλ.*
ηε τιν' αγγελιην Φθιης εξεκλυες οἶος; Π. 13.
Syn. Εξακουω, εισακουω, ακουω.
Εκκναισεω. *odiose strido. *Valck. in l. l. præfert* ἐκκνυσδοῦντι, *ab* ἐκκνυζοω. radendo corrumpo; deformo. *Vid. omn. ejus not.*
πανσασθ', ω δυστανοι, αναννυτα κωτιλλοισαι
τρυγονες· εκκναισεῦντι πλατειασδοισαι* ἁπαντα. Theoc.
Syn. Εκκναιω, αποκναιω.—διαλεγω. (*Schol.*) [Adon. 87.
*Εκκναω. erado, excerpo.
ἤν τι λαθῃ μιμνον μεταδορπιον εγγὺς οδοντων,
εκκνῆσαι πρηεῖ κεντρῳ επισταμενον. Crinag. *An.* ii. 141.*
Εκκοβᾰλικευομαι. astute furor.
ὡσπερεὶ γεροντας ἡμᾶς, κἀκκοβαλικευεται. Equit. 270.
Syn. Ληστευω, απαταω, παραλογιζομαι.
Εκκοκκιζω. cortice ablato granum eximo.
λησεις σεαυτὸν τας πολεις εκκοκκισας. Pac. 62.
Syn. Ερημοω, εκτινασσω, συντριβω, εκκλαω, εκβαλλω, περθω.—εκτιλλω, ανασπαω.

2. Στυγνοῖο Χάροντος. conjecit Lambinus. στυγνοῖο γέροντος. Toup' quod recepit Brunck.
3. i. e. καὶ ἐκηρύσσετο. Ita nimirum legend. pro κἀξεκηρύσσετο, quod metrum destruit. Barnes. in textu habet, κἀκκηρύσσετο, quod augmentum, contra leges scenicas, omittit. Sensus loci præterea hanc emendationem postulat; *et renunciabatur* victor. Sed ἐκκηρύσσομαι aliud prorsus denotat. Vid. Steph. Thes. tom. ii. c. 202. E.

*Εκκολαπτω. exsculpo; excido.
χερμὰς, και ξιφεων εξεκολαψε γενυς. Paul. Sil. *An.* iii. 87.*
Εκκολυμβαω. enato.
ὡστ' εκκολυμβᾶν ναός· ηρημωσε δε. Hel. 1625.
Syn. Αποκολυμβαω, απονηχομαι, εκνηχομαι, καταφερομαι.
*Εκκομιδὴ, ῆς. ἡ. exportatio. 2. elatio, ut funeris.
εις τὴν εκκομιδὴν ουδὲν αφῆκεν ὁλως. Lucill. *An.* ii. 328.
Syn. Εκφορα.*
Εκκομιζω, Εκκομιζομαι. eveho, effero.
φιλε κασιγνητ', εκκομισαί τε με, δὸς δέ μοι ἱππους. E. 359.
Syn. Επικομιζω, επιμελομαι, εκφερω, καταγω, εκκρινω, εξελαυνω.
Εκκομψευομαι. argutus sum in sermone.
εκκεκομψευσαι· πονηρον γλωσσ' επιφθονον σοφη. Iph. A. 333.
Syn. Κατακομψευομαι, στωμυλλω.
Εκκοπτω. exscindo.
τον παλαι εκκυψαντα πετρην— Sibyl. l. 5.
Syn. Διακοπτω, επικοπτω, περικοπτω, ὑποκοπτω, κατακοπτω, εκκρουω, εκκολαπτω, εκθλιβω, αποθλιβω, αναιρεω, εκκνιζω.—νικαω.—καταλυω, εκπορθεω, διαφθειρω.
Εκκορεω. everro, corrumpo.
καταθου το κορημα· μη 'κκορει τὴν 'Ελλάδα. Pac. 59.
Syn. Παρακορεω, αποματτω, εκσαροω, αφανιζω.—φθειρω.
Εκκορῠφοω. summatim dico.
ει δ' εθελεις, ἑτερον τοι εγὼ λογον εκκορυφωσω. Hes. ε. 106.
Syn. Αναπτυσσω.—ειπεῖν συνελοντι, ἁπλῶς.—κεφαλαιοω, ανακεφαλαιοω.—βλαστολογεω.
Εκκρεμᾰμαι, Εκκρημναμαι. dependeo.
δεῦρ', ὦ τεκν', εκκρημνασθε πατρῴων πεπλων. Herc. F. 520.
Syn. Εκκρεμαννυμαι, εξαρταομαι, κατακρεμαμαι.
*Εκκρεμὴς, εος. ὁ ἡ. pendulus, dependens.
εισὶν εμῆς ψυχῆς ελπίδες εκκρεμέες. Paul. Sil. *An.* iii. 83.*
Εκκρῑνω. excerno.
αρετῇ τε πρῶτος εκκριθεὶς στρατευματος. Phil. 1471. (25. Br.)
Syn. Αποκρινω, εκπροκρινω, προκρινω, εκλεγω, εξαιρεω, αφοριζω, εκκινεω, χωριζω, εκχωριζω, εξαλειφω, εκριπτω.
Εκκρῐτος. Vid. Εκλεκτος. —εκκριτον δέ νιν
δωρημ' εκεινῳ 'δωκεν Αλκμηνης γονος. Aj. 1320. (1302. Br.)
Εκκρουστος. *"crustatus et prominens. *Angl.* embossed." *Blomf. Glossar. in l.*
το γαρ πόλεως ονειδος εν χαλκηλατῳ
σακει, κυκλωτῷ σωματος προβλῆματι,
Σφιγγ' ωμοσιτον προσμεμηχανημενην
γομφοις, ενωμα,* λαμπρὸν εκκρουστον δεμας. Sept. Th. 535.
*Εκκρουω. expello, deturbo.
εκκρουσον στυγερὰν εκ κραδιας οδυναν. Meleag. 6.*
Εκκῠβισταω. præceps in caput desilio.
εις κρᾶτα πρὸς γῆν εκκυβιστωντων βιᾳ. Eur. Supp. 692.
Syn. Κυβισταω, κατακρημνιζομαι.
Εκκῠκλεω. conversione machinæ, in scena ostendo quod intus agitur.
αλλ' εκκυκλησομαι· καταβαινειν δ' ου σχολή. Acharn. 408.
Syn. Εκκαλυπτω, εκκυλιω, εξελιττω.
Εκκῠλινδω, Εκκυλινδεω, Εκκῠλῐω, Εκκυλιζω. evolvo.
μεσης απηνης ευθὺς εκκυλινδεται. Œd. T. 831. (812. Br.)
αυτὸς δ' εκ διφροιο παρὰ τροχον εξεκυλισθη. Z. 42.
Syn. Αποκυλιω, αποκυλινδεω, εκκυκλεω.
Εκκῠνηγετεω. venor.
τὴν νυμφαγωγον εκκυνηγετῶν τροπιν. Lyc. 1025.
ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς εκκυνηγετεῖ ποτμος; Ion. 1422.
Syn. Κυνηγεω, θηρευω, εκθηραομαι, εξερευναω, εξεταζω.
Εκκωμαζω. *lascive profugio.
'Ελενην ερεσθαι χρῆν ταδ', ἡτις εκ δομων,
τὸ σὸν λιποῦσα φιλιον,* εξεκωμασε
νεανιου μετ' ανδρὸς εις αλλην χθονα. Andr. 603.
Εκκωφαω, Εκκωφοω, surdum facio; hebeto. *Vid. Pors. ad Orest.*
ὁστις ἡμῶν τὰς Αθηνας εκκεκωφηκας βοῶν. Equit. 312.
ἆρ' εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη; Orest. 1292.
Syn. Κωφον ποιῶ, διαμαλασσω.
Εκλαγχᾰνω. *sortior.
τί ποτ' Ανδρομεδα περιαλλα κακῶν*
μερος εξελαχον;— Thesm. 1080. (70. Br.)
ὁπως πατρῴας τυμβον εκλαχοι χθονός. Soph. El. 762.
Syn. Διαλαγχανω, λαγχανω, εκμειρω, εκμειρομαι, εντυγχανω.
Εκλακτιζω, Εκλακτιζομαι. calces in sublime jacto.
σκελος ουρανιόν γ' εκλακτιζων. Vesp. 1483. (92. Br.)
και το Φρυνιχειον-Εκλακτισατω τις. ib. 1516.
Εκλᾰλεω. eloquor. [Antiop. 10.
το δ' εκλαλοῦν (loquacitas), ουθ' ἡδονῆς μεν ἁπτεται. Eur. *fr.*
Syn. Εξαγορευω, εκθρυλλεω, εκφερω, παραφθεγγομαι, δημοσιευω, φλυαρεω.
Εκλαμπω, eluceo. ουθ' ἡλιου τηλαυγὲς ακτινων σελας
τοιοῦτον εξελαμψεν.— Av. 1708.
Syn. Αναλαμπω, απολαμπω, επιλαμπω.
Εκλανθᾰνομαι. obliviscor.
—ουδ' αρ Αχαιοὶ-Αλκῆς εξελαθοντο·— Π. 602.
Syn. Απεκλανθανομαι, αμνημονεω.
Εκλανθᾰνω. oblivisci facio. Εκληθω.
*και Πτελεὸν, και 'Ελος, και Δωριον· ενθα τε Μοῦσαι
αντομεναι Θαμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν αοιδῆς,
Οιχαληθεν ιόντα, παρ Ευρυτου Οιχαλιῆος·
στεῦτο γὰρ ευχομενος νικησεμεν, ειπερ αν αυταὶ
Μοῦσαι αειδοιεν, κουραι Διὸς αιγιοχοιο·
αἱ δε χολωσαμεναι πηρὸν θεσαν· αυτὰρ αοιδὴν
θεσπεσιην αφελοντο,* και εκλελαθον κιθαριστύν. B. 594.
Εκλᾰπαζω. expello. Vid. ad v. Εισθορεω.
Syn. Εξαρπαζω, εκπορθεω, λαπαζω.
Εκλαπτω, Εκλαπτομαι. lambendo ebibo.
και πρός γ', ακρατον εγχεας, αμυστιν εξελαψα. Ach. 1229. B.
τον ζωμον αυτῆς προσπεσὼν εκλαψεται. Pac. 885.
Syn. Λαπτω, αμπωτιζω, εκπινω, εκροφεω, εξαντλαω.
Εκλᾰχαινω. excavo fodiendo.
—χθαμαλωτερον εξελαχαινον-Στειρης— Ap. 1. 374.
Syn. Λαχαινω, εξορυττω, κατασκαπτω.
Εκλειπω, Εκλιμπανω. derelinquo. [936.
—αλλά μ' ἑταῖρος-Εκλειπει, σοφιης ουκ επιδευομενος. Theog.
ἡμαρτανον τοθ', ἡνικ' εξελιμπανον
δομους πατρῴους,— Med. 800.
Syn. Απολειπω, εκπρολειπω, καταλειπω, παραλειπω, ελλειπω, αποπεμπω, ὑστερεω.
Εκλησις. oblivio. Vid. Αμνημοσυνη.
ἡμεῖς δ' αὖ παιδων τε κασιγνητων τε φονοιο
εκλησιν θεωμεν·— ω. 484.
*Εκλῐπαινω. emollio.
ἡ δε και ευπλοΐην δωσει, και χειματι μεσσῳ
το πλατυ λισσομενοις εκλιπανεῖ πελαγος. Possidip. ap.
Εκλογιζομαι. reputo, perpendo. [Ath. p. 318. d.*
ἆρ' εκλογιζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρενας, τοῦδ' οντος ουχὶ δυσμενοῦς; Hec. 744.
Syn. 'Υπολαμβανω, λογιζομαι.
Εκλογος. Æsc. Fr. Syn. Διηγησις.
Εκλοχευω, Εκλοχευομαι. partu edo.
γυνὴ γὰρ ουθ' 'Ελληνὶς, ουτε βαρβαρος
τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν εκλοχευεται. Helen. 265.
τεκνον, ουκ αδακρυτος εκλοχευει. Ion. 1458.
Syn. Αποτικτω, εκτικτω, ωδινω.
Εκλῠσις. exsolutio.
δεσμοῦ αναγκαιου πειρωμενοι εκλυσιν εὑρῆν. Theoc. 24. 33.
Syn. Διαλυσις, καταλυσις, παραλυσις, ανεσις, αφεσις, αφαιρεσις, απαλλαγη, απαλλαξις, ῥυσις, ατονια, ασθενεια, λειποθυμια.—λυτηριον, εκλυτηριον.
Εκλῡτηριον. *(*pot.* εκλυτηριος. *adj.* liberandi vim habens.)
πῶς ουχ, ὁθ' ἡ ῥαψῳδος ενθαδ' ἦν κυων,
ηυδας* τι τοῖσδ' αστοῖσιν εκλυτηριον; Œd. T. 391. Br.
Syn. Λυτηριον, εκλυσις, ῥυσις.
Εκλῠτος. dissolutus.
συρετο δε πρυμνοῖσιν επ' ιχνεσιν εκλυτος ουρή. Tryph. 82.
Syn. Διαλυτος, ανετος, ανειμενος, ανευρος, αναδρος.
Εκλυω,[1] Εκλυομαι. exsolvo.

1. Singulare est, quantum scio, exemplum antepenult. in part. præt. pass. productæ ap. Posidipp. Ath. p. 377. c. τὸ δεῖπνον, ὁρμῆς μεστὸς, ἐκλελῡμένος.

ως οἱ μεν δαινυντο βοῶν κρεα, καυχένας ἱππων
εκλυον ἱδρωοντας, επεὶ πολεμου εκορεσθεν. Pac. 1282.
αλλ' αγε δή σε κακῶν εκλυσομαι, ηδὲ σαωζω. κ. 286.
SYN. Απολυω, απεκλυω, λυω, εξαρπαζω, αφαιρεω, απαλλαττω, ελευθερόω, ισχναινω, απασθενεω, εκλειπω, ελλειπω, αποκαμνω.
Εκλωβαω. injuria adficio. Vid. Λωβευω.
ὦ παῖ Ποιαντος, εξερῶ, μολις δ' ερῶ,
ἁ'γωγ' ὑπ' αυτῶν εξελωβηθην μολών. Philoct. 333.
Εκλωπιζω. veste exuo. —εκ δ' ελωπισε
πλευραν ἁπασαν, ωλενην τ' ευωνυμον. Trach. 942. (27. Br.)
SYN. Γυμνοω, εκδυω, εκδερω, εξανθιζω, λωποδυτεω.
*Εκμᾰγεῖον. το. mantile, spongia. 2. simulacrum rei expressum.
το πετρης ἁλιπλῆγος εκμαγεῖον. (*Hendecasyl.*) Statyll. Flac.
SYN. 2. Εκμαγμα, εκμακτρον.* [*An.* ii. 263.
Εκμαγμα. massa subacta. 2. expressum rei alicujus simulacrum.
λεων, λεων σοι γεγονεν, αυτ' εκμαγμα σον. Thesm. 514. Br.
SYN. Εἶγμα, εικων, απεικασμα, αφομοιωμα, εκτυπωμα, εκσφραγισμα, απεικονισμα, εκμακτρον, εκμαγειον.
Εκμαινομαι. valde furo.
οἱ μεν καλὴν Κυβηβην
λεγουσιν εκμανῆναι. Anac. 13. 4.
SYN. Μαινομαι, εκβακχευομαι, εκμαργοομαι.
*Εκμαινω. in furorem ago.
κἠμὲ γαρ ὁ Κρατιδας τον ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν*
εκμαινει· λιπαρὰ δὲ παρ' αυχένα σειετ' εθειρα. Theoc. 5. 90.
SYN. Μαινω, εκβακχευω, *αναβακχιοω, Eur.
PHR. [Αναχορευειν Ερινυσιν (τινα.) Eur. ανασειραζει και παρακοπτει φρενας. ib.]*
Εκμακτρον. vestigium expressum. Vid. Εκμαγμα.
πῶς δ' αν γενοιτ' αν εν κραταιλεῳ πεδῳ
γαιας ποδῶν εκμακτρον ;— Eur. El. 535.
Εκμανθᾰνω. Vid. Μανθανω.
εστειχε, τοὺς φυσαντας εκμαθεῖν θελων. Phœn. 34.
Εκμᾰραινω. tabefacio. Εκμαραινομαι.
αλλ' αὑτως ἁπαλῷ ποτὶ παχεῖ εξεμαρανθη. Theoc. 3. 30.
SYN. Μαραινω, εκτηκω.—εκσηπομαι, εκκακεω, εκκαμνω.
Εκμαργοομαι. Vid. Εκμαινομαι.
*ὃν εισιδοῦσα βαρβαροις εσθημασι
χρυσῷ τε λαμπρὸν,* εξεμαργωθης φρενας. Troad. 991.
Εκμαρτῠρεω. Vid. Μαρτυρεω.
εκμαρτυρησον προὐμοσας τό μ' ειδέναι. Agam. 1205.
Εκμασσω, Εκμασσομαι. abstergo. 2. exprimo. [122.
στειβομενος καθυπερθε, ποδῶν εκμασσεται ιχνη. Theoc. 17.
οιμας μελῳδοῦ μητρὸς εκμεμαγμενας. Lyc. 713.
SYN. Αποσμαω, αποματτω. 2. εκτυποω, εκφραζω, εκμιμεομαι.
Εκμαστευω. indago.
τετραυματισμένον γαρ ὡς κυων νεβρὸν,
πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν εκμαστευομεν. Eumen. 247.
SYN. Μαστευω, ερευναω, εξερευναω.
Εκμειρομαι. particeps fio. Vid. Εκλαγχανω.
νῦν δ' ἁλὸς εν πελαγεσσι θεῶν εξεμμορε τιμῆς. ε. 335.
'Εκμεθῦω. inebrio.
λυχνον ελαιηρῆς εκμεθυσασα δροσον. Philodem. *An.* ii. 87.*
Εκμελεταω. Vid. Μελεταω.
ταῦτα πονει, ταῦτ' εκμελετα— Pythag. 45.
Εκμέτρεω, Εκμετρεομαι. Vid. Μετρεω.
—την Κορινθιαν
αστροις το λοιπον εκμετρουμενος χθονα. Œd. T. 814. [794. B.)
Εκμῑμεομαι. imitando exprimo.
Σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν εκμιμουμενη. Lyc. 7.
SYN. Μιμεομαι, απομιμεομαι, εκμασσομαι, εκμορφοω.—εκτυποω, αποτυποω, εκχαραττω.—ὁμοιοω.
Εκμολεω. prodeo. Vid. Εξερχομαι.
εκμολεν ἶσος Αρηϊ· κακοῦ δ' αρα οἱ πελεν αρχή. Λ. 603.
Εκμουσοω. carmine complector.
Διονυσος ἡμᾶς εξεμουσωσεν ταδε. Bacch. 823.
SYN. Μουσοω, εκδιδασκω.
Εκμοχθεω. Vid. Εξαντλεω.

επωνυμον τῆς Ταυρικῆς, πονων τε σῶν
οὓς εξεμοχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα. Iph. T. 1455.
ὡς τῷ τυραννῳ πλειον' εκμοχθῇ βιον; Eur. Supp. 451. (61.
Εκμοχλευω. vectibus evello. [Markl.)
εντεῦθεν εκμοχλευσετ', ενθενδὶ δ' εγὼ
συνεκμοχλευσω ;— Lysist. 429.
SYN. Μοχλευω, εκριζοω, αποῤῥιζοω, εκθεμελιοω, πρεμνιζω.
Εκμυζαω, Εκμυζεω. exsugo.
αἷμ' εκμυζησας, επ' αρ' ηπια φαρμακα ειδὼς Πασσε,—Δ. 218.
SYN. Εκπιεζω, εκπιαινω, εκθλιβω, εκχυλιζω, εκθηλαζω, μυζαω, μυζω.
Εκναυσθλοω. e fluctibus enato. Vid. Ναυσθλοω.
Λιγεια δ' εις Τερειναν εκναυσθλωσεται. Lyc. 726.
EXP. Κυριως, τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι. νῦν δε, τὸ ἐκριφῆναι ὑπο τῶν κυματων.
Εκναω. **potius* Ενναω.* Od. ζ. 292.
SYN. Εκρεω, εκφερομαι.
Εκνεμομαι. depascor. 2. educor vel exeo pastum.
ουκ εκτος; ουκ αψοῤῥον εκνεμεῖ ποδα; Aj. 369.
SYN. Εκβοσκομαι.—εξαγω, εκπορευομαι.
Εκνευω. nutu significo. 2. nutu declino.
ἡμᾶς μεν, ... εξενευσ' αποστῆναι προσω. Iph. T. 1329.
2. ανὴρ ὅδ' ουκεθ' αὑτος· εκνευει παλιν. Phœn. 937.
SYN. Νευω, επινευω.—προκυπτω. 2. απονευω, μεταστρεφομαι, παραιτεω, εξαρνος γιγνομαι.
*Εκνεφιας, ου. ὁ. procella, sc. e nube prorumpens.
επαν γαρ εκνεφιας καταιγισας τυχῃ. Alex. ap. Ath. p. 338.
SYN. Αελλα, λαιλαψ.*
Εκνεω. f. ευσω. **potius quam* Εκνευω. *propr.* enatando evito: *deinde, generalius,* effugio. *V. Steph. Thes. tom.* ii. *c.* 1041. *C.* 1051. *H.* 1052. *C.*
κακῶν δ', ὦ ταλας, πελαγος εισορῶ
τοσοῦτον,* ὡστε μηποτ' εκνεῦσαι παλιν. Hipp. 823.
*—ες δε τὴν τυχην
πεσοῦσ' ὁσην σὺ,* πῶς ἂν εκνεῦσαι δοκεῖς; ib. 470.
SYN. Εκνηχομαι, εκκολυμβαω, αναδυομαι. —εκτρεπομαι, εκφευγω.
Εκνηφω. crapulam edormio. 2. evigilo. Vid. Νηφω.
κοὐ θελετ' εκνῆψαι, και σωφρονα προς νοον ελθεῖν. Sibyl. l. 1.
Εκνιπτω, Εκνιπτομαι. eluo.
μεσφ' οταν εκνιψησθε μυσος θειοισι καθαρμοῖς. Orph. 1230.
SYN. Απονιπτω, εκπλυνω, εκκλυζω, αποματτω, καθαιρω.
Εκνομιος, Εκνομος, ου. ὁ ἡ. 1. exlex. 2. insolens. 3. nefandus.
—εἶδε γαρ εκνομιον
λῆμά τε και δυναμιν. Nem. 1. 86.
*τασσε γὰρ εκ Κολχων χρυσειον κῶας ενεῖκαι
Θεσσαλιην ευπωλον.* ὁ δ' ὡς κλυεν εκνομον αυδήν. Orph. 59.
SYN. 1. Ανομος, παρανομος. 2. αηθης, αυθαδης. 3. πονηρος.
Εκνομιως, Εκνομως. *adv.* enormiter.
ου πολλά· και γαρ εκνομιως μ' ησχυνετο. Plut. 982.
λεγεις ερῶντ' ανθρωπον εκνομιωτατα. ib. 993.
*επὶ δε σωματος δικαν μοι
κορακος εχθροῦ σταθεῖσ'* εκνομως
ὑμνον ὑμνεῖν επευχεται. Agam. 1474. Pors.
SYN. Εκτοπως, αμετρως, μεγαλως, ὑπερβαλλοντως, εξαλλως.
Εκνοστεω. Vid. Νοστεω. [E. 157.
—ου ζωοντε μαχης εκνοστησαντε. *(*mel. divisim,* μαχης εκ ν.*)
*Εκνοσφιζομαι. alieno, aufero. Simm: *Alæ,* An. i. 205.
'Εκοντῐ. *adv.* ultro. —δολιχαῖς δ' ελπίσι παιζομενος,
αυτὸς ἑκόντι γεγηθα πλανωμενος,— Macedon. *An.* iii. 122.*
SYN. Εθελοντι, αυτοματην, αυτοματι, αὐτοματως, ἑκουσιως, εθελοντην, εθελοντηδον, εθελουσιως, προῖκα, εξεπιτηδες.
'Εκουσιος. spontaneus.
χρηζῃ, μεθησειν ζῶν ἑκουσιῳ τροπῳ. Med. 751.
SYN. Εκων, εθελουσιος, εθελοντης, αυτεπαγγελτος, αυθαιρετος.
Εκπαγλα, Εκπαγλως. *adv.* stupendum in modum.
ἁ δ' ευηρετμος εκπαγλ' ἁλια χερσὶ παραπτομενα πλατα Θρωσκει,— Œd. C. 749. (16. Br.)
φρεσὶν ορεσκῳοισι, και εκπαγλως απολεσσαν. Α. 268.
SYN. Μεγαλωστι, θαυμαστῶς, θαυμασιως, εκπληκτικῶς,

εκπλαγῶς, ανυπερβλητως, ὑπερφυως, φοβερῶς, ισχυρῶς, εξοχα, περιττα.

Εκπαγλος. terribilis, admirabilis. [452.
—τοτε νῶϊ βιησατο μισθον ἁπαντα-Λαομεδων εκπαγλος,— Φ.
Syn. *Ατυζηλος, δριμυς, εξοχος, εκπληκτικος, καταπληκτικος, θαυμαστος, φοβερος.*

Εκπαγλεομαι. admiratione percellor.
διχομυθα, πατέρα μὲν σὸν εκπαγλουμενος. Orest. 888.
Syn. *Θαυμαζω, αιδεομαι, εκπληττομαι.*

Εκπαιδευμα. quod instituitur, vel enutritur.
σύ τ', ὦ μελαινης νυκτὸς εκπαιδευμ', Ὑπνε,
**ακρατος ελθε θηρὶ τῷ θεοστυγεῖ.* Cycl. 597.*
Syn. *Ομιλητης.—παιδευμα.*

Εκπαιδευω. edocco. Vid. Παιδευω.
ἁς δη Προβλαστος εξεπαιδευσε θρασύς. Lyc. 577.

Εκπαιφασσω. more insanorum excurro.
ουδ' εκπαιφασσειν, ὁτε τ' ηλυθε νοσφιν Αχαιῶν. E. 803.
Syn. *Ενθουσιαω, εκμαινομαι.*

Εκπᾰτασσω. percello.
ξεῖνε ταλαν, σύ γέ τις φρενας εκπεπαταγμένος εσσί. σ. 326.
Syn. *Ατυζω, εκπληττω, πατασσω.*

Εκπᾰτιος. abactus; e medio raptus. *Schutz. in l. c.*
τροπον αιγυπιων, οἵ τ' εκπατιοις (*Anap.*).
αλγεσι παιδων, ὑπατοι λεχεων-Στροφοδινοῦνται. Agam. 49.
Exp. *Εξω τῆς ὁδοῦ· εξω τῆς οικιας αυτῶν.*

Εκπαυω. cessare facio. Vid. Παυω.
αλλ', εκπαυσω γαρ μοχθους. Ion. 144.

Εκπειθω. persuadeo. Vid. Πειθω.
ἡ γὰρ πρὶν αυτὸν εξεπεισ' απαιδια. Œd. T. 1043. (24. Br.)

Εκπειραζω, Εκπειραω, Εκπειραομαι. tento, experior. V. Πειραζω.
ουχὶ ξυνῆκας προσθεν; η 'κπειρᾷ λεγειν; ib. 368[1].
και σου τοσοῦτο πρῶτον εκπειρασομαι. Equit. 1234. Br.

Εκπελει, *Hesych.* ἔξεστι. licet.
—ου γαρ εκπελει
φρονεῖν μεγ', ὁστις δουλος εστι τῶν πελας. Antig. 485.
Syn. *Πελει, εμπρεπει, επιπρεπει.*

Εκπεμπω. emitto.
ἡσυχιον δ' αρα μιν πολεμου εκπεμπε νεεσθαι. Φ. 598.
Syn. *Αποπεμπω, εξαποστελλω, εξελαυνω, εκγυμνοω, περιβαλλομαι.*

*Εκπεραινω. ad finem perduco.
αἶ, αἶ· παλαιὸς χρησμὸς εκπεραινεται. Cycl. 692. Vid. Ion. 785.
ἱν' εκπερανῃ ταλας-Βιοτον,— Herc. F. 428.*

Εκπερᾱμα. transitus[2].
**παῖ, παῖ, θυρας ακουσον ἑρκειας κτυπον.*
*τίς ενδον, ὦ παῖ; παῖ, μαλ' αὖθις, εν δομοις;**
τριτον τοδ', εκπεραμα δωματων καλῶ,
ειπερ φιλοξενη 'στιν Αιγισθου βια. Choëph. 651.
Exp. *Τον διακονον τον εισιοντα και εξιοντα προς τας αποκρισεις.*

Εκπεραω. transeo. Vid. not. ad v. præc.
λαῖτμα μεγ' εκπερωσιν, επεί σφισι δῶκ' Ενοσιχθων. η. 35.
Syn. *Διεκπεραω, διαβαινω, διαπλεω, διανηχομαι, διαδυομαι, μεταβιβαζω, αναβιβαζω, παρερχομαι, περαω.*

Εκπερδῑκιζω. decipio; effugio more perdicis.
ὡς παρ' ἡμῖν ουδὲν αισχρόν εστιν εκπερδικισαι. Av. 768.

Εκπερθω. everto.
εκ δε πολιν περσεν Κιλικων ευναιεταωσαν. Z. 415.
Syn. *Εκπορθεω, διαπερθω, ανατρεπω, περθω, λαμβανω, εκπιπτω.*

*Εκπετᾰμαι. f. πτησομαι. evolo.
ανδρὶ μεν αυλητῆρι θεοὶ νοον ουκ ενεφυσαν·
αλλ' ἁμα τῷ φυσᾷν χὡ νοος εκπεταται. Ep. ἀδ. 395.*

Εκπεταννυμι, Εκπεταζω. extendo.
τὰ δ' ὦτα γάρ σου, νὴ Δι', εξεπεταννυτο,
**ὡσπερ σκιαδειον, και παλιν ξυνηγετο.* Equit. 1347. Br.
*εσβεσε λαμπάδα πᾶσαν επὶ φλιαῖς Ὑμεναιος,**
καὶ στεφος εξεπετασσε γαμηλιον·— Bion. 1. 88.
Syn. *Πεταω, πεταζω, πεταννυω, αναπεταζω, αναπτυσσω, αιθυσσω, εκταννω, εκτεινω, εμπεταννυμι.*

Εκπετησιμος. volucris. Vid. Πτεροεις, Πτηνος.
επὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς εκπετησιμους
*παντας ποιηση τοὺς πελαργιδεῖς *τρεφων,*
*δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα παλιν τρεφειν.** Av. 1355.

Εκπηδαω. saltu exeo.
ὡσθ' ἡδεως ευδουσαν εκπηδᾷν εμε
φοβῳ, φιλαι, ταρβοῦσαν,— Trach. 175.
Syn. *Εξαλλομαι, εξορουω, εκθορεω, αναπηδαω, ανακηκιω.*

Εκπηδημα. saltus. Vid. Πηδημα.
φραξειεν, ὕψος κρεῖσσον εκπηδηματος. Agam. 1385.

Εκπηνιζω. extrico.
αλλ' εἰμ' επὶ τον Κλεων', ὃς αυτοῦ τημερον
εκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλουμενος. Ran. 577. Br.
Exp. *Εξελκυσει απο τοῦ πηνιου.—εκμηρυσεται.* Hes.

Εκπιμπλημι. impleo. Vid. Πιμπλημι, Εκπληθω.
κοὐδεις ὑπεστη· πεδια δ' εξεπιμπλασαν-Φευγοντες— Phœn. [1479.

Εκπῑνω. ebibo.
συ δ', ἡ κατ' οικους, ὡς εχιδν', ὑφειμενη
*ληθουσά μ' εξεπινες, *ουδ' εμανθανον*
*τρεφων δυ' ατα, κἀπαναστασεις θρονων.** Antig. 531. Br.
Syn. *Επεκπινω, καταπινω, εκροφεω, απορροφεω.*

Εκπιπτω. f. εκπεσῶ. excido.
εντροπαλιζομενην· ταχέες δ' εκπιπτον οϊστοί. Φ. 492.
λογων ματαιων οὕνεκ' εκπεσεῖ χθονός. Med. 450.
Syn. *Εκπιτνεω, αποπιπτω, απορρεω, εκβρυω, αποφερομαι, αποτυγχανομαι, εκβαλλομαι, εξωθεομαι.*

*Εκπλᾰγης, εος. ὁ ἡ. attonitus, amens.
πᾶσαι φοιταλεαι τε, παρηοριόν τε νοημα
εκπλαγέες, λυσσᾳ δαιμονος ευϊάδι. Antip. Thess. *Anal. Lectt.* p. 155. *ex emendatione* Brunck.*

Εκπλεθρος[3]. **ἥκεις γαρ ουκ αχρεῖον εκπλεθρον δραμῶν*
αγῶν' ες οικους, αλλὰ πολεμιον κτανὼν
Αιγισθον, ὃς σὸν πατέρα κἀμὸν ωλεσε. Eur. El. 883.*

Εκπλειος. Εκπλεος. **Attice* Εκπλεως. expletus. Vid. Πληρης.
παπτηνας δ' αρα παντα μυχὸν μεγαλοιο δομοιο,
*τρεῖς αδυτους ανεωγε, λαβὼν κληῖδα φαεινὴν,**
νεκταρος εμπλειους, ηδ' αμβροσιης ερατεινῆς. H. in Mer. 246.
**ὡς εκπλεως γε δαιτος ειμ' ορεσκοον.* Cycl. 246. V. et v. 415.*

Εκπλεω, Εκπλωω. enavigo.
εκπλευσας, ὑγιὴς επανῆλθ', εμὸς ἁλικιωτας. Theoc. 14. 54.
—αλλ' ὁτε πετρας-Πληγαδας εξεπλωμεν,— Ap. 2. 644.
Syn. *Αποπλεω, διαπλεω, εξοκελλω, αφορμεω, εξαναγομαι, πλεω.—παρατρεπω.*

---

1. 360. Brunck. qui habet *λόγων*, quod tamen sibi minime placere dicit. Ingeniose igitur conjicit: *οὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν;*

2. Quoniam vox *ἐκπέραμα* rarissima est, neque in Stephani Thesauro reperitur, perpauca de ea dicenda sunt. *Πέραμα*, ex eadem radice, in Homeri Scholiaste deprehenditur. Steph. Th. tom. iii. c. 238. D. *Διαπέραμα* est apud Hesych. v. *Πορθμος*. *Ἐκπέραμα* igitur notat, *transitus*, præsertim *ex ædibus*: nam *ἐκπερᾶν δωμάτων* habet Eurip. Androm. 824. Helen 1401. item, *ἐκπερᾶν μελάθρων*. Cycl. 510.—In versu e Choëph. citato, (ubi *τόδε* refertur ad *τρίτον*, non ad *ἐκπέραμα*) ponitur, ut aiunt, abstract. pro concreto, et *ἐκπέραμα* idem valet ac *τὸν ἐκπεράσοντα*, quo pacto, paullo superius, habes *ἐκπαίδευμα* pro *ἐκπαιδευθεὶς*, *δούλευμα* pro *δουλωθεὶς* sive *δοῦλος*, Soph. Antig. 756. Br. *λάλημα*, (ibid. 320.) pro *λάλος*, et multa similia.

3. Omnino digna est, quæ hic exscribatur, acutissimi Tyrwhitti in l. c. nota. " Vox *ἔκπλεθρον* occurrit etiam in Medea, v. 1190. ubi a " Scholiaste redditur: *μέγα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον*, qui tamen " sensus neque illi loco, neque huic, quem versamus, omnino convenit. " Re perpensa, vix dubito quin vox utrobique scribi debeat *ἕκπλεθρον* " cum aspirata, et verti *sex πλέθρων*, i. e. *stadium*. *πλέθρον* enim est " *ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου*. Suidas in voce. Qua igitur analogia pro " *ἑξάπηχυς*, *sex cubitorum*, *ἑξάπλευρος*, *sex laterum*, dici jubet Phryni- " chus *ἕκπηχυς*, *ἕκπλευρος*, eadem pro *ἑξάπλεθρος* usurpatur ab Euripide " *ἕκπλεθρος*. Posito igitur, quod *ἀγὼν ἕκπλεθρος* nihil aliud est, quam " *ἀγὼν σταδιαῖος*, facilis erit et elegans hujus loci explicatio, et etiam " alterius in Medea, v. 1190. si pro *ἔκπλεθρον* reponamus *ἐκπλέθρου*. " *ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο.*" (*ἂν ἥπτετο*. Musgr. et Pors.)

Εκπληθυνω. Vid. Πληθυνω.
ακταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ᾽ εκπληθυνεν. Pers. 421. (Ald. επληθυνον[1].)

Εκπληθω. impleo.
ἥξει δομους τουσδ᾽, ὥστε σ᾽ εκπλῆσαι χαρᾶς. Phœn. 174.
—πολλὰ δε-Φιλημαт᾽ εξεπλησε— Orest. 462.
Syn. Εκπιμπλημι, εκπληροω, αναπληθω, πληθω, αναπληροω, συμπληθυνω.—επισωρευω.—εκτελεω.—εκτιω.

Εκπληροω. idem. Vid. Πληροω, Αναπληροω.
Βοιωτος αλλος, δεκατον εκπληρῶν οχον. Soph. El. 710.

Εκπληξις. consternatio.
μηδὲ[2] θορυβον, μηδ᾽ εκπληξιν
ξεῖναι ξειναις παρεχωμεν. Iph. A. 604.
Syn. Καταπληξις, εμπληξια, πτοησις, συστολη, ταραχη, αναισθησια, φοβος.

Εκπλησσω, vel Εκπληττω. percello, consterno.
εκ γάρ με πλησουσι, παρημενοι αλλοθεν αλλος. σ. 230.
Syn. Αποπλησσω, καταπλησσω, εκπτησσω, εκπτοιεω, εκπτοεω, εκδειμαινω, εκδειματοω, ατυζω, εκφοβεω, θορυβεω, εκταρασσω, διαταρασσω, διαγω, συστελλω, περιτρεπω, καταβαλλω, εμβρονταω, πλησσω.

*Εκπληττομαι. *pass.* timeo, terreor, stupeo, percutior.
ταρβοῦσα τλημων, κἀκπεπληγμενη φοβῳ. Iph. A. 1535.
—ψυχὰν— Εκπληχθεῖσ᾽ ἦλθον φρικᾳ. Troad. 182.

Εκπλισσω. perambulo. —πανταχῆ γαρ αστεος
ζητῶν νιν εξεπλιξα, κοὐκ εχω λαβεῖν. Ion. 1107. *ex emend. Scal. a Valck. probata, ad Phœn.* 704.*

Εκπλῦνω. eluo. Vid. Εκνιπτω.
οναιο μέντ᾽ ἂν, εἴ τις εκπλυνειέ σε. Plut. 1063.

Εκπλῦτος. elutus.
μητροκτόνον μιασμα δ᾽ εκπλυτον πελει. Eum. 281.
Syn. Εκκεκαθαρμενος, εκλελουμενος.

Εκπνεω. exspiro.
—ὦ ταλας, ὑφ᾽ οὗ-Φονεως αρ᾽ εξεπνευσας;— Aj. 1045. (25. B.)
Syn. Εκφυσαω, αποπνεω, αποψυχω.—αποθνησκω.—εξατμιζομαι.

Εκπνοή. exspiratio.
ουδ᾽ ομμα χραινειν θανασιμοισιν εκπνοαῖς. Hipp. 1438.
Syn. Εκπνοια, αποπνοια, εκπνευσις, αναπνοη, αποφορα, ατμος.

Εκποδων. *adv.* e medio; e conspectu.
αγετέ μ᾽ εκποδων. Antig. 1324. Vid. et 1339. Br.
Syn. Ἑκας, αποθεν, πόῤῥωθεν, αφανης.

*Εκποθεν. *adv.* aliunde; undecunque.
εκποθεν ηεροφοιτος επὶ στοματεσσιν αηδὼν [*Ecphr.* 129.*
λαθρη εφεζομενη, λιγυρὴν ανεβαλλετο μολπήν. Christodor.

Εκποκιζω. vellus adimo. Vid. Εκτιλλω.
αλλ᾽ εκποκιῶ σου τας ποκαδας. Thesm. 574. (67. Br.)
Exp. Τας τριχας εκσπαω.

Εκπονεω. elaboro.
τοῦθ᾽, ότι πραν εν ορει το μελυδριον εξεπονασα. Theoc. 7. 51.
κῆμε μαλθακον εξεπονασε σιδαρεω. (*Dactyl. Æol. Pentam.*) ib. 29. 24.
τον ά Θετις τεκε, και-Χειρων εξεπονασεν. Iph. A. 209.
Syn. Εξεργαζομαι, εκπρασσω, εκπαιδευω, επασκεω, σπουδαζω.

Εκπορευω. exeo; exire facio.
ανοιγετ᾽, εκπορευετ᾽ Ιοκαστην δομων. Phœn. 1075.
Syn. Εξαγω.

Εκπορθεω. devasto.
και πᾶσαν Ακτην (*Atticam*) εξεπορθησαν δορι. Lyc. 1339.
Syn. Εκπερθω, εκπολιορκῶ, εκπολεμεω, καταπολεμεω, χερσοω, ἡτταομαι, εκθαμνιζω.

Εκπορθητωρ. vastator.
σκυμνοι λεοντων, πολεος εκπορθητορες. Eur. Supp. 1223.
Syn. Πορθητης, δηωτης, λυμαντηρ, κεραϊστης, αλαστωρ.

Εκπορθμενομαι. nave aveho.
Μενελαος αυτὴν εκπεπορθμευται χθονός. Helen. 1533.
Syn. Εξαγω, εκφορεω, εκκομιζω.

Εκποριζω. suppedito. Vid. Ποριζω.
παντ᾽ εκποριζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν εμέ. Philoct. 302.

Εκποταομαι, Εκποτεομαι. evolo.
* ουκ επ᾽ αγλαΐας, φιλαι (*Glycon. c. Trochæo*)
θυμὸν, ουδ᾽ επὶ χρυσεοις (idem)
όρμοις εκπεποταμαι. (*Pherecrat.*) Eur.* Elec. 175.
Θεστυλι δειλαια· πᾳ τὰς φρενας εκπεποταπαι; Theoc. 2. 19.
ὡς δ᾽ ότε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς εκποτεονται. T. 357.
Syn. Εξιπταμαι, εκπετομαι, εκπτημι, αφιπταμαι.

Εκπρασσω. perficio. 2. interficio.
ἱκανὸς Απολλων, ᾧ ταδ᾽ εκπρᾶξαι μελει. Œd. T. 385.
2. ου γάρ τις αυτὸν ουτε πυρφορος θεοῦ
κεραυνὸς εξεπραξεν,* ουτε ποντια
θυελλα κινηθεῖσα τῷ τοτ᾽ εν χρονῳ·
αλλ᾽ ἤ τις εκ θεῶν πομπὸς, ἢ το νερτερον [Br.)
ευνουν διαστὰν γῆς αλαμπετον βαθρον.* Œd. C. 1730. (1658.
Syn. Εκπονεω, εκποιεω. 2. εξαιρω, αναιρω.

*Εκπρᾶΰνω. demulceo; emollio.
τον φλογμὸν εκπραΰνεις. Paul. Sil. *An.* iii. p. 99.

Εκπρεπεως. *adv.* eximie.
εκπρεπεως αέθλοισιν επασκησας και εφηβοις. Ep. ἀδ. 170.*

Εκπρεπης. eximius, elegans.
εκπρεπέ᾽ εν πολλοῖσι και εξοχον ἡρωεσσιν. B. 483.
Syn. Ευπρεπης, μεγαλοπρεπης, διαπρεπης, πρεπων, διασημος, αγαῖος, εξαιρετος, καλος, αστεῖος, κομψος, ὡραῖος, εκδηλος.

Εκπρῐαμαι. redimo; pecunia corrumpo.
ποσον θελεις, εφην, σοι-Το τευχθεν εκπριωμαι; Anac. 10. 5.
Syn. Πριαμαι.—απαλλαττω, καταδωροδοκεω.

Εκπροθῡμεομαι. valde cupio.
τι δ᾽ εκπροθυμεῖ τῶνδ᾽ απαλλαχθαι γαμων; Phœn. 1692. P.
Syn. Προθυμεομαι, επιθυμεω.

Εκπροΐημι. emitto.
τὰν αενναον παγαν-Εκπροϊεῖσαι. Ion. 119.
Syn. Εξανιημι, αφιημι, εκπεμπω.

Εκπροκᾰλεομαι. Vid. Εκκαλεω, Προκαλεομαι.
εκπροκαλεσσαμενη μεγαρων ευναιεταοντων. β. 400.

Εκπρŏκρῑνω. Vid. Εκκρινω, Προκρινω.
πολεος εκπροκριθεῖσ᾽ εμᾶς. Phœn. 222.

Εκπρολειπω. Vid. Εκλειπω, Προλειπω.
ἱπποθεν εκχυμενοι, κοῖλον λοχον εκπρολιποντες. θ. 515.

Εκπρομολεω. egredior. —πορους τ᾽ απετεκμηραντο
λιμνης εκπρομολεῖν Τριτωνίδος— Ap. 4. 1538.
Syn. Εκβαινω, εκφοιταω, εξερχομαι.

Εκπροπιπτω. decido.
ὑψόθεν ες γαῖαν τετανυσσεται εκπροπεσοῦσα. Lith. 319.
Syn. Εκπιπτω, αποπιπτω, καταπιπτω.

Εκπρορεω. Vid. Εκρεω, Προρεω.
κικλησκειν πετρην, ότι τοι τριψαντι γαλακτος
εκπρορεει λευκοῖο πανεικελος ενδοθεν ιχώρ. Lith. 201.

Εκπροτῑμαω. pluris facio; præfero. Vid. Προτιμαω.
τοιῷδε μεντοι σ᾽ εκπροτιμησασ᾽ εγὼ-Νομῳ,— Ant. 913. Br.

Εκπροφαινω. ostendo.
αλλοκοτοις ιδεαις μορφης τυπον εκπροφανουσα. Orph. H. 70.

Εκπροφευγω. effugio. Vid. Εκφευγω.
εκπροφυγεῖν μεμαὼς τρηχὺν οδόντα κυνός. Ep. I. 1.

Εκπροχεω. effundo. Vid. Εκχεω.
έρπυζοις, χλοεροὺς εκπροχεων πλοκαμους. Simmias, *An.* i. 168.

Εκπτησσω. expavefacio. —οικων μ᾽, ὥστ᾽ ορνιν,
θαμβει τῷδ᾽ εξεπταξας. Hec. 178.

Εκπτῖλον. —και εκπτιλα ποικίλα τευχῃ. Nic. * *Sed vox et exemplum sunt nauci. Vera enim lectio versûs,* (Ther. 524.) *hæc est:*

---

1. Mirum est profecto Virum, rei metricæ peritissimum, adeo pertinaciter lectionibus depravatis hæsisse. Hoc in loco, etiam absque librorum ope, reponi oportuit ἐπλήθυον, quam tamen lectionem in Cod. Reg. A. detexit Schützius. Similis labes Moschi versum inquinat, Id. 2. 160. etiam in editione Valckenaerii. Pro ἐντῦνον Ὧραι, ad finem Hexametri Dactylici, repone ocius ἔντυον: uti perspexit Brunckius ad Apoll. IV. 1130.

2. Versus debet esse Anapæsticus. Markl. igitur conjicit, μὴ δὴ: novissimus editor, (ni fallor, Gaisfordus, vir doctissimus) μήδ᾽ αὖ.

ητοι ὁτ' ανθεα παντα και εκ πτιλα ποικίλα χευη,
οἷόν τ' ασφαλτου απερευγεται·——*

Εκπτοεω. attonitus obstupesco. Vid. Εκπλησσω, Πτοεω.
*την προδότιν (sc. Helenam), ἥ τοὺς θυλακους τους ποικιλους
περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα, καὶ τὸν χρυσεον
κλοιὸν φοροῦντα περὶ μεσον τον αυχένα,*
εξεπτοηθη, *Μενελεων ανθρωπιον
λῷστον λιποῦσα. μηδαμοῦ γενος ποτὲ
φῦναι γυναικῶν ωφελ', ει μή μοι μονῳ. Cycl. 180.

Εκπτυω. exspuo.
οψε δὲ δή ρ' ανεδυ, στοματος δ' εξεπτυσεν ἅλμην. ε. 322.
Syn. Αποπτυω, εκχρεμπτομαι.

Εκπυνθάνομαι, Εκπευθομαι. audio. 2. sciscitor.
νηῶν ωκυπορων σχεδὸν ελθέμεν, ἔκ τε πυθεσθαι,
ἠὲ φυλασσονται νῆες θοαὶ, ὡς το παρος περ. Κ. 308.
ει δ' Αχιλεὺς ου ταῦτα θεῶν εκπευσεται ομφῆς. Υ. 129.
σκαιῶς γαρ αυτοῦ και χαλεπῶς εκπυνθανει. Plut. 60.
Syn. Πυνθανομαι, ακουομαι, εξερεεινω, ερωταω, ανακρινω, ανιστορεω, επερομαι.

*Εκπῦρος, ου. ὁ ἡ. fervidus, ardens.
ὦ σοβαρὴ βαλανισσα, τί δή ποτέ μ' εκπυρα λουεις; Ep. ἀδ. 64.*

Εκπῦροω, Εκπυροομαι. incendo.
—αὐτῶν τ' εκπυροῦσι σωματα - Θανεῖν θελουσαι; Troad. 301.
Syn. Εκκαιω, εκθερμαινω, διαθερμαινω, επιθερμαινω, διακαιω, πυροω, πυροομαι.

Εκπωμα. poculum. [Philoct. 35.
αυτοξυλόν γ' εκπωμα, φλαυρουργου τινὸς - Ανδρὸς τεχνημα,—
Syn. Εκπομα, ποτηριον, κυαθος, αρυστηρ, φιαλη. * κισσυβιον. Theoc.*

Εκραβδιζω. virgis expello. [Lys. 576.
—εκ τῆς πολεως επικλινεις - Εκραβδιζειν τοὺς μοχθηρους.

Εκραινω. spargo.
κρατὸς δε λευκὸν μυελὸν εκραινει μεσον,
*διασπαρέντος αἵματος, κομης θ' ὁμοῦ. (*ita optime emendat* Brunck.)* Trach. 783.
Syn. Εκρεω, εκβλυζω, εκχεω, αποχεω, απορραινω, προσραινω.

Εκρεω. effluo.
κεῖτο ταθείς· εκ δ' αἷμα μελαν ῥεε, δεῦε δε γαῖαν. Ν. 655.
Syn. Απορρεω, εκπρορεω, εκριπτομαι, εκφερομαι, εκπιπτω.—εξοχετευω.

Εκρηγνυμι. erumpo.
νευρην δ' εξερρηξε νεοστροφον, ἥν οἱ εδησα. Ο. 469.
Syn. Αναρρηγνυμι, καταρρηγνυμι, διορυσσω.

Εκριπτω. *ejicio. *provocat* Morellus *ad Pyth.* 1. 86. *sed ibi recte ab* Heynio *editur*, ῥίψαις.
ὁπως ταχιστα, πρὸς θεῶν, εξω μέ που
καλυψατ', η φονευσατ', η θαλασσιον
εκριψατ', ενθα μηποτ' εισοψεσθ' ετι. Œd. T. 1410. Br.
προρριζος εκριφθείς[1]. Elec. 514.*

Εκροφεω. exsorbeo. Vid. Εκπινω.
τῶν πραγματων, ὁτιη μονος τον ζωμον εκροφησεις. Eq. 359.

Εκσάλασσω. **compositum a lexicis ignoratur: at* σαλάω *et* σαλάσσω *habent ex eodem fonte, quo* σαλεύω.
ἦλθες εμοι ποθεοντι παρ' ελπίδα· τὴν δ' ενὶ θυμῷ *
εξεσαλαξας ὁλην θαμβεῖ φαντασιην. Macedon. *An.* iii. 112.

Εκσάλευω. * *scribi debet ad* Lysistr. 1028. B. ἐκσκάλευσον.*
Syn. Εκκινεω, μετακινεω, εξελκω, εκφερω, εξωθεω, ανασαλευω, εκσειω.

Εκσαωζω, Εκσωζω, Εκσωζομαι. servo.
πετρῃσιν μεγαλῃσι, και εξεσαωσε θαλασσης. δ. 501.
*Τροιζηνιας (*Veneris*) δε τραῦμα φοιτάδος πλανης
εσται κακῶν τε πηματων παραιτιον,
ὁταν θρασεῖα, θουρὰς οιστρηση κυῶν
προς λεκτρα, τυμβος (templum) δ' αυτὸν εκσωσει μορον
Οπλοσμιας (Junonis), σφαγαῖσιν ηυτρεπισμενον. (*de Ægialeia Diomedi insidiante.* Vid. Schol.)* Lyc. 610.

*ὁρᾷς παρα ῥειθροισι χειμαρροις, ὁσα
δενδρεων[2] ὑπεικει,* κλῶνας ὡς εκσώζεται. Antig. 712. Br.
Syn. Ανασωζω, διασωζω, σωζω.

Εκσειω. excutio.
εκσεσεισται χαμαζ'· ουχ ὁρᾷς σειομενον; Acharn. 344.
Syn. Αποσειω, αποστυφελιζω, εκβαλλω, εκτινασσω, εκκινεω, εκσαλασσω, εκσαλευω.

Εκσημαινω. declaro.
τοῖς του; ποθεν τοῦτ' εξεσημηνας κακόν; Soph. El. 1197.
Syn. Αποσημαινω, αποσημειοω, αποδεικνυμι, σημαινω.—χαρακτηριζω.

*Εκσκάλευω. effodio, eruo. *compositum lexicis ignotum, sed Aristophani restitutum e Codd. MSS. pro vulgato,* ἐκσάλευσον. Vid. Br. et Inverniz.
εκσκαλευσον αυτο· κᾆτα δεῖξον αφελοῦσα μοι[3]. Lys. 1028.*

Εκσκεδαννυμι, Εκσκεδαζω. dissipo. Vid. Σκεδαννυμι.
την ειρηνην εξεσκεδασας, τας πρεσβειας τ' απελαυνεις. Eq. 795.

Εκσοβεω. expello.
εκχυτον εκ στερνων εξεσοβησα νοον. Paul. Sil. *An.* iii. 81.
Syn. Εξωθεω, απωθεω, εκδιωκω, εξελαυνω, εκσπαω, εκταρασσω.

Εκσπαω. evello.
λὰξ εν στηθεσι βὰς εξεσπασε μειλινον εγχος. Ζ. 65.
Syn. Αποσπαω, ανασπαω, αφελκω, απωθεω, εξαιρεομαι, αποτιλλω, εκτιλλω, εκσοβεω.

Εκσπενδω. libamina effundo. Vid. Σπενδω.
*—τάς τε πρὶν σπονδας θεοῦ
διδωσι γαιᾳ,* πᾶσι τ' εκσπενδειν λεγει. Ion. 1192.

Εκσπευδω. festino.
εκσπευδε ταχεως· ὡς το τῆς εκκλησιας. Thesm. 277.

Εκστελλω. exorno. *αποσπασας γαρ είματων χρυσηλατους*
περονας απ' αυτῆς, αἷσιν εξεστελλετο. Œd. T. 1292. (68. Br.)
Syn. Επικοσμεω, εξασκεω.—εκπεμπω.—στεφω.

Εκστεφω. coronam aufero. 2. corona exorno.
2. ἱκτηριοις κλαδοισιν εξεστεμμενοι. ib. 3.
παντας δε βωμους, οἱ κατ' Αδμητου δομους,
προσῆλθε, κἀξεστεψε, και προσηυξατο. Alcest. 168.
Syn. 1. Τον στεφανον εξαρπαζω, αποστεφω.—εκκενοω. 2. επιστεφω, στεφω, κοσμεω, εκστελλω.

Εκστρεφω. everto, immuto.
βοθρον τ' εξεστρεψε, και εξεταννυσσ' επι γαιῃ. Ρ. 58.
εκστρεψον ὡς ταχιστα τους σαυτοῦ τροπους. Nub. 88.
Syn. Αναστρεφω, επιστρεφω, καταστρεφω, μεταβαλλω, μεταλλαττω.

Εκσυομαι, *vel Εκσευομαι. emoveor. *a* Σευω. qu. v.*
ὡς ειπών, πυλεων εξεσσυτο φαιδιμος Ἑκτωρ. Η. 1.
Syn. Εξερχομαι, εξορμαω.

---

1. ἐκτριφθεὶς Reisk. quod confirmat Porsonus, Adversar. p. 209. Hoc eo magis enotandum, quod Sophocles nunquam alias verbo ἐκρίπτειν utitur, Euripides nunquam.

2. Dissyllabice. Vid. not. ad v. Δενδρον.

3. Brunckius ad v. 1013. de hoc metro ita statuit. "Ab hoc v. "usque ad 1035. si duos primos mulierum chori excipias, sunt versus "omnes asynarteti e dimetro trochaico, et dimetro pæonico, constante "ex pæone primo et cretico, seu dimetro iambico brachycatal. cujus "primus pes semper est dactylus. Versus 1016. 1017. 1035. et "sequentes tetrametri sunt trochaici."
Mirum certe foret, si tres versus, in brevi adeo systemate dispositi, a ceteris prorsus dissentirent. Porsonus igitur ita legendos præcepi duos ex istis tribus:
ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς (*particip.*), εἶτα πολεμεῖς ἐμοί. v. 1016.
ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι πάνυ πόνηρος εἶ. v. 1035.
Restat tantummodo unus, v. 1017. sociis in gratiam reducendus. Quod ad voculam νῦν adtinet, fatetur profecto Brunckius, a nullo eam veterum librorum agnosci. Itaque, rei metricæ periti judicent, velim, annon, importuno illo adverbio abjecto, versus iste cum ceteris convenire possit. Ut mihi videtur, secunda Asynarteti portiuncula pro Pæonico Dimetro, vel etiam Cretico, habenda est, absque ulla vel Iambi vel Dactyli ratione. Abjecto deinde, νῦν, versus ita disponitur: ἐξόν, ὦ πόνηρε, σοί μ' ἔ | χειν βεβαίαν φίλην. Habes in prima parte Troch. Dim. Acat.—in secunda Pæonicum, vel Creticum, Dim. itidem Acatalecticum. Quicquid de hac opinione statuatur, genuina versus scriptura admodum incerta est. Nihil igitur impedire debet, quo minus hoc systema, nempe a v. 1013. ad 1036. eodem plane versuum genere constare videatur.

*Εκσῦρω. avello. [*An.* ii. 231.*
και το μεν εξεσυρη λοιπὸν δεμας· ἡ δε μενουσα—Οψις—Philipp.

Εκσωρευω. acervatim adgero. Vid. Σωρευω.
νεκροὶ δε νεκροῖς εξεσωρευονθ' ὁμοῦ. Phœn. 1212.

Εκτάδην, Εκταδον. *adv.* porrecte.
τωδ' εκταδην σοι κεῖσθον αλληλοιν πελας. ib. 1726. (12. P.)

Εκτάδιος. extensus.
—χλαῖναν-Διπλῆν, εκταδιην,— K. 134.
Syn. Εκτεταμενος, ευρυς, πλατυς, μεγας.—εκτενης, ορεκτος, ταναος, τετανος.

Εκταμνω. exscindo. Vid. Εκτεμνω.
ιούς τ' εκταμνειν, επί τ' ηπια φαρμακα πασσειν. Λ. 515.

Εκτᾰνὔω, Εκτεινω. extendo.
—και εξετανυσσ' επι γαιῃ· P. 58. *—ὡς δ' ειδῇς ἅπαν, ᾗ τοῦτ' επραχθη,* μειζον' εκτενῶ λογον.* Trach. 692. (80. B.)
Syn. Ανατεινω, προτεινω, απεκτεινω, επεκτεινω, παρατεινω, διατεινω, εκπεταννυμι, ορεγνυμι, περισπαω, τανυω, προστανυω, ταζω, σπιζω, ἁπλοω, αναπλοω.

Εκτειχίζω. muris cingo. *οὗτος, τι ποιεῖς; ἆρα θαυμαζεις ὅτι οὑτω το τεῖχος εκτετειχισται ταχυ;* Av. 1165.
Syn. Τειχοποιεω, διατειχιζω.

Εκτεκνοομαι. *med.* liberos suspicio. Vid. Τεκνοω.
προδιδωσι παῖδας εκτεκνουμενος λαθρα. Ion. 438.

Εκτελευταω. perficio. Vid. Εκπεραινω.
κεῖνος ορνις εκτελευτα-
σει, μεγαλαν πολιων ματροπολιν
Θηραν γενεσθαι, τον ποτε κ. λ. Pyth. 4. 35.
τοιαῦτ' εφραζε προς θεῶν είμαρμενα
τῶν Ἡρακλειων εκτελευτᾶσθαι πονων.[1] Trach. 173.

Εκτελεω. idem.
ουδέ τοι εκτελεουσιν ὑποσχεσιν, ἥνπερ ὑπεσταν. B. 286.
Syn. Παρεκτελεω, επιτελεω, εκτελειοω, τελειοω, τελεω, καταρτιζω, πληροω, ανυω.

Εκτελειος, Εκτελης. perfectus. *—εκ (Herm. ἓν) δε τελειον συμβολον αθανατων ποιησομαι,—* H. in Merc. 526.
εκτελέα βριθειν Δημητερος ἱερὸν ακτήν. Hes. ε. 466.
Syn. Εντελης, παντελης, τελειος, εντελεχης.—αποφορα.
(quid hoc sibi velit ignoro.)

Εκτεμνω. exscindo.
μηρούς τ' εξεταμον, κατά τε κνισσῃ εκαλυψαν. A. 460.
Syn. Διεκτεμνω, εκτεμνω, εκκολαπτω, ανασπαω.

Ἑκτευς. sextarius.
οἶσθ' οὖν απολωλεκυῖα πυρῶν ἕκτεα. Eccles. 547. Br.

Εκτηκω, Εκτηκομαι. eliquo. 2. emacero.
ὡς, πρὶν σφαγῆναί γ', εκτετηκα καρδιαν
θρηνοισι μητρὸς, τηνδε τ' εκτηκω γοοις. Hec. 431.
δακρυοις γεροντ' οφθαλμὸν εκτηκω ταλας. Orest. 528.
Syn. Ανατηκω, αποτηκω, διατηκω, κατατηκω, τηκω, καταπιπτω, διαῤῥεομαι.—δαμαζω, ισχναινω, αποτρυω.

Εκτίθημι. expono. Εκτιθεμαι.
ενθα οἱ, εκθεῖσαι πυκινον λεχος, εμβαλετ' ευνην. ψ. 179.
διδωσι βουκολοισιν εκθεῖναι βρεφος. Phœn. 25.
Syn. Αποτιθημι, εκβαλλω, αναδεικνυμι, κατατιθημι, συνταττω, εξηγεομαι, ανατιθεμαι.

Εκτιλλω. evello.
—κομην-Πωγωνα τ' εκτετιλμένος. Anac. 62. (91. Barnes.) 17.
Syn. Αποτιλλω, κατατιλλω, παρατιλλω, εκποκιζω, αποκνιζω, αποσπαω, εκτινασσω.

Εκτῖμαω. valde honoro. Vid. Τιμαω.
ηδη γαρ εἶδον πολλακις καί τους σοφους
λογῳ ματην θνησκοντας· εἶθ', ὅταν δομους
ελθωσιν αὖθις, εκτετιμηνται πλεον.* Soph. El. 62.

Εκτῖμος. expers honoris. *εκτιμους ισχουσα πτερυγας οξυτονων γοων.* ib. 244. Syn. Ατιμος.

Εκτῖνασσω. excutio.
εκ δε τιναχθεν οδόντες· ενεπλησθεν δέ οἱ αμφω
αἱματος οφθαλμοί·— Π. 348.
Syn. Αποτινασσω, ανατινασσω, εκσειω, εκκινεω, αποκινεω, εκτριβω, εκκρουω.

Εκτινω, Εκτιω. exsolvo, rependo.
πατρῷον εκτινεις τιν' ἆθλον. Antig. 868. (56. Br.)
δρασω ταδ'· ενδικως γαρ εκτισει ποσιν. Med. 267.
**χερὸς πατρῴας εκτινοντα μηχανας.* Agam. 1573. P.*
Syn. Εκτιννυω, αποτινω, αποτιω, εκλυω, αποτιννυω, αποτιννυμι, αναματτω, αποδιδωμι.—κατατιθημι.—καταβαλλω.—τινω.

Εκτοθεν, Εκτοθι, Εκτος, Εκτοσθεν, Εκτοσθε, Εκτοσε. *adv.* extra, seorsim.
πὰρ δ' αυτὸς κλισμὸν θετο ποικίλον, εκτοθεν αλλων
μνηστηρων· μη ξεῖνος, ανιηθεὶς ορυμαγδῷ, κ. λ. α. 132.
τειχεος αμφεμαχοντο, θοαων εκτοθι νηῶν. O. 391.
*—τον δ' εκιχανον-Εκτος απο κλισιης συν τευχεσιν.—*K. 151.
τοφρα δε Κουρητεσσι κακῶς ἦν· ουδ' εδυναντο
τειχεος εκτοσθεν μιμνειν, πολέες περ εόντες. I. 548.
κοῖλον ες αιγιαλὸν, πολιῆς εκτοσθε θαλασσης. χ. 385.
**αυτίκ' απὸ κρατὸς κυνεην ευτυκτον εθηκα,*
και σακος ωμοιϊν· δορυ δ' εκβαλον εκτοσε χειρός.* ξ. 277.
Syn. Αποθεν, εξω, εξοθεν, παρεκ, παρεξ.

Εκτολῦπευω. exantlo.
ὡς ῥα τοτ' Αμφιτρυων χαλεπον πονον εκτολυπευσας. Hes. α. 44.
Syn. Εκτελεω, εργαζομαι, πληρυω, τολυπευω. (*al.* εκτολμησας.)

Εκτομις, ἴδος. ἡ. sectrix.
και δρεπανην καυλῶν αγκυλον εκτομίδα. Ep. ἀδ. 176.

Εκτοξευω. exhaurio; *proprie*, pharetram.
και σου το σῶφρον εξετοξευσε φρενός. Androm. 365.
ηδη νομιζων εκτετοξεῦσθαι βιον. Plut. 34.
Syn. Εκπιπτω, εκκενοω, εξαντλαω, απαντλαω, απεργαζομαι.

Εκτοπιος, Εκτοπος. peregrinus, remotus.
ηνυσατ' εκτοπιαν φλογα πηματος,— Œd. T. 174.
εκτοπιος συθεὶς, ὁ παντων. Œd. C. 119.
συ δε τωνδ' ἑδρανων-Παλιν εκτοπος,— ib. 238.
γητης ὅπως αρουραν εκτοπον λαβών. Trach. 32.
Syn. Ξενος, αλλοκοτος, ὑπερoριος.—ατοπος, αφυης, αμετρος, εκνομος, ανωμαλος, βιαιος, μεγας, αφορητος, παρηλλαγμενος.

Εκτοπως. *adv.* mirum in modum.
αρκτος φιλεῖν ανθρωπον εκτοπως ηυχει. Suid.
Syn. Μεγαλως, απρεπῶς, παρηλλαγμενως, αφορητως, ὑπερβαλλοντως, κραταιῶς, εκπαγλα.

Εκτορεω. exterebro.
αιῶν' εξετορησεν ορεσκῳοιο χελωνης. Hom. Merc. 42.
Syn. Αφαρπαζω, εφελκω.

Ἑκτος. sextus.
ἕκτον δ' αὖτ' Οδυσῆα, Διΐ μητιν αταλαντον. B. 407.
Syn. Ἑκταῖος.

Εκτρᾰπελος. *adv.* aversandus, invenustus.
**νῦν δὲ τὰ τῶν αγαθῶν κακὰ γιγνεται εσθλὰ κακοῖσιν*
ανδρῶν, γιγνονται δ' εκτραπελοισι νομος.* Theog. 289.
Syn. Κακος, πονηρος, αποτροπος, φευκτος, σκληρος, θηριωδης, αμουσος, αισχρος, στρεβλος.

Εκτρᾰπελως. *adv.* a præc. [ii. 309.
εσθων εκτραπελως στομαχων κακὰ, χειρονα λιμοῦ. Lucian. *An.*

Εκτρᾰχηλιζω. *excutio et præcipitem do; cervicem frango, &c.
αναθεὶς γαρ επὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αυτὸν λιπὼν
απειμ', ἵν' εκεῖθεν εκτραχηλισθῇ πεσών.* Plut. 69.
Syn. Αποτραχηλιζω, εκσπονδυλιζω, καταπρηνιζω.—εξεπαιρω.

Εκτρεπω. averto. Εκτρεπομαι.
και πρός τε ποιμνας εκτρεπω, ξυμμικτά τε*
λειας, αδαστα βουκολων φρουρηματα. Aj. 53.
εμοῦ δε πατρι παντα τιμωρουμενης,
ουτε ξυνερδεις, την τε δρῶσαν εκτρεπεις.* Soph. El. 349.
οἱ δ' εξετρεποντο, κοὐκ εδοκουν ὁρᾷν μ' ετι. Plut. 837.
Syn. Αποτρεπω, μεταβαλλω, παρακλινω.

Εκτρεφω, Εκτρεφομαι. enutrio.
καὶ πῶς δικαιως; ὅστις, ὦ 'ναισχυντε, σ' εξεθρεψα. Nub. 1383.
γεινατο δ' εν καλυβῃ με, και εξεθρεψατο βρωτοῖς. Batr. 30.
Syn. Ανατρεφω, τρεφω, αναγω, εκτιθευω, εκτιθηνεω, εκτιθηνευω, εκπαιδευω.

---

1. Pendet hic genitivus a subaud. præp. περὶ, sive, οὕνεκα.

Ἐκτρεχω. excurro.
—εκ δε θυραζε-Εδραμον αμφ' Αχιλῆα δαΐφρονα·— Σ. 29.
*ὁ σὸς πονος, Λυσιππε, και παρ' ελπίδα
ταχ' εκδραμεῖται·—(*in equum æneum.*) Philipp.*An.* ii. 225.*
Syn. Εκθεω, επεκθεω, επεκτρεχω, παρεκτρεχω, κατατρεχω, εκτροχαζω.

Ἐκτρίβω. extero.
κακὸν κακῶς νιν αμορον εκτριψαι βιον. Œd. T. 256. (48. Br.)
προπηλακιζε. σοῦ γὰρ ουκ εστιν βροτῶν
κακιον ὁστις εκτριβησεταί ποτε. ib. 436.
Syn. Διατριβω, αποτριβω, επιτριβω, κατατριβω, τριβω, εκτρυχοω, εκτρυχομαι, εκλεαινω, αποσμηχω, φθειρω.

*Ἐκτριμμᾰ. mantile, sudarium. Vid. ad v. Αμβροσιοδμος.
Syn. Χειρομακτρον.*

Ἐκτροπή. flexus tramitis; trivium, &c. [881.
—νεκρους-Θαπτειν κελευειν λεωφορους προς εκτροπας. Rhes.
Syn. Παροδος, παρατροπη, ατραπιτος, εκβασις, παρεκβασις, εξαλλαγη, περιπλοκη, προφασις, χωρισμος.

Ἐκτροφη. educatio.
*και νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτεροις,
μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γαμους ποιουμενους
σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας· ου γαρ ἡδονὴ,
γυναικί τ' εχθρὸν χρῆμα πρεσβυτης ανὴρ,
αλλ' ὡς ταχιστα·* καὶ γὰρ εκτροφαὶ καλαὶ,
και συννεαζων ἡδὺ παῖς νεῳ πατρί. Eur. *fr.* Dan. 6.
Syn. Ανατροφη, αγωγη, αναγωγη, τιθηνησις.

Ἐκτρῦπαω. terebrando erumpo.
αλλ' εκτετρυπηκεν λαθοῦσά μ' ενδοθεν. Eccles. 337.
Exp. Εξελθεῖν λεληθοτως.
Syn. Διατρυπαω, διορυττω.—διερευναω.

Ἐκτρωγω, Ἐκτρωγομαι. erodo.
φυλαττέ θ' ὁπως μὴ τὴν βαλανον εκτρωξεται. Vesp. 156.
Syn. Εξεδω, κατεδω, κατατρωγω, αποτρωγω.

Ἐκτῦφλοω. excæco. Vid. Τυφλοω.
και το μετωπον εχρισε, και εξετυφλου παρὰ μικρόν. Batr. 235.

Ἕκτωρ. Hector.
Τρῶσι μεν ἡγεμονευε μεγας κορυθαιολος Ἕκτωρ
Πριαμιδης·— B. 816. Epith. Ανδροφονος, αγχεμαχος, αδειης, θρασυς, επισκοπος, κλυτος, δῖος, ἱπποδαμος, οβριμος, πελωριος, μεγαθυμος, θοος, θεοεικελος, δηΐος, δυστηνος, χαλκοκορυστης, χαλκευμιτωρ, Φρυγιος.
Phr. Ἕκτορ υἱὲ Πριαμοιο, Διῒ μῆτιν αταλαντε. H. 47.
[λωβητοὶ Ἕκτορος ἑλκυσμοι. Tryph.]
—Διῒ φιλος—σθενεῒ βλεμεαινων—ποιμενα λαῶν—κρατερον μηστωρα φοβοιο.—βοην αγαθος.—μοθου ακορητος.
Γοργοῦς ομματ' εχων, ηδε βροτολοιγοῦ Αρηος. Hom.
—Τροιας αμαχον αστραβῆ κιονα. Pind.
θειοδομου τειχευς ἑρκος ερυμνοτερον. Ep.
—Καναστραῖον μεγαν
εγχωριον γιγαντα, δυσμενῶν μοχλον. Lyc. 526.

Ἕκτωρ[1]. (*metaph.* Κωλυτης.)
πευκης οδοντας, ἑκτορας πλημμυριδος. ib. 100.

Ἑκτορεος, Ἑκτορειος. Hectoreus.
Ἑκτορεον δε χιτῶνα περὶ στηθεσσι δαΐξαι. B. 416.
επεὶ γὰρ ἡμᾶς ευνασ' Ἑκτορεια χείρ. Rhes. 762.

Ἑκτορίδης. Hectoris fil. sc. Astyanax.
Ἑκτοριδην αγαπητὸν, αλιγκιον αστέρι καλῷ. Z. 401.
Phr. Φιλος Αστυαναξ, Ἕκτορος ἶνις. Troad. 570.

Ἑκῦρα. socrus.
δεῦτε, δυω μοι ἑπεσθον, ιδωμ', ὁτιν' εργα τετυκται·
αιδοιης ἑκυρῆς οπὸς εκλυον, εν δέ μοι αυτῇ
*στηθεσι παλλεται ἦτορ ανὰ στομα, νερθε δὲ γοῦνα
πηγνυται· εγγὺς δή τι κακὸν Πριαμοιο τεκεσσιν.
αι γὰρ απ' ουατος ειη εμεῦ επος· αλλα μαλ' αινῶς
δειδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Αχιλλευς
μοῦνον αποτμηξας πολιος πεδιονδε διηται.* X. 450.
Syn. Πενθερα. (ανδρὸς μητήρ.)

Ἑκῦρός. socer.
η ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δε, πατὴρ ὡς, ηπιος αιεί. Ω. 770.
Syn. Γαμβρος, εδνωτης, κηδεστης, πενθερος, ανδρος πατηρ.

* Εκφᾰγεῖν. exedere.
παντα δε συμμαρψας εξεφαγε πτολεμος. Antip. Sid. *An.* ii. 20.*

Ἐκφαιδρῦνω. polio; nitidum reddo.
νιψαντο δ' αἷμα, σταγόνα δ' εκ παρηΐδων
γλωσσῃ δρακοντος εξεφαιδρυνον χρυός. Bacch. 766.
Syn. Επιφαιδρυνω, φαιδρυνω, απομασσω, εκκαθαιρω.

Ἐκφαινω. in lucem edo.
ἐκ τ' εφανον πᾶσαι σκοπιαὶ και πρωονες ακροι. Π. 299.
σημερον ανδρα φοωσδε μογοστόκος Ειλειθυια
εκφανεῖ, ὃς παντεσσι περικτιονεσσιν αναξει. T. 104.
—ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ-Μαντεῖον εξεφηνεν— Œd. T. 251.
Syn. Εκφαινομαι, διαφαινομαι.—εκδιδωμι, εκφερω, αποφαινω, φανεροποιῶ, δηλοω, φαινω.

* Εκφᾰνης. conspicuus.
θοῶς δε παντες ἦσαν εκφανεῖς ιδεῖν. Pers. 398. P.
Syn. Δηλος, φανερος.*

Ἐκφατνωμα[2]. —Λεσβιον εκφατνωμα— Æsch. Fr.
Syn. Φατνωμα, οροφη.

Ἐκφᾰτως. *adv.* supra modum; ut dici nequeat.
—εκφατως τιον-τας ὑμεναιον. Agam. 715.
Syn. Αμετρως, εκτοπως.

Ἐκφερω, Ἐκφερομαι. effero.
νηῶν δ' εκφερ' αεθλα, λεβητάς τε, τριποδάς τε. Ψ. 259.
οἵ κέ μιν εξοισουσιν, εμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα. ib. 675.
ὁρᾷς τα τοῦδ' οὖν ὡς ες ορθὸν εκφερεις
μαντευμαθ', *(*sic cum Tyrwhitt. leg. Brunck.*)* Œd. C. 1424.
μεγα τι σθενος ἁ Κυπρις εκφερεται
νικας αεί.—— Trach. 497.
Syn. Εκφορεω, εκφρεω, εκκομιζω, εξαγω, επαγω, προφερω, προφερομαι, παραφερω, προκομιζω, προχειριζομαι, δημευω, εξαγορευω, εκθρυλλεω, προτεινω, εκφαινω, εκφημι.—παρερχομαι.—εξαιρω, επικομπαζω.

Ἐκφευγω. evado.
εξ αὖ νῦν εφυγες θανατον, κυον· ἦτέ τοι αγχι. Y. 449.
Syn. Εκφυγγανω, εκπροφευγω, ὑπεκφευγω, αποφευγω.

Ἐκφημι. eloquor.
ουδέ τι εκφασθαι δυνατο επος, ἱεμενός περ. κ. 246.
Syn. Εξειπεῖν, εκφαινω, εκφερω, εξαυδαω, εκφραζω.—αποφημι.

Ἐκφθειρομαι[3]. misere vagor.
εθχὲς δὲ μετὰ ταῦτ' εκφθαρεὶς ουκ οἶδ' ὁποι. Pac. 72.
Exp. Εξερχομαι, (επι κακοῦ).

Ἐκφθιω. perdo, corrumpo. Εκφθιομαι. Vid. Φθιω, Αποφθιω.
ου γάρ πω νηῶν εξεφθιτο οἶνος ερυθρός. ι. 163.

Ἐκφλεγω. exuro. Vid. Εκκαιω.
* εἶτα Περικλεης φοβηθεὶς, μη μετασχῃ τῆς τυχης,
τὰς φυσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αυτοδὰξ τροπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν,* αυτὸς εξεφλεξε τὴν πολιν·
* εμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφισματος,
εξεφυσησεν τοσοῦτον πολεμον, ὡστε τῷ καπνῷ [606.
παντας Ἑλληνας δακρῦσαι, τούς τ' εκεῖ, τούς τ' ενθαδε.* Pac.

Ἐκφλοιω. **expon. in l. l.* ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, *sed Lexica tacent.**
ἠὲ καὶ εκφλοιοιο καταχθέος ἑρματα γαστρός. Nic. Al. 322.

Ἐκφλυσσω, Εκφλυζω. ebullio, exundo.
ουδ' εχει εκφλυξαι τοσσον γοον, ὁσσον ορεχθεῖ. Ap. 1. 275.
Syn. Αναφλυζω, εκφλυνδανω, φλυω, εκζεω.—εξειπεῖν.

Ἐκφοβεομαι. extimesco.

1. "Variæ sunt *hectoris* significationes: jam enim *paxillum illum, qui temonem continet*, significat; jam ipsum *Jovem;* aut *flammeum seu villam continentem comam.* Lycophroni ἕκτορες sunt *anchoræ.*" Funger. ad Hesych. v. Ἕκτορες, e Casaub. ad Athen. Vid. Alberti.

2. Lexici, quod sciam, vocem non agnoscunt, præter Hedericum, Londini, 1816. et ibi, credo, e *Larcheri* schedis involavit. Sed per incuriam impressum ἐκφάτνομα. Locus, ad quem provocat Morellus, est in Æsch. Θαλαμοποιοῖς, et a Polluce adhibetur, Lib. vii. cap. 27. Sed totus ille locus adeo maculis scatet, ut jure dubites vox ipsa ἐκφάτνωμα, necne sit sana. Hesych. quidem dat φατνώματα· σανιδώματα.

3. De sensu τοῦ, φθείρεσθαι, apud Atticos, vide, si placet, nostram Annotationem in Concionem ad Clerum, Tractatui de Veritate Christianæ Religionis subjectam; (p. 383. edit. 2dæ). Locis ibi citatis adde Hecub. 669. Pors. Cycl. 299. Vide etiam infra in v. Προσφθείρομαι.

* εἴ σοι τὰ μητρὸς και πατρὸς χρειη λεγειν,*
ὧν οὕνεκ' εκφοβεῖ με.— Œd. C. 268.
ποιας δὲ καὶ γυναικὸς εκφοβεῖσθ' ὕπερ; Œd. T. 1008.
SYN. Αποφριττω, αποστυγεω.—αποδειλιαω, αποῤῥιγεω, περιφοβεομαι, φοβεομαι, καταδειδω, εκπληττομαι, εκθαμβεω.

Εκφοβεω. exterreo. Vid. Εκπλησσω, et ad v. Ὑδριάδες.

Εκφοινισσω. rubefacio, cruento. Vid. Φοινισσω.
ὁ δ' εἵρπ' αναυδος, μεγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τενοντας εξεφοινισσον ποδῶν. Phœn. 42.

* Εκφοιταω. proruo.
εις ταυτα βαινων ἁρματ' εκφοιτᾷ πατρί. Eur. Elec. 320.*

Εκφορᾱ. * elatio. 2. divulgatio. 3. funus.
1. ——ουκ ἦν εκφορὰ
τοτε τῷ Λυκῳ κρεῶν ουδὲ τῷ διδασκαλῳ. Euphron, ap. Ath. p. 380. a. *emend. a Toup.* Vid. Schweigh.
2. αυται γαρ εσμεν, κοὐδεμι' εκφορα λογον. Thesm. 472.*
3. ὁτε μειρακιον ἦν, τους αωρους ηλεουν·
νυνὶ δ', ὁταν γεροντος εκφορὰν ιδω,
κλαιω· προς εμε γάρ εστι ταὐτο κεῖν' ὁδοῦ. Apollod.
SYN. 1. Εκφορησις, εκτοπισμος, εξορισμος, εξορισις, εξαγωγη, αφαιρεσις. 2. εξαγορευσις. 3. εκκομιδη, κατακομιδη, ταφη, κηδευσις.

Εκφορεω. effero. Εκφρειω, Εκφρεω. emitto foras. V. Εκφερω.
αυτὸς επισπερχων· ταὶ δ' εκφορεον και αναγκη. χ. 451.
εντεῦθεν ουκετ' αυτὸν εξεφρειομεν. Vesp. 125.
τί δρασετ'; ουκ εκφρησετ'; ὦ μιαρωτατοι. ib. 156.

Εκφορος. qui exportari, vel divulgari, potest. *apud Æsch.* sterilis.
ει δ' εκφορός σοι συμφορὰ πρὸς αρσενας. Hipp. 295.
τῶν δυσσεβουντων δ' εκφορωτερα πελοις. Eumen. 908. P.
—αλλ' ουκ εκφορα. Plut. 1139. *(*dubium est an huc referri debeat, an ad* v. Εκφορα. Vid. Hemsterh. in l.)*
SYN. Παραφορος, εκφαντος, εξακουστος, εκπυστος.—εκφερομενος, (οργῆς.)

* Εκφορτιζομαι. *pass.* trador, tanquam merces navi exportanda.
εξημποληmαι κἀκπεφορτισμαι παλαι. Antig. 1036. Br.
EXP. Προδεδομαι, φορτος γεγενημαι· εποιησαντο με φορτον.*

Εκφραζω. edissero. Vid. Εξαυδαω.
και ταῦτα μεντοι μηδὲν αινικτηριως,
αλλ' αυθεκαστ' εκφραζε— Prom. 947.

Εκφροντιζω. excogito. 2. non curo.
εκφροντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγματων. Nub. 695.
SYN. Επινοεω, επισκεπτομαι, βουλευομαι, φροντιζω.

Εκφρων. amens. εκφρονα κικλησκοντες— Sibyl. l. 1.
*εκφρονα την βακχην ουχ ἡ φυσις, αλλ' ἡ τεχνη
θηκατο, και μανιην εγκατεμιξε λιθῳ. Paul. Sil. *An.* iii. 89.*
SYN. Αφρων, παραφρων, αβουλος, μωρος.

Εκφυγγᾰνω. effugio. *Att.* Vid. Εκφευγω.
δεσμους αεικεῖς και δυας εκφυγγανω. Prom. 524.

Εκφυλασσω. custodio.
* αλλ', ὡσπερ ελαβες τον ἱκετην εχεγγυον,*
ῥυου με κἀκφυλασσε·— Œd. C. 284.
SYN. Διαφυλασσω, συνδιαφυλασσω, επιφυλασσω, φυλασσω, διατηρεω.

Εκφυρμα. **vox e prava lectione orta.* Vid. Φυρμα.*

Εκφῡσαω, Εκφυσιαω. exsufflo; vehementer respiro. Vid. ad v. Εκφλεγω.
κἀκφυσιῶν οξεῖαν αἱματος σφαγήν. Agam. 1398.
SYN. Εκκινεω, ταρασσω.—εκπνεω, φυσαω.

Εκφυεω, Εκφυμι. gigno. 2. enascor.
ποιοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' εκφυει βροτῶν; Œd. T. 445.
τοιόσδε δ' εκφὺς, ουκ αν εξελθοιμ' ετι. ib. 1084. Br.
τρεῖς αμφιστρεφέες (*sc.* κεφαλαι), ἑνὸς αυχένος εκπεφυυῖαι. Λ. 40.
SYN. Φυω, τικτω, εγγινομαι, εκφυομαι, εκβλαστεω, ανακυπτω, εκγενναομαι, επαυξανομαι.

* Εκχᾰλαω. emitto. dejicio.
ει δ' εθελεις, τον παῖδα Κλεομβροτον Αμβρακιωτην
μιμοῦ, και τεγεων σὸν δεμας εκχαλασον. Agath. *An.* iii. 59.*

Εκχαυνοω. tumidum reddo.
ουδ' εστιν, αυτὴν ὁστις εκχαυνῶν λογοις. Eur. Supp. 412.
SYN. Εκμαλαττω, εκμαλθακοω, χαυνοω, εκκινεω.

Εκχεω, Εκχυω. effundo.
οἶνον δ' εκ κρητῆρος—Εκχεον,— Γ. 296.
οισομενη ποδανιπτρα· τα γαρ προτερ' εκχυτο παντα. τ. 504.
SYN. Εκπροχεω, προχεω, περιχεω, αποχεω, σπενδω.—απαντλαω, εκτηκω.

Εκχορδοω. fidibus cano. —ουτε τοῦ Σιδωνιου ναβλα λαρυγγοφωνος εκκεχορδωται τυπος. Ath. l. 4.

Εκχορευομαι. e choro ejicio.
ἄν τε ποτ' Αρτεμις εξεχορευσατο,
* χρυσοκερωτ' ελαφον, Μεροπος Τιτανιδα κουραν,
καλλοσυνας ἕνεκεν. Hel.* 387.

Εκχραω, * vel Εκχρῆμι. oraculum edo[1].*
ὅς μοι, τα πολλ' εκεῖν' ὁτ' εξεχρη κακά. Œd. C. 88.
SYN. Εκφωνεω, εκφημι, χραω.

* Εκχῠτος, ου. ὁ ἡ. effusus. [iii. 75.
δειελινῷ χαριεσσα Μενεκρατὶς εκχυτος ὑπνῳ. Paul. Sil. *An.*
ηνιδε πῶς δροσεροῖο πεδον λειμῶνος ερεψας
εκχυτον ευχαιτης κισσος επλεξε κομην. Marian. *ib.* ii. 512.*

Εκχωρεω. cedo. 2. discedo.
χειμῶνες εκχωροῦσιν ευκαρπῳ θερει. Aj. 671. Br.
SYN. Αποχωρεω, απερχομαι, εξερχομαι.

Ἑκών. voluntarius.
καὶ γὰρ εγώ σοι δῶκα ἑκὼν αεκοντί γε θυμῷ. Δ. 43.
SYN. Θελων, ἑκουσιος, αναναγκαστος, αυθαιρετος.

* Ελᾱα. *Atticum,* non Ελαια. *Sed* ἐλᾶη *apud posteriores.*
τίς τῆς ελᾶας πατετραγεν; (*Iamb. Dim. Acat.*) Ran. 988. Br.
εκτος οισει τῶν ελᾶων· (*Troch. Dim. Acat.*) ib. 995.
Αντιγονος δ' ελᾶη, και Διοδωρος ιον. Philipp. *An.* ii. 211.
και περκην ηδη χρυσοχιτων' ελᾶην. ibid. *p.* 217.

Ελᾱδιον. parum vel pauxillum olei.
χλοην, κυμινον, ἅλας, ὕδωρ, ελαδιον. Sotad. ap. Ath. 293. b.*

Ελαια. oliva, arbor. 2. olea, i. e. fructus olivæ.
σῦκαί τε γλυκεραὶ, και ελαῖαι τηλεθοωσαι. η. 116.
οἷον δε τρεφει ερνος ανὴρ εριθηλὲς ελαιης
χωρῳ εν οιοπολῳ, ὅθ' ἅλις αναβεβρυχεν ὕδωρ,
καλὸν, τηλεθάον, το δέ τε πνοιαὶ δονεουσι
παντοιων ανεμων, καί τε βρυει ανθεῖ λευκῷ. P. 53.
SYN. Ελαα, ελαΐς, Αθηναΐς. EPITH. Αγλαομορφος, αγλαοχρως, αγριας, απετηλος, ἁβρα, Ατθις, ἱερα, ἱκεσια, γλαυκωπος, ευκτεατος, θαλερα, καλη, πιαλεα, ευχαῖτις. εὐρραθαμιγξ, ευωδης, κοτινηφορος, καρποφορος, παρθενικη, λιπαρὰ, σκληρα, φθινοπωρις, τανυφυλλος. Vid. Ελαιον.
PHR. Γλαυκᾶς παιδοτροφου φυλλον ελαιας.
φυτευμ' αχειρωτον, αυτοποιον.— Soph.
Παλλαδος ἁγνον αγαλμα.—γλαυκη χλοη. Eur.
Αιτωλος ανὴρ ὕψοθεν,
αμφι κομαισι βαλοι γλαυκοχροα κοσμον ελαιας.— Ol. 3. 23.
φυλλοι ελαιᾶν χρυσεοι[2]. Pind.
* σκιαρον φυτευμα,-Ξυνον ανθρωποις, στεφανος τ' αρετας. ib.
[τῆς τ' αιὲν εν φυλλοισι θαλλουσης βιον
ξανθῆς ελαιας καρπος ευωδης πάρα. Æsch.]*

Ελαιηεις, Ελαιαεις. oleosus.
λαζεο δ' εγχλοα φλοιὸν ελαιηεντα κροτωνος. Nic. Th. 676.
ελαιαεσσα νηδυς. Soph. Fr.

Ελαιηρος, Ελαΐνεος, Ελαΐνος. oleaginus. Vid. ad v. Εκμεθυω.
Κυκλωπος—ῥοπαλον-Χλωρον, ελαΐνεον·— ι. 320.
στειλειον περικαλλες, ελαΐνον, εὖ εναρηρος. ε. 236.

Ελαιον. * oleum. *pl.* Ελαια.
αἱ δε κομαι θυοεντα πεδῳ λειβουσιν ελαια. Call. Apoll. 38.*
αλλά τέ μιν καθυπερθεν επιῤῥεει, ηΰτ' ελαιον. B. 754.
SYN. Αλειφαρ. EPITH. Αμβροτον, αιγλῆεν, αργῆεν, ἡδυ, εναγες, ευθησαυρον, ευῶδες, κηῶδες, λιπαρον, πῖον, θυοέν, ῥοδοεν, ὑγρον. [ευοδμον.]
PHR. —Αλειψατο δε λιπ' ελαιῳ,-Αμβροσιῳ, ἑδανῳ— Hom.
* δωρον ελαΐνον Ατρυτωνης. Orph.*

1. Verbum hoc compositum in ista signif. lexica silentio prætermittunt. Vid. autem Steph. Thes. tom. iv. coll. 585, 619.

2. Adludit Vir doctiss. ad Nem. 1. 26. sed incuria, in tam longo opere minime miranda, nedum culpanda, masculinum genus pro neutro, φύλλα, adhibuit.

—πολυκμητου πιαρ ελαιης. Apollin.
πιονες ὑγροτοκοιο γοναι—ελαιης. Nonn.

Ελαιολογος. qui olivas colligit. [Vesp. 710.
νυν δ', ὡσπερ ελαιολογοι, χωρειθ' ἁμα τῳ τον μισθον εχοντι.
Syn. Ελαϊστης, ελαιωτηρ.

Ελαιοφορος. ferens oleas.
ὦ τον ελαιοφορον οχθον εχων. (*sc.* Athenas.) Herc. F. 1178.

Ελαιοφυης. oleis consitus.
*a. ιστω Γοργοφονα. b. τι τουτ' ελεξας;
a. ἁ σκοπελοις επ' εμοις*
τον ελαιοφυη παγον θασσει. Ion. 1478.

Ελαιοφυλλοφαγος. olivæ folia edens.
τας τ' ελαιοφυλλοφαγους κιχηλας. Ath. 1. 2.

Ελαιοφυτος. —Σαμος. Æsch. Pers. Vid. Ελαιοφυης.

Ελαϊς. idem quod Ελαια.
και περι το χωριον ἁπαν ελαϊδας[1] εν κυκλῳ. Ach. 997.

Ἑλανδρος. viros capiens, vel, perdens. Vid. ad v. Ἑλενας.

Ελασιβροντος. impetu quodam agitatus, qualis est tonitru.
ὁ δ' αρ' ενδον ελασιβροντ' αναρρηγνυς επη. Equit. 623.

Ελασιππος. ὁ ἡ. equos agens. Vid. Νυξ.

Ελασσων, Ελαττων. minor, deterior. Vid. Ελαχυς.
προυφηνεν ουτε μειζον', ουτ' ελασσονα. Soph. Trach. 324. Br.
σθενεις δ' ελασσον των εναντιων χερι. (i. e. ἡττον, μειον.) ib. Elec. 998.
Syn. Μικροτερος, μειων, ολιζων, χειρων, χερειων, φαυλοτερος.

Ελαστρεω. agito, impello.
ζευγεα δινευοντες ελαστρεον ενθα και ενθα. Σ. 543.
Ζανος ελαστρηθεις γυιοπαγει νιφαδι. Antip. Sid. *An.* ii. 13.
Syn. Ελαυνω, κινεω, ανακινεω.—βιαζομαι, δεινοπαθεω.

Ελατη. abies.
εις ελατην αναβας περιμηκετον, ἡ τοτ' εν Ιδῃ. Ξ. 287.
Epith. Μακεδνη, παχεια, ὑψηλη, ὑψικομος, ὑψιλοφος, ουρανομηκης, στιβαρα, περιμετρος, ὑπερλοφος, ευξεστη, τανυφλοιος.

Ελατηρ. placentæ genus.
ἡ Γοργολοφα σ' εκελευε τουτουι φαγειν
ελατηρος, ἱνα τας ναυς ελαυνωμεν καλως. Equit. 1182. Br.
Syn. Πεμμα, πεπτα, μαζα, πλακους. (παν το πλατυ.)

Ελατηρ. agitator, auriga.
αμφοτερον, κοσμος θ' ἱππῳ, ελατηρι τε κυδος. Δ. 145.
ειδησεις Αλκμανα, λυρης ελατηρα Λακαινης. Antip. Thess. *An.* [ii. 123.
ελατηρ ὑπερτατε βροντας. Ol. 4. 1.
Syn. Ηνιοχος, ἱππηλατης, ἁρματηλατης.—κωπηλατης, ερετης.—κρουστης.—κινητης.—αγωγευς, απαγωγος, διωκτης, βασανιστης, εξοριστης, εξολοθρευτης, αφανιστης.
Epith. Κραταιος,—ακορητος ἱμασθλης.

Ελατηριον[2]. μυσος παν ελαση καθαρμοις
ἁπαν ελατηριον.— Choëph. 965. P.
Exp. Το καθαρτικον φαρμακον.

Ελατινος, Ειλατινος. abiegnus.
—θυρην δ' εχε μουνος επιβλης-Ειλατινος,— Ω. 454.

Ελατιονιδης. filius Elationis, nempe, Ischys.
Ισχυ' ἁμ' αντιθεῳ Ελατιονιδῃ ευιππῳ. Hom. Ap. 210.

Ελατρευς. Nom. Pr. Vid. ad v. Δισκος.

Ελαυνω. agito. Ελαυνομαι.
τας Ευμηλος ελαυνε, ποδωκεας, ορνιθας ὡς. B. 764.
ὑμεις μεν νυν αστυδ' ελαυνετε νηα μελαιναν. ο. 502.
ῥυσι' ελαυνομενος· ὁ δ' αμυνων ᾑσι βοεσσιν. Λ. 673.
Syn. Ελαω, ελαστρεω, διελαυνω, προσελαυνω, απελαυνω, προελαυνω, παρελαυνω, εξελαυνω, συνελαυνω, αγω, επαγω, διεξαγω, προαγω, κεντεω, ουταζω, αικιζω, επισπερχω, επικερτομεω, καταπονεω, διωκω, επειγω, εκσειω.—ἱππευω.—ερεσσω.—διφρηλατεω.—κινεω.—πατασσω, ορυττω.

Ελαφηβολια. cervorum venatio.
μηδ' ελαφηβολιην, μηδ' ευστοχιην εριδαινειν. Call. 3. 262.

Ελαφηβολος. qui cervos jaculis figit.
ᾡ ῥα θ' ὑπο σκυμνους ελαφηβολος ἁρπαση ανηρ. Σ. 319.
Αρτεμιν Ορτυγιαν, ελαφηβολον. Trach. 218.
Syn. Κυνηγος, αγρευτηρ.

Ελαφοκτονος. cervos occidens.
ενθα τας ελαφοκτονου-Θεας αμφιπολον κουραν. Iph. T. 1113.

Ελαφος, ου. ὁ και ἡ. cervus.
θηησαντ' ελαφον· μαλα γαρ μεγα θηριον ἡεν. κ. 180.
Syn. Ελλος, κεμας, νεβρος. Epith. Βαθυκερως, κεραος, βριθυκερως, ὑψικερως, χρυσοκερως, τανυκραιρος, αελλοπους, ορειδρομος, μακροπορος, πιων, τετρακορωνος, πυκνοστικτος, στικτοπους, βαλια, θοη, ταχεια, φυζακινη, ωκεια, κραιπνη, αγροτερα, δαιδαλεα, λιποσθενης, Μαιναλια.
Phr. Ναι μην ωκυποδων ελαφων γενος ετρεφεν αια,
ευκεραον, μεγαλωπον, αριπρεπες, αιολονωτον,
στικτον, αριζηλον, ποταμηπορον, ὑψικαρηνον,
πιαλεον νωτοις, και λεπταλεον κωλοισι·
ουτιδανη δειρη, και βαιοτατη παλιν ουρη,
τετραδυμοι ῥινες, πισυρες πνοιῃσι διαυλοι,
αβληχρη κραδιη, και θυμος εσωθεν αναλκις. Opp.

Ελαφου κερας. σκεπτεο, και θητον εχων ελαφοιο πελαζε
αθανατοισι κερας· ποτι γαρ νοος ουρανιωνων
μειδιαει, φυσιος πολυδαιδαλον εργον ιδοντων
εκ κεφαλης ελαφοιο, κ. λ. Lith. 242.

Ελαφριζω. levo; levis, sive celer, sum.
ἡ ῥα τοι ὡδ' αιει ταχινοι ποδες; η επ' εμειο
μουνον ελαφριζουσι, *πεποιησαι δε πετεσθαι
σημερον εξαπινης; ὁ δ' ανηκοος.— Call. 4. 114.
κολπωθη δ' ωμοισι πεπλος βαθυς Ευρωπειης,
ἱστιον οἱα τε νηος,* ελαφριζεσκε δε κουρην. Mosch. 2. 125.
Syn. Ελαφρυνω, απελαφρυνω, επελαφρυνω, επελαφριζω, κουφιζω, επαιρω, ανασηκω, παρασκευαζομαι (ῥαδιως.)

Ελαφρος. levis, celer.
γυια δ' εθηκεν ελαφρα, ποδας, και χειρας ὑπερθεν. Ε. 122.
ὠ ποποι, ἡ μαλ' ελαφρος ανηρ, ὡς ῥεια κυβιστᾳ. Π. 745.
Syn. Κουφος, ευκινητος, ευστροφος, ευστραφης, ευσταλης, ευαγης, ευαγητος, ευσκαρθμος, πολυσκαρθμος, ανεμιος, ανεμιαιος, ανεμιδιος, ὑποπτερος, ῥαδιος, χαλαρος, ωκυς, ψιλος, εικαιος, θουρικος, ἁλτικος, ελαφροπους, κινδαξ, σκιναξ, ευβαστακτος.
Phr. Εχων γονατων ελαφραν ὁρμαν. Nem. 5.

Ελαφροπους, ουν. celer. —ελαφροποδων μενος ἱππων. Cal.

Ελαφρως. *adv.* leviter, celeriter.
αυα παλαι, περικηλα, τα οἱ πλωοιεν ελαφρως. ε. 240.
Syn. Κουφως, ευκινητως.—ευτελως, αφροντιστως, επιλιγδην, φαυλως.

*Ελαχος. *comp.* Ελαχιων. *apud Callim.* idem quod Ελαχυς. Vid. Frag. 349. Bentl.*

Ελαχυπτερυξ, υγος. ὁ ἡ. breves alas seu pinnas habens.
αντι δελφινων δ' ελαχυπτερυγων. Pyth. 4. 29.

Ελαχυς, εια, υ. parvus. *comp.* Ελασσων. *superl.* Ελαχιστος.
ὅς τ' αδοτος περ εων, δωσει γερας ουκ ελαχιστον. H. in Mer. 573.
—ελαχεια δε φαινεται ουρη— *Εσσυμενης·— Nic. Th. 324.
Δαμις ὁ Νικαιευς ελαχυ σκαφος εκ ποτε ποντου. Antip. Sid. *An.* ii. 36.*
Syn. Βαιος, μικρος. *comp.* ὑστερος. *superl.* ἡκιστος, ολιγιστος, βραχυτατος, σμικροτατος, εσχατος.

Ελαω. poët. pro Ελαυνω.
ευθυπορον δ' ελαων·—H. in Merc. 342. *(al. εὐθὺ πόρονδ' ἐλ. *Sed* Hermann. *nulla varietate lectt. enotata,* εὐθὺ Πύλονδ' ἐλ.)*

Ελδομαι. *poët.* Εελδομαι. cupio, desidero.
καδδε κτηματα πολλα, τα τ' ελδεται ὁς κ' επιδευης. Ε. 481.
αλλα και ὡς εθελω και εελδομαι ηματα παντα. ε. 219.

1. In hoc solo loco, quantum deprehendere possum, exstat hæc vox ἐλαΐς. Et mala fortuna accidit metrum hujusce versus discrepare a ceteris ejusdem systematis, qui quidem omnes e pæonibus primis et creticis constant. Unde corruptela cui forte suboleat. Nulla videtur esse varietas lectionis; sed Ælianus, qui locum imitatur, hæc habet: (Epist. 4. ap. Bergler.) καὶ ἐν κύκλῳ περὶ το αὐλίον κατέπηξα ἐλαίας—. Postquam hæc scripsissem, repperi Editorem hujus fabulæ (Oxon. 1809,) virum vel in primis eruditum, vitium metri correxisse, legendo, καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν γ' ελᾶδας κύκλῳ.

2. Ἐλατήριον vox est medica, significans quicquid deorsum ventrem purget. Si locus sit sanus, ἐλ. est adject. denotans *id, quod abigi, vel expelli debeat.* Sed repetitio ista, μύσος πᾶν ἐλάσῃ—ἅπαν ἐλατήριον—mihi valde displicet. Hoc itaque suspicor fuisse illius interpretationem, et contextum tandem invasisse.

Syn. Επιθυμεω, ἱμειρω, ἱμειρομαι, γλιχομαι, εραμαι, ερατιζω, ἱεμαι, ισχαναω, λιλαιομαι, λιπτω, χατιζω, οργαω, μετερχομαι, θελω.

Ελδωρ. *poët.* Εελδωρ. desiderium.
ταυρων, ηδ' αιγῶν, τοδε μοι κρηηνον εελδωρ. Α. 41.
Syn. Επιθυμια, επιθυμησις, επιθυμημα, ποθος, ποθη, επιποθησις, επιποθια, ερωη, εφεσις, ἱμερος, βουλημα.
Epith. Ατρεπτον, ανανδητον, θυμηδες.

Ελεαιρω. misereor.
ὅς σευ, ανευθεν εὼν, μεγα κηδεται, ηδ' ελεαιρει. Β. 27.
τον δ' ελεαιρεσκον μακαρες θεοὶ εισορoωντες. Ω. 23.
Syn. Ελεῶ, κατελεῶ, οικτειρω, οικτιζω, σπλαγχνιζομαι.
Phr. Οἶκτον εχω, λαμβανω. εχω δι' οικτου.
ελεος εισερχεται με.

Ελεας, Ελειας. ου. ὁ. nomen avis.
και ελεᾷ, και βασκᾷ. Av. 886.
ελεια μικρὸν φωνῇ αγαθόν. Call. *ap. Schol. in Aristoph. loc. l. Vid. Callim.* Blomf. p. 219.
Syn. Αμπελις, ερυοψ, ερυθροπους, νερτος, πορφυρις, ὑποθυμίς.

Ελεγεια, ας. ἡ. sc. ᾠδή. Ελεγεῖον. το. sc. ᾆσμα. carmen elegiacum. *Utrumque* ab Ελεγεῖος, α, ον. ad mœstitiam factus.
μηδ' ες 'Ομηρειην σελίδ' εμβλεπε, μηδ' ελεγειην,
μὴ τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφιην. Ep. ἀδ. 571.*

Ελεγξίγᾰμος, ου. ὁ ἡ. fidem aut perfidiam conjugis ostendens.
κεκριμένον λουτροῖσιν ελεγξιγαμον ποταμοῖο'. *An.* iii. 150.

Ελεγος. lamentatio; vox lugubris.
τᾶς ουκ ευμουσου μολπᾶς βοᾶν
αλυροις ελεγοις. Iph. T. 146.
Syn. Θρῆνος, μονῳδια, μῦθος, ᾠδη.

Ελεγχειη. increpatio, probrum.
Πουλυδαμας μοι πρῶτος ελεγχειην αναθησει. Χ. 100.
Syn. Ονειδος, επιτιμησις, ενιπη, ὁμοκλη, ελεγχος, μεμψις, αισχυνη. Epith. Αλεγεινη.

Ελεγχης. vituperabilis.
ερρετε, λωβητῆρες, ελεγχέες· *οὔ νυ καὶ ὑμῖν
οικοι ενεστι γοος, ὅτι μ' ηλθετε κηδησοντες;* Ω. 239.
Syn. Επονειδιστος, ελεγχηεις, ελεγχιστος, επιμωμητος.

Ελεγχος, εος. το. probrum, dedecus. [333.
ὡς ερεουσ'· ἡμῖν δε ελεγχεα ταῦτα γενοιτο. φ. 329. Vid. et
—δη γαρ ελεγχος-Εσσεται, εἴ κεν νηας, κ. λ. Λ. 314.
Syn. Αισχυνη, ονειδος, ελεγχειη.
Epith. Αλυκτον, πικρον, στυγερον.

Ελεγχος, *ου. ὁ. argumentum, indicium. 2. criminatio.
τοιοῦτον ανθρωποισιν ἡ δυσπραξια,
ἧς μή ποτ', ὅστις και μεσως εννους εμοὶ,
τυχοι,* φιλων ελεγχον αψευδεστατον. Herc. F. 57.
νῦν δ', εις ελεγχον εξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, ουχὶ τἄργα, πανθ' ἡγουμενην. Philoct. 100.
Syn. Διαπειρα, αφορμη, αποδειξις, ανασκευη, ανακρισις, εξετασις, καταληψις, γνωρισις, διαγνωρισις.—επιβουλη.
Epith. Κρατερυς, πολυϊδρις.

Ελεγχω. arguo. 2. reprehendo.
—τῶν μη συγε μῦθον ελεγξῃς-Μηδε ποδας·— Ι. 518.
ὅδ' εστι· μή μ' ελεγχε πλειοσιν λογοις. Soph. El. 1353. Br.
Syn. Απελεγχω, διελεγχω, εξελεγχω, κατελεγχω, μωμάομαι, ατιμαζω, ανευθυνω, διευθυνω, ανασκευαζω, καταγιγνωσκω, κατεχω, αποστρεφομαι, ανακρινω, βασανιζω, βασανευω, φανεροποιῶ, καταφωραω.—ερομαι.—κακολογεω.

Ελεδωνη. species polypi. *qu.* εεδώνη, παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, *id est* ἐσθίειν, *dicente Hesiodo, quod*
—ανοστεος ὄν ποδα τενδει. εργ. 522.

Ελεεινὸς, Ελεεινοτερος, Ελεεινοτατος. miserabilis. V. Ελεινος.
νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, παρος περ εὼν ελεεινός. τ. 253.
μνησαμενος σοῦ πατρός· εγὼ δ' ελεεινοτερός περ. Ω. 504.
τῆς δ' ελεεινοτατῳ αχεϊ φθινυθουσι παρειαι. θ. 530.

Syn. Οικτρος, ολοφυδνος, σχετλιος, ταλαιπωρος.

Ελεεινα, Ελεεινῶς. *adv.* miserabiliter.
ᾤμωξεν δ' ελεεινὰ πατὴρ φιλος, αμφὶ δὲ λαοί. Χ. 408.
Syn. Οικτρῶς, αθλιως, ταλαιπωρως, δυστυχῶς.

Ελεεω. misereor. Vid. Ελεαιρω.
γουνοῦμαί σ', Αχιλεῦ· σὺ δέ μ' αιδεο, καί μ' ελεησον. Φ. 74.

Ελεημοσυνη. *misericordia. 2. *apud Sacros Scriptt.* stips erogata pauperibus.
1. εισοκεν οἱ Κοιῆς αμειβετο· σωζεο χαιρων,
σωζεο· μή σύ γ' εμεῖο παθῃς κακὸν είνεκα, τῆσδε*
αντ' ελεημοσυνης· *χαριτος δε τοι εσσετ' αμοιβή. Call. Del.*
2. ὅς δ' ελεημοσυνην παρεχει— Sibyl. l. 2. [151.
Syn. Ελεος, ερανος.

Ελεήμων. misericors.
καὶ γὰρ εμοὶ νοος εστὶν εναισιμος, ουδέ μοι αυτῇ
θυμὸς ενὶ στηθεσσι σιδηρεος, αλλ' ελεημων. ε. 191.
Syn. Ελεητικος, ευσπλαγχνος, πολυελεος, οικτιρμων, φιλοικτιρμων.

Ελεητυς. commiseratio.
—επεὶ ουτις επισχεσις, ουδ' ελεητὺς
αλλοτριων χαρισασθαι, επεὶ παρα πολλὰ ἑκαστῳ. ρ. 451.
Syn. Ελεος, οἶκτος, οικτισμα.

Ελειθυια. Vid. Εἰλειθυια.

*Ελεινος. *Atticum*, non Ελεεινος. *Vid. Pors. Præf. in Hec.* p. vii.
καὶ μὴν φιλοις ελεινὸς εισορᾶν εγώ. Prometh. 246.
αταρ τί τὰ ῥακι' εκ τραγῳδιας εχεις,
εσθῆτ' ελεινήν; ουκ ετὸς πτωχοὺς ποιεῖς. Acharn. 412.

Ελεινὸν, Ελεινῶς. *adv. Att.* ut præc.
η που ελεινον ὁρᾷς, φρενας ει τινας. Philoct. 1130. Br.*
τληναι σ' ελεινως ὧδε τάμα πηματα. ibid. 870.

'Ελειος. *palustris.
προβαδην εξαγ' επ' ανθη- (*Jon. a min. Dim.*)
ρὸν* ἕλειον δαπεδον. Ran. 351.
Syn. 'Ελωδης, λιμναῖος, τελματωδης, τελματαῖος.

Ελειοβάτης. qui per paludes graditur.
και ελειοβαται ναῶν ερεται. Pers. 39.

Ελειονομος. in paludibus degens.
—αἱ δ' ολολυξαν-Νυμφαι ελειονομοι ποταμηΐδες,—Ap. 3. 1218.
Syn. Ελειογενης, ελειοτροφος, ελεοθρεπτος.

Ελειότροφος, ου. ὁ ἡ. in paludibus crescens.
σχοινου ελειοτροφου κοιλον. Athen. l. 7.

Ελελεῦ, Ελελελεῦ. (θρηνῶδες επιφθεγμα. al. πολεμικον.)
ὥρα ταχυνειν, Ελελεῦ. Suid.
ελελελεῦ· χωρει, καθες το ῥυγχος· ου μελλειν εχρῆν. Av. 363.
ελελελεῦ· Prom. 876. (ελελεῦ, ελελεῦ. Pors.)

Ελελιζω, Ελελιζομαι[2].
ελελιζομενη διεροῖς μελεσιν. Av. 213.
—μεγας δ' ελελιζετ' Ολυμπος
δεινὸν ὑπὸ βριμη[3] γλαυκωπιδος·— Hom. 27. 9.
Syn. Θρηνεω, ολολυζω.—ελελιττομαι.

Ελελιττω. rapido volumine torqueo; concutio.
*ἦ, και κυανεῃσιν επ' οφρυσι νεῦσε Κρονιων·
αμβροσιαι δ' αρα χαῖται επερρώσαντο ανακτος
κρατὸς απ' αθανατοιο·* μεγαν δ' ελελιξεν Ολυμπον. Α. 530.
Syn. Κινεω, σειω, διασειω, συνελιττω, περιδινεω, τινασσω, επιστρεφω, συστρεφω.

Ελελιχθων. qui terram rapido motu concutit. Vid. Ενοσιχθων.
—τίν τ', Ελελιχθον,
*οργαις ὅς εὗρες ἵππιον εισ-
οδον ἄδοντι νοῳ,* Ποσειδᾶν, προσεχεται. Pyth. 6. 49.

*'Ελενας. *paronomasia nominis* 'Ελενη, vel 'Ελενα, *quasi* 'Ελεναυς, naves perdens.
επει πρεπον-τως 'Ελενας, ἑλ-
ανδρος, ἑλεπτολις, εκ-Τῶν ἁβροπη-
νων προκαλυμματων επλευ-σε κ. λ. Agam. 688. Burn.*

'Ελενη. Helena.

---

1. Morem Gallorum, *quos nascentes explorat gurgite Rhenus* (*Claudian.* ii. Rufin. 112.) sic exponit *Julianus* in Epist. ad Maxim. Philos. xvi. p. 383. D. οὐδὲ ὁ 'Ρῆνος ἀδικεῖ τοὺς Κελτοὺς, ὃς τὰ μὲν νόθα τῶν βρεφῶν ὑποβρύχια ταῖς δίναις πέμπει, καθάπερ ἀκολάστου λέχους τιμωρὸς πρέπων· ὅσα δ' ἂν ἐπιγνῷ καθαροῦ σπέρματος, ὑπεράνω τοῦ ὕδατος αἰωρεῖ, καὶ τῇ μητρὶ τρεμούσῃ πάλιν εἰς χεῖρας δίδωσιν. Vid. Jacobs. in l. l.

2. Distinguit has voces ab ἐλελίσσω, vel ἐλελίττω, H. Steph. Ind. v. 'Ελελεῦ· pro iisdem accipit Dammius, (c. 649.) cui potius assentior.

3. Hæc est emend. Ruhnkenii pro vulg. ὑπ' ὀμβρίμης, seu potius, ὀβρίμης, contra metrum. Vid. Hermann.

Αργειη δ' Ἑλενη μετ' αρα δμωῇσι γυναιξιν
ἧστο, και αμφιπολοισι περικλυτα εργα κελευε. Z. 323.

Syn. Λινολεκτρος, θηλυπαις, δολια, δολομητις, ηὔκομος, ευπατειρα, ενειδης, ἑλικῶπις, ἑλικοβλεφαρος, λευκωλενος, λιγυθροος, χρυσεα, κυδαλιμη, καλλικομος, καλλισφυρος, καλλιπλοκαμος, καλλιπαρῃος, ριγεδανη, τανυπεπλος, πολυκυδης, πολυδακρυτος, πολυστονος, πολυηρατος, πολυκτονος, πολυπονος, λειποπατωρ, λειπογαμος, Ῥαμνυσις, Λακαινα.

Phr. Δῖα γυναικῶν. Διος εκγεγαυῖα, κουρη. Hom.
—κυὼν κακομηχανος, οκριοεσσα. Hom.
—ροδοχρως Ἑλενα Λακεδαιμονι κοσμος. Theoc.
μαρμαιρουσα Θεραπναιη τοτε νυμφη. Tryph.
ἡ Τυνδαρις γαρ εἶδος ευπρεπεστατη.
δια το τᾶς ορνιθογονον ομμα-Κυκνοπτερον καλλοσυνας
Ληδας σκυμνου δυσελενας. Eur.
αντιθεη Ἑλενη, χαριτων επιειμενη εἶδος. Cal.
τῆς πενταλεκτρου Θυαδος Πλευρωνιας. Lyc. 143.
—πεφναιας κυνὸς,-Ἡν τοργος ὑγροφοιτος εκλοχευεται. ib. 87.
—ροδοπηχυν ὁμοφρονα Τυνδαρεωνην. Ep.
[τριγαμος και λιπεσηνωρ Τυνδαρεω κουρα. Stesich.
Περγαμων Εριννυς. Eur. ανυμφος πορτις. Lyc.]

Ἑλενος. fil. Priami, augurii peritissimus.
Πριαμιδης Ἑλενος, οιωνοπολων οχ' αριστος. Z. 76.
*εσται ταδ', ὦ 'ναξ. αλλά τοι τὰ μαντεων
εσεῖδον, ὡς φαῦλ' εστὶ, και ψευδῶν πλεα.
ουδ' ἦν αρ' ὑγιὲς ουδὲν εμπυρου φλογὸς,
ουτε πτερωτῶν φθεγματ'· ευηθες δέ τοι
τὸ καὶ δοκεῖν ορνιθας ωφελεῖν βροτούς.
Καλχας γαρ ουκ εἶπ', ουδ' εσημηνε στρατῷ
νεφελης ὑπερ θνησκοντας εισορῶ φιλους.
ουδ' Ἑλενος[1]· αλλὰ πολις ανηρπασθη ματην. Helen. 750.*
Epith. Αριστομαντις.
Phr. —Βιην θ' Ἑλενοιο ανακτος. Hom.
—αντιθεου Ἑλενοιο κλυτος νοος— Cal.
—βαρυζηλοιο θεοπροπιης Ἑλενοιο.
—Ἑλενοιο μετηλυδος ομφητῆρος. Tryph.

Ελεὄθρεπτος. nutritus in paludibus. Vid. Ἑλειονομος.
*—ἵπποι δε παρ' ἁρμασιν οἷσιν ἑκαστος
λωτὸν ερεπτομενοι, ελεοθρεπτόν τε σελινον,
εστασαν· ἁρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ανακτων
εν κλισιης—* B. 775.

Ελεον, Ελεος, Ειλεος. mensa coquinaria. [Equit. 152.
ιθι δη, καθελ' αὐτοῦ τοὔλεον, και τοῦ θεοῦ-Τον χρησμον—
αυτὰρ επεί ῥ' ωπτησε, καὶ ειν ελεοῖσιν εχευε. I. 215.
Exp. Το μαγειρικον τραπεζιον.

Ἐλεος, ου. ὁ. vel εος, ους. το. commiseratio.
ὡς Αχιλεὺς ελεον μεν απωλεσεν, ουδέ οἱ αιδώς. Ω. 44.
Syn. Ελεητυς, οἶκτος, κατοικτισις, κατοικτρισις, οικτιρμος, σπλαγχνον.

Ἑλεπτολις. *urbem capiens, seu, perdens. Vid. Ἑλενας.
ἄγετέ με ταν Ιλιου
και Φρυγῶν ἑλεπτολιν. Iph. A. 1475. et 1511.*

Ελεσπις. expon. πετρωδης, vel ἑλωδης, vel συμφυτος τοπος. sed ab Et. Ma. λεπωδης.
ὡς δ' οτε τίς τε μυωπι τετυμμένος εσσυτο ταῦρος
πισεά τε προλιπὼν και ελεσπίδας, *ουδὲ νομηων
ουδ' αγελης οθεται, πρησσει δ' ὁδὸν, αλλοτ' απαυστος,
αλλοτε δ' ἱσταμενος, καὶ ανὰ πλατὺν αυχέν' αειρων,
ἱησι μυκημα, κακῷ βεβολημένος οιστρῳ.* Apoll. 1. 1265.

Ἑλετός. qui prehendi potest.
ανδρὸς δε ψυχὴ παλιν ελθεῖν ουτε λεϊστὴ,
ουθ' ἑλετὴ, επεὶ ἄρ κεν αμειψεται ἑρκος οδοντων. I. 408.
Syn. Ληπτος (παλιν), ευλαβης, αἱρετος.

Ελευθερῐᾰ. libertas.
στησαμενοι κρητῆρας ελευθερης ερατεινῆς. Tryph. 407.

1. Hæc est palmaria Porsoni emendatio, mecum jam pridem communicata, pro vulgato ac vitioso, οὐδέν γε' ἀλλὰ κ. λ. Istam quidem lectionem Codd. MSS. videbantur exhibere; at *videbantur* tantum. Nam lyncei Porsoni oculi et felix ingenium ex compendiis litterarum eruebant, quod supra dedimus.

Syn. Ελευθεριοτης, αυταρχια, αυτονομια, εξουσια, αυτεξουσιοτης, αδεια.—δαψιλεια, ευγενεια, γενναιοτης, φιλανθρωπια. Epith. Ατρεστος, θεοδμητος.
Phr. Ἀβρον αδουλωτου φεγγος ελευθερινς. Epig.

Ελευθεριος. liberalis. 2. liberator.
*2. νῦν, ω πατρις, ω Φρυγια, (*Prosod. Dim.*)
ξυν θεῷ, νῦν σοι τον ελευθεριον
Ζηνα παρεστιν ειπεῖν. Rhes. 357.*
Syn. Γενναῖος, ελευθεροπρεπης, ευδαπανος, δαψιλης, μεγαλοδωρος. 2. Ελευθεριωτης.

Ελευθερῖς. rupes, ad Cithæronem, juxta urbem Eleutheras.
Θησευς, σκιωδης ενθ' Ελευθερις πετρα. Eur. Supp. 759.

*Ελευθεροπαις, αιδος. ὁ ἡ. cui filii sunt liberi.
ενθεν ελευθεροπαις Βενετων σεο πηξατο δῆμος. *Anal.* iii. 24.*

Ελευθεροπραξῐᾰ. *vox nullius auctoritatis; et l. l. contra leges quantitatis peccat.*
—ελευθεροπραξια δ' εσται. Sibyl. 1. 2.
Syn. Αδεια, παῤῥησια, αθεσις, αυθαδεια.

Ελευθερος. liber.
δακρυοεσσαν αγηται, ελευθερον ἦμαρ απουρας. Z. 455.
Syn. Αυτονομος, αυταρχος, αυθαιρετος, αυτεξουσιος, αδεσποτος, αυτογνωμων, ανηνιος, αφετος, ελευθεριος.

Ελευθερως. *adv.* libere.
χαιρειν παρεστι, και γελᾶν ελευθερως. Soph. El. 1313.
Syn. Αδεῶς, αφετως, ασελγῶς, ανεμποδιστως.—ελευθεριως, ελευθεροπρεπῶς, γενναιως, ευγενῶς, φιλοτιμως.

Ελευθεροστομεω. libere loquor.
*Μενελαος ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατὴρ,
πολλοῖς συν ἑθνοις, ὥστ' ελευθεροστομεῖν. Androm. 152.*
Syn. Εξελευθεροστομεω, αθυροστομεω, αθυρογλωττεω, παῤῥησιαζομαι, σοβαρῶς φθεγγομαι.

Ελευθεροστομος. qui loquitur libere. [945. P.
σαφῆ δ' ακουεις εξ ελευθεροστομου-Γλωσσης.— Æsc. Supp.
Syn. Αθυρογλωττος, αθυροστομος, αδολεσχος.

Ελευθεροω. libero. *Vid. not. ad* v. Εισπεμπω.
μιας δέ μ' ουπω συμφορᾶς ελευθεροῖς. Heracl. 790.
Syn. Απελευθεροω, εξελευθεροω, αφιεμαι, απαλλαττω, απολυω, λυτροω.
*Phr. Ἑλλάδ' εξελκων βαρειας—Δουλιας— Pyth. 1. 146.
πολεμιων καματων εξ αμαχανων
δια τεὰν δυναμιν δρακεῖσ' ασφαλές. Pyth. 2. 37.
—δουλοσυνας αχθος απωσαμενος. Anthol. p. 571.
ἱδρυσαντο Διὸς βωμον ελευθεριου. ib.*

Ελευθω. Vid. Ειλειθυια.

Ελευσῖνῐᾰ. *substantive.* κλυτὰν ὃς (*sc.* Bacchus) αμφεπεις
Ιταλιαν, μεδεις δε παγ-
κοινου Ελευσινιας
Δηοῦς εν κολποις. Antig. 1118. B.

*Ελευσὶς, sive Ελευσιν, ῖνος. ἡ. oppidum, sive pagus, Atticæ.
Δημητερ, ἑστιοῦχ' Ελευσῖνος χθονός. Eur. Supp. 1.
ἅ τ' Ελευσὶς, και λιπαρὰ Μαραθών. Ol. 13. 157.
καὶ τὸ Δαματρος κλυτὸν αλσος Ελευσῖνα,— Isth. 1. 81.*

Ελεφαιρω, Ελεφαιρομαι. decipio, noceo.
οἱ δ' ελεφαιρονται επε' ακρααντα φεροντες. τ. 565.
ενθ' αρ ὁγ' οικειων ελεφαιρετο φῦλ' ανθρωπων. Hes. θ. 330.
Syn. Απαταω, βλαπτω, πλαναω, αδικεω.

*Ελεφαντῖνεος. idem cum seq. *sed vox non æque proba.*
χειλεσι πορφυρεοις ελεφαντινεων δι' οδοντων. Ep. ἀδ. 721.*

Ελεφαντῖνος. eburnus. Ελεφαντοδετος. ebore vinctus.
φᾶ, και ερωησας ελεφαντινον ῴχετο διφρον. Theoc. 24. 99
ελεφαντοδετων παροιθεν-Δομων— Iph. A. 582.
Syn. Ελεφαντειος, ελεφαντοκολλητος, ελεφαντοειδης.
*Phr. Ελεφαντι, δινωτός. Hom. —κεκαδμενος. Pind.

Ελεφαντοπους, ποδος. ὁ ἡ. eburneos pedes habens.
κατ' εν κλιναις ελεφαντοποσιν και στρωμασι πορφυροβαπτοις
και φοινικισι Σαρδιαναῖσιν κοσμησαμενοι κατακεινται. Plato

Ελεφᾱς, ντος. ὁ. ebur. [*Com.* ap. Athen. p. 48.*
ἡνία λευκ' ελεφαντι χαμαὶ πεσον εν κονιῃσιν. E. 583.
Epith. Εὔκτεανος, νεοπριστος, πολυμοχθος, λευκος, τιμηεις.
Phr. Ελεφαντινον οστοῦν.

Ελεφᾶς. elephas, elephantus.
μητερα Ταπροβανην Ασιηγενεων ελεφαντων. Dionys. 593.
Epith. Ακαμπτοποδης[1], αερσιποδης, αμετροβιος, ηλιβατος, σθεναρος, ορεσσινομος, ερημονομος, ορθοποδης, ὑψιλοφος, ταυροκαρηνος, σιδηροφορος, ὁπλοφορος, ὁμοζυγης, κοῦφα βιβας.
Phr. —Δεμας κρατεροῦ ελεφαντος. Naz.
θηρ κελαινοῤῥινος.—ὑπερβιον αχθος.
ουκ ετι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομαχας επι δηριν
ασχετος ὁρμαινει μυριοδους ελεφας. Philipp. *An.* ii. 220.
—φαιης κεν ιδὼν ελεφαντα
η κορυφην ορεος παναπειριτον, η νεφος αινον
χεῖμα φερον δειλοῖσι βροτοῖς επὶ χερσον ὁδευειν. Opp.
Ελεφηνωρ. Nom. Pr.
τῶν δ' αὖθ' ἡγεμονευ' Ελεφηνωρ, οζος Αρηος,
Χαλκωδοντιαδης, μεγαθυμων αρχὸς Αβαντων. B. 540.
Phr. Παπποκτονος δ' Οθρωνον οικησει λυκος. Lyc. 1034.
Ἑλη, Εἱλη. calor solaris.
—ην εξεχη-Εἱλη κατ' ορθρον— Vesp. 769.
Exp. Ἡ τοῦ ἡλιου αυγη, θερμασια.
Ἑλιγδην. *adv.* volubiliter.
τροχοδινεῖται δ' ομμαθ' ἑλιγδην. Prom. 880.
Syn. Ευστροφως.
Ἑλιγμᾰ, ᾰτος. το. involutio. [i. 221.
—το πορφυροῦν τε Λεσβίδος κομης-Ἑλιγμα,— Leon. Tar. *An.*
Ἑλῐκαι, ων. αἱ. oppidum in regno Trojano. Il. Γ. 123.
Ἑλῐκαμπυξ. ἡ. diademate redimita.
αχεῖτε ομφᾳ[2] μελεων συν αυλοις,
αχεῖτε Σεμελαν ἑλικαμπυκα, χοροι. Pind. fr. Dithyramb. 3. 24.
Ἑλῐκη, ης. ἡ. ursa major in cœlo, quam spectantes navigabant Græci prisci: sed Phœnices postea observarunt ursam minorem, κυνόσουραν dictam. Vid. Damm. c. 651.
και την μεν Κυνοσουραν επικλησιν καλεουσι·
την δ' ἑτερην Ἑλικην. Ἑλικῃ γε μεν ανδρες Αχαιοὶ
ειν ἁλὶ τεκμαιρονται, ἱνα χρὴ νῆας αγινεῖν·
τῇ δ' αρα Φοινικες πισυνοι περοωσι θαλασσαν. κ. λ. Arat.
—αστέρες αρκτῳ [Φαιν. 36.*
μειζονες, ἡν Ἑλικην ναυται νηων ονομηναν. Man. 2. 65.
Ἑλῐκη. locus in Peloponn. ubi Neptunus cultus.
αιγιαλόν τ' ανὰ παντα, και αμφ' Ἑλικην ευρεῖαν. B. 574.
Epith. Αγχιαλος, περιηγης.
Ἑλῐκοβλεφᾰρος. *proprie*, cui palpebræ sunt volubiles aut nigræ.
χαῖρ' ἑλικοβλεφαρε, γλυκυμειλιχε.— Hom. 5. 19.
Syn. Καλλιβλεφαρος, ἑλικῶπις, ἑλικωψ.
Ἑλικοδρομος. in orbem currens. Vid. Σεληνη.
Ἑλῐκος, Ἑλικτος, Ἑλῐκοεις, Εἱλῐκοεις. volubilis, tortuosus.
—ἑλικωτατον ὑδωρ-Αισηπου— Call. ap. Steph.*(fr. Bentl.[3] 290.
πασας θηλειας,* πασας κεραεσσιν ἑλικτάς. H. in Merc. 192.
ασπίσι μῶλον αγησιν αθεσφατον εἱλικοεσσαις. Nic. Th. 201.
Syn. Ελικοειδης, ἑλιγματωδης, ευκαμπης, στρεπτος, στρεβλος, στροβελος, κοχλιωδης, ευστροφος.—μελας. ἑλιξ.
Ἑλῐκων, ῶνος. ὁ. mons Musis sacer.
αρχομενος, πρῶτον, Μουσῶν χορον εξ Ἑλικῶνος. Batr. 1.
Epith. Ζαθεος, μελισσηεις, μελισσοβοτος, ἡμερος, ξανθος, ευρυχορος, ὑψηλος, Βοιωτος. Phr. Πιερικος δομος.
Ἑλικωνιάδες. Vid. Μουσαι.
Μουσαων Ἑλικωνιαδων αρχωμεθ' αειδειν. κ. λ. Hes. θ. 1.
Ἑλικωνίς. Heliconia.
ἱππω επὶ κρανᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοισᾳ. Call. 5. 71.
Ἑλῐκωνιος. *ep. Neptuni, quia in Helice colebatur. Vid. Damm. v. Ἑλικη. Part. Real. —ὡς ὁτε ταῦρος
ηρυγεν ἑλκομενος* Ἑλικωνιον αμφὶ ανακτα. Υ. 404.
Ἑλῐκωπος, ον. idem qu. seq.
ηδε Πρηπον ανακτα, και Ανταυγην ἑλικωπον. Orph. H. 5.
Ἑλῐκωψ, ωπος. ὁ ἡ. Ἑλικωπίς, ἴδος. ἡ. cui oculi sunt nigri, vel rotundi, vel mobiles.

την μεν γαρ σὺν νηὶ θοῇ ἑλικωπες Αχαιοί. Α. 389.
πρίν γ' απὸ πατρὶ φιλῳ δομεναι ἑλικωπιδα κουρην. ib. 98.
Syn. Ἑλικοβλεφαρος, μελανοφθαλμος, ενοφθαλμος, ευπρεπης.
Ελῖνος. *ramus. 2. vitis.
1. ἡμος ὑπο ζαγκλῃσι περιβριθουσαν οπωρην*
ῥυσαλεην ἐδανοῖο και εκ ψιθιης ελινοιο[4]
κειροντες θλιβωσιν,— Nic. *Alex. 180.
2. ζωστῆρές θ' ἑλικές τε πολυγναμπτης ελινοιο. Dionys. 1157.*
Syn. 1. Κλαδος. 2. αμπελος.
Ελινυω[5]. *cunctor; moras necto. *Vid. Piers. ad Mœr.* p. 161. *Blomf. Glossar. ad Prom.* 53. Aliam esse formam vult Heyn. ad Pind. l. c. nempe Ἑλινυσσω, cujus futuri penult. est brevis. *Vid. Isth.* 2. 67.*
τεκνον ελινυσον, *τεκνον πολυθεστε τοκεῦσι. Call. 6. 48.
ουκ ανδριαντοποιός ει-
μ',* ὡστ' ελινυσσοντά μ' εργαζε-
σθαι αγαλματ' επ' αυτᾶς βαθμίδος-Ἑσταότ'.—Nem. 5. 1.
Syn. Αναπαυομαι, σχολαζω, οκνεω, ῥᾳδιουργεω, ἡσυχαζω, δηθυνω, βραδυνω, αμελεω, ηρεμιζω.—διατριβω, εγχρονιζω, αργεω.
Ἑλιξ, *ῐκος. ἡ. vel Εἱλιξ. *subst.* notans rem torquentem se, et circumvolutam. 2. armilla. 3. species hederæ. 4. *adj.* ὁ ἡ. tortus, volubilis. *quidam interpretantur*, niger: sed vid. Damm. c. 651. 1.—ἑλικες δ' εκλαμπουσι
στεροπῆς ζαπυροι— Prom. 1083. [Σ. 401.
2. *πορπας τε, γναμπτάς θ' ἑλικας, καλυκάς τε, και ὁρμους.
3. καρπῷ ἑλιξ εἱλεῖται αγαλλομενα κροκοεντι. Theoc. 1. 31.
4. πολλὰ δὲ ιφια μῆλα και εἱλιποδας ἑλικας βοῦς. I. 462.
—ἑλιξ χρονος. Nonn. —ἑλιξ πλοκαμος. Epig.
Syn. 1. Ἑλιγμος, εἰλυμα, δινος, περικυλινδησις, συστροφη. 2. ψελλιον. δακτυλιος. Hes. 4. ἑλικος, ἑλικοκερᾶτος, ἑλιξοκερως.
*Ἑλιξοκερως, ωτος. ὁ ἡ. tortuosa habens cornua.
κριὸς ἑλιξοκερως θεῖνε θρασυνομενος. Philipp. *An.* ii. 231.*
Ελῐσουν. fluvius, opinor, Elidis.
—ναοντος επ' οχθαις αμφ' Ελισουντος. Theoc. 25. 9.
*(*pro* ναοντος VV. DD. *e Codd. restituerunt* νεμονται, *et* Hemsterhusius *malebat*, Ἑλισοντος: *sed mihi adhuc error latere videtur*.)*
Ἑλισσω, Ἑλιττω, Εἱλισσω. volvo, complico.
οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τερμαθ' ἑλισσέμεν· αλλά τοι ἱπποι. Ψ. 309.
χεῖρας, και περι γυῖα μακρους εἱλιξαν ἱμαντας. Theoc. 22. 81.
Syn. Εἱλεω, ενειλεω, περιειλεω, εἰλυφαω, επελισσω, αναστρεφω, καμπτω, εγκυκλοω, συμπλεκω, πλεκω.—ψευδομαι.
Ἑλῖτροχος, ον. in quo vertitur axis.
συριγγες εκλαγξαν ἑλιτροχοι, ἱππι-
κων τ' αὐπνων πηδαλιων δια στομα. Sept. Th. 205.
Ἑλῐχρῡσος, ου. ὁ. aurelia, flos agrestis aurei coloris.
κισσος ἑλιχρυσῳ κεκονισμενος·— Theoc. 1. 30.
Syn. Ελειοχρυσος. Epith. Πολυδευκης.
Ἑλκαινω. Vid. Ελκοω.
—φονῳ (φοβῳ Pauw.)-Τῷ προσθεν ἑλκαινοντι—Choëph. 843.
Ἑλκεσιπεπλος, Ἑλκεχῖτων. longa veste indutus.
αιδεομαι Τρῶας και Τρωάδας ἑλκεσιπεπλους. Ζ. 442.
ενθα δὲ Βοιωτοὶ και Ιαονες ἑλκεχιτωνες. Ν. 685.
Syn. Τανυπεπλος.
*Ἑλκεσῖχειρ. ὁ ἡ. *epith.* terebræ. [ii. 216.*
τρυπανά θ' ἑλκεσιχειρα, τερετρά τε, μιλτοφυῆ τε. Philipp. *An.*
Ἑλκεω, Ἑλκω, Ἑλκῡω, Εἱλκῡω. traho, discerpo.
—σὲ μὲν κυνες ηδ' οιωνοὶ
ἑλκησουσ' αἰκῶς, *τὸν δὲ κτεριοῦσιν Αχαιοί. Χ. 336.
ἑλκε δ' επιστρεψας μετ' εὐκνημιδας Αχαιούς. Γ. 370.

1. An bene Græcæ sint hujusmodi formæ, dubito. Libenter reponerem, ἀκαμπτόπους, (nisi voluerit V. D. ἀκαμαντόπους) ἀερσίπους, ὀρθόπους.
2. Hac potiori lectione pro ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων, tollitur unicum, credo, exemplum regulæ istius grammaticæ, quæ statuit femininos plurales jungi posse verbo singulari. Vid. Schneider. in l.
3. Expon. ἑλικώτατος, *nigerrimus*, annuente Viro longe doctissimo.

4. Venia mihi dabitur, si uno exemplo ostendam, quam festinanter Morellus loca Poetarum sæpenumero citaverit. Ita exstant hi versus apud eum, neque aliter in Editione ejus Thesauri Veneta:
—Σπωρην εκ ψιθιης ἐλινοιο
Κειροντες θλιβουσι,— Nic.
5. Penultima hujus vocis semper longa est, nisi in Apoll. 1. 862. (quem versum vide in not. ad v. Ανελιννυω) et in Isth. 2. 67. ubi diversi thematis opem poscit Heynius.

τειχει ὑπο Τρωων* ταχέες κυνες ἑλκυσωσιν[1]. P. 558.

Syn. Ανελκω, ερνω, επισυρω, παρασυρω, σπαρασσω, αποσπαω, ἑλκυσταζω, βιαομαι.

'Ελκηδον. *adv.* tractim.

—οἱ δ' εμαχοντο-Πυξ τε και ἑλκηδον (i. e. *luctando.*) Hes. a. [302.

Syn. Επισεσυρμενως.

'Ελκημα. præda.

—κρᾶτα δ' ανοσιον τεμὼν-Ριψω κυνων ἑλκημα—Herc. F. 568.

'Ελκηθμος. tractio.

πρίν γ' ετι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθεσθαι. Z. 465.

Syn. 'Ελκυσμος, ανδραποδισμος, αιχμαλωσια, ἑλκησις, ἑλξις, ῥῦμα, συρσις, σπαραγμος, βια.

*'Ελκητηρ, ῆρος. ὁ. qui trahit, *vel* discerpit.

και κτενας ἑλκητῆρας ανα προπυλαιον Αθανας. Phanias, *An.* [ii. 53.*

'Ελκος. ulcus.

ἑλκος δ' ιητὴρ επιμασσεται, *ηδ' επιθησει

φαρμαχ', ἅ κεν παυσησι μελαιναων οδυναων.* Δ. 190.

Syn. Τραῦμα, τρῶμα, απελος. **Vid. Damm.* c. 1959.*

Epith. Αργαλεον, αναλθες, ανιηρον, αγριον, αμειλιχον, ασχετον, εμπεδον, κρυπτον, καρτερον, μελαν, λυγρον, κακον, ουλομενον, ολοον, εχθιστον, λοιγιον, επωδυνον, ὑπερβιον, φοινιον, ὑποκαρδιον, ποτικαρδιον, οδυνηρον.

'Ελκοποιός. vulnificus.

ουδ' ἑλκοποιὰ γιγνεται τα σηματα. Sept. Th. 404.

'Ελκοω. ulcero.

εμνησας, ὅ μου φρενας ἥλκωσεν. (*Anap.*) Alc. 888.

Syn. Αφελκοω, εξελκοω, ἑλκαινω, ἑλκοποιεω, τραυματιζω.

'Ελκύδριον. ulcusculum. *item*, 2. καδος. Etym. *Vid. Steph. Ind.*

τὰν τοῖσιν αντικνημιοις ἑλκυδρια περιαλειφειν. Equit. 907.

'Ελκυσμα. id. qu. 'Ελκημα. *haud æque probata vox.*

οιωνων καταδειπνα, κυνων δ' ἑλκυσματα δεινα. Man. 4. 200.

'Ελκυσταζω. traho. Vid. 'Ελκεω.

αμβροσιῳ, ινα μή μιν αποδρυφοι ἑλκυσταζων. Ψ. 187.

*'Ελκωδης. ulcerosus. —προς θεῶν, ατρεμα, δμῶες,

χροος ἑλκωδους ἅπτεσθε χεροῖν. Hippol. 1355.

Ελλἄδικος, η, ον. Græcus.

τοῦ κλεος Ελλαδα πᾶσαν αφιξεται, ουδ' αποληξει [Ath. p. 368. f.

ες τ' αν αοιδαων ᾖ γενος 'Ελλαδικον. Xenophan. *Coloph.* ap.

'Ελλαμβἄνω. apprehendo. *vox parum poëtica, quamvis citetur* Eur. Archel. *fr.* XX. *sed perperam.*

Ελλαμπω, f. ψω. illuceo. [*Cat.*

ελπομαι, πολλοὺς μὲν αυτῶν Σειριος καταυανεῖ (*Troch. Tetram.*

οξὺς ελλαμπων.— Archil. *fr.* 42.

'Ελλανια. *Dor. pro* 'Ελληνια. *usurpatur ab* Eurip. *eodem more, quo* 'Ελλας. nunc, 1. *adjective,* nunc 2. *substantive.*

1. και ιαχη σὴ καθ' 'Ελλανιαν. Helen. 1161.

2. η τις 'Ελλανιας απὸ χθονός. ibid. 233.

'Ελλἄς, ἄδος. ἡ. proprie est urbs Thessaliæ, quam condidit ὁ 'Ελλην, filius Φθιου, υἱοῦ 'Αχαιοῦ. possedit eam postea Peleus: deinde, in genere, regio ea omnis dicta ἡ 'Ελλας, in qua οἱ Μυρμιδόνες habitabant; imo, tota regio cis Peloponnesum. sic το 'Αργος notat omnem Peloponnesum. *Vid. Damm. in v.* Usurpatur item 'Ελλὰς *adject.* a Tragœdis, pro 'Ελληνικὴ, sive 'Ελληνίς. 'Ελλὰς γῆ. Hec. 314. αιχμή. Orest. 1492. Pors. πολις. Androm. 169. στρατηγια. Iph. T. 17.*

οἱ τ' εἶχον Φθιην, ηδ' 'Ελλάδα καλλιγυναικα. B. 683.

Syn. Αχαΐα. Epith. Ανικητος, μεγαλαυχος, μυθοτοκος, ευρυχορος, ευχωρος, δοριμανης, κλεινη, τριταλαινα, εὐϊππος, κουροτροφος σοφη.

'Ελλεβορος, 'Ελλεβορος. veratrum.

a. σφονδυλος αχεῖ. b. πῖθ' ἑλλεβορον. Vesp. 1489. Br.

καρφεά τ' ἑλλεβορον μελανοχροος, αμμιγα δ' αφρός. Nic. Th. 941.

Syn. Καρπις.

Ελλεδἄνος, Ειλεδανος. vinculum.

αλλα δ' αμαλλοδετῆρες εν ελλεδανοῖσι δεοντο. Σ. 553.

Syn. Δεσμος, σχοῖνος.

Ελλειμμα. defectus. —φορων ελλειματα. Synes.

Syn. Καταλειμμα, περιλειμμα, ὑπολειμμα, λοιπας.—αλιτημα.

Ελλειπω. *reliquum facio. 2. prætermitto. 3. deficio.

1. συ δ' (εκ βαθρων γαρ πᾶς ανηρησαι φιλοις,

ουδ' ελλελοιπας ελπιδ', ισθι μου κλυων,) [Elec. 608.

εν χειρὶ τῇ σῇ παντ' εχεις, κ. λ. (*sic interpungi debet ad*) Eur.

3.—αταςOυδὲν ελλειπει . . . . ἑρπον. Antig. 584. B.*

Syn. Εκλειπω, επιλειπω, καταλειπω. 2. απολειπω, παραλειπω. 3. εκκαμνω.—απειμι.

'Ελλη. *soror Phrixi, filia Athamantis et Nepheles. "*si recordaris,*" (inquit Dammius in v.) "*insignia navium fuisse eminentia in prora, ratio fabulæ de ariete apparet. sic* ταῦρος *fuerat insigne navis, in qua abrepta est Europa.*"*

γλαυκον αναπτυσσοντες ὕδωρ Αθαμαντίδος 'Ελλης. Tryph.

—και Αιολίδος πορον 'Ελλης. Coluth. [211.

πορθμὸν αμειψας—Αθαμαντιδος —'Ελλης. Pers. 69.

'Ελλησποντος. (Vid. Ξερξης.)

λεια δ' εποιησεν παρ' αγαῤῥοον 'Ελλησποντον. M. 30.

Epith. Απειρων, βαρυδουπος, ευρυς, πλατυς, ιχθυοεις.

Phr. Δινῃ πορφυροντα διηνυσαν 'Ελλησποντον. Ap. 1. 935.

ὁσσον επι στεινωπον[2] ὕδωρ Αθαμαντιδος 'Ελλης,

*Σηστος ὅπῃ και Αβυδος εναντιον ὁρμον εθεντο. Dion. 515.

'Ελλην. civis civitatis, aut incola regionis, quæ 'Ελλὰς appellata.

Μυρμιδονες δε καλεῦντο,* και 'Ελληνες, και Αχαιοί. B. 684.

Syn. 'Ελληνικος, 'Ελληνιος, Γραϊκος, Αχαιός.

*'Ελληνϊκός, ή, όν. Græcanicus.

ενταῦθα γαρ δη χιλιων ναῶν στολον

'Ελληνικὸν ξυνηγαγ' Αγαμεμνων αναξ. Iph. T. 11.

'Ελληνικῶς. *adv.* more Græcorum.

τίς εστιν ἡ νεᾶνις; ὡς 'Ελληνικῶς

ανηρεθ' ἡμᾶς, τούς τ' εν Ιλιῳ πονους, κ. λ. ib. 660.

'Ελληνιος, *seu potius* 'Ελληνια. *semper enim* Euripides *feminino genere utitur. semper etiam in melicis adhibet, unde forma est Dorica.* Vid. Monk ad Hippol. 1120. et nos, v. 'Ελλανια.*

'Ελληνὶς, ίδος. ἡ. Græca, vel Graia.

δερχθη χθονὸς μολόντ' ἄπο-'Ελλανίδος·— Aj. 426.

'Ελληνοδίκης. Exp. Εν τοῖς 'Ελλησιν ὁ κριτης, ὁ βραβευτης.

ατρεκης 'Ελλανοδικας γλεφαρων. Ol. 3. 21.

*Ελλϊπὴς, έος. ὁ ἡ. curtus, imperfectus.

φερεις γὰρ ἡμῖν ελλιπῆ σκυλευματα. *Anal. T.* iii. p. 143.*

Ελλοπιευω. piscor.

φαιης κεν γυιων νιν ὅσον σθενος ελλοπιευειν. Theoc. 1. 42.

Syn. Ελλοπευω, ἁλιευω, γριπευω, ιχθυαω.

'Ελλὸς, sive 'Ελλός. hinnulus. 2. mutus.

εν προτεροισι ποδεσσι κυων εχε ποικιλον ἑλλον. τ. 228

εφῆκεν ελλοῖς ιχθυσιν διαφθοραν. Aj. 1297. B.

Syn. 1. Νεβρος, ελαφος, κεμας. 2. αφωνος, ελλοψ

Ελλοφόνος. cervorum interfector.

ελλοφόνον, Βριτομαρτιν, εὔσκοπον·* ἧς ποτε Μινως

πτοιηθεὶς ὑπ' ερωτι κατεδραμεν ουρεα Κρητης.* Callim. 3. 190.

Ελλοχιζω. insidias pono.

εδοξε, θαμνων δ' ελλοχιζομεν φοβαις. Bacch. 721.

Syn. Ελλοχαω, προλοχιζω, λοχαω, εφεδρευω, ενεδρευω.

Ελλοψ. mutus, ut piscis.

εν αμφιβληστροις, ελλοπος μυνδου δικην. Lyc. 1375.

κεντρῳ δυσαλθὴς ελλοπος Σαρδωνικῆς. ib. 796.

Syn. Ιχθυς, λεπιδωτος.—αφωνος, ἑλλος.—δασυς, τραχυς, ποικιλος.

'Ελμινς, *νθος. ἡ. (*scribitur et* ἑλμυνς, *item,* ελμιγξ. V. Steph. Th. Ind.) lumbricus. 2. tinea.

---

1. Penult. v. ἑλκύω brevis est. Itaque jure Heyn. prætulit ἑλκήσωσιν, sicuti in Apollonio (i. 955.) pro vetere et depravata lectione, ἑλκύσαντες, optt. Codd. dant ἑκλύσαντες. Εἱλκύσα reperitur Phœn. 994. εἵλκυσε, Androm. 108. ἑλκώσας, Cycl. 416. ἑλκύσαι, Pac. 328. εἱλκυσάμην. Antip. Thess. *Analect. T.* ii. p. 127. Sæpius non vidi.

2. Recte hoc fretum στεινωπὸν vocat Dionysius. Unde igitur πλατὺς 'Ελλήσποντος Homeri? Ut opinor, vetus istius adjectivi usus nodum solvet. Hesychio, πλατὺ est ἁλμυρόν. Et hac significatione vocem adhibuit Herodotus l. 2. c. 108. οὗτοι, ὅκως τε ἀπίοι ὁ ποταμὸς, σπανίζοντες ὑδάτων, πλατυτέροισι ἐχρέωντο τοῖς πόμασι, ἐκ φρεάτων χρεώμενοι. Quid quod Xerxes, apud eundem Herodotum, Hellespontum appellat ἁλμυρὸν ποταμὸν, quod recte vertitur, "INGRATÆ SALSUGINIS *fluvium?*" l. 7. c. 35. Ergo ex epithetis τοῦ, 'Ελλήσποντος, posthac deleas εὐρὺς, et πλατὺς illud, veterum more, *salsus*, interpretere.

πασσον· επεὶ σκυταλης μεν ὁσον σμινυδιυ τετυκται
στειλειῆς παχετος,* τῆς δ' ελμινθος πελει ογκος. Nic.Th.386.
Syn. Ασκαρις. 2. σης. Epith. Στρογγυλη.

Ἑλξίνη. helxine, herba.
* ηε και ἑλξινην, τήν τε κλυβατιν καλεουσιν. ibid. 537.
Syn. Κισσαμπελος.*

Ἑλος, εος. το. palus.
τοῦ τρισχιλιαι ἱπποι ἑλος κάτα βουκολεοντο. Υ. 221.
Syn. Λιμνη, τῖφος.—χεῖλος ποταμοῦ. Hes. Ep. Δασκιον.
Phr. [Βολβῆς ελειον δονακα, i. e. Βολβῆς ἑλος. Æsch.]

Ἑλος. urbs Laconiæ. ejus cives Εἱλωτες, et Εἱλῶται.
οἱ τ' αρ' Αμυκλας εἶχον, Ἑλος τ' εφαλον πτολιεθρον. Β. 584.

Ελπηνωρ. Nom. Pr.
Ελπηνωρ δέ τις εσκε νεωτατος, ουδέ τι λιην
αλκιμος εν πολεμῳ, ουτε φρεσὶν ἧσιν αρηρὼς, κ. λ. κ. 552.

* Ελπῐδοδωτης, ου. ὁ. auctor spei. Vid. ad v. Απολλων.*

Ελπιζω. spero, exspecto, existimo.
θῆράς σφε τον δυστηνον ελπιζει κτανεῖν. Ion. 348.
δυστανον ελπιζουσαν αἶσαν. Trach. 113.
Syn. Επελπιζω, ελπομαι, επελπομαι, προσδοκᾰω.—νομιζω.—φοβεομαι.
Phr. Ου γαρ ελπιδων εισω βεβηκα— Eur.
ελπιδας εχειν, λαβεῖν—εν ελπιδι εἶναι—
παρηγορον ελπιδα βοσκειν. Nonn.
φαναῖς θυμὸν αλδανειν ευφροσυναις. Æsch.

Ελπῐς, Ελπωρη. spes, exspectatio.
ελθοι αλητευων· ετι γὰρ καὶ ελπίδος αἶσα. π. 101.
ελπωρή τοι επειτα φιλους τ' ιδεειν, και ἱκεσθαι. η. 76.
οιμοι, προσῆλθεν ελπις, ἣν φοβουμενη. Orest. 857.
Syn. Ελπισμα, προσδοκια.—δεος.—ὑπονοια, [vid. εμπατεω.]—δοκησις.
Epith. Αμυδρα, αριδεικετος, αειζωουσα, αληκτος, απρηκτος, απληστος, ασφαλης, αλλοπροσαλλος, ευαγγελος, γλυκεια, θαρσαλεα, θεοπειθης, κουφη, κυδιανειρα, μαψιδιη, ουρανια, σταθερα, παναγηραος, ονειραιη, πολυπλαγκτος, προκελευθος, φυσιζοος, τρεφουσα, μελιχρα, παρηγορος, δολομηχανος, κενεαυχης, Κυπριδια, αιωνιος, αχρηστος, αναιδης, οκνηρα, ψυχρα, λεπτη, φθονερα.
Phr. Αυτοδιδακτος εσωθεν θυμὸς—
εχει ελπίδος φιλον θρασος. Æsch.
ελπις δε παντας καλλεσιν θειη τρεφει
απρηκτον ὁρμαινοντας—κ. λ. Simon.
κενεᾶν δ' ελπιδων χαῦνον τελος.
χρη δ' αγαθὰν Ελπίδ' ανδρὶ μελειν. Pind.
—εν δομοισι βακχειας καλῆς-Ιατρὸς ελπὶς ἦν,—Choëph. 696.
οὗτος δ' ανὴρ αριστος, ὁστις ελπίσιν
πεποιθεν αιεί· τὸ δ' απορεῖν, ανδρὸς κακοῦ. Herc. F. 105.
αἱ δ' ελπιδες βοσκουσι τους κενους βροτῶν.
ανὴρ ατυχῶν δε σωζεται ταῖς ελπίσιν. Sent.
αἱ δ' ελπίδες βοσκουσι φυγάδας, ὡς λογος. Phœn. 407.
εχουσιν Αφροδιτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν. ib. 409.
αλλά οἱ ελπωρὴ μεν εην εναλιγκιος αυρῃ.
ελπὶς δ' ου σταθερὴ σαινει φρενας, ηΰτ' ονειρος. Opp.
*οἴμοι, τί δῆτ' ετερψας, ὦ ταλαινά, με,
ελπὶς τοτ', ου μελλουσα διατελεῖν χαριν; Heracl. 434.
ἀδειας ενιπτων ελπίδας. Pyth. 4.*

Ελπομαι. spero. Vid. Ελπιζω.
εἴ τινά που Δαναῶν ετι ελπεται εξαπατησειν. Ι. 371.

Ελπω. in spem adduco.
παντας μέν ῥ' ελπει, και ὑπισχεται ανδρὶ ἑκαστῳ. β. 91.
Exp. Αγειν εις ελπιδα. Ελπωρὴ, ῆς. ἡ. Vid. Ελπις.

Ελῦμα. dentale, buris. 2. Ειλυμα. integumentum. [428.
εὖτ' αν Αθηναιης δμωὸς (sc. τεκτων) εν ελυματι πηξας. Hes. ε.
2. εἴ τι που ειλυμα σπειρων εχες ενθάδ' ιοῦσα. ζ. 179.
Syn. Ενδρυον, ῥυμος, στηριγμα.— εχετλη.—2. ενειλυμα, ελυτρον, σκεπασμα, ἱματιον.

Ελῦτρον. involucrum, integumentum.
φερε, τοῦ δορατος αφελκυσωμαι τοὔλυτρον. Ach. 1120.
Syn. Θηκη, καλυμμα, σκεπασμα, περιβλημα, εκπετασμα, ελυμα, ελυστρον, ανειλημα, ειλιγμα, προβολη, εἶμα, εγκαλυμμα, επικαλυμμα. δερμα.

*Ελυω. convolvo, contraho. Vid. Ειλυω.
τοῖος γὰρ φιλοτητος ερως ὑπὸ καρδιην ελυσθεὶς·
πολλὴν κατ' αχλὺν ομματων εχευε. Archil. fr. 24.*

Ἑλωρ, Ἑλωριον. captura, præda.
ανδράσι δυσμενεεσσιν ἑλωρ και κυρμα γενησθε. Ε. 488.
αργαλεου πρὸ φοβοιο ἑλωρ δηΐοισι λιποιεν. Ρ. 667.
ἡρωων· αυτοὺς δε ἑλωρια τεῦχε κυνεσσιν. Α. 4.
Syn. Αγρα, αγρευμα.—αναιρεμα, σπαραγμα, ἁρπαγμα, ἑλκυσμα, βρῶμα. θοινη.

Ἑλω. capio. (inus.) Vid. Αιρεω.
—Φυλακον δ' ἑλε Αηΐτος ἡρως-Φευγοντ'·— Ζ. 35.
ἡμεῖς και Θηβης ἑδος εἱλομεν ἑπταπυλοιο. Δ. 406.
ει δέ κ' εγὼ τον ἑλω, δωη δέ μοι εὖχος Απολλων. Η. 81.
Syn. Λαμβανω, νικαω, κρατεω, κατεχω, πιαζω, πορθεω.

Ἑλωρος. fl. Siciliæ versus Pachinum promontorium.
Ἑλωρος ενθα ψυχρὸν εκβαλλει ποτόν. Lyc. 1033.
[Phr. Βαθυκρημνοι ακται Ἑλωρου. Pind.]

Εμβᾰδιον. calceus, vel, solea. Vid. Εμβας.
τοῖς δ' εμβαδιοις τί χρησεταί τις; ειπ' εμοί. Plut. 941.

Εμβᾰδόν. adv. pedestri itinere.
εμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἑκαστος; Ο. 505.
Exp. Πεζῇ βαινοντες.

Εμβαινω. ingredior, conscendo.
νῆες ἑποντο θοαὶ, πολέες δ' εμβαινον Επειοί. Β. 619.
κρατῶσι μέν σου, γῆς δε μη 'μβαινης ὁρων. Œd. C. 400. Br.
Syn. Εισερχομαι, αφικνεομαι, ὑποβαινω, αναβαινω, επεμβαινω, επιβαινω, επερχομαι, εμβαλλω.

Εμβαλλω. immitto.
ὣς ειποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον εμβαλε θυμῷ. Γ. 139.
ταων ἡ μεν εβαλλε θρονοις ἔνι ῥηγεα καλα. κ. 352.
a. εμβαλλε χειρὸς πιστιν. b. εμβαλλω μενειν. Phil. 813. B.
Syn. Επιβαλλω, παραβαλλω, επεμβαλλω, παρεμβαλλω, εισβαλλω, προσβαλλω, εντιθημι, ενιημι, εμβαινω, καταντaω, απερχομαι.—εναφιημι, εντινασσω, κατακλινω.

Εμβαπτω. intingo, immergo.
ενεβαψεν εις τὸν κηρὸν αυτῆς τὼ ποδε. Nub. 150.
Syn. Αποβαπτω, καταβαπτω, καταδυνω, εμβαπτιζω, εγχρωζω.

Εμβᾰρῡθω. gravo.
αλγεσιν εμβαρυθουσα μεσον κατὰ ομφαλὸν ἵζει. Nic.Th. 468.

Εμβᾶς, ᾰδος. ἡ. solea.
εμβάδα χρυσειησι τιταινομενην πτερυγεσσι. Orph. 591.
Syn. Εμβαδιον, εμβατης, αρβυλη, ευμαρις, πεδιλον, κοθορνος, οκριβας.

Εμβᾰσῐλευω. Vid. Βασιλευω, Αρχω.
και Σικυῶν', ὁθ' αρ' Αδρηστος πρῶτ' εμβασιλευεν. Β. 572.
—ερατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ορωρει
νεισσομενων πατέρ' εις ὅν· ὁ δ' ουρανῷ εμβασιλευει. Hes. θ. 71.

Εμβᾰσιος, ου. ὁ. epith. Apollinis, qui colebatur in littore a conscensuris navem.
τειως δ' αὖ καὶ βωμὸν επακτιον Εμβασιοιο
θειομεν Απολλωνος,— Apoll. 1. 359.

Εμβᾰσις, εως. ἡ. ingressus.
αλλ' ει δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις αρβυλας
λυοι ταχος, προδουλον εμβασιν ποδός. Agam. 946. Pors.
εἶδες δ' αν η πλευρ', η διχηλον εμβασιν. Bacch. 739.
Syn. Βαδισις, εισοδος.—πους, βασις.—ασαμινθος, εμβατη.

Εμβᾰτευω, Εμβᾰτεω, Εμβατεομαι. pedem infero, &c.
καί μοι φυγόντι μή 'στι τοὺς εμοὺς ιδεῖν,
μητ' εμβατευειν πατρίδος·— Œd. T. 824. B.
—ἵν ὁ Βακχειωτας αεὶ
Διονυσος εμβατευει. Œd. C. 711. (678. B.)
καὶ τοὶ μὲν ακτὰς εμβατησονται λεπράς. Lyc. 642.
Syn. Επιβαινω, επεμβαινω, εισερχομαι, ακροβατεω, κατεχω, καρποῦμαι.—ζητεω.

*Εμβᾰτός, ή, όν, et οῦ. ὁ ἡ. facilis accessu, vel adscensu.
ουκ ετι κερδαλεοις εμβατα ταῦτα λυκοις. Ep. ἀδ. 289.*

Εμβλεπω. intueor.
ποῖ γάρ ποτ' εμβλεψασα, τοιοῦτον θρασος. Soph. El. 1001.
Syn. Επιβλεπω, αποβλεπω, προσβλεπω, εσαθρεω, ενοραω, αφοραω, ὑφοραω, συνοραω, ενατενιζω, καθοπτευω, σκοπεω, θεαομαι.

*Εμβολεὺς, εως. ὁ. adgressor. 2. de paxillo, qui terræ impingitur.
τόν τε δι' ευτρητοιο πεδον δυνοντα κατ' ιθὺ
αρτιφυοῦς κραμβης πασσαλον εμβολέα. Ep. ἀδ. 176.*
Εμβολη. irruptio.
στρατὸς, δαμασθεὶς ναΐοισιν εμβολαῖς. Pers. 279.
Syn. Εισβολη, καταβολη, παρεμβολη, εμβολισμος, ὁρμη, αναρρηξις, επιρρηξις, εισδρομη.—εισοδος.—παρενθεσις.—εμβολον.
*Epith. [Χαλκοστομος. Æsch. πανωλεθριος. ib.]
Εμβολον, ου. το. regio Lyciæ, contra Rhodum, ubi Sol præcipue cultus. Vid. Damm. P. R. et Heyn. ad l. l.
Ασιας ευρυχορου—Τριπολιν νάσον πελας
Εμβολω ναιοντας Αργεια συν αιχμᾷ. Ol. 7. 33.*
Εμβολος, ου. ὁ. et Εμβολον. το. rostrum navis.
—επεὶ δ' εμβολου
κρεμασαν αγκῦρας ὑπερθεν. Pyth. 4. 341.
εμβολα χαλκογενεια, φιλοπλοα τευχεα νηῶν,
Ακτιακοῦ πολεμου κειμεθα μαρτυρια. Philipp. An. ii. 220.
Syn. Χαλκωμα.—μοχλοι.—εμβολαι.—ασφαλεια.
Phr. [Χαλκηρης στολος. Æsch.]
Εμβρᾰχῠ. adv. summatim.
αλλ' εμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν εμβραχυ. Vesp. 1120. B.
Syn. Βραχυ, καθαπαξ, ἁπλῶς, ὁλῶς, συντομως.—ελαχιστον.
Εμβρεμω, Εμβρεμομαι. infremo.
—ανεμοιο δε δεινὸς αητης-Ἱστιῳ εμβρεμεται.— Ο. 626.
Syn. Ενηχεω, πνεω, βρεμω, εμβριμαομαι.—εμπιπτω, εμφυσαω.
*Εμβρῑθὴς, έος. ὁ ἡ. gravis, ponderosus.
εμβριθὴς, τεχνας ὁ πρυτανις, πελεκυς. Leon. Tar. An. i. 221.
Εμβρῖθω. ingravesco; ingruo.
—ὕδασιν εγκατεδυν,—Αθρόον εμβρισαντος αηματος.—Isidor. [ib. ii. 473.*
Εμβριμαομαι, ῶμαι. fremo.
ἵππους δ' εν αμπυκτῆρσιν εμβριμωμενας. Sept. Th. 467.
Syn. Εμβρεμω, επαπειλεω, επιτιμαω.—προστασσω.
Εμβροντητος. attonitus. 2. amens.
παυσαιντ' αν εισφεροντες, ὦ 'μβροντητε συ. Eccl. 788.
Syn. 1. Επιβροντητος, αποπληκτος. 2. αφρων.—μαινομενος.
*Εμβρυοικος, expon. a Suid. ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα, "nisi fuit ἡ τὸ βρύον οἰκοῦσα. Est enim βρύον muscus marinus, præcipue id ejus genus, quod in scopulis nascitur." Jacobs. in l. c.
αγκυραν εμβρυοικον, ερυσινηΐδα. Philipp. An. ii. 212.*
Εμβρῠον. embryon. 2. infans recens natus.
παντα κατα μοῖραν, και ὑπ' εμβρυον ἧκεν ἑκαστη. ι. 245.
ξυν διπλοῖσιν εμβρυοις. Eumen. 948.
Syn. Επιγονη, κυημα. 2. νεογονος.
*Εμβῠθιος. qui est in profundo.
φρικιαι, εμβυθιαι, χοροπαιγμονες, ὑγροκελευθοι. (sc. Νηρηδες.) Orph. H. 23. sec. Hermann. pro vulg. σφραγιαι, βυθιαι, χαροπ.—Εμβυθιοι μακαρες sunt in Argon. v. 336.*
Εμβῡω. obturo, obstruo.
ενεβυσαμεν ῥακιοισι, κἀπακτωσαμεν. Vesp. 128.
Syn. Βυω.—επιστομιζω.—πληροω.—καλυπτω.
Εμετος, ου. ὁ. vomitus.
η απερευγομενοι εμετον χολοειδέα δειρῆς. Nic. Th. 435.
Syn. Εξεραμα, εξερασμα.
Εμμᾰνης. furibundus.
—τηνικαῦτα δ' εμμανης-Βοᾷ παραστᾶσ'·— Soph. El. 296.
Syn. Μανικος, μανιωδης, εμπληκτος, εκφρων, εκθυμος, οργιλος.
Εμμᾰπεω. dicto citius aliquid facio.
κεντρον γαρ πληγῃ περικαλλιπεν εμμαπεουσα. Nic. *Ther. 809. (de api.)* Exp. Ενεργοῦσα.
Εμμᾰπεως. adv. dicto citius.
χειρὶ παλιν ερυσασ'· ὁ δ' αρ' εμμαπεως απορουσε. Ε. 836.
Syn. Ενεργῶς, ταχεως, ετοιμως, προθυμως, σπουδαιως.
Εμμασσομαι. cum vi et impetu immitto. Vid. Ernest. ad l. c.
σχετλιοι, οἷς τυνη χαλεπην εμμαξεαι οργην. Call. 3. 124.
Syn. Εμβαλλω, ενερειδω.

Εμμασσω, Εμματεω. *Vid. Steph. Th. Ind. v. Ἐμμάσαι.
ες δ' εμετον κορεσαιο* τα δ' αθροα νειοθι βρασσοις,
εμματεων, ετ' απεπτα πυλῃ μεμιασμενα δορπα. Nic. Alex. 137.
Syn. Ενλαμβανομαι.—ψηλαφαω, φιλονεικεω, ὁρμαω.
Εμμελειᾰ. modulatio.
και μην ἡμεῖς επιθυμοῦμεν
παρα σοφοῖν ανδροῖν ακοῦσαι τινα λογων
εμμελειαν, επι τε δαΐαν ὁδον. Ran. 895. Br.
Syn. Ευρυθμια, εναρμοστια, εκπρεπεια.—συμμετρια.—τραγικη ορχησις.
Εμμελετημᾰ. το. exercitatio. Vid. Μελετη.
εἶπε δέ· μη ψαυσαιμι λυρης ετι, μηδ' εθελησω
τῆς παρος ἁρμονιας εμμελετημα φερειν. Macedon. An. iii. [117.
Εμμελής. canorus. 2. scitus, aptus.
ὡς εμμελής τ' εγεντο κἀπιδεξιος
επεά τε ποιεῖν, πρὸς λυραν τ' αειδειν. Theoc. Ep. 19. 5.
αυτ' εισενεγκοι· πολυ γαρ εμμελεστερον. Eccles. 802.
Syn. Ακριβης, τελειος.—μουσικος.—ευρυθμος, εναρμονιος, εναρμοστος, ἁρμοδιος, κομψος, ευφυης.—επιδεξιος.—συνετος, σωφρονικος, κοσμιος, καθηκων, προσηνης.
Εμμελῶς, Εμμελεως. adv. canore. 2. concinne, &c. [Barn.)
χρὴ γὰρ Θαργηλιοις εμμελῶς δισκεῖν. Anac. 135. (fr. 158.
εμμελεως κραιπνοῖσι πεδον ῥησσωσι ποδεσσιν. Ap. 1. 539.
Syn. Προθυμως, συνετως, ἁρμοδιως, ῥυθμικῶς, συμμετρως, ευπρεπῶς, κοσμιως.
Εμμεμᾰώς, υῖα, ός. concitatus; cupiens valde.
αυτὰρ ὁ εμμεμαὼς βαθεης εξαλλεται αυλῆς. Ε. 142.
Syn. Μεμαως, ευθυμος, φαιδρος, προφρων.
Εμμενες, Εμμενεως. adv. constanter, alacriter.
λαοῦ αποτμηξαντε, διωκετον εμμενὲς αιεί. Κ. 364.
εμμενεως εμαχοντο δια κρατερας ὑσμινας. Hes. θ. 712.
Syn. Επιμονως, αδιαλειπτως, βεβαιως, επισταδον, ευσταθῶς, ερρωμενως, ευθυμως, συνεχῶς, βιαιως, προθυμως.
Εμμενω. permaneo.
—μονοι τ'-Εμμενοντες ορθῷ νομῳ. Aj. 350.
Syn. Επιμενω, διαμενω, επιδιαμενω, καταμενω, παραμενω, παρμενω, διαγινομαι, διαρκεω, αρεσκομαι.
Εμμηνος. menstruus.
*ὁ μεν διπλοῖσι ποιμνιοις, εγὼ δ' ἑνὶ,
επλησιαζεν τῷδε τἀνδρὶ* τρεῖς ὁλους
εξ ἦρος εις αρκτοῦρον εμμηνους χρονους. Œd. T. 1135. B.
πολλοὶ εν Αντιοχοιο δομοις και ανακτος Αλευα
ἁρμαλιαν εμμηνον εμετρησαντο πενεσταί. Theoc. 16. 34.
Syn. Εμμηνιος, επιμηνιος, καταμηνιος, μηναῖος.
Εμμιγνυμι, Εμμιγνυω. immisceo.
ανταρκει ταχ' εμμιξειν βοᾷ. Œd. C. 1112. (1057. B.)
Syn. Αναμιγνυμι.—εμπλεκω.—συναρμοττω.—συμπνεω.
*Εμμορος, ου. ὁ ἡ. particeps. 2. fatalis.
εμπεδος αλλὰ μενοις Βυζαντιὰς εμμορε Ῥωμα. Anal. T. iii. [p. 138.*
Εμμοτος. qui ulcere cavo laborat.
ιω, δυσκαταπαυστον αλγος
δωμασιν εμμοτον. Choëph. 469. (qu. μοτοις θεραπευτεον.)
Syn. Τραυματιας, νοσωδης. (Hes.)
Εμμοχθεω. *laborum plenus sum.
δοκεῖς τον ᾅδην σῶν τι φροντιζειν γοων,
και παῖδ' ανησειν τὸν σὸν, ει θελεις στενειν;
παῦσαι· βλεπουσα δ' εις τὰ τῶν πελας κακὰ
ῥάων γενοι' αν, ει λογιζεσθαι θελοις,*
ὁσοι τε δεσμοις εμμεμοχθηνται βροτῶν,
*ὁσοι τε γηρασκουσιν ορφανοὶ τεκνων,
τούς τ' εκ μεγιστης ολβιας τυραννίδος
τὸ μηδὲν οντας· ταῦτα σέ σκοπεῖν χρεών. Eur. Dictys fr. 14.
al. εκμεμοχθηνται, quod damnat Bentleius.*
Εμμοχθος. laborum plenus.
—ες ᾅδαν καταλυσουσ' εμμοχθον [de metr. p. 238.*
βιοτον, αιῶνος τε πονους. Eur. Supp. 1004. *Vid. Hermann.
Syn. Επιμοχθος, εμπεδομοχθος, πολυπονος, επιπονος, μοχθηρος, αθλιος.
Εμπᾶ, Εμπας, Εμπης. tamen, nihilominus.
καί σφιν ανιηρον μεν ερεῖς επος, εμπα δε λεξον
τοῦθ', ὁτι τον κεινων υἱον εχω Κριτιην. Call. Ep. 17. (52. B.)

αλλ' εμπας εν τοῖς στεφανοις τα πρᾶτα λεγονται. Theoc. [10. 29.
πρῆξαι δ' εμπης ουτι δυνησεαι, αλλ' ἀπὸ θυμοῦ. Α. 562.
δυστηνον εμπας, καιπερ οντα δυσμενῆ. Aj. 122.
αφραδεως, επει ουκ εφαμην ῥιγωσέμεν εμπης. ξ. 481.
Syn. Ὁμως.—παντως.—αλλ' οὖν.

Εμπαζομαι. curo; rationem habeo.
ουτε θεοπροπιης εμπαζομαι, ἥν τινα μητηρ. α. 415.
Syn. Επιστρεφομαι, επιμελοῦμαι, προσμελοῦμαι, αναβαλλομαι, εντρεπομαι, εντιθεμαι, μηδομαι, οθευω, κομιζω, σεβομαι, φροντιζω.

Εμπαιζω. illudo.
—αμαχος γαρ εμ-παιζει θεὸς Αφροδιτα. Antig. 810.
Syn. Προσπαιζω, καταπαιζω, εγκαταπαιζω, εγκερτομεω, επιχλευαζω, εντρυφαω, επισκωπτω, διασυρω, ὑβριζω.—μωκιζω, φενακιζω, εξαπαταω.—καταμειδαω.

Εμπαιος. peritus, expertus. 2. incidens.
νωμᾷ ενθα και ενθα κακῶν εμπαιος αλητης. φ. 400.
—ουδέ τι εργων-Εμπαῖον, ουδε βιης,—υ. 379. *V. Damm. c. [1906.*
2. εμπαῖοις τυχαισι συμπνεων. Agam. 188. P.
Syn. Εμπειρος, ειδως, επιστημων, αιμων.—2. εμπεσων, προσπαιος.

Εμπαιω. incudo, imprimo, sc. percussu.
κεὐθὺς ταλαιν' ὡς εἶδον, εμπαιει τί μοι
ψυχῇ συνηθες ομμα,— Soph. El. 908.
Syn. Επερχομαι, εμβαλλω, εγχαραττω.

*Εμπαλῐ, et Εμπᾰλιν. adv. contra, e diverso. 2. retro.
Ἑκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαβὼν, ξιφος εμπαλι δῶκε. Ep. ἀδ. 389.
αντια ποιησας, ὁπλας τὰς προσθεν οπισθεν,
τὰς δ' οπιθεν προσθεν, κατὰ δ' εμπαλιν αυτὸς εβαινεν. (*de Mercurio boves Apollinis abigente.* Vid. Æn. viii. 209.)* H. in Merc. 78.
Syn. Αψ, εις τοὔμπαλιν, εις τοὔπισω, εναντιον, κατοπισθεν.

Εμπαξ, ᾰκος. ὁ. curator. —τροφῆς αοκνον εμπακ'[1],— Aj. 564.
Syn. Φροντιστης, επιμελητης, τροφευς, επιτροπος, προστατης, κηδεμων.

Εμπασσω. * inspergo. 2. intexo.
—ἡ δὲ μεγαν ἱστὸν ὑφαινε,
διπλακα, μαρμαρεην,* πολέας δ' ανεπασσεν αεθλους. Γ. 126.
Syn. Παρεμπασσω, προσπασσω, εμβαλλω, εμποικιλλω, επιῤῥαινω, εγκατασπειρω, επισκεδαννυμι.

Εμπᾰτεω. ingredior.
ου μοι φοβου μελαθρον ελπις εμπατεῖν. Agam. 1436. P.
Syn. Εισερχομαι.

*Εμπεδεως. adv. firmiter, constanter. 2. perpetuo.
πορνη καὶ βαλανεὺς τωὔτον εχουσ' εμπεδεως εθος· *Scolion* ap. Ath. p. 695. e.*

Εμπεδοκῠκλος —χρονος. tempus, quod firmis jugibusque orbibus volvitur. Nonn.

Εμπεδομοχθος. ærumnosus. Vid. Εμμοχθος.
εχει δ' απαλαμον βιον
τοῦτον, εμπεδομοχθον. Ol. 1. 95.

Εμπεδος. stabilis.
ὥς τοι γουναθ' ἑποιτο, βιη δέ τοι εμπεδος ειη. Δ. 314.
Syn. Βεβαιος, ἑδραῖος, ασφαλης, ισχυρος, επιτελης, αληθης, ακινητος.

Εμπεδως. * adv. firmiter. 2. plane.
—και βουλον λογους
οὓς εἶπας ες τηνδ',* εμπεδως ειρηκεναι. Trach. 487. B.
Syn. Αληθως, ακριβῶς, αναμφιβολως.—βεβαιως.

Εμπεδοσθενης. firmum robur habens.
ει γάρ σφισιν εμπεδο-
σθενεα βιοτον ἁρμοσαις. Nem. 7. 144.

1. Istius vocis usûs solum credo hoc esse exemplum. Quare Reiskio mendum suboluit. Locum ergo ita legendum conjecit, probante Porsono, et in contextum recipiente tum Schaefero, tum Hermanno;
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
λείψω τροφῆς ἄοκνον, ἔμπα κεἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ,———

Syn. Αγασθενης, ευσθενης, καλλισθενης, μεγαλοσθενης, βεβαιος.

Εμπεδοω, Εμπεδοομαι. stabilio, firmo.
ταῦτ' εμπεδοῦσα μεν πιοιμ' εντευθενί. Lysist. 233.
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ κἀμπεδωσετε. ib. 211.
Syn. Εξεμπεδοω, προσεμπεδοω, βεβαιοω, διαβεβαιοω, εκβεβαιοω, ασφαλιζομαι, στηριζω.—διδασκω.—πιστοῦμαι.

Εμπειρᾰμος, Εμπερᾰμος, poët. pro Εμπειρος.
ὅπου σφε μητηρ ἡ παλης εμπειραμος. Lyc. 1196.
*εἵλεο δ' αιζηῶν ὅ τι φερτατον· ου σύ γε νηῶν
εμπεραμους, ουκ ανδρα σακεσπαλον, ου μὲν αοιδόν·
αλλὰ τὰ μὲν μακαρεσσιν ολιζοσιν αὖθι παρῆκας,
αλλα μελειν ἑτεροισι· σὺ δ' εξελεο πτολιαρχους
αυτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἰδρις αιχμῆς,
ὧν ερετης, ὧν παντα· τί δ' ου κρατεοντος ὑπ' ισχύν;* Call. 1.

Εμπελιος. intus lividus.
αλλος δ' εμπελιος· φορεει δέ τε βοσκάδα νηδύν. Nic. Th. 782.

Εμπερᾰμως. adv. perite.
—εμπεραμως ετριψατο, λιτα λαβοῖσα-Χριματα. Call. 5. 25.
Syn. Εμπειρως, ειδημονως, επισταμενως.

Εμπειριᾰ. peritia, experientia.
εμπειρια γαρ τῆς απειριας κρατεῖ. Eur. *fr.* Pelei.
Syn. Διαπειρα, δαημοσυνη.

Εμπειρος. peritus. Vid. Δαημων, Εμπαιος.
ὡς τοῖσιν εμπειροισι καὶ τὰς ξυμφορας
ζωσας ὁρῶ μαλιστα τῶν βουλευματων. Œd. T. 44.
—τηλικοῦτος, ου γαμων-Εμπειρος— Œd. C. 752. B.

Εμπειρω. infigo.
σπλαγχνα δ' αρ' εμπειραντες ὑπειρεχον ἡφαιστοιο. B. 426.
Syn. Αναπειρω, διαπειρω, εμπηγνυω.

Εμπελᾰδον, Εμπελαδην. adv. prope. Vid. Εγγυς.
ἑστιη εμπελαδον παραφαινέμεν, αλλ' αλεασθαι. Hes. ε. 732.

Εμπελαζω, Εμπελαω. appropinquo.
μηδέ ποτ' εμπελασειν πυκινῷ δομῳ·— H. in Mer. 523. Herm.
ποῦ δ' εμπελαζεις τἀνδρὶ, και παριστασαι; Trach. 750. B.
Syn. Πελαζω, προσεγγιζω, εφικνεομαι, πλησιαζω, εντυγχανω, συγγινομαι.

Εμπελᾰτειρᾰ. concubina. Vid. Ἑταιρη.
τοὺς αυτῷ σκοτιους εμπελατειρα τεκεν. Call. *fr.* 170. Bent.

Εμπερονημᾰ. το. vestis fibulis connexa.
—μαλα τοι τὸ καταπτυχὲς εμπεροναμα-Τοῦτο πρεπει.— [Theoc. 15. 34.
Syn. Διπλοΐς.

Εμπηγνῡμι, Εμπηγνῠω. infigo.
εν δὲ μετωπῳ πῆξε, περησε δ' αρ' οστέον εισω. Δ. 460.
λογχη τις εμπεπηγέ μοι δι' οστεων οδυρτη. Ach. 1226.
κοὐκ ανησω, πρὶν αν σχοῖνος αυ-
τοῖσιν ἁτ' εμπαγῶ. * (Br. e Suid. ἀντεμπαγῶ.)*
Syn. Ενερειδω, καταπηγνυμι, εμπειρω.—εκπηγνυμι, συμπηγνυμι, επιπηγνυμι.

Εμπιμπλημι, Εμπῐπλημι, Εμπιπλαω. impleo.
καὶ τοὺς κοφινους ἁπαντας εμπιπλη πτερῶν. Av. 1310.
—καὶ εμπιπληθι ῥεεθρα-Ὑδατος εκ πηγεων— Φ. 311.
Syn. Διεμπιπλημι, αναπιπλημι, αναπληθω.—κορεννυω, κορεομαι.—γεμω.

Εμπιμπρημι, Εμπιπρημι, Εμπιπραω. incendo. V. Εμπρηθω.
εμπιμπραναι χρὴ τὰς θυρας, καὶ τῷ καπνῳ πιεζειν. Lysist. 311.

Εμπινω, Εμπινομαι. imbibo. Vid. Εμπισαι.
εμπιεῖν εμοί γ' αρεσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς. Pac. 1143.
Syn. Καταπινω, ελλαμβανω, εισδεχομαι.

Εμπιπτω, Εμπιτνεω. incido.
βεβληκει πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὑπτιος εμπεσε πετρῃ. Δ. 108.
ὅτ' αλλοτ' αλλον, εμπιτνῶν, στρατηλατῶν. Aj. 58.
Syn. Εισπιπτω, επιπιπτω, προσπιπτω, επεμπιπτω, επιτυγχανω, συμβαινω, εγκυρω, επικυρω, επιδιδρασκω, επιτρεχω, εισβαλλω, εγγιζω.

Εμπις, ῐδος. ἡ. culicis genus.
τας οξυστομους εμπιδας. Av. 244. Syn. Κωνωψ.

* Εμπισαι. potu implere; irrigare: ut Hesych. ἔμπισον exponit ποτισον.*
πολλάκι δ' η ἁλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, η ἁλὸς αχνην
εμπισαις— (*potandum præbeas, vel infundas.*) Alexiph. 518.

οξει δ' εμπισαιο, το δ' αθροον ὑδασι μιξας·
*(*Schol. exponit* βρεξον) ib. 320.
—πολλακι δ' ἠπαρ ενὶ σχεδιῃ ποθὲν οινη,
η αυτοῦ σινταο καρη κακὸν αλλοτε νυμφαις (*i. e.* aqua)
εμπισθὲν, τοτε δ' οινου ενὶ σταγονεσσιν, αρηξει. Ther. 623.*

Εμπλαζομαι. **nullum forsan hujusce vocis exstat exemplum; nam ad* Orph. Arg. v. 618. *recte a Gesnero imprimitur,**
ὑλῃ ἐνι πλαγχθεὶς—

Εμπλεκω, Ενἴπλεκω. implico.
εμπλεξας καλυκεσσι και ενοδμοισι σελινοις. Theoc. 3. 23.
ουτοι μεθησω· χεῖρα δ' εμπλεξασ' εμὴν
* σχησω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδηματα. Orest. 256. P.
ει δ' ολιγηπελεες[1] σε περιτροχοωσιν αοιδαὶ,*
ποιῃ ενιπλεξω σε; τί σοι θυμῆρες ακοῦσαι; Call. 4. 28.
Syn. Επιπλεκω, περιπλεκω, διαπλεκω, καταπλεκω, εγκαταπλεκω, περιβαλλω, ενδεω, πλεγματευω, ενυφαινω, παρυφαινω, ενειρω, εμμιγνυμι.

Εμπλεος, Εμπλειος, Ενιπλειος, Ενεπλεος. *Att.* 'Εμπλεως. plenus. καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχιονος εμπλεον ολπιν. Call. *fr.* 181. Bent.
—σοί τε γὰρ ομμα-Εμπλεον η δι' εμοῦ σωζειν. Trach. 1021. B.
—φαρετραν-Ιῶν εμπλειην,— Theoc. 25. 207.
κουρίδιον, μαλα καλὸν, ενιπλειον βιοτοιο. τ. 580.
* καί ῥ' ὁ μὲν ηδη παμπαν ενιπλεον ᾡ επὶ μαζῷ
μαργος Ερως λαιης ὑποῖσχανε χειρὸς αγοστον.* Apoll. 3. 119.
Syn. Μεστος, γεμων, πλεος, διακορος.

Εμπληθω, Ενιπληθω. impleo, exsaturo.
δωδεκα δ' εμπλησον, και πωμασιν αρσον ἁπαντας. β. 353.
μή μοι μᾶλλον θυμὸν ενιπλησῃς οδυναων. τ. 117.
Syn. Αναπληθω, εμπληροω, εμπιμπλημι, γεμιζω, εμφορεω.

Εμπληκτος. attonitus.
τοιοιδε μεντοι φῶτες εμπληκτοι βροτῶν. Aj. 1375. (58. B.)
Syn. Αποπληκτος, εκπληκτος, καταπληξ, παραπληξ, αναισθητος, κοῦφος, ευμεταβλητος, ευμεταθετος, αφρων, μαινομενος.

Εμπλην. *adv.* prope. 2. *conj.* tamen.
Βοιωτῶν δ' εμπλην επ' αριστερα θωρησσοντο. B. 526.
Syn. Εμπελαδον, πλησιον, εγγυς. 2. εμπης, πλην.

Εμπλησσω, Εμπληττω, Ενιπλησσω. obstupefacio. 2. irruo.
ἡ κερτομός με θεοῦ τις εμπλησσει χαρα; Alcest. 1135.
2. εκ νηῶν, και ταφρῳ ενιπληξωμεν ορυκτῇ. M. 72.
Syn. Εκπληττω, ατυζω. 2. εμπιπτω, εμβαλλω, επισκηπτω, ενισκηπτω.

Εμπνεω. Εμπνειω, *poët.* inspiro.
ὡς φατο· τῷ δ' εμπνευσε μενος γλαυκῶπις Αθηνη. K. 482.
αλλα μαλ' εμπνειοντε μεταφρενῳ·— P. 502.
Syn. Επιπνεω, εισπνεω, καταπνεω, καταφυσαω, εμφυσαω, φυσαω, πνευστιαω.—ζῶ, πνεω.—εραω, ποθεω.

Εμπνοος, Εμπνους. spirans. 2. vivus.
* εικόνα πεντε βοῶν μικρὰ λιθος εἶχεν ιασπις,
ὡς ηδη πασας εμπνοα βοσκομενας.
ναὶ ταχα κἂν απεφευγε τὰ βοιδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μανδρῃ τὸ βραχὺ βουκολιον. Plato, *Ant.* i. 172.*
εμπνους δε δαιτρος ἡπατων φλοιδουμενος. Lyc. 35.
Syn. Πνευστος. 2. εμψυχος, εμβιος, ζωος.

Εμποδιζω. pedes implico; impedimento sum. Εμποδιζομαι.
—αλλα χ' αἱ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτητ', εμποδιζονται θαμα· Philoct. 437.
a. ὡς εστὶ Βακιδος χρησμὸς αντικρυς λεγων
εις τὰς Νεφελοκοκκυγιας. b. κἄπειτα πῶς
τοῦτ' ουκ εχρησμολογεις σὺ, πρὶν εμὲ τὴν πολιν
τηνδ' οικισαι; a.* τὸ θεῖον ενεποδιζέ με. Av. 962.
Syn. Αναποδιζω, παραποδιζω, διακωλυω, καταβαλλω, μασσαομαι. *(*pot.* μασαομαι. *Vid. Schol. ad* Equit. 755. *et Ca-*

Εμποδιος. qui impedimento est. [*saub. ap.* Br. in l.)
τι γαρ εμποδιον κωλυμ' ετι μοι; (*Anap.*) Ion. 862.*

Εμποδων. *adv.* ante pedes; in promtu. 2. de impedimento.
1. —ὡς παρων τά γ' εμποδων-Οχλεῖς,— Œd. T. 445.
2. κακὸν δὲ ποῖον εμποδων, *τυραννίδος
οὑτω πεσουσης, εἶργε τοῦτ' εξειδεναι;* ibid. 128.
Syn. Επιπολῆς, παρα ποδας. 2. εμποδιος.

Εμποθεν. **mendose pro* 'Εμπροθεν.*
—εμιν δε τυ βωκολιασδευ
εμποθεν· αλλωθεν δε ποτικρινοιτο Μεναλκας. Theoc. 9. 6.
Syn. Ποθεν.—al. εμπροσθεν[2].—ενθαδε.

Εμποιεω. insero, immitto.
εν δ' αυτοῖσι πυλας ενεποιεον εὖ αραρυιας. H. 438.
τρωγλας τ' εμποιησαν· ὁ δ' ηπητης μοι επεστη. Batrach. 183.
Syn. Ενεργαζομαι, εντιθημι, προστιθημι, εμβαλλω, εμφορεω.—ποιεω, πρασσω.—κταομαι.

Εμπολαῖος. negotiator. 2. epith. Mercurii.
2. 'Ερμᾶ 'μπολαῖε, *τὰν γυναῖκα τὰν εμὰν
οὕτω μ' αποδοσθαι, τάν τ' εμαυτῶ ματέρα.* Acharn. 816.
Syn. Αγοραῖος, εμπορικος, πραγματευτης, εμπορος.

Εμπολαω, Εμπολεω, Εμπολαομαι. vendo, negotior.
εν νηῒ γλαφυρῇ βιοτον πολὺν εμπολοωντο. ο. 455.
—καὶ γὰρ ὑστερῳ τό γ' εὖ
πρασσειν, επεὶ πυθοιτο, κερδος εμπολᾷ. Trach. 93.
Syn. Απεμπολεω, εξεμπολαω, διεμπολαω, εμπωλεω, πραγματευομαι, εμπορεω, εμπορευομαι, αγοραζω, πριαμαι. ωνεομαι, κερδαινω, πωλεω, ποριζω.—περιερχομαι, περιποιεω, προδιδωμι.—κατεργαζομαι. (Soph. Aj. 993. Steph.)

Εμπολη, Εμπολημα. merces. 2. lucrum.
ἡμεῖς βορᾶς χρῄζοντες εμπολην λαβεῖν. Cycl. 253.
λωβητὸν εμπολημα τῆς εμῆς φρενός. Trach. 538. B.
Syn. Απεμπολη, εμπορια, ωνιον το (το τῆς πραγματειας κερδος. εμπορικος φορτος.)

Εμποληтος. divenditus, emtus.
ουδ' ὁὐμπολητος Σισυφου Λαερτιῳ; Philoct. 417. B.
Syn. Ωνητος, πραθεις.

Εμπολις, εως. ὁ ἡ. eandem civitatem incolens.
—σοι μεν εμπολιν-Ουκ οντα, συγγενῆ δε— Œd. C. 1218. (1156. B.)
Syn. Εμφυλιος.

Εμπολῖτης, ου. ὁ. idem.
ω εμπολιται, τῇ τε βοσκουσῃ χθονὶ
καὶ τῇ τεκουσῃ νῦν τιν' αρκεσαι χρεών. Eurip. *ap. Schol.* [*Aristoph.* Pac. 909.

Εμπορευομαι. vado.
ποῖ δ' εμπορευει; *τῷ φερεις ταδ' εμπυρα; Soph. El. 407.
και πτωχος αντι πλουσιου,* ξενην επι,
σκηπτρῳ προδεικνυς, γαῖαν εμπορευσεται; Œd. T. 455. B.
Syn. Πορευομαι, απερχομαι.—εμπορεω, εξαγοραζω, αντικαταλλασσομαι. εμπολαω, εμπωλεω.

Εμποριᾶ. mercatura.
εὖτ' αν επ' εμποριην τρεψης αεσιφρονα θυμόν. Hes. ε. 646.
τάς τ' εμποριας τὰς κερδαλεας πρὸς τὸν μαντιν κατεροῦσιν. Av. 594.
Syn. Εμπορευμα, εμπολη, εμπολημα, αγορασμα, αγορασια, αγορασις, πανηγυρισμος, καπηλεια, πραγματεια.

Εμπορῖκος. mercatorius.
οἱ' εχει σπεισαμενος εμπορικα χρηματα διεμπολᾷν. Ach. 972.
Syn. Αγοραῖος, εμπολαῖος.

Εμπορος. mercator, viator.
—πολλα δ' εμπορων επη-Φιλεῖ πλανασθαι.— Œd. C. 307.
Syn. Οδοιπορος, οδιτης.—εμπολευς, μεταβολευς, παλιγκαπηλος, χρηματιστης, εμπολαῖος, πραγματευτης.
*Phr. —Ὅς θ' ἁμα νηῒ πολυκληῗδι θαμιζων,
αρχὸς ναυταων, οἵτε πρηκτῆρες εασι,
φορτου τε μνημων, καὶ επισκοπος ησιν οδαιων,
κερδεων θ' ἁρπαλεων·— θ. 161.
πλεων γαρ, ὡς ναυκληρος, ου πολλῷ στολῳ. Phil. 547.
—ναυβατην-Φορτηγον, οστις ῥῶπον εξαγει χθονός. Æsch. [*fr.* Phryg.*

Εμπουσα. Empusa spectrum.
Εμπουσα τοινυν γ' εστι.— Ran. 295.
ἡ 'μπουσα φρουδη.— ib. 307. —αλλ' Εμπουσα τις
εξ αἱματος φλυκταιναν ημφιεσμενη. Eccles. 1057. Br.
Syn. Ονοσκελις, μορμολυκειον. φαντασμα.

---

1. Hæc est Valcken. correctio pro εἰ δὲ λίην πολέες, quod retinuit Blomf.

2. Typographorum, puto, errore pro ἔμπροθεν. Brunckius et Valck. e Codd. ita legunt: ἔμπραθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

Εμπρακτος, ου. ὁ ἡ. qui fieri potest.
μη, φιλα ψυχα, βιον αθανατον
σπευδε· ταν δ' εμπρακτον αντλει μαχαναν. Pyth. 3. 109.

Εμπρεπω. præstans et conspicuus sum inter; *etiam in malo signif. ut in l. l.*
ὁρῶν σε πολλοῖς εμπρεπουσαν αλγεσι. Soph. El. 1193.
SYN. Επιπρεπω, μεταπρεπω, διαπρεπω, εξεχω.

Εμπρηθω, Ενιπρηθω. incendo.
αυτάς τ' εμπρησειν μαλεροῦ πυρός·— I. 242.
τεῖχος τε ῥῆξαι, και ενιπρῆσαι πυρὶ νῆας. M. 198.
Ἑκτωρ, η ὁτε νῆας ενεπρησεν πυρὶ κηλεῳ. X. 374.
εν δ' ανεμος πρῆσεν μεσον ἱστιον,— A. 481.
SYN. Αναπρηθω, ανακαιω, εμπιμπρημι, εμπυρευω, πρηθω.—φυσαω, εμφυσαω.

Εμπρησμος. incendium.
—και εξολεκοντα τε γενναν
ανθρωπων μαλα πᾶσαν ὑπ' εμπρησμου μεγαλοῖο. Sibyl. l. 4.
SYN. Εμπρησις, εμπυρωσις, εμπυρισμος, εμπυρευμα, εγκαυμα, επικαυσις, ὑποκαυσις, αποκαυσις, αποκαυμα, φλογμος, καταφλεξις, πυρπολησις. πυρκαια.

Εμπροθεν, pro Εμπροσθε. Theoc. Vid. not. ad v. Εμποθεν.

Εμπῠκαζω. intego.
γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νοος δέ οἱ εμπεπυκασται. Mosch. 1. 15.
SYN. Εγκαλυπτω, καλυπτω, σκεπαζω, πυκαζω.

Εμπῠλιος, *α, ον, servans ostia. *Ep.* Dianæ.
αυτὰρ επὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ανασσα
ἱστανει αιθυσσουσα πυρὸς σελας, ἥν τέ νυ Κολχοι*
Αρτεμιν εμπυλιην κελαδοδρόμον ἱλασκονται. Orph. Arg. 903.

Εμπῠος. in quo pus est.
προς τοὺς μὲν οὖν σε τηνδε τ' εμπυον βασιν
παυσοντας αλγους, κἀποσωσοντας νοσου. Philoct. 1378. B.
SYN. Διαπυος, ὑποπυος, πυωδης, πυοειδης, διϋγρος.

Εμπῡρευω. inflammo.
τήν τε φηγὸν εμπυρευων. Pac. 1137.
SYN. Εμπυριζω, εμπρηθω, εμφλεγω, εμπιμπρημι, ζωπυρεω, πυρευω, αναπρηθω.

Εμπῡρῐβυτης, ου. ὁ. qui supra ignem graditur.
τῷ μεν νικησαντι μεγαν τριποδ' εμπυριβητην. Ψ. 702.

Εμπῡρος. ὁ ἡ. *qui in igne est, vel crematur. 2. Εμπυρα. τα. sacrificia igne accendenda, vel accensa. Vid. ad v. Εμπορευομαι.
—ὁστις δ' εμπυρῳ χρῆται τεχνῃ
ματαιος·— Phœn. 968. P.
εἱλισσετ'· εις γῆν δ' εμπυρος πιπτει νεκρός. ib. 1202.
2. εμπυρα χαλκοαρᾶν οκτω θανοντων. Isthm. 4. 108.
—ἱνα μαντιες ανδρες,
εμπυροις τεκμαιρομενοι, παραπειρῶνται Διὸς αργικεραυνου. Ol. 8.*
SYN. Καταπυρος, διαπυρος, εκπυρος, πυροεις, πυροειδης, πυρινος, πυρωδης, φλεγυρος, θαλυκρος, θερμος. 2. θῦμα, ιερεῖον. θυος, θυμιαμαι.—(ἡ δια πυρος μαντεια.)

Εμπωλεω. * *vix in usu apud poëtas: nam in l. c. etiam* Steph. *recte citavit* ἠμποληκα. Thes. tom. iii. c. 643. D. V. Εμπολαω.
a. απολωλας, εξολωλας. b. ες τιν' ἡμεραν;
a. ες αυτίκα μαλ'· b. αλλ' ουδὲν ημποληκά πω,
ουτ' αλφιτ', ουτε τυρὸν, ὡς απολουμενος.* Pac. 366.

Εμφαινω[1]. *speciem fero; ante oculos pono.
ὦ ξεῖνε, μη θαυμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς,
τεκν' ει φανέντ' αελπτα μηκυνω λογον.* Œd. C. 1120. B.
(*vulg.* εμφανέντ'.)
SYN. Επιφαινω, προϊσταμαι, εμφανιζω, παρεμφαινω, αποφαινω, μηνυω, σημαινω, δηλοω, αναδεικνυμι, ενδεικνυμι, πιφαυσκω, φανεροποιῶ.

Εμφᾰνης. manifestus.
ειρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς το νῦν τοδε. Aj. 753. B.
SYN. Εκφανης, καταφανης, επιφανης, περιφανης, συμφανης, προφανης, φανερος, φαιδρος, φωτεινος, εναργης, επιλαμπρος, σαφης. τηλαυγης.

Εμφᾰνῶς. *adv.* palam.
ανωγεν ἡμᾶς Φοῖβος εμφανῶς αναξ. Œd. T. 96.
SYN. Σαφῶς, φανερῶς, εναργῶς, διαῤῥηδην.—καταφανῶς, διαφανῶς.

Εμφερης. similis. Vid. Αλιγκιος.
κᾆτ' αυτὸν εισιδών τις εμφερὴς εμοί. Aj. 1171. (52. B.)

*Εμφερομαι. similis sum.
παιγνια μεν ταδε παντα· Τυχης δ' ἑτεροτροπος ὁρμὴ
ταῖς αλογοις ταυταις εμφερεται βολίσι. Paul. Sil. *An.* iii. 92.*

Εμφερω. objicio. [1044. (990. B.)
—ουθ' οὓς αιὲν εμφερεις συ μοι-Φονους πατρῴους.—Œd. C.
SYN. Επιφερω, προφερω. προσονειδιζω.—εμφορεω.

Εμφλοξ, γος. ὁ ἡ. Vid. ad v. Εγερσιφαης.

Εμφοβος, metu perculsus; *item, active,* qui metum incutit, terribilis.
—αἱ γαρ εμφοβοι-Θεαί σφ' εχουσι— ib. 39.
SYN. Εκφοβος, επιφοβος, περιφοβος. φοβερος.

Εμφορβιοω. capistrum injicio.
ουπω κορακ' εἶδον εμπεφορβιωμενον. Av. 862.

Εμφορβιος, ου. ὁ ἡ. depascens.
στρυμβεῖα ψώχοιο, κακῆς εμφορβια νουσου. Nic. Th. 629.

Εμφορεω. importo. 2. incutio. *pass.* Εμφορεομαι.
οἱ δε κορωνῃσιν ικελοι περι νῆα μελαιναν
κυμασιν εμφορεοντο— μ. 419.
SYN. Εμφερω, εισφερω, επιφερω, καταφερω, εμπληττω. εντεινω.—εμπληθομαι, κορεννυμαι.—απολαυω. χορταζω.

Εμφρων. mentis compos.
εμφρων μολις πως ξυν χρονῳ καθισταται. Aj. 306.
SYN. Εννους, νουνεχης, ευλαβης, ευκαρδιος. φρονιμος, επιφρων, δαϊφρων.

Εμφυης, *εος. ὁ ἡ. natura insitus. εμφυες ουτ' αιθων αλωπηξ
ουτ' εριβρομοι λεοντες*
διαλλαξαιντο ηθος. Ol. 11. 20.

Εμφῠλιος, Εμφῠλος. intestinus, civilis.
κεκλιμενος θαεῖτο μαχην εμφυλιον ανδρῶν. Theoc. 22. 200.
—μητε γῆς εμφυλιου-Δορὶ κρατῆσαι—Œd. C. 1450. (1385. B.)
—ανδρα κατακτὰς-Εμφυλον· πολλοὶ δε, κ. λ. o. 273.
SYN. Ομοφυλος, συμφυλετης, ὁμοεθνης, δημοτης, φρατωρ. εμπολις.—συγγενης.—επιδημιος.

Εμφῡρω. immisceo.
παραιολιξας βῶλον εμπεφυρμενην. Lyc. 1380.
SYN. Αναφυρω, συμφυρω, διαφυραω, φυρω.—ισχναινω. εναποβρεχω.

Εμφῡσαω. inflo.
αυλητρις ενεφυσησεν. οἱ δε συμποται. Vesp. 1219. Br.
SYN. Αναφυσαω, επιφυσαω. εκφυσαω. εμπνευματεω, διογκοω.

Εμφῠτος. insitus. [Vid. *fr.* Phaëth. 5.*
*ὡς εμφυτος μεν πᾶσιν ανθρωποις κακή. Eur. *fr.* Belleroph. 9.
SYN. Εμφυς, συμφυς, συμφυτος, φυσικος, συγγενικος, αυτοφυης, αυθιγενης, εγγενης, γνησιος.

Εμφῠω. ingenero.
—θεὸς δέ μοι εν φρεσὶν οιμας-Παντοιας ενεφυσεν— χ. 348.
SYN. Εντικτω, επιγενναω, εγγινομαι, εμφυομαι, επιφυομαι. —εμφυτευω, ενσπειρω.

*Εμψοφος. ὁ ἡ. cui sonitus inest. 2. cum sonitu factus.
μακρὰ φιλεῖ Γαλατεια και εμψοφα· μαλθακὰ Δημώ. Paul. [Sil. *An.* iii. 71.*

Εμψῡχος. animatus. 2. vehemens.
*ποτνι' Αθαναια· ποῖαί σφ' επονασαν εριθοι;
ποῖοι ζωογραφοι τἀκριβέα γραμματ' εγραψαν;
ὡς ετυμ' ἑστακαντι, και ὡς ετυμ' ενδινεῦντι.*
εμψυχ', ουκ ενυφαντά· σοφόν τι χρῆμ' ὡνθρωπος. Theoc. 15. 80.
*και νῦν αφεῖται παντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὁταν προδῶσιν ανδρες, ου τιθημ' εγὼ
ζῆν τοῦτον,* αλλ' εμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Antig. 1165. Br.

Εμψῡχοω. animam indo.
—ενεψυχωσε δ' ὁ γλυπτὰς-Τον λιθον— Glauc. *An.* ii. 347.

---

1. Brunck. e Codd. ostendit participium compositum non fuisse a Sophocle adhibitum. Inter fragm. Euripidis falso citata, (5. 2.) pro ἐμφαίνουσ' ἔτι, *Musgravius*, ni fallor, legit ἐκφανεῖς ἔτι. Vid. Beck. tom. ii. p. 479. Sed repperi hanc vocem in Epigrammate pereleganti, licet Scriptoris nomen delitescat, sc. ἀδεσπ. 313. *Anal.* T. iii. p. 218.
πλήρης ἐλπίδος ἐστιν, ἄκροις δ' ἐπὶ χείλεσιν ἆσθμα
ἐμφαίνει κοίλων ἔνδοθεν ἐκ λαγόνων.

Syn. Εμβιος, ψυχικος, εμπνοος. εναιμος, ζωος.

Εναγειρω. congrego.

τῇ δ' εναγειραμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φεριστον
ἡρωων, τεὸν αστυ μετηλυθε— Ap. 3. 347.

Εναγης. piacularis; qui scelere tenetur.

τον εναγῆ φιλον μηποτ' εν αιτιᾳ
συν αφανεῖ λογῳ ατιμον βαλεῖν. Œd. T. 670. (56. Br.)

Syn. Αλιτηριος, εξαγιστος, πονηρος, μυσαρος, ακαθαρτος, καταρατος. *in loco cit. videtur denotare*, σεβασμιος, ἁγνος. *Schol. interpr.* καθαρον.

*Εναγκᾰλιζομαι. ulnis amplector.

ηρέμα σοῖς κολποις, μῆτερ, εναγκαλισαι. Meleag. 109.*

Εναγκᾰλισμα. quod amplectimur.

ω σκυμνε, τερπνον εναγκαλισμα[1] συγγονων. Lyc. 308.

Syn. Αγκαλισμα, ασπασμος.

Εναγχος. 1. nuper. 2. prope.

οχλος γαρ, ὅσπερ εναγχος εισηλθεν πολιν. Phœn. 206. (Valck.)[2]
το δ' εναγχος ουχ ἅπαντες ἡμεῖς ωμνυμεν. Eccles. 823. Br.

Syn. Αρτι, αρτιως, νεωστι, πρῴην, προσφατως, νεῖον.—εγγυς.

Ενᾰγω. induco.

αμφι δε γαῖαν εναξε[3]· ταφος δ' ἑλε παντας ιδοντας. φ. 122.

Syn. Εισαγω, επαγω, εισφερω, εμβιβαζω, κινεω, αναπειθω, εισηγεομαι.—εισαγγελλω, διαβαλλω, ανθυπαγω, προτρεπομαι.

Εναγωνιος. qui in certaminibus versatur.

εναγωνιος τοινυν εσομαι. καὶ τί ετ' ερεῖς; Plut. 1161.

Syn. Αγωνιος, αγωνοθετης, αγωναρχης.—δικανικος.—εντρομος.

Εναιμηεις, ηεσσα, ηεν. cruentus. [238.

κεντρα τ' εναιμηεντα διωξιπποιο μυωπος. Qu. Mæc. *An.* ii.

Εναιρω, Εναιρομαι. et in l. l. Ενναιρω. occido. 2. spolio jacentem.

ηὲ σύ γ' ανδρας εναιρε, μελησουσιν δὲ μοι ἱπποι. K. 481.
Μηριονης δε Φερεκλον ενηρατο, τεκτονος υἱόν. E. 59.
ενναιρειν βατραχους βλεμεαινων·—Batrach. 266.

Syn. Εξεναιρω, κατεναιρω, αποκτεινω, φονευω, διαφθειρω, σκυλευω, ενθλιβω, εναριζω, αφανιζω, αισχυνω.

*Phr. —Ευρυ-σθῆος επει κεφαλὰν
επραθε φασγανου ακμᾷ. Pyth. 9.*

Εναισῐμος. fatale quid portendens. 2. faustus. 3. æquus.

ορνιθες *δέ τε πολλοὶ ὑπ' αυγὰς ηελιοιο
φοιτῶσ',* ουδέ τε παντες εναισιμοι·— β. 181.
αστραπτων επιδεξι', εναισιμα σηματα φαινων. B. 353.
δαιμονι', ουκ ἂν τίς τοι ανὴρ, ὃς εναισιμος ειη. Z. 521.

Syn. 1. Μαντικος, αισιος. 2. εναισιος, ἡδυς, καλος, αληθης. 3. καθηκων, συμφερων, αγαθος, συνετος, εμπρεπης, δικαιος.

Εναισιμον. *adv.* commode. 2. justo tempore.

δηθυνων, ουδ' ἦλθον εναισιμον, ὡς εκελευες. ib. 519.

Syn. Καθηκοντως, πρεποντως, προσηκοντως, δικαιως, εν καιρῳ.

Εναισῐμως. **adv.* fataliter. 2. apte, decenter.

μὴ νῦν ὑπερβαιν',* αλλ' εναισιμως φερε. Alcest. 1087.

Εναισιος. auspicatus. Vid. Εναισιμος.

εναισιου δε συντυχοιμι. Œd. C. 1552. (1482. Br.)

Εναιχμαζω. armis pugno.

αὖθις δ' εναιχμασουσιν αυτανεψιοι. Lyc. 546.

1. Sed bini Codd. MSS. dant ἀγκάλισμα, quod metrum etiam requirit. Metuo igitur ne ἐναγκάλισμα Poëtarum saltem patrocinio destituatur.—Παραγκάλισμα habes, Soph. Antig. 650. Br.

2. Conjectura tanto viro indigna. Corrumpit enim locum nullius opis indigum; metrum porro vitiat, et vocem, ἔναγχος, cothurno minime idoneam, nobili tragœdiæ obtrudit. Vid. Pors. in l.

3. Nequeo mihi persuadere vocem hanc ab ἐνάγω recte deduci. Etenim credo istud thema apud Poëtas reperiri non posse, neque apud Prosæ scriptores ea significatione, quæ huic loco conveniat. Vellem equidem unus tantummodo Codex subministrasset ἔνασσε, cujus radix est νέω, *acervo*. Vid. Damm. c. 1559. Quoniam hæc medicina non datur, deducamus necesse est ἔναξε, a νάσσω vel νάττω. Apollonius, Ἔναξε. ἔσαξε, (a σάττω, non ab ἐσάγω) καὶ συνεπλήρωσε. Sch. br. συνεπλήρωσεν. Quæ notiones *coacervandi, implendi*, &c. cum νάω, vel νάσσω, bene quadrant.—Dum hæc chartula in prelo desudat, video Dammium (c. 1562.) eadem prorsus de origine vocis, ἔναξε, statuisse.

Syn. Ενισχυω, αγωνιζομαι, πολεμεω.

Εναιωρεομαι, οῦμαι. in sublimi feror.

πολὺν θαλασσῃ χρονον εναιωρουμενον. Cycl. 696.

Ενᾰκις, Εινάκις. *adv.* novies.

εινάκις ανδράσιν ἦρξα, και ωκυποροισι νεεσσιν. ξ. 230.

Εναλδεω. alo, augeo.

δεινην βρωμηεντος εναλδησασα κορυνην. Nic. Al. 409.

*Ενᾰλειφω. f. ψω. *Item*, Εναλειφομαι. inungo.

πρίν σ' εναλειψασθαι, Δημοστρατε, χαῖρ' ἱερὸν φῶς. Lucill.

Ενᾰλιγκιος. similis. Vid. Αλιγκιος. [*An.* ii. 324.*

βῆ δ' ιμεν αστεροπῇ εναλιγκιος, ἥν τε Κρονιων. N. 242.

Ενᾰλῐφοιτος. Vid. Ειναλιφοιτος.

*Εναλλαγδην. *adv.* permutato ordine. 2. vicissim.

2. δοῦλος εναλλαγδην δμωΐδι γινομενος. Agath. *An.* iii. 34.*

Εναλλαξ. *adv.* mutuo, vicissim.

πολλῶν δ' εναλλαξ πηματων απαρξεται. Lyc. 1409.

Syn. Επαλλαξ, αμοιβαιως, αμοιβαδον, επαμοιβαδον, αμοιβαδις, εναμοιβαδις, επαμοιβαδις, εναλλαγδην, καταλλαγδην, παραλλαξ.—πρωθυστερον.

Εναλλασσω, Εναλλαττω. permuto. 2. vario.

—νῦν δ' ενηλλαξεν θεὸς
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμνας πεσεῖν. Aj. 1079. (60. B.)

Syn. Παραλλαττω, μεταλλαττω, ενδιαλλαττω, διαμειβομαι.

Εναλλομαι. insilio. [Ran. 39.

τις την θυραν επαταξεν; ὡς κενταυρικῶς-Ενηλαθ' ὅστις·—

Syn. Εφαλλομαι, επιπηδαω, εμπηδαω, ἁλλομαι.

Εναλλος. contrarius. [134.

παντα δ' εναλλα γενοιτο, και ἁ πιτυς οχνας ενεικαι. Theoc. 1.

Syn. Αντιθετος, ανταῖος, παλιντροπος, εναντιος.

Ενᾰλος, Ενᾰλιος, Ειναλιος. maritimus.

και Μιλητον εχεις, εναλον πολιν ἱμεροεσσαν. H. in Apoll. 180.
νησους ειναλιας ειργαζετο, νερθε δὲ πασας. Call. 4. 32.

Syn. Ἁλιος, παραλιος, εφαλιος, αγχιαλος.

Ενᾰμελγω. immulgeo.

γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς εναμελγεν. ι. 223.

Syn. Αμελγω.

Εναμοιβᾰδις. *adv.* permutatis vicibus. Vid. Εναλλαξ.

τῶν δ' εναμοιβαδις αυτοὶ ενεσταθεν αμφοτερωθεν. Ap. 1. 380.

Εναντᾰ. *adv.* contra.

ητοι μὲν γὰρ εναντα Ποσειδαωνος ανακτος. Y. 67.

Εναντι. *perperam pro præc.*

—τον δ' εναντι προσβλεπω νεκρόν. Antig. 1307. * (1298. Brunck. *qui habet, e membr.* ἔναντα.)*

Syn. Αντα, απεναντι, αντικρυς, ενωπαδις, εμπροσθεν, επιπροσθεν, εναντιον, προπαροιθεν, ὑπαιθα. [κατοψιον. Eur.]

Εναντῐβῐος. adversus; unde, *adv.* Εναντιβιον.

ἱππους τε στρεψαι, και εναντιβιον μαχεσασθαι. Θ. 168.

Syn. Αντιβιος, αντιπαλος.—εναντιος.—εναντα.

Εναντιοομαι, οῦμαι. adversor.

ουκ εστι λησταῖς πνεῦμ' εναντιουμενον. Philoct. 652. (43. Br.)

Syn. Αντεπιβαινω, αντιφεριζω, αντικαθισταμαι.

Εναντιος. adversus.

Πατροκλος δέ οἱ οἶος εναντιος ἧστο σιωπῇ. I. 190.
ακταὶ δὲ προβλῆτες εναντιαι αλληλησιν. κ. 89.

Syn. Αντιοφρων, ανταῖος, αντικειμενος, αντιθετος, ὑπεναντιος.

Ενᾰποπᾰτεω. ventrem exonero in.

εναποπατεῖν γαρ εστ' επιτηδειος πανυ. Pac. 1227.

Syn. Εμπεριπατεω, συνδιατριβω, εναποψυχω.

Εναποτιω. solvo alicubi.

και πᾶσι κοινην εναποτῖσαι χρηματα. Av. 38.

Syn. Αποτιω, αποδιδωμι.

Ενᾰποψῡχω. immorior, &c.

μηδ' επι κρηναων ουρεῖν· μαλα δ' εξαλεασθαι·
μηδ' εναποψυχειν·— Hes. ε. 757.

Syn. Εναποβιοω, εναποθνησκω.—αποφυσαω.—εναποπατεω.

Εναπτω.* alligo. 2. incendo. Vid. Ενημμενος.*

ἡ σχῖζα γουν ενημμενη τον Στιλβιδην πιεζει. Pac. 1031.
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθεραν ενημμένος. Nub. 72.

Syn. Αναπτω, εφαπτω, ενανω, ανακαιω.—ενδυομαι.
Εναρα. τα. spolia; arma interfectis detracta.
και τοι εμοι παρά τε κλισιη καὶ νηΐ μελαινη
πολλ᾽ εναρα Τρωων·— N. 267. Vid. v. 260, &c.
Syn. Σκυλα, τα. λαφυρα, ὁπλα.
Εναργης. evidens.
*ει δ᾽ Αχιλεὺς ου ταῦτα θεῶν εκπευσεται ομφῆς,
δεισετ᾽ επειθ᾽, ὁτε κέν τις εναντιβιον θεὸς ελθῃ
εν πολεμῳ·* χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαινεσθαι εναργεῖς. Y. 131.
Syn. Φανερος, εμφανης, δῆλος, αριδηλος, σαφης, βεβαιος, ασφαλης.
Εναργῶς. *adv.* evidenter. 2. strenue.
κλυουσ᾽ εναργῶς, ὡσπερ εισορᾷς εμέ. Soph. El. 884.
Syn. Εμφανῶς, τρανῶς, φανερῶς, επιδηλως, σαφῶς, αναφανδον, εκφαδην.
* Εναρηφόρος, ου. ὁ ἡ. spolia ferens, sive gerens.
αλλον ὑπὲρ νικας εναρηφόρον ενδυθι Σουσων
ὁ θρασὺς ανστησει Μῆδος ανακτι τυπον. *Anal.* iii. p. 138.*
Εναριζω. spolia detraho. 2. interficio.
ενθ᾽ ὁγε τοὺς εναριζε, φιλον δ᾽ εξαινυτο θυμόν. E. 155.
αγε με, και τοτ᾽ εναριξον. Œd. C. 1814. (1733. Br.)
Syn. Εξεναριζω, εναιρω, αποσυλαω, αφοπλιζω, σκυλευω, φονευω.—συκοφαντεω.
Εναριθμεω. numero, æstimo, curo.
ἰὼ γενεαι βροτῶν,-Ὡς ὑμᾶς ισα καὶ τὸ μηδὲν
ζωσας εναριθμῶ; Œd. T. 1211. (1186. Br.)
[ει τοὐμον εχθος εναριθμεῖ, κῆδός τ᾽ εμόν. Orest. 615.]
Syn. Επαριθμεῶ, καταριθμεω, μεταριθμεω, συντασσω.
Εναριθμιος. adnumerandus.
ουτε ποτ᾽ εν πολεμῳ εναριθμιος, ουτ᾽ ενι βουλῃ. B. 202.
αιθ᾽ επ᾽ εμεῦ ζωοῖς εναριθμιος ωφελες εἶμεν. Theoc. 7. 86.
Syn. Εναριθμητος, μεταριθμιος.—αριζηλος.
Εναριμβροτος. homicida.
*εγενετο γαρ προτερον Αντιλοχος βιατας
νοημα τοῦτο φερων, ὁς ὑπερεφθιτο
πατρὸς,* εναριμβροτον αναμει-
νας στραταρχον Αιθιοπων Μεμνονα.— Pyth. 6. 28.
Syn. Φθισιμβροτος, βροτολοιγος, ανδροφονος.
Εναρμοζω. concinno. 2. adapto.
καθῆκεν εγχος, σφονδυλοις τ᾽ ενηρμοσεν. Phœn. 1428. P.
Δωριῳ φωναν εναρμοξαι πεδιλῳ. Ol. 3. 9.
Syn. Ἁρμοζω, προσαρμοζω, συναρμοζω, ῥυθμιζω, ευθετιζω, εφαρμοττω, εγχριμπτω, επεχω.
Εναρμονιος. apte compositus; concinnus.
χρυσολυρη, κοσμου τον εναρμονιον δρομον ἑλκων. Orph. H. 7. 9.
Syn. Εναρμονικος, εναρμοστος, εμμελης.
Εναρφορος *pro* Εναρηφορος. q. v. Εναροφορος. ὁ ἡ. spolia ferens, sive gerens.
χρυσεοι· εν δε και αυτος εναρφορος ουλιος Αρης. Hes. *a.* 192.
Syn. Συλητης, σκυλευτης.
* Εναρχομαι. *med.* auspicor. *inpr.* sacra; *item.* pass.
κανᾶ δ᾽ εναρχεσθω τις, αιθεσθω δε πῦρ
προχυταις καθαρσιοισι·— Iph. A. 1471.
κανοῦν δ᾽ ενῆρκται, και τεθηγμενη σφαγις. Eur. El. 1141.
Ενὰς, et Εινὰς, *poni dicuntur pro* Ἐννεὰς, novenarius numerus. *at* Ἑνὰς, ἀδος. ἡ, *esse dicitur,* unitas. μονάς. *Apud* Hesych. *vero* Ἐνὰς et Ἔναρ *expositum* εἰς τρίτην: *quorum hoc Laconicum esse dicit.* Steph. Thes. Ind.*
ειναδι λαοφοροισιν ενιχριμπτουσα κελευθοις. Nic. Al. 218.
Ενασπιδοω, Ενασπιδοομαι. clypeo armo, et armor.
αμελει, μὰ τὸν Δι᾽, ουκ ενασπιδωσομαι. Acharn. 368.
Syn. Ὑπασπιζω.
Ενατος, Εννατος, Εινατος. nonus.
οκτω· ατὰρ μητηρ ενατη ἦν, ἡ τεκε τεκνα. B. 313.
Εναυγαζω. specto.
και πῦρ εναυγαζουσαν αιστωτηριον. Lyc. 71.
Syn. Εσαυγαζω, εμβλεπω, αυγαζω.
* Εναυλακοφοιτίδες. αἱ. quæ sulcos permeant, vel in iis versantur.
Δηοῖ λικμαιῃ, και εναυλακοφοιτισιν Ὡραις. Zonas, *An.* ii. 80.*
Εναυλιζω. diversor.
στειπτη γε φυλλας, ὡς εναυλιζοντι τῳ. Philoct. 33.
Syn. Επαυλιζομαι, καταυλιζομαι, αυλιζομαι, επισταθμευω, ενιαυω, ναυλοχεω, ενοικιζω.
* Εναυλιστηριον, ου. το. diversorium. [ii. 13.*
αμφὶ δέ οἱ σμαραγει μεν εναυλιστηριον αντρον. Antip. Sid. *An.*
Εναυλος, ου. ὁ ἡ. inhabitans. ὁ εντος τῆς αυλῆς. 2. tibiis personans. εναυλον, η θυραῖον; ib. 158.
ματηρ, ὡστε λεοντας εναυλους. Phœn. 1589.
Syn. Συνοικος, ενοικος, ενεδρος.
Εναυλος, ου. ὁ. * stabulum, recessus. 2. fossa, torrens. *Vid. Gesn. Ind.* Orph. Arg. 460. *ubi tamen Hermannus Holstenii emendationem,* Αναύρου, *recepit.* Εναυλος etiam, *subst.* pro "incola" videtur accipi. Bacch. 122.
1. γεινατο δ᾽ ουρεα μακρὰ, θεῶν χαριεντας εναυλους
Νυμφεων, αἱ ναιουσιν αν᾽ ουρεα βησσηεντα.* Hes. θ. 129.
συνδυο κοιμησαντο κατὰ σκιοεντας εναυλους. H. in Ven. 74.
δη τοτε φοιτιζεσκε καθ᾽ ὑληεντας εναυλους. Hom. 25. 8.
2. ὑδατος εκ πηγεων, παντας δ᾽ οροθυνεν εναυλους. Φ. 312.
—ταχα κεν φευγοντες εναυλους-Πλησειαν νεκυων— Π. 71.
Syn. 1. Αυλὴ, εναυλιον, ενοικησις.—σπεος.—μυχος. 2. διωρυχη, ποταμος (ὁ δια στενοῦ ῥεων.)
* Phr. Εναυλοις ὑπο δενδροκομοις. Hel. 1113.
συγχορτοι Ομολας εναυλοι. Herc. F. 371.
—κατ᾽ εναυλους ορεων αβατους. Eur. *fr.* Temen. 18. Beck.*
Εναυλοχεω, **mira oblivione posuit* Vir doctissimus, *veluti thema, e quo* ἐναυλόχει, Iph. A. 249, *esset deducendum.* Vid. Ναυλοχεω.
Εναυσις, εως. ἡ. fulgetrum, fulguratio. *lexicis incogn. vox.*
—ἰν᾽ αστραπῆς-Κατεῖδ᾽ εναυσεις— *fr.* Eurip. (seu potius Critiæ) Sisyph. 1. 32. Vid. Beck.*
Εναυσμα. id, quo ignis accenditur.
πανδαματωρ, πυριπνους, πᾶσιν ζωοῖσιν εναυσμα. Orph. H. 4. 3.
Syn. Ὑπεκκαυμα, ζωπυρον, εμπυρευμα, φανος.
* Εναυχενιος. ad cervicem pertinens. Vid. ad v. Αγχονεω.
πετρον δ᾽ ὅς κεν μιξῃ ενὶ ῥοδοεντι ελαιῳ,
βαψας εκ πυρὸς οπτὸν, εναυχενιαις οδυνῃσιν
αλκαρ αγει·— Orph. Lith. 498.*
Εναφωσσων, Εινaφωσσων. * *Vid. Schol. in l. c.*
σκαρθμῶν ιανσεις *εινaφωσσωνα στολον. Lyc. 101.
Exp. Ενωεαρμενον, η μοναρμενον. (al. θῖνα φωσσωνα.)
Ενγναμπτω. * *potius,* Εγγναμπτω. incurvo.*
εν δε γονυ γναμψεν· επὶ δὲ χθονὶ καππεσον αμφω. Ψ. 731.
Syn. Αναγναμπτω, επιγναμπτω, εγκαμπτω.
Ενδαις. tædam habens.
σπονδαι δ᾽ ες το πᾶν ενδαιδες οικων. Eumen. 1042. P.
Exp. Μετα λαμπαδων.
* Ενδαΐς, vel Ενδηΐς, ιδος. ἡ. filia Chironis, uxor Æaci, mater Pelei et Telamonis, qui vocantur
Ενδαΐδος αριγνωτες υἱοι. Nem. 5. 21.*
Ενδακνω. *fut.* δηξω. mordeo. Vid. Δακνω.
αἱ δ᾽, ενδακοῦσαι στομια πυριγενῆ γναθοις. Hipp. 1223.
Ενδακρυω. illacrymo. Vid. Δακρυω.
ὡστ᾽ ενδακρυειν γ᾽ ομμασιν χαρᾶς ὑπο. Agam. 550.
Ενδαπιος, *α, ον. indigena. Vid. Orph. Arg. 789. 906.
τῶν δ᾽ ἡ μὲν ξεινης μορφὴν εχεν·* ἡ δ᾽ αρ᾽ εῳκει
ενδαπιῃ, και μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κουρης. Mosch. 2. 10.
Syn. Επιγενης, αυθιγενης, εγχωριος.
Ενδατεομαι. * *proprie,* divido. *hinc,* 2. convicia divido, *i. e.* conviciis incesso. *Vid. Brunck. ad* Trach. l. c. *Vid. et* Sept. Th. 580. *et ibi Schol. et Blomf.* Gloss.
1. Λυκεῖ᾽ αναξ, τά τε σὰ χρυσοστροφων
απ᾽ αγκυλῶν* βελεα θελοιμ᾽ αν
αδαμαστ᾽ ενδατεῖσθαι. Œd. T. 203. B. (793. Br.)
2. —λεκτρον ενδατουμενος-Σοῦ τῆς ταλαινης. Trach. 804.
Syn. Δατεομαι, διαδιδωμι, μεριζομαι.—(ενδιατριβω, ενδιαιταομαι.—λοιδορεω, μεμφομαι, επαραομαι. Sch.)
Ενδεὴς, έος. ὁ ἡ. indigus.
τοῖς πᾶσιν, ουδὲν ενδεὲς ποιουμενος. Phil. 375.
ουδ᾽ αγγελοῦμεν φλαῦρ᾽· επεὶ στρατηλατου
χρηστοῦ, τα κρεισσω, μηδὲ τἀνδεᾶ λεγειν. Œd. C. 1495. (29. Br.)
Syn. Επιδεης, εκδεης, εκλειπης, ελλιπης, ελλειπης, επιλειπης, αἶρος.—ατελης, ελαττων.
* Ενδειᾶ, ας. ἡ. indigentia.

αισχρημων ενδεια, και ἡ παντολμος αναγκη. Ep. ἀδ. 413.*
Ενδεικνυμι. demonstro.
διχ', εστι θαρσος, πρίν γ' αν ενδειξω τι δρῶ. Œd. C. 48.
Πηλειδῃ μὲν εγὼ ενδειξομαι· αυτὰρ οἱ αλλοι. Τ. 83.
Syn. Δεικνυμι, σημαινω, απολογεομαι, εντινασσω, εντελεω.
Ἐνδεκα. indecl. undecim.
τῶν ἦρχ' Αδμητοιο φιλος παῖς ἑνδεκα νηῶν. Β. 713.
Ἐνδεκαπηχυς. undecim cubitorum.
—εν δ' αρα χειρὶ-Εγχος εχ' ἑνδεκαπηχυ·— Θ. 494.
Ἐνδεκᾰταῖος, * αία, αῖον. qui undecimo die aliquid facit aut patitur. 2. qui undecimum diem agit.
αλλ' εγὼ, ω Μιλων,* εραμαι σχεδον ἑνδεκαταῖος. Theoc. 10. 12.
Ἐνδεκᾰτος, η, ον. undecimus. —ἠδε δέ μοι νῦν
ηως ἑνδεκατη, ὁτ' ες Ιλιον ειληλουθα. Φ. 156.
*Ενδελεχῶς. adv. continuo.
—αστρων-Οχλος ενδελεχῶς αμφιχορευει. Eur. fr. Pirith.*
Ενδεξιοομαι, οῦμαι. dextra manu teneo, vel, amplector.
—και πατὴρ εμὸς-Ενδεξιουσθω βωμόν.— Iph. A. 1473.
Syn. Δεξιοομαι, εναγκαλιζομαι.
Ενδεξιᾰ. adverbial. dextre; ad dextram.
αυτὰρ ὁ τοῖς αλλοισι θεοῖς ενδεξια πᾶσιν-Ωινοχοει— Α. 597.
Exp. Απὸ τῶν δεξιων μερῶν αρξαμενος.
Ενδεξιος. qui est ad dextram. 2. faustus.
* μικρή τις, Διονυσε, καλὰ πρησσουντι ποιητῇ
ῥῆσις· ὁ μὲν, ΝΙΚΩ, φησὶ τὸ μακροτατον.*
ᾧ δὲ σὺ μὴ πνευσῃς ενδεξιος, *ἥν τις ερηται,
πῶς εβαλες; φησὶ, ΣΚΛΗΡΑ ΤΑ ΓΙΓΝΟΜΕΝΑ.
τῷ μερμηριξαντι τα μῆνδικα (*qui æquo longiora meditatur.* Vid. Græv. ap. Ernest.) τοῦτο γενοιτο
τοὔπος· εμοὶ δ', ὦ 'ναξ, ἡ βραχυσυλλαβιη.* Call. Ep. 13.
Syn. Επιδεξιος, αισιος, καλος. (9. Ern.)
* Ενδετος, ου. ὁ ἡ. constrictus.
λεπτὸν ὑφηναμενα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν αραχνα
τεττιγα σκολιαῖς ενδετον εἶχε παγαις. Ep. ἀδ. 419.*
Ενδεω. illigo.
Ζεύς με μεγα Κρονιδης ατῃ ενεδησε βαρειῃ. Β. 111.
Ἡρακλεης, αμφω δε βαρεῖ ενεδησατο δεσμῷ. Theoc. 24. 27.
* Ευμαχε, και δισσαῖς ενδεδεμαι μανιαις. Ep. ἀδ. 10.*
Syn. Αναδεω, αποδεω, αμφιδεω, επιδεω, καταδεω, περιδεω, προσδεω, εμπλεκω, εμβαλλω.
Ενδεω. f. ενδεησω. opus habeo. 2. deficior.
και τῶν απορων ουδένος ενδεῖς
*μη ου μαινεσθαι.— Iph. A. 41.
Syn. Ενδεῶς εχω,* ενδεομαι, δεομαι. 2. ασθενεω, ελλειπω.
Ενδεχομαι. admitto, accipio.
αλλ' ει μεν ενδεχεσθε, και βουλεσθέ μοι
χρῆσθαι προθυμως— Heracl. 550.
Syn. Αποδεχομαι, εισδεχομαι, επιδεχομαι, καταδεχομαι, παραδεχομαι, δεχομαι, συνιστημι, πειθομαι, παραλαμβανω.
*Ενδεῶς. adv. parce; non sufficienter.
φεῦ. (extra metr.) πῶς αν σ' επαινεσαιμι μη λιαν λογοις,
μητ' ενδεῶς, μητ' απολεσαιμι τὴν χαριν; Eur. Iph. A. 976.
ερᾷ μεν ομβρου γαῖ', όταν ξηρον πεδον
ακαρπον αυχμῷ νοτιδος ενδεῶς εχει. ib. *fr.* Œdip. 17.*
Ενδηλος. manifestus. Vid. Δῆλος.
απειπας· ἆρ' ενδηλα και σαφῆ λεγω; Ant. 405. Br.
*Ενδημος, ου. ὁ ἡ. popularis.
a. ηδει και ξεινοισι και ενδημοισι προσηνέα [*An.* i. 243.*
ερδειν. b. γαῖ' ερατὴ τοῖον εχοις φθιμενον. Leon. Tar.
Ενδιαομαι, Ενδιαω. dormio in meridie. 2. sub dio ago.
—ακτῖνες δ' ενδιαονται. Hom. in Lun. s. xxxi. 6. V. Herm.
ενθα δ' ανὴρ ὑπεροπλος ενημενος ενδιαασκε. Theoc. 22. 24.
—ομμασι μουνοις
θελγομαι, οἷς ελπὶς μειλιχος ενδιαει. Paul. Sil. *An.* iii. 76.
Syn. Ενδιαζω, μεσημβριαω.—αιθριοκοιτεω.—ενδιαγω, ενδιατριβω, ενειμι.
Ενδιᾰθρυπτω. per delicias illudo.
αιτεῖ· και δωσω οἱ, επει τυ μοι ενδιαθρυπτῃ. Theoc. 3. 36.
Syn. Απονοεω, εμβλακευω, σπαταλαω, τρυφαω, κατατρυφαω, εντρυφαω.
Ενδιᾰτρῖβω. tempus tero in.
*καὶ μὴν ότι μὲν χρηστὰ διδαξω πιστευω τουσδε θεατὰς,
ει καινοτομεῖν εθελησουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λιαν*
τοῖς αρχαιοις ενδιατριβειν· τοῦτ' εσθ', ὃ μαλιστα δεδοικα. Eccles. 583.
Syn. Ενδιαγω, διατριβω, επιμενω, εμμενω, ενδιαιταομαι, ενιαυω.
*Ενδῐάω, αομαι. dormio in meridie. 2. sub dio ago. 3. tranquillus sum. —ἡ δ' ολολυγων
τρυζει, τρηχαλεαις ενδιαουσα βατοις. Agath. *An.* iii. 42.
θελγομαι, οἷς ελπὶς μειλιχος ενδιαει. Paul. Sil. *ib.* p. 76.*
Ενδιδωμι. in manus trado. 2. cedo, remitto.
ακων εμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ενεδιδουν. Plut. 781.
2. —μαλακὸν δ' ενδωσετε μηδέν. ib. 488.
Syn. Εκδιδωμι, επιδιδωμι, παραδιδωμι, ὑποδιδωμι, ὑποσημαινω, παρεχω, εικω.—εισαγω.—ανιημι.—εγχειριζομαι.—ὁριζω, προστασσω.
Ενδιημι. sector; conor abigere. Vid. Διημι.
—οἱ δε νομῆες-Αὐτως ενδιεσαν,— Σ. 584.
Exp. Ενεκελευοντο, παρορμῶντες επεβαλλον.
Syn. Εναφιημι, επαφιημι, εποτρυνω, επιδιωκω, σπουδαζω.
Ενδῐκος. justus. 2. verus. Vid. ad v. Ενδεξιος.
τίς μοι φανεῖται πιστις ενδικος; τὰ γάρ. Œd. T. 1433. (20. B.)
Syn. Δικαιος, ευπροσωπος.
Ενδῐκως. adv. jure. compar. ενδικωτερως.
ναὶ, παῖ, δεδωκᾶσ' ενδικως οὗτοι ταδε. Philoct. 372.
αλλ' ἦ γενοιτ' αν ενδικωτερως, φρασω. Heracl. 544.
Syn. Δικαιως, καλῶς, εικοτως, αξιως, αληθῶς.
Ενδῑνεω. instar turbinis circumago. Vid. Δινεω.
ὡς ετυμ' ἑστακαντι, και ὡς ετυμ' ενδινεῦντι. Theoc. 15. 82.
Ενδῐνα. τα. intestina. Vid. Εγκατα.
ψαυσῃ δ' ενδινων, διά τ' εντεα, καὶ μελαν αἷμα. Ψ. 806.
Exp. Τῶν εντος ὁπλων μελῶν.
Ενδῐον. domicilium.
ενδιον αυτορρίζον ιρεσσαυλοιο μελαθρον.
ενδιον αιπυδμητον ακερσεκομων Γαλιλαιων. Nonn.
ενδιον ευφροσυνης.—ενδιον ειδωλων.— Ep.
Syn. Διατριβη, ενοικησις, εναυλος.
Ενδῖον. *το. substantive accipitur a Morello, pro meridies. melius, *adjective*, subaudito ἦμαρ. Vid. sequ.*
ὁσσον ες ενδιον κεν εὔστολος ὁλκας ανυσσαι. Ap. 1. 603.
τῷ δ' ὑπο ταὶ νυμφαι ποτὶ τὠνδῖον εψιοωντο. Call. Cer.
Syn. Το μεσημβριον, μεσημβρια. [Calath. 39.
Ενδιος, ια, ιον. (*penult. longa apud* Hom. *apud alios vero ancipiti.*) meridianus.
ενδιοι ἱκομεσθ' ἱερον ῥοον Αλφειοῖο. Λ. 725.
ενδιος δ' ὁ γερων ἦλθ' εξ ἁλός· εὗρε δε φωκας. δ. 450.
ποιμενας ενδιους πεφυλαγμένος,— Theoc. 16. 95.
*—δυπται δ' εξ ἁλὸς ερχομενοι
ενδῖοι καυηκες— Call. fr. 167.
ενδῖον ἦμαρ εην, περι δ' οξυνεται θερον αυγαί. Apoll. 4. 1312.*
Syn. Μεσημβρινος, ὑπαιθριος, λαμπρος.
Ενδοθεν, Ενδοθι, Ενδον, Ενδοι. adv. ex interiore loco; intus.
Ζηνός που τοιηδε γ' Ολυμπιου ενδοθεν αυλή. δ. 74.
—συ δ' ενδοθι θυμὸν αμυξεις-Χωομενος— Α. 243.
—εστι γαρ ενδον-Χαλκός τε, χρυσός τε— Κ. 378.
καλλιστ'· ενδοῖ πᾶσαι, ὁ ταν ννον εἶπ' αποκλαξας. Theoc. 15. [77.
Syn. Εντος, εσω, εισω.
Ενδομᾰχης. domi pugnans.
ενδομαχάς ἅτ' αλεκτωρ. Ol. 12. 20.
Ενδομῠχος. abditus.
οὐ πολλάκι δη τοὐμὸν ετεγχθην
κρᾶτ' ενδομυχον πληγῃσι νοτου. Philoct. 1503. (1456. Br.)
*δεινὸς Ερως, και ποντος αμειλιχος· αλλὰ θαλασσης [245.
εστιν ὕδωρ,* τὸ δ' Ερωτος εμὲ φλεγει ενδομυχον πῦρ. Mus.
Syn. Μυχατος, ενδοτατος, εσωτατος, αποκρυφος, κατοικος, σκοτεινος.
Ενδοξος. nobilis, gloriosus.
εις οικους αγεται, χρημασι πειθομενος,
ενδοξος κακοδοξον.— Theog. 194.
Syn. Επιδοξος, ευδοξος, προσδοκιμος, αγακλυτος.
Ενδουπεω. insono.

λαμπ'· επι δ' εγδουπησαν Αθηναιη τε και 'Ηρη. Λ. 45.
αντλῳ δ' ενδουπησε πεσοῦσ', ὡστ' ειναλιη κήξ. ο. 478.
Syn. Επικτυπεω, επιβρονταω, δουπεω.
Ενδρăκοντοω. debet esse Εκδρακοντοω.
—εκδρακοντωθεὶς δ' εγὼ-Κτενῶ νιν.— Choëph. 547.
*Ενδρομεω. percurro. [274.
εσφηλεν Λιβυκῶν ενδρομεοντα πορων. Marc. Argent. *An.* ii.
Ενδρομίς. ἡ. *pl.* Ενδρομίδες. αἱ. caligarum genus, venatoribus inprimis usurpatum.*
αἰτ' εμοι ενδρομιδας *τε, και, ὁπποτε μηκετι λυγκας
μητ' ελαφους βαλλοιμι, θοους κυνας εὖ κομεοιεν. Call. 3. 16.
ποῦ δε Λυκαστειων ενδρομὶς αρβυλιδων; Ep. ἀδ. 269.*
Syn. 'Υποδηματα, τα.—
Ενδροσος. ὁ ἡ. roscidus, humidus. Vid. Δροσερος.
—νυκτιπλαγκτον ενδροσον τ' εχω-Ευνην— Agam. 12.
Ενδρυον, Ενδρυος. medulla arborum. 2. temo. 3. aratrum.
ενδρυον ἑλκοντων μεσαβων.— Hes. ε. 467.
Syn. Ελυμα, αροτρον.
Ενδῠκες. *adv.* diligenter, benigne; *etiam*, continenter.
ὡς δ' ὁτε λειρια καλὰ περιβρομεουσι μελισσαι,
πετρης εκχυμεναι σιμβλήϊδος, αμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσηεις γανυται, ταὶ δὲ γλυκὺν αλλοτε αλλον
καρπὸν αμεργουσι πεποτημεναι· ὡς αρα ταί γε
ενδυκὲς ανέρας αμφὶ κιννυμεναι προχεοντο,
χερσί τε και μυθοισιν εδεικανοωντο ἑκαστον,
ευχομεναι μακαρεσσιν απημονα νοστον οπασσαι. Ap. 1. 879.
ἢ καὶ ἀματροχιῃσι παρὰ στιβον* ενδυκὲς ανει. Nic. Ther. 263.
Ενδῠκεως. *adv.* promte, benigne. [Vid. 161. 283.
ετρεφέ τ' ενδυκεως, καὶ σὸν θεραποντ' ονομηνεν. Ψ. 90.
Syn. Επιμελῶς, σπουδαιως, οτραλεως, ανακῶς, αξιως, φιλοτιμως, φιλοφρονως.
*Ενδῠμα, ᾰτος. το. vestimentum.
τάς τε κορας, Λιμνᾶτι, κορα κορᾳ, ὡς επιεικὲς
ανθετο, και τα κορᾶν ενδυματ', Αρτεμιδι. Ep. ἀδεσπ. 115.
et ap. Pierson. ad Mœr. v. Κοροπλαθοι.
—φθιμενων-Ενδῦμ' εχοντας. (*Anapæst.*) Herc. F. 443.
Syn. 'Εσθης, ιματιον.
Phr. Χλαῖνάν τ', ηδε χιτῶνα, τά τ' αιδοῖ' αμφικαλυπτει.*
Ενδῠμίων, venator in Latmio monte Cariæ. Vid. Schol. in l. c.
ζαλωτὸς μὲν εμὶν ὁ τὸν ατροπον ὑπνον ιανων
Ενδυμιων·— Theoc. 3. 50. Ep. Σοφὸς, ἁβροκομος, Λατμιος.
Phr. Ακοιμητος νομευς. Nonn. Σεληνης ερωμενος.—
Ενδυμιων δε τίς ἦν; ου βωκόλος; ὅν γε Σελανα
βουκολεοντα φιλασεν; απ' Ουλυμπω δε μολοῖσα
Λατμιον ανναπος ἦλθε, και εις ἑνα παιδὶ καθευδε. Theoc.
Ενδῠναστευω. in ditione habeo.
ὁμως δ' εκεινοις ενδυναστευσας εγώ. Pers. 693.
Syn. Δυναστευω, αρχω, προτερευω.
Ενδῡνω, Ενδυω, Ενδυομαι, Ενδυμι. Vid. Δυνω.
ἑζετο δ' ορθωθείς· μαλακον δ' ενδυνε χιτῶνα. B. 42.
ὥς εφαθ'· οἱ δ' ωρνυντο, και εν τευχεσσι δυοντο. ω. 495.
ἡ δε, χιτῶν' ενδῦσα Διὸς νεφεληγερεταο. E. 736.
*'Ενδυο. *adverbialiter.* celeriter, confestim; *dum aliquis* unum, duo *numerare possit.* Vid. Bentl. in l. c.
——παρεσομαι γαρ ένδυο. Menand. *fr.* Ephes.*
Ενδυστῠχεω. infelix et miser sum. Vid. Δυστυχεω.
ενδυστυχῆσαι δεινὸν ευφρονης κνεφας. Phœn. 739. P.
Ενδῠτον. indumentum. Vid. Εσθης.
ενδυτα, και ξανθους εκρεμασεν πλοκαμους. Ep. Suid.
Ενδυτηρ. quo quis indui potest.
ᾧ γαρ τον ενδυτῆρα πεπλον αρτιως. Trach. 676. Br.
Ενδῠτος. indutus.
φοινικοβαπτοις ενδυτοις εσθημασι. Eumen. 1026. P.
Ενεδρος. inquilinus, incola. νῦν δ' εμοὶ λεγ', αυλὰς ποιας ενεδρος ναιει. Philoct. 154. Syn. Ενοικος, εναυλος.
Ενεζομαι. insideo. Vid. Εγκαθεζομαι.
—το δ' ενεζομενοι-Στεγος αρχαῖον. Pers. 140.
Ενειδω (*inus.*) a. 2. ενεῖδον. animadverti.
απορα πυκινοῖς ενιδεῖν παθη. Phil. 875. (54. Br.)
Syn. Εμβλεπω, ενορῶ, προβλεπω, προιδεῖν.
Ενειμι. insum. Vid. ad v. 'Ελεγχης.
Syn. Προσειμι, ενυπαρχω, εναποκειμαι.
'Ενεκα, 'Ενεκεν, Εἱνεκα. *adv.* caussa, propter.
ὡς δὴ τοῦδ' ἑνεκά σφιν 'Εκηβολος αλγεα τευχει,
οὑνεκ' εγὼ, κ. λ. A. 110.
*καλὸς μεν δεμας εστὶν (*sc.* κυων), αταρ τοδε γ' ου σαφα οἶδα,
ει δὴ καὶ ταχὺς εσκε θεειν επὶ ειδεϊ τῷδε,
η αὐτως, οἷοί τε τραπεζῆες κυνες ανδρῶν
γιγνοντ',* αγλαΐης δ' ἑνεκεν κομεουσιν ανακτες. ρ. 307.
χερσὶ μεν ουτι εγωγε μαχησομαι, εἱνεκα κουρης. A. 298.
Syn. 'Εκατι, χαριν, αμφι, δια, επι, παρα.
*Ενεμεω. vomo in.
οὑνεκα Πιεριδεσσιν ενημεσε μυρία κεῖνα. Eryc. *An.* ii. 278.*
Ενενηκοντα. *indecl.* nonaginta.
τῷ δ' ενενηκοντα γλαφυραὶ νεες εστιχοωντο. B. 602.
*Ενεοστᾰσῐᾱ, ας. ἡ. *sive*, Ανεοστ. stupor. *male vulgo*, νεοστ. Vid. Ruhnk. Ep. Crit. ii. p. 212.
ὡς ηυδα· Κυπριν δ' ενεοστασιη λαβε θυμον. Apoll. R. 3. 76.*
Ενεπω, Εννεπω. dico, cano.
αντομενη κατερυκε· Διὸς δέ σφ' εννεπε μῦθον. Θ. 412.
Syn. Ειπειν, λεγω, απαγγελλω.
Ενεργεω. operor, ago.
και ποτι τᾷ μανδρᾳ κατελαμβανον, ᾆμος εναργει. Theoc. 4. 61.
Syn. Ενεργοῦμαι, ενεργαζομαι, απεργαζομαι.
*Ενεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. efficax, acer.
οζος. ιδ' ως τεχνης δενδρον ενεργοτερον. Ep. ἀδ. 421.*
Ενερειδω. impingo. 2. infigo.
οἱ μεν μοχλον ἑλοντες ελαϊνον, οξυν επ' ακρῳ,
οφθαλμῷ ενερεισαν.— ι. 383.
Syn. Εμπηγνυμι, επιβαρεω, επερειδω, διερειδω, στηριζω, εμβαλλω, ενιημι.
Ενερευγω. eructo.
τυροῦ κακιστον αρτιως ενηρυγεν. Vesp. 913. Br.
Syn. Ανερευγω, εξερευγομαι, επερευγομαι, προσερευγω.
Ενερθε, Ενερθεν. *adv.* infra.
μαιμωωσι δ' ενερθε ποδες, και χεῖρες ὑπερθεν. N. 75.
νυξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μεσην, αγκῶνος ενερθεν. Λ. 252.
Syn. Νερθε, νερθεν, ὑπενερθε, ὑποκατωθεν, κατω, ὑπο.
Ενεροι, ων. οἱ. mortui, manes, inferi.
Ζεὺς καὶ εγὼ, τριτατος δ' Αΐδης ενεροισιν ανασσων. O. 188.
παραγεται γαρ ενερων
δολιοπους αρωγος εισω στεγας. Soph. El. 1407. (1390. Br.)
Syn. Νεκροὶ, οἱ ὑπὸ γῆν, οἱ νερτεροι, χθονιοι, θεοί.
*οἱ πλειονες. Aristoph. αλιβαντες. Vid. Hesych. in v.
Phr. [Βαρυτιμοι χθονιοι θηκας κατεχοντες. Æsch.]*
Ενερτερος. inferior.
καί κεν δὴ παλαι ἦσθα ενερτερος ουρανιωνων. E. 898.
Syn. Νερτερος, κατωτερος.
Ενεσῐᾱ, Εννεσια, ας. ἡ. cohortatio.
τῷ σ' οΐω κεινης ταδε πασχειν εννεσιῃσιν. E. 894.
Γαιης εννεσιῃσι πολυφραδεεσσι δολωθείς. Hes. θ. 494.
Syn. Βουλησις, βουλη, συμβουλη, εννοια, νουθεσια, διανοησις.
*Ενεταὶ, ῶν. οἱ. natio circa Paphlagoniam, ubi et muli optimi.
πωλους Ενετας δαμαλιζομενα. Hipp. 236.*
Ενετὴ, ῆς. ἡ. fibula.
χρυσειης δ' ενετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. Ξ. 180.
Syn. Περονη, πορπη, λαβις.
Ενευδω. indormio. Vid. Εγκαθευδω.
χλαῖναν μεν συνελὼν και κωεα, τοῖσιν ενευδεν. ν. 95.
Ενευναιος, ου. ὁ ἡ. quod ad lectum pertinet.
—Οδυσσῆος δέ που ευνὴ
χητει ενευναιων κακ' αραχνια κεῖται εχουσα. π. 34.
εστορεσεν δ' επὶ δερμα ιονθάδος αγριου αιγὸς,
αυτοῦ ενευναιον, μεγα και δασύ·— ξ. 51.
Syn. Ενευνος, εγκοιτιος, εγκοιτερος.—περιβολαιον.
Ενεχῡραζω. pignora capio. *pass.* Ενεχυραζομαι.
αγομαι, φερομαι, τα χρηματ' ενεχυραζομαι. *(i. e. *bona mea capiuntur pignori, vel in pignus.*)* Nub. 241.
Syn. Εγχυραζω, εγχυριαζω, ενεχυριαζω, ὑποτιθημι, ῥυσιαζομαι, ερυσιαζω, κατενεχυραζω.
Ενεχῠρον. pignus, arrhabo.

ουκ ενεχυρον τιθησιν ἡ μιαρωτατη. Plut. 451.

SYN. *Ενεγχυρον, εγχυρον, ασφαλισμα, αποτιμημα, αποτιμιον, πιστον, ῥυσιον, ὑποβολον, ὑποθηκη, ἀῤῥαβων.*

Ενεχομαι. hæreo, teneor.

νη τον Διονυσον, ενεχεται γοῦν μοι σφοδρα. Eccl. 357.

SYN. *Προσεχομαι, κατεχομαι, προσανεχω.*

Ενεψῖημα, *ατος. το. id cui ἐνεψιώμεθα, i. e. ἐμπαίζομεν. ludicrum, *παιγνιον.*[1] Steph. —*τοῖα περ ὧραι*

ειαριναι φορεουσιν ενεψιηματα κουραις.* Nic. Alexiph. 233.

Ενζευγνυμι. innecto.

τρεῖς, καί νιν αρθρα κεῖνος ενζευξας ποδοῖν. Œd. T. 737. (18. B.)

αυτοματοι βοες υμμιν ενιζευχθέντες αρουραις

γειοτομον νειοῖο διειῤῥυσσουσιν αροτρον. Ap. 1. 686.

SYN. *Εγκαταζευγνυμι, συναπτω, ζευγνυμι.*

Ενηβαω. pubesco.

λειη μεν κραμβη, ότε δ' αγριας εμπιπτουσα

σπειρομενη πολυφυλλος ενηβησαι πρασιησιν. Ath. 1. 8.

'Ενη, seu 'Ενη, vel "Εννη. **adject. temporis, varie accipitur.* 1. prima mensis dies. 2. tertia, seu perendinum. 3. ultima. Vid. *Ενη και νεα.* 4. *expon. ap. Theoc.* vesperi. Vid. *Ενος*, et Steph. Th. Ind. in v. [768.

1.* *πρῶτον ένη, τετράς τε, και ἑβδομη, ἱερὸν ἦμαρ.* Hes. ε.

*2. *τοὺς Θρᾷκας απιεναι, παρεῖναι δ' εις ενην.* (Sch. *εἰς τρίτην.* et sic Steph.— Br. interpr. *die tricesimo*). Acharn. 172.*

μηδ' αναβαλλεσθαι ἔς τ' αυριον, ἔς τ' εννηφιν. * (*in perendinum.* poët. paragoge pro *εἰς εννης.* Steph.) Hes. ε. 408.

3. a. *χαριεντα γουν παθοιμ' αν, ει μη 'χοιμ' όποι*

ταῦτα καταθειην.— b. *μὴ γὰρ ου λαβοις όποι.*

θαῤῥει, καταθησεις, κἀν ένην ελθῃς. a. *τιη;* Eccles. 794. B[2].

4. —*επει και εναν* (*ενας* Valck. *εναρ* Br.) *και ες αῶ,*

*κῆς ετος εξ ετεος, Μενελαε, τεα νυος ἀδε.** Theoc. 18. 14.

**Ενη και νεα.* i. e. vetus ac nova. ita scilicet ab Atticis dicebatur tricesima et ultima mensis dies; quod confinium sit deficientis lunæ et renascentis.

πεμπτη, τετρὰς, τριτη, μετὰ ταυτην δευτερα·

εἶθ', ἣν εγὼ μαλιστα πασῶν ἡμερῶν

δεδοικα, και πεφρικα, και βδελυττομαι,

ευθὺς μετὰ ταυτην εστ' ενη τε καὶ νεα.

πᾶς γάρ τις ομνυσ', οἷς οφειλων τυγχανω,

θείς μοι πρυτανεῖ', απολεῖν τε φησὶ κἀξολεῖν,

εμοῦ μετρι' αττα[3] και δικαι' αιτουμενου·

ὦ δαιμονιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λαβῃς,

τὸ δ' αναβαλοῦ μοι, τὸ δ' αφες.— Nub. 1131. Vid. etiam vv. 1178, 9. 1188, &c. et Steph. Th. Ind. p. 873. c. D. sqq.*

Ενηειᾰ. mansuetudo.

νῦν τις ενηειης Πατροκλῆος δειλοῖο

μνησασθω·— P. 670.

SYN. *Προσηνεια, πρᾳοτης, αγανοφροσυνη.*

Ενηης. mitis.

τοῦ δη έταῖρον επεφνες ενηεα τε κρατερον τε. ib. 204.

SYN. *Πρᾷος, προσηνης, αγανοφρων, αγανος, ἡδυς, ευμενης, φιλοφρων, σωφρων, αγαθος, συνετος, επιεικης.*

Ενηλᾰτα. τα. ligna, in quæ defiguntur gradus scalæ. 2. clavi rotam in axe continentes.

1. *κλιμακος αμειβων ξεστ' ενηλατων βαθρα.* Phœn. 1196.

*2. *ξυμφυρτα δ' ἦν άπαντα· συριγγές τ' ανω*

τροχῶν επηδων, αξονων τ' ενηλατα.* Hipp. 1234.

SYN. *Πασσαλισκοι, οχαι (αμαξαδονιαι.)* **fors. ἀμαξηδόνια, ων. τα.* τα ορθα ξυλα, ενθα ελαυνεται τα βαθρα κλιμακος.*

Ενηλυσιος, *Hesychio est, κατασκηφθείς, εμβροντητος.* attonitus, fulmine ictus. *Vid. Hesych. ap.* Steph. Th. Ind.

—*αρουρων ενηλυσιων*— Æsch. *fr.*

Ενῆμαι. *fut. ησομαι.* insideo. Vid. *Εγκαθεζομαι.*

ἱππῳ ενὶ ξεστῷ ιν' ενημεθα παντες αριστοι. δ. 272.

**Ενημμένος.* accensus. Pac. 1031. *'Ενημμένος,* indutus. Eccles. 80. Nub. 72. Av. 1250.[4]

Ενηχυτος. *prave legitur in* Nic. Ther. v. 33. *ubi recte* Bandinius *ἐ* (*i. e.* ipsum) *νήχυτος, κ. λ.**

Ενθα. *adv.* hic. 2. illic.

ὡς ὁ μὲν ενθα καθεζετ' επὶ θρονου· ουδέ μιν 'Ηρη. A. 536.

ενθα και ενθα ποτῶνται, αγαλλομεναι πτερυγεσσι. B. 462.

SYN. *Ενθαδε, ενθαδι, ενταυθοῖ, ενταῦθα, κἀκεισε.—όπου.—*

Ενθάδε. *adv.* hic, huc. *Att.* *Ενθαδί.*

τὴν δὲ διαπραθομέν τε, καὶ ηγομεν ενθάδε παντα. A. 368.

*τοιαῦτα τἀνθάδ' εστίν· *ὥστ' εἴ τις δυο*

η και πλεονς τὶς ἡμερας λογιζεται,

ματαιός εστιν· ου γάρ εσθ' ἥ γ' αυριον,

πρὶν εὖ παθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμεραν. Trach. 945. Br.

όστις ποτ' εστιν ούτοσὶ, και τοῦ χαριν,

και τοῦ δεομενος, ἦλθε μετα νῷν ενθαδι.* Plut. 53.

SYN. *Ενθα, δεῦρο, αυτοσε, ὧδε.—εκεισε.*

Ενθᾱκεω. insideo. Vid. *Εγκαθεζομαι.*

γης εκ πατρῴας εξεληλαμαι φυγάς,

τοῖς σοῖς παναρχοις ούνεκ' ενθακεῖν θρονοις

γονῇ πεφυκὼς ηξιουν γεραιτερᾳ. Œd. C. 1357. (1292. Br.)

Ενθάκησις. insessio. sedes.

—*εν ψυχει μεν ἡλιου διπλῆ-Παρεστιν ενθακησις,*—Phil. 13.

SYN. *Καθεδρα, ἑδρα. θῶκος.*

Ενθεν, *Ενθενδε.* *adv.* hinc. 2. illinc.

καὶ γὰρ εγὼ θεός ειμι, γενος δέ μοι ενθεν, όθεν σοί. Δ. 58.

εξελααν ενθενδε κυνας κηρεσσιφορητους. Θ. 527.

SYN. *Εκειθεν, αυτοθεν, εντεῦθεν.*

Ενθεος, et *Ενθους.* ὁ ἡ. numine adflatus; fanaticus.

πανεσκε μὲν γὰρ ενθεους-Γυναῖκας,— Antig. 975. (63. Br.)

**ενθους ῥομβητὴν εστροφαλιγξε φοβην.* Alcæ. Mess. *An.* i. 488.*

SYN. *Δαιμονιος, θεῖος, ενθεαστικος, κατοχος, εμμανης, θεομανης, θεοφορητος, θεοληπτος. ενδοξος, εντιμος.* [*βακχειος,* Lyc.]

Ενθεοτῑμος. —*και ευχαῖς ενθεοτιμοις.* Sibyl. 1. 5.

SYN. *Ευσεβης, όσιος, θεοφιλος.*

Ενθερμαινω. calefacio.

ουδ' εικὸς, ειπερ εντεθερμανται ποθῳ. Trach. 368. Br.

SYN. *Εκθερμαινω, επιθερμαινω, διαθερμαινω, εκκαιω.*

Ενθεσις, εως. ἡ. *interpositio. 2. bolus, buccella.

2. *ειθε φαυλως, ὥσπερ εὗρες,* εκβαλοις τὴν ενθεσιν.* Eq. 404.

SYN. 1. *Παρεμβολη, παρενθεσις, παρενθηκη.* 3. *τροφη. ακολος, ψωμος.*

**Ενθεσμως.* *adv.* legitime, ut fas est. [*An.* iii. 93.*

τουνεκεν ενθεσμως αλοχον λαβε, καί τινα κοσμῳ. Paul. Sil.

Ενθεως. *adv.* sancte. 2. furiose.

Θεοὺς σεβου· και παντα πραξεις ενθεως. Sent.

SYN. *Ευσεβῶς, θεοσεβῶς, θεοφιλῶς, όσιως, ἁγιως.* 2. *εμμανῶς.**

Ενθηρος, ον. ὁ ἡ. feris abundans. 2. a serpente ictus.

1. —*δρυμὸν νυκτὸς ενθηρον μολών.* (al. *εὔθηρόν.*) Rhes. 289.

2. **ενθηρου ποδὸς ηπιοισι φυλλοις.* (*Hendecas.*) Philoct. 698. B.

SYN. 1. *Θηριος, θηριωδης.* 2. *θηροδηκτος.*

Ενθνησκω. immorior. Vid. ad v. *Ενναιω.*

SYN. *Επιθνησκω, αποθνησκω, εναποθνησκω, εναποβιοω.*

Ενθορεω. insilio.

αυτὰρ ὁ λαμπομενος πυρὶ παντοθεν ενθορ' ὁμιλῳ. O. 623.

SYN. *Εισθορεω, επενθορεω, επιθορεω, εναλλομαι, εφαλλομαι, αναλλομαι, εισπηδαω, επιθρωσκω, ενορμαω.*

---

1. Vid. Hemsterh. ap. Ruhnk. Ep. Crit. ii. p. 213, 4.

2. Citat præterea Morellus,—*σὺ πολιὸς ὢν ένη.* Ar. Av. 610. Locus a viro doctiss. designatus, est Acharn. 610. ubi Brunckius, vulgata lectione parum contentus, hunc in modum corrigit: *ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔκ;* Invernizius, emendatione haud magis contentus, pro *ἕνη* duntaxat legit *ἔτι*, quod, cum *ἤδη* conjunctum, vereor ut sit satis Græcum. Denique novissimus hujus dramatis Editor, Codd. MSS. sequens, ita versum legit et exponit: *ἤδη π. σ. π. ὤν; ἐνή·* "fortasse," inquit, "pro *ἰδοὺ* dictum est, ut *ἠν* vel *ἠνὶ* in Eq. 26. Pac. 327. Ran. 1390. Plut. 75."

3. Vulgo *μέτριά τε.* Brunckius, *μέτριά τοι.* At Porsonus, uti dedimus.

4. Ita Brunck. in Ind. ad Aristoph.—nihil autem de origine horum participiorum decernit. A Berglero ad Nub. 72. referuntur ambo ad thema *ἐνάπτομαι*, uti a Morello nostro, v. *'Ενάπτω.* Mihi vero videtur *ἐνημμένος*, ***indutus***, ab *ἕω, ἕννυμι*, potius deduci quam ab *ἅπτω.* Est forsan antiqua forma præt. part. pass. pro qua deinde accipi solebat, *εἱμένος.* Debet igitur e Synonymis, sub v. *'Ενάπτω*, ejici verbum *ἐνδύομαι.*

Ενθορός.[1] —πολλάν τ' ορει πῦρ εξ ἑνὸς
σπερματος ενθορὸν αἴστωσεν ὕλαν. Pyth. 3. 67.

Ενθουσιαω. limphor, insanio.
ενθουσιᾷς, δυστηνε, τοῖς σαυτης κακοῖς. Troad. 1284.
ενθουσιωσας τῇ πυρωσει τῆς μεθης. Suid.
Syn. Ενθουσιαζω, ενθεαζω, επιθεαζω, θεοφορεομαι, εμμαινομαι, εξανεγειρομαι, θαυμαζω, ὁρμαω.

Ενθρῑοῦσθαι. involvi; *proprie*, ficulnis foliis.
ανδρὸς οζειν ευθύς· αλλ' ουκ εντεθριῶσθαι πρεπει. Lys. 663.
Syn. Ενσκευαζομαι, εντυλισσομαι.

Ενθρονος. in solio sedens. Vid. Φυσις.

Ενθρυλλιζω. immurmuro, insusurro.
προαγωγος οὖσ', ενεθρυλλισεν τῷ δεσποτη. Thesm. 348.
Syn. Ενθρυλλεω, ενιψιθυριζω, επιψιθυριζω, διαφημιζω, κατειπεῖν.

Ενθρωσκω. insilio.
*μεθη δε βρεχθεὶς τῆς εμῆς μητρὸς ποσις
ὁ κλεινὸς, ὡς λεγουσιν, ενθρωσκει ταφῳ,
πετροις τε λευει μνῆμα λαϊνον πατρός. Eur. El. 326.*
Syn. Αναθρωσκω, επενθρωσκω, επιθρωσκω, ενθορεω.

Ενθῡμεομαι, οῦμαι. mente agito.
τοῦ μεν θανόντος ουκ αν ενθυμοιμεθα. Simon.
Syn. Επισκεπτομαι, λογιζομαι, ανασκοπεω, διανοεω, εξευρισκω.—πλασσω, ανιστορεω.

Ενθῡμημᾰ, Ενθυμησις. cogitatio, commentum, &c.
ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμηματα
πολλή 'στ' αναγκη τἀπὸ σοῦ·— Œd. C. 296.
εχεις γαρ ου βιαια[2] τἀνθυμηματα. ib. 1263. (1199. Br.)
νεανιας τε και πενης, σοφός θ' ἁμα·
ταῦτ' εις ἓν ελθόντ' αξι' ενθυμησεως. Eur. *fr.* Archel. 14.
Syn. Ελεγχος, αφορμη, κατασκευασμα, σκευωρημα, πλασμα, σκῆψις, μῦθος, σοφισμα, λῆρος.—επινοια, διανοια, ενθυμιον, διαληψις, επιμελεια, γνῶσις, θεωρια, μελετησις, πραγματεια.

Ενθῡμιος. denotat, id quod curæ est, 1. *sive in bonam*, 2. *sive in malam partem, frequentius vero in malam.*
ενθυμιοις ευναῖς αναν-
δρωτοις τρυχεσθαι,— Trach. 109.
μὴ δή τοι κεῖνός γε λιην ενθυμιος εστω. ν. 421.
τί δ' εστι σοι τοῦτ', Οιδιπους, ενθυμιον; Œd. T. 739. B.
*(*quæ hæc tibi cura animum mordet?* Br.)
ἡμεῖς, επειδη σοι τοδ' εστ' ενθυμιον. (*tibi est cordi.*) Heracl. 722. *quin vides quæ de* v. 'Ενθύμιον *habeat* Valck. ad Ammon. p. 76.
Syn. 1. Καταθυμιος. 2. αποθυμιος,* πολυφροντιστος, μεριμνητικος. αποροs.

Ενιαυγιζομαι[3]. [p. 644.
μονος δ' αγευστος ασπλαγχνος ενιαυγιζομαι. Plato ap. Ath.

Ενιαυσιος. annuus.
*—οἱ δ' αρα δορπον επισταδὸν ὡπλιζοντο,
σὺν ἱερευσαντες ενιαυσιον·— (i. e. *anniculo*)* π. 453.
Syn. Ενιαυσιαῖος, ετησιος, ετειος, αυτοετης, ἐναετος.

Ενιαυτος. annus.
εννέα δὴ βεβαασι Διὸς μεγαλου ενιαυτοί. B. 134.
Syn. Ενος, ετος, λυκαβας, ὡρος. Epith. Αελλοποδης, εγρεμοθος, πολυγλαγης, πολυσπερης, πλουτοδοτης, περιτελλομενος, τελεσφορος, παλιννοστος.
Phr. Δωδεκαμηνος χρονος. δωδεκατος αροτος. Soph. ενιαυτου κυκλος. Eur. —ἑνο και δεκα κυκλα Σεληνης—
τετραποροιο χρονου στροφαλιγξ. Nonn.

Ενιαυω. immoror, habito.
ενθα δ' ανὴρ ενιαυε πελωριος, ὅς ῥά τε μῆλα. ι. 187.
Syn. Εναυλιζομαι, ενδιαιταομαι, εμμενω, διατριβω.

Ενιβλαπτω. *potius, Εμβλαπτω. impedio et decipio.
τῇ όγ' ενιβλαφθεὶς, πεσεν ὕπτιος· αμφὶ δὲ πηληξ. O. 647.
Syn. Αποβλαπτω.—προσκοπτω, εμποδιζομαι.

Ενιδρῡνω, Ενιδρυω, Ενιδρυμι. colloco in.
τοι Συρακοσσαις ενιδρυνται Πελωρεις τα[4] πολει,
οἱ[4] ανδρὶ πολιτᾳ. Theoc. Ep. 17. in Epicharm.
τοῖος ανὴρ πλατεεσσιν ενιδρυται πεδιοισι. Idyll. 17. 102.
Syn. Εγκαθιδρυω, ἱδρυω, ενιστημι.

Ενιζω. insideo. Vid. Εγκαθεζομαι.
μουσεῖα και θακους ενιζουσαν, αναβοασω. Hel. 1114.

Ενιημι. injicio, conjicio. —τὸν περὶ παντων
Ζεὺς ενεηκε πονοισι διαμπερες,— K. 89.
Syn. Αφιημι, εναφιημι, εμπηγνυμι, εμβαλλω, εναποτιθημι, εγκελευομαι.

Ενιῆνες, *in prosa scribuntur* Αἰνιᾶνες. dicti ab urbe Thessalica.
τῷ δ' Ενιῆνες ἑποντο, μενεπτολεμοι τε Περαιβοι. B. 749.

Ενῐκᾰτᾰβαλλω, Εγκαταβαλλω. penitus immitto.
αγκῶν' εσπασε χειρὶ, μεση δ' ενικαββαλε δινη. Ap. 1. 1239.
Syn. Καταβαλλω, εμβαλλω, καταδυω.

Ενῐκαταπιπτω. Vid. Εγκαταπιπτω.

*Ενῑκευς, εως. ὁ. celebratus Pindaro, ut jaculator bonus.
μᾶκος δ' Ενικεὺς εδικε πετρῳ, (Iamb. Dim. Hyp.)
χερα κυκλωσαις, ὑπὲρ ἁπαντας,
και συμμαχιᾳ θορυβον
παραιθυξε μεγαν. Ol. 10. 86.*

Ενῐκλαω. infringo. 2. impedio.
αιεὶ γάρ μοι εωθεν ενικλᾷν, ὁ, ττι νοησω. Θ. 408.
Syn. Επεκλυω, επιθραυω, εμποδιζω.

Ενῐκνωσσω. indormio. Vid. Εγκαθευδω.
τῆμος ὑπωροφιοισιν ενικνωσσουσα δομοισι
Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθένος, Ευρωπειη. Mosch. 2. 6.

Ενικρῑνω, Εγκρινω. adnumero. —τῆς μιν ανωγει
πηοσυνη και κῆδος ενικρινθῆναι ὁμιλῳ. Ap. 1. 48.
Syn. Εισδεχομαι, προσδεχομαι, προσλαμβανω, εισποιεω, επαριθμεω.

*Ενιοτε. *adv.* interdum.
εσθλῶν κακιους ενιοτ' ευτυχεστεροι. Helen. 1229.*

Ενιπαλλομαι. * cum vi immittor; insilio.
πυκνα δέ οἱ κραδιη στηθεων εντοσθεν εθυεν,*
ηελιου ὥς τίς τε δομοις ενιπαλλεται αιγλη,
* ὕδατος εξανιοῦσα, τὸ δὴ νεον ηὲ λεβητι,
ηέ που εν γαυλῷ κεχυται· ἡ δ' ενθα και ενθα
ωκειη στροφαλιγγι τινασσεται αΐσσουσα·
ὡς δὲ καὶ εν στηθεσσι κεαρ ελελιζετο κουρης. Apoll. 3. 755.
unde ducta sunt illa Virgilii *pulcerrima*, Æn. VIII. 20.*

Ενῑπευς, εως. *item* ῆος. fl. Peloponnesi.
ἡ ποταμοῦ ηρασσατ' Ενιπῆος θειοιο,
* ὃς πολὺ καλλιστος ποταμῶν επὶ γαῖαν ἱησι·*
καί ῥ' επ' Ενιπῆος πωλεσκετο καλὰ ῥεεθρα. λ. 237.

Ενῑπὴ, ῆς. ἡ. increpatio.
αιδεσθεὶς βασιλῆος ενιπὴν αιδοιοιο. Δ. 402.
Syn. Επιπληξις, μεμψις, επιτιμησις, ελεγχειη, ὁμοκλη, απειλη, λοιδορια. οργη. ψοφος. πληγη.
Epith. Αργαλεα, αλιτοξενος, κρυερα, δριμεῖα, κρατερα, εκπαγλος, ουλομενη, σμερδαλεα, φλογοεσσα.

Ενιπταζω, Ενιπτω, Ενισσω. objurgo.
χωετ' ενιπταζων· προτερω δέ κε νεῖκος ετυχθη Ap. 1. 492.
μή με, γυναι, χαλεποῖσιν ονειδεσι θυμὸν ενιπτε. Γ. 438.
ὡς φατο· τὸν δ' ενενιπτε Μενοιτιου αλκιμος υἱός. Π. 626.
θυγατερεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κερδιον ειη
εκπαγλοις επεεσσιν ενισσέμεν,— O. 197.
χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ονειδειοισιν ενισσων. X. 497.
ὅστις ετ' αθανατοισι νοον καὶ μῆτιν ενιψει; H. 447.

1. 'Ενθορὸν in isto Pindari loco longe melius deducitur a voce præc. ἐνθορέω, sive ἐνθόρω, aor. 2. part. ἐνθορών. " Schneider. conj. ἔνθορον, " quæ vox rarior pro ἔγκυον prægnans, est ap. Nicandr. Ther. 99. " Ita esset, *flamma ex uno semine* (scintilla) *gravida*, concepta, *con-* " *sumsit silvam.* Paullo tumidius. ἐνθορὸν est, *ex una scintilla ignis* " *invadens silvam consumsit.*" Heyn. In dicto Nicandri loco, editio Bandin. habet ἔντορα, et pro varia lectione ἔνθρονα.—Notandum autem Morellum, qui eadem prope cum Schneidero de voce ἔνθορος cogitarit, accentuum tamen rationem susque deque habuisse. Hæc de grammatica.—Quod ad sensum horum versuum pertinet, conferre haud pigebit Div. Jacobi Epist. c. 3. 5.

2. Br. conjectat, et in textum recipit, οὐχὶ βαιά.

3. Mendum aliquod in hoc versu metrum corrumpit. Corrigunt ἐνιαντίζομαι, (quod metrum æque pessumdat) ἐναυλίζομαι, ἐναγίζομαι.

4. " Sic *Scaliger* et *Toupius* optime emendarunt." Valcken.—Prior versus est Troch. Tetr. Cat.; alter, Ion. a maj. Dim. Brachycat.

Syn. Κατηγορεω, μεμφομαι, διαμεμφομαι, διαβαλλω, εγκαλεω, καταιτιαομαι, επιπληττω, εμπληττω, επιτιμαω, καταβοαω, επιψοφεω, λοιδορεω, περιψοφεω, ψεγω, ονειδιζω. ενισπω, λεγω,—τυπτω, κακοω.

Ενιπτυσσω. implico.

*χ' ὣ μεν επεσσυτο τοῖιν, (sc. serpens canibus) εγὼ δ' ες γαῖαν ορουσας

προτροπαδην, ὥς τις τε Διὸς γαμψωνυχα φευγων

αιετὸν εν πυκινοῖσι λαθεν θαμνοισι λαγωὸς,

τῷ ικελος, μηλοισι μιγεὶς, ολοοῦ απὸ θηρὸς

εκρυφθην,* μεσσοισιν ενιπτυξας[1] εριφοισι. Lith. 145.

Syn. Επιπτυσσω, συμπτυσσω, εμπλεκω.

Ενισκελλω. arefacio.

μή τοι ενισκηλη νεαρὸν σκιναρ ωκὺς αῖξας. Nic. Th. 694.

Ενισκηπτω. incumbo. —ὁπποτ' ανιας

ακαματοι πραπιδεσσιν ενισκηψωσιν[2] ερωτες. Ap. 3. 764.

Syn. Ανασκηπτω, επισκηπτω, κατασκηπτω, προσερειδω. ενορμαω. εμπηγνυμι.

Ενισκιμπτω. idem. 2. infigo.

ει κεν ενισκιμψης κουρη βελος Αιηταο. Ap. 3. 153.

Syn. Ενεργεω, επιβαλλω, ενισκηπτω.

Ενισπεω. idem cum sequ. sensum respondendi habet, Eur. [Supp. 435.

Ενισπω. enarro. 2. increpo.

ει μέν τις τον ονειρον Αχαιῶν αλλος ενισπε. B. 80.

πᾶσι μαλα, πρῶτον δ' Ικεταονιδην ενενισπεν. O. 546.

Syn. Λεγω.—ενιπτω, ενιπταζω.

Ενιστημι. colloco. med. instituo, &c.

ὁσαι το πρᾶγμα τοῦτ' ενεστησαντο και μετῆλθον. Lys. 268.

Syn. Προαιρεομαι, παρεμβαλλω, ενιδρυω.

Ενισχνος. gracilis, tenuis.

*σκορπιοεντα ταμὼν ψαφαρῆς εκ ῥιζια γαιης

αιὲν κεντρηεντα· ποη γε μὲν ὕψι τεθηλεν,

οἵη περ μολυθουρος,* ενισχνα δὲ καυλεα βαλλει. Nic. Al. 145.

Ενιφερβομαι. pascor.

ουχ οἶος σταθμοῖς ενιφερβεται, ουδὲ μὲν οἴως. Mosch. 2. 80.

Syn. Αποφερβομαι, επιβοσκομαι.

Ενκτερεΐζω. potius, Εγκτ. justa facio. V. Κτερεΐζω, Θαπτω.

τυμβῳ ενεκτερεΐξαν, επειρησαντο δ' αεθλων. Ap. 1. 1060.

Εννα. Siciliæ oppidum.

ὁσσον Ελευσῖνι, Τριοπῳ θ' ὁσον, ὁκκοσον Εννᾳ. Call. 6. 31.

Ενναετηρος, Ενναετης, Ειναετης, Ειvετης. novennis.

—βοε δ' ενναετηρω

αρσενε κεκτῆσθαι—(sc. χρη. infin. pro imperat.) Hes. ε. 436.

ενναετες δε θεῶν απομειρεται αιὲν εοντων. ib. θεογ. 800.

τῆσι πάρ' ειναετες χαλκευον δαιδαλα πολλά. Σ. 400.

πασας ειvετεας— Call. 3. 14. *Vid. ad v. Ειvετεος.*

Ενναετηρ, Ενναετης. inhabitator. fem. Ενναετειρᾰ.

Τριτωνες, ποντοιο βαθυῤῥοου ενναετῆρες. Mosch. 2. 119.

τον θρασὺν ὑψικομων ενναετην δονακων. Paul. Sil. An. iii. 85.

Ηχὼ ερημαιης ενναετειρα ναπης. Archias, An. ii. 99.

Syn. Ναιετης, ναετης, οικητωρ.—ενναετις.

Ενναετιζομαι. novem annos natus sum. Vid. Ειναετιζομαι.

Ενναιω. inhabito.

ουκ εστι σοι ταῦτ'· αλλά σοι ταδ' εστ', εκεῖ

χωρας αλαστωρ οὑμὸς ενναιων αεί·

*εστιν δὲ παισὶ τοῖς εμοῖσι τῆς εμῆς

χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ενθανεῖν μονον.* Œd. C. 820. (787.

εν δ' ανδρες ναιουσι πολυῤῥηνες, πολυβοῦται. I. 154. [Br.)

Syn. Ενοικεω, κατοικεω, εναυλιζομαι.

Εννάκις. adv. novies. Vid. Ειvακις.

Εννᾰνῠχες. adv. per novem noctes. Vid. Ειvανυχες.

*Εννᾰω. influo. Damm. c. 1561. habet ἐκ δὲ κ. ν. effluit rivus.

δηομεν αγλαον αλσος Αθηνης, αγχι κελευθου,

αιγειρων· εν δὲ κρηνη ναει, αμφὶ δὲ λειμών. ζ. 291.*

Εννεᾰ. indecl. novem. Vid. ad v. Ενιαυτος.

Εννεᾰβοιος. novem boum pretium æquans.

χρυσεα χαλκειων, ἑκατομβοι' εννεαβοιων. Z. 236.

1. Minime huic loco convenit vox ἐνιπτύξας. Optime igitur Tyrwhitt. μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισι. medios inter hædos cum tremore subsidens. ἐνιπτήξας Musgravius.

2. Brunck. et Beck. ἐνισκίμψωσιν.

Εννεᾰγηρα. ep. cornicis. novem ætates vivens.

χειμῶνος μεγα σῆμα και εννεαγηρα κορωνη

νυκτερον αειδουσα, και οψὲ βοῶντε κολοιοί. Arat. Diosem. 290.

Εννεᾰκαιδεκα. undeviginti.

εννεακαιδεκα μέν μοι ιῆς εκ νηδυος ἦσαν. Ω. 496. *(divisim leg. Heyn. εννεα και δ.)

Εννεᾰκῠκλος. ὁ ἡ. novies in se rediens.

και δρομον εννεακυκλον αλημονος εἶδε κελευθου. Coluth. 210.

Εννεᾰμῠκλος. qui novem annorum est; robustus. Μύκλοι sunt rugæ in collis asinorum, e quibus ætas eorum dignoscitur. Vid. Et. Ma. et Schol. Lyc. ap. Bentl. in l. l.*

εστιν μοι Μαγνης εννεαμυκλος ονος. Call. fr. 180.

Εννεᾰπηχυς, Ειναπηχυς. novem cubitos æquans.

εκ δ' εφερον ζυγοδεσμον ἁμα ζυγῷ εννεαπηχυ. Ω. 270.

πενθεῖν τον ειναπηχυν, Αιακου τριτον. Lyc. 860.

*Εννεᾰς, ᾰδος. η. numerus novenarius; novem.

δαιμονος ανθος εμῇ θῆκα παρ' εννεάδι. Tull. Laur. An. ii. 103.*

Εννεαφθογγος, Εννεαφωνος. novem sonos reddens.

ἁπαν τε Μουσῶν εννεαφθογγον μελος. Eur. fr. Beller. 17.

συριγγ' ἂν εποιησα καλὰν εγὼ εννεαφωνον. Theoc. 8. 18.

Εννεαχῖλοι. pro ἐννεακισχίλιοι. novies mille.

ὁσσον τ' εννεαχιλοι επιαχον, η δεκαχιλοι. E. 860.

Εννεοργυιος. novem ulnas longus.

εννεωροι γαρ τοιγε και εννεαπηχεες ἦσαν

εὖρος, ατὰρ μῆκός γε γενεσθην εννεοργυιοι. λ. 310.

Εννεοττευω. nidifico in. Vid. Νεοττευω.

—εν τε τοῖς βαλαντιοις-Εννεοττευσουσι,— Av. 1108.

*Εννεπω. pro Ενεπω. frequ. apud Eurip.

Εννεσια. pro quo vitiose interdum Αἰνεσια. Vid. Ενεσια.*

Εννεωρος. novennis.

εννεωρος βασιλευε Διὸς μεγαλου οαριστής. τ. 179.

Syn. Ενναετης.

Εννηκοντᾰ. indecl. nonaginta. —εν δ' ανθρωποι

πολλοὶ, απειρεσιοι[3], και εννηκοντα ποληες. ib. 174.

Εννῆμαρ. adv. per novem dies.

εννῆμαρ μεν ανὰ στρατον ῴχετο κῆλα θεοῖο. A. 53.

Εννηφιν. adv. in perendinum. sed vid. Cler. in l. l. vide etiam v. Ενη. μηδ' αναβαλλεσθαι ες τ' αυριον, ες τ' εννηφιν. Hes. [ε. 410.

Εννοεω. mente concipio.

αλλ' εννοεῖν χρη τοῦτο *μεν, γυναιχ' ὁτι

εφυμεν, ὡς προς ανδρας ου μαχουμενα.* Antig. 61.

Syn. Διανοεω, επινοεω, ενθυμεομαι, λογιζομαι, σκεπτομαι, αισθανομαι, προσεχω, τηρεω.

*Εννοιᾰ. cogitatio.

Ἡρας δὲ τὴν εννοιαν εν ταὐτῷ μενειν,

ἣν εις σὲ καὶ σὸν ποσιν εχει σωτηριας. Helen. 1032. (al. εὔνοιαν. perperam. Ἔννοια vero iterum occurrit sc. Hippol. 1027.)*

Εννομος. Nom. Pr.

Φορκυν τε, Χρομιον τε, και Εννομον οιωνιστην. P. 218.

Εννομος. legitimus, justus. 2. incola.

ουτ' εννομ' εἶπες ουτε προσφιλὲς πολει. Œd. T. 330. (22. B.)

2. βροτοι δ' οἱ γᾶς τοτ' ησαν εννομοι. Æsch. Supp. 574.

Syn. 1. Δικαιος, νομιμος, ενθεσμος. 2. ενοικος, οικητωρ.

Εννοσιγαιος, Εννοσιδας. Vid. Ποσειδαων.

πολλὰ μαλ' ευχομενῳ γαιηοχῳ Εννοσιγαιῳ. I. 183.

Γαιαοχου παῖς αφθιτου Εννοσιδα. (Iambeleg.) Pyth. 4. 58.

Syn. Ενοσιχθων, σεισιχθων, ελελιχθων.

Εννοτιος. humidus.

αυραις εννοτιαις, η. (Pherecrat.) Iph. T. 433.

Syn. Νοτιος, τυφωνικος.—διερος, διυγρος.

Εννοος, Εννους. mentis compos, prudens.

—ουδ', ὁποῖ' ανὴρ

εννους, τὰ καινὰ τοῖς παλαι τεκμαιρεται. Œd. T. 935. (15.)

Syn. Εμφρων, συνετος, αγχινοος, δαΐφρων, σοφος.

Ἔννυμι, vel Ἑννυμι, Ἑννυω. induo.

αυτη δ' αργυφεον φᾶρος μεγα ἕννυτο Νυμφη. ε. 230.

Syn. Αμφιεννυμι, επιεννυμι, περιδυω, ενδυω, αμπεχω.

Εννῠχευω. pernocto in.

ὃς εν μαλακαῖς παρειαῖς

νεανιδος εννυχευεις. Antig. 795.

3. Annon præstaret, ἀπειρέσιοί τε, κ.— ?

Syn. Παρακοιμῶμαι, παραυλιζομαι, διατριβω. *εννυκτερευω.*

Εννῦχιος, Εννῦχος. nocturnus.
ξυνοῦ δορὸς, εννυχιαις μαχαναῖς. Aj. 181.
εννυχιων αναξ-Αϊδωνεῦ,— Œd. C. 1628. (1558. B.)
ουδὲ τὸν εννυχον Αϊδαν. Trach. 509.
τι ποτ' αιρομαι εννυχος οὑτω. Hec. 68.
Syn. Νυκτερησιος, νυχιος, αυτοννυχιος.—εν σκοτῳ διατριβων.

Ενοδια, Ειvοδια, Ενοδῖτις. epith. Dianæ, seu Hecates, seu Proserpinæ.
καὶ τὸν μὲν, αιτησαντες ενοδιαν θεὸν,
Πλουτωνά τ', οργὰς ευμενεῖς κατασχεθειν. Ant. 1199. B.
Ειvοδια θυγατερ Δαματρος, ἁ τῶν
νυκτιπολων εφοδων ανασσεις. Ion. 1048.
μειλιχιην, ενοδῖτιν, επ' ευολβοις κτεατεσσιν
Αρτεμιν[1] ἡγεμονην,— Orph. H. 71. Vid. Ἑκατη, Περσεφονη.

Ενοδιος, Ειvοδιος. in via positus.
Ἑρμεω ἁζομενος δεινὴν οπιν ειvοδιοιο. Theoc. 25. 4.
αυτίκα δε σφηκεσσιν εοικότες εξεχεοντο
ειvοδιοις,— Π. 260.

Ενοδμος, ου. ὁ ἡ. recens odoratus; recens. al. ἔνοτμον,—οἷον ἀρτίως κοπέν. Vid. Schol. in l. l. [Th. 41.
—μισγε δ' ενοδμον-Ζορκὸς ενὶ πλαστιγγι νεον κερας— Nic.

Ενοιδης. turgidus.
φαινοντες, τοτε κνηθμὸς ενοιδεα δαμναται οὖλα. Nic. Al. 442.

Ενοικεω. incolo.
χ'οὕτως αδηον τηνδ' ενοικησεις πολιν
Σπαρτῶν απ' ανδρῶν.— Œd. Col. 1603. (1533. Br.)
Syn. Εγκατοικεω, κατοικεω, εποικεω, ενοικουρεω, εναυλιζομαι, ενναιω, επισκηνοω, επιτοπιζω.

*Ενοικιον. το. pretium conductæ domûs. 2. domicilium.
1. ὧν ὁ μεν αντελεγεν το ενοικιον αυτον οφειλειν,
μηνῶν πενθ'·— Nicarch. An. ii. 357.
2. σχετλιοι, οἱ περὶ κεῖνον ενοικια φῶτες εχουσιν. Dionys. 668.

Ενοικιος. ὁ ἡ. domesticus. hoc adjectivum non comparet in lexx.*
ενοικιου δ' ορνιθος ου λεγω μαχην. Eum. 869.

Ενοικος. ὁ. incola. [1545.
ὦ πατρας Θηβης ενοικοι, λευσσετ', Οιδιπους ὁδε. Œd. T.
Syn. Συνοικος, οικεῖος, ενεστιος, συνεστιος, εφεστιος, ὁμεστιος, ὁμωροφος, ὁμωροφιος, ὑπορροφιος, ὑποστεγος, συσκηνος, ὁμοφυλος. εγχωριος, εννομος, ναετης, εντοπιος.

Ενοινοχοεω. vinum infundo. Vid. Οινοχοεω.
οἶνον ενοινοχοεῦντες ενι χρυσεοις δεπαεσσιν. γ. 472.

Ενολβος, *pariter ac vox seq. in omnibus, credo, Lexx. deest.
παμπλουτους τε τιθησι* και εντρυφέας και ενολβους. Man. 4. 85.
Syn. Επολβος, πλουσιος.

Ενομηρης *de iis dici videtur, quæ una fiunt vel miscentur.
ὕδασιν εμβρεξαιο· νεην δ' οσμηρεα γληχὼ
σπερμασι μηλειοισι βαλοις* ενομηρεα φυρων. Nic. Al. 238.
Vid. ibid. vs. 620.

Ενοπη. Nomen oppidi.
Καρδαμυλην, Ενοπην τε, και Ἱρην ποιηεσσαν. I. 292.

Ενοπὴ, ῆς. ἡ. vox, clamor.
—τοτε δ' αμφὶ μαχη ενοπή τε δεδηει-Τεῖχος— M. 35.
θεσπεσιη δ' ενοπὴ γενετ' ασπετος·— Hom. Apoll. 360.
Φοιβον τ' ασοφοι γλωσσης ενοπαί. Eur. El. 1302.
Syn. Αϋτμη, βοη, φωνη, μαχη, κλαγγη.
Epith. Αποτροπιος, νυχια.

Ενὅπλιζω. armo. Vid. Οπλιζω.
σωματα κοσμησαντες ενοπλισθῶμεν ἁπαντες. Batr. 152.
(al. ἐν ὅπλοις στῶμεν.)
στερρὰν ενοπλισουσιν ωλεναις πλατην. Lyc. 205.

Ενὅπλιος, Ενὅπλος. qui in armis est.
πρῶτα μεν εν σακεεσσιν ενοπλιον, αὖθι δε κυκλῳ. Call. 3. 241.
οὕτω μεν μυες ἦσαν ενοπλοι[2]· ὡς δ' ενοησαν. Batrach. 131.
κατ' ενοπλιον, χ'ὡποῖος αὖ κατὰ δακτυλον. Nub. 651.
Syn. Πανοπλος, ενοπλος.—ὁπλιστης.—(ειδος ῥυθμοῦ.)

1. "De Diana Stygia, de Fortuna ἐν ᾅδῃ latente, de qua consuluntur Manes, sermo est." Gesn. in loc.
2. Annon hic præstaret, ἐνόπλιοι?

Ενοπτρον. speculum. Vid. Εσοπτρον.
χρυσεων ενοπτρων
λευσσουσ' ατερμονας εις αυγας. Hec. 924.

Ενοραω. inspicio.
ἡ μεγ' ενορῶ βουλευμ' εν ορνιθων γενει. Av. 163.
Syn. Εφοραω, καθοραω, δοκευω, εμβλεπω.

Ενορκιος, ου. ὁ ἡ. qui jurejurando fit.
αυδασομαι ενορκιον-Λογον αλαθεῖ νοῳ. Ol. 2. 166.

Ενορκος. jurejurando obstrictus. Vid. Διωμοτος.
σὺ μὲν πεπλευκας, ουτ' ενορκος ουδενί. Philoct. 72.

Ενορμιτης. qui in portu stationem habet.
υμμιν ενορμιτας παῖς ενεπω Βρομιον. Antip. Sid. An. ii. 16.

Ενορουω. irruo. Vid. Επορουω, Ορουω.
αιγεσιν, η οϊεσσι, κακα φρονεων ενορουση. K. 486.

Ενορχης, Ενορχος, Ενορχις. testiculos habens.
πεντηκοντα δ' ενορχα παρ' αυτοθι μῆλ' ἱερευσειν. Ψ. 147.
*κὰν Διῒ θυη βασιλεῖ κριὸν, βασιλεὺς εστ' ορχιλος ορνις,
ᾧ προτερῳ δεῖ τοῦ Διὸς αυτοῦ* σερφον ενορχιν σφαγιαζειν. Av.
Syn. Αρσην. Vid. ad v. Οκλαδιας. [569.

Ενορω. excito.
αὖτις αποστρεψησιν, αναλκιδα φυζαν ενορσας. O. 62.
αμφιπολους, τῇσιν δε γοον πασῃσιν ενωρσεν. Z. 499.
Syn. Ανορω, εξορω, διεγειρω.—εμβαλλω, ενορουω.

Ἔνος. *ου. ὁ. unde vox Latina ejusd. signif. annus. hinc τρίενος ap. Fest. τετράενος. Call. ap. Et. Ma. ἑπτάενος. Hesych. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 196.
Syn. Ενιαυτος.

Ἔνος, ἕνη, ἕνον. sive, ut nonnulli volunt, Ἔνος. vetus. item, 2. annuus, annotinus. V. Ενη και νεα.*
ες την ἕνην τε και νεαν.— Nub. 1224.
Syn. 1. Παλαιος. 2. ἑναενος, ενιαυσιος, επετειος.

Ενοσις. motus, motio.
*γῆ δὲ μεγ' εσμαραγησεν· επεστενε δ' ουρανὸς ευρὺς
σειομενος, πεδόθεν δε τινασσετο μακρὸς Ολυμπος
ῥιπῇ ὑπ' αθανατων·* ενοσις δ' ἱκανε βαρεῖα
*Ταρταρον ηεροεντα, ποδῶν αιπεῖά τ' ιωὴ
ασπετου ιωχμοῖο, βολαων τε κρατεραων. de pugna Titanum et Deorum.) Hes. θ. 678.*
Syn. Σεισις, κινησις, μιξις.

Ενοσιχθων. epith. Neptuni. Vid. Εννοσιγαιος.
ταυρους παμμελανας Ενοσιχθονι κυανοχαιτη. γ. 6.

Ενοτοτυζω. ululo.
βοαν, βοαν δ' Ἑλλας
κελαδησε, κἀνωτοτυξεν. Hel. 375. al. κἀνωλολυξεν.

Ενουρᾶνιος. qui in cœlis est.
αιετὸς, οιωνῶν μοῦνος ενουρανιος. Bianor, An. ii. 156.

Ενοχλεω. turbo.
ερχομαι, ουδ' ἵνα νυκτὸς οδοιπορεοντ' ενοχλησω. Mosch. 7. 7. *(imo Bionis, 16. 7. Vid. Valcken.)*
Syn. Διοχλεω, διενοχλεω, παρενοχλεω, οχλεω, κακοω, ανιαω, επιταραττω, περισυρω, ὑποκρουω, διακοπτω.

*Ενοχος, ου. ὁ ἡ. obnoxius, obstrictus.
ἡ γὰρ επ' αγκυρης ενοχον βαρος εις ἁλα δυνων. Leon. Tar. [An. i. 245.

Ενραπτω. insuo.
και καταγελᾶς νιν, ὡς ενερράφη Διος-Μηρῷ,— Bacch. 286.*

Ενρῖγοω. frigeo in. Vid. Ῥιγοω.
οὐκ· αλλ' ενερρίγωσ' ετη τρια και δεκα. Plut. 847.
Syn. Ενριγισκανω. Hesych.

Ενσᾶροω. verro. Vid. Σαροω.
ποντον δ' αὔπνος ενσαρουμενος μυχοῖς. Lyc. 753.

Ενσειω. incutio.
οξὺν δι' ωτων κελαδον ενσεισας θοαῖς-Πωλοις— Soph. El. 739.
Syn. Επισειω, εμφορεω, εμβαλλω. σειω.

Ενσίνης. noxius.
—ενσινεας τε τιθησιν. Man. 2. 445. Syn. Σιναρος.

Ενσκευαζω. instruo, orno. Ενσκευαζομαι.
ενσκευασασθαι μ' οἷον αθλιωτατον. Acharn. 435.
συγκλειε, και δεῖπνόν τις ενσκευαζετω. ib. 1096.
Syn. Διασκευαζω, κατασκευαζω, σκευαζω, ευτρεπιζω, διακοσμεω, καθοπλιζω.

Ενσκλημι. induresco.

ἀαγες κρατερησιν ενεσκληκει παλαμησιν. Ap. 3. 1251.
Syn. Κατασκληµι, σκληρυνομαι.

Ενσοφος. Maneth. Vid. ad v. Λογισμος.
Κρησκηνς, ηγαθεός τε Λεοντιος, ενσοφοι ανδρες. Ep. ἀδ. 191.

Ενσπειρω. insero.
καί ῥ' ὁ μεν Αονιοισιν ενισπειρας πεδιοισι. Ap. 3. 1185.
Syn. Επισπειρω, κατασπειρω, εμβαλλω.

Ενσπονδος. fœdere junctus.
ἥξει δομους τουσδ', ὡστε σ' εκπλῆσαι χαρᾶς,
ενσπονδος.— Phœn. 173.
Exp. Φιλικος, σπονδαῖς ησφαλισμενος.
Syn. Ὁμοσπονδος, ὑποσπονδος, ὁμαιχμος, συμμαχος.

Ενσταζω, Ενσταλαζω. instillo.
ει δή τοι σοῦ πατρὸς ενέστακται μενος ηΰ. β. 271.
εις τον καλαμισκον ενσταλαξον τουτονί. Acharn. 1034.
Syn. Επισταζω, επισταλαζω, κατασταλαζω, εντιθημι.

*Ενστατης, ου. ὁ. adversarius.
a. η τοὐπιτριπτον κιναδος εξηρου μ' ὁπου;
b. εγωγ'· Οδυσσεα, τον σον ενστατην, λεγω. Aj. 103.
Syn. Αντιστατης, ανταγωνιστης.*

Ενστηριζω. infigo.
—ἡ δ' ὑπὲρ αυτοῦ-Γαιη ενεστηρικτο— Φ. 168.
ποντῳ ενεστηρικται· *ὁ δ' αμφί ἑ πουλὺς ελισσων
Ικαριου πολιην[1] απομασσεται ὑδατος αχνην.* Call. 4. 13.
Syn. Εμπηγνυμι, επερειδω. διαστηριζω, διερειδω, διασφαλιζω.

Ενστρεφω. intorqueo. Vid. Στρεφω.
—ενθα τε μηρος-Ισχιῳ ενστρεφεται·— E. 306.

Ἐνστροφος, ου. ὁ ἡ. *Stephanus (tom. iii. c. 1082. d.) *mendosum esse putat pro* εὐστροφος. agilis, tortilis. Dammius *vero in l. c. substantivum judicat*, Στροφος, ου. ὁ. funis contortus. *Vide eum ad* c. 2374.
πυκνα ῥωγαλεην (*sc.* πηρην)·* εν δε στροφος ηεν αορτηρ. ρ.
Syn. Στροβιλος, στρεβλος, ἑλικος. [198.

Ενστυφω. adstringo linguam. Vid. Στυφω.
συγκεραων νυμφας τε και ενστυφον ποτον οξους. Nic. Alex.

*Ενσφραγιζω. signum imprimo. [321.
τὴν πρὶν ενεσφρηγισσεν Ερως θρασὺς εικόνα μορφῆς. Paul.

Ενσχερω[2]. *adv.* in ordine. [Sil. *An.* iii. 79.*
—λαζοντο δε χερσὶν ερετμα-Ενσχερω ἑζομενοι·—Ap. 1. 912.
Syn. Σχερω, εφεξῆς. ευτακτως.

Εντανυω. intendo. Vid. Εντεινω.
μνῶνται· ὁτ' ουδέ τι τοξον εὔξοον εντανυουσιν. φ. 326.

Ενταῦθα. *adv.* hic, illuc, huc, eo.
ενταῦθα πεμψειν, ενθα μή ποθ' ἡλιον. Soph. El. 382.
Syn. Ενταυθοῖ, εκεῖσε.

Ενταυθοῖ. *idem, Attice.* [Lys. 570.
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ενταυθοῖ, τὸ δ' εκεῖσε.

Ενταφιαζω. inhumo. Vid. ad voc. sequ.

Ενταφιαστὴς, οῦ. ὁ. funerator, vespillo. *Ang.* an undertaker.
ιητρὸς Κρατεας και Δαμων ενταφιαστὴς
κοινὴν αλληλοις θεντο συνημοσυνην.
*καί ῥ' ὁ μὲν οὓς κλεπτεσκεν απ' ενταφιων τελαμῶνας
εις επιδεσμευειν πεμπε φιλῳ Κρατεᾳ·
τον δ' απαμειβομενος Κρατεας, εις ενταφιαζειν
πεμπεν ὁλους αυτῷ τοὺς θεραπευομενους.* Epig. ἀδ. 96.
Vid. Ταφευς.

Ενταφιος, ου. ὁ ἡ. *sepulcralis. 2. *subst.* ενταφιον. το. vestis, quæ induitur cadaveri, ornandi caussa. hinc, 3. Ενταφια. τα. inferiæ. 3. —εα δε με,
αυτὴν μολοῦσαν, ενταφια δοῦναι νεκρῷ. Helen. 1419.*
—ενταφια χεροῖν
φερουσαν, οἷα τοῖς κατω νομιζεται. Soph. El. 326.
Syn. 3. Εναγισματα, επικτερεα, χοαι.

Εντεα. τα. arma.
ὡς δ' αὐτως Μενελαος αρήϊος εντε' εδυνεν. Γ. 339.
ἥσθην· αμφιπολοι δ' επεκοσμεον εντεα δαιτός. η. 232.
Syn. Ὁπλα, τευχεα.—σκευη.
Epith. Αρηϊα, αλεγεινα, ακαμαντα. αἱματοεντα, δαιδαλεα, ποικιλα, μαρμαιροντα, παμφανοωντα, χαλκεα.—ἱππεια, βοεα.

Εντεινω. intendo. *med.* et *pass.* Εντεινομαι.
διφρος δε χρυσεοισι και αργυρεοισιν ἱμᾶσιν
εντεταται.— E. 727. [968.
εντειναμενους τὴν ἁρμονιαν, ἣν οἱ πατέρες παρεδωκαν. Nub.
Syn. Αποτεινω, διατεινω, εκτεινω, επιτεινω, παρατεινω, εκτανυω, επιτανυω, καττανυω, προστανυω, εντανυω, επεντανυω.

Εντελής. perfectus.
—το δ' εντελὲς, ᾧ κ' επινευσῃ-Παλλας— Call. 5. 139.
Syn. Βεβαιος, τελειος, εντελεχης, αυτοτελης, ὁλοκληρος. εντιμος.

Εντελλω. et Εντελλομαι. mando, jubeo. Vid. Επιτελλω.
πῶς; τἀντεταλμεν' ου δικαιον εκτελεῖν; Phœn. 1662. *Pors. *qui, post* Aldum, *dedit* εκπονεῖν.*

Εντεμνω. incido.
ὑπνου τοδ' αντιμολπον εντεμνων ακος. Agam. 17.
Syn. Κατασφαττω.—ανατιθημι.—αποτεμνω, εκτεμνω, κατατεμνω, ὑποτεμνω, εγκοπτω, επικοπτω, εγκολαπτω, εγχαραττω.—εναγιζω.

Εντενές. *adv.* celeriter.
—ἡ δ' ες πελαγος πεφορητο-Εντενές.— Ap. 2. 933.
Syn. Εκτενῶς, εντονως, συντονως.

Εντερον. intestinum. Εντερα. τα. Vid. Εγκατα.
ἀψας αμφοτερωθεν εὔστρεφες εντερον οιός. φ. 408.
—δια δ' εντερα χαλκος-Ηφυσ'·— N. 507.

Εντερονεια, *ας. ἡ. navium intima pars. V. Suid. et Schol. in l.
—επιτηδες αυτ'* επεμψέ σοι
εις τὰς τριηρεις εντερονειαν ἡ θεός. Equit. 1182.
Syn. Εντεριωνη, εντεριωνις.—εγκοιλια τα. μυελος.

Εντεσιεργος. *ep.* mulorum, &c. *Ang.* working in harness.
ζεῦξαν δ' ἡμιονους κρατερωνυχας, εντεσιεργους. Ω. 277.
Syn. Ὑποζυγιος.

*Εντεσίμηστωρ, ορος. ὁ. armorum peritus; bellicosus. Steph. Th. tom. i. c. 1203. a. *idem etiam omittit* ἐντεσιεργὸς, *at* ἐντεσιουργὸς *exponit*, armorum opifex.*

Εντεῦθεν, Εντευθενι. *adv.* hinc, ex eo. Vid. Ενθεν.
αλλ' εμοὶ ουκ εντεῦθεν οἴομαι αινὸν ονειρον. τ. 568.
αγε δή, τί νῷν εντευθενὶ ποιητεον; Pac. 921.

Εντευτλανοω. cum betis coquo.
σοῦ χωρις ειην εντετευτλανωμενης. Acharn. 889. (94. B.)

Εντηκω. illiquefacio. 2. injicio animo.
μῖσός τε γαρ παλαιον εντετηκ' εμοι. Soph. El. 1324. (11. B.)
Syn. Επιτηκω, προστηκω, κατατηκω, καταμαραινομαι. εμπηγνυμι.—προστριβομαι.

Εντίθημι. indo.
εξυσ' ασκησασα, τιθει δ' ενι δαιδαλα πολλά. Ξ. 179.
εν δέ οἱ ασκὸν εθηκε θεὰ μελανος οινοιο. ε. 265.
Syn. Επιτιθημι, κατατιθημι, προστιθημι, επιβαλλω, ενιημι, ενειρω, ενδιδωμι.

Εντικτω. ingenero.
ιασασθαι νοσον αρχαιαν εν τῇ πολει εντετοκυῖαν. Vesp. 649.

1. Hæc est Ruhnkenii conjectura pro πολλὴν, sicut ἀσπορος v. 11. pro vulg. ἀτροπος.

2. Quoniam istud adverbium nulli lexicographorum innotuisse videtur, Dammio uno excepto, qui obiter illud tangit, haud pigebit lectorem paullulum in eo immorari.—Σχερὸς est proprie *continuus*, unde ἐν σχερῷ, *continuo tractu, non interrupta serie*, Nem. xi. 50. Isthm. vi. 32. Hinc adverbii etiam speciem induit ἐνσχερῶ, *paullatim, deinceps, ordine:* eodem plane more, quo ἐπισχερῶ, forma lexicis haud prætermissa. Mirandum est autem, vocem ipsam σχερὸς a tot lexicographis fuisse omissam. Bis quidem meminit Hesychius. Σχερὸν κῦμα. ὁμαλόν.—Σχερὸς ἀκτή. αἰγιαλός. Ita enim glossam priorem corrigit Hermann. ad Orph. Argon. 1139. alterum vero Pauw. ad Pind. Nem. loco supra memorato. Stephanus in Thes. Indice hæc tantum habet. "Σχερός. littus. Hesych." Constantinus item, vulgatam in Hesychio interpunctionem retinens, "Σχερὸς, littus, ἀκτὴ, αἰγιαλός." Præter hos, neminem novi præter Dammium, qui vocem σχερὸς vel mentione dignatus sit. Dammius vero pro substantivo accipit: "σχερὸς, οῦ. ὁ. et τὸ σχερόν. series, cohærentia, proprie littoris." c. 2723. Vid. Hermann. ad Orph. l. c. et Heyn. ad Nem. i. 106.

SYN. Επιγενναω, εμφυω. εμβαλλω.

*Εντιλαω. stercore inquino. Vid. ad v. Μαρῖλη.

Εντιλτος. *inter* bellaria *recensetur; sed quid sit parum liquet.*
αμης, πλακοῦς, εντιλτος, ιτριον, ῥοα,
ωον, ερεβινθος, σησαμη, κοπτη, βοτρυς,
ισχας, απιος, περσεια μηλε', αμυγδαλα. Clearch. ap. Ath.

Εντῖμος. honorabilis. [p. 649. a.*
εκρυψε, τοῖς ενερθεν εντῖμον νεκροῖς. Antig. 25.
SYN. Τιμιος, ευρυτιμος, πολυτιμος, ενδοξος. τιμηεις, εριτιμος. [πολυζηλωτος. Eur.]

Εντοκος. pariens.
τοῦ Σκυριου δρακοντος εντοκον λεχώ. Lyc. 185.
SYN. Εγκυμων, εγκυος.

Εντολὴ, ῆς. ἡ. mandatum.
κεινῳ τ' εμὴν αγγειλατ' εντολὴν, ὅπως. Aj. 568.
SYN. Ενταλμα, το εντεταλμενον, κελευσμα, ὁρισμος, επιστολη.—επιτροπη. εφημοσυνη.

Εντομὴ, ῆς. ἡ. incisio.
στονοεντος εντομᾷ σιδηρου. Trach. 903. *(890. Br. *qui habet* ἐν τομᾷ *divisim.* recte.)*
SYN. Τομη, τμῆσις, επικοπη, εγκοπη.—τραῦμα.—εγχαραξις.

Εντομος. *sectus. *unde*, Εντομα. τα. de sacris mortuorum caussa factis. Vid. Orph. Gesn. Ind. in v.*
—ὑπο κνεφας εντομα μηλων-Κεῖαν,— Ap. 1. 587.
EXP. Τα σφαγια τα τοῖς νεκροῖς εναγιζομενα.
SYN. Αποτομος, εντομιας, εκτομιας.

Εντονος. intentus. 2. acer.
εἴ τίς σ', ὑφ' ἥβης σπλαγχνον εντονον φερων. Hippol. 118.
*δεῦρο Μοῦσ' ελθε, φλεγυρον πυρὸς ε- (*Pæon. Trim.*)
χουσα μενος,* εντονος 'Αχαρνικη. (*id.*) Acharn. 665.
SYN. Εντενης, ισχυρος, δεινος, δριμυς, συντονος, σπερχνος, οξυς, λεπτογνωμων.

Εντονως. *adv.* acriter, enixe.
ληψεται τὸν τραχηλον
εντονως ὁ καρκινος. Cycl. 604.

Εντοπιος, Εντοπος. loci incola.
προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' εντοπιοι. Œd. C. 885. (41. Br. *apud quem* ἐντοποι.) —ει τις εντοπος. ib. 1527. (1457. B.)
πασας βεβωσας, ανδρα δ' ουδέν' εντοπον. Phil. 283.
SYN. Εγχωριος, ενδαπιος, πατριωτης, ενοικος, ενεδρος, εγγενης.—τοπικος.

Εντος, Εντοσθε, Εντοσθεν. *adv.* intus, intra.
οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος εντὸς ἱκοντο. Α. 432.
Πετρη τ' Ωλενιη, και Αλεισιον εντὸς εεργει. Β. 617.
ἱστὸν δ' ειλατινον κοιλης εντοσθε μεσοδμης. β. 424.
δουροδοκης εντοσθεν εὔξοον, ενθα περ αλλα. α. 128.
SYN. Εντοσθι, ενδοθεν, εσω.

Εντρεπω. pudore adficio; facio ut quis pudore faciem avertat. 2. Εντρεπομαι. pudore suffundor; revereor; curam habeo.
—ουδέ νύ σοί περ-Εντρεπεται φιλον ἦτορ— Ο. 554.
νῦν δ', ὡς απεστ' εκεῖνος, ουδὲν εντρεπει
εμοῦ γε.— Soph. El. 521.
SYN. Επιτρεπω, επιστρεφω, εγκλινω, καμπτω.—ἁζομαι, αιδοῦμαι.—φροντιζω.

Εντρεφω. innutrio.
ηὲ τὸν, ὃς Σκυρῳ μοι ενιτρεφεται φιλος υἱός. Τ. 326.
SYN. Επιτρεφω, ανατρεφω.

Εντρεχω. curro in.
εἴ οἱ εφαρμοσσειε, καὶ εντρεχοι αγλαὰ γυῖα. Τ. 385.
SYN. Επιτρεχω, επιδιδρασκω, επικινεω, εγκειμαι. εναρμοζω.

Εντρῖβὴς. diligenter versatus in aliqua re.
αμηχανον δε παντὸς ανδρὸς εκμαθεῖν
ψυχὴν τε και φρονημα και γνωμην, πρὶν αν
αρχαῖς τε και νομοισιν εντριβὴς φανῇ. Antig. 183.
SYN. Συνηθης, εθημων, τριβακος, τριβων.

Εντρῖβω. intero. 2. impingo. Εντριβομαι.
συ δ', ω γραῦ, παραλελεξαι, κἀντετριψαι,
τῷ θανατῳ μελημα. Eccles. 904. Br.
ει γαρ καθημεθ' ενδον εντετριμμεναι. Lysist. 149. *Vid. Br. *qui legit*, καθοιμεθ'.*

SYN. Τριβω, επισμηχω, επιχριω.—ανατριβω, κατατριβω.—καλλωπιζω, ψιμυθιοω.

Εντριτωνιζω. *vox lexicc. ignota, et forsan ab* Aristoph. *efficta: ita vero expon. a Scholiaste.* βούλεται δὲ δηλοῦν, ὅτι και ἡ Αθηνᾶ τοιοῦτον αὐτον ἐποιησεν, ὡς δυνασθαι τρια μετρα φερειν ὑδατος.*
ἡ Τριτογενης γαρ αυτὸν ενετριτωνισε. Equit. 1189. B.

*Εντρῖχος. ὁ ἡ. qui galericulo utitur ob comæ penuriam.
λιην εντριχος ειμί· τα φυλλα δ' εμοῦ κατακρυπτει. Analect.

Εντρομος, ου. ὁ ἡ. tremens. [T. iii. p. 324.
πλημμυρει, γονασιν δ' εντρομός εστι σαλος. Meleag. 77.*

Εντροπᾰλιζομαι. convertor; respecto inter eundum.
—αλοχος δε φιλη οἰκονδε βεβηκει,-Εντροπαλιζομενη,—Ζ. 496.
SYN. Επιστρεφομαι, παραλλασσω, ὑφοραω.

Εντροπὴ, ῆς. ἡ. pudor, reverentia.
ἢ και δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' εντροπὴν
ἢ φροντίδ' ἕξειν, κάπονως ελθεῖν πελας; Œd. C. 303.
SYN. Ευλαβεια, διατροπη, αισχυνη, αιδως.

Εντροπια. Ion. Εντροπιη. idem esse dicitur cum præc. *at in loc. cit. signif.* versutia, dolus.
παῖδ' ολιγον, δολιησ' εἰλυμενον εντροπιησι. Hom. in Merc.
SYN. Διπλοη, πανουργια, στροφη. δολος. [245.

Εντροφος. innutritus, adsuefactus.
σὺ γάρ με μοχθῳ τῷδ' εθηκας εντροφον. Œd. C. 1427. (1362.
ἢ που παλαιᾷ μεν-Εντροφος ἁμερᾳ. Aj. 628. [B.)
SYN. Συντροφος, εντεθραμμενος.

Εντρῡφης. Vid. ad v. Ανολβος.

Εντρωγω. unde aor. 2. εντρᾰγεῖν. comedo.
ενθου, ῥοφησον, εντραγ', εχε τριωβολον. Equit. 51.
SYN. Παρεντρωγω, παρατρωγω, τρωγω.

Εντυγχανω, *f.* εντευξομαι. *aor.* 2. ενετῠχον. *perf.* εντετῠχηκα. occurri alicui, &c.
και τρις· τοιουτοις γαρ κακοῖς εντυγχανω. Soph. Aj. 433.
SYN. Επιτυγχανω, περιπιπτω, προσερχομαι, προστυγχανω, οαριζω, συνομιλεω, αφικνεομαι, καρποομαι. φθανω. αναγιγνωσκω.

Εντῠλισσω, Εντυλιττω. f. ξω. involvo.
κατεκειτο δ', αὐτὴν εντυλιξασ' ἡσυχῇ. Plut. 692.
SYN. Εγκυλινδεω, εγκυλιζω, ενειλεω, περιειλεω, επικυλιω, επικυκλεω, ενδεσμεω, εμπλεκω, περιβαλλω.

Εντῡνω, Εντῡω. apparo, instruo.
ζωροτερον δε κεραιρε, δεπας δ' εντυνον ἑκαστῳ. Ι. 203.
λῦσε δέ οἱ μιτρην, καί οἱ λεχος εντυνον[1] 'Ωραι. Mosc. 2. 160.
εσταν, ἵν' εντυνεσκε θεὰ λεχος Ηφαιστοιο. Ap. 3. 40.
ἡ μὲν εποιχομενη χρυσαμπυκας εντυεν ἱππους. Ε. 720.
SYN. Επεντυνω, επεντυω, ετοιμαζω, συντασσω, κατασκευαζω, παρασκευαζω, ευτρεπιζω, εξαρτυω, κελευω, σπευδω, κοσμεω, ὁπλιζω, πορσυνω.

Εντῠπας. *adv.* Exp. 'Ωστε μονον τὸν τῶν μελῶν τυπον φαινεσθαι. εντυπας εν χλαινῃ κεκαλυμμένος,— Ω. 163.

Εντῠπος. impressus.
ὅς τε τριηκοσιης κερεης λαχεν εντυπον αρχην,
Κελτος ορειοβατης.— Sibyl. 1. 5.

*Εντῠποω. imprimo.
πρεποντα Νικαις εντυποῦντες σχηματα. Pallad. *An.* ii. 426.*

Εντῡφω. incendo. 2. intus foveo.
καὶ σὺ προσθεὶς Αισχινην εντυφε τὸν Σελαρτιον. Vesp. 457.
SYN. Ανακαιω, τυφω. αναθαλπω.

Ενῡαλιος, ου. ὁ. Mars.
Μηριονης τ' αταλαντος Ενυαλιῳ[2] ανεριφοντῃ. Β. 651.
η χαλκοθωραξ, η τιν'[3] Ενυαλιος (*Iambelegus*)
μομφαν εχων-Ξυνοῦ δορος,— Aj. 179. (Vid. Sch.)

1. Ἐντῦον legendum, non εντῦνον. Vid. not. ad v. Εκπληθύνω. Similem medicinam adhibe ad Theogn. 196.

2. Hic est unus ex iis Homeri locis, quæ metricos viros jamdiu torserunt. Equidem Bentleii sententiam ceteris anteponendam puto. Censet ille pronunciandum esse ac si scriptum esset Ἐνυαλίῳ ᾿ἀνδρειφόντῃ. Talem antesignanum fidenter sequitur Heynius, vir eruditis omnibus suo jure collaudandus. Vide eum in l.

3. Johnsonus distinctionem tollit post χαλκ. et legit ἥντιν', Scholiastæ commentum satis ineptum ideo redarguens. Vid. Brunck.

Syn. Αρης.—πολεμικος.

Ενυβριζω. contumelia adficio. —φρασον
αυθις παλιν μοι πραγμ', ότῳ σ' ενυβρισαν. Phil. 341. B.
Syn. Εφυβριζω, καθυβριζω, υβριζω, αικιζω, εκπλησσω, ασελγαινω, γαυριαω. εμπαροινεω.

Ενυδροβιος. in aqua vivens.
καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ενυδροβιων. Philipp. *An*. ii. 214.
Syn. Ὑδατοτρεφης.

Ενυδρος. aquis abundans. 2. in aquis degens.
Νυμφαι τ' ενυδροι λειμωνιαδες. (*Anap.*) Philoct. 1454. B.
ναματ' ενυδρα και ρεεθρα. Phœn. 673.
Syn. Καθυδρος, υδρηλος, ευυδρος, εφυδρος.

Εννευς. dux Scyri.
Σκῦρον ἑλὼν αιπεῖαν, Ενυῆος πτολιεθρον. I. 664.

Ενυπνιον. somnium. Vid. Ονειρον.
* οιμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενησεται,*
ιδόντι τοιοῦτον ενυπνιον;— Vesp. 24.
Epith. Θεοπνευστον.

Ενυπνιον. *adverbialiter*. per somnum. Exp. Κατὰ τους ὑπνους.
κλῦτε, φιλοι, θεῖος μοι ενυπνιον ἦλθεν ονειρος. B. 56.
* οἱδ' Αΐδαν στερξαντες ενυπνιον,[1]— Ant. Sid. *An*. ii. 34.*

Ενυφαντος. intextus. Vid. ad v. Εμψυχος.

Ενυω, οος. *contr.* ους. ἡ. Bellona.
—ἦρχε δ' αρα σφὶν Αρης, και ποτνι' Ενυώ. E. 592.
Epith. Ανονητος, απτοιητος, αντιπεραια, αμπελοεσσα, βαρυμηνις, γαμηλιος, μαχημων, θοῦρις, θυελληεσσα, κροκοπεπλος, καρτεροθυμος, κρατερα, λυγρα, πτολιπορθος, θυας, βαρβαροφωνος, αυτοελικτος, στονοεσσα, ἑσπεριη, λοξη, νυχια, τολμηεσσα, φυζηλις, ευρυθμος, υδατοεσσα, πυροεσσα, χαλκοχιτων, χαραδρηεσσα, τετραζυγος, ενοπλος. Βακχιας.
Phr. —Πονων ακορητος Ενυω. Nonn.
γηραλεη—φονων ακυρητος Ενυω. Tryph. 7.
* παννυχιη δ' εχορεῦσεν ανὰ πτολιν, οἷα θυελλα,*
κυμασι παφλαζουσα πολυφλοισβου πολεμοιο,
αἱματος ακρητοιο μεθης επικωμος Ενυώ. ib. 559.
—ολοη δ' ανα μεσσον Ενυὼ
στρωφᾶτ' αλγινοεντι λυθρῳ πεπαλαγμενη ωμους,
και χερας, εκ δέ οἱ αιτὸς απο μελεων ρεεν ἱδρως.
—νεφος αμπεχεν ωμοις
αἱματοεν, φοιτα δε μεγαν κλονεουσα κυδοιμον·
την δε Φοβος και Δεῖμος αταρβέες αμφεπενοντο
πατροκασιγνητην κρατεροφρονα κυδαινοντες·
τευχεα δ' εξ αδαμαντος εχεν πεπαλαγμενα λυθρῳ·
παλλε δε λοιγιον εγχος ες ηερα,—κ. λ. Cal.

Ενωμοτος. juratus. Vid. Διωμοτος. —ενωμοτος θεῶν. Eur.[2]

Ενωπαδις, Ενωπῇ, Ενωπιδιως. *adv.* coram.
πολλὸν ἑκὰς, στονοεντα δ' ενωπαδὶς εκφατο μῦθον. Ap. 4. 354.
* —ιτ' ὦ Νυμφαι, ἱερὸν γενος Ωκεανοῖο,
δειξατ' εελδομενοισιν* ενωπαδὶς αμμι φανεῖσαι. ib. 1414.
* τίς νύ σε τοιαδ' ερεξε, φιλον τεκος, Ουρανιωνων
μαψιδιως,* ὡσεί τι κακὸν ρεζουσαν ενωπῇ; E. 373.
οψει δ' αλλοτε μέν μιν ενωπιδιως εσιδεσκεν. ψ. 94.
Syn. Ενωπαδιως, ενωπιον, ενωπιως, εναντιον, εμπροσθεν, φανερῶς, κατ' οψιν, εν οψει.

* Ενωπὴ, ῆς. ἡ. quod sub adspectu et palam est. *hujus dativus, aut pot. ablativus*, ἐνωπῇ *pro adverbio habetur.* Vid. præc. v.

Ενωπια, ων. τα. parietes in atrio domûs, quos introiens habet in conspectu ad dextram et sinistram. *Vid. Damm. c.* 1806.*
ἁρματα δ' εκλιναν πρὸς ενωπια παμφανοωντα. Θ. 435.

Ενωπιος. qui est in adspectu. Ενωπιον. *adv.* coram.
ἦ μαν πολλακις υμμιν ενωπιος αμφοτεροισιν [152.
αυτὸς εγὼν ταδ' εειπα, καὶ ου πολυμυθος εὼν περ. Theoc. 22.

* Ενωτιον. το. inauris.
θὲς μονον η ζωνην, η ενωτιον, ἤ τι τοιοῦτον. Hedyl. *An*. ii. 527.*

Εξαγαγω, Εξάγω. educo.
ὡς ειποῦσα μαχης εξηγαγε θοῦρον Αρηα. E. 35.
αλλ' αγε, διογενὲς Πατροκλεις, εξαγε κουρην. A. 337.
Syn. Εκφερω, εκκομιζω, αναγω, απαγω, εναγω, επεξαγω, προαγω, εξαιτεω, εξελαυνω, εξωθεω, εκβαλλω.—αναπραττομαι, εισπραττω, παροξυνω.—κατεργαζομαι.

* Εξάγαλλω. orno, instruo.
ημην στολαρχος Ποντικῶν νεῶν εγω,
ἐξηρετμοις πτερυξιν εξηγαλμενων. Ep. *ad.* 694.*

Εξαγγελλω, Εξαγγελλομαι. enuncio.
* ει μὴ μητρυιὴ, περικαλλὴς Περιβοια,*
Ἑρμεᾳ εξηγγειλεν·— E. 390.
ὦ παῖδες, ἱστωμεσθα· τῶνδε γαρ χαριν
και δεῦρ' εβημεν,* ὧν ὁδ' εξαγγελλεται. Œd. T. 147.
Syn. Απαγγελλω, ἑρμηνευω. φωτιζω, επαγγελλομαι. παρακαλεω, δεομαι. εξαγορευω.

Εξαγγελος. qui nunciat iis, qui foris sunt, ea quæ intus fiunt.
οψις ονειρηεσσα, κακῶν εξαγγελος εργων. Orph. H. 85. 14.
Syn. Αγγελος, μήνυτης, εκφαντωρ.

Εξάγιζω. impurum declaro; ob piaculum expello.
πολλοὺς δε πολλῶν εξαγισθέντας δομων. Agam. 650.
Syn. Εξοριζω, εξαγω.

Εξάγιστος. impurus, exsecratus.
ἁ δ' εξαγιστα, μηδε κινεῖται λογῳ, (*arcana, nec palam proferenda*) αυτὸς μαθησει,— Œd. C. 1596. (26. B.)
Syn. Εναγης, επαρατος. πονηρος, ακαθαρτος, εναρος.—καθαρος. ἁγης.

Εξαγκωνιζω. medium aliquem comprehendo, ut in lucta.
—εξαγκωνιῶ-'Ωδί.— Eccles. 259.
Exp. Τους αγκῶνας ὑπο ταῖς πλευραῖς ποιησω.

Εξάγορευω. enarro.
—ἡ δε ἑκαστη-Ὃν γονον εξαγορευεν— λ. 233.
Syn. Εξιστορεω, εξηγεομαι, εκλαλεω, εξομολογοῦμαι, εξαγγελλω. φανεροω.

Εξαγριοω. exaspero. —ουτε γαρ γερα πατρὶ,
ουδ' εξοδον διδοντες, ανδρα δυστυχῆ
εξηγριωσαν·— Phœn. 893.
Syn. Απαγριοω, εξαγριαινω, διαγριαινω, εκθηριζω, εκτραχυνω, εκκινεω.

* Εξάγωγη. exportatio. V. ad voc. Ζηνωνικος.*

Εξαγωγῖμος. qui exportatur.
αλλαι παρ' αλλων εισιν εξαγωγιμοι[3]. Eur. *fr.* Erecth. 1. 10.
Syn. Εξοριος, εξοριστος.

Εξάγωνιζομαι. certo.
τοῖσδ' εξαγωνιζεσθε;* τῶνδ' αρ' οὑνεκεν
τοὺς Ἡρακλειους παῖδας ου θνησκειν χρεών;* Herc. F. 155.

Εξαειρω. extollo, elevo.
εκ δε κτηματ' αειραν, ἅ οἱ Φαιηκες αγανοὶ
ωπασαν οικαδ' ἰόντι,— ν. 120.
Syn. Εξεπαιρω, ὑπεραιρω, αειρω.

Ἑξαετες. *adv.* per sex annos.
ουδ' ει πενταετές γε καὶ ἑξαετες παραμιμνων. γ. 115.

Ἑξαετὶς. ἡ. sexennis puella.
παρθένος ἑξαετις κολπῳ επιθυμησασα. Theoc. 14. 33.

Εξάθροιζω, Εξαθροιζομαι. congrego.
* ὁρῶ δε Τυδεα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς
Αιτωλίσιν λογχαισιν εις ακρον στομα
πυργων ακοντιζοντας, ὡστ' επαλξεων
λιπεῖν εριπνὰς φυγαδας·* αλλά νιν παλιν,
κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς εξαθροιζεται. Phœn. 1181.
Syn. Συναθροιζω, συναγω, συλλεγω, αναλεγομαι, αθροιζω.

Εξαινυμαι. aufero.
τῷ ὅγε γαστέρα τυψε μεσην, εκ δ' αινυτο θυμόν. Δ. 531.
Syn. Αποαινυμαι, παραινυμαι. αφαιρεω, εξαιρεω, εξαιρεομαι. απαλλαττω.

Εξαιρετος. selectus. 2. eximius.
—πολλαὶ δὲ γυναῖκες-Εισὶν ενὶ κλισιης εξαιρετοι— B. 227.

---

1. Vox hæc alibi necne reperiatur *adjective*, nescio. Sed hic pro ἐνύπνιον *Jacobs.* post *Casaub.* verisimillime substituit ἐνόπλιον, sicuti in vs. seq. μνᾶμ' pro ἀντ', ita ut totum sic decurrat;
οἱδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνόπλιον, οὐχ, ἅπερ ἄλλοι
στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν μνᾶμ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

2. Med. 735. Porson. qui recte edidit, ἀνώμοτος. V. ejus Notam. Brunck. ad Soph. Aj. 1113. e duabus membranis, immo tribus, protulit ἐνώμοτος, ubi vulgo legitur ἐπώμ. ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος.

3. Musgrav. habet εἰσαγ. neque aliud vocis ἐξαγ. exemplum occurrit.

Syn. Επιλεκτος, εκκριτος, εξοχος, εκτακτος, διαπρεπης, διασημος, ευειδης, ευδοξος, ευδηλος. ιδιος. *υπεραλλος. Pind.*

Εξαιρεω, Εξαιρουμαι. eximo, &c.

ερρετω· εκ γάρ οἱ φρενας είλετο μητιετα Ζεύς. I. 377.
—και μοι μαλα τυγχανε παντα·
τῶν εξαιρευμην μενοεικεα,—ξ. 232.

Syn. Εξαινυμαι, εξαγω, εκλεγω, εκκρινω, διακρινω,—εκτιθημι.—λαμβανω. αποκομιζω.—εκβασανιζω. εκβιαζομαι. εξαφαιρεομαι. εξαιρω.

Εξαιρω. tollo. 2. aufero, &c.

πολλῶν δ' εξαιρει θυμὸν ες αμπλακιην. Theog. 630.
αλλ' ἡδοναῖς αμοχθον εξαιρει βιον. Trach. 150.
φθινοντα γαρ Λαΐου
παλαιὰ θεσφατ' εξ-αιροῦσιν ηδη,— Œd. T. 906. B.

Syn. Επαιρω, ὑπαιρω, ὑψοω, εξαειρω, εκκομιζω, προαγω. ανατρεπω, εκβαλλω, αφανιζω, ανασκευαζω, αναζευγνυμι. εξαιρεω.

Εξαισιος. inauspicatus. 2. iniquus, &c.

—Θετιδος δ' εξαισιον αρην-Πᾶσαν επικρηνειε— O. 598.

Syn. Απαισιος, δυσοιωνιστος, δυσαντητος.—εκδικος. απρεπης.—μεγας. ὑπερμετρος.

Εξαϊσσω. cum impetu prodeo.

εκ δὲ τὼ αΐξαντε, πυλαων προσθε μαχεσθην. M. 145.

Syn. Αναϊσσω, απαϊσσω, επαϊσσω, καταϊσσω, εξερχομαι, εξορμαω, εκθορεω, προαλλομαι, αϊσσω.

Εξαϊστοω. memoriam alicujus aboleo.

κεραυνον, ὁς πᾶν εξαϊστωσει γενος. Prom. 669.

Syn. Διαϊστοω, αϊστοω, εκπορθεω, αφανιζω.

Εξαιτεω, Εξαιτεομαι. deposco.

φοιτᾷ γαρ, ἡμᾶς εγχος εξαιτῶν πορεῖν. Œd. T. 1278. (55. B.)
*ξενοι, θρασος μοι μηδεν εξοδοις εμαῖς
προσθῆτε·* πρῶτον γαρ τοδ' εξαιτησομαι. Heracl. 475.

Syn. Απαιτεω, επιθυμῶ, προσδεομαι, αιτεω, εκλιπαρεω, προσλιπαρεω, αξιοω. δυσωπεω. παρακαλεω.

Εξαιτος, *pro* Εξαιρετος. eximius.

—εδουσί τε πιονα μηλα-Οἶνόν τ' εξαιτον, μελιηδεα·— M. 320.

Εξαιφνης. *adv.* repente.

—πολιν ανδρῶν-Ορμενον εξαιφνης φλεγεθει, (*sc.* πῦρ)—P. 738.

Syn. Αιφνης, αιφνιδιον, αιφνιδιως, εξαπινα, εξαπιναιως, εξαπινης, αδοκητως, απροοπτως. παραχρημα. εξεπιδρομῆς.

Εξᾰκεω, Εξακεομαι. medeor.

εξακεσας, ψυχὴν δε πονων απο τῶνδε σαωσεις. Pythag. 66.
βλαπτουσ' ανθρωπους· αἱ δ' εξακεονται οπισσω. I. 503.

Syn. Εξιαομαι, αποθεραπευω, επαλθεω, εξιλασκομαι. καταρτιζω.

Εξᾰκεσις. sanatio.

*ταῦτά γ' αρ' ανδρας χρὴ ποιητὰς ασκεῖν. σκεψαι γὰρ απ' αρχῆς
ὡς ωφελιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγενηνται.
Ορφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατεδειξε, φονων τ' απεχεσθαι·
Μουσαῖος δ' εξακεσεις τε νοσων, και χρησμούς· Ἡσιοδος δε
γῆς εργασιας, καρπῶν ὡρας, αροτους· ὁ δὲ θεῖος Ὁμηρος
απὸ τοῦ τιμὴν και κλεος εσχεν, πλην τοῦθ' ότι χρηστ' εδιδαξε,
ταξεις, αρετὰς, ὁπλισεις ανδρῶν;*— Ran. 1030. Br.

Syn. Ακεσμα, ακος, θεραπεια, ιατρεια, ιατρευσις.

Ἑξᾰκῐ, Ἑξακις. *adv.* sexies. Vid. ad v. Αυταγρεσια.

Αιγινα, Πελλανα τε, νικῶν-θ' ἑξακις·— Ol. 7. 156.

Εξᾰκοντιζω. jaculor.

καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς ταδ' εξηκοντισα. Eur. Supp. 456.
αλλὰ γάρ τι τοὺς Οδυσσεως εξακοντιζω πονους; ib. Tro. 444.

Syn. Ακοντιζω-—απαγγελλω. εκτοξευομαι.

Εξᾰκουω. exaudio.

δηχθεὶς πρὸς ἁ 'ξηκουσεν, ὧδ' ημειψατο. Philoct. 382.

Syn. Εισακουω, κατακουω, επακουω, ὑπακουω, ακουω.

Εξᾰκρῑβοω. diligenter aliquid facio.

*κλυειν γ' εφασκον. ταὐτὸ δ' ουχὶ γιγνεται,
δοκησιν ειπεῖν,* κἀξακριβῶσαι λογον. Trach. 426. B.

Syn. Διακριβοω, απακριβοω, εξακριβαζω, ακριβυω. ῥινεω, καταῤῥιναω, εκριναω, ερευναω, εξιχνιαζω.

Εξᾰκριζω. ad verticem pertineo.

—εξακριζετ' αιθέρα-Πτεροῖς·— Orest. 269. P.

Syn. Ακριζω. το ακρον κοπτω. τα ακρα επιπυρευομαι.—επ' ακροισι θαμιζω.

Εξαλαοω. excæco. Vid. Αλαοω.

οφθαλμὸν ποθεεις; τὸν ανὴρ κακὸς εξαλαωσε. ι. 453.

Εξᾰλᾰπαζω. diripio.

δῶσι πολιν Τροιην ευτειχεον εξαλαπαξαι. A. 129.

Syn. Εκκενοω, εκπορθεω, αφανιζω, αλαπαζω.

Εξᾰλειπτρον. vas unguentarium. 2. spongia.

ὑπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξαλειπτρον, ὦ γυναι. Acharn. 1062.

Εξᾰλειφω, Εξαλειφομαι. unguentum abstergo. 2. deleo.

ουκ αν δυναιμην εξαλειψασθαι φρενός. Hec. 588.

Syn. Απαλειφω, διαλειφω, διαγραφω, εκκρινω, οβελιζω, εξαφανιζω.

Εξᾰλευω, Εξαλευομαι, Εξαλεομαι. devito, effugio.

μῆνιν βαρεῖαν εξαλευσωμαι θεᾶς. Aj. 655.
φραζεο δ' ὁππως χεῖρας εμὰς σοος εξαλεοιο. Ap. 1. 490.
ισταμενοι δὲ μαλ' εγγὺς, ὑλακτεον, ἔκ τ' αλεοντο. Σ. 586.

Syn. Εξαλυσκω, ὑπαλυσκω, ὑπεξαλυσκω, απαλευομαι, ὑπαλευομαι, εκπηδαω, φυλασσομαι, εκκλινω, διαφευγω, αποφευγω, αλεομαι.

*Εξαλιστρα. volutabrum; locus, ubi equi volutantur, abstergendi pulveris et sudoris caussa. Vid. Polluc. 1. 183.

Εξᾰλῑω. f. ῑσω. volvendo ejicio, v. c. pulverem; evacuo: ab ἐξαλιστρᾳ abduco.

a.* απαγε τὸν ἱππον εξαλῖσας οικαδε.
*b. αλλ', ὦ μελ', εξηλικας εμέ γ' εκ τῶν εμῶν.
(ubi pater, *improbis filii circa equos impensis* disperditus, geminum vocis ἐξαλίω sensum adhibet.)* Nub. 32.

Syn. Εκκυλιω, εξελισσω, εκκομιζω.

Εξαλλασσω, Εξαλλαττω. immuto. *pass.* Εξαλλασσομαι.

αισχρὸν γὰρ ανδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βιον,
κακοῖσιν όστις μηδὲν εξαλλασσεται. Aj. 474.
εξαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πονου. Phœn. 1431. *Porsonus *habet* ἀπαλλαγείς. 1424.*

Syn. Απαλλαττω, διαλλαττω, εναλλαττω, καταλλαττω, εξαπαλλαττω, μεταλλαττω, ὑπαλλαττω. τρεπω, μεταβαλλω, διαφερω. διαβαινω. αμειβομαι, εξαμειβω.

Εξαλλομαι. exsilio.

αυτὰρ ὁ εμμεμαὼς βαθεης εξαλλεται αυλῆς. E. 142.

Syn. Αφαλλομαι, καθαλλομαι, ὑπεραλλομαι, εισαλλομαι, εκπηδαω, ανασκιρταω.

Εξᾰλυσκω, Εξαλυω. devito. Vid. Εξαλευω.

πᾶ ποτ' εξαλυξω τυχας; Hipp. 673.
αρχὸν ἑλ'· οἱ δε θυραζε, κακὸν μορον εξαλυοντες. H. in Bacch.

Εξᾰμαρτᾰνω. aberro. [51.

ἢ δεινὸν, εὖ λεγουσαν εξαμαρτανειν. Soph. El. 1045.
δις εξαμαρτεῖν ταὐτὸν, ουκ ανδρὸς σοφοῦ. Sent.

Syn. Αφαμαρτανω, διαμαρτανω, παραμαρτανω, ἁμαρτανω, πλημμελεω, αποτυγχανω, παραλλαττω.

Εξᾰμαρτῐα. frustratio.

καὶ μὴν ιση νῷν εστιν ἡ 'ξαμαρτια. Antig. 564.

Syn. Αμαρτια, διαμαρτημα, αποτυχια.

Εξᾰμαω. meto, abscindo. Vid. not. ad v. Αμαω.

σπειρων μονον προσεῖδε κἀξαμῶν ἁπαξ. Trach. 33.
γενους ἁπαντος ῥιζαν εξημημενος. Aj. 1197. (78. B.)

Syn. Απαμαομαι, διαμαω, αποκοπτω, εκκαρπιζομαι, εξαννω, εκφερω, αφαιρεω.

Εξαμβλοω. abortum facio. 2. obtundo.

και φροντίδ' εξημβλωκας εξευρημενην. Nub. 137. V. Schol.

Syn. Εξαμβλισκω, εξαμβλυω, εξαμβλωσκω, αποκυνισκομαι, εκτιτρωσκω, αμβλυνω, εξωθεω, εκβαλλω. διαφθειρω.

Εξαμβροτω. (στοχαστικῶς posui.)

γαιας εξαμβροσαι[1] (εξαμβλῶσαι, εξαμβλῦσαι Pauw.)
φαιδρὸν ἁλιου σελας. Eumen. 928.

Εξᾰμειβω. immuto. 2. rependo. Εξαμειβομαι.

ὁθεν φονῳ φονος εξαμειβων. Orest. 806. P.
ει μὴ 'ξαμειψει χωρὶς ομματων εμῶν. ib. 266.

Syn. Διαμειβομαι, επαμειβομαι, εξαλλασσω. αφιστημι.—ανταμειβομαι, αμειβομαι. διαδεχομαι, εκτελεω.

---

1. Nihil invenio apud Lexicos, quod huic voci lucem afferat. Lex. Hederici, curante Ernesti, hæc habet. "Ἐξαμβρόσαι affluere. Æsch. "(nisi potius est ἐξαμβρύσαι, pro ἐξαναβρύσαι, a v. βρύσεω.)"

Εξᾰμελγω. emulgeo.
*επίσχες, ὦ παῖ, τονδε δ' αιδεσαι, τεκνον,
μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βριζων ἁμα,*
ουλοισιν εξημελξας ευτραφὲς γαλα. Choëph. 891. P.
πληρωμα τυρῶν εστιν εξημελγμένον; Cycl. 208.
Syn. Εκθλιβω, εκματτομαι. αμελγω.

*Εξᾰμετρος, ου. ὁ ἡ. sex metris constans. 2. *subst.* versus Hexameter.
2. Σαπφὼ δ' Ηριννης ὁσσον μελεεσσιν αμεινων,
Ηριννα Σαπφοῦς τοσσον εν ἑξαμετροις. Ep. ἀδ. 523.*

Εξαμηχᾰνεω. excogito.
ει μή τι τουτων εξαμηχανησομεν. Heracl. 496.
Exp. Εκ τινος αμηχανιας αλλαττομαι, vel εξαπαλλαττω. Æm. Port. (—αντιμηχανησομεν. Barnes.)

Εξᾰμιλλαομαι. per contentionem exigo.
ὡς μη 'ξεγερθῃ το κακὸν, ἔς τ' αν ομματος
οψις Κυκλωπος εξαμιλληθῇ πυρί. Cycl. 624.
Ευμενιδας, αί τονδ' εξαμιλλῶνται φοβῳ. Orest. 38.
τινες πολιτῶν εξαμιλλῶνταί σε γῆς; ib. 425. Pors.
Syn. Εξελαυνω, εκβαλλω, επιδιωκω.

Εξαμπρευω. traho. χὤπως ποτ' εξαμπρευσομεν
τοῦτ' ανευ κανθηλιου. Lysist. 289.
Syn. Αμπρευω, ἑλκω.

Εξᾰμῦνω, Εξαμυνομαι. defendo, propulso.
αἷς τὰς ἁπασας εξαμυνονται[1] νοσους. Prom. 482.
Syn. Καταγωνιζομαι, απαμυνομαι, αμυνω.

Εξᾰνᾰβαινω. adscendo e.
παρθενος εξαναβᾶσα,— Sibyl. l. 5. Syn. Αναβαινω.

Εξᾰναγκαζω. cogo. Vid. Αναγκαζω.
αλλ' ει το θακημ' εξαναγκαζει, σκοπει. Œd.C.1243.(1179.B.)

Εξᾰνᾰγω. educo.
'Αιδου τ' ερυμνων εξανηγαγεν μυχων. Heracl. 219.

Εξᾰνᾰδυομαι, Εξαναδυμι, Εξαναδυνω. emergo.
κυματος εξαναδὺς, τά τ' ερευγεται ηπειρονδε. ε. 438.
αθροαι ευδουσιν, πολιῆς ἁλὸς εξαναδῦσαι. δ. 405.
Syn. Αναδυω, ανερχομαι, αποδιδρασκω, απολεγομαι, επιφαινομαι.

Εξᾰναζεω. f. εσω. ebullio.
τοιονδε Τυφῶς εξαναζεσει χολον. Prom. 370.
Syn. Αναζεω, αναδιδωμι.

*Εξᾰναιροῦμαι. *med.* aufero.
ἢ καί σφ' Αθανα γῆθεν εξανειλετο; Ion. 269.*

Εξανᾰλισκω. exhaurio, consumo.
ουπω θελοντος εξαναλῶσαι γενος. Agam. 687.
Syn. Καταναλισκω, εκπορθεω, εξαλαπαζω, εκριζοω, εξαπολλυμι.

Εξαναλυω. eripio.
αψ εθελεις θανατοιο δυσηχέος εξαναλῦσαι. Π. 442.
Syn. Αναλυω, εκλυω, ελευθεροω, εξανιημι.

Εξᾰνᾰπειθω. persuadeo.
—παντοιους δ' εξαναπεισε θεούς. Ath. l. 3.

Εξαναπτω. suspendo ad, vel ex. 2. accendo.
*—οἱ δ' επωτιδων-Αγκυραν εξανηπτον·— Iph. T. 1350. Vid. not. ad v. Αγκυρα.
2. πυρσον γὰρ ουτος εξαναπτει τοῖς λογοις. Ep. ἀδ. 1.*
Syn. Αναπτω, εξαπτω, εναπτω, προσαπτω. εξαρταω.

Εξαναρπαζω. abripio.
ερῶν ερῶσαν ᾤχετ' εξαναρπασας
'Ελενην, πρὸς Ιδης βουσταθμ' εκδημον λαβών. Iph. A. 75.
Syn. Αναρπαζω, αφαρπαζω.

Εξανασπαω. demolior.
γιγας επ' ωμοις γηγενὴς ὁλην πολιν
φερων, μοχλοῖσιν εξανασπασας βιᾳ. Phœn. 1149.
Syn. Ανασπαω, εκσπαω, εκριζοω, απωθεω.

Εξαναστεφω. corono.
αἱ μὲν γὰρ αυτῶν θυρσον εκλελοιπότα
κισσῷ κομητην αὖθις εξανεστεφον. Bacch. 1052.
Syn. Αναστεφω.

Εξαναστρεφω. everto.
βωμοὶ δ' αἴστοι, δαιμονων θ' ἱδρυματα
προῤῥιζα φυρδην εξανεστραπται βαθρων. Pers. 814.
Syn. Αναστρεφω, ανατρεπω, αποσκευαζομαι.

Εξανατελλω. exoriri facio.
τοῖο δε φοινηεντος αφ' αἱματος εξανατελλεν [Mosch. 2. 5.
ορνις αγαλλομενος πτερυγων πολυανθεϊ χροιῇ. i. e. pavo.
Syn. Ανατελλω, επανατελλω, τελλω. φυομαι. εξανισταμαι.

Εξᾰνᾰφαινω. Vid. Φανης.

Εξᾰνᾰφανδον. *adv.* aperte, palam. Vid. Αναφανδον.
*αυτὰρ εγὼ θεός ειμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλασσω
εν παντεσσι πονοις·* ερεω δέ τοι εξαναφανδόν. υ. 47.

Εξανδροομαι, οῦμαι. vir fio.
ηδη δε πυρσαις γενῦσιν εξανδρουμενος. Phœn. 32.
Syn. Ανδρουμαι, ανδριζομαι.

Εξᾰνειμι. exeo.
*αγρης (*sic opt.* Piers. *pro** ακρης) εξανιὼν δονακων.—II. in
Syn. Εξειμι, εξερχομαι, εξαποβαινω. [Pana. 15.

Εξᾰνεμοω. irritum facio. 2. *pass.* Εξανεμοῦμαι. flatu distendor, vel, siccor. εξηνεμωσε τάμ' Αλεξανδρου λεχη. Helen. 32.
* 2. κἀγὼ κλυουσα τουσδε σειρηνων λογους,
σοφῶν, πανουργων, ποικιλων λαληματων,*
εξηνεμωθην μωριᾳ·— Androm. 937.
Syn. 1. Εξανεμιζω, ανεμιζω, εκλικμαω, εκκενοω. 2. επαιρομαι, ξηραινομαι.

Εξᾰνερχομαι. prodeo alicunde.
ουκ εἶσιν 'Εκτωρ, κλεινὸν ἁρπασας δορυ,
γῆς εξανελθὼν, σοὶ φερων σωτηριαν. Troad. 747.
Syn. Ανερχομαι.

Εξᾰνευρισκω. deprehendo.
ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρισκεις λεγειν; Philoct. 991. Br.
Syn. Ανευρισκω, εξευρισκω, εφευρισκω.

Εξᾰνεχομαι. *med.* sustineo.
η τοὺς εμούς τις παῖδας εξανεξεται
Φθιας τυραννους οντας, ην σὺ μὴ τεκῃς; Androm. 200.
Syn. Ανεχομαι, εαω.

Εξᾰνεχω. emineo.
—μεγας και ὑπειροχος αγκων-Εξανεχει γαιης.—Ap. 2. 370.
Syn. Εξεχω, αναφαινομαι. ανεχω.

*Εξανθεω. effloresco ex.
ὡσθ' αἱματηρὸν πελανον εξανθεῖν ἁλός. Iph. T. 300.

Εξανθιζω. floridis coloribus tingo. 2. *pass.* Εξανθιζομαι. utor veste diversicolori, &c.
τί δ' αν γυναῖκες φρονιμον εργασαιατο,
η λαμπρὸν,* αἱ καθημεθ' εξηνθισμεναι; Lysist. 42.
Exp. Ανθη φερουσαι. ανθεσι κεκοσμημεναι.—al. το βαπτειν, χρωμασιν ανθηροις χρωματιζειν, και κοσμεῖν.—al. ξανθιζειν.

Εξᾰνιημι. emitto.
παντοιην ευπρηστον αϋτμην εξανιεῖσαι. Σ. 471.
Syn. Αφιημι, εξαφιημι, αναπεμπω, εκπεμπω, εξαποστελλω. ανιημι, αναδιδωμι, εξαναλυω.

Εξᾰνιστημι. excito. *med.* Εξανισταμαι. surgo.
ἢ τοὺς θανόντας εξαναστησω ποτέ; Soph. El. 946.
αλλ' ουδὲ μεντοι τοὐξανιστναι πολεως. Œd. C. 48.
κἀγὼ δακρυσας, ευθὺς εξανισταμαι. Philoct. 371.
Syn. Ανιστημι, ανεγειρω, μετεξανιστημι, μετοικιζω.—ανισταμαι, εξαναστελλω.

Εξᾰνοιγω. aperio.
εἶτ' εξανοιγε μηχανὰς τὰς Σισυφου. Acharn. 391.
Syn. Εξοιγω, ανοιγω, διοιγω, εκφερω.

Εξᾰνορθοω. rursus erigo.
*ὦ τοῦ μεγιστου Ζηνὸς ευγενὲς τεκνον,
ευδαιμονοιης· καί σ' ὁ φιτυσας πατὴρ
σωζοι·* σὺ γὰρ τάμ' εξανωρθωσας μονος. Alcest. 1146.
Syn. Ανορθοω, διορθοω.

Εξαντλεω. exhaurio.
*τεθνᾶσι παῖδες ουκ εμοὶ μονῃ βροτῶν,
ουδ' ανδρὸς εστερημεθ' (*sc.* μοναι)· αλλὰ μυριαι
τὸν αυτὸν εξηντλησαν, ὡς εγὼ, βιον. Eur. *fr.* Cresp. vii.*
Syn. Εξαρυω, εκμοχθεω.

Εξαντης. morbo defunctus. qu. ἔξω τῆς ἀντης. i. e. ἄτης.

1. Obelo notatur in Edit. Porson.

ὦ Ζεῦ, γενεσθαι τῆσδέ μ' εξαντην νοσου. Et. Ma.
Exp. Αβλαβης, ὑγιης.—μαινομενος.
Εξᾰνῠω. perficio, &c.
ἤ θήν σ' εξανυω γε και ὑστερον αντιβολησας. Υ. 452.
νῦν δ' εμὲ μὲν στυγεει, Θετιδος δ' εξηνυσε βουλάς. Θ. 370.
Syn. Διανυω, επανυω, κατανυω, τελεω, πληροω, εκπληροω. τελος αγω.—κατεργαζομαι, φονευω.
Εξᾰπαλλαττω, Εξαπαλλαττομαι, Εξαπαλλασσω. discedo.
παθη, ταλαινης εξαπαλλαξαι ζοῆς. Hec. 1115. (1098. P.)
αλυπος ατης εξαπαλλαχθησεται. Soph. El. 1008.
Syn. Εξαλλαττω, απερχομαι, απολυομαι. εκπορθεω, εκκενοω.
Εξᾰπᾰταω. decipio.
αλλ' ὁ μὲν εν τειχει, εμὲ δ' εξαπατησεν Αθηνη. Χ. 299.
εκ γὰρ δή μ' απατησε και ηλιτεν· ουδ' αν ετ' αὖτις. Ι. 375.
Syn. Απαταω, διαπαιζω, καταπαιζω, κατειρωνευομαι, διακρουω, τεχναζω, σοφιζομαι, ψευδομαι, χλευαζω, δελεαζω, φενακιζω, εγκαταλαμβανω, πλεονεκτεω, ὑπερτεινω. εκκοβαλικευομαι, εξαπαφαω.
Phr. Κλεψινοοις οαροις απατηλιον ιαχε φωνην.
λαοῦ κλεψινοοισι παραπλαζει φρενα μυθοις. Nonn.
Εξᾰπᾰτη. fallacia.
παρθενιους τ' οαρους, μειδηματά τ' εξαπατας τε. Hes. θ. 205.
Syn. Απατη, μυκτηρισμος, προπηλακισμος, εμπαιγμα, εμπαιγμος. κερτομια.
Εξᾰπᾰτυλλω. *poet.* idem quod Εξαπαταω. [657.
ου θωπευων, ουθ' ὑποτεινων μισθους, ουτ' εξαπατυλλων. Ach.
Εξᾰπᾰφαω, Εξαπαφισκω, Εξαπαφω, Εξαπαφομαι. idem.
ούνεκά μιν κρηνη καλλιῤῥοος εξαπαφησε. Hom. Ap. 376.
δασσαμενος προυθηκε, Διὸς νοον εξαπαφισκων. Hes. θ. 537.
αἴ κέν σ' εξαπαφω, κτεῖναί μ' οικτιστῳ ολεθρῳ. ψ. 79.
ὁππως εξαπαφοιτο Διὸς νοον αιγιοχοιο. Ξ. 160.
Εξᾰπειδω. video.
χρονῳ βραχεῖ στραφέντες, εξαπειδομεν [B.)
τον ανδρα, τὸν μὲν ουδαμοῦ παροντ' ετι. Œd. C. 1719. (1648.
Syn. Ειδω, ειδομαι, απειδω, ενειδω, επειδω, διαειδω, προσειδω, αποβλεπω.
Ἑξᾰπεζος. sexpes.
μυρμων τον ἑξαπεζον ανδρωσας στρατον. Lyc. 176.
Εξᾰπῑναῖος, αια, αῖον. repentinus.
γεντο γὰρ εξαπιναῖα Πανακριδος εργα μελισσης. Call. 1. 50.
Syn. Αιφνιδιος, απροσδοκητος.
Εξᾰπῑνης. *adv.* derepente. Vid. Εξαιφνης.
ελθόντ' εξαπινης, ὅτ' επιβρισῃ Διὸς ομβρος. Ε. 91.
Εξᾰπλοω. expando.
ὑπτιος εξηπλωτο, νεκρὸν δεμας,— Batrach. 105.
Syn. Εκτεινω, εκτανυω, εκπεταννυμι, διαπτυσσω. παρεμφαινω.
Εξᾰποβαινω. descendo.
—και εξαπεβησαν ἑταῖροι-Νηος,— μ. 306.
Syn. Αποβαινω, καταβαινω, εκβαινω. επεκβαινω, εξανειμι.
Εξᾰποδῑω, Εξαποδιομαι. abigo. —αἴ κεν Αρηα
λυγρῶς πεπληγυῖα μαχης εξαποδιωμαι[1]. Ε. 763.
Syn. Αποδιω, αποδιωκω, εξωθεω, εξελαυνω.
Εξᾰποδῡνω. exuo.
είματα δ' εξαπεδυνε, τά οἱ πορε δῖα Καλυψω. ε. 372.
Syn. Αποδυω, εκδυομαι.
Εξαπολλυμι. funditus perdo. *med.* Εξαπολλυμαι.
τον αιτιον δ' εξαπολλὺς μορου. Choëph. 837.
νῦν δὲ δὴ εξαπολωλε δομων κειμηλια καλά. Σ. 290.
Syn. Απολλυμι, απολλυμαι. εξαποφθειρω.
Εξᾰπονεομαι. revertor.
δῶκε, σοον δ' ανενευσε μαχης εξαπονεεσθαι[1]. Π. 252.
Syn. Απονεομαι, ανερχομαι.
Εξᾰπονιζω. abluo.
τῷ ποδας εξαπενιζεν, ὑδωρ δ' ενεχευατο πουλύ. τ. 387.
Syn. Απονιζομαι, απονιπτομαι, διανιπτω, εκνιπτω, κατανιπτω.
Εξᾰποξῡνω. acuo.
; ὃν φασγανῳ τῷδ' εξαποξυνας ακρον. Cycl. 455.

1. Vid. not. ad v. Απονεομαι.

Syn. Εξοξυνω, εποξυνω, αποξυνω.
Εξαποτινω. punio.
ούτω κεν τῆς μητρὸς εριννυας εξαποτινοις. Φ. 412.
Syn. Αποτινω, εκτιω, εκτιομαι.
Εξαποφθειρω. interimo.
* μονη γὰρ αυτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθησομαι
γνωμης,* εγὼ δυστηνος εξαποφθερῶ. Trach. 714. B.
Syn. Αποφθειρω, αποφθιω, εκφθειρομαι, εξαπολλυμι.
Ἑξαπρυμνος. sex puppes habens.
τον ἑξαπρυμνον, στερφος εγχλαινουμενον. Lyc. 1347.
Εξαπτω. adnecto. *pass.* Εξαπτομαι.
* αμφοτερων μετοπισθε ποδῶν τετρηνε τενοντε
ες σφυρὸν εκ πτερνης,* βοεους δ' εξῆπτεν ἱμάντας. Χ. 396.
ἱππων εξαπτων, * περὶ σῆμ' ἑταροιο φιλοιο-Ἕλκει— Ω. 51.
σειρὴν χρυσειην εξ ουρανόθεν κρεμασαντες·*
παντες δ' εξαπτεσθε θεοὶ, κ. λ. Θ. 19.
Syn. Αναπτω, εφαπτω, καθαπτω, προσαπτω, εξαρταω, επιλαμβανω, αποκρεμαμαι, εξαρταομαι.
Εξαπτω. incendo.
πῦρ εὔδον ηδη τὸ πρὶν εξαπτων φλογί. Lyc. 1363.
Syn. Αναπτω, εναπτω, εφαπτω.
Εξαπωθεω. abigo.
κουτ' εισιόντας στρατοπεδ' εξαπωσατε. Rhes. 811.
Syn. Απωθεω, εξωθεω, κατωθεω, εξελαυνω.
Εξᾰραττω, Εξαρασσω. effringo. [17.
ουδ' ει χολωθεὶς εξαραξειεν λιθῳ-Οδοντας— Simon. περι γυν.
—αλλ' ευθὺς εξαραττω-Πολλοῖς κακοῖς καὶσχροῖσι. Nub. [1373. B.
Syn. Διαῤῥηγνυμι, καταβαλλω, εκβαλλω, εκκρουω, κρουω, συντριβω, εκπλησσω, πληττω, λοιδορῶ.
Εξαργεω. * otiosus sum. *verbum, ut videtur, perrarum, et vix in activa voce apud poëtas obvium. Apud Sophocl. semel occurrit* Ἐξαργουμενος· *utrum in media, an passiva voce, incertum. Si priore, exponas, " dilationem habiturus;" si posteriore, " per negligentiam omissus."*
βουλευματ' εστι· κοὺ μονον βουλευματα,
αλλ' εργα δρωμεν',* ουκετ' εξαργουμενα. Philoct. 555. Br.
Syn. Αεργεω, καταργεω, απoναρκῶμαι, αναβολην εχειν.
Εξαργματα. τα. primitiæ. *in l. c.* membra exteriora.
—εξαργματα ταμνε θανόντος. Apoll. 4. 478. Vid. ad v.
Syn. Απαργματα. ακρωτηρια τα. [Αψυρτευς.
Εξαρῑθμεω. enumero.
—εξαριθμησας γονὰς-Συὸς κελαινῆς,— Lyc. 1255.
Syn. Αναριθμεω, διαριθμεω, επαριθμεω.
Εξαρκεω. sufficio.
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς εξαρκει λογος. Œd. C. 1178. (16. B.)
* —ὑγι-εντα δ' εἴ τις ολβον
αρδει, εξαρκεων κτεατεσσι, και
ευλογιαν προστιθεὶς, μη ματευ-
σῃ θεὸς γενεσθαι.* Ol. 7. *fin.*
Syn. Αρκεω, αρκευμαι, απαρκεω, επαρκεω, αυταρκεω, αρεσκομαι, εκποιεω, πληροφορεω, εξισχυω.
Εξαρκης. sufficiens.
καὶ τί πρὸς τουτοισιν αλλο; πλοῦτος εξαρκὴς δομοις; Pers. 237.
σπευδης, εγὼ δὲ τἄνδον εξαρκῆ τιθῶ. Trach. 338.
Syn. Διαρκης, αυταρκης, εναρκης, αρκιος.
Εξαρκουντως. *adv.* sufficienter.
—ηριστηται δ'-Εξαρκουντως. Ran. 380.
Syn. Αρκουντως, αυταρκως, επαρκουντως, ἱκανῶς, αρεσκοντως, αγαπητως.
Εξαρνεομαι, οῦμαι. nego.
κηρυσσ' ἅπασιν· ου γὰρ εξαρνουμεθα. Andr. 436.
Syn. Αρνεομαι, εξαρνος ειμι.
Εξαρνητικος, η, ον. negativus.
νῦν μέν γ' ιδεῖν εἶ πρῶτον εξαρνητικος. Nub. 1172. B.
Exp. Αρνεῖσθαι δυναμενος.
Εξαρνος, ου. ὁ ἡ. qui negat.
νῦν δὲ διὰ τοῦτ' εξαρνος εἶναι διανοεῖ; ib. 1230.
Syn. Αρνητικος. ενστατης.
Εξαρπαζω. eripio.
φῶτ' εξαρπαξασα νεὼς κυανοπρωροιο. μ. 100.

Syn. Αφαρπαζω, εξαιρεομαι.—εξορμαω.

Εξαρταομαι. dependeo.
τί δρᾷς; βιαζει χειρὸς εξαρτωμενη. Hipp. 325.
Syn. Αναρταομαι, απαρταομαι, επαρταω, παραρταω, εξαπτομαι, εκκρεμαμαι.

Εξαρτυω, Εξαρτυομαι. apparo.
οικεῖος ηδη πολεμος εξαρτυεται. Heraclid. 420.
—οἷον εξαρτυεται-Γαμον γαμεῖν— Prom. 907.
Syn. Αναρτυω, καταρτυω, συναρτυω, εξαρτιζω, καταρτιζω, επεντυνω.—ταριχευω.—εκπληροω. ετοιμαζω.

Εξᾰρυω, *(exhaurio, exprimo.) *vox est prosaica, et nihil habet commune cum* ἐξήρυκε *in loc. cit. quod præterea ad* Ἐξερύκω *recte refertur a* Morello, *infra in v.**
κεινων κακ' εξηρυκε βουλευων σοφῶς. Philoct. 428.

Εξαρχῆς. *adv.* ex initio, olim.
* νῦν σὸν εργον εστ', επειδὴ
τὴν στολὴν ειληφας, ἥνπερ
εἶχες εξαρχῆς, παλιν
ανανεαζειν— Ran. 599. e Cod. Ravenn. V. Inverniz.*
Syn. Αρχην, απ' αρχῆς, αρχῆθεν, καταρχας. πρωτιστα.

Εξαρχος. qui aliquid incipit.
—παρὰ δ' εἷσαν αοιδοὺς,-Θρηνων εξαρχους,— Ω. 720.
Syn. Αρχος, ἡγεμων, επιστατης, αρχηγος. κορυφαῖος, χοροστατης.

Εξαρχω, Εξαρχομαι. incipio, auspicor. Vid. Αρχω.
βουλάς τ' εξαρχων αγαθὰς, πολεμόν τε κορυσσων. Β. 273.
μολπῆς εξαρχοντες εδινευον κατὰ μεσσους. Σ. 605.

Εξασκεω. exerceo. 2. orno.
—οικους δε μεν εξησκησαν-Παντοιους— Sibyl. l. 1.
Syn. Ενσκευαζω, διασκευαζω, επικοσμεω, διακοσμεω, εξεργαζομαι.

Εξαστραπτω. emico. Εξαστραπτομαι.
ὡς ὁ μὲν εξηστραπτο φοβῳ, και καλλεϊ πολλῷ
ευρύς θ' ὑψηλός τε,— Tryph. 103.
Syn. Απαστραπτω, αστραπτω, απολαμπω.

Εξᾰτῑμαζω. infamia noto.
και μη 'ξατιμαζητον, ει τυφλοῦ πατρός. Œd. C. 1443. (1378. B.)
Syn. Ατιμαζω, καταφρονεω. εξατιμοω.

Εξαυγης. splendens. *compar.* εξαυγεστερος.
χρυσῇ δε πλαστιγξ αυχενα ζυγηφορων
πωλων εκληε, χιονος εξαυγεστερων. Rhes. 303.
Syn. Αυγηεις, λαμπρος. λευκος.

Εξαυδαω. eloquor.
εξαυδα, μη κευθε νοῳ, ἵνα ειδομεν αμφω. Α. 363.
Syn. Εκφραζω, εξειπεῖν, εξεννεπω, εκφωνεω, εξερεω, αποφθεγγομαι, λεγω.

Εξαυστηρ. Æsc. σημαινει σκεῦος τι. Et. Ma.
Syn. Κρεαγρα, ἁρπαγη, λυκος.

Εξαυτις, et Εξαυθις. *adv.* statim.
Πηλειδης δ' εξαῦτις αταρτηροῖς επεεσσιν
Ατρεΐδην προσεειπε,— Α. 223.
Syn. Εξαυτῆς, παραχρῆμα, ευθεως, παραυτικα, εκ δευτερου.

Εξαυτομολεω. transfugio.
—ὡς-Εξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς. Nub. 1102.
Syn. Απαυτομολεω, αυτομολεω, διαφευγω.

Εξαυχεω. glorior: *item*, exspecto.
ου γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' αν εξηυχησ' εγώ. Philoct. 890. (69. B.)
σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' αν εξηυχουν εγώ. Antig. 396.
Syn. Ὑπεραυχεω, ὑψαυχεω.—νομιζω.—θαρσω.—σεμνυνομαι.

Εξᾰφαιρεῖσθαι, **apud prosæ scriptores denotat*, asserere in libertatem: *ap. poëtas vero, ubi raro occurrit, eandem habet sign. cum simpl.* ἀφαιρεῖσθαι, auferre. Dammius *thema statuit*, Εξαφελω. c. 616. Vid. Steph. tom. i. c. 192. F.*
—εισόκε πασεων-Ψυχὰς εξαφελοισθε— χ. 444.
—αλλα ταῦθ' ὁ δυστυχὴς
δαιμων ὁ σός τε κἀμὸς εξαφειλετο. Soph. El. 1163.
Syn. Αφαιρεω, αποαιροῦμαι, εξαιρεω, εξαιρεομαι, αγω.

Εξᾰφᾰνιζω. deleo.
—και πυρὶ πολλῷ-Εξαφανισθηση— Sibyl. l. 8.
Syn. Αφανιζω, εξαλειφω.

Εξαφιημι. dimitto, libero.
αλλ' εξαφεῖται τοὐδέ γ', ὡς εγὼ κλυω. Trach. 72.
Syn. Αφιημι, διαφιημι, απαλλαττω.

Εξαφισταμαι. abscedo, absisto.
καὶ τῶν παλαιῶν εξαφισταμαι λογων. Iph. A. 479.
Syn. Αφισταμαι, εξαπαλλαττομαι, εξαλλαττομαι, αποστατεω.

Εξᾰφριζομαι. despumo.
πρὶν αἱματηρὸν εξαφριζεσθαι μενος. Agam. 1076.
Syn. Απαφριζω, επαφριζω.

Εξᾰφυω. ex aliquo vase effundo in aliud.
οἶνον δε φθινυθουσιν ὑπερβιον εξαφυοντες. ξ. 95.
Syn. Διαφυσσω, εξαρυω, εξαντλεω.

Εξεγρομαι, pro Εξεγειρομαι. Vid. Εγρομαι.
και τοκ' αρ' εξεγροντο, Διὸς νοεοντος ἅπαντα. Theoc. 24. 21.

Εξεδω, Εξεδομαι. exedo.
εξεδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που αλλοσε χασκης. Equit. 1029.
Syn. Εδομαι, κατεδω, διαβιβρωσκω, εξεσθιω.

Εξεδρα. locus, in quo frequentes sedes, &c.
τοὺς δ' εν εξεδραισι, τοὺς δ'. Orest. 1464.
Syn. Αφεδρων.—καπηλεῖον.—εξεδριον.

Εξεδρος. a sede et domicilio absens.
ὡς ουκ εξεδρος αλλ' εντοπος ανήρ[1]. Philoct. 212. B.
λογοι, παραλλασσοντες εξεδροι φρενῶν. Hippol. 939.[1]
* a. οὗτος, ὦ σέ τοι.—b. τί βωστρεῖς; a. ἑτερος ορνις οὑτοσί.
b. νὴ Δι', ἑτερος δῆτα,* χ' οὗτος εξεδρον χωραν εχων. Av. 274.
Syn. Αναστατος, εξοριστος, τηλωπος.—αναισιος.

* Εξειδεναι, nosse, *a them. inus. unde* ἔξοιδα, perspectum habeo; *plusq. perf.* ἐξῄδειν. *item*, ἐξειδῆσαι, accurate nosse.*
αρ' εξῄδεις ὅσον ἦν κερδος
σιγῇ κευθειν,— Trach. 1005. (990. Br.)
Syn. Επιγιγνωσκω, εξεπισταμαι.

Εξειδω. clare video.
θεσπεσιην· ὁ δ' επειτα μεγ' εξιδεν οφθαλμοῖσιν. Υ. 342.
Syn. Αισθανομαι, εφοραω, επιβλεπω.

Εξειδως. part. præt. med. ab Εξειδεναι, q. v.
σοι δ', ὡς ανασση· παντα δ' εξειδὼς, φρασω. Phœn. 95.
και ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν ουδὲν εξειδὼς πλεον. Œd. T. 37.
Syn. Ειδως, ειδημων, δαημων.

Εξειης. *pro* Ἑξῆς. *adv.* deinceps; in ordine. V. Ενσχερω.
ἑξειης εστησαν ευδμητον περὶ βωμόν. Α. 448.

Εξεικαζω. adsimulo.
ἥξειν κεραυνὸν, ουδὲν εξῃκασμένον
μεσημβρινοῖσι θαλπεσιν τοῖς ἡλιου. Sept. Th. 451.
Syn. Απεικαζω, εξομοιοω, εκματτω, διατυποω, εικονιζω. απομιμοῦμαι.

Εξειλυω. evolvo.
τὼ δ' εξειλυσθέντες επὶ χθονὶ γαστέρας αμφω. Theoc. 24. 17.
Syn. Προσειλεω, εκκυλιω, προκυλιω, προκυλινδεω.

Εξειμι, Εξειω, Εξεϊω. (*inus.*) egredior. Vid. Εξερχομαι.
τοῖς εξειμι θυραζε, επεὶ νοεω κακὸν υμμιν. υ. 367.
ὤϊξαν δε θυρας, εκ δ' ἤϊον·— ψ. 370.

Εξειπεῖν. enunciare. Vid. Εξαυδαω.
εξειπω, και παντα διΐξομαι· ουδέ κέ τίς μοι. Ι. 61.

Εξειργω. excludo.
χρονου γὰρ ἂν σοι καιρὸν εξειργοι λογος. Soph. El. 1292. Br.
Syn. Απειργω, διειργω, ανειργω, κωλυω. αφαιρεομαι.—ανατρεπω.

Εξειρω[2]. exsero, eximo. *Vid. Steph. Th. tom.* i. c. 1143. B.
την γλῶτταν εξειραντες αυ- *(Iamb. Dim. Ac.)
τοῦ, σκεψομεσθ' εὖ κἀνδρικῶς.* Equit. 378.
Syn. Εξελκω, ανασπαω, εξωθεω.

Εξελαυνω, Εξελαω. expello, abigo.
—καλλιτριχας ἵππους-Εξελασε Τρωων— Ε. 324.
εξελααν ενθενδε κυνας κηρεσσιφορητους. Θ. 527.
Syn. Απελαυνω, απειργω, αποδιωκω, εξαγω, εξοριζω, εξολοθρευω, εξοστρακιζω, φυγαδευω, απωθεω, αποτρεπω, εξελισσω.

Εξελεγχω. redarguo.

1. Brunck. omittit ὡς, et legit ὠνήρ, melius, ἀνήρ.
2. Omittur hæc vox tum a Brunckio, tum a Sanxay.

*επεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πωποτ' εἶδες ἤδη [1061.
αγαθόν τι γενομενον; φρασον,* καί μ' εξελεγξον ειπών. Nub.
  Syn. Ελεγχω, απελεγχω, διελεγχω, κατελεγχω.—καταλαμβανω.—προσλαμβανω.—καταδικαζομαι,κατακρατεω,εκνικαω, διαλυω, αντιλεγω.—εκφαυλιζω, εκπομπευω. φανεροποιῶ.

Εξελευθεροστομεω. Vid. Ελευθεροστομεω.
  θαρσῶν ὑβριζεις, κἀξελευθεροστομεῖς. Aj. 1275.

Εξελισσω[1]. evolvo, explico. 2. subduco e pugna.
  *φερ', εξελιξας περιβολας σφραγισματων. Hippol. 864.
  σὺ δ' εξελισσεις πῶς θεοῦ θεσπισματα; Eur. Supp. 141.*
  Syn. Ανελισσω, εξελαυνω, εκβαλλω, εξωθεω. αποκυλιω, εκκυλιω, εκκυλιζω, κινεω.

Εξελκτεος. *verbal.* ab Εξελκω.
  ὁμως δὲ πρός γε τοὺς φιλους εξελκτέον
  διπλῆν ακανθαν και παλιῤῥοπον γονυ. Eur. Elect. 491.

*Εξελκῦω. abstraho.
  αλλ', ειπερ επιθυμεῖτε τηνδ' εξελκυσαι. Pac. 506. Vid. 315.*

Εξελκω. idem.
  *αγχι μαλ'· ὡς ότε τίς τε γυναικὸς εὐζωνοιο
  στηθεός εστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μαλα χερσὶ τανυσσῃ,*
  πηνίον εξελκουσα παρὲκ μιτον, αγχόθι δ' ισχει
  στηθεος·— Ψ. 760.
  Syn. Αφελκω, εξαιρω, εκσυρω, εξερυω, εξειρω, εξαγω.—επεκτεινω, εκμηρυομαι.

Εξεμεω. evomo.
  ητοι ὀτ' εξεμεσειε, λεβης ὡς εν πυρὶ πολλῷ. μ. 237.
  Syn. Απεμεω, εκκενοομαι.

Εξεμπολαω, Εξεμπολεω. divendo. Vid. Εμπολεω.
  εξημπολημαι, κἀκπεφορτισμαι παλαι. Antig. 1048.
  *ταυτῃ πελαζει ναυβατης ουδεὶς ἑκών·
  ου γάρ τις ὁρμος εστὶν, ουδ' ὁποι πλεων*
  εξεμπολησει κερδος, η ξενωσεται. Philoct. 301.

Εξεναιρω. interficio. Vid. Εναιρω.
  Κυκνον τ' εξεναρεῖν, καὶ απὸ κλυτὰ τευχεα δῦσαι. Hes. α. 329.

Εξενᾰριζω. occisum armis spolio. 2. occido. Vid. Εναριζω.
  αυταρ ὁ βῆ ῥ' Ισον τε και Αντιφον εξεναριξων. Λ. 101.
  *αλλά με μοῖρ' ολοη, και Λητοῦς εκτανεν υἱὸς,
  ανδρῶν δ' Ευφορβος·* σὺ δέ με τριτος εξεναριζεις. Π. 850.

Εξενεπω. eloquor.
    τὰ μακρὰ δ' εξενεπειν
    ερυκει με τεθμος
    ὡραι τ' επειγομεναι. Nem. 4. 53.

Εξεπᾳδω. incantationibus permulceo. Εξεπᾳδομαι.
  φιλων επῳδαῖς, εξεπᾳδονται φυσιν. Œd. C. 1258. (1194. Br.)
  Syn. Επαειδω, καταπραΰνω, εκπραΰνω.

Εξεπαιρω. extollo, incito.
  τὰς θεοῖς εχθρὰς γυναῖκας εξεπαιρωσιν δολῳ. Lysist. 624.
  Syn. Επαειρω, παροξυνω, επισπερχω. προτρεπω. πειθω.

Εξεπευχομαι. glorior. Vid. Επευχομαι.
  *θαρσει. παρεσται ταὐτά σοι και θιγγανειν,
  και δοντι δοῦναι, κἀξεπευξασθαι βροτῶν
  αρετῆς ἑκατι τῶνδ' επιψαῦσαι μονον.* Philoct. 667. Br.

Εξεπιπλησσω. percello.
  ες θαῦμ' εσηει, κἀξεπιπεπληκται, σαφῶς
  ὡς εις τοδ' ἦλθε, μεμψιν ευλαβουμενη. Eur. Dan. 36.

Εξεπισταμαι. probe novi.
  εκ τῶνδε τουτους εξεπισταμαι καλῶς. Antig. 299.
  Syn. Επισταμαι. ακριβῶς γιγνωσκω. εμπειρως εχω. αναμιμνησκω.

Εξεπῐτηδες. *adv.* ex industria.
    ουκουν δικαστὰς εξεπιτηδες ἡ πολις
    αρχειν καθιστησιν;— Plut. 917.
  Syn. Επιτηδες.—ανεπιτηδειως. αργῶς. ματην.

*Εξεπομβρεω. irrigo.
  ου γάρ τις αν δυναιτο πρωρατης στρατοῦ
  τοῖς πᾶσι δεῖξαι και προσαρκεσαι χαριν·
  επει ουδ' ὁ κρεισσων Ζεὺς εμοὶ τυραννίδι
  ουτ' εξεπομβρῶν, ουτ' επαυχμησας, φιλος
  βροτοῖς αν ελθοι γ', ει δικην λογων οφλοι.

1. Sub hac voce Morellus adduxit ἐξήλικας. Nub. 33. quod rectius, ni fallor, a me ad v. Εξαλιω relegatur.

  πῶς δῆτ' εγὼ θνητός τ' αν, εκ θνητῆς τε φὺς,
  Διὸς γενοιμην εὖ φρονεῖν σοφωτερος; Soph. *fr.* Polyx. iii.*

Εξεπωθεω, Εξεπωθω[2].

Εξερᾶω. humi effundo.
  τους λῖθους νῦν μοι χᾰμαζε πρῶτον εξερᾱσᾰτε. Ach. 340.
  Syn. Εκβαλλω, αποῤῥιπτω, εκκενοω.

Εξεργαζομαι. *med.* perficio, &c.
  ὁ παρ' ἡλικιαν νοῦς μῖσος εξεργαζεται. Sent.
  —τοὐξειργασμένον-Ελεξα πᾶν, ὁσονπερ εξηπισταμην. Aj. 315.
  Syn. Απεργαζομαι, επεξεργαζομαι, διεργαζομαι, κατεργαζομαι, επιτελεω, διαπραττομαι, διαπονεω, εκπονεω, εξασκεω, τολοπευω, φιλοπονοῦμαι, περιεπω, επικοσμεω, καλλωπιζομαι. διαξεω.

Εξερεεινω, Εξερεεινομαι. perquiro.
  πρῶτος δ' εξερεεινεν αναξ ανδρῶν Αγαμεμνων. Ι. 668.
  Ατρεΐδην προσεειπε, και εξερεεινετο μυθῳ. Κ. 81.
  *οικτιστον δη κεῖνο εμοῖς ιδον οφθαλμοῖσι
  παντων, ὁσσ' εμογησα,* πορους ἁλὸς εξερεεινων. μ. 258.
  Syn. Εξερεω, ανερωταω, ανακρινω, διαζητεω, εξερευναω, διασκεπτομαι.

Εξερεθιζω. irrito. Vid. Ερεθιζω.
    *τὰν ουδὲ Πορφυριων
    μαθεν* παρ αῖσαν εξερεθιζων. Pyth. 8. 15.

*Εξερεθω. idem.
  Δωρὶς οδακταζει. τίς πλεόν εξερεθει; Paul. Sil. *An.* iii. 71.*

Εξερειπω, Εξερειπομαι. everto. "item, procido." Damm.
  ὡς δ' ὁθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς εξεριπῃ δρῦς. Ξ. 414.
  —οἱ δ', αυχενας εξεριποντες,
  κειατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροισι λεουσι. Hes. α. 174.
  Syn. Ερειπια εκβαλλω. ερειπω, καταβαλλω.—εκπιπτω.—εκκαθαιρω, εκπεμπω.

Εξερευγω, Εξερευγομαι. eructo; ructu effundo.
  γειτων θ' ὁ Λαρις εξερευγεται ποτά. Lyc. 725.
  Syn. Ανερευγω, απερευγομαι, κατερευγω.

Εξερευναω. pervestigo.
  τί δ' εξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς παρει; Soph. El. 1106.
  Syn. Ανερευναω, διερευναω, διεξερευναω, εξεταζω, εξερεεινω.

Εξερεω, Εξερεομαι, Εξερομαι. percontor.
  αλλ' ἔκ τοι ερεω, τὸ δὲ καὶ τετελεσθαι οἴω. Α. 204.
  ἑζομεθ'· οἱ δ' ανὰ θυμὸν εθαμβεον, ἔκ τ' ερεοντο. κ. 63.
  αιδὼς δ' αὖ, νεον ανδρα γεραιτερον εξερεεσθαι. γ. 24.
  ἷζε δ' αρ' εν μεσσοισι, Διὸς δ' εξειρετο βουλήν. Υ. 15.
  Syn. Εξαυδαω.—εξερεεινω.

Εξερημοω. desolo. Vid. Ερημοω.
  ἡμᾶς τ' ολεσθαι, κἀξερημῶσαι γενος. Soph. El. 1016.

Εξερῖναζω. caprifico. —αλλους εξεριναζεις λογῳ. ib. *fr.*[3]
  Syn. Εριναζω, ερινοω.

Εξεριστής. litigator.
  ουδ' εξεριστὴς τῶν λογων, ὁθεν βαρύς. Eur. Supp. 894.
  Syn. Εριστης, φιλονεικος. αντιδικος, αντιλογος.

Εξερπυζω, Εξερπω. prorepo.
  τοῦ 'μοῦ μελους, ὑφ' ἡδονῆς εξερπυσῃ[4] θυραζε. Vesp. 272.
  —ταῦτ' αν εξερπων τάλας-Εμηχανωμην,— Philoct. 297.

2. Has credo voces in Græca esse lingua plane hospites; item, v. ἐξεπιώκατον, a Morello citatam e Lysist. 291. quamque Brunckius jure appellat, "monstrum verbi, quod nemo procuraverat." Vid. nos ad v. Εξιποω.

3. Fragm. est e Soph. Helen. ap. Ath. p. 76. d.
  πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
  ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγω. In priore versu excidit forsan una aut altera vox inter ἐρινὸς et ἀχρεῖος. Penult. certe in ἐρινὸς longa est. 'Εξερινάζειν λόγῳ, inquit Brunckius, "Est *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Sicque accipit Eustathius: ἀπαίδευτος ὢν ἑτέρους παιδεύεις."

4. 'Ερπύσῃ. Brunck. omnino recte. Ineptum est additamentum illud ΕΞ, quod adeo non fulcit metrum, ut illud prorsus pessundet. Vid. omn. Br. et emendationibus, quas ille protulit, has adde, Porsonum fidejussorem habens.
  κάρφος χαμάθεν νυν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον. v. 249. deleto σύ. et 263, 264. φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ᾖ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
      δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίων, ἅττα μή 'στι πρῷα. Illud καρπίων e Polluce desumsit Vir longe doctissimus, cetera ingenio.

Syn. Διεξερπυζω, διεξερπω, ανερπω, αφερπω, εκσυρομαι, εξερχομαι, βαδιζω.—αναδιδωμι.

*Εξερρω. exeo in malam rem.
εξερρε γαιας τησδ' οσον ταχος φυγας. Hipp. 973.*

Εξερῡκω. prohibeo, averto. Vid. Ερυκω.
—ουτος γαρ ταγε
κεινων κακ' εξηρυκε βουλευων σοφῶς. Philoct. 428.

Εξερῡω, Εξειρῡω. extraho.
*αυτὰρ ὁ μερμηριζε μενων, ὁ τι κυντερον ερδοι·
η ὁγε διφρον ἑλὼν, ὁθι ποικιλα τευχε' εκειτο,
ῥυμοῦ εξερυοι,* η εκφεροι ὑψόσ' αειρας. Κ. 503.
παρ δὲ στὰς, βελος ωκὺ διαμπερὲς εξερυσ' ωμον. Ε. 112.
*—ὁ δε χασσατ' οπισσω
νεκρῶν αμφοτερων·* τους δ' εξειρυσσαν Αχαιοί. Ν. 193.
σπερχομενος δ' αρα Μηριονης εξειρυσε χειρὸς
τοξον· αταρ δη οϊστον εχεν παλαι, ὡς ιθυνεν. Ψ. 870.
Syn. Εξελκω, εξαρυω. αφανιζω.

Εξερχομαι. egredior.
εξελθεῖν μεμαῶτα πυλαων Δαρδανιαων. Χ. 413.
παμπληκτα παγκονιτα τ' εξ-
ῆλθον αεθλ' αγωνων. Trach. 505. Br.
Syn. Επεξερχομαι, εξειμι, εκφοιταω, εκμολεω, εξοιχομαι, εκπορευομαι, εξοδευω, εκκιω, εκβαινω, επεκβαινω, εκβαλλομαι, επερχομαι, τελεομαι, διαννω, αγωνιζομαι.

Εξερωεω. decedo, excedo.
αἱ δ' εξηρωησαν, επεὶ μενος ελλαβε θυμόν. Ψ. 468.
ὡς ειπὼν, μεσσης εξηρωησε κελευθου. Theoc. 25. 189.
Syn. Απερωεω, ερωεω, απερχομαι. εξηκω.

Εξερωταω. percontor. —κου-
ρας δ' ὁποθεν γενεαν
εξερωτᾷς, ὦ ανα;— Pyth. 9. 77.

Εξεσθω. exedo.
λιχῆνας εξεσθοντας αρχαιαν φυσιν. Choëph. 279.
Syn. Ανεσθιω, απεσθιω, διεσθιω, εξεδομαι, κατεδω.

Εξεσῐᾱ. legatio publica.
—ὁ οἱ Θρῆκες πορον ανδρες-Εξεσιην ελθόντι,— Ω. 235.
Syn. Πρεσβεια, εκπεμψις (δημοσια.) δημηγορια. απαιτησις.—χρηματα.

Εξεταζω. examino.
εξετασαι τε φιλους, ὁντιν' εχουσι νοον. Theog. 1010.
ου μὰν εξηταξα, ματαν εις ανδρα γενειῶν. Theoc. 14. 28.
Syn. Εταζω, αντεξεταζω, ανεταζω, διεξεταζω, δοκιμαζω, εξερευναω, επιζητεω, ανακρινω, περισκεπτομαι, σκεπτομαι, επινοεω, περιφραζομαι. επιλογιζομαι, διακριβοῦμαι. εξευρισκω. συναριθμεω, μετρεω. αναπολεω.* βασταζω, qu. vid.

Εξετᾰσις, εως. ἡ. exquisitio, examen.
ουδ' ελαβ' εξετασιν τοῦ Φωκέος, ἁτις ελεγχει. Call. Ep. 62.

Ἑξετης, Ἑξαετης. sexennis. [*Blomf.**
οἰδ' ἑξετει σοι τραυλισαντι πιθομενος. Nub. 860.

Εξετι τοῦ. ab illo tempore.
εξετι τοῦ ὁτε, διογενες, Βρισηΐδα κουρην. Ι. 106.
Syn. Εως τοῦ νῦν. απ' εκεινου τοῦ χρονου.

Εξευλᾰβεομαι. vereor, caveo. Vid. Ευλαβεομαι.
—τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
εξευλαβοῦνται, μὴ φιλοις τευχειν εριν. Androm. 644.

Εξευμᾰριζω. rem facilem reddo.
—συμφορὰς δε τὰς εμὰς-Εξευμαριζων,— Herc. F. 17.
νῦν οὖν τιν' ελπίδ' εμπεδον σωτηριας
εξευμαριζει, πρεσβυ; πρός σε γὰρ βλεπω. ib. 81.
Syn. Ευμαριζω, εκπραϋνω, εξημεροω, εξευμενιζω, εξευτρεπιζω, πειθω.

Εξευρημα. solers inventum.
Κρεοντος, η σοῦ, ταῦτα τἀξευρηματα; Œd. T. 386.
Syn. Μηχανημα, πλασμα.

Εξευρισκω, Εξευρω, Εξευρομαι. invenio, excogito.
εἰ ποθεν εξευροι· μαλα γαρ δριμὺς χολος αἱρεῖ. Σ. 322.
—γαστρὶ μὲν τὰ συμφορα-Τοξον τοδ' εξευρισκε— Phil. 291.
πυγμαχοι εξευροντο παλαισματα συμφορα τεχνᾳ. Theoc. 24. 112.
Syn. Ευρισκω, ανευρισκω, προσεξευρισκω, εξανευρισκω, επεξευρισκω, καταλαμβανω, επιμηχαναομαι, τεχναζομαι, συμπλαττω, πραγματευομαι, ενθυμεομαι.

Εξευτρεπιζω. apparo. Vid. Ευτρεπιζω.
*δεῖ δή με κἀκελευστον, εις ὁσον σθενω,
μοχθου 'πικουφιζουσαν, ὡς ῥᾷον φερῃς,
συνεκκομιζειν σοι πονους. ἁλις δ' εχεις
τἀξωθεν εργα· τἀν δομοις δ' ἡμᾶς χρεὼν
εξευτρεπιζειν. εισιόντι δ' εργατῃ
θυραθεν ἡδὺ τἀνδον ευρισκειν καλῶς.* Eur. Elec. 71.

Εξευχομαι. glorior.
εξευχεται τὸ δρᾶμα τοῦ παθους πλεον. Ag. 535.
Syn. Επευχομαι.

Εξεφῐεμαι. mando. Vid. Εφιεμαι.
εκεῖνον ειργειν Τευκρος εξεφιεται. Aj. 806.

Εξεχω et Εξεχομαι. emineo, exsto.
—ἠν εξεχῃ-Εἰλη κατ' ορθρον— Vesp. 768.
Syn. Εξισχω, προανεχω, ανεχω, ανισχω, επιτελλομαι, ανατελλω, αναφαινομαι.

Εξηβος. qui pubertatem excessit.
ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν καὶ τὸν ελλειποντ' ετι
ἡβης ακμαιας, καὶ τὸν εξηβον χρονῳ. Sept. Th. 11.
Syn. Αφηβος, παρηβος, εξεφηβος.

Εξηγεομαι. præeo, &c.
τῶν δ' εξηγεισθω, κοσμησαμενος πολιητας. Β. 806.
πρὸς γὰρ κακοῦ τε και βαρυψυχου γοους
τοιούσδ' αεί ποτ' ανδρὸς εξηγεῖτ' εχειν. Aj. 320.
Syn. Ηγεομαι, αφηγεομαι, διηγεομαι, διεξηγεομαι, ἑρμηνευω.

*Εξηκεστιδης. sycophanta quidam et erro.
ει δε δουλος εστι και Καρ, ὡσπερ Εξηκεστιδης. Av. 764. Vid. [vv. 11. et 1527.

Ἑξηκοντᾰ. οἱ, αἱ, τα. sexaginta.
τῶν οἱ αδελφεὸς ἦρχε, βοὴν αγαθὸς Μενελαος,*
ἑξηκοντα νεῶν· απατερθε δε θωρησσοντο. Β. 586.

Ἑξηκοντουτης, ες. sexaginta annos natus.
ἑξηκοντουτης Διονυσιος ενθάδε κεῖμαι,
Ταρσεὺς, μη γημας· αιθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ. Ep. ἀδ. 640.

Εξηκω. pervenio.
ὁτ' οὖν τοιαυτην ἡμιν εξηκεις ὁδον. Soph. El. 1331. (18. B.)
Syn. Πορευομαι, απερχομαι, παροιχομαι, παρερχομαι, εξερχομαι.

Ἐξηλᾰτον. Hesychio εὐποιητον, συντετριμμενον· item, ἐξ ἐλασματων και πτυχῶν συγκειμενον. aspiratum autem Ἑξηλατον, ἑξ πτυχας ἐχον, ἑξαπτυχον.
—ασπιδα,—χαλκειην, εξηλατον· ἡν αρα χαλκεὺς
ηλασεν,— Μ. 295.

Ἑξῆμαρ. *adv.* per sex dies.
ἑξῆμαρ μεν ὁμως πλεομεν νυκτας τε καὶ ἦμαρ. κ. 80.

Εξημεροω. mansuefacio. Vid. Ημεροω.
εξημερῶσαι γαῖαν, ειθ' Ἡρας ὑπο. Herc. F. 20.

Εξημοιβος, permutatorius.
εἱματά τ' εξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, και ευναί. θ. 249.
Exp. Αλλοτε αλλο αμειβομενα.—αλλακτος. ετερος.

*[Εξηνῡτος. *abest a lex. at idem denotat quod* Ανυστος, *vel etiam* Ανυστεος. Vid. Steph. T. 1. c. 471. G.
τριτον δ', επειδη τοῖσιδ' ουκ εξηνῦτον (*fieri non potuit*)
Κυπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν εδοξέ μοι
κρατιστον.— Hippol. 399.]*

Εξηπεροπευω. circumvenio. Vid. Ηπεροπευω.
κἀξηπεροπευειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν. Lysist. 840.

Ἑξηρετμος, ου. ὁ ἡ. sex remorum ordinibus instructus. Vid. ad v. Εξαγαλλω.

Ἑξῆς. *adv.* deinceps; in ordine.
ἑξῆς ηυαζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλασσης. δ. 449.
Syn. Εξειης, εφεξῆς, καθεξῆς, στοιχηδον.—μετα ταυτα, εκ τουτου, λοιπον. ενθεν, εντεῦθεν.

Εξιδιω. exsudo. 2. alvum exonero.
ουκ αν εξιδισεν εις θοιματιον, αλλ' ανεπτετο. Av. 792.
Syn. Εκτιλαω, αποπατεω,—αφιδροω, εξιδροω.

Εξιδρυω. depono, colloco.
στησον με κἀξιδρυσον, ὡς πυθωμεθα. Œd. C. 11.
Syn. Αφιδρυω, ενιδρυω.

Εξιημι, Εξιεμαι. emitto, dimitto.
αυταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον έντο. Α. 469.
Syn. Επεξιημι, αποτιθημι, εκβαλλω.

Εξιθυνω. dirigo. Vid. Ιθυνω.
αλλ' ὥστε σταθμη δορυ νηϊον εξιθυνει. Ο. 410.

Εξικετευω. supplico.
εξικετευσε[1], τῆς εμῆς χειρὸς θιγών. Œd. T. 779. (60. Br.)
Syn. Καθικετευω, καταδεομαι, καταπειθω, εκλιπαρεω, παρακαλεω, ἱκετευω.

*Εξίκμαζω. *propr.* exsicco, exsugo. *In l. l.* "*valet*, præsentia tractare, præsentibus insistere, considerare, commemorare." *Brunck.*
ἀτὰρ τί ταῦτα δύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν
οὐκ εξικμαζω, καὶ λογιζομαι κακά; Androm. 404. w.*

Εξικνεομαι, Εξικω. pervenio, evenio.
Ουλυμπονδ' εδιωκε, θεῶν δ' εξικετο θωκους. Θ. 439.
ιου, ιου· τα παντ' αν εξικοι σαφῆ. Œd. T. 1206. (1180. Br.)
Syn. Αφικνεομαι.—καταλαμβανω.—εξαρκεω, χωρεω. αποβαινω.

Εξινοω. purgo, *inpr.* bilem.
φαλαινα δυσμισητος εξινωμενη. Lyc. 841.
Syn. Εκκενοω, εκστραγγιζω, εκνευροω.

*Εξιονθιζω. evello, *e. g.* crinem.
εγω μιαν μεν εξιονθιζω τριχα. Soph. *fr.* Κρισ. v.

Εξιπουω. comprimo, opprimo. *forma litteris Græcis feliciter restituta a Brunckio, post Hemsterhus.* Vid. Br. in l. c.
ὡς εμοῦ γε τω ξυλω τὸν ωμον εξιπωκατον. Lysist. 291.*

Εξιπταμαι. f. εκπτησομαι. evolo. Vid. Αφιπταμαι.
ηριπε δὲ πρηνής, ψυχὴ δὲ μελεων εξεπτη. Batrach. 210.

'Εξις, εως. ἡ. constitutio.
—οφρα ιδωμεν-'Εξιν παιδὸς εμοῖο— Orph. 389.
Syn. Σχεσις, καταστασις, καταστημα, διαθεσις. σκευη.

Εξισοω. adæquo.
μητηρ καλεῖται· μητρι δ' ουδὲν εξισοῖ. Soph. El. 1200.
διπλῆ φυλοπις ουκετ' εξι-
σοῦται φιλοτασιῳ διαιτᾳ.' ib. 1079.
Syn. Ανισοω, εξανισοω, ανισαζω, απισοω, επισαζω, εξομαλιζω, απευθυνω, ισα πραττω, ισαζω, ισοω.

Εξιστημι. de loco demoveo. 2. mente alieno, &c. *med.* Εξισταμαι. φρονοῦντα γάρ νιν ουκ αν εξεστην ιδεῖν. Aj. 82.
εξισταται δὲ νυκτὸς αιανῆς κυκλος. ib. 681.
οι μοι· μολις μεν, καρδιας δ' εξισταμαι. Ant. 1117. (05. Br.)
ου γὰρ ποτ', ὦ 'ναξ, ουδ', ὃς αν βλαστῇ, μενει
νοῦς τοῖς κακῶς πραττουσιν, αλλ' εξισταται. ib. 570.
Vid. Koen. ad Gregor. p. 194.
Syn. (*med.*) Αφισταμαι, ὑπεξισταμαι, ὑπανισταμαι, μεθισταμαι.—εκπληττομαι, εξαλλαττομαι, διαφθειρομαι, αμαυροῦμαι, εκνοσφιζομαι, παραχωρεω, ὑποχωρεω, εκχωρεω. μαινομαι.

Εξιστορεω. exquiro.
εξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευματων. Hec. 743.
Syn. Ανιστορεω, αναζητεω, διηγεομαι, πυνθανομαι, ερωταω. μανθανω.

Εξισωτεος. *verbal.* ab Εξισοω.
ει καὶ τυραννεῖς, εξισωτέον τὸ γοῦν
ισ' αντιλεξαι— Œd. T. 408.

Εξιχνοσκοπεω, Εξιχνοσκοποῦμαι, Εξιχνευω. investigo.
προς κλιτὺν, ἵππους νομάδας εξιχνοσκοπῶν. Trach. 275.
μορον, διωκων, κἀξιχνοσκοπουμενος. Aj. 1016. (997. B.)
οἱ δ' ανὰ πολιν[2] στειχοντες, εξιχνευσατε
τον θηλυμορφον ξενον.— Bacch. 352.
Syn. Ιχνοσκοπεω, ιξιχνιαζω, ανιχνευω, ιχνευω. εξερευναω. αναζητεω.

'Εξμεδιμνος. *sex medimnos capiens. *Vid. Et. Ma.* v. 'Εξακλινον.
νη Δι', ὦ μελ', ενδικως γε δῆτ', επεὶ κάμοῦ, λιθον
εμβαλόντες,* ἑξμεδιμνον κυψελην απωλεσαν. Pac. 630.
* (*Ita emendavit hos vv.* Porsonus.)*

'Εξογκοω. tumidum reddo. *item*, tumulum exstruo.
εν ῇ ταλαιναν μητέρ' εξωγκουν ταφῳ. Orest. 402.
Syn. Ογκοω.—καταχωννυμι, καλυπτω, θαπτω.—ὑψοω. μεγαλυνω.

Εξογκωμα. tumor, tumulus.
θυσιαισι, λαϊνοισί τ' εξογκωμασι. Herc. F. 1332.
Syn. Τυμβος, χῶμα.—ογκος.

Εξοδαω, Εξοδεω. *viatico instruo; venundo. *Steph.* t. ii. c. 1183. b.
απωμοσ', ω καλλιστον, ω Κυκλωπιον,
ω δεσποτισκε,* μὴ ταδ' εξοδᾷν εγὼ
ξενοισι χρηματ'— Cycl. 265.
Syn. Οδαω, εξεμπολαω, εκπορευομαι, εξοδευω.

Εξοδοιπορεω. exeo foras.
πρὶν οὖν τιν' ανδρῶν εξοδοιπορεῖν στεγης. Soph. El. 20.
Syn. Εξοδευω, εξερχομαι.

Εξοδος. egressio, finis, &c.
τιν' αὖ σὺ τηνδε πρὸς θυρῶνος εξοδοις. ib. 330.
ταῖς αιχμαλωτοις παισὶν, ὡς επ' εξοδῳ. Trach. 541.
* κεῖνος γὰρ ακρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἑσπεροι
λαμπτῆρες ουκ ετ' ῇθον, αμφηκες λαβὼν
εμαιετ' εγχος* εξοδους ἕρπειν κενάς. Aj. 287.
* κἂν αυλητής γε δικην νικᾷ, ταυτης ἡμῖν επιχειρα
εν φορβειᾳ τοῖσι δικασταῖς* εξοδον ηυλησ' απιοῦσιν. Vesp. 581.
* ἡνικα[3] δ' αν οικοι γενωνται, δρῶσιν ουκ ανασχετὰ,
τοὺς μὲν εγγραφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ανω τε καὶ κατω
εξαλειφοντες δὶς η τρίς.* Αυριόν γ' εσθ' ἡ 'ξοδος. Pac. 1179.
Syn. Εκβασις, αφοδευσις, εξιθνη, αφιξις, εξελευσις, εξηλυσις, εκβολη, εκδρομη, παρεκβασις. εκφορα. τελος (βιου)—ανατολη.

Εξοδιος. ad exitum pertinens.
τοὺς εξοδιους ὑμῖν ἰν' αυλῶ τοὺς νομους. Suid.
Exp. Αυληματα, δι' ὧν εξησαν οἱ χοροι.

Εξοδυναομαι. dolore irritor.
—μή σ' εξοδυνηθεὶς-Δρασῃ τι ματαιον. Cycl. 657.

Εξοζω, et Εξωζω. oleo. Vid. Οζω.
καὶ κακὸν εξοσδεις. απ' εμεῦ φυγε, μή με μολυνης. Theoc. 20. 10.

*Εξοθεν. *adv.* pro ὅθεν. unde, *vel*, ex quo.
εξόθεν αίμοροοι σκολιοπλανέες τε κερασται
οἷοι χωλενουσι κακηπελιη βαρυθοντες. Nic. Ther. 318.*

Εξοιδεω. extumesco.
—γεροντά τε
πληγαῖς προσωπον φαλακρον εξῳδηκοτα. Cycl. 226.
Syn. Εξοιδαινω, εξογκοομαι, απογκοομαι, προβλωσκω, οιδεω.

Εξοικησιμος. habitabilis.
ναὶ, τεκνον, ειπερ εστί γ' εξοικησιμος. Œd. C. 27.
Syn. Ενοικησιμος, οικητος.

Εξοικιζω. domo ejicio. *med.* et *pass.* Εξοικιζομαι.
εξῳκισέν τ' οικων γαμος, ου γαμος, αλλ'. Hec. 947.
εξῳκισαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα; Pac. 203.
Syn. Εξοριζω, εκφερω, εκβαλλω, μετοικιζομαι.

Εξοικοδομεω. inceptum ædificium perficio.
a. εξῳκοδομηταί σοι τὸ τεῖχος. * b. εὖ λεγεις.* Av. 1124.
Syn. Αποικοδομεω.—οικοδομεω.

Εξοιμωζω. ejulo. Vid. Οιμωζω.
ὁ δ' ευθὺς εξῳμωξεν οιμωγὰς λυγράς. Aj. 317.

Εξοινωμενος. vino lymphatus. Vid. Οινοω.
λυπρῶς νιν εισιδοιμ' αν εξοινωμενας. Bacch. 812.
Syn. Οινωμενος, διοινωμενος.

Εξοιχνεω, Εξοιχομαι. egredior. Vid. Εξερχομαι.
ανέρες εξοιχνεῦσι συν ἵπποισιν και οχεσφι. I. 384.
ουτ' ες Αθηναιης εξοιχεται, ενθα περ αλλαι. Z. 384.

Εξοκελλω. impingo.
ὅ τε πλοῦτος εξωκειλε τὸν κεκτημενον
εις ἕτερον ἦθος, ουκ εν ᾧ τὸ προσθεν ἦν. Menand.
Syn. Εποκελλω, προσοκελλω, προσβαλλω, εκβαλλομαι, εξορμαω, εκτρεχω. αποβαινω, εκπιπτω, κατολισθαινω.

Εξολισθάνω, Εξολισθεω. elabor.
ὅπως σιδηρος εξολισθανοι ματην. Phœn. 1405.
εκ δέ οἱ ἧπαρ ολισθεν, ατὰρ μελαν αἷμα κατ' αυτοῦ. Υ. 470.

1. Producitur ι per augmentum.
2. Aldus, ἀνὰ πάλιν. Barnes. ἀνάπαλιν, vel ἔμπαλιν, i. e. *vos vero reliqui.*
3. Legendum cum Rav. Lib. ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι.

Syn. Εκπιπτω, απολισθαινω, ολισθαινω.
Εξολλυμι. penitus perdo. Vid. Απολλυμι, Ολλυμι.
τους Ζεὺς εξολεσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενεσθαι. ρ. 597.
Εξολοθρευω. idem.
καὶ θυμὸς τεκνοις αιωνιος εξολοθρευσει. Sibyl. I. 3.
Syn. Εξολλυμι, διαφθειρω, εξελαυνω.
Εξολολυζω. exululo. Vid. Ολολυζω.
δεινὸν δ' εξολολυξε, δραμὼν δ' ηγγειλε μυεσσιν. Batr. 100.
Εξομῖλεω. consuetudinem habeo. Vid. Ὁμιλεω.
στεφανων δ' ου μια χροιὰ
περι σον κρᾶτα ταχ' εξομιλησει. Cycl. 516.
ου καλὸν εν οχλῳ σ' εξομιλεῖσθαι στρατοῦ. Iph. A. 735.
Εξομῖλος. abhorrens a consuetudine.
ξενων γαρ εξομιλος ηδε τις βασις. Trach. 981. (66. Br.)
Syn. Ανομιλητος, δυσομιλος, εκφυλος, αποτροπος. ξενος.
Εξομμᾶτοω. oculos effodio. 2. oculatum reddo.
ἡμεῖς δε Πολυβου παῖδ' ερεισαντες πεδῳ
εξομματοῦμεν, και διολλυμεν κορας. Eur. *fr.* Œdip.
2. εξωμματωται, και λελαμπρυνται κορας. Plut. 635.
Syn. 1. Εκτυφλοω. 2. ομματοω.
Εξομνυμι. abjuro.
φησεις μετασχεῖν, η 'ξομεῖ τὸ μὴ ειδεναι; Antig. 541.
Syn. Εξομνυμαι. απομνυμι.—απαγορευω, (παντελῶς) αρνεομαι.
Εξομοθεν. *adv.* ex eodem loco. Vid. Ὁμοθεν.
—δοιοὺς δ' αρ' ὑπηλυθε θαμνους-Εξομοθεν πεφυωτας.— ε. 477.
Εξομοιοω. similem efficio.
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φυσιν. Aj. 549.
Syn. Ομοιοω.—εκτυποω.
Εξομοργνυμι, Εξομοργνυμαι. abstergo.
ἁ 'γὼ ρυτοῖς νασμοῖσιν εξομορξομαι. Hipp. 653.
Syn. Ομοργνυμι, απομοργνυμι, εκμοργνυμι, προσμοργνυμι, αποματτω, εκματτομαι.—αφοσιοομαι.
Εξον. *impers.* cum liceat. —νῦν δ' εξον πατρὸς παντων αριστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ-Τῆς μητρός. Soph. El. [367.
Syn. Παρον, ενον.
Εξονειδιζω. probris incesso. Vid. Ονειδιζω.
φωνοῦσα, τοιαδ' εξονειδιζει κακά. ib. 290.
Εξονομαζω, Εξονομαινω. nomine voco. Vid. Ονομαζω.
χειρί τέ μιν κατερεξεν, επος τ' εφατ', ἐκ τ' ονομαζε. Α. 361.
ὡς μοι και τονδ' ανδρα πελωριον εξονομηνης. Γ. 166.
Εξονομᾰκληδην. *adv.* nominatim. Vid. Ονομακληδην.
εξονομακληδην ονομαζων ανδρα ἑκαστον. Χ. 415.
Εξοπῖθεν, pro Εξοπισθεν. Εξοπισω. *adv.* a tergo. 2. retrorsum. Vid. Οπιθεν.
πεζοὺς δ' εξοπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ εσθλούς. Δ. 298.
αυτὰρ ὁγ' εξοπισω ανεχαζετο, αὖε δ' εταιρους. Λ. 461.
Εξοπλιζω. armis penitus instruo.
—βιαν δ' ουτιν'-Εξοπλιζει
ταν απονον[1] δαιμονιων. Æsch. Supp. 104.
Syn. Αφοπλιζω.—εφοπλιζω, ὁπλιζω.
Εξοπταω. asso. Vid. Οπταω. —καὶ καθαρπασας λαβρῳ μαχαιρᾳ σαρκας, εξωπτα πυρί. Cycl. 402.
Εξοραω. perspicio.
ὡστ' εξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν εμφανῶς. Heracl. 675.
Εξοργιζω. ad iram incito. *pass.* Εξοργιζομαι.
*πεπλον μου κατετρωξαν (*sc.* μυες), ὁν εξυφηνα καμοῦσα
εκ ροδανης λεπτῆς, και στημονα λεπτὸν ενησα,
τρωγλας τ' εμποιησαν· ὁ δ' ηπητής μοι επεστη,
και πρασσει με τοκους.* τουτου χαριν εξωργισμαι. Batr. 181.
Syn. Οργιζω, οργιζομαι. εκθυμοω. εις οργην εμβαλλω.
Εξορθιαζω. *sublata voce clamo.
ουτοι προδωσει Λοξιου μεγασθενὴς
χρησμός, κελευων τονδε κινδυνον περᾳν,*
κἀξορθιαζων πολλά, *καὶ δυσχειμερους
ατας υφ' ἧπαρ θερμὸν εξαυδωμενος,
ει μὴ μετειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αιτιους.* Choëph. 267.
Syn. Επορθιαζω, ορθιαζω, εκβοαω.
Εξορθοω. erigo, instauro. *med.* Εξορθοῦμαι.
μή μου προαρβει' τὸν σὸν εξορθου βιον. Ant. 83. *(Brunck. πότμον, e Schol. *quam Codd. lectioni equidem non antepono.*)*
Syn. Ανορθοω, επανορθοῦμαι, διορθοω, ορθοω.
Εξοριζω. extermino.
εξοριζεται κακὸν, ουδε μελλει. Hipp. 1381.
Syn. Οριζω.—αφοριζω, ὑπεροριζω, εξελαυνω, εκδιωκω, φυγαδευω, εξοστρακιζω.
Εξορῖνω. incito, irrito.
σὺ δ' εξορινας ηπιοις ὑλαγμασιν. Agam. 1640.
Syn. Εξερεθω, εξερεθιζω, ορινω.
*Εξορκιστὴς, οῦ. ὁ. exorcista.
δαιμονα πολλὰ λαλῶν οζοστομους εξορκιστής. Lucian. *An.* ii. 310.*
Εξορκος, ου. ὁ. jusjurandum. —αλαθής τέ μοι εξορκος *επεσσεται· (*quod unicum hujus vocis exemplum.*)* Ol. 13. 139.
Εξορμαω. impello, incito.
—μή σε λαθῃσι-Κεῖσ' εξορμησασα— μ. 221.
—δαινυται γὰρ αὖ παλιν·-Ηνθηκεν, εξωρμηκεν. Trach. 1090. Br.
εἶα δὴ πρωτιστα μὲν χρὴ κοῦφον εξορμᾷν ποδα. Thesm. 666.
Syn. Ανορμαω, αφορμαω, παρορμαω, παρεκβαινω, εξερχομαι, διαρρασσω.—ὁρμαω, ὁρμαινω, παροξυνω, επαγω, προαγω, παρακινεω, επειγω, εκθορω, εξαρπαζω, εκπηδαω, εκτρεχω.
Εξορμενιζω. *caulem emitto. *Vid. Brunck. Lex. Sophocl. v.* Ορμενος.* κἀξορμενιζει, κοὐκ επισχολαζεται. Soph. Fr.
Εξορμιζω. enavigo. 2. sede sua moveo.
—πελας γαρ, Τειρεσια, φιλοῖσι σοῖς
εξωρμισαι σὸν ποδα.— Phœn. 863.
Syn. Αφορμεω, αφορμιζω, εφορμιζω, εξορμαω.
Εξορμος. qui e statione solvit.
Κρητας εξορμος ανήρ. Hipp. 156.
Exp. Εκ Κρητης ὁρμησας.
Εξορουω. exsilio.
αψ ὁρων· Παριος δε θοῶς εκ κλῆρος ορουσεν. Γ. 325.
Syn. Εκπηδαω, εκθορεω. ανορουω, επορουω.
Εξορω. excito. Vid. Ορω.
ἤ, καὶ ὁ μὲν προτερωσε δομων εξῶρτο νεεσθαι. Apoll. 1. 306.
Εξοτρυνω. exstimulo.
ὅς μ' εξοτρυνει παῖδ' εμὸν πεῖσαι λιταις. Eur. Supp. 24.
Syn. Εκπειθω, οτρυνω.
Εξουσια. facultas. 2. potentia, &c.
*πολλοὶ γεγῶτες ανδρες ουκ εχουσ', ὁπως
δειξωσιν αὐτοὺς τῶν κακῶν εξουσια. Eur. Temen. fr. xiv.*
Syn. Δυναμις, αδεια, ευπορια, παρασκευη. κυρος. δικη. αξιωμα.
Εξοφελλω. adaugeo. —ὁ γὰρ περιβαλλει ἁπαντας μνηστῆρας δωροισι, καὶ εξωφελλεν εεδνα. ο. 18.
Syn. Εποφελλω, οφελλω, αυξω.
Εξοχᾰ, Εξοχως. *adv.* excellenter; supra modum.
—εξοχα γάρ μιν εφιλατο Παλλὰς Αθηνη. Ε. 61.
την εξοχως Γραικοῖσιν εξυμνουμενην. Lyc. 1195.
Syn. Εξαιρετως, διαφορως, διαφεροντως, εκπαγλως, πανυ, ὑπερβαλλοντως, ὑπερφυῶς, ὑπερκαλῶς, μεγαλως. διακριδον, δεινῶς, γενναιως.
Εξοχος. eminens.
ὁντινα μὲν βασιλῆα καὶ εξοχον ανδρα κιχειη. Β. 188.
μητ' αρετὴν ευχου, Πολυπαιδη, εξοχος εἶναι,
μητ' αφενος· μουνον δ' ανδρὶ γενοιτο τυχη. Theog. 130.
Syn. Εξαιρετος, πανεξοχος, διαφορος, περιττος, ὑπειροχος, πανυπειροχος, ὑπερβλητος, ὑπερεχων, προεχων, ὑπερφυης, προφερης, γενναῖος, δεινος, καλος, αριστος, εναριστος, ενδοξος, εκπρεπης, κρατιστος.—φερτατος, εξοχωτατος.—κατα κλεος εξοχος αλλων.
Εξῠβριζω. injuriam facio per insolentiam.
ταδ' εξυβριζει· πλὴν οταν κλυῃ τινός. Soph. El. 295.
Syn. Ὑβριζω—γαυριαω, τυφοῦμαι. καταστρηνιαω, κατατρυφαω, ασωτευομαι.—ὑπερβαλλω.—παρασπονδεω. αδικεω.
Εξῠλακτεω. latratum emitto.
τον μυθοπλαστην εξυλακτησει γοον. Lyc. 764.
Syn. Φλυαρεω, απαγγελλω, ὑλακτεω.
Εξυμνεω. hymnis prosequor; celebro.
αντολιαι δυσιες τε θεοῦ κλεος εξυμνησαν. Sibyl. 1. 5.

1. Pauwius ita conjectat pro ἄποινον, et certe versum Antistrophico congruentem reddit. De sensu, in tam difficili loco, nihil pronuntio.

Syn. Ανυμνεω, εφυμνεω, καθυμνεω, ὑμνεω, επιπαιωνιζω.

Ἐξυπαλυξαι. effugere. Vid. Ὑπαλυσκω.
και πολιον Νηρηα κυκωμενον εξυπαλυξαι· Orph. L. 578.

Ἐξῠπᾰλυξις. effugium, devitatio. Vid. Ὑπαλυξις.
ου γάρ οἱ εξυπαλυξις[1] οἰζυροῖο πονοιο. Orph. 682.

Ἐξῠπᾰνιστημι, *seu potius*, Ἐξυπανισταμαι. sine mora surgo.
σμῶδιξ δ' αἱματοεσσα μεταφρενου εξυπανεστη. B. 267.
Syn. Ἐξανιστημι.

Ἐξῠπειπεῖν. monere, jubere.
ἰδου. τί μοι τονδ' εξυπεῖπας εισορᾶν; Bacch. 1264.
Syn. Ὑπειπεῖν, επιτελλω, ὑποτιθημι.

Ἐξῠπερθε. *adv.* supra, superne.
τοδ' εξυπερθε, και στιβου γ' ουδεὶς τυπος. Philoct. 29.
Syn. Ὑπερθε. ανωθεν.

Ἐξῠπηρετεω. ministro, servio. Vid. Ὑπηρετεω.
πρασσειν, κλυοντες εξυπηρετησομεν. Trach. 1172. (58. Br.)

Ἐξυπτιαζω. supinus sum[2].
εξυπτιαζων ονομα Πολυνεικους βιαν. Sept. Th. 583.
Syn. Αναλυω, αναπτυσσω, ετυμολογῶ.—ὑπτιαζω.

Ἐξῠφαινω. texendo absolvo. Vid. ad v. Ἐξοργιζω.
Syn. Διυφαινω, ὑφαινω. κατασκευαζω. εκτελεω.

Ἐξῠφασμα. tela.
κερκιδος ὅτῳ γνοιης αν εξυφασμα σῆς. Eur. El. 539.
Syn. Ὑφασμα, ἱστος.

Ἐξῠφηγεομαι. præeo.
αλλ' εξυφηγοῦ· γνῶθι δ', ὡς εχων εχει. Œd. C. 1025.
Syn. Ὑφηγεομαι.

*Ἐξυψοω. exalto. [497.
Αισχυλος εξυψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαραξας. Dioscor. *An.* i.

Ἐξω. *adv.* foras. 2. foris. 3. extra. 4. præter. 5. absque.
1. σιγησατ', εξω γάρ τις εκβαινει Φρυγῶν. Orest. 1361.
3. Τρῳαδες, εξω κομισασθ' οικων. Troad. 167.
4. εξω τε μεγαλων ελπιδων.— ib. 345.*

Ἐξωθεω. extrudo.
τον τοθ' ὑπ' οφρυος ουτα κατ' οφθαλμοῖο θεμεθλα,
εκ δ' ὦσε γληνην·— Ξ. 493.
ὅς μ' εξεωσε, κἀπεσυλησεν πατρας. Œd. C. 1330. Br.
Syn. Απωθεω, εξωθιζω, παρωθεω, αποστυφελιζω, εκβαλλω, εξελαυνω, απελαυνω, διακρουομαι.

Ἐξωλης. perditus.
εξωλης απολοιτ', ει μη παυσαιο βακιζων. Pac. 1072.
ουδὲν πεφυκε ζῶον εξωλεστερον. Plut. 443.
Syn. Πανωλης, πανολεθρος, πανωλεθρος, προωλης, παρωλης, ολοος. δυστηνος.

Ἐξωμιζω. humero tenus nudo.
εξωμισασαις τον ἑτερον βραχιονα. Eccles. 267.
Exp. Αχρι τῶν ωμων γυμνωθεισαις.

Ἐξωμῖς, ῖδος. ἡ. tunica servilis non tegens brachia.
διφθερῶν, κἀξωμιδων, ἃς οὗτος αυτοῖς ημπολα. Vesp. 442.
Exp. Ιματιον δουλικον και ἑτερομασχαλον.

Ἐξωμοσῐᾰ. abjuratio. *vox forensis.*
a. εξωμοσια δ' ουκ εστιν; b. ου γαρ δεῖ στροφῆς. Eccles.
Syn. Απωμοσια. αρνησις (μεθ' ὁρκου.) [1026. Br.

Ἐξωπιος, ου. ὁ ἡ. extra conspectum positus.
*χωρει· ποθῳ γαρ τῆς νεοδμητου κορης
αἱρεῖ,* χρονιζων δωματων εξωπιος. Med. 623.
Syn. Αφεστηκως, αφεστιος.

Ἐξωριαζω. *vera lectio apud Æschylum est εὐωριάζειν.*
εξωριαζειν γαρ πατρὸς λογους βαρύ. Prom. 17.
Exp. Ἐξω ὡρας και φροντίδος ποιεῖσθαι.
Syn. Ἐξαμελεω, ακηδεω, αωρεω, ευωριαζω. ολιγωρεω, παρακουω.

Ἐξωρος, ου. ὁ ἡ. intempestivus.
—μανθανω δ' ὅθ' οὕνεκα
εξωρα πρασσω, κοὐκ εμοὶ προσεικότα. Soph. El. 620.

1. "Jam Schneiderus vidit metri caussa ὑπάλυξις legendum esse." Hermann. in l. Vid. not. ad pronomen Οἱ.

2. Blomfield. post Schutz. legit ὄμμα in l. c. et exponit ἐξυπτιάζω, *resupino; ad cœlum tollo.* Utrumque, opinor, recte. Vid. ejus Glossarium. Tria prima Morelli Synonyma e prava istius loci lectione et interpretatione orta sunt.

Exp. Ου κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ὡραν.
Syn. Αωρος, ακαιρος, παλαιος, ὑπερωρος, ὑπερωριος, ὑπερημερος. εξιτηλος. ἐξαετης.

Ἐξωστης, ου. ὁ. expulsor. —ἡνικ' εξωστης Αρης
εφαυσε λαιφη τῆσδε γῆς μεγας πνεων. Rhes. 322.
Syn. Διωκτης, ελατηρ, εξωστηρ.—οβριμος.

Ἐοικώς. *part. præt. med.* ab Εἴκω. Vid. Damm. c. 566.
εκλαγξαν δ' αρ' οἰστοὶ επ' ωμων χωομενοιο,
αυτοῦ κινηθέντος·* ὁ δ' ἤιε νυκτὶ εοικώς. A. 47.
Syn. Προσεοικως, εικελος, αλιγκιος, παραπλησιος, εικως, προσεικως. προσφορος.

Ἑορταζω. festum diem celebro.
ου δεινα μη 'ξεῖναι με, μηδ' ἑορτασαι; Acharn. 1078.
Syn. Διορταζω, ενεορταζω, συνεορταζω, σχολαζω. τελεω, επιθειαζω.
Phr. Σχολην, ἡσυχιαν, απραξιαν, αγειν.
—χοροστασας ἦγον εορτας. Call.

Ἑορτή, ῆς. ἡ. festus dies; feriæ.
αλλα μαλ' ἦρι νεμονται, επει και πᾶσιν ἑορτή. υ. 156.
ἑρπειν ὡρα κ' ειη· αεργοις αιὲν ἑορτά. Theoc. 15. 26.
Syn. Ἑορτασμα, τελετὴ, πανηγυρις, ἱερομηνια. ειλαπινη.
Epith. Ἁγνη, αρτιχορευτος, αγρυπνος, λυσιπονος, πλειστομβροτος, θεοφιλης, μαχλη, ἱερα, ευκελαδος, ετησιος, μυστιπολος, Κυπριδια, Διονυσια. οργιας, πενταετηρις.
Phr. Ἑορτασιμος, ἑορταστικη ἡμερα.—πανδημιον ἦμαρ ἑορτᾶς. Ep. θυσιωδεες ὧραι.—μεθεορτοι ἡμεραι.
οργια μυστιπολευε φιλοκροτα θυιας ἑορτή.
θεσπεσιης αρχαῖον εκαινισε θεσμον ἑορτῆς.
—μηλοφαγοιο προαγγελον ἦμαρ ἑορτῆς. Nonn.

Ἑός. suus. *usurpatur et de omnibus personis.* Vid. not. ad v. Ἑύς.
—ὅθ' ἑὸς δομος αμφεκαλυψε-Κεῖσέ με νοστησαντα.— ο. 119.
δμωὶς ὅπως, κεν ἑοῖσι[3] λελειψομαι εν μεγαροισι. Ap. 1. 285.
οἷον ἑῆς ψυχῆς αλεγων ὕπερ·— ib. 2. 636.
δοιοὶ γάρ τε πιθοι κατακειαται εν Διὸς ουδει
δωρων, οἷα διδωσι, κακῶν· ἑτερος δε, ἑαων. Ω. 528.
Syn. Ὁς, εμὸς, σος, ἰδιος, σφεος, σφετερος.—αγαθα τα.

Επᾰγαιομαι. lætor aliqua re.
οὕνεκεν οὔ οἱ εγωγε κακῇ επαγαιομαι ατῃ. Ap. 3. 470.

Επᾰγαλλομαι. exsulto, superbio.
μηδ' επαγαλλομενος πολεμῳ και δηϊοτητι. Π. 91.
Syn. Αγαλλομαι, αγαιομαι, τερπομαι, επιχαιρω, χαιρω, επαγλαϊζομαι.

Επαγγελλω, Επαγγελλομαι. annuntio, promitto.
παντας ὁμῶς, μηπως τις επαγγειλῃσι και εισω. δ. 775.
Syn. Απαγγελλω, καταγγελλω, παραγγελλω, κελευω, διαγορευω, εξαγορευω, ὁμολογεω, επικαλεω, αξιοω, επιτασσω. —ανεγγυαω, διεγγυαομαι.—παρακαλεω. επιστελλω.

Επᾰγειρω. congrego.
λαοὺς δ' ουκ επεοικε παλιλλογα ταῦτ' επαγειρειν. A. 126.
Syn. Αγειρω, διαγειρω, εναγειρω, συναγειρω, επαθροιζω, επισυναθροιζω.

Επαγλαϊζομαι. exsulto ob.
—ουδέ ἑ φημὶ-Δηρὸν επαγλαϊεῖσθαι.— Σ. 133.
Syn. Γαυριαω, αγαλλιαομαι, επαγαλλομαι· εξυβριζω.

Επαγχεω. *delet esse Επεγχεω. qu. vid.*
τὸ γὰρ εμὸν θροῶ παθος επαγχεασα. (l. ἐπεγχ.) Agam. 1146.
Syn. Αναμιγνυμι, συναναμιγνυμι, συγκεραννυμι.

Επᾰγω. induco, infero. *pass.* Επαγομαι.
ὡς επαγοντες επῆσαν· ὁ δ' αντιος εκ ξυλοχοιο. τ. 445.
Syn. Εισαγω, εισφερω, επεισφερω, επιφερω, προσφερω, κατεπαγω, επιτιθημι, προσαιρεομαι, παραπεμπω.—εποκελλω, εξοκελλω, προσβαλλω, πυκνοω.—επισπερχω, παραπειθω, εφελκυω. επαειρω.—εφελκομαι.

Επᾰγωγος. movendi et alliciendi vim habens.
μανιας επαγωγον ὁμοκλάν. Æsch. Fr.
Syn. Αγωγος, προσπομπος. επιβουλος. αναγωγος, θελκτηριος. καταγωγευς.

3. "Omnes libri, κεν ἑοισι. Ex certissima Huetii conjectura Br. dedit: κενεοῖσι. Hoc nunc in uno Vat. cod. repertum." Beck.

*Επᾰγωνιος, ον. defensor.
νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ισθι κἀπαγωνιος,
αναξ Απολλον. Agam. 514. P.*
Επᾱδω, Επαειδω. accino. 2. incanto.
η ποιας ελιπον γραιας δομον, άτις επᾶδεν; Theoc. 2. 91.
—επηεισαν δε λοχειῃ
Μουσαων ορνιθες, αοιδοτατοι πετεηνῶν.[1] Call. 4. 252.
Syn. Προσᾳδω, καταδω, ανταδω, κατεπᾳδω, καταειδω,—παραγγελλω, γοητευω, φαρμακιζομαι.
Επαειρω. allevo. 2. incito.
δακρυα θερμὰ χεοντες, ἁμαξαων επαειραν. Η. 426.
πασσε δ' ἁλὸς θειοιο, κρατευταων επαειρας. Ι. 214.
Syn. Αναειρω, εξαειρω, επαιρω, επιτιθημι, σηκοω. επαγω, ανακουφιζω.
Επαεξω. adaugeo, promoveo.
ὅς οἱ πολλὰ καμῃσι, θεὸς δ' επὶ εργον αεξῃ. ξ. 65.
Syn. Αεξω, αυξω, επαυξω, παραυξω.
Επαθλον. præmium certaminis.
και σκηπτρ' επαθλα τῆσδε λαμβανει χθονός. Phœn. 51.
Syn. Νικητηριον. αεθλον.
Επαιαζω. lamentor.
αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες. Bion. 1. 6.
Syn. Εποιμωζω, επιδακρυω, επολολυζω.
Επαιγιαλῖτις. ἡ. Vid. not. ad v. Αιγιαλῖτις.
Επαιγιζω. impetuose spiro.
λαβρον επαιγιζοντα δι' αιθέρος, οφρα ταχιστα. ο. 293.
Syn. Επαΐσσω, επικαταπνεω.—μεγα, σφοδρῶς, πνεω.—επικαταιγιζω, αποπιπτω.
Επαιδεομαι. revereor.
ουκ επαιδεσθησομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γονυ. Iph. A. 900.
σὺ δ' ουκ επαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς ει φρονεῖς. Antig. 516.
Syn. Αιδεομαι, επαισχυνομαι, εντρεπομαι, φοβεομαι.
*Επαιθω. uro.
—σαρκες—νοτιην ὦσαν επαιθομεναι. Ep. ἀδ. 678.*
Επαινεσις, εως. ἡ. *a Steph. non agnoscitur; at ab Eurip. usurpatur pro sequ.*
Αργεῖ' ονειδη, και Φρυγῶν επαινεσεις. Troad. 418.
Επαινος. laus. Vid. Αἶνος.
φιλων επαινον μᾶλλον η σαυτοῦ λεγε. Sent.
*ουδεὶς επαινον ἡδοναῖς εκτησατο. Eur. Alop. *fr.* 5.*
Επαινεω. laudo. 2. adsentior.
ερδ'· αταρ οὔ τοι παντες επαινεομεν θεοὶ αλλοι. Δ. 29.
Syn. Συνεπαινεω, καταινεω, συναινεω.—συγκατατιθημι.—επευφημεω, ευφημιζω. επιφωνεω, επισημαινομαι. αποδεχομαι.—επιδοκιμαζω. εγκωμιαζω. καυχαομαι.
Επαινιζω, vel Επαινιαω. idem.
φευ δᾶ τον ὁρκον· αφατον ὡς επαινιῶ. Lys. 198.
Επαινὸς, ἡ, όν. celeber. 2. horrendus.
κικλησκουσ' Αΐδην, και επαινην Περσεφονειαν. Ι. 565.
Syn. 1. Διασημος, επιδοξος, ενδοξος. 2. φοβερους,* αινος, δεινος.
Επαιονᾶσθαι, *Nicandri Schol. ait proprie esse* τὸ ἐπ' ἡϊονος λούεσθαι, in littore lavari. *Alioqui sign.* perfundere seu irrigare. *Steph.*
αλλοτε δ' εν δροιτῃ κεραων εμβαπτεο σαρκα,
αλλοτε* τινθαλεοισιν επαιοναασσο λοετροις. Alexiph. 462.
Επαιρω. attollo.
επαιρε δη συ θυμαθ', ἡ παροῦσά μοι. Soph. El. 636.
ηρασσ' επαιρων βλεφαρα.— Œd. T. 1299. (76. Br.)
ηδη και πτερυγεσσιν επαιρομαι,— Theog. 1093.
Syn. Εξεπαιρω, εξαιρω, ὑπαιρω, διαιρω, αιρω. επαειρω, ὑψοω. ανισχω, ανακουφιζω, απορθοω, αναπειθω, ερεθιζω.
Επαισθᾰνομαι. sentio. 2. audio.
ὅθ' οὕνεκ' ουδὲν τῶνδ' επαισθανει κακῶν. Aj. 553.
Syn. Αισθανομαι, επιγνωμι. επινοεω, επαΐω.
Επᾱΐσσω. irruo.
τρὶς μὲν επηΐξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμηθησαν. Ψ. 817.
Syn. Καταΐσσω, εισαΐσσω, εφορμαω, εισβαλλω, επιπιπτω, επερχομαι, επισκηπτω, επορουω, επιφερομαι, καταφερομαι, επιθεω, επιδιωκω, αποπληττω.
Επαισχῡνομαι. me pudet; erubesco.
—ουδ' επαισχυνεσθε, γῆς
οὕτω νοσουσης, ιδια κινοῦντες κακά; Œd. T. 647.
Syn. Αισχυνομαι, επαιδεομαι.
Επαιτεω. mendico. 2. insuper peto. Επαιτεομαι.
αλλους επαιτῶ τον καθ' ἡμεραν βιον. ib. C. 1429. (1364. B.)
δοθ', ἡ τις εστι, προσφεροντες. ου γαρ ὡς
εν δυσμενειᾳ γ' οὖσ' επαιτεῖται ταδε. Soph. El. 1130.
Syn. Απαιτεω, προσαιτεω, αιτεω, αιτιζω, εράνιζω.
Επαιτιαομαι. criminor. Vid. Αιτιαομαι.
δεδρακ', ολοιμην, ὧν επαιτιᾷ με δρᾶν. Œd. T. 657.
Επαιτιος, ου. ὁ ἡ. qui est in culpa.
ἆσσον ιτ'· ουτι μοι υμμες επαιτιοι, αλλ' Αγαμεμνων. Α. 335.
Syn. Ὑπαιτιος, ὑπευθυνος, ὑποδικος, επιψογος, επιμεμφης, επιμεμπτος, αιτιος.
Επᾱΐω. audio. 2. intelligo.
τὴν βαρβαρον γὰρ γλῶσσαν ουκ επαΐω. Aj. 1280. (63. Br.)
Syn. Αΐω, επαισθανομαι, επικλυω, επακουω, ακουω, αντιλαμβανομαι.
*Επαιωρεω. attollo, effero.
—ποῦ σοι - - Σκῆπτρα, και αἱ βασιλεων αφθονοι ευτυχιαι,
αἷσιν επῃωρησας αεὶ βιον;— Crinag. *An.* ii. 152.*
Επᾰκολουθεω. subsequor.
ἆρ' εστι τῶν ανδρῶν τις ἡμῖν ὅστις επακολουθεῖ; Eccles. 477.
Syn. Ακολουθεω, εξακολουθεω, συνακολουθεω, ἕπομαι, συνεπομαι, μετερχομαι.
Επᾰκουω. exaudio.
Ηελιός θ', ὃς παντ' εφορᾷς, και παντ' επακουεις. Γ. 277.
καί νυ δικης επακουε, βιης δ' επιληθεο παμπαν. Hes. ε. 273.
Syn. Εισακουω, κατακουω, εξακουω, ὑπακουω, επαΐω.
Επᾰκοος, οῦ. ὁ. auditor.
νεικε' οπιπτευοντ', αγορῆς επακουὸν εὐντα. ib. 29.
Syn. Επηκοος, ακουστης, ωτακουστης, ακροατης.
Επᾰκριζω. ad summum perduco.
επεὶ δὲ πολλῶν αἱματων επηκρισε. Choëph. 932.
Syn. Εξαννω. επ' ακρον ερχομαι.
Επακτηρ, ῆρος. ὁ. venator.
ανδρες επακτῆρες, ὁ δέ τε σθενεῖ βλεμεαινων. Ρ. 135.
Syn. Κυνηγὸς, κυνηγετης.
Phr. Αιθων επακτηρ καγχαλῶν αγρευματι. Lyc. 109.
Επακτῖος. littoralis.
ενθαδ' επακτιον οἶκον Αγηνοριδης εχε Φινευς. Ap. 2. 178.
Syn. Παρακτιος, παραθαλασσιος, θινωδης, αιγιαλωδης.
Επακτὸς, ἡ, όν. adscititius. 2. peregrinus, vel etiam, mercenarius.
στρατὸν λαβὼν επακτὸν, ερχεται πολιν. Trach. 259. Br.
επεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα επακτὸν αλλοτριον,
θνασκοντι στυγερωτατος. Olymp. 10. 106.
Syn. Συμμαχικος. εισποιητος, αλλοτριος. ουκ ιδιος. αυθαιρετος. ξενος, εισαγωγιμος.
Επᾰλαλκω. opitulor. Vid. Αλαλκω.
ουλοὸν, ελλιτανευε κακῇ επαλαλκεμεν ατῃ. Nic. Th. 352.
Επᾰλαομαι, ῶμαι. pervagor.
ὅστις δὴ μαλα πολλὰ παθῃ, καὶ πολλ' επαληθῇ. ο. 400.
Syn. Αλαομαι, απαλαομαι, αποπλαναομαι, περιφερομαι.
Επαλαστεω. Vid. Αλαστεω.
τον δ' επαλαστησασα προσηυδα Παλλὰς Αθηνη. α. 252.
Επαλγῡνω. * *lexicis intacta.* dolorem creo.* [335.
μὴ μὲν επαλγυνουσα ποσις βουπρηστιδος εχθρῆς. Nic. Al.
Επᾰλειφω. inungo.
αλλὰ παρὲξ ελααν· επὶ δ' ουατ' αλεῖψαι εταιρων. μ. 47.
Syn. Καταλειφω, περιαλειφω, εναλειφω, προσαλειφω, αλειφω, επιχριω.—γυμναζω.
Επᾰλεξεω. auxilior.
τῷ δ' επαλεξησων Σῶκος κιεν, ισοθεος φώς. Λ. 428.
Syn. Επικουρεω, βοηθεω, αλεξεω, επαμυνω.
Επαλἕτρευω. molo. Κυζικον ενναιοντες Ιαονες, εμπεδον αιει πανδημοιο μυλης πελανους επαλετρευουσιν. Ap. 1. 1077.
Syn. Αλεω, αληθω, αλετρευω.

1. Hic versus pro spurio est habitus a Valcken. et a Brunckio omissus. Vid. etiam Ernest. in l.

Επαλθης. * *abest a lex.* salutaris.*
πρωτην μεν Χειρωνος επαλθέα ῥιζαν ἑλεσθαι. Nic. Th. 500.
Επᾰλινδεω. obvolvo.
ιχνια γαρ νυχιοισιν επηλινδητ' ανεμοισι
κινυμενης αμαθου.— Ap. 4. 1463.
Syn. *Εναλινδεω, εκκαλυπτω.*
Επαλκης. validus, robustus.
όταν δ' αὖτ' επαλκες-Θρασεα— Choëph. 413. (*επαλες.* Pauw.)
Syn. *Μεγαλαλκης, παναλκης. ισχυροποιος.*
Επαλλασσω. alterno, vario.
πεῖραρ επαλλαξαντες, επ' αμφοτεροισι τανυσσαν. N. 359.
Syn. *Παραλλαττω, εναλλαττω, ὑπαλλαττω. επιπλεκω. καταπιμπλημι. επιλεγω.*
Επαλξις. pinna muri.
κροσσας μεν πυργων ἐρυον, και ερειπον επαλξεις. M. 258.
Syn. *Προμαχων (τοῦ τειχεος). πτερωμα. εἶλαρ.*
Epith. *Καλη, χρυσεια.*
Επαλπνος. mitis, suavis.
τετρασι δ' εμπετες ὑψόθεν - Σωματεσσι, κακὰ φρονεων.* τοῖς ουτε νοστος ὁμῶς-Επαλπνος εν Πυθιάδι κριθη, * ουδὲ, μολοντων-Παρ ματέρ', αμφὶ γελως γλυκὺς ὦρσεν χαριν· κατὰ λαυρας δ' εχθρῶν απαοροι πτωσσοντι, συμφορᾷ δεδαϊγμενοι. Pyth. 8. 117.
Syn. *Επιτερπης, ἡδυς.*
Επᾰμαξευω. tero plaustris.
και χερσος αῤῥωξ, ουδ' επημαξευμενη-Τροχοισιν,—Ant. 257.
Syn. *Καθαμαξευω.*
Επᾰμαομαι, ῶμαι. coacervo.
δυσετ'· αφαρ δ' ευνην επαμησατο χερσὶ φιλῃσιν. ε. 482.
Syn. *Επισπαω, επισωρευω, επιβαλλω. ανακινεω.*
Επαμβᾰτηρ. qui conscendit vel insidet.
σαρκῶν επαμβατῆρας αγριαις γναθοις. Choëph. 278.
Syn. *Επιβατης, αναβατης.*
Επᾰμειβω, Επᾰμειβομαι. permuto.
τευχεα δ' αλληλοις επαμειψομεν· οφρα και οἶδε. Z. 230.
λωϊον εσσεσθαι· νικη δ' επαμειβεται ανδρας. ib. 339.
Syn. *Διαμειβομαι, παραμειβομαι, αμειβομαι, καταλλασσω, ανταλλασσομαι, αντιδιδωμι.—εξ αμοιβῆς παραγιγνομαι.*
Επαμμενω. Vid. *Επαναμενω.*
Επᾰμοιβᾰδις. *adv.* per vices. —*ὡς αρα πυκνοι αλληλοισιν εφυν επαμοιβαδις· οὺς ὑπ' Οδυσσευς.* ε. 481.
Syn. *Επαμοιβαδον, εναμοιβαδις, εναλλαξ, εναλλαγδην, πολυπλοκως.*
Επᾰμοιβιος, Επαμοιβος. alternans. Vid. *Επημοιβος.*
—*επαμοιβια εργα - Θησειν ανθρωποισι*—H. in Merc. 516.
αλλῳ δ' εμπεδον αλλος ὁμῶς επαμοιβος αρηρεν. Ap. 2. 1077.
Syn. *Αμοιβος, επαλληλος, αμοιβαῖος. επηλλαγμενος.*
Επαμπηγνυμι, *pro* Επαναπηγνυμι.
**ἡρωας δ' εκελευσα περισταδον αμφιχυθεντας δουρατ' επαμπηξασθαι ιδ' αορα κωπηεντα.* (*arma induere, et enses manubriatos.* Eschenbach.)* Orph. 316.
Syn. *Αναπηγνυμι, διαπηγνυμι, εμπηγνυμι, συμπηγνυμι. συναπτω.*
Επαμπισχω. * *idem quod* Επαμπεχω. superinduo.
*ἡμεῖς μὲν οὖν, όταν συ κοσμησῃς νεκυν,**
γῆν τῷδ' επαμπισχοντες, αἰροῦμεν δορυ. Troad. 1147.
Επᾰμυντωρ, ορος. ὁ. auxiliator. 2. vindex.
εσθλώ τοι τουτω γ' επαμυντορε, τοὺς αγορευεις. π. 263.
Syn. *Αμυντωρ, αλεξητηρ.*
Επᾰμῡνω. defendo ab injuria. 2. succurro.
προφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδαων, επαμυναι. Ξ. 357.
Syn. *Προσαμυνω, συναμυνω, αμυνω, επαρκεω, επαλεξεω, επιβοηθεω, επαρηγω, προϊσταμαι.*
Επαμφερω, *pro* Επαναφερω. transfero, refero.
ει δε πεπονθατε δεινα δι' ὑμετερην κακοτητα,
μή τι θεοῖς τουτων μοῖραν επαμφερετε. Solon. *Anal.*i. p. 71.
Syn. *Μεταφερω, παραφερω, επαναφερομαι, επανακομιζω, μεταγω, προστιθημι, απαγγελλω, επαναλαμβανω.*
Επαν, Επην. *conjunct. ab* ἐπεὶ ἄν. postquam. Vid. Επει.
γῆρας επαν μεν απῇ, πᾶς ευχεται· ην δε ποτ' ελθῃ,
μεμφεται. εστι δ' αει κρεῖσσον οφειλομενον. Ep. 1. 2.
ερχομ' εχων επι νηας, επην κεκαμω πολεμιζων. A. 168.
†*επᾶν εν αγαθοῖς ευνοουμενος τις ων,*
ζητεῖ τι κρεῖττον ὧν εχει, ζητεῖ κακα. Stobæ. Grot. Tit. iv.
Επᾰνᾰβαλλω. differo. *med.* Επαναβαλλομαι. induo.
και θαιματια τἀνδρεῖά γ', ἅπερ εκλεψατε,
επαναβαλεσθε,—Ecc. 275. ubi vidend. Brunck.
Syn. *Περιστολιζω, επιβαλλω, περιβαλλω, αναβαλλω, ὑπερβαλλομαι, ὑπερτιθημι, ανατιθεμαι.*
Επᾰνᾰβοαω. acclamo.
ὑμᾶς αγειν. αλλ' εἶα, τεκεα, θαμιν' επαναβοῶντες. Plut. 292.
Syn. *Αναβοαω, επιβοαω, παραβοαω, επιφθεγγομαι.*
Επᾰναγκαζω. cogo, compello. —*αλλ' επηναγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βιαν πρασσειν ταδε.* Prom. 673.
Syn. *Εξαναγκαζω, εισαναγκαζω, αναγκαζω.*
Επᾰνᾰγορευω. præconis voce pronuncio.
τῇδε μεντοι θ' ἡμερᾳ μαλιστ' επαναγορευεται. Av. 1072.
Exp. *Αναγορευω, ανακηρυττω.*
*Επᾰνᾰγω. retrorsum ago, reduco. 2. profero in altum, *sc.* mare navem.
1. *δίς με τυραννησαντα τοσαυτάκις εξεδιωξε*
δῆμος Ερεχθῆος, δις δ' επανηγαγετο
τον μεγαν εν βουλαῖς Πεισιστρατον, ὃς τον Ὁμηρον
ηθροισα, σποραδην το πρὶν αειδομενον.
ἡμετερος γὰρ κεῖνος ὁ χρυσεος ἦν πολιητης,
ειπερ Αθηναῖοι Σμυρναν επῳκισαμεν. Ep. ἀδ. 308.*
Επᾰνᾰδῐπλαζω. duplico.
τῶν δ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε και δυσευρετον,
επαναδιπλαζε, καὶ σαφῶς εκμανθανε. Prom. 816.
Syn. *Αναδιπλοω, αναδιπλασιαζω, επιδιπλοω, επαναφερω. αναλαμβανω.*
Επᾰναιρεομαι. capesso. 2. occido.
**αλλ' οἱ θεοί σφι μητε τὴν πεπρωμενην*
εριν κατασβεσειαν, εν δ' εμοὶ τελος
αυτοῖν γενοιτο τῆσδε τῆς μαχης πέρι,
ἧς νῦν εχονται, κἀπαναιροῦνται δορυ.* Œd. C. 434. (421. Br.)
Syn. *Επαιρω, (κατ' αλληλων,) εξαιρεομαι, επιλαμβανω. —αναιρεω.*
Επᾰναιρομαι. elevo meipsum.
**σὲ γάρ, ὃς Μηδοισι διεξιφισω περι τῆς χωρας Μαραθῶνι,*
και νικησας ἡμῖν μεγαλως εγγλωττοτυπεῖν παρεδωκας,
επὶ ταῖσι πετραις ου φροντιζει σκληρῶς σε καθημενον οὕτως·
ουχ ὥσπερ εγὼ ῥαψαμενός σοι τουτὶ φερω. αλλ' επαιρου,
*κᾆτα καθιζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τριβῃς τὴν εν Σαλαμῖνι.** Eq. [781.
Syn. *Επεγειρομαι, εγειρομαι, επανισταμαι.*
Επᾰνᾰκρουω. repello, inhibeo, &c.
αταρ, το δεῖνα, δεῦρ' επανακρουσαι παλιν. Av. 648.
Syn. *Ανακρουω, επανακαμπτω, ὑποστρεφω, επαναβαινω.*
Επαναμενω. exspecto.
αλλ' επαναμεινόν μ' ολίγον εισελθὼν χρονον. Nub. 801.
αλλά μοι τορῶς τεκμηρον,
ὅ, τι μ' επαμμενει παθεῖν. Prom. 606.
Syn. *Αναμενω, απομενω, εμμενω, επιμενω, περιμενω, προσμενω, παραμενω. αποκειμαι.*
Επᾰνᾰπηδαω. insilio. Vid. Επιπηδαω.
επος πρὸς επος ηρειδομεσθ'· εἶθ' οὗτος επαναπηδᾷ. Nub. 1378.
Επᾰνᾰστᾰσις. subversio.
τρεφων δυ' ατα, κἀπαναστασεις θρονων. Antig. 533. Br.
Syn. *Αναστασις, εξαναστασις, επισυστασις, επανεγερσις, διαστασις, επαναστημα.*
Επᾰνᾰτῐθημῐ. superimpono.
δυου παλιν· φερ', επαναθῶ σοι και ξυλον. Vesp. 148.
Syn. *Επιτιθημι.*
Επαναφερω. transfero, refero.
μοιχὸς γὰρ ην τυχῃς ἁλοὺς, ταδ' αντερεῖς προς αυτὸν,
ὡς ουδὲν ἠδικησας· εἶτ' εις τον Δι' επανενεγκεῖν. Nub. 1079.
Επαναφῡσαω. respiro.
σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, επαναφυσα Περσικόν. Thesm. 1186. (75. B.)
Syn. *Αναφυσαω, εμφυσαω, συμφυσαω, αναπνεω.—αειδω.*
Επαναχωρεω. recedo. Vid. Επανερχομαι.

προσιοντα· φερε νῦν επαναχωρησω παλιν. Eccles. 28.
*Επανδρόω. maribus compleo. Ap. 1. 874. *pro quo* Morellus *male, ut opinor*, Εισανδροω.*
Επανειμι. redeo. Vid. Επανερχομαι.
ιαχων καναχαν επανεισιν. Trach. 652.
Phr. Αυται παλιμπορευτον ἵξονται βασιν. Lyc.
Επανερομαι, Επανειρομαι. rursum interrogo.
ταδε σ' επανερωμαι. Pers. 973. (Pors.)
Syn. Ανερομαι, ανειρομαι, ανερωταω, αναγορευω.
Επᾰνερχομαι. redeo.
ου Πατροκλῆς, ου Πυῤῥος απὸ Τροιας επανελθών. Theoc. 15.
—επανερχομενοι δε θαλασση, [140.
και με λιθοις ολεσουσιν— Sibyl. l. 7.
Syn. Ανερχομαι, απερχομαι, επαναχωρεω, επαναστρεφω, επαναβαινω, επανακαμπτω, επανειμι, επανηκω.—επερχομαι, διερχομαι.—αναπτυσσω.
Επανθεω, Επανθιαω. effloresco.
*ταῖσι δ' εμαῖς οΐεσσι παρεστι μεν ἁ μελιτεια
φερβεσθαι,* πολλὸς δε και ὁ ροδοκισσος επανθεῖ. Theoc.5.130.
—ουδέ περ ὅσσον επανθιοωντας ιουλους-Αντελλων·— Ap.3.
Syn. Εξανθεω, απανθεω.—απολαμπω.—βλαστεω. [519.
*Επανθοπλοκεω. flores in coronam necto. *Strato*, An. ii. 360.*
Επανθρᾰκίδες, *ων. αἱ. pisciculi, qui super carbonibus assantur.
και γαρ προτερον επανθρακιδων εμπλημενος,
απεδωκ' οφειλων τῷ γραφεῖ τριωβολον. Vesp. 1127.*
ἡνίκ' αν επανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι.(*Pæon.Tetr.*)Ach.670.
*Επανθρᾰκιζω. super carbonibus asso.
μονον θεῶν γὰρ διά σ' επανθρακιζομεν. Av. 1546.*
Επᾰνιστημι. excito, erigo. *in aor. 2. et perf. et med.* assurgo,&c.
οἱ δ' επανεστησαν, *πειθοντό τε ποιμένι λαῶν. B. 85.
φθειρῶν τ' αριθμὸν, και κωνωπων, και ψυλλῶν ουδὲ λεγω σοι
ὑπὸ τοῦ πληθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ανιῶσιν,
επεγειρουσαι, και φραζουσαι· Πεινησεις,* αλλ' επανιστω. Plut.
επανισταμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ορνεοις. Av. 1583. [537.
Syn. Ανιστημι, εξανιστημι.—ανισταμαι, εξανισταμαι, προσανισταμαι, διανισταμαι, ὑπανισταμαι.
Επᾰνορθοω. in integrum restituo. Vid. ad v. Αντακροαομαι.
Syn. Επανορθοῦμαι, ανορθοω, κατορθοω, εξυρθοω.
Επαντανύω. **potius* Επεντανυω. qu. vid.*
Syn. Εκταννω, ενταννω, καττανυω, προστανυω, ανατεινω, εκτεινω.
Επαντελλω, *pro* Επανατελλω. exorior; *item*, 2. *transitive*.
οἷά τε λευκοπαρῃος επαντελλουσα σεληνη. Musæ. 57.
2. ποδὸς ιχνος επαντελλων. Phœn. 105.
Syn. Ανατελλω, ὑπερτελλω, εξαναδυομαι. 2. επαναγω, αναβιβαζω, αναφερω.
Επαντια. οἵ τοτ' επαντια σεῖό τ' Ιαονες αθροοι εἶεν. H. in Apol. 152. (al. ὅς τοτ' επαντιασει', ὅτ' Ιαονες.)
Επᾰνύω. perficio. Vid. Εξανυω.
—ουδέ ποτε σφιν-Νικη επηνυσθη,— Hes. α. 311.
*Επᾰνω. *adv.* supra. 2. supra quam.
μαρτυριην δε φερει την επανω νεφελην. Ep. ἀδ. 262.*
Επᾰνωθεν. *adv.* desuper. Vid. Πεισανδρος.
*Επᾰνωθῐ. *adv.* supra. [311.*
*τῆς κηλης δ' επανωθι τὰ φορτία παντα τεθεικώς. Lucian. *An*.ii.
Επαξῐος, ου. ὁ ἡ. dignus.
ατρεκεως ἱερειαν επαξιον εὑρατο Κυπρις. Musæ. 66.
Syn. Αξιος, αξιοπρεπης, ἁρμοδιος.
Επαξιως. *adv.* pro dignitate.
επαξιως γαρ Φοῖβος, αξιως δε σὺ,
πρὸ τοῦ θανοντος τηνδ' εθεσθ' επιστροφήν. Œd.T. 133.
Syn. Αξιως, καταξιως, ενδικως, κατ' αξιαν.
Επαξιοω. postulo. 2. censeo.
ὁ γαρ ξενος σε και πολισμα-Και φιλους επαξιοῖ
δικαιαν χαριν παρασχεῖν, παθών. Œd. C. 1567. (1496. Br.)
τὰ δ' αλλα παντα, καὶ σιωπωσης εμοῦ,
επαξιῶ σε, δαιμον' οντ', εξειδεναι. Soph. El. 660.
Syn. Αξιοω, επιζητεω, παρακαλεω.
Επαξονιος, ου. ὁ ἡ. qui circa axem volvitur.
θαλψας εν πυρὶ πρῶτον επαξονιῳ κυκλα διφρῳ. Theoc. 25. 249.
Επᾰοιδή, ῆς. ἡ. incantatio.
ἔδησαν επισταμενως· επαοιδῇ δ' αἷμα κελαινον
εσχεθον·— τ. 457.
Syn. Επῳδή, επασμα, γοητεια, γοητευμα, φαρμάκεια, τερθρεια. Epith. Μαλακη.
Επαοιδὸς, οῦ. ὁ. incantator. Vid. Επῳδος.
ου μαντεῖς, ου φαρμακεας, ου μὴν επαοιδούς. Sib. l. 3.
Syn. Επῳδος, γοης, φαρμακυς, τερθρευς.
Επᾰπειλεω. insuper minor; minor.
λῆγ' εριδος, τὴν πρῶτον επηπειλησ' Αχιλῆϊ. A. 319.
Syn. Απειλεω. καταπειλεω, διαπειλεω, εμβριμαομαι, κατομνυμι.
Επαποδυομαι. accingor rei gerendæ.
αλλ' επαποδυωμεθ', ανθρωποι[1], τουτωὶ τῷ πραγματι. Lys.615.
Syn. Εγχειριζω, εγχειρεω, εφισταμαι, παρασκευαζω (ἑαυτον.)
Επᾰπορεω. addubito.
δειλαιος, ὡς ες πολλά γ' επαπορεῖν[2] εχω. Trach. 1259. (45. B.)
Syn. Απυρῶ, απορουμαι, διαπορῶ, διαπορουμαι, εξαπορεω.
Επαπῠω, Επηπυω. acclamo.
λαοὶ δ' αμφοτεροισιν επηπυον, αμφὶς αρωγοί. Σ. 502.
Syn. Ενεργεω. επαΰτεω. βοαω, επιβοαω.
Επᾱρα, ᾶς. ἡ. imprecatio. Vid. Αρα.
εξ εμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ετελειον επαράς. I. 456.
Επαρᾱσιμος. exsecrabilis.
σπερματα μὴ κλεπτειν· επαρασιμος, ὅστις αρεῖται. Phocyl. 16.
Syn. Απαρατος, επαρατος, καταρατος, επικαταρατος, αρασιμος, απευκτος.
Επαργεμος. cæcus, obscurus.
αιδὼς γὰρ εν λεχθεῖσιν ουκ επαργεμους
λογους τιθησιν·— Choëph. 663. (νοῦν επ—Pauw.)
Syn. Σκοτεινος,—ασημος. ουκ οξυωπυς. τυφλος.
Επαρδευω, et Επαρδω. irrigo.
—επαρδευσει δε βροτοῖσι. Sibyl. l. 5.
Syn. Διαρδω, καταρδω, προσαρδω, αρδευω.
Επᾰρηγω. adjuvo.
μητηρ ὡς, Οδυσῆϊ παρισταται, ηδ' επαρηγει. Ψ. 783.
Syn. Επαλεξεω, επαμυνω, συναρηγω, αρηγω.
Επᾰρηγων. ὁ ἡ. auxiliator. Vid. Επαρωγος.
—πολεῖς δ' επαρηγονες αλλοι-Εκταθεν.— Ap. 1. 1039.
Επᾰριστερα. *adv.* sinistre. 2. inepte.
οὗτος, τι δρᾷς; επ'[3] αριστερ' οὕτως αμπεχει; Av. 1566.
επαριστερ' εμαθες, ὦ πονηρε, γραμματα. Theognet. ap. Ath.
Syn. Επαριστερως, σκαιῶς. ευωνυμως. [p. 104.
Επαρκειᾶ, Επαρκεσις. auxilium.
και δη τιν' ἡμας εἰς επαρκειαν καλεῖς; Hec.752. *Pors. *qui scribit* ἐπάρκεσιν.
και γῆς αδειαν,* και γενους επαρκεσιν. Œd. C. 460. (47. Br.)
Syn. Βοηθεια, επιβοηθεια, επικουρια, αμυνη, αλκαρ, αρωγη. πορισμος.
Επαρκεω. propulso. 2. opem fero.
νηπιος· ουδέ τί οἱ τογ' επηρκεσε λυγρὸν ολεθρον. B. 873.
ουτε τι Τηλεμαχος τογ' επηρκεσεν, ουτε τις αλλος. ρ. 568.
*—αλλὰ σημαινειν σε χρὴ,
τί χρὴ τὸν εὖ πρασσοντα μὴ πρασσουσιν εὖ*
φιλοις επαρκεῖν.— Hec. 977.
Syn. Απειργω, απελαυνω, επαμυνω. 2. ὑπηρετεω, διαρκεω, εξαρκεω, παρεχω, ποριζω, εκποριζω, ὑποτιθημι, ὑπουργεω.
*Επαρκῖος, ου. ὁ ἡ. sufficiens.
πλοῦτον εχειν εθελω τον επαρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
θυμὸν αεὶ κατεδει χρυσομανὴς μελετη. Paul.Sil.*An*.iii.100.*
Επαρκουντως. *adv.* sufficienter. Vid. Εξαρκουντως.
ου ζῶ; κακῶς μεν, οἶδ'· επαρκουντως δ' εμοί. Soph. El. 356.
Επαρμᾰ, ᾰτος. το. locus editus. 2. tumor. 3. inflatio, superbia.

---

1. "Istud ἄνθρωποι metri ratio facessere jubet, quod alias per se "ineptissimum est. Duo Regii dant ἄνδρες, quod etiam sine Codd. "proclive erat reponere." Brunck. in l.
2. At lectio est mendosa, et vox ἐπαπορεῖν nullius pretii. Brunck. ex Aldo et vett. Codd. τἀπορεῖν.
3. Ita divisim ex tribus Codd. dedit Brunck. Eodem forsan modo in sequenti versiculo scribi debet. Sed vid. Damm. c. 422. a.

—αν χρυσοφορῇς, τουτο τυχης εστιν επαρμα. Sent.
Syn. Επαρσις, αρσις, εξαρμα, εξαρσις, διαρμα, αιωρημα, αυθαδεια, ὑπερηφανια.

Επᾰρουρος. agricola.
βουλοιμην κ' επαρουρος εὼν θητευέμεν αλλῳ. λ. 488.
Syn. Αγροτης. κηπουρος. θης. επιγειος.

Επαρτης, εος. ὁ ἡ. qui est in promptu.
νηῦς τε κατειρυσται, και επαρτέες εισὶν ἑταῖροι. θ. 151.
Syn. Ετοιμος, επηρης, ευτρεπης, προχειρος, εξηρτισμενος.

Επαρτιζω. paro, perficio.
αλλ' αὔτως αγορῆθεν επαρτιζοντο νεεσθαι
σπερχομενοι·— Ap. 1. 877.
Syn. Διαχωριζω.—απαρτιζω, εξαρτιζω, καταρτιζω.

Επαρτυω. adapto.
αυτίκ' επηρτυε πῶμα, θοῶς δ' επὶ δεσμὸν ιηλε. θ. 447.
Syn. Αναρτυω, εξαρτυω, καταρτυω, συναρτυω, αρτυω, αρτυνω, ἁρμοζω, εφαρμοζω, αρω, επαρω.

Επαρχομαι. auspicor.
νωμησαν δ' αρα πᾶσιν, επαρξαμενοι δεπαεσσιν. Α. 471.
Syn. Απαρχομαι, εξαρχομαι, εναρχομαι. καταρχομαι, αρχομαι. ενισταμαι, επιβαλλομαι.

Επαρω. *fut.* αρῶ. et *Æol.* αρσω. *unde* aor. 1. ἦρσα. adapto.
* εστιν τοι θαλαμος, τόν τοι φιλος υἱὸς ετευξεν
Ἡφαιστος,* πυκινὰς δὲ θυρας σταθμοῖσιν επῆρσεν. Ξ. 338.
εἶχον επημοιβοὶ· μια δε κληῒς επαρηρει. Μ. 456.
ὅπλα δ' επαρμενα παντα τεῷ εγκατθεο οικῳ. Hes. ε. 625.
Syn. Αρω, ἁρμοζω, εφαρμοζω, εναρμοζω.

Επᾰρωγὴ, ῆς. ἡ. auxilium.
*—θαρσει δε συνημοσυνῃσιν Αθηνης,
ηδὲ θεοπροπιῃσιν, επεὶ μαλα δεξιὰ Φοῖβος
εχρη,* ατὰρ μετεπειτά γ' αριστηων επαρωγῇ. Ap. 1. 302.
Syn. Αρωγη.—ἐλκηθμος.

Επᾰρωγός. auxiliator.
ου γὰρ εγὼν επαρωγὸς ὑπ' αυγὰς ηελιοιο. λ. 497.
Syn. Αρωγος, αλεξητηρ, βοηθος, επικουρος, επαρηγων. * επιταρροθος. επιρροθος.*

Επασκεω. exerceo.
—επασκησω κλυταῖς-Ηρωα τιμαῖς. Nem. 9. 23.
—επησκηται δέ οἱ αυλὴ-Τοιχῳ και θριγκοῖσι,— ρ. 266.
Syn. Διασκεω, εξασκεω, κατασκεω, διακοσμεω, κατακοσμεω. —σεβομαι, ἁγνευω.

Επασσῦτερος. creber; alter post alterum.
—οἱ δέ νυ λαοὶ-Θνῆσκον επασσυτεροι·— Α. 383.
Syn. Συνεχης, πυκνος, επαλληλος,—νητος. αμηρυτος.

Επασσῦτεροτρῖβης. idem.
επασσυτεροτριβῆ τα χερὸς ορεγματα. Choëph. 424.
Exp. Αλλεπαλληλον κτυπον ποιοῦντα.

Επαστραπτω. fulgeo. 2. emitto splendorem.
τρὶς γὰρ επαστραψας Ευριπιδῃ εκ Διὸς αιθήρ. Bian. *An.* ii. 157.*

Επαυλιον. villula. 2. sedes. τὰ ἐπαύλια. repotia.
*—ιθι, πρηεῖα γυναικῶν,
τὴν ὁδὸν, ἣν ανιαι θυμαλγεες ου περοωσι.
πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξεινοιο καλιῆς
μνησομεθα·* ξυνὸν γὰρ επαυλιον εσκεν ἅπασιν. Call. *fr.* Hecales, ap. Suid. v. Επαυλια.
Syn. Αυλιον, εναυλιον, εναυλος, επαυλος, καλυβη, μανδρα, κλισιον. Epith. Αβληχες, αμυκητον.

Επαυλειος. **pro h. v. citatur* Aristoph. Vesp. 1473. (82. Br.) *at sincera scriptura est,* τίς επ' αυλειοισι θυραις θασσει;

Επαυλιον. το. villa. 2. sedes.—Vid. ad v. Αβληχής.—3. τὰ ἐπαύλια, repotia, secundus nuptiarum dies; *i. e.* τὰ ἐπαύλια ἱερὰ, τὰ ἐπὶ τῇ νεώστὶ ὑπὸ τοῦ νυμφίου πεπηγμένῃ αὐλῇ γιγνόμενα.
2. ταῦθ' Ἡροῦς τα παροιθεν επαυλια, τοῦτο το πυργον
λειψανον, ὁ προδοτης ὧδ' επεκειτο λυχνος. Antip. Thess. *An.* ii. 123.*

Επαυλῖς, εως. ἡ. villa, casa, domus, stabulum, ovile.
δημου επορνυμενοι λαοὶ πορθεσκον επαυλεῖς. Ap. 1. 800.
Syn. Καλυβη, κλισια, οικιον, μονη. μανδρα, στεγη, επαυλισμα, ἑδρα.

*Επαυλον. το. idem cum sequ.
τὸν μονιον και επαυλα βοῶν και βωτορας ανδρας. Leon. Tar. [*An.* i. 221.

Επαυλος, ου. ὁ. stabulum.
πολλὰ μὲν αυτὸς εγὼ ληΐσσομαι, αλλα δ' Αχαιοὶ
δωσουσ',* εισόκε παντας ενιπλησωσιν επαυλους. Ψ. 357.
Syn. Αυλη, επαυλιον, εναυλος.

Επαυραω, Επαυρεω, Επαυρισκω, Επαυρισκομαι, Επαυρομαι. *fruor, *quasi suavi aliqua aura;* fruor *in genere;* gusto. *Vid. Damm.* c. 100. 2. damnum accipio; pœnas luo.
1. αλλῳ δ' εν στηθεσσι τιθει νοον ευρυοπα Ζεὺς
εσθλὸν,* τοῦ δέ τε πολλοὶ επαυρισκοντ' ανθρωποι. Ν. 732.
—ἵνα παντες επαυρωνται βασιλῆος. (*ironice.*) Α. 410.
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, παρος χροα λευκὸν επαυρεῖν. Λ. 572.
*2. μηδὲ σύ γε ξεινων καὶ πτωχῶν κοιρανος εἶναι,
λυγρὸς εών·* μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον επαυρῇ. σ. 105.
πολλάκι και ξυμπασα πόλις κακοῦ ανδρὸς επαυρεῖ. Hes. ε. 240.
Syn. 1. Επαυριζω, εφαπτομαι, επιθιγω. απολαυω, επαπολαυω, απολαμβανω, επιτυγχανω, επιψαυω, επιτελεω. 2. δικας διδωμι.

Επαΰτεω. acclamo.
βαλλων ωκὺν οϊστόν· επηΰτησε δὲ λαός. Call. 2. 101.
ες γαῖαν· Βεβρυκες δ' επαΰτεον· εκ δ' ἑτερωθεν. Theoc. 22. 91.
Syn. Αναΰω, ανακραζω, επιβοαω, επαπυω, επαΰω, επιθωΰσσω.

Επαυχενιος. qui cervici imponitur. φερειν δ' ελαφρῶς επαυχενιον λαβόντα-Ζυγόν γ' αρηγει.— Pyth. 2. 171.
Syn. Εναυχενιος, παραυχενιος, περιαυχενιος.

Επαυχεω. glorior ob.
ὡς κἀμ' επαυχῶ τῆσδε τῆς φημης ἄπο
* δεδορκότ', εχθροῖς, αστρον ὡς, λαμψειν ετι.* Soph. El. 65.
επαυχησας δε τοῖσι σοῖς λογοις. Av. 627.
Syn. Εξαυχεω, ὑπεραυχεω, αυχεω. μεγαφρονεω. θαρρεω. επευχομαι.

Επαΰω. Vid. Επαΰτεω.
κἂν απικη[1], τοδε μοι τρὶς επαῦσον, Ω φιλε κεῖσαι. Theoc. 23. 44.

Επαφαναινω. arefacio.
μα Δί' ου δηθ', ὥστ' επαφαναν θην
Παναθηναιοισι γελων, ὅτε δη— Ran. 1089.*(1116. Inverniz.)
vulgo ἀπεφανάνθην. sed vid. Brunck. in l.*
Syn. Επιξηραινω, αφανιζω.

Επᾰφαω, Επαφαομαι. contrecto. Vid. Επαφος.
εν δ' ἦν Ζεὺς Κρονιδης, επαφωμενος ηρέμα χερσὶ
πορτιος ειναλιης*(Ιναχιης, *e Piersoni conject.*)*—Mosch. 2. 50.
Syn. Αμφαφαω, εφαπτομαι, επιψαυω.

Επᾰφὴ, ῆς. ἡ. contrectatio.
—τῆς οιστροδονου-Βοὸς εξ επαφῆς,— Æsch. Supp. 18.
Syn. Αψις, συναψις, συναφη, ψηλαφημα, ψηλαφησις, προσαφη.

Επᾰφος. filius Jovis et Ἰοῦς.
ενταῦθα δή σε Ζεὺς τιθησιν εμφρονα,
επαφῶν αταρβεῖ χειρὶ, καὶ θιγων μονον·
επωνυμον δε τῶν Διὸς γεννηματων
τεξεις κελαινὸν Επαφον·— Prom. 850.

Επᾰφριζω. spumam ago; despumo.
αλλ' ὅταν αχηση πολιος βυθος, ἁ δε θαλασσα
κυρτον επαφριζῃ, τα δε κυματα παντα μεμηνῃ,
ες χθονα παπταινω και δενδρεα, ταν δ' ἁλα φευγω. Mosc. 5.
Syn. Αφριζω, απαφριζω, εξαφριζω.

Επᾰφυω, Επαφυσσω. super effundo.
* ὡς αρ' εφη· γρηῢς δὲ λεβηθ' ἕλε παμφανοωντα,
τῷ ποδας εξαπενιζεν, ὕδωρ δ' ενεχευατο πουλὺ
ψυχρόν·* επειτα δε θερμὸν επηφυσεν·— τ. 386.
Syn. Επιχεω.

Επαχθής. gravis, molestus. [B.
οιδουσαν ὑπὸ κομπασματων, και ῥηματων επαχθῶν. Ran. 940.
Syn. Βαρυς, αλγεινος, αηδης, επιφθονος, επιπονος.

* Επαχλῦω. caligo, obtenebror.

---

1. Valcken. edidit ἀπίῃς pro ἀπίκῃ. Adhuc tamen restat vitium. Nam in αὔω, αὐτεω, et eorum derivativis, secunda syllaba, in Homero certe, semper producitur. Sed in hoc Idyllio multa sunt mendosa; nonnulla etiam, ni fallor, ætatis Theocrito recentioris indicia.

τως ιδεειν, ὡς τις τε νεῳ ενι ηματι μηνην
η ιδεν, η εδοκησεν επαχλυουσαν ιδεσθαι. Apoll. 4. 1479.

Επαχλυοω. obtenebro. apud Arat.

Επαχνίδιος, α, ον. corpori, tanquam ἄχνη sive lanugo, inhærens. ἅπαξ λεγ.
χθιζὸς επαχνιδιαν ὡς απελουσε κονιν. Zonas, *An.* iii. 331.*

Επεγγελαω. illudo, insulto.
ιθ', εγκονει, ξυγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι παντες κειμενοις επεγγελᾷν. Aj. 1008. (988. Br.)
Syn. Διαγελαω, εγγελαω, καταγελαω, προσκαταγελαω, επιγελαω.

Επεγειρω. excito.
μηπω τηνδ' επεγειρε· σὺ δ' ενθαδε ειπὲ γυναιξίν. χ. 431.
Syn. Ανεγειρω, διεγειρω, εξεγειρω, εγειρω, ανακινεω.

Επεγκαπτω. devoro.
a. εχε νυν, επεγκαψον λαβὼν ταδί. b. τί δαί; Equit. 491.
Syn. Επιφαγεῖν, εγκαπτω, ανακαπτω.

Επεγκαγχαζω. rideo in aliqua re. Vid. not.
επεγκαγχαζων[1] τοῦ δεδουποτος μορου. Lyc. 285.
Syn. Εγκαγχαζω, επικαγχαζω, επιγελαω.

Επεγκελευω. Vid. Εγκελευω.
αλλ' οὖν επεγκελευε *γ', ὡς ευψυχιαν
φιλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησωμεθα. Cycl. 648.*

Επεγκεραννυμι. immisceo.
αφρον επεγκερασαιο, θοοῦ δορπηΐα κεπφου. Nic. Al. 166.

Επεγκολαπτω. incido.
λυγοισι τετρανθεῖσα, τας ὁ λυμεων
επεγκολαπτειν αστενακτος αινεσει. Lyc. 781.
Syn. Εγκολαπτω, εγγλυφω, εγχαραττω, εγκοπτω.

Επεγκρεμαμαι. suspendo. [372. e.
ηέρι δε ξηρανον, επεγκρεμασαιο δε καπνῷ. Nic. ap. Ath. p.

Επεγρομαι. expergefio. Vid. Εγρομαι.
Αλκμηνα δ' εσακουσε βοᾶς, και επεγρετο πρατα. Theoc. 24. 34.

Επεγχᾰλᾴω. *hoc compositum prætermittunt lexici.*
δεσμὰ δ' επεγχαλαουσι γενειάδος— Nic. Al. 439.

Επεγχεω. *infundo. admisceo. Æsch. Agam. 1140. P.
καὶ δὴ πρὸς ᾠδὰς εἰρπ'.* εγὼ δ' επεγχεων
αλλην επ' αλλῃ, σπλαγχν' εθερμαινον ποτῷ. Cycl. 422.
Syn. Επεγχυω, επιχεω, εγχεω.

Επεὶ, Επειὴ, Επειδὰν, Επειδή[2]. postquam, quoniam. V. Επαν.
οἱ δ' επεὶ οὖν ηγερθεν, ὁμηγερέες τ' εγενοντο. Α. 57.
αψ Δαναῶν ες ὁμιλον, επεί χ' ἑῶμεν πολεμοιο. Τ. 402.
εγχει ορεξασθω· επειὴ πολὺ φερτερον οὑτως. Δ. 307.
ταρβεῖ, επειδὰν πρῶτον εσιζηται λοχον ανδρῶν. Ν. 285.
φυσει, επειδὴ πρῶτα τομὴν εν ορεσσι λελοιπεν. Α. 235.
Syn. Επ' αν, επει αν, ὁπηνικα, ὁτε, ὁτι, επειδηπερ, ὁταν, ὁποταν, επει περ.

Επειγευς. Nom. Pr.
υἱὸς Αγακλῆος μεγαθυμου, δῖος Επειγεὺς,
ὅς ῥ' εν Βουδειῳ ευναιομενῳ ηνασσε. Π. 571.

Επειγω. urgeo. Επειγομαι. festino.
καὶ μαλα τειρομενοί περ· αναγκαιη γὰρ επειγει. Ζ. 85.
τῷ, μή τις πρὶν επειγεσθω οικονδε νεεσθαι. Β. 354.
Syn. Κατεπειγω, καταγω, καθελκω, κατασπερχω, επισπερχω, διωκω, διωθεω, ελαυνω, καταπονεω, βαρεω, σπουδαζω, σπευδω, σπευδομαι, επισπευδω, ερεθιζω, ανιαω.

Επειδω. inspicio.
οχθησας δ' αρα εἶπε, Ϝιδὼν επὶ Ϝοινοπα ποντον. Ψ. 143.
επεῖδες, ὦ ματαια, τανδ' ὕβριν; Trach. 904. (890. Br.)
Syn. Προσειδω, κατειδω, εφοραω, θεαομαι.

Επεικαζω. conjicio.
μακραιων θ', ὡς επεικασαι. Œd. C. 149.
Ιολην ελεξας, ὡστ' επεικαζειν εμέ. Trach. 1236. (22. Br.)
ἢ καὶ δαμαρτα τηνδ' επεικαζων κυρῶ-Κεινου;— Soph. El. 665.
Syn. Εικαζω. τεκμηριον ποιοῦμαι.

Επεικελος. *perperam pro Ἐπιείκελος. qu. v.*
Syn. Εικελος, αλιγκιος, εοικως.

Επεικτης. ὁ κατεπείγων. Suid. *qui e Piside citat,*
ὅπως ὑφεξῃ τοῖς επεικταις αγγελοις.

Επειμι. succedo, advenio, obeo.
αλλ' ἤτοι μὲν εγὼ πολυδενδρεον αγρὸν επειμι. ψ. 359.
τὴν δ' εγὼ ου λυσω, πρίν μιν καὶ γῆρας επεισιν. Α. 29.
Syn. Επερχομαι, καταλαμβανω.

Επειμι. sum super et post.
μηκέτ' επειτ' Οδυσῆϊ καρη ωμοισιν επειη. Β. 259.
λεπτοτατη δ' επεην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διὰ πρό. Υ. 276.
Syn. Επιγιγνομαι, επιμενω, επικειμαι.

Επειοι. Elidis incolæ. Vid. Ηλεῖοι.
ταῦθ' ὑπερηφανεοντες Επειοὶ χαλκοχιτωνες,
ἡμέας ὑβριζοντες, ατασθαλα μηχανοωντο. Λ. 694.
Epith. Μεγαθυμοι, αγχεμαχοι, φαιδιμοεντες.

Επειός. Nom. Pr.
ὡς εφατ'· ωρνυτο δ' αυτίκ' ανὴρ ἠΰς τε μεγας τε,
ειδὼς πυγμαχιης, υἱὸς Πανοπῆος Επειός. Ψ. 664.
Epith. Αρηΐφιλος, εὔμελιος, αγλαομητις, δῖος.

Επειπεῖν. insuper dicere.
—πᾶς τις επειπεῖν-Ψογον *αλλοθροοις
ευτυκος[3]. ειη δὲ τὰ λῷστα.* Æsch. Supp. 969. P.
Syn. Προσεπειπεῖν, προσειπεῖν, επαυδαω.—επιβαλλω.

Επειρυω. Vid. Επερυω.

Επεισαγμα. (*al.* Επισαγμα.) quod superinductum est; accessio.
δεινόν γε τοὐπεισαγμα τοῦ νοσηματος. Philoct. 767. (55. B.)
Syn. Επεισοδος, προσθηκη, επιδοσις.

*Επεισᾰγω. superinduco.
φεῦγ' απὸ Μουσαων, ιθι τηλόσε, μηδ' ὅσον οψει
βασκανον ευψηκτῳ δῆξιν επεισαγαγης. Evenus, *An.* i. 167.*

Επεισακτος. adscititius.
*—εἶναί φασι τας αυτοχθονας
κλεινὰς Αθηνας,* ουκ επεισακτον γενος. Ion. 589.
Syn. Επεισαγωγιμος, εισαγωγιμος, επεισοδιος, επεισοδιωδης, εξωτικος. επικτητος, επελευστικος, επιβλητος, επιῤῥυτος, προεγγραπτος, παρεγγραπτος, αλλοτριος.

Επεισβαλλω. superinfundo.
οσμῇ κατῆρες, μικρὸν, αλλ' επεισβαλεῖν
ἡδὺ σκυφον τῷδ' ασθενεστερῳ ποτῷ. Eur. Elec. 499.
Syn. Επιβαλλω, εισβαλλω, κεραω.

Επεισκυπτω. furtim ingredior.
επεισκυπτει δομοις. Ath. l. 15.
Syn. Εγκειμαι, επεισπιπτω.

Επεισοδιος. ὁ ἡ. superinductus, adventitius.

Επεισοδιον. pars fabulæ quasi adventitia.
—και φυκους ανθος, επεισοδια. Ep. l. 7. *(Jo. Scapula *citat,* ἄνθος ἐπεισόδιον, *et ad voc. præc. refert.*—Rufini *est Epig.* An. ii. 393.*)
Exp. Το εισφερομενον τῷ δραματι, εξω τῆς ὑποθεσεως ον. —το εξαγωνιον ἅπαν πρᾶγμα.

Επεισοδος. ingressio. Vid. Εισοδος.
*ανδρες, χθονὸς τῆσδ' εγγενεῖς οικητορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ομματων ειληφότας
φοβον νεωρῆ* τῆς εμῆς επεισοδον. Œd. C. 761. (28. B.)

Επεισπαιω. insilio, irruo. Vid. Εισπαιω.
ἡμῖν γὰρ αγαθῶν σωρὸς εις τὴν οικιαν
επεισπεπαικεν ουδὲν ηδικηκόσιν. Plut. 805.

Επεισπηδαω. superinsilio. Vid. Εισπηδαω, Επιπηδαω.
εγὼ δ' επεισπηδῶν γε την Βουλην βιᾳ κυκησω. Equit. 362.

Επεισπιπτω. *violenter irruo. Vid. Εισπιπτω.
ὅστις δικαι' ασκοῦσαν εισελθὼν πολιν,
κἄνευ νομου κραινουσαν ουδὲν, εἶτ' αφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κυρι', ὧδ' επεισπεσὼν,
αγεις θ' ἃ χρηζεις, καὶ παριστασαι βιᾳ.* Œd. C. 913. B.

Επεισφερω, Επεισφρεω. intromitto. Vid. Εισφερω.

1. Hæc certe est scriptura quorundam librorum. Æque certum est, quod versus Iambicus in secunda sede respuat Spondeum. Immo, Potteri contextus præstat, uti oportet, ἐπεγκᾰχάζων τοῦ δεδουπότος μόρῳ.

2. Construitur hoc cum indicativo: ἐπειδὰν cum subjunctivo.

3. Porsonus recte recepit pro vulg. εὔτυκτος, quod metrum pessundat. "Id verum esse jam Spanhemius observaverat ad Callim. in "Pall. v. 3." Schütz. in l.

χρειᾳ δε ποιᾳ τονδ' επεισφερεις λογον; Thesm. 1174. (64. B.)
ετ' εν γαλακτι τ' οντι, γοργωπους οφεις [1059.
επεισεφρησε σπαργανοισι τοῖς εμοῖς. Herc. F. 1267. V. Alcest.

Επειτα. *poët.* Ηπειτα[1]. *adv.* deinde, postea, in posterum. *Hinc* οἱ επειτα. posteri. 2. *interrogantis est cum indignatione.* et nihilominus tamen? itane vero? 3. *argumentando servit,* enimvero, atqui.*
πολλα δ' επειτ' απανευθε κιὼν ηρᾶθ' ὁ γεραιός. A. 35.
φραζεσθω δ' ηπειτα κατα φρενα, καὶ κατα θυμόν. O. 163.
τον δ' ημειβετ' επειτα ποδαρκης διος Αχιλλεύς. A. 121.
Syn. Ειτα, επι δε, μετα δε, μετα ταῦτα, καθεξῆς, τοὐντευθεν, τοτε, τηνικα, επει τε, επει τοι.

Επεκβαινω. egredior; *inpr.* in terram e navi. Vid. Εκβαινω.
χερσον επεκβαινοντι κατασπασθεῖσα κλυδῶνι. Crinag. *An.* ii. [148.

Επεκεινα. *adv.* illic. 2. ultra. 3. ante.
ακτη τις εστι, τοὐπεκεινα τῆσδε γῆς. Hipp. 1199.
Syn. Ὑπερεκεινα, αντικρυ, απεναντι, αυτοθι, ὑπερανω, περαν, παρεκεῖ, ανωτερω, εξωτερω.

Επεκπῖνω. insuper ebibo. Vid. Εκπινω.
επεκπιων γαλακτος αμφορεα, πεπλον. Cycl. 326.

Επεκφευγω. effugio.
ενθεν δ' ες Λυρνησσον επεκφυγες,*(*at lectio est,* ὑπεκφ.)* Y. 191.
Syn. Ὑποφευγω, αποφευγω, εκφευγω.

Επελαυνω. invado. 2. admoveo.
ὁσσ' ετυπη· πολέες γαρ επ' αυτῷ χαλκὸν ελασσαν. Ω. 421.
Syn. Εποκελλω, επιτιθημι, επαγω, επιπεμπω.

Επελισσω, Επελισσομαι. **præstat v. simplex,* Ἑλισσω.*
αφραδεως επὶ πολλὸν ἑλισσεται ενθα και ενθα. Ψ. 320.
Syn. Ἑλισσω, αναστρεφω, επιτρεχω.

Επελπιζω. f. ῐσω. *cum accus.* in spem adduco. 2. *cum dativ.* spem pono in aliquo; *item,* bene de aliquo spero. 3. spero, simpliciter. —η σὸν οικησειν δομον,
εγκληρον ευνην προσλαβὼν, επηλπισα; Hipp. 1011.

Επελπομαι, *seu* Επιελπ. idem quod Ελπομαι.
Ἡρη, μὴ δὴ παντας εμοὺς επιελπεο μυθους-Ειδησειν,— A. 545.

Επεμβαδον. *adv.* adscendendo.
και γλυκερῆς τριστοιχος επεμβαδὸν αλλος επ' αλλῳ
μαστὸς αναθλιβει χευματα Νηϊαδος. Marian. *An.* ii. 511.

Επεμβαινω. ingredior. 2. insulto.
ουδοῦ επεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλαμοιο. I. 578.
ουκοῦν εγωγ' αν, σῆς επεμβαινων χθονός. Œd. C. 979. (24. B.)
—κατ' εμοῦ-Τακομενας μᾶλλον επεμβᾶσει. Soph. El. 838.
Syn. Επιβαινω, εμβαινω, επεισβαινω, αναβαινω, επιπιπτω, εφηδομαι, επικερτομεω, επιθλιβω.

Επεμβαλλω. intersero, &c.
*μουνη δ' αυτοθι Ελπις εν αρρηκτοισι δομοισι
ενδον εμιμνε πιθου ὑπὸ χειλεσιν, ουδε θυραζε
εξεπτη·* προσθεν γαρ επεμβαλε πῶμα πιθοιο. Hes. ε. 96.
—επεὶ δε τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' επεμβαλλεις λογῳ. Œd. C. 476. (62. B.)
Syn. Εμβαλλω, παρεντιθημι.—επελαυνω, επαγω.—εισπιπτω.—ὑπισχνεομαι.

Επεμβατης. vector equi, currus, navis.
δεξιον γαρ ἱπποπειρην-Ουκ εχεις επεμβατην. Anac. 61. 12.
*(Barnes. qui mavult ἐπεμβατεύειν.) [H. 30.
κρουσιλυραι, παραρυθμοι,* επεμβαται ιχνεσι κουφοις. Orph.
παντ' ανδρ' ὁπλιτην, ἁρματων τ' επεμβατην. Eur. Supp. 585.
Syn. Εμβατης, επιβατης, αμβατης, αναβατης, ἱπποβατης, εποχος, εποχουμενος, επιβητηρ, επιβητωρ.

Επεμβοαω. clamorem tollo.
μακρὸν επεμβοαα γλωσσης θροον,— Nic. Al. 219.

Επεμπιπτω. superincido. 2. irruo.
τί δητα ποιμναις τηνδ' επεμπιπτει βασιν; Aj. 42.
Syn. Επεμβαλλω, εφορμαω, εισπιπτω, εμπιπτω, επιπιπτω, ενορουω.

Επενδιδωμι. do amplius. Vid. Επιδιδωμι.
—και πεπτωκότι
τριτην (*sc.* πληγην) επενδιδωμι— Agam. 1395.

1. Hæc vox est merito suspecta. Ubicunque exstat in impressis libris δ' ἤπειτα, legi debet δὴ ἔπειτα, vel etiam δή'πειτα.

Επενδουπεω. insono.
λαμπ'· επὶ δ' εγδουπησαν Αθηναιη τε και Ἡρη. Λ. 45.
Syn. Επιδουπεω, επικτυπεω, επιβρονταω.

Επενδυτης. amiculum.
πεπλους τε νῆσαι, λινοπλυνεῖς τ' επενδυτας. Soph. Fr.
Syn. Αμφιεσμα, χιτωνισκος.

Επενθορεω. insilio, irruo. Vid. Ενθορεω, Επιπηδαω.
ὅπως δ' ετελεσε τοῦτ', επενθοροῦσ' ανω. Trach. 919. Br.

Επενθρωσκω. idem. Vid. Ενθρωσκω, Επιθρωσκω.
ενοπλος γὰρ επ' αυτὸν επενθρωσκει. Œd. T. 477.

*Επεντᾰνῠω. insuper intendo.
ὣς αρ' εφη· καὶ πεῖσμα νεὼς κυανοπρωροιο
κιονος εξαψας μεγαλης περιβαλλε θολοιο,
ὑψόσ' επεντανυσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἱκοιτο. χ. 465.*

Επεντεινω, Επεντεινομαι. contendo me, vires.
μη νῦν ανῶμεν, αλλ' επεν-
τεινωμεν ανδρικωτερον. Pac. 514.
αὐτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', επενταθείς. Antig. 1249. (35. B.)
Syn. Επεντανυω, επιτεινω, προτεινω, προσεχω, εντεινω.

Επεντελλω. mando.
τί δῆτ' αν αλλο τοῦδ' επεντελλοις ετι; ibid. 218. Br. qu. v.
Syn. Εντελλω, εντελλομαι, επιτελλω, προστασσω.

Επεντῡνω, Επεντυνομαι, Επεντῡω. apparo. Vid. Εντυνω.
ηδη μ' επ' αυτοῖς χεῖρ' επεντυνοντ' εμήν. Aj. 451. *l.* ἐπεντείν.
ζωννυνταί τε νεοι, και επεντυνονται αεθλα. ω. 89.
αλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν επεντυε μωνυχας ἵππους. Θ. 374.

Επεξανθιζομαι. effloresco. Επεξηνθισμενος. nitidus, pinguis.
και πλευρα δελφακει' επεξηνθισμένα. Ath. 1. 6.

Επεξειμι. egredior. 2. aggredior, &c.
μηδὲν οὖν δεισητον, αλλὰ (17. Br.)
παντ' επεξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς οντων σοφῶν. Ran. 1149.
Syn. Επιβαινω, επεμι.—εξειμι.—επερχομαι. διεξιημι.—προσεχω, διακονεω.—επεξερχομαι, αντεπειμι.

Επεξεργαζομαι. effectum opus polio. 2. absolvo. 3. occido.
αἶ, αἶ, ολωλότ' ανδρ' επεξειργασω. Antig. 1298. (88. Br.)
Syn. Επισφαττω. εξεργαζομαι, προσεπεξεργαζομαι.

Επεξερχομαι. obviam eo hostibus, &c.
ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ' επεξερχει θρασύς; ib. 763.
Syn. Επεξειμι, επερχομαι.—εκδικεω.

Επεξιακχαζω. læta voce acclamo.
ἁλωσιμον παιᾶν' επεξιακχασας. Sept. Th. 635. P.
Syn. Εκβοαω, επαλαλαζω, ᾀδω, ιακχαζω.

* Επεραστος, ου. ὁ ἡ. amabilis.
Ἀιδη δυσκινητε, τί τὴν επεραστον ἑταιρην. Ep. ἀδ. 660.

Επεργον. *vox temere a Schweigh. illata.*
ου μη παραλαβω σου (θᾶμ' ου[2] δρακων εγω)
επεργον, οὗ μη διατελεῖς την ἡμεραν [292. f.
τραπεζοποιῶν εν αγαθοῖς πολλοῖς χυδην. Diph. ap. Ath. p.

Επερεθιζω. irrito; acriter impello.
πηκτίδα μουσοπολοις χερσὶν επηρεθισα. Marc. Argent. *An.* ii.

Επερειδω. valde firmo et impingo. [271.*
—επερεισε δε Παλλας Αθηνη-Νειατον ες κενεῶνα,— E. 856.
ἧκ' επιδινησας, επερεισε δὲ ἶν' απελεθρον. H. 269.
Syn. Απερειδω, επαπερειδω, διερειδω, ενερειδω, συνερειδω, επιστηριζω, βεβαιοῦμαι, ισχυριζω, επιβαρεω, εμπηγνυμι.

Επερευγω, Επερευγομαι. evomo in aliquem; de fluvio in mare defluente. Vid. Ερευγω.
*εκ δε τοθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥοον εισανεβησαν,
ὅστ' εις Ηριδανὸν μετανισσεται· αμμιγα δ' ὕδωρ
εν ξυνοχῇ βεβρυχε κυκωμενον. αυτὰρ ὁ γαιης
εκ μυχατης, ἱνα τ' εισὶ πυλαι και εδεθλια Νυκτὸς,
ενθεν απορνυμενος, *τῇ μέν τ' επερευγεται ακτὰς
* Ωκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ιονιην ἁλα βαλλει,
τῇ δ' επὶ Σαρδονιον πελαγος, και απειρονα κολπον,
ἑπτὰ δια στοματων ἱει ῥοον.*— Ap. 4. 627.

2. Dolendum est Schweigh. tali judicio doctrinaque pollentem, toties in metris constituendis peccâsse. Locus proculdubio menda laborat: sed nihil caussæ erat, cur *stabilis spondeus* in quarto pede existeret. Enimvero cum Porsono legamus:
οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ Δράκων ἐγὼ
ἐπ' ἔργον, κ. λ. *Advers.* p. 95.

Επερεφω. superne contego. *Vid. Damm.* c. 827.
Σμινθεῦ· ειποτέ τοι χαριεντ' επὶ νηὸν ερεψα. A. 39.
SYN. Ερεφω, οροφοω, στεφανοω, επισκευαζω, επικοσμεω, επιστεγω.
Επερομαι, Επειρεομαι, Επειρομαι. sciscitor.
a. επερησομαί τι μικρόν. b. ὅ τι βουλει γε σύ. Lysist. 98.
SYN. Επερωταω, επιζητεω, ερομαι.
Επερυω, Επειρυω. attraho.
βῆ ῥ' ιμεν εκ θαλαμοιο· θυρην δ' επερυσε κορωνῃ. α. 441.
—ἡ δ' αγανοῖσιν
αντομενη μυθοισιν, επειρυσασα παρειάς. Ap. 3. 148.
SYN. Επαγω, προσαγομαι, εφελκυω, επισυρω, επισπαω.
Επερχομαι. accedo. 2. in animum venio, 3. impetum facio. 4. edissero, explico.
αυτὰρ εγὼν αγρόνδ' επελευσομαι, ηδὲ βοτῆρας. ο. 503.
* ὦ καλὰ λεγων, πολὺ δ' αμεινον ετι τῶν λογων
ειργασμέν',* ειθ' επελ-
θοις ἅπαντα μοι σαφῶς. Equit. 617. B.
SYN. Εισερχομαι, επεισερχομαι, προσερχομαι, επιπορενομαι, μετειμι, επειμι, αναβαινω, επιβαινω, επεκβαινω, εφικνεομαι, επιβατευω, επιφοιταω, εφοδευω, επιβαλλομαι, εισβαλλομαι, επισευομαι, επιτιθεμαι, επιμολεω, επιστειχω, εφισταμαι, προσισταμαι, ὑφισταμαι. εφορμαω, επιχειρεω, αρχομαι, καταρχομαι, επεξερχομαι, διεξερχομαι, διεξιημι.
Επεσβολεω. convicior.
επεσβολησας λυγρά, νοσφιεῖ γαμων. Lyc. 130.
SYN. Αποσκωπτω, λοιδορεω, επικερτομεω.
Επεσβολῐᾱ. convicium.
θυμοῦ και φοβερῆς ιὸς επεσβολιης. Ep. ἀδεσπ. 503.
—επεσβολιας αναφαινειν-Αντα σεθεν,— δ. 159.
EXP. Τας τῶν επῶν εισβολας, και αρχας.
SYN. Φλυαρια, λοιδορια, κακηγορια, πολυλογια, κακολογια.
Επεσβολος. conviciator. *qu.* verba temere jactans.
ὅς τὸν λωβητῆρα επεσβολον εσχ' αγοραων. B. 275.
SYN. Λοιδορος, κακηγορος, φλυαρος, προγλωσσος, αταρτηρος.
* Επεσθίω et Επεσθω. insuper edo; una edo, ut obsonium cum pane. [50. Bl.*
τὴν ἅλιην Ευδημος, αφ' ἧς ἅλα λειτὸν επεσθων. Callim. Ep.
Επεσσομενοι. posteri.
νῶϊν, επεσσομενοις δε γενοιμεθα πᾶσιν αοιδή. Theoc. 12. 11.
SYN. Μεταγενεστεροι, εσομενοι, επιγεινομενοι, εγγονοι, επιγονοι.—οἱ επειτα, ὕστερον, μεθ' ἡμᾶς.—ὕστεροι.
Επεσχάριος. in foco situs, s. ardens, &c.
ενστῇ, αυγαζων δαλὸν επεσχαριον. Leon. Tar. *An.* i. 237.
Επετειος, Επετησιος. annuus.
Μοιραων δ' ετι κεῖσε θυη επετεια δεχονται. Ap. 4. 1217.
ταων ουποτε καρπὸς απολλυται, ουδ' επιλειπει
χειματος, ουδὲ θερευς, επετησιος·— η. 118.
SYN. Ετειος, ετησιος, ενιαυσιος, επηετᾰνος.
Ἑπετης. pedissequus, famulus. *fem.* Ἑπετις.
* ὁ πλοῦτος (ἐστὶν sc.) ευρυσθενὴς,
ὅταν τὶς αρετᾷ κεκρα-
μένον καθαρᾷ βροτησιος ανὴρ,
ποτμου παραδόντος, αυτὸν αναγῃ*
πολυφιλον ἑπεταν· Pyth. 5. 1. *—τὴν δέ τις αφνω
μυρομενην μεσσηγὺς επιπρομολοῦσ' ενοησε
δμωαων,* ἥ οἱ ἑπέτις πελε κουριζουσα. Apoll. 3. 664.
SYN. Ακολουθος, αμφιπολος, θεραπων.
Επευαδω. Vid. Ευαδω[1].
ου γὰρ εμοῖς τοκεεσσιν επευαδεν· ην δ' εθεληςῃς. Musæ. 180.
Επευαζω. lætis vocibus celebro. Vid. Ευαζω.
Βακχιακας ανὰ νυκτας επευαζουσα ανακτα. Orph. H. 78.
* Επευκλεΐζω. illustro, nobilito.
νικαις ἱπποβοτον πατρίδ' επευκλεΐσας. Simon. fr. 71.*
Επευφημεω. fausta acclamo. 2. bene ominor. Vid. Ευφημεω.
ενθ' αλλοι μεν παντες επευφημησαν Αχαιοί. A. 22.
Επευχομαι. precor. 2. glorior.
αρχομενος, πρῶτον Μουσῶν χορον εξ Ἑλικῶνος
ελθεῖν εις εμὸν ἦτορ επευχομαι, είνεκ' αοιδῆς. Batrach. 1.
ὅς μ' εβαλε φθαμενος, και επευχεται, *ουδέ με φησὶ
δηρὸν ετ' οψεσθαι λαμπρὸν φαος ηελιοιο.* E. 119.
* a. ολοισθ', Ατρεῖδαι μὲν μαλιστ', επειτα δὲ
ὁ Λάρτιου παῖς, καὶ σύ. b. μη 'πευξῃ περα·
δεχου δὲ χειρὸς εξ εμῆς βελη ταδε.
a. πῶς εἶπας; ου γὰρ[2] δευτερον δολουμεθα;* Philoct. 1285. B.
SYN. Ευχομαι.—μεγαλαυχεω, αυχεω.—επαραομαι, εξευχομαι.
Επεχω. f. ἐφέξω, vel ἐπισχήσω. inhibeo, adhibeo, obtineo, &c. *Item,* Επισχω, *sed inusit.* in præs.
ταῦτ', ὦ ξεν', οὕτως εννεποντες, ου πολὺν
χρονον μ' επεσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ. Philoct. 352.
—καλυψε δε χῶρον ἅπαντα,-Ὅσσον επεῖχε νεκυς.— Ψ. 189.
αυτὰρ ὁ Πατροκλῳ επεχε *(*leg.* εφεπε)* κρατερωνυχας ἵππους. Π. 732.
τῷ κεν επισχοιης λιπαρους ποδας ειλαπιναζων. Ξ. 241.
SYN. Επανισχω, κατεχω, αναστελλω, κωλυω, κρατεω.—αναβαλλομαι, προσεχω, ὑπεχω, προσαγω.—επευθυνω.—αποδιδωμι.—επερειδω, επικειμαι, επιμενω.—τυγχανω.—επιβαινω, ενορουω.—διωκω.—καταλαμβανω.—φυλασσω.—εχω.
Επηβολος, ου. ὁ ἡ. et Επιβολος. *proprie,* qui scopum ferit. 2. compos.
γυναιξὶν νοος οικωφελεεσσι, σὸς επηβολος[3]. Théoc. 28. 2.
—ου γαρ νηὸς επηβολος, ουδ' ερεταων-Γινομαι·— β. 319.
SYN. Επιτευκτικος, επιτυχης. εγκρατης, μετοχος. ασφαλης. εμπειρος, επιστατης. δεσποτης. επιτηδειος.
Επηγκενιδες. tabulæ navium.
ποιει· ατὰρ μακρῇσιν επηγκενιδεσσι τελευτα. ε. 253.
EXP. Σανιδες, εκ πρωρας εις πρυμναν τεταμεναι.
Επηετᾰνος. toto anno durans. 2. copiosus.
—επεὶ ου κομιδὴ κατὰ νῆα-Ἦεν επηετανός·— θ. 233.
SYN. Ευπορος, επετειος, επετησιος.—συνεχης, αδιαληπτος.
Επηκοος. auditor. Vid. Επακουος.
αλλὰ τίς αμμε κρινεῖ; τίς επακοος εσσεται ἁμεων; Theoc. 8.
Επηλυξ. obscurus. *Vid. Barnes. in l. c.* [25.
οὗτοι σιωπῇ τὴν πετραν επηλυγα
λαβόντες, ἑστηκασι.— Cycl. 676.
SYN. Λυγαῖος, ηλυγαῖος, ορφναῖος, σκοτεινος, σκιοεις.
Επηλυς, υδος. ὁ ἡ. advena, extraneus. Επηλυτος.
εστωσαν ὁμοτιμοι επηλυδες εν πολιηταις. Phocyl. 35.
ὦ ξενοι, ελθετ' επηλυδες αὖθις. Philoct. 1190. Br.
—το θεοῦ φοβερον και επηλυτον ὕδωρ. Sib. 1. 1.
SYN. Ξενος, αποφυλιος, παροικος, εποικος, προσηλυτος, μετηλυς, επηλυτης, παρεπιδημος.—ατιμητος.—αυτοματος. ακολουθος.
Επηλῠσια. adventus. 2. incantatio.
ἤ γὰρ επηλυσιης πολυπημονος εσσεαι αιχμά. *(ἔχμα *ap. Hermann.*)* H. in Merc. 37.
μὴ πτερυγων τρομεοι τις επηλυσιν— Ep. 1. 7.
SYN. Ηλυσις, επελευσις, εφοδος, επιδρομη, αφιξις, εκπεμψις.—επαοιδη. επαγωγη.
Επηλῠσις. idem. *redditur etiam,* impetus, insultus *in Epigr.*
—επηλυσιν οφρ' αλεοιτο-Φωριον— Suid.
Επημᾰτιος. qui interdiu facit quid.
—τὸ καὶ ουτις ανηλυθε δεῦρο γυναικῶν
ταων, αἳ τὸ παροιθεν επηματιαι αγεροντο. Ap. 3. 894.
SYN. Ημαριος. ἡμερινος.
Επημοιβός. mutuus. Vid. Επαμοιβος.
—δοιοὶ δ' εντοσθεν οχῆες-Εἶχον επημοιβοί.— M. 456.
ου γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, επημοιβοί τε χιτῶνες
* ενθάδε ἕννυσθαι, μια δ' οιη φωτὶ ἑκαστῳ.* ξ. 513.

1. Provocat Morellus ad v. Ευαδω, quod neque in Thesauro ipso, neque Appendice ejus reperiendum. Neque enim reperiri debet; siquidem εὔαδεν est perf. med. a verbo ἥδω, de quo ita Dammius, c. 996. "Perfectum medii deberet esse ἧδα, per dissolutionem ἕαδα, "et Æolice interserto υ, et mutato spiritu, εὔαδα." Ἐπεύαδεν igitur est ab ἐφήδω, quod idem denotat cum ἐφανδάνω, seu ἐπιανδάνω.

2. Nisi me memoria fallit, ita rescribi jussit Porsonus pro vulgato οὐκ ἄρα, quod metrum vitiat. Ap. Schaef. pro οὐκ ἄρα stat ἆρα.
2. Brunck. habet γυναιξὶν πόνος οικωφελέεσσιν, σεῦ ἐπαβόλοις. Metrum est Antispast. Tetram. Acat. a nonnullis autem Choriambicum vocatur; uti Horat. lib. i. Od. xi. et xviii.

Exp. Επ' αμοιβῆς αλληλοις επικειμενοι.—ἁς αμειψασθαι τις δυναται.—ενηλλαγμενος. παραλληλος.

* Επηονιος, α, ον. littoralis.
αλλος, χὼ μελιθρους κυκνος επηονιος. Loll. Bass. *An.* ii. 160.*

Επηορος. sublimis. Vid. Μετεωρὸς.
νειοθεν ειλιγγοισιν επηορος εξανιοῦσα. Ap. 4. 142.

Επηρᾰνος, ον. et Επηρᾰτος, ου. ὁ ἡ. valde amabilis.
ουδε λεων, σκηπτροισιν[1] επηρανον ἡμετεροισιν. Orph. 826.
— αλλ' ου δαιτὸς επηρατου εργα μεμηλεν. I. 228.
Syn. Ερανvος, ερατεινος, επηραστος, ευηρατος, επιηρανος, καλος, ἡδυς.

Επηρετμος. ad remigationem accinctus.
—ηδη μέν τοι εϋκνημιδες ἑταῖροι-Ειατ' επηρετμοι,— β. 403.
ου γάρ οἱ παρὰ νῆες επηρετμοι, καὶ ἑταῖροι. δ. 559.
Syn. Επηρης, επικωπος.—ἑτοιμοι ερεσσειν.—νῆες, αἷς εισιν ερετμοι.

Επηρεφής. coopertus.
—κρημνοι γὰρ επηρεφέες περὶ πᾶσαν
εστασαν αμφοτερωθεν·— M. 54.
ενθεν μὲν γὰρ πετραι επηρεφέες, *προτὶ δ' αυτὰς
κῦμα μεγα ῥοχθεῖ κυανωπιδος Αμφιτριτης.* μ. 59.
ἱδρυσαν, φηγοῖσιν επηρεφὲς ακροτατησιν. Ap. 1. 1121.
Syn. Κατηρεφης, συνηρεφης, ὑψηρεφης, ὑψηλος, μεγας, κατωφερης, επικεκραμενος, πυκνος, επιστεγος, καταστεγος, συσκιος.

Επηρῐτος. de quo contenditur. *item*, Nom. Pr.
ειμὶ γὰρ εξ Αλυβαντος, ὁθι κλυτὰ δωματα ναιω,
υἱὸς Αφειδαντος Πολυαιμονιδαο ανακτος·
αυτὰρ εμοί γ' ονομ' εστὶν Επηριτος·— ω. 303.

Επητής. facundus. Vid. Ευγλωσσος, Ευγλωσσια.
οὑνεκ' επητής τ' εσσὶ, καὶ αγχίνοος, καὶ εχεφρων. ν. 332.
τοῦ σ' εκ φασὶ γενεσθαι· επητῇ δ' ανδρὶ εοικας. σ. 127.
Syn. Ευεπης, λογιος, συνετος, ευλογιστος, ευγνωμων, αληθης, δικαιος, σωφρων. πρᾶος.
Phr. Εχων θελξιφρονα πειθώ. Nonn.
συμφραδμῶν Οδυσῆϊ παριστατο θοῦρις Αθηνη
ανδρὸς επιχριουσα μελιχροῖ νεκταρι φωνήν. Tryph. 112.

Επητεια, Επητυς. facundia; *item*, laus.
—ἦ γὰρ εοικας
εκ μορφῆς αγανῆσιν επητειησι κεκασθαι. Ap. 3. 1006.
—ου γάρ τευ επητύος αντιβολησεις. φ. 306.
Syn. Επιστημα, φρονησις, ευγλωσσια. επαιτησις.
Epith. Ερατη, ἡρωϊς, ευθηκτος, φρενοθελγης.

Επητρῐμος. densus.
δραγματα δ' αλλα μετ' ογμον επητριμα πιπτον εραζε. Σ. 552.
Syn. Επαλληλος, πυκνος. πανεπητριμος.
Phr. Ἑξειης στιχοωσιν επητριμοι. Apoll.

Επηχεω. obstrepo.
φυτον ευθαλες δ' επηχεῖ. Anac. 172. 19.
βοᾷ δ' ἱερεὺς[2], ἁπας δ' επηχησε στρατός. Iph. A. 1584.
Syn. Εξηχεω, κατηχεω, ανηχεω, ὑπηχεω, αντηχεω, επιβρεμω, επιψοφεω.

Επιαλλω, immitto. Επιαλλομαι.
αλλ' ὁγ' αναΐξας ἑταροις επι χεῖρας ιαλλε. ι. 288.
Αντινοος· οὗτος γὰρ επιηλεν[3] ταδε εργα. χ. 49.
Syn. Εισιαλλω, εφιημι, επιβαλλω, εμβαλλω, επιτιθημι, επεκτεινω.

Επιανδᾰνω. complaceo.
ὡς τοι ὑποκρινονται· εμοὶ δ' επιανδανει οὑτως. H. 407.
ὡς εφατ' Αλκινοος· τοῖσιν δ' επιηνδανε μῦθος. ν. 16.
Syn. Επαρεσκω, συναρεσκω, ανδανω.

Επῐανω. indormio.
—ῆσι συβωτης
εσθλὸς εὼν επιανεν— ο. ult. (*al.* ενιανεν.)
*ου γὰρ ετι στειβει ποσὶ χοιράδας, ουδ' επιανει
ηϊόσιν, μογερῷ γηραϊ τειρομενος. Archias, *An.* ii. 94.*
Syn. Ενιανω, περιϊανω, επικοιμαομαι.

Επῐᾰχω. acclamo.
ὡς εφαθ'· οἱ δ' αρα παντες επιαχον υἷες Αχαιῶν. H. 403.
Syn. Επιβοαω, επαΰω, επαΰτεω, ανακραζω.

Επιβᾰθρον. naulum. Vid. Ναυλον.
καὶ δέ κεν αλλ' επιβαθρον εγὼν εθελουσά γε δοιην. ο. 448.
Exp. Μισθον, ὁ εστι ναῦλον, τῆς επιβασεως τῆς νεώς.

Επῐβαινω. conscendo. 2. adeo.
ταων δωδεκα πᾶσαι αναιδειης επεβησαν. χ. 424.
—τοὶ δ' επὶ πυργων-Βαῖνον Κουρῆτες,— I. 585.
οἱ δ' επ' επαλξεις βαῖνον, ερεμνῇ λαιλαπι ἶσοι. M. 375.
Syn. Αναβαινω, εμβαινω, επεμβαινω, εισβαινω, προσβαινω, επερχομαι, μετερχομαι, επισυμβαινω, εντυγχανω, ενορουω, εισβαλλω, επιβασκω, επιβατευω.

Επῐβαλλω, Επῐβαλλομαι. injicio, &c.
πεζῇ ἔπι πρωτῃ, επὶ δὲ κρικον ἑστορι βαλλον. Ω. 272.
θριξὶ δὲ παντα νεκυν καταειννυον, ἃς επεβαλλον
κειρομενοι· *οπιθεν δὲ καρη εχε δῖος Αχιλλεὺς
αχνυμενος· ἑταρον γὰρ αμυμονα πεμπ' Αϊδόσδε. Ψ. 135.
ἡ δε (*s.* νηῦς)* Φερας επεβαλλεν, επειγομενη Διὸς ουρῳ. o. 296.
*τῇ παρὰ μὲν κλισιην πυρὶ κατθεσαν, ενθ' αρ' εφιζε,
δινωτὴν ελεφαντι και αργυρῳ· ἥν ποτε τεκτων
ποιησ' Ικμαλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε
προσφυέ' εξ αυτῆς,* ὁθ' επὶ μεγα βαλλετο κῶας. τ. 55.
μητις νῦν εναρων επιβαλλομενος *μετοπισθε
μιμνετω, ὡς κεν πλεῖστα φερων επὶ νῆας ἱκηται.* Z. 68.
Syn. Εισβαλλω, εμβαλλω, προσβαλλω, περιβαλλω, επαναβαλλομαι, προσεμβαλλω, επιτιθημι, επιμετρεω, προσεπιδιδωμι, επιῤῥιπτω, παραζευγνυμι, προσειρω, επερχομαι. επιχειρεω. επαγω, προστριβομαι, απειλεω, επιθυμεω, αντιποιοῦμαι, προσηκω, ζημιουμαι.

Επῐβασκω. induco.
αρχὸν εόντα, κακῶν επιβασκέμεν υἷας Αχαιῶν. B. 234.
Syn. Επαγω, εναγω.—επιβαινω.

Επῐβασταζω. fero in.
δισσούς γ' αθρησας, κἀπιβαστασας χεροῖν. Cycl. 378.
Syn. Διαβασταζω, ὑποβασταζω, βασταζω, ανακουφιζω, φερω.

Επιβδα, *ης. ἡ. proprie, dies festus additus: *deinde in genere*, sequens dies; sequens tempus, *uti in hoc Pindari loco.* (Vid. Schol. et Heyne in l. et Damm. in v. item, Ruhnken. ad Timæum, v. 'Επιβδάδαι.)*
τραχεῖαν ἑρποντων πρὸς επιβδαν ὁμως. Pyth. 4. 249.
Exp. Η μεθεορτος ἡμερα.

Επιβητηρ, Επιβητωρ. qui navem vel equum conscendit. Vid. Επεμβατης. [Διοσκουρ.
χαιρετε Τυνδαριδαι, ταχεων επιβητορες ἱππων. Hom. εἰς
αρνειόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' επιβητορα καπρον. λ. 130.

Επιβλεπω. inspicio. 2. considero, curo.
* δεσποιναι Λιβυης Ἡρωΐδες, αἱ Νασαμωνων
αυλια,* και δολιχας θῖνας επιβλεπετε,
* μητερα μοι ζωουσαν οφελλετε.—Call. *fr.* 126. Bentl.
ὁστις ου ζηλῳ πολιτῶν* και τυχαις επιβλεπων. Œd. T. 1547. (26. Br.)
Syn. Εμβλεπω, επιδερκομαι, επισκοπεω, επισκεπτομαι, εφοραω, επιλευσσω, επιοσσομαι, εποπτευω, εποπτομαι, επωπαω, αποβλεπω.

Επιβλής,* ῆτος. ὁ. obex, pessulus. Vid. ad v. Ελατινος. 2. *adjective*, impositus.
2. πετρος εγὼ τοπαλαι γυρὴ, και ατριπτος επιβλής. Theodorid. *An.* ii. 45.*
Syn. 1. Μοχλος, (ὁ τῇ θυρᾳ επιβαλλομενος), οχευς. δοκος. κλεῖθρον.

* Επιβλυζω. effundo.
ὑδατά σοι Κοτιλεια γενεθλιον ἦμαρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, επιβλυζοι ζωρὸν ακεστοριην. Leon. Alex. *ibid.* 192.*

Επιβοαω, Επιβοῶμαι. inclamo, vociferor.

---

1. Piersonus malit σκήπτροις ἐπήρανον.—In seq. vs. (Il. I. 228.) legendum ἐπήρατα, propter sequens digamma.
2. Ne mireris Anapæstum in secunda sede, prohibet Porsoni de hac scena judicium; utpote spuria, et a recentiore quodam, certe post Æliani tempora, supposita. Vid. not. ad Iph. Aul. 1532. in postrema Marklandi editione.
3. In hoc v. sicuti in ἐπίαχον, H. 403. inf. cit. antepenult. propter augmentum producitur, quamvis per ictum metricum produci *possit.*

και στερν' αρασσε, κάπιβοα το Μυσιον. Pers. 1059.
—κάπιβοᾶται-Θεμιν ευκταιαν,— Med. 168.
χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι[1]*· σὲ γὰρ πρωτην εν Ολυμπῳ*
παντων αθανατων επιβωσομεθ·— K. 463.
Syn. *Αναβοαω, επαναβοαω, εμβοαω, ανακραζω, επικαλεω, επικαλεομαι, επικλειω, επιβωστρεω, επιαχω, επιφθεγγομαι, επικελαδεω.*

Επῐβοητος, Επῐβωτος. famosus, in utramque partem, sed magis in malam. *—καί μ' επιβωτον*
κατά γειτονας ποιησεις. Anac. 88. [189.*
* *εγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πιβωτος ανθρωποις.* (*Scaz.*) Æschrio, *An.* i.
Syn. *Διαβοητος, περιβοητος, πολυθρυλλητος, πολυφημος, δυσφημος.*

Επιβολη[2]. quod superadjicitur, vel imponitur, &c.
ταυτης επιβολην ψηφιεῖ μιαν μονην. Vesp. 766.
Syn. *Ζημια (επιτιμιος.) εισβολη, επιθεσις.—παραθεσις. εννοια, επιχειρησις, εγχειρησις.—προκαταρξις.—εισφορα. εγγραφη, ὁρμη.*

Επῐβοσκω, *potius*, Επιβοσκομαι. depascor.
ου τευτλοις χλωροῖς επιβοσκομαι, ουδὲ σελινοις. Batrach. 54.
Syn. *Εκβοσκω, αποβοσκομαι, καταβοσκω, βοσκω, επιφαγεῖν.*

Επιβουκολιον. stabulum. Vid. Βουκολια.
τοσσ' αιεὶ μετοπισθε βοῶν επιβουκολι' ηει. Theoc. 25. 95.
*(*επὶ β. divisim* Brunck. *omnino recte.*)*

Επῐβουκολος. bubulcus. Vid. Βουκολος.
ελθησιν, ελασῃ δε βοῶν επιβουκολος ανήρ. γ. 422.

Επῐβουλευω. insidiose molior.
όταν ταχύς τις οὑπιβουλευων λαθρα-Χωρῇ,— Œd. T. 626.
Syn. *Εφεδρευω, ενεδρευω, λοχιζω, προλοχιζω, λοχαω, —σκευωρεω, ὑποκαθημαι, βουλευω.*

Επῐβουλευτης, Επιβουλος. insidiator.
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ *(*an. στρατῷ?*)
*ξυναιμον αποκαλοῦντες,—** Aj. 726.
τίς γὰρ αν κατεπαυσεν 'Η-
ρας νοσους επιβουλους; Æsch. Supp. 595. (81. P.)
Syn. *Ενεδρευτης, εφεδρος, ενεδρος, εγκαθετος, λοχιτης, δδουρος. εχθρος.*

*Επῐβουλὴ, ῆς. ἡ. consilium adversus aliquem initum, insidiæ.
Θαρσυμαχε, πλοῦτον πολὺν ωλεσας εξ επιβουλῆς. Lucill. [*An.* ii. 338.

Επῐβουλῐᾱ. idem.
εμπα, καιπερ εχει βαθεῖ-
α ποντιὰς ἁλμα
μεσσον, αντιτειν' επιβουλι-α'—* Nem. 4. 58.
Syn. *Επιβουλη, επιβουλευμα, επιβουλευσις, κακοβουλια, λοχος, επιβολη, εγχειρημα.*

*Επῐβουλος, ου. ὁ ἡ. insidiosus. Vid. Επιβουλευτης.
καὶ κλαῖε, και στεναζε, συσφιγγων χεροῖν
τενοντας, ὦ 'πιβουλε· τοῖά τοι πρεπει. (*In effigiem* Amoris *vinculis constricti.*) Crinag. *An.* ii. 140.*

Επῐβρεμω, Επιβρεμομαι. admurmuro.
εν σελαϊ μεγαλῳ· το δ' επιβρεμει ις ανεμοιο. P. 739.
δεινὸν επιβρεμεται-Θρηκια χελιδων. Ran. 692. (80. Br.)
Syn. *Εμβρεμω, περιβρεμω, βρεμω, ψοφεω, επηχεω, προσφρυαττω.*

Επῐβρῐθης. prægravis.
παντι χρονῳ δ' επιβριθεῖς. Eumen. 968.
Syn. *Εμβριθης, ὑπερβριθης. βριθης, βαρυς, δεινος, χαλεπος.*

Επῐβρῑθω. ingravesco. 2. magno cum pondere irruo.
ελθόντ' εξαπινης, ὁτ' επιβριση Διὸς ομβρος. E. 91.
Syn. *Καταβριθω, περιβριθω, εμβριθω, διαβριθω, αποβριθω, βριθω, βαρεω, επιβαρεω, επιβαρυνω, καταβαρυνω, επισκηπτομαι, ενσκηπτω.*

Επῐβρῑμαομαι, ῶμαι. infrendeo, minitor.
—ἡ μεν ἀπασαις-Δεινὸν επεβριμᾶτο[3] *λεχωΐσιν,—* Call. 4. 55.
Syn. *Εμβρεμω, προσφρυαττω.*

Επῐβροντητος. attonitus. 2. amens. Vid. Εμβροντητος.
ὡς ὁ στρατηγος οὑπιβροντητος μολων. Aj. 1403. (1386. B.)

Επῐβρῠχω, vel Επιβρυκω. infremo. Vid. Βρυχω.
δαιομενοι πυρὶ πολλῷ επιβρυξουσιν οδοῦσι. Sibyl. l. 2.
* *θηκτὸν δ' εν προβολᾷ θεμενα ξιφος, εἶπεν, οδοντα*
οξὺν επιβρυκουσ', οἷα Λακαινα γυνά. Tymnes, *An.* i. 505.*

Επιβρῠω. scateo.
ὁσσ' εαρος ληγοντος επιβρυει αν λειμῶνας. Theoc. 22. 43.
Syn. *Επισχυω, επιβαρεω, βρυω.*

Επιβρωμαομαι, ῶμαι. proprie dicitur de leonibus, &c. Vid. Επιβριμαομαι.

Επιβῡω. obturo. Vid. Βυω.
το στομ' επιβυσας κερμασιν τῶν ῥητορων. Plut. 379.
Syn. *Εμβυω, εμπληθω, γεμιζω, σκεπαζω. επικαλυπτω, εμφραττω.*

Επῐβωμιος. altari impositus. 2. ad altare cantari solitus.
σελαγεῖτο δ' αν' αστυ
πῦρ επιβωμιον Αργειων. Eur. El. 715.

Επῐβωμιοστᾰτεω.[4] * sto supplex ad aram.
*—νεας γὰρ παρθενους αιδουμεθα**
οχλῳ πελαζειν, κἀπιβωμιοστατεῖν. Heracl. 43.

Επῐβωστρεω. invoco. Vid. Επιβοαω.
ἡ που τον χαροπον Γανυμηδεα πολλ' επιβωστρεῖ. Theoc. 12. [35.

Επῐβωτωρ. pastor. Vid. Βοτηρ.
ανδρὶ δεμας εικυῖα νεῳ επιβωτορι μηλων. ν. 222.

Επῐγᾰμεω. conjugem superinduco. Vid. Γαμεω.
* *ὁρᾷς; Οδυσσεως αλοχον ου κατεκτανε*
Τηλεμαχος. ου γὰρ επεγαμει ποσει ποσιν.* Orest. 588.

Επῐγᾰμος. nubilis.
θυγατὴρ επιγαμος, κἀν ὁλως μηδὲν λαλῇ,
διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λεγει. Men.
Syn. *Επακμος.—γαμου ὡραια.—ακμαια.*

*Επιγδουπεω, *sive* Επεγδουπεω, *exstat in Epig.* Agathiæ, [*Anal.* iii. p. 51.*

Επῐγελαω. arrideo. 2. irrideo.
ἡκε δὲ δινησας· γελασαν δ' επὶ παντες Αχαιοί. Ψ. 840.
ὡς εφαθ'· οἱ δ' αρα παντες επ' αυτῷ ἡδὺ γελασσαν. Ψ. 784.
Syn. *Εγγελαω, εκγελαω, καταγελαω, επικαγχαζω, επισκωπτω, επιτωθαζω, επεγχαινω, διαπαιζω, διαμωκαομαι, καταμωκαομαι, επισκιρταομαι, επειρωνευομαι, επιχλευαζω, επιχλευαζομαι, επιχαιρω, εφηδομαι, εντρυφαω, επιλωβευω.*

Επῐγεινομαι, Επιγιγνομαι. adnascor. 2. succedo. 3. supervenio.
—ὧδέ που αμμι
Ζεὺς επιγεινομενοισιν ἱει κακοτητα βαρεῖαν. K. 71.
—ὁσον τ' επὶ δουρὸς ερωὴ-Γιγνεται.— O. 359.
τηλεθοωσα φυει· εαρος δ' επιγιγνεται ὡρη. Z. 148.
Syn. *Γιγνομαι, γενναομαι, παραφυομαι, προσφυομαι, εφισταμαι, επερχομαι, εφικνεομαι, ανισχω, συναυξομαι, επιδιδωμι.*

*Επῐγειος, ου. ὁ ἡ. terrestris. 2. humi repens.
σῶμα κατοιχομενης περικαλλέος, ἧς επιγειων - - - βροτῶν. [Ep. *ad.* 710c.*

Επῐγηθεω. insulto.
μητε τις αλλος τοῖσδ' επεγηθει. Prom. 156.
Syn. *Επεγγελαω. επεμβαινω.*

Επιγλωσσαομαι. male loquor de aliquo. 2. male ominor.
σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' επιγλωσσᾷ Διός. Prom. 927.
περὶ τῶν Αθηνῶν δ' ουκ επιγλωττησομαι
τοιοῦτον ουδέν· αλλ' ὑπονοησόν συ μοι. Lysist. 37.
Syn. *Καταβοαω, κατηγορεω, φλυαρεω, επιλαλεω.* 2. *εποιωνιζομαι.*

Επιγναμπτω. inflecto.
αθανατοι φραζονται· επεγναμψεν γαρ ἁπαντας. B. 14.
τιμὴν, ἡτ' αλλων περ επιγναμπτει φρενας εσθλῶν. I. 510.
Syn. *Επικαμπτω, εγκαμπτω, κατακαμπτω, επιπειθω, αναπειθω, πραΰνω, επικατακλαω.*

---

1. Circumflexo notatum vides h. v. in antepenult. contra accentuum legem. Quod Eustath. hac de re profert, haud ita facile est intellectu.—ἡ δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ λέξει περισπωμένη, οὐκ ἂν, διὰ τὴν ἐφεξῆς δισυλλαβίαν, εὐλόγως εἰς ὀξὺν μεταπέσοι τόνον. ἵνα ᾖ προπαροξύτονον κατὰ τὸ, ἀνδραπόδεσσιν. οὐ γὰρ κατὰ φύσιν ἐνταῦθα οὔτε τὸ δὲ, οὔτε τὸ σι. διὸ καὶ νικᾷ ὁ τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν περισπασμός. p. 743. *Basil.*
2. Vid. Ruhnken. ad Timæum, in v.

3. Hoc verbum contextum invasit pro ἐπεβρωμᾶτο, quæ locum suum retinet apud Brunck. et Ernest. Fabri lect. restituit Blomf. quem omnino velim adeas.
4. Monstrum vocis appellat Musgr. et in l. c. legi vult κἀπιβώμιον στένειν.

Επιγνωμι, Επιγιγνωσκω. agnosco.
αἴ κ' εμ' επιγνοιη, και φρασσεται οφθαλμοῖσιν. ω. 216.
οὕτως δ', ὅπως μητηρ σε μὴ 'πιγνωσεται
φαιδρῷ προσωπῳ,— Soph. El. 1309. (1296. Br.)
Syn. Γιγνωσκω, αναγιγνωσκω, αισθανομαι, εξεπισταμαι, μετανοεω, μανθανω, γνωριζω.

Επιγνωμων. judex. 2. veniæ facilis.
—επιγνωμων δέ τοι ειμὶ
ασχαλααν, ὅτε δή γε και ευφροσυνης κορος εστί. Mosch. 4. 70.
Syn. Συγγιγνωσκων, συγγνωμων.—κριτης, επισκοπος, εποπτης.

Επιγονοι, ων. οἱ. *sic in historia antiqua dicuntur, qui Thebas expugnarunt; posteri vel filii eorum, qui eas ante frustra oppugnarant et perierant.
αλλ' ου φθανειν χρὴ ξυσκιαζοντας γεννν
καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατὸν,
ἑπταστομον πυργωμα Καδμειων ἔπι.
πικροὶ γὰρ αυτοῖς ἥξετ', εκτεθραμμένοι,
σκυμνοι λεοντων, πολεος εκπορθητορες·
κούκ εστιν αλλως.* Επιγονοι δ' αν' Ἑλλάδα
κληθέντες, ᾠδὰς ὑστεροισι θησετε·
τοῖον στρατευμα, σὺν θεῷ, πορευσετε. Eur. Supp. 1229. Mark.

* Επιγουνίδιος. adj. genibus impositus. (non*
Επιγουνιδιον. adv.) ται δ', επιγουνιδιον
κατθηκαμεναι βρεφος αὐταῖς. Pyth. 9. 107.

Επῖγουνῖς. os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur.
καί κεν ορον πινωῤ, μεγαλην επιγουνιδα θεῖτο. ρ. 225.
Syn. Μηρος, μηριον, ισχιον. (το ὑπερανω τοῦ γονατος.)
Epith. Λευκη.

Επῖγραβδην. adv. stringendo leviter.
τῷ δ' ἑτερῳ μιν πῆχυν επιγραβδην βαλε χειρός. Φ. 166.
Syn. Λιγδην, επιλιγδην, ελαφρῶς, κουφως, επιψανδην.

Επῖγραμμα. inscriptio.
* οἵ μοι· τὰ πολλ' ασπασμαθ', αἵ τ' εμαὶ τροφαὶ,
ὕπνοι τ' εκεῖνοι, φρουδά μοι. τί καί ποτε
γραψειεν ἄν σε μουσοποιὸς εν ταφῳ;—
Τὸν παῖδα τονδ' εκτειναν Αργεῖοί ποτε
δεισαντες*—αισχρὸν τοὐπιγραμμ' εν Ἑλλάδι. Troad. 1187.
πᾶν καλὸν εστ' επιγραμμα το διστιχον, ην δε παρελθῃς
τους τρεῖς, ραψωδεῖς, κοὐκ επιγραμμα λεγεις. Ep. l. 1.
Syn. Επιγραφη.—προγραμμα, προσωνυμια, προσχημα, επικλησις.

Επῖγρᾰφω. inscribo. 2. adscribo. 3. leviter perstringo.
ὅς μιν επιγραψας κυνεῃ βαλε φαιδιμος Αιας. Η. 187.
ακροτατον δ' αρ' οἰστὸς επεγραψε χροα φωτός. Δ. 139.
Syn. Εγγραφω, αναγραφω, παραγραφω, ὑπογραφω.—διϊσχυριζω.—καθαπτομαι, επιξεω.—επιτελεω. επιχαρασσω.

Επῐδᾰκρῠον. Vid. Δακρυον.
βλεψον εμῶν βλεφαρων επιδακρυον,— Eur. Supp. 284. (al. [ἐπὶ δ.)

Επῐδᾰκρῡω. defleo.
κἀπιδακρυειν αντιβολουντων. Vesp. 879.
Syn. Καταδακρυω, κατολοφυρομαι, δακρυω, επιθρηνεω, επικωκυω.

Επῐδαιομαι. divido, distribuo.
ὡς ουκ αιτιός ειμι· μεγαν δ' επιδαιομαι ὁρκον. H. Merc. 383.
Syn. Παρατιθεμαι.—επιγιγνωσκω.

Επῐδαισιος. in hæreditatis partitione attributus.
ουρανὸν ουκ εμεγηραν εχειν επιδαισιον οἶκον. Call. 1. 59.
Syn. Επικοινος. ου μεριστος. (al. μεμερισμενος.)

*Επῐδαυροθεν. adv. ab Epidauro. *conjungitur cum ἀπὸ, in l. c. quem tamen aliter interpungi vult* Heynius.
Νεμεας, Επιδαυροθεν
τ' ἄπο και Μεγαρων, δεδορκεν φαος. Nem. 3. ult.*

Επῐδαυρος, ου. ἡ. urbs nobilis Argeorum in Peloponn.
Τροιζῆν', Ἡϊονας τε, και αμπελοεντ'[1] Επιδαυρον. B. 561.

Επῐδειελος. pomeridianus. Vid. Δειελος.
εινὰς δ' ἡ μεσση επιδειελα, λωϊον ἦμαρ. Hes. ε. 810.

Επῐδειγμα, ἄτος. το. indicium, specimen. —αλλ' επιδειγμα
χειμῶνος μεγαλου θῆχ' ἱερεὺς Στρατιος. Ep. ἀδ. 393.

Επιδεικνυμι, Επιδεικνυω, Επιδεικνυμαι. demonstro.
ὅτε δη κατηλθ' Ευριπιδης, επεδεικνυτο
τοῖς λωποδυταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητομοις. Ran. 771. B.
Syn. Αναγιγνωσκω, (επιδεικτιαω,) προφαινομαι, αναδεικνυμαι, αποδεικνυμι, ὑποδεικνυω, φανεροποιῶ. επιδειξιν, δεῖγμα, συμβολον, εκφερω, παρεχω.—αποδειξιν, πεῖραν διδωμι.

Επῐδειξις. demonstratio.
ελθετε δῆτ', ὦ πολυτιμητοι Νεφελαι, τῷδ' εις επιδειξιν. Nub. 268.
Syn. Δειξις, ενδειξις, αποδειξις, επιδειγμα, δεῖγμα, αναγνωσις.

Επῐδειπνεω. secundariam cœnam perago. Vid. Δειπνεω.
θυσας επιδειπνεῖς. Equit. 1137.

Επιδεμνιος. in strato positus. *Lexic.* vestibus stratus. *Pors. in l. c.*
επιδεμνιον ὡς πεσοιμ' ες ευνάν. Hec. 921.

Επιδεξια. adv. ad dextram.
αστραπτων επιδεξι', εναισιμα σηματα φαινων. B. 353.
Syn. Επιδεξιως, αισιως, επιτηδειως.

Επιδεξιος. dexter. 2. scitus. 3. lepidus. 4. faustus.
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αυτοῦ παντα τἀπιδεξια. Av. 1493.
Syn. Ενδεξιος, περιδεξιος.—αισιος.—προχειρος, επιτηδειος, ευφυης, σοφος, εμπειρος, ακριβης, κοῦφος, ἡδυς, δεινος, ευπορος. ευπροαιρετος. καλος, αγαθος, ευμορφος.

Επῐδερκομαι. inspicio. —ουδέ ποτ' αυτοὺς
ηελιος φαεθων επιδερκεται ακτινεσσιν. λ. 16.
Syn. Εισδερκω, καταδερκομαι, επιβλεπω.

Επῐδεσμευω. vincio, innecto. Vid. ad voc. Ενταφιαστής.

Επῐδεσμος. ὁ. et Επιδεσμον. το. ligamen, fascia.
—ει—εν ταχει-Επιδεσμον επριω,— Vesp. 1438. B.
Syn. Δεσμος, δεσις, επιδεσις, προδεσις, τελαμων, σπαργανον, περιζωστρα. (ὁ επι τῇ πληγῃ δεσμος.)

Επιδευής, έος. ὁ ἡ. indigens.
χαῖρ', Αχιλεῦ· δαιτὸς μὲν εἴσης ουκ επιδευεῖς. I. 225.
καδδὲ κτηματα πολλὰ, τά τ' ελδεται, ὅς κ' επιδευής. E. 481.
πιειρῃ, ἵνα μή τι δικης επιδευὲς εχησθα. T. 180.
Syn. Επιδεης, ενδεης, κατενδεης, ὑποδεης, χρεῖος, απορος, ελλιπης, ατελης.

Επῐδευομαι. indigeo. 2. inferior sum. *c. genit.*
η ουχ ἅλις ὅττι μαχης επιδευομαι;— Ψ. 670.
Syn. Αποδεω, ενδεομαι, προσδεομαι, ὑποδεομαι, ελαττοῦμαι, λειπομαι, καθυστερεω, απορεω.

Επῐδηλος. manifestus. Vid. Δῆλος.
ουδείς τοι παντ' εστι πανολβιος· αλλ' ὁ μὲν εσθλὸς
τολμᾷ εχειν το κακὸν, κοὐκ επιδηλος ὁμως. Theog. 442.

Επῐδημευω, Επῐδημεω. in populo, vel urbe, versor; sum præsens, &c. ου μὲν γάρ τι θαμ' αγρὸν επερχεαι, ουδὲ νομῆας,
αλλ' επιδημευεις,— π. 28.
μητε σιωπηλην κιθαριν, μητ' αψοφον ιχνος
τοῦ Φοιβου τοὺς παῖδας εχειν επιδημησαντος. Call. 2. 12.
Syn. Ενεπιδημεω, ενδημεω, οικουρεω, μετειμι, παροικῶ. αφικνεομαι, φαινομαι.

*Επῐδημῐᾰ. commoratio apud peregrinos.
πανηγυριν νομισον τιν' εἶναι τον χρονον, [*Walpol. p.* 37.*
ὃν φημι τοῦτον, η 'πιδημιαν εν ᾧ κ. λ. Menand. Ὑποβολ. ap.

Επῐδημῖος, ου. ὁ ἡ. versans in populo. 2. civilis. 3. domesticus. 4. peregrinus.
ὅς πολεμου εραται επιδημιου οκριοεντος. I. 64.
εμμεναι, οφρ' ετι κεῖνος ανὴρ επιδημιος ἦεν. α. 233.
Syn. Πανδημιος, πανδημος, μεταδημιος, δημοσιος. δημιος, επιδημικος, εμφυλιος, κοινος.

Επῐδημος. * advena; non inquilinus. 2. qui peregre venit. 3. qui versatur in populo; vulgaris.
Μιλητῳ επιδημε, (σὲ γὰρ ποιησατο Νειλεὺς
ἡγεμονην[2], ὅτε νησοὶν ανηγετο Κεκροπιηθεν.* Call. 3. 226.

Επιδην, Επιδηρον. *seu potius*, Επι δην, Επι δηρόν. diu, multo.
ουδ' επὶ δὴν μετεπειτα κερασσαμενοι Διῒ[3] λοιβάς. Ap. 1. 516.
—επεὶ χολος αινὸς οπαζε
Κυπριδος, οὕνεκά μιν γεραων επὶ δηρὸν ατισσαν. ib. 614.

---

1. "Adjectiva in όεις vel εις sæpe in genere communi ponuntur Attice, ut ψολόεις ἔχιδνα, ἠμαθόεις Πύλος, &c." Damm. v. Επίδαυρος. *P. R.*

2. Optime legit Blomf. ἡγέμον' ἦν, *ducem suam.*
3. Vulgo δή. Vid. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 195.

Syn. Δην, δηθα, δηρον, μετα χρονον.

Επῐδιαῤῥηγνυμι. * disrumpo.
ἠν μὴ 'κφαγης; εγὼ δὲ, σ' ἠν μὴ γ' εκπιω,
κἀπεκροφησας αυτὸς, επιδιαῤῥαγῶ.* Equit. 700.
Syn. Διαρασσω.

Επῐδῐδωμι. dono præterea; dono.
πολλὰ μαλ' ὁσσ' ουπω τις εῇ επεδωκε θυγατρί. I. 148.
Syn. Επενδιδωμι, προσεπιδιδωμι, προσδιδωμι, επεκδιδωμι, προϊεμαι, αυξανομαι.

Επιδιζομαι, Επιδιζημαι. insuper quæro. Vid. Διζημαι.
ὡς ειποῦσ' ανορουσε· φιλας δ' επιδιζεθ' ἑταιρας. Mosch. 2. 28.

Επιδῑνεω. in orbem ago; verso. Επιδινεομαι.
ῥιψ' επιδινησας, κομισαν δ' εριηρες ἑταῖροι. Γ. 378.
αυτὰρ εμοὶ τοδε θυμὸς ενὶ στηθεσσι φιλοισι
πολλ' επιδινεῖται.— υ. 217.
Syn. Συστρεφω, συσσειω, δινεω.

*Επιδιπλοιζω, * *uncinis includitur a Porson. ad** Eumen. 1012.
Syn. Επιδιπλασιαζω, επιδιπλοω.

Επῐδῐφριᾰς, ᾰδος. ἡ. currus circumferentia.
—παρ' αυτῷ δ' ωκεες ἱπποι
εξ επιδιφριαδος πυματης ἱμᾶσι δεδεντο. K. 475.
Syn. Αντυξ.

Επῐδῐφριος. qui super curru est. *item*, ἀργὸς, γυναικωδής.
αλλὰ μεν', εισόκε δῶρα φερων επιδιφρια θειω. o. 75.

Επῐδῐχᾰ. *adv.* seorsum. Vid. Διχα.
—εν-θα πρυμνοις αγορᾶς
επιδιχα[1] κεῖται θανών. Pyth. 5. 124.

Επῐδοιαζω. * dubito; voluto. —αλλά τοι ουπω
φρασσασθαι νοεω τοῦτον δολον, ὁστις ονησει
θυμὸν αριστηων·* πολλὰς δ' επεδοιασα βουλάς. Apoll. 3. 19.
Syn. Ενδοιαζω, δοιαζω, αμφισβητεω, νομιζω. μερμηριζω, σκεπτομαι.

Επῐδοξος, ου. ὁ ἡ. illustris.
ει γὰρ ἁμα κτεανοις πολ-
λοῖς επιδοξον αρηται
κῦδος, * ουκ ετ' εστὶ πορσω
θνατὸν ετι σκοπιᾶς
αλλας εφαψασθαι ποδοῖν. Nem. 9. 109. Syn. Κλυτος.

*Επῐδορπῐδιος, α, ον. id. quod Επιδορπιος.
θωμὸς, και Βακχου πῶμ' επιδορπιδιον. Phanias, *An.* ii. 53.

Επιδορπιζομαι. cœnam secundariam sumo.
τραγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, αμυγδαλαῖ·
εγὼ δὲ ταῦθ' ἡδιστά γ' επιδορπιζομαι. Diph. ap. Ath. p. 640. d.*

Επῐδορπιος. *q. d.* post-cœnius. 2. ad cœnam utilis.
κῴχεθ' Ὑλας ὁ ξανθος ὑδωρ επιδορπιον οισων. Theoc. 13. 36.
Syn. Μεταδορπιος. 2. προσδορπιος.

*Επιδορπισματα. τα. bellaria. Vid. Επιφορηματα.
πλακοῦντες, επιδορπισμαρ', ωὰ, σησαμα. Philipp. ap. Ath. p. [640. d.*

Επιδοσις. additamentum. 2. erogatio publice facta.
πρὸς τὰς επιδοσεις τῶν ξιφων και τῶν λιθων. Suid.
Syn. Εκδοσις, διαδοσις, επιδοχη, επισαγμα, αυξησις, επιθηκη, προσθηκη, χαρισμα. διογκωσις.

Επῐδρομὴ, Επιδρομια. incursus, irruptio.
*ἡδεως τε τοῦτ' εδεξατο[2], και πλοῦν ουριον
διδωσιν ἡμῖν,* Ιλιου τ' επιδρομάς. Iph. A. 1597.
Λιβυης τ' ερημους, αξενους τ' επιδρομὰς[3]
πεπλευκα πασας·— Helen. 411.
κρυπταδιους τε δολους τεκταινέμεν, ηδὲ βοτηρων
αυλια δυσκελαδοισιν επιδρομιῃσι δαΐξαι. Ap. 3. 593.
Syn. Εισδρομη, καταδρομη, επηλυσις, προσδρομημα, επεμβασις, επισυστασις, επιβολη, εμβολη.

Επῐδρομᾰδην. *adv.* cursim, raptim. Nic. Th. 481.
πνευμασιν αντισπαστοι επιδρομαδην παταγεῦσαι. Orp. H. 20.
Syn. Δρομαδην, δρομαιως, δρομικῶς, εξεπιδρομῆς.

1. Longe melius disjunxit Heynius post Schmidium et alios. ἔνθα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι, δίχα κ. θ.
2. Versum inquinatissimum arguit hic Anapæstus. Sed vide not. ad v. 1532. in postrema Marklandi editione.
3. Suspecta est hæc vox; at melior est tamen plerisque earum, quas VV. DD. in ejus locum inferre voluerunt.

Επῐδρομαω. incurro, grassor.
επιδρομῶσ' ὁθι θανατος απῇ. Æsch Supp. 130.
Syn. Επιτρεχω, επιδιδρασκω, εμπιπτω, εμβαλλω.

Επῐδρομος. accessu facilis.
αμβατός εστι πολις, καὶ επιδρομον επλετο τεῖχος. Z. 434.
Syn. Αμβατος, κατωφερης, εναλωτος, ευπροσοδος, ευπροσιτος.

Επῐδυω, Επιδυνω. occido super. Vid. Δυω, Δυομαι.
μὴ πρὶν επ' ηελιον δῦναι, καὶ επὶ κνεφας ελθεῖν. B. 413.

Επιείκελος. similis.
Θησεα τ' Αιγειδην, επιεικελον αθανατοισι. A. 265.
*Κτησιος Ορμενιδης, επιεικελος αθανατοισι. o. 413.
(*perperam in* Seberi *Indice, et apud* Morellum, ἐπεικελος. *similiter in* Od. φ. 14.)* Syn. Εικελος, ὁμοιος, αλιγκιος.

Επιεικής. æquus. 2. decens. 3. moderatus. 4. mediocris; non magnus.
τυμβον δ' ου μαλα πολλὸν εγὼ πονεεσθαι ανωγα,
αλλ' επιεικέα τοῖον·— Ψ. 246.
ει δέ μοι ου τισουσι βοῶν επιεικέ' αμοιβήν. μ. 382.
αλλ' ὂν μέν κ' επεεικὲς ακουέμεν, ουτις επειτα. A. 547.
Syn. Εικως, κατεικης, ισος, ὁμαλος, δικαιος, μετριος, ολιγος, πρᾷος, ευγνωμων. αρεστος. πρεπων, προσηκων, καθηκων, αγαθος. επιεικτος.

Επιεικῶς. *adv.* non absurde. 2. moderate. 3. clementer, &c.
τουτὶ μεν επιεικῶς σύ γ' εξεπιστασαι. Vesp. 1249. B.
Syn. Ευγνωμονως. μεσως, μετριως, συμμετρως, ὁμαλῶς, καλῶς, κομιδῇ, παντελῶς, λιην, πανυ, παραδοξως, ἱκανῶς. πρεπον.

Επιεικτός. tolerabilis. 2. non cedens.
μητρός τοι μενος εστιν αασχετον, ουκ επιεικτόν. E. 892.
Syn. Εικτικος, ευεικτος, κατεικης, ευσυγχωρητος, ὑποχωρητος, ευενδοτος, ευκαταπληκτος, επιεικης.

Επιελδομαι. cupio.
κεκλυθι νῦν, Θετι δῖα, τά τοι επιελδομ' ενισπειν. Apoll. 4. 783.
Syn. Ελδομαι, επιθυμεω.

*Επίελπτος. exspectandus.
εκ δε τοῦδ' ἁπαντα πιστὰ κἀπιελπτα γινεται. Archil. *fr.* 16. *ex emendat.* Jacobs.*

Επιεννυμι. induo. Vid. Ἑννυμι, et Εφεννυμι.
τῷ ἐνι λεξασθην, επὶ δὲ νεφελην ἑσσαντο. Ξ. 350.
αιὲν αναιδειην επιειμένος· ουδ' ἂν εμοιγε. I. 372.

Επιζᾰμενης. vehemens. —επιζαμενες (*adv.*) κοτεουσα. Nic.[4]

Επιζᾰρεω. *vox Arcadica, pro* Επιβαρεω. prægravo. *Vid. Steph. v.* Ζαρος. *et Pors. ad Phœnissas.*
—ὡς δ' επεζαρει-Σφιγξ ἁρπαγαῖσι πολιν,— Phœn. 45.
* αλλ' οἷα ποντον Θρῃκιον φυσηματα
κρυσταλλοπηκτα* Παιονάς τ' επεζαρει,
* ξυν τοῖσδ' αὔπνος οἶδα τλὰς πορπημασιν.* Rhes. 440.
Syn. Επιβαρεω, επικειμαι, κακοποιῶ.

Επιζᾰφελος, ου. ὁ ἡ. vehemens, ardens.
ἡρωων, ὁτε κέν τιν' επιζαφελος χολος ἱκοι. I. 521.
Syn. Επιζαφελης, ζαφελης, θουριος, δεινος, σφοδρος, ζαθερης, ισχυρος, θυμωδης, χαλεπος.

Επιζαφελῶς. *adv.* a præc.
Ατρειδης, αλλ' αιὲν επιζαφελῶς χαλεπαινοι. I. 512.
Syn. Ζαφελῶς, επιμενως, αυξημενως, σφοδρῶς, δεινῶς.

* Επιζαω, ῶ. *fut.* ησω, v. ησομαι. superstes sum.
βαιὸν επιζησας, ὁσον ηρκεσε.—Leontius, *An.* iii. 107.*

Επιζεφυριοι. οἱ. Epizephyrii, sc. Locri.
κοσμον επὶ στεφανῳ χρυσεας ελαιας
ἁδυμελῆ κελαδησω, τῶν Επι-
ζεφυριων Λοκρῶν γενεὰν αλεγων. Olymp. 11. 13.

Επιζεω. fervesco.
Νεσσου φονια δολομυθα κεντρ'-Επιζεσαντα.—Trach. 841. B.
* τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, οξυθυμεῖσθαι σφοδρα
Ευρῖπιδῃ, τοιαῦτ' ακουουσας κακὰ,
ου θαυμασιόν εστ',* ουδ' επιζεῖν τὴν χολήν. Thesm. 466. B.
δεινόν τι πῆμα Πριαμιδαις επεζεσε. Hec. 581.

4. Ther. 181. Sed divisim habet Schneid. ἐπὶ ζ. κ. i. e. ἐπικοτέουσα ζαμενές.

Syn. Αναζεω, εκζεω, ὑπερζεω, ζεω, ανακαχλαζω, διαθερμαινω, επαιρομαι, επερχομαι.

Επιζευγνυμι, Επιζευγνυω. desuper innecto.
χεῖρας επιζευξαντα μεσας βοεοισιν ἱμᾶσιν. Theoc. 22. 3.
Syn. Συζευγνυω, επιτιθημι, προστιθημι, προσαγω, προσταττω.

Επιζηλος. æmulandus, præclarus.
ὁ δ᾽ αφθονητός γ᾽ ουκ επιζηλος πελει. Agam. 948.
Syn. Αγαζηλος, αριζηλος, εριζηλος, πολυζηλος, ζηλωτος, μακαρ.

Επιημυω. inclino. 2. flecto. Vid. Ημυω.
*ὡς δ᾽ ὁτε κινησει Ζεφυρος βαθυ λήϊον ελθὼν,
λαβρὸς επαιγιζων· επί τ᾽ ημυει ασταχυεσσιν· B. 148.
(*seges inclinat se valde cum spicis suis.* Damm. c. 1529.)*
Syn. Επικατακλινω.

Επιηρᾶνος, Επιηρος. adjutor[1].
ουδέ τί μοι ποδανιπτρα ποδῶν επιηρανα θυμῷ. τ. 343.
μητρὶ φιλῃ επιηρα φερων, λευκωλενῳ Ἡρῃ. A. 572.
Syn. Επηρατος, εραννος, ἱμεροεις, αγαπητος, επεραστος, εροεις, θυμηρης, προσηνης, κεχαρισμενος, ηρανος, ερασμιος, επιθυμιος, επιθυμητης, επικουρος.

Επῐθαρσῡνω. fidentem reddo. Vid. Θαρσυνω.
τὸν δ᾽ επιθαρσυνων προσεφη ξανθὸς Μενελαος. Δ. 183.

Επῐθαυμαζω. donis honoro.
χρὴ γὰρ επιθαυμαζειν τι τὸν διδασκαλον. Nub. 1146.
Syn. Αποθαυμαζω, ὑπερθαυμαζω, θαυμαζω, επιτιμαω, δεξιοομαι.

Επῐθηκη. accessio, additio.
πλειων μὲν πλεονων μελετη, μειζων δ᾽ επιθηκη. Hes. ε. 380.
Syn. Προσθηκη, παρενθηκη, επιδοσις, επαυξὴ, επαυξησις, προσαυξησις, προσθεσις, επιβλημα, παραθεμα, παραθεσις, παραρτημα, παραφυας. φερνη.

Επῐθημᾰ. το. operculum, tegmen.
ἦ, καὶ φωριαμῶν επιθηματα καλ᾽ ανεῳγεν. Ω. 228.
Syn. Επιπτυγμα, επικαλυμμα, καλυμμα, πῶμα. επιθεμα, προβολη, σκεπας, αναθημα.

*Επῐθλῐβω. premo. [*An.* ii. 198.*
— ἡ δὲ περισσὴ (*sc.* κονις)— Αλλον επιθλιβοι—Leon. Alex.

Επῐθοαζω. sedeo, insideo. *lex.* concitus feror. *interpr. in l.*
*ταδε και θρηνῶ, κἀπιθοαζω
μαρτυρομενος δαιμονας, ὥς μοι
τεκν᾽ αποκτεινασ᾽,— (*ita interpungere velim, si locus sit sanus.*)* Med. 1406.
Syn. Θοαζω, ταχυνω, επισευομαι. εξορμαομαι. —επικειμαι, εγκαθεζομαι.

Επῐθορεω. adsilio, insilio.
ὡς επί σοι, Μελανιππε, θορ᾽ Αντιλοχος μενεχαρμης. O. 582.
Syn. Ενθορεω, επιπηδαω, επιθρωσκω.

Επῐθραυω. frango, tero. [ii. 133.
— και τρυφος αρτου,—Ἄυον επιθραυσας,— Apollonid. *An.*

Επῐθρομβοω. in grumos cogo; coagulo.
ἣν δ᾽ επιθρομβωθῇ νεαλὲς γαλα τευχεϊ γαστρός.—Nic. Al. 364.

Επῐθρωσκω. insilio; subsilio, subsultim progredior.
τυμβῳ επιθρωσκων Μενελαου κυδαλιμοιο. Δ. 177.
νηὸς επιθρωσκων, ἱνα τις στυγεησι καὶ αλλος. Θ. 515.

1. Ita profecto vulgaria Lexica. At Dammius (c. 2173.) ἤρανον ἐπίηρανον, et ἐπίηρα, τά, non nisi in neutro genere exhibet, *pro eo*, sc. *quod juvat et gratum est.* Neque in alio quovis genere aut sensu, apud Homerum videntur hæ voces usurpari.—Marcellus, in *Dedicat. Stat. Regillæ*, (Anal. ii. p. 302.) vs. 19: hæc habet: τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένῳ ἀκόρητον. In quem loc. Jacobsius, V.D. ita scribit. "Apud Homerum, ubi ἐπίηρα φέρειν passim occurrit, ἐπὶ ἦρα scribendum esse suspicatus est Salmasius ad h. l. primus diserte docuit L. Bos in Obss. Crit. p. 164. — . . . Secundum hanc observationem scribendum foret ἐπὶ ἦρον. Nam ἦρον, ab ἄρω, ἀρέω, ἀρέσκω, derivandum, proprie *id est, quod placet*, ἡ χάρις. Sed nihil mutandum. Recte Hesychius: Ἐπιήρος· βοηθός. ὁ χάριν ἀποδιδούς, quo nixus Arcadius h. l. mallet Ζεὺς ἐπίηρος, quæ facilior foret lectio. Accusativus absolute ponitur pro εἰς ἐπίηρον, ut χάριν pro εἰς χάριν, eodem sensu."—Semel apud Apoll. Rh. vox ἤρανος reperta, (ii. 513.) ibique exponitur *præfectus, custos.* De v. ἐπιήρανος, vide notata ad Orph. Arg. vss. 86. 831.

Syn. Επενθρωσκω, ενθρωσκω, επιπηδαω, εφαλλομαι, επιθορεω.

Επῐθῡμεω. concupisco, desidero.
ωφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν επεθυμεις. Theoc. 14. 57.
Syn. Επευχομαι, επιποθεω, επιμαιομαι, ἱμειρομαι, μαιμαω, επιμαιμαω, αναμαιμαω, ορεγομαι, ελδομαι, προθυμεομαι, μενεαινω, διψαω, κισσαω. *λιπτω. Lyc. [εραμαι τινος.
Phr. Ποθου βεβολημένος οιστρῳ. Mus. [Eurip.]*
—ποθῳ αγκιστρευεσθαι. Lyc. [ιυγγι ἑλκομαι ἦτορ. Pind.]

Επῐθῡμητειρᾰ. ἡ. cupida, studiosa.
σοι και Αμαζονιδες, πολεμου επιθυμητειραι. Call. 3. 237.

Επῐθῡμῐᾱ. *cupiditas, studium. *item*, 2. conatus.
κακῶν δὲ λεκτρων μὴ ᾿πιθυμιαν εχειν,
μηδ᾽ ει ζαπλουτους οισεται φερνὰς δομοις. Androm. 1282.
2. ουδὲν τοιοῦτον· δολιος ἡ ᾿πιθυμια. Cycl. 448.*
Syn. Προθυμια, επιθυμησις, επιθυμημα, επιποθησις, εφεσις, εφεσια. πλεονεξια, φαιδροτης, ευφροσυνη, ἱμερος, ορεξις, ερως, μενοινη, ασελγεια.—2. ὁρμησις, ὁρμη.
Epith. Ασχημων, αρχεκακος.

Επῐθῡμιᾱμα. suffimentum.
στεφη λαβουσα κἀπιθυμιαματα. Œd. T. 932. (13. B.)
Syn. Θυμιαμα, θυαμα, θυημα, αναθυμιαμα, θυωμα, θῦμα.

Επῐθῡνω. corrigo.
—μαλα δ᾽ εμπεδον εὖ αραρυῖαν
τυκτὴν εξ αδαμαντος επιθυνεσκεν εχετλην. Ap. 3. 1324.
Syn. Επανορθοῦμαι, ιθυνω.

Επῐθῡω[2]. recta irruo. ab ἰθύω.
Τρῶες επιθυουσι· μαλιστα δὲ φαιδιμος Ἕκτωρ. Σ. 175.
Syn. Επιφερομαι, επεσσυμαι, ὁρμαω, επιθεω, ενορουω, προσκοπτω.

*Επῐθῡω. super, seu post alium sacrifico. *item*, 2. *simpl.* sacrifico, immolo. *a* θυω.
1. τοῦτον κατεκτειν᾽, επὶ δ᾽ εθυσα μητέρα. Orest. 555. P.
2. αιχματὰν δ᾽ επεθυσεν αλεκτορα, και πλακοεντα. Theodorid.

Επῐθωρησσομαι. armor adversus aliquem. [*An.* ii. 42.*
ὁππστε Κενταυροις Λαπιθαι επεθωρησσοντο. Apoll. 1. 42.
Syn. Εφοπλιζω.

Επῐθωΰσσω. acclamo; vociferando incito.
ἦ μὴν κελευσω, κἀπιθωΰξω γε πρός. Prom. 73.
Syn. Θωΰσσω, αναθωΰσσω, κραυγαζω, επεμβριμαομαι, επαΰτεω.

Επῐΐδμων, Επῐΐστωρ. peritus, sciens. Vid. Ιδμων, Ἱστωρ.
τὸν κυνα, τὸν πασης κρατερῆς επιΐδμονα θηρης. Macedon.
φῶθ᾽ Ἡρακλῆα, μεγαλων επιΐστορα εργων. φ. 26. [*An.* iii. 118.

Επῐΐζομαι. insideo. Vid. Επικαθεζομαι.
ει δὲ καὶ αλλοτριοις επιΐζομενη ποσὶ χαιρεις. Lucian. *An.* ii. 313.

Επῐκαγχλαζω, **perperam pro* Ἐπικαχλαζω. strepito, *de aqua illisa saxis.* 2. cachinnor.* —αμφὶ δὲ κῦμα
λαβρὸν αειρομενον πετραις επικαχλαζεσκεν. Ap. 4. 944.
Syn. Επικαγχαζω, ανακαγχαζω, (επιθρανομαι,) επιγελαω.

Επῐκᾰθεζομαι, Επικαθημαι, Επικαθιζω. insideo, adsideo.
εφ᾽ οἷς αν οὗτος επικαθεζηται μονος. Plut. 185.
αλλ᾽ επί σοί τοι, καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ ᾿πικαθοῖτο. Ran. 1078. (46. Br.)
οἱ δ᾽ αἶψ᾽ εισβαινον, καὶ επὶ κληῖσι καθιζον. ι. 103.
Syn. Εγκαθεζομαι, εγκαθημαι, ανακαθιζω, εγκαθιζω, εγκαθιζομαι, εφεζομαι, συγκαθημαι, ενιζανω, εφιζανω, καθιζανω, συνιζανω, επισχομαι.—εποκελλω.

Επικαινοω. innovo.
αυτῶν πολιτῶν μη ᾿πικαινουντων νομους
κακαῖς επιρῤοαῖσι.— Eumen. 696.
Syn. Παρεισαγω, εγκαινιζω.

Επῐκαιρος. opportunus; unde, *adv.* Επικαιρον.
ἁ μη ᾿πικαιρα μηδὲ συμφεροντα. Œd. T. 894. (75. Br.)
—τοὶ δ᾽ ὑψιβατον-Τριποδ᾽ αμφιπυρον λουτρῶν ὁσιων
θεσθ᾽ επικαιρον.— Aj. 1423. (1404. Br.)
Syn. Ευκαιρος, εγκαιρος, προσκαιρος, καιριος, ωφελιμος. —επικαιρως.

2. Verbum hoc compositum omisit Dammius, servavit autem Berndtius in Lexico Homerico, Stendaliæ, 1795.

Επῐκαιω. incendo, amburo.
ενθ' οἱ σπλαγχν' επασαιτο, θεῷ δ' επὶ μηρια καῖον. γ. 9.
Syn. Ανακαιω, αποκαιω, κατακαιω, προσκαιω, συγκαιω, εγκαιω, καιω, επιφλεγω, προσφλεγω, αιθαλοω, διαθειοω, κνισσαω, προστριβομαι.

Επικᾰλεω. voco; invoco. *item*, objicio. Επικαλεομαι.
ηῶθεν δὲ γεροντας επὶ πλεονας καλεσαντες. η. 189.
Syn. Εγκαλεω, προσκαλεω, καλεω, κατακαλεω, ανακαλεω, επικλειω, επιβοαω, επονομαζω.—μεταπεμπω.—αιτιαομαι, μεμφομαι, ονειδιζω, κατηγορεω.

Επικαμπῠλος. incurvus. [Merc. 90.
ὦ γερον, ὅς τε φυτὰ σκαπτεις επικαμπύλος ωμους. H. in
Syn. Επικαμπης, ανακαμπης, επικαμπιος, αγκυλος, καμπυλος, πολυκαμπης, ἑλικοειδης, γρυπος.

Επῐκαρ. *al.* Επι καρ, **pro* ἐπι κάρα. in præceps. V. Damm. c.
ὡς δ' ὑπὸ λαιλαπι πᾶσα κελαινὴ βεβριθε χθὼν, [1129.
ηματ' οπωρινῷ, ὅτε λαβροτατον χεει ὑδωρ
Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ανδρεσσι κοτεσσαμενος χαλεπηνῃ,
οἳ βιῃ ειν αγορῇ σκολιὰς κρινωσι θεμιστας,
εκ δὲ δικην ελασωσι, θεῶν οπιν ουκ αλεγοντες·
τῶν δέ τε παντες μεν ποταμοὶ πληθουσι ῥεοντες,
πολλὰς δὲ κλιτῦς τοτ' αποτμηγουσι χαραδραι,
ες δ' ἅλα πορφυρεην μεγάλα στεναχουσι ῥεουσαι
εξ ορεων επὶ κάρ· μινυθει δέ τε εργ' ανθρωπων·
ὣς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στεναχοντο θεουσαι.* Il. 384.

Επῐκαρδιοω. dolore ventriculi laboro.
φῶτ' επικαρδιοωντα· *δυῃ δ' επιδακνεται ακρον. Nic. Al. 19.

Επῐκαρπῐδιος. qui pomis adhæret.
η ιον, η μηλων χνοῦν επικαρπιδιον. Zonas, *An.* ii. 81.

Επῐκαρσιος. obliquus, transversus. *lex.* in caput, pronus. *item*, præceps. *Damm. c.* 1132.*
αἱ μὲν επειτ' εφεροντ' επικαρσιαι, ἱστία δέ σφιν. ι. 70.
Syn. Καρσιος, εγκάρσιος, πλαγιος, λεχριος.

Επῐκαστη. Nom. Pr. Vid. Ιοκαστη.
μητέρα τ' Οιδιποδαο ιδον καλὴν Επικαστην. λ. 270.

Επῐκαχλαζω. Vid. ad Επικαγχλαζω.

Επῐκειμαι. impositus sum; jaceo super; insto.
σταθμοῖιν ἑκατερθε, θυραι δ' επεκειντο φαειναί. ζ. 19.
Syn. Εγκειμαι, κατακειμαι, προσκειμαι, παρακειμαι, ὑπερκειμαι, επιτιθεμαι, επιφερομαι, εφισταμαι, επισκηπτω, διαθυσσω, επεχω, ανεχω.

Επῐκειρω. attondeo, præcido.
Πατροκλος δ', επεὶ οὖν πρωτας επεκερσε φαλαγγας. Π. 394.
Syn. Αποκειρω, κατακειρω, αποτεμνω, διαφθειρω, διακοπτω.

Επῐκελᾰδεω. inclamo.
ὡς Ἑκτωρ αγορευ'· επὶ δὲ Τρῶες κελαδησαν. Θ. 542.
Syn. Κελαδεω, επιθορυβεω, επιβοαω.

Επῐκελευω, Επικελευομαι. hortor.
* ευφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νυμφην εξω τινὰ δεῦρο κομιζειν,
δᾳδάς τε φερειν,* καὶ παντα λεὼν ξυγχαιρειν, κἀπικελευειν.
Pac. 1316.
Syn. Κατακελευω, διακελευομαι, εγκελευω, εγκελευομαι, παρακελευω, συμπαρακελευω, παραινεω, προτρεπω, παρεγγυαω.

Επῐκελλω. appello, pervenio.
ηπειρῳ επεκελσεν, ὅσον τ' επι ἥμισυ πασης. ν. 114.
εισιδομεν, πρὶν νῆας εϋσσελμους επικελσαι. ι. 148.
Syn. Κελλω, οκελλω, εποκελλω, ὁρμαω.

Επῐκεντριζω. stimulum, calcar addo.
εναρμοσει γεννυσι, κἀπικεντρισει. Philipp. *An.* ii. 225.

Επῐκεραννυμι. admisceo.
οἶνον επικρῆσαι, ἵνα και Διὶ Τερπικεραυνῳ. η. 164.
Syn. Εγκεραννυω, συγκεραννυμι, εγχεω, επιχεω.

Επῐκερτομεω. increpo; probris incesso.
τον δ' επικερτομεων προσεφης, Πατροκλεις ἱππεῦ. Π. 744.
Syn. Διακερτομεω, κατακερτομεω, κερτομεω, επιχλευαζω, επιλοιδορεω, επιτωθαζω, επειρωνευομαι, επισκωπτω, επιχαινω, ερεσχελεω, διασυρω, οιστρηλατεω.

Επῐκευθω. occulo.
τῷ τοι προφρονεως ερεω επος, ουδ' επικευσω. Ε. 816.
Syn. Επικρυπτω, αποκρυπτω.

Επῐκεχοδώς. nomen effictum ab Aristophane.
Επικεχοδὼς εγωγε Φασιανικός. Av. 68.

Επῐκηπιος. hortensis.
—επικηπιος αυρα-Χῶρον ανεῤῥιπιζεν— Nonn.
Syn. Κηπαιος.

*Επῐκηριος, ον. qui curæ, vel angori est. 2. id. cum sequ.
1. μή σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λιην επικηριον εστω. Tymnes, *An.* i.

Επῐκηρος. ὁ ἡ. fato letifero obnoxius. 2. caducus. [506.
δακρυσας επικηρον ἑὸν βιον·— Callim. Ep. 61. *Blomf.**

Επῐκηρῡκευμα. legatio de re quavis.
—κἀπικηρυκευμασιν-Ταχ' αν πιθοιο·— *(*e conjectura Wyttenbach. quam Porsonus adoptavit.*)* Med. 736.
Syn. Κηρυκεια, κηρυκευμα, πρεσβευμα.

Επῐκηρῡκευομαι. pacem offero; *qu.* per præconem.
* γυναῖκες, ει βουλεσθε τον λοιπὸν χρονον
σπονδὰς ποιησασθαι πρὸς εμὲ, νυνὶ πάρα,
εφ' ᾧ τ' ακοῦσαι μηδὲν ὑπ' εμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοιπόν· ταῦτ' επικηρυκευομαι. Thesm. 1160. Br.
Syn. Διακηρυκευομαι, προσκηρυσσομαι, [δια κηρυκος λεγω.]

Επῐκηρυσσω. per præconem edico. 2. sufficio, substituo.
πυργοις επεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονί. Sept. Th. 640.
Syn. Κηρυσσω, ανακηρυττω, αναγορευω.— 2. επαρκεω.

Επῐκιδνημι. dispergo. *pass.* Επικιδναμαι.
Αξιου, οὗ καλλιστον ὑδωρ επικιδναται αιῃ. B. 850.
* — κακοῖς επικιδνατε θυμόν. Ep. ined. ap. Jacobs.*
Syn. Σκεδαω, κεδαζω, διασκεδαζω, κατασκεδαζω.—επιρρεω, επικλυζω.—επισκορπιζομαι, εφορμαομαι.

Επῐκινδῡνως. *adv.* periculose.
ὡς παντα δεινὰ κἀπικινδυνως βροτοῖς. Philoct. 503. Br.
Syn. Επισφαλῶς.

Επῐκλαιω. fleo super. [Br.
a. κλαειν ελεινῶς. b. σὲ δ' επικλαειν ὑστερον. Thesm. 1603.
Syn. Κλαιω, ανακλαιω, επιθρηνεω, επολοφυρομαι, επιδακρυω.

Επῐκλαυτος. flebilis.
κελαδεῖ δ' επικλαυτον αηδονιον-Νομον,— Ran. 695.
Syn. Ερικλαυτος, πολυκλαυτος, αιακτος, γοερος, θρηνητικος.

Επῐκλειω. celebro. 2. dico. 3. invoco. 4. occludo.
τὴν γὰρ αοιδὴν μᾶλλον επικλειουσ' ανθρωποι. α. 351.
Syn. Κλειω, περιβοαω, ευλογεω. επικαλεω, επιφημιζω.

Επῐκλημα. criminis objectio.
* εξ ομματων ορθῶν δε κἀξ ορθῆς φρενὸς*
κατηγορεῖτο τοὐπικλημα τοῦτ' εμοῦ; Œd. T. 537.
Syn. Εγκλημα, αιτιαμα, κατηγορια, ἁμαρτημα.

* Επῐκλην. *adv.* cognomento. [Ep. ἀδεσπ. 190 *
δῶρον Απολλωνος θεῖον εχων επικλην. (*i. e.* Ἀπολλοδωρος

Επῐκληρος. femina, ad quam hæreditas pertinet.
κἀν αποθνησκων ὁ πατὴρ τῳ δῷ καταλειπων παῖδ' επικληρον.
Vesp. 581.
Syn. Κληρονομος, μονοκληρονομος.—αεδνωτος.

Επῐκληροω. sorte attribuo. 2. sortior.
γεινομενην το πρῶτον επεκληρωσαν αρηγειν. Call. 3. 23.
Syn. Διακληροω, προσκληροω, κληροω, επικλωθω.

Επῐκλησις. cognomen. 2. invocatio. 3. ignominia.
διον Αρηϊθοου, τον επικλησιν Κορυνητην. H. 138.
αυτὰρ επικλησιν Βωρῳ, Περιηρεος υἷι. Π. 177.
Syn. Ομωνυμια, επωνυμια. ανακλησις.—φημη.—αισχυνη.

Επῐκλητος. advocatus.
ουρησομενα τὰ τῶν επικλητων δεῦρ', ἵνα. Pac. 1265.
Syn. Προσκλητος, παρακλητος, συνηγορος, προσληπτος, επιξενος.

Επῐκλῖνής. declivis; deorsum vergens.
—επικλινὲς δε ταλαντον. Call. *fr.* 312.
Syn. Περικλινης, επιῤῥεπης, επιφορος. κατακλινης, καταῤῥοπος, κατωφερης, καταπρανης, πρανης. κυπτος.

Επῐκλιντρον. (εἶδος κοσμιου[1].) sella, vel lectus.

---

1. Hæc verba Suidæ sunt; addito, γυναικείου. At Portus recte monuit legendum esse κλισμοῦ, vice κοσμίου. Vid. Kuster.

τό τ' επικλιντρον αποβαλοις. Eccl. 907. Br.

Syn. Ανακλιτον, ανακλιντρον, κλινη, δεσμιον, λεκτρον.

Επῐκλῑνω. acclino; jaceo super.

—Αἶα δε Κολχὶς
ποντου και γαιης επικεκλιται εσχατιῇσιν. Ap. 2. 417.

Syn. Αποκλινω, εγκλινω, προσκλινω, επικειμαι, επιπιπτω, προσρεπω.

Επῐκλονεω. concutio, perturbo.

νησσὶν επικλονεονται, ατυζομενοι πεδιοιο; Σ.7.(ἔπι κλ.Heyn.)

Syn. Διακλονεω, συγκλονεω, κλονεω.

Επῐκλοπος. furax. 2. furtivus, occultus. 3. vafer, versutiloquus.

ηπεροπῆά τ' εμεν και επικλοπον, οἷά τε πολλούς. λ. 363.
αλλα τις αρτιεπης και επικλοπος επλεο μυθων. X. 281.
εν δε θεμεν κυνεον τε νοον και επικλοπον ἦθος
Ἑρμειην ηνωγε διακτορον Αργειφοντην. Hes. ε. 67.

Syn. Κλεπτης.—κερδαλεος, δολομητις, απατεων, παραλογιστικος.—δολερος. ασυνετος. πανοῦργος.

Επῐκλυζω. proluo. 2. inundo, submergo.

εν καθαρῷ, ὅθι κυματ' επ' ἠϊονος κλυζεσκον. Ψ. 6.
—αλλ' ὅτε δή ῥα-Κυμασι πορφυρεοις επεκλυζετο,— Batr. 68.
ουκ αν τοσῶνδε κῦμ' επεκλυσεν κακῶν. Lyc. 228.
—ὅτε νῆας επικλυζουσιν αελλαι. Sibyll. l. 5.

Syn. Κλυζω, κατακλυζω, προσκλυζω, συγκλυζω, ὑποκλυζω, επικυμαινω, καταβαλλω. επιδαψιλευω.

Επῐκλῠω. audio. 2. celeber sum. Vid. Επαϊω, Κλυω.

ῴχετ', επει παντ' αἶνον επεκλυε Νηλειδαο. Ψ. 652.

Επῐκλωθω, Επικλωθομαι. neo; fatalia stamina duco.

—ὧτε Κρονιων-Ολβον επικλωσῃ— δ. 208.
ὡς γὰρ επεκλωσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι. Ω. 525.
ὡς νηματα ξηνασ', επεκλωσεν θεὰ-Ερις (*al.* εριν.)[1] Orest. 12.

Syn. Κλωθω, επικατακλωθω, επικληροω, κυροω, επαγαγω, επινεω, προστασσω, επιμοιραομαι, διαμοιραομαι.—ειμαρμενον ποιεῖν.

Επῐκναω. intero.

—αλλ' επικνῶ το σιλφιον. Av. 1582. Br. Vid. et 1586.

Syn. Κναω, κναιω, κνηθω, επικνηθω, διαφθειρω, επιβαλλω, επικνιζω.

Επῐκνιζω. in superficie scalpo. 2. per summa incido.

αλλ' αροτρῳ βραχὺ βῶλον επικνιζουσι χαρασσων. Ep. Suid.
*(*ad quam vocem, non meminit V. D. sed versus mendose exscribitur*[2].)* Syn. Κνιζω, επικναιω, δακνω.

Επῐκοινος. communis, promiscuus.

—επικοινον-Εοῦσαν αμφὶ παῖδ' Αχιλλεως. Andr. 124.

Syn. Κοινωνος, συγκοινωνος. μετοχος.

Επῐκοιρᾰνος. rex. Vid. Κοιρανος.

—Μινναις επικοιρανον εἶναι. Orph. 296.

* *sed legendum videtur* Μινύαις ἔπι, *sicut edidit* Gesnerus.*

Επικοκκυστρια. more κόκκυγος accinens. *al.* ἐπικοκκάστρια.

Ηχώ, λογων αυτῳδὸς επικοκκυστρια. Thesm. 1059. Br.

Exp. Επικοκκυζουσα, αντεπᾳδουσα.

*Επῐκομπαζω. glorior.

ουδὲ γὰρ Ατρειδης ολιγῳ επεκομπασε μισθῷ. Call. 3. 263.*

Επῐκοπτω. incido; in cacumine cædo. 2. accido; vires attenuo.

οξὺν εχων εν χειρὶ παριστατο, βοῦν επικοψων. γ. 443.

Syn. Εγκοπτω, ανακοπτω, κατακοπτω, συγκοπτω, κοπτω, επικολαπτω, επιτεμνω, καταπιεζω. επιπλησσω. καταπαιω. τυποω, επιχαραττω, σχιζω.—ασθενοω.

Επῐκοτος. culpandus.

επ' ανδρὶ δηοισιν επικοτῳ σεβας. Choëph. 626.

Syn. Εγκοτος, ζακοτος, περιοργης, φοβερος.—επιμομφος.

Επῐκοτως. *adv.* iracunde.

—ὁ δ' επικοτως αεὶ—Θεμενος αγναμπτον νοον. Prom. 162.

Syn. Παλιγκοτως, οργιλως, δυσκολως, δυσθυμως, επιστρεφως.

Επῐκουρειος, ᾱ, ον. Epicureus.

τῶν Επικουρειων ατομόν *ποτε Μαρκος ὁ λεπτὸς
τῇ κεφαλῇ τρησας, εις το μεσον (Jacobs. *conj.* περαν) διεβη. Lucill. *An.* ii. 328.*

Επῐκουρεω. auxilior. 2. remedium adhibeo.

*—αλλά ἑ μοῖρα
ἦγ' επικουρησοντα μετὰ Πριαμόν τε καὶ υἷας. (*in hoc unico poëtæ loco verbum hoc citavit Seberus.*) E. 614.*
και παντες Περσῶν βασιλεῖς επικουρησουσι. Sibyl. l. 3.

Syn. Συνεπικουρεω, επαμυνω, αμυνω, επιβοηθεω.

Επῐκουρῐᾱ, Επικουρησις. auxilium, remedium.

ὦ ποποι, κενῆς αρωγῆς, κἀπικουριας στρατοῦ. Pers. 733.
αλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικουρησιν κακῶν. Androm. 28.

Syn. Αλκαρ, αλεξητηριον, βοηθεια, βοηθημα, αρωγη, αντιληψις.

Επῐκουρος. auxiliaris. *pl.* Επικουροι.

κεκλυτέ μευ, Τρῶες, και Δαρδανοι, ηδ' επικουροι. Γ. 456.
καὶ γὰρ εγὼν επικουρος εὼν μετὰ τοῖσιν ελεχθην. Γ. 188.

Syn. Βοηθος, αλεξητηρ.—παρεδρος, συμμαχος.

Epith. Μικρος.—αγχεμαχοι, εγχεσπαλοι, κλειτοι, τηλεκλυτοι, πολυγλωσσοι, σθεναροι, ὑπερμενεῖς.

Επῐκουρος. Epicurus. Vid. ad v. Ατομος.

*Επικουρος οὕτω κατεπυκνοῦ τὴν ἡδονήν·
εμασᾶτ' επιμελῶς· εἶδε τἀγαθὸν μονος
εκεῖνος οἷον εστίν. οἱ δ' εν τῇ Στοᾷ [p. 103. b.*
ζητοῦσι συνεχῶς, οἷον εστ' ουκ ειδότες. Damoxenus ap. Ath.

Επῐκουφιζω. ablevo, sublevo.

ἥβη και νεοτης επικουφιζει νοον ανδρὸς,
πολλῶν δ' εξαιρει θυμὸν ες αμπλακιην. Theog. 629.

Syn. Ανακουφιζω, αναβασταζω, ελαφρυνω.

Επῐκραιαινω, Επικραινω. efficio, perficio.

ηδ' ετι καὶ νῦν μοι τοδ' επικρηηνον εελδωρ. A. 455.
ὡς εφατ'· ουδ' αρα πώ οἱ επικραιαινε Κρονιων. B. 419.
παντας επικραινουσα θεοὺς επεων τε καὶ εργων. H. in Mer. 528.

Syn. Επιτελεω, κραιαινω, κραινω.

Επικρᾰδᾰω. evibro; quatio super.

ἥρωας χειρεσσιν επικραδαοντας ερετμά. Ap. 1. 552.

Syn. Ανακραδαω, ανακραδαινω, διακραδαινω, συγκραδαινω, συνεπικραδαινω, κραδαινω. αναστρεφω.

Επῐκρᾱνον. quod super caput est.

βαρύ μοι κεφαλῆς επικρανον εχειν. Hipp. 201.

Syn. Κρηδεμνον, κεφαλοδεσμιον, κεκρυφαλος, κρανος, προσκεφαλαιον, καλυμμα, κορυς.

Επικρᾰτεω. prævaleo. 2. potior. 3. cohibeo.

ὅσσοι γὰρ νηεσσιν επικρατεουσιν αριστοι. K. 214.

Syn. Κρατεω, αποκρατεω, κατισχυω, κατεχω, ὑπερεχω, περιεχομαι, επιτυγχανω. αρχω, εκνικαω.

Επῐκρᾰτεως. *adv.* potenter.

—Τρωων νεφος αμφιβεβηκε-Νηυσὶν επικρατεως.— Π. 67.
—νεῶν ἄπο λοιγὸν αμυνων-Εμπεσ' επικρατεως·— ib. 80.

Syn. Επικρατῶς, κρατερῶς, δυνατως, ισχυρῶς, ἶφι, ενεργῶς, εντονως.

Επῐκρᾰτης. Nom. Pr.

αναξ ὑπηνης Επικρατες σακεσφορε. Suid.

Επῐκρεμαννυμι, vel Επικρεμαννυω, vel Επικρεμαω. suspendo super. 2. *pass.* Επικρεμαμαι. suspensus sum super; impendeo.

αλλ' ὁ μὲν αυτὸς τῖσε κακὸν χρεος· ὃς δὲ φιλοισιν
ατην εξοπισω παισὶν επεκρεμασεν. Theog. 206.
ξυνὸς επεὶ παντεσσιν επικρεμαθ' ἡμὶν ολεθρος. Ap. 3. 483.

Syn. Αποκρεμαω, κρεμαω, επαρταω. 2. αποκρεμαμαι, κρεμαμαι, επαρταομαι, επικειμαι.

Επῐκρῐδον. *adv.* cum delectu; diligenter.

*τοφρα δ' αριστῆες πινόεν περὶ δερμα γεροντος
παντη φοιβησαντες* επικριδὸν ἱρευσαντο
μῆλα, τά τ' εξ Αμνκοιο ληλασιης εκομισσαν. Apoll. 2. 301.

Syn. Δεοντως, προσηκοντως, ορθῶς, κατα θεσμον.—επιλεγδην, επιλεκτως, λογαδην.

Επῐκριον. antenna. Damm. c. 923.

εν δ' ἱστὸν ποιει και επικριον αρμενον αυτῷ. ε. 254.

---

1. Sic locum habe a Porsono:
οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ.
ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι—

2. Tandem, ope Jacobsiani Indicis, versum reperio esse *Apollonidæ*, Anakct. ii. p. 133.
ἀλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσω
χέρσον, καὶ βαιοῦ πίδακα ῥαγὸς ἔχω.

*Επῐκροτος, ου. ὁ ἡ. pulsatus, proculcatus.
λειη μεν γαρ ιδεῖν και επικροτος· ει δέ τις αυτὴν εισβαινει, χαλεποῦ τρηχυτερη σκολοπος. (*sc.* Euripidis οἶμος.) Archimelus, *Anal.* ii. 64.*

Επῐκρουω. pulso. 2. impello. [Thesm. 1004. Br.
οἴ μοι κακοδαιμων, μᾶλλον επικρουσεις σύ γε. (*sc.* τον ἧλον.)
Syn. Εγκρουω, προσκρουω, εμπηγνυμι, εμβαλλω, επιπατασσω, επιτιθημι.

Επῐκρῠφος. occultus. Vid. Κρυπτος.
γλῶσσαν, και επικρυφον οἶμον. Pind. Ol. 8. 92.

Επῐκρωζω. incrocito.
μη πειθου· φθονεραὶ γὰρ επικρωζουσι κορῶναι. Eq. 1051.
Syn. Κρωζω. επιβοαω, επικραζω.

Επικταομαι. insuper adquiro.
ξυμμαρτυρας υμμ' επικτῶμαι. Antig. 858. (46. B.)
Syn. Προσκταομαι, κατακταομαι, κταομαι, επικαλεω.

Επικτεινω. eneco.
* αλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ολωλότα κεντει.* τίς αλκὴ τὸν θανόντ' επικτανεῖν; ib. 1042.
Syn. Κτεινω, αποκτεινω, κατακτεινω.

Επικτησις. accessio possessionum.
καλὴ γὰρ ἡ 'πικτησις, *Ελληνων ένα
κριθέντ' αριστον, τοῦτο μὲν παιωνιας
ες χεῖρας ελθεῖν· εἶτα τὴν πολυστονον
Τροιαν ἑλόντα, κλεος ὑπερτατον λαβεῖν.* Philoct. 1382. (44. B.)
Syn. Κτησις, κτῆμα, επίρρυσις, προσθηκη, επιζευξις, οικειωσις.

Επικτητος. Nom. insignis Philosophi.
δοῦλος Επικτητος γενομην, καὶ σῶμ' αναπηρος,
καὶ πενιην Ιρος, καὶ φιλος αθανατοις. Ep. ἀδ. 576.
μῆτιν Επικτητοιο τεῷ ενικατθεο θυμῷ. ib. 574.

Επικτῠπεω. insono. 2. strepitum excito.
αμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι επεκτυπον.— Ap. 2. 566.
πᾶς δ' επεκτυπησ' Ολυμπος. Av. 781.
Syn. Επηχεω, επεγδουπεω, επιδουπεω, καταδουπεω, διαψοφεω, επιψοφεω.

Επῐκυμαινω. fluctuando irruo.
ἡ δ' επικυμαινουσα μετηορος αυχένι κυρτῷ. Tryph. 67.
Syn. Επικυματιζω, εκκυμαινω.

* Επῐκυπτω. *præt.* επικεκῡφα. pronus incumbo. Vid. ad v. Καριδοω.
επικυπτε· την κερκον φυλαττου νῦν ακραν. Thesm. 239.

Επικῡροω. ratum facio.
αταρ τίς 'αγών, τίνες εν Αργειοις λογοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκυρωσαν θανεῖν; Orest. 851. P.*

Επικυρτοω. incurvo.
—επὶ δὲ ζωνησι δρακοντε
δοιὼ απηωρεῦντ', επικυρτωοντε καρηνα. Hes. α. 234.
Syn. Κυρτοω, αγκυλοω, κατακαμπτω.

Επῐκῡρω. occurrere et nancisci studeo.
ὥστε λεων εχαρη μεγαλῳ επὶ σωματι κυρσας. Γ. 23.
αιὲν επ' αυχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ακωκῇ. Ψ. 821.
Syn. Κυρω, κυρομαι, αντικυρω, εγκυρω, εγκυρεω, προσκυρω, εγγιζω, επιτυγχανω, κατευστοχῶ.

Επῐκυψελιος. qui alvearibus præest.
οφρα μελισσοσόος Πὰν επικυψελιος. Zonas, *An.* ii. 81.

Επῐκωκῡω. lamentor.
κλαιω, τετηκα, κἀπικωκυω πατρὸς
τὴν δυσταλαιναν δαῖτ' επωνομασμενην. Soph. El. 285.
Syn. Ανακωκυω, επιδακρυω, επιθρηνεω.

Επῐκωλῡω. impedio. Vid. Κωλυω.
τί φής; τίς εσται μ' οὑπικωλυσων ταδε; Phil. 1271. (42. B.)

Επικωμαζω. comessor.
ει μὲν ἑκὼν αρχειν επεκωμασα[1]— Call. Ep. 17.

ὅστις επὶ παντ' αγαθ' εχοντας επικωμασας. Acharn. 982. B.
Syn. Εισκωμαζω, επεισκωμαζω, κωμαζω, επιφερομαι, χλευαζω, μυκτηριζω, ορχεομαι, αναβακχευω,—επιδημεω.

Επῐκωμιος. laudatorius.
θελοντες αγαγεῖν επικωμιαν
ανδρῶν κλυτὰν οπα. Pyth. 10. 9.
Syn. Εγκωμιαστικος, αινετικος, επαινετικος, επαινετηριος, πανηγυρικος.

Επῐκωμος. comissator.
αἵματος ακρητοιο μεθης επικωμος Ενυω. Tryph. 552.
Syn. Κωμαστης, θοινητωρ, συγχαιρων. ὑβριστης.

Επῐκωπος. remigationi accinctus.
—σχοῖνος,—οδυνηρὸς, επικωπος,— Acharn. 230.
Syn. Ναυτικος. ξιφηρης. κωπηεις.—επικωπαστηρ.

Επῐλᾰβή. prehensio. —αμπυκων
πολυμιτων, πεπλων τ' επιλαβὰς εμῶν. Æsch. Supp. 428. P.
Syn. Επιληψις, ληψις, καταληψις, αντιλαβη, εσβολη, επελασις, επιθεσις.

Επῐλαγχᾰνω, Επιλαγχανομαι. post alium sorte obtineo.
επιλελογχε πυματον
ακρατες, απροσομιλον-Γῆρας,— Œd. C. 1299. (35. B.)
Syn. Μεταλαγχανω, επερχομαι, αναβαινω, εφισταμαι, κληροομαι, τυγχανω, περιτυγχανω.

Επῐλαζῠμαι. comprimo.
ιδού· σιωπῶ, κἀπιλαζυμαι στομα. Androm. 249.
Syn. Λαζυμαι. επισχω.

Επῐλαμβᾰνω. prehendo, arripio, occupo. Επιλαμβανομαι.
τοσσα μεν ὁρμαινουσαν επελλαβε νηδυμος ὕπνος. δ. 793.
*a. οὔκουν ανδρες γηρασκουσιν; b. μὰ Δί', αλλ' ουκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ γαρ ἥκων μὲν, κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κορην γεγαμηκε.
τῆς δε γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός·* κἂν τουτου μὴ 'πιλαβηται,
ουδεὶς εθελει γῆμαι ταυτην· οττευομενη δὲ καθηται. Lysist. 594.
Syn. Καταλαμβανω, προλαμβανω, προκαταλαμβανω, εκλαμβανω, φθανω, προσλαμβανω, προσδεχομαι, εφαπτομαι, μεταλαμβανω, διαδεχομαι, επιβαινω, επιτυγχανω. παραλαμβανω. επαρχομαι. δρασσομαι, εὑρισκω. περιποιοῦμαι. κρατεω.

Επῐλαμπω. luceo super aut post.
ηελιος δ' επελαμψε, μαχη δ' επὶ πᾶσα φαανθη. P. 650.
Syn. Απολαμπω, ελλαμπω, καταλαμπω, λαμπω, περιαυγαζω. ελλαμπρυνομαι, προστιλβω, ακτινοβολεω, εμφαινομαι, επιφαινομαι.

Επῐλανθᾰνομαι, Επιληθομαι. obliviscor. Vid. Λανθανομαι.
βαλλομεν· ουδ' ὁ γερων δολιης επεληθετο τεχνης. δ. 455.

Επῐλεγω, Επιλεγομαι. dictis addo. 2. eligo, colligo. 3. nomino.
σῖτόν τ' εκ μεγαρων, επὶ δὲ ξυλα πολλὰ λεγεσθε. Θ. 507.
Syn. Λεγω, συλλεγω, συλλεγομαι, αναλεγω, απολεγω, εκλεγω, καταλεγω, καταλεγομαι, προσκαταλεγω, προσεπιλεγω, προσαιρεομαι, προαιρεομαι, εγκρινω, επαλλασσω.—αναγνωμι, αναλογιζω.—ανακεφαλαιοω.

Επῐλειβω. super aliqua re libo. Vid. Λειβω.
γλωσσας δ' εν πυρὶ βαλλον, ανισταμενοι δ' επιλειβον. γ. 341.

Επῐλειπω. deficio.
—ουδ' επιλειπει-Χειματος, ουδὲ θερευς— η. 117.
—επὶ δὲ πλεῖον ελελειπτο-Αργιοδοντος ὑός,— θ. 475.
Syn. Απολειπω, ελλειπω, ελλειπομαι, καταλειπω, παρερχομαι.

Επῐλεπω. decortico.
δαφνης αγλαὸν οζον ἑλὼν επελεψε σιδηρῳ,
αρμενον εν παλαμῃ·— H. in Merc. 109.
Syn. Λεπω, απολεπω, απολεπιζω.

Επῐλευσσω. prospicio.
τοσσον τίς τ' επιλευσσει, ὅσον τ' επὶ λᾶαν ἵησιν. Γ. 12.
Syn. Βλεπω, προβλεπω, επιβλεπω.

Επῐληθὴς, ές. oblivionem afferens.
—κακῶν τ' επιληθὲς ἁπαντων. Ep. 1. 4.

Επῐληθω. *poët.* oblivionem affero.
αυτίκ' αρ' εις οἶνον βαλε φαρμακον, ενθεν επινον,
νηπενθές τ' αχολόν τε, κακῶν επιληθον ἁπαντων. δ. 222.
Syn. Εκληθαινω.

---

1. Hoc epigramma (44. Ernest. 5. Brunck.) sic restituit magnus Bentleius:
εἰ μὲν ἑκὼν, Αρχῖν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασαν· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
ἐλθὼν δ', οὐκ ἐνόησα, τίς ἢ τινος; ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν δειρήν· εἰ τοῦτ' ἐστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.
pro δειρὴν, Brunckius Toupii conjecturam recepit, φλιήν.

Επῐληκεω. strepitum excito ad; applaudo.
—κουροι δ' επιληκεον αλλοι-Εσταότες κατ' αγῶνα— θ. 379.
Syn. Αποληκεω, ληκεω. ανακροτεω, επικροτεω.
*Επῐληκῠθιστρια, ας. ἡ. effutiens ampullas.
κενα τε γάρ τοι κάπιλακυθιστρια. Theodorid. *An.* ii. 43.*
Επῐληνῐος. torcularis.
μεγα τὸν θεὸν κροτοῦντες-Επιληνιοισιν ὑμνοις. Anac. 52. 8.
Syn. Επιληναιος.
Επῐληπτος. reprehensione dignus. 2. a dæmone correptus. 3. deprehensus; conspicuus.
καὶ πῶς ὁρᾶται, κάπιληπτος εὑρεθῃ; Antig. 412.
Syn Αυτοφωρος επιληψιμος. ὑπαιτιος.
Επῐλησῐς. ἡ. oblivio.
*ει γὰρ (*pro* εἴθε) ὁ πᾶς χρονος ολ-
βον μεν οὕτω καὶ κτεανων δοσιν ευ-
θυνοι,* καματων δ' επιλα-
σιν παρασχοι. Pyth. 1. 87.
Syn. Εκλησις, επιλησμονη, επιλησμη, επιλησμοσυνη, λησμοσυνη.
Επῐλησμων. Επιλησμοτατος. *superl.* obliviosus.
πῶς οὖν γερων ὢν, κἀπιλησμων, καὶ βραδὺς; Nub. 129.
*a. οὐκ· αλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βουλομαι,
ει μνημονικὸς εἶ. b. δυο τροπω, νὴ τὸν Δια.
ἢν μέν γ' οφειληταί τί μοι, μνημων πανυ·
εὰν δ' οφειλω, σχετλιος,* επιλησμων πανυ. ib. 482.
επιλησμοτατον καὶ σκαιοτατον γεροντιον. ib. 788.
Syn. Αμνημων, ληθαῖος.
Επῐλιγδην, et *per ictum metricum*, Επῑλιγδην. *adv.* strictim.
βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, προσω τετραμμένος αιεὶ,
ακρον επιλιγδην·— P. 599.
Syn. Ανωθεν, ανω, λιγδην, επιγραβδην.—ασθενῶς, ατονως, αμενηνῶς, αμαυρῶς.
Επιλλιζω. oculis innuo.
ουκ αἴεις ὅτι δή μοι επιλλιζουσιν ἅπαντες,
ἑλκεμεναι δε κελονται; εγὼ δ' αισχυνομαι εμπης. σ. 11.
Syn. Διανευω (τοῖς ομμασι), καταμωκαομαι, επεγγελαω, ενιλλω, κατιλλαινω.
*Επῐλογος. dicti alicujus explicatio; conclusio. 2. elogium.
2. μολπαὶ δ' ηὔξοντ' εραταὶ,
χρυσεας αρνὸς επιλογοι-Θυεστου·— Eur. Elec. 719.*
Επῐλογχος. *epith.* cuspidis in hasta.
επιλογχον εχουσ' εν χειρὶ βελος. Hipp. 222.
Exp. Γαισον, ὁλοσιδηρον δορυ.
*Επῐλοιβη. libatio. *vox a Ruhnk. restituta* Orpheo, Arg. vss. 545. 601. et Hymn. 65. 10.*
Επῐλοιβιος. libationi serviens.
—αειρων-Δεξιτερῇ φιαλην επιλοιβιον— Christodor. *An.* ii. 462.
Επῐλοιπος. reliquus.
ὡς τἀπιλοιπα τῶν λογων σὺ μὲν κλυῃς. Philoct. 24.
ἁμεραι δ' επιλοιποι-Μαρτυρες σοφωτατοι. Ol. 1. 53.
Syn. Λοιπος.—επεσσομενος.
Επῐλῠσις. explicatio. 2. liberatio.
Ποσειδᾶν, επιλυσιν-Φοβων, επιλυσιν διδου. Sept. Th. 134.
Syn. Διαλυσις, εκλυσις, απαλλαγη, καταβολη.
Επῐλωβευω. irrideo.
οἱ δ' επελωβευον, καὶ εκερτομεον επεεσσιν. β. 323.
Syn. Απολωβαω, επισκωπτω, ὑβριζω, επιγελαω, επιτιμαω.
Επῐλωβής. exitiosus.
θιμβρην δ' εξελασεις οφιων επιλωβέα κῆρα. Nic. *Th. 35.
—ακηριος ουδ' επιλωβής. ibid. 771.* Syn. Ολεθριος.
Επῐμαζιος. lactans, de infante.
αἱ δὲ, θαλασσαιης επιμαζια νηματα μιτρης. Tryph. 345.
Syn. Ὑπομαστιος, ὑπομαζιος.—επιμαστιδιος.
Επῐμαιμαω. valde cupio. Vid. Μαιμαω, Επιθῡμεω.
φονῳ βρυουσαι, κἀπιμαιμῶσαι μαχης, Lyc. 301.
Επῐμαινομαι. furo super aliqua re, *inpr.* amore.
τῷ δὲ γυνὴ Προιτου επεμηνατο, δῖ' Αντεια. Z. 160.
Syn. Ὑπερμαινομαι, περιμαινομαι, εμμαινομαι, μαινομαι.
Επῐμανδαλωτον. *al.* Αμφιμανδ. quoddam genus osculi.
τό περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν αὖ. Acharn. 1200.
Επῐμαιομαι. attingo. 2. instigo. 3. cupio.
Ἡρη δε μαστιγι θοῶς επεμαιετ' αρ' ἱππους. E. 748.
—ατὰρ χειρεσσι νεων, επιμαιεο νοστου-Γαιης Φαιηκων,—ε. 344.
Syn. Εφαπτομαι, επιψαυω, επειγω, προθυμοποιῶ, εφιεμαι, επιμαιμαω, μαιομαι, επιζητεω, επιθυμεω.
Επῐμαρτῠρομαι. obtestor. 2. testificor.
κἄπειτ' επισχὼν ολίγον, επιμαρτυρομαι. Nub. 495.
Syn. Μαρτυρομαι, διαμαρτυρομαι, προσλιπαρεω, εκλιπαρεω, επισκηπτω, ἱκετευω, παρακαλῶ.
Επῐμαρτυρ, et υς, ρος. ὁ. *item*, Επῐμαρτῠρος. testis factæ rei. Vid. Μαρτυρ.
ειπὲ, θεά, κρυφιων επιμαρτυρα λυχνον ερωτων. Mus. 1.
ὧδε δὲ μυθεομαι, Ζεὺς δ' αμμ' επιμαρτυρος εστω. H. 76.
*εἶτα δὲ δαιμονας, οἷς επιμαρτυσι
χρησομεθ' ουκ επιλησμοσιν. (ἐπι μ. *divisim* Brunck. *ut sit* οἷς μάρτυσι ἐπιχρησόμεθα.)* Lysist. 1288.
Επῐμασσομαι. tango. 2. prehendo. 3. abstergo.
ἑλκος δ' ιητὴρ επιμασσεται, ηδ' επιθησει. Δ. 190.
ὡς αρα μιν φαμενη ῥαβδῳ επεμασσατ' Αθηνη. ν. 429.
Syn. Απομασσω, προσμασσω, εφαπτομαι, ἁπτομαι, ψηλαφαω, συνταρασσω.
Επῐμαστῐδιος. mammæ admotus. 2. subrumus.
ὃν ελιπον επιμαστιδιον-Ετι βρεφος, ετι νεον. Iph. T. 231.
Syn. Επιμαζιος, επιμαστιος, ὑπομαστιος, απομαστιδιος, επιτιτθιος, ὑποτιτθιος, θηλαζων, θηλαμινος, γαλαθηνος, νηπιος.
Επῐμαστος. mendicus.
οἷον μέν τινα τοῦτον εχεις επιμαστον αλητην,
σιτου και οινου κεχρημένον.— υ. 377.
Exp. Επιμαστευοντα, επιζητοῦντα.
Syn. Επαιτης, απαστος, πεινος. επιληπτος, οχληρος. ενδεης.
Επῐμειδαω, Επιμειδιαω. subrideo.
τον δ' επιμειδησας προσεφη κρειων Αγαμεμνων. Δ. 356.
—εφ' ἱμερτῷ δε προσωπῳ-Αιεὶ μειδιαει.— Hom. ix. 3.
Syn. Διαμειδιαω, προσμειδιῶ, ὑπομειδιῶ, μειδαω, μειδιαω, γελαω.
Επιμειλια. Vid. Μειλια. et not. ad v. Επιμηλας.
—εγὼ δ' επιμειλια δωσω
πολλὰ μαλ', ὁσσ' ουπω τις εῇ επεδωκε θυγατρί. I. 147.
Επῑμελειᾰ. cura. 2. procuratio.
τῆς επιμελειας παντα δοῦλα γιγνεται. Sent.
Syn. Επιστασις, επιστασια, επιτροπη, κηδεμονια, διοικησις, θεραπευσια, θεραπεια, σπουδη, εντρεχεια, ακριβεια, επιτηδευσις, επισπερχεια, ασκησις, ενδελεχισμος, ενδελεχεια, επιμονη, συνεχεια, προσεδρια, αγχινοια, ευφυΐα, φιλοπονια, φιλουργια, φροντις. παρημοσυνη, προνοια, προσεξις, φιληκοΐα.
*Επῑμελεομαι. curam gero. 2. diligenter observo.
ουτοι τὰ χρηματ' ιδια κεκτηνται βροτοὶ,
τὰ τῶν θεῶν δ' εχοντες επιμελουμεθα. Phœn. 565. P.*
Επῑμελητης. curator. 2. procurator.
τῶν τῆς πολεως ειμ' επιμελητὴς πραγματων. Plut. 908.
Syn. Φροντιστης, εποπτης. εφορος, θεραπευτης, διαθετης, διοικητης, εμπαξ, επικομος, επικρατης, επιτροπος, επιπολος, κηδεμων, πολυπραγμων.
Επῑμελομαι. *idem quod* Επιμελεομαι.
ψυχῆς επιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ, καθα δυνῃ. Sent.
Syn. Επιμελοῦμαι, μελομαι, προσμελοῦμαι, μηδομαι, περισωζω, επιστρεφομαι, πολυωρεω, εξακριβοω. προσλιπαρεω, προσμενω, διατελεω.—επιμελειαν εχω, ποιοῦμαι.
Επῑμελπω. accino.
*ἡμᾶς δε δικη προτερον φημης
τον δυσκελαδον θ' ὑμνον Ερινυος
ιαχεῖν,* Αΐδᾳ τ'
εχθρὸν παιᾶν' επιμελπειν. Sept. Th. 866. P.*
Syn. Μελπω, επᾳδω, προσᾳδω. επιληκεω.
Επῑμελῶς. *adv.* diligenter.
—ελθόντ' εις νοσον
τὸν εχοντα ταυτὴν εθεραπευσεν επιμελῶς. Men.
Syn. Επιστρεφεως, περιεργως, λιπαρῶς, πολυπραγμονως, ισχυρῶς, σφοδρῶς, ακριβῶς, απαρτιως, ενδυκεως, συνεχες. σπουδαιως.
*Επῑμεμφής, έος. ὁ ἡ. culpabilis; spernendus.
—ζηλουμενον, ουκ επιμεμφὲς-Δῶρον·—Tull. Gem. *An.* ii. 279.*

Επῐμεμφομαι. reprehendo.
ειτ' αρ' ογ' ευχωλῆς επιμεμφεται, ειθ' ἑκατομβῆς. Α. 65.
ουτε κασιγνητοις επιμεμφομαι, οἷσί περ ανηρ. π. 115.
Syn. Καταμεμφομαι, απομεμφομαι, μεμψιμοιρεω, μωμαομαι, εγκαλεω, αιτιαομαι, επαιτιαομαι, αποδυρομαι, χλουναζομαι.—επιζητεω.

Επῐμενω, Επῐμενομαι. permaneo. 2. cunctor.
αλλ' αγε νῦν επιμεινον, αρηΐα τευχεα δυω. Ζ. 310.
μετατιθεμενος, εν-
θαπερ επιμεμονεν[1], [514. B.
επ' ευστολου ταχειας νεὼς πορευσαιμ'-Αν ες δομους,— Phil.
Syn. Αναμενω, απομενω, διαμενω, εμμενω, καταμενω, περιμενω, προσμενω, επιμιμνω, μενω. επεχω.

Επῐμεστος. plenus.
—ταῖσι δε Δηὼ
δωσεῖ παντ' επιμεστα, και ὡς ποτὶ ναὸν ἱκωνται. Call. 6. 134.
Syn. Περιττος, περιπλεως, επιπλεως, περιπληθης, πληρης, ὑπερπλεως, αναμεστος, διαμεστος, εμμεστος.

Επῐμετρεω. certa mensura mutuo do.
—εγὼ δέ τοι ουκ επιδωσω,-Ουδ' επιμετρησω.— Hes. ε. 396.
Syn. Προσεπιμετρεω, προσμετρεω, επιβαλλω, επιχορηγεω.

Επῐμετρον. quod super mensuram additur.
διπλασιον δ' ωνησας· εχων δ' επιμετρον απῆλθον. Theoc. 12. 26.
Syn. Επιβλημα, επιθεμα.

Επῐμηδομαι. excogito.
παντα δ' εσαν νεοδαρτα· δολον δ' επεμηδετο πατρί. δ. 437.
Syn. Μηδομαι, μηχαναομαι, τεχναομαι, διαζητεω, εξευρισκω, επινοεω.

Επιμηθεύς. unus ex Iapeti filiis.
*ὅς ου τὰν Επιμαθέος
αγων οψινοου θυγατέρα Προ-
φασιν—(i. e. *absque prætextu vel mora.*) Pyth. 5. 35.
τικτε δ' ὑπερκυδαντα Μενοιτιον, ηδε Προμηθεα,
ποικίλον, αιολομητιν,* ἁμαρτινοόν τ' Επιμηθεα,
ὃς κακὸν εξ αρχῆς γενετ' ανδράσιν αλφηστῃσι. Hes. θ. 510.

Επιμηθης. prudens.
ὦ ποποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποιησαν ανακτες
θηρίον ανθρωποισι μετεμμεναι· ὡς επιμηθές. Theoc. 25. 78.
Syn. Εντεχνος, σοφος, δεινος, πανοῦργος, δαΐφρων.

Επιμηλας. —ουδέ κεν αἶγες
δευοιντο βρεφεων επιμηλαδες,— Call. 2. 51.
Exp. Αἱ μετα τῶν μηλων νεμομεναι[2].

Επῐμηνῐω. a. 2. επεμηνῐον. irascor. Vid Μηνιω.
ἑσταοτ'· αιεὶ γὰρ Πριαμῳ επεμηνιε διῳ. Ν. 460.

Επῐμητιαω. cogito.
ἦστ' επιμητιωωσα κασιγνητην αρεσασθαι. Ap. 3. 668.

Επῐμικτος. permixtus. 2. promiscuus.
γνωτή τοι πενιη—
παντη γὰρ τοὔλασσον εχει, παντη δ' επιμικτος. Theog. 269.
Syn. Προσμικτος, συμμικτος.

Επῐμιμνησκομαι, Επιμναομαι. *cum gen.* recordor. 2. *cum acc.* mentionem facio.
αμφω κ' αὖτις ιόντες επιμνησαιμεθα χαρμης. Ρ. 103.
τοῦ όγ' επιμνησθεὶς επε' αθανατοισι μετηυδα. α. 31.
Syn. Απομιμνησκομαι, απομναομαι, αναμναομαι, αναμιμνησκομαι, μναομαι.

Επῐμιμνω. permaneo alicubi. Vid. Επιμενω.
ὡς καὶ εμοὶ τοδε εργον αεξεται, ᾧ επιμιμνω. ξ. 66.

Επῐμίξ. *adv.* promiscue. Vid. Μιγδα.
Τρῶες ορίνονται επιμὶξ ἵπποι τε καὶ αυτοί. Λ. 525.

Επῐμιξις. permistio. 2. commercium.
εχθαιρουσι δὲ παντες (κωτιλον ανθρωπον)· αναγκαιη δ' επιμιξις
ανδρὸς τοιουτου συμποσιῳ τελεθει. Theog. 297.
Syn. Επιμιξια, κοινωνια, συμβολαιον, ὁμιλια, συνδιατριβη, εντυχια, αναμιξις, προσμιξις.

Επῐμισγομαι. commercium habeo. 2. accedo.
αιεὶ μὲν Τρωεσσ' επιμισγομαι· ουδέ τι φημί. Κ. 548.
Syn. Συμμισγομαι, μισγομαι, ὁμιλεω, κοινωνεω, συνειμι.

Επῐμισθὶς. mercenaria.
—επιμισθίδας αιὲν ἑταιρας. Argentar. *An.* ii. 274.

Επῐμοιραομαι. impertior. Vid. ad v. Αταρχευτος.
Syn. Επιμεριζω, απομειρομαι, επινεμω.

Επῐμοιριος. fatalis.
νηματ' αναπλησας επιμοιρια·— Leon. Tarent. *An.* i. 245.
Syn. Μοιριδιος, αισιμος.

Επῐμολεω. advenio. Vid. Επερχομαι.
κεχυται νοσος, ὦ ποποι, οἷον αναρ-
σιων ουπω αγακλειτον
'Ηρακλεα 'πεμολεν παθος οικτισαι. Trach. 855. B.

Επῐμολος. adveniens. idem quod επελθών.
δοριπονα κακ' εκτρεποντες γᾶς προς[3] επι-μολους.— Sept. Th.
Exp. Τους επελθόντας (εχθρούς.) [628. P.
Syn. Αποφυλιος, παρεπιδημος, ξενος.

Επῐμομφή. objurgatio.
ὁμως δε λῦσαι δυνατὸς οξεῖ-
αν επιμομφὰν ὁ τοκος ανδρῶν. Ol. 10. 11.
Syn. Μομφη, μῶμος, επιτιμησις, λοιδορια, μεμψις.

Επῐμομφος. vituperandus. in l. c. *active.*
ορθῶς ατιζεις, κἀπιμομφος εἶ φιλοις. Rhes. 327.
Syn. Φιλομεμφης, φιλομωμος, φιλοψογος, επιτιμητης, επικοτος, ψεκτης.

Επῐμῡρομαι. resono.
*εστι δέ τις αιπεῖα Προποντίδος ενδοθι νῆσος
τυτθὸν απὸ Φρυγιης πολυληΐου ηπειροιο
εις ἅλα κεκλιμενη,* ὁσσον τ' επιμυρεται ισθμὸς
χερσῳ επιπρηνὴς καταειμένος·— Apollon. 1. 936.

Επῐμυσσω, Επιμυττω. subsanno.
ὡς εφαθ', αἱ δ' επιμυξαν Αθηναιη τε καὶ Ηρη. Δ. 20.
Syn. Εκμυκτηριζω, γογγυζω, επιγογγυζω, επιστεναζω, επιμυζω, διαφαυλιζω.

Επῐμυω. conniveo. Vid. ad v. Ευγηρως.
*ὅσας κατηγορευσε τὰς πανουργιας.
κλεπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· ου καί σοι δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυων; νὴ τὸν Δι',* επιμυει γέ τοι. Vesp. 932. B.
Syn. Καταμυω, απομυω, μυω, επινευω, κλειω.

Επῐμωμητος. vituperandus.
*ουκ αρα μοῦνον εην εριδων γενος, αλλ' επὶ γαῖαν
εισὶ δυω· τὴν μέν κεν επαινησειε νοησας,*
ἡ δ' επιμωμητή· διὰ δ' ανδιχα θυμὸν εχουσιν. Hes. ε. 11.
Syn. Επιμεμπτος, επιμωμος, επιμεμφης, επιψογος, επιῤῥητος, επισφατος, ὑπαιτιος, επονειδιστος, ελεγχης, ψεκτος, ψογερος.

Επῐνασσω. oppleo.
ὡς αἱ τραπεζαί γ' εισιν επινενασμέναι
αγαθῶν ἁπαντων,— Eccles. 836.
Syn. Νασσω, πληροω, αναπληθω, επιπακτοω.

Επῐναστιος. exsul. αλλα Θρηΐκιης επιναστιοι ηπειροιο
πυροφορους αροωσι γυας·— Apollon. 1. 795.
Syn. Μετοικος, μεταναστης.—φυγας, απολις.

Επῐνεμω. distribuo. 2. depasco.
Αυτομεδων δ' αρα σῖτον ἑλὼν επενειμε τραπεζῃ
καλοῖς εν κανεοισιν.— Ω. 626.
Syn. Διανεμω, κατανεμω, επιμεριζω, επιμοιραομαι.

Επῐνευω. innuo.
ὥς οἱ ὑπεστην πρῶτον, εμῷ δ' επενευσα καρητι. Ο. 75.
Syn. Συνεπινευω, κατανευω, διανευομαι, προσνευω, συννευω, νευω, συναινεω, παραινιττομαι, ὑπαινιττομαι.

Επῐνεφρίδιος, ον. ὁ ἡ. qui est super renibus.
δημον ερεπτομενοι επινεφριδιον κειροντες. Φ. 204.

Επῐνεω, Επινηω, Επινηνεω. accumulo.
νεκροὺς πυρκαΐῆς επενηνεον, αχνυμενοι κῆρ. Η. 428.

---

1. Ita se fert emendatio Turnebi pro Aldina ἐπεὶ μέμονεν. Sed v. ἐπιμέμονεν, ad præt. ἐπιμέμονα, cujus thema jamdiu sit antiquatum, referri debebat a Morello, non ad ἐπιμένω. Vid. Brunck. ad Trach. 984. et nos v. Μέμονα.

2. Ita sc. interpretatur Scholiastes. "Sed elegantissima est, et haud "dubie probanda conjectura Ruhnkenii V. C. corrigentis in Ep. "Crit. II. p. 13. ἔπι μηκάδες, ut ἐπὶ conjungatur cum δεύοιντο sic, οὐδέ "κεν αἶγες μηκάδες ἐπιδεύοιντο βρεφέων.—Sæpe autem vitiosæ lectiones "et voces e conjunctione præpositionis cum sequenti verbo ortæ. Vid. "viros doctos ad Hesychium in 'Επιμείλια." Ernest. in l.

3. Obelus hic appingitur a Porsono.

Syn. Νεω, νηω, κατανηω, παρανηω, επιπαρανηω, επισωρευω, συναθροιζω.—επικειμαι.

Επῐνεω. *de Parcis.* neo.
—ὑστερον αὖτε τὰ πεισεται, ἁσσα οἱ Αἶσα
γεινομενῳ επενησε λινῳ,— Υ. 128. Syn. Νεω, επικλωθω.

*Επῐνήϊος, ου. ὁ ἡ. qui super navi est aut fit.
φεῦγε χοροιτυπιην επινήϊον. εχθρὸς Ιακχῳ-Ποντος. Ant. Thess. [*An.* ii. 122.*

Επῐνηχῠτος. copiosus.
πεπλῳ παρκαταθηκα θεοῖς επινηχυτα δῶρα. Orph. 310.
*(πλεκτῷ παρκατεθ. *Hermann.* qu. vid.)*
Syn. Νηχυτος. [*al.* εμμετρος.]

Επῐνηχω, Επῐνηχομαι. innato; in superficie aquæ nato.
*πατρὸς δυστηνου Ψιχαρπαγος, ὃς κατὰ λιμνην
ὑπτιος εξηπλωτο, νεκρὸν δεμας, ουδὲ παρ' οχθας
ἦν ηδη τλημων,* μεσσῳ δ' επενηχετο ποντῳ. Batrach. 104.
Syn. Επινεω, εισνεω, ανανηχομαι, απονηχομαι, ὑπερνηχομαι, προσνηχομαι, παρανηχομαι, εννηχομαι, επικυματιζω, επιπολαζω, επιπλεω, επιφερομαι.

Επινῑκιον. τουτων ενεγκὼν παντα τἀπινικια. Soph. El. 694.
Syn. Νικητηριον, (ἆθλον, ᾆσμα.) βραβεῖον, επιχειρια τα.

Επῐνῑκιος, Επῐνῑκος. victorialis. επινικιῳ σθενει τον ευαγρον τελειῶσαι δη λοχον. Œd. C. 1144. (1088. Br. *qui paullo aliter legit.*)
—φρασαι-Χειρῶν αωτον Βλεψιαδαις επινικον. Ol. 8. 99.
Syn. Νικητηριος, τροπαιοφορος.

Επῐνισσομαι. advenio, accedo.
ενθ' ἁ κᾶλᾶ παῖς επινισσεται· *αι δ' αν αφερπη,
χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαἰ βοτανα.* Theoc. 8. 43.
αασθη. καὶ γάρ τε θεοὺς επινισσεται ατη. Apoll. 4. 817.
Syn. Αφικνεομαι, εισερχομαι, προσερχομαι, μετειμι. επερχομαι.

Επῐνοεω. excogito. 2. animadverto.
εὖ γ' επενοησας αυτὸ, και προμηθικῶς. Av. 1510.
Syn. Νοεω, διανοεομαι, εννοεω, περινοεω, εκπρονοεω, επιμηδομαι, διαζητεω, ποριζω, μηχαναομαι. φραζομαι.

* Επῐνοημα, ἄτος. το. cogitatum, consilium.
—καρδιης πλεως - - - - κἀπινοημασιν δασύς. (*quod cum Homerico,* λάσιον κῆρ, *comparant* VV. DD.) Archil. *fr.* 9.*

Επῐνοιᾰ. mens. 2. solertia.
πῶς δ' ἦλθες Αργος; τίν' επινοιαν εσχεθες; Phœn. 421.
—κοινῇ γὰρ επ' ευτυχιαισιν
ερχεται γνωμης επινοια, πολιτην. Eccles. 573. B.
ψευδει γαρ ἡ 'πινοια την γνωμην, επεί. Antig. 395.
Syn. Επινοημα, εννοια, εννοημα, επινοησις, περινοια, διανοια, σκῆψις, εξευρημα, μηχανημα, ευμηχανια, επιστρεφεια, σοφισμα, ευτεχνια, επιτηδευμα, γνωμη.—ἡ επιοῦσα γνωμη.
Epith. Αμηχανης, ατασθαλος, θαυμαστη, καινη, αστειοτατη.

Επῐνομος, ου. ὁ ἡ. heres. *Hesych.* 2. consors, *ap. Pind.*
νυν επινομον Ἡρωΐδων
στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν. Pyth. 11. 13.
Syn. Συνηορος, συγκληρος.

* Επῐνυκτιος, ον. nocturnus.
Ευαλκης ὁ Κρὴς επινυκτια μῆλα νομευων. Leon. Tar. *An.* i. 221.*

Επῐνυκτωρ, ορος. ὁ. qui noctu aliquid facit. Maneth. V. Κλεπτηρ.

Επῐνυμφῐδιος. nuptialis.
—ουτ' επινυμφιδιός-Πώ μέ τις ὕμνος-Ὕμνησεν,— Antig. 825.
Syn. Επιθαλαμιος, γαμιος, γαμικος.

Επινυσσω. pungo. 2 impello.
ηδη γάρ με καὶ αλλο τεῇ επινυσσεν εφετμή. Ξ. 249.
*(*legend.* ἄλλοτε ᾗ, vel ἄλλοθ' ἑῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. V. Heyn.)*
Syn. Νυσσω.—παιδευω, νουθετεω, σωφρονιζω. διδασκω.

Επῐνωμαω. insuper distribuo. 2. lustro.
ουδέ τιν' αυτῷ
παιῶνα κακῶν επινωμᾷν[1]. Philoct. 169.
Syn. Επινεμω, εξευρισκω, επιμηδομαι, επισκοπεω.

Επῐνωτῐδιος. super dorso positus. Vid. Βροχετος.

Επῐνωτιζω. *non reperitur apud lexicogr. et vix simplex* νωτίζω, *ea significatione, quæ hic ei convenit, nempe* τοῦ σκεπάζειν. Vid. Steph. Thes. tom. ii. c. 1110. F. Pors. ad Phœn. 663.
ξανθον κρατ' επινωτισας. (*Glycon.*)* Herc. F. 362.
Syn. Εφορμαω.

Επῐνωτιος. super dorso positus.
ὡς εμ' επιπλωσας επινωτιον ἦγεν ες οἶκον. Batrach. 79.
Syn. Επωμαδιος, νωτοφορος.

Επιξεινοω, Επιξενοω. hospitio excipio.
ηδ' ὡς Λημνιαδεσσιν επεξεινοῦντο γυναιξίν. Ap. 2. 764.
επιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμενη. Agam. 1329.
Syn. Ξενοω, καταξενοω, φιλιοω. μαρτυρομαι,—πορευομαι.

Επιξηνος, *sive* Επιξηνον. mensa coquinaria, supra quam carnes concidunt. βωμου πατρωου δ' αντ' επιξηνον μενει. Ag. 1279.*
ὑπερ επιξηνου θελησω την δερην εχων λεγειν. *(ex emend. Br. δερην pro κεφαλην, *ne sc. dactylus in Trochaicum incurreret.*)* Acharn. 318. Syn. Επικορμιον, επικοπον.

Επιξῠνος. communis. Vid. Ξυνος.
μετρ' εν χερσὶν εχοντες επιξυνῳ εν αρουρῃ. M. 422.

Επιξῠνοω, Επιξυνοῦμαι. communico.
ἡ δέ γε κηρυκεσσιν επεξυνωσατο μυθους. Ap. 4. 455.
οἷον ἑῇ κακὸν εργον επεξυνωσατο βουλῇ. ib. 3. 1162.
Syn. Επικοινοω, κοινοω, ὁμοψηφιζομαι.

*Επιξῠριος, ον. tonsorius.
σινδόνα, και πετασον φαρσος επιξυριον. Phanias, *An.* ii. 53.*

Επιοινιος. τίς δ' αρετὴ, πινοντ' επιοινιον ἆθλον ἑλεσθαι; [Theog. 965.

Επιοινοχοευω. Vid. Οινοχοευω.
καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς επιοινοχοευοι. H. in Ven. 205.

Επομνυμι, Επομνυμαι. juro. 2. jurejurando confirmo.
αλλ' ἐκ τοι ερεω, καὶ επὶ μεγαν ὁρκον ομοῦμαι. A. 233.
Syn. Προσομνυμι, κατομνυμι, διομνυμαι, ομνυμι.

Επιοπτομαι, Επιοσσομαι. intueor, prospicio.
ει δ' αγε, τοὺς ἂν εγὼν επιοψομαι, οἱ δὲ πιθεσθων. I. 167.
τῶ δ' επιοσσομενω θανατον και φυζαν ἑταιρων. P. 381.
Syn. Επικρινω, επιλεγω, κατοπτομαι, προσοπτομαι, προοπτομαι, επιβλεπω, εφοραω, προσαγορευω, επισημαινομαι.

Επιορκεω. juro sæpius. 2. pejero.
μητ' επιορκησης, μητ' αγνως, μητε ἑκοντι. Phocyl. 14.
ουδ' επιορκησω, πρὸς δαιμονος. αυτὰρ Αχιλλευς. T. 188.
Syn. Ενεπιορκεω, παρορκεω, ψευδορκεω.
Phr. ['Ορκους συγχεω. Eur.]

Επιορκος. perjurus. Επιορκον. *adv.* temere. *in l. c.*
ὡς φατο, καί ῥ' επιορκον απωμοσε· τὸν δ' οροθυνεν. K. 332.
ει δέ τι τῶνδ' επιορκον, εμοὶ θεοὶ αλγεα δοῖεν. T. 264.
ὁρκον τιννυμενας· τὸν Ερις τεκε πῆμ' επιορκοις. Hes. ε. 802.
Syn. Επιορκως.—επιορκιον, επιορκια.—ψευδορκος, ψευδορκιος, επιορκητικος.

*Επιορκοσῠνη. perjurium.
αξιος, ἑσπερινης ουτ' επιορκοσυνης. Strato, *An.* ii. 389.*

Επιουρα, ων. τα[2]. interstitium.
αλλ' ὁτε δή ῥ' απεην, ὁσσον τ' επιουρα πελονται
ἡμιονων, *αἳ γάρ τε βοῶν προφερεστεραί εισιν
ἑλκεμεναι νειοῖο βαθειης πηκτὸν αροτρον.* K. 351.
Syn. Ορια, ὁρμηματα.—διαστασις, διαστημα, το μεταξυ.

Επιουρος, (Vid. Φυλαξ.) *Eustath. *est non solum* φυλαξ, *verum etiam* βασιλεύς. αυτὸς δὲ πρωτιστα συβωτην εισαφικεσθαι, ὅς τοι ὑῶν επιουρος· ὁμῶς δέ τοι ηπια οἶδε. *ν.* 404.*
ὁς πρῶτος Μινωα τεκε Κρητῃ επιουρον. N. 450.

Επῐπαγχῠ. *adv.* prorsus. Vid. Παντως.
δωροφαγοι, σκολιῶν δε δικων επιπαγχυ λαθεσθε. Hes. ε. 262.

Επιπαμφᾰλαω. attonitus inspicio. Vid. Παμφαλαω.
* ὡς δ' ὁτ' ενὶ σταθμοῖσιν απειρονα μῆλ' εφοβησαν
ηματι χειμεριῳ πολιοὶ λυκοι, ὁρμηθέντες
λαθρη εὐρινων τε κυνῶν, αυτῶν τε νομηων,
μαιονται δ' ὁ τι πρῶτον επαΐξαντες ἑλωσι,*
πολλ' επιπαμφαλοωντες ομοῦ· τὰ δὲ παντοθεν αὐτως
στεινονται πιπτοντα περὶ σφισιν·— Apoll. 2. 123.

---

1. "Scholiastes hic exponit ἐξευρίσκειν. In Antig. 139. exponitur "idem verbum per ἐπιφέρειν. *Dividendi, distribuendi* significatione "utitur eo Æschylus Eumenid. 310. λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους "Ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά." (pro ἡμετέρα. metrum est Anapæsticum.) Brunck. in l. c.

2. "Sunt τὰ μεταξὺ διαστήματα inter aratrum boum et alterum "aratrum mulorum: nam si duo muli et duo boves eodem tempore "ab eadem linea incipiunt arare, muli in fine novalis multum præ- "verterunt boves." Damm. c. 1770.

Επῐπαλλω. —ταῖ' εν-Χεροῖν παλιντον' εν εργῳ βελη 'πιπαλλων Αρης— Choëph. 160.
Syn. Αναπαλλω, διαπαλλω, εμπαλλω, παλλω. κληροω.

Επῐπασσω. inspargo.
τῷ δ' επι Παιηων οδυνηφατα φαρμακα πασσων. E. 401.
Syn. Διαπασσω, εμπασσω, καταπασσω, παραπασσω, περιπασσω, προσπασσω, συμπασσω, πασσω, καταβρεχω, επιβαλλω.

Επῐπαστος. conspersus condimentis.
*a. αλλὰ γάρ εστιν εμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός· (*Cleon alloquitur Demum, quo nom. designatur pop. Atheniensis.*)
αετὸς ὡς γιγνει, και πασης γῆς βασιλευσεις.
b. καὶ γὰρ εμοὶ, και γῆς, και τῆς Ερυθρᾶς γε θαλασσης, χὤτι γ' εν Εκβατανοις δικασεις,* λειχων επιπαστα. Equit.
Exp. Τα επιπασσομενα τῷ ετνει αλευρα. [1086.

*Επῐπειθειη. fiducia.
ελπις δε παντας κἀπιπειθειη τρεφει
απρηκτον ὁρμαινοντας.— Simon. fr. 231. 6. *Gaisf.*
Syn. Θαρσος.*

Επῐπειθω, Επῐπειθομαι. persuadeo.
ὡς φατο· Πατροκλος δε φιλῳ επεπειθεθ' ἑταιρῳ. A. 345.
Syn. Πειθω.—πιστευω.

Επιπελομαι. accedo, supervenio.
νοῦσος επὶ στυγερῃ πελεται δειλοῖσι βροτοῖσι. o. 407.
*χαῖρέ μοι, ὦ βασιλεια, διαμπερὲς, εισόκε γῆρας
ελθῃ, καὶ θανατος,* τά τ' επ' ανθρωποισι πελονται. ν. 60.
αλλ' ὅτε δὴ ογδοον[1] μοι επιπλομενον ετος ἦλθε. η. 261.
Syn. Περιπελομαι, επερχομαι, παραγιγνομαι, παρατελλομαι, επιφερομαι, εφεπομαι.

Επῐπεμπω. insuper mitto.
*ὡς τοὺς στρατιωτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σωζειν μαλ' επιθυμοῦσιν·* εἶτα σιτια
τίς τῆς τεκουσης μᾶλλον επιπεμψειεν ἄν; Eccles. 233.
Syn. Αναπεμπω, αποπεμπω, προσπεμπω, ὑπερπεμπω, εφιημι. επιπροϊημι, επιβαλλω, ανιημι, αναχαλαω.

Επῐπεραω. *compositum non agnoscit* Dammius, *at conjungit,* ἐπὶ τὸ (λαῖτμα.)*
—τὸ δ' ουδ' επὶ νῆες εϊσαι-Ωκυποροι περοωσιν.— ε. 175.
Syn. Διαπεραω, εκπεραω, περαω, διαβαινω.

Επῐπερκαζω. nigreo. [ii. 212.
ὡς δ' επιπερκαζεις μιαρῇ τριχὶ, νῦν φιλος ελθών. Philip. *An.*

Επῐπετομαι. advolo. 2. evolo.
οξυβελης, καθ' ὁμιλον επιπτεσθαι μενεαινων. Δ. 126.
πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, και θαυ-μαστ' επεπτομεσθα. Av. 1470.
Syn. Επιπεταομαι, παραπετομαι, προσπετομαι, εφιπταμαι, εφαπτομαι.

Επῐπετοω. *supervenio celeriter ex improviso.
ἀνίκ' αγκυραν ποτὶ χαλκογεννυν
ναΐ κρημναντων επετοσσε[2], θοᾶς
Αργοῦς χαλινον.— Pyth. 4. 42. —παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
εδαισατο λαγετας, δωματ' εσελθὼν,*
κλειτὰς ονων ἑκατομβας
επιτοσσαις θεῷ-'Ρεζοντας·— ib. 10. 49.
Syn. Πετοω, επιπιπτω, καταλαμβανω, επιτυγχανω, *επικυρεω, επερχομαι, Heyn.* (*al. pro* επιτοπισας.)

Επῐπηγνυμι. in superficie congelo.
δουπησεν δὲ πεσὼν, δορυ·δ' εν κραδιῃ επεπηγει. N. 442. *(*Sed hoc est* plusqu. perf. med. *a verbo simplici,* πήγω, πήγνυμι.)*
Syn. Επιπησσω, εμπηγνυμι.

Επιπηδαω. insilio.
*ἵνα γιγνωσκης τον τιθασευτην· κἀθ' ὅταν οὗτός γ' επισιζῃ[3],
επὶ τῶν εχθρῶν τιν' επιρρύξας,* αγριως αυτοῖς επιπηδᾷς. Vesp. 704.

1. Dissyll. 'Επιπλόμενον est pro ἐπιπελόμ. per sync.

2. Verbum hoc occurrit non nisi in duobus his locis, et mira est inter viros eruditos de origine ejus discrepantia. Dammius, æque ac Portus, cum Morello nostro facit, c. 2003. Heynius vero in Schmidii partes inclinat, et ab ἐπιτόσσω vult hos aoristos profluxisse. Vid. eum in V. L. ad Pyth. 4. 43.

3. "Επισίζω est cum sibilo quodam canes immitto alicui; canis "ipse autem tunc ἐπιῤῥύζει, irruit dentibus nudatis et ringens." Damm. c. 2232. b. et 2099. b.

Syn. Εμπηδαω, επεισπηδαω, εισπηδαω, επεμπηδαω, παραπηδαω, προσπηδαω, επαναπηδαω, ενορουω, εναλλομαι, προσβαλλομαι, εφαλλομαι, ανθισταμαι, επενθορεω, επερχομαι, επιπιπτω, επιβαλλομαι.

Επῐπιλνημι. conspergo. *pass.* Επιπιλναμαι.
*—ουτ' ανεμοισι τινασσεται, (*sc.* Olympus) ουτε ποτ' ομβρῳ δευεται, ουτε χιὼν επιπιλναται·*— ζ. 43.
Syn. Πιλνημι, εμπελαζω, προσπλαζω, προσπελαζω, πελαω.

Επῐπῑνω. insuper bibo.
ανδρομεα κρε' εδων και επ' ακρητον γαλα πινων. ι. 297.
Syn. Εμπινω, εκπινω, καταπινω.

Επῐπιπτω. irruo. 2. tendo ad locum.
ἡμενος· ουδέ οἱ ὑπνος επὶ βλεφαροισιν επιπτε. ε. 271.
Syn. Εισπιπτω, παρεισπιπτω, εμπιπτω, προσπιπτω, επιρρασσω, επεμβαινω, ενορουω, συμπλεκομαι, επιτυγχανω.

Επῐπλαζομαι. vagor.
ποντον επιπλαγχθεὶς, δεμας αθανατοισιν ὁμοῖος. θ. 14.
Syn. Εμπλαζομαι, περιπλαναομαι, περινοστεω.

Επῐπλᾰτᾰγεω. plaudo.
τοῖς μὲν επεπλαταγησα, καὶ αυτίκα δῶρον εδωκα. Theoc. 9. 22.
Syn. Επικροτεω, ανακροτεω, παταγεω.

*Επῐπλεκω. implico. 2. insuper necto.
2. πλεξω καὶ κροκον ἡδύν· επιπλεξω δ' ὑακινθον. Meleag. 105.*

Επῐπλεω, Επιπλωω, Επιπλωμι. innavigo.
οἱ μεν επειτ' αναβάντες επεπλεον ὑγρὰ κελευθα. A. 312.
ποντον επιπλωσας, *ἑταρους εριηρας αγειρας. Γ. 47.
τουνεκα γὰρ καὶ* ποντον επεπλως, οφρα πυθηαι. γ. 15.
*(*pro* ἐπεπλωσας, *nisi sit a* πλῶμι. Damm. c. 1971.)*
Syn. Εισπλεω, καταπλεω, προσπλεω, εμπλεω, πλεω, επιπολαζω, προσπλωω, καταπλωω.

*Επῐπληκτειρᾰ, ας, ἡ. castigatrix.
τανδε τ' επιπληκτειραν αποῤῥηκτοιο διωγμοῦ
μαστιγα, σκαιοῦ δῆγμά τ' επιψελιον. Qu. Mæc. *An.* ii. 237.

Επῐπλησσω. increpo, castigo. [(σκληροῦ *conj.* Jacobs.)*
τοξῳ επιπλησσων, επεὶ ου μαστιγα φαεινήν. K. 500.
'Εκτορ, αεὶ μέν πως μοι επιπλησσεις αγορῇσιν. M. 211.
Syn. Αποπλησσω, εμπλησσω, πλησσω, ελαυνω, ὑβριζω, κολαζω, επιτιμαω, ενιπτω, νεικεω, κακιζω, λοιδορεομαι.

Επῐπνειω, Επιπνεω. inspiro.
αἱ δ' αλλαι μαψαυραι επιπνειουσι θαλασσαν. Hes. θ. 871.
θυμὸς εποτρυνῃ, και επιπνευσωσιν αῆται. ι. 139.
Syn. Εισπνεω. αποπνεω, εμπνεω, καταπνεω, προσπνεω, πνεω, εμφυσαω.—αφιεμαι.

Επῐπνοια. adflatus, instinctusque divinus. V. ad v. Ανθονομεω.
Syn. Εμπνοια, εισπνοη, εμπνευσις, επιπνευσις, εμπνευματωσις, προσπνευμα, επιθειασμος.—κατοκωχη. Ep. Θειη.

Επῐποδιος. pedem irretiens.
ολοιθ' ὅστις ἦν, ὃς απ' αγριας πεδας
νομάδος επιποδιας
ελυσέ μ', από τε φονου
εῤῥυτο κἀνεσωσεν. Œd. T. 1349. B.

Επῐποιμην. id. qu. Ποιμην. *item,* præfectus pastorum.
—θεαι δ' επιποιμένες εισὶν-Νυμφαι εὐπλοκαμοι,— μ. 131.

Επῐπολαζω. per summa feror; exsto, emergo; evidens sum.
ταυτην ανοιαν επιπολαζουσαν,— Alex. ap. Ath. p. 36. e.
Syn. Επινεω, επινηχομαι, επιπλεω, επισχυω. ανισχω.

Επιπολῆς, *adverbii usum præstat, quamvis sit revera genitivus ab inusit.* Επιπολη. in superficie, *hinc* manifesto. 2. in summitate, *hinc* supra.*
2. τῆς γραὸς επιπολῆς επεισιν αἱ χυτραι. Plut. 1207.
Syn. Ανω, επανω, εξεπιπολῆς, επιπολαιως, λιγδην. (επιφανεια.)

Επῐπολος. qui nobiscum versatur.
ιὼ φιλος, σὺ μὲν εμὸς επιπολος
ετι μονιμος·— Œd. T. 1345. (21. B.)
Syn. Περιπολῶν.—επιμελητης, επιτροπος.

Επιπονος. laboriosus. 2. lassescens.
ανθρωπός εστι ζῷον επιπονον φυσει. Tim.
*λισσομαι μητ' επιπονα, (*neut. pl. pro* ἐπιπόνως)
μητ' επι βαρυαχεῖ
ξενον εξανυσαι-Μορῳ τὰν παγκευθῆ κατω
νεκρῶν πλακα, καὶ Στυγιον-Δομον.—*Œd. C. 1630. (1560. B.)

Syn. Δραστηριος, καματηρος, πονηρος.

*Επῐποντῐς, ῐδος. ἡ. marina. *sec emend.* Toup. *ad* Suid. P. iii. p. 405.—*Anal. T.* ii. p. 4.—*Sed* Jacobsius *mavult*
ποτνια καιροσοα, ταυταν ἐπὶ παστάδι νυμφαν.*

Επῐπορπῐς. ἡ. fibula. Vid. Πορπη.
χρυσεα τῷ 'πολλωνι, τό τ' ενδυτον, ἥ τ' επιπορπις. Call. 2. 32.

Επῐπρεπω. decorus sum. Επιπρεπει.
ουδέ τί τοι δουλειον επιπρεπει εισοραασθαι
εῖδος καὶ μεγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ανδρὶ εοικας. ω. 251.
Syn. Εμπρεπω. μεταπρεπω, πρεπω.—πρεπει.

*Επῐπρῑω. Vid. ad v. Αφριοεις. *Sed de loco ibi cit. dubitatur.**

Επῐπρο. longo tractu. δι' ὅλου, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.
—ἃς όγ' επιπρὸ
θελγομενας φορμιγγι κατηγαγε Πιεριηθεν. Ap. 1. 30.
Syn. Διηνεκῶς, ενδελεχῶς, μακρῶς.

Επῐπροβαινω. idem quod Επιπρονεομαι.
ὅσσον επιπροβεβηκε Χελιδονιων επὶ νησων. Dion. 128.

Επῐπροθεω. longe procurro.
αιὲν επιπροθεοντες· εδυνε δὲ Σηπιὰς ακρη. Ap. 1. 582.
Syn. Προπορευομαι, ὁδοποιοῦμαι.

Επῐπροϊαλλω. protendo. 2. adpono.
ἡ σφῶϊν πρῶτον μὲν επιπρυΐηλε τραπεζαν. Λ. 627.
Syn. Προτεινω, παρατιθημι, προϊαλλω.

Επῐπροϊημι. insuper mitto.
ανδρας δε λισσεσθαι επιπροεηκεν αριστους. I. 516.
Syn. Προϊημι, επιπεμπω.

Επῐπρομολεω. progredior. Vid. Προμολεω.
τῇ ικελη Μηδεια κινυρετο. τὴν δέ τις αφνω [3. 665.
μυρομενην μεσσηγὺς επιπρομολοῦσ' ενοησεν - Δμωαων,—Ap.

Επῐπρονεομαι. progredior. Vid. Προβαινω.
ισκεν εὔφρονεων· οἱ δ' αἶψ' επὶ νηὸς εβησαν
λιμνης εκπρομολεῖν λελιημένοι ειρεσιῃσι.
καὶ δὴ επιπρονεοντο μεμαότες— ib. 4. 1586.
Syn. Επιπροβαίνω.

* Επῐπρονευω, *vel etiam* -νεω. *f.* ευσω. emineo, promineo. Vid. not. ad voc. 'Αμφιπρονευω.*

Επῐπροπιπτω. superincumbo.
ῥωγάδος εκ πετρας πιεν ασπετον, οφρα βαθεῖαν
νηδὺν, φορβάδι ἶσος επιπροπεσὼν, εκορεσθη. ib. 4. 1449.
Syn. Προσεπιπιπτω, προπιπτω, επιπιπτω.

Επῐπροσβαλλω. proficior versus.
Δαρδανιην δε λιπόντες, επιπροσεβαλλον Αβυδῳ. ib. 1. 931.
Syn. Επιβαλλω, προσβαλλομαι, επερχομαι.

Επῐπροσθε, Επιπροσθεν. *adv.* ante. [Supp. 514.
καὶ μὴ 'πιπροσθε τῶν εμῶν τοὺς σοὺς λογους-Θῇς—Eur.
Syn. Εμπροσθεν, απεναντι, προσθε.

Επῐπροφαινω. *profero. *in pass.* appareo.
ἦγε διὲκ πεδιον· ἅμα δὲ σφισιν εἵπετο Μοψος
Αμπυκιδης,* εσθλὸς μὲν επιπροφανέντας ενισπειν
οιωνοὺς, εσθλὸς δὲ συνευφρασσασθαι ιοῦσιν. Apoll. 3. 916.
Syn. Επιφαινω, προφαινω, προσφαινομαι.

Επῐπροφερω. promoveo. Vid. Προφερω.
*τῷ δ' (οφει *sc.*) ακρην επ' ακανθαν ενεστηριξατο Μοψος,
λαιὸν επιπροφερων ταρσὸν ποδός· αυτὰρ ὃ μεσσην
κερκίδα και μυῶνα, περιξ οδυνησιν ἑλιχθεὶς,
σαρκα δακὼν, εχαραξεν. κ. λ.* ib. 4. 1518.

Επῐπροχεω. effundo.
ορνις, ἥ τ' εαρος πολυανθέος εν πεταλοισιν
θρῆνον επιπροχεουσα, χεει μελιγηρυν αοιδήν. *(ἰαχει *pro* χεει. Ruhnk. Herm.)* H. in Pana. 18.
Syn. Εκχεω, προχεω.

Επιπταιρω. adsternuo.
ουχ ὁρααις, ὅ μοι υἱὸς επεπταρε πᾶσιν επεσσιν. ρ. 545.
Syn. Επιπταρνυμαι. πταιρω.

Επῐπωλεομαι. obeundo lustro. Επιπολεομαι.
αυτὸς δὲ, κτιλος ὡς, επιπωλεῖται στιχας ανδρῶν. Γ. 196.
Syn. Αμφιπολεομαι, περιπολεομαι, επερχομαι, επιπορευομαι.

Επῐπωταομαι. advolo.
—επεπωτωμην ὑπερ ἅλμης. Ep. l. 1.
Syn. Επιπετομαι, επιποταομαι, παραπετομαι.

Επιρηγνυμι, Επιρησσω. *sive*, Επιῤῥ. cum impetu et fragore claudo fores, &c.
ειλατινος, τὸν τρεῖς μεν επιῤῥησσεσκον Αχαιοί. Ω. 454.
πυλας δ', ὅπως εισῆλθ', επιῤῥήξασ', εσω. Œd. T. 1267. (44. B.)
Syn. Κλειω.—αναῤῥηγνυμι, αποῤῥηγνυμι.—επιβαλλω, επικρουω, μετατιθεμαι.

Επιῤῥαινω. inspergo.
ξανθῷ πορφυροπεζαν επιῤῥηνας τριχα χρυσῷ. Tryph. 65.
Syn. 'Ραινω, διαῤῥαινω, αποῤῥαινω, καταῤῥαινω, προσραινω, αιοναω, καταιοναω, παραπασσω, προσπασσω, ῥαντιζω, επιῤῥαντιζω, ψακαζω, διημι, επιψεκαζω, καταψεκαζω, διυγραινω, διαβρεχω, επιδροσιζω, επινοτιζω.

Επιῤῥεζω. sacrifico.
Νυμφαων, ὅθι παντες επιῤῥεζεσκον ὁδῖται. ρ. 211.
Syn. Επιθυω, ῥεζω.

Επιῤῥεπω. propendeo. 2. supervenio.
ἡμῖν δ' αιπὺς ολεθρος επιῤῥεπῃ· ου γὰρ Αχαιοί. Ξ. 99.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ ταλαντον επιῤῥέπει αλλοτε αλλῳ. Theog. 157.
Syn. 'Ρεπω, καταῤῥεπω, καταφερομαι, κατακλινομαι, προκυπτω. επιβαρεω, επικρατεω.

Επιῤῥεω. influo. 2. inundo. 3. largior.
αλλά τέ μιν καθυπερθεν επιῤῥεει, ηΰτ' ελαιον. B. 754.
ἱππῆες Πυλιων, τὰ δ' επεῤῥεεν εθνεα πεζῶν. Λ. 723.
Syn. Επινεω. επιπολαζω, επινηχω; επιβρυω. παρεισρεω, πλεοναζω. εποχετευω.

Επιῤῥηδην. *adv.* palam. 2. nominatim.
κεκλομενων, καί ῥ' αὖτις επιῤῥηδην μετεειπεν. Ap. 2. 640.
Syn. Διαῤῥηδην, σαφῶς, αναφανδον.—ονομακληδην.

Επιῤῥην. **vox e vitiosa lectione exorta. Libri nonnulli, tum scripti, tum impressi,* Morelli *conjecturam confirmant.**
ὅς τοτε Κανθον επεφνεν επιῤῥηνεσσιν ἑοῖσιν. ib. 4. 1497.
(*f.* επι ῥηνεσσιν.)

Επιῤῥιπτω, Επιῤῥιπτεω. superinjicio.
— ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκηρεα δοῦρα
Τρῶες επεῤῥιψαν περὶ Πηλειωνι θανόντι. ε. 310.
Syn. Επιβαλλω, επιφερω.

Επιῤῥοή. adfluxus. 2. abundantia.
κακῶν τοσουτων ουχ ὁρᾷς επιῤῥοάς; Androm. 349.
Syn. Επιῤῥοια, επιῤῥυσις, εισροος. προσθεσις, ευπορια, αφθονια, δαψιλεια, πλεονασμος.

Επιῤῥοθεω. strepitum edo. 2. acclamo.
επεῤῥοθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λεγοι,
οἱ δ' ουκ επηνουν·— Orest. 899.
Syn. Θορυβεω. επαινεω. επηχεω, επιβοαω.

Επιῤῥοθος. auxiliator. 2. utilis.
ῥηΐδιως· τοιη οἱ επιῤῥοθος ἦεν Αθηνη. Δ. 390.
εγερτὶ κινῶν ανδρ' ανὴρ επιῤῥοθοις
κακοῖσιν,— Antig. 419. (*Sch.* λοιδοροις, ὑβριστικοῖς.)
Syn. Βοηθος, επιταῤῥοθος, συμμαχος, ονησιμος, ισχυρος. επασσυτερος.

Επιῤῥοιβδην. **adv.* rapido cum impetu et stridore.
Λυσσα, *i. e.* Rabies, loquitur.
ει δὲ δή μ' Ἥρα θ' ὑπουργεῖν σοί τ' αναγκαιως εχει
ταχος,* επιῤῥοιβδην θ' ὁμαρτεῖν, ὡς κυνηγετῃ κυνα,
* εἰμί γ'. ουτε ποντος οὕτω κυμασι στενων λαβρως,
ουτε γῆς σεισμὸς, κεραυνοῦ τ' οἶστρος ὠδῖνας πνεων,
οἷ' εγὼ σταδιοδραμοῦμαι στερνον εις Ηρακλέος.* Herc. F. 859.
Syn. Συδην, ὁρμητικως.

Επιῤῥοιζεω, Επιῤῥοιζω. acclamo; cum strepitu irruo.
καὶ ταῦτα μὲν μιτοισι χαλκεων παλαι
στρομβων επιῤῥοιζοῦσι γηραιαι κοραι. Lyc. 585.
ἢ καὶ τοιαυτας τῷδ' επιῤῥοιζεῖς φυγάς; Eumen. 427.
Syn. Επινηθω. προσκυλιζω.—επιβαλλω.—επιπιεζω, επισειω, επεγκελευω.

Επιῤῥυζω.* acri stridore irruo. *Lexici interpretantur,* immitto. *et hinc* Morelli *Synonyma.* Sed vid. Damm. c. 2099. v. 'Ραω. et in not. ad v. Επιπηδαω.* Syn. Επισιζω, εφορμαω.

Επιῤῥῦομαι. protego.
ἑπταπυλον ἕδος επιῤῥυου.* Sept. Th. 165. P.
Syn. 'Ρυομαι, ερυομαι, βοηθεω, επαμυνω.

Επιῤῥῦτος qui influit. 2. adventitius. 3. irriguus.

καρπον τε γαιας και βροτῶν επιῤῥυτον. Eum. 910.

Syn. Καταῤῥυτος, ευπορος, επικτητος.

Επιῤῥωννυμι. *apud Dammium*, c. 2147. Επιρωομαι. moveo me apud aliquid.

αμβροσιαι δ' αρα χαῖται επεῤῥωσαντο ανακτος
κρατὸς απ' αθανατοιο· μεγαν δ' ελελιξεν Ολυμπον. A. 529.
τῇσι δε δωδεκα πᾶσαι επεῤῥωοντο γυναῖκες. υ. 107.

Syn. Ῥωννυμι, επισειομαι, κινεομαι, ενεργεω, *(εῤῥωμενως.)—ενισχυω, συνισχυω, ισχυροποιῶ, κατασκευαζω, σθενοω, επικυροω, στηριζω, κρατυνω, αναθαρσυνω.

Επῖσειω, Επισσειω. vibro. 2. incutio. 3. impello.

την μαλ' επισσειων, φοβεειν ἥρωας Αχαιούς. O. 230.
ὦ μῆτερ, ἱκετευω σε, μὴ 'πισειέ μοι
τὰς αἱματωπους και δρακοντωδεις κορας. Orest. 255.

Syn. Εντεινω, επανατεινομαι, επιῤῥωννυμι, επιφερω, ανασειω, προστριβομαι. επανω κινεω, επισευομαι. εκφοβεω.

Επῖσευω, Επισσευω, Επισσευομαι, Επισυομαι. (inus.) concito.

Αινειαν δ' επεσευεν απὸ χθονὸς ὑψόσ' αειρας. Y. 325.
η ετι μοι και κῆτος επισσευῃ μεγα δαιμων. ε. 421.
νῆ' αρ' επεσσευοντο, φερον δ' ευηνορα χαλκόν. ν. 19.
—επεσσυοντο γυναῖκας. Ap. 1. 805. *(*perperam pro* ἀπεσσεύοντο.)
αλλ' ὁτε δὴ τὸ τεταρτον επεσσυτο, δαιμονι ἶσος. E. 438.

Syn. Εφορμαω, ὁρμαω, διωκω, σπερχω, επισπερχομαι, θυνω, επειγω, κατεπειγω. επιθυμεω. επακολουθεω. εποpουω.

Επῖσημαινω, Επισημαινομαι. signo vel acclamatione testor.

*—κατ' αἶαν Πελοπιαν δ' ὁ δευτερος
Αχαιὸς, ὃς γῆς παραλιας Ῥιου πελας
τυραννος εσται,* κἀπισημανθησεται
κεινου κεκλῆσθαι λαὸς ονομ' επωνυμος. Ion. 1591.

Syn. Ενσημαινομαι, επισημειοῦμαι, αποσημαινω, σημειοω, κατασημειοῦμαι, ανακροτεω, κατακροτεω, επισφραγιζω, χαρακτηριζω, βεβαιοω, επισεμνυνομαι, επιφωνεω.

Επῖσημος. insignis.

δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπισημος εν βροτοῖς,
εσθλῶν γενέσθαι.— Hec. 378.

Syn. Διασημος, περισημος, παρασημος, ευσημίος, διαδηλος, καταδηλος, ευγνωστος, επιφατος, επιῤῥητος, περιφανης, ενδοξος.

Επισιζω. instigo. Vid. ad v. Επιπηδαω.

Exp. Επαφιεναι τοὺς κυνας.

Επισκαζω. claudico. Vid. Σκαζω.

γηραϊ δη ῥικνοισιν επισκαζουσα ποδεσσιν. Ap. 1. 669.

*Επισκαπτω. effodio.

—εξ ασιδηρου-Χειρὸς επισκαπτων,—Carphyl. *An.* ii. 401.*

Επισκεπτομαι. contemplor.

ερχομενοι Εφυρηνδε, Σαρωνικοῦ ενδοθι κολπου
ναῦται επεσκεψαντο· *και εξ Εφυρης ανιόντες,
οἱ μεν ετ' ουκ ιδον αὖθι—* Call. 4. 42.

Syn. Επισκοπεω, εφοραω, καθοραω, επιβλεπω, περισκοπεω, θεαομαι. αναθεωρεω, λογιζομαι, αναλογιζομαι, ενθυμεομαι, μενοιναω. σκεπτομαι.

Επισκεπω. superne intego.

φαρεϊ πολλάκι λυχνον επεσκεπεν, εισοκε Σηστοῦ. Musæ. 258.

Syn. Επικαλυπτω, επερεφω, περισκεπω, σκεπω, σκεπαζω.

Επισκευαζω. apparo.

τὸ δεῖπνον αυτοῖς εστ' επεσκευασμένον. Eccles. 1139. (49. B.)

Syn. Παρασκευαζω, ανασκευαζω, σκευαζω, ευτρεπιζω, επιφορτιζω, επισαττω.

Επισκηνος. qui super scena est, aut fit. 2. in tentorio degens.

—μηδ' επισκηνους γοους-Δακρῦε.— Aj. 580.

Exp. Απρεπεῖς, μεγαλους, οἵους επι τῇ σκηνῃ.—επιταφιους, εξοδιους.

Επισκηπτω, Επισκηπτομαι. innitor, irruo; *item*, mando, obtestor.

ὑμῖν τε κοινὴν τηνδ' επισκηπτω χαριν. ib. 567.
ὡς αιτιαν γε τῶνδε κἀκεινων εχων
πρὸς τῆς θανουσης τῆσδ' επεσκηπτου μορων. Antig. 1319.

Syn. Ανασκηπτω, ενσκηπτω, κατασκηπτω, σκηπτω.—εντελλομαι, αντελλομαι, παρεγγυῶ, προσταττω, παραινεω.—επιτιμαω, επιπλησσω, προσεγκαλῶ, επαραομαι, μεμφομαι, επιγραφομαι.

*Επισκιαζω. obumbro. contego.

κλεινοτατον θνητῶν τυμβος επεσκιασεν. Aristot. *An.* i. 180.*

Επισκῖος. umbrosus. 2. umbratilis.

ανακτα δ' αυτὸν ομματων επισκιον,
χεῖρ' αντεχοντα κρατός.— Œd. C. 1721. (1650. Br.)

Exp. Τῇ χειρὶ σκεποντα τους οφθαλμους.

Syn. Ὑποσκιος, συσκιος, κατασκιος, παλισκιος, σκιερος.

*Επισκιρταω. *propr.* exsulto. *in l. c.* accedo, invado.

ει καί τοι τριχοφοιτος επεσκιρτησεν ιουλος. Strato, *An.* ii. 361.*

Επισκοπεω. inviso, inspicio, considero.

τί δή ποτ', ὦ ξεν', ὧδ' επισκοπῶν στενεις; Soph. El. 1190.
ὥστε θνητὸν οντ', εκεινην τὴν τελευταιαν ιδεῖν
ἡμεραν επισκοποῦντα, μηδεν' ολβιζειν, πρὶν ἂν
τερμα τοῦ βιου περαση, μηδὲν αλγεινὸν παθών. Œd. T. ult.

Syn. Επισκεπτομαι, κατανοεω, φραζομαι, αποβλεπω, τηρεω, ἱστορεω, σκοπεομαι.

Επισκοπος. inspector. Vid. Επιτιμητης.

—η τιν' ἑταῖρον-Οτρυνεις Τρωεσσιν επισκοπον;— K. 38.
τοξον δ' εντανυσαι, και επισκοπον εἶναι οϊστῶν. Theoc. 24. 105.
αλλ' εισ' ἑτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' επισκοποι. Antig. 223.

Syn. Κατασκοπος, εποπτης, εφορος, διοπος, φυλαξ, επιμελητης, επιγνωμων.

Επισκοπος. ad scopum tendens. Hesych.

βοῶντος ατης τῆσδ' επισκοπον μελος. Aj. 991. (76. Br.)

Syn. Ευστοχος, επιτυχης, ευτυχης, απλανης.

Επισκυζω, Επισκυζομαι. indignor, irascor.

αμφαδόν· οφρα και αλλοι επισκυζωνται Αχαιοί. I. 370.

Syn. Οργαινω, εξοργιζω, παροργιζω, οργιζομαι.

Επισκῦνιον. supercilium. 2. fastus.

πᾶν δέ τ' επισκυνιον κατω ἕλκεται οσσε καλυπτων. P. 136.
τοῖον επισκυνιον βλοσυρῷ επεκειτο προσωπῳ. Theoc. 24. 116.

Syn. Ιφυς, οφρυς. (δερμα, το συνοφρυωμα τοῦ μετωπου.)

* Επισκῦρος. ductor. Vid. ad v. Νεκας.

Syn. Αρχων, βοηθος, εφορος.*

Επισμαω. abstergo.

τι γαρ οὗτος ἡμᾶς ουκ επισμῇ τῶν κακῶν; Thesm. 389. B.

Syn. Επιχριω, επιπασσω, επιῤῥαινω, καταπλυνω, εμβαλλω, επιξυω, αποσμαω, σμαω, επισμηχω, επιτριβω.

Επισμῦγερος. ærumnosus. 2. tristificus.

παρ δ' Αχλὺς εἱστηκει επισμυγερή τε καὶ αινή. Hes. α. 264.

Syn. Σμυγερος, επιπονος, πολυπονος, οϊζυρος, εκτακεις.

Επισμῦγερῶς. *adv.* graviter. 2. miserabiliter.

αλλ' ἦτοι κεῖνος μὲν επισμυγερῶς απετισεν. γ. 195.

Syn. Επιπονως. ελεεινως, οικτρῶς, αθλιως, δυστυχῶς.

Επισπαστήρ. instrumentum quo aliquid attrahimus. [10.

και κρυφιον τρικλωστον επισπαστῆρα βολοιο. Antip. Sid. *An.* ii.

Επισπαστος. quem quis sibi ipse attraxit.

μὴ ιομεν, μή πού τις επισπαστον κακὸν εὕρῃ. ω. 461.

Syn. Ἑκουσιος, αυθαιρετος, αυτοπρακτος.

Επισπαω, Επισπῶμαι. attraho; *item*, consequor, acquiro.

—εγὼ δέ καὶ διχα
κεινων, πεποιθα τοῦτ' επισπάσειν κλεος. Aj. 780.
πολλῶν γὰρ μωρῶν εχθρᾶν επεσπασαμην. Ep.[1]

Syn. Εφελκυω, επισυρω, επαγω, προσαγομαι, επιτευχομαι, εντυγχανω, λαμβανω, μεταλαμβανω, επικτaομαι.

Επισπῶ. *poët.* attingo.

ου γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν και ποτμον επισπεῖν. H. 52.

Syn. Επιδιωκω, επακολουθεω, καταλαμβανω, επισπαομαι, εφεπομαι.

Επισπενδω. libo. Vid. Σπενδω. [23. 38.

στᾶθι δε, καὶ βραχὺ κλαῦσον· επισπεισας δὲ τὸ δακρυ. Theoc.
ὁσσον επισπεῖσαί σοι, τραγε, θυομενῳ. Leon. Tar. *An.* i. [236.

Επισπερχω. urgeo.

κεντρῳ επισπερχων, ὡς ουκ αϊοντι εοικώς. Ψ. 430.

Syn. Κατασπερχω, σπερχω, επισπουδαζω, αναγκαζω, διεγειρω, παραθηγω, επισευομαι, επειγω, κατεπειγω, επιταχυνω. προσβαλλω, προσκρουω, επιταραττω, επισπευδω.

1. *Palladæ* 15. Anal. ii. 410. Sed hujus auctoritas neutiquam tanta est, ut syll. ult. in ἐχθρᾶν, contra veterum morem, brevem efficiat.

Επισπευδω. accelero. 2. incito. 3. exhortor.
ερχομεναι σκιπαῖον επισπευδοιεν ὀδιτάν. Theoc. 16. 93.
*δρασω· τὸ γὰρ δικαιον ουκ εχει λογον[1]
δυοῖν εριζειν,* αλλ' επισπευδειν τὸ δρᾶν. Soph. El. 466.
Syn. Διασπευδω, κατασπευδω, σπευδω, επισπερχω, ερεθιζω, παροξυνω, εγκελευω, επικελευομαι.

Επισπορῐᾱ. satio iterata. 2. insitio.
σπερματα δασσασθαι, και επισποριην αλεασθαι. Hes. ε. 444.
Syn. Επισπορα. εμφυτεια, εμβλημα.

Επισπορος. qui inseritur. *in pl.* posteri.
στεργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τους επισπορους. Eum. 676.
Syn. Αποσπορος, απογονος, εκγονος.

* Επισσειω. incutio.
τοσσον επισσειει, τοσσον κοτον αντια φαινει. Ep. ἀδ. 275.*

Επισσῡτος. impetuosius incumbens.
ενεπέ τις φοβεῖ σε φημα, γυναι,-Φρενας επισσυτος; Hipp. 572.
Syn. Βιαιος, ιξαλος. (αφορμησασα. Sch.) [Monk.

Επιστᾰδόν. *adv.* constanter. 2. perite.
νωμησεν δ' αρα πᾶσιν επισταδόν· οἱ δε θεοῖσιν. ν. 54.
Syn. Επισταμενως.—βεβαιως, εμμενεως, ευσταθῶς, εντονως, επιμονως.

Επιστᾰθμαομαι. pondero, pensito.
ουχ εχω προσεικασαι-Παντ' επισταθμωμενος. Agam. 172.
Syn. Διασταθμαομαι, ερευναω, εξεταζω, σταθμῶμαι.

* Επιστᾰθμος, ου. ὁ ἡ. in vestibulo positus.
ἥρως Ηετιωνος επισταθμος Αμφιπολιτεω. Call. Ep. 25. *Bl.*

Επιστᾰλαζω, et Επιστᾰλᾰω. instillo. 2. irrigo.
ἱδρὼς πιδυων στῆθος επισταλαει. Leon. Tar. *An.* i. p. 232.*

Επιστᾰμαι. scio; peritus sum.
νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θεσθαι επισταμαι, ουδὲ μὲν αυτοῦ. ν. 207.
Αρκαδες ανδρες εβαινον επισταμενοι πολεμιζειν. Β. 611.
Syn. Εξεπισταμαι, γιγνωσκω, μανθανω, δυναμαι, εκμελεταω. εμπειρως εχω. νομιζω. οιομαι.

Επιστᾰμενως. *adv.* scienter. 2 prudenter.
μιστυλλόν τ' αρ' επισταμενως, πεῖράν τ' οβελοῖσιν. Η. 317.
Syn. Επισταδὸν, ειδημονως, επιστημονως, ευφυῶς, ευμαθῶς, εμπεραμως, εμπειρως, συνετῶς, περιφραδεως. δυνατῶς.

Επιστᾰσις. consideratio. *item*, incursio.
πολλὰς γὰρ εσχον φροντιδων επιστασεις. Antig. 231.
Syn. Επιστασια, προστασια, ενστασις, επινοια, λογισμος, επισκεψις, επισκοπη, εφορια, εποπτεια, θεωρια, προσβολη, επιθεσις, επαρχια, παραμονη.

Επιστᾰτεω. impero.
ενταῦθ' ορειοις ποιμνιοις επεστατουν. Œd. T. 1047. (28. B.)
Syn. Προστατεω, προΐσταμαι, εξηγεομαι, επαρχω.

Επιστᾰτης. qui præfectus est rei alicui.
—θυματος δ' επιστατης,
ἱερεύς τ' επεστη τοῦδε παῖς Αχιλλεως. Hec. 223.
νὼ δ' εξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ανδράσι
μεγιστος εργου παντός εστ' επιστατης. Soph. El. 75.
ου σύ γ' αν εξ οικου σῷ επιστατῃ ουδ' ἅλα δοιης. ρ. 455.
Syn. Προστατης, διοπος, επαρχος, ὕπαρχος, ἡγεμων, μεταιτης, επαιτης. διδασκαλος. εφετης.

Επιστᾰχῡω. augeo vel augeor in modum plantatarum spicarum.
ισον που[2] κἀκεινῳ επισταχυεσκον ιουλοι. Ap. 1. 972.
Syn. Σταχυοῦμαι, ὑποσταχυομαι.

Επιστειβω. Vid. Στειβω. calco. —ουδέ σ' Ενυὼ,
ουδ' Αΐδης, ουδ' ἱπποι επιστειβουσιν Αρηος. Call. 4. 277.

Επιστειχω. accedo. 2. ingredior. Vid. Επερχομαι.
—κἀνεμων αηματα
ευηλιως πνεοντ' επιστειχειν χθονα. Eumen. 909.

Επιστελλω. mitto ad. 2. mando, præcipio. 3. attraho, adduco.
1. ενθ' αὖτ' αγγελιην επὶ Τυδῆ στεῖλαν Αχαιοί. Δ. 384.
2. τουτου θανόντος, νῦν επιστελλει σαφῶς. Œd. T. 106.
*3. Παλλάδος αρητειρα παριστατο παρθένος Αυγη,
φᾶρος επιστειλασα κατωμαδόν· ουδ' αρ' εθειρας
κρηδεμνῳ συνεεργεν·— Christod. Ecphr. *Anal.* ii. 461.*
Syn. Αποστελλω, διαστελλω, στελλω. 2. εντελλομαι, ὑποτιθεμαι.—προστελλω, προαγω.

Επιστενᾰχω, Επιστεναχομαι, Επιστοναχεω, Επιστοναχιζω, Επιστοναχω, Επιστεναχιζω, Επιστεναζω, Επιστενω. ingemo.
ὡς εφατο κλαιουσ'· επὶ δὲ στεναχοντο γυναῖκες. Τ. 301.
ενθορε μειλανι ποντῳ, επεστοναχησε δε λιμνη. Ω. 79.
δεινὰ δ' επεστοναχιζε, φοβου κρυοεντος αναγκη. Batrach. 72.
ἱκτῆρες επιστοναχουσι. Œd. T. 105. (86. B.)
*ποσσὶ δ' ὑπ' αθανατοισι μεγας πελεμιζετ' Ολυμπος
ορνυμενοιο ανακτος·* επεστεναχιζε δε γαῖα. Hes. θ. 841.
καὶ τί δὴ πραξασιν αυτοῖς ὧδ' επιστεναζετε; Pers. 729.
ὡς εφατο κλαιουσ'· επὶ δ' εστενε δῆμος απειρων. Ω. 776.
ποτερα προτερ' αν επιστενω; Trach. 949. B.
Syn. Αναστεναζω, καταστεναχω, καταστεναζω, μεταστενω, ανοιμωζω, εξαθυμεω, στεναζω.

Επιστεφᾰνοω. corono. *ορθιον ωρυσαι θαρσεων,
τον δ' ανέρα δαιμονιως γεγάμεν
ευχειρα, δεξιογυιον, ὁρων-
τ' αλκὰν, Αιαντεόν τε δαι-
θ' ὅς Οιλιάδα νι-
κῶν* επεστεφανωσε βωμόν. Ol. 9. ult.

Επιστεφής. corona redimitus.
πινοντες κρητῆρας επιστεφέας οινοιο. Θ. 232.
Syn. Αμφιστεφης. (πληρεις, ὑπερχειλεῖς.)

Επιστεφω, Επιστεφομαι. corona redimio.
—τασδε δυσμενεῖς χοὰς
ουκ ἄν ποθ', ὅν γ' εκτεινε, τῷδ' επεστεφε. Soph. El. 443.
κοῦροι δε κρητῆρας επεστεψαντο ποτοῖο. Ι. 175.
Syn. Στεφω, αναστεφομαι.—επικοσμεω.—πληροω.

Επιστηλοω. columnam impono.
αρχαιας ὦ θινὸς επεστηλωμένον αχθος. Leon. Tar. *An.* i. 244.

Επιστημη. cognitio, peritia. [338. B.
τουτων εχω γαρ παντ' (i. e. κατα π.) επιστημην εγώ. Trach.
Syn. Επιστημοσυνη, δαημοσυνη, τεχνοσυνη, γνῶσις.

Επιστημων. scientia præditus; peritus.
αυτὸς μὲν γὰρ επιστημων βουλῇ τε νοῳ τε. π. 374.
Syn. Ειδως, ειδημων, επισταμενος, νοημων, νοερος, δαημων, σοφος, μνηστωρ.

Επιστιον. domicilium. 2. statio navium. 3. domicilium militare.
2. ειρυαται· πᾶσιν γὰρ επιστιόν εστιν ἑκαστῳ. ζ. 265.
Exp. Εποικιον, σκηνη. νεωριον. σκαφος. (στρατιωτικον καταλυμα. Suid.

Επιστιος. * genus calicis, *qui dictus etiam* ἀνίσων. *Vid. Athen.* p. 447. Barnes. *interpret.* "poculum-Vestæ-sacrum." 71.
μηδ', ὥστε κῦμα ποντιον,
λαλαζε, τῇ πολυκροτῃ
συν Γαστροδωρῃ, καταχυδην*
πινουσα τὴν επιστιον. Anac. 73.

Επιστοβεω. (*qu.* Επιστομεω.) irrideo, convicior.
μη μιν κερτομεουσαι επιστοβεωσι γυναῖκες. Ap. 3. 663.
Syn. Λοιδορεω, χλευαζω, μωμαομαι, ὑβριζω, επιστομεω.

Επιστολᾰδην. *adv.* ornate, succincte.
—επιστολαδην δε χιτῶνας-Εσταλαται.— Hes. α. 287.
Syn. Ευκοσμως, καλῶς, λαμπρῶς, χαριεντως·—συντομως.

Επιστολη. epistola. 2. mandatum. και νυν οἱας εκεινου
επιστολας κομιζω. Anac. 9. 16.
πεμπει με σοὶ φεροντα τασδ' επιστολάς. Aj. 792. (81. B.)
Syn. Γραμμα, γραμματιον, λογοι, δελτος. 2. εντολη, επιταγη, επισκηψις.

Επιστομιζω. os obturo. 2. frænum injicio.
ἀπαξαπαντας τοὺς εμοὺς εχθροὺς επιστομιζειν. Equit. 841.
Syn. Αποστομοω, καταστομιζω. κατασιγαζω, αποφραττω, εμποδιζω, κατασχεῖν. ελεγχω.

Επιστρᾰτευω, Επιστρατευομαι. bello contra.
νυκτωρ επεστρατευσεν, ὡς ἑλοι δορί. Aj. 1075. (56. B.)
οἱ τηνδ' επεστρατευσαν 'Ελληνες πολιν. Troad. 22.
διπλοῦν γὰρ αυτῇ πῆμ' επεστρατευετο. Med. 1185.
Syn. Αντιστρατευω, εισβαλλω, εμβαλλω, εξορμαω. πολεμεω.

Επιστρεπτος. spectabilis. τεκνων τε κελευθοις
επιστρεπτον αιῶνα κτισας. Choëph. 348.
Syn. Επιστρεπτικος. ζηλωτος

1. Collocatio verborum difficilis; fortasse hunc in modum expedienda: οὐ γὰρ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν (πρὸς) τὸ δίκαιον.
2. Brunck. habet νεῶν που, ex optima emend. Ruhnken.

Επιστρεφω. converto, &c. Επιστρεφομαι. curam facio; moveor super.

ὡς πρὸς τί πιστιν τηνδ' αγαν επιστρεφεις; Trach. 1198. (84. B.)

ἑλκε δ' επιστρεψας μετ' εὐκνημιδας Αχαιούς. Γ. 370.

*αστεμφεως, ὅθι Νὺξ τε και Ἡμερα ἆσσον ιοῦσαι
αλληλας προσεειπον, αμειβομεναι μεγαν ουδὸν
χαλκεον. ἡ μὲν εσω καταβησεται, ἡ δὲ θυραζεν
ερχεται, ουδέ ποτ' αμφοτερας δομος εντὸς εεργει·
αλλ' αιεὶ ἑτερη γε δομων εκτοσθεν εοῦσα,
γαῖαν επιστρεφεται· ἡ δ' αὖ δομου εντὸς εοῦσα,
μιμνει τὴν αυτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἐς τ' αν ἵκηται.
ἡ μεν, επιχθονιοισι φαος πολυδερκὲς εχουσα·
ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασιγνητον Θανατοιο,
Νὺξ ολοὴ, νεφελῃ κεκαλυμμενη ηεροειδεῖ. Hes. θ. 747.

—ἡ δ' (Αρτεμις *sc.*) αλκιμον ἦτυρ εχουσα,
παντῃ επιστρεφεται, θηρῶν ολεκουσα γενεθλην. Hom. xxvi. 9.

Syn. Αντιστρεφω, μεταστρεφω, συστρεφω, ὑποστρεφω, εκστρεφω, αναστρεφω, επαναστρεφω, επανερχομαι, επαγω, επιστρωφαω.—πλανῶμαι.

Επιστρογγυλλομαι. *rotundus fio; rotundor.

ῥιζα δὲ θηλυτερης μεν* επιστρογγυλλεται ογκῳ. Nic. Th. 514.

Επιστροφᾰδην. *adv.* huc illuc se convertendo. 2. studiose.

κτεῖνε δ' επιστροφαδην, τῶν δε στονος ωρνυτ' αεικής. Κ. 483.

Syn. Επιστρεφεως, ενεργως, ευτονως, ισχυρῶς, επιμελῶς. ἶφι, σπουδαιως. (μετ' επιστροφῆς.)

Επιστροφή. consideratio; *item*, turbatio, vortex.

πρὸ τοῦ θανόντος τηνδ' εθεσθ' επιστροφήν. Œd. T. 134.

μυριων επιστροφὰς κακῶν. Œd. C. 555. (37. B.)

Syn. Αναστροφη, προστροφη, στροφη.—σπουδη, μελετη.—συναθροισις, πλῆθος.—δινη.—τιμωρια.—διατριβη, διαιτα.

Επιστροφος. qui convertitur. 2. qui conversatur cum aliis. 3. curiosus.

αλλοι, επεὶ καὶ κεῖνος επιστροφος ἦν ανθρωπων. α. 177.

Exp. Ενεργῶν, και ποιουμενος την ες αλλους επιστροφην.—αγαπωμενος.—φιλοξενος. Eustath. οὗ λογον εποιοῦντο παντες ανθρωποι. συναναστρεφομενος, επερχομενος, επιδημῶν. Schol.

*τον δε μετεκδεχεται Γαλατης ῥοος, ενθα τε γαῖα
Μασσαλιη τετανυσται,* επιστροφον ὁρμον εχουσα. Dionys. [74.

Exp. Αντιστροφος. επικαμπης.

Επιστροφως. *adv.* diligenter.

πιλεῖν τε πολλὰς πλεκτανας επιστροφως. Athen. 1. 8.

Επιστρωφαω. versor in; oberro, obeo.

παντοῖοι τελεθοντες, επιστρωφῶσι πολημας. ρ. 486.

Αιγεῦ· ποθεν γῆς τῆσδ' επιστρωφᾷ πεδον; Med. 666.

Syn. Επιστρεφομαι, ενδιατριβω, επερχομαι.

*Επισφιγγω. *f.* ξω. adstringo. 2. complector.

εἶχον, επισφιγξας πηχεσιν ἡμετεροις. Leon. Tar. *An.* iii. 112.*

Επισφρᾱγιζω. Vid. Σφραγιζω. obsigno.

σοὶ κλεος ὁππότε δῆμος επεσφρηγιζε θανόντι. Ep. *An.* iii. 27.

Επισφῡριον. fibula ocreæ.

καλὰς, αργυρεοισιν επισφυριοις αραρυιας. Γ. 331.

Exp. Ταις τῶν σφυρῶν πορπαις.

*Επισφῦρος, ου. ὁ ἡ. tibiis aptus.

νευροπλεκεῖς τε κνωδαλων επισφυρους
σχεῖς, ποδιστρας, κ. λ. Philipp. *An.* ii. 213.*

Επισχεδόν. Vid. Σχεδον. propemodum.

καί ῥά τ' αναΐσσουσιν επισχεδὸν ερχομενοιο. Hom. Ap. 3.

Επισχερω. **adv. factum ex* ἐπὶ σχερῷ. in serie continua. Vid. Ενσχερω.

ἡ μενει, εισόκε δὴ νῆες θοαὶ αγχι θαλασσης,
Αργειων αεκητι, πυρὸς δηΐοιο θερωνται,*
αυτοί τε κτεινωμεθ' επισχερώ; (*alius juxta alium.*)— Λ. 665.

Syn. Εχομενως, συναπτῶς, συνεχῶς, εφεξῆς.

Επισχεσῐᾱ. prætextus. 2. mora. —ουδέ τιν' αλλην
μυθου ποιησασθαι επισχεσιην εδυνασθε. φ. 71.

Syn. Προφασις, αναβολη. επισχεσις.

Επισχεσις. retentio. 2. parsimonia.

—επει ουτις επισχεσις, ουδ' ελεητυς
αλλοτριων χαρισασθαι— ρ. 451.

Syn. Κωλυσις, εποχη, εφεξις, καθεξις, κατασχεσις, σχεσις, κατοχη. φειδω. επισχεσια.

Επισχολαζομαι. vaco, cunctor.

κἀξορμενιζει, κοὐκ επισχολαζεται
βλαστη. Soph. Fr. V. Brunck. Lex. Soph. v. Ορμενος.

Syn. Σχολαζω, αποσχολαζω.

Επισωτρον, Επισσωτρον. ferrum curruum.

χαλκε' επισσωτρα προσαρηροτα, θαῦμα ιδεσθαι. Ε. 725.

Exp. Τα επανω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, η χαλκᾶ.—κανθοι.

Επῐτακτος. jussus, præscriptus. Vid. ad v. Ανταγρεσια.

*πρὸς τὴν νοσον τοι και τὸν ιατρὸν χρεὼν
ιδόντ' ακεῖσθαι, μὴ 'πιτακτὰ φαρμακα
διδόντ', εὰν μὴ ταῦτα τῇ νοσῳ πρεπῃ. Eur. Beller. *fr.* 18.*

Επῐτανῡω. intendo. 2. augeo. 3. enitor. Vid. Επιτεινω.

αργυρεῃ· επὶ δὲ κληῖδ' ετανυσσεν ἱμαντι. α. 442.

Επῐταῤῥοθος. auxiliator. Vid. Επιῤῥοθος.

ῥηϊδιως· τοιη οἱ εγὼν επιταῤῥοθος ἦα. Ε. 808.

Επῐτασσω. colloco. 2. impero.

*2. μᾶ, ποθεν ὡ 'νθρωπος; τί δὲ τὶν, ει κωτίλαι ειμές;
πασαμενος επιτασσε·* Συρακοσιαις επιτασσεις; Theoc. 15. 89.

Syn. Ανατασσω, συντασσω, διατασσω. 2. προστασσω, επισκηπτω, ανασσω, επιτελλω.

Επῐτεγγω. intingo. Vid. Τεγγω. ῥοδον ὡς γενοιτο, νεκταρ
επιτεγξας, ανετειλεν
αγερωχον εξ ακανθης
φυτὸν αμβροτον Λυαιοῦ. Anac. 53. 40.

Επῐτεινω. vehementius intendo.

ὡς μὲν τῶν επὶ ἶσα μαχη τετατο πτολεμός τε. Ο. 413.

Syn. Εντεινω, αποτεινω, εκτεινω, κατατεινω, παρατεινω, συντεινω, τεινω, απεκτεινομαι, επιτανυω.—αυξομαι, μεγαλυνω, μακρυνω, επιῤῥωννυομαι.

Επῐτελλω, Επιτελλομαι. jubeo. 2. orior.

αλλα κακῶς αφιει, κρατερον δ' επὶ μῦθον ετελλε. Α. 25.

παντα μαλ' ατρεκεως αγορευέμεν, ὡς επιτελλω. Β. 10.

Ἑκτορ, σοὶ δὲ μαλιστ' επιτελλομαι ὧδέ γε ῥεξαι. ib. 802.

Syn. Εντελλω, προστασσω, επιτασσω, παραγγελλω, λεγω, ανατελλω.

Επῐτεμνω. amputo. 2. refello. 3. brevius reddo.

μὴ 'πιταμης τὰν χεῖρα καταπριων το κυμινον. Theoc. 10. 55.

Syn. Κατατεμνω, διατεμνω, συντεμνω, σχιζω, επικοπτω, περικοπτω, βραχυνω, εμπριω, διαιρεω.

Επῐτερπὴς, Επιτερπνος. jucundus.

*Ταιναρον, ενθα τε μῆλα βαθυτριχα βοσκεται αιεὶ
Ηελιοιο ανακτος,* εχει δ' επιτερπέα χῶρον. H. in Apoll. 412.

τουτων ουδεν τοι αλλ' επιτερπνοτερον. Theog. 1062. (*al.* ἔπι τερπνοτερον, *i. e.* ἔπεστι. Vid. Brunck. et Gaisf. in l.)

Syn. Τερπνος, ευτερπης.—φιληδης.—ὁμιλητικος.

Επῐτερπομαι. oblector. Vid. Τερπομαι.

αλλος γάρ τ' αλλοισιν ανὴρ επιτερπεται εργοις. ξ. 228.

μηποτε παρ κλαιουσι καθεζομενοι γελασωμεν,
τοῖς αὐτῶν αγαθοῖς, Κυρν', επιτερπομενοι. Theog. 1217.

Επῐτερσαινω. Vid. Τερσαινω.

αἱ μέν τ' ηελιῳ ψαμαθοις επιτερσαινονται. Ap. 4. 607. (*divisim legunt* Brunck. *et* Beck. ἔπι τερσ.)*

Επῐτερμω. **compositum non agnoscit* Dammius.*

ανερος, ὃν κτεατεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ετετμε. α. 218.

Επῐτηδειος, Επιτηδής. idoneus.

αλλ' ει ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεια κυρεῖς. (κορη. Valc.) Androm. 205.

Syn. Χρησιμος, προσηκων, ἱκανος, επαρκης. επιδεξιος, προσφορος, προσφυης, προσφιλης, ευθετος, ευσχημων, ἑτοιμος, ἁρμοδιος. εναρμοστος, οικεῖος. φιλος. εννους. συνηθης. πρεπων, επισταμενος.

Επῐτηδες. *adv.* data opera; ex composito.

ες δ' ερετας επιτηδὲς[1] αγειρομεν, ες δ' ἑκατομβην. Α. 142.

ὡς εφαμαν επίταδες· ὁ δ' αιπόλος, ἁδὺ γελαξας. Theoc. 7. 42.

Syn. Εξεπιτηδες, εξεπιτηδοῦς, προκριτως, κατα επιτηδευσιν, σπουδην, προαιρεσιν, εκ προνοιας, προαιρεσεως, παρασκευῆς.—σπουδῇ, επισπερχως, επιστροφαδην, επιμελῶς, προθυμως, ἑκουσιως, ἁρμοδιως, εναρμοστως, ευθετως, ευρυθμως, ευμηχανως, ενδεξιως, προσηκοντως, προσφορως, εμμελεως, αρτιως.—οικειως, επιτηδειως.

---

1. Pro adject. habet Damm. sicut in Od. ο. 28. pro ἐπιτηδέας et ἐπιτηδέες, col. 2411. Ἐπίτηδες, *adverb.* est προπαροξύτονον.

Επῐτηδευσῐς. studium accuratum. 2. disciplina.
βιοτου δ' ατρεκεῖς επιτηδευσεις
φασι σφαλλειν πλεον η τερπειν. Hipp. 261.
SYN. Σπουδη, επιμελεια, μελετη, προθυμια—επιτηδευμα, μαθησις, ασκησις.

Επῐτηδευω. do operam.
πολλή γ' αναγκη κἀπιτηδευειν κακά. Soph. El. 311.
SYN. Σπουδαζω, επιχειρῶ, μηχαναομαι, προθυμεομαι.—εν σπουδῇ τιθεμαι.

Επῐτηθη. abavia. αυτὴ δ' εκεινη προτερον εξηπιστατο
παρὰ τῆς επιτηθης.— Theopompus ap. Et. Ma.
EXP. Ἡ τοῦ πατρὸς, και τῆς μητρὸς μητηρ.

*Επῐτηκτος, ον. ὁ ἡ. fluxus, non diuturnus. 'Επίτηκτον dicitur id, cui falsa et simulata inest species, tanquam cera in superficie effusa.
εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς· ιδ' ὡς επιτηκτα φιλοῦσα
ἤλως' ου κρυπτει πλαστὸν ερωτα χρονος. Meleag. An. i. 19.*

Επιτῐθημι. impono.
—οἷα και ἡμῖν-Ζεὺς ἔπι εργα τιθησι— θ. 245.
θησειν γὰρ ετ' εμελλεν επ' αλγεά τε στοναχάς τε. B. 39.
τοσσην ηλιβατον πετρην επεθηκε θυρησιν. ι. 243.
SYN. Ανατιθημι, εντιθημι, προστιθημι, εγκατατιθημι, κατατιθημι, επιβαλλω, προσφερω, εγχριμπτω, επεχω, επανιστημι, επιπροσθεω, προσδιδωμι, αναβιβαζω, εμπλασσω. αποπεμπω.

Επιτιλαω. *perperam pro Εντιλαω, q. v.*
ὑπὸ τοῦ δεους δε τῆς μαριλης μοι συχνην
ὁ λαρκος επετιλησεν, ὥσπερ σηπια. Acharn. 350.
SYN. Εντιλαω, κατατιλαω, προστιλαω, τιλαω, αποπατεω.

Επῐτῐμαω. pretium augeo. sed frequentius, increpo, &c.
πυκτῃ δ' επιτιμᾶν ουδεν εργον μαχομενῳ. Phil.
SYN. Ὑπερτιμαω, βαρυτιμαω, επιλαμβανομαι, επιθεραπευω.—ενιπτω, επιπληττω, εγκαλεω.—επικλειω, τιμωρεομαι.

Επῐτῐμητηρ, Επιτιμητης, Επιτιμητωρ. reprehensor. 2. vindex.
ὡς δ' ὅτε μουσοπολων εργων ἄπο παῖδες ιωσιν,
αθροοι, οἱ δ' αρ' οπισθεν επισκοποι εγγὺς ἕπονται,
αιδοῦς τε, πραπιδων τε, νοου τ' επιτιμητῆρες
πρεσβυτατοι· γῆρας γὰρ εναισιμον ανδρα τιθησιν. Opp. α.
ὡς ὁὐπιτιμητής γε τῶν εργων βαρύς. Prom. 77.
2. Ζεὺς δ' επιτιμητωρ ἱκεταων τε ξεινων τε. ι. 270.
SYN. Παιδευτης. διορθωτης. επανορθωτης, σωφρονιστης, ψεκτης. λοιδορητης. 2. βοηθος, αμυντωρ, τιμωρος, ενδικος.

*Επῐτῑμῐᾰ, ας. ἡ. status civis justus et integer. 2. objurgatio. vox pedestris.

Επῐτῑμιον. το. frequentius, plur. Επῐτῑμῐᾰ, ων. τά. multa ac pœna criminibus constituta. 2. præmium.
οὕτω πετεινῶν τονδ' ὑπ' οιωνῶν δοκεῖ
ταφέντ' ατιμως, τοὐπιτιμιον λαβεῖν. Sept. Th. 1023.*
αλλ' εστ' Ορεστου ταῦτα τἀπιτιμια. Soph. El. 921. (15. B.)
και δεῖξον ανθρωποισι τἀπιτιμια
τῆς δυσσεβειας οἷα δωροῦνται θεοί. ib. 1398. (82. B.)
SYN. Γερας, τιμη, ευπορια.—τιμωρια, δικη, ποινη.—επιχειρα τα.

Επῐτῐμος. integræ famæ vir; item, opulentus.
παντας ανθρωπους ἑκοντες ξυγγενεῖς κτησωμεθα,
κἀπιτιμους, και πολιτας, ὅστις αν ξυνναυμαχῇ. Ran. 701. B.
SYN. Εντιμος, επιτιμιος, αξιοτιμος, τιμηεις, τιμητος.—πλουσιος.

Επῐτιτθιος. Vid. Επιμαστιδιος. lactens.
ἤτοι αρ' ὡς ειδοντ' επιτιτθιον Ἡρακλῆα. Theoc. 24. 53.

Επῐτλημι. perpetior.
τῷ τοι επιτλητω κραδιη μυθοισιν εμοῖσιν. Τ. 220.
SYN. Ανατλημι, διατλαω, τλαω, ὑπομενω, απομενω, επιτολμαω.

Επῐτολμαω. audeo. 2. tolero.
αλλ' επετολμησε, φρεσὶ δ' εσχετο· τὸν δὲ συβωτης. ρ. 238.
SYN. Τολμαω.—επιτλημι.—επιβουλευομαι.

Επῐτονος, sc. ἱμάς. lorum quo antenna ad malum attrahitur.
επιτονος βεβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. μ. 423.
SYN. Ἱμας, (ὁ τῶν κερατων δεσμος.)

Επῐτοξαζομαι. arcum in aliquem tendo.
τῷ δ' επετοξαζοντο καρηκομοωντες Αχαιοί. Γ. 79.
SYN. Επακοντιζω, τοξευω. στοχαζομαι, εφορμαω.

Επιτρᾰπεζωματα. τα. bellaria. οἷον τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. Vid. Ἐπιφορηματα. [641. b.
ὡς ολίγα λοιπα τῶν επιτραπεζωματων; Plato ap. Ath. p.

Επῐτρεπω, Επιτρωπαω. trado. 2. sino. 3. jubeo.
λαὸν αγων· επεὶ ου μὲν επετρεπε γηραϊ λυγρῷ. Κ. 79.
εὕδουσι· Τρῶσιν γὰρ επιτραπεουσι φυλασσειν. ib. 421.
ει μὲν δή μοι κῦδος επιτρωπᾶτε μελεσθαι. Ap. 1. 351.
SYN. Ανατιθημι, αφιημι, εφιημι, διδωμι, παραδιδωμι, χαριζομαι.—εντελλομαι.—ὁμολογεω.—καταπιστευω, εγχειριζω, ὑποχωρεω.

*Επῐτρεφω. alo super.
ουδὲ θανὼν ὁ πρεσβυς εῷ επιτετροφε τυμβῳ [i. 490.*
βοτρυν απ' οιvανθης ἥμερον, αλλὰ βατον. Alcæ. Mess. An.

Επῐτρεχω. percurro. 2. incursionem facio.
οἱ δε μεγα ιαχοντες επεδραμον υἷες Αχαιῶν. Ξ. 421.
ἵπποις ωκυποδεσσιν επετρεχον· ουδέ τι πολλή. Ψ. 504.
καρφαλεον δέ οἱ ασπις επιθρεξαντος αὖσεν-Εγχεος— Ν. 409.
πεπταται αννεφελος, λευκὴ δ' επιδεδρομεν αιγλη. ζ. 45.
SYN. Διατρεχω, εντρεχω, προστρεχω, κατατρεχω, επιτροχαω, επιτροχαζω, επιθεω, επιδιδρασκω, επεκθεω, επιβαλλω, εισβαλλω, προσπιπτω, προπαρασσω, επιψαυω, επερχομαι.

Επῐτρῑβω. attero. 2. crucio. 3. instigo.
νοσος μ' επετριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Nub. 242.
SYN. Κατατριβω, παρατριβω, ανατριβω, αποτριβω, προστριβω, εντριβω, παρορμαω, εντεινω, επιφερω, επιβαλλω, προσβαλλω, ανιαω, θλιβω, καταψαω.

Επῐτριπτος. contritus. 2. sceleratus.
ἢ τοὐπιτριπτον κιναδος εξηρον μ' ὅπου; Aj. 103.
ὡς σεμνὸς ὁὐπιτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν. Plut. 276.
SYN. Εξωλης, πανοῦργος, πονηρος.

Επῐτροπευω. procuro, administro.
τα μεν λογια καλεῖ με. θαυμαζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' ειμ' επιτροπευειν εγώ. Equit. 211.
SYN. Επιστατεω, εφιστημι, διοικεω, κηδομαι, κατευθυνω, ὑπηρετεω, επιμελεομαι.

Επῐτροπος. curator.
θεὸς, επιτροπος ε-ὼν, τεαῖσι μηδεται. Ol. 1. 171.
SYN. Διοικητης, επιμελητης, μελετωρ, μελεδωνευς, φροντιστης, κηδεμων, προστατης.

Επῐτροχᾰδην. adv. festinanter. 2. succincte.
ἤτοι μὲν Μενελαος επιτροχαδην αγορευε. Γ. 213.
SYN. Εσπευσμενως, ηπειγμενως, ταχεως. συντομως. κεφαλαιωδῶς.

Επιτροχαω. percurro. Vid. Επιτρεχω.
*ὡς δ' ὅτ' ανὴρ θοὸν ἵππον επ' ευρέα κυκλον αγῶνος
στελλῃ, ορεξαμενος λασιης εὐπειθέα χαιτης,
εἶθαρ επιτροχαων· ὁ δ' επ' αυχένι γαῦρος αερθεὶς
ἕσπεται, αργινοεντα δ' ενὶ στοματεσσι χαλινὰ
αμφὶς οδακταζοντι παραβληδην κροτεονται.* Apoll. 4. 1604.

*Επῐτρυζω. admurmuro, accino.
ἁβρὸν επιτρυζων κιθαρας ὑπερεζετο τεττιξ. Paul. Sil. An. iii. [86.*

Επῐτυγχᾰνω. offendo, convenio.
μετριου γὰρ ανδρὸς ουκ επετυχες πωποτε. Plut. 245.
SYN. Εντυγχανω, κατατυγχανω, περιτυγχανω, τυγχανω, αποκταομαι, απολαυομαι, λαγχανω, κατευθυνω, κατευθικτεω.

Επῐτυμβιδιος, Επιτυμβιος. super sepulcro positus.
ουδ' επιτυμβιδιοι κορυδαλλιδες ηλαινονται; Theoc. 7. 23.
διπαις τοί σ' επιτυμβιδιος
θρῆνος αναστεναζει. Choëph. 332.
ελουσα, κἀκοσμησα, κἀπιτυμβιους-Χοὰς εδωκα— Ant. 901. B.

Επῐτῡφω. aor. 2. επετῠφον. incendo, inflammo.
ὅπως αν 'άνηρ επιτυφῇ μαλιστά μου. Lysist. 221.
SYN. Επικαιω, εκπυροω

Επῐφαιδρυνω. spendidum reddo; lavo. Vid. Φαιδρυνω.
—ενθαδε Κιρκην
εὗρον ἁλὸς νοτιδεσσι καρη επιφαιδρυνουσαν. Ap. 4. 662.

Επῐφαινω. ostendo. Επιφαινομαι. appareo.
στιγματα δ' ὡς επεφαντο ιδεῖν δεινοῖσι δρακουσι
κυανεα κατὰ νωτα,— Hes. α. 167.
SYN. Προσφαινομαι, διαφαινομαι, παραφαινομαι, εμφαινο-

μαι, φαινομαι, διαειδομαι, επιλαμπω, εμπομπευω, διαγνωριζω. —επιβαινω, επιφαυσκω.

Επῐφαντος. conspicuus, præsens.
ουκ ολομεναν ὑβριζεις,
αλλ' επιφαντον; Antig. 840. B. Syn. Εμβιος.—επιφανης.

Επῐφαυσκω. luceo. Επιφαυσκομαι. ostendo.
—επιφαυσκομενος τὰ ἃ κῆλα. H. in Apoll. 444. *(at Hermann. sine ulla varietate lectionis enotata, uti Oxon. πιφαυσκ.)*
Syn. Επιφωσκω, αποφαινω, εκφαινω, εμφαινω, επιφαινω, επιδεικνυμι. ανατελλω.

*Επῐφερβω,—υ. ομαι. depascor.
εκφυγεειν, ὁποσοι γῆν επιφερβομεθα. Phanocl. *An.* i. 415.*

Επῐφερω. infero.
οἱ πριν επ' αλληλοισι φερον πολυδακρυν αρηα. Γ. 132.
σοὶ κοιλης παρὰ νηυσι βαρειας χεῖρας εποισει. A. 89.
Syn. Εισφερω, προσφερω, εκφερω, επαγω, προσαγω, επιφορεω, επιβαλλω, καταδικαζω, κατηγορεω, διασυρω, προσηκω.

Επῐφημῐ. promitto.
ουδ' ὁτι κεινῳ παῖδ' επεφησα[1]. Iph. A. 130.
Syn. Επαγγελλομαι, αναδεχομαι, εγγυαω, ὑπισχομαι.

*Επιφημιζω. *Vid. not. in v. præced.**

Επιφθεγγομαι. adsono, respondeo.
εγὼ δ' επιφθεγγομαι κεκλαυμενα. Choëph. 455.
Syn. Προσφθεγγομαι, προσφωνεω, επιφωνεω, επιβοαω.

Επιφθημι, Επιφθανω. prævenio.
Τρωγλοδυτην πετρῳ μυλοειδεῖ τρῶσεν επιφθάς. Batrach. 212.
Syn. Παραφθανω, προφθανω, ὑποφθανω, φθανω.

Επιφθονεω. invideo ob. Vid. Φθονεω.
ᾧ δέ κ' επιφθονεοις, ὁδε τοι παλιν εἶσιν οπισσω. λ 148.

Επιφθονος. invidiosus. 2. reprehensione dignus.
πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μέν εισ' επιφθονοι. Hec. 1192. (75. P.)
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μέν ειμ' επιφθονος. Med. 303.
—νῦν δ' αγὼν μεγας
σωσαι βιον σὸν, κοὐκ επιφθονον τοδε. Hipp. 496.
Syn. Ζηλωτος, επαινετος.—φθονουμενος.—νεμεσητος.—επιμεμπτος.

Επιφθυζω. inspuo veneficarum more.
καὶ λεγ' επιφθυσδοισα, τὰ Δελφιδος οστέα πασσω. Theoc. 2. 62.
Syn. Επιπτυω, προσπτυω, εμπτυω.—επιψιθυριζω, επᾳδω (ἡσυχῶς.)

Επιφλεγω. incendo. 2. illustro.
ηὑτε πῦρ αἴδηλον επιφλεγει ασπετον ὑλην. B. 455.
Syn. Επικαιω, φλεγω.

Επιφλῡω. nugor.
τοῖα φατις καὶ τοὺς πρὶν επιφλυειν μακαρεσσιν
υἷας Αλωϊαδας.— Ap. 1. 481.
Syn. Φλυω, φλυαρεω, λοιδορεω.

Επῐφονος. *vox, ut ἐπιφημι paullo supra, nullius valoris, utpote e mendosa lectione profecta.*
δοξαι τ' ανδρῶν και μαλ' ὑπ' αιθέρι σεμναὶ,
τακομεναι κατὰ γᾶν μινυθουσιν ατιμοι
ἡμετεραις εφοδοις μελανειμοσιν, ορχησμοῖς τ' επιφθονοις ποδός. (*sic habet textus Porsoni, cum mira simul confusione Latinæ versionis, quæ typographis certe, non accuratissimo illi et doctissimo Editori, vitio vertenda est,*) Eumen. 373. Vid. Φονιος.

Επῐφορηματα. τα. bellaria. [641. b.
αμυγδαλαῖ, (*corr.*) καρυδι', επιφορηματα. Philyll. ap. Ath. p.
Syn. Επιδορπισματα, επιτραπεζωματα, τραγηματα.*

Επῐφορβεω. depasco.
ενθ' επεὶ εὖ βοτανης επεφορβει βοῦς εριμυκους. H. in Mer. 105.
Syn. Φερβω, βοσκω, επιβοσκω.

Επῐφορεω. desuper injicio.
ὁσους ανωθεν επεφορησε τῶν λιθων. Pac. 224.
Syn. Συμφορεω, συσσωρευω, επισωρευω, επιβαλλω, επιφερω.

Επῐφορος. ferens, secundus.
παῖς ὁ Μαιας επιφορωτατος
πραξιν ουριαν θελων. Choëph. 811.

1. "Sensus, lingua, et metrum poscunt ἐπεφήμισα, ut ver. 1356. "ubi Achilles dicit, ἥν ἐφήμισεν πατήρ μοι, *quam pater mihi nuncu-"paverat.*" Markl. in loc.

Syn. Ευμενης.—λογικος.—εγκυμων.—ενεπιφορος, καταφορος, καταφερης, κατωφερης, επισφαλης, ὁρμητικος.

Επῐφραζω, Επῐφραζομαι. indico, excogito, intelligo.
εν φυλακεσσ'· ἱνα γαρ σφιν επεφραδον ηγερεεσθαι. K. 127.
μῦθον ακουσειαν, και επιφρασσαιατο βουλην. B. 282.
στεινομενη· δολιην δὲ κακην επεφρασσατο τεχνην. Hes. θ. 160.
Syn. Παραγγελλω, επαγγελλω, δηλοω, διασαφεω.—επινοεω, επιγνωμι, ενθυμεομαι, επισκεπτομαι. διαλογιζομαι. μηχαναομαι.

Επιφρονεω. prudens sum.
εμμεναι· ὡς σύ περ αυτὴ επιφρονεουσ' αγορευεις. τ. 385.
Syn. Εὔφρονεω, φρονεω. νοῦν εχω.

Επιφροσῡνη. prudentia. 2. afflatus.
ει μὴ επιφροσυνην δῶκε γλαυκωπις Αθηνη. ε. 437.
Syn. Πολυφροσυνη, σωφροσυνη, φρονησις, φραδμοσυνη, φραδιη, ευβουλια, μῆτις, πινυτη, πινυτης, προμηθεια, επιλογισμος, συνεσις, πυκνοτης. πυκιναι φρενες. (Hom.)

Επῐφρουρος, Exp. ἐπικείμενος, ἐπὶ τούτῳ φρουρούμενος.
ξιφος δ' εμῆς θυγατρὸς επιφρουρον δερη. Orest. 1591. P.

Επιφρων. mentis compos. 2. prudens.
χεῖράς τ' αιχμητὴν εμεναι και επιφρονα βουλήν. π. 242.
Syn. Εμφρων, νουνεχης. δαΐφρων, περισσοφρων, πολυφρων, σαοφρων, πυκινοφρων, φρονιμος, συνετος.

Επῐφῡλιος. * in tribus distributus. *Lexica carent h. v.*
επωνυμοι γῆς,* κἀπιφυλιον χθονός. Ion. 1577.

Επῐφυλλῐς. ἡ. pampinus, qui exiles racemos profert.
επιφυλλιδες ταῦτ' εστι, και στωμυλματα,
χελιδονων μουσεῖα— Ran. 92.
Exp. Τὰ επικειμενα τοῖς μεγαλοις βοτρυσι βοτρυδια. τὰ εν τοῖς βοτρυσιν εν αρχῇ περιττωματα.—ῥαγολογια.—λαλος, πιθανολογος.

Επῐφῡσαω. * inflo. *Vid. Brunck. ad Naumach.**
τοῖς επιφυσιοωσιν ἁλιφρονες ασπαλιῆες. Naum. 63.
—ἡ γαστὴρ γὰρ επεφυσητό μου. Plut. 699.
Syn. Αναφυσαω, εμφυσαω, φυσαω.—επεγχαινω.—διογκοω, εξογκοομαι, χαυνοομαι, εξοιδεω, επαιρομαι.

Επῐφῠτευω. insuper sero.
κἀπιφυτευσεις ἑρπυλλον ανω. Pac. 167.

*Επῐχαιρεκᾰκος, ου. ὁ ἡ. qui gaudet alienis malis.
ὡς βαλλων επ' εμοὶ φῶς επιχαιρεκακον. Meleag. 82.
—ὦ πονηρα καρδια,
επιχαιρεκακον ὡς εἶ μονον τοῦ σωματος; Anaxandr. ap. Ath.

Επῐχαιρω. gaudeo, gratulor. [p. 688. a.*
σὲ μὲν εὖ πρασσοντ' επιχαιρω. Aj. 136.
Syn. Περιχαιρω, συγχαιρω, ὑπερχαιρω, χαιρω, εφηδομαι, επιγαννυμαι.

Επῐχᾰλαω. laxo. 2. deprimo.
—καὶ πικραῖς-Δυαισιν ουδὲν επιχαλᾷς. Prom. 179.
Syn. Αποχαλαω, αναχαλαω, χαλαω, αποδιδωμι, ενδιδωμι, επικαμπτομαι.

Επῐχαλκευω. cudo super; expolio. [422. B.
αμελει θαῤῥῶν, οὑνεκα τουτων επιχαλκευειν παρεχοιμ' αν. Nub.
Syn. Αποχαλκευω, παιδευομαι. επεξεργαζομαι.

Επῐχᾰρης. lætus. θεῶν, ὁτῳ ταδ' επιχαρῆ. Prom. 160.
Exp. Χαρας αξια. επιχαρτα.

Επῐχᾰρις. gratus, jucundus.
ουδ' επιχαρις Αρης. Sept. Th. 916.
Syn. Ευχαρις, ευχαριστος, εναρεστος, χαριεις, χαριεργος, αγαπητος, ἡδυς, ευειδης, επιτερπης.

Επῐχᾰρῐτως. *adv.* gratiose, venuste.
νει τον Ιολαον, επιχαριτως γ' αν, ὦ ξενε. Ach. 867.
Syn. Χαριεντως, αστειως. στωμυλως.

Επιχαριττα, *pro* Επιχαριζον.
*πρεσβειρα πεντηκοντα Κωπαιδων κορᾶν,
εκβαθι, τῷδε κηπιχαριττα τῷ ξενῳ. Acharn. 884. (*in hac, uti in citatione proxime præc. Bœotum loqui fingit Comicus.*)*

Επῐχαρμᾰ. res lætabilis. 2. ludibrium. [20.
2. ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν επιχαρμα τετυγμαι; Theoc. 2.
ουκ επ' ονειδεσιν, ουδ' επιχαρμασιν. Phœn. 1581. (71. P.)
Syn. 1. Συγχαρμα, επιχαρσις. εναγορια.—2. καταγελως, εμπαιγμα, χλευασμα.

Επῐχαρμος. Nom. Pr.
ἅ τε φωνὰ Δωριος· χ' ὡνὴρ, ὁ τὰν κωμῳδιαν (*Troch. Tetr. Cat.*) εὑρὼν, Επιχαρμος. (*Ion. a maj. Dim. Brach.*) Theoc. Ep. 17.

Επιχαρτος. lætitiam adferens.
εχθροῖς επιχαρτα πεπονθα. (*Paræmiac.*) Prom. 158.
αναπαυε βοην, ὡς επιχαρτον
τελεως αεκουσιον εργον. Trach. 1264. B. Vid. Schol.
SYN. Επιχαρης.—ευφροσυνος. καταγελαστος.

Επῐχειλης. *in l. c.* non plenus. *quandoque contrarium sign.*
ὅς εποιησεν την πολιν ἡμῶν μεστην, εὑρὼν επιχειλῆ. Equit.
SYN. Ενδεης, επιπολαιος. αμοιρος. [814. B.

Επῐχειρᾰ, *pro* præmiis militiæ *usurpatur. plerumque abutuntur pro* pœna. *At* Επιχειρια, Poll. *quæ et* ἔπαθλα, *ac* νικητήρια. Steph.
—μεμναμενοι-Τελεῖν επιχειρα. Theoc. Ep. 17. 8.
ουτε ξιφεων επιχειρα λαχοῦσ'· Antig. 820. B. (*Vid. Schol.*)
SYN. Επιτιμια.—τιμωρια.

Επῐχειρεω. manum admoveo, &c.
ενθ' οἱ μὲν δειπνῳ επιχειρεον· αγχιμολον δέ. ω. 385.
SYN. Εγχειρεω, ετοιμαζω, επιβαλλομαι, επερχομαι, σπουδαζω.—συλλογιζω.—επιτηρεω. τολμαω.

Επῐχεζω, Επιχεζομαι. Vid. Εγχεζω.
ιδού γ' επιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἑτερος τοξοτης; Lysist. 442.

Επιχεω, Επιχεομαι, Επιχυω, Επιχυνω. infundo.
ἦ ῥα, και αμφιπολον ταμιην ωτρυν' ὁ γεραιὸς
χερσὶν ὑδωρ επιχεῦαι ακηρατον·— Ω. 303.
—επὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἑκτωρ
ηχῃ θεσπεσιῃ βελεα πτεροεντα χεοντο. Θ. 159.
νῆες ὅσαι πρῶται ειρυατο· τοὶ δ' επεχυντο. Ο. 654.
SYN. Προσχεω, επεγχεω, επεκχεω, προσχυω, εγχεω, εισχεω, καταχεω, επιβρεχω, επιβαλλω.

Επιχθονιος. terrestris. 2. indigena.
τῶν, οἱ νῦν βροτοί εισιν επιχθονιοι, μαχεοιτο. Α. 272.
SYN. Επιγειος, γαιηϊος, χθονιος, χθονοστιβης.

Επῐχνοαω. sum obsitus lanugine; pubesco. Vid. Χνοαω.
*τῇ καὶ παρθενικαὶ πισυρες σχεδὸν εδριοωντο,
αδμῆτες,* λευκῇσιν επιχνοαουσαι εθειραις. Apoll. 1. 671.

Επῐχοω. aggero. [708.
ὅς σφισι τωσδε ταφως επεχωσατο, τειχισε δ' Αιδαν. Ep. ἀδ.

Επῐχραω. invado, urgeo.
ὡς Δαναοὶ Τρωεσσιν επεχραον· οἱ δε φοβοιο. Π. 356.
SYN. Εφορμαω, επιπιπτω, επερχομαι.

Επῐχρεμεθω. *adhinnio. Vid. Χρεμεθω.
ὡς δ' ὁτ' αρηϊος ἱππος εελδομενος πολεμοιο*
σκαρθμῷ επιχρεμεθων κρουει πεδον, *αυτὰρ ὑπερθε
κυδιοων ορθοῖσιν επ' ουασιν αυχέν' αειρει·
τοῖος αρ' Αισονιδης επαγαιετο καρτεϊ γυιων.* Ap. 3. 1259.

Επῐχριμπτω. admoveo. Vid. Χριμπτω.
αυτὰρ ὁγ' (Hylas) ὡς τὰ πρῶτα ῥοῳ ἐνι καλπιν ερεισε
λεχρις ενιχριμφθεὶς, περὶ δ' ασπετον εβραχεν ὑδωρ
χαλκὸν ες ηχηεντα φορευμενον,— ib. 1. 1234.

Επῐχρῑω. inungo.
οφρα νεοι θαλποντες επιχριοντες αλοιφῃ. φ. 179.
SYN. Καταχριω, διαχριω, εγχριω, χριω, επαλειφω.

*Επιχῠτος, ου. ὁ. genus placentæ, quod oleo aut melle perfunderetur.
εγω μεν αρτους, μαζαν, αθαρην, αλφιτα,
κολλῖκας, οβελιαν, μελιτοῦτταν, επιχυτους,
πτισανην, πλακοῦντας, δενδαλιδας, ταγηνιας. Nicoch. ap.
SYN. Αττανιτης.* [Ath. p. 645. c.

Επῐχωρεω. concedo, cedo.
τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς απιστοῦσιν ταδε. Antig. 219. B.
SYN. Συγχωρεω, προσχωρεω, παραχωρεω, επιτρεπω, εφιημι. συμπαθεω.—επιγειτνιαω.

Επῐχωριος. indigena.
* εστιν δ' εμοὶ τοῦτ' αυτὸ θαυμαστον γ', ὁπως,
χρηστόν τι πραττων (*prospera utens fortuna*), τοὺς φιλους μεταμεμπεται.*
ουκουν επιχωριόν τι πρᾶγμ' εργαζεται. Plut. 340.
*θηρωμεθ' · αρχαὶ δ' αἱ 'πιχωριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αυτὴν, ὡς θανῃ πετρουμενη. Ion. 1111.*

SYN. Εγχωριος, συμφυτος. αυθιγενης, οικογενης, ὁμογλωσσος.

Επιψαυω. attingo.
ανέρι, ὁστ' ολίγον περ επιψαυει πραπιδεσσι. θ. 547.
SYN. Προσψαυω, παραψαυω, εφαπτομαι, ψηλαφαω, επιθιγω.

Επιψεκαζω. irroro. 2. instillo.
τὸν θεὸν δ' επιψεκαζειν, καί τιν' ειπεῖν γειτονα. Pac. 1141.
SYN. Καταψεκαζω, επιδροσιζω, επιβρεχω.—κατασταζω, κατειβομαι.

* Επιψελιον, το. ea pars freni, quæ mento subtenditur. Vid. ad voc. Επιπληκτειρα.*

Επιψευδομαι. adfingo.
ανθρωποι θεὸν εἶπον, επεψευσαντο δε μαντιν. Sibyl. l. 7.
SYN. Αποψευδομαι, διαψευδομαι, προσψευδομαι, καταψευδομαι, ψευδομαι, ψευδολογεω, προσποιεομαι.

Επιψογος. qui reprehensionem meretur. *Sed in l. c. leg.* ἔπι ψ.
—μακαρεσσιν επιψογον αινὸν ιαπτει. Rhian. *An.* i. 479.
SYN. Επιληψιμος, επιληπτος, καταμεμπτος, επιμεμφης, μωμητος.

Επιψοφεω. insono. *—εδραμε δ' ηχὼ
Σαρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκυνθιον· αἱ δὲ ποδεσσιν
οὖλα κατεκροταλιζον,* επεψοφεον δε φαρετραι. Call. 3. 245.
SYN. Επηχεω, ψοφεω.

Επιωγὴ, **pl.* Επιωγαί. loca, ubi naves stantes a ventorum injuria tutæ esse possunt.*
Δικταιην ὁρμοιο κατερχομενους επιωγήν. Ap. 4. 1640.
ου γαρ εσαν λιμένες νηῶν οχοι, ουδ' επιωγαί. ε. 404.
EXP. Αἱ εξοχαι, και οἱ πλατεῖς αιγιαλοι. οἱ παραθαλασσιοι τοποι.

Επογμευω. ordine meto. *Legitur etiam,* ἐποχμ. Vid. Northm. in l. c.
κυκλον επογμευουσιν αλημονες ορχηθμοῖο. Tryph. 354.

Εποσγμιος. *epith.* Cereris, quæ sulcis præest. [*An.* ii. 241.
τὰν οἶν, ὦ Δαματερ εποσγμιε, τάν τ' ακερωτον-Μοσχον,—Addæ.

* Εποδῡρομαι. insuper fleo.
μυρομεναι τὸν αοιδόν· επωδυραντο δε πετραι. Ep. ἀδ. 482.*

Εποικεω. aliis ejectis inhabito.
ξενην εποικησαντες οθνειαν κονιν. Lyc. 926.
SYN. Επιδημεω. μετοικεω. ενοικεω.

* Εποικιζω. condo.
ειπερ Αθηναῖοι Σμυρναν επῳκισαμεν. Ep. ἀδ. 308.*

Εποικος. colonus, advena. αλλ', ἁπερεῖ τις εποικος αναξια, οικονομῶ θαλαμους πατρὸς,—Soph. El. 191.
SYN. Ενοικος, εγκατοικος, μετοικος, συνοικος. επιχωριος.

Εποικτειρω. Vid. Οικτειρω. misereor.
*ακουσον. ανθρωποισι τὰς μὲν εκ θεῶν
τυχας δοθεισας εστ' αναγκαῖον φερειν·
ὁσοι δ' ἑκουσιοισιν εγκεινται βλαβαις,
ὡσπερ σὺ, τουτοις ουτε συγγνωμην εχειν
δικαιόν εστιν,* ουτ' εποικτειρειν τινά. Philoct. 1358. (16. B.)

Εποικτιζω. Vid. Οικτιζω. misereor; miserabiliter queror.
—θεαμα δ' εισοψει ταχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' εποικτισαι. Œd. T. 1319. (1295. B.)

*Εποιχνεω. invado. 2. obeo. 3. adeo, accedo.
3. ἁ Κυπρον ἅ τε Κυθηρα καὶ ἁ Μιλητον εποιχνεῖς. Posidipp.

Εποιχομαι. invado. 2. procurro. [*An.* ii. 46.*
ουρῆας μεν πρῶτον επῴχετο, καὶ κυνας αργούς. Α. 50.
αυτικα δε μνηστῆρας επῴχετο ισοθεος φως. α. 324.
—καὶ αμφιπολοισι κελευε-Εργον εποιχεσθαι— Ζ. 492.
SYN. Επειμι, επερχομαι, εισερχομαι, περιερχομαι, επιπορευομαι, επιτελεω.

* Επολισθαινω, et Επολισθεω. illabor, incido.
μητ' επολισθησω μειζοσιν αμπλακιαις. Agath. *An.* iii. 33.*

Επολολυζω. miserabiliter lamentor. *item, bono sensu*[1].

1. "De significatione verbi ὀλολύζειν, quam non recte tradunt "lexica, præter auctores a Cl. Wesseling. laudatos ad Diodori Sic. "tom. ii. p. 90. adeundus Mericus Casaubonus in dissertatione I. de "Homeri editione Hackianâ p. 38. Ὀλολυγὴ, vox est feminis pro- "pria, et fere ad sacra pertinens; *Sacer Jubilus,* quem primum in "Minervæ Tritonidis sacris adhibitum fuisse auctor est Herodotus, "p. 364." Brunck. Annott. ad Analect. tom. iii. p. 79.

νῦν αρ' αξιόν γε πᾶσιν εστὶν επολολυξαι. Equit. 613.
Syn. Ολολυζω, *επιθρηνεω, επικωκυω, εποιμωζω.—ευχομαι, ευφημεω.*

Ἑπομαι. comitor. poët. Εσπομαι.
χθιζὸς εβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα παντες ἕποντο. A. 423.
σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδεϊ διῳ. K. 285.
Syn. *Συνεπομαι, ακολουθεω, συνακολουθεω, επακολουθεω.* [*μεταΐσσω.* Pind.]

Επομβρεω. Vid. Ομβρεω. imbre rigo.
ειπερ επομβρηθῇ το αρουριον, ὁσσον αποχρη. Agath. *An.*iii. 59.

Επομβρῐᾱ. ἡ. imbris copia.
ὥστε μητ' αυχμον πιεζειν, μητ' αγαν επομβριαν. Nub.1118.
Syn. *Ομβρος, ικμασια, ὑγρασια, ὑγροτης.*
Phr. *Και ηεριον ῥοὸς ομβρου*
ηέρα κυμαινων επεπαφλασε γειτονι μηνῃ.—
και ποθεν αστεα παντα κατεκλυσεν αετιος Ζεύς.
—ὅτε τριτατον χυσις ομβρου
κυμασι πυργωθεῖσα κατεκλυσεν ἕδρανα κοσμου. Nonn.
—Ζηνὸς καχλαζων νασμος. Lyc.

Επομνῡμι, Επομνῡμαι, Επομνῠω. dejero, seu juro.
αλλ' ἔκ τοι ερεω, καὶ επὶ μεγαν ὁρκον ὀμοῦμαι. A. 233.
μητε θεοὺς επιορκον επομνυθι— Theog. 1195.
* *ταῦτά με κἀξηγειρε· τὺ δ', ω ξενε, λοιπὸν ερειδε* [62.
τὰν γνωμαν· * *ὁρκον γὰρ εγὼ τὸν επωμοσα ταρβῶ.* Theoc.21.
Syn. *Ορκοω, επορκοω, εφορκιζω, κατομνυμι, προσομνυμι, ομνυμι.*

Επομφᾰλιον. quod supra umbilicum est. 2. umbo clypei.
μεσσον επομφαλιον· περιηχησεν δ' αρα χαλκός. H. 267.
Exp. *Τὸ επικειμενον τῷ τῆς ασπιδος ομφαλῳ.*

*Επομφᾰλιος, ον. ὁ ἡ. umbilicatus, rotundus.
και ῥυτιδοφλοιον σῦκον επομφαλιον. Zonas, *An.* ii. 80.*

Επονειδιζω. probris increpo; contumelia adficio.
στιγματα μὴ γραψῃς, επονειδιζων θεραποντα. Phocyl. 212.
Syn. *Προσονειδιζω, κατονειδιζω, εξονειδιζω, ονειδιζω.*

Επονειδιστος. probrosus; reprehensione dignus.
* *ὁ γὰρ σὺ λυπρὸν, κἀπονειδιστον λεγεις.* Iph. T. 689.*
Syn. *Ονειδιστος, ονειδειος, επιμεμπτος, επιβοητος.*

Επονομαζω. cognomino. 2. despondeo alicui fœminam.
τουνεκα οἱ Δι' επωνομοσανθ', ὅτι υἱ διεπεμφθη. Sibyl. 1. 3.
τὴν δυσταλαιναν δαῖτ' επωνομασμενην. Soph. El. 286.
Syn. *Προσονομαζω, κατονομαζω, ονομαζω.*

Εποπιζω, Εποπιζομαι. revereor, caveo.
οὕτω νῦν αποπεμπε, Διὸς δ' εποπιζεο μῆνιν. ε. 146.
Syn. *Εντρεπομαι, επιστρεφομαι, κατασκευαζω, φυλασσω. οπιζομαι.*

Εποπταω. Vid. Οπταω. asso insuper.
αλλ' ὕδατι σπενδοντες επωπτων εγκατα παντα. μ. 363.

Εποπτευω, Εποπτευομαι, *item*, Εποπτομαι. inspicio. 2. ferior.
εργα τ' εποπτευειν, ηδ' ἁρμαλιην δατεασθαι. Hes. ε. 767.
* *—ὅς τειως μὲν Οδυσσῆος μεγ' αχευων* (*sc.* Laërtes),
εργα τ' εποπτευεσκε, μετὰ δμωων δ' ενὶ οικῳ
*πῖνε και ἦσθ', ὅτε θυμὸς ενὶ στηθεσσιν ανωγοι.** π. 139.
οικτρὸν γὰρ, οικτρὸν κεῖν' εποψομαι φαος. Lyc. 304.
Syn. *Επιβλεπω, ὑπολαμβανω, νομιζω. θεωριζω.*

Εποπτηρ, Εποπτης. inspector. 2. curator.
* *τοιαῦτ' αὐτεῖ, και θεοὺς γενεθλιους*
καλεῖ πατρῴας γῆς, εποπτῆρας λιτῶν
*τῶν ὧν γενεσθαι παγχυ Πολυνεικους βια.** Sept.Th. 639. P.
Πυθῶνος αιπεινᾶς ὁμο-κλαροις εποπταις. Nem. 9. 11.
Syn. *Διοπος, κατοπτης, εποψιος, επισκοπος, εφορος, τιμητης, μυστης, εξεταστης, επιτηρητης, πληρωτης, επακουστης, επιμελητης. θεατης.*

Εποργιαζω. mysteria celebro.
Κρητης, ὁπου πολεσσιν-Ερως εποργιαζει. Anac. 32. 23.
Syn. *Οργιαζω, τελεω* (*Διονυσῳ*).

Εποpεγομαι. exporrectâ manu prenso; irruo.
ενθ' επορεξαμενος μεγαθυμου Τυδεος υἱὸς
ακρην ουτασε χεῖρα— E. 335.
—στιβαρῇ γ' επορεξατο χειρὶ-Νηΐου ὀλκαιοιο.—Ap. 1. 1313.
Syn. *Προτεινω* (*τὴν χεῖρα*), *επεκτεινω, επιλαμβανω.*

Επορθιαζω. altum clamorem tollo.
ποιαν Ερινννν τηνδε δωμασιν κελει
επορθιαζειν;— Agam. 1121. Vid. Εξορθιαζω.

Επορθοβοαω. clara voce edo. *—ἵνα πατρὶ γοους*
νυχιους επορθοβοασω[1]. Eur. El. 142.

Επορνυμι, Εποpουω. concito et paro adversus; hostiliter adsilio.
χορδῇσι λιπαρῇσιν επορνυμενος λαγονεσσιν. Batrach. 220.
*—οἱ δε, λυκοι ὡς,-Αλληλοις εποpουσαν.—*Δ. 471.
κλινθη κεκμηὼς, επὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ορουσεν. Ψ. 232.
Syn. *Ενορουω, εφορμαω, επερχομαι, επιπηδαω.*

Επορω, Εποpομαι. concito adversus.
ωρσεν επὶ ζαῆν ανεμον νεφεληγερετα Ζεύς. μ. 313.
δαινυνθ' ἑζομενοι· επὶ δ' ανέρες εσθλοὶ οροντο. γ. 471.
Syn. *Ορω, εξορμαω, παρορμαω, επαΐσσω.*

Επος. verbum. 2. versus. 3. oraculum, &c.
προφρων τετληκας ειπεῖν επος ὁ, ττι νοησεις. A. 543.
—ιδεῖν-Διαδικασαι πᾶν επος. Choëph. 786.
Syn. *Λογος, μῦθος, ῥῆμα, ῥῆσις.* 2. *στιχος, αοιδὴ, μετρον, μελος, λογος εμμετρος.* 3. *χρησμος.—πρᾶγμα.*
Epith. *Αταρτηρον, αντιβιον, ακοσμον, αισχρον, αποθυμιον, αινιγματῶδες, ασημαντον, δεινον, εκπαγλον, δολιον, θυμαλγες, ἱμεροεν, ἱερον, δυσφημον, λευγαλεον, στυγερον, θυμηδες, θυμῆρες, κερτομιον, κρυπταδιον, κελαδεννον, σοφον, θεσπεσιον, ῥαπτον, μαλακον, μειλιχιον, νηκερδες, ολοφυδνον, ονειδιον, πτεροεν, πυκινον, πολυπλανες, πολυθρυλλητον, στεροεν, ὑπερφιαλον, πικρον, ἡδυθροον, λοξον, κοῦφον, μελιγλωσσον, χαμαιπετες, ασπαστον, θαρσαλεον, κομψον, ἅλιον, αποβλητον, κακον, νημερτες, ῥηΐδιον, τηΰσιον, ακρααντον, προκλυτον, αγανον, χαλεπον, χολωτον, ευφημον, θεοπρεπες, ταχυμυθον.*
Phr. *—Επεα νιφαδεσσιν εοικότα χειμεριῃσιν.* Hom. [*πολυπλανεων επεων κελευθοι.* Mus.]

Εποτοτυζω. deploro. Vid. Οτοτυζω.
αλλος αλλ' επωτοτυζε
διαδοχαῖς ανὰ πτολιν. Phœn. 1055.

Επŏτρῡνω. instigo.
ἤ νυ καὶ αυτῶν θυμὸς εποτρυνει καὶ ανωγει. Z. 439.
Syn. *Οτρυνω, παροτρυνω, εξοτρυνω, παροξυνω, παρορμαω, επορω.*

*Επουδειος, α, ον. solo fere æquus, humilis.
ει και μικρὸς ιδεῖν και επουδειος[2], *ὦ παροδῖτα.* Lucil.*An.*i.237.

Επουραιος, α, ον. qui in cauda est.
αλλον, επουραιῳ δηγματι δραξαμενος. Ep. *ἀδ.* 418.*

Επουρᾰνιος. cœlestis. Vid. Ουρανιος.
ουδὲ γὰρ ουδὲ Δρυαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκοοργος
δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν επουρανιοισιν εριζεν. ib. 130.

Επουριζω. vento secundo impello; dirigo animum. 2. perficio.
σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' επουρισασα τῷ,
ατμῷ κατισχναινουσα νηδύος πυρί, κ. λ. Eumen. 137. P.
αλλ' ουτε ταυτῃ σὸν φρονημ' επουρισας. Androm. 610.
Syn. *Επουριαζω, εφορμαω.—ἱστημι.—στειχω.—επιτελεω. αποπεμπω.*

Επουρος. vento secundo impellens.
ειθ' ανεμοεσσά τις
γενοιτ' επουρος εστιῶτις αυρα. Trach. 971. (55. B.)
παλισσυτον δραμημα νωτισαι
πατρας απουρον.— Œd. T. 203. (193. B.)
Syn. *Ουριος.—απουρος.*

Εποχεω. veho.
μὴ μὲν τοῖς ἱπποισιν ανὴρ εποχησεται αλλος. K. 330.
Syn. *Οχεω, επιβαινω.*

---

1. Vox hæc in nullo alio loco, quantum scio, occurrit; lexica porro eam non agnoscunt.—Tan. Faber et Reisk. conjectant: *ἐπορθροβοάσω.* Musgr. *ἄπαιθρα βοάσω.* Neutra mihi perplacet. Obiter vero notandum, vocem non esse protinus damnandam, quia semel tantummodo reperiatur. Quot enim *ἅπαξ λεγόμενα* in Homero et in Æschylo leguntur?

2. Corripit hæc vox *ει* diphthongum ante sequentem vocalem, quod vix Epigrammatario licuisse opinor. In Cod. Plan. leg. *ἐπ' οὔδεος,* quæ si in unum contrahantur necesse est, mallem *ἐπουδιος,* siquidem in talibus *ει* et *ι* permutari notissimum est.

ʼΕποχθίδιος, α, ον. qui ripas colit. [331.
νυμφαι εποχθιδιαι, πιδακιτιδες, ειδετε Δαφνιν. Zonas, *An.*iii.
Εποχος. qui firmiter equo insidet. *Euripidi vero μανίας ἔποχος λόγος*, sermo qui insaniæ velut invehitur. *Steph. Th. tom.* ii. *c.* 1580. Vid. Monk. ad Hippol. 214.
—Βαβυλὼν δ'
ἡ πολυχρυσος παμμικτον οχλον
πεμπει συρδην, ναῶν τ' εποχους. Pers.* 52.
Εποψ, οπος. ὁ. upupa, avis.
*ου θεμιτὸν, Λακῶν, ποτ' αηδόνα κισσας εριδδεν,
ουδ' εποπας κυκνοισι· τὺ δ', ὦ ταλαν, εσσὶ φιλεχθής. Theoc.
Εποψίδιος, α, ον. obsonii loco sumtus. [5. 136.
αδυμιγὴς ειη χονδρος εποψιδιος. Leon. Tar. *An.* i. 234.*
Εποψῐμος. visu facilis; adspectabilis.
ες δεινὸν, ουδ' ακουστὸν, ουδ' εποψιμον. Œd.T.1335.(12.B.)
*Εποψιος. 1. id. quod præc. 2. *active*, inspector.*
1. η οὔτω λωβην τ' εμεναι και εποψιον αλλων. Γ. 42.
(Vid. Damm. 1794.) [1671. (1600. B.)
—Δημητρος εις εποψιον-Παγον μολοῦσα, (*dual.*)— Œd. C.
2. αλλ', ὦ πατρῷα γῆ, θεοί τ' εποψιοι. Philoct. 1040. B.
Syn. 1. Ορατος, περιβλεπτος, λευστος, φανερος. 2. εποπτης.
ʼΕπτᾰ. septem.
οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασιγνητοι εσαν εν μεγαροισιν. Z. 421.
ʼΕπταβοειος, ʼΕπταβοιος. e septem bubulis pellibus factus.
ὅς οἱ εποιησεν σακος αιολον ἑπταβοειον. H. 222.
πορπακος ἑπταβοιον αρρηκτον σακος. Aj. 577.
Syn. ʼΕπταβυρσος, ἑπταπτυχος.
ʼΕπταγλωσσος, ʼΕπτακτῠπος, ʼΕπταφθογγος, ʼΕπτᾰφωνος. septem sonos edens; e septem chordis sonans.
φορμιγγ' Αποπλλων ἑπταγλωσσον
χρυσεῳ πλακτρῳ διωκων. Nem. 5. 43.
θελων αθρησον χαριν ἑπτακτυπου
φορμιγγος αντομενος. Pyth. 2. 129.
ὦ τας ἑπταφθογγου μελπων
κιθαρας ενοπὰν,— Ion. 881. *Syn. ʼΕπτατονος.*
ʼΕπταετης.—ʼΕπταετες. (*adv.*) ʼΕπτετης, ὁ. ʼΕπτετὶς, ἡ. septennis.
ἑπταετες δ' ηνασσε πολυχρυσοιο Μυκηνης. γ. 305.
ὅς, ἑπτετης ων, ουκ εφυσε φρατορας. Ran. 421.
ὅσπερ με διεκορευσεν οὖσαν ἑπτετιν. Thesm. 487.
ʼΕπταδεκαιδεκα. *mel. divisim*, ἑπτα δε και δ.
ἑπταδεκαιδεκα μεν πλεεν ηματα ποντοπορευων. ε. 278.
ʼΕπτᾰκῐ, ʼΕπτακῐς. *adv.* septies.
ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον αγκαλεσασα. Apoll. 3. 861.
ʼΕλλωτια δ' ἑπτάκις. *εν
δ' αμφιαλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν
Πτοιοδωρῳ σὺν πατρὶ μακροτεραι, κ. λ. Ol. 13. 56.
ʼΕπτακτῠπος, ου. ὁ ἡ. septisonus. Vid. ad v. ʼΕπταγλωσσος.
ʼΕπτᾰλογχος. septem cuspides (*i. e.* duces) habens.
ὅπως τὸν ἑπταλογχον ες Θηβας στολον
*ξὺν τοῖσδ' αγειρας, η θανοιμι πανδικως,
η τοὺς ταδ' εκπραξαντας εκβαλοιμι γῆς.* Œd.C.1370.(05.B.)
ʼΕπτᾰμῐτος. septem habens chordas.
πατρην ἑπταμιτῳ τειχισας εν κιθαρῃ. Onest. *An.* ii. 290.
ʼΕπτᾰμῠχος. septem habens recessus.
ἑπταμυχον Βορεαο παρὰ σπεος ηυλιζοντο. Call. 4. 65.
Syn. Πολυμυχος.
ʼΕπτᾰποδης. septempedalis.
θρῆνυν εφ' ἑπταποδην, λιπε δ' ικρια νηὸς εἴσης. O. 729.
ʼΕπτᾰπορος. nomen fluvii.
ʼΡῆσός θ', ʼπταπορός τε, Καρησός τε, ʼΡοδιός τε. M. 20.
ʼΕπτᾰπορος. septem habens vias.
αιθέρος ἑπταποροις επι τειρεσιν, ενθα σε πῶλοι. Hom. vii. 7.
ʼΕπτᾰπῠλος. qui septem habet portas.
ἡμεῖς και Θηβης ἑδος είλομεν ἑπταπυλοιο. Δ. 406.
ʼΕπτᾰπυργος. qui septem habet turres.
ἑπταπυργος αδε γᾶ. Phœn. 254.
ʼΕπταστολος. septem modis instructus.
ἑπταστολον πυργωμα Καδμειων επι. Eur. Supp. 1221.
*(ἑπνάστομον *recepit postrema edit. Markl.*)*
Επταστομος. septem ora seu ostia habens.
Ετεοκλεους θανόντος αμφ' ἑπταστομους-Πυλας— ib. 401.
ʼΕπτᾰτειχης, ες. septem locis munitus.
εις ἑπτατειχεῖς εξοδους ταξω μολών. Sept. Th. 284.
ʼΕπτᾰτονος. septem tonos habens.
*πολλά σε μουσοπόλοι
μελψουσι, καθ' ἑπτατονόν τ' ορειαν
χελυν, εν τ' αλυροις κλειοντες ὕμνοις.* Alcest. 447.
Syn. ʼΕπταχορδος.
ʼΕπτᾰφᾰης. septem partibus lucens. Vid. Αστερες.
ʼΕπτᾰχᾰ. *adv.* septifariam.
καὶ τὰ μὲν ἑπταχα παντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ξ. 434.
Επυλλιον. versiculus.
—Σοφοκλεους μελῶν, κιχλῶν,-Επυλλιων Ευριπιδου—Pac. 531.
Syn. ʼΡηματιον, ῥηματισκιον. στιχιδιον.
ʼΕπω. ago, curo, guberno.
ουχ' ὁρᾳας οἷον Δολοπος περι τειχε' ἕπουσιν; O. 555.
τὸν δ' εὗρ' εν θαλαμῳ περικαλλεα τευχε' ἕποντα. Z. 321.
Syn. Εργαζομαι, ενεργεω, ασχολοῦμαι, επιμελοῦμαι, εντρεπιζω. διοικῶ.—λεγω.—ἕπομαι.
Επωαζω. *vox sublestæ fidei. potius scribendum*, Επωζω. *ovis incubo. 2. clamo in modum gallinæ incubantis.
αλλως αρ' οὔποψ, ὥς εοικ', εις την λοχμην
εμβὰς,* επῶζε, χαραδριον μιμουμενος. Av. 265.
επὶ τῷδ' επωαζουσαν εκλεπειν καλόν. Cratin. ap. Athen. sed vid. Valcken. ad Phœn. 447. cit. in v. Αλεκτρυων.
Syn. Επικαθευδω, επευναζομαι, επικειμαι. θαλπω.
Επῳδή. incantamentum. 2. carmen. Vid. Επαοιδη.
—ου πρὸς ιατροῦ σοφοῦ
θροεῖν επῳδὰς πρὸς τομῶντι πηματι. Aj. 583.
Επωδινω. parturio. Vid. Ωδινω.
τοσσον επωδινουσα ʼΕκηβολον ἵκετο Λητω. Hom. Ap. 45.
*(*at* Hermann. *rectius*, τοσσον επ' ω.)*
Επῳδός. incantator. 2. pars carminis lyrici.
—και δυσπραξιᾳ
ληφθεὶς, επῳδός εστι τῷ πειρωμενῳ. Menand.
μορφῆς επῳδὸν ἤ τι τῆς εμῆς ερεῖς; Hec. 1275.
Syn. Επαοιδος.—επωνυμος.
Επωλενιος. qui in ulnis, vel sub ulnis fertur.
παντ' ενεπων κατὰ κοσμον, επωλενιον κιθαριζων. Hom. Merc.
Syn. ʼΥπαγκαλος. [432.
Επωμᾰδιος. humeris superimpositus.
πηρὸς ὁ μεν γυιοις, ὁ δ' αρ' ομμασιν· αμφοτεροι δὲ
εις αὑτοὺς το τυχης ενδεὲς ηρανισαν.
τυφλὸς γὰρ λιπογυιον επωμαδιον βαρος αιρων,
ταῖς κεινου γληναις ατραπον ωρθοβατει. Philipp. *An.* ii. 231.
Επωμᾰδον. *adv.* in humeris.
—Ζῆθος μὲν επωμαδὸν ηερταζεν
ουρεος ηλιβατοιο καρη μογεοντι εοικώς. Ap. 1. 738.
Syn. Κατωμαδον.
*Επωμῐς. summa humeri pars. 2. nomen vestis muliebris.
εις ἑτερην Βριαρῆος επωμιδα κινυμενοιο. Call. 4. 143.
λαβοῦσα πεπλους εξ ακρας επωμιδος. Hec. 556.
Syn. Ωμος, ακρωμια, ακρωμιον. 2. (εἶδος ενδυματος.)
Επωμοτος. qui juravit. 2. obstrictus.
ομνυμ' εγωγε Ζῆν' εχων επωμοτον. Trach. 1190. Br.
ποιαν δοκησιν; ουκ, επωμοτος λεγων,
δαμαρτ' εφασκες Ηρακλεῖ ταυτην αγειν; ibid. 427.
Επωνῠμια. cognomen. 2. nomen.
Οὖπι ανασσ', ευῶπι, φαεσφόρε, καί σε δὲ κεινης
Κρηταέες καλεουσιν επωνυμιην ἀπὸ νυμφης. Call. 3. 205.
Syn. ʼΟμωνυμια, επικλησις. παρωνυμια.
Επωνῠμος. qui ab aliquo nomen traxit.
Αλκυονην καλεεσκον επωνυμον, οὕνεκ' αρ' αυτῆς. I. 558.
Syn. Συνωνυμος, φερωνυμος.
Επωπή. vultus. [P.)
ματέρος ανθονομους επωπάς. (*Logaæd.*) Æsc. Supp. 548. (35.
Επωπις[1]. pedissequa.

1. Επωπίς. δασέως μεν ἡ ἀκόλουθος καὶ δμωὶς· ψιλῶς δὲ, ἡ ἐπισκοποῦσα καὶ βλέπουσα, παρὰ τοὺς ὦπας· ἐπωπίδα δὲ ἀκόλουθον τῆς ʼΕκάτης φησὶ τὴν ʼΕκάβην, ὅτι, καθάπερ ληροῦσιν, ἡ ʼΕκάβη κύων γέγονε, . . . καὶ τῇ ʼΕκάτῃ δέ φασι κύνας μέλαινας φοβερὰς ἕπεσθαι. Schol. in l. c.

*ω μῆτερ, ὦ δυσμητερ, ουδὲ σὸν κλεος
απυστον εσται· Περσεως δε παρθένος, (*Hecate*, V. Schol.)
Βριμὼ, Τριμορφος, θησεταί σ' ἐπωπίδα,
κλαγγαῖσι ταρβησσουσαν εννυχοις βροτοὺς,
ὁσοι μεδουσης Στρυμόνος Ζηρυνθιας
δεικηλα μη σεβουσι λαμπαδουχιαις,
θυσθλοις Φεραιαν εξακευμενοι θεάν.
ψευδηριον (*cenotaphium*) δε νησιωτικὸς στονυξ
Παχυνος ἕξει σεμνὸν, κ. λ.* Lyc. 1174. Syn. Θεραπαινις.

Επωπαω. inspicio. Vid. Επιβλεπω.
*ὦ δυσπαλαιστε τῶνδε δωματων αρὰ,
ὡς πολλ' επωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κειμενα,
τοξοις προσωθεν ευσκοποις χειρουμενη.* Choëph. 690.

Επωρῡω. ululo, infremo.
πολλὰ δ' επωρυνουσαν ανὴρ εσιδηροτομησεν. Philipp. *An.* ii. 221.
Syn. Ολολυζω. ωρυω.

Επωφελεω. insuper juvo. 2. prosum.
—οἵ δ' επωφελεῖν,
οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυναμενοι, τὸ δρᾶν
ουκ ηθελησαν.— Œd. C. 454.
Syn. Προσωφελεω, ωφελεω, ονημι.

Επωφελημα. utilitas; beneficium. Vid. Ωφελημα.
—καί τι καὶ βορᾶς-Επωφελημα σμικρὸν,— Philoct. 278.

*Επωφελῐ̄ς. idem.
δῶρα παρακταιης σοὶ ταδ' επωφελιης. Qu. Mæc. *An.* ii. 238.*

Επωφελῐ̄μος. utilis.
πρᾳεσι δ' εἶκε λογοις, εργοισί τ' επωφελιμοισι. Pythag. 6.
Syn. Επωφελης, κατωφελης, ωφελιμος, χρησιμος.

Εραζε, Ερασδε. *adv.* in, vel ad, terram.
νηῶν τ' ωκυπορων· νιφάδες δ' ὡς πιπτον εραζε. M. 156.
ὀρπακες βραβυλοισι καταβριθοντες ερασδε. Theoc. 7. 146.
Syn. Χερσονδε, χαμαι.
*Phr. Θυμὸς δέ ποτ' εμὸς ουρανῷ κυρῶν ανω
εραζε πιπτει, καί με προσφωνεῖ ταδε·
γιγνωσκε τἀνθρωπεια μὴ σεβειν αγαν. Æsc. *fr.* Niob.*

Ερᾰμαι. amo. Vid. Εραω.
ὡς σεο νῦν εραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Γ. 446.

Ερᾰνιζω, *usurpatur de collationibus amicorum inter se.* V. Επωμαδιος.
Syn. Συλλεγω, συναγω, συνερανιζω, αντερανιζομαι.

Εραννος. amabilis.
ὀπποθι πιστατον πεδιον Καλυδῶνος εραννῆς. I. 573.
Syn. Επηρατος, πολυηρανος, ερατεινος, ευθαλης, ερατος, επιθυμητος. καλος. ἡδυς. τιμιος.

Ερᾰνος. cœna collatitia.
ειλαπιν', ηὲ γαμος; επεὶ ουκ ερανος ταδε γ' εστίν. α. 226.
Exp. Τὸ απὸ συμβολῆς δεῖπνον.
Syn. Ερανιον, εισφορα, συνεισφορα, συντελεια, συμβολη, συλλογη, εμπολη. δαιτη. χαρις. μισθος. εντολη.
Epith. Πολυθυτος. [εννομωτατος. Pind.]

Ερᾰσῐμολπος. *ου. ὁ ἡ. amans cantus.
ποτνι' Αγλαΐα, φιλησιμολπέ
τ' Ευφροσυνα, θεῶν κρατιστου παῖδες,
επακοοι νῦν,* Θαλια τε ερασιμολπε,— Ol. 14. 19.

Ερασινίδης. Nom. Pr.
—ευδαιμων αν ἦν,
ει κἀστρατηγησέν γε μετ' Ερασινιδου. Ran. 1196.

Ερᾰσῐπλοκᾰμος, ου. ὁ ἡ. comarum studiosus.
Τυροῦς ερασιπλοκαμου γενεά. (*sc.* Pelias.) Pyth. 4. 242.

Ερασμιος. amabilis, desiderabilis.
κεῖνος ὁ ταῖς αγελαῖσιν ερασμιος ουκετι μελπει. Mosc. 3. 20.
Syn. Αγαπητος, επεραστος, ποθεινος, ερατεινος, ζηλωτος, επιδοξος, τιμιος, φιλος, προσφιλης, επιθυμητος.

Εραστής. amator.
γερων εραστὴς, εσχατη κακὴ τυχη. Sent.
ουκ αν γενοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
αλλ' ουτ' εραστὴς τῆσδε τῆς γνωμης εφυν. Œd. T. 609.
Syn. Φιλητης, φιλητωρ, φιλικος, φιλητικος, φιλος, επιθυμητης, εισπνηλης, ζηλωτης. Epith. Πολυχρυσος.

Phr. [Ποθῳ αψῦχος. Archil. ποθου βεβολημενος οξε κεντρῳ. Mus.]

*Εραστὸς, ἡ, όν. id qu. ἐράσμιος.
παντα γὰρ ακμαζοντ' εστὶν εραστοτερα. Strato, *An.* ii. 368.*

Ερᾰτεινός. amabilis. 2. amœnus. Vid. Εραννος, Αγαπητος.
Ορνειάς τ' ενεμοντο, Αραιθυρεην τ' ερατεινήν. B. 571.
ενθ' ερατεινοτατος ποταμῶν Αλφειος ὀδευει. Dion. 410.
ουδ' αρ' εμελλ' ἑταροισι φανεὶς ερατεινὸς εσεσθαι. ι. 230.

Ερᾰτιζω. amo, cupio.
παννυχοι εγρησσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ερατιζων-Ιθυει— Λ. 550.
Syn. Εραω, επιθυμεω, εφιεμαι.

Ερᾰτοπλοκᾰμος. Vid. Περσεφονη.

Ερᾰτός. amabilis, blandus. Vid. Εραννος, Αγαπητος.
μή μοι δῶρ' ερατὰ προφερε χρυσῆς Αφροδιτης. Γ. 64.

Ερᾰτοσθενης, *εος. ὁ. fil. Aglai, natus Cyrene, et biblioth. Alexandr. custos. Obiit ante Christum a. 194.
πρηΰτερον γῆράς σε, καὶ ου κατὰ νοῦσος αμαυρὴ
εσβεσεν· ευνηθης δ' ὕπνον οφειλομενον,*
ακρα μεριμνησας, Ερατοσθενες·— Dionys. *An.* ii. 255.

*Ερᾰτόχροος. ὁ ἡ. *contr.* ἐρατοχρους. qui pulcro est colore.
αὐτη προσθεν εην ερατοχροος, ειαρομασθος. Rufin. *An.* ii. 394.

Ερᾰτὺς, υος. ἡ. amabilitas.
παντα οἱ, ὁσσα βροτοῖσι φερει κλεος, ἦν ενιδέσθαι,
ευγενιην, ερατὺν, ηθεα, σωφροσυνην. Ep. ἀδ. 664.*

Ερᾰτώ. una Musarum. Vid. Μοῦσαι.
ὕμνους αθανατων Ερατὼ πολυτερπεας ευρε. Ep. l. 1.
ειποτε τερψινοοιο φιλος φορμιγγος ακουσεις,
τὴν Ερατὼ θαυμαζε τοσης εὑρητορα τεχνης. ib.

Ερᾰτῶπις. pulcros oculos habens.
οἱ πολιν αιπεινὴν νυμφης ερατωπιδος Ἥρης
ναιετε, * Σαιδηνης ποδα νειατον ὑψικομοιο.* Hom. xxxiii. 2.
(apud Hermann. Epig. 1.)
Syn. Αγλαῶπις, αγανῶπις, ευωψ, ευῶπις, καλλιπροσωπος.

Εραω, Εραομαι. amo. 2. cupio.
ερᾷ δε Λαΐς ου διὰ σὲ Φιλωνιδου; Plut. 179.
φυλοπιδος μεγα εργον, ἑης τὸ πρίν γ' εραασθε. Π. 208.
Syn. Εραμαι, ερατιζω, εφιεμαι, επιθυμεω, αγαπαω. [επιμαινομαι, τινι—φλεγω, τινα. Mosch.]
Phr. —Θερμὸς γαρ ερως αυτῷ με καταιθει. Theoc.
—γλυκερὴ δε κατειβετο θῦμον ανίη. Apoll. 3. 290.
Vid. Ερως, Αγαπαω. *[—εκπεπληγμενη
κεντροις ερωτος ἡ ταλαιν' απολλυται
σίγῃ. Eur. δηχθεῖσα κεντροις Κυπριδος.
ουχ ὁσιων ερωτων δεινα φρενας Αφροδιτας
νοσῳ κατεκλασθη. ib.]
καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν απὸ στηθεων αρυσασα
ψυχὴν εγγυαλιξεν αγαλλομενη χατεοντι·
τοῖος απὸ ξανθοιο καρηατος Αισονιδαο
στραπτεν Ερως ἡδεῖαν απὸ φλογα· τῆς δ' αμαρυγὰς
οφθαλμῶν ἥρπαζεν· ιαινετο δε φρενας εισω
τηκομενη, οἷόν τε περὶ ῥοδεεσσιν εερση
τηκεται ηῴοισιν ιαινομενη φαεεσσιν. Apoll. 3. 1015.*

Εργαζομαι. operor.
τὰς δ' ες πῦρ ετρεψε, κελευσέ τε εργαζεσθαι. Σ. 469.
ἕψεαι, ενθα κεν εργα αεικεα εργαζοιο. Ω 733.
οἷσίν τε χρυσὸν ειργαζετο. ἦλθε δ' Αθηνη. γ. 435. [440.
καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν (*mare*) δυσπεμφελον εργαζονται. Hes. θ.
Syn. Ενεργαζομαι, κατεργαζομαι, απεργαζομαι, εναπεργαζομαι, διεργαζομαι, επεργαζομαι, αυτουργεω, ενεργεω. μογεω. αναζητεω. χρηματιζομαι, φιλοκερδεω, τευχω, διαπραττομαι, επιτελεω. απαλλαττομαι.

Εργᾰλεῖον. instrumentum.
τὰ δ' εργαλεῖα, τοῖσι τετρηνας βρετας. Lyc. 948.
Syn. Οργανον, σκεῦος, σκευη, τεῦχος.

Εργᾰσῐᾱ. elaboratio, cultus. 2. quæstus, lucrum.
εργασιην φευγουσα δυηπαθον·— Hom. Merc. 486.
Syn. Εργον, ενεργεια, δημιουργια, δημιουργημα, σκευη, κατασκευη, χειρουργημα, επιτηδευσις, πραξις, σπουδη. μοχθος. θρησκεια, θητεια, θεραπευμα, ὑπηρεσια, επιμελεια, καλλωπισμος, κερδος. Epith. Πολυμοχθος.

Εργᾰσῐμος. qui coli potest. 2. confectus, elaboratus.
και σοφιας, αρετῆς τε, και εργασιμου θρασυτητος. Orp. H.[1]
SYN. Φιλοπονος, πολυκμητος, τυκτος. ειργασμενος.

Εργαστηρ, Εργᾰτης, Εργᾰτῖνης. ὁ. operarius. *Item*, Εργᾰτῖς. ἡ.
εργαστηρ, κοσμοιο μερος, στοιχεῖον αμεμφες. ib. H. 65. 4.
τροχοῖσιν, αλλ' ασημος οὑργατης τις ἦν. Antig. 258.
γλῶσσαν μὲν αργον, χεῖρα δ' εἶχον εργάτιν. Philoct. 97.
—ου γαρ εργάτιν τρεφω
τὴν Μοῦσαν, *ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλιχου νέπους. Call. *fr*. 77. Bent.
—μετὰ δὲ σμυγερωτατοι ανδρῶν
τρηχειην Χαλυβες καὶ ατειρέα γαῖαν εχουσιν*
εργατίναι· τοὶ δ' αμφὶ σιδηρεα εργα μελονται. Apol. 2. 374.
SYN. Εργολαβος, χερνὴς, χερνητης, αγρωστης, γηπονος, ῥεκτης, ῥεκτηρ, πρηκτηρ, σκευαστης, μηχανητης, ποιητης.— εργαστικος, δραστηριος.

Εργαστηριον. officina.
πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ εργαστηριον,
ἅπαντα τἀνθρωπεια προσφοιτᾷ κακά. Antiph.
SYN. Δημιουργεῖον, δεσμωτηριον, κυφων.

*Εργαστὴς, οῦ. ὁ. idem quod ἐργαστήρ. *Sed lectio dubia*.
πανια, κἐργαστὰς τουσδε περιῤῥαγέας. Leon. Tar. *An*. i. 222.*

Ἑργμᾰ. το. septum, claustrum.
—πρὸς ἑργμα τυμβοχωστον-Ερχομαι ταφου— Antig. 860.
SYN. Ερμα, περιφραγμα, κωλυμα.

Ἐργμᾰ. το. factum, facinus. Vid. Εργον.
—αμφοτεροι γὰρ επιχθονιων ανθρωπων
ειδότες εργματα καλὰ, νοῳ θ' ἕσπεσθε και ἥβῃ. Hom. xxviii. 11.
EPITH. Νικηφορον, αγερωχον.

Εργολᾱβεω. opus faciendum suscipio.
χερσὶν οἰζυραῖς ηργολαβησε[2] ταφον. Ep. 1. 3.

Εργον. opus. 2. ædificium.
ει δή σοι πᾶν εργον ὑπειξομαι, ὅ ττι κεν ειπης. A. 294.
ουκ αρετᾷ κακὰ εργα· κιχανει τοι βραδὺς ωκύν. θ. 329.
και πεδια λωτεῦντα, και ανδρῶν πιονα εργα. M. 283.
SYN. Εργμα, κατεργον, πρᾶγμα, πρᾶξις, επιχειρημα, τολμημα, ποιημα, δρᾶμα.—γεωργια.—παρασκευη, (τοῦ πολεμου.)
EPITH. Αργαλεον, αγλαον, αμειλιχον, αοιδιμον, αφθιτον, αναπυστον, καλον, επινικιον, ευσεβες, θεοδοτον, θεσκελον, θεοδμητον, θεοστυγες, ενδοξον, βροτειον, επιχθονιον, κακονυμφιον, κρατερον, καρτερον, νικηφορον, κλυτον, περικλυτον, τεχνῆεν, μουσοπολον, μεγαλαυχες, φιλοτησιον, τροπαιοῦχον, φιλοξενον, αεικες, αεκηλιον, αησυλον, αισιμον, αμηχανον, αμφαδον, ανσχετον, αντιτον, αρισημον, βιαιον, γελαστον, ενδεξιον, επαμοιβιον, ἱμεροεν, λεπτον, λοιγιον, μερμερον, παλιντιτον, πατρῷον, περικαλλες, πολεμηϊον, πονηρον, σχετλιον, χαριεν, ακρααντον, ἀῤῥεκτον, μεγα, παγχαλκεον, πολεμοκλονον, ανηνυστον, ατελευτον, αγαθον, φιλον, θεῖον, ερατεινον.—θαυματα εργα. Hom. αθεμιστον, απηνες.

Εργοπόνος. laboriosus, rusticus. —ὅττι μιν ανὴρ
εργοπόνος χαλκευσε παρ' εσχαρεῶνι θαασσων. Christodor. 315.

Εργωλη. *vitiose pro* Εριωλη. procella.*
πολλά γε τηνγε λιτῆσιν αποστρεψαι εργωλας
Αισονιδης γουναζετ'.— Ap. 1. 1132. SYN. Εργωδια.

Ερδω. facio. Vid. Ῥεζω.
ερδον δ' Απολλωνι τεληεσσας ἑκατομβας. A. 315.
ερδειν ὅ,ττι κε κεῖνος εποτρυνῃ και ανωγῃ. O. 148.
ὃς κακὰ πολλ' ερδεσκεν εθων Οἰνῆος αλωην. I. 536.

Ερεβεννος. furvus, obscurus.
τὸν δὲ κατ' οφθαλμῶν ερεβεννη νυξ εκαλυψεν. E. 659.
ὅς τ' εἰσι πεδιονδε διὰ νεφεων ερεβεννῶν. X. 309.
SYN. Σκοτεινος, ερεμνος.

Ερεβινθος. (εἶδος οσπριου.) cicer.
θρωσκωσιν κυαμοι μελανοχροες η ερεβινθοι. N. 589.
ηδη καὶ ῥοδον εστὶ, και ακμαζων ερεβινθος. Philodem. *An*. ii. 91.

Ερεβοδῖφαω. orci tenebris abscondita scrutor.
οὗτοι δ' ερεβοδιφῶσιν ὑπὸ τον Ταρταρον. Nub. 192.
SYN. Ερευναζω, εξεταζω.

Ερεβοθεν. *adv. ex orco; e tenebris.
ποτνια, ποτνια νυξ,
ὑπνοδοτειρα τῶν πολυπονων βροτῶν,
Ερεβοθεν* ιθι· μολε μολε, καταπτερος. Orest. 174.

Ερεβος, Ερεμβος[3]. erebus, orci tenebræ.
βητην εις ερεβος Σαρπηδόνος εσθλοὶ ἑταῖροι. Π. 327.
—ερεμβος, ὦ φαενον ὡς εμοι. Aj. 394.
SYN. Σκοτος, ζοφος, νυξ, ᾅδης.
EPITH. Κυανεον, μεταμωνιον, μελαμφαες.
PHR. Μελαντειχης δομος Περσεφονης. Pind.
*δῦναι τε γαιας εις μελαμφαεῖς μυχους. *Carcinus* Tragicus ap. Diod. Sic.

Ερεβωπις, ῐδος. ἡ. orcinos, h. e. nigros, terribiles oculos habens.
Γυργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοεθειραν ακουεις
Ατλαντος νεατοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,*
παρθένον αργαλεην, ερεβωπιδα, *κῆρα μελαιναν
ανθρωπων, οἵσίν κεν επ' ανδροφονω βαλεν οσσε·
οἵ μιν δεῖμα πελωρον αασχετον αθρησαντες
αισῃ λαϊνεῃ τεθνηότες ἑστηκασιν.* Orph. L. 536.

Ερεεινω, Ερεεινομαι. interrogo.
Τυδειδη μεγαθυμε, τιη γενεην ερεεινεις; Z. 145.
ῥεῖα λαθὼν Ευμαιον· αφαρ δ' ερεεινετο μυθῳ. ρ. 305.
SYN. Ερομαι, ανερωταω, ερωταω, ανακρινω.

Ερεθιζω, Ερεθω. irrito.
αλλ' ιθι, μή μ' ερεθιζε, σαωτερος ὥς κε νεηαι. A. 32.
Ἡρη, ὅταν μ' ερεθῃσιν ονειδειοις επεεσσιν. ib. 519.
SYN. Ανερεθιζω, διερεθιζω, εξερεθιζω, επερεθιζω, κατερεθιζω, εριδμαινω, λυπεω, παροξυνω, κινεω, επειγω, συγκλονεω, μηρυομαι, κατεπειγω, παραθηγω, παροργιζω, εξοργιζω, παρορμαω, εξορμαω, προτρεπω, προπηλακιζω, σκωπτω, παιζω, διαμαχομαι.

Ερεθισμα. irritamentum.
ευκελαδων τε χορῶν ερεθισματα. Nub. 312.
SYN. Ερεθισμος, επερεθισμος, παροργισμος, παραπικρασμος, ερεθμος.—εφεσις.

Ερειδω, Ερειδομαι. figo. 2. ingruo.
ασπὶς αρ' ασπιδ' ερειδε, κορυς κορυν, ανέρα δ' ανήρ. N. 131.
εγχει ερειδομενοι κιον αθροοι, αχνυτο δέ σφι. Ξ. 38.
*ὁ δ' αρ' ενδον ελασιβροντ' αναῤῥηγνὺς επη,
τερατευομενος ηρειδε κατὰ τῶν ἱππεων,*
κρημνοὺς ερειδων[4], και ξυνωμοτας λεγων. Equit. 626.
SYN. Επερειδω, προσερειδω, διερειδω, κατερειδω, συνερειδω, συνεπερειδω, απερειδομαι, ὑπερειδομαι, πειρω, εμπεδοω, αντιλαμβανομαι, επικειμαι, εισβαλλω, σκηριπτομαι, ισχυριζομαι, στηριζω, βασταζω. αφιημι.

Ερεικη, Ερῖκη. (δενδρον θαμνῶδες.) *Ang*. heath, *or*, broom.
αι λῆς, τον δρυτόμον βωστρησομες, ὃς τὰς ερεικας
τηνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχισδεται·— Theoc. 5. 64.
λαζευ δ' ανθεμοεσσαν αφαρ τανυφυλλον ερικην,
ἥν τε μελισσαῖος περιβοσκεται ουλαμὸς ἑρπων. Nic. Th. 610.

Ερεικω, Ερικω. frango. 2. frangor.
δὴ τοτε γ' αὖον αὖσεν ερεικομενος περὶ δουρί. N. 441.
ηρικε δ' ἱπποδασεια κορυς περὶ δουρὸς ακωκῇ. P. 295.
SYN. Κατερεικω, αγνυμι, θλαω, καταθραυω.—ῥηγνυμι, σχιζω, διασχιζομαι.—εσθιω.

Ερειός. contentiosus.
αλλαλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παιγνια, παντες ερειοί. Theoc. 15. 50.
SYN. Εριστικος, φιλερις, δυσερις, φιλαιτιος, φιλονεικος.

Ερειπιον. ruinæ.
αγαῖσι κωπῶν, θραυσμασίν τ' ερειπιων. Pers. 425.
SYN. Οικοπεδον. (τα περιπτωματα τῶν οικων.)

Ερειπω. everto. 2. demolior.
κροσσας μεν πυργων ερυον, και ερειπον επαλξεις. M. 258.

---

1. Hic versus cum aliis tribus olim legebatur Hymn. 68. 11. *Ruhnkenius* autem ostendit male esse eos ibi positos, et ex H. 59. traductos. *Hermannus*, ejus judicio obsecutus, situm eorum mutavit. Leguntur apud eum H. LX. (59.) 6—9.

2. Hæc est *Brodæi* conject. pro ἠρμολόγησε, Philipp. Ep. 78. *Anal*. ii. 234.

3. Ista vox mendosæ lectioni debet originem. In vs. e Sophocl. Ajace adducto, Brunckius, absque ulla varietate lectionis, habet: ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί.

4. " Quis idem verbum in duobus continuis versibus tam invenuste " Comicum adhibuisse credat? . . . Lego κρημνοὺς ἐρείπων, . . . Cleo " rupes avellit, dejicit, et in Equites jaculatur.—" Brunck. in l.

γνὺξ δ' εριπ' οιμωξας, θανατος δέ μιν αμφεκαλυψε. E. 68.
Syn. Εξερειπω, κατερειπω, συνεριπω, καταβαλλω, καταστρεφω, διαφθειρω.—πιπτω.

Ερεισμα. firmamentum, fulcimentum.
ερεισμ' Αθηνῶν· αἱ δὲ πλησιον γυαι. Œd. C. 59.
Syn. Ὑπερεισμα, ασφαλισμα, κραταιωμα, πεῖσμα, βεβαιωσις, στηριγμα, βαθρον, στερεωμα, ἑρμα, εχμα, οκχη, χαρακιον, προβλημα, στυλος, κιων.
Epith. Αστυφελικτον, πολυβροχον.

Ερειψῖμος. caducus, ruinosus.
—θριγκον εισιδεῖν
δομων πιτνοντα, πᾶν δ' ερειψιμον[1] στεγος. Iph. T. 48.
Syn. Πτωσιμος, ευπτωτος, ευκαταπτωτος, φθαρτος, επικηρος, εφημεριος. ασθενης.

Ερειψῖτοιχος. parietes dejiciens.
ιὼ ιὼ δωματων-Ερειψιτοιχοι— Sept. Th. 887.
Syn. Ανατροπευς, καθαιρετης, αναστατηρ.

Ερεμβοι. gens Arabiæ.
λυπρὸν ορεσκῳων παραφαινεται οὖδας Ερεμβῶν,
οἳ βιον εν πετρῃσι κατωρυχεεσσιν εθεντο,
γυμνοὶ, και κτεανων επιδευέες— Dion. 963.

Ερεμνός. tenebricosus. 2. terribilis.
αυτὸς επισσειῃσιν ερεμνὴν αιγίδα πᾶσι. Δ. 167.
οἱ δ' επ' επαλξεις βαῖνον, ερεμνῇ λαιλαπι ἶσοι. M. 375.
Syn. Ερεβεννος, ερεβωδης, σκοτεινος, κελαινος. φοβερος.

Ερεπτω, Ερεπτομαι. edo. 2. tego. 3. orno. 4. corono.
—αστοργος ανὴρ, εμὸν αρτον ερεπτων. Nonn.
λωτὸν ερεπτομενοι, ελεοθρεπτόν τε σελινον. B. 776.
Syn. Εσθιω, εδομαι, βρωσκω.—ερεφω.

Ερεσια, Ειρεσῐᾱ. remigatio.
τειρετο δ' ανδρῶν θυμὸς ὑπ' ειρεσιης αλεγεινης. κ. 78.
Syn. Κωπηλασια. Epith. Θοα, μογερα.

Ερεσσω. remigo, impello.
κρατὶ κατανευων· οἱ δὲ, προπεσόντες ερεσσον. ι. 490.
τοιας ερεσσουσιν απειλάς. Aj. 251.
ερεσσετ' αμφὶ κρατὶ πομπιμον χεροῖν-Πιτυλον,—Sept. Th. 862.
Syn. Ερετμεω, διερεσσω, περιερεττω, κωπηλατεω. ελαυνω.—ευτονως κινεω.
Phr.—Κωπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα θαλασσης-Τυπτετε—Hom. *[εμβαλεειν κωπῃσι. ib. κῦμα χαρασσω. Orp. Argon. θεινειν σπαθαις. sc. mare. Lyc.] ἢ ῥοθιοις ειλατινοις, δικροτοισι κωπαις,-Επλευσαν επὶ ποντια κυματα. Iph. T. 407.*

Ερετης. remex. Vid. ad voc. Επιτηδες.
Syn. Νεηλατης, κωπηλατης, ελατηρ, κωπηρης, προσκωπος.

Ερε̃τμον, Ερετμος. remus.
ταῦτά τε μοι τελεσαι, πῆξαί τ' επὶ τυμβῳ ερετμόν. λ. 77.
ηρτυναντο δ' ερετμὰ τροποῖς εν δερματινοισι. δ. 782.
Syn. Ελατη, κωπη, σπαθη, πλατη.
Epith. Αντιτυπον, αμοιβαῖον, ακυμαντον, αφροκομον, θοον, ευῆρες, ευξεστον, ειλατινον, δολιχον.
Phr. Νηὸς πτερον. Hom. νηὸς ἱμασθλη. Ep.

Ερε̃τμοω. remigare cogo, remigio applico.
—μηδ' ερετμῶσαι χερας—Ανδρῶν αριστεων,—Med. 4. Pors.

Ερευγω, Ερευγομαι. ructo. 2. emitto. 3. profero.
ὥς αρα τόν γ' ερυγοντα λιπ' οστεα θυμὸς αγηνωρ. Υ. 406.
ῥοχθει γὰρ μεγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ηπειροιο
δεινὸν ερευγομενον.— ε. 403.
Syn. Ανερευγω, επερευγω, ενερευγω, κατερευγω. ερυγγανω.—βοαω, αυχεω, εγκωμιαζω.—αναβαλλω.—βρυχομαι, μυκαομαι.—πτυω.

Ερευθᾰλιων. Nom. Pr.
ὡς εμεν, ὡς ὅτε δῖον Ερευθαλιωνα κατεκταν. Δ. 319.
τοῖσι δ' Ερευθαλιων προμος ἵστατο, ισοθεος φώς. H. 136.

Ερευθευς. **provocat vir eruditus ad* Hom. H. Apoll. 211. *ubi legebatur,* —η ἀμ' Ερευθεῖ. *sed locum et turbato versuum ordine et lacunis vitiatum esse ostendit* Hermannus. *legendum insuper putat cum* Barnesio, Ερεχθεῖ *pro* Ερευθεῖ.*

Ερευθηεις. rubicundus. Vid. Ερευθος, Ερυθρος.

Ερευθος. rubor, pudor.
αιδοῦς ὑγρὸν ερευθος αποσταζουσα προσωπου. Mus. 173.
ἢ[2] μὲν ῥηΐτερόν κεν ες ηελιον ανιοντα
οσσε βαλοις, η κεῖνο μεταβλεψειας ερευθος.
δὴ γάρ τοι μεσση μὲν ερευθηεσσα τετυκτο,
ακρα δὲ, πορφυρεη παντη πελεν.— Ap. 1. 725.
Syn. Ερυθροτης. ερυθημα, το ενερευθες. ῥεθος.—αιδως.—ανθος. Phr. —Γλυκερον δέ οἱ αμφι παρειας
χροιῇ θαλλεν ερευθος—
—θερμὸν δε παρηΐδας εἷλεν ερευθος. ib. 3. 963.

Ερευθω, Ερῡθυνω[3]. rubefacio.
—ὁ δέ θ' αἱματι γαῖαν ερευθων-Πυθεται— Λ. 394.
αἷμα κατ' ωτειλὴν ὑποΐσχετο· τῆς δε καλυπτρην
αργυφεην και πεπλον αλευομενης ερυθυνεν. Ap. 4. 473.
Syn. Ερυθραινω, φοινισσω, επιφοινιζω, ερυθαινω, ξανθιζω.

Ερευναω. indago. 2. scrutor 3. conor.
πολλὰ δέ τ' αγκε' επῆλθε μετ' ανέρος ιχνι' ερευνῶν. Σ. 321.
μηποτε τον παρεοντα μεθεὶς φιλον, αλλον ερευνα. Theog. 1147.
Syn. Ανερευναω, διερευναω, εξερευναω, διεξερευναω, διφαω, εξεταζω, αναζητεω, ιχνευω, μαστευω, ῥινηλατεω, πολυπραγμονεω, μεταλλαω. ανακρινω.

Ερεφω. tego. *med.* Ερεφομαι.
δοῦρ' ελατης κερσαντες· αταρ καθυπερθεν ερεψαν. Ω. 450.
*εγὼ μὲν οὖν καὶ Καδμος, ὃν σὺ διαγελᾷς,
κισσῷ τ' ερεψομεσθα, καὶ χορευσομεν,
πολιὰ ξυνωρίς· αλλ' ὁμως χορευτέον,
κοὐ θεομαχησω, σῶν λογων πεισθεὶς ὕπο.* Bacch. 322.
Syn. Επερεφω, κατερεφω, στεγαζω, σκεπαζω, οροφοω, σκιαζω, πυκαζω, κρυπτω, καλυπτω.—στεφω. κοσμεω.

Ερεχθεῖδαι, Erecthei posteri: Athenienses.
γενεᾶς χθονιων απ' Ερεχθειδᾶν. Aj. 202. ——ἁ
δε σπερμα μεν αρχαιογονων
αντασ' Ερεχθειδᾶν. Antig. 993.
Ερεχθεῖδαι το παλαιον ολβιοι,
και θεῶν παῖδες μακαρων, κ. λ. Med. 824.

Ερεχθεύς. rex Athenarum, et simul sacerdos Minervæ. V. Εριχθονιος.
δῆμον Ερεχθῆος μεγαλητορος, ὅν ποτ' Αθηνη
θρεψε, Διὸς θυγατηρ, τεκε δὲ ζειδωρος Αρουρα,
καδ δ' εν Αθηνησ' εἷσεν, ἑῷ ενὶ πιονι νηῷ. B. 547.
Epith. Αγλαοπαις, ποικιλομητις, ταχυβουλος, σιδηρεος, πληξιππος, ωκυς. Phr.—Αθηναιων στρατιης προμος.
—μοθων ακορητος Ερεχθευς.—
τόν ποτε πυρσοφοροιο κατὰ πτυχα παρθενεῶνος
παρθένος αυτολοχευτος ανετρεφεν αρσενι μαζῷ. Nonn. vid. l.

Ερεχθεύς. unus e posteris Erecthei. ap. Nonn. [13.—27.—29.
—τον καλεουσιν Ερεχθεα· και γαρ εκεινου
αἷμα φερει περιπυστον Ερεχθεος, ὃν ποτε μαζῷ
παρθενικη φυγοδεμνος ανετραφε Παλλας αμητωρ,
λαθριον αγρυπνῳ πεφυλαγμενον αιθοπι λυχνῳ. Non. l. 27.

Ερεχθω. scindo, agito, jacto.
δακρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ αλγεσι θυμὸν ερεχθων. ε. 83.
νῆα θοὴν ἴθυνει ερεχθομενην ανεμοισι. Ψ. 317.
Syn. Διακοπτω, βαρυνω, σαλευω, ταρασσω, ελαυνω, οχλεω.

Ερεω. quæro, nuntio.
τοι γὰρ εγὼν ερεω· σὺ δὲ συνθεο, καί μοι ομοσσον. A. 76.
παντων Αργειων ερεων γενεήν τε τοκον τέ. H. 128.
Syn. Εξερεω, λεγω, απαγγελλω.—ερευναω, ζητεω, σημαινω, επερωταω.

Ερημαῖος. solitarius. 2. privatus, orbatus.
ουκετ' ερημαιῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει. Mosch. 3. 21.
Syn. Φιλερημος, ερημας, ερημοπλανης.—ερημος.

Ερημαζω. in solitudine vagor.

---

1. "Imo, *ἐρέψιμον*, quod est per periphrasin, *ἡ ὀροφή*, (unde nos- "trum *roof*) pars quæ domum *ἐρέφει*, *legit*." Markl. in l. Vide plura ap. Edit. Oxon.

2. "In omn. libb. *τῆς μέν*—emendavit Brunck. Mox vulg. *ἐπ' ἠέλ.*" Beck. Morellus depravatas lectiones, ut semper fere, exscripserat. *Ἔρευθος* in isto loco apte interpretantur, *splendorem*.

3. Ita profecto Morellus, et in l. c. *ἐρύθυνεν*. Sed et Brunck. et Beck. dant *ἐρύθηνεν*. Verendum igitur ne in errorem se delabi passus sit Morellus. Pro *ἐρυθύνω* igitur ponendum *Ἐρυθαίνω*, qu. vid.

αμφω ερημαζεσκον, αποπλαγχθεντες εταιρων. Theoc. 22. 35.
*Ερημᾶς, ἁδος. ἡ. derelicta, deserta.
ουτι ματην· φαεων γὰρ ερημάδες ἦσαν οπωπαί. Christod.334.*
Ερημῐᾶς, ἄδος. ἡ. idem.
Αρτεμι, μὴ νεμεσα· σὴ ερημιας ουκετι[1] πιστη. Theoc. 27. 62.
Syn. Μονηρης, μονας.
Ερημῐᾶ, Ερημος, Ερημαια, Ερημοσυνη. desertum.
Σκυθην ες οἶμον, αβατον(*pot. αβροτον)* εις ερημιαν. Prom. 2.
—ναιεταω, μαλα παιπαλοεσσαν ερημον. Dolsc.
ουτ' απ' ερημαιης θηροτροφοιο λοφων. ib.
αχρὰς, θηροβοτον πρεμνον ερημοσυνης. Cyllen. *An.* ii. 282.
Epith. Ορειας, αυσταλεα. ευρεῖα, ποιηεσσα, δολιχη, θηροκομος, αγραυλος, καρατομος.
*Phr. Τουτων (sc. δενδρεων) εδοξε γυμνὸς αυτῷ κᾶπος οξειαις ὑπακουέμεν αυγαῖς ἁλιου. Pind. Ol. 3.
[—αοικητου χθονὸς αυλων
εκτεταται, μαλεροισι κεκαυμένος ηελιοισι. Dionys. Perieg.]*
Ερημος. desertus. 2. incultus. 3. vacuus.
αλλα κατα σταθμοὺς δυεται, τα δ' ερῆμα φοβεῖται. E. 140.
ὡς ιδε χῶρον ερῆμον, οθ' εστασαν ωκεες ἵπποι. K. 520.
πατερος ὧδ' ερημας. Œd. C. 1796. (19. B.)
ουκ, αλλ' ερημας (sc. αμπελους) ᾤεθ' οὗτος ῥαδιως τρυγησειν. Vesp. 632. Prov.
Syn. Ερημαῖος, ερημιτης, ερημικος, μονηρης, απανθρωπος, χῆρος, ηρημωμενος, ορφανος.
Phr. Τα δ' αλλ' ερημα, κοὐδὲν εσθ' ὑποστεγον; Philoct. 34.
Ερημοκομης. crinibus destitutus.
τῇ μὲν ερημοκομης κεῖται *καὶ χῆρος οδοντων
κορσῃ τῇ δὲ χερῶν πενταφυεῖς ονυχες. Philipp. *An.* ii. 230.*
Ερημονομος, Ερημοπλᾰνης, Ερημοφιλος. deserta incolens, &c.
ἱλατ' ερημονόμοι κυδραὶ Θεαί— Ap. 4. 1333.
φαντασιων επαρωγον, ερημοπλαναν Κορυβαντα.
*(Hermann. *in text.* ερημοπλανον.)* Orph. H. 38.
Ερημολᾰλος. in solitudine loquens. Vid. Τεττιξ.
Ερημοφῐλης, et ος, ου. ὁ. solitudinem amans.
*εξ ορνιθοπεδας ᾠδὸς ερημοφιλας. Paul. Sil. *An.* iii. 93.*
Ερημοω. vasto. 2. derelinquo.
γαῖαν ερημωσει—Sibyl. l. 8. 2.—σῶμ' ερημωσας εμόν. Hec. 31.
Syn. Απερημοω, εξερημοω, εκπορθεω, αφανιζω, μονοω, χηροω, μεθιημι, καταλειπω.
Ερημωτής. vastator. [*An.* ii. 10.
—ταῦρον-Τὸν πρὶν ερημωτὰν θῆρα Μακηδονιας. Antip. Sid.
Syn. Ερημοποιος, δῃωτης, κεραϊστης, εκπορθητης. λυμαντηρ.
Ερηνοβοσκος. ὁ προβατοβοσκος. ἐν Τυροῖ β'. Σοφοκλῆς. Et. Ma.
*Ἐρρηνοβοσκος. ισως απο τοῦ αρην. Photii Lex. MS. Ἀρηνοβοσκος. Hesych. *qui tamen diversam scripturam agnoscit.* Vid. Brunck. Lex. Sophocl. in v.*
Ερητῡω. inhibeo, reprimo.
ὑμεῖς δ' αλλοθεν αλλος ερητυειν επεεσσιν. B. 75.
σοῖς δ' αγανοῖς επεεσσιν ερητυε φῶτα έκαστον. ib. 164.
ηε χολον παυσειεν, ερητυσειέ τε θυμόν. A. 192.
ηπειλει μαλα πᾶσιν, ερητυσασκε δ' ὑλαγμοῦ. Theoc. 25. 75.
Syn. Απερητυω, κατερητυω, κατεχω, επισχω, κωλυω, πραΰνω, ἡσυχαζω, παρασκευαζω.
Εριαυχην. cervicem elatam habens.
δωσω γὰρ διφρον τε δυω τ' εριαυχενας ἵππους. K. 305.
Syn. Ερισφαραγος. μεγαλοτραχηλος, γαῦρος.
Ερῐβοια. mater Ajacis.
Τελαμῶνι δειξῃ, μητρί τ', Εριβοιᾳ λεγω. Aj. 570.
Ερῐβρεμετης, Εριβρομος. graviter fremens.
Ζηνὸς εριβρεμετεω χαλεπὴν εδδεισατε μῆνιν. N. 624.
ειμὶ δ' εγὼ Διονυσος εριβρομος, ὃν τεκε μητηρ. Hom. vi. 56.
Syn. Ὑψιβρεμετης, βαρυβρομος, βρονταῖος, ερικτυπος, εριγδουπος, τραχυφωνος.
Ερῐβροχθος. idem fere cum præc.
φθογγον εριβροχθοιο νεβροι τρομεωσι λεοντος. Cal.
Ερῐβρῡχης, Εριβρῡχος. valde mugiens. Vid. Εριμυκος.
ταυρον εριβρυχεω μενος ασχετον οσσαν αγαυρου. Hes. θ. 832.
δῶρον, εριβρυχων πανσαμενη κελαδων. Antip. Sid. *An.* ii. 8.
Ερῐβωλαξ, Εριβωλος. glebosus. 2. fertilis.
ουδέ ποτ' εν Φθιῃ εριβωλακι βωτιανειρῃ. A. 155.
πεζὸς δ' ένδεκά φημι κατὰ Τροιην εριβωλον. I. 329.
Syn. Μεγαλοβωλος, ἁδροβωλος, ευγειος, ευκαρπος, λιπαρος.
Ερῐβωτης. Nom. Pr.
είπετο δ' Ευρυτιων τε και αλκηεις Εριβωτης,
*υἷες ὁ μὲν Τελεοντος, ὁ δ' Ιρου Ακτοριδαο·
ἤτοι ο μὲν Τελεοντος* εὐκλειης Εριβωτης,
Ιρου δ' Ευρυτιων.— Apoll. 1. 71.
Ερῐγαστωρ. ventricosus.
ἠ καί που δαμαλεις, εριγαστορας αλλοτε μοσχους. Nic. Al. 344.
Εριγδουπος, Εριδουπος. valde sonans.
ορκια δὲ Ζεὺς ιστω εριγδουπος, ποσις Ἡρης. H. 411.
εκ δ' ελασε προθυροιο και αιθουσης εριδουπου. Ω. 323.
Syn. Εριβρομος, βρομωδης, πολυηχος, ευηχος, εριηχος, ηχηεις, ηχωδης, μεγαληχος, μεγαλοκτυπος, μεγαλοψοφος, βομβηεις, ευθροος, πολυσμαραγος, ερισμαραγος, ερικτυπος.
Ερῐγηθης, ες. ὁ ἡ. *valde delectans.
ουδ' όγε δυσμενεων ποθ' ὑποτρεσσας μενος αινὸν
ἀψ αναχωρησει,* προλιπὼν εριγηθέα νικην. Orp. Lith. 23.
Syn. Περιγηθης.
Ερῐδαινω, Εριδεω, Εριδοῦμαι. certo. Vid. Εριζω.
αὔτως γάρ ῥ' επεεσσ' εριδαινομεν, ουδέ τι μῆχος. B. 342.
—αργαλέον δε Ποσσὶν εριδδησασθαι Αχαιοῖς,—Ψ. 792.
Ερῐδινης. vorticosus.
καπνὸν ερευγομενη εριδινέα φοιτάδι ῥιπῇ. Tryph. 231.
Syn. Περιδινης, ταχυδινης, δινηεις.
Εριδμαινω. contendo. 2. irrito.
κοῦροι εριδμαινουσι φιληματος ακρα φερεσθαι. Theoc. 12. 31.
ειναδιοις, οὓς παῖδες εριδμαινουσιν εθοντες. Π. 260.
Syn. Εριζω, Ερεθιζω.
Εριδμητος. domans.
Ερις, εριδματος ανδρὸς οἰζυς. Agam. 1470.
Εριζω, Εριζομαι. contendo. 2. exaspero.
ἔν γ' αυτοσταδιῃ· ποσὶ δ' ουπως εστὶν εριζειν. N. 325.
καὶ κλεος; ῳ ουτις τοι εριζεται ενθάδε γ' ανήρ. E. 172.
Syn. Συνεριζω, αντεριζω, εριδαινω, εριθευω, νεικεω, φιλονεικεω, ζυγομαχεω, διαφερομαι, ἁμιλλαομαι, εγκαλεω, εναντιουμαι, λοιδορεω, επιμεμφομαι.—διαδικαζομαι, αμφισβητεω, εξισοῦμαι.
Ερῑηκοος. diligenter; *item*, acute audiens.
* Βουκολιδης Ευφορβος αγανοῦ φασκεν οφιτου
φαρμακα, μη μουνων οφεων κατενωπα δυνασθαι,
αλλα καὶ οφθαλμοῖσι φερειν φαος, ηδὲ βαρεῖαν
εκ κεφαλῆς έλκειν οδυνην. ηδη δὲ τιν' ανδρῶν
ουασι δηθυνοντα καθηρας ωπασεν αἶψα
καὶ δη* καὶ λεπτῆς εριηκοον εμμεν' αοιδῆς. Orph. Lith. 457.
Syn. Ευηκοος, ὑπηκοος, φιλυπηκους, ευπειθης.
Εριηρ[2], Εριηρος. *valde congruus. 2. amabilis.
τὸν μὲν επειθ' ὑποδυντε δυω εριηρες έταιροι. Θ. 332.
αυτὰρ τοὺς αλλους κελομην εριηρας έταιρους. ι. 100.
Ατρεΐδη, μαλα μέν τοι εγὼν εριηρος έταῖρος. Δ. 266.
μῆτερ εμή, τί τ' ἄρ' αὖ φθονεεις εριηρον αοιδόν. α. 346.
Syn. Επιτηδειος, σπουδαῖος, ὁμοφρων, ὁμοψυχος, θυμηρης, προθυμος, ευαρμοστος, εναρμοστος.—ερατεινος, επεραστος, αγαθος, ευχαριστος, μεγαλωφελης.
Ερῑθᾰκις. Nom. Pr. *exponitur etiam*, mercenaria.
τάν με καὶ ἁ Μερμνωνος Εριθακις ἁ μελανοχρως-Αιτεῖ·—
Ερῑθηλης. valde virens. [Theoc. 3. 35.

---

1. "Hoc ex Ed. Flor. receperunt Editores plerique: erat in Rom. "σὺ δ' ἔγημας. mira comminiscuntur *Reiskius* et *Wartonus*; elegans "lectio fuit a *Toupio* excogitata, σοὶ Νήιας οὐκέτι πιστή. *Brunckius* "tandem edidit: μὴ νεμέσα γαμεθεῖσα, κοὐκ ἔτι πιστά." Valcken.

2. Ἐρίηρ, in singulari numero agnoscit Etym. Dammius vero, non nisi ἐρίηρος. Inquit enim, "in plurali ponitur per metaplasmum in "tertia declinatione, ut pro ἐρίηροι ἑταῖροι dicatur ἐρίηρες." dein subjungit, "possis pluralem et ab ὁ ἡ ἐρίηρης derivare, ut sit pro ἐριήρεες, "per syncopen." c. 2162. At, quoniam ἐρίηρος semel tantum in Homero reperitur, ἐρίηρον tantum in tribus locis, ἐρίηρες vero decies, et ἐρίηρας novies, cur antiquam hanc formam, frequentius etiam adhibitam, illi posthabendam censeamus?

συμμαρψας δονακας, μυρικης τ' εριθηλέας οζους. K. 467.
SYN. Εριθαλης, εριθαλλης, ευθαλης, αειθαλλης, πανυ θαλλων.

Ερῖθος. opifex. 2. agricola. [Σ. 550.
—ενθα δ' εριθοι-Ημων οξειας δρεπανας εν χερσὶν εχοντες.
—και ατεκνον εριθον
διζεσθαι κελομαι· χαλεπὴ δ' ὑποπορτις εριθος. Hes. ε. 601.
SYN. Συνεριθος, εριουργος, ειροκομος.—γεωργος.—θης, θῆσσα, εργατης. μισθωτος.

Εριθῦμος. animosus.
*πολλαὶ δ' ουρανόθεν καὶ επαρτέες εκ νεφελαων
τῆμος επορνυνται φηγοῖς καὶ δενδρεσιν αλλοις,
ουρεσί τε, σκοπελοις τε, και ανθρωποις εριθυμοις
πηγυλίδες, καὶ εσονται αμειδέες· αἶδε γὰρ οντως
τρυουσιν και θῆρας εν ουρεσιν, ουδέ τις ανδρῶν
προβλωσκειν μεγαρων δυναται κατὰ γυῖα δαμασθείς
ψυχεῖ λευγαλεῳ· παχνη δ' ὑπὸ γαῖα μεμυκε.* Orp. fr. xxxi.
SYN. Προθυμος, θυμωδης, ευτολμος.

Ερῐκλαγκτης, ου. ὁ. valde strepens.
οφρα τὸν Ευρυαλας
εκ καρπαλιμᾶν γεννων
χριμφθέντα σὺν εντεσι μι-
μησαιτ' ερικλαγκταν γοον. Pyth. 12. 35.

Ερῐκλαυτος, ου. ὁ ἡ. multum gemens. Vid. Πολυθρηνος.
ει καὶ ερικλαυτων τῆλ' εθανες γονεων. Paul. Sil. *An.* iii.102.

Ερῐκλῠτος. *valde illustris. Vid. Ερικυδης.
εκ δ' ετελεῖτο δολος στυγερὸς καὶ κῆρες αϊδναί,
Μηδειης* ὑπ' ερωτος, ερικλυτοῦ Αψυρτοιο. Orph. 1032.

Ερικτῠπος, ου. ὁ ἡ. valde sonans. V. Εριγδουπος, Εριβρομος.
*ιφθιμόν τ' Αϊδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δωματα ναιει
νηλεὲς ἦτορ εχων,* καὶ ερικτυπον Εννοσιγαιον. Hes. θ. 455.

Ερῐκυδης, έος. ὁ ἡ. admodum gloriosus.
ουτοι αποβλητ' εστὶ θεῶν ερικυδέα δῶρα. Γ. 65.
SYN. Επικυδης, προσκυδης, ὑπερκυδης, κυδιμος, ενδοξος, αγλαος, αγανος, αγερωχος, αριπρεπης, σεμνος, αγακλυτος, εριτιμος, φαιδιμος, κλυτοφημος, ευδοκιμος.

Ερῐκῡμων. valde fecundus.
βοσκομενοι λαγιναν ερικυμονα φερματι γενναν. Agam. 119.
SYN. Πολυκυμων, αρικυμων, πολυκυματος.

Ερῐλαμπής. valde splendens.
αλλα θεοὶ σοφιης εριλαμπέος ἡγεμονῆες. Orph. fr. xxix. 6.
SYN. Ὑπερλαμπρος, λαμπρος, αγλαος.

Ερῐμῡκος. valde mugiens.
ῥιμφα τε λεπτ' εγενοντο βοῶν ὑπὸ ποσσ' εριμυκων. Υ. 497.
SYN. Εριβρυχος, μεγαλοφωνος, μεγαλομυκητης, ερυγμηλος, ταναιμυκης.—εριγδουπος.

Ερίνεος, Ερῖνος. ὁ. Ερῖνεον, Ερῖνον. το. Ερῖνὰς. ἡ. caprificus.
οἱ δὲ παρὰ σκοπιην, καὶ ερινεὸν ηνεμοεντα. Χ. 145.
*ὡς δ' οταν ἁρματοπηγὸς ανὴρ, πολεων ιδρις εργων,
ὁρπηκας καμπτῃσιν ερινεοῦ ευκεατοιο,
θαλψας εν πυρὶ πρῶτον, επαξονιῳ κυκλα διφρῳ·
τοῦ μὲν ὑπ' εκ χειρῶν εφυγεν τανυφλοιος ερινεὸς[1]
καμπτομενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πηδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
ὡς επ' εμοὶ λῖς αινὸς αποπροθεν αθρόος ἆλτο.* Theoc. 25. 248.
η αυτοὺς κοκκυγας ερινάδος,—Nic. Ther. 854. Ep. Οποεις.

Ερινν̃ς, νος. ἡ. Erinnys, furia. *pl.* Ερινννες, Ερινν̃ς.
—τῆς δ' ηεροφοῖτις Εριννυς
εκλυεν εξ Ερεβευσφιν, αμειλιχον ἦτορ εχουσα. Ι. 567.
πολλα κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' επεκεκλετ' Εριννῦς. ib. 454.
SYN. Αλαστωρ, κακοποιος, καταχθονιος δαιμων.—ποιναι.
ΕΡΙΤΗ. Αγασθαλος, βλοσυροφρων, βλοσυρῶπις, πανδαματωρ, θοῦρις, ηλιτοποινος, στονοεσσα, νηλειης, οξεῖα, μελαναιγις, ἱκεσια, καμψιπους, ὑστεροπους, ποικιλομορφος, ταρταρειη, νυμφοκλαυτος.—(*plur.*) κρατεραι, οβριμοθυμοι, σμερδαλεαι, μνημονες, αργαλεαι, ολετειραι, κυνωπιδες, αγναμπτοι, αινοδοτειραι. PHR. —Θεὰ δασπλῆτις Εριννυς. Hom.

—εν ηερι φοιτας.—εν ουρεσι φοιτας.
σεισαμενη βαρυδουπος εχιδνηεσσαν ἱμασθλην·
και κεφαλὴν ελελιξε· δρακοντειων δε κομαων
φρικτὰ τινασσομενων επεσυρισε λοιγιος ηχώ. Nonn.
ἡξει δε και πολυπους, και πολυχειρ,
ἁ δεινοῖς κρυπτομενα λοχοις, [Soph.
χαλκοπους Εριννύς. Soph. El. 488. —σεμναὶ θεῶν παῖδες.
καλῶ δ' αρωγους τὰς αεί τε παρθενους,
αεί θ' ὁρωσας παντα τὰν βροτοῖς παθη,
σεμνας Εριννῦς, τανυποδας.
ιτ' ω ταχεῖαι ποινιμοί τ' Εριννυες. Aj.
—αἱματωποι και δρακοντωδεις Κοραι. Eur.
Γοργῶπες, ενερων ιεριαι, δειναὶ θεαί.
ὁρα, φυλαξαι μητρὸς εγκοτους κυνας. Æsc.
ω μεγαλαυχοι και θαρσιγενεῖς Εριννυες. ib. S. c. Th.
*βεβᾶσιν αρτι δωματων ὑποστεγοι
μεταδρομοι κακῶν πανουργηματων
αφυκτοι κυνες. Soph. Elec. 1386. B.
καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασυνεσθαι πλεον,
βροτειον αἷμα, κῶμος εν δομοις μενει,
δυσπεμπτος εξω, ξυγγονων Εριννυων. Agam. 1190.
Vid. et ad v. Δυσοδοπαιπαλος.*
*Τισιφονη τε, και Αληκτω, και δῖα Μεγαιρα,
πευκαις αζαλεαις φονιον σελας αϊσσουσαι.—Orp. Arg. 966.
δειναὶ, θαμβητειραι, απηνέες, απροσοραται. ib. 971. Vid. [Ευμενιδες.

Εριον. lana, vellus. Vid. Ειριον.
ερι'[2] οισυπηρὰ, λαμπαδιον περὶ τὸ σφυρόν. Acharn. 1177.

Εριοπωλῐκῶς. *adv.* more lanam vendentium.
ὁτι εισεθηκε ποταμὸν, εριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιησας τοὖπος, *ὡσπερ τάρια·
σὺ δ' εισεθηκας τουπος επτερωμένον.* Ran. 1433. (1386. B.)

Εριουνης, Εριουνιος, Εριουνυς. valde utilis. Mercurii *epith.*
ηδὲ Ποσειδαων γαιηοχος, ηδ' εριουνης-Ἑρμειας— Υ. 34.
Λητοῖ δ' αντεστη σῶκος, εριουνιος Ἑρμης. ib. 72.
SYN. Μεγαλωφελης, παγχρηστος, ονησιμος, αγαθος. μεγας. χθονιος.

Ερῖπλευρος. robustus.
*σπασσαμενος δ' αροτρον, (*sc.* Jason)
βοεοις δησαις αναγκας
εντεσιν αυχένας,* εμ-
βαλλων τ' εριπλευρῳ φυᾷ
κεντρον αιανὲς, *βιατὰς
εξεπονησ' επιτακτὸν ανὴρ-Μετρον.—* Pyth. 4. 416.

Εριπνη. cacumen.
και δη Καυκασιων ορεων ανετελλον εριπναι. Ap. 2. 1249.
SYN. Αποῤῥωξ, εξοχη, κορυφη, κρημνος. ορος. σπηλαιον.
ΕΡΙΤΗ. Ερημας, ηλιβατος, αῤῥαγης, αστιβης, προβλης, κραναη, θιασωδης, πυρισφρηγιστος, πελωρις.

Ερις. fluvius Scythiæ.
Εριν λιποῦσαι, Λαγμον, ηδὲ Τηλαμον,
και χεῦμα Θερμωδοντος,—Lyc. 1333.

Ερις. lis.
ανέρες εν πολεμῳ, εριδα ξυναγοντες Αρηος. Ε. 861.
σχετλιος, ὅς ῥ' εριν ὦρσε κακὴν επὶ δευτερον αὖτις. γ. 161.
SYN. Αγων, δῆρις. ερισμα, διαφορα, διαστασις, δικη, εγκλημα, κρισις, φιλονεικια, διχοστασια, αντιλογια, αντιῤῥησις, αμφισβητησις.
ΕΡΙΤΗ. Απρηκτος, αινη, αλεγεινη, Αρηϊος, αμφηριστος, θυμοβορος, ἑτεροθροος, επηρατος, βαρεῖα, βεβριθυια, κρατερη, λυγρα, ουλομενη, λευγαλεα, ολοη, διχομητις, δυσαυλος, πικρα, χαλκειος, χαλεπη, αφιλοβουλος, λυσσῶσα. δυσδαιμων, σμερδαλεα.

Ερις. Dea contentionum.
Δεῖμός τ', ηδὲ Φοβος καὶ Ερις αμοτον μεμαυῖα. Δ. 440.
ΕΡΙΤΗ. Αργαλεα, κακομηχανος, κακοχαρτος, πολυστονος, σχετλια, καρτεροθυμος, στυγερα, εγρεκυδοιμος, ακηρατος,

---

1. Per synæresin pro ἐρινός, cujus in locum intulit Valcken. usitatam formam e Cod. Vatic.—Exempla præbet Athenæus, p. 76. c. d. ubi ἐρίνη, et ἐρινός, adhibeantur, nisi ἐρινοῖς sit adjectivum et cum κραδαῖς concordet. In eodem loco est ἔρινα, *pl.* ab ἔρινον.—ἐρίν' ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων. Alexis, ib. e.

2. In omnibus Codd. et antiquioribus Editt. ἐργ'. Bene sit ei, qui textum novavit! Ita in Apoll. 1. 1132. pro ἐριώλας, ante Brunckium, imprimebatur ἐργώλας. De mendis ex confusione litterarum Γ et Ι enatis, conf. Hemsterhus. ap. Br. ad Acharn. l. l.

αλγεσιδωρος, παντολετωρ, απρηΰντος, φοιταλεα, συναεθλος, λαοσσοος. Phr. Ερις πτυλεμοιο τιθηνη. Nonn. Νυκτὸς θυγατηρ ερεβεννῆς. Hes.

δεινὴ Ερις πεποτητο, κορυσσουσα κλονον ανδρῶν. ib.
—αλγινοεσσα δ' Ερις μεγα μαιμωωσα. ib.
—ουρανομηκὲς αναστησασα καρηνον. Tryph.
Αρεος ανδροφονοιο κασιγνητη, έταρη τε.
ἥ τ' ολιγη μὲν πρῶτα κορυσσεται, αυτὰρ επειτα
ουρανῷ εστηριξε καρη, καὶ επὶ χθονὶ βαινει. Δ. 442.
Ζεὺς δ' Εριδα προΐαλλε θοὰς επὶ νῆας Αχαιῶν
αργαλεην, πολεμοιο τερας μετὰ χερσὶν εχουσαν. Λ. 3.
—βαρυζηλοισιν Ερις πληγῆσι δαμεῖσα. κ. λ. Coluth.

Ερισθενης. valde potens.
Ἑκτωρ, ὅς Διὸς ευχετ' ερισθενεος παῖς εἶναι. N. 54.
Syn. Αγασθενης, αεισθενης, ευρυσθενης, ευσθενης, καλλισθενης, μεγαλοσθενης, πανσθενης, σθεναρος.

Ερισμα. certamen. Vid. Ερις.
—μη τοῦτό γε νεῖκος οπισσω
σοι και εμοι μεγ' ερισμα μετ' αμφοτεροισι γενοιτο. Δ. 38.

Ερισμᾰρᾰγος. valde tonans. Vid. Εριβρομος, Εριγδουπος.
αυτὰρ ερισμαραγοιο Διὸς κλειτοὶ επικουροι. Hes. θ. 815.

Εριςπορος. ὁ ἡ. ad sementem recipiendam aptus.
—καλυπτε δ' ερισπορον αἶαν. Opp.

Εριστᾰφῡλος. magnas ferens uvas.
— ηδ' αμπελοι, αἵτε φερουσιν
οἶνον εριστιαφυλον, καί σφιν Διὸς ομβρος αεξει. ι. 111.

Εριστος. de quo contenditur.
— τα δε, τοῖς δυνατοῖς
ουκ εριστα πλαθειν. Soph. El. 222. Syn. Επηριστος.

Ερισφᾰρᾰγος.[1] valde strepens. *—αυτὰρ Απολλων
Ογχηστονδ' αφικανε* κιών, πολυηρατον αλσος
ἁγνον ερισφαραγον Γαιηοχου·— Hom. Merc. 187.
Syn. Ερισμαραγος, εριβρομος, εριγδουπος.

Ερισχηλεῖν. το εις εριν προκαλεῖσθαι. item,

Ερισχηλος. ὁ λοιδορος. Et. Ma.
—ερισχηλοις κορυνιταις. Parthenius *Hercule*. ib.

Ερῑτῑμος. pretiosus.
αιγιδ' εχουσ' εριτιμον, αγηρων, αθανατην τε. B. 447.
ουδέ κεν ακτημων εριτιμοιο χρυσοῖο. I. 126.
Syn. Εντιμος, μεγαλοτιμος, βαρυτιμος, αγλαοτιμος, πολυτιμος, ενδοξος, τιμιος.

Εριφεγγής. admodum splendidus.
—εχων εριφεγγέα κυκλον. Procl.

Ερῐφοκλοπος —ληϊστηρ. Opp.

Ερῐφος. hœdus.
ὡς δε λυκοι αρνεσσιν επεχραον, η εριφοισι. Π. 352.
Syn. Αιγιδιον. Epith. Λεπτος, μικρος, πολιος.

Εριφῡλη. uxor Amphiarai.
—στυγερήν τ' Εριφυλην,
ἣ χρυσὸν φιλου ανδρὸς εδεξατο τιμηεντα. λ. 325.

Εριχθονιος. *1. aliter dictus* Ἐρεχθεύς. 2. rex Dardaniæ. *Vid. Damm. Part. Real. in utraque v.*
1. προγονων νομον σωζουσα, τοῦ τε γηγενοῦς
Εριχθονιου· κεινῳ γαρ ἡ Διὸς κορη
φρουρὼ παραζευξασα φυλακε[2] σωματος
δισσὼ δρακοντε, παρθενοις Αγραυλίσι
διδωσι σωζειν. ὅθεν Ερεχθειδαις εκεῖ
νομος τίς εστιν, οφεσιν εν χρυσηλατοις
τρεφειν τεκν'— Ion. 20.*
2. Δαρδανος αὖ τεκεθ' υἱὸν Εριχθονιον βασιλῆα. Y. 219.
Τρῶα δ' Εριχθονιος τεκετο Τρωεσσιν ανακτα. ib. 230.

Ερῐωλη, ης. ἡ. vehemens procella, sive turbo. 2. *apud* Aristoph. *jocose* ἐριωλη *dicitur* vestis lanosa, quasi ἐρίων ἀπώλεια, lanæ pernicies.
*ἵλατ', αριστηων μακαρων γενος· αἵδε δ' αοιδαὶ
εις ετος εξ ετεος γλυκερωτεραι εἶεν αειδειν
ανθρωποις. ηδη γὰρ επὶ κλυτὰ πειραθ' ἱκανω
υμετερων καματων· επεὶ οὔ νύ τις υμμιν αεθλος
αὖθις απ' Αιγινηθεν ανερχομενοισιν ετυχθη,*
ουτ' ανεμων εριωλαὶ ανεσταθεν·— Apoll. 4. ad fin.
ουκοῦν εριωλην δῆτ' εχρῆν ταυτην καλεῖν,
δικαιοτερόν γ', η καυνακην·— Vesp. 1148.
Syn. Καταιγις, αελλα, τυφων. πνοη. (Et. Ma.) ανεμων συστροφη. (Hes.)

Εριῶπις. Nom. Pr.
γνωτον μητρυιῆς Εριωπιδος, ἣν εχ' Οἰλευς. N. 697.

Ἑρκεῖος, εία, εῖον. *item*, Ἑρκιος. *ad septum, vel aulam pertinens; in qua aula solebat esse βωμὸς, Διὶ Ἑρκείῳ vel Ἑρκίῳ sacer: *hinc enim*, 2. *epith.* Jovis, præsidis familiæ et cognationis.
1. —τοῖσδε δ' εἶδον ομμασιν
αυτὴ κατασφαγέντ' εφ' Ἑρκιῳ πυρᾷ. Troad. 482. conf. v. 17.*
2. —Διὸς μεγαλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκειου ἵζοιτο τετυγμένον, ενθ' αρα πολλά. χ. 334.
*αλλ' ειτ' αδελφῆς, ειθ' ὁμαιμονεστερας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκιου κυρεῖ,
αυτή τε χἠ ξυναιμος ουκ αλυξετον
μορου κακιστου.—* Antig. 486. Br.

Ἑρκιον, Ἑρκος. septum. 2. vallus. 3. tectum.
ῥήξας εξῆλθον, καὶ ὑπερθορον ἑρκιον αυλῆς. I. 472.
μεσσηγύς τε θολου και αμυμονος ἑρκεος αυλῆς. χ. 442.
τοῖος αρ' Αιας ὦρτο πελωριος, ἑρκος Αχαιῶν. H. 211.
Syn. Περιφραγμα, φραγμος, τεῖχος, περιτειχισμα, θριγκος, ἑρκανη, ἑρκατος, ὁρκανη.—ταξις. ασφαλεια—δικτυον.—ὁπλον.
Epith. Αιπεινον, αρραγες, αρήϊον, ανεκβατον, καρχαρον, κατηρεφες, ποιμνήϊον, καρτερον, στιβαρον, οβριμον, ποδηνεκες, ὑψηλον, ευπυργον, τανυπλεκτον, δολιον, χρυσοδετον, παμποικιλον.
Phr. Πτολεμοιο δυσηχέος ατρομον ἑρκος. Cal.
εχυροῖς ἑρκεσιν ειργειν (*Ion. a min. Dim. Acat.*)
αμαχον κῦμα θαλασσης. Pers. 89.

Ἑρμᾰ. το. fulcrum. 2. confidentia. 3. scopulus. 4. monile.
—εκ δ' ἑλετ' ιὸν
αβλῆτα, πτεροεντα, μελαινῶν ἑρμ' οδυναων. Δ. 117.
—επεί σφισιν ἑρμα πολησς
εσκε, και αλλοδαπός περ εών·— Π. 549.
ἑρματα δ' Ευρυδαμαντι δυω θεραποντες ενεικαν,
τριγληνα, μοροεντα· χαρις δ' απελαμπετο πολλή. σ. 296.
Syn. Ἐργμα, ερεισμα, λιθος (μεγας.)—βαρος.—ἑδρανωμα, ασφαλισμα.—βασταγμα, στηριγμα.—καθερματα. ενωτια. ελλοβια.—τα πετρωδη θαλασσης μερη.
Epith. Ακλινες, αρραγες, ευποιητον. ασημον.

Ερμᾰγελη, Ἑρμοπῖθηκιας. *sive potius*, Ἑρμοπιθηκιαδης.
φρικτῶν* δαιμονιων ἑρμαγελην ετεκεν.
ἡ δ' ετεκεν πολλοὺς ἑρμοπιθηκιαδας. Ep. 1. 2.[3]

*Ἑρμαῖα, ων. τα. Mercurii sacra, vel festa.
Ερμαιοις, ἡμῖν Αφροδισιος ἐξ χοας οινου. Nicarch. *An.* ii. 354.*

Ἑρμαῖος. Mercurialis.
ηδη ὑπὲρ πολιος, ὅθι Ἑρμαῖος λοφος εστιν. π. 471.
Syn. Ἑρμαϊκος.

Ἑρμᾰκες. *pl.* (*qu. ab* Ἑρμαξ.) saxa mari latentia. 2. cumuli lapidum. —λιθακάς τε και ἑρμακας ενναιοντες. Nic. Th. [150.
Exp. Λιθωδεις τοποι.

Ἑρμᾰτιζω, Ἑρματιζομαι. saburro. 2. fulcio.
—ου γὰρ τῶν τροπων πειρωμενοι
νυμφας ες οικους ἑρματιζονται *(veluti saburram, recipiunt)*
βροτοί. Eur. *fr.* Inûs vii.*
Syn. Ἑρμαζω, ἑδραζω, στηριζω. μαλασσω.

Ἑρμᾰτιτης. fulciens.
τον ἑρματιτην νηὸς εκβαλὼν πετρον. Lyc. 618.

---

1. Revocandum esse hoc epith. pro vulg. ἐρισμάραγος, in Epig. ἀδεσπ. 522. e Cod. Vat. rectè monuit Jacobs.

2. Isto modo in proclivi est corrigere pro vulgato φύλακας. Ita scilicet et orationis tenor, et *Porsoni* regula simul servantur.

3. Hoc est *Palladæ* epig. (*Analect.* ii. 415.) "in deformes Hermiones cujusdam liberos. - - Quia mulier illa Hermolyci filia erat, ejus filios, ab avi nomine vocatos, Ἑρμοπιθηκιάδας, quasi *simias Hermolyci nepotes*, eorum *gregem* autem Ἑρμαγέλην eamdem ob caussam appellat. In posteriore vocabulo simul respicitur illa umbrarum et larvarum turba, quam Mercurius ψυχοπομπὸς ad inferos deducere solet." *Jacobs.*

'Ερμάφροδιτος. ὁ. Nom. Pr. 2. ambigui sexûs.
ἱστατο δ' 'Ερμαφροδιτος επηρατος, ουθ' ὁλος ανὴρ,
ουτε γυνή. μικτὸν γὰρ εην βρετας. *ἡ ταχα κοῦρον [460.*
Κυπριδος ευκολποιο καὶ 'Ερμαωνος ενιψεις. Christod. *An.* ii.
'Ερμηνευμᾰ. interpretatio, monumentum.
σεβουσιν, ἑρμηνευμα Νηρῆδος γαμων. Andr. 46.
SYN. 'Ερμηνεια, ανάπτυξις, διηγησις, εξηγησις, ὑφηγησις, δηλωσις, τρανοτης, εκφρασις, μεταφρασις, διευκρινησις, τεκμηριον, μνῆμα.
'Ερμηνευς. interpres.
αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθανοντί σοι
τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν ευπρεπῶς λογον. Agam. 625. (17. P.)
SYN. 'Ερμηνευτης, σαφηνιστης, εξηγητης, ὑφηγητης, μεταφραστης, προξενος, ὑποφητης.
'Ερμηνευω. interpretor. 2. demonstro.
ὁπως τί δρασῃ, θυγατερ; ἑρμηνευέ μοι. Œd.C.411.(398.B.)
SYN. Αφερμηνευω, διερμηνευω, εξερμηνευω, μεθερμηνευω, διασαφεω, σαφηνιζω, εξηγεομαι, μεταφραζω, παραφραζω, προφητευω, ὑποφητευω, ὑπολαμβανω. φωτιζω.
'Ερμῆς, 'Ερμεας, 'Ερμειας, 'Ερμαων. Mercurius.
τῷ ικελος πολεεσσιν οχησατο κυμασιν Ερμῆς. ε. 54.
αἶψα δ' αρ' 'Ερμειαν, υἱὸν φιλον, αντιον ηυδα. Ω. 333.
ΕΡΙΤΗ. Αγλαος, αἱμυλος, αἱμυλομητης, ποικιλομητης, δολομητης, πολυμητις, ακακησιος, ακακητης, αγωνιος, αγοραῖος, ευπτερος, ευχολος, εριουνης, εὔσκοπος, θεσκελος, εὐῤῥαπις, θοος, κρατυς, κυδιμος, κλεψιφρων, κλυτος, κλυτοβουλος, λογιος, λαυσσοος, αλεξικακος, βοοσσοος, βουκλοπος, πτεροπους, τανυπτερος, τανυσιπτερος, χρυσοπτερος, ωκυπτερος, οιοπολος, χαριδωτης, ωκυπεδιλος, στροφαῖος, εμπολαῖος, παλιγκαπηλος, δολιος, ἡγεμονιος, [ψυχοστολος,] πομπαῖος, ὁσιος, ειοδιος, νομιος, σῶκος, σοφος, ταχυγουνος, φερεσπονδος, τρισαριστος, χθονιος, χρυσορραπις, ωκυπετης, φωριος, φαεσφορος, θεσμιος, κερδῷος, πολυτροπος. χαρμοφερων. Λαφριος, Μαιηϊος, 'Ελικωνιος, Κυλληνιος.
PHR. —Τονδε τον Διὸς τροχιν,
τον τοῦ τυραννου τοῦ νεου διακονον. Æsch.
εναγωνιε Μαιας και Διὸς 'Ερμα. Æsch. fr.
'Ερμῆν ὕμνει Μοῦσα Διὸς καὶ Μαιαδος υἱὸν,
Κυλληνης μεδεοντα, καὶ Αρκαδιης πολυμηλου.
αγγελον αθανατων εριουνιον,—
ληϊστηρ', ελατῆρα βοῶν, ἡγητορ' ονειρων,
νυκτος οπωπητῆρα, πυληδοκον,—Μαιης ερικυδεος υἱος.
ὦ πεπον, ηπεροπευτα, δολοφραδες,—
αρχὸς φηλητεων κεκλησεαι ηματα παντα.
Σπαργανιῶτα,-βουφονε. μηχανιῶτα, πονευμενε δαιτὸς ἑταῖρε.
—Θεῶν εριουνιε δαῖμον. Hom. ιθυντωρ φωνῆς. Nonn.
ουρανιος κηρυξ.—γλωσσης ἡγεμονευς σοφῆς.—
πᾶν γενος ανθρωπων καταγει ψυχοστολος 'Ερμῆς. Tryph.
—τετραγλωχιν, μηλοσσοε Μαιαδος υἱέ. Ep.
τον πτηνον 'Ερμῆν, τῶν θεῶν ὑπηρετην,
τον Αρκαδων ανακτα, τον βοηλατην,
εστῶτα τῶνδε γυμνασιων επισκοπον. ib.
Νωνακριατης τρικεφαλος φαιδρὸς θεός. Lyc.
τον ωκυπουν Μαιαδος γονον. Eur.
—Διὸς αγγελε, Μαιάδος υἱὲ,
παγκρατὲς ἦτορ εχων, εναγωνιε, κοιρανε θνητῶν,
ευφρων, ποικιλοβουλε, διακτορος, Αργειφοντα,
πτηνοπεδιλε, φιλανδρε, λογου θνητοῖσι προφῆτα·
γυμνάσιν ὃς χαιρεις, δολιαις τ' απαταις, οφιοῦχε·[1]
'Ερμηνεῦ παντων, κερδεμπορε, λυσιμεριμνε·—
Κωρυκιῶτα, μακαρ, εριουνιε, ποικιλομυθε,
εργασιαις επαρωγὲ, φιλε θνητοῖς εν αναγκαις. Orph.H.27.
ὃς ψυχὰς θνητῶν καταγεις ὑπὸ νερτερα γαιης·—
ευϊερῳ ῥαβδῷ θελγων ὑπνοδωτιδι παντα,
και παλιν ὑπνωοντας εγειρεις. σοὶ γὰρ εδωκε
τιμὴν Φερσεφονεια θεὰ, κατὰ Ταρταρον ευρὺν
*ψυχαῖς αεναοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονευειν. ib. 56.
'Ερμίδιον. *dimin. ab* 'Ερμης. *qu. d.* Mercuriolus. *ab* 'Ερμης, *effingi putes* 'Ερμιον, *inde* 'Ερμιΐδιον, *contr.* 'Ερμίδιον. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 213.
μη νυν λακησῃς,* λισσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον. Pac. 382.
'Ερμῖν, vel 'Ερμίς, ῖνος. ὁ. fulcrum tori.
αμφὶ δ' αρ ἑρμῖσιν χεε δεσματα κυκλῳ ἁπαντη. θ. 278.
SYN. Κλινοπους. ἑρμινιον.
'Ερμιονη. filia Menelai et Helenes.
—'Ελενῃ δὲ θεοὶ γονον ουκ ετ' εφαινον,
επειδὴ τὸ πρῶτον εγεινατο παῖδ' ερατεινὴν
'Ερμιονην, ἣ εἶδος εχε χρυσῆς Αφροδιτης. δ. 14.
'Ερμοκοπίδης. qui statuas Mercurii mutilat.
τῶν 'Ερμοκοπιδῶν μητις ὑμᾶς οψεται. Lysist. 1096.
'Ερμος. fluvius Mysiæ.
'Υλλῳ επ' ιχθυοεντι, καὶ 'Ερμῳ δινηεντι. Υ. 392.
ΕΡΙΤΗ. Δονακωδης, εὐῤῥειτης, πολυψηφις. Λυδος.
PHR. 'Ροαι πολυηχεος 'Ερμου. Cal.
'Ερμωνασσα. urbs insulæ in palude Mæotide.
ἧς επι Φαιναγορη τε και ευκτιτος 'Ερμωνασσα,
ενθα τε ναιεταουσιν Ιωνιδος εκγονοι αιης. Dion. 552.
Ερνεσιπεπλος. Vid. Βακχος. frondibus velatus.
Ερνος. το. planta. 2. ramus. 3. homo formosus.
οἷον δὲ τρεφει ερνος ανὴρ εριθηλὲς ελαιης,
καλὸν, τηλεθάον.— P. 53.
SYN. Φυτον, φυτας. κλαδος, βλαστημα, στελεχος.
ΕΡΙΤΗ. Επηρατον, εραστον, δονακοτρεφες, γνησιον περικαλλες, πορφυρεον, χλοηφορον, καλλιπετηλον, θεηγενες, επιχωριον, περισκεπες.
PHR. Λευκαν, 'Ηρακλεος ἱερον ερνος.
—Λυκων τ' ολοφωϊον ερνος. Theoc.
—τανυφλοιου ελατης αμφιπλεκες ερνος. Orph.
χρυσειον δ' εκομισσε γενεθλιον ερνος ελαιης. Call.
επὶ χλοεροῖς εριθηλέυς ερνεσι πευκας. Ep.
τηλεθαον, καλὸν ερνος, αειθαλες, αγλαοκαρπον.
Ερξιων. Nom. Pr.
εγὼ δ' εχων σκυπφον, Ερξιωνι [vid.)*
τῷ λευκολοφῳ μεστον εξεπινον. Anac. 85. *(73. Barnes. qu.
Εροεις. amabilis. 2. venustus. Vid. Αγαπητος.
χαῖρε φυην εροεσσα, χοροιτυπε, δαιτὸς ἑταιρη. H. Merc. 31.
Ερομαι. interrogo, inquiro. Vid. Ανακρινω, Ερωταω.
αλλ' εθελω σε, φεριστε, περὶ ξεινοιο ερεσθαι. α. 405.
Ερος, pro Ερως. Amor, Deus.
τῇ δ' Ερος ὡμαρτησε, και 'Ιμερος ἑσπετο καλός. Hes. θ. 201.
ηδ' Ερος, ὃς καλλιστος εν αθανατοισι θεοῖσι,
λυσιμελης, παντων τε θεῶν, παντων τ' ανθρωπων
δαμναται εν στηθεσσι νοον, καὶ επιφρονα βουλην. ib. 120.
Ερος. amor, desiderium.
αυτὰρ επεὶ ποσιος και εδητυος εξ ερον ἑντο. Α. 469.
ου γὰρ πωποτέ μ' ὧδε θεᾶς ερος ουδε γυναικὸς
θυμὸν ενὶ στηθεσσι περιπροχυθεὶς εδαμασσεν. Ξ. 315.
ΕΡΙΤΗ. Τρηχυς.
*Ερος. το. *Æol.* pro ερως.
και μοι το λαμπρον ερος αελιω.
και το καλον λελογχε. Sapph. ap. Ath. p. 687. b.
Εροτις. *vox Æolica* pro ἑορτή. Vid. Et. Ma. c. 379.—Musgr. ad Eur. El. 625. et nos v. Πορσυνω.*
'Ερπετὸς, ἡ, όν. 'Ερπετα τα. reptilis. reptilia.
παντα δε γιγνομενος πειρησεται, ὁσσ' επὶ γαῖαν
ἑρπετα γιγνονται, και ὕδωρ, και θεσπιδαὲς πῦρ. δ. 419.
ὁθεν, πεφευγὼς ἑρπετῶν δεινὴν μαχην
δρακοντομορφων,— Lyc. 1042.
SYN. 'Ερπυστικος. ἑρπυστηρ. οφις.
'Ερπηστής, οῦ. ὁ. qui reptat; serpens. Vid. 'Ερπυστης.
—σὺν καὶ ανιγρους-'Ερπηστὰς, *εχιάς τε,— Nic. Th. 8.
'Ερπις. vinum, *apud Ægyptios*.
—αμβροσιας μεν κρατὴρ εκεκρατο.
'Ερμᾶς δ' ἑλὼν ἑρπιν, θεοῖς οινοχοησεν. Sapph. ap. Ath. p. 39. a.*
ἑρπιν τε ῥεζειν, ηδ' αλοιφαῖον λιπος. Lyc. 579.
SYN. Χαλις, οἶνος.
'Ερπυζω. serpo. Vid. 'Ερπω.
ἑρπυζων παρὰ πυρκαϊὴν, αδινὰ στεναχιζων. Ψ. 225.
*'Ερπυλλῖνος. *adj.* a sequ.

---

1. Eleganti Schneideri conjectura pro τροφιοῦχε, quam jure Hermannus recepit.

στεφανους ισως βουλεσθε. ποτερ' ἑρπυλλινους,
η μυρτινους, η τῶνδε τῶν ηνθημενων; Eubul. ap. Ath. p. 680. c.

Ἑρπυλλον, Ἑρπυλλος. serpillum, herba.
αἱ δ', επεὶ οὖν λειμῶνας εσηλυθον ανθεμοεντας,
αλλαι επ' αλλοιοισι τοτ' ανθεσι θυμὸν ετερπον·
τῶν ἡ μεν ναρκισσον εὔπνοον, ἡ δ' ὑακινθον,*
ἡ δ' ιον, ἡ δ' ἑρπυλλον απαινυτο.— Mosch. 2. 63.
ΕΡΙΘ. Κερυειδες, καταπυκνον, νομαῖον.

Ἑρπυστηρ, Ἑρπυστης. qui reptat; serpens.
ῥοῖζόν τε στῆσαι χαμαὶ ερχομενοιο δρακοντος
εισεται, ηδ' οφεων ιὸν σβεσαι ἑρπυστηρων. Orph. Lith. 48.
—τῆς δ' απατης τὸν επαιτιον ἑρπυστῆρα. Sib. l. 1.
—ηδὲ δρακοντας-Ἑρπυστὰς— ib.
Syn. Ἑρπηστης, ἑρπετος, σιγερπης, χαμερπης.

Ερπω. serpo. 2. *poët.* vado. 3. lente propagor.
παντων, ὁσσα τε γαῖαν επιπνειει τε και ἑρπει. P. 447.
πρὸς γὰρ τὸν εχονθ' ὁ φθονος ἑρπει. Aj. 157.
* οὗ λεγεται τὰν Κυπριν ὁ βωκολος[1],—ἑρπε ποτ' Ἴδαν,
ἑρπε ποτ' Αγχισαν· τηνεὶ δρυες, ὧδε κυπειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμανεσσι μελισσαι.* Theoc. 1. 106.
Syn. Ἑρπυζω, εφερπω. τεινω. βαδιζω.

Ἐῤῥαος. aries, sive, *ut aliis placet*, aper.
ουκ ασμενως εμαρψεν ἐῤῥαου σκυτος. Lyc. 1316.
Syn. Ἐῤῥωος. κριος. καπρος.

Ἐῤῥιγω. Vid. Ῥιγεω. horreo.
οφρα τις ἐῤῥιγησι και οψιγονων ανθρωπων. Γ. 353.

Ἐῤῥω[2], Ἐῤῥομαι. infelici auspicio eo.
ἐῤῥε, κακὴ γληνη, επεὶ ουκ ειξαντος εμεῖο. Θ. 164.
αἱ μεν ὑπαιθα ανακτος εποιπνυον· αυτὰρ ὁ ἐῤῥων
πλησιον, ενθα Θετις περ, επὶ θρονου ἷζε φαεινοῦ. Σ. 421.
—αλλὰ ἑκηλος
ἐῤῥετω· εκ γάρ εὖ φρενας εἱλετο μητιετα Ζεύς. I. 377.
*ἐῤῥου νυν αυτὸς, χἠ συνοικησασά σοι·
απαιδε, παιδὸς οντος, ὡσπερ αξιοι,
γηρασκετ'—— Alcest. 737.*
Syn. Απεῤῥω, εξεῤῥω. απολλυμαι. φθειρομαι. απερχομαι.

Ἑρσαι. *metaphorice sic dicti* agni teneri, quasi humidi adhuc a matre. *Damm. c.* 465.
—χωρὶς δὲ μετασσαι,-Χωρὶς δ' αὖθ' ἑρσαι.—ι. 222.
Syn. Αρς.—(αρνες,—ἁπαλαι, και νεογναι, και δροσωδεις. Sch.)

Ἑρση, Ἑερση. ἡ. ros.
γιγνεται· αιεὶ δ' ομβρος εχει, τεθαλυῖά τε ἑρση. ν. 245.
—κατὰ δ' ὑψοθεν ἧκεν εερσας-Αἱματι μυδαλεας— Λ. 53.
Syn. Δροσος, νοτια, ὁμιχλη.
ΕΡΙΘ. Αμβροσιη, νοτια, στιλπνη, ευϋδρος, ποντια, χλωρα. ανθεμοεσσα, αεξιφυτος, αφνειος, αερσιποτητος, Βακχιας, αμεθυστος, γλαγοεσσα, γαλαξαιη, ειαρινη, αμπελοεσσα, ευραθαμιγξ, ενοδμος, δενδραιη, διψας, ζωογονος, ζειδωρος, ιοβολος.
*Phr. Οἷα Διὸς θυγατηρ ερσα τρεφει
και Σελάνας διας. Fr. Alcman. Valck. Diat. c. vi.
—ιων ξανθαῖσι καὶ παμπορφυροις
ακτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
σῶμα. Pind. Ol. VI. 91.*

Ἑρσηεις, Ἑερσηεις. roscidus. 2. tener.
νῦν δέ μοι ἑρσηεις, και προσφατος εν μεγαροισι
κεῖσαι,— Ω. 757. Syn. Ἑρσαῖος, ἑρσωδης, δροσερος.—ενυγρος.—αμολυντος.—ἁπαλος, νεαρος. καλος.

Ερυᾶλος. nobilis Trojanus.
αυταρ επειτ' Ερυαλον επεσσυμενον βαλε πετρῳ. Π. 411.

Ερυγγᾶνω. eructo. Vid. Ερευγω.
ερυγγανω γοῦν αυτὸν ἡδεως εγώ. Cycl. 521. [b.*
*λαλῶν τα ναῦλα, και δανεὶ ερυγγανων. Diph. ap. Ath. p. 292.

Ερυγμηλος. graviter boans. 2. eructans cibos.
ταῦρον ερυγμηλὸν εχετην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς-Ἑλκετο·— Σ.
Syn. Εριμυκος.—2. ερευγομενος την τροφην. [580.

Ερῠθαινω. rubefacio. —ἡ δ' εγκλιδὸν οσσε βαλοῦσα
παρθενικὰς ερυθηνε παρηΐδας.— Ap. 1. 791.
Syn. Ερευθω.—μολυνω. βαπτω.

Ερῠθαινομαι. rubeo. 2. rubesco.
αορι θεινομενων· ερυθαινετο δ' αἱματι γαῖα. K. 484.
Syn. Ερευθομαι, ερυθραινομαι, κατερυθραινομαι. ερυθιαω. φοινισσομαι. μελαινομαι.

Ερῠθεια. Nomen ins.
ἦτοι μὲν ναιουσι βοοτρόφον αμφ' Ερυθειαν,
Ατλαντος περὶ χεῦμα θεουδεες Αιθιοπῆες. Dionys. 558.

Ερῠθηϊς. una Hesperidum.
Ἑσπερη, αιγειρος· πτελεη δ', Ερυθηΐς εγεντο. Ap. 4. 1427.

Ερῠθημα. το. Vid. Ερευθος. rubor. 2. verecundia.
* ου προκαλυπτομενᾶ
βοστρυχωδεος ἁβρα παρηΐδος,
ουδ' ὑπο παρθενιας τον ὑπο* βλεφαροις
φοινῖκ', ερυθημα προσωπου,—Αιδομενα,— Phœn. 1499. P.
Phr. [Αιδοῦς ὑγρον ερευθος αποσταζουσα προσωπον.]
εμφυτον οινωπησι παρηΐσι πορφυρεον πῦρ. Nonn.

Ερῡθιαω. erubesco.
παρθενικὴ δ' αφθογγος επὶ χθονα πῆξεν οπωπὴν,
αιδοῖ ερυθιοωσαν ὑποκλεπτουσα παρειην. Musæ. 161.
Syn. Ερυθριαω, ερευθιαω, ερυθαινομαι. αισχυνομαι. εντρεπομαι, καταδυνομαι.

*Ερῠθρα θαλασσα. mare Erythræum, *ita dict. fors. ab* Erythra, Persei et Andromedes fil. *Vid. Strab. l.* 16.—*Apud nos dicitur*, The Arabian Sea; *nam quod appellamus*, The Red Sea, *fuit apud antiquos*, Sinus Arabicus.
φοινῑκοπεδον τ' ερῠθρας ἱερον (*Anap.*)
χεῦμα θαλασσης. *Æsch. fr.* Prometh. Solut. *Bothe.* p. 583.
Vid. Aristoph. Av. 145. Equit 1088. Br.*

Ερυθραι, ων. αἱ. civitas Bœotica. V. ad v. Ἁρμα, nomen vici.

Ερῠθρος. ruber.
αλλον δ' ενθένδε χρυσὸν και χαλκὸν ερυθρόν. I. 365.
ου γάρ πω νηῶν εξεφθιτο οἶνος ερυθρός. ι. 163.
Syn. Ερευθης, ερευθηεις, ενερευθης, ερυθραῖος, ερευθιας, ερυθοχροος, φλογεος, φοινικεος, αιθηεις, δαφοινος. μελας. ξανθος, πυῤῥος.

Ερῠθροπους, (εἶδος ορνεου.)
νερτος, ἱεραξ, φαττα, κοκκυξ, ερυθροπους, κεβληπυρις. Av. 304.

Ερῡκω, Ερῡκᾰκεω, Ερῡκᾰκω, Ερῡκᾰνω. coerceo.
Τρῶας απωσασθαι, και ερυκέμεν ευρυοπα Ζῆν'. Θ. 206.
είαται αγχι νεῶν, ολίγος δ' ετι χῶρος ερυκει; K. 161.
—συ δε τουσδε μεν ωκεας ἱππους-Αυτοῦ ερυκακεειν—E. 262.
αλλ' ὁγε τοὺς μὲν ἑοὺς ηρυκακε μωνυχας ἱππους. ib. 321.
Ευρυλοχος δέ μοι οἶος ερυκανε παντας ἑταιρους. κ. 429.
Syn. Απερυκω, διερυκω, κατερυκω, ειργω, απειργω, διειργω, κωλυω, κατεχω.

Ερῦμα[3]. tutamen, propugnaculum.
μιτρης θ' ἣν εφορει ερυμα χροὸς, ἑρκος ακοντων. Δ. 137.
πρὸς ερυμα Τρωων, ξυμπεσὼν μονος μονοις. Aj. 467.
Syn. Φυλαγμα, φυλακη, ασφαλεια, ασφαλισμα, ασφαλισις, τεῖχος, επιτειχισμα, επιτειχισμος, πολιχνιον, φρουρα, φρουριον, καλυμμα, οχυρωμα, εχυρωμα, ενερκεια, ερυμνοτης.

Ερῠμανθιος. *adv.* a sequ.
Ερυμανθιόν τε θῆρα· τόν θ' ὑπὸ χθονός. Trach. 1099. B.

Ερῠμανθος. ὁ. mons, etiam fluvius, in Arcadia.
η κατὰ Τηΰγετον περιμηκετον, η Ερυμανθον. ζ. 103.

Ερῠμας. Nom. Pr. [345.
Ἰδομενεὺς δ' Ερυμαντα κατὰ στομα νηλεϊ χαλκῷ-Νυξε.— Π.

Ερυμνός. munitus. 2. acclivis.
κεῖται μὲν πυργοισι περισκεπεεσσιν ερυμναί. Call. 4. 23.
τίς τῶνδ' ερυμνῶν δωματων εχει κρατος; Thesmoph. 871. B.
Syn. Ησφαλισμενος, ισχυρος, μεγας, ὑψηλος. σκοτεινος.

Ερυμνονωτος. dorsum habens loricatum. Vid. Παγουρος.

Ερυξ, ὁ. *πόλις Σικελίας. ἀρσενικῶς, *inquit* Steph. Byz.

---

1. Euphemismus per ἀποσιώπησιν, quam facile supplere poterit, cui ista *Virgilii* et *Horatii* non sunt ignota. *Novimus et qui te. Inachiam ter nocte potes.* Vid. Valcken. ad X. Eidyll.

2. "Futurum Attici a forma contracta derivant: ἐῤῥήσω, ut τυπτήσω. Vid. ad Lys. 459. In eadem fabula vs. 1240. οὐκ ἐῤῥήσετ', ὦ μαστιγίαι; Ab hoc futuro derivantur cognata tempora, ut aoristus hic, et præteritum, Thesm. 1075. ὀχληρά γ' εἰσῄῤῥηκας." Brunck. ad Ran. 1192.

3. Cum ἔρυμα penult. semper brevem habeat, recte viri docti pro ea voce legunt ῥῦμα, Phœn. 997. ed. Pors.

δεσποιν', ἁ Γολγώς τε και Ιδαλιον εφιλασας,*
αιπεινόν τ' Ερυκα, χρυσῷ παισδοισ' Αφροδιτα. Theoc. 15. 100.

Ερυξις. Nom. Pr.
εγὼ δὲ τὸν Φιλοξενου γ' ῳμην Ερυξιν εἶναι. Ran. 965. (34. B.)

Ερῠσαρμᾰτος. currum trahens.
πολλοι δ' εν ταφρῳ ερυσαρματες ωκεες ἱπποι. Π. 370.

Ερυσῖβη, Ερυσσιβη. rubigo.
ευλάς τε, καμπας τε, καὶ αιθεριην ερυσιβην. Orph. Lith. 594.
SYN. Μιλτος.—(κονιορτωδης φθορα σιτου. Sch.)

Ερῠσῖθριξ. cui rufi sunt capilli. 2. qui comas distrahit, vel evellit.
καὶ ψηκτρην ἱππων ερυσιτριχα,— Philodem. *An.* ii. 90.

*Ερῠσῖνηΐς. ἡ. *epith.* anchoræ. V. ad voc. Εμβρυοικος.*

Ερῠσιπτολις. custos urbis.
ποτνι' Αθηναιη, ερυσιπτολι, δια θεαων. Z. 305.
SYN. Σωσιπολις, πολισσοος.

Ερῠσιχθων. Nom. Pr. [82.
—Ερυσιχθονα δ' ηλασε καπρος-Πινδω αν' εναγκειαν— Call. 6.

Ερυστός. tractilis. 2. tractus.
κουλεῶν ερυστὰ διεπεραιωθη ξιφη. Aj. 741. (30. B.)
SYN. Ἑλκτος, συρτος, ρυτος.

Ερῠτήρ. qui salvum et incolumem reddit.
*αλλοτε πιαλεης ποσιος χλιαροῖο κορεσκοις,
εις δ' εμετον βιαοιο, και ου χατεοντα περ εμπης
χειρὶ βιαζομενος η καὶ πτερῷ, η απὸ βυβλου
στρεπτὸν επιγναμψαιο* κακῶν ερυτῆρα φαρυγγος. Nic. Al. 360.
SYN. Ἑλκυστηρ.

Ερυτος. Nom. Pr. —Ἑρμειαο
υἱεες, εὖ δεδαωτε δολους, Ερυτος και Εχιων. Ap. 1. 52.

Ερυω, Ειρυω, Ερυομαι, Ειρυομαι[1]. traho. 2. custodio. 3. vito.
—μαλα δέ σφισιν ελπετο θυμὸς
νεκρὸν ὑπ' Αιαντος ερυειν Τελαμωνιαδαο. P. 235.
ῥινὸν απ' οστεοφιν ερυσαι· ψυχὴ δὲ λελοιπεν. ξ. 134.
ὁς δέ μοι οἶος εην, ειρῦτο δε αστυ καὶ αυτούς. Ω. 499.
χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ επος ειρυσασθαι. A. 216.
ἡ δ' ουκ εγχος ερυτο· διὰ πρὸ δὲ εισατο χαλκός. ω. 523.
αλλ' ουκ οιωνοῖσιν ερυσσατο κῆρα μελαιναν. B. 859.
SYN. Ἑλκω, ανελκυω, συρω.—φυλασσω, σωζω, αμυνω, τηρεω. κωλυω. ελευθεροω. εκφευγω.—κατεχω, κρατεω.

Ερφος, ους. το. pellis.
ῥωγαλεον φορεουσα περιστιγες αιολον ερφος. Nic. Th. 376.
SYN. Δερμα, δερας, στερφος.

Ερχᾰτοω. obsepio, concludo. —εν δε ἑκαστῳ
πεντηκοντα συες χαμαιευναδες ερχατοωντο. ξ. 15.
SYN. Εμφραττω, καθειργω, κατακλειω.

Ερχομαι. venio, eo.
ερχομαι οφρ' Αχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ενισπω. Λ. 838.
ερχομαι, ειτι τοι εγχος ενι κλισιῃσι λελειπται
οισομενος— N. 256.
SYN. Βαινω, πορευομαι, εἶμι. παραγιγνομαι, ποτινισσομαι.

Ερωδιον, (εἶδος ορνεου.) ardea.
τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ερωδιὸν, εγγὺς οδοῖο. K. 274.

Ερωεω. fluo. *item*, cesso, inhibeo.
αλλ' ιθι νῦν κατὰ λαὸν Αχαιῶν, μηδέ τ' ερωει. B. 179.
—αἱ δ' ηρωησαν οπισσω-Ατρεΐδεω·— Ψ. 433.
αλλοτε δηποτε μᾶλλον ερωῆσαι πολεμοιο. N. 776.
τῳ κε καὶ εσσυμενόν περ ερωησαιτ' απὸ νηῶν. ib. 57.
SYN. Ὑπερωεω, εξερωεω, συγχωρεω, ὑποχωρεω. πανω. αμελεω, μενω, ἡσυχαζω, μειοω, καταγνυμι. απειργω, αμυνω. θοαζω. καταψαιρω, ῥεω, επεσσυμαι.

Ερωή. impetus. 2 cessatio. 3. fuga.
χειρὸς ἑλοῦσ', αυτὰρ βελεων απερυκοι ερωήν. Δ. 542.
τυτθὸν απεπνευσαν· πολεμου δ' ου γιγνετ' ερωή. Π. 302.
ὡρμηθη δ' Ακαμαντος· ὁ δ' ουκ ὑπεμεινεν ερωήν. Ξ. 488.

1. De variis horum verborum significationibus, adeas Damm. c. 2196. &c. Liceat unum adhuc locum adducere, in quo seusus τοῦ, ἐρύσασθαι, rarior sit et obscurior: οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι-Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς κ. λ. Il. X. 351. i. e. "Si vel te auro "contra appenso liberare et redimere cupiat pater, tantum auri pondus "appendens contra, quantum est pondus corporis tui." Damm. c. 2199.

SYN. Ὁρμη, διωξις, αναφορα. πνοη, ἡσυχια, αναπαυσις, αποδρασις, φυγη, ῥεῦσις, αποχωρησις.—ισχυς.
EPITH. Αδαμαστος, αφυκτος, αγριος, δριμεῖα, κρυοεσσα, ἱμεροεσσα, πυροεσσα, παλιμπλαγκτος, πολυπικρος, πολυθουρος, πολυπτοιητος, πολυπλανης, στροφας. τροχαλη, ὑψιποτητος.
PHR. Γηγενεος—ολοιΐον οἶστρον ερωῆς. Proc.

Ερωμᾰνης, εος. ὁ ἡ. amorem usque ad insaniam efficiens.
*ενζευξασα βροτοὺς αχαλινωτοισιν αναγκαις,
και θηρῶν πολὺ φῦλον, ερωμανεων ὑπὸ φιλτρων. Orph. H. 54.
(*vulg.* ερωτομανῶν απὸ φ.)*
ὀττι πελε ξυνεριθος ερωμανεων οδυναων. Musæ. 11.
SYN. Δυσερως, ερωτικος.

Ερωμᾰνῐᾱ. amoris insania; perditus et insanus amor.
ὕβρις εμὴν ερεθει μᾶλλον ερωμανιην. Paul. Sil. *An.* iii. 79.
*πληρῶσαι θαλερῇ θυμὸν ερωμανιῃ. Rufin. *An.* ii. 391.*
SYN. Ερωτομανια, παραφροσυνη.

*Ερωμενη, ης. ἡ. amica.

Ερωμενιον, ου. το. scortulum. *dimin.* a præc. [205.*
ου μυρον, ου γλαφυρὸν γνούς ποτ' ερωμενιον. Antiphan. *An.* ii.

Ερως. amor.
ου γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ερως φρενας αμφεκαλυψεν. Γ. 442.
SYN. Αγαπη, επιθυμια, προθυμια, ποθος, παθος, λυσσα, μανια, ἱμερος, ευνοια, φιλοτης, φιλια.
EPITH. Ακαθεκτος, αμετρος, αφροντιστος, αφυκτος, αιθομενος, ακαματος, αναγωγιος, αγανος, αλγινοεις, θοῦρος, βαθυς, γλυκυς, δεινος, θερμος, ενθερμος, θρασυς, θηλυκρατης, ακορητος, αφυλακτος, ακιχητος, αυτοδιδακτος, μαλακος, μαργος, κοῦφος, κουφονοος, επαρσιος, κρυφιος, λοιμηρος, ἱμεροεις, ζυγιος, οὗλος, ὁμαλος, παντορεκτης, πολυανθης, παρθενικος, πυροεις, ακοιμητος, ατεκμαρτος, απαρηγορητος, αχορευτος, αγεραστος, σοφος, τελεσφορος, σχετλιος, ὑγρος, χθονιος. αλεγεινος.
PHR. Ὑποκαρδιον ἑλκος.—πνοιαὶ Αφροδιτης. Eur. [Ep.
—ψυχῆς σχολαζουσης παθος.—οιστροφορου Παφιης θεσμός. παρθενιον φιλτρον.—αθυρματα Ποντογενειης. Op.
—στεργηθρα φρενων. Orph. ποθων ιϋγγες. Nonn.
πορφυρος ιϋγξ. Lyc. γονῆς πρωτοσπορος αρχη. Nonn.
θελξινοων—μελιφρονα θεσμὸν ερωτων.
γλυκυπικρον θεσμὸν ερωτων. Mus. —μουσικον δ' αρα
Ερως διδασκει[2], κἀν αμουσος ῃ το πριν. Eur.
ου γὰρ ερως θεός εστι, παθος δ' αΐδηλον απαντων. Phocyl.
σχετλι' ερως, μεγα πῆμα, μεγα στυγος ανθρωποισι,
εκ σεθεν ουλομεναί τ' εριδες στοναχαί τε γοοι τε,
αλγεά τ' αλλ' επὶ τοῖσιν απειρονα τετρηχασι. Apoll.
μονον απαρηγορητον ανθρωποις ερως. Men.
*[κλεψας εκ στηθεων ἁπαλὰς φρενας. Archil. ερωτος πυριπνειοντας οἶστους. Mus. πυρσος ερωτων. ib. κραδιη παφλαζεν ανίκητου πυρος ὁρμῃ. ib. δι' αμον γαμον το θαλπος δυσπαραβουλοισι φρεσὶ, και διανοιαν μαινολιν κεντρον εχων αφυκτον. Æsch.]
Ερως γὰρ ανδρας ου μονους επερχεται,
ουδ' αὖ γυναῖκας, αλλὰ καὶ θεῶν ανω
ψυχὰς ταρασσει, κἀπὶ ποντον ερχεται·
καὶ τονδ' απειργειν ουδ' ὁ παγκρατὴς σθενει
Ζεὺς, αλλ' ὑπεικει καὶ θελων εγκλινεται. Eur. Phæd. *fr.*
παιδευμα δ' Ερως σοφιας, αρετῆς
πλεῖστον ὑπαρχει, και προσομιλεῖν
οὗτος ὁ δαιμων
παντων ἥδιστος εφυ θνητοῖς.
καὶ γὰρ αλυπον τερψιν τιν' εχων,
εις ελπιδ' αγει·
τοῖς δ' ατελεστοις τῶν τοῦδε πονων
μητε συνειην, χωρίς τ' αγριων
ναιοιμι τροπων.
το δ' ερᾶν προλεγω τοῖσι νεοισι
μηποτε φευγειν·
χρῆσθαι δ' ορθως, ὁταν ελθῃ. Eur. ap. Ath. l. xiii. p. 561.*

2. "Μουσικὸν διδάσκει, i. e. ποιητὴν ἀποδείκνυσι, poëtam reddit." Bentl. Ep. ad Mill. p. 12.

Ερως. Cupido, amoris Deus.
νῦν εγνων τὸν Ερωτα, βαρὺς θεός· ἦ ρα λεαινας
μασδον εθηλαξε, δρυμῷ τε μιν ετρεφε ματηρ. Theoc. 3. 15.

Ερitη. Αμηχανος, αργαλεος, ανιηρος, αινος, αερσιποτητος, ατηρης, αστεμφης, αδονητος, αμφιθαλης, ἁβροκομος, ἁβρος, ἁβροχιτων, αγρευτηρ, βροτολοιγος, βιημαχος, βιοσσοος, βαρυμηνις, δεινος, δριμυς, εντεχνητος, λιγυφθογγος, θειος, λαβρος, νυμφοκομος, απτολεμος, κλεπτης, κλυμενος, μαργος, μειδιοων, θελξιφρων, ἑκηβολος, δυσαντητος. εγρεκυδοιμος, πικρος, πτηνος, ευπτερυξ, τανυπτερος, ποικιλοπτερος, σεμνος, σκυλοχαρης, γλυκυδωρος, τοξευτηρ, τοξοβολος, τοξοτης, τοξοφορος, χρυσοκομης, χρυσυχαιτης, χρυσοπτερος. ηεροφοιτης, ὑγροκελευθος, ποντοπορος, απροσικτος, αδαμαστος, αιολομητις, αγρευτηρ, λαγωβολος, ελαφρονοος. Phr. Κυβερνητῆρα γενεθλης.—γαμοστολος ορνις ερωτων.—ευφροσυνης κηρυξ. Nonn. σωφροσυνης ὑβριστης. φρενοκλοπος, ληστης λογισμοῦ. Ep.
ανδρα γὰρ αιολομητις Ερως βελεεσσι δαμαζει,
και παλιν ανέρος ἑλκος ακεσσεται· οἶσι δ' ανασσει,
αυτὸς ὁ πανδαματωρ βουληφορος εστι βροτοῖσι. Mus.
—Κυθερειης κοῦρον θαλαμηπολον. Col.
σχετλι' Ερως, δολομητα, θεῶν καλλιστε μεν οσσοις
εισιδεειν, αλγιστε δ' ὁτε κραδιην οροθυνεις.—
οβριμ' Ερως, ποσος εσσι, ποση σεθεν απλετος αλκη; κ.λ. Opp.
—διφυῆ, περιωπεα, κυδρον Ερωτα,
Νυκτὸς αειγνητης πατέρα κλυτὸν— Orph.
ευδεις αγρυπνους επαγων θνητοῖσι μεριμνας.
εστι δ' ὁ παις γλυκυδακρυς, αειλαλος, ωκυς, αθαμβης,
σιμα γελῶν, πτεροεις, νῶτα φαρετροφορος. Ep.
πανδαματωρ, αδαμαστε, βιοσσοε, συγχρονε κοσμου.
ἁρμονιης κοσμοιο φερεσβιον ηνιοχῆα. Nonn.
Ερως δυναστα, σὺ κακὸν ανθρωποις μεγα. Cyr.
Ερως, Ερως, ὁ κατ' ομματων
σταζεις ποθον, εισαγων γλυκεῖαν
ψυχαῖς χαριν, οἷς επιστρατευσει—
ουτε γὰρ πυρὸς, ου-
τ' αστρων ὑπερτερον βελος,
οἷον τὸ τᾶς Αφροδιτας
ἱησιν εκ χερῶν Ερως ὁ Διὸς παῖς.—
Ερωτα δὲ τὸν τυραννον ανδρῶν—Τὸν τᾶς Αφροδιτας
φιλτατων θαλαμων—Κληδοῦχον, ου σεβιζομεν,
περθοντα και δια πασης
ιοντα συμφορᾶς-Θνατοῖς, ὁταν ελθη.— Hipp. 527. &c.
θελγει δ' Ερως, ᾧ μαινομενᾳ κραδιᾳ
πτανος εφορμασει, χρυσοφαης,
φυσιν ορεσκοων σκυλακων,—Ανδρας τε— ibid. 1269.
Ερως ανικατε μαχαν[1],
Ερως, ὁς εν κτημασι πιπτεις,
ὁς εν μαλακαῖς παρειαῖς
νεανιδος εννυχευεις. κ. λ. Soph. Ant. 795. (81. B.)
ὁ δ' αμφιθαλὴς Ερως χρυσοπτερος ἡνιας
ευθυνε παλιντονους, Ζηνὸς παροχος γαμων,
τῆς τ' ευδαιμονος Ἡρης. Aristoph.
τοιους, αγριε δαῖμον, εχεις πυροεντας οϊστοὺς,
πευκεδανους, μαλερους, φθισιφρυνας, οιστρηεντας,
τηκεδονα πνειοντας, αναλθεας.—κ. λ. Opp.
κικλησκω μεγαν, ἁγνον, ερασμιον, ἡδὺν Ερωτα
τοξαλκῆ, πτεροεντα, πυριδρομον, ευδρομον ὁρμῇ,
ευπαλαμον, διφυῆ, παντων κλῃῖδας εχοντα,
αιθέρος ουρανιου, ποντου, χθονὸς—κ. λ. Orph. H. 57.
πρεσβυτατόν τε και αυτοτελῆ πολυμητιν Ερωτα. ib.
εστι δ' ὁ παῖς περισαμος· εν εικοσι πᾶσι μαθοις νιν·
χρῶτα μὲν ου λευκος, πυρὶ δ' εικελος· ομματα δ' αυτοῦ
δριμυλα καὶ φλογοεντα. κακαὶ φρενες, ἁδὺ λαλημα, κ. λ.
—δολιον βρεφος, αγρια παισδει.—
και πτεροεις ὁσον ορνις εφιπταται αλλοτ' επ' αλλους
ανέρας ηδὲ γυναῖκας, επὶ σπλαγχνοις δε καθηται.
τοξον εχει μαλα βαιον, κ. λ.
ην δε λεγῃ, λαβε ταῦτα, χαριζομαι ὁσσα μοι ὁπλα·
μή τι θιγῃς, πλανα δῶρα, τὰ γὰρ πυρὶ παντα βεβαπται. Mosch.

Ερωτᾰριον. parvus Cupido.
καὶ τὸ παρεστηκὸς μικρὸν Ερωταριον. Philipp. *An.* ii. 222.

Ερωταω. interrogo.
*ου τοῦτ' ερωτῶ σ'· αλλ' ὁ τι καλλιστον μετρον
ἡγεῖ· ποτερα το τριμετρον, η το τετραμετρον; Nub. 641.*
Syn. Ανερωταω, διερωταω, επερωταω, ερομαι, ανακρινω, ἱκετευω, δεομαι, ευχομαι, παρακαλεω, ευθυνω, διαπυνθανομαι. [ελεγχω. Eur.]

Ερωτιάδες, *ων. αἱ. Nymphæ ita dictæ a fonte, cui nomen *Ερως.
Νυμφαι Ερωτιάδες λουτροχοεῦσιν ὑδωρ. Marian. *An.* ii. 513.

Ερωτῐδευς, εος, οῦς. ὁ. tenellus Amor; *q. d.* Amoris catulus. *Nam in his usurpantur Patronymica in δεύς.* Vid. Valck. ad Herod. lib. iii. §. 109.* Ερωτιδεῖς δε μικροὺς
οἱ μειζονες τρεφουσιν·
*οἱ δε τραφέντες ευθὺς
παλιν κυουσιν αλλους.* Anacr. 33.

Ερωτῐκος, Ερωτῠλος. amatorius. *Vid. Ep.* Leontii, *An.* iii. 106.
ευγνωμων, φιλομωσος, ερωτικος, εις ακρον ἁδύς. Theoc. 14. 61.
τουτους κολαζε, Κυπρι-Τουτους κολαζε, τεμνε,
(τί γὰρ φερω περισσως;)-Ερωτικως οδοντας. ib. 30. 36.
αλλά μοι αυτὸς αειδεν ερωτυλα, καί μ' εδιδασκε. Bion. 3. 10.
Syn. Εραστης.—φιλικος. επιθυμητικος.

Ερωτῐς. ἡ. amicula, scortillum.
τηναν τὰν κυανοφρυν ερωτιδα, τᾶς ποτ' εκνισθη; Theoc. 4. 59.

Ερωτῠγρᾰφος. scriptor carminis amatorii.
καὶ σπουδὰν, καί που μετρον ερωτογραφον. Meleag. 128.

Ερωτῠπλᾰνος. amorem fallens; ab amore avocans.
ακρὶ, μιτωσαμενη φθογγον ερωτοπλανον. ibid. 112.

Ερωτῠπλοεω. in amore versor.
ομμασι συμπειθει παντας ερωτοπλοεῖν. ibid. 69.

Ερωτοτοκος. amorem pariens.
θυμον ερωτοτοκοισι παραπλαγξας ενὶ μυθοις. Musæ. 159.

Ερωτῠτρόφος. ου. ὁ ἡ. amorem alens.
εν δέ οἱ ἱμερον ὦρσεν ερωτοτρόφος Κυθερεια. Orph. 871.

*Εσᾰθρεω. cerno, intueor.
κρανιον εν τριοδοισι κατοιχομενου τις εσαθρῶν. Ep. ἀδ. 462.

Εσαυγαζω. cum admiratione quadam intueor. [*An.* i. 250.*
εἶδος εσαυγαζων μοῦνον γλυκύ. τίς φθονος οσσων; Diotim.

Εσᾰχρι. *adv.* usque ad. Vid. Μεχρι.
*ἦρι δὲ νισσομενοισιν Αθω ανετελλε κολωνη
Θρηΐκιη, ἡ τοσσον αποπροθι Λῆμνον εοῦσαν,
ὁσσον ες ενδιόν κεν εὔστολος ὁλκας ανυσσαι,
ακροτατη κορυφῇ σκιαει* και εσαχρι Μυρινης. Apoll. 1. 601.

Εσηλῠσῐᾰ. introitus.
κρινων λουομενων καιρὸν εσηλυσιης. Macedon. *An.* iii. 119.

Εσθημα, Εσθος, Εσθης. vestimentum.
*επειτα ποιας ἡμερας δοκεῖς μ' αγειν,
ὁταν θρονοις Αιγισθον ενθακοῦντ' ιδω
τοῖσιν πατρῴοις; εισιδω δ' εσθηματα
φοροῦντ' εκεινῳ ταὐτὰ, καὶ παρεστιους
σπενδοντα λοιβὰς, ενθ' εκεῖνον ωλεσεν;* Soph. El. 266.
κυανεον, τοῦ δ' ουτι μελαντερον επλετο εσθος. Ω. 94.
εσθῆς τ' εν χηλοῖσιν, ἁλις τ' ευῶδες ελαιον. β. 339.
Syn. Αμπεχονη, εσθησις, πεπλον, φᾶρος, χιτων, ἱματιον, ενδυτον. Epith. Φοινικοβαπτον, καλον, λεπτουργες, πενθιμον, σακκινον, ὑφαντοδινητον.—φαεινη, ὑφαντη, μαλακη, αργυφης, πολυχρυσος, πορφυρεα, θεσπεσιος, τερμιοεσσα, πολυτιμητος, ποιμενια.
Phr. —Στολμος χρωτός. Eur.
ψυχραν ευδιανον φαρμακον αυρᾶν. Pind.
*—εσθὰς δ' αμφοτερόν μιν εχεν,
ἁτε Μαγνητων επιχωριος, ἁρ-
μοζοισα θαητοῖσι γυιοις, κ. λ. Pyth. 4. 140.*

Εσθῐω, Εσθω. comedo. 2. consumo.
τοὺς ἁμα σοι παντας πῦρ εσθιει· Ἑκτορα δ' ουτι. Ψ. 182.
—νυμφη δ' ετιθει πάρα πᾶσαν εδωδὴν,
εσθειν και πινειν, οἷα βροτοὶ ανδρες εδουσιν. ε. 197.
Syn. Κατεσθιω, συνεσθιω, εδομαι, επισιτιζομαι, καταδειπνεω, διατρωγω, δαινυμαι, βρωσκω.

---

1. Conjecit Hemsterh. Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν', quod recepit Brunckius. In seq. versu, conjecit Heathius γλήνεσι pro κτήμασι, cui profecto, me non adsentiente, suum κτήνεσι præponit Brunckius.

PHR. Νῦν δὴ καὶ σιτου πασαμην, καὶ αιθοπα οἶνον
λαυκανιης καθεηκα— Hom.
Δαματρος ακτᾶς δεμας ἀγνον ισχειν. Eur.

Εσθλός. bonus. 2. utilis. 3. peritus. 6. dives.
εσθλὸν δ' ουδέ τί πω εἶπας επος, ουδ' ετελεσσας. A. 108.
ηδ' ὅς κ' εσθλὸς εησι· κατὰ σφεας γὰρ μαχεονται. B. 366.
SYN. Αγαθος. ανδρεῖος, κρατερος.

Εσθλοδοτης. bonorum dator. φιλον εσθλοδοταν. Synes. 4.

Εσμός. examen apum. 2. copia quævis; multitudo. [1107.B.
ξυλλεγοντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὥσπερεὶ τἀνθρηνια. Vesp.
ἑσμὸς γυναικῶν ουτοσὶ θυραισιν[1] αὖ βοηθεῖ. Lysist. 353.
γαλακτος ἑσμοὺς εἶχον. εκ δὲ κισσινων. Bacch. 709.
SYN. Σμῆνος. 2. πλῆθος, οχλος, ευπορια.
SYN. Εὔπτερος, βαρυκαρδιος, δυσμαχος, εχεφρων, θεοφρων, συμπλοκος, δολοπλοκος, δηιος, θρασυς, λιθυσσοος, φιλοδορπιος, φιλεμπορος, κορυνηφορος, βομβητης, μεγαπληθης, αιολοφυλος, αλλοφυης, αφθογγος, αλητης, ἑτεροπτολις, θαλαμηπολος.

* Εσμοτοκος. ὁ ἡ. *epith.* apum. [*An.* ii. 133.*
θειης δ' εσμοτόκον χορὸν απλετον, εκ δὲ μελιχροῦ. Apollon.

Εσοπτρον. speculum.
λαβὼν εσοπτρον, αθρει-Κομας μὲν ουκετ' ουσας. Anac. 11. 3.
SYN. Ενοπτρον, κατοπτρον.
PHR. Οὖ χροὸς αντιτυποιο διαυγεῖ μαρτυρι χαλκῷ
μιμηλῆς εγελασσεν ες απνοον εἶδος οπωπῆς,
καλλος ἑὸν κρινουσα.—
καί ποτε χαλκὸν εχουσα διαυγέα τερπετο κουρη
καλλεος αντιτυποιο δικασπολον· αυτοματῳ δε
σιγαλεῳ κηρυκι τυπον πιστωσατο μορφῆς,
ψευδαλεον σκιοεντα δεμας κρινουσα κατοπτρῳ.
μιμηλην δ' εγελασσεν ες εικονα— Nonn.

Ἑσπερα[2]. vespera. 2. occidens.
—δὴ γὰρ μεμβλωκε μαλιστα
ἦμαρ· αταρ ταχα τοι ποτὶ ἑσπερα ῥιγιον εσται. ρ. 191.
SYN. Δειλη, δειελη, οψια, βουλυτος, ενη, ἑσπεριη.
PHR. Ηελιος μεν απωθεν ερεμνὴν δυετο γαῖαν,
Ἑσπεριος νεατας ὑπὲρ ακριας Αιθιοπηων.—
ἦμος δ' αγροθεν εἶσι φυτοσκαφος, ἤ τις αροτρευς
ασπασιως εις αὖλιν ἑὴν, δορποιο χατιζων. Apol.
ηέλιος δε θοῃσιν ἑλισσομενος περι δινῃς
δυσατ' ες Ωκεανοιο βαθὺν ῥοον, αντο δ' ηως. Cal.
[φεγγος αναστειλασα κατηϊεν ες δυσιν ηως. Mus.
—ὁποκ' ορταλιχοι μινυροι ποτι κοιτον ὁρωεν,
σεισαμενας πτερὰ ματρὸς επ' αιθαλοεντι πετευρῳ. Theoc.
ἑσπεριῃσιν (*sc.* ὡραις) ὅτ' ηελιος ζυγα κλινῃ. Opp.]

Ἑσπερη. Vid. Ερυθηϊς.

Ἑσπερίδες, Hesperi, fratris Atlantis, filiæ; de quibus multa, et discordia, mythologi et poëtæ.
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα[3] περην κλυτοῦ ωκεανοῖο
χρυσεα καλὰ μελουσι, φεροντά τε δενδρεα καρπόν. Hes. Θ. 215.
EPITH. Λιγυφωνοι.
PHR. Ἑσπεριδων δ' επὶ μηλοσπορον ακτὰν
*ανυσαιμι τᾶν Αοιδᾶν,
ἱν' ὁ ποντομεδων πορφυρεας λιμνης
ναυταις ουκ εθ' ὁδὸν νεμει, σεμνὸν
τερμονα κυρῶν ουρα-
νοῦ, τὸν Ατλας εχει·
κρῆναί τ' αμβροσιαι χεονται
Ζηνὸς μελαθρων παρὰ κοιταις,
ἱν' ολβιοδωρος αξει ζαθεᾶ
χθὼν ευδαιμονιαν θεοῖς. * Hippol. 742.

Ἑσπεριος, Ἑσπερος. vespertinus.
ἑσπεριος δ' αν επειτα, λοεσσαμενος ποταμοιο. Φ. 560.
τειρουσ' Ατλαντος, ὃς πρὸς ἑσπερους τοπους. Prom. 348.
SYN. Ἑσπερινος, εφεσπερος, δυτικος, δειελινος, οψιος, ακρονυχος.

* Ἑσπερις, ἴδος. ἡ. oppidum Libyæ, postea Berenice. Steph. in v. et in Βερενῖκαι.— *Hinc*

Ἑσπερῖτης, ejus oppidi incola, dictus etiam Ευεσπερῖτης. *Vid. Thucyd. L.* vii. *c.* 50. *Pausan.* iv. 26.
ὁ Λυκτιος Μενοιτας τα τοξα, ταῦτ' επειπὼν,
εθηκε. ΤΗ, κερας τοι διδωμι και φαρετρην, [*Blomf.**
Σαραπι, τους δ' οἴστοὺς εχουσιν Ἑσπερῖται. Callim. Ep. 38.

Ἑσπερος. Hesperus; vesper; stella Veneris.
οἷος δ' αστὴρ εἶσι μετ' αστράσι νυκτὸς αμολγῷ
Ἑσπερος, ὃς καλλιστος εν ουρανῷ ισταται αστήρ. X. 317.
EPITH. Μελας, χρυσεος, ἑωσφορος, φωσφορος, Κυθερηῖος αστήρ. [Call.
PHR. Λιποφεγγεος αγγελος ορφνης. Nonn. οὖλος εθειραις. αστὴρ ὡς αριδηλος αν' ουρανὸν αιγληεντα. Cal.
Ἑσπερε, τᾶς ερατᾶς χρυσεον φαος Αφρογενειας,
Ἑσπερε, κυανεας ἱερὸν, φιλε, νυκτὸς αγαλμα, κ. λ. Mosch. 7.
* immo Bion. xvi. Vid. Valcken.*
φεγγος αναστειλασα κατηϊεν ες δυσιν ηως·
εκ περατης δ' ανεφαινε βαθυσκιος Ἑσπερος αστήρ.—
ἦμος δ' ηελιος μὲν εδυ, ανὰ δ' ηλυθεν αστὴρ [4. 1629.
αυλιος (*vespertina*), ὅς τ' ανεπαυσεν οϊζυροὺς αροτῆρας. Apoll.

*Εσσενομαι. (*Ionice pro* σεύομαι: *quod deinde per sync. facit* ἔσσυμαι.) concitor; concito ipse me. *Damm. c.* 2208[4].
ελθέμεν, οφρα ταχιστα πυρὶ φλεγεθοιατο νεκρὸν,
ὑλη τ' εσσευοιτο καημεναι.— Ψ. 197.*

Εσσην[5], ῆνος. ὁ. rex.
οὔ σε θεῶν εσσῆνα παλοι θεσαν· *εργα δὲ χειρῶν,
σή τε Βιη, τό τε Καρτος, ὃ καὶ πελας εἵσαο διφρου.* Call. 1. 66.
SYN. Βασιλευς, (τῶν μελισσων.) ἡγεμων.

Εσσυμενως. *adv.* cum impetu. 2. studiose.
αντεσθ' εν πολεμῳ· ὡς εσσυμενως εμαχοντο. O. 698.
SYN. Σπουδαιως, ταχεως, προθυμως, επιστροφαδην, ηπειγμενως.

Ἑστηκω. **f.* ηξω. stare facio. *item*, sto, constituor.
ὡς δ' ὅτ' αν η κιχλαι τανυσιπτεροι, ηε πελειαι,
ἑρκει ενιπληξωσι,* τό θ' ἑστηκει[6] ενὶ θαμνῳ,
* αὖλιν εσιεμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδεξατο κοῖτος· * χ. 468.
SYN. Ἱσταμαι, διαμενω, εμμενω.

Ἑστια, Ἱστιη. focus. 2. domus. 3. ara. 4. asylum.
ἱστῖη[7] τ' Οδυσῆος αμυμονος, ἣν αφικανω. ξ. 159.
* επεὶ δὲ Τροια θ', Ἑκτορός τ' απολλυται
ψυχὴ,* πατρῷα θ' ἑστια κατεσκαφη. Hec. 22.

1. "*Foris.* adverbialiter." Br. in loc.

2. Fallitur vir doctissimus, et de vocis natura et quantitate. Ἕσπερος enim semper est adjectivum, et ubicunque pro substantivo poni videtur, ibi substantivum semper subintelligitur. Ἕσπερος, i.e. χρόνος: ἑσπέρα, i. e. ὥρα. In loco ex Odyssea citato, ποτὶ ἕσπερα ponitur pro πρὸς τὰ ἕσπερα μέρη τῆς ἡμέρας, ἢ καταστήματα, sicuti etiam recte statuit Dammius, (c. 698.) Alioqui neque sensus constabit neque metrum; finalis enim syllaba in ἑσπέρα, et in obliquis ejus casibus, semper producitur. ἔθηπτε, τριχίδων ἑσπέρᾱς ἐμπλήμενος. Aristoph. Eccles. 56. εἰς ἑσπέρᾱν ἥξοιμι— Plut. 998. Br.

3. "Duplici ratione hæc μῆλα a Veteribus explicantur. Alii existimant fuisse mala, vel poma quæ *citrea*, et ob colorem *aurea* dicta sunt: vel etiam *aurantia*, (Angl. *oranges*) quæ amara sunt aut dulcia, cum *citrea* sint acida.—" Alii e contrario τὰ μῆλα *oves* fuisse crediderunt. Vid. omn. eruditiss. *Clericum* ad Hesiodi l. c.

4. Sed meliora mihi videtur docere Heynius, qui in l. c. legit ὕλη τε σεύαιτο κ. e Flor. et Ald. 1. item ad P. 463. ὅτε σεύαιτο διώκειν. Vid. eum ad utrumqoe locum.

5. "Ἐσσὴν ex iis vocabulis est, quæ Eustathius Il. Γ. μονήρεις λέξεις vocat: quæ semel tantum ab aliquo auctore usurpatæ sunt. Ita Æschylus 'βαλῆνα, τὸν βασιλέα.' Unde et apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, 'ὄρος βαλιναῖον,' τουτέστι βασιλικόν. Ita Indica lingua δεῦνον regem significat. Unde et Δεύνυσον Bacchum dictum volunt ὅτι Νύσης ἐβασίλευσε." Vulcan. in l.

6. Citat h. l. Morellus, quasi ἑστήκει a themate ἑστήκω, profluxisset. Equidem cum Dammio pro plusq. perf. a στάω, vel ἵστημι, accipio, neque vero loco imperfecti poni existimo; sed potius diuturnitatem actionis jam perfectæ denotandam. Romani dicerent, *steterat*, vel *jamdudum stabat*. Mecum Dammius facit, c. 2248. qui etiam, c. 2251. exemplum v. ἑστήκω profert, de quo dubitari non potest.
ὧδε θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται. Lysist. 634.
Quoniam vero Spondeus iste in quinta sede Trochaicum inquinat, Brunckius in Addendis medelam adhibet, οὖν μοι, aut ἄρ' ἔμοι. Posterius arridet Hermanno, *de Metr. p.* 117.

7. Olim forsan scribebatur, ἱστῖεη. Vid. not. ad v. Απαιδια.

SYN. Εσχαρα, εσχαρεων, παρεστια, πυροδαισιον. οικια. βωμιος. EPITH. Πανοϊζυς, μακαιρα. [πυθομαντις. Soph.]

'Εστια, *ας. ἡ, et *Ion.* 'Ιστιη. Vesta. Vid. ad v. Αἰδιος.
καὶ τὰν βῶν εφαγεν, τὰν 'Εστιᾳ ετρεφε ματηρ. Call. 6. 109.
'Ιστιη ευδυνατοιο Κρονου θυγατερ, βασιλεια,
ἣ μεσον οἰκον εχεις πυρὸς αεναοιο μεγιστου—
αἰδιη, πολυμορφε, ποθεινοτατη, χλοομορφε,
μειδιοωσα, μακαιρα,—κ. λ. Orph. H. 83.
† αλλ' ουτε πολλὰ τραυματ' εν στερνοις λαβὼν
θνησκει τις, ει μὴ τερμα συντρεχοι βιου.
ουτ' εν στεγῃ τις ἡμενος παρ' ἑστιᾳ
φευγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μορον. Æsch.

'Εστιᾱμα, 'Εστιᾱσις. epulum.
τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιαματα
απιστα κρινω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾷ. Iph. T. 388.
ἡ δ' ἑστιασις, ισχαδες, και στεμφυλα. Alex. ap. Athen. 1. 4.
SYN. Δαιτη.—προσκλησις, προκλησις, επαγωγη.

'Εστιαω. domo excipio. 2. agito convivia. 3. oblecto.
καὶ νυν εγὼ μὲν εν δομοισιν ἑστιῶ
ξενον, πανοῦργον κλῶπα, καὶ λῃστήν τινα. Alcest. 768.
SYN. Ενεστιαω, συνεστιαω, ευωχεω, δαινυμι. τρεφω. ευφραινω. αριστοποιῶ.

'Εστιοῦχος. ὁ ἡ. tutelaris.
Δημητερ, ἑστιοῦχ' Ελευσῖνος χθονός. Eur. Supp. 1.

'Εστιωτις, ῐδος. ἡ. γενοιτ' επουρος ἑστιωτις αυρα,
ἤ τίς μ' αποικισειεν εκ τοπων,— Trach. 955.

'Εστωρ. clavus temonis.
—επὶ δε κρικον ἑστορι βαλλον. Ω. 272. (*al.* ἐκτορι, οἷον εχετορι.)
EXP. Πασσαλισκος. Et. Ma. σφην, γομφος, εμβολος, στυλος.

Εσυστερον. *adv.* postea. Vid. Εισαῦθις. [Hes.
ποσσα μὲν ἁ Καδμηῒς εσυστερον εμπυρα καυσεῖ. Call. 5. 107.

Εσχᾰρᾱ, Εσχᾰρεων. focus. 2. ara.
ὁσσαι μεν Τρωων πυρὸς εσχαραι, οἷσιν αναγκη. Κ. 418.
ἡ μὲν επ' εσχαρῃ ἧστο σὺν αμφιπολοισι γυναιξίν. ζ. 52.
οισετε πῦρ ὅτι θᾶσσον απ' εσχαρεῶνος ἑλόντες. Theoc. 24. 48.
πυρὸς γεφυραν, εσχαρην κρεηδόκον. Philipp. *An.* ii. 215.
SYN. Εσχαρις, εσχαριον, ἑστια. ανθρακιον. ταρρίον. ῥυπος. μαγειρικον εργαλεῖον.

Εσχᾰριος. ad focum pertinens. [23.
ηριπεν εσχαριου λαβρὸν επ' ἆσθμα πυρός. Antip. Sid. *An.* ii.

Εσχᾰτῐᾱ. finis, extremitas. 2. solitudo.
ᾆμος δ' αντελλοντι Πελειάδες, εσχατιαὶ δὲ
αρνα νεον βοσκοντι, τετραμμενω ειαρος ηδη. Theoc. 13. 25.
μεχρι πρὸς εσχατιὰς πολυπιδακος ακρωρειης. ib. 25. 31.
ναῖον δ' εσχατιὴν Φθιης, Δολοπεσσιν ανασσων. Ι. 480.
SYN. Ακρον, το εσχατον, ὑστατον, περας.—χωριον. αγρος, η το εσχατον τοῦ αγρου.—ερημια, τελευταια.

Εσχᾰτιος, Εσχᾰτος. ultimus. [*An.* iii. 14.
ες ποσιν αθρησασα παρ' εσχατιης λινα μοιρης. Joan. Barbuc.
ηδ' επ' Αχιλλῆος, τοί ῥ' εσχατα νῆας εἶσας-Ειρυσαν—Θ. 225.
SYN. Εξωτατος, ακροτατος, ὑστατος, πανυστατος, πυματος, νειατος, κατωτατος. ταπεινοτατος, τελευταῖος.

Εσχᾰτοεις. postremus.
—Ανθηδονά τ' εσχατοεσσαν. Β. 508. (*al. rectius*, εσχατοωσαν.)

Εσχατιαω, *potius* Εσχαταω. in extrema parte sum.
ελθεῖν; ει τινα που δηΐων ἑλοι εσχατοωντα. Κ. 206.
SYN. Εσχατευω, εσχατιζω, ὑπολειπομαι, πλαναομαι.

Εσχᾰτως. *adv.* extreme. 2. summe.
—φοβοῦμαι σ' εσχατως. Menand.
SYN. Ακρως. ὑστατως. ὑπερβαλλοντως.

Εσωθε, Εσωθεν. *adv.* intra.
εσωθε ναου τοῦδ' απηγκαλισμενη. Heracl. 42.
* δροσερων εσωθεν αντρων. Cycl. 514.*
SYN. Εσω, εισω, εντος.

*Εταζω. quæro, scrutor. [*An.* ii. 103.*
ην δ' εμὲ Μουσαων ετασης χαριν, ὧν αφ' ἑκαστης. Tull. Laur.

'Εταιρα, 'Ετᾰρα. comes. 2. amica.
θεσπεσιη εχε Φυζα, Φοβου κρυοεντος ἑταιρη. Ι. 2.
Αρεος ανδροφονοιο κασιγνητη, ἑταρη τε. Δ. 441.
*τὴν Κιρκην οὔ φημι, καθὼς ειρηκεν 'Ομηρος,
αντ' ανδρῶν ποιεῖν η συας, ηὲ λυκους,
τοὺς αυτῇ προσιόντας*. εταιρα δ' οὖσα πανοῦργος,
*τοὺς δελεασθέντας πτωχοτατους εποιει. Pallad. *An.* ii. 430.*
SYN. Συνεργος, φιλη, γνωτη. 2. ἑταιρις, ἑταιριστρια, χαμεταιρα, χαμεταιρις, χαμαιτυπη, κασαλβας, μαχλας, πορνη, βασσαρα, εμπελατειρα.
EPITH. Λιγυφωνος. φιλη, ἡλιξ, οιετης, θυμηρης, ευπατερεια. 2. μισθοφορος. Vid. Μαχλας.

'Εταιρειᾰ, 'Εταιρῐᾱ. societas. 2. factio.
θεντο μετ' αλληλοισιν ἑταιρειην μυε δοιω. Suid.
βροτῶν απιστος εσθ' ἑταιριας λιμην. Aj. 692.
—ἑταιριαν σεβων. Orest. 1077. *Sed Porson. *dedit* ἑταιρείαν.*
SYN. 'Εταιρησις, συσσιτια, συμμαχια, κοινωνια. φιλια. ὁμονοια.—ταγμα. μαχλοσυνη.

'Εταιρειος. sodalitius. 2. meretricius.
ὡς παρος ὠριζεσκον ἑταιρειῃ φιλοτητι. Hom. Merc. 58.
SYN. 'Εταιριος, ἑταιρικος, ἑταιρηϊος. πορνικος.

'Εταιρεω. prostituo me. *præt. part.* ηταιρηκως. Arist. Pac. 11.
SYN. Καταπορνευω.—εμπορευομαι.

'Εταιριζω. 'Εταριζω, 'Εταριζομαι. sodalem reddo; sodalis fio.
—σοὶ γάρ τε μαλιστά γε φιλτατόν εστιν
ανδρὶ ἑταιρισσαι,— Ω. 335.
ἤ τινά που Τρωων ἑταρισσαιτο μεγαθυμων. Ν. 456.
SYN. Προσεταιριζω, συνεταιροῦμαι, συνοικειοω. βοηθεω. συνεργεω.

'Εταιρῐς, ῐδος. ἡ. id. quod 'Εταιρα.
* αἱ τρεῖς ασταὶ εσαν καὶ εταιρίδες· αλλὰ τυχοῦσαι
Κυπριδος ευκταιης, νῦν ἑνός εισι μια. Antip. Thess. *An.* ii. 114.*
EPITH. Επιμισθις, πολυκοινος, μουσῳδος, σοβαρα.

'Εταῖρος, 'Ετᾰρος. sodalis. 2. discipulus. 3. adjutor.
χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' αμφ' αυτὸν ἑταῖροι. Β. 417.
οψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ανὴρ ιδεν οφθαλμοῖσιν. Ρ. 466.
—πολλοί τε καὶ εσθλοὶ-Λαοὶ ἕποντ' ἑταροι,— Ν. 709.
SYN. Συζυγος, συμμαχος, συσσῖτος, συμπρακτωρ, κοινωνος, φιλος, εθας, ετης, συνεριθος, συνεργος, [συνθᾱκος, συγκῡνᾱγος. Eur.] θεραπων, γνωστος, ευμενετης, ενοικος, οικεῖος, επιτηδειος, εραστης, παρανυμφος, ὁμοσπονδος, πηος.—ιδιος.
EPITH. Δῖος, εριηρ, ενηης, πιστος, ὑπερθυμος, κακος, φιλος, φιλοστοργος, θαλασσοπονος, συνδορπος, ὁμωροφιος, τετιμενος, ευκνημις, πατρωϊος, αεκων, απημων, αμιτροχιτων, επαρτης, αγχεμαχος, αντιθεος, λυγρὸς, ιφθιμος. *PHR. Πολυφιλος ἑπετας. Pind.

Εταιροσῡνος. voluptatis infamis minister.
αλλα μὲν ἦν θεραπων, αλλα δ' ἑταιροσυνος. Strato, *An.* ii. 378.*

Ετειᾰ. *adv.* quotannis.
λοιβαῖσι καὶ θυσθλοισι Παρθενοπην βοῶν
ετεια κυδανοῦσιν, οιωνὸν θεάν. Lyc. 721.
SYN. Αμφιετει, αμφιετες, ανα παν ετος, κατ' ετος, παρ' ετος ἑκαστον, ὁσα ετη, προς ετη.

Ετειος. annuus, anniversarius.
*θεοὺς μὲν αιτῶ τῶνδ' απαλλαγὴν πονων,
φρουρας ετειας μῆχος, (*remedium vel levamen*)*— Agam. 1.
SYN. Επετειος, ετησιος.—αυτοετης.

Ετεοκληειος. *adject.* a sequ.
δαινυμενους κατὰ δῶμα βιης Ετεοκληειης. Δ. 386.

Ετεοκλῆς. alter e duobus Œdipi filiis.
ανθ' ὧν μ' Ετεοκλῆς, ὢν φυσει νεωτερος,
γῆς εξεωσεν,— Œd. C. 1360. (1296. B.)

Ετεοκλος. unus e septem ducibus adversus Thebas.
—τριτος δ' Ετεοκλος Αργεῖος γενος. ib. 1381. (16.)

Ετεον. *adv.* vere. Vid. Ετυμως.
ει ετεὸν Καλχας μαντευεται, ηὲ καὶ ουκί. Β. 300.

Ετεοκρητες. οἱ. vere Cretenses, *i. e.* verâ et intemeratâ stirpe Cr.
εν δ' Ετεοκρητες μεγαλητορες— τ. 176.

'Ετεραλκης. qui alteri parti adest. *item*, dubius, anceps.
ἢ ἵνα δη Δαναοῖσι μαχης ἑτεραλκεα νικην. Η. 26.
Αρης ἑτεραλκης. Pers. 956.
SYN. 'Ετερορρεπης, ἑτεροκλινης.—νικηφορος.

Ετερειδης, εος. ὁ ἡ. specie diversus.
πολλάκι δ' εν φαεεσσιν αλην ετερειδέα λευσσων. Nic. Al. 84.

'Ετερημερος. qui alternis diebus aliquid facit, &c.
αλλοτε μεν ζωουσ' ἑτερημεροι, αλλοτε δ' αὖτε
τεθνᾶσιν,— λ. 302.

'Ετερόγναθος ἵππος, ὁ σκληρόστομος· εἶν, ὁ ταῖς γνάθοις ὡς μὴ ἰδίαις χρώμενος· ἢ ὁ ἄπληστος, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Et. Ma.
*'Ετερόζηλος, ου. ὁ ἡ. qui alio studio ducitur.
τῶν ἑτεροζήλων. ηλπισα τουτ' ἂν εγώ; Lucill. *An.* ii. 318.*
'Ετεροζήλως. *adv.* alieno animo.
ὦ πεπον, ὡς ἑτεροζηλως διεδασσαο μοιραν. Hes. θ. 544.
'Ετεροζῠγος. statera in alteram partem inclinans.
σταθμον μη κρουειν ἑτεροζυγον, αλλ' ισον ἑλκειν. Phocyl. 13.
'Ετερŏπλᾰνὴς, *έος. ὁ ἡ. huc illuc errans.
—μογις δέ γε μυρί' επιπλὰς
ημασιν εν πολεεσσιν ακροσφαλὲς ιχνος ιηλαι
ασφαλεως, ποιητὸν* εχων ἑτεροπλανὲς οθμα. Nic. Al. 241.
'Ετεροπνοος. alternatim flans. *Vid. Barnes. in l. c.*
ἑτεροπνοοις εν αυλοῖς. Anac. 49. 6.
*'Ετεροπορπος. ἡ. ex altero humero fibulata.
εσκεν ὀτ' αζωστος χἀτεροπορπος ετι. Call. *fr.* 225. Bent.
'Ετεροπτολῖς, ὁ ἡ. alienigena; peregrinus.
αιτ' αστοὶ τελεθοντ', αιθ' ἑτεροπτολιες. Erinn. *An.* i. 58.*
'Ετεροῤῥεπης, 'Ετεροῤῥοπος. in alteram partem inclinans.
—ταδ' επισκοπεῖ-Ζευς ἑτεροῤῥεπης.—Æsch. Supp. 408.
—φερομεν δε θεῶν ἑτερυῤῥοπα δῶρα-Αφραδεῖ κραδιῃ. Rhian.
Syn. 'Ετεροκλινης, ἑτεραλκης. καταῤῥεπης. [*An.* i. 479.
'Ετερος. alter. 2. alteruter. 3. diversus.
αμφω αφ' ἡμειων, ει γοῦν ἑτερός γε φυγῃσιν. E. 258.
αμφοτερον, νεκυάς τ' αγέμεν, ἑτεροι δε μεθ' ὑλην. H. 418.
Syn. Αλλος, αλλοῖος, ἑτερουσιος.—ὁ μεν, ὁ δε, ὁ δε τις.
'Ετερŏτροπος. alius modi; diversus.
ταχα δε σε μεταβαλοῦσ'
επὶ κακὸν ἑτεροτροπον-Επεχει τις τυχη. Thesm. 723. B.
'Ετερŏφρων. aliter sentiens; desipiens.
ὡς ειπὼν εκελευσεν αγειν ἑτεροφρονα κουρην
κευθμὸν εσω θαλαμοιο,— Tryph. 439.
Syn. Αφρων.—ἑτερογνωμων.
'Ετεροφωνος, 'Ετεροφθογγος. aliam edens vocem.
πολιν δοριπονον μὴ προδῶθ'
ἑτερυφωνῳ στρατῷ. Sept. Th. 176.
ζωων ἑτεροφθογγων. Synes. 3.
Syn. Αλλογλωσσος, αλλοφωνος. ασυμφωνος.
'Ετερῠχροος, *contr.* 'Ετεροχρους. discolor, versicolor.
—νεποδων ἑτεροχροον αγρην. Nonn.
'Ετερωθεν, 'Ετερωθε, 'Ετερωσε. *adv.* diversa ex parte.
Ατρειδης δ' ἑτερωθεν εμηνιε· τοῖσι δὲ Νεστωρ. A. 247.
ῥιγησειν πολεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτερωθι πυθηαι. E. 351.
βεβληκει βουβῶνα, νεκυν ἑτερωσ' ερυοντα. Δ. 492.
Syn. Αλλοσε, αλλαχοσε, αλλαχοθεν, αλλῃ. αλλοθι. εκ τοῦ εναντιου. εξ εναντιας.
*'Ετερως. *adv.* aliter, secus.
μουσικός. ουχ ἑτερως τὶς ερεῖ. σοφιῃ δ' επὶ τῇδε. Theoc. Ep. 10.*
Ετεωνεύς. Nom. Pr.
στῆσαν· ὁ δὲ προμολὼν ιδετο κρειων Ετεωνεὺς,
οτρηρὸς θεραπων Μενελαου κυδαλιμοιο. δ. 22.
αγχιμολόν δέ οἱ ἦλθε Βοηθοιδης Ετεωνεύς. ο. 95.
Ετεωνὸς, οῦ. ἡ. oppidum Bœotiæ.
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολυκνημόν τ' Ετεωνόν. B. 497.
Ετης. socius. 2. civis.
ἦ μὲν πολλὰ εται καὶ ανεψιοὶ αμφὶς εόντες, I. 460.
Syn. 'Εταῖρος.—πολιτης.
*Ετησῖαι, *sc.* αὖραι. venti anniversarii, qui circa decimum vel duodecimum diem ab ortu caniculæ spirare solent.
ἱερά τ' εὖ ἐρρεξεν εν ουρεσιν αστέρι κεινῳ
Σειριῳ, αυτῷ τε Κρονιδῃ Διΐ. τοῖο δ' ἐκητι
γαῖαν επιψυχουσιν ετησιαι εκ Διὸς αὖραι
ηματα τεσσαρακοντα· Κεῳ δ' ετι νῦν ἱερῆες
αντολεων προπαροιθε Κυνὸς ῥεζουσι θυηλάς. Apoll. 2. 523.*
Ετησιος. anniversarius.
σὺ μὲν, φιλη χελιδων,-Ετησιη μολοῦσα,
θερει πλεκεις καλιην. Anac. 33. 1.
Syn. Επετησιος. ετειος, ενιαυσιος.
Ετητῠμια. veritas. Vid. Αληθεια.
μαρτυς ετητυμιης πανθελγεος ανδρασιν ειην. Nonn.

Ετητῠμον. *adverbial.* vere, revera.
τῇ σ' οἴω κατανεῦσαι ετητυμον, ὡς Αχιλῆα. A. 558.
Ετητυμος. verus, verax. Vid. Αληθης.
'Εκτορος· ου γαρ οἵ τις ετητυμος αγγελος ελθών. X. 438.
Ετητῠμως. *adv.* vere.
απὸ φροντιδος αχθος
χρὴ βαλεῖν ετητυμως. Agam. 168.
Ετι. *adv.* adhuc. 2. amplius. 3. quinetiam. 4. jam nunc.
τουνεκ' αρ' αλγε' εδωκεν 'Εκηβολος, ηδ' ετι δωσει. A. 96.
μή μ' ετι νῦν κατερυκε, λιλαιομενόν περ ὁδοῖο. α. 315.
Syn. Εις ετι, ετι μεν, ετι και νῦν, προσετι, μεχρι νῦν, ἑως.—πλεον.—εισαῦθις.
'Ετνηρῠσις, εως. ἡ. trulla, qua puls hauritur. *Ang.* ladle.
ὦ μῆτερ, ανάδος δεῦρο τὴν ετνηρυσιν,
ἱν' ετνος καταχεω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ. Acharn. 245.
Syn. Ζωμαρυστρον. δοιδυξ, ζωμηρυσις.
'Ετνος. το. puls e leguminibus elixis. Vid. ad v. præc.
Syn. Αθαρα. οσπριον.
Ετοιμαζω, Ετοιμαζομαι. paro.
αυτὰρ εμοὶ γερας αυτιχ' ἑτοιμασατ', οφρα μὴ οἶος
Αργειων αγεραστος εω· επεὶ ουδὲ εοικε. A. 118.
Syn. Προετοιμαζω, σχεδιαζω, ευτρεπιζω, κατασκευαζω, προκαθιστημι.
Ετοιμολογος. —ψεῦδος ἑτοιμολογον—Nonn.
'Ετοιμος. promtus, paratus.
αυτίκα γάρ τοι επειτα μεθ' 'Εκτορα ποτμος ἑτοῖμος. Σ. 96.
Syn. Επαρτης, προχειρος.—προθυμος, μεμαως, εθελουργος, ταχυς, ευτροπος, ευχερης.
*'Ετοιμοτόμος, ου. ὁ. ἡ. ad cædendum paratus.
φεισασθε, δμωων χεῖρες ἑτοιμοτόμοι. Antip. Thess. *An.* ii. 119.
Ετος. *adv.* frustra, temere; sine caussa.
ουκ ετος αρ' ὡς εμ' ἦλθεν ουδεπωποτε. Plut. 404.*
Ετος. annus. Vid. Ενιαυτος.
ηδη γαρ νῦν μοι τοδε εικοστον ετος εστιν. Ω. 765.
ἑπτα σχεδόν τι καρπιμους ετῶν κυκλους. Hel. 111.
Epith. Αμβολιεργον, πολυπλαγκτον, λιπαρον.
Ετῠμηγορος, ου. ὁ ἡ. veridicus.
πεμπε δ' επὶ πραπιδεσσιν εμαῖς ετυμηγορον αυδήν. Orph. 4.
Syn. Αληθοεπης, ευθυγλωσσος, ετυμοθροος.
Ετῠμος. verus. Vid. Αληθης.
ψευσομαι, η ετυμον ερεω; κελεται δέ με θυμός. K. 534.
Ετῠμως. id. qu. Ετητυμως.
πρὶν ετυμως ιδω τὸν 'Ελενας φονον. Orest. 1351.
Syn. Ετεον, ετυμον, ετητυμως, αληθινως. αληθῶς, ατεχνως, ατρεκεως, ατρεκῶς, νημερτες, νημερτεως, νητρεκῶς, οντως, αδιαψευστως.
Ετωσῖᾰ. *neut. adj.* pro *adv.* frustra.
*και Μοισᾶν ορνιχες, ὁσοι ποτι Χῖον αοιδον
αντια κοκκυσδοντες,* ετωσια μοχθιζοντι. Theoc. 7. 48.
Syn. Ματην, φρουδως, μαψιδιως, αυτως. ετος.
Ετωσιος. inanis, cassus, inutilis.
—εκ δέ μοι εγχος
ηΐχθη παλαμηφιν ετωσιον, ουδ' εβαλόν μιν. Γ. 368.
Syn. Ματαιος, αχρηστος. ανηνυτος, απρακτος.
Ετωσιοεργος, ου. ὁ. laboris fugitans.
ου γὰρ ετωσιοεργος ανὴρ πιμπλησι καλιην. Hes. ε. 409.
Syn. Αεργος, αμβολιεργος, φυγεργος. αδρανης.
Εὖ. *adv.* bene. 2. facile. 3. rite. 4. pulcre. 5. feliciter.
εκπερσαι Πριαμοιο πολιν, εὖ δ' οικαδ' ἱκεσθαι. A. 19.
Syn. Καλῶς, ορθῶς, χρησιμως, ευτονως, ισχυρῶς.
Ευα. Eva. —τουτῳ εποιησατο Ευαν αγητην
κουριδιην αλοχον· ἣν δὴ πορεν εν Παραδεισῳ
τουτῳ συνναιειν.— Sibyl. l. 1.
Ευαγγελιζομαι, Ευαγγελιζω. læta nuncio.
ευαγγελισασθαι πρῶτον ὑμῖν βουλομαι. Equit. 640.
Syn. Αγγελλω.
Ευαγγελιον. lætus nuncius. 2. præmium quod nuncio læto datur.
ὡς νεῖται Οδυσεύς· ευαγγελιόν δε μοι εστω. ξ. 152.
—απορρητων ευαγγελιων ὑποφητης. Scip.
Exp. Αγαθῆς αγγελιας δῶρον.—κηρυγμα, μηνυμα.

Phr. Δεσποινα, μυθους σοί τε συντομωτατους
κλυειν, εμοί τε τῷδε καλλιστους φερω. Heracl. 784.

Εὐαγγελος. qui fausta annunciat.
ευαγγελοι γενοισθε, πραξαντες καλῶς. Med. 975.
ευαγγελος μεν, ὥσπερ ἡ παροιμια,
Ἑως γενοιτο μητρὸς ευφρονης πάρα. Agam. 273.

Ευαγεω, sanctus sum.
αυτὸς δ' ευαγεοιμι, καὶ ευαγεεσσιν ἄδοιμι. Theoc. 26. 30.
Syn. Ἁγνευω, καθαρευω, ἁγιστευω. ευσεβεω.

Ευᾰγεως. *adv.* sancte, pure.
εναγεως ἱερῷ ανὰ διπλοα μηρια βωμῷ-Καῖον.— Ap. 2. 701.
Syn. Ἁγιως, ὁσιως, καθαρῶς, ἁγνῶς.

Ευᾰγης. sanctus. 2. agilis. 3. secundus.
εσσεται. ευαγεων δε και ευαγεεσσι μελοιμην. Call. 4. 98.
Syn. Ἁγνος, καθαρος, ὁσιος, ευσεβης, ἁγιος.

Ευαγητος. clarus, mobilis.
δροσεραν φυσιν ευαγητον[1]. Nub. 276.
Exp. Πανταχοῦ φερομενην, η λαμπραν.

Ευαγκᾰλος. facilis portatu.
*ἑστηκε (*sc.* Atlas), κιον' ουρανοῦ τε καὶ χθονὸς
ωμοις ερειδων,* αχθος ουκ ευαγκαλον. Prom. 349.
Syn. Ευφορητος, ανασχετος.

Ευαγκεια. convallis. —Ερυσιχθονα δ' ηλασε καπρος
Πινδω αν' ευαγκειαν,— Call. 6. 83.

Ευαγκης. leniter declivis. ἅλικας δ' ελθόντας οικοι
τε κρατει Νισου τ' εν ευαγ-
κεῖ λοφῳ.— Nem. 5. 83.

*Ευαγρεσια, ας. ἡ. idem quod Ευαγρια.
κ' αἴ τις ανὴρ αιτεῖτ' ευαγρεσιαν τε καὶ ολβον,
εξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δικτυα κεινῳ αροτρα,
σφαζων ακρονυχος ταυτη θεῷ ἱερὸν ιχθῦν,
ὃν ΛΕΥΚΟΝ καλεουσιν, ὁ γὰρ φιαρωτατος αλλων,
καί κε λινα στησαιτο, καὶ εξερυσαιτο θαλασσας
εμπλεα.— Theocr. Βερενικης *fr.* Anal. I. p. 333. *Br.**

Ευᾰγορη. una Nereïdum.
Λειαγορη τε, και Ευαγορη, και Λαομεδεια. Hes. θ. 257.

Ευᾱγορια. fausta precatio.
σὺν τ' ευαγοριᾳ, σύν τ' ευγμασι, σύν τ' ολολυγαῖς. Call. 5. 139.
Syn. Επιχαρμα, φιλοφροσυνη.

Ευᾰγρεω. in captura sum felix. 2. prædæ copiam habeo.
καί σφι δὸς ευαγρεῖν ἠέρα, γαῖαν, ὕδωρ. Jul. Ægypt. *An.* ii. 495.

Ευᾰγρῐᾱ. ἡ. felicitas in captura.
ανθ' ὧν ευαγριην *τῷ μὲν χθονὸς, ᾧ δὲ διδοιης
εξ ἁλὸς, ᾧ δὲ νεμοις ηέρος ωφελιην. Alph. *An.* ii. 128.*

Ευᾰγρος. felix in captura. επινικιῳ σθενει τὸν
εναγρον τελειῶσαι δὴ λοχον. Œd. C. 1145. (1088. B.)
Syn. Εναλωτος, ευλαβης, ἁλωσιμος.

*Ευᾰγων, ῶνος. ὁ ἡ. bene in certamine versans.
ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-
τρωων πολυγνωτον γενος ὑμετερων,
ευαγων τιμὰ Χαριτεσσί τε καὶ
σὺν Τυνδαριδαις θαμάκις. Nem. 10. 69. *ubi vid. Heyn.*

Ευᾰδᾰ. placui. *Ab* ἥδω, delecto, *perfect. med. deberet esse* ἧδα, *per dissolutionem* ἔαδα, *et Æolice interserto* υ *et mutato spiritu*, εὔαδα. *Sed* ἑάδα *penult. longa: utrum ictu tantum metrico ab* ευᾰδα *discrepans, viderint eruditi.*[2]
αλλ' επιδημευεις. ὡς γάρ νύ τοι ευᾶδε θυμῷ. π. 28.
οἷς πλεον αρτεμιης ευᾰδεν ειλαπινη. Agath. *An.* iii. 52.
ὣς φατο· τοῖσι δε πᾶσιν εαδότα μῦθον εειπεν. I. 173.
πολλοί μ' εμνωοντο, νοον δ' εμὸν ουτις εᾶδε. Theoc. 27. 22.

Ευαδνη. uxor Capanei.
κλεινήν τ' αλοχον τοῦ καταφθιμενου[3]
τοῦδε κεραυνῷ πελας Ευαδνην,
ἣν Ἶφις αναξ παῖδα φυτευει. Eur. Supp. 984.*

Ευαζω, Ευαζομαι, Ευϊαζω. Euan clamo.
αβροτων επεων ευαζοντων— Antig. 1149. (34. B.)
τὸν βακχιον ευαζομενα θεόν. Bacch. 67.
μακαριος, ὃς ευϊαζει
βοτρυων φιλαισι πηγαῖς, κ. λ. Cycl. 493.
Syn. Ανευαζω, επευαζω, ὑμνεω. θρηνεω. επιφθεγγομαι.

Ευᾶης.[4] salubriter spirans. 2. qui bene a ventis perflatur.
χωρῳ εν ευαεῖ, και εὐτροχαλῳ εν αλωῇ. Hes. ε. 597.
ναυταις ευαεῖς ανεμων
πεμποντες Διόθεν πνοάς. Helen. 1520.*
Syn. Πνεμοεις, ὑπηνεμιος. ευπνοος, ευανεμος.

Ευαθλος. bene certans. [p. 25.
ματέρες ευαθλων γεραων φρενες, ου κρατος ἥβης. *Anal.* iii.
*θαλλοντος ανδρῶν ὡς ὅτε συμποσιου,
δευτερον κρατῆρα μοισαιων μελεων
κιρναμεν* Λαμπωνος ευα-θλου γενεᾶς ὕπερ.— Isthm. 6. 1.

Ευαιμων, Ευαιμονιδης. Vid. Ευρυπυλος.

Ευάινητος. laude dignissimus.
*εξ Απολλωνος δὲ, φορ-μικτὰς, αοιδᾶν πατὴρ
εμολεν,* ευαινητος Ορφεύς. Pyth. 4. 313.

Ευαιων. Nom. Pr.
μετὰ τοῦτον Ευαιων ὁ δεξιωτατος
*παρῆλθε γυμνὸς, ὡς εδοκει τοῖς πλειοσιν·
αυτός γε μεντ' οὔφασκεν[5] ἱματιον εχειν,
κἄπειτ' ελεξε δημοτικωτατους λογους.* Eccles. 408.

Ευαιων. felix, beatus.
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ ευαιων Ἑκαεργη. Call. 4. 292.
ολβισταν ερεει σὲ καὶ ευαιωνα γενεσθαι. ib. 5. 117.
Syn. Ευδαιμων, μακαρ. ευαγηρως. ευμοιρος.

Ευαΐως. *adv.* feliciter.
ευαΐως επινικι' εὖαι, εὖαι, εὖαι, κ. λ. Eccles. ult.
Syn. Ευμοιρως. μακαριως.

Ευακοεω. facile intelligo.
καρβανα δ' αυδαν-Ευακοεῖς. Æsc. Supp. 125.
Syn. Εννοεω, αισθανομαι.

*Ευαλδὴς, έος. ὁ ἡ. bene et feliciter crescens.
ευαλδὲς ποντου φῦκος αναινομενα. Ep. ἀδ. 399.

Ευᾱλιος. a sole calefactus, &c.
ενθ' ευαλιον ερχεται πῦρ. Iph. T. 1139. Vid. Hippol. 129.

Ευαλφῐτος, ου. ὁ ἡ. copiam farinæ habens.
—και ουκ ευαλφιτος ειη - Φυστη— Leon. Tar. *An.* i. 234.

Ευᾱμεριᾱ. *Dor.* pro Ευημ. qu. v.
αλλ' ευχαις θεοὺς σεβιζου-
σ', ἕξεις ευαμεριαν, ὦ παῖ. Eur. Elec. 196.*

Ευαμπελος. pulcre vitibus consitus. Vid. Βακχος.

*Ευᾶν. *partic. lætæ exclamationis.*
αναγε χορον, ευᾶν, ευοῖ. Troad. 326.*

Ευανδρῐα. abundantia fortium virorum. 2. virilitas, virtus.
αλλ' ουκ ενεστι στεφανος, ουδ' ευανδρια. Eur. fr.[6]
Syn. 1. Πολυανδρια. 2. αγηνορια, ανδρια.

Ευανδρος. fortes viros habens.
ὧδε νεων εραοιτε, πολιν τ' ευανδρον εχοιτε. Call. *fr.* 107. Bent.
Syn. Πολυανδρος, ανδρεῖος. ευηνωρ.

---

1. "Vera lectio est εὐάγητοι, quam ex emendatione Io. Toupii "reposui, ad Suidam iii. 305." Brunck.

2. Ex iis, quæ ad fin. notæ ad v. Ἑάγη in δευτέραις hisce φροντίσιν apponuntur, probabilius videbitur εὔαδε ad εὐάδον, *aor. 2. act.* pertinere, ἕαδα et ἑαδὼς ad *præter. med.*

3. "Secundam corripit, α ante φθ, id est, πτ, utpote in anapæsto, "opinor." Markl. Hoc nullo modo posse fieri arbitror, et vehementer doleo nullum huic loco a postremæ editionis curatore aut lumen offusum, aut allatum remedium.

4. Erat cum secundam hujus vocis crederem longam, ductus analogia ζᾱης, et ὑπερᾱής. Sed in illa producitur α congressu vocalium in ζα ἀης, in hac *per ictum metricum.* Nunc autem brevem statuo; et opinionem hancce firmavit Parrius, simul admonens α esse brevem in ἄω, ἄημι, et compositis; item in ἀήτης, ἄητος. Subjicit idem v. εὐαής in Æsch. non reperiri; in Sophocle semel, *sc.* Philoct. 828. *Br.* ubi secunda corripitur.—Vs. ab Helena citatus est *Glycon. Polyschem.* et respondet *simplici Glyconeo* in Stropha, qui imprimi debebat, ὦ πταναὶ δολιχαύχενες, non ποταναὶ, in qua mutatione Canterum consentientem habeo.

5. i. e. μέντοι εφασκεν. Ita scribi jubet pro vulg. μέντ' οὐ"φασκεν, Vir quidam perdoctus in Censura Literaria. (*Monthly Review.* Sept. 1789. p. 249. & Febr. 1796. p. 131.)

6. Unde desumtus fuerit hic versus, invenire non potui. Exstat autem vox εὐανδρία in Eur. Supp. 913. Elec. 367. et frag. Alexandræ xv.

Ευᾰνεμος. Vid. Ευηνεμος. prospero vento utens. 2. serenus.
ὁρμᾶται εν ευανεμοις βασσαις. Aj. 198.
τᾷδε γὰρ πλοον ευανεμον αιτευμεθα πὰρ Διός.[1] Theoc. 28. 5.
Ευανθεμος, Ευανθης. floridus.
πρὸς ευανθεμον δ' ὁτε φυὰν
λαχναι νιν μελαν γενειον ερεφον. Ol. 1. 109.
ανθῆσαι, πυκασαι τε γεννν ευανθέϊ λαχνῃ. λ. 319.
SYN. Ευθαλης, ανθεμοεις, πολυανθης.
Ευανθης. Nom. Pr.
—οινοιο-Ἡδέος, ὅν μοι εδωκε Μαρων, Ευανθεος υἱός. ι. 197.
*Ευᾰνορια. fortitudo.
αστρωπούς τε κατεσχεν οικους,
ευανορια, θεῶν. Herc. F. 406.
SYN. Ηνορεη, ευανδρια.*
Ευανταω. facilem me præsto.
χαῖρε μεγα κρειουσα, καὶ εναντησον αοιδῇ. Call. 3. ult.
SYN. Ἱλαω, ἱλημι. ἱλεως, ευμενης εἶναι.
Ευαντὴς, Ευαντητος. facile obvius. —αὖε δ' ανασσαν
νυκτιπολον, χθονιην, ευαντέα δοῦναι εφορμήν. Ap. 4. 148.
κλειδοῦχ', ευαντητε, φιλοτροφε, πᾶσι προσηνης. Orp. H. 1. 5.
SYN. Ευαπαντητος, ευεξιλαστος.—εκθετος.
Ευαρκτος. tractabilis, moriger.
εν ἡνιαισι δ' εἶχεν ευαρκτον στομα. Pers. 193.
SYN. Ευηκοος, ὑπηκοος, ευεικτος, ευπειθης, πειθηνιος.—
ευαρχος.
Ευαρμᾰτος. qui bonum habet currum.
ευαρματος Ἱερων *εν ᾇ κρατεων
τηλαυγέσιν ανεδησεν Ορ-
τυγιαν στεφανοις.* Pyth. 2. 9.
Θηβας τ' ευαρματου αλσος·— Antig. 857. (45.)
Ευαρμοστος. aptus, commodus. 2. concinnus.
ευαρμοστοις εν καλαμοις. Eur. El. 702.
SYN. Ευσυνθετος, εὐθετος, ἁρμοδιος, εναρμονιος, επιτηδειος.
Ευαρνος. agnis abundans. [An. i. 246.
καί τις απ' ευαρνοιο καταχραινοιτο γαλακτι-Οιὸς,— Leon. Tar.
Ευᾰροτος, Ευαρότρος, ου. ὁ ἡ. aratu facilis; bene aratus.
πιονας ευαροτοιο γυας πεδιοιο ταμοιμην. Apoll. 2. 810.
τμηξας ευαροτρου ῥαχιν οργάδος·— Ep. 1. 6[2].
Ευαρχος. bonus ductor. 2. imperio parens.
στερρῷ τυπέντα κλεῖδας ευαρχον μυλῳ. Lyc. 233.
SYN. Αρχος. ευαρκτος.
Ευας. euans. *Vid. Æneid.* vi. 517.
Ἱππαν κικλησκω, Βακχου τροφον, Ευαδα κουρην. Orph. H. 48.
Ευασμα. vociferatio bacchantium.
*—θῆκάν τε Ῥεας εις
χερα, καλλικτυπον ευασμασι Βακχᾶν. (*ita scilicet legend. cum optimo Musgrav. ad*)* Bacch. 128.
SYN. Ευασμος, θριαμβος, αλαλαγμος.
Ευαστειρᾰ. sacerdos Bacchi. Vid. Νυμφαι.
Ευαστερος. lucidissime fulgens. Vid. Σεληνη.
Ευαστηρ, Ευαστης. *epith.* Bacchi et bacchantium. Vid. Σιληνος.
αγρονομῳ ταδε Πανὶ, και ευαστῆρι Λυαιῳ. Leon. Tar. *An.* i. 228.
*συντροφος ευασταις, αιγοποδης Σατυρος. Ep. ἀδ. 412.
Ευᾰτριος, ου. ὁ ἡ. *Dor.* pro ευητρ. *propr.* bene textus. *in l. c.* textorius.
ἁ δ' ἁμα τῶν πεπλων ευατριον εργατιν, ἱστῶν [222.
κερκίδα, τὰν λεχεων Πηνελοπας φυλακα. Leon. Tar. *An.* i.
Ευᾰφη, ης. ἡ. mollitudo.
μαστακα πιαινων χειλεος εναφιῃ. Agath. *An.* iii. 36.
Ευαχητος. *Dor.* pro Ευηχ. clare sonans.
ὦ τᾶς ἑπταφθογγου μελπων
κιθαρας ενοπὰν, ἅ τ' αγραυλοις
κερασιν εν αψυχοις αχεῖ
μοῦσαν ὕμνους ευαχητους. Ion. 881. V. et Hippol. 1272.*

1. Metrum hujusce vs. idem est ac Horat. Od. 16. lib. i. Patet igitur 2dum in εὐάνεμον produci, quod confirmat versus Antitheticus in Sophocle. Sed unicum reperio vocis exemplum in Anthologia, (Crinagoræ, *An.* ii. 146.) et ibi corripitur: εὐᾰνεμον, λιμένων δ' ἤπιον ἀτρεμίη.

2. Ep. *Agathiæ* 30. (Anal. iii. 44.) Sed hic etiam legendum εὐαρότου pronuntiant *Dorvill.* ad *Charit.* p. 240. et *Jacobs.* in l.

Ευβᾰτος. pervius.
ὃν μὴ περασῃς, ου γὰρ ευβατος περᾶν. Prom. 717.
SYN. Ευκολος, ευπορος.
*Ευβλεφᾰρος, ου. ὁ ἡ. palpebras pulcras habens; rectis oculis aspiciens.
ευβλεφαροιο Δικης ἱερὰ κρηδεμνα μιηνας. *Anal.* ii. 481.*
Ευβοιᾰ. nobilis ins. hodie *Negroponte* dicta.
Λοκρῶν, οἳ ναιουσι περην ἱερῆς Ευβοιης. B. 536.
SYN. Αβαντις. EPITH. Ηνεμοεσσα, αμπελοεσσα, ναυσικλειτη, χαλκωδων.
Ευβοιηθεν. *adv.* ex Eubœa.
Κανθος δ' Ευβοιηθεν Αβαντιαδης επερησεν. Orph. 139.
Ευβοΐς, Ευβοΐς, ΐδος. ἡ. Euboïca.
Ευβοΐδα χωραν *φασὶν, Ευρυτου πολιν,
επιστρατευειν αυτὸν, ἢ μελλειν ετι.* Trach. 74.
ακτή τις εστ' Ευβοΐς, ενθ' ὁριζεται
βωμοὺς, τελεῖ τ' εγκαρπα Κηναιῳ Διΐ. ib. 242.
Ευβοος, Ευβους[3]. bobus abundans.
ουδ' ευβουν σε εσεσθαι οἴομαι, ουδ' ευμηλον. Hom. Ap. 54.
Ευβοσια. pabuli bonitas seu ubertas; fertilitas.
προῖκα δ' εχει πολλὴν εξ ἁλὸς ευβοσιην. Leon. Al. *An.* ii. 190.
SYN. Τροφη. ευφορια.
Ευβοστρῠχος. pulcros habens cincinnos. [10.
και πολὺ κικλιζουσα σοβεῖς ευβοστρυχον αιγλην. Irenæ. *An.* iii.
Ευβοτος. bene pastus.
ευβοτος, ευμηλος, οινοπληθης, πολυπυρος. ο. 405.
*ὗς ποκ' Αθαναιαν εριν ηρισεν· ηνίδε κεῖται
ὠριφος·* αλλ' αγε, καὶ τὺ τὸν ευβοτον αμνὸν ερειδε. Theoc. 5. 23.
SYN. Βουβοτος, ζαβοτος, πολυβοτος, μηλοβοτος, ευνομος, ευφορβος. ευτραφης. ευτροφος, ευανθης.
Ευβοτρυς, Ευβοτρυος. pulcros racemos habens.
*πλεων γὰρ, ὡς ναυκληρος, ου πολλῷ στολῳ
απ' Ιλιου πρὸς οἶκον* ες τὴν ευβοτρυν-Πεπαρηθον,— Philoct.
ὑπ' αμπελον ευπεταλον, [547. B.
ευβοτρυον, κομῶσαν. Anac. 18. 17.
SYN. Βοτρυοεις, βοτρυωδης.
Ευβουλευς, ηος. nomen mysticum Bacchi, seu Plutonis.
μῆτερ εριβρεμετου πολυμορφου Ευβουλῆος. Orph. H. 28. *Vid. Gesn. in l. et in Ind.*
Ευβουλῐᾱ. bonum consilium; prudentia.
τυχης τὰ θνητῶν πραγματ', ουκ ευβουλιαι. Sent.
ευψυχιαν εσπευσας αντ' ευβουλιας, Eur. Supp. 161.
SYN. Επιφροσυνη. ευλογια. φρονησις, συνεσις.
Ευβουλος. consultus, prudens.
καὶ βραδὺς ευβουλος εἷλεν ταχὺν ανδρα διωκων. Theog. 329.
τοιοῦτον αυτοῖς Αρεος ευβουλον παγον
* εγὼ ξυνηδη χθονιον ονθ', ὃς ουκ εᾷ
τοιουσδ' αλητας τῇδ' ὁμοῦ ναιειν πολει.* Œd. C. 1001. (947. B.)
SYN. Ευπολυβουλος, ευμητης, ευμητις, πολυβουλος, δαΐφρων, συνετος, φρονιμος, πεπνυμενος.—αγορητης.
PHR. —Πινυτῇσιν αρηραμενος φρεσὶ θυμόν.
ὅστις επιστατο ἧσιν ενὶ φρεσὶν αρτια βαζειν.
βαθεῖαν αλοκα διὰ φρενὸς καρπουμενος,
εξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστανει βουλευματα.
εὖ πραπιδων οιακα νεμων. Æsch.
Ευβουλως. *adv.* prudenter.
καὶ νῦν Ορεστης, ην γὰρ ευβουλως[4] εχων. Choëph. 694.
*Ευβρεχὴς, έος. ὁ ἡ. bene rigatus; dilutus.
τῷ μέν τ' ευβρεχέος αψινθιου αλγος αρηξει (*v.* ερυξει)
ενστυφον πομα κεῖνο νεοτριπτῳ ὑπὸ γλευκει. Nic. Al. 298.
Ευβροχος, ου. ὁ ἡ. multos habens laqueos.*
Ευβῠριον. το εὔοικον.
αστυ κατ' ευβυριον— *Euphorion* ap. Et. Ma.
*Ευγᾱθης. lætus. *Dor.* pro Ευγηθης. qu. vid.
ἧξετ' ευγαθεῖ κελαδῳ-Εμὰν πολιν,*— Herc. F 792.
Ευγᾱθητος. jucundus.

3. "Omissum a lexicographis, præter Scapulam, nescio an non occurrat alibi." *Hermann.* qui legit etiam, εὔβων σέ γ' ἔσ. οἴομαι, οὔτ' εὔμ.

4. *Porsonus* εὐβόλως. Quod si verum sit, adverbium εὐβούλως apud poëtas vix aut ne vix quidem locum habebit.

και θυμ' ουκ ευγαθητον. Iph. T. 212.

Ευγᾱληνος. serenus. οἱ δ' ουσα γρωνης ευγαληνα χερμαδος ναῦται λιαζον, κἀπο γῆς εσχαζοσαν[1]-Ὑσπληγας— Lyc. 20.

SYN. Γαληνος, γαληνιος, ευδιος.

Ευγᾰμος. felix conjugio.
θειη ανικατον μεν ὁ βουφαγος, ἁ δέ σε Κυπρις
ευγαμον· ευμητιν Παλλάς· ατρεστον Αρης. Ant. Thess. *An.*

Ευγενειᾰ. nobilitas. 2. præstantia. [ii. 113.
—τας δ' ευγενειας-Πλεον ὑπερβαλλων— Herc. F. 696.

SYN. Γενναιοτης, ευδοξια, ευπρεπεια, το γενναῖον, ευγενες.

Ευγενειος, Ηΰγενειος. bene barbatus. 2. generosus.
δεῖσε γὰρ, ὡς ιδεν οψιν αμειλιχον, ηΰγενειον. Hom. in Pana. 39.

SYN. Ευρυγενειος, βαθυγενειος, ευπωγων.

Ευγενης, Ευγενετης, Ηΰγενης, Ευγενετειρᾰ. nobilis, præstans.
καλῆς εκ κεφαλῆς και ευγενεος[2] τε γενειου. Hom. Ven. 230.
ἵππους δ' ευγενεας διζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον. Phocyl. 190.
η τῶν παροιθεν ευγενετᾶν ἑτερος (*Iambeleg.*)
ετλα κακῶν τοσωνδ'-Αἱματος ἁμεριου
τοιαδ' αχεα φανερα; Phœn. 1534.
Θεμις ηΰγενης,—Hom. Ven. 94. ευγενετειρα Τυχη—Ep.

SYN. Γενναῖος, γενναδας, ευγενειος, διογενης, ευπατριδας, αριστογονος, ελευθερος, ευδοκιμος, ανδρεῖος. εὖ γεγονως.

PHR. Θεῶν αἷμα λαχών. Hom.—πανεξοχον αἷμα λελογχώς. Orph.

*Ευγενῑᾱ, vel -η, ης. ἡ. id. qu. εὐγένεια. V. ad voc. Ερατυς.

Ευγενῐς, ῐδος. ἡ. generosa.

Ευγενῶς. *adv.* generose, liberaliter.
τὰς χαριτας ὅστις ευγενῶς χαριζεται,
ἥδιστον εν βροτοῖσιν·— Eur. *fr.* Erecth. i. 1.*

Ευγηθης, Ευγηθητος. Vid. Ευγαθης.

SYN. Αγαστος, μεγηρατος, τερπνος. ἡδυς.

Ευγηρυς. vocalis. Vid. Ευγλωσσος.
φθεγξωμεθ', ευγηρυν εμὰν αοιδάν. Ran. 215.

*Ευγηρως. ὁ ἡ. senio felix.
καί μοι τεκν' εγενοντο δυ' αρσενα, κήπεμνσ' εκεινων
ευγηρως ενὶ χερσὶν. ἕρπε χαιρων. Callim. Ep. 41. *Bl.**

Ευγλᾰγης, εος. ὁ ἡ. lacte abundans.
—ευγλαγεων απο μαζῶν. Cal.

Ευγλᾰγος. lactens.
*αι, αι, στεναζω καὶ σὸν, ευγλαγον θαλος,
ὦ σκυμνε, τερπνὸν αγκαλισμα συγγονων.* Lyc. 307.

SYN. Ευανατροφος, γαλαθηνος, θαλερος.

*Ευγλαξ, ᾰγος. ὁ ἡ. qui lac abundare facit.
Ἑρμᾷ τυρευτῆρι και ευγλαγι τὸν χιμαραρχον
χαλκεον ευπωγων' ὧδ' ανεθεντο τραγον. Leon. Tar. *ined. ap.* Jacobs. *Tom.* xiii. *p.* 673.*

Ευγληνος. pulcros oculos habens. 2. acutum cernens.
κυκνοισιν ινδαλθέντες ευγληνοις δομήν. ib. 597.

SYN. Ευοφθαλμος, ευωπος, ευδερκης, περιγληνος.

Ευγλυπτος, Ευγλῠφης. bene sculptus. Vid. Ευποιητος.
Δηΐφοβος μεν πρῶτος εὔγλυπτῳ επὶ βωμῷ. Christod. *An.* ii. 456.
ακρα τε μεσσοτομους ευγλυφέας καλαμους. Damoch. *ib.* iii. 69.

Ευγλωσσῐᾱ. recte loquendi facundia; suavitas sermonis.
ευγλωσσια δὲ πολλάκις λειφθεὶς ανὴρ
δικαια λεξας, ἧσσον ευγλωσσου φερει. Eur. Fr[3].

SYN. Δεινολογια, ευφραδια, επητυς, αγορητυς ευεπεια, ευρημοσυνη, λογιοτης, στωμυλια.

Ευγλωσσος, Ευγλωττος. facundus. Vid. Ἡδυεπης.
θρασυς, ευγλωττος, τολμηρος, ιτης,
βδελυρος, ψευδῶν ξυγκολλητης,
εὑρησιεπης, περιτριμμα δικῶν,
—κροταλον—ειρων, γλοιὸς, αλαζων, κ. λ. Nub. 444.

ευγλωσσον δ' οχετευε κενους μακαρ ες πιθεῶνας [239.
οἶνον, επὶ ψαιστοῖς και λασιη χιμαρῳ. Qu. Mæc. *An.* ii.

SYN. Ευφθογγος, ευφραδης, ευφωνος, ευλαλος, ευστομος, ευθυρρημων, ευεπης, ευμολπος, μελιγλωσσος, καλλιφθογγος, βαθυγλωσσος, στωμυλος, ελλογιμος, λογιος, φραστικος, ἡδυεπης.

Ευγλωχῖν. cuspide bene munitus.
ἰῷ ευγλωχῖνι βαλὼν— Cal.

Ευγμᾰ. votum, precatio. 2. gloriatio.
καὶ δή οἱ Μεντωρ μὲν εβη κενὰ ευγματα ειπών. χ. 249.

SYN. Ευχη, προσευχη.—εὖχος. καυχημα.

Ευγναμπτος. flexibilis. Vid. Ευκαμπης.
χρυσειαι, κληῖσιν εὐγναμπτοις αραρυῖαι. σ. 293.

Ευγνωμονως. *adv.* candide.
ὁρᾶθ', ὅσοι νομιζετ' ουκ εἶναι θεὸν,
δὶς εξαμαρτανοντες ουκ ευγνωμονως·
εστιν γὰρ, εστιν· *ει δέ τις πρασσει καλῶς
κακὸς πεφυκὼς, τὸν χρονον κερδαινετω·
χρονῳ γαρ οὗτος ὕστερον δωσει δικην.* Eur. *fr.* Phryx. 5.

SYN. Ευχαριστως. αρεσκοντως, ευβουλως.

Ευγνωμων. æquus, candidus.
ευγνωμων, φιλομωσος, ερωτικος, εις ακρον ἁδυς. Theoc. 14. 61.

SYN. Ευφρων, εννοος, επιεικης, ἁπλοος, ευβουλος.

Ευγνωτος, Ευγνωστος. qui facilis est cognitu.
*Ικαριων δ' ὑπὲρ πελαγεων
μολὼν αναξ Απολλων
ὁ Δαλιος,* ευγνωστος
εμοὶ ξυνειης διὰ παντὸς ευφρων. Aj. 715.

SYN. Ευεπιγνωστος, φανερος, δῆλος, ευσυνοπτος, ευθεωρητος, ευσυμβλητος.

Ευγομφευτος. id. cum sequ. Vid. Ναυς.

Ευγομφος. bene coagmentatus clavis.
καλεῖτ', αναπτυξαντες ευγομφους πυλας. Iph. T. 1286.

Ευγρᾰφής. bene scriptus. 2. bene scribens.
ευγραφέος τεχνης οργανα ῥυομενην. Paul. Sil. *An.* iii. 88.

Ευγῡρος, ου. ὁ ἡ. in orbem actus.
τοῦτον δεδορκας· ου κατ' ευγυρον παλην. Philipp. *An.* ii. 221.

*Ευδαιδᾰλος, ον. egregie elaboratus.
ουχ ἕδρας εργον ουδ' αμβολᾶς,—Αλλὰ χρυσαιγίδος Ιτωνιας
χρὴ παρ' ευδαιδαλον ναὸν—Ελθόντας, ἁβρόν τι δεῖξαι. Bacchyl.

Ευδαιμονεω. beatus sum; beate vivo. [*An.* i. 152.*
ουκ εστιν, ὅστις παντ' ανὴρ ευδαιμονεῖ. Philem.

SYN. Ευτυχεω, ευθενεω, ευημερεω, ουριοδραμεῖν. καλῶς, εὖ, ευτυχῶς, πραττω, φερομαι.

Ευδαιμονῑᾱ. felicitas. [*seu*, x.
χαῖρε, θεά· δὸς δ' αμμι τυχην ευδαιμονιην τε. H. in Minerv.

SYN. Ευτυχια, ευπραγια, ευπραξια. ευποτμια, ευκληρια, ευθενια, ευθενεια, ευεστω, ευηγεσια, ευερμια, ευημερια, ευημερημα, ολβος, πανολβια. πλοῦτος, αγαθη τυχη. μακαριοτης. *PHR. —Τυχεῖν δ' ἐν' αδυνατον
ευδαιμονιαν ἁπα-
σαν ανελομενον· ουδ' εχω
ειπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τελος εμπεδον
ωρεξε.— Nem. 7. 81.*

Ευδαιμονιζω. beatum judico. Vid. Μακαριζω.
ευκλεια δ' οἷς μεν εστ' αληθειας ὕπο,
ευδαιμονιζω·— Androm. 322.

Ευδαιμονως, Ευδαιμονικως. *adv.* fortunate, feliciter.
η ζῆν αλυπως, η θανεῖν ευδαιμονως. Sent.
ευδαιμονικως ὁ πρεσ-βυτης, ὅσα γ' εστ' ιδεῖν,
τανῦν ὁδε πραττει. Pac. 856. Br.

SYN. Ευτυχῶς, δεξιως, μακαριως, αταλαιπωρως.

Ευδαιμων. beatus.
ταων ευδαιμων τε και ολβιος, ὃς ταδε παντα
ειδὼς εργαζηται, αναιτιος αθανατοισιν. Hes. ε. ad fin.

SYN. Ευτυχης, ευποτμος, ευμοιρος, ευπραγης, ευκληρος. ευερμης, ευημερος, ολβιοδαιμων, ευολβιος, ολβιος, αταλαιπωρος, μοιρηγενης, μακαριος, πλουσιος, ευκτημων.

Ευδᾰκρῡτος. deflendus.
ουχ ἧσσον ευδακρυτά μοι λεγεις ταδε. Choëph. 179.

SYN. Αριδακρυτος, πολυδακρυτος. αξιοθρηνος, πολυθηνος.

---

1. Forma Chalcidica. Vid. Schol. in l. et *Potter*. in Schol.

2. Mirum est profecto, cum vox εὐγενὴς ab Euripide quinquagies minimum fuerit adhibita, *Morellum* adeo incautum fuisse, ut alterum citaverit locum, in quo vox ista reperiri non debeat; alterum vero e scriptore, qui in auctoris et exempli loco vix aut ne vix quidem habendus sit. In H. ad Venerem, vs. 230. vulgata lectio plane est mendosa. Potiorem longe, et, opinor, veram habet *Hermannus*: καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου.

3. *Alexandra*, iii. Habet autem *Musgravius*: ἀγλωσσίᾳ—ληφθεὶς.

Ευδᾰνω. dormio, incubo.
καὶ νᾶμα λιμνης, ενθα Τυφῶνος δαμαρ
κευθμῶνος αινολεκτρον ευδανει[1] μυχόν. Lyc. 1354.
Syn. Επευναζομαι, επικαθευδω, εὑδω.

Ευδειελος. bene ad meridiem, vel occasum solis, situs.
οἳ νεμομεσθ' Ιθακην ευδειελον·— β. 167.
Exp. Εὖ πρὸς δειλην κειμενην—ευδηλον.
Syn. Αιθριος, πανηλιος, ευδιος. επιφανης.

Ευδεινός. idem quod Ευδιεινὸς, *ab* Ευδία.[2]
ευδεινοῖς ἁπαλοῖσι γαληνιοωσα δρομοισι. Orph. H. 21. 5.

Ευδειπνος. bonis epulis instructus.
—ἱνα δ' ευδειπνοι
δαῖτες, τί ματην τεινουσι βοάν; Med. 200.
Syn. Ευθοινος, δαψιλης. πολυτελης.

Ευδενδρος, ου. ὁ ἡ. arboribus bene consitus.
αλλ', ω Πισας ευδενδρον επ' Αλφεῳ αλσος. Ol. 12. 12.

Ευδηλος. manifestus.
πεπληγμεθ'· ευδηλα γαρ. Pers. 1013.
Syn. Αριδηλος, καταδηλος, δῆλος, ευοπτος, ευδιοπτος, καταφανης.

Ευδῐᾱ. serenitas.
ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν αμφὶ βιοτον,
εχει μελιτοεσσαν ευδιαν. Ol. 1. 157.
*ευδιαν ὃς μετὰ χειμεριον. Pyth. 5. 12.
(εὖχος ηδη παρὰ Πυθιάδος. Antistroph.) [7. 52.*
Γαιαοχος ευδιαν οπασσεν. (*Ion. a maj. Trim. Brachyc.*) Isthm.
χειμων μεταβαλλει ῥᾳδιως εις ευδιαν. Sent.
Syn. Αιθρη, γαληνη, ευαερια. νηνεμια.—αβροχια.—ευημερια.—αλεα.

Ευδιανος, Ευδιεινος. serenus. 2. tepidus.
καὶ ψυχρᾶν ὁποτ' ευδια-
νὸν φαρμακον αυρᾶν-Πελλανᾳ φερε.— Ol. 9. 146.
Syn. Αλεξανεμος. ευδιος.

Ευδιαω. tranquillus sum; tranquillitate fruor.
—επιπνευσειε δ' αητης
μειλιχος, ᾧ κ' επὶ ποντον ελευσομεθ' ευδιοωντες. Ap. 1. 424.
Syn. Ενευδιαω, ευδιαζομαι, παρευδιαζομαι, γαληνιαω, γαληνιζω.

Ευδῐκῐᾱ. bonum jus. *Vid. not.* (3.) *p.* 160.
ὡστε τευ η βασιλῆος αμυμονος, ὅς τε θεουδὴς
ανδρασιν εν πολλοῖσι και ιφθιμοισιν ανασσων,
ευδικιας ανεχῃσι· φερῃσι δε γαῖα μελαινα. τ. 111.
Syn. Δικη, δικαιοσυνη, δικαιοπραγια, θεμις.
Epith. Ερατεινη, λαθικηδης.

Ευδῐνητος. versatilis. [i. 221.
τρυπανά τ' ευδινητα, *καὶ ωκηεντα τερετρα. Ep. ap.* Suid. *An.*
Syn. Ευστροφος, ευκινητος.—εὐαγητος.

Ευδῐος. serenus, tranquillus.
*αἶψα δ' αποληγοντ' ανεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλανα
αμπελαγος· νεφελαι δὲ διεδραμον αλλυδις αλλαι·
εκ δ' αρκτοι τ' εφανησαν, ονων τ' ανὰ μεσσον αμαυρὴ
φατνη,* σημαινουσα τὰ πρὸς πλοον ευδια παντα. Theoc. 22.
—εκ δ' ανεμοιο [19.
ευδιοι εκλυζοντο τινασσομενης ἁλὸς ακραι. Ap. 1. 521.
Syn. Ευδιεινος, ὑπευδιος, αιθριος, γαληνος, ευδειελος. ακυμαντος.

Εὔδμητος. bene ædificatus.
ἑξειης εστησαν εὔδμητον περὶ βωμόν. A. 448.
σὺν κολεῷ τε φερων και εὔτμητῳ τελαμῶνι. H. 304.
Syn. Ευκτιστος, ευκτιτος, ευποιητος, ευπηκτος, ευτυκτος. ευεργης.

*Ευδοκῐᾱ. ἡ. bona et propensa voluntas. [612^c^. *Jac.**
Ἑλλάδος αγλαὸν ερνος, ὃς ευδοκη Κυκλαδων γῆν. Ep. ἀδ.

Ευδοκῐμεω, Ευδοκιμεομαι. bene audio; clarus sum.
αλλ' ὁ μὲν ευδοκιμεῖν πειρωμενος, ου προνοησας,
εις μεγαλην ατην καὶ χαλεπην επεσε. Theog. 587.
Syn. Ὑπερευδοκιμεω, ευδοξεω, επιφημιζομαι, κλειομαι, ελλαμπρυνομαι, ευδοκιμος γιγνομαι.

1. ἐνδύνει. *Seld.*
2. "Vindicat Dorv. ad Charit. p. 292." Gesn. in Ind.-Hermannus habet εὐδινοῖς, et lectorem ad Hesych. v. εὐδωά, amandat.

Phr. [Θαηταν ες αιγλαν μολεν. Pind.]

Ευδοκῑμητος. *idem cum sequ. sed non ejusdem puritatis.*
—και τις ανηρ μονος ευδοκιμητος ελειφθη. Sibyll. 1. 3.

Ευδοκῐμος. probatus et laudatus.
*Ιλιάδα τε πολιν, ὁτε παρος-Ευδοκιμος ὁ Διὸς
ἶνις αμφεβαλεν φονῳ. (*Glycon.*) *Androm. 798.
Syn. Επαινετος, ὑποδεκτος, διαθρυλλητος, γνωριμος, ευδοξος. γενναῖος. ευπροσωπος, ευπαραδεκτος.

Ευδοξεω. celebror sermone hominum. Vid. Ευδοκιμεω.
τίς δὴ μετ' αυτὸν αλλος ευδοξεῖ στρατοῦ; Rhes. 496.

Ευδοξια. celebritas.
ουκ εστιν ουδὲν πιστὸν, ουτ' ευδοξια. Hec. 955.
συγγενεῖ δέ τις-Ευδοξια μεγα βριθει. Nem. 3. 69.
Syn. Ευκλεια, ευφημια, επιδοξοτης, πανδοξια.
*Phr. Ουδε θερμὸν ὕδωρ τοσον-Γε μαλθακὰ τευχει
γυῖα, τοσσον ευλογια φορ-μιγγι συναορος.
ῥῆμα δ' εργματων χρονιω-τερον βιοτευει,
ὁτι κε σὺν Χαριτων τυχᾳ
γλῶσσα φρενὸς εξελοι βαθειας. Nem. 4. 6.
ει δε τυχῃ τις ἑρδων, μελιφρον' αιτιαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ενεβαλεν. Nem. 7. 16.*

Ευδοξος. celeber, honorificus.
ου τοῦτό σ' εἶχεν, αλλὰ βαρβαρον λεχος
πρὸς γῆρας ουκ ευδοξον εξεβαινέ σοι. Med. 592.
Syn. Ενδοξος, πολυδοξος, ευκλεης, ευπρεπης, εξαιρετος, ερικυδης, ευδοκιμος.

Ευδρᾰκης. in videndo promtus.
—ὡς παντων-Εν νοσῳ ευδρακὴς
ὑπνος αὔπνος λευσσειν. Philoct. 868.

Ευδρομος. qui bene currit; celer.
ἑδρανα γῆς σωζοις καὶ νηῶν ευδρομον ὁρμην. Orph. H. 16. 9.
Syn. Ευδρομιας, ταχυς, ελαφρος.

Ευδροσος. pulcre roscidus. Vid. Δροσερος.
*ὁσα θ' ἑλειας παρ' αυλῶνας
τας οξυστομους εμπιδας
καπτεθ'· ὁσσα τ' ευδροσους τε
γῆς τοπους εχετε, καὶ λειμῶ-
να τὸν εροεντα Μαραθῶνος.* Av. 243. [A. 1517.
—ευδροσοι παγαὶ-Πατρῷαι μενουσί σε, χερνιβές τε. Iph.

Ευδυκεως. al. Ενδυκεως. *adv.* promto animo; diligenter.
ἦ μέν σ' ενδυκεως απεπεμπομεν, οφρ' αφικοιο. κ. 65.

Ευδῠνατος. valde potens. [28. 20.
πρὸς σὸν χῶρον, ανασσα, καὶ ευδυνατον Πλουτωνα. Orp. H.
Syn. Δυνατος, ισχυρος, αλκηεις, εγκρατης.

Εὑδω. dormio. Vid. Ὑπνοω.
ου χρὴ παννυχιον εὕδειν βουληφορον ανδρα. B. 24.
εὕδεσκ' εν λεκτροισιν, εν αγκαλιδεσσι τιθηνης. X. 503.
ὡς ουποθ' εὕδει λυπρά σου κηρυγματα. Hec. 660.
Syn. Καθευδω, αποκοιμαομαι, βριζω, δαρθανω, ηρεμεω.
Phr. Εὗδον παννυχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ.
—τί παννυχον ὕπνον αωτεῖς; Hom. —βαθὺν ὕπνον ιαυειν.
[—εὕδοντες αωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. Hom. [Opp.
τον συγκοιτον γλυκὺν ὕπνον επὶ βλεφαροις αναλισκειν. Pind.
ὑπνου γλυκυταταν φερομαι χαραν. Eur.
κῶμα περὶ βλεφαροισι βαλών. Orph. Arg.]
εις πτερὸν αυτοκυλιστος εσυρετο γειτονος ὕπνον. Nonn.
—εὗδεν ανω νενοντι προσωπῳ,
ὑπναλεῳ μυκτῆρι μεθυσφαλες ἆσθμα τιταινων.
εἴ ποτε μειλιχον ὕπνον εμοῖς ὑποδεξομαι οσσοις. Apollin. Ps.

Ευδωρητος —φορβη. Opp. [131. 5.

Ευδωρος. Nom. Pr.
τῆς δ' ἑτερης Ευδωρος αρήϊος ἡγεμονευε
Παρθενιος, τὸν ετικτε χορῷ καλὴ Πολυμηλη. Π. 180.
Ευδωρον, περὶ μὲν θεειν ταχὺν, ηδὲ μαχητην. ib. 186.

Ευδωρος. bona largiens; munificus.
αφνειαῖς τ' αγαπῃσι, καὶ ευδωροις παλαμῃσι. Sibyl. 1. 8.
Syn. Πολυδωρος, μεγαλοδωρος, ευδαπανος.

Ευεᾱνος. decenter velatus.
ιστω γαρ Κουρη τε και ευεανος Δημητηρ. Mosch. 4. 75.
Syn. Ευειμων, ευειματος, ευπεπλος, καλλιπεπλος, ἁβροχιτων, ευστολος, ευζωνος.

Ευεδρος. tutus, firmus. 2. cui facile insidetur.
σὺν δ' αυτῷ κατεβαινεν Ὑλας ευεδρον ες Αργω. Theoc. 13. 21.
Syn. Ἑδραῖος, ασφαλης, βεβαιος, εχυρος.
Ευεθειρα. pulcras comas habens.
κλῦθι μεν γεροντος, ευε-
θειρα, χρυσοπεπλε κουρα. Anac. 115.[1]
Syn. Καλλιερα, ηΰκομος.
Ευειδής. speciosus.
μιχθεὶς αλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ευειδέ' ανῆγες. Γ. 48.
Syn. Ευμορφος, ευσχημων, ευπρεπης, καλος, ζακαλλης, περικαλλης.—ὡραια. λιπαρη, αριπρεπης, τεθαλυῖα. εἶδος αριστη. Αφροδιτης εἶδος εχουσα. ἰκελη χρυσῇ Αφροδιτῃ.
Ευειμάτεω, Ευιματεω. pulcram vestem induo.
αν ευιματῇς, ταῦτα προ σοῦ προβατιον εἶχεν. Sotad.
Ευειμων. bene et eleganter vestitus. Vid. Ευεανος.
εδοξατην μοι δυο γυναῖκ' ευειμονε,
*ἡ μὲν πεπλοισι Περσικοῖς ησκημενη,
ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εις οψιν μολεῖν,
μεγεθει τε τῶν νῦν εκπρεπεστατα (dual.) πολὺ,
καλλει τ' αμωμω, καὶ κασιγνητα γενους
ταυτοῦ· πατραν δ' εναιον, ἡ μὲν Ἑλλαδα
κληρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βαρβαρον.
τουτω στασιν τιν', ὡς εγὼ 'δοκουν ὁρᾶν,
ετευχον αλληλησι· κ. λ.* Pers. 181.
Ευειρος. bonam habens lanam.
εχρῖον, αργῆτ' οιὸς ευειρῳ ποκῳ. Trach. 688.
Ευελπις. bene sperans.
ευελπίς ειμι τῶνδέ σ' εκ δεσμῶν ετι
λυθέντα, μηδὲν μεῖον ισχυσειν Διός. Prom. 508.
Syn. Ευελπιστος.
Ευεξία. boni corporis habitudo.
καὶ μὴν ὁσοι μὲν σαρκὸς εις ευεξιαν
ασκοῦσι βιοτον, ην σφαλῶσι χρηματων,
κακοὶ πολῖται·— Eur. fr. Antiop. 7.
Syn. Ευηπελια, ευρωστια, ὑγιεια, ευθεσια. ευφυΐα.—δεξιοτης.
Ευεξοδος. facilem exitum habens.
*ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτ' εγγὺς ἑστῶτες ταφου,
και ψυχαγωγοῖς ορθιαζοντες γοοις,
οικτρῶς καλεῖτέ μ'.* εστι δ' ουκ ευεξοδον
*αλλως τε παντως, χοἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ
λαβεῖν αμεινους εισὶν η μεθιεναι.* Pers. 690.
Syn. Ευεκβατος.
Ευεπειά, Ευεπῖα. fausta compellatio. 2. facundia.
*1. a. αλλ' ολβια τε, καὶ ξὺν ολβιοις αεὶ
γενοιτ', εκεινου γ' οὖσα παντελὴς δαμαρ.
b. αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξεν'· αξιος γαρ εἶ,*
τῆς ευεπειας οὕνεκ'·— Œd. T. 948. (29. Br.)
2. ευεπιην ασκεῖν, ἥτις μαλα παντας ονησει. Phocyl. 116.
Syn. Ευφραδια, ευρημοσυνη, ευηγορια, ευγλωσσια, επητυς. καλὴ φρασις. Epith. Ερατη, ευθικτος, ισηριθμος, ἡρωΐς, στιβαρα, φρενοθελγης.
Phr.—Γλωσσης αεναοιο θεοῤῥυτος ομβρος. Nonn.
μεγα κῦμα μελισταγεος νιφετοιο. Tryph.
και επεα νιφαδεσσιν εοικότα χειμεριησιν·
γλωσση Νεστορος αντιθεου— Hom.
πειθοῦς πραΰλογου αωτος. Synes.
Ευεργεσῖα. beneficentia.
ὡς κακοεργιης ευεργεσιη μεγ' αμεινων. χ. 374.
Syn. Ευποιΐα, φιλευποιΐα, ευπραγια, αγαθοποιΐα, αγαθουργια, ευεργετημα, φιλοφροσυνη, ερανος, χαρις,—ευλογια, ελευθεριοτης.
Ευεργετεω. benefacio.
γονεῖς δὲ τιμα, καὶ φιλους ευεργετει. Sent.
Syn. Εὖ ποιῶ, εὖ δραω, αγαθοποιῶ, αγαθοεργεω. χαριζομαι.
Ευεργετης, Ευερκτης, Ευεργετις. beneficus.
φιλοις ανδρα μᾶλλον-Ευεργεταν πραπισιν,— Ol. 2. 170.
ἑκοντι τοινυν πρεπει
νοῳ τὸν ευεργεταν-Ὑπαντιασαι. Pyth. 5. 57.

1. Ex Hephæstione, qui tanquam Trochaic. Tetram. Acatal. eum citat. *Vid. Hermann. De. Metr. p.* 123.

—ανταποδοῦναι-Ὑμνους ευερκταις— Antip. Thess. *An.* ii. 116.
*διπλῆν φοβοῦμαι μεμψιν, ἔκ τε δημοτῶν
μή τις μ' ελεγξῃ,* τὴν εμὴν ευεργετιν
προδόντ', εν αλλης δεμνιοις πιτνεῖν νεας. Alcest. 1060.
Syn. Ευεργος, ευεργης, ευεργετικος, κηδεμων. αγαθοποιος, αγαθοεργος, εὖ ποιῶν, φιλανθρωπος, αγαθος, χρηστος.
Ευεργής. bene fabricatus. *it. active*, qui bene facit.
αυτὰρ ὁγ' ασθμαινων ευεργέος εκπεσε διφρου. Ε. 585.
Syn. Ευτυκτος, ευδμητος.—ευεργετης.
Ευεργὸς, *ap. Hom. active notat, et de feminis tantum usurpatur, idque bono sensu.* 2. bene factus.
1. θηλυτερησι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' ευεργὸς εησιν. λ. 433.
2. Δαματερ πολυκαρπε, πολυσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
ευεργόν τ' ειη, καὶ καρπιμον ὀττιμαλιστα. Theoc. 10. 43.
Syn. 1. Ευεργετης, επιδεξιος, σωφρων. 2. ευεργης.
Ευερκής. bene septus; bene munitus.
πῦρ, ἑτερον μὲν ὑπ' αιθουσῃ ευερκέος αυλῆς. Ι. 468.
Syn. Ευτειχης, ευφυλακτος, ασφαλης.
Ευερνής. virens. 2. dumosus.
δαφναν τ' ευερνεα, καὶ
γλαυκᾶς θαλλὸν ἱρὸν ελαιας. Iph. T. 1100.
Syn. Ερνωδης, οζωδης, πολυοζος, κλαδωδης, πολυκλαδος, ευμηκης, ευστελεχος, ευθαλης.
Ευερος. bene lanatus; bonam habens lanam.
εἴ τινα πολιν φρασειας ἡμῖν ευερον. Av. 121.
Syn. Ευεριος.—μαλακος.
Ευεστιος. bonam domum habens.
Ἱστιη ὦ νησων, ευεστιε, χαῖρε μὲν αυτή. Call. 4. penult.
Syn. Ευοικος.
Ευεστὼ, όος. ἡ. felicitas; animi tranquillitas.
μητ' εν κακοῖσι, μητ' εν ευεστοῖ φιλῃ
ξυνοικος ειην τῷ γυναικειῳ γενει. Sept. Th. 193.
Syn. Ευδαιμονια, ευετηρια, ευτυχια, ευθυμια, ευθηνια, καταστασις.
*Ευετὺς[2], υος. ἡ. annuorum proventuum fertilitas, felicitas.
οφρα τις ευετυῖ χαιρῃ ποτιδεγμενος ανηρ. Arat. Diosem. 5. 358.
Syn. Ευετηρια, ευημερια.*
Ευζαω, Ευζωω. *melius divisim, ut in optt. Editt.*
οἷσίν τ' εὖ ζωουσι καὶ αφνειοὶ καλεονται. τ. 79.
δηρὸν εὖ ζωειν, και ὁρᾶν φαος ηελιοιο. Hom. Ven. 105.
Syn. Καλῶς, ἡδεως ζαω. ευημερεω.
*Ευζηλως. *adv.* feliciter.
ευζηλως εστιν και φρονιμως μελετᾶν. Cereal. *An.* ii. 345.*
Ευζύγης. *immo Ευζυξ, ὔγος. ὁ ἡ.* id. c. sequ.* Vid. Μαζος.
Ευζῦγος. bene junctus. 2. bona transtra habens.
οἱ δ' εκ νηὸς βαντες εὐζυγου ηπειρονδε. ν. 116.
Syn. Ευκαθεδρος, ευσσελμος.
Ευζωα, ᾶς. ἡ. bona et beata vita.
*—εν δαιτὸς δὲ μοιρᾳ-Μειλιχιοισι λογοις
αυτοὺς Ιασων δεγμενος,-Ξεινι' ἁρμοζοντα τευχων,
πᾶσαν εν ευφροσυναν ταννεν,-Αθροαις πεντε δραπὼν
νυκτεσσιν ἔν θ' ἁμεραις*-Ἱερὸν ευζωᾶς αωτον. Pyth. 4. 226.
Ευζωνος. bene cinctus.
χωομενον κατὰ θυμὸν, εὐζωνοιο γυναικός. Λ. 429.
Syn. Ευζωστος, ευμιτρος, ευστολος. βαθυζωνος, καλλιζωνος.—ευειδης.—ενοπλος, ευοπλος, ευσταλης, προχειρος.
Ευζωρος. bene merus. πινει μελαινης μητρὸς ευζωρον μεθυ.
Syn. Ακρατος. ευκεραστος. [Alcest. 767.
Ευηγενης. generosus. id. qu. Ευγενης.
αυτοκασιγνητον ευηγενεος Σωκοιο. Λ. 427.
Syn. Ευγενης.—εὖ αρχομενος.
Ευηγεσῖα. bonus ductus; bona administratio.
τικτει δ' εμπεδα μῆλα, θαλασσα δε παρσχεθει[3] ιχθυς,
εξ ευηγεσιης— τ. 114.
Syn. Ευδαιμονια.—ευαρχια.

2. De his Ionicorum nominum formis, videndus omnino Valcken. ad Herod. i. §. 85.—p. 42. Wesseling. Vid. Ερατυς, et Jacobs. ad loc. ibi cit.
3. Παρέχει videtur esse vera lectio; cujus prima syllaba, vi Arseos, producitur.

*Ευηγορος, ου. ὁ ἡ. fausta precans.
—ὁ δ' ἱερευς ευηγορος
εν μεσοις αυτοῖσιν ἑστὼς τὴν καλὴν σκευὴν εχων,
οἶνον εξεσπευδε κοτυλῳ.— Eubul. ap. Ath. p. 478. c.

Ευηθεστᾰτᾰ. *adj. neut. pro adv. ut sæpissime.* stultissime.
πρὸς τοῖσδε δ' εις αδελφον οἱ' εφυβρισας,*
σφαξαι κελευσας θυγατέρ' ευηθεστατα. Androm. 625.
Syn. Ευηθικως, ανοητως.

Ευηθης. simplex. 2. stultus.
*—ευηθὲς δέ τοι
τὸ καὶ δοκεῖν ορνιθας ωφελεῖν βροτούς. Helen. 753.*
Syn. Μωρος, ἁπλοος, ανοητος.

Ευηθῐα. bonus mos. 2. imperitia.
ῥᾷστον δ' ὁτῳ τὸ μηδὲν, αλλ' ανωφελὴς
ευηθιᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή. Hipp. 639.
μοχθον περισσὸν, κουφονουν τ' ευηθιαν. Prom. 383.
Syn. Αβουλια, μωρια, σκαιοτης, ὑηνεια,—ἁπλοτης, ακακια, αφελεια, ειλικρινεια, ακηρασια.

Ευηθῐκῶς. *adv.* simpliciter, fatue.
*a. αὐτη, ποθεν ἡκεις, Πραξαγορα; b. τί δ', ὦ μελε,
σοὶ τοὖθ'; a. ὁ τι μοι τοῦτ' εστίν;* ὡς ευηθικῶς. Eccl. 520.
Syn. Ευηθῶς, αβουλως, αγνωμονως, αφραδεως, εκφρονως, ανοητως, ηλιθιως, ατοπως, εκτοπως, σκαιῶς, ακεραιως, ακακως, ἁπλως, αρχαιως, αφελῶς, απειροκαλως.

Ευηκης. valde acutus.
ὡς αιχμῆς απελαμπ' ευηκεος, ἣν αρ' Αχιλλεύς. Χ. 319.
Syn. Οξυτατος, ευθηκτος, περιηκης.

Ευηκοος. facile audiens. Vid. Ευπειθης.
αμφω μὲν θνατοῖς ευακοοι,— Leon. Tar. *An.* i. 227.

Ευηλακατος. ἡ. colus tractandæ perita.
ὡς εὐαλακατος Θευγενις εν δαμοτισιν πελη. Theoc. 28. 22.

Ευηλιος. apricus. γαῖαν, ἅ νιν ευηλιοισι[1]
δεῖξεν αιθέρος πνοιαῖς. Phœn. 689.
Syn. Ευειλος, ευηλος, εφηλος, προσηλος, προσηλιος, ευδιεινος. καθαρος.

Ευηλιως. *adv.* claro sole.
—κάνεμων αηματα,
ευηλιως πνεοντ' επιστειχειν χθονα. Eum. 903. P.

Ευημερεω. vitam felicem dego. 2. vigeo.
καὶ ταῖσι Θηβαις ει τανῦν ευημερεῖ. Œd. C. 643. (16. B.)
Syn. Κατευημερεω, ευκληρεω, ευθηνεω, ευθενεω, ευποτμεω, ευτυχεῶ, διευτυχεω, ευοδοῦμαι.—αυξανω.—εὖ ζαω.

Ευημερια. diei felicitas. 2. serenus dies. 3. successus.
—νῦν δ' αὖτις αρ-χαιας επεβασε ποτμος
συγγενης ευαμεριας— Isthm. 1. 54.
Syn. Ευδια, αιθρη.—ευδαιμονια, ευπραξια.

Ευημερος. prosper, felix, mansuetus.
νῦν, ὦ Ζεῦ, παρα λευκον ευ-
αμερον πελασαι φαος
*θοῶν ωκυαλων νεῶν,— Aj. 719. (708. B.)
τό τε τῆς αγανοφρονος 'Ησυχιας*
ευαμερον προσωπον. Av. 1321.
Syn. Ευτυχης.—γαληνος, ευμενης, ἡμερος.

Ευηνεμος. ventos habens prosperos. Vid. Ευανεμος.
*σύ τ', ὦ ταλαινα· χειματος γὰρ αγριου
τυχοῦσα,* λιμενας ἦλθες εις ευηνεμους. Androm. 749.
Syn. Ευδιεινος, αχειμαστος.—ουριος.—ευαης.—καλος.

Ευηνῖνη. Vid. Κλεοπατρη.

Ευηνορια. potius Ευανορια. qu. vid.
αιτησων πολιν ευα-
νοριαισι τανδε κλυταῖς-Δαιδαλλειν. Ol. 5. 46.

Ευηνοραπολις. —μελιτι δ' ευανοραπολιν καταβρεχων. Pind. [Ol. 10.[2]

Ευηνος. fl. Ætoliæ.
ὅς τον βαθυῤῥουν ποταμον Ευηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πορευε χερσὶν,— Trach. 568.

Ευηνος. Nom. Pr.
υἱεας Ευηνοῖο, Σεληπιαδαο ανακτος. B. 693.

Ευηνωρ. Nom. Pr. —βαλεν δ' Ευηνορα δῖον. Cal. l. 2.
—Ευηνορα χαλκεομιτρην. ib. l. 1.

Ευηνορῐδης. Patronym.
Τηλεμαχος δ' Ευηνοριδην Λειωκριτον οὖτα. χ. 294.

Ευηνωρ. *virilis. 2. viriles seu strenuos faciens. 3. *epith.* vini ferrique. *Ang.* strong.
2. πολλὰ δὴ πολλαῖσιν 'Ερμᾶν ευσεβεως,
ὃς αγῶνας εχει,
μοῖράν τ' αεθλων, Αρκαδιαν
τ' ευανορα τι-μᾷ·— Olymp. 6. 133.
3.* οἱ δ' ἦγον μεν μῆλα, φερον δ' ευηνορα οἶνον. δ. 622.
Syn. Αγηνωρ, ὑψηνωρ, ευανδρος, κυδιανειρος, αγαθος, ευδυνατος, ευθαρσης, ονησιμος.

Ευηρᾰτος. valde amabilis.
Πελοπος παρ' ευηρατων-Σταθμῶν,— Ol. 5. 21.
Syn. Μεγηρατος, πολυηρατος, επεραστος, περιποθητος, ερατεινος.

Ευηρετμος. bonis remis instructus.
ἁ δ' ευηρετμος εκπαγλ' ἁλια χερ-
σὶ παραπτομενα πλατα-Θρωσκει,— Œd. C. 748. (16. B.)

Ευηρειδης. Nom. Pr.
μαντι Ευηρειδα, μαλα σε φρονεοντα διδασκω. Theoc. 24. 70.

Ευηρης. ad remigandum aptus; ab ἐρέσσω. 2. habilis; ab ἄρω.
1. ουδ' ευηρε' ερετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πελονται. λ. 124.
*2. κεδρίδας ενθρυπτων λιποοις ευηρεα γυῖα. Nic. Th. 81.
Exp. 1. Καλῶς ερεσσομενος. 2. εναρμοστος.*
Syn. Ευχερης, ευαγωγος.—ευτυκτος.

Ευηχης, Ευηχητος. bene sonans, sonorus. [4. 296.
—ότ' ευηχης 'Υμεναιος-Ηθεα κουραων μορμυσσεται—Call.
εναχητόν θ' ἁλμυρὸν επὶ ποντον. Hipp. 1272.
Syn. Ευηχος, ευκελαδος, ευθροος, πολυθροος, ηχηεις, εριδουπος, ευφωνος, ευφημος, ευκρεκτος, ευφθογγος.

Ευθᾰλασσος. navibus gaudens, vel præstans.
αυχημα μεγιστον,
ευιππον, ευπωλον, ευθαλασσον. Œd. C. 743. (10. B.)

Ευθᾰλεω. floreo. [683. c.
Ληθαιου Μαγνητος εφ' ὑδασιν ευθαλεουσα. Nic. ap. Ath. p.

Ευθᾰλης, Ευθαλλης. floridus.
φυτον ευθαλες δ' επηχεῖ. Anac. 64. 19. Barnes.
ευθαλλης[3], ευκταιοτατη, θνητῶν αναπαυμα. Orph. H. 67. 7.
Syn. Αειθαλης, εριθαλης, εριθαλλης, εριθηλης, ἱμεροθαλλης, ευερνης, ευανθης, επακμος, τεθαλως, τηλεθοων, χλωρος, ἁβρος.

Ευθᾰλοεις. **idem, opinor, quod* Ευθαλής.*
—ευθαλοεντά τε κηπον. Cal.

Ευθαλπης. Vid. ad v. Θερος.

Ευθαλπιαω. *(*editt. opt. in l. c. habent,* ὡς κ' εὖ θαλπ.)*
ὡς ευθαλπιοων χρυσοθρονον ηῶ ἵκηται. τ. 319.

*Ευθᾰνᾰσῐᾱ, ας. ἡ. naturalis, facilis, *item,* honesta mors.
ὧν τοῖς θεοῖς ανθρωπος ευχεται τυχεῖν,
τῆς ευθανασιας[4] κρεῖττον ουδὲν ευχεται. Posidipp. *ap. Br.*

Ευθᾰνᾰτος. mortem optabilem adferens. [*Gnom. Poet.* p. 201.*
μονος μοι θανατος οὗτος φαινετ' ευθανατος[5]. Menand.

Ευθαρσεω. *(*hic etiam adverbium male cum verbo coalescit.*)*
μενοντες, ευθαρσεῖτε,—Sept. Th. 34. (μιμνοντες, εὖ θαρσεῖτε. P.)
Syn. Θαῤῥεω, επιθαῤῥεω, καταθαρσεω, θρασυνομαι.

Ευθαρσης. fiduciâ præditus.
κλῦθι, βροτῶν επικουρε, δοτηρ ευθαρσεος ἥβης. Hom. vii. 9.
Syn. Ευτολμος, ευηνωρ, ευκαρδιος, αδεης, θρασυς. ενθυμος, προθυμος.

Ευθαρσῶς. *adv.* cum fiduciâ; audacter.

---

1. *Musgravii* emendationem εὐείλοισι in textum recepit *Porsonus.* Legit præterea πνοαῖς.—Vid. Εὔαλιος.

2. Versus a *Morello* designatus est 119. Sed profecto mirum compositum effecit ex adjectivo et substantivo, εὐάνορα πόλιν, quæ recte disjunguntur in Editt. *Benedict.* et *Heyn.* et opinor, in omnibus.

3. Debet hæc vox locum suum, immo originem, *Schradero,* ita corrigenti ἀειθαλής. Sed longe melius *Hermann.* αἰθαλής.

4. Sic optime restituit Br. pro vulg. ἀθανασίας. Hallucinatur autem vir egregius de quantitate primæ in ἀθάνατος, uti in v. monstravimus.

5. An sic disponendum est Comici fragmentum?
—μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος——

προς ταυτ' αμειβου, και λεγ' ευθαρσως εμοί. Æsc. Supp. 257.
SYN. Θαρσαλεως, τεθαρρηκοτως, θρασεως.
Ευθεμεθλος, Ηϋθεμεθλος. bene fundatus.
Γαιαν παμμητειραν αειсομαι ηϋθεμεθλον. Hom. xxix.
SYN. Ὑψιθεμεθλος, ευδμητος.
Ευθενεω. prospero successu utor. [893. P.
αστοισιν ευθενουντα μη καμνειν χρονῳ. Eum. 906. Vid. et
SYN. Ευθηνεω. πλουτω, ευδαιμονεω.
Ευθετιζω. concinne dispono.
τῳ δ' αυτ' οστεα λευκα βοος δολιῃ επι τεχνῃ
ευθετισας κατεθηκε, καλυψας αργετι δημῳ. Hes. θ. 539.
SYN. Ευθετεω, διευθετεω, κοσμεω, διαταττω, ταττω, εναρμοζω, συναρμοζω, συσκευαζω, συντιθημι, συμπλεκω.—επιτηδευομαι.
Ευθετος. appositus, aptus. ψηγμα δυσδακρυτον ανηνορος σποδου γεμιζων τους λεβητας ευθετου. Agam. 443. P.
SYN. Ευσυνθετος, εναρμοστος, ἁρμοδιος, ευρυθμος. ευποιητος, ευθημων, ευσταλης.
Ευθηκτος, Ευθηγης. bene acutus.
τυπεις σκεπαρνῳ κογχον ευθηκτῳ μεσον. Lyc. 1105. [69.
τρηχαλεην τε λιθον, δονακων ευθηγεα κοσμον. Damoch. *An.* iii.
SYN. Ευηκης.
Ευθηλεω. lacte nutrio.
εγω δε χοιρον και μαλ' ευθηλουμενον
*τονδ' εν γναθουντι κριβανῳ θησω· τί γαρ
οψον γενοιτ' αν ανδρι τουδε βελτιον; Æsch. fr.[1]
Ευθηλημων. lacte bene nutritus.
αρτι καταβρυκοντα* τον ευθηλημονα μοσχον. Ep. ap. Suid.
SYN. Ευτραφης, ευτροφος, πιμελης, *σιαλος.
Ευθηλης, *Dor.* Ευθαλης. lautus. *Heyn. in l. c.*
υἱος ευθαλει συνεμιξε τυχᾳ. Pyth. 9. 128.
SYN. Εριθηλης.*
Ευθηλος. mammosus; bene distentas mammas habens.
ευθηλοι δε τρεφοντο βοες. Iph. A. 579.
SYN. Μασθωτος, μεγαλομασθος.
Ευθημοσυνη. concinna rerum dispositio.
*αρχομενος τα πρωτ' αροτου, όταν ακρον εχετλης
χειρι λαβων, όρπηκι βοων επι νωτον ἱκηαι
ενδρυον ἑλκοντων μεσαβων. ὁ δε τυτθος οπισθεν
δμωος, εχων μακελην, πονον ορνιθεσσι τιθειη,
σπερματα κακκρυπτων.* ευθημοσυνη γαρ αριστη
θνητοις ανθρωποις, κακοθημοσυνη δε κακιστη. Hes. ε. 467.
SYN. Ταξις, ευταξια, διακοσμος, εναρμοστια, ευρυθμια, εμμελεια, επιμελεια, επιτηδευμα, καταλληλοτης.
Ευθημων. apte, seu pulcre compositus. 2. *active notat.*
τοισι δε φορμιζων ευθημονι μελπεν αοιδῃ. Ap. 1. 569.
2. δμωαι γυναικες, δωματων ευθημονες. Choëph. 82.
SYN. Ευποιητος, ευθετος, ευσχημων.—ὑπηρετης, ὑπηρετις.
Ευθηρατος, Ευθηρος. facilis venatu; felix in venando.
Διος ἱμερος ουκ ευθηρατος ετυχθη. Æsc. Supp. 90.
ιχθυβολον πολυωπον απ' ευθηρου λινον αγρης. Theæt. Schol. [*An.* ii. 514.
SYN. Ευλαβης, ευαλωτος, ευσυλληπτος, καταληπτος, ευθυληπτος, ευκολος.
Ευθησαυρος, ου. ὁ ἡ. bene reconditus et custoditus. [223.*
ψαιστα τε πιηεντα και ευθησαυρον ελαιαν. Leon. Tar. *An.* i.
Ευθικτος, ου. ὁ ἡ. tactu facilis. 2. aptus, facetus.
2. διστιχον, ευθικτον παιγνιον ενεπης. Leon. Al. *An.* ii. 193.
Ευθνησιμος. facilem mortem laturus.
*Αιδου πυλας δε τασδ' εγω προσεννεπω·
επευχομαι δε καιριας πληγης τυχειν,
ὡς ασφαδαστος,* αἱματων ευθνησιμων
αποῤῥυεντων, ομμα συμβαλω τοδε. Agam. 1293. P.

1. Hoc fragmentum, (quod est inter incerta, 56. Ed. *Bothe*,) exstat apud Athenæum, lib. 9. p. 375. et videtur ex Satyrico aliquo dramate, cujus nomen deperditum est, profluxisse. De hoc autem, atque aliis fragmentis in eodem loco laudatis, ita scribit Athenæus: ταυτα δε παρέθετο Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου. Sed pro βέλτιον legend. βέλτερον, quæ vox est Æschylea; Eumen. 486. P. et Suppl. ad fin. Vide nott. ad v. Θωπευμα.

SYN. Ευθανατος.
Ευθοινος. splendido epulo instructus. Vid. Ευδειπνος.
ἑξεις ὁμοιας χειρος ευθοινον γερας. Choëph. 255.
EXP. Καλην ευωχιαν εχον.
Ευθριγκος. pinnis conspicuus.
βασιλειά τ' αμφιβληματ', ευθριγκοί θ' ἑδραι. Hel. 70.
Ευθριξ. bene comatus.
Αντιλοχος δε τεταρτος ευτριχας ὡπλισαθ' ἱππους. Ψ. 301.
SYN. Ευτριχος, ευκομος, ευπλοκαμος, καλλιθριξ, καλλιτριχος, καταβοστρυχος, χαιτηεις. ευστεφανος, καλος.
Ευθρονος. pulcrum thronum habens.
ἑσταοτες παρ' οχεσφιν, ευθρονον ηω μιμνον. Θ. ult.
SYN. Χρυσοθρονος.
Ευθροος. pulcrisonus, canorus.
ορνιθων επιβαθρον ευθροον— Julian. Ægypt. *An.* ii. 501.
Ευθυγλωσσος. veridicus, probus.
εν (*pro* εις. *V. Heyn.*) παντα δε νομον ευθυγλωσσος ανηρ προφερει. Pyth. 2. 157.
SYN. Αληθινος, αψευδης, ἁπλοος, ετυμηγορος, ετυμοθροος, αληθοεπης, ευγνωμων, επιεικης.
Ευθυδικος. qui in neutram partem inclinat.
οικων δ' αρ' ευθυδικων
καλλιπαις ποτμος αιεί. Agam. 763. P.
SYN. Δικαιος, επιεικης, ευδοκιμος. ευλογος.
Ευθυδρομος. **Vid. VV. LL. in* Ol. x. 76. *Heyn.**
Ευθυμαχος, *et Ευθυμαχης. *Dor.* ας. qui recta ad prælium tendit; vir fortis.
—ευθυμαχαν-Οφρα πελωριον ανδρα παρ' Αλφειῳ στεφανωσαμενον-Αινεσω,— Ol. 7. 27.
ευθυμαχων ανδρων μνησωμεθα, των οδε τυμβος. Simon. *fr.*
SYN. Αρηιος, αγηνωρ, μενεπτολεμος. [21. (24.)*
Ευθυμενης. Nom. Pr.
*a. επεμψαθ' ἡμας ὡς Βασιλεα τον Μεγαν,
μισθον φεροντας δυο δραχμας της ἡμερας
επ' Ευθυμενους Αρχοντος— b. οιμοι των δραχμων.* Ach. 65.
Ευθυμεω. bono, vel propitio, animo sum.
ἱλαθι νυν, φιλ' Αδωνι, και ες νεωτ' ευθυμησαις. Theoc. 15. 143.
SYN. Επευθυμεω, φιλοφρονουμαι, φιλικως. εχειν.—ευφραινομαι.
Ευθυμια.[2] lætitia, alacritas. ῥοαι δ' αλλοτ' αλλαι ευθυμιαν τε μέτα και πονων ες ανδρας εβαν. Olymp. 2. 62.
SYN. Προθυμια, αλυπια, αμεριμνια, αφοβια, φαιδροτης, ευεστω, ευθυμοσυνη, χαρα.
Ευθυμος. qui est bono et hilari animo.
οἱα τε ᾧ οικῃι αναξ ευθυμος εδωκεν
οἰκον τε κληρον τε, πολυμνηστην τε γυναικα. ξ. 63.
SYN. Προθυμος, προφρων, φαιδρος, φιλοπονος, φιλοφρων, ευνοος, ευγνωμων. ευψυχος, καλοψυχος, ευφρων, ευθυφρων, ευκαρδιος. ευμενης.
Ευθυμως. *adv.* alacriter.
στησομεν ευθυμως το μυοκτονον ὡδε τροπαιον. Batrach. 158.
SYN. Προθυμως, επιτερπως, εμμενεως, ἑτοιμως, φαιδρως.
Ευθυνη. disquisitio, accusatio, pœna.
ὡν ετ' ευθυνας εμοι δωσουσιν, ἡν θεος θελῃ. Pac. 1187.
SYN. Δικη, τιμωρια, εξετασις, εγκλημα.
Ευθυνος, Ευθυντηρ. director, corrector.
*Ζευς τοι κολαστης των ὑπερκομπων αγαν
φρονηματων επεισιν,* ευθυνος βαρυς. Pers. 828.
ευθυντηρα κακης ὑβριος ὑμετερης. Theog. 40.
SYN. Ευθυντης, δικαστης, διορθωτης, επανορθωτης, κυβερνητης. χρεωστης.
Ευθυντηρια. pars navis, prope puppim, *si lectio sana sit.*
—και δι' ευθυντηριας,
*οιακας εξηρουμεν ευπρυμνου νεως. Iph. T. 1356.
(*Reiskius legit*, διευθυντηριους-Οιακας, clavum, *qui dirigendæ per mare navi servit.*)*
SYN. Κατευθυντηρια.—πηδαλιον.

2. In h. etiam v. consueta Epigrammatum licentia grassatus est Theætetus, et secundam corripuit, Ep. 2. *An.* ii. 251.

Ευθυντηριος. q. d. rectorius.
*εξ ουγε τιμὴν Ζεὺς αναξ τηνδ' ωπασεν
ἑν' ανδρ' ἁπασης Ασιάδος μηλοτροφου
ταγειν,* εχοντα σκῆπτρον ευθυντηριον. Pers. 762.
Syn. Κυβερνητικος, κυβερνητηριος.

Ευθυνω. complano, dirigo.
εμοὶ γὰρ, ὁστις πᾶσαν ευθυνων πολιν,
μὴ τῶν αριστων ἁπτεται βουλευματων,
αλλ' εκ φοβου τοῦ γλῶσσαν εγκλεισας εχει,
κακιστος εἶναι νῦν τε καὶ παλαι δοκεῖ. Antig. 184.
Syn. Απευθυνω, διευθυνω, επευθυνω, κατευθυνω, ανευθυνω, ιθυνω, εὐθυνω, κατελεγχω.—ορθοω.—εξεταζω.—ὁρμαω.—ζημιοω, κρινω, διωκω.—προστιμαω.—ῥυθμιζω, συμποδηγῶ, συντεινω, στοχαζομαι.

Ευθύπνοος. recta flans in eam regionem.
εν ναυσὶ πορευσαν ευθυπνοου Ζεφυροιο πομπαί. Nem. 7. 43.

Ευθύπομπος. *ducens recta via. *Damm. præfert* εὐθυπομπης, *repugnante Heynio.**
—πατριαν-Ειπερ καθ' ὁδόν νιν ευθυπομπος
αιὼν ταῖς μεγαλαις δεδωκε
κοσμον Αθαναις. Nem. 2. 9.

Ευθύπορεω. dirigo.
—επεὶ ὑβριος εχθρὰν-Ὀδὸν ευθυπορεῖ. Ol. 7. 166.

Ευθύπορος. cujus meatus in rectum porriguntur. Ευθυπορον. *adv.*
ευθυπορον δ' ελαων,[1]— Hom. Merc. 342.
Syn. Ευθυβολος, ευθυτενης.

Ευθυρσος. thyrsi frondibus ornatus.
ναρθηκά τε, πιστὸν αἶδαν, (*certum mortis pignus*)
ελαβεν, ευθυρσον. Bacch. 1156.

Ευθὺς, εῖα, ύ. rectus.
*και βραδὺς ευβουλως εἷλεν ταχὺν ανδρα διωκων,
Κυρνε,* συν ευθειῃ θεῶν (*monos.*) δικῃ αθανατων. Theogn.
Syn. Ορθος, φανερος, δικαιος, αψευστος. [329.

Ευθυ, Ευθ. *adv.* statim.
κεῖνος δ', ὡς αφεθη, πεσεν ὑπτιος ευθὺς ες ὑδωρ. Batr. 86.
ες λιμνην αυτοὺς σὺν εντεσιν ευθὺ βαλωμεν. ib. 156.
Syn. Ευθεως, παραυτικα, παραχρημα, κατευθυ, επ' ευθειας, κατ' ευθεῖαν, ορθην.—εν αρχῃ.—ασκεπτως. αψευδεως. ατρεπτως. κατα σταθμην.

Ευθύσἄνος, ου. ὁ ἡ. bene fimbriatus. [i. 220.
ευθυσανον ζωνην τοι ὁμοῦ και τονδε κυπασσιν. Leon. Tar. *An.*

Ευθύτομος. in rectum secans.
—ευθυτομον τε κατεθηκεν—ὁδὸν— Pyth. 5. 120.

Ευθύτονος. in rectitudinem extensus.
σταδιον μὲν αριστευσεν ευθυτονον. Ol. 10. 76.

Ευθύφρων. benevolus. Vid. Ευθυμος.
ὑπ' ευθυφρονι πομπᾷ. Eumen. 1032. Vid. et. 1038.

Ευθωρηκος. bene loricatus.
ειμὶ μεν ευθωρηκος Ενυαλιου πολεμιστής. Ep. l. 1.[2]

Ευϊάκὸς, ή, όν. bacchicus.
αγγελον ευϊακῶν ιχνελατην θιασων. Ep. αδ. 353.

Ευϊὰς, ἄδος. ἡ. idem. Vid. ad v. Εκπλαγής.

Ευϊερος. Vid. Τελετη.

Ευιλατος, ου. ὁ ἡ. propitius. Vid. ad v. Αδορος.

Ευϊμᾶτεω. *scriptura melior pro* Ευειμ. qu. vid.

Ευϊος. Evius, Bacchi cognomen.
πανεσκε μὲν γὰρ ενθεους
γυναῖκας, ευϊόν τε πῦρ. Antig. 976. (63. B.)
—τᾶσδ' επωνυμον-Γᾶς, οινῶπα Βακχον ευϊον. Œd. T. 220.
παρθενοισι Θηβαιαισιν (10. B.)
και γυναιξὶν Ευϊαις. Phœn. 665. P.

Ευιππος. Nom. Pr.
Ιφεά τ', Ευϊππόν τε, καὶ Αργεαδην Πολυμηλον. Il. 417.

Ευιππος. præstantes habens equos. 2. equitandi peritus.
ευιππου, ξενε, τᾶσδε χωρας. Œd. C. 700. (668. B.)
Syn. Πολυιππος, κτησιππος, ἱπποβοτης, ἱπποβατης, ἱππικος.

*Ευϊστος, ου. ὁ ἡ. bene notus.
Μουσαις, ευϊστον Ψυχῇ ἐλοῦσα ποθον. Ep. αδ. 168.

Ευϊσχιος, ου. ὁ ἡ. lumbis bene instructus. [*An.* ii. 266.*
στρεψας Μηνοφιλην ευισχιον, εν φρεσὶν ελπου. Marc. Argent.

Ευκαιρος. opportunus. Vid. Καιριος.
καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὤτι σοι λεγειν
ευκαιρόν εστιν, εννεφ', ὡς ανὴρ ὁδε. Œd. C. 31.

*Ευκαιρως. *adv.* dextro tempore.
—θεὸν ἦν επιβωσης-Ευκαιρως, τευξῃ'— Perses, *An.* ii. 4.*

Ευκᾶμᾶτος, ου. ὁ ἡ. facilem laborem habens. V. Πομπηϊος.

Ευκαμπης. bene flexus.
εν ποιῃ, δρεπανον μὲν εγὼν ευκαμπες εχοιμι. σ. 367.
Syn. Ευγναμπτος, γναμπτος, ευκαμπτος, πολυκαμπης, πολυκαμπτος, πουλυελικτος, ευστρεπτος.—ευπειθης.

Ευκαρδιος. magnanimus. —ὡς με και μαθης
αφ' ὧν διεζων, ὡς τ' εφυν ευκαρδιος. Philoct. 542. (34. B.)
Syn. Ευθαρσης, θρασυς, κρατερος, αγηνωρ, φρενηρης, φρονιμος. αρτιφρων, εμφρων, θυμοσοφος. ευθυμος, προθυμος, ευψυχος.

Ευκαρδιως. *adv.* bono animo; fortiter.
*πρὸς ταῦτα, μὴ ψαυσῃ τις Αργειων εμοῦ
σιγῇ·*[3] παρεξω γὰρ δερην ευκαρδιως. Iph. A. 1559.
Syn. Ευψυχως, προθυμως, νουνεχῶς, θυμοσοφως.

Ευκαρπεω. uberes fructus fero. [1. 33.
λειψανά τ' ευκαρπεῦντα μελιστακτων απὸ Μουσῶν. Meleag.

Ευκαρπος. bene fructificans.
εκ σεο δ' ευπαιδες τε και ευκαρποι τελεθουσι. Hom. xxix. 5.
χειμῶνες εκχωροῦσιν ευκαρπῳ θερει. Aj. 680.
Syn. Καρποφορος, καρποτοκος, καρπογονος, καρποτροφος, φερεκαρπος, αγλαοκαρπος, καλλικαρπος, πολυκαρπος, πολυγονος, πολυτοκος, πολυφορος, ευφορος, ζαφορος, φορος, γονιμος, πυροφορος, εριβωλος, ζειδωρος, ευγειος, ευθενης.

Ευκαταλεγω. *ex Odyss. τ. 464. ευκατελεξεν *citatur, male pro* εὖ κατ.*

Ευκατᾶφρονητος. aspernabilis.
ευκαταφρονητόν εστι σιγηρος τροπος. Sent.
Syn. Εκφαυλιστος. αμελητεος, ολιγωρητεος.

Ευκεᾶτος. bene fissus.
κεδρου τ' ευκεατοιο, θυου τ', ανὰ νῆσον οδωδει. ε. 60.
Syn. Ευκεαστος, ευσχιστος, σχιστος, ευκλαστος. ξηρος, ευκαυστος.

Ευκελᾶδος. bene sonans; sonorus.
ευκελαδων τε χορων ερεθισματα. Nub. 312. B.
Syn. Ευμουσος, ἡδυς. ευηχης.

*Ευκεντρος, ου. ὁ ἡ. bene aculeatus.
ου βραδὺς ευκεντρῳ πεζαν ετυψε βελει. Archias, *An.* ii. 97.*

Ευκερως, Ευκεράος. bene cornutus.
πορτιος Ιναχιης, τὴν ἑπταπορῳ παρὰ Νειλῳ
εκ βοὸς ευκεραοιο παλιν μεταμειβε γυναῖκα. Mosch. 2. 51.
ταυρους, κυνας βοτῆρας, ευκερων τ' αγραν. Aj. 297.
Syn. Ευκραιρος.

Ευκηλητειρᾶ. placatrix.
νειος αλεξιαρη, παιδων ευκηλητειρα. Hes. ε. 464.
Syn. Ἡσυχαστρια, κατευναστρια.

Ευκηλον, *expon.* εὔσχιστον, εὔκαυστον. Et. Ma. *qui hunc etiam vs. citat;* ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός.

Ευκηλος. quietus, mitis.
αλλὰ μαλ' ευκηλος τὰ φραζεαι, ἁσσ' εθεληισθα. Α. 554.
μητ', εἴ τῳ προσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναιοιμ' ευκηλος,— Soph. El. 243.
Syn. Ἡσυχιος, ευπρεπης, ευομιλος, πρᾳος.—στασιμος.

Ευκηλως. *adv.* quiete.
*δὴ γὰρ επεὶ καὶ τονδε παρασχεδὸν εκτερεΐξαν
αυτοῦ, αμηχανιῃσιν ἁλὸς προπαροιθε πεσόντες,*
εντυπὰς ευκηλως ειλυμενοι, ουτε τι σιτου
μνωοντ' ουδὲ ποτοῖο·— Apoll. 2. 859.

---

1. Neque aliter in editione Bergleri.—Edit. Oxon. A. D. 1797. habet, εὐθὺ πόρονδ' ἐλάων. Hermann. εὐθὺ Πυλονδ' ἐ.—Videtur v. εὐθύπορος apud prosæ scriptores tantummodo reperta.

2. Versiculus exstat, Anth. *Wechel.* p. 145. et ad Adriani tempora refertur. Sed εὐθώρηκος malim esse *genitiv.* ab εὐθώρηξ, potius quam *nominat.*

3. Vid. Markl. in l. Mihi venit in mentem σιγῇ fuisse olim ἑσῇ, idque meram interpretationem τοῦ, ψαύσῃ. Quomodo vero versum suppleri oporteat, deficientibus Codd. MSS. certo definiri non potest.

*Ευκῑνητος, ον. ὁ ἡ. qui facile movetur, *s.* moveri potest.
τὴν γλῶτταν ευκινητον εις λογους εχει. Ep. ἀδ. 445.
Ευκισσος, ου. ὁ ἡ. hedera abundans.
ἡ *Ἑλικὼν ευκισσος, ισα πνειουσαν εκειναις. Dioscor. *An.* i. 499.*
Ευκῑων. pulcras habens columnas.
ουκ εν ταῖς ζαθεαις Αθαναις
ευκιονες ἦσαν αυλαί. Ion. 185.
Ευκλεης, Ευκλειης. gloriosus.
ὦ φιλοι, ου μὰν ἧμιν εὔκλεες απονεεσθαι. P. 415.
ου μὰν ευκλειεῖς γε σὺν οθνειῃσι γυναιξίν. Ap. 1. 869.
Syn. Επικλεης, αγακλεης, περικλεης, ενδοξος, ευδοξος. ευκροτητος. αιδημων, ονομαστος. ευειδης.
Ευκλεια, Ευκλεῖα. splendor nominis; gloria.
—οὕτω γάρ κέν μοι εὔκλειη τ' αρετή τε
ειη επ' ανθρωπους— ξ. 402.
Syn. Δοξα, κλεος, ευδοξια, ευφημια.
Epith. Ερατεινη, κυδιανειρα. πολυΰμνος.
Ευκλεΐζω. celebro. Vid. Pyth. 9. 162.
αυτὸς δ' εν προμαχοισι πεσὼν φιλον ωλεσε θυμὸν,
αστυ τε καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' ευκλεΐσας. Tyrt. 1. 24.
Syn. Κλεΐζω, κλειω. καλλυνω.
Ευκλειῶς, Ευκλεῶς. *adv.* gloriose.
ηέ κεν αυτὸν ολεσθαι εὐκλειῶς προ πολῆος. X. 110.
εχθροῖς παρασχὼν, ευκλεῶς απωλετο. Pers. 328.
Syn. Ενδοξως.
Ευκλῄς. bene clausus.
ὅσση δ' ὑψοροφοιο θυρη θαλαμοιο τετυκται
ανέρος αφνειοῖο, εὐκληῒς, αραρυῖα·
τοσσ' αρα τοῦ ἑκατερθεν εσαν πτερά·— Ω. 318.
Syn. Ευκλειστος. ασφαλης.
Ευκληρεω. bonam sortem sum nactus. [439.
χαιρω, νη τὸν κλῆρον, ὃν ευκληρησας εν αθλοις. Pollian. *An.* ii.
*Ευκληρος, ον. ὁ ἡ. fortunatus.
οἱ δ' Ιον, οἱ δ' εβοασαν εὔκλαρον Σαλαμῖνα. Antip. Sid. *An.* ii. 18.*
Ευκλωστος. bene nendo ductus.
μαρμαρυγαί τε ποδῶν και εὐκλώστοιο χιτῶνος. Hom. Ap. 203.
Εὔκνημις. bene ocreatus.
Ατρεΐδαί τε, καὶ αλλοι εὔκνημιδες Αχαιοί. A. 17.
Syn. Ενοπλος.
Ευκνημος, ου. ἡ. nom. herbæ.
λαζεο δ' ευκνημοιο κομην βριθουσαν ορειης. Nic. Th. 648.
Ευκοινομητις. cum populo consilia communicans.
*φυλασσοι τ' ατιμιας τιμὰς
το δημιον, το πτολιν κρατυνει,*
προμαθεὺς ευκοινομητις αρχά. Æsch. Supp. 708. (692. P.)
Exp. Αρχη ὑπο (qu. ὑπερ?) τῶν κοινων προνοουμενη.
*Ευκολῐᾰ, ας. ἡ. facilitas.
ευρησει σύν σοι πρηξιος ευκολιην. Addæ. *An.* ii. 242.
Ευκολῖνη. nomen Hecates. Et. Ma. χαῖρ' Ευκολινη. Call. *fr.* 62. *Bentl.* qu. vid. uti et *Ruhnk.* et *Hemsterh.*
Ευκολλος, ον. ὁ ἡ. firmiter glutinans. [10.*
και ταν ευκολλον δρυὸς ικμάδα (*viscum*),— Antip. Sid. *An.* ii.
Ευκολος. facilis. 2. qui non est stomacho fastidioso.
ὁ δ' ευκολος μεν ενθάδ', ευκολος δ' εκεῖ. Ran. 82.
η στασιν εχθρὰν μὴ καταλυει, μηδ' ευκολός εστι πολιταις. ib. 362.
Syn. Ἁπλοΐκος, ελευθεριος, ευπετης, ευμαρης, ευχερης, αφελης, πρᾷος. επιτηδειος. ευκοπος. ῥαδιος.
Ευκολπος, *ου. ὁ ἡ. sinuosus. 2. pulcrum sinum habens.
1. ευκολπου τε λινοιο περιπλοα κυκλα μολιβδῳ. Jul. Æg. *An.*
Ευκολως. *adv.* expedite. [ii. 494.*
ὡς ευκολως πιπτουσιν αἱ λαμπραὶ τυχαι. Sent.
Syn. Ευπετῶς, ευχερῶς, ευμαρῶς, ευμαρεως, ῥᾳδιως, ανεπαχθῶς, ευκαταφορως, επιῤῥεπῶς, ευκινητως, μαλθακῶς.
Ευκομεω, Ευκομιζω, Ευκομιζομαι[1]. curo.
—ταὶ δ' ευκομεουσιν εδωδῇ-Ανέρας,— Ap. 2. 1015.
μετρῳ δ' ευκομισασθαι εν αγγεσιν— Hes. ε. 598.

Syn. Κομεω, κομιζω, εκκομιζω, επικομιζω, επιμελοῦμαι, εντρεπομαι, πολυωρεω. ταμιευω.
Ευκομος, Ηὔκομος. pulcre comatus. Vid. Ευπλοκαμος.
Απολλωνι ανακτι, τὸν ἠΰκομος τεκε Λητώ. A. 36.
Ευκομπος. compositus.
ποδὸς αρχεχορου πληγαῖς Φρυγιαῖς
ευκομποις εξῆρχον θεούς. (*monosyll.*) Tro. 151.
Ευκοσμια. decentia.
*αἱ δ' αποβαλοῦσαι θαλερὸν ομματων ὕπνον,
ανῆξαν ορθαὶ,* θαῦμ' ιδεῖν ευκοσμιας. Bacch. 691.
Syn. Ευπρεπεια, ευσχημοσυνη, κοσμος, κοσμιοτης, καλλος, κῦδος. το πρεπον, καλον, δεον, προσῆκον.
Ευκοσμος, Ευκοσμητος. bene ordinatus, concinnus.
ου μα ταδ' αθανατων ευκοσμητα προθυραια. Hom. Mer. 384.
Syn. Ευθετος, ευσχημων, ευρυθμος, εναρμοστος, κομψος, ευστολος, ευπρεπης.
Ευκοσμως. *adv.* concinne, recte.
ὡς ευκοσμως στῆσε· παρος δ' ου πωποτ' οπωπει. φ. 123.
Syn. Κοσμιως, κεκοσμημενως, κατα κοσμον, ευσχημονως, ευπρεπῶς, εναρμοστως, καλῶς, ευσταλῶς, πρεποντως, καθηκοντως.
*Ευκρᾰδιη. *in l. c. scribitur* εὐκραδέης *et* εὐκραδέος. *Sed* Spitzner. *probante* Schneid. in Indice, εὐκραδίης. A κράδη *v.* κράδος.
τῷ καὶ ευκραδιης τριπετῆ εν νεκταρι μιξαις
συκων ανανθεῖσαν ἅλις ποσιν ομφαλοεσσαν. Nic. Al. 348.*
Ευκραης. temperatus.
αντιον ευκραεος[2] ανεμου τρεψαντα προσωπον. Hes. ε. 592.
Syn. Ευκρατος, ευκεραστος.
Ευκραιρος. Vid. Ευκερως.
ὅστις ὁ παῖς ἅμα βουσιν εϋκραιρῃσιν ὀπηδεῖ. Hom. Mer. 209.
Syn. Ευκεφαλος, ευκρατος. βουκεφαλος.
Ευκρᾶς, *pro* Ευκραης, qu. vid.
ου πολλοῖς ευκρὰς, τῷδ' ἐνὶ προσφερομαι. Asclepiad. *An.* i. 212.*
βροτοῖσιν ευκρὰς ου γενοιτ' αν ἡδεως[3]. Eur. *fr.* Antiop. xli.
Ευκρᾰτης. Nom. Pr.
ὥσπερ Ευκρατης εφευγεν ευθὺ τῶν κυρηβιων. Equit. 254.
Ευκρεκτος. bene, seu pulcre strepens. Vid. Ευηχης.
*θαμβεον δ' εισορωσαι αριπρεπεων ἡρωων
ειδεα και μορφας, εν δέ σφισιν Οιαγροιο
υἱὸν* ὑπαὶ φορμιγγος εὔκρεκτον καὶ αοιδῆς
ταρφεα σιγαλοεντι πεδον κροτεοντα πεδιλῳ. Apol. 4. 1192.
Ευκρηνος. scaturigine bona præditus.
εὑρησεις κελαρυζον εὔκρηνου διὰ πετρης. Leon. Tar. *An.* i. 230.
Ευκρητος. bene temperatus; castus.
—αλλὰ τυχοῦσαι—Κυπριδος ευκρητον,—Antip. Thess. *An.* ii.
Ευκρῖθος. bonum habens hordeum. [114.
—μαλα γάρ σφισι πιονι μετρῳ
ἁ δαιμων ευκριθον ανεπληρωσεν αλωάν. Theoc. 7. 34.
Ευκρινης. purus, liquidus.
τῆμος δ' ευκρινεες[4] τ' αὖραι, καὶ ποντος απημων. Hes. ε. 670.
Syn. Ειλικρινης, ευσυνθετος, ευτακτος. ακεραιος. ευχερης, ευμαρης. ἥμερος. σαφης.
Εὔκρινω. **in ll. citt. adverbium a verbo divisim legitur.**
καί σφι συῶν τὸν αριστον εὔκρινας αποπεμπω. ξ. 108.
—παντας ἅμ' ἡγεμονεσσιν Αχιλλευς
στῆσεν εὔκρινας,— Π. 198.
Syn. Αποκρινω, εκκρινω, διακρινω, διευκρινῶ. διατασσω.
Ευκρῖτος. Nom. Pr.

---

1. Has voces vereor ne Græca lingua aspernetur; nisi firmioribus fulcimentis, quam quæ *Morellus* adhibuerit, enitantur. In Apollonii loco, *Beckius*, cum *Brunckio*, adstipulantibus etiam Codd. MSS. divisim legit εὖ κ. neque aliter in Hesiodo *Loesnerus*.

2. Variant lectiones inter εὐκραέος et ἀκραέος, etiam inter ἀνέμου et ζεφύρου. Utcunque hæc fuerint, statuenda est secunda in εὐκραέος longa, et vox efferenda, quasi trinis syllabis constaret. q. d. εὐκραοῦς vel εὐκραεῦς. νῆα δ' εὐκρᾱῆς ανεμος φέρεν.— Apoll. 4. 891.
ἀκραεῖ (al. εὐκραεῖ) Ζεφύρῳ νῆσον λίπον.— ib. 2. 721.

3. "*Tempestas perpetuo temperata res esset mortalibus minime* "*grata.* Ita vult legi vir doctus R. Bentley ex Photii Lex. MS. "ut monet ad hoc fragmentum Barnesius. Vertit ad hunc modum "Heathius." Musgr.

4. Si lectio sana sit, pronuntiari debet h. v. quasi scriptum esset, εὐκρινεῖς, siquidem fieri vix potest, ut ι corripiatur. Suspicor tamen legendum εὐκραέες, i. e. εὐκραεῖς, quæ vox ad v. 594. reperitur, et in utroque loco a Schol. exponitur per καθαρός.

ἦς χρονος ἁνικ' εγώ τε καὶ Ευκριτος ες τὸν 'Αλεντα
εἵρπομες εκ πολιος·— Theoc. 7. 1.
Ευκρῐτος. facilis judicatu.
ουκ ευκριτον το κρῖμα· μή μ' αἱροῦ κριτην. Æsc. Supp. 402.
Ευκροκᾰλος. pulcram in littore arenam habens.
—ευκροκαλου ποταμοιο. Nonn. D.
Ευκροτᾰλος, ου. ὁ ἡ. bene strepens; sonorus.
ευφημόν τοι σφαῖραν, εὔκροταλόν *τε Φιλοκλῆς
'Ερμειῃ ταυτην πυξινεην πλαταγην. Leon. Tar. *An.* i. 228.
Ευκροτητος. malleo bene induratus. *Vid. Dorvill. ad Chariton. p.* 86.* ἔκ τ' ευκροτητου χαλκεας[1] αρδην προχου
χοαῖσι τρισπονδοισι τὸν νεκυν στεφει. Antig. 437.
Syn. Επιβοητος, περιβοητος, αμφιβοητος, πολυφατος, επιδοξος, επικλυτος, ευκλεης.
Ευκρυπτος. celatu facilis.
σχισθέντα δ' ουκ ευκρυπτα γιγνεται ταδε. Agam. 632.
Ευκταῖος. optandus; *item*, votivus. Vid. ad v. Ευθαλλης.
ευκταῖα φαινων, η 'πο μαντειας τινός; Trach. 243.
Syn. Ευκτος. πολυτιμος. ὑγιης. ευχης αξιος.
Ευκτεᾰνος, Ευκτεατος, ου. ὁ ἡ. dives.
*ευκτεανος κουρη θυμὸν εκαμνε ποθῳ. Agath. *An.* iii. 55.*
ερνος ὅπως εριθηλες ελαιης ευκτεατοιο. Cal.
Ευκτημων. bene instructus possessionibus.
θυμὸν προγονων εὐκτη-
μονα ζαθεαν αγυιάν. Nem. 7. 135.
Syn. Ευκτεανος, ευσιπνος, πλουσιος, ευδαιμων.
*Ευκτητος, ου. ὁ ἡ. bene acquisitus.
αλλὰ δικαιοσυνης μετεχειν, και πλουτον αγινεῖν
ευφορον, ευκτητον, τιμιον εις αρετήν. Crates, *An.* i. 187.*
Ευκτῐμενος, Ευκτῐτος. bene ædificatus. Vid. Ευδμητος.
Ωκαλεην, Μεδεῶνά τ' εὔκτιμενον πτολιεθρον. B. 501.
καὶ Θρυον, Αλφειοῖο πορον, καὶ εὔκτιτον Αἰπυ. ib. 592.
Ευκτος. optabilis, votivus.
—οφρ' ετι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν ευκτὰ γενηται,— Ξ. 98.
Syn. Επιθυμητικος, επιθυμητος, επευκτος.—ευχῆς αξιος.
Ευκῠκλος, Ευκυκλωτος. rotundus.
ασπιδας ευκυκλους, λαισήϊά τε πτεροεντα. E. 453.
παππα φιλ', ουκ ἂν δή μοι εφοπλισσειας απηνην
ὑψηλὴν, εὔκυκλον, *ἵνα κλυτὰ εἵματ' αγωμαι
ες ποταμὸν, πλυνεουσα, τά μοι ῥερυπωμενα κεῖται.* ζ. 58.
—ευκυκλωτον ασπιδα. Ar. Fr.
Syn. Περιφερης, εγκυκλος.—ευτροχος.—εγκυκλειος, ευρυθμος. στρογγυλος. [δινηεις. Mosch. περιδρομος. Dion. Perieg.]
Ευκῠκλως. *adv.* a præc. —εἱλυτο δὲ πυκνῶς (*sc.* δρακων)
γναμπτων ευκυκλως ταναον ῥαχιν·— Lith. 134.
Ευκῡλιξ. * *neque hoc, neque præc. v. apud lexicos.* Vid. Jacobs. in l. c.*
ιθῦναι κοινὴν ευκυλικα λαλιήν. Leon. Tar. *An.* i. 243.
Ευκυρεω. *verbum nihili.* Vid. ad vv. Ευκομεω, Ευκρινω.
αλλὰ σὺ μὴ 'ποτρυνου·* κακὸς ου κεκλη-
σει βιον εὖ κυρησας— Sept. Th. 698. P.
Syn. Ευδιαγω, ευτυχεω.
Ευκωλητος[2]. ητοι ὅτ' ευκωλητος, η εν ποδὸς ιχνεϊ τυπτῃ. Nic.
Ευλᾰβειᾰ. τῇ δ' Ευλαβειᾳ, χρησιμωτατῃ θεῶν,
προσευξομεσθα, τηνδε διασῶσαι πολιν. Phœn. 799.
Ευλᾰβειᾰ, Ευλαβίη. metus, circumspectio, cautio.
—εν γὰρ τῷ μαθεῖν
ενεστιν ηὐλαβεια τῶν ποιουμενων. Œd. C. 117.
*αλλ' ουκ ενεστι στεφανος, ουδ' ευανδρια,
οι μή τι καὶ τολμῶσι κινδυνον μετα·
οἱ γὰρ πονοι τικτουσι τὴν ευανδριαν.*
ἡ δ' ευλαβεια σκοτον εχει καθ' 'Ελλαδα,
τὸ διαβιῶναι μονον αεὶ θηρωμενη. Eur. fr. incert. LI.
*κιβδηλου δ' ανδρὸς γνῶναι χαλεπωτερον ουδὲν,
Κυρν',* ουδ' ευλαβιης εστι περὶ πλεονος. Theog. 117.

Syn. Εννοια, σκεψις, περισκεψις, φυλακη, προφυλακη.—καθαροτης, ευσεβεια.—φοβος, δειλια, σεμνοτης.
Ευλᾰβεομαι. vereor, caveo.
ιθ', ευλαβηθηθ'· ὥς σε νῦν μὲν ἡδε γῆ. Œd. T. 47.
λεγ'· ευλαβοῦ δὲ μὴ φανῃς κακὸς γεγώς. Trach. 1145. (31. B.)
Syn. Εξευλαβεομαι, διευλαβεομαι, επευλαβεομαι, φυλασσω, εξαλυσσω. φευγω. φοβεομαι. οττευομαι.
Ευλᾰβεστερως. *adv.* cautius.
οχθοις δ' επισταθέντες, ευλαβεστερως
εμαρναμεσθα, καὶ πετρους εβαλλομεν. Iph. T. 1375.
Syn. Φρονιμως, ασφαλως, ευστοχως.
Ευλαγης. —και ευλαγεος Μελιβοιης. Orph. 165.
*(*vera lectio est* ευπελαγεος, i. e. ευπελαγεῦς vel -οῦς. Vid. Ruhnk. ap. Hermann.)*
Ευλαϊγξ. ex bonis pulcrisque structus lapidibus.
σοὶ σορὸν ευλαϊγγα, * Ροδοῖ, και τυμβον εγειρει,
ῥυσια τε ψυχῆς δῶρα πενησι νεμει,
αντ' ευεργεσιης γλυκερὸς ποσις· ὅττι θανοῦσα
ωκυμορος, κεινῳ δῶκας ελευθεριην. Julian. Æg. *An.* ii. 505.*
Ευλαί. vermes.
—ουδέ τί οἱ χρὼς σηπεται, ουδὲ μὲν ευλαὶ
εσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας αρηϊφατους κατεδουσιν. Ω. 414.
Syn. Σκωληκες. κακὰ θηρια. Suid.
Epith. Αιολαι, ποικιλαι, ευκινητοι.
Ευλᾰλος. loquax. Vid. Απολλων. [Lectt. *p.* 144.
ευλαλε *διπτερυγων καλὸν αγαλμα Ποθων. Philodem. *An.*
αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι ευλαλον Αργώ. Orp. 242.*
Ευλᾰχᾰνος. oleribus abundans.
θῆκε μεν ευλαχανον, θῆκε δ' οπωροφόρον. Ep. ἀδ. 650.
Ευλειμος, Ευλειμων. bona prata habens.
σιγησε δ' αιθὴρ, σῖγα δ' ευλειμος ναπη
φυλλ' εἶχε· θηρῶν δ' ουκ αν ηκουσας βοήν. Bacch. 1082.
ου γάρ τις νησων ἱππηλατος, ουδ' ευλειμων. δ. 607.
Ευλεκτρος. pulcra. *epith.* feminæ.
νικᾷ δ' εναργὴς βλεφαρων (*Glycon. Polyschem.*)
ἵμερος ευλεκτρου Νυμφας,— Antig. 807. (795. B.)
ευλεκτρος εν μεσῳ Κυπρις. Trach. 515. B.
Ευλεχής. felix; de sponsis, vel nuptiis. [200.
αντί τοι ευλεχέος θαλαμου, σεμνῶν θ' ὑμεναιων. Anyte, *An.* i.
Ευληρα. τα. lora, habenæ. Homer. Vid. Ηνια.
Ευμηλον, εν δ' αυτὸς εχων ευληρα βεβηκε. Ψ. 481.
Ευλῐβᾰνος. thure abundans.
ειτε καὶ ευλιβανου Συριης ἑδος αμφιπολευεις. Orph. H. 54.
Ευλῐθος. pulcros habens lapides.
ῥηγνυται εν σκιερῷ λιπαροῦ μυχῷ ευλιθου αντρῳ. Orp. H. 58. 4.
Ευλῐμενος. bono instructus portu. 2. epith. portus ipsius, commodus. πεμποντες ευλιμενους
Περσειων οικων 'Ελεναν επ' ακτας. Hel. 1480.
Syn. Ευορμος, λιμενωδης, αχειμαστος.
Ευλῐπης. præpinguis.
κροκαι δε Μινυῶν ευλιπῆ στελγισματα
τηροῦσιν, *ἅλμης ουδὲ φοιβαζει κλυδων,
ουδ' ομβρια σμηχουσα δηναιὸν νιφάς.* Lyc. 874.
Syn. Λιπαρος, πιων.
Ευλογεω. laudo. 2. bene precor. 3. benedico. 4. gratias ago
μή μ' ευλογειτω ταμὰ τις κτεινων τεκνα. Phœn. 981. P.
Syn. Ευφημιζω, ευφημεω, επαινεω, κλειω, αναμελπω, ὑμνεω, εγκωμιαζω. *Phr. Ραινέμεν ευλογιαις. Pind.*
Ευλογια. benedictio, laus. ——ὑγι-
εντα δ' εἴ τις ολβον
αρδει εξαρκεων κτεατεσσι, καὶ
ευλογιαν προστιθεὶς, μὴ ματευ-
σῃ Θεὸς γενεσθαι. Ol. 5. ult.
Syn. Ευφημια, κηρυγμα, αἶνος, επαινος, αναῤῥησις, αναγορευσις. Epith. Αγηραντος, μειλιχια, θεοπεμπτος.
Phr. Ευλογια φορμιγγι συναορος. Pind.
Ευλογος. rationalis. 2. quod facile parari et haberi potest.
προς ταῦτ' εκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημενοι,
πινυσκετ' ευλογοισι νουθετημασι,
ληξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκομπῳ θρασει. Pers. 832.
Syn. Συνετος, φρονιμος.

---

1. Sic Brunck. e Codd. optime pro χαλκέως. Animadvertet autem lector Synonyma *Morelli* a vera significatione τοῦ, εὐκρότητος, penitus abhorrere.
2. Nauci vox. Nicandri vs. est Ther. 424. et sic decurrit:
ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ.

Ευλογως. *adv.* cum ratione; merito; non temere.
εμοῦ δ' ανακτος ευλογως επωνυμον
γενος Πελασγῶν τηνδε καρποῦται χθονα. Æsch. Supp. 260.
SYN. Συνετως, επιτηδειως. καλῶς. εικοτως, πιθανῶς.

Ευλοφος. bene cristatus. 2. strenuus. 3. moriger.
στυγνὰς απειλὰς ευλοφῳ νωτῳ φερειν. Lyc. 776.
SYN. Εντονος, ανδρικος.—ευπειθης. γενναῖος.

Ευλοχος. gravidis vel parturientibus favens. *epith.* Dianæ.
τὰν δ' ευλοχον *ουρανιαν (*Prosod. Dim.*)
τοξων μεδεουσαν*-Αρτεμιν αὖτευν. Hipp. 165.
PHR. Ωδινων επαρωγος. Orph. Vid. Αρτεμις.

Ευλῦρης, Ευλῦρος. bonam lyram habens. 2. bene lyra canens.
*ὦ πολυξενος, και ελευθερος
ανδρὸς αεί ποτ' οἶκος,
σέ τοι καὶ ὁ Πυθιος*
ευλυρας[1] Απολλων-Ηξιωσε ναιειν. Alcest. 571.
εμὲ γὰρ εστερξαν ευλυροι τε Μοῦσαι,
*και κεροβατας Παν,
ὁ καλαμοφθογγα παιζων·
προσεπιτερπεται δ' ὁ φορμικτὰς Απολλων,
ἑνεκα δονακος, ὃν ὑπολυριον
ενυδρον εν λιμναις τρεφω.* Ran. 229. B.
SYN. Ευφορμιγξ.—λιγυρος, ᾠδικος, μουσικος.

Ευλῦτος. qui facile solvi, s. impediri potest. 2. paratus discedere.
ευλυτα δ' εἶναι στεργηθρα φρενῶν. Hipp. 256.
SYN. Διαλυτος, εκλυτος, διαστατος.

Ευμᾰθης. docilis, ingeniosus. 2. facilis intellectu.
ὡς ευμαθές σου, κἂν αποπτος ᾖς, ὁμως
φωνημ' ακουω, καὶ ξυναρπαζω φρενί. Aj. 15.
SYN. Ευληπτος, ευθηρατος, νοητος.—διδακτος, πιθανος, ευπειθης.

Ευμᾰθια, Ευμαθεια. docilitas; celeritas discendi.
ευμαθιην ηπειτα διδοὺς εμὲ— Call Ep. 25[2]. (52. Ernest.)
SYN. Φιλομαθεια, συνεσις. EPITH. Πινυτοφρων.

Ευμαιος. Ulyssis subulcus. —ουδ' αρ' Αθηνην
λῆθεν απὸ σταθμοῖο κιὼν Ευμαιος ὑφορβός. π. 156.

Ευμαλλος. bene vestitus vellere.
φερε δ' ευμαλλον μιτραν. Isth. 5. 29.

*Ευμαρας, *Dor. gen.* Ευμᾱρᾱ. ὁ. Nom. Pr. Vid. Ευμαρης.*

Ευμᾰρειᾰ, Ευμαρῖᾱ. facilitas. 2. tranquillitas animi. 3. latrina.
ουκ ευμαρειᾳ χρωμενος πολλῇ, γυναι. Trach. 196.
εὑρισκον ουδὲν πλὴν ανιᾶσθαι παρόν·
τουτου δὲ πολλὴν ευμαρειαν, ὦ τεκνον. Philoct. 287.
SYN. Ευχερεια, ευκοσμια, ευκολια, ευκοπια, ευπετεια, ευηρεια, ευπορια.—ἡσυχια.—αποπατος.

Ευμᾱρής. facilis, commodus.
χρονος γὰρ ευμαρὴς θεός. Soph. El. 180.
δουλης θανουσης ευμαροῦς χειρωματος. Agam. 1335.
εὖ μὲν κειμενον ανδρα κακῶς θεμεν, ευμαρές εστιν·
εὖ δὲ θεμεν τὸ κακῶς κειμενον, αργαλέον. Theog. 843.
SYN. Ευχερης, ῥᾳδιος, ευκολος.—ελαφρος, εναγκαλος.—δῆλος. λαμπρος.

Ευμᾰρεως. *adv.* facile. Vid. Ευκολως.
ευμαρεως τοι χρῆμα θεοὶ δοσαν— ib. 463.

Ευμᾱρης. Nom. Pr.
Ευμαρα δε τας αἶγας ὁρῇς, φιλε, τῶ Συβαριτα. Theoc. 5. 73.

Ευμᾱρις[3]. calceamenti genus.
βαρβαροις ευμᾱρῖσιν. *(*Trochaic. Hephthem.*) Orest. 1364. P.
καὶ τὰς δαμαρτος ασκερας ευμᾱρῖδας. Lycoph. 855.*
SYN. Ὑποδημα (σανδαλῶδες.)

*Ευμεγᾰς. valde magnus. *Vid. voc. sequ.* [245.*
εβρωθην· τοῖόν μοι ἔπ' αγριον ευμεγα κῆτος. Leon. Tar. *An.* i.

Ευμεγεθης. ingens. 2. procerus.
καὶ φορμὸν εχειν αντὶ ταπητος σαπρόν· αντὶ δὲ προσκεφαλαιου,
λιθον ευμεγεθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ', αντὶ μὲν αρτων. Plut. 542.
SYN. Παμμεγεθης, πελωριος, ευμηκης, ευογκος.

Ευμειδης. hilaris, benevolus.
οὓς δέ κεν ευμειδής τε και ἱλαος αυγασσηαι. Call. 3. 129.
ευμειδής τε πελοιτο, καὶ ηπιος αμφοτεροισιν. Ap. 4. 715.
SYN. Ευπροσωπος, ευθυμος, φαιδρος.

Εὐμελιας, sive Εὐμμ. Εὐμελιης. hastæ tractandæ peritus; bellator bonus.
καὶ Πριαμος, καὶ λαὸς εὐμελιω Πριαμοιο. Δ. 165.
υἱὸς εὐμμελια Δαματριου·— Ep. ἀδ. 163.
SYN. Ανδρεῖος, πολεμικος. ευμορφος. ευοπλος.

Ευμενειᾰ. benevolentia; animus bene adfectus.
τίς δῆτ' ἂν ανδρὸς ευμενειαν εκβαλοι
τοιοῦδ';— Œd. C. 658. (31. B.)
SYN. Ευνοια, δεξιωσις, ευγνωμοσυνη, επιεικεια, προσηνεια. πρευμενεια, φιλια. διαλλαγη, συγχωρησις. *ευμενια, qu. vid.

Ευμενετειρᾰ, ας. ἡ. *femin.* a sequ.
σῇσιν ὑπ' εννεσιης, ευμενετειρα Τυχη. Ep. ἀδ. 428.*

Ευμενετης. benevolus, amicus. Vid. Ευμενης.
—πολλ' αλγεα δυσμενεεσσι,—Χαρματα δ' ευμενετῃσι·—ζ. 185.

Ευμενεω. benevolus sum; propitius.
δαιμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ ευμενεοιεν. Ap. 2. 260.
*αντομεθα πρὸς Ζηνὸς Εποψιου, οἵτινες εστε
ανδρῶν,* ευμενεειν τε και αρκεσσαι χατεουσι. ib. 1124.
SYN. Ευνοεω, ευγνωμονεω. ευιλατευω.

Ευμενεως, Ευμενῶς. *adv.* benevole, benigne.
*ῥεξω γὰρ δαμαλαν, λασιον τραγον, αρνα τὸν ισχω
σακιταν.* αἴοι δ' ευμενεως ὁ θεός. Theoc. Ep. 4. ult.
SYN. Ευγνωμονως, ευνοϊκως, φιλοφρονως, φιλοστοργως, πρᾳως, ἡμερως, ηπιως, επιεικῶς, ελευθεριως, χρηστῶς, ευνουστατα.

Ευμενης. benevolus, clemens, amicus.
αἴτ' εμιν ἱλαοι τε και ευμενεες τελεθοιεν. Theoc. 5. 18.
χαῖρε Ποσειδαων γαιηοχε κυανοχαῖτα,
και μακαρ, ευμενες ἦτορ εχων, πλωουσιν αρηγε. Hom. xxi. 6.
SYN. Ευμενετης, ευμενεων, ευνοος, ευεργετης, ελευθεριος, επιεικης, ευιλατος, πρᾶος, χρηστος, μετριος, αγαθος, μειλιχος. σπουδαῖος.

*Ευμενῐα. id. quod Ευμενεια. Vid. Heyn. in l. c.
ανδρῶν τε σὺν ευμενιᾳ. (*Prosod. Dim. Acat.*) Pyth. 12. 8.*

Ευμενιδες. Eumenides, furiæ. Vid. Εριννυες.
δρομάδες ὦ πτεροφόροι
Ποτνιάδες θεαὶ,—
μελαγχρῶτες Ευμενιδες· αἵ τε τὸν
ταναὸν αιθέρ' αμπαλλεθ', αἱματος
τινυμεναι δικαν, τινυμεναι φονον. Orest. 321.
EPITH. Ποτνιαι, δεινῶπες, σεμναι, μελαμπεπλοι, πολυμορφοι, μαγαλωνυμοι. νυκτεριαι, μυχιαι. Orph.
PHR. Ανωνυμοι θεαί. Eur. εμφοβοι - - -,
Γῆς τε καὶ Σκοτου κοραι. Œd. C. 39.
βροτοσκοποι Μαινάδες,—νυκτὸς αιανῆ τεκνα.
παντομισῆ κνωδαλα,—στυγη θεῶν.
κἀξ ομματων σταζουσιν αἷμα δυσφιλές. Æsch.
κλῦτε, θεαὶ παντιμοι, εριβρομοι, ευαστειραι,
Τισιφονη τε καὶ Αλληκτὼ, και δῖα Μεγαιρα. - -
λυσσηρεις, αγερωχοι, επευαζουσαι αναγκαις,
θηροπεπλοι, τιμωροὶ, ερισθενέες, βαρυαλγεῖς,
Αἴδεω χθονιαι φοβεραὶ κοραι αιολομορφοι,
ηεριαι, αφανεῖς, ωκυδρομοι ὥστε νοημα. Orph. H. 68.
ἁγναὶ θυγατέρες μεγαλοιο Διὸς χθονιοιο,—
τῶν αδικων τιμωροὶ, εφεστηκυῖαι αναγκῃ,
κυανοχρωτοι ανασσαι, απαστραπτουσαι απ' οσσων
δεινὴν ανταυγῆ φαεος σαρκοφθόρον αιγλην.

---

1. Totum hoc Epigramma Bentleii acumine perpolitum inspice; luculentam vero ejusdem interpretationem vide ap. Ernest. tom. i. p. 320.
εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σιμὸς ὁ Μίκκου
ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδοσαν
ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς
κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν,
ἱερος ὁ πλόκαμος, τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

2. Doricum pro εὔλυρος, quæ forma poetis Atticis in melicis frequentata. Vid. Brunck. ad Soph. Aj. 604.

3. Antipater *Sidonius* in versu, quem adduximus sub v. Βαθύπελμος, penult. corripit. Vix iterum monendus est tiro, quam sæpe seriores Græciæ scriptores, inpr. Epigrammatistæ, a puriore majorum consuetudine recesserint.—Serus video hæc occupasse Blomfield. ad Pers. 666.—Alibi v. εὔμαρις non memini me vidisse.

αἴδιοι, φοβερῶπες, αποστροφοι, αυτοκρατειραι,
λυσιμελεῖς οιστρῳ, βλοσυροὶ, νυχιαι, πολυποτμοι,
νυκτεριαι κοῦραι, οφιοπλοκαμοι, φοβερῶπες. ib. 69.

Ευμετρος. modum servans; moderatus.
—βακτρον—επηρεφέος κοτινοιο,-Ευμετρον·— Theoc. 25. 209.
SYN. Μετριος, συμμετρος. ευρυθμος.

Ευμηδης. Nom. Pr.
—Δολων, Ευμηδεος υἱὸς,-Κηρυκος θεοιο,— K. 314.

Ευμηκης. bene longus; decore procerus.
*τοῦτ' ειπὼν, ανεπεισε καθοπλιζεσθαι ἅπαντας.
καὶ τοὺς μέν ῥ' εκορυσσεν Αρης πολεμοιο μεμηλώς.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνημησιν εθηκαν,
ῥηξαντες κυαμους χλωροὺς, εὖ τ' ασκησαντες,
οὓς αυτοὶ διὰ νυκτὸς επισταντες κατετρωξαν·
θωρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφεων απὸ βυρσῶν,
οὓς γαλεην δειραντες, επισταμενως εποιησαν·
ασπὶς δ' ἦν λυχνου τὸ μεσομφαλον· ἡ δέ νυ λογχη,
ευμηκης βελονη, παγχαλκεον εργον Αρηος·
ἡ δὲ κορυς, το λεπυρον επι κροταφοις καρυοιο.* Batrach. 121.
SYN. Προμηκης, περιμηκης, επιμηκης, πολυμηκης, ὑπερμηκης, ευμεγεθης, βλωθρος.

Ευμηλος. Nom. Pr.
ὦρτο πολυ πρῶτος μεν αναξ ανδρῶν Ευμηλος,
Αδμητου φιλος υἱὸς, ὃς ἱπποσυνῃ εκεκαστο. Ψ. 288.

Ευμηλος. ovibus abundans. 2. pecorum ferax. Vid. Ευβοος.
SYN. Πολυμηλος, πολυθρεμμων.

Ευμητις. prudens. Vid. Συνετος, et ad voc. Ευγαμος.

Ευμηχάνια. industria, solertia.
*εστί μοι θεῶν ἕκατι
μυρια παντᾶ κελευθος,
ὦ Μελισσ',* ευμαχανιαν
γὰρ εφανας Ισθμιοις,
ὑμετερας αρετὰς εργῳ διωκειν. Isth. 4. init.
SYN. Ευπορια, παρασκευη. αγχινοια, επινοια, επιμελεια, φιλοτεχνια.

Ευμηχάνος. ad machinandum promtus; industrius, ingeniosus.
μενει γαρ· ευμηχανοι-Δὲ καὶ τελειοι,— Eum. 384.
κἀκ τῶν αμηχανων πορους ευμηχανους ποριζων. Equit. 759. B.
SYN. Αγχινοος, ευσυνετος, εντρεχης, επιστρεφης, φιλοτεχνος, περιεργος, δραστηριος, επιτελεστικος.

Ευμῖτος. e bono stamine factus.
ὑφηνα καὶ τοδ' εἶδος ευμιτοις πλοκαῖς. Iph. T. 817.
SYN. Πολυμιτος, λεπτοτατος, ευπηνος.

Ευμῖτρος. bene mitra cinctus. Vid. Ευζωνος.
γυμνὸς, ατερ χλαινης τε και ευμιτροιο χιτῶνος. Mosc. 4. 98.

Ευμνηστος. cujus facile recordamur.
ευμναστον ανδρὸς δεῖμα φερουσαν (Br. τρεφουσαν) ὁδοῦ. Trach. [109.

Ευμοιρος. bona sorte utens; felix.
ευμοιροι δ' εγενοντο καὶ ακλεες ουποτ' εκεῖνοι. Call. 4. 295.
SYN. Ευφημος. ευδαιμων.

Ευμολπεω. eleganter canto.
ευμολπει μετα χερσιν εχων λιγυφωνον ἑταιρην. H. in Merc. [478.
SYN. Αειδω, συνᾳδω, μελπομαι.

Ευμολπια. elegans cantus. 2. suavitas vocis.
SYN. Ευφωνια, ευϋμνια.

Ευμολπίδαι. Eumolpi nepotes. V. Suid.
προσπολων Ευμολπιδᾶν. Œd. C. 1108. (1053. B.)

Ευμολπος. Nom. Pr.
αυτὰρ αοιδὸν εθηκε, καὶ αμφω χεῖρας επλασσεν
πυξινᾳ εν φορμιγγι Φιλαμμονιδας Ευμολπος. Theoc. 24. 108.

*Ευμολπος, ου. ὁ ἡ. bene canens.
Αρτεμις ευμολπῳ λῦσεν ανακτι λυρης. Paul. Sil. *An.* iii. 93.*

Ευμορφια. pulcritudo.
εριδι στυγερᾷ-Κεκορυθμενον ευμορφιας. Androm. 279.
ὁ πλοῦτος, ανθρωπισκε, τοῖς σοφοῖς θεός·
τὰ δ' αλλα κομποι, καὶ λογων ευμορφιαι. Cycl. 315.
SYN. Ευσχημοσυνη, ευπρεπεια, καλλος. Κυπρις. κομψοτης.

Ευμορφος. formosus, speciosus.
παιδὸς δ' ευμορφου φρουρεῖν νεοτησιον ὥρην. Phocyl. 201.
SYN. Ευειδης, ευσχημων, μορφηεις, καλλιμορφος, περικαλλης.

Ευμουσια. musica elegantia. 2. doctrinæ lepos.
ει (*utinam*) ζῳην μετ' ευμουσιας,
αιεὶ δ' εν στεφανοισιν ειην. Herc. F. 676.
Vid. ad v. Εγκατοικεω.
SYN. Φιλολογια, φιλομαθεια.

Ευμουσος. suaviter canens. 2. venustus. 3. eruditus.
τᾶς ουκ ευμουσου μολπᾶς βοᾶν[1]
αλυροις ελεγοις. Iph. T. 145.
SYN. Εκπρεπης, επιχαρις.—φιλομουσος, πολυμουσος, φιλολογος, φιλομαθης.

*Ευμοχθος, ου. ὁ ἡ. laboriosus; cum labore honesto conjunctus.
αρτι γὰρ ευμοχθου επὶ γυμνάδος ἁγνὸν εφηβον
σχῆμα λαχὼν ερατὰν ωλεσεν ἁλικιαν. Ep. ἀδ. 723.*

Ευμῦκος, ου. ὁ ἡ. mugiens.
δεικνυσθ' ευμυκων αυλια βουκολιων. Alphe. *An.* ii. 130.

Ευμυλια[2]. rumor.
ευμυλιη δ' εχ' Ολυμπον αγαννιφον— H. Merc. 325.
SYN. Βαξις, φημη.

Ευναζω, Ευναζομαι. colloco in cubili. Ευναω, Ευναομαι.
ενθα σ' εγὼν αγαγοῦσα, ἅμ' ἠοῖ φαινομενηφιν,
ευνασω ἑξειης· σὺ δ' εὖ κρινασθαι ἑταιρους-Τρεῖς,— δ. 408.
ἑξειης δ' ευνησε, βαλεν δ' επὶ δερμα ἑκαστῳ. ib. 440.
αυτὰρ ὁ εν προδρομῳ ευναζετο δῖος Οδυσσεύς. υ. 1.
ὡς φατο· τῆς δ' ευνησε γοον, σχεθε δ' οσσε γοοιο. δ. 758.
Ιδης εν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ ευνηθεῖσα. B. 821.
SYN. Απευναζω, κατευναω, κατευναζω, κατευναζομαι, ὑπευναω, συνευναω, συγκαθευδω, παρακοιμαομαι, εὕδω. κοιμαω. κοιμιζω. καταπαυω.

Ευναιεταω, Ευναιομαι. Vid. Ναιω, Ναιεταω. habito.
ὡς ειπὼν, εισῆλθε δομους ευναιεταοντας. φ. 242.
Φαιστόν τε, Ῥυτιόν τε, πολεις ευναιεταωσας. B. 648.
Τρωων εκπερσωσ' ευναιομενον πτολιεθρον. A. 164.

Ευναεις. ομβρος δ' απ' ευναεντος ουρανοῦ πεσὼν
ελυσε γαῖαν,— Æsch. Fr.[3]

Ευναῖος. qui procumbere amat. 2. consors lecti.
*ἡ παῖς ἡ κατακλειστος (*Pherecrat.*)
τὴν οἵ φασι τεκόντες*
ευναιους οαρισμοὺς
εχθειν ἶσον ολεθρῳ. Callim. *fr.* 118. Bent.
λυπᾳ δ' ὑπὲρ παθεων
ευναιᾳ δεδεται ψυχά. Hipp. 160.
Ιλιῳ αιπεινᾷ Παρις ου γαμον, αλλά τιν' αταν
ηγαγετ' ευναιαν εις θαλαμους Ἑλεναν. Androm. 104.
ευναῖος ειη δραπετιν στεγην εχων. Soph. *fr.*
EXP. Εν ευνῇ. εις ευνην κατακλινων. συγκοιτος. ενευνος. —εγκεκρυμμενος. *λαγως. καταπτηχης. V. Brunc. Lex. Soph.*

Ευναστηρ, Ευνητηρ, Ευνητωρ, Ευνετης. concubitor. 2. maritus.
γυιαὶ γὰρ ευναστῆρας αμναμοι τριπλαῖς
πηναις κατεκλωσαντο δηναιᾶς Ἁλός. Lyc. 144.
τὸν αιχμηεντα θοῦρον-Ευναστῆρα— Pers. 138.
εκ δ' ελειπον οικους,
προς αλλον ευνα-
τορ'· ουχὶ σοὶ μονᾳ, κ. λ. Androm. 1040.
—Γαννυμηδεος-Ἱπποσυνα, Διὸς ευνετα. Orest. 1400.
SYN. Ευναστωρ, εὖνις, ανηρ, συγκοιτος, ακοιτης. ὁμευνετης.

---

1. "Unde hoc venerit, aut quid velit, ignoro," ingenue fatetur Markl. in l.

2. Inter Græca vocabula forsan non numerandum. Cod. Mosc. habet εὐμιλίη. *Hermann.* malit εὐμελίη, vel etiam ἐμμελίη.

3. Fragmentum e Danaïsin desumtum, et ab Athenæo, l. 13. p. 600. adservatum. Ceterum insignis est et lectionum et conjecturarum varietas. Pro εὐναέντος Cod. unus exhibet εὐνάοντος, Grotius conj. εὐνοοῦντος, et *Bothe* edidit εὐνάζοντος. Pro ἔλυσε, conjecit Grot. ἔκυσε, infeliciter, quia media corripitur. Auspiciis melioribus *Valcken.* ἔδυσε, *subit*, aut potius, *subire solet*. Cur non ἔδευσε? Et sensus optime quadrat, et ea verbi forma apud Euripidem sæpius occurrit. Vid. Phœn. 231, 684. P. &c. Verbum δύω vel δύομαι tantum in futuro apud Sophoclem et Euripidem repperi. Semel, (nempe, Rhes. 529.) occurrit δύεται. In aoristo adhibent, ἔδυν, δῦναι, a δῦμι.

Ευναστηριον, Ευνατηριον. cubile. Vid. Ευνη.
ὅπως δ' ετελεσε τοῦτ', επενθοροῦσ' ανω
'καθεζετ' εν μεσοισιν ευναστηριοις. Trach. 935. (20. B.)
και το Δαρειου τε κᾶμον κοινον ευνατηριον. Pers. 160.
*Ευνετῖς, ἴδος. ἡ. consors tori.
γηρασκεις, Τιθωνε· τί γὰρ σὴν ευνέτιν Ηῶ [110.*
οὕτως ορθριδιην ηλασας εκ λεχεων; Antip. Thess. *An.* ii.
Ευνὴ, Ευναια. anchora.
εκ δ' ευνὰς εβαλον, κατὰ δὲ πρυμνησι' εδησαν. A. 436.
ὑψόθι νῆ' εκελευσεν επ' ευναιῃσιν ερυσσαι. Ap. 2. 1284.
SYN. Αγκυρα.
Ευνή. cubile. 2. tentorium. 3. lustrum ferarum. 4. sepulcrum.
ενθ' ιομεν κειοντες, επεὶ νύ τοι ευαδεν ευνή. Ξ. 340.
πῶς δ' αἱ τῶν αλλων Τρωων φυλακαί τε καὶ ευναί; K. 408.
SYN. Κοιτη, κοῖτος, λεκτρον, λεχος. θαλαμος. ευναστηριον. κλισια. διατριβη. σπεος. ταφος.
EPITH. Ακριτος, αστρωτος, αποτροπος, αφθιτος, ἀβροχιτων, αναεδνος, αναγκαιη, γαμηλιος, γλυκερα, ἡδεῖα, ευγναμπτος, ευγαμος, ευπαρθενος, δυσπαρθενος, ευοδμος, θαλαμηπολος, θαλαμηΐος, νυμφεια, νυμφοστολος, λαθριος, κρυφια. κοιλας, κλοπια, νοθη, μαχλας, μαλακη, περικαλλης, πολυηρατος, πολυγηθης, πολυληΐος, πανταισχης, παντερπης, παναιολος, παιδοσπορος, σκυλακοτροφος, ταυρῶπις, ὑπερωΐος, τελεσσιγαμος, φωριος, φιλοτησιος, φωλας, φιλοπτολεμος, ὁμοφρων, ονειρειη, μινυνθαδια, ἁλιπορφυρος, νεκταρεα, διϊπετης, επικλοπος, ερημας, ευρεῖα, βροτεα.
*PHR. Λεκτρων ευνας ἀβροχιτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τερψιν. Pers. 551. [νοσερας δεμνια κοιτας.
Ευνημα. concubitus. [Eur.]*
απαιδες εσμὲν, χρονι' εχοντ' ευνηματα. Ion. 304.
Ευνηος. Nom. Pr.
πολλαὶ, τὰς προεηκεν Ιησονιδης Ευνηος,
τόν ῥ' ετεχ' Ὑψιπυλη ὑπ' Ιησονι, ποιμένι λαῶν. H. 468.
Ευνητειρα, Ευνητρια, Ευνις. concubina, conjux.
λεχεων Διὸς ευνατειραν ιδοισθε πελουσαν. Prom. 895.
τὸ λοιπὸν ηδη χαιρεθ', ὡς εμ' ουποτε
δεξεσθ' ετ' εν κοιταισι ταῖσδ' ευνητριαν. Trach. 939. (23. B.)
ὃς κἀμὲ, τῶν στολων πατρῴων ἡνίκα[1]
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπομην. ib. 572.
SYN. Ευνητις, ευνητρια. ακοιτις, γυνη.
Ευνητειρᾰ. quæ cessare facit.
στρευγομενοις δ' αν' ὁμιλον επηλυθεν ευνητειρα
νυξ εργων ανδρεσσι,— Ap. 4. 1058. SYN. Καταπαυσιμος.
Ευνητος. bene textus, de veste pulcra.
καδδ' ελιπον δυο φαρε', εὔννητόν τε χιτῶνα. Ω. 580.
EXP. Καλῶς νενησμενον, λεπτόν. SYN. Εὐϋφης.
*Ευνητωρ, ορος. ὁ. maritus.
ὡς ἦν ὁ Διρκης τὸ παρος ευνητωρ Λυκος. Herc. F. 27.*
Ευνεικα, Ευνῖκα. Nom. Pr.
Πασιθεη τ', Ερατώ τε, καὶ Ευνεικη ῥοδοπηχυς. Hes. θ. 247.
Ευνικα, καὶ Μαλις, εαρ θ' ὁρωσα Νυχεια. Theoc. 13. 45.
*Ευνὶς, ἴδος. ἡ. uxor.
οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν, οντες αζυγες γαμων,
οικους ερημους εκλιπόντες, ενθάδε
θασσουσ' επ' ακτάς· οἱ δ' εχοντες ευνίδας,
απαιδες· οὕτω δεινὸς εμπεπτωκ' ερως
τῆσδε στρατειας Ἑλλάδ'[2], ουκ ανευ θεῶν. Iph. A. 805. V. et 397.
Εὖνις, ιος, ὁ ἡ. orbus, viduus; orba, vidua.*
ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ εσθλῶν εὖνιν εθηκε. X. 44.
SYN. Χῆρος, ενδεης, ερημος.
Ευνοα. Nom. Pr.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὁρη διφρον, Ευνοα, αυτᾷ. Theoc. 15. 2.
Ευνοεω. benevolus sum; bene adfectus sum animo.
μελειν μὲν ἡμῶν, ευνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα. Aj. 698.
σὺ δ', ει κατ' οικους ευνοῶν ετυγχανες. Eur. Dan. 64.
SYN. Ευγνωμονεω, ἱλασκομαι. συμπραττω, συντιθεμαι, συναινεω. ευφημεω.—ἱλαος, ευνους, ευμενης, ειμι.
Ευνοιᾰ. benevolentia.
*οικτειρε δ' αυτούς· και σύ τοὶ παιδων πατὴρ
πεφυκας·* εικὸς δ' εστὶν ευνοιάν σ' εχειν. Med. 345.
SYN. Ευγνωμοσυνη, ευμενεια, φιλοφρονησις, φιλοστοργια, στοργη, αγαπη, φιλανθρωπια, σπουδη, ἱλασμος, προθυμια, προσηνεια. ευφημια. γνησιοτης, φιλια.
*PHR. Θεῶν ἑκᾶτι, *pro* εὐνοιᾳ. Isthm. 4.*
Ευνομῐᾰ. bonæ leges. 2. auctoritas et vis legum. 3. æquitas.
αυτοὶ δ' ευνομιῃσι πολιν κατὰ καλλιγυναικα
κοιρανεουσ'· ολβος δὲ πολὺς καὶ πλουτος οπηδεῖ. Hom. xxix. 11.
SYN. Ευετηρια, ευθηνια. καλοπραγια, δικαιοσυνη, ειρηνη.
EPITH. Ερατεινη, αχραντος, απολεμος, εριθηλης, κουροτροφος.
Ευνομῐᾰ. filia Themidis; (*sec. Apollod.* Junonis,) una Horarum.
*Ὧραι, θυγατέρες Θεμιδος καὶ Ζηνὸς ανακτος,
Ευνομιη τε, Δικη τε, και Ειρηνη πολυολβε. Orph. H. 42.*
ἂν Θεμις θυγατηρ τέ οἱ-Σωτειρα λελογχεν
μεγαλοδοξος Ευνομια. Ol. 9. 24.
Ευνομιος. episcopus Cyzici, Arianæ hæreseos propugnator.
—Ευνομιου πῆμα θεοπτολεμου. Cyr.
Ευνομος. qui bonis legibus utitur. 2. pascuus.
πορσιστα, μοῖραν δ' ευνομον
αιτεω σε παισὶν δαρὸν Αι-
τναιων οπαζειν. Nem. 9. 70.
Ευνοος, Ευνους. bene adfectus erga aliquem; benevolus.
λυπην γὰρ ευνους οἶδε θεραπευειν λογος. Menan.
ευνουστατον τῷδ' ανδρὶ διὰ ταχους θανεῖν. Aj. 833.
SYN. Ευνοϊκος, ευμενης, ευγνωμων, προφρων, φιλοφρων, φιλοστοργος, ενηης, δεξιος, ἱλαος, αριστονοος, ευμενετης, βοηθος, σπουδαστης, συμπρακτωρ, παρακλητος, φιλος, γνησιος, συνετος.
Ευνοῦχος. eunuchus.
ευνοῦχος ἡμῖν ἦλθες εσκευασμενος. Acharn. 121.
SYN. Ευνουχιας, εκτομιας, εξευνοῦχος, σπαδων, βακηλος, ὑποτομος, εκλυτος, ανανδρος. Γαλλος.
Ευνωμης. *Brunck. *habet* εὐνόμᾳ *ab* εὐνόμας, *Dor. pro* εὔνομος. Vid. ejus not.*
αιὲν ευνωμᾳ-Χρονῳ τρυχομενος. Aj. 608.
SYN. Ευκινητος.
*Εὐξαντος, ου. ὁ ἡ. bene carminatus.
σοὶ τὸν πιληθέντα δι' ευξαντου τριχὸς αμνοῦ,
Ἑρμᾶ, Καλλιτελης εκρεμασεν πετασον. Theodorid. *An.* ii. 41.*
Ευξεινος, Ευξενος. hospitalis. Vid. Ξενικος.
—οφρ' επελασσαν-Αὖτις εὐξεινοισι Δολιοσιν·— Ap. 1. 1017.
αγ' αυτὸν εις ανδρῶνας ευξενους δομων. Choëph. 710.
Ευξεινως. *adv.* hospitaliter, amice.
εκλυον, οἵτινες εἶεν, εὐξεινως αρεσαντο. Ap. 1. 963.
SYN. Ξενιως, φιλοξενως.
Ευξεινος ποντος. *item*, Ευξενος. Eurip. pontus Euxinus.
ποντον επ' Εὔξεινον προχεων καλλιρροον ὑδωρ. Call. 1. 6.
ισθμὸς ανω τεταταί τις ὑπερτατος Ασίδος αιης,
Κασπιης[3] τε μεσηγὺ καὶ Εὐξεινοιο θαλασσης·
κεῖνον δ Ευρωπης Ασιης θ' ὅρον ηυδαξαντο. Dionys. 22.
Vid. et. 695.
εστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πορον Ευξεινοιο. ib. 541.
PHR. Ευξεινον πελαγος. Pind. ποντος Σκυθικός. Theoc.
Ευξεστος, Ευξοος. bene rasus; politus.
—εὐξεστῃσ' ελατῃσι-Ποντον ελαυνοντες,— H. 5.
ἱδρωσει δέ τευ ἱππος εὔξοον ἁρμα τιταινων. B. 390.
SYN. Ξεστος, ξυστος, γλαφυρος. καλῶς εξεσμενος. εὖ κατεσκευασμενος.
Ευξίθεος. Nom. Pr. ap. Callim. Epig. 32. Ernesti.

1. Hunc profecto in modum Brunckius textum novavit. Juvat autem in tam difficili loco *Porsoni* sententiam proferre, his verbis conceptam. "Sana est lectio Codd. τὸν πατρῴων ἡνίκα στόλον. i. e. διά sive κατά. Anglice. *attended, or conducted, by my father.*"

2. Olim Ἑλλάδι γ', "neque de elisione in Ἑλλάδι, quanquam paullo rarior est, timendum." Pors. Suppl. Præf. p. xxii. Nisi fallor, Græcæ linguæ mos non respueret Ἑλλάδα in accus. subjungi v. ἐμπίπτειν, subaud. εἰς.

3. Verisimile est olim fuisse scriptum Κασπίῃ, et Κασπῆ, unde anceps tonus, sicut in substantivis in εια et ια. Vid. not. ad v. Ἀπαιδία.—Quod ad citationem proxime præcedentem adtinet, unde eam adeptus sit Morellus, ignoro. Non, opinor, a Callimacho.

Ευξοανος. Vid. Αγαλμοτυπης.
Ευξυλοεργος. Vid. Πελεκητωρ.
Ευογκος. molis amplæ et compactæ. 2. portatu facilis.
ευογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμενῃ. Eur. *fr.* Beller. xvii.5.
SYN. Ευσταλης. ευβαστακτος.
Ευοδιᾰ. expeditum iter. 2. prosperitas.
πρῶτα μὲν ευοδιαν αγαθὴν απιοντι ποιητῇ
κῆς φαος ορνυμενῳ δοτε, δαιμονες οἱ κατὰ γαῖαν. Ran. ad fin.
EXP. Ευκολια περι την ὁδον. ευπορια. 2. ευτυχια.
Ευοδμος. suaviter olens.
ξανθα συν ευοδμοις ακραλιπῆ[1] στεφανοις. Call. *fr.* 106.
SYN. Ευοσμος, πολυοδμος, οδμωδης, οδμηνος, ευωδης. θυοεις, θυηεις, κηωεις. ἡδυπνοος, ευπνοος, αρωματωδης.
Ευοδοω, vel Ευοδεω. prospere progredior.
σφῷν δ' ευοδοιη Ζεὺς, *ταδ' ει τελεῖτέ μοι (1435. B.)
θανοντ'· επεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον.* Œd. C. 1500.
SYN. Κατευοδοω.—ευδαιμονιζω.
Ευοι. Euoë, vox bacchantium.
ιδού μ' αναταρασσει,
ευοῖ[2] μ' ὁ κισσος, *αρτι βακχιαν
ὑποστρεφων ἁμιλλαν.* Trach. 218. B.
Ευοικος. bonam domum habens.
ὡς ευδουλος, ὡς ευοικος ἦν. Athen. 1. 6.
Ευοινιστος. vino bono factus.
—ευοινιστοις επὶ λοιβαῖς[3]. Orph. 601.
*Ευοινος, ου. ὁ ἡ. bonum vinum ferens. [*An.* i. 223.*
κεύοινου σταφυλῆς εχ' αποσπάδα πενταρραγον. Leon. Tar.
Ευολβος. Vid. Ευδαιμων. felix, dives. [ult.
πεμποις ευολβου βιοτου τελος αιὲν αμεμπτον. Orph. H. 12.
τιν' εκ τῶν ευολβων-Αργει βασιλεων. Iph.T.189. [592.
Ευοπλος, ου. ὁ ἡ. bene armatus. 2. felix in armis. V.Acharn.
ασπιδοφερμονα θιασον, ευοπλον. Phœn. 813.
SYN. Πανοπλος, εξοπλος, ενοπλος.
Ευοργησιᾰ. promtitudo ad irascendum. 2. lenitas morum.
πρὸς σοφοῦ γὰρ ανδρὸς, ασκεῖν σωφρον' ευοργησιαν. Bacch.
SYN. Ευτροπια, πρᾳοτης. [641.
*Ευοργητος. bene moratus.
αλλ' εστι τοῖς σεμνοῖς μὲν αυθαδεστερος,
καὶ τοῖς κολαξι πᾶσι τοῖς σκωπτουσί τε
ἑαυτὸν ευοργητος· ἡγεῖται δὲ δὴ [Ath. p. 260.*
τουτους μονους ελευθερους, κἂν δοῦλος ᾖ. Eubulus *in Dionysio.*
Ευορκεω. religiose juro. (31. P.)
τὴν εμὴν ψυχὴν κατωμοσ', ἣν ἂν ευορκοῖμ' εγώ. Orest. 1548.
Ευορκησια, Ευορκια, Ευορκωμα. sanctum jusjurandum.
ὃς τὴν εμὴν πεποιθεν ευορκησιᾳ[4]
ψυχὴν κρατησειν, τὸν τεκοντ' ατιμασας; Hipp. 1039.
θεῶν, οἵτινες εχαι-
ρον ευορκιαις. Ol. 2. 118.
* ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξιου μαντευματα
τὰ πυθοχρηστα;* πιστὰ δ' ευορκωματα; Choëph. 898. P.
Ευορκος. jurejurando stans.
ουδέ τις ευορκου χαρις εσσεται, ουτε δικαιου. Hes. ε. 190.
SYN. Αληθης, ευσεβης. ευγνωμων, επιεικης.
Ευορμος. commodam et tutam navium stationem habens.
φευγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος ευορμον. Φ. 23.
SYN. Ευλιμενος, λιμενωδης, αχειμαστος, φυξιμος. επιτηδειος.

1. Locus corruptus, quem emendare studuerunt celeberr. Viri *Grotius* et *Valckenaerius*; et quem emendare se non posse professus est ingenue magnus *Bentleius*.

2. " Ευοῖ *Heathio* verbum est, cujus tamen nullum auctorem citat, " nec facile, credo, citasset. Præstat igitur ut vocem Baccho accla- " matam accipere, quales sunt in sacris scripturis Hosanna et Hal- " leluia, in profanis ἐλελεῦ." Musgrav. in l. Mihi, fateor, eadem incidit cogitatio, quæ *Heathio*; nec penitus e pulmone etiamnum revellitur. Vid. not. ad v. Επορθοβοάω.

3. Ita se habet textus Gesneri. Diversitas est scripturæ et opinionis de h. l. qui sic ap. *Hermann.* exhibetur. ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς. Adi ejus Annot.

4. Optime hic restituit Musgravius εὐοργησίᾳ, quod interpretatur Valcken. *morum et ingenii bonitas.* Vid. Monk. in l. Vox εὐορκησία igitur nihili æstimanda.

*Ευορνις, ιθος. ὁ ἡ. bonas aves generans. 2. qui bonis auspiciis fit. —ὦ τ' ευορνιθι Ταναγρᾳ-Οιωνὸς βλαστῶν,—Antip.
Ευοροφος, ου. ὁ ἡ. tecto bene munitus. [Sid. *An.* ii. 30.*
σεῖο κατ' ευοροφον γραπτὸν τεγος·—Antip.Thess.*ibid. p.*113.
Ευοσμιᾰ. suaveolentia.
λαμπει δ' αγυιευς βωμος ατμιζων πυρι
σμυρνης σταλαγμοῖς, βαρβαρων ευοσμιας. Soph. Fr.
SYN. Ευωδια.
Ευοφρυς. pulcra habens supercilia.
ευσφυρος, ευμηκης, ευοφρυς, ευπλοκαμος. Rufin. *An.* ii. 394.
Ευοχθεω. lætor; feliciter ago ex labore.
ὃς δέ κεν ευοχθῆσι, θεὸς δ' επὶ ολβον οπαζῃ. Rhian.*An.*i.479.
SYN. Ευφραινομαι. ευτυχεω. ευθυμεω.
Ευοχθος. lætus.
ποτνια γῆ,—τοῖς μὲν φωτῶν ευοχθος ετυχθης·
τοῖσι δὲ δυσβωλος καὶ τρηχεῖ', οἷς εχολωθης. Hom. xlii.
SYN. Ευμενης. φαιδρος. ευφρων.
Ευοψος. opsoniis abundans.
αγοραν ιδεῖν ευοψον, ευποροῦντι μὲν
ἥδιστον· ἂν δ' απορῇ τις, αθλιωτατον. Timocles.
SYN. Πολυοψος.
Ευπᾰγης. bene compactus; solidatus.
—βακτρον—Ευπαγες, αυτοφλοιον,— Theoc. 25. 208.
SYN. Ευπηκτος, ευκμητος. παγιος.
Ευπαιδευσῐᾰ. recta institutio liberorum.
βραβεῖον αρετῆς εστιν ευπαιδευσια. Sent.
Ευπαιδια. felicitas in gignendis liberis. *item*, soboles.
ὦ Καρκιν', ὦ μακαριε τῆς ευπαιδιας. Vesp. 1512. B.
ὅταν εμὰ τυραννος ευπαιδιαν
ποσιν εχοντ' ιδῃ. Ion. 678.
SYN. Καλλιπαιδια, ευτεκνια. τεκος. ευτοκια.
Ευπαις. bonos habens liberos. 2. bona proles.
ἐκ σεο δ' ευπαιδές τε καὶ ευκαρποι τελεθουσι. Hom. xxix. 5.
ευπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, απαις θ' ἅμα. Hec. 809.
SYN. Κλυτοπαις. πολυπαις. αγλαοπαις. ευτεκνος.
Ευπᾰλᾰμος. solers.
καὶ τεκτονες ευπαλαμων ὕμνων·— Equit. 527.
ευπαλαμον μεριμναν. Agam. 1539.
SYN. Ευτεχνος, κατατεχνος, ὑπερτεχνος, ευποιητος. επιδεξιος. ευχειρ, ευχειρος. σθεναρος.
Ευπᾰλης. laborem facilem habens; facile eluctabilis.
μηκετι δειδιθι τοῖον· επεὶ μετοπισθεν αεθλους
ευπαλεας τελεεσθαι Αγηνοριδης φατο Φινεύς. Ap. 2. 617.
Ευπᾰλεως. *adv.* facile.
ευπαλεως κουρης ὑπὸ δηνεσι κεκρααντα. ib. 4. 193.
Ευπᾰρᾰγωγος. cui verba dare facile est.
αλλ' ευπαραγωγος εἶ. Equit. 1112.
SYN. Ευαπατητος, ευεξαπατητος, ἁπλοϊκος, ευπειθης. ευπαροιστος.
Ευπᾰρηος. *Dor.* Ευπαραος, ου. ὁ ἡ. pulcras genas habens.
ευπαραον κρᾶτα συλασαις Μεδοισας. Pyth. 12. 28.
Ευπαρθενος. felix virgo; virginitatem facile et honeste tolerans.
Αρτεμι, σοὶ ταυταν, ευπαρθενε, ποτνα γυναικῶν. Antip.Sid.*An.*
ποτνι', ευπαρθενε Διρκα. (*Ion. a min. Dim.*) Bacch. 520. [ii. 11.
Ευπασχω. *mel. divisim* εὖ π. beneficio adficior.
τὸν εὖ παθονθ' ὑπ' εμοῦ, παλιν μ' αντευποιεῖν. Plut. 1029.
SYN. Ευεργετοῦμαι. αγαθὸν πασχειν.
Ευπᾰτερειᾰ, Ευπᾰτρις, Ευπατρῐδης, Ευπατερειος. bono patre natus.
τὴν ὁδον, ἣν Ἑλενην περ ανηγαγεν ευπατερειαν. Z. 292.
τίς ἂν ευπατρις ὧδε βλαστοι; Soph. El. 1087.
ὡς εξ ευπατριδᾶν εις ευπατριδας παλιν ενθῃ. Theoc. 18. 53.
ἃ μεγαν κατ' ουρανὸν
ναιεις ευπατερει' αν' αυλαν[5]. Hipp. 67.
SYN. Οβριμοπατρη.—ευπατωρ, ευγενης.
Ευπειστος, Ευπειθης, Ευπῑθης. cui facile aliquid persuaderi potest.
—περὶ γὰρ σοῦ νῦν-Ευπειστα λεγει·— Aj. 151.
—τῶν γὰρ ηθαδων
φιλων νεοι μολοντες ευπειθεστεροι. Andr. 819.

5. Ita, e doctissimi *Gaisfordii* conjectura, imprimi curavit amicus, solertia et doctrina præstans, *J. H. Monk.*

παντως γὰρ ου πεισεις νιν· ου γὰρ ευπιθής. Prom. 333.
SYN. Ευπιστος.—πειστηριος, πειθημων.—ταχυπειθης, καταπειθης, πιθανος, εριηκοος, ευηκοος, ευκαμπης, ευκινητος, ευτρεπτος, ευηνιος, ευεικτος, ευαγωγος, ευπαραγωγος, ευχερης, ευαρχος, κατεικης, ὑποχειριος. ευμυθητος. πειθηνιος.

Ευπεμπελος. felix, lætus.
αὗται δ' εχουσαι μοῖραν ουκ ευπεμπελον. Eumen. 479.
SYN. Ευχερης, ευαρεστος, ευπαραιτητος.

Ευπενθερος. nobilem socerum habens.
χαιροις, ὦ νυμφα, χαιροις, ευπενθερε γαμβρε. Theoc. 18. 49.

Ευπεπλος. pulcrum habens peplum. Vid. Ευεανος.
ανέρες ευπεπλῳ Δαματερι δαῖτα τελεῦντι. Theoc. 7. 32.
τῶν τινα καῤῥέζουσα Αχαιϊάδων ευπεπλων. Ε. 424.

Ευπερικἄλυπτος, ον. ὁ ἡ. qui facile velari potest.
κἀν γαρ πεσῃ τις εξ ελαττονος μετρου,
ευπερικαλυπτον εσχε τὴν δυσπραξιαν. Apoll.
SYN. Ευκρυπτος.

Ευπετἄλος, ον. ὁ ἡ. bene foliatus. *Epith.* vitis. Anac. 18. 16.
*αλλὰ τὰ μεν δενδρεσσιν ὑπ' ευπεταλοισι κρεμαντο. Plato, *An.* i. 174.*
SYN. Καλλιπετηλος, καλλιφυλλος, βαθυφυλλος, ευβοτρυς.

Ευπετειᾰ. facilitas, copia. Vid. Ευμαρεια.
τα μεν πυλωρῶν κλεῖθρα μ' εισεδεξατο
δι' ευπετειας, τειχεων εσω μολεῖν. Phœn. 271.

Ευπετής. facilis. Vid. Ευκολος.
ουδεν ανευ καματου πελει ανδράσιν ευπετὲς εργον. Phoc. 150.

Ευπἔτρος. e saxo duro factus.
—σὺν δὲ, θειαν-Ευπετρον, καὶ τὰν κ. λ. Aristo, *An.* ii. 258.

Ευπετῶς. *adv.* facile; sine molestia; expedite.
τὰ μέν τις ἂν λεξειεν ευπετῶς εχειν. Agam. 554. P.
SYN. Ευπετεως, ευκολως. ακονιτι, απονητι, απονως.

Ευπηκτος. bene compactus. Vid. Ευδμητος.
Τληπολεμος δ', επεὶ οὖν τραφη εν μεγαρῳ εὐπηκτῳ. B. 661.
πεπλων τε προυκαλυπτεν εὐπηκτοις ὑφαῖς[1]. Iph. T. 312.
SYN. Ευδμητος.—ευννητος. συμπηκτος. ευπαγης. ευπηνος.

Ευπηληξ. pulcra ornatus galea.
αλλὰ καὶ ευπηληκος Αθηναιης επὶ δουρί. Leon. Tar. *An.* i. 236.
SYN. Ευκορυθος.

Ευπηνος. pulcre textus. *Epith.* vestis.
ταυτ' οὖν ὑφηνασ' οἶσθ' εν ευπηνοις ὑφαῖς; Iph. T. 814.
SYN. Εμμιτος, ευννητος, ευπηκτος.

Ευπηχυς. pulcra brachia habens; pulcra, de femina.
καί περ εὼν ολίγος· μνᾶται δ' ευπηχυν Αθηνην. Rhian.
SYN. Καλλιπηχυς. [*An.* i. 479.

Ευπίδαξ, ἄκος. ὁ ἡ. aquis scatens. [141.
σπηλυγγες Νυμφῶν εὐπιδακες, αἱ τοσον ὑδωρ. Crinag. *An.* ii.

Ευπιστως. *adv.* fideliter.
ευπιστως δε τοὐμον-Δαιμονας εχει σεβισαι. Thesm. 105. B.

Ευπῖων. præpinguis.
ὡς καὶ εμὲ πλωοντα σὺν ουκ ευπιονι φορτῳ. Leon. Tar.

Εὔπλειος. bene plenus. [*An.* i. 242.
—καδδ' αρα πηρην-Θῆκεν εὔπλειην,— ρ. 467.
SYN. Εμπλεος, ενιπλειος, εκπλεος, περιπλευς, καταπλεος. παμπληθης. ευπληρωτος.

Ευπλεκης, Ευπλεκτος. bene junctus; nexilis.
τῆς ἑκατὸν θυσανοι παγχρυσεοι ηερεθοντο,
παντες εὔπλεκέες· ἑκατομβοιος δὲ ἑκαστος. B. 449.
σειράς τ' ευπλεκτους· πρὸ δ' αρ' ουρῆες κιον αυτῶν. Ψ. 115.
SYN. Ευννητος. ευστρεπτος.

Ευπλοιᾰ. felix navigatio.
ει δέ κεν ευπλοιην δῴη κλυτὸς Εννοσιγαιος. I. 362.
SYN. Πλοῦς ουριος, καλος. γαληνη. ευοδια.
EPITH. Ακυμαντος.

Ευπλοκᾰμις, Ευπλοκᾰμος. pulcros cincinnos habens.
ταων, αἱ παρος ἦσαν εὐπλοκαμῖδες Αχαιαί. β. 119.
Τρωαὶ εὐπλοκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλασκονται. Ζ. 380.
SYN. Καλλιπλοκαμος, βαθυπλοκαμος, ερασιπλοκαμος, ιοπλοκαμος, ευκομος, ἠΰκομος, πολυκομος, ευθριξ, ευτριχος, ευβοστρυχος, ευχαιτης, αμφικομος, κομητης.

Ευπλοος. ὁ ἡ. navigatu facilis.
ὥρια παντα γενοιτο, καὶ ευπλοον ὁρμον ἱκοιτο. Theoc. 7. 62.

Ευπλῦνης. bene lotus. 2. mundus.
τῶν οἱ ἑκαστος φᾶρος εὔπλυνες, ηδὲ χιτῶνα. θ. 392.

*Ευπλωτος, ον. ὁ ἡ. idem qu. εὔπλοος. [*An.* ii. 113.
δός με δι' ευπλωτοιο πρὸς Ασίδα κυματος ελθεῖν. Ant. Thess.

Ευπνοιᾰ, ας. ἡ. odor suavis.
ἁπλουν, ου φυσικὴ χρωτὸς εὔπνοΐη. Strato, *ibid.* 360.*

Ευπνοος. bene spirans. 2. perflabilis. Vid. Ευοδμος.
η ὁποτ' εκ λειμῶνος εὔπνοα λειρια κερσοι. Mosch. 2. 32.

Ευποιεω. benefacio; beneficium tribuo.
*αμουσια τοι μηδ' επ' οικτροῖσιν δακρυ
σταζειν·* κακὸν δὲ, χρηματων οντων ἁλις,
φειδοῖ πονηρᾳ μηδέν' εὖ[2] ποιεῖν βροτῶν. Eur. fr. Antiop. XL.
SYN. Ευεργετεω, ευδραω, χαριζομαι, αγαθοποιῶ.

Ευποιητος. ον. ὁ ἡ. benefactus, elegans.
εἱματά τ' ευποιητα, τά οἱ Φαιῆκες εδωκαν. ν. 369.
SYN. Ευτυκτος, ευπαγης, ευπηκτος, ευτμητος, ευξεστος, ευξοος, ευπλεκτος, ευδινητος, ευκολλητος, ευστρεπτος, ευτορνος, ευτρητος, ευγλυπτος.

Ευποικῖλος. diversicolor. [*An.* i. 228.
Νυμφαις δε σκιερᾶς ευποικιλον ανθος οπωρας. Leon. Tar.

Ευποκος. bonum vellus habens.
μηλων φλεοντων ευποκοις νομευμασιν. Agam. 1425. (l. ευποοις. Pauw.) SYN. Ευῤῥηνος.—ευβοτος.—ευπεκτος.

Ευπολεμεια. Nom. Pr. Apoll. 1. 55. Vid. ad v. Φθιάς.

Ευπολεμος. bellicosus. Vid. Αρης.
Νικης ευπολεμοιο πατερ, συναρωγε Θεμιστος. Hom. vii. 4.
SYN. Ευπτολεμος, καλλιπτολεμος, μενεπτολεμος, φιλοπτολεμος. ευπαλαμος. ευτυχης.

Ευπολις. Poëta Comicus.
Ευπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρωτιστον παρειλκυσεν. Nub. 553.

Ευπολυβουλος. Vid. Βακχος.

Ευπομπος. bonus dux; de vento secundo.
ὁρμωμενον βροτοῖσιν ευπομπῳ τυχῃ. Eum. 93.
τανῦν δ' ευπομπος,
ει δυναιο γινου[3]. Œd. T. 715. EXP. Αγαθος ὁδηγος.

Ευπορεω, Ευπορεομαι. abundo rerum copia.
ὁταν ευπορῶν γὰρ αισχρὰ πραττῃ πραγματα,
τί τοῦτον απορησαντ' ἂν ουκ οιει ποιεῖν; Antiph.
SYN. Ευημερεω, ευθηνεω. δυναμαι. εχω, περισσευω, δαψιλενομαι, εμπιμπλαμαι, γεμω. επιτυγχανω, καταλαμβανω. πλουτεω, ευκαιρεομαι. εξευπορεω, προσευπορεω.

Ευπορῐᾱ, ας. ἡ. copia, facultas, &c.
οὗτοι δ' ευποροι εισιν, εν ευποριᾳ δε πενονται. Man. 1. 222.
SYN. Ευετηρια, ευκαιρια, ευδαιμονια.

Ευποριζω. —ἣν εὐποριστ'[4] Ευριπιδης. Eccles. 825. B.
SYN. Εκποριζω, εξευρισκω, ποριζω, επινοεω.

Ευπορος. facilis meatu; parabilis.
νῦν μοι θρασος καὶ γλῶσσαν ευπορον δοτε. Equit. 634.
χρηματα ποριζειν ευπορωτατον γυνή. Eccles. 236.
SYN. Οξυς, ευχερης, επιδεξιος.—πορευσιμος, ευδιοδος.—αδινος, λαβρος, δαψιλης, αφθονος, ζαπλουτος, περισσος, χυδαῖος, περιουσιος. αμφιλαφης. πλουσιος.

Ευπορως. *adv.* facile, copiose.
οὔκουν Ατρεῖδαι τοῦτ' ετλησαν ευπορως[5]
οὕτως ενεγκεῖν, οἱ 'γαθοὶ στρατηλαται. Philoct. 893. (72. B.)
SYN. 'Ραδιως, ευπετῶς, ευχερῶς.—λιπαρως, αφθονως, λαβρῶς, δαψιλῶς, φιλοτιμως, αδην.

Ευπὄτμος. felix, fortunatus. Vid. Ευδαιμων.

1. Codd. nonnulli dant εὐπήκτους ὑφάς. ceteri εὐπήνους ὑφάς. "Recte;" inquit *Marklandus*, "ut προὐκάλυπτεν sit transitivum, *legendo prætendebat.*" Vid. postremam Edit.

2. Ita scriptum oportuit, divisim: et sic in aliis compluribus, ubi *Morellus* adverbium tanquam verbo composito præfixit: e. g. εὐναίω, εὐναιετάω, εὐπάσχω, εὐπράττω, κ. λ.

3. τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου. *Brunck.* (697.)

4. "ἣν ἐπόρισ'. Sic bene cod. a themate πορίζω." *Brunck.* Neque aliter Ravennas.

5. Hujus adverbii significationem recte judicat alienam *Brunckius*. Itaque in textum intulit εὐφόρως, facile etiam reponi posse εὐπετῶς affirmans. Conjecit *Eldikius*, εὐλόφως.

ἀγνᾷ δ' αταυρωτος
ανδᾷ πατρὸς φιλου τρισπονδον ευποτμον
αιῶνα φιλῶς ετιμα. Agam. 245.
Ευποτος. potatu facilis et suavis.
*μυῶπι χρισθεῖσ', εμμανεῖ σκιρτηματι
ᾗσσον πρὸς* ευποτόν τε Κερχνειας ῥεος. Prom. 675.
SYN. Ἡδυποτος.
Ευπους. bonis pedibus præditus. 2. velox.
—και ευποδα Δηϊωνην-Αρτεμιδος— Call. *fr.* 48. Vid. ad v. Διατμηγω. SYN. Καλοπους, κραταιπους.
Ευπραγια, Ευπραξια, Ευπραξις. res secundæ. 2. recta actio.
—πολλαὶ δ' ὁδοὶ-Συν θεοῖς ευπραγιας[1]. Ol. 8. 18.
μεταδος φιλοισι σοῖσι σῆς ευπραξιας. Orest. 450.
πελοιτο δ' οὖν τἀπὶ τουτοις ευπρα-ξις,— Agam. 263.
SYN. Ευδαιμονια, ευτυχια.—ευποιΐα, αγαθουργια, ευεργετημα.
Ευπραττω. **mel. divisim,* εὖ πρ. Vid. ad Ευποιεω.
ει δὲ σὺν πονῳ τις εὖ πρασσει,— (*secunda fortuna utitur,* h. e. victoriam consequitur)*. Ol. 11. 4.
δημιοι, οἱ κατ' αγῶνας εὖπρησσεσκον ἑκαστα. Θ. 259.
SYN. Ευδαιμονεω, ευπραγεω, ευποιῶ, αγαθουργῶ, ευδιαγω. κατευθυνω. εὖ πασχω.
*PHR. Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον αθλων·
εὖ δ' ακουειν, δευτερα μοῖ-
ρ'· αμφοτεροισι δ' ανὴρ
ὃς ἂν εγκυρσῃ, καὶ ἑλῃ,
στεφανον ὑψιστον δεδεκται. Pyth. 1. ad fin.
——ὑγι-εντα δ' εἴ τις ολβον
αρδει, εξαρκεων κτεατεσσι, καὶ
ευλογιαν προστιθεὶς, μὴ ματευ-
σῃ θεὸς γενεσθαι. Olymp. 5. fin.
[βιον κορυσσέμεν ορθοβουλοισι μηχαναῖς. id.]*
Ευπρεμνος, ου. ὁ ἡ. pulcrum stipitem habens.
Ζανὶ παρ' ευπρεμνῳ τᾷδ' ανεθεντο δρυΐ. Leon. Al. *An.* ii.192.
Ευπρεπὴς, Ευπρεπτος. decorus. 2. bene ornatus. V. Εκπρεπης. ὁ λευκασπις ορνυται λαος ευπρεπὴς, επὶ πολιν διωκων[2]. Agam. 90.
γυναικοφωνος, ἁπαλος, ευπρεπὴς ιδεῖν. Thesm. 192. B.
*πρεπουσι δ' ανδρες νηϊοι μελαγχιμοις
γυιοισι λευκῶν εκ πεπλωματων ιδεῖν·
και τἆλλα πλοῖα,* πᾶσά θ' ἡ 'πικουρια
ευπρεπτος· αυτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθονα
στειλασα λαῖφος παγκροτως ερεσσεται. Æsch.Supp.714.P.
*Ευπρεπῶς. *adv.* decore.
επεὶ γὰρ ησθεθ' ἡμεραν τὴν κυριαν
ἤκουσαν, ὕδασι ποταμιοις λευκὸν χροα
ελουσατ'· εκ δ' ἑλοῦσα κεδρινων δομων
εσθῆτα, κοσμον τ', ευπρεπῶς ησκησατο. Alcest.156.*
Ευπρηστος. facilis accensu ustuque.
παντοιην ευπρηστον αϋτμην εξανιεῖσαι. Σ. 471.
SYN. Ευφυσητος.—ευφλεκτος, ευπυρωτος, ευκαης.
Ευπροσηγορος. blande compellans; comis.
*οὗτος· τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλεπεις;
ου χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξενοις τὸν προσπολον
εἶναι,* δεχεσθαι δ' ευπροσηγορῳ φρενί. Alcest. 776.
εν δ' ευπροσηγοροισιν εστί τις χαρις. Sent.
SYN. Φιλοπροσηγορος. φιλοφρων, φιλοσυνηθης, φιλανθρωπος, ευπροσοδος, ευαπαντητος, ευπροσιτος, προσπλαστος, ευδιαλογος, ὁμιλητικος, ευμενης.
Ευπροσῖτος. Vid. ad v. Αοιδος. SYN. Ευμενης, ευεφοδος.
Ευπροσοιστος. allatu facilis.
κοὐκ εστιν ατης ευπροσοιστος εκβασις. Med. 279.

SYN. Ευεπιβουλευτος. ευφορος, ευφορητος.—ευπορος. ευαντητος.
Ευπροσωπος, ου. ὁ ἡ. speciosus, pulcer.
δεξαιτ' ἂν ευπροσωπος ἵλεως τ' ισως. Aj. 1028. (1009. B.)
SYN. Ευπροσηγορος, ευμειδης. ευστομος, ευμορφος, ευειδης. ευπρεπης. ὡραῖος.
Ευπρυμνης. decorus.
τοιῶνδε τυγχανοντας, ευπρυμνῆ φρενὸς
χαριν σεβεσθε τιμιωτεραν εμοῦ. Æsch. Supp. 996.
Ευπρυμνος. pulcram puppim habens. —ενθα τε νῆες ειρυατ' ευπρυμνοι, πολιῆς επὶ θινὶ θαλασσης. Δ. 248.
Ευπρωρος. bonam seu pulcram proram habens.
—ποτι νῆας εὔπρωρους αφικοντο. Cal.
Ευπτερος. bene alatus. Vid. Ar. Nub. 800. B. [1. 82.
ὃς δ' επὶ τοξον εβαιν', ὃς δ' ευπτερον ἆγε φαρετραν. Bion,
SYN. Πτερωτος, τανυπτερος. ωκυπτερος. κοῦφος. ευγενης.
Ευπτερῠγος, **sive* Ευπτερυξ. ὁ ἡ. plurimum pennis valens.
—νηῶν* [*An.* ii. 277.
πιτνατε δ' ευπτερυγων λεπταλεας στολίδας. Satyr. Thyill.
*Ευπτορθος, ου. ὁ ἡ. habens pulcros ramos.
ευπτορθων παλαμαις δραξαμενος κεραων. Ep. ἀδ. 283.*
Ευπυργος. pulcras turres habens.
εισοκεν η ὑμεῖς Τροιην ευπυργον ἑλητε. Η. 71.
SYN. Καλλιπυργος, πολυπυργος.
Ευπωγων. ὁ ἡ. bene barbatus. Vid. Ευγενειος. [236.*
*ιξαλος ευπωγων αιγὸς ποσις ἔν ποτ' αλωῇ. Leon.Tar. *An.* i.
Ευπωλος, ου. ὁ ἡ. producens bonos equos.
Ιλιον εις ευπωλον ἅμ' Αργειοισιν ἑπεσθην. Ε. 551.
SYN. Ευιππος.—ευηροτος.
Ευραστειραι. **vitiose positum pro* Ευαστειραι. Orp. H. 68. 1. Ευαστὴρ, *et fem.* Ευαστειρα a Pseudo-Orpheo *sæpe adhibentur, quo sensu* εὐάζων *et* εὐὰς *sunt notiores.* Vid.H. 30. 1.-50. 8. &c. et* ad v. Ευμενιδες.
Ευραξ. *adv.* ex obliquo.
στῆ δ' ευρὰξ σὺν δουρὶ, λαθὼν Αγαμεμνονα δῖον. Λ. 251.
EXP. Εκ πλαγιου. (*al.* πλευραξ.) *Vid. Arist. Av. 1258.Br.
Ευρειτας, ᾱ. ὁ. *Dor.* pro Ευρειτης. late fluens. V. Εὐῤῥης.
πωλων, Σιμοεντι δ' επ' ευρειτᾳ πλαταν. Troad. 811.
Εὑρεμᾰ, ᾰτος. το. inventum.
αλλὰ Κτησιβιου σοφὸν εὑρεμα τιετε τοῦτο. Hedyl.*An.*i.484.*
Ευρεσῐτεχνος, ου. ὁ ἡ. inventor artium. 2. insignis artifex. Vid. Αθηνη.
Εὑρέτῐς, ῐδος. ἡ. inventrix. —ἁ δὲ μελῳδὸς
χρωματος· ἁ δε σοφας εὑρέτις ἁρμονιας. Antip.Sid. *An.*ii.15.
*PHR. Νεοσιγᾶλον εὑροῦσα τροπον. Pind.
Εὑρημᾰ. inventum. 2. lucrum, *inpr.* insperatum.*
τί τοῦδ' ἂν εὑρημ' εὗρον ευτυχεστερον; Med. 553.
SYN. Εὑρεμα, εὑρεσις, ανευρεσις, εξευρημα, μηχανη, επιτηδευμα. βουλευμα. επινοημα, επιτυχια.
Ευρην, Εὐῤῥηνος. ὁ ἡ. alens pulcras agnas.
ουδὲ Φεραις Αδμητος εὐρηνεσσιν ανασσων. Apoll. 1. 49.
εστι τις αιπεινοῖσι περιδρομος ουρεσι γαῖα,
παμπαν εὐρηνός τε καὶ ευβοτος,— ib. 3. 1085.
SYN. Πολυπροβατος, πολυμηλος, ευμηλος, πολυαρς, πολυῤῥην, πολυῤῥηνος.
Εὑρησῐεπης, εος. ὁ ἡ. verborum inventor.
εὑρησιεπης, περιτριμμα δικῶν. Nub. 446.
—ειην-Εὑρησιεπης αναγεῖσθαι
προσφορος εν Μοισᾶν διφρῳ. Ol. 9. 119.
SYN. Εὑρεσιλογος, εὑρησιλογος,* εὑρησιλογεων, καινολογος, ευγλωσσος.—μυκτηριστης, χλευαστης.
Εὑρητωρ, ορος. ὁ ἡ. inventor, *v.* inventrix.
τὴν Ερατὼ θαυμαζε τοσης εὑρητορα τεχνης. *Anal.* ii. *p.* 520.
SYN. Αλφηστης, εὑρετης, εφευρετης.
Ευρις, *vel* Ευριν, ῑνος. ὁ ἡ. cui bonus est nasus.
εοικεν ευρις ἡ ξενη κυνὸς δικην-Εἶναι,— Agam. 1102.
κυνὸς Λακαινης ὥς τις ευρινος βασις. Aj. 8.
SYN. Καλοῤῥινος, ευοσφρητος.
Ευρῑπῐδης. celebris ille tragœdiarum scriptor.
ου σὸν μνῆμα τοδ' εστ', Ευριπιδη, αλλὰ σὺ τοῦδε,
τῇ σῇ γὰρ δοξῃ μνῆμα τοδ' αμπεχεται. Pausan. in Att.

---

1. "εὐπραξίας *Schmidius* ex Palat. A. B. emendavit, metro monente." Heyn. in l. Εὐπραγία in uno tantum alio loco apud Pindarum occurrit, sc. Pyth. 7. 17. et ibi Hermannus, harum rerum quam maxime sciens, secundam esse longam pronuntiat. Sed vox alibi in poësi temere reperienda.

2. Hi versus e Sept. c. Th. non ex Agamemnone, desumuntur. *Porsonus* post *Brunck.* et *Schutz.* εὐτρεπὴς pro εὐπρεπὴς e Codd. recepit.

Epith. Καταχρυσος, γλυκυτατος.—σοφωτατος, γνωμοτυπος, πανουργος, πτωχοποιὸς, χωλοποιὸς, ῥακιοσυῤῥαπταδης, στωμυλιοσυλλεκταδης.

Phr. Τὸν σκηνῃ μελιγηρυν αηδονα, κοσμον Αθηνῶν.
τὸν σοφιῃ τραγικην μιξαμενον χαριτα.—κ. λ. Ep. l. 3.

† ὁταν ατυχεῖν σοι συμπεσῃ τι, δεσποτα,
Ευριπιδου μνησθητι, καὶ ῥαων εσῃ·
ουκ εστιν ὁστις παντ' ανὴρ ευδαιμονεῖ. Stobæ. 449.

Ευρῑπίδῑον. *dimin.* a præc. Vid. Acharn. 474. et nos ad v. Φιλοτταριον.

Ευρῖπος. fretum inter Eubœam et Bœotiam.
ενθεν δ' Ευριπον διαβὰς, ἑκατηβολ' Απολλον. Hom. Ap. 222.
—σὺ δὲ στεινοῖο παρ' οξὺν
εδραμες Ευριποιο πορον καναχηδὰ ῥεοντος. Call. 4. 44.
—Ευριποιο πολυπλαγκτοιο ῥεεθρον. Naz.

Εὑρισκω. invenio.
*βῆ ῥ' ιμεν, ὡστε λεων ορεσιτροφος, ὅς τ' επιδευὴς
δηρὸν εῃ κρειῶν, κελεται δέ ἑ θυμὸς αγηνωρ,
μηλων πειρησοντα, καὶ ες πυκινον δομον ελθεῖν·*
ειπερ γάρ χ' ευρῃσι παρ' αυτόφι βωτορας ανδρας,
*σὺν κυσὶ καὶ δουρεσσι φυλασσοντας περὶ μῆλα,
οὔ ῥα τ' απειρητος μεμονε σταθμοῖο διεσθαι·
αλλ' ὁγ' αρ' ἢ ἥρπαξε μεταλμενος, ηὲ καὶ αυτὸς
εβλητ' εν πρωτοισι θοῆς απὸ χειρὸς ακοντι.* M. 299.
Syn. Ανευρισκω, εξευρισκω, εφευρισκω, εξαλφω, αλφαινω. φανεροω, επιφωραω, καταλαμβανω.
[Phr. Κακὸς εφωραθη φιλοις. Eur.]

Ευροιζητος. bene stridens.
—ὁ τ' ευροιζητος επ' ωμοις-Ιὸς— Philipp. *An.* ii. 226.

*Ευροος, *contr.* Ευρους, ου. ὁ ἡ. bene, vel copiose, fluens.
εὖ δε ταχυνομενην ευροον εις σελίδα. (*sc.* καλαμον.) Crinag. *An.* ii. 141.

Ευροπος, ου. ὁ ἡ. facile se inclinans. *Vid. Reisk. ap. Jac. in l. l.*
ακροτατον δ' ες γῆν κλινας ἅμα κεὐροπον ἅμμα. Philipp. *An.* ii. 229.*

Εὖρος. Eurus. κινηθη δ' αγορη, ὡς κυματα μακρα θαλασσης
ποντου Ικαριοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νοτος τε
ωρορ', επαΐξας πατρὸς Διὸς εκ νεφελαων. B. 145.
Ευροιο τρηχεῖα καὶ αιπηεσσα καταιγις. Ep. l. 3.
Syn. Απηλιωτης. Ep. Λιγυς, εριπνευστος, κακος, κραιπνος.

Εὖρος. latitudo. μεταξυ δ' αλκα δι' ολιγου
τεινει πυργος εν ευρει. Sept. Th. 762. P.
Syn. Ευρυτης, πλατος, μεγεθος, ὑπεροχη.

Εὐῤῥᾰφὴς, έος. ὁ ἡ. bene consutus.
εν δέ μοι αλφιτα χεῦσον εὐῤῥαφεεσσι δοροῖσιν. β. 354.
Syn. Πολυῤῥαφης. πολυῤῥαφος. πολυῤῥαπτος.

Εὐῤῥης, Εὐῤῥευς, Εὐῤῥειτης, Εὔῤῥοος, Εὐῤῥειεις. pulcre fluens.
ειωθὼς λουεσθαι εὐῤῥεῖος ποταμοῖο. Z. 508.
ναῖε δὲ, Σατνιοεντος εὐῤῥειταο παρ' οχθας. ib. 34.
ουδ' ὑμῖν ποταμός περ εὔῤῥοος αργυροδινης. Φ. 130.
στενει δὲ καί τις αμφὶ τὸν-Ευροον Ευρωταν. Hec. 651. P.
θεσκελον υἷα Μελητος*εὐῤῥειοντος οἴω. Christod. *An.* ii. 471. (*ita sc. legitur*, ab εὐῤῥείων, non ευῤῥείεις.)*
Syn. Ευρυτος, ευρυρεεθρος.

Ευρῠάγυιᾰ. latas vias habens.
—νῦν γάρ κεν ἕλοι πολιν ευρυαγυιαν-Τρωων·— B. 12.
Syn. Πλατυαμφοδος, μεγαλη.

Ευρυᾰλη. una Hesperidum.
Σθεινώ τ', Ευρυαλη τε, Μεδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα. Hes. θ. [276.

Ευρυᾰλος. Nom. Pr.
ἂν δὲ καὶ Ευρυαλος, βροτολοιγῷ ἶσος Αρηϊ. θ. 115.
Epith. Μενεχαρμης. Phr.—Ισοθεος φ.ς
Μηκιστεως υἱὸς Ταλαϊονιδαο ανακτος. Hom.

Ευρυᾰνασσα. *epith.* Cereris. Vid. Ευρυκρειων.
—ὡς ἀμῖν μεγαλα θεὸς ευρυανασσα. Call. 6. 122.

Ευρῠβατης. Nom. Pr.
κηρυξ Ευρυβατης Ιθακησιος, ὅς οἱ οπηδει. B. 184.
Phr. Γυρος εην ωμοις, μελανοχροος, ουλοκαρηνος. Hom.

Ευρῠβᾰτος. ουρεος ευρυβατοιο— Cal.

Ευρῠβῐη. filia Ponti et Terræ.
Ευρυβιην τ', αδαμαντος ενὶ φρεσὶ θυμὸν εχουσαν. Hes. θ. 239.

Ευρῠβίης, *pro* ευρυβιᾱς, ου. ὁ. cujus vis late patet.
*τίς λιθος ουκ εγοησεν ὅτ' εξηρπαξεν εκεινην [ii. 505.
ευρυβιης Αΐδης ανδρὸς απ' αγκαλιδων; Julian. Ægypt.* *An.*

Ευρῠδᾰμας. vates ap. Hom. 2. unus ex Argonautis.
υἱεας Ευρυδαμαντος, ονειροπολοιο γεροντος. E. 149.
2. ηδὲ καὶ Ευρυδαμας Κτιμενου παϊς· αγχι δὲ λιμνης
Ξυνιαδος Κτιμενην Δολοπηΐδα ναιεταασκε. Ap. 1. 67.

Ευρῠδίκη. uxor Nestoris. 2. uxor Creontis.
θυγατέρες τε, υιοί τε, καὶ αιδοιη παρακοιτις
Νεστορος, Ευρυδικη, πρεσβα Κλυμενοιο θυγατρῶν. γ. 452.
2. καὶ μὴν ὁρῶ ταλαιναν Ευρυδικην ὁμοῦ
δαμαρτα τὴν Κρεοντος·— Ant. 1194. (80. B.)

Ευρυθεμεθλον. *nuspiam forsan repert. In l. c. divisim. εὐρὺ θ.*
κεῖνο δέ τοι μετεπειτα περὶ βρετας ευρυθεμεθλον
δωμηθη·— Call. 3. 248.

Ευρῠθμος, ου. ὁ ἡ. numerosus, concinnus.
νῦν δ' ευρυθμοις πιστωμασιν τἀληθεα [*ignoro.*)*
κλεπτουσιν, ὡστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν. Eur. Fr. *(*ubinam,*
Syn. Ευθετος, ευσυνθετος, εναρμοστος, εμμελης, ἁρμοδιος, ὁμαυλος. ῥυθμικος.

Ευρῠθμως. *adv.* concinne.
θὲς δὴ τὸν αγκῶν' ευρυθμως, κᾆτ' εκπιε. Cycl. 560.
Syn. Ευθετως, ευσυνθετως, εναρμοστως, εμμελῶς, κομψῶς.

Ευρῠκερως. qui est latis cornibus.
ὡς φατο· τὴν δ' ὧδε προσεφωνεεν ευρυκερως βοῦς. Mosc. 2. 149.
Syn. Ευκεραος, κεραος, κερεαλκης.

Ευρῠκλεια. Nom. Pr.
τῷ δ' αρ' ἅμ' αιθομενας δαΐδας φερε κεδν' ειδυῖα
Ευρυκλει', Ὤπος θυγατηρ Πεισηνοριδαο. α. 429.
ὡς φατο· κωκυσεν δὲ φιλη τροφὸς Ευρυκλεια. β. 361.
αλλ' αγε νῦν ανστᾶσα, περιφρων Ευρυκλεια. τ. 357.

Ευρῠκολπος. spatiosum sinum habens.
ομφαλὸν ευρυκολπου-Εμολε χθονὸς— Nem. 7. 49.

*Ευρυκοωσα, *expon.* ἡ μέγα χάσμα εχουσα. ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα. Et. Ma. Vid. ad voc. Κητώ.*

Ευρῠκρειων. late regnans.
ἥρως Ατρεΐδης ευρυκρειων Αγαμεμνων. A. 102.
Syn. Ευρυσθενης, ευρυβιης. ευρυμεδων.

Ευρῠλειμων, ωνος. ὁ ἡ. lata prata habens.
—Νῦν δ' ευρυλειμων-Ποτνιά σοι Λιβυα. Pyth. 9. 95.

Ευρῠλοχος. Nom Pr. socius Ulyssis.
εκ δ' εθορε κλῆρος μεγαλητορος Ευρυλοχοιο. κ. 207.
Epith. Θεοειδης.

Ευρῠμᾰχος. unus e Penelopes procis.
Ευρυμαχον, Πολυβοιο δαΐφρονος αγλαον υἱὸν,
τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ιθακησιοι εισορωωσι. ο. 518.
Αντινοος δὲ καθῆστο καὶ Ευρυμαχος θεοειδὴς,
αρχοὶ μνηστηρων, αρετῇ δ' εσαν εξοχ' αριστοι. δ. 628.

Ευρῠμεδουσᾰ. Nom. Pr.
γρηῦς Απειραιη θαλαμηπόλος Ευρυμεδουσα. η. 8.

Ευρῠμεδων. Nom. Pr.
Νεστορεας μὲν επειθ' ἵππους θεραποντε κομειτην
ιφθιμοι, Σθενελός τε καὶ Ευρυμεδων αγαπηνωρ. Θ. 114.
Phr. Υἱὸς Πτολεμαιου Πειραιδαο. Hom. V. ad v. Περιβοια.

Ευρῠμεδων. nom. fluvii.
Ασπενδον, ποταμοῖο παρὰ ῥοον Ευρυμεδοντος,
ενθα συοκτονιησι Διωναιην ιλαονται. Dion. 852.

Ευρῠμενης. latus.
*σαῖνον δὲ σκυλακες προπολοι, λυοντο δ' οχῆες
κλειθρων αργαλεων, ανὰ δ' επτατο καλὰ θυρετρα*
τειχεος ευρυμενοῦς, ὑπεφαινετο δ' αλσος εραννόν. Orp. 983.

Ευρῠμετωπος, ου. ὁ ἡ. latam frontem habens.
σοὶ δ' αὖ εγὼ ῥεξω βοῦν ἦνιν, ευρυμετωπον. K. 292.
Syn. Πλατυμετωπος. μεγαλωπος.

Ευρῠμίδης. Patronym.
εσκε τις ενθάδε μαντις ανὴρ ηΰς τε μεγας τε,
Τηλεμος Ευρυμιδης, ὃς μαντοσυνῃ εκεκαστο,
καὶ μαντευομενος κατεγηρα Κυκλωπεσσιν. ι. 508.

Ευρῠνομη. filia Oceani. Hes. θ. 358. mater Gratiarum. ib. 906.[1]

---

1. Vid. Orp. H. 59. 2. (ubi vulgo legitur Ευνομης,) et ibi Hermann

Ευρυνομη θυγατηρ αψορρουυ Ωκεανοῖο. Σ. 399.
Ευρύνομη. fida Penelopes ministra.
τοῖσιν δ' Ευρυνομη θαλαμηπόλος ἡγεμονευεν
ερχομενοισι λεχοσδε, δαος μετὰ χερσὶν εχουσα. ψ. 293.
Ευρύνομος. unus e Penelopes procis.
—καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμιλει-Ευρυνομος— β. 22. [260.
Ευρύνω. dilato. λειηναν δε χορον, καλὸν δ' ευρυναν αγῶνα. θ.
Syn. Διευρυνω, ανευρυνω, ευριζω, μηκυνω, πλατυνω, μεγαθυνω, αυξανω.
Ευρύνωτος. latis humeris.
αλλ' ειρκτέον ταδ' εστιν. ου γὰρ οἱ πλατεῖς,
ουδ' ευρυνωτοι φῶτες ασφαλεστεροι. Aj. 1268. (50. B.)
Syn. Πολυνωτος.
Ευρυοδειος, ου. ὁ ἡ. habens latas vias.
ὡς τῶν ωρνυτο δοῦπος απὸ χθονὸς ευρυοδειης. Π. 635.
Syn. Μεγαλαμφοδος. πλατυς, ευρυπορος.
Ευρυοπης, Ευρυοψ, Ευρυωψ. late sonans.
αυτὸς δὲ χρυσειον επὶ θρονον ευρυοπα Ζεὺς
ἕζετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μεγας πελεμιζετ' Ολυμπος. Θ. 442.
εὗρεν δ' ευρυοπα Κρονιδην *ατερ ἡμενον αλλων. Α. 498.*
Syn. Μεγαλοφωνος, εριγδουπος.—μεγαλοφθαλμος, πανδερκης.
Ευρύπεδος. latum habens solum. [*An.* ii. 20.
φυρηθὲν (v. πυργωθὲν) γαιης ευρυπεδοιο βαρος. Antip. Sid.
Ευρύπορος. amplos habens meatus.
οἱ δ' ὡστε μεγα κῦμα θαλασσης ευρυποροιο. Ο. 381.
Syn. Ευρυχωρος, ευρυοδειος. ευρυτενης. [B.
Ευρύπρωκτῐᾱ. *a sequ.* καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτιαν. Vesp. 1070.
Ευρύπρωκτος. qui podice amplo est.
ἕξει τινὰ γνωμην λεγειν, τὸ μὴ ευρυπρωκτος εἶναι; Nub. 1084.
Ευρύπύλη. Anacreontis amasia. [B.
ξανθῃ δ' Ευρυπυλῃ μελει-'Ο περιφορητος Αρτεμων[1]. Anac. 62. 1.
Ευρύπύλης. *item,* Ευρυπυλος.
αλλ' αὔτως αλαλημαι αν' ευρυπυλες Ἀϊδος δῶ. Ψ. 74.
Ευρύπύλος. Nom. Pr.
καὶ Κῶν, Ευρυπυλοιο πολιν, νησους τε Καλυδνας. Β. 677.
Epith. Αγαπηνωρ, αταρβης, δαϊφρων, κρατεροφρων, διοτρεφης, ερικυδης, θρασυχαρμης, μεγαθυμος, θεοειδης, λαοσσοος, πεπνυμενος. Phr. Διογενης Ευαιμονιδης—Ευαιμονος αγλαος υἱός. Hom. —μαχης ακορητον εοντα. Call.
Ευρύρεέθρος. Vid. Ευρῤῥοος.
υἱεῖ Πηλεγονος· τὸν δ' Αξιος ευρυρεεθρος. Φ. 141.
*Ευρύρεων. lato alveo manans.
εννυχιοι δ' Αργοιο δαημοσυνῃσιν ἵκοντο
Φᾶσίν τ' ευρυρεοντα, καὶ εσχατα πειρατα Ποντου. Apoll. 2. 1263. (*forsan præstaret* εὐρὺ *p. divisim.*)*
Ευρὺς, έος. ὁ. *fem.* ευρεῖα. latus.
Αργεῖοι φευξονται επ' ευρεα νῶτα θαλασσης. Β. 159.
Syn. Πλατυς, μεγας, ευρυτενης, ευρυχωρος.
Ευρύσάκης. filius Ajacis Telamonii.
αλλ' αυτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, επωνυμον,
Ευρυσακες, ισχε, διὰ πολυῤῥαφου στρεφων
πορπακος, ἑπταβοιον αῤῥηκτον σακος. Aj. 576.
Ευρυσθενὴς, έος. ὁ ἡ. potens.
ὢ ποποι, Εννοσιγαι' ευρυσθενὲς, οἷον εειπες. Η. 455.
Syn. Μεγαλοσθενης, μεγαλοδυναμος, ευρυκρειων.
Ευρυσθευς. Eurystheus, Rex Mycenarum.
ηδη ανὴρ γεγον' εσθλὸς, ὃς Αργειοισιν αναξει,
Ευρυσθεὺς, Σθενελοιο παῖς Περσηϊαδαο. Τ. 123.
Epith. Αλιτημενος.
Ευρύσορος. latum habens loculum. *In l. c.* amplus et capax.
ευρυσορον περὶ σῆμα τὸ Φαιναρετης ποτὲ κοῦραι. Theodorid. *An.* [ii. 44.
Ευρυστερνὸς, ου. ὁ ἡ. qui habet latum pectus.
Αρτεμιν αειδοισα καὶ ευρυστερνον Αθαναν. Theoc. 18. 36.
Syn. Ευρυστηθης.
Ευρύτειος. *possess.* ab Ευρυτος.
στρατὸν λαβὼν επακτὸν, ερχεται πολιν-Τὴν Ευρυτειαν. Trach.
τὴν Ευρυτειαν οἶσθα δῆτα παρθένον. ib. 1235. (21. B.) [264.
Ευρύτερως. *adv.* latius, laxius.
*ὦ σκυτοτόμε, τῆς μοῦ γυναικὸς τοῦ ποδὸς
τὸ δακτυλιδιον πιεζει τὸ ζυγὸν
ἁθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβριας
ελθὼν, χαλασον,* ὅπως ἂν ευρυτερως εχῃ. Lysist. 416.
Ευρύτιδης. Vid. Ιφιτος.
Ευρύτῑμος. Vid. Εντιμος.
ὕπατον ευρυτιμον-Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι. Ol. 1. 67.
Ευρύτιων. Nom. Pr.
οἶνος καὶ Κενταυρον αγακλυτον Ευρυτιωνα. φ. 295.
Ευρύτος. Nom. Pr. Vid. Markl. in loc.
αλλ' ὡς μακρὰν ετεινον, Ευρυτον παρὰ
κρηνην αναψυχουσι θηλυπουν βασιν. Iph. A. 420.
Ευρύτος. princeps Œchaliæ Arcadicæ. Vid. Damm.
ουθ' Ἡρακλῆϊ, ουτ' Ευρυτῳ Οιχαλῆϊ,
οἵ ῥα καὶ αθανατοισιν εριζεσκον περὶ τοξων·
τῷ ῥα καὶ αἶψ' εθανεν μεγας Ευρυτος,—κ. λ. θ. 224.
Ευρυτος, εκ πατερων μεγαλαις αφνειὸς αρουραις. Theoc. 24. 106.
Ευρύφαεσσα. mater Solis, Auroræ, et Lunæ. V. Φαεθων et Θεια.
γῆμε γὰρ Ευρυφαεσσαν αγακλειτὴν Ὑπερειων
αυτοκασιγνητην, ἥ οἱ τεκε καλλιμα τεκνα,
Ηῶ τε ῥοδοπηχυν, εὐπλοκαμόν τε Σεληνην,
Ηελιόν τ' ακαμαντ', επιεικελον αθανατοισιν. Hom. xxx. 4.
Ευρυφάρετρης, et Ευρυφαρετρος. pharetratus.
κιχε νιν λεοντι ποτ' ευρυφαρετρας
*οβριμῳ μουναν παλαιοισαν ατερ εγχεων ἑκαεργος Απολλων. Pyth. 9. 45.
ορχηστ' αγλαϊας ανασσων,
ευρυφαρετρ' Απολλων. Pind. fr. incert. liv.*
Ευρύφυης, έος. ὁ ἡ. late crescens.
πυροί τε, ζειαί τε, ιδ' ευρυφυὲς κρῖ λευκόν. δ. 604.
Exp. Επιπολυ φυομενον.
*Ευρύχάδὴς, έος. ὁ ἡ. latus, capax.
καὶ χυτρως, καὶ τὴν ευρυχαδῆ κυλικα. Leon. Tar. *An.* i. 224.*
Ευρύχαιτης, ου. ὁ. comam alte gestans; valde procerus.
—ἦ ῥα χαλκοκροτου παρεδρον
Δαματερος ἀνίκ' ευρυχαιταν
αντειλας Διονυσον; η κ. λ. Isth. 7. 3.
Ευρύχορος, Ευρυχωρος[2]. spatiosus.
φεῦγον επειτ' απανευθε δι' Ἑλλαδος ευρυχοροιο. Ι. 474.
ευρυχωρου—Σπαρτας— Pind. N. 1.
Syn. Πλατυς, μεγας.—καλλιχορος.
Ευρωγης. bene acinatus.
πεντάδα τὴν σταφυλῆς ευρωγεα, *καὶ μελιηδὲς
πρωϊον ευφυλλων σῦκον απ' ακρεμονων. Gætul. *An.* ii. 166.*
Ευρωδης, εος. ὁ ἡ. putris; situ obsitus.
ανὰ τὰν ευρωδη Τροιαν. Aj. 1210. (1190. B.)
Syn. Σκοτεινος, αερωδης, σεσαπώς. Sch. ευρυοδης. Johns.
Ευρωεις. putris, obscurus. τῷδ', ενθα βροτοῖς τὸν αειμνηστον
ταφον ευρωεντα καθεξει. ib. 1186. (66. B.)
οικια δὲ θνητοῖσι καὶ αθανατοισι φανειη
σμερδαλέ', ευρωεντα, τά τε στυγεουσι θεοί περ. Υ. 65.
Syn. Ευρωδης, σαπρος, σαθρος, μαρασμωδης.—σκοτεινος. ευρυς.
Ευρωπη, *poët.* Ευρωπεια. filia Phœnicis, a Jove rapta.
ουχ οὕτω νωτοισιν εβαστασε φορτον ερωτος
ταῦρος, ὅτ' Ευρωπην διὰ κυματος ἦγ' επὶ Κρητην,
*ὡς εμ' επιπλωσας επινωτιον ἦγεν ες οἶκον
βατραχος, ὕψωσας ωχρὸν δεμας ὕδατι λευκῷ.* Batrach. 77.
—αννμφῳ δ' Ευρωπειῃ
μητηρ Τηλεφαεσσα περικλυτον ωπασε δῶρον. Mosch. 2. 41.
Epith. Περικαλλης, αμυμων, λιποπατρις, κεροεσσα, Ταυρεια, Τυρια.
Phr. Παρθένος Ευρωπη βοεων επεβησατο νωτων,
χερσὶ κερας κρατεουσα καὶ ου χατεουσα χαλινοῦ.—

1. Initium hujus fragmenti citatur ad v. Ἀρτεμώλης. Quum ibi notata scripsi, deprehendere non potueram ad quamnam Anacreontis operum partem respexisset *Morellus*: nunc intelligo esse *Barnesii*, 91. p. 224. ed. tertiæ. *Fischeri*, fr. 27. p. 357. Amplus est apud utrumque commentarius, ad quem lectores amando.

2. Videtur hæc vox a mendosa lectione profecta. Nam apud Pindarum (Nem. X. 97.) ad quem provocat Morellus, postulat etiam metrum εὐρυχόρου.

καὶ σκαφος ἧεν ερωτος ὁ τηλικος, ὦ μεγα θαῦμα,
παρθένος ἡνιοχευε τὸν αιθέρος ἡνιοχῆα. Nonn.
τόν ποτ' Ευρωπα Τιτυου θυγατηρ
τικτε Καφισοῦ παρ' οχθαις. Pind.

Ευρωπη, Ευρωπεια, Ευρωπῖᾰ. pars orbis terrarum olim tertia.
ημεν όσοι Πελοποννησον πιειραν εχουσιν,
ηδ' όσοι Ευρωπην τε, καὶ αμφιρυτας κατὰ νησους,
χρησομενοι·— Hom. Apoll. 250.
*τοὔνεκα μοι τοιοῦτον ιδὼν πορον αμφοτεραων
ηπειρων,* ῥεα τερμα κιχησεαι Ευρωπειης. Dion. 280.
*σχεδὸν παρ' αυτοῖς κρασπεδοις Ευρωπιας. Eur. fr. Thes. vi.

Ευρωπιος, α, ον. Europæus.*
—Ασιάδος τε γῆς-Ευρωπιας τε·— Ion. 1586.

*Ευρωπὸς, ή, όν. tenebricosus, *a sequ.* ut volunt.
πῦρ ἱερὸν ενδον, χασμα τ' ευρωπὸν πετρας. Iph. T. 630.

Ευρως, ῶτος. ὁ. situs, mucor, caries. [313.*
—πεδιλα, τα μη πυσε νηχυτος ευρως. (*Ang.* damp.) Call. *fr.*
χἀ συριγξ ευρωτι παλυνεται, ἄν ποτ' επαξας. Theoc. 4. 28.
Syn. Αζη, σαπροτης, σῆψις, σηπεδων, μυξα, μαρανσις, μαρασμος.—νοτια, ὑγροτης σεσηπυῖα. πρασινωδης ὁμιχλη.

Ευρωτης, **pro* Ευρωτᾱς, ου *vel* ᾱ. ὁ. fluvius Laconiæ. 2. *metaph.* ap. Rufin. *An.* ii. 391.
αμμες γὰρ πᾶσαι συνομαλικες, ᾗς δρομος ὡὐτὸς
χρισαμεναις ανδριστὶ παρ' Ευρωταο λοετροῖς,
τετράκις ἐξηκοντα κοραι, θῆλυς νεολαια.* Theoc. 18. 22.
Epith. Δονακοτροφος, δονακοχλους, καλλιδοναξ, καλλιρυος, εὔῤῥοος, γονοεις, δινηεις, Μεσσηνιος.

Ευρωτῐαω. situ obsitus sum.
εμοὶ γὰρ ἦν αγροικος ἥδιστος βιος,
ευρωτιῶν, ακορητος, εικῆ κειμενος,
βρυων μελιτταις, καὶ προβατοις, καὶ στεμφυλοις. Nub. 44.
Syn. Ἱδροω. σηπομαι, σαπριζω.

'Εΰς, ἐέος, ἐῆος.[1] (*unde* εὖ, *quod factum* εὖ, bene,) et Ἠΰς, ἠέος. bonus, fortis.
Δαρδανιων αὖτ' ἦρχεν εὒς παῖς Αγχισαο. B. 819.
Τληπολεμος δ' Ἡρακλειδης, ηΰς τε μεγας τε. ib. 653.
Syn. Πλατυς, μεγας, ισχυρος, γενναῖος. αγαθος, καλος, ευτυχης.

Ευσεβειᾰ, Ευσεβῖᾰ. pietas.
—ου γαρ ηὑσεβεια συνθνησκει βροτοῖς. Philoct. 1489. (43. B.)
τὴν ευσεβιαν σεβισασα. Antig. 955. (43. B.)
Syn. Θεοσεβεια, φιλοθεΐα, θεουδεια, θεοφροσυνη, ευλαβεια, ευσεβημα, ὁσιοτης, θρησκεια, θεολατρεια.—γνῶσις τοῦ Θεοῦ. Epith. Ερατεινη, εριτιμος.

Ευσεβης, εος. ὁ ἡ. pius.
ευσεβεων δ' ανδρῶν γενος εφθιτο, ουδὲ θεμιστας
ουκ ετι γιγνωσκουσ', ουδὲ μὲν ευσεβιας. Theog. 1137.
Syn. Θεοσεβης. ὁσιος, ουρανοφρων, ενθεοτιμος. ευλαβης, θρησκευτης, φιλοθρησκος.
Phr.—Οἷσι μεμηλεν ακηρατος αιὲν αταρπος.
οἷς νοος ἱμειρεσκε θεοῦ κατὰ θεσμον ὁδευειν.
ηθεσιν ἑσπομενος κεδνοῖς. Apollin. ιχνεσιν απλανεεσσιν ιών.—
αζυγεες κοσμιοιο περιφρονες.— Naz.

Ευσεβεω. Deum colo, &c.
αλλ' οφρα τις ζωη και ὁρᾷ φαος ηελιοιο,
ευσεβεων περὶ θεοὺς, Ελπιδα προσμενετω. Theog. 1140.
Syn. Θεοσεβεω, εναγεω, θεομητεω.

Ευσεβεως, Ευσεβῶς. *adv.* pie. Vid. Ενθεως.
βουλεο δ' ευσεβεως[2] ολιγοις σὺν χρημασιν οικεῖν,
η πλουτεῖν, αδικως χρηματα πασαμενος. ib. 145.
τοῖς εν γενει γὰρ τἀγγενῆ μαλισθ' ὁρᾶν,
μονοις τ' ακουειν ευσεβῶς εχει κακά. Œd. T. 1444. (30. B.)

Ευσελμος. bene tabulatus.
ενθ' εμὲ μὲν κατεδησαν εϋσσελμῳ ενὶ νηΐ. ξ. 345.
Syn. Ευκαθεδρος. ευζυγος. ευκωπος. ευσανιδωτος.

Ευσεπτος. venerabilis. εἴ μοι ξυνειη φεροντι
μοῖρα τὰν ευσεπτον ἁγνειαν λογων
εργων τε παντων,— Œd. T. 883. (63. B.)
Syn. Σεβασμιος, σεμνος, σεπτος, θεοσεπτος, αποβλεπτος.

Ευσημος, ου. ὁ ἡ. bene significans.
ευσημόν τε φασμα ναυβαταις. Iph. A. 252.
Syn. Επισημος, διασημος.—ευτυχης, δεξιος. φαιδρος. ενδηλος, φανερος.

Ευσθενειᾰ. virium integritas. Syn. Δυναμις. ισχυς.

Ευσθενεω. viribus polleo.
ὡς μή τιν' οἶκον ευσθενεῖν ανευ σεθεν. Eumen. 898.
(l. ευθενεῖν[3]. Pauw.) Syn. Ισχυω. ευθηνεω.

Ευσθενης. Nom. Pr.
Ευσθενεος το μνᾶμα· *φυσιγνωμων ὁ σοφιστὴς,
δεινὸς απ' οφθαλμοῦ καὶ τὸ νοημα μαθεῖν.* Theoc. Ep. 2.

Ευσῖπυος. a σιπύη. penus. Vid. Ευκτημων. [(Valck. 11.)
θειης δ' ευσιπυους εξ ολιγησιπυων. Leon. Tar. *An.* i. 222.

*Ευσκαλμος, ου. ὁ. ἡ. scalmis, *i. e.* remigum paxillis instructus.
ουδὲ παρ' ευσκαλμοιο νεὼς περικαλλεα χειλη. Anyte, *ibid. p.*

Ευσκανδιξ, ῖκος. ὁ ἡ. oleribus abundans. [199.
ευμαραθον πρηῶνα και ευσκανδικα λελογχώς. Leon. Tar. *ib.*

Ευσκαρθμος. bene saltans; agilis. [234.*
τὸν δ' ες Αχαιῶν νῆας εὒσκαρθμοι φερον ἵπποι. N. 31.
Syn. Ευσκαριστος, ευκινητος, ευπους, ταχυς.

Ευσκευῶ. bene instructus sum.
οὕτω μὲν ευσκευοῦμεν· εκ δε τῶνδ' εμοί. Aj. 823. B.
Syn. Παρασκευαζομαι. ευστελλομαι.

Ευσκιαστος, Ευσκῖος. qui facile adumbratur. 2. opacus.
εθανε· κοιταν δ' εχει νερθεν
ευσκιαστον αιὲν,— Œd. C. 1784. (1707. B.)
αιγειροι πτελεαι τε εὒσκιον αλσος εφαινον. Theoc. 7. 8.
Syn. Βαθυσκιος, δασυσκιος, επισκιος, κατασκιος, συσκιος, σκιερος.

Ευσκοπος, ου. ὁ ἡ. providus, opportunus.
κλεψαι δ' ωτρυνεσκον εὒσκοπον Αργειφοντην. Ω. 24.
τοξοις προσωθεν ευσκοποις χειρουμενη. Choëph. 692.
Syn. Προσκοπος, εποπτηρ.—εαφορος, ευθεωρητος.—συνετος.—ευστοχος.

Ευσκωλος[4].

*Ευσοια. salus. *Vid. Brunck. Lex Sophocl. in v.*
σὲ τοῖς εκεῖ ζητητὸν ανθρωποις ποτὲ
θανόντ' εσεσθαι ζῶντά τ', ευσοιας χαριν. (*male vulgo* εὐνοίας.) Œd. C. 390. B. Syn. Ευσθενεια, σωτηρια.*

Ευσοος, ου. ὁ ἡ. bene salvus.
εὖδετ' εμὰ ψυχὰ, εὖ' αδελφεώ, ευσοα τεκνα. Theoc. 24. 8.
Syn. Σῶος, αβλαβης. ευσθενης.

Ευσπειρης, Ευσπειρος, ου. ὁ ἡ. pulcras spiras faciens.
——τὸν ευσπειρῆ δὲ δρακοντα,
*χρυσειον ραδινῶν κοσμον επισφυριων. Antip. Sid. *An.* ii. 11.
θηλυχιτων, ασκητὸς εὒσπειροισι κορυμβοις. ibid *p.* 13.

Ευσπλαγχνια. animi præstantia.
*αινῶ· λαβὼν δε φημι καλλιστον Φρυγῶν
δῶρον δεχεσθαι,* τῆς εμῆς ευσπλαγχνιας. Rhes. 191.
Syn. Ευτολμια.—ευθυμια.—ελεος, σπλαγχνον.

Ευσπορος. fecundus seminis.
ὅσα τ' ευσπορους αγρῶν γυας-Νεμεσθε— Av. 231.
ου Χιος, ουκ Αιγυπτος εὒσπορος, ου Κυπρος ἁγνή. Ep. ἀδ. 254.
Syn. Ευφορος, ευτοκος.

Ευσσωρος. Nom. Pr.
υἱὸν Εὒσσωρου, Ακαμαντ', ηΰν τε μεγαν τε. Z. 8.

Ευστᾰθὴς, έος. ὁ ἡ. stabilis.

---

1. Fuit etiam ἐὸς, pro ἀγαθὸς, unde ἐάων. "Nam ex ἐὸς, est ἐὰ, "Ionice ἐὴ, sc. δόσις, δωτίνη, aut similis vox, unde casus secundus "pluralis ἐῶν, ἐάων. ut Od. θ. 325. et δῶτορ ἐάων. 335. tum Il. Ω. 528. "δώρων—κακῶν, ἕτερος δε ἐάων. etsi hujus loci antiquitas in dubitationem vocari potest." Heyn. ad Il. A. 393. Vid. eundem, tom. vii. p. 749. Hæc oblitus sum monere, quum in v. Ἑὸς, *suus*, versabar. Ibi enim *Morellus* ἐάων ex Il. Ω. supra cit. adduxit, et ἀγαθὰ τὰ inter Synonyma collocavit.

2. "εὐσεβέων, participium. Sic Aldus et Codd." Br.

3. Hæc scriptura, quam *Porsonus* adoptavit, *Scaligero* videtur deberi. *Vid. Abresch. ap. Schutz.* Verbum εὐσθενέω semel adhibetur ab Euripide, nempe Cycl. 2. ubi cum *Heathio* malim ηὐσθένει.

4. Ad h. v. citaverat *Morellus* Lysist. 808. ubi pro ἐν σκώλοισι, ante *Toupium*, erat εὐσκώλοισι. Vid. nos ad v. Αἴδρυτος, et *Toup.* Cur. Noviss. tom. iii. p. 166. Σκῶλος sive σκῶλον est *spinæ genus*.

ἑσταμεναι περὶ τοῖχον εὐσταθέος μεγαροιο. Σ. 374.
ΣΥΝ. Ευτακτος, ευποιητος, ἑδραῖος, απτὼς, σταθερος, βεβαιος. εμμονος, παραμονος, επιμονος, μονοτροπος, εμβριθης, εμμενης.
*Ευστᾰθίη. idem qu. εὐστάθεια. stabilitas, firmitas.
αρκιον ηδη μοι ποσιος μετρον. ευσταθιη γὰρ
λυεται, ἥ τε φρενῶν, ἥ τε διὰ στοματός. Strato, *An.*ii.368.
Ευστᾰθιος, ου. ὁ. Senator quidam, Justiniani tempore.
σῆς Ῥωμης γενετης και παῖς Ευσταθιος. Anal. *T.* iii. *p.* 136.
[Ευστᾰλεως. *adv.* expedite. Opp.]
Ευστᾰλης. qui bene instructus, seu ornatus est.
ὦ θεοὶ (*monosyll.*), γενοιτο ταῦτα νῷν·* γενοιτο δὲ
πλους ουριός τε κεὔσταλης,— Philoct. 793. (779. B.)
αλλ' ευσταλῆ καὶ λεκτον αροῦμεν[1] στολον. Pers. 796.
ΕΧΡ. Καλῶς εσταλμενος. καλῶς ευστολισμενος.
ΣΥΝ. Κοῦφος, ατρεμης, επιδεξιος.—ευστολος.
Ευστᾰχῠς, υος. ὁ ἡ. multas spicas ferens.
—ευσταχυεσσιν αμαλλαις. Cal.
Ευστειρος. firmam carinam habens.
—επὶ δ' ετρεπον αινησαντες
Τῖφυν εὔστειρης οιηΐα νηὸς ερυσθαι. Ap. 1. 401.
ΣΥΝ. Ευτροπις.
Ευστελλω, Ευστολιζω. apparo, orno. [247.
νῆας εὔστειλαντα *(*mel.* εὖ στ.)* σὺν αντιθεοις ἑταροισιν. ξ.
πεντηκοντα νῆας ειδομαν,
σημειοις ευστολισμενας. Iph. A. 255.
ΣΥΝ. Παρασκευαζω, καταστελλω. ευτρεπιζω.
Ευστεφᾰνος. bene coronatus.
τὸν δ' αὖτε προσεειπεν εὔστεφανος Κελαδεινη. Φ. 511.
ΣΥΝ. Ευστεφης, ευστεφιος, καλλικρηδεμνος.—ευτειχιστος.
—ευκοσμος. [433.
Ευστεφιος. pulcra corona cinctus.—nomen Bacchi.[2] Ep. ἀδεσπ.
Ευστῐβης. bene tritus viatorum pedibus.
ευστιβὲς αιθυιαις ιχθυβολοισι λεπας. Ep. ap. Suid. et ἀδεσπ.
ΣΥΝ. Τετριμμενος. [128.
*Ευστιπτος. bene calcatus a textore vel a fullone; *ideoque* densus et bene textus, vel politus et mundus; *a verbo* στείβω, ὅθεν καὶ στιβὰς καὶ στιβεῖς οἱ κναφεῖς. *Rob. Constantin.**
ενθ' αὖ Τυνδαριδης μὲν εὔστιπτον θετο φᾶρος. Ap. 2. 30.
ΣΥΝ. Ευστρεπτος, ευπιλητος.
Ευστολος. bene indutus. 2. bene instructus.
ὅσσον ες ενδιόν κεν εὔστολος ὁλκὰς ανυσσαι. ib. 1. 603.
επ' ευστολου ταχειας νεὼς πορευσαιμ'. Philoct. 517. B.
ΣΥΝ. Ευστολισμενος, ευσταλης. ευκοσμος. ευειμων.
*Ευστομᾰχως. *adv.* bono stomacho. V. ad voc. Ἀπορεγχω.*
Ευστομεω. concinnum ore cantum modulor.
εσω κατ' αυτὸν ευστομοῦσ' αηδονες. Œd. C. 18.
ΣΥΝ. Ενευστομεω, ευφθογγεω, ᾀδω (ευφωνως.) στρογγυλιζω.—ευφημεω.
Ευστομος, ου. ὁ ἡ. qui pulcro ore est. 2. disertus.
ευστομ' εχε, παῖ—*(*i. e.* σιώπα. *V. Schol.*)* Philoct. 202.
ευλαλε, πρηΰγελως, ευστομε, μακροφαρυγξ. (*sc.* λαγυνε.) M. [Argent. *An.* ii. 270.
ΣΥΝ. Ευφημος, ευλαλος, ευγλωττος.—ευρυστομος.—ευπροσωπος.—ευκαμπης.—ευχυλος.
Ευστορθυγξ. e stipite robusto. *ep.* clavæ; *item,* Priapi. Vid. Ῥαιβοκρανος.
*Πανὶ φιλοσκηπωνι, καὶ ευστορθυγγι Πριηπῳ. Crinag. *An.* ii. 141.*
Ευστοχῐᾰ. dexteritas in jaculando.
καί ἑ κυνηλασιην τε καὶ ευστοχιην εδιδαξας. Call. 3. 217.
ΣΥΝ. Ευτοξια, ευημονια, οξυδερκεια.
PHR. Παισὶ λιθοβλητου παιγνιον ευστοχιης. Ep.
Ευστοχος, ου. ὁ ἡ. felix in jaculando.
—τῷδ' αν ευστοχῳ πετρῳ. Hel. 75. * *Vid. not. ad* v. Εικων*.
λογχαις τ' ακοντιστῆρες ευστοχωτατοι. Phœn. 140.
ΣΥΝ. Ἑκατηβελετης. ευθυβολος. ευμηχανος, αγχινοος, ευσυνετος, πολυδερκης, οξυδερκης.
Ευστρᾰ. fossa, in qua mactabantur sues.
εν ταῖσιν ευστραις κονδυλοις ἡρμοττομην. Equit. 1236. B.
ΣΥΝ. Φλογιστρα. μαγειρεῖον, μαδιστηριον.—κριθη (ορεινη.) —βοθρος, βοθυνος.
Ευστρεπτος, Ευστρεφης, Ευστροφος. versatilis.
ἑλκον δ' ἱστια λευκα εὐστρεπτοισι βοεῦσιν. β. 426.
ὅς οἱ εὔστρεφεα νευρην εν αμυμονι τοξῳ
ῥῆξ' επὶ τῷ ερυοντι· παρεπλαγχθη δέ οἱ αλλη. Ο. 464.
αυτὴν δὲ ξυνεδησεν εὐστροφῳ οιὸς αωτῳ. Ν. 599.
δωδεκ' ευστροφωταταισι-Ναυσὶν,— Iph. A. 293.
ΣΥΝ. Ευπλεκης, ευπλεκτος. στρεβλος, ευστραβης, ευστρεφης, ευκαμπης, αγχιστροφος, ευπεριστροφος, πολυστροφος, πολυτροπος, ευπεριαγωγος, ευκινητος. ευτροχος, ευτραπελος.
Ευστροφᾰλιγξ. tortilis.
ἡκεν, εδινησεν δ' ευστροφαλιγγα κομαν. Antip. Sid. *An.* ii. 13.
Ευστροφως. *adv.* agiliter.
λευκῆς χροας τεθριππον ἑλκων ευστροφως. Anal. *T.* iii. p. 30.
Ευστρωτος. bene stratus.
ες λεχος ευστρωτον, *ὅθι περ παρος εσκεν ανακτι
χλαινῃσιν μαλακῆς εστρωμενον·—* Hom. in Ven. 158.
Ευστῡλος. justam columnarum distributionem habens.
—ευστυλων-Ναῶν χρυσηρεις θριγκους. Iph. T. 128.
Ευσυμβλητος. quod per conjecturas facile cognosci potest.
ἡδ' ουκ ετ' ευξυμβλητος ἡ χρησμῳδια. Prom. 774.
ΣΥΝ. Νοητος, ευγνωστος. ευσυνετος.
Ευσυμβολος. idem.
ευξυμβολον τοδ' εστὶ παντὶ δοξασαι. ib. 168.
ΣΥΝ. Ευσυλληπτος, ευχερης. ευπροσηγορος.
Ευσῠνετος. ὁ ἡ. intellectu facilis.
ευξυνετον ξυνετοῖσι βοαν. Iph. T. 1092. ΣΥΝ. Ευσυμβλητος.—ευπαιδευτος, ευστοχος, σοφος, συνετος.
Εὔσφῠρος. cui est elegans pedum forma.
*Κυμοδοκη θ', ἡ κυματ' εν ηεροειδεῖ ποντῳ,
πνοιας τε ζαθεων ανεμων, σὺν Κυματοληγη,
ῥεῖα πρηΰνει,* καὶ εὐσφυρῳ Αμφιτριτη. Hes. θ. 252.
ΣΥΝ. Καλλισφυρος, τανυσφυρος, αργυροπεζα. ευπεζος.
Ευσχημονεω. honeste me contineo.
αμελοῦντα τοῦ ζῆν ουκ ενεστ' ευσχημονεῖν. Sent.
ΣΥΝ. Εκπρεπω. εὖ ζαω. σεμνυνομαι.
Ευσχημονως, Ευσχημως. *adv.* honeste, composite. [B.
a. πῶς οὖν κατακλινω, φραζ' ανυσας. b. ευσχημονως. Vesp. 1210.
πολλὴν προνοιαν εἶχεν ευσχημως πεσεῖν. Hec. 567.
ΣΥΝ. Πρεποντως, προσηκοντως, ευπρεπῶς, δικαιως, ἁρμοδιως, ἁρμοζοντως, καλῶς, ευκοσμως, ευτακτως, ευσταλῶς, ὡραιως.
Ευσχημων, ονος. ὁ ἡ. decens, spectabilis.
*τι σεμνομυθεῖς; ου λογων ευσχημονων
δεῖ σ', αλλὰ τἀνδρος·—* Hippol. 490.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εις εμ' ευσχημων γενῃ. Med. 584.
ΣΥΝ. Ευσχημος, ευπρεπης, διαπρεπης, καλος, κοσμιος, σεμνος. εντιμος, επισημος, επιεικης, ευτακτος.
Ευσχῐδης. bene fissus, seu scissus.
καὶ λιθος ευσχιδεων θηγαλεη καλαμων. Julian. Æg. *An.* ii. 496.
*Εὔσχιστος, ου. ὁ ἡ. qui facile findi vel scindi potest.
—εὐσχιστοιό τε ροιῆς—Θρυμματα,— Crinag. ib. *p.* 141.*
Ευσωμᾰτεω. bono sum corporis habitu.
*πολλῶν νεων γὰρ, κἀν γερων ευψυχος ῇ,
κρεισσων* τί γὰρ δεῖ δειλὸν οντ' ευσωματεῖν; Androm. 765.
*a. αλλ' εστι μοί γ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
αλλ' ουκ εθελει γὰρ μανθανειν. τί δ' εγὼ παθω;
b. σὺ δ' επιτρεπεις; a. ευσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἀστ' εκ γυναικῶν ευπτερων τῶν Κοισυρας.* Nub. 797.

1. *Schutz.* in textu αἴρομεν, e conjectura. *Porsonus,* (qui omnino videndus ad Med. 848.) ἄρωμεν, post *Robortell.*
2. Ita priores interpp. ad l. l.—*Brunckius* pro famuli nomine accepit. —Sed mirum est omnes, *Jacobsio* excepto, lectionem membranarum, ἑσπέριος, neglexisse. Hoc admisso, et in fine vs. 2. posito χαλάσας pro καλέσας, nitorem suum et sensum Epigrammati reddidit vir ille elegantis ingenii et doctrinæ multiplicis, Jacobs.

ἑσπέριός μ' ἐδάμασσεν ὁμοῦ καὶ πρώϊος ὕπνος,
ὃς μὲν ἐπιβρίσας, ὃς δ' ἐμὲ μὴ χαλάσας·
ὧν ἐξ ἀμφοτέρων ὁ μὲν ἐῤῥέτω, ὃς δὲ παρείη
ἵλαος, ὡράων μέτρον ἐπιστάμενος.

Syn. Ευεκτεω, ευρωστεω, ὑγιαινω. εὖ εχω.

Ευσωτρος, Εὔσσωτρος. cujus rotæ bene ferro conglutinantur.
*—παρὰ δ' ευπυργος πολις ανδρῶν.
χρυσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυριοις αραρυῖαι
ἑπτὰ πυλαι. τοὶ δ' ανδρες εν αγλαϊαις τε χοροῖς τε
τερψιν εχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσσωτρου επ' απηνης
ηγοντ' ανδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμεναιος ορωρει.* Hes.a.270.
Syn. Ευδρομος, ευκυλιστος.

Ευτακτος. ordinatus; ordinem servans.
ευτακτον εἶναι τἀλλοτρια δειπνοῦντα δεῖ. Sent.
Syn. Επιεικης, ευπρεπης, ευσχημων, συμμετρος, ευσταθης, κοσμιος, εγκρατης, ευλογιστος.

Ευτακτως. *adv.* ordinate. [964. B.
εἶτα βαδιζειν εν ταῖσιν ὁδοις ευτακτως ες κιθαριστοῦ. Nub.
Syn. Ευσχημονως, ευθετως, καθεστηκοτως, ευμεθοδως, στοιχηδον, ἑξῆς. τακτικῶς, εν ταξει, κατα ταξιν.

*Ευταξῐᾱ, ας. ἡ. ordo ratus, modestia. 2. disciplina.
ὁρᾷς τὸ καλλος ὁσσον εστὶ τῆς λιθου
εν ταῖς ατακτοις τῶν φλεβῶν ευταξιαις[1]. Ep. ἀδ. 319.

Ευταρσος, ου. ὁ ἡ. bene alatus. *Vid. Et. Ma. in v. p.* 399.
εκρεκες ευταρσοιο δι' ιξύος, αχετά, μολπάν. Archias, *An.* ii. 100. Vid. Myrin. *ibid.* 107.*

Εὖτε, Ηὖτε. *adv.* quando. 2. sicut.
*αλλ', ου μα την δεσποιναν Αρτεμιν, θρασους
τοῦδ' ουκ αλυξεις,* εὖτ' αν Αιγισθος μολῃ. Soph. El. 626. B.
ηὖτε βοῦς αγεληφι μεγ' εξοχος επλετο παντων. B. 480.
Syn. Ὁποταν, ἦμος, ειπερ, επειδη, ὡσπερ, καθαπερ.

Ευτειχης, Ευτειχεος, Ευτειχητος. bene munitus.
δουρὶ δ' εμῷ κτεατισσα, πολιν ευτειχεα περσας. Π. 57.
ἑῷσι πολιν Τροιην ευτειχεον εξαλαπαξαι. Α. 129.
ὁς πασης Φρυγιης ευτειχητοιο ανασσει. Hom. Ven. 112.
Syn. Ευτειχιστος, ευερκης.

Ευτέκνια. felicitas sobolis. Vid. Ευπαιδια.
Λατὼ μεν δοιη, Λατὼ κουροτρόφος, υμμιν
ευτεκνιαν.— Theoc. 18. 51.

Ευτέκνος, ου. ὁ ἡ. prole felix.
ἡ γαρ τεκοῦσα τονδε πατρις ευτεκνος. Herc. F. 1405.
Syn. Ευπαις. ευφορος, ευτοκος, πολυγονος.

Ευτελεια, Ευτελια. parva impensa.
κἀπ' ευτελειᾳ τονδε. Ran. 404.
χαῖρε θεὰ δεσποιν', ανδρῶν αγαθῶν αγαπημα,
Ευτελιη, κλεινῆς εκγονε Σωφροσυνης. Crates, *An.* i. 186.
Syn. Σμικροπρεπεια, αφελεια, εικαιοτης, φαυλοτης, ταπεινωσις, ολιγαρκια, φειδω. λεπτοτης. λεπτομερεια, ισχνοτης, ψιλοτης.

Ευτελης. facilem impensam requirens.
εγὼ δ' ανοητος, ευτελης ὑπερβολῇ. Menand.
Syn. Φειδωλος, γλισχρος, ολιγοδαπανος. εικαῖος, μηδαμινος, αφελης, φαῦλος. αγελαῖος.

Ευτελιζω. vilipendo.
βελος ηυτελιζ' Ερωτος. Anac. 45. 10.
Syn. Εξευτελιζω, εκφαυλιζω, ατιζω.

Ευτερπη. Vid. Μοῦσαι.
Ευτερπη τραγικοιο χορου πολυηχεα φωνην.; Anal. ii. *p.* 513.
Ευτερπη δονακεσσι πολυτρητοισι λιγαινει,
πνεῦμα σοφῆς οχετηγον επισπειρουσα μελισσης. ibid. 520.

Ευτερπης, εος, οῦς. ὁ ἡ. valde jucundus.
*δεσποτα ποντομεδον,
ευθὺν δὲ πλοον, καματων
εκτὸς εόντα, διδοι, χρυ-
σαλακατοιο ποσις Αμφιτρι-
τας, εμῶν δ' *ὕμνων αεξ' ευτερπὲς ανθος. Ol. 6. fin.
*αυτὰρ εγὼ φορμιγγα τιτηναμενος μετὰ χερσὶν
μητρὸς εμῆς εκερασσ'* ευτερπεα κοσμον αοιδῆς. Orp. 249.

Ευτέχνητος. artificiosus, vel, artificiose fabricatus. [ii. 279.
Φρυνη τὸν πτεροεντα, τὸν ευτεχνητον Ερωτα. Tull. Gem. *An.*

Ευτέχνῐᾱ. peritia, doctrina.
ὁς λιθον εις μανιην ηγαγεν ευτεχνιῃ. Ep. ἀδ. 302.

*Ευτέχνος, ου. ὁ ἡ. artis peritus, sollers.
ευτεχνων ερατὸν σκυτοτομων καματον. Antip. Sid. *An.* ii. 11.*

Ευτμητος, ου. ὁ ἡ. bene sectus. Vid. Ευποιητος.
ἱππους μὲν κατεδησεν εὐτμητοισιν ἱμᾶσι. Κ. 567.
Syn. Ευτομος.

Ευτοκῐᾱ. fecunditas.
συμπασχεις ωδῖσι, καὶ ευτοκιῃσι γεγηθας. Orph. H. 1. 8.
Syn. Πολυτοκια, πολυγονια, ευκαρπια, ευπαιδια.

*Ευτόκος, ου. ὁ ἡ. fecundus.
ἡ μὲν αριστευουσα καὶ ευτοκος, ουχ ὑπὸ παιδων,
οθνειαις δ' εταφη χερσὶ θανοῦσα Βίω. Dioscor. *An.* i. 500.*

Ευτολμῐᾱ. audacia, confidentia.
ουτοι θρασος τοδ' εστιν, ουδ' ευτολμια,
φιλους κακῶς δρασαντ' εναντιον βλεπειν. Med. 469.
Syn. Ευσπλαγχνια, θυμωσις, θρασυτης, παραστασις, παραστημα, ευψυχια.

Ευτολμος. audax, confidens.
ευτολμος εἶναι κρινε, τολμηρος δὲ μή. Sent. V. Agam. 1304. P.
Syn. Ευψυχος, ενθυμος, προθυμος, θρασυσπλαγχνος, ευσπλαγχνος, ζαμενης.

Ευτολμως. *adv.* audacter, animose.
*ὦ πολλὰ μὲν ταλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
γυναι· μακραν ετεινας. ει δ' ετητυμως
μορον τὸν αὑτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλατου
βοὸς δικην,* πρὸς βωμὸν ευτολμως, πατεῖς; Agam. 1297. P.
Syn. Ευψυχως, ευθυμως, προθυμως, θυμοειδως.

Ευτονος, ου. ὁ ἡ. validus, firmus.
—μελος,-Ευτονον, αγροικοτερον. Acharn. 673. B.
Syn. Ευμελης, ευρωστος, ευσθενης, ευλοφος, ευμενης, γενναῖος.

Ευτονως. *adv.* acriter; magna contentione.
ὡς ευτονως, *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον,
ὥσπερ λεπας, τῷ μειρακιῳ προσισχεται.* Plut. 1096.
Syn. Ευσταλῶς, επιστροφαδην, ευρωστως, ισχυρῶς.

*Ευτοξος, ου. ὁ ἡ. *epith.* pharetræ. *Secundus,* An. iii. 5.

Ευτορνευτος. id. c. sequ. *Epith.* lagenæ. Ep. ἀδεσπ. 77.*

Ευτορνος. tornatu facilis. 2. pulcre tornatus. Vid. Ευποιητος.
ιτυός τ' εν ευτορνοισι περιδρομοις ἱδρως. Tro. 1197.

Ευτρᾰπεζος. qui multos in mensa excipit.
ὁρᾷς τὸν ευτραπεζον, ὡς ἡδὺς βιος. Eur. *fr.* inc. 51.

Ευτρᾰπελος, ου. ὁ ἡ. lepidus, urbanus.
ουτε λογον ευτραπελον. Vesp. 469. B.
Syn. Αστεῖος, αἱμυλιος, χαριεις. καλλιεπης. μιμολογος.—κοῦφος, μωρος, απαιδευτος. γελοιωδης.

Ευτρᾰφὴς, Ευτρεφής. bene nutritus; bene saginatus.
ιδοιμι δ' ὑμᾶς ευτραφεῖς ἥβης τελος-Μολόντας,— Med. 920.
ουλοισιν εξημελξας ευτραφὲς γαλα. Choëph. 898.
αρσενες οἶες ἦσαν εὐτρεφέες, δασυμαλλοι. ι. 425.
Syn. Ευθρεπτος, ευπαιδευτος. ἁπαλοτραφης, ζατρεφης, σιτευτος, πιων. πιαλεος.—θρεπτηριος. ζειδωρος.—

Ευτρεπιζω, Ευτρεπιζομαι. paro.
αλλ' ευτρεπιζε φασγαν' η βροχον δερῃ. Orest. 942. P.
Syn. Εξευτρεπιζω, κατευτρεπιζω, παρευτρεπιζω, ἑτοιμαζω, εξαρτυω, εξευμαριζω, κατασκευαζω, εντυνω. επικοσμεω. ευτρεπὲς ποιῶ.

Ευτρεπὴς, έος. ὁ ἡ. paratus.
χρῃζεις, παρεστι λαιμὸς ευτρεπὴς ὁδε. Hec. 569.
Καλλιχορον αμφὶ σεμνὸν ευτρεπὴς ὁδε. Eur. Supp. 392.
Syn. Ἑτοιμος, επηρης, επαρτης, προχειρος. δικαιος.

Ευτρεφω. **melius divisim,* ἐῢ τρ. *ut apud Heyn.**
οἵ μ' εν σφοῖσι δομοισιν εὔτρεφον ηδ' ατιταλλον. Ξ. 202.
Syn. Αναγω, ανατρεφω.

Ευτρητος, ου. ὁ ἡ. bene perforatus. Vid. Ευποιητος.
εν δ' αρα ἁρματα ἧκεν εὔτρητοισι λοβοῖσι. ib. 182.

Ευτριαινης. Vid. Ποσειδων.
απνευν βαρυκτυπον-Ευτριαιναν— Ol. 1. 116.

Εὔτριψ, Ευτρῐ́βης seu Εὔτρ. bene tritus.
πιμπλαμενης, ὁτε νεκταρ εὔτρῐβι κιρρὸν αφυσσῃς. Nic. Al. 44.
αλλοτε δὲ σμυρνεῖον εὔτριβὲς,— ibid. 405.

---

1. ἄτακτος εὐταξία. Oxymoron.—"naturalis ordo, non studio aut arte effectus." *Jacobs.* Ceterum inscribitur Epig. εἰς λίθον ἀκοιτον, sive ἀκοίτωνον, quod quid sit, ingenue profitetur V. D. se cum ignorantissimis ignorare.

Ευτρῐχος. bene comatus. Vid. Ευθριξ.
αφρον κατεσταζ' ευτριχου γενειαδος. Herc. F. 934.
Ευτροπῐᾱ. morum probitas.
κραιπνόν τοι σοφιη γιγνεται ευτροπιης[1]. Theog. 218.
Syn. Επιεικεια, χρηστοτης.
Ευτροφος. copiose nutriens. *it.* passive, bene nutritus.
—εαρ ὑγρον ευτροφον— Opp.
Ευτροχᾰλος, ον. ὁ ἡ. rotundus, planus.
τριβεμεναι κρῖ λευκὸν εὐτρόχαλῳ εν αλωῇ. Υ. 496.
Syn. Ισοπεδος.—περιφερης, περιτροχος.—πολυτροχαλος, ευτροχος, ευκυκλος. ταχινος.
Ευτροχος, ου. ὁ ἡ. bene currens.
*Ζεὺς δὲ πατὴρ Ιδηθεν εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ουλυμπονδ' εδιωκε, θεῶν δ' εξικετο θωκους. Θ. 438.
Syn. Τροχερος, ευφορος, ελαφρος, ευστροφος. ευτροχαλος.
Ευτῠκος. paratus, promtus. *Vid. not. ad* v. Επειπεῖν.
αλλά, γυναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ ευτυκον εστω. Theoc. 24. 86.
Ευτυκτος, ον. ὁ ἡ. bene fabricatus. V. Ευποιητος.
κρατὶ δ' επ' ιφθιμῳ κυνεην ευτυκτον εθηκεν. Γ. 336.
Ευτῠχεω. prospera fortuna utor. Vid. Εὖ πράττω.
αλλ' ει πεπαυται, καρτ' αν ευτυχεῖν δοκῶ. Aj. 263.
τὴν δ' εκ μελισσης· τήν τις ευτυχεῖ λαβών. Simon. 83.
*Ἕλληνες πολεμῳ Τρωϊκῷ ευτυχεσαν. Aristot. Pepl. *An.* i. 180.*
Exp. Ενευτυχεω, ευμοιρεω, ευδαιμονεω.—επιτυγχανομαι.
Phr. Μειδιαει βιοτοιο γαληνιοων ενι ποντῳ. Ep.
αιὲν επ' ολβιστοις κραδιην πολυγηθεα βοσκων. Apollin.
*[—αλλ', όταν αιγλα—Διοσδοτος ελθῃ,
λαμπρὸν φεγγος επεστιν ανδρῶν—Καὶ μειλιχος αιών. Pyth.
—όταν δ' ὁ δαιμων ευροῇ— Æsch. [8. 138.
τὸν αυτὸν αεὶ δαιμον' ουριεῖν τυχης. ib.]
εστι δ' εν ευτυχιᾳ—Πανδοξιας ακρον. Nem. 1.
—εἴ τις ακρον ἑλὼν ἁσυχά
τε νεμομενος αιvὰν ὕβριν
απεφυγεν, μελανος ἂν εσχατιὰν
καλλιονα θανατου εσχεν,—Γλυκυτατᾳ γενεᾷ
ευωνυμον κτεανων κρατι-
στον χαριν πορών. Pyth. 11. 84.
εσθλοῦ δ' εκυρσα δαιμονος— Ion.*
Ευτῠχημᾰ, Ευτῠχῐᾱ. secunda fortuna. Vid. Ευδαιμονια, Τύχη.
πολλοῖς ὁ δαιμων, ου κατ' εννοιαν φερων
μεγαλα διδωσιν ευτυχηματ', αλλ' ἵνα
τὰς συμφορὰς λαβωσιν εμφανεστερας. Eur. *fr. inc.* Barnes. 13.
οὔ τινά φημι θεῶν ατερ ολβιον,—
ουδὲ τὸν αυτὸν αεὶ βεβάναι δομον—Ευτυχια·— Heracl. 611.
Ευτῠχής. fortunatus. Vid. Ευδαιμων.
τὸ ζῆν αλυπως ανδρός εστιν ευτυχοῦς. Sent.
ὡς πᾶν εμοῦ δρασοντος· ἢ γὰρ ευτυχεῖς
ξὺν τῷ θεῷ φανουμεθ', ἢ πεπτωκοτες. Œd. T. 145.
ὦ παῖ, γενοιο πατρὸς ευτυχεστερος. Aj. 550.
Phr. [Μαλ' εὖ βεβηκως. Archil.]
Ευτυχῶς. *adv.* prospere.
—ευτυχῶς μὲν, αλλ' ὁμως
τὰ τῶν τεκοντων ομμαθ' ἥδιστον βλεπειν. Œd. T. 1017. (997. B.)
Syn. Ευδαιμονως, μακαριως, αταλαιπωρως, δεξιως.
Ευτυχις. Nom. Pr.
—Γοργοῖ, δὸς τὰν χερα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Ευνοα, Ευτυχίδος· ποτεχ' αυτᾷ μὴ τὺ πλανηθῇς. Theoc. 15. 67.
Ευῠᾰλος. e vitro bene confectus.
ευϋαλοις φιαλαις. Ep. 1. 2.
Ευῠδρος. aquosus. *—ετι δ' αβροχος ἦεν ἅπασα
Αρκαδιη·* (μελλεν δε μαλ' ευϋδρος καλεεσθαι-Αὖτις— Call. 1.
Syn. Ενυδρος, καθυδρος, πολυϋδρος, ὑδρηλος. [19.
Ευῠμνος. laude dignus. *subst.* bonus hymnus.
πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνησω παντως ευϋμνον εοντα; Hom. Ap. 19.
Syn. Πολυϋμνος, ὑπερυμνητος, αμφιβοητος.
Ευῠφης. bene textus.
όπως φερῃς μοι τονδε γ' ευϋφῆ πεπλον. Trach. 611.

1. Jure hic *Brunckius* "Œdipum conjectorem" desiderat. Vice κραιπνὸν et εὐτροπίης, habet ille κρεῖσσον et ἀτροπίης, hoc e Codd. illud conjectura.

Syn. Ευϋφαντος, ευνητος. ισχνουργης.
Ευφαρετρης. *epith.* Apollinis. pulcram pharetram habens.
—τον ευφαρετραν-Απολλωνα προσταταν. ib. 212.
Ευφεγγης. valde splendidus. Vid. Περσεφονη.
*Νὺξ δ' ἵπποισιν εβαλλεν ἐπι ζυγά· τοὶ δὲ χαμευνας
εντυνον ἥρωες παρὰ πεισμασιν. αυτὰρ Ιησων
αυτίκ', επεί ῥ' Ἑλικης εὐφεγγέος αστέρες αρκτου
εκλιθεν, ουρανόθεν δὲ πανευκηλος γενετ' αιθὴρ,
βῆ ῥ' ες ερημαιην κλωπηϊος, ἠΰτε τις φὼρ,
σὺν πᾶσι χρηεσσι· πρὸ γάρ τ' αλεγυνεν ἕκαστα
ηματιος·——* Ap. 3. 1193.
Syn. Πολυφεγγης, ζαφεγγης, καλλιφεγγης, παμφεγγης, λαμπρος.
Ευφημεω. celebro. 2. gratulor.
φερτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, ευφημῆσαί τε κελεσθε. I. 171.
Syn. Επευφημεω, ευφημιζω, ευηγορεω, ευλογεω, ευστομεω. επαινεω. σεβιζω, σιωπαω.
Ευφημῐᾱ, (Ευφημοσῦνη[2].) bonum omen, fausta precatio.
ευφημιαν νῦν ισχ'· επεὶ καταστεφῆ. Trach. 178. B.
Syn. Ευφημισμος, ευλογια, ευλόγημα, αναφωνησις, επιφωνημά, επιβοημα, φιλοτιμια. ευδοκιμησις, νουθετημα. σιωπη.
Ευφημος, *ου, ὁ. 1. unus ex Argonautis. 2. Ciconum ductor.
1. Ταιναρον αὖτ' επὶ τοῖσι λιπὼν Ευφημος ἵκανε,
τόν ῥα Ποσειδαωνι ποδωκηεστατον αλλων
Ευρωπη Τιτυοῖο μεγασθενεος τεκε κουρη·
κεῖνος ανὴρ καὶ ποντου επὶ γλαυκοῖο θεεσκεν
οιδματος, ουδὲ θοους βαπτεν ποδας, αλλ' ὅσον ακροις
ιχνεσι τεγγομενος διερῇ πεφορητο κελευθῳ. Apoll. 1. 179.*
2. Ευφημος δ' αρχος Κικονων ἦν αιχμηταων,
υἱὸς Τροιζηνοιο διοτρεφεος Κεαδαο. B. 846.
Ευφημος, ον. ὁ ἡ. boni nominis, boni ominis.
—τὸ τᾶς-Ευφημον στομα φροντίδος. Œd. C. 130.
Syn. Ευωνυμος, ευοιωνιστος, αισιος.—σιωπηλος.—ευσεβης.
Ευφημως. *adv.* auspicato.
ευφαμως κατεθεντο νεοδρεπτων επὶ βωμῶν. Theoc. 26. 8.
Syn. Ευσεβεως, εντιμως, τιμιως, φιλοτιμιως, ενδοξως, καλως. ἡδεως.
Ευφητης. princeps Ephyres.
ξεῖνος γάρ οἱ εδωκεν αναξ ανδρῶν Ευφητης. O. 532.
Ευφθογγος. suavem edens sonum. Vid. Ευηχης.
χαιρω δ' ευφθογγον χερσὶ λυρην οχεων. Theog. 534. (546. Br.)
Ευφῐλης, Ευφιλητος. dilectus, jucundus.
γενοιτο δ' οὖν μολόντος ευφιλῆ χερα
* ανακτος οικων τῇδε βαστασαι χερί. Agam. 34.
ὦ χρυσοπηληξ δαῖμον, επιδ' επιδε* πολιν,
ἄν ποτ' ευφιληταν εθου. Sept. T. 107. P. Syn. Τριφιλητος, προσφιλης, φιλικος, φιλητος, αγαπητος.
Ευφῐλοπαις. pueris amabilis.
* εν βιοτου προτελειοις
ἅμερον, ευφιλοπαιδα, (*Paridem sub leonis imagine designat*)
και γεραροις επιχαρτον.* Agam. 721. P.
*Ευφορβῐᾱ, ας. ἡ. pastus copiosus. [*Problem. Rom.*
συ δη σφαδαζεις, πῶλος ὡς ευφορβιᾳ. Soph. *ap. Plutarch. in*
Ευφορβος. nobilis Trojanus.
ωμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βαλε Δαρδανος ανὴρ,
Πανθοΐδης Ευφορβος, ὃς ἡλικιην εκεκαστο
εγχεῖ θ', ἱπποσυνῃ τε, ποδεσσί τε καρπαλιμοισι. Π. 808.
Epith. Βουκολιδης, θηρητηρ, δουρικλυτος, ερασιπλοκαμος, ευπλοκαμος, περικαλλης.
Phr. Πανθου υἱὸν εϋμμελιην. Τρωων αριστον. εἶδος αμωμητον.—Hom.
Ευφορητος. elatus; *item*, tolerabilis.
πολυχωστον ἀν εἶχες-Ταφον διαπόντιου γᾶς
δωμασιν ευφορητον. Choëph. 352. Syn. Ευφορος, φορητος, ὑποιστος, ευαγκαλος. —ευτυχης. (Sch.)
*Ευφορῐδης. Nom. Pr.
τί δαὶ Δρακυλλος, κεὐφοριδης, η Πρινιδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τάκβαταν', ἢ τοὺς Χαόνας;
ου φασίν. αλλ' ὁ Κοισυρας, καὶ Λαμαχος,

2. Vid. not. ad v. Ἐφημοσύνη.

οἶσιν ὑπὲρ ερανου[1] καὶ χρεῶν πρωην ποτὲ,
ὥσπερ απονιπτρον εκχεοντες ἑσπερας,
ἁπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῄνουν οἱ φιλοι. Acharn. 612.

Ευφορμιγξ, γγος. ὁ ἡ. pulcram citharam habens.
καί ῥ' αυταὶ στοναχευντι σὺν ευφορμιγγι Λυκειῳ. Ep.ἀδ.432.*

Ευφορος. portatu facilis; agilis. *item, active,* qui ferre potest. *hinc,* ferax.
ευφορος ἦδε, ταχεῖα, περιδρομος, εἶδος αριστη. Phocyl.
Syn. Κοῦφος, ελαφρος, ευτροχος.—ευφορητος. φορος, ζαφορος, ευκαρπος, ευπορος, ευθαλης, πιων.

Ευφορτος, *ου. ὁ ἡ. ad onus sustentandum valens.
ευφορτοι νᾶες πελαγιτίδες, αἱ πορον Ἕλλης
πλεῖτε,—Meleag. 80.* γουνασιν ευφορτοισι—Opp.

Ευφρᾶδεως. *adv.* eleganter, prudenter.
ὡς συ μαλ' ευφραδεως πεπνυμενα παντ' αγορευεις. τ. 352.
Syn. Επιφραδεως, σαφῶς, χαριεντως, πανυ καλῶς, κοσμιως, ευκοσμως, εκπρεπῶς, ευβουλως, εμφρονως, νουνεχῶς, σωφρονως, πυκινῶς, συνετῶς.

Ευφραινω. exhilaro, oblecto.
καί ῥ' ευφρην' επεεσσι· Θετις δ' ωρεξε πιοῦσα. Ω. 102.
ευφρανεειν αλοχόν τε φιλην και νηπιον υἱόν. Ε. 688.
Syn. Φαιδρυνω, φαιδροω, ἱλαροω, ἱλαρυνω, ἡδυνω, ἡδομαι, επιτερπω, θελγω, ιαινω, ψυχαγωγεω.
Phr. Μελιγλωσσοις πειθοῦς επαοιδαῖσι θελγειν.
κιρνασθαι γλυκὺ νᾶμα, και ουασι, και πραπιδεσσι. Opp.
* πρὸς ευφροσυναν τρεψαι γλυκεῖαν-Ἦτορ·— Isth. 3. 16.
πᾶσαν εν ευφροσυναν ταννεν. Pyth. 4. 230.*

Ευφραστος. explicatu, seu pronunciatu facilis.
οφρα καὶ ουκ εσιδών περ εχοις ευφραστον οπωπην. Dion. 171.

Ευφρᾶτης, Ευφρητης. notissimus ille fluvius.
αυτὰρ εὐρρειταο παρ' οχθαις Ευφρηταο. Opp. κυν. δ.
—Συριηγενεος κελαδεινοῦ
ὕδασιν Ευφρηταο διαινομενον ζαθεοισι. Orph. L. 259.
Ασσυριου ποταμοῖο μεγας ῥοος,— Call. 2. 108.

Ευφρονεω. sapio; benigno animo sum.
ὁς σφιν εὐφρονεων αγορησατο, καὶ μετεειπεν. Α. 73.
Syn. Φιλοφρονεομαι. καλῶς φρονεω. νοεω.

Ευφρονη. idem quod Νυξ.
*τῆμος (*hyeme* sc.) θῶμισυ βουσ'[2], επι δ' ανερι και πλεον ειη
ἁρμαλιῆς·* μακραι γὰρ επιῤῥοθοι ευφρογαι εισι. Hes. ε. 559.
μελαινά τ' αστρων εκλελοιπεν ευφρονη[3]. Soph. El. 19.
ενδυστυχῆσαι δεινὸν ευφρονης κνεφας. Phœn. 739. P.

Ευφρονως. *adv.* benigne, laute. *δαφνᾳ τε χρυσεᾳ κομας αναδησαντες* ειλαπιναζουσιν ευφρονως. Pyth. 10. 61.
Syn. Ἱλεως, ἱλαρῶς, τερπνῶς, αγανῶς, ευθυμως.

Ευφροσῦνη. lætitia.
η όταν ευφροσυνη μὲν εχῃ κατὰ δῆμον ἁπαντα. ι. 6.
Syn. Γανος, ευθυμοσυνη, ευθυμια. ευφρασια, ἡδυπαθεια, θαλεια, ἁβροσυνη, ἁβροτης, Βακχεια.
Epith. Ερατη, γλυκερα, γλυκεῖα, λιπαρα, καλλιστεφανος, ολβιομοιρος. Phr. Αριστος ευφροσυνα
πονων κεκριμενων—Ιατρος·— Nem. 4. 1.

Ευφροσῦνη. una Gratiarum. ποτνἰ' Αγλαΐα, φιλησιμολπέ
τ' Ευφροσυνα, θεῶν κρατιστου παῖδες. Ol. 14. 19.
Αγλαιη τε, Θαλεια, και Ευφροσυνη πολυολβε. Orph. V. Χαριτες.

Ευφρουρος. ου. ὁ ἡ. vigil.

---

1. Vid. Hermann. de Metr. p. 153. Quod ad citationem mox insequentem attinet, neque eam in Pseudo-Phocylide deprehendere potui, neque voc. Εὔφορος, ab alio quopiam Poeta usurpatam. V. St. Thes. tom. iv. c. 85. A.

2. Legere præstat e MSS. cum Brunckio, τ. θ. βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ π. ε.

3. Hunc vs. qui mihi semper visus est intellectu difficilis, male videntur Scholiastes et *Brunckius* per hypallagen, seu ἀντίπτωσιν, explicare. Longe melius *Musgravius* interpretatur ἐκλέλοιπεν, *excessit*; cujus significationis nonnulla exempla, minus aut magis ad rem pertinentia, congessit ad Rhesum 597. Denique per astra intelligit idem Vir doctissimus non tantum stellas, sed ipsum quoque cœli fornicem. Locum autem sic vertendum pronuntiat; *et atra nox excessit e cœlo.*

—ενδυκεως κομιδην ευφρουρον εχουσι. Opp.

Ευφρων, Ευφροσῦνος. hilaris; lætitiam afferens.
ουτε θεοῖς, ειπερ τις ετι νῦν δαινυται ευφρων. Ο. 99.
αρνε δυω, και οἶνον εὔφρονα, καρπον αρουρης. Γ. 246.
προς με—ευφροσυνον γεγονας. Ep. l. 7.[4]
Syn. Ευθυμος, ευφρονεων. εχεφρων, ευφρανουμενος, ευφραντικος, ἡδυς, αιδεσιμος, ἱλαρος, καλοφρων.

Ευφῦης, εος. ὁ ἡ. habilis, ingeniosus.
—μιανθην αἱματι μηροι-Ευφυεες— Δ. 147.
—ὁ δε πτελεην ἑλε χερσὶν-Ευφυεα, μεγαλην·— Φ. 243.
Syn. Μεγας, ισχυρος, καλος.—ευεπιχειρητος, αγχινοος, επιεικης, νοερος. φιλεργος, δραστηριος, ευστοχος, πολυδαιδαλος. επιτηδειος.

Ευφῦλακτος. bene custoditus; tutus.
*ἑκὰς δ' αφεστὼς, πολεμιους αμυνεται,
τυφλοῖς ὁρῶντας ουτασας τοξευμασιν,
τὸ σῶμά τ' ου διδωσι τοῖς εναντιοις,*
εν ευφυλακτῳ δ' εστί·— Herc. F. 198.
Syn. Ασφαλης. ευφυκτος.

Ευφυλλος. pulcra folia habens. *Παρνασιον κορυφὰν,
ὁθι ποικιλονωτος οινωπὸς δρακων, σκιερᾷ καταχαλκος*-Ευφυλλῳ δαφνᾳ, *γᾶς πελωριον τερας, αμφεπει μαντεῖον χθονιον.* Iph. T. 1244.
Syn. Εριφυλλος, βαθυφυλλος, καλλιφυλλος, πολυφυλλος, πυκνοφυλλος, τανυφυλλος, ευπεταλος.

Ευφωνος. bene sonans; canorus.
λαβοῦσα κηρυκαιναν ευφωνον τινα. Eccl. 708.
Syn. Μεγαλοφωνος, γλυκυφωνος, ἡδυφωνος, ευηχης.

Ευχαιτης, ου. ὁ. pulcre comatus. Vid. Βακχος.

Ευχαλκος. bonum æs habens. 2. e pulcro ære factus.
αξινην εὔχαλκον, ελαΐνῳ αμφὶ πελεκκῳ. Ν. 612.

*Ευχαλκωτος, ου. ὁ ἡ. idem. [*An.* i. 224.*
καὶ τὰν ευχαλκωτον εὔγναμπτόν τε κρεαγραν. Leon. Tar.

Ευχᾰρις, ιτος. ὁ ἡ. facetus, gratiosus.
—ει δ' ἁλις ελθοι-Κυπρις, ουκ αλλα θεὸς
ευχαρις οὕτω. Med. 628. P.
Syn. Χαριεις, επιχαρις, εναρεστος, επηρανος, αγαπητος, ἡδυς, ευτραπελος.

Ευχᾰριστως. *adv.* placide.
* μή μοι δορὶ συνταραξῃς (*Ion. a Maj. Dim.*)*
τὰν ευχαριστως εχουσαν
πολιν, αλλ' ανασχου. Heracl. 379.
Syn. Χαριεντως, επιχαριτως, αρεσκοντως, ευγνωμονως.

Ευχειρ. manu præstans; fortis.
τονδ' ανέρα δαιμονιως γεγάμεν
ευχειρα, δεξιογυιον, ὁρῶντ' αλκὰν,—— Ol. 9. 164.
κρατῆρές εισιν, ανδρὸς ευχειρος τεχνη. Œd. C. 485. (72. B.)
Syn. Ευχειρος, δαιδαλοχειρ, βριαροχειρ, θρασυχειρ, ανδρεῖος, ισχυρος.

Ευχειρωτος. facile superabilis.
κτεινοιεν ευχειρωτον Ἑλληνων στρατόν. Pers. 458. *Bl.*
Syn. Ευνικητος, ασθενης. ευδιαλυτος. [Philoct. 526.

Ευχερής. facilis. ὁρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις ευχερὴς παρῇς.
Syn. Ευκολος, ευπετης. κοῦφος. εναγωγος, ευηρης, επιεικης, ευκαταπαλαιστος, ευκαταγωνιστος, ευπαλης. πρᾶος. ῥαδιος.

Ευχερῶς. *adv.* facile. Vid. Ευκολως.
πειρῶ τυχης αγνοιαν ευχερῶς φερειν. Sent.

Ευχεταομαι. preces fundo. Vid. Ευχομαι.
χεῖρας ανισχοντες, μεγαλ' ευχετοωντο ἑκαστος. Θ. 347.

Ευχη. votum. αυτὰρ επην ευχῇσι λισῃ κλυτὰ εθνεα νεκρῶν.
ευχῆς δικαιας ουκ ανηκοος θεός. Sent. [κ. 526.
Syn. Προσευχη, ευχωλη, δεημα, λιπαρησεις, ὑποσχεσις. ταγμα. Epith. Αγανη, απαυστος, αμετρος, καιριος, ενθεοτιμος, φιλοτιμος, εναγης, πολυλλιτος, λυτηριος, ὁσια, μειλιχος, θεσπεσια.

---

4. Epigr. est *Nicarchi,* licet inter ἀδέσποτα (73.) perperam a *Brunchio* recenseatur. Vid. Anthol. Wechel. p. 625. et *Jacobs.* Vol. II. P. iii. p. 18, sqq. Sed cum Brunck. lege: εἰς πολὴν ἀκτὴν εὐφρόσυνος γέγονας.

Ευχηνωρ. Nom. Pr.
ἦν δέ τις Ευχηνωρ, Πολυΐδου μαντιος υἱος,
αφνειός τ' αγαθός τε, Κορινθόθι οικία ναιων,
ὅς ῥ' εὖ ειδὼς κὴρ' ολοὴν, επὶ νηὸς εβαινε. N. 663.

Ευχῖλος. abundans pabulo et alimonia.
*καὶ δή σε ναυτην ἡ 'χερουσια τριβος[1]
καταιβάτις πυγαργον, ου πατρὸς κοπρους
στειβοντα ῥακτῶν βουσταθμων ξενωσεται
ὡς προσθε, καλλους τὸν θυωριτην τριπλαῖς·
αλλ' οστριμων μὲν ἄντι, Γαμφηλὰς ονου,
καὶ Λᾶν περησεις· αντὶ δ' ευχιλου καπης,
καὶ μηλιαθμῶν, ηδὲ χερσαιας πλατης,
τραμπις (navis) σ' οχησει, καὶ Φερεκλειοι ποδες
δισσὰς σαλαμβας (ostia), κἀπὶ Γυθιου πλακας.* Lyc. 90.
SYN. Ευχορτος. ευτροφος.

*Ευχῖμᾰρος, ου. ὁ ἡ. capris abundans.
εαρνον θειητε και ευχιμαρον Διοτιμον. Myrin. *An.* ii. 107.*

Ευχλοος. bene virens; *item*, frugifer. [B.
τῶ δ' ευχλοου Δημητρὸς εις εποψιον—Παγον— Œd.C.1600.
SYN. Αειχλωρος, ευχλωρος, σιτοφορος, φερεσβιος.

Ευχομαι. *1. precor. 2. glorior. 3. profiteor.
1. ὡς εφατ' ευχομενος· τοῦ δ' εκλυε Φοιβος Απολλων. A. 43.
2. *ταυτης τοι γενεης τε και αἵματος ευχομαι εἶναι. Z. 211.
3. ὡς αρα μαννε· τοὶ δ' ουτ' ὦν ακοῦσαι,
ουτ' ιδεῖν ευχοντο,— Ol. 6. 87.
SYN. 1. Επευχομαι, προσευχομαι, δεομαι, ἱκετευω, ποθεω, επιθυμεω. 2. καυχαομαι. 3. επαγγελλομαι.
PHR. Ευχετο χεῖρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα.
πολλα μαλ' αθανατοισιν ες αιθερα χεῖρας αειρον
ευχομενοι·— Hom.
[εκ στοματων ποτασθω φιλοτῖμος ευχα. Æsch.
ιυζε δ' ομφαν, ουρανια μελη λιτανα θεοισι. ib.
—λασκε τας επηκοους λιτας. Lyc.]
*προς εξοδον στειχουσα, Παλλαδος θεᾶς
ὅπως ἱκοιμην ευγματων προσηγορος. Antig. 1184.*

Ευχορδος. pulcras chordas habens.
αλλ' ὅμως ευχορδον εγειρε λυραν. Nem. 10. 39.

Εὖχος, εος. το. gloria, decus.
εὖχος εμοὶ δωσειν, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπωλῳ. E. 654.
δὸς νικην Αιαντι καὶ αγλαὸν εὖχος αρεσθαι. H. 203.
SYN. Δοξα, κλεος, τιμη. καυχημα. βουλησις. νικη. ευχωλη.
EPITH. Αποθρονον, εμπεδον, αστυφελικτον, αοιδιμον, αληγες, ασπετον, αφθιτον, αγηραον, αριζηλον, απροσμαχον, αγωνιον, γλυκερον, μεγαλοπρεπες, βασιληΐον, ευκλεες, ευγενες, επαξιον, γεραρον, επιτυμβιον, φερωνυμον, Φοιβηΐον.

*Ευχρηστος, ου. ὁ ἡ. apprime utilis.
οὕτως ευχρηστου σκευους Καστωρ τετυχηκε. Ep. αδ. 90.
SYN. Ωφελιμος.*

Ευχροος, Ευχροης, Ευχρως. bene coloratus.
ταμνων δερμα βοειον, εὔχροες· οἱ δὲ δὴ αλλοι. ξ. 24.
ευχρων γε θαῖμα, κἀποπυτιζει καλῶς. Lysist. 205.

Ευχρῦσος. auro abundans.
ἁ τὸν μεγαν Πακτωλον ευχρυσον νεμεις. Philoct. 397.

Ευχωλη. votum.
καδδε κεν ευχωλην Πριαμῳ καὶ Τρωσὶ λιποιεν. B. 160.
SYN. Ευχη, καυχησις, εὖχος. θυσια. EP. Αγανοφρων.

Ευχωρος. Ἑλλας τ' ευχωρος— Sibyl.

*Ευψᾰμᾰθος, ου. ὁ ἡ. pulcras arenas habens.
τοῦτο κατ' ευψαμαθου κειμενον ηϊόνος. Antip. Sid. *An.* ii. 9.*

Ευψῡχῐᾱ. animi præstantia et fortitudo.
ποθεν ποθ' οἶδε, διαπρεπεῖς ευψυχιᾳ,
θνητῶν εφυσαν;— Eur. Supp. 841.
ἑρπ' ες τὸ δεινόν· νῦν αγὼν ευψυχιας. Med. 403.
SYN. Μεγαλοψυχια, μεγαλοθυμια, μεγαλοφροσυνη, μεγαλονοια, ευγνωμοσυνη, ευτολμια, ανδρεια.

Ευψῡχος. qui generoso et alacri est animo. Vid. ad v. Ευσωματεω. SYN. Ευτολμος, θυμοειδης, θυμολεων, θαρσαλεος, τολμηρος. ευγνωμων, ευθυμος, ευφρων. ἱλαρος.

1. ὁ ᾅδης, sc. Paridem alloquitur Poëta. Pro ευχίλου, al. ευχείλου, al. ευχύλου.

Ευω. uro, ustulo.
παντα δέ οἱ βλεφαρ' αμφὶ καὶ οφρυας εὗσεν αϋτμη. ι. 389.
αἶγας ανιεμενους, σιαλους θ' εὔοντας εν αυλῇ. β. 300.
SYN. Καιω, φλογιζω, οπταω.

Ευωδης. bene olens. Vid. Ευοδμος.
καδδ' εἷσ' εν θαλαμῳ ευωδεϊ, κηωεντι. Γ. 382.

Ευωλενος. pulcros habens lacertos. —ὁ δὲ τὰν ευωλενον θρεψατο παῖδα Κυραναν. Pyth. 9. 31.

Ευωνῠμεῖς, ων. οἱ. ita dicti e pago Atheniensi.
δὸς δέ μιν ευθυδικων Ευωνυμεων ενὶ δημῳ
ναιειν, αιῶνος μοῖραν εχοντ' αγαθῆς. Anac.Ep.20.*Fisch.*

Ευωνῠμος. fausti nominis. 2. sinister: per ευφημισμόν.
γεινατο δ' Αστεριην ευωνυμον, *ἣν ποτε Περσης
ηγαγετ' ες μεγα δῶμα, φιλην κεκλῆσθαι ακοιτιν·
ἡ δ' ὑποκυσσαμενη Ἑκατην τεκε, τὴν περὶ παντων
Ζεὺς Κρονιδης τιμησε· πορεν δέ οἱ αγλαα δῶρα,
μοῖραν εχειν γαιης τε καὶ ατρυγετοιο θαλασσης.* Hes.θ.409.
2. γαμψωνυχων τε πτῆσιν οιωνῶν σκεθρῶς
διωρισ', οἵτινες τε δεξιοι φυσιν, [αριστερος.
ευωνυμοι τε,—Prom. 489. SYN. Ευσημος, επισημος. 2.

Ευωπης, Ευῶπις, Ευωπος, Ευωψ. pulcros oculos habens.
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσεα θυγατερ Διὸς-Ευῶπα[2],— Œd. T. 198.
ὡς Οδυσεὺς εγροιτο, ιδοι τ' ευωπιδα κουρην. ζ. 113.
μορφῇ μὲν ουκ ευωπὸς, ανδρεῖος δ' ανήρ. Orest. 908. P.
τεγγουσ' ευῶπα παρειαν. Antig. 536.
SYN. Ευειδης, ευμορφος. ενοφθαλμος. φιλος.

Ευωπελια, *vitiose pro* Ευηπελια. felicitas. *Vid. Et. Ma.* **et Ernest. in l. c.*
χαιρε θεὰ, καὶ τανδε σαω πολιν, ἔν θ' ὁμονοιᾳ,*
ἔν τ' ευηπελιᾳ·— Call. 6. 135. SYN. Ευετηρια, ευθηνια.

Ευωρος. incustoditus. *etiam* negligens. *vertas*, securus.
ουδε τοι ευωροι θυεων·—Euphor. ap. Et. Ma. SYN. Απαραφυλακτος.—αμελης. καταφρονητικός.—δικαιος.—ὥριος.

Ευωχεω, Ευωχεομαι. convivio accipio.
ευωχεων[3] δ' ἵξεαι πολιον εαρ,— Hes. ε. 477.
ευωχεῖσθαι μετὰ τῶν παιδων. Plut. 614.
SYN. Ευφραινομαι. δαινυμι, ἑστιαω. χαιρω.

*Ευωχῐᾱ. convivium. ζηλῶ σε τῆς ευβουλιας,
μᾶλλον δὲ τῆς ευωχιας,
ανθρωπε, τῆς παρουσης. Acharn. 1008. B.
PHR. Ες μακαρων ευωχιαν. Ran. 85.*

Εφαλλομαι, *poët.* Επαλλομαι. insilio. Vid. Επιπηδαω.
ενθα οἱ υἱὸς επᾶλτο Πυλαιμενεος βασιλῆος. N. 643.
—επαλλετο δ' ὕψοθι χαιρων-Κωροσυνᾳ·— Theoc. 24. 56.

Εφᾰλος. maritimus.
Κηρινθόν τ' εφαλον, Διου τ' αιπὺ πτολιεθρον. B. 538.
SYN. Εφαλιος, παραθαλασσιος, επιθαλασσιος, αγχιαλος.

*Εφᾰμερος, *item* Επᾰμ. Dor. et Æol. pro Εφημ. qu. vid.
οἶδ' ὅτι θνατὸς εγὼ και εφαμερος· αλλ' ὅταν αστρων
μαστευω πυκινὰς αμφιδρομους ἑλικας,
ουκ ετ' επιψαυω ποσὶ γαιης, αλλὰ παρ' αυτῷ [ii. 66.*
Ζανὶ θεοτροφιης πιμπλαμαι αμβροσιης. Ptolemæ.Rex, *An.*

Εφανδᾰνω. complaceo; gratus sum.
βουλην, ἥ ῥα θεοῖσιν εφηνδανε μητιωσι. H. 45.
SYN. Ἁνδανω, ἁδω, αρεσκω.

Εφαπλοω. *id. qu. *simplex*, ἁπλοω, explico, extendo: *sed* compositum *non agnoscunt lexica.**
αμφ' ευνῇ χρυσειον εφαπλωσαντες αωτον. Orph. 1333.
SYN. Εκτεινω, αναπτυσσω.

Εφαπτω. illigo, alligo. —Τρωεσσι δὲ κηδε' εφηπται
εκ Διός·— B. 69. μὴ καθελοι μιν αιὼν, ποτμον εφαψας. Ol. 9. 90. SYN. Εναπτω, εξαπτω, καθαπτω, προσαπτω.—επαρταω.—(επικειμαι.)

Εφαπτομαι. attingo, capesso.
αυτὰρ επὴν χειρεσσιν εφαψεαι ηπειροιο. ε. 348.
SYN. Ἁπτομαι, καθαπτομαι, ψηλαφαω.—προσηκω, τυγ-

2. Aliter tamen, post alios, interpungit Elmsleius, ut sit: ευῶπα . . . αλκάν, *auxilium benignum.*
3. Variant lectt. inter ευοχέων, et ευοχθέων, i. e. εὖ ἔχων. Nescio an ευωχέων sit *Morelli* conjectura.

χανω, προσεγγιζω, επιθιγγανω.—εγχειρεω.—αντεχομαι.
Εφαπτωρ. captator. καὶ Ζεύς γ' εφαπτωρ χειρὶ φιτυει γονον.
Εφαρμοζω. accommodo. [Æsc. Supp. 318.
εἴ οἱ εφαρμοσσειε, και εντρεχοι αγλαὰ γυῖα. Τ. 385.
Syn. Ἁρμοζω, αναρμοζω, καθαρμοζω, συναρμοζω, συναπτομαι, συμπιπτω.—εντρεχω.
Εφεδρευω. insideo, insidior.
σύ θ', ὃς ξιφηρης τῇδ' εφεδρευεις κορῃ. Orest. 1665. (43. P.)
Syn. Ενεδρευω, επιβουλευω, επιτιθεμαι, εφεζομαι.—ενεδρας τεκταινομαι.
*Εφεδρησσω, *sive* Εφεδραω. assideo.
δειλαί τοι δειλοῖσιν εφεδρησουσι πελειαι. Antip. Sid. *An.* ii. 32.*
Εφεδρος. qui in sella sedet; assessor.
μαλακὰ μὲν φρονεων εσλοῖς,
τραχὺς δε παλιγκοτοις εφεδρος. Nem. 4. fin.
—εφεδρους[1] θ' ἱπποτας μεν ἱπποταις
εταξ', ὁπλιτας δ' ασπιδηφοροις ἔπι. Phœn. 1112. P.
Syn. Ενεδρευτης. επικουρικος. επιτεταγμενος. διαδοχος. εποχος. αντιπαλος. [E. 460.
Εφεζομαι. sedeo. ὣς ειπὼν, αυτὸς μὲν εφεζετο Περγαμῳ ακρῃ.
Syn. Εγκαθεζομαι, επικαθεζομαι, εφιζανω, εφεδρευω. επικειμαι. εφημαι. επαλλαττομαι.
Εφελκω, Εφελκομαι, Εφελκυω, Εφελκυομαι. attraho, extrahor.
καὶ μνηστύν· αυτὸς γὰρ εφελκεται ανδρα σιδηρος. π. 294.
μοῦσαν δ' οθνειην ουποτ' εφελκυσαμην. Theoc. Ep. 22.
Syn Προσελκυω, επισπαω, εισαγω, εξαγω, προαγω, συγκαταγω, δημαγωγῶ, κατακαλεω, προσκαλεω, προσιεμαι, εισποιεω, μεταπεμπομαι. δελεαζω, θηραω.
*Εφεννῦμι. *aliis* Επιεννυμι, qu. vid.
Αιγαιην κεῖμαι βῶλον εφεσσαμενος. Addæ. *An.* ii. 243.*
Εφεξῆς, Εφεξειης. *adv.* deinceps, gradatim, &c.
τὸν βαθὺν οινοποτην Ερασιξενον, ἡ δὶς εφεξῆς [Ernest.)
ακρητου προποθεῖσ' ᾤχετ' εχουσα κυλιξ. Call. Ep. 9. (38.
*δη τοτε νηὸς ἑῆς (*bonæ*)[2] κοῖλον κυτος* εισεπερησαν
παντες εφεξειης, ὑπὸ δὲ ζυγα τευχε' εθεντο. Orph. 354.
Syn. Επισης, επισχερω.
Εφεπομαι. Εφεσπομαι. insequor; sum comes.
σοὶ μὲν εγὼ, σὺ δ' εμοί· επὶ δ' ἕψονται θεοὶ αλλοι. Δ. 63.
νῆ' εθελῃ ολεσαι, επὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ αλλοι. μ. 349.
*πατερ, σός ειμι· καὶ σύ μοι γνωμας εχων
χρηστὰς απορθοῖς,* αἷς εγωγ' εφεψομαι. Antig. 635. B.
Syn. Επακολουθεω, κατακολουθεω, επιφερομαι, ὑποτασσομαι.
Εφεπω. persequor.
τοσσους δ' ανθρωπους εφεπειν, καὶ πᾶσι μαχεσθαι. Υ. 357.
καὶ δὴ αγρην εφεπεσκον αλητευοντες αναγκῃ. μ. 330.
Syn. Διωκω, επιδιωκω, επερχομαι. θηρευω. διατριβω, διεπω.
Εφερπῦω, Εφερπυζω, Εφερπω. adrepo.
—πολὺς δ' εξ ουρανοῦ ομβρος
νυκτὸς εφερπυσας· παταγεῖ δ' ευρεῖα θαλασσα. Theoc. 22. 15.
εφ' ἣν επεθυμουν δαιμονιως εφερπυσαι. Plut. 675.
*καὶ γὰρ εμ' Ὡπολλων φιλεει μεγα· καὶ καλὸν αυτῷ
κριὸν εγὼ βοσκω.* τὰ δὲ Καρνεα καὶ δὴ εφερπει. The. 5. 82.
Syn. Καθερπω, προσερπω, εσερπυζω, παρερπυζω, παρεισπιπτω, παρεισδυομαι, παρεισερχομαι, επερχομαι, παραγιγνομαι.
Εφεσος. ἡ. Ephesus, nomen urbis.
παρράλιην Εφεσον, μεγαλην πολιν Ἰοχεαιρης. Dion. 827.
ενθεον αρχαιης Εφεσου κλεος, (*sc.* Ἡρακλειτος)—Christod. *An.*
ες πολιν Ανδροκλοιο, θοῶν βασιλειαν Ιωνων, [ii. 469.
τὰν δορὶ καὶ Μουσαις αιπυταταν Εφεσον. Ant. Sid. ib. *p.* 16.
Εφεσπερος. vespertinus. Vid. Ἑσπεριος. (1060. B.)
ἢ που τὸν εφεσπερον-Πετρας νιφάδος πελῶσ'. Œd. C. 1114.
Εφεστιος. domesticus. Εφεστιοι θεοί. Dii penates.
καί σ' αντιαζω πρός τ' Εφεστιου Διός. Aj. 492.
Εφεστῖος. domesticus, civis.
Τρῶας μὲν λεξασθαι, εφεστιοι ὅσσοι εασιν. B. 125.
ουδ' οἴδε παῖδες, ἑζομεσθ' εφεστιοι. Œd. T. 32.
Syn. Εποικος, συνοικος. αυτοχθων. πολιτης. ἑδριτης.
Εφεστρίς. ἡ. sagum, chlamys. Vid. Χλαῖνα.
πῇ Παφιης αλαβαστρα, και ἡ παγχρυσος εφεστρίς; Agath. *An.*
Εφεται. duces. [iii. 54.
οχυροῖσι πεποιθὼς-Στυφελοις εφεταις,— Pers. 78.
Syn. Ἡγεμονες, τοξοται.—εφοροι. δικασται.
Εφετμη. mandatum.
ηδη γάρ με καὶ αλλο τεὴ επινυσσεν εφετμή. Ξ. 249.
Syn. Εντολη, επιστολη, κελευσμα, νουθεσια, προσταξις, προσταγμα, εφημοσυνη.
Epith. Απλανης, ερατη, κρυερα, σοφη. [κεδνη. Æsch.]
Εφευρετης. inventor. —Βακχον-Τὸν εφευρεταν χορειας.
Syn. Εὑρητωρ, αλφηστης. [Anac. 41. 3.
Εφευρισκω. invenio. —ουτε τιν' αλλην
μῆτιν εφευρισκω·— τ. 158. Syn. Ανευρισκω, εξευρισκω, εὑρισκω. καταλαμβανω. επιζητεω, μεταδιωκω.
Εφεψιαομαι. colloquor, ludo.
ζωῷ· αταρ τεθνεῶτί γ' εφεψιοωνται ἁπαντες. τ. 331.
οὕτω που κἀκεινῳ εφεψιοωντο γυναῖκες. ib. 370.
Syn. Ἑψιαομαι, εμπαιζω, επισκωπτω.
*Εφηβαῖος, ᾱ, ον. puber, pubescens.
ουνομ', εφηβαιῃ δ' ωλετ' εν ἡλικιᾳ. Antip. Sid. *An.* ii. 32.*
Εφηβαω. pubesco.
ουτ' εν τροφαῖσιν, ουτ' εφηβησαντά πω. Sept. Th. 671. (65. P.)
Syn. Καθηβαω, εγκαθηβαω, εφηβευω, ἡβαω. Phr. Εις ἥβην ὁρμαομαι, εις τους εφηβους εξερχομαι. Vid. Ἡβη.
Εφηβεια, ας. ἡ. pubertas; adolescentia.
*ωλετ' απευθής μοι τερψις σεθεν. ες γὰρ ακαμπτον,
ες τὸν ανοστητον χῶρον εβης ενερων,*
ουδ' ες εφηβειαν ελθὼν, τεκος——Antip. Sid. *An.* ii. 37.
Syn. Νεοτης. ακμη (τῆς ἡλικιας.)
Εφηβῖκος. puerilis; puber. —αλλ' επὶ νεκρῷ
εἵματα παντ' εμιανεν εφαβικα·— Theoc. 23. 56.
*Εφηβοσύνη, ης. ἡ. id. qu. ἐφηβεια.
δῶρα φιλευτακτου, δαῖμον, εφηβοσυνας. Theodorid. *An.* ii. 41.*
Εφηβος. ephebus.
ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' εκτεινεν εφαβον. Theoc. 23.
Syn. Ενηβος, προσηβος, πρωθηβης, ἡβητηρ, ἠΐθεος.
*Phr. Στειχει δ' ιουλος αρτι διὰ παρηΐδων,
ὡρας φυουσης, ταρφὺς αντελλουσα θριξ. Sept. Th. 534.*
Εφηκω. pervenio. 2. advenio.
καὶ μὴν ὅδ' αναξ αυτὸς εφηκει. Antig. 1271. (57. B.)
Syn. Ἡκω, αφηκω, προσηκω, παρηκω, εφικνεομαι.
Εφῆλιξ, ῐκος. ὁ ἡ. ætate par. 2. adultus. [32.
οἱ δὲ τὸ τᾶς νεοτατος εφηλικος ανθος, Εφηβον. Ant. Sid. *An.* ii.
Εφηλις. **sive* Ἐφηλὶς, ῐδος et ιος. ἡ. fibula, clavus. 2. asperitas et vitium cutis, ex ardore solis proveniens, non vero λέπρα, uti *Morellus*, e Nic. scholiaste, voluit.
—ἣ (*sc. bryonia*) καὶ εφηλιν
θηλυτερων, εχθρήν τε χροὸς απεμορξατο λευκην. Nic. Th. 858.*
λεῦκαι δ' αργινοεσσαν επισσευονται εφηλιν. ibid. 333.
Εφημαι. adsideo. ποντου θινὸς εφημενος. Philoct. 1152. (24.
Syn. Εφεζομαι, εγκαθεζομαι. [B.)
Εφημερος, Εφημεριος. *quotidianus; in diem durans.
τὸν ευτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ' ιδῃ τις,* ὡς εφημεροι τυχαι. Heracl. 866.
ουκ αν εφημεριός γε βαλοι κατὰ δακρυ παρειῶν. δ. 223.
Syn. Καθημερινος, ἡμερησιος. μικροβιος, μινυνθαδιος. θνητος.
Εφημιος. —ταρασσων φροιμιοις εφημιοις[3]. Agam. 1225. (1187. *Bl.*)
ἐμοὶ ἐμβληθεῖσι.)
Εφημοσύνη. mandatum.
αλλ' ουδ' ὡς Μενελαου εφημοσυνης αμελησε. P. 697.

---

1. Ἔφεδρος. ὁ εὐτρεπισμένος, δυὸ τινῶν παλαιόντων, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Schol. *Vid. Lucian. in Hermotimo.* §. 41. *tom. i. p.* 784. Hemst. *et Xenoph. Anab. l.* 2. *p.* 154. Hutchins.
2. Vid. Hermann. in l. et nos ad v. Εὖς.
3. Vox obelo notatur a Porsono, et proculdubio vitiosa est. Alia ab aliis remedia proposita, et a *Butlero* in Notis Critt. ad loc. fideliter memorata. Censet Vir ille egregius "genuinam vocem excidisse, dum librarii oculus in sequens ἐφημένους aberraret; quam opinionem firmat MS. Venetus, ubi pro ἐφημίοις scribitur ἐφημένους, teste Morellio." Blomf. qui bene conj. φροιμίοισι φημίοις, *præludiis vaticiniorum,*

*κεῖνος εἰς ἀπὸ πολλῶν-Ταχθεὶς, τοῦδ' εφημοσυνᾳ[1]
κοινὰν ηνυσεν ες φιλους αρωγάν. Philoct. 1144. B.
· σύ τοι σχεθων νιν επιδεξια χειρὸς ορθὰν
αγεις εφημοσυναν, τάν ποτ' εν ουρεσι, κ. λ. Pyth. 6. 19.*
SYN. Εφετμη, κελευσις, εντολη, παραινεσις. Ep. Αλεγεινη.

Εφιαλλω[2]. emitto.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν επὶ δηναιον ιαλλεν. Ap. 2. 183.
SYN. Επιπεμπω, εφιημι, επιβαλλω, εισβαλλω, επιχειρεω.

Εφιαλτης. Nom. Pr.
—Ὦτος, κρατερός τ' Εφιαλτης,-Παῖδες Αλωῆος— Ε. 385.
Ωτόν τ' αντιθεον, τηλεκλειτόν τ' Εφιαλτην,
οὓς δὴ μηκιστους θρεψε ζειδωρος Αρουρα,
καὶ πολὺ καλλιστους, μετά γε κλυτὸν Ωριωνα. λ. 307.

Εφιζᾰνω, Εφιζω. insideo, instituo. [K. 26.
ὕπνος επὶ βλεφαροισιν εφιζανε, μή τι παθοιεν-Αργεῖοι,—
Νεστωρ αὖ τοτ' εφιζε Γερηνιος, οὖρος Αχαιῶν. γ. 411.
κειμενον, ενθάδε δαιτρὸς εφιζεσκεν, κρεα πολλά. ρ. 331.
SYN. Ενιζω, ενιζανω, καθιζανω, εγκαθιζομαι, προσιζω, προσιζανω, εγκαθεζομαι, επικαθεζομαι, επικαθημαι, καταλαμβανω.

Εφῐεμαι. desidero. 2. permitto.
ὑμεων δ' ανδρὶ ἑκαστῳ εφιεμενος ταδε ειρω. ν. 7.
τί μοι τῶν δυσφορων εφιῃ; Soph. El. 144.
2. χαιρειν, Αθανα, τἀλλ' εγώ σ' εφιεμαι·
*κεῖνος δὲ τισει τηνδε, κοὐκ αλλην δικην. Aj. 112.
SYN. Εντελλομαι, επιτρεπω. ὑποτιθεμαι.—επιθυμεω. θηραω.—εαω.—ενδιδωμι.—καταλαμβανω.

Εφῑημι. immitto. 2. remitto. 3. permitto.
ὅς νῦν Αργειοισι πολυστονα κηδε' εφῆκεν. Α. 445.
*οιωνῷ δὴ προσθε πελειαδι πειρησασθε
νηὸς ἄπο προμεθέντες (*vulg.* *ἀποπρὸ μ.) εφιεμεν.—Ap. 2. 328.
3. καὶ μὴν εφιημ'· *ει δ' εμ' ὧδ' αεὶ λογοις
εξῆρχες, ουκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλυειν.* Soph. El. 556.
SYN. 1. Αφιημι, ενιημι, επιπεμπω, επιβαλλω. 2. παριημι, ανιημι, χαλαω. 3. εφιεμαι. προσιεμαι. επιτρεπω.

Εφῐκᾰνω, Εφῐκνεομαι. pervenio.
σὺν ποτμον γοοων· χαλεπὸν δ' επὶ γῆρας ἱκανει. λ. 195.
μακρῷ, εὐξεστῳ· ἅμα δ' αλληλων εφικοντο. Ν. 613.
SYN. Εφηκω, επερχομαι, συνεγγιζω, εξικνεομαι. παροξυνω. καταλαμβανω. αφιεμαι. διϊκνεομαι, καθικνεομαι. διατεινομαι. νοεω. φθανω. παραγιγνομαι.

Εφῑμειρω. desidero. Vid. Ἱμειρω.
ουκ ἂν εγὼ κατ' Ολυμπον εφιμειρω θεὸς εἶναι. Mus. 80.

Εφῑμερος. amabilis.
νοσφιν ατερ φιλοτητος εφιμερου·— Hes. α. 15.
ειθ' ειη σ', Ακαδημε, εφιμερον ὑμνον αειδειν. Theog. 987.
SYN. Ἱμερτος, ἱμεροεις, πανιμερος, επηρατος, ποθεινος.

Εφιππος. qui equo insidet; equestris.
—παρεὶς-Κλυδων' εφιππον, εν μεσῳ κυκωμενον. Soph. El. 735.
SYN. Εφιππιος, ἱππειος, ἱππικος, πωλικος. ἱπποτης.

Εφιπτᾰμαι. involo, advolo.
ὡς αρα οἱ ειπόντι επεπτατο δεξιὸς ορνις. Ν. 821.
SYN. Εισιπταμαι, προσιπτημι, ὑπεριπτημι, προσπετομαι, επιπετομαι.

Εφιστημι. * insto, supervenio.
—ηγομην δ' ανὴρ
αστῶν μεγιστος τῶν εκεῖ,* πρίν μοι τυχη
τοιαδ' επεστη, θαυμασαι μὲν αξια. Œd. T. 796. (75. B.)
εξ οὗ γε χοροῖσιν εφεστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδασκαλος ἡμῶν. Acharn. 628.
SYN. Εφισταμαι.—ενιστημι, καθιστημι, παριστημι, προστιθημι, επεχω, προσεχω, προσκειμαι, προϊστημι, επιταττω, ὁριζω. ανατελλω, κατεχω. επαγω.

Εφιστᾰμαι. præsum, adsto.
κεναῖς δ' εφισταμαι τραπεζαις. Soph. El. 192.
λεβητα κοσμεῖ, τῶ δ' εφεστατον πελας. ib. 1418.
οἷός τε πολλοῖς προβατιοις εφεσταναι. Vesp. 955. B.
SYN. Παρισταμαι, ενισταμαι, εγκειμαι, αφικνευμαι, επερχομαι. περιτυγχανω, παρειμι. κατασπερχω, εφιστημι.—ανθισταμαι.—επιπολαζω.—επαποδυομαι.—αναμενω.—επιβαλλομαι.—καθισταμαι, εγκαθισταμαι.

Εφοδευω. circumeo vigilias. Εφοδευομαι.
*και νῦν ἅπαντ' εκεῖνα πεπυλωται πυλαις,
καὶ βεβαλανωται, καὶ φυλαττεται κυκλῳ·*
εφοδευεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
*φυλακαι καθεστηκασι, καὶ φρυκτωριαι
εν τοῖσι πυργοις·—* Av. 1158.
SYN. Διοδευω. περιοδευω, περαω. επιτρεχω. κατασκοπεω.

Εφοδιον. viaticum.
εφοδιον εις τὸ γῆρας αιεὶ κατατιθου. Sent.
SYN. Ὀδαῖον. τροφη, σῖτος, σιτηρεσιον. ἤϊα τα.

Εφοδος. via, seu ratio; apparatus. Vid. Ενοδια.
ἡμετεραις εφοδοις μελανειμοσιν,— Eumen. 372.
SYN. Ὁδος. παροδος. προσοδος. αφιξις. παρουσια.—ὁρμη. εφαλσις, επιδρομη.—αφοδος.—μεθοδος.—παρεγγυη.—διεξοδος, αναπτυχη. επισκευη. επιχειρημα. επιθεσις.—παρουσια. βλαβη.

Εφολκαιον. gubernaculum.
ξεστὸν εφολκαιον[3] καταβὰς, επελασσα θαλασσῃ. ξ. 350.
SYN. Πηδαλιον.—εφολκιον.

Εφολκιον. *navicula, ex qua in majorem navem vectores admittuntur. 2. pro appendice etiam videtur accipi. *item*, sarcina.*
Εφόλκια. τὰ, *expon.* τὰ ἔπιπλα, τὰ ἀγώγιμα.
ολπη μοι και πηρη, εφολκια— Leon. Tar. *An.* i. 235.

Εφολκῐς. ἡ. navis parva. 2. appendix.
2. δουλους, εμαυτῇ τ' αθλιαν εφολκιδα. Andr. 199.
SYN. Εφολκιον, σκαφιδιον, πλοιαριον, λεμβος. εφολκαιον.

Εφολκος. alliciens; *item*, prolixus.
καὶ μὴ προλεσχος, μηδ' εφολκος εν λογῳ
γενῃ· τὸ τῇδε καρτ' επιφθονον γενος. Æsc. Supp. 199. P.
ου μὴν πρὸ τοῦ[4] γ' εφολκος ἦν· *αλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνιχου (*sc.* τι)·— Vesp. 268.
—εχοιμί τι παιδὸς εφολκον. Call. *fr.* 291. Bent.*
SYN. Εκτενης, μακρος.—ἑλκομενος, ὑστερος.—ἑλκυστικος. επαγωγος, πιθανος.

Εφομαρτεω. insequor.
αλλ' εφομαρτεῖτον καὶ σπευδετον, οφρα λαβωμεν. Θ. 191.
SYN. Συνομαρτεω, παρομαρτεω, ακολουθεω, επακολουθεω, επισπευδω, επιδιωκω.

Εφοπλιζω. armo, apparo.
ὁππoτε δαῖτα γερουσιν εφοπλιζοιμεν Αχαιοί. Δ. 344.
—ἑοῖσιν εφωπλισε παισὶν-Αυτοὺς ἡμιθεους. Opp. l. 3.
SYN. Παρασκευαζω.—καθοπλιζω. ετοιμαζω.

Εφοραω. intueor, observo.
Ηελιός θ', ὃς παντ' εφορᾷς, καὶ παντ' επακουεις. Γ. 277.
SYN. Επειδω, επιβλεπω, παπταινω, προσλευσσω, καθοραω, επισκοπεω, εφορευω, αποβλεπω.

Εφορευω. ago ephorum; inspector sum.
εἵλετο χωρας εφορευειν. Pers. 7. SYN. Επισκοπεω, περισκοπεω, περισκεπτομαι, θεαομαι, εφοραω, εποπτευω.

Εφορμαινω, Εφορμαω, Εφορμαομαι. irruo, aggredior.
οἷς ἂν εφορμαινουσα φερῃς γλυκερωτατον εὖχος. Orp. H. 32.
τὸ πρῶτον στονοεντας εφορμησασθαι αεθλους. Hes. α. 127.
ὅς μοι εφορμησας ανεμους, κατεδησε κελευθους. η. 272.
SYN. Ανορμαω, εξορμαω, προσορμαω.—παρορμαω, επιτρεχω, εγκατασκηπτω, εποτρυνω, ενορω. επερχομαι.

---

1. Hoc et sequens exemplum a Morello sub. voc. Εὐφημοσύνη adducebantur. Sed ista vox, opinor, Græcæ linguæ ignota est. Nulla est dubitatio quin apud Pindarum ἐφημοσύναν locum τοῦ, εὐφημ. recte occupet. Sed in Sophocl. Philoct. *Musgravius* præfert εὐθημοσύνᾳ, *prudenti dispositione* vel *administratione*. Mihi quidem ἐφημοσύνᾳ ad sensum æque bona, ad metrum melior videtur lectio.

2. Ab hoc fonte orta lectio, Vesp. 1348. quam sinceram autumat *Brunckius*, ex Eustath. quem vid. in Brunck. not. ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι.—ἀντὶ τοῦ, ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις.

3. " Vide num legendum sit, ἐφ' ὁλκαῖον, per, seu, super temonem " delapsus." Rob. Constantin. in v.

4. *Morellus* impresserat πρωτοῦ, sensu et metro repugnante. Versus est Asynartetus, constans ex Iamb. Dim. Acat. et Troch. Dim. Brachycat.

*Εφορμεω. appello, applico. 2. in statione me continens alteri immineo.
αιὲν εφορμοῦσιν τῷ Σαμιων λιμένι. Nicarch. *An.* ii. 349.*

Εφορμή. incitatio, invasio.
ἑσταοτ' αγχ' αυτῆς· μια δ' οιη γιγνετ' εφορμή. χ. 130.
Syn. Εφορμησις, όρμη, εφαλσις, επιβολη. εσβολη. όρμησις, παρορμησις.

*Εφορμιζω. *propr.* navem ad stationem appello. *Inde*, advento.
δειλαιαι ποταμοῖσιν εφωρμισαν, ελπίσι φρουδαις. Apollonid. [*An.* ii. 135.*

Εφουδιων. Nom. Pr.
Ολυμπιασι γὰρ ἡνίκ' εθεωρουν εγὼ,
Εφουδιων εμαχεσατ' Ασκωνδᾳ καλῶς,
ηδη γερων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῃ θενων
ὁ πρεσβυτερος κατεβαλε τὸν νεωτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λαβῃς ὑπωπια. Vesp. 1382.*

Εφυβριζω. contumelia afficio.
—γερας δέ μοι, ὅς περ εδωκεν,-Αυτὸς εφυβριζων ἕλετο— I. 368.
Syn. Ενυβριζω, εξυβριζω, καθυβριζω, περιυβριζω, ὑβριζω, αικιζω.

Εφυβριστήρ. qui in aliquem injurius est.
—εφυβριστῆρας ιαμβους. (al. *divisim* εφ' ὑβρ.) Meleag. 119.

Εφυδριας. ἡ. Nympha aquatica. Vid. Νυμφαι.

Εφυδρος. aquaticus. Vid. Ενυδρος.
παννυχος· αυτὰρ αη Ζεφυρος μεγας, αιὲν εφυδρος. ξ. 458.

Εφυμνεω. decanto, celebro.
αλλα κτενῶ. προς ταῦτ' εφυμνειτω Δια
*Ξυναιμον. ει γὰρ δὴ τα τἀγγενῆ φυσει
ακοσμα θρεψω, καρτα τοὺς εξω γενους.* Antig. 658. B.
τοιαῦτ' εφυμνῶν,* πολλακις τε κοὐχ ἅπαξ
ηρασσ' επαιρων βλεφαρα.— Œd. T. 1298. (75.[1] B.)
λυει κελαινὰ βλεφαρα, κωκυσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρεως κλεινὸν λεχος,
αὖθις δὲ τοῦδε· λοισθιον δὲ,* σοὶ κακὰς
πραξεις εφυμνησασα τῷ παιδοκτονῳ. Antig. 1302. B.
Syn. Ὑμνεω, ανυμνεω, εξυμνεω, καθυμνεω, ανοιμωζω, επᾳδω, δυσφημεω, καταραομαι.

Εφυμνιον. post hymnum carmen.
Ιη Ιη Παιῆον, ακουομεν. οὕνεκα τοῦτο
Δελφος τοι πρωτιστον εφυμνιον εὑρετο λαος. Call. 2. 97.
ενθεν δὴ τοδε καλὸν εφυμνιον επλετο Φοιβῳ. Ap. 2. 713.
Exp. Τὸ επὶ τῷ ὑμνῳ ᾆσμα.

Εφυπερθε, Εφυπερθεν. *adv.* desuper.
ανθρακιην στορεσας, οβελους εφυπερθε τανυσσε. I. 213.
Syn. Ὑπερθεν, καθυπερθεν, ὑπερανω.

Εφυπνιδιος. qui ad somnum afferendum facit.
κατθετ' εφυπνιδιων χηραμενην λαλαγων.[2] Ep. 1. 3.

Εφυρα, ας. ἡ. **Ion.* Εφυρη. 1. nobilis urbs in Elide, quæ postea dicta est ἡ Κέρκυρα, ad quam est fluvius ὁ Σελλήεις, εντος. 2. sed Il. Z. 152. est alia Εφυρα, fortasse ipsa Corinthus: nam plures urbes hoc fuere nomine. A priore illa cives dicti οἱ Εφυροι. Il. N. 301. (ubi vid. Schol.) Ex aliis urbibus hujus nominis, οἱ Ἐφυραῖοι. Item, Syracusani sic appellati, quia Syracusæ colonia a Corintho deducta. Vid. Damm. P. R. in v.
1. τὴν αγετ' εξ Εφυρης, ποταμοῦ απο Σελληεντος. B. 659.*
2. εστι πολις Εφυρη, μυχῷ Αργεος ἱπποβοτοιο. Z. 152.
καὶ γάρ σοι πατρις, ἃν ὡξ Εφυρας κτισσε ποτ' Αρχιας,
*νασω Τρινακριας μυελον, ανδρῶν δοκιμων πολιν. Theoc. 28. 17.
αι γὰρ, Ζεῦ κυδιστε πατερ, καὶ ποτνι' Αθανα,
Κωρα (Proserpina) θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλαρων Εφυραιων
ειλαχας μεγα αστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελειας,
εχθροὺς εκ νασοιο κακαὶ πεμψειαν αναγκαι
Σαρδονιον κατὰ κῦμα, φιλων μορον αγγελεοντας
τεκνοις ηδ' αλοχοισιν, αριθματοὺς απὸ πολλῶν.* Theoc. 16. 82.

Εφωριος. tempestivus. 2. maturus.
ὡς ἡ λευκοοπωρος εγὼ και εφωριος ηδη. Leon. Tar. *An.* i. 232.
Syn. Πεπειρος.—ευκαιριος.

Εχεγγυος. fide dignus: qui promissa servat.
αλλ' ὥσπερ ελαβες τὸν ικετην εχεγγυον. Œd. C. 288.
Syn. Φερεγγυος, εγγυητης. αξιοχρεως, αξιοπιστος, ασφαλης.

Εχεθυμος. mente præditus.
οὕνεκα οἱ καλὴ θυγατηρ, αταρ ουκ εχεθυμος. θ. 320.
Syn. Εννοος, εχεφρων, σωφρων, εγκρατης.

Εχεκλῆς. princeps Myrmidonum.
τὴν μὲν Εχεκλῆος κρατερὸν μενος Ακτοριδαο
ηγαγετο πρὸς δωματ', επεὶ πορε μυρια εδνα. Π. 189.

Εχεκλος. nobilis Trojanus.
—ὁ δ' Αγηνορος υἱὸν Εχεκλον
*μεσσην κακ κεφαλην ξιφει ηλασε κωπηεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμανθη ξιφος αἵματι·—* Υ. 474.

Εχεκτεανος. dives. Vid. Πλουσιος.
*—βιοτοιο μὲν ὅς κ' επιδευὴς
στρωφᾶται, μακαρεσσιν επὶ ψογον αινὸν ιαπτει,
αχνυμενος· σφετερην δ' αρετὴν καὶ θυμὸν ατιζει,
ουδέ τι θαρσαλέος νοεειν επος, ουδέ τι ῥεξαι,
ερρίγως,* ὅταν ανδρες εχεκτεανοι παρεωσι·
καί οἱ θυμὸν εδουσι κατηφειη και οϊζύς. Rhian. *An.* i. 479.

Εχενηϊς, ἴδος. ἡ. navem retinens. 2. remora, pisciculus.
1. μή τινας αντιπνοους
Δαναοῖς χρονιας εχενηΐδας
απλοιας τευξῃ. Agam. 149. P. [*An.* ii. 514.
αγκυράν τ' επὶ τοῖς εχενηΐδα, δεσμὸν αελλης. Theaet. Schol.
2. εκλυες ειναλιην εχενηΐδα, πῶς ενι ποντῳ
ιχθυς βαιος, αναλκις, επεχραε πολλακι ναυταις
αψ ανασειραζων— Nonn. I. 21.
Syn. Ναυκρατης. 2. μυραινα, βδελλα.

Εχενηος. Nom. Pr.
οψὲ δὲ δὴ μετεειπε γερων ἥρως Εχενηος,
ὃς δὴ Φαιηκων ανδρῶν προγενεστερος ἦεν,
και μυθοισι κεκαστο, παλαιά τε, πολλά τε ειδώς. η. 155.

Εχεπευκης. amarus, mortifer.
αυτὰρ επειτ' αυτοῖσι βελος εχεπευκὲς εφιείς. A. 51.
Syn Πικρος, θανατηφορος.

Εχεπωλος. Nom. Pr. 2. *adject.* pullos equinos habens.
εσθλὸν ενὶ προμαχοισι, Θαλυσιαδην Εχεπωλον. Δ. 458.
τὴν Αγαμεμνονι δῶκ' Αγχισιαδης Εχεπωλος. Ψ. 296.
Syn. 2. Ἱππικος, ἱπποτροφος.

Εχεστονος. qui gemitus ac suspiria affert.
*αυτὰρ επεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἱκανον,
δὴ τοτε τοξον ἑλὼν στρεπτῇ επελασσα κορωνῃ
νευρειὴν,* περὶ δ' ιὸν εχεστονον εἶθαρ εβησα. Theoc. 25. 211.
Syn. Αγαστονος, βαρυστονος, ολεθριος.

Εχετης. *expon.* ὁ πλουσιος, ὡς Πινδαρος. Et. Ma.
Syn. Εχης, *εχεκτεανος. q. v.*

Εχετλη. (τοῦ αροτρου το κρατημα.) stiva.
—ὅταν ακρον εχετλης
χειρὶ λαβὼν ὁρπηκα βοῶν επὶ νῶτον ἵκηαι[3]. Hes. ε. 467.
—μαλα δ' εμπεδον εὖ αραρυῖαν
τυκτην εξ αδαμαντος επιθυνεσκεν εχετλην. Ap. 3. 1324.
Syn. Αροτριαμα, αυλαξ.

Εχετληεις. ad stivam pertinens. [iii. 44.
καὶ βουπληκτρον ακαιναν, εχετληεντά τε γομφον. Agath. *An.*

Εχεφρονεω. prudens sum; sapio.
παιζων εν σπουδῇ, πειθει εχεφρονεειν. ibid. *p.* 46.

Εχεφροσυνη. prudentia.
καὶ κυβος αγγελλει βενθος εχεφροσυνης. Paul. Sil. ib. 92.
Syn. Συνεσις.

Εχεφρων. mentem habens.
Ατρεῖδαι; επεὶ ὅστις ανὴρ αγαθὸς καὶ εχεφρων,
τὴν αὐτοῦ φιλεει καὶ κηδεται· ὡς καὶ εγὼ τὴν
εκ θυμοῦ φιλεον, δουρικτητήν περ εοῦσαν. I. 341.

---

1. Versuum mox insequentium (nempe 1279, 1280. Br.) prior aperte mendosus est, alter suspectus. Eos exhibui sub v. Χάλαζα, uti *Porsonus* eos legi debere mihi significavit.

2. Epig. est *Leonidæ*, Anth. Wech. p. 384. Anal. i. p. 237. Sed scriptura in dubio est, et v. ἐφυπνίδιος dubiæ auctoritatis.

3. Hæc sententia Latine redditur in Edit. *Loesner.* sensu plane nullo: *cum extremum stivæ manu capiens stimulum boum terga attigeris.* Melius profecto in vulgari Editione Poet. Min. Græc. Londini, 1739. *cum extremum de stiva manu capiens stimulum,* &c. Sed neque sic vulneri medendum. Legendum, ni fallor, ὄρπηκι, *stimulo.*—uti *Brunckium* etiam olim statuisse tandem video.

Syn. Περιφρων, ευφρων, δαϊφρων, πολυφρων, εχεθυμος, πυκομηδης, ταχυμητωρ, πολυβουλος, συνετος.

Εχετος. Nom. Pr.
εις Εχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλημονα παντων. σ. 84.

Εχθαιρω. odio prosequor.
ηδη γὰρ Πριαμου γενεην ηχθηρε Κρονιων. Υ. 306.
ουδ' αὖ τοσοῦτον εχθος εχθαιρω σ' εγώ. Soph. El. 1040.
Syn. Απεχθαιρω. κατεχθραινω, εχθραινω, εχθω, μισεω, αποστυγεω.—εχθρως, απεχθῶς, εχω. διακεῖμαι, εγκοτως, [δυσμενῶς.

Εχθες. adv. heri. Vid. Χθες.
a. καὶ δῆτ' ετολμας τουσδ' ὑπερβαινειν νομους;
b. ου γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρυξας ταδε,
ουδ' ἡ ξυνοικος τῶν κατω θεῶν Δικη,
οἳ τουσδ' εν ανθρωποισιν ὥρισαν νομους.
ουδὲ σθενειν τοσοῦτον ῳομην τὰ σὰ
κηρυγμαθ', ὥστ' αγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νομιμα δυνασθαι θνητὸν ονθ' ὑπερδραμεῖν.*
ου γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, αλλ' αεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν εξ ὅτου 'φανη. Antig. 449. B.

Εχθεσινός. hesternus.
αλλοτριωθέντες τῆς εχθεσινῆς διαγωγῆς. Pallad. *An.* ii. 434.

Εχθῖων, Εχθιστος. inimicior, inimicissimus.
βουλῆς γάρ εστιν ουδὲν εχθῖον κακῆς. Soph. El. 1053.
εχθιστος δέ μοι εσσὶ διοτρεφεων βασιληων. Α. 176.

Εχθοδοπεω. altercor; invisus fio.
ἦ δὴ λοιγια εργ', ὅτ' εμ' εχθοδοπῆσαι εφησεις Ἥρη,—ib. 518.
Syn. Εχθομαι, απεχθομαι, εχθαιρομαι, εχθραινομαι, απεχθανομαι, εχθρευω, διεχθρευω, στυγεομαι.—διαφερομαι, εριζω.

Εχθοδοπος. odiosus, invisus. Vid. Απεχθης.
στυγνὸν δὲ φῶτ' εχθοδοπον. (*Glyc. Polyschem.*) Phil. 1165.

Εχθος, Εχθρα. odium, inimicitia. (37. B.)
μεσσῳ δ' αμφοτερῶν μητισομαι εχθεα λυγρά. Γ. 416.
αθανατον εχθραν μὴ φυλαττε, θνητὸς ὤν. Sent.
Syn. Εχθημα. απεχθημα, μισημα, μῖσος, απεχθεια, δυσμενεια, μνησικακια. πονος.
Epith. Απαυστον, αθεμιστιον, βαρυλογον, ολοϊον.—αειμνηστος, βεβαια, μεγαλη, προσποιητη, κοινη.

Εχθραινω. odio prosequor. Vid. Εχθαιρω.
ει ταῦτα λεξεις, εχθρανεῖ μὲν εξ εμοῦ. Antig. 93.

Εχθραντεος. odio prosequendus.
εγὼ δ' επισταμαι[1] γὰρ αρτιως ὅτι,
ὅτ' εχθρὸς ημην, ες τοσονδ' εχθραντεος,
ὡς καὶ φιλησων αὖθις·— Aj. 688. (78. B.)

Εχθροδαιμων, ονος. ὁ ἡ. invisus diis.
τις εχθροδαιμων μᾶλλον αν γενοιτ' ανηρ; Œd. T. 835. (16.)
Syn. Θεομισης, θεοστυγης.

Εχθροξενος. inhospitalis.[2]
δομους καλεῖσθαι τοὺς εμοὺς εχθροξενους. Alcest. 561.
Syn. Αξενος, κακοξενος.

Εχθρός. odiosus, hostilis. Vid. Απεχθης.
εχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμως Αΐδαο πυλησιν,
ὅς χ' ἑτερον μὲν κευθει ενὶ φρεσὶν, αλλο δὲ βαζει. Ι. 312.
Vid. Od. ξ. 157.

Εχθρός. inimicus.
λογον παρ' εχθροῦ μηποθ' ἡγηση φιλον. Sent.
Syn. Δηΐος, δυσμενης, αντιπαλος, πολεμιος, αντιβιος, εκδικητης. [ανθοπλιτης. Lyc.]
Epith. Ατασθαλος, βαρβαροφωνος, βαρβαροθυμος. βασκανος. κρυερος, κενεαυχης, πευκεδανος, συνοικος. ουλομενος, ῥιγεδανος, χαμαιδυρτος, ὑψηνορεων. [παλιγκοτος. Æsch.]

1. Hæc est lectio omnium Codd. atque Editt. præter Brunckian. Cum ille vitium quoddam persensisset, sanare cupiens, labem pejorem intulit, et quantum in se fuit, veræ lectionis vestigia oblitteravit. Vidit autem solito acumine *Porsonus* quod restitui deberet. Ne una quidem littera mutata, legendum: ἐγῷδ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι κ. λ. pro ἐγὼ οἶδα. In seq. vs. Kusterus bene conjecit, ὅ τ' ἐχθρὸς ἦμεν.

2. In hoc sensu ponitur ab Æsch. Sept. Th. 606. Sed in sensu *'iore*, vs. 621. P.

Εχθω, Εχθομαι. odio sum. Vid. Εχθαιρω, Εχθοδοπεω.
ὡς Μουσαι τὸν αοιδον, ὁ μὴ Πιμπλειαν αειδει,
εχθουσιν, τως Φοῖβος ὅτις Δηλοιο λαθηται. Call. 4. 8.
—ου γὰρ οἴω
παγχυ θεοῖς μακαρεσσι γονην Αρκεισιαδαο-Εχθεσθαι,—δ. 756.

Εχιδνα, ης. ἡ. vipera femina. Εχις, ιος. ὁ.
τὴν ητοι εχιός τε καὶ αινοπλῆγος εχίδνης. Nic. Th. 517.
νοσῳ καταφθινοντα, τῆσδ' ανδροφθορου
πληγέντ' εχιδνης αγριῳ χαραγματι. Philoct. 270.
Syn. Οφις, δακος. Epith. Δυσειδης, πολια, κιῤῥαια, φονια.—πικρος, ψολοεις, ιοβολος, ἑκατογκεφαλος.

Εχιδνα. Nom. Pr.
σπῆϊ ενὶ γλαφυρῷ, θειην κρατεροφρον' Εχιδναν. Hes. θ. 297.
ἡ δ' ερυτ' ειν Αριμοισιν ὑπὸ χθονα λυγρὴ Εχιδνα,
αθανατος νυμφη και αγηραος ηματα παντα. ib. 304.

Εχιδναῖος. viperinus.
ξεῖνος εχιδναῖον νερθεν αγων δακετον. Call. *fr.* 161.

Εχιδνοχάρης. Vid. ad v. 'Ρωμη.

*Εχιειον. Vid. Εχιον.
ὡς δ' αὔτως εχιειον, οριγανοέσσά τε χαιτη. Nic. Th. 65.

Εχιευς, εως, et *Ion.* ῆος. viperæ progenies. *Vid. Valck. cit. ad*
οἱ δὲ πατρὸς λωβην μετεκιαθον αυτίκα τυτθοὶ [v. Ερωτιδευς.
γεινομενοι εχῖηες,—— Nic. Th. 132.

Εχῖναι, ων. αἱ. *postea* 'Εχινάδες *dictæ*. Insulæ in mari Ionio, ἀπὸ τῶν ἐχίνων, quorum ibi magna copia.*
οἱ δ' εκ Δουλιχιοιο, Εχιναων θ' ἱεραων
νησων, αἳ ναιουσι περην ἁλὸς, Ηλιδος αντα. B. 625.
—διὰ μεσσων-Νησων, ἃς καλεουσιν Εχιναδας·—Dionys. 434.

Εχῖνος. echinus. *Ang.* hedge-hog.
—καὶ οκριοεντες εχῖνοι. Opp. ἁλ. α.
φραξαμενος πυκινῆσιν ὑπὸ προβολῃσιν ακανθης
ειλεῖται σφαιρηδὸν ὑφ' ἑρκεῖ γυῖα φυλασσων,
ενδοθεν ἑρπυζων.— ib. β.
Syn. Χοιρογρυλλος, ακανθοχοιρος, ὑστριξ.
Epith. Ακανθοφορος, δειλος, οξυκομος, τρηχυς.
Phr. Οξέσι λαχνηεντα δεμας κεντροισιν εχῖνον
ῥαγολόγον, γλυκερῶν σιντορα θειλοπεδων,
σφαιρηδὸν σταφυλῃσιν επιτροχαοντα—Ep. ἀδεσπ. 131.
Κωμαυλος τὸν εχῖνον ιδὼν επὶ νῶτα φεροντα
ῥαγας, απεκτεινεν τῷδ' επὶ θειλοπεδῳ. ib. 130.

Εχιον, et Εχιειον. herba, ita dicta, seu quod viperarum, quas ἔχεις Græci vocant, morsibus medeatur, vel semina viperinis capitibus similia habeat.
ενθα δυω εχιεια πιφαύσκεο·— Nic. Th. 637.

Εχιος. Nom. Pr.
Μηκιστευς, Εχιοιο παϊς, καὶ δῖος Αλαστωρ. Θ. 333.

*Εχῐς, ιος *vel* εως. ὁ. anguis, vipera, *mas*. Vid. Εχιδνα.
ιὸν αμειλικτον ποικιλοδειρος εχις. Anyte, *An.* i. 201.*

Εχῖων. unus e terrigenis Bœotiæ.
ποτε Πενθευς, ὃν Εχιων (*Ion. a min. Dim. Acat.*)
εφυτευσε χθονιος. Bacch. 540.

Εχμα. retinaculum, junctura.
στηλας τε προβλῆτας εμοχλεον, ἃς αρ' Αχαιοὶ
πρωτας εν γαιῃ θεσαν εμμεναι εχματα πυργων. Μ. 260.
Syn. Ερεισμα, κωλυμα, στηριγμα.

Εχῠρος. munitus, firmus. Vid. ad v. 'Ερκος.
Syn. Βεβαιος, αῤῥηκτος, στερεος, ασφαλης.

Εχω. habeo.
στεμματ' εχων εν χερσὶν ἑκηβολον Απολλωνος. Α. 14.
*Φοῖνιξ, αττα, γεραιὲ, Διοτρεφὲς, ουτι με ταυτης
χρεὼ τιμῆς·[3] φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αισῃ,*
ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, *εισόκ' αϋτμὴ
εν στηθεσσι μενῃ, καί μοι φιλα γουνατ' ορωρῃ.* Ι. 603.
—εχει δ' αλοχον θυμαρέα, τῇ παριανων-Τερπεσθω.—ib. 336.
αλλ' αστεμφὲς εχεσκεν, αἴθρει φωτὶ εοικώς. Γ. 219.
—θυμὸν εχειν επὶ εργῳ. Hes.
—δια δ' ανδιχα θυμὸν εχουσιν. ib. ε. 13.

3. i. e. οὐ (κατά) τι χρεὼ ταύτης (ἱκανει ἐπὶ) με.

κρυψαντες γὰρ εχουσι θεοὶ βιον ανθρωποισι. ib. 42.
ειλατιναι τε δοκοι, καὶ κιονες ὑψοσ' εχοντες. τ. 38.
νωλεμεως εχεμεν, κρατερην δ' αποθεσθαι ενιπην. Ε. 492.
ὡς φατο· τῆς δ' ευνησε γοον, σχεθε δ' οσσε γοοιο. δ. 758.
χρυσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυριοις αραρυῖαι
ἑπτα πυλαι.—— Hes. a. 271.
Τυδειδη, αγε δ' αὖτε φοβονδ' εχε μωνυχας ἵππους. Θ. 139.
ὃς τοξοισιν εκηδε θεοὺς, οἳ Ολυμπον εχουσιν. Ε. 404.
*πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψυχου γοους
τοιουσδ' αεί ποτ' ανδρὸς* εξηγεῖτ' εχειν. Aj. 319.
οικτρὰ γὰρ βοσκειν, αδαης δ'
εχειν μυριον αχθος, ᾧ ξυνοικεῖ. Philoct. 1197. (67. B.)
*ει τάς γ' Αθηνας φασι θεοσεβεστατας
εἶναι, μονας δὲ τὸν κακουμενον ξενον
σωζειν οἵας τε,* καὶ μονας αρκεῖν εχειν. (*sc.* δυνασθαι.) Œd.
ὡς λογος αιὲν εχει[1]. ib. 1643. (1573. B.) [C. 260. B.
πανουργιας δ' εδειξεν ανθρωποις εχειν *(*sc. pecunia*)
και παντὸς εργου δυσσεβειαν ειδεναι.* Antig. 300. B.
εγνωκα, τοῖσδε[2] κοὐδὲν αντειπεῖν εχω. Prom. 51.
Syn. Κατεχω, κρατεω, κωλυω, επεχω, προσεχω, ὑπεχω, ανεχω, ανεχομαι. αντεχω, παρεχω, περιεχω. αμυνω. ελαυνω. ναιω. φερω. προφερω. επισταμαι. ειμι. διακειμαι. δυναμαι,

*Ἑψαλέος, α, ον. coctus, elixus. 2. coctilis. [564.
—καί ποτε κνιδην-Ἑψαλεην κριμνοισι παλυναμενος—Nic. Al.

Ἑψητηρ. ὁ. olla ad elixandum. *Ang.* a boiler.
τὼς Λαρισσαιως κυτογαστορας ἑψητῆρας. Leon. Tar. *An.* i. 224.

Ἑψητός. *propr.* elixus. *Dicitur autem* de parvis pisciculis. Vid. Ath. p. 301. a.*
ουδεὶς ουδὲ σκοροδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι διδωσι. Vesp.

Ἑψεω, Ἑψω. coquo. [679. B.
καλλιον, ὦ 'πιμεληττα φιλαργυρε, τὸν φακον ἑψειν. Theoc.
τί κέ τις ανωνυμον γῆρας εν σκοτῳ [10. 54.
καθημενος ἑψοι ματαν;— Ol. 1. 132.
ταδ' ες λεβητ' εφῆκεν ἑψεσθαι μελη. Cycl. 403.
Syn. Αφεψω, εξεψω, εφεψεω, πεπτω, οπταω, μαγειρευω, [λεβητιζω, Lyc.] αναβρασσομαι. εντηκω.

*Ἕψιᾰ, τα. ludicra dicta. 2. crepundia. [thing.

Ἑψίᾱ, ας. ἡ. *Ion.* εψίη. confabulatio. 2. ludicrum. *Ang.* play-
2. σπερμ' ολοὸν κνιδης, ἥ θ' ἑψιη επλετο κουροις. Nic. Th. 880.*

Ἑψιαομαι. ludo verbis aut cantu. Damm. c. 771.
—και αλλως ἑψιαασθαι-Μολπῃ και φορμιγγι— φ. 429.
τῷ δ' ὕπο ταὶ νυμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιοωντο. Call. Cer. 39.
Syn. Συμπαιζω, παιζω. συνεψιαζω, ευφραινομαι, χαιρω. γελαω.

Εω. **fut.* εσω. a. 2. ἦον. sum, existo. *inusit.* V. Damm. c. 832.

Εω et Ειω, *pro quo usus dixit* εἰμι. eo. *aut potius*, ibo. ib. c. 865.

Ἑω. *f.* ἑσω. *aor.* 1. εἷσα et ἕσσα. induo, vestio. ib. c. 977. Vid. εἶμι.—ειμι.—εννυμι.
ἢ ὅτι ου λιποω; κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἶμαι; τ. 72.

Ἑωθεν. *adv.* mane, diluculo. Vid. Ηωθεν.
προτερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
παντ' αγαθ' ἑωθεν ευθὺς, *οινοῦτταν, μελι,
ισχάδας, ὁσ' εικός εστιν Ἑρμῆν εσθιειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν, αναβαδην αναπαυομαι.* Plut. 1120.

Ἑωθῖνος, Ἑῷος. Ἑωιος. Eous, matutinus.
—προσδοκῶν ἑωθινην-Ζευξειν πρὸς αλκὴν (*pugnam.*)—Rhes.
ὡς ἡμὶν ηδη λαμπρὸν ἡλιου σελας [771.
ἑῷα κινεῖ φθεγματ' ορνιθων σαφῆ. Soph. El. 17.
Syn. Ορθριος, ηοῖος, ηῷος. ὑπηοιος, ανατολιος, ανατολικος.

Ἑωλος, *ον. ὁ ἡ. quasi εἰς τὴν ἑω λειπόμενος. hesternus; repositus et frigidus; rancidus; obsoletus.
Γλαυκου βεβρωκὼς τεμαχος ἑφθον τημερον,
αυριον ἑωλον τοῦτ' εχων ουκ αχθομαι. *Axionicus* ap. Athen.
—περιεργον εστιν αποκεῖσθαι πανυ
ἑωλον ενδον αργυριον.— Philetær. ap. Ath. p. 280. d.
τὴν δευτεραν* ἑωλον ουκ οψει Κυπριν. Lyc. 112.
Syn. Χθεσινος, προτεραῖος, χθιζος. αρχαῖος. σαθρος.—ψυχρος. ματαιος.

Εωρα. suspendium; vas pensile.
οὗ δὴ κρεμαστην τὴν γυναῖκ' εσειδομεν
πλεκταῖς εωραις εμπεπλεγμενην.— Œd. T. 1287. (63. B.)
Syn. Κρεμασις, μεταρσις, ὑψωσις.

Ἑως. aurora. Vid. Ηως.
—ισασι δ', ὡς ανηρπασεν ποτε
ἡ καλλιφεγγης Κεφαλον εις θεοὺς Ἑως. Hipp. 455.
* Epith. Φαεννη, φωσφορος.
Phr.—Ἑως γὰρ λευκον ομμ' αναιρεται. Eur. El. 102.*

Ἑως. id. qu. ὡς. ut, dum, usque interim.
ἑως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρενα καὶ κατὰ θυμόν. Α. 193.
Syn. Ἑως αν, εν ᾧ, εν ὁσῳ, αχρις οὗ.

Ἑωσφορος. ἦμος δ' Ἑωσφορος εἶσι φοως ερεων επι γαῖαν. Ψ.
χρῶτα λαμπει, ἑωσφορος[3] θα- [226.
ητος ὡς αστροις εν αλλοις. Isth. 4. 40.
Syn. Φωσφορος. Ἑσπερος. ανατολικος, πρωϊνος αστηρ.
Phr. Ἑωσφορος ὁ διακτορος ἁμερας. Synes.

Z.

†ZA in compositione brevis est, ut ζᾰθεος, ζᾰκορος, ζᾰμενης. Præter ζᾱης, ob contractionem a ζα ἀω.

Ζαγκλη, Ζαγκλον. falx. [180.
—ὑπὸ ζαγκλῃσι περιβριθουσαν οπωρην-Κειροντες— Nic. Al.
κεκρυπται δε γυνῃ[4] ζαγκλον ὑποχθονιῃ. Call. *fr.*
Syn. Δρεπανον.

Ζαγκλη. Siciliæ urbs. [I. x. ap. Steph. Byz.*
καί τις καὶ Ζαγκλης εδαη δρεπανηϊδος αστυ. Nicand. *Sicil.

Ζαγρευς, a poëtis dicitur Bacchus.
υἱα Διωνυσον Ζαγρεα γειναμενη. Call. *fr.* 171.
Syn. Διονυσος (χθονιος.)—αγρωτης.
* Phr. Ἁγνον δε βιον τεινομεν, εξ οὗ
Διὸς Ἰδαιου μυστης γενομαν,
καὶ νυκτιπολου Ζαγρεως βιοτας [ii. 10.*
τάς τ' ωμοφαγους δαῖτας τελεσας[5], κ. λ. Eur. *fr.* Cretens.

Ζᾱης, εος. ὁ ἡ. vehementer flans.
—νιφαδες δ' ὡς πιπτον εραζε,
ἅς τ' ανεμος ζαης, νεφεα σκιοεντα δονησας,
ταρφειας κατεχευεν επὶ χθονὶ πουλυβοτειρῃ. Μ. 157.
Syn. Βιαιος, ισχυρος, λαμπρος, πολυς, μεγας, μεγαλως πνεων. εξωστης.

Ζᾰθεος. valde divinus.
κλῦθι μευ, Αργυροτοξ', ὃς Χρυσην αμφιβεβηκας,
Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιό τε ἶφι ανασσεις. Α. 38.
Syn. (Αγαν, πανυ,) θεῖος, ηγαθεος, (pro αγαθεος.) εναγης, ἁγιος, ευδαιμων, μεγαλοτιμος, θαυμαστος.

Ζᾰθερής. admodum calidus; fervidus.
αειδειν, ζαθερεῖ καυματι θαλπομενος. Leon. Tar. *An.* i. 236.
Syn. Διαθερμος, πολυθερμος, θερμος, αιθων, ζαφλεγης.

Ζᾰκορος. qui, vel quæ, templa verrit, vel mundat.
η ἅτε κερνοφορος ζακορος βωμιστρια Ῥειης. Nic. Al. 217.

---

1. Hæc lectio est *Steph.* et *Turneb.* et, ut *Musgravius* vere affirmat, supra pedestrem orationem non satis assurgit. Ald. et Scholiastes habent, λόγος αἰὲν ἀνέχει.

2. "Cum hoc aperte vitiosum fuerit, atque obelo in Porsoniana "notatum, tutissimam emendandi rationem secutus, καὶ transposui." *Blomf.* in loc. Possis etiam emendare, τοῖσι δ' οὐδὲν ᾳ. Schol. 2. exp. ΤΟΙΣ. ὧν εἴρηκας.

3. Ἀωσφόρος magis vetusta est et proba lectio. At in unam contrahendæ vocales ἀω, ut sit versus Trochaicus Dim. Acat. Vid. *Heyn.*

4. Fragmentum hoc ex Et. Ma. desumitur, et numeratur CLXXII. Bent. Plurimum autem torsit interpretes: at, ubi *Bentleius* et *Ruhnk.* parum perspicue dispiciunt, vix sperandum est, quin plerique alii mortales tenebris densissimis obscurentur.

5. "Τελέσας verti *valedicens*, ne secum ipse pugnaret sacerdos hic "crudivoras epulas celebrare se professus, idemque paullo infra suam "ab animalium esu abstinentiam prædicans." *Musgrav.* Hoc recte ut fieri possit, metuo. Suspicor potius aut mendum inesse in v. βιοτὰς, aut aliquid omissum, deinde hunc in modum legi debere, v. 13. τάς τ' ὠμοφάγον δαιτὸς τελετάς, κ. λ.

επίθες τὸ πῦρ, ἡ ζακορος[1], οὑτωσὶ καλῶς. Menand. Leucad. *fr.* 5. item, 7.
Syn. Ναοφυλαξ. ὑπηρετης, ὑπηρετις. διακορος, νεωκορος.

Ζᾰκοτος. furiosus; valde iracundus.
φαιης κεν ζακοτόν τινα εμμεναι, αφρονά θ' αὔτως. Γ. 220.
Syn. Παννοργιλος, ζαχολος, οξυχολος.

Ζᾰκυνθος. Zacynthus, in mari Ionio.
Δουλιχιῳ τε, Σαμη τε, και ὑληεντι Ζακυνθῳ[2]. α. 246.
αινεω τάν τε Κροτωνα· καλὰ πολις ἅ τε Ζακυνθος. Theoc. [4. 32.

Ζᾰλαω. fluctuo; procellis agitor.
—αμφὶ δὲ γυιοις
χειμερια ζαλοωσα περιξ βεβριθε χαλαζα. Nic. Th. 251.
Syn. Κυμαινω, κλυδωνιζομαι, ταραττομαι. σαλευω.

Ζᾰλη, Ζᾰλος. turbo; agitata aqua.
τοιονδε Τυφως εξαναζεσει χολον
θερμοῖς απληστου βελεσι πυρπνοου ζαλης. Prom. 371.
*πολλὰ δ' ανθρωποις παρὰ γνωμαν επεσεν,
εμπαλιν μὲν τερψιος·* οἱ δ', ανιαραῖς
αντικυρσαντες ζαλαις,
*εσλὸν βαθὺ πηματος εν μι-
κρῷ πεδαμειψαν χρονῳ.* Ol. 12. 13.
ὅς τε καὶ εκ ποταμοῖο λιπὼν ζαλον ιλυοεντα. Nic. Th. 568.
Syn. Συστροφη, ταραχη, αελλα. συρμος. χαλαζα, ανεμος λαβρος. πνεῦμα θορυβῶδες.—κῦμα βυρβορῶδες.—χειμων, χειμασια. Epith. Πυριδειπνος.

Ζᾰμενεω. magna vi ago. 2. valde irascor.
2. —καὶ ζαμενησε, καὶ ηρισεν ᾧ παρακοιτῃ. Hes. θ. 928.
Syn. Διοργιζομαι, απομηνιζω. δυσμενεω. εκβιαζομαι.

Ζᾰμενης. vehemens, validus.
πῇ με φερεις, ἑκαεργε, θεῶν ζαμενεστατε παντων; H. Merc. [307.
——εν δὲ κυδοιμὸς
δεινός τε ζαμενής τε Δολιονιῳ πεσε δημῳ. Ap. 1. 1029.
Syn. (Αγαν) ισχυρος, βιαιος, σφοδρος, οργιλος, λοιδορος, δυσμενης, εμψυχος, ευψυχος.

Ζᾰμενηχολος. *epith.* veneni. Vid. Ιος.

Ζᾰπληθης. admodum plenus; copiosus.
πυρσην, ζαπληθῆ δασκιον γενειαδα
ετεγγ', αμειβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ. Pers. 316. [ii. 27.
Στησιχορον, ζαπληθὲς αμετρητου στομα Μουσης. Antip. Sid. *An.*
Syn. Πολυπληθης, παμπληθης, μυριοπληθης, πολὺς, αμετρος, απειρος.

Ζᾰπλουτος. prædives. [et *frag.* Beller. 16.*
μηδ' ει ζαπλουτους οισεται φερνας δομοις. Andr. 1282.*Vid.
Syn. Μεγαλοπλουτος, βαθυπλουτος, ευπλουτος, καλλιπλουτος, παμπλουσιος, ὑπερπλουσιος, διαπλουτος, ευπορος.

Ζᾰπῡρος. valde igneus. —ἕλικες δ' εκλαμπουσι
στεροπῆς ζαπυροι,— Prom. 1083.
Syn. Πολυπυρος, διαπυρος, εκπυρος, καπυρος, καταπυρος, ὑπερπυρος, ζαφλεγης.

Ζαραξ. mons Eubœæ, ita dictus a filio Carysti.
Οφελτα[3], και μυχουρε χοιραδων Ζαραξ,
*σπιλοι τε, καὶ Τρυχατα, καὶ τραχὺς Νεδων,
καὶ παντα Διρφωσσοῖο, καὶ Διακριων
γωλειὰ, καὶ Φορκυνος οικητηριον,
ὅσων στεναγμῶν εκβεβρασμενων νεκρῶν
σὺν ἡμιθραυστοις ικριοις ακουσετε;
ὅσων δὲ φλοισβων ῥαχιας ανεκβατου
δινας παλιῤῥοιησιν ἕλκοντος σαλου;* Lyc. 373.

Ζᾰτρεφης. saginatus, pinguis.
ταυρων ζατρεφεων, επὶ δ' ογδοον ηλασε χαλκόν. H. 223.
Syn. (Αγαν) ευτραφης.

Ζᾰφλεγης. valde urens; florens.
δειλῶν, οἳ φυλλοισιν εοικότες, αλλοτε μέν τε
ζαφλεγέες τελεθουσιν αρουρης καρπὸν εδοντες,
αλλοτε δ' αὖ φθινυθουσιν ακηριοι·— Φ. 465.
Syn. (Μεγαλως) ενθερμος, ενεργης, δραστηριος. λαμπρός. πολυφλογος, ζαπυρος, διαφλεγης.

Ζᾰχολος. valde iracundus. Vid. Βακχος.

Ζᾰχρειης. valde utilis. 2. vehemens.
*αλλ' εμενον, νεφεληισιν εοικότες, ἅς τε Κρονιων,
νηνεμιης, εστησεν επ' ακροπολοισιν ορεσσιν
ατρέμας, οφρ' εὕδῃσι μενος Βορεαο, και αλλων*
ζαχρειῶν ανεμων, οἵ τε νεφεα σκιοεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν αέντες. E. 522.
(ζαχρηων. Eustath. r.) Syn. (Αγαν) χρειωδης.—ζαης.

Ζᾰχρηης. valde utilis. 2. vehemens.
ζαχρηεῖς τελεθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμινας. M. 347.
Syn. (Αγαν) βαρυς, βιαιος, μεγας, ισχυρος, ευχρηστος.

Ζᾰχρῡσος. auro abundans.
ω χλιδανε, ζαχρυσε, Λατινιδος εκγονε Ῥωμης
παρθενε,—— Sibyl. l. 3.
Αρεος, ζαχρυσου Θρᾳκιας πελτης αναξ. *Alcest. 501. Vid. et* Rhes. 370. Syn. Πολυχρυσος. ζαπλουτος. διαχρυσος.

†Ζάω, Ζημι. vivo, vigeo, lætus sum. *poët.* Ζωω, et Ζοω.
καὶ κυμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
θνησκουσιν, εὖτ' αν μὴ δυνησωνται ζαειν. Stobæ. 403.
ἡ ζῶ βιον μοχθηρὸν,* ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς αεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννομου.* Soph. El. 599. B.
ζωει δ' Αιακιδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδονεσσι. Π. 15.
ηθελον Χειρωνά *κε Φιλλυριδαν,
ει χρεὼν τοῦθ' ἁμετερας απὸ γλωσ-
σας κοινὸν ευξασθαι επος,*
ζωειν τὸν αποιχομενον. Pyth. 3. 1.
Syn. Βιοω, βιωμι, βιοτευω.—βλεπω.—αναζαω.
*Phr. Οὕτως ερως βροτοῖσιν εγκειται βιου·
το ζῆν γὰρ ισμεν. τοῦ θανεῖν δ' απειριᾳ
πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τοδ' ἡλιον. Eur. *fr. inc.* 81.
τις δ' οἶδεν ει ζῆν τοῦθ', ὁ κεκληται θανεῖν,
το ζῆν δε θνησκειν εστιν· πλὴν ὁμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλεποντες, οἱ δ' ολωλοτες
ουδὲν νοσοῦσιν, ουδὲ κεκτηνται κακά. ib. *fr.* Phryxi. 15.
ζαμενεῖ ἁλιῳ θαλπεσθαι. Pind.*

Ζεια, Ζεα. zea, far. (εἶδος κριθης.)
πὰρ δ' εβαλον ζειας, ανὰ δὲ κρῖ λευκον εμιξαν. δ. 41.
Syn. Σῖτος.

Ζειδωρος, ου. ὁ ἡ. fertilis.
θρεψε, Διὸς θυγατηρ, τεκε δὲ ζειδωρος Αρουρα. B. 548.
Syn. Βιοδωρος, φερεσβιος, φυσιζωος, κουροτροφος, τροφιμος. ευτραφης.

Ζειω. pro ζεω. ferveo. V. ad voc. Αγαρηνοι.

Ζελειᾰ. *Ion.* Ζελειη. urbs Lyciæ minoris.
οικαδε νοστησας ἱερῆς εις αστυ Ζελειης. Δ. 103.

*Ζεσῐς, εως. ἡ. fervor, æstus.
νεοις αναπτων καρδιας σοφὴν ζεσιν. Ep. ἀδεσπ. 1.

Ζεστος, η, ον. fervidus. Vid. in v. Ἀποβαπτω.*

Ζευγᾰριον. parvum jugum.
οἱ δ' αὖ κορακες τῶν ζευγαριων, οἷσιν τὴν γῆν καταρεῦσι. Ar. [582.

Ζευγητῐς. ἡ. jugalis.
*Φοῖβον καὶ Νομιον κικλησκομεν, εξετι κεινου,
εξοτ'* επ' Αμφρυσῳ ζευγητιδας ετρεφεν ἱππους,
ἠΐθεου ὑπ' ερωτι κεκαυμενος Αδμητοιο. Call. 2. 47.

Ζευγλη. pars illa jugi, cui bos vel mulus inserit caput.
ζευγλης εξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν αμφοτεροισι. P. 440.
Syn. Ζεῦγος, ζυγος.
Epith. Αροτροπονος, δουλειος, δυσλοφος, χαλκειη.

Ζευγληθεν, Ζευγληφι. *antiquæ obliquorum casuum formæ.* a præc. αυταρ ὁγ' εὖ ενεδησε λοφοις· μεσσηγὺ δ' αειρας
χαλκεον ἱστοβοῆα,* θοῇ συναρασσε κορωνῃ
ζευγληθεν.—— Apoll. 3. 1317.

1. Clericus, qui sane multas res potiores quam syllabarum quantitatem et versuum divisionem probe calluit, ridicule satis hujus verbi glossam, tanquam alterum senarium, apposuit. ἡ ὁ ἱερεὺς τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν: (immo σαίρων, sed nimirum mutatum ut versum, jam in quarta sede spondeum habentem, conficeret.)

2. Vocalis brevis ante consonantes, quæ vocantur duplices, brevis manere non potest. Itaque nonnulli existimarunt Ζάκυνθος, Ζελείη, antiquitus scriptas fuisse Σακυνθος, Σελειη, alii vero Δακυνθος, Δελειη. Similiter in Σκαμανδρος, &c. Operæ pretium est interea rogare, annon eadem necessitatis vis, quæ in nominibus propriis Anapæstos etiam in puras sedes Iambicorum invexerit, hanc etiam sive licentiam sive Anomaliam in Heroïcis versibus creare potuerit.

3. Loca et promontoria alloquitur Poëta, ad quæ, post Trojæ excidium, Græci erant naufragia passuri. Vid. Æn. i. 39.

σοι δ' Αμνισιάδες μεν ὑπο ζευγληφι λυθεισας
ψηχουσιν κεμαδας,— Call. 3. 162.

Ζευγμᾰ. junctura, conjunctio.
εις οἱ' αναγκης ζευγματ' εμπεπτωκαμεν; Iph. A. 443.
SYN. Ζευξις, συζυγια, συζευξις, ζυγωμα, συναφη, συνθεσις, ἁρμογη.

Ζευγνῡμι, Ζευγνῠω. jungo.
ἱππους ζευγνυμεναι· τοὶ δ' οτραλεως επιθοντο. Γ. 260.
SYN. Επιζευγνυμι, καταζευγνυμι, ὑποζευγνυμι, συζευγνυω, εγκαταζευγνυμι, συναπτω, συνιστημι, ὑποτασσω.

Ζεῦγος. jugum, par, vehiculum. Vid. Ζυγος.
—πολλοὶ δ' αροτῆρες εν αυτῇ
ζευγεα δινευοντες ελαστρεον ενθα και ενθα. Σ. 543.
SYN. Συνωρις, απηνη.

Ζευκτειρᾰ. Vid. Αφροδιτη.

Ζευκτηρῐᾱ, *ας. ἡ. id quo ad connectendum utimur; junctura. *nisi sit potius*, *Ζευκτηριος, α, ον.
ασμενον μολεῖν γεφυραν εν δυοῖν ζευκτηριαν. Pers. 735. P.

Ζευκτηριον. *substantive ponitur in l. cit. pro ζυγος.*
τοιονδε Τροια περιβαλὼν ζευκτηριον
* αναξ Ατρειδης πρεσβυς ευδαιμων ανὴρ-Ἥκει,—Agam. 531.P.

Ζευκτὸς, ἡ, όν. junctus.
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλαμων. Plato, *An.* i. 171.*

Ζευξις. pictor ille celebris.
Ζευξιδος ἡ χροιή τε καὶ ἡ χαρις·—Diodor. Sard. *An.* ii. 185.

Ζευς. Jupiter.
Ζεὺς αγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δυναται γὰρ ἅπαντα. δ. 237.
SYN. Κρονιδης, Κρονιων, Ερεχθευς.—*Αηρ, Αιθηρ, q. v.*
EPITH. Αρχιγενεθλος, αυτοτοκος, αγλαος, αγανος, αλεξικακος, ἁγνος, ἀλιγδουπος, αιθριος, αιγιοχος, αινος, αθανατος, αργικεραυνος, αριζηλος, ακαματος, αντιπατρος, αμειλιχος, αργης, βαρυκτυπος, βαρυγδουπος, γενεταῖος, ερισθενης, εριβρεμετης, ερισμαραγος, βαρυοπης, ευρυωψ, ευρυτιμος, ἑκηβολος, κρειων, αναξ, εποψιος, εμβυθιος, εγχεικεραυνιος, μοριος, μειλιχος, μεγασθενης, μεγαλοβρεμετης, μεγας, νεφεληγερετης, ικμαῖος, μητιοεις. μητιετης, ομβριος, ορσικτυπος, ορσινεφης, ουριος, προφρων, πελωριος, πρευμενης, παγκρατης, πολυτιμητος, πουλυτοκος, πουλυελικτος, περισσονοος, στεροπηγερετης, σχετλιος, τελεσφορος, τερπικεραυνος, κεραυνοβροντης, τανυσιπτερος, ὑπατος και αριστος, ὑψιζυγος, ὑψινεφης, ὑψιβρεμετης, ὑπερμενης, ὑπερθυμος, ὑψιστος, χαμαιζηλος, φοινικοστεροπης. Δωδωναῖος, Πελασγικος, Ιδαῖος, Δικταῖος, Λυκαῖος, Πανομφαῖος, καταχθονιος, ἱκετησιος, σωτηρ. ἑταιριος, ἑρκεῖος, δικασπολος, Σινωπιτης, ξεινιος, ευξεινος, ξενιος, φυξιος, καθαρσιος, ὁρκιος, Ηλεῖος, Γογγυλατης, Τερμιευς, Κρονιος, Αιτναιος, γενεθλιος, Αμμων, ελευθερος, μηστωρ.—Εφεστιος, Νεμεαῖος, Νεμεος, αγωνιος, Τροπαῖος, Πατρῷος, αγοραῖος, Θεσπρωτος, ὁμογνιος, Ἑλληνιος, Φρηνιος, Αυσονιος, Λιβυς, Φρυγιος, — αννεφελος, αθηητος, ακρονυχος, ἑσπεριος, αεθλητηρ, γιγαντοφονος, αιολοβροντης, βυθιος, δολοπλοκος, κυκνος, κλεψιγαμος, θεοταυρος, ἐπικλοπος, γαμοκλοπος, θηλυμανης, γυναικοφιλης, παιδοτοκος, ζωοτοκος, ομβροτοκος. ὑετιος, πυροεις, πυρσοφορος, φιλοτεκνος, χρυσοπατωρ.
PHR. Ζεῦ πατερ, Ιδηθεν μεδεων, κυδιστε, μεγιστε.
Ζεῦ κυδιστε, μεγιστε, κελαινεφες, αιθέρι ναιων.
—πατὴρ ανδρῶν τε θεῶν τε—Ολυμπιος αστεροπητης.
Δια Κρονιωνα ανακτα—ταμιης πολεμοιο.
Ζῆν' ὑπατον Κρονιδην.—Κρονιδης ὑψιζυγος, αιθερι ναιων.—
—εριγδουπος ποσις Ἥρης.
—ουκ ανδρεσσι νοηματα παντα τελευτᾷ.
—αρετὴν ανδρεσσιν οφελλει τε μινυθει τε.
—επιτιμητωρ ἱκεταων τε ξεινων τε.
ου γὰρ επὶ ψευδεσσι πατὴρ Ζεὺς εσσετ' αρωγός.
—Ζευς δ' εμπης παντ' ιθυνει. Hom.
—αεὶ μεγαν, αιὲν ανακτα,
Πηλογονων ελατῆρα, δικασπολον ουρανιδησι.
χαῖρε μεγα, Κρονιδη πανυπερτατε, δῶτορ εαων,
δῶτορ απημονιης·—Call.—Διὸς μεγα βουλευοντος. Theoc.
ευρυμεδων Κρονιδης γαιηοχος.—Opp.
Ζεὺς, αθανατων βασιλεύς.
παῖ Ῥεας, ἑδος Ολυμπου νεμων.
ελατηρ ὑπερτατε βροντᾶς-Ακαμαντοποδος, — Ζεῦ. Pind.
ιω, Ζεῦ πανταρχε θεῶν παντοπτα. Soph.
αναξ ανακτων, μακαρων μακαρτατος. Æsc.
ὑψιμεδοντα θεῶν Ζῆνα τυραννον. Arist.
—ακοντιστηρα κεραυνοῦ. Nonn.
—Κρονιδην σεισιχθονα, κυανοχαιτην. Orph.
Ζεῦ πολυτιμε, Ζεῦ αφθιτε,—
Ζεῦ Κρονιε, σκηπτοῦχε, καταιβατα, οβριμοθυμε,
παντογενεθλ', αρχη παντων, παντων τε τελευτη.
σεισιχθων, αυξητα, καθαρσιε, παντοτινακτα,
αστραπαῖε, βρονταῖε, κεραυνιε, φυταλμιε Ζεῦ[1].
κλῦθι μου αιολομορφε,— κ. λ. Orph. H.
Ζεὺς πρῶτος γενετο, Ζεὺς ὑστατος αρχικεραυνος.
Ζεὺς πνοιὴ ανεμων, Ζεὺς ακαματου πυρὸς ὁρμη.
Ζεὺς ποντου ῥιζα, Ζεὺς ἡλιος, ηδὲ σεληνη.
Ζεὺς βασιλεὺς, Ζεὺς αρχος απαντων.— ib. Fr. vi.
*Ζεὺς ἑτεροῤῥεπης, νεμων εικοτως,
αδικα μεν κακοῖς, ὁσια δ' εννομοις. Æsch. Supp. 399.
βαρυοπας Κρονιδας— πατὴρ βαρυγδουπος. Pind.
[βαρυσφαραγος πατήρ. Pind. ουρανῶ πολυνεφελας κρειων. ib.
ορσινεφης Αθανατων βασιλεύς. ib. Διὸς αεναον κρατος. Eur.
ὁ παντοπτας πρευμενης. Æsch.]*

Ζεφυρῖτις. ἡ. occidentalis.
αρξαμενος πλευρῆς Ζεφυριτιδος εκ βορεαο. Dion. 346.

Ζεφῠριος. zephyrius.
*ταων ουποτε καρπὸς απολλυται, ουδ' επιλειπει
χειματος, ουδὲ θερευς, επετησιος· αλλὰ μαλ' αιεὶ*.
ζεφυριη πνειουσα, τὰ μὲν φυει, αλλα δὲ πεσσει. η. 117.
(*sub.* αυρα, πνοή.) SYN. Ζεφυρικος.

Ζεφῠρος. Zephyrus.
ὡς δ' ανεμοι δυο ποντον ορινετον ιχθυοεντα,
Βορεης, καὶ Ζεφυρος, τώ τε Θρηκηθεν αητον,
ελθόντ' εξαπινης·— I. 4.
SYN. Αργεστης. EPITH. Αιθριος, αεξιφυτος, ειαρινος, δυσαης, λαβρος, νεφεληγερετης, πολυηχης, λαιψηρος, ενσταθης, κραιπνος, ἡδυς, μαλακος, χαριεις. κελαδεινος.
PHR. Ὑπὸ ζεφυροιο ιωῆς—πνοιῇ ὑπὸ Ζεφυρον,
—Ζεφυροιο λιγυπνειοντας αητας.
κεκληγὼς Ζεφυρος μεγαλη σὺν λαιλαπι θυων.
—Ζεφυρου μενος ὑγρὸν αεντος.
ακραῆ ζεφυρον κελαδοντ' επὶ οινοπα ποντον.
—Ζεφυρος μεγας αιὲν εφυδρος. Hom.
—Ζεφυρου πνειοντος εερσην. Call.
κῦμα δὲ θηλυνει πρηϋγελως Ζέφυρος. *Vid. Ναυτιλλομαι.*
πρηῢς επιπνειων αμφιδονεῖ Ζεφυρος.
—Ζεφυροιο πλοητοκοῦ ὑγρον αημα.
τῷ παντων ανεμων πιοτατῳ Ζεφυρῳ. Ep.
ευθυπνοου Ζεφυροιο πομπαί. Pind.
αυραι ποντογενεῖς Ζεφυριτιδες, ηεροφοῖτοι,
ἡδυπνοοι, ψιθυραι, καματου αναπαυσιν εχουσαι,
ειαριναι, λειμωνιαδες, πεποθημεναι ὁρμοις,
συρουσαι νηυσὶν τρυφερὸν πορον, ηερα κοῦφον,—
ηεριαι, αφανεῖς, κουφοπτεροι, ηερομορφοι. Orph. H. 80.
—Ζεφυρος δὲ περιθλιβων θροον αυλοῦ
ειαρινοις δονακεσσι μελιζετο, θῆλυς αητης.
ἡ δε χελιδονιων ανεμων τερψιμβροτον αυρην
επτυε φυσιοωσα, φιλοζεφυρου δὲ καρηνου
ειαρινην δροσοεντι κομην μιτρωσατο δεσμῷ. Nonn.

Ζεῶ. ferveo, bullio. *poët.* ζειω, qu. vid.
*τοιαδε μυθισδοισα, τρις εις ἑὸν επτυσε κολπον,
καί μ' απὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ ποδε συννεχες εἶδεν
χειλεσι μυχθισδοισα, καὶ ομμασι λοξα βλεποισα·
και πολυ τᾷ μορφᾷ θηλυνετο, καί τι σεσαρος
και σοβαρον μ' εγελαξεν.* εμοὶ δ' αφαρ εζεσεν αἷμα,
καὶ χροα φοινιχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥοδον ἑρσᾳ. The. 20. 11.
ὡς δε λεβης ζεῖ ενδον, επειγομενος πυρὶ πολλῷ. Φ. 362.

1. Bellum hunc Heroïcum versum mirabuntur omnes, quibus aures sunt ad carminis modulationem percipiendam. Neque deerunt, opinor, quibus Hermanni labor non omnis effusus videatur: ἀστράπιε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ. Hymnus est, *Gesneri*, (cujus numeros sequor) 14.

Syn. Αναζεω, επιζεω, βραζω, φλυω, αφριζω.—εκμαινομαι, ακμαζω. [Phr. Ὑδατος πυρὶ ζεοισαν αμφ' ακμάν. Pind.]

Ζηθος. ὁ. Nom. Pr.

*τὸν μὲν κικλησκει Ζῆθον· εζητησε γὰρ
τοκοισιν ευμαρειαν ἡ τεκοῦσά νιν. Fr. Eurip. Antiopes.
παῖδ' ολοφυρομενη Ιτυλον φιλον, ὅν ποτε χαλκῷ
κτεῖνε δι' αφραδιας,* κοῦρον Ζηθοιο ανακτος. τ. 522.

Ζηλαῖος, Ζηλοδοτηρ. Vid. Βακχος.

Ζηλημων, Ζηλοτῠπος, Ζηλομᾰνης. invidus, zelotypus.
σχετλιοι εστε, θεοὶ, ζηλημονες εξοχον αλλων. ε. 118.
οὕτω σφοδρα ζηλοτυπος ὁ νεανισκος ἦν. Plut. 1016. [39.
ζηλομανὲς το κολασμα. τί γὰρ τοσον ηλιτε κουρη; Agath. *An*.iii.

Syn. Ζηλωτης, φθονερος, ζηλαῖος, βαρυζηλος. εφαμιλλος, φιλονεικος.

Ζῆλος. Zelotypia. *per prosopopeïam.*
Οιστρῳ τε Ζηλῳ τε βαρυφρονι δαιμονι θυων. Opp.
—Ζηλοιο παναγριον ἦτορ. ib.

Ζῆλος, Ζηλοσύνη, Ζηλωμα. æmulatio, invidia.
*επειτ' εθρεφθην ελπιδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νυμφη, ζῆλον ου σμικρον γαμων
εχουσ', ὅτου δῶμ' έστιαν τ' αφιξομαι.* Hec. 355.
οἵας λατρειας ανθ' ὅσου ζηλου τρεφει. Aj. 503.
μουνη δ' ουκ επεπυστο μογοστοκος Ειλειθυια·
ἧστο γὰρ ακρῳ Ολυμπῳ ὑπὸ χρυσεοισι νεφεσσιν,
Ἥρης φραδμοσυνῃ λευκωλενου, ἥ μιν ερυκεν
ζηλοσυνῃ,* ὅτ' αρ' υἱὸν αμυμονά τε κρατερόν τε
Λητὼ τεξεσθαι καλλιπλοκαμος τοτ' εμελλεν. H. Apoll. 97.
ὦ τλῆμον, ει τεθνηκας, εξ οἵων καλῶν
ἐῤῥεις, Ορεστα,* καὶ πατρὸς ζηλωματων; Iph. T. 378.

Syn. Ζηλωσις, ζηλοτυπια, φιλονεικια, φθονος.—μακαρισμος, ευδαιμονια.—μιμησις.

Epith. Βαρυς, βαρυφρων, δυσκελαδος, κακοχαρτος, λυγρος, στυγερωπης, ερεμνος, πικρος, δικασπολος, εμφρων, λευγαλεος, ερατος, μιμητος, ὑποκαρδιος, ὑπεροπλος. [δυσκαρπος. Hes.]

Phr. Λυσσης αναιδεος έταῖρος. Opp.
—πυρὸς δριμεῖα ερωη.
θυμοβορον ζαλου κεντρον εχουσα νοῳ. Antip. Thess. *An*.ii.120.

Ζηλοω. æmulor, ambio, probo, invideo.
*εις έτερον γάρ τίς τε ιδὼν εργοιο χατιζων
πλουσιον, ὅς σπευδει μὲν αρομμεναι ηδὲ φυτευειν,
οἶκόν τ' εὖ θεσθαι·* ζηλοῖ δέ τε γειτονα γειτων,
εις αφενον σπευδοντ'· αγαθὴ δ' ερις ἥδε βροτοῖσι. Hes. ε. 21.
Ἑλενην τε τὴν σὴν αλοχον ουποτ' αινεσω,*
ουδ' ἂν προσειποιμ', ουδέ σε ζηλῶ, *κακῆς
γυναικὸς ελθόνθ' οὕνεκ' ες Τροιας πεδον.* Orest. 513. P.
καιτοί σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν εχω. Aj. 552.
—ἁ δ' αϊοισα-Ζαλοῖ μ', ω Παιαν, καὶ τακεται·— Theoc. 6.27.

Syn. Ζηλευω, φιλονεικεω, μεγαιρω, φιλοτιμεομαι, διαζηλοτυπεω, επιζηλοτυπεω, ζηλοτυπεω. μιμευμαι, επαινῶ, μακαριζω. φθονεω. εξισοω. μεταδιωκω. επιθυμέω.

Ζηλωμᾰ. æmulationis facinus. Vid. Ζῆλος.
κωμους, καὶ τὰ νεων ζηλωματα, και τὰ ποθευντων. Pompei. *An*. [ii. 105.

Ζηλωτός. æmulandus.
ζηλωτὸς, ὅστις ηυτυχησεν εις τεκνα. Orest. 541. (35. P.)
τον παντα χρονον μετ' εμοῦ
ζηλωτοτατον βιον αν-
θρωπων διαξεις.[1] Nub. 462. Syn. Μακαριστος, επαινετος.

Ζημῐᾰ. damnum, pœna, mulcta.
—πολλοῖσι γὰρ
κερδη πονηρα ζημιαν ημειψατο. Cycl. 311.

Syn. Ζημιωμα, βλαβη, ατη, επιβολη, προστιμημα, επιτιμιον, τιμωρια, ποινη, δικη, καταδικη, επιζημιον. θωη. στερησις.

Ζημιοω. damnum affero.
εζημιωσε πατερα κἀπεκτειν' εμόν. Orest. 571. P.

Syn. Προσζημιοω. τιμαομαι, προστιμαω, τιμωρεομαι, βλαπτω, καταικιζομαι.—κατακρινω, καταδικαζω.—αναιρεω.

Ζηνοδοτηρ. Vid. ad v. Απολλων. [l. 8.

Ζηνοποσειδων. cognomen Jovis. —Ζηνοποσειδῶνος, ξενε. Ath.

Ζηνόφρων, ονος. ὁ ἡ. Jovis mentem habens. Vid. ad. v. Απολλων.

Ζηνων. Nom. Pr.
μικρὸς εων, νοῦν δ' εἶχεν ελασσονα σκινδαψοιο. Tim.

*Ζηνωνῐκος. Zenonis sectator, *i.e.* Stoïcus.
Ζηνωνικῷ πραθησεθ' οὗτος κυριῳ
επ' εξαγωγῇ, τὴν φρονησιν αγνοῶν. Sopat. ap. Ath. p. 160. f.*

Ζηρινθος, (*al.* Ζηρυνθος.) Schol. Θρᾳκικον σπηλαιον.
Ζηρίνθον αντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ. Lyc. 77.

Ζηρυνθιος. *adj.* a præc.
Μορφω προσοικησουσι[1] τὴν Ζηρυνθιαν. ib. 449.

Ζητευω, Ζητεω. quæro.
ἢ ὡς τὸ πρῶτον χρηστηριον ανθρωποισι
ζητευων κατὰ γαῖαν εβης— Hom. Ap. 215.
—εμε δ' εξοχα παντων-Ζητει,— Ξ. 258.
ζητῶν γὰρ οψον θοιματιον απωλεσα. Prov.

Syn. Αναζητεω, συζητεω, επιζητεω, διζω, διζημι, μαιομαι, ματευω, μεθεπω, μεταλλαω, περιερχομαι, ποριζω. ερωταω. βουλομαι.

Ζητημᾰ. quæstio, quæsitum.
—τὸ δὲ ζητημα του πεμψαντος ἦν
Φοιβου τοδ' ειπεῖν, ὅστις ειργασται ποτέ. Œd. T. 287. (78. B.)

Ζητησις. inquisitio, quæstio.
ανδρὸς κατὰ ζητησιν ου πεμπεις τινά. Trach. 55.

Syn. Ερωτημα, ερωτησις, θεωρημα, προβλημα, θεσις, βασανος.—επιζητησις, εξετασις, [ματη, Æsch.] πυσμα, ετασις, βασανισμος, δοκιμασια.

Ζητης. Nom. Pr.
Ζητης δ' αὖ Καλαΐς τε Βορηϊοι υἷες ἵκοντο,
οὓς ποτ' Ερεχθηΐς Βορεῃ τεκεν Ωρειθυια
εσχατιῃ Θρηκης δυσχειμερου·—κ. λ. Ap. 1. 211.
Ζητης καὶ Καλαΐς, δεμας εικελοι αθανατοισιν. Orph. 220.

Ζητητεος. quærendus.
a. ζητητεαι γὰρ εστέ. b. κακοδαιμων εγώ. Thesm. 604. B.

Ζητρειον. pistrinum. —ὡς μοι δοκεῖν
εἶναι το προθυρον τοῦτο βασανιστηριον,
τηνδ' οικιαν ζητρειον, η κακὸν μεγα. Theopompus ap. Et. Ma.

Syn. Μυλων, δεσμωτηριον, ζωστειον, ζωτειον.—χονδροκοπεῖον.

*Ζόη, ης. ἡ. *forma poëtica τοῦ, ζωή.*
ξυγγωσθ', ὅταν τις κρεισσον' η φερειν κακὰ
παθῃ, ταλαινης εξαπαλλαξαι ζοης. Hec. 1097. *Pors.*

Ζοος, *Ion.* seu *poët.* pro ζωος.
οὔ τις αιδοῖος μετ' αστῶν καιπερ ιφθιμος θανὼν
γιγνεται· χαριν δε μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διωκομεν
οἱ ζοοὶ, κακιστα δ' αυτῷ τῷ θανόντι γιγνεται. Archil. *fr.* 19.

Ζοφοεις, Ζοφοειδης. tenebrosus. [*Gaisf.*
—ζοφοενθ' ὑπὸ Ταρταρον ευρωεντα. Sibyl. l. 2.
αυγαζοντες αεὶ νυκτὸς ζοφοειδεα πεπλον. Orph. H. 6. 10.

Syn. Ζοφωδης, ζοφερος, ζοφοειδελος, δνοφερος. αϊδνος, αχλυωδης, γνοφωδης, ορφνωδης, σκοτεινος.

Ζυφος. caligo, tenebræ, occasus.
ὦ φιλοι, ου γάρ τ' ιδμεν ὅπη ζοφος, ουδ' ὅπη ηως. κ. 190.
αὖτις αναστησονται ὑπὸ ζοφου ηεροεντος. Φ. 56.

Syn. Αχλυς, ορφνη, σκοτος.—ζοφωσις, αμαυρωσις, επισκοτησις.—δυσις. ὀμιχλη.—δυσθυμια.

Epith. Αργαλεος, αινος, αινυμορος, αμηχανος, ευρυς, κρυερος, οκριοεις, σκοτοεις.

Phr. Δειελινον κλινοντος ὑπὸ ζοφον ηελιοιο. Apoll.

*Ζοω. vivo. Vid. Ζαω.
οἱ δ' εν θαλασσῃ, λαιλαπι κλονευμενοι,
καὶ κυμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
θνησκουσιν, εὖτ' αν μὴ δυνησωνται ζοειν[2]. Simon. *fr.* 231. 15.

Ζῠγᾰ, ων. τα. juga, transtra, sedes remigum.
καὶ τὰ μὲν εὖ κατεθηχ' ἱερὸν μενος Αλκινοοιο,
αυτὸς ιὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μή τιν' εταιρων
βλαπτοι ελαυνοντων, ὁποτε σπερχοιατ' ερετμοῖς. ν. 20.
τοὺς μὲν εγὼν επὶ νῆας αγον κλαιοντας αναγκῃ,*
νηυσὶ δ' ενὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ερυσσας. ι. 99.
*ηδη γὰρ μιν ἅπασαν επὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν. Bian. *An*. ii. 156.*

---

1. In citatione proxime anteced. *Potteri* textus exhibet κυφοφρονους, et hic, παροικησουσι.

2. Optime dedit ζόειν pro vulg. ζώειν doctiss. Gaisfordus, "secutus Porsonum ad Eur. Hec. 1098." Vid. Ζωη.

Ζῠ́γαστρον. arca, capsa.
κάθηκα συμπτυξασ᾽ αλαμπὲς ἡλιου
κοιλῳ ζυγαστρῳ δῶρον, ὥσπερ ειδετε. Trach. 704. (714. B.)
SYN. *Σορος, κιβωτος, ζυγαστρος, ζυγαστριον.—σταθμη.*

Ζῠγηφορος, Ζῠγοφορος. jugum ferens.
εντυνεθ᾽ ἱππους ἁρμασι ζυγηφορους. Hipp. 1183.

Ζῠ́γιος. jugalis. 2. epith. Junonis, connubii præsidis.
ουτ᾽ αυτὸς, ουθ᾽ ὁ ζυγιος,—(sc. ἱππος.) Nub. 122.
Ἡρη τε Ζῠγιη, Διὸς ευνέτις, ῆ μὲν εμοῖσι. Ap. 4. 96.
SYN. *Ὑποζυγιος, ζευκτος, ζυγιμος. ζυγωτος. συζυξ, συζυγος, γαμικος.*

Ζῠγοδεσμον, (*ὁ τοῦ ζυγου αναφορευς.*) *est ἱμας vel σχοινιον*, quo equi ad temonem sunt juncti.
εκ δ᾽ εφερον ζυγοδεσμον ἁμα ζυγῷ εννεαπηχυ. Ω. 270.
SYN. *Ζευγλοδεσμον, σηκωτηρ.*

*Ζῠγον. idem quod *ζυγος*, *sed rarius in neutro*. 2. calceamenti corrigia. Vid. ad v. *Ευρυτερως*.
ην δ᾽ εις το πρῶτον πολιος ὁρμηθεὶς ζυγὸν
ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν αδυνατων ὕπο
μισησομεσθα.— Ion. 595. Vid. *fr.* Didym.*

Ζυγοποιός. jugorum, vel curruum, fabricator.
τίς δ᾽ εσθ᾽ ἡμῖν τῶν σῶν αροτων
η ζυγοποιῶν ετι χρεια ; Athen. 1. 2.

Ζῠγὸς, *οῦ. ὁ. jugum. 2. statera, trutina. *in pl.* Ζυγα. τα. juga. 3. currus. 4. transtra. Vid. ad v. Ζυγα.
τὸν δ᾽ εὗρον φρενα τερπομενον φορμιγγι λιγειῃ,
καλῇ, δαιδαλεῃ, επὶ δ᾽ αργυρεος ζυγὸς[1] ἦεν.* I. 186.
**τοῦ δ᾽ εξ αργυρεος ῥυμὸς πελεν· αυτὰρ επ᾽ ακρῳ*
δῆσε χρυσειον καλὸν ζυγὸν, εν δὲ λεπαδνα
καλ᾽ εβαλε, χρυσει᾽· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ηγαγεν Ἡρη*
**ἱππους ωκυποδας, μεμαυῖ᾽ εριδος καὶ αϋτῆς.* E. 729.
3. *αἱ δ᾽ εκλιποῦσαι ποικιλ᾽ ὡς πῶλοι ζυγά.* Bacch. 1054.*
SYN. *Ζευγλη, ζεῦγος.—πλαστιγξ.—σταθμος. ὁ πῆχυς τῆς κιθαρας.—καθεδρα.—σελμα.*
EPITH. *Αστεμφης, βαρυηχης, δυσβαστακτος, δυσμαχος, δυσλοφος. δουλιος, ἱππειος, εὔξοος, νεονυμφος, πολυκλῄστος, επαυχενιος, τετραορος, ταλαεργος, αργυρεος, χρυσειος.*
PHR. *Καδδ᾽ απὸ πασσαλοφι ζυγὸν ἥρεον ἡμιονειον, πυξινον, ομφαλοεν, εὖ οιηκεσσιν αρηρός.* Ω. 268.

Ζῠ́γοω. jugo submitto; jungo.
ἥρως ζυγωσας ευσθενεστατῳ θρασει-Ταυρους— Suid.
SYN. *Συζευγνυμι, συναρμοζω.—κλειω. κατεχω. δαμαω.*
*PHR. *Βοεοις δησαις αναγκας*
εντεσιν αυχένας,— Pyth. 4.*

Ζῠγωθριζω. perpendo.
κινησον αὖθις ες αυτο, και ζυγωθρισον. Nub. 745. B.
SYN. *Ανακρινω, σταθμαομαι, ζυγοστατεω, ισοω, συναρμοττω, συμπηγνυμι.*

Ζῠγωτος. junctus. Vid. Ζυγιος.
Λιβυες ζυγωτῶν ἁρματων επισταται. Soph. El. 704.

Ζῦμη, Ζῦμωμα. fermentum.
ουκ εν πυκναιῃ ζυμῃ ὁρμῶν κακοεργων. Possel.
μὴ μὲν δὴ ζυμωμα κακὸν χθονὸς ανέρα κηδοι. Nic. Al. 521.
SYN. *Φυραμα.*

Ζωαγρια. τα. præmia, quæ penduntur pro vitæ redemtione.
παντα Θετι καλλιπλοκαμῳ ζωαγρια τινειν. Σ. 407.
EXP. *Τὰ τῆς ζωῆς χαριστηρια.*

Ζωαρκης. qui ad vitam sustentandam sufficit.
—και δῶμεν εχειν ζωαρκεα πνοιήν. Sibyl. 1. 8.
SYN. *Ζωοδωρος, βιυθρεμμων, ζωογονος. ζωοποιος, ζωτικος, φυσιζοος, φυσιζωος.*

**Ζωγρᾰ́φεω*. ad vivum exprimo. *it.* pingo, *simpliciter*.
αιὲν επὶ ψυχρῇ ζωγραφεων σποδιῇ. Ep. *ἀδ.* 670.*

Ζωγρᾰ́φια. pictura. *ζωγραφιας τυποειδεῖς.* Sibyl. 1. 3.

1. *ἀργύρεον ζυγὸν*, e Codd. *Heyn.* qui præterea dicit *τὸ ζυγὸν* sibi videri antiquam fuisse formam; "nec minus tamen *ὁ ζυγός*." Hoc idcirco commemoro, quia dubitat *H. Steph.* unquamne sit in neutro genere *τὸ ζυγὸν* adhibitum. Thes. tom. i. c. 1392. E. Apud *Io. Scapulam* de neutro genere singularis numeri *οὐδὲ γρῦ*.
Quod ad significationem, *ζυγὸς* sive *ζυγὸν* in l. c. denotat jugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi.

SYN. *Γραφη.*

Ζωγρᾰ́φος, Ζωογρᾰ́φος. pictor. Vid. *Γραφευς*.
αγε, ζωγραφων αριστε,—
ῥοδεης[2] *κοιρανε τεχνης.* Anac. 28. 1.
ποῖοι ζωογραφοι τάκριβεα γραμματ᾽ εγραψαν; Theoc. 15. 81.
EPITH. *Κλυτοτεχνος.*

Ζωγρεω. vivifico.
αὖτις δ᾽ αμπνυθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορεαο
ζωγρει επιπνειουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. E. 698.
ζωγρεῖτ᾽, αυτὰρ εγὼν εμὲ λυσομαι· εστι γὰρ ενδον
χαλκός τε, χρυσός τε,— K. 378.
ζωγρῆσαι παλινορσον ακινητων δεμας ανδρων. Apollin.
SYN. *Ζωοω, ζωοποιῶ, ευθαλῆ ποιῶ. ζωπυρεω. ζωογονεω. ανιστημι, ανεγειρω, ανορθοω. ζωον φυλασσω, αγρευω, εγειρω.*
PHR. *Εμπνοον εψυχωσε δεμας παλιναυξεῖ νεκρῷ.* Nonn.
εκ δε ταφων φθιμενους βιοτῆς μετὰ φεγγος αγινεῖν. Apol.

Ζωδιάκη. Man. 4. 167. EPITH. *Αστροκυκλοεσσα.*

Ζωδῐ́ακος. Zodiacus.
Ζωδιακην περι νυσσαν ατερμονα κυκλον ὁδευω,
τικτων μετρα Κρονοιο, καὶ οικοθεν οἶκον αμειβων,
καὶ τελεσας ἑνα κυκλον, ὁλον λυκαβαντα κομιζω. Nonn.
SYN. *Ζωοφορος, ζωΐδιος.*
PHR. *Κυκλος αστεροφεγγης, γλαφυρος.* ib.

Ζωΐδιον, Ζωδιον. 1. animalculum. 2. signum cœleste in Zodiaco.
1. *η δι᾽ ελεφαντος, η σμαραγδου ζωδια.* Philem.
2. *ην μὲν ζωΐδιοισι διμορφωτοισι πελονται,*
Ιχθυσιν, η Διδυμοῖσι— Man. 4. 452.
—— τάς τε τῶν αστρων δυσεις,
καὶ τὰς επιτολας, καὶ τὸν ἡλιον, ποτε
επὶ τὴν μακραν τε καὶ βραχεῖαν ἡμεραν
επανεισι, κἂν ποιοισιν εστι ζωδιοις. Sosipat. ap. Ath. p. [378. c.*
SYN. *Ζωδαριον, ζωΰφιον.*

Ζωη. vita. 2. sumtus ad vitam sustentandam.
ανθρωπε, ζωῆς περιφειδεο, μηδὲ παρ ὡρην
ναυτιλος ισθ᾽, ὡς εστ᾽ ου πολὺς ανδρὶ βιος. Theoc. Ep. 9.
ῆ γάρ οἱ ζωη γ᾽ ῆν ασπετος· ουτινι τοσση-Ανδρῶν— ξ. 96.
γιγνωσκω· τὸ γὰρ ἁμισυ τᾶς ζοΐας εχω. (*Vers. Æolic.*) Theoc.
SYN. *Βιος.—ευπορια, κτῆσις. ουσια.* [29. 5.
EPITH. *Αμβροσια, αμεριμνος, αλγινοεσσα, γονιμος, ελαφρη, εμφυτος, λυγρα, λυπρα, λυσσωδης, πενθαλεα, παντροφος, καθαρα, ουρανια, παλινορσος, μενοεικης, επιμοχθος, νοερα, επωδυνος, μακροχρονιος, ολβιοθυμος, πολυηρατος, γαιοτρεφης. θρεπτειρα, πραεῖα, αεὶ—μενοῦσα.*

Ζωθαλμιος. vividus, almus.
*αλλοτε δ᾽ αλλον εποπτευει χαρις ζωθαλμιος, *αδυμελεῖ*
*θ᾽ ἁμα μεν φορμιγγι, παμφωνοισί τ᾽ εν εντεσιν αυλῶν.** Ol. 7. 19.
SYN. *Ζωσιμος, βρωσιμος.*

Ζῶμα. lorica; vestimentum quo cingimur.
ζῶμά τε, καὶ μιτρη, τὴν χαλκῆες καμον ανδρες. Δ. 187.
αλλ᾽ ἑπομην σακος οἶον εχων καὶ ζῶμα φαεινον. ξ. 482.
SYN. *Ταινια. ζωνη. ζωστρον, περιζωμα, ενδυμα. ὁ ζωστος χιτων.—θωραξ.*

Ζωμευμᾰ. condimentum.
τουτονὶ τὸν ανδρ᾽ εγὼ δεικνυμι, καί φημ᾽ εξαγειν
ταῖσι Πελοποννησιων τριηρεσι ζωμευματα. Equit. 278.
EXP. *Τὰ τῶν νεῶν χρειωδη. ὑποζωματα.—αρτυματα.*

Ζωμηρῠσις. *idem quod* Ετνηρυσις, vel *ζωμαρύστρις*.
ζωμηρυσίν τε τὴν λιπους αφρηλόγον. Philipp. *An.* ii. 215.
EXP. *Μαγειρικον εργαλεῖον.*
*PHR. *Ζωμηρυσιν φεροις, οβελισκους δωδεκα,*
κρεαγραν, θυῖαν, τυροκνῆστιν, δοιδυκα[3],
στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τετταρας. Anaxipp.*

Ζωμῐ́διον. jusculum. [389.
χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμιδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κεκραγεν. Nub.
SYN. *Ζωμιον, ψωμιον.*

2. "Non dubium est, quin recte correxerit Stephanus *Ῥοδίης* pro "*ῥοδέης*. Fuere enim Rhodii pictura insignes." *Fischer. in l.*
3. Ita pro *παιδικὴν* emendat *Jacobs*, in loc. e *Philippo* cit. Analect. T. ix. p. 156.

Ζωμοποιῶ. jus condio.
ζωμοποιῶ θερμον ιχθυν-Επαναπλαττων— Athen. l. 3.
Ζωμος. jus; jus esculentum.
—εν πηρᾳ φεροις-Αρτους ἂν, αλλ' ου ζωμον.— Menand.
Ζωναῖος. zona cinctus.
οἱ ζωναῖοι, οἵ τ' αζωνοι. Synes. 3.
Ζῶναι. zonæ.
πεντε δε οἱ ζῶναι περιηγεες εσπειρηνται·
αἱ δυο μεν γλαυκοῖο κελαινοτεραι κυανοιο,
ἡ δε μια ζαφαρη τε και εκπυρος,—κ. λ. Jun. l. 3. c. 5.
τὰς δυο χαλκειας, δυο δ' ενδοθι κασσιτεροιο,
τὴν δὲ μιαν χρυσῆν.— Hom. v. 271.
Ζωνη. zona, cingulum, pera.
Αρεϊ δὲ ζωνην, στερνον δὲ Ποσειδαωνι. B. 479.
ὅσσα τ' ἀπὸ ζωνης εις εσχατον Ωριωνα. Arat.
Syn. Ζωστηρ, ζῶμα, διαζωμα, περιζωμα, ζῶσμα, τελαμων.—δυναμις, αξιωμα.
Epith. Δερματινη, παρθενια, φοινικοκροκος.
Phr. Ζωσατο δε ζωνην ἑκατον θυσανοις αραρυῖαν.
—περὶ δὲ ζωνην βαλετ' ιξυι
καλὴν, χρυσειην,—Hom. [πεπλων συλλαβη. Æsch.]
Ζωνιον. cingulum.
μολις γὰρ εὗρον εν σκοτῳ τὸ ζωνιον. Lysist. 72.
Ζωννυμι, Ζωννυω. cingo.
Ατρεΐδης δ' εβοησεν, ιδε ζωννυσθαι ανωγεν-Αργειους·—Λ. 15.
Syn. Περιζωννυω, αναζωννυμι, διαζωννυω, καταζωννυμι, περιζωννυμι, ενδυομαι. καθοπλιζω, κυκλοω, θριγκοω, στεφανοω.
*Ζωογλῦφος. vivos delineans; *sc.* pictor, *vel etiam* sculptor.
Πραξιτελης ὁ παλαι ζωογλύφος ἁβρὸν Ερωτα. Meleag. 12.*
Ζωογονος. vitalis.
ζωογονοι πνοιαὶ, κοσμου σωτῆρες αγανοί. Orph. H. 37.
Syn. Ζωοποιος, ζωοδωρος, ζωαρκης. ζωφυτος.
*Ζωοθετεω. in vitam profero.
εις ὑμᾶς κροκοδειλον αποφθιμενον διαλυει,
σκορπίοι, ἡ παντα ζωοθετοῦσα Φυσις. Archel. *An.* iii. 330.*
Ζῶον. animal.
γαῖα δ' ετι ζωοισιν αγαλλεται αφραδεεσσι. Naz.
Epith. Αλογιστον, αλογον, λογικον, ποικιλομορφον, εμψυχον, ἑτεροφθογγον.
Ζωοπλαστεω. homines effingo.
ὃς ζωοπλαστῶν ανδρας εξ ακρου ποδός. Lyc. 844.
Syn. Εξεικαζω, εκτυποω.
Ζωὸς, Ζοος, Ζώς. vivus.
ζωὸς εὼν· τοτε δ' ηδη εχεν κατὰ γαῖα μελαινα. B. 699.
αιθ' επ' εμεῦ ζωοῖς εναριθμιος ωφελες ἦμεν. Theoc. 7. 86.
ουδ' εγνω ποτερον τεθνακαμες, ἢ ζοοὶ ειμές. ib. 2. 5.
ἤ κεν ζὼς αμενηνος εα χαλκοῖο τυπῆσι. E. 887.
Syn. Ζῶν, εμπνοος, εμβιος, εμψυχος.
Ζωοτεμνω. macto; vivum disseco.
*καὶ τοτε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον
σφαζον, ανακλινας κεφαλὴν εις αιθέρα δῖαν,
ζωοταμῶν· περὶ δ' αἷμα πυρῇ χεον ενθα καὶ ενθα.* Orph. 311.
Ζωοτόκος. vivipara.
—ἡ γὰρ ἅπασαι (*sc.* βοες)
ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιωσια, θηλυτόκοι τε. Theoc. 25. 125.
Ζωοτύπη. Maneth. Vid. Αποπλαστωρ.
Ζωηφόρος. vitam adferens; salutaris.
—πρὸς ταφον ζωηφορον. Naz.
Ζωοφορος, ου. ὁ ἡ. *et Ζωφορος. animalia, *e. g.* culices, ferens. 2. Zodiacus. 3. pars trabeationis in columnis. Gall. *la frise.*
1. ανέρα δ' ὑπνωοντα μιτωπολυωπι καλυπτω (*de* conopeo *dict.*)*
ζωοφορων ανεμων ουδεν ατεμβομενον. Paul. Sil. *An.* iii. 92.
*Ζωπονεω. *licenter pro* ζωοπ. *quamvis neutrum in Lexx.* ad vivum, *seu*, vivi instar, elaboro.
τεχνᾳ δ' εζωπονησεν οψιν εμπνοον. Philipp. *An.* ii. 225.*
Ζωπῦρεω. ignem sopitum accendo.
ὁρᾷς, ἃ νῦν συ ζωπυρεῖς νεικη νεα; Eur. El. 1121.
ει, νὴ τὼ θεὼ, με ζωπυρησεις. Lysist. 682.
Syn. Αναζωπυρεω, εκζωπυρεω, ζωπυροω, ζωπυριζω, εκκαιω, αναπτω, ανεγειρω, ζωγρεω, εξυπνιζω.
Ζωπῦριων. Nom. Pr.
θαρσει, Ζωπυριων, γλυκερὸν τεκος· ου λεγω απφῦν. Theoc.
Ζωροποτεω. meracius bibo, seu poto. [15. 13.
καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην μὲν απεστυγε χανδὸν αμυστιν
ζωροποτεῖν· *ολιγῳ δ' ἥδετο κισσυβιῳ.
τῷ μὲν εγὼ τοδ' ελεξα, περιστειχοντος αλεισου
το τριτον.— Call. *fr.* cix. *Bent.*
Ζωροποτης. meri bibulus; ebriosus.
οφθαλμοὶ, τεο μεχρις αφυσσετε νεκταρ Ερωτων,*
καλλεος ακρητου ζωροποται θρασέες; Paul. Sil. *An.* iii. 82.
Ζωρὸς, Ζωροτερος. merus, meracior.
ηέ τοι εις ατην ζωρὸν μεθυ θαρσαλεον κῆρ
οιδανει εν στηθεσσι, θεοὺς δ' ανεηκεν ατιζειν; Ap. 1. 477.
ζωροτερον δὲ κεραιρε, δεπας δ' εντυνον ἑκαστῳ. I. 203.
Syn. Ακρατος, ευζωρος.—ζωτικωτερος. ενεργης. ταχυς.
Ζωστηρ. cingulum, balteus.
νειαιρῃ δ' εν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ελασσε. E. 539.
Syn. Ζωνη, τελαμων. λωραξ.
Epith. Αρηρως, αναιδης, βοηθοος, πλακερος, παρθενιος. δαιδαλεος, παναιολος, φοινικι φαεινος.
Ζωστηριον, ου. το. mons Italiæ, ubi templum Apollinis Zosterii.
Ζωστηριου τε κλιτὺν, *ενθα παρθενου
στυγνὸν Σιβυλλης εστὶν οικητηριον,
γρωνῳ βερεθρῳ συγκατηρεφὲς στεγης.* Lyc. 1278.
Ζωστηροκλεπτης. (Θησευς.)
ζωστηροκλεπτης, νεῖκος ωρινεν διπλοῦν. Lyc. 1329.
Ζῶστρον. vestimentum quo cingimur. Vid. Ζῶμα.
ζῶστρά τε, καὶ πεπλους, καὶ ῥηγεα σιγαλοεντα. ζ. 38.
*Ζωΰφιον. animalculum, bestiola, insectum.
ουκ αλογως εν ζωΰφιοις δυναμίν τινα θειαν. Pallad. *An.* ii. 429.*
Ζωφῦτος. fertilis plantarum; vitalis.
αλφεσιβοιον ὕδωρ,-Ενθεν αεξομενον
ζωφυτον αἷμα βροτοῖσι θαλλει. Æsc. Supp. 864. (53. Pors.)
Syn. Ζωογονος. ζωτικος.
*Ζωω. *forma ab* Heroicis Poëtis, *item* Pindaro, *adhibita, pro* Ζαω.
—οφρ' αν εγωγε-Ζωω· επειτα δὲ παῖδες— γ. 353.
Μυρμιδονων τὸν αριστον, ετι ζωοντος εμεῖο. Σ. 10.
αι, αι, ταὶ μαλαχαι μὲν επὰν κατὰ κᾶπον ολωνται,
ἢ τὰ χλωρα σελινα, τό τ' ευθαλες οὖλον ανηθον,
ὕστερον αὖ ζωοντι, καὶ εις ετος αλλο φυοντι·
αμμες δ', οἱ μεγαλοι καὶ καρτεροι ἢ σοφοι ανδρες,
ὁπποτε πρᾶτα θανωμες, ανακοοι εν χθονὶ κοιλᾳ [3. 106.*
εὕδομες εὖ μαλα μακρον, ατερμονα, νηγρετον ὕπνον. Mosch.

Η.

ΗΒΑΙΟΣ. parvus. (Ἠβαιον. *adv.* paululum.)
*γηθεῖ ενὶ στηθεσσι, φονον καὶ φῦζαν Αχαιῶν
δερκομενῳ·* επεὶ οὔ οἱ ἔνι φρενες ουδ' ἠβαιαί. Ξ. 140.
Τρωσὶν αναβλησις κακοῦ εσσεται, ουδ' ἠβαιόν. B. 380.
Syn. Βαιος.—ελαχιστον, ολιγοχρονιον.
*Ἡβασκω. pubesco; juvenesco.
ὁπποσον ἡβασκει φλογὸς ανθεα, τοσσον εμεῖο
ἄψεα γηρασκει φροντίδι γυιοβορῳ. Paul. Sil. *An.* iii. 74.*
Ἡβαω. poet. Ἡβωω. adolesco. Vid. Ἡβη.
ὁππότ' αν ἥβησῃ τε καὶ ἧς ἱμειρεται αιης. α. 41.
ἡμερις ἡβωωσα, τεθηλει δὲ σταφυλῆσι. ε. 69.
Syn. Ἡβασκω, ἡβυλλιαω, εφηβαω. αταλλω. ευθηνεω. θαλλω. νεαζω. ευωχεομαι. τριχοω. ακμαζω.
*[Phr. Χρυσοστεφανου Ἡβας καρπὸν ανθησαντ' απυδρεψαι. Pind. ἥβαν γὰρ ουκ απειρον ὑπὸ χεια (*in latebris,* v. *otio obscuro*) καλῶν δαμασεν. Isthm. viii. ad fin.
—πηχυιον επὶ χρονον ανθεσιν ἥβης τερπομεθα. Mimn.
—μινυνθα δε γιγνεται ἥβης καρπὸς, ὅσον τ' επὶ γῆν κιδναται ηελιος. ib. —ολιγοχρονιον γιγνεται, ὥσπερ οναρ, Ἥβη τιμηεσσα. ib. ἥβην ἵξεσθαι. Hom.]
επεὶ δὲ σαρκὸς περιβολαί εκτησαμην
ἡβῶντα,— Herc. F. 1269. —τερπνὰς δ' επεὶ
χρυσοστεφανοιο λαβεν-Καρπὸν ἥβας— Ol. 6. [375.*
οὔνεχ' ὁ μὲν τερεν ανθος εχει φιλοκυδεος ἥβης. H. in Merc.

Ἡβη. pubes, juventus.
ὀν ποτμον γοοωσα, λιπουσ' ἀδροτῆτα καὶ ἡβην. Π. 857.
Syn. Εφηβεια, εφηβοτης, προσηβια, νεοτης, ἡλικια, ακμή.
Epith. Αγλαος, αγλαογυιος, ἁρπαλεα, αχαλινος, ὑπεροπλος, γυιαρκης, αρτιτελεστος, αλεξικακος, ευανθεμος, ευθαρσης, ερατη, θαλερη, μινυωριος, νεαρη, ἡλιξ, πολυηρατος, πολυγηθης, πρωταγριος, σωφρων, πειθηνιος, αφρων, ῥωμαλεα, χλιδανη. ερατεινη.
Phr. Πρῶτον ὑπηνητῃ, τοὔπερ χαριεστατη ἡβη.
και δ' εχει ἡβης ανθος, ὁ, τε κρατος εστι μεγιστον.
—επεί ῥ' ἡβης ερικυδεος ἱκετο μετρον. Hom.
—ἡβης αγλαον ανθος εχων. Theog.
—τερεν ανθος εχων ερικυδεος ἡβης. Hes.
—μετρα τελεια φερων παλιναυξεος ἡβης.
συμφυτος ηνορεῃ κεχαρισμενος ανθεμος ἡβης. Nonn.
—χαριν νεοθηλεος ἡβης. Apollin.
τερπνᾶς δ' επεὶ χρυσοστεφανοιο
λαβεν καρπὸν ἡβας.
σὸν δ' ανθος ἡβας αρτι κυμαινει. Pyth. 4. 281.
[ἡβης δ' ανθος αδρεπτον εστω, μηδ' Αφροδιτας
ευνᾶτωρ βροτολοιγος Αρης κερσειεν αωτον. Æsch.]
*ὡρα ποτνια, καρυξ
Αφροδιτας αμβροσιᾶν φιλοτατων,
ἁτε παρθενιοισι καὶ παιδων εφιζοι-
σα βλεφαροις, τὸν μὲν ἁμεροις αναγκαις
χερσὶ βασταζεις, ἑτερον δ' ἑτεραις. Nem. 8.*
Ἡβη. Hebe, pubertatis dea.
—μετὰ δέ σφισι ποτνια Ἡβη-Νεκταρ εῳνοχοει·— Δ. 2.
Epith. Καλλισφυρος, λευκοσφυρος, καλλιεθειρα, τιμηεσσα, χρυσοπεδιλος, χρυσοστεφανος, αμβροτος, οινοχυτος.
Phr. Παῖδα Διὸς μεγαλοιο, καὶ Ἡρης χρυσοπεδιλον. Hom.
Ἡβητηρ, Ἡβητης, Ἡβητωρ. puber.
ου καλὸν ἡβητῆρες. *απεχθαιρω γὰρ εκεινην. Eratosthenes
—ἠῦτε κοῦροι [Scholasticus, An. iii. 123.*
ἡβηται θαλιησι, παραιβολα κερτομεουσιν. Hom. Merc. 56.
κιχλας δ' ἑξειης ἡβητορας ὑψιπετηεις. Athen. 1. 4.
Syn. Εφηβος, αιζηος, ἡλιξ.
Ἡβυλλιαω. præ juventute petulans sum. Vid. Ἡβαω.
ἡβυλλιῶσαι, κάρτι παρατετιλμεναι. Ran. 519.
Ηγᾶθεος. valde divinus. Vid. Ζαθεος.
εν Πυλῳ ηγαθεῃ, μετὰ δὲ τριτατοισιν ανασσεν. Α. 252.
Ηγᾶνον. sartago. (pro Τηγανον.)
χεῖρά τ' εν ηγανῳ βαλεῖν. Anac. 130. *fr. 77. Fisch.*
Ἡγελοχος. *notus histrio. confer Schol. ad Eur. Orest. 279.*
εξεστι δ', ὡσπερ Ἡγελοχος, ἡμῖν λεγειν·
εκ κυματων γαρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. Ran. 305.
Ἡγεμονευμᾶ. id quod ducitur. in l. c. dux.
ἁγεμονευμα νεκροῖσι πολυστονον. Phœn. 1506. P.
Ἡγεμονεὺς, Ἡγεμων. dux, præses.
πατριδος ἡμετερης θεοφραδμονες ἡγεμονῆες. Procl.
οἱτινες ἡγεμονες Δαναῶν, καὶ κοιρανοι ἦσαν. Β. 487.
Syn. Ηγετης, ἡγητης, ἡγητηρ, ἡγητωρ, καθηγεμων, ὑφηγητης, αγος, αγωγος, αρχος, βασιλεύς. *ταγος, λαγετης. στραταρχος.*
Epith. Θεοπεμπτος, ληστοκτονος, ὑψινοος. [αγακλυτος.]
Ἡγεμονευω, Ἡγεομαι. dux sum.
Λοκρῶν δ' ἡγεμονευεν Οἰλῆος ταχὺς Αιας. Β. 527.
συμπαντων δ' ἡγεῖτο βοὴν αγαθὸς Διομηδης. ib. 567.
Syn. Αφηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, εφηγοῦμαι, καθηγοῦμαι, προηγοῦμαι, ὑφηγοῦμαι, αρχω. ὁδηγεω, ἡγηλαζω.
Ηγεμονη. dux. Vid. Ἡγητειρα.
—σε γὰρ ποιησατο Νηλευς-Ἡγεμονην,— Call. 3. 227.
*Ἡγεμονιᾶ, ας. ἡ. regimen.
τὰ δευτερ' αιεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λεγειν,
τὴν δ' ἡγεμονιαν τῶν ὁλων τὸν ανδρ' εχειν.
οἶκος δ' εν ᾧ τὰ παντα πρωτευει γυνη, [Bent.*
ουκ εστιν ὁστις πωποτ' ουκ απωλετο. Menand. fr. inc. 159.
Ἡγεμονιος. epith. Mercurii.
a. αλλ' Ἡγεμονιον. *b. αλλ' ὁ θεὸς ηδη βλεπει,
ὡσθ' ἡγεμονος ουδὲν δεησομεσθ' ετι.* Plut. 1159.
Ἡγεομαι. dux sum; duco, existimo.
τίς ουκ ἂν ἡμᾶς ανδρας ἡγησαιθ' ὁρῶν; Eccles. 101.
Syn. Νομιζω, λογιζομαι. δοκιμαζω, ὑπολαμβανω, *τιθημι, τιθεμαι. q. v.* προκρινομαι.
Ηγερεομαι, Ηγερεθομαι. congregor. poët. pro Αγειρομαι.
εν φυλακεσσ'· ἱνα γάρ σφιν επεφραδον ηγερεεσθαι. Κ. 127.
ἑστηκ'· αμφὶ δέ μιν Κρητῶν αγοι ηγερεθονται. Γ. 231.
*Ἡγετης. ductor.
ωμαδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανες, ηγετὰ κωμων. Orp. H. 51. 7.*
Ἡγηλαζω[1]. duco, præeo.
νῦν μὲν δὴ μαλα παγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλαζει. ρ. 217.
Syn. Ἡγεομαι, αγω, φερω, ἐλαυνω, διαγω. ὑπομενω. ὁδηγεω. αρχω, θεραπευω, επιμελοῦμαι.
Ἡγητειρᾶ. dux, ductrix.
εργων ἡγητειρα, βιου προπολε θνητοῖσιν. Orph. H. 77. 6.
Syn. Ηγετις. κραντειρα, ανασσα.
Ἡγητὴρ, Ἡγητης, Ἡγητωρ. ductor.
χῶρον μὲν αυτὸς αυτίκ' ἐξηγησομαι,
αθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν. Œd. C. 1590. (20. B.)
δεινὸν δ' αὔσας, ὡς ὑφ' ἡγητοῦ[2] τινός. Œd. T. 1283. (60. B.)
—οὖτα—Γυρτιαδην, Μυσῶν ἡγητορα καρτεροθυμων. Ξ. 512.
Syn. Ὁδηγος, αγωγος, ἡγεμων. Ep. Φιλος, ιφθιμος.
Ἡδεως. adv. libenter.
αλλ' ἡδεως εμοιγε καλγεινῶς, ἁμα. Antig. 436. B.
Syn. Τερπνῶς, ευτερπνῶς, αλυπως, προσηνῶς, ἱλαρῶς, ευφρονως, ευθυμως, ασπασιως, φιλοφρονως.
Ηδη. adv. jam, mox, protinus.
—πολλά τοι σμικροὶ λογοι
εσφηλαν ηδη, καὶ κατωρθωσαν βροτούς. Soph. El. 418.
αυτὰρ εγὼν επὶ νῆα θοην κατελευσομαι ηδη. α. 303.
Syn. Παλαι, νῦν.
Ἡδομαι. delector, lætor.
ὡς ἡδομαι καὶ τερπομαι, καὶ βουλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, ειπερ λεγεις οντως συ ταῦτ' αληθῆ. Plut. 288.
Syn. Εφηδομαι, ενηδομαι, ὑπερηδομαι, ευφραινομαι, τερπομαι, ενασμενιζω, αρεσκομαι, χαιρω.
Ἡδονή. voluptas, jucunditas.
ἡ γὰρ παρακαιρος ἡδονὴ τικτει βλαβην. Menan.
εξ ἡδονῆς γὰρ φυεται τὸ δυστυχεῖν. Sent.
Syn. Φιληδια, φιληδονια, γανος, τερψις, τρυφη. ἦδος, ἡδυπαθεια, ευπαθεια, μαλακια. επιθυμια.
Epith. Ασυμβολος, πολυδακρυς, αισχρα.
Phr. —Κακῶν δελεαρ. Nonn. ἁβροδιαιτος βιος. Phil.
*[θυμηδεῖς βιοτοιο μεληδονες. Ap. Rhod. γλυκεῖα χαρις. Eur.]
πρὸς ευφροσυναν τρεψαι γλυκεῖαν ἦτορ. Pind.
ανὴρ γὰρ ὁστις, εὖ βιον κεκτημένος,
τὰ μὲν κατ' οικους, αμελιᾳ παρεὶς, εᾷ,
μολπαισι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' αεὶ θηρευεται,
αργὸς μὲν οικοις καὶ πολει γενησεται,
φιλοισι δ' ουδείς· ἡ φυσις γαρ οιχεται,
ὁταν γλυκειας ἡδονῆς ἡσσων τις ᾖ. Eurip. Antiop. fr. 29.*
Ἡδος, εος. το. suavitas.
—ουδέ τι δαιτὸς
εσθλῆς εσσεται ἦδος, επεὶ τὰ χερειονα νικᾷ. Α. 576.
αλλὰ τί μυθων ἦδος; *επεὶ καὶ νοσφιν ἑταιρων
εἶμι τεῶν, οἵ τόν γε δολον συνετεκτηναντο.* Ap. 1. 1294.
Syn. Ἡδονη, ωφελεια. αδος.
Ἡδῠβοης. dulcisonus.
ανὰ δὲ βακχειᾳ συντονῳ
κερασαν ἁδυβοᾳ Φρυγιων
αυλῶν πνευματι— Bacch. 127.
Syn. Ἡδυθροος, ἡδυμελης. ευηχης.
Ἡδῠβορος. epith. piscis. Naz.
*Ἡδῠγᾰμος, ου. ὁ ἡ. in nuptiis suavis.
αφθονός εστιν Ερως κερδεος ἡδυγαμου. Macedon. An. iii. 112.*
Ἡδῠγελως. dulce ridens. Παν.
αιγιποδην, δικερωτα, πολυκροτον, ἡδυγελωτα. Hom. in Pan. 37.

1. Si aspero spiritu scribatur, denotat προηγοῦμαι, ὁδηγοῦμαι. Si tenui, secundum Eustath. ἄγω. Ἠγηλάζω, apud antiquos, præter ἄγω, fuit διώκω, φυγαδεύω, πορθέω. H. Steph. in v.
2. "ὑφηγητοῦ, una voce, codd. omnes." Brunck. qu. vid. Exemplum τοῦ, ἡγητης, mihi non occurrit.

Syn. Πρηΰγελως, φιλομμειδης.
Ἡδυγλωσσος, ου. ὁ ἡ. suavem linguam habens.
—ἑξηκοντάκι γὰρ
αμφοτερωθέν γ᾽ ἀδυγλωσ-
σος βοᾶ καρυκος εσλοῦ. Ol. 13. 141.
Ἡδΰγοων. Vid. Δακρυω.
Ἡδυεπης, Ἡδΰλογος. suaviloquus.
ἡδυεπεῖς, κοῦραι Κρονιδεω Διὸς, ἵστορες ᾠδῆς. Hom. xxxi. 2.
κοπις, ἡδυλογος, δημοχαριστης. Hec. 134.
Syn. Ἡδυφωνος, μελιγηρυς, μελιγλωσσος, ευγλωττος, λιγυρος, πολυμυθος, θελγεσιμυθος, γλυκυφωνος, ἱμεροφωνος, επητης, αυδηεις.—τρανος, δυνατος, δεινὸς, ειπεῖν, λεγειν.
Ἡδΰθροος, Ἡδυμελης. dulcisonus.
Πᾶνα μοῦσαν ἡδυθροον-Πνεοντ᾽, αγρῶν ταμιαν. Eur. El. 703.
—τὴν δ᾽ ἡδυμελῆ ξυμφωνον αηδονα Μουσης
καταλειφ᾽ ἡμῖν, δεῦρ᾽ εκβιβασας, ἵνα παισωμεν μετ᾽ εκεινης.
Syn. Ἡδυβοης, ἡδυπνοος, ἡδυθροος. [Av. 659.
Ἡδΰληπτος. ὁ ἡ. εις ἡδυληπτον ἕλξιν. P. Sil. *An.* iii. 96.
*Ἡδΰλογος, ου. ὁ ἡ. dulce loquens.
Νεστωρ δὲ γλωσσης ηδυλογου σοφιη. Nicarch. *An.* ii. 358.
Ἡδΰλὔρης, ου. ὁ. suaviter lyra canens. [*An.* iii. 115.*
τοῦτο καὶ ἡδυλυρης ποτὲ Πινδαρος αἶσχος ελεγχων. Macedon.
Ἡδΰμελιφθογγος. dulcisonus, suaviloquus. Vid. Σιμωνιδης.
*Ἡδυμῐγής. *epith.* salis. mixtus, *e. g.* cum thymo.
ἁδυμιγὴς ειη χονδρος εποψιδιος. Leon. Tar. *An.* ii. 234.
Syn. Ἡδυσμένος.*
Ἡδΰμος. suavis, jucundus.
φη ῥα νεολλουτος, προκαλευμενος ἥδυμον ὕπνον. Hom. Merc.
Syn. Νηδυμος, ἡδυς. [241.
*Ἡδΰνω. suave, vel lætum, reddo.
φαιδρον ἑταῖρον Ερωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεατρων,
τονδε Μενανδρον, αεὶ κρᾶτα πυκαζομενον,
οὕνεκ᾽ αρ᾽ ανθρωπους ἱλαρὸν βιον εξεδιδαξεν,
ἥδυνας σκηνην δραμασι πᾶσι γαμων. Ep. ἀδ. 562.
Ἡδυοσμον, ου. το. mentha.
ωκιμον, ἡδυοσμον[1], πηγανον, ασπαραγος. Ammian. *An.* ii. 388.*
Ἡδΰπᾰθημα. *Dor.* Ἁδυπ. voluptatis indulgentia.
σαρκος δ᾽ ἁδυπαθυμα, φιλον τελος ανδρασιν αλλοις. Athenæ.
Ἡδΰπᾰθης. voluptuarius. [*Anal.* ii. 257.
εν τοῖς δ᾽ εχουσιν ἡδυπαθης[2] πεφυχ᾽ ὅδε. Eur. Dan. 95.
Syn. Φιληδονος, τρυφερος, ακολαστος.
*Ἡδΰπνευστος, ου. ὁ ἡ. suaviter spirans.
Ισιὰς ἡδυπνευστε, (*ita sc. legend. e lib. Vatic. pro vulg.* ἡδυπνοιε,) καί ει δεκάκις μυρον εὔδεις. Marc. Arg. *An.* ii. 269.
Ἡδΰπνοος, *contr.* ἡδυπνους, ου. ὁ ἡ. idem. Vid. Ζεφυρος.
μῆλόν θ᾽ ἡδυπνουν λεπτῇ πεποκωμένον αχνῃ. Philipp. *ib.* 217.*
ἁδυπνοων κλυουσαν
αρτιως ονειρατων. Soph. El. 483.
Ἡδΰπολις. gratus jucundusque civitati.
βασανῳ θ᾽ ἡδυπολις. Œd. T. 518. (510. B.)
Ἡδΰποτης. Vid. Βακχος. Κωμαστωρ.
*Ἡδΰποτίς, ἡ. *item*, Ἡδΰποτιον. το. genus poculi apud Rhodios fabricati.
ψυκτῆρα, κυαθον, κυμβιᾶ, ῥυτα τεσσαρα,
ἡδυποτιδας τρεῖς, ηθμον αργυροῦν—Epigen. ap. Ath. p. 469. c.*
Ἡδυποτος. cujus potus suavis est.
εν δὲ πιθοι οινοιο παλαιοῦ ἡδυποτοιο. β. 340. [l. 4.
Ἡδΰπροσωπος. Vid. Ὡραι. χονδρος δ᾽ ἡδυπροσωπος,— Ath.
Ἡδυς, Ἡδίων, Ἡδιστος. suavis, suavior, suavissimus.
καὶ τοτε με κνισσης αμφ᾽ ηλυθεν ἡδὺς αΰτμή. μ. 369.
καὶ μηποτ᾽ αυτῆς μᾶζαν ἥδιω φαγοις. Pac. 3.
καὶ τῷ νηδυμος ὕπνος επὶ βλεφαροισιν επιπτε,
νηγρετος, ἥδιστος, θανατῳ αγχιστα εοικώς. ν. 80.
Syn. Αγανος, γλυκυς, μειλιχος, ευηθης, επιχαρις, ευφραντος.
Ἡδυσμᾶ. suavitas, condimentum.

1. Hæc vocula in tres syllabas contrahenda, potius quam vocalis maneat brevis ante σμ.

2. Locus corruptissimus. Vid. varias VV. DD. conjecturas ap. *Musgr.* et *Beck.* Dan. fr. v. 5.

επειτα ταῖς αφυαις εδιδουν ἡδυσματα
απορουσιν αυτοῖς προῖκα, κάχαριζομην. Equit. 678. B.
Syn. Ἡδυσμος, ἡδυτης, γλυκυτης, γλυκασμα, γλυκασμος, γλυκανσις. ευοσμια. βρῶμα. αρτυμα.
Ἡδυφάης. Vid. Ηλεκτρος.
Ἡδυφῐλεω. suaviter osculor. [ii. 266.
καὶ μελι μὲν σταζεις ὑπὸ χειλεσιν ἡδυφιλεῦσα. Marc. Arg. *An.*
Ηδωνοι. Thraciæ gens.
ειης δ᾽ Ηδωνων μὲν εν ωρεσι χειματι μεσσῳ. Theoc. 7. 111.
Ηελιος. Sol. Vid. Ἡλιος.
*Ηελιῶτις. ἡ. solaris. [*An.* ii. 506.*
καί σε μὲν ἥρπασε τυμβος απ᾽ ηελιωτιδος αιγλης. Jul. Ægypt.
Ηερεθομαι, Αερεθομαι. sublimis volito.
αιεὶ δ᾽ ὁπλοτερων ανδρῶν φρενες ηερεθονται. Γ. 108.
Exp. Ουκ εισιν σταθεραι, αλλ᾽ αβεβαιοι.
Syn. Αιωρεομαι, αειρομαι, κρεμαμαι.—αθροιζομαι. πλαναομαι, διασειομαι, ερεθιζομαι, επαιρομαι.
Ηερῐβοια. Nom. Pr.
ει μὴ μητρυιὴ, περικαλλὴς Ηεριβοια,
Ἑρμεᾳ εξηγγειλεν·— E. 389.
Ηεριος. aërius, obscurus. 2. matutinus.
ηεριαι δ᾽ αρα ταιγε κακὴν εριδα προφερονται. Γ. 7.
Syn. Αεριος. 2 ἑωθινος, ορθρινος.
*Ηεροδινὴς, έος. ὁ ἡ. aërem agitans. 2. qui in aëre agitatur.
αγγελιην πὰρ Ζηνὸς επεὶ φερεν ηεροδινης
αιετὸς, οιωνῶν μοῦνος ενουρανιος. Bian. *An.* ii. 156.*
Ηεροειδης, Ηεροεις. obscurus.
ὅσσον δ᾽ ηεροειδὲς ανὴρ ιδεν οφθαλμοῖσιν
ἥμενος εν σκοπιῇ, λευσσων επὶ οινοπα ποντον. E. 770.
ἤ μιν ἑλὼν ῥιψω ες Ταρταρον ηεροεντα. Θ. 13.
Syn. Αερωδης, ὁμιχλωδης, σκοτεινος, κελαινεφης, ζοφωδης.
Ηερόθεν. *adv.* ex aëre. —μὴ τὸ λοετρὸν,
ηερόθεν πιπτων, Ικαριον τελεσῃς. Jul. Æg. *An.* ii. 498.
Ηερολεσχης. Vid. Αστρολογος.
Ηερομηκης. in aërem protensus; altus.
μεσσον δ᾽ ηερομηκες επὶ στυπος αλσεϊ πολλῷ
*ἥπλωται φηγοῖο, περιξ κλαδεῶσιν εραννόν. Orph. 922.
Ηερομυρφος. *Ion. pro* αερ. aëre vestitus, aërius.
ηεριαι, (*sc.* αὖραι,) αφανεῖς, κουφοπτεροι, ηερομορφοι. ib. H.
Ηερόπλαγκτος. in aëre vagans. Vid. Αστερες. [80. 6.*
Ηεροφοιτης[3], Ηεροφοῖτος, Ηεροφοῖτις. per aërem means.
—τῆς δ᾽ ηεροφοῖτις Ερινννς
εκλυεν εξ Ερεβευσφιν, αμειλιχον ἦτορ εχουσα. I. 567.
ὅπλον ἑκαστῳ νεῖμε θεός· φυσιν ηεροφοιτον
*ορνισιν· πολλὴν ταχυτητ᾽ αλκήν τε λεουσι· (*ita optime distinguitur et legitur a Brunck.*)* Phocyl. 117.
Syn. Αορατος.
Ηεροφωνος. elatam, seu altam vocem habens.
σκῆπτρα δὲ κηρυκων εν χερσ᾽ εχον ηεροφωνων. Σ. 505.
Exp. Τον αερα πληττοντων τῇ φωνῃ.—μεγαλοφωνος.
Ηετιων. Nom. Pr.
ᾠχομεθ᾽ ες Θηβην ἱερὴν πολιν Ηετιωνος. A. 366.
Epith. Αντιθεος, μεγαλητωρ, αμυμων, θρασυς, οβριμος.
Phr. —Βιην ερικυδεος Ηετιωνος.
Ηὴρ, *(*inusit. in nominat.*) ἐρος. *Ion.* pro ἀήρ. aër. 2. caligo.
"Sed in posteriori significatu semper ponitur femininum; in priori semper masculinum." *Damm. c.* 191.
οίη δ᾽ εκ νεφεων ερεβεννὴ φαινεται αήρ. E. 864.*
ἠέρα ἑσσαμενω, ῥιμφα πρησσοντε κελευθον. Ξ. 282.
Syn. Ὁμιχλη, σκοτος, αορασια.
*Ηθαλεος, α, ον. consuetus, familiaris.
ηθαλεας τ᾽ ευνας φιλιον τε ναπαισι μελαθρον. Opp. κυν. 2. 307.*
Ηθᾶς, ἆδος. ὁ ἡ. idem.
—ηθάς ειμί πως-Τῶν τῆσδε μυθων— Soph. El. 374.
—τῶν γὰρ ηθαδων
φιλων νεοι μολόντες, ευπειθεστεροι. Androm. 818.
Syn. Εθας, ἔτης, συνηθης, οικειος, εφεστιος, κοινωνος, ἡμερος.

3. Citaverat *Morellus* Orph. H. 80. 1. qui versus ad v. Ζέφυρος apparet; sed ibi *Hermanni* textus exhibet, ἠεροφοῖτοι.

Ηθεῖος. venerandus, patruus.
τιφθ' οὕτως, ηθεῖε, κορυσσεαι; ἡ τιν' εταιρων-Οτρυνεις,—K.37.
τιπτε μοι, ηθειη κεφαλη, δευρ' ειληλουθας; Ψ. 94.
Exp. Ηθικη προσφωνησις νεωτερου προς πρεσβυτερον.
Syn. Σεμνος, πολυσεμνος, αγλαοτιμος.—θειος, ηγαθεος. καλος.—συγγενης, φιλος.—ηθεῖος.

Ηθμός. cribrum.
—η κυαθον,-Η χαλκηλατον ηθμὸν προὔχων
τοῖσδε τοῖς εποποιοῖς[1]. Eur. Fr.
Syn. Κοσκινος.—ηθανιον, ηθμαριον, ὑλιστηρ, διυλιστηρ. —ταλαρος.

Ηθος. consuetus habitandi locus.
ῥιμφα ἑ γοῦνα φερει μετά τ' ηθεα καὶ νομον ἵππων. Z.511.
Exp. Τους συνηθεις τοπους.
Syn. Ενοικησις, επαυλις. [αναπαυλη. Eur. ιαυθμος.]

Ηθος. mos.
εν δὲ θεμεν κυνεόν τε νοον καὶ επικλοπον ἦθος
Ερμειην ηνωγε,— Hes. ε.67. Syn. Εθος, τροπος, φυη, φυσις.
Epith. Αστοργον, απλανες, βαρβαρον, αγριον, ευσεβες, λοιγιον, ἱμεροεν, κερδαλεον, κεδνον, κιβδηλον, κυδαλιμον, μετατροπον, πιστον, ποικιλον, πατρώϊον, παιδοκομον, πολυτροπον, φιλοκτητον, ξυγγενες, εμπειραμον, τιθασον.

Ηΐα, *ων. τα. et Ηΐα. item, Ηια. (dissyll.) viatica, commeatus[2].
2. in genere, τροφαι. escæ. 3. paleæ.
1. ὁπλισσόν τ' ἤϊα, καὶ αγγεσιν αρσον ἅπαντα. β. 289.
καί νύ κεν ἤϊα παντα κατεφθιτο, καὶ μενε' ανδρῶν. δ. 363.
—εν δὲ καὶ ηια (i. e. αλφιτα)*
κωρυκῳ· εν δέ οἱ οψα τιθει μενοεικέα πολλά. ε. 266.
*2. φυζακινῆς ελαφοισιν εοικεσαν, αἵτε καθ' ὕλην
θωων, πορδαλιων τε,* λυκων τ' ἤϊα πελονται. N. 102.
3. ὡς δ' ανεμος ζαὴς ηιων θημῶνα τιναξη
καρφαλεων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκεδασ' αλλυδις αλλη. ε. 368.
Syn. 1. Εφοδια. τα. 2. βρωματα. 3. αχυρα. τα—et sec. Hesych. γναθος.

Ηΐθεος. Ηιθεος. juvenis. 2. cœlebs.
παρθένος ἠΐθεός τ', οαριζετον αλληλοισιν. X. 127.
παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, αταλὰ φρονεοντες. Σ. 567.
*2. —Αἵμονος μὲν οὖν γαμοι
σφαγὰς απειργουσ',* ου γάρ εστιν ηθεος. Phœn. 962.
Syn. Αιζηΐος. 2. αγαμος.
Epith. Απαλοψυχος, θαλεθων, θαλερος.
Phr. Κοῦρος ετ' αρτιγενειον εχων χνοον.—
ισον που κἀκεινῳ επισταχυεσκον ιουλοι.—ετι χνοαοντας ιουλους αντελλων, ετι φαιδρὸς εν ομμασι.— Apoll. 2. 43.
πυρσαῖς γεννυσιν εξανδρουμενος. Phœn. 32.

Ηΐος. jaculandi peritus.
ενθα σε, ἠϊε Φοῖβε, θεαὶ λοον ὕδατι καλῷ [Apoll. 120.
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, σπαρξαν δ' εν φαρεϊ λευκῷ. H. in
Syn. Ευσκοπος, ἑκηβολος, πορευσιμος, παιανιστης.

Ηΐοεις. magnas habens ripas.
τὸν μὲν επειτα καθεῖσεν επ' ἠϊοεντι Σκαμανδρῳ. E. 36.
Syn. Αιγιαλωδης, αφρωδης.

Ηιονιος, ᾱ, ον. littoralis. Vid. Ηονιος.
ηονιον τοδε σῆμα— Ep.* Philipp. An. ii. 230. ubi legitur,
ἠϊόνι τοδε σωμα βροτοῦ παντλημονος ἀθρει. Vid. Jacobs.

Ηΐων, Ηιων. ἡ. littus. [T. ix. p. 195.*
αὖτις δ' ἠϊόνα μεγαλην ψαμαθοισι καλυψαι. H. 462.
ποντιων σαλων—Ηιόσιν ἁρματευσας. Orest. 987.
ξεῖνε, τίς εἶ; ποθεν ἦλθες επ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὁ φυσας;
Syn. Ακτη, αιγιαλος, οχθη, ψαμμος. [Bat. 13.
Epith. Αλικλυστος, αγρυπνος, αντιπορθμος, σταθερα, βαθεῖα, βαρυδουπος, ερημαια, τραφερα, ειναλια, ευκροκαλος, πολυψαμαθος, πολυφλοισβος, πολυκλαυτος, πορφυρεα, φυκιοεσσα, ψαφαρα.
Phr. [Βαθύκυμονες οχθαι. sc. maris. Mus.]

Ηκα. adv. leniter quiete.
ἁψαμενος δ' αρα χειρὸς, απωσατο ἦκα γεροντα. Ω. 508.
ἦκα πρὸς αλληλους επεα πτεροεντ' αγορευον. Γ. 155.
Syn. Ηρεμα, ἡσυχως, πρᾳως.

Ηκεστος, *et ηκεστη, Ionice. scuticam nondum expertus. Vid. Αδμητος.* —δυοκαιδεκα βοῦς ενι νηῷ
ηνις, ηκεστας, ἱερευσέμεν, αἴ κ' ελεησῃ-Αστυ,—Z. 94.
Syn. Ακεντητος, αδαμαστος.

*Ηκή, vel Ἠκή. acies, sec. Et. Ma.
ἵστη κατ' ηκὴν κυματός τε κἀνεμου. Archil. fr. 41.
Syn. Οξυτης.*

Ηκιστος. minimus. Vid. Ελαχιστος.
ἥκιστος δ' ἦν αυτὸς ελαυνέμεν ἅρμ' εν αγῶνι. Ψ. 531.
Exp. Παντων ἡττωμενος· ασθενης, ατεχνος.

Ηκω. venio, pertineo.
καὶ γὰρ εγὼν, επικουρος εὼν, μαλα τηλόθεν ἥκω. E. 478.
Syn. Καθηκω, ερχομαι. παραγιγνομαι.

Ηλαινω, Ηλαινομαι. 1. proprie, erro, vagor. Inde, 2. ἠλαίνων est, amens, furiosus.
1. ουδ' επιτυμβίδιοι κορυδαλλιδες ηλαινονται; Theoc. 7. 23.
2. τῷ ῥα και ηλαινων αλαπαζέμεν ηπειλησε
Λυγδαμις ὑβριστης·— Call. 3. 251. Vid. Ernest. in l.
Syn. Ηλασκαζω, πλαναομαι. ῥεμβομαι. 2. μωραινω.

Ηλᾰκᾱτη, Ηλακατα. τα. colus; lanæ circumvolutæ colui.
ἱστόν τ', ηλακατην τε, καὶ αμφιπολοισι κελευε. Z. 491.
αἱ δ' ἱστοὺς ὑφοωσι καὶ ηλακατα στρωφῶσιν. η. 105.
γλαυκᾶς, ὦ φιλερῖθ' αλακατα, δῶρον Αθαναας. Theoc. 28. 1.
*δή ῥα τοτε μεγαν ἱστὸν ενεστησαντο μεσοδμη,
δῆσαν δὲ προτονοισι, τανυσσαμενοι ἑκατερθε,*
καδδ' αυτοῦ λινα χεῦον επ' ηλακατην ερυσαντες. Ap. 1. 565.
Syn. Ατρακτος.—δοναξ.—βελος.—(το λεπτοτατον μερος τοῦ ἱστοῦ ὑπερ ὁ εστι το καρχησιον.)
Epith. Λινοκλωστος, δολιχη, χρυση.—ἁλιπορφυρα. [11.
Phr. Εργάτιν ευκλωστου νηματος ηλακαταν. Ant. Sid. An. ii.
*χρυσῆν τ' ηλακατην, ταλαρόν θ' ὑποκυκλον οπασσεν,
αργυρεον, χρυσῷ δ' επὶ χειλεα κεκραάντο.
τόν ῥά οἱ αμφιπολος Φυλὼ παρεθηκε φερουσα,
νηματος ασκητοῖο βεβυσμένον· αυτὰρ επ' αυτῷ
ηλακατη τετανυστο, ιοδνεφὲς εἶρος εχουσα. δ. 131.

Ηλᾰκᾰτῆνες, ων. οἱ. genus piscium.
κωβιος, ηλακατῆνες, και κυνος ουραῖον. Menand. ap. Ath. 301. d.

Ηλᾰκᾰτῖνος. ὁ. idem; a coli similitudine ita dictus.
μεμβρας, σκομβρος, θυννις, κωβιος,
ηλακατῖνος, — Mnesimach. ib. 402. F.*

Ηλασκαζω, Ηλασκω. vagor, erro, devito.
—επεί κ' εριαυχενας ἵππους
παντοιου δρομου αση ὑπὸ πτολιν ηλασκαζων. Σ. 281.
αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ηλασκουσιν. B. 470.
Syn. Ηλαινομαι, πλαναομαι, περιερχομαι, εκκλινω.—αποδιδρασκω. ελαυνω.

Ηλεκτρᾱ. Agamemnonis et Clytemnestræ filia.
ὦ παῖ δυστανοτατας
Ηλεκτρα ματρος,— Soph. El. 122.
ἦ σον το κλεινον εἶδος Ηλεκτρας τοδε; ib. 1183.
Epith. Αρχεγονος, δυστηνος, δειλαια, βαθυπεπλος, ῥοδοπηχυς, Ατλαντις.

*Ηλεκτραι πυλαι. una e septem portis Thebarum.
Καπανευς δ' επ' Ηλεκτραισιν ειληχεν πυλαις. Sept. Th. 423.
Vid. Phœn. 1136. et 1563. Beck.*

Ηλεκτρῖνος. adj. a sequ.
—το δ', ὥστ' αλεκτρινον[3], ὕδωρ-Εξ αμαρᾶν ανεθυε— Call. 6. 29.

Ηλεκτρος, Ηλεκτρον. electrum.

1. Aliquanto melius hoc Eurysthei fragmentum legitur, a VV. DD. ad Polluc. emendatum: ——κύαθον, ἢ χαλκήλατον ἠθμὸν, προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

2. Vid. Gaisf. ad Simonidis fr. 138.

3. Quod hic Interpreti *electrina aqua*, pro *pellucida* seu *limpidissima*, ut vel eum docebant Scholia, ἀλέκτρινον, διαυγὲς, et quemadmodum Lucianus dixit in Amorib. p.1044. Ed. Salm. ἠλέκτρου, φασιν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀναστράπτει, *electro, ut aiunt, aut Sidonio vitro lucidius*. Unde apud Julianum in Cæsaribus de Jovis lecto dicitur, eum argento candidiorem, auro vero fulgentiorem extitisse; hærere tamen Mercurium, an *electri*, vel alterius metalli nomine debeat illum nuncupare. Nempe *electrum* de *auro purissimo* apud Sophoclem pridem dictum, Antig. v. 1049. τὸν πρὸ Σάρδεων ἤλεκτρον, *quod ante Sardes electrum*, seu auri ramenta in Pactolo." *Spanhem. in l.*

χρυσεον ὁρμον εχων, μετὰ δ' ηλεκτροισιν εερτο. ο. 459.
τῶν δε παρα προχοῇσι, πεπηγοτος εγγυθι ποντου,
ἠδυφαης ηλεκτρος αεξεται, οἵά τις αυγη
μηνης αρχομενης·— Dion. 317.

Epith. *Διειδης, χρυσαυγης.*

Ηλεκτροι. *in loc. cit.* Exp. *τῶν κλινῶν.* *Sed vid. Not.*
**νυνὶ δ' ὑμεῖς αυτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' ουκ ελεεῖτε,*
εκπιπτουσῶν τῶν ηλεκτρων[1]*, και τοῦ τονου ουκ ετ' ενοντος,*
*τῶν θ' ἁρμονιων διαχασκουσῶν·**— Equit. 531. B.

*Ηλεκτρὶς, ίδος. ἡ. *epith.* Lunæ. *V. Gesn. in l.*
ηλεκτρὶς, βαρυθυμε, καταυγαστειρα, λοχειη. Orp. H. 8. 6.*

Ηλεκτροφαης. electri splendorem habens.
δακρυων τὰς ηλεκτροφαεῖς αυγας. Hipp. 741.

Ηλεκτρυωνη. Nom. Pr. mul.
ζῶε δ' αγαλλομενος σὺν εὒσφυρῳ Ηλεκτρυωνῃ[2]. Hes. a. 86.

Ηλεκτρυων. Nom. Pr. viri.
κτεινας Ηλεκτρυωνα, βοῶν ἑνεκ' ευρυμετωπων. ib. 82.

Ηλεκτωρ. Sol. Vid. Ἡλιος.
ὡς υἱὸς Πριαμοιο Παρις κατα Περγαμου ακρης
τευχεσι παμφαινων, ὡστ' ηλεκτωρ, εβεβηκει. Z. 513.
τευχεσι παμφαινων, ὡστ' ηλεκτωρ ὑπεριων. T. 398.

Ηλεμᾰτος. vanus. Vid. Ηλιθιος.
—ταῦτα δ' αμυδρὰ
ειδωλα ψυχῆς ηλεματοισι μεθες. Crinag. *An.* ii. 149.

Ηλεμᾰτως. *adv.* temere.
τῷ καὶ ὁτ' ηλεματως Κολχοι μαθον αντιοωντες. Ap. 4. 1206.

Syn. *Ευηθικῶς, ματαιως, αὒτως.*

Ηλεος, Ηλος. *stolidus. *V. Callim. fr.* 173. *Bent.*
ευξαμενός τι επος ερεω, οἶνος γὰρ ανωγει*
ηλεὸς, ὅς τ' εφεηκε πολυφρονά περ μαλ' αεῖσαι. ξ. 464.
Μεντορ αταρτηρὲ, φρενας ηλεὲ, ποῖον εειπες ; β. 243.
μαινομενε, φρενας ηλὲ, διεφθορας· ἦ νύ τοι αὒτως. O. 128.

Syn. *Ηλεματος, ανοητος, μωρος, ματαιος, ηλιθιος.—μανιοποιος.*

Ηλεῖοι. Elidis incolæ, qui et Ἐπειοὶ dicti.
ὡς ὁποτ' Ηλειοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ετυχθη. Λ. 670.

Ἡλιαδες. Vid. Φαεθων, et Eur. Hipp. 735. Monk.
—αμφι δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες, ταναῇσιν εφημεναι[3] *αιγειροισι,*
μυρονται κινυρὸν μελεαι γοον· εκ δὲ φαεινὰς
ηλεκτρου λιβάδας βλεφαρων προχεουσιν εραζε. Ap. 4. 604.
Vid. etiam vs. 625. Syn. *Φαεθοντιαδες, Φαεθοντος αδελφαι.*

Ἡλιαζω, Ἡλιαζομαι. *ad solem expando. 2. in Heliæa judico.
2. a. *σχησω σ' εγὼ τῆς νῦν βοῆς.* b.* *αλλ' ουκ εθ' ἡλιαξεις.* Lysist. 380.
*—ἡλιασει *(judicium exercebis.*—lusus est etiam verborum)*
προς ἡλιον. Vesp. 772. B.
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' εν Αρκαδιᾳ πεντωβολον ἡλιασασθαι. Eq. 798.

Syn. *Ειλεω, ειληθερεω, ἡλιοω, ἡλιοῦμαι.* 2. *δικαζω.*

Ἡλιαῖος. **perperam pro* Ἡλιαια, ας. ἡ. Heliæa, judicium Athenis maximum : *seu potius*, concio populi, non Athenis solum, sed in nulla non civitate Græca.
ἱν' εσθιοιτ' ωνουμενοι, κἄπειτ' εν Ἡλιαιᾳ*
βδεοντες, αλληλους αποκτεινειαν οἱ δικασται. ib. 898. B.

Exp. *Το μεγα δικαστηριον εν τῇ Αττικῇ.*

Ἡλῐᾰς, αδος. ἡ. Solis filia. Vid. Ἡλιαδες.

1. Perlectis Scholiastæ, Suidæ, item H. Stephani in hanc vocem annotationibus, ingenue fateor incertiorem me abire, quam veneram. Neque enim persuadere mihi possum, de lectis aut de lectorum fulcris, hic vel per metaphoram agi. Si lectio sana sit, ἠλέκτρων, forsan de ornamento quodam citharæ, aut alius instrumenti musici intelligi debet; qualia sunt illa monilium, Od. ο. 459. σ. 295. Locum sic vertunt Bisetus et Kusterus; "*Quum de sponda exciderint electræ,* "*neque chorda amplius insit, et commissuræ hiscant.*" Berglerus autem et Brunckius: "*Postquam labant clavi, nec superat* (*inest, Br.*) "*chorda, harmoniis fatiscentibus.*" Posset quis conjectare ἡλίσκων, *claviculorum*, quæ vox est Aristophanica, ut ex Polluce discimus, L. X. 61. Sed omnia in ambiguo.

2. Tertia et quarta syllabæ in unam contrahendæ, ut sit spondeus in quinto loco: quoniam vocalis brevis ante tres qualescunque consonantes correpta manere non potest. Ita in Ἠλεκτρύωνα, citat. sequ.

3. Ex uno cod. Paris. *Brunck.* dedit ἐλγμέναι, et secutus est *Beckius.*

Ηλῑᾱς, ου. ὁ. Nom. Pr. Hebr.
ἁρπαγος Ἡλιας διφρου ελατηρ πυρὸς—Nonn. Ioh.

Ἡλιαστης. (*δικαστης εν Ἡλιαιᾳ*)
ὦ γεροντες Ἡλιασται, φρατορες τριωβολου,
**οὓς εγὼ βοσκω, κεκραγὼς καὶ δικαια κἄδικα,*
*παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ανδρῶν τυπτομαι ξυνωμοτῶν.** Eq. 255.

Ἡλιαστῐκος. heliasticus, judicialis.
ὃν πρῶτον οβολον ελαβον Ἡλιαστικον. Nub. 863.

Ηλῐβᾰτος. tam altus ut soli uni sit pervius.
τὸν μέν τ' ηλιβατος πετρη καὶ δασκιος ὑλη. O. 273.

Syn. *Ὑψηλος, μεγας, αβατος, απροσβατος, ὑψιλοφος, ὑψερεφης, βαθυτατος.*

Ηλῐθᾰ. *adv.* frustra, copiose.
ευρεῖαν· φυλλων γὰρ εην χυσις ηλιθα πολλή. ε. 483.

Syn. *Αθροως, δαψιλῶς, σωρηδον. σφοδρα, ματην. ὁμοῦ. μαλα, πανυ.*

Ηλῐθιαζω. stulte ago.
**νοῦς ουκ ενι ταῖς κομαις-Ὑμῶν, ὁτι μ' ου φρονεῖν*
νομιζετ'. εγὼ δ' ἑκων-Ταῦτ' ηλιθιαζω.* Equit. 1121.

Syn. *Ανοηταινω, αναισθητῶ, μωραινω, ηλαινω.*

Ηλῐθιος. stultus, vecors.
ηλιθιος, ὁστις μὴ πιὼν κῶμον φιλεῖ. Cycl. 535.

Syn. *Αναισθητος, μωρος, αφρων, ηλεματος, σκληρος. ματαιος.*

Ηλῐθιοω. attonitum reddo.
μὴ φρενας ὑμῶν ηλιθιωσῃ
βροντῆς μυκημ' ατεραμνον. Prom. 1060.

Syn. *Ατυζω, εκπληττω, παραπλησσω.*

Ἡλῐκια. statura, ætas, adolescentia, vigor.
Πανθοΐδης Ευφορβος, ὃς ἡλικιην εκεκαστο. Π. 808.

Syn. *Γενεα, νεοτης, ακμη. χρονος.*

Epith. *Εναθης, ευσταχυς, ἱμερτη, σθεναρα, φαιδρα, χλοερα.*

Ἡλικιωτης, ὁ. par ætate.
εκπλευσας ὑγιης επανῆλθ', εμὸς ἁλικιωτας. Theoc. 14. 51.

Syn. *Ἡλιξ, ισηλιξ, ὁμηλιξ, συνηλιξ, ὁμοχρονος, συμπρακτωρ.*

*Ἡλῐκιῶτῐς, ῐδος. ἡ. idem, *sed fem.*
Νικαρετη παιζουσα σὺν ἡλικιωτισι πεντε,
ὧν εἶχεν καρυων δῶκε Κλιτοῖ τὸ τριτον,
καὶ Σαπφοῖ τὸ τεταρτον, Αριστοδικῃ δὲ τὸ πεμπτον
εικοστὸν Θεανοῖ καὶ παλι δωδεκατον,
εικοστὸν τετρατον δὲ Φιλιννίδι· καὶ περιῆν δὲ [486.
πεντηκοντ' αυτῇ Νικαρετῃ καρυα. Probl. Arithm. *An.* ii.

Ἡλῐκος. quantus.
*a. *καὶ δῆτ' επὶ τῆς νεὼς αναγιγνωσκοντί μοι*
τὴν Ανδρομεδαν πρὸς εμαυτὸν, εξαιφνης ποθος
τὴν καρδιαν επαταξε, πῶς οιει σφοδρα ;
b. *ποθος ; ποσος τις ;* a*. *σμικρὸς, ἡλίκος Μολων.* Ran. 52.

Syn. *Ὁσος, ποσος, ὁποσος, πηλικος.*

Ἡλιξ. coætaneus. Vid. Ἡλικιωτης.
ἡλικες, ισοφοροι, τῶν τε σθενος ουκ αλαπαδνον. σ. 372.

Ἡλιοβλητος. apricus.
Φρυγῶν τε, Περσῶν θ' ἡλιοβλητους πλακας. Bacch. 14.

Ἡλιοκαυστος. sole perustus.
Βομβυκα χαριεσσα, Συραν καλεοντι τυ παντες, [26.
ισχναν, ἁλιοκαυστον· εγὼ δὲ μονος μελιχλωρον. Theoc. 10.

*Ἡλιομᾰνὴς, έος. ὁ ἡ. sole gaudens. *Vox Aristophani feliciter restituta in l. c. a Brunckio, cujus Not. omnino vid.*
ἡνικ' αν ὁ θεσπεσιος ὀξὺ μελος ᾱχετας (*Pæon. Tetram.*)
θαλπεσι μεσημερινοις ἡλιομανὴς[4] *βοᾷ.* Av. 1095.*

Ἡλιοστερης. sole privatus, vel, privans.
—κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
κυνῆ προσωπα Θεσσαλίς νιν αμπεχει. Œd. C. 318. (13. B.)

Syn. *Σκιαστικος—πλατυπιλος.*

Ἡλιοστῐβης. a sole tritus.
πρὸς αντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς. Prom. 790.

Ἡλιος, *poët.* Ηελιος. Sol.

4. *Vulgo legitur*, ὑφ' ἡλίῳ μανείς. quæ mera est interpretatio veræ lectionis. Vide etiam annon legend. μεσημερινὸς, ut metrum sit idem cum versu præcedenti.

—αφαρ δέ οἱ αγγελος ἦλθεν-Ἠλιος,— θ. 271.
ἦμος δ'ηελιος κατεδυ, καὶ επὶ κνεφας ἦλθε. Α. 475.
ηδη γὰρ φρασδει πανθ', ἁλιον αμμι δεδυκειν. Theoc. 1. 102.
Syn. 'Ηλεκτωρ. Μιθρης. 'Υπεριων. Σειριος. Φοῖβος. Φαεθων. Φωσφορος. Παιαν.

Epith. Ατειρης, αρχεσιφωτος, αιγληεις, αφαυρος, αζαλεος, [αιθομενος,] αστροχιτων, βαρυμηνις, γλαυκοφεγγης, ευρυοπης, ζειδωρος, φυτηκομος, καθαρος, θεηλατος, λαμπομενος, λιπαροζωνος, μαρμαιρων, μαλερος, μεσημβριοων, ολβιος, οξυς, παμφανοων, πανομφαῖος, πανοψιος, πυριφεγγης, πυριβρομος, *[πυριστεφης,] ἱππονωμας, Aristoph.* ζαμενης, πυριπληθων, ωκεανιτης, εμπυρος, πυριστρεφης, παλιστρεπτος, τηλεφανης, Σειριος, σειριοεις, φαεσιμβροτος, τερψιμβροτος, χρυσοῦς, χρυσοφαης, φαεθων, φλογερος, φανερος, φαεσφορος, φαεινος, φρυττων, ὑψιδρομος, ὑψιπορος, ὑψιφανης.

Phr. Αστρα μὲν ημαυρωσε καὶ ἱερὰ κυκλα Σεληνης
αξονα δινησας εμπυρος ηελιος.

Ηλεκτωρ 'Υπεριων.—Ηελιου τ' αυγὴ 'Υπεριονιδαο ανακτος.
—ὃς παντ' εφορᾷ, και παντ' επακουει. Hom.
—ηελιοιο φαος πανδερκεος. Cal.
πυραυγης δισκος. Sibyl. πετρα πυρός. Eur.
ἡ τον Θοραῖον Πτῶον, 'Ωριτην θεόν. Lyc. 352.
[παντων Θεῶν προμος. Œd.Tyr. ηελιου πυροεσσαν ερωην. Opp. —αντολιηθεν επ' ωκεανον βασιλευων
ευδιον αμβροσιησιν ὑπ' οφρυσι σησι γεγηθώς. ib. Venat. 1.
ἡλιου βολαι, *radii*, αναπτυχαι *ortus*, et περιπτυχαι *cursus*. Eur.
—φαυσιβροτος-Δαιμων 'Υπεριονιδας. Ol. 7. 71.]
οξειᾶν ὁ γενεθλιος ακτινων πατὴρ,
πῦρ πνεοντων αρχος ἱππων. ibid. 128.
αστέρος ουρανιου—τηλαυγεστερος φαος. Pyth. 3. 134.
—Διὸς πολυφεγγεος αστήρ.
Ηελιου ακαμαντος—πυριμαρμαρος αστήρ. Man.
κλῦθι πυρὸς νοεροῦ βασιλεῦ Χρυσηνιε Τιταν.
κλῦθι, φαους ταμια, ζωαρκεος ὦ ανα πηγῆς.
—θεῶν αριστος.—ψυχῶν αναγωγευς.—
εικων παγγενεταο θεοῦ—Procl.
αυτὸς εγὼ στεφανηδον ὁλον πολον ἁρμασι τεμνω
ουρανιων ἑλικων πολυκαμπεα κυκλα διωκων,
μετρα χρονου πισυρησι φερων κυκλουμενος ὡραις, κ. λ.
—δυωδεκαμηνος ὁδιτης.—καρπῶν κοιρανος.—
—ορχαμος κοσμου—ταμιης, αναξ πυρός—
—βροτεοιο βιου ποιμην δολιχοσκιος.—
παμφαες αιθερος ομμα. Nonn.—πανοπτην κυκλον ἡλιου. Æsch.
ὦ καλλιφεγγες ἡλιου σελας— Eur.
σὺ δ', ὦ τὸν αιπὺν ουρανὸν διφρηλατῶν. Soph.
ἠελιου γλυκυδερκες, ιδου, φαος εξοχα λαμπει. Sib.
κλῦθι μακαρ, πανδερκὲς εχων αιωνιον ομμα,
Τιταν χρυσαυγης, ὑπεριων, ουρανιον φῶς.
αυτοφυης, ακαμας, ζωων ἡδεῖα προσοψι·
δεξιε μὲν γενετωρ Ηοῦς, ευωνυμε Νυκτός.
κρᾶσιν εχων ὡρῶν, τετραβαμοσι ποσσὶ χορευων.
ευδρομε, ῥοιζητωρ, πυροεις, χαιδρωπε, διφρευτα—
ευσεβεσιν καθοδηγε καλῶν, ζαμενης ασεβοῦσι·
χρυσολυρη, κοσμου τὸν εναρμονιον δρομον ἑλκων.
εργων σημαντωρ αγαθῶν, ὡροτροφε κοῦρε.
κοσμοκρατωρ, συρικτα, πυριδρομε, κυκλοελικτε,
φωσφορος, αιολοδεῖκτα, φερεσβιε, καρπιμε, Παιαν·
αἴθαλης, αμιαντε, χρονου πατερ, αθανατε Ζεῦ·
ευδιε, πασιφαης, κοσμου το περιδρομον ομμα,
σβεννυμενον λαμπον τε καλαῖς ακτῖσι φαειναῖς.
δεῖκτα δικαιοσυνης, φιλοναματε, δεσποτα κοσμου.
πιστοφυλαξ, αεὶ πανυπερτατε, πᾶσιν αρωγε·
ομμα δικαιοσυνης, ζωῆς φῶς· ὦ ελασιππε.
μαστιγι λιγυρῇ τετραορον ἁρμα διωκων. Orph. H. 7.
φωτὸς γενεταν, ομματολαμπῆ,
τᾶς γιγνομενας καὶ φθειρομενας
ταμιαν ὑλας·—ἁγνῶν αστρων πρυτανιν.
—νοεροῦ τυπον αισθητον.
αγαθῶν παροχον εγκοσμογενῶν. Synes.
'Ηλιου εκλειψις. Solis defectus.
—επεὶ ζοφος ηματι μεσσῳ
απροϊδης τετανυστο· κελαινιοωντι δὲ πεπλῳ
κρυπτομενον Φαεθοντα μεσημβριας εἶχεν ὁμιχλη· [38.
κλεπτομενης δ' ακτῖνος επισκιοωντο κολῶναι, κ. λ. Nonn. I.
Ηλις, ιδος. ἡ. regio Peloponnesi.
ουδ' ὁσσοι ναιουσι πρὸς Ηλιδος ἱπποβοτοιο. φ. 347.
*προσω δὲ βαντὶ ποταμον Ηλις, ἡ Διὸς
γειτων καθηται. — Eur. Cresph. *fr.* 18.*

Epith. 'Ιππηλατος, δῖα, ευρυχορος, ευδιφρος, πολυπαμων.
[Phr. Ευᾱνωρ Λῡδου Ηελοπος αποικια. Pind.]
*Ηλῐτοεργος, ου. ὁ ἡ. rem infeliciter gerens. [*An.* ii. 23.*
ὧς θανεν ηλιτοεργός. ιδ' ὡς 'Ηφαιστος αμυντωρ. Ant. Sid.
Ηλῐτομηνος. natus ante completos menses.
εκ δ' αγαγε προφοωσδε, καὶ ηλιτομηνον εὐντα. Τ. 118.
Syn. 'Επταμηνιαῖος, ἑπταμηνος. πρωωρος.
Ηλιτοποινος. scelerum punitrix.
αρας τ' Αιητεω και ηλιτοποινον[1] Ερινυυν. Orph. 1361.
'Ηλιῶτις. Ηελιῶτις. solaris.
*τὸ γὰρ καταγμα τυγχανω ῥιψασά πως
τῆς οιὸς, ᾧ προυχριον, ες μεσην φλογα,*
ακτῖν' ες ἡλιῶτιν·— Trach. 697. B. [*An.* ii. 506.
καί σε μὲν ἥρπασε τυμβος απ' ηελιωτιδος αιγλης. Jul. Æg.
'Ηλιῶσα. rutilans. *Vid. Barnes. in loc.*
—κομας—Τὰ μὲν ενδοθεν μελαινας,
τὰ δ' ες ακρον ἡλιωσας. Anac. 29. 5.
Syn. 'Ηλιωδης, ξανθη, χρυσῆ.
'Ηλος. clavus.
πὰρ δὲ δεπας περικαλλὲς, ὃ οικοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς,
χρυσειοις ἡλοισι πεπαρμένον·* ουατα δ' αυτοῦ
τεσσαρ' εσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες αμφὶς ἑκαστον
χρυσειαι νεμεθοντο, δυω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.* Λ. 631.
*τίς γὰρ αρχὰ δεξατο ναυτιλιας ;
τίς δὲ κινδυνος* κρατεροῖς αδαμαντος δῆσεν ἁλοις;— Pyth. 4. 124.
Syn. Γομφος. Epith. 'Οξυτορος.
Ηλῠγη. tenebræ, umbra.
ουκ ὁρῶντες ουδὲν, ει μὴ τῆς δικης τὴν ηλυγην. Ach. 684.
Syn. Σκια, σκοτος. επισκιασμος.
†Ηλῠθᾰ, Ηλῠθον. veni. ab Ελευθω, *inus.*
επεὶ δ' επ' ακτας ηλυθον Σκαμανδριους. Troad. 374.
Ηλῠσιον. *sc.* πεδίον. Elysii campi.
αλλά σ' ες Ηλυσιον πεδίον καὶ πειρατα γαιης
αθανατοι πεμψουσιν, ὁθι ξανθὸς 'Ραδαμανθύς·
τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πελει ανθρωποισιν·
ου νιφετὸς, ουτ' ἀρ χειμὼν πολὺς, ουτε πότ' ομβρος,
αλλ' αιεὶ Ζεφυροιο λιγυπνειοντας αητας
ωκεανὸς ανιησιν, αναψυχειν ανθρωπους. δ. 563.
ισον δὲ νυκτεσσιν αιεὶ,
ισα δ' εν ἁμεραις, ἁλιον εχοντες, απονεστερον
εσθλοὶ νεμονται βιοτον,— Ol. 2. 109.
—ενθα μακαρων-Νᾶσοι ωκεανίδες
αῦραι περιπνεουσιν· ανθεμα δὲ χρυσοῦ φλεγει, κ. λ. ib. 128.
ανθεμοεσσα 'Ραδαμανθυος αυλη.
Ηλυσιου λειμωνος αλσεα·—Nonn.
Ηλυσιῳ πεδιῳ, ὁθι οἱ πελε κυματα μακρα
λιμνης αεναου Αχερουσιαδος βαθυκολπου—
ενθα πελει τριβος αθανατος μεγαλοιο θεοῖο
και τρισσαι πηγαι οινου, μελιτος τε γαλακτος·
γαια δ' ιση παντων—καρποὺς τοτε πλειονας οισει
αυτοματη, κοινοί τε βιοι, και πλοῦτος αμοιρος·
ου γὰρ πτωχος εκεῖ, ου πλουσιος, ουδε τυραννος,—
κοὺκ ετ' ερεῖ τις ὁλως νυξ ἦλθεν, η αυριον εσται,—
ουκ εαρ, ουχι θερος, ου χειμων, ὀυ μετοπωρον,
ου γαμος, ου θανατος, κ. λ. Sibyl. 1. 2.
Ηλῠσῐς. ἡ. adventus, ingressus.
—σπευσω βραδυπουν
ηλυσιν αρθρων προτιθεῖσα. Hec. 66.

---

1. *Ruhnkenius* in Ep. Crit. 1. vult νηλιτόποινον, quod nolente *Gesnero*, item *Schneidero*, recepit *Hermannus.*

*ὁ δ', ὥς τις ορνις, απτερον καταστενων
ωδῖνα τεκνων,* πρεσβυς ὑστερῳ ποδὶ
πικρὰν διωκων ηλυσιν, παρεσθ' ὁδε. Herc. F. 1039.

Syn. Πορεια, βασις, ελευσις, αφιξις, εφοδος. ὁδος. συνοδος.

Ημαθιᾰ. ἡ. Macedonia. Vid. Damm.
Πιεριην δ' επιβᾶσα, και Ημαθιην ερατεινην. Ξ. 226.

Epith. Πολυολβος.

Ημαθιων. ὁ. Nom. Pr.
*Τιθωνῳ δ' Ηως τεκε Μεμνονα χαλκοκορυστην,
Αιθιοπων βασιλῆα,* και Ημαθιωνα ανακτα. Hes. θ. 983.

Ημᾰθοεις, Ημᾰθωδης. arenosus. 2. Ημαθῶδες. το. arena.
Νεστωρ, ὅς ῥα Πυλοιο αναξ ῆν ημαθοεντος. B. 77.
ει ημαθῶδες[1] εὑρεῖν-Το τῆς ὁλης θαλασσης. Anac. 32. 3.

Syn. Ψαμμωδης, ψαμαθωδης—τραχυς. 2. ψαμαθος.

Ἧμαι. sedeo.
αλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ετωσιον αχθος αρουρης. Σ. 104.

Syn. Καθημαι, αποκαθημαι, επικαθημαι, ἑζομαι.

Ημᾰτιος. diurnus. Ηματιη. adv.
πλεῖαί τοι οινου κλισιαι, τὸν νῆες Αχαιῶν
ηματιαι Θρηκηθεν επ' ευρεα ποντον αγουσι. I. 72.
ενθα καὶ ηματιη[2] μὲν, ὑφαινεσκεν μεγαν ἱστόν. β. 104.

Syn. Ἡμερινος, καθημερινος.—επ' ηματι, επ' ῆμαρ, ῆμαρ.

Ἡμεδᾰπος. qui est e nostro, sc. solo; nostras.
ἡ[3] απὸ Ασσυριων ἡμεδαπὴ στρατιή. Call. fr. 152. Bent.

Ἡμερᾶ, Ἦμᾰρ, ᾰτος. το. dies.
ὡς νῦν ἡμερη ἥδε κακὸν φερει Αργειοισιν. Il. *Θ. 541.
αλλ' ὁτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμεραι εξετελεῦντο
ἂψ περιτελλομενου ετεος, καὶ επηλυθον ὧραι,
καὶ τοτε δή μιν ελυσε βιη Ιφικληειη. Od.* λ. 293.
τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμερα τερπειν εχει
προσθεῖσα, κἀνεθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; Aj. 475.
νῦν γὰρ δὴ γενος εστι σιδηρεον· ουδέ ποτ' ῆμαρ
παυσονται καματου καὶ οἴζυος, ουδε τί νυκτωρ
φθειρομενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δωσουσι μεριμνας. Hes. ε. 176.

Syn. Φῶς, φαος, λυκη, ηως—πανῆμαρ.

Epith. Καλλιφεγγης, ποδαρκης, πολυφθορος, λευκοπτερος, λευκοπωλος, λαμπαδοῦχος.—αισιμον, γλυκερον, δουλιον, ερασμιον, νοστιμον, ελευθερον, ευδιον, λαμπροπρεπες, ολεθριον, ορφανικον, μορσιμον, νηλεες, πολυολβον, πολυευκτον, πολυστονον, φαεσιμβροτον, φωσφορον.

Phr. Ἡλιουακτις, φῶς—Διος φεγγος. ηελιοιο διεξοδος. Eur. χρυσεας ἁμερας βλεφαρον.—τροχοι ἁμιλλητῆρες ἡλιου. Soph. δρομος Ηοῦς. Nonn.— ἁλιου παῖς. Pind.

Ἡμεραι—αποφραδες. Vid. Αποφρας.

Epith. Απευκτοι, απρακτοι, μιαραι.

Ἡμερευω. diem transigo.
—νῦν ἐκηλά που,
τῶν τῆσδ' απειλῶν ουνεχ', ἡμερευσομεν. Soph. El. 789.
αλλ' εσθ' ὁ καιρὸς ἡμερευοντας ξενους
μακρᾶς κελευθου, τυγχανειν τὰ προσφορα. Choëph. 708.

Syn. Διημερευω, συνημερευω.—δι' ἡμερας καμνειν.

Ἡμερησιος. unius diei; diurnus.
ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερησιον
φαος πιφαυσκων,— Agam. 22.

Syn. Ἡμεριος, καθημεριος, μεθημερινος, μονημερος, μονημεριος, αμφημερος.—ηματιος, ἡμερουσιος, πανημεριος.

Ἡμερὶς, ἱδος. ἡ. vitis hortensis et ab hominibus culta, ad differentiam sylvestris, τῆς αγριδδος.
ἡ δ' αυτοῦ τετανυστο περὶ σπειους γλαφυροῖο
ἡμερις ἡβωωσα, τεθηλει δὲ σταφυλῇσι· ε. 68. [Ach. 998.
καὶ τὸ τριτον ἡμεριδος *οσχον, ὁ γερων ὁδι. (Pæon. Tet.)*

Syn. Αμπελος, οινη. item, (εἶδος λεπτοφλοιου ἐρνος. Eustath.) Epith. Καλλιφυτος.

Phr. Ἡμερι πανθελκτειρα, μεθυτροφε, μῆτερ οπωρης. Ep.

Ἡμεροδᾰνειστης, *de Menippo ap. Diog. Laertium dicitur, eodem, opinor, sensu, quo* Ἡμεροβιος, i.e. victum quotidie mendicans, *de ipso Cynicorum principe usurpatur.** Vid. Μενιππος.

Ἡμεροθαλὴς, *immo potius,* Ἡμεροθαλλής. ὁ ἡ. benigne florens, *vel,* florescere faciens.
αιολε, ἡμεροθαλὲς εαρ φαινουσα, μελισσα. Nicias, An. i. 249.
παντη δὲ πλατανοισι καὶ ἡμεροθαλλέσι δαφναις. Ep. αδ. 363.

Ἡμεροκαλλες. το. sc. ανθος. et Ἡμεροκαλλὶς, ἱδος. ἡ. flos uno die vigens.
οιναvθησιν, ἡμεροκαλ- (Glycon. Polyschem.)
λει τε τῷ φιλουμενῳ. Cratin. ap. Ath. p. 685. c.*

Ἡμεροκοιτος. qui tota die dormit.
μή ποτέ σ' ἡμεροκοιτος ανὴρ απὸ χρημαθ' ἑληται. Hes. ε. 603.

Syn. Νυκτοκλεπτης, κλεπτης, φωρ.

Ἡμερολεγδον. per singulos dies numeratim.
τοκεές τ'[4] αλοχοί θ' ἡμερολεγδον
τεινοντα χρονον τρομεονται. Pers. 63.

Exp. Τὸν εκ τῶν ἡμερων καταριθμουμενον.

Ἡμερος. mansuetus, cicur.
αιετος, αργην χῆνα φερων ονυχεσσι πελωρον,
ἡμερον εξ αυλῆς·— ο. 162.

Syn. Ηθας, ὑποχειριος, χειροηθης, τιθασσος, συνανθρωπιζων, πρᾶος.

Ἡμεροσκοπος. speculator diurnus.
ὁπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκοπος
δεικνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν. Antig. 253. B.
λαθὼν κολοιοὺς φυλακας ἡμεροσκοπους. Av. 1174.

Syn. Ἡμεροφυλαξ. φρουρος.

Ἡμεροφαντος. interdiu conspicuus.
οναρ ἡμεροφαντον αλαινει. Agam. 82.

Ἡμετερειος. ὁ ἡ. nostras. [Fisch.)
ουτε γαρ ημετερειον, ουτε καλον. Anac.* ap. Et. Ma. (fr. 65.
a. τὴν εκ Κορινθου Λαϊδ' οἶσθα; b. πῶς γὰρ οὔ;
τὴν ἡμετερειον.— Anaxandr. ap. Ath. 570. e.

Ἡμετερος. noster.
αλλ' ἑταρον πεμπω, πολεσιν μετὰ Μυρμιδονεσσι,
μαρνασθαι· τῷ κῦδος ἁμα προες, ευρυοπα Ζεῦ·
θαρσυνον δέ οἱ ἦτορ ενὶ φρεσὶν, οφρα καὶ Ἑκτωρ
εισεται, ἤ ῥα καὶ οἶος επισταιται πολεμιζειν
ἡμετερος θεραπων· ἤ οἱ τοτε χεῖρες ααπτοι
μαινονθ', ὁπποτ' εγώ περ ιω μετὰ μῶλον Αρηος.* Π. 240.

Syn. Νωΐτερος, ἡμος.

Ημι, pro Φημι. loquor.
ῆ, καὶ κυανεῃσιν επ' οφρυσι νεῦσε Κρονιων. A. 528.
a. παῖ, ἡμὶ, παῖ, παῖ. b. Στρεψιαδην ασπαζομαι. Nub. 1145.

Ἡμῐβρεχης. semimadidus.
δειπνησας θερμους ἡμιβρεχεῖς εφυγον. Ammian. An. ii. 388.

Ἡμῐβρως, Ἡμιβρωτος[5]. semesus. [86.
αιχμῇ δ' ἡμιβρῶτι *τυποι μιμνουσιν οδοντων. Paul. Sil. An. iii.
σαρκα μὲν εμπυρον αυτὸς* ὑφ' ἡμιβρωτον οδόντα. Qu Mæc.

Ἡμῐγενειος. semibarbatus. —ἧς δ' ὁ μὲν αυτῶν [ib. ii. 238.
πυῤῥος, ὁ δ' ἡμιγενειος·— Theoc. 6. 3.

Ἡμῐδᾰης. semesus. Vid. Σκυβαλον. [294.
ἡμιδαης δ' ἀρα νηῦς λιπετ' αυτοθι· τοὶ δ' εφοβηθεν-Τρῶες. Π.

Syn. Ἡμικαυστος, ἡμιφλεκτος, ἡμιπυρωτος—ἡμιβρωτος.—ἡμιτομος.

*Ἡμῐδαϊκτος. ὁ ἡ. semioccisus.
αλλα δ' ενι πλευρῃσι θλιβει[6] παλιν ἡμιδαϊκτα. Opp. κυν. 2. 281.

Ἡμῐδεής. ὁ ἡ. semiplenus.
παιδαριον, βαδισας πρὸς Αριστιον, ειπὲ τὸ πρῶτον
ἡμιδεὲς πεμψαι,—(sc. Χιον κεραμιον.) Posidipp. An. ii. 48.*

---

1. "*Vatican.* MS. κυματῶδες pro ἡμαθῶδες, optime. Nam sic tol- "litur hiatus, et μετρεῖν κύματα θαλάσσης, ἀμήχανον habetur." *Barnes. in l.*

2. Vocem hanc tanquam adverbium designat Morellus. Perperam. Tantummodo enim, sicut alia adjectiva temporis, tum apud Græcos tum Latinos, adverbii usum præstat. Notiora hæc sunt, quam ut iis immorer. εὖδον παννύχιοι. Il. B. 2. ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη κ. λ. Theog. 862. Nec *vespertinus* circumgemit ursus ovile. Horat. Epod. xii.

3. Porson. corr. ἤϊ' ἀπ' 'A. *Advers.* p. 309. Blomf. qu. vid. ἤϊ' ἐπ'.

4. Obelus hic apponitur a *Porsono*.

5. In Nicandri Theriacis, vs. 919. textus Bandinii habet:
τύμμασιν ἡμίβροτ' ἐμβάλλοις ἀπολύματα δαιτὸς, κ. λ.
At duo Codd. MSS. legunt: ἡμίβρωτα βάλοις ἀπὸ λύγματα δ.

6. Verbum hoc pro vulg. φέρει temere substituit Schneiderus, nam prima in θλίβω ubique longa est. Debebat saltem prætulisse πλευραῖς θλ. quod. præbet Venetus.

Ἡμιδίπλοιδιον. dimidiata diplois. (το γυναικεῖον ἱματιον.)
τουτὶ τὸ τῆς γυναικος ἡμιδιπλοιδιον. Eccles. 318.
*Ἡμίδουλος. semiservus.
παῖδας δ' εγω μὲν γνησιους ετικτον ἄν·
ἡ δ' ἡμιδουλους τοῖς εμοῖς, νοθαγενεῖς. Andr. 942.
Ἡμιεκτεον, Ἡμιεκτον. dimidiatus sextarius.
εγὼ μὲν ουδὲν προτερον ἡμιεκτεου. Nub. 643.
*Ἡμἴθᾰλὴς, έος. ὁ ἡ. semiviridis.
σειονται φυλλων ἡμιθαλεῖς στεφανοι. Heraclid. *An.* ii. 261.
Ἡμῐθᾰνὴς, εος. ὁ ἡ. semimortuus. Vid. Ἡμιθνης.
φερτατον ἡρωων, ἡμιθανῆ σκελετόν. Lucill. *ibid.* 330.*
Ἡμίθεος. semideus.
καππεσον εν κονιησι, και ἡμιθεων γενος ανδρῶν. Μ. 23.
Syn. Ἡμιθνητος, ἡρως.
Ἡμῐθηλυς. semivir.
τὸν ἡμιθηλυν Αττιν. Anac. 13. 2.
Syn. Ἡμιγυνος, ἡμιγυναιξ—ἡμιανθρωπος, ἡμιανδρος, ανδρογυνος, ευνοῦχος.
Ἡμῐθνης. semianimis.
οἱ μὲν αρ' ἡμιθνῆτες, επεὶ τὰν ποτνιαν εἶδον. Call. 6. 60.
Syn. Ἡμιθανης, ἡμιζωος, ψυχορραγῶν.
*Ἡμῐθνητος. semideus. Vid. Schol. in l. c.
ἃ δὴ πρὸς αστρων κλιμακας στησει δρομον
τοῖς ἡμιθνητοις διπτυχοις Λαπερσιοις· (Castore *scil.* et Polluce.)* Lyc. 510. Syn. Ἡμιθεος.
Ἡμῐθραυστος. dimidia ex parte fractus. Vid. ad v. Ζαραξ.
Syn. Ἡμικλαστος.
*Ἡμῐκάκον. Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς. *Pollux* VI. 161. Brunck. Glossar. Sophocl. in v.*
Ἡμῐκᾰκως. *adv.* non omnino bene.
τεως μὲν οὖν, αλλ' ἡμικακως, εβοσκομην. Thesm. 449. B.
Syn. Μετριως.
Ἡμῐκρης. (Μενελαος.)
*τὸν εκ Πλυνου τε, κἀπὸ Καρικῶν ποτῶν
βλαστοντα ῥιζης,* ἡμικρῆτα βαρβαρον. Lyc. 150.
Ἡμῐκραιρα. dimidia capitis pars.
τὴν ἡμικραιραν τὴν ἑτεραν ψιλὴν εχων; Thesm. 227. B.
Syn. Ἡμικρανον, ἡμικεφαλον, ἡμικεφαλιον, ἡμικεφαλαιον.
Ἡμῐλεπτος. semidecorticatus.
ὁ δ' ἡμιλεπτος ηδη. Anac. 33. 10.
Ἡμῐλιγδος. **nullum vestigium vocis, aut loc. cit. repperi.**
—ασπις ἡμιλιγδος, ὡς πυκνωμα τι. Soph. Fr.
*Ἡμιμαλλονες. Suid. et Hesych. μαινάδες, Βάκχαι, vel νύμφαι, quas alii μιμαλλόνας appellant.
Ἡμῐμεθὴς, έος. ὁ ἡ. semiebrius.
ολπης ἡμιμεθεῖ πινομενον στοματι. Philipp. *An.* ii. 214.
Ἡμινη. idem quod κοτυλη. [Ath. p. 479. b. et 648. d.
καὶ πιεῖν ὑδωρ διπλασιον χλιαρον, ἡμινας δυο. Epicharm. ap.
καταστρεψον (*f.* καταστεψον), τεκνον, τὰν ἡμιναν. Sophr. *ib.*
Ἡμινῖρος, *vel*, Ἡμινηρος. *peculiari nomine ab Alexandrinis ita dicitur* ὁ κορακῖνος. coracinus piscis.
εδεξατ' αντακαῖον, ὃν τρεφει μεγας*
Ιστρος, Σκυθαισιν ἡμινιρον ἡδονήν. Sopater ap. Athen. p. 119.
Ἡμιονειος. mularis.
καδ' δ' ἀπὸ πασσαλοφιν ζυγὸν ἡρεον ἡμιονειον. Ω. 268.
Ἡμιονος. mulus.
προσθε μὲν ἡμιονοι ἑλκον τετρακυκλον απηνην. ib. 324.
Syn. Ορευς, ουρευς. αστραβη. Ep. Αγροτερος, αδμης.
Phr. Ζεῦξαν δ' ἡμιονους, κρατερωνυχας, εντεσιουργους.
ἡμιονον ταλαεργον αγων κατεδησ' εν αγῶνι
ἑξετε', αδμητην, ἡτ' αλγιστη δαμασασθαι. Ψ. 654.
Ἡμιοπος. imperfectus. (*de tibiâ.*)
—τερενων Ἡμιοπων ὑπ' αυλῶν ορχεῖσθαι. Anac. 82.
Exp. Αυλὸς ελασσων τοῦ τελειου.
Ἡμῐπελεκον, Ἡμιπελεκκον. *expon.* αξινη, *vel* πελεκυς μονοστομος. *Vid. Damm. c. 1836.*
καδ δ' ετιθει[1] δεκα μὲν πελεκεας, δεκα δ' ἡμιπελεκκα. Ψ. 851.
Ἡμῐπληξ. semipercussus.
αλλ' ὡς τίς τ' εν ορεσσι πελωριη ὑψόθι πευκη,
τήν τε θοοῖς πελεκεσσιν εθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατηλυθον·* ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ
ῥιπῇσιν μὲν πρῶτα τινασσεται, ὑστερον αὖτε
πρυμνόθεν εξεαγεῖσα κατηριπεν· ὡς ὁγε ποσσὶν
ακαματοις τειως μεν επισταδὸν ηωρεῖτο,
ὑστερον αὖτ' αμενηνὸς απειρονι καππεσε δουπῳ.* Apoll. 4. 1682.
Ἡμιπνοος, Ἡμιπνους. semivivus.
Τρωξαρτης δ', ὡς εἶδεν εθ' ἡμιπνουν προπεσόντα. Batr. 249.
Syn. Ἡμιζωος, ἡμιψυχος, ἡμιθνης.
Ἡμῐπυρωτος. semiustus, *s.* semicalidus. Vid. Ἡμιδαης.
ατριχα καὶ κορσην, Ευνικιδου ἡμιπυρωτα
*λειψαν', ετι χλωρῆς εμπλεα τηκεδόνος. Crinag. *An.* ii. 150.*
Ἡμισπαστος. semivulsus.
Κυπρι, τὸν ἡμισπαστον ἀπὸ κροκεων εμὲ παστῶν. Philodem. *il.*
Ἡμῐσυς, Ἡμισειᾰ, Ἡμῐσυ. dimidius. [89.
δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἡμισυ πασης. Ζ. 192.
νηπιοι, ουδ' ισασιν ὁσῳ πλεον ἡμισυ παντός. Hes.
*οιμοι· δρακων μου γιγνεται τό γ' ἡμισυ².
τεκνον, περιπλακηθι τῷ λοιπῷ πατρί. Eur. *fr. incert.* 166.*
Syn. Ἡμισευμα, ἡμιτελεια, ἡμιτομια.
*Ἡμισφαιριον, ου. το. globus dimidiatus.
—αλλὰ παρετεθη
ὑπερηφανός γ', οζουσα τῶν Ὡρῶν, λοπας·
τὸ τοῦ πολου τοῦ παντὸς ἡμισφαιριον.
ἁπαντ' ενῆν τἀκεῖ γὰρ εν ταυτη καλά·
ιχθῦς, εριφοι, διετρεχε τουτων σκορπιος.
ὑπεφαινεν ωῶν ἡμιτομα τοὺς αστερας. Alex. ap. Athen. p. 60. (*V. omnino Hemsterhus. ad. Lucian. tom.* i. *p.* 282.)*
Ἡμῐτᾰλαντον. semitalentum.
ἡμιταλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆϊ εθηκε. Ψ. 751.
Ἡμιτελεστος, Ἡμιτελης. semiperfectus.
ου γὰρ θηλυτεραις δεμας ωπασεν ἡμιτελεστον
μορφὴν, οφρα καὶ αλλα περὶ χροῒ τεχνησαιντο. Naum. 64.
καὶ δομος ἡμιτελης· τὸν δ' εκτανε Δαρδανος ανήρ. Β. 701.
Syn. Ατελης, ατελειωτος, ἡμιεργος.
Ἡμῐτομος. dimidiatus.
ἰσά τ' επ' αλληλοισι κερα ανετελλε καρηνου,
αντυγος ἡμιτομου κεραῆς ἅτε κυκλα σεληνης. Mosch. 2. 88.
Syn. Ἡμιδαης.
*Ἡμῐτονον. το. semitonium, *i. e.* pars dimidia. *Vid. Jacobs. in l.*
σῶσόν μου, βασιλεῦ, μουσικὸν ἡμιτονον. Hadrian. *An.* ii. 286.*
Ἡμῐτυβιον. peplum, sudarium.
επειτα καθαρον ἡμιτυβιον λαβων. Plut. 729.
Syn. Σουδαριον.—ῥακος ἡμιτριβες.— λινοῦν τι, οἷον εκμαγεῖον.—δικρωσσον φακιολιον.
Ἡμῐφαὴς. *item*, Ἡμιφανης. dimidia parte conspicuus.*
τλῆμον, εν ἡμιφαεῖ λαρνακι γυμνὰ μενει. Leon. Tar. *An.* i. 237.
*Ἡμῐφᾰλᾰκρος, ου. ὁ ἡ. semicalvus.
αλλ' ην μὴ Πριαμου τις εχῃ χρονον ἡμιφαλακρος. Lucill. *An.*
Ἡμῐφλεκτος. semiustus. [ii. 333.*
*νῦν δὲ χαριν μὲν εφαν τᾷ Κυπριδι πρᾶτον οφειλειν·
καὶ, μετὰ τὰν Κυπριν, τύ με δευτερα εκ πυρὸς εἷλεν,
ὦ γυναι, εσκαλεσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο* μελαθρον,
αὔτως ἡμιφλεκτον· *Ερως δ' αρα καὶ Λιπαραιου
πολλάκις Ἁφαιστοιο σελας φλογερωτερον αιθει.* Theoc. 2.
Syn. Ἡμιδαης, ἡμικαυστος. [130.
*Ἡμιωβολιαῖος, α, ον. habens pretium semioboli.
και κρεα γε πρὸς τουτοισιν αναβραστ' εικοσιν
αν' ἡμιωβολιαῖα. (*sic enim recte edidit Brunckius e Cod. pro mendose vulgato* ἀνημιωβολιαῖα, *unde monstrum verbi*, ἀνημιωβολιαῖος, *in Lexicc. exstat.*) Ran. 553.*
Ἡμος. *adv.* quando.
ἡμος δ' ηελιος κατεδυ, καὶ επὶ κνεφας ἦλθε. Α. 475.
Syn. Ἡνικα, ότε.
Ημῦοεις, *usurpatur pro eo quod solet ημυειν vel μυειν. *Sed vid. not.*

1. Heyn. κὰδ δὲ τίθει.

2. Hunc locum ideo adduxi, quia solus est, ni fallor, in quo vox ista ab Euripide usurpatur. In Sophoclis superstitibus fabulis ne semel quidem deprehenditur. Homerus non ἥμισυ solum, verum etiam ἡμίσεες et ἡμισέων usurpavit. *Vid. Seber.*—Ἥμισυν et ἡμισείαν reperiuntur apud Alexidem, Athen. p. 47. d.

μή σύ γ' ἐλιχρυσοιο λιπεῖν πολυδευκεος ανθην,
κορκορον ημυοεντα[1], πανακτειόν τε κονιλην. Nic. Th. 625.*
Exp. Μεμυκοτα, κεκλεισμενον.

Ημυω, Αμυω. *(penult. ancip. frequentius longa. Vid. Il. B. 148. et 373.) inclino, nicto.*
ὡς ἑτερωσ' ημυσε καρη πηληκι βαρυνθέν. Θ. 308.
—αμυοντα χαμαζε. Hes. ap. Et. Ma. v. Ἠμυω.
Syn. Επικλινω, κατακλινω, πιπτω.

Ἠμων. jaculator. Vid. Ακοντιστης.
θῆκ' ες αγῶνα φερων· καί ῥ' ἡμονες ανδρες ανεσταν. Ψ. 886.

*Ηνειος. inter Argonautas ab Orpheo memoratus, v. 168. ab aliis omissus. *Sed de loci sanitate dubitatur. V. Ruhnk. et Herm.*

Ηνεκης. porrectus; continuus. (Ηνεκες, Ηνεκεως. *adv.*) Vid. Διηνεκης.
αυτόν τ' ηνεκεεσσι τριβοις παναπαστον εδωδῆς
*καὶ ποσιος ξηραινε, καταρτυσαιό τε γυῖα. Nic. Al. 605.
ἢ αυτὴν ἀλα βαπτε, τοτ' ηελιοισι δαμαζων
εἶθαρ οπωρινοῖσι,* τοτ' ηνεκὲς εν φλογὶ θαλψας. ibid. 516.

Ηνεμοεις, *pro* Ανεμοεις. ventosus.
Ῥιπην τε, Στρατιην τε, και ηνεμοεσσαν Ενισπην. B. 606.
—και τιγριδες ηνεμοεσσαι. Opp. l. 3.
καὶ φθεγμα, καὶ ηνεμοεν-Φρονημα,— Antig. 360.
Syn. Ηνεμωδης.—ὑψηλος.—προσηνεμος.—ποδηνεμος.—μεταρσιος.

[Ηνεμοφωνος. * *scribitur item in l. c.* ἠνεμόεντος.
εξ ἁλὸς ηνεμοφωνος επιβρεμει ουασιν ηχη. Musæ. 193.]

Ηνῐ. *Dor. pro* Ιδου. ecce. *Sed pronuntiat Valcken. in l. c. scribi debere* Ἠνίδε.* [149.
ηνι δε τοι το δεπας· θᾶσαι, φιλος, ὡς καλὸν οσδει. Theoc. 1.

Ἡνῐα, Ἡνιον. habena.
τουτῳ παραδωσω τῆς Πνυκος τὰς ἡνιας. Equit. 1109.
Νεστωρ δ' εν χειρεσσι λαβ' ἡνια σιγαλοεντα. Θ. 116.
Syn. Χαλινος, λῶρον, ῥυτατωγευς. ῥυτηρ, ῥυτα τα, ευληρα τα.—παρηορια—εξουσια.
Epith. Χρυσονωτος,—φοινικοεν, λευκον.

Ἡνῐκᾰ. *adv.* quando. Vid. Ὁποταν.
ἡνικα δ' ὁρμηθέντες εφ' ἡμεας εξελθωσι. Batrach. 154.

Ηνιοπευς. Nom. Pr.
υἱὸν ὑπερθυμου Θηβαιου, Ηνιοπῆα. Θ. 120.

Ἡνιοστροφεω. habenas flecto. Vid. Ἡνιοχεω.
ὃς ἁρμα λευκον ἡνιοστροφεῖ βεβως. Phœn. 177.

Ἡνιοστροφος, Ἡνιοχευς, Ἡνιοχος. equorum agitator.
γνοὺς δ' οὐξ Αθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
εξω παρασπᾷ, κἀνακωχευει, παρεὶς
κλυδων' εφιππον εν μεσῳ κυκωμενον. Soph. El. 733.
αλλ' Αρχεπτολεμον, θρασυν Ἑκτορος ἡνιοχῆα. Θ. 312.
—ἡνιοχος δ' ἱμασεν καλλιτριχας ἱππους
νῆας επι γλαφυράς· τὼ δ' ουκ ακοντε πετεσθην. Λ. 280.
Syn. Ὑφηνιοχος, ἁρματηλατης, qu. vid.
Epith. Αφειδης, βοοσσοος, οπισθοπορος, παλινδινητος, βαρυδουπος, ταχυεργος, κακος. *αρισθαρματος. ελασιππος. διωξιππος.*
Phr. Φιλον πυρὸς ἡνιοχῆα. Tryph.—Αιγιδος ἡνιοχος. Arist. —χερῶν τε καὶ ισχυος ἁνιοχος. Pind.—κιθαρας δεξιος ἡνιοχος.—παλαισμοσυνης δεξιος ἁνιοχος. Ep.
θηρονομου μαστιγος αφειδεα ῥοῖζον ιαλλων,
—ηλαυνεν αελληεσσαν απηνην. Nonn.

Ἡνιοχευω, Ἡνιοχεω. habenas teneo.
αμφω-Ειν ἐνὶ διφρῳ εόντας· ὁ μὲν νοθος ἡνιοχευεν. Λ. 103.
πνευματα δ' ἡνιοχεῖ περί τ' ἠερα καὶ περὶ χεῦμα. Orp. *fr.* 2. 27.
Syn. Ἡνιοστροφεω, ἡνιοποιῶ, ἁρματευω.—διευθυνω, ιθυνω.
Phr. Ιθυς εχειν θοον ἁρμα καὶ ωκυποδων σθενος ἱππων.
—εὔπλεκεων δ' επι διφρων
ἡνιοχοι βεβαῶτες εφιεσαν ωκεας ἱππους
ῥυτα χαλαινοντες— Hes.
—μαστιγι θοῶς επεμαιετ' αρ' ἱππους.
μαστιγι λιγυρῇ, ἱμασεν καλλιτριχας ἱππους.
—μαστιγι κατωμαδον ηλασεν ἱππους.
ἱπποι, τοὺς ὁ γερων εφεπων μαστιγι κελευε
καρπαλιμως κατὰ αστυ.— Hom.

Ἡνιοχη. *uxor Creontis, Thebarum regis, quæ a Sophocle Εὐρυδίκη appellatur. *Vid. Antig.* 1180. B.
ἱκετο δ' εις Κρειοντα,* καὶ Ἡνιοχην τανυπεπλον. Hes. α. 83.

Ἦνις. annicula.
σοὶ δ' αὖ εγὼ ῥεξω βοῦν ἦνιν, ευρυμετωπον. K. 292.
Syn. Ενιαυσιος, τελειος, νεος, πορταξ, ακεντριστος (βοῦς.)

Ηνορεα. virilitas, fortitudo. Vid. Ανδρεια.
ειρυσαν, ηνορεῃ πισυνοι καὶ καρτεϊ χειρῶν. O. 226.
Epith. Ερατεινη, αριστοπονους, κρατερα, ὑπεροπλος, ὑπερφιαλος, ὑποπτερος.

Ηνοπιδης. patronym. ab Ηνοψ. Vid. Σατνιος.

Ηνοψ. sonorus. 2. perspicuus.
αυτὰρ επειδὴ ζεσσεν ὑδωρ ενὶ ηνοπι χαλκῷ. Σ. 349.
Syn. Λαμπρος, διαυγης.—ευηχος.

Ηνυστρον, Ενυστρον. unus e ventriculis animalium.
εγὼ δέ γ' ηνυστρον βοὸς καὶ κοιλιαν ὑειαν
καταβροχθισας, * κἆτ' εκπιὼν τὸν ζωμὸν αναπονιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥητορας, καὶ Νικιαν ταραξω.* Equit. 356.

Ηοῖος. orientalis. Vid. Ηῶος.
πρωϊ δ' ὑπ' ηοῖοι σὺν τευχεσι θωρηχθέντες. Θ. 530.
Αοῖον αυτὸν παντες εκαλουν Αστέρα. Pac. 837.
πᾶσαν δ' ηοιην μενομεν τετληότι θυμῷ. δ. 447.

*Ηιονιος, ᾱ, ον. littoralis. —γυμνὰ δὲ θεῖναι
ιχνια δειμαινει ψαμμον επ' ηονιην. Zonas, *An.* ii. 81.

Ηπᾰνῐᾱ, *Ion.* Ηπανιη. ἡ. inopia. *vox rarissime repert.*
φορβῆς ηπανιῃ ψυχεται αυτοματως. Paul. Sil. *An.* iii. 77.
Vid. Ep. ἀδ. 522. Exp. ἀπορία. *Hesych.**

Ηπαυμαι. sarcio. —και κοσκινον ηπησασθαι.
Aristoph. Δαιταλ. *ap. Phrynich. p.* 32. Pauw.
Syn. Ακεομαι, καταρτιζω, ῥαπτω.

Ἧπαρ. jecur.
εν δέ οἱ ἡπατι πῆξε θοὸν βελος· εκ δ' αρα χειρός. χ. 83.
Epith. Κελαινοβρωτον, βιοσσοον, παλιμφυες.

*Ἡπᾰτιον. το. *dimin.* a præc. [p. 386. d.*
ἡπατιον οπτὸν προσελαβον. τουτων ἐαν κ. λ. Alex. ap. Ath.

Ἡπᾰτουργος. jecinorum dissector.
τὸν ἡπατουργον, αρσεν', αρβυλοπτερον. Lyc. 839.

Ηπεδᾰνος. claudus, infirmus. 2. stolidus.
ηπεδανὸς δέ νύ τοι θεραπων, βραδέες δέ τοι ἱπποι. Θ. 104.
Syn. Ασθενης, ατεχνος. χωλος. ανοητος, ηλιθιος, ασυνετος, αναισθητος.

Ηπειρογενης. in continente natus. [Pers. 42.
ὄχλος, οἵ τ' επιπαν ηπειρογενὲς-Κατεχουσιν ἔθνος,—(*Anap.*)

Ηπειρος. continens. ηπειρον ναιοντες—
ἦλθον επειθ', ὁσα φυλλα, και ανθεα, γιγνεται ὡρῃ. ι. 49.
ὅταν περασῃς ῥεῖθρον ηπειρων ὁρον. Prom. 788. P.
Epith. Μελαινα, πορτιτροφος. απειριτος, βαθεῖα, πιων, εριβωλαξ. πολυλήϊος, ὑληεσσα, διωλυγιος.

Ηπειρος * et Ἄπειρος, ου. ἡ. apud Homerum est civitas, in terra continenti Peloponnesi sita, subjecta Ulyssis imperio. Post Homerum terra satis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, sic vocabatur. Vid. Damm. Part. Real.
αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πατερ, καὶ Αθηναιη, καὶ Απολλον,
οἷος Νηρικον εἷλον, εὔκτιμενον πτολιεθρον,
ακτὴν Ηπειροιο, Κεφαλληνεσσιν ανασσων,
τοῖος εων τοι χθιζὸς κ. λ. ω. 375.*
οἵ τ' Ηπειρον εχον, ηδ' οἱ Σαμον αμφενεμοντο. B. 635.
*Phr. —Νεοπτολεμος (*sc.* κρατεῖ) δ' Α-
πειρῳ διαπρυσια,
βουβοται τοθι πρῶνες εξ-
οχοι κατακεινται
Δωδωναθεν αρχομενοι πρὸς
Ιονιον πορον. Nem. 4. 82.

Ηπειροω. continentem facio; continenti adjicio.
τίς βυθὸν ηπειρωσε; τίς εν ῥοθιοισιν ετευξεν
ακτὴν αμφιρυτην λαεσι μαρμαρεοις; Ep. ἀδ. 370.*

Ηπειρῶτις. ἡ. Epirotica.

1. "Duplex scriptura ἡμύοντα et ἢ μύοντα latet in Scholio; priorem interpretatur ἐπικλίνοντα, κατακλινόμενον, alteram κεκλεισμένον. Scriptura ἡμυόεντα vel ἢ μυόεντα nihili est." Schneid. in v.

δεινὴ γὰρ Ηπειρῶτις εις τὰ τοιαδε
ψυχὴ γυναικῶν, ὧν επισχησω σ' εγώ. Andr. 159.
ʽΗπερ. *adverbial.* qua via; qua ratione; quo modo.
αλλ', ᾗπερ αυτὸς τὴν δικην διωρισω. Suid.
πρὸς πολιν, ᾗπερ οἱ αλλοι ατυζομενοι φοβεοντο. Z. 41.
Syn. ʽΩσπερ, καθοτι.—ὁπη.
Ηπεροπευμᾰ. res qua aliquis decipitur.
συμποσιων ερεθισμα, γυναικῶν ηπεροπευμα. Ep.
Ηπεροπευς, Ηπεροπευτης, Ηπεροπος. deceptor. [363.
ηπεροπῆά τ' εμεν καὶ επικλοπον, οἷά τε πολλοὺς - Βοσκει— λ.
Δυσπαρι εἶδος αριστε, γυναιμανὲς, ηπεροπευτά. Γ. 39.
βουλεαι ηπεροπος ἡμῖν εἶναι; Anac. 123. (131. Barn.)
Syn. Ψευστης, δολοφραδης, απατηλος. ὑπερηφανος.
Ηπεροπευω. decipio.
δαιμονιη, τί με ταῦτα λιλαιεαι ηπεροπευειν; Γ. 399.
Syn. Εξηπεροπευω, συνηπεροπευω, απαταω.
Ηπητης. sartor.
—ὁ δ' ηπητης μοι επεστη - Και πρασσει με τοκους·—Batr. 183.
Syn. Ακεστης, ῥαπτης, σκυτευς.
Ηπῐαλεω. epiala febri laboro.
ηπιαλῶν γαρ οικαδ' εξ
ἱππασιας βαδιζων. Acharn. 1164.
Exp. ʽΟ ῥιγοπυρετῳ περιπεσών.
Ηπῐαλος, Ηπιαλης, Ηπιολος. febris quotidianæ species.
ανδρ' αγαθὸν πενιη παντων δαμνησι μαλιστα,
καὶ γηρως πολιου, Κυρνε, καὶ ηπιαλου. Theog. 173.
Syn. ʽΡιγοπυρετος. (το τοῦ πυρετοῦ κρυος.) επιαλτης.
*Ηπιοδῖνητος, ον. placide se contorquens.
ἡδὺ φιλης μειδημα τὸ Λαΐδος. ἡδὺ καὶ αυτῶν
ηπιοδινητων δακρυχεει βλεφαρων. Paul. Sil. *An.* iii. 72.*
Ηπιοδωρος, Ηπιοδωτης. lenis; qui mitia dat.
ενθα οἱ ηπιοδωρος εναντιη ηλυθε μητηρ. Z. 251.
*Νικην θ' ἡδυεπειαν, ιδ' Αδρηστειαν ανασσαν·
και βασιλῆα μεγαν* Ασκληπιον ηπιοδωτην[1]. Orph. Ευχ. 36.
Ηπιοθῡμος, Ηπιομητις. benignæ et mitis indolis.
αλλά μοι αεριοι, μαλακοφρονες, ηπιοθυμοι,
Ατροπε, καὶ Λαχεσι, Κλωθω, μολετ', ευπατερειαι. ib. H. 58.
—πατὴρ ὡς ηπιομητις. Naz.
*Ηπιονη, ης. ἡ. Dea salutis. *ap. Epidaurios colebatur, ut Æsculapii conjux. Vid. Valck. Diatrib. p.* 290. B.
καὶ (*pot.* ηδ') ὁπόσα τμηθέντος επὶ χροὸς αρκια θεῖναι
φαρμακα, πρηειης οἶσθα παρ' Ηπιονης. Crinag. *An.* ii. 144.*
Ηπιος. placidus, lenis.
*θαρσει, Τριτογενεια, φιλον τεκος· οὔ νύ τι θυμῷ
προφρονι μυθεομαι·* εθελω δέ τοι ηπιος εἶναι. Θ. 39.
*ιητρὸς γὰρ ανὴρ πολλῶν ανταξιος αλλων,
ιούς τ' εκταμνειν,* επί τ' ηπια φαρμακα πασσειν. Λ. 514.
Syn. Ηπιοχειρ, πρᾶος, προσηνης, πρυφρων, μειλιχιος, ευπροσηγορος, χρηστολογος, αἱμυλος—επαγωγος, λιπαρος.
Ηπιοχειρ. *epith.* Apollinis. Vid. Απολλων.
Ηπιοχειρος. *mendose, pro voc. præc.* Vid. not.
—και ηπιοχειρον ὑγειαν[2]. Orph. H.
Ηπου. *adv.* utrum? an? certe.
ἦπου καγχαλοωσι καρηκομοωντες Αχαιοι. Γ. 43.
Syn. Οντως δη, γουν, δῆτα, δηπου.
Ηπῠτης. vociferator.
στὰς εν μεσσοισιν, μετεφωνεεν ηπύτα κηρυξ. H. 384.
Syn. Απυτης, κρακτικος, φωνητικος, μεγαφωνος, ευφωνος. —φωνητης, κρακτης, βοητης.
Ηπῠτῐδης. Vid. Περιφας.
Exp. ʽΟ Ηπυτου παῖς.—η, ηπυτης, φωνητικος.
Ηπυω. sono, clamo. Vid. Απυω.
κοχλοισιν ταναοῖς γαμιον μελος ηπυοντες. Mosch. 2. 120.
῞Ηρ. ver. Vid. Εαρ, Ηρι.

1. "Auctoritas Cod. Voss. suadet, ut hos versus ab interpolatore "additos existimemus. Ac vereor, ne plures sint in hac εὐχῇ inter- "polationes, ut paullo ante, ubi de Dæmone sermo est." *Hermann.*
2. "Si Orpheus cura dignus sit, lege ἠπιόχειρ' ὑγίειαν in exemplo "posteriore apud Piersonum." *Porson. ad Orest.* 229. Locus a Pierson. designatus est Hymn. 83. vs. ult. Hoc Porsoni monitu, eandem adhibuit medelam Hermannus ad H. 22. vs. ult.

ʽΗρᾱ, ας. ἡ. et *Ion.* ʽΗρη. Juno.
ʽΗρη, πρεσβα θεά, θυγατηρ μεγαλοιο Κρονοιο. E. 721.
Syn. Εννω.—αηρ. Epith. Απτοεπης, αμειλικτος, αυτογονος, αμηχανος, αλλοπροσαλλος, αστυοχος, βαρυθυμος, βαρυζηλος, βαρυμηνις, γλαυκῶπις, βαρυκτυπος, ιεροφοῖτις, ηὔκομος, λευκωλενος, κλυτὴ, κελαδεινη, μεγαλοσθενης, μισονοθος, ζηλημων, ζηλομανης, πολυμηχανος, πρωτοθρονος, χρυσοθρονος, χρυσοπεδιλος, χρυσηλακατος, φερεσβιος, θαλαμηπολος, ζευξιδια, Βακχιας, Αργολις, Αργειη, Λακινιας, ʽΡησκυνθις, Ιμβρασια, Πελασγις, Πελασγιας, Ιναχις. πανδαματειρα, δολοφρονεουσα, δολομητις, ποικιλομητις, δολοπλοκος, δυσμηχανος, δολορραφης, δολοπλανης, απατηλιος, δυσμαχος, πανεποψιος, πολεμητοκος, κακοεργης, ταυρῶπις, ὑψαυχην, ωκυπεδιλος.
Phr.—Βοῶπις ποτνια ʽΗρη. [γαμετη, *sc.* Διός. Æsch.]
—μεμαυῖ' εριδος και αὔτης.—νυμφης ερατωπιδος ʽΗρης.
*ʽΗρα τελεια, Ζηνὸς ευναια δαμαρ. Æsch. *fr.**
μητηρ αθανατοιο πυρὸς φαεσιβροτος ʽΗρη. Tryph.
ʽΗρη δ' αστεροφοιτον εδυσατο κυκλον Ολυμπου,
και ταχινη παλλευκον ἑὴν επεκοσμεε μορφήν. κ. λ. Nonn. l. 32.
ὡς πτερὸν, ηὲ νοημα, δι' αιθέρος εδραμεν ʽΗρη. ib.
ʽΗρη τε ζυγιη Διὸς ευνετις,— Apoll.
—χαλεπὴ θεός.—Σαμου μεδεουσα.— Ep.
αιθέρος ορχαμος. Nonn. θεῶν βασιλεια. Pind.
—ες ʽΗρας τεμενος ακραιας θεοῦ. Eur.
Κυανεοις κολποισιν ενημενη, ηερομορφε,
ʽΗρα παμβασιλεια, Διὸς συλλεκτρε μακαιρα.—
ομβρων μεν μητηρ, ανεμων τροφε, παντογενεθλε.
χωρις γαρ σεθεν ουδὲν ὁλως ζωης φυσιν εγνω. Orph. H. 15.
—ἣν τεκε ʽΡειη,
αθανατην βασιλειαν, ὑπειροχον εἶδος εχουσαν·
Ζηνὸς εριγδουποιο κασιγνητην αλοχόν τε
κυδρην, ἣν παντες μακαρες μετὰ μακρον Ολυμπον
ἁζομενοι τιουσιν ὁμῶς Διῒ τερπικεραυνῳ. Hom.
*ʽΗρᾰ. τα. *acc.* gratiam, beneficium. Vid. Ηρος, et not. ad Επιηρα.*
ʽΗρᾰκλῆς. Hercules[3]. Vid. Αλκμηνη.
επειδη Διὸς υἱὸν αφικετο καρτεροθυμον,
φῶθ' ʽΗρακλῆα, μεγαλων επιΐστορα εργων. φ. 26.
†ὡρμᾶτ' απ' οικων ʽΗρᾰκλῆς— Trach. 159.
a. ὁ βασιλέως οφθαλμός. b. ὦ 'ναξ ʽΗρᾰκλεις. Acharn. 94.
Syn. Αλκειδης, Αμφιτρυωνιαδης.
Epith. Αριδεικετος, αταρβης, αλεξικακος, αρισταθλος, αεθλοφορος, αριστομαχος, ατρεστος, βουφαγος, βουθοινης, δαμαληφαγος, δαΐφρων, ερικυδης, εὔσκοπος, θυμολεων, θρασυμεμνων, θρασυς, θρασυμαχος, θεῖος, ἡρως, μεγαλοφρων, μυριομοχθος, βαρυμοχθος, κρατεροφρων, κρατερος, λειοντομαχης, λεοντοχλαινος, λειοντοπαλης, λιποναυτης, οβριμος, οξυχειρ, οινοβαρης, πολυπονος, πολυτιμητος, πελωριος, παντολετης, πανδαματωρ, στερφοπεπλος, συμμαχος, λαοσσοος, τρισεληνος, τοξοφορος, ταλαεργος, ταυροφονος, ὑπερβιος, χαλκασπις, κηραμυντης, θηροχλαινης, καρτεραιχμης, κυνοκλοπος, ζωστηροκλεπτης, μορσιμος, δωδεκαεθλος. θρασυμηχανος. Θηβαγενης, Τιρυνθιος, Μηκιστευς, Καδμογενης. χαλκεοκαρδιος.
Phr. Βιη ʽΗρακληειη. Hom.—μενος οβριμον ʽΗρακλῆος.
—Διὸς αλκιμος υἱός. Διὸς θρασυκαρδιος υἱός.— [Orph.
—Διὸς ταλακαρδιος υἱός.—
—Αμφιτρυωνιαδης ακορητος αὔτῆς. Hes.
καὶ θηροχλαινου σηκον ωμηστοῦ λυκου.
τριεσπερου λεοντος—Lyc. ευδοκιμος Διὸς ἶνις. Eur.
—πολυμοχθοτερος, πολυπλαγκτοτερος τε θνατῶν.
σεμνον θαλος Αλκαΐδᾶν. Pind.
μορφαν βραχυς, ψυχαν δ' ακαμπτος, κ. λ. ib. Isth.*4. 88.
*qui locus adeundus.**—βιη τε πολυφρονος ʽΗρακλῆος. Theoc.
πρῶτα μὲν, εν Νεμεῃ βριαρον κατεπεφνε λεοντα. κ. λ. Ep. [l. 4. c. 8.

3. De rebus ab Hercule gestis, in primis de congressu cum serpentibus, videndus omnino Pindarus, Nem. i. a vs. 50. ad fin. Theocrit. Idyll. xxiv. xxv.

Ἡρακλες οβριμοθυμε, μεγασθενες, αλκιμε Τιταν,
καρτεροχειρ, αδαμαστε, βρυων αθλοισι κραταιοῖς,
αιολομορφε, χρονου πατερ, αΐδιός τε, καὶ ευφρων,
αῤῥητ', αγριοθυμε, πολυλλιτε, παντοδυναστα,
παγκρατες ἦτορ εχων, καρτος μεγα, τοξοτα, μαντι,
παμφαγε, παγγενετωρ, παννυπερτατε, πᾶσιν αρωγέ·
αυτοφυης, ακαμας, γαιης βλαστημα φεριστον.—
δωδεκ' απ' αντολιῶν αχρι δυσμῶν ἆθλα διερπων.
αθανατοις πολυπειρος, απειριτος, αστυφελικτος. κ. λ. Orph.
Ἡρακλην δε σε Φοῖβος επωνυμον εξονομαζει· [H.11.
ἦρα γὰρ ανθρωποισι φερων, κλεος αφθιτον ἕξεις. Suid.
ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν αθεσφατον, ηδὲ θαλασσαν
πλαζομενος πομπῃσιν ὑπ' Ευρυσθῆος ανακτος,
πολλὰ μὲν αυτὸς ερεξεν ατασθαλα, πολλὰ δ' ανετλη·
νῦν δ' ηδη κατὰ καλὸν ἕδος νιφοεντος Ολυμπου
ναιει τερπομενος καὶ εχει καλλισφυρον Ἥβην. Hom.

Ἡρᾰκλειοξανθιας. Xanthias Herculem simulans. *nom. ab Arist. effictum.*
καὶ βλεψον εις τὸν Ἡρακλειοξανθιαν. Ran. 499. B.

Ἡρᾰκλειδης, Ἡρακλειος. Ἡρακληειος. Vid. Τληπολεμος.
οἵ θ' Ἡρακλειους χεῖρας φυγον, οἵ τ' απολοντο. Hom. Fornac. 18.

Ἡρακλειτος. philosophus Ephesius. Vid. ad v. Εφεσος.
τὸν βιον, Ἡρακλειτε, πολὺ πλεον, ηπερ ὅτ' εζης
δακρυε· νῦν ὁ βιος εστ' ελεεινοτερος. Ep. ἀδ. 408.

Ἡραια. *pot.* Ἡραιος, α, ον. Junoni sacer.
εστιν δε[1] προπαροιθε κλυτης Χαλκηδονος ακρα
Ἡραια· φαιης κεν ιδὼν βαθυδινεα παντη
εμμεναι·— κ. λ. Et. Ma.

Ηρᾶνος. rex, custos.[1] Vid. not. ad v. Επιηρανος. [513.
καί μιν ἑῶν μηλων θεσαν ηρανον, ὅσσ' ενεμοντο, κ. λ. Ap. 2.
Syn. Προστατης, παραστατης, βοηθος, αρηγων, επαρχος, αρχων, βασιλευς, διοπος, φυλαξ, επιηρανος, στρατηγος.

Ηρεμᾶ, Ηρεμει. *adv.* tacite, sensim, paululum.
εν δ' ἦν Ζεὺς, επαφωμενος ηρεμα χειρὶ θεειῃ
πορτιος ειναλιης, *(*immo*, Ιναχιης. Pierson.)* Mosch. 2. 50.
αλλ' ηρεμει[2] πτηξαντες ακροασωμεθα. Ran. 315. B.
Syn. Ηρεμεως, ηρεμαιως, πρᾳως, ατρεμας, ατρεμα, ἦκα, ἱλαρως, ἡσυχῇ, ἡσυχως, βαδην, σχολαιως, βραδεως, επιλιγδην, κατὰ μικρον.

*Ηρεμεω. quiesco.
φεῦ, τὸ καλὸν μουσης βαρβιτον ηρεμεει. Paul. Sil. *An.* iii. 102.*

Ηρεμῐᾰ. quies.
ἡσυχιῃ χαιρουσα, καὶ ηρεμιῃ πολυϋπνῳ. Orp. H. 2. 4.
Syn. Ἡσυχια, ατρεμια.

˜Ηρῐ. *adv.* mane. 2. vere. Vid. Ηωθεν.
αλλα μαλ' ἦρι νεονται, επεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτη. υ. 156.

Ηριγενὴς, Ηριγενεια. Aurora. Vid. Ηως, Ηριπολη.
αυτίκα δ' ου μετὰ δηρὸν αμειβομενων εφαανθη
Ηριγενής·—— Apoll. 2. 449.
ἦμος δ' Ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος Ηως. A. 477.
φαιδρά τε μειδιοωσα θεει κλυτὸς Ηριγενεια. Opp. [65.
ουδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερωπιδος Ηριγενειης. Agath. *An.* iii.

Ηρῐγονη. *Icarii filia. In cœlum translata, *Virginis* nomen obtinuit. *Virg. Geor.* 1. 33. *Stat. Theb.* 4. 692.*
αυτοφονῳ στροφαλιγγι μεταρσιος ωλεσε κουρη.
αυτὰρ ὁ μοῦνος εμιμνε κυων παρὰ γειτονι τυμβῳ,
Ηριγονης ὑπ' ερωτι, θελημονι δ' ωλετο ποτμῳ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ ελεαιρεν, εν αστεροεντι δὲ κυκλῳ
Ηριγονην στηριξε λεοντειῳ παρὰ νωτῳ. κ. λ. Non. 1. 47.
Epith. Σταχυωδης.

Ηρῐδᾰνος.˜ Padus fluv. ita dictus.
μιχθεὶς εν φιλοτητι παρ' οχθας Ηριδανοῖο. Batrach. 20.

1. Apud Etym. exstat ἔστι δὲ, cum labe metri; ad quam forsan diluendam ν ἐφελκυστικὸν addidit Morellus. Sed ap. Steph. Byz. versus iidem citantur, ἔστι δε τις προπ. "concinnius," ut recte judicat Sylburgius. Posses etiam conjectare, ἔστι δὲ δὴ—si conjecturis opus esset.

2. ἠρέμα. Brunck. e Codd. "Vulgo," inquit, "ἠρεμεὶ, quæ adverbii forma nullibi, quod sciam, occurrit."

ὀττι φιλοις ναετῃσι ῥυηφενεων απὸ δενδρων
Ηλιαδων ηλεκτρα φεραυγεα δῶρα κυλινδει.
—εν αστεροεντι δε κυκλῳ
Ηριδανου πυροεντος ἑλισσεται αγκυλον ὕδωρ. Nonn.
Epith. Αγκυλος, αστεροφοιτος, αστεροεις, βαθυδινης, καλλιροος, πολυκλυστος, φεραυγης. αιωνιος.

*Ηρικεπαῖος, ου. ὁ. Deus Orphicus, qui et Μῆτις dictus et Φάνης. *Consul. Bentl. Ep. ad Mill. in init.*
ὡς τοτε πρωτογονοιο χανον μενος Ηρικεπαιου,
τῶν παντων δεμας εἶχεν ἑῇ ενὶ γαστέρι κοιλῃ,
μιξε δ' ἑοῖς μελεεσσι θεοῦ δυναμίν τε καὶ αλκήν,
τουνεκα σὺν τῷ παντι Διὸς παλιν εντος ετυχθη. Orph. ap [Procl.*

Ηριννα. poëtria, Sapphûs amica.
παρθενικὰν νεαοιδὸν εν ὑπνοπολοισι μελισσαν
Ηρινναν, Μουσῶν ανθεα δρεπτομεναν, [241.
Ἀιδας εις ὑμεναιον αναρπασεν.— κ. λ. Leon. Tarent. *An.* i.
παυροεπὴς Ηριννα, καὶ ου πολυμυθος αοιδαῖς·
αλλ' ελαχεν Μουσας τοῦτο τὸ βαιὸν επος. κ. λ. Antip. Sid.

*Ηρῐνέος, ου. candidus. *a sequ.* [*An.* ii. 19.

Ηρῐνὸς, ή, όν. vernus. Vid. Εαρινος.
καλλιστης οφθῆναι επὶ κροταφοισι γυναικὸς
λωϊον, η μιμνειν ηρινὸν ηελιον. Crinag. *An.* ii. 142.*

Ηρίον. monumentum, sepulcrum.
κὰδ δ' αρ' επ' ακτῆς βαλλον επισχερὼ, ενθ' αρ' Αχιλλεὺς
φρασσατο Πατροκλῳ μεγα ηρίον, ηδέ οἱ αυτῷ. Ψ. 126.
Syn. Ταφος, μνῆμα (κατὰ γῆν.) Epith. Δυσδακρυτον.

Ηριπολη. Aurora, dies. Vid. Ηως.
ομμασιν οἷς Ῥοδοπην ου δερκομαι, ουδὲ φαεινῆς
φεγγος ιδεῖν εθελω χρυσεον ηριπολης. Paul. Sil. *An.* iii. 78.

Ἡροδοτος. Herodotus.
Ἡροδοτος Μουσας ὑπεδεξατο· τῷ δ' αρ' ἑκαστη
αντὶ φιλοξενιης βιβλον εδωκε μιην. Ep. ἀδ. 532.
Ιαδος αρχαιης ἱστοριης πρυτανιν. ibid. 533.

˜Ηρος. amabilis. ˜Ηρα. τα. jucunda.
θυμῷ ἦρα φεροντες αφεστᾶσ' ουδὲ μαχονται. Ξ. 132.
Exp. Κεχαρισμενα τα.—επιηρος, επηρανος.

Ηρυγγιον, Ηρυγγον. (λαχανον ακανθῶδες.) herba spinosa.
Λευκάδος ηρυγγου τε ταμοις αθεραῖδα ῥιζαν. Nic. Th. 849.

Ἡρω. nomen virginis, a Leandro dilectæ.
Ἡρω μὲν χαριεσσα, διοτρεφες αἷμα λαχοῦσα,
Κυπριδος ἦν ἱερεια· κ. λ. Mus. 30.
μαρμαρυγὴν χαριεντος απαστραπτουσα προσωπου,
οἷά τε λευκοπαρηος επαντελλουσα σεληνη. ib. 56.
Epith. Δυσμορος, ἑλκεσιπεπλος, εὐστεφανος, νυκτιγαμος, περικαλλης, φαεσφορος. Σηστιας.

Ἡρωδης. Nom. Pr. Regis.
ουλιον Ἡρωδην παιδοκτονον,— Naz.
Epith. Δεινὸς, λαμπρὸς, κρειων.
Phr. Αμερσιγαμου βασιλῆος. Nonn.
—αναξ αγριος δεινὰ φρεσὶ βυσσοδομευων. Cyr.
—βαρβαροφρων πεπεδημενος ορχηθμοῖσι.
—βασιλῆϊ βροτῶν δηλημονι παντων.
—Γαλιλαιων κοιρανος ανδρῶν. Sibyl.

Ηρωϊνη, Ἡρωνη, Ἡρωΐς, Ἡρῶσσα, Ἡρωΐσσα. semidea.
* ωγυγιην δ' ηπειτα Κοων Μεροπηΐδα νῆσον
ἵκετο,* Χαλκιοπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης. Call. 4. 160.
δεσποιναι Λιβυης Ἡρωΐδες, *αἱ Νασαμωνων
αὖλιν, καὶ δολιχὰς θῖνας επιβλεπετε. ib. *fr.* 126.
πρὸς τοῦ Διὸς αντιβολῶ σε, φρασον, τίνες εισ', ὦ Σωκρατες,
αὗται, [Nub. 314.
αἱ φθεγξαμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν;* μῶν Ἡρῶναί τινές εισιν;
ἡρῶσσαι, Λιβυης τιμηοροι, αἵ ποτ' Αθηνην,
ἦμος ὅτ' εκ πατρὸς κεφαλῆς θορε παμφαινουσα,
αντομεναι Τριτωνος εφ' ὕδασι χυτλωσαντο. Ap. 4. 1309.

*Ἡρωΐς, ΐδος. ή. heroïca.
Καλλιοπη σοφιην ηρωΐδος εὗρεν αοιδῆς. Anal. *T.* ii. *p.* 513.

Ἡρωναξ. Nom. Pr.
γλευκοποταις Σατυροισι και αμπελοφυτορι Βακχῳ
Ἡρωναξ πρωτης δραγματα φυταλιῆς. Leonid. *An.* i. 225.*

Ἡρῳον, Ἡρωειον. monumentum heroi constructum.

θῆρῷον εἴ πως εκκομισειας τοῦ Λυκου. Vesp. 819. B.

Ἡρῷος. *et fem.* Ἡρωϊς. heroibus proprius, vel, debitus.
—οὐς ετι παντας
ενναεται τιμαῖς ἡρωΐσι κυδαινουσιν. Ap. 1. 1048.
Syn. Ἡρωικος, ἡρωικη.

Ἡρως. heros. *pl.* Ἡρωες.
ἡρως Πρωτεσιλαος αρηϊος· ουδέ τι λαοὶ-Δευονθ'— B. 708.
ἡρωες Δαναοι· σὺ δὲ κερτομεων αγορευεις. ib. 256.
καὶ γὰρ ἡρωων αγαθοὶ πολεμισταὶ
λογον εκερδαναν· κλεονται
δ' ἔν τε φορμιγγεσσιν εν αυ-
λῶν τε παμφωνοις ὁμοκλαῖς-Μυρίον χρονον.— Isth. 5. 32.
Epith. Αγλαος, οβριμος, μεγαθυμος, λαοσσοος, λαοσεβης, δυνατος. μεγας, βαρυμηνιος. [σαοπτολις.] *pl.* ολβιοι, κρατεροι, αταρβεῖς, θαρσαλεοι, αιχμηται, παλαιγενεες, ωγυγιοι, αντιθεοι, αθανατοις ἴκελοι.—ακαμαντομαχαι. Pyth. 4. 304.
Phr. Ανδρῶν Ἡρωων θεῖον γενος, οἱ καλεονται ἡμιθεοι—Hes. —κυδῆεν γενος Ἡρωων. Synes.
*στραταρχος εναριμβροτος.—μαχας εναριμβροτου εργον εν πεδιῳ κορυσσων. Pind. ανδρας αφυκτῳ χερὶ κλονεων. ib. [θειος αωτος Ἡρωων. Theocr. αριστευον αρηϊφιλοι ἄνορεᾳ χαλκεον στονοεντ' αμφεπειν ὁμαδον (*sc.* belli). Pind. Τρωΐας ἶνες. ib. γαιης ερικυδες ερεισμα. Opp. —πυκινας κλονεοντα φαλαγγας-Φωτα φερεμμελιην. Mimn.]*

Ἡσαιας. Nom. Pr. Hebr.
Ἡσαΐας πολυΐδρις ενεγραφε θεσπιδι βιβλῳ. Nonn.

Ἡσιοδος. Hesiodus.
αἵ νύ ποθ' Ἡσιοδον καλὴν εδιδαξαν αοιδὴν,
αρνας ποιμαινονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθεοιο.
τονδε δέ με πρωτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον εειπον
Μουσαι Ολυμπιαδες,—Hes. θ. 22.—Ἡσιοδος δε (κατεδειξε)
γῆς εργασιας, καρπῶν ὡρας, αροτους·— Ran.1065. (33. B.)
Ασκραῖος Μουσῶν πρεσβυς—
Ἑλλαδος ευρυχορου στεφανος καὶ κοσμος αοιδῆς.—
ὁ πρεσβυς καθαρῶν γευσαμενος λιβαδων. κ. λ. Ep. 1. 3. c. 25.
—*ει ετεόν περ
Ασκραιος μυχατοιο μελισσηεντος εν οχθαις
Ἡσιοδος κατελεξε παρ' ὑδασι Περμησσοιο. Nic. Ther. 10.*

Ἡσσαομαι, Ἡτταομαι. vincor, superor.
*εγὼ δὲ Κυπριν, ἥπερ εξολλυσί με,
ψυχῆς απαλλαχθεῖσα τῇδ' εν ημερᾳ, [*qu. v.*
τερψω·* πικροῦ δ' ερωτος ἡσσηθησομαι. Hipp. 722. *Monk.*
Syn. Εξηττῶμαι, ελαττοῦμαι, λειπομαι, ὑποκυπτω. ἡσσων ειμι.

Ἡσσητέος. *verbal.* a præc.
ουτως αμυντε' εστι τοῖς κοσμουμενοις,
κοὔ τοι γυναικὸς ουδαμως ἡσσητέα. Antig. 677. B.

Ἡσσων, Ἡττων. minor, inferior. Vid. Χειροτερος.
αιθ' ὁσον ἡσσων ειμι, τοσον σεο φερτερος ειην. Il. 722.
*μοιχὸς γὰρ ἦν τυχῃς ἁλοὺς, ταδ' αντερεῖς πρὸς αυτὸν,
ὡς ουδὲν ηδικησας· εἶτ' ες τὸν Δί' επανενεγκεῖν·*
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ερωτός εστι *καὶ γυναικῶν.
καιτοι σὺ, θνητὸς ὢν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δυναιο[1];* Nub. [1079.

Ἡσυχίδαι. sacerdotes Eumenidum.
νηφαλια γαρ τῇσιν αεὶ μελιηδεας ωπας
Ληπειραι καιειν ελλαχον Ησυχιδαις[2]. Call. Fr.

Ἡσυχαζω. quiesco, taceo. [1354.
—φασγανον δὲ πρὸς δερη-Βαλοντες, ἡσυχαζεθ',— Orest.
αυτὰρ ὃς ἡσυχασας παλιν ηματα·— Sibyl. 1. 1.
Syn. Ηρεμεω, ατρεμεω, αναπαυομαι, ιανω, ευδω.—κοπαζω, σιγαω.—αρεσκομαι.—ἡσυχιαν αγω, εχω.

Ἡσυχαῖος, Ἡσυχιος, Ἡσυχος, Ἡσυχιμος. quietus. V. Ἑκηλος.
μηδ' ἡσυχαιαν, αλλὰ θατερου τροπου. Med.*804. Pors. *qu. vid. ad v.* 305.*
τὰ δ' εμφανῶς πρασσουσαν ἡσυχαιτεραν. Eumen. 223.
ἡσυχιον δ' αρα μιν πολεμου εκπεμπε νεεσθαι. Φ. 598.

1. Vid. Terent. Eunuch. Act. iii. Scen. 5. 40.

2. Lege νηφάλιαι, seu νηφαλίας—ὄμπας, vel ὄμπνας—et Ἡσυχίδες. *Vid. Bentl. et Hemsterh.* fr. cxxiii. De familiis, quæ Athenis jure quodam hereditario sacerdotii potiebantur, inter quas erant Ἡσυχίδαι, Vidend. omn. Taylorus, Vir Doctissimus, Præf. ad Lycurg. pp. 105, 123. *Reisk.*

a. ει μή μ' εασεθ' ἡσυχον, μαχουμεθα.
*b. περὶ τοῦ μαχει νῷν δῆτα ; b. περὶ ονου σκιᾶς[3]. Vesp. 190.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς απαγε πρὸς δομους, ἱνα
τὸν θυμὸν οὗτος ες νεωτερους αφῇ,* (1087. B.)
καὶ γνῷ τρεφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτεραν. Antig. 1100.
*—ἦτοι—Βροτῶν κεκριται
πεῖρας οὔ τι θανατου,
ουδ', ἁσυχιμον Ἀμεραν-Ὁποτε, παῖδ' Ἁλιου,
ατειρεῖ σὺν αγαθῷ-Τελευτασομεν.* Ol. 2. 55.

Ἡσυχία. tranquillitas, otium.
αἵματος· ἡσυχιη δ' ἂν εμοὶ καὶ μᾶλλον ετ' ειη. σ. 22.
Syn. Αναπαυμα. ερωη, ευκηλια. ευμαρια. το ἡσυχον. πραοτης, ευθυμια, ηπιοτης, αταραχια. γαληνη, σιγη.
Ep. Ερατεινη, μεσημβρινη, ευοπλος, συμφωνος, φιλοπολις.
Phr. Τῆς αγανοφρονος ἡσυχιας ευημερον προσωπον. Aristoph. —Νυκτὸς έταιρη. Tryph. [καματων μεγαλων εξαιρετος ποινά. Pind.]
φιλοφρον Ἁσυχια, Δικας
ὦ μεγιστοπολι
θυγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολεμων
εχοισα κλαῖδας-Ὑπερτατας,—
τυ δ' ὁποταν τις αμειλιχον
καρδιᾳ κοτον εν-
ελαση, τραχεῖα δυσμενεων
ὑπαντιαξαισα
κρατει τιθεῖς ὕβριν εν αντλῳ. Pyth. 8. init.

Ἡσυχιως, Ἡσυχῇ. *adv.* quiete, sensim.
ἡσυχιως καὶ επειτα διακρινεεσθαι οΐω. Hom. Merc. 438.
κατεκειτο δ', αὐτὴν εντυλιξασ' ἡσυχῇ. Plut. 692.
Syn. Ἡσυχως, ἡσυχα, ηρεμα, ατρεμα, ευμενως, ἡμερως, ειρηναιως, ειρηνικῶς, προσηνῶς, αγανῶς, πρᾳως, ευπαρηγορητως. ἦκα.

Ἦτορ. cor, animus.
πῇ μεματον ; τί σφῷιν ενὶ φρεσὶ μαινεται ἦτορ ; Θ. 413.
Syn. Ψυχη, θυμος, κεαρ, στῆθος.
Epith. Αλκιμον, αμειλιχον, ἀπαλον, ατρομον, αγριον, αλαπαδνον, αγλαον, αφθιτον, αιολον, δολιον, γυναιμανες, εμπεδον, ευμενες, επιρρόπον, θεοπρυπον, θαρσαλεον, μελαν, κελαινον, κρατερον, μενεδηΐον, νηλεες, μιαιφονον, ολεθριον, οβριμον, παναμειλιχον, πολυωδυνον, παγκρατες, σιδηρειον, χαλκοῦν, φιλον, φιλοδεμνιον, ὑπερβιον, βεβλαμμενον, δεδαϊγμενον.

Ἠτριον. stamen. 2. textum.
ουτ' ενι δαιδαλεῳ πυκινωτερον ατριον ἱστῷ
κερκιδι συμπλεξασα μακρῶν εταμ' εκ κελεοντων. The. 18. 33.
Γοργὼν μὲν εν μεσοισιν ητριων πεπλων. Ion. 1421.
Syn. Ιστιον, στημων. 2. ὑφασμα.

Ἦτρον. imus venter.
*ἑτεραν δ' εγὼδ', ἡ 'φασκεν ωδινειν γυνὴ
δεχ' ἡμερας, εως επριατο παιδίον·
ὁ δ' ανὴρ περιηρχετ', ωκυτοκει' ωνουμενος·
τὸ δ' εισεφερε γραῦς εν χυτρᾳ τὸ παιδίον,
ἱνα μὴ βοῳη, κηριῳ βεβυσμένον·
εἶθ', ὡς ενευσεν ἡ φερουσ', ευθὺς βοᾷ.
Απελθ', απελθ', ηδη γάρ, ω 'νερ, μοι δοκῶ
τεξειν.* τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χυτρας ελακτισε.
*χὠ μὲν γεγηθὼς ετρεχεν· ἡ δ' εξεσπασεν
εκ τοῦ στοματος τοῦ παιδιου· τὸ δ' ανεκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἡ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ανδρα, καὶ λεγει·
Λεων, λεων σοι γεγονεν, αυτ' εκμαγμα σόν.* Thesm. 502. B.
Syn. Ηπαρ.—ελυτρον, εκπετασμα (τῆς χυτρας.) ὑπογαστριον. εντεριωνη.

*Ἠΰκομος, ου. ὁ ἡ. pulcras habens comas.
αλλ' ολεσεν Διος υἱὸς, ὃν ἠΰκομος τεκε Λητώ. λ. 317.
Syn. Ευκομης, ευκομος.*

Ἠΰς, έος. ὁ. bonus, pulcer. 2. fortis, *etc.* Vid. Εὔς.

†Ηΰτε, *pro* Εὖτε. sicut.
ηΰτε μυιαων αδιναων εθνεα πολλὰ,
αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ηλασκουσιν. B. 469.

3. Confer ejusdem Comici Δαιδαλ. fr. vii. B. —περὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλεμος νῷν ἔστιν ὑμῖν; —περὶ ὄνου σκιᾶς.

*Ηὐτόκος, ου. ὁ ἡ. bene pariens; ferax.
πορτιες, ηὐτοκων δρεπτομεναι σταχυων. Anyte, *An*. i. 198.
Ηὔχορος, ου. ὁ ἡ. saltandi sollers.
ζωσης ηὐχοροιο τεχνης αρεταῖσι μαθητῶν. Ep. ἀδ. 744.
Ηὔχροος, ου. ὁ ἡ. pulcrum habens colorem.
εἶχεν γὰρ χαριν, εἶχεν επ' ηὐχροοισι προσωποις. ibid. 711.*
Ἥφαιστος. Vulcanus.
εστη, σκῆπτρον εχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος καμε τευχων. B. 101.
SYN Τιταν, Προμηθευς. ΕPITH. Αμφιγυηεις, κυλλοποδιων, αιθων, αιθαλοεις, βραδυσκελης, βραδυς, βαρυγουνος, απατωρ, γαμοκλοπος, εριβρομος, είλιποδης, ευπαλαμος, ζηλομανης. κλυτοτεχνης, κλυτοεργος, κλυτομητις, δαημων, κλυτος, περικλυτος, πολυμητις, πολυφρων, πευκάεις. [πῦροεις,] πυρσοφορος, σελασφορος, τεχνηεις, πολυτεχνης, χαλαιπους, αριστοπονος, χαλκευς, σθενεϊβλεμεαινων. Αιτναῖος, Λιπαραῖος.
PHR. Ἥφαιστος ῥικνος ποδας— Hom.
Ἡφαιστου μαλεροῖο περιζειοντος αὐτμῇ.
—Ἥφαιστον εὔφρονα χαλκεοτεχνην. Cal.
ὦ πατερ, εργοπονοιο πυριπνοε κοιρανε τεχνης. Nonn.
Ἥφαιστ', οβριμοθυμε, μεγασθενες, ακαματον πῦρ,
λαμπομενε φλογεαις αυγαῖς, φαεσιμβροτε δαῖμον,
φωσφορε, καρτεροχειρ, αιωνιε, τεχνοδιαιτε,
εργαστηρ, κοσμοιο μερος, στοιχεῖον αμεμφες,
παμφαγε, πανδαματωρ, πανυπερτατε, παντοδιαιτε,
αιθηρ, ἥλιος, αστρα, σεληνη, φῶς αμιαντον.—
παντα δὲ οἶκον εχεις, πᾶσαν πολιν, εθνεα παντα, [65.
σωματά τε θνητῶν οικεῖς, πολυολβε, κραταιε. κ. λ. Orp. H.
Ἡφαιστοπονος, Ἡφαιστοτευκτος. a Vulcano elaboratus.
ὁπλων Ἡφαιστοπονων. Iph. A. 1072.
ὦ Λημνια χθὼν, καὶ τὸ παγκρατες σελας
Ἡφαιστοτευκτον, *ταῦτα δῆτ' ανασχετα,
εἴ μ' οὗτος εκ τῶν σῶν απαξεται βιᾳ;* Philoct. 1013. (986. B.)
Ηχεω. sono.
*—τῶν δ' (*sc. Musarum*) ακαματος ῥεει αυδη
εκ στοματων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δωματα πατρὸς
Ζηνὸς εριγδουποιο, θεᾶν οπὶ λειριοεσσῃ
σκιδναμενη.* ηχεῖ δε καρη νιφοεντος Ὀλυμπου. Hes. θ. 39.
SYN. Ανηχεω, περιηχεω, καναχεω, απυω, βοαω. φωνεω. ψοφεω.—ἦχον ιαλλειν.
Ηχὴ, Ἦχος. sonus, sonitus.
ηχὴ δ' αμφοτερων ἵκετ' αιθέρα καὶ Διὸς αυγάς. N. ult.
ουκετι συριξει σαλπιγξ πολεμοκλονον ἦχον. Sibyl.
SYN. Καναχη, κτυπος, κροτος, βρομος, παταγημα, δοῦπος, φωνη, εκφωνησις, κραυγη, ψοφος. [φθεγμα, βοη, φθογγος, φθογγη.] ηχω. ΕPITH. Βαρβαρος, βαρυβρομος, θεσπεσια, συναυλος, βλοσυρα, επινικιος, ξεινοσσοος, λαοσσοος, λιθοσσοος, κυνοσσοος, ἑτεροθροος, αλλοθροος, ἑτεροκτυπος, χαλκοθροος, ασημαντος, [ηνεμοφωνος.] αγχινεφης, ασταος, Πανιας, εγερσιμοθος, απερεισιος, απλετος, αγεστρατος, αρηϊφιλη, ἑλιξ, χαλκοκροτος.—εναρμονιος, οβριμος, φρικτοβοας, πολεμοκλονος, φοβερος, εριβρομος, εριδουπος, ἑορτασιος, λιγυς, ἀπλοος, θουριος, λοιγιος, Εὔιος.
PHR. [Ενθεν τις ηχὼ, χθονιος ὡς βροντὴ Διὸς,
βαρὺν βρομον μεθῆκε, φρικωδη κλυειν. Hippol. 1201.]
Ηχηεις. resonans.
ουρεά τε σκιοεντα, θαλασσά τε ηχηεσσα. A. 157.
SYN. Ηχωδης, ηχετικος, ηχητικος, ευηχος, εριδουπος, θορυβωδης.
Ηχητης, Ηχετης. canorus.
ἦμος δὲ σκολυμός τ' ανθεῖ, καὶ ηχέτα τεττιξ
δενδρεῳ εφεζομενος λιγυρὴν κατεχευετ' αοιδήν. Hes. ε. 580.
ὑπὸ δὲ κηροπλαστος οτοβεῖ δοναξ
αχετας-Ὑπνοδοταν νομον. Prom. 556. (591. Blomf. q. v.)
SYN. Πολυηχητος, εμμελης.
Ἡχῖ. *adv*. ubi. Vid. Ὅπῃ.
ἧχι ῥοας Σιμοεις συμβαλλετον ἠδὲ Σκαμανδρος. E. 774.
Ηχὼ, δος, οῦς. ἡ. Echo.
*σὺν δέ σφιν τοτε νυμφαι ορεστιάδες λιγυμολποι
φοιτῶσαι πυκα ποσσὶν επὶ κρηνῃ μελανυδρῳ, [19.
μελπονται·* κορυφὴν δὲ περιστενει ουρεος ηχώ. Hom. in Pana.
SYN. Φωνὴ, βοή. ΕPITH. Ασιγητος, απατηλιος, αντικτυπος, διδυμοκτυπος, διδυμοθροος, δευτεροφωνος, δικτυπος, λαλος, ἑπταστομος, συνθροος, βαρυδουπος, νεκυοσσοος, εννυχος, αθηητος, ορεσσαυλος, ορεσιδρομος, ὁμογλωσσος, ποτνιας, πολυστονος, ποικιλομορφος, τρηχεῖα, ασταος, αιθριος, ὑπωροφιη, ψυχοστολος, φιλαγραυλος, φιλοπαρθενος, φιλοκερτομος.
PHR. Βαρεῖ-α δ' αθυροστομος-Αχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οιμωγᾶς ὑποκουει. Philoct. 188. —ου γὰρ ἥσυχος
πετρας ορειας παῖς λελακ' ανὰ στρατὸν
Ηχὼ, διδοῦσα θορυβον.— Hec. 1099. P.
μουνη δ' ηνεμοεσσα, βοὴν αδιδακτος εοῦσα,
Ιδαιων ορεων αντιθροος ιαχεν Ηχώ. Cal.
κουρη δ' ὑστεροφωνος ορεσσαυλων απὸ λαιμων
πετραιοις στοματεσσιν αμειβομενη κτυπον αυλῶν,
μιμηλη χρεμετιζε μελος πολεμηϊον Ηχώ.
—καὶ απαθεον δρομον Ηχοῦς
καὶ κτυπον ὑστεροφωνον ασιγητοιο θεαινης.
—καὶ ὑστεροφωνον αοιδὴν
φθογγῳ μαινομενῳ μυκησατο δυσθροος Ηχὼ,
αντιτυπον θρασυν ἦχον αμειβομενη Διονυσου. Nonn.
Ηχὼ λογων αντῳδὸς επικοκκυστρια. Arist.
Αρκαδικα θεός ειμι, παρὰ προθυροις δὲ Λυαιου
ναιω, φθεγγομενον μῦθον αμειβομενα.
—ευπλοκαμος δεινὴ θεὸς αυδηεσσα
ποιμενιαν ευγλωσσος αν' οργάδα μελπεται Ηχώ.
αντιθρουν πτανοῖς ὑστεροφωνον οπα.
—πετρηεσσαν,—Πανος ἑταιρην,
αντιτυπον φθογγην εμπαλιν ᾳσομενην.
—λαλαγεῦσαν εν αλσεσιν αγροτιν Ηχὼ
—μιμολογον, φωνῆς τρυγα, ῥηματος ουρην.
παντοιων στοματων λαλον εικονα, ποιμεσιν ἡδυ
παιγνιον, ὁσσα λεγεις, ταῦτα κλυων, απιθι. Ep.
Ηχὼ ερημαιης ενναετειρα ναπης. Archias, *An*. ii. 80.
[πετρας νησιωτιδος αντηλαλαξεν Ηχω. Æsch.]
Ηωθεν. *adv*. mane, diluculo. Vid. Ἑωθεν.
ἠῶθεν δ' Ιδαῖος ιτω κοιλας επι νῆας. H. 372.
SYN. Πρωῒ, πρωΐας, εις ἑω, ορθρου, περι ορθρον, ἦρι.
PHR. Αιθῶνι πρὶν ἁλιῳ γυῖον εμπεσεῖν. Nem. 7.
Ηων. locus maritimus, littus, ripa. Vid. Ηϊων.
Ηῷος. Eous, matutinus. Vid. Ηοῖος.
ἠῷοι Μεναλιππον εθαπτομεν, *ηελιου δὲ
δυνομενου, Βασιλὼ κατθανε παρθενικὴ
αυτοχερί. ζωειν γὰρ, αδελφεὸν εν πυρὶ θεῖσα,
ουκ ετλη. διδυμον δ' οἶκος εσεῖδε κακὸν
πατρὸς Αριστιπποιο. κατηφησεν δε Κυρηνη
πᾶσα, τὸν ευτεκνον χῆρον ιδοῦσα δομον.* Call. Ep. 21.
SYN. Ηοῖος, ἑωθινος, ορθριος.
Ηωσφορος. Vid. Ἑωσφορος.
Ηώς. ἡ. Aurora. Vid. Ορθρος.
ἑλκει ακηδεστως, ηὼς ὅτε δῖα φανειη. Ω. 417.
φεγγος αναστειλασα κατῄϊεν ες δυσιν ηώς. Musæ. 110.
SYN. Ἑως, ηριγενεια, ηριπολη, αιγλη, αυγη, φαῦσις, ανατολη. δειλη. ορθρος. ἡμερα. ΕPITH. Αφθιτος, αιγληεσσα, αμβροτος, αμβροσια, ακροφανης, αμαιμακετη, αεξιφυτος, εγερσιμοθος, βοῶπις, γλαυκη, διζυγος, δνοφερα, ευσμηριγξ, εὔθρονος, εὐπλοκαμος, καλη, θεσκελος, θαλαμηπολος, ἑκηβολος, ἱερα, καθαρα, θαλερῶπις, λευκιππος, ἱπποτις, μονοπωλος, λευκαινουσα, λαμπετις, λιμενοσκοπος, δυσωνυμος, ποτνια, πολυστονος, παλινδρομος, κυκλας, ῥοδοειδης, ῥοδοπηχυς, ῥοδοπεπλος, ῥοδοστεφης, τελεσσιμορος, φαεσιμβροτος, φαεινη, φαεσφορος, φαιδιμος, φλογερὰ, χρυσοθρονος, χρυσοπεδιλος, χοροτερπης, ηριγενης, αργετις, χιονοπεζα, χελιδονια, γαληναια, δροσερα.
PHR. Λευκον προσωπον αοῦς. Eur.
ακροφανης, δροσεραῖσι βολαῖς πορφυρεεν Ηως.
—Ηως επικουρος αναγκης. Nonn.
ἦμος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος Ηως.
Ηὼς μὲν κροκοπεπλος εκιδνατο πᾶσαν επ' αἶαν.
Ηὼς μὲν κροκοπεπλος απ' ωκεανοῖο ῥοαων
ωρνυθ', ἵν' αθανατοισι φοως φεροι, ηδὲ βροτοῖσι. Hom.
—φαος πολυδερκεος Ηοῦς. Hes.
αλλ' ὅτε δή ῥ' επορουσε ῥοδοσφυρος Ηριγενεια·

—θεσπεσιη δὲ πρὸς ουρανὸν ηλυθεν Ηώς. Cal.
—ποτ' ουρανὸν ετρεχον ἱπποι
Αῶ τὰν ῥοδοπαχυν απ' ωκεανοῖο φεροισαι. Theoc.
—απ' αντολιης εφανη τερψιμβροτος Ηως,
ἡδὺ φαος θνητοῖσι καὶ αθανατοισι φερουσα.—
ἡ δε κατ' ορφναιοιο πολον χρυσηνιος ηώς
αντολιην ανοιγεν, εδεχνυτο δ' ουρανὸς ορθρον.—
τῆμος δ' αντολιησιν εγειρετο φωσφορος αιγλη. Orph.
αυτὰρ ὁτ' αιγληεσσα φαεινοῖς ομμασιν ηώς
Πηλιου αιπεινὰς ιδεν ακριας,— Apoll. 1. 520.
ακροτατας ὑπερεσχεθεν ακριας αστὴρ-Ηῷος. ib. 1273.
ἦμος δ' ουρανόθεν χαροπὴ ὑπολαμπεται ηὼς
εκ περατης ανιουσα, διαγλαυσσουσι δ' αταρποὶ,
καὶ πεδία δροσοεντα φαεινῇ λαμπεται αιγλῃ.— ib. 1280.
ἦμος δ' ηελιος δροσερὰς επελαμψε κολωνας
εκ περατων ανιὼν, ηγειρε δὲ μηλοβοτῆρας.— ib. 2. 164.
Ηὼς δ' αμβροσιοισιν ανερχομενη φαεεσσι
λῦε κελαινὴν νυκτα δι' ηέρος· αἱ δ' εγελασσαν
ηϊόνες νησοιο και ἑρσηεσσαι απωθεν
ατραπιτοὶ πεδιων· εν δὲ θροος εσκεν αγυιαῖς. ib. 4. 1170.
αρτι δὲ λυσιπονοιο τιναξαμενη πτερὸν ὑπνου
αντολιης ωϊξε θυρας ῥοδοδακτυλος Ηώς. Nonn.
Ηὼς δ' ωκεανοῖο ῥοον καὶ λεκτρα λιποῦσα
Τιθωνου προσεβη μεγαν ουρανόν· αμφὶ δὲ παντη
κιδνατο παμφανοωσα, γελασσε δὲ γαῖα καὶ αιθήρ. Cal.
Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσιμβροτον ἦμαρ αγουσα,
Ηὼς λαμπροφαης, ερυθαινομενη κατὰ κοσμον,
αγγελιεια θεοῦ μεγαλου Τιτῆνος αγαυοῦ,—
εργων ἡγητειρα, βιου προπολε θνητοῖσιν·—
ἡνικα τὸν γλυκὺν ὑπνον απὸ βλεφαρων αποσεισῃς·
πᾶς δὲ βροτὸς γηθει, πᾶν ἑρπετον, αλλα τε φῦλα
τετραποδων πτηνῶν τε καὶ ειναλιων πολυεθνῶν·
παντα γὰρ εργασιμον βιοτον θνητοῖσι ποριζεις. Orp. H. 77.
οἱη δ' ακαματοιο κατερχετ' απ' Ουλυμποιο
Ηὼς, μαρμαρεοισιν αγαλλομενη φρενας ἱπποις,
Ὡραων μετ' εὐπλοκαμων— Cal.

Θ.

ΘΑΑΣΣΩ et Θασσω. pono me in sedem; sedeo, *item*, jaceo.
ἐνθα κ' ετι μειζων τε και αργαλεωτερος αλλος
πὰρ Διὸς αθανατοισι χολος καὶ μῆνις ετυχθη,
ει μὴ Αθηνη, πᾶσι περιδδεισασα θεοῖσιν,
ὦρτο δι' εκ προθυρου,* λιπε δὲ θρονον, ενθα θαασσε. O. 121.
παντες δ' Αχαιοὶ, ναῦς εχοντες, ἡσυχοι
θασσουσ', επ' ακταῖς τῆσδε Θρηκιας χθονός. Hec. 35. [161.
Αρτεμιν, ἁ κυκλοεντ' αγορᾶς θρονον ευκλεα[1] θασσει. Œd. Tyr.
Syn. Θοαζω, θακεω, καθεζομαι.—κρατεω. διατριβω.—σπευδω.

Θαιρος. cardo, axis.
ῥῆξε δ' απ' αμφοτερους θαιρούς· *πεσε δὲ λιθος εισω
βριθοσυνη, μεγα δ' αμφὶ πυλαι μυκον· ουδ' αρ' οχῆες
εσχεθετην, σανίδες δὲ διετμαγεν αλλυδις αλλη
λᾶος ὑπαι ῥιπῆς· ὁ δ' αρ' εσθορε φαιδιμος Εκτωρ,
νυκτὶ θοῇ αταλαντος ὑπωπια· λαμπε δὲ χαλκῷ
σμερδαλεῳ, τὸν ἑεστο περὶ χροΐ· δοιὰ δὲ χερσὶ
δοῦρ' εχεν· ουκ ἄν τις μιν ερυκακοι αντιβολησας,
νοσφι θεῶν, ὁτ' εσᾶλτο πυλας· πυρὶ δ' οσσε δεδηει.* M. 459.
Syn. Στροφευς (τῆς θυρας,) στροφιγξ, γιγγλυμος, ειρεθυρη.—αξων.

Θᾱκεω. sedeo.
θακει δὲ προστροπαιος, εν χεροῖν εχων. Aj. 1192. (73. B.)
αγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλαδος διπλοῖς. Œd. T. 20.
Syn. Θακευω, θασσω, θαασσω, θωκεω, ἑζομαι.

Θᾱκημα. sessio; sedendi actio.
αλλ' ει τὸ θακημ' εξαναγκαζει, σκοπει. Œd. C. 1243. (1179. [B.)
τοιγαρ τὸ σὸν θακημα, καὶ τοὺς σοὺς θρονους
κρατοῦσιν,— ib. 1445. (1380. B.)

Θᾱκος. sedes.
αλλ', ὦ τεκνον, θακοισιν εἴ τινα βλεπεις
η πρὸς βεβηλοις, η πρὸς αλσεσιν θεῶν. ib. 9.
Syn. Θῶκος, θοωκος, θρονος, καθεδρα.

Θαλαμαξ, ᾱκος. ὁ. remex infimi ordinis. [Ran. 1074.
νὴ τὸν Απολλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ες τὸ στομα τῷ θαλαμακι.
Exp. Ὁ κωπηλατῶν εν τῷ κατω μερει τῆς τριηρους.

Θᾰλᾰμευμᾰ. contubernium.
ὦ θαλαμευμα Κουρητων. Bacch. 120.
Syn. Ὁμοσκηνια, συνοικημα, συνοικια.

Θᾰλᾰμη, Θαλαμαι. cubile, *s.* latibulum, ferarum.
*θελγη, αροτραιη κειμενον εν θαλαμῃ. Ant. Sid. *An.* ii. 37.*
πουλυποδες δ' εν εμοὶ θαλαμας, φῶκαί τε μελαιναι
οικία ποιησονται ακηδέα, χητεϊ λαῶν. H. Apoll. 77.
Syn. Θαλαμος, κοιτη, κοῖτον.—δωματιον, οικισκος.—τρωγλη, μυξαι.

Θᾰλᾰμηϊος. *ου. ὁ ἡ. (*sc.* ευνή. *lectus*) genialis.
αυτίκα δὲ κρητῆρα κερασσαμενοι μακαρεσσιν,
ἡ θεμις, εναγεως επιβωμια μῆλ' ερυσαντες,*
αυτονυχὶ κουρη θαλαμηϊον εντυνον ευνὴν
αντρῳ εν ηγαθεῳ.— Apoll. 4. 1128.

Θᾰλᾰμηπόλος. cubicularis.
αυτὴ δ' ες θαλαμον ἑὸν ηϊε· δαῖε δέ οἱ πῦρ
γρηῦς Απειραιη θαλαμηπόλος Ευρυμεδουσα. η. 8.
Syn. Θαλαμευτρια.—κατευναστης, κατακοιμιστης, εγκοιμητηριος.

Θᾰλᾰμιᾱ. remus. 2. navis foramen.
τηδὶ, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιας. Pac. 1232.
Exp. Ἡ οπη δι' ης εξερχεται ἡ κωπη.—ἡ κατω τῆς νεὼς τρωγλη.

Θᾰλᾰμιος. remex infimi ordinis.
τυλων ψοφουντων, θαλαμιῶν[2] τροπουμενων. Acharn. 552.
Syn. Ναυτης, ερετης. θαλαμαξ.

Θᾰλᾰμος. cubiculum.
βῆ δ' ιμεν εκ θαλαμοιο θεῷ εναλιγκιος αντην. β. 5.
υἱεῖ σῷ ἑπομην, θαλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. Γ. 174.
ὡς φάν· ὁ δ' ὑψοροφον θαλαμον κατεβησατο πατρὸς
ευρὺν, ὁθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς εκειτο,
εσθής τ' εν χηλοῖσιν,—κ. λ. β. 338.
Syn. Θαλαμη, λεκτρον. κοιτη. μυχος. οἶκος. ταμεῖον.—γαμος. Epith. Αγλαος, αμβροσιος, γλαφυρος, γαμηλιος, ευπηκτος, ευπηγης, ευσταθης, ευλεχης, ενωδης, θυωδης, ερατεινος, ἑπταμυχος, κηωεις, κεδρινος, κυπαρισσοτροφος, κουριδιος, νυμφιδιος, μιννυθαδιος, κλυτος, νεογραπτος, λυσικομος, μεγαλοκευθης, πολυδαιδαλος, πολυκλειστος, πολυκτεανος, πολυχρυσος, πηλοχυτος, τεγεος, ὑψηρεφης, ὑψηλος, χαλκελατος, νεος, πολυκμητος, πυκα ποιητος.
*Phr. Θαλαμου μυχὸς ευρύς. Pind. πατρῷον θαλαμον ἑστιας. Troad. 1111. αρνῶν θαλαμοις. Cycl. 57. Περσεφονειας ἡξω θαλαμους. Eur. Supp. 1022. πρὸς Αθανας περικιοσιν θαλαμοις. ib. *fr.* Erecth. vi.*

Θᾰλασσᾰ. mare. Vid. Ωκεανος, Τηθυς.
γηθοσυνη δὲ θαλασσα διΐστατο·— N. 29.
Syn. Ἁλς, ποντος, Αμφιτριτη, Νηρευς, Ωκεανός. [βυνη, Euphorion.] Epith. Αμαιμακετος, ατρυγετος, αθεσφατος, ακαματος, αγχιβαθης, αμετροβαθης, απειρεσια, [απειρων,] αμετρητος, ἁλιῤῥοθιος, ασιγητος, αγρια, αμειλιχος, ακυμαντος, αχειμων, ατεκμαρτος, αλεξικακος, βαρυγδουπος, βαθυπλουτος. γλαυκη, γαληναια, δῖα, δυσπεμφελος, δυσηχης, δειμαλεα, ευρυπορος, ευρεῖα, ευρυχορος, ενωδιν. ερισμαραγος, εριγδουπος, ηχηεσσα, κυανεη, πολια, ιχθυοεσσα, πικρα, πευκεδανη, ολοη, ορινομενη, πολυστροιβος, πολυῤῥοιζος, πολυῤῥοθιος, πολυσμαραγος, πολυφλοισβος, πολυῤῥοιος, πολυκλυστος, περικλυστος, πολυπτοιητος, περικλασ-

1. Scribitur εὐκλέα et εὐκλεᾶ. Posterius certe respuit metri lex. "Scholiastes Εὔκλεα nominativum esse censet pro Εὔκλεια, quo nomine Diana apud Bœotos et horum vicinos Platæenses culta fuit." (*Brunck. in l.*) Sed in dialecto, qua Lyrici utebantur, quæque in choris Dramatum retinebatur, licuit ultimam in accus. ab εὐκλὴς corripere. Habemus ipsissimam syllabam brevem ap. Pind. Olymp. vi. 128. ubi εὐκλέα, sicut hoc etiam in loco, dactylum efficit.

2. Θαλαμιῶν deducit a θαλαμίαι, et pro *ipsis remis* accipit Brunck. Vid. eum in Ind.

θεῖσα, παλινδινητος, στερεα, τρηχεῖα, ὑγροπορος, ὑγρα, τελεσσιγονος, χειμερια, χαροπη, χαλεπη, ψαμαθωδης, τλημων, κακοθυμος, παμφανοωσα. δολιχη, κακοξεινος, θυελλοτοκος. νησσὶν επιδρομος.

Phr.—Επ' ευρεα νῶτα,—ὡς κυματα μακρα—, θαλασσης. —ὑγρα,—ιχθυοεντα, ἁλμυρα—, κελευθα. Hom. —πολιης ἁλὸς ασπετον ὕδωρ. Theoc. [μεγα λαῖτμα θαλασσης. Hes. ποντιον αλσος θαλασσης. Æsch. βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα. Pind. αγριον οἶδμα. Mus. βρομιον ηχηεντα βαρυγδουποιο θαλασσης. ib. βενθεά τ' αστηρικτα καὶ ὑγρὰ θεμεθλα θαλασσης. ib. κτυπος ἁλιαστος ερισμαραγοιο θ. ib. βατη πλωουσι θ. Opp.]

γλαυκὸν επ' οἶδμ' ἅλιον,—Κυανοχροά τε κυματων
ῥοθια πολια θαλασσας. Helen. 1517. [Hipp.
γλαυκᾶς επ' οἶδμα λιμνας. Aristoph. κῦμ' ἀλικτυπον ἅλμας.

Θᾰλασσαῖος, Θᾰλασσιος, Θαλαττιος. marinus.
πολλάκι μὲν λιτανευσε θαλασσαιην Αφροδιτην. Musæ. 320.
Ατρεΐδης· επεὶ οὔ σφι θαλασσια εργα μεμηλει. B. 614.
ηδη γάρ με κεκληκε θαλαττιος οικαδε νεκρός. Theog. 1237.[1]
Syn. Επιθαλασσιος, θαλασσιδιος, ἅλιος, εναλιος, ποντιος, πελαγιος.

Θᾰλασσογενης. mari natus.
τούς τε θαλασσογενεῖς,— Athen. l. 3.

Θᾰλαττοκοπεω. remis aquam ferio. 2. vana loquor.
τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγιζεις; Equit. 830. B.

Θᾰλασσοκρᾰτεω. maris imperium teneo.
ουκ ετι ναυκληρεῖν, αλλὰ θαλασσοκρατεῖν. Lucill. *An.* ii. 340.
Syn. Ματαιολογεω, φλυαρεω, θορυβεω, ταρασσομαι.

Θᾰλασσοπλαγκτος. marivagus.
θαλασσοπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χροα. Hec. 776. P.

Θᾰλασσοπαις. maris filius vel filia.
θαλασσοπαις διμορφος ανδαξει θεός. (*i. e.* Τριτων.) Lyc. 893.

Θᾰλασσοπληκτος. mari percussus.
θαλασσοπληκτον νῆσον *Αιαντος (*i. e.* Σαλαμῖνα) πολεῖ.*

Θᾰλασσοπονος. in mari laborans. [Pers. 307.
ζωὸν ἑοῖς ἑταροῖσι θαλασσοπονοισιν οπασσας. Cyr.

Θᾰλασσοπορεω. per mare iter facio. Vid. Ποντοπορεω.
ατρομος Ιονιου τερμα θαλασσοπορει. Ep. l. 1. Vid. Callim.

Θᾰλασσοπορος. per mare iter faciens. [Ep. 61. *Bl.*
καὶ νυχιον πλωτῆρα θαλασσοπορων ὑμεναιων. Musæ. 2.

Θᾰλεθω. vireo. Vid. Θαλλω.
πολλὰ δὲ ιφια μηλα καὶ ειλιποδας ἑλικας βοῦς
εσφαζον, πολλοὶ δὲ συες θαλεθοντες αλοιφῇ
ευομενοι τανυοντο διὰ φλογὸς Ἡφαιστοιο. I. 466.
ὡς δὲ ῥοδον θαλεθεσκες εν ειαρι· νῦν δ' εμαρανθης. Macedon.

Θᾰλειᾰ, Θαλῖᾰ. Thalia. nomen Musæ. Vid. Μοῦσαι. [*An.* iii. 115.
κωμικὸν εὗρε Θαλεια βιον τε και ηθεα κεδνά. *Anal.* ii. 513.
κωμικὸν αμφιεπω Θαλιη μελος, *εργα δὲ φωτῶν
ουχ ὁσιων θυμελησι φιλοκροταλοισιν αθυρω. ibid. *p.* 520.*

Θαλειᾰ. una Nereïdum. Vid. Νυμφαι.
ενθ' αρ' εην Γλαυκη τε, Θαλειά τε, Κυμοδοκη τε. Σ. 39.
Κυμοθοη, Σπειώ τε, Θοη, Θαλιη τ' εροεσσα. Hes. θ. 245.

Θᾰλειος[2], Θᾰλερος. virens, floridus.
—τιθεντο δε δαῖτα θαλειαν. H. 475.
πλῆξεν· ὁ δ' ιδνωθη· θαλερὸν δέ οἱ εκπεσε δακρυ. B. 266.
*Ἕκτορ, αταρ σύ μοι εσσὶ πατὴρ καὶ ποτνια μητηρ,
ηδὲ κασιγνητος,* σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοιτης. Z. 429.
Syn. Ευθαλης, εριθαλης, τηλεθαων, χλοερος, νεος, καθαρος, ακμαῖος, ἁδρος, διϋγρος, θερμος. ταχυς.—ισχυρος, φυσιζοος, ευφραντικος.

Θᾰλερομματος. pulcer. Vid. Βορεας.

Θαλερῶπις. pulcra. Vid. Ιφιγενεια.

Θαλῆς, *ητος, et ου. insignis Philosophus.
τί δῆτ' εκεῖνον τον Θαλῆν θαυμαζομεν; Nub. 180.*
τονδε Θαλῆν Μιλητος Ιὰς θρεψασ' ανεδειξεν
αστρολόγον, παντων πρεσβυτατον σοφιᾳ. Ep. ἀδ. 504.

1. Vers. 1181. seu penult. ap. Brunck. Gnomic. Poët.
2. Adjectivum θάλειος non agnoscit Damnius; sed δαῖτα θάλειαν, in l. c. θάλειαν μοῖραν, Pind. Nem. 10. 99. et similia, ad substantivum, θάλεια, vel θαλία, refert; sensu tantum adjectivo. Vid. V. doctiss. col. 1006.

Epith. Σοφος, πολυφροντιστος.

Θᾰλῖᾰ, ας. ἡ. Gratiarum una. Vid. ad v. Ερασιμολπος.

Θαλία, Θαλεια. convivium.
τερπομενοι κιθαρῃ, καὶ ερατῇ θαλιῃ. Theog. 776.
ὅς μοι τηλυγετος τρεφεται θαλιῃ ενι πολλῇ. I. 143.
Syn. Ευωχια, ἑορτη, ευτραπελια. ευπορια, ευδαιμονια, ευθηνια, ακμη, ευφροσυνη, πανηγυρις.
Epith. Ευφωνος, ζειδωρυς, κισσοφορος, τερπνη.

Θαλλός. ὁ. oleæ germen.
—τᾶς γαρ ελαιας - Τὸν θαλλὸν τρωγοντι—Theoc. 4. 45.
ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ' εμὸν γονυ. Eur. Supp. 10.
*τόν κ' εἴ μοι δοιης σταθμῶν ῥυτῆρα γενεσθαι,
σηκοκόρον τ' εμεναι, θαλλόν τ' εριφοισι φορῆναι,
καί κεν ορὸν πινων μεγαλην επιγουνίδα θεῖτο.* ρ. 223.
Syn. Θαλὸς, θάλος, θαλλια, κλαδος, κλῆμα (τῆς ελαιας) ακρεμων, φυλλον.

Θαλλοφόρος. oleaginam frondem gestans.
θαλλοφόροι καλοιμεθ', αν - τωμοσιῶν κελῦφη. Vesp. 544.

Θαλλω. vireo, floreo.
*ενθ' ὅγε καὶ θεὸς ὤν, ψαφαροτριχα μῆλ' ενομευεν
ανδρὶ παρὰ θνητῷ·* θαλε γὰρ ποθος ὑγρὸς επελθών. H. in
*ξυγγνωτε. πῶς γὰρ, ἥτις ευγενὴς γυνὴ, [Pana 32.
πατρῷ' ὁρῶσα πηματ', ου δρῳη ταδ' ἂν,
ἁγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' ευφρονην αεὶ
θαλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθινονθ' ὁρῶ;* Soph. El. 257. B.
Syn. Θαλεω, θαλλεω, θηλεω, θαλεθω, τηλεθω, τηλεθαω, χλοαω, χλοαζω, χλοηκομεω, χλοηφορεω, χλωριζω, χλωραινομαι, ανθεω, αναθαλλω, βλαστανω. αυξανω. ευθηνεω. [κομαω, Callim.]

Θάλος. germen. *pl.* Θαλεα, ων. τα. omnia bona, quæ hominem quasi florere faciunt.
κλαυσομαι εν λεχεεσσι, φιλον θαλος, ὃν τεκον αυτη. X. 87.
ευνῇ ενὶ μαλακῇ, θαλεων εμπλησαμενος κῆρ. X. 504.
τὴν μὲν εγὼ θαλεεσσιν ανετρεφον— Ep. l. 6.
Syn. Θαλλος, βλαστημα, ερνος. τεκος. φυτὸν (πᾶν νεον.) —τρυφαι. τὰ αγαθὰ, (θαλλειν ποιοῦντα.) Epith. Αμβροσιον, αερσιποτητον, αγλαοτιμον, ευγλαγον, κρατερον.

*Θαλπημι. *forma perantiqua τοῦ, θάλπω.*
γλυκεῖ' αναγκα σευομενα κυλικων (*Iambeleg.*)
θαλπησι θυμόν· Κυπριδος
ελπὶς δ' αιθυσσει φρενας. Bacchyl. *fr.* 11. *An.* i.151.*

Θαλπιαω. calesco.
ὥς κ' εὖ θαλπιοων χρυσοθρονον ηῶ ἵκηται. τ. 319.
Syn. Θαλπομαι, θερμαινομαι, αλεαινομαι.

*Θαλπιος. dux Eleorum.
τῶν μὲν αρ' Αμφιμαχος καὶ Θαλπιος ἡγησασθην. B. 620.*

Θαλπνός. calidus, fervidus.
μηκεθ' ἁλιου σκοπει
αλλο θαλπνοτερον—αστρον. Ol. 1. 7.
Syn. Θερμος.—λαμπρος.

Θαλπος. calor, æstus.
*τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξοτης,
αφῆκα θυμῷ καρδιας τοξευματα
βεβαια,* τῶν σὺ θαλπος ουχ ὑπεκδραμεῖ. Ant. 1098.
*τὸ γὰρ νεαζον εν τοιοῖσδε βοσκεται
χωροισιν αὑτοῦ· καί νιν ου θαλπος θεοῦ,
ουδ' ομβρος, ουδὲ πνευματων ουδὲν κλονεῖ,
αλλ' ἡδοναῖς αμοχθον εξαιρει βιον,
ες τοῦθ', ἕως τις αντὶ παρθενου γυνὴ
κληθῇ, λαβῃ τ' εν νυκτὶ φροντιδων μερος,
ητοι πρὸς ανδρὸς, ἢ τεκνων, φοβουμενη.* Trach. 144.
Syn. Καυμα, αἶθος, ἑλη, εμπρησμος. δριμυτης.

Θαλπτηριος, ου. ὁ ἡ. fovendi vim habens. *Hinc*, θαλπτηριον, το. fomentum, tegumentum.
σανδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτηρια *ταῦτα Βιτιννα,
ευτεχνων ερατὸν σκυτοτομων καματον. Antip. Sid. *An.* ii. 11.*

Θαλπω. foveo.
οφρα νεοι θαλποντες, επιχριοντες αλοιφῇ,
τοξου πειρωμεσθα, καὶ εκτελεωμεν αεθλον. φ. 179.
—ὡς δ' εθαλπετο,
*ῥεῖ πᾶν αδηλον, καὶ κατεψηκται χθονί. Trach. 699. B.

τὸν οὖν δρακοντά φησι τὸν βυρσαιετον
ηδη κρατησειν,* αικε μὴ θαλφθῇ λογοις. Equit. 210.
SYN. Αναθαλπω, διαθαλπω, καταθαλπω, περιθαλπω, ὑποθαλπω, αιθυσσω, εκκαιω, θερμαινω, θαλυνω.—εξαπαταω.

Θαλπωρή. fomentum. 2. spes. 3. lætitia.
μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεωτερον εσται. K. 223.
EXP. Θαλψις, μαλαγμα, μαλθαξις, διαπλασμα. χαρα, ἡδονη. παραμυθια, σωτηρια. ελπις. ασφαλεια.

Θαλὔκρος. calidus, fervidus.
ει καὶ νῦν πολιη σε κατευνασε, και τὸ θαλυκρὸν
κεῖνο κατημβλυνθη κεντρον ερωμανιης. Agath. *An.* iii. 39.
SYN. Ιταμος, λαμπρος. βλοσυρος. αναιδης, χλωρος. θερμος.

Θαλῦσια, ων. τα. 1. primitiæ frugum, vel, quæ post collectas fruges Diis offerebantur, et in primis Cereri. 2. festum in honorem Cereris; Cerealia.
1. χωσαμενη, ὅ οἱ ουτι θαλυσια γουνῷ αλωῆς
Οινεὺς ρεξ'. *αλλοι δὲ θεοὶ δαιννυθ' ἑκατυμβας. I. 530.
2. τᾷ Δηοῖ γὰρ ετευχε θαλυσια καὶ Φρασιδαμος. The. 7. 3.*
EXP. 1. Τὰς ὑπὲρ ευθαλιας καὶ ευφοριας τῶν καρπῶν θυσιας.

Θαλυσιαδης. Vid. Εχεπωλος.

Θᾰλῦσιᾰς, ᾰδος. ἡ. ad Thalysia celebranda.
ελπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιάς· *ἦ γὰρ ἑταῖροι
ανέρες ευπεπλῳ Δαματερι δαῖτα τελεῦντι. ib. 31.*

Θᾰμᾰ, Θᾰμᾰκις, Θᾰμῖνᾰ. *adv.* crebro.
*νευρὴν δ' εξερρηξε νεοστροφον, ἥν οἱ εδησα
πρωϊον,* οφρ' ανεχοιτο θαμὰ θρωσκοντας οϊστούς. O. 469.
εναγων τιμα Χαριτεσσί τε καὶ
σὺν Τυνδαριδαις θαμακις. Nem. 10. 71.
—αλλ' εἶα, τεκεα, θαμιν' επαναβοῶντες. Plut. 292.
SYN. Θαμινῶς, πυκνῶς, πολλακις, συχνῶς, συχνακις, πλειστακις, τα πλεῖστα. συνεχῶς. πανυ τοι.

Θαμβᾰλέος. stupendus, vel etiam, stupens.
—θαμβαλεην ηρευγετο φωνήν. Naz. SYN. Εκθαμβος.

Θαμβεω. obstupefacio.
καππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θαμβησάν τε. Ψ. 728.
οἱ δ' ελεαιροντες διδοσαν, καὶ εθαμβεον αυτόν. ρ. 367.
SYN. Εκθαμβεω, εκθαμβοῦμαι, επιθαμβεω, καταθαμβεω, φοβεομαι, εκπλησσομαι. καταπλησσομαι, αναισθητεω, επιθαυμαζω.—εκπλησσω.
PHR. Τοὺς δ' ἕλε θαμβος ιδόντας αμηχανον· ουδέ τις ετλη αντιον αυγασσασθαι ες ομματα καλὰ θεοῖο. Ap. 2. 682.
[εστα. θαμβει δυσφορῳ τερπνῷ τε μιχθείς. Pind.]

Θαμβητειρᾰ. terribilis. *epith.* Furiarum.
αυτίκα δ' εξ Αϊδαο διὰ φλογὸς ηγερθησαν
δειναὶ θαμβητειραι, απηνέες, απροσοραται. Orph. 971.

Θαμβητός. timendus.
*ἦ πολλὰ δὴ βελεμνα Κηκειου πορος
ριφθέντα τολμαις αιετῶν εποψεται,*
απιστα καὶ θαμβητὰ Φηραιοις κλυειν. Lyc. 550.
SYN. Αγαστος, παραδοξος.

Θαμβος. stupor.
δεινὸν δερκομενοι· θαμβος δ' εχεν εισορoωντας. Γ. 342.
SYN. Θαυμασμος, εκπληξις, πτοησις, εκστασις, αναισθησια. δεῖμα. θαῦμα. EPITH. Αμηχανον, δυσφορον, τερπνον.

Θᾰμειός, Θαμης, Θᾰμῖνός. creber, frequens.
βαλλ'· αιεὶ δὲ πυραὶ νεκυων καιοντο θαμειαί. A. 52.
—θαμέες γὰρ ακοντες-Αντίοι αϊσσουσι— Λ. 551.
*ναὶ, ναὶ, τευχεο δῶμα, κυον, κυον, ᾧ ἔνι δαῖτας
ποιησεῖς·* θαμιναὶ γὰρ ες ὕστερον ειλαπιναι τοι. Call. 6. 64.
SYN. Πυκινος, πυκνος, συχνος, συνεχης, αθροος, αδινος.

Θᾰμιζω. frequento.
*τιπτε, Θετι τανυπεπλε, ἱκανεις ἡμετερον δῶ,
αιδοιη τε, φιλη τε;* παρος γε μὲν ουτι θαμιζεις. Σ. 386.
SYN. Πυκναζω, συχναζω, παρεδρευω, προσανεχω. επιχωριαζω. συχνα φοιταω. πολυς διατριβω, πυκνῶς παραγιγνομαι. συνεχῶς ερχομαι.—αποκαλυπτω.

*Θᾰμῖνῶς. *adv.* frequenter.
τῇ καὶ τῇ θαμινῶς αντιμεθελκομενος. Paul. Sil. *An.* iii. 93.*

Θαμνος. dumetum.
*ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ορεσφι κυων ελαφοιο διηται,
ορσας εξ ευνῆς, διά τ' αγκεα, καὶ διὰ βησσας·*
τὸν δ', ειπερ τε λαθῃσι καταπτηξας ὑπὸ θαμνῳ,
αλλά τ' ανιχνευων θεει εμπεδον, οφρα κεν εὕρῃ. X. 189.
ει δέ κεν ες κλιτὺν αναβὰς καὶ δασκιον ὕλην
θαμνοις εν πυκινοῖσι καταδραθῶ, *εἴ με μεθειη
ρῖγος καὶ καματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος επελθῃ,
δειδω, μὴ θηρεσσιν ἕλωρ καὶ κυρμα γενωμαι.* ε. 470.
SYN. Θαμνιον, θαμνων, ὕλημα. τοπος συμφυτος, θαμνωδης, ὑλωδης.—λοχμη. ρίζα.—βατοι, ρωπηϊα.
EPITH. Αμφικομος, αναλεος, αζαλεος, λασιος, παλιναυξης, πανακαρπης, τανυφυλλος, σκιερος, χλοερος, θαλεθων, ακμηνος.

Θαμνομηκης. *epith.* virgæ. Vid. ad v. Λινουλκος.
καὶ θαμνομηκης ραβδος— Athen. l. 10.

*Θαμυρις, ιδος. ἡ. *Hesychio est* πανηγυρις, συνοδος. solennis conventus hominum. *Unde*

Θαμυριζει, *eidem est*, ἀθροίζει, συνάγει, congregat, cogit in unum. *Idem* ὁδοὺς θαμύρας *dici scribit* τὰς λεωφόρους. vias regias.*

Θᾰμῠρις, ιδος. ὁ. princeps Thraciæ, filius Φιλαμμονος. 2. poëta quidam, qui Musas ad certamen cantus provocabat. Vid. ad v. Εκλανθανω.
2. κεινῳ σοφιστῇ Θρηκὶ, κἀκτυφλωσαμεν
Θαμυριν, ὃς ἡμῶν πολλ' εδεννασεν τεχνην. Rhes. 925.

Θᾰνᾰσῖμος, Θανατηφορος, Θανατοεις, Θανατηγός. letalis.
τὸ σὸν φερων δωρημα, θανασιμον πεπλον. Trach. 771.
*εμοὶ γὰρ ουκ ετ' εστὶν εις ὅ τι βλεπω,
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατριδ' ηστωσας δορί·
και μητερ' αλλη μοῖρα τὸν φυσαντά τε[1]
καθεῖλεν Αΐδου θανασιμους οικητορας. Aj. 514. B.
τῶν δὴ κὰκ στοματος χεῖται θανατηφορος ιός. Sibyl. l. 1.
ιω φρενῶν δυσφρονων,-Αμαρτηματα στερεα,
θανατοεντ'·— Antig. 1276. (61. B.)
θανατηγὸν καλὴ χυτραν φερει.* Timocl. ap. Ath. p. 407. e. (*ubi recte* Schweigh. "mutilus versus, et alioqui fors. corruptus.")*
SYN. Θανατωδης, θανατικος, επιθανατος, δυσθανατος, ευθυθανατος, ολεθριος, φονικος, φθοροποιος, μοριμος, μοιριμος, πευκεδανος, εχεπευκης, νεκρωδης, τηξιμελης, κατακαιριος.—νεκρός.

Θᾰνᾰτηφορῐᾰ. mortis illatio.
δακνει δ' ουκ αλλως η θανατηφοριην. Qu. Mæc. *An.* ii. 237.

Θᾰνᾰτος. mors.
πᾶσι μαλ', ουδέ κέ τις θανατον καὶ κῆρας αλυξοι. ρ. 547.
παντες μὲν στυγεροὶ θανατοι δειλοῖσι βροτοῖσι. μ. 341.
SYN. Κηρ, μοῖρα, μορος, ποτμος, τελευτη, θνῆσις, καταλυσις, αποσβεσις, διαφθορα, τεκμωρ, απαλλαγη, καταστροφη (τοῦ βιου.) το χρεων. EPITH. Αβληχρος, αινος, ατλητος, αηττητος, αργαλεος, αλυπος, αιπυς, [αωρος,] βροτοεις, γλυκερος, δυσηχης, δυσηλεγης. δορατεος, ευθανατος, λευγαλεος, λυσιμελης, κρυφιος, καθαρος, κακος, μελας. μαλακος, λαθιφθογγος, οικτρος, οικτιστος, ομοιΐος, πορφυρεος, οκριοεις, μοιριδιος, στονοεις, στυγερος, σκιοεις, τανηλεγης, δολερος, πικρος, κυανεος, λιθινος, θεογνωστος, χαλκεος, χαλκειος. θυμοραϊστης.
PHR. Τελος θανατοιο.—νυξ ερεβεννη, μελαινα, κελαινη, μακρη. Hom.—νυξ ακραντος. Æsc. [θανασιμος τυχη—Eur. θανασιμοι εκπνοαι. ib.] χαλκεος ὕπνος. Hom. αιωνιος ὕπνος. Orph. λοισθιον ιχνιον ὥρης θεοσσυτον—Nonn.
ὥρη ανεγγυος. Anac. εσχατιης λινα μοιρης. Ep.
θανατοιο μελαν νεφος. Theoc. ἡ πανυστατη οδος. Soph.
[σμικρὰ παλαιὰ σώματ' ευναζει ροπή. Œd. T. 969.]
νηλεες ἦμαρ, μορσιμον ἦμαρ. Hom. χθονιαι πυλαι. Synes.
Αΐδου μελαινα νυκτερός τ' αναγκα. Eur.
*λυπας, μεριμνας, ἁρπαγας, στρεβλας, νοσους·
τουτων ὁ θανατος καθαπερ ἰατρος φανεὶς
ανεπαυσε τοὺς εχοντας, αναπαυσας ὕπνῳ. Diphilus.
αφνεὸς πενιχρός τε θανατου-Παρὰ σᾶμα νεονται. Nem. 7. 27.
—αλλὰ κοινὸν γὰρ ερχεται
κῦμ' Αΐδα, πεσε δ' αδοκητον
εν καὶ δοκεοντα. τιμὰ δὲ γινεται,
ὧν θεὸς ἁβρὸν αυξει λογον, τεθνακοτων-Βοᾷ θοῶν. ib. 44.*

1. Ita in vexatissimo loco scribi debere me monuit Porsonus ὁ μακαρίτης, pro vulgato: —σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορὶ,
καὶ μητέρ'· ἄλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με
καθεῖλεν, κ. λ.

Θᾰνᾰτος. Mors.
ὦ Θανατε, Θανατε, πῶς αεὶ καλουμενος
ουτω κατ' ἦμαρ, ου δυνῃ μολεῖν ποτε; Philoct. 796. B.
Syn. Αἰδης, Ἑρμῆς.
Epith. Αναιδης, βροτολοιγος, αηττητος, αστοργος.
Phr. —Θανατον εισορῶ πελας
ἱερῇ θανοντων, ὅς νιν εις Ἀδου δομους
μελλων καταξειν.—δαιμονων ὁ κοιρανος.
—ανακτα τὸν μελαμπεπλον νεκρῶν. Eur. ἡσυχιης γενετηρ. Ep.
Κλῦθί μευ, ὃς παντων θνητῶν οιηκα κρατυνεις.—
κοινὸς μὲν παντων, αδικος δ' ενιοισιν ὑπαρχων,
εν ταχυτῆτι βιου παυων νεοηλικας ακμάς.
ουτε γὰρ ευχαῖς σὸν πειθει μενος, ουτε λιταῖσιν[1]. κ. λ. Orp.
μονος θεῶν γὰρ Θανατος ου δωρων ερᾷ. [H.* 86.
ουτ' ἄν τι θυων ουτ' επισπενδων λαβοις·
ουδ' εστὶ βωμος, ουδὲ παιωνιζεται·
μονου δὲ Πειθὼ δαιμονων αποστατεῖ. Æsch. Niobe.*

Θαπτω. sepelio.
θαπτε με ὀττι ταχιστα, πυλας αΐδαο περησω. Ψ. 71.
Syn. Καταθαπτω, ενθαπτω, ενταφιαζω, τυμβευω, εντυμβευω, κτερεΐζω, εγκτερεΐζω, ταρχυω, ταρχευω, κηδευω.
Phr. Κατακρυπτω γῇ. [εξογκοω ταφῳ. Eur.]
*εασατ' ηδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
ὅθεν δ' ἑκαστον εις τὸ ζῆν[2] αφικετο,
ενταῦθ' απελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αιθέρα,
τὸ σῶμα δ' εις γῆν. Eur. Supp. 532. *a Toup. emend.**

Θαργηλια. (ἑορτη Αθηναιων.) sacra in honorem Apollinis et Dianæ. Vid. ad v. Εμμελῶς.

Θαῤῥᾰλεος, Θαρσᾰλεος. fidens. 2. audax.
πολλακις εν βιοτῳ και θαῤῥαλεοισιν απιστον. Phocyl. 112.
αιχμητήν τ' εμεναι, και θαρσαλέον πολεμιστήν. E. 602.
Syn. Θαρσυς, θρασυς, θαρσηεις, θαρσυνος, θαῤῥῶν, ευθαρσης, περιθαρσης, θρασυσπλαγχνος, ευτολμος, ευψυχος, πισυνος, ανδρεῖος, τολμηρος, προπετης, ῥαδιος.
*Phr. Ὁ δ' ενθεμενος φρεσὶ καρτος. Quint. Cal.
[θαρσος αειρας. Mus.] ᾗσι προθυμῖησι πεποιθώς. B. 588.
ἱπποσυνῃ τε καὶ ηνορεηφι πεποιθώς. ib.*

Θαῤῥαλεως, Θαρσαλεως. *adv.* audacter.
Τηλεμαχον θαυμαζον ὁ θαρσαλεως αγορευε. α. 382.
Syn. Θρασεως, ευθαρσῶς, ευτολμως, ανδρειως. τολμηρῶς, απηλεγεως, ῥιψοκινδυνως, φιλοκινδυνως. ῥαδιως.

Θαῤῥῶ, Θαρσεω. bono animo sum.
—καὶ ταῦτά σοι
δρασαντι θαῤῥῶν ἂν παρασταιην εγώ. Œd. C. 504. (490. B.)
καὶ τοτε δὴ θαρσησε, καὶ ηυδα μαντις αμυμων. A. 92.
Syn. Επιθαῤῥῶ. ενθαῤῥεω, καταθαῤῥῶ, αποθαρσεω, εκθαρσεω, καταθαρσεω, επαυχεω, ενθυμεω, θρασυνομαι, αποθρασυνομαι, τολμαω, πειθομαι, πιστευω. μη φοβεομαι. αναζωπυρεομαι. κομπαζω. επαιρομαι.

Θαρσιγενης. **vitiose positum a Robortello,* Sept. c. Th. 1057. *pro* φθερσιγενής, qu. vid.*

Θαρσος, Θαῤῥος. fiducia. 2. audacia.
ενθ' αὖ Τυδειδῃ Διομηδεϊ Παλλὰς Αθηνη
δῶκε μενος καὶ θαρσος.— E. 1.
Syn. Θρασος, θρασυτης, τολμη, ευτολμια, καρτερια, καταφρονημα, ανδρια, πεποιθησις. Epith. Αητον, αατον, ατρομον, αινον, ασειστον, ατρεπτον, αρειμανες, ασπασιον, αλογον, δολερον, δυσμαχον, ευψυχον, νυκτιφρουρητον, ολοον, τολμῆεν, ὑπερβιον, περιωσιον, ευπιθες.
Phr. Αταρβητον νοημα. Call.

Θαρσῦνος. confidens; in spem arrectus. Vid. Θαῤῥαλεος.
θαρσυνος οιωνῷ· ὁ δ' αμειβετο φαιδιμος Ἑκτωρ. N. 823.

Θαρσῦνω. fiduciam adfero.
τοὺς δ' ὁ γερων γηθησεν ιδὼν, θαρσυνέ τε μυθῳ. K. 190.
τοὺς μαλα θαρσυνεσκε παρισταμενος επεεσσιν. Δ. 233.
Syn. Επιθαρσυνω, παραθαρσυνω, ψυχοω, εμψυχοω. προτρεπω.

Θαρσυνομαι, Θρασυνομαι. sum confidens.
*ου δῆτα, πρίν γ' αν τοῦτον αποφηνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν,* οἷος ὢν θρασυνεται. Ran. 845.
Syn. Καταθρασυνομαι, τολμαω, θαῤῥεω.

Θᾰσιος. a Thaso ins.
*a. (γραῦς.) οζειν τε τῆς χροας εφασκεν ἡδύ μου,
b.* ει Θασιον (οἶνον *sc.*) ενεχεις, εικοτως γε, νὴ Δια. Plut. [1020.

Θᾰσος, ου. ἡ. Insula in mari Ægæo.
*ενθεν καὶ Λῆμνος, κραναὸν πεδον Ἡφαιστοιο,
πεπταται,* ωγυγιη τε Θασος, Δημητερος ακτή. Dionys. 522.

Θᾰσσον. *adv.* citius. ocius.
*ἡμεῖς δ' αθροοι ὧδε κατὰ στρατὸν ευρὺν Αχαιῶν
ιομεν,* οφρα κε θᾶσσον εγειρομεν οξὺν Αρηα. B. 439.
Syn. Ὠκιον, ωκυτερον, ταχυτερον, ταχιον, δια ταχους. μᾶλλον.

Θασσων, Θαττων. celerior.
θασσονας ιρηκων εμεναι καλλιτριχας ἱππους. N. 819.
Syn. Ὠκιων, ωκυτερος, ταχιων, ταχυτερος.

Θασσω. sedeo. Vid. Θαασσω, Θακεω.

Θᾰτερος. alter e duobus.
δυοῖν δὲ μοιραιν θατερᾳ πεπληξεται. Hipp. 894.
Syn. Ἑκατερος.

Θαῦμα. admiratio. 2. res mira, miraculum.
χαλκε' επισσωτρα, προσαρηροτα, θαῦμα ιδεσθαι. E. 725.
ὢ ποποι, ἦ μεγα θαῦμα τοδ' οφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. N. 99.
Syn. 1. Θαυμασμος, εκπληξις. 2. μεγαλουργημα. ξενισμα, [τερας.] Epith. 2. Δεινον, πελωριον, πολυτροπον, ἑτεροτροπον, πολυειδες, πολυφαρμακον, φρικτον.
Phr. Θεσκελον εργον. Nonn. μεγαλαυχες εργον. Apoll. [οψις αηθης. Æsch.] *—τερας μὲν θαυμασιον προσιδεσθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριον-
των ακοῦσαι. Pyth. 1. 49. θαῦμα μεγα φρασσασθαι.*

Θαυμαζω, Θαυμαινω. miror. 2. revereor.
θαυμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καιετο Ιλιόθι πρό. K. 12.
ασπαιροντα λαων· τὸ δὲ θαυμαζεσκον ἁπαντες. τ. 229.
Αγχισης δ' ὁροων εφραζετο θαυμαινέν τε. Hom. Ven. 84.
Syn. Επιθαυμαζω, ὑπερθαυμαζω, αποθαυμαζω, θεαομαι, καταγιγνωσκω, εκπλησσομαι, θαυματιζομαι, εκπαγλεομαι. θεωρεω. μανθανω. 2. αγαζομαι, επαινῶ.
Phr. Θαῦμά μ' εχει. Hom. θαῦμά μ' ελαμβανε—Arist.
*—τοθι δενδρεα θαυμαινε σταθείς. Ol. 3. 57.
—αεθλια θαυμανεοντες. θ. 108. (*pro* θαυμανοῦντες.)
εις θαῦμ' εσηει. Eur. Dan. 36. ιδοῦσα δ' εσχον θαῦμα. Soph. El. θαῦμά τοί μ' ὑπερχεται. ibid.

Θαυμακῖα, ας, ἡ. urbs Phthiotidis.
οἱ δ' αρα Μηθωνην καὶ Θαυμακιην ενεμοντο. B. 716.

Θαυμας, ντος. ὁ. pater Iridis, *quæ hinc* Θαυμαντιας *dicitur.*
αὖτις δ' αὖ Θαυμαντα μεγαν, καὶ αγηνορα Φορκην. Hes. θ. [237.*

Θαυμᾰσιος, Θαυμαστός. admirabilis.
θαυμασιην[3] γὰρ τηνδε νεηφατον οσσαν ακουω. H. Mer. 442.
ουδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαιδη· ουδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
ουθ' ὕων παντως ἁνδανει, ουδ' ανεχων. Theog. 25.
Syn. Αγητος, θαμβητος, παραδοξος, εκτοπος, θεσκελος, φοβερος.

*Θαυμαστεος. *verbal.*
ουκᾶρά σ', Ἑλενην εισтυγεῖς, θαυμαστέον. Hel. 84. *Item*, 806.*

Θαψῖνος. thapso similis. a sequ.
γυναικὶ κλητευειν εοικὼς θαψινῃ. Vesp. 1412. Br.

---

1. Hunc versum optime emendat Hermann.
οὔτε γὰρ εὐχῇσιν πείθει μόνος οὔτε λιτῇσιν.

2. Hæc emendatio Spondeum in 4ta sede senarii locat. Vetus lectio, εἰς τὸ σῶμ', restituenda: quod video postremum hujus fabulæ editorem cum Porsono fecisse.

3. Vox θαυμάσιος hic tantummodo ab Homero, aut quicunque nomen Homeri vel finxit vel meritus est, usurpatur. Semel eam adhibuit Pindarus, nempe in loc. sub v. Θαῦμα, supra cit. In Euripide non reperitur, præterquam in Bacchis, (v. 449.) ubi anapæstum in quartam sedem infert, et ubi θαυμάτων reponendum; non metro solum jubente, verum etiam faventibus MSS. ut bene monuit Piersonus. In Sophocle item non reperitur, ut nullus dubitem, quin eam prorsus respuerit Atticus cothurnus. Pene dixerim, scena Attica; quia apud Aristophanem rarissime deprehenditur. Θαυμάσιον. Thesm. 468. Θαυμασίως. Nub. 1240. Br. Intulit quidem iterum Brunckius, scilicet Plut. 340. sed postea vidit scribendum fuisse θαυμάστόν γ'. Vox θαυμαστὸς sæpius ab Euripide adhibetur, bis a Sophocle, raro etiam, ni fallor, a Comico.

Syn. Ωχρος, χρυσοειδης, ξανθος.

Θαψος. ἡ. thapsus; *Angl.* buckthorn. 2. herba ad tingendum apta.
καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος εγινετο πολλάκι θαψῳ. Theoc.
Exp. Σκυθαριον, Σκυθικον ξυλον. [2. 88.

Θαω, (*inus.*) θῶ. f. θησω. *med.* Θαομαι. * præbeo et porrigo aliquid fruendum; 1. *oculis*, cum admiratione aliqua. 2. *ore*, lac sugendum præbeo. *Vid. Damm. c.* 1011. *Steph. Thes. in v.* Θησαι. *Etym. vv.* Αμαλθειη, Θηλαμων.
1. ηνιδε τοι το δεπας· θᾶσαι, φιλος, ὡς καλὸν οσδει. Theoc. 1. 248. Vid. etiam 3. 12. et 15. 23.
2. αλλ' αιεὶ παρεχουσιν επηετανον γαλα θῆσθαι. (*Ionice*, pro θαεσθαι.) Callim. 1. 48.*
Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θησατο μαζόν. Ω. 58.
Syn. 1. Θεαω. 2. θηλαζω. *item*, ποιῶ.—διδασκω.

Θεά, Θεαινᾰ, Θεός. dea, deus.
ει δέ συ καρτερός εσσι, θεᾶ δέ σε γεινατο μητηρ. Α. 280.
κεκλυτε μευ, παντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θεαιναι. Θ. 5.
ὥς φατο Τηλεμαχος· φρεσὶ δ' αθανατην θεὸν εγνω. α. 420.
Epith. Αιδοια, ατιμοτατη, δεινη, κυδρα, σεμνη.

*Θεαγενης. immundi cujusdam Nomen ap. Arist.
ἱνα μὴ γενηται Θεαγενους ὑηνια. Pac. 928. B.*

Θεαιτητος. Nom. Pr.
ἦλθε Θεαιτητος καθαρὴν ὁδόν· ει δ' επὶ κισσὸν
τὸν τεὸν ουχ αὐτη, Βακχε, κελευθος αγει. Callim. Ep. 8.

Θεακτωρ. deos domans, vincens.
παθος τ' ουδὲν απαρνον τελεθει
θεακτορι Πειθοῖ[1]. Æsc. Supp. 1048.

Θέᾱ, Θεᾱμᾰ. spectaculum.
παρεστι δῆτα, καὶ μαλ' αζηλος θεά. Soph. El. 1482. (55. B.)
καλὸν θεαμα δ' εστιν εὖ πραττων φιλος. Sent.
ὦ τῶν άπαντων δὴ θεαματων εμοὶ
αλγιστον, ὧν προσεῖδον οφθαλμοῖς εγώ. Aj. 1011. (992. B.)
Αιολικόν τι θαημα· τερας κέ τυ θυμὸν ατυξαι. Theoc. 1. 56.
Syn. Θεατρον, θεωρημα. οψις. ὁραμα. Ep. Λυπρον.
Phr. [Κρεῖσσον δεργματων.]

Θεᾱομαι, *Ion.* Θηεομαι. specto, contemplor.
ιδοὺ, θεᾶσθε παντες αθλιον δεμας. Trach. 1081.
ενθα στὰς θηεῖτο διακτορος Αργειφοντης. ε. 75.
λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηησαντο. Ο. 682.
Syn. Καταθεαομαι, διαθεαομαι, διασκεπτομαι, θεωρεω. αναβλεπω.

Θεᾱνω. uxor Antenoris, soror Hecubæ.
ὅς ῥα νοθος μεν εην, πυκα δ' ετρεφε δῖα Θεανω. Ε. 70.
τῇσι θυρας ὤϊξε Θεανω καλλιπαρηος,
Κισσηῒς, αλοχος Αντηνορος ἱπποδαμοιο·
τὴν γὰρ Τρῶες εθηκαν Αθηναιης ἱερειαν. Ζ. 298.
Epith. Απειρογαμος[2], ανικητος. αριστωδιν, αμερσινοος, αθηητος, βαρυζηλος, δρακοντοκομος, ευκαρπος, ευκολπος, λυσιτοκος, μελανιζωνος, ξεινοδοκος, πολισσουχος, τελεσσιγαμος, φιλοσκυλαξ, Κυβεληῒς. Nonn.

*Θεᾱριον. το. *pro* Θεωριον. locus sacer Apollinis Pythii, *qui et ipse* Θεωριος *dictus*.
καὶ σεμνὸν αγλααῖσι μεριμναις
Πυθιον Θεαριον.—Nem. 3. 121. Vid. Πυθω.*

Θεᾱτης, Θηητηρ. spectator.
ποτερα θεατης, ἡ χαριν μαντευματων; Ion. 301.
ἦ τις θηητηρ, και επικλοπος επλετο τοξων. φ. 397.
Syn. Θεωρος, θηητωρ, εποπτης, θεωρητικος, θεαμων.

Θεᾱτος, Θαητος, Θηητος. visibilis, spectabilis.
οὔ τοι θεατος· *αλλά νιν περιπτυχεῖ
φαρει καλυψω τῷδε παμπηδην,— Aj. 927. (15. B.)

1. Citantur hi vss. ad v. Απαρνος. Præter ea quæ ibi diximus, monendum longe aliter versus dividere et legere *Bothium* (v. 955.) qui pro θεάκτορι conjicit θέλκτορι, et subjungit: "Vox θεάκτωρ Schneidero "quoque dubiæ videbatur fidei: quæ neque ipsa versiculo convenit."

2. Quorsum pertineant hæc epitheta, fateor me ignorare.—Interea haud abs re erit monere ignotum quendam epigrammatis auctorem secundam in Θεανοῖ contra morem corripuisse; nisi sit Synizesis. Vid. citt. ad v. Ἡλικιῶτις.

αυτὸς δ' ὡς θαητος (*Dorice*, pro θηητος) επ' αργυρεῳ κατακειται
κλισμῳ, πρᾶτον ιουλον απὸ κροταφων καταβαλλων,
ὁ τριφιλατος Αδωνις, ὁ κὴν Αχεροντι φιλεῖται.* The. 15. 84.
καί μοι σκηπτρον εδον (Musæ *sc.*) δαφνης εριθηλεος οζον,
δρεψασθαι θηητον·— Hes. θ. 30.
Syn. Αξιοθεατος, περιβλεπτος, οπτος, ὁρατος, εκλεκτος. θεωρητος.

Θεᾱτροκοπεω. spectatorum gratiam capto.
ὁστις παμμουσῳ φθογγῳ μελιηδεας ὑμνους
θεατροκοπῶν,— Sibyl. 1. 5. [παικτωρ.

Θεᾱτρομᾰνεω. insano theatri amore teneor. Vid. ad v. Πονο-

Θεᾱτρομορφος, ου. ὁ ἡ. theatri formam habens.
θεατρομορφῳ πρὸς κλιτει γεωλοφῳ. Lyc. 600.

*Θεᾱτρον[3], ου. το. theatrum. 2. spectaculum quodque. 3. spectatores.
χρῆν μὲν τυπτειν τοὺς ῥαβδουχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὐτὸν επῄνει πρὸς τὸ θεατρον παραβὰς εν τοῖς αναπαιστοις. Pac. 734.

Θεᾱτροπωλης. qui spectacula elocat. Aristoph. Phœniss. *ap. Polluc. l.* vii. 199.*

Θεειον, Θεῖον, Θηϊον. sulphur.
δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεειου καιομενοιο. Θ. 135.
ηνεγκεν δ' αρα πῦρ καὶ θηϊον· αυτὰρ Οδυσσεύς. χ. 493.
Syn. Θεαφος. θεαφιον. κεραυνιον πῦρ.
Epith. Καθαρον, φλογερον, απυρον.

Θεειοω, Θειοω, Θηϊοω. sulphure perfumo, vel lustro.
οἶσε θεειον, γρηῢ, κακῶν ακος· οἶσε δέ μοι πῦρ,
οφρα θεειωσω μεγαρον·— ib. 482.
Syn. Διαθειοω. καπνιζω. καθαιρω. θυμιαω.

Θεηγενης, Θεογενης, Θεογεννης, Θεογονος. a deo genitus.
*αλλ' ητοι κεινους μὲν αμωμητοι Διὸς οικοι
χαιροντες δεξαντο,* θεηγενεων οχ' αριστους. Lith. 13.
αλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής. Antig. 845.
—τὸν (*sc.* οἶκον) απὸ θεογονων γαμων. Orest. 340.
Syn. Θεογεννητος, θεοτοκος. δῖος.

Θεηγορος. Θεημαχος. —ανθερεων. Nonn.

Θεηλᾰτος. *a numine impulsus, mandatus, editus.
a. τί δ' εστ' εκεινης ὑμὶν ες φοβον φερον;
b.* θεηλατον μαντευμα δεινὸν, ὦ ξενε. Œd. T. 1011. (990. B.)
Syn. Θεοπεμπτος, θεοδοτος, θεῖος.

Θεημᾰχος, ου. ὁ ἡ. cum deo diisve pugnans. [93.
αλλὰ σὺ μὴ λεξῃς τι θεημαχον ὕστατος ἑρπων. Paul. Sil. *An.* iii.

Θεημοσὐνη. speculatio, contemplatio.
ωμοσε μὴ γνῶναι τηνδε θεημοσυνην. Agath. *An.* iii. 57.
Syn. Θεωρια.

*Θεημων. *Ion.* pro Θεᾱμ. spectator. Vid. Θεατης.
εξοτε Κωνσταντῖνος εδυ δομον Αϊδος εισω,
πλῆτο κατηφειης ἱπποσυνης σταδιον.
τερπωλὴ δ' απελειπε θεημονας·— Anal. *T.* iii. *p.* 26.

Θειᾱ, ας. ἡ. amita. 2. matertera. *item*, 3. Nom. Pr. mater Solis, Lunæ, et Auroræ. *aliter dicta* Ευρυφαεσσα.
3. Θεια δ' Ηελιόν τε μεγαν, λαμπράν τε Σεληνην, κ. λ. Hes.
μᾶτερ' Αλιου πολυωνυμε, Θεια. Isthm. 5. 1. [θ. 371.*

*Θειβᾰθεν, Θειβᾱθι. *adv.* e Thebis. *Bœotice.*
ὑμες δ', ὁσοι Θειβαθεν αυληταὶ παρα. Acharn. 862. B.
Θειβαθι γὰρ φυσᾶντες εξοπισθέ μου. ib. 868.

Θεικελος, *pro* θεοεικελος. *Laconice.*
ὁκα τοι μὲν επ' Αρταμιτιῳ
προκροον θεικελοι-Ποττα κᾶλα,— Lysist. 1251.

Θειλοπεδον, *pro* ειλοπεδον. locus solis calori expositus. *Vid. Steph. T.* i. *c.* 1180. E.
τῆς (*sc.* αλωῆς)* ἑτερον μεν, θειλοπεδον λευρῷ ενὶ χωρῳ
τερσεται ηελιῳ· *ἑτερας δ' αρα τε τρυγοωσιν,
αλλας δὲ τραπεουσι.*— η. 123.
θαλλει εϊσταφυλων παντοσε θειλοπεδων. Marian. *An.* ii. 512.

Θεινω. ferio, stimulo. Vid. Θενω.
—ὁ δ' ὑπ' ουατος αυχενα θεῖνε-Πηνελεως,— Π. 339.
Syn. Τυπτω. πλησσω. κοπτω. παιω. μαστιγοω. κτεινω.

3. In Epig. ἀδεσπ. 375 b. versus dactylicus sic incipit: οἷς θεάτρου κύκλον.——Ni duæ syllabæ Synizesin patiantur, vocalis, natura longa, per fas et nefas corripitur.

Θειοδομος. a deo, seu diis exstructus.
ηρειψαν κατὰ γῆς θειοδομον στεφανον. Alphe. *An*.ii. 130.
Θειοποιεω, Θεοποιῶ. deum, s. deos facio.
—γαλᾶς καὶ κνωδαλα θειοποιοῦντες. Sybil. 1.
Θεῖος. patruus, avunculus.
ὦ θεῖ',[1] ἢ μαλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Hes. α. 103.
Syn. Πατραδελφος, πατροκασιγνητος, πατρως.
Θεῖος, Θεηϊος. divinus. 2. mirabilis.
κλῦτε, φιλοι, θεῖός μοι ενυπνιον ἦλθεν Ονειρος. Β. 56.
κρινειν ουκ επεοικε θεηϊα εργα βροτοῖσι· Bion.
Syn. Αντιθεος, θεοεικελος, θεσπεσιος, δῖος. φιλοτερπης. ορθος. θαυμαστος. θεηλατος. θεοπεμπτος.
*Θειοφάνης. a Divis datus.
εστιν ἀνὴρ μοι πτωχὸς, κἀγὼ
γραῦς, καὶ θυγατὴρ, καὶ παῖς υἱὸς,
χ' ἥδ' ἡ χρηστή· πενθ' οἱ παντες.
τουτων οἱ τρεῖς μὲν δειπνοῦσιν,
δυο δ' αυτοῖς συγκοινωνοῦμεν
μαζης μικρᾶς. φθογγους δ' αλυρους
θρηνοῦμεν, επὰν μηδὲν εχωμεν·
χρῶμα δ' ασιτων ἡμῶν οντων
γιγνεται ωχρόν. τὰ μερη δ' ἡμῶν,
χ' ἡ συνταξις τοῦ βιου εστὶν
κυαμος, θερμος, λαχανον, γογγυλὶς,
ὦχρος, λαθυρος, φηγὸς, βολβὸς,
τεττιξ, ερεβινθος, αχρὰς,
τότε θειοφανὲς[2] μητρῷον εμοὶ
μελεδημ', ισχὰς,
Φρυγιας εὑρηματα συκῆς. Alexis ap. Athen. p. 55.
Θειωδης, εος. sulphureus, sulphur redolens.
πεμπει λιθους θειωδεις. Paul. Sil. *An*. iii. 95.*
Θελγεσίμυθος. suavia loquens. Vid. Απολλων.
Θελγητρον, Θελκτηριον, Θελκτρον. delinimentum.
ὦ φιλον ὕπνου θελγητρον, επικουρον νοσου. Orest. 211.
*ἦ, καὶ απὸ στηθεσφιν ελυσατο κεστὸν ἱμαντα,
ποικίλον·* ενθα δέ οἱ θελκτηρια παντα τετυκτο· Ξ. 214.
*—τριχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ,
ηὲ διατμῆξαι κοῖλον δορυ (i.e. *equum Durateum*) νηλέϊ χαλκῷ,
ἢ κατὰ πετραων βαλεειν ερυσαντας επ' ακρας,
η εααν μεγ' αγαλμα* θεῶν θελκτηριον εἶναι. θ. 506.
*φίλτροις δ' εάν πως τηνδ' ὑπερβαλωμεθα
τὴν παῖδα,* καὶ θελκτροισι τοῖς εφ' Ἡρακλεῖ. Trach. 585. B.
Syn. Θελγμα, κηλημα, κηλησις, καταπραϋνσις, μειλιγμα, δελεαρ. φιλτρον. χαρα.
Θελγω. mulceo, demulceo.
εἵλετο δὲ ῥαβδον, τῇ τ' ανδρῶν ομματα θελγει. Ω. 343.
—αυτὰρ Αχαιῶν-Θελγε νοον,— Μ. 255.
Syn. Καταθελγω, μειλισσω, καταπραϋνω, κηλεω, τερπω, θαλπω. αγαπαω.—απαταω, ὑπαγομαι, βλαπτω, κακοω.—σκοτιζω, αμαυροω, κοιμιζω.
Θελεος, Θελημων.—Θελεμος. spontaneus, volens.
βασει ταχα-Θελεος αθελεος. Æsch. Supp. 869.
*ηδη δέ σφισι δοῦπος αρασσομενων πετραων
νωλεμὲς ουατ' εβαλλε, βοων δ' ἁλιμυρέες ακταί·
δη τοτ' επειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Ευφημος πρωρης επιβημεναι· οἱ δ' ὑπ' ανωγῇ
Τιφυος Αγνιαδαο* θελημονα ποιησαντο
ειρεσιην, ἱν' επειτα διὲκ πετρας ελασειαν. Ap. 2. 553.
*ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χωρας (*Ion. a min. Dim. Acat.*)
θελεμὸν πῶμα χεουσιν πολυτέκνοι, (Id. *Trim.*)
λιπαροῖς χευμασι γαιας
τοδε μελισσοντες οὖδας.* Æsch. Supp. 1023. P.

Syn. Θελων, ἑκων. αυθαιρετος, προθυμος.—οικτρος. ἡσυχος.
Θελεσιλλα. Nom. Pr.
Ηρινναν,-Θελεσιλλαν αγακλεα,— Ep. l.l.
Θελημα. το. voluntas. 2. libido. 3. benevolentia.
αρκεῖ[3] εν μεγαλοις καὶ τὸ θελημα μονον. Ep.
Syn. Θελησις, βουλημα, εελδωρ.
*Θελημων. lubens, promtus. Vid. Θελεος.
αλλ' εχετ' αυτοῦ νῆα θελημονες εκτος ερωῆς
πετραων, εἱως κεν εμοι ειξειε δαμῆναι. Apoll. 4. 1657.*
Θελκτηρ, Θελκτις. delinitor.
χαρμα μεγ' ανθρωποισι, κακῶν θελκτῆρ' οδυναων. Hom. xv. 4.
—τοῖόν σφιν ενελλιπε (s. *Orp.*) θελκτιν αοιδήν[4]. Apoll. 1. 515.
Syn. Θελκτηριος, κηλητικος—θελκτειρα.
*Θελκτηριος, et Θελκτριος. demulcendi vim habens.
εισιν δ' επῳδαὶ καὶ λογοι θελκτηριοι. Hipp. 480. Vid. 511.
Θελκτυς, υος. ἡ. oblectatio. Vid. not. ad v. Θελκτις.*
Θελξιμβροτος. homines permulcens.
χειλεσιν αειδων θελξιμβροτον ατρεμας ᾠδήν. Lith. 315.
Θελξίνοος, Θελξίφρων. animum deliniens. Vid. Απολλων.
ὡς ἂν θελξινοοισιν αεὶ φιλτροισι δαμαζῃς. Antiphan. *An*.ii.240.
ἱνα θελξιφρονες νεμονται-Θνατοῖσιν ερωτες. Bacch. 402.
Syn. Θελκτηριος, θελκτρος, κηλητικος, πανθελγης, φρενοθελγης.
*Θελξίπικρος, ου. ὁ ἡ. acerbe permulcens; *de pruritu*.
τὰς θελξιπικρους κνησμονὰς κατασθενεῖ. Ep. ἀδ. 445.*
Θελω[5]. volo, opto. 2. delector. 3. possum.
ἢ εθελεις, οφρ' αυτὸς εχῃς γερας, αυτάρ εμ' αὔτως
ἧσθαι δενομενον;— Α. 133. Syn. Εθελω, βουλομαι, ενδοκεω, προθυμεω, χρηζω.—δυναμαι.
Phr. —Θυμὸς ενι στηθεσσιν ανωγει. Hom.
Θεμα, ἄτος. το. positio, positum, &c. *item*, 2. horoscopus; sidus natale. νυκτερινου θεματος—Man. 1. 278.
ευτυχες εκ γενεης θεμα— ib.
Θεμέθλον, Θεμειλιον, Θεμελιον. fundamentum.
τον τοθ' ὑπ' οφρυος οὖτα κατ' οφθαλμοῖο θεμεθλα. Ξ. 493.
ουδὲ φυλασσονται σεμνὰ δικης θεμεθλα. Solon. *Gnom. Poët. p.* 79.
ἡγεῖτ'· εκ δ' αρα παντα θεμειλια κυμασι πεμπε. Μ. 28.
Syn. Βασις, βαθρον, εδεθλιον, ἑδρα, ῥιζα.—θεμηλον, θελυμνον.
Epith. Αρραγες, ακλινες, αδονητον, αιθαλοεν, εὔκλωστον, εριβωλον, ερισθενες, ευρυ, ὑγρον.
*Θεμειλον. idem.
αρρηκτον κρηπῖδα σιδηροδετοισι θεμειλοις. Ep. ἀδ. 401.*
Θεμελιος. qui in fundamento ponitur.
γερανοι, θεμελιους καταπεπωκυῖαι λιθους. Av. 1137.
*Θεμερος. severus, prudens. *Vid. Jacobs. in l. c.*
τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερωτερα παντα φυοντι. Ep. ἀδ. 190.
Exp. Σεμνὸς, βεβαιος, ευσταθης. *Hesych.*
Θεμερῶπις. ἡ. modesta, pudibunda. Vid. Blomf. *in Glossario ad* Prometh. 137. *ubi perperam vulgo* θερμερῶπις.*
Θεμιζω, et Θεμισσω. in jus et fas compono.
αλλ' εμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμενους-Οργὰς— Pyth. 4. 250.
Exp. Μαστιγοω, νομοθετεω. θεμιστευω.
Θεμίπλεκτος, ου. ὁ ἡ. legitime contextus.
πεμψαν θεμιπλεκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφανοις. Nem. 9. 125.
Θεμις. lex. *pl.* Θεμιστες. tributa, &c.
πρῶτα δ' εγὼν επεσιν πειρησομαι, ἣ θεμις εστι. Β. 73.
αφρονα τοῦτον ανέντες, ὃς ουτινα οἶδε θεμιστα. Ε. 761.
καί οἱ ὑπὸ σκηπτρῳ λιπαρὰς τελεουσι θεμιστας. Ι. 156.
Syn. Δικη, νομος, δικαιοσυνη. το δικαιον, θεμιτον, εναγες, ὁσιον.—φοροι, τελεα. χρησμοι, νομοι.

1. Vitiosa est hæc lectio, pro qua ἠθεῖ', ἦ μ. recte adhibuit, post alios, Loesnerus. Vox θεῖος, *avunculus*, reperitur in sequenti Aristophanis loco: ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. Nub. 124. Vid. etiam Eurip. Orest. 673. Iph. T. 930. Beck.

2. Scribitur θειοπαγὲς et θειοφαγές. Præstat quod Schweigh. cum Grotio in contextum recepit. Dedimus etiam Paroemiacum ex mente Schweigh. pro vulgato εὕρεμα σ. Quod de numero plurali a Viro Doctissimo profertur, conferri potest cum Porsoni nota ad Orest. 1051.

3. Minime ferendus est istiusmodi hiatus; sed aliud exemplum τοῦ, θέλημα, mihi non suppetit: neque facile, credo, apud bonos Poëtas apparebit.

4. Brunck. e codd. quod nemo non amplectetur: τοίην σ. ε. θελκτὺν ἀοιδῆς.

5. Nova admodum verbi hujusce forma apud Scriptorem Lithicorum vs. 491. apparuit, nempe θελεσκέμεν. *Tyrwhittus* autem, solita sagacitate, labem exemit; et *Hermannus* emendationem in textum recepit: μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθελεσκέ μιν ἄστρων.

Epith. Ἀγνοτελης, ιθεῖα, πασιμελουσα, σκολια.
Phr. Αῤῥηκτους αγανησι τελεσφοριησι θεμιστας. Apol.
Θεμις. Justitia, Dea. Vid. Δικαιοσυνη. Νεμεσις.
μή με, θεὰ Θεμι, ταῦτα διειρεο· οἶσθα καὶ αυτή. O. 93.
Epith. Αιδοια, αλεξικακος, καλλιπαρηος, λιπαρα, κλυτη, πανδερκης, πρεσβειρα, ευβουλος, ορθοβουλος, ἱερα. Ευκταια, Ὁρκια. Phr. Ενθα Σωτειρα, Διὸς ξενιου
παρεδρος, ασκεῖται Θεμις. Ol. 8. 28.
τῆς θ' Ἡλιου θυγατρὸς Ιχναιας βραβεύς. Lyc. 129.
ἱκεσια Θεμις Διος Κλαριου. Æsch.
Ουρανοπαιδ' ἁγνὴν καλεω, Θεμιν ευπατερειαν,
Γαιης τὸ βλαστημα νεον, καλυκωπιδα κουρην.—
παντιμ', αγλαομορφε, σεβασμιε, νυκτοπολευτε·— [78.
εκ σεο γὰρ τιμαὶ μακαρων, μυστηριά θ' ἁγνά. κ. λ. Orph. H.
Θεμισκοπος, ου. ὁ ἡ. inspector juris.
Ηρωΐαις δε πομπαῖς
θεμισκοπον οικεῖν εοντα πολυθυτοις-Ευωνυμον.—Nem. 7. 68.
Θεμισκρεων, οντος. ὁ. juste imperans et regens.
*ός ου τὰν Επιμαθεος
αγων οψινοου θυγατερα Προ-
φασιν* Βαττιδᾶν
αφικετο δομους θεμισκρεοντων. Pyth. 5. 35.
Θεμισκῦρειος. a Themiscyra, urbe maritima Cappadociæ, apud Thermodontem fl. ubi olim Amazones.
ενθα Θεμισκυρειαι Αμαζονες ὡπλιζοντο. Ap. 2. 997.
—επὶ δὲ στομα Θερμωδοντος
κολπῳ εν ευδιοωντι Θεμισκυρειον ὑπ' ακρην
μυρεται, ευρειης διαειμενος ηπειροιο. ibid. 371.
Θεμιστεῖος. legitimus.
θεμιστεῖον ὃς αμφεπει-Σκᾶπτον— Ol. 1. 18.
Syn. Θεμιστος, δικαιος, νομιμος, εννομος.
Θεμιστευω. do jura. 2. vaticinor. 3. impero.
—θεμιστευει δὲ ἕκαστος-Παιδων ηδ' αλοχων·— ι. 114.
Syn. Δικαζω. δικαιοδοτεω.—μαντευομαι. χρησμῳδεω.—αρχω.
Θεμιστοκλεης, Θεμιστοκλῆς. dux Athenis notissimus.
τοῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ηριον εἱσατο Μαγνης
λαὸς, ὅτ' εκ Μηδων πατριδα ῥυσαμενος
οθνειην ὑπεδυ χθονα καὶ λιθον. ηθελεν οὕτως [187.
ὁ φθονος· αἱ δ' αρεταὶ μεῖον εχουσι γερας. Diodor. *An.* ii.
Αβροτονον Θρηΐσσα γυνὴ γενος· αλλὰ τεκεσθαι
τὸν μεγαν Ἑλλησιν φασὶ Θεμιστοκλεα. Amphicrates ap.
Θεμιστονοη. Nom. Pr. [Athen. p. 576.[1]
τὰς πολιὰς βαψασα Θεμιστονοη τρικορωνος
γιγνεται εξαπινης ου νεα, αλλὰ Ῥεα. Lucill. *An.* ii. 323.
Θεμιστοπολος, ου. ὁ ἡ. qui circa leges versatur.
—θεμιστοπολοιο δε βιβλου. Nonn.
*Θεμιστός. legibus congruus. —Δελφοι θεμιστῶν
ὑμνων μαντιες Απολλωνιδαι. Pind. *fr. incert.* 173.*
Θεμιστοσύνη. jus, justitia. Vid. Δικαιοσυνη.
ἡ καὶ Φοῖβον ανακτα θεμιστοσυνας εδιδαξεν. Orph. H. 78. 6.
Θεμιστοῦχος. jus dicens.
εισοκε τις δικασησι θεμιστουχων βασιληων. Ap. 4. 347.
Θεμῖτός. licitus. Θεμιτόν. fas.
ου θεμιτὸν, Λακων, ποτ' αηδονα κισσας εριςδεν. Theoc. 5. 136.
Θεμοω. admoveo; accedere cogo.
πλημμυρὶς εκ ποντοιο, θεμωσε δὲ χερσον ἱκεσθαι. ι. 486.
Exp. Εγγισαι εποιησε, ηναγκασε.—θαμιζω. εγγιζω.
Θεναρ. vola manus, et pedis.
πρυμνὸν ὑπὲρ θεναρος· ρεε δ' αμβροτον αἷμα θεοῖο. E. 339.
Syn. Γυαλον, αγοστος. (το κοῖλον τῆς χειρος.)
*Phr. Νεοκτιστον λιθων βωμοῖο θεναρ. Pyth. 4. 367.
καὶ βαθυκρημνου πολιᾶς
ἁλὸς εξευρὼν θεναρ. Isth. 4. 97.*
Θενω. pulso, tundo.
θενει δ' ονειδει μαντιν Οικλειδην σοφόν. Sept. Th. 382. P.
πυγμαχος, ἣ καὶ ποσσὶ θενων σκελος· ομματα δ' ορθά. Theoc. [22. 66.

1. Ep. ἀδεσπ. (*Jacobs.*) 623. ubi pro γένος, πίλον· et pro φασὶ, φημί.

Syn. Θεινω, πειρω, απερειδω, τυπτω, κοπτω.
Θεοβλᾰβεω. deo injurius sum, vel, divinitus punior.
ληξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκομπῳ θρασει. Pers. 833.
Exp. Τὴν εκ τῶν θεῶν βλαβην πασχοντα.
Θεογλωσσος. cui divina est lingua. [*An.* ii. 114.
τασδε θεογλωσσους Ἑλικὼν εθρεψε γυναῖκας. Antip. Thess.
Θεογνις, *ιδος. ὁ. 1. poëta, Megara ortus, ante C.N. 545. *Vid. Harles. Hist. Ling. Græc. tom.* i. *p.* 221. 2. poëta tragicus valde frigidus, unus e XXX tyrannis. *Vid. Schol. ad Acharn.* 11.
1. ὧδε δὲ πᾶς ερεει· Θευγνιδος[2]* εστιν επη [22.
τοῦ Μεγαρεως, παντας δε κατ' ανθρωπους ονομαστοῦ. Theog.
2. ὁ δ' αὖ Θεογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ. Thesm. 170. B.
Θεογνωστος, ου. ὁ ἡ. deo cognitus.
παιδὶ θεογνωστου τοῦ θανατου προφασιν. Ep. l. 1.
Θεογρᾰφος. a Deo scriptus. —αἱ θεογραφοι βιβλοι. Psell.
Θεοδεγμων. deum excipiens. [p. 320. b.
εκ χειρὸς κατακρουνιζων θεοδεγμονα πηγην. Archest. ap. Ath.
Θεοδερκης, εος. ὁ ἡ. Deum contemplans.
αλαωπα τιθεις τὰν θεοδερκῆ. Syn. 3.
*Θεοδηλητος, ου. ὁ ἡ. dei noxa illatus.
τῆς θεοδηλητου σκῦλα μιαιφονιης. Ep. ἀδ. 465.*
Θεοδῖνης. a Deo impulsus.
φωνῆς ηεριης θεοδινεα βομβον ακουεις. Nonn.
Θεοδῖφης[3]. τας θεοδιφεῖς βλαπτων ὁρμάς. Synes. 4.
Θεοδμητος, Θεοκτιστος[4], Θεοκτῖτος. divinitus ædificatus.
λεξασθαι περὶ αστυ θεοδμητων επὶ πυργων. Θ. 519.
ἡ Τροιην περσασα θεοκτιτον,— Munatius, *An.* ii. 240.
Syn. Θεοκμητος, θεοπονητος, θεοτευκτος. θεοκατασκευαστος, θεοτειχης, q. v.
Θεοδοκος. sacer, de templo.
εα· τίς οικων θεοδοκων ὑπερτελής; Ion. 1549. (Scal. al. θεοδοτων.)
Θεοδοτος. divinitus datus. *item*, Θεοσδοτος. qu. vid.
θεοδοτων εργων κελευθον αν' καθαράν. Isth. 5. 29.
*σοφοὶ δέ τοι καλλιον
φεροντι καὶ τὰν θεοσ-
δοτον δυναμιν.— Pyth. 5. 15.*
Θεοδωρος. Nom. Pr.
τυμβον εχει Θεοδωρος επ' ελπιδι κρεισσονι μοιρης,
ολβιος εν καματοις, ολβιος εν θανατῳ. Ep. l. 3.
Θεοειδης, Θεοεικελος. deo similis.
τῶν δε τεταρτων ἦρχε Πολυξεινος θεοειδης. B. 623.
μηδ' οὕτως, αγαθός περ εων, θεοεικελ' Αχιλλεῦ. A. 131.
Syn. Θεικελος, (qu. vid.) θεσκελος, θεῖος, ισοθεος, ηγαθεος, αντιθεος. καλος.
Phr. Διῒ ικελος, θεοῖς επιεικελος. Διῒ μητιν αταλαντος. θεοφιν μηστωρ αταλαντος. θεοῖς εναλιγκιος αλκην.
Θεοθεν. *adv. divinitus. Vid. Συν Θεῷ.
χαῖρ', ευτυχιᾳ δ' αυτὸς ὁμιλεῖς,
θεοθεν πραξας ἅπερ ηχου. Orest. 348.
ἔκ γε μνηστηρων·* θεόθεν δ' ουκ εστ' αλεασθαι. π. 447.
Syn. Ουρανοθεν, θεσπεσιως,—θεοφιν.
Θεοκλητος. a deo vocatus. —θεοκλητων ἱερηων. Nonn.
Θεοκμητος. a numine elaboratus. —θεοκμητῳ τινι πεπλῳ. ib.
Θεοκῦμων. a deo conceptus.
θεοκυμονος γὰρ ἁγνὰ-Σοφιας αχραντος ὠδίς. Synes.
Θεοκλῦτεω. deum invoco.

2. Ita scriptum oportuit, cum Brunckio; non Θεόγνιδος, uti Morellus citaverat.
3. Neque hæc vox, neque θεοδερκής, in Lexica viam invenerunt. Vocis autem cujuspiam sensum definire, nisi probe perspecto loco, in quo reperiatur, haud adeo facile est factu. Quo minus hoc semper faciam, prohibet nunc librorum inopia, nunc manca et imperfecta ratio, qua auctorum loca citaverit Morellus.—Θεοδιφής apud Synesium exstet, necne, ignoro: veruntamen, nisi V. D. in Appendice vocem, θεοδίνης, citâsset, suspicatus essem, eandem fuisse in hoc etiam loco designatam.
4. Ad auctoritatem hujusce v. stabiliendam, Morellus ad Pyth. 4. (v. 367.) provocat, qui locus a me adductus est sub v. Θέναρ. Ibi vero legendum non θεόκτιστον, sed νεόκτιστον, uti, cum Aldo, Codd. trinis, et Heynio, dedimus.

θεοκλυτεῖ δ' αδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκιαν Θεμιν. Med. 209.
Syn. Επικαλεομαι.—προσκυνεω.

Θεοκλῦτος. diis audiendus.
—λιταῖς σε-Θεοκλυτοις απνουσαι. Sept. Th. 146.
Syn. Θεοτιμος.

Θεοκοιρᾶνος. θεοκοιρανων τοκηων. Synes.

Θεόκραντος. a deo perfectus.
τί τῶνδ' ου θεοκραντόν εστιν; Agam. 1497. (90. P.)

Θεοκρῖτος. Theocritus, Syracusis natus sub exitum Alexandri M.
αλλος ὁ Χῖος· εγὼ δὲ Θεοκριτος, ὃς ταδ' εγραψα,
εἷς απὸ τῶν πολλῶν ειμι Συρηκοσιος,
υἱὸς Πραξαγοραο περικλειτῆς τε Φιλιννης.
Μοῦσαν δ' οθνειην ουποτ' εφελκυσαμην. Theoc. Ep. ult.
Vid. Ολυμπιονικης.

Θεοκτῖτος. a deo, vel diis, conditus. Vid. Θεοδμητος.

Θεολαμπης. divinum splendorem habens.
ευχᾶς τᾶς θεολαμποῦς. Synes. 4.

Θεομᾶνης. deorum instinctu furens.
τλημων Ορεστης, θεομανεῖ λυσσῃ δαμείς. Orest. 835. P.
Syn. Θεοπεμπτος, θεῖος, ενθεος, θεοπνευστος, θεοφορητος, θεορτος,—θεοργητος.

Θεομᾶχεω. cum deo pugno.
τὸ θεομαχεῖν γὰρ απολιποῦσ', ὅ σου κρατεῖ. Iph. A. 1409.
Syn. Δυσσεβεω.

Θεομῖσης. deorum osor.
νὴ τὸν Δι', αιεὶ δῆτα θεομισης εφυς. Av. 1547.
Syn. Θεοστυγης, δυσσεβης.

Θεομερης, Θεομοριος, Θεομοιρος. divinitus acceptus.
—βασιλῆα δὲ θεῶν
πρεπει δαπεδον αν το-
δε γαρνέμεν θευμερᾳ[1] οπί. Nem. 7. 120.
ἤ νύ σε θευμοριη περιδεδρομεν ἄψεα νοῦσος. Ap. 3. 676.
ὦ θεομοιρ' Αρκεσιλα. Pyth. 5. 6.
Syn. Θεομορος, θεοδοτος, θειος, σωφρων.

Θεομηστωρ. rerum divinarum consultus.
θεομηστωρ δ' εκικλησκετο Περσαις,
θεομηστωρ δ'-Εσκεν— Pers. 656.
Syn. Θεομητις, θεοσοφος, θεοφρων.

Θεομορῖᾶ, Θευμορῖᾶ. fatum.
*οστεα σοι και μουνον ετι τριχες· ἦ ῥά σε δαιμων
οὐμὸς εχει,* χαλεπῇ δ' ηντεο θευμοριῃ; Call. Ep. 3. (32.
Syn. Απαρχη. ουσια[2]. [Ernest.)

*Θεομορφος, ου. ὁ ἡ. forma referens deos.
οφθαλμοὺς σπινθῆρας εχεις, θεομορφε Λυκῖνε. Strato, *An.* ii.

Θεομῦσης. sceleratus, abominandus. [368.*
ὁρῶ δ' επ' ομφαλῷ μεν ανδρα θεομυσῆ. Eumen. 40.
Syn. Μυσος, μυσαρος, θεομισης.

Θεονοη. Nom. Pr.
τὴν θεσπιῳδον Θεονοην χρῄζων ιδεῖν. Hel. 144.

*Θεοπαις. ὁ ἡ. a deo natus, *s.* conditus.
Ἑλλὰς αεὶ μιμνοι, και θεοπαις Βαβυλών. Herodic. *An.* ii. 65.*

Θεοπειθής. obediens deo. *epith.* αληθειης. Nonn.

Θεοπεμπτος. a deo missus.
—εν ἡγεμοσιν θεοπεμπτοις. Sibyl. 1. 3.
Syn. Θεομορος, θεῖος, θεορτος, θεορῥυτος.

Θεὅπλαστος. in numinis speciem formatus.
—θεοπλαστον εχοντες εν εικονι μορφήν. Sibyl. 1. 2.

Θεὅπνευστος. divinitus inspiratus.
τῆς δε θεοπνευστου σοφιης λογος εστιν αριστος. Phoc. 121.
Syn. Θεοδοτος. θεοδιδακτος. θεοληπτος.

*Θεοποιὸς, οῦ. ὁ ἡ. deos fingens.
ὦ Σκοπα, σᾶς χειρὸς θεοποιὸς εμησατο τεχνα. Glauc. *An.* ii. [347.

Θεοπομπος. divinitus datus. —μετὰ γὰρ
κεῖνο (sc. *vellus aureum*) πλευσαντων Μινυᾶν,* θεοπομποί σφισιν τιμαὶ φυτευθεν. Pyth. 4. 121.

Θεοπονητος. a deo elaboratus.
χρῆν μ', ἡνίκ' ουκ ἦν θεοπονητά μου λεχη. Troad. 953.

Θεοπροπεω. vaticinor. Vid. Μαντευομαι.
καὶ νῦν εν Δαναοῖσι θεοπροπεων αγορευεις. A. 109.

Θεοπροπῖᾶ, Θεοπροπιον. vaticinatio.
ευχομενος Δαναοῖσι θεοπροπιας αναφαινεις. ib. 87.
θαρσησας μαλα, ειπὲ θεοπροπιον, ὁ, τι οἶσθα. ib. 85.
Syn. Θεσπισμα, μαντεια, μαντευμα. λογιον, θεσφατον.—θεοχρηστον. Epith. Πολυϊδμων.
*Phr. Δεδαὼς τὸν ἑὸν μορον οιωνοῖσιν. Apoll. 1.
—αυτὸς δὲ θεοπροπιας εδιδαξεν,
οιωνούς τ' αλεγειν, ηδ' εμπυρα σηματ' ιδεσθαι. ib.*

Θεοπροπος. fatidicus. *adject.* vates. *subst.*
τοὔπος τὸ θεοπροπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφατου προνοιας. Trach. 835.
ὧδέ χ' ὑποκριναιτο θεοπροπος, ὃς σαφα θυμῷ
ειδειη τεραων, καί οἱ πειθοιατο λαοί. M. 228.
Syn. Θεοπρεπης, θεῖος.—μαντις, προφητης.

Θεοπτης. Vid. Μωσης.

Θεοπτολεμος. Vid. Ευνομιος.

Θεοπτυστος. deo invisus. Vid. Θεοστυγης.
ολωλεν ανδρῶν ξὺν θεοπτυστῳ γενει. Sept. Th. 610.

Θεοπῦρος. cœlitus accensus.
τα δ' ἑσπερα νῶτ' ελαυνει
θερμὰ φλογὶ θεοπυρῳ. Eur. El. 732.

Θεοῤῥητος. a deo dictus. 2. divinus.
Ουρανιη ψηφοιο θεοῤῥητῳ τινὶ μετρῳ. Analect. *T.* ii. *p.* 521.

Θεορτος. a deo missus.
θεορτῳ σὺν ολβῳ. Ol. 2. 67.
θεορτον, ἢ βροτειον; ει ῥητὸν, φρασον. Prom. 763. P.
Syn. Θεοσδοτος, θεοπεμπτος, θεοσυτος, θεοτευκτος, θεοφορος, θεοφορητος, θεῖος.

Θεὸς, οῦ. ὁ. Deus.
*ου λησεις γε Θεοὺς, Φυσιγναθε, ταῦτα ποιησας,
ναυηγὸν ῥιψας απὸ σωματος, ὡς απὸ πετρης.
ουκ ἄν μου κατὰ γαῖαν αμεινων ἦσθα, κακιστε,
παγκρατιῳ τε, παλῃ τε, καὶ εις δρομον· αλλὰ πλανησας
εις ὕδωρ μ' ἐῤῥιψας·* εχει Θεὸς ενδικον[3] ομμα·
ποινὴν σὺ τισεις μυῶν στρατῷ, ουδ' ὑπαλυξεις. Batrach. 92.
Epith. Αιγληεις, αδμης, αυτοφυτος, αειζωων, αειζωος, αλεξικακος, ανεξικακος, αοσσητηρ, αλεξιμορος, αλεξητηρ, αμυντωρ, αστροχιτων, αργικεραυνος, αγκυλομητης, αιωνιος, ζειδωρος, ελεημων, κρατερος, νοερος, μεγασθενης, μεγακυδης, μεγας, παγκρατης, παγγενετης, παντοκρατωρ, παντεποπτης, παναιτιος, παντεργατης, πολυλλιτος, πολυελεος, πολυκληεις, πολυαῤῥητος, πολυαινος, ορθοδικος, οικτιρμων, οβριμοεργος, ευσυμπαθητος, ευσπλαγχνος, μακροθυμος, μειλιχοθυμος, πρηΰνοος, συμμαχος, συναεθλος, σκηπτοῦχος, σεισιχθων, ιθυδικης, ιθυκριτης, επικουρος, νεκρεγερτης, τηλυγετος, ὑπεραγαθος, ὑπερμενης, ὑπερασπιστης, ὑψιβρεμετης, ὑψιθρονος, ὑψιμεδων, ὑψιγενεθλος, ὑψικεραυνος, ὑψινεφης, ὑψιθωκος, φαεσφορος, φερεζωος, φιλανθρωπος, φιλαγαθος, φιλοσοφος, επιτροπος, ορθωτηρ, μεγα κρατεων. μεγαλουργος, τετρασυλλαβος, κυδιστος, κελαινεφης, ευϋμνος, κοσμοτεχνης.
*Phr. Θεὸς ἅπαν επι ελπιδεσ-
σι τεκμαρ ανυεται·
Θεὸς, ὃ καὶ πτεροεντα
αετὸν κιχεν, καὶ θαλασσαῖ-
ον παραμειβεται
δελφῖνα· καὶ ὑψιφρονων τιν' εκαμψε
βροτῶν, ἑτεροισι δὲ
κῦδος αγηραον παρεδωκ'. Pyth. 2. 89.

---

1. "Θευμερᾷ haud dubie corruptum, ut Pauw. quoque censet, ex "θευμόρᾳ, aut potius, quod convenit, θευμόρῳ. Sic Ol. 3. 18. θεύμοροι "ἀοιδαί." Heyn. in l. Hermannus conj. ἁμέρᾳ ὀπί.—
Sed unde venerit Θεομερης, operarum negligentia, an ipsius Viri Docti incuria, plane nescio.—Intelligant tirones velim, Heynium in loc. cit. pro ἂν curavisse ut ἀν' (sc. ἀνὰ) imprimeretur, sicut etiam in Isth. 5. 29. paullo supra, sub. v. Θεόδοτος, laudato.
Notandum præterea ad Pyth. 5. 6. legendum θεόμορ' pro θεόμοιρ', uti Schmidius præcepit, Heynio item adsentiente.

2. Quid commune habeant hæc Synonyma cum θευμορίη, mihi nondum liquet.

3. In Editt. hujus sive Poëmatis, sive Parodiæ, quæ apud me sunt, scribitur ἔκδικον, *ultorem.* Mihi nequaquam constat, eam fuisse antiquitus signif. v. ἔκδικος: prætulerim igitur ἔνδικον, quod dedit Morellus. Sequens vs. mihi videtur *plus vice simplici* corruptus. Libet conjectare, ποινὴν ἄρ τίσεις γε μυῶν, κ. λ. Sed quod quis conjectet, et quod auctor dederit, duæ sunt res a se invicem sæpius discrepantes.

χωριζε θνητῶν τὸν Θεὸν, καὶ μὴ δοκει
ὁμοιον αυτῷ σαρκινον καθεσταναι·
ουκ οἶσθα δ' αυτόν· ποτε μὲν ὡς πῦρ φαινεται
απλαστον ὁρμῇ, ποτε δ' ὕδωρ, ποτε γνοφος·
καὶ θηρσὶν αὖθις γιγνεται παρεμφερὴς,
ανεμῳ, νεφει τε, κἀστραπῃ βροτοφθορῳ·
τρεμει δέ τ' οργὴν γαῖα καὶ πελωριος
βυθὸς θαλασσης, κῳρεων ὕψος μεγα, [Str. l. 5.*
όταν επιβλεψῃ γοργὸν ομμα δεσποτου. Æsch. *fr.* ap. Clem. Al.
ειμι Θεὸς τοιοσδε μαθεῖν, οἷόν κ' εγὼ ειπω.
ουρανιος κοσμος κεφαλὴ, γαστὴρ δὲ θαλασσα.
γαῖα δέ μοι ποδες εισι, τὰ δ' ουατ' εν αιθέρι κεῖται,
ομμα τε τηλαυγὲς, λαμπρὸν φαος ηελιοιο. **oraculum de Sole vel Sarapi*, apud Macrob. c. xx.* lib. 1.
εἷς Θεός εστι Μοναρχος, αθεσφατος, αιθέρι ναιων,
αυτοφυης, αορατος, ὁρῶν μονος αυτὸς ἅπαντα. Sibyl.
εἷς Θεός εστι, σοφὸς, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολυολβος. Phocyl.
—αεναῳ τεχνημονι κοσμου. Nonn.
τὸν δημιουργον τῶν χρονων. Phil.
τὸν λιην χρηστον, καὶ γλυκὺν οντα θεόν.
ὦ ελεημοσυνης πηγὴ θεὸς ευμενιης τε.
ὦ κοσμου πρυτανι, πρωταιτι', εποψιε παντων.
ὦ σῶτερ μεροπων, χαῖρε, φεριστε θεός.
δεῖ στεργειν γενετῆρα σοφὸν Θεὸν αιὲν εόντα.
—Θεὸν τὸν επισκοπον ἡμῶν,
ὕψιστον, γνωστὴν, πανεποπτην, μαρτυρα παντων,
παντοτροφον, κτιστην, κ.λ.
—θνητῶν ὁ δικασπολος,—ὁ δικαιοκριτης τε μοναρχος.
—επουρανιοιο καὶ αφθαρτοιο θεοῖο.
αυτοφυης, αδιδακτος, αμητωρ, αστυφελικτος.
εἷς Θεὸς, ὃς μονος εστιν ὑπερμεγεθης, αγενητος. Sibyl.
—ποιμην κοσμου.—πανεπισκοπε, δῶτορ εαων.
ιχνεσιν αθανατοις νεφεα στηριγματα τευχων,
σπερχομενων ανεμων πτερυγων επι μακρα βιβασκων. Apollin.
ῥιζα κοσμου.—κεντρον οντων.—αυτοσσυτος αρχη.
ἑνοτητων ἑνὰς ἁγνή. μοναδων μονάς τε πρωτη.
τῶν αρχεγονων αμφιφαες φῶς.—πατερ αυτοπατωρ.
—πηγη σοφιας. ατρεκεια σοφα.—ομμα σεαυτοῦ—
κεκαλυμμενε νοῦ ιδιαις αυγαῖς.—κλειvων σφαιρωτας αστρων.
—Θεὸν αφθιτον εξυμνοῦντες [κ. λ. Syn.
αυτὸν τὸν γενετηρα, τὸν αἴδιον γεγαῶτα. Sibyl.

Σὺν Θεῷ. *Deo volente. Divûm numine.
—ανδρὸς Ἑλληνος λογοις
πεισθεῖσ', ὅς ἡμῖν σὺν θεῷ τισει δικην. Med. 801.*

PHR. Σὺν θεοῖς. ου θεῶν ατερ. θεῶν ἑκᾶτι. Διὸς ἑκατι. ουκ αεκητι θεῶν. ην θεὸς θελῃ. ην θεοὶ θελωσιν. θεοῦ θελοντος· ην θεὸς διδῷ. θεοῦ διδοντος. θεοῦ συμπραξαντος. θεῶν βουλησεσι. θεῶν, vel Διός, βουλῇ. θεοῦ σὺν παλαμῃ. κατὰ θεοῦ προνοιαν. μοιριδιῳ παλαμῃ. κατὰ θειον. δαιμονων βουλαις. τυχῃ δαιμονος. αγαθῃ τυχῃ. Pind.

Θεοί. Dii.
εργον αεξουσιν μακαρες Θεοὶ, ᾧ ἔπι μιμνω. ο. 371.

SYN. Αθανατοι, ουρανιωνες, Ολυμπιοι, Ουρανιοι.

EPITH. (*in bonam partem*) Αθανατοι, αειγενεται, ακηδεες, αγανοι, αριγνωτοι, ατειρεῖς, ακταῖοι, ευδαιμονες, διογενεῖς, μακαρες, ουρανιοι, επουρανιοι, ευσθενεῖς, μειλιχιοι, πανδερκεῖς, ιφθιμοι, νεποδες, πτεροεντες, καθαροι, εγχωριοι, φιλοι, λευκοπωλοι, πολισσοῦχοι, οἱ ενερθε, χθονιοι, νερτεροι. * Ep. (*de Diis ita nuncupatis, Dæmonibus malis, ut putabantur.*)* Αλιτροι, ανδροφονοι, ανδρογυννοι. ἅρπαγες, ἡμιδρακοντες, θῆρες, θηριμιγεῖς, μοιχοι, κεροεντες, επιορκον ομοῦντες, κ. λ. Greg. Naz. —Θεοὶ ῥεῖα ζωοντες.—αιὲν εοντες.
—Ολυμπια δωματ' εχοντες.
σχετλιοι εστε, θεοὶ δηλημονες—
—Θεοὶ διχα θυμὸν εχοντες—
—χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαινεσθαι εναργεῖς. Hom.
—Θεοὶ δωτῆρες εαων. Hes. [Ολυμπου σκοποι. Pind.]

Θεοί. Dii Lares.

EPITH. Πατρῷοι, πατριοι, γενεθλιοι, εγγενεῖς, ὁμογνιοι, κατοικιδιοι, κτησιοι, μυχιοι, ἑρκιοι.

Θεοινος, *ου. ὁ. deus vini; Bacchus.
Μυσων ανακτος, οὗ ποτ' οικουρος δορυ
γναμψει Θεοινος, γυῖα συνδησας λυγοις.* Lyc. 1246.
*πατερ Θεοινε, Μαιναδων ζευκτηριε. (Græv. τευκτηριε.)

Θεοσδοτος. divinitus datus. Æsch. *fr.**
χρηματα δ' ουχ ἁρπακτά· θεοσδοτα πολλὸν αμεινω. Hes. ε. 318.

SYN. Θευδοτος, θευδοσιος, θεοπεμπτος, θεορτος, θεορρυτος, θεοσσυτος, θεῖος.

Θεοσεβης, Θεοσεπτωρ, Θεοσεπτος. religiosus.
ει τάς γ' Αθηνας φασι θεοσεβεστατας. Œd. C. 264.
οὐδ' ὁ σεμνὸς εγὼ, καὶ θεοσεπτωρ. Hipp. 1364. [291.
ησθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμενης θεοσεπτου. Nub.

SYN. Ευσεβης, θεοφιλος, φιλοθεος, θεοφρων, θεοφοβος, θεοπειθης,—μνησιθεος, θευειδης, θευδης.—θεῖος.—θεοτιμητος. θεοφιλης. δικαιος.

Θεοσεχθρῐᾰ. dei odium. Vid. Δυσσεβεια.
ὦ πολις, καὶ Θεωρου θεοσεχθρια. Vesp. 416.

*Θεοσπορος. a Deo genitus. *Vid. Valck. Diatr. p.* 12.
—γεμουσαν κυματος θεοσπορον. Eur. *fr.* Alop. vi.

Θεοστηρικτος, ου. ὁ ἡ. a deo stabilitus. *ep.* sceptri. *Ep. ined. ap. Jacobs.**

Θεοστῠγης, Θεοστυγητος. deo odiosus.
ὡς δ' ἦν ἑτοιμα παντα τῷ θεοστυγεῖ. Cycl. 395.
θεοστυγητῳ δ' αχει
βροτῶν ατιμωθὲν οιχεται γενος. Choëph. 633.

SYN. Θεομῖσης, θεομισητος, θεομυσης, θεοπτυστος.

Θεοσῦτος, Θεοσσυτος. divinus. Vid. Θεορτος.
θεοσυτος[1], η βροτειος, η κεκραμενη. Prom. 116.
θεοσσυτον δε νοσον ωνομασας. ib. 598.

Θεοταυρος. deus taurus. *epith.* Jovis. [2. 131.
πῆ με φερεις, θεοταυρε; τίς επλεο; πῶς δὲ κελευθον. Mosch.

*Θεοτειχης, εος. ὁ ἡ. cui muri a deo, *v.* diis, struuntur.
εξοχα δ' Αργειους, οἳ τὴν θεοτειχεα Τροιαν. Ep. ἀδ. 497.

SYN. Θεοδμητος, θεοκτιτος.*

Θεοτερπὴς, έος. ὁ ἡ. deo gratus. Nonn.
καλλιπες, ὃς βιοτὴν θεοτερπέα σεῖο λιγαινων. Ep. ἀδ. 594.

Θεοτευκτος. a deo constitutus. Vid. Θεορτος, Θεοδμητος.
παντων θ' ἡγητῆρα κατεστησεν θεοτευκτον. Sib. 1. 1.

Θεοτης. deitas.
Πνεῦμα, τὸ δὴ θεοτητος αειδέος εστιν απορρῶξ. Naz.

EPITH. Καθαρα, ὑψηλη, τρισσοφαης.

Θεοτῖμος. Nom. Pr.
*πῖν' οἶνον, τὸν εμοὶ κορυφᾶς ἄπο Τηΰγετοιο
αμπελοι ηνεγκαν,* τὰς εφυτευσ' ὁ γερων
ουρεος εν βησσῃσι, θεοῖσι φιλος Θεοτιμος. Theog. 877.

Θεοτῖμητος, Θεοτῖμος. a deo honore et gloria cumulatus.
θεοτιμητος δ' οικαδ' ἱκανει. Agam. 1346.
αθανατων θεοτιμε θεῶν μῆτερ, τροφε παντων. Orph. H. 26.

SYN. Θεοφιλης, θεοσεπτος.

Θεότρεπτος. a deo conversus in aliquem.
θεοτρεπτα ταδ' αὖ φερομεν πολεμοισι. Pers. 906.

*Θεοτροφῐᾰ, ας. ἡ. nutrimentum divinum.
Ζανὶ θεοτροφιης πιμπλαμαι αμβροσιης. Ptol. *Rex*, An. ii. 66.*

Θεουδεια. pietas, religio. Vid. Ευσεβεια.
δεχθαι ενὶ μεγαροισιν εφεστιον, ὃς περὶ παντων
ξεινων μειλιχιῃ τε θεουδειῃ τ' εκεκαστο. Ap. 3. 586.

Θεουδης. religiosus. Vid. Θεοσεβης.
ηὲ φιλοξεινοι, καί σφιν νοος εστι θεουδης. ζ. 121.
ανθρωπων ηχθηρε θεουδεα θυμὸν εχοντα. τ. 364.

Θεοφῐλης. deo gratus. Vid. Θεοσεβης, Θεοσεπτος.
*χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ανὰ κυκλον θεᾶς,
ανθοφορον αν' αλσος
παιζοντες, οἷς μετουσια*
θεοφιλοῦς ἑορτῆς. Ran. 440. B.

Θεοφιν. divinitus. Vid. Θεσπεσιως.
Ἑκτορι χωρησαντ', επεὶ εκ θεοφιν πολεμιζει. P. 101.

Θεοφορητος. qui numine agitur. Vid. Θεορτος, Θεομανης.
φρενομανής τις εἶ θεοφορητος,— Agam. 1149.

---

1. Obelum præfixit Porsonus, et Blomf. post Burneium recepit θεόσσυτος. Provocat hic ad vs. 613. Metr. Iamb. θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν Μορφῆς.

Θεόφραδης. a deo pronuntiatus. 2. divina loquens.
—γενετῆρα θεοφραδεος Πολυΐδου. Ep. l. 5.
Θεόφραδμων. qui ex deo, vel in quo deus, loquitur.
—θεοφραδμονες ἡγεμονῆες. Procl.
Θεόφρων. divina mente præditus.
τικτε θεοφρονα κοῦρον. Ol. 6. 70.
Syn. Θεομηστωρ, θεοβουλος, θεοσεβης, θεομητις.
*Θεοω. ad naturæ divinæ perfectionem attollo.
ζητῶν δὲ καὶ θεωσεις
μετουσιᾳ τὸ κρεῖττον. Paul. Sil. *An.* iii. 100.*
Θεράπαινίς, Θεράπαινη, Θεραπνη. ancilla. Vid. not.
δεσποιν' ὁποία, καὶ τοίαι θεραπαινιδες. Prov.
τὰν ζαθεαν θεραπναν[1]. Tro. 1070.
κουραι Δηλιαδες, ἑκατηβελεταο θεραπναι. Hom. Ap. 157. (*al.* θεραπαιναι.)
Syn. Θεραπις, εγκονις, παιδισκη, δουλη.
Θεράπεια, Θεράπευμα, famulatus, ministerium.
φιλον δὲ θεραπειαισιν ανδρ' ευεργετῶν. Iph. T. 314.
*πάτερ, ουκετι σοι τεκνα λευσσει
φαος, ουδ' αλοχος, παραβακτροις*
ἁ ποδα σὸν τυφλοπουν θεραπευμασιν
αιὲν εμοχθει, πατερ, ὤ μοι. Phœn. 1563. P.
Syn. Θεραπευσια, θωπεια, ὑπηρεσια, δρησμοσυνη, εργασια.—ακεσμα.—θυσια, ἱκετεια.—επιμελεια.—ακολουθια, πελατεια.—ενδοσις. χαρις.
Θεράπευω. famulor, servio.
οὕνεκ' αρ ουχ ᾧ πατρι χαριζομενος θεραπευον. ν. 265.
Syn. Αποθεραπευω, εκθεραπευω, ὑπηρετεω, ὑπουργεω, δουλευω. ακεομαι, επαλθεω, αγαλλω.
*Θεραπηΐον. το. *Ion.* pro θεραπεῖον. medicamen.
ἠρωῳ μελψαντι μετρῳ θεραπηΐα νουσων. Ep. ἀδ. 579.
Θεραπνα, *dicta etiam* Θεραπναι. urbs Laconiæ, ubi Leda Castorem et Pollucem enixa est. *Vid. Barnes. ad Iph. A.* 1499.[2] *Troad.* 211.—*In loc. ex Herc. F. citato, mavult Barnes.* Πηλιάδες τ' ἐρίπναι.*
και Πηλιαδες Θεραπναι. Herc. F. 369.
—ὑψιπεδον Θεραπνας-έδος. Isth. 1. 42.
Θεραπναῖος. *adj.* a præc.
τοιη μαρμαιρουσα Θεραπναιη τοτε Νυμφη. Tryph. 520.
*Θεραπνίς, ἴδος. ἡ. famula; cultrix.
πεντε Διωνυσοιο θεραπνίδες αἶδε σαωτεω [Jac.*
εντυνουσι θοῆς εργα χοροστασιης. Ant. Thess. *An.* ii. 114.
Θεράποντις. ancillula. *In l. c. adjective,* famulas decens.
Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν. Æsch. Supp. 985. (76. P.)
Θεράπων, Θεραψ. servus.
αυτὰρ Μηριονης, θεραπων εὺς Ιδομενῆος. Ψ. 528.
ἠπου πικρῶς νιν θεραπες ἦγον εκ φονου. Eur. Supp. 762.
Syn. Ἑπετης, οικετης, ὑπηρετης, ακολουθος, δοῦλος. ὁμιλητηρ. Epith. Αγαθος, αντιθεος, ιφθιμος, αγχεμαχος, ανδρογιγας, αγανος, αρηΐθοος, αριστοπονος, ευσθενης, οτρηρος, θοος, πιστος, φιλος. ὑπερθυμος, γηθοσυνος, ἡνιοχος, ηπεδανος.
Phr. Και δοιω θεραποντε δαημονε δαιτροσυναων.
Φοιβου—Μουσαων,—Αρηος θεραποντες. Hom.
Θερείλεχης. *qs.* æstate lectum præbens; umbrosus.
αρκευθὶς, σφαιρη τε θερειλεχέος πλατανοιο. Nic. Al. 585.
Θερειος. æstivus.
ἦμος ὅτ' ηελιοιο θερειταται εισι κελευθοι. Arat.
Syn. Θερινος.
Θερειποτος. æstate rigatus; irriguus.
εποψεται δὲ τὰς θερειποτους γυας. Lyc. 847.
Θερεω. Vid. Θερω.
Θεριζω, Θεριζομαι. æstatem alicubi traduco. 2. demeto.

1. In hoc etiam loco per θεράπναν Musgravius intelligit σταθμόν. Vid. acutissimum et eruditissimum Virum in loc. et ad Iph. A. 1499. in Nota proxime insequenti.

2. In hunc locum, qui olim legebatur, Μυκῆναί τ' ἐμαὶ Θεράπαιναι, Musgravius ita scribit. "Lego: Μυκηναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπναι. Hesychius: θεράπναι. αὐλῶνες, σταθμοί. Nicander in Theriacis: Κελέοιο θεράπναις, ubi Scholiastes: τὸ δὲ θεράπναις, ἤτοι θεραπαίναις, ἢ τόποις πρὸς ξενίαν ἐπιτηδείοις. Confer Orph. Arg. 204, 948, 1206. Nostrum Troad. v. 213. Bacch. v. 1043. Her. Fur. v. 369."

2. τοὺς πυρους ἂν καὶ τὰς κριθας εν τοῖς πεδιοις εθεριζον. Av. 506.
η γῆς αροτροις ῥηξας δαπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερισασθαι. Plut. 515.
Syn. 1. Ενθεριζω, (τὸ θερος διαγω.) 2. εκθεριζω, αποθεριζω, αποθριζω, παραθριζω, αμαω.—καταβαλλω.
*Θερῐνὸς, ἡ, όν. æstivus. [*An.* ii. 312.*
εν τρισὶν ὥραις γὰρ θεριναῖς μολις αισθανετ' αυτός. Lucian.
Θερισμός. messis.
φερβε βοας, φερε μᾶλα· φερε σταχυν, οἶσε θερισμον. Call.
Syn. Θερος. καλαμητομια. [6. 137.
Θεριστήρ. messor. Vid. Αμητηρ.
πεφησεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ. Lyc. 840.
Θεριστριον. (θερινον ἱματιον.) vestis æstiva.
ὤ μοι δειλαια, διχα μεῦ τὸ θεριστριον ηδη
εσχισται, *Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, ειτι γενοιο [69.
ευδαιμων, ὦ 'νθρωπε, φυλασσεο τὠμπεχονόν μευ. Theoc. 15.
Θεριστρον. idem. *Epig.* Myrini *apud* Suid. in v. *Analect. t.* ii. *p.* 107. Toup. in Suid. tom. ii. p. 337. *Ed. Oxon.* et nos ad v. Ὑσγινος.*
Θερμαινω, Θερμω, Θερμοω. calefacio. Θερμαινομαι, Θερμομαι. incalesco.
και τοτ' εγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ηλασα πολλῆς,
είως θερμαινοιτο· *επεσσί τε παντας ἑταιρους
θαρσυνον, μητις μοι ὑποδδεισας αναδυη.* ι. 375.
εισόκε θερμὰ λοετρα εὐπλοκαμος Ἑκαμηδη-Θερμηνη—Ξ. 7.
ὅστις κεναῖσιν ελπίσιν θερμαινεται. Aj. 478.
γαστρην μὲν τριποδος πῦρ αμφεπε, θερμετο δ' ὕδωρ. Σ. 348.
αμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ιηνατε, θερμετε δ' ὕδωρ. Θ. 426.
*βαβαι· νενευρωται μὲν ἦδε συμφορα
δεινῶς·* τεθερμῶσθαι γε χεῖρον φαινεται. Lysist. 1078. B.
*—τῷδέ τ' ἂν δολωματι
πολλους αναιρῶν, πολλὰ θερμαινοι[3] φρενί. Choëph. 1002.*
Syn. Θερμαζω, διαθερμαινω, αιθυσσω. θαλπω.—ασθμαινω. βαπτιζω. Phr. Ψυχρὸν επ' ανθρακοεντι δεμας θερμαινέτο πυρσῷ—εθερμαινοντο δὲ κυκλῳ-Ανθρακιην στορεσαντες. [ιαινετο δ' ὕδωρ. Hom.]
—ἱδρωουσα πυραυγεῖ καυματος ατμῳ. Nonn.
ασθμαινοντα πονοις θερεος φιλα γυῖα.— Ep.
Θερμαύστρα. caminus.
θερμαυστραι τε βρεμουσιν ὑφ' Ἡφαιστοιο πυραγρης. Call.
Syn. Θερμαστρα, καμινος. [4. 144.
Θερμερῶπις. modesta, pudibunda. Vid. Θεμερῶπις.
—ταν θερμερῶπιν αιδῶ. Prom. 134. (θερμαινουσα την ὦπα. Et. M.)
*Θερμη, ης. ἡ. calor. αἱ θερμαι, lavacra calida, aquæ natura calentes.
ου διὰ τὴν θερμην· τῆς χιόνος δ' ἕνεκα. Ep. ἀδ. 84.*
Θερμοβλυστος. ὁ ἡ. cum calore scaturiens.
τὸ θερμοβλυστον ῥεῖθρον. Paul. Sil. *An.* iii. 95.
Θερμοβουλος. præcipitibus consiliis utens.
ὦ θερμοβουλον πρωκτον εξευρημενε[4]. Acharn. 119.
(ubi Sch. ὦ θερμοβουλον σπλαγχνον. Eur. Med.—sed non extat.—vid. v. 109.)
*Θερμοδοτης, ου. ὁ. qui calidam præbet.
Θερμοδοτίς. ἡ. *idem.* "copa; *vino enim calidam admiscebant veteres.*" Jacobs. in loc.
ἡ πρὶν νηὸν εχοῦσα, καπηλευεις μετα γῆρας,
θερμοδοτις μεροπων νῦν αναφαινομενη. Pallad. (*in templum Fortunæ vetustate collapsum, et in cauponam mutatum.*) *Anal.* ii. 423.*
Θερμοκύαμος. lupinus.
ῥοδᾶ, ῥαφανῖδας, θερμοκυαμους, στεμφυλα. Athen. l. 2. p. 55.
Θερμολουτεω. lavor calida. —ου—μεθυειν τὸν ανδρα χρὴ τὸν αγαθὸν, ουδὲ θερμολουτεῖν· ἃ σὺ ποεῖς; ib. l. 1.[5]

3. Verbum θερμαίνω hic exprimit, *audacter et violenter agere,* quam notionem etiam adjectivum θερμὸς nonnunquam obtinet. Locis a Morello in voc. laudatis, addas licet, Soph. Trach. 1048. Br.
ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ.

4. Potior lectio est ἐξυρημένε, uti liquet e Suid. v. Κλεισθένην ὁρῶ.

5. Hermipp. p. 18. c. Prior autem versus ita compleri potest:
ἀλλὰ μὰ Δί', οὐ μέν τοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρή.

Θερμονους. calidi ingenii homo. Vid. Θερμουργος.
εγὼ δὲ θερμονους ταχ' εμπεδῳ βαλῶ. Agam. 1181. *(*qui locus certe mendosus est.*)*
Θερμοπῦλαι. Thermopylæ.
—κατὰ στομα Θερμοπυλαων
Παρνησσοῦ νιφοεντος ὑπὸ πτυχί— Dion. 438.
Θερμὸς, ἡ, όν. calidus. 2. audax, impudens.
δινεομεν, τὸν δ' αἷμα περιῤῥεε θερμὸν εόντα. ι. 388.
—ανὰ δ' αμπνυτο θερμὸς αϋτμη[1]. Hom. Merc. 110.
2. θερμὸς γὰρ ἁ'νὴρ[2] ουδὲν ἧττον τῆς φακῆς. Vesp. 918. B.
ὦ θερμὸν εργον,* κἀνοσιον, καὶ παρανομον
τολμῶντε δρᾶν ανθρωπαριω κακοδαιμονε.* Plut. 415.
Syn. Ενθερμος, διαθερμος, παραθερμος, πολυθερμος, διαπυρος, εκπυρος, πυροεις, περικαης, επιθαλπης, ζαθερης, διατινθαλεος, μαλερος. παραδοξος. θερμουργος.
Θέρμος, ου. ὁ. lupinus. Vid. ad v. Ἡμιβρεχής.
Θερμουργός. fervidus ingenio. 2. temerarius, audax.
γελᾷ δ' ὁ δαιμων επ' ανδρὶ θερμουργῷ. Eumen. 557. P.
Syn. Θερμονους, τολμηρος, θρασυς, προπετης, δεινος, αδικος, μεθυσος.
Θερμώδων. fluv. Cappadociæ. Vid. Θεμισκυρειος.
ενθ'[3] Αμαζονιδεσσιν απ' ουρεος Αρμενιοιο
λευκον ὕδωρ προϊησιν Ενυαλιος Θερμωδων, κ. λ. Dion. 774.
Epith. Ευρυπορος, αρηΐφιλος.
Phr. Τῷ δ' ουτις ποταμῶν εναλιγκιος, ουδὲ ῥεεθρα
τοσσ' επὶ γαῖαν ἱησι παρεξ ἔθεν ανδιχα βαλλων. Apoll. 2. [972.
Θερος. æstas. 2. messis.
αυτὰρ επην ελθῃσι θερος, τεθαλυῖά τ' οπωρη. λ. 191.
Σιδωνιου γεροντος (*Cadmi*), ὃς τὸ γηγενες
δρακοντος εσπειρ' οφεος εν γαιᾳ θερος. Bacch. 1025.
εσθλόν σοι τὸ θερος μαντευομαι— Ep.
Syn. Θερεια.—θερμη.—θερισμος.
Epith. Αγλαοκαρπον, αυχμηρον, ζαθεον, ερατον, καλον, λευκον, πῖον, ξηρον, σταχυηκομον, ευσταχυ, φρυγον, φλογερον, φιλοκαρποφορον, διψιον, πυροεν, πυραυγες, πυριλαμπες, αζαλεον.
Phr. —Θερεος καματωδεος ὡρη. Hes.
—θερεος ευθαλπεος ὡρη. Cal.
φευγων αυαλεου θερεος πυροεσσαν αϋτμήν. Nic. Th. 24.
—θερειγενεος δρομος ὡρης.—φλοξ διψαδος ὡρης.
—διψαλεοιο πυραυγεῖ καυματος ατμῷ.
αλλη ἁμα γνωτῆσι Θαλυσιας εστιχεν Ὡρη·
και σταχυν ακροκομοισι περιφρισσοντα κορυμβοις
δεξιτερῃ κουφιζε, και οξυτομου γεννν ἁρπης,
αγγελον αμητοιο—κ. λ. Nonn. l. 11.
Θερσίλοχος. Nom. Pr.
Μεσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μεδοντά τε, Θερσιλοχόν τε. P. 216.
Θερσίτης. Nom. Pr.
Θερσιτης δ' ετι μοῦνος αμετροεπὴς εκολῳα,
ὅς ῥ' επεα φρεσὶν ᾗσιν ακοσμά τε πολλά τε ηδη,
—αισχιστος δὲ ανὴρ ὑπὸ Ιλιον ἦλθε·
φολκὸς εην, χωλὸς δ' ἕτερον ποδα· τὼ δέ οἱ ωμω
κυρτώ, επὶ στῆθος συνοχωκότε· αυτὰρ ὕπερθε
φοξὸς εην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' επενηνοθε λαχνη. B. 212.
Epith. Πιθηκομορφος, Αιτωλος.
Θερσῖτ' ακριτομυθε, λιγύς περ εὼν αγορητής. Hom.
Θερσιταο λυγρὸν δεμας ουτιδανοιο. Cal.
—αλλὰ Θερσιτης τις ἦν,
ὅς ουκ ἂν εἵλετ' εισαπαξ ειπεῖν, ὅπου-Μηδεὶς εῳη— Soph.
Θερω, Θερεω, Θερομαι. calefacio.
—αασοτερω πυρὸς ἕλκετο διφρον Οδυσσευς-Θερσομενος—τ. 506.
—θεροντος, ου φλεγοντος— Naz.
αυτικ', επεί κε πυρὸς θερεω, αλεη τε γενηται. ρ. 22.
αλλ' ανα, μὴ ταχα αστυ πυρὸς δηΐοιο θερηται. Z. 331.
*2. Παιηων Μελανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος αμερσεν,
Αμφιτρυωνιαδαο θερων Ιφικλέος ερνος. Nic. Th. 686. (*Interpr.* ἰωμενος.) Vid. ib. vs. 199.*
Syn. Θερμαινω, θερμαινομαι, καιομαι.—ακεομαι. (Nic.)
Θεσις. positio.
*αμφὶ δὲ μαντειης εδαης πολυπειρονας οιμους
θηρῶν τ' οιωνῶν τε,* καὶ ἡ σπλαγχνων θεσις εστίν. Orph. 33.
*εκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εις δυ' ἡμερας
εθηκεν, εἴς τε τὴν ενην τε καὶ νεαν,*
ἵν' αἱ θεσεις γιγνοιντο τῇ νουμηνιᾳ. Nub. 1189.
Syn. Θεμα, καταθεσις, διαθεσις, εισποιησις, καθεσις. αποβολη. ὑποληψις (παραδοξος.)— αἱ δικαι και αἱ μεταβολαὶ των πρυτανειων. δικαστηρια.
Θεσκελος. deo similis. Θεσκελον. *adv.*
δεῦρ' ιθι, νυμφα φιλη, ἵνα θεσκελα εργα ιδηαι. Γ. 130.
*ὦ ποποι, ἦ ῥά τις εστὶ καὶ ειν Αΐδαο δομοισι
ψυχὴ καὶ ειδωλον, αταρ φρενες ουκ ενι παμπαν·
παννυχιη γαρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
ψυχὴ εφεστηκει γοοωσά τε, μυρομενη τε,
καί μοι ἑκαστ' επετελλεν·* εἶκτο δὲ θεσκελον αυτῷ. Ψ. 103.
Syn. Θεῖος, θαυμαστος. θεσπεσιος, αμβροτος, θεοεικελος.
Θεσμιος. legitimus. Θεσμιον, ου. το. debitum. 2. consuetudo.
οὔ τινα θεσμιόν εστιν αφορμηθέντα νεεσθαι
ανδρῶν οθνειων, ὅς κεν Βεβρυξι πελασσῃ. Ap. 2. 12.
—θεῶν δ' αὖ-Πανθυτα θεσμι' εξηνυσ',—Aj. 722. (712. B.)
Syn. Νομιμος, ενθεσμος, γνησιος.
Θεσμοδοτειρᾶ. mysticum quoddam Numen apud Orph. [25.
Πιστιν τ', ηδε Δικην, καὶ αμυμονα Θεσμοδοτειραν. Orph. Ευχ.
Θεσμοθετης. legislator. 2. nomen magistratus Athenis.
*2. χωρῶμεν εις εκκλησιαν, ὦ 'νδρες· ηπειλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθετης, ὃς ἂν μὴ πρῴ πανυ τοῦ κνεφους
ἡκῃ κεκονιμενος, βλεπων ὑποτριμμα,
στεργων σκοροδαλμη, μὴ δωσειν τὸ τριωβολον.* Eccles. 289.
Syn. Θεσμοφορος, νομοθετης, νομοφυλαξ. αρχων.
Θεσμοποιεω. leges facio.
τί θεσμοποιεῖς επι ταλαιπωρῳ νεκρῷ; Phœn. 1673. (59. P.)
Syn. Νομοθετεω, θεσμοθετεω, θεσμοφορεω, νομον τιθημι, γραφω, εισφερω, εισηγοῦμαι.—θεσπιζω.
Θεσμοπολος. in legibus versatus. [iii. 84.
ει δέ σε θεσμοπολοιο μεληδόνος εργον ερυκει. Paul. Sil. *An.*
Θεσμοριος, *perperam pro Θευμοριος. Vid. Θεομορος.
γνῶ δέ μιν Αισονιδης* ατη ενιπεπτηκυῖαν
θεσμοριῃ,— Apoll. 3. 973.
Θεσμός. ὁ. plur. θεσμοὶ et θεσμά. lex, institutum.
ασπασιοι λεκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. ψ. 296.
*ἢ καινὰ κεῖσθαι θεσμ' εν ανθρωποις τὰ νῦν. Med. 481. *Elms. ubi videndus omnino* Porsonus.[4]*
Syn. Νομος, θεμιστες, τὸ θεσμιον, νομιμον.—θεσμοθεσια.—παιδευμα.—επιτηδευμα.—προαιρεσις.
Epith. Απημων, ἁγιος, αχραντος, αρχεγονος, ατρεπτος, αλωφητος, ακιβδηλος, αεικης, ακηρασιος, αειμνηστος, αθεος, ακαμπης, αλεξικακος, γαμηλιος, εροεις, ισοζυξ, θεοτερπης, ιθυπορος, ηΐθεος. μενεφυλοπις, λυσιπονος, πειθημων, ποινητωρ, φιλοπαιγμων, φερεζωος, φρενοθελγης, φιλοστοργος.
Phr. Θελξινοων αγαπαζε μελιφρονα θεσμον ερωτων. Musæ.
Θεσμοσῦνη. jus, leges; castitas.
τὰν πολυκυδιστου μναμονα θεσμοσυνας. Agath. *An.* iii. 66.
Θεσμοτόκος, legislator. *epith.* Mosis. Nonn.
Θεσμοφοριον. templum, ubi Θεσμοφόρια celebrabantur.
εκσπευδε ταχεως· ὡς τὸ τῆς εκκλησιας
σημεῖον εν τῷ Θεσμοφοριῳ φαινεται. Thesm. 277. Br.
Θεσμοφοριᾶ, ων. τα. Cerealia, sacra in Cereris legiferæ honorem.
τὰ Θεσμοφορι' αγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. Eccles. 222.
*Θεσμοφοροι. αἱ. Ceres et Proserpina.
αλλ', ὦ περικαλλῆ Θεσμοφορω, δεξασθέ με
αγαθῇ τυχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ παλιν οικαδε.—
δεσποινα πολυτιμητε Δημητερ φιλη,
καὶ Περσεφαττα, κ. λ. Thesm. 282. sqq.*

---

1. Hunc in modum legitur apud editiones vulgares. Apud Hermannum, meo quidem judicio, longe rectius:
ἄρμενον ἐν παλάμῃ· ἄμπνῦτο δὲ θερμὸς ἀϋτμή.
2. Ita scriptum oportuit, non ἀνήρ.
3. Tres Codd. MSS. dant ἐνθάδ'. quod omnino reponendum, nisi quis Trochæum in primâ versus Heroïci sede perdite amaverit.
4. Exemplis a viro doctiss. memoratis adde βόστρυχα, Paul. Silent. Ep. 34. *Anal.* iii. 81.

Θεσμοφορος, ον. ὁ ἡ. legifer. *ep.* Cereris. Vid. Θεσμοθετης.
Νικώ, καὶ σεμνὴν ωμοσε Θεσμοφορον. Asclep. *An.* i. 214.
Θεσπεσιος. divinus.
ῥιψε, ποδὸς τεταγὼν, απὸ βηλοῦ θεσπεσιοιο. A. 591.
Syn. Θεῖος, θαυμαστος, θεσκελος. πρᾶος.
Θεσπεσιως. *adv.* divine. —ὡς τοτ' Αχαιοὶ
θεσπεσιως εφοβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διῒ πατρί. O. 637.
Syn. Θειως, θεοθεν, θεοφιν. κατα θεῖον, θεϊκως.
Θεσπῖα et Θεσπεια, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, *dictum alibi et* αἱ Θεσπιαί. *Alia erat* Θεσπια, Θετταλικὴ sc. *ubi colebatur* ὁ Ἔρως, *sculptus a* Praxitele. *Vid. Damm. Part. Real.*
Θεσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ ευρυχορον Μυκαλησσον. B. 498.
Θεσπῐάδες. e Thespia Thessalica ita dictæ. Vid. Νυμφαι.
Φρυνη τὸν πτεροεντα, τὸν ευτεχνητον Ερωτα
μισθὸν ὑπὲρ τεχνης, ανθετο Θεσπιασιν. Tull. Gem. [*An.*ii. 279.
Θεσπῐδάης. divinitus ardens.
παντη γὰρ περι τεῖχος ορωρει θεσπιδαὲς πῦρ. M. 177.
Syn. Θεῖος.—περικαης, περιφλεγης.
Θεσπιεπειᾰ. divino ore loquens.
—ἁ θεσπιεπεια—Δελφις πετρα— Œd. T. 471.
Syn. Χρησμῳδος.
*Θεσπιος, α, ον. idem quod Θεσπεσιος.
κἂν μεν, θεσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς επιτελλω. Av. 977.*
Θεσπιζω. vaticinor.
χρησμως ἁ πρεσβῦτις απῴχετο θεσπιξασα. Theoc. 15. 63.
Syn. Αποθεσπιζω, επιθεσπιζω, προθεσπιζω, θεσπιῳδεω, φοιβαζω, αποφοιβαζω, μαντευομαι, προφητευω, χρησμολογεω.—ὁριζω, νομοθετεω. προστασσω.
*Θεσπις. nomen propr. primi Poëtæ Tragici. Vid. ad v. Αγροιῶτις.
ορχουμενος τῆς νυκτὸς ουδὲν παυεται
τἀρχαῖ' εκεῖν', οἷς Θεσπις ηγωνιζετο. Vesp. 1478. B.
Θεσπις εγω, τραγικην ὃς ανεπλασα πρῶτος αοιδὴν
κωμηταις νεαρας καινοτομῶν χαριτας,
Βακχος ὁτε τριττον καταγοι χορον, ᾧ τραγος ἆθλον, [*p.* 497.*
χὠττικος ἦν συκων αρριχος ἆθλον ετι. Dioscor. *Anal.* i.
Θεσπις. vates, divinus.
τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ συνθετο θεσπιν αοιδήν. α. 328.
ἢ καὶ θεσπιν αοιδὸν, ὅ κεν τερπῃσιν αειδων; ρ. 385.
Syn. Θεσφατος. θεσπιῳδος, θεῖος.—ἡδυς. αληθης. αγαθος. ισχυρος. θαυμαστος.
Θεσπισμᾰ. responsum vatis; oraculum.
τὰ δ' οὖν παροντα ξυλλαβὼν θεσπισματα. Œd.T.990. (71.B.)
Syn. Επιθεσπισμος, λογιον, μαντεῖον, μαντευμα[1], χρησμος. θεῖον δογμα. τα θεσφατα.
Θεσπιῳδεω. vaticinor.
—Φοῖβον ανθρωποις μονον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δεδοικεν ουδένα. Phœn. 976.
Syn. Χρησμολογεω, θεσπιζω, μαντευομαι.
Θεσπιῳδος, Θεσπιαοιδος. fatidicus.
τί δ' ομφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν εσταλης; Med. 668.
Syn. Θεσπις, μαντικος, λογιος, χρησμολογος, χρησμῳδος. θεσφατηλογος, μαντις.
Θεσπρωτός. e Thesprotia, in extrema Thessalia.
*τὴν αιπυνωτόν τ' αμφὶ Δωδωνην, ἵνα
μαντεῖα* θᾶκός τ' εστι Θεσπρωτοῦ Διός. Prom. 828.
a. Θεσπρωτὸν οὖδας. b. σεμνὰ Δωδωνης βαθρα; Phœn. 999.
γαιῃ Θεσπρωτῶν πελασεν μεγα κῦμα κυλινδον. ξ. 315.
Θεσσᾰλια, ας. ἡ. Thessalia.
ἂψ δ' επὶ Θεσσαλιην ποδας ετρεπε.— Call. 4. 103. [521.
εμποροςἡκων εκΘετταλιας, παρὰ πλειστων ανδραποδιστῶν. Plut.
Epith. Ευπωλος, πωλοτροφος, δυσνυμφος, μακαιρα.
Phr. Τῶν Λαπιθων μητερα Θεσσαλιην. Ep.
Θεσσᾰλῐκός, Θεσσᾰλός. Thessalus. *fem.* Θεσσαλις.
Θεσσαλικὲ Κλεονικε ταλαν, *ταλαν, ου, μὰ τὸν οξὺν
ἡλιον, ουκ εγνων, σχετλιε, ποῦ γεγονας. Call.Ep.32.*Ernest.*
ὑψοῦ φεροντι νομον Θεσσαλῶν-Αυξοντες—Pyth. 10. 109.*
Νυμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γενος, ειπατε πατρί. Call.4.109.

1. Quomodo inter se discrepent θέσπισμα et μάντευμα, vide sis e Schol. citat. ad Phœn. 928. a Valcken.

*Θεσσᾰλὸς, οῦ. ὁ. filius Herculis. *Gens ipsa, οἱ Θεσσαλοί, a poëta nusquam nominatur.* Damm.*
Θεσσαλοῦ υἷε δυω Ἡρακλειδαο ανακτος. B. 679.
Θεσσᾰλονίκη. urbs Macedoniæ.
σοί με, Θρηϊκιης σκυληφόρε, Θεσσαλονικη,
μητηρ ἡ πασης πεμψε Μακηδονιης. Ant. Thess. *An.* ii. 112.
Θεστιας, ἄδος. ἡ. *fem. patronym.* a patre Thestio.
*ὑμνεομες καὶ δὶς καὶ τὸ τριτον αρσενα τεκνα [22. 4.
ΚουρηςΘεστιαδος (*Ledæ*), Λακεδαιμονιους δυ' αδελφους. Theoc.
Θεστῐος, ου. ὁ. princeps Curetum, pater Ledæ, et Althææ, matris Meleagri. Vid. ad v. Οινευς. —οἱ δὲ Θεστιου
κοῦροι το λαιὸν ιχνος αναρβυλοι ποδὸς,
τὸν δ' εν πεδιλοις· ὡς ελαφριζον γονυ
εχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αιτωλοῖς νομος. Eur. *fr.* Meleag. vi.*
Θεστορεῖος, Θεστοριδης. patronym. Calchas ita dictus.
*a. οἴ μοι ταλαινα, τοῦ ποτ' ανθρωπων μαθών;
b. τοῦ Θεστορειου μαντεως, καθ' ἡμεραν
τὴν νῦν, ὅτ' αυτῷ θανατον η βιον φερει.* Aj. 800. B.
Καλχας Θεστοριδης, οιωνοπολων οχ' αριστος. A. 69.
Θεστωρ. Nom. Pr.
—ὁ δε Θεστορα, Ηνοπος υἱὸν,—εγχεϊ νυξε παραστάς. Π.101.
Θεσφᾰτος, ου. ὁ ἡ. a deo dictus. Θεσφᾰτᾰ. τα. oracula.
καὶ τοτε δή ῥ' αυτοῖο παλιν χυτο θεσφατος αήρ. η. 143.
ὡς γὰρ θεσφατόν εστι, σεθεν δ' εγὼ ουκ αλεγιζω. Θ. 477.
ὢ ποποι, ἦ μαλα δή με παλαιφατα θεσφαθ' ἱκανει. ι. 507.
Syn. Θεοφατος, θεῖος, θεσκελος, θεοδοτος. θεομοιρος. αισιμος. —θεσπισματα, χρησμοι.
Phr. Ω παῖδες, ἥκει τῷδ' επ' ανδρὶ θεσφατος
βιου τελευτὴ, κουκετ' εστ' αποστροφή. Œd. C. 1472. B.
Θεσφᾰτηλογος, ου. ὁ ἡ. fatidicus. Vid. Θεσπιῳδος.
*ἥ τ' αιχμαλωτος ἥδε καὶ τερασκοπος (*Cassandra* sc.),
καὶ κοινολεκτρος τοῦδε,* θεσφατηλογος
πιστὴ ξυνευνος,— Agam. 1442. P.
Θετῐδειος. **immo* Θετιδειον. urbs Thessalica. Vid. Steph. Byz. v. Θεστιδειον.
Φθιας δε τῆσδε, καὶ πολεως Φαρσαλιας
συγχορτα ναιω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσια
Πηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ανθρωπων Θετις,
φευγουσ' ὁμιλον,* Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετιδειον αυδᾷ, θεᾶς χαριν νυμφευματων. Androm. 16.
Θετις, ῐδος. ἡ. Dea maris, mater Achillis.
αργυροπεζα Θετις, θυγατηρ ἁλιοιο γεροντος. A. 538.
καὶ τὴν Θετιν δ' εγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς. Nub. 1067.
Epith. Ἁλια, αγλαοπεπλος, αιολοδακρυς, ακροδεμνος, αργυρεα, δειλη, δυσαριστοκεια, βαθυκολπος, θαλασσια, ηΰκομος, θοα, ευπατρις, ευπλοκαμος, κυανοκρηδεμνος, ὑγροκελευθος, παρθενοκτονος, ποντια, ποτνια, σοφη, σεμνη, τανυπεπλος, φυγοδεμνιος, φιλοπαρθενος, φερεσβιος.
Phr. Θετιδος καλλιπλοκαμου ἁλοσυδνης. δῖα θεαων. Hom.
αυτοκασιγνητον λευκωλενον Αμφιτριτης. Col.
αγλαοκαρπον Νηρεως θυγατρα. Nem. 3. 97.
*θεὰ, vel θεὸς, Νηρῇς,—ενᾰλιᾰ.—ἁ Νηρῇς ευπατρις. Eur.
μια Νηρῄδων ὑψιθρονων. Nem. 4. 106.
Θετὸς, ἡ, όν. positus. 2. adoptivus.
2. αμὲ θετὸν Μεροπων αστὸν εγηροτροφει. Ep. ἀδ. 572.*
Θευγενις, Θεογενις. Nom. feminæ.
ὡς εναλακατος Θευγενις εν δαμοτισιν πελη. Theoc. 28. 22.
*Θευμορια, et Θευμοριος. *poët.* pro Θεομορια, *etc.* Vid. etiam Θεσμοριος.
Θευφοριη. furor et instinctus divinus. *Pro* θεοφ.
εσπευσθη χαλεπῆς πνευμ' ὑπὸ θευφοριης. Dioscor. *An.* i. 495.
Θευχᾰρῖλας. *pot.* Θευχᾰρῖλα. Nom. feminæ. Vid. Valcken. ad l. 1.*
καί μ' ἁ Θευχαριλα, Θρᾶσσα τροφος ἁ μακαρῖτις. ib. 2. 70.
Θεω. *poët.* Θειω. *fut.* θευσω. curro. Vid. Τρεχω.
βῆ δὲ θεειν, απὸ δὲ χλαῖναν βαλε· τὴν δ' εκομισσε
κηρυξ— B. 183.
τοῦ δὴ καλλιστους ἵππους ιδον ηδὲ μεγιστους·
λευκοτεροι χιονος, θειειν δ' ανεμοισιν ὁμοῖοι. K. 437.
ακρον επὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θεεσκον. Υ. 229.
Phr.—Νικαει δὲ θεων Θρηΐκιον Βορεην. Tyrt.

κεῖνος ανὴρ καὶ ποντου επὶ γλαυκοῖο θεεσκεν
οιδματος, ουδὲ θοους βαπτεν ποδας, αλλ' ὁσον ακροις
ιχνεσι τεγγομενος διερῃ πεφορητο κελευθῳ. Ap. 1.182.
—θυελληεντι μεταρσιος ἁλματι ταρσων,
ποσσὶ μὲν ωκυτεροισι παρεστιχεν ιθμα λαγωοῦ.
—περιῃσιν επετρεχε συνδρομος αυραις. Nonn.
Θεωρεω. sacra spectatum eo.
Πενθεὺς δ' αλιβατου πετρας ἄπο παντ' εθεωρει.
Syn. Αναθεωρεω, επιθεωρεω, αποθεωρεω. παραθεωρεω, ὑποθεωρεω, αποσκοπευω, διασκεπτομαι, κατασκοπεω, περιφρονεω, περιεργαζομαι.
Θεωρῐᾱ. legatio ad ludos. 2. spectaculum.
αλλην δ' ακουσον δυσχερῆ θεωριαν. Prom. 801.
Syn. Θεωρησις, σκεψις, διασκεψις. 2. θεωρημα, θεα, οψις.
Θεωρῐκος. ad spectationem ludorum pertinens.
κουραι τε, και πεπλωματ', ου θεωρικα. Eur. Supp. 97. (108. M.)
Exp. Παντα τα εις θεῶν τιμην και ἑορτην διδομενα.
Θεωρις. navis.
ενθεν αειζωοντα θεωριδος ἱερὰ Φοιβῳ
Κεκροπιδαι πεμπουσι τοπηϊα νηὸς εκεινης. Call. 4. 314.
Θεωρός. legatus ad sacra solennia.
ου γάρ τί μ' ὡς θεωρὸν αξιοῖ δομος,
πυλας ανοιξας, ευφρονως προσεννεπειν. Hipp. 792.
ανδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς αφ' ἑστιας. Œd. C. 426. (414. B.)
Syn. Θεατης, θεωρητικος. θεοπροπος. (ὁ εις το χρηστηριον πορευομενος.) θεωρητης, εποπτης.
Θεωροσῠνη. *vox, opinor, bonis poëtis ignota.*
ουρανιον δὲ Κρονοιο θεωροσυνην επεχοντος. Man. 4. 460.
Syn. Εποπτεια, επιστασις, θεωρια.
Θηβᾰγενης. Thebis genitus.
οφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενεος κλεος ειη [530.
πλεῖον ετ' ἢ τὸ παροιθεν επὶ χθονα πουλυβοτειραν. Hes. θ.
Τυδεῖ τε, Πολυνεικει τε τῷ Θηβαγενεῖ. Eur. Supp. 136.
[Θηβαῖοι. Thebani.
*ἡκω Διὸς παῖς τηνδε Θηβαιων χθονα. Bacch. 1.
Syn. Σπαρτοὶ, Καδμειοι.
Phr. Σπερμα τοῦ σπαρτῶν γενους. σπαρτοὶ ανδρες. Æsc.]
—ὁμοδαμος εων Σπαρτῶν γενει. Isth. 1.*
Θηβαῖος, α, ον. Thebanus. 2. nobilis Trojani nomen.
ψυχῇ χρησομενους Θηβαιου Τειρεσιαο. κ. 492.
2. υἱὸν ὑπερθυμον Θηβαιου, Ηνιοπῆα. Θ. 120.
Syn. 1. Καδμογενης. Θηβαγενης. Θηβαϊκος.
*Θηβη. urbs ad austrum a Troade, versus Adramyttum sita.
ῳχομεθ' ες Θηβην,* ἱερὴν πολιν Ηετιωνος. A. 366.
*Ηετιων, ὁς εναιεν ὑπὸ Πλακῳ ὑληεσσῃ,
Θηβῃ Ὑποπλακιῃ, Κιλικεσσ' ανδρεσσι ανασσων. Z. 396.*
Θηβη, Θηβαι. 1. urbs Bœotiæ. 2. urbs Ægypti.
ουδ' ὁτε περ Σεμελης, ουδ' Αλκμηνης ενὶ Θηβῃ. Ξ. 323.
αγγελος ες Θηβας, πολεας μετὰ Καδμειωνας. E. 804.
Syn. Θηβαΐς (γῆ.)
Epith. Απυργωτος, αφνειη, ζαθεη, λυροκτιτος, λυροδμητος, λιπαρα, εὐστεφανος, ευτειχης, ευιππος, ευπυργος, ευρυχορος, ερικυδης, κουροτροφος, ἱερα, πολυηρατος, πολυαρματος, φιλαρματος, [ἱπποτροφος,] ὑψιπυλος, καλλιχορος, χρυσασπις, Καδμεια.—ωγυγια, Ασσυρια.
Phr. 1.—Θηβης ἑδος ἑπταπυλοιο. Hom.
ἑπταπυργος γαῖα—ἑπταπυλα τειχη.—
Καδμου χθὼν—Ισμηνου πολις—
ἑπταστομον πυργωμα Θηβαιας χθονός.
Βακχᾶν ματρόπολιν Θηβαν. Eur.
Ἡρακλῆος ολβια αυλα. Pind.
[λευκιπποι—Καδμειων αγυιαί. ib.]
2. Θηβην ωγυγιην εκατομπυλον, ενθα γεγωνὼς
Μεμνων αντελλουσαν ἑὴν ασπαζεται Ηῶ. Dion.
—και ἱερὸν αστυ πολισσας
Αιγυπτιης εκαλεσσεν ὁμωνυμον αστεϊ Θηβης. Nonn.
*ηδ' ὁσ' ες Ορχομενον προτινισσεται, ηδ' ὁσα Θηβας
Αιγυπτιας, ὁθι πλειστα δομοις εν κτηματα κεῖται,
αἱ θ' ἑκατομπυλοι εισι, διηκοσιοι δ' αν' ἑκαστας
ανερες εξοιχνεῦσι συν ιπποισι και οχεσφιν. I. 381.*
Θηγᾰλεος. acutus.
καὶ πυρὶ θηγαλεοὺς οξυπαγεῖς σταλικας. Antip. Sid. *An.* ii. *p.*10.
Θηγᾰνη. cos.
σιδηροβρῶτι θηγανῃ νεηκονής. Aj. 831.
Syn. Ακονη.
Θηγω. acuo.
θηγων λευκὸν οδοντα μετὰ γναμπτῆσι γενυσσιν. A. 416.
Syn. Επιθηγω, καταθηγω, παραθηγω, ὑποθηγω, ακοναω, παρακοναω, οξυνω.
Θηκη. theca. 2. sepulcrum.
θηκην ἱεράν, ἣν κεῖνος εχει. Œd. C. 1846. (1763. B.)
—καὶ περιστεφῆ κυκλῳ [B.)
παντων ὁσ' εστιν ανθεων θηκην πατρός. Soph. El. 902. (895.
Syn. Αποθηκη, ταμιεῖον. ξιφοθηκη. 2. σορος, χῶμα, τυμβος.
Θηκτός. acutus.
θηκτῷ σιδηρῳ δῶμα διαλαχεῖν τοδε. Phœn. 68.
Syn. Οξυθηκτος, οξυς, ηκονημενος.
Θηλαζω. papillam sugendam præbeo.
νῦν εγνων τὸν Ερωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαινης
μασδον εθηλαξε, δρυμῷ τέ μιν ετραφε ματηρ. Theoc. 3. 16.
Syn. Θηλαινω, τιθηνεω, τιτθευω, γαλακτουχεω, γαλακτοτροφεω.—επεχω, μαστον, θηλην.—μυζαω, αμυζω, αθελγω.
Phr. Κοῦρος ὑπ' εκ μαζοιο τιθηνης
χειλεσιν αυτ' ερυει γλυκερον γλαγος,— Opp.
—και εις στομα παιδὸς ἑκαστη
αθλιβεων γλαγοεσσαν ανεβλυεν ικμαδα μαζῶν. Nonn.
εκδεχεται μαζῶν σταγονα,— Ep.
Θηλᾰμων. nutrix.
αι αι, ταλαινα θηλαμων κεκαυμενη. Lyc. 31.
Syn. Τροφευς, τροφος, τιθηνη, θηλαστρια, θηλω.
Θηλεω. germino, vireo. Vid. Θαλλω.
αμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ιου, ηδὲ σελινου, Θηλεον·—ε. 73.
Θηλή. mammilla. Vid. Μαζος.
—ακεσσιπονοιο δε θηλῆς
θεσπεσιῃ ῥαθαμιγγι δεμας χρισασα λυαιου. Nonn. 1. 35.
Epith. Γαλακτοφορος, ανημελκτος.
Θηλοπεδον. *potius* Θειλοπεδον. Vid. Εχῖνος.
Θηλῠγενης. femina ortus; femineus.
—δεξασθ' ἱκετην-Τὸν θηλυγενῆ στολον— Æsc. Supp. 29.
Syn. Γυναικεῖος, θηλυκός, θηλυσπορος.
Θηλῠγονος. idem. Maneth. 4. 86.
Θηλυγλωσσος. teneram vocem habens. Vid. Νοσσις.
Θηλῠδριωδης. effeminatus.
ὡς ἡδυ το μελος, ὦ ποτνιαι Γενετυλλιδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον. Thesm. 130. B.
Syn. Θηλυδριας, θηλυνους.
*Θηλῠκός, ή, όν. femininus; effeminatus.
παιδίον αρσενικὸν, θηλυκὸν, ουδετερον. Pallad. *An.* ii. 415.*
Θηλῠκρᾰτης. feminis imperans.
θηλυκρατης απερωτος ερως παρανικᾳ
κνωδαλων τε και βροτῶν. Choëph. 598.
Θηλυκτονος. mulieres interficiens.
Πελασγια δὲ δεξεται θηλυκτονῳ
Αρει δαμεντων[1] νυκτιφρουρητῳ θρασει. Prom. 858. P.
Θηλῠμᾰνεω. insano mulierum amore capior.
θηρασειν παρα κυδος αναξια θηλυμανοῦντας. Man. 4. 164.
Θηλῠμᾰνης. mulierosus. [167.
τερψις, καὶ κροταλων θηλυμανεῖς οτοβοι. Antimach. *An.* i.
Θηλῠμελης. molliter, ut femina, canens.
θηλυμελεῖς τ' Αλκμᾶνος αηδονες,— Ep. *ἀδ.* 519.
Θηλῠμορφος. feminea forma præditus. V. ad voc. Εξιχνευω.
Θηλῠνους, Θηλῠφρων. muliebri mente præditus.
*εισελθετω σε μηποθ', ὡς εγὼ Διὸς
γνωμην φοβηθεὶς,* θηλυνους γενησομαι. Prom. 1001.
a. καὶ πῶς γυναικῶν θηλυφρων ξυνουσια
δημηγορησει; b. πολὺ μὲν οὖν αριστά που. Eccles. 110.
Syn. Θηλυδριας, θηλυδριωδης, θηλυμιτρος, γυναικομιμος, ανανδρος, αλαπαδνος, αμαχος, θηλυκος, θῆλυς, γυναικεῖος.

---

1. Jure hanc vocem obelo notavit Porsonus. Pauwii conjecturam δαμέντας recepit Blomfieldus:—neque adhuc extra omnem controversiam res mihi videtur posita.

Θηλῠνω. effemino.
*κἀγὼ γὰρ, ος τὰ δειν' εκαρτερουν τοτε,
βαφῇ[1] σιδηρος ὡς,* εθηλυνθην στομα
πρὸς τησδε της γυναικός.— Aj. 650. B.
SYN. Αποθηλυνω, διαθηλυνω, εκθηλυνω, καταλαγνευω, γυναικοω, κηλεω.

Θηλῠπαις, Θηλῠτόκος. quæ filiam peperit.
τῆς θηλυπαιδος, καὶ τριανορος κορης. (sc. *Helenæ.*) Lyc. 851.
ζωοτοκοι τ' ἠσαν περιωσια, θηλυτοκοι τε. Theoc. 25. 125.

Θηλῠπους. incessus femineus.
—παρὰ-Κρηνην αναψυχουσι θηλυπουν βασιν. Iph. A. 421.

*Θηλῠπρεπης. ὁ ἡ. femineus; feminas referens.
ἢ μὴ θηλυπρεπεῖς οινοχοους παρεχε. Strato, *An.* ii. 363.*

Θῆλυς, Θηλεια, Θηλεα, Θηλυτερα. ἡ. femineus; mollis, mollior.
ενθ' οἶν αρνειον ῥεξειν, θῆλύν τε μελαιναν. κ. 527.
Ἡρη, θῆλυς εοῦσα, δολοφροσυνης απατησεν. Τ. 97.
*τῶν παντων οἱ εκαστος οἶν δωσουσι μελαιναν
θῆλυν, ὑπορρηνον· τῇ μὲν κτερας ουδὲν ὁμοῖον.* Κ. 216.
μητε τις οὖν θηλεια θεὸς τογε, μητε τις αρσην. Θ. 7.
λαθρη Λαομεδοντος ὑποσχὼν θηλεας ἱππους. Ε. 269.
ὦ τὰς φρενας μὲν αρσενας κεκτημενη,
τὸ σῶμα δ' εν γυναιξὶ θηλειαις πρεπον. Orest. 1202. P.
θηλυτεραι δὲ γυναῖκες ενὶ μεγαροισιν ἑκαστη
πῦρ μεγα καιοντων· — Θ. 520.
θηλυτερη μ' εδαμασσε, τὸν ου κτανε δῖος Ἑκτωρ. *An.* iii. 145.
μορφᾷ θηλυτερῃσι πελει καλὸν, ανερι δ' αλκά. Bion. 14. 1.
SYN. Το θῆλυ, γυνη, στητη. θηλυκος, θηλυδριας, θηλυδριωδης.
EPITH. Αφαυρα, απηνης, ἁπαλοψυχος, ἁπαλοχροος, ῥοδοχροος, αρχεκακος, δυσερως, εὔχρους, γλυκυφωνος, παιδοτοκος, σαοφρων, ὑπορρηνος, ἱστοπονος, πικροθυμος.

Θηλυσπορος. a femina satus; femininus. Vid. Θηλυγενης.
*πεμπτη δ' απ' αυτοῦ γεννα πεντηκονταπαις
παλιν προς Αργος ουχ ἑκοῦσ' ελευσεται
θηλυσπορος, φευγουσα συγγενῆ γαμον
ανεψιῶν· οἱ δ' εἐπτοημενοι φρενας,
κιρκοι πελειῶν ου μακραν λελειμμενοι,
ἥξουσι θηρασοντες ου θηρασιμους
γαμους, φθονον δὲ σωματων ἕξει θεός.* Prom. 851.

Θηλῠφᾰνής. feminæ similis.
θηλυφανὲς παραδοξον εθαυμασαμεν παθος αλλο·
εκλαιε κλεπτων, κλεπτομενους ελεῶν. Pallad. *An.* ii. 418.

Θηλῠχίτων. muliebri indutus tunica. Vid. Ευσπειρος.

*Θημολογεω. ex acervo colligo. *Vid. Ruhnk. Ep. Crit.* i. *p.* 121. *et Jacobs. in l. l.*
στησας ψαμμιτην δορπον εθημολογει. *An.* ii. *p.* 167. Jac.*

Θημων. acervus frugum in agro.
ὡς δ' ανεμος ζαης ηϊων θημῶνα τιναξῃ. ε. 368.
SYN. Θιν, ογκος, σωρος.

Θην, *ηνος. ὁ ἡ. *pro quo dicitur* θὶν, *item,* θὶς *Doribus usitata.* proprie, acervus arenæ ad littus maris positæ; *deinde,* 2. littus ipsum.

Θην. *partic. poët.* sane. 2. diu. idem fere quod δή.*
ου θήν μιν παλιν αὖτις *ανησει θυμὸς αγηνωρ
νεικειειν βασιλῆας ονειδειοις επεεσιν.* Β. 276.
Πηλεὺς θήν μοι επειτα γυναῖκα γαμεσσεται αυτός. Ι. 394.

*Θηπω. *inus.* a. 2. ετάφον *pro* εθαπον. præt. med. τεθηπα. plusq. perf. ετεθηπεα *pro* ετεθηπειν. miror cum stupore.
-ταφε δ', αυτίκα πα-πτηναις αριγνωτον πεδιλον. Pyth. 4. 168.
τοὺς εξῆγε θυραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβρούς. Φ. 29.
αλλά κε κεῖνα μαλιστα ιδὼν ετεθηπεα θυμῷ. ω. 90.*

Θηρ, *Æol.* Φηρ. fera, bellua. 2. Centaurus.
ητοι βελτερόν εστι κατ' ουρεα θῆρας εναιρειν. Φ. 485.
φηρσὶν ορεσκῳοισι, καὶ εκπαγλως απολεσσαν. Α. 268.
SYN. Θηριον. ζῶον (αλογον.) κτῆνος.
EPITH. Αγριος, αναιδης, αμοτος, αμαιμακετος, ανθρωποφαγος, ακαμπης, αργαλεος, αμειλικτος, ανηλης, αιθων, αἰεροδικης, βλοσυρος, βρυχαλεος, βαλιος, βριαρος, δαφοινος, ενναλιος, θοος, ερημονομος, ιοβολος, ιοφορος, μηλοφαγος, λαχνηεις, λασιαυχην, κρατερος, κραταιος, κρατεροφρων, κερατοφορος, ορεσσινομος, ορειπλανης, ορεσκῳος, ορειαυλος, ουατοεις, ουλομενος, πελωρος, σαρκοφαγος, σκολιος, σμερδαλεος, τετραπους, ὑλαῖος, ὑλοτροφος, ὑληκοιτης, ὑπερηνωρ, ὑπερφιαλος, χαραδραῖος, ωμοβορος, μονοφορβος, επιφρων, αιολοβουλος, ηΰγενειος, φιλοσκοπελος, ουρεσιφοιτος, ταρβαλεος.
PHR. [Δακη θηρῶν. Eur.
φυσις ορεσκοων σκυλακων. ib.] θηριων αγριων εθνη. Antig.
αργιοδοντα, βαρυν, μεγακητεα θῆρα. Naz.

Θηρᾱ. ἡ. venatio.
βάν ῥ' ιμεν ες θηρην ημὲν κυνες, ηδὲ καὶ αυτοὶ
υἱέες Αυτολυκου.— τ. 429.
SYN. Θηρευσις, κυνηγεσια, Θηρευτικη, θηρευμα, Θηραμα, αγρεσια. ιχνηλασια. ιχνευσις.
EPITH. Ασπασια, αγλαοδωρος, αργαλεα, αλινος, δυσαγρης, ερικυδης, επιδορπιος. ιχθυοεσσα, κρατερα, επικλοπος, μογερα, μενοεικης, ὁμογλωσσος. [νεριη, χθονιη, ειναλιη.]
PHR. Ου γάρ τις κεντροισι δαμεὶς αγρης ερατεινῆς,
αὖθις ἑκων λειψειεν, κ. λ.—Opp. [κρατερην θηρειον Ενυώ. ib.]
φιλοσκοπελοιο πονος κεμαδοσσοος αγρης. Nonn.
*κρατεῖ δὲ μηχαναῖς αγραυλου
θηρὸς ορεσσιβατα— Antig. 351.

Θηραγρετης, ου. ὁ. venator. Vid. Θηρατης. [ii. 452.*
τρισσὰ ταδε τρισσοὶ θηραγρεται, αλλος απ' αλλης. Zosim. *An.*
ιθ', ὦ Βακχε, θηραγρετᾳ Βακχᾶν. Bacch. 1018.

Θηρᾱμα. captura. 2. venatio.
Ευμενισι θηραμα φονῳ. Orest. 826. P.
SYN. Θηρευμα, αγρευμα, αγρα, θηραγρα. ευρεμα.

*Θηρᾱμενης. Nom. Pr.
a. οἱ 'μοὶ δὲ, Κλειτοφῶν τε, και Θηραμενης ὁ κομψός.
b. Θηραμενης; σοφός γ' ανὴρ καὶ δεινὸς εις τὰ παντα. Ran. 967.*

Θηρᾱσῐμος. qui venatu capi potest. Vid. ad v. Θηλυσπορος.
SYN. Θηρευσιμος, θηρευτος, θηρευτικος.

Θηρᾱτεος. *verbal.* a Θηραω.
θηρατε' οὖν γιγνοιτ' ἂν, ειπερ ὧδ' εχει. Philoct. 117.

Θηρᾱτης, Θηρευτής. venator. [Nub. 357.
χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ λογων φιλομουσων.
—τοὶ δ' ωκυποδας λαγος ἦρευν-Ανδρες θηρευταί.—Hes. a. 303.
SYN. Θηρητηρ.—επιθυμητης.

Θηραω, Θηραομαι. venor.
αρχὴν δὲ θηρᾶν ου πρεπει τἀμηχανα. Antig. 92.
πολλῆς ανοιας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά. Soph. El. 1054. B.
κἀμ', οὓς εθηρων προσθε, θηρασουσι νῦν. *(Philoct. 958. B.)*
SYN. Θηρευω.—επιτηρεω. αἱρεω. σκευωρεομαι. ζητεω. μηχαναομαι. * PHR. ——Απεστι δὲ,
κυσὶν πεποιθὼς, εν φοναις θηροκτονοις. Helen. 153.

Θηρειος. ferinus, belluinus.
κοὺ ταῦτα λογχη πεδιὰς, ουθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγαντων,* ουτε θηρειος βια. Trach. 1076. (60. B.)
SYN. Θηριωδης, θηριος.

Θηρευτικος, Θηρευτος. venaticus.
ὁ μὲν ἵππον αγαθὸν, ὁ δὲ κυνας θηρευτικας. (αιτεῖ) Plut. 157.
τω δ' αν' ὅμιλον ιοντε κυδοιμεον, ὡς ὅτε καπρω
εν κυσὶ θηρευτῆσι μεγα φρονεοντε πεσητον. Λ. 324.
SYN. Ιχνευτικος, εξεταστικος, θηρατικος, θηρευσιμος, αγρευτικος, κυνηγετικος.—θηρασιμος, ἁλωσιμος.

Θηρευω, Θηρευομαι. feras venor.
ὥς μιν θηρευοντ' ελασεν σῦς λευκῷ οδοντι. τ. 465.
SYN. Θηραω, εκθηραομαι, κυνηγετεω, αγρευω, αγρωσσω.
PHR. Θηρὸς ανιχνευεν σκολιην βασιν εξερεεινων
ῥινὸς ὑπ' αγγελιη νημερτεῖ— Opp.
δικτυον εκθρωσκοντα πολυπλοκον αρτι λαγωον,
σεῦε κυων θερμοῖς ιχνεσιν ωκυποδην. Ep. l. 1.

Θηρητηρ, Θηρητωρ, Θηρητειρα. venator.
—Σκαμανδριον, αἱμονα θηρης—
εσθλὸν θηρητῆρα· διδαξε γὰρ Αρτεμις αυτη
βαλλειν αγρια παντα, τά τε τρεφει ουρεσιν ὑλη. Ε. 51.
ανδρὸς θηρητῆρος εναντιον, ουδέ τι θυμῷ-Ταρβεῖ,—Φ. 574.
πολλεων εκ πολιων θηρητορας ανδρας αγειρας. Ι. 540.

1. Musgrav. conjicit, ἀβαφὴς, et vertit στόμα, *aciem.* Vid. Porson. ad Orest. 1279.—Sed referenda est clausula, βαφῇ σιδ. ὡς, ad ἐκαρτέρουν, non ad ἐθηλύνθην.

*ἡ, καὶ ὑπὸ χρυσειον εδεθλιον ἵζε, κυων ὥς
Αρτεμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παυσεται αγρης,*
ἵζει θηρητειρα παρ' ιχνεσιν· *ουατα δ' αυτῆς [228.
ορθὰ μαλ', αιὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδεχθαι ὁμοκλήν.* Call. 4.
SYN. Θηρατης, κυνᾶγος, κυνηγετης, αγρωστης, επακτηρ.
—κυνηγετις. [ιξευτης. Lyc. PHR. Πολυαγρεα φωτα. Opp.]
Αρτεμιδος δωροισι κεκασμένος, αλκιμος ανήρ. id.
—θηροφονων τις ανὴρ δεδαημενος εργων. Hes.
Θηρικλῆς[1]. figulus Corinthius, Aristophani æqualis.
ὦ γαῖα, κεραμῖτίς σε Θηρικλῆς ποτε
ετευξε κοιλης λαγονος ευρυνας βαθος. Ath. l. 11. p. 471.
Θηρικλειος. sc. κύλιξ. poculum ab inventore ita appellatum.
καὶ Θηρικλειός τις κυλιξ στεφανον κυκλῳ
εχουσα χρυσοῦν· ου γὰρ επικτητον τινα. ibid.
Θηρῖμᾰχος. Nom. Pr.
ὁ Κρὴς Θηριμαχος *τα λαγωβόλα Πανὶ Λυκαιῳ [i. 228.*
ταῦτα πρὸς Αρκαδικοῖς εκρεμασε σκοπελοις. Leon. Tar. *An.*
Θηριον. bestia, bellua.
*—επεὶ ουπως ἦεν επ' ωμου
χειρὶ φερειν ἑτερῃ·* μαλα γὰρ μεγα θηρίον ἦεν. κ. 171.
θηριων τ' αγριων εθνη. Antig. 345. B.
SYN. Θηρ. αγριον το.
Θηρῖωδης, εος. ὁ ἡ. ferus, belluinus.
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφονον. Orest. 525.
SYN. Θηρειος, αγριος, παραφορος.—θηριοτης.
Θηροβολεω. feras ferio.
*ταυτην γὰρ εχειν βιοτῆς αυτὸν
λογος εστὶ φυσιν,* θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ιοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς. Philoct. 164.
Θηροβολος. feras feriens; vel, a feris ictus.
θηροβολου θανατου φωσὶν κλωσθέντα βαρεῖαν. Man. 4. 614.
Θηροβορος. a feris adesus.
μηδέ τι θηροβορον δαισῃ κρεας· *αργιποσιν δὲ
λειψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες εδονται.* Phocyl. 137.
Θηροβοτος. a feris depastus.
αχρὰς, θηροβοτου πρεμνον ερημοσυνης. Cyllen. *An.* ii. 282.
Θηροδῐδασκᾰλία. ferarum disciplina.
θηροδιδασκαλιης επιβητορας ἱμεροεσσης. Man. 4.* 244.
Θηροζῠγοκαμψῖμετωπος. *Ep. ined. ap.* Jacobs.*
Θηροθῠμος. animi belluinus.
ιδ' αὖ προσωπον θηροθυμον, ὡς ετι. Philipp. *An.* ii. 221.
Θηροκόμος, ου. ὁ ἡ. ferarum curator.
νὺξ δ' αρα θηροκομος, φιλεουσι δὲ θηρία νυκτα. Apollin.
Θηροκτόνος, Θηρολετης. ferarum confector. V. Θηροφονος.
ελεξε δ'· ὦ θηροκτον' Αρτεμις Διός. Iph. A. 1570.
ιὸς, καὶ βαρυπους οζος ὁ θηρολετης. Philipp. *An.* ii. 226.
Θηρομικτος. semiferus.
*ὧν δὴ μιαν Κριμισσος ινδαλθεὶς κυνὶ
εζευξε λεκτροις ποταμὸς,* ἡ δὲ δαιμονι
τῷ θηρομικτῳ σκυλακα γενναῖον τεκνοῖ. Lyc. 961.
Θηρονόμος. feras pascens.
νῶτά τε θηρονομον φερβομεναν Φολοας. Antip. Sid. *An.* ii. 10.
Θηροπέπλος, Θηρŏχλαινος. veste ferina indutus.
θηροπεπλοι, τιμωροι, (*sc.* Ευμενιδες)— Orph. H. 68. 7.
καὶ θηροχλαινου σηκὸν ωμηστοῦ λυκου. Lyc. 871.
Θηροπλαστος. ἡ. ferarum formatrix. *epith.* Circes.
*αλλος δ' επ' αλλῳ μοχθος αθλιος μενεῖ (*Ulyssem*, sc.)
τοῦ προσθεν αιεὶ πλεῖον εξωλεστερος.
ποια Χαρυβδις ουχὶ δαισεται νεκρῶν;
ποια δ' εριννυς (*Scylla*), μιξοπαρθενος κυων;
τίς ουκ αηδὼν στεῖρα (*Siren*), Κενταυροκτονος,
Αιτωλὶς, η Κουρῆτις, αιολῳ μελει
πεισει τακῆναι σαρκας ακμηνους βορᾶς;
ποιαν δὲ θηροπλαστον ουκ εσοψεται
δρακαιναν, εγκυκῶσαν αλφιτῳ θρονα,
καὶ κῆρα κνωπομορφον; οἱ δὲ δυσμοροι
στενοντες ατας εν συφοῖσι φορβάδες,
γιγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα τρυγὸς,

1. Vid. omnino Bentl. in Phalaridis Epist. p. 109. sqq. Londini, 1699. In l. c. legit Magnus ille Vir, ὦ γαῖα κεραμῖτ', ἥ σε, κ. λ.

καὶ στεμφυλα βρωζουσιν· αλλά νιν βλαβης
μῶλυ σαωσει ῥιζα, καὶ Κταρος φανεὶς (i. e. *Mercurius*,)
Νωνακριατης, Τρικεφαλος, Φαιδρὸς θεός.* Lyc. 666.
Θηροσκόπος. feris insidians.
αυτὰρ επὴν τερφθῇ θηροσκόπος Ιοχεαιρα. Hom. xxvi. 12.
Θηροσῠνη. venatio.
τὸν τραγον εκ δισσᾶς ανθετο θηροσυνας. Agath. *An.* iii. 43.
Θηροτόκος. feras gignens.
δικτυβολει· τουτῳ δ' αγκεσι θηροτοκοις. Diocl. *An.* ii. 182.
Θηρŏτρόφος. feras alens. 2. Θηρότροφος. a feris nutritus.
1. νησὶν αγαλλομενη, θηροτροφος, ὑγροκελευθε. (*sc.* θαλασσα.) Orph. H. 21. 6.
2. τὰν απὸ θηροτροφου φοινικολοφοιο δρακοντος. Phœn. 834.
Θηροτῠπος. ferinam formam habens.
Τριτωνων επ' οχοισιν αγαλλομεναι περὶ νῶτα
θηροτυποις μορφαῖς, ὧν βοσκει σωματα ποντος. Orp. H. 23.
*Θηροφόνος, ου. ὁ ἡ. feras occidens. Vid. Θηροκτονος.
Αρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφονων εμελε. Diodor. *An.* ii. 186.*
Θηρων. Nom. Pr.
τὸν πατρικὸν πλοῦτον νεος ὢν Θηρων ὁ Μενιππου
αισχρῶς εις ακρατεῖς εξεχεεν δαπανας. Lucian. *An.* ii. 314.
Θης. mercenarius.
θῆτές τε δμῶές τε; δυναιτό γε καὶ τὸ τελεσσαι; δ. 644.
SYN. Θητευς, θητικος, δμως, δοῦλος. μισθωτος. παρασιτος.
Θησαυρισμα. quod in thesauro repositum est. 2. repositorium.
κεινου τὸ θησαυρισμα σημαινεις τοδε. Philoct. 37.
SYN. Θησαυρος.—αποθηκη.
Θησαυρος. thesaurus.
γλωσσης τοι θησαυρος εν ανθρωποισιν αριστος
φειδωλῆς, πλειστη δε χαρις κατὰ μετρον ιουσης. Hes. ε. 717.
SYN. Θησαυρισμα. γαζα.
* PHR. [Σιμβλος χρηματων. Aristoph.]
Θησεῖα. τα. Thesei festum.
ὦ πλεῖστα Θησειοισι μεμνστιλημενοι. Plut. 627.*
Θησεῖδαι. Athenienses, ita a Theseo nuncupati.
δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ακμά. Œd. C. 1121. (1066. B.)
SYN. Αθηναῖοι, Ερεχθεῖδαι.
Θησεῖον. Thesei templum. [1312. B.
εις τὸ Θησεῖον πλευσας· η 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν. Equit.
EXP. Τεμενος τῷ Θησεῖ, ὁ τοῖς οικεταις ασυλον ἦν. η, ναὸς τοῦ Θησεως.
Θησειοτριψ. ὁ ἐν τῷ Θησειῳ διατριψας.—Aristoph. Et. Ma.
Θησευς. Ægei regis Athenarum fil.
Θησεα τ' Αιγειδην, επιεικελον αθανατοισι. A. 265.
Θησεα δ', ὃς περὶ παντας Ερεχθεῖδας εκεκαστο,
*Ταιναριην αΐδηλος ὑπὸ χθονα δεσμὸς ερυκε,
Πειριθῳ ἑσπομενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τε κεν αμφω
ῥηΐτερον καματοιο τελος παντεσσιν εθεντο.* Apoll. 1. 101.
EPITH. Αγαυος, αμυμων, αμειλιχος, αγριος, επικλοπος, ζωστηροκλεπτης, καλλινικος, ἱμεροεις, ὁρκαπατης.
Θῆσσᾰ, Θῆττα, *ης. ἡ. 1. ancilla mercenaria. 2. servilis.
1. Λαοκοων Οινῆος αδελφεὸς, ου μὲν ιῆς γε
μητέρος· αλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τεκε·— Apoll. 1. 192.
2. ὦ δωματ' Αδμητει', εν οἷς ετλην εγὼ*
θῆσσαν τραπεζαν αινεσαι, θεός περ ὤν. Alcest. 1.
SYN. 1. Δουλη. 2. θητικη, μισθωτικη, δουλικη.
Θητεια. servitus; servitutis merces.
ποιμην γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητειᾳ πλανης; Œd. T. 1048. (29. B.)
SYN. Παραμονη, δουλεια. μισθος. μισθωσις, μισθοδουλεια.
Θητευω. mercede operam præsto.
—θητευσαμεν εις ενιαυτον-Μισθῷ επὶ ῥητῷ. Φ. 444.
SYN. Δουλευω, εργαζομαι, μισθῷ.
Θῐαζω. initio. Θιασευομαι. choros Bacchicos duco.
a. εθιασέν σ', ἢ πῶς ταδ' αυδᾷς; b. Μαινάσιν τε Βακχιου.
καὶ θιασευεται ψυχὰν [Ion. 552.
εν ορεσι βακχευων
ὁσιοισι καθαρμοῖς. Bacch. 75.
SYN. Μυεω, εκθειαζω, αφοσιοω.—χορευω, εξαρχομαι.—μαινομαι.
Θῐᾰσος. chorus tripudiantium, Bacchicos choros agitans.
τρεῖς θιασως ες ορος τρεῖς αγαγον αυται εοῖσαι. Theoc. 26. 2.

ασπιδοφερμονα θιασον ενοπλον. (*Dact. Tetram.*) Phœn. 809. Pors. **ubi nota primam in θίασον productam.**

Syn. Χορος, ευωχια, ερανος. οργιαζων οχλος.

Epith. Στεφανηφορος, νομιος, δρομαῖος,—ακηρατος.

Θιασώδης. thiasis celeber; festus. Vid. Ὧραι.

Θῐᾱσωτης. sodalis bacchans.

τὸν εμὸν εντὸς εχει
δωματος ηδη θιασωταν. Bacch. 547.
ὁσιους ες θιασωτας. Ran. 327. B.

Syn. Χορευτης, εpανιστης, συνθιασωτης.

Θιβρὸς, *item* Θιμβρός. calidus, tostus, vehemens. 2. tener, pulcer, &c.

ῥιζα τε χαλβανοεσσα, καὶ ωεὰ θιβρὰ χελωνης. * Nic. Al. 568.
θιμβρὴν δ' εξελασεις οφιων επιλωβεα κῆρα. ib. Th. 35.
—θιβρῆς Κυπριδος ἁρμονιης. Callim. (*fr.* 267.) ap. Schol. ib.
—θιμβρην τε Σεμιραμιν— Euphorion, ibid.*

Θιγγᾰνω, Θιγω. tango.

μὴ θιγγανειν μου μηδεν', αλλ' ειργειν οχλον,
τῆς παιδός.—Hec. 609. P. —πᾶσι δ' ἦν φοβος θῐγεῖν
νεκροῦ· τυχην γὰρ ειχομεν διδασκαλον. Med. 1199.

Syn. Επιθιγω, παραθιγω, προσθιγγανω, ἁπτομαι, εφαπτομαι, εγγιζω, ψαυω.

Θὶν, Θὶς, θινός. ἡ. littus. V. Θην, et Damm. c. 1052.

ταυρων ηδ' αιγῶν, παρὰ θῖν' ἁλὸς ατρυγετοιο. A. 327.
—θινὸς εμβολὰς ἁλός. Æsc. Syn. Αιγιαλος.—σωρος. θημων.

Epith. Βαθυς, δυσανεμος, κελαινη, ερημος, περιμηκης, στρεπτη, φυκιοεις, φοινικυεις.

Phr. Θῖνα δ' ανὰ πρασοεσσαν ὑπὸ χλοεραῖς βοτανῃσι. Opp.

Θιν, Θις, θινος. ὁ. acervus. Vid. Θημων et Θην.

θῖνες δε νεκρῶν *και τριτοσπορῳ γονῇ
αφωνα σημανοῦσιν ομμασιν βροτῶν,
ὡς ουχ ὑπερφευ θνητὸν οντα χρὴ φρονεῖν.* Pers. 819.
—πολὺς δ' αμφ' οστεοφιν θὶς-Ανδρῶν πυθομενων,—μ. 45.

Θισβη, Θισβαι. urbs Bœotiæ, columbis abundans.

Κωπας, Ευτρησιν τε, πολυτρηρωνα τε Θισβην. B. 502.

Epith. Ἁλικρηπις.

Θισβη. virgo, Pyramo dilecta.

—σὺ δὲ, Πυραμε, διζεο Θισβην, κ. λ. Nonn. l. 6.

*Θλασις, εως. ἡ. contusio. *Paul. Silent.* Anal. iii. 97.

Θλαστὸς, ἡ, όν. contusus. *frequentius in* plur. fem. *adhiberi solet*, de olivis.

θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖσσόν εστιν ἁλμάδος. (*f.* ἁλμαδων.)
Aristoph. ap. Ath. p. 56. c.*

Θλαω. contundo, frango.

θλασσε δέ οἱ κοτυλην, πρὸς δ' αμφω ῥῆξε τενοντε. E. 307.

Syn. Καταθλαω, συνθλαω, θραυω, περιθραυω, κλαω, αγνυμι, αποκαυλιζω, αρασσω, συγκρουω, συντριβω.

Θλῖβω. premo.

μισθὸν μοχθησαντι διδου· μὴ θλῖβε πενητα. Phocyl. 17.
*βωκολος ὢν εθελεις με κυσαι, ταλαν; ου μεμαθηκα
αγροικως φιλεειν,* αλλ' αστυκὰ χειλεα θλιβειν. Theoc. 20. 3.

Syn. Διαθλιβω, αποθλιβω, επιθλιβω, καταθλιβω, εκθλιβω, παραθλιβω, προσθλιβω, ὑποθλιβω, πιεζω, προσταρασσω, στενοχωρεω. επιτριβω, κατατριβω, ανιαω, κακοω, ταπεινοω. ωθεω. σφιγγω. ιποω. συστελλω.

Θνησκω. morior. Vid. Θανατος.

—οἱ δέ νυ λαοὶ-Θνῆσκον επασσυτεροι— A. 383.

Syn. Αποθνησκω, καταθνησκω, διαλυομαι, εκπνεω, οιχομαι.

Phr. Τὸν βιον αποψυχω, καταστρεφω, τελεω, μεταλλαττω. —τοῦ βιου αναπαυομαι, απολυομαι, μεθισταμαι.—εκ τοῦδε τοῦ βιου αναχωρεω. ενθενδε απειμι, εξειμι.—μοῖραν δεχομαι, εκπληροω, αναπληροω, αναπληθω.

—τὸν δὲ σκοτος οσσ' εκαλυψε,-Θυμοῦ δευομενον—
ὡς αρα μιν ειπόντα τελος θανατοιο καλυψε·
ψυχὴ δ' εκ ῥεθεων πταμενη αϊδοσδε βεβηκει,
ὁν ποτμον γοοωσα, λιποῦσ' αδροτητα καὶ ἥβην. Hom.
ὁπποτε πρῶτα θανωμες, ανακοοι εν χθονὶ κοιλᾳ [110.
εὑδομες εὖ μαλα μακρὸν, ατερμονα, νηγρετον ὑπνον. Mosc. 3.
πινειν ὑδατα Ληθης.-Χαιρωνιδες ἥρπασαν αὖραι. Nonn.
ουκ ετι χρυσοχαλινον ὁρᾷ δρομον Ηελιοιο.
ᾤχετο γαρ πυματαν εις Αχεροντος ὁδόν. Ep.
*[απο δ' επτατο θυμός. Hom. ποσον χρονον δε μητρὸς οιχονται πνοαί; Eur. πνεῦμ' αποῤῥῆξαι. ib.
θανατον κελσαι ποτὶ τερμα δυστανον. ib.
συλᾶται βιος. ib. ποθεν θανασιμος τυχα,
γυναι, σὰν εβα ταλαιναν καρδιαν; ib.
ειθε με κοιμασειε 'Αδου μελαινα νυκτερός τ' αναγκα. ib.
ψυχὴν φυσᾶν. Lyc. πανυστατην δραμὼν βιου βαλβῖδα. ib.
ποτμον ιαυειν. ib.]
τοῖς πᾶσιν ανθρωποισι κατθανεῖν μενει.
κοινὸν δ' εχοντες αυτὸ, κοινὰ πασχομεν
παντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον, ἢ τὸ μὴ χρεών. Eur. fr. Temen.*

Θνητογενής. a mortalibus genitus.

ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. Antig. 846. (35. B.)

Θνητὸς, Θνητοί. mortales. Vid. Βροτοι, Ανθρωποι.

ὁς θνητός τ' ειη, καὶ εδοι Δημητερος ακτην. N. 322.
κλαιομεν, αθανατοί τε Θεοὶ, θνητοί τ' ανθρωποι. ω. 64.

*Phr. Ω θνητὸν ανδρῶν καὶ ταλαιπωρον γενος·
ὡς ουδὲν εσμεν, πλὴν σκιαῖσιν εικότες,
βαρος περισσον γῆς αναστρωφωμενοι. Soph. *fr. inc.* xxvii.
ὁ δ' αρτι θαλλων σαρκὶ, διοπετης ὁπως
αστηρ, απεσβη, πνεῦμ' αφεὶς ες αιθερα,
μιαρον δε σῶμα—Fr. Eurip. em. a Valck. Diat. c. vi.
—αλλά τι προσφερομεν
εμπαν, ἢ μεγαν νοον, η-
τοι φυσιν, αθανατοις.—Καιπερ εφαμεριαν
ουκ ειδότες ουδὲ μετὰ—Νυκτας αμμε ποτμος ἁν-
τιν' εγραψε δραμεῖν ποτὶ σταθμαν. Nem. 6. 7.
ει δέ τις ολβον εχων-Μορφᾷ παραμευσεται αλλων,
εν τ' αεθλοισιν αρι-στευων επεδειξεν βιαν·
θνατὰ μεμνασθω περιστελλων μελη,
καὶ τελευτὰν ἁπαντων γᾶν επιεσσομενος. ib. 11. 16.*

Θοαζω. celeriter moveor. 2. celeriter sedeo.

ἱππειαισι θοαζεις. (i. e. τῇ ἱππικῇ εκμαινῃ.) Phœn. 806. P.
τίνας ποθ' ἕδρας τασδ' εμοὶ θοαζετε; Œd. T. 2.

Syn. Επιθοαζω, θασσω, καθεζομαι. ταχυνω. εκμαινομαι, σπευδω. ταραττω. τελεω. πλαναομαι. χορευω. κινεομαι. σκιρταω.

Θοας, ντος. ὁ. 1. princeps Ætoliæ. 2. rex Lemni. Il. Ξ. 230. 3. nobilis Trojanus. Π. 311. 4. rex Chersonesi Tauricæ.

1. τοῖσι δ' επειτ' αγορευε Θοας, Ανδραιμονος υἱός,
Αιτωλῶν ὀχ' αριστος, επισταμενος μὲν ακοντι,
εσθλὸς δ' εν σταδιῃ.— O. 281.

Epith. Θεῖος, εριθυμος. Αιτωλος, Ανδραιμονιδης.

Phr. 4. Οὗ γῆς ανασσει βαρβαροισι βαρβαρος
Θοας, ὁς ωκὺν ποδα τιθεὶς, ισον πτεροῖς,
εις τοὔνομ' ἦλθε τοδε ποδωκειας χαριν. Iph. T. 30.

Θοασμα[1].

η Τμῶλος τερπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θοασμα. Orp. H. 48. 6.

Θοιματίδιον, Θοιματιον, pro το ἱματιον. palliolum.

a. καταθου ταχεως θοιματιον. *b. οὗτος, σοι λεγει. Plut. 926.
καὶ ταῖς αδελφαῖς αγορασαι χιτωνιον
εκελευσεν ἂν, τῇ μητρί θ' ἱματιδιον.* ib. 984.

Θοινατηριον, Θοινητηριον. triclinium, *sc.* χωρίον. 2. epulæ, dapes, *sc.* ἔδεσμα. Vid. Θοινη.

Θοιναω, Θοιναομαι. epulor. 2. vescor.

ξεινων, ες δ' αυτοὺς προτερω αγε θοινηθῆναι. δ. 36.
αργυρεοι δελφῖνες εθοινων ελλοπας ιχθῦς. Hes. *a.* 212.

Syn. Θοιναζω, εκθοιναω, καταθοιναω, πανθοιναω, ευωχεω, δαινυμαι, κατεσθιω.

Θοινη, Θοινημα, Θοινητηριον. convivium.

ουδ' ὁσα πρὸς θοινην μεροπων τευχουσι μαγειροι. Batr. 40.
—θεοὺς ὁσιαις-Θοιναις ποτινισσομενα. Prom. 530.
οικτροτατα θοιναματα— Orest. 812.
στησω πετεινοῖς γυψὶ θοινατηριον. Rhes. 515.

Syn. Τροφη, καταβρωμα, ευωχια, τρυφη. δαις.—θυσια. αναλωμα.

Θοινητηρ, Θοινητωρ. conviva, epulo.

τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμὺς αλαστωρ

---

1. " Θόασμα ad illos furiosos per montes cursus pertinet, de quibus " etiam est apud Plut. de aud. poët. Vid. Hesych. v. Θοάζει, et quæ " ibi VV. DD." Gesn. in l. c.

Ατρεως χαλεπου̃ θοινατη̃ρος*-Τονδ' απετισεν,
τελεον νεαροι̃ς επιθυσας. Agam. 1503. Pors.
—θαμβησεν δὲ πα̃ς*
θοινατορων ὁμιλος ορνιθος πονους. Ion. 1205.
ωλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὁλας θοινητορα χερσου. Antip. Sid. *An.*
Syn. Δαιταλευς, δαιτυμων. εδεστης. [ii. 34.

Θολερός. turbidus. 2. obscurus.
Αιας θολερῳ̃-Κει̃ται χειμω̃νι νοσησας. Aj. 206.
ἠ ὑδατι νιζειν θολερὰν ιοειδει̃ πλινθον. Theoc. 16. 62.
Syn. Θολωδης, θολος. ακαθαρτος, πηλωδης. ταραχωδης, οχλωδης. θοηρος, τεταραγμενος, αδηλος. (Pr. 884.)

Θολερω̃ς. *adv.* turbide. θολερως προβαινεις.—Et. Ma.
Syn. Αναστατως, τεταραγμενως.

Θολῐᾰ. pileus fastigiatus; umbella.
τω̃μπεχονον φερε μοι, καὶ τὰν θυλιαν· κατὰ κοσμον
αμφιθες·— Theoc. 15. 39.
Syn. Πι̃λος, κεφαλις. σκιαδισκη, πεταλος.

Θολὸς, *ου̃. ὁ. sordes turbidæ. Θολὸς, ἡ, ὸν. turbidus.

Θόλος, ου. ὁ vel ἡ. ædificium rotundum, &c.*
μεσσηγύς τε θολου καὶ αμυμονος ἑρκεος αυλη̃ς. χ. 442.
Exp. Στεγη. οικημα κυκλοτερές.

*Θολοω. turbo; inquino. *Paul. Sil.* An. iii. 96.*

Θοός. velox. 2. acutus.
ναιεσκον· τω̃ν μὲν Προθοος θοὸς ἡγεμονευε. B. 758.
Syn. Ωκυς, ωκυθοος, οξυς, ταχυς, δεινος. ισχυρος.—μεγας.—ανδρει̃ος.—ἑδραιος, ακινητος. κραιπνος.

Θοοω. acuo. —εγὼ δ' εθοωσα παραστὰς-Ακρον,— ι. 327.
Syn. Αποξυνω, θηγω.

Θοραι̃ος. seminalis. Vid. ad v. Ἡλιος.

Θοω̃ς. *adv.* celeriter. [Γ. 325.
—Ἑκτωρ,-Αψ ὁρωων· Παριος δὲ θοω̃ς· εκ κλη̃ρος ορουσεν.
Syn. Ταχεως, κουφως, ωκεως. ισχυρω̃ς. ασφαλω̃ς, σφοδρω̃ς.

Θορεω, Θορω, Θουραω. salio.
ὡς εφαθ'· ἡ δ' εχαρη, καὶ απὸ λεκτροιο θορου̃σα. ψ. 32.
αυτὸς δ' εκ διφροιο χαμαὶ θορε παμφανοωντος. Θ. 320.
φερβοντο φω̃και λεκτρα θουρω̃σαι βροτω̃ν. Lyc. 84.
Syn. Αποθορεω, ενθορεω, εισθορεω, καταθορεω, επιπηδαω, καταπηδαω, ὁρμαω, αφορμαω.
Phr. [Ἁλμα λαιψηρου̃ ποδὸς-Εις θι̃ν' ερεισας. Lyc. 245.
αρνευσας λυ̃γρον-Πηδημα. id. 465.]

Θορῐκιος. dictus a pago Attico. alii Θορύκιος.
αφ' οὑ μεσος στὰς, του̃ τε Θορικιου πετρου,
*κοιλης τ' αχερδου, κἀπὸ λαϊνου ταφου,
'καθεζετ'·—* Œd. C. 1666. (1596. B.)

Θορος. sperma, v. g. piscium.
ῥαμφεσσι δ' αγρωσσοντες ελλοπων θορους. Lyc. 598.
Syn. Θορη, σπερμα.

Θορῠβεω, Θορυβου̃μαι. tumultuor. 2. perturbo.
—ουκ ειασαν θορυβου̃ντες-Ουδ' ολίγον καταμυσαι. Batr. 189.
ὑπὸ τοιουτων ανδρω̃ν θορυβει̃. Aj. 164.
Syn. Αναθορυβεω, επιθορυβεω, αποκροτεω, εκκροτεω, εκκροταλιζω, εκκρουω, αποκρουω, κελαδεω, οτοβεω, αντηχεω, παρενοχλεω, ταρασσω. Phr. [Κελαδος εν δομοις πιτνει̃. Eur.]

Θορῠβος. tumultus. (63. B.)
τίς αυ̃ παρ' αντροις θορυβος ἱσταται βοη̃ς; Philoct. 1295.
Syn. Ταραχη, αλαλη, κελαδος, κυδοιμος, μοθος, κολυσυρτος, οτοβος.

Θορυβητῐκός. tumultus; pavores faciens.
καταληπτικός τ' αριστα του̃ θορυβητικου̃. Equit. 1380. B.

Θουκῠδῐδης. Thucydides.
τῳ̃ γὰρ εικὸς ανδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδιδην,
εξολεσθαι, ξυμπλακέντα τῃ̃ Σκυθω̃ν ερημιᾳ; Ach. 703.
Θουκυδιδην Ολορου, Κεκροπιδην τὸ γενος. Ep. ἀδ. 539.

Θουρας, ᾰδος. ἡ. lasciva.
ὁταν θρασει̃α, θουρὰς οιστρησῃ κυων-Πρὸς λεκτρα,—Lyc. 612.

Θουριος, Θου̃ρος. impetuosus. *fem.* Θου̃ρις.
*πεντηκοντα ναυσὶ θουριαις. Iph. A. 238.
θουριος μολὼν Αρης. Phœn. 247. Vid. Rhes. 186.[1]
εγχος πεφρικὼς,* καὶ φαλαγγα θουριαν. Lyc. 931.
—αμφὶ δὲ νυκτα-Θου̃ρος Αρης εκαλυψε μαχῃ,— E. 506.
τοι̃σι δ' επ' Αιαντες, θου̃ριν επιειμένοι αλκήν. H. 164.
Syn. Θουραι̃ος, βιαιος, ανδρει̃ος, θρασυς, ισχυρος, ὁρμητικος, πολυαϊξ, ιξαλος, οβριμος, φοιταλεος, μεμαως, κου̃φος, ῥοθιος, ευκινητος, ταχυς, ενθουσιαστικος, πολεμικος. μεγας.

Θουριομαντις. vates ineptus.
θουριομαντεις, ιατροτεχνας, σφραγιδονυχαργοκομητας. Nub.
Exp. Οἱ σοφοί. [332.

Θουριος. Nom. Pr.
ἀδε τοι ἁ ποιμνα τω̃ Θουριω εντὶ Συβαρτα. Theoc. 5. 72.

Θουφραστος, pro Θεοφραστος. Nom. Pr. [(1302. B.)
Λυσιστρατος, Θουφραστος, οἱ περὶ Φρυνιχον. Vesp. 1293.

Θωκος. sediie, solium. Vid. Θω̃κος.
ενθα δ' εσαν Νυμφεων καλοὶ χοροὶ, ηδὲ θοωκοι. μ. 318.
*ουδέ ποθ' ἡμετερη αγορὴ γενετ', ουδε θοωκος,
εξ οὑ Οδυσσευς δι̃ος εβη κοιλης ενὶ νηυσί. β. 26.

Θοων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. Il. E. 152. *Alius* est M. 140. *Tertius*, nobilis Phæax, Od. θ. 113. *Quartus* denique rex partis Ægypti, circa Κάνωβον ad ostia Nili, ingens cultor artis Medicæ. δ. 228, sqq. Genitivus per sync. est Θω̃νος pro Θόωνος; nisi dicere malis, nomen hujus principis fuisse ὁ Θω̃νις, του̃ Θώνιος et per sync. Θώνος. *Damm.* P.R. Quare non Θω̃ν, Θω̃νος?—Vid. Gorrhæ. in Nic. Ther. 313.

Θοω̃ς. *adv.* properanter.
μή με θοω̃ς κυδιστε παρερχεο τυμβον ὁδι̃τα. Ep. ἀδ. 664.

Θοωσᾰ. Vid. Πολυφημος.
αντιθεον Πολυφημον, ὁου κρατος εστὶ μεγιστον
πα̃σιν Κυκλωπεσσι·* Θοωσα δέ μιν τεκε νυμφη. α. 71.

Θοωτης. Nom. Pr.
αι̃ψα δ' επ' Αιαντα προΐει κηρυκα Θοωτην. M. 342.

Θρᾳκη, Θρηκη, Θρηΐκια. Thracia.
ὁς τραφη εν Θρηκῃ εριβωλακι, μητέρι μηλων. Λ. 222.
τὼ μὲν ἀρ εκ Θρηκης Εφυρους μετὰ θωρησσεσθον. N. 301.
Θρηΐκιης αροσιν χιονωδεα ναιεταουσι. Ap. 1. 826.
Epith. Δυσχειμερος, ευπωλος, ἱπποτροφος, χιονωδης, Βιστονις.

Θρᾳκιστι. *adv.* more Thracum.
*εικατι παιδ', οκτω παιδ', εννέα παιδε, δεκ' αλλαι,
σαμερον ἑνδεκατα[2], ποτίθες δυο· καὶ δυο μα̃νες,
εξ ὡ απ' αλλαλων,* ουδὲ Θρᾳκιστὶ κεκαρμαι. Theoc. 14. 44.

Θρᾱνευω. supra sedile extendo.
ἡ βυρσα σου θρανευσεται. Equit. 368.
Syn. Εκτεινω, εκτανυω. συντριβω.

Θρᾱνῑτης. remex summi ordinis. (ναυτικος.)
ὑποστενοι μέν τ' αν γ' ὁ θρανιτης λεως
ὁ σωσιπολις— Acharn. 161. Syn. Εμβατης, επιβατης.

Θρᾱνος, Θρᾱνιον. sella.
αντὶ δὲ θρανους[3], σταμνου κεφαλὴν κατεαγότος· αντὶ δὲ μακτρας. Plut. 545.
*a. μηδὲν ετι πρὸς ταυ̃τ'· αλλὰ φραζε τω̃ν ὁδω̃ν,
ὁπως ταχιστ' αφιξομεθ' εις Αἱδου κατω·
καὶ μητε θερμὴν, μητ' αγαν ψυχρὰν φρασῃς.
b. φερε δὴ, τίν' αυτω̃ν σοι φρασω πρωτην; τίνα;
μια μὲν γάρ εστιν* απὸ καλω και θρανιου,
κρεμασαντι σαυτόν. a. παυ̃ε, πνιγηρὰν λεγεις. Ran. 117.
Syn. Ὑποποδιον, διφρος, διφριον, θρανιδιον, θρηνιτιον. θρη̃νυς. θρονος. πασσαλος.

Θρᾱνυσσω. confringo. Vid. Θρανω.
οἱ παντα θρανυξαντες ευτορνῳ σκαφει. Lyc. 664.

Θρᾰσεομᾰχης, ου. ὁ. audax in pugna.
πυ̃ρ δὲ παγκρᾰτες θρασεο-
μαχα̃ν τε λεοντων
*ονυχας οξυτατους ακμάν
τε δεινοταταν σχασαις οδοντων. Nem. 4. 101. *vulg.* θρασυμαχα̃ν.*

Θρᾰσος, Θρᾰσῠτης. audacia. Vid. Θαρσος.
—τὸν δ' ουπερ εχει θρασος, ὁς κεν ιδηται-Εγγὺς εὼν,—Ξ. 416.
καὶ σοφιης, αρετη̃ς τε, καὶ εργασιμου θρασυτητος. Orph. H.[4]

---

1. Nusquam alias, credo, occurrit θούριος in Euripide. Totidem locis usurpat Sophocles; Homerus ne semel quidem.

2. E conjectura Valcken. modeste adeo proposita, hanc script. dedi.
3. θράνου, a θράνος, ου. ὁ. habet Brunck. Pollucem auctorem secutus.
4. Hymn. 68. 11. *Gesn.* 60. 7. *Hermann. qu. vid.*

SYN. Τολμη, αλκη, αυθαδεια, αγριοτης, απηνεια, χαλεποτης, προπετεια, αγερωχια. οξυτης. μαχη.
EPITH. Νυκτιφρουρητον, ὑπερκομπον.
Θρασσω, Θραττω. turbo. *Vid. Blomf. Glossar. ad Prom.* 649.
δεδοικά γ' αυτόν. καί τί μου θρασσει φρενας,
μὴ καὶ Δολωνα ξυντυχὼν κατακτανῃ. Rhes. 863.
SYN. Ταρασσω, κινεω, ενοχλεω, νυσσω.
Θρᾰσῠβουλος. Nom. Pr. [550.
ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβουλῳ Διονυσιον εἶναι ὁμοιον. Plut.
Θρασῠγυιος. audax robore corporis.
ουδε Κλειτομαχοιο νικαν
Ισθμοῖ θρασυγυιον. Pyth. 8. 51.
Θρᾰσῠθῡμος, Θρασῦφρων. audax mente.
τολμηροὶ, θρασυθυμα μεμηνότες, εχθροὶ έταιρων. Man. 4. 529.
—θρασυφρονος Αιακιδαο. Cal.
Θρᾰσῠκαρδιος, Θρᾰσῠμηδης, Θρᾰσῠμητις, Θρᾰσῠμηχᾰνος.
*δειδω, μη ουτις τοι ὑποσχηται τοδε εργον,
ανδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος επελθὼν
νυκτα δι' αμβροσιην·* μαλα τις θρασυκαρδιος εσται. K. 39.
φεῦγε γὰρ Αμφιαρηόν τε θρασυμηδεα καὶ δεινὰν στασιν. Nem. 9. 30.
—θρασυμαχανος Ἡρακλεης— Ol. 6. 114.
ου δεχομαι βωμοῖς ὁ θρασυμητις Αρης. Leon. Al. *An.* ii. 194.
Θρᾰσῠμεμνων. *qui irruentem hostem viriliter sustinet. V. Θρασυς et Θρασεομαχης.
αλλ' οἷόν τινα φασὶ βιην Ἡρακληειην
εἶναι, εμὸν πατέρα,* θρασυμεμνονα, θυμολεοντα. E. 638.
Θρᾰσῠμηδης. unus e Nestoris filiis.
Περσεύς τ', Αρητός τε, καὶ αντιθεος Θρασυμηδης. γ. 414.
EPITH. Αγακλεης, αγυκλειτος, ἱπποδαμος, διος, κρατερος, εὐμμελιης, μενεπτολεμος.
PHR. Νεστοριδην Θρασυμηδεα ποιμενα λαῶν.
—Νεστορος υἱὸς ὑπερθυμος Θρασυμηδης. Hom.
Θρᾰσῠμῡθος. verbis audax. Vid. Θρασυστομος.
εθελοντι δ' αλεξεῖν Ὕβριν, Κορου
ματέρα θρασυμυθον. Ol. 13. 12.
Θρᾰσῠπονος. in labore sustinendo fortis.
ακμαί τ' ισχυος θρασυπονοι. ib. 1. 156.
*Θρᾰσυπτολεμος, ου. ὁ ἡ. bello audax.
αλκιμη Αμφιλοχων γαῖα θρασυπτολεμων. Ep. αδ. 728.*
Θρᾰσῠς. audax.
ἡμετεροι έταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Οδυσσεύς. κ. 436.
τεκνον, τιπτε λιπὼν πολεμον θρασὺν ειληλουθας; Z. 254.
SYN. Θαρσυς, θαῤῥαλεος, αγηνωρ, ευτολμος, γενναῖος, τολμηρος, θρασυκαρδιος, θρασυμεμνων, θρασυσπλαγχνος, θρασυπονος, θρασυχειρ, θρασυμαχης, πολυθαρσης, καρτεροθυμος, ταλαυρινος, αδεης, αταρμυκτος, αυθαδης, θουραῖος, πανουργος, ὑβριστης, παραθερμος, σκληρος, φιλοκινδυνος.
PHR. Ισχων περὶ θαρσυνον ἦτορ.
*[πεπυργωται θρασει. Eur. σπλαγχνον ευτονον φερων. ib.]
αλκὶ πεποιθώς. Hom.*
Θρᾰσυσπλαγχνος. animo intrepidus.
δουλοῖ γὰρ ανδρα, κἂν θρασυσπλαγχνός τις ᾖ,
όταν ξυνειδῇ μητρὸς η πατρὸς κακά. Hipp. 424.
Θρᾰσυσπλαχνως. *adv.* fortiter.
*Ισθμον δ' επ' αυταῖς στενοποροις λιμνης πυλαις
Κιμμερικον ἥξεις,* ὃν θρασυσπλαγχνως σε χρὴ
λιποῦσαν αυλῶν' εκπερᾶν Μαιωτικον. Prom. 727. P.
Θρᾰσυστομεω. insolenter loquor.
καὶ ταῦτ', επειδὴ καὶ λεγεις θρασυστομῶν. Philoct. 384.
SYN. Ελευθεροστομεω, θρασυνομαι, παῤῥησιαζομαι.
*Θρᾰσυστομια, ας. ἡ. linguæ audacia.
δεῖγμα θρασυστομιης ἡ βαρυφρων Νεμεσις. Meleag. 34.*
Θρᾰσυστομος. ore audax.
μεγας προφητης, ανοσιοισι συμμιγεὶς
θρασυστομοισιν ανδρασιν, φρενῶν βιᾳ. Sept. Th. 618.
SYN. Θρασυμυθος, θρασυγλωττος, θρασυφωνος, λοιδορος, ελευθεροστομος, αθυροστομος.
Θρᾰσῠφρων. Vid. Θρασυθυμος.
Θρᾰσῠχαρμης. audax pugnator. [502.
πρῶτος μὲν Μενελαος, ιδ' Ευρυπυλος θρασυχαρμης. Cal. 4.
Θρασῠχειρ. audax manu. Vid. Θρασυς.
Αιλιος ὁ θρασυχειρ, *Αρεος προμος, ὁ ψελιωσας· [218.*
αυχένα χρυσοδετοις εκ πολεμου στεφανοις. Philipp. *An.* ii.
Θραυσαντυξ, ῠγος. ὁ ἡ. currum frangens.
ὦ σκληρε δαῖμον, ὦ τυχαι θραυσαντυγες
ἵππων εμῶν· ὦ Παλλας, ὥς μ' απωλεσας. Nub. 1264. B.
Θραῦσμα. fragmentum.
αγαῖσι κωπῶν, θραυσμασίν τ' ερειπιων. Pers. 425.
SYN. Θραῦμα, θρυλλιγμα, θρυμμα, αποκομμα, νευροσπασμα, καταγμα.—φθορα.—θραῦσις, αῤῥωστια, πληγη, συντριβη, θλασις, κλασις.—λυπη. ὀργη.
Θραυω. frango. 2. debilito. [El. 745.
—εθραυσε δ' αξονος μεσας χνοας-Κἀξ αντυγων ωλισθε· Soph.
SYN. Αποθραυω, διαθραυω, καταθραυω, περιθραυω, συνθραυω, θραυνσσω, θλαω, λεπτυνω, συντριβω.
Θραω, Θραομαι. (*inus.*) sedeo.
θρησασθαι[1] πλατανῳ γαιῃ ὕπο— Athen. l. 5.
SYN. Καθεζομαι.
Θρεμμᾰ. omne quod alitur. 2. pecus.
*φερ' ειπὲ νῦν, τοτ' οἶσθα παῖδά μοί τινα (42. B.)
δοὺς,* ὡς εμαυτῷ θρεμμα θρεψαιμην εγώ; Œd. T. 1163.
εβαψεν ιοὺς θρεμμα Λερναιας Ὕδρας. Trach. 583. (74. B.)
SYN. Τροφιμος.—το θρεπτον.—βοτον, βοσκημα.—προβατον. τεκνον.
Θρεοκαρδιος. tristis, pavidus.
—θρεοκαρδιων[2] ανδρων— Anac. 59. 5.
Θρεπτειρᾰ. nutrix.
—Αλεξανδρεια κλυτὴ θρεπτειρα— Sibyl. l. 5.
SYN. Θρεπτρια, τροφος, τροφις, τιθηνη.
Θρεπτον, Θρεπτρον, Θρεπτηριον. educationis præmium.
—ουδὲ τοκεῦσι-Θρεπτα[3] φιλοις απεδωκε,— Δ. 478.
*αιθ' οφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' εξειπόντος ακουσα
δειλὴ εγὼ Πελιαο κακὴν βασιλῆος εφετμὴν,
αυτίκ' απὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδεων τε λαθεσθαι,
οφρ' αυτός με τεῇσι φιλαις ταρχυσαο χερσὶ,
τεκνον εμόν· τὸ γὰρ οἶον εην ετι λοιπὸν εελδωρ [278.
εκ σεθεν,* αλλα δε παντα παλαι θρεπτηρια πεσσω. Ap. 1.
τὰ τῆς ταλαινης νηδυος θρεπτηρια. Œd. C. 1328. (1258.)
SYN. Τροφεῖον. (το ὑπὸ τῆς ανατροφῆς χαριστηριον)—τροφη, βρωμα.
Θρεττε. το. (EXP. Το θαρσαλεον, θαῤῥεῖν.)
αλλ' ουκ ενι μοι το ΘΡΕΤΤΕ, *πῶς αν οὖν ποτε
ειποιμ' αν αυτο δῆτα κομψευριπικῶς;* Equit. 17.
Θρεω, Θρεομαι. sonum edo. 2. lugeo.
θροῦμαι φοβερὰ μεγαλ' αχη. Sept. Th. 78.
SYN. Θρηνεω. φοβοῦμαι. θροεω. ολοφυρομαι.
Θρηΐκιος, Θρῇσσος. Threïcius. Vid. Θρηξ. [559.
ἵπποι δ' οἵδε, γεραιὲ, νεηλυδες, οὓς ερεεινεις-Θρήϊκιοι.—K.
—κορυφῆς Σαμου ὑληεσσης-Θρηΐκιης·— N. 13.
ηρεσαν ες λιμένα Θρηΐκιον· αν δὲ καὶ αυτοί. Apoll. 1. 1110.
Θρησσῃσιν ερεβος ὑφαλον επιδραμῃ πνοαῖς. Antig. 596.
[Θρηκη. Thracia. Θρηκης αμπεδιηρεις
δυσχειμους τε κελευθους. Pers. 566.] EP. Χιονωδης.
PHR. Θρηκης εκ τοπων δυσχειμερων. Alcest. 68.*
Θρηνεω, Θρηνεομαι. lugeo. [ω. 61.
Μοῦσαι δ' εννέα πᾶσαι, αμειβομεναι οπὶ καλῇ,-Θρηνεον,—
αλλ' ουδὲν εργον ταῦτα θρηνεῖσθαι ματην. Aj. 863. (52. B.)
SYN. Αποθρηνεω, επιθρηνεω, συνθρηνεω, καταθρηνεω, κατακωκυω, επιδακρυω, κατακλαιω, συγκλαιω, συνολοφυρομαι, επᾳδω, επιφωνεω, γοαω, θρηνῳδεω. [ανευφημεω,—αλῦω. Eur.
PHR. Δακρυσι διοισω ποτμον αποτμον.
θρῆνον πολυφᾶμον χεειν. Pind.

---

1. Hanc versus particulam e Phileta citat Athenæus (p. 192.) ut evincat moris fuisse in Heroicis temporibus ad cœnam sedere.
2. Odarium totum exhibetur sub v. Εγκαθοράω. Sed ibi, Brunckium secutus, male, ut opinor, θρασυκαρδίων pro θρεοκ. dedi. Vid. Fischer. in l.
3. " Θρεπτὰ sunt τὰ τεθραμμένα, θρέπτρα autem τὰ θρεπτήρια, Atticis " τὰ τροφεῖα,—" Heyn. qui, post Barnesium, suum in locum θρέπτρα restituit.

καταρχομαι στεναγμον, ὦ Πελασγια,
τεθεῖσα λευκὸν ονυχα διὰ παρῇδων,
αἱματηρον αταν,]
*κτυπον τε κρατος, ὃν ελαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
νερτερων καλλιπαις θεά. Orest. 949.
στενακτὰν ιακχαν (pro ιαχαν)
μελομεναν νεκροῖς
δακρυσι θρηνησω. Phœn. 1321.
μουσοπολον στοναχαν επὶ δακρυσιν ανακαλεσομαι. ib.*

Θρηνημα, Θρῆνος. carmen lugubre.
αἱ δ' αὖ παρεισι, τοῖς εμοῖς θρηνημασι
φιλαι ξυνῳδοι·— Orest. 132. —παρα δ' εἷσαν αοιδοὺς,
θρηνων εξαρχους, οἵτε στονοεσσαν αοιδην
οἱ μεν αρ' εθρηνεον[1], επὶ δὲ στεναχοντο γυναῖκες. Ω. 720.
Syn. Κλαῦθμος, οδυρμος, οιμωγη, ολοφυρμος, δακρυμα, στερνοτυπια.
Epith. Ουλιος, στυγερος, πολυφημος, πολυκαρηνος, πανοδυρτος.

Θρηνητὴρ, Θρηνητής. qui luget.
κακομελεταν ιαν-Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
πεμψω πολυδακρυν ιακχαν. Pers. 936. P.
ου γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν. Agam. 1077.

Θρηνητωρ, ορος. ὁ. idem. Vid. Νεκροταφος.

Θρῆνυς. scabellum pedum. [390.
—θρονον-Καλοῦ, δαιδαλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Σ.
Θρῆνυν εφ' ἑπταποδην, λιπε δ' ικρια νηὸς εΐσης. Ο. 729.
Syn. Θρᾶνος.—καθεδρα τῶν ερετῶν.

Θρηνῳδεω. lugubre carmen cano. Vid. Θρηνεω.
*τίν' εν δομοις με καρδιαν ἑξειν δοκεῖς,
ὅταν θρονους τῆσδ' εισιδω παντας κενοὺς,
κενοὺς δὲ παρθενῶνας; επὶ δὲ δακρυοις
μονη καθημαι, τηνδε θρηνῳδουσ' αεὶ,
απωλεσέν σ', ω τεκνον, ὁ φυτευσας[2] πατὴρ,
αυτὸς κτανὼν, ουκ αλλος, ουδ' αλλῃ χερί.* Iph. A. 1173.

Θρῆξ, Θρηΐξ. Thrax, Thracius. *pl.* Θρήϊκες, Θρήϊκιοι.
ηε νοτοιο βιῃ, ηε Θρηκὸς Βορεαο. Theoc. 25. 91.
ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς επι Θρηΐκος Αιμου. Call. 4. 63.
εκ δε δεπας περικαλλες, ὅ οἱ Θρῆκες πορον ανδρες. Ω. 234.
Θρηΐκες οἵδ' απανευθε νεηλυδες, εσχατοι αλλων. Κ. 434.
Epith. Αρηΐφιλοι, αμορβοι, ατασθαλοι, αταρτηροι, απηνεες, δεινοι, ἱπποπολοι, φιλιπποι, κρειοφαγοι, ὑβρισται.
Phr. Ιω Θρῃκης λογχοφορον, ευοπλον, ευιππον,
Αρει κατοχον γενος— Hec. 1079. P.

Θρησκευω. veneror.
αντὶ Θεοῦ δὲ λιθους καὶ κνωδαλα θρησκευοντες. Sibyl. 1. 5.
Syn. Σεβομαι, θεοσεβεω, ὑπηρετεω. προσεδρευω.

Θριαζω. Eur. et Soph. *Vid. Hesych.* qui expon. φυλλολογεω, ενθουσιαζω.

Θρῖαι. (αἱ μαντικαι ψῆφοι.) lapilli; seu calculi vaticinatorii.
κεινου δὲ θριαὶ καὶ μαντιες· *εκ δέ νυ Φοιβου
ιητροὶ δεδαασιν αναβλησιν θανατοιο.* Call. 2. 44.
†ὡς εγὼ πολλῶν ακουσας οἶδα θριων τὸν ψοφον. Vesp. 436.

Θρῖαμβος. triumphus.
καὶ σὺ θριαμβος εσῃ κοσμῳ καὶ ονειδος ἁπαντων. Sibyl. 1. 8.
Syn. Πομπη επινικιος, τροπαιοφορος.

Θριγκιον. fastigium ædium.
εκ δ' ἦλθεν μεγαροιο παρεκ μεγα θριγκιον αυλῆς. π. 165.
(al. τειχιον.)

Θριγκος, Θριγγος, Θριγχος. pinna murorum.
ες μυχὸν εξ ουδοῦ· περὶ δὲ θριγκος κυανοιο. η. 87.
Syn. Θριγκωμα, τειχιον, αποτειχισμος, περιτειχισμα, περιβολος, περιφραγμα. σταυρωμα.—θωρακιον.—κορωνις, κορυφη.—στεφανη (τοῦ τειχους.)

Θριγκοω. sepio.
ῥυτοῖσιν λαεσσι, καὶ εθριγκωσεν αχερδῳ. ξ. 10.
Syn. Περιθριγκοω, περιθριγκιζω, φραττω, αποσταυροω, περισταυροω.—θωρακιζω.—επιγεισοω.

1. Pronuntiandum, ἐθρήνουν, vel ἐθρήνευν.
2. Si prima in τέκνον pro brevi habeatur, legendum φιτύσας, quia prima in φυτεύω corripitur. Vid. Brunck. ad Soph. Antig. 645, et Apoll. Rh. iv. 807.

Θριδαξ, Θριδάκινη. lactuca. [68.
*θριδακος[3] απολελεμμενας τὸν καυλον. Epicharm. ap. Ath. p.
ταῖς θριδακιναις ταῖς κακιστ' απολουμεναις. Amphis, ib. p. 69.*
μὴ παρατιθει μοι θριδακινας, ὦ γυναι. Eubul. ib.
καὶ θριδακινιδων—Ευοσμων τε σελινων. Strattis, ib.
και θριδακων ουλων αφροφυῆ πεταλα. Philodem. *An.* ii. 91.
θριδακας εσθειν σωματος δηλοῖ νοσον. Astram.
Syn. Θριδακη. βρενθις.

Θριδακῖνις.* ἡ. a θριδακὶς, herba, cujus folia lactucæ sunt similia. Sed Schneid. in l. l. (Ther. 838.) dedit θριδακηΐδα.
δὴ γὰρ οτ'* αγχουσης θριδακινίδα λαζεο χαιτην. Nic.

*Θριζω, *pro* θεριζω. meto.
πρωΐον εξ ἥβας εθρισας Αιολεων. Theodor. *An.* ii. 43.

Θριῆθεν. *adv.* e Thria, pago Attico.
a. καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φρασατον. b. αλλὰ ῥᾴδιον.
εμοὶ μὲν ονομα Πεισθεταιρος. a. τῷ δὲ, τί;*
b. Ευελπιδης Θριῆθεν. *a. αλλὰ χαιρετον
αμφω. b. δεχομεθα. a. δεῦρο τοινυν εισιτον.* Av. 643. B.

Θρῖνάκια. *pro* Τρινακρια. *euphonice.* Sicilia.
Θρινακιῃ νησῳ, προφυγὼν ιοειδεα ποντον. λ. 106.

Θρῖναξ. quasi tridens, ligo. 2. vannus.
ζωσαμενος θρῖναξι βαθὺν διακρινεαι αντλον. Nic. Th. 114.
αἵ τε θρῖνακες διαστιλβουσι πρὸς τὸν ηλιον. Pac. 567.
—φθειραθερῆ θρινακα. Ep. Suid.[4] **Vid. Kuster. ad v.*
Syn. Δικελλα.—πτυον.—τριαινα.

Θριξ. capillus. 2. villus. Vid. Τριχες.
θριξὶ δὲ παντα νεκυν καταειννυον, ἃς επιβαλλον
κειρομενοι·— Ψ. 135.
ορθὰς δ' εν λοφιῇ φρισσει τριχας, αμφί τε δειρην. Hes. α. 391.
Syn. Πλοκαμος, κομη, χαιτη. λαχνη. τριχωσις, τριχωμα.

Θρῖοβολος. sortilegus. Vid. Θριαι.
πολλοὶ θριοβολοι, παῦροι δέ γε μαντιες ανδρες. Ep. l. 1.
Syn. Χρησμῳδος. (ὁ απὸ ψηφου μαντις.)

Θρίον, vel Θρῖον. 1. τὰ φύλλα τῆς συκῆς. *folium ficulneum; *et simpliciter* pro folio. 2. genus edulii apud Athenienses, ex lacte, et adipe et semidalide, quod in fici foliis coquebatur.
1. πολλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βαρος αινυσο θριων. Nic. Al. 55.*
—περὶ δὲ θρια πολλα πεφυκει[5]. Theoc. 13. 40.
2. δημοῦ βοειου θρῖον εξωπτημενον. Equit. 954.

Θρῖος, ου. ὁ. aut Θρίοι, ων. οἱ. nautici funes. Sed vid. Τερθριοι.

Θρῖπηδεστος, Θριποβρωτος. corrosus a tineis.
*προτοῦ μὲν ουκ ἦν αλλ' ὑποῖξαι τὴν θυραν,
ποιησαμεναισι δακτυλιον τριωβολου·
νῦν δ' οὗτος αυτοὺς ᾡ'κοτριψ Ευριπιδης*
εδιδαξε θριπηδεστ' εχειν σφραγιδια
εξαψαμενους.—Thesm. 424. **V. Br. in l. et Pors. ad Orest.*
τα δ' αλλα θριποβρωτος αψαυστος δομων [1106.*
σφραγις δοκευσει, θαμβος εγχωροις μεγα. Lyc. 508.

*Θρισσος, *item*, Θρισσα. vile quoddam piscium genus.
χαλκίδας ἣν δὲ φερῃς, φιλ', ακανθίδας, ἤ τινα θρισσον,
ευαγρει[6]· λιθιναν ου γὰρ εχω φαρυγα. Phanias, *An.* ii. 54.

Θρὶψ, θρῖπός. ἡ, aut *sec. alios*, ὁ. vermis, qui ligna exedit.
καὶ παντα τὰ λυμαινομενά γ' εστὶν ενδοθεν·
οἷον ὁ μὲν ιὸς, αν σκοπῇς, τὸ σιδηριον, '[*Bent.*
τὸ δ' ἱματιον οἱ σῆπες, ἡ θρὶψ τὸ ξυλον. Menand. *fr. inc.* 73.
θριπὸς εγὼ καὶ συρμα τερηδόνος ειθε γενοιμην,
ὡς αναπηδησας τὰ ξυλα ταυτα φαγω. Strato, *An.* ii. 366.*

Θροεω. fremo. 2. turbo.
ὡς πᾶσιν Αργειοισιν εισιδὼν θροῆς. Aj. 67. [εκπληττομαι.
Syn. Θρεομαι, θορυβεω, λεγω, φθεγγομαι, ψοφεω, ηχεω.

3. Neque ex Epicharmi fragmento mensura τοῦ, θρίδακος, determinari potest; neque e Strattidis, quantitas θριδακινίδων, quamvis anapæsticos hic voluerit versus efficere Schweighaeuser. Apud veteres et bonos poëtas opinor fuisse in usu, θρῖδαξ, ἄκος, et θρῖδάκῖνις, quamvis Nicander, cogente metri natura, primam corripuerit.
4. Antiphili, *Anal.* ii. 170. Toup. corr. χεῖρα θέρευς, θρ.
5. " Θρύα πολλὰ πεφύκη.—θρύα præbuerunt Ed. Flor. et Cod. MS. " probarunt Toup. et Brunck. qui dedit, θρύα πολλ' ἐπεφύκει." Valcken. Penultima in θρῖον longa est, in θρύον brevis.
6 " Inter eas est formulas, quibus contemtum significabant veteres; " quarum nonnullas explicuit *Valcken.* ad Hippol. p. 178. B." *Jacobs.*

Θρομβῆϊον *pro* Θρομβεῖον. grumulus; parvus grumus.

Θρομβος. grumus, v. c. sanguinis concreti.
 ὥστ' εν γαλακτι θρομβον αἱματος σπασαι. Choëph. 531.
 SYN. Θρομβωσις, χονδρος.—ογκος.

Θρομβωδης. grumosus.
 *τοιονδε κεῖται προπετες· εκ δε γης, ὁθεν
 προυκειτ',[1] αναζεουσι θρομβωδεις αφροί. Tr. 715. (703. B.)
 SYN. Θρομβοειδης, φυσωδης.

Θρονιζω. in throno colloco.
 θρονισον με—φωτος εν αλκᾳ. Synes. 3.

*Θρονιον, ου. το. oppidum Locrorum.
 Ταρφην τε, Θρονιόν τε, Βοαγριου αμφὶ ῥεεθρα. B. 533.*

Θρονον. flos. 2. pigmentum. 3. pharmacum.
 διπλακα, μαρμαρεην, εν δε θρονα ποκίλ' επασσε. X. 441.
 Θεστυλι, νῦν δε λαβοῖσα τυ τα θρονα[1] ταῦθ' *ὑπομαξον
 τᾶς τηνω φλιᾶς καθυπερτερον, ἇς ετι καὶ νῦν
 εκ θυμῶ δεδεμαι· ὁ δέ μεν λογον ουδένα ποιεῖ. Theoc. 2. 59.*
 SYN. Ανθος.—ποικιλμα.—φαρμακον.

Θρονισμος. idem c. seq. *haud æque probi commatis.*
 αρχας δ' ουχ ἑξει βασιληΐδας, ουδε θρονισμους. Man. 4. 104.

Θρονος. solium, sedile.
 ὦρτο δ' εκ προθυρου, λιπε δε θρονον, ενθα θαασσε. O. 124.
 SYN. Θῶκος, ἑδρανον.—ασαμινθος.
 EPITH. Αφθιτος, αγλαος, αιγληεις, αψευδης, βασιληΐος, δινωτος, ξεστος, ευποιητος, ευλαΐγξ, ευρυς, ηλιβατος, λιπαρος, μονοσκηπτρος, περικαλλης, πολυκυδηεις, ὑψηλος, χρυσοφαης, χρυσειος, φαεινος, σιγαλοεις. [Hom.
 PHR. Καθεῖσεν επὶ θρονου αργυροηλου,—Καλοῦ, δαιδαλεου.
 *αλλα, καὶ σκᾶπτον μοναρχον,
 καὶ θρονον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
 εγκαθιζων ἱπποταις
 ευθυνε λαοῖς δικας,— Pyth. 4. 270.*

Θροος. fremitus.
 ου γὰρ παντων ἦεν ὁμὸς θροος, ουδ' ια γῆρυς. Δ. 437.
 SYN. Ηχος, φωνη, φημη, θορυβος, λαλια, (ασημος.) Θρυλλημα, ψοφος. ψιθυρισμος.

Θρυαλιζω, Θρυλλεω, Θρῦλεω. susurro.
 μαψ αὑτως κεν επειτα μετηορα τε θρυαλιζοι. Hom. Merc. 488.
 (* *Hermann. dedit*, θρυλλίζοι, *et Gaisf. in sequ.* θρυλλέοιμι.)*
 χ' ὥς κα τοι μὴ μακρὰ φιλα, θρυλεοιμι, Σελανα. Theoc. 2. 142.
 τὴν νυκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν εν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῳ. Equit. 348.
 SYN. Θρυλλιζω, αναθρυλλεω, ενθρυλλιζω, θρυαλλεω, λαλεω, ψιθυριζω, βρενθυομαι.—επικομπαζω, μεγαληγορεω.—ευδοκιμαζω, γνωριζω.—γνωριμον, ευδοκιμον, ποιῶ.—κυκαω. ταρασσω. οχλεω.

Θρυαλλις. ellychnium. 2. herbæ nomen.
 1. ὁτι τῶν παχειῶν ενετιθεις θρυαλλιδων. Nub. 59.
 2. ὁσσα τε λυχνὶς ενερθεν ερευθηῖς τε θρυαλλίς. Nic. Th. 899.
 SYN. 1. Θρυαλλιδιον, φλομος. ελλυχνιον, λυχνος. ακτις. εσχαρα. σπινθηρ.

Θρῠγᾰναω. frico. 2. leniter pulso.
 *εγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' εγρηγορουν
 τὴν νυκτα πᾶσαν. αλλα, φερε, τὴν γειτονα
 τηνδ' εκκαλεσωμαι,* θρυγανῶσα[2] τὴν θυραν. Eccles. 32.
 SYN. Κνιζω, ανατριβω, κναω (ἡσυχως.)

Θρυλλιγμα. quod confringitur. Vid. Θραῦσμα.
 θρυλλιγματων δερτροισι προσσεσηροτας. Lyc. 880.

Θρυλλισσω, Θρυλλιζω. susurro, murmuro. *item*, frango.
 βουβῶνος εν τορμαισι θρυλλιξας δεμας. ib. 487.
 θρυλλιχθη δε μετωπον επ' οφρυσι· τω δέ οἱ οσσε
 δακρυόφιν πλῆσθεν,— Ψ. 396.

1. Θρόνα Θεσσαλοὶ μέν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος, Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Schol. in l.

2. Mira in h. v. scripturæ varietas. θρυγονῶσα, θρυγανῶσα, τρυγονῶσα, τρυγανῶσα. Brunck. sequitur Suidam, qui hæc habet: τρυγονῶσα. ἡσύχως κνῶσα. Ἀριστοφάνης· τρυγονῶσα τὴν θύραν. Hesychius contra, recentiorum editt. et Morelli scripturam defendit: θρυγανᾷ· κνᾶται, ξύει. Vid. Br. in l.

SYN. Θραυω, συνθραυω, συντριβω.—ταρασσω.—αποσυρω, αποδρυπτω.

Θρυλλος. susurrus. 2. tumultus. [Batrach. 131.
 σκεπτομενων δ' αυτῶν, ποθεν ἡ στασις, ἥ τις ὁ θρυλλος.
 SYN. Ψιθυρισμος, θροος, θορυβος, βοη. ὁμιλια.

*Θρυμμᾰ, ᾰτος. το. fragmentum, frustum.
 —εὐσχιστοιό τε ῥοιῆς—Θρυμματα,—Crinag. *An.* ii. 141.*

Θρυοεις. juncosus.
 αλλ' ὁταν Αιγυπτοιο παρὰ θρυοεντας ιαμνους. Nic. Th. 200.
 SYN. Θρυΐνος.

Θρῠον. juncus. 2. ulva.
 πετρινα κατὰ θρυα πολυνιφεα. Hel. 1312.
 †ου θρυον, ου μαλαχην ανεμός ποτε, τὰς δε μεγιστας
 η δρυας, η πλατανους οἶδε χαμαὶ καταγειν. Lucill. *An.* ii. 342.
 SYN. Σχοῖνος. φῦκος, (λιμναῖον.)

Θρυοεσσα. urbs Elidis; *dicta etiam* Θρύον.
 εστι δέ τις Θρυοεσσα πολις, αιπεῖα κολωνη,
 τηλοῦ επ' Αλφειῷ, νεατη Πυλου ημαθοεντος. Λ. 710.
 καὶ Θρυον, Αλφειοῖο πορον, καὶ εὔκτιτον Αἶπυ. Hom. Ap. [423. Herm.

Θρυπτω. frango. 2. luxu frango.
 Νεῖλος αναβλυζων διερὰν ὁτε βωλακα θρυπτει. The. 17. 80.
 SYN. 1. Κοπτω.—λεπτυνω. θραυω. κατακερματιζω.—2. αποθρυπτω, διαθρυπτω, ενθρυπτω, συνθρυπτω, ανακλαω, μαλασσω, μαλακιζω, βλακευω, χαυνοω.—θρυπτομαι, φλυαρεω. στρηνιαω.

Θρωσκω. salio.—απο νευρῆφι δ' οἶστοι-Θρῶσκον·— O. 314.
 SYN. Αναθρωσκω, αποθρωσκω, εκθρωσκω, επιθρωσκω, σκιρταω, θορεω, πηδαω, αποπηδαω, αφαλλομαι.

Θρωσμος. tumulus.
 ουκ αΐεις, ὡς Τρῶες επὶ θρωσμῷ πεδιοιο
 εἴαται αγχι νεῶν, ολίγος δ' ετι χῶρος ερυκει; K. 160.
 SYN. Καλλικολωνη.—βουνος, λοφος, γηλοφος, χῶμα.

*Θῠᾰνῐᾰ. (*si modo recte ita legitur*[3].) bacchatio.
 εκ δε ποσιος κῶμος, εκ κωμου δ' εγενετο θυανια·
 εκ δε θυανιας δικη 'γενετ',— Epicharm. ap. Athen. p. 36.

Θυας, ᾰδος. ἡ. *potius* Θυιάς. Thyias. Baccha. *Vid. Blomf. ad Sept. Th. l. c.*
 αυτὸς δ' επηλαλαξεν, ενθεος δ' Αρει
 βακχᾷ πρὸς αλκὴν, Θυιὰς ὡς, φοβον βλεπων. Sept. Th. 493.
 προφανηθι Ναξιαις
 Θυιάσιν ἁμα περιπολοις,
 *αἱ παννυχοί σε μαινομεναι
 χορευουσι, τον—Ταμιαν Ιακχον. Antig. 1150. B.
 δηΐα τευχεα δῦσαι ες αιγιαλον προχεοντο*
 Θυιάσιν ωμοβοροις ἱκελαι— Apoll. 1. 635.
 SYN. Μανιας. Βακχη.

Θυάς. quæ furore percita fertur.
 αφρὸν ακοντιζον ες ηϊονα θυαδες αὖραι. Nonn.
 SYN. Ὁρμητικη.

Θυβρις, Θυμβρις. Tiberis fl. —ἧς διὰ μεσσης
 Θυμβρις, ἑλισσομενος καθαρὸν ῥοον εις ἁλα βαλλει. Dion.
 EPITH. Κερατηφορος, ωκυροης. [352.
 PHR. Θυμβρις, ὃς ἱμερτην αποτεμνεται ανδιχα Ῥωμην·
 Θυμβρις εὐῤῥειτης, ποταμῶν βασιλευτατος αλλων. Dion. ib.
 —καλὸν κατὰ Θυμβριδος ὑδωρ. Theoc.
 κοιρανος Ἑσπεριων ποταμῶν,— Ep.

3. Plusquam in uno loco mendosum est hoc Epicharmi fragmentum. Sed de v. Θυανία, audiamus eruditissimum Schweighaeuser. "Pro θυανία, θυανεία est apud Suid. et vs. sq. θυανείας, quod neminem "debet turbare. Ipsum vocabulum, quod nusquam aliâs occurrit, "potest a verbo θύω esse derivatum, quatenus *cum impetu veluti furibundus feror* significat. Sed Hesychius, ut Cas. monuit, σvανία "legisse videtur, quod vocabulum ab illo, sua in serie locatum, ex- "ponitur λοιδορία, καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη, quæ notio perapte huic loco "convenit: apud eumdemque Hes. rursus hanc glossam habemus: "Ὑανία· τύρβη. μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία. Et σvανία hoc loco veram esse "scripturam censuere Bochart. Hieroz. P. I. lib. ii. c. 34. et Ruhnken. "ad Timæum, voce Ὑηνεῖς."

Longe melius curreret primus in l. c. versus ad hunc modulum ἐκ δὲ ποσίος κῶμος ἐγένετ', ἐκ δὲ κώμου θυανία.

Θῠγᾰτηρ[1]. filia.
αργυροπεζα Θετις, θυγατηρ ἁλιοιο γεροντος. Α. 538.
Syn. Παῖς, τεκος.
Epith. Αμυμων, καλλιπαρηος, καλλιζωνος, τηλυγετος. δολοεσσα, καλη, κυδιστη, ιφθιμη.
Θῠεια. mortarium. Vid. Ὁλμος.
αλλ' εν θυειᾳ στρογγυλῃ γ' ανεματτετο. Nub. 676.
και τουτον δικαρανον ἀλοτρίβα, σὺν δὲ θυειαν-Ευπετρον,- [Aristo, *An*. ii. 258.
Θυειδιον. mortariolum.
επειτα παῖς αυτῷ λιθινον θυειδιον. Plut. 710.
Syn. Ιγδιον, θυϊσκη, ὁλμισκος.
Θυελλᾰ, ης. ἡ. vehemens procella. Vid. Αελλα.
ἱσατ' αειρομενη, ὡστε νεφος, ηὲ θυελλα. Ψ. 366.
—ανεμοιο θυελλα-Η Νοτου, η Ζεφυροιο δυσαεος,—μ. 288.
κυμαθ' ἁλὸς φορεουσι, πυρός τ' ολοοῖο θυελλαι. ib. 68.
Epith. Ανεμοτροπος, ασταθης, ζαμενης, κακη, κραιπνη, στονοεσσα, σμερδαλεα, χαλεπη. [Naz.
Phr. Δεινὴ ανεμοιο θυελλα. Arat. —πικρη βιοτοιο θυελλα. —αμειδεος ἄσθμα θυελλης. Apollin.
—ενθα καὶ ενθα φερει προθυελλα θυελλα-Αργαλεη,—Hes.
ἶκτο καταϊγδην δνοφερη τρομεουσα θυελλα. Orp. Arg. 1180.
—αἶψα γαρ ἦλθε
κεκληγὼς Ζεφυρος, μεγαλῃ σὺν λαιλαπι θυων·
ἱστοῦ δὲ προτονους ερρηξ' ανεμοιο θυελλα
αμφοτερους· ἱστὸς δ' οπισω πεσεν, ὁπλα τε παντα
εις αντλον κατεχυνθ'· ὁ δ' αρα πρυμνῃ ενὶ νηὶ
πλῆξε κυβερνητεω κεφαλὴν,—
Ζεὺς δ' ἀμυδις βροντησε, καὶ εμβαλε νηὶ κεραυνόν·
ἡ δ' ελελιχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
εν δὲ θεειου πλῆτο· πεσον δ' εκ νηὸς εταῖροι. μ. 407.
*—μεσον δέ οἱ ἱστὸν εαξε
δεινὴ μισγομενων ανεμων ελθοῦσα θυελλα. ε. 316.*
Θῠεστεῖος. Thyesteus.
κεῖται δ' ανωθεν τῶν Θυεστειων ῥακῶν. Acharn. 432.
Θῠεστης. Thyestes.
Ατρεὺς δὲ θνησκων ελιπε πολυαρνι Θυεστῃ. Β. 106.
τά τ' επωνυμα δεῖπνα Θυεστου. Orest. 1004. P.
Θυεστιᾰδης. Patron. a præc.
αγροῦ επ' εσχατιην, ὁθι δωματα ναῖε Θυεστης
τὸ πρὶν, αταρ τοτ' εναιε Θυεστιαδης Αιγισθος. δ. 517.
Θῠηεις. odorifer.
*Ιδην δ' ἱκανεν πολυπιδακα, μητέρα θηρῶν,
Γαργαρον,* ενθα δέ οἱ τεμενος, βωμός τε θυηεις. Θ. 47.
Syn. Θυωδης, θυοεις, θυωεις, ευοδμος.
Θῠηλή. aruspicium. 2. libamentum. [Ι. 220.
2.—ανωγει-Πατροκλον, ὃν εταῖρον· ὁ δ' εν πυρὶ βαλλε θυηλάς.
—φοινια δὲ χεὶρ-Σταζει θυηλῆς Αρεος.— Soph. El. 1446.
Syn. Απαρχη. ἱεροσκοπια. θυσια.—θυλακος. (22. Β.)
Epith. Ευαγης, βοοστικτος, θεοτερπης.
Θῠηπολεω, Θυηπολεομαι. sacrifico. Vid. Θυω. Ἱερευω.
ευαγγελοισιν ελπίσιν θυηπολεῖς. Agam. 263. P.
θυηπολεῖται δ' αστυ μαντεων ὑπο. Heracl. 402.
Αιγισθος ενθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς; ib. El. 665.
Θῠηπολια. sacrificandi actio.
εἰσαμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολιης τ' εμελοντο. Ap. 1. 967.
Syn. Ἱερουργια, ἱεροποιΐα, θυσια.—ἱερατεια, ἱεροσυνη, ἱερατευμα, επισκοπη, τελετη.
Epith. Ερατεινη, σεμνη, ἱερα.
Θυηπολιον. sacrificium.
προσθεν Πισαιου, ξεῖνε, θυηπολιον. Ath. 10. *Anal*. ii. 63.
Θῠηπολος. qui circa sacra versatur. Vid. Ἱερευς.
ὁμως δὲ σὺν Καλχαντι τῷ θυηπολῳ. Iph. A. 746.

Θῠηφᾰγος. victimam consumens.
θυηφαγον κοιμῶντες ευωδη φλογα. Agam. 599. P.
*Θυιὰς, ᾰδος. ἡ. Vid. Θυας.
Στρυμονιην αφετοι θυιάδες Αμφιπολιν. Dioscor. *An*. i. 503.*
Θυιζω, (*al*. Θυαζω.)
αἱ δ' ὁτε μεν θυΐσωσιν, *(θυίωσιν. *Hermann*.)* H. Merc. 560.
Syn. Θυω, βακχευω, μαινομαι.
Θυλακιον. sacculus, capsula.
ποιεῖς γὰρ οὑτως, ὡστ' εναρμοττειν ἁπαν,
καὶ κωδαριον, καὶ ληκυθιον, καὶ θυλακιον[2],
εν τοῖς ιαμβειοισι· δειξω δ' αυτίκα. Ran. 1234. (03. B.)
Θῠλᾰκις, seu Θυλακῖτις. papaver ita dictum, quod capitulum oblongum habeat.
—μηκων-Θυλακὶς, η επιτηλὶς— Nic. Th. 852.
*Θῠλᾰκισκος. crumenula.
επειτ' επὶ τοὖψον ἧκε τὴν σπυριδα λαβὼν
καὶ θυλακισκον, καὶ τὸ μεγα βαλαντιον. Aristoph. ap. Poll.
Syn. Σακιον *vel** σακκιον, μαρσιπιον, θυλακιον. [X. 151.
Θῠλᾰκος, ου. ὁ. saccus, uter, follis, crumena. 2. vestimenta cruralia. *Ang*. trowsers.
1. ὡς αλφιτ' ουκ ενεστιν εν τῷ θυλακῳ. Plut. 763. [1087.*
*2. εἶτα δ' εσπομεσθα θυνναζοντες εις τοὺς θυλακους. Vesp.
Syn. Θυλαξ[3], αργυροθηκη, αρτοθηκη, βαλαντιον—φυσα.
*Θῠλὰς, ᾰδος. ἡ. idem.
θυλὰς δὲ σκιπωνι συνεμπορος, ἅ τε συνῳδὸς
διπλαξ, καὶ κοιτας βλῆμα χαμαιλεχέος. Antip. Sid. *An*. ii. 28.
Syn. Πηρη.
Θυλημᾰτα. fruges fractæ saxo, vel molitæ, Latinis *molæ*, vel *liba*. 2. farra ad sacrificium pertinentia. 3. suffimenta, quæ in aris adolebantur.*
εγὼ δ' επὶ σπλαγχν' εἶμι καὶ θυληματα. Pac. 1040.
Exp. Τὰ τοῖς θεοῖς επιθυομενα αλφιτα.—πεμμα.—απαρχαι.
Θῡμα. victima.
καὶ θῦμ' ουκ ευγαθητον-Ετεκεν,— Iph. T. 212.
Syn. Θυηπολιον, θυος, θυσιασμα, θυσια, καρπωμα, δωρημα, προσφορα, θυηλη, θυωμα. απαρχαι. χοαι. ἱερον.
Epith. Αναιμον, αἱμοφορυκτον, μυελοεν, πυριφλεγεθον. θεοπροπον. Phr. Θῦμ' αναιμακτον, Επεων λοιβας. Synes.
Θῡμαινω. f. ανῶ. irascor, excandesco.
δεινὰ δ' ες αλληλας δρακον ομμασι θυμηνασαι. Hes. α. 262.
αλλ', ω φιλ' Ἑρμη, μηδαμῶς θυμαινέ μοι. Nub. 1478.
Syn. Θυμεομαι, οργιζομαι, απομηνιζω.
Θυμαιτις. **potius*, Θυμοιτις. a pago quodam Attico.*
εγὼ δὲ σισυραν ῴομην Θυμαιτιδα. Vesp. 1138. B.
Θῡμαλγης. dolorem adferens animo.
ου μὰν ουδ' Αχιλευς, Θετιδος παῖς ἠϋκομοιο
μαρναται, αλλ' επὶ νηυσὶ χολον θυμαλγεα πεσσει. Δ. 513.
νῦν δ' ὑπὸ σκοτῳ βρεμει-Θυμαλγης.— Agam. 1032. P.
Syn. Βαρυθυμος, θυμοβορος, θυμοδακης, θυμοφθορος, θυμοραιστης. λυπηρος.
Θῡμᾰλὶς, ῐδος. ἡ. *idem forsan quod θύμαλον*. smilax.
—καὶ ευγλαγέας θυμαλίδας. Nic.* Th. 617. (*Sed Schneid. e*
Θυμᾰλωψ. titio niger. [MSS. τιθυμαλλους.)*
κἀγώ σ' αποδειξω θυμαλωπα τημερον. Thesm. 729. B.
Syn. Σπινθηρ. ξυλον καεν.
Θῡμᾰρεω. placeo. 2. mihi placet.
ὡς εδίδασχ', ὡς αυτὸς εθυμαρει Διονυσος. Theoc. 26. 9.
Θυμᾱρης, Θυμαρμενος, Θυμηρης. gratus, placidus.
—εχει δ' αλοχον θυμαρεα· τῇ παριαυων-Τερπεσθω,—I. 336.
ὑδατος, οφρ' ελαφοισι ποτον θυμαρμενον ειη. Call. 3. 167.
πρῶτον απαγγελλουσα βοᾷ θυμαρμενον εἶαρ. Nic. Al. 590.
ποιῃ ενιπλεξω σε; τί τοι θυμῆρες ακοῦσαι; Call. 4. 29.

---

1. Nisi me prorsus luserit labor in tot poëtarum locis evolvendis, prima syllaba in θυγάτηρ et in obliquis ejus casibus (Syncopen, necne, patiantur) semper statuenda est brevis; nisi in dactylicis heroïcis, ubi metri necessitas primam in θυγατέρος, κ. λ. producit. Solus qui videtur locus contra hanc regulam stare, est in Odysseâ, κ. 106. θυγατρὶ ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Αντιφάταο. Sed hic versus, proculdubio sic refingendus est: θυγατέρ' ἰφθίμῃ, κ. λ. Nam non solum eædem voces ita reformatæ ad Od. ο. 363. occurrunt; verum etiam codex Harleianus, ut a Porsono discimus, hunc in modum legit: θυγάτερ, (sic.)

2. De quantitate primæ in θυλάκιον difficile est aliquid certi statuere. Si versus hic allatus mendâ caret, brevis sit necesse est. In uno tantum alio loco apud Comicum vox occurrit, sc. Vesp. 314. Sed in melicis de distributione versuum haud satis semper constat. Veruntamen, sive cum Brunckio, anapæsticum conficis; sive cum aliis, Ion. a min. illic ista syllaba produci debet. Et certe productio syllabæ longe melius cum analogia convenit.

3. Vocem hanc affirmat Pollux (l. x. 172.) apud Homerum legi. Hodie ibi non exstat.

Syn. Καταθυμιος, ευχαρις, χαριεις, ἡδυς, θυμηδης, γλυκυθυμος, ευαρεστος.

Θυμβρα. 1. urbs Troadis. 2. nomen herbæ, *quæ θυμβραία etiam, et θύμβρον.*

1. πρὸς Θυμβρης δ' ελαχον Λυκιοι, Μυσοί τ' αγερωχοι. K. 430.

*Θυμβραῖος. epith. Apollinis[1] a Thymbra, urbe. 2. nomen viri. Il. Λ. 320.

1. Θυμβραῖε, καὶ Δαλιε, καὶ Λυκιας
ναὸν εμβατευων. Rhes. 224. Vid. et v. 508.*

Θυμβρεπιδειπνος, Θυμβροφάγος. qui thymbra vescitur; tenuis facilisque in victu. [Nub. 421.

καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβιου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδειπνου.

*αγ', ὦ θυγατερ, ὅπως το κανοῦν καλὴ καλῶς
οισει,* βλεπουσα θυμβροφαγον.— Acharn. 253.

Exp. Ευτελης, φειδωλος, αγροικικος.

Θυμβρις. (ὁ και Τιβερις.) Vid. supra, Θυβρις.

Θῦμελη. altare.

—προσαιτοῦσ'-Εμολον δεξιπυρους θεῶν-Θυμελας—Eur. Supp. [65.
επὶ Κυκλωπων ἰεὶς θυμελας. Iph. A. 152.

Syn. Βωμός. βῆμα. κῶμος.—ἡ αυλητικη.

Epith. Φιλοκροταλος. χρυσηλατυς. ευρυχορος.

Θῦμεομαι. irascor.

ἡ καρτα κἀν αλλοισι θυμοιμην ιδών. Soph. El. 1291. (78. B.)

Syn. Οργιζομαι, θυμαινω.

Θῦμηγερεω. animum recolligo aut suscito.

εκ δ' επεσον θυμηγερεων· επὶ δ' αμβροσιη νὺξ-Ηλυθ'·—η. 283.

Syn. Λειποψυχεω. την ψυχην συλλαμβανω, συναγω.

Θῦμηδεω. animo sum hilari.

ανὴρ δ' ὅταν μαλιστα θυμηδεῖν δοκῃ
κατ' οἶκον, η θεοῦ μοῖραν, η ανθρωπου χαριν,
ευροῦσα μῶμον ες μαχην κορυσσεται. Simon. 2. 103.

Θῦμηδης. animo gratus. Vid. Θυμαρης.

μή οἱ χρηματ' επειτα ἅλις θυμηδε' εδωμεν. π. 389.

Θῦμιᾶμα. incensum thus.

πολις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαματων γεμει. Œd. T. 4.

Syn. Αναθυμιαμα, θυμιασις, επιθυμιαμα, θυωμα, θυημα, θυον, θυος.—στελεχος καπνοῦ.

Θῦμιαω. odores accendo.

ει θυμιᾷ σε τις, πικρον τοὔναρ πελει. Astram.

Syn. Αναθυμιαω, επιθυμιαω, ὑποθυμιαω, θειοω, θυοω, κνισσοω.

Θῦμιδιον. *dimin. a* θυμος, ira. *sed lusus est verborum in l. c.*

αντὶ σιραιου, μελιτος σμικρὸν τῷ θυμιδιῳ παραμιξας. Vesp. [878. B.

Syn. Ψυχιδιόν, ψυχάριον.

Θῦμιτης, Θῦμιτιδης[2]. thymo conditus.

ἅλας θυμιτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα. Acharn. 1098.
αι λῇς, περιδου νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν[2] ἁλῶν. ib. 772.

Θῦμοβάρης. animo dolens.

σῆμα παρ' Αιαντειον επὶ Ῥοιτηΐσιν ακταῖς
θυμοβαρὴς Αρετὰ μυρομαι ἑζομενα. Antip. Sid. *An.* ii. 23.

Syn. Θυμαλγης, λυπηρος, αθυμος.

Θῦμοβορεω. animum exedo.

*—πεφυλαξο δὲ θυμῷ
τετραδ' αλευασθαι φθινοντός θ' ἱσταμενου τε,*
αλγεα θυμοβορεῖν.— Hes. ε. 797.

Θῦμοβορος, Θῦμοδάκης. Vid. Θυμαλγης.

θυμοβορου εριδος μενεῖ ξυνεηκε μαχεσθαι. H. 210.
θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, επωτρυνας δέ με ειπών. θ. 185.

*Θῦμοιτης. nobilis Senator Trojanus.

οἱ δ' αμφὶ Πριαμον καὶ Πανθοον ηδὲ Θυμοιτην. Γ. 146.*

Θῦμολεαινα. magna mente prædita. [*An.* iii. 82.

παρθένε θυμολεαινα, καὶ ει χολον ενδικον αἶθες. Paul. Sil.

Θῦμολεων. *1. leonino animo præditus. Vid. ad v. Θρασυμεμνων. 2. Nom. Pr.

2. Πατροκλων, Τευκρων, Θυμολεοντων, ἱν' επαιροιμ' ανδρα πολιτην. Ran. 1041. B.

Syn. 1. *Λεοντοψυχος, λεοντοθυμος, γενναῖος. κρατερος, ὑπερθυμος.

Θῦμομαντις. animo præsagiens.

ταῦτα θυμομαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρῄνεσα. Pers. 224.

Exp. Απὸ λογισμοῦ κρινων, καὶ απὸ ενθυμησεως, μαντις.

Θῦμοπληθης. iracundus.

—μητί σε θυμοπλη-
θης δοριμαργος ατα φερετω·— Sept. Th. 686. P.

Syn. Θυμώδης, ακροχολος, μαινομενος.

Θῦμος, Θῦμον. thymus.

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσποτῃ ταυτὸν θυμον φαγόντες. Plut. 253.
φερβεσθ' ηὲ θυμων ῥικνα περικνιδια. Zonas, *An.* ii. 81.

Θῦμός. mens.

φεῦγε μαλ', εἴ τοι θυμὸς επεσσυται· ουδέ σ' εγωγε
λισσομαι— A. 173.
θυμὸς δὲ μεγας εστι διοτρεφεος βασιλῆος. B. 196.

Syn. Νους, ψυχη, ἦτορ.—γνωμη, διαθεσις, διανοια, μενος. προαιρεσις, επιθυμια. οργη. λογισμος.

Epith. Αγηνωρ, αγριος, απηνης, αμυμων, ατρομος, αριστοπονος, αεσιφρων, αταρβης, Αρηϊος, [μαχάτης, Pind.] αλκηεις, αταλος, γελανης, αναιδης, αμειλιχος, αναλκις, αλληκτος, απιστος, ἀρρηκτος, ακαμπης, αμαιμακετος, ακηλητος, ατολμος, αιχμητης, ακηδης, νεοκηδης, βαρυς, βαρυμηνις, γλυκυς, εὔφρων, ελαφρος, θελξιφρων, θεουδης, βραδυπειθης, ζηλημων, θαρσαλεος, μαινολης, πορφυρων, ποινητωρ, κρατεροφρων, κρατερος, ἱλαος, ἶσος, μεγαλητωρ, μελιηδης, νηλης, ὁμοφρων, πολυτλημων, πολυγηθης, πολυηχης, πτεροεις, περιλυπος, περιθαρσης, προφρων, κακοεργος, λεπταλεος, πελωριος, στονοεις, σιδηρεος, τλητος, τλημων, τολμηεις, ὑπερφιαλος, ὑπερβιος, φιλοκερδης, ὑπερηνωρ, φρενηρης, φρικωδης, φθισηνωρ, ωκυς, ωμοδακης, θεοδεγμων, ζαμενης, βαρυπημων, δριμυς, κελαινωπης, σιδηροφρων, ἑπταβοειος, κεντωρ, κοῦφος, κακος, πινυτοφρων, ὑψηλοφρων, φιλοπαιγμων, φιλος, φιλοτερπης, κεκατηως, κεκαφηως, νεοπενθης, πολυπενθης, ταλαπενθης, φοινιος, ελεημων, ολιγος, τετληως.

Θῦμοραϊστης, Θῦμοφθόρος. animum perdens.

καὶ κορυς· αμφὶ δέ οἱ θανατος χυτο θυμοραϊστης. N. 544.
γραψας εν πινακι πτυκτῷ θυμοφθορα πολλά. Z. 169.

Θῦμοσοφικος, Θῦμοσοφος. ingenio solers. [Vesp. 1280. B.

εἶτ' Αριφραδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον. (Pæon. Tetram.)
αμελει, διδασκε· θυμοσοφός εστιν φυσει. Nub. 875.

Syn. Ευμαθης, ευφυης, αγχινοος.

Θῦμοφθορεω. animum corrumpo.

—ὡς δ' εγὼ θυμοφθορῶ-Μή τ' εκμαθοις παθοῦσα·—Trach. 145.

Θῦμοω. irrito.

θυμωθη δ' αρα κεῖνος, ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχειῃ. Batrach. 236.

Syn. Οργαινω, ὑποθηγω, ερεθιζω.

Θῦμωμα. ira.

*μηθ' αἱματηρὰς θηγανας σπλαγχνων βλαβας
νεων,* αοινοις εμμανεῖς θυμωμασι. Eumen. 857. P.

Syn. Θυμωσις, οργη.

Θῦνεω, Θῦνω. cum impetu feror.

δελφῖνες τῇ καὶ τῇ εθυνεον ιχθυαοντες. Hes. α. 210.
θῦνε γὰρ αμπεδιον, ποταμῷ πληθοντι εοικώς. E. 87.

Syn. Ὁρμαω, διωκω, επεσσυμαι, κατεπειγομαι, φερομαι, κατασπευδω, τρεχω.

*Θῦνη[3]. insula ad Ponti ostium.

Θυνηΐς, Θυνιας, *item* Θῦνις. Thynæa. a præc.*

θῆκεν επ' αξεινοιο ποδας Θυνηΐδος ακτῆς. Ap. 2. 548.
—βωμὸν δ' εκελευσα καμόντα
Θυνιάδος Νυμφης, *λωφηΐα ῥεξαι επ' αυτῷ
ἱερὰ, πατρῴην αιτευμενον αἶσαν αλυξαι. ibid. 484.
πεισματ' αν ἅψασθαι μυθησατο Θυνιδι γαιῃ. ib. 460.*

Θυνναζω. pungo, ut piscator thynnum tridente. [B.

εἶτα δ' ἑσπομεσθα θυνναζοντες εις τοὺς θυλακους. Vesp. 1087.

1. Dictus etiam hinc Apollo Ζυμβραῖος, θύμβριος, et δύμβριος. Hæc litterarum permutatio vim addit eorum argumentis, qui nodos vocalium ante duplicem, aut binas consonantes, correptarum solvere volunt. Vid. not. ad v. Ζάκυνθος.

2. Pro θυμιτᾶν, manifesta menda, quam abstulit Kusterus. Nauci est igitur vox Θυμιτιδης. Vid. Brunck. ad l.

3. Steph. Byz. v. Θυνιάς, affirmat non Θυνιὰς modo, verum etiam Θύνις et Θυνηΐς esse hujus insulæ nomina. Sed liquido patet ea esse gentilia feminina, a Θύνη derivata.

Syn. Θυννιζω. ἡλοω, κατακεντεω.—παραλογιζομαι.

*Θυνναξ, ᾱκος. ὁ. parvus thynnus.

ταυθ' οἱ πενητες ουκ εχοντες αγορασαι,
ὑπογαστριον θυννᾰκος, ουδε κρᾱνιον
λαβρᾰκος, ουδε γογγρον, ουδε σηπιας· [p.302. e.
ἁς ουδε μακαρας ὑπερορᾷν οἶμαι θεους. Eriph. ap. Ath.

Θυννεῖον. frustum thynni.

εμοὶ γὰρ αντεθηκας ανθρωπων τιν'; ὁστις ευθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' επιπιὼν ακρατον
οινου χοᾶ, κασαλβασω τοὺς εν Πυλῳ στρατηγούς. (Cleon loquitur. *Vid. Thucyd. l.* iv. *c.* 15. &c.)* Equit. 353.

*Θυννη, item Θυννις. ἡ. *femin.* a sequ.

και θυννης ουραῖον εχειν, ἡν θυννιδα φωνῶ [Ath. p. 303. e.*
την μεγαλην, ἧς μητροπολις Βυζαντιον εστιν. Archestr. ap.

Θυννος. thynnus, piscis. (Vid. Ὑπητριον.)

ὧπερ τὼς θυννως σκοπιαζεται Ολπις ὁ γριπεύς. Theoc. 3. 26.

Θυννοσκοπεω. thynnos speculor et capto.

κἀπὸ τῶν πετρων ανωθεν τοὺς πορους θυννοσκοπῶν. Equit.

*Θῦνοὶ, ῶν. οἱ. incolæ Thynes ins. Vid. Θυνη. [313.

καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδεονται· αριστῆες δὲ κατ' αὖθι
μιμνον ερυκομενοι· ξεινήϊα δ' ασπετα Θυνοι
πᾶν ἦμαρ, Φινῆϊ χαριζομενοι, προΐαλλον. Apoll. 2. 528.*

Θῦοδοκος. suffimentorum receptor.

εξεβαλον εκτὸς θυοδοκων ανακτορων. Androm. 1158.

Θῦοεις. odorus. Vid. Θυηεις.

ἡμενον, αμφὶ δέ μιν θυοεν νεφος εστεφανωτο. Ο. 153.

Θῦον, Θῦος. libum.

πῦρ μεν επ' εσχαρόφιν μεγα καιετο, τηλόθι δ' οδμὴ
κεδρου τ' ευκεατοιο, θυου τ', ανὰ νῆσον οδωδει. ε. 60.
λισσομ' ὑπὲρ θυεων καὶ δαιμονος, αυτὰρ επειτα. ο. 261.

Syn. Θυα, θυΐα.—πεμμα.—αρωμα.—θυμιαμα. θῦμα. ἱερον.

Epith. Επετειον. Phr.—Θυος μολπησι μεμηλως. Apollin.

—γηθει δὲ σελας θηευμενος Ιδμων
παντοσε λαμπομενον θυεων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν
πορφυρεαις ἑλικεσσιν αναισιμον αΐσσουσαν. Ap. 1. 436.

Θυοσκῐνεω. sacra facio. Vid. Θυω.

τίνος αγγελιας
πειθοῖ περιπεμπτα θυοσκινεῖς; Agam. 87.

Θυοσκοος, Θυοσκοπος. aruspex.

η οἱ μαντιες εισι, θυοσκοοι, η ἱερῆες. Ω. 221.
οἱ δ' ου μενουσι τῶν εμῶν θυοσκοπων-Βουλας·—Rhes. 68.

Syn. Ἱεροσκοπος, σπλαγχνοσκοπος, μαντις, λιβανομαντις, θυτης.

Θῦοω. rebus odoratis suffio. Vid. Θυμιαω.

—ελαιῳ-Αμβροσιῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. Ξ. 172.

Θύρᾱ. janua, ostium.

ὁσση δ' ὑψοροφοιο θυρη θαλαμοιο τετυκται
ανέρος αφνειοῖο εὐκλήϊς αραρυῖα. Ω. 317.

Syn. Θυρεος, πυλη, πυλεων, εισοδος, εμβολη, θυρετρον.

Epith. Ἁρμοδια, ακλήϊστος, ἀρραγης, αυλειος, ευκληῒς, ευερκης, θαλερα, κολλητη, πανδοκος, πολυγλυφης, ὑψηλη, φαεινη, χασμωμενη, χρυσεια, πυκινη, πυκινῶς—αραρυῖα.

Phr. —Επησκηται δέ οἱ αυλὴ
τοιχῳ καὶ θριγκοῖσι, θυραι δ' ευεργέες εισὶ
δικλίδες· ουκ ἄν τίς μιν ανὴρ ὑπεροπλισσαιτο. ρ. 266.

Θύραζε. *adv.* foras.

εκ δ' αρα οἱ μηροῦ δορυ μειλινον ὦσε θυραζε. Ε. 694.

Syn. Εξω, εκτος. θυρηφι, θυραισιν.

*Θύρᾱθεν. *adv.* foris. 2. extrinsecus.

ὑγιὲς γὰρ ουδὲν αἱ θυραθεν εισοδοι
δρῶσιν γυναικῶν, αλλὰ πολλὰ καὶ κακά. Androm. 953.*

Θυραῖος. qui foris est; absens; externus.

μή τοι θυραιαν γ' οὖσαν αισχυνειν φιλους. Soph. El. 520.
*εισὶν γὰρ, οἵ σου, κἀν εγὼ θυραῖος ὦ,
μεριμναν ἑξουσ'. αλλ' ιθ' ες δομους, γερον.* Heracl. 343.

Syn. Θυραζε.—ξενος. αλλοτριος. εξωτικος.

Θυρεασπῐς, δος. scutum oblongum, *quod et θυρεός.* [*An.* i. 226.

οἱ δ' ἀπὸ Λευκανῶν θυρεασπιδες, οἵ τε χαλινοί. Leon. Tar.

Θῠρεός. janua. 2. scutum, a forma et magnitudine januæ.

αυτὰρ επειτ' επεθηκε θυρεὸν μεγαν ὑψοσ' αειρας,-Οβριμον,— [ι. 240.

Syn. Θυρα.—μοχλολιθος.—ὁπλον.

Θῠρετρον. janua, ostium.

καὶ δή που τὰ θυρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος αρασσει. Call. 2. 3.

Syn. Θυρα, αραιοθυρα, θυρωμα.

Θῠρηφῐ. **prisca dativi, seu potius, ablativi forma, pro adverbio habita.* foris, extra.

οικοι βελτερον εἶναι, επεὶ βλαβερον το θυρηφιν. (*vs. ab Hermann. uncinis inclusus.*)* H. in Merc. 36.

Syn. Θυραζε, θυραθεν, εξωθεν.

Θῠρις, Θῠριον. ostiolum, fenestra.

εκ θυριδος δε μολων Φαεθὼν πολυπαμφαος αιγλη. Ep. ἀδ. 244.
αλλ' εξαψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλωδιον, εἶτα καθιμα. Vesp.
a. ὁρᾷς τὸ θυριον τοῦτο; *b. νὴ τὸν Ηρακλεα, [379.
οἶμαί γε.— Thesm. 26.*

Syn. Θυριδιον.—φωστηρ. σαλαμβη.—οπη.

Θῠροκοπεω. januam pulso.

καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ παταξαι, καὶ βαλεῖν. Vesp. 1254. B.

Syn. Θυροκρουστεω.

Θῠροκοπος[1]. januam pulsans, quod faciunt stipem mendicantes.

ἡ ψευδομαντίς ειμι θυροκόπος φλεδων; Agam. 1204. (1197. P.)

Syn. Θυροκοπητης.

Θῠροω. janua claudo.

*ου γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν ου-
χὶ νεὼς ἡμᾶς οικοδομεῖν δεῖ
λιθινους αυτοῖς,* ουδὲ θυρῶσαι
χρυσαῖσι θυραις· αλλ' ὑπὸ θαμνοις
καὶ πρινιδιοις οικησουσιν. Av. 611.

Θυρσαζω. thyrsum vibro.

ταὶ δὲ κομαι σειοντ', ἇπερ Βακχᾶν
θυρσαδδωᾶν και παδδωᾶν[2]. Lysist. 1312. B.

Θυρσαχθης. gravis thyrso. Vid. Βακχος.

Θυρσις. Nom. Pr.

Θυρσις ὁδ' ὡξ Αιτνας, καὶ Θυρσιδος ἀδ' ἁ φωνά. Theoc. 1. 65.

Θυρσομᾰνης. thyrso furens. Vid. Βακχος.

ου ποδα θυρσομανῆ[3] νεβριδων μετα δινευεις, *αλλ'
ἁρμασι καὶ ψαλιοις τετραβαμοσι μωνυχα πῶλον.* Phœn. 803.

Θυρσος, Θυρσον. thyrsus. ἡ Βακχικη ῥαβδος, η λαμπας.

ἡ τὸν θυρσον εχουσ', Ἑλικωνιας· *ἡ δὲ παρ' αυτῇ,
Ξανθιππη, Γλαυκη δ', ἡ σχεδὸν ερχομενη.
εξ ορεος χωρεῦσι, Διωνυσῳ δὲ φερουσι [Fisch.
κισσὸν, καὶ σταφυλην, πιονα καὶ χιμαρον.* Anacr. Ep. 4.
Πανὶ Βιτων χιμαρον, Νυμφαις ῥοδα, θυρσα Λυαιῳ. Sabin. *An.* ii. 304.

Epith. Αμυντηρ, ακοντιστηρ, αλοιητηρ, ανδροφονος, απτολεμος, δολιχοσκιος, ελαφηβολος, ευΐος, ηνεμοεις, εγρεμοθος, κισσωδης, νηλης, κεντωρ, μιαιφονος, νηοφθορος, οινοψ, οξυς, πολυπλοκος, πολυπλεκτος, μαχημων, ποινητωρ, ῥηξηνωρ, ταμεσιχρως, φθισηνωρ, χαλκοφορος, ψευδημων.

Phr. Που καλὰ θυρσων πηγματα—; Ep.
—ὁμοζυγος αιθοπι κισσῷ.—φιλανθεμον εγχος Ενυους.
—μιαιφονον εδνον ερωτων. Nonn.

Θυρσοφορεω. thyrsum gesto.

ποτι Νυσης αρα θη-ροτροφου θυρσοφορεῖς. Bacch. 556.

Θυρσοφορος. thyrsiger. Θυρσοτῐνακτης. Vid. Βακχος.

Βακχαι τε θυρσοφοροι. Cycl. 64.

Syn. Θυρσομανης, θυρσαχθης.

Θῠρων. vestibulum.

τίν' αὖ σὺ τηνδε πρὸς θυρῶνος εξοδοις
ελθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνητη, φατιν; Soph. El. 328.

Syn. Αυλειον, πυλων.

Θῠρωρος. janitor.

---

1. Stanleius recte interpretatur θυροκόπος φλέδων, "*nugatrix, circulatrix, ostiatim oberrans.*"

2. Dialectus est Laconica. Hærent autem VV. DD. in v. παδδωᾶν. Brunck. habet παιδδωᾶν: "i. e. παιζουσῶν," inquit. Koenius (ad Gregor. p. 79.) ita legit: τὰν δὲ κόμαν σείοντ', ἇπερ Βάκχαι—Θυρσαδδῶαι καὶ παδῶαι, pro πηδῶσαι. Heringæ denique emendationem probat Valcken. (in Theocrit. p. 275.) θυρσαδδωᾶν κεναδδωᾶν.

3. Hæc est emendatio Musgravii pro ουδ' ὑπὸ θ. a Porsono in textum receptæ.

καὶ δὴ θυρωρῶν ουτις αν φαιδρᾷ φρενὶ
δεξαιτ', επειδὴ δαιμονᾷ δομος κακοῖς. Choëph. 563.
Syn. Πυλωρος, πυλαωρος. παρανυμφος.

Θυσᾰνοεις. fimbriatus.
αμφὶ δ' αρ ωμοισιν βαλετ' αιγιδα θυσσανοεσσαν. E. 738.
Syn. Θυσανωδης, θυσανωτος, κροσσωτος, κορυμβωτος, πεζοφορος.

Θῠσᾰνος, vel Θυσανοι. fimbriæ, limbi.
τῆς ἑκατον θυσανοι παγχρυσεοι ηερεθοντο. B. 448.
Syn. Κροσσος, κορυμβος, κρασπεδον.
Epith. Γναμπτος, φαεινος, ευπλεκης, παγχρυσεος.

Θυσθλον, seu Θυσθλα, ων. τα. vitis folia seu rami cum fructu appenso. 2. virgæ Bacchicæ, thyrsi.
—αἱ δ' ἁμα πᾶσαι-Θυσθλα χαμαι κατεχευαν,— Z. 134.
Syn. Κλαδος. θυρσος.—θῦμα.

Θῠσῐα. feriæ. 2. hostia.
κνισσῃ τερπομενοι, καὶ εδεσμασιν εκ θυσιαων. Batrach. 175.
Syn. Θῦμα, θυος, ἱερεῖον. σπονδη. εισφορα.—ἑκατομβη.
Epith. Αναιμακτος, αἱματοεσσα, αἱμορραντος, ευστεφανος, μυστις, ζωοφορος, ἱεροπρεπης, φαεννη, χαροπος.—ὁλοκαυτος, παγκαρπιας, καρφομενη.—ειρηνικη, σωτηριος, χαριστηριος.—ενδελεχης.—ανοσιος, αθυτος, ανεορτος.—τεκνοφονος.—εναιμος,—απορρητος, φρικωδης.

*Phr. Οφρα μὲν οὖν ακακητα πατὴρ εμέθεν ζωεσκεν,
αιεὶ μοσχον αγεσκεν εμὸν πρὸς αμυντορα βωμὸν,
τινων Ηελιῳ ζωαγρια παιδὸς ἑοῖο·
αυτὰρ εγὼν αγεληθεν ελασσας πιονα μοσχον,
ειαρινὸν, θαλεθοντα νεηνιδος ουθατι μητρὸς,
ερχομ' ες ακρωρειαν, αγων χορὸν ἡδὺν ἑταιρων.
σὺν δέ σφιν καὶ τωδε δρακοντοφονω κυνε βητην
αυτοματω. γλυκερὴ δὲ πελει περὶ βωμὸν ανακτος
τερπωλὴ, χλοερόν τε πεδον, μαλακαί τ' ἔπι ποῖαι,
καὶ λασιαις πτελεησιν ὕπο σκιή· αγχι δ' αρ' αυτῶν
ὑδωρ αεναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πετρης
λευκὸν αναβλυζον κελαρυζεται εικελον ωδῇ.
ιομεν· ουτοι δαῖτα θεῶν θεμις αρνησασθαι. Orph. Lith. 150.*

Θῡσῐμος. qui sacrificari potest aut solet.
a. αλλ' ουδὲ θυσιμός εστιν αὑτηγί. *b. σά μάν;
(*Megarensis loquitur*)
πᾶ δ' ουχὶ θυσιμός εστι; a. κερκον ουκ εχει. Acharn. 784.*

Θυστάς. ἡ. sacrificalis. 2. bacchica.
2. Ἑλληνικὸν νομισμα θυστάδος βοῆς. Sept. Th. 275.

Θῠτηρ. sacrificus.
*οἶδ', ὡς θυτηρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ανω. Trach. 1194. B.
καὶ τοῦ θυτῆρος καί σε τιμῶντος μεγα. Choëph. 252.*
Syn. Θυτης, ἱερευς, θυοσκοπος. σφαγευς. μαντις.

Θῠτηριον. ara.
θεᾷ φιλον προσφαγμα, καὶ θυτηριον. Iph. T. 243.
Syn. Θυμιατηριον, θυσιαστηριον, βωμος.—θῦμα.

Θυω, seu Θυιω. furo.
τοῖς αλλοις· ἡ γὰρ ὀγ' ολοῇσι[1] φρεσὶ θυει. A. 342.
Syn. Θυΐζω, θυνεω, μαινομαι, σειομαι, ὁρμαω (ενθουσιωδως.)

Θῡω, et Θῠω. (*sed frequentius penult. producitur.*) f. θῦσω. sacrifico.
*ητοι ὁ μὲν τὰ πονειτο, καὶ ευχετο· θῦε δ' Αθηνη
νηῒ παρὰ πρυμνῃ·— ο. 222.
ω φιλ', επει σε θῦοντα κιχᾶνω τῷδ' ενὶ χωρῳ. ib. 260.
εχει δ' ονησιν τοῖσι θῦουσιν τινα; Bacch. 473.
θῦσεις γὰρ, οἷα χρή σε δαιμοσιν θῦειν[2]. Eur. El. 1141.*
†ευχεσθω δὲ θεοῖσι, και αγλαα μηρια καιων,
Ελπιδι τε πρωτῃ καὶ πυματῃ θυέτω. Theog. 1141.
Syn. Αποθυω, εκθυω, καταθυω, επιθυω, θυμιαω. απαρχομαι. θυσιαζω, ἱερευω, καθιερευω, σφαττω, σφαγιαζω, βουθυτεω. επιβωμια—ῥεζειν. ενωχεω. αγω.
Phr. [Θυεεσσι λιταῖσι τε γουνασαμεσθα. Orph. Arg. ερδειν ἱερὰς ἑκατομβας. Hom. ακταιοισιν ἱλασκομενος θυεεσσιν. Coluth. βουταν φονον αεξειν. Eur. θεοὺς—τιοιεν εγχωριους πατρῴιαις δαφνηφοροισιν βουθυτοισι τιμαῖς. Æsch. καταιθειν θυσθλα. Lyc. et v. 184.
βυκταισι χερνιψουσιν ωμησται ποριν.[3]] Vid. ad v. Θυηλη.

Θῠωδης. odorus.
εκ δ' Ἑλενη θαλαμοιο θυωδεος ὑψοροφοιο-Ηλυθεν,— δ. 121.
Syn. Θυοεις. ενοδμος. τεθυμιαμενος.

*Θῠωνη. *eadem quæ ἡ Σεμέλη*, mater Bacchi, *qui hinc dicitur* Θυωνεύς. —ατὰρ λευκωλενῳ γε Ζεὺς πατὴρ
ηλυθεν ες λεχος ἱμερτὸν Θυωνᾳ. Pyth. 3. 176.*

Θυωναῖος. ep. Bacchi. a præc. Opp.

Θῠωνῐχος. Nom. Pr.
a. χαιρην πολλὰ τὸν ανδρα Θυωνιχον. *b. αλλὰ τὺ αυτὸν,
Αισχινα. a. ὡς χρονιος; b. χρονιος; τί δέ τοι τὸ μελημα;
a. πρασσομες ουχ ὡς λῷστα, Θυωνιχε. b. ταῦτ' αρα λεπτὸς,
χὠ μυσταξ πολὺς οὑτος, αὐσταλέοι δὲ κικιννοι.
τοιοῦτος πρωαν τις αφικετο Πυθαγορικτας,
ωχρὸς, κἀνυποδατος· Αθηναῖος δ' εφατ' ἡμεν.
ηρατο μὰν καὶ τῆνος (εμιν δοκεῖ) οπτῶ αλευρω.
a. παισδεις ω 'γαθ' εχων· εμὲ δ' ἁ χαριεσσα Κυνισκα
ὑβρισδει· λασῶ δε μανείς ποκα, θρὶξ ανὰ μεσσον. *Theoc. 14. 1.

Θῠωρῑτης. mensarius, argentarius.
ὡς προσθε, καλλους τὸν θυωριτην τριπλαῖς. Lyc. 93.
Syn. Τραπεζιτης, αργυρογνωμων, κριτης.

Θυωρος. mensa sacris libationibus dicata —ταὶ δὲ θυωρον
εινατερες γαλοῳ τε μιαν περι διφρα τιθενται. Call. 3. 134.
Syn. Θυωρις, τραπεζα.

Θωη. multa. Vid. Ζημια.
τῷ ῥ' ἁμα τ' αργαλεην θωὴν αλεεινεν Αχαιῶν. N. 669.

*Θωθ. *indecl.* nomen mensis Ægyptii. Vid. in v. Φαωθι.*

Θῶκος. sedile. *poët.* Θοωκος.
Ουλυμπονδ' εδιωκε, θεῶν δ' εξικετο θωκους. Θ. 439.
—ανακτορεοιο θοωκον. Ep. 1. 5.
Syn. Θρονος, καθεδρα, ἑδρα, συνεδρια, θακος.
Epith. Αχραντος, εναγης, ευδμητος, ευλαϊγξ, βριαρος, λαμπων, λαϊνεος, θεσπεσιος, ορνιθοσκοπος, οφρυοεις, οιοπολος, ποιμενικος, πολυδαιδαλος, πολυχρυσος, ὑψαυχην, φιλοπευθης. μαντεῖος. αληθης.

Θωμιγξ. funis, nervus.
πετροισιν ηρασσοντο, τοξικῆς τ' απὸ
θωμιγγος ιοὶ προσπιπτοντες[4] ωλλυσαν. Pers. 461.
Syn. Σχοινιον, (λεπτόν.) δεσμος. χορδη. Epith. Ανεκδρομος, δολιχη, κρατερα, λινοστροφος, χρυσηλατος.

Θωμιζω, Θωμισσω. vincio. 2. fodico.
πολλὰ δ' εν νωτῳ σκυτινᾳ
μαστιγι θωμιχθεὶς,— Anac. 62. 16. (*fr.* 27. Fisch.)
Syn. Δεσμευω, επινυσσω, τυπτω, πλησσω, μαστιζω.—πηδαω.

Θωμος. 1. cumulus. 2. sella. Aristoph. Vid. ad v. Γυργαθος.
Γραιας ερεικης θωμὸν ἁψαντες πυρί. Agam. 303.
Syn. Σωρος (ξυλων.)

*Θωνιος. ita dictus hæmorrhus, sive hæmorrhoïs serpens, a rege quodam Ægyptio. Vid. Θοων.
ἡμος αναψυχοντα κυβερνητῆρα Κανωβον
Θωνιος εν ψαμαθοισιν αθρησατο.— Nic. Th. 312.

Θωνῖτις, ἴδος. ἡ. Armeniæ majoris lacus.
εστι δέ τις κατὰ μεσσα περιτροχος ὑδασι λιμνη,
ουνομα Θωνῖτις, ἧς ἑλκεται ες μυχὰ Τιγρις,
δυνων πολλὸν ενερθε· παλιν δ' εξαῦτις ανασχων

---

1. Metrici hujus problematis solutio mihi nunc videtur prorsus pendere a vi *Arseos*, sive *Ictûs metrici*. Neque enim magis mirandum est γάρ, vel etiam ο fieri longas initio pedis, quam versum Heroïcum sic incipere; τὸν ἕτερον, Od. ε. 266. ἐπιτονος βέβλητο, aut vocem ὄϊες pro dactylo haberi, ι. 425.

2. Si hic locus menda caret, falli necesse est Brunckium, cum ad Acharn. 792. ita statuat: "Observes θύειν prima brevi, sed in Megarensis ore. Nam Attici eam syllabam semper producunt."

3. Operæ pretium videtur Schol. in h. l. adponere, ut judicium ferat æquus lector, utrum potius credat ὀφλισκάνειν μωρίαν, Poëtam an Interpretem. Τὸ δὲ πόρριν διὰ δυὸ ρ ρ δεῖ γράφειν· πόρτις γὰρ ἦν, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ, πόρρις. οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων ἀδείᾳ οὐ ποιητικῇ, ἀλλὰ μωρίᾳ τοιαύτῃ ποιεῖ, καίτοιγε καὶ μετὰ τῶν δύο ρ ρ ἄπταιστος ἦν ὁ στίχος· τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ ἐστιν καὶ τὸ πάθος, τὸ λεγόμενον χωλίαμβον· ποῖον μετὰ τῶν δυο ρ ρ καὶ τοῦτο ἐστι.

4. προσπίτνοντες, metri caussa, recte reposuit Brunckius.

οξυτερον προϊησι κατω ῥοον· ουκ ἂν εκεινον
εν πᾶσιν ποταμοῖσι θοωτερον αλλον ιδοιο. Dionys. 987.*

Θωπεια. adulatio.
κοὐχ ὑποτρεχων σε τοῦτο θωπειᾳ λεγω. Orest. 669.
SYN. Κολακεια, κολασμος.—θεραπεια.

Θωπῐκος. adsentatorius.
αλλα μη[1] ὥρας ἵκοισθ'· ὡς εστε θωπικαι φυσει. Lys. 1037. B.
SYN. Θωπευτικος, θωψ. [Eur. Sylei Fr.]

Θωπευμα. blandimentum.
*ἢ πρὸς μελαθρα τοῦδε Καπανεως μολω;
ἥδιστα, πριν γε· δή ποτ' ην παῖς ἥδε μοι,
αλλ' ουκέτ' εστίν· ἥ γ' εμὴν γενειάδα
προσηγετ' αεὶ στοματι, καὶ καρα τοδε
κατεῖχε χειρί· πατρὶ δ' ουδὲν ἥδιον[2]
γεροντι θυγατρός. αρσενων δε μειζονες
ψυχαί,* γλυκεῖαι δ' ἧσσον εις θωπευματα. Eur. Suppl. 1107.
SYN. Κολακευμα, αρεσκευμα, θελγμα, θελκτηριον, κοβαλικευμα. προσηνεια. ψηλαφησις.

Θωπευμᾰτιον. adsentatiuncula.
ὡς απὸ μικρῶν ευνους αυτῷ θωπευματιων γεγενησαι. Eq. 788.

Θωπευω, Θωπτω. adulor, adsentor.
καιρὸν θωπευοντες, επην κορεσασθαι εχωσιν. Phocyl. 88.
σεβου, προσευχου, θῶπτε τὸν κρατουντ' αεί. Prom. 935.
SYN. Ὑποθωπευω, κολακευω, σαινω, αποσαινω, χαριτογλωσσεω, χαριεντιζομαι, μειλισσω, ὑπερχομαι, απαταω.
PHR. —Αγανῇ μειλιξατο φωνῇ. Tryph.
—ὑποσσαινειν αγανῇ οπὶ—. Apoll.
μειλιχιοις μαλα πολλὰ παραυδῆσαι επεεσσι. Cal.
ὑπογλυκαινων ῥηματιοις μαγειρικοῖς. Equit. 216.
—επεεσσι καθαπτεσθαι μαλακοῖσιν. Hom.
*[ὑποτρεχων σε τοῦτο θωπειᾳ λεγω. Orest. 662.]
δειλιᾳ γλωσσῃ χαριζει, τἄνδον ουχ οὕτω φρονῶν. ib. 1528. P.*

Θωρᾱκειον, Θωρακιον. loricula, lorica. [Th. 32.
πληροῦτε θωρακεῖα, κἀπὶ σελμασι-Πυργων σταθητε,—. Sept.
SYN. Επαλξις, τεῖχος.

*Θωρηκτὴς, οῦ. ὁ. loricatus; armatus.
ὃν ποθ' Ὁμηρος εφη Δαναῶν πυκα θωρηκταων. Ep. ἀδ. 157.*

Θωρηξ. thorax.
αντικρὺ δὲ διεσχε, παλασσετο δ' αἵματι θωρηξ. E. 100.
φερε δεῦρο, παῖ, θωρακα πολεμιστηριον. Acharn. 1131.
νεανιαν θωρακα καὶ βραχιονα. Herc. F. 1095.
SYN. Στῆθος.—χιτων.—θριγκος, πυργος.
EPITH. Δαιδαλεος, πολυδαιδαλος, παναιολος, πυκινος, νεοσμηκτος, σταδιος, φολιδωτος, χαλκεος, γυαλος, κραταιγυαλος, διπλοος, τριελικτος.
PHR. —Καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανοωντες.
—θωρηκα περὶ στηθεσσιν εδυνε,-Ποικιλον αστεροεντα,—
—θωρηκα φαεινοτερον πυρὸς αυγῆς. Hom.

Θωρησσω, Θωρησσομαι. thorace munio.
θωρῆξαί ἑ κελευε καρηκομοωντας Αχαιούς. B. 11. [23.
νῦν δ' ητοι μὲν εγώ θωρηξομαι· αλλὰ μαλ' αινῶς-Δειδω,—T.
SYN. Ὁπλιζομαι, καθοπλιζομαι, ετοιμαζομαι.—μεθυομαι.
PHR. [Φραξαντες ευχαλκοις δεμας ὁπλοισι. Æsch.]

Θωρῠκιων, ωνος. ὁ. *civis nequam, qui hostibus Atheniensium favebat.
ἡ (sc. Ceres) τὴν χωραν σωζειν φησ' ες τὰς ὡρας,*
κἂν Θωρυκιων μὴ βουληται. Ran. 382. Vid. et 363.

Θως. animal lupo similis.
Τρῶες ἐποῖθ', ὡσεί τε δαφοινοι θῶες ορεσφιν
αμφ' ελάφον κεραον βεβλημενον— Λ. 474. SYN. Πανθηριον.
EPITH. Αναιδης, σμερδαλεος, ὑπερφιαλος, ωμοφαγος.

Θωῠκτηρ. latrator.
καπρον, θωϋκτῆρα χαους κυνα, θῆρα Νεμειης. Ep. ἀδ. 282.

Θωΰσσω. clamo, vociferor.
*οἶσθ' ὅτε χρυσεοις εφανη ξὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπορους δ' εσχε σχεδιας,
λαιφη προτονοις επερειδομενας,*
ταδε θωΰσσων. Hec. 112. —η ουκ ηκουσατε
Αιαντος, οἵαν τηνδε θωΰσσει βοήν; Aj. 335.
SYN. Αναθωΰσσω, επιθωΰσσω, αναβοαω. ὑλακτεω. μελπω. κηρυσσω. καλεω. ὁρμαω.

Θωϋτὸς, pro Θαυμαστος.
*τῶν καὶ οδοντων μὲν καναχη πελεν, εὖτε μαχοιτο
Αμφιτρυωνιαδης·* τὰ δὲ δαιετο θωϋτὰ[3] εργα. Hes. a. 164.

*Θωψ, ωπος. ὁ. adjective usurpatur, pro θωπικος.
πρὸς ταῦτ' ιτω μὲν πῦρ, ιτω δὲ φασγανα·
πιμπρη, καταιθε σαρκας· εμπλησθητί μου
πινων κελαινὸν αἷμα· προσθε γὰρ κατω
γῆς εἶσιν αστρα, γῆ δ' ανεισ' ες αιθέρα,
πρὶν εξ εμοῦ σοι θῶπ' απαντῆσαι λογον. Eur. *fr.* Syl. 2.*

I.

Ἶα. Ion. Ἴη. vox, clamor.
ηδη δὲ νεμουσι κατ' Ἴδαν— Ποιμνια, νυκτιδρομου
συριγγος ιὰν κατακουω. Rhes. 551.
SYN. Ηχος, φωνη, βοη.

Ἴα, ων. τα. violæ. Vid. Ιον.

Ἰαινω[4]. tepefacio.
αγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αεὶ δμωεσσιν ιαινει. ο. 378.
μαλα πού σφισι θυμὸς
αιὲν εὐφρσυνησιν ιαινεται εἵνεκα σεῖο. ζ. 155.
αμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ιηνατε, θερμετε δ' ὕδωρ. θ. 426.
SYN. Ευφραινω, εφηδυνω, ἱλαρυνω, ἁβρυνω, γανοω. διαχυω. κατατηκω. μαλακυνω.—θερμαινω.

Ιακωβ. Nom. Hebr.
—ὅθεν ποτε θεῖος Ιακωβ-Ῥηξας ὑγρὰ θεμεθλα—Nonn.
EPITH. Αρσενοπαις, πινυτος, μεγαθυμος, μεγαλητωρ, φυτοεργος, Ισακιδης.

Ἰακχαῖος. bacchantium more vociferans. Bacchicus.
καλὸν Ιακχαῖον θηκαμενη στεφανον. Athen. l. 15.

Ἰακχαζω. bacchantium more vociferor.
ανθρωποις αφραστον ιακχαζοντες αοιδήν. Orph. L. 46.
SYN. Επιακχαζω, βοαω, λεγω, ανιαχω.

*Ἰακχη. ululatus.
πεμψω πολυδακρυν ιακχαν. Pers. 940. P. Vid. Iph. A. 1039.
στενακταν ιακχαν—Μελομεναν νεκροις. Phœn. 1321.

Ιακχω. clamando celebro.
τοιανδε κυκνοι—Συμμιγῆ βοην ὁμοῦ
πτεροῖς κρεκοντες ιακχον Απολλω. Av. 769.*

Ιακχος. Vid. Βακχος.
Ιακχε φιλοχορευτά, συμπροπεμπέ με. Ran. 405.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ιακχον, ὅνπερ Διαγορας. ib. 323.
EXP. Ὑμνος εις Διονυσον. (Suid.)

Ιᾱλεμιζω. fleo, lugeo.
ειδυῖαν φαλιον ταῦρον ιηλεμισαι. Call. *fr.* 176. Bent.
SYN. Θρηνεω, γοαω, ολοφυρομαι.

Ἰᾱλεμος. fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. 2. cantilena lugubris.
1. Ιαλεμου ψυχροτερος. Prov.
2. παννυχιαι ελεεινὸν ιηλεμον ωδυροντο. Ap. 4. 1304.
ἅτις καὶ Σπερχιν τὸν ιαλεμον[5] ηριστευσε. Theoc. 15. 98.

---

1. Nescio annon in ejusmodi formula hiatus iste sit tolerandus. Reperitur iterum in vs. 391. modo locus uterque sit sanus. Apud Alexin (Athen. p. 55. ed. Schweigh.) similis est observandus vocalium concursus: ὥραισι μὴ ἵκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγών. Ibi etiam, vulgo, μὴ ante ὥραισι ponitur.

2. Sola hæc exceptio, quæ speciem habet, judice Porsono, contra Atticorum consuetudinem, quæ penultimam comparativorum in ίων producit. Hanc tamen exceptionem sustulit Burneius, legendo, καὶ κάρα τόδε—Κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρὶ—Γέροντι θ. Vid. egregii Viri disputationem in notis ad l. c. edit. Markl. Oxon.

3. Gaisf. auctoritate Codicis a Ruhnken. citati, edidit θαυματά.

4. Ad h. v. subjungit Morellus in libro MS: "I fit longa in verbis hujusmodi, ubi augmentum recipere debent; ut, πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ. κ. 359." Sed paullo inferius, ad v. Ἴασπις, citatur versus ex Orphei Lithicis, in quo prima hujusce verbi syllaba producitur, ubi nulla potest esse vis augmenti. Sed in eodem poëmate corripitur, vs. 215.

5. i. e. κατὰ τὸν ἰάλεμον, *in isto cantandi genere superavit.* Secundum Hesych. ἰάλεμος pro adjectivo quandoque habetur; minime vero in hoc Theocriti versu.

Syn. Θρῆνος, επικηδειον.—κακοδαιμων, ορφανος. δυστυχης.

῞Ιαλλω. mitto, emitto.
Τευκρος δ' αλλον οϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ιαλλεν. Θ. 309.
οἱ δ' επ' ονειαθ' ἑτοῖμα προκειμενα χεῖρας ιαλλον. Ι. 91.
*ἠΰκομους θ' Ἁρπυιας[1], Αελλώ τ', Ωκυπετην τε,
αἵ ῥ' ανεμων πνοιῃσι καὶ οιωνοῖς ἅμ' ἕπονται
ωκειης πτερυγεσσι.* μεταχρονιαι γὰρ ιαλλον. Hes. θ. 267.
Syn. Εξιαλλω, επιαλλω, εκβαλλω, πεμπω, ἱημι, εκτεινω, ιαπτω, εφιεμαι.—ἵπταμαι.—δεσμευω. επικαμπτω, κατακλειω.—εντυγχανω. παρεχω.

῞Ιαλμενος. filius Martis.
ηδ' αμφ' Ασκαλαφον καὶ Ιαλμενον, υἷας Αρηος. Ι. 82.

῞Ιαλτος, ου. ὁ ἡ. missus.
ιαλτος εκ δομων εβην. Choëph. 20.

*῞Ιαλυσος, ου. ὁ. filius τοῦ Κερκαφου, filii Solis, a quo nomen accepit urbs, dicta etiam Ιηλυσος, qu. vid.
παῖδας· ὧν εἷς μὲν Καμειρον,
πρεσβυτατόν τε Ια-
λυσον ετεκεν, Λινδον τ'. απατερθε δ' εχον,
διὰ γαῖαν τριχα δασ-
σαμενοι, πατρωϊαν
αστεων μοῖραν· κεκληνται δέ σφιν ἕδραι. Ol. 7. 135.*

Ιᾶμα. *medela. *vox rarissimi apud poëtas usûs; ancipitem forsan habens primam vocalem.*
†λυπης ιατρός εστιν ανθρωποις λογος,
ψυχῆς γὰρ οὗτος μονος εχει ιαματα. Menand. 278. (*fr. inc.* 259. Sed Bentl. §. 235. vult ταὶ αματα.)*
—καιπερ ἴαμα φερων. Ep. l. 2.
Syn. Ακεσμα.—ιασις.

῞Ιαμβιαζω, Ιαμβιζω. iambis insector. Vid. ad v. Βουπαλειος.

Ιαμβεῖον, Ιαμβος, Ιαμβοι. iambus; carmen iambicum.
εν τοῖς Ιαμβειοισι, δειξω δ' αυτίκα. Ran. 1234. (1204. B.)
ιαμβον Ἱππώνακτος ανεμιμνησκομην. ib. 674. (62. B.)
Αρχιλοχον καὶ στᾶθι καὶ εισιδε τὸν παλαι ποιητὰν
τὸν τῶν ιαμβων,— Theoc. Ep. 19.
Αρχιλοχου ταδε μετρα καὶ ηχηεντες ιαμβοι,
θυμοῦ καὶ φοβερῆς ιὸς επεσβολιης. Ep. ἀδ. 503.
Epith. Ακοντιστῆρες, εφυβριστῆρες, λυσσῶντες.

῞Ιαμνοι. οἱ. loca herbosa et irrigua. Vid. ad v. Θρυοεις.
Syn. Ειαμεναι, πιϊσεα. — Epith. Λασιοι, χλοαοντες.

῞Ιανειρα. una e ter mille Oceani filiabus.
Περσηΐς τ', Ιανειρά τ', Ακαστη τε, Ξανθη τε. Hes. θ. 356.

῞Ιανθη. altera ejusdem familiæ cum præc.
Πειθώ τ', Αδμητη τε, Ιανθη τ', Ηλεκτρη τε. ib. 349.

*Ιαννα. *in* Sophocl. Αἰχμαλωτίσι *expon.* Ἑλληνική: in Τριπτολέμῳ, nom. pr. feminæ. *Brunck.* Lex. Soph. in. v.*

Ἰαολκὸς, *potius* Ιαωλκὸς, *item* Ιωλκὸς, οῦ. ἡ. urbs Thessaliæ.
ἱκετο χὼ ταλαεργὸς ες αφνειὰν Ιαολκὸν
Αλκμηνας υἱὸς Μιδεατιδος ἡρωΐνας. Theoc. 13. 19.
—Πελιης μὲν εν ευρυχορῳ Ιαολκῷ ναῖε.— λ. 255.
τὴν Πηλιῶτιν εις Ιωλκὸν ἱκομην. Med. 484.
Epith. Ἱερα, κλειτη, εὐκτιμενη, πολυβοτρυς, Πελασγις.

῞Ιαομαι. medeo, sano.
—Μενοιτιου αλκιμος υἱὸς Ιᾶτ' Ευρυπυλον βεβλημένον.—Μ. 2.
αρχὴν ιᾶσθαι πολὺ λωϊον, ηὲ τελευτήν. Phocyl.
*σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γιγνεσθαι φιλεῖ,
θεῶν αναγκας ὅστις ιᾶσθαι θελει. Eur. *fr.* Dict. vii.*
Syn. Εξιαομαι, ιατρευω, ακεομαι, θεραπευω.—ὑπανταω.

῞Ιαονες[2]. Vid. Ιωνες, et Ιαων.

*῞Ιαονηθε. *adv.* ex Ionia.
ανθη Ιαονηθε. γενη γε μὲν ιασι δισσα,
ωχρον τε, χρυσῳ τε φυην εις ὦπα προσειδες·
ἅσσα τ' Ιωνιαδες Νυμφαι στεφος ἁγνον Ιωνι
Πισαιοις ποθεσασαι ενι κληροισιν ορεξαν. Nic. ap. Ath. p. 683. a.

Ιαονὶς, ἴδος. ἡ. idem qu. Ιωνιας.
ἑσπεριος Νυμφαισιν Ιαονιδεσσι νυχευσων. ibid. b.

Ιαπετιονίδης. Vid. Προμηθευς.
τὸν μὲν αρ' (*aquilam sc. Promethea depascentem,*) Αλκμηνης καλλισφυρου αλκιμος υἱὸς
Ἡρακλεης εκτεινε, κακὴν δ' απο νοῦσον αλαλκεν
Ιαπετιονιδῃ, καὶ ελυσατο δυσφροσυναων.* Hes. θ. 526.
Ιαπετιονιδη, παντων αριδεικετ' ανακτων. ib. 543.

* Ιαπετῖονις, ἴδος. ἡ. *patronym. fem.*—κεινων δ' εσσαν
χαλκασπιδες ὑμετεροι προγονοι
αρχᾶθεν Ιαπετιονιδος
φυτλας κοῦροι κορᾶν τε φερ-
τατων Κρονιδᾶν, εγ- [Ol. 9. 79.
χωριοι βασιλῆες αιεί. (*De Opuntiorum majoribus agitur.*)

῞Ιαπετος, οῦ. ὁ. pater Promethei et Epimethei.
—ἵν' Ιαπετός τε Κρονος τε
ἥμενοι, ουτ' αυγῇς ὑπεριονος ηελιοιο
τερποντ', ουτ' ανεμοισι· βαθὺς δέ τε Ταρταρος αμφίς. Θ. 478.
Epith. Αγηνωρ, αχλυοεις, ζοφοεις.

῞Ιαπετος, *etiam* ἀρχαῖον *et* μωρὸν *denotat,* *eadem ratione qua* Κρόνους *vocant* deliros senes, nam Iapetus est Saturni frater.
μηδ' αντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ' Ιαπετον καλεσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικιαν, εξ ἧς ενεοττοτροφηθης.* Nub. [998. B.

῞Ιαπτω. mitto, jacio.
ὡς ἂν μὴ κλαιουσα κατὰ χροα καλὸν ιαπτῃς. δ. 749.
καί τις πικρον προσφθεγμα δεσποτῶν ερεῖ,
λογοις ιαπτων·— Aj. 501.
Syn. Κατιαπτω, βλαπτω, διαφθειρω, αικιζομαι, ὑβριζω.—ιπτω, ιαλλω, πεμπω, προϊαπτω.—συναπτω.—νικαω. φθειρω, σπαρασσω.

Ιαπυγες. Vid. Ιηπυγες.

῞Ιαπυγῖος. Iapyx, Iapygius.
καὶ μὴν καὶ τεταννυσται Ιηπυγιην επὶ γαῖαν. Dion. 91.

*῞Ιαπυξ. idem.
ὁ δεῖν' Ιαπυξ, κερασον ευζωρεστερον. Antiph. ap. Ath. p. 423. d.*

῞Ιαρδανος. fluvius in Creta, ad quem habitabant οἱ Κυδωνες.
Φειᾶς παρ τειχεσσιν, Ιαρδανου αμφὶ ρεεθρα. Η. 135.

῞Ιαροεις[3]. Κριοῦ τ' ιαροεντος επ' ὠδινεσσι βροτειαις. Man. 4. 275.

῞Ιας, ἄδος. ἡ. viola. Vid. in v. Ιαονηθε.

῞Ιας, ἄδος. ἡ. Ionica. Vid. Ιωνια.
εξ Ιαδος χωρης ἥξει σοφὸν Ιταλιησι. Sibyl.

῞Ιασιδης. patronym. Vid. Ιασος.
Δμητορι Ιασιδῃ, ὃς Κυπρου ἶφι ανασσεν. ρ. 443.

῞Ιασῖμον. *codd. habent* εἰρύσιμον. nomen est herbæ cujusdam.*
ιασιμόν τε, καὶ αγροτερου σπερμεῖ' ερεβινθου. Nic. Ther. 894.

῞Ιασῖμος. sanabilis. —και σεαυτὸν ουκ εχεις
εὑρεῖν ὁποιοις φαρμακοις ιασιμος. Prom. 474.
δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς[4], αλλ' ὅμως ιασιμος. Orest. 400.
Syn. Θεραπευσιμος, ευθεραπευτος, ευιατος, ιατος, ιατρευτος, ακεσιμος, ακεστος.—ιατικος, ιατηριος.—ευμειλιχος.

Ιᾶσις. sanatio.
ποθεν δ' ἂν εὕροις τῶν εμῶν σὺ πηματων
αρηξιν, οἷς ιασιν ουκ ενεστ' ιδεῖν. Soph. Electr. 882.
Syn. Ιαμα, ακεσμα.

῞Ιασῖων. nobilis γεωργὸς Cretensis. Vid. Damm.
ὡς δ' ὁποτ' Ιασιωνι εὐπλοκαμος Δημητηρ. ε 125.

῞Ιασος, ου. ὁ. *1. nobilis Græcus. 2. rex Peloponnesi, Ius filius: *a quo* Ἄργος Ἴασον, i.e. ἡ Πελοπόννησος, *traxit nomen; et fortasse is ipse est, a quo est patronym.* Ἰασίδης. Od. λ. 287. 3. rex Cypri. Vid. Ιασιδης.*

---

1. "Ostendimus multis in Dissert. de *Statua Salina* Harpyias esse " locustas, quas hic facit Hesiodus Thaumantis Meteororum Præsidis " filias, quia ex nubibus sæpe ferri videntur; μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, " *sublimes enim volant.*" Clericus in loc.

2. Confundit Morellus Ἰάονες cum Ἴωνες. Distinguit autem Damm. Part. Real. " Ἰάονες, ων. οἱ. habitarunt in Peloponneso ad mare, et " sunt alii ac οἱ Ἴωνες, Il. N. 685. opinantur multi, Athenienses h. l. sic " dici, et colligere id sibi videntur ex 689. Imo a barbaris omnes " Græci vocabantur Ἰάονες vel Ἰάωνες, quod apparet ex Æschylo, " Pers. 178, 561. Ceterum ὁ Ἰάων erat fluvius in Arcadia, Callim. " Jov. 25."

3. Lexica vocem ignorant. Originem forsan deducit ab ἴαρα, quod Hesychio αἷμα (alias ἔαρ), ἢ μοῖρα. *Jac. Gronovii* versio est: *Et arietis animadvertentis in puerperiis humanis.*

4. " Ne quis anapæstum se in tertio loco invenisse putet, monen- " dus est θεὸς esse monosyllabon. Quod in ceteris casibus sæpissime " fit; in nominativo et accusativo singulari non raro." Pors. in loc.

1. Ιασος αὐτ' αρχὸς μὲν Αθηναιων ετετυκτο,
υἱὸς δὲ Σφηλοιο καλεσκετο Βουκολιδαο. O. 337.
2. ει παντες σε ιδοιεν αν' Ιασον Αργος Αχαιοί. σ. 245.

Ἴασπις. iaspis, gemma.
καὶ γλαφυρὸν κομισας εαροχροον αικεν ιασπιν
ἱερά τις ῥέζῃ, μακαρων ιαινεται ἦτορ. Orph. L. 264.
SYN. Θυΐτης. (λιθος.)
EPITH. Διαυγαζουσα, ὑδατοεσσα, χλωρος, ὑαλῶπις.
PHR. —Ιδ' ηεροεσσαν ιασπιν
εχθρὴν Εμπουσῃσι, καὶ αλλοις ειδωλοισι. Dion. 724.
καί σε γὰρ αθανατων φιλεει νοος, εκ δ' αρα βωμῶν,
ηΰτε περ κρυσταλλος, ανευ πυρὸς εκ φλογα πεμπεις·
εν δέ σοι αντιπαλον κεῖται μενος· κ. λ. Orph. L. 270.
τῇ μὲν ξανθος Ιασπις επετρεχε,—Nonn. l. 5. Vid. ad v. Εμπνοος.

Ἴασων, Ιησων. princeps Thessalus decantatissimus.
αλλ' Ἡρη παρεπεμψεν, επεὶ φιλος ἦεν Ιησων. μ. 72.
—ὡς δὲ καὶ αυτὸν Ιησονα γεινατο μητηρ
Αλκιμεδη, Κλυμενης Μινυηΐδος εκγεγανῖα. Ap. 1. 232.
EPITH. Αρηΐος, αιχμητης, δῖος, καλος, μονοκρηπις, ξειναπατης, ψευδορκος. PHR. Καὶ αγλαὸς Αισονος υἱὸς
—Μινυαισι πανεξοχον αἷμα λελογχως.
δεινοβιην ἡρωα, περικλυτον Αισονος υἷα.
Θεσσαλος Αισονιδης,— Orph. —Κρηθεως αμναμος,— Lyc.
ὑπ' Ιησονι ποιμένι λαῶν. Hes. Ιωλκου ξεῖνος. Pind.
ταυρων πυρπνοων επιστατης·
τὸν εν λεχει προδοταν κακονυμφον. Eur.
αλλ' όκα τὸ χρυσειον επλει μετὰ κῶας Ιησων
Αισονιδας, οἱ δ' αυτῷ Αριστῆες συνεποντο
πασᾶν εκ πολιων προλελεγμενοι,— Theoc. 13. 16.

Ιᾱσονιος, vel Ιησονιος. Jasonius. Vid. Ιησονις.
*ενθα μῐας πολλοὶ κατὰ κλιμακος αμφοτερων εξ
τοιχων ανδρες εβαινον* Ιησονιης απὸ νηὸς. Theoc. 22. 30.

Ιατηρ, Ἴᾱτρος[1], et Ἴᾰτρος, Ιητηρ[2], Ιητρος. Vid. Ασκληπιος, Μαχαων, Παιων, Νικιας.
ἕλκος δ' ιητὴρ επιμασσεται, ηδ' επιθησει
φαρμαχ', ἅ κεν παυσῃσι μελαιναων οδυναων. Δ. 190.
ιητρὸς δὲ ἑκαστος επισταμενος περὶ παντων
ανθρωπων· ἦ γὰρ Παιηονός εισι γενεθλης. δ. 231.
*αιπεινά μοι μαντεῖα· τοῦ γηρως δέ μοι
συνεκπονοῦσα κῶλον, ἴατρὸς γενου. Ion. 739.*
SYN. Ιατροτεχνης, ακεστης, ακεστωρ, αλθευς, θεραπευτης.
EPITH. Αμυμων, περιφρων, πολυμηχανος, πολυφαρμακος, ζωαρκης. PHR. Ιητὴρ ασιδηρος εχεφρονα φαρμακα πασσων.—
ιητρὸς γὰρ ανὴρ πολλῶν ανταξιος αλλων,
ιούς τ' εκταμνειν, επί τ' ηπια φαρμακα πασσειν. Λ. 514.
αλλοι Παιῶνος πολυφαρμακου εργα εχοντες. Solon.
—οἷα δη φιλοῦσιν οἱ ιατροὶ λεγειν,
τὰ φαῦλα μειζω, καὶ τὰ δεῖν' ὑπὲρ φοβον,
πυργοῦντες αὐτούς. Mimn. ap. Brunck. Anal. T. i. p. 61.
πλεῖστα τροπαια νοσων στησας ὅπλοις ὑγιειης.
οὗτος ακεστοριης κρυφιας ὤϊξε κελευθους.
τῆς Παιηονιδος πληθομενος σοφιης.
πᾶσαν εχων προγνωσιν εν αλγεσιν,—
σεμνοπροσωπησας, και σοβαρευομενος. Ep.
ιητῆρα—βροτῶν παιωνιον ανδρα. Man.
*τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μολον αυτοφυτων
ἑλκεων ξυναονες, ἢ πολιῷ
χαλκῷ μελη τετρωμει
ἢ χερμάδι τηλεβολῳ,
ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θομενοι δεμας ἢ
χειμῶνι, λυσαις αλλον αλ-
λοιων αχεων
εξᾶγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
επαοιδαῖς αμφεπων,
τοὺς δὲ προσανέα πι-
νοντας, ἢ γυιοις περιαπτων παντοθεν
φαρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς εστασεν ορθούς. Pyth. 3. 83.
εσσὶ δ' ιατὴρ επικαιροτατος,
Παιάν τέ σοι τιμᾷ φαος·
χρὴ μαλακὰν χερα προσ-
βαλλοντα τρωμαν ἕλκεος αμφιπολεῖν. ib. 4. 480.*

Ιᾱτος, η, ον. sanabilis.
ιατὰ δ' εστι βροτοῖς
συν γ' ελευθερια — Καὶ τά.—Isthm. 8. 30.

Ἴᾱτορῐᾱ. τίς γὰρ αοιδὸς, τίς ὁ χειροτεχνης
ιατοριας, ὅς τηνδ' ατην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλησει; Trach. 1019. (1003. B.)
SYN. Ιατρικη, παιωνις σοφια.

Ιατρευω. sano. Vid. Ιατηρ.
—ὅσοι δ' ιατρευειν καλῶς (sc. θελουσι),
πρὸς τὰς διαιτας τῶν ενοικουντων πολιν,
τὴν γῆν τ' ιδόντας, τὰς νοσους σκοπεῖν χρεών. Eur. *fr. inc.* [161.
SYN. Φαρμακευω. ιαομαι, ακεομαι.

Ιατρῐκη. ars medica, medicina.
αστρολογικην, ιατρικην, γεομετρικην. Ath. 7.

Ιατρικῶς. *adv.* medicorum more.
Απολλον, ὡς ιατρικῶς— Ath. 9.

Ιατρομαντις. medicovates.
δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας, αἵ τε νηστιδες
δυαι, διδασκειν εξοχωταται φρενῶν
ιατρομαντεις.— Agam. 1632. (25. P.)

Ἴᾱτροτεχνης. medicinæ artifex. Vid. Ιατηρ.
θουριομαντεις, ιατροτεχνας,— Nub. 331.

Ἴανθμός. locus quietus. 2. cubile. 3. somnus.
—εν δὲ Γραικιταις πεπλοις
κολπων ιανθμοὺς ηθαδας διζημενοι. Lyc. 606.
SYN. Κοιμητηριον, κοιτιον, αυλιον.—ὕπνος.

Ἴανω. commoror. 2. dormio.
οφρ' ετι καὶ Τρωων πειρησομαι αντιον ελθων,
αἴ κ' εθελωσ' επὶ νηυσὶν ιαυειν·— T. 70.
Ζηνὸς γὰρ τοῦ αριστου εν αγκοινῃσιν ιαυεις. Ξ. 213.
αλλ' ητοι νυκτας μὲν ιαυεσκεν καὶ αναγκη. ε. 154.
SYN. Επιαυω, περιαυω, ενιαυω, διατριβω, ενδιατριβω, διαγω, αυλιζομαι, παννυχιζω, κοιμαομαι, κατευναζομαι. νυκτερευω. αναστρεφομαι. αναπαυομαι.

*Ἴᾰφετης, ου. ὁ. jaculator. *ep.* Apollinis. *Anal.* ii. 518.*

[Ιαχαῖος. vehementer plorans. *abest vox e lexicis.*
οδυρομαι γὰρ ὡς περιαλλα
ιαχαιων εκ στοματων. Œd. T. 1219.]

Ἴᾰχεω, Ιαχω[3]. clamo. 2. vociferor.
—αμφὶ δὲ γαῖα-Σμερδαλεον ιαχησεν— Hom. xxvii. 11.
λιγξε βιος, νευρὴ δὲ μεγ' ιαχεν, ἆλτο δ' οϊστός. Δ. 125.
Αργεῖοι δὲ μεγα ιαχον, ερυσαντο δὲ νεκρούς. ib. 506.
σμερδαλέα ιαχων· ὁ δὲ χερμαδιον λαβε χειρί. E. 302.
—θεημαχον ιαχε φωνήν. Nonn.
SYN. Ηχεω.—βοαω.—θρηνεω.

Ἴᾰχη, Ιαχος, Ιαχημα. vociferatio.
ὡς τῶν μισγομενων γενετο ιαχή τε φοβος τε. Δ. 456.
νυκτεριοισι χοροῖσι, πυριβρεμετοις ιαχοισι[4]. Orp. H. 48. 3.
καὶ Κορυβαντειων ιαχηματα χαλκεα ῥοπτρων. Phalæc. *An.* i. 421.
SYN. Κραυγη, βοη, φωνη, θρῆνος, ἦχος.—ᾠδαι Διονυσιακαι.
EPITH. Δεινη, καλαμοεσσα, ἱμεροεσσα, θεσπεσιη.

---

1. Antepenult. hujus vocis etiam corripi posse contendit Valcken. citans versum Euripidis, "qui velut proverbialis adhibetur Eustathio "in Il. Λ. p. 840. 30. ἄλλων ἴατρος αὐτὸς ἕλκεσι βρύων." Vid. Diat. p. 245. Nihil tamen caussæ erat, cur ad hanc, forsan dubiam, auctoritatem provocaret, cum in locis, quæ dubio carent, hanc syllabam corripuerit Euripides. λέγ', ὡς ἴατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε. Hipp. 296. Vid. etiam Supp. 253. Troad. 1233. Aristophanes etiam Plut. 406, 407. Br. bis corripit ι, uti animadvertit Suidas v. Ἰατρος.

2. "Priore correpta (quod rarum est) Epig. lib. 3. —Ἀσκληπιὸς "ἐστὶν ἰητήρ." Steph. Thes. tom. i. c. 1638.

3. Notat Heathius, et opinor recte, ad Eurip. Troad. vs. 825. verbum ἴαχον penultimam illic producere; sicut ἰαχεῖ, Heraclid. 783. Helen. 1502. Herc. F. 349. ἰάχησε, Electr. 1150.—Agnoscuntur substantiva ἰαχή, et ἰακχή. Sunt igitur verba ἰαχέω, seu ἰάχω, et ἰακχέω, s. ἰάκχω.

4. Ruhnk. legit, ἰαχῇσι, et Schneider. πυριβρεμεταῖς. Neutra emendatio Hermanno perplacet, qui audacter, sed erudite conjicit:
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου.

Ιαω[1]. φραζεο τῶν παντων ὑπατον θεὸν εμμεν' Ιαω,
χειματι μέν τ' Αιδην, διὰ δ' ειαρος αρχομενοιο,
Ηελιον δὲ θερευς, μεταπωρου δ' ἁβρὸν, Ιαω. Orph.

*˘Ἴαων, ονος. *adject. gentile.* Ionius. *unde* Ιαονες.
ει μὴ σφᾶς ωνασαν Ιαονος ανδρὸς (i. e. *Homeri*) αοιδαί. Theo.

˘Ἴαων, ονος. ὁ. *subst.* fluv. in Arcadia. [16. 57.*
ἡ πολλὰς εφυπερθε σαρωνιδας ὑγρὸς Ιαων
ηειρεν·— Call. 1. 22.

˘Ἴβηρες. Hispaniæ gens, Ibero fl. proxima. Hispani.
αγχοῦ στηλαων, μεγαθυμων εθνος Ιβηρων. Dion. 282.
Epith. Αγαυοι, αυχηεντες, αἱματοδιψαδες. [485.
Phr. 'Οππποτε τριλλιστων[2] μετεκιαθεν εθνος Ιβηρων. Dion.
αιθωνων μετεπειτα σακεσπαλον εθνος Ιβηρων. M. Mus.
τοσσον Ιβῆρες εασι θοοὶ ποδας ηνεμοεντας.
ανερες αγρωσσουσι βιῃ κομοωντες Ιβῆρες. Opp.

˘Ἰβηριας. ἡ. sc. γῆ. Iberia, seu, Hispania.
τῆς τε σιδηροτοκου βῶλος Ιβηριάδος; Philipp. *An.* ii. 230.

˘Ἰβηρῐκος. Iberiacus.
Ποντος μὲν πρωτιστος Ιβηρικος αρχομενοισιν. Dion. 69.

Ιβις. Ibis; avis serpentes devorans.
Ιβις Λυκουργῳ· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς. Av. 1296.
*πῶς ἂν μὲν οὖν σωσειεν ιβις η κυων;
ὁπου γὰρ εις τοὺς ὁμολογουμενους θεοὺς
ασεβοῦντες ου διδοασιν ευθεως δικην, [p. 300. b.*
τίν' αιελουρου βωμὸς επιτριψειεν ἄν; Timocl. ap. Ath.

˘Ἰβῠκος. Rheginus poëta. Vid. Suid. in v.
Ιβυκος εκεῖνος, κἀνακρεων ὁ Τήϊος
κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονιαν εχυμισαν. Thesm. 163.
λαμπει Στησιχορός τε καὶ Ιβυκος· ἦν γλυκυς Αλκμαν. Ep. inc. *An.* iii. 260.
Ιβυκε, λῃϊσταί σε κατεκτανον— κ. λ. Antip. Sid. *ib.* ii. 27.

*Ιγδις. mortarium. 2. genus saltationis.
οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ιχθυες, αἵ θ' ὑπὲρ ιγδιν
τριψιες.—Agath. *An.* iii. 51. Syn. Ιγδη.*

Ιγνῦα, Ιγνυς. posterior genu pars, poples.
ἦλθε, κατ' ιγνύην βεβλημενος οξεϊ χαλκῷ. N. 212.
*ὁ πρὶν απ' ιγνύης λῶπος ανελκομενος. Strato, *An.* ii. 363. *Et sic,*
σπαργανον αμφ' ωμοις ειλυμενος, ηὔτε τεκνον [Ep. ἀδ. 269.*
νηπιον, εν παλαμῃσι παρ[3] ιγνυσι λαῖφος αθυρων [151.
κεῖτο, χελυν ερατὴν επ' αριστερα χειρὸς εεργων. H. Merc.
Syn. Αγκυλη.—τὸ οπισθεν τοῦ γονατος.

*Ιδα, *Hesychio est* μαχη. pugna.*

˘Ἴδα, Ιδη. mons Troadis, cujus cacumen Gargarus. 2. mons Cretæ. —ενθεν γὰρ εφαινετο πᾶσα μὲν Ιδη. N. 13.
Epith. Δασκιος, ζαθεη, μακρα, μακεδνη, πολυδενδρος, ὑψηλη, ὑψικομος, ηνεμοεσσα, πολυπτυχος, Τευκρις, Κορυβαντις. Phr. Ιδην—πολυπιδακα, μητέρα θηρῶν.
Ιδης εν κορυφῃσι καθεζετο πιδηεσσης.
Ιδης εν κνημοισι πολυπτυχου ὑληεσσης. Φ. 449.
—λασιης ὑπὲρ ακριας Ιδης. Cal.
Ιδη καλλικομοισιν ὑπαὶ δρυσὶ τηλεθοωσα. Dion.
*χιονοθρεμμονας διεπερα-
σ' Ιδαιαν νυμφᾶν σκοπιάς. Helen. 1339.*

Ιδαῖος, Ιδήϊος. *adj.* a præc.
τρις δ' αρ' απ' Ιδαιων ορεων κτυπε μητιετα Ζεύς. Θ. 170.
αλλ' ευχεν συγ' επειτα κελαινεφεϊ Κρονιωνι,-Ιδαιῳ,—Ω. 290.
*ει δ' ἂν εγὼ τουτους μὲν ὑπὸ κλονεεσθαι εασω
Πηλειδῃ Αχιλῆϊ, ποσὶν δ' απὸ τειχεος αλλῃ*
φευγω πρὸς πεδίον Ιδήϊον, (al. Ιλήϊον, *et recte, ut videtur, quia statim consequitur*) οφρ' αν ἱκωμαι
Ιδης τε κνημους, κ. λ.* Φ. 556.

Ιδαῖος. Nom. Pr. 1. præconis Trojani; 2. Daretis filii.
Φηγευς, Ιδαῖός τε, μαχης εὖ ειδότε πασης. E. 11.
Epith. Δαΐφρων.—κηρυξ πεπνυμενα μηδεα ειδώς.

˘Ἰδᾰλῐμος. æstuosus. 2. humidus. 3. speciosus.
ἦμος δὴ ληγει μενος οξέος ηελιοιο
καυματος ιδαλιμου,— Hes. ε. 413.
Syn. Καυματωδης, πνιγωδης, ιδρωτικος.—ευειδης, διαυγης, καθαρος.

˘Ἰδᾰλιος. urbs Cypri. *Vid. Æn.* X. 86.
δεσποιν', ἁ Γολγως τε καὶ Ιδαλιον εφιλασας. Theoc. 15. 100.

*˘Ἴδᾰνος, η, ον. speciosus. *ab* εἴδω. *Schol. Ven. in* Il. Ξ. 172.
—τὰς ιδανας Χαριτας. Call. *fr.* 467.*

˘Ἴδας. pater Cleopatræ, uxoris Meleagri.
*τὼ μὲν αναρπαξαντε δυω φερετην Διὸς υἱὼ
δοιὰς Λευκιπποιο κορας· δοιὼ δ' αρα τωγε
εσσυμενως εδιωκον αδελφεὼ, υἷ' Αφαρῆος,
γαμβρὼ μελλογαμω,* Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ιδας. ib. 22. 137.
τυμβῳ αναρρήξας ταχεως Μεσσανιος Ιδας. ib. 208.

˘Ἴδε, pro Ηδε. et, atque.
οἱ δ' επεὶ οὖν ὠχοντο, ιδὲ πρὸ ὁδοῦ εγενοντο. Δ. 382.

˘Ἰδεᾱ, Ειδεα. species. 2. modus et ratio rei.
*a. τα δ' οργι' εστι τιν' ἰδεᾶν εχοντα σοι;
b. ἀρρητ' αβακχευτοισιν ειδεναι βροτῶν; Bacch. 471.*
πολλάκι γὰρ γνωμην εξαπατῶσ' ιδεαι. Theog. 128.
—πασας δ' ειδεας-Εξητασεν·— Thesm. 443. (36. B.)
Syn. Εἶδος, σχῆμα, προσχημα, θεωρια. μορφη, καλλος.— ὁμοιοτης. Epith. Πολυμορφος, καινη. [H. 70. 7.
Phr. Αλλοκοτοις ιδεαις μορφῆς τυπον εκπροφανοῦσα. Orp.

˘Ἴδῐος. peculiaris. 2. suus. 3. privatus. [54.
—καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν-Αυλᾶς εξ ιδιας ηρτημενον—Theoc. 23.
δημιον, η ιδιον; τοδε μοι νημερτὲς ενισπε. δ. 314.
Syn. Οικεῖος, κυριος, σφετερος. ιδιωτικος, ιδιοκτητος.

*˘Ἰδιοτης. proprietas. —τί γὰρ ἂν εὖ γενοιτ' ετι,
τῆς ιδιοτητος πρὸς έτεραν μεμιγμενης, [Ath. p. 102.*
καὶ συμπλεκομενης ουχὶ συμφωνους ἁφάς; Damoxenus ap.

Ιδιω. sudo; humidus fio.
ἴδιον[4], ὡς ενοησα, δεδακρυνται δέ μοι οσσε. υ. 204.
*χὠ πρωκτὸς ἴδιει παλαι. (*Iamb. Dim. Acat.*) Ran. 237. B.
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ καταλυσῃς. (*Anap. Dim. Acat.*) Pac. 85.*
Syn. 'Ιδρωω, αγωνιαω. δειδω.

˘Ἰδῐωτης. plebeius. 2. rei alicujus imperitus. [776. B.
ου φροντιζων τῶν ιδιωτῶν ουδενὸς, εἴ σοι χαρισοιμην. Equit.
ιθι νῦν προσευχου τοῖσιν ιδιωταῖς θεοῖς. Ran. 891. B.
Syn. Πολιτης, αμαθης, αγραμματος, απειρος, αγελαῖος. —ιδιος, ενεδρος.

Ιδμοσύνη. scientia. Vid. Ιδρεια. [Man. 3. 324.
—κοσμων επιϊστορες, ἣ διὰ γραπτῶν-Ιδμοσυνης εριτιμοι—

Ιδμων. Nom. Pr. 2. *adj.* sciens, peritus.
1. δη τοτ' Αβαντος παῖς νοθος ηλυθε καρτερὸς Ιδμων·
τόν ῥ' ὑποκυσσαμενη τεκεν Απολλωνι ανακτι
Αμφρυσου παρὰ χεῦμα Φερητιας Αντιανειρα.
τῷ καὶ μαντοσυνην επορεν καὶ θεσφατον ομφὴν
Φοῖβος, ἵν' ανθρωποισιν αρηροτα μυθιζοιτο. Orph. 188.
—αυτὸς δὲ θεοπροπιας εδιδαξεν, [B. 266.
οιωνούς τ' αλεγειν, ηδ' εκπυρα σηματ' ιδεσθαι. Ap. 1. 144.
*2. Τιμοθεον, κιθαρης ιδμονα καὶ μελεων. Alexand. Æt. *An.* i.
Syn. Εμπειρος, εμπεραμος, εὖ ειδως, ιδρις.* [419.

Ιδνοω. incurvo, intorqueo.
—ωμω-Πλῆξεν· ὁ δ' ιδνωθη, θαλερὸν δέ οἱ εκπεσε δακρυ. B. 266.
Syn. Συστρεφω, καμπτω, συγκαμπτω, δινεω. τανυω.

˘Ἰδομενευς, εως. ὁ. item ῆος. rex Cretæ.
τὸν δ' αὖτ' Ιδομενευς, Κρητῶν αγος, αντιον ηυδα. Δ. 265.
ενθα, μεσαιπολιός περ εὼν, Δαναοῖσι κελευσας
Ιδομενεὺς, Τρωεσσιν επαλμενος εν φοβον ὦρσε. N. 362.
Epith. Αγακλυτος, αρηϊος, μεγας, αγαπηνωρ, εριθυμος, δαΐφρων. Phr. Ιδομενεὺς δουρικλυτος εγχεϊ μακρῷ.
—ενὶ προμαχοις συῒ εικελος αλκήν.
—Ιδομενῆος αγανοῦ Δευκαλιδαο.
Ιδομενεῦ Κρητῶν βουληφορε.— —φλογὶ εικελον αλκήν. Hom.

1. Hosce versus frustra quæsivi inter Orphica a Gesnero et Hermanno edita; quamvis nonnulla ejusdem fere coloris illic irrepserint. Sunt nimirum Judæi cujusdam, Aristobuli forsan, in Jehovæ laudem, istiusmodi laude nihil profecto indigentis, figmentum.

2. In Dictionar. C. Steph. a Nic. Lloydio recognito, τηλίστων invenio pro τριλλίστων. "Τήλιστοι. i. e. remotissimi."

3. Voluit fortasse Vir Doctiss. παρ', quod exhibet Edit. Oxon. Aliæ habent, περ, περ', et Cod. Mosc. περιγνύσι. Scribendum putat Hermannus, ἐν παλάμῃσι παροιγνὺς λαῖφος, ἀθύρων, *per lusum lodicem manibus paullum aperiens.*

4. Corripiturne hic penultima ratione aor. secundi, an ita scriptoris Odysseæ temporibus usus tulit? Constat sane Aristophanem syllabam hanc produxisse et in simplici verbo ἰδίω, et in composito ἐξιδίω, qu. vid. Prima syllaba semper est longa.

† Ἴδον, *ab* εἴδω. vidi.
οξυς θεων οφθαλμος εις τα παντ' ιδειν. Stob. Exc. 121.

˘Ιδος, εος. το. sudor.
ιδει εν αινοτατῳ, ὁποτε χροα Σειριος αζει. Hes. *a.* 397.
—αμφι δ' αρα σφιν
ιδεϊ θαλπομενοισι μελαινεται αναλεος χρως. Dion. 966.
SYN. Θερος, ἱδρως.

Ἰδρεια, Ἰδρια. peritia.
ἱετ' ακοντισσαι· ὁ δὲ ιδρειῃ πολεμοιο. Π. 359. [85.
αλλ' ιδριῃ μεγαν ανδρα παρηλυθες, ὦ Πολυδευκες. Theoc. 22.
SYN. Δαημοσυνη. ιδμοσυνη. ευμηχανια, επινοια, εμπειρια, σοφια.

Ἴδρις, Ἰδριτης [1]. peritus. 2. providus.
—Φαιηκες περὶ παντων ιδριες ανδρων
νῆα θοὴν ενὶ ποντῳ ελαυνεμεν·— η. 108.
† σοφὴ πεφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις. Med. 285.
ιδριτα[1] και γαιης, ιδριτα και πελαγευς. Alex. Ætol. *An.* i. 418.
SYN. Πολυιδρις, εμπειρος, συνετος, πυκνος, πυκινος, σοφος, εχεφρων, πολυβουλος, μαλα πεπνυμενος. ιστωρ.

Ἰδροω. *poët.* Ἰδρωω. sudo. Vid. ad v. Ἱππος.
οἱ δ' ιππους μὲν λῦσαν ἀπὸ ζυγοῦ ἱδρωοντας. Θ. 543.
SYN. Αφιδροω, ενιδροω, εξιδροω, καθιδροω, περιϊδροω, ιδιω. ὑγραινομαι.
PHR. Μοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ρεεν ασπετος ἱδρως. Theoc.
—νοτεων περὶ γυιοις
ψυχροτερος νιφετοῖο βολῆς περιχευεται ἱδρως.
αμφὶ δὲ οδμηεις καματῳ περιλειβεται ἱδρως. Nic. Al. 437.
—κατὰ κροταφων ἁλις ἱδρως-Κηκιεν·— Ap.
—εκ δὲ μετωπου-Ἱδρως πιδυων, στῆθος επισταλαει. Ep.

˘Ιδρῦμα. opus constructum. 2. ara. 3. fundamentum.
*ει δ' εὖ σεβουσι τοὺς πολισσουχους θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλουσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρυματα,
ουκ ἂν γ' ἑλόντες αὖθις ανθαλοιεν ἄν.* Agam. 339. P.
SYN. Αμφιδρυμα.—ναος.—ερεισμα. ἑδρα. καθισμα.

*˘Ιδρῦσις, εως. ἡ. collocatio, *inpr.* templorum.
πρεμνα, λιθηλογεες θ' Ἑρμεω ἱδρυσιες. Crinag. *An.* ii. 142.*

Ἱδρῦω, Ἱδρυμι, Ἱδρῦμαι. sedere jubeo. 2. sedeo, commoror.
ὡς ειπουσ', ἱδρυσε θρονῳ ἔνι θουρον Αρηα. Ο. 142.
και ποῦ κλυεις νιν, τεκνον, ἱδρυσθαι χθονός; Trach. 68.
Ἡρως Ηετιωνος επισταθμος Αμφιπολιτεω
ἱδρυμαι, μικρῷ μικρὸς επὶ προθυρῳ. Call. Ep. 29. (25. *Bl.*)
*αλλ' αυτός τε καθησο και αλλους ἱδρυε λαούς. Β. 191.
καὶ τοὶ μὲν Φοιβου κτερας ἱδρυον εν χθονὶ βαντες. Apoll.
ορθοσταταις ἱδρυεθ', ἡλιου φλογός. Ion. 1134. [4. 1550.
χἠ Παλλὰς, Δελφοι νιν ὅθ' ἱδρυοντο Προναιην. Call. *fr.* 220.*
SYN. Αφιδρυω, ενιδρυω, καθιδρυω, καθιδρυμαι, ενιστημι. ἱζω, καθιζω, κοιταζω, ἑδραζω.

Ἱδρὼς, ῶτος. ὁ. sudor. *acc.* ἱδρωτα *vel* ἱδρῶ.
—κατὰ δὲ νοτιος ρεεν ἱδρως-Ωμων καὶ κεφαλῆς— Λ. 810.
† πλειων δὲ τοῖς ὁρῶσιν εσταλασσ' ἱδρως. Phœn. 1410. (1397.)
*αλλὰ πολὺ πρατιστον ὑφ' ἁρματος αυχένας ἱππων
λυσαμενα, παγαῖς εκλυσεν Ωκεανῶ
ἱδρῶ καὶ ραθαμιγγας·— Call. Lav. Pall. 9.*
SYN. Ιδος. εφιδρωσις. EPITH. Αἱματοεις, ασπετος, θερμὸς, ευκαματος, ραιστηριος, μυδαλεος, θηροφονος.
PHR. Εκ δέ οἱ αινὸς ἀπὸ μελεων ρεεν ἱδρώς. Cal.
εκ μελεων λιπαρὸς καὶ αθεσφατος ἱδρως. Opp.
—καματοιο προαγγελος ἱδρώς. Nonn.

˘Ιεμαι [2]. eo cum impetu.
ιεμενον πολεμονδε, βαλε στῆθος παρα μαζον. Θ. 313.
SYN. Ὁρμαω, θορεω, επειμι.

˘Ιεμαι [2]. cupio, desidero.
ἱεμενοι πολεως· ὁ δὲ κεκληγὼς επετ' αιεὶ-Ατρεϊδης,—Λ. 168.
*αλλ' ὅγ' αρ' ουδὲ θεὸν μεγαν ἁζετο· ἱετο δ' αιεὶ
Αινειαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τευχεα δῦσαι. Ε. 434.
—πᾶσαι γὰρ ἱεντο-Αἱμα μελαν πιεειν— Hes.
("*ubi animadverte corripi ι.*" H. Steph. Thes. in v.)*

SYN. Εφιεμαι, επιθυμεω, προθυμεομαι.

*Ἱερᾰγωγὸς, οῦ. ὁ. sacrorum interpres.
Νεῖλος ὁποῖον αναξ μυσταις φιλον ιεραγωγοῖς
ευρε μελος θειων πατριον εξ ὑδατων. Hedyl. *An.* i. 484.

˘Ιεραξ, ᾱκος. et Ιρηξ, ηκος. ὁ. accipiter.
αλλ' ἱερᾱκα φιλει, μεμνημένος εν φρεσὶν, ὅς σοι
ηγαγε συνδησας Λακεδαιμονιων κορακινους. Equit. 1052. B.*
† ἡ δ' αὖ θυγατηρ, γλαῦχ'· ὁ δ' Απολλων, ὥσπερ θεραπων, ἱερακα.
αυτὸς δ', ὡστ' ιρηξ ωκυπτερος ὦρτο πετεσθαι, [Av. 516.
ὅς ῥά τ', απ' αιγιλιπος πετρης περιμηκέος αρθεὶς,
ὁρμησει πεδιοιο διωκειν ορνεον αλλο. Ν. 62.
SYN. Κιρκος, αστεριας. EPITH. Ωμοβορος. πτερυγωκυς.
PHR. Ωκυπετης ιρηξ, τανυσιπτερος ορνις. Hes.
ωκεῖ φασσοφονῳ, ὅς τ' ωκιστος πετεηνῶν.
—ταχὺς αγγελος Απολλωνος. Hom.

Ἱερακισκος. parvus accipiter.
κἂν λαχόντες αρχιδιον, εἶθ' ἁρπασαι βουλησθέ τι,
οξὺν ἱερακισκον ες τὰς χεῖρας ὑμῖν δωσομεν Av. 1111.

Ἱερειᾰ, Ἱεριᾰ. (Ἱερεῖτις. Æsch.) sacerdos, *femina.*
ᾧτινί κεν Πυθῶνι θεὸς, χρησας ἱερειᾳ[3],
ομφὴν σημηνῃ πιονος εξ αδυτου. Theog. 805.
πρωτη δὲ μητηρ ηρξεν ἱερεια[4] φονου. Bacch. 1112.
σῶσόν με τὴν σὴν ἱεριαν, πρὸς Ἑλλάδα. Iph. T. 1399.
τὴν γαρ Τρῶες εθηκαν Αθηναιης ἱερειαν. Ζ. 300.
SYN. Ἱερις, ἱερη, θυτρια, αρητειρα. [κληδοῦχος. Æsch.]
*PHR. Χρησμος ωρθωσεν μελισσας
Δελφιδος αυτοματῳ κελαδῳ. Pyth. 4. 106.
—χρυσεων-Διὸς ορνῖχων παρεδρος. ib. 6.

Ἱερεῖον, Ἱερήϊον, Ἱερον, Ἱρον. victima.
a. αφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ηρξατο βλεπειν,
απολωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ ουκ εχω,
καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
b. ἡ δ' αιτια τίς εστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
a. θυειν ετ' ουδεὶς αξιοῖ. b. τίνος οὕνεκα;
a. ὅτι παντες εισὶ πλουσιοι· καιτοι τοτε,
ὅτ' εἶχον ουδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων εμπορος*
εθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς· ὁ δέ τις ἂν
δικην αποφυγών· ὁ δ' ἂν εκαλλιερεῖτό τις,
καὶ μετεκαλει τὸν ἱερέα·— Plut. 1173.
—επεὶ ουκ ἱερήϊον, ουδὲ βοειην
αρνυσθην, ἅ τε ποσσὶν αεθλια γινεται ανδρῶν. Χ. 159.
ἱερά τε ῥεζουσι, καὶ εξαιτοὺς ἑκατομβας. ε. 102.
ἱρῶν μηνισας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις. Ε. 178.
SYN. Θῦμα, σφαγιον, επιβωμιον, ευχωλη.—ἱεροθυτα τα.

Ἱερεὺς, Ἱρεὺς, Ἱερῆες. sacerdos.
Χρυσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβολου Απολλωνος. Α. 370.
αιδεῖσθαι θ' ἱερῆα, και αγλαα δεχθαι αποινα. ib. 23.
ἱρεὺς Ἡφαιστοιο, δυω δέ οἱ υἱέες ηστην. Ε. 10.
—και αρνοφαγων ἱερήων. Nonn.
SYN. Αρητηρ, μηλοθυτης, ληνοβατης.—αρχιερευς, ἱεροσκοπος, ἱεραρχὴς, ἱερονομος. ἱεροδιδασκαλος, ἱεροφαντης, ἱερομνημων, ἱεροφυλαξ.
EPITH. Θεοκλητοι, αγρυπνοι, ανιπτοποδες. Nonn.
PHR. [Θυηπολος χείρ. Æsch.]

Ἱερηπολιᾰ. sacrificatio.
επὶ σᾶς σεπτας-Ἱερηπολιας,— Synes. 3.

Ἱερευω, Ἱεροω, Ἱρευομαι. sacrifico, consecro.
αυτὰρ ὁ βοῦν ἱερευσεν αναξ ανδρῶν Αγαμεμνων. Β. 402.
—και ὡς ἱεροῖτο μελαινα. Sibyl.
καὶ βοῦς ἱρευσασθαι· ἵνα πλησαιατο θυμόν. τ. 198.
SYN. Καθιερευω, θυω, ἱεροποιῶ, ἱερουργεω, ἱερατευω, ἱεραομαι, σφαττω, ερδω, ρεζω, μυεω, οργιαζω.—αφιεροω, καθιεροω, ὁσιοω, αφοσιοω.

---

1. "Ἰδρίτα ab ἰδρίτης, idem quod ἴδρις. Vide *Suidam* in ἴδριας." Brunck.—Vid. etiam Etym. v. Ἄϊδροι.
2. De tam numerosa verborum sobole consulendi sunt Steph. Thes. tom. i. c. 1653. D. &c. et Damm. c. 930.
3. "Emendo, namque corrupta mihi videtur lectio, θεοῦ χρήσας ἱέρεια. Quid frequentius apud scriptores, quam ἔχρησεν ἡ Πυθία?" Brunck. Gnom. Poët. apud quem vs. est 785.
4. Ultima in ἱέρεια corripitur. Metri igitur ratio postulat ἱερία. Præterea, Euripides in tribus tantummodo aliis locis vocem usurpavit, et in iis omnibus ἱερία ad versum sustentandum requiritur. Vid. Orest. 255. P. Iph. T. 34. 1399. Reponendum forsan videbitur ἱερία etiam in Pyth. iv. 9. pro ἱέρεα. In versu Posidippi, Athen. p. 377. b. prima in ἱέρειαι producitur. Sed confusa est lectio Codd. et nihil dubito quin sit corruptela.

Phr. Τοὺς δ' ἑταροι σφαξαν τε θοῶς, κ.λ. Ap. 1.432.

Ἱερνὶς, ἴδος. ἡ. *Hibernia. *item*, Ἱερνίδες, ων. αἱ. *sc.* νῆσοι. Insulæ Britannicæ. *Vid. Eschenbach. et Gesner. ad ll. citt.**

πὰρ δ' αρα νῆσον αμειβον Ἱερνίδα·— Orph. 1179.
* νῦν γὰρ δὴ λυγρῇ τε καὶ αλγεινῇ κακοτητι [1]
ἔζομαι, ἣν νησοισιν Ἱερνίσιν ἆσσον ἱκωμαι. ib. 1163.*

Ἱερογλωσσος. sacram linguam habens.
τῶν ἱερογλωσσων Κλυτιδᾶν γενος ευχομαι εἶναι. Ep.

Ἱεροδοκος. sacer. *epith.* victimarum.
ποτιτροπαιον αιδομενος, οὔπερ-Ἱεροδοκα θεῶν λημματ' απ' ανδρὸς ἁγνοῦ. Æsch. Supp. 368.

Ἱεροθῦτος. sacrificatus.
μηδέ τιν' ἱεροθυ-
τον *ανὰ δαπεδον ετι
τῆδε βροτὸν θεοῖσι πεμπειν ἂν καπνον·* Av. 1266.

Ἱεροκλεης. Nom. Pr.
Ἱεροκλεες, βελτιστε χρησμῳδῶν αναξ. Eup.

Ἱερομηνια, *pro* Ἱερονουμηνια. calendæ.
ἱερομηνιᾳ Νεμεάδι. Nem. 3. 4.

Ἱερομνημονεω. fungor munere ἱερομνημονος.
—ανθ' ὧν λαχὼν Ὑπερβολος-Τῆτες ἱερομνημονεῖν—Nub. 623.

*Ἱερον. 1. templum. Vid. Ναος. 2. sacrificium, victima. *frequentius in plur.* Vid. Ἱερεῖον.
1. ενεστι δ' ἱερὸν τῆς Δικης εμοὶ μεγα
εν τῇ φυσει.—— Hel. 1008.
Phr. 1. Θετιδος δάπεδον καὶ ανακτορα.—
δεξιμηλος δομος—θεᾶς Νηρηΐδος αγλαον ἕδραν. Andr. ἁγνὸν τεμενος. ib.*

Ἱεροπρεπης. sanctos decens; sacrosanctus. [Lith. 100.
—θυσιαι ἱεροπρεπεες τελεθουσιν,—Ἃς αγαθοὶ ῥεζουσι βροτοί·—
—ουδὲ εἷς,—Μαγειρον αδικησας, αθῶος διεφυγεν· [383.f.
ἱεροπρεπης πως εστιν ἡμῶν ἡ τεχνη. Menand. ap. Ath. p.
Syn. Μεγαλοπρεπης, πολυτελης. θεοπρεπης.

Ἵερος, Ἵρος. sacer, sacrosanctus. Vid. not. ad v. Ἱκεσιος.
ἡμεῖς δ' αμφὶ περὶ κρηνην ἱεροὺς κατὰ βωμούς. B. 305.
τὴν δ' αυτοῦ κατεπυσ' ἱερὸν μενος ηελιοιο. H. Apoll. 371.
*αἵ γὰρ ὑπ' ηελιῳ τε καὶ ουρανῷ αστεροεντι
ναιεταουσι πολιες επιχθονιων ανθρωπων,*
ταων μοι περὶ κῆρι τιεσκετο Ἴλιος ἱρή. Δ. 44.
*—ὡς ὅτε τις φὼς
πετρῃ επὶ προβλῆτι καθημενος, ἱερὸν ιχθὺν
εκ ποντοιο θυραζε λινῳ καὶ ηνοπι χαλκῷ.* Π. 406.
†δμωσι δ' εποτρυνειν Δημητερος ἱερὸν ακτήν. Hes. ε. 2. 215.
κρινειν ουκ επεοικε θεηΐα εργα βροτοῖσιν, (595.)
παντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ αδέα·— Bion, 6. 9.
Syn. Ὁσιος, αγαθος, σεμνος, εναγης, ἁγιος. θεῖος. μεγας, θαυμαστος.—(διερος. ανετος. ταχυς. Et. Ma.)

Ἱεροσκοπος. haruspex. Vid. Ἱερευς.
Ἑρμειαν κηρυκα, Θεμιν θ', ἱεροσκοπον ανδρῶν. Orph. Ευχ. 23.

Ἱεροστεπτος. velatus.
σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν εγχειριδιοις
ἱεροστεπτοισι κλαδοισι; Æsc. Supp. 23.

Ἱεροσῦλεω. sacrilegium committo.
a. τουτὶ τί εστι; b. χοιροκομεῖον Ἑστιας.
a. εἶθ' ἱεροσυλησας φερεις;— Vesp. 844. B.

Ἱεροσῦλος. sacrilegus. Vid. Βωμολοχος.
ἑτεροι δ' επλουτουν, ἱεροσυλοι, ῥητορες,
καὶ συκοφανται, καὶ πονηροί.— Plut. 30.

Ἱεροτροχος. sacer. *epith.* carpenti.
ἥ τ' επὶ ταυροφορον ἱεροτροχον ἅμμα τιταινεις [2]. Orph. H. 13. 2.

*Ἱεροφαντης, ου. ὁ. sacrorum antistes.
Δηοῦς καὶ Κουρης θεοεικελον ἱεροφαντην. Ep. *ad.* 612 a.
Syn. Ἱεραγωγὸς, μυστης.*

Ἱεροφοιτος. Vid. Στησιχορος.
εκποθεν ἱεροφοιτος [3] επὶ στοματεσσιν αηδὼν [*An.* ii. 461
λαθρῃ εφεζομενη λιγυρὴν ανεβαλλετο μολπήν. Christodor.

*Ἱροχθων, *item* Ἱροχθων. ὁ ἡ. sacer; *de humo, qua quis sepelitur.*
ου θεμις αμφὶ νεκυσσι βαλεῖν ἱροχθονα βῶλον. Herod. Att.

Ἱερων. rex Syracusanus et partis Siciliæ. [*An.* ii. 301.*
εν δ' αυτοῖς Ἱερων, προτεροις ισος ἡρωεσσι. Theoc. 16. 80.
ὑψηλον δ' Ἱερωνι κλεος φερεοιεν αοιδοί. ib. 98.
Epith. Καλλινικος, εναρματος.
Phr. Συρακοσιον ἱπποχαρμαν βασιλῆα,—
καθαρῷ σκαπτρῳ διεπων. αρτια μηδομενος.—
Αρεθουσαν επι-Κραναν, παρ' Αιτναῖον ξενον,
ὃς Συρακοσσαισι νεμει, βασιλεὺς
πραῢς αστοῖς, ου φθονεων αγαθοῖς,
ξεινοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ. Pyth. 3. 122.

Ἱερωνῦμος. Nom. Pr.
Αργεῖος αμαθης, αλλ' Ἱερωνυμος σοφός. Eccles. 201.

Ἱερωσῦνη. sacerdotium.
—δίδοται μαλισθ' ἱερωσυνα-Κωλῇ,— Ath. 9.
Syn. Ἱεραρχια, θυηπολιη.

*Ἱερωτᾶτος, η, ον. *superl.* ab ἱερος.
ενθεε, παντοκρατωρ, ἱερωτατος, αγλαοτιμε. Orp. H. 17. 17.

Ἱεω. unde ἵημι. jacio. *item*, mitto. Vid. Ιεμαι.
τοῖσιν δ' ικμενον οὖρον ἵει ἑκαεργος Απολλων. A. 479.
αλλ' ὅτε δη ῥ' οπα τε μεγαλην εκ στηθεος ἵει, κ.λ. Γ. 221.*

Ἱζᾶνω, Ἵζω, Ἵζομαι. sedere jubeo. 2. sedeo.
αυτοῦ λαὸν ερυκε, καὶ ἵζανεν ευρὺν αγῶνα. Ψ. 258.
πλαζομαι ὧδ', επεὶ οὔ μοι επ' ομμασι νηδυμος ὕπνος
ἵζανει, αλλὰ μελει πολεμος καὶ κηδε' Αχαιῶν. K. 92.
αλλὰ μετοκλαζει, καὶ επ' αμφοτερους ποδας ἵζει. N. 281.
βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθυμων ἷζε γεροντων. B. 53.
τῇ ῥ' Αχιλεὺς ἵζεσκε, Διῒ φιλος· εν δέ μιν αυτὸν
εὗρ'·— Ω. 472.
Syn. Καθιζω, εγκαθιζω, καθιζανω, καθιδρυω. επικαθημαι. ἕζομαι, καθεζομαι. εμπιπτω.

*Ἰή, ῆς. ἡ. vox. *Citat ex* Ep. ined. *Jacobs.**

Ἰηῖος. sospitalis. Ἰηῖος. *sec. Hesych.* sagittarius. *epith.* Apollinis. Vid. Απολλων. 2. lugubris [4].
Ιηϊε, Δαλιε Παιαν. Œd. T. 156.
2. ιηϊον βοὰν, βοὰν,-Ιηϊον μελος, μελος. Phœn. 1049.
Syn. Τοξοτης.—ιατηρ. 2. θρηνητικος.

*Ἰηκοπος, ου. ὁ ἡ. laboris afferens remedium.
ιηκοπον ου πελαθεις επ' αρωγάν; (*versus ex Æsch. Myrmidonibus desumtus.*) Ran. 1265. B.

Ἰηλυσσος, ου. ἡ. urbs nobilis Rhodi ins. Vid. Ιαλυσος.
Λινδον, Ιηλυσσόν τε, καὶ αργινοεντα Καμειρον. B. 656.*

Ιη παιηων, Ιηπαιηων. Ιη παιων, Ιη παιαν. *vox læta; *item*, hymnus, in honorem Apollinis.
αυτὰρ επὴν σιτοιο μελιφρονος εξ ερον ηαθε,
ερχεσθαι θ' ἅμ' εμοὶ, καὶ ιηπαιηον' αειδειν,
εισόκε χῶρον ἱκησθον, ἵν' ἕξετε πιονα νηόν.* H. Apoll. 499.
ιὴ, ιὴ, Παιῆον, ακουομεν· *οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρωτιστον εφυμνιον εὕρετο λαὸς,
ἦμος ἑκηβολιην χρυσεων επεδεικνυσο τοξων.* Call. 2. 97.
ιὴ παιὼν, ιὴ παιὼν, ιὴ παιών· χαιρωμεν. Thesm. 311. B.

Ιηπαιηων. Apollinis cognomen.
αλλὰ καὶ ὡς προσαγοιεν Ιηπαιηονι δῶρα. H. Apoll. 272.
*εναγεως ἱερῷ ανὰ διπλοα μηρια βωμῳ
καῖον, επικλειοντες Ἑωῖον Απολλωνα.*
αμφὶ δὲ δαιομενοις ευρὺν χορὸν εστησαντο,
καλὸν Ιηπαιηον', Ιηπαιηονα Φοῖβον
μελπομενοι·— Apoll. 2. 699.

1. Multa est in hisce versibus varietas lectionis et conjecturæ, de qua videndi VV. DD. ad loc. Tantum animadvertam, si ἕζομαι sit legendum, legi etiam debere, λυγρῆς τε καὶ αλγεινῆς κακότητος, quoniam ἔχομαι in isto *adhærendi* significatu genitivum sibi semper adsciscit. *Vid. Vigerum Hermanni*, p. 254.

2. Hymnus est ad Rheam; et sic se fert vulgata lectio, proculdubio mendose. Ἅρμα pro ἅμμα legendum, monuerat Dorvillius. Pierson. præterea conjecit, ταυροφόνων, quod probavit Ruhnkenius, versum tamen intercidisse existimans. Tandem Hermannus ingeniose, ut solet, hunc in modum emendavit:
ἢ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει.

3. Lectio membranarum est ἠερόφοιτος, *quæ noctu cantat.*

4. Vid. Apoll. Rh. l. 2. v. 712. H. Steph. Ind. in v. Item, Damm. c. 886. et nos in not. ad v. Ἀνέχω.

Ιημι. αλλ' ἤτοι κεῖνον μεν εασομεν, η κεν ιησιν',
η κε μενῃ.— I. 697.

'Ιημι. ire facio; mitto; emitto. Vid. Damm. c. 930.
ὡς φασαν, ἱεῖσαι οπα καλλιμον· αυταρ εμὸν κῆρ. μ. 192.
Αξιοῦ, ὅς καλλιστον ὕδωρ επὶ γαῖαν ἵησιν. Φ. 158.
SYN. Αφιημι, ανιημι, ενιημι, εξιημι.

Ιηονια. Ionia.
ου Κολοφὼν τρυφερῆς αστρον Ιηονιης. Ep. ἀδεσπ. 487.

*Ιηπυγες, ων. οἱ. prisca gens Magnæ Græciæ.
φῦλά τ' Ιηπυγων[2] τετανυσμένα μεσφ' Ὑριοιο
παῤῥαλιας. Ὑριου, τυθι συρεται Αδριὰς ἅλμη
ποντον ες αγχιπορον Ακυληΐον· ενθα νεασται
αστυ Τεγεστραιων, μυχατοις επὶ πειρασι ποντου. Dionys. 379.*

˘Ιηπῡγιος, vel Ιαπ. *adj. a præc.* Iapyx, Iapygius.
*αλλ' ὁπότ' Αδριάδος σκαιὸν πορον αμφιτριτης
εισελασεις επὶ νηὸς, Ιηπυγιην επὶ γαῖαν,
δηεις ιφθιμου Διομηδεος αυτίκα νῆσον,
ενθ' ἥρως αφικανε, χαλεψαμενης Αφροδιτης. Dionys. 481.

˘Ιησονις, ιδος. ἡ. Iasonica. Vid. Ιασονιος.
ἡ δε Κυνὸς μεγαλοιο κατ' ουρὴν ἕλκεται Αργὼ
πρυμνόθεν· ου γὰρ τῇ γε κατὰ χρεος εισι κελευθοι,
αλλ' οπιθεν φερεται τετραμμενη, οἷα καὶ αυταὶ
νῆες, ὅταν δὴ ναῦται επιτρεψωσι κορωνην,
ὅρμον εσερχομενοι· τὴν δ' αυτίκα πᾶς ανακοπτει
νῆα, παλιῤῥοθιη δε καθαπτεται ηπειροιο·
ὡς ἥ γε πρυμνηθεν Ιησονὶς ἕλκεται Αργώ. Arat. Phæn. 342.*

ΙΗΣΟΥΣ. —Ιουδαιων βασιλεὺς Γαλιλαῖος Ιησοῦς. Nonn.
SYN. Μεσσιας, Χριστος, Λογος.
EPITH. Βιοσσοος, θεηγορος, αμυμων, ταχυεργος.
PHR. Πρωτογονος υἱός. ανθρωπου υἱός.
κοιρανος Ἑβραιων—σκηπτοῦχος Ιησοῦς.
—δι' ἠέρος ἦλθεν Ιησοῦς-Κοιρανος ηνεμοφοιτος.—Nonn.
σωτηρ Ιησοῦ Χριστέ μου, πλαστουργέ μου. Cyr.
ὦ τῶν πολων παγκλυτος Ιησους αναξ. Naz.
σοφια κοσμοτεχνῆτις—πατρὸς μορφὴ, σφραγις, καλλος. Synes.
—αμνος εχεφρων-Παγγενεταο θεοῦ.—
'Ραββιν επουρανιων αδυτων ὑψιθρονε ποιμήν. Nonn.
παντοκρατωρ, αγενητε, καὶ αρχὴ, καὶ πατερ αρχῆς,
υἱέος αθανατοιο φαος μεγα.— Naz.
πολυηρατε κυδιμε,-Σε μακαρ γονε παρθενου, κ. λ. Cyr. Hymn.

¯Ιητηρ. Vid. Ιατηρ.

˘Ιθᾱγενης. 1. ex legitima uxore natus. 2. indigena. [ξ. 203.
—αλλά με ἶσον ιθαγενέεσσιν ετιμα-Καστωρ Ὑλακιδης,—
2. Τεναγων τ' αριστος Βακτριων ιθαγενης
θαλασσοπληκτον νῆσον Αιαντος πολεῖ. Pers. 306.
SYN. Εγχωριος, πολιτης. γνησιος, αυτοχθων. καθαρος.

˘Ιθᾱμενης, εος. ὁ. nobilis Lycius. Vid. Σθενελαος.

˘Ιθάκη. Ithaca ins.
οἵ ῥ' Ιθακην εἶχον καὶ Νηριτον εινοσιφυλλον. B. 632.
EPITH. Αμφιαλος, αιγιβοτος, ευδιελος, εὐκτιμενη, ὑπονήϊος,
παιπαλοεσσα, στειρα, φιλη.
PHR. Τρηχεῖ', αλλ' αγαθὴ κουροτρόφος,— Hom.
τῇ δ' ἔπι Νηρικιης Ιθακης ἕδος εστηρικται. Dion. 495.
ου νῆσος κραναὴ Λαρτιαδαο πατρη. Ep. ἀδ. 487.
εν δ' Ιθακῃ ουτ' αρ δρομοι ευρέες, ουτε τι λειμών·
αιγιβοτος, καὶ μᾶλλον επηρατος ἱπποβοτοιο·
ου γάρ τις νησων ἱππηλατος, ουδ' ευλειμων,
αἵ θ' ἁλὶ κεκλιαται. Ιθακη δέ τε καὶ περὶ παντων. δ. 605.

˘Ιθάκησιος. Ithacensis. pl. Ιθακησιοι.
κηρυξ Ευρυβατης Ιθακησιος, ὅς οἱ οπηδει. B. 184.
τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ιθακησιοι εισορωωσι. ο. 519.

˘Ιθᾰκος. filius Pterelai, Ithacæ conditor.
τὴν ποιησ' Ιθακος, και Νηριτος, ηδὲ Πολυκτωρ. ρ. 207.

¯Ιθμα. gressus, passus.

αἱ δὲ βατην τρηρωσι πελειασιν ιθμαθ' ὁμοῖαι. E. 778.
SYN. Ιχνος, βῆμα, ὅρμημα. ὁρμη, δικαιωμα.

¯Ιθῠδίκης. cujus judicia recta sunt.
ουδέ ποτ' ιθυδικαισι μετ' ανδράσι λιμὸς οπηδεῖ,
ουδ' ατη· θαλιης δὲ μεμηλότα εργα νεμονται. Hes. ε. 228.
SYN. Ιθυς, δικαιος.

¯Ιθῠδῐκος, ου. ὁ ἡ. idem. —ειμὶ κριτης γὰρ
ηπιος ιθυδικοις, τοῖς δ' αδικοισι δεος. Ep. ἀδ. 612b.*

¯Ιθῠδρομος, ου. ὁ ἡ. recta currens. —ιθυδρομόν τε
πριονα, μιλτειῳ βαμματι πειθομενον. Philipp. *An.* ii. 216.

*¯Ιθῠμᾰχος, ου. ὁ ἡ. justo Marte dimicans. [*An.* i. 132.*
αἰδ' ὑπὲρ 'Ελλανων τε καὶ ιθυμαχων πολιηταν. Simonid.

Ιθυντειρᾰ, ας. ἡ. moderatrix. *ep.* Justitiæ. Opp.

¯Ιθυντηρ, Ιθυντωρ. rector, moderator.
ου βοες ιθυντῆρες αροτρευσουσιν αρουραν. Sibyl. l. 2.
ὅς καί με προεηκε μολεῖν ιθυντορα κοσμου. Nonn.
SYN. Κυβερνητηρ. ὁδηγος.—χαλινος.—πηδαλιον.—ὁρμηστηρ.

¯Ιθῡνω. rego. 2. corrigo. 3. multo.
τῶν μὲν γὰρ παντων βελε' ἅπτεται, ὅστις αφειη,
ἢ κακὸς, ἢ αγαθός·* Ζεὺς δ' εμπης πανт' ιθυνει. P. 632.
SYN. Διΐθυνω, εξιθυνω, επιθυνω, κατιθυνω, ευθυνω, κατευθυνω, ορθοω, ὁρμαω. επιστατεω. εξισοω. διοικεω.

*¯Ιθῠπόρος, ου. ὁ ἡ. recta procedens.
καὶ κανόνα γραμμῆς ιθυπορου ταμιην. Paul. Sil. *An.* iii. 87.*

¯Ιθυπτίων. recta volans.
δευτερος αὖτ' Αχιλεὺς μελιην ιθυπτιωνα
Αστεροπαιῳ εφῆκε, κατακταμεναι μενεαινων. Φ. 169.
EXP. Επ' ευθειας φερομενην, ἱπταμενην.

¯Ιθῠς, Ιθῠτερος, Ιθυντᾰτος. rectus, rectior, rectissimus.
—καί μ' ουτινα φημὶ
αλλον επιπληξειν Δαναῶν· ιθεῖα γὰρ εσται. Ψ. 580.
τῶν δ' αγαθῶν αιεὶ πρηξιες ιθυτεραι. Theog. 1020.
τῷ δομεν, ὅς μετὰ τοῖσι δικην ιθυντατα ειπῃ. Σ. 508.
SYN. Δικαιος, ορθος, ευθυς, ατρεπτος, αληθης. θαυμαστος.

¯Ιθυς, Ιθῠ. *adv.* recta. 2. obviam.
οἱ δὲ μενος χειρῶν ιθὺς φερον· *αμφὶ δὲ νυκτα
θοῦρος Αρης εκαλυψε μαχῃ, Τρωεσσιν αρηγων. E. 506.
Αιαντος δὲ πρῶτος ακοντισε φαιδιμος Ἑκτωρ
εγχει,* επεὶ τετραπτο πρὸς ιθύ οἱ, ουδ' αφαμαρτε. Ξ. 403.
SYN. Ιθεως, ευθυ, επ' ευθειας, ευθυς, ορθῶς, δικαιως.
2. αντωπον.

¯Ιθῠτενής. in rectum extensus. Vid. Μολιβαχθης.

Ιθυω. recta feror.
πολλὰ δ' αρ' ενθα καὶ ενθ' ιθυσε μαχη πεδιοιο. Z. 2.
ὁππῃ τ' ιθυει[3], τῇ τ' εικουσι στιχες ανδρῶν. M. 48.
ιθύει, αλλ' ουτι πρησσει· θαμεες γαρ ακοντες
αντιοι αΐσσουσι θρασειαων απο χειρῶν. Λ. 551.
δωσεμεναι, ὅ κεν ᾖσι μετὰ φρεσὶν ιθυσειεν. Ap. 2. 950.
SYN. Ενορμαω, εφορμαω, ὁρμαω, βουλομαι. φερομαι (επ' ευθειας.)—εφιεμαι.

˘Ιθωμη. urbs Thessaliæ, *vocata et* τὸ Θούμαιον.
οἱ δ' εἶχον Τρικκην, καὶ Ιθωμην κλωμακοεσσαν. B. 729.

˘Ικᾰνος, Ἱκανωτατος. idoneus.
*—ποτὶ τὰν θεῦν[4] αχρις ὁμαρτεῖν
αἵτινες εξηκοντα κατωτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι,
χάτις Ελειθυιᾳ τεινει χερα, χάτις εν αλγει,
ὡς ἅλις, ὡς αυτᾶν ἱκανον γονυ.— Call. 6. 130.
ἐξ ὧραι μοχθοις ἱκανωταται,— Ep. l. 1.
SYN. Εξαρκης, διαρκης, επιτηδειος, χρησιμος, δοκιμος, ευφυης. αξιος.

1. Nullo modo referri potest hoc verbum ad thema ἵημι, sed ad ἴω, seu εἴω, unde εἶμι, *eo, ibo.*

2. Si hic locus menda caret, penult. in 'Ιήπυγες longa est. Notandum est autem Codd. quosdam habere ˘Ιηπῦγῶν pro ˘Ιηπῦγων: et apud Latinos invaluit ˘Iāpyx ˘Iāpygis. Occurrit vox 'Ιαπύγων ap. Lyc. 852. sed mala fortuna in ista senarii sede, quæ dubitationem non tollat.

3. Variant lectiones inter ἰθύσει et ἰθύσῃ. Unde ducta sit Morelli ἰθύει, nescio. "Per se sane nec minus locum haberet ἰθύει," (inquit Heynius) "sed hoc auctoritatem non habet." Salvæ nimirum forent Grammaticæ regulæ: vereor ut Metricæ. Verbum ἰθύω in præsenti tempore bis tantum reperitur apud Homerum. Il. Λ. 551. et P. 661. ubi eadem comparatio iisdem fere verbis instituitur. Illic autem *penultima corripitur*: in futuro primo et temporibus inde deductis semper est longa.

4. Monosyll. pro θεόν, dialecti, non metri, ratione. Vid. not. ad v. 'Ιάσιμος. Phrasis autem denotat, *ad ipsum Cereris templum.* Vid. Ernest. in l.

ʹΙκᾱνω, —ομαι. convenio.
ὢ ποποι, ἦ μεγα πενθος Αχαιΐδα γαῖαν ἱκανει. Α. 254.
τουνεκα νῦν τὰ σὰ γουναθ' ἱκανομαι, αἴ κ' εθελησθα. Σ. 457.
Syn. Αφικανω, εισαφικανω, ἱκω, ἱκνεομαι, παραγινομαι, φθανω, καταλαμβανω.—ἱκετευω.

ˉΙκᾰριος. *pater Penelopes.
τοῦ δ' ὑπερωϊοθεν φρεσὶ συνθετο θεσπιν αοιδὴν
κουρη Ικαριοιο περιφρων Πηνελοπεια. α. 328.

ˉΙκᾰριος, sc. ποντος. pars maris Ægæi. Nomen habuit vel ab Icaro, filio Dædali, vel ab insula parva prope Samum.
κινηθη δ' αγορὴ, ὡς κυματα μακρὰ θαλασσης
ποντου Ικαριοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νοτος τε
ωρορ', επαΐξας πατρὸς Διὸς εκ νεφελαων.* Β. 145.

ˉΙκᾰρος, ου. ὁ ἡ. insula, una Cycladum.
Ικαρον ειναλιην, ὅθι ταυροπολοιο θεοῖο
βωμοὶ κνισσηεντες αδευκέα καπνὸν εχουσι. Dion. 610.
Syn. Μακρις, Δολιχη, Ιχθυοεσσα.

˘Ικελος. similis. Vid. Εικελος.
Ιδομενεὺς μὲν ενὶ προμαχοις, συῒ ἴκελος[1] αλκήν. Δ. 253.
νηχομενῃ ικελη· κυανῇ δ' ετετυκτο θαλασσα. Mosc. 2. 47.

˘Ικελοω. adsimilo.
—θηρσὶν κεινους ικελωσας. Philipp. *An.* ii. 232.
Syn. Απεικαζῶ.

ʹΙκεσῐᾰ. supplicatio.
Ζῆνα, παλαμναιων τιμηορον ἱκεσιαων. Ap. 4. 709. [51. 2.
μηδέ μεν ἱκεσιην αγανοφρονα παγχυ παρελθοις. Apollin. Ps.
Syn. ʹΙκετευμα, ἱκετεια, ἱκετευσις. ἱκετρια, ἱκετηρια, λιτη, αντιβολια, αντιβολησις, δεημα, δεησις, ποτνιασις, πρεσβεια, προσλιπαρησις, παρακλησις.
Epith. Πολυδακρυος, πολυευκτος, ολισθηρα.

˘Ικεσῐος. supplicum præses.
εξελθε, τεκνον· ἱκεσιός σε λισσομαι. Antig. 1244. (1230. Br.)
εστελλον αυτὸν, ἱκεσιους πεμπων λιτας. Philoct. 501.
νεῦσον, πρὸς αυτοῦ Ζηνὸς ἱκεσιου, τεκνον. ib. 490.
ʹΙκεσιου[2] πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥιγιστος αλιτροῖς. Apoll. 2. 45.
Syn. ʹΙκετικος, ἱκετηριος, ἱκτηριος, ἱκετησιος. ἱκετης.

ʹΙκετᾱδοκος. supplicem admittens.
ἱκεταδοκον γὰρ τῆσδ' απὸ σκοπῆς ὁρῶ
τὸ πλοῖον· ευσημον γὰρ οὔ με λανθανει. Æsc. Supp. 721.

*ʹΙκετᾱων, ονος. ὁ. frater regis Priami.
Λαομεδων δ' αρα Τιθωνον τεκετο, Πριαμόν τε,
Λαμπον τε, Κλυτιόν θ', ʹΙκεταονά τ' οζον Αρηος. Υ. 237.*

˘Ικετευω.[3] supplico.
ες Πηλῆ' ἱκετευσε, καὶ ες Θετιν αργυροπεζαν. Π. 574.
Syn. Εξικετευω, καθικετευω, αντομαι, γουνπετεω, λιπαρεω, λισσομαι, προσκυνεω, προσπιπτω, πρεσβευω, μεσιτευω, ὑπερευχομαι, ὑπερεντυγχανω, ἱκομαι, δεομαι.

ʹΙκετηρις. supplex, v. c. femina.
εναντητε, κλυουσα λογων ἱκετηρίδα φωνήν. Orph. H. 2. 13.

ʹΙκετης, ʹΙκετις. supplex, femina supplex. [π. 423.
ῥαπτεις, ουδ' ἱκετας εμπαζεαι, οἷσιν αρα Ζεὺς-Μαρτυρος—
αλλ' ελεαιρε, αναξ, ἱκετης δέ τοι ευχομαι εἶναι. ε. 450.
ἱκετις αφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατευγμασιν. Œd. T. 939. (920. B.)
αλλ' επεὶ οὖν ἱκετις καὶ ὁμογνιος επλευ εμεῖο. Ap. 4. 743.
Syn. ʹΙκεσιος, ἱκετικος, ἱκτηρ, προσικτωρ, γουνπετης, αιτητης, λιπαρης. δεητικος.—ἑδριτης, εφεστιος.—προσφυγος.

Epith. Αιδοῖος, λυγρος, νηλης, πρηνης.
Phr. [Τῶν σῶν δὲ γονατων πρωτολεια θιγγανω
ἱκετης, αφυλλου στοματος εξαπτων λιτας. Orest. 376. (*i. e.* μόνον διὰ λόγων δέομαι, καὶ οὐ προτείνω κλάδον, ὡς ἔθος.
συν τοῖσδ' ἱκετων εγχειριδιοις [Schol.)
εριοστεπτοισι κλαδοισι. Æsch. Supp. 22.
αμεινόν εστι παντὸς οὕνεκ', ὦ κοραι,
παγον προσιζειν τῶδ' αγωνιων θεῶν.
κρεῖσσον δὲ πυργου βωμὸς, αῤῥηκτον σακος.
αλλ' ὡς ταχιστα βᾶτε, καὶ λευκοστεφεῖς
ἱκετηριας, αγαλματ' αιδοιου Διὸς,
σεμνῶς εχουσαι διὰ χερῶν ξυνωνυμων
αιδοῖα και γοεδνα και τα χρεῖ' επη
ξενους αμειβεσθ', ὡς επηλυδας πρεπει. Æsch. Supp. 187.]

ʹΙκετηρια, ʹΙκτηρια. supplicatio.
ἱκετηριαν δὲ γονασιν εξαπτω σεθεν,
τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅπερ ετικτεν ἥδε σοί. Iph. A. 1216.
Syn. ʹΙκετρια, ἱκτηριος κλαδος.

ʹΙκετηριος, ʹΙκτηριος, ʹΙκετηρις. ad supplices pertinens. Vid. ʹΙκεσιος. ἱκτηριοις κλαδοισιν εξεστεμμενοι. Œd. T. 3.
—εν χεροῖν εχων -ʹΙκτηριον θησαυρον. Aj. 1194. (1173. Br.)
παντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτηριοι. Œd. T. 335.
κλῦθι μακαρ, σωζων μυστας ἱκετηρίδι φωνῇ. Orp. H. 33. ult.

˘Ικετησιος. supplicum vindex. Vid. ʹΙκεσιος.
Ζεὺς σφεας τισαιτο ʹΙκετησιος, ὅς τε καὶ αλλους
ανθρωπους εφορᾷ, καὶ τιννυται, ὅστις ἁμαρτῃ. ν. 213.

Ικμαινω. humecto. 2. emollio.
*οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλισσει
εννυχιη· τὴν δ' ἄμφι κινυρεται ορφανὰ τεκνα
χηροσυνῃ ποσιος· σταλαει δ' ὑπὸ δακρυ παρειὰς
μνωομενης, οἵη μιν επὶ σμυγερὴ λαβεν αἶσα·*
ὡς τῆς ικμαινοντο παρηΐδες· εν δέ οἱ ἦτορ
οξειης εἰλεῖτο πεπαρμένον αμφ' οδυνησι. Apoll. 4. 1062.
Syn. ʹΥγραινω.

Ικμᾰλεος. humidus.
—ικμαλεῳ τε-Δειματι— Naz. Syn. Ικμενος.

Ικμᾰλιος. nomen proprium Architecti.
—ἥν ποτε τεκτων-Ποιησ' Ικμαλιος,— τ. 57.

Ικμᾰς. humor. 2. vapor.
κυκλόσ', αφαρ δέ τε ικμὰς εβη, δυνει δέ τ' αλοιφή. Ρ. 392.
Syn. Νοτις, ὑγροτης, ὑγρασια. λιπαροτης. ατμις, σταγων. Epith. Αθλιβης, γλαγοεσσα, καταῤῥυτος, νεκταρεα, λειριοεσσα, ομπνιος. [H. 82. 5.
Phr. Καὶ χθονιοι-γαιης πηγοῤῥυτοι ἱκμάδες ἁγναί. Orp.

ʹΙκμενος[4]. qui venit. ὁ ελθών.
—πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμενοις-Εστελλον αυτὸν— Philoct. 500.
Syn. Πορευτικος.

Ικμενος. *epith. venti commodi et secundi apud Homer. *De etymo dubitatur; alii ab* ἱκμὰς, humor, *deducunt; alii scribunt* ἱκμενος, *ab* ἱκομαι. Damm. c. 923.*
τοῖσιν δ' ικμενον οὖρον ιει ἑκαεργος Απολλων. Α. 479.
Syn. ʹΥγρος.

˘Ικνεομαι, οῦμαι. venio. 2. supplico.
*ου γὰρ Κυκλωπεσσι νεες παρα μιλτοπαρηοι,
ουδ' ανδρες νηῶν ενι τεκτονες, οἵ κε καμοιεν
νῆας ευσσελμους, αἵ κεν τελεοιεν ἑκαστα,*
αστε' επ' ανθρωπων ἱκνευμεναι— ι. 125.
*2. φιλεῖν δαμαρτα πᾶσιν ʹΕλλησιν δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρεχων σε τοῦτο θωπεια λεγω.*
ταυτης ἱκνοῦμαί σ'.— Orest. 668.
Syn. 1. Vid. v. sequ. 2. ἱκετευω.

ʹΙκομαι, ʹΙκω. venio.
αξω ελών· ὁ δὲ κεν κεχολωσεται, ὅν κεν ἱκωμαι. Α. 139.
τεκνον, τί κλαιεις; τί δὲ σε φρενας ἱκετο πενθος; ib. 362.
ενθεν δὴ νῦν δεῦρο τοδ' ἱκω, πηματα πασχων. ρ. 444.
Syn. Αφικνεομαι, εφικνεομαι, πρυϊκνεομαι, ερχομαι, επερχομαι, παραγινομαι, ὑφειμι, ὑφερχομαι.

*˘Ικος. ἡ. Icus ins. una ex Cycladibus; inter Sciathum et

1. "συΐ εἴκελος repositum a Barnes. cum vulgo editum esset ἴκελος, "quod habet syllabam brevem: cf. Etym. h. v." Heyn. in l.—Idem fecit Gaisfordus in Hes. Εργ. 302. quem locum adduxerat Morellus in *Ind. Prosodiaco*, ut ostenderet ἴκελος spiritu aspero signari. Citat ibidem senex eruditus Il. N. 53. Od. λ. 206. μ. 418.

2. Vide eam seu necessitatem, seu licentiam Metricorum, de qua sæpe dixi. Prima in ἱκέτης et derivatis ejus corripitur: prima adeo in ἱκέσιος a poëtis Dramaticis corripitur. Quoniam vero ejusmodi mensura in versibus Heroïcis stare non potest, statim producitur. Idem sit dictum de prima in ἱερὸς apud Heroïcos aliquoties producta; scil. quum in eam syllabam *ictus metricus* cadat.

3. Prima h. v. syllaba contra normam producitur in vs. *Stratonis*, vel etiam *Strattidis*, ap. Ath. p. 383. b. Sed mendum ita sustulit Porsonus, Advers. p. 111. πλὴν ἵκέτευον αὐτὸν ἤθη μεταβαλεῖν, pro ἱκετεύω γ'. Longa nimirum fit ι in ἱκέτευον, potestate *augmenti*.

4. Annon præstaret ἱγμένος, velut ἀφίγμενος?

Scyrum posita. Ibi Peleus sepultus.[1] Vid. Liv. xxxi. c. 15. et v. Γαμετης.*

Ικριον. tabula, asser.

θρῆνυν εφ' επταποδην, λιπε δ' ικρια νηὸς εΐσης. O. 729.

Syn. Επικριον, καταστρωμα, σανιδωμα. κεραια, καρχησιον. στηριγμα, δικρανον.—παντα τα ἁπλῶς μετεωρα.

Ικταρ. *adv.* juxta. 2. nuper.

* ουδ' αρ ετι Ζεὺς ισχεν ἑὸν μενος· αλλά νυ τοῦ γε
εἶθαρ μὲν μενεος πλῆντο φρενες, εκ δέ τε πᾶσαν
φαῖνε βιην· αμυδις δ' αρ' απ' ουρανοῦ ηδ' απ' Ολυμπου
αστραπτων εστειχε συνωχαδόν·* οἱ δὲ κεραυνοὶ
ικταρ ἁμα βροντῇ τε καὶ αστεροπῇ ποτεοντο
* χειρὸς απὸ στιβαρῆς, ιερὴν φλογα εἰλυφοωντες
ταρφέες· αμφὶ δὲ γαῖα φερεσβιος εσμαραγιζεν [686.
καιομενη· λακε δ' αμφὶ πυρὶ μεγαλ' ασπετος ὕλη.* Hes. θ.

Syn. Πλησιον, εγγυς. 2. αρτι.—πυκινῶς. εξαπινης. **interpr. etiam*,* ταχιστα.

Ἱκτηρ, Ἱκτης. supplex.

αλλοθεν αλλαι λυγρῶν πονων
ικτῆρες επιστοναχοῦσι. Œd. T. 195.
ἱστασθε, τουσδ' αραντες ικτῆρας κλαδους. ib. 143.
ικτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ' εμὸν γονυ. Eur. Supp. 10.
αχλαινος ικτης, πηματων λυγρῶν κοπις. Lyc. 763.

Syn. Ἱκετης. ἱκετηριος. πτωχος. επηλυς.

Ικτῖν, ινος. ὁ. (*exp.* ἡ λούπη.) *item*, Ικτῖνος, ου. ὁ. milvus. 2. lupi genus. Opp.

γερανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ικτῖνοι, λαγοι. Soph. fr.
**Vid. Brunck. Glossar. v.* Λαγος.*
ικτῖνα παντοφθαλμον ἁρπαγα τρεφων. Aristoph. ap. Et. Ma.

Ικτιδεος. e mustelæ pelle confectus.

κρατὶ δ' επ' ικτιδεην κυνεην—K. 335. (*al.* επι κτιδεην. **seu*, κτιδεην, *quod habet in contextu* Heyn.*)

Ικτις, ῖδος. ἡ. mustela silvestris. Vid. Ιχνευτης.

ικτῖδας ενυδρως[2], εγχελεις Κωπαΐδας. Acharn. 880.

Syn. Καστωρ.—γαλῆ αγρια.

¯Ιλα, Ιλη. ala, turma.

*σὺν δ' εποιμαινοντο χαρᾳ μελε-
ων βαλιαι τε λυγκες·
εβα δε λιποῦσ' Οθρυ-
ος ναπαν* λεοντων-'Α δαφοινος ιλα. Alcest. 581.
εξιθ' Αθαναια· παρά τοι καταθυμιος ιλα,
παρθενικαὶ, μεγαλων παῖδες Ακεστοριδᾶν. Call. 5. 33.
ενθα μιν (μεν *melius.* Heyn.) ευφρονες ῖλαι
σὺν καλαμοιο βοᾷ θεὸν δεκονται. Nem. 5. 70.

Syn. Ειλη, αγελη. ταξις.—οπη.—συστημα, στῖφος, ουλαμος.

¯Ιλαδόν. *adv.* turmatim. 2. affatim.

—εστιχοωντο-Ιλαδὸν εις αγορην·— B. 93.

Syn. Αγεληδον, στιχηδον, πασσυδιη, ὁμιληδον, αθροως, φαλαγγηδον. κατα συστροφας, vel ιλας.

Ἱλαμαι, Ἱλαομαι[3], Ἱλασκομαι. propitio. Vid. Ἱλημι.

καί συ μὲν οὕτω, χαῖρε, αναξ· ἱλαμαι δέ σ' αοιδῇ. Hom. xx. 5.
ενθαδε μιν ταυροισι καὶ αρνειοῖς ἱλαονται. B. 550.
οἱ δὲ πανημεριοι μολπῇ θεὸν ἱλασκοντο. A. 472.

Syn. Εξιλαομαι, εξιλασκομαι, εξιλεοω, εξιλεοῦμαι, εξευμενιζω, αρεσκω.—καθαιρω.

Ἱλαος, Ἱλεως. propitius. Vid. ad v. Ευμενης·

αυτικ' επειθ' ἱλᾱος Ολυμπιος εσσεται ἡμῖν. A. 583.
αλλα τε πολλ' επὶ τῇσι· συ δ' ἱλᾱον ενθεο θυμόν. I. 635.

1. Hinc *Pindari* Scholiast. ad Pyth. iii. 167. correxit *Brodæus*, pro ἐν Κῳ τῇ νήσῳ scribens ἐν Ἴκῳ τ. ν. Non tamen animadverterat *Bentleius* ad *Callim.* fr. 372. *Vid. Jacobs. ad* Antip. Sidon. *Ep.* 69. (*Anthol. T.* viii. *p.* 64.)

2. Certo certius est de animali quodam aquatico Bœotum hic loqui. Bene igitur vertit Brunckius "lutras." *Anglice*, otters.

3. Prima in ἵλαος, sicuti etiam in ἵλεως, semper producitur: secunda *fere* semper corripitur. Prima quoque in ἱλάσκεσθαι, ἱλήκημι, ἵλημι, semper producitur. Sed quinque sunt exempla istius syllabæ in ἱλάομαι, ἱλάσσομαι, ἱλασσάμενος, correptæ, de quibus ita Heynius: "etsi "nullus in his locis est, cui non medela succurrere possis: tamen "nihil statuere licet, cui non alius habeat, quod reponat." Vid. eruditiss. Virum ad Il. A. 585.

τὸν καιρὸν ευχου παντοθ' ἱλεων εχειν. Sent.

—ἱλεῳ φρενὶ-Κοσμῳ τε χαιρων— Trach. 776.

Syn. Ευμενης, πρᾷος.—ἱλαρος.

*Phr. Εναισιου δε ξυντυχοιμι. *i. e.* ἱληθι. Soph.*

¯Ιλαρός.[4] hilaris.

ἱλᾰροι πιωμεν οἶνον. Anac. 41. 26.

Syn. Ἱλαρινος, φαιδρος, τερπνος, περιτερπνος, ευθυμος, ευχαρις, περιχαρις, ἡδυς, αγανος, αστεῖος, ευπροσιτος.

Phr. [Στυγνην οφρυν λυσας. Eur. αγηραος (al. ακηρᾰτος.) αλγεσι θυμός. ib. καθαρὰ φρήν. ib.]

*¯Ιλᾰρῶς. *adv.* hilariter.

καὶ ψυχὴν ἱλαρῶς παντων τερψας εν αοιδαῖς. Ep. ἀδ. 699.*

Ἱλασμος. placamen, placamentum; *item*, Ἱλασμα.

ἱλασμους τε θεῶν, φθιμενων τ' επινηχυτα δῶρα. Orp. 39.
δαιμοσι μειλιχιοισιν ἱλασματα[5]—. Sibyll.

Syn. Εξιλασμος, εξιλασις, ἱλαστηρια τα.—πρᾳοτης, ευμενεια. μειλιξις. συγχωρησις. διαλλαγη, καταλλαγη.

Ἱλαστηρ. reconciliator.

ἱλαστῆρα βροτοῖς Υἱὸν επεμψε Θεός. Ep. 1. 6.

Syn. Ἱλαστηριος, μεσιτης.

¯Ιλεος. latibulum serpentum.

ταυθ' ὁ παραρος τῆνος επ' εσχατα γᾶς ελαβ' ενθὼν,
ιλεον, ουκ οικησιν·— Theoc. 15. 18.

Syn. Ειλεος, ιλυς, φωλεος. *ειλυος, *vel* ιλυος, χεια.*

¯Ιλήϊος, α, ον. Iliacus. Vid. ad vv. Ιδαῖος, Ιδήϊος. Syn. Ιλιος.

¯Ιληκω, Ἱλημι, Ἱλαω, Ἱλασκω. propitius sum. Vid. Ἱλαομαι.

*παντα δ' εναλλα γενοντο· πεσὼν δ' επὶ γουνασι κουρης
ιαχον. ΙΛΗΚΟΙΣ, ΗΛΙΤΕΝ Η ΝΕΟΤΗΣ. Agath. *An.* iii. 41. item, *p.* 43.*
αλλὰ, ανασσ', ἱληθι, διδωθι δέ μοι κλεος εσθλόν. γ. 380.
ἱλαθι νῦν, φιλ' Αδωνι, καὶ ες νεωτ' ευθυμησαις. Theoc. 15. [143.
—εἴ κεν Απολλων-Ἡμῖν ἱληκησι,— φ. 365.
αυτίκ' εγὼ πρῶτος κελομην θεὸν ἱλασκεσθαι. A. 386.

Syn. Ἱλεως, ευμενης εἶναι.

*Phr. Chorus Virginum fugitivarum, Æsch. Supp. 213. invocat Apollinem, —φυγάδ' απ' ουρανοῦ θεόν.
ειδὼς αν αἶσαν τηνδε συγγνῴη βροτοῖς.[6]
ΠΡ. ξυγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταιη προφρων.

¯Ιλῐάδης, ου. ὁ. Iliacus.

απὸ δὲ φθιμενοι βεβᾶσιν*
Ιλιαδαι βασιλῆ-
ες· *ουδ' ετι πῦρ επιβωμιον εν Τροιᾳ
θεοῖσιν λελαμπε θυωδει σὺν καπνῷ. Androm. 1022.

¯Ιλῐᾰκος, *apud Beck. citatur ex Hec.* 1008. (2. Pors.) *sed ibi lectio est* Ἰλίας.*—μυθων δ' ἱστορες Ιλιακῶν. Antiph. *An.* ii. 172.

Ιλιας, ᾰδος. ἡ. *patron. fem. ab* Ἰλιάδης. Trojana, *sc. terra, mulier, &c.*

*ὑμῖν κῦδος, ανακτες, εμησατο Χῖος αοιδὸς,
ὑμνησας Πριαμοιο πολιν, καὶ νῆας Αχαιῶν,*
Ιλιάδας τε μαχας, Αχιλῆά τε πυργον αὐτῆς. Theoc. 22. 218.

*¯Ιλῐᾰς, αδος. ἡ. Ilias, poëma. 2. *metaphor.* pro πλῆθος. Ἰλιὰς κακῶν. *proverb.* εν σοὶ Μαιονιδης απεπαυσατο· σοῦ δὲ θανόντος, Ἑκτορ, εσιγηθη* καὶ σελὶς Ιλιάδος. Acerat. *An.* ii. 189.

¯Ιλιγγιαω. vertigine laboro.

ὑπὸ τοῦ δεους γὰρ τῶν ὁπλων ιλιγγιῶ. Acharn. 581.
καὶ χθὼν εμπεδός εστ', ιλιγγιωσι δ' απιστοι. Naz.

Syn. Σκοτοδινεω.—διαπορούμαι. κυκλῳ συστρεφομαι.

¯Ιλιγγος, *vel* Ειλιγγος. vertigo oculorum; *item*, Ιλιγξ, γγος. ἡ.

αμφὶ καὶ ιλιγγοις δεμας αχθεται·— Nic. Th. 247.

Exp. Σκοτος εκ τοῦ περὶ τὴν καρδιαν στροφου.—απορια.

*¯Ιλῐόθεν. *adv.* ab Ilio.

¯Ιλῐόθεν δ' εκλυόν τινος εν
λιμέσιν Ναυπλιοισι βεβῶτος. Eur. El. 452.

¯Ιλῐόθι. Ilii. Vid. Ἰλιοφι.

Τρωων καιοντων πυρὰ φαινετο Ιλιόθι πρό. Θ. 557.*

4. Versum Alexidis in *Ind. Prosod.* rettulerat Morellus, ubi prima h. v. syllaba produceretur. Sed vs. plane mendosum emendatius exhibet Schweigh. ὁ μὲν δάκνει ΓΑΡ, ὁ δ' ἱλαροὺς ἡμᾶς ποεῖ. Athen. p. 36. f.

5. Apud puriores poëtas hæc vocis forma vix reperienda est: neque correptio primæ syllabæ, tali auctore, in exemplum trahenda.

6. *Haud ignara mali, miseris succurrere disco.*

Ιλιονευς, ῆος, et εως. ὁ. nobilis et dives Trojanus.
ειπεμεναι μοι, Τρῶες, αγανοῦ Ιλιονῆος
*πατρὶ φιλῳ καὶ μητρὶ, γοημεναι εν μεγαροισιν. Ξ. 501.

¯Ιλιος, ᾱ, ον. Iliacus.
οἶσθ' οὖν Αθανας Ιλιας ἵνα στεγαι. Hec. 1002. P.
αθλιοις εν συμφοραῖς Ιλιοις. Helen. 1180.
SYN. Ιλήϊος, Ιλιακος, Ιλιαδης, *masc.* Ιλιας, *fem.**

¯Ιλιος. ἡ. et Ιλιον. το. Ilium, Troja.
—νῦν ωλετο πᾶσα κατ' ακρης-Ιλιος αιπεινή·— N. 773.
*εκ τοῦδ' ἄν τοι επειτα παλιωξιν παρὰ νηῶν
αιὲν εγὼ τευχοιμι διαμπερὲς, εισόκ' Αχαιοὶ
Ιλιον αιπὺ[1] ἕλοιεν, Αθηναιης διὰ βουλάς. O. 69.
Ιλιου προπαροιθεν εμῆς εν χερσὶ βαλησι. Φ. 104.*
EPITH. Αιθαλοεσσα, ευπυργος, ευτειχεος, ευπωλος, ερατεινη, ηνεμοεσσα, ἱερα, οφρυοεσσα, Δαρδανιη.
PHR. Ιλιου—ευναιομενον πτολιεθρον. Hom.
Ιλου ερικυδεος αστυ. Cal. Φρυγιον αστυ καλλιβωλον. Eur.
[ξεστα Περγαμα Απολλωνια. ib.]
Ιλιον, αγλαὸν αστυ παλαιγενεων ἡρωων.
Ιλιον, ἥν επολισσε Ποσειδαων καὶ Απολλων.
Ιλιον, ἥν αλαπαξαν Αθηναιη τε καὶ Ἡρη,
Ξανθῳ επ' ευρὺ ῥεοντι καὶ Ιδαιῳ Σιμοεντι. Dion.

*¯Ιλιοφι. *vetus genitivi forma pro* Ἰλίου.
μὴ πρὶν πανειν χεῖρας ὁμοιΐου πολεμοιο,
πρὶν κατὰ Ιλιόφι κλυτὰ τευχεα λαὸν εελσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φυγησι·— Φ. 294.

¯Ιλισσὸς, οῦ. ὁ. nomen fluvii in Attica Musis dicati, *quas ab eo* Ilissidas *vocat Plato in Phædr.* 2. *Steph. est* urbs Atticæ.*
εὖτε γὰρ Ακταιοιο παρὰ ῥοον Ιλισσοῖο
*φαρμακ' εμησατο λυγρὰ γονῳ Πανδιονιδαο. Dion. 1024.
νερθε γε μὴν ισθμοῖο πρὸς αυγὰς Αττικὸν οὖδας,*
τοῦ δια, θεσπεσιου φερεται ῥοος Ιλισσοῖο,
ενθεν καὶ Βορεης ποτ' ανηρπασεν Ωρειθυιαν. ib. 423.

Ιλλας, ᾰδος. ἡ. vinculum, funiculus.
—ὡς ότε βοῦς, τόν τ' ουρεσι βουκολοι ανδρες
ιλλασιν ουκ εθελοντα βιῃ δησαντες αγουσιν. N. 572.
SYN. Δεσμος, σχοινιον.

Ιλλος. strabus.
ιλλος γεγενημαι προσδοκῶν· ὁ δ' ουδεπω. Thesm. 853. (46. B.)
SYN. Στρεβλος, στραβος, τυφλος.

Ιλλῠριος, Ιλλῠρῐκος. Illyricus. —οἱ δε βαρβαροι θεοὶ
πεινῶντες, ὥσπερ Ιλλυριοι, κεκριγότες. Av. 1520.
Ιλλυρικὴν περὶ χερσον ἑλισσεται, αχρι κολωνης. Dionys. 388.

Ιλλῠρῐς, ῐδος. ἡ. *fem.* a præc.
δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαεινεται Ιλλυρὶς αἶα,
Δαλματιη δ' εφυπερθεν, Ενυαλιων πεδον ανδρῶν. ib. 96.

Ιλλω, idem quod Ειλω, et Ειλεω.
τὸν μὲν ενὶ πρωτῃσι Μυκηναιων αγορῆσι
δεσμοῖς ιλλομενον μεγαλων απεθηκατο νωτων. Ap. 1. 128.
*ὡς φατ' απηλεγεως· ὁ δ' εσεδρακεν, ομμαθ' ἑλιξας,
ὥστε λεων ὑπ' ακοντι τετυμμένος, ὅν τ' εν ορεσσιν
ανέρες αμφιπενονται· ὁ δ' ιλλομενός περ ὁμιλῳ
τῶν μὲν ετ' ουκ αλεγει, επὶ δ' οσσεται οιόθεν οἶος
ανδρα τὸν, ὅς μιν ετυψε παροιτατος, ουδ' εδαμασσεν.* ib. [2. 25.
SYN. Ενιλλω, κατιλλω, ὑπιλλω.—δεω, δεσμευω.—συνειλεω, συστρεφω.—συγκλειω. κρυπτω.

¯Ιλος, ου. ὁ. conditor Ilii.
βουλὰς βουλευει θειου παρὰ σηματι Ιλου. K. 415.
Ιλου Δαρδανιδαο, παλαιοῦ δημογεροντος. Λ. 372.
*εσσεται ουτος ανὴρ ὁς εμεῦ κεχρησετ' αοιδᾶ,
ῥεξας ἦ Αχιλεὺς ὁσσον μεγας, ἦ βαρὺς Αιας*
εν πεδιῳ Σιμοεντος, ὁθι Φρυγὸς ηρίον Ιλου. Theoc. 16. 73.

¯Ιλῠοεις. limosus. 2. fæculentus.
αυτὰρ ὅ γ' ιλυοεντος ανὰ θρωσμοὺς ποταμοῖο. Ap. 2. 825.
Ταρταρον ιλυοεσσαν,— Nic. Th. 203.
SYN. Ιλυωδης, πηλωδης, πηλινος, τεναγωδης, τελματωδης, κοπρωδης, βορβορωδης, δεισαλεος. ωχρος.

*Ιλῡος, ου. ὁ. latebra ferarum. V. Ειλυος, et Ιλεος.

1. In hoc uno loco usurpavit h. v. in *neutro genere* Homerus. Vid. Damm. P.R. c. 2385. In versu proxime ab Iliade adducto, proculdubio legendum pro Ἰλίου, Ἰλιόφι, vel Ἰλιόθι.

πολλὰ δὲ Καρνιωνος ανω, διεροῦ περ εόντος,
ιλυοὺς[2] εβαλοντο κινωπετα·— Call. Jov. 24. *Valcken.* ad Adoniaz. Theoc. p. 250. *mavult* εἰλύοις ἴλλοντο κ.*

Ιλυς. limus. 2. lutum. 3. fæx. [Φ. 318.
κεισεθ' ὑπ' ιλυος[3] κεκαλύμμενα· καδδε μιν αυτὸν-Ειλυσω—
SYN. Βορβορος, πηλος, αφυσγετος.—ιλεος, φωλεος.—ὑποσταθμη, τρυξ.

˘Ιμαῖος. haustor: *unde* ἱμαῖον, carmen quod concinebant aquarum haustores. *Vid. Rob. Constantin. in v.*
αειδει καί που τις ανὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον, (ᾆσμα.) Call. *fr.* 42.
SYN. Επιμυλιος. επανταῖος. επινοστος.

˘Ιμαντοπεδη, ης. ἡ. *vinculum loreum. 2. cirri polypi.
2. εῤῥιψεν, δεισας θηρὸς ἱμαντοπεδην. Isidor. Æg. *An.* ii. 473.*

˘Ιμας,[4] ντος. ὁ. lorum.
αγχε δέ μιν πολυκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Γ. 371.
SYN. Λῶρον, ἅμμα, ὁρμος. σφαιρωτηρ. δεσμος. κημος. μυρμηξ.
EPITH. Αυχενιος, αῤῥαγης, βοεος, βυειος, κεστος, εΰτμητος, εχιδνηεις, θυος, ὁμοπλεκης, πηροδετος, επωμαδιος, σκληρος, σκολιος, στερεος, φαεινος, αργυρεος, χρυσεος. [τμητος.]
PHR.—Ἱμαντα βοὸς φοινικι φαεινον. Hom.
θῆκε παροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκατερθεν ἱμάντας
ωμοὺς, αζαλεους· πέρι δ' οἵ γ' εσαν εσκληῶτες. Ap. 2. 52.

˘Ιμασθλη. scutica, flagellum.
—γεντο δ' ἱμασθλην
χρυσειην, ευτυκτον, ἑοῦ τ' επιβησατο διφρου. Θ. 43.
SYN. Σκυταλη, σκυταλις, μαστιξ.
EPITH. Αφειδης, δαιδαλεα, ευποιητος, ευκινητος, εχιδνηεσσα, καρχαλεα. ταρταρια, τριελικτος, πληξιππος, πυριφλεγεθων, ῥιγεδανη, ῥαδινη.

˘Ιμασσω. loris cædo.
πρωτη επαυρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμασσω. O. 17.
SYN. Μαστιζω, παιω, πληττω, πατασσω.

*˘Ιμᾰτῠνωπερῐβαλλος. *vox conficta*, ap. Ep. ἀδ. 110.*

¯Ιματιον. το. indusium; et diminut. ¯Ιματῑδιον.
τῷ δομεν ἱματιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πεδιλα. Av. 973.
εν τοῖσιν ἱματιδιοις, καὶ ταῦτ' ανευ κονιας; Lysist. 470.
SYN. Εσθης, αμπεχονη.

Ιμβρᾰσῐς, ιδος. ἡ. f. ab Imbraso, Sami fluvio.
Ιμβρασίδος γαιης χιονωδεος— Nic. Al. 150.

Ιμβριος. gener Priami.
Ιμβριον αιχμητὴν, πολυϊππου Μεντορος υἱόν·
ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ελθεῖν υἷας Αχαιῶν,
κουρην δὲ Πριαμοιο νοθην εχε Μηδεσικαστην. N. 171.

Ιμβρος, ου. ἡ. Ins. maris Ægæi.
μεσσηγὺς Τενεδοιο και Ιμβρου παιπαλοεσσης. ib. 33.
Ιμβρος τ' ευκτιμενη[5], καὶ Λῆμνος αμιχθαλοεσσα. Hom. Ap. [36.

¯Ιμερᾱ, *ας. ἡ. urbs Siciliæ.
λισσομαι, παῖ Ζηνὸς Ελευθεριου,
Ἱμερᾳ ευρυσθενέ' αμ-
φὶ πολει, Σωτειρα Τυχα. Olymp. 12.

2. Male adduxerat h. l. Morellus sub voc. seq. Si enim ἰλὺς idem significet cum v. ἰλυὸς, quod mihi nondum compertum est, nulla tamen arte ἰλυοὺς ab isto nominativo formari fas est.

3. " Accedo Bentleio corrigenti ἰλύοφι, quomodo vidimus refingi " ab eo Ἰλίοφι pro Ἰλίου, quod ἀμέτρως occurrebat." Heyn. in l. A Knightio sic imprimitur:

κεισεθ' ὑπο ϜιλϜυος κεκαλυπμενα· κατ δε μιν αϜτον
ϜελϜυσω πσαμαθοισιν, ϝαλις χεραδος περιχεϜσανς.

Locum ex Antholog. citat Morellus in *Ind. Prosod.* quem reperio Leonidæ *Tarentini* Ep. 39. *Anal.* T. i. p. 230.

μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλέον ἰλύος ὧδε
τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς.

4. In exemplo sequ. citante Morello, *Ind. Prosod.* prior syll. est longa. Sed credo, tantummodo *vi Arseos.*

δῆσαν δ' ἱμαντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος. Θ. 544.

5. Hermannus legit Ἴμβρος ἐΰκτιμένη. " Semper enim," inquit, " Homerus ἐΰκτίμενος: pariter atque in plerisque vocabulis εὖ ante " duplicem consonantem habentibus, et in ἐΰννητος, ἐΰσσελμος, ἐΰμμε- " λίης, ac proprio nomine Εὔσσωρος. Quædam rariora diphthongo " non soluta occurrunt, (εὔπρηστος, Il. xviii. 471. &c.) alibi solutam " diphthongum habentia. Alia denique corrupta sunt, vel certe " dubia, &c. &c."

Ἱμερας, ου. ὁ. fluv. Siciliæ, ad quem urbs ἡ Ἱμερα. Vid. Pyth.
Ἱμερα ανθ' ὑδατος ρειτω γαλα· *καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι, [1. 152.*
οινῳ πορφυροις, τὰ δέ τοι σια καρπὸν ενεικαι.* Theoc. 5. 124.
EPITH. Ὑψικρημνος.

¯Ιμειρω, ¯Ιμειρομαι. desidero.
ψυχεος ἱμειρων κατελεξατο οινοβαρειων. κ. 555.
ὁππότ' αν ἡβηση τε, καὶ ἧς ἱμειρεται αιης. α. 41.
SYN. Εφιμειρω, επιθυμεω, ελδομαι. θελω. ἱεμαι, εφιεμαι.
PHR. Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος εσχεν. Pind. [δαμεὶς φρενας ἱμερῳ. Eur.]

Ιμεροεις. amabilis. *superl.* Ἱμεροεστατος.
στηθεά θ' ἱμεροεντα, καὶ ομματα μαρμαιροντα. Γ. 397.
Πλοῦτε, θεῶν καλλιστε καὶ ἱμεροεστατε παντων, (1073. B.)
σύν σοι καὶ κακὸς ὢν γιγνομαι εσθλὸς ανήρ. Theog. 1113.
SYN. Ἱμερτος, εφιμερος, πανιμερος, επεραστος, ερασιμος, καλος, ποθεινος, χαριεις, ἡδυς, φρενοθελγης.—επιθυμητικος. Suid.

Ἱμεροεν. *adj. neut. pro adverbio positum.*
τοῖσιν δ' εν μεσσοισι παῖς φορμιγγι λιγειῃ
ἱμεροεν κιθαριζε·— Σ. 570.

¯Ιμερονους. Vid. Αδωνις.

¯Ιμερος. desiderium. 2. Cupido.
ὡς ειποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον εμβαλε θυμῷ. Γ. 139.
μηποτ', ὦ δεσποιν', επ' εμοὶ
χρυσεων τοξων εφειης,
ἱμερῳ χρισασ', αφυκτον οιστόν. Med. 635.
SYN. Ποθος, επιθυμια, ερος. 2. Ερως.
EPITH. Απατηλιος, καλος, θρασυς. οξυς, πανδαματωρ, ἡδυς.
PHR. Νικᾷ δ' εναργὴς βλεφαρων
ἵμερος ευλεκτρου-Νυμφας,— Antig. 795.

Ιμεροφωνος. suaviloquus.
Νικιαν, Χαριτων ἱμεροφωνων ἱερὸν φυτόν. Theoc. 28. 7.
SYN. Γλυκυφωνος.

¯Ιμερτος, Ἱμερος. desiderabilis. Vid. Ἱμεροεις.
οἵ τ' αμφ' ἱμερτὸν Τιταρησιον εργ' ενεμοντο. B. 751.
*ἱμερα δακρυσασα πυρῆς ἔπι·— Marc. Arg. *An.* ii. 273.*
—καλλος ἱμερωτατον. Ep.

¯Ιμονιā. funis, per quem aqua hauritur.
αλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' αποπατεῖς· *εμοὶ δ'
ὡρα βαδιζειν εστὶν εις εκκλησιαν.* Eccles. 351.
SYN. Σχοινιον, αντλητηριον.

Ἱμονιοστροφος. qui funem ductarium torquet in haurienda aqua.
ποθεν συνελεξας ἱμονιοστροφου μελη; Ran. 1332. (1297. B.)
SYN. Σχοινοστροφος. ευτελης.

¯Ιν, sive Ις, ῖνος. ὁ. *item*, ἡ. genus mensuræ. 2. vena, nervus venis vicinus, fibra. Vid. Ις.
ῖνας δ' αυχενιους γναμπτων παλαμῃσιν εμαρψε. Ep. ἀδ. 292.

Ἵνă. *conjunct.*[1] ut.
τὰ φρονεων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αινειαο δαμειη. E. 564.
SYN. Οφρα, ὁπως.

Ινα, *adv.* ubi. *ponitur cum genit.* 2. ubicumque.
οφρ' ες Ολυμπον ἱκωμαι, ἱν' αθανατων ἑδος εστι. E. 360.
*—ουδ' ὁρᾶν ἱν' εἶ κακοῦ. Œd. T. 367. B.
2. πατρὶς γάρ εστι πᾶσ', ἵν' αν πραττῃ τὶς εὖ. Plut. 1151.
ινα δὴ τί (*ut quid, quamobrem*) τὴν ενην προσεθηκεν;—Nub.
SYN. Ὁπου. [1192.*

¯Ινăχειος, ¯Ινăχῖος, α, ον. Inacho satus.
σύ τ', Ιναχειον σπερμα, *τοὺς εμοὺς λογους
θυμῷ βαλ', ὡς ἂν τερματ' εκμαθῃς ὁδοῦ. Prom. 703.
πορτιος Ιναχιης, τὴν ἑπταπορῳ παρὰ Νειλῳ
εκ βοὸς ευκεραοιο παλιν μεταμειβε γυναῖκα. Mosc. 2. 51.*

¯Ινăχῖδης. *patron. masc.* ¯Ινăχίς. *fem.*

1. De conjunctionis hujusce usu, hæc habe: "Ἵνα, ut ὅπως, ὄφρα, ὡς, construitur cum præterito indicativi, ubi de præterito sermo est, sive sit παρατατικός, sive ἀόριστος, sive παρακείμενος." Rob. Constant. ad v. "Ἵνα cum optativo construitur, præcedente verbo temporis præteriti; cum subjunctivo, præcedente verbo temporis præsentis vel futuri." Brunck. Ind. ad Aristoph. Amat vero hæc particula imperfectum indicativi.
—τοῖς παιδίοις ἵν' ἦν γέλως. Nub. 539.
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον. Vesp. 961. B.

παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκομον-Ιναχιδαις γαμον. Iph. A. 1087.
—Ιναχὶς Ιω. Nonn. l. 31.

¯Ινăχος. rex Argolidis, pater Iûs. 2. fluvius Argolidis; *item*, 3. ipsa regio.
2. καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ανθεσιν ὑδατα μιξας
ἥξει φορβαιων Ιναχος εξ ορεων,
τᾷ 'θανᾳ τὸ λοετρὸν αγων καλόν·— Call. 5. 50.
*3. φεῦγε δ' ὁλη Πελοπηΐς, ὁση παρακεκλιται Ισθμῷ,
εμπλην Αιγιαλοῦ τε και Αργεος. ου γὰρ εκεινας
ατραπιτοὺς επατησεν, επεὶ λαχεν Ιναχον Ἡρη. Call. 4. 72.*
EPITH. 2. Ωκυρεεθρος. 3. ευπαρθενος.
PHR. Θυηπολος Ἡρης.

Ινδαλλομαι. similis videor. 2. videor.
αλλος δ' ἡνιοχος ινδαλλεται· αἱ δέ που αυτοῦ. Ψ. 460.
βῆ ρα μεγα ιαχων· ινδαλλετο δέ σφισι πᾶσι. Ρ. 213.
SYN. Φαινομαι, εικαζομαι, ὁμοιοῦμαι, καταφαινομαι. φανταζομαι, ανατυποῦμαι, ειδαλλομαι. στοχαζομαι.

*Ινδαλμă, ἄτος. το. simulacrum, species.
ομματα δινευεις κρυφιων ινδαλματα πυρσῶν. Irenæ. *An.* iii. 10.

Ινδικος, η, ον. Indicus. *de l. c. vid. not. ad v.* Ἠλεκτρινος.
—εμπολᾶτε τὸν πρὸς Σαρδεων [1050. (1038. Br.)
ηλεκτρον, ει βουλεσθε,* καὶ τὸν Ινδικὸν-Χρυσόν·— Antig.

Ινδοι, ων. οἱ. Indi.
αυτὸς δ', (sc. *Bacchus*) ὁππότε φῦλα κελαινῶν ωλεσεν Ινδῶν,
*Ημωδῶν ορεων επεβησατο, τῶν ὑπὸ πεζαν
ἑλκεται ηῳοιο μεγας ροος ωκεανοῖο·
ενθα δυο στηλας στησας περι τερματα γαιης,
καγχαλοων μετα χεῦμα κατηλυθεν Ισμηνοῖο.* Dionys. 1161.
θεσπεσιον λιποωντες, εειδομενας δ' ὑακινθῳ
πιοτατας φορεουσιν επὶ κρατεσφιν εθειρας. κ. λ. ib. 1112.

EPITH. Αδιδακτοι, αφρονες, ἁβροβιοι, αντιποροι, αγηνορες, αιθοπες, αινομοροι, αρειμανεῖς, αμεμφεῖς, αβακχευτοι, ατινακτοι, ανουνητοι, δασπλῆτες, δορυθρασεῖς, γηγενεῖς, γυναιμανεῖς, δολορραφεῖς, ἑτεροτροποι, ευπηληκες, κυανοχροες, κελαινοὶ, μειλιχιοι, ουλοκαρηνοι, ουλοκομοι, ὁμοζυγεῖς. μελαγχρῶτες, μελανοχροες, πολυσπερεῖς, εμφρονες, σιδηροφοροι, τολμηεντες, ὑψιλοφοι, ὑπερφιαλοι, φονιοι, χαλκοχιτωνες, χαμαιγενεῖς. [νομαδες. Æsch.].

Ινδολετης. Indiæ subactor. Vid. Βακχος.

Ινδος. Indus fl.
αλλά τοι ἑσπεριοις μεν ὁμουριος ὑδασιν Ινδὸς
γαῖαν αποτμηγει, νοτιον δ' ἁλὸς οιδματ' Ερυθρῆς·
*Γαγγης δ' εις αυγάς· ὁ δὲ Καυκασος εις πολον αρκτων.
καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ολβιοι ανδρες εχουσιν,
ουχ ἅμα ναιεταοντες ὁμωνυμοι, αλλὰ διαμφὶς
κεκριμενοι· ποταμοῦ μὲν απειρεσιον πελας Ινδοῦ
Δαρδανέες, τοθι λοξὸν απὸ σκοπελων Ακεσινην
συρομενον δεχεται πλωτὸς νηεσσιν Ὑδασπης.* Dion. 1132.

¯Ινιον. occipitium.
βεβλῆκει κεφαλῆς κατα ινιον οξεῖ δουρι. E. 73.
EPITH. Τὸ πλατὺ νεῦρον, τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αυχένα.—κοτις.—ις.

¯Ινις. puer, nepos.
φιλος Αστυαναξ, Ἑκτορος ῖνις. Troad. 570.
SYN. Υἱός. βρεφος. απογονος.—νεος, νηπιος.—

Ινω, οος. ἡ. Dea maris.
τὸν δὲ ιδεν Καδμου θυγατηρ, καλλισφυρος Ινὼ
Λευκοθεη, ἣ πρὶν μὲν ενην βροτὸς αυδηεσσα,
νῦν δ' ἁλὸς εν πελαγεσσι θεῶν εξεμμορε τιμῆς. ε. 333.
EPITH. Αμβροτος. ακαμαντος, αγλαοπαις, ακηρυκτος, αστατος, βοοκραιρος, δυσγαμος, θαλασσονομος, κερασφορος, κουροτροφος, κυανοπεζα, καλλιτοκος, λυσσας, οιστρηθεισα, ορεσιδρομος, πενθας, ποντιας. ποικιλοδακρυς, ποδηνεμος, μεταναστιυς, τλησιπονος, ὑγροβαφης, ὑδριας, φιλοπαις. Αγηνορις.
PHR. Μαῖα Διωνυσου—Αθαμαντος συγγαμος—Λευκοθεα κρατεουσα χυτῆς κληῖδι γαληνης. Nonn.
Ινὼ δὲ Λευκοθεα, ποντιᾶν-Ὁμοθαλαμε Νηρηΐδων. Pyth. 11. 3.

¯Ινωπός. fluvius in Delo ins. prope quem Apollo et Diana nati.
αγχοτατω φοινικος, επ' Ινωποῖο ρεεθροις. Hom. Ap. 18.
χρυσῷ δὲ πλημμυρε βαθὺς Ινωπὸς ἑλιχθεὶς.

ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥοον, ὅντε βαθιστον
γαῖα τοτ' εξανιησιν, ὁτε πληθοντι ρεεθρῳ
Νεῖλος απὸ κρημνοῖο κατερχεται Αιθιοπῆος. Call. 4. 206.

Ιξᾶλος, *a quibusdam* pro capro ipso *accipitur. Est potius epitheton.* crebro saltans; impetuosus; salax.
αυτίκ' εσυλα τοξον εΰξοον, ιξαλου αιγὸς-Αγριου,— Δ. 105.
SYN. Χιμαρος.—πηδητικος, ὁρμητικος.—τελειος.—θοῦρος, φοιταλεος. EP. Δικερως, δασυκνημος, δασυχαιτης.
PHR. Ιξαλος ευπωγων αιγὸς ποσις. Leon.Tar. *An.* i. 236.

Ιξευτηρ, Ιξευτης. visco aves captans.
αιθροτοκου τε γονῆς επιβητορας ιξευτῆρας. Man. 4. 359.
ιξευτὰς ετι κῶρος, εν αλσεϊ δενδραεντι
ορνεα θηρευων, τὸν αποτροπον εῖδεν Ερωτα. Bion. 2. 1.
*αιτε λινοις βαινοιτε πεποιθότες, αιτε σιδαρῳ,
αιτε καὶ ιξευτᾷ λαθροβολῳ δονακι. Eryc. *An.* ii. 296.*
SYN. Ορνιθευτης.—ιξευτικος, ιξιοεις, ιξωδης.
PHR. Ιξοφοροις δονακεσσιν επισπασσας ορνιθας.
και ταναους ορνιθας απ' ηερος ειρυσασθαι. Opp.

Ιξΐοεις, οεσσα, οεν. viscosus. 2. letalis.
ιξιόεν *δέ σε μή τι δολῳ παρὰ χειλεσι πῶμα
ουλοφονον λησειεν, ὁτ' ωκιμοειδὲς οδωδε.* Nic. Al. 279.

Ιξΐονιος. Ixionius.
ουδ' ὁποτ' ηρασαμην Ιξιονιης αλοχοιο. Ξ. 317.

Ιξΐων. nobilis Thessalus. *Vid. omn. Damm. in v.*
λυσομενος χαλκεων Ιξιονα νειοθι δεσμῶν. Ap. 3. 62.
—καὶ τὸν ἁρματηλατην
Ιξιον' εν δεσμοῖσιν εκμιμησομαι. Herc. F. 1298.
τὸν πελαταν λεκτρων ποτε τῶν Διὸς
Ιξιονα, κατ' αμπυκα δὴ
δρομάδα δεσμιον, ὡς ελαβ' ὁ κ. λ. Philoct. 677. B.
*PHR. —Επεὶ νεφελᾳ παρελεξατο,
ψεῦδος γλυκὺ μεθεπων, αΐδρις ανήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτατᾳ-Πρεπεν ουρανιᾳ
θυγατερι Κρονου· ἄν τε δολον
αυτῷ θεσαν Ζηνὸς παλαμαι, καλὸν
πῆμα. τὸν δὲ τετρακναμον επραξε δεσμὸν,
ἑὸν ολεθρον, ὀγ'· κ. λ. Pyth. 2. 67.

Ιξοβολεω. visco peto. —εἶλεν αοιδὸν
ηέρος, ουκ ιδιην ιξοβολῶν μελετην. Bian. *An.* ii. 154.*

Ιξοβόλος. auceps.
ιχθυοθηρευτάς τε και ιξοβολους δολοεργους. Man. 4. 243.

*Ιξοεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. *idem.* [*An.* ii. 138.*
Κριτων δ' ὁ πασης ιξοεργὸς Πιαλεὺς-Θηρης,— Apollonid.

Ιξός. viscum. *item, quod Anglice dicimus,* misletoe.
καὶ δολιχαὶ θωμιγγες, ὑγρός τε μελιχροος ιξός. Opp. κυν. α.
SYN. Ιξια. γλοιος.—παγις (τῶν στρουθιων.)—γλισχρος.
PHR. —Ορνιθων δηΐος ιξός. Opp.
δρυς γὰρ επ' ορνιθεσσι φερει τὸν αναρσιον ιξόν.
—θηρευτὴν ομμασιν ιξὸν εχων. Ep. ἀδ. 52.

*Ιξοφορεὺς, ῆος. ὁ. *idem cum sequ.*
—καὶ ου φυγεν ιξοφορῆας-Ἡμετερους δονακας,—Ep. ἀδ. 397.*

Ιξοφορος. viscum ferens. Vid. Ιξευτης.
ιξοφοροι δρυες— Soph. *fr.* Meleag. *ap. Hesych.*

*Ιξῦοθεν. *adv.* lumbo tenus.
εἰς μὲν ὑπωμαιων, εἰς δ' ιξυοθεν κατιοντων. Arat. Phæn. 144.

Ιξυς, υος. ἡ. lumbus, coxa. Vid. Οσφυς.
αυτὴ δ' αργυφεον φᾶρος μεγα έννυτο Νυμφη
λεπτὸν καὶ χαριεν,* περὶ δὲ ζωνην βαλετ' ἰξυι
*καλὴν, χρυσειην· κεφαλῃ δ' επεθηκε καλυπτρην. κ. 543.
κλῦτε, φιλοι· τρεῖς γάρ μοι ανιαζοντι θεαων,
στερφεσιν αιγειοις εζωσμεναι εξ ὑπατοιο* [4. 1347.
αυχένος αμφί τε νῶτα καὶ ιξυας, ηΰτε κοῦραι, κ. λ. Apoll.
EPITH. Ευταρσος.

*Ιοβλεφᾶρος. nigris palpebris decora. *epith.* Veneris. Pind. *fr. incert.* 76.*

Ιοβολεω. sagittas mitto. 2. veneno inficio.
τοξα τε, τοῖσι πελωρ τοδ' απεφθισεν ιοβολησας. Ap. 4. 1440.
SYN. Ακοντιζω.

Ιοβολος. qui sagittas jaculatur. 2. venenum ejaculans.
πτηνοῖς τ' ιοβολοις κῆρας χαλεπὰς επιπεμπε. Orp. H. 11. 16.
SYN. Ιομιγης, ιοβορος, ιωδης, σκορπιωδης, φαρμακοεις.

Ιοβορος, ου. ὁ ἡ. venenatus. 2. iracundus. Hesych. Vid. Δρακαινα.

Ιοβοστρῦχος. comam nigram habens.
φλεγεται δ' ιοβοστρυχοισι Μοισαῖς. Isth. 7. 33.
SYN. Μελανοπλοκαμος. (al. ιοπλοκαμοισι.)

*Ιοδετος. violis revinctus.
ιοδετων λαβετε στεφανων
τῶν εαριδρεπτων λοιβάν. Pind. *fr. Dithyr. ap.* Dionys. Halic. περὶ Συνθεσ. *adservatum.**

Ιοδνεφης. violaceus, purpureus.
ηλακατη τετανυστο, ιοδνεφες εἶρος εχουσα. δ. 135.
SYN. Μελας. πορφυρεος, ιοειδης.

Ιοδοκη. pharetra.
λαιῇ δ' αργυρεον νωμα βιὸν, αμφὶ δὲ νωτοις
ιοδοκη τετανυστο κατωμαδόν·— Apoll. 2. 678.
νηπιε, ποῦ πικρη πυρφορος ιοδοκη; Ep. l. 4.
SYN. Βελοθηκη, φαρετρη.

Ιοδοκος. sagittas recipiens.
τοξον εχουσ' εν χειρὶ παλιντονον, ηδὲ φαρετρην-Ιοδοκον·— [φ. 59.

Ιοειδης. niger purpureus.
ἥ τε καθαλλομενη ιοειδεα ποντον ορινει. Λ. 298.
SYN. Ιωδης, ιοδνεφης, μελας, μελανωδης. ανθηρος.

Ιοεις[1]. rubigini obnoxius.
αυτὰρ ὁ τοξευτῆσι τιθει ιοεντα σιδηρον. Ψ. 850.
SYN. Ιοειδης.

Ιοθᾶλης, ὁ ἡ. violis floridis consertus. Vid. in v. Αμβροσιοδμος et not. ad v. Ἡμεροθαλης.

Ιοκαστη. mater et uxor Œdipi; ab Homero vocata Ἐπικάστη.
ὦ φιλτατον γυναικὸς Ιοκαστης καρα. Œd. T. 969. (950. B.)
*PHR. Μητέρα τ' Οιδιποδαο ιδον, καλὴν Επικαστην,
ἡ μεγα εργον ερεξεν αΐδρειῃσι νοοιο,
γημαμενη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' εξεναριξας
γῆμεν· αφαρ δ' αναπυστα θεοὶ θεσαν ανθρωποισιν. λ. 270.

Ιοκολπος[2], ου. ὁ ἡ. pulcrum pectus habens. [*incert.* 76.*
αεισον αμμι τὰν ιοκολπον. Alcæus. *Vid. Schneid. ad* Pind. *fr.*

Ιολᾶος, et Ιολᾶς, ου. ὁ. filius Iphicli; nepos Amphitryonis.
ἥρως, ὦ Ιολαε, βροτῶν πολὺ φιλτατε παντων. Hes. α. 78.
—Λαομεδοντα δ' ευρυ-σθενὴς Τελαμων, Ιολᾳ παραστατας εὼν, επερσεν. Nem. 3. 61.
EPITH. Αρηΐφιλος, αμωμητος, ασπιστης, διογνητος, διοτρεφης, κρατερος, κυδαλιμος, θαρσαλεος, ἱππομητις. Ιφικλειδης. PHR. Ὁ μὲν γερων ουκ εστιν Ιολεως ὁδε;
νεος μεθεστηκ' εκ γεροντος αὖθις αὖ. Eur.

Ιολη, *Ιολειᾶ. Euryti, Regis Œchaliæ, filia.*
πατρὸς μὲν οὖσα γενεσιν Ευρυτου ποτε,
Ιολη 'καλεῖτο— Trach. 385.

Ιομῖγης. veneno mixtus, venenatus.
νεβρὸς δ' ιομιγῆ θηλὴν σπασε— Polyæn. *An.* ii. 287.

Ιομωρος. mortem inferens jaculis. Vid. not. ad v. Ιοεις.
Αργεῖοι, ιομωροι, ελεγχεες, οὔ νυ σεβεσθε; Δ. 242.

Ιον. viola, vaccinium.
αμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ιου, ηδὲ σελινου. ε. 72.
καὶ τὸ ιον καλόν εστιν εν ειαρι, καὶ ταχυ γηρᾷ. The. 23. 29.
SYN. Κυαναυγες, μελαν, λευκον, φονιον, ὑποδιψιον.

Ιονθᾶς, αδος. ὁ ἡ. densos et teneros pilos habens. *V. Damm. c.*
εστορεσεν δ' επὶ δερμα ιονθάδος αγριου αιγός. ξ. 50. [1067.
SYN. Νεος.—ταχυς.—δασυς.

---

1. Nisi me mea fallit opinio, voces omnes ab ἴον, *viola,* deductæ, primam corripiunt; eæ contra, quæ ad ἰός, *sagitta, &c.* referendæ sunt, primam producunt. Hoc si verum sit, Lexicographi quidam, interque eos Dammius, hallucinantur; quoniam ἰόεις, *rubigini obnoxius,* vel *sagittis conficiendis aptus,* exponunt. Equidem vocis hujusce significationem eandem esse fere cum ἰοειδής, et colorem chalybis, lucidum simul et nigricantem, designari existimo. Hanc ob caussam, v. ἰόμωρος durationem potius vitæ, brevem sc. sicut *violæ,* quam tela, quibus ista minuatur duratio, spectare credo.

2. Vocem ἴον in hoc composito pro pulcro quodam ac lucido colore accipio: sicuti *purpureus* apud Latinos fulgentem simul atque albam cycnorum speciem denotat. Tenendum porro in memoria, violarum quasdam esse *candidas.*

˘Ιονια. Ionia. ἥν τε καὶ Ιονιην περιναιεται ηυδαξαντο. Dion. 94.
˘Ιονιος. Ionius. ἑξειης δε, πoροιο πρὸς αυγὰς Ιονιοιο. ib. 487.
*Ιοπη. Joppa. Vid. in voc. Γαζα.
˘Ιοπλοκᾰμος, ου. ὁ ἡ. violaceos, vel nigros capillos habens. Vid. ad v. Φορμιγξ.*
˘Ιοπλοκος, ου. ὁ ἡ. ex violis corollas nectens. Vid. Βακχος.
*Ιορκοι, *de genere caprearum sunt.* Oppian. κυν. 2. 296.*
˘Ιος, οῦ. ὁ. sagitta.
ουκ ἄν τοι χραισμησι βιὸς, καὶ ταρφέες ιοί. Λ. 387.
Syn. Βελος, οϊστος, [γλυφις. Eur.]
Epith. Αβλης, αλγινοεις, αμειλιχος, αναλθης, βαρυς, ενγλωχιν, δολιχοσκιος, θανατηφορος, λευγαλεος, λυγρος, καρτερος, κρυερος, μιαιφονος, οξυς, ολοος, πολυστονος, πολυωδυνος, πτεροεις, στυφελος, ταχυς, χαλκηρης, χαλκοβαρης, φαρμακοεις, ωκυς, ωκυμορος, τηλεβολος, τανυπτερυξ. [βροτοφθορος. Procl.]
˘Ιός. 1. venenum. 2. rubigo, ærugo.
1. —απ' οφθαλμῶν δε κακὸν πῦρ
ερχομενοις λαμπεσκε, βαρὺν δ' εξεπτυον ιόν. Theoc. 24. 19.
*—δυο δὲ γλαυκῶπες αυτὸν
δαιμονων βουλαῖσιν ε-
θρεψαντο δρακοντες, αμεμφεῖ
ιῷ μελισσᾶν, καδομενοι.— Ol. 6. 76.
2. πᾶς δ', ὑπὸ κολπω χεῖρας εχων, ποθεν αυξεται αθρεῖ
αργυρος·* ουδὲ κεν ιὸν αποτριψας τινι δοιη. Theoc. 16. 16.
Syn. Φαρμακον, (δηλητηριον.)
Epith. Εχιδναῖος, θανατηφορος, κακοεργος, λευγαλεος, θυμοφθορος, γλυκυς, ολοφωϊος, μελαγχολος, χολοεις, χολοιβορος, βροτοφθορος, φθισηνωρ, ολεσιμβροτος, ωκυβολος, ὑποκαρδιος.
Phr. Πευκεδανον, θανατοιο φιλον ζαμενηχολον ιόν.
λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημενον ιῷ. Opp.
˘Ιος, ἴᾰ, ιον. unus, una, unum. *V. Damm. c.* 852.
ου γὰρ παντων ῆεν ὁμὸς θροος, ουδ' ια γῆρυς. Δ. 437.
οἱ μὲν παντες ιῷ κιον ηματι Αϊδος εισω. Z. 422.
Syn. Εἷς, αυτος, μονος.
*˘Ιος, ου. ἡ. ins. *a Steph.-Byz.* inter Cycladas, *sed ab aliis* inter Sporadas, *collocata. Ibi dicitur* Homerus *fuisse sepultus.*
τὰν μεροπων Πειθῶ, τὸ μεγα στομα, τὰν ισα Μουσαις
φθεγξαμεναν κεφαλὰν, ω ξενε, Μαιονιδεω
ἀδ' ελαχον νασῖτις Ιου σπιλάς·—Antip. Sidon. 69. *Anal.* ii. 24.
ολβιστη νησων ποντῳ Ιος, ὅττι κεκευθε
βαιὴ Μουσαων αστέρα καὶ Χαριτων. Alc. Mess. 7. *ib.* i. 487.*
˘Ιοστεφᾰνος. coronam e violis gestans.
εἶδος θαυμαζοντες ιοστεφανου Αφροδιτης. Hom. V. 18.
˘Ιοτης, ητος. ἡ. voluntas, favor. Vid. Prometh. 574. *Bl.*
μὴ δι' εμὴν ιοτητα Ποσειδαων ενοσιχθων
πημαινει Τρῶας,— O. 41.
Syn. Γνωμη, βουλησις, βουλη, φροντις. θελησις. χαρις. ιοτητυς. Epith. Σοφη.
˘Ιοτοκος, ου. ὁ ἡ. venenum pariens.
—ιοτοκοισι περισπερχει γεννεσσι. Opp.
˘Ιοτῠπής. jaculo percussus. [137.
ιοτυπὴς Διός ορνις επισατο Κρῆτα φαρετρης. Apollonid. *An.* ii.
†˘Ιου, ˘Ιου, ˘Ιω, ˘Ιη. *exclamationes sunt vel gaudii vel doloris.* Spanh. ad. Call. Apoll. 25. *Aliquando redundant, ut* Arist. Plut. 478.
ιου, ιου. γεγηθα, μαινομεσθα τοῖς εὑρημασι. Cycl. 463.
*˘Ιουλις, ιδος. ἡ. oppidum Cei insulæ, patria Simonidis. *item,* patria Erasistrati medici, *qui inde* Ἰουλιήτης *nominatur.* 2. *adjective* Juliensis.
ες τ' επεσον παρὰ θῖνας Ιουλίδας, οφρα γενωμαι [p. 318. c.*
σοὶ τὸ περισκεπτον παιγνιον, Αρσινοη. Call. ap. Ath.
˘Ιουλίς, pisciculi genus.
κεῖνο δὲ δὴ σκεπτοιο, τό κεν καὶ ιουλίδα μαργον
πολλὸν αποτρωπῷτο, καὶ ιοβόρον σκολοπενδρον. Numen.
—ιουλιδα πετρηεσσαν. Ep. 1. 3. [ap. Ath. p. 304. f.
˘Ιουλοπεζος. *epith.* navis, *a remorum copia; nam* ἴουλος *est* vermis multipes. —αἱ δε παρθενοκτονον Θετιν
ιουλοπεζοι θεῖνον ευῶπες σπαθαις. Lyc. 23.
˘Ιουλος, ου. ὁ. *idem qu. ˘Ιουλις. *item,* lumbricus. *Vid. not. ad* v. Ἰσόστριος. 2. cantilena in Cererem, *vel, ut aliqui volunt,* lanificium exercentium. 3. lanugo, *i. e.* primæ barbæ.
1. καὶ δὲ σύ γε μνησαιο δελειατος, ὅττι παρ' ακρα
δηεις αιγιαλοῖο γεωλοφα·* τοὶ μὲν ιουλοι [305. a.
κεκληνται, μελανες, γαιηφάγοι,* εντερα γαιης. Athen. p.
2. πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ιουλον ἵει. ib. p. 618. c.
ἡ χερνῆτις εριθος, εφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλιδας τευχουσα, καλὰς ηειδεν ιουλους. Eratosth. *Cyren.* ap. Schol. Apoll. Rh. i. 972. *Vid. Schol. ad* Lyc. 23. *Jacobs in* Analect. T. vii. p. 314. *item,** Et. Ma. v. Ιουλος.
3. —πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροταφοισιν ιουλους
ανθῆσαι, πυκασαι τε γενυν ευανθέϊ λαχνῃ. λ. 318.
Syn. 3. Λαχνης προπωγωνιον, χνοος. οὖλος.
Epith. Ἁβρος, ἁπαλος, νεοτρεφης, καλος, φρικτος, χνοαων. αρτιγενειος.
Phr. Νεῖόν που κἀκεινῳ επισταχνεσκον ιουλοι. Ap. 1. 972.
[ουπω γεννς φαῖνεν τερειναν
ματερ' οινανθας οπωραν. Nem. v. 10.]
˘Ιουλιζω. primam lanuginem emitto.
μηπω δ' ευφυεεσσιν ιουλιζων κροταφοισιν,
αλκὴν πατρὸς εφαινε, νεος περ εὼν πολεμιστής. Tryph. 53.
Syn. Ἡβαω. εφηβαω.
˘Ιοφορος, ου. ὁ ἡ. venenosus.
ασπιδα δ' ιοφορον τοιαις εδαμασσατο βουλαῖς. Opp.
˘Ιοφων. filius Sophoclis, qui patris fabulas pro suis edere dicebatur. ου, πρίν γ' ἂν Ιοφῶντ', απολαβὼν αυτὸν μονον,
ανευ Σοφοκλεους ὅ τι ποιεῖ κωδωνισω. Ran. 78.
˘Ιοχεαιρα. sagittis gaudens, ep. Dianæ. Vid. Αρτεμις.
νεικεσεν Ιοχεαιραν ονειδειοις επεεσσι. Φ. 480.
*επὶ γὰρ ιοχεαιρα παρ-
θένος χερὶ διδυμα, κ. λ. Pyth. 2. 16.* Syn. Τοξοτις.
Ιπνιος. furnaceus. Vid. Ιπνος.
συν δ' αμυδις φορυτόν τε και ιπνια λυματ' αειρεν[1]. Call. ap.
˘Ιπνίτης. *sc.* ἄρτος. panis testuaceus. [Suid. v. ˘Ιπνια.
*—καταμαθὼν δὲ κειμενην σκαφην, [p. 109. c.
θερμῶν ιπνιτῶν (*Ang.* hot rolls) ηθιον—Timocl. ap.* Ath.
Syn. Εσχαριτης. καμινιτης, κλιβανιτης.
˘Ιπνος, *ου. ὁ. furnus; culina; laterna.
ιπνους εχοντες, εν δὲ τοῖς ιπνοῖσι πῦρ. Pac. 841.*
Syn. Μαγειρεῖον, καμινος, εσχαρα, καπνοδοκη.—φανος, λαμπτηρ.—κοπρια.
˘Ιπος, ου. ἡ. onus impositum. Vid. Αιτνα.
Syn. Πιεσμος, θλιψις.
*˘Ιπός, οῦ. ὁ. 1. muscipula. 2. fullonis officina.
ὁ δ' ιπὸς ἡμῖν εξαπινης ελεφαντινος. (*ex emend.*[2] Bentleii *pro* ἴπνος.) Plut. 816.
2. κεαται εν ιπῳ. Archill. ap. Polluc.* Syn. Μυαγρα, *ανδικτης. Poll.* 2. γναφεῖον. 3. *exp. etiam,* κολασις, ποινη, τιμωρια.
Ιποω. 1. premo, (*proprie,* more fullonum.) affligo.
ιπουμενος ῥιζαισιν Αιτναιαις ὕπο. Prom. 366. *(*perperam, vulgo,* ιπνουμενος.)
δωσεις εμοὶ καλὴν δικην,*
ιπουμενος ταῖς εισφοραῖς. Equit. 923.
Syn. Πιεζω. θλιβω. βλαπτω.—ιπτω.
Ἱππα. ἡ. Bacchi nutrix.
Τμωλον ες ηγαθεον, παρά θ' Ἱππαν καλλιπαρῃον. Orph. H. 47. Vid. et 48.
*˘Ιππᾰγροι. οἱ. equi sylvestres. *Opp. de venat.* l. 3.*
Ἱππᾰγωγος, (ναῦς.) navis a transportandis equis ita dicta.
ὡς ὅτ' εις τὰς ἱππαγωγους εισεπηδων ανδρικῶς. Equit. 599. B.
Ἱππαζω, Ἱππαζομαι. equito.
Αντιλοχ', αφραδεως ἱππαζεαι· αλλ' ανεχ' ιππους. Ψ. 426.
Syn. Ἱππευω, πωλοδαμνεω, οχεομαι.
Ἱππαιχμος. qui hasta ex equo pugnat.

---

1. Fragmentum est Callimachi 216. et jure optimo accipit Bentleius "de Hercule Augeæ stabulum purgante, fluvio immisso." Quoniam vero Suid. in ˘Αειρεν habet ἵππια λύματ' ἄειρεν, cum Ruhnk. lectionem istam potiorem judico. Vid. Ernest.

2. *Dawes* vulgatam lect. defendit ex loco paullo altius e Pac. laudato. *Vid. Misc. Crit.* p. 201.—*Porsonus* vero post Cod. Rav. et *Schweigh.* ad Ath. p. 229. f. ὁ δ' ἰπὸς γέγον' ἡμῖν ἐξ. ἐλ. *Vid. Dobræ. in l.*

*ωπασε δὲ Κρονιων
πολεμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἱππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ολυμ-
πιαδων φυλλοις ελαιᾶν
χρυσεοις μιχθέντα.*— Nem. 1. 23.

Ἱππᾰλεκτρῠων. magnus gallinaceus, animal marinum.
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυονα[1] ζητῶν, τις εστιν ορνις. Ran. 963.

Ἱππᾰλιδης. eques. Vid. Ἱπποτης. (32. B.)
Καστωρ ἱππαλιδας εδαεν, φυγας Αργεος ενθων. Theoc. 24.

Ἱππαρχος. equitum magister; Nom. magistratus Athenis. [127.
ἡρεθη Φυλαρχος, εἰθ' Ἱππαρχος, *εἶτ' ἐξ ουδενὸς
μεγάλα πραττει· κᾆστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.* Av. 799.
Syn. Ἱππαρχης, ἱππηγετης.

Ἱππᾰσία, Ἱππεια. equitatio.
ηπιαλῶν γὰρ οικαδ' εξ
ἱππασιας βαδιζων. Acharn. 1163.
—μωνυχα πῶλον[2] ἱππειαισι θοαζεις. Phœn. 811.
Syn. Ἱππευσις, ἱππευμα, ελασια, ελασις.

Ἱππᾰσίδης. patronym. a sequ.
τοὺς μὲν εασ'· ὁ δ' αρ' Ἱππασιδην Χαροπ' ουτασε δουρι. Λ. 426.
σημερον η δοιοῖσιν επευξεαι Ἱππασιδησι. ib. 431.

Ἱππᾰσος. nobilis Trojanus.
ὦ Σῶχ', Ἱππασου υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδαμοιο. ib. 450.

*Ἱππαστὴρ, ῆρος. ὁ. equestris. [*An.* ii. 30.
ἱππαστὴρ δ' ὁδε κημὸς αεισεται ου πολυμυθον. Antip. Sid.

Ἱππᾰφεσις, εως. ἡ. carceres.
ὁς τὴν ἱππαφεσίν σευ, Ολυμπια, ευρατο πρῶτος. Ep. ἀδ. 208.

Ἱππειος, Ἱππιος, Ἱππῐκος. equester, equinus.
ἱππους μὲν κατεδησαν εὐτμητοισιν ἱμᾶσι
φατνη εφ' ἱππειη, ὁθι περ Διομηδεος ἱπποι
εστασαν ωκυποδες, μελιηδεα πυρὸν εδοντες.* K. 567.
πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' αμ-
πυκτηρια φαλαρα πωλων
αμβασις, οἱ τὰν Ἱππιαν
τιμῶσιν Αθαναν. Œd. C. 1125. (1068. B.)
μολις κατασχεθοντες ἱππικον δρομον. Soph. El. 756.
Syn. Πωλικος, εφιππειος, ἱππωδης.

Ἱππελᾰτειρα. quæ equo vincit. Vid. Αθηνη.
Φλεγραιων ολετειρα γιγαντων, ἱππελατειρα. Orp. H. 32. 12.

Ἱππερος. equorum amor.
αλλ' ἱππερόν μου κατεχεεν τῶν χρηματων. Nub. 74.

Ἱππευμα. equitatio.
ὦ Νὺξ ἱερὰ, Ὡς μακρὸν ἱππευμα διωκεις,
*αστεροειδεα νῶτα διφρευουσ' Αιθέρος ἱερᾶς,
τοῦ σεμνοτατου δι' Ολυμπου[3].* Thesm. 1065. B.
Syn. Ἱππασια, πορεια.

Ἱππευς, Ἱππευτηρ. eques. Vid. Ἱπποτης.
πεζοι θ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ορυμαγδος ορωρει. B. 810.
πῶλον, τὸν πεδιων, αλλ' ουκ ἁλὸς ἱππευτῆρα. Bian. *An.* ii. 156.

Ἱππευω. equito. *ὑπὲρ ακαρπιστων πεδιων
Σικελιας Ζεφυρου πνοαῖς*
ἱππευσαντος, εν ουρανῷ
καλλιστον κελαδημα. Phœn. 217.
Syn. Ἱππαζω, ἱππαζομαι, εξιππαζω, ενιππευω, καθιππευω, κελητιζω, ελαυνω, ἱππηλατεω.
Phr. Φαιδρον αερσιλοφοιο περι ῥαχιν ἡμενος ἱππου
—εις δρομον ἡνιοχευε ποδηνεμον ἱππον. Nonn.
ἱππων ιθυνειε κυβερνῆτηρα χαλινον.
—θρασυν ἱππον εεργων,
ἡνιοχος σκληρῇσιν αναγκαιησι χαλινοῦ. Opp.
[ουκ ετι συζυγιαν πωλων Ενεταν επιβασει,—
κατεχων ποδι γυμναδας ἱππους. Hipp. 1131.]

Ἱππηγετης. equorum ductor; equestris.
'ουπω μαλ', ουπω, μη τοσονδ' ὑπνος λαβοι
ληθης Μελανθον εγκλιθενθ' Ἱππηγετην·
ἡξει γαρ, ἡξει ναυλοχον Ῥειθρου σκεπας,
και Νηριτου πρηῶνας·*— Lyc. 766.

Ἱππηδον. equitantium modo.
τας δε κεχειρωμενας αγεσθαι,
ἓ, ἓ, ἓ, νεας τε και παλαιας Ἱππηδον— Sept. Th. 326. P.

Ἱππηλᾰσιος, Ἱππηλᾰτος. equitabilis.
οφρα δι' αυταων ἱππηλασιη ὁδος ειη. H. 439.
ου γαρ τις νησων ἱππηλατος, ουδ' ευλειμων. δ. 607.
ητοι μεν τρηχεῖα, και ουχ ἱππηλατος εστιν. ν. 242.
Syn. Ἱππασιμος.—πλατυς, ευρυχωρος, λεῖος.

Ἱππηλᾰτεω. equos agito. 2. equito. Vid. Ἱππευω.
*δεινῶς γ' εμοῦ το μειρακιον ὁ Διϊτρεφης
λεγων ανεπτερωκεν,* ὡσθ' ἱππηλατεῖν. Av. 1442.

Ἱππηλᾰτης. auriga. Vid. Ιπποτης.
ἠ κε μεγ' οιμωξειε γερων ἱππηλατα Πηλευς. H. 125.

Ἱππημολγοι. equimulgi. Vid. ad v. Αβιος.

Ἱππῐᾰναξ. dux equitum.
Διαῖξιν τ' ηδ' Αρσακην-Ἱππιανακτας. Pers. 1002.

*Ἱππῐδιον. *dimin.* ab ἱππος. genus pisciculi. *Epicharm.* ap. Ath. p. 304. e.
ἡ ὑκκην, ἡ ἱππον, ἡ ὃν κιχλην καλευσιν. Antimach. ib. f.*

Ἱππιοχαιτης. setis equinis factus.
ταρβησας χαλκον τε, ιδε λοφον ἱππιοχαιτην. Z. 469.

Ἱππιοχαρμης, Ἱπποχαρμης. equis gaudens.
Μηστορα τ' αντιθεον, και Τρωΐλον ἱππιοχαρμην. Ω. 257.
Συρακοσιον, ἱπποχαρμαν-Βασιλῆα.— Ol. 1. 35.
Syn. Φιλιππος, ἱππεραστης, ἱπποτης.

Ἱπποβᾱμων. eques.
διφυῆ τ' αμικτον ἱπποβαμονα στρατον. Trach. 1097. B.
Syn. Ἱππικος.

Ἱπποβροτος. ab equis devoratus. *lexic.* Sed vide Schol. in l. c.
ἱπποβροτους ωδῖνας *οιξαντος τοκων
τῆς δειροπαιδος, μαρμαρωπιδος γαλῆς. (de Medusa a Perseo occisa. *Vid. Sch. in l.*)* Lyc. 842.

Ἱπποβοτης. qui equos alit; qui gloria præcellit.
Ατρεος ἱπποβοτα. Orest. 1003. Syn. Ἱπποτης, ἱπποτροφος, ἱπποκομος, ἱππονομος, ἱπποβουκολος, ἱπποφορβος.

Ἱπποβοτος. equis pascendis aptus.
Αργος ες ἱπποβοτον και Αχαιΐδα καλλιγυναικα. Γ. 258.
Syn. Ἱπποτροφος.

Ἱπποβουκολος. equiso. Vid. Ἱπποβοτης.
Πολυβου δε νιν λαβοντες ἱππυβουκολοι. Phœn. 28.

Ἱππογνωμων. rei equinæ peritus. 2. magnanimus.
εχω δε τουτον θυμον ἱππογνωμονα. Æsc. Fr.[4]

Ἱπποδᾰμας. nobilis Trojanus.
Ἱπποδαμαντα δ' επειτα καθ' ἱππων αΐξαντα. Y. 401.

Ἱπποδᾰμεια. nomen proprium multarum feminarum illustrium. *Vid. Damm.*
εν δε δυω διφροι πεπονηατο δηριοωντες·
και τον μεν προπαροιθε Πελοψ ιθυνε τινασσων
ἡνια, συν δε οἱ εσκε παραιβατις Ἱπποδαμεια. Apoll. 1. 752.
*Πελοπος παλαιαν εν δομοις λογχην πατρος,
ἡν χερσι παλλων, παρθενον Πισατιδα
εκτησαθ' Ἱπποδαμειαν, Οινομαον κτανων.* Iph. T. 823.

Ἱπποδᾰμος. Nom. Pr. pro Ἱπποδημος.
*ᾆρα δῆτ' ουκ απ' αρ- (Cretic. Dim.)
χῆς εδηλους αναι-
δειαν, ἡπερ μονη
προστατεῖ τῶν ῥητορων, (Troch. Dim. Cat.)
ἡ συ πιστευων αμελγεις τῶν ξενων τους καρπιμους,
πρῶτος ων;* ὁ δ' Ἱπποδαμου λειβεται θεωμενος. Eq. 322.

Ἱπποδᾱμος. equorum domitor.

1. Aliam hujusce accusativi formam excogitavit *Porsonus*, nempe ἱππαλεκτρύω. Legendum etiam putat, Nub. 1429. ἀλεκτρύονς. Vid. Præf. ad Hec. xlii. et Opusc. a Kidd. p. 195.

2. Longe aliter interpungitur hic locus a *Porsono*, quem adeas, v. 804.

3. "Sunt ipsius Euripidis ex Andromeda versus, quos Latinos "fecerat Ennius: Quæ cava cœli signitenentibus "Conficis bigis—" Brunck. in l.

4. Istud fragm. e *Jaculatricibus* petitur; et ἱππογνώμων denotat *dignoscendi peritum.* Ad artem illam adluditur, qua ex dentibus ætas equorum dignoscitur. In *Agamemnone* vox eadem *simplicem minimeque vafrum* designat. Viger. Hermanni, pp. 93, 4.—Locum in Agam. frustra quæro. Προβατογνώμων est vs. 768. ubi cons. Blomf. Gloss.

Καστορα θ' ἱπποδαμον, και πυξ αγαθον Πολυδευκεα. Γ. 237.
Syn. Ἱπποτης, *ἱππικος, πολεμικος. [ελασιππος, ἱπποχαρμης.] *ἱπποσοας, ἱππομητις.*
Phr. *Πωλους Ενετας δαμαλιζομενα.* Hipp.
[*πολυς ἱππικοῖς εν ηθεσι ξυνοικῶν.* ib.]
—αγαναῖσιν εν-Χερσι ποικιλανιους
εδαμασσε πωλους. Pyth. 2. 13.*

Ἱπποδᾰσυς. hirsutus e setis equinis.
ου γαρ εχον κορυθας χαλκηρεας ἱπποδασειας. N. 714.

Ἱπποδεσμος, Ἱπποδεσμα. τα. lora, habenæ.
ουθ' ἱπποδεσμων, ουτε κολλητῶν οχων
μεταστρεφουσαι.— Hipp. 1225.

Ἱπποδετης. ligans equum. (*ῥυτηρ.*)
μεγαν ἱπποδετην ῥυτῆρα λαβῶν. Aj. 241.
Syn. Ἱμας, *αγωγευς. χαλινος.*

Ἱπποδῐωκτης. equorum agitator. Vid. Ἱπποτης.
ὠ'ργεῖος, κἠγων, και ὁ Θεσσαλος ἱπποδιωκτας
**Απις, και Κλευνικος επινομες ὁ στρατιωτας*
εν χωρῳ παρ' εμιν·—* Theoc. 14. 12.

Ἱπποδρομια, ας. ἡ. cursus equorum; ludi Circenses.
τριτῃ δε μετα ταῦθ' ἱπποδρομιαν αξετε. Pac. 899.

Ἱπποδρομιος. ad cursus equorum pertinens; equestris.
**αμμι δ' εοικε Κρονου σεισιχθον' υἱον*
γειτον' αμειβομενοις ευεργεταν*
ἁρματων ἱπποδρομιον κελαδῆσαι. Isth. 1. 76.

Ἱπποδρομος. curriculum equorum, circus.
εν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱπποδρομος αμφις. Ψ. 330.
λαμπρον ἱπποδρομον βαιην. Iph. T. 1138.
**metaphorice* in seq. l. *vox hæc* a Posidippo *usurpatur:*
κορυβαντες, αυλοὶ, παννυχίδες, αναστροφή.
ἱπποδρομος οὗτος εστι σοι μαγειρικῆς. Ath. p. 377. b.*

Ἱπποθεν. *adv.* ex equo.
ἱπποθεν εκχυμενοι, κοῖλον λοχον εκπρολιποντες. θ. 515.

Ἱπποθοη, Ἱππονοη. filiæ Nerei et Doridis.
Ἱπποθοη τ' εροεσσα, και Ἱππονοη ῥοδοπηχυς. Hes. θ. 251.
—μετα δ' Ἱπποθοην εριθυμον. Cal. 1. 1.

Ἱπποθοος. Nom. Pr.
Ἱπποθοος δ' αγε φῦλα Πελασγῶν εγχεσιμωρων. B. 840.
ητοι τον, Ληθοιο Πελασγοῦ φαιδιμος υἱος,-Ἱπποθοος— P. 288.

*Ἱπποκαμπος. equus marinus.
ουχ οὗτος ἱπποκαμπος εστ' εν αιθερι; Men. *fr. inc.* 268. *Bent.*

Ἱπποκανθᾰρος. *vox ab Aristoph. efficta.*
a. *ποθεν βροτοῦ με προσεβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡρακλεις,*
τουτι τι εστι το κακον; b. *ἱπποκανθαρος.** Pac. 180.

Ἱπποκελευθος. iter equo faciens. Vid. Ἱπποτης.
ορσεο, διογενες Πατροκλεις, ἱπποκελευθε·
**λευσσω δη παρα νηυσι πυρος δηϊοιο ιωην.* Π.* 126.

Ἱπποκομεω. *equos curo; tanquam equum curo.
εχθες δε μετα ταῦτ' εκφθαρεις (*misere et dementer evagatus*)
ουκ οἶδ' ὁποι,
εισηγαγ' Αιτναῖον μεγιστον κανθαρον·
κἀπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ηναγκασε.* Pac. 72.

Ἱπποκομος. equinis pilis exornatus.
ψαῦον δ' ἱπποκομοι κορυθες λαμπροῖσι φαλοισι
νευοντων— N. 132.

Ἱπποκορυστης. bellator equester. Vid. Ἱπποτης.
αλλοι μεν ῥα, θεοι τε και ανερες ἱπποκορυσται. B. 1.

Ἱπποκοων. princeps Thracicus.
ὦρσεν δε Θρηκῶν βουληφορον Ἱπποκοωντα,
Ῥησου ανεψιον εσθλον— K. 518.

Ἱπποκρᾰτης. Nom. Pr. ap. Aristoph. 2. celebris ille Medicus.
1. *τοῖς Ἱπποκρατους υἱεσιν ειξεις, και σε καλοῦσι βλιτομαμαν.* [Nub. 1001. B.
2. *Θεσσαλος Ἱπποκρατης Κῷος γενος ενθαδε κεῖται.*
οὗτος ακεστοριης κρυφιας ωἷξε κελευθους,
Παιηων μεροπων Κωϊος Ἱπποκρατης.
ιητηρ μεροπων Ἱπποκρατες, αλλα και ἱππων.
ὁς πλειστους κρυεραῖσι μαραινομενους ὑπο νουσοις
φωτας απεστρεψεν Περσεφονας θαλαμων. Ep.
Ἱπποκρατης φαος ἦν μεροπων, και σωετο λαων
εθνεα, και νεκυων ἦν σπανις ειν αϊδῃ.

Ἱππŏκρημνος. rupium modo grandis.
*a. (*Euripides coram Baccho contra Æschylum disputat.*)
αλλ' η Σκαμανδρους, η ταφρους, η 'π' ασπιδων εποντας
γρυπαιετους χαλκηλατους, και ῥημαθ' ἱππυκρημνα,
ἁ ξυμβαλεῖν ου ῥᾳδιον ἦν. b. *νη τους θεους, εγωγ' οὖν*
ηδη ποτ' εν μακρῷ χρονῳ νυκτος διηγρυπνησα,
τον ξουθον ἱππαλεκτρυονα ζητῶν, τις εστιν ορνις.
ΑΙΣΧ. *σημεῖον, οὐ'ν ταῖς ναυσιν, ω 'μαθεσταт', ενεγεγραπτο.**
Ran. 960. (28. B.)

Ἱπποκρηνη, Ἱππουκρηνη. fons ad Heliconem.
η Ἱππουκρηνης η Ολμειοῦ ζαθεοιο. Hes. θ. 6.
—κρηνης Ἑλικωνιδος ενθεον ὑδωρ,
το πτανοῦ πωλου προσθεν εκοψεν ονυξ. Ep. 1. 4.
Ἱππω επι κρανᾳ Ἑλικωνιδι καλα ῥεοισᾳ. Call. 5. 71.
κεῖνον δη και φασι καθ' ὑψηλοῦ Ἑλικωνος
καλον ὑδωρ αγαγειν ευαλδεος Ιππουκρηνης[1]. Arat.
—μελισταγες ἱππιον ὑδωρ. Nonn. *ευεπες ὑδωρ.*
Πηγασιδος κρηνης νεκταρεαι λιβαδες. Ep. 1. 2.

Ἱππŏκροτος. equis perstrepens.
και γυμνασιων τῶν ἱπποκροτων. Hipp. 229.
εμμεν ἱπποκροτον-Σκυρωταν ὁδον,— Pyth. 5. 123.

*Ἱππολοφος, ου. ὁ ἡ. cristam e setis equinis habens.
εγχεα καὶ κορυθας κατθεσαν ἱππολοφους. Ep. ἀδ. 194.*

Ἱππολοχος. 1. filius Bellerophontis, pater Glauci. 2. fil. Antimachi Trojani.
αυταρ ὁ Πεισανδρον τε, και Ἱππολοχον μενεχαρμην. Λ. 122.

Ἱππολυτη, ης. ἡ. *1. notissima Amazon. 2. uxor Acasti, Hippolyti filia. Hæc cum Peleo adhuc juvene idem tentabat, quod cum Josepho uxor Potipharis, eodemque modo eum apud maritum accusavit. 1. *—εὖ γαρ εγω μιν* (i.e. Herculem)
Δασκυλου εν μεγαροισι καταυτοθι πατρος εμοῖο
*οἶδ' εσιδων, ὁτε δεῦρο δι' Ασιδος ηπειροιο**
πεζος εβη, ζωστῆρα φιλοπτολεμοιο κομιζων
Ἱππολυτης· εμε δ' εὗρε νεον χνοαοντα ιουλους. Apoll. 2. 775.
Phr. *Αμαζων φιλιππος. τοξοδαμνον Ορθωσιαν.* Lyc.
*2. *Πηλεα θ'. ὡς τε νιν ἁβρα*
Κρηθεϊς Ἱππολυτα δολῳ πεδᾶσαι
ηθελε, ξυνᾶνα Μαγνη-
των σκοπον πεισαισ' ακοιταν
ποικιλοις βουλευμασι·
ψευσταν δε ποιητον συνεπαξε λογον,
ὡς αρα νυμφειας επειρα
κεῖνος εν λεκτροις Ακαστου
ευνᾶς. το δ' εναντιον εσκεν.
πολλα γαρ μιν παντι θυμῷ
παρφαμενα λιτανευεν. τοῦ δε τ' οργαν
κνιζον αιπεινοι λογοι.
ευθυς δ' απανανατο νυμφαν,
Ξεινιου Πατρος χολον
δεισαις. ὁ δ' εφρασθη κατενευσεν τε οἱ
ορσινεφης εξ ουρανοῦ
Ζευς, αθανατων βασιλευς,— Nem. 5. 48.

Ιππολῠτος, η, ον. in quo equi solutis frenis decurrunt.
ἱππολυτης εκεδασσας ὁμογνια πηματα χαρμης. Ep. ἀδ. 360.*

Ἱππολῠτος. Nom. Pr.
ὁ γάρ με Θησεως παῖς, Αμαζονος τοκος,
Ἱππολυτος, ἁγνοῦ Πιτθεως παιδευματα. Hipp. 11.
τὸν Ἑλλανιας-Φανερωτατον αστερ' Αθανας. κ. λ. ib. 1120.

Ἱππομᾰνες. το. veneficium amoris equis innatum; *it.* 2. planta. *Vid. Constantin. in v.*
2. *ἱππομανες φυτον εστι παρ' Αρκασι· τῷδ' επι πᾶσαι*
και πῶλοι μαινονται αν' ωρεα, και θοαι ἱπποι. Theoc. 2. 48.

Ἱππομᾰνης. valde insanus. 2. studio equestri flagrans.
—σε τον ἱππομανῆ[2]*-Λειμῶν' επιβαντ',—* Aj. 143.

---

1. Versus est Phænom. 217. et melius divisim legitur, "Ιππου κρ. Videndus tamen Clericus ad Hesiod. l. modo cit.

2. Τινὲς τὸ μεγαλομανῆ ἐδέξαντο, ὡς βούπεινα, ἤτοι τὸν μεγάλως μαινόμενον.—ἢ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, οἷον, τὸν εὐανθῆ, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται, ἢ τὸν ἄγαν μεμήνοτα, καὶ ἀνθοῦντα, καὶ ἐξυβρίζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πλῆθος. Schol. Prior interpretatio melior.

Syn. Ακρομανης, πολεμικος.—ἱπποις επιμαινομενος.
Ἱππομᾰχος. nobilis Trojanus.
Ἱππομαχον βαλε δουρι, κατα ζωστῆρα τυχησας. M. 189.
*Ἱππομᾰχος, ου. ὁ ἡ. ex equo prælians.
οὑνεκεν Ιλλυριοισιν ὑφ' ἱππομαχοισι δαμασθης. Ep. ἀδ. 728.*
Ἱππομεδων. unus e septem ducibus contra Thebas.
οὑτος Μυκηναῖος μεν ανδᾶται γενος,
Λερναῖα δ' οικεῖ ναμαθ', Ἱππομεδων αναξ. Phœn. 128.
Ἱππομενης. Atalantæ procus.
Ἱππομενης, ὁκα δη ταν παρθενον ηθελε γᾶμαι,
μᾶλ' ενι χερσιν ἑλων δρομον ανυεν· ἁ δ' Αταλαντα
ὡς ιδεν, ὡς εμανη, ὡς ες βαθυν ἁλλετ' ερωτα. The. 3. 40.
Ἱππομητις. militiæ equestris peritus.
η ὁτ' αμφ' Ιολαον ἱππομητιν. Isth. 7. 12.
Ἱππονῖκος, ου. ὁ. Nom. Pr.
Ἱππονικος Καλλιου, κᾀξ Ἱππονικου Καλλιας. Av. 284.
Ἱππονομος. equorum pastor. Vid. Ἱπποβοτης.
καὶ βοτῆρας ἱππονομους. (Glycon. Polyschem.) Aj. 232.
Ἱππονοος. ductor Græcus.
Αισυμνόν τ', Ὡρόν τε, καὶ Ἱππονοον μενεχαρμην. Λ. 303.
Ἱππονωμας. equos agitans. Vid. Ἱπποτης.
τόν θ' ἱππονωμαν (Ἡλιον), ὃς ὑπερ-
λαμπροις ακτῖσιν κατεχει
γῆς πεδον, μεγας εν θεοῖς,
εν θνητοῖσί τε, δαιμων. Nub. 572.
ουδ' ἱππονωμας, ουδ' αγαλματων φυλαξ. Hipp. 1399.
Ἱπποπολος. equos alens. Vid. Ἱπποτης.
σευατ' εφ' ἱπποπολων Θρῃκῶν ορεα νιφοεντα. Ξ. 227.
Ἱππος, ου. ὁ et ἡ. equus, vel equa. *pl.* Ἱπποι.
ἱδρωσει δέ τευ ἱππος εὔξοον ἁρμα τιταινων. B. 390.
ἱπποι θ', οἱ φορεεσκον αμυμονα Πηλειωνα. B. 770.
Syn. Πῶλος. Epith. Αερσιπους, αθλοφορος, αιθων, αργιπους, αελλοπους, ατειρης, ακαμας, ακαμαντοπους, αγλαος, αγαθος, αγηνωρ, αερσιλοφος, αελληεις, ἀλιτρεφης, ἁρπαξ, απειθης, ανικητος, ακοιμητος, αερσιποτητος, αιολοδειρος, αμβροτος, βραδυς, θοος, δεξιος, λυσσας, θυελλοπους, ξανθος, ερυσαρματος, επινικιος, εριαυχην, ευσκαρθμος, ευγενης, ενυαλιος, ευθριξ, ελαφροπους, καλος, καλλιθριξ, κρατερωνυξ, κεντρηνεκης, κομοων, μεγαλητωρ, μεγαληνωρ, μωνυξ, λασιαυχην, οθριξ, ποδωκης, πηγος, πολεμηϊος, πτεροεις, πτανος, ὑψιλοφος, ὑψηχης, στεφανηφορος, σιδηροχαρμης, στατος, τανυπτερυξ, ταχυς, χρυσαμπυξ, χαλκοπους, χαιτηεις, ωκυπους, ωκυς, ωκυπετης, χαλκοκροτος, πολεμιστηριος, κυανοχαιτης, λευκοθριξ, καναχηπους, κρατερος, κυανοθριξ, φερενικος, φιληνιος, φορβας, χαλκοχιτων, γυμνας, ὑγροπορος, σιδηροπους, ὑψαυχην, ὁδοιπορος, περιγληνος. [μεγα κυδηεις. Opp. βαθυπλοκαμος, γλαυκος, δαφοινος, εριγληνος, κυανωψ, πυριλαμπης, στικτοπους, χαροπος. ib. ζυγηφορος. Eur.] *plur.* ὁμοζυγες, ζευγητιδες, τετρωροι, αεθλοφοροι, αιθωνες, μαργοι, Θεσσαλοι, Θρηΐκιοι, Τρωϊοι, βαρδιστοι, διζυγες, αθανατοι, ὑψηχεες, Πυληγενεες.
Phr. Λευκοτεροι χιονος, θειειν δ' ανεμοισιν ὁμοιοι. Hom.
αιόλος ποδας—μηστωρα φοβοιο.
—χρυσειῃσιν εθειρῃσιν κομοωντε. Hom.
θυμαινων, συναεθλος, αρηϊος, οβριμος ἱππος, κ. λ. Opp.
—φρασσατο δ' ἱππον αριπρεπεα προυχοντα,
ὃς τὸ μὲν αλλο τοσον φοινιξ ἦν· εν δὲ μετωπῳ
λευκὸν σῆμ' ετετυκτο περιτροχον, ηΰτε μηνη. Hom.
—ὁ δ' επ' αυχένι γαῦρος αερθεὶς
ἑσπεται, αργινοεντα δ' ενὶ στομαεσσι χαλινα
αμφὶς οδακταζοντι παραβλῆδην κροτεονται. Apoll. 4. 1606.
[δεμας ακεντητον εν δρομοισι παρεχων. Pind.
αἳ δ', ενδακοῦσαι στομια πυριγενῆ γναθοις,
βιᾳ φερουσιν, ουτε ναυκληρου χερὸς,
ουθ' ἱπποδεσμων, κ. λ. Hipp. 1223.
οχημ' ἱππειον, εμὰς βοσκημα χειρός. ib.
ἱππων αιόλα φῦλα. Opp. ποδεσσι κροαινοντες πεδιοισιν.
βαιὸς μὲν κεφαλὴν, πολλὸς δὲ βαθυτριχα δειρὴν,
κυδιοων ἑκατερθε μελιχρυσοισιν εθειραις. ib.]
Vid. Επιχρεμεθω.

Ἱππος. (δουρατεος.) equus Trojanus.
αλλ' αγε δὴ μεταβηθι, καὶ ἱππου κοσμον αεισον
δουρατεου, τὸν Επειὸς εποιησεν συν Αθηνῃ,
ὅν ποτ' ες ακροπολιν, δολον, ηγαγε δῖος Οδυσσεὺς
ανδρῶν εμπλησας, οἳ Ιλιον εξαλαπαξαν. θ. 493.
Epith. Μενεδηϊος, εγκυμων, αρηϊος, αρηΐφιλος, ευηνωρ, μογοστοκος, οβριμος, πολυχανδης, μεγακητης, κητωεις, περιμηκης, ευξοος, δολοεις.
Phr. —Ἱππηλατον εργον Αθηνης.
Τροιης εχθρὸν αγαλμα πελωριον ἱππον εποιει·
—τεχνηεντος—δεμας αιόλον ἱππου.
θεῆς απατηνορα τεχνην. Tryph. αφθιτον εργον Επειοῦ. Ep.
ὁτ' ελιπον ἱππον ουρανια βρεμοντα,
χρυσεοφαλαρον, ενοπλον,— Eur.
Ἱππος. genus piscis. Vid. Ἱππιδιον.
Ἱπποσοας, ου. ὁ. equorum agitator. *item*, Ἱπποσοη. ἡ.
εν δὲ Θηβαις ἱπποσοας Ιολαος
γερας εχει· Περσεὺς δ' εν Αργει. Isth. 5. 40.
τὰ μὲν εν ἱπποσοαισιν ανδρα-
σι μαρναμενον, τὰ δ' εν
πεζομαχαισι· βουλαὶ, κ. λ. Pyth. 2. 119.
—ενθα Λατοῦς-Ἱπποσοα θυγατηρ
*δεξατ' ελθόντ' (*Herculem*) Αρκαδιας απὸ δειρᾶν, καὶ πολυγναμπτων μυχῶν.* Ol. 3. 46.
Ἱπποσῦνη. equitandi peritia.
Ζεύς τε, Ποσειδαων τε, καὶ ἱπποσυνας εδιδαξαν. Ψ. 307.
Syn. Ἱππικὴ (τεχνη ανδρεια.)
Ἱπποστᾰσις. equile.
αμφὶ μὲν αελιου κνεφαιαν-Ἱπποστασιν,—Alcest. 603. (595.)
Syn. Ἱπποστασιον, ἱπποστασια.—ἱππων.
Ἱπποτᾰδης. Vid. Αιολος.
Ἱπποτεκτων. fabricator equi, *sc.* Trojani.
ὁ δ' ἱπποτεκτων Λαγαριας εν αγκαλαις. Lyc. 930.
Ἱπποτης. ὁ. eques.
τοῖσι δὲ καὶ μετεειπε Γερηνιος ἱππота Νεστωρ. B. 336.
Syn. Ἱππευς, ἱππαλιδης, ἱππηλατης, ἱππιοχαρμης, ἱππευτηρ, ἱππευτης, ἱπποβατης, ἱπποδαμος, ἱπποδιωκτης, ἱπποθοος, ἱπποκελευθος, ἱπποκορυστης, ἱππαστης, ἱππονωμας, ἱπποπολος, εφιππος, δαμνιππος, διωξιππος, πληξιππος, ελασιππος, ταχυπωλος, κλυτοπωλος, ἱππομητις.—ἱππικος.—φυγας.
Phr. Κεντωρ ἱππων.— Vid. Ἱππευω. et Ἱπποσοης.
*Ἱπποτῖς, ῐδος. ἡ. idem. *sed femin.*
ἡνια καὶ ζωνην ἱππότιν ανθεμενος. Anal. *T.* iii. *p.* 17.*
Ἱπποτῖων. princeps Ascaniæ in Phrygia.
Μηριονης δε Μορυν τε και Ἱπποτιωνα κατεκτα. Ξ. 514.
Ἱπποτοξοτης. eques sagittarius.
τρισμυριους ἱερακας ἱπποτοξοτας. Av. 1179.
Ἱπποτροφῖα. equorum altura.
ἱπποτροφιας τε νομιζων. Isth. 2. 55.
Ἱπποτροφος. Vid. Ἱπποβατης, Ἱπποφορβιος.
—νικαφοριαις γὰρ ὁσαις ἱπ-
ποτρόφον αστυ τὸ Προι-
τοιο θαλησεν. Κορινθου τ' εν μυχοῖς, κ. λ. Nem. 10. 76.
*Ἱππουραιος. equinus.
τοῦ γάρ τοι, τὰ μὲν ανδρὶ εοικότα, νειόθι κεῖται [438.*
Σκορπιου· ἱππουραια δ' ὑπὸ σφισι χηλαὶ εχουσιν. Arat. Phæn.
Ἱππουρις. galea cristam e setis equinis habens.
ἱππουρις τρυφαλεια· περισσειοντο δ' εθειραι. T. 382.
Ἱππουρος, *seu Ἱππουρευς. piscis genus; *dicta etiam* κορύφαινα.
ηὲ μεγαν συνοδοντα,* ἢ αρνευτὴν ἱππουρον. Numen. ap. Athen. p. 304. d.
Ἱπποφορβῖος. * equis pascendis aptus. *fors.* Ἱπποφορβια. τα. equorum pascua.*
αγρῶν πελας τῶνδ' ἱπποφορβιων ἐπι. Eur. El. 623.
Syn. Ἱπποτροφος, ἱπποβοτος.
Ἱππωναξ. poëta Choliamborum primus artifex.
ὁ μουσοποιὸς ενθάδ' Ἱππωναξ κεῖται. Theoc. Ep. 21.
Ἱππωνιος, vel Ἱππωνιον. mons et urbs Italiæ.
Ἱππωνιου πρηῶνος εις Τηθυν κερας. Lyc. 1069.
Ἱπτᾶμαι. volo.

πολλὸν αποπλαγχθεὶς, ἑκὰς επτατο πικρὸς οἰστός. N. 592.
Syn. Ιπτημι, πεταμαι, πετομαι, πεταομαι, ποτεομαι, πτημι, ανιπταμαι, αφιπταμαι.
[Phr. Περαν ποντοιο παλλοντ' αιετοί. Pind. εξακριζετ' αιθέρα πτεροῖς. Eur. ταναον αιθέρ' αμπαλλομαι.
—λαμπρων αστρων πολον εξανΰειν. ib.]
η πτηνὸν ᾶραι σῶμ' ες αιθέρος βαθος. Med. 1294.
ηεριοις ανεμοισι συνεμπορον οἶμον ὀδευειν.
κυκλῶσαι βαλιῃσιν απηνεμιον πτερὸν αυραις. Apollin.
ευπτερον ιχνος ἑλισσων.
νηχομενων πτερυγων ἑτεροζυγι συνδρομος ὀλκῷ.
ειρεσιης ανεμωδεῖ νηχετο ταρσῷ. Nonn.
Ιπτω, Ιπτομαι. lædo, punio.
σὺ τονδε μηρὸν ιψω; Theoc. 30. 19.
νῦν μὲν πειρᾶται, ταχα δ' ιψεται υἷας Αχαιῶν. B. 193.
Syn. Βλαπτω, καταικιζομαι.
Ἱρα, vel Ἵρα, ας. ἡ. forum. pl. Ἱραι. loca sacrata ad conventus populi; templa publica. *Alii scribunt* εἶρα, *ab* εἴρω dico.
ἱραων προπαροιθε καθημενοι, αντίκ' εφ' ἱππων
βαντες— Σ. 531. Syn. Αγορα, εκκλησια.
*Ιρᾶσα. τα. urbs in lacu Tritonide.
εβαν— Ιρασα πρὸς πολιν, κ. λ. Pyth. ix. 185.
Ἱρη, ης. η. urbs et mons Messeniæ in Peloponneso.
Καρδαμυλην, Ενοπην τε, καὶ Ιρὴν ποιηεσσαν. I. 150.
Ἱρηξ. *Ion. pro* ἱεραξ. ὁ. accipiter.
βῆ δὲ κατ' Ιδαιων ορεων, ιρηκι εοικὼς
ωκεῖ, φασσοφονῳ, ὅς τ' ωκιστος πετεηνῶν. O. 237.
Syn. Κιρκος. Epith. Ωκυπτερος.
Phr. Ὅς τ' εφοβησε κολοιούς τε ψῆράς τε. Hom.
σμικραῖς φονον φερει ορνιθεσσιν. ib.*
[ωκυπετης ιρηξ, τανυσιπτερος ορνις. Hes.]
Ἱρἴνεος, α, ον. *idem, puto, quod* ἴρινος, i. e. ex iride, herba quadam aromatica, factus.
δή ποτε δ' ιρινεου θυέος μετρηδὸν ορεξαις. Nic. Alex. 203.
Ιρινομικτος. ὁ ἡ. oleo liliaceo mixtus. V. ad voc. Αμβροσιοδμος.
Ἱρις. ὁ. Iris fluvius.
Ἶρις δ' ἑξειης καθαρὸν ῥοον εις ἁλα βαλλει. Dion. 783.
—μετὰ τονδ' αγχιῤῥοος Ἶρις
μειοτερος λευκῇσιν ἑλισσεται εις ἁλα δινaις. Ap. 2. 368.
Ιρις. ἡ. arcus cœlestis. 2. herba quædam aromatica.
τρεῖς ἑκατερθ' ιρισσιν εοικότες, ἅς τε Κρονιων
εν νεφεϊ στηριξε, τερας μεροπων ανθρωπων. Λ. 27.
[—ὑπ' ακτινεσσι δὲ λαμπων
αντιπορον Φαεθοντος εκαμπτετο, συνδρομος ομβρῳ,]
Ιριδος αγλαὰ κυκλα πολυχροος [ὁλκος ὑφαινων,
χλωρὰ μελαινομενῳ, ῥοδοειδεῖ λευκὰ κερασσας.] Nonn.
*2. σὺν δ' αναμὶξ πλεξας μυροπνουν ευανθεμον ἶριν
Νοσσιδος, ἧς δελτοις κηρὸν ετηξεν Ερως. Meleag. 1. 9.*
Ιρις. Iris, Dea.
Τρωσὶν δ' αγγελος ἦλθε ποδηνεμος ωκεα Ἶρις. B. 785.
Epith. Δυσαγγελος, αελλησσα, αγλαοπηχυς, ευλοχος, ἑτεροχρως, πολυχρως, πορφυρεα, χρυσοπτερος, ταχεῖα.
Phr. Ὡς εφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις αελλοπος αγγελεουσα.
Θαυμαντος θυγατηρ ποδας ωκεα Ἶρις.
αγγελιη πωλεῖται επ' ευρεα νῶτα θαλασσης. Hes.
Ἶρι αεξιφυτου Ζεφυρου χρυσοπτερε νυμφη. Nonn.
Ἶρος. mendicus quidam apud Homerum.
ἦλθε δ' επὶ πτωχὸς πανδημιος, ὃς κατὰ αστυ
πτωχευεσκ' Ιθακης, μετὰ δ' επρεπε γαστέρι μαργῃ,
αζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· ουδέ οἱ ἦν ἶς,
ουδὲ βιη· εἶδος δὲ μαλα μεγας ἦν ὁρaασθαι.
Αρναῖος δ' ονομ' εσκε· τὸ γὰρ θετο ποτνια μητηρ
εκ γενετῆς· Ἶρον δὲ νεοι κικλησκον ἁπαντες,
οὕνεκ' απαγγελλεσκε κιὼν, ὅτε πού τις ανωγοι. σ. 1.
Epith. Αλητης, αλητιβορος. πτωχος, αἶρος.
Ἱροσυλυμα. Hierusalem.
ευαγεων ανεβαινεν ες ἑδρανον Ἱροσολυμων. Nonn.
Epith. Ἱερὰ, μυστιπολα, τανυσκοπελα.
Phr. Ἱερὴ Σολυμων πολις. Naz.

—ὀπῃ δομος αιθέρι γειτων
χιονεην αμαρυσσε λιθων ἑτεροχροον αυγήν. Nonn.
σὸν διὰ τὸν νηὸν Σολυμη μεγακυδε' εν ιρῇ. Dolsc.
*Ις. ὁ. fluvius Italiæ.
πετραν οχησει δαρὸν, ενθα λαβρος Ις
γειτων θ' ὁ Λαρις εξερευγονται ποτά. Lyc. 721.*
Ις, ἶνος. vis, fibra. Vid. Ιν.
καιετο δ' ις Ποταμοῖο, επος τ' εφατ', ἔκ τ' ονομαζεν. Φ. 356.
ἶνα ταμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθυρων εριπῃσιν. P. 522.
ου γὰρ ετι σαρκας τε καὶ οστεα ἶνες εχουσιν. λ. 218.
Syn. Ινιον, λοβος, φλεψ, νευρα, νεῦρον.—δυναμις.
Ep. Λευκη, παχεῖα, αυχενιος, απελεθρος, κρατερα. ἱερα.
Ισα. *adj. neut. pro adverb.* Ισως.
ἶσα φιλοισι τεκεσσι, χαριζομενη ποσεῖ ᾧ. E. 71.
Ισαακ. Nom. Pr. Hebr.
Σαρρας οψιτοκοιο τοκος, καὶ ῥιζα γενεθλης. Naz.
Ἱσαδελφος. fratris animo præditus. [1014.
ὁ, τε πιστοτατος παντων Πυλαδης,-Ισαδελφος ανήρ. Orest.
Ισαζω, Ισασκομαι. adæquo.
ἥ τε σταθμὸν εχουσα καὶ ειριον, αμφὶς ανελκει
ἰσαζουσ', ἱνα παισὶν αεικέα μισθὸν αρηται. M. 435.
*ανδρᾶσιν, αλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν αθανατοισι. Ap. 3. 1045.
διστιχα γαρ ψηφοισιν ἴσαζεται.—Leon. Al. *An.* ii. 193.*
οὕνεκ' αρα Λητοῖ ισασκετο καλλιπαρῃῳ. Ω. 607.
Syn. Ενισαζω, εξισαζω, παρισαζω, ισοω, ισαιω, ανισοω, εναντισοω, αντισοω, απισοω, εξισοω, παρισοω, ισοφαριζω.
Ἱσαιομαι. adæquor. Vid. Nicand. ap. Ath. p. 684. b.
τὴν ητοι γενθμῷ μὲν ισαιομενην μαθε ναρδῳ. Nic. Al. 399.
*εν δέ οἱ ηματα νυξὶν ισαιεται αμφοτερῃσι,
φθινοντος θερεος, τοῦ τ' ειαρος ἱσταμενοιο. Arat. Phæn. 513.*
Ισαῖος. idem quod Ισος.
—χερσυδροιο καὶ ασπίδος ειρεο μορφὰς-Ισαιας— Nic. Th. 360.
Ἱσαιτερος, et Ἱσαιτατος *ab Atticis usurpantur.* æquior, æquissimus. *τοὐλευθερον δ' εκεῖνο, ΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΠΟΛΕΙ ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΜ' ΕΙΣ ΜΕΣΟΝ ΦΕΡΕΙΝ ΕΧΩΝ;
και ταῦθ' ὁ χρῄζων, λαμπρὸς εσθ'· ὁ μὴ θελων,
σιγᾷ.* τί τουτων εστ' ισαιτερον πολει; Eur. Supp. 448. M.
Ἱσᾶμιλλος. æqualis in certamine. Ισαμιλλᾶ. *adverbial.*
ωκειαις ελαφοισι κυων ισαμιλλα δραμοῦσα. Philipp. *An.* ii. 221.
Ισανεμος. velocissimus.
τὸν ισανεμόν τε ποδοῖν-Λαιψηροδρομον Αχιλῆα. Iph. A. 206.
Syn. Ποδηνεμος, αελλοπους. [Apoll.
Phr. Πνοιῇσιν εειδυμενος ανεμοιο. Hom. —συνδρομος αυραις.
Ἱσανδρος. filius Bellerophontis.
Ισανδρόν τε, καὶ Ἱππολοχον, καὶ Λαοδαμειαν. Z. 197.
*Ισαργυρος. pretiosus.
ισαργυρόν τ' εις χεῖρα Κυπριου λιθον [689. b.*
ἑωσουσι κοσμον, χριματων τ' Αιγυπτιων. Achæus ap. Ath. p.
Ἱσάριθμος. par numero. Vid. Ισηριθμος.
*οψιγονοι τιτῆνες αφ' ἑσπερου εσχατοωντος
ῥωσονται, νιφαδεσσιν εοικότες,* ἢ ἰσάριθμοι
τειρεσιν, ἡνικα πλειστα κατ' ηέρα βουκολεονται. Call. 4. 174.
ἰσηριθμων θρεπτειραν εν τοκοις καπρων. Lyc. 1258.
Ἱσαυρὶς. *fem. adject.* ab Isauria, Asiæ Minoris regione.
στειβομενας ὑπὸ ποσσὶν Ισαυριδας εἶχε μαχαιρας. Christo-
Ἱσαυροφόνος. Isauros cædens. [dor. *An.* ii. 471.
αυτὸς εμὸς σκηπτοῦχος Ισαυροφόνον μετὰ νικην. *An.* iii. 135.
Ἱσηζυγος, Ισοζυγος. æquijugis, par.
—ισηζυγον ἦμαρ ομιχλῃ. Suid.
υἱεα τιμησωσιν ισοζυγον ᾧ γενετῆρι. Nonn.
Syn. Ισοζυξ, ισος.
Ἵσημι. scio.
—οφρ' εὖ ειδῇς
ἡμετερην γενεην, πολλοὶ δέ μιν ανδρες ισασαν. Z. 151.
†νηπιοι, ουδ' ἴσασιν ὅσῳ πλεον ἡμισυ παντός. Hes. ε. 40.
*(*Sed* Gaisf. *rectius dedit,* ουδὲ ἴσασιν— *olim,* Fισασιν)
μακρά μοι νεῖσθαι κατ' αμαξιτόν· ὥ-
ρα γὰρ συναπτει· καί τινα
οἶμον ισαμι βραχύν· (*Dactyl. Penthim.*) Pyth. 4. 439.*
Syn. Ειδω, επισταμαι, γιγνωσκω.

Ἰσηρέτμος. totidem seu æquales remos habens.
Αργειων δὲ ταῖσδ' ισηρετμοι-Νᾶες, εστασαν πελας. Iph.A. 242.
Ἰσηρης. par, æqualis.
αλλοι δ' αὖ ῥαιβοῖσιν ισηρεες αντα παγουροις. Nic. Th. 788.
Ἰσηρῖθμος. *Ion.* pro Ισαριθμος, qu. vid.
*πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν ακοντες, ισηριθμός τε χαλαζῃ. Paul. Sil. *An.* [iii. 87.*
Ισθμιὰς, ἄδος. ἡ. Isthmiaca.
*καί μιν Αλητιαδαι, πουλὺ γεγειοτερον[1]
τοῦδε παρ' Αιγειῶνι θεῷ τελεοντες αγῶνα,
θησουσι νικης συμβολον Ισθμιάδος,
ζηλῳ τῶν Νεμεηθε. πιτυν δ' αποτιμησουσιν,
ἣ πρὶν αγωνιστὰς εστεφε τοὺς Εφυρῃ.* Call. fr. 103. Bent.
Ισθμῖον. ornamentum collare.
ισθμιον ηνεικεν θεραπων, περικαλλες αγαλμα. σ. 299.
SYN. Ὅρμος[2], περιτραχηλιος.—περιστομιον.—τραχηλος.
Ισθμῖος. Isthmiacus, Corinthiacus.
τυραννον αυτὸν οἱ 'πιχωριοι χθονὸς
τῆς Ισθμιας στησουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' εκεῖ. Œd. T. 959. (40. B.)
SYN. Ισθμικος, Ισθμιακος.—Κορινθιος.
Ισθμοθι. apud Isthmum, vel, in Isthmo.
*a. Αντιοχεύς. b. τιμῶν σε χαριν τίνος; a. ὡς συναρωγὸν
εν σταδιοις. b. ποιοις; a.* Ισθμόθι κὴν Νεμεᾳ.* Philipp.
SYN. Ισθμοῖ, εν Ισθμοῖ.* [*An.* ii. 217.
Ισθμὸς, οῦ. ὁ. collum. *Damm.* c. 884. 2. ὁ et ἡ. terra inter duo maria, *præcipue vero*, Isthmus Corinthi.
σκαιῇ δ' Αυσονιων παραπεπταται ασπετος ισθμὸς,
πουλυτενὴς, τρισσῇσι περιδρομος αμφιτριταις,
Τυρσηνῇ, Σικελῇ τε, καὶ Αδριάδι πληθουσῃ. Dion. 98.
—ὅσσον τ' επιμυρεται ισθμὸς
χερσῳ επιπρηνὴς καταειμένος.— Ap. 1. 938.
SYN. 1. Λαιμος. 2. στενη γαῖα μεταξυ δυο θαλασσων.
EPITH. 2. Ἀλιζωνος, ασπετος, κλεινη, κλειτη, ποντια, πλατυς, πιτυωδης, στενος, πολυτρητος. Δωρια, Κορινθιος.
PHR. Τὰν ἁλιερκεα Ισθμοῦ δειραδα— Pind.
[εσθλοῦ Πελοπος πτυχαί. Pind. ποντιὰς γεφυρα.— Ορσοτριαινα βαρυκτυπου εν αγῶνι θαλησε Κορινθιοις σελῖνοις. Nem. 4. 141.]
*Ισθμῷ. ἡ. idem. *sed usurpatur tantummodo in ablativo.*
ουδὲ Κλειτομαχοιο νικαν
Ισθμοῖ θρασυγυιον. Pyth. 8. 51. Vid. Ol. 2. 90. &c.*
Ἶσις, ἶδος. ἡ. Isis.
σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφορῳ Ισιδι σεμνῇ. Orp. H. 41. 9.
Ισιδι καρποτοκῳ, ταχυμητορι, μυριομορφῳ. Ep. ἀδ. 271.
Ισκω. adsimulo. 2. scio, fingo. Hom. 3. dico.
αἴ κέ σε τῷ ισκοντες απισχωνται πολεμοιο-Τρῶες— Λ. 798.
ισκεν ἑκαστος ανὴρ, επειὴ φασαν ουκ εθελοντα
ανδρα κατακτεῖναι— χ. 31.
SYN. 1. Εἴσκω, ὁμοιοω. εικαζω. 3. λεγω.
Ισμα. structura, monumentum.
ορνιθοπαιδος ισμα φοιβαζων ποτοῖς. Lyc. 731.
SYN. Ιδρυμα, κτισμα, ταφος.
Ισμᾰρῐκος. Ismarius.
Ισμαρικοῦ πνοιῇσιν ελαυνομεναι βορεαο. Dion. 113.
Ισμᾰρος, ου. ἡ. urbs Ciconum in Thracia.
ἱρεὺς Απολλωνος, ὃς Ισμαρον αμφιβεβηκει. ι. 198.
Ισμηνη. filia Œdipi et Iocastæ.
ὦ κοινον αυταδελφον Ισμηνης καρα. Antig. 1.
Ισμηνῐᾱ. Nom. Pr.
ἥ τε Θηβαια φιλη παῖς ευγενης Ισμηνια. Lysist. 697.
Ισμηνιος, α, ον. Ismenius. a sequ.
Ισμηνιον δ' ονυμαξεν, αλαθέα μαντεῖον θῶκον. Pyth. 11. 10.
Ισμηνός. (ποταμὸς Θηβῶν.) fluvius ad Thebas Bœoticas.
Διρκη τε, Στροφιη τε, μελαμψηφῖδος εχουσαι
Ισμηνοῦ χερα πατρός.— Call. 4. 77.

ανυμεναια δ' Ισμηνὸς εκηδευθη
λουτροφορου χλιδᾶς. Phœn. 359.
*Ἰσοβιος, ου. ὁ ἡ. æqualem ætatem nactus.
ογδωκονταετεις επιλειπομεν ες τοῦ ἱκεσθαι
τῆς μοιρης· ετεων δ' ου φθονος ισοβιοις. Diotim. *An.* i. 251.*
Ἰσογρᾰφος. Vid. ad v. Πλατων.
Ἰσοδαιμων. qui æquali sorte fruitur.
ὕμνος δὲ τῶν αγαθῶν-Εργματων βασιλεῦσιν ισοδαιμονα τευχει-Φῶτα·— Nem. 4. 135.
SYN. Ισοκληρος, ισομοιρος.—ισοθεος.
*Ισοδενδρος. arbori æqualis, sc. ætate.
ισοδενδρου τεκμαρ αιῶνος λαχοῦσαι. Pind. *fr. inc.* 150.*
Ἰσοδρομος. cursu æquans.
ου μὲν πολλὸν ανευθεν ισοδρομος· *αγχι γὰρ ηδη
ὑσπληγγι δνοφερῇ Κιλικων αποπαυεται αιης.* Dion. 120.
Ἰσοελκης. par pondere.
καρδαμῳ αμμιξας ισοελκέϊ— Nic. Th. 41.
Ισοζῠγης. par, æqualis. [*An.* ii. 514.
ηδη επ' ακρεμονεσσιν ισοζυγεων κυπαρισσων. Theæt. Schol.
Ἰσοθεος. Deo par.
τοῖσι δ' ἅμ' Ευρυαλος τριτατος κιεν, ισοθεος φώς. Β. 565.
Ισοκεφᾰλος. par caput habens.
—κουρους—ισοκεφαλους, ἐνιαυσιους. Ath. 2.
Ισοκρατης. rhetor Athenis celeberrimus. Vid. Ῥητορικος.
χαῖρε φαος ῥητρης Ισοκρατες,— Christod. *An.* ii. 465.
Ισομητωρ. matri par.
μοσχον εγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ισοματορα αμνόν. Theoc. 8. 14. (l. λιπομάτορα,—*Pierson.*)
Ἰσομοιρος, Ἰσομορος. cui portio par datur.
ὦ φαος ἁγνὸν, καὶ γῆς
ισομοιρος αὴρ, ὥς μοι. Soph. Elec. 86.
ὁπποταν ισομορον καὶ ὁμῇ πεπρωμενον αισῃ. Ο. 209.
SYN. Ισομερης, ισοκληρος. ισοδαιμων, ισοπαλης.
Ἰσομοιρεω. æqualem portionem capio.
μη λαθετω σε Κρονος ισομοιρησας Αφροδιτῃ. Man. 5. 202.
Ισονειρος. somno similis. Vid. Ολιγοδρανια.
Ισονεκυς. fato defunctus pari.
ολομεθ', ολομεθ' ισονεκυε. Orest. 195. Pors.
*Ισονομος, ου. ὁ ἡ. æquis legibus fruens.
ισονομους τ' Αθηνας εποιησατην. Scol. *Anal.* i. 155.
Ισοομαι, οῦμαι. æqualis sum. *pass. ab* Ισοω.
Αιητης δ' ου τοῖος εν ανδράσιν, οἷον εειπας
Μινω Πασιφαης ποσιν εμμεναι· ουδ' Αριαδνη
ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενιην αγορευε. Ap. 3. 1106.*
Ἰσοπαις. juvenilis.
τῆς τοτ' αρωγῆς ὑπολειφθέντες-Μιμνομεν, ισχυν
ισοπαιδα νεμοντες επὶ σκηπτροις. Agam. 75.
Ἰσοπᾰλαιστος. æquans palmi latitudinem. [*An.* ii. 12.
τὸν δέ νυ δεξιτερῶν νασμῶν πελας ισοπαλαιστον. Antip. Sid.
Ἰσοπᾰλής. in lucta par, par viribus.
*ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποιθει,
σφὰξ βομβεων τεττιγος εναντιον· αλλὰ γὰρ οὔ τοι*
ὥριφος ισοπαλής· τὺ (ιδ' ὁ τραγος) οὗτος εριδδε. Theoc. 5. 28.
SYN. Ισοπαλος, ισοκληρος, ισος.
Ἰσοπεδον. το. planities terræ.
*—ολοοιτροχος ὥς απὸ πετρης,
ὅντε κατὰ στεφανης ποταμὸς χειμαρρόος ωσῃ,
ῥηξας ασπετῳ ομβρῳ αναιδέος εχματα πετρης,
ὑψι τ' αναθρωσκων πετεται, κτυπεει δέ θ' ὑπ' αυτοῦ
ὑλη· ὁ δ' ασφαλεως θεει εμπεδον,* οφρ' ἂν ἵκηται
ισοπεδον, τοτε δ' ουτε κυλινδεται, εσσυμενός περ. Ν. 137.
EXP. Ισωμαλον τοπον.
Ἰσοπεδος, ου. ὁ ἡ. planus, æquatus.
SYN. Επιπεδος, ὁμαλος, λεῖος, λειωδης, πεδινος, πεδιαῖος, χθαμαλος.—ισοχωρος.
Ἰσοπλᾰτης. æque latus.
τοιχοις αμφοτερωθεν ισοπλατές.— Ath. 1. 5. *An.* ii. 64.
Ἰσοπλᾰτων. Platoni par. [iii. 58.
αλλον Αριστοτελην, Νικοστρατον, ισοπλατωνα. Agath. *An.*
Ἰσοπρεσβυς. par ætate.

1. i. e. *antiquiorem.* Vid. eruditam hujusce v. expositionem a Bentleio ad locum.
2. "Differunt τὸ ἴσθμιον et ὁ ὅρμος. nam ὅρμος κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, "laxe dependet de collo: ἴσθμιον vero, περιτραχήλιος κόσμος, τῷ τραχήλῳ προσέχεται, arcte adaptatur collo." V. Damm. c. 884.

ὁ τε γαρ νεαρος μυελος στερνων
εντος ανασσων-Ισοπρεσβυς,— Agam. 78.

Ισοπριος. *potius* Ἰσόσπριος[1].
κυλισθεὶς ὥς τις ονος ισοπριος,— Soph. *fr.* Κωφοῖς.

Ισοῤῥεπης. *item*, Ισοῤῥοπος. qui ejusdem ponderis est.
—φεροις δ' ισοῤῥεπες αχθος. Nonn.

ˇΙσοῤῥοπια. æquilibrium.
ὡς ἂν ισοῤῥοπιησιν αεὶ βιος εσθλὸς ὀδευοι
θνητῶν ανθρωπων,— Orph. H. 62. 13.
Syn. Ισομοιρια, ισοστασιον.

ˇΙσοῤῥοπος. vergens ad æquilibrium.
*λοχος δ' οδοντων οφεος εξηνδρωμενος
δεινὸς παλαιστὴς ἦν· εκλινε γὰρ κερας
τὸ λαιὸν ἡμῶν, δεξιοῦ δ' ἡσσωμενον
φευγει τὸ κεινῶν·* ἦν δ' αγὼν ισοῤῥοπος. Eur. Supp. 713.
Syn. Ισοβαρης, ισοστασιος, ισοταλαντος, αντιστροφος, ισομοιρος, ισοελκης.

*ˉΙσος. filius Priami.
αυτὰρ ὁ βῆ ῥ' ˉΙσόν τε καὶ Αντιφον εξεναριξων. Λ. 101.*

ˆΙσος, ˇΙσος[2]. æqualis, par.
ἀλλ' ὁτε δὴ τὸ τεταρτον επεσσυτο, δαιμονι ῖσος. Ε. 438.
μηδὲ δυωδεκαμηνον· ισον καὶ τοῦτο τετυκται. Hes. ε. 749.
—κακαὶ φρενες, ἀδὺ λαλημα·
ου γὰρ ισον νοεει καὶ φθεγγεται· ὡς μελι φωνά. Mosc. 1. 9.
Syn. Επισος, παρισος, εἴσος, αλιγκιος, επιεικης, ὁμαλος, αρτιος, ἡλικιωτης. ισοφυης. ισοζυξ.—καλος.

Ισοτελεστος. qui simul absolvitur.
—ουδ' ἔπι κορος-Ισοτελεστος Αϊδος. Œd. C. 1285. (20. B.)

ˇΙσοτης. æqualitas, æquitas.
καὶ γὰρ μετρ' ανθρωποισι, και μερη σταθμῶν
ισοτης εταξε, κἀριθμὸν διωρισε. Phœn. 555.
Syn. Ισομοιρια, ισονομια, ισοτιμια, ισοτιμημα, ισοῤῥοπια. φιλοτης, ὁμαλοτης, ενδοσις.—ισον το.

ˉΙσοῦμαι. Vid. Ισοομαι.

ˉΙσοφᾰριζω. æquiparo.
—ὁδε λιην-Μαινεται, ουδέ τίς οἱ δυναται μενος ισοφαριζειν.
Syn. Εξισοομαι, ισαζω. [Ζ. 101.

ˉΙσοφορος. æqualem partem ferens.
*ει δ' αὖ καὶ βοες εἶεν ελαυνέμεν, οἵπερ αριστοι,
αιθωνες, μεγαλοι, αμφω κεκορηότε ποιης,*
ἥλικες, ισοφοροι, τῶν τε σθενος ουκ αλαπαδνον,
*τετραγυον δ' ειη, εικοι δ' ὑπὸ βῶλος αροτρῳ,
τῷ κέ μ' ιδοις, ει ὦλκα διηνεκεα προταμοιμην.* σ. 370.

ˇΙσοχειλης. labra æquans. [*An.* ii. 133.
καὶ ζωρὸν, κερασας ισοχειλέα, καὶ τρυφος αρτον. Apollonid.

Ισόχνοος, ον. ὁ ἡ. æque lanuginosus. [*p.* 171.
ασπιλον, ἀῤῥυτιδωτον, ισοχνοον αρτιγονοισιν. Antiphil. *ib.*

Ισόχροος, *contr.* ισόχρους, ου. ὁ ἡ. simili colore præditus.
φαινεται εν καθαροῖς εἱμασιν ισοχροοις. Naz.

Ισοχρῡσος. auro par.
κἀν ισοχρυσος ῃ— Ath. l. 7.

ˇΙσοψηφος. parem auctoritatem habens.
ου γαρ νενικησθ', αλλ' ισοψηφος δικη
εξῆλθ' αληθῶς, ουκ ατιμιᾳ σεθεν. Eumen. 793.

Ισοψῡχος. unanimis; par animo.
κρατος ισοψυχον γυναικῶν
καρδιοδηκτον εμοὶ κρατυνοις. Agam. 1479.

Ισοω. æquiparo. Vid. Ισοομαι.

1. Ὄνος ἰσόσπριος. ἔστι δὲ ζῶον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινὲς φασίν. Hesych. ap. Brunck. ad fragmenta Sophocl. ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

2. Ἶσος apud Homerum primam semper producit. Digammi porro vim habet, nisi in locis ætatem seriorem redolentibus, aut alia de caussa mendosis. Apud Atticos scriptores eadem syllaba corripitur: "semper," affirmat Brunckius ad Soph. Antig. 837. Eadem quoque in compositis ratio obtinet. Apud alios Poëtas anceps est ista, sec. Damm. c. 562. Rarius tamen corripitur: decies apud Apollonium reperta, semel tantum corripitur: lib. ii. v. 581. Septies in superstitibus Callimachi operibus deprehenditur, et in uno ad Dianam hymno ter corripitur: sc. vv. 58, 211, 258. Utrum νοθείας aliqua suspicio inde suboriatur, alii viderint.

δρομον δ' ἰσωσας τῇ φυσει[3] τὰ τερματα. Soph. El. 688.
Syn. Ισαζω, εξομαλιζω. αναλογεω. ισοδυναμεω. ισοῤῥοπεω.

*Ισσᾰ, ης. ἡ. una insularum Liburnarum.
Ισσα τε, Δυσκελαδός τε, καὶ ἱμερτὴ Πιτυεια. Ap. 4. 565.*

ˋΙστημι. stare facio.
ἱστη δὲ μεγα κῦμα· πολὺν δ' υρυμαγδον ορινε. Φ. 313.
δη τοτε κυανεην νεφελην εστησε Κρονιων. ξ. 303.
στῆσα δ' εν Αιγυπτῳ ποταμῷ νεας αμφιελισσας. ib. 259.
Syn. Ανιστημι, επανιστημι, ενιστημι. εφιστημι, καθιστημι, παριστημι, ανεγειρω, επεχω, κατεχω.

ˋΙσταμαι. sto.
αλλ' αγε δεῦρο, πεπον, παρ' εμ' ἱστασο· δὴ γὰρ ελεγχος εσσεται— Λ. 314. Syn. Εστηκω.—ἱστημι.

†ˋΙστῐη, ˋΙστῐη. Vesta, focus; ut ˋΕστια. *Vid. Crit. Vann.* 370. Pauw. Præf. ad Phrynich. 28.

Ιστιαια, ας. ἡ. urbs Eubœæ. [537.
Χαλκιδα τ', Ειρετριαν τε, πολυσταφυλον θ' Ιστιαιαν.[4] Β.

ˋΙστιον. velum navis.
ἱστια μὲν στειλαντο, θεσαν δ' ενὶ νηῒ μελαινῃ. Α. 433.
Syn. Οθονη, ἀρμενον, λαῖφος, (νηος.)—ὑφος. καλυμμα.
Epith. Σαπρον, ακρον. ανεμοεν.
Phr. Νηὸς πτερὰ ποντοποροιο λινοδετα. Eur.
[—αργυφα-λινοπτερυγων ὅπλα νηων. Opp.
ανα δ' ιστια τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασιον. Pind. Nem. 5.
λευκὰ (νηὸς) πτῖλα—φωσσωνες ωργυιωμενοι. Lyc.]

ˋΙστιοῤῥᾰφος. qui vela suit. 2. dolosus.
*a. στησας φυλαττε, καὶ προσιεναι μηδενα
εα πρὸς αυτὸν, αλλὰ τὴν μαστιγ' εχων,
παῖ', ην προσιῃ τις. b. νη Δι', ὡς νῦν δῆτ' ανὴρ*
ολιγου μ' αφειλετ' αυτὸν ἱστιοῤῥαφος. Thesm. 932. B.

ˋΙστοβοευς, ˋΙστοβοη. *propr.* aratri temo.
δαφνης δ' η πτελεης ακιωτατοι ἱστοβοῆες. Hes. ε. 433.
—ἱστοβοην τε. Ep. 1. 6. Syn. Εχετλη.

ˋΙστοδοκη. in quod reclinatur malus navis.
ἱστὸν δ' ἱστοδοκῃ πελασαν, προτονοισιν ὑφεντες. Α. 434.

ˋΙστοκεραῖᾰ. antenna.
*—αλλὰ γλαυκῶπις Αθηνη
ˋΗρης εννεσιῃσιν ερωδιὸν ἧκε φερεσθαι
ακρην ἱστοκεραῖαν (sc. κατα)·—* Orph. 692.
Syn. Ικριον, επικριον.

ˋΙστοπεδη, ης. ἡ. in medio navis altum lignum, cui alligatur malus. ορθὸν εν ἱστοπεδῃ· εκ δ' αυτοῦ πειρατ' ανηφθω. μ. 51.

ˋΙστοπονος. textor, textrix.
μοχθους, καὶ στυγερὰς φροντίδας ἱστοπονων. Ep. ἀδ. 116.

ˋΙστορεω. inquiro, interrogo, disco.
κακῶς τὸ μελλον ἱστορῶν· ὡς γὰρ θεός. Pers. 454.
ὡς νῦν αποντος, ἱστορει τί σοι φιλον. Soph. El. 318.
Syn. Προβλεπω, νοεω, σκοπεω, θεαομαι.—μαρτυρεω.—ανακρινω. ανιστορεω, εφιστορεω, εκπυνθανομαι. μανθανω, ερωταω, διηγοῦμαι. λογοποιῶ, συγγραφω. ζητεω.

ˋΙστορημα. res gesta.
*τῶν Τελετῶν, παραινῶ,
μή μοι ξενον τορευσῃς,*
μὴ φευκτὸν ἱστορημα. Anac. 18. 9.
Exp. Το τορευτον, ut τορευμα. Ep. 4. 8. al. θεα.

ˋΙστορῐᾰ. inquisitio, cognitio, narratio, historia.
—ἱστοριᾳ φρὴν εμπλεος. Naz.
ηὕρατο παντοιην ἱστοριης ατραπόν. Ep. ἀδ. 584.
Syn. Μῦθος, συγγραφη.—συμφερτη σοφια. πολλῶν νοος.

ˋΙστὸς, οῦ. ὁ. *1. malus nauticus. 2. id instrumentum, a quo fila in texendo ducta stant; 3. tela ipsa.
1. ἡμεῖς δ' αἶψ' αναβάντες ενηκαμεν ευρέϊ ποντῳ,*
ἱστὸν στησαμενοι, ανά θ' ἱστία λευκ' ερυσαντες. μ. 401.
2. εν δ' ἱστοὶ λιθεοι περιμηκεες, *ενθα τε Νυμφαι
φαρε' ὑφαινουσιν ἁλιπορφυρα, θαῦμα ιδεσθαι. ν. 107.

3. Felicem Musgravii conjecturam, τῇ 'φέσει, recepit in textum Brunckius. Vid. illum ad Eur. Phœn. 1135.

4. Vox hæc aut aliter scripta Homeri ætate, aut secunda et tertia syllaba in unam contrahendæ. Vid. nott. ad vv. Αἰγύπτιοι, et Ζέλεια.

3. Κιρκης δ' ενδον ακουον αειδουσης οπὶ καλῇ,*
ἱστὸν εποιχομενης μεγαν, αμβροτον· οἷα θεαων
λεπτά τε, καὶ χαριεντα, καὶ αγλαὰ εργα πελονται. κ. 221.
—ἡ δε μεγαν ἱστὸν ὕφαινε,-Διπλακα πορφυρεην·— Γ. 125.
Syn. 3. Ὕφασμα, παρυφη.
Epith. 1. Αμαιμακετος, ειλατινος, ὑψικαρηνος. 2. καλλιφθογγος, πολυκροτος. 3. λινεργης, πολυδαιδαλος, λεπτος, περιμετρος.

Ἱστοτονος. ἱστοτονα πηνισματα. Ran. 1350. (14. Br.)
ita explicat Scholiastes: τους ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι οἱ ἀραχναι ὑφαινουσι.

Ἱστοτρῖβης. classiarius, s. socius navalis.
πιστὴ ξυνευνος, ναυτιλων δε σελματων
ἱστοτριβης·—*(ἰσοτριβης. Pors. nulla varietatis nota appicta.)*

Ἱστουργεω. telas tracto, telam texo. [Ag. 1452.
εκεῖ γὰρ οἱ μεν αρσενες κατὰ στεγας
θακοῦσιν ἱστουργοῦντες.— Œd. C. 353.
Syn. Ὑφαινω, ὑφαω, κροκιζω, πλεκω.
Phr. [Ἱστῶν παλιμβαμους εφιλασεν ὀδους. Pind.]

*Ἰστριος. adj. a sequ. Vid. Heyn. ad Ol. 3. 25.
δὴ τοτ' ες γαῖαν πορευεν θυμὸς ὡρμαι-
ν' Ἰστριαν νιν.— Ol. 3. 45.* [Pindarum.

Ἰστρος. Ister fl. nunc Danubius, prope quem Hyperborei, sec.
Στρυμονα, Μαιανδρόν τε, καὶ Ἰστρον καλλιρεεθρον. Hes. θ.
Ἰστρος ες αντολιην τετραμμένος, αγχι θαλασσης [339.
Ευξεινου, τοθι πᾶσαν ερευγεται ὕδατος αχνην,
πενταποροις προχοῇσιν ἑλισσομενος περὶ Πευκην. Dion. 300.
Epith. Ευρυρεων, ἱερος, κελαινος, ὑγροπαγης.

*Ἴστω. 2. sing. pr. imperat. ab ἵσταμαι. pro ἵστασο. adsta.
Ανασσα, τοῖς αλλοισιν Αργειων πελας
ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' ουποτ' εκρηξει μαχη. Aj. 774. B.

Ἴστω. 3. sing. pr. imperat. ab ἴσημι. pro ἰσάτω. sciat, conscius sit. formula jurandi Thebanis usitatior. Vid. Valcken. ad loc. cit. et Bœotum ap. Aristoph. Ach. 860. 911.
ιστω σιδηρος, ὁρκιόν τ' εμοὶ ξιφος. Phœn. 1691.*

Ἵστωρ[1]. arbiter, cognitor, judex. 2. sciens.
ἵστορα δ' Ατρεΐδην Αγαμεμνονα θειομεν αμφω. Ψ. 486.
2. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπεριστωρ. Soph. El. 850. B.
Syn. 1. Μαρτυρ, κριτης, συνειδως, συνιστωρ. 2. επΐστωρ, επιγνωμων, γνωστης, γνωστηρ, επιστημων. εμπειρος, οικοφυλαξ. ιδρις.

Ισχᾰδοπωλις. caricarum venditrix.
ἕτερος δε Θρᾷξ πελτην σειων κἀκοντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς,
εδεδισκετο[2] τὴν ισχαδοπωλιν, καὶ τὰς δρυπεπεις κατεπινε.

Ισχᾰλεος. macer, aridus. [Lysist. 563.
οἷόν τε κρομυοῖο λοπον κατὰ ισχαλεοιο. τ. 233.
Syn. Ισχναλεος, ισχνος, λεπτος.—αζαλεος, ξηρος.

Ισχᾰναω, Ισχᾰνω, Ισχω. inhibeo.
τὸν δ' ουτ' ἄρ τε γεφυραι εεργμεναι ισχανοωσιν. Ε. 89.
εν δαῒ λευγαλεῃ, αλλὰ δεος ισχανει ανδρας. Ξ. 387.
η Αχιλῆ' ισχωσι, καὶ ουκ ειῶσι μαχεσθαι. Υ. 139.
τὴν ὀγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μεγα δρομου ισχανοωσαν. Ψ. 300.
Syn. Επεχω, κατεχω, επικωλυω, λυω, λαμβανω, κρατεω. εξεχομαι, εκτεινομαι. επιθυμεω.— κωλυω.

Ισχᾰς, Ισχᾰδιον. carica, ficus arida.
—καὶ απ' Αιγιλω ισχάδα τρωγοις-'Αδεῖαν'— Theoc. 1. 147.
*ου γὰρ πρεπῶδές εστι τῷ διδασκαλῳ,
ισχαδια καὶ τρωγαλια τοῖς θεωμενοις
προβαλόντ', επὶ τουτοισιν επαναγκαζειν γελᾶν.* Plut. 797.
Syn. Σῦκον. Epith. Ανη, Χελιδονιος, Αττικη, Φρυγια, ἡδυνοειρος, ερυθρομελαινα.

Ισχῐον. coxa, coxendix.
τῷ βαλεν Αινειαο κατ' ισχιον, ενθα τε μηρός. Ε. 305.
Syn. Γλουτος, κοτυλη, μηρός. Epith. Βαρυγουνον, κοιλον.

Ισχναινω. emacio, arefacio.
a. ουκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνωσκεις, ὅτι
οργῆς νοσουσης εισὶν ιατροὶ λογοι;
b. εάν τις εν καιρῷ γε μαλθασσῃ κεαρ,
καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ισχναινῃ βιᾳ. Prom. 378. P.
Syn. Ισχνοω, ισχαινω, απισχναινω, επισχναινω, παρισχναινω, ψιλοω, λεπτυνω, διαλεπτυνω, σκελλω, ξυω, εκτηκω, περιαιρεω. ὑποκλινω. αποβρεχω.

Ισχνοπεδη. tenuis pedica. Sed legend. in l. c. ἰχνοπέδαν. pedis vinculum.
—καὶ τριελικτον-Ισχνοπεδην— Antip. Sid. An. ii. 10.

Ισχνός. macer, gracilis.
Βομβυκα χαριεσσα, Συραν καλεοντι τὺ παντες, [27.
ισχνὰν, ἁλιοκαυστον· εγὼ δε μονος μελιχλωρον. Theoc. 10.
Syn. Ενισχνος, κατισχνος, ὑπισχνος, αραιος, λεπτος, ασαρκος, εξιτηλος, σκληφρος, σφηκωδης.—σαπρος.

Ισχῡρος. robustus, severus. Vid. Ισχυω.
ὡς ανδρ' ἑλὼν ισχυρον, εκ βιας μ' αγει. Philoct. 968. (45. B.)
Syn. Σθεναρος, ερισθενης, ευσθενης, κρατερος, ιφθιμος, κραταιος, κρατερος, βληχρος, ακμαῖος, αλκηεις, βεβαιος, επακμος, στιβαρος, ευρωστος, ευτονος. μεγαλαλκης, μεγας. βαθυς.

Ισχῡροβελης. adversus sagittarum ictus validus.
ἑρκος ισχυροβελες. Athen. l. 14.

*Ισχυς, ὑος. ὁ. Nom. Pr.
καὶ τυτε γνοὺς Ισχυος Ειλατιδα
ξεινιαν κοιταν αθεμίν τε δολον, κ. λ. Pyth. 3. 55.*

Ισχυς, ὑος. ἡ. robur. 2. exercitus. Vid. Αλκη.
ισχύς τ' ηδὲ βιη καὶ μηχαναι ἦσαν επ' εργοις. Hes. θ. 146.
ακμαί τ' ισχύος θρασυπονοι. Ol. 1. 156.
Epith. Απλατος, απλετος, κρατερα, κρατεραλκης, ὑπερμεγεθης.

Ισχῡω. robustus sum; polleo.
ουτ' αρ' Αθηναιης, Κρονιδη, σθενος, ουτε γ' Αρηος
ισχυσει βατραχοισιν αρηγέμεν αιπὺν ολεθρον. Batrach. 270.
Syn. Ενισχυω, επισχυω, κατισχυω, δυναμαι, ευσθενεω. σθενω.
Phr. Κυκλωπων μὲν εχει μεγεθός τε βιην τε. Tyrt.
—χαλκεα γυῖα, καὶ αγναμπτον μενος. Orph.
—πυρὶ χεῖρας εοικε, μενος δ' αιθωνι σιδηρῳ.
κεινων γὰρ μεγαλη τε βιη καὶ χεῖρες αaπτοι
εξ ωμων επεφυκον επὶ στιβαροῖσι μελεσσιν. Hes. α. 76.

*Ισχω. habeo; occupo; reprimo, etc. Vid. Εχω.
ισχετε χεῖρα μυλαῖον, αλετρίδες, εὕδετε μακρά. Antip. Thess.

Ἰσωνια. pretium par. [An. ii. 119.*
αλλ' αἱρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ισωνιας. Pac. 1226.
Exp. Τῆς ισης τιμῆς.

Ἰσωνῠμος. cognominis.
ματρωος δ' εκαλεσσέ μιν-Ισωνυμον[3] εμμεν. Ol. 9. 96.

*Ἰσωπός. æque conspicuus.
τοῖοί οἱ κεφαλῇ ὑποκειμενοι αγλαοὶ ὦμοι
ειδονται· κεῖνοί γε καὶ ἂν διχομηνι σεληνῃ
ισωποὶ τελεθοιεν· ατὰρ χερες ου μαλ' ἔισαι. Arat. Phæn. 77.*

Ἴσως. adv. æqualiter. 2. fortasse.
δεξαιτ' ἂν ευπροσωπος ἵλεως τ' ισως. Aj. 1028. (1009. B.)
εγώ σε τοῦτ', ισως γὰρ ουκ ακηκοας. Philoct. 603. B.
Syn. Επισης, εξισου, εξισης, ισακις, ὁμαλῶς, ὁμοιως, αναλογως. 2. τυχον, ταχα που, ισως που.

Ἰτᾰλια. Italia.
κλυτὰν ὃς αμφεπεις-Ιταλιαν,— Antig. 1118. B.
αὖε δε Τρινακριη, Σικανῶν ἑδος, αὖε δε γειτων
Ιταλιη, μεγαλην δε βοὴν επὶ Κυρνος αΰτει. Call. 3. 57.
Epith. Ευρεῖα, κραναη, τεναγωδης, τριλοφος.

Ἰτᾰλῐδαι. Itali. [195.
ουδ' οναρ ευγενεταις γνωριμος Ιταλιδαις. Leon. Alex. An. ii.

Ἰτᾰλις, ἴδος. ἡ. Itala.
Ιταλὶς ωκυμορους αμφεκαλυψε κονις. Thallus, ib. 165.

Ἰτᾰλος[4], η, ον. Italus, Italicus.

---

1. "Attici scribunt ἵστωρ per asperum, Iones per lenem." Damm. in voc. c. 556. Secus videntur statuisse Heyn. et Brunck. quorum contextus repræsentavi.

2. Vid. not. ad voc. Δεδίσκομαι.

3. Quantum ipse animadverti, penultima in ἴσος apud Pindarum semper est brevis. Sed hic, ex versibus Antitheticis patet eandem syllabam in ἰσώνυμος produci. Versus est Ion. a maj. Dim. Brachycat.

4. Ἰταλὸς prisca lingua bovem sonat: unde Ἰταλοὶ veri priscique Italiæ habitatores. Ἰταλιῶται sunt Græci Italiam incolentes. Vid. Gell. et Columell. apud Constantin. in v.

ενθ' Ιταλῶν υἷες επ' ηπειροιο νεμονται. Dion. 77.
—πᾶσα χθὼν Ιταλη, καὶ πᾶσα Λατινη. Sibyl.
αλλὰ σοὶ, Αινεια, στολος ἱερὸς Ιταλὸν ηδη
ὁρμον εχει, πατρης φροιμιον ουρανιης. Loll. Bass. *An.* ii. 161.

˘Ιτᾰμος. temerarius, procax. [1. 12.
ευπλοκαμον τὸ καρανον, εχει δ' ιταμὸν τὸ προσωπον. Mosc.
ιταμαῖς κυσὶν αεροφοιτοις. Ran. 1326. (1292. B.)
Syn. Αναιδης, σκληρος, λαιδρος, κυνοθαρσης, ασελγης, θρασυς, αναισχυντος, ισχυρος. ιτης.

*˘Ιτᾰμῶς, *adv.* proterve, impudenter. [Ath. p. 380. a.*
ερρίψας εις τὸν λακκον ιταμῶς τὸν νεφρον. Euphron, ap.

¯Ιτεα. salix. 2. clypeus salignus; *hinc*, quivis clypeus.
καιοντο πτελεαι τε, καὶ ιτεαι, ηδὲ μυρῖκαι. Φ. 350.
μακραί τ' αιγειροι, καὶ ιτεαι ωλεσικαρποι. κ. 510.
2. αλλ', ὦ πατρῴων ου λαχὼν, ἕξεις ὁμως,
εν ᾗ ταφησει, χαλκονωτον ιτεαν. Troad. 1193.
Syn. Ιτυς, οισυα, οἶσος. 2. ασπις.

¯Ιτεῖνος. salignus.
αχθομενοι σακεεσσι βραχιονας ιτεϊνοισιν. Theoc. 16. 79.
Syn. Οισυϊνος.

Ιτης. temerarius. 2. magnanimus.
θρασὺς, ευγλωττος, τολμηρὸς, ιτης. Nub. 445.
Syn. Ιταμος, ιτητικος, ὁρμητικος, θοῦρος, προπετης, αβουλος, τολμηρος.

*Ιτρια.τα. sumen, abdomen. 2. bellaria, dulciaria opera. V. Ιτριον.

Ιτρῖνεος. *a præced.*
αμβροσιη, πυκναί τ' ιτρινεαι ποπάδες. Crinag. *An.* ii. 141.*

Ιτριον. uter. Vid. ¯Ητρον.
ηριστησα μὲν ιτριου-Λεπτοῦ μικρὸν αποκλάς. Anac. 65. 1.[1]
αμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ιτρια. Acharn. 1091.
Syn. Ερεικον, ἦτρον.—καπυρωδη πλασματα, πεμματα.

˘Ιτῠλος, ˘Ιτυς. Zethi filius, a matre Philomela occisus.
παῖδ' ολοφυρομενη Ιτυλον φιλον, ὅν ποτε χαλκῷ
κτεῖνε δι' αφραδιας, κοῦρον Ζηθοιο ανακτος. τ. 522.
τὸν εμὸν καὶ σὸν πολυδακρυν Ιτυν
ελελιζομενη διεροῖς μελεσιν-Γεννος ξουθῆς·— Av. 212.

Ιτῠμονευς. nomen viri, a Nestore occisi.
*ὡς ὁποτ' Ηλειοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ετυχθη
αμφὶ βοηλασιῃ,* ὅτ' εγὼ κτανον Ιτυμονῆα,
εσθλὸν Ὑπειροχιδην, ὃς εν Ηλιδι ναιεταασκε. Λ. 670.

˘Ιτῠς. circumferentia et curvatura rotæ; umbo.
τῶν ἦτοι χρυσεη ιτυς αφθιτος, αυτὰρ ὑπερθεν. Ε. 724.
ιτυός τ' εν ευτορνοισι περιδρομοις ἱδρώς. Troad. 1197.
Syn. Περιφερεια, αμβων, αψις.
Epith. Ευκυκλος, κυκλοεσσα, καμπυλοεσσα, τροχοεσσα.

˘Ιτων, *ωνος. et Ιτὼν, ῶνος. ἡ. *item*, Ἰτώνη, et Σιτωνη. *nam sic varie scribitur.* urbs nobilis Molossiæ.
οἱ δ' εἶχον Φυλακην, καὶ Πυρασον ανθεμοεντα,
Δημητρὸς τεμενος,* Ιτωνά τε μητέρα μηλων. Β. 695.

Ιῠγη, ˘Ιυγμός. clamor acutus. Vid. ad v. Διοιγμος.
τοσηνδ' ἰϋγὴν καὶ στονον σαυτοῦ ποιεῖς; Philoct. 752. B.
*ουκ αρα δὴ κεινου σπειραχθέα κνωδαλα γαιης
ἰϋγὴν μιμνουσιν, ὅτ' ες νομὸν ηὲ καὶ ὑλην,
ηὲ καὶ αρεηθμοῖο, μεσημβρινὸν αΐξαντος,
μειρονται· φυξῃ δε παλιντροπέες φορεονται.* Nic. Th. 399.
†τι δῆτ' ἰυγμῶν ἤδ' εδεῖτο συμφορα; Heracl. 127.
—τοὶ δὴ ῥησσοντες ὁμαρτῇ,
μολπῇ τ', ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαιροντες, ἕποντο. Σ. 572.
Syn. Βοη (οξεῖα.) συριγμα, ιϋγξ. Epith. Βαρβαροφωνος.

Ιῠγξ. motacilla, avicula. 2. illecebra quævis.
ἶϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον εμὸν ποτι δῶμα τὸν ανδρα. Theoc. 2. 17.
†2. ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλληνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴϋγγι. Lysist. [1110.
Syn. Δελεαρ, επιθυμια.—σεισοῦρα.
*Phr. Ποτνια δ' οξυτατων βελεων
ποικιλαν ἴϋγγα τε-
τρακναμον' Ουλυμποθεν
εν αλυτῳ ζευξασα κυκλῳ

1. Fr. xvi. (p. 347.) *Fischer.* Desumitur autem cum aliis ejusdem cantilenæ versiculis ex Hephæstione, p. 59. *Gaisf.* Sed hi versiculi unum tantummodo conficiunt, *Priapeium* appellatum. Metrum est Asynartet. e Glyconeo et Pherecrateo constans.

μαινάδ' ορνιν Κυπρογενεια φερεν
πρῶτον ανθρωποισι— Pyth. iv. 380.*

Ιῠζω. strideo, fistula cano.
πολλὰ μαλ' ἰϋζουσιν αποπροθεν, ουδ' εθελουσιν
αντιον ελθεμεναι·— Ρ. 66.
†βοῶν, ἰΰζων· αμφὶ δ' εκτυπουν πετραι. Trach. 800.
Syn. Βοαω, προσφωνεω, λιγυφωνεω, κραζω, κραυγαζω.

˘Ιῠκτης. acutum clamans.
πρᾶτος δ' ὢν αειδε λαχὼν ιϋκτα Μεναλκας. Theoc. 8. 30.
Syn. Αυλητης, συρικτης.

Ιφθῖμος. robustus, animosus.
ιφθιμος Πελαγων, ὅς οἱ φιλος ἦεν ἑταῖρος. Ε. 695.
Syn. Κρατερος, γενναῖος, εὒς, αλκηεις, ισχυρος, αγαθος, μεγας.

Ιφῐ. *adv.* valide.
Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιό τε ἶφι ανασσεις. Α. 38.
Syn. Ανδρειως, ισχυρῶς, γενναιως, οχυρῶς, ασφαλῶς, κραταιως, ευσταθῶς, νωλεμεως, μεγαλως.

¯Ιφῐᾰς, αδος. ἡ. Nom. Pr.
Ιφιας, Αρτεμιδος πολιηοχου αρητειρα. Ap. 1. 312.

¯Ιφῐᾰνασσᾰ. una ex tribus filiabus Agamemnonis, sec. Homerum.
Χρυσοθεμις, καὶ Λαοδικη, καὶ Ιφιανασσα. - Ι. 145.

¯Ιφῐγενειᾰ. * filia Agamemnonis, *cujus et nomen et casum ignorat* Homerus: *est enim recentiorum figmentum.* Vocatur eadem* Ἰφιγόνη.
Χρυσοθεμις, Ιφιγενειά τ', Ηλεκτρα τ' εγώ. Orest. 23.
λευκὴν διημησ' Ἰφιγονης παρηΐδα. Eur. El. 1023.
Epith. Ανυμφευτος, ψευδημων.

¯Ιφῐγενητος. *epith.* ignis.
—εκφαινει δε πυρὸς σελας ιφιγενητου. Orph. *fr.* 2. 28.

¯Ιφῐδαμας, ντος. ὁ. Nom. Pr.
Ιφιδαμας Αντηνοριδης, ηΰς τε, μεγας τε,
ὃς τραφη εν Θρηκη εριβωλακι, μητέρι μηλων. Λ. 221.

¯Ιφῐκλεης, Ιφικλῆς. frater Herculis, pater Iolai.
ξηρὸν ὑπαὶ δειους ακραχολον Ιφικλῆα. Theoc. 24. 60.
*μηδὲ Διρκαιων ὑδατων
αεὶ μεμναται, τά νιν θρε-
ψαντο καὶ Ιφικλεα. Pyth. 9. 153.

¯Ιφικλειδης. *patron. a præc.*
ατε τὸν Ιφικλειδαν
διαφερει Ιολαον,
ὑμνητὸν εοντα, καὶ Καστορος βιαν. ib. 11. 91.
Phr. Ιφικλεος μὲν παῖς, ὁμοδαμος εὼν
Σπαρτῶν γενει. Isth. 1. 40.

¯Ιφικλειος, *Ion.* Ιφικληειος. *adj. a præc.*
καὶ τοτε δή μιν ελυσε βιη Ιφικληειη. λ. 295.

¯Ιφῑκλος. princeps apud Thessalos. Vid. Ποδαρκης.
Ιφικλον δὲ ποδεσσι παρεδραμον, εσθλὸν εόντα. Ψ. 636.
Ιφικλου υἱὸς πολυμηλου Φυλακιδαο. Β. 705.

¯Ιφῐμεδεια. Nom. Pr.
τὴν δὲ μετ', Ιφιμεδειαν, Αλωῆος παρακοιτιν. λ. 304.

¯Ιφῐνοος. Græcus nobilis.
Ιφινοον βαλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμινην-Δεξιαδην— Η. 14.

¯Ιφῐος. pinguis.
τὼ μὲν αρ' ἁρπαζοντε βοας καὶ ιφια μῆλα. Ε. 556.
Syn. Λιπαρος, ευτραφης.

*¯Ιφις, ιος. ὁ. pater Evadnes, socer Capanei.
καὶ μὴν ὅδ' αυτὸς σὸς πατηρ βαινει πελας
γεραιος ¯Ιφις εις νεωτερους λογους. Eur. Suppl. 1041.*

¯Ιφῐς, ῐδος. ἡ. Patrocli concubina.
¯Ιφις εΰζωνος, τήν οἱ πορε δῖος Αχιλλεύς. Ι. 667.

¯Ιφῐτειος. *Vid. Odyss. φ. 11—41. et ad v. Ιφιτος.
εμαινεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
δεινὴν κλονῶν φαρετρην,*
καὶ τοξον Ιφιτειον. Anac. 31. 12.

¯Ιφῐτῐδης. *patronym.*
Ιφιτιδην Αρχεπτολεμον θρασὺν, ὅν ῥα τοθ' ἱππων. Θ. 128.

¯Ιφῐτῐων. Trojanus illustris.
—πρῶτον δ' ἑλεν Ιφιτιωνα
εσθλὸν, Οτρυντειδην, πολεων ἡγητορα λαῶν,
ὃν νυμφη τεκε Νηῒς Οτρυντῆϊ πτολιπορθῳ. Υ. 382.

῞Ιφῖτος. *1. princeps Phocensis. Il. B. 518. 2. nobilis Trojanus, pater Archeptolemi. Vid. Ἰφιτίδης. 3. princeps Thessalus, filius Euryti, occisus ab Hercule: ante tamen dederat Ulyssi arcum egregium dono.*

3. Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανατοισι. φ. 37.

*λατρευματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφιτου μορος. Trach. 357. B.

Ἰχθῦάζομαι. idem cum sequ.

ὅτ' ἰχθυαζετ' ἐξ ακρης απορρῶγος. Apollonid. *An.* ii. 138.*

Ἰχθῦαω. piscor. Vid. Ἁλιευω.

αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον αλωμενοι ιχθυαασκον
γναμπτοῖς αγκιστροισιν·— δ. 368.
αυτοῦ δ' ιχθυαα σκοπελον περιμαιμωωσα. μ. 95.

Ἰχθῦβολεύς, Ἰχθυβόλος. qui tridente pisces figit. V. Ἀλιητωρ.

τῷ σφε καὶ ιχθυβολῆες ἁλιπλοοι εννασαντο. Call. 4. 15.
ιχθυβολῳ μαχανᾷ. (i. e. *tridente.*) Sept. Th. 132.

Ἰχθῦβολεω. pisces tridente figo. Vid. Ἁλιευω. [307.

ετρεφεν ιχθυβολεῦντα, κατεφλεγε τεθνηῶτα. Hetrusc. *An.* ii.

Ἰχθῦβόρος. piscivorus. [240.

χὠ μέν που καυηξὶ καὶ ιχθυβοροις λαριδεσσι. Leon. Tar. *An.* i.

Ἰχθῦβοτος, ον. ὁ ἡ. pisces alens.

—ιχθυβοτοιο περην Τιβερηΐδος ἅλμης. Nonn.

Ἰχθῦδιον, *vel, *sec. Dawesium*[1], Ἰχθυίδιον, ου. το. pisciculus.*

εν προσφατοις ιχθυδιοις τεθραμμενα. Menand.

Ἰχθῦδόκος. pisces capiens, continens.

χὠρμιὴν, καὶ τὰς ιχθυδοκους σπυριδας. Leon. Tar. *An.* i. 226.

Ἰχθῦηρος, Ἰχθῦοεις. pisculentus.

—τοὺς δὲ πινακισκους τοὺς σαπρους,
τοὺς ιχθυηρους, αργυροῦς παρεσθ' ὁρᾶν. Plut. 815.
ὡς δ' ανεμοι δυο ποντον ορινετον ιχθυοεντα. I. 4.

Syn. Ἰχθυωδης, ιχθυϊκος.

Ἰχθυοθηρητηρ, Ἰχθυοθηρευτης. piscator. Vid. Ἰξοβολος.

ιχθυοθηρητῆρα Μενεστρατον ωλεσεν αγρη. Apollonid. *An.* ii.

Epith. Δελαστρευς, μογερος, ὑγροβιος. [138.

Ἰχθυολῦμης. pisces multos absumens.

—ἅρπυιαι—Ἰχθυολῦμαι. Pac. 811. B.

Ἰχθῦπᾶγης. pisces figens.

στρεπτῶν τ' αγκιστρων ιχθυπαγῆ στοματα. Theæt. *An.* ii. 514.

Ἰχθυοπωλης. piscium venditor.

ᾤμην εγὼ τοὺς ιχθυοπωλας τὸ προτερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθηνησιν μονους.
τοδε δ', ὡς εοικε, το γενος, ὥσπερ θηριον,
επιβουλόν εστι τῇ φυσει καὶ πανταχοῦ. Ath. l. 6. p. 225.
τῶν δ' ιχθυοπωλῶν φιλοσοφωτερον γενος
οὐκ εστιν ουδὲν, ουδὲ μᾶλλον ανοσιον. ib.

Ἰχθύς. piscis. —ὡς ὅτε τις φὼς
πετρῃ επὶ προβλῆτι καθημενος, ἱερὸν ιχθὺν
εκ ποντοιο θυραζε λινῳ καὶ ἠνοπι χαλκῷ. Π. 407.

Syn. Ελλοψ, ασπαλος, νεπους. Epith. Ἀπαλος, ἁλλομενος, ἁλιθρεμμων, αιολος, αφθογγος, αναυδος, αφραστος, αργεννος, ασπαιρων, αφωνητος, ανδροφαγος, ανθρωποφαγος, βυθιος, δαιδαλος, βοτανηφαγος, ειναλιος, ναυτιλος, ἠδυβορος, ηπιος, λιπογλωσσος, λαμπρος, κυβιστης, ορχηστηρ, ολοφωϊος, ολισθηρος, περιμηκετος, πελαγοστροφος, ποντιος, σαρκιος, ὑγροπορος, ὑπερφιαλος, αιολοφυλος, ωμηστης, ωοτοκος, ωοφορος.

Phr. Ἰχθυοεντα γενεθλα. Apollin. θαλασσης τεκνα. Ath. τῶν ὑδατων τροφιμοι. Theod. νηχομενων νεποδων αγελαι. Synes. ικμαλεη αγελη. Nonn. φῦλα Ποσειδαωνος εν αυλῇ. Op.

εδνα Ποσειδαωνος ἁλιτροφα πωεα λιμνης
δεχνυται, ιχθυοεντα πολυχροα δεῖπνα τραπεζης,
ειναλιη Νηρῆος επισκαιροντα τραπεζῃ. Nonn.

Ἰχθῦφᾶγος. *pro* Ἰχθυοφάγος. pisces vorans. V. ad v. Δελφιν.

Ἰχναῖος. *epith.* Themidis[2] ab urbe Ichnis. *Vid. Hermann. in l.*

Ἰχναιη τε Θεμις, καὶ αγαστονος Ἀμφιτριτη. Hom. Ap. 94.

Ἰχνελᾶτης. vestigator. Vid. Ευιαχος.

Ἰχνευμων. Ichneumon.

δη ῥα τοτ' ιχνευμων δολιην επὶ μῆτιν ὑφαινων,
λοξοις οφθαλμοῖσιν απειρονα θῆρα δοκευει. Opp.
ιχνεῦμον, μεγα θαῦμα, μεγασθενες, αιολοβουλε.
αλλ' ουκ ιχνευμων τοτ' αρηϊος εν ψαμαθοισι. ib.

*Phr. a. Τῶν γὰρ κροκοδειλων ουτος ωα λαμβανων,
πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γονον, καταγνυσιν (*leg.* καταγνυει),
επειτ' αφανιζει. b. δια τι δ' εστ' αμφιστομος;
a. κεντεῖ κατωθεν, τοῖς δὲ χειλεσιν δακνει. Eubul. ap. Ath. p.

Ἰχνευτής. indagator. [450. a.*

μορφῇ δ' ιχνευταο κινωπετου οἷον αμυδρης
ικτιδος, ἠτ' ορνισι κατοικιδιοισιν ολεθρον-Μαινεται,— ib.

Ἰχνευω. vestigo.

κεῖνον γὰρ, ουδέν' αλλον, ιχνευω παλαι. Aj. 20.

Syn. Ἰχναομαι, ανιχνευω, εξιχνευω, εξιχνιαζω, ιχνηλατεω, ιχνοσκοπεω, εξιχνοσκοπεω, εξερευναω, ζητεω, ονυχιζω.

Ἰχνῖον. vestigium.

ιχνια γαρ μετοπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημαων
ρεῖ' εγνων απιόντος, αριγνωτοι δὲ θεοί περ. N. 71.

῞Ιχνοβλᾶβης, *εος. ὁ ἡ. pedibus læsus, *v.* debilis.

τουτῳ δ' ευτ' ἂν Ἀρης μιγδην ἱκεληισι πορειαις
σχηματισῃ κατα κοσμον,* ιχνοβλαβέας, φθινοκωλους,
*νευρονοσους, ποδαγροὺς, αχθημονας ανδρας αὖτει. Man. 4.

Ἰχνοπεδη, ης. ἡ. laqueus pedum, rete, cassis. [499.

—καὶ τριελικτον—Ἰχνοπεδαν,— Antip. Sid. *An.* ii. 9.*

῞Ιχνος. vestigium. 2. ima pars pedis; pes.

οἱ δ' ες βῆσσαν ἵκανον επακτῆρες· πρὸ δ' αρ' αυτῶν
ιχνη ερευνῶντες κυνες ἤϊσαν·— τ. 436.

*2. —εφερε δ' ἡ μὲν ωλενην,
ἡ δ' ἴχνος αυταῖς αρβυλαις· γυμνοῦσι δὲ
πλευρα σπαραγμοῖς.— Bacch. 1122. *V. Pors. ad Hec.* 1050.*
†ακροισι δακτυλοισι πορθμευων ἴχνος. Iph. T. 266. Hel. 107.

Syn. Πατος, στιβος, οδος, πορεια, βῆμα. τυπος (ποδος.)

Epith. Αγκυλον, αχαρακτον, αβρεκτον, αβροχον, αστηρικτον, ακροπορον, αψοφον, αλγεινον, απλανες, αμαυρον, ακροσφαλες, αμωμητον, αφαυρον, δυστεκμαρτον, βουτροχον, Ευῖον, θερμον, θεσσυτον, μεθυσφαλες, λωβῆεν, νοστιμον, νωθρον, νεοχαρακτον, μετρητον, πολυελικτον, πολυπλανες, πεδοτριβες, ταχυπους, ῥινηλατον, σοβαρον, νοοπλανες, μεταναστιον, χρυσεοσανδαλον, χοροιτυπον, φυξιον, φωριον, ὑψιπορον.

Ἰχνοσκοπεω. vestigia lustro. Vid. Ἰχνευω. [500.

ιχνοσκοποῦσά τ' εν στιβοισι τοῖς εμοῖς. Choëph. 226.

῞Ιχωρ, ῶρος. ὁ[3]. sanies, Ichor.

ιχωρ, οἷός περ τε ῥεει μακαρεσσι θεοῖσιν. E. 340.

Syn. Λυθρον, βροτος.

Epith. Αἱματοεις, αχλυοεις, βαρυς, βλαπτηριος, μελας, πικρος, φαῦλος, φερεκαρπος.

Ἴψ, ἶπος. ὁ. vermis cornua arrodens.

μὴ κερα ἶπες εδοιεν, αποιχομενοιο ανακτος. φ. 395.

Syn. Σκωληξ.

῞Ιω. Io, Inachi filia.

εν μὲν εην χρυσοῖο τετυγμενη Ἰναχὶς Ἰώ,
εισετι πορτις εοῦσα, φυὴν δ' ουκ εἶχε γυναικός·
φοιταλεη δὲ ποδεσσιν εφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κελευθα,
νηχομενῃ ικελη·— Mosc. 2. 44.

Epith. Δυσπλανος, κερασφορος, κραελκης, αγραυλος ταυροφυης, φερεκαρπος, αθλια, πολυπλαγκτος.

Phr. Τὴν βοῶπιν ταυροπαρθενον κορην. Lyc.
οιστροπλῆγος Ἰναχου κορης. Soph.
—τᾶς βουκερω παρθενου.
τῆς οιστροδινητου κορης, τῆς Ἰναχειης. Æsc.

Ἰω, Παιαν. ιω, ιω, Παιαν. Trach. 221. B.

Ἰωαννης. Johannes, *sc.* Baptista.

—Βαπτιστης, αγαθὸς παῖς Ζαχαριαο. Castal.
φωτὸς Ἰωαννην εριηχεα προδρομον ακρον. Naz.

Epith. Ἁγνος, λαοσσοος, μεταναστης, θεῖος, θεσκελος, θεηγορος, θεοειδης, μαρτυρος, ευρεσιφοιτος, πιστος, πρωταγγελος, θρασυκαρδιος.

1. Misc. Crit. p. 214. quæ omn. vidend.

2. *Nemesis* etiam "dicta ἰχναίη, quia ἰχνηλατεῖ τὸ δίκαιον, etc." Vid. Brunck. et Jacobs. ad Diodor. *Anal.* ii. p. 186.

3. Si nonnullarum Editt. lectio ad Il. E. 416. esset indubia, ἀμφοτερῇσιν ἀπ' ἰχωρ χειρὸς ὀμόργνυ, neutrum etiam genus sibi vindicaret. Præferunt VV. DD. ἰχῶ, de quo consul. Damm. c. 2662. et Heyn. in loc.

Phr. Αγριον, ορεστερον, διηκονον λογου θεοῦ. Cyr.
πᾶσι δ' Ιωαννης κηρυξ μεγας ουρανοφοιτης. Naz.
ειμὶ εγὼ φωνὴ δειλοῖσι βροτοῖσι βοῶντος. Cast.
—ερημάδος αστὸς εριπνης—κηρυξ βαπτισματος.
αρχεγονου φαεος προκελευθος—ετυμοθροους,
πρωτοθροος κηρυξ. αγγελος εμπεδομυθος. Nonn.

Ἰωγή. tegmen. 2. clamor. 3. littus.
πετρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον, Βορεω ὑπ' ιωγῇ. ξ. 533.
Syn. Σκεπη. καταγωγη. 2. ιωή. 3. αιγιαλος.

Ἰωή. vox, clamor. 2. flatus. Vid. ad v. Ἱπποκελευθος.
ερχομενον κατὰ ποντον ὑπὸ Ζεφυροιο ιωῆς. Δ. 276.
φθεγξαμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρενας ηλυθ' ιωή. Κ. 139.
Syn. Πνοη.—φωνη, βοη. αποφορα.—αυγη.
Epith. Αιπεῖα, αλεγεινη, απειλητειρα. αλεξιμορος, αχαλινος, αμοιβας, αγελαστος, αριδηλος, γοερα, βαρυμηνις, δυσφημος, ερατη, ζαθεη, πολυπλαγκτος, μυστιπολος, φιλητωρ, φθονερα, φερεδειπνος.
Phr. Και στοματων αχαλινον ανερῤοιβδησεν ιωήν. Nonn.
—πολυῤῥοιζων ανεμων αληκτος ιωή. Cal.
—ὑπ' αναγκας βοᾷ τηλωπον ιωάν. Soph.

Ἰωκη. impetus. 2. fuga. 3. clamor persequentium. Vid. Ιωξ.
ουτε βιας Τρωων ὑπεδειδισαν, ουτε ιωκάς. Ε. 521.
εν δ' Ερις, εν δ' Αλκή, εν δὲ κρυοεσσα Ιωκή. ib. 740.
Syn. Διωξις, ὁρμη, κραυγη, απειλη, ιωχμος.

Ἰωλκῖος. *adj. a sequ.* —τοῖς ἔνι κουρη [3. 208.
Ὑψηῒς (Cyrene *sc.*) παρὰ τυμβον Ιωλκιον εμμορ' αεθλον. Call.
επεὶ μετεστην δευρ' Ιωλκιας χθονός. Med. 551.

Ἰωλκός, οῦ. ἡ. Vid. Ιαολκος.

Ἰωνες. *poët.* Ἰᾱονες. Iones.
τῇ δ' ἔπι ναιεταουσιν αγαυῶν παῖδες Ιωνων,
αγχιαλοι γεγαῶτες,— Dion. 822.
ενθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ιαονες ἑλκεχιτωνες. Ν. 685.
*Phr. —Οἱ τωνδε δ' αὖ
παῖδες γενομενοι σὺν χρονῳ πεπρωμενῳ
Κυκλαδας εποικησουσι νησαιας πολεις,
χερσους τε παραλους, ὁ σθενος τῇ 'μῇ χθονὶ
διδωσιν. αντιπορθμα δ' ηπειροιν δυοῖν
πεδια κατοικησουσιν, Ασιάδος τε γῆς,
Ευρωπιας τε· τοῦδε δ' ονοματος χαριν
Ιωνες ονομασθέντες ἕξουσιν κλεος. Ion. 1581.*

Ἰωνῖᾱ, Ιωνις γῆ. Ionia.
ηδη τὸν απ' Ιωνιας-Τροπον— Eccl. 913.
ενθα τε ναιεταουσιν Ιωνίδος εκγονοι αιης. Dion. 553.
Ιαονων γῆν οιχεται, περσαι θελων. Pers. 178.

Ἰωνικος[1], Ἰᾱονιος. Ionius. et *fem.* Ἰᾱονις.
*ουκοῦν ἂν ηδη τῶν θεατῶν τις λεγοι
νεανιας δοκησισοφος· Τοδε πρᾶγμα τί;
ὁ κανθαρος δὲ πρὸς τί; κᾆτ' αυτῷ γ' ανὴρ
Ιωνικός τις φησὶ παρακαθημενος· κ. λ.* Pac. 43.
a. οἴ; b. ναὶ μὰ Δί'. a. αλλὰ τοῦτό γ' εστ' Ιωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.—— ibid. 930.
*—Μοῦσαι, δεῦρ' ιτ' επὶ τοὐμὸν στομα,
μελυδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ιωνικῶν. Eccles. 882. B.*
τῶς καὶ εγὼ φιλοδυρτος Ιαονιοισι νομοισι. Æsc. Supp. 69.
ἑσπεριος νυμφαισιν Ιαονιδεσσι νυχευσων. Athen. i. 15.
Syn. Ιαων.

Ἰωνῖκῶς. *adv.* Ionice.
εμιτροφορουν τε, καὶ διεκλῶντ' Ιωνικῶς. Thesm. 163. *Br.
Syn. Ιαστι. (*ex emend. Toup.*)*

Ιων. Poëta Tragicus. *Vid. Bentl. Ep. ad Mill. p.* 43. *sqq.*
Ιων ὁ Χῖος, ὅσπερ εποιησεν παλαι
ενθάδε τὸν Αοῖόν ποθ', ὥστε γ' ευθεως
Αοῖον αυτὸν παντες εκαλουν αστέρα. Pac. 835.

Ιων. Creusæ filius. *Vid. Eurip. ejusdem nominis fabulam.*
Ιωνα δ' αυτὸν, κτιστορ' Ασιάδος χθονὸς, κ. λ. Ion. 74.

*Ἰῶξ, ῶκος. ἡ. *forma antiqua, pro* Ἰωκή.*

1. Ἰώνιος apud Poëtas mihi nondum occurrit; nam ad Pind. Nem. 4. 87. recte dedit Heynius Ἰόνιον, non metro solum jubente, verum etiam hac Dammii regula. "Si de *gente* Græca sermo est, semper "hoc nomen scribi per ω: sed si de *mari* Ionio, semper per ο μικρόν."

εισορων πονον αιπὺν, ιῶκά τε δακρυοεσσαν. Λ. 600.

Ἴωπος. (ιχθυς) Ιωψ.
—αμφ' αγεληισιν εὐγενεεσσιν ιωπων. Ath. 7.

Ἰωχμός. persecutio.
ἦλθον αν' ιωχμὸν, θρασὺν ἡνιοχον φορεοντες. Θ. 89.
Syn. Ιωκη, ιωξις, διωκη, θορυβος, κοπη, μαχη, ταραχος, πλῆθος.
Epith. Ασπετος, δυσηχης, κρατερος, ουλομενος, πολυκλαυτος.

K.

† ΚᾸΒΑΛΛΟΣ. caballus. *Sed melior scriptura καβάλλης.*
βουκολος επλεο, Φοῖβε· Ποσειδαων δὲ καβαλλης·
κυκνος Ζεύς· Αμμων δ' αμφιβοητος, οφις. Antip. Sid. *An.* [ii. 6.*

Καββαλλω, *pro* καταβαλλω. dejicio.
ἡ δε μεγα ιαχουσα απο ἕο καββαλεν υἱόν. Ε. 343.

Καβηξ, vel Καβαξ. larus; avis vorax. 2. vafer.
—ουδὲ κρυεροὶ καβηκες. Euph. Suid.

*Κᾰβησοθεν. a Cabeso, Thraciæ urbe. *Vid. Damm. Part. Real.*
πεφνε γὰρ Οθρυονῆα, Καβησόθεν ενδον εόντα. Ν. 363.*

Καγγονυ, *pro* κατα γονυ.—κ. λ.
καγγονυ δουρὶ βαλὼν ηρυκακε· τὸν μὲν επειτα. Υ. 458.

Καγκᾰνος. aridus. Vide Αυαλεος.
παντοθεν αμβολαδην, ὑπὸ δὲ ξυλα καγκανα καιει. Φ. 364.

Καγχαζω. cachinnor; *item,* convicior.
παντων καγχαζοντων γλωσσαις. Aj. 199.

Καγχᾰλαω. cachinnor; exsulto gaudio.
ἡ που καγχαλοωσι καρηκομοωντες Αχαιοί. Γ. 43.
Syn. Ανακαγχαζω, εγκαγχαζω, επικαγχαζω, κιχλιζω.—γελαω.—χαιρω.—βλασφημεω, λοιδορεω.

*Καδμεῖος, α, ον. a Cadmo dictus. *unde* Καδμεῖοι, ων. οἱ. Thebani.
Καδμειαν μεριμναν-Ὁρμησασ' επ' εργον. Phœn. 1079.
δρομῳ ξυνῆψεν αστυ Καδμειας χθονός. ib. 1117.*
οἱ δε χολωσαμενοι Καδμεῖοι, κεντορες ἱππων. Δ. 391.
ες Θηβας ἱκετευσε φερεσσακεας Καδμειους. Hes. α. 13.
Syn. Καδμιοι, Θηβαῖοι.

Καδμηῒς. Cadmea. *patron. fem.*
τοὺς μὲν εφ' ἑπταπυλῳ Θηβῃ, Καδμηΐδι γαιῃ,
*ὤλεσε μαρναμενους μηλων ἕνεκ' Οιδιποδαο. Hes. ε. 162.
ειμὶ δ' εγὼ Διονυσος εριβρομος, ὅν τεκε μητηρ*
Καδμηῒς Σεμελη, Διὸς εν φιλοτητι μιγεῖσα. Hom. vi. 57.

Καδμογενης. ortus Cadmo; Thebanus. Vid. Θηβαγενης.
οὕτω δε τον Καδμογενῆ
τρεφει, το δ' αυξει βιοτου-Πολυπονον,— Trach. 118.

Καδμος. *heros celeberrimus, e Phœnicia delatus in Græciam.
Σιδωνιον ποτ' αστυ Καδμος εκλιπὼν,
Αγηνορος παῖς, ἱκετ' ες Θηβης πεδον. Eur. *fr.* Phryxi, i.
ει δὲ πατρα Φοινισσα, τίς ὁ φθονος; ἦν καὶ ὁ Καδμος*
κεῖνος, αφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς εχει σελίδα. Zenodot. *An.* ii. 78.
Vid. ad voc. Λευκοθοη.
Epith. Σιδονιος, Τυριος, αντιθεος, ὑπερθυμος.—Αγηνοριδης, αοιδοπολος, αλεξικακος, αταρβης, ατασθαλος, ατερπης, δολοεις, ευδαιμων, πεπων, ἱμεροεις, οδοντοφυτος, θεημαχος, παιδοκομος, ωκυμορος.
Phr. Θεῶν χραισμητωρ. —πολυφραστῳ δὲ μενοινῃ
μετρησας φλογοεσσαν ανηριθμων ιτυν αστρων,
καὶ δρομον ηελιοιο μαθὼν, καὶ μετρον αρουρης,—
Ἑλλάδι φωνηεντα, καὶ εμφρονα δῶρα κομιζων,
γλωσσης οργανα τεῦξεν ὁμοθροα· συμφυέος δὲ
ἁρμονιης στοιχηδὸν ες αζυγα συζυγα μιξας
γραπτὸν ασιγητοιο τυπον τορνωσατο σιγῆς,
πατρια θεσπεσιης δεδαημενος οργια τεχνης,
Αιγυπτιης σοφιης μεταναστιος.— κ. λ. Nonn. i. 4.

Κᾰδος. cadus. 2. sitella suffragiorum.
εις ηῶ πινει τετραχοοισι καδοις. Hedylus, *An.* i. 233. Jacobs.
Syn. Πιθος, ἑλκυδριον.

Κᾰδισκος. *dimin.* a præc.
—δεχου τὸν ψῆφον, ὁ καδισκος δέ σοι,
ὁ μὲν απολυων οὗτος, ὁ δ' απολλὺς ὁδί. Suid.
Syn. Καδιον, κημος.

Κᾰδουσιοι. Αλβανοί τ' επὶ τοῖσιν αρηϊοι, οἵ θ' ὑπὲρ αἶαν
τρηχεῖαν ναιουσι Καδουσιοι.— Dionys. 731.

Καζω. orno, instruo.
εγχειη δ' εκεκαστο Πανελληνας, καὶ Αχαιούς. B. 530.
Syn. Κοσμεω, ευτρεπιζω. νικαω.

Κᾰθᾰγιζω. purifico. 2. expio. [238.
a. φερ' εγὼ καθαγισω τηνδε. b. τὸ μερος γ', ὦ φιλη. Lysist.
Syn. Καιω, καθιεροω, αφιεροω. [1081. Br.

Κᾰθαγνιζω. ὀσων σπαραγματ' η κυνες καθηγνισαν[1]. Ant.
Syn. Αφαγνιζω, καθαιρω.—μεμιασμενως φερω.

*Κᾰθαιμακτος, η, ον. cruentatus.
πρὶν ετυμως ιδω τὸν 'Ελενας φονον (*Dochm. dupl.*)
καθαιμακτὸν εν δομοις κειμενον. Orest. 1350.*

Κᾰθαιμασσω. cruento.
διασπασωμαι, καὶ καθαιμαξω χροα. Hec. 1133.

Κᾰθαιμᾰτοω. idem.
καθαιματωσει κρᾶτα πολεμιων ξενων. Hel. 1615.
Syn. Αἱμασσω.

*Κᾰθαιμος. cruentus.
καὶ ψαλιοις εδαμᾰσε[2] πωλους
Διομηδεος, αἱ φονιαισι φατναις
αχαλιν' εθοαζον
καθαιμα σῖτα γεννσι χαρ-
μοναῖσιν ανδροβρῶσι δυστραπεζοι. Herc. F. 381.
εφευγομεν πρὸς κρημνόν· οἱ μὲν εν καρᾳ
καθαιμ' εχοντες τραυμαθ', οἱ δ' εν ομμασιν. Iph. T. 1373.*

Κᾰθαιρεω. detraho, destruo. *in loc. cit.* comprimo.
οσσε καθαιρησουσι θανόντι περ, αλλ' οιωνοί. Λ. 453.
Syn. Κατακαλυπτω. αφαιρεω, εξαιρεω, ανατρεπω, καταλαμβανω.

Κᾰθαιρω. purgo; lustro. Vid. Λουω.
ὑδατι καὶ σπογγοισι πολυτρητοισι καθαιρειν. χ. 439.
Syn. Ανακαθαιρω, αποκαθαιρω, διακαθαιρω, καθαριζω, καθαροποιῶ, απολυμαινω, διαρυπτω, δινλιζω. αφαγνιζω.

Κᾰθαλλομαι. desilio.
ἡ τε καθαλλομενη ιοειδέα ποντον ορινει. Λ. 298.
Syn. Καταπνεω, αφαλλομαι, αποθρωσκω, καταπηδαω.

*Κᾰθαλμης, εος. ὁ ἡ. salsus.
ηε συ γυρωσαιο καθαλμεα βωλακα γαιης. Nic. Al. 514.
Syn. 'Αλμυρος. πλατυς.*

Κᾰθαμμα (λυεις.) Prov. ap. Suid. Syn. Αμμα.

Κᾰθᾰπαξ. *adv.* omnino.
καὶ καθαπαξ ξεινῳ δομεναι ταδε τοξα φερεσθαι. φ. 349.
Syn. Καθαπαν, παντελως, συλληβδην.

Κᾰθαπτω. annecto.
καθῆψεν ωμοις τοῖς εμοῖς Ερινννων [Br.)
ὑφαντον αμφιβληστρον, ᾧ διολλυμαι. Trach. 1068. (1053.
Syn. Προσαπτω, προσαρταω, προσερειδω, ἁρμοζω, καταπλεκω.

Κᾰθαπτομαι. attingo.
αλλὰ σὺ τονγ' επεεσσι καθαπτεσθαι μαλακοῖσιν. Α. 582.
Syn. Καταπραῢνω, επεχω.—ἁπτομαι.—επιβαινω.

Κᾰθαπτος. ligatus, adstrictus.
Διονυσος, ὃς θυρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς εν πευκαισι Παρνασὸν κατα
*πηδᾷ χορευων παρθενοις σὺν Δελφίσιν. Eur. *fr.* Hypsip. i.*
Exp. Καθειμενος. ενδεδυμενος.

Καθαρειον πῦρ *exstat in vulgg. editt. ad* Iphig. Aul. 1112. *sed* Marklandus *recte mutavit in* καθάρσιον.*

Κᾰθᾰρευω. purgo. 2. sum purus.
ὅστις απειρος τοιῶνδε λογων, ἢ γνωμῃ μὴ καθαρευει. Ran. 358.
Syn. 'Αγνευω, καθαριζω.

Κᾰθαρμα, ᾰτος. τς. piaculum. 2. scelus ipsum, pro quo piaculum debetur. 3. locus lustratus. 4. homo sacer et scelestus, quales erant, qui peste expianda aliove morbo, immolabantur diis.
3. παριθ', ὡς αν εντος ἦτε τοῦ καθαρματος. Acharn. 44.
4. γρυζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθαρματε; Plut. 454.
Syn. 1. Αποκαθαρμα, καθαρσιον, καθαρισμος, ἁγνισμα, λῦμα, ῥυμα, περιψημα, κορημα, λυτηριον, καθαρμος. 2. ῥυπαρος, αποβλητος, φαρμακος.

Κᾰθαρμοζω. adapto.
ἅψεται αμφὶ βροχον λευ-
κᾷ καθαρμοζουσα δειρᾳ. Hippol. 768.
Syn. 'Αρμοζω, εφαρμοζω.

Κᾰθαρμὸς, οῦ. ὁ. purgatio.
ἁγνοπολόν τε καθαρμὸν, επιχθονιοις μεγ' ονειαρ. Orph. 38.
Syn. Καθαρσις, αποκαθαρσις, εκκαθαρσις, ἁγνισμος, καθαρισμος.—καθαρμα. Ep. 'Οσιος.

Κᾰθᾰρὸς, ᾱ, όν. purus.
* αλλ' ὑδρηναμενη, καθαρὰ χροῒ εἱματ' ἑλοῦσα. δ. 750.
Τρωων δ' αὖτ' αγορὴν ποιησατο φαιδιμος 'Εκτωρ,
νοσφι νεῶν αγαγὼν, ποταμῷ ἔπι δινηεντι,*
εν καθαρῷ· (*sc.* χωρῳ, **in puro spatio*) ὀθι δὴ νεκυων διεφαινετο χῶρος. Θ. 489.
ἢ ου νοεεις, ὀτι νυκτὸς αωρί που οἶδε τε τοῖχοι
παντες αριφραδέες,* καθαρᾶς ατερ ηριγενειας; Theoc. 24. 38.

Κᾰθαρπαζω. corripio.
*μολις δέ νιν θελουσαν αρτῆσαι δερην
ειργουσι φυλακες δμῶες,* ἔκ τε δεξιᾶς
ξιφη καθαρπαζουσιν εξαιρουμενοι. Androm. 803.
Syn. Συναρπαζω, καταλαμβανω.

Κᾰθαρσιος. expiatorius. Vide Ζευς.
—μολεῖν ποδὶ-Καθαρσιῳ— Ant. 1157. (42. B.)
Syn. Καθαρτηριος, αποκαθαρτικος, ἁγνιστικος.

Κᾰθαρτὴς, *vel* Καθαρτήρ. purgator.
σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ερχομαι
δικῃ καθαρτὴς, πρὸς θεῶν ὡρμημενος. Soph. El. 69.

Κᾰθᾰρῶς. *adv.* pure.
καθαρῶς Αθηνας ελθ' ὑπ' οιωνῶν καλῶν. Ion. 1333.
Syn. Καθαριως, ἁγνῶς, ακεραιως, ακιβδηλως, αδολως, ἁπλοϊκῶς.

Κᾰθεδρα. suggestum, cathedra, sessio.
σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς, ερητυθεν δὲ καθεδρας. B. 99.
Syn. 'Εδρα, βῆμα, επισχεσια.

Καθεδριαομαι. consideo.
ες δ' αγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριαασθαι ανωγε. Λ. 646.

Καθεζομαι. sedeo.
καί ῥα παροιθ' αυτοῖο καθεζετο δακρυχεοντος. Α. 360.
Syn. 'Εζομαι, καθημαι, συνεδριαομαι, συνεδρευω, καθιζω, καθιζανω, ἐδωλιαζω.

Καθειργω. concludo, coerceo.
ενδον καθειρξας, ἱνα θυραζε μὴ 'ξιῃ. Vesp. 70.
Syn. Ανειργω, απειργω, συνειργω, καθειργνυμι, εγκαθειργνυμι, συνελαυνω, περισφιγγω, κρατεω, κατακρατεω, κατεχω, κατακλειω.

Καθελκω, Καθελκῦω. traho deorsum.
καὶ καρτα μεντ' αν ευθεως καθειλκετε
τριακοσιας ναῦς·— Acharn. 544.
*αλλὰ πλειτω χωρὶς αυτὸς ες κορακας, ει βουλεται, .[1314.
τὰς σκαφας, εν αἷς επωλει τοὺς λυχνους,* καθελκυσας. Eq.
Syn. Αφελκω, κατερνω.

Καθεννυμι. contego.
τοῦτο δὲ Νηριτόν εστιν ορος καταειμενον[3] ὑλῃ. ν. 351.
Syn. Αμφιεννυμι. καλυπτομαι.

*Κᾰθενος, *i.e.* καθ' ἑνὸς. singulatim.
ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σωματ' εστὶ τὸν αριθμὸν
καθενὸς, τοσουτους εστι καὶ τροπους ιδεῖν. Eur. *fr. inc.*
Barnes. 14. 10. Vid. ad v. Αυθεκαστος.*

Καθερματα. monilia ad pectus demissa.
χρυσεα φορεων καθερματα. Anac. 62. 19.
al. καθεματα. f. καθερματα, vel καθηματα.
Syn. Ενωτια. Vide 'Ορμος.

Κᾰθερπω, Καθερπυζω. irrepo, serpo.

1. Legendum *καθήγισαν*: nam verbum istud, sensu τοῦ, μιαίνειν, usurpavisse Sophoclem animadvertit Hesychius. Vid. Brunck. ad loc. et in Lex. Sophocl. Adhibetur vox *καθαγνίζω* bis ab Euripide, Orest. 40. Ion. 708. et in utroque casu cum πυρὶ conjungitur.

2. Prætulerim *ἐδάμασσε*, ut sit versus Logaœdicus. Respondebit Antitheticus, si legamus *ἑσπερίαν ἐς αὐλὰν*, pro *ἑσπέριον*.—Nusquam alias apud Euripidem, et nusquam apud Sophoclem apparet vox *κάθαιμος*.

3. Dammius accipit pro *καταεσμένον*, per syncopen, a themate *καταείνω*. *col.* 979.

ουδ' ετι πω τεθνηκεν οφις μεγὰς, αλλ' ετι κεῖνο
Θηρίον αινογενειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφοεντα περιστεφει εννέα κυκλοις. Call. 4. 91.
a. καθερπῦσόν νυν ες Κεραμεικόν. b. κᾆτα τί; Ran. 129.
Syn. Αφερπω, ανερπυζω, αφερπυζω.

¹Καθετη, ης. ἡ. retis genus. *alii* καθετος, *sc.* ὁρμιά, linea piscatoria. *Vid. Jacobs. in l. l.* [33.*
φυκία, καὶ τριχινης μαινίδας ἐκ καθετου. Antip. Sid. *An.* ii.

Κᾰθευδω. dormio.
αυτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχῷ δομον ὑψηλοῖο. γ. 402.
Syn. Εὑδω, κοιμαομαι, αποκοιμαομαι, κατακοιμαομαι, δαρθανω, ευναζω, ευναζομαι, ιαυω, καταλεγομαι, κνωσσω, ὑπνεω, ὑπνοω.

Κᾰθευρισκω. deprehendo.
κορην αγων τηνδ', ἣ καθευρεθη ταφον
κοσμοῦσα.— Antig. 395.
Syn. Καταλαμβανω, καταφωραω.

Κᾰθεψῐᾰομαι. scommatis incesso et illudo.
ὡς σεθεν αἱ κυνες αἵδε καθεψιοωνται ἁπασαι. τ. 372.
Syn. Εφεψιαομαι, εμπαιζω, κατακερτομεω.

Κᾰθεψω, vel Καθεψεω. decoquo.
ταχυ γοῦν καθεψεις αργυριον, ἦ δ' ὅς λεγων. Vesp. 795. B.
Syn. Αφεψω, vel αφεψεω, προσεψω, καταπεπτω.

Κᾰθηγητειρα. dux, moderatrix. [6.
καὶ νοον ευδυνατοιο καθηγητειραι ανασσαι. Orp. H. in Musas,

Κᾰθῆκον. το. idem quod προσῆκον, δέον, πρέπον. το. *officium, conveniens, decens. *Prosæ scriptoribus videtur propria.*

Κᾰθηκων. *part.* a καθήκω, pertineo, &c. pro τεταγμένος, *semel tantum apud Poëtas deprehendi.**
απεστι πλειον τοῦ καθηκοντος χρονου, (i.e. *stato tempore.*) Œd. [T. 75.

Κᾰθηλιαζω. facio ut sole quid resplendeat.
εις τί ματην νιπτεις δεμας Ινδικόν; ισχεο τεχνης.
ου δυνασαι δνοφερὴν νυκτα καθηλιασαι. Lucian. *An.* ii. 310.

Κᾰθημαι. sedeo.
αλλ' ακεουσα καθησο, εμῷ δ' επιπειθεο μυθῳ. Α. 565.
Syn. *Ημαι, καθεζομαι.—εμμενω, σχολαζω, κατοικεω.—εγκαθεζομαι, περικαθημαι, ἱδρυω.

Κᾰθημεριος. quotidianus.
—νῦν σε-Μοῖρα καθημερια φθινει,—Soph. El. 1435. (1413. B.)
Syn. Καθημερινος, ἡμερησιος, αμφημερος, εφημερος, εφημερινος.

Κᾰθῐδρυω. sedeo, colloco.
Τηλεμαχος δ' Οδυσῆα καθιδρυε, κερδεα νωμῶν. υ. 257.
Syn. 'Ιδρυω, αφιδρυω, καθιζω, καθιστημι, συνταττω, κατοικιζω, βεβαιοω, θεμελιοω, καταπροβαλλω. — καθιεροω, διατιθημι.

Καθιεροω. consecro, devoveo.
τὸν (*sc.* παγον) ἡ παλιμφρων Γοργὰς εν κληροῖς θεῶν
καθιερωσει¹, πημα των αρχηγετις. Lyc. 1349.
Syn. Αφαγνιζω, αφιεροω, καθιερευω, καθοσιοω, εκθειαζω, ἱεροποιεω, ανατιθημι, προσφωνεω.

Κᾰθιζᾰνω. sedeo, insideo.
οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθιζανον· *εν δ' αρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμετης, οὗ τε κρατος εστὶ μεγιστον.* ε. 3.
Syn. Εφιζανω, καθεζομαι.

Κᾰθιζω. sedeo. *item,* colloco, i. e. sedere facio.
*καλλεΐ τε στιλβων καὶ εἵμασιν, ουδέ κε φαιης
ανδρὶ μαχεσσαμενον τόν γ' ελθεῖν, αλλὰ χορονδε
ερχεσθ',* ἠὲ χοροῖο νεον ληγοντα καθιζειν. Γ. 392.
Syn. Καθεζομαι, ἱζω, ἱζανω, συνιζανω, ἱδρυω, εγκαθημαι.

Κᾰθῑημι. demitto.
—καὶ αιθοπα οἶνον-Λαυκανιης καθεηκα. Ω. 642.
ασκηθεὶς εσαωσε· καθιεμενης δ' επὶ πετραις [36.
αγκυρης, ψυχρῶν καθθανεν εκ νιφαδων. Antip. Sid. *An.* ii.
Syn. Καταβαλλω, αφιημι, εγκαθιημι.

Κᾰθῐκετευομαι. supplico. *Orest.* 324.
Syn. 'Ικετευω, παρακαλεω.

*Καθῐκετευω. suppliciter rogo.
ὡς οὖν παραινῶ² μὴ μακρὰν, σιγησομαι,
ἁ μοῦ καθῐκετευσατ'· ουδὲ μωρια
ξυμβουλος εσομαι τοῦ κασιγνητου ποτέ. Helen. 1023.*

Καθῑκνεομαι. *potius* Καθῑκομαι. devenio, advenio, pertingo.
ὦ Οδυσεῦ, μαλα πῶς με καθικεο θυμον ενιπῇ. Ξ. 104.
Syn. Αφικνεομαι, καθαπτομαι, επιψαυω.

Καθῑμαω. fune loreo demitto.
—εἶτα καθιμα—Δησας σαυτὸν,— Vesp. 379.
Syn. Καθιημι, ὑποχαλαω.

Κᾰθιππαζομαι. inequito, insulto.
επεὶ καθιππαζει με πρεσβυτιν νεος. Eumen. 734.

Κᾰθιππευω. adequito.
τί δ', ει καθιππευσαιμεν Αργειων στρατόν; Phœn. 744. P.
Syn. 'Ιππευω, διϊππαζω, διελαυνω, συνελαυνω, συντρεχω, εριζω.

Κᾰθιπτᾰμαι. devolo.
*a. και δῆτ' οναρ θαυμαστὸν εἶδον αρτιως.
b. κᾀγωγ' αληθῶς οἷον ουδεπωποτε.
ατὰρ σὺ λεξον προτερος. a. εδοκουν αετὸν*
καταπτομενον ες τὴν αγορὰν μεγαν πανυ,
*αναρπασαντα τοῖς ονυξιν ασπίδα
φερειν επιχαλκον ανεκὰς εις τὸν ουρανόν.
κᾄπειτα ταυτην αποβαλεῖν Κλεωνυμον.* Vesp. 13.
Syn. Επιπετομαι, προσπετομαι.

Κᾰθιστημι. constituo.
νῆα καταστησον, ἱνα νωϊτερην οπ' ακουσῃς. μ. 185.
τους μ' εκελευσα Πυλονδε καταστῆσαι καὶ εφεσσαι. ν. 274.
Syn. Καθιστανω, διατιθημι, καθιδρυω, τασσω, επιτρεπω, επιμελεομαι, ευτρεπιζω, ετοιμαζω.

Κᾰθοδηγος. dux viæ.
ευσεβεσιν καθοδηγε καλῶν, ζαμενης ασεβοῦσιν. Orp. H. 7. 8.
Syn. 'Οδηγος, καθηγεμων, καθηγητης.

Κᾰθοδος. descensus.
Αΐδεω γὰρ εστι δεινὸς
μυχὸς, αργαλεη δ' ες αυτὸν-Καθοδος.— Anac. 56. 11.
Syn. Προσοδος, περιοδος, επανοδος, αναστροφη, καταγωγη, καταβασις, κατηλυσις, κατηλυσιη.

*Κᾰθολου. *adv.* prorsus, omnino.
καθολου διδωσι μισθὸν Ευρυσθεῖ μεγαν. Herc. F. 19.
Syn. Παμπαν, παντως.*

Κᾰθὅπλιζω. armo.
τὸ μὴ καλὸν καθοπλισασα. Soph. El. 1093.
Syn. Καταπολεμεω, καταγωνιζομαι, ὁπλιζω.

Κᾰθοραω. video.
εξ Ιδης καθορῶν. οἱ δ' αλληλους εναριζον. Λ. 337.
Syn. Καταβλεπω, καταθρεω, παροραω, αποσκοπεω, διαειδω.—αισθανομαι.

*Καθορμαω. incito. 2. *subintell.* ἑαυτὸν, gestio, initium facio.
δραμεῖν καθορμᾷ· στῆθι, μὴ προσεγγισῃς. Mich. Psell. *An.* iii.

Κᾰθορμιζω. stationem subeo. *in l. c.* dejicio. [127.*
ες τασδε σαυτὸν πημονὰς καθωρμισας. Prom. 964.
Syn. Προσορμιζω, ενορμιζομαι, εφορμιζομαι, οκελλω, εισαγω.

Κᾰθοσιοω. sanctum scelerisque purum reddo.
επεὶ δὲ βωμῷ ποπανα καὶ προθυματα
καθωσιωθη, πελανος 'Ηφαιστου φλογί. Plut. 660.
Syn. Αφοσιοω, ἁγιζω, καθιεροω, ανακειμαι.

Κᾰθὔβριζω. insolenter afficio injuriis. [631.
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πολιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβριζει. Ach.
Syn. Ατιμαζω, αδικεω, καθεψιαομαι.

Κᾰθὔδρος. aquosus. —καθυδρος οὗ
κρατὴρ μειλιχιων ποτῶν-'Ρευματι συντρεχει. Œd. C. 154.
Syn. Ενυδρος, καθυγρος, ὑγρος.

Κᾰθὔπερᾰκοντιζω. supra jaculor, supero.
αλαζονευομενοι καθυπερηκοντισαν. Av. 826.
Syn. Καταπολεμεω, ὑπερβαλλω, νικαω.

Κᾰθὔπερθε, Κᾰθυπερθεν. *adv.* in summo loco; supra.
αλλά τέ μιν καθυπερθεν επιρρέει, ἠΰτ' ελαιον. Β. 754.
ἱππουριν· δεινὸν δὲ λοφος καθυπερθεν ενευεν. Γ. 337.

---

1. Singulare est, quantum scio, hoc exemplum τοῦ, καθιερόω, apud Poëtas usurpati.

2. Scaligeri conjectura, περαίνω, mihi etiam in mentem venerat. Aoristus καθικετεύσατε producit ι, augmenti potestate.

Syn. Ὑπερθεν, ανωθεν, ὑπερανωθεν, ανεκας, εξανω.

Κἄθὕπερτερος. superior, præstantior.
ἐυσμενεων αιεὶ καθυπερτεροι ὡς τελεθοιτε. Theoc. 24. 98.

Κἄθὕπνης. id. qu. Καθυπνος. graviter consopitus.
πινωσιν πεπυθοιο καθυπνέας·— Nic. Alex. 434.

Κἄθυστερεω. posterior sum; tardius et serius venio.
ξενιας αεὶ φροντιζε· μὴ καθυστερει. Sent.
Syn. Ἡτταομαι, ελαττοῦμαι, λειπομαι, ὑστερεω.

Κἄθωσπερ. *adv.* sicut, qua ratione. Vid. Τιτθη.
Syn. Ὡσπερ, ὁπωσπερ.

*Καιετᾶεις, αεσσα, αεν. calamintha refertus.
ἵππους καιεταεντος απ' Ευρωταο κομισσαι. Call. *fr.* 224.

Κᾶϊκος. Nom. fluv.
ιω Καϊκε, Μυσιαι τ' επιῤῥοαί. Æsch. Myrm. *fr.**
Πηνειόν τε, καὶ Ἑρμον, εὐῤῥειτην τε Καϊκον. Hes. θ. 343.
—δολιχοῖο παρὰ προχοῇσι Καϊκου. Cal. 1. 6.

Καινευς, εως. ὁ. Cæneus. *Vid. Ov. Metam.* xii. 172, sqq.
ηλυθε δ' αφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα Κορωνὸς
Καινεΐδης, εσθλὸς μὲν, ἑοῦ δ' ου πατρὸς αμεινων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ επικλειουσιν αοιδοὶ
Κενταυροισιν ολεσθαι, ὅτε κ. λ. Apoll. 1. 57.

Καινιζω. novo, renovo.
τὴν κεινου Φαλαρις πρᾶξιν απεπλασατο·
πρῶτος επεὶ τὸν ταῦρον εκαινισεν *(*imbuit, s. dedicavit*), ὃς τὸν ολεθρον
εὗρε τὸν εν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινομένον. Call. *fr.* 119.*
Syn. Καινοω, ανανεαζω.

Καινὄγρᾰφης, εος. ὁ ἡ. recens scriptus, seu, inventus. Vid. ad v. Φιλικος.

Καινον. το. (sc. δικαστηριον.) *unum e multis tribunalibus, seu Judicum foris, quæ Athenis erant.
εἶτ' αυτὸν απελον, κἀκαθαιρε, καὶ μαλα
μετὰ ταῦτ' εκορυβαντιζ'· ὁ δ' αυτῷ τυμπανῳ
ᾀξας,* εδικαζεν ες τὸ Καινὸν εμπεσών. Vesp. 118.

Καινος, η, ον. novus.
*τὸν δ' αλλον παλιν ανδρες απηνέες ες μορον ηξαν,
καινοτεραις τεχναις ξυλινον δολον εξευρόντες,
ἣν Παγίδα καλεουσι, μυῶν ολετειραν εοῦσαν.* Batrach. 114.
Syn. Νεος, παραδοξος.

Καινοπᾰθης. insperatus.
πολλὰ δὲ πηματα[1] καινοπαθῆ. Trach. ad fin.

Καινοπηγης. novo quodam modo compactus.
εχει δὲ καινοπηγὲς ευκυκλον σακος. Sept. Th. 642. (Pors. qui prætulit εὔθετον σ.)

Καινοπημων. miseriis inassuetus.
δμωΐδες δὲ καινοπημονες νεαι. ib. 363.

Καινοποιεω. res novas facio.
τί δ', ὦ γεραια, καινοποιηθὲν λεγεις; Tr. 886. (875. Br.)

*Καινοτᾰφος, ου. ὁ ἡ. novo modo sepultus. *Vid. Jac. in l. c.*
γυμνὸς, ακηδεστος, σχηματι καινοταφῳ. Pallad. *An.* ii. 420.*

Καινοτομεω. res novas molior. Vid. ad v. Ενδιατριβω.

Καινουργεω. rebus novis studeo.
a. στεῖχε. b. στειχω. τί δὲ καινουργεῖς; Iph. A. 2.
Syn. Καινουργιζω, νεοχμεω, νεοχμοω, νεοχμιζω, νεοποιῶ.

Καινὕτροπος. novus.
τίς ὁ καινοτροπος οὗτος μῦθος. Eur. Dan. 49.

Καινοφᾰνης. recens visus. Vid. ad voc. Μαγοι.

Καινῠμαι. vinco.
ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον εκαιννυτο θηλυτεραων. Hes. α. 4.
Syn. Ὑπερβαλλω, νικαω, αποκαινυμαι.

Καινω. perimo, occido.
*αλλὰ φαεσφοριην τε, καὶ ες γονυ μεχρι χιτῶνα
ζωννυσθαι λεγνωτὸν,* ἵν' αγρια θηρία καινω. Call. 3. 11.
Syn. Κατακαινω, κτεινω, κοπτω.

*Καινῶς, (*adv.* nuper) *exstat in mendoso Euripidis fragmento, sc.* Cadm. i. *Vid. Valck. Diatrib. p.* 11, 12.

Καίπερ. etsi, quamvis.
ὥς κέ με τὸν δυστηνον εμῆς επιβησετε πατρης,*
καιπερ πολλὰ παθόντα·— η. 224.

Syn. Καιτοι, ει και, κἂν, κἂν ει, και εαν.

Καιρᾶτος, ου. ὁ. fluvius Cretæ. [44.
χαῖρε δὲ Καιρατος ποταμὸς μεγα, χαῖρε δὲ Τηθύς. Call. 3.

Καιρια. καιριαν[2]. προς το καιριον.
*Βαττιαδεω παρὰ σῆμα φερεις ποδας, εὖ μὲν αοιδὴν
ειδότος,* εὖ δ' οινῳ καιρια συγγελασαι. Call. Ep. 36. Bl.
πανσασθ', ανακτες· καιριαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
*τηνδ' εκ δομων στειχουσαν Ιοκαστην,— Œd. T. 643.
αλλ' αισχρὰ μεντοι, σοῦ γ' εμ' ενδεεστερον
ξενῳ φανῆναι* πρὸς τὸ καιριον πονεῖν. Philoct. 524. B.

Καιριος. tempestivus. 2. letalis.
αλλὰ, Ζεῦ, τελεσόν μοι, Ολυμπιε, καιριον ευχὴν,
δὸς δ' εμοι αντὶ κακῶν καί τι παθεῖν αγαθόν. Theog. 341.
Syn. Επικαιριος, εγκαιρος, εγκαιριος, ευκαιριος, ὡραιος, συμφερων, επιτηδειος, εξαιρετος, χρησιμος.—μοιριδιος.

*Καιριως. *adv.* opportune.
σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιριως σκοπεῖς. Rhes. 339.*

Καιροεις, οεσσα, οεν. bene contextus et compactus licio.
καιροσεων[3] δ' οθονεων απολειβεται ὑγρὸν ελαιον. η. 107.
Syn. Ευνφης.

Καιροθοος. καιροθοοισι φιλοις. Naz.

*Καιρομᾰνεω. *vox suspecta. Melior lectio videtur,*

Καιρονομεω. opportune ad artificium dirigo.
Φοῖβε, σὺ δ' εις τεχνην ορνιν εκαιρομανεις. Bian. *An.* ii. 155.*

Καιρός. occasio, opportunitas, tempus aptum.
μηδὲν αγαν σπευδειν· καιρὸς δ' επι πᾶσιν αριστος
εργμασιν ανθρωπων—Theog. 401. Syn. Ευκαιρια, ευχρηστια, αφορμη, ὡραιοτης.—χρονος.—χρονου καιρος. Soph.
Epith. Ατρεκης, ζωαρκης, οξυπετης, αἱμοποτης, πολυτρεπτος. Phr. Ὁ δὲ καιρὸς ὁμοιως
παντος εχει κορυφάν. Pyth. 9. 135.
*και τῶνδε καιρὸν ὅστις ωκιστος λαβε. Sept. Theb. 65.
—παρακολουθησεις χρονοις,
ποτ' αωρος εσθ' ἑκαστος, η ποθ' ὡριμος. Athen. p. 291.*
a. τίς, ποθεν ὁ πλαστης; b. Σικυωνιος. a. ουνομα δὴ τίς;
b. Λυσιππος. a. σὺ δὲ, τίς; b. Καιρὸς ὁ πανδαματωρ.
a. τιπτε δ' επ' ακρα βεβηκας;— κ. λ. Posidipp. *An.* ii. 49.

*Καιροσπᾰθητος. *ejusd. fere signif. cum* Καιρόεις. qu. vid.
καιροσπαθητον ανθεων φερῶν ὑφασμα καινόν. (*Iamb. Tetr. Cat.*) Hermipp. ap. Suid. v. Ανθεων.

Καιρωμα. textum.
—ὑδατινον καιρωμ' ὑμενεσσιν ὁμοιον. Call. *fr.* 295.

Καιρωτρις, ιδος. ἡ. textrix. ib. *fr.* 356.
Syn. Εριθος, εργαστρις.*

Καῖσαρ. Cæsar.
ει μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν εδωκε Νερων. Leon. Al. *An.* ii. 195.
Phr. Ὁ Ζεὺς, Αυσονιος, Αυσονοκρατωρ, Αινεαδης.
κλεινὸς ποιμην κοσμου. μονοσκηπτρος βασιλεύς.

Καιω. *fut.* καυσω. uro, accendo, cremo.
—ὅτι δήϊοι εγγυθι νηῶν-Καίουσι πυρὰ πολλά. I. 77.
Syn. Ανακαιω, αποκαιω, επικαιω, κατακαιω, τεφροω, πιμπρημι, καταπιμπρημι, αιθαλοω. [φεψαλοω. Æsc.]
Phr. Φλογοεντι πολιν τεφρωσατο πυρσῳ. Nonn.
—τεφρῶσαι γυῖα Λημναιῳ πυρι. Lyc. [φεψαλῳ σποδουμενος. ib.] —φλογὶ σαρκ' αμαθυνειν. Theoc.

Κᾰκαγγελτος, Κᾰκαγγελος. mala nuntians.
τί μ' ολεκεις; ὦ κακαγγελτά μοι
προπεμψας αχη, τινα θροεῖς λογον; Antig. 1286. B.
ευφημον ἦμαρ ου πρεπει κακαγγελῳ
γλωσσῃ μιαινειν.— Agam. 645.

Κᾰκανδρια. ignavia, timiditas.
φρουδοι δ' απληκτοι, τῇ Φρυγῶν κακανδρια. Rhes. 814.

Κᾰκη, Κᾰκῖα. malitia, ignavia, timiditas.

---

1. Ad versum supplendum inserit *Heathius* τάδε. *Bentleius* autem καὶ, ante καινοπαθῆ, quod multo probabilius.

2. Cur has voces ita ordinaverit *Morellus*, ignoro. Notissimum est profecto, multa apud Græcos adjectiva, ea inprimis quæ ad tempus pertinent, adverbiorum usum eleganter præstare. Sicuti καίρια et καιρίαν, cum casu utraque suo posita, ἐν καιρῷ denotant; eodem plane modo χρόνιος est μετὰ πολὺν χρόνον: etc.

3. Quanam arte deducitur καιροσέων a καιρόεις? "Pro καιροεσσῶν," inquit Dammius, "per metathesin litterarum Ionicam, abjecto uno 'sigma.'" c. 2190. Mihi certe non nimis arridet hæc explicatio.

ξὺν τῷδε ναιεις ανδρὶ, σοῦ πατρὸς κακῇ. Androm. 967.
ει δὲ θεὸς κακῷ ανδρὶ βιον καὶ πλοῦτον οπασσει,
αφραινων κακιην ου δυναται κατεχειν. Theog. 322.

Syn. Κακοτης, κακουργια, κακοηθεια, ῥαδιουργια, πονηρια, πονηροτης. Epith. Αινη, βαρεῖα, αμφιθετος, πολυχωρος, θυμοβορος, πικρη, ζοφερη, ολοη, στυγερη, δνοφερη, λυσιγαμος, πολυπημων.

Phr. Ευπορος διαβολῶν παντοιων.

Κᾰκηγορια. maledicentia. —εμὲ δὲ χρεὼν
φευγειν δακος αδινὸν, κακαγοριαν. Pyth. 2. 96.

Syn. Κακολογια, κακοεπεια, κακηγορημα, κακοῤῥημοσυνη, βλασφημια, λοιδορια, λοιδορημα, διαλοιδορησις, κακαγγελια, κηκασμος, ονειδος, ὕβρις, πομπεια, σκωμμα, στοβος, στομος, ψιθος, επεσβολια, καταρα.

Κᾰκηγορος. maledicus.
αφισταμαι. ακερδεια λελογχεν
θαμινὰ κακαγορως.— Olymp. 1. 84.

Κᾰκηθὴς, έος. ὁ ἡ. perniciosus. —οὐ κεν[1] εκεινων
ανδράσι δαγμα πελει μεταμωνιον, αλλ᾽ κακηθές. Nic.*Th. 151.

Exp. δεινὸν, επικινδυνον.

Κᾰκηπελεων. qui male se habet; æger.
στρυχνον τ᾽, ηδὲ σινηπι κακηπελεοντα σαωσαι. ibid. 878.

Κᾰκηπελῐᾱ, ας. ἡ. ægritudo.
οἷοι χωλευουσι* κακηπελιῃ βαρυθοντες. ib. 319.

Κᾰκιζομαι. *med.* ignave me gero. 2. vitupero.
*1. —τῷ δ᾽ ὡς ποθι Μοῖρα κραταιὴ
γεινομενῳ επενησε λινῳ, ὁτε μιν τεκον αυτὴ,
αργιποδας κυνας ἆσαι, έῶν απανευθε τοκηων,
ανδρὶ παρὰ κρατερῷ· τοῦ εγὼ μεσον ἧπαρ εχοιμι
εσθεμεναι προσφῦσα· τοτ᾽ αντιτα εργα γενοιτο
παιδὸς εμοῦ· επεὶ οὔ ἑ κακιζομενόν γε κατεκτα,
αλλὰ πρὸ Τρωων καὶ Τρωϊαδων βαθυκολπων
έσταότ᾽, ουτε φοβου μεμνημένον, ουτ᾽ αλεωρῆς.* Ω. 209.
2. οιμοι· κακιζει. φερε, σὺ νῦν βουλευέ τι. Ion. 984.

Syn. 1. Δειλιαω. 2. κακηγορεω, λοιδορεω.

Κᾰκιων, (*penult. apud Ionas brevi, apud Atticos longa.*) pejor, deterior.
παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πελονται·*
οἱ πλεονες κακιους· *παῦροι δέ τε πατρὸς αρειους. β. 276.
αλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νοει φρεσὶ, μηδέ σε δαιμων
ενταῦθα τρεψειε, φιλος·* κακιον δέ κεν ειη
*νηυσὶν καιομενῃσιν αμυνέμεν· αλλ᾽ επὶ δωροις
ερχεο· ἶσον γάρ σε θεῷ τισουσιν Αχαιοί. I. 596.

Syn. Κακωτερος,* χειρων, χερειων, χειροτερος.

*Κακκᾰβη, ης. ἡ. *vox Comica pro* χύτρα, olla. V. Κακκαβος.
τὴν κακκαβην γὰρ καε τοῦ διδασκαλου. Vid. Ath. p.169.*

Κακκᾰβιζω, vel Κικκαβιζω. vocem perdicis edo. *Vid. Damm. col.* 2393. *ad imum.*
εγὼ δ᾽ ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε ταλαιν᾽ απολλυμαι,
ταῖς αγρυπνιαισι κακκαβιζουσῶν αεί. Lysist. 760.

*Κακκᾰβος, ου. ὁ. *vox Comica pro* λοπας. patina. *ita dicta, a sono quem percussa reddit.*
a. εἶτ᾽ ουκ ἂν ειποις; ὕπαγε. b. κακκαβον λεγω.
σὺ δ᾽ ισως ἂν ειποις λοπάδ᾽.— Athen. p. 170.*

Κακκειω, *pro* κατακειω. dormitum ire cupio.
οἱ μὲν κακκειοντες εβαν οἶκονδε ἕκαστος. A. 606.

Κᾰκοβουλευω. mala molior (contra aliquem).
ψυχὰ δ᾽ αλγεῖ, κακοβουλευθεῖσ᾽
ἔκ τ᾽ ανθρωπων, ἔκ τ᾽ αθανατων. Ion. 877.

Κᾰκοβουλος, ου. ὁ ἡ. mala meditans.
μαινομενων οἵδε τροποι,
καὶ κακοβουλων παρ᾽ εμοιγε φωτῶν. Bacch. 398.

Syn. Αβουλος, δυσθυμος, κακοεργος, αφραδης.

Κᾰκογαμβρος, *de* connubio inauspicato *dicitur.*
*κτανὼν δ᾽, Αγαμεμνονιον
κρᾶτ᾽ ενεγκοι Ἑλε-
νᾳ* κακογαμβρον ες χερας γοον. Rhes. 260.

Κᾰκογειτων. malus vicinus.
*Δαματερ, μὴ τῆνος εμὶν φιλος, ὅς τοι απεχθὴς,
ειη, μηδ᾽ ὁμοτοιχος·* εμοὶ κακογειτονες εχθροί. Call. 6. 117.

Κᾰκογλωσσος. qui est procacis, vel, 2. ominosæ linguæ.
—σὺ δὲ τεκνα κακογλωσσοιο γυναικὸς-Ελλαχες. ib. 4. 96.
2. τί δ᾽, ὦ ταλαινα σῆς κακογλωσσου βοῆς; Hec. 659.

Syn. 2. Κακοφημος, εξαισιος.

Κᾰκοδαιμοναω. de eo, qui a malo genio agitur, et inde insanit.
a. μῶν ου κεκλοφας, αλλ᾽ ἥρπακας; b. κακοδαιμονᾷς. Plut. 372.

Κακοδαιμονῐα, ας. ἡ. furor. *item,* infelicitas.
*ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βιος τοῖς ανθρωποις διακειται,
τίς ἂν ουχ ἡγοῖτ᾽ εἶναι μανιαν, κακοδαιμονιαν τ᾽ ετι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ανθρωπων οντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
αδικως αυτὰ ξυλλεξαμενοι· πολλοὶ δ᾽ οντες πανυ χρηστοὶ
πραττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ (i. e. Πενιας) τε τὰ
πλεῖστα συνεισιν.* Plut. 500.

Κᾰκοδαιμων. animam habens incitatam; infelix.
γηθησω δ᾽ ὁρόων αυτῶν κακοδαιμονα τεχνην. Hom. xlvii. 21.

*Κᾰκοδοκῐμος. ὁ ἡ. male audiens; reprobus.
ταὶ κακοδοκιμοι τε κἤγονοι, τὰς ανδροφυκτιδας
παντες ανθρωποι καλεῦντ᾽, αμες δὲ λευκας οἱ θεοί. Epicharm.

Κᾰκοδοξος. ignobilis. [ap. Ath. p. 85. e.*
κρεῖσσον δὲ νικαν μὴ κακοδοξον εχειν. (*Iambeleg.*) Andr. 779.

*Κᾰκοδρομιᾱ, ας. ἡ. infelix cursus. *Sic enim* in Cod. *leg. sed male impressum, metro ruente,* πτεροδρομιης.
Ικαριη πικρῆς τυμβε κακοδρομιης. Ep. αδ. 396.*

Κᾰκοειμων. male vestitus.
αμφὶ δ᾽ ἄρα πτωχοὺς κακοειμονας ηγερεθοντο. σ. 41.

Syn. Ανειμων, δυσειμων, ῥακενδυτος.

Κᾰκοεργεια, Κακοεργια, Κακουργῐᾱ. maleficium, improbitas.
ὡς κακοεργειης ενεργεσιη μεγ᾽ αμεινων. χ. 374.

Κᾰκοεργεω, Κᾰκουργεω. maleficus sum.
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονεας κακοεργεῖν, *αλλο τε μηδὲν
αισχρὸν ποιεῖν, ὁτι τῆς Αιδοῦς μελλεις τάγαλμ᾽ αναπλαττειν.*
[Nub. 994. B.
αδικοῦντ᾽ αδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ᾽, οἶδ᾽ ὁτι. ib. 1175.

Syn. Κακοποιῶ, κακοπραγμονεω, κακοω, κακυνομαι, αδικεω, κακοτροπευομαι.

Κᾰκοεργος, Κᾰκοῦργος, Κακεργετης. qui male facit.
ὦ φιλοι, ουπως εστι νεωτερῳ ανδρὶ μαχεσθαι
ανδρα γεροντα, δυῃ αρημενον· αλλά με γαστὴρ
οτρυνει κακοεργὸς[2], ἵνα πληγῇσι δαμειω. σ. 52.
μαντιν μεν οὖν κακοῦργον εισπεμψας, επει. Œd. T. 724. (705. B.)

Κακοζωϊα, ας. ἡ. misera vita.
—μνᾶμα κακοζωΐας. Sapph. 65. *(*forsan,* κακοζοΐας[3].)*

Syn. Δυσδαιμονια, δυσπραξια, ατυχια.

Κᾰκοηθης. malignus.
απ᾽ ουρανοῦ φαινεσθε κακοηθεις πανυ. Pac. 822.

Κᾰκοθημοσυνη. quum res male disponuntur. *Huic voci opponitur* Εὐθημοσύνη. qu. vid.

Κᾰκόθρυος, *contr.* κακοθρους. ὁ ἡ. maledicus, infaustus.
λογος εκ Δαναῶν κακοθρους επιβῇ. Aj. 138.

Κᾰκοϊλῐος. ἡ. *Ilii infausta et execranda urbs. *Vid. Porphyr. et Eustath. ap. Clark. in l. l.*
τῷρα κακῇ αισῃ κοιλης επὶ νηὸς Οδυσσεὺς*
ᾤχετ᾽ εποψομενος κακοϊλιον ουκ ονομαστήν. τ. 259.

Κᾰκοκερδεια, ας. ἡ. iniqui lucri studium.
αλλ᾽ ὁ μὲν ουκ εθελει κακοκερδειῃσιν ἕπεσθαι. Theog. 225.

Κᾰκὄκλεης. infamis.
*αλλὰ χρὴ ζωοντας αοιδιμον εργον ανῦσαι,
η θανατῳ βροτοεντι* κακοκλεὲς αἶσχος αλυξαι. Tryph. 126.

Syn. Αδοξος, ακλεης, κακεμφατος.

Κᾰκὄκνημος, ου. ὁ ἡ. macilentas habens tibias.
*εὖ γ᾽ ω ᾽νθρωπε φιλοῖφα· το τοι γενος η Σατυρισκοις
εγγυθεν η* Πανεσσι κακοκναμοισιν ερισδει. Theoc. 4. ult.

Κᾰκοκρῐσῐα, ας. ἡ. iniquum judicium.
ασπίδ᾽ Αχιλλῆος, τὴν Ἑκτορος αιμα πιοῦσαν,
Λαρτιαδης Δαναῶν εἷλε κακοκρισιῃ. Ep. αδ. 390.

Κᾰκολογος, ου. ὁ ἡ. obtrectator.
κακολογοι δὲ πολῖται. Pyth. 11. 44.

1. Male ponitur hæc particula cum indicativo. Morellus dedit οὐ γὰρ Cod. unus habet οὐκ ἔτι κείνων.

2. Hinc Maronis, *malesuada Fames.*

3. Neque aliter script. in *Jacobs.* Ind.—Vid. *Anal.* i. 57.

SYN. Αχαρτηρος, δυσφημος, απτοεπης, επεσβολος, διαβολος, λωβητηρ, ψεκτης.
Κᾰκομαντις. malus vates.
τίς σε παλιν, κακομαντι, δυσωνυμος ηγαγε δαιμων; Tryph. [411.
SYN. Ψευδοπροφητης.
Κᾰκομελετος. ου. ὁ ἡ. tristia canens.
προσφθογγόν σοι νοστου, τὰν
κακοφατιδα βοὰν,
κακομελετον ἰὰν
*Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
πεμψω πολυδακρυν ιακχάν.* Pers. 936.
Κᾰκομηδης. cui malum est consilium. [389.
Ζεὺς δὲ μεγ' εξεγελασσεν, ιδὼν κακομηδεα παῖδα. H. Merc.
Κᾰκομητ-ης. Dor.-ας. *male legitur in Orest. 1422. (1400. Pors. *qui recte dedit* κακόμητις ἀνήρ.)
Κᾰκομητῐς, ιος. ὁ ἡ. malignus.
αμφὶ δ' αρ' αυχένι παιδὸς αερταζουσα τιθηνη
λᾶαν, ερητυσει* κακομητιος οσσε Μεγαιρης. Lith. 222.
Κᾰκομηχᾰνος, ου. ὁ ἡ. malorum machinator.
δᾶερ εμεῖο, κυνὸς κακομηχανου, οκρυοεσσης. Z. 344.
*Κᾰκομοιρος, ου. ὁ ἡ. infelix, funestus.
—ὑπηλυθον αἱ κακομοιροι-Ωδῖνες·— Antiphil. *An.* ii. 180.
Κᾰκομορφος, ου. ὁ ἡ. deformis. [*ib.* 267.*
αλλ' ὅστις κακομορφον ιδὼν, πεφορημένος οιστρῳ. Marc. Arg.
Κᾰκόν. το. incommodum, infortunium, malum. *item,* convicium. Vid. ad v. Κακοῤῥοθεω.
ὡς ὁ μὲν Αιτωλοῖσιν απημυνεν κακὸν ἦμαρ,
ειξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' ουκ ετι δῶρ' ετελεσσαν
πολλά τε καὶ χαριεντα·* κακὸν δ' ημυνε καὶ αὐτως. I. 593.
SYN. Κακοπαθεια, παθος, συμφορα, πονος, φροντις, κακοτης. EP. Ανηκεστον, απρηκτον, απροτιελπτον, ασκοπον, αμαχον, βαρυποτμον, δυστλητον, δεινον, μογοεν, φοβερον, δακρυοεν, θυμοδακες, λυσσομανες, ολοον, πικρον, δυστλητον, μερμερον. [ολοον, δυσεκπεραντον. φιλαιακτον.]
PHR. Δεινον πῆμα.—απορος κλυδων κακῶν. Eur. κλυδων δεινῆς συμφορᾶς. Soph. απεραντον δικτυον ατης. Æs. σπεῖρα ὁλκαιων κακῶν. Lyc.
*—ά-ελπτον κακὸν διαπρεπον—οἷον δεδορκεν ατα. Pers. 1000.
[κακῶν πελαγος ερρωγεν μεγα
Περσαις.— —αιολ' ανθρωπων κακά.
πονου δ' ισοις αν ουδαμου ταὐτον πτερόν. Æsch.]
ὢ ποποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αιτιοωνται·
εξ ἡμεων γάρ φασι κακ' εμμεναι· οἱ δὲ καὶ αυτοὶ
σφῇσιν ατασθαλιῃσιν ὑπερ μορον αλγε' εχουσιν. α. 34.
Ζεὺς ὑψιμεδων, ὅς ἅπαντα
δερκεται, ουκ αιτιος θνατοῖς μεγαλῶν
αχεων. αλλ' εν μεσῳ κεῖται—κιχεῖν πᾶσιν ανθρωποισι Δικαν ὁσιαν—ἁγνὰν Ευνομιας ακολουθον,
και πινυτᾶς Θεμιδος. ολβιων
παῖδες, οἵ νιν εὑρόντες συνοικον. Bacchylidis (uti Sylburgio videtur) Fragm. ap. Clem. Alex. p. 731. *Vid. Brunck. Lectt. et Emendatt. in Anal.* p. 26.*
Κᾰκονους. malevolus.
*ιθι νῦν ακουσον, οἷον αρτι μ' ηρετο·
ὅστις κακονους αυτῇ (Ειρηνῃ sc.) μαλιστ' ἦν ενθαδε,
χὤστις φιλος, κἀσπευδεν εἶναι μὴ μαχας.* Pac. 670.
Κᾰκονυμφος. in matrimonio infidus, vel infelix.
τὸν εν λεχει προδοταν κακονυμφον. Med. 209. V. et 986. P.
επορευσας εμὰν ανασσαν,—Ολβιων απ' οικων, [Hipp. 752.
κακονυμφοταταν ονασιν. (*ad infelicissimas nuptiarum delicias.*)
Κᾰκοξενος. *Ion.* κακοξεινος. qui male se gerit adversus hospites.
Τηλεμαχ', ουτις σεῖο κακοξεινωτερος αλλος. υ. 376.
*ερροις, ὦ δυσπλωτε, κακοξενε· σεῖο δὲ τηλοῦ. Ep. *ἀδ.* 396.
Κᾰκοπαρθενος, ου. ὁ ἡ. virgini non conveniens. 2. in virgines crudelis.
καὶ κενεὰς ωδῖνας.* ιὼ κακοπαρθενε Μοῖρα. Meleag. 124.
Κᾰκοπᾰτρις. ἡ. malo patre orta.
αυτός τοι ταυτην ειδὼς κακοπατριν εοῦσαν
εις οικους αγεται, χρημασι πειθομενος. Theog. 192.
Κᾰκοπῖνης. impurus; sordibus et illuvie fœdus.
κακοπινεστατόν τ' αλημα στρατοῦ. Aj. 381.

EXP. Κολακευμα, τριμμα κακορυπαρον.
Κᾰκοποιος. maleficus.
*—εχθρὰ δ' αρα παρφασις ἦν
καὶ παλαι, αἱμυλων μυθων ὁμοφοιτος, δολοφραδής,* κακοποιὸν ονειδος. Nem. 8. 54.
Κᾰκοπότμος. cujus sors mala est et misera.
*αλλα, θεα, μολε μυστιπολοις επιταρροθος αιεὶ, [ult.
ῥυομενη* νουσων χαλεπῶν κακοποτμον ανιην. Orph. H. 67.
*Κᾰκοπτερος, ου. ὁ ἡ. male pennatus.
κλῦθι, καὶ ουκ εθελουσα, κακοπτερε Μοῦσα θανοντων. *Anal.*
Κακοῤῥᾰφῐα, ας. ἡ. malorum machinatio. [iii. *p.* 322.
ἦ μαλα δὴ κακοτεχνος, αμηχανε, σὸς δολος, Ἡρη,
Ἑκτορα δῖον επαυσε μαχης, εφοβησε δὲ λαούς.
ου μὰν οἶδ', ει αὖτε* κακοῤῥαφιης αλεγεινῆς
πρωτη επαυρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμασσω. O. 14.
SYN. Κακοβουλια, αβουλια, κακοσυνθεσια, κακοτεχνια, κακομηχανια.
Κακοῤῥεκτης, ου. ὁ. idem quod Κακοποιος.
νῆας Φριξοιο, κακοῤῥεκτῃσιν οπηδοὺς
ανδρασι νοστησαντας ὁμιλαδὸν,— Ap. 3. 595.
Κᾰκοῤῥημων, ονος. ὁ ἡ. male ominatus.
ποθεν ὅρους εχεις θεσπεσιας ὁδου
κακοῤῥημονας; Agam. 1156.
Κακοῤῥοθεω. malo strepitu linguæ insector.
πλειω λελεκται νῦν τε καὶ πρὶν κακά·
παῦσαι δὲ, πρεσβυ, παῖδα σὸν κακοῤῥοθῶν. Alcest. 717.
Κᾰκος, η, ον. ignavus, malus, infaustus, vilis.
νῦν μὲν δὴ μαλα παγχυ κακὸς κακὸν ηγηλαζει. ρ. 217.
SYN. Δειλος.—πονηρος, κακοφυης, κακοτροπος, κακοθελης, κακεντρεχης, δολιοφρων, χαιρεκακος, ανοσιος, πανοῦργος, κακωτικος, ληστης, δυσνοος.—ατυχης.—φαῦλος.
*Κᾰκοσκηνης, εος, et *Poël.* ευς. ὁ ἡ. qui deformi est corpore. V. ad voc. Δυσνυμφευτος.*
Κᾰκοσμος. fœdus, olidus.
*μιαρον το χρῆμα, και κακοσμον, και βορον. Pac. 38.
αλλ' αμφὶ θυμῷ (*præ ira*) τὴν κακοσμον ουρανην
ερριψεν, ουδ' ἥμαρτε· περὶ δ' εμῷ καρᾳ
καταγνυται τὸ τεῦχος ου μυρου πνεον·
εδειματουμην δ' ου φιλης οσμῆς ὕπο.* Soph. *fr.* ap. Ath. p. 17.
SYN. Δυσοσμος, βαρυοσμος, κακωδης.
Κᾰκοσπλαγχνος. timidus.
αλλ', ὡς πολιτας μὴ κακοσπλαγχνους τιθῇς. Sept. Th. 237. P.
SYN. Δεῖλος.
Κᾰκοσπορῐᾱ. mala seminatio.
τοιης αρξαμενους πᾶσι κακοσποριης. Ep. *ἀδ.* 450.
Κακοστᾰθεω, non Κακοσταr. male sto; male constitutus sum.
*—αμφὶ καὶ αχλὺς
οσσε κατακρυπτουσα κακοσταθεοντα δαμαζει. Nic. Th. 430.
EXP. μηδ' ὁπωσοῦν ἠρεμοῦντα, ἢ μὴ ἱστάμενον, ἀλλὰ κακῶς ἑστῶτα, ἢ σειόμενον. *Usurpat vocem* Nic. *iterum,* Ther. 269. de vento navem e cursu depellente —κακοσταθεοντος αηтεω.
Κᾰκοστομᾰχος, ου. ὁ ἡ. cujus stomachus male adfectus est.
αλλ' εαλω ποιῶν εργα κακοστομαχων. Lucill. *An.* ii. 318.*
Κᾰκοστομεω. convicior.
*αλλ' ου γὰρ ουδὲ νουθετεῖν εξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἱεῖς γλωσσαν,* ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν.— Soph. El. 595. B.
SYN. Λοιδορεω, κακηγορεω, κακοῤῥοθεω.
Κᾰκοστομος, ου. ὁ ἡ. maledicus.
στρατὸς γὰρ αθροος, αργὸς ὢν τῶν οικοθεν,
λεσχας πονηρὰς καὶ κακοστομους φιλεῖ. Iph. A. 1000.
Κᾰκοστρωτος. male stratus.
μοχθους γὰρ ει λεγοιμι καὶ δυσαυλιας,
σπαρνὰς παρηξεις καὶ κακοστρωτους, τί δ' ου
*στενοντες, ου λαχόντες, ηματος μερος;
τὰ δ' αὖτε χερσῳ καὶ προσῆν, πλεον στυγος.
ευναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τειχεσιν·
εξ ουρανοῦ δὲ κἀπὸ γῆς λειμωνιας
δροσοι κατεψεκαζον, εμπεδον σινος
εσθηματων τιθέντες ενθηρον τριχα.
χειμῶνα δ' ει λεγοι τις οιωνοκτόνον,

οἷον παρεῖχ' αφερτον Ἰδαια χιὼν,
ἢ θαλπος, εὖτε ποντος εν μεσημβριναῖς
κοιταις ακυμων νηνεμοις εὕδοι πεσὼν,...
τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροιχεται πονος·
παροιχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν,
τὸ μηποτ' αὖθις μηδ' αναστῆναι μελειν.* Agam. 557. P.

Κᾰκοσχολος, ου. ὁ ή. male otiosus; infaustum otium creans.
πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμονος μολοῦσαι
κακοσχολοι, νηστιδες— Agam. 193.
Exp. Επὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολαζειν.

Κᾰκοτεχνος. mala arte factus; malum struens. Vid. ad voc. Κακοῤῥαφια.

Κᾰκοτης, τητος. ή. ignavia. 2. improbitas. 3. ærumna.
1. γνωσεαι δ', ει καὶ θεσπεσιη πολιν οὐκ αλαπαξεις,
η ανδρῶν κακοτητι, καὶ αφραδιη πολεμοιο. B. 367.
*2. ηνεγκον κακοτατ', ὦ ξενοι,
ηνεγκον, ακων μὲν, θεος ιστω. Œd. C. 521. B.
3. αλλὰ καὶ αυτοί περ πονεωμεθα· ὧδέ που αμμι*
Ζεὺς επὶ γεινομενοισιν ἵει κακοτητα βαρεῖαν. K. 70.
Syn. 1. Κακια, δειλια, κακανδρια. 2. κακοπραγμοσυνη, κακεντρεχεια, ατασθαλια, αλιτροσυνη, ανομια, μοχθηρια. 3. κακωσις, κακον, κακοπαθεια, συμφορα.
Epith. 2. Αναγνος, απηνης, αναιδης. 3. αλεγεινη, αργεννη, λυγρα, οϊζυρα, στονοεσσα, ἀργαλεα.

Κᾰκοτυχης. idem quod Κακοποτμος.
ιὼ τλᾶμον, ω κακοτυχὲς γυναι. Med. 1271.
τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς ου λελοιπεν εκ τεκνων. Herc. F. 133.
Syn. Δυσδαιμων, κακομορος, αθλιος.

*Κᾰκοῦργος. ὁ ή. Vid. Κακοεργος. [ii. 436.
σῶστρα δ' ἑωθεν εθυε θεοῖς Χαιρων ὁ κακοῦργος. Pallad. An.

Κᾰκουχῐα, ας. ή. mala tractatio. lex. infausta possessio. Blomf.
αλλ' ουτε νιν φυγοντα μητρόθεν σκοτον,
ουτ' εν τροφαῖσιν, ουτ' εφηβησαντά πω,
ουτ' εν γενειου ξυλλογῇ τριχωματος,
Δικη προσεῖδε καὶ κατηξιωσατο·*
ουτ' εν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχιᾳ
οἶμαί νιν αυτῷ νῦν παραστατεῖν πελας. Sept. Th. 661.
Syn. Ολεθρος, κακωσις.

Κᾰκοφᾰτῐς, ιδος. ή. male ominata. Vid. ad v. Κακομελετος.

Κᾰκοφθορευς. male, misere perdens.
ειδειης δὲ λαγοῖο κακοφθορέος ποσιν εμπης. Nic. Al. 464.

Κᾰκοφλοιος. male corticatus.
ἆσαι δὴ ῥαδικα κακοφλοιοιο κονυζης. id. Al. 331.

Κᾰκοφρᾰδης. mala cogitans aut machinans.
Αἶαν, νεῖκος αριστε, κακοφραδὲς, *αλλα τε παντα
δευεαι Αργειων, ὅτι τοι νοος εστιν απηνης.* Ψ. 483.

Κᾰκοφρᾰδῐα. idem fere cum Κακοῤῥαφια.
αφρονες· ου μὲν τῆς γε κακοφραδιης αποναντο. Nic. Th. 348.

Κᾰκοφρονεω. demens sum.
καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
τιθησι δαιμων ὑπερβαρὴς εμπιτνῶν; Agam. 1176. P.

Κᾰκοφρων. cui mala est mens.
ὅσον γ', αναξ, ταχιστα. συντεμνουσι γὰρ
θεῶν ποδωκεις τοὺς κακοφρονας βλαβαι. Antig. 1106. B.

Κᾰκοχαρτος. alienis malis gaudens.
Ζῆλος δ' ανθρωποισιν οϊζυροῖσιν ἅπασιν
δυσκελαδος, κακοχαρτος, ὁμαρτησει, στυγερωπης. Hes. ε. 193.

Κᾰκοχρησμων. improbus.
*λεπτὸς μὰν χὼ ταῦρος ὁ πυῤῥιχος· αιθε λαχοιεν
τοὶ τῶ Λαμπριαδα τοὶ δαμοται, ὄκκα θυοντι
τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε·* κακοχρασμων γὰρ ὁ δᾶμος. Theoc. 4. 20.

Κᾰκοψογος. maledicus.
εν γάρ τοι πολει ὧδε κακοψογῳ ἁνδανει ουδέν. Theog. 287.

Κᾰκοω. damno afficio, vexo.
ελθὼν γὰρ[1] εκακωσε βιη Ηρακληειη. Λ. 689.
Syn. Κακουργεω, ανιαω, ενοχλεω, επηρεαζω.

*Κακτος, ου. ή. spinosa quædam planta; carduus.
οξειης κακτου τυμμα φυλαξαμενη. Philet. An. ii. 524.*

1. Heyn. ita dedit. Producitur syllaba gemina vi Arseos et liquidæ. Vulgo γάρ ῥ'.

Κᾰκῡνω. malum vel improbum reddo.
σιγᾶν εφ' οἷσι νῦν εγὼ κακυνομαι. Hipp. 684.
Syn. Καταικιζομαι, διαφθειρω.

Κᾰκῶς. adv. male, improbe. item, Κακον. [20. 10.
καὶ κακὸν εξοδεεις. απ' εμεῦ φυγε, μή με μολυνης. Theoc.
τοσσα δεοι (μαλα γάρ τε κακῶς εχαρισσατο Λητοῖ.) Call. 4.

*Κᾰκωτερος. vetus comparat. a κακός. [246.
μηποτε τις ειπησι κακωτερος αλλος εμεῖο. X. 106.
ου γὰρ εγωγέ τι φημὶ κακωτερον αλλο θαλασσης. θ. 138.
Syn. Κακιων. qu. vid.

Καλαβροψ, potius Καλαυροψ, οπος. ή. quam exhibent in Apoll. l. c. Brunck. et Beck.* (βουκολικη ῥαβδος.) pedum, baculus.
Λαμπετιη δ' επὶ βουσὶν ορειχαλκοιο φαεινοῦ
παλλεν οπηδευουσα καλαβροπα.— Ap. 4. 974.
ὅσσον τις τ' ἔῤῥιψε καλαυροπα βουκόλος ανήρ. Ψ. 845.
Syn. Λαγωβολον, ῥαβδος.

Κᾰλᾰθισκος. parvus calathus.
—εγγύθι δ' αυτοῖν
κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν αθληματα, τοὶ καλαθισκοι. Theoc. 21. 9.
Syn. Καλαθιον, καλαθις.

Κᾰλᾰθος. calathus, quasillum.
χ' ὡς αἱ τὸν καλαθον λευκοτριχες ἵπποι αγοντι. Call. Cer. 121.
Syn. Κανης, σπυρις, ταλαρος.

Κᾰλᾰμαῖος. culmarius, inter culmos versans.
μαντις τοι τὰν νυκτα χροϊξεται ἁ καλαμαια. Theoc. 10. 18.

*Καλαμαυλης. et Καλαμαυλητής, οῦ. ὁ. qui calamo canit.
τὸν καλαμαυλητὴν ειπατε, Χαῖρε Θεων. Hedyl. An. i. 484.*

Κᾰλᾰμευτης. piscator.
οὕτω κ' ὕμμες θὴν ερεθισδετε τὼς καλαμευτάς. Theoc. 5. 111.
Syn. Αμητηρ.—ἁλιευς.

Κᾰλᾰμη. stipula. [ξ. 214.
αλλ' εμπης καλαμην γε σ' οΐομαι εισοροωντα,-Γινωσκειν,—
Syn. Καρφος, σκαριφον, ανθεριξ, καλαμος.

Κᾰλᾶμητομῐᾱ. stipularum sectio. 2. messis.
εκ καλαμητομιης αμβλὺ φερει δρεπανον. Philipp. An. ii. 217.

Κᾰλᾰμητομος, ου. ὁ ή. culmos secans, de falce.
—οἱ δὲ ἑ Δηοῦς
κλειουσι χθονιης καλαμητόμον εμμεναι ἅρπην. Apoll. 4. 986.

Κᾰλᾰμηφᾰγος. idem. Vid. ad v. Χαλυψ.

Κᾰλᾰμινθη, ης. ή. calamintha, herba.
a. οιμωζοι γ' ἂν, καὶ κωκυοι. b. σὺ δέ γ' οζοις ἂν καλαμινθης.
Epith. Ὑδρηλή, χαιτηεσσα. [Eccles. 648. B.

*Κᾰλᾰμὶς, ῖδος. ή. arundo piscatoria. 2. arundinetum. etc.
ειτε σύ γ' ορνεοφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα παλυνας. Ep. ἀδ. 173.

Κᾰλᾰμισκος. parvus calamus.
σὺ δ' αλλά μοι σταλαγμὸν ειρηνης ἕνα*
εις τὸν καλαμισκον ενσταλαξον τουτονί. Acharn. 1033.

Καλαμῖτις, ῖδος. ή. spicis gaudens. ep. ἀκρίδος. Vid. Καλαμαῖος. [An. i. 237.
δισσοὺς ες λυκαβαντας εφιλατο τὴν καλαμῖτιν. Leon. Tar.

Κᾰλᾰμος. calamus.
τοὶ καλαμοι, τἀγκιστρα, τὰ φυκιοεντά τε λῆδα. Theoc. 21. 10.
εναρμοστοις εν καλαμοις.— Eur. El. 702.
Syn. Δοναξ, αυλος, καλαμη.
Epith. Πικρος, ιθυπορος, κραταιβολος, ερημαῖος, λιγυρος, ευτρητος, ευγλυφης, ευσχιδης, ευγραφης, κηροδετης.

Κᾰλᾰμος. Nom. Pr.
τοῖος εην εροεις Καλαμος ταχὺς— Nonn. 1. 9.
Epith. Δειλαιος, δυσερως, ταχυγουνος.

Κᾰλᾰμοεις. arundinaceus.
συριγγων θ' ὑπὸ καλαμοεσσᾶν,
εστασαν ιακχάν; Iph. A. 1038.
Syn. Καλαμινος, καλαμοφυλλος, δονακοεις.

Κᾰλᾰμοστεφης. calamis circumdatus.
θωρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφεων απὸ βυρσῶν. Batrach. 126.

Κᾰλᾰμοφθογγος. calamo sonans.
καὶ κεροβατας Πὰν,
ὁ καλαμοφθογγα παιζων. Ran. 230.

*Κᾰλᾰμωδης, εος. ὁ ή. arundinosus. [An. ii. 81.
αἰδῆ (vel, αἶδος) ὅς ταυτης καλαμωδεος ὕδατι λιμνης. Zonas,

Καλαυροψ, οπος. ή. pedum. Vid. Καλαβροψ.

πρὶν καὶ εριγδουποιο καλαυροπος ἦχον ακουσῃ. Ep. ἀδ. 467.*
Κᾰλεσσῐχορος, ον. choros incitans.
ηδὲ μεθυ Βρομιοιο καλεσσιχορου καταχευειν. Orph. L. 712.
Κᾰλεω. voco.
Δηΐφοβον δ' εκαλει λευκασπιδα, μακρὸν αὔσας. X. 294.
*Κᾰλημερος, ον. ὁ ἡ. cui felix est dies.
συντυγχανων σοι γινεται καλημερος. Pallad. *An.* ii. 437.*
Κᾰλῐᾰ, *(*vetustius.*) *item*, Κᾰλῐᾰ, ᾱς. ἡ. nidus; *translate*, domus.
—σοὶ δ' εργα φιλ' εστω μετρια κοσμεῖν,*
ὥς κέ τοι ὡραιου βιοτον πληθωσι καλιαί. Hes. ε. 304.
—εντεα γάρ οἱ
πατροπατωρ Αλεος μυχατῃ ενεκρυψε καλιῇ. Apoll. 169.
μηδέ τις ορνιθας καλιῆς ἅμα παντας ἑλεσθω. Phoc. 80.
Syn. Νοσσια, νεοττια, οικια, αποθηκη, σιτοβολιον.
Epith. Νευσσοκομος, ερημαιη, πυκνη, ευτυκτος, αυτοκμης, ορφναιη.
*Καλῖας, ᾶδος. ἡ. domuncula. 2. sacellum. *Citat* Jacobs. *ex Epig. ined.* Philodemi.*
Κᾰλιστρεω. advoco.
μητηρ μὲν Κυκλωπας ἑῇ επὶ παιδὶ καλιστρεῖ. Call. 3. 67.
Syn. Αποκαλεω, επικαλεω, φωνεω.
Καλλαβιδες, ων. αἱ. saltationis quoddam genus. [p.630.a.
καλλαβιδας δὲ βαινει, σησαμιδας δὲ χεζει. Eupolis ap. Ath.
Καλλαια. τα. color purpureus, coccineus. 2. οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων, *a colore.*
χὤπως τὰ καλλαι' αποφαγὼν, ἥξεις παλιν. Equit. 495.
Καλλᾱῐνος. (κυανεος.) purpureus; cæruleus.
*ἁ σταλα, συνθημα τί σοι γοργωπὸς αλεκτωρ
εστα, καλλαΐνᾳ σκαπτοφόρος πτερυγι; Meleag. 123.
Καλλῐᾰναξ. Nom. Pr. —μὴ κρυπτε κοινὸν
σπερμ' ἀπὸ Καλλιανα-
κτος, Ερατιδᾶν τοι σὺν χαριτεσσιν. εχει κ. λ. Ol. 7. 170.
Κᾰλλῐᾰνασσᾰ, ης. ἡ. una Nereidum.
Νημερτης τε, καὶ Αψευδης, καὶ Καλλιανασσα. Σ. 46.
Καλλῐᾰνειρᾰ, ας. ἡ. item, Nereis. ib. 44.
Καλλῐᾰρος, ου. ἡ. urbs Locrensis.
οἱ Κῦνόν τ' ενεμοντ', Οποεντά τε, Καλλιαρόν τε. B. 531.
Καλλῐᾱς, ου. ὁ. nobilis Ægineta. Nem. 6. 63.*
Καλλιβλεφᾰρος. (al. καλλιφαρος.)
—διδυμων προσωπων-Καλλιβλεφαρον[1] φῶς. Ion. 189.
Καλλῐβοας. pulcre resonans.
ὁ καλλιβοας ταχ' ὑμῖν-Αυλὸς,— κ. λ. Trach. 650.
Καλλῐβὀτρυς. pulcros racemos habens.
ὁ καλλιβοτρυς κατ' ἦμαρ αιεὶ-Ναρκισσος,—κ. λ. Œd. C. 714.
Καλλῐβωλος. ferax solum habens. (682. Br.)
Φρυγιον αστυ καλλιβωλον. Orest. 1388. Syn. Ευγειος.
Καλλῐγᾰληνος. pulcre tranquillus.
—σὺ δὲ προσωπα νεαρ' α- (*ex emendat. Musgr.*)
χαρισι παρὰ Διός θρονοις
καλλιγαλανα τρεφεις. Tro. 837.
Καλλῐγᾰμος. conjugio felix. [iii. 92.
καλλιγαμοις λεκτροις περικιδναμαι·—*de conopio.* Paul. Sil. *An.*
Καλλῐγενειᾰ, ας. ἡ. *non* Telluris, *sed* Cereris epitheton *est: alii vero* nutricem ejus *esse volunt, alii* pedissequam. Hesych.
καὶ τῷ Πλουτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενειᾳ. Thesm. 299. B.
Καλλῐγεφῡρος. pulcris pontibus instratus.
—Στρυμῶν—ὁ καλλιγεφυρος ποταμὸς— Rhes. 350.
Καλλιγνωτος. Nom. Pr.
ωμοσε Καλλιγνωτος Ιωνίδι, *μηποτ' εκεινης
ἕξειν μητε φιλον κρεισσονα, μητε φιλην.* Cal. Ep. 26. Ern.
Καλλῐγῠναιξ, αικος. ὁ ἡ. pulcris mulieribus abundans.
οἵ τ' εἶχον Φθιην, ηδ' Ἑλλάδα καλλιγυναικα. B. 683.
Καλλῐδῑνης, ου. ὁ. pulcre fluens.
ξυνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδινας. Herc. F. 368.
Καλλιδῐφρος, ον. pulcrum currum, s. sellam, habens.
τᾶς καλλιδιφροι' Αθα-
*ναιας εν κροκεῳ πεπλῳ. Hec. 471.

1. Ita emendavit Canter. pro Codd. vitiosa lectione καλλίφαρον. Musgrav. qui de hoc Chori cantu optime meritus est, tentabat, κάλλει λιπαρόν.

Καλλῐδοναξ, ᾰκος. arundinibus abundans.
Σπαρτη δὲ ποῦ γῆς εστὶ, πλὴν ἵν' αἱ ῥοαὶ*
τοῦ καλλιδονακός εισιν Ευρωτα μονον; Hel. 499.
Καλλῐεθειρος. qui pulcram habet comam. Vid. Βακχος.
Καλλῐεπης. facundus.
μελλει γὰρ ὁ καλλιεπης Αγαθων. Thesm. 52.
Syn. Καλλιφθογγος, ευγλωσσος.
Καλλῐερεω, Καλλιερεομαι. rite, seu, fauste sacrifico.
—πρὶν ἤ γ' εμε καλλιερῆσαι-Ταῖς Νυμφαις τὰν αμνον.—
Syn. Επιτελεω. καλλιερωμα τελειοω. [Theoc. 5. 148.
Καλλιζῠγης. bene junctus.
τριπωλον ἁρμα δαιμονων
αγων τὸ καλλιζυγες. Androm. 276.
Καλλιζωνος. *ἡ. eleganter cincta.
διου Αρηΐθοου, τὸν επικλησιν Κορυνητην
ανδρες κικλησκον,* καλλιζωνοί τε γυναῖκες. H. 139.
Καλλῐθεμεθλος. bene fundatus.
ἡ δ' αρα καλλιθεμεθλον, ὀπῃ κατα νηον αλᾶτο. Musæ. 71.
Καλλῐθριξ, καλλιτριχος. pulcros habens pilos.
Αινειαο δ' επαΐξας καλλιτριχας ἵππους. E. 324.
ἑσπεριος δ' ηλθεν καλλιτριχα μῆλα νομευων. ι. 336.
*Καλλῐθῡτεω. bonis auspiciis sacrifico.
ῥεξει, καλλιθυτῶν καπρον ορειονόμον. Philipp. *An.* ii. 224.*
Καλλῐκαρπος, ου. ὁ ἡ. fecundus. Vid. Σικελια.
*τῆς καλλικαρπου κρατος ἔχων Πελασγιας. Herc. F. 464.
Syn. Ευγεως, εριβωλαξ, καλλιβωλος.
Phr. Καταῤῥυτόν τε μυριοισι ναμασι,
καὶ βουσὶ καὶ ποιμναισιν ευβοτωτατην,
ουτ' εν πνοαῖσι χειματος δυσχειμερον, [Cresph. 13.
ουτ' αὖ τεθριπποις ἡλιου θερμὴν αγαν. Eurip. ap. Strab. *fr.*
Καλλῐκερως, ωτος, et ω. ὁ. pulcra habens cornua. [Jacobs.*
ἁ δὲ Λυκαονιον καλλικερων ελαφον. Antip. Thess. *An.* ii. 114.
Καλλῐκολωνη, ης. ἡ. erat locus ad Trojam elatus et amœnus.
οἱ δ' ετερωσε καθιζον επ' οφρύσι Καλλικολωνης. Υ. 151.
Καλλῐκομος. pulcram comam habens.
ὅς μοι παλλακίδος πέρι χωσατο καλλικομοιο. I. 449.
Καλλῐκοττᾰβεω. venuste cottabo ludo.
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητηρια
τιθημι. Soph. ap. Ath. l. 11. p. 489.
Καλλῐκρηδεμνος. pulcram habens vittam.
σῖτον δέ σφ' αλοχοι καλλικρηδεμνοι ενεικαν. δ. 623.
Syn. Λιπαροκρηδεμνος, χρυσομιτρος, ευστεφανος.
Καλλικτῐτος, ου. ὁ ἡ. bene structus. Vid. ad v. Αιθρη.
Καλλῐλαμπετης. pulcre lucidus.
Ἥλιε καλλιλαμπετη. Anac. *fr.* 135. Barn.
Καλλῐμᾰχος. Nom. Pr. ap. Pind. Vid. Ol. 8. 108. 2. celeber ille Poëta.
2. ὅστις εμὸν παρὰ σῆμα φερεις ποδα, Καλλιμαχου με
ισθι Κυρηναιου παῖδά τε καὶ γενετην. Call. Ep. 22. Ern.
ὦ μακαρ, αμβροσιῃσι συνεστιε φιλτατε Μουσαις. Ep. ἀδ. 566.
Καλλῐμορφος. pulcrâ formâ decorus.
—πᾶν δ' αναλωται δεμας
τὸ καλλιμορφον τραυματων ὑπ' αγριων. Androm. 1155.
Καλλῐμος. pulcer, elegans.
χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλενῃ αλοχος πορε καλλιμα δῶρα. δ. 130.
Καλλῐνᾰος, ου. ὁ ἡ. pulcrifluus.
*τοιγαρ πολυμηλοταταν (*Prosod.*)
ἑστιαν οικεῖς,* παρὰ καλλιναον
Βοιβιαν λιμναν.— Alcest. 599.
Καλλῐνῑκος. victor egregius.
οὐ καλλινικους Κεκροπιδας εθηκ' εγώ. Phœn. 872.
οιωνὸν εθεμην καλλινικα σὰ στεφη. ib. 875.
Καλλῐνος. ligneus. Apoll. 2. 382.[2]
Syn. Ξυλινος.
Καλλιον. melius. Vid. Καλλιων.
ἕλκει· ου μὴν οἱ τό γε καλλιον, ουδέ τ' αμεινον. Ω. 52.
Καλλῐοπη. nomen Musæ. Vid. Apoll. 1. 23.

2. Si vox κάλλινος vel κάλινος nulla alia auctoritate nitatur, egregia Brunckii conjectura e lingua eam prorsus exemit. Vide eum et Beck. in loc.

Ηλιον ὑμνεῖν αὖτε Διὸς τεκος αρχεο, Μοῦσα [Cal. l. 3.
Καλλιοπη,—Hom.H.xxx. —Καλλιοπη πινυτα φρεσὶ μητιοωσα.
Epith. Κλυτομοχθος, περιφρων, πολυμυθος.
Καλλῐπαις. liberis pulcer.
οικων δ' αρ' ευθυδικων
καλλιπαις ποτμος αιεί. Agam. 771.
Καλλῐπᾰρῃος, Καλλιπαρειος. pulcras habens genas.
ἡ δ' αρα πεπλον ἑλοῦσα Θεανω καλλιπαρῃος. Z. 302.
Καλλῐπαρθενος. pulcras virgines habens.
Νειλου μὲν αἵδε καλλιπαρθενοι ῥοαί. Hel. 1.
αχραντον αἷμα καλλιπαρθενου δερης. Iph. A. 1574.
Καλλῐπεδῐλος. habens pulcros calceos.
αμφὶ Δια Κρονιδην καὶ Μαιαδα καλλιπεδιλον. Hom.Merc.57.
Καλλῐπεπλος. qui pulcrum habet peplum.
ιτ', ὦ καλλιπεπλοι Φρυγῶν-Κοραι. Tro. 338.
Καλλῐπετηλος, ου. ὁ ἡ. pulcra folia habens.
ηδη καλλιπετηλον επ' ευκαρποισι λοχειαις [514.*
λῄιον εκ ῥοδεων ανθοφορεῖ καλυκων. Theæt. Schol. *An.*ii.
Καλλῐπηχυς. pulcros cubitos habens.
ὦ καλλιπηχυν Ἑκτορος βραχιονα. Tro. 1194.
Καλλῐπλουτος, ου. ὁ ἡ. magnas opes habens.
ταί θ' ὑπ' Λιτνας ὑψιλοφου
καλλιπλουτοι πολιες.— Ol. 13. ad fin.
Καλλῐποταμος, ου. ὁ ἡ. pulcrifluus.
καλλιποταμος ὕδατος ἵνα γε
νοτις επερχεται γυας— Διρκας— Phœn. 654.
Καλλῐπρωρος, ου. ὁ ἡ. pulcram habens faciem.
—τοδ' αυδᾷ μητρὸς εξ ορεσκοου
βλαστημα καλλιπρωρον— Sept. Th. 532.
Καλλῐπῠλος, ου. ὁ ἡ. pulcras habens portas. [490.
καλλιπυλον Θηβην Νεῖλος ελαυνομενος. Asclepiod. *An.* ii.
Καλλῐπυργος, Καλλῐπυργωτος, ου. ὁ ἡ. bene munitus turribus.
σὰ καλλιπυργα πεδία πως ἱκοιμεθ' ἄν; Eur. Supp. 618.
πληρεις εχουσα καλλιπυργωτους πολεις. Bacc. 19.
Καλλῐπωλος, ου. ὁ ἡ. pulcros equos alens.
*Καφισιων ὑδατων λαχοῖ-
σαι, αἵ τε ναιετε καλλιπωλον ἑ-
δραν, ὦ λιπαρᾶς αοιδιμοι βασιλειαι
Χαριτες Ορχομενοῦ,
παλαιγονων Μινυᾶν επισκοποι, κ.λ.* Ol. 14.
Καλλῐρεεθρος. pulcrifluus.
ἡ μὲν αρ' ες κρηνην κατεβησετο καλλιρεεθρον
Αρτακιην, ενθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ αστυ φερεσκον. κ. 107.
Καλλῐροος, et Καλλιῤῥοος. limpidus.
*—επὶ κρηνην αφικοντο
τυκτὴν, καλλιροον, ὅθεν ὑδρευοντο πολῖται. ρ. 205.*
ὅς ῥ' ες Πηνειὸν προΐει καλλιῤῥοον ὕδωρ. B. 752.
Καλλιστᾰδιος. pulcro stadio celebris.
δρομους καλλισταδιους, Ευ-
ξεινον κατὰ ποντον. Iph. T. 437.
Καλλιστεῖα. τα. optimi et pulcerrimi præmia.
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' αριστευσας στρατοῦ. Aj. 435.
Καλλιστευμα. pulcritudinis præstantia.
επεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστευματι. Orest. 1677.
Syn. Καλλος.—καλλιστεῖον.
Καλλιστευ-ω, vel -ομαι. pulcritudine excello.
ποτερα τὸ τῆσδε σῶμ' εκαλλιστευετο
πασῶν γυναικῶν;— Hippol. 1013.
Καλλιστεφᾰνος. pulcra redimitus corona.
τὸν παρὰ καλλιστεφανοις ευφροσυναις. Bacch. 376.
*Καλλιστη, ης. ἡ. insula, postea dicta ἡ Θηρα.
—καὶ Λακεδαι-μονιων μιχθέντες ανδρῶν
ηθεσιν, εν ποτε Καλ-
λισταν απῳκησαν χρονῳ-Νᾶσον.— Pyth. 4. 457.
Καλλιστη το παροιθε, το δ' ὕστερον ουνομα Θηρη,
μητηρ ευιππου πατριδος ἡμετερης. Call. *fr.* 112.
Καλλιστὼ, οος, *contr.* οῦς. ἡ. virgo, Jovi dilecta. *Ov. Met. l.* 2. 409,
ὦ μακαρ Αρκαδία ποτε παρθένε (*Dactyl. Tetram.*) [sqq.
Καλλιστοῖ, Διὸς ἃ λεχεων επε-
βας, τετραβαμοσι γυιοις
ὡς πολὺ ματρὸς εμᾶς ελαχες πλεον. Helen. 380.*

Καλλισφῠρος. ἡ. pulcros talos, i. e. pedes habens.
*ἤτοι ὁ, μητρὶ φιλῃ Αλθαιῃ χωομενος κῆρ,
κεῖτο παρὰ μνηστῇ αλοχῳ, καλῇ Κλεοπατρῃ,
κουρῃ Μαρπισσης καλλισφυρου Ευηνινης,
Ιδεώ θ', ὃς καρτιστος επιχθονιων γενετ' ανδρῶν
τῶν τοτε, καί ῥα ανακτος εναντιον εἵλετο τοξον
Φοιβου Απολλωνος,* καλλισφυρου εἵνεκα νυμφης. I. 551.
Καλλῐτεκνος. pulcram sobolem habens.
*ὦ κατεχων ποντου ῥιζας, κυαναυγετιν ἑδρην,
πεντηκοντα κορῃσιν αγαλλομενος κατὰ κῦμα, [22.
καλλιτεκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλωνυμε δαῖμον. Orp. H.
Syn. Ευπαις, ευτεκνος.
Καλλῐτόκος, ου. ἡ. pulcros edens partus. [*An.* ii. 461.*
ὅττι σὺ καλλιτοκοιο Φυῆς εφρασσαο θεσμούς. Christodor.
Καλλῐτοξος, ου. ὁ ἡ. arcu bene instructus.
—ουδ' αποισεται βιον
τῇ καλλιτοξῳ μητρὶ, Μαιναλου κορῃ. Phœn. 1177.
Καλλῐφεγγής. pulcrum splendorem habens.
ἡ καλλιφεγγὴς Κεφαλον εις θεοὺς Ἑως. Hipp. 455.
Καλλῐφλοξ. pulcra flamma coruscans.
καλλιφλογα πελανον. Ion. 707.
Καλλιφθογγος. pulcrum reddens sonum.
ουδ' ἱστοῖς εν καλλιφθογγοις. Iph. T. 221.
Καλλῐφυλλος. pulcris foliis præditus.
τὸ ῥοδον τὸ καλλιφυλλον. Anac. 5. 3.
Syn. Ακριτοφυλλος, βαρυφυλλος, ευπεταλος.
*Καλλῐχελωνος, ου. ὁ ἡ. pulcram testudinem insculptam
habens. *Epith.* oboli *ap.* Eupolidem. *Vid. Poll.* ix. 74.
Καλλιχθυς, νος. ὁ. piscis quidam. [*An.* ii. 526.*
ἐφθὸς ὁ καλλιχθυς. νῦν εμβαλε τὴν βαλαναγραν. Hedyl.
Καλλῐχορος, ου. ὁ. nomen fluvii. 2. fons Atticæ celeber.
ὦκα δὲ Καλλιχοροιο παρὰ προχοας ποταμοῖο
*ἤλυθον, ενθ' ενεπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα κ. λ. Apoll. 2. 904.
2. στρατὸς δὲ θασσει, κἀξεταζεται παρὼν,
Καλλιχορον αμφὶ σεμνὸν, ευτρεπὴς ὅδε. Eur. Supp. 401. M.
Καλλῐχορος, ου. ὁ ἡ. pulcre choreas ducens. *Est quoque
epith.* civitatis vel regionis felicis, ubi incolæ vivunt hilares.
Λητὼ γὰρ ἥλκησε, Διὸς κυδρην παρακοιτιν,*
Πυθωδ' ερχομενην, διὰ καλλιχορου Πανοπῆος. λ. 579.
*Καλλιων. *compar.* a καλος.
ανδρες δ' αἶψ' εγενοντο νεωτεροι, η παρος ἦσαν
καὶ πολυ καλλΐονες καὶ μειζονες εισοραασθαι. κ. 395.
κορος δε παντων· και γὰρ εκ καλλῑονων [xxvii.
λεκτροις εν αισχροῖς εἶδον εκπεπληγμενους. Eur. *fr.* Antiop.
Καλλονη. pulcritudo. Troad. 977. Bacch. 459.*
εριν τε τᾶς καλλονᾶς. Iph. A. 1308.
Καλλος, εος. το. idem.
τῷ δὲ Θεοὶ καλλος τε, καὶ ηνορεην αλεγεινην,
ὤπασαν,— Z. 156. Syn. Ευμορφια, ὡραιοτης, ὥρα,
εἶδος, κοσμος, κοσμιοτης, κομψοτης, καλλωπισμα, καλλωπισμος,
ευπρεπεια, γλαφυροτης, ακμη, κυπρις, χαρις, φιλοκαλια.
[αγλαια.] Epith. Αμβροσιον, αριζηλον, αγητον, αγλαον,
ακρητον, ακηρατον, ἱμεροεν, επηρατον, δυστηρητον, ἠὺ, μαρμαῖρον,
δαιδαλεον, ειαρινον, ουρανιον, θεσπεσιον, ζαθεον,
ευφαες, παιδικον, πολυανθες, περιβλεπτον, σητοβρωτον.
Phr. Καλλει, καὶ γλυκερῇσιν ερευθομενον χαριτεσσι. Ap.
κηρυξ Αφροδιτης. Pind. χροιᾶς ανθος. Æsch. σπινθῆρες
προσωπου. Nonn. μαρμαρυγη χαριεσσα προσωπου. Mus.
[περιπυστον οπωπης καλλος. Coluth.]
ομματα μὲν χρυσεια, καὶ ὑαλοεσσα παρειὴ,
καὶ στομα πορφυρεης τερπνοτερον καλυκος,
δειρὴ λυγδινεη, καὶ στηθεα μαρμαιροντα,
καὶ ποδες αργυρεης λευκοτεροι Θετιδος. Rufin. *An.* ii. 398.
καλλος εχει Κυπριδος, Πειθοῦς στομα, σῶμα καὶ ακμὴν
ειαρινῶν Ὡρῶν, φθεγμα δὲ Καλλιοπης.
νοῦν καὶ σωφροσυνην Θεμιδος, καὶ χεῖρας Αθηνης. ibid. 391.
ειαρινὸν δωρημα Φυσις δωρησατο Καδμῳ·
οἶδα εγὼ παλαμην ῥοδοδακτυλον,— κ. λ. Nonn. l. 4.
αλλος δ' αὖ εἶδος μὲν αλιγκιος αθανατοισιν·—
ὡς καί σοι εἶδος μὲν αριπρεπες, ουδέ κεν αλλως
ουδὲ θεὸς τευξειε·— θ. 174.

πολλαὶ δ' εκ μελεων χαριτες ῥεον·— κ. λ.
καλλος γὰρ περιπυστον αμωμητοιο γυναικὸς
οξυτερον μεροπεσσι πελει πτεροεντος οϊστοῦ.
οφθαλμὸς δ' ὁδός εστιν· απ' οφθαλμοῖο βολαων
ἑλκος ολισθαινει, καὶ επὶ φρενας ανδρὸς ὁδευει. Mus. 55. 92.

Καλλοσῠνη, *ης. ἡ. id. quod Καλλος. Vid. Εκχορευομαι.*

Καλλῡνω. pulcrum reddo.
μισῶ γε μεντοι χὡταν εν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, επειτα τοῦτο καλλυνειν θελῃ. Antig. 502.

Καλλωπιζω. decoro.
κροκωτὰ φερουσαι, καὶ κεκαλλωπισμεναι. Lysist. 44.
Syn. Αγαλλω, κοσμεω, ασκεω, κατακαλλυνω, καζω, σεμνυνω.

Κᾱλον, ου. το. lignum.
πολλὰ δὲ καγκανα κᾶλα κατουδαιῳ ενὶ βοθρῳ. H. Mer. 112.
Syn. Ξυλον.

Κᾱλοπεδῖλον, ου. το. ligneæ compedes.
αλλ' ὁ μὲν αμφὶ ποδεσσιν εϋτμητοισιν ἱμᾶσιν [25. 102.
καλοπεδιλ' αραρισκε, παρασταδὸν εγγὺς αμελγων. Theoc.

Κᾰλος, Κᾰλως, Καλωδιον. rudens, funis nauticus.
εν δ' ὑπερας τε καλους τε ποδας τ' ενεδησεν εν αυτῇ. ε. 260.
απροφατως δ' απὸ γῆς στρεπτοὶ λυοντο καλωες. Orp. 621.
αλλ' εξαψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλωδιον, *εἶτα καθιμα
δησας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν εμπλησαμενος Διοπειθους.* [Vesp. 379.
Syn. Πεισμα, οἶσον, ποδες, οἱ. σχοινιον.
Epith. Ευστρεπτος, πολυστρεπτος.

Καλός[1]. pulcer, bonus.
ουχ ὁραας, οἷος κἀγὼ, κᾱλός τε, μεγας τε. Φ. 108.
κᾱλὸς μὲν δεμας εστιν, αταρ τοδε γ' ου σαφα οἶδα. ρ. 307.
πολλάκις, ὦ Πολυφαμε, τὰ μὴ κᾰλὰ κᾱλὰ πεφανται. Theoc. [6. 19.
Syn. Αγανος, ευειδης, ευπροσωπος, εκπρεπης, ὡραῖος, περικαλλης, ζακαλλης, σεμνος, ευδοκιμος, αγαθος, ανδρεῖος, ἡδυς. *ευπαρᾱος. Pind. Phr. Αγλαΐηφι πεποιθως. Hom.*
[ειδεα αγλαομορφα κλυτὸν δεμας αμφιεσαντο. Opp.]

Καλα, καλὸν, καλῶς. adv. bene, recte.
δαιμονι', ου μὲν κᾱλὰ χολον τονδ' ενθεο θυμῷ. Ζ. 326.
ξεῖν', ου κᾱλὸν εειπες· ατασθαλῳ ανδρὶ εοικας. θ. 166.
—ουδ' ετι κᾱλῶς-Οἶκος εμὸς διολωλε— β. 63.
*κἀγὼ, φιλη δεσποινα, συμφοραν θελω
κοινουμενη τηνδ', η θανεῖν, η ζῆν κᾰλῶς. Ion. 858.
κᾰλὸν ομμασιν δεδορκως,
κᾰλὸν εκπερᾷ μελαθρων. Cycl. 509.*
Syn. Εὖ, ευπρεπῶς, ευσχημονως, ευδοκιμως, ευσεβῶς, ορθῶς, ακριβῶς, επιχαριτως, φιλανθρωπως, χαριεντως, γλαφυρῶς, κομψῶς, περικαλλῶς.

Καλπις. ἡ. urna.
παρθενικῇ εικυῖα νεηνιδι, καλπιν εχουσῃ. η. 20.
ἁ παῖς ανθ' ὑδατος τᾷ καλπιδι κηρία βαψαι. Theoc. 5. 127.
Syn. Καλπη, ὑδρια, κρωσσος, σταμνος, κεραμος, ἑλκυδριον.
Epith. Ευρυκυκλος, χαλκῆ, αργυρεα.

Κᾰλῠβη. tugurium. [21. 7.
στρωσαμενοι βρυον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλυβαισι. Theoc.
Syn. Επαυλιον, καλιος, καλιας, σκηνη. οικιδιον. μυχος.
Epith. Αμυκητος, λιτη, σχοινῖτις.

Κᾰλυδναι. insulæ, αἱ Σποράδες. *Damm.*
καὶ Κῶν Ευρυπυλοιο πολιν, νησους τε Καλυδνας. Β. 677.

Κᾰλῠδων, ῶνος. ἡ. urbs Ætoliæ celeberrima.
Χαλκίδα τ' αγχιαλον, Καλυδῶνά τε πετρηεσσαν. ib. 640.
*Καλυδων μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπιας χθονὸς
εν αντιπορθμοις πεδι' εχουσ' ευδαιμονα. Eur. Meleag.*
Epith. Αιπεινη, εραννη.

Κᾰλῠδωνῐος. *adject. a præc.*
ου μὶν επικλητοι Καλυδωνιου αγρευτῆρες
μεμφονται καπροιο·— Call. 3. 218.

Καλῠκοστεφᾰνος, ου. ὁ ἡ. roseis germinibus redimitus. [12.
τῆς καλυκοστεφανου νυμφιος Ευρυνομης. Joän. Barbuc. *An.* iii

Κᾰλῠκῶπις. Vid. Νηρηΐδες. Χαριτες.

Κᾰλυμμα. velamen.
ὥς αρα φωνησασα, καλυμμ' ἑλε δῖα θεαων-Κυανεον. Ω. 93.
Syn. Κατακαλυμμα, επικαλυμμα, προκαλυμμα, σκεπας, σκεπασμα, ελυστρον, περιβολαιον, περιπετασμα, χλαῖνα, καλυπτρα.

Κᾰλὺξ, ῠκος. ἡ. flos, *inpr.* rosæ, nondum expansus. † *Ang.* rose-bud. *D'Orvill. Crit. Van.* 102.—2. mundus muliebris. [401.
2. πορπας τε, γναμπτάς θ' ἑλικας, καλυκάς τε, καὶ ὁρμους. Σ.
Syn. Βλαστος (ῥοδου). *2. *exp.* δακτυλιος, ῥοδων καλυξιν εμφερης. *item*, χρυσᾶ* σύριγξ, ὡς οἷον σωλήνισκος, ᾗ πλόκαμοι περιέχονται.
Epith. Ῥοδεα, ειαρινη, πορφυρεη, ιοστεφανος. [*An.* ii. 86.
*Phr. Ουπω σοι καλυκων γυμνον θερος,— Philodem. 15.
μη βατον, αλλ' ἁπαλας λευκοΐων καλυκας. ib. 31.

Κᾰλὺπτος, η, ον. et ὁ ἡ. 1. contectus. 2. *active*, qui contegit.
τί δὲ δὴ σὺ θασσεις τασδε τυμβηρεις ἑδρας,*
φαρει καλυπτὸς, ω ξενη;— Thesm. 889. B.
*2. χολαὶ διεσπειροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς[2] εξεκειντο πιμελῆς. Antig. 1010. B.*
Syn. 1. Στεγανος, στεγαστος, κατηρεφης.

Κᾰλυπτρα, ας. ἡ. tegmen capitis muliebre.
*ὥς τοῦ μὲν κεκονιτο καρη ἁπαν. ἡ δέ νυ μητηρ
τιλλε κομην,* απὸ δὲ λιπαρὴν ἐῤῥιψε καλυπτρην
τηλόσε· κωκυσεν δὲ μαλα μεγα, κ. λ. Χ. 405.
Syn. Καλυμμα, καλυπτηρ, επιθημα, επιπτυγμα, πῶμα.
Epith. Δαιδαλεα, βαρυδεσμος, αργυρεα, αργυφεη, ὑψιλοφος, δενδρηεσσα, ευοδμος, ποικιλονωτος, ατορητος, ευβοτρυς, πολυσταφυλος, αμπελοεσσα, επικιρκος, τρηχαλεα. [ἁπαλη. Σιδονια. Æsch.]

Κᾰλυπτω. tego, operior.
*τὼ μὲν αρ' ἡβησαντε μελαιναων επὶ νηῶν
Ιλιον εις εϋπωλον ἁμ' Αργειοισιν ἑπεσθην,
τιμὴν Ατρεΐδῃσ', Αγαμεμνονι καὶ Μενελαῳ,
αρνυμενω·* τὼ δ' αὖθι τελος θανατοιο καλυψεν. Ε. 550.
Syn. Επικαλυπτω, συγκαλυπτω, διακαλυπτω, κατακαλυπτω, περικαλυπτω, σκεπω, αποκρυπτω, συνεπικρυπτω, κρυπτω, ερεφω.

Κᾰλυψώ. Calypso.
*μὰ τὴν Καλυψὼ, τάς τε Νηρεως κορας. Cycl. 263.
ενθα μὲν ἑπταετες μενον εμπεδον, εἱματα δ' αιεὶ
δακρυσι δευεσκον,* τά μοι αμβροτα δῶκε Καλυψώ. η. 259.
Epith. Ευπλοκαμος, ηϋκομος, ἱμεροεσσα, Ατλαντις.
Phr. Ατλαντος θυγατηρ, δολοεσσα Καλυψώ.
Νυμφη ποτνια, δῖα θεαων.—δεινὴ θεός. Hom.

Καλχαινω. purpura perfundo. 2. profunde cogito[3].
τί δ' εστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαινουσ' επος. Antig. 20.
Syn. Μεριμναω, πορφυρω. *βυσσοδομευω. Vid. Schol.

Καλχας. Calchas, nomen vatis.
Καλχας Θεστοριδης, οιωνοπολων οχ' αριστος. Α. 69.
Epith. Εϋφρονεων, εϋσκοπος, θυηπολος. [Hom.
Phr. Κεστορειος μαντις. Soph. θεοπροπος οιωνιστης.

Καλχη. flos, animalve quo tingitur purpura.
—στρομβων δὲ πολὺ πλεον, ηέ τι καλχης,—Κηραφιδος,—Nic.
*χρυσειον ὁρμον εχων [Al. 394.
ῥάδινᾶν πεταλοισι καλχᾶν. Alcman, ap. Ath. p. 682. a.

Κάλως, ω. ὁ. funis nauticus. Vid. Κάλος.
εχθροὶ γὰρ εξιᾶσι παντα δὴ καλων. Med. 273.*

Κᾰμαξ, ᾰκος. ἡ. vitis pedamentum, pertica. 2. lignum hastæ; *item*, hasta.

---

1. "Penultima hujus nominis semper producitur," inquit Dammius. Clarkius vero ad Il. B. 43. rectius "habet primam apud Homerum "semper longam, apud Hesiodum et Theocritum indifferentem, apud "Atticos plerumque brevem. Vid. Markland. ad Eur. Supp. 728. "τοῦ μοῦ ἄντομαι—ἄντομαι οὐ κα—λοῖς. Œd. C. 247. *corrige ex* Aldo, τοῦ "μόνου ἄντομαι—ἄντομαι οὐκ ἀλα—οῖς. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστι καλὸν, οὔτε "σοί. Philoct. 1342. *fors.* τοῦτο καλόν ἐστιν. καλὸν τοῦτ' ἐστίν. Ald. ἃ "σοί τε κἀμοὶ κάλ' ὁρῶ τελούμενα. ibid. 1421. *fors.* καλ' ἐσορῶ." Morell. *Ind. Prosod.*

2. "Nomen verbale activam hic significationem habet, ut μεμπτὸς "in Trach. 446. ὕποπτος apud Eurip. Hec. 1121." Brunck.

3. A κάλχη, qu. vid. "Color enim purpureus nigricat quasi, et "confusi quiddam includit atrique; hinc metaphora de eo ad atra "alia." Damm. c. 2554. Semel etiam hoc verbo utitur Euripides, Heracl. 40.

1. ἑστηκει δὲ καμαξι διαμπερὲς αργυρεῃσι. Σ. 563.
2. αλλαι δὲ, καμακα Θρηκιαν θεωμεναι. Hec. 1160. (44. P.)
Syn. 1. Σκολοψ, χαραξ, σταυρωμα, κοντος. 2. ακοντιον.

Κᾰμᾰρῖνᾰ. lacus in Sicilia, et urbs ad lacum, et Nympha præses utriusque.
μὴ κινεῖν Καμαριναν, ακινητος γὰρ αμεινων. Prov.
ὃς τὰν σὰν πολιν αυξων,
Καμαρινα, λαοτρόφον. Ol. 5. 8.

Κᾰμᾰρῖται, ων. οἱ. gens prope mare Caspium.
καὶ Καμαριταων φῦλον μεγα, τοί ποτε Βακχον. Dionys. 700.

Καμασῆνες, *vel* Καμασῖνες. genus piscium; *vel*, pisces. *Vid. Anal.* ii. 120. [apud Plut.
φῦλον αμουσον αγουσα πολυσπερεων καμασηνων. Emped.
πῶς καὶ δενδρεα μακρὰ καὶ ειναλιοι καμασῆνες. ib.

Κᾰμᾰτηδόν. *adv.* laboriose.
οὑτω καὶ μεροπων γενεὴ καματηδὸν αλᾶται. Man. 4. 622.
Syn. Ταλαιπωρως, μοχθηρως, επιπονως, επωδυνως.

Κᾰμᾰτηρός. laboriosus, defessus.
*νῦν δέ σε μὲν ταχα γῆρας ὁμοιῖον αμφικαλυψει
νηλειές, τό τ᾽ επειτα παρισταται ανθρωποισιν, [245.
ουλομενον, καματηρὸν, ὅ τε στυγεουσι θεοί περ.* Hom.Ven.
εγὼ γὰρ ουποτ᾽ ἂν καμοιμ᾽ ορχουμενη,
ουτε τὰ γονατα κοπος ἑλοι μου καματηρός. Lysist. 541.

Κᾰμᾰτωδης. gravis, laboriosus. —καματωδεων δὲ πλαγᾶν
*ακος ὑγιηρὸν εν-Βαθυπεδιῳ Νεμεᾳ
τὸ καλλινικον φερει.* Nem. 3. 27.
Syn. Κατακοπος, καταπονος, εγκοπος, επιμοχθος, επιπονος, μογερος, μοχθηρος, πολυπονος, πολυκμητος, λυπηρος, τλησιπονος, φιλοπονος.

Κᾰμᾰτος. labor.
φευγοντ᾽ εκ ποταμοῦ, καματος δ᾽ ὑπὸ γουνατ᾽ εδαμνα. Φ. 52.
νυκτα φυλασσεμεναι, καματῳ αδδηκοτες αινῷ. Κ. 312.
Syn. Κοπος, καταπονησις, μοχθος, μολος, οτλος, νοσος, πονος.
Epith. Αργαλεος, ασπετος, αμετρος, δυσπονης, δυσιμερος, δυσπενθης, δυσαλγης, θυμαλγης. θυμοφθορος, ευκαματος, εναγρος, πολυαϊξ, πολυπλανης, μογερος, κυδαλιμος, ολοος, ποντοπορος, ὑδροφορος, στυγερος, στονοεις, νωδυνος, οιζυρος.
*Phr. Ει δέ τις ολβος εν ανθρωποισιν, ανευ καματου
ου φαινεται.— Pyth. 12. —εμὸν καμνει γονυ,
πυκνην δὲ βαινων ηλυσιν μολις περῶ. Phœn. 857.*

Καμβαινω, *pro* καταβαίνω. **vitiose positum pro* Βαμβαινω. confusos sonos edo, *ad.** Bion. 4. 9.

*Κᾰμειραιος. *adj. a sequ.*
μικρὸν δ᾽ επισχὼν εὖτ᾽ εσωθεν εκκυψας
ψαυειν εμελλεν ισχαδος Καμειραιας. Babr. ap. Suid.*

Κᾰμειρος, *vel* Κᾰμῖρος. ἡ. urbs Rhodi.
Λινδον, Ιηλυσσόν τε καὶ αργινοεντα Καμειρον. Β. 656.

Κᾰμηλος, ου. ὁ ἡ. camelus[1].
[Ινδους τ᾽ ακουω νομαδας ἱπποβαμοσιν
εἶναι καμηλοις αστραβιζουσαις.— Æsc. Supp. 283.]
*ἑκατον δὲ κυκλῳ κεφαλαὶ κολακων οιμωξομενων ελιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ᾽ εἶχεν χαραδρας ολεθρον τετοκυιας,
φωκης δ᾽ οσμὴν, Λαμιας ορχεις απλυτους, πρωκτὸν δὲ καμηλου. Pac. 756.* Epith. Κυρτη, παχυκνημος.
Phr. Φαιδιμον, ἱμεροεν, τιθασον γενος ανθρωποισιν,
δε ρή οἱ ταναη, στικτὸν δεμας, ουατα βαιά,
ψιλὸν ὑπερθε καρη,— κ. λ. Opp. κυν. γ.

Κᾰμῖνευτηρ, ῆρος. ὁ. ad fornacem laborans. Vid. Φῦσα.

Κᾰμῑνος. caminus, fornax, ardor.
τυπτοιεν ταδε εργα κακῶς, πιπτοι δὲ καμινος. Hom. xlvii. 19.
Syn. Καπνοδοχη, καπνοδοκεῖον, βαῦνος, ιπνος, πνιγευς, λιγδος, χοανος, χωνευτηριον, καμινιον.

Κᾰμῖνω, οῦς. ἡ. camini fuligine oppleta.
γρηῒ καμινοῖ ἶσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαιμην. σ. 27.

1. Κάμιλος est, *crassus funis.* Vid. Schol. Aristoph. ad Vespas, p. 505. "Huc spectant verba illa Theophylacti ad Matth. c. xix. "τινὲς δὲ κάμηλον οὐ τὸ ζῶον φασίν, ἀλλὰ τὸ παχὺ σχοινίον, ᾧ χρῶνται οἱ "ναῦται πρὸς τὸ ῥίπτειν τὰς ἀγκύρας." Kuster. ad Suid. v. Καμηλος.

Syn. Καμινωδης, καμιναῖος.

Καμμονῖη. perseverantia, victoria.
—αικεν εμοὶ Ζεὺς—Δοιη καμμονιην— Χ. 257.
Exp. Τὴν εκ καταμονῆς νικην.
Syn. Καρτερια, προσκαρτέρησις, επιμονη.

Καμμορος, ου. ὁ ἡ. infelix.
ὤμοι, τεκνον εμὸν, περὶ παντων καμμορε φωτῶν. λ. 215.
Syn. Δυσμορος, αθλιος.

Καμνω. lassesco, fatigor, laboro.
καὶ φαλαρ᾽ ευποιηθ᾽· ὁ δ᾽ αριστερὸν ὦμον εκαμνεν. Π. 106.
Syn. Αποκαμνω, εκκαμνω, κοπιαω, κοποῦμαι, καματοω, νοσεω, νοσηλευομαι, αῤῥωστεω, ασθενεω, μαλακιζομαι, πραγματευομαι, πονεω, εργαζομαι. — μαλακῶς, πονηρῶς, αῤῥωστως εχω.

*Καμπεσῖγυιος, ου. ὁ ἡ. flectens, vel fatigans membra.
κῶνος καὶ ῥομβος καὶ παιγνια καμπεσιγυια
μῆλά τε χρυσεα καλὰ παρ᾽ Ἑσπεριδων λιγυφωνων. Orph. *fr.* [xvii.*

Κάμπη, ης. ἡ. insecti genus; eruca.
ευλάς τε, καμπας τε, καὶ αιθεριην ερυσιβην. Orp. Lith. 594.
Syn. Βροῦχος, αττελαβος.

Καμπὴ, ῆς. ἡ. flexura. 2. articulus.
αντηρεις καμπαῖσι δρομων. Iph. A. 224.
ισως· παλιν τοι μῦθον εις καμπὴν αγω. Eur. Elec. 659.
Syn. Καμπυλοτης, καμψις, διακαμψις, επικαμπη, εγκαμψις, παρεγκλισις, κυρτωμα, συστροφη.—νυσσα, καμπτηρ.

Καμπῖμος, η, ον. flexilis.
δρομους τε πολλοὺς εξεπλησα καμπιμους. Iph. T. 81.

*Καμπτὴρ, ῆρος. ὁ. flexus. 2. meta circi.
ἁ πυματον καμπτῆρα καταγγελλουσα κορωνίς. Meleag. 129.*

Καμπτω. f. ψω. flecto, &c.
εξεταμ᾽, οφρα ιτυν καμψη περικαλλεϊ διφρῳ. Δ. 486.
*μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ᾽ εαν δραμη καλῶς,
νικᾷν δοκειτω τὴν δικην, πρὶν ἂν πελας
γραμμῆς ἱκηται,* καὶ τελος καμψη βιου. Eur. Elec. 954.
Syn. Καμπυλιαζω, κατακαμπτω, εγκαμπτω, γναμπτω, στρεφω, αγκυλοω, τρεπω.—καταπειθω, μαλακιζω.—καθαπτομαι.

Καμπυλοεις. idem cum sequ.
γυρῶν τ᾽ αγκιστρων καμπυλοεσσαν ιτυν. Jul. Æg. *An.* ii. 494.
Syn. Καμπυλιαζω, κατακαμπτω, εγκαμπτω, γναμπτω, στρεφω, αγκυλοω, τρεπω.—καταπειθω, μαλακιζω, καθαπτομαι.

Καμπῦλος. curvus, inflexus.
μᾶλλον ὑφ᾽ ἡνιοχῳ ειωθότι καμπυλον ἁρμα. Ε. 231.
Syn. Καμπυλοειδης, καμπαλεος, καμπτος, ευκαμπης, στρεπτος, γυρος, καμψος, αγκυλος.

*Καμψῐδῐαυλος, ου. ὁ ἡ. cito percurrens aliquid.
αλλος δ᾽ αλλαν κλαγγαν ἱεις,
κερατοφωνον ερεθιζε μαγαδιν,
εν πενταραβδῳ χορδᾶν αριθμῷ
χεῖρα καμψιδιαυλον αναστροφῶν ταχος. Telestes, ap. Ath. [p. 637. a.*

Καμψῐπους. pedes flectens; pernix.
μὴ τελεσῃ καμψιπους Εριννυς. Sept. Th. 797.

Κᾰμών. *delassatus. 2. *plur.* Καμοντες. οἱ. mortui.
1. φθησονται τουτοισι ποδες καὶ γοῦνα καμόντα
ἢ ὕμιν· αμφω γὰρ ατεμβονται νεοτητος. Ψ. 444.
2. τῆλέ με ειργουσι* ψυχαὶ, ειδωλα καμοντων. ib. 72.
Syn. *1. Κεκμηως. *Hom.* 2. οἱ τελευτησαντες, θανόντες, αποθανόντες, νεκροί.

Κᾶμων, *pro* σκαμων. scammonia, *herba.*
τῷ μὲν φωκηεσσαν ἅλις ποσιν ἑλλεβοροιο
νειμειας, τοτὲ δακρυ νεοβλαστοιο καμωνος. Nic. Al. 484.
Syn. Σκαμμωνια, σκαμμωνιον.*

Κᾰνάκη. mater Triopæ.
σεῦ τε καὶ Αιολίδος Κανακης γενος, αυτὰρ εμεῖο. Call. 6. 99.

Κᾰνᾰχεω, Κᾰνᾰχίζω. resono.
εν δὲ λεβητι πεσε κνημη· καναχησε δὲ χαλκός. τ. 469.
τεῖχος ευδμητον· καναχιζε δὲ δουρατα πυργων. Μ. 36.
Syn. Ηχεω, ανιαχω, δουπεω.

Κᾰνᾰχη. crepitatio, sonitus.
πληξ βαλλομενη καναχὴν εχε· βαλλετο δ᾽ αιεί. Π. 105.
Syn. Ψοφος, αραγμος, κτυπος, δοῦπος, ηχη.
Epith. Ὁμοδουπος, ισομετρος.

Κᾰνᾰχηπους. sonipes. —ιη καναχηποδος ἱππου. Opp.
Κᾰνᾰχος. resonans.
αλλ' ητοι γερυνων καναχοὶ περιαλλα τοκῆες
βατραχοι εν χυτρησι καθεψηθέντες αριστοι. Nic. Th. 620.
SYN. Ανιαχος, ασιγητος.
Κᾰνᾰχηδᾰ. *adv.* cum strepitu.
εδραμες Ευριποιο πορον καναχηδὰ ρεοντος. Call. 4. 45.
SYN. Καναχηδον, κοναβηδον.
*PHR. —Φερων-Λυδιαν μιτραν καναχηδὰ πεποικιλμεναν.— Nem. 8. 25. *ubi vid. Heyn.*
Κανδαυλος, ου. ὁ. edulium quoddam apud Lydos, ex amylo, lacte, caseo et melle.
a. προσετι δέ σοι παρὰ τοῦτο κανδαυλόν τινα παραθησομεν. b. κανδαυλον ουκ εδηδοκα,
αλλ' ουδ' ακηκο' αυτὸν ουδεπωποτε. Alex. ap. Ath. p. 516. d.
Κανδηλη. candela. *an apud poëtas reperiatur, dubito. Sed usurpat* Athen. p. 701. b.
PHR. Εκφερετε πευκας, κατ' Αγαθωνα, φωσφορους. Aristoph.
Κανδυλος. idem quod Κανδαυλος. [ibid.
ουκ εστι κανδυλους ποεῖν, ουδ' οἷα σὺ
ειωθας εις ταὐτὸν καρυκευειν, μελι,
σεμιδάλιν, ωά.— Menand. ib. p. 644. d.
Κανδῡτᾰλις. ὁ. vas vel arcula ad vestes servandas. *vox Persica, a* κανδυς. Vid. Steph. Ind. v. Κανδυλαι.
——a. ὁ δὲ κανδυταλις
οὗτος τί δυναται, καὶ τί εστιν; b. ὥσπερ ἂν
ειποις αορτάς.— Diphil. ap. Poll. x. § . 137.*
Κᾰνεον, Κᾰνοῦν, Κᾰνειον. canistrum.
καλοῖς εν κανεοισιν· αταρ χρεα νεῖμεν Αχιλλεύς. I. 217.
παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αιρεσθε καὶ τὴν χερνιβα. Av. 851.
αργυρεας, επὶ δὲ σφι τιθει χρυσεια κανεια. κ. 355.
SYN. Κανης, κανισκιον, καναστρον, καρταλλος, σιπυη, σιτοφορον.—κιβωτος, καλαθος.
EPITH. Ευκυκλον, περικαλλες, χαλκειον, χρυσηλατον.
Κᾰνηφορος. gerens canistrum.
ἦνθ' ἁ τῶ 'Υβουλοιο καναφορος αμμιν Αναξώ. Theoc. 2. 66.
Κᾰνηφορεω. canistrum gero.
ὅπως ἂν εντετριμμενη κανηφορῇς. Eccles. 727.
Κανθᾰρις, ῐδος. ἡ, *vel* Κανθᾰρος, ου. ὁ. scarabeus parvus frumenta erodens.
*μὴ μὲν κανθαρίδος σιτηβορου εὖτ' ἂν οδωδη
κεῖνο ποτὸν δεξαιο χυτῇ εναλιγκια πισσῃ.* Nic. Al. 115.
καὶ γὰρ εγὼ μισεω τὼς κανθαρος, οἳ, τὰ Φιλωνδα
σῦκα κατατρωγοντες, ὑπηνεμιοι ποτεονται. Theoc. 5. 114.
*Κανθᾰρος. ὁ. poculi genus. *Vid. Ameips. ap.* Ath. p. 667. f. 2. navigii genus. *Vid. in voc.* Εικοσορος. 3. unus e tribus Piræei portubus.
a. τὸ δὲ πλοῖον εσται Ναξιουργὴς κανθαρος.
b. λιμὴν δὲ τίς σε δεξεται φορουμενον;
a. εν Πειραεῖ δηπου 'στὶ Κανθαρου λιμήν. Pac. 143.
Κανθηλια, ων. τα. onera asinorum; clitellæ.
μὰ τὸν Δι' ου δῆτ'· αλλ' αποδοσθαι βουλομαι
τὸν ονον αγων αυτοῖσι τοῖς κανθηλιοις. Vesp. 169.
Κανθηλιος, ου. ὁ. curvus, hebes, tardus, asinus prægrandis.
χὤπως ποτ' εξαμπρευσομεν
τοῦτ' ανευ κανθηλιου. Lysist. 289.*
Κανθός. oculi angulus. 2. canthus. *Vid. Gesn. in l. c.*
γλαυκοῖς αμφ' οσσοισιν αναιδεα κανθὸν ἑλισσων. Orp. 931.
*Καλλιμενης Μουσαις, αποπαυσαμενος καματοιο,
θῆκεν, επεὶ γηρᾳ κανθὸς επεσκεπετο. Philipp. *An.* ii. 216.
Κανθος, ου. ὁ. unus ex Argonautis.
Κανθος δ' Ευβοιηθεν Αβαντιαδης επερησε. Orph. 139.
Κανθωδης. aduncus. *Vid. Hemsterh. ad l. l.*
ραμφεῖ κανθωδει τοργος εκοψε νεκυν. Call. *fr.* 204.*
Κανθων, ωνος. ὁ. asinus.
*κανθων, τί κλαεις; ὅτι πεπρασει τημερον;
βαδιζε θᾶττον. τί στενεις; ει μὴ φερεις
Οδυσσεα τινά γ';— Vesp. 179.*
—καὶ τὸν εργατην μυκλον
κανθων' ὑπὸ ζευγλησι μεσσαβοῦν ετι. Lyc. 817.
SYN. Ονος, κανθηλιος.

Καννα. storea, canna.
κοὐ μηποτέ σου παρὰ τὰς καννας ουρησω, μηδ' αποπαρδῶ.
SYN. Καννης, ψιαθος, δοναξ. [Vesp. 393.
Καννᾰβῐνος. ex cannabe factus.
ἁπλωσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανναβινον. Lucill. *An.* ii. 330.
SYN. Βυβλινος.—ισχνος.
*Καννᾰβῐς, ιδος et ιος. ἡ. cannabis. *Ang.* flax. *Vid. Brunck. Lex. Sophocl.**
Κᾰνονις. instrumentum scriptorium.
καὶ κανονίδ' ὑπατην, καὶ τὴν παρὰ Θῖνα κισηριν. Philipp.
Κᾰνονισμος. regula. Vid. Κοσμητης, Τειχοδομος. [*An.* ii. 216.
Κᾰνωβος, ου. ἡ. urbs Ægypti.
εστιν πολις Κανωβος εσχατη χθονός. Prom. 845.
Κᾰνών, όνος. ὁ. *regula. 2. calamus, circa quem textores fila involvunt. Vid. ad voc. Εξελκω. 3. virgulæ, quibus clypeos tenebant, dicebantur κανόνες. *nondum enim erat usus fibularum, quas ὄχανα vocant, &c.*
ορθῷ μετρησω κανόνι, προστιθείς, ἵνα [1004.
ὁ κυκλος γενηταί σοι τετραγωνος·— (Meton loquitur)* Av.
οἶδεν τό γ' αισχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. Hec. 606. P.
λαμπρὰ μὲν ακτις, ἡλιου κανὼν σαφὴς[1],
εβαλλε γαῖαν.— Eur. Supp. 650.
3. ασπίδα Νεστορεην, τῆς νῦν κλεος ουρανὸν ἵκει,
πᾶσαν χρυσειην εμεναι, κανόνας τε καὶ αυτήν. Θ. 192.
SYN. Σταθμη, γνωμων.—δασμος. 2. καλαμος (περὶ ὃν εἰλεῖται ὁ μῖτος ὁ ἱστουργικός.) 3. ραβδοι, (αἷς ἐκράτουν τὰς ασπίδας.) EPITH. Αστροθετος, ιθυτενης.
PHR. Γραφιδων ιθυτατων φυλακα.—γραμμης ιθυπορου ταμιην. —ἡγεμονα γραμμης απλανεος.— τροχαλοῖο κυβερνητῆρα μολιβδου. Ep. 1. 6.
*Κᾰπᾰνᾰ. *vox Thessalica,* pro απηνη.
—a. ἑπτα δὲ καπανας ετρεφον
ες Ολυμπιαν. b. τι λεγεις; a. καπανας Θετταλοι [p. 418. e.*
παντες καλοῦσι τὰς απηνας. b. μανθανω. Xenarch. ap. Ath.
Κᾰπᾰνευς, ῆος et εως. ὁ. unus e vii ducibus contra Thebas.
καὶ Σθενελος, Καπανῆος αγακλειτου φιλος υἱός. B. 564.
EPITH. Χαλκοτευχης, κυδαλιμος.
Καπανηϊαδης, Καπανηϊος. a præced.
εστη, καὶ Σθενελον προσεφη Καπανηϊον υἱόν·
ορσο, πεπον Καπανηϊαδη, καταβησεο διφρου. E. 108.
*Κᾰπᾰνῐκος. unde *compar.*
Κᾰπᾰνῐκωτερος. a καπανα. *qs.* qui currum onerare possit.
τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικωτερα. Aristoph. ap. Ath.
Καπερνᾱουν, Καφαρναουμ. Capernaüm. [p. 418. d.*
αλλὰ Καφαρναουμ ἀλιγειτονος ἕδρανα βαινων. Nonn.
Κᾰπετος. ἡ. fossa.
αμφὶ δὲ, κυανεην καπετον, περὶ δ' ἑρκος ελάσσε. Σ. 564.
SYN. Ταφρος, ορυγμα, διωρυξ, σορος, θηκη, βοθρος.
EPITH. Κοιλη, βαθεια.
Κᾰπη. præsepe. 2. pabulum equis in præsepi appositum.
καὶ τοὺς μὲν κατεδησαν επ' αμβροσιῃσι καπῃσι. Θ. 434.
καὶ τοὺς μὲν κατεδησαν εφ' ἱππειῃσι καπῃσι. δ. 40.
SYN. Φατνη, καπανη.
Κᾰπηλεῖον, καπηλιον. caupona.
βλεφαρον κεκλεισταί γ', ὡς καπηλειου θυραι. Soph. *fr.* Phin. ii.
SYN. Οινοπωλεῖον, οπτανεῖον, οπτανιον, οψοπωλιον, οικιδιον.
Κᾰπηλευω. cauponor. —καὶ δι' αψυχου βορᾶς
σιτοις καπηλευε— Hipp. 956. *Monk.* qu. vid.
SYN. Απεμπολαω, κακοτεχνεω, παραποιεω, παρασημαινω, παρασφραγιζω, χλευαζω.
Κᾰπηλῐκος. cauponarius.
αρχαιη συνδειπνε, καπηλικὰ μετρα φιλοῦσα. Marc. Argent.
*Κᾰπηλῐκως. *adv.* institorie, dolose. [*An.* ii. 270.
ου δῆτ', επεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς εχει. Plut. 1063.*
Κᾰπηλος. caupo. *fem.* Κᾰπηλίς.
κεἴ τις καπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοός. Thesm. 347. B.
SYN. Πανδοχευς, ξενοδοχος, οινοπωλης, μεταβολευς, πραγ-

---

1. Vid. Hurd. apud nuperum Marklandianæ Editionis procuratorem. Hurdium tamen minime decebat Marklandum, virum se doctiorem et meliorem, contumeliæ aculeis pupugisse.

ματευτης, σταθμοῦχος, στεγανομος, αυτοπωλης, παλιγκαπηλος.—πανδοκευτρια.

ʽΚἄπνειω. *poët. pro* Καπνεω, *i. e.* καπνιζω. fumo, suffio.

καπνειων ελαφοιο πολυγλωχινα κεραιην. Nic. Th. 36.*

Καπνη. caminus.

αναξ Ποσειδον, τί ποτ' αρ' ἡ καπνη ψοφεῖ; Vesp. 143.

Syn. Καπνοδοχη, καμινος.

Κἄπνηλὸς, οῦ. ὁ ἡ. fumosus.

εν φλογιῇ καπνηλὸν αγει καὶ φυξιμον οδμήν. Nic. Th. 54.

Syn. Ψολοεις.

Κἄπνιαω. fumigo. Vid. Μελισσοκομος.

Κἄπνιζω, καπνιζομαι. fumum excito.

καπνισσάν τε κατὰ κλισιας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο. B. 399.

Syn. Καπνιαω, οψοποιεω, πῦρ αναπτω.

ʽΚἄπνισμᾰ, ἄτος. το. fumatio. 2. thus incensum.

ὡς δε κἄπνισμα φερει παρὰ τὸν θρονον, ὡς παρὰ τυμβον.

Κἄπνός. fumus, et pro igne *poët.* [Pallad. *An.* ii. 417.*

ὡς δ' ὁτε καπνὸς ιὼν εξ αστεος αιθέρ' ἵκηται. Σ. 207.

Syn. Ψολος, αναθυμιασις.—αχνη πυρός. Æsch.

Epith. Αιθοψ, αἱματοεις, αδευκης, ατιμος, αοπτος, αιθαλοεις, αελληεις, δολιος, ηεροφοιτος, ὑψιπορος, λιγυς, ευωδης, ενοδμος, κνισσηεις, πνιγοεις, σκιοεις, σκοτοειδης, γνοφοεις, μελας, εριδινης, πουλυχοος, λαβρος, λευκανθης, λιγνυοεις, κακος.

Phr. Ὡς δ' ὁτε τυφομενης ὑλης ὕπερ αιθαλοεσσαι καπνοῖο στροφαλιγγες απειριτοι εἱλισσονται. Apoll. 4. 139.

Κἄπνοομαι. in fumum redigor; fumo.

ἡ νῦν κἄπνοῦται *(*Troja*, sc.) καὶ πρὸς Αργειου δορὸς
ολωλε πορθηθεῖσ'·—* Troad. 8.

Κἄπνοτοκειᾰ, ας. ἡ. fumum generans. *epith.* cineris. Apollin.

Κἄπος, **perperam legitur in* Phœn. 865. Vid. ʼΑπος.*

Exp. Καματος, τὸ απὸ τῆς ὁδοῦ ᾶσθμα. Syn. Αημα.

*Καππᾰ. το. *indeclin.* litera.

καὶ κηρυξει τοὺς εκ τοῦ Βητ' επὶ τὴν στωὰν ακολουθεῖν
τὴν Βασιλειον δειπνησοντας· τοὺς Θῆτ' ες τὴν παρὰ ταυτην·
τοὺς δ' εκ τοῦ Καππ' ες τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν Αλφιτοπωλιν.

Καππᾰδοκαι, ων. οἱ. Cappadoces. [Eccles. 684.*

*τῆς δ' ητοι μεσσης μὲν επ' ηπειροιο βαθειης
Καππαδοκαι ναιουσι, δαημονες ἱπποσυναων. Dion. 973.*

Epith. Ωκυποδες, φαῦλοι, φαυλεπιφαυλοτατοι.

*Καππᾰδοκῐᾱ, ας. ἡ. Cappadocia.

—κοτυλας χωροῦν δεκα [p. 477. f.
εν Καππαδοκιᾳ κονδυ χρυσοῦν, Στρουθιον. Menand. ap. Ath.

Καππᾰδοκιζομαι. Cappadocum mores induo.

κοσμος ολισθηση καππαδοκιζομενος. Demodoc. *An.* ii. 56.*

Κἄπραω. *proprie dicitur* de porca aprum appetente.

γραὸς καπρωσης τάφοδια κατεσθιειν. Plut. 1025.

Syn. Καπριαω, καπρωζω, καπριζω, μαχλαω.

Καπριος, Κάπρος. aper.

ὡς δ' ὁτε καπριον αμφὶ κυνες θαλεροί τ' αιζηοι
σευωνται· ὁ δέ τ' εἶσι βαθειης εκ ξυλοχοιο
θηγων λευκὸν οδοντα μετὰ γναμπτῇσι γενυσσιν. Λ. 414.
ουτε συὸς καπρου ολοοφρονος, (οὔτε μεγιστος
θυμὸς ενὶ στηθεσσι περὶ σθενεϊ βλεμεαινει.) P. 21.

Syn. Ὑς, συαγρος, πτελας. [πορκος, *vox antiq.* Lyc. στορθυγξ. ib.] Epith. Αγριος, αγροτερος, οριδρομος, θωϋκτηρ, ληϊβοτηρ, λασιοθριξ, χαμαιευνης, ὑληκοιτης, [βλοσυρος, μονοφορβος, [ορεστερος. Eur.] Ἡρακλειος, Ερυμανθιος.

Phr. Καπρος ενναλιος δε μεγ' εξοχος ενθηρεσσι. Opp.
χαιτας αυχενιους πεφρικότα, θηκτὸν οδόντα
βρυχοντα, γληναις φρικτὸν ἱέντα σελας. Archias, *An.* ii. 95.
οἷος δ' εν βησσης ορεος χαλεπὸς προϊδεσθαι
καπρος χαυλιοδων φρονεει θυμῷ μαχεσασθαι
ανδρασι θηρευτῇς, θηγει δέ τε λευκὸν οδόντα
δοχμωθεὶς, αφρὸς δὲ περὶ στομα μαστιχοωντι
λειβεται, οσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετοωντι εϊκτην,
ορθὰς δ' εν λοφιῇ φρισσει τριχας, αμφί τε δειρήν. Hes. α. 386.
κεῖτο γὰρ είαμενῇ δονακωδεος εν ποταμοῖο
ψυχομενος λαγόνας τε καὶ ασπετον ιλυϊ νηδὺν
καπριος αργιοδων, ολοὸν τερας·— Apoll. 2. 818.

Καπροφόνος, ου. ὁ ἡ. aprum perimens.

καπροφόνος δὲ κυων θηρσὶν κεινους ἱκελωσας. Philipp. *An.* ii.

Καπροφυλαξ. **mendose pro* Καρποφυλαξ, qu. vid.* [232.

Καπτω. comedo avide. 2. spiro. Vid. Καφεω.

τὰς οξυστομους εμπιδας—Καπτεθ'·—Av. 246.
ζωγρει επιπνειουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. E. 698.

Syn. Ανακαπτω, εγκαπτω—εκπνεω.

Κἄπῡρος. torridus; fervidus.

καὶ γαρ εγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στομα· *κἠμὲ λεγοντι
παντες αοιδὸν αριστον·—Theoc. 7. 37. —κοὐδ' ετι πομπᾶς
τηνας εφρασαμαν, ουδ' ὡς παλιν οικαδ' απῆνθον
εγνων·* αλλά μέ τις καπυρὰ νοσος εξαλαπαξε. ib. 2. 83.
*ἁ δὲ καὶ αυτόθε τοι διαθρυπτεται, ὡς απ' ακανθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θερος ἁνίκα φρυττει·* ib. 6. 15.

Syn. Δεινος, αυαλεος, ανικμος.

Κᾰπυς. Nom. Pr.

Ασσαρακος δὲ Καπυν· ὁ δ' αρ' Αγχισην τεκε παῖδα. Υ. 239.

Κᾰπῡω. flo, exspiro. Vid. Αποκαπυω.

*Καπων, ωνος. ὁ. capo, gallus castratus. *Ang.* a capon.

Καπω. *inus.* spiro. 2. *antiquitus,* capio. Vid. Καπτω.*

Κᾱρ, Κᾶρες.[1] *gentile.*

ει δὲ δοῦλός εστι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Εξηκεστιδης. Av. 765.
Ναστης αὖ Καρων ἡγησατο βαρβαροφωνων. B. 867.

Epith. Μενεπτολεμοι, φιλοπτολεμοι.

*Καρ, κᾶρος.[2]

εχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα· τιω δέ μιν εν καρὸς αισῃ. I. 378.*

Καρ, Κᾰρᾱ, Κᾰρη, Κᾰρηαρ, Κᾰρηνον. caput.

εξ ορεων επὶ κάρ· μινυθει δέ τε εργ' ανθρωπων. Π. 392.
†αλλ' ἁγνὸν ὁρκον σὸν καρὰ κατωμοσα. Helen. 841.
ιλιγγιῶ καρα λιθῳ πεπληγμένος. Acharn. 1216.
ουρανῷ εστηριξε καρη, καὶ επὶ χθονὶ βαινει. Δ. 443.
ουδει ενισκηψαντε καρηατα· δακρυα δέ σφι. P. 437.
ανδρῶν πιπτε καρηνα, βοὴ δ' ασβεστος ορωρει. Λ. 500.

Syn. Κεφαλη. [κορρη. κορση. κυβη. κρας. κωδεια. Hom. et Lyc.] Epith. Αιπεινον, αμενηνον, αλγινοεν, ἀμβροσιον, ανθοκομον, ακερσεκομον, ακηδεστον, αερσιλοφον, αδουπητον, βλοσυρον, ξανθον, λευκανθες, λευκον, γοργειον, δεινον, ιφθιμον, λασιον, ευπλοκαμον, ευκραιρον, ευφαες, ιοφορον, λαχνῆεν, λαιμοτμητον, ὁμοκραιρον, βοοκραιρον, ερωτοτοκον, μελανοχρουν, οφρυοεν, πολιον, πολυκλαυστον, πλαδαρον, χαριεν, ὑπεροπλον, σμερδαλεον, τανυῤῥινον, φιλοζέφυρον, ὑψιλογον, ωκυμορον, πουλυπινες, ψαφαραχροον, ορθον.

*Καραβολος, ου. ὁ ἡ. Vid. Not. ad v. Κραταβολος.

Κᾰρᾰβος, ου. ὁ. animal marinum e cancrorum genere; *item,* locusta, et inde Callimedontis cujusdam insignis helluonis cognomen. [p. 340.*

καὶ Καλλιμεδων μετ' Ορφεως ὁ Κᾶραβος. Alex. ap. Athen.
ὁ γρῖπεὺς καλαμοις καραβον εκρεμασε. Qu. Mæc. *An.* ii. 238.

Κᾰρᾰδοκεω. expecto.

καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιωτατον. Orest. 702.

Syn. Καιροφυλακτεω, προσδοκαω, δοκευω, αποσκοπεω, κατασκοπεω, καρτερεω, ελπιζω, επιτηρεω τον καιρον.

Κᾰραμβις. promontorii nomen.

εστι δέ τις ακρη Ἑλικης κατεναντίον αρκτον,
παντοθεν ηλιβατος, καί μιν καλεουσι Καραμβιν. Ap. 2. 361.

Καρανιστηρ, Κᾰρᾱνιστης. a κάρηνον.

αλλ' ου καρανιστῆρες οφθαλμωρυχοι-Δικαι,—Eumen. 186.
η τοι μαραγνά γ', η καρανιστης μορος. Rhes. 817.

Syn. Θανατηφορος, αποκεφαλιζων.

Κᾰρᾱνοω. ad summum perduco.

καὶ πῇ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λογος. Choëph. 526. *(*Vid. etiam vs.* 703. *ad v.* Καταξενοω.)*

Syn. Τελειοω, κεφαλαιοω.

Κᾰρᾱτομεω. caput abscindo.

---

1. Olim in Theocr. Idyll. xvii. 89. legebatur contra metrum σημαίνει Λυκίοισι φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι. Sed legendum vidit Barnesius φιλοπτολέμοισί τε Καρσί: quod Codices a D'Orvillio citati confirmarunt.

2. "Vocabulum καρὸς, cum alibi non occurrat, quam vim hoc in loco habeat, haud satis liquet. . . . Mihi id verisimillimum; vocem καρὸς, ejusdem esse originis atque ἄκαρι et ἀκαρής." Clark. in loc. Vid. etiam Heyn. et Barnes. ad Anacr. 32. 16.

Παριν μολόντε, χρὴ καρατομεῖν ξιφει. Rhes. 586.
Syn. Αποκεφαλιζω, αποδειροτομεω.
Κᾰρᾰτομος. cui caput amputatum est.
καὶ μὴν προτεινω, Γοργον' ὡς καρατομῳ. Alcest. 1128.
Καρβᾰνος, ου. ὁ ἡ. barbarus.
*καρβᾶνος ὢν δ' Ἑλλησιν εγχλῖεις αγαν. Æsch. Supp. 911.
—παντα φευγοντες βροτῶν
καρβᾶνον οχλον, εν δὲ Γραικιταις πεπλοις
κολπων ιαυθμοὺς ηθαδας διζημενοι. Lyc. 604. (*de sociis Diomedis, in aves versis.**)
Syn. Βαρβαρος, βαρβαρικος. *βαρβαροφωνος, παλιγγλωσσος.*
Καρδᾰμιζω. de nasturtio garrio.
τί καρδαμιζεις; ου βαδιεῖ δεῦρ' ὡς εμέ; Thesm. 624. (17. B.)
Καρδᾰμον. nasturtium, herba.
στραγγουριῶ γάρ· εχθες εφαγον καρδαμα. Ib. 623.
Καρδᾰμυλη. urbs Messeniæ vel Laconiæ. Vid. ad v. Ιρη.
Καρδῐα, Κρᾰδῐα. cor, animus.
—μεγα δὲ σθενος εμβαλ' ἑκαστῳ
καρδιη, αλληκτον πολεμιζειν ηδὲ μαχεσθαι. Λ. 12.
αλλά μοι οιδανεται κραδιη χολῳ, ὁπποτ' εκεινων. Ι. 642.
Syn. Κῆρ, κεαρ, ἦτορ.
Epith. Ατρωτος, απειροδακρυς, απλανης, αμοχθος, ατειρης, αμειλιχος, ανοος, αλεγεινη, ακιβδηλος, ανυποκριτος, απειροκακος, αχραντος, αδολος, ατολμος, γελᾱνης, θρασεῖα, βαθυπλουτος, βαρυζηλος, γοερα, καθαρα, θαρσαλεα, ιθυφρων, ιθυνοος, θεοσεβης, γαληνομορφος, μελανοχρως, μελαινα, μαχημων, μενεδηϊος, προφρων, πινυτη, πολυγηθης, μυθοτοκος, σιδηρῆ, χαλκεια, σφαλερα, στυφελικτος, συμφραδμων, ὑψινοος, ὑψαυχην.
Phr. Απημων αμφ' αλλοτριον κῆδος. Pind.
*Καρδιοδηκτος. animum mordens. Vid. ad vv. Δηκτηριος, Δηκτος.
Καρδοπῐων. Nom. Pr.
επειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπιων τὴν μητέρα. Eccles. 1178.*
Καρδοπος, καρδοπη. mactra.
ὅστις καλεσειε καρδοπον τὴν καρδοπην. Nub. 1253.
Exp. Μακτρα (τοῦ αλευρου), μαγις, (εν ᾗ τοὺς αρτους εματτον,) σκαφη.
Κᾰρηβᾰρεω. gravedine capitis laboro.
ὅταν καρηβαρεῦντας εκ μεθης αγων. Lyc. 384.
Syn. Καρηβαριαω, κεφαλαλγεω.
*Κᾰρηβαρῐᾱ, ας. ἡ. gravedo capitis.
οζαλεην βακτρον τοῦδε καρηβαρινη. Qu. Mæc. *An.* ii. 239.*
Κᾰρηκομαων. comatus. *Vid. Damm. col.* 1251.
τιπτ' ανεῳ εγενεσθε, καρηκομοωντες Αχαιοί; Β. 323.
Syn. Καταβοστρυχος.
*Κᾰρησος, ου. ὁ. fluvius Troadis.
Ῥησός θ', Ἑπταπορός τε, Καρησός τε, Ῥοδιος τε. Μ. 20.*
Κᾱρῐα, ας. ἡ. Caria. Vid. Barnes. in l. l.
καὶ Καριης Ῥοδου τε. Anacr. 32. 16.
*δεῖπνον γὰρ ουτ' εν Καριᾳ, μὰ τοὺς θεοὺς,
ουτ' εν Ῥοδῳ τοιοῦτον, ουτ' εν Λυδιᾳ.
Κᾰρῐδᾰρῐον. squillula.
καὶ συμπαιζει καριδαριοις
μετὰ περδικιων καὶ θραττιδιων. Anaxandr. ap. Athen. p. 105.
Κᾰριδοω. incurvo, more squillarum.
ουκ επικεκῦφως ορθὸς, ὦ βελτιστ', εσει·
αὐτὴ δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα· καμπυλη τ',
αγκυρά τ' εστιν αντικρὺς τοῦ σωματος. ibid.
Κᾰρις, ῐδος, et ῑδος. ἡ. squilla.
—αἵ τε καμπυλαι
καρῖδες εξηλλοντο, δελφινων δικην,
εις σχοινοπλεκτον αγγος— Araros, ibid.
ωρχοῦντο δ', ὡς καρῖδες ανθρακων ἔπι
πηδῶσι κυρται— Ophelion, ib. p. 106.
ἅπαξ ποτ' εν Φαιάκος εφαγον καρῖδας. Eupolis, ib. p. 105.
εχων τὸ προσωπον καρῖδος μασθλητινης. ibid.*
καρῖδ' ευμεγεθη ληψῃ— Archestr.
*Κᾱρικοεργης. a Caribus laboratus.
διὰ δεῦτε Καρικοεργεος οχανοιο
χεῖρα τιθεμεναι. Anac. fr. 137. Barnes. qu. vid.*
Κᾱρῐκος. Carius. *hinc*, vilis, exiguus.
σκολιῶν Μελητου[1], Καρικῶν αυληματων. Ran. 1336. (02. B.)
*Κᾱρῐων, ωνος. ὁ. nomen famuli.
a. τίς εσθ' ὁ κοπτων τὴν θυραν; τουτὶ τί ἦν;
ουδεὶς εοικεν· αλλὰ δῆτα τὸ θυριον
φθεγγομενον αλλως κλαυσιᾷ. b. σέ τοι λεγω,
ὁ Καριων, αναμεινον.— Plut. 1097. ubi vidend. Brunck.*
Καριων,* *perperam pro* Καρνῐων. *nom. fluv.* Call. I. 24. Vid. ad v. Ιλυος.*
Καρκαιρω. resono, tremo.
*τῶν δ' ἅπαν επλησθη πεδιον, καὶ λαμπετο χαλκῷ
ανδρῶν ηδ' ἵππων·* καρκαιρε δὲ γαῖα ποδεσσιν
ορνυμενων αμυδις·— Υ. 156.
Syn. Ηχεω, κινεομαι.
*Καρκῖνον, *sive* Καρκῖνα. τα. *Ang.* pair of compasses.
καρκινά τε σπειροῦχα, λεαντειράν τε κισηριν. Phan. *An.* ii. 52.
Syn. Διαβητης.*
Καρκῖνος. cancer. 2. signum cœleste. 3. forceps.
1. —νωτακμονες, αγκυλοχῆλαι,
λοξοβαται, στρεβλοὶ, ψαλιδοστομοι, οστρακοδερμοι,
οστοφυεῖς, πλατυνωτοι, αποστιλβοντες εν ωμοις,
βλαισσοὶ, χειροτενοντες, ἀπὸ στερνων εσορῶντες,
οκταποδες, δικαρηνοι, αχειρέες. οἱ δὲ καλεῦνται
Καρκίνοι, οἱ κ. λ. Batrach. 285.
2. —μεσσῃ δ' ὑπο καρκίνος εστι. Arat.
3. ληψεται τὸν τραχηλον-Εντονως ὁ καρκίνος. Cycl. 604.
Syn. Καρκινωμα. 3. δεσμος. *πυραγρα. *Vid. Barnes.* in Cycl.*
Epith. Αλητης, λεχριος, σισυρνοδυτης, αντικελευθος.
*Phr. Καρκινος θ' ικοντ', εχῖνος θ', οἱ καθ' ἅλμυρὰν ἅλα
νεῖν μὲν ουκ ισαντι, πεζᾷ δ' εμπορευονται μονοι. Epicharm. *ex em. Valcken. ad* Phœn. 196.
Καρκῖνοω. incurvo. [p. 667. a.
αυλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτυλους. Antiph. ap. Ath.
Καρνειάδης. pater Telesicratis, nobilis Cyrenæus. Pyth. 9. 127.
Καρνεα. τα, *item* Καρνεῖα.—Vid. Pyth. 5. 106.—festa Apollinis, instituta propter interfectum Carnum quendam vatem.
καὶ γάρ εμ' Ὡπολλων φιλεει μεγα· καὶ καλὸν αυτῷ
κριὸν εγὼ βοσκω.* τὰ δὲ Καρνεα καὶ δὴ εφερπει. Theoc. 5. 82.
Καρνεῖας, ἄδος. ἡ. a præc.
τεθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ηλυθον ὧραι. Call. 2. 87.
*Καρνεῖος, ου. ὁ. epith. Apollinis. a præc. 2. nom. mensis.
ιὴ ιὴ, Καρνεῖε πολυλλιτε, σεῖο δὲ βωμοί. ibid. 79.
Σπαρτᾳ κυκλας ἁνικα Καρνειου
περινισσεται ὥρα—Μηνὸς,— Alcest. 459. W.*
Κᾰρος. (βοτανη.) **perperam pro* βάρος, *in* Alexiph. 82.*
αβλεμες εστιν εκεῖνο καρος— Nic.
Κᾰρος. sopor cum gravedine.
ουδου επ' αυλειοιο· κᾰρος δε μιν αμφεκαλυψε. Ap. 2. 203.
Syn. Ληθαργος, κῶμα, σκοτωσις. μεθη. παραφορα.
Κᾰροω. veternum induco.
*—ὁ δ' ες πατέρ' Αμφιτρυωνα
ἑρπετὰ δεικαναασκεν, επαλλετο δ' ὑψόθι χαιρων
κωροσυνᾳ, γελασας δὲ παρος κατεθηκε ποδοιϊν
πατρὸς ἑοῦ* θανατῳ κεκαρωμένα δεινὰ πελωρα. Theoc. 24. 55.
Syn. Βαρυνω, (τὴν κεφαλήν.)
Καρπᾰθος. *et per metath.* Κρᾰπᾰθος. nom. insulæ, a qua mare Carpathium. Vid. ad v. Κασος.
καὶ Κνιδος αιπεινὴ, καὶ Καρπαθος ηνεμοεσσα. Hom. Ap. 43.
Epith. Παιπαλοεσσα.
Καρπᾰλῐμος. celer.
Μηριονης δ' Ακαμαντα, κιχεὶς ποσὶ καρπαλιμοισι. Π. 342.
Syn. Αιψηρος, οξυς, ὁρμητικος, ταχυς.
Καρπᾰλῐμως. *adv.* cito, raptim.
καρπαλιμῶς δ' ανεδυ πολιῆς ἁλὸς, ηΰτ' ομιχλη. Α. 359.
Syn. Οξεως, ὁρμητικῶς, ταχεως.
*Καρπᾰσον, ου. το. nomen herbæ. *Vid. Gesn. Ind. et Hermann. in l. l.* 2. *plur.* vela et tenues mulierum vestes.
εν δὲ ποαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
ασφοδελος, κλυμενός τε, καὶ ευωδης αδιαντος,

---

1. Vid. Dobræ. ad loc.

καὶ θρυον ηδὲ κυπειρον, αριστερεών τ', ανεμωνη,
ορμινόν τε, καὶ ειρυσιμον, κυκλαμίς τ' ιοειδής,
στοιχάς, παιονιη τε, πολυκνημόν τε κατερνες·
μανδραγορης, πολιόν τ', επὶ δὲ ψαφαρὸν δικταμνον·
ευοδμός τε κροκος καὶ καρδαμον· εν δ' αρα κῆμος,
σμιλαξ, ηδὲ χαμαιμηλον, μηκων τε μελαινα,
αλκειη, πανακες, καὶ καρπασον, ηδ' ακονιτον,
αλλα τε δηλήεντα κατὰ χθονα πολλὰ πεφυκει. Orph. 917. *Herm.*
—εισὶ δὲ λεπτὰ καρπασα, *vel*, καρβασα,— Antiph. *An.* ii. 169.*

Καρπιζω, καρπιζομαι. fructum decerpo.
Παφον θ'—ἂν ποταμοῦ ροαι
καρπιζουσιν ανομβροι. Bacch. 406.
SYN. Εκκαρπιζομαι, ποτιζω. (ευκαρπον ποιεῖν.) καρποομαι.

Καρπῐμος. frugifer.
μηθ' αἱμά μον δεξαιτο καρπιμον πεδον. Orest. 1091.

*Καρπογενέθλος, ου. ὁ. generator fructuum. [*T.* ii. *p.* 518.
Κοσμοπλόκον, Κλαριον, κρατεροφρονα, καρπογενεθλον. Anal.

Καρποποιὸς, καρποτρόφος, καρποφόρος. fructificus.
ουκ εἰσι γαιας εις μελαγχιμον πεδον·
τοσονδε νυμφην την ενερθ' αιτησομαι,
τῆς καρποποιοῦ παῖδα Δημητρος θεᾶς,
ψυχὴν ανεῖναι τοῦδ'. οφειλετις δε μοι
τους Ορφεως τιμῶσα φαινεσθαι φιλους.* Rhes. 965.
καρποτρόφος δρῦς, αγρια τ' ορειθαλης. Lyc. 1423.
—αβροχα—Πεδια καρποφόρα τε γᾶς
επιπετομενος ιαχεῖ. Helen. 1500.
SYN. Καρποτοκος, διατρυγιος, επικαρπιος, καρποδοτης, κατακαρπος, καρπογονος, καρπωσιμος.

Καρποομαι. fructum percipio, fruor, consequor.
*φωνησατ', ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εσω στεγης,
αἵ τ' εκτος αυλῆς, ὡς αελπτον ομμ' εμοὶ
φημης ανασχὸν* τῆσδε νῦν καρπουμεθα. Trach. 202. B.
SYN. Απολαυω, καρπευω, καρπιζομαι, διακαρποῦμαι.

Καρπος, ου. ὁ. fructus.
ουδεποτ' εν Φθιῃ εριβωλακι, βωτιανειρῃ
καρπὸν εδηλησαντ'.— A. 155.
SYN. Επικαρπια, εκκαρπωσις, εκφορια.
EPITH. Αφθονος, αθανατος, αυξομενος, αφειδης, ανθημων, διετησιος, βοτρυωδης, γλυκυς, ευιερος, ευωδης, ευφρων, ευανθης, θεουδης, ζειδωρος, φερεζωος, νεοθηλης, εριθηλης, ευθηλης, μηλωψ, θαλλων, πολυγηθης, πολυανθης, πολυειδης, λαθικηδης, ομφαξ, δροσοεις, φρενοθελγης, φιλακρητος, χαριεις, κροκοεις, πιων, οινοψ, μελιηδης, μελιφρων, θερειος.
PHR. Καρπὸς αμωμητος φρενῶν. Pind.

Καρποσπορος. fructum seminans.
πρὸς δ' ετι φυσονται τουτοις καρποσπόροι ανδρες. Man. 4. 256.

Καρποτελεω. fructum fero.
καρποτελεῖ δέ τοι-Ζεὺς επικραινετω
φερματι γᾶν πανωρῳ. Æsch. Suppl. 696.

Καρποτόκος. fructum edens. [252.
αγροῦ καρποτοκον ρυτορα *καὶ κτεανων. Hermocreon, *An.* ii.

Καρποφθόρος, ου. ὁ ἡ. fructus perdens. [ii. 206.
ἡ δε κυων δενδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλονωτος. Antiphan. *An.*

Καρποφορεω. fructum fero.
δυσδαιμων επ' εμὴν ὕβριν εκαρποφορουν. Plato, *An.* i. 173.

Καρποφῠλαξ, ἄκος. ὁ. fructuum custos.
θῆκεν ὁ καρποφυλαξ, δενδριακὴν θυσιαν. Zonas, *An.* ii. 80.*

Καρπωμα. fructus, quæstus. 2. victima.
καρπωματα σταζοντα κηρυσσει Κυπρις. Æsc. Supp. 1008.
SYN. Ονησις. θυσια. προσφορα.

Καῤῥωτος, ου. ὁ. frater uxoris Arcesilai. Pyth. 5. 34.

Καρτα. *adv.* valde.
καὶ καρτ' επαινου τευξεται πρὸς γοῦν εμοῦ. Aj. 527.
—μηδ' επισκηνους γοους
δακρυε. καρτα τοι φιλοικτιστον γυνή. ib. 581.
SYN. Πανυ, αγαν, μαλα, λιαν, μεγαλως, δεινῶς.

Καρταιπους, Κρᾰταιπους. validos pedes habens.
—όταν δ' ευρυσθενεῖ
καρταιποδ' αὖ ερυη Γαιαοχῳ. Ol. 13. 113.
ἡμιονοι δ' αξουσι κραταιποδες ες τοδε δῶμα. Hom. xlviii. 8.

Καρτεραιχμης, *ου. ὁ. bellator fortis.
τὸν μὲν εν ρινῷ λεοντος
σταντα κελησατο νεκταρεαις
σπονδαῖσιν αρξαι *καρτεραιχμαν
Αμφιτρυωνιαδαν. Isth. 6. 53.

Καρτερεω. forti animo sum; patienter fero.
ρᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν. Alc. 1081.
SYN. Διακαρτερεω, εγκαρτερεω, διαρκεω, μενω, ὑπομενω, αντεχω, διατελεω.

Καρτεροβροντης, ου. ὁ. graviter tonans.
*τι δ' ερδων φιλος
σοι τε, καρτεροβροντα Κρονιδα,
φιλος τε Μοισαις,-Ευθυμιᾳ τε μελων
ειην, τουτ' αιτημι σε.* Pind. Fr. inc.

Καρτεροθῡμος, ου. ὁ ἡ. tolerans. Vid. Κρατεροφρων.
αλλὰ Θετιν κυδαινε καὶ υἱεα καρτεροθυμον. N. 350.

Καρτερος. Vid. Κρατερος.
ει μαλα καρτερός εσσι, θεός που σοὶ τογ' εδωκεν. A. 178.

Καρτεροχειρ. validus manu.
καρτεροχειρ, αμογητε, δορυσθενες, ἑρκος Ολυμπου. Hom. vii. 3.
PHR. Μερμερα ρεζων.

Καρτιστος. Κρᾰτιστος. præstantissimus.
καρτιστοι δὴ κεῖνοι επιχθονιων τραφεν ανδρῶν. A. 266.
SYN. Ανδρειοτατος, ανδρωδεστατος, αριστος.

Καρτος. vires, robur. Vid. Κρατος.
δοιη καρτος εμοὶ, βελεων δ' απερυκοι ερωήν. P. 562.

Κᾰρτῡνω, Καρτυνομαι. corroboro. Vid. Κρατυνω.
αλλ' εὖ καρτυναντες ἑαῖς ενὶ χερσὶν ερετμά. Ap. 2. 332.
Αργειοι δ' ἑτερωθεν εκαρτυναντο φαλαγγας. Λ. 215.

Κᾰρῠα. nux arbor, i. e. juglans.
καί τε σύ γ' ἢ καρυης ἄπο δακρυον η αταλυμνου. Nic. Al. 108.

*Καρῡδιον. *dimin. a* καρυον. *quasi*, καρυιδιον.
αμυγδαλαῖ, καρυδι', επιφορηματα. Philyll. ap. Ath. p. 641. b.*

Καρυηχης. **male olim positum in Orpheo*, vs. 1000. *pro* βαρυηχης, *quod Hermannus, et, credo, Gesnerus in textum admiserunt.**

Κᾰρῠον. nux juglans.
συκοις, καὶ καρυοις, καὶ εδεσμασι παντοδαποισι. Batrach. 31.
ἡ δε κορυς το λεπυρον επι κροταφοισι καρυον.[1] ib. 130.
Καστανοῦ καρυοιο λαχυφλοιοιο καλυμμα. Nic. Al. 269.
EPITH. Δυσλεπες.

Κᾰρῡκοποιεω. suaviter condio. 2. *transfertur ad orationem a convivio:* sermonem variis modis exorno.
ὁτιη λεγειν οἷος τε κἀγὼ, καὶ καρυκοποιεῖν. Equit. 343.

Κᾰρῡκοποιός. qui conficit intritum. Καρυκοποιοὶ *etiam dicebantur* Delphi, *quod victimas circumcidentes, coquorum fungi officio videbantur.*
καρυκοποιοὺς προσβλεπων βδελυττομαι. Athen.

*Κᾰρυστιος. *adj.* a sequ.
χῶρός τις εστιν Ατθίδος πρὸς εσχατοις
ὁροισι, γειτων δειράδος Καρυστιας,
ἱερὸς, 'Αλάς νιν οὑμὸς ονομαζει λεώς. Iph. T. 1450.

Κᾰρυστος, ου. ἡ. urbs Eubœæ, marmoribus clara. *Alia erat* Κάρυστος *Arcadica, ad quam* ὁ Καρύστιος οἶνος.
οἵ τε Καρυστον εχον, ηδ' οἱ Στυρα ναιεταασκον. B. 539.*

Καρφᾰλεος, Καρχᾰλεος. siccus, aridus.
ὡς δ' ανεμος ζαὴς ηϊων θημῶνα τιναξῃ-Καρφαλεων,—ε. 369.
διψῃ καρχαλεοι, κεκονιμένοι, εκ πεδιοιο. Φ. 541.
SYN. Καταξηρος, ξηρος, αζαλεος, ὑπερισχνος, καρφοειδης.

Καρφηρος.[2]
—ευναιας-Καρφηρας θησων τεκνοις. Ion. 172.
SYN. Καρφιτης, καρφωδης.

*Καρφίτης, ου. ὁ. e festucis compositus.
χειλεσι καρφιτην πηλοδομεῖ θαλαμον. Marc. Arg. *An.* ii. 272.*

Καρφος. palea.
ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ καρφεα χευατο δαλῷ
*χερνῆτις, τῆπερ ταλασηϊα εργα μεμηλεν,

---

1. Κροτάφοις καρύοιο, bene dedit Barnesius.
2. Wesselingius legend. putat in l. c. καρφυράς. Musgravio Analogia videtur postulare καρφηλάς. Uterque autem cum Hesychio pro substantivo accipit vocem, cujus hæc est glossa: Καρφυλαί· αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γενόμεναι κοῖται.

ὥς κεν ὑπωροφιον νυκτωρ σελας εντυναιτο,
αγχι μαλ' εγρομενη· τὸ δ' αθεσφατον εξ ολιγοιο
δαλοῦ ανερχομενον σὺν καρφεα παντ' αμαθυνει.* Apoll.3.291.
Syn. Καρφη, καρφις, ξυληφιον, σκινδαλμος, σκαριφον, καλαμη, χορτηριον, φρυγανον.

*Καρφοω. idem cum sequ.
Ιλιον ἦν εσιδῃ γὰρ απ' ακρεμονων κορυφαιων,
καρφοῦται, πεταλων κοσμον αναινομενα. Philip. *An.*ii.233.*
Syn. Καρφιτης, καρφωδης.

Καρφω. sicco, arefacio.
καρψω μὲν χροα καλὸν ενὶ γναμπτοῖσι μελεσσι. ν. 398.
Syn. Καρφυνω, αναινω, ξηραινω.

Καρχᾰρεος. asper.
καρχαρεοισι λυκοισιν εοικότες, *οἵ θ' ὑπὸ νυκτα
χειμεριην φονοωντες, ασημαντοις επὶ μηλοις
οιχονται, καματον δὲ κατατρυχουσι νομηων.* Tryph. 606.

Καρχᾰροδους. acutos habens dentes. *item*, Καρχαρος. Vid. ad v. Αμαλαπτω.
ὥστε δυ' αἶγα λεοντε, κυνῶν ὑπὸ καρχαροδοντων
*ἁρπαξαντε, φερητον ανὰ ῥωπηϊα πυκνα,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαιης μετὰ γαμφηλῃσιν εχοντε.* N. 198.
—και καρχαρον τι μειδιασας,[1]
*σοι μισθος αρκεῖ, φησι, τῶν ιατρειῶν,
κεφαλην λυκειου φαρυγος εξελεῖν σωαν. Babr. ap.* Suid.
Syn. Οξυοδους.—τραχυς.

Καρχησῖον. *poculum. Carchesium, *Virgil.* 2. summa pars mali nautici. Καρχησιοι, funes seu rudentes in carchesio extenti.
1. ——προστῆναι μεσην [*fr.* 8.
τραπεζαν αμφὶ σιτια (*leg.* σῖτα) καὶ καρχησια. Soph. Tyrûs
2.—διδου—Φωνὰν, ανὰ δ' ἱστια τεῖνον*
πρὸς ζυγὸν καρχασιου. Nem. 5. 92.
κρυψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν εκ καρχησιων. Hec. 1251. P.
Syn. 2. Ικριον.

Κᾰσαλβαζω. convicior.
*θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' επιπιὼν ακρατον
οινου χοᾶ, *κασαλβασω τοὺς εν Πυλῳ στρατηγούς. Equit.354.
Syn. Λοιδορεω.

Κᾰσαλβᾶς, Κασαλβη. meretrix.
ὑπὸ ταῖνδε τᾶιν κασαλβαδοιν, δεῦρ' εσπλεων. Eccl. 1098.
Syn. Κασαυρα, κασαυρας, κασαυρις, κασωρις, κασσα, κασσαβας, ἑταιρα.

*Κᾱσανδρᾱ, ᾱς. ἡ. Cassandra, una e filiabus Priami.
χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασανδρα τ' εμή. Hec. 430.*

Κᾰσαυριον. Κᾰσαυρεῖον. lupanar. Equit. 1285. B.
Syn. Κασαλβιον, ἑταιρεῖον, κηλωστον, κοινεῖον, πορνεῖον, πορνοβοσκεῖον, χαμαιτυπεῖον, ματρυλλεῖον.

Κᾰσιγνητος. frater. Κᾰσιγνητη. soror. Κᾰσιγνητον. *adj.* de fratre vel sorore.
φιλε κασιγνητε, θανατόν νυ τοι ὁρκι' εταμνον. Δ. 155.
Αρτεμις ιοχεαιρα, κασιγνητη Ἑκατοιο. Υ. 61.
*ακουε δή νυν, ὦ κασιγνητον καρα. Orest. 231. P.
αλλ', ὦ φιληθεῖσ', ὦ κασιγνητον καρα. Iph. T. 983.

Κᾰσῖς. frater. 2. soror.
1. ὅ, τ' εν φιλιπποις Θρᾳξὶ* Πολυδωρος κασις. Hec. 432. P.
2. τὴν Ἑκτορός τε, χἀτερων πολλῶν, κασιν. ibid. 365.
Syn. Αδελφος.—αδελφη.—συγκασις.

*Κᾰσος, ου. ἡ. Insula, non procul a Carpatho.
οἳ δ' αρα Νισυρόν τ' εἶχον, Κραπαθόν τε, Κασον τε. B. 676.

Κασσανδρα, *vel* Κασανδρα. (qu. vid.) *Ion.* Κασσανδρη.*
ηιεε δὲ Πριαμοιο θυγατρῶν εἶδος αριστην,
Κασσανδρην, αναεδνον·— N. 366.
Epith. Θεηλατος, θεοπροπος, βακχευουσα, μαινας, φοιβας, κακομαντις, ἑτεροφρων, λοξοτροχις, θαρσαλεα, κυνομυια, περικυδης, δῖα, Πριαμις.
Phr. Ἰκελη χρυσῇ Αφροδιτῃ. Hom. μαντιν αγαθὴν καὶ απιστον. Tryph. μαντιπολου Βακχης—τὸ βακχεῖον καρα τῆς θεσπιωδοῦ Κασανδρας. Eur.

ἡ φοιβοληπτος χελιδων.—
ἑλικτὰ κωτιλλουσα δυσφραστως επη. Lyc.
τὰν Κασανδραν ἵν' ακουω-Ῥιπτειν ξανθοὺς πλοκαμους
χλωροκομῳ στεφανῳ δαφνας-Κοσμηθεῖσαν, όταν θεοῦ
μαντοσυναι πνευσωσ' αναγκαι. Iph. A. 757.

Κασσα, Κασωρίς. meretrix. Vid. Κασαλβας.
λιπποντα κασσης εκβαλὼν πελειαδος. Lyc. 131.
όταν κορη κασωρὶς εις επεισιον. ib. 1385.

Κασσῐοπεια,* *seu potius*, Κασσιεπεια. Cephei uxor, mater Andromedæ, in cœlum translata.*
νυκτὶ φαεινομενη παμμηνιδι Κασσιεπεια. Arat. Phæn. 190.

Κασσῐτερος. plumbum album.
δωδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εικοσι κασσιτεροιο. Λ. 25.
Epith. Εανος, νεοτευκτος, πανεφθος, φαεινος.

Κασσυω. *Att.* καττυω. consuo.
πελμασιν, οἷσι πεδιλα παλιμβολα κασσυουσι. Nic. *fr.* xi.
Syn. Συῤῥαπτω.—κατασκευαζω.

Κασταλῐα, ας. ἡ. fons sacer apud Delphos.
—Κωρυκιαι Νυμφαι—Στειχουσι Βακχιδες,
Κασταλιας τε νᾶμα,— Ant. 1143. (1130. Br.)
Phr. Κασταλιας ενθεον ὑδωρ. Nonn.
αργυροειδεῖς Κασταλιας διναι. Eur.

Κασταλῐδες, ων. αἱ. *epith.* Musarum.
Νυμφαι Κασταλιδες Παρνασιον αἶπος εχοισαι. Theoc.7.148.

Κασταν̆ις, ῐδος. ἡ. *gentile.* Vid. ad v. Δυσλεπης.

Καστῐᾰνειρᾰ, ας. ἡ. Thraciæ principis filia.
καλὴ Καστιανειρα, δεμας εικυῖα θεῇσι. Θ. 305.

*Καστορειον. το. *sc.* μελος, et, Καστορειος ὑμνος. carmen militare Spartanorum.
τὸ Καστορειον—Δ' εν Αιολιδεσσι χορδαῖς. Pyth. 2. 127.
—εθελω—Η Καστορειῳ η Ιολαου εναρ-
-μοξαι μιν ὑμνῳ. Isthm. 1. 20.

Καστορις, ῐδος. ἡ. canis Spartanus. *Vid. Geo.* iii. 405. *et Kust. ad Suid. in v.*
σοὶ γὰρ καστοριδων ὑλακὰ καὶ τριστομος αιχμὰ
εναδε, καὶ ταχινῆς εργα λαγοσφαγιης. Agath. *An.*iii. 44.

Καστωρ, ορος. ὁ. castor, fiber. *Ang.* a beaver. 2. homo Creticus, Hylaci fil. Od. ξ. 204.
1. εν δε φοβην ερυσασθαι αειθαλέος κυπαρισσου
ες ποτὸν, ἢ πανακες, ἢ καστορος ουλοον ορχιν,
ἢ ἱππον, τὸν Νεῖλος ὑπὲρ Σαϊν αιθαλοεσσαν
βοσκει, αρουρησιν δὲ κακὴν επιβαλλεται ἁρπην.* Nic. Th. 564.

Καστωρ, (καὶ Πολυδευκης.) Vid. Λαπερσαι.
Καστορά θ' ἱπποδαμον, καὶ πὺξ αγαθὸν Πολυδευκεα,
αυτοκασιγνητω,— Γ. 237.
ὑμνεομες Ληδας τε καὶ αιγιοχω Διὸς υἱὼ,
Καστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδευκεα πὺξ ερεθιζεν.
—αρσενα τεκνα
κουρης Θεστιαδος, Λακεδαιμονιους δυ' αδελφους,
ανθρωπων σωτῆρας επὶ ξυροῦ ηδη εοντων.—
ὦ αμφω θνατοῖσι βοηθοοι, ὦ φιλοι αμφω,
ἱππῆες, κιθαρισται, αεθλητῆρες, αοιδοί.—
Καστωρ δ' αιολοπωλος, ὅ τ' οινωπος Πολυδευκης. Theoc.
Λακεδαιμονιοι αστερες—Call. ἡμιθνητοι διπτυχοι. Lyc.
λευκοπωλοι Τυνδαριδαι. Pind. —σε δε, Καστορ, αεισω
Τυνδαριδα, ταχυπωλε, δορυσσοε, χαλκεοθωραξ.
—ὑπειρυχος εν δαΐ Καστωρ. Theoc. 22. 135.
Καστορι δ' ουτις ὁμοῖος εν ἁμιθεοις πολεμιστὰς
αλλος εην, πρὶν γῆρας αποτριψαι νεοτητα. ib. 24. 130.
Καστορα δ' ωκυποδων ὦρσεν δεδαημενον ἱππων. Apoll. 1. 146.
Epith. Καρτερος, ἱππαλιδης, φαεσφορος, φιλοξενος, χαλκεομιτρης, χρυσαρματος.

Κᾰσωρευω. meretricor. Vid. Βασσαρα.
Syn. Πορνευω, εκπορνευω, καταπορνευω, μαχλαω, παλλακευομαι, ακολασταινω.

†Κᾰτᾰ. *præp.* per, secundum, *etc.*
ουδὲν κατὰ λογον γιγνεθ' ὧν ποιεῖ τυχη. Menand. p.200.

Κᾰτᾰβαινω. descendo.
εκ λικνου καταβαινε, μελαινης νυκτὸς εταῖρε. Hom. Merc. 290.
ες πεδίον καταβῆναι, ἵν' ορκια πιστὰ ταμηαι. Γ. 252.

[1] Debet hic esse Choliambi finis. Tollitur autem difficultas, si legamus μειδήσας.

Syn. Αποβαινω, αποκαταβαινομαι, εμπιπτω, συμπιπτω.

Κατăβακχῐοομαι. bacchor.

καὶ καταβακχιοῦσθε, *ἐρνὸς
ἢ ελατας κλαδοισι.* Bacch. 109. Syn. Βακχευω.

Κατăβαλλω. dejicio, everto.

*—προπαροιθε δὲ Φοῖβος Απολλων
ρεῖ' οχθας καπετοιο βαθειης ποσσὶν ερειπων*
ες μεσσον κατεβαλλε· γεφυρωσεν δὲ κελευθον, κ. λ. O. 355.

Syn. Απαρασσω, καταρασσω, καταταρασσω, κατασκαπτω, κατακρημνιζω, κατερειπω, αφιημι, καθιημι, καθιμαω, χαλαω, καταφερω, καταστρεφω, ανατρεπω, πορθεω, αποῤῥιπτω, επιστελλω, λυω.

Κατăβασμος. descensus.

καταβασμὸν, ενθα Βυβλινων ορῶν ἄπο
ἵησι σεπτὸν Νεῖλος ευποτον ρεος. Prom. 810.

*Κατăβᾰτος. *Ion.* Καταιβᾰτος. per quod descenditur aut introitur.

εν δ' ὕδατ' αεναοντα· δυω δέ τέ οἱ θυραι εισίν·
αἱ μὲν πρὸς Βορεαο, καταιβαταὶ ανθρωποισιν. ν. 109.

Κατăβαυζω. *si recte ita legatur in l. c.* adlatro. [i. 246.

αρτι γὰρ Ἱππωνακτος ὁ καὶ τοκεων καταβαυξας. Leon.Tar. *An.*

Κατăβαυκăλιζω. *apud Lexicos,* sopio cantu. *Sed in loc. cit. sub* v. Κραιπαλοβοσκος, *denotat* sorbillo.

Κατăβεβλăκευμενως, seu, (*ut Brunckio potius arridet*) Κατεβλακευμενως. *adv.* idem quod Βλακικως.

ασπαζομαι δ', ὁτιη προθυμως ἥκετε,
καὶ συντεταμενως, κοὐ καταβεβλακευμενως[1]. Plut. 324.

Syn. Ῥαθυμως.*

Κατăβλαπτω. detrimentis afficio.

καὶ σιγᾷν, ὁτε μη τι καταβλαπτη τὸ σὸν αυτοῦ. Hom. Merc. 93.

Syn. Βλαπτω, κατασινομαι.

Κατăβλωσκω. percurro.

ουκ εμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ερεσθαι,
αστυ καταβλωσκοντα· *ταχιστά με θυμὸς ανωγεν,
αγγελιην ειπόντα, παλιν δεῦρ' απονεεσθαι.* π. 465.

Syn. Κατερχομαι, διεξερχομαι, ὑπεκφευγω.

Κατăβολή. fundamentum.

καταβολὰν ἱερῶν αγωνων. Nem. 2. 5.

Syn. Εδεθλιον, επιβολη, προβολη, εγχειρημα, εκτισις, καταλυσις, καθαιρεσις.—καθοδος. κατακωχη.—περιοδος, θυσια, τελετη. καινουργησις.

Κατăβοσκω, Καταβοσκομαι. depasco.

πορτιος ηε βοὸς ξυλοχον καταβοσκομεναων. E. 162.

Syn. Κατατρωγω, καταβρωσκω.

Κατăβρεχω. perfundo.

εμοὶ μελει μυροισι-Καταβρεχειν ὑπηνην. Anac. 15. 5.

Syn. Διαβρεχω, βρεχω, καταῤῥαινω, επιπασσω, κατομβρεω, καταχεω, διαχεω, αρδω.

Κατăβρῑθω. ingravesco. *item,* onustus sum.

ειροπόκοι δ' οἶες μαλλοῖς καταβεβριθασι. Hes. ε. 232.

Syn. Βαρεω, καταβαρυνω, βαρυνομαι.

Κατăβροχθιζω. diglutio, devoro.

*εκκυλινδουμην ικτινον ιδών· κᾆθ' ὕπτιος ὢν, αναχασκων,
οβολὸν κατεβροχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θυλακον οικαδ' αφεῖλκον.* Av. 502.

Κατăβροχω. sorbeo.

ὃς τὸ καταβροξειεν, επὴν κρητῆρι μιγειη. δ. 222.

*Κατăβρῡκω. dentibus concerpo. *idem cum sequ.* [233.*

αρτι καταβρυκοντα τὸν ευθηλημονα μοσχον. Leon.Tar. *An.* i.

Κατăβρωμι. Καταβρωσκω. devoro. [127.

αυτὰρ επειδὴ, Φοῖβε, κατεβρως αμβροτον εἶδαρ. Hom. Ap.
ὡς μὴ καταβρωξῃ νιν εν ροχθοις κλυδων. Lyc. 742.

Syn. Αποχναυω, εκραφεω, καταπινω. αποβοσκομαι, κατανεμομαι, κατατρωγω.

Καταγγελῐᾱ, ας. ἡ. annuntiatio.

ἔν τε καταγγελιαισι θεῶν μηνισματί τ' αιεὶ
οξυχολοι, λυπρὸν βιοτου τελος αθρησουσιν. Man. 4. 556.

*Κατăγειος, ου. ὁ ἡ. subterraneus. *Antip.Thess. An.* ii. 110.*

Κατăγελαω. derideo.

κἀν τοῖσδε κοσμοις καταγελωμενην μετὰ-Φιλων,—Agam. 1280.

Syn. Επιγελαω, διαπαιζω, επιπαιζω, καταπαιζω, χλευαζω, καταχλευαζω, καταμειδιαω, καταμωμαομαι, ὑβριζω, κατακερτομεω, κατασοφιζομαι, καταφρονεω, κατειρωνευομαι, διασυρω. [επεγκαχαζω Lyc.]

Κατăγελως. irrisio.

τί δῆτ' εμαυτῆς καταγελωτ' εχωταδε; Agam. 1273.

Syn. Καταγελασμα, χλευασια, χλευασμα, χλευασμος, διασυρμος, επιχαρμα, μωμημα, τωθασμος, καταχηνη.

Κατăγηρασκω, Καταγηραω. senesco.

αἶψα γὰρ εν κακοτητι βροτοὶ καταγηρασκουσιν. τ. 360.
καὶ μαντευομενος κατεγηρα Κυκλωπεσσιν. ι. 510.

Syn. Γηραω, συγγηρασκω, χρονοτριβεω.

Κατăγῑνεω. deorsum fero, deveho.

αστυδ' αφ' ὑψηλων ορεων καταγινεον ὕλην. κ. 104.

Syn. Κατακομιζω, καταφερω, καταγω.

Καταγῑνωσκω. Καταγνωμι. decerno adversus aliquem, condemno.

οὗτος καταγνοὺς τοῦ γεροντος τοὺς τροπους. Equit. 46.
ει μὴ καταγνωσεσθε ταυτην τὴν δικην. ib. 1357.

Syn. Γινωσκω, καταμανθανω—κατακρινω,—ευθυνω—ελεγχω, καταμεμφομαι.

Καταγλαϊζω. orno.

μαρμαρυγῆς καλλους νᾶμα κατηγλαϊσε. Agath. *An.* iii. 42.

Syn. Καταυγαζω, καταλαμπω.

Κατăγλωττιζω. impudice suavior. 2. deblatero, convicior.

2. διεβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλωττιζέ μου. Acharn. 379.

Syn. Βλασφημεω, λοιδορεω, κατηγορεω, βατταριζω, σπερμολογεω, καταστωμυλλω, καταφλυαρεω, ψελλιζομαι, γλωττοστροφεω.

Κατăγλωττισμᾰ. ejusmodi osculum. 2. obtundens loquacitas.

ἡ δ' αὖ μυρου, κροκου, καταγλωττισματων. Nub. 51.

Syn. 1. Αισχρον φιλημα. καταγλωττισμος. καταπασμα. (*Vide Suidam* v. καταγλωττισματα.) 2. περιλαλημα. κολακευμα.

*Κατăγλωττος, ου. ὁ ἡ. plenus glossarum. [*An.* ii. 3.

καὶ κατάγλωττ'[2] εποει τὰ ποιηματα, καὶ τὰ φιλητρα. Crates,

Κατăγμᾰ. fractura.

τὸ γὰρ καταγμα τυγχανω ῥιψασα πῶς
τῆς οιὸς, ᾧ προυχριον, ες μεσην φλογα.* Trach. 697. B.

Syn. Κατασπασμα, θραῦσμα, μηρυμα, τολυπη.

Καταγναπτω. *carmino, *item,* lanam carminatam repono. 2. recondo, repono.

μελεα ματηρ γ', ἢ τὰς μεγαλας*
ελπίδας επὶ σοὶ κατεγναψε[3] βιου. Troad. 1251.

Syn. Καταγναφω. 2. εγκατατιθημι.

Καταγνυμι. frango. Vid. Καταγω. (*inus.*)

εἶτα καταξειέ τις αυ-τοῦ μεθυων τῆς κεφαλῆς Ορεστης. Acharn.

Syn. Αγω. αγνυμι, κατακλαω, καταγω. [1165.

Κατăγορευω. defero, indico.

a. εαν δὲ μή σοι καταγορευσῃ; *b. γραψομαι
Μηδοισιν αυτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.* Pac. 107.

Syn. Εισαγγελλω, ενδεικνυω, καταγγελλω.

Κατăγρăφω. describo, delineo.

*εγὼ καὶ διὰ μουσας—Καὶ μεταρσιος ἦξα, καὶ
πλειστων ἁψαμενος λογων,—Κρεῖσσον ουδὲν αναγκας
εὗρον· ουδέ τι φαρμακον—Θρῃσσαις εν σανισιν,* τὰς
Ορφεια κατεγραψε—Γῆρυς·— Alcest. 983.

Syn. Απογραφω, διαγραφω, επιγραφω, μεταγραφω, προγραφω, ὑπογραφω, ὑποτυπόω, σκιαγραφεω.—προμηθεομαι. προξενεω. αποχειροτονεω.

Κατăγρομενος, *pro* καταγειρομενος.

φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρομενον. Theoc. Ep. 3. 6.

Καταγω. (*inusit.*) confringo.

*Ἑρμειη ξυλινῳ τις επευχετο, και ξυλον ἦεν.
εἶτά μιν αειρας χαμάδις βαλε· τοῦ δ' απὸ χρυσὸς
εῤῥευσεν καταγέντος. ὕβρις πορε πολλάκι κερδος. Ep. αδ. 470.

---

1. Dum Hemsterhusium reprehendit ob metri inscitiam, ipse, ni fallor, bis peccat Brunckius: primo, ut ipse fatetur, ad Av. 1323. secundo, cum statuit τὸ, καταβεβλακευμένως contra metrum peccare. Senarius Comicus anapæstum in nulla sede, præter ultimam, respuit.

2. En aliud licentiæ apud recentiores Scriptores exemplum, plane evitandum!—Ἐπόει legit Cod. Vat.

3. Lege κατέκναψε, monitu Porsoni ad Hec. 302.

γυιωσω μεν σφῶϊν ὑφ' ἁρμασιν ωκεας ἵππους·
αυτὰς δ' εκ διφρου βαλεω,* κατά θ' ἁρματα αξω. Θ. 402.
SYN. Καταγνυμι, διαῤῥηγνυμι, συντριβω.

Κᾰτᾰγω. deduco.
δῶκεν εταιροισιν καταγειν κοιλας επι νῆας. Ε. 26.
SYN. Αναγω, μεταγω, προαγω, προσαγω, καταβιβαζω, καταιρω, παραβαλλω.

Κᾰτᾰγωγεῖον. Καταγωγιον. diversorium.
εις ταὐτὸ καταγωγεῖον αυτοῖς ἥξομεν. Antiph. 6. 5.
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρελθοι
καταγωγιον τοιοῦτον; Anac. 22. 7.
SYN. Καταγωγη, καταλυμα, καταλυσις, σταθμος, ξενοδοχειον, πανδοχεῖον.

Κᾰτᾰδαζομαι. divido, distraho.
αλλὰ κυνες τε καὶ οιωνοὶ κατὰ παντα δασονται. Χ. 354.
SYN. Αποδαζομαι, διαρπαζω, καταληΐζομαι.

Κᾰτᾰδαιομαι. devoro, comedo.
Αιγων ογδωκοντα μονος κατεδαισατο μασδας. Theoc. 4. 34.
SYN. Κατατρωγω—καταδαζομαι.

Κᾰτᾰδακνω. mordeo.
αλλ' επὶ λεκτρον ιὼν, καταδακνω δακτυλον ακρον. Batrach. 45.
SYN. Επιδακνω, αποδακνω, βρυκῶ.

Κᾰτᾰδακρῡχεω. largissime fleo.
τὸν δ' αὖτε προσεειπε Θετις καταδακρυχεουσα. Σ. 94.
SYN. Δακρυω, καταδακρυω, καταθρηνεω.

Κᾰτᾰδαμνᾶμαι. edomo, perdomo. et *pass.* domor.
ουλοποδ', ουλοκαρηνα πυρὸς κατεδαμνατ' αὐτμῇ. Hom. Merc.
SYN. Δαμναμαι, καταδαμαζω, αφανιζω. [137.

Κᾰτᾰδαπτω, Καταδαπτομαι. devoro, lacero.
μή με εα παρὰ νηυσὶ κυνας καταδαψαι Αχαιῶν. Χ. 339.
SYN. Καταδαρδαπτω, περιδαρδαπτομαι, δαπτω, κατεδω, καταδαπαναω, κατακοπτω, διαλαφυσσω, διασπαω.

Κᾰτᾰδαρθᾰνω. Καταδαρθω. *a. 2. κατεδαρθον, per Metath.* κατεδρᾰθον. *Æol.* καδδρᾰθον. dormio. *Vid. Steph. Thes. tom.* I. *c.* 912. *A.**
καδδραθετην δ' ου πολλὸν επὶ χρονον, αλλὰ μινυνθα. ο. 493.
κοὐκ εξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν. Eccles. 624.
SYN. Αποδαρθω, εγκαταδαρθανω, εγκαθευδω, κατακοιμαομαι, απομερμηριζω, καθυπνοω, κατακοιμιζομαι.

Κᾰτᾰδειδω. pertimesco. [Pac. 758.
τοιοῦτον ιδὼν τερας ου κατεδεισ'· αλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμιζων.
SYN. Περιδειδω, περιφοβοῦμαι, καταπτησσω, καταπτωσσω. καταδειλιαω.

*Κᾰτᾰδεικνυμι, *vel* Καταδεικνυω. ostendo, patefacio.
ὃς μονος ἢ πρῶτος θνητῶν κατεδειξεν εναργῶς. Ep. ἀδ. 547.*

Κᾰτᾰδερκω. aspicio.
μανιας ανθος καταδερχθῆναι. Trach. 1017. (1002. Br.)
SYN. Θεωρεω, καθοραω, αποβλεπω.

Καταδευω. καταδευομαι. madefacio.
—κεφαλῆφι δ' ὑπερθεν
πῖλον εχειν ασκητὸν, ἵν' ουατα μὴ καταδευῃ. Hes. ε. 543.
SYN. Δευω, βρεχω,—δευομαι, βρεχομαι, νοτιζομαι, πλαδαω.

Καταδεω. devincio.
—ὁ δ' οἰσσαμενος καταδηση-Δεσμῷ εν αργαλεῳ.— ο. 442.
SYN. Αναδεω, προσδεω, συνδεω, δεω, δεσμευω, συναπτω,—επαδω,—κωλυω.

Κᾰτᾰδηλος. valde manifestus.
*ὅστις τοῦ πλεονος μερους (*Glyc. pur. c. Spond.*)
χρῄζει, τοῦ μετριου παρεὶς-Ζωειν, σκαιοσυναν φυλασσων*
εν εμοὶ καταδηλος εσται. Œd. Col. 1275. (11. B.)
SYN. Δῆλος, αριδηλος, προδηλος, ενδηλος.

Καταδημοβορεω. populum devoro.
συλλεξας λαοῖσι δοτω καταδημοβορῆσαι. Σ. 301.
SYN. Κατατρωγω, καταναλισκω.

Κᾰτᾰδηρῐαομαι. concerto, contendo.
θηης, τουσδε δ' εᾶν πεδίον καταδηριαασθαι. Π. 96.
SYN. Ἁμιλλαομαι, μαχομαι, φιλονεικῶ.

Καταδιαλλασσω. concilio, pacem compono.
εισί τινες, οἵ μ' ελεγον, ὡς καταδιηλλαγην. Vesp. 1284. B.
SYN. Διαλλασσω.

Καταδουλοω. Καταδουλοομαι. in servitutem adigo.
ου Μενελεως με καταδεδουλωται, τεκνον. Iph. A. 1269.
SYN. Δουλοω, ὑποζευγνυω, χειροω.

*Κᾰτᾰδουπεω, *vel* Καταδουπω. cum sonitu decido. [33.*
ἠϊονων αποτῆλε τυπεὶς κατεδουπε κεραυνῷ. Antip. Sid. *An.* ii.

Καταδρηστειρα. *perperam. nam in l. l. recte habent editt.* δῶμα κάτα δρ.*
τεσσαρες, αἵ οἱ δῶμα καταδρηστειραι εασι. κ. 349.
SYN. Δρηστειρα, ὑποδρηστειρα, δουλη.

Καταδρομος, *apud Prosæ scriptores denotat* stadium, in quo equites decurrere solent imaginario prælio. *Ab Euripide ponitur adjective et pass.*
μαλερα μελαθρα, πυρὶ καταδρομα (*in quæ ignis grassatus est, ab igne vastata.*)* Troad. 1300.
SYN. Αναστατος.

Κᾰτᾰδρῡμα. laceratio. —ρυ-
σα δὲ σαρκῶν πολιῶν (*Ion. a min. Dim. Cat.*)
καταδρυματα χειρῶν. Eur. Supp. 51.
SYN. Αμυξις.

*Κᾰτᾰδρυπτω. dilacero.
νυμφιου· αλλ' ελεεινὰ καταδρυψασα παρειάς. Perses, *An.* ii. 5.*

Κᾰτᾰδρῠφασσω. quercubus munio.
χηλῷ κατεδρυφαξε διπτυχους γονας. Lyc. 239.
SYN. Φρασσω, περιφρασσω, ασφαλιζομαι.

Κᾰτᾰδυμι, Καταδυνω, Καταδυω, Καταδυομαι. demergo.
ἦμος δ' ηελιος κατεδυ, καὶ επὶ κνεφας ἦλθε. Α. 475.
*τὸν δ' ὡς οὖν ενοησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς,
χωομενον περὶ βουσὶν εκηβολον Απολλωνα,
σπαργαν' εσω κατεδυνε θυηεντ', ἠύτε πολλὴν [235.
πρεμνων ανθρακιην υλη σποδος αμφικαλυπτει.* H. Merc.
Ιδης τε κνημοὺς, κατά τε ῥωπηΐα δυω. Φ. 559.
αλλὰ σὺ μὲν μηπω καταδυσεο μῶλον Αρηος. Σ. 134.
SYN. Δυω, δυομαι, καταπιπτω, εισδυνω, εισδυομαι, επιβαινω, αφικνεομαι, εισερχομαι—κρυπτομαι, ενδομυχεω, κατακαλυπτω—καταποντιζομαι.—καταισχυνομαι.—περιδυω.

Κᾰτᾰδωροδοκεω. corrumpo sordidis muneribus.
τοιοῦτον ιδὼν τερας, ου φησὶν δεισας καταδωροδοκῆσαι.
SYN. Διαφθειρω (χρημασι). [Vesp. 1036. B.

Κᾰτᾰεννῡω, καταεννυμι. induo, convestio. Vid. ad v. Καθεννυμι.
θριξὶ δὲ παντα νεκυν καταειννον, ἃς επεβαλλον. Ψ. 135.
SYN. Κατακαλυπτω, σκεπαζω, περιβαλλω.

Κᾰταζαινω. vel Καταζηνασκω. *Damm. c.* 182. arefacio.
γαῖα μελαινα φανεσκε, καταζηνασκε δὲ δαιμων. λ. 586.
SYN. Αζαινω, αυαινω, κατακαρφω.

Κᾰταζαω, Καταζωω. longum vitæ tempus traduco.
*νεος μὲν οὖν ὢν, αμφὶ βωμιους τροφὰς
ηλᾶτ' αθυρων· ὡς δ' απηνδρωθη δεμας,
Δελφοί σφ' εθεντο χρυσοφυλακα τοῦ θεοῦ,
ταμιαν τε παντων πιστόν· εν δ' ανακτοροις
θεοῦ* καταζῇ δεῦρ' αεὶ σεμνὸν βιον. Ion. 52.

Κᾰταζευγνῠω, Καταζευγνυμι. conjungo. 2. castrametor.
—κρυπτομενα δ' εν
τυμβηρει θαλαμῳ κατεζευχθη. Antig. 959. (947. Br.)
SYN. Συζευγνυμι, ζευγνυμι. ἁρμοζω.—καταυλιζομαι.

Κᾰτᾰθαπτω. inhumo.
αλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθαπτειν, ὅς κε θανῃσι. Τ. 228.
ουδέ τις ἦεν—Κατθαψαι. Ω. 611.
SYN. Θαπτω, συνθαπτω, ενταφιαζω.

Κᾰτᾰθελγω. demulceo.
τοὺς αυτὴ κατεθελξεν, επεὶ κακὰ φαρμακ' εδωκεν. κ. 213.
SYN. Καταψηχω, καταψαω, κατακηλεω, καταπραΰνω, καταμειλισσω, εκμειλισσομαι, εξευμαριζω, πραΰνω, μειλισσω, ψηλαφαω, ἡμεροω, τιθασσευω, εξαπαταω.

*Κᾰτᾰθηγω. exacuo.
ει δ' εν εμαῖς βιβλοισι παλιν καταθηξετ' οδόντα, [258.*
κλαυσεσθ', ουκ αγαθὸν κῶμον επερχομενοι. Aristo, *An.* ii.

Κᾰτᾰθνησκω. intereo.
αυτὰρ, επεὶ κατὰ μὲν Τρωων θανον ὅσσοι αριστοι. Μ. 13.
SYN. Αποθνησκω, θνησκω.

Κᾰτᾰθνητος. mortalis.
ηκεσατ'· ου μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ετετυκτο. Ε. 402.
SYN. Θνητος, ανδρομεος.

Κᾰτᾰθρηνέω. lamentor.
ὡς ἐπὶ τυμβῳ καταθρηνησον. Eur. Elec. 1326.
Syn. Θρηνεω, γοαω, κατολοφυρομαι.

Κᾰτᾰθῡμιος. gratus.
θαρσει, μηδε τι τοι θανατος καταθυμιος εστω. K. 383.
οφρα επος ειποιμι, τό μοι καταθυμιόν εστιν. χ. 392.
Syn. Αποθυμιος, (κατὰ τὸν νοῦν)—θυμαρης, ενθυμιος, εναρεστος, (κατ' εμὴν δοξαν.)

Κᾰτᾰθῡμοβορεω. animum exedo tristitia.
φειδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορησῃς. Pythag. ult.
Syn. Ακαχημαι, λυπεομαι.

Κᾰτᾰθῡω, Καταθυομαι. fascino, incanto.
νῦν δέ νιν εκ θυεων καταθυσομαι, αλλὰ, Σελανα,
φαῖνε καλόν.— Theoc. 2. 10.
Syn. Θυω, καταγοητευω. επᾳδω. επισφαττω.

*Κᾰταιβᾰσῐς, εως. ἡ. *pro* Καταβασις. descensus.
εις Αΐδην μια πᾶσι καταιβασις· ει δὲ ταχιον
ἡμετερη, Μινω θᾶσσον εποψομεθα. Antip. Sid. *An.* ii. 6.
Syn. Κατηλυσις.

Κᾰταιβᾰτης. 1. per quod descenditur aut introitur. (*Sed in hoc sensu præstat* Καταιβατος, *Ion. pro* καταβατος, qu. vid.) 2. descensor. *hinc*, genus fulminis; et, cognomentum Jovis, qui fulmina vibrat. *Item*, Καταιβατῐς. ἡ. declivis.
2. αλλ' ἦλθεν αυτῷ Ζηνὸς αγρυπνον βελος,*
καταιβατης κεραυνὸς εκπνεων φλογα. Prom. 359.
*a. χὤτου ποτ' εστὶ δαιμονων ἡ προσβολὴ,
ουκ οἶδ'. Αφροδιτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαινεται,
ου μὴν Χαριτων γε. b. τοῦ γ' αρ' εστ'; 2. ουκ εσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τερας ου Διὸς Καταιβατου. Pac. 39.*
ενθα μὲν εις Αΐδαο καταιβάτις εστὶ κελευθος. Apoll. 2. 353.
Syn. 1. Βασιμος, βατος. 2. επιῤῥεπης.

Κᾰταιγιζω. irruo, *vel* everto more turbinis.
φραξαι πολισμα, πρὶν καταιγισαι πνοὰς
Αρεος· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ. Sept. Th. 63.
Syn. Επιφερομαι, καταβαλλω. διαιθυσσω.

Κᾰταιγις, Καταῖξ. procella.
—στυγερῇσι καταιγισι βεβριθυιη. Cal. I. 5.
Αἵμῳ ἔπι Θρηϊκι, τοθεν Βορεαο καταῖξ
ερχεται αχλαινοισι δυσαέα κρυμὸν αγουσα. Call. 3. 114.
Syn. Αελλα, ζαλη, λαιλαψ.
Epith. Αιπηεσσα, θοα, ὑδατοεσσα, χειμερια, τρηχεῖα.

Καταῐγδην. *adv.* cum impetu, irruendo.
θεινομενος στιβαρῇσι καταΐγδην ελατῃσιν. Ap. 1. 64.
Syn. Μεταΐγδην, λαβρως, φοραδην, ὁρμητικῶς.

Καταιδεομαι. valde revereor.
δαιμονα στυγνὸν καταιδεσ-θεῖσα.— Hippol. 772.
Syn. Αιδεομαι, αζομαι.

Κᾰταιθᾰλοω. comburo. 2. nigrifacio.
ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπολῳ καταιθαλοῖ. Eur. Supp. 640.

Κᾰταιθυσσω. lucere facio; moveo me per et super aliquid.
ουδὲ κομᾶν πλοκαμοι [Vid. Damm. 1070.
κερθέντες οιχοντ' αγλαοὶ,*
αλλ' ἅπαν νῶτον καταιθυσ-
σον.—Pyth. 4. 145. Syn. Απαστραπτω. αιθυσσω.

Κᾰταιθω. comburo. [727. B.
καὶ καταιθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον ταχος. Thesm.
Syn. Κατακαιω, καταπρηθω, αιθαλοω.

Κᾰταικιζω. fœdo.
ὦ παῖ, τί δρασεις; σῶμα σὸν καταικιεῖ; Andr. 828.
Syn. Αικιζω, ὑβριζω, αφανιζω.

Κᾰταινεω. collaudo.
—ουτοι καταινῶ λιαν σ' εγώ. *(*locus mendosus.*)* Iph. A. 336.
Syn. Συναινεω, αποδεχομαι, επινευω.

Καταιρω. appello. 2. descendo, advenio.
κᾆπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ες τὰ βιβλία. Av. 1288.
Syn. Καταγω, προστιθημι, καταβαινω, εισερχομαι, εφορμιζομαι. καταπλεω.

Κᾰταισῖμοω. conficio, insumo.
κατησιμωσε πῶμα, καυματος λυσιν. Epinic. ap. Ath. p. 432. d.

Καταΐσχομαι, pro κατεχομαι. obtineor. *Vid. Damm. c.* 2697.
ουτ' αρα ποιμησιν καταΐσχεται, ουτ' αροτοισιν. I. 122.

Κᾰταισχῡνω. pudefacio, dedecoro.
μητι καταισχυνειν πατερων γενος, οἳ τὸ παρος περ. ω. 507.
Syn. Αισχυνω, ατιμαζω, μιαινω, αμαυροω.

Καταιτιαω. criminor, incuso.
τί σαυτὸν αδικῶν τὴν τυχην καταιτιας; Menand.

Καταιτυξ. galea, in superiori parte depressa.
—αμφὶ δέ οἱ κυνεην κεφαλῆφιν εθηκε
ταυρειην, αφαλόν τε, καὶ αλοφον· ἥτε καταῖτυξ
κεκληται·— K. 258.

Κᾰταιωρεομαι. dependeo. Vid. ad v. Κιβισις.
Syn. Ανακρεμαω, εκκρεμαμαι, κρεμαμαι.

*Κᾰτᾰκαγχαζω. vehementer irrideo.
καὶ κατακαγχαζειν τῶν αγαν οικτροτατων. Agath. *An.* iii. 34.*

Κᾰτᾰκαιρῐος. letalis.
γνῶ δ' Οδυσεὺς, ὅ οἱ ουτι βελος κατακαιριον ἦλθεν. Λ. 439.
Syn. Καιριος. θανατηφορος.

Κᾰτᾰκαιω. exuro.
καὶ τὰ μὲν ἀρ σχιζῃσιν αφυλλοισιν κατεκαιον. B. 425.
Syn. Καιω, καταιθω, κατασμυχω, καταφλεγω, καταπρηθω, κηλοω, πυρπολεω, εκπυροω.

Κᾰτᾰκᾰλυπτω. obtego.
αλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλυπτοι. Z. 464.
Syn. Καλυπτω, συγκαλυπτω, εγκαλυπτω, παρακαλυπτω, περιστελλω, καταστεγαζω, περιστεγω, περισκεπαζω.

Κᾰτᾰκαμπτω. deflecto. —χειμῶνος οὖν
οντος, κατακαμπτειν τὰς στροφὰς ου ῥᾳδιον. Thesm. 68. B.
Syn. Γναμπτω, μεταστρεφω, αποστρεφω.

Κᾰτᾰκαρφω. desicco.
—φυλλαδος ηδη-Κατακαρφομενης,—(*Anap.*) Agam. 79.
Syn. Καταζαινω.—αφανιζω.

*Κᾰτᾰκᾶσᾰ. meretrix. Vid. Κασαλβας.
Σκυλλα γυνη κατακᾶσα, καὶ ου ψυθος ουνομ' εχουσα. Call. *fr.*

Κᾰτᾰκειμαι, Κατακειω, Κατακειομαι. jaceo. [184. *Bent.**
ενθα δ' αρ' εν λοχμῃ πυκινῇ κατεκειτο μεγας σῦς. τ. 439.
νῦν μὲν δαισαμενοι κατακειετε οικαδ' ιόντες. η. 188.
Syn. Ανακειμαι, παρακειμαι, κατακλινομαι, κατακοιμαομαι. καθευδω.

Κᾰτᾰκειρω. detondeo, absumo.
οἱ θαμ' αγειρομενοι βιοτον κατακειρετε πολλόν. δ. 686.
Syn. Καταναλισκω, καταδαπαναω. διακειρω.

Κᾰτᾰκελευω. hortor.
a. βατραχων, κυκνων, θαυμαστά. b. κατακελευε δή. Ran.
Syn. Εγκελευω, παρακαλεω. [209.

Κᾰτᾰκηλεω. demulceo.
—τίς ὁ χειροτεχνης-Ιατοριας, ὃς τηνδ' ατην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλησει; Trach. 1020. (1005. Br.)
Syn. Καταθελγω.

Κατακισσος, ον. hederaceus, hedera redimitus.
κατακισσοισι βρεμοντας
πλοκαμοις φερουσα θυρσους. Anac. 6.

Κᾰτᾰκλαω. frango.
ακρον επ' ανθερικων καρπὸν θεον, ουδὲ κατεκλων. Y. 227.
Syn. Καταγνυμι, διακλαω, καταλοιαω.

Κᾰτᾰκλεις, εῖδος. ἡ. quod claudendis foribus adhibetur.
καὶ τῆς κατακλεῖδος επιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ. Vesp. 154.

Κᾰτᾰκλειω. includo.
ἁνίκα Τυνδαρεω κατεκλαξατο τὰν αγαπατὰν
μναστευσας Ἑλεναν ὁ νεωτερος Ατρέος υἱός. Theoc. 18. 5.
Syn. Εγκλειω, περικλειω, εγκατακλειω, κατακληΐζω, καταιργω, περιλαμβανω, επιτειχιζω.

Κᾰτακλειστος. inclusus.
ἡ παῖς ἡ κατακλειστος. (*Pherecrat.*) Call. *fr.* 118.
Syn. Αφερκτος, κρυπτος.

Κᾰτακληῑς. *Ion. pro* Κατακλεις. theca.
ηδ' ιοὺς, κοιλην τε κατακληῖδα βελεμνων. ib. 3. 82.
Syn. Φαρετρα.—κλεῖστρον.

*Κᾰτᾰκλῖνης, εος. ὁ ἡ. pronus; declivis. [*An.* i. 236.*
ιθεῖα δὴ μαλιστα, καὶ κατακλινὴς (*sc.* αταρπὸς). Leon. Tar.

Κᾰτακλῖνω, Κατακλινομαι. facio discumbere, discumbo.
—τὸ μὲν αὖθι κατακλινας επὶ γαιῃ-Ειασ'·— κ. 165.
ἁδὺ μελισδομενος κατακεκλισο, θεῖε Κοματα. Theoc. 7. 89.

Syn. Κατακειμαι, εγκλινω, ανακλινω.

Κατακλυζω. inundo, submergo.
Σπαρτης δ' απαλλαχθεῖσα τὴν Φρυγῶν πολιν,
χρυσῷ ῥεουσαν, ηλπισας κατακλυσειν
δαπαναισιν.— Troad. 995.
Syn. Εξαρκεω, περισσευω.—βυθιζω, καταβυθιζω, καταβαπτιζω, συλλουω. καταδυνω. επικλυζω, ὑπερῤῥεω, πλημμυρεω, κυμαινω.

Κατακλυσμος. diluvium.
πᾶν γενος εξολεσω μεγαλοις ὑδατων κατακλυσμοῖς. Sybil. 1.1.
Syn. Επικλυσις, κατακλυσις, προσκλυσις, χυσις, επιῤῥοη, πλησμη[1], πλημμυρα, πλημμυρις, εκκυμανσις, εκκυματωσις.
*Phr. 'Οτ' ημαθυνε πᾶσαν ομβρησας χθονα
Ζηνὸς καχλαζων νασμὸς, οἱ δὲ πρὸς πεδῳ
πυργοι κατηρειποντο, τοὶ δὲ λοισθιαν
νηχοντο μοῖραν προὐμματων δεδορκοτες·
φηγὸν δὲ, καὶ δρυκαρπα, καὶ γλυκὺν βοτρυν
φαλαι τε, καὶ δελφῖνες, αἵ τ' επ' αρσενων
φερβοντο φῶκαι λεκτρα θουρῶσαι βροτῶν. Lyc. 79. Vid. ad v. Αναπωσις.*

Κατακλῶθες. fata adversa. *Damm. Part. Real.*
πεισεται ἁσσα οἱ αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι
γεινομενῳ νησαντο λινῳ, ὁτε μιν τεκε μητηρ. η. 197.
Exp. Αἱ καταμοιρουσαι ἑκαστῳ το ειμαρμενον.

Κατακλωθω. fila deduco, fatalia stamina duco.
γυῖαι γὰρ ευναστῆρας αμναμοι τριπλαῖς
πηναις κατεκλωσαντο δηναιᾶς 'Αλός. Lyc. 145.
Syn. Κλωθω, μιτοομαι, πηνιζω, νεω.

Κατακναω, *vel* Κατακνηθω. concido.
ει μὴ κατεκνησας τοῖς στρατιωταις ἁ'λαβες. Vesp. 965. B.
Syn. Τεμνω, μεριζω, αποξεω, κατακνηθω.

Κατακνιζω. concido. 2. carpo.
σκωπτεις· εγὼ δὲ κατακεκνισμαι δειλακρα. Plut. 974.
Syn. Κατακναω, διακνιζω, παρακνιζω, ὑποκνιζω, καθυβριζω.

Κατακνωσσω. dormio.
τοῖα κατακνωσασα μινυνθαδιῳ νεον ὑπνῳ
λευσσω ονειρατα λυγρὰ,— Apoll. 3. 690.

Κατακοιμαω, Κατακοιμαομαι. edormio.
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' αμμι μενων κατακοιμηθητω. I. 427.
Syn. Συγκοιμαομαι, κοιμαω, κατακοιμιζω, απευναζω, κατευναζω—εκλυομαι.

Κατακοιρανεω. impero.
ηδ' ὁσσοι κραναην Ιθακην κατακοιρανεουσι. α. 247.
Syn. Κοιρανεω, διακοιρανεω, δεσποζω, απευθυνω, διαχειριζω, διϊθυνω, επιστατεω.

Κατακομος. villosus.
—αρτιγεννη—'Υπὸ κορυθ' ἁπαλοτριχα
κατακομον βαλλει (*al.* καρακομον.) Bacch. 1185.
Syn. Ευκομος, πολυκομος, ευθριξ.

Κατακοναω. acuo. 2. corrumpo. *Vid. Damm. in v.* Κατακαίνω, *c.* 1242. *et Monk. in loc. cit.*
κατακονᾷ μὲν οὖν αβιωτος βιος. Hippol. 823.
Syn. Καταναλισκω, λυμαινω, διαφθειρω.

Κατακοπτω. concido.
ες καιρὸν ἆρα κατεκοπησαν οὑτοιὶ
ες τοὺς γαμους.— Av. 1687.
Syn. Αποκοπτω, διακοπτω, επικοπτω, κατατεμνω, συντεμνω, διασπαω, διασχιζω, κατακρουω.

Κατακοσμεω. compono, orno.
αἶψα δ' επὶ νευρῇ κατεκοσμει πικρον οἶστον. Δ. 118.
Syn. Επικοσμεω, κατατιθημι, καταταττω, ἁρμοζω, εξασκεω, επεξεργαζομαι.

Κατακουω. audio.
συριγγος ιὰν κατακουω. Rhes. 553.
Syn. Ακουω, εισακουω, ὑπεικω, κατακροαομαι.

Κατακραζω. reclamo.
πολλοὶ γὰρ μισει σφε κατακραζουσι κολοιοί. Equit. 1017.
Syn. Καταβοαω, αντιβοαω, περιθορυβεω, παρενοχλεω, αποκναιω.

1. Vide Schol. in Apollonium Rhod. 1. 757.

Κατακρας[2]. *adv.* funditus.
ὡς καὶ τονδε κατακρας—Δειναὶ κυματοαγεῖς
αται κλονεουσιν. Œd. C. 1306. (1243. Br.)
Syn. Διολου, παντελῶς. πρεμνοθεν, βυσσοθεν.

Κατακρεμαω, κατακρεμαννυμι. suspendo de.
καδδ' εκ πασσαλοφιν κρεμασεν φορμιγγα λιγεῖαν
αυτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ επεφραδε χερσὶν ἑλεσθαι. θ. 67.
Syn. Κρεμαω, ανακρεμαω.

*Κατακρῆθεν. *adv. per syncopen pro* κατακάρηθεν. supra caput, *item*, 2. per singulos. *Vid. Damm. c.* 1132.
1. δενδρεα δ' ὑψιπετηλα κατακρῆθεν χεε καρπόν. λ. 587.
2. ὡς εφατο· Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λαβε πενθος. Π. 548.*

Κατακρημναμαι. Κατακρημναομαι. præcipitor.
αμπελος ενθα και ενθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
βοτρυες.— Hom. vi. 39.
Syn. Κατακρημνιζομαι, καταιωρεομαι.

Κατακρημνος, ου. ὁ ή. præceps. [153.
ακροις παρ χειλεσσιν, ὁπου κατακρημνος ὁ χῶρος. Batrach.
Syn. Αποκρημνος, παρακρημνος, ὑψηλοκρημνος, περικρημνος, πρηνης, καταῤῥωξ.

Κατακρινω. judico. 2. condemno.
ψηφῳ θανατου κατακεκριμενον. Androm. 496.
—αλλὰ βαδιζω-Ενθα τυ μεῦ κατεκρινας·—Theoc. 23. 23.
Syn. Κρινω, καταγινωσκω, καταδικαζομαι, καταψηφιζομαι, καταδιαιταω, καταχειροτονεω, καταστιζω, αποτιμαω, σκορακιζω.

Κατακροταλιζω. magnopere strepito.
—αἱ δὲ ποδεσσιν-Οὖλα κατεκροταλιζον— Call. 3. 247.
Syn. Κροταλιζω, κατακροτεω, δουπεω, καταδουπεω, ανιαχω.

Κατακρυπτω. occulto, tego.
*—ὁ δὲ τυτθὸς οπισθεν
δμωὸς εχων μακελην πονον ορνιθεσσι τιθειη,*
σπερματα κακκρυπτων.— Hes. ε. 469.
Syn. Αποκρυπτω, κατακαλυπτω, ειρωνενομαι.

Κατακρυφη. occultatio.
αλλ' ερῶ. ου γὰρ εχω κατακρυφάν. Œd. C. 217.
Syn. Κατακρυψις, κρυψις, αποκρυψις, επικρυψις, συγκρυψις, αποφυγη—ειρωνησις.

Κατακτεατιζω. obtineo.
σφαῖραν εὐτροχαλον, τῆς ου σύ γε μειλιον αλλο
χειρῶν 'Ηφαιστοιο κατακτεατισσῃ αρειον. Ap. 3. 136.
Syn. Κτεατιζω, κατακταομαι. κταομαι.

Κατακτεινω, Κατακτημι. interficio.
ενθ' 'Εκτωρ δυο φῶτε κατεκτανεν, ειδότε χαρμης. Ε. 608.
αυτίκα πατρὸς ἑοῖο φιλον μητρωα κατεκτα. Β. 662.
*σύ γ' ουν αναιδῶς διεμαχου τὸ μὴ θανεῖν,
καὶ ζῃς παρελθὼν τὴν πεπρωμενην τυχην,
ταυτην κατακτάς·— Alcest. 697.*
Syn. Αποκτεινω, αναιρεω.

Κατακτος. pensilis.
γενησεται σοι τῶν κατακτῶν κοτταβων.[3] Pac. 1244.
Syn. Εκκρεμης, κρεμαστος, μετεωρος.

Κατακυπτω. incurvo me, decumbo.
προσσω γὰρ κατεκυψε, τὸ δ' εξοπιθεν δορυ μακρόν. Π. 611.
Syn. Συγκυπτω, εγκλινω, καταθεαομαι.

Κατακωλυω. prohibeo, veto.
αλλ' εγκονει· δειπνεῖν κατακωλυεις παλαι. Acharn. 1087.
Syn. Κωλυω, απειργω, απαγορευω, κατεχω.

2. Hac de voce visum est Dammii verba citare. " *νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινὴ*, Il. N. 772. *nunc periit tota a culmine Ilios alta:* et videtur subintelligi πόλεως, *ex arce*, nedum ex inferioribus regionibus urbis. Sed alii legi jubent κατὰ κρῆς, per syncopen pro κάρης, ab ἡ κάρη, i.e. κεφαλή. Hæc vero κεφαλὴ, vel κάρη, πόλεως est ἡ ἀκρόπολις, *arx*:—recentiores id una voce exprimunt, κατάκρας. Constat certe, Homerum alibi dicere κρῆθεν, i.e. κάρηθεν, ἐκ κεφαλῆς. Sic Ω. 728. πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, *sic exscindetur, ut summa fiant ima*, αὐτὸν ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, Odyss. ε. 313. sc. κεφαλῆς, *fluctus magnus percussit eum ad caput; sic ut ipse percelleretur, et excideret ex nave in caput.*" Col. 1179.

3. Τοὺς κατακτοὺς κοττάβους exponit Athenæus λυχνία ἀναγόμενα, πάλιν τε συμπίπτοντα. p. 666. f.

Κᾰτᾰκωμαζω. temulentia proterva insulto.
ειτε τὸ δαιμονιον κατεκωμασε
δωμασιν Οιδιποδα. Phœn. 363.
Syn. Κωμαζω, εισκωμαζω, κατακερτομεω.

Κᾰτᾰλᾰλεω. obloquor. (52. B.)
a. τί δὲ τοῖς θυραζε ταῦτα καταλαλῶν; b. εγὼ, κ.λ. Ran. 761.
Syn. Αντιλαλεω, κακολογεω, διαβαλλω.

Κᾰτᾰλαμβᾰνω. deprehendo, corripio.
ακμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρωαν γε μὲν αυτὸς επενθὼν
καὶ ποτὶ τᾷ μανδρᾳ κατελαμβανον, ᾶμος ενηργει. Theoc. 4. 60.
—τὸν δὲ κατ' οσσε
ελλαβε πορφυρεος θανατος καὶ μοῖρα κραταιή. Il. 333.
Syn. Προκαταλαμβανω, επιλαμβανω, προλαμβανω, περιλαμβανω, φθανω, ἁλισκω, καταφωραω, επιβαινω. εξευρισκω. καταμαρπτω. κιχανω.

Καταλανθᾰνομαι, Καταληθομαι. obliviscor.
ει δὲ θανοντων περ καταληθοντ' ειν αϊδαο. X. 389.

Καταλγεω. moleste fero; doleo.
* κἀγὼ δακρυσας ευθὺς εξανισταμαι
οργῇ βαρειᾳ,* καὶ καταλγησας λεγω. Philoct. 372.
Syn. Δυσχεραινω, αλγεω.

Κᾰτᾰλεγω. recenseo, enarro.
αλλ' αγε, μοὶ τοδε ειπὲ, καὶ ατρεκεως καταλεξον. K. 384.
Syn. Λεγω, εκλεγω, εγκαταλεγω, απαγγελλω, καταγραφω, εγγραφω, προσφερω, διαριθμεω, καταλογιζομαι, εγκαταλογιζομαι, διαφημιζω, διαθρυλλεω.

Κᾰτᾰλειβω, Καταλειβομαι. destillo. [786.
—ὕδωρ-Ψυχρὸν, ὅ τ' εκ πετρης καταλειβεται ηλιβατοιο. Hes. θ.
Syn. Μεταλειβω, ὑπολειβομαι, αποσταζω, κατασταζω, καταχεω.

Κᾰτᾰλειπτος. perunctus.
αὖθις νεος ὢν παλιν-Μυρῳ καταλειπτος. Pac. 861.
Syn. Καταχριστος, εγχριστος, επιχριστος.

Κᾰτᾰλειπω. Καταλειπομαι. relinquo.
καί μιν εγὼ κατελειπον ιὼν εν δωμασ' εμοῖσι. Z. 221.
ὦ μοι εγὼν, ει μέν κε λιπω κατὰ τευχεα καλά. P. 91.
αλλον Κεβριοναο χερειονα, καλλιπεν Ἑκτωρ. M. 92.
Syn. Απολειπω, αφιημι, στερεομαι.

Κᾰτᾰλεπτολογεω. subtiliter et argute rimor.
*γλῶσσ' ανελισσομενη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥηματα δαιομενη,* καταλεπτολογησει
πνευμονων πολὺν πονον. Ran. 851. (27. B.)
Syn. Λεπτολογεω, βασανιζω.

Κᾰτᾰλευω. lapidibus obruo.
σὲ μὲν οὖν καταλευσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή. Acharn. 285.
Syn. Λευω, λιθαζω, λιθοβολεω, καταλιθαζω, καταλιθοβολεω, καταλιθοω, πετροω, καταπετροω.

Κατᾰλεω. molo.
αἱ μὲν αρ' αλλαι εὖδον, επεὶ κατὰ πυρὸν αλεσσαν. υ. 109.
Syn. Αλεω, συναλεω.

Κᾰτᾰληπτῐκος. comprehendendi facultate præditus.
καταληπτικός τ' αριστα τοῦ θορυβητικοῦ. Equit. 1380.
Exp. Προκαταλαμβανομενος τους ακουοντας.

Κᾰτᾰληπτος. comprehensibilis.
πενθος θεοθεν καταληπτον. Hippol. 1347.
Syn. Περιληπτος, ἁλωτος. εφικτος.

Κᾰτᾰληρεω. *cum acc.* nugis obtundo. 2. nugas ago. Ath. l. 13.

Κᾰτᾰληψις. deprehensio. [318.
καὶ τερατειαν, καὶ περιλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ καταληψιν. Nub.
Syn. Προκαταληψις. προληψις, περιληψις, συλληψις, γνῶσις, καταγνωσις, διαγνωσις, γνωρισις, αισθησις, εὕρεσις, συνεσις, τεχνη, χωρησις, επιθεσις, επελασις, εσβολη, περιοχη.

Κᾰταλλᾰγη. reconciliatio.
*a. τί εστι; b. πρεσβευοντες ενθάδ' ἡκομεν
παρὰ τῶν θεῶν* περὶ πολεμου καταλλαγῆς. Av. 1587.
Syn. Αλλαγη, ανταλλαγμα, διαλλαγη.

Κᾰταλλασσω. Καταλλασσομαι. reconcilio.
* αλλ' οιχεταί τοι, πρὸς τὸ κερδιστον τραπεὶς
γνωμης,* θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χολον. Aj. 743. B.
Syn. Διαλλασσω, αλλασσω, οικειοω.

Κᾰτᾰλογος. catalogus, enumeratio.
επειθ' ὁ πολιτης εντεθεὶς εν καταλογῳ. Equit. 1369.
Syn. Διαριθμησις, εξαριθμησις, απαριθμησις, απολογος, απολογισμος, επισκεψις, απογραφη, καταγραφη, εκλογιστια, επιλεξις, εκλεξις, επιλογη, λογη, προαιρεσις.—πιναξ.

Κᾰτᾰλουω. Καταλουομαι. in balneas consumo.
ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλουει τὸν βιον. Nub. 838.
Syn. Καταναλισκω. αναμασσω. καταπλυνω.

Κᾰτᾰλοφαδῐος. seu Καταλοφαδειος. supra cervicem. ***neutrum plurale ponitur in Poëta, ut sæpissime, pro adverbio.***
βῆν δὲ καταλοφαδεια φερων επὶ νῆα μελαιναν,
*εγχει ερειδομενος, επεὶ ουπως ἦεν επ' ωμου
χειρὶ φερειν ετερῃ· μαλα γὰρ μεγα θηριον ἦεν.* κ. 169.
Exp. Κατα λοφον και αυχενος.—κατωμαδον βασταζων.

Κᾰτᾰλῠσῐμος. qui dissolvi vel aboleri potest.
ουποτε καταλυσιμον. Soph. El. 1260.
Syn. Λυτος, λυσιμος, ευαποσπαστος, εξαλειπτος.

*Κᾰτᾰλῠσις, εως. ἡ. eversio. 2. exitus, *unde et* mors. 3. diversorium.
3. ὁ κρουματοποιὸς Δωριων ποτ' εις Μυλων'
ελθὼν, καταλυσιν ουδαμοῦ μισθωσιμην
δυναμενος εὑρεῖν, εν τεμενει καθισας τινὶ,
ὃ πρὸ τῶν πυλῶν ἦν κατὰ τυχην ἱδρυμένον,
ιδών τ' εκεῖ θυοντα[1] τὸν νεωκορον·
" Πρὸς τῆς Αθηνᾶς καὶ θεῶν, τίνος, φρασον,
" εστὶν ὁ νεὼς, βελτιστε, φησὶν, οὑτοσί;"
ὁ δ' εἶπεν αυτῷ· " Ζηνοποσειδῶνος, ξενε."
ὁ Δωριων δέ· " Πῶς ἂν οὖν ενταῦθ'," εφη,
" δυναιτο καὶ καταγωγιον εξευρεῖν τις, οὗ
" καὶ τοὺς θεοὺς φασκουσιν οικεῖν συνδυο;" Macho ap. Ath.
Syn. 3. Καταλυμα.* [p. 337. c.

Κᾰτᾰλῡω. dissolvo, destruo, *etc.* 2. commoror. 3. conficio.
ὃς δὴ πολλαων πολιων κατελυσε καρηνα. B. 117.
Syn. Λυω, αναλυω, εκλυω, ανατρεπω, ακυροω, αφανιζω, αποδοκιμαζω, καταγραφω, εκκοπτω. 2. διατριβω. 3. τελεω.

Κᾰτᾰλωφεω. quiescere facio.
κουρην δ' εξ αχεων αδινος κατελωφεεν ὕπνος. Apoll. 3. 616.
Syn. Απολωφαω, καταπαυω.

Κᾰτᾰμανθᾰνω. disco, considero.
πτωχοτερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τηλεφον. Timocl.
Syn. Εκμανθανω, ανασκοπεω, εξεπισταμαι, εξεταζω, αισθανομαι, καταγνωμι.

Κᾰτᾰμαρπτω. comprehendo.
τὸν μὲν Μηριονης, ὅτε δὴ κατεμαρπτε διωκων. E. 65.
Syn. Καταλαμβανω, καθαρπαζω.

Κᾰτᾰμαω, Καταμαομαι. accumulo.
τήν ῥα κυλινδομενος καταμησατο χερσὶν ἑῇσι. Ω. 165.
Syn. Επαμαω, προσαμαομαι, καταμαομαι, καταχεω, αθροιζω.

Κᾰταμβλῡνω. hebeto, obtundo.
τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλυνων κεαρ. Œd. T. 706. (688. B.)
Syn. Αμβλυνω, απαμβλυνω, εξαμβλυνω.

Κᾰτᾰμελεω. negligo.
κἂν εξεπραξεν, ει κατημελησ' εγώ. Aj. 45.
Syn. Αμελεω, παραμελεω, εξαμελεω, αθεριζω.

Κᾰτᾰμελῐτοω. melle condio.
οἷον κατεμελιτωσε τὴν λοχμην ὁλην. Av. 224.
Syn. Μελιτοω, καθηδυνω.

Κᾰτᾰμεμπτος. vituperandus.
ουτοι καταμεμπτ' εβητον. Œd. C. 1771. (1696. *Br. qu. vid.*)
Syn. Επιμεμπτος, επιμεμφης, επιληπτος, επιληψιμος, επονειδιστος, μωμητος, καταμομφος. [επιφθονος. Eur.]

Κᾰταμεμφομαι. increpo, conqueror.
—τὴν μὲν εμὴν κομην,-Λευκὴ γὰρ, καταμεμφομαι. Anac. 64. 7.
Syn. Επιμεμφομαι, αιτιαομαι, εγκαλεω.

Καταμηλοω, **est proprie* specillo, sive spathula et tudicula demissa aliquid agitare. *Vid. Schol. in l. l.*
κλεπτοντας· επειτ' αναγ-
καζω, παλιν εξεμεῖν,

1. Vulgo 'πιθύοντα, pessime habito metro. Casaub. corr. ἔπειτα θ. Grot. ἰδων τε πῃ θ. Longe melius utroque amicus noster, ὁ πανυ Parrius: ἐκεῖ θ.

ἀττ' ἂν κεκλοφωσί μου,*
κημὸν καταμηλῶν. Equit. 1147.
Syn. Καταπειραω, δοκιμαζω.

Κᾰτᾱμηνῡω. indico. 2. prodo, enuntio.
—στερεάς τ'—Ουποτ' απειλὰς πτηξας, τοδ' εγὼ
καταμηνυσω,— Prom. 175.
Syn. Μηνυω, απαγγελλω, αποφαινω.

Καταμῐαινω. *fut.* ᾰνῶ. polluo. Vid. ad v. Τίς.

Κᾰτᾰμιγνῡμι, Καταμισγομαι. commisceo.
ει μὴ κρεμασας τὸ νοημα, καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμιξας εις τὸν ὁμοιον αέρα. Nub. 230.
εν μαλακῷ λειμῶνι, τοθι κροκος ηδ' ὑακινθος
ευωδης θαλεθων καταμισγεται ακριτα ποιῃ. Hom. xviii. 26.
Syn. Επιμισγομαι, αναμιγνυω, ανακιρναω.

Κᾰτᾰμισθοφορεω. in stipendia militum exhaurio.
*καὶ, νὴ Δια γ', ει δυο σοι λεγοιτην ῥητορε,
ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς· ὁ δ' ἑτερος αὖ*
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λεγων,
τὸν τὰς τριηρεις παραδραμὼν ἂν ῴχετο. Equit. 1350.
Exp. Εις μισθον αναλῶσαι.

Κᾰτᾰμομφος. Vid. Καταμεμπτος.
δεξια μὲν, κατα-
μομφα δὲ φασματα στρουθων. Agam. 146.

Κᾰτᾰμπεχω, Καταμπισχω. cooperio.
—ει γάρ εισιν οἱ θεοὶ σοφοὶ,
ευψῡχον ανδρα, πολεμιων θανόνθ' ὑπο,
κουφῃ καταμπισχουσιν εν τυμβῳ χθονὶ,
κακοὺς δ' εφ' ἑρμα στερεὸν εμβαλλουσι γῆς. Hel. 857.
Syn. Κατακαλυπτω, περιστελλω.

Κᾰτᾰμυσσω, Καταμυσσομαι. lacero.
πρὸς χρυσεῃ περονῃ καταμυξατο χεῖρα αραιήν. E. 425.
Syn. Αμυσσω, διαμυσσω, καταξεω.

Κᾰτᾰμυττωτευω. allium contundo.
ἁπαξαπαντα καταμεμυττωτευμένα. Pac. 247.

Κᾰτᾰμῡω. conniveo. [Batrach. 190.
—ουδ' ειασαν θορυβοῦντες-Ουδ' ολίγον καταμῦσαι·—Hom.
*οψοφαγει, Κλειοῖ, καταμυομεν· ἢν δὲ θελησῃς. Hedyl. *An.*
Syn. Μυω, επιμυω, σκαρδαμυσσω. [ii. 527.

Κᾰτᾰνη, ης. ἡ. *Dor.* α, ας. Catana, Siciliæ urbs ubi sepultus est Stesichorus.
εκτερισεν Κατανας αιθαλόεν δαπεδον. Antip. Sid. *An.* ii. 27.

Κᾰτᾰναγκαζω. cogo, constringo.
ὃς αρτι δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος. Bacch. 644.*
Syn. Αναγκαζω, επειγω.

Κᾰτᾰναω. habitare facio, habitandum do.
Ζεὺς Κρονιδης κατενασσε πατὴρ ες πειρατα γαιης. Hes. ε. 167.
Syn. Κατοικιζω, καθιστημι.

Κᾰτᾰνεομαι, Κατανεῦμαι. descendo.
πασας δ' οτρυνον δμωὰς κατὰ δωμα νεεσθαι. χ. 484.
Syn. Απονεομαι, απερχομαι, επανερχομαι.

Κᾰτᾰνευω, Κατανευομαι. annuo.
ει δ' αγε, τοι κεφαλῇ κατανευσομαι, οφρα πεποιθῃς. Α. 524.
ουδ' ατελευτητον, ὁ τι κεν κεφαλῇ κατανευσω. ib. 527.
ητοι ὁ καννευσας κοιλην επὶ νῆα βεβηκει. ο. 463.
Syn. Διανευω, επινευω.

*Κᾰτανθρᾰκιζω. *id. cum sequ.* 2. carbone inficio, *v. c.* os.
συντροφον αισχυνῃ βλεμμα κατηνθρακισε. Ep. αδ. 9.*

Κᾰτανθρᾰκοω. in carbones verto.
ω μοι· κατηνθρακωμεθ' οφθαλμοῦ σελας. Cycl. 659.
Syn. Ανθρακοω, κατακαιω.

Κᾰτᾰνῑκαω. exsupero.
*κουκ οἶδ' ὁ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λεγειν·
οταν οἱ γ' αγαθοὶ πρὸς αγεννητων-Κατανικῶνται,
ποια πολις ἂν ταδ' ενεγκοι; Soph. *fr.* Aloäd. vii. V. Brunck.*
Syn. Νικαω, απονικαω, ὑπερβαλλω.

Κᾰτᾰνῐφω. ningo deorsum. [965. B.
τοὺς κωμητας γυμνοὺς αθροους, κεὶ κριμνωδη κατανιφοι. Nub.
Syn. Νιφω, χιονοω, χιονιζω, χιονοβολεω.

Κᾰτᾱνομαι. (*pass.*) absumor.
μαψιδιως· τὰ δὲ πολλὰ κατανεται· ου γὰρ επ' ανήρ. ρ. 537.
Syn. Αναλισκομαι, καταννομαι.

Κᾰταντης, ευς. ὁ ἡ. declivis.
ὡς τὸ καταντες τοῦτο γεωλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι. Theoc. 1. 13.
πολλὰ δ' αναντα, καταντα[1], παραντά τε, δοχμιά τ' ἦλθον. Ψ.
Syn. Κατωφερης, κατακλινης. [116.

Κᾰταντησιν, *al.* Καταντηστιν. e regione. *Damm. c.* 116.
ἡ δὲ καταντησιν θεμενη περικαλλέα διφρον. ν. 387.

Κᾰταντικρυ. *adv.* e regione, ex adverso.
αλλὰ καταντικρὺ τεγεος πεσεν· εκ δέ οἱ αυχήν. κ. 559.
Syn. Κατεναντιον, καταντιον.

*Κᾰταντῐος. adversus, oppositus. [*An.* ii. 37.*
ερχονται δ' ες αγῶνα, καταντίον ομμα βαλόντες. Damaget.

Κᾰταντῐπερην. *adv.* ex adverso.
τοῦ δὲ δυω πολοι εισι καταντιπερην ασαλευτοι. Man. 2. 22.

*Κᾰταντλαζω. affundo.
ζωμον δὲ βρομεοντα καταντλασον, αυτὸν απ' αυτοῦ
αρνυμενος,—— Nicand. ap. Ath. p. 126. c.*

Κᾰταντλεω. hausta aqua perfundo.
αλλὰ νῦν μὲν ουδὲν αλγεῖς· αλλ' όταν ξυνηγορος
ταυτὰ ταῦτα σοῦ καταντλῇ, καὶ ξυνωμοτας καλῇ. Vesp. 482.
Syn. Διαβρεχω, παραπασσω, καθιμαω.

*Κᾰτᾰνῡω. conficio. [iii. p. 7.
ου κυνες, ου σταλικές με κατηνυσαν, ουχὶ κυνηγοί. Tiber. *An.*

Κᾰταξαινω. lacero, excorio.
ειπέ μοι, τί φειδομεσθα τῶν λιθων, ὦ δημόται,* [319.
μὴ ου καταξαινειν τὸν ανδρα τοῦτον εις φοινικίδα; Acharn.
Syn. Περιξαινω, αμυσσω, μαστιζω, κατατριβω, επισκωπτω.

Κᾰταξενοω. hospitio excipio.
*πρὸς δυσσεβειας ἦν εμοὶ τοδ' εν φρεσὶ
τοιονδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φιλοις,
καταινέσαντα* καὶ κατεξενωμένον. Choëph. 702.
Syn. Ξενοω, επιξενοω.

Κᾰταξιος. dignus.
αναξιον μὲν σοῦ, καταξιον δ' εμοῦ. Philoc. 1037. (1009. Br.)
Syn. Αξιος, δικαιος.

Κᾰταξιοω. dignum judico.
καὶ πολλὰ χαιρειν συμφοραῖς καταξιῶ. Agam. 581.
Syn. Αξιοω.—ανακαλεω, επικαλεω.

*Κᾰταξῐς, εως. ἡ. fractura.
οστῶν τε τὰς καταξεις. Paul. Sil. *An.* iii. 97.*

Κᾰταξῐως. *adv.* digne, pro dignitate.
επεὶ δεδρακας ουτ' εμοῦ καταξιως. Œd. C. 966. (911. Br.)
Syn. Αξιως, κατ' αξιαν.

*Κᾰτᾰπαιζω. illudo.
τῶν καταπαιζοντων μὴ σχῃς λογον, αλλὰ καὶ αυτοῖς
εμπαιξασ', αρξαι πλεῖον εμοῦ τι ποιεῖν. Nicarch. *An.* ii. 349.*

Κᾰτᾰπᾰλαιω. eluctor, lucta vinco.
αλλ' οἱ λογοι γε καταπαλαιουσιν λογους. Iph. A. 1013.
Syn. Διαπαλαιω, καταπολεμεω, καταγωνιζομαι. κατανικαω. καταπανουργευω. (*Vide Suidam v.* καταπαλαιω.)

Κᾰτᾰπασσω, Καταπαττω. conspergo.
κατὰ τῆς τραπεζης καταπάσας λεπτὴν τεφραν. Nub. 177.
Syn. Προσπασσω, επιπασσω, καταποικιλλω, επιβαλλω, επικαταχεω, πληροω.

Κᾰτᾰπαστος. qui aspergitur.
*αλλ' ιθι χαιρων, καὶ πραξειας
κατὰ νοῦν τὸν εμὸν, καί σε φυλαττοι
Ζεὺς Αγοραῖος· καὶ νικησας
αὖθις εκεῖθεν παλιν ὡς ἡμᾶς*
ελθοις στεφανοις καταπαστος. Equit. 498.
Syn. Καταμεστος, πληρης, πεποικιλμενος.

Κᾰτᾰπᾰτεω. conculco.
ὡς σ' εβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ορκια πιστὰ πατησαν. Δ. 157.
Syn. Συμπατεω, συμπατασσω, κολετραω, εναλλομαι, διαλακτιζω, αποθλιβω.

Κᾰτᾰπαυμᾰ. requies.
ἤ κέ σφιν δειλοῖσι γοου καταπαυμα γενοιμην. P. 38.
Syn. Καταπαυσις, καταπραῦνσις, καταστασις, ηρεμησις, αναπαυλα, τελος.

1. "Pro κατάντεα, παράντεα, &c." affirmat Dammius. Mihi videntur esse adverbia ejusdem plane generis cum ἔναντα, Il. Υ. 67. "σαντα, P. 334.

Κᾰτᾰπαυω. compesco, requiesco.
και δή μιν καταπαυσῃ αγηνοριης αλεγεινῆς. X. 457.
Syn. Αναπαυομαι, κατεχω, εξαυνω, καταληγω.
Κατᾰπεδαω. constringo compedibus; implico gravi malo.
βλαπτουσ' ανθρωπους· κατὰ δ' ουν έτερόν γε πεδησε. T. 94.
Syn. Πεδαω, εμπεδαω, συμπεδαω, περιβαλλω.
Κᾰτᾰπειλεω. interminor. (59. B.)
—πολλὰ δὴ ματην επη-Θυμῷ κατηπειλησαν— Œd. C. 691.
Syn. Διαπειλεω, επαπειλεω, απειλεω.
Κᾰτᾰπελταζομαι. jaculor, incurso.
καταπελτασονται τὴν Βοιωτιαν όλην. Acharn. 160.
Syn. Κατακοντιζω, καταπολεμεω.
Κᾰτᾰπενθεω. deploro. [510.
ανδρα σοφὸν Κλεοβουλον αποφθιμενον καταπενθεῖ. Ep. αδ.
Κᾰτᾰπεπτω. decoquo.
ειπερ γάρ τε χολον γε καὶ αυτῆμαρ καταπεψῃ. A. 81.
Syn. Καταδαπαναω, κατεχω.—αφεψεω.
Κᾰτᾰπερδω. oppedo.
καὶ τῆς Πενιας καταπαρδεῖν. (Parœmiac.) Plut. 618.
Κατᾰπεταζω, Καταπεταννυμι. expando, explico.
άρματα δ' αμβωμοισι τιθει κατὰ λῖτα πετασσας. Θ. 441.
κατεπετασ' αυτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι. Plut. 731.
Syn. Ἁπλοω, εκτεινω.—κατακαλυπτω.
Κᾰτᾰπέφνω. occido.
κῆρ αχεος μεθεηκα, χερειονά περ καταπεφνων. P. 539.
Syn. Κατακτεινω, φονευω.
Κᾰτᾰπηγνυμι. gelu constringo. 2. depango.
εν γαιῃ κατεπῆκτο· ὁ δὲ μαλα ηδὺ γελασσας. Λ. 378.
Syn. Καταπηττω, εγκαταπηγνυω, παρακαταπηγνυμι, αποπηγνυμι.—κρυσταλλοῦμαι.
Κᾰτᾰπῖνω. deglutio. [459.
καὶ τοὺς μὲν κατεπινε Κρονος μεγας, όστις έκαστος. Hes. θ.
Syn. Καταβροχθιζω, καταδαρδαπτω, καταλαφυσσω, απορῥοφεω, λιχνευω, εκπινω.
Καταπιπτω. decido.
—κατὰ δ' αυτοὶ-Εν κονιῃσι πεσοιεν— Ψ. 436.
Syn. Πιπτω, αποπιπτω, προσπιπτω, εκπιπτω, ὑποπιπτω, ολισθαινω, απολισθαινω, κατολισθαινω, προαγομαι, φοβεομαι, καταδυω.
Καταπισσοω, Καταπιττοω. pice illino; *tropice*, convicia ingero.
παλιν κατεπιττον πᾶς ανὴρ Ευριπιδην. Eccles. 829.
Syn. Πισσοω, πισσοκωνιζω.—εντελιζω, λοιδορεω, κακολογεω.
Κᾰτᾰπῖων. perpinguis.
η βοος, η οΐος καταπιονα μηρια καιων. O. 373.
(*sic Seb. Ind. et Suid.—rectius* κατα—καιων.)
Syn. Πιων, λιπαρος.
Κᾰτᾰπλασσω, Καταπλαττω. illino.
*πρῶτον δὲ παντων τῷ Νεοκλειδῃ φαρμακον
καταπλαστον ενεχειρησε τριβειν, εμβαλὼν
σκοροδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνιων· επειτ' εφλα
εν τῇ θυεια ξυμπαραμιγνυων οπον,
καὶ σχῖνον· εἶτ' οξει διεμενος Σφηττιῳ,
κατεπλασεν αυτοῦ τὰ βλεφαρ' εκτρεψας, ίνα
οδυνῷτο μᾶλλον· ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν,
εφευγ' αναξας· ὁ δὲ θεὸς γελασας εφη·
Ενταῦθα νῦν καθησο καταπεπλασμένος,
ίν' επομνυμενον παυσω σε τῆς εκκλησιας.* Plut. 716.
Syn. Καταχριω, εγχριω, χριω, καταλειφω.
Κᾰτᾰπλαστος. illinendus. Vid. ad v. præc.
Κᾰτᾰπλεω, Καταπλωω. navigo.
ενθα κατεπλεομεν, καί τις θεὸς ἡγεμονευε. ι. 142.
Syn. Καταιρω, εφορμιζομαι, καταφερομαι.
Κᾰτᾰπλησσω. obstupefacio.
εν προμαχοισι φανέντα, κατεπληγη φιλον ἦτορ. Γ. 31.
Syn. Εκπλησσω, διαπλησσω, δειματοω. καταπτοεω.
Κᾰτᾰπνεω. perflo.
—ετι γὰρ θεόθεν καταπνεει-Πειθὼ μολπάν. Agam. 106.
Syn. Επιπνεω, προσπνεω, διαπνεω, διαημι.
Κᾰτᾰπνοη. flatus.
εχειν· μὴ φθινοπωρὶς α-
νεμων χειμερια καταπνοὰ— Pyth. 5. 161.

Syn. Αημα, καταπνευμα, διαπνοη, διεκπνοη.
*Κᾰτᾰπρηθω. comburo.
ουθ' ὁ καταπρησας τοὺς επὶ γῆς Φαεθων. Lucill. *An.* ii. 233.*
Κᾰτᾰπρηνης, Καταπρανης. declivis.
χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδινηθεν δέ οἱ οσσε. Π. 792.
Syn. Προπρηνης, επιρῥεπης, καταρῥοπος, καταφορος, ευκαταφορος. κατεστραμμενος.
Κᾰτᾰπρηνοω. præcipito. [240.
αγρια χειμηνασα, κατεπρηνωσαο ποντῳ. Leon. Tar. *An.* i.
Κᾰτᾰπρηΰνω. mitigo.
αυτὰρ ὁ τῶν μὲν επειτα κατεπρηΰνεν ανιας. Ap. 1. 265.
Syn. Πραΰνω, διαλλαττω, ἱλασκομαι, οικειοω, προσοικειοω, συνοικειοω, καταθελγω, μαλακιζω, καθημεριζω.
Κᾰταπρῖω. serrâ deseco.
μὴ 'πιταμης τὰν χεῖρα, καταπριων τὸ κυμινον. Theoc. 10. 55.
Syn. Ανασχιζω, διασχιζω, διακοπτω, διαπριω.
Κᾰταπροΐδωμι. prodo. [Vesp. 1044. B.
περυσιν καταπρουδοτε, καινοταταις σπειροντ' αυτὸν διανοιαις.
Syn. Προδιδωμι, καταπρολειπω.
Κᾰτᾰπροΐκομαι. *impune evado. *Scapul.* Καταπροΐζομαι. impune irrideo. *Constantin.*
εμεῦ δ' εκεῖνος ου καταπροΐξεται. Archil. *fr.* 28. *An.* i. 45.
a. ου τοι, μὰ τὸν Δια τὸν μεγαν, καὶ τοὺς θεοὺς,
εμοῦ καταπροιξει. b. θαυμασιως ἡσθην θεοῖς.
καὶ Ζεὺς γελοῖος ομνυμενος τοῖς ειδόσιν.* Nub. 1239.
Exp. Καταφρονεω, καταγελαω, (χωρις ζημιας.)
Κᾰταπρολειπω. ante desero.
εν χωρῃ, όθι τούς γε καταπρολιπὼν ελιασθη. Ap. 3. 1164.
Syn. Καταλειπω, αποπρολειπω.
Κᾰτᾰπροχεω. profundo.
ὡς αρ' εφη, ελεεινὰ καταπροχεουσα παρειῶν-Δακρυα,—ib.
Syn. Προχεω, αποχεω, εκχεω, καταχεω. [1117.
Καταπρωκτος. Eccles. 364. **Sed ibi legend.* κατὰ πρωκτὸν, *non** καταπρώκτων.
Κᾰταπτερος. plene plumatus.
πελας δ' αδελφαὶ τῶνδε τρεῖς καταπτεροι,
δρακοντομαλλοι Γοργονες βροτοστυγεῖς. Prom. 797.
Syn. Πτεροφορος, πτηνος, τανυσιπτερος.
Κᾰταπτησσω. consternor.
τὸν δ', ειπέρ τε λαθησι καταπτηξας ὑπὸ θαμνῳ. X. 191.
Syn. Ὑποπτησσω, ὑποστελλομαι, δειλιαω, καταπλησσομαι, καταδειδω.
Κᾰταπτυστης. despector. Anac. 158. (169. Barn.)
Syn. Καταφρονητης, ὑπεροπτης, εξουδενητης.
Κᾰταπτυστος. despuendus.
*μεγαλα γὰρ ἦν σοι (*i. e.* Helenæ)· κἀπι τοῖσδε σὸν δεμας
εξῆλθες ασκησασα, κἀβλεψας ποσει
τὸν αυτὸν αιθέρ'·* ὦ καταπτυστον καρα. Troad. 102.
Syn. Καταφρονητος, ευκαταφρονητος, εκφαυλιστος, καταρατος, ευτελης, μισητος.
Κᾰταπτῠχης. sinuosus.
Πραξινοα, μαλα τοι τὸ καταπτυχὲς εμπεροναμα. Theoc. 15. 34.
Syn. Διπτυχος, πολυπτυχος.
Κᾰταπτωσσω. timeo.
τιπτε καταπτωσσοντες αφεστατε, μιμνετε δ' αλλους. Δ. 340.
Syn. Πτωσσω, ορῥωδεω, ταρβεω, ασπαιρω.
Κᾰτᾰπῠγος, Καταπῡγων, Καταπυγης. cinædus; salax.
όταν εισελθὸν μειρακιόν σοι καταπυγον, Χαιρεου υἱός. Vesp.
καταπυγων εἶ, κἀναισχυντος. Nub. 906. [685.
ορνεον ουδ' ότιοῦν καταπυγωνεστερον εἶναι. Lysist. 777.
Κᾰτᾰπῡγοσῠνη. fœda mollities. —τῆς Αντιμαχου (Anap.) καταπυγοσυνης αναπλησει. ib. 1019.
Κᾰτᾰπῡθω. putredine consumo.
τὴν δ' αυτοῦ κατεπυσ' ἱερὸν μενος ηελιοιο. Hom. Ap. 371.
ἢ δρυός, ἢ πευκης, τὸ μὲν ου καταπυθεται ομβρῳ. Ψ. 328.
Syn. Διαπυθω, φθειρω, κατασηπω.
Κᾰτᾰπῠκνος. densus.
τὰ ροδα τὰ δροσοεντα, καὶ ἁ καταπυκνος εκεινα
ἑρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι. Theoc. 1. 1.
Syn. Πυκνος, κατασκιος.
Κᾰτᾰπυρπολεω. incendiis absumo.

a. θαῤῥει. b. τί θαῤῥῶ καταπεπυρπολημένος; Thesm. 250.
Syn. Πυρπολεω, κατακαιω.

Κᾰτᾰπῡριζω, vel Καπυριζω. torrefacio.
αιθω᾽ χὡς αυτὰ λακεῖ μεγα, καππυρισασα. Theoc. 2. 24.
Syn. Φλεγμαινω, επιφλεγμαινω, φλογιζομαι.

*Κᾰτᾰρᾱ[1], ας. ἡ. imprecatio, diræ.
μελαθρων μητρὸς φονιοι καταραι. (*Anapæst.*) Eur. Elec. 1333.*

Κᾰτᾰρᾰκοω. lacero.
νῦν δ᾽ ὡδ᾽ αναρθρος, καὶ κατεῤῥακωμένος. Trach. 1119.
Syn. Καταμυσσω, σπαραττω.

Κᾰτᾰραομαι. execror, male precor.
τῷδε καταρῶνται παντες βροτοὶ αλγε᾽ οπισσω. τ. 330.
τὸν πατερ᾽ εχθαιρουσι, καταρῶνται δ᾽ απολεσθαι. Theog. [277.
Syn. Επαραομαι, βδελυττομαι, απευχομαι.

Κᾰταρᾱτος. maledicus, scelestus.
ὦ καταρατ᾽ ανδρῶν, ὡς διεμοιρασω. Hecub. 715.
Syn. Επαρατος, καταπτυστος, απευκτος.

Κᾰταργεω. inanem et inutilem reddo.
αλλ᾽ εἰμ᾽, ὁπως ἂν μὴ καταργῶμεν χερα. Phœn. 770.
Syn. Αργεω, αεργεω, καταργενομαι, σχολαζω, ακυροω.

Κᾰταργμα. initiatio.
—χερνιβάς τε καὶ καταργματα
ουκ ἂν φθανοις ἂν ευτρεπῆ ποιουμενη. Iph. T. 244.
Syn. Τελετη, μυησις.—απαργματα, απαρχη.

Κᾰταργῠροῦμαι. argento corrumpor.
καὶ ταῦτ᾽ αθρησον ει κατηργυρωμένος-Λεγω.— Antig. 1089.
Syn. Καταδωροδοκεω. (1077. Br.)

Κᾰταρδω. irrigo.
ουτε πανουργῶν, ουτε καταρδων, αλλὰ τὰ βελτιστα διδασκων.
Syn. Καταβρεχω, (τοῖς επαινοις.) [Acharn. 658.

Κᾰταρεζω, Καταῤῥεζω. blande mulceo manu.
χειρί τε μιν κατερεξεν, επος τ᾽ εφατ᾽, ἔκ τ᾽ ονομαζε. Α. 361.
τῶν τινα καῤῥεζουσα Αχαιϊαδων εὐπεπλων. Ε. 424.
πατὴρ δ᾽ επενευσε γελασσας·
φῆ δὲ καταῤῥεζων, *῾Οτε μοι τοιαῦτα θεαιναι
τικτοιεν, τυτθὸν κεν εγὼ ζηλημονος ῞Ηρης
χωομενης αλεγοιμι. φερεν, τεκος, ὁσσ᾽ εθελημὸς
αιτιζεις, καί τ᾽ αλλα πατὴρ ετι μειζονα δωσει.* Call. 3. 28.
Syn. Καταψαω, καταψηχω, καθομαλιζω.

*Καταρης - - - ανεμος. id. qu. καταιγις. Alcæ. Sapph. *Eustath.* *ad* Il. Ε. 738. Exp. διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.*

Κᾰταρῑγηλος. horribilis.
λυγρὰ, τά τ᾽ αλλοισίν γε καταριγηλὰ πελονται,
αυτὰρ εμοὶ τὰ φιλ᾽ εσκε, τά που Θεὸς εν φρεσὶ θῆκεν. ξ. 226.
Syn. ῾Ριγηλος, φοβερος, καταπληκτικος.

Κᾰτᾰρῑθμεω. annumero.
κατηριθμηται Τρωαδων αλλων μέτα. Troad. 878.
Syn. Επαριθμεω, διαριθμεω, εξαριθμεω, καταλογιζομαι, προσλογιζομαι, κατατιθημι.

Κᾰταρκεω. sufficio.
εμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλιου καταρκεσει. Rhes. 448.
Syn. Αρκεω, επαρκεω, εξαρκεω.

Καταρνεομαι. inficior.
φῃς, η καταρνεῖ μὴ δεδρακεναι ταδε; Antig. 448.
Syn. Απαρνευμαι, εξαρνεομαι.

Κᾰτᾰροω. aro.
οἱ δ᾽ αὖ κορακες τῶν ζευγαριων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι. Av. [582.
Syn. Αροω, αφαροω.

Καταῤῥαγη. disruptio.
γοῳ γυναικῶν, καὶ καταῤῥαγαῖς πεπλων. Lyc. 256.
Syn. Αμυξις, λακισμα.

Κᾰταῤῥακτηρ. rapax.
κιρκου καταῤῥακτῆρος, ὃν τε συγγονων. ib. 169.
σιντην καταῤῥακτῆρα δεξωνται πικρόν. ib. 539.
Syn. Πορθητης, δῃωτης, λυμαντηρ.—ορνεον ἁρπακτικον.

Κᾰταῤῥαπτω. consuo.
λαγὼ δικην Πενθεῖ καταῤῥαψας μορον. Eumen. 26.
Syn. Ενραπτω, επιῤῥαπτω, συῤῥαπτω, εντιθημι.

Καταῤῥεζω. Vid. Καταρεζω.

Καταῤῥεπω. deorsum vergo.
Τυχη γὰρ ορθοῖ, καὶ Τυχη καταῤῥεπει. Antig. 1172. (1158.
Syn. Καταβαλλω, πιπτω. [Br.)

Κᾰταῤῥεω. defluo
ὡς εἶδεν μελαν αἷμα καταῤῥεον εξ ωτειλῆς. Δ. 149.
σκαζων, εκ πολεμου· κατὰ δὲ νοτιος ῥεεν ἱδρώς. Λ. 810.
Syn. Αποῤῥεω, καταπιπτω, συνολισθαινω.

Κᾰταῤῥηγνυμι, Καταρησσω. decido.
—ἦδε σὺν μαχῃ δορὸς—Τροπὰς καταῤῥηγνυσι—Antig. 686.
Syn. Αναῤῥηγνυμι, αποῤῥηγνυμι, αποθραυω, διαθρυπτω, καταῤῥασσω.

Κᾰταῤῥιζοω. radicibus fixis stabilio.
λᾶα βαθυστηριγγα κατεῤῥιζωσε πελωρον. Philipp. *An.* ii. 232.*

Κᾰταῤῥῑναω. lima polio.
τὸν μὲν αστεῖόν τι λεξειν καὶ κατεῤῥινημένον. Ran. 931. (901.
Syn. ῾Ριναω, ξεω, εξακριβοω. [B.)

Κᾰταῤῥῠτος. irriguus.
ει δ᾽ αμφὶ Θρῃκην, χιόνι τὴν καταῤῥυτον. Androm. 214.
Syn. Περιχυθεις, διαβροχος.

Κᾰταῤῥυω. (*inusit.*) delabor.
εκεῖνο τηρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς[2]. Pac. 146.
Syn. Καταπιπτω, καταῤῥεω.—σηπομαι, αφανιζομαι.

Κᾰταῤῥωξ. præruptus. [(937. Br.)
—ὦ ξυνουσιαι-Θηρῶν ορειων, ὦ καταῤῥῶγες πετραι. Phil. 960.
Syn. Αποῤῥωξ, κρημνωδης, κατακρημνος.

Καταρτυω[3]. compono, instruo.
ὡς πρός τι λεξων ἢ καταρτυσων μολεῖν; Œd. Col. 71.
*σμικρῷ χαλινῷ δ᾽ οἶδα τοὺς θυμουμενους
ἱππους καταρτυθέντας.— Antig. 477.*
Syn. Παρασκευαζω, ευτρεπιζω, προσεχω.

Κᾰταρχω, Κᾰταρχομαι. primus facio, auspicor.
αἶ, αἶ, καταρχομαι νομον[4]-Βακχεῖον, *εξ αλαστορος αρτιμαθης κακῶν. Hec. 685. P.
a. ευφημια[5] ᾽στω. b.* μὴ καταρξει τοῦ τραγου. Av. 959.
Syn. Αρχω.—αρχομαι.—απαρχομαι.

Κᾰτασβεννυμι, κατασβεννυω. extinguo, sedo.
ὡς εφαθ᾽· ῞Ηφαιστος δὲ κατεσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Φ. 381.
Syn. Σβεννυω, αποσβεννυμι. καταπαυω.

Κᾰτᾰσειω. concutio. —καθεσδομενος δ᾽ εδοκευον
ιχθύας, εκ καλαμων δὲ πλανον κατεσειον εδωδάν. Theoc. 21. 42.
Syn. Αποσειω, σειω, καταπτησσω, συσσειω, κατασυρω.

Κᾰτᾰσηπω. marcescere facio.
ουκ· αλλὰ κατασεσηπας, ὡς γ᾽ εμοὶ δοκεῖς. Plut. 1035.
Syn. Σηπω, διασηπω, αποσηπω, καταπυθω.

*Κᾰτασθενεω. debilito. *Paul. Sil.* Vid. ad v. Θελξιπικρος.*

Κᾰτασθμαινω. anhelo.
ἱππος χαλινῶν δ᾽ ὡς κατασθμαινων μενει. Sept. Th. 399.
Syn. Ασθμαινω, καταφρυαττομαι.

Κᾰτᾰσῑκελιζω. Siculum (*sc.* caseum)[6] comedo.

---

1. Penultimam hujus v. purioris ætatis poëtæ corripiunt, deterioris producunt. Corripiunt Æschylus, Sept. Th. 721. *Blomf.* Euripides iterum, Hec. 939. *Pors.* qui versus est Iambelegus. Producunt Palladas, *bis*, Ep. 42; *Anal. T.* ii. *p.* 416. Apollinarius, Psalm. 108. 33. ἣν δὲ λίην ἀγάπαζε, θοῶς δέξαιτο κατάραν. Sæpius non inveni. Vid. Heath. ad Eur. El. l. c. et nota totum Systema esse Anapæsticum, et ad pristinam fere puritatem VV. DD. curis restitutum.—In locis sub v. Καταράομαι citt. syllabam istuis vocis 2dam. per *ictum metricum* produci credo.

2. Viro doctiss. hoc est præs. subj. act. ab inusitato quodam verbo, καταῤῥύω: mihi potius videtur aor. 2. subj. pass. ab usitato καταῤῥέω.

3. Brunckius ad Œd. Col. 71. indicare videtur καταρτύζω, tanquam fontem a quo fluxerit καταρτύσων.—Minime vero illud silentio præterierim, participio κατηρτυκὼς peculiarem quandam vim inesse: κυρίως (inquit Hesychius) ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Vid. Æschyl. Eumen. 472. Eurip. Fr. incert. clxvii. et Kuster. in Suid. v. ᾿Αβολήτωρ.

4. Usitatius cum genitivo construitur κατάρχομαι. Habet autem accusativum etiam in Phœn. 949. Pors. ad quem locum adeundus Musgravius.

5. Ita legendum, non εὐφημί᾽ ἔστω· quia ultima in εὐφημία producitur, et elidi nequit.

6. De caseorum Siculorum præstantia, vid. Philem. *Sicelici* fr.

*τῆς μὲν γραφῆς ηκουσαθ', ἧς εγραψαμην,
ανδρες δικασταὶ, τουτονί. δεινοτατα γὰρ
εργων δεδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.
αποδρὰς γὰρ εις τὴν γωνιαν, τυρὸν πολὺν
κατεσικελιζε, κἀνεπλητ' εν τῷ σκοτῳ.* Vesp. 907.
EXP. Ησθιε, καὶ εκορεσθη.

Κἄτἄσῖναζω. admodum lædo.
και μεν κατεσιναζε. Theoc. 30. 32.
SYN. Κατασινομαι, καταβλαπτω, αασκω.

Κἄτασκαπτω. diruo.
κἀπιστρατευσειν, καὶ κατασκαψειν πολιν. Iph. A. 64.
SYN. Αποσκαπτω, αναστρεφω, καταβαλλω, κατεδαφιζω, καταλαμβανω, κατασκορπιζω, εκπολιορκῶ, κατορυττω.

Κἄτασκἄφη. specus, *qs.* effossus. 2. eversio.
ζῶσ' εις θανοντων ερχομαι κατασκαφάς. Antig. 932. (920. B.)
SYN. Κευθμων, ορυγμα. 2. αναστασις, πορθησις, αφανισμος.

Κἄτασκἄφης. defossus. *item,* dirutus.
ὦ τυμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οικησις αιειφρουρος,— ib. 891. B.
SYN. Καταγειος, ὑπογειος.—αναστατος.

Κἄτασκεδαζω, Κἄτασκεδαννυμι. dispergo. V. ad v. Κενεβρια.
SYN. Διασκεδαζω, αποσκεδαννυμι, διαλυω, καταχεω.

Κἄτασκελλω. exsicco.
—φαρμακων-Χρεια κατεσκελλοντο— Prom. 480.
SYN. Κατασκελετευω.—καταφθινομαι, καταθνησκω.

*Κἄτασκεπαζω. protego. [*An.* ii. 363.*
στυγνὸς δή τι, Μενιππε, κατεσκεπασαι μεχρι πεζης; Strato,

Κἄτασκευασμα. præparatio.
—ἡ κατασκευασματα. Philem. 3. 3.
SYN. Παρασκευασμα, συσκευασια, κατασκευη.—εγχειρημα, τεχνασμα, ενθυμημα, κτισμα.

Κἄτασκευη. apparatus.
ἆρ' ου τρυφῶμεν, θεοῦ κατασκευην βιου
δοντος τοιαυτην, οἶσιν ουκ αρκεῖ ταδε; Eur. Supp. 214.
SYN. Διασκευη, επισκευη, παρασκευη.—κτισις. ἑξις, συστασις.—μηχανησις, δημιουργια, ποιησις, συνταξις, εξαρτυσις, διακοσμος, βεβαιωσις, κατασκευασμα.

Κἄτασκηνωμα. tegumentum.
*τί νιν προσειπω, καὶ τυχω μαλ' ευστομῶν;
αγρευμα θηρὸς,* η νεκροῦ ποδενδυτον
δροιτης κατασκηνωμα, δικτυον μὲν οὖν. Choëph. 995.
SYN. Παραπετασμα, σκεπας.

Κἄτασκηπτω. immitto, incumbo; *item,* urgeo, v. g. *precibus.*
*ανθ' ὧν εγὼ νῦν τασδε τὰς θεὰς εμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι,* καὶ κατασκήπτω λιταῖς,
ελθεῖν αρωγοὺς ξυμμαχους.— Œd. C. 1065. (1011. B.)
SYN. Εγκατασκηπτω, σκηπτω, επερειδομαι.

*Κἄτασκιαζω. obumbro, obtego.
ἠδε κατεσκιασε Τρωὰς αρουρα ταφῳ. Aristot. *An.* i. 182.*

Κἄτασκῐαω. *idem.*
μακροί τε, μεγάλοι τε, κατεσκιαον δὲ Χαρυβδιν. μ. 436.
SYN. Σκιαω, σκιαζω, κατακρυπτω.

Κἄτασκῐος. opacus.
τῶν καὶ λαχνη δερμα κατασκιον· αλλά νυ καὶ τῶν. Hes. ε. 513.
SYN. Επισκιος, ασκιος, καταπυκνος.

Κἄτασκλημι. exaresco, contabesco. [ii. 499.
δερμα κατεσκληκὸς δὲ φερει καὶ ῥικνὸν ιδεσθαι. Jul. Æg. *An.*

Κἄτασκοπη. speculatio.
τὸν οὖν παρόντα πεμψον εις κατασκοπήν. Phil. 45.
SYN. Σκεψις. δοκιμασια, εξετασις, εξετασμος.

Κἄτασκοπος. explorator.
οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ιλιου κατασκοπος. Hec. 238.
SYN. Προσκοπος, σκοπος, εξεταστης, δοκιμαστης, κατοπτης.

Κἄτασμῡχω. comburo.
ἅς με κατασμυχων καὶ ες οστέον αχρις ιαπτει. Theoc. 3. 17.
SYN. Σμυχω, εκκαιω, κατακαιω.

Κἄτασπᾰρασσω, Κατασπαραττω. dilacero.
τὴν ειρεσιωνην μου κατεσπαραξατε. Equit. 728.
SYN. Σπαρασσω, διασπαρασσω, κατασχιζω.

*Κἄτασπᾰτᾰλαω. in deliciis vivo.
μηδείς μοι ταυτην, Ερασιστρατε, τὴν σπαταλην σου
ποιησειε θεῶν, ἣ συ κατασπαταλᾷς. Lucian. *An.* ii. 309.*

Κἄτασπαω. demitto.
ες Ορσιλοχον χθὲς τῶν τριχῶν κατεσπᾰσα. Lysist. 726.
SYN. Διασπαω, ανασπαω, καθελκω, απαρασσω.—καταπινω.

Κατασπειρω. spargo.
ὁσας ανιας μοι κατασπειρας φθινεις. Aj. 1024. (1005. Br.)
SYN. Σπειρω, καταφυτευω.
PHR. Καταβαλλειν σπερματα γαιῃ. Ep.

Κἄτασπενδω. libamento perfundo.
—Αιγιναν κατα-
σπένδειν μελιφθογγοις αοιδαῖς. Isth. 6. 12.
SYN. Σπενδω, αποσπενδω, απαρχομαι.

Κἄτασπερχω. impello.
ληστας ελαυνων, καὶ κατασπερχων δορί. Acharn. 1188.
SYN. Σπερχω, επισπερχω, επειγω, κατεπειγω, σπουδαζω, παρακελευομαι, προτρεπομαι, συμβουλευω, κατασπευδω.

Κἄτασπευδω. accelero.
αλλὰ κατασπευσαντες εμὰς φρενας εν στηθεσσι. Sib. l. 3.
SYN. Σπευδω, διασπευδω, επισπευδω, καταταχεω, κατασπερχω.

Κἄτασποδεω. cædo seu percutio, tamquam pulverem excussurus.
ουδ' αμφιλεκτως μὴν κατεσποδημενοι. Sept. Th. 815.
SYN. Σποδεω, αποσποδεω, τυπτω, πλησσω, κονιαω, καταχωννυμι. κατακυπτω.

Κἄτασταζω. destillo.
ὁρᾷς νεκρὸν τονδ', οὗ κατασταζω δακρυ; Hec. 759.
SYN. Αποσταζω, ενσταζω, επισταζω, κατειβομαι.

Κἄταστᾰσῐς. constitutio.
καταστασις γενοιτ' αν ουδενὸς νομου. Aj. 1264. (47. B.)
SYN. Ευταξια, καταστημα, καταβολη, παραδοσις, διαταξις, συνταγμα, συστασις.—ἑξις.—σφοδροτης.—συνεδριον.—καθεσις.—καταπαυμα.

Κἄταστᾰτης. instaurator.
καὶ μή μ' ατιμον τῆσδ' αποστειλητε γῆς,
αλλ' αρχεπλουτον καὶ καταστατην δομων. Soph. Elect. 72.
SYN. Ευτρεπιστης, κατασκευαστης.

Κἄταστειβω. calcando tero.
—εφ' ἇς-Τὸ πρῶτον ἱκου καὶ κατεστειψας πεδον. Œd. C. 480.
SYN. Στειβω, επιστειβω. (467. Br.)

Κἄταστειχω. descendo. 2. revertor. Vid. ad v. Ασκιπων.

Κἄταστελλω. reprimo, compono, orno.
αλλ' αυτὸν ἡμεῖς, οἷς σε θεραπευειν μελει,
παλιν καταστελοῦμεν· αλλ' ορθου καρα. Bacch. 930.
SYN. Αποστελλω, αναστελλω, κατασκευαζω, επεχω.—κατασιγαζω.

Κἄταστενω. ingemo.
ὑπὲρ τυραννων ξυμφορᾶς καταστενειν. Iph. A. 470.
SYN. Στενω, αναστενω, επιστενω, καταστεναζω.

Κἄταστεφής. corona redimitus.
—επεὶ καταστεφῆ-Στειχονθ' ὁρῶ τιν' ανδρα— Trach. 181.
SYN. Επιστεφης, αμφιστεφης, στεφανηφορος.

Κἄταστεφω. corona cingo.
βωμὸν καταστεψαντες, ὡς ὁρᾷς, αναξ. Heracl. 125.
SYN. Στεφω, επιστεφω, αναδεω.

Κἄταστιλβω. reluceo.
πρηῢ καταστιλβων σελας ὑψοθεν ες βιοτητα. Hom. vii. 10.
SYN. Αποστιλβω, απολαμπω, καταυγαζω.

*Κἄταστονᾰχεω. ingemisco. Sed in l. l. *transitive,* lugeo; *præpos.* διὰ, *sub aud.*
οικτρὰ δ' ὑπὲρ τυμβοιο κατεστοναχησαν ἑταῖροι
κειμενον, οὗ θιασου κοσμον οδυρομενοι. Agath. *An.* iii. 64.*

Κἄταστορεω, Καταστορεννυμι, Καταστορνυμι. sterno humi.
πυκνοῖσι λαεσσι κατεστορεσαν μεγαλοισι. Ω. 798.
κωεα καστορνῦσα θρονοις ενὶ δαιδαλεοισι. ρ. 32.
SYN. Καταστρωννυμι, καταβαλλω, καταπαυω.

Κἄταστραπτω. fulgore illustro.
μὴ, πρός σε τοῦ κατ' ακρον Οιταῖον ναπος
Διὸς καταστραπτοντος, εκκλεψῃς λογον. Trach. 436.
SYN. Αστραπτω, καταφεγγω.

Κᾰταστρεφω. subverto.
καὶ κεκραγας, ὁσπερ αιεὶ τὴν πολιν καταστρεφεις; Equit. 274.
Syn. Καταβαλλω, καταστορεω, ανατρεπω.—ανακαλεω.—τελευτοω.—απερχομαι.—απαλλαττομαι.—χειροω.
Phr. [Πολεμιᾳ χερι προστρεπειν. Pind.]

Κᾰταστροφή. catastrophe, subversio.
—δοτε-Περασιν ηδη καὶ καταστροφήν τινα. Œd. C. 104.
Syn. Περασις, τελος.—ανατροπη, καθαιρεσις.

Κᾰταστῠγεω. odio prosequor.
ὡς εφατ'· Αντιλοχος δὲ κατεστυγε, μῦθον ακουσας. P. 694.
Syn. Αποστυγεω, απεχθαιρω, αποτρεπομαι.

Κᾰταστῠφελος, Καταστυφλος. valde durus.
*τοῖον αρ' ὁρκον εθεντο θεοὶ Στυγὸς αφθιτον ὑδωρ,
Ωγυγιον,* τὸ δ' ιησι καταστυφελου διὰ χωρου. Hes. θ. 806.
Syn. Στυφελος, τραχωδης.

Κᾰταστωμυλλω, Καταστωμυλλομαι. deblatero.
οἷα κατεστωμύλατο. Thesm. 468.
Syn. Στωμυλλω, φλυαρεω, φληναφεω.

Κᾰτᾰσῠομαι. cum impetu descendo.
αψορρον δ' αρα κῦμα κατεσσυτο καλὰ ῥεεθρα. Φ. 382.
Syn. Καταφερομαι, κατακρημνιζομαι.

Κᾰτᾰσῠρω, Κατασυρομαι. pertraho.
τῆς διὰ μεσσατιης κατασυρεται ὑδατα 'Ρηνου. Dion. 296.
Syn. Καταρρεω, κατακυλιω, κατακυλινδω,

Κᾰτασφαζω, Κατασφαττω. interficio.
εδοξ' ακοῦσαι σοῦ τοδ', ὡς ὁ Λαϊος
κατασφαγειη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. Œd. T. 749. (730. B.)
Syn. Σφαζω, αποσφαττω, κατακτεινω.

Κᾰτασφηκοω. in angustum contraho.
μαρμαρεης δ' ἑλικεσσι κατεσφηκωντο χελωνης. Tryph. 88.
Syn. Σφηκοω, συνελκω, κατειλλω.

Κατασφρᾱγιζω. obsigno.
εκ κορυφῆς λοφοεντι κατεσφρηγιζετο δεσμῷ. ib. 68.
Syn. Σφραγιζω, επισφραγιζω, αποσφραγιζω.

*Κᾰτασχετος, ου. ὁ ἡ. qui captus detinetur. [*An.* iii. 82.*
ει δ' αρα που καὶ κεῖθι κατασχετος εσσομαι οιστρῳ. Paul. Sil.

Κᾰτασχεω, Κατασχω, Κατασχεθω, pro κατεχω. cohibeo, &c.
ει μὴ τοδε φασμα νυκ-τὸς εὖ κατασχησει. Soph. El. 505.
*αλλ' αντιαζω, πρὶν πανωλεθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ολεσθαι κἀξερημῶσαι γενος,*
κατάσχες οργήν.— ibid. 1009. B.
μολις κατασχεθοντες ἱππικὸν δρομον. ib. 756.

Κᾰτασχιζω. diffindo.
σὺ γὰρ κατεσχισω μὲν επὶ γελωτι. Ran. 403. B.
Syn. Αποσχιζω, καταρρηγνυμι.

Κατασχολαζω. otior, immoror.
—εάν μοι τοῦ χρονου δοκῆτέ τι-Κατασχολαζειν—Philoct. 128.
Syn. Σχολαζω, καταργεω, δηθυνω.

Κᾰτᾰτᾰνῠω. extendo. 2. explico, expedio.
ενθα σφιν κατὰ ἶσα μαχην εταννσσε Κρονιων. Λ. 336.
Syn. Αποτανυω, αναπεταννυμι, εκπεταννυμι, εκτεινω, κατατεινω.—ανυσσω.

Κᾰτᾰτεθνημι, pro Καταθνησκω. intereo.
ηδη γὰρ Πηλῆά γ' οἴομαι ἢ κατὰ παμπαν-Τεθναμεν. Τ. 334.

Κᾰτᾰτεινω. extendo.
αν δ' αρ' εβη Πριαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν οπισσω. Γ. 261.
Syn. Τεινω, συντεινω, επεκτεινω, επεχω, κατεχω, καταβαλλω, κατατανυω.—παρηκω. διατεινομαι.—διεγειρω.

*Κᾰτᾰτεμνω. concido. [ii. 418.
ὅς μὲν γὰρ φονέας οσιως στυγεων, κατατεμνει. Pallad. *An.*

Κᾰτᾰτηκω, Κατατηκομαι. colliquefacio.
ὡς δὲ χιὼν κατατηκετ' εν ακροπολοισιν ορεσσιν,
ἥν τ' Εὖρος κατετηξεν— τ. 205.
Syn. Συντηκω, εντηκω, εκτηκω, διατηκω, περιτηκω.—ισχναινω.—ανατηκομαι, συντηκομαι.

Κᾰτᾰτῐθημι. depono.
ει δέ κεν ασπίδα μὲν καταθειομαι ομφαλοεσσαν. Χ. 111.
Syn. Αποτιθημι, παρατιθημι, εκτιθημι, εγκατατιθημι, αποδιδωμι.—καθιστημι.—κταομαι.—αποβαλλω.—καταληγω, καταπαυω.—διηγεομαι.

Κᾰτᾰτῑλαω. stercore contamino.
η κατατιλᾷ τῶν 'Εκαταιων, κυκλιοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων. Ran. 366.

Κᾰτᾰτοξευω. sagitta trajicio.
τουτῳ δωσω· κἀτ' εκ τουτων,
ων ἂν λεξῃ, ῥηματιοισιν
καινοῖς αυτὸν καὶ διανοιαις
κατατοξευσω. Nub. 941. Syn. Κατακοντιζω.

Κᾰτᾰτρῑβω. attero.
αλλ' αμφὶ πλευρῇσι δορὰς αιγῶν κατετριβον. Theog. 55.
Syn. Ανατριβω, αποτριβω, διατριβω, εντριβω.

Κᾰτᾰτριζω. strido magnopere.
χεῖρας δ' εσφιγγεν, καὶ απολλυμενος κατετριζε. Batrach. 87.
Syn. Τριζω, βρυχω.

*Κᾰτᾰτρυζω. contra alium disputo, clamo. *Nisi legi debeat* κατατριζ.
συνδεσμῶν λυγρῶν θηρητορες, οἷς το ΜΙΝ η ΣΦΙΝ
εναδε, καὶ ζητεῖν ει κυνας εἶχε Κυκλωψ,
τριβοισθ' εις αιῶνα κατατρυζοντες αλιτροὶ
αλλων· ες δ' ἡμᾶς ιὸν αποσβεσατε. Philipp. *An.* ii. 223.*

Κᾰτᾰτρῠχω. exhaurio, affligo.
τὰ φρονεων, δωροισι κατατρυχω καὶ εδωδῇ-Λαοὺς,—Ρ. 225.
Syn. Τρυχω, απαντλεω. καταδαπαναω. καταπονεω.

Κᾰτατρωγω. rodendo consumo.
πεπλον μου κατετρωξαν, ὃν εξυφηνα καμοῦσα. Batrach. 181.
Syn. Καταβοσκω, καταβρωσκω, καταδαρδαπτω, κατεδω, κατεσθιω, καταβροχθιζω, καταπινω, εγκαπτω, περιτρωγω.

Κᾰταυαινω. arefacio. Vid. Αυαινω.
—νεκυν-Δελφῖνος ακτὶς Σειρια καταυανεῖ. Lyc. 396.

Κᾰταυγαζω. illumino. *neut.* resplendeo.
—καταυγαζων φυσιν ανδρῶν. Nonn.
Syn. Αυγαζω, αναλαμπω.

Κᾰταυγηστειρα. Vid. Σεληνη.

Κᾰταυδαω. eloquor, enuntio.
οἴ μοι· καταυδα· *πολλὸν[1] εχθιων εσει
σιγῶσ', εαν μὴ πᾶσι κηρυξῃς ταδε.* Antig. 86.
Syn. Εξαυδαω, απαγγελλω.

Κᾰταῦθι, Καταυτοθι. *adv.* ibi, illic.
ἑζομενοι δὲ καταῦθι γοων, τιλλοντό τε χαιτας. κ. 567.
κλαιετον εξελθόντε, καταυτόθι τοξα λιπόντε. φ. 90.
Syn. Αυτοθι, αυτοῦ, εκεῖ, ενταῦθα. τῇδε.

Κᾰταυτῑκᾰ. *adv.* statim. [3. 21.
τὸν στεφανον τῖλαί με κατ' αυτίκα[2] λεπτὰ ποιησεῖς. Theoc.
Syn. Αυτικα, εξαπινης.

Κᾰταυλεω. tibia modulor. [871.
ταχα σ' εγὼ μᾶλλον χορευσω, καὶ καταυλησω φοβῳ. Herc. F
Syn. Αυλεω, επαυλεω.—καταχλευαζω.

Κᾰταυλιζομαι. stationem habeo, castra metor.
νῦν μὲν καταυλισθητε· καὶ γὰρ ευφρονη. Rhes. 518.
Syn. Αυλιζομαι,—καταστρατοπεδευω.

*Καταυχενιος, α, ον. per collum defluens.
χερσὶ καταυχενιους λυσαμενη πλοκαμους. Rufin. *An.* ii. 392.*

Κᾰταυχεω. superbio.
η παῖς εμὸς, πληθει καταυχησας νεῶν. Pers. 352.
Syn. Αυχεω, επαυχεω.

Κᾰτᾰφᾰγεῖν. devorare.
οὑτω ὑπερφιαλους· μή τοι κατὰ παντα φαγωσι. γ. 315.
Syn. Κατατρωγω, κατεδω. λαφυσσω. [ενδατεομαι. Lyc.]

Κᾰτᾰφαινομαι. videor esse.

---

1. Negat Bentleius "πολλὸν sumptum, ut aiunt, adverbialiter, esse "hominis Attici, aut in Tragœdia ferri posse." Epist. ad Mill. p. 12. Quum hunc Sophoclis locum Parrio nostro forte objecissem, fidenter ille me reponere jussit, μᾶλλον pro πολλόν. (In eamdem conjecturam incidit Porsonus; quinimmo aliam, fortasse meliorem, protulit; nempe, πλεῖον ἐχθίων. Vid. ad Hec. 624.)—Exempla comparativi per pleonasmum aucti reperies in Il. Ω. 243. Eur. Hec. 331. *Pors.* Arist. Eccles. 1131. *Brunck.* qui in nota consulendus.

Prosæ scriptores idem jus usurpant. Herod. i. 31. ὡς ἄμεινον εἴη ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν. ib. 32. μᾶλλον τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος ὀλβιώτερός ἐστι.

2. "Sic voces a se invicem separavit D. Heinsius: jungi debent "κατατῖλαι." Valcken.—In exemplo etiam præcedente rectius disjunguntur κατ' αὐτόθι, sicuti κατ' αὖθι, vs. 55. ad qu. loc. vid. Ernesti.

καὶ δὴ επεὶ Κρισσης κατεφαινετο κολπος απειρων. Hom. Ap. [431.
Syn. Φαινομαι, διαφαινομαι.

Κᾰτᾰφᾰνης. conspicuus.
—ωστε τοὺς αρνουμενους
μαλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖν. Antiph. 4.
Syn. Διαφανης, δηλος.

Κᾰτᾰφερω. deorsum fero. [420.
Τεσσιος αυτὸς εδειξε· κατηνεχθη γὰρ επαρθείς. Pallad. *An.* ii.

Κᾰταφευγω. perfugio. 2. perfugium habeo ad aliquem.
χηρευομεν, τὸν δ' ουκ εχομεν καταφυγεῖν. Cycl. 439.
(l. καταιφυγεῖν. Barnes. κατεκφυγεῖν. Scal.)
Syn. Καταφυγγανω, προσφευγω, συμφευγω.

Κᾰτᾰφημι. aio, affirmo, confirmo.
—ου πρὶν ιδοιμ'-Ορθὸν επος, μεμφομενων
ἂν καταφαιην.— Œd. T. 515.
Syn. Φημι, καταφασκω, ὁμολογοῦμαι.

Κᾰτᾰφημιζω. divulgo.
—τὸ καὶ κατεφαμιξεν καλεῖ-
σθαί μιν χρονῳ συμπαντι ματηρ
τοῦτ' ονυμ' αθανατον. Ol. 6. 93.
Syn. Φημιζω, διαβοαω, διαγγελλω.

Κᾰταφθατεω. *vox lexicis ignota.*
απὸ Σκαμανδρου γῆν καταφθατουμενην[1]. Eumen. 401.
Syn. Καταφθανω, κατακτaομαι, προλαμβανω.

Κᾰταφθειρω. corrumpo. [T. 338.
—αλλ' εννοεῖς-Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πολιν. Œd.
Syn. Φθειρω, διαφθειρω, καταστρεφω.

Κᾰταφθινω. *(penult. apud Ionas longa, apud Atticos brevi.)* marcesco, pereo.
ερριψαν αισχρῶς ὧδ' ερημον, αγριᾳ*
νοσῳ καταφθινοντα,— Philoct. 269.
Syn. Φθινω, διαφθειρομαι, κατατηκομαι.

Κᾰταφθῐω. interimo.
οὐ μὲν δή σε καταφθισει, μαλα περ μενεαινων. ε. 341.
Syn. Φθιω, διαφθειρω, κατακτεινω.

Κᾰταφθορα. corruptio, pernicies.
λευσιμοι δὲ καταφθοραί. Ion. 1236.
Syn. Διαφθορα, ανασκευη, πανωλεθρια, εξολεθρευσις, φονος, θανατος.

Κᾰτᾰφλεγω. comburo.
αλλ' ἦτοι ταδε παντα καταφλεξω πυρὶ κηλεῳ. X. 512.
Syn. Συμφλεγω, κατακαιω, κατεμπρηθω, καταναω.

Κᾰτᾰφλεξῐπολις. urbem incendens. Vid. Σθενελαϊς.

Κᾰτᾰφοβεομαι. extimesco.
ει δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις αμαθια προσῇ. Ran. 1140.
Syn. Εκφοβεομαι, αποδειλιαω. (1109. B.)

Κᾰτᾰφονευω. trucido.
εα δ' ὑπ' αστῶν καταφονευθῆναι πετροις. Orest. 624.
Syn. Κατακτεινω, καταπεφνω, κατασφαττω.

Κᾰτᾰφραζομαι. considero.
—ὑμεῖς δὲ καταφραζεσθε καὶ αυτοὶ-Τηνδε δικην—Hes. ε. 249.
Syn. Φραζομαι, περιφραζομαι, ανασκοπεω, εξεταζω.

Κᾰτᾰφρακτος. munitus, septus.
—εκ Διονυσου-Πετρωδει καταφρακτος εν δεσμῷ. Antig. 970.
Syn. Περιφρακτος, ευφρακτος.

Κᾰτᾰφρονεω. sentio contra aliquem. 2. sperno.
ου καταφρονῶ 'γὼ τῶν θεῶν, θνητὸς γεγώς. Bacch. 199.
Syn. Περιφρονεω, αθεριζω, ατιμαζω, αποβαλλομαι. [λακτιζω.]

Κᾰτᾰφροντιζω. in curas literarias expendo. *Vox Comica.*
αλλ' ουκ απολωλεκ', αλλὰ καταπεφροντικα. Nub. 857.
Exp. Εις την παιδευσιν καταδαπαναω.

Κᾰτᾰφρῡγω, Καταφρυσσω. valde torrefacio.
*αλλ' ὁ κεραυνὸς ποθεν αὖ φερεται, λαμπων πυρί; τοῦτο διδαξον.
καὶ καταφρυγει βαλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλυει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' επὶ τοὺς επιορκους.* Nub. [395.
Syn. Φρυγω, απανθρακιζω, καταιθω, φλεγω.

Κᾰτᾰφῠγη. refugium.
εἴς σ' ελπις ἡ 'μὴ καταφυγὰς εχει κακῶν. Orest. 448.

Syn. Καταφυγιον, αποφυγη, κρησφυγετον, αναφορα, εκδυσις.

Κᾰτᾰφυλλοροεω. marcesco.
ακλεὴς τιμα κατεφυλλορoησε ποδῶν. Ol. 12. 22.
Syn. Καταμαραινομαι, κατατηκομαι.

Κᾰτᾰφωτιζω. illumino. [174.
ηδη σβεννυμεναν με νεα κατεφωτισεν ακτίς. Antiphil. *An.* ii.

Καταχαλκος. æratus.
—καταχαλκον ἅπαν-Πεδίον αστραπτει. Phœn. 110.
Syn. Εγχαλκος, παγχαλκος, ενοπλος.

Κᾰτᾰχαρμᾰ. ludibrium.
ὦ μοι εγὼ δειλός· καὶ δὴ καταχαρμα μὲν εχθροῖς, [(1063. B.)
τοῖς δὲ φιλοισι πονος, δεινὰ παθών, γενομην. Theog. 1103.
Syn. Εμπαιγμα, εμπαιγμη, χλευασμα, χλευη.

Κᾰτᾰχεζω. decaco.
ἥσθην γαλεωτῃ καταχεσαντι Σωκρατους. Nub. 174.
Syn. Χεζω, επιχεζω.

Κᾰτᾰχειρῐος. manibus aptus, commodus.
*βῆ ῥ' ιμεν εις ὕλην υἱὸς Διὸς, ὥς κεν ερετμὸν
οἱ αυτῷ φθαιη* καταχειριον εντυνασθαι. Apoll. 1. 1188.
Syn. Ἁρμοδιος.

Κᾰτᾰχενω. id. quod sequ. Vid. ad v. Καλεσσιχορος.

Κᾰτᾰχεω. effundo.
τὸν δ' ημειβετ' επειτα Θετις κατὰ δακρυ χεουσα. A. 413.
Syn. Επιχεω, προσχεω, επιρρεω.—καταβαλλω.

Κᾰτᾰχηνη. profunditas. 2. derisio. [Vesp. 574.
ἆρ' ου μεγαλη τοῦτ' εστ' αρχὴ, καὶ τοῦ πλουτου καταχηνη;
Syn. Καταγελως, καταφρονησις, ατημελια.

Κᾰταχθης. onustus. Vid. ad v. Ἐκφλοιω.

Κᾰταχθονιος. subterraneus, infernus.
Ζεύς δε καταχθονιος, καὶ επαινὴ Περσεφονεια. I. 457.
Syn. Ὑπογειος, ταρταριος, κατωγειος, ὁ κατω.

Κᾰτᾰχρεμπτομαι. exscreo in. 2. conspuo.
ὧν καταχρεμψαμενη-Μεγα καὶ πλατύ. Pac. 815.
Syn. Καταπτυω, αποπτυω.

Κᾰτᾰχρῡσος. inauratus.
εὖ γ' ὁ καταχρυσος εἶπε πολλ' Ευριπιδης. Diph.

Κᾰτᾰχρῡσοω. inauro. *metaph.* laudibus exorno.
κεὐθὺς κατεχρυσου πᾶς ανὴρ Ευριπιδην. Eccl. 826. B.
Syn. Χρυσοω, αποχρυσοω, διαχρυσοω.—επαινεω, μεγαλυνω.

Καταχῠδην. *adv.* affatim.
—κακχυδην-Πινουσα τὴν επιστιον. Anac. 71. Barn.
Syn. Χυδην, αδην.

Κᾰτᾰχυσμᾰ. *jus, jusculum.
σιλφιον, οξος, καὶ τριψαντες
καταχυσμ' ετερον γλυκὺ καὶ λιπαρόν. Av. 534. B.
Syn. Ζωμος.

Καταχυσμᾰτᾰ. τα. res sive bellaria, quæ effundebantur super caput servi nuper emti, quum domum heri ingrediebatur, sicut supra caput uxoris nuper nuptæ. *Vid. Suid. in v.**
φερε νῦν ιοῦσ' εισω κομισω καταχυσματα. Plut. 768.
Syn. Τρωγαλια, τραγηματα.

Κᾰτᾰχωννυμι, Καταχοω. facio aggerem. 2. occulto terra.
κᾳτά σ' αὖ[2] χωσομεν τοῖς λιθοις. Acharn. 295.
Syn. Χωννυμι, εγκαταχοω, κατακαλυπτω, επικαλυπτω.

Κᾰταψαω. defrico, demulceo.
καὐτὸς καταψῶν αυτὸν, ὥσπερ πωλίον. Pac. 75.
Syn. Ψαω, αποψαω, καταψηχω. επιτριβω.

Καταψευδομαι. mentior.
παρά σοι λεγεσθω, καὶ καταψευδοῦ καλῶς. Bacch. 334.
Syn. Ψευδομαι, διαψευδομαι, αλαζονευομαι.

Καταψεκαζω. irroro.
—κἀπὸ γῆς λειμωνιας-Δροσοι κατεψεκαζον— Agam. 570.
Syn. Επιψεκαζω, επινοτιζω, επιρραινω, καταρραινω.

Κᾰταψηχω. derado. 2. detergo. 3. æquo. 4. contero.
—καὶ καταψηχειν χρεὼν—Ἱππους. Hippol. 110.
ρεῖ πᾶν αδηλον, καὶ κατεψηκται χθονί. Trach. 711. (700. Br.)

---

1. Porsonus habet *γῆν καταφθατουμένη.

2. Ita e MSS. restituit Brunckius, et sane versum (qui est Pæonicus Trimeter, constans e tribus Creticis) pristinam in formam restituit. Sed verbi compositi, καταχόω, aliud necesse exemplum quæratur.

Syn. Καταξεω, αποψαω, καταθελγω.—ὁμαλιζω.—τριβω.—αμαθυνω.
Καταψῡχω. refrigero, demulceo.
ὡς φατο, μειλιχιοισι καταψυχων οαροισι. Ap. 3. 1102.
Syn. Αναψυχω, καταμαλαττω, καταναινω.
Καταωρος. Vid. Αωρος.
καταωρα[1] δακρυσι στενει. Troad. 1090.
Κᾰτεγγυαω. vadimonio, vel satisdatione obstringo.
ἥν σοι κατηγγυησ', ἑταιρειαν σεβων. Orest. 1084.
Syn. Εγγυαω, καθομολογοῦμαι, παραδιδωμι. εγγαμιζω.
Κᾰτεγχαινω. inhio.
κατεγχανοι γε ταῖς εμαῖσιν ἂν τυχαις. Acharn. 1197.
Syn. Καταγελαζω.—εγχαινω.
Κᾰτεδω, Κατεδομαι. consumo, corrodo.
ὸν θυμὸν κατεδων, *πατον ανθρωπων αλεεινων. Z. 202.
—ανευθε δέ σε μεγα νῶιν
Αργειων παρὰ νηυσὶ* κυνες ταχεες κατεδονται. X. 89.
Syn. Εξεδω, κατατρωγω, καταβιβρωσκω, διαβιβρωσκω, περιδαπτομαι, περιχαινω, λαφυσσω.
Κᾰτειβω. effundo. Κατειβομαι.
τῇ ικελος, Πατροκλε, τερεν κατὰ δακρυον ειβεις. Π. 11.
μυρομενοι, θαλερὸν δὲ κατειβετο δακρυ παρειῶν. Ω. 794.
ὡς φατο· τῇ δ' εντοσθε κατειβετο θυμὸς ακουῇ. Ap. 3. 1131.
Syn. Αποχεω, καταχεω, καταβρεχω. εκρεω. προχεω, καταῤῥεω, καταλειβομαι, καταφερομαι, κατατηκομαι.
Κᾰτειδω. *inus.* conspicio, perspicio. [Batr. 146.
ὦ φιλοι, ουκ εκτεινον εγὼ μῦν, ουδὲ κατεῖδον-Ολλυμενον—
Syn. Αποβλεπω, καταβλεπω.
Κᾰτεικαζω. conjecturis assequor.
ὦ παντ' εκεινω τοῖς εν Αιγυπτῳ νομοις
φυσιν κατεικασθέντε καὶ βιου τροφάς. Œd. C. 351. (337. Br.)
Syn. Απεικαζω, επεικαζω, εικαζω.
Κᾰτειλυσπαω. instar serpentium corpus traho.
τὴν δ' εκ τροχιλιας αὖ κατειλυσπωμενην. Lysist. 722.
Exp. Επὶ γῆς ἑρπειν.
Κᾰτειμι. descendo, reverto.
ὡς δ' ὁποτε πληθων ποταμὸς πεδιονδε κατεισι. Λ. 492.
ἑσπεριος δ' εις αστυ ιδὼν εμὰ εργα κατειμι. ο. 504.
Syn. Κατερχομαι, ανερχομαι.
*Κᾰτεισάγω. in se admitto, infero.
οὗτος μεγιστην μωριαν κατεισαγει. Pallad. *An.* ii. 422.
Syn. Οφλεω, οφλισκανω.*
Κᾰτεκφευγω. effugio. Vid. ad v. Καταφευγω.
Syn. Καταφευγω, αποφευγω.
Κᾰτελαυνω. comminuo, depello. [5. 116.
η ου μεμνασ' ὅτ' εγὼν τὺ κατηλασα, καὶ τὺ σεσαρώς. Theoc.
Syn. Απελαυνω.
Κατελεγχω. redarguo.
*δεξασθαι· δειλός τοι ανὴρ φιλον αλλοτε αλλον
ποιεῖται,* σέ δὲ μή τι νοον κατελεγχετω εἶδος. Hes. ε. 711.
Syn. Ελεγχω, εξελεγχω.
*Κατεμμᾰτεω. idem quod εμματεω. immitto. Nic. Al. 138. Th. 809. *Dicitur de manu in gulam demissa vomitûs ciendi gratia; sed scriptura variatur.*
—εκ δὲ βαρεῖαν (i. e. δεξιὰν)
χεῖρα κατεμματεων ερυκοις λωβητορα κῆρα. Nic. Al. 535.*
Syn. Ελεγχω, εξελεγχω.
Κᾰτεμπαζω. corripio, urgeo.
αλλ' ὁποταν χρειώ σε κατεμπαζῃ μογεοντα. ibid. Th. 695.
Κᾰτεμπρηθω. incendo.
ἡ σαρκα τὴν εμὴν κατεμπρησας πυρί. Herc. F. 1151.
Syn. Εμπρηθω, ανακαιω, κατακαιω, καταφλεγω.
Κᾰτεναιρω, Κατεναιρομαι. interficio, corrumpo.
αλλ' οἷον τὸν Τηλεφιδην κατενηρατο χαλκῷ. λ. 518.
Syn. Κατακτεινω.—διαφθειρω.
Κᾰτεναντίον, Κατεναντια, Κατεναντι. *adv.* adversus.
ει δέ κέν οἱ προπαροιθε πόλεως κατεναντίον ελθω. Φ. 567.

Syn. Καταντικρυ, εναντιον, καταντιπερας, κατιθυ.
Κατενεθω. (inus.) per metath. pro κατενθεω.
εἱστηκει, πολλὴ δὲ κονις κατενηνοθεν[2] ωμους. Hes. α. 269.
Syn. Καταστορεννυμι.
Κᾰτενᾰριζω. occido, perdo.
λειας ἁπασας, καὶ κατηναρισμενας. Aj. 26.
Syn. Κατακτεινω, κατασφαττω.
Κᾰτενωπᾰ. *adv.* in conspectu.
αυτὰρ επεὶ κατενωπα ιδὼν Δαναῶν ταχυπωλων. Ο. 320.
Syn. Κατενωπιον, κατα προσοψιν, εις προσωπον.
Κᾰτεπᾰγω. induco, invito. Vid. Επαγω.
*a. λεγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.
b. καὶ δὴ λεγω· ΜΟΛΩΜΕΝ. a. εξοπισθε νῦν
ΑΥΤΟ φαθι τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ. b. ΑΥΤΟ. a. πανυ καλῶς.
ὥσπερ δεφομενος νῦν ατρεμα πρῶτον λεγε
τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κατεπαγων πυκνόν.
b. ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩΜΕΝ.
a. ἦν,
ουχ ἡδυ; b. νὴ Δια· πλήν γε περὶ τῷ δερματι
δεδοικα τουτονὶ τὸν οιωνόν. a. τί δαί;
b. τὸ δερμ' ὅτι τῶν δεφομενων απερχεται.* Equit. 21.
Κᾰτεπειγω. urgeo, incito.
θευσεαι· ηδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας επειγει. Ψ. 623.
Syn. Επειγω, κατασπερχω. επιθλιβω.
Κᾰτεπω. (*inus.*) *nomen alicujus defero. 2. *simpl.* loquor.
1. εἴ τις επιβουλευει . . . . . . ἢ, παιδίον
ὑποβαλλομενης, κατεῖπέ τις, ἢ δουλη τινός,
προαγωγὸς οὖσ', ενεθρυλλισεν τῷ δεσποτῃ. Thesm. 335, &c.
2. a. ὦ δεσποθ', ἡκεις; b. ὡς εγὼ 'πυθομην τινός.
a. τί δ' επαθες; b. ηλγουν τὼ σκελη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς. a. ιθι νυν, κατειπέ μοι. b. τὸ τί; Pac. 824.*
Syn. 1. Αντειπεῖν, κατηγορεω. 2. ειπεῖν.
Κᾰτεργαζομαι. efficio, operor, interficio.
*ειθ' ὠφελες τοιάδε τὴν γνωμην, πατρὸς
θνησκοντος, εἶναι·* πᾶν γὰρ ἂν κατειργασω. Soph. El. 1021. Br.
Syn. Εργαζομαι, απεργαζομαι, διαπραττομαι, διαπονεομαι, διαχειριζω.—ταπεινοω.—αναιρεω. φονευω.
Κᾰτεργᾰθω, Κατειργω. veto, coerceo.
κηρυσσε, κηρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθου. Eumen. 569.
Syn. Ανειργω, απειργω, κατεχω, χειροω.
Κᾰτερεικω.* frango, contundo. Κατερεικομαι. disscindo, *inpr.* vestes, ob mœrorem. *Vid. Valcken. ad* Herodot. iii. §. 66.
πρὸς ταῦτα μυλην αγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεοκοπτον,
ἥν μή τι λεγῃς, ἢ τις δυνατὴ τὸν εμὸν θυμὸν κατερεῖξαι. Vesp. 649.*
πολλαὶ δ' ἁπαλαῖς χερσι καλυπτρας-Κατερεικομεναι— Pers. [537.
Syn. Ερεικω, ανασχιζω, κατασχιζω.—καταῤῥηγνυμαι, κατασχιζομαι.
Κᾰτερειπω. dejicio, diruo.
πολλὰ δ' ὑπ' αυτοῦ εργα κατηριπε καλ' αιζηῶν. Ε. 92.
*πασαων γὰρ ερως ἁπαλὰς φρενας αμφεδονησεν
Αργειῳ επὶ παιδί· κατηριπε δ' ες μελαν ὑδωρ
αθρόος, ὡς ὁκα πυρσὸς απ' ουρανῶ ηριπεν αστὴρ
αθρόος εν ποντῳ· ναυταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφοτερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.* Theoc. [13. 48.
Syn. Ερειπω.—καταπιπτω.—καταβαλλομαι.
Κατερευγω. eructo. 2. efflo in.
ὡς θερμὸν ἢ μιαρά τί μου κατηρυγεν. Vesp. 1151. B.
Syn. Ερευγω, ανερευγω, απερευγω. καταπνεω.
Κᾰτερεφω. tego.
ὡς εὖ κατηρεψασθε καὶ νουβυστικῶς. ib. 1285. (94. B.)
Syn. Ερεφω, κατασκεπαζω, καταστεγαζω, στεφανοω.
Κᾰτερεω. loquor, obloquor.
ὦ θεωμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ελευθερως
τἀληθῆ νὴ τὸν Διονυσον, τὸν εκθρεψαντά με. Nub. 518.

---

1. "Vulgatum *κατάωρα* vox nihili, et metro contraria." Unde Musgravius e MS. Harl. dat *κατῴορα*, pro *κατῄορα*, *consentanea*. Vide eum et Beck. in loc.

2. Forma verbi eadem cum ἐπενήνοθε, Il. B. 219. K. 134. Od. θ. 365. Dammius deductam vult ex ἐνανθέω, præt. med. ἐνήνθα, sed interserto ο fit ἐνήνοθα, et per reduplicationem Atticam euphonicam, ἐπενήνοθα. Aliæ porro sunt de hac voce sententiæ, quas vide apud Damm. cc. 1066. et 1706.

Syn. Κατειπεῖν.—καταλαλεω.—απαγγελλω.

Κᾰτερητῠω. detineo.
αυτοῦ λισσομενοι κατερητυον εν μεγαροῖσι. I. 461.

Κᾰτερῡκᾰκω, Κατερῡκᾰνω, Κατερῡκω. detineo.
μή μ' εθελοντ' ιέναι κατερυκακε, μηδέ μοι αυτὴ
*ορνις ενὶ μεγαροισι κακὸς πελεν· ουδέ με πεισεις. Ω. 218.
—αἵ δε σφιν εσαθρησασαι ιόντα
κοῦρον ετ' ἠΐθεον,* κατερυκακον[1] οφρα σὺν αυταῖς
αθάνατός τε πελοι καὶ αγηραος ηματα παντα. Orph. 644.
αυτοῦ μιν κατερυκε, διδου δ' όγε θυγατέρα ἥν. Z. 192.
Syn. Ερητυω, κατεχω, αντεχω, συνεχω, αναβαλλω, αντιπεριΐστημι, περιστελλω, συστελλω, καταπιεζω, συμπιεζω, συλλαμβανω, συνθλιβω, καταθλιβω.

Κᾰτερῠω. detraho.
μοχλοῖσιν δ' αρα τήν γε κατειρυσεν εις άλα διᾶν. ε. 261.
Syn. Απερυω, αναγω, καταγω, καθελκυω.

Κᾰτερχομαι. descendo.
αγρῷ, ουδὲ πολινδε κατερχεται· ουδέ οἱ ευναί. λ. 187.
Syn. Ανερχομαι, απερχομαι, προσερχομαι, καθηκω, καταβαινω, καταντaω.

Κᾰτεσθῐω. *item*, Κατεσθω. devoro.
πειναων· μαλα γάρ τε κατεσθιει, ειπερ ἂν αυτόν. Γ. 25.
*—τἀμὰ κατεσθων-Σῦκα, δὸς ευθυμως ισχάδα — Philipp.
Syn. Κατατρωγω, καταναλισκω. [*An.* ii. 227.*

Κᾰτευγμᾰ. imprecatio.
ἱκετις αφῖγμαι τοῖσδε συν κατευγμασιν. Œd. T. 939. (920. Br.)
ορθως ακουσας τῶν εμῶν κατευγματων. Hippol. 1170.
Syn. Ευχη, θυμιαμα, αναθημα, καταρα, αρα.

Κᾰτευκηλεω. tranquillum reddo. Vid. Νυξ.
—κατευκήλησε δὲ πᾶσαν-Γαῖαν ὁμῶς. Ap. 4. 1059.
Syn. Καταπραΰνω, γαληνοω, καταπαυω.

Κᾰτευναζω, Κατευναω. sopio.
τὼ μὲν αρ' εν τρητοῖσι κατευνασθεν λεχεεσσιν. Γ. 448.
ουδὲ κατευνησαιμ', ότε μὴ αυτός γε κελευοι. Ξ. 248.
Syn. Απευναζω, κατακοιμαομαι, αναπαυομαι, κατακοιμιζω. κατηρεμεω.

Κᾰτευοροφος. **male* pro κατ' εὐορ. Vid. Ευοροφος.*

Κᾰτευτρεπιζω. comparo, instruo.
ταυτας κατευτρεπιζ'· εγὼ δὲ βουλομαι. Eccles. 510. B.
Syn. Ευτρεπιζω, κατασκευαζω, κατακοσμεω.

Κᾰτευχομαι. imprecor, opto, insulto.
καὶ, στᾶσα προσθεν έστιας, κατηυξατο. Alcest. 159.
όταν κατευχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν. Aj. 392.
Syn. Ευχομαι.—καταραομαι.—αυχεω.
[Phr. Πανωλεθρον κηλῖδα θωΰξας γενει. Lyc. 165.]

Κατεφαλλομαι. contra irruo.
ἦτοι όγ' εξ ἵππων κατεπαλμενος αντίος εστη. Λ. 94.
Syn. Καθαλλομαι, εκκατεφαλλομαι, καθορμαω.

Κᾰτεχω. retineo, obtineo, &c.
ὡς φατο· τοὺς δ' ηδη κατεχεν φυσιζοος αἶα. Γ. 243.
πᾶν πεδίον κατεχουσι, μαχῃ νικῶντες Αχαιούς. Π. 79.
εμπης ουδὲ βασις σε καθεξεται, αλλ' αρα θυμῷ. Ep. ἀδ. 302.
Syn. Απεχω, παρεχω, συνισχω, κατισχω, κατερυκω, κατερητυω, καθειργω, απολαμβανω, αποκρατεω.—προσορμιζομαι. [οχμαζω. Eur.]

Κᾰτηβολεω. animo decido.
—ὁ δ' ήερα παῦρον ατυζει, (*al.* ἀτίζει et ἀλύξει),
οἷα κατηβολεων· ψυχὴ δ' αϊδωνέα λευσσει. Nic. Al. 193.

Κᾰτηγορεω. accuso, reprehendo.
ανδρες πολῖται, δειν' επη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τυραννον Οιδιπουν. Œd. T. 522.
—εν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν, τοδ' εγχος περιπετὲς κατηγορεῖ. Aj. 918. (907. Br.)
Syn. Αιτιαομαι, εγκαλεω.—λεγω, σημαινω.—καταβοαω, μεμφομαι.—προσαγορευω.

Κᾰτηγοροος. accusator.
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγορῳ. Trach. 827. (816. Br.)
τῶν τοι ματαιων ανδράσιν φρονηματων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γιγνεται κατηγορος. Sept. Th. 444.

1. κατερύκανον, Schneiderus e Voss.

Syn. Διωκτης, δικολογος, πρακτωρ, ευθυντηρ, εισαγγελευς, κατεντευκτης, φιλεγκλημων.

Κᾰτηκοος. morigerus, attentus. 2. explorator. [652. (642. B.)
τουτου γὰρ οὕνεκ' ανδρες ευχονται γονας-Κατηκοους— Ant.
Syn. Ευηκοος, ὑπηκοος, εριηκοος, ευεικτος, ευπειθης, φιληκοος, φιλυπηκοος, ακουστης.

Κᾰτηλιψ. scala, tabulatum.
επὶ τὴν κατηλιφ' ευθὺς ανεπηδησαμεν. Ran. 574. (66. B.)
Syn. Μεσοδμη. κλιμαξ.

Κᾰτηλυσῐα. descensus, profectio declivis.
δὴ τοτε λαιψηροῖο κατηλυσιῃ Ζεφυροιο. Ap. 4. 886.
Syn. Κατηλυσις, καθοδος, καταβασις, επελευσις.

*Κᾰτηλῠσῐς, εως. ἡ. *idem.*
χειμεριην νιφετοῖο κατηλυσιν ἡνίκ' αλυξας. Simon. *fr.* 112.
Syn. Καταιβασις. [660.

Κᾰτημυω. declinor. 2. extinguor, oculos claudo. *Vid. Ep.* ἀδ.
ερνεά πού τοιως, Διὸς ασπετον ομβρησαντος,
φυταλιῇ* νεοθρεπτα κατημῡουσιν εραζε
*κλασθέντα ῥιζηθεν, αλωηων πονος ανδρῶν. Apoll. 3. 1399.
2. πνευμονα δὲ ψυχθεῖσα κατημῠσεν.—Antip. Sid. *An.* ii. 37.*
Syn. Ημυω. κατακλινομαι, καταπιπτω.

*Κᾰτηορος. dependens, congruus. *V. Musgr. ad Troad.* 1090.
έλκος δὲ ξυνεδησεν, απὸ σφετερου κολεοῖο
λυσαμενος τελαμῶνα κατηορον·— Apoll. 2. 1041.*

Κᾰτηπιαω. mitigo.
αλθετο χεὶρ, οδυναι δὲ κατηπιοωντο βαρεῖαι. E. 417.
Syn. Ηπιαω, καταπραΰνω, κατακηλεω.

Κᾰτηρεφης, Κατερεφης. tectus.
σταθμούς τε, κλισιας τε κατηρεφέας, ιδὲ σηκούς. Σ. 589.
Syn. Επηρεφης, καταστεγος, καλυπτος, περισκεφης.

Κᾰτηρης. gratus.
παλαιόν[2] τε θησαυρισμα Διονυσου τοδε
οσμῇ κατῆρες,— Eur. El. 498.
Syn. Ευηρης, θυμηρης, αγαπητος.

Κᾰτηφεια. vultus demissus. 2. pudor cum mœrore.
δυσμενέσιν μὲν χαρμα, κατηφειην δέ σοι αυτῷ. Γ. 51.
Syn. Ταπεινοφροσυνη, αισχυνη, ονειδος, σκυθρωποτης.

Κᾰτηφής. subtristis.
ιομεν· ἦ καὶ επειτα κατηφέες εσσομεθ' αιεί. ω. 431.
Syn. Κατωπος, σκυθρωπος, ὑποκατηφης, αθυμος.

Κᾰτηφεω, Κατηφιαω. sum vultu demisso.
μνηστῆρες δ' ακαχοντο, κατηφησάν τ' ενὶ θυμῷ. π. 342.
—ὁ δ' εγγύθεν οκλαδὸν ἧστο
σῖγα κατηφιοων·— Apoll. 3. 123.
Syn. Στυγναζω, σκυθρωπαζω, δυσανασχετῶ, ασχαλλω.

Κᾰτηφονες. infames. [253.
σπευσατέ μοι, κακὰ τεκνα, κατηφονες· αιθ' ἅμα παντες. Ω.
Syn. Στυγνοι. —αναισχυντοι.—αξιοι καταφονευθῆναι.

Κᾰτηχης. sonorus.
ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μελος, ἢ τὸ καταχὲς
τῆν' απὸ τᾶς πετρας καταλειβεται ὑψόθεν ὕδωρ. Theoc. 1. 7.
Syn. Αν́ιαχος, ευηχος, ευκελαδος, πολυηχης.

Κᾰτῐαπτω. detrudo, perdo.
ὡς ἂν μὴ κλαιουσα κατὰ χροα καλὸν ιαπτῃ. β. 376.
Syn. Ιαπτω, βλαπτω, ανιαω, διαφθειρω.

Κᾰτῑθῡνω. dirigo.
νῆα κατιθυνειν δεδαει πολυμητιδι τεχνῃ. Orph. 124.
Syn. Ιθυνω, ευθυνω, κατευθυνω, διορθοω.

Κᾰτικμαζω. humecto.
δὴν δὲ κατικμαζων αγονον σπορον αλλοτε φωτός. Nic. Al. 595.

Κᾰτικμαινω. idem.
όταν κατικμαινοντες Αλθαινου ῥοαῖς. Lyc. 1053.
Syn. Ικμαινω, ικμαζω, διαβρεχω, κατανοτιζω.

*Κᾰτιλλωπτω. contortis oculis intueor.
τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ κατιλλωπτοντι Πριηπῳ. Ep. ἀδ. 111.
Syn. Κατιλλω, κατιλλαινω, κατιλλωπεω.*

Κᾰτισχαινω, Κατισχναινω. emacio. [Prom. 269.
ου μὴν τι ποιναῖς γ' ῴομην τοιαῖσί με-Κατισχανεῖσθαι—
ατμῷ κατισχναινουσα νηδυος πυρί. Eumen. 138.

2. Scaliger legit πολιὸν, cui adsentitur Musgravius.

Syn. Ισχραινω, κατισχνοω, καταλεπτυνω, εκλεπτυνω, καταναλισκω.

Κᾰτισχῡω. invalesco, prævaleo. —ἡ μὲν, εξ όrου νεας τροφῆς εληξε, καὶ κατισχυσεν δεμας; Œd. C. 359.

Syn. Ισχυω, ενισχυω, επισχυω, συνισχυω, επιῤῥωνυμαι, κρατυνω, τονοω.—δυναμαι.—κρατεω.

Κᾰτισχω. coerceo, detineo.

ἥν τ' αυτὸς απο νοσφι κατισχεαι; οὔ μεν εοικεν. B. 233.

Syn. Κατεχω, κατερυκανω.

Κᾰτοδῡρομαι. defleo. [201.

παρθένον Αντιβιαν, κατοδυρομαι, ἃς ἔπι πολλοί. Anyte, *An.* i.

Κᾰτοικᾰς, ἄδος. ἡ. Nic. Vid. ad v. Στρουθος.

Κᾰτοικεω. habito.

*ουδ' ἂν, κτανεῖν πεισασα Πελιάδας κορας
πατέρα,* κατῳκει τηνδε γῆν Κορινθιαν. Med. 9.

Syn. Οικεω, ενοικεω, ενναιω, ναιω.

Κᾰτοικιζω. habitare facio.

ὥστ' ἂν κατοικιζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πολιν. Av. 196.

Syn. Οικιζω, εγκατοικιζω. καταναω, εγκαταναω.—κτιζω, εμβαλλω, συμπολιζω.

Κᾰτοικτειρω, κατοικτιζω, κατοικτιζομαι. misereor.

ὑμᾶς δὲ κλαιω, καὶ κατοικτειρω, τεκνα. Heracl. 446.
τὰς τῶνδ' αβουλους ξυμφορὰς κατοικτισειν. ib. 153.

Κᾰτοκνεω. tergiversor. 2. piget me. 3. timeo.

*νῦν δ' ἡνίκ' ουκ ετ' εστιν, εις σὲ δὴ βλεπω,
ὅπως τὸν αυτοχειρα πατρῴου φονου
ξὺν τῇδ' αδελφῇ* μὴ κατοκνησεις κτανεῖν
Αιγισθον.— Soph. Elect. 954. Br.

Syn. Οκνεω, αποκνεω, αποῤῥαθυμεω, απομαλακιζομαι, νωθρευω, νωθιαω, δυσχεραινω.—αμηχανεω.

Κατολολυζω. prosequor aliquid ὀλολυγμῷ.

—στασις δ' ακορεστος γενει
κατολολυξατω θυματος λευσιμου. Agam. 1120.

Κᾰτολοφῡρομαι. deploro. Eur. Orest. 339.

Syn. Οικτειρω, οικτιζομαι, ολοφυρομαι, αποκλαιω, ανακωκυω, κατακλαιω, κατοιμωζω, καταθρηνεω, κατοδυρομαι, καταδακρυχεω.

*Κᾰτομβρεω. humecto, madefacio. [*An.* ii. 139.*

πατρὸς δ' ομματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γοοισιν. Apollonid.

Κᾰτομνυμι. dejero, cum juramento affirmo.

τὴν εμὴν ψυχὴν κατωμοσ', ἣν ἂν ενορκοῖμ' εγώ. Orest. 1548.

Syn. Διομνυμι.—εμπεδοω. (31. P.)

Κᾰτομφᾰλιος. ad umbilicum pertinens.

—πεδανὴ δέ οἱ ουρὴ
ζαχρειὲς θλιφθεῖσα κατομφαλιος τετανυσται. Nic. Th. 289.

Κᾰτοξῠς. peracutus.

εσθ' ὅπως ανευ μαχης καὶ τῆς κατοξειας βοῆς,
ες λογους ελθωμεν αλληλοισι, καὶ διαλλαγάς; Vesp. 471.

Syn. Οξυς, οξυτατος, σφοδρος.

Κατοπαζω. persequor.

*χρηματα δ' ουχ ἁρπακτά· θεοσδοτα πολλὸν αμεινω.
ει γάρ τις καὶ χερσὶ βιῃ μεγαν ολβον ἕληται,
ἢ ὅγ' απὸ γλωσσης ληϊσσεται, (οἷά τε πολλὰ
γιγνεται, εὖτ' ἂν δὴ κερδος νοον εξαπατηση
ανθρωπων,* αιδῶ δε τ' αναιδειη κατοπαζη)
*ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινυθουσι δὲ οἶκοι
ανέρι τῷ, παῦρον δέ τ' επὶ χρονον ολβος οπηδεῖ.* Hes. ε. 318.

Syn. Απελαυνω.—μετερχομαι.

Κᾰτοπιν. *adv.* in posterum, a tergo, post.

μηδεμιαν κατοπιν ἀζομενον νεμεσιν. Theog. 280.

Κᾰτοπισθε, Κᾰτοπισθεν. *adv.* a tergo, post.

—ηὲ λεοντος
ἅπτηται κατοπισθε ποσὶ ταχεεσσι πεποιθώς. Θ. 339.
γιγνετ' επισσωτρων ἁρματροχιη κατοπισθεν. Ψ. 505.

Syn. Εξοπιθεν, εξοπισθεν, οπισθεν, οπισω, εμπαλιν, εις τοὔπισθεν, κατ' ουραν, κατα νῶτον.—μετα ταῦτα.

Κᾰτοπτευω. aspicio, animadverto.

εγὼ δ' απειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών. Philoct. 124.

Κᾰτοπτομαι. conspicio. (50. Br.)

παρθένον τε καὶ δαμαρτα, δυο νεκρὼ κατοψεται. Orest. 1567.

Syn. Οπτομαι, αποβλεπω, καταβλεπω, καθοραω, διαειδω.

Κᾰτοπτης. Κατοπτηρ. speculator, explorator. [372.

ουδὲ θεῶν μακαρων αγε μαρτυρας, ουδὲ κατοπτας. H. Merc.
σκοπους δὲ κἀγω καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ
επεμψα.— Sept. Th. 36.

Syn. Οπτης, οπτηρ, εποπτηρ, διοπτηρ, εποπτης, διοπτης, θεατης, επιτηρητηρ, επιτηρητης, κατασκοπος, οπωπητηρ.

Κᾰτοπτος. conspicuus.

*πεμπουσι δ' ανδαιοντες αφθονῳ μενει
φλογὸς μεγαν πωγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
πορθμοῦ* κατοπτον πρῶν' ὑπερβαλλειν προσω. Agam. 306. P.

Syn. Εποπτος, κατοψιος, αποπτος, αποβλεπτος.

Κᾰτοπτρῐς. ἡ. et Κατοπτρον. το. speculum.

*μὴ μυρα λωτροχοοι τᾷ Παλλαδι, μηδ' αλαβαστρως
(ου γὰρ Αθαναια χριματα μικτα φιλεῖ)*
οισετε, μηδὲ κατοπτριν. αεὶ καλὸν ομμα τὸ τηνας. Call. 5. 15.
φιλεῖ κατοπτρα, καὶ κομης ξανθισματα,
φευγει δὲ μοχθους·— Eur. Dan. 92. (*fr.* 5.)

Syn. Ενοπτρον, εισοπτρον, εσοπτρον.

Epith. Αντιτυπον, δολιον, σκιοεν. [Nonn.

Phr. Εικων μιμηλη.—το αυτοχαρακτον αγαλμα προσωπου.

*Κᾰτοργᾰνιζω. —αυτουργῷ μελει
ἡδὺς κατωργανιζε τῆς ερημιας. Apollonid. *An.* ii. 138.*

Κατορθοω. erigo. 2. cum virtute aliquid gero.

ἢν μὲν κατορθωσωμεν, εὖ πραττειν αεί. Plut. 350.

Syn. Ανορθοω, επανορθοω, απευθυνω, επισκευαζω. ευτρεπιζω.

Κᾰτορυσσω. perfodio, obruo.

ευθὺς κατωρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κατω. ib. 238.

Syn. Κατασκαπτω, καταχωννυμι. καταθαπτω. ενταφιαζω.

*Κᾰτοσσομαι. perspicio. *idem qu.* Κατοπτ.

οφθαλμοὶ παντη παντα κατοσσομενοι. Polystrat. *An.* ii. 1.*

Κᾰτουλᾰς. ἡ. *epith. noctis* caliginosæ, *vel,* exitiosæ. *Vid.* Brunck. *Lex. Sophocl. in v.*

νὺξ εφοβει· τήν πέρ τε κατουλάδα κικλησκουσι,
νυκτ' ολοήν· ουκ αστρα διΐσχανεν, ουκ αμαρυγαὶ
μηνης· ουρανόθεν δὲ μελαν χαος, ἤ τις αϊδνὴ
ωρωρει σκοτιη μυχατων ανιοῦσα βερεθρων. Apoll. 4. 1695.

Κᾰτουλοω. cicatrice obduco. [221.

πᾶσα δὲ συγκατεμυσε, κατουλωθεῖσα χρονοισιν. Philipp. *An.* ii.

Κᾰτουρᾰνοθεν. *adv.* cœlitus.

ἤτε κατουρανοθεν πταμενη— Orph. Lith. *595. (*sed melius* κατ' ουρ. πτ. *i. e.* καταπταμένη.)*

Κᾰτουρεω. permingo.

*a. ου ταὐτὸν, ὦ 'ταν. τοτε μὲν ἡμεῖς ηρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες. b. ἅς γ' εγὼ φυλαξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ,* μὴ κατουρησωσί μου. Eccles. 830.

Syn. Ουρεω, προσουρεω.

Κᾰτουριζω. vento secundo expando.

—καὶ ταδ' ορθῶς-Εμπεδα κατουριζει. Trach. 840.

Syn. Κατουροω, προσπνεω.—ουριῳ ανεμῳ καταχραομαι.

Κᾰτοχευς. repagulum.

αυτοὶ νῦν κατοχῆες ανακλινεσθε πυλαων,
αυταὶ δὲ κλῇδες. ὁ γὰρ Θεὸς ουκ ετι μακράν. Call. 2. 6.

Syn. Βαλβις.—εχμα.

Κᾰτοχος. correptus, occupatus.

αἶ, αἶ, ιὼ Θρηκης-Λογχοφόρον, ενοπλον, εὔιππον,
Αρει κατοχον γενος. Hec. 1094.
ου μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὑπνῳ κατοχον. Tr. 996. (980. Br.)

Syn. Ληπτος, μανιωδης, ενθουσιαστικος, κατοχιμος, κατασχετος.

Κᾰτοψιος. oculis subjectus et expositus.

—κατοψιον—Γῆς τῆσδε, ναὸν Κυπριδος— Hippol. 30.

Syn. Κατοπτος. αιπεινος.

Κατυμμα. *immo, Καττῡματα. τα. coria duriora, soleæ, &c.

ὡς μεμισηκά σε Κλε-ωνος ετι μᾶλλον, ὃν ε-
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτε
ες καττυματα.* Acharn. 299. Br.

Syn. Δερμα (ισχυρὸν καὶ σκληρόν.)

Καττῡω, Καττυομαι. consuo. Vid. Κασσυω.

οἶδ' εγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν παλαι καττυεται. Eq. 314.

Syn. Καταῤῥαπτω, προσραπτω, επιβαλλω, επισαττω, συσκευαζω, συντιθημι.

Κᾰτω, Κατωθε. *adv.* infra, deorsum.
πᾶν δε τ' επισκυνιον κατω ἑλκεται, οσσε καλυπτων. P. 136.
θαρσεω. βαλλε κατωθε τὰ μοσχία. *τᾶς γὰρ ελαιας [44.
τὸν θαλλὸν τρωγοντι τὰ δυσσοα. σιτθ' ὁ λεπαργος.* Theoc. 4.
Syn. Ὑποκατω. ενερθε.
Κᾰτωκᾱρᾱ, Κατακαρα. (*adv.*) in caput.
κατωκαρα ῥιψας με βουκοληϲεται. Pac. 152.
Syn. Επικαρα, κατωφερῶς, πρηνῆ, πρηνηδον.
Κᾰτωμᾰδῖος. ad humerum, ab humero.
οσσα δὲ δισκου οὖρα κατωμαδιοιο πελονται. Ψ. 431.
Κᾰτωμᾰδόν. *adv.* humeris.
ὣς ειπὼν, μαστιγι κατωμαδὸν ηλασεν ἱππους. O. 352.
Syn. Επωμαδον, ωμαδις.
Κᾰτωνᾰκη. (δουλικος, και ανελευθερος χιτων.) vestis vellere subsuta infra.
κἀλευθερωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνακης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ημπισχον παλιν; Lysist. 1155. B.
*Κατωρ. *de hac voce altum in Lexicis silentium : neque alias, credo, occurrit.*
θαρσει, δῖε κατωρ, τῷ εμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. Hom. vi. 55.*
Κᾰτωρῠχης, Κατωρυξ. defossus.
ὑψηλῇ δεδμητο κατωρυχεεσσι λιθοισι. ι. 185.
ελθὼν, κορην μὲν εκ κατωρυχος στεγης-Ανες— Ant. 1112.
κρυψω πετρωδει ζῶσαν εν κατωρυχι. ib. 785. (774. Br.)
Syn. Κατωρυχος.—το ὑπογεῖον σπηλαῖον.
Κᾰτωφᾰγᾶς. ὁ. nomen avis.
εστι γαρ κατωφαγᾶς τις αλλος, η Κλεωνυμος; Av. 290.
Syn. Αδηφαγος, πολυφαγος, οψοφαγος.
Κᾰτωχραω, et Κατωχριαω. pallesco. [122.
ἡ δὲ γυνὴ μετὰ πῶμα κατωχρησασα παρειάς. Macedon. *An.* iii.
Καναζω. contero.
δεινον δ', εἴ κ' εφ' ἁμαξαν ὑπερβιον αχθος αειρας*
αξονα καναξαις, τὰ δὲ φορτί' αμαυρωθειη. Hes. ε. 692.
Syn. Καταγνυμι.
Κανηξ, Καναξ, Κηξ, Καυξ. larus.
λοῖσθον δε, κανηξ ὥστε κυματων δρομευς. Lyc. 789.
—δυπται τ' εξ ἁλὸς ερχομενοι-Ενδιοι κανηκες— Call. *fr.* 167.
Καυκᾰσος. mons notissimus. Vid. Τυφαων.
Καυκασου εν κνημοῖσι, Τυφωνειη ὅθι πετρη. Ap. 2. 1212.
Epith. Αιπηεις, εσχατοεις, ηλιβατος, ηνεμοεις, νιφοεις, ὑψιστος. Phr. Διψαδα πετρην Καυκασιην. Nonn. χθονος τηλουρον πεδον.—αβατος ερημια.—απανθρωπος παγος.—δυσχειμερος φαλαγξ.—ατερπης πετρα. Æsch.
Καυκωνες, ων. οἱ. *1. quidam habitarunt in Peloponneso, et adnumerabantur Arcadiæ. 2. alii habitarunt in Paphlagonia. Il. K. 429. Y. 329.
1. ενθα κε λεξαιμην κοιλῃ παρὰ νηῒ μελαινῃ
νῦν· αταρ ηῶθεν μετὰ Καυκωνας μεγαθυμους
εἶμ', ενθα χρεῖός μοι οφελλεται, ουτι νεον γε,*
ουδ' ολίγον· σὺ δὲ τοῦτον,— γ. 365.
Καυλὸς, οῦ. ὁ. caulis, id in planta quod supra terram simpliciter assurgit. 2. *item*, pars teli, manubrium.
1. a.—τὸν καυλὸν οἶσθ' εκεῖνον,
τοῦ σιλφιου, τὸν αξιον γενομενον; b. οἶδα μεντοι. Equit. 894. B.
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν ευθυνῶν εκκαυλιζων. ib. 824.
*2. καὶ βαλεν, ουδ' αφαμαρτε, κατ' ασπίδα παντοσ' είσην
ταυρειην, τῆς δ' ουτι διηλασεν, αλλὰ πολὺ πρὶν*
εν καυλῷ εαγη δολιχὸν δορυ·— N. 160.
Syn. 1. Ῥιζα. 2. κωπη. Exp. τὸ ακρον τοῦ δορατος.
Καῦμα. æstus, incendium.
ῥιη δ' εκ νεφεων ερεβεννη φαινεται αὴρ
καυματος εξ ανεμοιο δυσαεος ορνυμενοιο. E. 868.
Syn. Καῦσις, εγκαυσις, αποκαυσις, διακαυσις, καῦσος, καυσων, καυσωμα, αἶθος, θαλπος, θερμανσις, θερματης, θερμασια, διαθερμασια, το θερμον.—ζεσις, βρασμος.
Exp. Αζαλεον, αιθαλοεν, ακρητον, ζαθερες, θερμον, θεσπεσιον, δυσαες, ιδαλιμον, λαβρον, διψαλεον.
Καυνάκη. (εἶδος ἱματιου.) læna, lodex.
οἱ μὲν καλοῦσι Περσιδ' οἱ δὲ καυνακην. Vesp. 1137. B.
Καυσια. causia; velamentum capitis nauticum.
καυσιη, ἡ τὸ παροιθε Μακηδόσιν ευκολον ὁπλον,
καὶ σκεπας εν νιφετῷ, καὶ κορυς εν πολεμῳ. Antip. Thess.
Syn. Μιτρα, στεμμα. [*An.* ii. 111.
Καῦσις, εως. ἡ. exustio.
καῦσιν εχων φυσεως εν σωμασιν ἡμετεροισιν. Orph. H. 65. 13.
Syn. Θαλπος, πυρωσις, φλογωσις, καῦμα.
Καυστειρος. ardens, fervens.
ἑσταμεν, ηδὲ μαχης καυστειρῆς αντιβολῆσαι. Δ. 342.
Syn. Καυστηρος, καυσωδης, αιθων, θερμος.
Καΰστριος, Καΰστρος. fluv. Asiæ, non procul Epheso, influens in mare.
Ασιῳ εν λειμῶνι, Καΰστριου αμφὶ ῥεεθρα. B. 461.
ἅτε τις κυκνος Καΰστρου. Anac. 172. 8.
*πολλοὶ γὰρ λειμῶνες εν Ασίδι τηλεθοωσιν,
εξοχα δ' αμπεδίον Μαιανδριον,* ενθα Καΰστρου
ἡσυχα καχλαζοντος επιῤῥεει αγλαὸν ὕδωρ. Dion. 837.
*Καυσωδης, εος. ὁ ἡ. æstuosus.
φῶς ἡλιου καυσῶδες. Paul. Sil. *An.* iii. 96.*
Καυτὴρ, ῆρος. ὁ. ustor.
τὸν δὲ ταυρῳ χαλκεῳ καυτῆρα *νηλεα νοον
εχθρὰ Φαλαριν κατεχει παντᾶ φατις. Pyth. 1. 185.
Καυτὴς, οῦ. ὁ. *idem.*
τριεσπεροιο καυτάς. Dosiad. *An.* i. 413.*
Καυχαομαι. glorior.
επεὶ τογε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, εχθρὰ σοφια· καὶ
τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,
μανιαισιν ὑποκρεκει. Ol. 9. 56.
Syn. Αυχεω, εκκαλλωπιζομαι, μεγαληγορεω.
Καυχη, Καυχημα. jactatio.
θεσπεσια δ' επεων
καυχας αοιδὰ προσφορος. Nem. 9. 16.
αλλ' ὅμως καυχημα καταβρεχε σιγᾷ. Isthm. 5. 65.
Syn. Καυχησις, αυχη, αυχημα, αλαζονευμα, δοξοκομπια, γαυριαμα.
Κᾰφαρνᾱουμ. nomen urbis Hebr. Vid. Καπερναουν.
Κᾰφεω. (*inus.*) spiro.
—περὶ δὲ πνοιὴ Βορεαο
ζωγρει επιπνειουσα κακῶς κεκιφηότα θυμόν. E. 698.
Syn. Καπτω, εκπνεω.
Κᾰχαζω. cachinnor.
*πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμασσεο πᾶσα τραγισκων
νῦν αγελα· κἠγὼν γὰρ ιδ' ὡς μεγα τοῦτο καχαξῶ
καττῶ Λακωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ηδη [141.
ανυσαμαν τὰν αμνόν· ες ουρανὸν υμμιν ἁλεῦμαι.* Theoc. 5.
Syn. Καγχαζω, καταγελαζω.
Κᾰχεξῐᾱ, ας. ἡ. malus habitus. Vid. ad v. Κολαξ.
Κᾰχεταιρεια. malum consortium. [1171.
εκ καχεταιρειης κακὰ γιγνεται· εὖ δὲ καὶ αυτός. Theog.
*Κᾰχημερος, ου. ὁ ἡ. cui mala, seu infelix est dies.
μὴ συντυχὼν σοι γινεται καχημερος. Pallad. *An.* ii. 437.*
Κᾰχλαζω. strepito, resono.
—τὰ δέ νιν καλὰ κυματα φαινει
ἁσυχα καχλαζοντος επ' αιγιαλοῖο θεοισαν. Theoc. 6. 11.
Syn. Βραττω, αναβραττω, ηχεω, ψοφεω, δουπεω, αναζεω, φλεγμαινω, ταραττομαι.
*Κᾰχορμῐσῐᾱ, ας. ἡ. infausta navium statio.
χεῖμα δέ μιν προφυγόντα γαληναιη ὑπ' ολεθρον [122.
ηγαγεν. ἆ λυγρῆς δειλὲ καχορμισιης. Ant. Thess. *An.* ii.
Καχρυοεις, sive Καγχρ. *a sequ.*
ἢ σύ γε καγχρυοεσσαν ἑλὼν περιθαλπέα ῥίζην. Nic. Th. 40.
(ὅτι ἡ ῥίζα αὐτῆς κρίθης ῥίζῃ παρέοικε. *Schol.*)
Καχρυς, υος. ἡ. hordeum in furno tostum.
ενηλλετ', εσκιρτα, 'πεπορδει, κατεγελα,
ὥσπερ καχρυων ονιδιον ευωχημενον. Vesp. 1305. B.
ᾁδειν τε πινονθ',* ὥσπερει καχρυς γυναῖκ' αλοῦσαν. Nub.
Syn. Κριθη (πεφρυγμενη). [1358.
Καχρῠφόρος. cachryfer. Vid. ad v. Λιβανωτις.
Κᾰχῠποτοπεῖσθαι, mala suspicari, *vulgo legitur ad Ranas*, 989. *(958. B.) *Nonnulli Codd. habent divisim* κάχ' ὑποτοπεῖσθαι,

alii καθ' ὑ. *e qua veriorem lectionem*, καθυποτοπεῖσθαι, *deprehendere se existimat Brunckius.**

Κεάδης. patron. a Κεας.
υἱὸς Τροιζηνοιο διοτρεφέος Κεαδαο. B. 847.

Κεαζω. findo.
ὡς αρα φωνησας κεασε ξυλα νηλεῖ χαλκῷ. ξ. 418.
SYN. Σχιζω, ῥηγνυμι. τεμνω.

Κεαρ. cor, animus. Vid. Κῆρ. [208.
Σευτλαῖος δ' αρ' επεφνε, βαλὼν κεαρ, Εμβασιχυτρον. Batr.
—εγὼ γὰρ ουτ' ἂν εισιδεῖν ταδε
εχρηζον, εισιδοῦσά τ' ηλγυνθην κεαρ. Prom. 245.
EPITH. Ανδροβουλον, μεγαθυμον.

Κεβλη, *pro* κεφαλη. caput.
—αμφὶ δὲ κεβλὴν
ειρμένος αγλιθων οὖλον εχει στεφανον. Call. *fr.* 140.

Κεβληγονος, ου. ὁ ἡ. in capite semen gerens.
*καὶ δὲ σὺ μηκωνος κεβληγονου ὁππότε δακρυ
πινωσιν πεπυθοιο καθυπνέας·— Nic. Al. 433.*

Κεβρῐονης. nothus filius Priami.
Κεβριονη δ' εκελευσε δαΐφρονι φαιδιμος Ἑκτωρ
ἵππους ες πολεμον πεπληγέμεν·— Π. 727.

Κεγχρῖνη. *potius*, Κεγχρῖνης. genus serpentis, *item*, avis.
Οινωτριας γῆς κεγχρινη βεβρωμένον. Lyc. 912.
*δηεις κεγχρίνεω δολιχὸν τερας, ὅν τε λεοντα
αιόλον ανδαξαντο, περιστικτον φολιδεσσι. Nic. Th. 463.*

Κεγχρῖτις. ἡ. grana habens milio similia. [214.
καὶ ναρδος ψαφαρὴ κεγχριτισιν ισχάσιν αμφί. Philipp. *An.* ii.

Κεγχρος. milium.
ἦμος δὴ κεγχροισι περὶ γλῶχες τελεθουσι. Hes. α. 398.

Κεγχρωμα. miliamentum. *in pl.* foramina, *sc.* clypeorum.
αλλ' εὖ προσῆγον ασπιδων κεγχρωμασιν
οφθαλμὸν— Phœn. 1408.
EXP. Ὁ επὶ τὴν ιτυν τῆς ασπίδος κοσμος.

Κεδαζω, Κεδαω, Κεδαιω. dissipo.
ανσταντες δ' ορεοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας. B. 398.
ῥεῖα μετεισαμενος Τρωων εκεδασσε φαλαγγας. P. 285.
*νηλειως μελεϊστι κεδαιομενος θανεεσθαι. Apoll. 2. 627.
Vid. ad v. Δαιω. *item*, Nicand. Alex. 545.*
SYN. Σκεδαζω, διαμεριζω, διαλυω, σκορπιζω.

Κεδνός. venerandus, inclytus.
ουδ' αλοχον κεδνὴν Ιθακης κατὰ αστυ πολευειν. χ. 223.
SYN. Ἁγνος.—σεμνος.—συνετος, φρονιμος, σωφρων. κηδεμονικος.—ιφθιμος, εχεθυμος.—αγαθος.

Κεδρῖνος. Κεδρωτος. Κεδρῖνεος. cedrinus.
—ες θαλαμον κατεβησετο κηωεντα,-Κεδρινον, ὑψοροφον— Ω.
κεδρωτα παστάδων ὕπερ τερεμνα. Orest. 1377. [192.

Κεδρις, ῐδος. ἡ. cedrus, fructus cedri.
*εἴ γε μεν ες τεῦχος κεραμήϊον ηὲ καὶ ολπην
κεδρίδας ενθρυπτων λιποοις ενηρεα γυῖα.* Nic. Th. 80.

Κεδρος, ου. ἡ. cedrus.
—τηλόθι δ' οδμὴ
κεδρου τ' ευκεατοιο, θυου τ' ανὰ νῆσον οδωδει. ε. 60.
EPITH. Ἀδεῖα, αζαλεα, βριαρα, ευωδης, ευπρεμνος, περιμηκης, χλοερα, λιβανῖτις, κυαναυγης.

Κεδροχάρης. cedro gaudens. Vid. Νεκροταφος.

Κεῖθεν, Κεῖθι, Κεῖσε. *adv.* illinc, illic.
κεῖθεν δ' αυτὸς εγὼ φρασομαι εργον τε επος τε. O. 234.
εἴ τις τοι καὶ κεῖθι φιλος μεροπων ανθρωπων. Γ. 402.
κεῖσε δ' εγὼν ουκ εἶμι, νεμεσσητὸν δέ κεν ειη. Γ. 410.
SYN. Εκεῖθεν, εκεῖθε, εκεῖσε, εκεῖ, αυτου εκεῖ, αυτοθι, κατ' αυτοθι, ενθα.

Κεῖμαι, Κεομαι. jaceo, positus sum.
κεῖμαι ενὶ λεκτρῳ· πυκιναὶ δέ μοι αμφ' αδινὸν κῆρ. τ. 516.
γυμνόν· ατάρ τοι εἵματ' ενὶ μεγαροισι κεονται. X. 510.
SYN. Ανακειμαι, κατακειμαι, αναπιπτω.—απολυομαι.—σχολαζω.

Κειμηλιον. Κειμηλια. τα. supellex deposita.
τῇ νῦν, καί σοι τοῦτο, γερον, κειμηλιον εστω. Ψ. 618.
πολλὰ δ' εν αφνειοῦ πατρὸς κειμηλια κεῖται. Z. 47.
SYN. Επιπλον, κτῆμα (αποθετον.)—χρηματα.

Κεῖνος, pro εκεῖνος. ille.
κεῖνος θ' ὡς αγορευε· τὰ δὴ νῦν παντα τελεῖται. B. 330.

Κεῖος. *adject.* Ceus. [Call. *fr.* 77. Bent.
τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλιχου νεπους. (*i. e.* Simonides.)

Κειρῐα, ας. ἡ. (εἶδος ζώνης εκ σχοινιων.) fascia lecti.
*Σπαρτην γὰρ ἂν θειμην εγὼ τῇ 'μῇ πολει;
ουδ' ἂν χαμευνη,* πανυ γε κειριαν εχων. Av. 815.
SYN. Σπαργανωσις.—σπαργανον.

Κειρω. tondeo, abscindo.
κειρει τ' εισελθὼν βαθὺ λήϊον, οἱ δέ τε παῖδες. Λ. 559.
SYN. Ανακειρω, διακειρω, αποκειρω, κουρευω, κουριζω, αποκορσοω, ξυρεω.—σχιζω.—πεκω.—κατεσθιω.
PHR. Ἃς καὶ απὸφθιμενας, πᾶσαι νεοθῆγι σιδαρῳ
ἁλικες ἱμερτὰν κρατὸς εθεντο κομαν. Sapph.
[σιδαρον επὶ καρα τιθεῖσα κουριμον. Eur. Orest. 955]
—πολλὰ θαλυσια μειζονος ἥβης
ηΐθεων κειροντο λιποτριχος ανθεα κορσης. Nonn.

Κειω, Κεω. decumbere cupio.
κειω δ', ὡς τὸ παρος περ αὔπνους νυκτας ιαυον. τ. 340.
ορσο κεων, ὦ ξεῖνε, πεποιηται δέ τοι ευνή. η. 342.
SYN. Κοιμαομαι. κεῖμαι.

Κεκληγω. clango.
ὡς οἱ κεκληγοντες επ' αλληλοισιν ορουσαν. Π. 430.
SYN. Κλαζω, κραζω, ηχεω, βρεμω.

Κεκλομαι. hortor.
Περγαμου εκκατιδὼν, Τρωεσσι δὲ κεκλετ' αΰσας. Δ. 508.
SYN. Παρακελευομαι, κελευω, κελομαι, παρακαλεω, επικαλεομαι.

Κέκραγμα, Κεκραγμος. clamor, vociferatio. *Vide Sallier. apud Piers. ad Mœrin, in v.*
τηνδε μὲν δικροῖς εωθουν τὴν θεὸν κεκραγμασι. Pac. 636.
a. αλλ' ενικωμην κεκραγμοῦ. b. τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν κακόν.
SYN. Αυονη, βοη, αλαλαγμος, κραυγη. [Iph. A. 1357.

Κέκρακτης. clamator, clamosus.
ἁρπαξ, κεκρακτης, Κυκλοβορου φωνὴν εχων. Equit. 137.
SYN. Κραυγαστικης, κραυγαστικος, κρακτικος, ιΰκτης, βριηπυος, μεγαλοφωνος, κελαδεινος.

Κέκροπῐδαι. Athenienses, ita a Cecrope appellati.
ενθεν αειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοιβῳ
Κεκροπιδαι πεμπουσι τοπήϊα νηὸς εκεινης. Call. 4. 314.

Κέκροπιος. Cecropius, Atticus. [mias, *An.* i. 168.
τὸν τραγικῆς Μουσης αστέρα Κεκροπιον. (Sophocl. *Sc.*) Simi-

Κέκροψ, *οπος. ὁ. rex Atheniensis, genere Ægyptius. Is primus in Græcia matrimonium instituit, dictus hinc διφυής. *Vid. Damm. in v.*
παρθενοι ομβροφοροι,-Ελθωμεν λιπαρὰν
χθονα Παλλαδος, ευανδρον γᾶν
Κεκροπος οψομεναι πολυηρατον, κ. λ. Nub. 298.
κατ' εισοδους δε,* Κεκροπα θυγατερων πελας
σπειρας συνειλισσοντ', Αθηναιων τινος
αναθημα·— Ion. 1163. PHR. —Ὃς ιοβολῳ ποδὸς ὁλκῳ
γαῖαν επιξυων οφιωδεῖ συρετο ταρσῷ,
νερθε δρακων, καὶ ὑπερθεν επ' ιξυος αχρὶ καρηνου,
αλλοφυης ατελεστος εφαινετο, διχροος ανήρ. Nonn.

Κεκρῠφᾰλος. reticulum.
αμπυκα, κεκρυφαλόν τ', ηδὲ πλεκτὴν αναδεσμην.[1] X. 469.
SYN. Κεφαλοδεσμιον, κρηδεμνον, ταινια.—κροκυφαντος, σουδαριον.

Κελᾰδεινὸς; Κελαδεννός. obstreperus, tumultuosus.
αλλ' Αχιλεὺς Βορεην ηδὲ Ζεφυρον κελαδεινόν. Ψ. 208.
εν χορῷ Αρτεμιδος χρυσηλακατου, κελαδεινῆς. Π. 183.
τοῖσι τελειον επ' ευχᾷ
κωμασομαί τι παθὼν
εσλόν. Χαριτων κελαδεννᾶν
μή με λιποι καθαρὸν-Φεγγος.— Pyth. 9. 156.

1. Tria hæc substantiva sunt ἅπαξ λεγόμενα apud Homerum; si Sebero sit fides.—Notandum tamen voc. Κεκρύφαλὸς in Antiphane reperiri, antepenult. producta; Ath. p. 681. c.
οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε;
νῦν δ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς κεκρῡφάλους.

Syn. Αβρομος.—ηχητικος,—κυνηγετικος.—κυδιμος.

Κελᾰδεω, Κελᾰδω. strepo.
μηρινθος προτὶ γαῖαν· αταρ κελαδησαν Αχαιοί. Ψ. 869.
πλῆτο ῥοος κελαδων, επιμὶξ ἱππων τε καὶ ανδρῶν. Φ. 16.
Syn. Βραχω, δουπεω.—θορυβεω.—ηχεω.

Κελᾰδημα, Κελαδος. tumultuatio.
—εν ουρανῷ-Καλλιστον κελαδημα. Phœn. 222.
ἡ δ' αμφ' αυτῷ θῆκε πολὺν κελαδον, καὶ αὐτήν. I. 543.
Syn. Αραγμος, αὐτμη.—θορυβος, αλαλη, ηχημα.—αναβοησις. [ανακελαδος. Eur.] εκβοησις, εκφωνησις, επιφωνημα.
Epith. Ασβεστος, λιγυς, μουσειος, ευφθογγος, ευφημος, πολυθρους.

Κελᾰδητις, ἴδος. ἡ. celebratrix.
γλῶσσαν εὑρετω κελαδη-
τιν—— Nem. 4. 140.

Κελᾰδοδρομος. Vid. ad v. Εμπνλιος.

Κελαινός. niger.
αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ερωησει περὶ δουρί. A. 303.
γαιης· αμφὶ δὲ οσσε κελαινὴ νυξ εκαλυψε. E. 310.
Syn. Μελας, μελαμβαφης, ολωδης, ολερος, ἑλικος, ορφναῖος.—σκοτεινος, φοβερος.

Κελαινεγχης. qui nigram et funestam hastam habet.
σύν τ' Αθαναιᾳ κελαινεγχει τ' Αρει. Nem. 10. 158.

Κελαινεφης. nubium obfuscator.
ευχομενης, ὁτ' εφησθα κελαινεφεῖ Κρονιωνι. A. 397.
Syn. Ομβροποιος.—μελαινονεφης.

Κελαινὄβρωτος. *epith.* jecinoris nigri et victum præbentis.
κελαινοβρωτον δ' ἧπαρ εκθοινησεται. Prom. 1024.

Κελαινοῥῥῖνος. qui nigræ est pellis.
θῆρα κελαινοῥῥινον— Opp.

Κελαινοφᾰνὴς, *al.* Κελαινοφᾰής. niger, obscurus.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφανὴς-Ορφνα— Ran. 1366. (31. B.)
Syn. Ορφναῖος, αιθοψ.

Κελαινὄφρων. qui nigra, i. e. *occulta*, agitat consilia.
—αλλά νιν κελαινοφρων εμὴ-Μητηρ κατεκτα.— Eumen. 462.
Syn. Δολιοφρων.

Κελαινοχρως. Vid. Ηως.

Κελαινοω. conturbo.
σπλαγχνα δέ μου κελαινοῦται. Choëph. 411.
Syn. Ταρασσω.

Κελαινωπης, ου. ὁ ἡ. niger. *fem.* Κελαινωπις.
ἦ ῥα κελαινωπαν-Θυμὸν εφυβριζει
ὁ πουλυτλας ανὴρ— Aj. 968. (954. Br.)
—κελαινῶ-
πιν δ' επί οἱ νεφελαν κ. λ. Pyth. 1. 13.
Syn. Δολιος. βαθυγνωμων. μελας.

*Κελαινωψ, ωπος. ὁ ἡ. idem.
—ες Φᾶσιν δ' επειτ' εν-ηλυθον, ενθα κελαι-
νωπεσσι Κολχοισιν βιαν—Μιξαν. Pyth. 4. 376.*

Κελᾰρυζω. cum strepitu fluo.
—απὸ δ' ἑλκεος αργαλεοιο-Αἷμα μελαν κελαρυζε—Λ. 812.
Syn. Κελαριζω, κελαδεω.—μετα ηχου φερομαι.

Κελεβη. (ποτηριον ξυλινον.) poculum. 2. pelvis.
ῳνοχοει δ' Αμφιπολος μελιχρον οἶνον,
τρισκυαθον τὴν κελεβην εχουσα χερσίν. Anac. 91. (83. *Barnes.*)
* *Vid. Anacr. etiam ap.* Athen. p. 475. c.*

Κελεβειον, Κελεβῄϊον, ου. το. idem. [Ath. ibid.
—καὶ ασκηθὲς κελεβειον-Εμπλειον μελιτος. Antimach. ap.
—κελεβῄϊον ὀττι φεριστον. ib.*(κελεβειόν θ' ὁ ττι. Schw.)*
Syn. Κογχη, λεχανη.

*Κελεὸς, οῦ. ὁ. rex Eleusinæ, pater Triptolemi: cui Ceres, quod ab illo esset excepta hospitio, commonstravit omnem agriculturæ rationem.[1] Vid. Hom. in Cer. 96. 105. 146. 184.
ὦ Τριπτολεμε, καὶ Κελεὲ, περιοψεσθέ με; Acharn. 55. [233.
ασκαλαβου. τὸν μεντ' ερεει φατις οὕνεκ' Αχαιη
Δημητηρ εβλαψεν ὀθ' αψεα σιvατο παιδὸς
Καλλιχορον περὶ φρεῖαρ, ὁτ' εν Κελεοῖο θεραπναις
αρχαιη Μετανειρα θεὴν δειδεκτο περιφρων. Nic. Th. 484.

1. Virgea præterea *Celeī* vilisque supellex. *Georg.* i. 165.

Epith. Ελευσῖνῖδης, δαΐφρων, διοτρεφης.*

Κελευθητὴς, οῦ. ὁ. viator.
προικιος ανθρωποισι κελευθητῇσιν αοιδός. Leon. Tar. *An.* i. 236.
Syn. 'Οδοιπορος.

*Κελευθῖοων. cupiens iter facere. *Hesych.*

Κελευθοποιός. vias exscindens.
πεμπουσι δ' αυτὸν καὶ σεβιζουσιν μεγα*
κελευθοποιοὶ παῖδες Ηφαιστου,— Eumen. 13.

Κελευθοπόρος, ου. ὁ ἡ. *idem qu.* Κελευθητης.
σοῖσιν ακοιμητοις ποσσὶ κελευθοπόρε. Ep. ἀδ. 664.

Κελευθος. ἡ. et Κελευθα. τα. via, viæ.
τεῖχος εγυμνωθη, πολεεσσι δε θῆκε κελευθον. M. 399.
ου κοσμῳ παρὰ ναῦφιν ελευσομεθ' αυτὰ κελευθα. ib. 225.
Syn. 'Οδος, προσοδος.
Epith. 'Αλια, ἁλμυρα, αινη, αστεροεσσα, ακηρατος, αβατος, αλημων, απλανης, αθηητος, βαρυγυιος, βαθεῖα, βαθυκρημνος, διερα, δυσφραστος, δολιχη, δυσεξοδος, ηεροεσσα, ευρεῖα, ευρυχορος, ιθεῖα, ιθυπορος, ιχθυοεσσα, καθαρα, λεωφορος, λαοφορος, λοξη, λυγρα, λαιψηρα, κρυοεσσα, κορυμβοφορος, κατωφιος, ζωδιακη, μακρα, ολοη, πυροεσσα, παλινοστος, ποντοπορος, παλιμπλαγκτος, σκολια, στεινη, στεινωπος, τηλεπορος, τραφερα, ὑγρα, ὑδρηλη, ὑψιπορος, φερεζωος, ἁπλοη, καθαρα, ορθη.
*Phr. —Επημεν τῆς ὁδοῦ τροχηλατον
σχιστῆς κελευθον τριοδον, ενθα συμβολὰς
τριῶν κελευθων Ποτνιαδων ημειβομεν. Æsch. Fr.
λαοφορου δ' επεβησαν ὁτε πρωτιστα κελευθον,
λεπτὴν καρπαλιμοισι τριβον ποσὶν εξανυσαντες,
ἦ ῥα δι' αμπελεῶνος απὸ σταθμῶν τετανυστο,
ου τι λιην αρισημος εν ὑλῃ χλωρᾷ εοῦσα. Theoc. 25 155.

Κελευσμα, Κελευσμος. hortamentum; *etiam,* mandatum.
ΟΔΥΣΣ. παλαι μεν ἠδη σ' οντα τοιοῦτον φυσει.
νῦν δ' οἶδ' αμεινον. τοῖσι δ' οικειοις φιλοις
χρῆσθαί μ' αναγκη· χειρὶ δ' ει μηδὲν σθενεις,
αλλ' οὖν επεγκελευέ γ', ὡς ευψυχιαν
φιλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησωμεθα.
ΧΟ. δρασω ταδ', εν τῷ Καρὶ[2] κινδυνευομεν.*
κελευσματων δ' ἑκατι τυφεσθω Κυκλωψ. Cycl. 645.
κελευσμα δ' ἦν κατ' αστυ Τροι-
ας τοδ'· ὦ παῖδες 'Ελλανων, ποτε. Hec. 923.
Syn. Εγκελευσμα, εγκελευσμος, ανωγη, επιταγμα, επιταγη, ταγη, επιταξις, προσταγμα, προσταξις, κελευσις, επικελευσις, εντολη, ενταλμα, εφετμη, παραγγελμα, νουθετημα.—αναβοησις. *Phr. —Παρακελευσμα δ' ἦν
πρυμνηθεν 'Ελενης· πού τὸ Τρωϊκὸν κλεος;
δειξατε πρὸς ανδρας βαρβαρους·— Helen. 1618.*

Κελευστής. hortator.
—ναυβαταις δὲ τοῖσι σοῖς·
βοᾷ κελευστὴς τὴν εναντιαν οπα. Hel. 1612.
Syn. Επικελευστης, τριηραρχος, πρωρευς.—παραινετης, παρακλητωρ, ὑποβολευς.

Κελευτῖαω. jubeo, hortor.
ὡς ῥα κελευτιοων Γαιηοχος ὦρσεν Αχαιούς. N. 125.
Syn. Παρακελευομαι, κεκλομαι, κελευω, διαταττω.

Κελευω. jubeo, hortor.
σφῶϊ μὲν, ου γὰρ εοικ', οτρυνέμεν ουτι κελευω. Δ. 286.
Syn. Εγκελευω, επικελευω, παρακελευομαι, ανωγω.—διωκω, —ανατιθημι.—αναβοαω.

Κελης. equus desultorius. 2. desultor, 3. cymba, celox.

2. Male solicitatur hæc lectio. Audiamus Musgravium. "Cares, "teste Æliano de Animal. lib. 12. c. 30. omnium primi stipendio mili-"tabant, unde Car apud antiquos idem fere valet, quod mercenarius. "Julianus de Regno: ἐν Καρὸς εἴπετο τάξει καὶ σχήματι. Hinc natum "proverbium ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν, cum quis in aliena cute periculum "faceret. Aristides, tom. i. p. 163. ἐν τῷ Καρὶ, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν "σώμασι, τὴν πεῖραν ποιούμενοι. Adde Hesychium, v. ἐν Καρὶ, ubi præci-"puum ejus usum esse docet, de iis, qui animas viliores periculis pro "se objiciunt: quod quidem prudentis Viri esse affirmat ex parœmia "alia Polybius: δεῖ γὰρ ἐν τῷ Καρὶ τὴν πεῖραν, ὡς φησιν ἡ Παροιμία. p. 603. c. "Facete igitur Chorus: *in Care periclitabimur,* i. e. nos, quorum vita "magni æstimanda est, extra periculum stabimus, et te, vile et igno-"bile caput, morti pro nobis objiciemus."

ἵνα δὴ κελης κεληταπαρακεληηιεῖ. Pac. 900.
SYN. Κεληπιστικος.—αμφιππος, μονιππος, κεληπιζων, κεληπιστης, ὁ γυμνος, ὁ σελλαριος.—(εἶδος πλοιαριου.)

Κεληπιζω. equito.
ὡς δ' ὅτ' ανὴρ ἵπποισι κεληπιζειν εὖ ειδώς. O. 679.
SYN. Κεληπιαω. (κεληπα ελαυνειν.)

Κελλω. appello.
νῆα μὲν αυτοῦ κελσαι επ' ωκεανῷ βαθυδινη. κ. 511.
SYN. Εγκελλω, καταιρω, κινεω, ωκυδρομεω. καταντaω.

Κελτοι, *sive potius*, Κελται. Celtæ. [288.*
τοῖς δ' ἔπι, Πυῤῥηναιον ορος καὶ δωματα Κελτῶν. Dionys.
EPITH. Θαρσαλεοι, χαλκεοθωρηκες.

Κελτος. Celticus. —μαχαιραν
βαρβαρικὴν καὶ Κελτον αναστησαντες Αρηα. Call. 4. 173.

*Κελτος. nomen lacûs in Euxinum fluentis.
Κελτου πρὸς εκβολαῖσι λιμναιων ποτῶν. Lyc. 188.*

Κελυφος, Κελυφάνον. putamen, cortex. *Vid. Valck. ad Ammon. p.* 125. τοὶ δὲ κελυφος εκλεισαν επ' ανέρι,—Antiphil. *An.* ii. [180.
κελυφανῳ στροβιλον, ωστρακωμενην. Lyc. 89.
SYN. Κελυφη, ελυτρον, λεμμα, φλοιος.

Κελω, Κελομαι. jubeo, hortor.
—αλλά σ' εγωγε-Παυσασθαι κελομαι.— Γ. 434.
SYN. Κελευω, παρακαλεω, προτρεπομαι.

Κελωρ. vox. 2. eques. 3. filius.
3. Αγαμεμνονειος κελωρ. Andr. 1032.
SYN. Αμναμος, απογονος. [*p.* 119.

Κεμάς. ἡ. hinnulus cervi. Κεμμάς, *ap.* Ant. Thess. *An. T.* ii.
η κεμάδ', ηὲ λαγωὸν επειγετον εμμενὲς αιεί. K. 361.
SYN. Δορκας, ελλος, νεβρος.
EPITH. Απειρομοθος, ουρεσιφοιτος, ωκυπους.

Κεναγγης. naves exhauriens.
εὖτ' απλοιᾳ κεναγγεῖ-Βαρυνοντ' Αχαϊκὸς λεώς. Agam. 196.

Κενανδρία. virorum jactura. [732.
πρὸς ταδ' ὡς Σουσων μὲν αστυ πᾶν κενανδριαν στενει. Pers.

Κενανδρος. viris vacuus.
καί μοι πολιν κενανδρον *ἢ δουλην τινὰ
εδοξας εἶναι, κἀμ' ισον τῷ μηδενί.* Œd. C. 972. (17. B.)
SYN. Ερημος.

Κενδυλα. incurva securis ad naves fabricandas.
ναυπηγοῖς κενδυλα·[2] γεωργοῖς δε πρασοκουρον. Ep. 1. 2.

Κενεαυχης, Κεναυχης. vana jactans.
ἇς, ὁποτ' εν Λημνῳ, κενεαυχεες ηγοραασθε. Θ. 230.
SYN. Κενολογος, κενηγορος, ματαιολογος, κουφολογος, αλαζων.

Κενεβρία, *vel* Κενεβρεια. τα. carnes morticinæ.
κἄπειτα κατεσκεδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αυτῶν, ὥσπερ κενεβριων. Av. 536.
SYN. Νεκριμαῖα, θνησιμαῖα. τα.

Κενεηγορος, Κενηγορος. vana loquens. Vid. ad v. Αμμων.
—οἷς γλῶσσα κενηγορος εστιν. Dolsc.
SYN. Κενεαυχης.

Κενεὸς, Κενὸς, *poët.* Κεινός. inanis.
οικαδε νισσομεθα κενεὰς σὺν χειρας εχοντες. κ. 42.
καὶ δή οἱ Μεντωρ μὲν εβη κενὰ ευγματα ειπών. χ. 249.
Πειριθῳ ἑσπομενον κεινὴν[3] ὁδόν.— Ap. 1. 103.
SYN. Διακενος, λαγαρος, αμοιρος, φρουδος, ματαιος, ελαφρος, κουφος, ἅλιος.

Κενεόφρων, Κενοφρων, ονος. ὁ ἡ. stultus.
λάξ επιβα δημῳ κενεοφρονι·— Theog. 845.
αυτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρονων βουλευματων. Prom. 761.

Κενεών. venter.
βεβλήαι κενεῶνα διαμπερὲς, ουδέ σ' οἴω. E. 284.
—ὑγρὰ θεμεθλα πεδοσκαφεων κενεωνων. Nonn.
SYN. Λαγων.—γυαλον.—λαπαρα, κῶλον, ιξυς.

---

1. In Codd. et in Brunck. anapæstus dactylum subsequitur: cujus mendæ sublatæ laus Morello deberi videtur.
2. Legend. potius σχένδυλα, quod restituit Brunck. qui omn. Vidend. ad Epig. ἀδεσπ. 90.
3. Brunck. e duobus Codd. dedit. κουφὴν.

EPITH. Λιθογλυφης, αφροτοκος, βαθυκολπος, ευιερο..., λοφοεις, ὑψινεφης, μεσοῤῥαγης, χαραδρηεσσα.

Κενηριον. vacuum sepulcrum.
αλλ' ουνομ' οικτρὸν, καὶ κενηριων γραφάς. Lyc. 370.
SYN. Κενοταφιον.

Κενοδρομεω. cursum inanem obeo.
αιεὶ δ' εν γενεθλησι κενοδρομεουσα Σεληνη. Man. 2. 486.

Κενόκρανος. cerebro destitutus.
—μεροπας κενοκρανους. Sibyll.

Κενοτάφεω. honorario tumulo decoro.
ὃν Τυνδαρις παῖς ἠδ' απόντα κενοταφεῖ; Hel. 1562.

*Κενόφρων, ονος. ὁ ἡ. vana cogitans, vanus. Vid. Κενεοφ.
μνῆμα κενὸν κενοφρων θῆκεν Αριστοτελης. Theoc. Chius,

Κενοω. exinanio. [*An.* i. 184.*
—μυριάδας τε πολεις-Ανδρῶν αγαθῶν εκενωσεν. Rhes. 914.
SYN. Αποκενοω, διακενοω, εκκενοω, παρακενοω, απογεμιζω, εξαρυω. λαπαζω, θλιβω, ταπεινοω. απαντλαω.

Κενταυρικῶς. *adv.* centaurorum more.
τίς τὴν θυρᾶν επαταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ενηλαθ' ὅστις· ειπ' εμοὶ, τουτὶ τί ἦν;* Ran. 38.
SYN. Ακοσμως, ὑβριστικως, αγροικως, μαλακῶς.

Κενταυροκτόνος, *ου. ὁ ἡ. Centauros interficiens.
τίς ουκ αηδὼν στεῖρα (Siren), κενταυροκτόνος.* Lycoph. 670.

Κενταυροπληθης, *εος. ὁ ἡ. Centaurorum plenus.
ποιους ποτ' ἢ λεοντας· ἢ τρισωματους,
Τυφῶνας, ἢ γιγαντας· ἢ τετρασκελεῖς,*
Κενταυροπληθῆ πολεμον, ουκ εξηνυσα; Herc. Fur. 1271.

Κενταυρος. Centaurus. (Vid. Χειρων.) Κενταυροι.
οἶνος καὶ Κενταυρον αγακλυτὸν Ευρυτιωνα. φ. 295.
Κενταυρων δ' ετετυκτο πολυσθενεων μεγα καρτος. Cal. 1. 6.
EPITH. Αγριοι, ορεινομοι, οινοβαρεῖς, οβριμοθυμοι, ωμοφαγοι. *PHR. Διφυῆ τ' αμικτον ἱπποβαμονα στρατον θηρῶν, ὑβριστὴν, ανομον, ὑπεροχον βιαν. Trach. 1097.*

Κεντεω, Κεντω. pungo, stimulo.
παντα γὰρ κεντοῦμεν ανδρα, κἀκποριζομεν βιον. Vesp. 1108.
κενσαι ὁμοκλησας, εἶξαί τε οἱ ἡνία χερσίν. Ψ. 337.
SYN. Κενταω, αποκεντεω, διακεντεω, εκκεντεω, κεντροω, κεντριζω, εγκεντριζω, κατακενταω, κεντιζω, μνωπιζω, καθηλοω, νυσσω, στιζω, κνιζω.—παροξυνω.
PHR. Κεντρῳ πλησσω. —*εμβαλλων τ' εριπλευρῳ φυᾷ-Κεντρον αιᾶνες.,—Pyth. 4. 418.*

Κεντρηνεκης. stimulis agitatus.
τῇ ῥα δι' αυταων κεντρηνεκεας εχον ἵππους. E. 752.

*Κεντριζω. stimulo, pungo.
δισσῶν τὴν ἑτεραν γὰρ εκεντρισεν οξὺς ακανθης
οζος. ιδ' ὡς τεχνης δενδρον ενεργοτερον. Ep. ἀδ. 421.*

Κεντροδηλητος. qui pungendo noxam adfert.
—οδυναις τε κεντροδαληποις θειας Ἡρας. Æsch. Supp. 572.

*Κεντρομάνὴς, έος. ὁ ἡ. qui aculeo furit. *Brunck.* ... κεντροπαγές.
κεντρομανὲς δ' αγκιστρον εφυ στομα,— Macedon. *An.* iii. 115.*

Κεντρον. stimulus, calcar. 2. centrum.
κεντρῳ επισπερχων, ὡς ουκ αϊοντι εοικώς. Ψ. 430.
SYN. Κεντημα, κεντρις, εγκεντρις, νυγμα, νυγμη, πληκτρον, ακοντιον, μυωψ.
EPITH. Αλγινοεν, ακαμπες, αργαλεον, αφρον, ῥοοσσ..., γλυκυπικρον, βαρυωδυνον, διωξικελευθον, δολοτυπον, ἠεν, θερμον, ιοειδες, λυσσῶδες, κελαινον, κρυφιον, μηροτυπε..., ...θονυγες, οξυ, πενθαλγες, πικρον, πευκεδανον, σκολιον, σκληρον, σκορπηιον, ταμεσιχροον, φρικτον, φοιταλεον, φρενοθελγες, ὑπογειον, ὑποχθονιον, αιανες.
PHR. Εἴ γε σὺν ηελιῳ τοδε κεντρον οδευοι. Man. 3. 47.

*Κεντροπάγὴς, έος. ὁ ἡ. qui stimulum infigit. V. Κεντρομανης.
ἥτις κεντροπαγῆ λαβοῦσα παῖδα. Ep. ἀδ. 121.

Κεντροτυπὴς. stimulo excitatus. *Male scribitur,* Δενδροτ.
κεντροτυπεῖς πωλους ζευξει σκιρτηματι ταυρων. Philipp. *An.* ii.

Κεντρων. stimulo lacessendus, verbere dignus. [229.
μαστιγιαι, κεντρωνες, αλλοτριοφαγοι. Soph. Κηδαλιων.*

Κεντωρ. stimulator.
οἱ δὲ χολωσαμενοι Καδμειοι, κεντορες ἵππων. Δ. 391.

Syn. Κεντροτυπος, πληξιππος, πτερνιστηρ.—πρακτωρ.

Κεπφος, ου. ὁ. 1. fulica. 2. fatuus, stolidus.

1. [Ῥειθυμνιατης κεπφος ὡς ενηξατο. Lyc. 76.]

2. καὶ κεπφοι τρηρωνες αλωπεκιδευσι πεπεισθε. Pac. 1067.

Syn. 1. Λαρος. 2. ευτελης, λαλος.

Κεραελκής. qui cornibus trahit. Vid. ad v. Στυμφαΐδες. [4.468.

τὸν δ' ὁγε, βουτυπος ὥστε μεγαν κεραελκέα ταῦρον. Apoll.

*Κεραιᾶ, ας. ἡ. cornu. Vid. ad v. Καπνειω. 2. antenna. 3. omnis eminentia in aliqua re, apex. 4. minuta pars ligni, litteræ, *etc.*

1. ουποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς εξᾶλτο κεραιας
ιὸς επ' ηλεματῳ χειρὸς ἐκηβολιᾳ. Paul. Sil. *An.* iii. 85.*

Κεραΐζω. cornibus dissipo. 2. vasto.

σταθμοὺς ανθρωπων κεραΐζετον, οφρα καὶ αυτώ. Ε. 557.

Syn. Κατατρεχω, ληΐζω, πορθεω, διαρπαζω.

Κεραΐς. vastatrix.

αλλ' αυτοκλητον ἁρπασας κεραΐδα. Lyc. 1317.

Κεραϊστής. cornutus. 2. vastator.

παῖδά τιν' εὗρον τονδε διαπρυσιον κεραϊστήν. Hom. Merc. 336.

Syn. Πορθητης, δηωτης, λυμαντηρ, κεραος.

Κεραιρω. misceo. Vid. Κεραννυμι.

ζωροτερον δὲ κεραιρε, δεπας δ' εντυνον ἑκαστῳ. Ι. 203.

Κεραμεικὸς, οῦ. ὁ. locus Athenis, in quo sepeliebantur, qui in bello perierant.

a. καθερπυσόν νυν ες Κεραμεικόν. b. κᾀτα τί; Ran. 129.

Κεραμεύς. figulus.

ῥεῖα μαλ', ὡς ὅτε τις τροχον αρμενον εν παλαμησιν
ἑζομενος κεραμεὺς πειρησεται, αἴ κε θεῃσιν. Σ. 601.

Syn. Κεραμοποιος, αγαλματοποιος, πηλοπλαθος, πηλοποιος, πλαστης, πλασματιας.

Κεραμευω. fingo.

ἥπερ κεραμευει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. Av. 1537.

Syn. Πλασσομαι, κατεργαζομαι.

Κεραμικος, Κεραμηϊος. fictilis.

τροχῷ γὰρ ελαθεὶς κεραμικῆς ῥυμης ἄπο. Eccles. 4.

παντ' εντοσθ' αυτῆς κεραμηϊα λεπτὰ ποιοῦσα. Hom. xlvii. 14.

Syn. Κεραμιος, κεραμευς, κεραμειος, κεραμαῖος, οστρακινος.

Κεραμις, Κεραμος. tegula. 2. fictile vas. 3. dolium.

ὑπὸ τῶν κεραμιδων Ἡλιαστης οροφιας. Vesp. 206.

χαλκεῳ δ' εν κεραμῳ δεδετο τρισκαιδεκα μῆνας. Ε. 387.

πολλὸν δ' εκ κεραμων μεθυ πινετο τοῖο γεροντος. Ι. 465.

βαινων δὲ κεραμοις, δυσμενῶν βλαβας φυγοις. Suid.

Syn. Πιθος, αγγεῖον.—οστρακον.—καλυπτηρ.—δεσμητηριον.—γεῖσσον.

Κεραμουργος. *idem quod* Κεραμευς. Vid. Τειχοδομος.

Κεραννυμι. *misceo. *pass.* Κεραννυμαι.

καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμακοις κεραννυται. Mnesith. ap. Ath.

Κεραω. *idem.* [*p.* 36. a.*

αμβροσιης πλησασα, κερασσε δὲ νεκταρ ερυθρόν. ε. 93.

Syn. Ανακεραννυμι, κεραιρω, κιρναω, εγκιρναω, κιρνημι, κυκαω, μισγω, μιγνυω, μιγνυμι, φορυνω, αναφυρω, αναφυραω.—εγχεω.

Κεραοξοος. poliens cornua.

καὶ τὰ μὲν ασκησας κεραοξοος ηραρε τεκτων. Δ. 110.

Syn. Κερατουργος, κερατογλυφος.

Κεραὸς, οῦ. ὁ ἡ. cornutus.

εὑρὼν ἢ ελαφον κεραὸν, ἢ αγριον αἶγα. Γ. 24.

Syn. Κεροεις, κερατοεις, κεροῦχος, κερατοφορος, κερασφορος, κερατιας, κερατιτης, κερατινος, ταυροκρανος, ευκεραος, ευκερως, πολυκερως, κερατωδης, κερατοειδης.—τελειος.

*Κεραοῦχος. ὁ ἡ. corniger, cornibus instructus. [*An.* ii. 8.*

βωμόν τοι κεραοῦχον[1] εδειματο τονδὲ Σελευκος. Antip. Sid.

Κερας, κερᾶτος. το. cornu. *Vid. Opp.* κυν. 2. 95.

ταυρεα δ' αμφοτερωθε δυο χρυσεια κερατα
αντολιη τε, δυσις τε, θεῶν ὁδοὶ ουρανιωνων. Orph. F. vi. 24.*

κερασιν εν αψυχοις αχεῖ. Ion. 882. [25. 206.

αυτὰρ εγὼ κερας ὑγρὸν ἑλὼν, κοιλην τε φαρετρην. Theoc.

τοξοτα, λωβητηρ, κερᾳ αγλαε, παρθενοπῖπα. Λ. 385.

1. "*Ernestus* ad Callim. Apoll. 60. aram *cornibus instructam*, " quales fuerunt, qui in libris sacris crebro commemorantur, intelli- " gendam existimat." *Jacobs.* in loc.

στῆ δὲ κερας μετὰ χερσὶν εχων βοὸς αγραυλοιο. Ψ. 780.

Syn. Κεραια.—αυλος.—τοξον.—εκβολη.—πλοκαμος.—δυναμις.—στωμυλιαι. Epith. Αυτοχυτον, ατρεκες, ασκελες, αινον, αερσιλοφον, αργυρηλατον, γναμπτον, δολιχον, ευσχιδες, ἑλικομορφον, ἑκκαιδεκαδωρον, ευποιητον, κρατερον, λοξον, ξεστον, οργυιαῖον, πολυγλωχιν, τανυγλωχιν, ταυροφυες, ὑψικαρηνον.

Phr. —Τανυπτορθων κεραων ευκαμπεες ακμαι.
—αγκυλα δοιὰ μετωπων

φυετο μακρὰ κορυμβα τανυπτορθοιο κεραιης. Nonn.

Κεραστης. cornibus insignis. *fem.* Κεραστις.

στικτὸν, κεραστην ελαφον, οὐ κατὰ σφαγάς. Soph. El. 570.

—κεραστις δ', ὡς ὁρᾶτ', οξυστομῳ-Μυωπι χρισθεῖσ',— Prom. [675.

*Κεραστὸς, *qu. voc. lexica desiderant, nunc* mixtus, *nunc* rigens *exponitur.* Vid. Jacobs. in l. l.

Αἴαν, Τιμομαχον[2] πλεον η πατρός. ἥρπασε τεχνα
τὴν φυσιν· ὁ γραψας εἶδέ σε μαινομενον,
καὶ συνελυσσηθη χεὶρ ανέρι, καὶ τὰ κεραστὰ
δακρυα τοὺς λυπης παντας εμιξε πονους. Ep. ἀδ. 295.

Κερασφορος, Κερατωδης. corniger. Vid. Κεραος.

ὃς (*sc.* Æneas) πρῶτα μὲν Ῥαικηλον οικησει μολὼν
Κισσου παρ' αιπὺν πρῶνα, καὶ Λαφυστιας*
κερασφορους γυναῖκας·— Lyc. 1236.

στὰς επὶ Μυρτουσσης κερατωδεος[3]· ἧχι λεοντα. Call. 2. 90.

Κερατοφορος, ου. ὁ ἡ. corniger. Vid. Κεροφορος.

—ενὶ θηρσὶ κερατοφοροισι γενεθλον. Opp.

*Κεραυνειος, ου. fulmineus, fulminans.

—αλλὰ πυρωθεὶς—Ζανὶ κεραυνειῳ,— Bian. *An.* ii. 157.

Κεραυνιας, ου. ὁ. fulmine ictus. 2. lapis quidam. *Hesych.**

Κεραυνιος, ᾱ, ον. fulmineus. 2. fulmine ictus.

1. ὁμοῦ δὲ χαλκος, καὶ κεραυνιοι βολαι. Lyc. 560.

2. ματρὶ σὺν κεραυνιᾳ. Antig. 1153. (39. *Br.*)

Syn. 2. Διϊβλητος, κεραυνοβλητος, κεραυνοβλης, ενηλυσιος, εμβροντητος.

Κεραυνοβολεω. fulmino, fulmine percutio. Vid. Κεραυνοω.

εν πυρὶ, πᾶς δ' εν εμοὶ Ζεὺς εκεραυνοβολει. Call. Ep. 20. (47.

Κεραυνοβροντης. fulmen et tonitru edens. [Ernest.)

a. ὦ Ζεῦ κεραυνοβροντα. b. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν. Pac. 375.

Syn. Κεραυνοβολος, κεραυνοφορος. κεραυνιος.

*Κεραυνομαχας. ὁ. fulmina gerens.

ἆρα κεραυνομαχαν παῖδ' ανεδειξεν Ερως; Meleag. 38.*

Κεραυνὸς, οῦ. ὁ. fulmen.

εγγὺς εὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγαλοιο κεραυνός. Ξ. 417.

αλλ' ὁ κεραυνὸς ποθεν αὖ φερεται, λαμπων πυρί; τοῦτο διδαξον. Nub. 395. Syn. Σκηπτος, πρηστηρ.—αστραπη.

Epith. Αιθαλοεις, αργης, αιχμητης, ακιδνος, ακαματος, απειλητηρ, αφειδης, αψαυστος, διϊπετης, διοβλητος, διαιτινθαλεος, ευφαης, κρατερος, κραιπνος, μαλερος, ολοος, πυρφορος, πυρπολος, πυρωπος, πυρσοφορος, πυρογλωχιν, πυραυγης, πυριθαλπης, παμφλεκτος, στονοεις, σμερδαλεος, ὑπερωσιος, ὑψιγονος, φρικωδης, φλογεος, φλογερος, ψολοεις. [παμβιας. Pind.]

Phr. Κεραυνιον βελος. Διος μαστιξ αγηλατος. Lyc.

δειμαλεον Διὸς ὅπλον.— —Τιτανοκτονον, οβριμοεργον.

πυρπαλαμον βελος ορσικτυπου Διός. Pind. [Hom.

πτεροφορον Διὸς βελος— Aristoph.

*Διος βαρυβρομοι βρονταὶ, κεραυνιόν τε πῦρ αιθαλοεν. Phœn.

Διοβολον πλακτρον πυρὸς κεραυνιου. Alcest. 129.

παλτον πῦρ. Soph.*

αιθέρος ορχηστηρ.—σελασφορον εγχος Ολυμπου. Nonn.

[ζαφλεγες σελας κεραυνου. ib.]

πτηνον ὅπλον δειὸν, κλονοκαρδιον, ορθοεθειρον,
αιφνιδιον, βρονταῖον, ανικητον βελος ἁγνὸν
ῥοιζον απειρεσιον δινευμασι, παμφαγον ὁρμῇ,

2. "Ex illustrioribus antiquitatis tabulis erat Timomachi *Ajax* " *furens*; quam tabulam una cum ejusdem artificis *Medea* Cæsar " Dictator octoginta talentis emtam in Veneris genetricis æde dica- " vit." *Jac.*

3. Nisi fallit me prorsus memoria, Porsonus hic reponi voluit κεραώδεος, ob secundam in κέρᾱτος productam.

ἀῤῥηκτον, βαρυθυμον, αμαιμακετον, πρηστῆρος.
ουρανιον βελος οξὺ καταιβατου αιθαλοεντος. Orp. H. 18. 8.

Κεραυνοφᾶης. in modum fulminis coruscans.
διπαλτον ἱερὸν—Ανὰ μεσον πλαταν πεσοι
Αιγαιου, κεραυνοφαὲς πῦρ. Troad. 1101.

Κεραυνοω.. fulmino.
φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος απεσσυτο τοῖο ανακτος. Hes. 0. 858.
SYN. Κεραυνοβολεω, σκηπτω.
PHR. *Ζεὺς δ' επ' Ιδᾳ πυρφορον
πλᾶξε ψολοεντα κεραυνόν. Nem. 10. 132.
αλλ' ἦλθεν αυτῷ Ζηνὸς αγρυπνον βελος,
καταιβατης κεραυνὸς εκπνεων φλογα. Prom. 366. *Bl.*
—φρενας γὰρ εις αυτὰς τυπεὶς,
εφεψαλωθη κἀξεβροντηθη σθενος. ib. 369.
καιπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ηνθρακωμένος. ib. 380.*
πρῶτα μὲν εβροντησε, μεγαν δ' ελελιξεν Ολυμπον,
αυτὰρ επειτα κεραυνὸν, δειμαλεον Διὸς ὁπλον,
ἠκ' επιδινησας· ὁ δ' αρ' επτατο χειρὸς ανακτος·
παντας μέν ῥ' εφοβησε βαλὼν— Batrach. 27.

Κερβερος. Cerberus.
δευτερον αὖτις ετικτεν αμηχανον, ουτι φατειὸν,
Κερβερον ωμηστὴν, Αΐδεω κυνα χαλκεοφωνον,
πεντηκοντακαρηνον, αναιδέα τε, κρατερόν τε. Hes. 0. 311.
PHR. Ὁ τρισσος, ὁ τρισωματος κυων. Eur.
Ουδαιου Κρονιδαο μεγαν κυνα χαλκεοφωνον. Dion. 789.
—ὃν ῥ' ακαμαντι Τυφωεῖ γειναι' Εχιδνα. Cal.
σῶμά τ' ανικητου θηρὸς,
ὃν εν πυλαισι φασι πολυξεστοις
ευνᾶσθαι, κνυζεῖσθαί τ' εξ αντρων
αδαμαστον φυλακα παρ' αΐδα.
—τὸν αιὲν αὔπνον—τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Αἴδου τρικρανον σκυλακ' απροσμαχον τερας·
δεινῆς εχιδνης θρεμμα.— Γᾶς παῖς καὶ Ταρταρου. Soph.
Πλουτωνος δεινὸς πυλωρος.
—δειμαλεην ὑλακην νεκυεσσιν ιαλλων. Ep.

Κερδαινω. lucror, lucrifacio. 2. *quandoque*, evito. V. Κερδαω.
πολλὰ δὲ κερδῆναι· ἡμῖν δὲ δὴ, ὡς σφιν αεῖσαι. Hom. xlvii. 6.
*2. καὶ γὰρ πενης ὢν, μεγάλα κερδαινει κακά. Philem.
τοῦτο δὲ κερδαινει θνητὸς απολλυμενος. Epig.*
SYN. Κερδεω; χρηματιζομαι, εμπορευω.—κερδος ποιῶ, φερω,
[καρποῦμαι, καρπιζομαι.]—μισθοφορεω, μισθαρνεω, πυριζω.

Κερδαλεος, Κερδαλεοφρων. astutus.
κερδαλέος κ' ειη καὶ επικλοπος, ὅς σε παρελθοι. ν. 291.
*ὡς ἆρ' αλωπηξ κερδαλῆ τε κἀετὸς
ξυνωνιην εθεντο.— Archil. *fr.* 38.*
SYN. Κερδῷος.—αλωπεκωδης, κερκωπειος, ποικιλος, δολιοβουλος, πανοῦργος.—συνετος, ωφελιμος.

*Κερδαω. id. qu. κερδαινω.
ου θρεψω, λεξασα, τί γὰρ πλεον Αἴδι μαστοὶ [476.*
καμνετε; κερδησω πενθος αμοχθοτερον. Menecrat. *An.* i.

Κερδεμπορος. Vid. Ἑρμης.

Κερδος. lucrum.
ὁππως κερδος εῃ· μοῦνος δ' ειπερ τε νοησῃ. K. 225.
SYN. Καρπωμα, επικαρπια, πορισμος, λῆμμα, χρηματισμος. εργασια, εργον.
EPITH. Αισχρὸν, αιολοβουλον, αελλομαχον, ἁρπαλεον, δολιον, εὐτραπελον, ὁσιον, κλοπαῖον.

Κερδιον. (*pen. brevi apud Hom.*) utilius.
καί κε τὸ βουλοιμην, καί κεν πολὺ κερδιον ἦεν. Γ. 41.

Κερδιστος. utilissimus, astutissimus.
ενθαδε Σισυφος εσκεν, ὁ κερδιστος γενετ' ανδρῶν. Z. 153.
*αλλ' οιχεταί τοι, πρὸς τὸ κερδιστον τραπεὶς-Γνωμης,—Aj. 748.

Κερδοσύνη. astutia. [B.*
ὡς φαμενη, καὶ κερδοσυνῃ ἡγησατ' Αθηνη. X. 247.
SYN. Απατη, εντρεχεια, πονηρια, πανουργια.

Κερδῶ, οος, οῦς. ἡ. vulpes. Vid. Αλωπηξ.
λαιθαργον, ταχυπουν, δολιαν κερδώ, πολυΐδριν. Eq. 1068.

Κερδῷος. qui lucris præest.
Δελφινιου παρ' αντρα Κερδῴου θεοῦ. Lyc. 208.
SYN. Κερδαλεος, επικερδης, πολυκερδης, χρηματοποιος, χρηματιστικος, επωφελιμος.

Κερεια, ας. ἡ. fascia. —εκ ποδὸς αχρι καρηνου
σφιγγομενον πλεκτῆσιν ὅλον δεμας εἶχε κερειαις. Nonn.
SYN. Κειρια, κηρια.—οθονια, σπαργανα, τα.—τελαμῶνες σινδονῖται.

Κερκηΐς. filia Oceani et Tethyis; una Naiadum.
Κερκηΐς τε φυὴν ερατὴ, Πλουτώ τε βοῶπις. Hes. 0. 355.

Κερκίς. radius textorius.
τῆς δ' ελελιχθη γυῖα, χαμαι δέ οἱ εκπεσε κερκίς. X. 448.
SYN. Κτεις.—τορυνη, σπαθη.—λοφια.—πλῆκτρον.
EPITH. Ευποιητος, φιλοεργος, φιλαοιδος.
PHR. Πολυσπαθεων μελεδημονα κερκιδα πεπλων.—κερκιδας ορθολαλοισι χελιδοσιν εικελοφωνους. Ep.

Κερκος. cauda.
—μακρὴν δὲ παρ' ιγνυησιν ἑλιξε-Κερκον.—Theoc. 25. 243.
SYN. Ουρα.

Κερκῡρᾱ. Corcyra ins.
ουδ' ἡτις Κερκυρα φιλοξεινωτατη αλλων. Call. 4. 156.
Κερκυραν ζαθεην εξικετο, *τήν σφιν εναιον
ιδριες ειρεσιης καὶ ἁλιπλαγκτοιο πορειης
Φαιηκες· τοῖσιν δέ οἱ ιδμοσυνῃσι θεμιστας
Αλκινοος κραινεσκε δικαιοτατος βασιληων.* Orph. 1291.
[ελευθερᾱ Κερκυρα, χεζ' ὅπως θελεις. Arist.]

Κερκῡραῖος. Corcyræus.
καλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά. Av. 1463.

Κερκωπες. fratres duo in Lydia, ἐκ τῆς τῶν ἔργων δεινότητος οὕτως ἐπονομαζόμενοι.
ψευστὰς, ηπεροπηας, αμηχανά τ' εργ' ανυσαντας,
εξαπατητῆρας. πολλὴν δ' επὶ γαῖαν ιόντες,
ανθρωπους απατασκον, αλωμενοι ηματα παντα. Hom. ap. Suid.

Κερμᾰ. segmentum æris, numulus.
εννεοττευσουσι, κἀκλεψουσι μικρὰ κερματα. Av. 1108.
SYN. Νομισμα, το λεπτοτατον. Ath. 568. f.
*PHR. Μικροῦ πριασθαι κερματος την ἡδονήν. Eubul. ap.

Κερμᾰτιζω. in minutos numulos comminuo, *etc.*
βρωξῃ, χαλκειην δαιμονα κερματισας. Anal. *T.* iii. *p.* 136.

Κερμᾰτιον, ου. το. numulus; minuta pars.
μεχρι τίνος, Πολυκαρπε, κενῆς παρασῖτε τραπεζης,
λησεις κερματιοις χρωμενος αλλοτριοις; Autom. *An* ii. 208.

Κερνοφόρος, ου. ὁ ἡ. craterem mysticum ferens. Vid. ad v. Ζακορος.

Κερυβατης, ου. ὁ. corneos pedes habens.
εμὲ γὰρ εστερξαν ευλυροί τε Μοῖσαι,*
καὶ κεροβατας Παν,
*ὁ καλαμοφθογγα παιζων. Ran. 229.

Κεροβοᾱς. ὁ. cornu sonum edens.
διδυμους τε λωτοὺς κεροβοας, εφ' οἷς ποτέ. Philipp. *An.* ii 212.*

Κεροδετος. ligatis et compactis cornibus constans.
ζευγνυτε κεροδετα τοξα νευραις. Rhes. 33.

Κεροειδης. flexus instar cornu.
ἠὲ σύ γ' ἑρπυλλον κεροειδέα, πολλάκι κρῆθμον. Nic. Th. 909.

Κεροεις, οεσσα, οεν. cornutus. —νεομενος
δ' εις αγορους, αὔτει τὰν κεροεσσαν εχειν χρυσεομαλλον
κατὰ δωματα ποιμναν. Eur. El. 723.

*Κερουλκος. de sagittario dicitur. Vid. ad v. Κωδωνοκροτος.

Κερουτιαω. cornua tollo, superbio.
a. τουτοις ὁποτε χρησαιτό τις προοιμιοις,*
ανωρταλιζες, κἀκερουτιας. b. εγώ; Equit. 1343.
SYN. Μεγαλιζομαι.

Κερουχις, ἶδος. ἡ. cornigera.
αἶγες εμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· *αυριον υμμε
πᾶσας εγὼ λουσῶ Συβαριτιδος ενδοθι κρανας.* Theoc. 5. 145.

Κεροφορος, ου. ὁ ἡ. corniger.
μυκημαθ' ὡς ηκουσε κεροφορων βοῶν. Bacch. 690.

Κερτομεω. convicior, ludifico.
ἡρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομεων αγορευεις. B. 256.
SYN. Σκωπτω, διασιλλαινω, διασιλλοω, χλευαζω, δενναζω, ερεσχελεω, εκπομπευω, ενοχλεω, εξαραττω, ερεθιζω, κηκαζω, κακοῤῥοθεω, καταγλωττιζω, πλυνω, σκερβολεω, σκορακιζω, τρυγῳδεω, σμωχω, λοιδορεω.

Κερτομησῐς. ἡ. irrisio, ludibrium.
ει κερτομησις ἐστι τἀληθῆ λεγειν. Philoct. 1265.

Syn. Καταγελως, χλευασμα, δῆξις.

Κερτομῐᾱ. maledictum, maledicentia.
ημεν κερτομιας, ηδ' αισυλα μυθησασθαι. Υ. 202.
Syn. Κακηγορια.

Κερτομιος, Κερτομος. cor alicui scindens.
κερτομιοις επεεσσι παραβληδην αγορευων. Δ. 6.
κερτομον, οἷον εγωγε θεῶν ουκ αλλον οπωπα. H. Merc. 338.
Syn. Ερεθιστικος, ειρωνευτικος, σκωπτικος, σκωπτης, παιγνιωδης.—κερτομιας, ειρων, κυβειρος, μῶκος, φιλοκερτομος.

Κερῡνειος. nomen collis Arcadici.
*πεντ' εσαν αἱ πᾶσαι· πισυρας δ' ἑλες ὦκα θεουσα,
νοσφι κυνοδρομιης, ἱνα τοι θοον ἁρμα φερωσι.
τὴν δὲ μιαν, Κελαδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἡρης εννεσιησιν, αεθλιον Ἡρακλῆϊ*
ὑστατον οφρα γενοιτο, παγος Κερυνειος εδεκτο. Call. 3. 105.

Κερχνεια, *vel* Κεγχρεια. fons Argolidis.
ἡσσον πρὸς ευποτόν τε Κερχνειας ρεος. Prom. 677.

Κερχνῆϊς, **vel etiam* Κερχνη. strix. *Vid. Br. in l. cit.*
πορφυρις, κερχνη[1], κολυμβις, αμπελις, φηνη, δρυοψ.* Av. 304.

Κερωνυξ. Panis epitheton.
ουδ' ὁστις συριγγι κερωνυχα Πᾶνα γεραιρων. Dionys. 995.

Κερωτυπεω[2]. cornibus, i. e. rostris illido.
—κερωτυπουμεναι βιᾳ-Χειμῶνι— Agam. 664.

Κεσκομαι, *pro* Κεῖμαι. jaceo.
κεσκετ' ενὶ μεγαροισι· φορει δέ μιν ἧς επὶ γαιης. φ. 41.

Κεστὸς, οῦ. propr. *adject.* acu pictus, *epith.* cinguli Veneris.* 2. *substant.* cingulum ipsum, vel, cestus.
1. ἦ, καὶ απὸ στηθεσφιν ελυσατο κεστὸν ἱμαντα,
ποικίλον· ενθα δέ οἱ θελκτηρια παντα τετυκτο·
ενθ' ἔνι μὲν φιλοτης, εν δ' ἱμερος, εν δ' οαριστὺς,
παρφασις, ἥ τ' εκλεψε νοον πυκα περ φρονεοντων. Ξ. 214.
*2. αυτή σοι Κυθερεια τὸν ἱμεροεντ' απὸ μαστῶν,
Ινὼ, λυσαμενη κεστὸν εδωκεν εχειν. Antiphan. *An.* ii. 240.*
Epith. Δολοφραδμων, θελκτηρ, πανθελγης, ἡδυς, ἱμεροεις. γαμοστολος.
Phr. Ἱμας βοηθοος—σημαντωρ Κυπριγένειης.—κερδαλεος ζωστηρ—κεντωρ οιστρηεις.—ποθων ιθυντωρ.—ποθου θελξιφρων μιτρη.—φρενοθελγης δεσμος. Nonn. [μελιφρονα δεσμον ερωτων. Coluth.]

Κεστρᾱ, *ας. ἡ. mallei ferrei species. *item,* 2. genus piscium.
κεστρᾳ σιδηρᾷ πλευρα καὶ κατὰ ραχιν
ηλαυνε παιων— Soph. ap. Poll. 1. 10. §. 160.
2.* κεστρᾶν τεμαχη μεγαλαν, αγαθᾶν, *κρεατ' ορνιθεια κιχηλᾶν. Nub. 339.

Κεστρευς, εως. ὁ. aliud genus piscium, diversum a κεστρα, *alio nomine* κέφαλος. *Illos* Plinius *nominat* sudes: *hos* mugiles.*
σχοινῳ κακὴν τρησουσι κεστρεων αγρην. Lyc. 665.
Syn. Μυραινα.

Κευθᾰνω, Κευθω[3]. occulto, tego.
ου μὲν γὰρ φιλοτητί γ' εκευθανον, εἴ τις ιδοιτο. Γ. 453.
εξαυδα, μὴ κεῦθε νοῳ, ἱνα ειδομεν αμφω. Α. 363.
Syn. Κρυπτω, καλυπτω.

Κεῦθμα, Κευθμὸς, Κευθμὼν, Κεῦθος. latebræ.
ασονται· καὶ ὁταν δνοφεροῖς ὑπὸ κευθμασι γαιης. Theog. 243.
παντοθεν εκ κευθμῶν, ουδ' ηγνοιησεν ανακτα. Ν. 28.
μαιομενη κευθμῶνας ανὰ σπεος· αυτὰρ Οδυσσευς. ν. 367.
νῦν δὲ σὺ μὲν Αΐδαο δομους, ὑπὸ κευθεσι γαιης. Χ. 482.
Syn. Καταδυσις, διαδυσις, κρησφυγετον, κοιλας, κοιλωμα, φωλεος, σκοτια, χηραμος, σπηλαιον, μανδρα, μυχος.
Epith. Βαθυσκιον, δνοφερον, πυκινον, ατρυγετον, κενεον, στυγερον, σκοτιον, πηλῶεν, νερτεριον, χθονιον, κοῖλον, ὑγροπορον, ὑποβρυχιον, μελαμβαφες. [κελαινον.]

Κεφᾰλαιον. caput. 2. summa.
ουδ' αν ἑλεσθαι δειπνοῦντ' εξῆν κεφαλαιον τῆς ραφανῖδος.
ἱνα μὴ κεφαλαιῳ[4] τὸν κροταφον σου ρηματι [Nub. 977.
θενων ὑπ' οργῆς,— Ran. 878. (54. B.)
Syn. Κεφαλις, κεφαλαιωμα.—ἁδρον.

Κεφᾰλή. caput.
ει δ' αγε, τοι κεφαλῇ κατανευσομαι, οφρα πεποιθῃς. Α. 524.
Syn. Καρα, κορρη, κορση, κυβη, κρας.
Epith. Ακερσεκομη, ακουρος, οινοβαρης, δουλειη, σμερδνη, ιφθιμος, λιπαροπλοκαμος, πολια, σμερδαλεα, σεμνη, θεσπεσια, φοβερα.

Κεφᾰληγονος. idem quod κεβληγονος, q. v.
*σπερματικαὶ καλυκες κεφαληγονοι αντελλουσι. Nicand. ap. Ath. p. 683. d. (*Sed lectio valde incerta est.*) [P. R.*

Κεφαλληνες, ων. οἱ. Nom. Pr. erant sub Ulysse rege. *V. Damm.*
αυτὰρ Οδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθυμους. Β. 138.

*Κεφᾰλος, ου. ὁ. cephalus, *piscis;* mugil. Vid. Κεστρευς.
Μενδησιος θ' ὡραῖος ακροπαστος εὖ, [119. a.*
ξανθαῖσιν οπτὸς κεφαλος ακτῖσιν πυρός. Sopat. ap. Ath. p.

Κεχηνώς. hians, sive stultus.
κὴν τιν' αυτῶν γνῷς απραγμον' οντα καὶ κεχηνότα. Equit. 261.
Syn. Μωρος.

Κηδεια. funeratio, sepultura.
αμφὶ δὲ κηδειῃ νεκυος μενον ασχαλοωντες. Apoll. 2. 838.
Syn. Εκφορα, ταφη.—πενθος (επι νεκρῶν.)

Κηδειος, κηδεος, κηδιστος. cujus curam gerimus; charus.
τρεῖς τε κασιγνητους, τούς μοι μια γεινατο μητηρ,
κηδειους, οἳ παντες ολεθριον ἦμαρ επέσπον. Τ. 294.
—ταδε δ' αμφιπονησομεθ', οἷσι μαλιστα
κηδεός εστι νεκυς— Ψ. 160. *(*Vid. Heyn. Obss.*)*
ὅς μοι κηδιστος ἑταρων ἦν, κεδνοτατός τε. κ. 225.
Syn. Οικεῖος, συγγενικος. προσφιλης. ευνουστατος. αξιος φροντιδος.

Κηδεμονευς, Κηδεμων. curator, affinis.
*μητηρ δ', ὡς τὰ πρῶτ' επεχευατο πηχεε παιδὶ,
ὡς εχετο κλαιουσ' αδινωτερον, ἠΰτε κουρη
οιόθεν ασπασιως πολιὴν τροφὸν αμφιπεσοῦσα
μυρεται, ᾗ ουκ εισὶν ετ' αλλοι κηδεμονῆες,
αλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βιοτὸν βαρὺν ηγηλαζει,
καί ἑ νεον πολεεσσιν ονειδεσιν εστυφελιξε·
τῇ δέ τ' οδυρομενῃ δεδεται κεαρ ενδοθεν ατῃ,
ουδ' εχει εκφλυξαι τοσσον γοον, ὁσσον ορεχθεῖ·
ὡς αδινὸν κλαιεσκεν, ἑὸν παῖδ' αγκὰς εχουσα,*
Αλκιμεδη, καὶ τοῖον επος φατο κηδοσυνῃσιν. Apoll. 1. 268.
κηδεμονες δὲ παρ' αὖθι μενον καὶ νηεον ὑλην. Ψ. 163.
Κρεοντ' ερωτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών. Antig. 555.
Syn. Προσκηδης, φροντιστης, επιμελητης.—προσηκων.—κηδεστης.

*Κηδεμονῐκὸς, ή, όν. qui curam gerit. 2. cognatus.
τὸ κηδεμονικὸν ευπροσωπον ου μενοῦν
τῶν αιχμαλωτων.— Æsch. *fr.* —*Bothe, p.* 572.*

Κηδεστής. qui curam alicujus gerit. 2. gener, socer.
ου χρῆν σε κρυπτειν, οντα κηδεστὴν εμόν. Thesm. 74. B.
Syn. Συγκηδεστης, συγγενης, ὁμογαμβρος, συγγαμβρος, φρατωρ, εδνωτης, πηος, πενθερος.

Κηδευμα. affinitas, *et hinc,* affinis.
παλαιὰ καινῶν λειπεται κηδευματων. Med. 75.
αναξ, εμὸν κηδευμα, παῖ Μενοικεως. Œd. Tyr. 85.
Syn. Αγχιστεια, οικειοτης, πηοσυνη, συγγενεια, επιγαμια.

Κηδευω, Κηδομαι. curo. 2. funero.
νοσημα κηδευοντα παιδαγωγιᾳ. Orest. 881.
τὴν αυτοῦ φιλεει καὶ κηδεται· ὡς καὶ εγὼ τήν. Ι. 342.
—ὅς τε μεν αιεὶ-Οικῳ εν ἡμετερῳ κηδεσκετο— χ. 358.
Syn. Φροντιζω, επιμελεομαι, [καδεα θεραπευειν. Pind. κηραινω. Eur.] θεραπευω, βοηθεω, κυβερναω. 2. θαπτω.

Κῆδος, εος. το. cura, solicitudo; *item,* funus.
ἦσ' ολιγηπελεων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκανει; Ο. 245.
τῶν δ' αλλων ου κῆδος, επην οὗτός γε πεσησιν. χ. 254.
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φιλους. Œd. C. 392. (381. B.)

---

1. Quamvis Brunckius diserte statuerit hanc esse veram lectionem, κερχνῆϊς tamen locum suum tueri potest, modo pro dissyllabo habeatur, sicut κερχνῄδων v. 589. κερχνῆς 1181. &c.

2. Scribe κεροτυπέω, κεροτυπούμεναι, auctore Porsono, Præf. Hec. p. 8.

3. Κεύθω, et κέκευθα passive quandoque accipiuntur. Vid. Sept. c. Th. 590. Œd. T. 968. Antig. 911. Elec. 868. Aj. 634. *Brunck.* et Heracl. 778.

4. Vox hæc pro adjectivo sumi videtur, a κεφαλαῖος; sicut innuit etiam Morellus per epitheton, ἁδρόν.

Syn. Επιμελεια, φροντις, κηδεμονια, μερμηρα.—οικειοτης. —λυπη.—κακον.—ταρχηματα, εναγισματα.—γαμος.

Epith. Αργαλεον, αληστον, αλεγεινον, ατλητον, λυγρον, λευγαλεον, δυσαλθες, δνοφερον, γοερον, πολυστονον, γυιοβορον, τηκεδανον, ὑποκραδιον.

Κηδοσυνη. mœror, mœstitia. Vid. ad v. Κηδεμονευς.
νοστου κηδοσυνῃσιν εβη διζημενος Αργώ. Apoll. 4. 1473.
Syn. Λυπη, ανια, αχθηδων, κηδεμονια.

Κηδοσῦνος. officiosus.
ποδὶ κηδοσυνῳ παρασειρος. Orest. 1022.
Syn. Επιμελης, σπουδαῖος.—λυπηρος, στυγνος.—κηδεμονικος.

Κηδω. mœrore afficio, ango.
καλόν τοι σὺν εμοὶ τὸν κηδειν, ὅς κέ με κηδῃ. I. 611.
—οἱ θ' εὸν οἶκον-Κηδεσκον, καὶ κτηματ' εδον— ψ. 9.
Syn. Ανιαω, λυπεω, καταπονεω, κακοω, βλαπτω.

Κηθᾶριον. vasculum, in quod suffragia seu sortes conjiciebantur.
εκ κηθαριου λαγαρυζομενον, καὶ τραγαλιζοντα τὸ μηδέν. Vesp. [674.
Syn. Κηθιον. (τρυβλιον τι εἶδος.)

Κῄιος. Vid. Σιμωνιδης.

Κηκαζω. convitior, irrideo.
χλευην ὑλακτησασα, κηκασῃ γαμους
νυμφεῖα πρὸς κηλωστα καρβανῶν τελεῖν. Lyc. 1387.
Syn. Κηκαδεω, κερτομεω, χλευαζω.

Κηκᾶς, ᾶδος. ὁ ἡ. maledicus, conviciator.
κηκάδι σὺν γλωσσῃ— Call. *fr.* 253.
Syn. Κερτομιος, δυσφημος, αταρτηρος, κακος, λοιδορος.—αλωπηξ.

Κηκασμος. convicia et maledicta.
εν ᾗ πιθηκων παλμυς αφθιτων γενος
δυσμορφον εις κηκασμον ᾠκισεν τοσον. Lyc. 692.
Syn. Λοιδορια, κακηγορια.

Κηκις. nidor.
Ἡφαιστος ουκ ελαμπεν, αλλ' επὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκις μηριων ετηκετο. Antig. 1020. (1007. Br.)
εστιν θαλασσα, (τίς δέ νιν κατασβεσει;)
τρεφουσα πολλῆς πορφυρας ισαργυρον
κηκῖδα παγκαινιστον, είματων βαφάς. Agam. 969.
Syn. Αναδοσις.—λιγνυς, (τοῦ καπνοῦ.)—οξυτης. στυμμα, (βαμματικον. Suid.)

Κηκιω. salio, cum saltu sursum feror.
—θαλασσα δε κηκιε πολλη-Αν στομα τε ῥῖνάς τε'— ε. 455.
†*κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νεον.* Philoct. 784.
Syn. Αναπηδαω, αναφερομαι.

Κηλειος. Κηλεος. urens.
σὺν πυρὶ κηλειῳ, χαριν Ἑκτορος οτρυναντος. Ο. 744.
Ἑκτορος, ὅς ταχα νῆας ενιπρησει πυρὶ κηλεῳ. Θ. 235.
Syn. Καυστικος, αιθων, θερμος. λαμπρος.

Κηλεω. mulceo.
κηλεῖν τε τοῖς λογοισιν, οὓς εβουλομην. Iph. A. 1213.
Syn. Κατακηλεω, θελγω. καταθελγω, ὁμαλιζω, τερπω. —απαταω.—βλαπτω.

Κηλη, ης. ἡ. hernia. Vid. ad v. Επανωθι.

Κηληθμὸς, Κηλημα, Κηλητηριον. aurium delinimentum.
κηληθμῷ δ' εσχοντο κατὰ μεγαρα σκιοεντα. ν. 2.
πιμπρησι δ' οικους, ὧδ' εχει κηληματα. Troad. 893.
εσται φρενός σοι τοῦτο κηλητηριον. Trach. 584.
Syn. Κηλησις, θελκτηριον, μειλιγμα. καταπαυστηριον, απολαυσμα, γανος.

Κηλητηριος. mulcendi vim habens.
δεξαι χοάς μοι τασδε κηλητηριους. Hec. 533.
Syn. Ἡδυντηριος, ἱλαστηριος.

*Κηλητης, ου. ὁ. herniosus.
ουδεποτ' εις πορθμεῖον ὁ κηλητης Διοφαντος
εμβαινει, μελλων εις τὸ περαν απιναι. Lucian. *An.* ii. 311.*

Κηλιδοω. maculo, ignominiose afficio.
**ουδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τυχαις ακηρατος,*
ου θεῶν, αοιδῶν ειπερ ου ψευδεῖς λογοι.
ου λεκτρα τ' αλληλοισιν, ὧν ουδεὶς νομος,
συνῆψαν; ου δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας*
πατέρας εκηλιδωσαν; αλλ' οικοῦσ' ὅμως
Ολυμπον, ηνεσχοντό θ' ἡμαρτηκότες. Herc. Fur. 1314.

Syn. Αικιζω, ατιμαζω, μολυνω, λυμαινομαι.

Κηλίς. ἡ. macula, nævus, ulcus.
—προσθεν, η τοιανδ' ιδεῖν
κηλῖδ' εμαυτῷ ξυμφορᾶς αφιγμενην. Œd. T. 851. (833. B.)
—ανδρὸς, ᾧ τις ουκ ενι
κηλις κακῶν ξυνοικος;— ib. C. 1196. (1133. Br.)
Syn. Μιασμος, μολυσμα, στιγμα, ῥυπος, μῶμος, χρῶμα, ἑλκος. ουλη.—ονειδος.

Κηλον. telum.
εννῆμαρ μὲν ανὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. Α. 53.
Syn. Βελος.—σημεῖον. Epith. Φρικῶδες.

*Κηλων, ωνος. ὁ. machina hauriendæ aquæ; tolleno.
ὥστ' ονου Πριηνεως κηλωνος επλημμυρον. Archil. *fr.* 96. *Gaisf.**

Κηλωστον. Vid. Κηκαζω. Syn. Πορνεῖον.

Κημὸς, οῦ. ὁ. camus, fræni genus. 2. urna judiciaria.
κεντρα διωξικελευθα, φιλορρωθωνά τε κημόν. Philod. *An.* ii. 90.
καὶ τονσδε κημοὺς στοματος— Æsc. Fr.
2. *κἄπισταιην επὶ τοῖς κημοῖς—* Vesp. 751.
Syn. Φιμος.—το σκεῦος. (δικαστικον.)

Κήναιον, *sc.* ἄκρον. (Vid. Trach. 755. Br.) nomen montis vel promontorii in Eubœa. *Item*, Κηναιος. *epith.* Jovis, qui ibi colebatur.
κἄπειτ' Αθηνας Δῖαδας παρεκπεσὼν,
Ευβοῖδα καμπην αμφὶ Κηναιον Διὸς [567.
ακτὴν, κατ' αυτὸν τυμβον αθλιον Λιχα. Æsch. *fr.* Bothe, p.
Κηναιου τ' επεβης ναυσικλειτης Ευβοιης. Hom. Ap. 219.

Κηξ. avis quædam, larus. Vid. Καυηξ.
αντλῳ δ' ενδουπησε πεσοῦσ', ὡς ειναλιη κηξ. ο. 478.

Κηπειος. Vid. ad v. Καμπη.

Κηπευμα. cultura; *item*, res culta.
**ηρινά τε βοσκομεθα παρθενια*
*λευκοτροφα μυρτα,** Χαρι-
των τε κηπευματα. Av. 1099.
Syn. Κηπιον, κηπιδιον.—κηπευσις.

*Κηπεὺς, εως. ὁ. hortulanus. Vid. Κηπωρός.
καὶ γὰρ Τιμυκλεης υμμιν, κοραι, αιὲν ὁ καπεὺς
καπων εκ τουτων ὥρια δωροφορεῖ. Leon. Tar. *Anthol.* Jacobs.

Κηπευω. colo, *proprie*, hortum. [T. xiii. p. 653.*
ὃν πολλ' εκηπευσ' ἡ τεκοῦσα βοστρυχον. Troad. 1175.
Syn. Διαπονεω.—γεωργῶ.

Κῆπος. hortus. 2. pecten.
καί μοι κῆπον εχει πολυδενδρεον· οφρα ταχιστα. δ. 737.
Syn. Αλσος, ορχατος, παραδεισος. Epith. Αεξιφυτος, ανθοκομος, γλυκυς, ἡδυμελης, ευχλοος, ευδενδρος, ευθαλοεις, ευωδης, ερσηεις, φιλυδρηλος, [αρτιθαλης. Nonn.]
Phr. Δενδρεα γὰρ μαλα πολλὰ κατοψεαι, ὡς ενὶ κηπῳ ανθεμοεντι, κλαδοισιν επασσυτεροις κομοωντα. Lith. 233.
παρ δ' ἁπαλοι κᾶποι, πεφυλαγμένοι εν ταλαρισκοις
αργυρεοις.— Theoc.

Κηπουρῖκος, η, ον. ad hortulanum pertinens.
—θυραις κηπουρικαις.— Ath. 1. 2.
Syn. Κηπευτικος, επικηπιος.

*Κηπωρὸς, οῦ. ὁ. *item*, Κηπουρός. hortorum custos, hortulanus.
σοί τοι κηπωρὸς Ποταμων ανεθηκε, Πριηπε. Ep. ἀδ. 176.*

Κηρ, Κῆρες. sors, fatum.
ἠτ' αν ὑπεκφυγε κῆρα κακὴν μελανος θανατοιο. Π. 687.
Syn. Μοῖρα, θανατος. φθορα, ατη, νοσος.
Epith. Αργαλεα, αΐδηλος, ανηλεης, επιλωβης, πικρα, κυνομορφος, κελαινη, μελαινα, ολοη, στυγερα, βιαιος, ουλομενη, θεηλατος, σμερδαλεα.
Phr. Κῆρες κυανεαι, λευκοὺς αραβεῦσαι οδόντας, δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ', απλητοί τε—
Κλωθὼ καὶ Λαχεσὶς σφιν εφεστασαν· ἡ μὲν ὑφησσων, Ατροπος,—Hes. α. 249. Vid. Μοῖραι. Ep. Αμειλιχοι, νηλεοποινοι, ερεμναι, πολυπημονες, θυμοβοροι.
[Phr. Κῆρας απωσαμενος πολυπημονας, αἵτε, βεβηλων οχλον αΐστῶσαι, αταις περι παντα πεδῶσι
παντοιαις, μορφῶν χαλεπων απατηματ' εχουσαι. Lin.]

Κῆρ, Κεαρ. cor. 2. anima.
1. *αλλ' εβαλ', ενθ' αρα τε φρενες ερχαται αμφ' αδινον κῆρ.* Π. 481.
2. *ειμι δὲ κῆρ Τυμβουλου· ὁ δὲ κτεινας με Κοροιβος.* Ep. ap. Suid.

Syn. Ἦτορ, κραδια. 2. ψυχη.
Epith. Ατεραμνον, αιθομενον, αργαλεον, ακακον, αχραντον, αοκνον, θαλερον, κρατερον, λασιον, κυδαλιμον, κερδαλεον, καλον, ἐσθλον, ολοον, πολυκηδες, φιλον, ταλαον, χαμερπες.
Κηραγγης. Vid. ad v. Ὑλογραφος.
Κηραινω. interimo, corrumpo. 2. solicite cogito.
2. τί φημι; ποῖ' ονειρα κηραινουσ' ὁρῶ; Herc. F. 518.
τι ποτ', ὦ τεκνον, ταδε κηραινεις; Hippol. 223.
Syn. Κηλιδοω. 2. εκπλησσομαι. φροντιζω. καλχαινω.
Κηρᾰμυντης, ου. ὁ. mortis propulsator. epith. Herculis.
του Κηραμυντου, Πευκεως, Παλαιμονος. Lyc. 663.
Κηρᾰφῐς, ιδος. ἡ. animal quoddam marinum. Vid. Καλχη.
Κηρεσσῐφορητος. fatis agitatus. ὁ τον θανατον φερων. *Suid.*
εξελααν ενθενδε κυνας κηρεσσιφορητους. Θ. 527.
Syn. Μοιροφορητος.
Κηρινθος, ου. ἡ. urbs Eubœæ, olim dicta Ἑλλοπία.
Κηρινθόν τ' εφαλον, Διου τ' αιπυ πτολιεθρον. B. 538.
Κηρῐον. favus.
κηρία βοσκονται, καί τε κραινουσιν ἑκαστα. H. Merc. 559.
Syn. Μελικηρις, μελισσειον, μελιδειον, ανθρηνιον, ὑριον.
Epith. Αγριον, γλυκυ, λειριον, μελισταγες, λευκον.
Phr. Μελισσᾶν τρητος πονος. Pind.
Κηρῑτρεφης, εος. ὁ ἡ. morti obnoxius.
—δὴ γὰρ τοτε σειριος αστὴρ
βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφεων ανθρωπων
ερχεται ημαтιος,— Hes. ε. 416.
Κηροδετης, Κηροδετος, ου. ὁ ἡ. cera ligatus.
συριζων δ' ὁ κηροδετας-Καλαμος—Πανος. Iph. T. 1125.
Δαφνις, καροδετῳ πνευματι μελπομενος. Theoc. Ep. 5.
Syn. Κηροπαγης, κηροπλαστος.
Κηροθῐ, (εκ ψυχῆς). *adv.* ex corde.
ει δέ τοι Ατρεΐδης μὲν απηχθετο κηροθι μᾶλλον. I. 300.
Κηροδομεω. cereas ædes struo.
σμηνεσι μυριοτρητα κατ' ανθεα[1] κηροδομοῦσα. Phocyl. 163.
*Κηροπαγὴς, εός. ὁ ἡ. *idem cum sequ.*
οφρα τεὸς πληθῃ κηροπαγὴς θαλαμος. Nicias, *An.* i. 249.*
Κηρŏπλαστος, ου. ὁ ἡ. cera compactus.
κυνηγετεῖ, πλανᾳ τε νηστιν ανὰ τὰν παραλιαν
ψαμμον, ὑπὸ δὲ κηροπλαστος οτοβεῖ δοναξ. Prom. 573.
Κηρος. cera.
αἶψα δ' ιαινετο κηρὸς, επεὶ κελετο μεγαλη ῖς,
ηελιου τ' αυγὴ,— μ. 175.
Epith. Μελιηδης, μελιχρως, ἡδυς, ευπηκτος, λευκος, μαλακος, πολυτρητος, μιμηλος, τροχοειδης.
Κηροτεχνης, ου. ὁ. qui in cera imagines fingit.
ουκ ειμι κηροτεχνης. Anac. x.
Κηρŏτρόφος, *ου. ὁ ἡ. letum seu mortem afferens, velut in sinu fovens. *a.* Κῆρ. —ότε λυγρὰ
θαλπουσης οφιος κηροτροφον ωεὰ γαιῃ. Nic. Ther. 191.
Κηρότροφος. apud ceram genitus; *vel,* ut lexicc. volunt, *active,* ceram alens. *a* Κηρός. [220.
ηνιδε, σιμβλευει* κηρότροφα δῶρα μελισσῶν. Philipp. *An.* ii.
Κηρουλκος. ad fatum letiferum trahens.
*τὴν Καστνιαν δὲ καὶ Μελιναιαν θεὸν (*Venerem*)
λυπρὸς παρ' Αίδην δεννασει κακορρόθῶν,
ἥ μιν παλευσει δυσλυτοις οιστρου βροχοις,
ερωτας, ουκ ερωτας, αλλ' Εριννυων*
πικρὰν αποψηλασα κηρουλκον παγην. Lyc. 403.
Κηροχῐτων. cerea veste indutus. Vid. ad v. Λαμπας.
Κηροχῠτεω. e cera fingo. 2. fingo, *v. c.* animum. Vid. ad v. Γογγυλιζω. Syn. Ευπλαττω, μεταχειριζομαι.
Κηροχῠτος, ου. ὁ ἡ. e cera fusa fictus. *Vid. Strato. An.* ii. p. 365.
—ξοῦθαι καθυπερθε μελισσαι
κηροχυτοις εντος λαγαροις επὶ χειλεσι βαῖνον. Ep. l. 4.
*Κηροω. cera obduco. 2. lædo, vitio. [81.
1. παντα περικνιξασθε, καὶ αγγεα κηρωσασθε. Zonas, *An.* ii.
Κηρυβια, ων. τα. folliculi fabarum. [Ma.*
δασὺν εχων τὸν πρωκτὸν, ἅτε κηρυβι' εσθιων. Cratinus ap. Et.
Κηρυγμα, Κηρῡκευμα. præconium; *h. e.* actio præconis, et id quod per præconem edicitur.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδημῳ πολει
κηρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν αρτιως; Antig. 7.
ὡς ουποτ' ανδρὶ τῷδε κηρυκευματων-Μεμψει.—Sept. Th. 657.
Syn. Ανακηρυξις, αναρρησις, αγγελια.
Κηρῡκαινᾰ, ας. ἡ. præco femina. *vox Comica.*
λαβοῦσα κηρυκαιναν ευφωνον τινα. Eccl. 69.
Κηρῡκευω. promulgo.
—τὰ δὲ τοιαῦτα χρὴ
κηρυκευειν, ὁστις ανοικτος. Tro. 782. Syn. Κηρυσσω.
*Κηρυκιον. το. caduceus. [iii. 130.
σχῆμα παλαιοτατων ανδρῶν κηρῡκιον αθρει. Leo. Philos. *An.*
κηρῦκιον γὰρ εχων ξυλινον, καὶ πλαστὰ πεδιλα. Nicarch. *ib.* ii. 356.*
Κηρῠλος[2]. *exp.* ὁ ἄρσην ἀλκυων. Vid. Lyc. 387. in v. Γυμνιτης.
ουδὲ τοσον γλαυκοῖς ενὶ κυμασι Κηρυλος ᾇδεν. Mosch. 3. 42.
τῆς Κηρυλου δαμαρτος απτῆνα σπορον. Lyc. 750.
Κηρυξ,* ῡκος.[3] ὁ. caduceator, præco, legatus. 2. murex, buccinum *dictum Plin. l.* ix. *c.* 37. De genere concharum est, quarum olim usus erat ad purpuras et conchylia.*
Ἑκτωρ δε προτι αστυ δυω κηρυκας επεμπε. Γ. 116. [63. e.*
*2. βολβους, κοχλιας, κηρυκας, ω', ακροκωλια. Alex. ap. Ath.
Syn. 1. Κλητωρ, σαλπιγκτηρ, σαλπιγκτης, οτρυντηρ, ειρηνοποιος, καταρτιστηρ.
Epith. Αγανος, αγλαοφωνος, ιεροφωνος, ἑτεροθροος, ταχυδρομος, ποδηνεμος, κραιπνος, ηπυτης, ηχετης, πεισηνωρ, ὑψιβοης, τανυφθογγος, λιγυφθογγος, φερεσπονδος, αστυβοωτης, σπονδοφορος, ασυλητος.
Phr. Διὸς αγγελος, ἠδὲ καὶ ανδρῶν. Hom.
—αδυγλωσσος βοὰ κηρυκος εσθλοῦ. Pind.
*ες δ' αγαγον κηρυκα καλητορα τοῖο γεροντος. Ω. 577.
νευχμων μυθων ταμιας. Eur.*
Κηρυσσω. prædico, per præconium voco, invoco.
αυτὰρ ὁ κηρυκεσσι λιγυφθογγοισι κελευε
κηρυσσειν αγορηνδε καρηκομοωντας Αχαιούς. B. 51.
κηρυσσε θεοὺς, τούς τ' Ουρανιδας. Hec. 148. P.
Syn. Ανακηρυττω, παραγγελλω, διαγγελλω.—επικλειω, επικαλεω.—απομισθῶ.
Κηρωτος. ceratus. *item,* Κηρωτὴ, ῆς. ἡ. *Angl.* cerate.
*οθονια κηρωτὴν παρασκευαζετε. Acharn. 1176.
Κητειος, Κητωεις[4]. cetaceus. 2. magnus. Vid. Καιεταεις.
—πολλοὶ δ' αμφ' αυτὸν ἑταῖροι
κητειοι κτεινοντο— λ. 520. (*al.* Nom. Pr. *rectius.*)
κητειης δ' οπιθεν λοφιης επιμὶξ φορεονται. Arat. φαιν. 364.
οἱ δ' εἶχον κοιλην Λακεδαιμονα κητωεσσαν. B. 581.
Syn. Κητωδης, κητῶος.—μεγας.
Κητοδορπος. balænam pascens.
ταῖς κητοδορποις συμφοραῖς δεδηγμένος. Lyc. 954.
Κητος. cetus, balæna.
ποιεον, οφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν αλεοιτο. Υ. 147.
Syn. Φαλαινα, φωκαινα. [καμπος. Lyc.]
Epith. Αλεγεινον, αργαλεον, αμειλικτον, ἀλιτροφον, εχθοδοπον, λευγαλεον, ειναλιον, κυανεον, πολυδηριτον, ωμηστηρ.
Phr. Τριτωνος καρχαρος κυων. Lyc. 34.
—βλοσυρον δακος Αμφιτριτης. Nonn.
—ετυμβευοντο δὲ πολλοὶ-Κητειοισι γενεσσιν. ib.
κητεα θῖνες εχουσιν, Ερυθραιου βοτὰ ποντου,
ουρεσιν ηλιβατοισιν εοικότα· τῶν δ' ὑπὲρ ακρων
τετρηχεν νωτων περιμηκετος ὁλκὸς ακανθης. Dion. 597.
κητεα δ' οβριμογυια πελωρια, θαυματα ποντου
αλκῇ αμαιμακετῳ βεβριθότα, δεῖμα μὲν οσσοις
εισιδεειν, αιεὶ δ' ολοῇ κεκορυθμένα λυσσῃ. κ. λ. Opp.

1. Ἀγγεα est ingeniosa, immo vera, Ruhnkenii emendatio.

2. Scribitur etiam κειρύλος, ut videtur ex Arist. Av. 299, 300. *Brunck* et *Inverniz.*

3. Si fidem habemus Athenæi editt. p. 475. d. penult. in κήρυκος corripi potest. Nihil fere est tam a sensu et poëtarum usu alienum quin ἀποσπασματίου cujusdam auctoritate sanciri possit. Si sanus sit locus, imprimi saltem oportuit: καὶ γὰρ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησὶ, κήρυκας —— ἀθανάτοισι φέρειν μέλανος οἴνοιο. Bene conjectat Schweigh. κήρυκας δ' αὐτοῖσι φ.—Malo exemplo videtur Nicarchus corripuisse υ in κηρυκιον. Vid. ad eam voc.

4. De his vocibus consulendus omnino Dammius, col. 1332.

Κητοφόνος, ου. ὁ ἡ. balænas occidens. [*An.* ii. 218.*
*κητοφόνον τε τριαιναν, εν ὕδασι καρτερὸν εγχος. Philipp.
Κητώ, οος, οῦς ἡ. uxor, 1. Phorcynis. 2 Typhonis.
τοῦτο μὲν εκ Κητοῦς καὶ Φορκυνος γενος εστιν. Hes. θ. 336
*2. ὁσσους ευρυκοωσα Τυφαονι κυσσατο Κητώ. Euphorion ap.
Κητωεις. ingens. [Et. Ma.
οἱ δ' ἶξον κοιλην Λακεδαιμονα κητωεσσαν. δ. 1. (*alii cum Zenodoto*, καιετάεσσαν. Vid. Bentl. ad Call. *fr.* 224.
Κηΰξ. rex Trachinis.
τιμῶντες Κηΰκα, φιλον μακαρεσσι θεοῖσι. Hes. α. 476.*
Κηφευς. pater Andromedæ.
ουδ' αρα Κηφηος μογερον γενος Ιασιδαο
αὕτως αρρητον κατακεισεται·— Arat. φαιν. 179.
Κηφην, ῆνος. ὁ. fucus. —ὅς κεν αεργος
ζώῃ, κηφηνεσσι κοθουροις εικελος ὁρμην. Hes. ε. 302.
SYN. Σφηξ, ανθρηνη.—αγρια μελισσα.
EPITH. Αργος, απρακτος, μετεωρος, ολοος.
PHR. Κηφῆνες—κακῶν ξυνηονες εργων. Hes.
Κηφισσις, ' vel Κηφῖσις, ἶδος. ἡ. Nympha. *item*, palus. a sequ.
Καφισιδος εν τεμενει (*Prosod. Dim.*) Pyth. 12. 47.*
λιμνῃ κεκλιμενος Κηφισιδι· *παρ δέ οἱ αλλοι
ναῖον Βοιωτοὶ, μαλα πιονα δῆμον εχοντες. Ε. 709.
Κηφισσὸς, οῦ. ὁ. fluvius Bœotiæ Cephisus. *Dorice scribitur* Καφισσὸς et Καφησὸς, *unde* Καφήσια ὕδατα. Olymp. 14. 1. et Καφισὸς, Pyth. 4. 82. *Damm.*
οἵ τ' αρα πὰρ ποταμὸν Κηφισον δῖον εναιον. Β. 522.
EPITH. Καλλιρεεθρος, καλλιναος.
Κηωδης, Κηωεις. fragrans.
παῖδ' ἐόν· ἡ δ' αρα μιν κηωδεῖ δεξατο κολπω. Ζ. 483.
καδδ' εἷσ' εν θαλαμῳ ευωδεῖ, κηωεντι. Γ. 382.
SYN. Ευωδης, ευοσμος, οσμωδης.
Κιβδηλευω. scoriam admisceo. 2. corrumpo, depravo.
εὖ τοῦτ' εκιβδηλευσας, ἵν' ακοῦσαι θελω. Bacch. 475.
SYN Καπηλευω, διαφθειρω, διαβαλλω, νοθευω, αποδοκιμαζω.
Κιβδηλία. scoriæ admistio. 2. quævis adulteratio sive corruptela.
πολλήν γ' αφειλες τοῦ βιου κιβδηλιαν. Αv. 158.
SYN. Κιβδηλευμα, μοχθηρια. ζηλοτυπια.—ἐλκυσμα.
Κιβδηλος, ου. ὁ ἡ. cui scoria admista est, adulterinus. 2. usurpatur de eo, quod probum et sincerum non est, quod ingenuum et liberale non est. *a* κίβδης, scoria. *Ang.* dross.
κιβδηλου δ' ανδρὸς γνῶναι χαλεπωτερον ουδέν. Theog. 117.
SYN. Αδοκιμος, παρασημος.—μοιχικος, νοθος.—απατηλος, μοχθηρος. PHR. —Κιβδηλον επικλοπον ἦθος εχοντες κρυπτουσ', ενθεμενοι θυμὸν εφημεριον. ib. 959.
Κίβῐσις, ῐος. ἡ. pera, sacculus.
—αμφὶ δέ μιν κιβισις θεε, θαῦμα ιδεσθαι, [224.
αργυρεη· θυσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ-Χρυσειοι·—Hes. α.
*εὖ γὰρ επισχησει παντα εμὴ κιβισις. Call. *fr.* 177.
SYN. Κιβωτος*, πηρα, κωρυκος, γρυμαια.
Κῐβωριον. fructus fabæ Ægyptiacæ, &c.
ακμαιου καρποῖο κιβωρια δαινυμενοισιν. Nic. *fr.* 10.
Κῐβωτὸς, οῦ. ἡ. *dimin.* Κιβωτιον. arca, cista. Vid. Κιβισις.
†και, νὴ Δι', ετι γ' εμοί 'στι κῖβωτὸς πλεα. Equit. 1000.
ζητῶ Νωε κῖβωτὸν, ὅπως μορον αινὸν αλυξω. Naz.
*κλινας ἑκατον, κορημα, κῖβωτὸν, λυχνον. Eupolis ap. Poll. x. fin.
εσβαλλετε δ' εις τὰς κιβωτοὺς. (*Anapæst.*) Vesp. 1056.
επειτα παῖς αυτῷ λιθινον θυειδιον
παρεθηκε, καὶ* δοιδυκα, καὶ κιβωτιον. Plut. 710.
SYN. Κιστη, καψα, λαρναξ.—καψακιον.
Κιγκλιζω. agito.
ου χρὴ κιγκλιζειν αγαθὸν βιον, αλλ' ατρεμιζειν. Theog. 303.
SYN. Διακιγκλιζω. διακινεω. σαλευω. μοχλευω.
Κιγκλις, ἴδος. ἡ. cancelli, vel foramen.
τὴν κιγκλιδ' εξηραξα, κἀναχανὼν μεγα. Equit. 638.
SYN. Θυρα. δικλιδες. οπη. δρυφακτον.
*Κιγχᾰνω.[1] idem quod κῐχανω.
κιγχανει δέ μιν 'Ερμῆς. Choëph. 620.
(μοιροκραντον ες ἦμαρ. *Vers. Antistroph.*)*
Κιδνᾰμαι. dissipor, diffundor.
ὅν τε μετα κροκοπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κιδναται ἠώς. Ψ. 227.
SYN. Σκεδαννυμαι, σκορπιζομαι.
Κῐθαιρων, ωνος. ὁ. Mons Cithæron. *et* Κιθαιρωνειος. *adj.*
λειμῶν' ες Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λεπας. Phœn. 24.
λεπας Κιθαιρωνειον εισεβαλλομεν. Bacch. 1043.
EPITH. Ζαθεος, βαρυδουπος, ὑψικαρηνος.
ὦ ζαθεων πεταλων πολυθηροτατον ναπος, Αρτεμιδος χιονοτροφον ομμα— Eur. [νάπαιαι Κιθαιρωνος πτυχαι. Soph.]
Κιθᾰρᾱ, Κιθαρις. lyra.
—κιθαρην μὲν Ἑκηβολῳ εγγυαλιξεν,
ἱμερτὴν δεδαώς· ὁ δ' επωλενιον κιθαριζεν. H. Merc. 509.
ουκ ἄν τοι χραισμῃ κιθαρις, τά τε δῶρ' Αφροδιτης. Γ. 54.
SYN. Φορμιγξ, χελυς, κινυρα, λυρα. [πηκτις. Orph.]
EPITH. Αιολοφωνος, Αονια, γλυκερα, ευμελης, ευκελαδος, ευφθογγος, ευκρεκτος, πολυκρεκτος, περικαλλης, φιλοχορος, ἑπτατονος, ἑπταμιτος, λιγυηχης, λιγυρα, Λυκωρειη, Δηλιας, Ορφειη, πολυδαιδαλος, χρυσοδετος, ὑμνοπολος, τειχομελης, πυργοδομος, νυκτιλαλος, μελουργος. [Eur.]
PHR. Καλλιχορου κιθαρης μελιηδεα μολπην. [αντυξ χορδᾶν.
Κῐθᾰραοιδος. fidicen. [Vesp. 1278. B.
τὸν κιθαραοιδοτατον, ᾧ χαρις εφεσπετο. (*Pæon. Tetram.*)
SYN. Κιθαρῳδος, προσῳδος, κιθαριστης.
Κῐθᾰριζω. cithara sono. Vid. Κιθαρα.
SYN. Κιθαρῳδεω, φορμιζω, λυριζω.
PHR. Παῖς φορμιγγι λιγειῃ
ἱμεροεν κιθαριζε· λινον δ' ὑπο καλὸν αειδε
λεπταλεῃ φωνῇ. Hom. *[διωλυγιον κιθαριζων. Orph. Arg.
μελος πληκτροισι τιταινων. Nonn.
τοιγαρ ψαλαξεις εις κενον νευρᾶς κτυπον,
ασῖτα κἀδωρητα φορμιζων μελη. Lyc. 139.]
—ει δ' ετι ζαμενεῖ Τι-μοκριτος ἁλιῳ
σὸς πατὴρ εθαλπετο, ποι-κίλον κιθαριζων
θαμά κε, τῷδε μελει κλιθεὶς,
ὕμνον κελαδησε καλλινικον κ. λ. Nem. 4. 21.
τὰν καλλιφθογγον κιθαραν
ελαυνων πλακτρῳ χρυσεῳ. Herc. F. 350.*
Κῐθᾰρισμος. citharæ sonus.
—σὸν περὶ βωμον ἐγειρομενου κιθαρισμοῦ
κυκλιον ωρχησαντο·— Call. 4. 312.
SYN. Κιθαρισμα, κιθαρισις, κιθαρῳδια.—ψαλμος.
Κῐθᾰριστης, ου. ὁ. citharista.
εκ γὰρ Μουσαων, καὶ ἑκηβολου Απολλωνος
ανδρες αοιδοὶ εασιν επὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί. Hom. xxiv.
SYN. Κιθαραοιδος, κιθαρῳδος, ναβλιστης.
Κῐθᾰριστῦς, ῦος. ἡ. ars pulsandi citharam.
θεσπεσιην αφελοντο, καὶ εκλελαθον κιθαριστυν. Β. 600.
Κῐθᾰρῳδικος, οῦ. ὁ. citharœdicus.
μὴ, πρίν γ' ακουσης χἀτεραν στασιν μελῶν
εκ τῶν κιθαρῳδικῶν νομων ειργασμενην. Ran. 1314. (1281.
Κῐθαρωνιος. *an* Κιθαιρώνιος? Vid. Κιθαίρων. [Br.)
αμφὶ δέ σοι κτυπεῖται
Κιθαρωνιος Ηχώ. Thesm. 1004. (995. B.)
Κῑκᾰμον. genus oleris. *Hesych.*
*δὴ γὰρ ὅτ' αγχουσης θριδακηΐδα λαζεο χαιτην,
αλλοτε πενταπετηλον, ὅτ' ανθεα φοινὰ βατοιο,
αρκτιον, οξαλίδας τε, και ὁρμενοεντα λυκαψον,
κικαμά τ', ορδειλόν τε περιβρυὲς, εν δὲ χαμηλὴν,
ῥεῖα πιτυν, φηγοῦ τε, βαθὺν περὶ φλοιὸν αραξας,
σὺν δ' αρα καυκαλίδας τε, καὶ εκ σταφυλινου αμησας
σπερματα, καὶ τριμιθοιο νεον πολυειδέα καρπόν·
η ετι καὶ φοινισσον ἁλὸς καταβαλλεο φῦκος,
αχραές τ' αδιαντον, ἵν' ουκ ομβροιο ῥαγέντος
λεπταλεῃ πιπτουσα νοτὶς πεταλοισιν εφιζει.* Nic. Ther. 838.
Κῐκιννος, ου. ὁ. cincinnus, circus.
ηρατο δ' ουτι ῥοδοις, ου μαλοις, ουδὲ κικιννοις. Theoc. 11. 10.
SYN. Βοστρυχος, στροφος.
Κικλησκω. voco, invoco.

1. Restitui debet h. v. ad Soph. Œd. Col. 1450. *Br.* ubi nunc legitur, εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει. Sed vs. antistrophicus est Periodicus, σεδεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. Itaque in vs. priore requiritur κιγχάνει.
†Vid. Eur. Hipp. 1444. Alcest. 477. Helen. 603.

κικλησκεν δὲ γεροντας αριστῆας Παναχαιῶν. B. 404.
κικλησκουσ' Αΐδην καὶ επαινὴν Περσεφονειαν. I. 565.
SYN. Καλεω, αποστελλω, επικαλεομαι.
Κῐκονες. (*in prosa* Κικωνες.) Thraciæ gens.
τοφρα δ' αρ' οιχομενοι Κικονες Κικονεσσι γεγωνευν. ι. 47.
EPITH. Πολυῤῥηνοι, αιχμηται.
*Κῐκυννᾰ, ης. ἡ. pagus Atticus; *unde* Κικυννεῖς, *vel* Κικυννῆς, *et* Κικυννόθεν.
καὶ ποῦ Κικυννῆς εισὶν οἱ 'μοὶ δημόται; Nub. 210.
Φειδωνος υἱὸς Στρεψιαδης Κικυννόθεν. ibid. 134.*
Κῐκυς, υος. ἡ. vires, robur.
αλλ' ου γάρ οἱ ετ' ἦν ἲς εμπεδος, ουδέ τι κικυς. λ. 392.
SYN. Ις, ισχυς, δυναμις, αλκη.—ευσθενης.
Κῐλιξ. Cilicià oriundus. *pl.* Κῐλῐκες.
Θηβῃ 'Υποπλακιῃ, Κιλικεσσ' ανδρεσσιν ανασσων. Z. 397.
EPITH. Αιχμηται, παμφυλοι.
*Κῐλισσᾰ, ἡ. *fem.* a præc.
ῥιζίδα θυλακοεσσᾰν οπαζεο, τήντε Κιλισσαι
πρηδόνες αλδαινουσι παρὰ πλημμυρίδα Κεστρον. Nic. Al. 403.*
Κιλλα. urbs Troica.
Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιό τε ἶφι ανασσεις. A. 38.
Κιλλῐβαντες. οἱ. ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypei imponebantur ab iis, qui quiescere volebant a belli laboribus.
τοὺς κιλλιβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ασπίδος. Acharn. 1121.
EXP. Τρισκελῆ τινα σκευασματα.—τριποδας.
Κιλλικῶν. nomen viri infamis, qui Samum prodidit. Suid.
ουδὲν πονηρὸν, αλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν. Pac. 363.
Κιμβερῐκον. (χιτωνισκου εἶδος.) vestimenti pretiosi genus.
καὶ Κιμβερικ' ορθοσταδια, καὶ περιβαριδας; Lysist. 45.
Κιμμερῐκος. Cimmericus.
ισθμὸν δ' επ' αυταῖς στενοποροις λιμνης πυλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις.— Prom. 729. [*P. R.*
Κιμμεριοι. gens habitans supra Pontum Euxinum. *Vid. Damm.*
ενθα δὲ Κιμμεριων ανδρῶν δῆμός τε, πολις τε,
ηέρι καὶ νεφελῃ κεκαλυμμένοι· ουδέ ποτ' αυτοὺς
ηελιος φαεθων επιδερκεται ακτινεσσιν,
ουδ' ὁπότ' αν στειχῃσι πρὸς ουρανὸν αστεροεντα,
ουδ' ὅταν ἂψ επὶ γαῖαν απ' ουρανόθεν προτραπηται·
αλλ' επὶ νὺξ ολοὴ τεταται δειλοῖσι βροτοῖσι. λ. 14.
EPITH. Ζοφωδεις, ἱππημολγοι, Βοσπορειοι.
PHR. Αιγλης αμμοροι εισι πυριβρομου ηελιοιο. κ. λ. Orp.
—δῆμος πανδερκεος αμμορος αιγλης. Ep. [1120.
Κιμμερος, ου. ὁ ἡ. Cimmerius. —Κιμμερός θ' ὅπως
σκιὰ καλυψει περραν[1] (solem), αμβλυνων σελας. Lyc. 1427.
* Κιμωλος[2], ου. ἡ. *ins.* maris Cretici. *unde* Κιμωλια, *sc.* γῆ. terra alba, sive creta. Vid. ad v. Κλειγενης.
Κῖμων. nomen filii Miltiadis, et aliorum. Lysist. 1144. Br.*
ουκ αδαὴς εγραψε Κιμων ταδε. * παντὶ δ' επ' εργῳ [142.*
μῶμος, ὃν ουκ ἥρως Δαιδαλος εξεφυγεν. Simonid. *An.* i.
Κῐνᾰβραω. oleo, fœteo.
βληχωμενοι τε προβατιων
αιγῶν τε κιναβρωντων μελη. Plut. 293.
SYN. Δυσωδεω, οζω, τραγιζω, ὑπερτραγιζω.
Κῐνᾰδος, εος. το. et ου. ὁ. vulpes. 2. astutus.
ἢ τοὐπιτριπτον κιναδος εξηρου μ', ὅπου; Aj. 103.
πυκνοτατον κιναδος,
σοφισμα, κυρμα, τριμμα, παιπαλημ' ὅλον. Av. 429.
SYN. Αλωπηξ. 2. κερδαλεος, πανοῦργος.
Κῐνᾰθισμα. fragor, seu strepitus e motu.
—τί ποτ' αὖ κιναθισμα κλυω-Πελας οιωνῶν·—Prom. 124.
SYN. Κινημα.—κελαδος.
Κιναιδος. cinædus, pathicus, mollis.
—ὡς μεγαλου κιναιδου. Ep. apud Suid.
SYN. Ασελγης, μαλακος.
* Κῐνᾰμος. idem cum sequ. [947.*
σπερμεῖα, βλασαμόν[3] τε καὶ εν κιναμοιο βαλεσθαι. Nic. Th.

1. *Canter.* et *Meurs.* conjiciunt πέτρον. *Pottero* videtur inter voces extraneas, et forsan Ægyptias, esse numeranda. [7. 463.
2. "Hinc humilem Myconen, cretosaque rura Cimoli." Ov. Met.
3. Pro σπέρματα βάλσαμόν τε—contra metrum. Βλάσαμον pro Βάλσ. usurpat Nicander, Alexiph. 64.—Vid. Schneid. in l. c.

Κῐνᾰμωμον, *frequentius*, Κινναμ. cinnamomum.
ἦλθον φυλλα φεροντες ακηρασιων κιναμωμων. Dion. 945.
* Κιναχῠρα, *Scholiastæ est ὄνομα δούλης. Faber putat esse,* cribri genus.
χωρει σὺ δεῦρο, κιναχυρα καλὴ καλῶς. Eccles. 730. B.
Κινδῡνευτέος. *verbal.* a sequ.
εν ασπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον. Eur. Supp. 582. M.*
Κινδῡνευω. periclitor.
καὶ μητε κινδυνευε, σωθητω τέ μοι-Τεκν'·— Heracl. 455.
SYN. Αποκινδυνευω, ανακινδυνευω, διακινδυνευω.—κινδυνον ὑποδυομαι.—διαμαχομαι.
* PHR. Πολις γαρ - - - - αγαν
ηδη σαλευει, κἀνακουφισαι καρα
βυθῶν ετ' ουχ οἷα τε φοινιου σαλου. Œd. T. 22.
και ταῦτ' εχοντες κυματων εν αγκαλαις. Ran. 704.*
Κινδῡνευμα, ατος. το. periculum.
ποῖόν τι κινδυνευμα; * ποῦ γνωμης ποτ' εἶ; Antig. 42.
—μὴ τὰ κινδυνευματα
αινεῖτ'· εγὼ γὰρ ουτε ναυτιλον φιλῶ
τολμωντα λίαν, ουτε προστατην χθονός. Eurip. Antiop.*
SYN. Επιχειρημα, εργον.
Κινδῡνος. periculum.
μῦς ποτε διψαλεος, γαλεης κινδυνον αλυξας. Batrach. 9.
SYN. Αγων, διαπειρα. EPITH. Αλγεινος, κρυερος.
PHR. Ες δε κινδυνον βαθὺν ἱεμενοι.—
τίς δὲ κινδυνος κρατεροῖς αδαμαν-
τος δῆσεν ἅλοις; Pind. * εργον κινδυνῳ κεκαλυμμένον. ib.*
Κῑνεω. moveo.
ὡς δ' ὅτε κινησει Ζεφυρος βαθὺ ληΐον ελθων. B. 147.
SYN. Αποκινεω, μετακινεω, περικινεω, διακινεω, κινυμι, κλονεω, δονεω, εξορμαω, οχλευω, νωμαω, ανασειω, σαλευω, διασαλευω, παραιθυσσω, συνταραττω, ορινω, ορουω.
Κῑνηθμὸς, Κῑνημα. motus.
συνδρομων κινηθμὸν αμαιμακετον
εκφυγεῖν πετρᾶν.— Pyth. 4. 370.
τὸν καλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινηματος αγκυλον εἶχον. The. 21. 47.
SYN. Κινησις, κινηματιον, συγκινησις, ευκινησια. δονημα, δονησις, φορα. συγχυσις.
* Κῑνησιας. poeta Dithyrambicus.
τὴν πυῤῥιχην τις εμαθε τὴν Κινησιου. Ran. 152.*
†Κῑνησις. ἡ. motus.
ἡ μὲν, ὅτι πρωτη κινησιος εὕρετο ῥυθμούς. Leont. *An.* iii. 104.
Κῑνησῐφορος. movens. Vid. Φυσις.
Κῑνητηρ. quassator.
γαιης κινητῆρα καὶ ατρυγετοιο θαλασσης. Hom. xxi. 2.
SYN. Κινητης, μοχλευτης.—παροξυντηρ, οτρυντηρ, ωστης.
Κῑνητηριος. movendi vi præditus.
αλγεινὰ θυμοῦ καρτα κινητηρια. Æsch. Supp. 457.
SYN. Κινητικος.
*Κινναβος, ου. ὁ. exemplar, quod sibi proponit plastes in effingendo simulacro. Aristoph. sec. Suid.
Κιννᾰρος. Selinusius quidam, arte leno.
—ἁρπαγὴ τὰ (*vel* τῶν) Κινναρου. Call. *fr.* 79. *Proverb.* de facultatibus per tumultum direptis. *Vid. Adagia, p.* 771.*
Κῐνυγμα. mobile aliquid. *in l. c.* ventis ludibrium. *Blomf. Gloss.*
νῦν δ' αιθεριον κινυγμ' ὁ ταλας
εχθροῖς επιχαρτα πεπονθα. Prom. 158.
SYN. Κρεμασμα, αιωρημα.
Κῐνῠμαι. moveor.
δηΐον ες πολεμον πυκιναὶ κινυντο φαλαγγες. Δ. 281.
SYN. Κινεομαι.
Κῐνῠρης. Nom. Pr.
τόν ποτέ οἱ Κινυρης δῶκε ξεινηΐον εἶναι. Λ. 20.
Κῐνῠρομαι. voce querula lamentor.
ουδὲ Θετις Αχιλῆα κινυρεται αιλινα μητηρ. Call. 2. 20.
SYN. Οδυρομαι, θρηνεω, κλαιω.
Κῐνῠρὸς, ὰ, όν. querulus; lamentabilis.
—ὥς τις περὶ πορτακι μητηρ-Πρωτοτόκος, κινυρὴ,—P. 5.
SYN. Μεμψιμοιρος, αξιοθρηνος, κλαυτος, οικτρος, θρηνητικος, ολεθριος.
Κινυσσω. *vox poëtica pro* Κινεω.

ὅπως διφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσομην. Choëph. 194.
SYN. Κινεω, φανταζω.
Κῐνωπετα. τα. feræ bestiæ. Vid. ad v. Ιλυος.
EXP. Τα θηρια, κινωπεδα.
Κινωπισται. οἱ. reptilia, culices.
εξοχα γὰρ δολιχοῖσι κινωπισταῖς κοτεουσι. Nic. Th. 141.
*Κιος, ου. ἡ. urbs Propontidis, *postea dicta* ἡ Προῦσα. cives ejus οἱ Κῐᾱνοι.
-εισω δ' ὁρμον εθεντο Προποντιδος, ενθα Κιανῶν
αυλακας ευρυνοντι βοες τριβοντες αροτρον. Theoc. 13. 30.*
Κιρκη. Circe.
εὗρον δ' εν βησσησι τετυγμένα δωματα Κιρκης—
αμφὶ δέ μιν λυκοι ἦσαν ορεστεροι, ηδὲ λεοντες,
τοὺς αυτὴ κατεθελξεν, επεὶ κακὰ φαρμακ' εδωκεν. κ. 210.
Κιρκη δ', Ηελιου θυγατηρ Ὑπεριονιδαο. Hes. θ. 1011.
*δεινὴ Χαρυβδις, ωμοβρώς τ' ορειβατης
Κυκλωψ,* Λιγυστίς θ' ἡ συῶν μορφωτρια-Κιρκη,—Troad. 438.
κουρη ὁμογνητη μεγαλοφρονος Αιηταο. Orph. 1113.
δρακαιναν, εγκυκῶσαν αλφιτῳ θρονα. Lyc. 674.
EPITH. Εὐπλοκαμος, δεινη, ποτνια, Αιαιη, δολοεσσα, αθανατος, θηροπλαστος, πολυθρονος, ορεστιας, φιλοσκοπελος.
[PHR. Δεινη θεος, αυδηεσσα·—
αυτοκασιγνητη ολοοφρονος Αιηταο. Hom.
Θεὰ καλλιπλοκαμος.—ολοφωϊα δηνεα Κιρκης. ib.]
Κιρκηλᾰτος. a circis fugatus.
κιρκηλατου τ' αηδόνος. Æsch. Suppl. 64.
Κιρκος. circus. 2. accipitrum species.
2. ηὕτε κιρκος ορεσφιν, ελαφροτατος πετεηνῶν,
ῥηϊδιως οιμησε μετὰ τρηρωνα πελειαν. Χ. 139.
EPITH. Ωκυπετης, ωκυς, αελληεις, αιθων, θρασυς, γομψωνυξ, ωμοβορος, φασσοφονος.
PHR. —Επεπτατο δεξιὸς ορνις,
κιρκος, Απολλωνος ταχὺς αγγελος.— ο. 524.
[ταναῇσι τανυσσομενος πτερυγεσσιν. Opp.
—εν ἁγνῷ δ', εσμὸς ὡς πελειαδων,
ἵζεσθε κιρκων τῶν ὁμοπτερων φοβῳ,
εχθρῶν ὁμαιμων καὶ μιαινοντων γενος. Æsch. Supp. 222. P.]
Κιρκοω. annulo, aut vinculo ligo et adstringo.
χωρει κατω, σκελη δὲ κιρκωσον βιᾳ. Prom. 64.
SYN. Κρικοω, δεσμευω.
Κιρνημι, Κιρναω. misceo.
εν δ' αρα κισσυβιῳ κιρνη μελιηδεα οἶνον. ξ. 78.
ὡς φατο· Ποντονοος δὲ μελιφρονα οἶνον εκιρνα. η. 182.
*Λεσβιον Ηριννης τοδε κηρίον. ἀδύ τι. μικρὸν,
αλλ' ὅλον εκ Μουσεων κιρναμενον μελιτι. Ep. ἀδ. 523.*
SYN. Συγκιρναω, εγκιρνημι, κεραννυμι, μιγνυμι.
*Κίρρα, ας. ἡ. *eadem quæ* Κρισσα, navale Delphorum.
επταπυλοισι Θηβαις—χαριν αγῶνί τε Κίρρας. Pyth. 11. 19.
Κιρρᾰθεν. *adv.* a præc.
Ξεναρκειον εδεκτο Κιρ-ραθεν εστεφανωμένον
υἱὸν ποᾳ Παρνασιᾳ—Δωριεῖ τε κωμῳ. Pyth. 8. 26.
Κιρρὸς, ρὰ, ρόν. gilvus; rubidus. *unde* Κιρρᾰς, ᾰδος. ἡ.
—ὅτε νεκταρ εὔτριβι κιῤῥὸν αφυσσης-Μετρηδόν·—Nic. Al. 44.
δραχμαιη μισγοιτο ποτῷ ενὶ* κιῤῥάδος οινης. ib. Th. 519.
Κῐσηρις, *item*, Κισσηρις. εως. ἡ. pumex. V. ad vocc. Κανονις, Καρκινον. [ii. 216.
PHR. Αυχμηρὸν ποντου τρηματοεντα λιθον. Philipp. *An.*
τρηχαλεην τε λιθον, δονακων ευθηγέα κοσμον. Damoch. *ib.* iii. 69.
Κισθινη. *immo* Κισθηνη. mons Thraciæ. *Vid. Blomf. in l. c.*
πρὸς Γοργονεια πεδια Κισθινης, ἵνα. Prom. 792.
*Κισσᾱ, ης. ἡ. pica. Vid. Κιττα.
ἁ παρος αντιφθογγον αποκλαγξασα νομεῦσι,
πολλακι καὶ δρυτομοις κισσα καὶ ιχθυβολοις,
πολλακι δὲ κρεξασα πολυθροον, οἷά τις αχὼ,
κερτομον αντῳδοῖς χειλεσιν ἁρμονιαν,
νῦν εις γᾶν αγλωσσος, αναυδητός τε πεσοῦσα,
κεῖμαι, μιμητὰν ζᾶλον ανηναμενα. Arch. *Anal.* ii. *p.* 99.
Κισσευς, εως, et ηος. ὁ. pater Hecubæ et Theanûs.
βασιλεῦ χωρας τῆς πολυολβου
Κισσεῦ, πεδιον πυρὶ μαρμαιρει. Eur. *fr.* Archel. 33.*

Κισσης[1] τόν γ' εθρεψε δομοις ἐνι τυτθὸν εόντα. Λ. 223.
*Κισσηεις, ηεσσα, ηεν. hederaceus; hederae similis.
φυλλα τε κισσηεντα περικλυμενοιο φερουσα. Nic. Th. 510.
SYN. Κισσινος, κισσωδης.*
Κισσηΐς. *patronym.* a præc. Vid. Θεανω.
Κισσηρης, Κισσοφόρος. hedera densus.
—Νυσσαιων ορεων-Κισσηρεις οχθαι. Antig. 1145. (31. B.)
Ιδαῖά τ' Ιδαῖα κισσοφόρα ναπη. Troad. 1066.
SYN. Κισσωδης, κισσοειδης.
Κισσῐνος. hederaceus.
ποτῆρα δ' εν χειρεσσι κισσινον[2] λαβών. Alcest. 766. (59.)
Κισσοβρῦος, ον. hedera abundans. Vid. Βακχος.
Κισσοκομης, Κισσοστεφης, εος. ὁ ἡ. hedera comans, redimitus.
κισσοκομην Διονυσον, εριβρομον αρχομ' αειδειν. Hom. xxv.
κισσοστεφης δὲ κεῖμαι. Anac. 26. 5.
SYN. Κισσοστεφανος.
Κισσῡπληκτος, ου. ὁ ἡ. hedera, thyrso percussus, furore percitus divino. *neut.* dithyrambicum, tumidum. Vid. Μελος.
Κισσὸς, Κιττός. hedera.
—αμφ' ἱστὸν δὲ μελας είλισσετο κισσὸς
ανθεσι τηλεθαων— Hom. in Bacch. 40. SYN. Κισσαρος.
EPITH. Αιθωψ, αυτοελικτος, αερσιποτητος, ἀῤῥαγης, αλητης, βοτρυοεις, ἑλικωδης, ευωδης, δαφοινηεις, μελας, οινωψ, κυαναμπυξ, μελαμφυλλος, κροκοεις, ἱμεροεις, ευχαιτης, πολυπλανης, ζωων, τηλεθαων, σκηνιτης, τετρακορυμβος, τανυπλεκτος, τανυφυλλος, πλεκτος, ταμεσιχρως.—
PHR. Επιβητωρ οπωρης. Nonn.
ηρέμ' ὑπὲρ τυμβοιο Σοφοκλεος, ηρέμα, κισσὲ, [i. 100.
ἑρπυζοις, χλοερους εκπροχεων πλοκαμους. Simm. Th. *An.*
αιεί τοι λιπαρῷ επὶ σηματι, δίε Σοφοκλεις,
σκηνιτης μαλακοὺς κισσὸς ἀλοιτο ποδας. Erycius, *ib.* ii. 298.
*Κισσοστεφᾰνος, ου. ὁ ἡ. hedera redimitus. [*p.* 517.
κωμαστὴν, κεραὸν, κισσοστεφανον, κελαδεινόν. Anal. *T.* ii.
Κισσοφόρος, ου. ὁ ἡ. hederam gestans.
ανωλολυξαν κισσοφοροις επὶ διθυραμβοις. Simonid. *fr.* 76.*
Κισσοχᾱρης. hedera gaudens. Vid. Βακχος.
Κισσοχῖτων, ωνος. ὁ ἡ. hedera velut tunica indutus.
ποιμένι δ' αγραυλων ταυρων, Διὸς αιγιοχοιο
υἱέϊ κισσοχιτωνι— Lith. 257.
Κισσοω. hedera orno, seu, corono.
μελλων χορευειν κρᾶτα κισσωσας εμόν. Bacch. 205.
Κισσῠβιον. poculum e ligno hederaceo. Vid. ad vv. Κιρνημι, Εκπωμα, et Κισσινος.
καὶ βαθὺ κισσυβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
αμφῶες, νεοτευχὲς, ετι γλυφανοιο ποτόσδον. Theoc. 1. 27.
*Κισσωτὸς, ἡ, όν. hedera ornatus.
οἷς ανεδην βακχευεν, ὅτ' ες Διονυσον εφοιτα
κισσωτὴν στερνοις νεβρίδ' αναπτομενη. Agath. *An.* iii. 44.*
Κιστη, Κιστις. cista, capsa, ex vimine *proprie.*
μητηρ δ' εν κιστῃ ετιθει μενοεικέ' εδωδήν. ζ. 76.
τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον εκ τῆς κιστιδος. Acharn. 1137.
SYN. Αντιπηξ, κιβωτος, καψακης, θηκη, γαζοφυλακιον, ζυγαστρον, ζυγαστριον, θυλαξ, θυλακιον, κωρυκος, φωριαμος, χωριαμος, κιβισις.
Κιττᾰ. pica, avis garrula, gulosa, &c. Vid. Κισσα.
Συρακουσιῳ δὲ Κιττα· Μειδιας δ' εκεῖ. Av. 1297.
PHR. Κιτται, μιμηλὸν βιοτου πτερὸν, εν σκιεροῖσιν [137.
αγκεσι παμφωνων μελπον απὸ στοματων. Apollonid. *An.* ii.
Κιτταω, Κισσαω. pica laboro. 2. cupio, concipio. Vid. ad v. Ανδρειως. SYN. Επιθυμεω. συλλαμβανω (μεθ' ἡδονῆς.)
Κῐχᾱνω, κιχανομαι, κιχεω, κιχημι, κιχω. invenio. Vid. Κιγχανω.
—τὴν δ' εκιχανε-Πυργῳ εν ὑψηλῷ— Γ. 383.
ζωὸς εὼν, νῦν δ' αὖ θανατος καὶ μοῖρα κιχανει. Ρ. 478.
νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχανομαι, ορχαμε λαῶν. Τ. 289.
εἴ κ' ετι σ' αφραινοντα κιχησομαι, ὥς νύ περ ὧδε. Β. 258.
ὅντινα μὲν, βασιλῆα, καὶ εξοχον ανδρα κιχειη. ib. 188.
ενθα τραπεζαν ειδατων πληρη κιχών. Lyc. 1250.

1. "Est contractum nomen ab ὁ Κισσέας, ου. sicut ὁ Ἑρμέας, contr. 'Ἑρμῆς, Ποδέας, Ποδῆς, &c." *Damm. in P. R.* Hanc scripturam sequitur Heynius in loc. laudato.
2. Ποτῆρα κίσσινον, hoc est, κισσύβιον. Vid. Schol. et Barnes. ad Cycl. 389.

Syn. Καταλαμβανω, εὑρισκω.

Κῖχλη. turdus.
ὡς δ' ὁτ' αν η κιχλαι τανυσιπτεροι, ηε πελειαι. χ. 468. [23.
δισσαν εκ βροχιδων ἁ μεν μια πιονα κιχλαν. Ant. Sid. *An.* ii.

Κῖχλιζω. *immoderate rideo. *Vid. Brodæ. in* Ep. cit. v. Χρεμέτισμα, *et* Anthol. p. 606.
πολλαὶ συμπαισδέν με κοραι τὰν νυκτα κελονται,
κιχλισδοντι δὲ πᾶσαι, επην κ' αυταῖς ὑπακοισω·
δηλονοτ' εν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαινομαι ἦμες.* Theoc. 11. 77.
Syn. Καγχαλαω, καγχαομαι.

Κῖχλισμος. risus immoderatus. [1073. B.
παιδων, γυναικῶν, κοτταβων, οψων, ποτων, κιχλισμων. Nub.
Syn. Καταχηνη, καγχασμος, κιγχλισμος, καταχασμησις, φριμαγμος, φρυαγμα.

Κῖχορα. τα. et Κιχορια, *item*, Κῖχορεια. τα. olera quædam agrestia.
κιχορα, καρδαμίδας τε, *καὶ ἣν περσεῖον έπουσιν. Nic. Al. 429.
Syn. Σερις, κιχωρη, κιχωριον.

Κῖχραω, *frequ.* Κιχρημι. commodo, utendum do. Κῖχρᾰμαι. mutuor, utendum rogo.
καί τις απ' αυτοματω κιθαρας επὶ πῆχυν επιστὰς
τεττιξ επληρου τοὐλλιπὲς ἁρμονιας.
νεῦρα γὰρ εξετινασσον· ὁθ' ἑβδοματας δὲ μελοιμαν
χορδᾶς, τὰν τουτω γῆρυν εκιχραμεθα. Ep. ἀδ. 175.

Κῖχω. invenio. Vid. Κιχανω.*

Κῖω. vado, eo.
ἡ δ' εις ὑψοροφον θαλαμον κιε δῖα γυναικῶν. Γ. 423.
Syn. Πορευω, επειμι, παραγινομαι.

Κῖων, ονος. ὁ ἡ. columna.
εγχος μέν ῥ' εστησε φερων πρὸς κιονα μακρην. α. 127.
Syn. Στυλος, στηλη.
Epith. Ακαματος, ασταβης, ἠλιβατος, ὑψηλος, ὑψικολωνος, στιβαρος, τετραπλευρος, ορθη, ουρανια (*de monte.*)
*Phr. Ὁς Ἑκτορ' εσφᾶλε, Τροιας
αμαχον ασταβῆ κιο-
να. Pind. Ol. 2. —ουκετι προσω
αβαταν ἁλα κιονων
ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν ευμαρὲς,
[Ἡρως θεὸς ἃς εθηκεν
ναυτιλιας εσχατας
μαρτυρας κλυτας,]— ib. Nem. 3. 35.*

Κλαγγαινω, Κλαγγᾰνω. clango. Vid. Κλαγγω.
οναρ διωκεις θῆρα, κλαγγαινεις δ' ἅπερ
κυων, μεριμναν ουποτ' εκλιπὼν πονου. Eumen. 131.

*Κλαγγεω. *idem.*
αἱ δὲ κυνες κλαγγεῦντι. τί τὸ πλεον, ἁνίκα τηνας
οστεων ουδὲ τεφρα λειπεται οιχομενας; Theoc. Ep. 6.*

Κλαγγή. clangor.
πανσαμενοι κλαγγῆς· ανὰ δὲ κρειων Αγαμεμνων. B. 100.
Syn. Κραυγη, βοη, ἦχος.
Epith. Ασπετος, δεινη, στονοεσσα.

Κλαγγηδον. *adv.* cum clangore.
κλαγγηδὸν προκαθιζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών. B. 463.

Κλαγγω. clango, clamo.
αυτὸς δὲ κλαγξας πετετο πνοιῆς ανεμοιο. M. 207.
Syn. Κλαζω, κλαγγαζω, κλαγγαινω, ηχεω, βοαω, φωνεω.

*Κλᾰγερὸς, ρα, ρόν. clangens.
αρήν τε κλαγερῶν λαιμοπεδαν γερανων. Antip. Sid. *An.* ii. 10.*

Κλαγκτός. resonans. κλαγκταῖσι φωναις—Ath. l. 1.

Κλᾰδᾰρος. ramalis. 2. vibratilis. [232.
2. ασπίδες, ακλαστοι δ' αἱ κλαδαραὶ καμακες. Leon. Tar. *An.* i.
Syn. Ψαθαρος, δενδρικος, φυλλικος.

Κλᾰδεων, Κλαδων, Κλαδισκος. ramulus.
εκ γάρ τοι ῥίζης τε πολυσχιστοι κλαδεῶνες. Naz.
μαλακωτατῳ κλαδισκῳ. Anac. 22. 4.
Syn. Κλωναξ, κλωναριον, κλωνιον.

*Κλᾰδιον. idem. [*An.* i. 231.
οππόσα γὰρ κλαδιοισι πεπαινομεν, αλλος εφελκει. Leon. Tar.
(*ita corr.* Jacobs. *pro.* κλαδοισι, *quod metrum vitiat.* Schneid.
ὁσσα γὰρ αρτι κλαδοισι.)*

Κλᾰδος, ου. ὁ. ramus tener. *item*, Κλᾰδος, εος. το.
οινης τοὺς ἁπαλους παντας εδαψε κλαδους. Leon. Tar. *An.* i.
*ὁσα θ' ὑμῶν κατὰ κηπους επὶ κισ- [236.
σοῦ κλαδεσι νομον εχει— Av. 238.*
Syn. Ακρεμων, ὁρπηξ, οσχος, πρεμνιον, πτορθος, ῥαβδος.
Epith. Ἁπαλος, ἱεροστεπτος, πολυσχιστος, τερην, δενδρωδης, ὑψιγεννητος, νεοδρεπτος.
*Phr. —Εν νεοσπασι
θαλλοῖς ὁ δη 'λελειπτο συγκατηθομεν. Antig. 1201.*

Κλαζω. clamo, clango.
πετρη εφ' ὑψηλη μεγαλα κλαζοντε μαχωνται. Π. 429.
Syn. Ανακλαζω, κραζω, φθεγγομαι. ὑλακτεω.

Κλαϊστρον. claustrum. *pro* κληϊστρον.
—γλεφαρων-'Αδυ κλαϊστρον— Pyth. 1. 15.
Syn. Κλεῖθρον, συμπτυξις.

Κλαιω. *fut.* κλαυσω. lacrymor, ploro.
τεκνον, τί κλαιεις; τί δέ σε φρενας ἱκετο πενθος. A. 362.
ἤτοι ὁ μὲν κλαιεσκε πρὸς ουρανόν· αυτὰρ εμὲ Ζεύς. Θ. 364.
Syn. Ανακλαιω, αποκλαιω, δακρυω, κλαυθμυριζομαι, πενθεω, κωκυω, ανακωκυω, ολοφυρομαι, οιμωζω, εξολολυζω, στυγναζω.
Phr. Αμφοτερῃσι δέ χερσὶν ἑλὼν κονιν αιθαλοεσσαν
χευατο κακκεφαλῆς πολιῆς, αδινον στοναχιζων. ω. 315.

Κλαξ. clavis. Vid. Κλεις.

Κλᾰριος. *epith.* Apollinis.
πολλοὶ δὲ Κλαριον· παντη δέ τοι ουνομα πουλύ. Call. 2. 70.

Κλᾰρος, ου. ἡ. Ioniæ civitas, Apollinis oraculo nobilis.
καὶ Κλαρος αιγληεσσα, καὶ Αισαγεης ορος αιπύ. Hom. Ap. 40.
ες Κλαρον αμπελοεσσαν, ὁθ' αργυροτοξος Απολλων. ib. viii. 5.

Κλᾰσῖβωλαξ, ακος. ὁ ἡ. glebas frangens.
χαλκὸν, αρουτρητὴν, κλασιβωλακα, νειοτομῆα. Agath. *An.* iii. 44.

Κλασμᾰ, ᾰτος. το. fragmentum. [ii. 323.
ἂν δὲ παραρπαζῃς αρτους καὶ κλασματ' αναιδῶς. Lucill. *An.*

Κλασταζω, Κλασταω. frango.
Βουλὴν πατησεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστασεις. Equit. 166.
Syn. Κλονεω, διασειω, παλαιω, καταπονεω, πατεω, ὑποτασσω, κλαω.

*Κλαστὸς, οῦ. ὁ ἡ. fractus.
σοὶ τὰ νοοπληκτου κλαστὰ κυπελλα μεθης. Paul. Sil. *An.* iii. 84.*

Κλαυθμὸς, Κλαῦμα. ploratus, fletus.
κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γοοιό τε δακρυοεντος. ρ. 8.
ισως αν εκτος κλαυματων εχοις ποδα. Phil. 1292. (60. B.)
Syn. Ανακλαυθμος, ανακλαυσμος, θρῆνος, κωκυμα, κλαυθμυρισμος, κνυζηθμος, ολολυγμος.
Epith. Στυγερος, μεγαστονος.

Κλαυσιαω. plorare cupio. Vid. ad v. Καριων.
Syn. Πλαταγεω.

Κλαυσῖμᾰχος. *vox a Comico ficta.* al. Καυσιμαχος.
ανδρὸς βουλομαχου καὶ κλαυσιμαχου τινὸς υἱός. Pac. 1291.
Syn. Πολεμοκλονος.—φιλοπολεμος.

Κλαυτηρ, ηρος. ὁ. plorator. Vid. Νεκροταφος.

Κλαω, Κλαζω. frango.
εκ πυκινῆς δ' ὑλης πτορθον κλασε χειρὶ παχειῃ. ζ. 128.
Syn. Διακλαω, αποκλαω, αγω.

Κλεηδων, Κληηδων, ονος. ἡ. fama bona. 2. omen bonum.
ὡς ἆρ εφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδονι δῖος Οδυσσεύς. σ. 116.
Syn. Χρησμος, κληδων, μαντευμα.

Κλειγενης. Nom. Pr.
*ει δ' εγὼ ορθὸς ιδεῖν βιον ανέρος,
η τροπον, ὁστις ετ' οιμωξεται,
ου πολὺν, ουδ' ὁ πιθηκός γ' οὗτος, ὁ
νῦν ενοχλῶν, Κλειγενης ὁ μικρὸς,
ὁ πονηροτατος βαλανεὺς, ὁποσοι
κρατοῦσι κυκησιτεφρου,
ψευδονιτρου κονιας,
και Κιμωλιας γῆς, —Χρονον ενδιατριψει·— *Ran. 706. Br.

Κλειδοῦχος, ου. ὁ ἡ. claviger. Vid. Προθυραια.

Κλεῖθρον. claustrum. —εκ δε πυθμενων
εκλινε κοῖλα κλῆθρα,— Œd. T. 1285. (61. Br.)
Syn. Κλειδωμα, κλαῖστρον, συμπτυξις.

Κλεινὸς, Κλεεννὸς, Κλειτός. celebris.
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πολου, πολυωνυμε, σεμνη. Orph. H. 26. 4.

Πινδου κλεενναῖς εν πτυχαῖς. Pyth. 9. 27.
καί ῥα μαλα λισσοντο δομεν κλειτοὺς επικουρους. Δ. 379.
SYN. Ενδοξος, αγακλυτος, αγακλειτος.

Κλεῖς. *Ion.* et *Poët.* Κληῒς, *Dor.* Κλαξ. clavis. 2. humerus, cervix. —θυρας επιτελλομαι αυλῆς
κληῖσαι κληῗδι— φ. 241.
τρεῖς αδυτους ανεωγε, λαβὼν κληῗδα φαεινήν. H. Mer. 247.
ἁ κλαξ τᾶς μεγαλας πᾷ λαρνακος; ὧδε φερ' αυτάν. Th. 15. 33.
2. —καὶ βαθυκαμπῆ-Κλεῖδα συῶν—Aristo, *An.* ii. 258.
SYN. Βαλαναγρα.

Κλειτη. Nom. Pr. [i. 976.
—Μεροπος Περκωσιου εκγεγαυῖα —Κλειτη εϋπλοκαμος—Ap.

Κλεῖτος. Nom. Pr.
καί ῥ' εβαλε Κλεῖτον Πεισηνορος αγλαον υἱόν. Ο. 445.

Κλειτὸς, ἡ, ὸν. celebratus fama. Vid. Κλεινος.
πολλοὶ μὲν γὰρ εμοὶ Τρῶες κλειτοί[1] τ' επικουροι. Ζ. 227.
*εὖτ' αν αιπεινῶν απο
σταθμῶν ες ευδειελον
χθονα μολῃ κλειτᾶς Ιωλκου. Pyth. 4. 135.*

Κλειω. claudo.
ἀνὴρ ὑβριζει. κλεῖε πηκτὰ δωματων. Acharn. 478.
SYN. Αποκλειω. κατακλειω, κληῗζω.

Κλειω. celebro.
εργ' ανδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλειουσιν αοιδοί. α. 338.
SYN. Κληῗζω, εγκωμιαζω, επιφημιζω, ὑμνεω, διαβοαω, ευλογεω, δοξαζω, αποφαινω.

Κλειω, vel Κλεω. Clio.
τίν γε μὲν, ευθρονου Κλειοῦς εθελοι-σας,— Nem. 3. 145.

Κλεμμα, ατος. το. furtum.
λαθοῦσ', εχει τι κλεμμα τῶν αὑτῆς δομων. Hec. 616.
SYN. Κλεπος, κλεπτοσυνη, φωραμα, φωρα, φωριον.

Κλεομαι. *poet.* Κλειομαι. celebror.
μητι τε κλεομαι καὶ κερδεσιν· ουδὲ σύ γ' εγνως. ν. 299.
SYN. Κλεϊζομαι, επικαλεομαι. *PHR. —Κεῖνος αμφ' Αχεροντι ναιεταων εμὰν
γλῶσσαν εὑρετω κελαδῆ-τιν— Nem. 4. 138.*

Κλεομβροτος. Nom. Pr.
ειπας, Ἡλιε, χαῖρε, Κλεομβροτος ὡ 'μβρακιωτης
*ἥλατ' αφ' ὑψηλοῦ τειχεος εις αϊδην,
αξιον ουδὲν ιδὼν θανατου κακὸν, αλλὰ Πλατωνος
ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γραμμ' αναλεξαμενος.* Call. Ep. 24. Ern.

Κλεονῖκος. Nom. Pr.
Θεσσαλικε Κλεονικε ταλαν, *ταλαν, ου, μὰ τὸν οξὺν
ἥλιον, ουκ εγνων, σχετλιε, που γεγονας.* ib. 32.

Κλεοπᾶτρα, Κλειοπᾶτρα. Vid. Μελεαγρος.
κεῖτο παρὰ μνηστῇ αλοχῳ καλῇ Κλεοπατρῃ,
κουρῃ Μαρπισσης καλλισφυρου Ευηνινης. Ι. 552.
Κλειοπατρην ἑδνοισιν εμὸν δομον ἦγον ακοιτιν. Apoll. 2. 239.
EPITH. Φιλοστεφανος.

Κλεος. *poet.* Κλειος. gloria, fama.
οψιμον, οψιτελεστον, ὅου κλεος ουποτ' ολεῖται. Β. 325.
SYN. Δοξα, ευδοξια, ευκλεια, ευφημια, κῦδος, εὖχος, φημη.
EPITH. Αφθιτον, ασβεστον, απληρωτον, αγαθον, αιπυ, αειμνηστον, αθανατον, αμφιβοητον, αμφηριστον, βαθυ, δηναιον, δυσκλεες, εσθλον, ευρυ, επουρανιον, ευσεβες, επηρατον, ποθεινον, μεγα, ουρανομηκες, μυριον, πελωριον, σθεναρον, ὑψηλον, ετητυμον. Vid. Ευδοξια.
*PHR. —Τῷ πονουντι δ' εκ θεῶν
οφειλεται τεκνωμα τοῦ πονου κλεος. Æsch. Fr.*

Κλεπτοσύνη. furacitas.
κλεπτοσυνῃ θ', ὁρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αυτὸς εδωκεν. τ. 396.
SYN. Κλοπη, κλοπια, κλωπεια, κλεμμα.—απατη.

Κλεπτης, ου. ὁ. fur.
ποιμεσιν ουτε φιλην, κλεπτῃ δέ τε νυκτὸς αμεινω. Γ. 11.
SYN. Κλωψ. κλοπευς, κλοπος, φωρ, σινις. φιλητης. βαλαντιητομος. EPITH. Ἡμεροκοιτος, τοιχωρυχος, τοιχοδιφητωρ.
*PHR. Τοιουτον αν κτησαιτο φιλητης ανὴρ,
ξενων απαιολημα, κἀργυροστερῆ
βιον νομιζων· τῷδέ τ' αν δολωματι
πο λοὺς αναιρῶν, πολλὰ θερμαινοι φρενί. Choëph. 1002.

Κλεπτῐκος. furtivus.
πρεπουσαν εργῳ, κλεπτικοις τε βημασι. Rhes. 205.

Κλεπτιστᾰτος. *superlativus Atticus* a κλέπτης. *Vid. Brunck. ad Thesmoph.* 735.
αλλ' οὔ σε κρυψω· τῶν εμῶν γὰρ οικετῶν
πιστοτατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτιστατον. Plut. 26.*

Κλεπτος[2]. *idem quod* κλεπτικος. furtivus.
κλεπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· ου καὶ σοὶ δοκεῖ; Vesp. 927. (33. B.)

Κλεπτω. furor, occulo, clam facio.
κλεψαι δ' ωτρυνεσκον εΰσκοπον Αργειφοντην. Ω. 24.
τῆς γενεῆς εκλεψεν αναξ ανδρῶν Αγχισης. Ε. 268.
κλεπτε νοῳ· επεὶ ου παρελευσεαι, ουδέ με πεισεις. Α. 132.
SYN. Διακλεπτω, εκκλεπτω, ὑποκλεπτω, κλοπευω, κλωπευω, κλωπαομαι, συλευω, αποσυλαω, σφετεριζομαι, ὑφαιρεομαι, τοιχωρυχεω, νοσφιζομαι, απαταω.—παραλογιζομαι.

Κλεταςτο. rupes.
λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλετας. Lyc. 703.
SYN. Αποῤῥωξ.—ορος.
EPITH. Ἱερον, ευβοτον, τανυφυλλον.

Κλεψῐγᾰμος, Κλεψινυμφος. adulter.
κλεψιγαμοι καὶ παντα κακοί.— Sybil. 1. 3.
ὡς κλεψινυμφον, κοὐ δορυκτητον γερας. Lyc. 1116.

Κλεψῐνοος. *contr.* κλεψῖνους, ου. ὁ ἡ. aliud in pectore clausum habens; aliud in lingua promtum. Vid. Παραφλαζω.

Κλεψῐτοκος. ἡ. clam pariens. *epith.* Rheæ. Opp.

Κλεψῐφρων. impostor.
Ἑρμεω βουλῇσιν κλεψιφρονος· αυτὰρ Απολλων. H. Merc. 413.
SYN. Κλεψινοος.

Κλεψῐχολος, ου. ὁ ἡ. bilem occultans; bilem, seu iram occultam habens. Vid. Παιδαγωγος.

Κλεψυδρα. 1. clepsydra, instrumentum horologicum. *Steph. Thes. tom.* iii. *c.* 1395. B. 2. fons sic dictus.
ὁ νοῦς πετεται τὴν νυκτα περὶ την κλεψυδραν· Vesp. 93.
*2. καλλιστα δηπου, λουσαμενη τῇ Κλεψυδρᾳ. Lysist. 913.

Κλεων. notissimus ille demagogus a Thucydide odio, ab Aristophane irrisioni, habitus.
δοκεω μὲν, εις Κλεωνα τοῦτ' αινιττεται. Pac. 47.

Κλεωναι, ῶν. αἱ. oppidum inter Argos et Corinthum.
αφνειόν τε Κορινθον εϋκτιμενας τε Κλεωνάς. Β. 570.

Κλεωνῠμη. nom. propr. Feminæ.
εκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδοπη, Κλεωνυμη. Nub. 680.

Κλεωνῠμος. vir quidam ῥίψασπις.
κἄπειτα ταυτην αποβαλεῖν Κλεωνυμον. Vesp. 19.
Vid. Nub. 353. B. &c.*

Κληδην. *adv.* nominatim.
κληδην εις αγορην κικλησκειν ανδρα ἑκαστον. Ι. 11.
SYN. Ονομαστι, εξονομακληδην.

Κληδονεω. ominor, ariolor. 2 dicteriis incesso.
2. γλωσσης πικροῖς κεντροισι κληδονουμενοι. Herc. F. 1288.
SYN. Ακουαω, επικερτομεω.

Κληδουχεω. *claves habeo. 2. sacerdos sum.
σε δ' αμφὶ σεμνὰς, Ιφιγενεια, κλιμακας
Βραυρωνιας* δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς. Iph. T. 1462.
SYN. 2. Νεωκορεω.

Κληδοῦχος, ου. ὁ ἡ. *sed frequentius fem.* claviger, æditum. cubicularius. *item*, epitheton Palladis et aliarum Dearum.
κληδοῦχον Ἡρας *φασὶ δωματων ποτὲ
Ιὼ γενεσθαι τῆσδ' εν Αργειᾳ χθονί. Æsch. Supp. 290.
Παλλαδα τὴν φιλοχορον εμοὶ
δεῦρο καλεῖν νομος ες—Χορον, παρθένον
αζυγα κορην,—Ἡ πολιν ἡμετεραν εχει,
καὶ κρατος φανερον μονη,
Κληδοῦχός τε καλεῖται. Thesmoph. 1136. B.
ποδα παρθενιον—Ὁσιον ὁσιας
κληδουχου (i.e. *Dianæ clavigeræ*)* δουλα πεμπω. Iph. T. 130.
SYN. Ἱερευς.—ἱερειᾶ, ἱερῖα.

1. Heyn. e Codd. κλητοί. "Sunt enim," inquit, "τηλέκλητοι, longinquis terris evocati, arcessiti."

2. Hanc vocem non agnoscunt Lexicographi, sed κλέπτον in loc. cit. (uti in vers. 900.) pro neutro particip. capiunt.

Κληζω, κληϊζω, κλεϊζω, κλειω. claudo. 2. celebro.
2. κλησωμεν Αρτεμιν, Θεῶν ανασσαν. Iph. A. 1522.
Στροφιος ὁ Φωκεὺς τοῦδε κληζεται πατηρ. Iph. T. 917.
ηθελετην κλῆσαι δῖαν χθονα καὶ πολιν ανδρῶν. Hom. xxxvii. 9.
SYN. Κατακροτεω, μελπω.—ονομαζω. *επαινεω. κελαδεω.
PHR. —Σεθεν ἀδυεπὴς—Ὕμνος ορμᾶται θεμεν
αἶνον αελλοποδων μεγαν ἱππων. Nem. 1. 4.
εγειρέ νυν αγλαϊαν τινὰ νασῳ. ib. 16.*

Κληθρᾶ, Κλῆθρος. alnus.
κληθρη τ', αιγειρός τ', ελατη τ' ἦν ουρανομηκης. ε. 239.

Κληθρον, Κληϊθρον. claustrum.
κλῆθρα χαλασθω ταδε, καὶ γὰρ δή. Vesp. 1475. (84. B.)
δοχμωθεὶς μεγαροιο διὰ κληϊθρον εδυνεν. Hom. Merc. 146.
SYN. Κλεῖθρον, βαλβις. *κλαϊστρον. Pind.*
EPITH. Χαλκοτευκτον.

Κληϊδων, Κληδων, Κληηδων, ονος. ἡ. fama bona. 2. omen bonum.
ηλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ενισποις. δ. 317.
κληδων γὰρ ἦλθεν εις Ερεχθειδῶν πολιν. Herc. F. 1166.
SYN. Κλεηδων, φημη, βαξις, μαντεια.

Κληϊζω, Κληζω. claudo. 2. celebro.
1. ες θαλαμον κατεθηκε, καὶ εκληϊσσεν οχῆας. ω. 165.
SYN. Κλειω, αποκλειω.

*Κληΐς, *Ion.* pro Κλεις. qu. vid.
ποντου κληδ' απεραντον. (*i.e.* Hellespontum.) Med. 208. *Elms.**

Κληϊστος. clausilis.
κληϊσται δ' επεσαν σανιδες πυκινῶς αραρυῖαι. β. 344.

Κλῆμα, Κληματις. palmes, virga vitea.
κλῆμα τὸ Βακχειον ιδεῖν. Anac. 173. 5. (frag. 3. Fisch.)
ιωμεν επὶ τὰς κληματιδας, ὦ Μανια. Thesm. 735. (28. B.)
SYN. Αγκαλις.—οιναρις, πτορθος, (τῶν αμπελων), φακελλος. EPITH. Αμπελινον, βοτρυοεν, εριβοτρυ, καρποφορον, καλλιπετηλον, φερεσταφυλον, ωμοτοκον.

*Κληριον, ου. το. *dimin.* a κλῆρος.
—πεπᾶτο γὰρ ου μεγα τοῦτο-Κληριον,—Zonas; *An.* ii. 80.*

Κληρονομεω. hæreditatem adeo.
ζωην κληρονομοῦσι— Sibyl. 1. 1.
SYN. Κταομαι, μετεχω, λαμβανω, κατεξουσιαζω, εὑρισκω, οικεω. *PHR. Ου πρεπει νῶιν χαλκοτοροις ξιφεσιν
ουδ' ακοντεσσιν μεγαλαν προγονων
τιμαν δασασθαι. Pyth. 4. 261.

Κληρονομος, ου. ὁ ἡ. heres.
μηκετι κληρονομους ονομαζετε φεγγος ὁρῶντας·
τοὺς δ' αποθνησκοντας κληρονομους λεγετε. Ep. ἀδ. 441.*

Κληροπᾶλης. qui sorte distribuitur.
—καὶ εσχισε δωδεκα μοιρας-Κληροπαλεῖς·—H. Merc. 128.

Κλῆρος, *ου. ὁ. 1. sors[1]. 2. ipsa sortitio. 3. sors, quod sorte obvenit. 4. *est et alius sensus*, nempe collegium eorum qui sacris functionibus vacant, *de quo vidend.* H. Steph. Thes. tom. ii. c. 241. B.
1. ὡς αρ' εφαν· παλλεν δὲ μεγας κορυθαιολος Ἑκτωρ,
αψ ὁρowν·* Παριος δὲ θοῶς εκ κλῆρος ορουσεν. Γ. 324.
*3. αλλὰ μαχεσθ' επὶ νηυσὶν αολλεες· ὃς δέ κεν ὑμεων
βλημενος, ηὲ τυπεὶς, θανατον καὶ ποτμον επισπῃ,
τεθνατω· οὔ οἱ αεικες αμυνομενῳ περὶ πατρης
τεθναμεν· αλλ' αλοχός τε σοη καὶ παῖδες οπισσω,*
καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ακηρατος·— O. 494.
SYN. 2. Κληρωσις. 3. λαχη, κτημα, κληρονομια, περικτησις, ουσια.—βασιλεια.—διαθηκη.
EPITH. 3. Βαθυς, πατρωϊος. 4. ἱερος.

Κληρουχῐκος. ad Κληρουχους pertinens.
*a. Γεωμετρια. b. τοῦτ' οὖν τί εστι χρησιμον;
a. γῆν αναμετρεῖσθαι. b. ποτερα τὴν κληρουχικην; (*eamne, quæ colonis sorte distribui et possidenda assignari solet?*)
a. οὐκ· αλλὰ τὴν ξυμπᾶσαν. b. αστεῖον λεγεις.
τὸ γὰρ σοφισμα δημοτικον καὶ χρησιμον.* Nub. 202.

Κληροῦχος, *ου. ὁ ἡ. qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Peculiariter vero κληροῦχος dicitur *apud Prosæ scriptores*, 2. qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet; colonus. αλλ' αιδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν εν λυγρῷ
γηρᾳ προλειπων· αιδεσαι δὲ μητέρα*
πολλῶν ετῶν κληροῦχον, (i. e. *annosam*)— Aj. 506. B.
SYN. 1. Μετοχος, κεκληρωμενος. 2. γεωργος.

Κληροω. sorte lego.
Δελφῶν αριστεῖς, οὓς εκληρωσεν παλος. Ion. 416.
SYN. Αποκληροω, μοιραομαι.

Κληρωσις, εως. ἡ. sortitio, electio, quæ sorte fit.
οἴ μοι· πικρὰν κληρωσιν αἱρεσίν τέ μοι
βιου καθιστης·— Androm. 384.

Κληρωτηριον, *in loc. cit. expon. a Schol.* αἱ κληρωτικαὶ ἀρχαὶ, κληρωτίδες. *magistratus qui sortito creari solent. *Apud Plutarch. est* locus, ubi magistratus sorte leguntur. *Polluci vero*, locus in theatro ubi magistratus sortito creati sedebant.*
a. τὰ δὲ κληρωτηρια ποῖ τρεψεις; b. ες τὴν αγοραν καταθησω. Eccles. 681. B.

*Κλῆσις. vocatio, 1. ad cœnam, 2. ad auxilium ferendum. 3. in jus, *etc.*
ἥξει τοιαυτην κλῆσιν αμειψαμεναις. Crinag. *An.* ii. 153.*

Κλητευω. ad judicium evoco ferendi gratia testimonii.
ὅτε τῶν εμαυτοῦ γ' ἑνεκα νυνὶ χρηματων
ἑλκω σε κλητευσοντα, *καὶ γενησομαι
εχθρὸς ετι πρὸς τουτοισιν ανδρὶ δημοτῃ.* Nub. 1217.
SYN. Εκκλητευω, εγκαλεω, καλεω.—δικαζομαι, προμαρτυρομαι.

Κλητηρ. *1. vocator. *sed peculiariter*, 2. apparitor, qui in jus vocat. 1. κακοῖσι (*opprobriis*) βαζει πολλὰ Τυδεως βιαν,
τὸν ανδροφοντην, τὸν πολεως ταρακτορα,
μεγιστον Αργει τῶν κακῶν διδασκαλον,
Εριννυος κλητῆρα, προσπολον φονου,
κακῶν τ' Αδραστῳ τῶνδε βουλευτηριον.* Sept. Th. 577.
2. a. μα Δι', αλλὰ κλητήρ ειμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφαντης— b. ὦ μακαριε τῆς τεχνης. Av. 1422.
SYN. Κλητωρ, ὑπηρετης, καλεστης, παραστατης, ταξιωτης, μαρτυρ.

Κλητος, η, ον. vocatus.
ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς επειγεαι; ἦ τινος αστῶν. Theoc. 7. 24.
SYN. Αποκλητος, κληθεις.

Κλῑβᾰνευς, εος. ὁ. qui in furno operatur. Vid. Σκοτοεργος.
SYN. Εργαστηριαρχης.

Κλῑβᾰνος, vel Κριβανος, ου. ὁ. clibanus, fornax.
—εκ κλιβανου ελθὼν— Archestr. ap. Athen.
SYN. Καμινος, ἑστια, πνιγευς.

*Κλῐμα, ᾰτος. το. inclinatio, devexitas. 2. spatium cœli inter duos parallelos inclinans ad polum, et declinans ab aequatore. 3. terræ tractus, regio.
3. Μαιονιδεω διὰ μοῦσαν, ὃν ου μια πατρὶς αοιδὸν
κοσμεῖται, γαιης δ' αμφοτερης κλιματα. Alphe. *An.* ii. 129.*

Κλῐμᾰκοεις. gradatus. ᾠδη κλιμακοεσσα— Apollin.

Κλῐμακτηρ, Κλῑμακιον, Κλῖμαξ. scala, gradus, climax.
πλησασα κλιμακτῆρας ευσφυρου ποδὸς
Ἑλενη, 'καθεζετ' εν μεσοις ἑδωλιοις. Hel. 1586.
επειτα λεπτὰ κλιμακια ποιουμενος. Pac. 69.
κλιμακα δ' ὑψηλὴν προσεβησατο οἷο δομοιο. φ. 5.
αψορρον καταβῆναι, ιὼν ες κλιμακα μακρήν. λ. 63.
SYN. Αναβαθρον, βαθρον, βαθμος.—σχῆμα.—κλιμακισκος.

Κλῖνη, Κλινιδιον, Κλινις, Κλιντηρ. lectus.
εστρωται κλινα τῷ Αδωνιδι τῷ καλῷ αλλα. Theoc. 15. 127.
a. φερε νῦν ενεγκω κλινιδιον νῷν. b. μηδαμῶς. Lysist. 916.
a. φερ' εγκυκλον. b. τουτὶ λαβ' απο τῆς κλινιδος. Thesm. 261.
κειμαν δ' εν κλιντῆρι δεκ' αματα, καὶ δεκα νυκτας. The. 2. 86.
SYN. Κλισμος, λεκτρον, κοιτη, κραβατος, το κατακλιτον, ανακλιτον, δεσμιον.—κραβατιον, βαθριον, κλινηριον, κλιντηριον, στιβαδιον, ασκαντης, σκιμποδιον, φορεῖον.
EPITH. Παρθενιος, γαμικη, βαθυστρωτος.

*Κλῑνῐκος, ἡ, όν. morbo ita decumbens, ut assurgere nequeat. 2. medicus, qui victu et pharmacis medetur decumbentibus, et empirico opponitur. *Unde* ἡ κλινικὴ, *sc.* τέχνη, medicina methodica.
εις Αΐδος κατεπεμψε παλαι ποτε, δεσποτα Καῖσαρ,
ὡς λογος, Ευρυσθεὺς τὸν μεγαν Ἡρακλεα·
νῦν δ' εμὲ Μηνοφανης ὁ κλινικός.— Lucill. *An.* ii. 325.*

1. Ea significatione, qua dixit Virgilius: *dejectamque ærea sortem Accepit galea.*

Κλῖνοχᾶρης. lectum amans. *epith.* podagræ. Lucian.

Κλῖνω. reclino.

πρὸς λεχεα κλινων· πισυρας δ' εριαυχενας ἱππους. Ψ. 171.
Τρῶας δ' εκλιναν Δαναοι· ἑλε δ' ανδρα ἑκαστος. Ε. 37.
καὶ τοτε δὴ Κικονες κλῖναν δαμασαντες Αχαιούς. ι. 59.

Syn. *Εγκλινω, ανακλινω, εκκλινω, περικλινω, προσκλινω, ὑποβαλλω, αποτρεπω, τρεπω (ες φυγην.)*

Κλῖσῐα. tentorium, casa.

Πηλεΐδης μὲν επὶ κλισιας καὶ νῆας εἰσας. Α. 306.

Syn. *Κλισιον, αυλαια, αὖλις, σκηνη, καλυβη, κλινη, καθεδρα.*

Epith. *Ευπηκτος, ευτυκτος, ευποιητος, ευσταθης, θεοτερπης, νεοπηγης, κακοεργος, ὑψηλη.—διωτος αργυρῳ, ελεφαντι.*

Κλῖσῐον. tentorium. 2. ovile.

ενθα οἱ οἶκος εην, περὶ δὲ κλισιον θεε παντη. ω. 207.

Syn. *Κλισια, επαυλις, κλεῖθρον.*

Κλισμος. torus discubitorius.

εἷσεν δ' εν κλισμοῖσι ταπησί τε πορφυρεοισιν. Ι. 200.

Syn. *Ἑδρα, στιβας, λεχος, κλινη.*

Epith. *Ευλαΐγξ, ποικιλος, πολυδαιδαλος, χρυσεος, αργυρεος, παμφαναων.*

Κλῖτος,[1] Κλῖτυς. devexitas, vallis, declivitas.

κλιτεα Παλληναια, Καναστραιην ὑπερ ακρην. Ap. 1. 599.
πολλὰς δὲ κλιτῦς τοτ' αποτμηγουσι χαραδραι. Π. 390.
ει δέ κεν ες κλιτυν αναβὰς, καὶ δασκιον ὑλην. ε. 470.

Syn. *Πτυξ, αποκλισις, επικλισις, αποκλιμα.—το πρανες, καταντες.—βασις, προσβασις (τοῦ ορους.)*

Κλοιὸς, Κλῳός. vinculum, quod collo circumdatur; torques, furca. *—καὶ τὸν χρυσεον*
κλοιὸν φοροῦντα περὶ μεσον τὸν αυχενα. Cycl. 183.
**ακουετ' ηδη τῆς γραφῆς· εγραψατο*
κυων Κυδαθηναιεὺς Λαβητ' Αιξωνέα,
τὸν τυρὸν, αδικεῖν, ὁτι μονος κατησθιε
*τὸν Σικελικόν.** *τιμημα κλῳὸς συκινος.* Vesp. 894.

Syn. *Ὁρμος, περιτραχηλιον.*

Κλονεω. agito tumultuose.

Αιας δὲ κλονεει Τελαμωνιος· εὖ δέ μιν εγνων. Λ. 526.

Syn. *Διακλονεω, συγκλονεω, ανασειω, διακινεω, ταρασσω, ορινω.*

Κλονις. (*Vid. Sch. et N. de Pauw. in* Æsc. Prom. 495.) *vox poët. pro ῥαχις,* spina.

ὡς ειτε κλονιος τεθορυιης σφονδυλ' ἐξων. Antimach. Poll. lib. 2. *178. *ubi legitur σφονδυλιων ἐξ.**

Syn. *Γαστηρ, κοιλια.*

Κλονος. tumultus, strepitus.

βῆ δ' ιμεν ἄν τε μαχην καὶ ανὰ κλονον εγχειαων. Ε. 167.

Syn. *Θορυβος, αλαλη, αραγμος, καναχη, μαχη. σεισμος.*

Epith. *Αινος, ασχετος, ατασθαλος, αἱματοεις, αμφηριστος, κακος, ἑτεροτροπος, ἱπποχαρμης, στονοεις.*

Κλοπαῖος. furtivus, furto partus. Κλοπιος. *idem.* 2. subdolus.

ου γὰρ κλοπαιαν, αλλὰ σὺν πονῳ λαβών. Alcest. 1038. Beck.
μυθων τε κλοπιων, οἵ τοι πεδοθεν φιλοι εισι; ν. 295.

Syn. *Κλοπιμαῖος, κλεπτικος, κλεπτιστατος, κλωπικος, επικλοπος, νοσφιδιος, λαθραῖος.—παραλογιστης.*

Κλοπευς, et Κλοπος. fur. Vid. Κλεπτης.

αλλ' αυτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὁπως γενησει τῶν ανικητων οπλων. Philoct. 77.
μητε τιν' αλλον οπωπα βοων κλοπον ὑμετεραων. H. Mer. 276.

Κλοπη. furtum, fraus.

καί τοι σὺ μὲν, κλοπῇ τε κἀναγκη ζυγεὶς,
επλεις ἁμ' αυτοῖς·— Philoct. 1053. (25. B.)

Syn. *Κλεπτοσυνη.—απατη.—παραλογισμος.*

*Κλοπῖμος. furax, furtivus. Vid. Κλοπαῖος.

*εργαζευ, μοχθων ὡς εξ ιδιων βιοτευης·** [142.
πᾶς γὰρ αεργος ανὴρ ζωει κλοπιμων απὸ χειρῶν. Phocyl.

*Κλοπιος, ᾱ, ον. *idem.*

φῶρές τε στειχειν κλοπιην ὁδὸν αρνησονται. Ep. ἀδ. 289.*

Κλοτοπευω. *quasi κλυτοπευω.* magnifice loquor; *vel potius,* quæsitis verbis loquendo, eaque audiendo, tempus tero. *Damm.* c. 776.

αἶψα μαλ'· ου γὰρ χρὴ κλοτοπευειν ενθαδ' εόντας. Τ. 149.

Exp. *Ὑποκλεπτειν αυτους τῆς μαχης τοῖς λογοις.*

Κλῠβᾰτις. *herba, quæ Latine* parietaria *dicitur.*

—ελξινην, τήν τε κλυβατιν καλεουσιν,
ὑδατι τερπομενην καὶ αεὶ θαλλουσαν ιαμνοις. Nic. Ther. 537.

Κλῠδων, Κλυδωνιον. fluctus, unda, æstus.

—οφρ' απὸ τοιχους-Λῦσε κλυδων τροπιος— μ. 421.
ουκουν πρὸς αυτὸν ναὸν εκπιπτει κλυδων; Iph. T. 1196.
κἀμοι προσεστη καρδιας κλυδωνιον. Choëph. 181.
δουλης ποδῶν παροιθεν εν κλυδωνιῳ. Hec. 48.

Syn. *Ταραχη, κινησις, κλυδωνισμα, ζαλη, σαλος, αμπωτις, οἶδμα, κῦμα, κυμανσις, κυματωσις.* [*πλημμῦρις.* Lyc.]

Epith. *Δεινος, παλιρρους.*

*Phr. *Ὁταν κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάθων,*
λαβρῳ σαλευων πᾶν τρικυμιᾳ πεδον. Lycophr. 474.*

Κλῠδωνιζομαι. fluctibus agitor.

πολλὰ κλυδωνισθεῖσ' ἁμ' εμῷ ποσει— Sib. l. 1.

Syn. *Κυμαινομαι, ταραττομαι, σαλευομαι, κλυζομαι.*

Κλυζω. abluo, purgo.

ὑδασι πορφυρεοισιν εκλυζετο· πολλὰ δ' εβωστρει. Batrach. 75.
θαλασσα κλυζει παντα τἀνθρωπων κακά. Iph. T. 1193.

Syn. *Ανακλυζω, αποκλυζω, διακλυζω, εγκλυζω, κατακλυζω, επικλυζω, προσκλυζω, απολουω, εκνιπτω.—βρεμω.*

Κλῠμενη. *tres hujus nominis memorantur a Poëta.* Vid. Damm.

Αιθρη, Πιτθῆος θυγατηρ, Κλυμενη τε βοῶπις. Γ. 144.
κουρην δ' Ιαπετος καλλισφυρον, Ωκεανινην,
ηγαγετο Κλυμενην— Hes. θ. 508.

Κλῠμενος. 1. socer Nestoris, vir illustris, pater Ἐργινου. 2. ὁ Ἀΐδης. cognomen Plutonis. 3. *adject.* celebratus.

1. *ἅ περ Κλυμενοιο παῖδα-Λαμνιαδων γυναικῶν*
ελυσεν εξ ατιμιας. Olymp. 4. 31.
2. *—αμειλικτοιο βαρὺ Κλυμενοιο νοημα,*
καὶ τὸν ακηλητον θυμὸν εθελξε λυρᾳ. Damaget. *An.* ii. 39.
3. *τουτω τον κλυμενον κατετακετο τῆνον ερωτα;* Thc. 14. 26.

Syn. 3. *Κλυτος, *περικλυτος. αγακλυτος.**

Κλῠμι, Κλῦω. audio.

κλῦθι μευ, Αργυροτοξ', ὁς Χρυσην αμφιβεβηκας. Α. 37.
ὡς εφατ' ευχομενος· τοῦ δ' εκλυε Φοῖβος Απολλων. ib. 43.

Syn. *Ακουω, ὑπακουω, μανθανω.*

*Κλυς, ῦδος. ἡ. stilla, gutta, spuma. Vid. D' Orv. ad Charit. *Reisk.* p. 575.

τῷ γὰρ δὴ (sc. κέπφῳ) ζωήν τε σαοῖ καὶ ποτμον επισπεῖ,
εὖτε δολοις νηχοντα κακοφθόρα τεκν' ἁλιηων
οιωνὸν χραινωσιν, ὁ δ' ες χερας εμπεσε παιδων,
θηρευων αφροῖο νεην κλυδα λευκαινουσαν. Nicand. Al. 167.

Syn. *Ῥανις.*

Κλυστὴρ, ῆρος. ὁ. id quo anus eluitur. 2. instrumentum, quo illa elutio fit.

ιητρὸς τὴν γραῦν ειτ' εκλυσεν, ειτ' απεπνιξεν,
ουδεὶς γινωσκει· δαιμονιον τὸ ταχος.
ὁ ψοφος ἦν κλυστῆρος εν ουασι, καὶ στεφανοῦτο [355.*
ἡ σορὸς, οἱ δ' αλλοι τὸν φακὸν ηυτρεπισαν. Nicarch. *An.* ii.

Κλῠταιμνηστρα. uxor Agamemnonis.

δῖα Κλυταιμνηστρη, (φρεσὶ γὰρ κεχρητ' αγαθῇσι.) γ. 266.

Epith. *Κελαινοφρων, κακοφρων. πατροφονος, πανωλης, πανολεθριος, δολομητις.*

Phr. *Τυνδαρις, Τυνδαρεη κουρη.—δρακαινα διψας.* Lyc.
Vid. Ορεστης. et Pind. Pyth. 11. 25, &c.

Κλῠτῐᾱ, ας. ἡ. 1. pellex Amyntoris. Vid. Il. I. 447. sqq. 2. *βασιλισσα τῶν Κωων.* Coörum regina.

*2. *τᾷ Δηοῖ γὰρ ετευχε θαλυσια καὶ Φρασιδαμος,*
κ' Αντιγενης, δυο τεκνα Λυκωπεος· εἴ τι περ εσθλὸν
Χαῶν τῶν επανωθεν, απὸ Κλυτιας τε καὶ αυτῶ
Χαλκωνος, Βουρινναν ὃς εκ ποδὸς ανυε κραναν,
εὖ γ' ενερεισαμενος πετρᾳ γονυ· ταὶ δὲ παρ' αυτὰν
αιγειροι πτελεαι τε εὔσκιον αλσος εφαινον,
*χλωροῖσιν πεταλοισι κατηρεφέες κομοωσαι.** Theoc. 7. 3.

*Κλῠτῖος. 1. nobilis Trojanus, frater Priami, Il. Υ. 238. 2. nobilis Ithacensis, fidus Telemacho, pater Πειραίου, unde hic vocatur Κλυτίδης, per sync. pro Κλυτίαδης, Od. ο. 539. π. 327. 3. Græcus nobilis, cujus filius Δολόψ ductor ordinum, Il. Λ.

---

1. Primam h. v. syll. corripit auctor Epig. ἀδεσπ. 396. vs. 6.

302. quanquam hic potius ὁ Κλυτεὺς dictus credi debet, unde est Κλυτείδης, et ob metrum Κλυτίδης. *Damm.*P.R.
1. ενθ' υἷα Κλυτιοιο Καλητορα φαιδιμος Αιας,
πῦρ ες νῆα φεροντα, κατὰ στῆθος βαλε δουρί. O. 419.

Κλῠτοδενδρος, ου. ὁ ἡ. insignis propter arbores.
ανθεά σοι δρεψας Ἑλικωνια, και κλυτοδενδρου
Πιεριης κειρας πρωτοφυτους καλυκας. Philipp. *An.* ii. 211.

Κλῠτοεργος, ου. ὁ ἡ. inclitus artifex.
ουδὲ Ποσειδαωνα γελως εχε, λισσετο δ' αιεὶ
Ἡφαιστον κλυτοεργον ὅπως λυσειεν Αρηα.* θ. 344.

Κλῠτοκαρπος, ον. præclarum fructum habens.
ενθα πειραν εχοντες, οι-
καδε κλυτοκαρπων
ου νεοντ' ανευ στεφανων— Nem. 4. 123.

Κλῠτομᾰχος. nobilis Ægineta. Pyth. 8. 51.

Κλῠτομηδης, εος. ὁ. Nom. Pr.
πυξ μὲν ενικησα Κλυτομηδεα, Ηνοπος υἱόν. Ψ. 634.

Κλῠτομητις, ιος. ὁ ἡ. inclitus prudentia.
Ἡφαιστον κλυτομητιν αειδεο, Μοῦσα λιγεια. Hom. xix. 1.

Κλῠτομοχθος. inclitus laboribus.
Καλλιοπα κλυτομοχθε, τί σοι πλεον, ὁ ττι γεραιρει. *An.* iii. 25.

Κλυτονηος, ου. ὁ. Nom. Pr.
τῶν δὲ θεειν οχ' αριστος εην Κλυτονηος αμυμων. θ. 123.

Κλῠτοπαις. insignis liberis. [ii. 230.
ηριθμουν ποτὲ παντες Αριστοδικην κλυτοπαιδα. Philipp. *An.*

Κλῠτοπωλος, *ου. ὁ ἡ. eques insignis.
εὖχος εμοὶ δωσειν,* ψυχην δ' Αϊδι κλυτοπωλῳ. E. 654.

Κλῠτος, *η, ον. vel ου. ὁ ἡ. celeber, pulcer.
αμφί τε Παρθενιον ποταμον* κλυτὰ δωματ' εναιον. B. 854.

Κλῠτοτεχνης, ου. ὁ. celeber artifex.
τοῖσιν δ' Ἡφαιστος κλυτοτεχνης ἦρχ' αγορευειν. A. 571.

Κλῠτοτοξος. arcu et jaculis inclitus.
αιθ' οὕτως αυτόν σε βαλοι κλυτοτοξος Απολλων. ρ. 494.

Κλῠτοφημος. clarus. *epith.* Amphionis. Epig. l. 1.

†Κλῠω. audio. Vid. Κλυμι.
τίς ἂν κλυων τῶνδ' ουκ' ἂν εκβαλοι δακρυ; Eur. *Æol. fr.* 21.
Quis talia fando—Temperet a lacrymis? Virg.

*Κλωβὸς, οῦ. ὁ. cavea, *avibus* captandis apta. *Sed in l. c.* Jacobs. *mavult* κλῳοὺς, Att. *pro* κλοιοὺς, *quia de* feris *agitur.*
κλωβούς τ' αμφιῤῥωγας, ανασπαστούς τε δεραγχας. Ant. Sid.

Κλωθω. *fut.* κλωσω. neo. 2. glomero. 3. torqueo. [*An.* ii. 10.
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ηλακατας,
πῶς ουκ εκλωσασθε παναφθιτον ἦμαρ αοιδῷ; ibid. *p.* 25.*
Syn. Ανακλωθω, νηθω. 2. μιτοομαι. 3. κατασπαω, επιμεριζω, συνελισσω.

Κλωθω. et *plur.* Κλωθῶες. Vid. Μοῖραι, Κῆρες.
Κλωθώ τε, Λαχεσίν τε, καὶ Ατροπον, *αἵτε βροτοῖσι
γεινομενοισι διδοῦσιν εχειν αγαθόν τε, κακόν τε. Hes. θ. 218.
—εγὼ δ' ὑψιθρονον
Κλωθὼ κασιγνητας τε προσεν-
νεπω ἑσπεσθαι κλυταῖς
ανδρὸς φιλου Μοιρας εφετμαῖς. Isthm. 6. 23.
Ἁρπυιαι Κλωθῶες ανηρειψαντο μελαιναι. Marcell. *An.* ii. 302.*

Κλωμᾰκοεις. asper, salebrosus.
οἱ δ' εἶχον Τρικκην καὶ Ιθωμην κλωμακοεσσαν. B. 729.
Syn. Βουνωδης, δυσβατος, τραχυς, ορεινη.

Κλωμαξ. scopulus.
ἁρπυιογουνων κλωμακάς τ' αηδονων. Lyc. 653.
Syn. Ακρωτηριον, βουνος.—ανωμαλια. κερχνωμα. τραχυτης.

Κλὼν, ῶνος. ὁ. ramus; surculus, qui flecti potest, vel deputari.
κατὰ φυλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ηνθισε καρπός. Anac. 37. 13.
*στελλετε, ναυηγὸν κλῶνα πρὸ ναυτιλιης; Zelot. *An.* ii. 400.*
Syn. Βλαστος, κλαδος, θαλλος, παραφυας, ῥαδαμνος, οροδαμνος, οροδαμνις, κορυμβος. Ep. Μελαμπεταλος.

*Κλωναξ, ακος. ὁ. *Hesych.* Κλωναριον et Κλωνιον. το. *diminutt.* a præc.
εν δ' εβαλ' ἑρπυλλου κλωνιον, Ουδιαδην. Meleag. 2.*

Κλωπῖδαι. nomen pagi ab Aristophane fictum. *V. Br. in. l. c.*
τὼ χεῖρ' εν Αιτωλοῖς· ὁ νους δ' εν Κλωπιδῶν. Equit. 79.

Κλωπῐκος, Κλωπηϊος. insidiatorius.
τοῦτον δ', ὃν ἵζειν φῄς συ κλωπικας ἑδρας. Rhes. 512.
βῆ ῥ' ες ερημαιην κλωπηϊος, ηΰτε τις φώρ. Ap. 3. 1196.
Syn. Κλοπαῖος, λαθραῖος.

Κλῶσις. ἡ. stamen, textura, filum.
ὅπου λινεργὴς κλῶσις ἑλκυσει πικρά. Lyc. 716.
Syn. Κλῶσμα, μερμις. νῆμα, ατρακτος. ητριον.

Κλῶσμα. filum.
κλωσμασιν αῤῥηκτοισι— Man. 1. 202.

Κλωστηρ, *ῆρος. ὁ. filum nendo deductum. 2. filum Parcarum. 3. ipsa fili deductio. 4. fusus.
4. καὶ σφεας ὡς ιδεν ἆσσον, ανιαχεν· οξὺ δ' ακουσε
Χαλκιοπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπαροιθε βαλοῦσαι
νηματα καὶ κλωστῆρας αολλέες εκτοθι πᾶσαι
εδραμον. ἡ δ' ἅμα τῆσιν ἑοὺς υἷηας ιδοῦσα
ὑψοῦ χαρματι χεῖρας ανεσχεθεν·*— Apoll. 3. 253.

Κλωστος. digitis inter nendum tortus.
κλωστοῦ δ' αμφιβολοισι λινεοισι[1]— Troad. 537.
Syn. Συμπλεκτικος, συναπτος.

Κλὼψ. fur. Vid. Κλεπτης.
αμφοτεροι κλῶπες· καὶ ὁ δεξαμενος, καὶ ὁ κλεψας. Phocyl. 129.
ξενον, πανοῦργον κλῶπα καὶ λῃστην τινα. Alcest. 769.

Κναιω, Κναω, Κνημι. scindo, rado.
*κὴν μὲν ταῦθ' ἔρδῃς, ὦ Παν φιλε, μή τί τυ παῖδες
Αρκαδικοὶ σκιλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ωμους
τανίκα μαστισδοιεν, ὅτε κρεα τυτθὰ παρειη·
ει δ' αλλως νευσαις,* κατὰ μὲν χροα παντ' ονυχεσσι
δακνομενος κνασαιο, και εν κνιδαισι καθευδοις. Theoc. 7. 106.
—επὶ δ' αιγειον κνῆ τυρὸν-Κνηστι χαλκειῃ— A. 638.
Syn. Λυπῶ, διαφθειρω, καταπονεω.—κυπτω.—κνιζω.—ξυω.

Κνᾱκὸς, Κνηκὸς, Κνηκων. flavus, albus.
—εἶχε τραγοιο-Κνακὸν δερμ' ωμοισι— Theoc. 7. 16.
τὸν Λιβυκὸν κνακωνα φυλασσεο, μὴ τὺ κορυξῃ. ib. 3. 5.
Syn. Ξανθος, λευκος, ψαρος, πυῤῥος, κνηκεῖος, μελας.

Κνᾰφᾱλον. V. Steph. Ind. v. Κναπτειν. et nos v. Κνεφαλον.

Κνᾰφευς, *Att. pro* γναφευς. qui carduis pectit pannos, fullo.
ἣν γαρ παρεχωσι τοῖς δεομενοις οἱ κναφῆς
χλαινας, *επειδαν πρῶτον ἡλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν ουδεν' αν λαβοι ποτε.* Eccles. 415.

Κνᾰφευω, *pro* γναφευω. fullonicam exerceo.
ὁ δε κναφευει τις[2],— Plut. 166.

Κνεφαζω. obscuro, tenebras obduco.
—μητις ατα —Θεοθεν κνεφασῃ
προτυπὲν στομιον μεγα Τροιας. Agam. 135.
Syn. Σκοτιζω, νεφοω, επινεφῶ.

Κνεφαῖος. caliginosus. 2. qui aliquid facit sub tenebras.
——μολεῖν
Αΐδην, κνεφαῖά τ' αμφὶ Ταρταρου βαθη. Prom. 1028.
Syn. Δνοφερος, σκοτεινος, αναυγητος, ορθιος, ἑωθινος.

Κνεφαιως. *adv.* obscure.
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαιως (*leg.* κνεφαῖος)
ες τὴν αγοραν φερουσ' αποδοιμαν. Ran. 1390. (49. B.)

*Κνεφᾱλον, *vulgo* κνεφαλλον, *sed potius* Κναφαλον, *vel etiam* γναφαλον. tomentum, pulvinus.
σχεδον χαμευνη συμμετρος Κορινθιας
παιδὸς, κνεφαλου δ' ουχ ὑπερτενεῖς ποδα. Eurip. Scirone.
Satyr. ap. Poll. l. 10. §. 35.
ωνητιῶν τὸ δερμα τοῦ θηρὸς . . . . ῥαψας ὅλον
σαξαι κνεφαλῳ.— Theopomp. ibid. §. 41.

---

1. "Locus sic constituendus videtur:
"κλυστοῦ δ' ἀμφιβόλοις
"λίνοισι ναὸς ὡς
"σκάφος κελαινὸν—
"*κλυστοῦ ναὸς, navis pelagi allisum perpessæ,* i. e. quæ in siccum, cursu "peracto, non in mare, deducitur: ἀμφίβολα λίνα sunt *funes navim* "*circumeuntes quorum ope trahitur.*" Musgr.

2. Κναφεύω non solum ad veterem Dialectum, Tragicis usitatam, pertinet, sed in hoc loco regulæ Dawesianæ adversatur, quam contra Piersonum in eruditissima annotatione Brunckius defendit. Scribe igitur cum MSS. et Brunck.
a. ὁ δὲ γναφεύει γ'· b. ὁ δέ γε πλύνει κώδια.

—καρδοπω δυο,

κρατῆρας οκτω, δυο χυτρα, δυο τρυβλιω,

κεφαλά τε καὶ (vel κεφαλα τρια) θερμαυστριν, ἐξ θρονους,....

κλιvας ἑκατον, κορημα, κιβωτον, λυχνον[1]. Eupolis, ib. §. 192.*

Κνεφᾰς. τό. caligo, tenebræ.

ἦμος δ' ηελιος κατεδυ, καὶ επὶ κνεφας ἦλθε. Α. 475.

νηστιες αχρι μαλα κνεφαος, ποιη δὲ παρειη. σ. 369.

Syn. Δειλη, νυξ. σκοτος.

Epith. Δνοφερον, δυσηλιον, ἱερον, νυκτερινον, νυχιον.

*Κνηθω. f. κνησω. scabo; titillo. *metaph.* animum commoveo, irrito. Κνηθομαι. prurio.

ὡς λεγεται, κνηθειν οἶδεν ονος τὸν ονον. Strato, *An.* ii. 377.*

Κνηκίας. lupus.

ὁ δ' εκλυθεὶς πονων τε κἀνιης πασης,

τὸν κνηκιαν χασκοντα λακτισας φευγει. Babrius ap. Suid.

Syn. Λυκος.

Κνηκις, ιδος. ἡ. parva nubecula.

ουδεποθι κνηκις ὑποφαινετο, πεπτατο δ' αιθήρ. Suid.

Exp. Νεφος (μικρον)—ζωνη (νεφελωδης.)

*Κνηκοπῡρος, ου. ὁ ἡ. e cneco, *herba*, et tritico confectus.

η κνηκοπυρους ἡδονας τραγηματων

εμιξεν;— Sopat. ap. Ath. p. 649. a.*

Κνημαργος, ου. ὁ ἡ. cruribus albis præditus.

ταῖς δὲ τριηκοσιοι ταυροι συναμ' εστιχοωντο,

κνημαργοί θ' ἑλικές τε·— Theoc. 25. 126.

Κνημη. tibia, crus.

ευφυέες, κνῆμαί τ', ηδὲ σφυρα καλ' ὑπενερθέ. Δ. 147.

—ουδέ κεν ιὸν αποτριψας τινὶ δοιη·

αλλ' ευθὺς μυθεῖται, απωτερω ἢ γονυ κνημα[2]. Theoc. 16. 17.

Syn. Σκελος, κωληψ. [Opp.

[Phr. Ορθοτενεῖς, δολιχοί τε, ποδῶν περιμηκεες αυλοί.

Κνημις, ῑδος. ἡ. ocrea.

κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνημῃσιν εθηκε

καλὰς, αργυρεοισιν επισφυριοις αραρυιας. Λ. 17.

Syn. Περικνημις, ὑποδημα.

Κνημος, ου. ὁ. pars montis, quæ a pede ipsius ascendit.

Ιδης εν κνημοῖσι, θεὰ βροτῷ ευνηθεῖσα. Β. 821.

Exp. Εξοχη, ἡ μεση παραβασις τοῦ ορους.

Κνησιαω. prurio.

ηδη τὸν απ' Ιωνιας-Τροπον, ταλαινα, κνησιᾷς. Eccles. 914.

Syn. Κνηθιαω, κνησειω, κνηθομαι, κατακνιζομαι.

*Κνησῐχρῡσος, ου, ὁ ἡ. *epith.* limæ.

ῥινην τε κνησιχρυσον ωκυδηκτορα. Philipp. *An.* ii. 216.

Κνησμᾰ, ᾰτος. τό. id, quod abraditur; et, *in l. c.* quod abradit. *de strigile.*

καὶ πριστὸν ψηκτρης κνῆσμα σιδηροδετον. Qu. Mæc. *An.* ii. 238.

Κνησμονὴ, ῆς. ἡ: prurigo. V. ad voc. Θελξιπικρος.*

Κνῆστις. culter. Vid. ad v. Κναιω.

Syn. Κνηστηρ, κνηστηριον, κνῆστρον, ξυστρα, ξυστρον, ξυαλη, ξυστηρ, μαχαιρα.

Κνῖδη, Κνηδη. urtica. Vid. ad v. Κναιω.

Syn. Ακαληφη, κνιφος, κνίς.

Κνιδιας, *perperam pro Κνῐδῐος, quod est adjectivum a Κνιδος, et* 1. a Cariæ urbe, 2. ab urbe Thessaliæ *dicitur.**

1. τὴν Κνιδιαν Κυθερειαν ιδὼν— Ep. 1. 4.

2. ουπω τὰν Κνιδιαν, ετι Δωτιον ἱρὸν εναιον. Call. 6. 25.

Κνῐδος. 1. urbs et promont. Cariæ. Vid. ad v. Καρπαθος.

2. urbs Thessaliæ sive Macedoniæ.

Κνιζω. seco, rado, et *tropice*, animum mordeo.

*a. ηδη τις, Μορσων, πικραινεται· ουχὶ παρῃσθευ;

Σκιλλας ιὼν γραιας απὸ σαματος αυτίκα τιλλοις.

b. κἠγὼ μὲν κνισδω, Μορσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λευσσεις.

ενθὼν τὰν κυκλαμινον ορυσσέ νυν ες τὸν Αλεντα.* Theoc. 5. [120.

—ὁμως δ'

εκνιζέ μ' αιεὶ τοῦθ'·— Œd. T. 805. (785. Br.)

Syn. Επικνιζω, διακνιζω, κνηθω, κναω, ξεω.—κοπτω, τεμνω.—τιλλω, δακνω, κινεω, καθαπτω, λυπεω.—ερευναω.—χαρασσω, συλλεγω.

Κνῖπος. parcus.

γεννηθὲν τὸ τεκνον κατεποντισεν Αὖλος ὁ κνιπὸς,

ψηφιζων αυτοῦ σωζομενου δαπάνας. Lucill. *An.* 338.

Syn. Φιλοκερδης, γλισχρος, ανελευθερος.

*Κνὶς, κνιδός. urtica. *Philox.* Vid. Κνιδη.

Κνισμᾰ, ατος. τό. vellicatio. 2. pruritus. 3. ignes, quibus amantium pectora uruntur.

κνισμα πυρὸς θραυσας, εἴς με λαθὼν εβαλεν. Meleag. 79.*

Κνισμὸς, οῦ. ὁ. pruritus, prurigo.

τὰ δ' εστι κνισμος, και φιληματων ψοφος. Soph. Fr.

Syn. Κατακνισμος, κνισμα, κνησμονη, κνιδωσις, κνηφη, κνυος, κνυζα.

Κνισσᾰ, vel Κνῖσα. nidor pinguedinis incensæ; ipsa pinguedo.

κνισση δ' ουρανὸν ἷκεν ἑλισσομενη περὶ καπνῷ. Α. 317.

παντα κατὰ μοῖραν, κατά τε κνισση εκαλυψαν. γ. 457.

Syn. Αναθυμιασις.—επιπλοον, λιπος. Epith. Τρισελικτος.

Κνισσαω. nidore repleo. *flammis adolere.* Virg. Vid. Ἀγυιευς, *et ibi notata.* Syn. Κνισσοω, ανακνισσοω, θυμιαω, αναθυμιαω, επιθυμιαω, ὑποθυμιαω, θειοω, καθαγιζω, επικαιω, ατμιζω, ὑποκαπνιζω.

Κνισσηεις. nidore plenus.

κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχιζεται αυλῇ. κ. 10.

Syn. Κνισσηρος, κνισσωδης, κνισηεις.

Κνισσοδιωκτης. nomen muris. [229.

Πρασσοφαγος δ' εσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε Κνισσοδιωκτην. Batr.

Κνισσωτος. nidore fumans.

ατιμος εν πυροῖσι κνισσωτοῖς χθονός. Choëph. 483.

(εμπυροισι. Canter.— εν προῖξι— Pauw.)

Κνιψ. vermiculus.

εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες αεὶ τὰς συκᾶς ου κατεδονται. Av. 590.

Syn. Κωνωψ. ζωΰφιον.

Κνυζᾰ, κονυζᾰ. scabies, prurigo. 2. plantæ genus. *Vid. Schol. in loc. cit.*

αιγιπυρος, καὶ κνυζα, καὶ ευωδης μελιτεια. Theoc. 4. 25.

Κνυζαω, Κνυζαομαι. *item*, Κνυζεω. *gannio, *proprie*, ut canis queribundum ululatum edens; vagio, ululo. Vid. Κερβερος.

σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, όκ' ηρων

αυτάς,* εκνυζῆτο ποτ' ισχία ῥυγχος εχοισα. ib. 6. 30.

Syn. Κνυζομαι, σαινω, καταθωπευω, ὑλακτεω, ωρυομαι, παρακλαιω, βυζω, κουριζω, κλαυθμυριζομαι.

Κνυζηθμος. gannitus canis queribundus.

κνυζηθμῷ δ' ἑτερωσε δια σταθμοῖο φοβηθεν. π. 163.

Syn. Κνυζημα, ποππυσμος, κλαυθμυρισμος.

Κνυζοω. scabie infesto.

κνυζώσω δέ τοι οσσε παρος περικαλλέ' εόντε. ν. 401.

Syn. Ῥυσοω, κακοω, λυπεω.

Κνῦμα, *recte ponitur in l. c. pro vulgato κνίσμα, auctoritate membr. et Suid. qui exponit, ὁ ἠρεμαῖος κνησμός.*

—ηκουσά τοι,

ὑποδουμενη,* τὸ κνῦμά σου τῶν δακτυλων,

ἀτ' ου καταδαρθοῦσ'.— Eccles. 36.

Κνῡω. rado, scalpo.

οὗτος ποθῳ μου 'κνυεν ελθὼν τὴν θυραν. Thesm. 481.

Syn. Κνυζω, νηθω, ξυω, κνιζω.

Κνωδᾰλον. bestia.

ου μὲν γάρ τι φυγεσκε βαθειης βενθεσιν ὑλης

κνωδαλον ὁ, ττι ιδοιτο,— ρ. 317. Syn. Ζωον, θηριον.

[Epith. Ανοσιον, ματαιον, βροτοφθορον. Æsch.]

Κνωδαξ. centrum, axis.

καὶ σφαιρης κινημ' αμφὶ χθονα ὡς περιτελλει

κυκλοτερής, εν ισῳ τε κατὰ σφετερον κνωδακα. Orph. *fr.* 2. 25.

Κνωδων, οντος. ὁ. mucro gladii.

—πῶς σ' αποσπασω πικροῦ

τοῦδ' αιολου κνωδοντος.— Aj. 1044. (25. Br.)

*τὸν δ' αγριοις οσσοισι παπτηνας ὁ παῖς

πτυσας προσωπῳ, κοὐδὲν αντειπὼν,* ξιφους

ἕλκει διπλοῦς κνωδοντας·— Antig. 1231. B.

Κνωπομορφος. monstriformis.

1. Hæc tria exempla exhibui, uti Bentleio placuit, in secunda epistolarum ad Hemsterhusium datarum.

2. Dictio proverbialis, cui ad amussim respondet apud Latinos, ***Proximus sum egomet mihi;*** apud nostrates, vero, *Charity begins at home.*

καὶ κῆρα κνωπομορφον; οἱ δὲ δυσμοροι. Lyc. 675.
Κνωσσιος, vel Κνωσιος. a sequ.
ὁπως μοι—Νυσια, Κνωσι', ορχηματ' *αυτοδαῆ
ξυνων ιαψῃς. Aj. 708. (700. Br.)
Κνωσιας αμερσε πατρας. Olymp. 12. 24.*
Κνωσσος, *vel* Κνωσος, ου. ἡ. urbs in Creta, sedes regia.
τοῖσι δ' ενι Κνωσσος μεγαλη πολις' ενθα τε Μινως. τ. 178.
Epith. Ευρεῖα, πολυδενδρεος, Μινωϊος.
Κνωσσω. suave, vel, profunde dormio.
ἡδὺ μαλα κνωσσουσ' εν ονειρειῃσι πυλῃσι. δ. 809.
Syn. Ενικνωσσω, ὑπνωττω, κοιμαομαι, ῥεγκω.
Κνωψ, **Suidæ est ὁ τυφλός*. 2. *Nicandro*, genus animalis venenosi. *Vid. Schol. ad Lycoph.* 675.
2. αλγεα δὲ προτεροισιν ισα κνωπεσσι πελαζει. Nic. Ther. 751.*
χωρῳ, ἱνα κνῶπες θαλερὴν βοσκονται αν' ὑλην. ibid. 499.
Syn. Φαλαγγιον.
Κοᾶλεμος. stolidus, amens.
γαμφηλῃσι δρακοντα κοαλεμον, αἱματοπωτην. Eq. 198. B.
Syn. Ανοητος, μωρος, ματαιοφρων.
Κοβᾶλα. τα. impostoria et fallacia.
καὶ, νὴ Δι', αλλα γ' εστί μου κοβαλα παιδὸς οντος. ib. 417.
ἠ μην κοβαλά γ' εστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ. Ran. 104.
Syn. Σοφισματα, πανουργηματα, κλεμματα.—απατητικα.
Κοβᾶλικευμα. astus, versutia, impostura.
καὶ κοβᾶλικευμασιν. (*Troch. Dim. Cat.*) Equit. 332.
Syn. Κολακεια, κοβαλεια, πανουργια.
Κοβᾶλος. vafer. 2. maledicus. 3. loquax. [*Cat.*) Plut. 279.
διαῤῥαγειης, ὡς μοθων εἶ, καὶ φυσει κοβαλος. (*Iamb. Tetram.*
Syn. Ανελευθερος, κακοτεχνος, κακοβουλος, πανοῦργος, ληστης, κορυνηφορος.—ειρων, σκωπτης, φιλοσκωμμων, ευτραπελος.
Κοβῦλις[1]. radula, qua caseus raditur. [10. §. 104.
ὁρῶ μαγειρους καὶ κοβυλιν, καὶ σκαφην. Philem. ap. Poll. *1.
Syn. Τυροκνηστις,* κνηστις.
Κογχη, Κογχος. concha. [585.
καὶ τῇ κογχῃ τῇ πανυ σεμνῶς τοῖς σημειοισιν επονσῃ. Vesp.
κογχος εγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαιτερον· αλλὰ σὺ νῦν με,
Κυπρι, Σεληναιης ανθεμα πρωτον, εχεις. Call. Ep. 5. Ern.
Syn. Κογχυλιον, κοχλος.—το ελαχιστον.
*Κογχοθηρᾶς, ου. ὁ. venator concharum. *Citatur ex* Epicharmo, *apud* Athen. *p.* 85. d.
Κογχῦλη, ης. ἡ. murex, purpura.
τῇ τῶν λογων σου κογχυλῃ, Πορφυριε. Leo Phil. *An.* iii. 129.*
Κοεω. *idem quod* Νοεω. intelligo, sentio.
—ἡ δ' εκοησε—Τοὔνεκεν οἱ γενος εσκε— Call. *fr.* 53.
Κοθορνος. cothurnus.
τίς ὁ νους; τί κοθορνος καὶ ῥοπαλον ξυνηλθετην; Ran. 47.
Syn. Εμβας, ὑποδημα (αμφοτερυδεξιον.)
Epith. Αδουπητος, αῤῥαγης, γυναικεῖος.—αψηκτος, σκληρος.
Κυθουρος, κουθουρος. fucus. 2. fur. 3. iners.
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ανέρες, ὅς κεν αεργὸς
ζωῃ, κηφηνεσσι κοθουροις εικελος οργην. Hes. ε. 302.
Syn. Ακεντρος.
*Κοθωκῖδαι, ῶν. οἱ. populus Atticæ.
τὸν δεῖνα γιγνωσκεις, τὸν εκ Κοθωκιδῶν; Thesm. 620.
Κοιαντις, ιδος. ἡ. *idem* qu. Κοιηΐς. Orph. H. 34. 2.*
Κοΐζω, Κοΐζομαι. grunnio.
ὁπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε. Acharn. 746.
Syn. Γρυζω, γρυλλιζω, ὑΐζω.
Κοιηΐς. (*male vulgo* Κοικηΐς.) Coei filia. Vid. Κοιογενεια.
εισοκε οἱ Κοιηΐς εκεκλετο· σωζεο χαιρων. Call. 4. 151.
Κοικυλλω. circumspecto.
τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικυλλεις εχων; Thesm. 852. B.
Syn. Περιβλεπω, κακοτεχνεω.
Κοιλαινω. cavo, exentero, detraho.
χῶμα δέ μοι κοιλᾶνον, ὅ μεν κρυψει τὸν ερωτα. The. 23. 43.
Syn. Εκκοιλοω, κοιλοω, βαθυνω.
Κοιλας, ᾶδος. ἡ. vallis. 2. *usurpatur et adjective.*
1. παῦροι δὲ στεινῆς διὰ κοιλάδος, *οἱά τε φῶρες, [Northm.
πατριδος ολλυμενης ελαθον χειμῶνα φυγόντες.* Tryph. 590.
2. θῆρες, ερωησαντες ὑπὸ πτυχα κοιλάδος ευνῆς. ib. 194.
Syn. Κοιλωμα, κοιλια, αγκος, συναγκεια, βαθος.
Κοιλιοπωλης. qui vendit ventres et omasa.
κοιλιοπωλῃσιν δὲ θεὸς μεγα κῦδος οπαζει. Equit. 200.
Κοιλογαστωρ. qui cavo est ventre.
τουτου δὲ σαρκας ουδὲ κοιλογαστορες
λυκοι πασονται.— Sept. Th. 1043.
Syn. Μεγαλογαστωρ, γαστριμαργος.—κοῖλος.
Κοιλοπεδος, ον. valles habens.
Κρισαῖον λοφον—Αμειψεν, εν κοιλοπεδον
ναπος θεοῦ.— Pyth. 5. 49.
Κοῖλος, η, ον. cavus, depressus. 2. sculptus.
δῶκεν εταιροισιν καταγειν κοιλας επὶ νῆας. Ε. 26.
Syn. Εγκοιλος, γυαλος, βαθυς. 2. γλαφυρος, γλυπτος, αναγλυπτος.
Κοιλοσωμᾰτος, ου. ὁ ἡ. valde capax.
κοιλοσωματον—κυτος. Ath. 1. 10.
*Κοιλοχειλης, ου. ὁ ἡ. qui concava habet labia.
καὶ κυμβαλ' οξυδουπα κοιλοχειλεα. Philipp. *An.* ii. 212.
Κοιλωμᾰ, ᾰτος. το. cavitas.
χθὼν μυχατων γυαλων κοιλωμασιν αεναον πῦρ. Ep. ἀδ. 472.
Κοιλῶπῐς, ῐδος, ἡ. cava adspectu, cava.* [13.
ἡμιανωρ, κοιλῶπιν ορειάδα δυσατο πετρην. Antip. Sid. *An.* ii.
Κοιλωπος. cavus adspectu.
ἣν τις διαῤῥὼξ κυματων πολλῷ σαλῳ
κοιλωπὸς αγμὸς, πορφυρευτικαὶ στεγαι. Iph. T. 262.
Κοιμαω, Κοιμαομαι. dormire facio.
κοιμησας δ' ανεμους χεει εμπεδον, οφρα καλυψῃ. Μ. 281.
τὸν δ' αυτοῦ κοιμησε Γερηνιος ἱπποτα Νεστωρ. γ. 397.
ενθα δ' εκοιμησαντο, καὶ ὑπνου δῶρον ἑλοντο. Ι. 709.
ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμησατο χαλκεον ὑπνον. Λ. 241.
Syn. Κατακοιμαω, αναπαυω, κοιμιζω, ὑπνοω.—κατακοιμαομαι, ευναζομαι, λεγομαι, κεῖμαι, κατακειμαι.
Κοιμημα. dormitio.
ιὼ ματρῷαι λεκτρων
αται, κοιμηματ' αυτογεννητ'. Antig. 876. (863. Br.)
Syn. Κοιμησις, κατακλισις.—συνουσια.—θανατος.
Κοιμιζω. sopio.
κοιμησον δ' οδυνας, δὸς δὲ κρατος, οφρ' ἑταροισι. Π. 524.
Syn. Κοιμαω, καταπαυω.
*Κοιμιστὴς, οῦ. ὁ. qui sopit.
ἠ παλι κοιμιστὰν λυχνον ιδεῖν μενομεν; Asclepiad. *An.* i. 212.
Κοινῇ, sc. βουλῇ. simul. 2. in commune. 3. publice.
αμφοῖν, μὴ κοινῇ τοῖς δυσὶ παρτιθετω. Leon. Tar. *An.* i. 229.*
Κοινοβωμια. commune altare. [230.
παντων δ' ανακτων τῶνδε κοινοβωμιαν-Σεβεσθ'·—Æsc. Sup.
Κοινολεχης, Κοινολεκτρος. communem lectum habens.
μητηρ δ' ἡ 'μὴ χὠ κοινολεχης-Αιγισθος— Soph. El. 97.
*—ὁτε τὰν ὁμοπατριον-Εδνοις αγαγες Ἡσιοναν
πιθὼν* δαμαρτα κοινολεκτρον. Prom. 558.
Syn. Μοιχος.—ὁμοκοιτος, ὁμολεκτρος.
Κοινόπλοος. navigationis socius.
ἡμῶν γε ναὸς κοινοπλουν ὁμιλιαν. Aj. 881.
Κοινοπους. socio pede iter faciens.
ἡμῶν ποθεινην κοινοπουν παρουσιαν. Soph. El. 1110.
Κοινός. communis. 2. impurus.
Θηβης ανακτες, ἡκομεν κοινὴν ὁδον. Ant. 1000. (988. Br.)
κοινῆς τραπεζης αξιωμ' εχων ισον. Orest. 9.
Syn. Εγκοινος, επικοινος, ξυνος, επιξυνος, πανδημος, επιδημος, εγκληρος, ανθρωπινος, ακαθαρτος, θαυμαστος.
Κοινοτοκος. communi partu editus.
—κοινοτοκων-Ευπατριδᾶν τ' αρωγοί. ib. 865. (58. B.)
Κοινόφρων. communem cum aliquo mentem habens.
—κοινοφρων δέ σοι
καὶ ζῆν θελοιμ' αν, καὶ θανὼν λαχεῖν ισον. Iph. T. 1008.
Κοινοω. communico. 2. polluo, inquino.
φερε, κοινωσον μῦθον ες ἡμᾶς. Iph. A. 44.
Syn. Ανακοινοω, ανακοινοῦμαι, εισανακοινοω, κοινωνεω, μεταδιδωμι.—μιαινω.

1. Scribendum κύβηλις e MS. et in Philemonis versu præstat etiam μαγείρου. Vid. VV. DD. ap. Hemsterh.

Κοινών. particeps; socius.
—κοινῶνι παρ' ευ-
θυτατῳ, γνωμαν πιθών. Pyth. 3. 50.
SYN. Ἑταῖρος, κοινωνος, συζυγος.

Κοινωνεω. communico, impertio; particeps sum.
εγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τυχης. Med. 304. P.
SYN. Ανακοινοῦμαι, μετεχω, μεταδιδωμι, μεταλαγχανω, συγκληροω, ὁμιλεω.—συναπτω.

Κοινωνία. communio. 2. beneficentia.
παιδων ες οικους αρσενων κοινωνιαν. Phœn. 16.
SYN. Κοινωνημα, ανακοινωσις, κοινοτης, μεταδοσις, μετουσια, μετοχη, μεθεξις, συγκληρωσις.—συντελεια.—ἑταιρια.

Κοινωνος. socius, particeps.
ἅπαν μαθησει τοὖργον, ὡς κοινωνὸς ὤν. Aj. 284.
SYN. Κοινων, μετοχος.

*Κοινῶς. *adv.* communiter, simul.
τοὐμὸν λεγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λεγεις. Ion. 1462.*

Κοινωφελης. communem afferens utilitatem reipublicæ.
χαρματα δ' αντιδιδοιεν
κοινωφελεῖ διανοιᾳ. Eumen. 989.
SYN. Κοινωφελιμος, κοινωνος, ευχρηστος.

*Κοιογενειᾶ, ας. ἡ. Coeo genita, i. e. Latona.
Λητὼ Κοιογενεια φιλαις ενὶ χερσὶν αφασσει. Apoll. 2. 710.
SYN. Κοιηΐς, Κοιαντις.

Κοιογενης. ἡ. idem. *V. Pind. fragm. apud Porson. in Hec.* 788.

Κοῖος. unus Titanum, pater Latonæ.
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπεριονά τ', Ιαπετον τε. Hes. θ. 134.

Κοῖος, η, ον. *Ion. pro* ποῖος. qualis.
ηνίδε κου κορακες τεγεων ἔπι, κοῖα συνῆπται,
κρωζουσι, καὶ Κῶς αὖθι γενησομεθα. Call. *fr.* 70.*

Κοιρᾰνεω. impero.
ὡς ὅγε κοιρανεων διεπε στρατόν· οἱ δ' αγορηνδε. B. 207.
SYN. Ανακοιρανεω, διακοιρανεω, κατακοιρανεω, αρχω.

*Κοιρᾰνῐᾱ, ας. ἡ. dominium, imperium.
εικόνι χῶρον εχῃ γειτονα κοιρανιης. Agath. *An.* iii. 47.

Κοιρᾰνῐδης. Polyïdus Corinthius, *sic dictus a patre.* Vid. ad v. Κοιταζομαι.*

Κοιρᾰνῐδης, Κοιρανος. princeps, dominus.
λευσσετε, Θηβης οἱ κοιρανιδαι. Ant. 952. (940. Br.)
ουκ αγαθὸν πολυκοιρανιη· εἷς κοιρανος εστω. B. 204.
SYN. Αγος, στρατηγος, βασιλευς, αρχος, επικοιρανος.
*PHR. Πρυτανι, κυριε πολλᾶν
μᾶν ευστεφανων αγυῖαν
καὶ στρατοῦ. Pyth. 2. 106.

Κοιρᾰνῐκὸς, ἡ, όν. imperatorius.
αυτὸς εδουλωθης κοιρανικῇ παλαμῃ. Agath. *An.* iii. 53.*

Κοιρᾰνος. Nom. Pr. *Vid. Damm. in v.*
ει μὴ Κοιρανος ὦκα ποδωκεας ηλασεν ἵππους. P. 614.

Κοισῦρᾱ. femina quædam Atheniensis, nobilis, dives, at luxuria diffluens. Unde Εγκοισυροῦμαι. qu. vid.
ου φασίν. αλλ' ὁ Κοισυρας, και Λαμαχος,
οἷσιν ὑπὲρ ερανου καὶ[1] χρεῶν πρωην ποτέ. Acharn. 614.*

Κοιταζομαι. in lecto decumbo.
δεῖξέν τε Κοιρανιδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
πραγματος, ὥς τ' ανὰ βω-
μῷ θεᾶς κοιταξατο νυ-
κτ' απ' εκεινου χρησιος·— Olymp. 13. 105.
SYN. Κατακειμαι, κατακοιμαομαι.

Κοιταῖος. qui lectum petit, nocturnus.
ὁμοῦ δ' ες αγραν, κἀπὶ κοιταιαν ναπην. Lyc. 603.

Κοιτη. cubile, concubitus.
—οἱ δ' επὶ κοῖτον[2],
σιτου καὶ κρειῶν κεκορημενοι, εσσευοντο. ξ. 455.
SYN. Θαλαμος, ευνη, κλινη, κοῖτος, κοῖτις.

EPITH. Ἁπαλη, αγραυλος, ευσκιαστος, αεικελιος.

Κοιτὶς, ἴδος. ἡ. lectulus. 2. parva cista. 3. capsa vestiaria. Vid. ad v. Βαμβακιδες.

Κοῖτος. cubiculum.
σπεισαντες κοιτοιο μεδωμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη. γ. 334.
SYN. Κοιτη, κοιμημα, ὑπνος.
EPITH. Ἡδυς, στυγερος, λαθικηδης.

Κοκκιζω. grana eximo.
οξυγλυκειάν τ' ἄρα κοκκιεις ῥοαν. Æsch. Frag.
SYN. Εκκοκκιζω.

Κοκκος. granum, bacca.
*ὦ κῶραι, τὸ δ' ερευθος ανεδραμε, πρωΐον οἷαν
ἢ ῥοδον* ἢ σιβδας κοκκος εχει χροΐαν. Call. 5. 27.
εν δέ σφιν καὶ δριμὺν επηλυδα κοκκον ανωγα
μιξαι χρυσοχιτωνα[3], μελαγχροιην, ερατιμον. Orph. L. 714.
SYN. Χονδρος.

*Κοκκῡ. sonus quem edit κόκκυξ. *Angl.* cuckoo.
χὤπόθ' ὁ κοκκυξ ειποι κοκκυ, τοτ' αν οἱ φοινικες ἅπαντες
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς εν τοῖς πεδιοις εθεριζον. Av. 505.
Vid. Pors. ad Phœn. 412.

Κοκκυαι, Κοκυαι. (αἱ προγονοι.) aviæ. Vid. Zon. *An.* ii. 81.*
παρ δ' ὑμῶν κοκυησι καθημενη αρχαιῃσι. Suid.

Κοκκυζω. canto ut cuculus.
ἦμος κοκκυξ κοκκυζει δρυὸς εν πεταλοισι. Hes. ε. 484.
SYN. Φωνεω.—συνθημα διδωσι. Suid.

Κοκκυξ, *ῡγος. ὁ. coccyx, cuculus, avis. Vid. Κοκκυ. 2. piscis quidam. 3. grossus caprifici arboris. 4. galea, galerus. 5. collis. 6. herba quædam. 7. os in imo sacri ossis.
2. —αλλοτ' ερυθρὸν [Ath. p. 309. f.
κοκκυγ', ἢ ολιγας πεμφηρίδας, αλλοτε σαυρόν. Numen. ap.
3. ἢ αυτοὺς κοκκυγας ερινάδος, οἵ τε πρὸς αλλης
γογγυλοι εκφαινουσιν ανοιδειοντες οπωρης. Nic. Ther. 854.

Κοκκωτὴ, ῆς. ἡ. *Strato,* Anal. T. ii. p. 359.*

Κολαζω. punio, castigo.
ὅτι ουδὲ κολασαι 'ξεστί μοι τοὺς οικετας. Nub. 7.
SYN. Αποτιννυμι, τιμωρεω, αποτιμαω, επιτιμαω, ὑποπιεζω, μαστιγοω, αικιζω, επιπληττω, φρενοω, νουθετεω, σωφρονιζω, επανορθοω, διευθυνω.
PHR. [Μεγαλα δέ τις δυναμις δι' αλαστορων
επαισ' επαισε μελαθρα ταδε δι' αἱματων. Orest. 1562.]

Κολᾰκευω. adulor.
—η κολακευων-Λισσεται— Ep. 1. 7.
SYN. Ὑπερκολακευω, αικαλλω, θωπευω, κερκωπιζω, προσσαινω.
*PHR. Μή μ' επεσιν μὲν στεργε, νοον δ' εχε καὶ φρενας αλλῃ. Theog.
δειλιᾳ γλωσσῃ χαριζει, τἄνδον ουχ οὕτω φρονῶν. Or. 1528.
—μηδέ μ' οικτισας
ξυνθαλπε μυθοις ψευδέσιν· νοσημα γὰρ
αισχιστον εἶναί φημι συνθετους λογους. Prom. 705.
αιεὶ δε μαλακοῖσι καὶ αἱμυλιοισι λαγοισι
θελγει— α. 56. Vid. ad v. Κοσκυλματια.*

Κολαξ. adulator, parasitus.
ὡς κολᾰκας μισεῖν τοὺς κολακευομενους. Ep. 1. 6.
SYN. Θωψ, θωπευων, κερκωψ, χλευαστης, αυλικος, επαυλειος. EPITH. Χαριτογλωσσος, χρηστολογος, στωμυλος, τραπεζοκορος, γαστροδουλος, βωμολοχος.
PHR. Δοῦλος σκωμματος.—Ακταιωνος κυων.—
μιμημα τῆς φιλιας.—*τῷ δυσπραγοῦντι δ' επιστεναχειν
πᾶς τις ἕτοιμος· δῆγμα δὲ λυπης
ουδὲν εφ' ἧπαρ προσικνεῖται·
καὶ συγχαιρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
αγελαστα προσωπα βιαζομενοι.
ὅστις δ' αγαθὸς προβατογνωμων,
ουκ εστι λαθεῖν ομματα φωτὸς
τὰ δοκοῦντ' ευφρονος εκ διανοιας
ὑδαρεῖ σαινειν φιλοτητι. Agam. 799. —ὁ γαρ κολαξ
καὶ στρατηγὸν καὶ δυναστην, καὶ φιλους καὶ τὰς πολεις
ανατρεπει λογῳ κακουργῳ, μικρὸν ἥδυνας χρονον.

1. Sic emendat Hermann. pro οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καί. De Metr. p. 153.
2. Locum hunc adduxit Morellus, veluti in quo vox κοίτη adhibetur. Veriorem lectionem exhibuimus. Neque alius est locus in quo Poëta vocem illam usurpaverit, si excipias Odyss. τ. 341. atque ibi variantem lectionem οἴκῳ notat Seberus. Κοίτη occurrit apud Pindarum, Sophoclem, et (*sæpius*) Euripidem: κοῖτος semel tantummodo, nempe, Rhes. 740.

3. De pipere accipit Tyrwhittus, et mavult ῥυσσοχίτωνα.

νῦν δὲ καὶ καχεξια τις ὑποδεδυκε τοὺς οχλους·
αἱ κρισεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χαριν πολύ. Diphil. ap. Athen. p. 255.

Ρῶ καὶ Λαμβδα μονον κορακας κολακων διοριζει·
λοιπὸν ταὐτο κοραξ βωμολόχος τε κολαξ.
τοὔνεκά μοι, βελτιστε, τοδε ζῶον πεφυλαξο,
ειδὼς καὶ ζωντων τοὺς κολακας κορακας. Pallad. *Anal.* ii. [413.

Κολᾰκωνῠμος. nomen in irrisionem Cleonymi a Comico fictum. Vid. Κλεωνυμος. [Vesp. 592. B.
εἶτ' Ευαθλος, χὠ μεγας οὗτος κολακωνυμος ασπιδαποβλης.*

Κολαπτω. tundo, tundendo excavo.
ασφαλεως οικησον εν αστεϊ, μή σε κολαψη
αἵματι Πυγμαιων ἡδομενη γερανος. Jul. Ant. *An.* iii. 9.
Syn. Εγκολαπτω, κοπτω, κοιλοω, κνιζω.

*Κολᾰσῐς, εως. ἡ. punitio.
τῶν γὰρ ὑβριζοντων ἡ θρασυτης κολασις. Pallad. *An.* ii. 423.

Κολασμᾰ, ᾰτος. το. pœna. [*An.* iii. 39.
ζηλομανὲς τὸ κολασμα· τί γαρ τοσον ηλιτε κουρη; Agath.

Κολαστειρᾰ. ἡ. castigatrix.
δμωσὶ, κολαστειραν δ' ενδικον αμπλακιας. Ant. Sid. *ib.* ii. 31.*

Κολαστης. castigator.
ὁ Ζεὺς κολαστης τῶν αγαν ὑπερφρονων. Heracl. 389.
Syn. Τιμωρητης, επιτιμητης, αμυντηρ.

Κολεος, Κουλεος. vagina, culeus.
ἑλκετο δ' εκ κολεοῖο μεγα ξιφος· ἦλθε δ' Αθηνη. A. 194.
αψ δ' ες κουλεον ὦσε μεγα ξιφος— ib. 220.
Syn. Θηκη, ξιφοθηκη.—λεμμα.

Κολε̆τραω. proculco.
τοῦτον δειλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα. Nub. 552.
Syn. Καταπατεω.

Κολιξ, Κολλιξ[1]. panis rotundus. [76. B.
δρεπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κολῖκας κατεσπασας. Ran. 584.
Exp. Η αρτους, η εντερα.

Κολλᾰβος. (εἶδος πλακοῦντος.) panis genus.
πλακοῦντας ωπτα, κολλαβους. αλλ' εισιθι. ib. 510.

Κολλαω. glutino.
εσταθη δ' αφθογγος· εκολλασαν γὰρ ανιαι
γωνατα, καὶ φωνὰν εσχεν αμαχανια. Call. 5. 83.
Syn. Ανακολλαω, διακολλαω, προσκολλαω, προσαρμοζω, προσαπτω, πηγνυω, διαπηγνυμι, παχνοω.

Κολλῃεις, Κολλητος. glutinatus. Vid. Ξυστον.
**καρφεσι κολλητὸν πηξαμενη θαλαμον.* Agath. *An.* iii. 53.*
Syn. Κεκολλημενος, συνθετος.

Κολλῑκοφᾰγος. qui κολλικας vorat.
ὦ χαῖρε, κολλικοφαγε Βοιωτιδιον. Acharn. 872.

Κολλομελεω. orationem concinne connecto.
τὰ δὲ τορνευει, τὰ δὲ κολλομελεῖ. Thesm. 54. B.

*Κολλοπευω. Veneri infandæ obsequor. Vid. Brunck. ad Ran. 1070. ———*ἂν γὰρ αποθανῃ*
εἷς τις πονηρὸς, δυ' 'ανεφυσαν ῥητορες.
ουδεὶς γὰρ ἡμῖν Ιόλεως εν τῇ πολει,
ὁςτις επικαυσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητορων.
κεκολλοπευκας· τοιγαροῦν ῥητωρ εσει.
Plato *Com.* ap. Stob. *Vid. Pors. ad Med.* 139, 40. xii.

Κολλοψ, οπος. ὁ. corium durius in cervicibus et dorsis boum, aut etiam ovium. 2. verticillus citharæ, quo chordæ intenduntur. 3. scortum, leno. V. ad voc. Αφροδισιος.*
2. *ῥηΐδιως ετανυσσε νεῳ επὶ κολλοπι χορδην.* φ. 407.
Syn. Κολλαβος.—χορδη.

*Κολλῠβᾰτειᾰ, ας. ἡ. collybatia, herba.
φραζεο, κολλυβατειαν ελὼν τροχαλῷ δ' ενὶ λιγδῳ
σωχειν, εν δέ τέ οἱ κοτυλην πτισανοιο χεασθαι. Nic. Th. 589.*

Κολλῠ̆βος. (εἶδος ευτελοῦς νομισματος.) species numismatis. 2. bos in numismate sculptus.
**εκ τῶν, ὁκου βοῦν κολλυβου πιπρησκουσιν.* (*dicitur de Inferis.*) Call. fr. 85. Bent.
ὦ φιλταθ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
*δεδρακας, ειρηνην ποιησας· ὡς πρὸ τοῦ**
ουδεὶς επρῖατ' αν δρεπανον ουδὲ κολλυβου. Pac. 1198.

Κολλῡρα, ας. ἡ. (εἶδος αρτου.) *panis, qui pueris dabatur; frustulum panis.
*ἢν δ' ἐγὼ εὖ πραξας ελθω παλιν, ἕξετ' εν ὥρᾳ**
κολλυραν μεγαλην, και κονδυλον οψον επ' αυτῇ. ib. 122.

Κολοβὸς, οῦ. ὁ ἡ. mutilus, truncus.
ὁλκαῖον σπειρης κολοβὴν επελισσεται ουρήν. Nic. Ther. 220.

Κολοιαρχης. graculorum dux.
πρὸς τοὺς κολοιαρχας προσῆλθες; ου λεγεις; Av. 1212.

Κολοιός. graculus, monedula.
ωκεῖ, ὁστε φοβῆσε κολοιούς τε, ψῆράς τε. Π. 583.
Syn. Κορακιας.
Epith. Ηχηεις, ευπτερος, κραγετης, ὑπωροφιος.

*Κολοκορδοκολα, ων. τα. *Philodem.* An. ii. 91. *Sed de scriptura et sensu vix satis constat.**

Κολοκῡμᾰ. (το κολοβὸν κῦμα.) surdus fluctus.
ωθῶν κολοκυμα, καὶ ταραττων, καὶ κυκῶν. Equit. 689.

*Κολοκυνθιᾰς, ᾰδος. ἡ. *a sequ.*
βρωτύν μοι φορεων τὴν κολοκυνθιάδα. Pallad. *An.* ii. 412.*

Κολοκυντη, Κολοκυνθα, Κολοκυνθις. cucurbita.
νῦν γέ τοι ηδη καθορᾷς αυτὰς, ει μὴ λημᾷς κολοκυνταις. Nub. [326.
Syn. Σικυωνη, σικυωνια, σικυα.

*Κολοκυντιον, ου. το. cucurbitula. Vid. ad v. Μαζιον.

Κολον. cibus. 2. intestinum, *pro* κῶλον.
παῖ' αυτὸν ανδρικωτατα, καὶ
γαστριζε τοῖσιν εντεροις—Καὶ τοῖς κολοις·
χὤπως κολᾷ (*vel* κολᾷς, pro κολάσεις) *τὸν ανδρα.* Eq. 453.*

Κολὸς, οῦ. ὁ ἡ. mutilus, truncatus.
πῆλ' αὔτως εν χειρὶ κολὸν δορυ, τῆλε δ' απ' αυτοῦ. Π. 117.
Syn. Κολοβος, ελλειπης, ελλιπης, πηρος, αναπηρος, εμπηρος, κυλλος, ατελης.

Κολοσσος. colossus, statua ingens.
**ενθα δ' ανὴρ ὑπεροπλος ενημενος ενδιαασκε,*
δεινὸς ιδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος ουατα πυγμαῖς·
στηθεα δ' εσφαιρωτο πελωρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
σαρκὶ σιδαρειῃ, σφυρηλατος οἷα κολοσσός.* Theoc. 22. 44.

Κολοσσοβᾱμων. cui statua in honorem erigitur.
*κολοσσοβᾱμων δ' εν πτυχαῖσιν Αυσονων-Σταθεὶς,—*Lyc. 615.

Κολοσσοπονος. colossi fabricator. Vid. ad v. Αγαλμοτυπης.

Κολοσυρτός. promiscua multitudo.
ανδρῶν ἠδὲ κυνῶν δεχαται κολοσυρτὸν ιόντα. M. 147.
Syn. Θορυβος, πλῆθος, κολῳος, συριγμος.
Epith. Αργαλεος, ανδροφονος, πολυς.

Κολουραῖος. cavus.
εν γάρ μιν Τροιζηνι κολουραιῃ ὑπὸ πετρῃ
θῆκε σὺν ἀρπιδεσσι[2]— Call. frag. 66.
Syn. Κοῖλος, στρογγυλος.

Κολουσα. nomen herbæ. *an sit idem cum* κολουτεα, *nescio.*
ηὲ νεον ῥαδικα πολυκνημοιο κολουσας. Nic. Al. 57.

Κολουω. amputo, decurto.
**ουδ' Αχιλεὺς παντεσσι τελος μυθοις επιθησει,*
αλλὰ τὸ μὲν τελεει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολουει.* Υ. 370.
τηξιμελεῖ νουσῳ κεκολουμένος— Ep. Suid.
Syn. Αποκολουω, κολοβοω, αποκοπτω, κατακοπτω, ακροτομεω, πηροω, ακρωτηριαζω, κρεοκοπεω, ελαττοω, εμποδιζω, μειοω, λωβαω.—αμηχανεω, εκτηκομαι.

Κολπιας. sinuosus.
πεπλον δ' ερεικε κολπιαν ακμῇ χερῶν. Pers. 1065.

---

1. Κόλιξ, et Κόλλιξ apud Lexicographos unam eandemque rem denotant. Et sic forsan se res habet. Sed, ni fallor, incrementi quantitate discrepant. Nam a *κόλιξ* fit *κόλῐκος*, uti patet: sed a *κόλλιξ*, *κολλῖκος*: quod manifestum est a versu Hipponactis apud Athen. lib. 7. servato. *καῖ κρῖθῐνο̄ν κο̄λλῑκᾰ, δοῡλῐο̄ν χο̄ρτο̄ν.* Vix memorem necesse est, versum hunc esse Scazontem, seu Choliambum. Vid. etiam Ath. p. 112. f. et 645. c. *κόλλῑκας, ὀβελίαν, μελιτοῦτταν, ἐπιχύτους.*

2. Quum operis hujusce plagulæ priores imprimerentur, ad manum non erat Callimachi editio Ernestiana. Itaque in v. Αρπις, fragmentum hoc dedi, uti exstat in Etymologo. Nunc illud plenius prodit, et a Bentleio emendatum, qui tamen poëtæ manum non omnino restituit. Tzetzes habebat *ἔργα δέ μιν* T. pro quo *ἐν γάρ μιν* conjectavit Criticorum ille princeps. Hemsterhusius autem maluit, *ἄορα μὲν* T. Neutri displicere videtur *ἀρπίδεσσι*, cujus antepenultima qua de caussa producatur, ignoro. Equidem malim, *ἀρβυλίδεσσι.*

Syn. Κολπωτος, πολυπτυχος, καταπτυχος.

Κολπος. simus, gremium.

Ἑρμιονην, Ἀσινην τε βαθὺν κατὰ κολπον εχουσας. B. 560.
παῖδ' επὶ κολπον εχουσ' αταλαφρονα, νηπιον αὔτως. Z. 400.

Syn. Πτυξ, πτυχη, αγκων.

Epith. Αγχιαλος, ανεμοσφαραγος, ειναλιος, βαθυς, βαθυδινης, κυμαινων, νεφοειδης, ευρυς, ευωδης, κεχηνως, πολυχανδης, θεοδεγμων, ηηχυτος, υδροδοκος, εριφλοισβος, ερισταφυλος, ευδιαων, βρυοεις, δεινος, ευρυπορος, φιλοξεινος, πεδοσκαφης, πολυψαμαθος, ορεσσιχυτος, ευθαλης.—ἱμεροεις, κηωδης, φερεκαρπος, ακηρασιος, αχθοφορος, οικτιρμων, ανυμφευτος, υμαιευτος.

*Phr. Ερεβους εν απειροσι κολποις. Av. 694.
αλλ' ανθηρων λειμωνων—Φυλλων εν κολποις ναιω. ib. 1093.
αλλ' ηνπερ ὁ γλυκυθυμος Ερως, χἡ Κυπρογενεῖ' Αφροδιτη
ἱμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κολπων—καταπνευση. Lysist. 551.*

Κολποω. in sinus contraho.

κολπώθη δ' ωμοισι πεπλυς βαθὺς Ευρωπειης. Mosc. 2. 125.

Syn. Πτυσσω, συμπτυσσω, καταπλεκω.

Κολπωδης. sinuosus.

τὰν κολπωδη πτερυγ' Ευβοιας. Iph. Aul. 120.

Κολυμβαω. nato, aquas subeo.

ἰδε, πῶς, νησσα κολυμβᾷ. Anac. 37. 5.

Syn. Κατακολυμβαω, δυπτω.

Κολυμβητηρ, ῆρος. ὁ. urinator, natator.

δικην κολυμβητῆρος, ες βυθον μολεῖν. Æsch. Supp. 404. P.

Syn. Κολυμβητης, δυπτης, αρνευτηρ, νηκτης, νευστηρ.

*Κολυμβητὴς, οῦ. ὁ. idem.

δεῖται κολυμβητοῦ δὲ παντως Δηλιου. Leo Phil. *An*. iii. 130.*

Κολυμβος, et *fem*. Κολυμβις. 1. idem cum præc. 2. nomen avis. Vid. ad vv. Κερχνῆϊς, et Φαλαρις.

—επ' ιχθυοεντι κολυμβῳ. Sibyl. 1. 5. Syn. 2. Κολυμβας.

Κολχις. ἡ. Colchica.

Κολχιδος τε γᾶς ενοικοι. Prom. 415. —Αἶα δὲ Κολχις
ποντου καὶ γαιης επικεκλιται εσχατιῇσιν. Ap. 2. 419.

Κολχοι. Colchi, Asiæ populi.

Κολχων, οἱ καὶ αρηϊ δορυσσοῳ εισιν ατειρεῖς. Orph. 822.

Epith. Αρηΐφατοι, κελαινῶπες, αρηϊοι, αμαιμακετοι, ξεινοφονοι.

Κολῳαω. tumultuor, effutio.

Θερσιτης δ' ετι μοῦνος αμετροεπὴς εκολῳα. B. 212.

Syn. Θορυβεω, κελαδεω, κραυγαζω.

Κολωνη, Κολωνος. tumulus, collis.

εστι δέ τις προπαροιθε πολεως αιπεῖα κολωνη. ib. 811.
ευκόσμως, καὶ δή μιν επ' οκριοεντι κολωνῷ. Apoll. 1. 1120.

Syn. Ακρωρεια, αμβων, γεωλοφον, πρων, κνημος, οχθος, οφρυς, δειρας. *λοφος, μαστὸς ap. *Pind.**

Epith. Αερσιλοφος, ἀλιπλανης, αγχινεφης, βαθυσκοπελος, βαθυκρημνος, βαθυσπηλυγξ, δολιχη, δροσερα, ηνεμοεσσα, ευδμητος, προβλης, ορειονομος, λασιος, παιπαλοεσσα, ὑληεις. ευυδρος, θαλασσοτοκος, κραναη, τηλεβολος, τριλοφος, ὑψιτενης.

*Κολωνὸς, οῦ. ὁ. pagus Atticus. 2. heros, a quo nomen accepit.

a. σὺ δ' εἶ τίς ανδρῶν; b. ὅστις ειμ' εγώ; Μετων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς, χὠ Κολωνός· —Av. 997.
2. —αἱ δὲ πλησίον γυαι
τὸν ἱπποτην Κολωνὸν ευχονται σφισιν
αρχηγὸν εἶναι, καὶ φερουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν παντες ωνομασμενοι. Œd. Col. 58.*

Κολῳον, Κολῳος. perturbatio.

εν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ελαυνετον· ουδέ τι δαιτός. A. 575.
εν δέ σφι κρατερὸν νεῖκος πεσεν, εν δὲ κολῳὸς [1284.
ασπετος, ει τὸν αριστον αποπρολιπόντες εβησαν. Apoll. 1.

Syn. Θορυβος, ταραχη.

Κομᾰρος, ου. ὁ. *frequentius*, ἡ. (εἶδος δενδρου.) arbutus.

*ὁ πρῖνος ακυλους, ὁ κομᾰρος μιμαικυλα. Amphis ap. Ath. 1. 2.
ταὶ μὲν εμαὶ κυτισόν τε καὶ αιγιλον αἶγες εδοντι.
καὶ σχῖνον πατεοντι,* καὶ εν κομαροισι κεχυνται. Theoc. 5.

Κομᾰροφαγος, ου. ὁ ἡ. qui arbuteis fructibus vescitur. [128.

τά τε κοτινοτραγα, τά τε κομαροφαγα. Av. 240.

Κομαω. comam alo, comatus sum. 2. superbio, animo efferor.

1. ωκυπετα, χρυσεησιν εθειρησιν κομοωντε. Θ. 42.
*2. κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ανὴρ ὢν ποιητης, ου κομῶ. (*Tetram. Choriamb. Polyschem. Eupolid.*) Nub. 545.
ὁ γερων δὲ τὸν Θουφραστον ηρετ'· Ειπέ μοι,
επὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πραττοντ' αεί; Vesp. 1316.*

Syn. 1. Κομοτροφεω, εθειραζω. 2. πλουτεω, ανθεω, τρυφαω, χλοηφορεω, στεφανουμαι, γαυριαω.

Κομεω. curam gero. 2. nutrio.

γιγνοντ', αγλαΐης δ' ένεκεν κομεουσιν ανακτες. ρ. 310.
—ἠ ρα γεροντα-Ενδυκεως κομεεσκεν—ω. 211.

Syn. Διεπω, επιμελεομαι, τημελεω, περικηδομαι, προτιμαω. 2. τρεφω.

Κομη. coma, cæsaries culta.

αἱματι οἱ δευοντο κομαι Χαριτεσσιν ὁμοῖαι. P. 51.

Syn. Βοστρυχος, θριξ, εθειρα, χαιτη. φοβη.

Epith. Ἀβρα, αναλεα, αμετρητος, ἀλιβρεκτος, ασκεθης, ευπλοκαμος, ευθαλης, ευστροφαλιγξ, ευωδης, ξανθη, λιπαρα, ιοειδης, ἱμερτη, νεοτμητος, επιχρυσος, μελαινα, λευκη, περιθετος, πολια, ουλη, οπισθοπορος, φαιδιμη, χλιδῶσα.

Phr. Κομης ἁπαλῆς ανθος. Anac.
μηδὲ κομης περιαλλα πολυσχιδεας πλεκε σειρας. Naum.
*ουδὲ κομᾶν πλοκαμοι-Κερθέντες οιχοντ' αγλαοὶ,
αλλ' ἁπαν νῶτον καταιθυσσον.— Pyth. 4. 145.

Κομητᾰμῡνῐας, ου. ὁ. *vox a Comico ficta, q. d.* superbi illius sectator Amyniæ.

ει σύ γ', ὦ πονῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνια. Vesp. 466.*

Κομητης. *Dor*. κομᾱτᾱς, ᾱ. ὁ. 1. *adject*. crinitus. 2. *subst*. cometa.

1. ουδεὶς κομητης ὅστις ου ψηνιζεται. Suid.
ἧκεν κομητην ιόν· ες δὲ πλευμονας
στερνων διεῤῥοιζησεν.—Trach. 567.
2. καὶ πλοκαμους πλεκτοῖο πυρὸς βοτρυδον ἑλιξας
φεγγεῖ λαχνηεντι σελας τρηχυνε κομητης.—
καὶ πλοκαμους Τυφωνος ἑλιξ αμαθυνε κομητης
αντιπορῳ σπινθῆρι δασυτριχα πυρσον ιαλλων. Nonn.

Syn. 1. Καταβοστρυχος, παραπλοκαμος, ευπλοκαμος.

Epith. 2. Ακτιοεις, αστραπτων, ξιφηφορος, πωγωνιας.

*Κομιδῇ, (vel Κομιδῆ.) *pro adverbio habetur, sed ablativus est casus a sequ.* valde, magnopere, diligenter. κομιδῆ μεν οὖν, *est assentientis.* prorsus quidem.

a. ἠπου σε ταχεως επελιπεν τὰ χρηματα.
b. κομιδῇ μὲν οὖν. a. ουκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' αθλιος. Plut.
b. κομιδῇ[1] μὲν οὖν. κ. λ. [832.

Κομῐδη, ῆς. ἡ. vectura, proprie frugum in civitatem, commeatus. 2. tractatio, cura.

1. αλλ' αλλως κομιδῆς κεχρημενοι ανδρες αλῆται. ξ. 124.*
2. νῦν μοι τὴν κομιδὴν αποτινετον, ἣν μαλα πολλήν. Θ. 186.
αυτόν σ' ουκ αγαθὴ κομιδὴ εχει, αλλ' ἅμα γῆρας. ω. 248.
ἥντινα οἱ κτεανων κομιδὴν ετιθεντο νομῆες. Theoc. 25. 109.

Syn. 1. Ευφορια.—αφιξις. 2. επιμελεια, θεραπεια, τημελεια, κῆδος.—ανασωσις. Epith. Ευφρουρος.

Κομιζω, Κομιζομαι. curo, fero, repeto.

εν ποταμῷ, χρυσον δ' Αχιλεὺς εκομισσε δαΐφρων. B. 875.
αλλ' εις οἶκον ιοῦσα τὰ σαυτῆς εργα κομιζε. Z. 490.
κομιζετω δῆθ'· *ὡς παρων ταγ' εμπυδων (445. Br.)
οχλεῖς, συθείς τ' ἂν, ουκ ἂν αλγυναις πλεον.* Œd. T. 453.

Syn. Ανακομιζω, διακομιζω, αποκομιζω, κομεω. εμπαζομαι, *τημελεω. Eur. *—ποριζομαι, αφαιρεω, αμφεπω.—βασταζω. —επαγω.—απαγω, αναλαμβανω.—εχω.

Κομιστεος. *verbal. a præc.*

*εν παντι πραγει δ' εσθ' ὁμιλιας κακῆς
κακιον ουδέν·* καρπος ου[2] κομιστεος. Sept. Th. 600.

Κομιστηρ. portator. 2. deductor.

---

1. Intra spatium breve sex versiculorum ter reperitur hoc adverbium. Sed, nisi apud Comicos poëtas, vix reperias. Vide Antiphanem ap. Ath. p. 47. b. item, p. 222. c. 225. f. 240. e. 304. a. 562. d.

2. Nonnihil hic confusi et abrupti videtur, cui olim mederi volui, legendo pro negativa particula, pronomen, οὗ. Sed hoc displicet, et vitium tamen subodoror.

ἡμᾶς δὲ πομπους καὶ κομιστῆρας κορης. Hec. 221.
Syn. Πομπος, αγωγος.

Κομιστης, *οῦ. ὁ. 1. curator, recuperator. 2. portator, deductor.
1. ὅς μ' εξοτρυνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς,
νεκρῶν κομιστην, ἢ λογοισιν, ἢ δορὸς
ῥωμῃ, γενεσθαι, καὶ ταφου μεταιτιον. Eur. Supp. 24.
2. —μιμνε δ', ες τ' ἂν εξ ἁλὸς,
λαβοῦσα πεντηκοντα Νηρῃδων χορὸν
ελθω, κομιστήν σου·— Androm. 1267.*

Κομιστρα, ων. τα. munera ob reditum data. *item*, 2. *simpliciter*, vectura, deductio.
1. ψυχῆς κομιστρα τῆσδε μηχανωμενη. Agam. 974.
*2. ἔν μοί τι, Θησεῦ, ξυγκαμ'· αθλιου κυνὸς (*Cerberi*)
κομιστρ, ες Αργος ξυγκαταστησον μολών. Herc. F. 1386.*

Κομμα. segmen, fragmentum. 2. nota, seu signum nummo impressum. 2. εοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κομματος. Plut. 862.
Syn. Αποκομμα. Epith. Κακον, κακιστον, καινον.

Κομμι. το. *indecl.* gummi.
—ὅτε πολλὸν αεὶ καταλειβεται οσχαις-Κομμι—Nic. Al. 110.

Κόμμος, ου. ὁ. *dens molaris. Hesych.

Κομμὸς, οῦ. ὁ. 1. planctus, plangor. 2. pars tragœdiæ. 3. nitor fucatus et adscititius.*
1. εκοψε κομμὸν Αρειον[1], ειτε Κισσιας. Choëph. 421.
Syn. 1. Κοπετος, τυπετος. 2. τα κομματικα.

Κομμωτης. 1. mangonizandi corporis artifex. 2. mango.
Syn. 1. Καλλωπιστης. 2. ανδροκαπηλος, προπαις, σωματεμπορος, ψυχεμπορος, μαγγανευτης.

Κομμωτρια. ἡ. *fem. a præc.* ornatrix.
ἴστω παρ' αυτὴν, δεῦρ' ιθ', ἡ κομμωτρια. Eccles. 737.
Syn. Κομιστρια, καλλωπιστρια, εμπλεκτρια. **it.* κουρις.*

Κομπαζω. strepitum edo, jacto. [(1500. B.)
αλλ' ου πατρῴαν τὴν τεχνην εκομπασας. Soph. Elec. 1530.
κομπαζ' επ' αλλῳ, μηδέ μοι φθονει λεγων. Sept. Th. 486.
φοβος γὰρ ηδη πρὸς πυλαις κομπαζεται. ib. 506.
Syn. Αποκομπαζω, αλαζονευομαι, γαυριαω, ὑψοομαι, απαταω.—κομπεω.

*Κομπᾶσευς, εως. ὁ. *fictum nomen gentile, tanquam si pagus esset* Κομπος *dictus:* jactatorem *significat.* Brunck. in l.
ὥστ' ἂν επανω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς. Av. 1126.*

Κομπασμα. id ipsum in quo nos jactamus.
ὡς αυτὸν εξεπληξε τῶν ὑψηγορων-Κομπασματων,—Prom. 361.
Syn. Αλαζονευμα, καυχημα.

Κομπεω. strepitum edo. 2. jacto.
ὡς τῶν κομπει χαλκὸς επὶ στηθεσσι φαεινός. M. 151.
2. κομπεῖν δ' εστ' ατελῆ ξὺν ψευδεσιν αισχρὸν ονειδος. Philoct. 863. (42. Br.)
Syn. 1. Ψοφεω, ανιαχω, δουπεω, κοναβεω, πλαταγεω. 2. επαγγελλομαι, αυχεω, επικομπεω, κομπαζω.

Κομπολᾰκεω. inanes ampullas projicio.
*οικεῖα πραγματ' εισαγων, οἷς χρωμεθ', οἷς ξυνεσμεν,
εξ ὧν γ' ἂν εξηλεγχομην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι,
ηλεγχον ἄν μου τὴν τεχνην. αλλ' ουκ εκομπολακουν,
απὸ τοῦ φρονεῖν αποσπασας, οὐδ' εξεπληττον αυτοὺς,
Κυκνους ποιῶν καὶ Μεμνονας κωδωνοφαλαροπωλους. (Euripides loquitur.)* Ran. 990. (959. Br.)
Exp. Ουκ ελεγον κομπωδη.

Κομπολᾰκῠθος. tumidus, et sui jactans.
*a. πτιλον γάρ εστιν, ειπέ μοι, τίνος ποτέ;
b. ορνιθός εστιν. a.* ἆρα κομπολακυθου; Acharn. 588.

Κόμπος, *ου. ὁ. crepitus apri acuentis dentes. 2. strepitus quivis. 3. sonitus, qui a saltantibus pulsando pedibus terram editur. 4. verborum ampullæ, jactatio, ostentatio.
1. αγροτεροισι συεσσιν εοικότε, τώ τ' εν ορεσσιν
ανδρῶν ηδὲ κυνῶν δεχαται κολοσυρτὸν ιόντα,
δοχμώ τ' αΐσσοντε περὶ σφισιν αγνυτον ὕλην,
πρυμνὴν εκταμνοντες,* ὑπαὶ δέ τε κομπος οδοντων
γιγνεται, εισόκε τίς τε βαλὼν εκ θυμὸν ἕληται. M. 146.

1. Ad diluendum hac e senarii sede Anapæstum, Porsonus vel transponit, ἔκοψ' Ἄρειον κομμὸν, vel legit, κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρ. Præf. in Hec. p. 8.

4. —αλλως φροντιδων βουλευματα,
γλωσσης τε κομποι.— Hec. 625.
Syn. 1. Ψοφος, δοῦπος, αραγμος. 4. αλαζονεια, επαρσις, κενοδοξια.
Epith. Αγηνὼρ, ὑπερηνωρ, βαρυδουπος, βαρυμηνις, ὑψαυχην.
Phr. —Χαιρω δε, προσφορον
εν μὲν εργῳ κομπον ιείς. Nem. 8.

*Κομπὸς, οῦ. *adject.* jactator, jactabundus.
κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθως, αἵ σε σωζουσιν θανεῖν. Phœn. 609. Pors. qu. vid.*

Κομποφᾰκελοῤῥημων. gravi verborum compositione utens.
απεριλαλητον, κομποφακελοῤῥημονα. Ran. 864. (39. B.)
Syn. Ματαιοκομπος, βαρυῤῥημων. αλαζων.

Κομψευρῑπῐκῶς, *pro* κομψευριπιδικῶς. *adv.* scite et Euripideo more. ειποιμ' ἂν αυτὸ δῆτα κομψευριπικῶς; Equit. 18.

Κομψευω, Κομψευομαι. scite dico aut facio.
κομψευε νῦν τὴν δοξαν· ει δὲ ταῦτα μή. Antig. 330.
Syn. Περιλαλεω, σεμνολογεω, αικαλλω, αλαζονευομαι, εκκομψευομαι.

Κομψοπρεπης. festivus, lepidus, elegans.
τῶν προτερων. πρὸς γοῦν ταδ', ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν εχων. Nub. 1030. B.

Κομψὸς, ή, όν. scitus, elegans.
Σικελος κομψὸς ανήρ. Anac. *fr.* 204. (41. Fisch.)
μὴ 'γὼ νοημα κομψοτερον ηκουσά πω. Av. 195.
Syn. Αστεῖος, ευφυης, επιχαρις, αἱμυλιος, ἁβρος, περιλαλος, πανοῦργος, πιθανος, απατητικος, τεχνικος, παλιμβολος, γλαφυρος.

Κομψῶς. *adv.* scite, festive.
ηκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς. Acharn. 1015.
Syn. Αστειως, ευτραπελως, γλαφυρῶς, λαμυρῶς, στωμυλως, χαριεντως.

Κονᾰβεω, Κονᾰβιζω. resono.
—αμφὶ δὲ πηληξ-Σμερδαλεον κοναβησε— O. 648.
—αυτὰρ ὑπὸ χθὼν-Σμερδαλεον κοναβιζε ποδῶν— B. 466.
Syn. Ηχεω, ανιαχω, κομπεω.

Κονᾰβηδον. *adv.* cum sonitu. [115.
αφριόεν κοναβηδὸν επιπριουσα γενειον. Antip. Thess. *An.* ii.

Κονᾰβος. sonitus, strepitus.
βαλλον· αφαρ δὲ κακὸς κοναβος κατὰ νῆας ορωρει. κ. 122.
Syn. Ψοφος, δοῦπος, κτυπος, ἦχος.

*Κονδαξ, *sive* Κονταξ, ᾱκος. ο. genus lusûs. *idem fors. qu.* κυνδαλισμὸς, Poll. ix. 120.
τῇ κυανοβλεφαρῳ παιζων κονδακα Φιλιππῃ. Rufin. *An.* ii. 391.

Κονδῖτον. το. *Romana vox in Græcam linguam adscita, quo more* κῆνσος, κουστωδία, κολωνία, κ. λ. conditum, *sc.* vinum. *Angl.* a spiced bowl.
κονδῖτου μοι δεῖ. τὸ δὲ κονδῖτον ποθεν εσχε
τουνομα; τῆς φωνῆς εστὶ γὰρ αλλοτριον
τῆς τῶν Ἑλληνων. ει Ῥωμαϊκῶς δὲ καλεῖται,
αυτὸς ἂν ειδειης, Ῥωμαϊκωτερος ὤν.
σκευασον οὖν μοι τοῦτο· τὸ γὰρ κατέχον με νοσημα [412.
τοῦ στομαχου, χρῄζειν τοῦδε λεγουσι ποτοῦ. Pallad. *An.* ii.

Κονδῠ. poculum Persicum. *Vid. Steph. Thes.* in v.
—σπενδων εκ κονδυος αργυφεοιο-Νεκταρ— Pancrates.
καὶ κονδυ, καὶ ψυκτῆρα, καὶ κυμβιον.[1] Hipparch. ap. Ath. p. 478. a.

Κονδῠλιον. το. pugnus. *a sequ.*
πληγας ὑπεμενον κονδυλιων καὶ τρυβλιων. Axionic. ib. 239. f.

Κονδῠλος. nodus et curvatura, qua digitus flectitur. 2. *frequentius accipitur* pro digitis in condylos contractis, seu pugno: *vel potius* ictu, quo petimus aliquem digitis ita compressis.*
απολῶ γὰρ αυτὸν εμμελειᾳ κονδυλου. Vesp. 1495.
ην ὁ παις οἶνον αιτῇ, κονδυλον αυτῷ διδου. Prov.
**e Suida, qui respexit ad* Aristoph. Pac. 123. Vid. ad. voc. Κολλυρα. *A Comico forsan luditur inter* κόνδυλος, *et* κάνδυλος.)*

1. Ad supplendum senarium, una syllaba mancum, inseras articulum τὸ ante κύμβιον, aut, quod malim, legas *κιβώριον, genus poculi,* de quo Athenæus in pag. præced.

Syn. Κολαφος, κονδυλισμος.

Κονια[1], ας. ἡ. *item*, Κονῖαι *in pl. apud Hom.* idem quod κονις. *denotat autem*, 2. cinis, lix, calx, *item*, lixivium.

—ποδῶν δ' ὑπενερθε κονιη-'Ισταт' αειρομενη— B. 150.

ηριπε δ' εν κονιῃ, ψυχρὸν δ' ἑλε χαλκὸν οδουσιν. E. 75.

*κεῖσθαι, ὁμοῦ νεκυεσσι μεθ' αἱματι καὶ κονιῃσιν. O. 118.

2. ουκ οἶσθα λουτρον, οἷον αἰδ' ἡμᾶς ελουσαν αρτι

εν τοῖσιν ἱματιδιοις, καὶ ταῦτ' ανευ κονῖας; Lysist. 469.*

Epith. 1. Λεπτη, ερικλαυτος, θυελλησσα, πολυψαμαθος. 2. κυκησιτεφρος, ψευδονιτρος.

Κονιζω, Κονιζομαι, Κονιω. pulvere impleo.

ἑπτα δ' επεσχε πελεθρα πεσὼν, εκονισσε δὲ χαιτας. Φ. 407.

οἵ σε πολινδ' οισουσι κονιοντες πεδιοιο. N. 820.

ὡς τοῦ μὲν κεκονιτο καρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μητηρ. X. 405.

Syn. Κονιαω, ὑποκονιω, κονιορτοω, σπουδαζω.—χριω, παλαιω, γυμναζομαι, ἁμιλλαομαι.

Κονῖλη, (εἶδος βοτανης.) cunila herba.

κορκορον ἢ μυοντα, πανακτειόν τε κονιλην. Nic. Th. 626.

Κονιορτος. pulvis. Vid. Κονις.

ὁ κονιορτος δῆλος αυτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμενων. Equit. 245.

—πολὺν κονιορτον εγειρει. Suid.

Κονῖπους, ποδος. ὁ ἡ. cujus pedes in pulvere versantur. Κονιποδες. (ὑποδημα πολυσχιδες.) calceamenta quædam humili solo; soleæ.

γερων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονιποδας-Εχων,— Eccles. 848.

Κονις.[2] pulvis.

ουδ' εἴ μοι τοσα δοιη, ὁσα ψαμαθός τε κονις τε. I. 385.

Syn. Κονια, κονισαλος, κονιορτος, κοπρος, αμαθος, σποδος, αιθαλη, τεφρα, μαριλη, νιτρον, γυψος, ῥυπος, σπληδος.

Epith. Αἱματοεσσα, αιθαλοεσσα, αλεγεινη, αζαλεα, αυαλεη, αφαυρα, αρτισκαπτος, ἁλιῤῥοθια, αιθεριος, αελλης, αμοτος, βαθυσκαφης, δνοφερα, ξανθη, λεπτη, κουφη, μελαινα, οθνεια, χθαμαλη.

Κονῖσᾰλος, *non* Κονισσαλος. *pulvis excitatus. 2. Δαιμων Πριαπωδης. *Vid. Plat. ap. Athen. p.* 441.

1. τοῦ δ' ἦν ἑλκομενοιο κονισαλος· αμφὶ δὲ χαῖται

κυανεαι πιλναντο, καρη δ' ἅπαν εν κονιῃσι

κεῖτο, παρος χαριεν·— X. 401.

2. σὺ δὲ τίς; ποτερον[3] ανθρωπος, ἢ Κονισαλος; Lysist. 981.*

Κονιστρα, ας. ἡ. volutabrum pulvereum. *Suidæ vero*, παλαίστρα, *vel* κυλίστρα.

ἥξει δὲ ταυρον γυμναδας κακοξενους

παλης κονιστρας,— Lyc. 866.

†Κονῖω. Vid. Κονιζω.

εγγυς γὰρ ηδη πανοπλος Αργειων στρατος

χωρεῖ, κονιει, πεδια δ' αργηστης αφρος. Sept. Th. 30.

Κοννᾶς. Nom. Pr.

ὡσπερ Κοννᾶς, στεφανον μὲν εχων αὖον, διψει δ' απολωλὼς,

ὃν χρῆν διὰ τὰς προτερας νικας πινειν εν τῷ Πρυτανειῳ. Eq.

—Κοννᾶς δὲ φιλοστεφανός σε φιλησῃ. Crat. [534. B.

Κοννῶ. Vid. Ουρανονικος. [Vid. Γιγνωσκω.]

Κοντος. contus, nautica hasta, longa et robusta.

αυτὰρ εγὼ χειρεσσι λαβὼν περιμηκεα κοντόν. ι. 487.

Syn. Καμαξ, διωστηρ.

Κονυζᾰ, ης. ἡ. cunilago, herba coronaria, herba pulicaria, quod pulices necat.

ἢ καὶ λεπτοθριοιο πολυθρονα φυλλα κονυζης. Nic. Th. 875.

Epith. Χαμαιζηλος, ορειος, κακοφλοιος.

Κονυζηεις. *adj. a præc.*

*μὶξ δὲ κονυζῆεν φυτὸν εγχλοον, ἠδὲ καὶ ακτῆς. ib. 615.

Κοπαζω. desino, sedor.

ἡ μακρὴ κατ' εμοῦ δυσπλοΐη κοπασει. Antiphil. *An.* ii. 181.*

Κοπᾰνον. securis, *item*, pistillum.

πειραι κοπανων ανδροδαϊκτων. Choëph. 860.

Syn. Ξιφος (κοπτικον.) συγκοπη.

*Κοπετός, οῦ. ὁ. planctus, luctus.

εἷς ταφος, εἷς Αἰδης, εἷς κοπετὸς γεγονε. Nicarch. *An.* ii 356.*

Κοπῖαω. laboro.

ὡστε παρεσται κοπιᾷν ὑμῖν-'Υπὸ τῶν αγαθῶν. (Anap.) Av. 734.

Syn. Κοπιαζω, αποκαμνω, απειρηκεναι, δυσχεραινω.

Κοπὶς[4], ἴδος. ἡ. *adject. et subst.* culter aptus ad cædendum.

αληθές; ουκοῦν κοπίδας, ὡς ταχιστ' ιὼν,

θηξεις μαχαιρας;— Cycl. 240.

*οργη γεροντος, ὡστε μαλθακὴ κοπὶς

εν χειρὶ, θηγετ', εν ταχει δ' αμβλυνεται. Soph. *fr. incert.* 84.*

Syn. Μαχαιρα, ακινακης.

*Κοπις, εως. ὁ. orator vanus et nugax.

αχλαινος ικτης, πηματων λυγρῶν κοπις. Lyc. 763.

(*Vid. etiam* vs. 1464. *monente Musgravio.*)*

—πρὶν ὁ ποικιλοφρων,

κοπις ἡδυλογος, δημοχαριστης. Hec. 133. P.

Syn. 'Ο λαλος, ῥητωρ.

Κοπος. labor.

ἱν', ἡνικ' αν κοπος μ' απαλλαξῃ ποτε. Philoct. 901. (880. Br.)

Syn. Αδρανια, καματος, ανια.

Κοποω. lasso.

εκ πολεμου ανιοῦσαν, επεὶ λιην εκοπωθην. Batrach. 188.

Syn. Αποτρυω, τειρω, καματοω, καταπονεω, αποκαμνω, κοπιαζω, κοπιαομαι.

*Κοππᾰ. *indecl.* nomen litteræ, quam eandem esse cum Καππα volunt Casaubonus, Stephanus (Thes. ii. c. v. A.) jure tamen videntur negare Scaliger, Salmasius, alii. *Vid. Schweighæus. in loc. l.* ανὴρ γὰρ ἑλκων οἶνον, ὡς ὑδωρ ἱππος,

Σκυθιστι φωνεῖ[5], ουδὲ κοππα γινωσκων·

κεῖται δ' αναυδος, εν πιθῳ κολυμβησας· [p. 221.

καθυπνος, ὡς μηκωνα φαρμακον πινων. Parmeno ap. Athen.

Κοππᾰτῖας, ου. ὁ. equus notatus τῷ κόππα, i. e. littera, quæ Latinorum *q* respondet, et in Orientalium idiomatibus *kuph*, *koph*, vel *quoph* vocatur.*

ὅτ' επριαμην τὸν κοππατιαν· οιμοι ταλας. Nub. 23. *(Vid. etiam vs. 437. et ad v. Σαμφορας.*

Κοπρᾰγωγεω. idem quod Κοπρέω.

εγω δε κοπραγωγῆν γα πρῶτα ναι σιω. (Lacedæmonius loquitur.) Lysist. 1176.

*Κοπρεαῖος. ὁ. nomen forsan per jocum Atheniensibus familiare, ad rem, de qua agit Comicus, Eccles. 317. indicandam.

Κοπρευς. ὁ. Eurysthei præco.

Κοπρῆος φιλον υἱόν, ὃς Ευρυσθῆος αεθλων

αγγελιης οιχνεσκε βιῃ 'Ηρακληειῃ. O. 640.*

Κοπρεω. stercoro.

δμῶες Οδυσσῆος τεμενος μεγα κοπρησοντες. ρ. 299.

Syn. Κοπρευω, κοπριζω, κοπροω.—κοπρον αγω, επιβαλλω.

Κοπρῖα, Κοπρος. stercus, fimus.

εν κοπριῃσιν ἡμενη πιαινεται. Sim. περὶ γυν. 6.

παντας δὲ λιτανευε, κυλινδομενος κατὰ κοπρον. X. 414.

Syn. Κοπριον, κοπρων, κονις, σποδος, πηλος, σκυβαλον, ασι, αποπατημα, ουρμα, αποσκευη, αφοδευμα, πελεθος, σκῶρ, σπατιλη.

*Κοπριον, ου. το. *idem.*

αλλὰ μαρανθὲν αφνω σὺν κοπριοις εριφη. Strato, *An.* ii. 376.

Κοπριος. (*immo* Κοπρειος *in l. l.*) stercorarius. [899. Br.

νὴ τὸν Ποσειδῶ,* καὶ πρὸς εμὲ τοῦτ' εἰπ' ανηρ κοπρειος[6]. Eq.

1. Penultima apud Homerum est anceps. Sed, ni fallor, *frequentius* longa in singulari, in plur. *semper* brevis. Aristophanes "in lyricis "media brevi adhibet, in diverbiis autem longa," inquit Hermannus, qui γε recte delet in Acharn. v. 18. *De Metr. p.* 153. In tragicis bis tantummodo vocem observavi, idque in Euripidis melicis, penultima brevi. Androm. 112. Suppl. 821.

2. "Bentleius Dissert. de Phalarid. p. 135. primus monuit κόνιν ultimam producere. Butlerus affert Choëph. 926. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. et Suppl. 179. 'Ορῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Adjici potest ejusdem fabulæ v. 780. Κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν. Quare falsus est Herodianus, qui ap. Eustath. ad Il. A. p. 8, 47. hanc regulam tradit: τὰ εἰς νύ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον Εὔπολιν, Ἄλεξιν, ἔχιν, Θέτιν." Blomf. ad Æsch. Prom. vs. 1120.

3. Vulgo, σὺ δ' εἶ τίς; Hunc autem in modum cum Biseto malim emendare versum, sua mole ruentem, quam cum Brunckio, σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρ. ἢ κ.

4. Ingeniose, et, opinor, verissime restituit Heathius hanc vocem Sophocli ad Antig. 611. (602. B.)

5. Ut hiatus vitetur, mallem, φ. κοὐδὲ κόππα γιγνώσκει.

6. Hunc in modum, partim e Codd. partim ingenio, mendosum versiculum restituit Brunckius.

SYN. Κοπρινος, κοπρικος, κοπριωδης.
Κŭπρολογος. qui stercora colligit.
ανδρες κοπρολογοι, προσλαβεσθε, πρὸς θεῶν. Pac. 9.
SYN. Κοπροφορος, κοπρωνης, μυσαρος.
Κοπροφορεω. stercora fero; stercore oblino.
κοπροφορησω σ', ει λαλησεις. Equit. 295.
Κοπρων, ῶνος. ὁ. sterquilinium.
τούς τε κοπρῶνας, καὶ τὰς λαυρας. Pac. 98.
SYN. Κοπρια, βολεων, αφεδρων, κοπροδοκεῖον, αφοδευτηριον, ευμαρεη, apud Ionas.
*Κοπτὴ, ῆς. ἡ. placentæ genus, qui et κοπτοπλακοῦς, et κοπτάριον appellatur. Vid. Steph. Thes. ii. c. 350. B.
ωον, ερεβινθος, σησαμη, κοπτη, βοτρὺς. Clearchus ap. Ath.
SYN. Ἀμαξις.* [p. 619.
Κοπτος. male legitur in loc. cit. Vid. not.
χοᾶς προπομπος οξυχειρι συν κοπτῳ.[1] Choëph. 21.
SYN. Κοπετος, κομμος, στερνοτυπια.
Κοπτω. cædo, scindo.
καρπαλιμως δ' ἱππων επεβησετο· κοπτε δ' Οδυσσεὺς τοξῳ.— Κ. 513.
SYN. Ανακοπτω, αποκοπτω, διακοπτω, εκκοπτω, κατακοπτω, πλησσω, τεμνω, πριω, ῥηγνυω, τρωω, διωκω, χαραττω, αρασσω, ὑποσειω, τυπτω, κρουω, παιω, αικιζω.
Κορᾰκῖνος. (εἶδος ιχθυος.) [Lysist. 560.
όταν ασπίδ' εχων καὶ Γοργόνα τις, κᾆτ' ωνῆται κορακινοὺς.
*Κορᾰκος πετρα, ας. ἡ. locus in Ithaca, cujus historiam vide ap. Damm. Part. Real.
πὰρ Κορακος πετρῃ, επί τε κρηνῃ Αρεθούσῃ. ν. 408.*
Κοραξ, ᾰκος. ὁ. corvus, &c.
*εδοκει δ' εμοὶ Θεωρος αυτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κορακος εχων·
εἶτ' Αλκιβιαδης εἶπε πρός με τραυλισας·
ὀλᾷς; Θεωλος τὴν κεφαλὴν κολακος εχει.* Vesp. 42.
ερρ' ες κορακας θᾶττον αφ' ἡμῶν. Plut. 604.
EPITH. Αμετροβιος, ομβρηρεα κρωζων. Nic. ορνις φαγος.
Κορᾰσιον, ου. το. puella.
†ἁ Κυπρις Μοισαισι κορασια, τὰν Αφροδιταν
τιμᾶτ', ἢ τὸν Ερον υμμιν εφοπλισομαι.
*χαὶ Μοῖσαι ποτὶ Κυπριν· Αρει τὰ στωμυλα ταῦτα.
ἁμῖν ου πεταται τοῦτο τὸ παιδαριον. Plato, An.i. 175.*
SYN. Κοριον, κόριδιον, κουριδιον, κορισκη, κορισκιον, μειραξ, μειρακισκη, νεῆνις, παιδαριον, κορη.
Κορδαξ, (ορχησις κωμικη.) saltatio quædam ridicula et lasciva.
ουδ' εσκωψε τοὺς φαλᾶκρους, ουδὲ κορδαχ' εἵλκυσεν. Nub.540.
Κορευμα. virginitas.
ὦ λεκτρον, ενθα παρθενει' ελυσ' εγὼ
κορευματ' εκ τοῦδ' ανδρὸς, οὗ θνησκω πέρι. Alcest. 175.
SYN. Παρθενια.
Κορευω. devirgino.
σὺ δ', ὦ τεκνον μοι, πῶς κορευθησει καλῶς; ib. 314.
SYN. Διακορευω.
Κορεω, Κορεννυω, Κορεννυμι. satio. 2. fastidio.
ἤ τις καὶ Τρωων κορεει κυνας ηδ' οιωνούς. Θ. 379.
*a. ὡς οἱ μεν δαινυντο βοῶν κρεα, καὐχενας ἱππων
εκλυον ἱδρωοντας, επεὶ πολεμου εκορεσθεν.
b. εἶεν· εκορεσθεν τοῦ πολεμου, κᾆτ' ησθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦτ', ὡς ησθιον κεκορεσμενοι.* Pac. 1282.
SYN. Αδω, πληροω.
Κορη, Κουρη. puella.
θαρσει, Ικαριου κουρη τηλεκλειτοῖο. τ. 546.
ὃς καὶ χρυσον εχων πολεμονδ' ιεν, ηΰτε κουρη. B. 872.*
SYN. Παῖς, παιδισκη, παιδαριον, παρθενος κουριδια, κορασιον. EPITH. Αιδοια, αμυμων, αζυξ, αδμης, αμφηριστος, ασυλητος, αφρων, αλυτος, αναεδνος, ἁβροκομης, ακηλητος, αμιτροχιτων, αγλαομορφος, αγλαοθωκος, αγλαοφαρης, αχιτων, αισχροπεπλος, ακρηδεμνος, αγακλεης, βαθυκολπος, βαθυζωνος, δειλη, δυσερως, δυσπενθης, γυμνοχρως, δορυσσοος, ἑλικωπις, ερατη, ερικυδης, ευγαμος, ευῶπις, εὐπλοκάμος, ευκλεης, ευειδης, ευκτεανος. ευσφυρος, ευμηκης, ευοφρυς, ερατοχροος, ειαρομασθος, νηπιος, λευκοχιτων, νοθη, νεοθηλης, μιαρα, καλλικομος, ηΰκομος, καλλιπεπλος, ἱστοπονος, ἱμεροεσσα, μαλακη, περικαλλης, κυνῶπις, κυανῶπις, πολυζηλος, πελαργοχρως, πολυμηχανος, κακοφρων, λυσιεθειρα, ποθοβλητος, τερην, ῥιγεδανη, ῥοδοειδης, συνοφρυς, τολμηεσσα, χοροιτυπος, χλιδανοσφυρος, χαριεσσα, χρυσηλακατος, χοροπλεκης, φιλομητωρ, φιλαμπελος, φιλοπαρθενος, τελεσσιγαμος.
Κορη. pupa. 2. pupilla oculi.
πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κοραι εισιν εν οσσοις. Orp. fr. 1. 15.
EPITH. Πυκνοφθαλμος, φωσφορος.
Κορη, *Proserpina ita dicta.[1] Vid. Suid. et Steph. Thes. Ind. in v.
μενω πρὸς ἁγναῖς εσχαραις δυοῖν θεαῖν,*
Κορης τε καὶ Δημητρος,— Eur. Supp. 33.
PHR. Τῆς καρποποιοῦ παῖδα Δημητρος θεᾶς. Rhes. 964.
Κορθῦνω, Κορθυω, Κορθυομαι. coacervo, colligo. [853.
Ζεὺς δ' επεὶ οὖν κορθυνεν ἑὸν μενος, είλετο δ' ὅπλα. Hes. θ.
—αμυδις δέ τε κῦμα κελαινον-Κορθυεται·— Ι. 7.
SYN. Επαιρω, ὑψοω, κορυφοω, αυξανω, συναθροιζω.
*Κορθὺς. ἡ. acervus.
ες βορεην ανεμον τᾶς κορθυος ἁ τομα υμμιν
η ζεφυρον βλεπετω· πιαινεται ὁ σταχυς οὕτως. Theoc. 10. 46.*
Κορῖα. epitheton Dianæ. Vid. Αρτεμις.
ἡ μέν τοι Προῖτός γε δυω εκαθισσατο νηούς·
αλλον μὲν Κοριης.— Call. 3. 233.
Κορια, Κορεια. virginitas. 2. pulcritudo.
ὡς δὴ κορειαν αφθιτον πεπαμενη. Lyc. 354.
SYN. Παρθενια, παρθενεια, κορευμα.
Κοριανον, Κοριαννον, Κοριον. coriandrum.
μυρτοις στεφανοῦσθαι καὶ κοριανοις. Anac. 138. (112. Fisch.)
εγὼ δὲ τὰ κοριανν' επριαμην ὑποδραμων. Equit. 673.
Κοριζομαι. blandior.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβανουσ' εκοριζετο. Nub. 68.
SYN. Ὑποκοριζομαι, κολακευω.
Κορινθῐκος, Κορινθιος. Corinthius.
ουδὲ ποτ' αμησαντι Κορινθικὸν,[2] *οὔ ποτε πικρᾶς
τῆς αφιλοσταχυου γευσαμενῳ πενιης.* Ep. ap. Suid.
ὡς ειδῇς και τοῦτο, Κορινθιαι ειμες ανωθεν. Theoc. 15. 91.
Κορινθος. Corinthus, urbs Achaiæ.
αφνειόν τε Κορινθον εὐκτιμενας τε Κλεωνάς. B. 570.
ειη μοι τὸ μεταξὺ Κορινθου, καὶ Σικυῶνος. Prov.
EPITH. Ἀλιζωνος, ἁλιστεφανος, Δωρις, ολβια, ισθμιος, οφρυοεις, αγλαοκουρος, φιλοξενος. [Polystrat. An. ii. 1.
PHR. Τὸν μεγαν Ακροκορινθον Αχαϊκον, Ἑλλαδος αστρον.
Κοριον. 1. pupa, puellula. Vid. Κορασιον. 2. sacrificium pro puellis, seu pueris juvenculis. 3. coriandrum. [60.
1. νῦν μὰν, ὦ κοριον, νῦν αυτοθι νεῖν γε μαθεῦμαι. Theoc. 11.
3. αγλῖθες, καὶ καρπὸς ορειγενέος κοριοιο. Nic. Th. 874.
Κορις, εως. ὁ vel ἡ. 1. cimex. 2. herbæ seu fruticis nomen, qui alias hypericon appellatur. [Plut. 541.
1. στιβαδα σχοινων, κορεων μεστην, ἢ τοὺς εὕδοντας εγειρει.
EPITH. Λαθροδακνη.
Κορισκη, ης. ἡ. puellula. [440.
a. ερῶ κορισκας· ἁ δέ μ' ου φιλεῖ. b. φιλεῖ. Gauradas, An. ii.
Κορκορος, ου. ὁ. (λαχανον τι αγριον) olus agreste et contemtum. Vid. Κορχορος.
κᾆθ' ἥψαμεν τοῦ κορκορου, κατασχισαντες αυτόν. Vesp. 239.
Κορκορῠγη. intestinorum tumultus. 2. strepitus quivis.

1. Choliambi nunquam in scena reperiuntur, et versus Antitheticus purus putus est Senarius. Itaque cum Porsono Arnaldi conjecturam, κτύπῳ, amplectamur.

1. Discimus a Polluce, ix. 74, sq. numisma quoddam Atticum, τετράδραχμον, appellatum fuisse κόρην, forsan quia Minervæ effigiem impressam gereret. Hinc illa Euripidis, in Satyrico quodam dramate, opinor;

—φιλοῦσι δε (sc. αἱ ἑταῖραι)
τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρῃς
πολλάς.—

2. "Non alius hujus loci sensus esse potest, quam virum illum, de "quo in Epigrammate proposito verba fiunt, nec fuisse divitem, nec "pauperem, sed mediocri sorte contentum vixisse. Nam τὸ ἀμήσαντι "Κορινθικὸν, accipiendum est de messe larga et ubere:—" Kuster. in loc.—Epig. est Macedonii, Tom. iv. p. 89. Jacobs. q. v.

2. κορκορυγαι δ' αν' αστυ. Sept. Th. 351.
Syn. Ταραχη, θορυβος, βοη (ασημος.)

Κορμός. truncus.
κορμὸν δ' εκ ῥιζης προταμὼν αμφεξεσα χαλκῷ. ψ. 196.
Syn. Στελεχος, πρεμνον, στυπος, φιτρος.

*Κοροιβος. Nom. Pr.
Μυγδονος υἱόν φασι Κοροιβον. Rhes. 539.*

Κορος. satietas.
παντων μὲν κορος εστι, καὶ ὕπνου, καὶ φιλοτητος. N. 636.
τικτει γὰρ κορος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ολβος ἕπηται. Solon.
—εστι δὲ καὶ κορος αν-
θρωπων βαρὺς αντιασαι. Nem. 10. 37.
Syn. Αδος, αση, πλησμονη.—ὑπεροψια.
Epith. Αιψηρος, αινος, λευγαλευς, ὑβριστης, αιανης.
*Phr. Κορος δὲ παντων· καὶ γὰρ εκ καλλῑονων
λεκτροις εν αισχροῖς εἶδον εκπεπληγμενους.
δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ασμενος παλιν
φαυλῃ διαιτῃ προσβαλὼν ἥσθη στομα. *fr.* Eur. Antiop.
—αλλὰ γὰρ αναπαυσις
εν παντι γλυκεῖα εργῳ· κορον δ' εχει
καὶ μελι καὶ τὰ τερπν' ανθε' Αφροδισια. Nem. 7. 76.*

Κορος, κοῦρος. puer.
ει τοτε κοῦρος εα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκανει. Δ. 321.
Syn. Παῖς, παιδιον, νεος, αιζηος, υἱὸς, κουριδιος.
Epith. Αγλαος, ἁβροχαιτης, αποπλανιας, θεοφρων, ευφυης, ευπρεπης, νεοθηλης, πρωθηβης.
Phr. —Κουρῳ αισυητῆρι εοικὼς,
πρῶτον ὑπηνητῃ, τοῦπερ χαριεστατη ἥβη. Hom.

Κορση. *Att.* Κοῤῥη. crinis, tempora, caput. 2. maxilla.
τόν ῥ' Οδυσεὺς, ἑταροιο χολωσαμενος, βαλε δουρὶ
κορσην· *ἡ δ' ἑτεροιο διὰ κροταφοιο περησεν
αιχμη χαλκειη.— Δ. 501.
2. τᾶμος εγὼν, τὸν ισης τυ, Θυωνιχε, πὺξ επὶ κοῤῥας
ηλασα, κἄλλαν αὖθις· ανειρυσασα δὲ πεπλως,
εξω απῴχετο θᾶσσον.— Theoc. 14. 34.*
Syn. Κεφαλη, κροταφος. γναθος, παρηῒς.
Epith. Κατασκιος, λιποθριξ, σκολιοθριξ, νεοτμητος, φιλεψιος, πολυδειρας.

*Κορσης, εος. (*forsan* Κορσευς.) tempora, caput. *Vid. Steph. Thes.* t. ii. c. 105. g.
βαμματί τ' ενδευσαιο, καὶ εὖ περὶ κορσεα πλασσοις. Nic. [Al. 414.*

Κορσιοεις[1].
ουδ' ὅγε κορσιοεντα λιθον κλυεν,— Orph. Lith. 492.
Syn. Κομητης, παραπλοκαμος.

*Κορσος, *pro* Κορμος, truncus, *affert Hesychius.**

Κορσωτος. vallatus.
προβλημα, καὶ σταυροισι κορσωτη πτερυξ. Lyc. 291.

Κορῠβας,—Κορυβαντες, Κυρβαντες[2].
κικλησκω χθονὸς αεναον βασιλῆα μεγιστον,
Κυρβαντ' ολβιομοιρον, αρηΐον, απροσορατον,
νυκτερινον Κουρητα, φοβων αποπαυστορα δεινῶν,
φαντασιῶν επαρωγον, ερημοπλανον Κορυβαντα·
αιολομορφον ανακτα θεὸν διφυῆ, πολυμορφον. Orph. H. 38.
Κουρῆτες, Κορυβαντες, ανακτορες, ευδυνατοι τε. κ.λ. ib. 37.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβαντων ἑταραι *προσεπηχυναντο
Δικταῖαι Μελιαι, σὲ δὲ κοιμησ' Αδρηστεια
λικνῳ ενὶ χρυσεῳ·*— Call. 1. 46.
Epith. Ακοιμητοι, ατευχεῖς, δορυθρασεῖς, ερημονομοι, γηγενεῖς, παιδοκομοι, τροχαλοι, φερεσσακεῖς, φιλοσμαραγοι, χοροπλεκεῖς, φιλακρητοι.
Phr. Παιδοκομοι Κορυβαντες αεξομενου Διονυσου.
οἱ Φρυγα κολπον εχοντες ορεσσιπολῳ παρὰ 'Ρειῃ,
νηπιον ειστετι Βακχον εκυκλωσαντο βοειαις—
οἱ βρεφος αρτιλοχευτον αεξιτοκῳ παρὰ πετρῃ,
Ζῆνα φερισσακεεσσιν εμιτρωσαντο χορειαις. Nonn. Vid. l. 9.

Κορῠβαντειος. Corybantius. [152. l. 15. 56. l. 29. 216.
καὶ Κορυβαντειων ιαχηματα χαλκεα ῥοπτρων. Phalæc. *An.* i. [210.
Exp. Μαινομενων, ενθουσιωντων.

Κορῠβαντιαω. insanio more Corybantum.
αλλ' ἢ παραφρονεῖς ετεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. Vesp. 8.
Syn. Συγκορυβαντιαω, μαινομαι, ορχεομαι, δαιμοναω, ηχεω.

Κορῠβαντιζω. Corybantum sacris initio.
*εἶτ' αυτὸν απελον, κἀκαθαιρε, καὶ μαλα
μετὰ ταῦτ' εκορυβαντιζ'· ὁ δ' αυτῷ τυμπανῳ
ᾀξας, εδικαζεν εις τὸ Καινὸν εμπεσών.* ibid. 118.

Κορῠδος, Κορυδαλλις, Κορυδαλλος, Κορυς. alauda, avis.
αειδον κορυδοι καὶ ακανθίδες, εστενε τρυγών. Theoc. 7. 141.
ουδ' επιτυμβιδιοι κορυδαλλίδες ηλαινονται; ib. 23.
αρχεσθαι δ' αμῶντας, εγειρομενω κορυδαλλῶ. ib. 10. 50.

Κορῠθαϊξ. galeam movens.
ἶσος Ενυαλιῳ κορυθαϊκι πτολεμιστῇ. X. 132.

Κορῠθαιολος. qui habet galeam variegatam; qui galeam agitat.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμονευε μεγας κορυθαιολος 'Εκτωρ. B. 816.
Syn. Χαλκοκορυστης, καρηκομοων, πολεμικος.—κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῷ.

Κορυθεω[3]. *idem quod* κορύσσω. armo.
βῆ δὲ διὰ προμαχων κεκορυθμένος αιθοπι χαλκῷ. Δ. 495.
Syn. Καθοπλιζω.

Κορυμβος, Κορυμβον. vertex, cacumen, cincinnus, ramus.
μᾶλλον εγὼ σεο μῆλα καρηβαρεοντα κορυμβοις. Paul. Sil. *An.* iii. 73.
στεῦται γὰρ νῆων αποκοψειν ακρα κορυμβα. I. 241.
Syn. Ακρον, ακροστολιον, κορυφη, κλων.—κλαδος.
Epith. Αζαλεος, αρτιγονος, ακροκομος, αμπελοεις, ανδροφονος, ακεσσιπονος, ανθεμοεις, ευσπειρος, ευπτορθος, ευπεταλος, ευβολος, ευορπηξ, ἑλινοφορος, δροσιζομενος, δρακοντειος, ιοβολος, ομφηεις, πνικτηρ, πολυπτορθος, τανυπτορθος, ορθρινος, ῥοδεος, πολυσπερης, σκιερος, σκολιος, ὑψικομος, φυκιοεις, χλοερος.

Κορῡνη. clava.
αλλὰ σιδηρειη κορυνη ῥηγνυσκε φαλαγγας. H. 141.
δερμα τε θηρὸς ὀρῶν, χειροπληθη τε κορυνην. Theoc. 25. 63.
Syn. Κορδυλη, ῥοπαλον, ῥαβδος.—ξιφος.
Epith. Αυτοφυης, αζηχης, αζαλεα, νομια, ῥοικη, ῥαιβοκρανος, στιβαρα, τανυπτορθη.

Κορῡνητης. qui clava pugnat. Vid. Κορυνηφορος.
—Αρηΐθοον, τὸν επικλησιν Κορυνητην
ανδρες κικλησκον.— H. 138.

Κορυνῖτις, ἴδος. ἡ. *a præc.* Vid. Νυμφαι.

Κορῡνηφορος. claviger.
συνδρομον αλλον εχων κορυνηφορον εσμον ὁδιτην. Nonn.

*Κορῡπαῖος. Nicand. Ther. 714. *Apollo vocatur* μαντοσύνας Κορυπαῖος: *legendum potius suspicor*, κορυφαῖος.*

Κορυπτῖλος. cornupeta.
ουτος ὁ λευκιτας ὁ κορυπτιλος[4],— Theoc. 5. 147.
Syn. Κεραϊστης.

Κορυπτω. caput jacto, cornu ferio.
τὸν Λιβυκὸν κνακωνα φυλασσεο, μὴ τὺ κορυψῃ[5]. ib. 3. 5.
Syn. Εγκορυπτω, κερατιζω, κυριττω, κορυττω.

Κορῠς. galea, cassis.
ασπὶς αρ' ασπίδ' ερειδε, κορυς κορυν, ανέρα δ' ανήρ. N. 131.

1. Lexicis intacta est hæc vox, et dubiæ nimirum fidei. In l. c. Walchius scribi vult κορσωθέντα, quod *crinitum* interpretatur. Contra disputat Vir quidam doctus, qui κορσήεντα scribendum censet. Vid. Hermann.

2. "De Curetum et Corybantum Dactylorumque cognatione vid. "Strabo l. 10. p. 329. Noster certe utroque nomine unam rem, "ventos, hic intelligit. Confer. ad Ευχ. 20." Gesn. in Hymn. 37. 21.

3. Qui hoc thema ponunt, κεκορυθμένος capiunt per sync. pro κεκορυθημένος. Sed Dammius post Eustathium a κορύσσω deducit, unde κεκορυσμένος, et "mutato sigma euphonice in θ, κεκορυθμένος, sicut ὁ "μηνιθμὸς dicitur pro μηνισμὸς, *ira*, a μηνίω." col. 1139. Eustathio etiam adsentitur Steph. Thes. t. ii. c. 385. d.

4. "Κυρίττιλος, aut κορύπτιλος perinde est. Hoc a κορύπτω, illud a "κυρίσσω." Brunck. in loc. qui damnat Aldi lectionem κορύττιλος, quam nihilominus adoptavit Valckenaer.

5. "Pro κορύψῃ, quod in nonnullis est Codd. κορύξῃ, ut a Brunckio, "hic quoque receptum; sed alibi a Brunckio fuit probatum, κυρίξῃ: "quod factum nollem." Valcken.

Ἑκτωρ δ' ὡρμηθη κορυθα κροταφοις αραρυῖαν. ib. 188.
νεος ὁ μοσχος, αρτιγεννη·'Υπὸ κορυθ' ἀπαλοτριχα
κατακομον βαλλει. Bacch. 1184.
SYN. Περικεφαλαια, τρυφαλεια, κυνεη, κρανος, πηληξ, στεφανη.—κορυδος.—χαιτη.
EPITH. Ἀῤῥηκτος, ἀῤῥαγης, αμφιφαλος, αστεροπαια, δαιδαλεη, βριαρα, ηΰκομος, ἱπποδασεια, ἱππουρις, ἱππoκομος, καλη, κρατερα, παναιθη, λαμπρα, φαεινη, παμφανοωσα, τετραφαλος, χαλκοπαρηος, χαλκεια, χαλκηρης, χρυση.
PHR. Χρυσειην δ' ἐπὶ κρατὶ κορυν θετο τετραφαληρον,
λαμπομενην, οἱόν τε περιτροχον επλετο φεγγος
ηελιου, ὁτε πρῶτον ανερχεται ωκεανοῖο. Apoll. 3. 1228.

Κορυσσω. galea caput armo. 2. armo. 3. extollo, concito.
3. βουλάς τ' εξαρχων αγαθὰς, πολεμόν τε κορυσσων. B. 273.
χωετο Πηλειωνι· κορυσσε δὲ κῦμα ροοιο. Φ. 306.
ποντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορυσσεται· αυτὰρ επειτα. Δ. 424.
SYN. 1. Κρανος ενδυω. 2. καθοπλιζω. παρασκευαζω. 3. ὑψοω. κορυφοω.

Κορυστης. armiger.
πρῶτος δ' Αντιλοχος Τρωων ἑλεν ανδρα κορυστήν. Δ. 457.
SYN. Ὁπλιτης, πολεμιστης, ἱπποκορυστης.

Κορυττιλος. Vid. not. ad v. Κορυπτιλος.

Κορῠφη. vertex.
ακροτατῃ κορυφῇ πολυδειράδος Ουλυμποιο. A. 499.
SYN. Ακρωρεια, αἶπος, κορυμβος, κολοφων, πρηων, κεφαλη.—εξοχη.—οροφη, κορωνις.
EPITH. Ακροκομος, αστρογειτων, δενδροκομος, ηλιβατος, μηλοσκοπος, μελαμφυλλος, οξεῖα, περιμηκης, ορεσσιβατος, ὑψηλη, χιονοβλητος, αφνεα. Pind.

Κορῠφοω. in verticem attollo, fastigio, consummo.
κυρτὸν εὸν κορυφοῦται, αποπτυει δ' ἁλὸς αχνην. Δ. 426.
SYN. Αποκορυφοω, εκκορυφοω, επαιρω, ὑψοω, εκτελεω.—αποξυνω.

*Κορχορος, vel Κορκορος. 1. olus quoddam vile silvestre. 2. piscis quidam.
κορχορον ημυοεντα, πανακτειον τε κονιλην. Nic. Ther.

Κορωνεια, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, ubi Minervæ Itoniæ vel Itoniadis celebre fanum.
ἠ 'πὶ Κορωνειας, (ἱνα οἱ τεθυωμένον αλσος,
καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' επὶ Κυραλιῳ·)
ἠ 'πὶ Κορωνειας, ἠ εις Ἁλιαρτον ελαυνοι
ἱππως, Βοιωτῶν εργα διερχομενα. Call. 5. 61.

Κορωνεκᾰβη. *vox conficta*. qs. Hecubarum decrepitissima.
εἰς τοσσους, τρυφερὴ Λαῒ κορωνεκαβη. Myrin. *An.* ii. 108.*

Κορωνεως. ἡ. (εἶδος συκης.) ficus, quod fructus ejus sint cornicis colore nigro.
εν δικη μὲν οὖν, επεί τοι τὴν κορωνεὼν γ' εμοῦ
εξεκοψαν, ἣν εγὼ 'φυτευσα κἀξεθρεψαμην. Pac. 628.

Κορωνη. cornix. (*apud Hom.* marina. λαρος. αἴθυια.)
οἱ δὲ κορωνῃσιν ἱκελοι περὶ νῆα μελαιναν. μ. 418.
SYN. Κοραξ. EPITH. Εννεαγηρα, λακερυζα, μελαγχροος, πολυζωος, ομφαια, πολυφωνος, τανυγλωσσος.
PHR. Ὑετομαντις ὁτε κρωξειε κορωνη. Euph.

Κορωνη. omne curvum vel rotundum; 1. in januis, curvum illud manubrium quo janua attrahitur. 2. pars exterior cubiti humani. 3. pars posterior curva puppis. 4. cornua arcus extrema sunt κορῶναι.
1. αυτίκ' αρ' ἡγ' ἱμαντα θοῶς απελυσε κορωνης. φ. 46.
4. αυτοῦ δ' ωκὺ βελος καλῇ προσεκλινε κορωνῃ. ib. 138.
SYN. 1. Κρικος. 4. ακρον τοῦ τοξου. γλωχιν.—κορυφη.
EPITH. Μολιβοσφιγγης, [Opp.] στρεπτη, αργυρεα, χρυσεη.

Κορωνιαω. cervicem vel cornua effero.
αιχμῆς οξειῃσι κορωνιοωντα πετηλα. Hes. α. 289.

Κορωνις. Nom. Pr. Vid. Ασκληπιος.
*ιητῆρα νοσων Ασκληπιον αρχομ' αειδειν,
υἱὸν Απολλωνος, τὸν εγεινατο δῖα Κορωνις
Δωτιῳ εν πεδιῳ, κουρη Φλεγυου βασιλῆος.* Hom. xv. 2.
ισχε τοιαυταν μεγαλαν αναταν (*i. e.* ἀ̈ταταν)
καλλιπεπλου λῆμα Κορωνιδος.— Pyth. 3. 42.

Κορωνις. ῐδος. ἡ. epith. navis vel nigræ, vel cujus puppis inflexa, &c.
αλλ' ὁ μὲν εν νηεσσι κορωνίσι ποντοποροισι. B. 771.
Φυλευς, οἵ τ' επὶ βουσὶ κορωνίσι βουκολοι ἦσαν. The. 25. 151.

Κορωνοβόλον (εργανον.) instrumentum ad cornices petendas accommodatum. Epig. ἀδεσπ. 667.

Κορῶνος. Nom. Pr.
υἱὸς ὑπερθυμοιο Κορωνου Καινεΐδαο. B. 746.

*Κορωνὸς, οῦ. ὁ. elatus, cervicem efferens.
βοῦς εστιν ἡμῖν εργατης εν οικιῃ
κορωνὸς, εργων ἱδρις.—Archil. *fr.* 40. *An.* i. 47.*

Κοσκῐνομαντις, ιος. ὁ ἡ. vates qui cribro utitur ad vaticinandum.
εἶπε καὶ Αγροιὼ τάλαθέα κοσκινομαντις. Theoc. 3. 31.

Κοσκῐνον, Κοσκινος. cribrum.
κουτ' αν μυλης ψαυσειεν, ουτε κοσκινον
αρειεν, ουτε κοπρον εξ οικου βαλοι. Simon. περι γυν. 59.
SYN. Λικνον, σινιατηριον, σῆστρον, τηλια.

Κοσκυλμᾰτια, ων. τα. minuta præsegmina coriorum.
*ὁ βυρσοπαφλαγων, ὑποπεσὼν τὸν δεσποτην,
ηκαλλ', εθωπευ', εκολακευ', εξηπατα*
κοσκυλματιοις ακροισι, τοιαυτὶ λεγων. Equit. 47.
*(*pro* εὐτελέσι ῥηματιδίοις, *sive* λογαρίοις εὐτελέσι *in modum* τῶν κοσκυλματίων. *Steph. Thes. in v.*)*
SYN. Ὑλιαι.—τῶν βυρσων περικομματα.

Κοσμεω. orno.
κοσμῆσαι ἱππους τε καὶ ανέρας ασπιδιωτας. B. 554.
SYN. Διακοσμεω, εγκοσμεω, επικοσμεω, κατακοσμεω, αγαλλω, διατασσω, παρασκευαζω, καθοπλιζω. κυδαινω, τιμαω, επιτρεπω, επιμελεομαι, προσφιλοκαλεω.

Κοσμητειρᾰ. ἡ. ornatrix. Vid. Φυσις.

Κοσμητὴρ, ῆρος. Κοσμητὴς, οῦ. ὁ. qui aciem instruit.
εκ ποτε τῆσδε πολῆος ἁμ' Ατρειδῃσι Μενεσθεὺς
ἡγεῖτο ζαθεον Τρωϊκὸν ες πεδίον,
ὃν ποθ' Ὁμηρος εφη Δαναῶν πυκα θωρηκταων
κοσμητῆρα μαχης εξοχον οντα μολεῖν.
οὑτως ουδὲν αεικὲς Αθηναιοισι καλεῖσθαι
κοσμηταῖς πολεμου τ' αμφὶ καὶ ηνορεης. Ep. ἀδ. 157.*

Κοσμητωρ. *idem.* dux, princeps.
Ατρεΐδα δὲ μαλιστα, δυω κοσμητορε λαῶν. A. 16.
SYN. Διατακτωρ, διατακτης, ἡγεμων, αγος.

Κοσμῐος. bene compositus. Vid. Κοσμιοτης.
SYN. Κοσμιωδης, ευκοσμος, ευτακτος, ευτρεπης, επιεικης, συνετος, σωφρων, καθαρος, μετριος, μετριοπαθης.

Κοσμῐως. *adv.* composite, modeste.
ἁπαντ' εποιει κοσμιως μοι καὶ καλῶς. Plut. 978.
SYN. Επιεικῶς, ευπρεπῶς, ευτακτως, ηθικῶς, σωφρονως, συνετῶς, μετριως, ὑφειμενως, εγκρατῶς, καλῶς, ευκοσμιως.

Κοσμιοτης, ητος. ἡ. moderatio.
a. ὁτι κοσμιοτης οικεῖ μετ' εμοῦ *(Πενιας *sc.*) τοῦ Πλουτου δ' εστιν ὑβριζειν.
b. πανυ γοῦν κλεπτειν κοσμιόν εστιν, καὶ τοὺς τοιχους διορυττειν.* Plut. 564.
SYN. Ευταξια, σωφροσυνη, μετριοτης, συμμετρια.—καλοκἀγαθια, το καλον, κοσμιον.—καθαροτης.

Κοσμοκομης, comam ornans. V. ad voc. Ατρακτος.

Κοσμŏκρᾰτωρ. mundi imperium obtinens. Vid. Ἡλιος. Παν.

Κοσμολετης, Κοσμοφθόρος. mundum perdens.
—ομβρος ὁ κοσμολετης— Naz.
—βασιλεῦ κοσμοφθόρε—. Anal. *T.* iii. *p.* 36.

Κοσμομᾰνης. per orbem sæviens. *epith.* belli. Sibyll.

Κοσμōπλόκος, ου. ὁ ἡ. ornans mundum. Vid. Απολλων.

Κοσμος. mundus[1].
οὑτω γὰρ πολυμορφον εφιλατο κοσμον αλητην. Nonn.
SYN. Το πᾶν, τα ὁλα.—ουρανος.
EPITH. Απειρων, ατερμων, απειριτος, αεναος, αγηνωρ, αφεγγης, αχλυοεις, αφαυρος, αλημων, απιστος, απειθης, αναιδης, αλιτρονοος, αλιτροβιος, αφρων, αγλαομορφος, ακοσμος, ζοφοεις, βαρυκαρδιος, θελξινοος, ευρυς, ευκυκλος, ζηλομανης, λιπαυγης, λυσσαλεος, κρατερος, μογεροφορος, παλιναυξης, πολυφλοισβος, πολυχανδης, πολυδαιδαλος, πολυμη-

---

1. Vox, apud *veteres*, in ista signif. non reperta in Poësi; et in prosa tantum apud Philosophiæ scriptores.

χανος, πολυπλανης, πολυφεγγης, πυραυγης, ῥεων, προσφορος, τετραζυξ, τροχοειδης, τερψινοος, χθονιος, ὑψιδρομος, θοος.—θεομητωρ, πολυπημων, αιγληεις, ἡδυμελης. αμπλακιης εγκυμων.

Phr. Ηειδεν δ', ὡς γαῖα καὶ ουρανὸς, ηδὲ θαλασσα,
τὸ πρὶν επ' αλληλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
νεικεος εξ ολοοῖο διεκριθεν αμφὶς ἑκαστα. κ. λ. Apoll. 1. 496.
εν μὲν γαῖαν ετευξ', εν δ' ουρανὸν, εν δὲ θαλασσαν,
ηελιόν τ' ακαμαντα, σεληνην τε πληθουσαν,
εν δὲ τὰ τειρεα παντα, τά τ' ουρανὸς εστεφανωται· κ. λ. Σ. 483.

Κοσμος. ordo, ornamentum.
αμφοτερον, κοσμος θ' ἱππῳ, ελατῆρί τε κῦδος. Δ. 145.
Syn. Κοσμησις, κοσμημα, ταξις, διασκευη, ευπρεπεια, το πρεπον, καλλος, καλλωπισμα, ευσχημοσυνη, τιμη.
Epith. Ακηρασιος, ακοσμος, βαθυχαιτηεις, γλαυκοχρους, εριθηλης, ευποιητος, ευτερπης, νεοτευχης, νυμφιδιος, λιπαρος, πολυτεχνης, περικαλλης, πανιμερος, πενθημων, φαεινος, χαριεις, χρυσηλατος.

*Κοσμοσανδᾰλον. nomen floris.
λειριοις, ῥοδοισι, κρῖνοις, (*Glycon. Polyschem.*) [p. 685. b.
κοσμοσανδαλοις, ιοις. (*Troch. Hepththem.*) Cratin. ap. Ath.

Κοσσᾰβος. idem quod Κοτταβος. Vid. Musgr. ad Eur. Œnei
πολὺς δὲ κυσσαβων αραγμὸς [*fr.*viii.
Κυπριδος προσῳδὸν
αχεῖ μελος εν δομοις. Eur. Plisth. *fr.* 4.*

Κοσσῦφος, Κοττυφος, Κοψιχος. merula.
—ειαρινοὶ δὲ λιγυφθογγοισιν αοιδαῖς
κοσσυφοι αχεῦσιν ποικιλοτραυλα μελη. Theoc. Epig. 4.
εισειμ' ὑπαὶ πτερυγων κιχλᾶν καὶ κοψιχων. Acharn. 969.
Epith. Πολυκελαδος, ἡδυβοας.

Κοταινω, Κοτεω. irascor.
τώς νιν Ζεὺς νεμε-τωρ επιδοι κοταινων. Sept. Th. 491.
σοὶ δ' ουπω μαλα παγχυ θεοὶ μακαρες κοτεουσι. Ξ. 143.
Syn. Εγκοτεω, ὑπερχολαω, απομηνιω.

Κοτηεις. iratus.
εμπης δ' ουκ εδαμασσα· θεός νύ τις εστὶ κοτηεις. Ε. 191.
Syn. Περιοργης, οργιζομενος, κοτεσσαμενος.—εγκοτος.

*Κοτῐλεια, *sc.* ὑδατα, *v.* ναματα. *aquæ* Cutiliæ *in agro Sabinorum.*
ὑδατα σοι Κοτιλεια γενεθλιον ἦμαρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, επιβλυζοι ζωρὸν ακεστοριον. Leonid. Al. *Anal.* ii. 192. Vid. Ruhnken. Ep. Crit. 1. p. 116.*

Κοτῐνηφορος, ου. ὁ ἡ. oleastrum ferens.
Αλφειος, μετὰ Πῖσαν επὴν κατὰ ποντον ὁδευῃ,
ερχεται εις Αρεθοισαν αγων κοτινηφόρον ὑδωρ. Mosc. 7. 1.

Κοτῐνος, ου. ὁ ἡ. oleaster. 2. corona ex oleastro.
τᾷδ' ὑπὸ τὰν κοτινον καὶ τὰλσεα ταῦτα καθιξας. Theoc. 5. 32.
—στεφανωσας-Κοτινου στεφανῳ;— Plut. 585.
Syn. Αγριελαια, ελαια. (ακαρπος.)—ῥαξ.
Ep. Βλωθρα, νηΐος, επηρεφης, ορειτρεφης, παλαιγενης.

Κοτινοτρᾰγος oleastro vescens. Vid. ad v. Κομαροφαγος.

Κοτος. vetus ira.
—καὶ μετοπισθεν εχει κοτον, οφρα τελεσσῃ,
εν στηθεσσιν ἑοῖσι·— Α. 82.
Syn. Εγκοτημα, εγκοτησις, μῆνις, επιμηνιμα, μηνιθμος, οξυθυμια, χολος, οργη, θυμος, δυσμενεια, μνησικακια, φθονος.
Epith. Αινος, απροτιοπτος, αργαλεος, αμειλιχος, βαρυωδυνος, βαρυφρων, βαρυμηνις, δεινος, κρυερος, πυροεις.
Phr. [Τυ δ' ὁποταν τις αμειλιχον
καρδιᾳ κοτον εν-
ελασῃ,—Pyth. 8. —κοτον ενθετο θυμῳ χωομενος. Hom.]

*Κοττᾰβεῖον. idem quod Κοτταβος.
τίς ἂν λαβοιτο τοῦ σκελους κατωθε μοι;
ανω γὰρ ὡσπερ κοτταβεῖον αιρομαι. Eubul. ap. Ath. p. 666. e.

Κοττᾰβια. τα. genus lusûs convivialis, vel ejus præmium.
ὁ δ' αγρυπνησας τον πυραμοῦντα ληψεται[1]
τὰ κοτταβια,— Callipp. ap. Ath. p. 668. c.*

Κοττᾰβιζω. cottabo ludo, vel, certo.
ἑστιᾶσθαι, κοτταβιζειν. Pac. 342.
Syn. Παιζω, τρυφαω.—εξεμεω.

Κοττᾰβῐκος. ad cottabum pertinens.

Κοττᾰβος. genus lusus convivialis. Vid. Κοσσαβος.
γενησεταί σοι τῶν κατακτῶν κοτταβων. ib. 1242.
Σικελικὸν κοτταβον-Αγκυληδαΐζων—Anac. 99. (fr. 40. Fisch.)
Syn. Λαταξ, φιαλη (χαλκῆ.)

Κοτῠλη. cavitas. 2. vasculum cavum. 3. cavitas coxæ.
ισχιῳ ενστρεφεται· κοτυλην δέ τέ μιν καλεουσι. Ε. 306.
πολλὰ μεταξυ πελει κοτυλης καὶ χειλεος ακρου. Prov.
Syn. Κοτυλις, αγοστος.—κοιλοτης, κοτυληδων, κοτυλος, οινηρυσις.—(εἶδος ποτηριου, και μετρου.)

Κοτῠληδων, ονος. ἡ. *idem quod* κοτύλη. *sed,* plur. *in loc. cit.* *Polypodis* cavi et contracti pedes.
πρὸς κοτυληδονοφιν πυκιναι λαΐγγες εχονται. ε. 433.
Syn. Κοτυλη, εμβαφιον.—(εἶδος βοτανης.)

Κοτῠληρῠτον. "quod manu cava hauriri potest." Damm. cc. 1206. 2201.
Exp. Τοσουτον τῷ πληθει ὡστε καὶ κοτυλῃ αρυσασθαι.

Κοτῠλος. poculum. 2. mensura quatuor unciarum.
εὖ δὲ περανθεῖεν κοτυλοι καὶ παντα καναστρα. Hom. Forn. 3.
Syn. Κοτυλη, ποτηριον.

*Κοτυς, υος. ὁ. dæmon turpitudinis præses; *item,* Κοτῦτω, οος, οῦς. ἡ. a Corinthiis præcipue coli solita: unde et Eupolis ob odium in Corinthios dæmonis hujus sacra mire exagitat in fabula, cui nomen Βάπται. Vid. Juven. Sat. 2. 92.*

Κοτυττᾰρις. Nom. Pr.
ταῦτα γὰρ ἁ γραια με Κοτυτταρις εξεδιδαξεν. Theoc. 6. 40.

Κουρα, ᾶς. ἡ. tonsura.
κουρᾷ ξυρηκει, καὶ μελαμπεπλῳ στολῇ. Alcest. 432.
Syn. Χαιτη, κορση.—καρσις, ξυρησις, πεξις.
Phr. Καρα τ' εμὸν ξυρῆκες. Eur. Elec. 335.

Κουρᾰλιος. fluvius prope Coroneam. Vid. Κορωνεια.

Κουραλιον. curalium.
καὶ Περσηΐαδαο μενος μεγα κουραλιοιο. Lith. 505.
Syn. Κοραλιον, κοραλλιον, λιθοδενδρον.
Phr. Εσθλη κουραλιοιο βιη— κ. λ. ib. 571. Vid. 601.
*καὶ λειριον ανθεμον ποντιας ὑφελοῖσ' εερσας. Nem. 7. 116. (Locum hunc de *coralio* plerique accipiunt, quamvis alii *purpuram* malint intelligendam. *Vid. Schol.*)*

Κουρεῖον. tonstrina.
επὶ τοῖσι κουρειοισι τῶν καθημενων. Plut. 338.
Syn. Κορσωτηριον.—εργαστηριον κουρεως.

Κουρῆτες. *1. Ætolorum gens, Pleuronem incolens, postea dicta 'Ακαρνᾶνες. Vid. Il. I. 545. sqq. 2. in Creta, saltatione armata celebres, dicti et Κορυβαντες η Καρβειροι και Τελχῖνες. *Damm. P. R.* Vid. not. in v. Κορυβαντες.
2. *σκιρτηταὶ Κουρῆτες, ενοπλια βηματα θεντες,
ποσσικροτοι, ῥομβηταὶ, ορεστεροι, ευαστῆρες,
Κρουσυλυραι, παραρυθμοι, επεμβαται ιχνεσι κουφοις,
ὁπλοφόροι, φυλακες, κοσμητορες, αγλαομορφοι,
μητρὸς ορειμανέος συνοπαονες, οργιοφανται.—Orp. H. 30.
χαλκοκροτοι Κουρῆτες, Αρηΐα τευχε' εχοντες,
ουρανιοι, χθονιοί τε, καὶ ειναλιοι, πολυολβοι,
ζωογόνοι πνοιαὶ, κοσμου σωτῆρες αγαυοί.—
ευπνοοι, ευδειοι, σωτηριοι, ηδὲ προσηνεῖς,
ὡροτρόφοι, φερεκαρποι,— κ. λ. ibid. H. 37.
*Phr. 'Αγνὸν δὲ βιον τεινομεν, εξ οὗ
Διὸς Ιδαιου μυστης γενομαν,
και νυκτιπολου Ζαγρεως βιοτὰς
τάς τ' ωμοφαγους δαῖτας τελεσας,
Μητρί τ' ορειᾳ δᾷδας ανασχὼν,
καὶ Κουρηταν
Βακχος εκληθην, ὁσιωθείς.
παλλευκα δ' εχων εἱματα, φευγω
γενεσίν τε βροτῶν, καὶ νεκροθηκης
ου χριμπτομενος· τήν τ' εμψυχων [ad v. Ζαγρευς.*
βρῶσιν εδεστῶν πεφυλαγμαι. Eur. Cret. *fr.* Vid. not.

Κουρης, ητος. *Ion.* pro Κορης. juvenis.
κριναμενος κουρητας αριστῆας Παναχαιῶν. Τ. 193.
Syn. Κορος, κοῦρος, νεος, αιζηος.

---

1. Duæ huic versui insunt maculæ; nempe α producta ante γρ in poëta Comico; et prima in πυραμοῦς correpta. Utramque sustulit Porsonus, sic legendo:
ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται.—*Advers.* p. 144.

Κουρῐδῐος. qui virginem uxorem duxit. Κουριδια. quæ virgo nupsit.
κουριδιον ποθεουσα ποσιν τὸν αριστον Αχαιῶν. E. 414.
κουριδιης αλοχου· επεὶ ου ἑθεν εστὶ χερειων. A. 114.
Syn. Νεανισκος, κορος.—κορη, παρθενικη.
Κουριζω. juvenilem ætatem ago. 2. tondeo.
1. Λαέρτεω ἡρωος, ὃ κουριζων φορεεσκε. χ. 185.
2. —αἱ κατὰ γαῖαν-Ανδρας κουριζουσιν,—Hes. θ. 347.
Syn. 1. Νεαζω. 2. ὑποκοπτω, κουρευω, κειρω.
Phr. 2. Πλοκαμον εσκυθισμένον ξυρῷ— Eur. El. 241.
Κουρῐμος. tonsorius.
σιδαρον επὶ καρᾳ τιθεῖσα κουριμον. Orest. 964.
Syn. Κουρευσιμος, κουρευτικος, τομαῖος, κοπτικος.
Κουριξ. *adv.* per comam, *sec. Aristarchum: sed aliis placet,* juvenili robore et animo. *Damm. c.* 1215.
——ερυσάν τέ μιν εισω
κουρίξ· εν δαπεδῳ δὲ χαμαὶ βαλον αχνυμενον κῆρ. χ. 188.
Exp. Τῆς κομης επιλαβομενοι. *al.* νεανικῶς.
Κουροβορος. pueros perdens.
παχνᾳ κουροβορῳ παρεξει[1]. Agam. 1521.
Κουρος. juvenculus. Vid. Κορος. [707.
κοῦρος εὼν ετι γυμνὸς, ετι πλοκαμοισι γεγηθώς. Apoll. 2.
*Κουροσοα, *Dor.* Κωρ. *epith.* Lucinæ. *Vid. Jacobs.*
ποτνια κωροσοα ταυταν επὶ παστάδι νυμφαν. Perses, *An.* ii. 4.
Phr. Βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον. Orph. H. 35.
Κουροσῦνη, ης. ἡ. pueritia.
ῥομβον, κουροσυνης παιγνι' ανεκρεμασεν. Leon. Tar. *An.* i. 229.
Κουροσῦνος— θρίξ. puerilis capillus. *Theodorid. ib.* ii. 42.*
Κουροτοκος. puerpera, mater.
κουροτοκοις εν Αργειαις. Eur. Supp. 957.
Syn. Μητηρ, τεκοῦσα.
Κουρŏτροφος. juvencularum nutritor, vel nutrix.
τρηχεῖ', αλλ' αγαθὴ κουροτρόφος· ουτι εγωγε. ι. 27.
Syn. Θρεπτειρα, θρεπτρια, τροφος, τιθηνη.
Κουφιζω. levo, elevo.
νειὸν δὲ σπειρειν ετι κουφιζουσαν αρουραν. Hes. ε. 461.
Syn. Ανακουφιζω, επικουφιζω, επαιρω, ελαφριζω, ελαφρυνω.—παραμυθεομαι.—απαλλαττω.
Κουφισμα. levamen.
χειρος θυραιας αναμενειν κουφισματα. Phœn. 865.
Syn. Κουφισμος, κουφισις, ανακουφισις, πραΰνσις, παραμυθια.
Κουφονεος, *mendose in loc. cit. pro sequ.*
κουφονοων τε φῦλον ορνιθων— Antig. 349.
Κουφονοος. levi mente præditus.
πολλοῖς δ' απατα κουφονοων ερωτων·— ib. 628. (17. Br.)
μοχθον περισσον, κουφονουν τ' ευηθιαν. Prom. 383.
Syn. Ελαφρονοος, αστατος.
Κουφοπτερος. facile volans. Vid. Ζεφυρος.
Κοῦφος. levis, facilis, inanis. [65.
χειρας εχων ἁπαλοῖο κατ' αυχένος, ἅλματι κουφῳ. Batrach.
καὶ τοτε κουφοτερον μετεφωνεε Φαιηκεσσι. θ. 201.
Syn. Ευκολος, ῥηΐδιος, πρᾶος.—ελαφρος, αμενηνος, κενεος.—ευμεταβλητος, εμπληκτος.
Κουφως. *adv.* leviter.
τὴν πρίν γε χρειαν ηνυσασθ' εμοῦ πάρα
κουφως·—— Prom. 700.
Syn. Ευκολως, ελαφρῶς, ευπετῶς.
Κοφῖνος. cophinus, corbis.
καὶ τοὺς κοφινους ἅπαντας εμπιπλη πτερῶν. Av. 1310.
—επλησε δυωδεκα κυκλα κοφινων[2]. Nonn.
Syn. Αῤῥιχος, λαρκος, φορμος, σπυρις, καλαθος.
Κŏχλιας, ου. ὁ. cochlea. Vid. Σεσιλος.
βολβός τις κοχλιας[3] εξηρεθη· ἧς ποτος ἀεύς. Theoc. 14. 17.
* ουκ ειμι τεττιξ, ουδε κοχλιας, γυναι. Philyllius.*

1. "Vereor ut sana sint hæc, nec tamen in tantis tenebris unde "lux oritura sit prospicio." Butler. in loc.
2. Temere secundam producit Panopolita. Melius utique a Latino poëta didicisset: *Judæis, quorum* cophinus *fenumque supellex.* Juv. 3. 14. Item, 6. 542.
3. Valckenaerio placet Heraldi lectio καὶ pro τίς. Adhuc tamen a vera lectione, aut vera ejus interpretatione, abesse videmur.

Syn. Κοχλις, κολχιδιον, φερεοικος, φεροικος, κοχλος.
*Epith. Ὑλογενης, ανακανθος, αναιματος, ὑγροκελευθος.
Κοχλος. concha. [Athen. p. 63. b. *ubi plura de cochlea.**
ἠ ῥ' Αμυκος, και κοχλον ἑλὼν μυκασατο κοῖλον. Theoc. 22. 75.
Syn. Κογχη, κογχος, κοχλιας, τῆθος.
Epith. Ἁλιανθης, ταναος.
*Κοχῠδεω. cum strepitu fluo. idem fere qu. Καχλαζω.
αυτοματοι γὰρ διὰ τῶν τριοδων
ποταμοὶ λιπαροις επιπαστοις
ζωμου μελανος, καὶ Αχιλλειαις
μαζαις κοχυδοῦντες, επιβλυξ
απὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ Πλουτου [*Steph. Thes. v.* Κοχος.
ῥευσονται σφῶν αρυτεσθαι. Pherecrates ap. Athen. *Vid.*
Κοχῦω. idem cum præc. *sed in l. c. Eustath. legit,* κοχύδεσκεν.*
—εκ δὲ μετωπω
ἱδρώς μεν κοχυεσκεν ισον νοτιαισιν εερσαις. Theoc. 2. 107.
Syn. Κατατρεχω, καταφερομαι, ἐῤῥεω (δαψιλῶς.)
Κοχωνη. coxendicis commissura; femur.
αποκρυπτομενος εις τὰς κοχωνας, τοὺς θεοὺς απωμνυν. Equit.
Κοψῖκος. Vid. Κοσσυφος. [424. *Vid. etiam vs.* 484.
Κοων. Nom. Pr. —Κοων αριδεικετος ανδρῶν
πρεσβυγενης Αντηνοριδης. Λ. 248.
Κοως, ω. ἡ. ins. in mari Ægeo, seu, Icario.
Μιλητός τε, Κοως τε, πολις μεροπων ανθρωπων. Hom. Ap. 42.
καί μιν επειτα Κοωνδ' εὖ ναιομενην απενεικας. Ξ. 255.
Κρᾶᾰς. caput. Vid. Κρας.
† πιλναται, αλλ' αρα ἡγε κατ' ανδρῶν κρααατα βαινει. T. 93.
Κρᾱγετης. vociferator.
κραγεται δὲ κο- (*Troch. Penthem.*)
λοιοὶ ταπεινὰ νεμονται. Nem. 3. 143.
Syn. Κεκρακτης, κρακτης, κρακτικος.
*Κρᾰγόν. *adv.* alta voce.
ὡσθ' οὗτος εμπεσὼν εκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκραξεται. Equit. 487.
Phr. Οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στοματος ἅπαντες ανεκραγον. ibid. 670.*
Κρᾰδαινω, Κραδαω, Κραδαινομαι. vibro.
αιχμὴ δ' Αινειαο κραδαινομενη κατὰ γαιης. N. 504.
ἠΐε, μακρὰ βιβὰς, κραδαων δολιχοσκιον εγχος. H. 213.
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαυρινος, ὃς τὴν Γοργονα
παλλει, κραδαινων τρεῖς κατασκιους λοφους. Acharn. 964.
Syn. Αναπαλλω, ανασειω, δονεω, σαλευω.
Κρᾰδη. ramus ficulnus. *item,* Κραδος, ου. ὁ.
εν κραδῃ ακροτατῃ· τοτε δ' αμβατός εστι θαλασσα. Hes. ε. 679.
*—η προσπηγνύναι—Κραδαις εριναις—Eur. Scir. *fr.* 2.*
Syn. Συκη.—μηχανη.
Κρᾰδια. cor. Vid. Καρδια.
αιεί τοι κραδιη, πελεκυς ὥς, εστὶν ατειρής. Γ. 60.
Κραζω. clamo. [Nub. 388.
χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμιδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κεκρᾶγεν.
Syn. Κραυγαζω, ανακραζω, ανακλαζω.
Κρᾱθις, *ιδος. ὁ. fl. Italiæ, apud Thurios, qui comas in eo se lavantium flavas, ut aliqui volunt; ut alii, rufas vel etiam albas reddebat. Vid. Barnes. in l. l.
ἂν ὑδραινει (*al.* ὑγραινει) καλλιστευων
ὁ ξανθὰν χαιταν πυρσευων
Κρᾶθις, ζαθεαις πηγαῖσι τρεφων,
ευανδρόν τ' ολβιζων γᾶν. Troad. 226.
Κραινω, Κραιαινω. efficio. 2. impero.
οἵ ῥ' ετυμα κραινουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ιδηται. τ. 567.
παντοσ' εποιχομενος· τοῦ δ' εκραιαινεν εφετμάς. E. 508.
Syn. Τελειοω, ανυω, απεργαζομαι.—κρειω.
Κραιπᾰλαω. crapulam sentio.
καλὸν τὸ νηφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾷν. Sent.
ει τοῦ μεθυσκεσθαι προτερον τὸ κραιπαλᾷν
παρεγιγνεθ' ἡμῖν, ουδ' ἂν εἰς οἶνον ποτε
προσιετο πλεῖον τοῦ μετριου.— Alexis.
Syn. Κραιπαλιζω, κωμαζω, μεθυω.—αλαζονευομαι.
Κραιπᾰλη. crapula, comissatio.
κἄπειτ' αποτινειν αργυριον εκ κραιπαλης. Vesp. 1247. (55. B.)
Syn. Ασωτια.
*Κραιπᾰλοβοσκος, ου. ὁ ἡ. crapulam alens, vel comitans.

νᾶμα μελισσῶν ἡδυ μεν ορθρον
καταβαυκαλισαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς
κραιπαλοβοσκον διψης κατοχοις. Sopat. ap. Ath. p. 784. b.*

Κραιπᾰλοκωμος. qui ebrius comissatur, et bacchatur.
ἡνιχ' ὁ κραιπαλοκωμος
τοῖς ἱεροῖσι χυτροισιν, *(ταῖς ἱεραῖσι Χυτρησι, Br.)*
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τεμενος λαῶν οχλος. Ran. 217.
Syn. Μεθυπληξ.—*al.* ὁ κατὰ μεθην ὑμνος.

Κραιπνοπορος, *vel* Κραιπνοφορος. celer, velox.
γουνασι κραιπνοποροισι περᾷ— Cyr.

Κραιπνὸς, ἡ, όν. velox, celer.
ὦρσε δ' επὶ κραιπνὸν Βορεην, πρὸ δὲ κυματ' εαξεν. ε. 385.
Syn. Καρπαλιμος, αελλοπος, ταχυς, θοος, αργεστης, εντρεχης, επιτροχος, οξυς, ωκυς.

Κραιπνῶς, Κραιπνά. *adv.* velociter.
ὡς φαθ'· ὁ δ' εξ ὑπνοιο μαλα κραιπνῶς ανορουσε. K. 162.
κραιπνὰ μαλ' ενθα και ενθα διωκέμεν, ηδὲ φεβεσθαι. E. 223.
Syn. Ταχεως, καρπαλιμως, κουφως, οξεως, θοῶς, ὁρμητικῶς.

Κραιπνοσῦτος. velociter concitatus. [Prom. 279.
καὶ νῦν ελαφρῷ ποδὶ κραιπνοσυτον-Θῶκον προλιποῦσ'—

Κραιπνοφορος. rapide ferens.
κραιπνοφόροι δέ μ' επεμψαν αὖραι. ib. 132.

*Κρᾶμα, ατος. το. mixtura.
εἶπε δὲ μειδησας ἕξεις ταχυ τὸ γλυκὺ κρᾶμα. Meleag. 25.*

Κραμβη. brassica, crambe, caulis.
ου τρωγω ῥαφανας, ου κραμβας, ου κολοκυντας. Batrach. 54.
Syn. Κοραμβη, κραμβιδιον.

Κραμβηεις. *adject. a præc.* Vid. ad v. Σπεραδος.

*Κραμβίδιον. *dimin. a præc.*
κραμβιδιον ἑφθον, χαριεν, αστεῖον πανυ. Antiphanes.
Syn. Ῥαφανος.*

Κραμβος. *adj.* aridus. *unde, superl.* Κραμβοτατος.
ἀπὸ κραμβοτατου στοματος ματτων αστειοτατας επινοιας.
Exp. Ἡδυτατος, ξηροτατος. [Equit. 536.

*Κραμβοφᾰγος. nom. Heroïs ap. ranas. *propr.* brassicas rodens.
—ὡς δ' ενοησε
Κραμβοφαγος, οχθαισι βαθειαις εμπεσε φευγων. Batrach. 214.*

Κρᾰνᾰα (πολις,) Αθηναι. *urbs, sive arx, Athenarum. *Vid. Bergler. ad Acharn.* 75.*
ὁ τι βουλομεναι ποτε τὴν Κραναaν-Κατελαβον,— Lysist. 480.
*(*eadem dicitur* τῶν Κραναῶν πόλις. Av. 123.)

Κρᾰνᾱη. insula Atticæ, promontorio Sunio vicina. *Vid. Eur. Helen.* 1689. et *Scriptt. a Barnes. citt. item, Damm. c.* 1133.
νησῳ δ' εν Κραναη εμιγην φιλοτητι καὶ ευνῇ. Γ. 445.*

Κρᾰνᾱός. asper.
ὁς τραφη εν δημῳ Ιθακης, κραναῆς περ εουσης. Γ. 201.
Syn. Τραχυς, ακαρπος, ατρυγετος.

Κρᾰνειᾰ, Κρανεᾱ. cornus, arbor. 2. hasta ex corno facta.
φηγόν τε, μελιην τε, τανυφλοιόν τε κρανειαν. Π. 767.
*2. *μαινὰς Ενυαλιου, πολεμαδοκε, θοῦρι κρανεια.* Nicias, [*An.* i. 248.*

Κρανειος, Κρανιος. corneus, ex corno.
ναὶ μὰ τοδε κρανειον ακοντιον, ἣ μὲν εγώ σε. H. Merc. 457.[1]

Κρᾰνιον. cranium. Vid. ad v. Κυκλωψ. 2. poculi genus.
*—ὁθι τε πρῶται τριχες ἱππων-Κρανιῳ εμπεφυασι—*Θ. 84.
Syn. Βρεγμα, κυτος κεφαλης. 2. σκαφιον.

Κρᾰνοποιεω. galeas facio. [1050. (17. B.)
καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' επιτριψει. Ran.

Κρᾰνοποιος. galearum opifex.
οιμ', ὦ κρανοποι', ὡς αθλιως πεπραγαμεν. Pac. 1255. B.
Syn. Κρανουργος.

Κρᾰνος, εος. το. galea.
**οὗ δ' εις κρανος βλεψαντα, καὶ λογχης ακμήν.* Eur. Supp.
επὶ δὲ χρυσεοτυπῳ κρανει. Eur. El. 470. [318.*
Syn. Κυνεη, κορυς.—κεφαλη.

Κραντης, Κραντηρ, Κραντωρ. rector. *fem.* Κραντειρα. regina.
καὶ πηματων ὑψιστον, ὧν κραντης χρονος. Lyc. 305.
—ὦ χθονὸς-Φθιας κραντορες, ὦ πατερ. Andr. 507.
ἡγεμονη, κραντειρα, φερεσβιε,—(sc. Φυσις.) Orp. H. 9. 12.
Syn. Κρειων, ιθυντηρ.—κρειουσα, βασιλις.

Κραντηρ. dens.
κραντῆρι λευκῷ τὸν ποτ' εκτανε πτελας. Lyc. 833.
Syn. Γομφιος, οδους.

*Κρᾱνωνιος. a Cranone, Thessaliæ urbæ. Vid. ad v. Κρεωνδαι.

Κραπαταλλος, (*nisi potior scriptura sit,* Κραπᾰτᾰλος,)[2] *ου. ὁ.* genus quoddam piscium vile; *inde,* minimi pretii nummus. *Hesychio autore, etiam* fatui *nomen est.* Vid. Casaub. ad Ath. p. 80. a. et Schweigh. Ind. in v.
ληψει δ' ἐν ᾅδου κραπαταλλον τριωβολον και ψωθία. Pherecrates ap. Ath. p. 646. c.*

Κρας, Κρααs. caput.
κρατὶ δ' επ' ιφθιμῳ κυνεην ευτυκτον εθηκεν. Γ. 326.
καλοὺς, αμβροσιους, εκ κρααtος αθανατοιο. Ξ. 177.
Syn. Κεφαλη. Epith. Αφθιτος, δαφοινος, λιποτριχης, ομματοστερης, στεφανηφορος.

Κρᾶσις. mixtio, mixtura.
**κρᾶσιν εχων ὡρῶν, τετραβαμοσι ποσσὶ χορευων.* Orp. H. 75.
———ἡ φθονερὴ δὲ
κρᾶσις αεὶ χειλευς εστὶ ταπεινοτερη. Æl. Gall. *An.* ii. 106.*
Syn. Κερασμα, κρᾶμα, μιξις, μιγμα, κυκημα.

Κρασπεδον. fimbria. 2. margo. 3. ora veli. Vid. ad v. Οιακοστροφος. [2. 53.
1. *τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαινας τὸ κρασπεδον ωλεσε Δελφις.* Theoc.
*2. *πὰρ τοδε Πρωτῆος κρασπεδον αιγιαλοῦ.* Dionys. *An.* ii. 255.*
Syn. Κροσσος, λεγνον, θυσανος, λῶμα.—χεῖλος. προποδες. τα ὁμαλα, επιπεδα.

Κρασπεδοω. circumdo velut fimbria.
κεκρασπεδωται τ' οφεσιν, Αιγίδος τροπον. Ion. 1423.
Syn. Κροσσοω, θυσανοω.

Κραταβολος, ον. caput percutiens.
πρῶτον μὲν αυτοῦ χερμάδας κραταβολους[3]
ερριπτον, αντιπυργον επιβᾶσαι πετραν. Bacch. 1094.

Κρᾰταιγυᾰλος. firmus, fortis.
θωρῆκές τε κραταιγυαλοι, καὶ μειλινα δοῦρα. T. 361.
Syn. Ισχυρος. (εχων ισχυρα γυαλα.)

Κραταιλεως, Κραταιλαος. lapidibus stratus, durus.
πῶς δ' ἂν γενοιτ' αν εν κραταιλεῳ πεδῳ
γαιας ποδῶν εκμακτρον;— Eur. Elec. 534.

Κρᾰταιΐς. Nom. Pr. *Vid. Damm. P. R.*
—βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν-Μητερα τῆς Σκυλλης,— μ. 124.

Κρᾰταιος. robustus, fortis, violentus.
σπευδουσ' ἱδρωουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς. Λ. 119.
Syn. Εγκρατης, ισχυρος, κρατερος, χαλεπος, αλκηεις, αλκιμος, ιφθιμος, γενναῖος, ῥωμαλεος, ευσθενης, σθεναρος, ερισθενης.

Κρᾰταιπεδον, de solo dicitur munito, vel lapidibus constrato. Vid. Κραταιλεως.
—οἱ δέ μιν αμφι κραταιπεδον οὖδας εχοντες
κειατ' επ' αλληλοισιν·— ψ. 46.

Κρᾰταιπους, οδος. ὁ ἡ. qui validos habet pedes.
ἡμιονοι δ' αξονσι κραταιποδες ες τοδε δῶμα. Hom. xlviii. 8.

---

1. Hermanno vs. est 460. Optime ille reposuit, κρᾰνεῖνον, sed de auctoritate silet. Κράνειος, si vel analogice a κράνεια formaretur, metro tamen repugnaret.

2. Hæc est syllabarum mensura, si Pherecratis versus sit Jambicus, uti videtur. Præstiterit autem in duos dimetros divisisse:
λήψει δ' ἐν ᾅδου κραπάταλον
τριωβόλου καὶ ψωθία.
Genus istud versuum Comœdiæ scriptoribus placuisse video: tetrametros vero acatalectos numquam a Græcis sive Tragicis sive Comicis usurpatos docuerunt Bentleius, et ceteri VV. DD. a Gaisf. ad Hephæst. laudati, p. 245. Si huic sententiæ obstare videbuntur Phrynichi versus apud Athen. p. 474. b. vide quam facili negotio Porsonus eos in Troch. Tetram. Cat. redegerit, *Advers.* p. 127.—Quod ad *orthographiam* vocis attinet; in Scholiast. ad Arist. Plut. vs. 388. (Ed. Hemst.) scribitur Κραπατάλοις. Eadem erat vetus lectio, Poll. vii. 152. sed in x. 45. Κραπάττάλοις. In Photii item Lexico, Κραπατάλοις, uti discimus ab Hemsterh. ad Poll. x. 89. idque, opinor, recte; quamvis reclamet V. D.—De *argumento* hujus fabulæ omnino consulenda sunt, quæ de penu suo amplissimo Vir idem magnus depromsit ad Poll. ix. 83.

3. Cum secunda hujus vocis syllaba corripi debeat, Musgr. conjicit καρᾱβολους, qua forma καρατόμος. Troad. v. 568. Heathius autem κραταιβόλους, *fortiter jactos*, quem etiam Brunckius sequitur. Equidem prius anteferendum puto.

Κρᾰτεραλκης. *epith.* τῆς ἰσχύος. Cyr.

Κρᾰτερος. robustus, fortis. Vid. Θαῤῥαλεος.
τῶν δ' Αμαρυγκειδης ἦρχε κρατερὸς Διωρης. B. 622.
Syn. *Κραταιος, αγηνωρ, δεινος, κρατυς, αλκιμος.*
Phr. *Κρατερὴ δέ οἱ εζεεν αλκη.* Cal. 2.
**κρατερός περ εὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς.* Hom.
[*δεινοὶ μαχην ψυχῆς ευτλημονι δοξῃ.* Æsch.]*

Κρᾰτερως. *adv.* valide, strenue.
μῦθον αγασσαμενοι· μαλα γὰρ κρατερῶς αγορευσεν. Θ. 29.
Syn. *Ισχυρῶς, αποτομως, δυνατῶς, ἶφι, κραταιως, εγκρατῶς, εγκρατεως.*

Κρᾰτεροφρων, Καρτεροφρων. infractus animo.
θηρὸς ακουσαντες κρατεροφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην. K. 184.
Syn. *Καρτεροθυμος, ισχυρος, τολμηρης.—μενεα πνειων.*

Κρᾰτερωνυξ. solidos ungues habens.
αἶψα δὲ Τυδειδην μεθεπε κρατερωνυχας ἵππους. E. 329.

Κρᾰτευται. veruum fulcra.
πασσε δ' ἁλὸς θειοιο, κρατευταων επαειρας. I. 214.
Expon. Τῶν λιθων, εφ' ὧν οἱ οβελισκοι τιθενται, οπτωμενων τῶν κρεῶν.

Κρατεω. teneo, fortiter impero, supero, &c.
Αργειων κρατεει, καί οἱ πειθονται Αχαιοί. A. 79.
Syn. *Επικρατεω, αρχω, βασιλευω, κυριευω. καταγωνιζομαι, κατανικαω.*

Κρατηρ. *poët.* Κρητηρ. crater.
κρατῆρές εισιν, ανδρὸς ευχειρος τεχνη, (Br.
ὧν κρᾶτ' ερεψον καὶ λαβὰς αμφιστομους. Œd. C. 485. (473.
κοῦροι μὲν κρητῆρας επεστεψαντο ποτοῖο. A. 470.
πινοντες κρητῆρας επιστεφεας οινοιο. Θ. 232.
Syn. *Δεπας, κυλιξ.—ὁλκαῖον.*
Epith. *Ελευθερος, ανθεμοεις, οινοδοκος, καλος, νομιος, νεκταρεος, περικαλλης, παναργυρος, πολυχανδης, παναιολος, σελασφορος, ὑδροποτης, χαλκηλατος, φαγινεος, φαεινος, χρυσεος, χρυσοφαης.*
Phr. *Κρητῆρας ελευθεριης ερατεινῆς.* Tryph.
[*γλυκὺς κωμου προφητης.* Pind.]
—ευωδεος εγκυον οινου, κ. λ. Nonn. l. 19.

Κρᾰτης, τητος. ὁ. **decem hoc nomine commemorantur a Diogene Laertio, lib.* 4. *quorum plerique Philosophi vel Comici Poetæ. Quatuor etiam meminit Suidas. Ille, de quo Epigramma, erat* Philosophus Atheniensis, Polemonis familiaris.
μνηματι τῷδε Κρατητα θεουδέα καὶ Πολεμωνα
εννεπε κρυπτεσθαι, ξεῖνε, παρερχομενος·
ανδρας ὁμοφροσυνῃ μεγαλητορας, ὧν ἄπο μῦθοι
ἱεροὶ ηεισαν δαιμονιου στοματος.
καὶ βιοτος καθαρὸς σοφιας επὶ θεῖον εκοσμει
αιῶνα, στρεπτοῖς δογμασι πειθομενος. Antag. *An.* i. 260.*

Κρατησῐμᾰχος. qui victoriam in præliis obtinet.
κρατησιμαχον σθενος υἱῶν. Pyth. 9. 150.

Κρατησῐπους. qui cursu pedum vicit.
—θῆκε καὶ βαθυλειμω-
ν' ὑπὸ Κιῤῥας αγὼν
πετραν κρατησιποδα Φρικιαν.* ib. 10. 23.

Κρᾰτησιππος. qui vicit equis.
τὸ κρατησιππον γὰρ ες ἁρμ' αναβαινων. Nem. 9. 8.

Κρᾰτιδας. Nom. Pr.
τὰν οἶν τὰν πελλαν Κρατιδᾳ δωρησομαι αυτός. Theoc. 5. 99.

Κρᾰτῖνος. comicus ille Poëta.
ειτα Κρατινου μεμνημενος, ὅς πολλῷ ῥευσας ποτ' επαινῳ
διὰ τῶν αφελῶν πεδιων εῤῥει, καὶ τῆς στασεως παρασυρων
εφορει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατανους, καὶ τοὺς εχθροὺς
προθελυμνους. Equit. 526.*

Κρᾰτιστευω. præstantissimus sum.
ειπ', ὦ κρατιστευων κατ' ομμα. Trach. 103.
Syn. *Νικαω, ὑπερεχω, διαφερω.*

Κρᾰτοβρως, (Τυδευς.) qui cerebrum alterius vorat.
τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ατρεστου καπρου. Lyc. 1066.

Κρᾰτοπᾰγης. Maneth. Vid. ad v. Μιμοβιος.

Κρᾰτος, *Poët.* Καρτος. robur.
ηδ' ετι καὶ λυσει· τοῦ γὰρ κρατος εστι μεγιστον. I. 25.
—ει γὰρ Αθηνη-Δοιη καρτος εμοί. P. 562.
Syn. *Αλκη, βια, δυναμις, αρχη, δυναστεια, επικρατεια, εξουσια, νικη.* Epith. *Αρήϊον, αφθιτον, ασπετον, ακμητον, απειρεσιον, ανχενιον, αδμητον, αντιθεον, ανυπερβλητον, ανικητον, αμαιμακετον, γλυκυδωρον, δεξιον, βριαρον, θρασυ, δεινον, ερισθενες, θεοτερπες, μεγα, νικηφορον, ὑψηλον, πολιοῦχον, φιλομαχον.*
Phr. *Ακμαὶ ισχυος θρασυπονοι.* Pind.
[*Διὸς αεναον κρατος.* Eur.] *—κρατος ισχυος.* Tryph.

Κρᾰτοφορεω. *al.* κρατα φορεω.
οἶνον κρᾶτα φοροῦντα— Athen. l. 1.

Κρᾰτῡνω, Καρτυνω. confirmo, munio.
Αργεῖοι δ' ἑτερωθεν εκαρτυναντο φαλαγγας. Λ. 215.
Πενθεῦ, κρατυνων τῆσδε Θηβαιας χθονός. Bacch. 659.
Syn. *Επικρατυνω, κραταιοω, ισχυροω, ισχυριζω, κατισχυω, εμπεδοω, ασφαλιζομαι, διασφαλιζομαι, τειχιζω.—κρειω, αρχω.*

Κρᾰτῠς. fortis. Vid. Κραταιος.
Φυλαντος θυγατηρ· τῆς δὲ κρατὺς Αργειφοντης. Π. 181.

Κραυγη. clamor.
ὑμεῖς δέ μοι, γυναῖκες, εὖ πυρσευετε
κραυγὴν αγῶνος τοῦδε.— Eur. El. 694.
Syn. *Αλαλαγμος, βοη.*

Κρεαγρα, Κρεαγρις. (*εργαλεῖον μαγειρικον.*) fuscina, harpago.
ὁμοῦ κρεαγρῃ τῇ σιδηροδακτυλῳ. Philipp. *An.* ii. 215.
χυτρον τοι, ταυτην τε κρεαγρίδα,— Aristo, *ibid.* 258.
Syn. *Λυκος. τριαινα. ἁρπαγη.*

Κρεαγραπτος. *alii in l. c.* κρεαγρεπτους. *Expon.* τραχειας.
καὶ χεῖρας ακρας, ὡς κρεαγραπτους πετρας. Lyc. 759.

Κρεαδιον. caruncula, carnis frustum.
καὶ δὴ βαδιζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεᾱδιον. Plut. 227.
**κρεαδιον τι φαυλον, η ταριχιον.* Cephisod. ap. Ath. p. 119. d.
Syn. *Σαρκιδιον, σαρκιον. Expon. etiam,* χυτρα, λεβητιον. *Sed nota, scribi debere* κρεᾳδιον *cum Elmsleio.* Vid. Dobræ. ad Porson. in Pluti l. l.*

Κρεᾱνομος, *ον. ὁ ἡ. carnivorus. *Vid. Eur.* Cycl. 244.
οἱ δ' αμφὶ βωμὸν τοῦ προμαντιος Κρονου,
σὺν μητρὶ τεκνων νηπιων κρεανομον.* Lyc. 202.
Syn. *Κρεοφαγος.* [*κρεοβοτος.*]

*Κρεᾱνομοῦμαι. carnes distribuo. 2. aliorum carnes disseco, coquo et voro.
κρεανομοῦμαι, καὶ τὸν εκ Τυῤῥηνιας [b.*
οἶνον σὺν οκτω λαμβανειν επισταμαι. Sopat. ap. Ath. p. 702.

Κρεας, Κρῆς. caro.
κηρυξ, τῇ δή, τοῦτο πορε κρεας, οφρα φαγῃσι. θ. 477.
εσθοντες κρεα πολλὰ βοῶν ορθοκραιραων. Θ. 231.
ει μὴ νεναυμαχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Ran. 193.
—τᾶνδε τᾶν χοιρων τὸ κρῆς-'Αδιστον— Acharn. 795.
Syn. *Σαρξ, σῶμα.*
Epith. *'Αλμυρον, οπτον, οπταλεον, θηροβορον, τερπνον.*
*Phr. *'Ο Χαιρεφῶν κρεᾶδι' ωψωνει ποτέ.*
καὶ τοῦ μαγειρου, φασὶν, οστῶδες σφοδρα
αυτῷ τι προσκοπτοντος απὸ τυχης κρεας,
εἶπεν· Μαγειρε, μὴ προσιστα τοῦτό μοι
τ' οστοῦν. ὁ δ' εἶπεν· Αλλὰ μὴν εστι γλυκύ·
καὶ μὴν τὸ πρὸς οστοῦν, φασὶ, κρεας εἶναι γλυκύ.
ὁ Χαιρεφῶν δέ· Καὶ μαλ', ὦ βελτιστ', εφη,
γλυκὺ μὲν, προσισταμενον δὲ λυπεῖ πανταχῇ. Macho, ap. [Ath. p. 244.*

Κρεγμος. pulsatio, sonitus.
οφρ' αμυδις κλονεοντος επιβρομεωνται ακουαὶ Κρεγμῷ—
**Σεμελα δὲ χορευει·* [Apoll. 4. 909.
καὶ ὑπαυλεῖ σφιν σοφὸς παριαμβιδας·
ἁ δὲ γεγαθει, πυκινῶν κρεγμῶν ακροαζομενα. Epicharm. ap.
Syn. *Αραγμος, κροῦμα, κροῦσις.* [Ath. p. 183. c.*

Κρεηδόκος, Κρειοδόκος, ου. ὁ ἡ. carnis capax.
πυρὸς γεφυραν, εσχαρην κρεηδόκον. Philipp. *An.* ii. 215.
ευπετρον, καὶ τὰν κρειοδοκον σκαφίδα. Aristo, *ibid.* 258.

*Κρειοισᾰ. ἡ. nomen Naïdis. [29.
Ναὶς ευφρανθεῖσα Πη-νειοῦ λεχεῖ Κρειοισ' ετικτεν. Pyth. 9.

Κρειοφᾰγος. carnivorus.
τὴν απὸ Θρηϊκιου νομέες ποταμοῖο φερονται,
ὃν Ποντον καλεουσι· τοθι Θρηϊκες αμορβοὶ
*κρειοφάγοι μηλοισιν αεργηλοῖσιν ἕπονται.** Nic. Th. 50.

Κρεισσων. potentior.
κρεισσων γὰρ βασιλεὺς, ὁτὲ χωσεται ανδρὶ χερηϊ. Α. 80.
Syn. Επικρατεστερος, εγκρατεστερος, αμεινων.

Κρεισσοτέκνος. liberis melior.
κρεισσοτεκνων-Ομματων επλαγχθη. Sept. Th. 790.

Κρειων, οντος. ὁ. regnator.
Αλκινοε κρεῖον, παντων αριδεικετε λαῶν. ι. 2.
Syn. Ἀναξ, βασιλευς, αρχων.

Κρεκάδιον[1].
οροφην θεασαι· κρεκαδι' αυλῆς θαυμασον. Vesp. 1210.
Syn. Ηχος, ψοφος.—ἁρμονια.—(*al.* ικριδια.)

Κρεκτος. stridulus. ὁμοῦ κρεκτον γοη-
των νομον μεθησομεν-Πολει·— Choëph. 820.
Syn. Λιγυρος.

Κρεκω. pectine pulso. συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
πτεροῖς κρεκοντες ιακχον Απολλω. Av. 771. B.
*Τερπης ευφορμιγγα κρεκων σκιαδεσσιν αοιδὰν
καθθανεν εξαπινης εν Λακεδαιμονιοις,
ουκ αορι πληγεὶς, ουδ' ἐν βελει, αλλ' ενὶ συκῳ [*An.* ii. 451.*
χειλεα. φεῦ, προφασεων ουκ απορεῖ θανατος. Trypho,
αλλ' ὁκα δὴ πλακτρῳ Λοκρὶς εκρεξε χελυς. Paul. Sil. *An.* iii. 86.
Syn. Ανακρεκω, διακρεκω, κρουω.—ηχεω, αυλεω.—εγγιζω.

Κρεμάθρα. vas pensile.
φερε, τίς γὰρ οὗτος ὁὐπι τῆς κρεμαθρας ανήρ; Nub. 218.
Exp. Μετεωρον τι σκευασμα.—

Κρεμάμαι, Κρεμναμαι, Κρημναμαι, Κρεμαω. pendeo.
—σὺ δ' εν αιθέρι καὶ νεφελησιν-Εκρεμω,— O. 21.
παρηΐδων τ' εξ εμᾶν
εκρημναθ'· *ὥστε χερας εμὰς λιπεῖν βελος. Eur. El. 1216.
τὰν ἐδραν δ' εκυλισεν ὑπεκ ποδὸς,* ηδ' εκρεμασθη
νεκρός·— Theoc. 23. 52.
σειρὴν χρυσειην εξ ουρανόθεν κρεμασαντες. Θ. 19.
Syn. Απαιωρεομαι.—ανακρεμαω. [τεταμαι αιωρημασι. Eur.]

Κρεμαστός. pensilis. Vid. Κατακτος.
ζῶντες κρεμαστοὶ τηνδε δηλωσηθ' ὕβριν. Ant. 315.
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αυχένος, κατειδομεν. ib. 1235. (21. B.)

Κρεμβάλιαστυς[2], υος. ἡ. sonus qui excitatur a crembalum pulsantibus.
παντων δ' ανθρωπων φωνὰς, καὶ κρεμβαλιαστὺν
μιμεῖσθ' ισασιν·— Hom. Ap. 162.
Syn. Δοῦπος, ἦχος, κτυπος.

Κρεμβάλιζω. crembala pulso. [ap. Athen. p. 636.
λεπαδας δὲ πετρων αποκοπτοντες κρεμβαλιζουσιν. Hermipp.

Κρεμβάλον. crepitaculi genus quod digitis agitatum agit strepitum. *Angl.* tambourine.
κρεμβαλα χαλκοπαρῃα χερσίν[3]. Dianæ canticum, ibid.
Syn. Κροταλον.

Κρεξ. 1. (ορνεον δυσοιωνιστον τοῖς γαμοῦσι.) 2. coma, capillus.
στειλαις, αρωγοὺς τῇ δισαρπαγῳ κρεκί. Lyc. 513.
τουτους δ' ετυκιζον αἱ κρεκες τοῖς ῥυγχεσιν. Av. 1137.
*2. πορφυρεην ημησε κρεκα— (*de Scylla forsan Nisi comam metente.*) Anon. ap. Suid.*

Κρεόβροτος. carnem devorans. Vid. Κρεᾶνομος. [295.
καὶ τὰς ανανδρους, κρεοβροτους[4] τ' Αμαζονας. Æsch. Supp.

Κρεοντειος. *adj.* possess. a Κρεων.
—Κρεοντειοις —θρονοις. Œd. T. 408.

1. Vox hæc in nullo alio loco occurrit, et a nullo Lexicographorum, sive veterum, sive neotericorum, quod sciam, memoratur. Florens Christianus vertit "crepitacula." Brunck. intelligit "aulæa." Secundum Scholiasten, denotat, τὴν ἁρμονίαν, εἴτε συμφωνίαν, ἣν ἐν τῇ αὐλῇ τοιαῦτα ὄργανα ἐξακούεσθαι διδοῦσι. Si ἰκρίδια legatur, interpretatio est, τὰ περικαλλῆ ἐν αὐλαῖς σανιδώματα. κ. λ. Locus Aristophanis citatur ab Athenæo p. 179. (lib. v. c. 6. Schweigh.) ad quem locum depravatam judicat lectionem Casaubonus, et reponi vult κρικάδια, *marculos januarum.*

2. H. Steph. in Ind. habet Κρεμβαλιαστής. Hanc lectionem secutus est Seberus. Sed magis arridet altera, propter τὸ ἀρχαιοπινές.

3. Hæc pars corruptissimi fragmenti versum Logacedicum conficit. Si reliquam ejus partem in sensum atque in metrum redigere possem, magnus profecto mihimet Apollo viderer.

4. "Scaligerum emendasse κρεοβότους testatur Abreschius, ipse "κρεοβόρους legendum opinatus." Schutz. in l.

*Κρεοντὶς. *patron. fem.* ab eodem.
τοὺς Μεγαρα τεκεν οἱ Κρεοντις υἱούς. Isthm. 4. 109.

Κρεοπωλης. ὁ. carnium venditor, lanius. *Citat ex* Epig. ined. *Jacobs.*

Κρεουσᾰ, ης. ἡ. filia Erechthei, Xuthi uxor. Vid. ad v. Μακραι. 2. Cecropis filia. 3. Creontis, Corinthiorum regis, Iasoni nupta: etiam Glauce dicta. 4. uxor Æneæ.*
αυτὰρ εγὼ τοθι παῖδες εὐζηλοιο Κρεουσης. Nic. Al. 9.

Κρεωκοπεω[5]. carnes seco.
*βρυκειν, κρεωκοπεῖν μελη ξενων. Cycl. 358.
τελος δ' εφορμηθέντες εξ ἑνὸς ῥοθου
παιουσι,* κρεοκοποῦσι δυστηνων μελη. Pers. 463.
Syn. Κρεουργεω, διασπαω, ανασχιζω.

Κρεων. Nom. Pr.
ταυτης Κρεων ὁ πιστος, οὑξ αρχῆς φιλος. Œd. Tyr. 393.

Κρεωνδαι, **secundum Scholiasten, esset nova Patronymici forma.* Scopas *enim,* Creontis *filius, designatur.*
μυρια δ' αμπεδιον Κρανωνιον ενδιααοκον
ποιμενες εκκριτα μῆλα* φιλοξειvοισι Κρεωνδαις. Theoc. 16. 38.
Syn. Σκοπαδαι, Θεσσαλοι.

Κρεωφᾰγος, Κρεοφαγος, Κρεηφαγος. qui carnes edit.
χαρωνος, οινης τῷ κρεωφαγῳ σκυφον
χερσὶν προτεινων, τοὐπιδορπιον ποτον. Lyc. 660.

Κρεωφῠλος. *poëta, ut volunt, Homero æqualis.[6]
τοῦ Σαμιου πονος ειμι, δομῳ ποτε θεῖον Ὁμηρον
δεξαμενου· κλαιω δ' Ευρυτον ὁσσ' επαθε
και ξανθην Ιολειαν· Ὁμηρειον δε καλεῦμαι
γραμμα·* Κρεωφυλῳ, Ζεῦ φιλε, τοῦτο μεγα. Call. Ep.

Κρηγύος. bonus, jucundus.
μαντι κακῶν, ου πωποτέ μοι τὰ κρηγυον εἶπας. Α. 106.
Syn. Καλογηρυος, αληθης, αγαθος, χαριεις. χρησιμος. επιδεξιος.

Κρηδεμνον. capitis ligamentum. 2. operculum doliorum. 3. *pl.* muri.
κρηδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσεη Αφροδιτη. Χ. 470.
οφρ' οἶοι Τροιης ἱερὰ κρηδεμνα λυοιμεν. Π. 100.
Syn. Κεφαλοδεσμον, καλυπτρα, αμπυξ, μαφοριον.—3. τειχεα.
Epith. Καλον, νηγατεον, λιπαρον.
*Phr. Κοσμος αμφὶ κρᾶτι χρῦσεας χλῖδης. Androm.
[κεφαλης επικρᾶνον. Eur.]

Κρηθειδης, *seu* Κρηθεΐδης. ὁ. patron. a sequ.
καὶ θρονον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
εγκαθιζων ἱπποταις-Ευθυνε λαοῖς δικας. Pyth. 4. 271.*

Κρηθεύς. filius Æoli, conjux τῆς Τηροῦς.
φῆ δὲ Κρηθῆος γυνη εμμεναι Αιολιδαο. λ. 236.

*Κρηθηῒς, *sive* Κρηθεΐς, ἴδος. ἡ. patron. a præc. Vid. ad v. Ἱππολυτη.

Κρηθις, ἴδος. ἡ. nomen pr. Feminæ. *Callim. Ep.* 17. Ern.

Κρηθων. princeps Græcus, admodum adolescens.
υἷε Διοκλῆος, Κρηθωνά τε, Ορσιλοχόν τε. Ε. 542.*

Κρηθμος. ostrea.
κρηθμοῖσι, καὶ ῥαιβοῖσι νηριταις φιλος. Lyc. 238.
Syn. Οστρεον.

Κρημνοβάτης. per loca prærupta incedens.
κρημνοβαταν, δικερων, Νυμφεων ἡγητορα Πᾶνα. Ep. ἀδ. 261.

Κρημνός. præcipitium.
—κρημνοὶ γαρ επηρεφεες περὶ πᾶσαν
εστασαν αμφοτερωθεν.— Μ. 54.
—ὁ δ' αρα μελιην Αχιλῆος
ου δυνατ' εκ κρημνοῖο ερυσσαι—Φ. 175.
κρημνοῦ πεσοντα δυστυχῆ δηλοῖ τυχην. Suid.
Syn. Φαραγξ, οχθη, χαραδρα, ακρον, κρημνωρεια, *αγκαλπις, Hesych.* Epith. Δολιχος, ηχηεις, ηλιβατος.

Κρημνοποιος. grandiloquus.
ψοφου πλεων, αξυστατον, στομφᾶκα, κρημνοποιον. Nub. 1370.
Exp. Μεγαλας λεξεις ποιῶν.

5. Atticam esse hanc formam negat Porsonus, Præf. ad Hec. p. 8. Nullam lectionis varietatem ad Cyclopis locum notatam vidi.

6. Inter alia, scripsit Poema, cui titulus Οἰχαλίας ἅλωσις, quod nonnulli ad Homerum referunt, unde Callimachi Epigramma supra citatum.

Κρηναῖος. fontanus. 2. frigidus, ut aqua fontana.
Νυμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, ειποτ' Οδυσσεὺς. ρ. 240.
Syn. Πηγαῖος, ναματιαῖος. 2. κρυμωδης.

Κρηνη. fons.
*ὅηομεν αγλαὸν αλσος Αθηνης, αγχι κελευθου,
αιγειρων·* εν δὲ κρηνη ναει, αμφὶ δὲ λειμών. ζ. 291.
Syn. Πιδαξ, πηγη, λιβας, νᾶμα.
Epith. Αενναος, αθολωτος, αμεριμνος, αὔπνος, αλσωδης, ἱερα, ιοειδης, ευρυτος, ευκραης, νομας, καλλιναος, καλλιρεεθρος, καλλιροος, μελαννδρος, ὑδροχυτος, Ἑλικωνις, Πηγασις, κ. λ. Vid. Πηγη.
Phr. [Κρηναιον εξ αμμοιο ῥοιβδησει γανος.
κρηναιοι νασμοι. Eur.]

Κρηνιάδες, Κρηνῖδες. Vid. Κρηναῖος, Νυμφαι.
καὶ τᾶν Κρανιαδων κατεναντιον, ᾇπερ ὁ θῶκος. Theoc. 1. 22.
Κρανιδες ωδυραντο, καὶ ὑδατα δακρυα γεντο. Mosch. 3. 29.

Κρηνῖς. ἡ. fonticulus.
πως αν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
καθαρῶν ὑδατων πῶμ' αρυσαιμαν. Hippol. 208.
Syn. Πηγιδιον.

Κρηπῖς, ῖδος. ἡ. crepida, soccus. 2. basis, fundamentum, 3. crepido, margo, ora, ripa. 4. placentæ genus.
1. παντᾷ κρηπῖδες, *παντᾷ χλαμυδηφοροι ανδρες. Theoc. 15. 6.
2. τοιγαρ κακῶς δρασαντες, ουκ ελασσονα
πασχουσι, τὰ δὲ μελλουσι,* κοὐδεπω κακῶν
κρηπις ὑπεστιν, αλλ' ετ' εκπιδυεται. Pers. 814. [59.
3. ἱσταт' ἀπὸ κρηπῖδος Ερως, ὑδατων εφυπερθεν. Theoc. 23.
Syn. 1. Εμβας, σκελεαι. 2. θεμελιον, ὑποβαθρα. 3. κυματωγη.

Κρης, Cres. *pl.* Κρῆτες.
συντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ ταφος. ου μακρα λεξω.[1]
Θῆρις Αρισταιου, Κρης, ὑπ' εμοί. δολιχόν. Call. Ep. 12. Ern.
Ιδομενευς δ' ἑτερωθεν, ενι Κρητεσσι, θεος ὡς. Γ. 230.
Κρηταεες καλεουσιν επωνυμιην απο νυμφης. Call. 3. 205.
Epith. Τοξοφοροι, χαλκοχιτωνες.
Phr. Ζαθεοι τε Κρῆτες, διογενετορες εναυλοι. Eur.
Κρῆτες, αεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες αργαί[2]. Epim.
αιεὶ λαῖσταὶ, καὶ ἁλιφθόροι, ουδὲ δικαιοι. Leon. Tar. *An.* i. 242.

Κρησερᾶ. cribrum pollinarium. *Angl.* bolting cloth. *item,* 2. operculum calathi. *Vid. Et. Ma.*
αλλ' ουχὶ νυνὶ κρησεραν αιτουμεθα. Eccl. 983. (91. B.)
Exp. Το περιβολαιον τῶν κοφινων.

*Κρησερῖτης, *sc.* αρτος. a præc. Vid. ad v. Σποδιτης.*

Κρησιος, Κρησσος, Κρηταῖος, Κρητικός. Cretensis, Creticus.
πολυπονον, ὡσπερ πελαγος-Κρησιον. Trach. 121.
αυτὸς δὲ μητρὸς εξεφυς Κρησσης, εφ' ᾗ. Aj. 1312. (1295. B.)
κευθμὸν εσω Κρηταῖον, ἱνα κρυφα παιδευοιο. Call. 1. 34.
ὦ Κρητικὰς μεν ξυλλεγων μονῳδιας. Ran. 873. (49. B.)

Κρητη, ης. ἡ. *vel αἱ Κρῆται. sic ἡ Μάλεια et αἱ Μάλειαι. insula celeberrima et magna.*
ὁς πρῶτος Μινωα τεκε Κρητῃ επιουρον. N. 450.
εκ μὲν Κρηταων γενος ευχομαι ευρειαων. ξ. 199.
Epith. Αμφιαλος, πολυωδυνος, ευρεια, ἑκατομπολις, ἑκατονπτολιεθρος. Μινωις.
Phr. Καλὴ, καὶ πιειρα, περιρρυτος, εν δ' ανθρωποι
πολλοὶ, απειρεσιοι, καὶ εννηκοντα πολῆες. τ. 174.
Κρητη τιμηεσσα, Διὸς μεγαλοιο τιθηνη,
πολλή τε, λιπαρή τε, καὶ ευβοτος.— Dionys. 501.

*Κρητηθεν. *adv.* e Creta.
δὴ τοτε καὶ στεφανοισι βαρυνεται ἱρὸν αγαλμα
Κυπριδος αρχαιης αριηκοον· ἡν ποτε Θησεὺς
εἱσατο σὺν παιδεσσιν, ὁτε Κρητηθεν ανεπλει. Call. 4. 307.*

1. Pro τάφος et λέξω, MS. Vat. habet στίχος et λέξων, omissa interpunctione, et utrumque recepit Brunck. "Bene autem N. Heinsius hoc epigramma comparavit cum Ovidianis, hinc ductis, Amor. ii. 6, 59.
Ossa tegit tumulus: tumulus pro corpore parvus:
Quo lapis exiguus par sibi carmen habet." Ruhnken.

2. In Sacris N. T. libris, tria omnino loca e profanis Scriptoribus citantur. Act. xvii. 28. ex Arato vel Cleanthe. 1 Cor. xv. 33. ex Euripide, aut vero similius, Menandro. Hic denique versus citatur, Tit. i. 12. ex Epimenide, quem idcirco προφήτην dixisse videri potest Apostolus, quia vaticinantibus per furorem adnumerabatur. Vid. Rosenmüller. in loc.

Κρητιζω. Cretenses imitor. (i. e. ψευδομαι.)
Κρητιζειν πρὸς Κρῆτας. Prov.* *ap. Plutarch.* in Vit. Æmil.
λιμῷ κρητιζων τοὺς μελεους πινακας. Pallad. *An.* ii. 412.*

Κρητῐκον, (εἶδος χιτῶνος.) amiculum Creticum. *Vid. Meurs. in Creta, cap.* 12. σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
αποδυθι ταχεως.— Thesm. 737. (30. B.)

Κρητῐκῶς. *adv.* rhythmo Cretico.
—Κρητικῶς οὖν τὼ ποδε— Καὶ συ κινει.— Eccles. 1165. B.

Κρῖ, Κρῑθή. hordeum.
πυροί τε, ζειαί τε, ιδ' ευρυφυὲς κρῖ λευκόν. δ. 604.
πυροὶ καὶ κριθαὶ, ηδ' αμπελοι, αἵτε φερουσιν. ι. 110.
Syn. Κριμνον, ακοστη, καγχρυς.

Κρῑβᾰνῑτης, Κρῑβανωτος. testuaceus.
*a. εἶτ' εξενιζε, παρετιθει δ' ἡμῖν ὁλους
εκ κριβανου βοῦς. b. καὶ τίς εἶδε πωποτε
βοῦς κριβανιτας; τῶν αλαζονευματων.* Acharn. 85.
καὶ τῆς εμῆς τοὺς κριβανιτας εκφερε. ib. 1123.
ευαγγελιά σ' εν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Plut. 765.

Κρῑβᾰνος, Κρῑβανον. clibanus.
ειπερ γ' αναγκη, κριβανόν μ' αμπισχετε. Vesp. 1153. B.
Syn. Καμῖνος, βαῦνος.

*Κριγη. clamor stridulus.
κριγη δὲ νεκρῶν αγγελός τε καὶ κηρυξ. (*Scaz.*) Hipponax.
Exp. Ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς οδοῦσι γενομένος.*

Κρῐδον. *adv.* deligendo, cum delectu.
ανέρες αγρευτῆρες, ὁ δὲ κριδὸν, οἷος απ' αλλων. Tryph. 224.
Northm. (ὁ διακριδον,— Merr. Vid. in loc.)

Κρῐζω. *aut potius κρῐκω, sonum stridulum vel gravem edo.
τὼ δὲ διαστητην· κρικε[3] δὲ ζυγὸν, ἡνία δέ σφι
συγχυτ', επειδὴ κεῖτο παρηορος εν κονιησιν.* Π. 470.
Syn. Ηχεω, ψοφεω, δουπεω.

Κριηδόν. *adv.* arietis more.
ἁψαντες, εἶτ' ες τὴν θυραν κριηδὸν εμπεσοιμεν. Lysist. 309.

Κρῑθαω, Κριθιαω. hordeo saturor.
*—τόν δὲ μὴ πειθανορα
ζευξω βαρειαις ουτι μοι σειρασφορον*-Κριθῶντα πῶλον·—Agam.
Exp. Πιονα ταῖς κριθαῖς. [1657.

*Κρῑθῐνος. hordeaceus.
καὶ κριθινον[4] κολλικα, δουλιον χορτον. Hipponax ap. Athen.

Κρῑθοτρᾰγος. hordeo vescens. [lib. 7. p. 304.*
νεμεσθε, φῦλα μυρια κριθοτραγων. Av. 232.
Syn. Κριθοφαγος.

Κρῑθωδης. idem quod κριθινος.
—εχων κριθωδεας αρτους. Nonn.

Κρῐκος. circus, annulus.
πεζῃ ἐπι πρωτῃ, επὶ δὲ κρικον ἑστορι βαλλον. Ω. 272.
Syn. Κοραξ, κορωνη, επισπαστρον, επισπαστηρ, ῥοπτρον.—κυκλος.

Κριμα[5], *vel κρῖμα. judicium, damnatio.
ουκ ευκριτον τὸ κρῖμα· μὴ μ' αιροῦ κριτήν. Æsch. Supp. 393. P.*
ες κριμα δισσον εβην ἑτεροτροπον.— Nonn.
Syn. Κρισις, επικρισις, διακρισις, κατακρισις, κατακριμα, καταγνωσις, καταδικη, καθοσιωσις, χειροτονια.—τιμημα.—εντολη.

*Κριμισσᾰ. oppidum Magnæ Græciæ, nunc vicus *Lo Ziro* dict. in ora Calabriæ citerioris.
Οινωτριας γῆς κεγχρινῃ βεβρωμενον (Philocteten)
Κριμισσα φιτροῦ (Paridis) δεξεται μιαιφονον. Lyc. 912.

3. Heynii textum repræsentavi, quamvis Morellus, cum Clarkio atque adeo Bentleio, κρίγε maluerit; immo ipse Heynius veriorem hanc lectionem contra Codd. et Editt. consensum judicavit. Vide eum in l. item Etym. p. 538. et Hemsterhus. ad Lucian. tom. i. p. 470.

Ceterum in Heynii Annotationis ea parte quæ usum τοῦ, ζυγὸν, in numero singulari et neutro genere respicit, oblitus est Vir egregius quæ ad Il. I. 187. dixisset. Vid. nos ad v. Ζύγος. Sunt nimirum quatuor in Iliade loca, e quibus usus iste confirmari possit: I. 187. N. 706. Π. 470. Ω. 268.

4. In nullo alio loco apud Poëtas hanc vocem offendi.

5. Vox, cujus usus frequentior est apud Sacros, quam profanos Scriptores, et in poëtis rarissime reperta. De 1[mæ] Syll. quantitate vix dicam necesse est *Æschyli* auctoritatem longe esse *Nonno* anteferendam.

Κριμισσὸς, οῦ. ὁ. Siciliæ fl. *dictus* Κριμησὸς, *et* Κρημισσὸς. *apud Latinos* Crimnisus *et* Crinisus.
ὧν δὴ μιαν Κριμισσος ινδαλθεὶς κυνὶ
εζευξε λεκτροις ποταμὸς,— ibid. 961.

Κριμνον. farina crassior, hordei granum. εἶδος τῆς κριθης. 2. liquor. *Vid. Schol. in* Lyc. 607. (*ubi pro* ἀπόστομα, Bentleius *feliciter restituit* ἀπόσταγμα.)* [*An.* ii. 196.
1. αυταρκης ὁ πρεσβυς εχει ἁλα και δυο κρῖμνα. Leon. Al.
*2. καὶ κριμνον κυκεῶνος αποσταζοντος εραζε. Call. *fr.* 205.*
Syn. Κριθινος, κριθωδης αρτος.

Κρῖνον, ου. et Κρῖνος, εος. το. lilium.
λευκὸν τὸ κρινον εστι, μαραινεται ἁνικα πιπτει. Theoc. 23. 30.
a. κρινεσι στεφανοῖς. b. καὶ πατραλοιας. Nub. 911. B.
Syn. Λείριον. Epith. Γελῶν, λευκοχροον, ουρεσιφοιτον.
*Phr. Ῥοδ' οξυφεγγῆ κρινεσιν αργεννοῖς ὁμοῦ. Chærem. ap.

Κρῖνω. cerno, judico, condemno, punio. [Ath. 608. f.*
ες δ' ερετας εκρινεν εεικοσιν, ες δ' ἑκατομβην. A. 309.
αλλὰ τίς αμμε κρινεῖ; τίς επακοος εσσεται ἁμεων; The. 8. 25.
ἆρ' εμαθες κρινειν ποκ' ενυπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον. ib. 21. 29.
Syn. Επιλεγω, καταριθμεω, κατακρινω, προκρινω, δικαζω, θεμιστευω, καταδιαιταω, ψηφιζομαι. [αρᾶρε *pro* κεκριται. Eur.] —διερμηνευω.
Phr. [Ξυμμαχον δ' ἑλομενος δικαν, κρινε σεβας τὸ πρὸς θεῶν. Æsch.] θεμιστοπολον στομα λῦσαι. Nonn.

*Κρῐοβόλος, ου. ὁ ἡ. arietem feriens, v. mactans.
κριοβολου τελετης καὶ ταυροβολοιο φεριστης. Ep. ἀδ. 191.*

Κριὸς, οῦ. ὁ. aries. 2. aries aureus. 3. signum cœleste.
1. ὡς ειπὼν, τὸν κριὸν απὸ ἕο πεμπε θυραζε. ι. 461.
2. δερμα τε κριοῦ βαθυμαλλον αγειν. Pyth. 4. 286.
3. αυτοῦ καὶ Κριοῖο θοωταταί εισι κελευθοι. Arat. φ. 225.
τῶν ολίγον Κριοῦ νοτιωτεροι αστέρες εισίν. ibid. 238.
Syn. 1. Κτιλος, αρνειος. Ep. Αθαμβης, αργιπους, ἑλιξοκερως, ασελγοκερως, ειροποκος, λευκοθριξ, ευκεραος.
Phr. *Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτιλον ἕσπετο μῆλα πιομεν' εκ βοτανης· γαννυται δ' αρα τε φρενα ποιμήν. N. 492.
αρνασι μὲν χειμῶνας ετεκμηραντο νομῆες,
ες νομὸν ὁπποτε μᾶλλον επειγομενοι τροχοωσιν·
αλλοι δ' εξ αγελης κριοὶ, αλλοι δὲ καὶ αμνοὶ
ειν͂οδιοι παιζωσιν ερειδομενοι κεραεσσιν.
ἢ ὁπότ' αλλοθεν αλλοι αναπλησσωσι ποδεσσι
τετρασιν οἱ κοῦφοι, κεραοί γε μεν αμφοτεροισιν.
ἢ καὶ ὅτ' εξ αγελης αεκουσια κινησωσι,
δειελον εισελαοντες ὁμῶς· τὰ δὲ παντοθι ποιης
δακνωσιν πυκνῇσι κελευομενα λιθακεσσιν. Arat. 1104. (Διοσ. [372.)
2. καὶ τὸ παγχρυσον νακος κριοῦ. Pyth. 4. 120.
τὸ χρυσομαλλον αρνὸς ὁποτ'
εγενετο τερας ολοον ολοον
λοχευμα ποιμνιοισιν. Orest. 992.*
3. —ὁ τ' ουρανιου κορυφης ορος, ειαρος αρχη. Man. 1.

*Κρῐσῐμος. decretorius. *Ang.* critical. *vox Medica.*
κρισιμος γὰρ αὐτὴ γιγνεται— Menand. *fr. inc.* 279.
καὶ τὸ περὶ κρισιμων φαεων ελογιζετο γραμμα. Agath. *An.* [iii. 58.*

Κρῐσις. accusatio, judicium, damnatio.
κρισις ουκ ἔστιν α-ληθής·— Œd. T. 510. [Br.)
τῶν ὧν τεκνων λειποιτο πρὸς τοξον κρισιν. Trach. 270. (266.
Syn. Κριμα, διακρισις, δοκιμασια, αληθεια, εξετασις.
Epith. Αδιαστροφος, αμφιβολος, αμεμπτος, νημερτης, ποινητωρ, στυγερα, στυγνη, ἁγνη.

Κρισσα, *vel* Κρῖσα. urbs Phocensium, sacra Apollini.
Κρισσαν τε ζαθεην, καὶ Δαυλιδα καὶ Πανοπῆα. B. 520.
Epith. Αμπελοεσσα, ευδειελος.

Κρισσαῖος. *vel* Κρισαῖος. a præced.
—πᾶν δ' επιμπλατο
ναυαγιων Κρισαῖον ἱππικῶν πεδον. Soph. Elec. 732.

Κρισσαγὸς. **vox nihili.* legendum in l. c. Κρισαιων. Vid. Hermann.*
Κρισσαγῶν αλοχοι, καλλιζωνοί τε θυγατρες. Hom. Ap. 446.

Κρισσοφορος, **etiam vox nihili.* in l. c. lectio est κισσοφόροις. Vid. in v. Τιθηνεομαι.*
κρισσοφοροις επὶ διθυραμβοις. Call. Ep. 23.

Κριτηριον. vis judicandi, tribunal, controversia.
πᾶσι βροτοῖσιν ἐν ᾗ τὸ κριτηριον.— Sibyl. l. 1.

Κρῐτης. judex.
εικειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ηρεσκε κριταῖς. Aj. 1260. (1243. B.)
Syn. Δικασπολος, δοκιμαστης, δοξαστης, τιμητης, αποτιμητης, λογιστης, επικριτης.

Κρῐτίας, ου. ὁ. Nom. Pr. Vid. ad v. Κυζικον.

Κρῐτος. eximius.
τῆμος αρ' αμφὶ πυρὴν κριτὸς εγρετο λαὸς Αχαιῶν. Η. 434.
Syn. Εκκριτος, εξαιρετος, κεκριμενος.

Κροαινω. pulso, *quasi* κρουαινω. Vid. Πληκτρον.
δεσμον απορρῆξας θειη πεδιοιο κροαινων. Z. 507.
Syn. Κρουω, επικρουω, πηδαω.—επιθυμεω.—χρεμετιζω.

Κροῖσμος. nobilis Trojanus. Il. O. 523.

Κροῖσος. Crœsus, Lydorum rex.
δοκῶν δ' εχειν τὰ Κροισου. Anac. 26. 3.
αιθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον ποκα φαντι πεπᾶσθαι. The. 10. 32.
ου φθινει Κροισου φιλοφρων αρετά. Pyth. 1. 184.
Epith. Νηπιος, ποδαβρος, πλουσιος, Λυδος.

Κροκαλη, Κροκᾰλος. calculus littoralis. 2. littus.
αιών μ' ετριψεν κροκαλαις ισον·— Theodorid. *An.* ii. 45.
—[επὶ κροκαλαις προυχουσαις. Orph. 497.
τεμνουσ' ὑγρὰ κελευθα παρὰ ξυστοῖς κροκαλοισι. ib. 1099.
Syn. Λιθαριον, λιθιδιον, ψῆφος, αιγιαλος.

*Κροκεος. croceus.
ὡς αρ' αυδασαντος, απὸ κροκεον
ῥιψαις Ιασων εἶμα, θεῷ πισυνος
ειχετ' εργου.— Pyth. 4. 412.*

Κροκη [1], Κροκὶς, Κροξ. trama, tramen. 2. læna.
στημονι δ' εν παυρῳ πολλὴν κροκα μηρυσασθαι. Hes. ε. 536.
εκ δὲ Πελλανας, επιεσσαμενοι
νῶτον μαλακαῖσι κροκαις. Nem. 10. 83.
Syn. Κλωστηρ, πηνιον, κναφαλον, κροκιδιον, ῥοδανη.
*2. χλαῖνα, χλαμυς.

Κροκῖνος, η, ον. e croco confectus. [89.*
γευσατε, καὶ κροκινοις χρισατε γυῖα μυροις. Philodem. *An.* ii.

Κροκοβαπτος, Κροκοβάφης. croco tinctus.
—κροκοβαπτον-Ποδὸς ευμᾶριν αειρων. Pers. 662.
επὶ δὲ καρδιαν εδραμε κροκοβαφὴς-Σταγὼν,— Ag. 1123. P.
Syn. Κροκοειδης, κροκοεις.

Κροκοδειλος. crocodilus.
—αργαλεους κροκοδειλους
κεινους Νειλῳους, φονιον γενος— Opp. κ. 3.
—Νειλον—ὁ δ' εν διναις κροκοδειλον
ετρεφεν, εις ασεβεῖς θῆρα δικαιοτατον. Stob. 96.
——ὁμως κροκοδειλον ἂν οπτον [Ath. p. 319. e.
δαισαιμην απ' ιπνου, τερπνον παιδεσσιν Ιωνων. Archestr. ap.

Κροκοεις. croceus.
καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται αγαλλομενα κροκοεντι. Theoc. 1. 31.
Syn. Κροκωδης, κροκεος, κροκινος, κροκωτος, ανθοκροκος, κροκοειδης.

Κροκος, Κροκον. crocus et crocum.
*τοῖσι δ' ὑπὸ Χθὼν δῖα φυεν νεοθηλέα ποιην,
λωτόν θ' ἑρσηεντα,* ιδὲ κροκον, ηδ' ὑακινθον. Ξ. 347.
αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κροκου θυοεσσαν εθειρην
δρεπτον εριδμαινουσαι·— Mosch. 2. 68.
Epith. Ἡδυς, ευοδμος, ἱμεροεις, χρυσειος, χρυσαυγης. Κιλιξ.

Κροκοπεπλος, ου. ὁ ἡ. croceo peplo velatus.
Ηὼς μὲν κροκοπεπλος εκιδνατο πᾶσαν επ' αἶαν. Θ. 1.
Syn. Κροκοειμων, κροκοειδης, διαυγης.

*Κροκοω. croco tingo.
μετωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκροκωμένον. Nicaenet. *An.* i. 417.

Κροκυλεια, ας. ἡ. et το Κροκυλειον. *potius*, Κροκυλεια. τα. *aut forsan* Κροκαλεια, *a* κροκαλη. pars ins. Ithacæ. Vid. Damm. P. R.

1. Κρόκαι apud Lycoph. vs. 874. ponitur pro κρόκαλαι, *littora*. Sed istiusmodi Scriptoris mos, qui locutiones ab usu communi remotas et pene horridas affectat, raro in exemplum trahendus.

καὶ Κροκυλεί' ενεμοντο, καὶ Αιγιλιπα τρηχεῖαν. B. 633.*
Κροκῦλος. Nom. Pr.
τὸ Κροκύλος μοι εδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' εθυσε. Theoc. 5. 11.
*Κροκῦς, ῦδος. ἡ. floccus in veste prominens; tomentum.
πορφυρεων, Παφιης νοσσις, επὶ κροκυδων. (*sec. Cod. Vat.*) Ant. Thess. *An.* ii. 117. *Citat etiam h. v. in sing. ex* Epig. ined. *Jacobs.*
Κροκωτὸς, Κροκωτὸν, Κροκωτίδιον. (ἱματιον Διονυσιακον.) vestis feminea; *seu*, tenuis ex serico vestis, Bacchi quasi peculiaris. *dicitur et Lat.* crocota.*
ὁρῶν λεοντῆν επὶ κροκωτῷ κειμενην. Ran. 46.
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμεναι. Lysist. 44.
τὰ κροκωτιδια, καὶ τὰ μυρα, καὶ περιβαριδες. ib. 47.
Κροκωτοφορεω. crocotam gesto.
κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμενη. ibid. 219.
Κροκωτος. croco tinctus.
Ἡραν κροκωτον σπαργανον εγκατεβα. Nem. 1. 58.
SYN. Κροκοβαπτος, κροκοεις.
*Κρομβοω. *expon.* asso. *Sed in Lex. non apparet.*
χοιριδια περιφορεινὰ, κρομβωσας ὁλα. Diph. ap. Ath. p. 383. f.*
Κρομῦον, Κρομμῦον. cepa.
χαλκειον κανεον· επὶ δὲ, κρομῦον ποτῷ οψον. Λ. 629.
*τὸν δὲ χιτῶν' ενοησα περὶ χροῒ σιγαλοεντα,
οἷόν τε* κρομυοιο λοπον κατὰ ισχαλεοιο. τ. 232. [Br.)
a. τί δῆτα κλαεις; b. κρομμυων οσφραινομαι. Ran. 667. (54.
Κρομμῦοξυρεγμια. (pro απεψια.) fœtidus ructus.
τοῦ μὲν γὰρ οζει κρομμυοξυρεγμιας. Pac. 528.
Κρονίδης. Κρονίων, *gen.* Κρονίονος et Κρονίωνος. Vid. Ζευς.
νῦν μὲν γὰρ τουτῳ Κρονιδης Ζεὺς κῦδος οπαζει. Θ. 141.
ἦ, καὶ κυανεησιν επ' οφρυσι νεῦσε Κρονιων. Α. 528.
ὅς ῥα παρὰ Κρονιωνι καθεζετο κυδεϊ γαιων. ib. 405.
Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονιονος, αυτὰρ οἰζυν. λ. 619.
EPITH. Αιγιοχος, αινοτατος, ευρυοπης, κυδιστος, μεγιστος, ὑψιζυγος, κελαινεφης, ὑπερμενης, Ιδαῖος, ερισθενης, ὑπατος κρειοντων.
Κρονιος, Κρονῖκός. Saturnius. 2. præ senio delirus.
*ου γὰρ Αθαναιᾳ γλυκερὸν πελει ομματα παιδων
ἁρπαζειν* Κρονιοι δ' ὧδε λεγοντι νομοι. Call. 5. 100.
αλλ', ὦ Κρονικαῖς ληjμαις οντως λημῶντες τὰς φρενας αμφω.
Κρονιππος. valde fatuus. [Plut. 581.
γυνη δὲ σιναμωρουμενη χαιρει, σὺ δ' εἶ κρονιππος. Nub. 1066.
SYN. Κρονοληρος, ὑβριστης, τρυφητης, κρονος.
†Κρονῖων, ῖωνος. Κρονῖων, ῖονος. *Clark. ad* Il. A. 285. 397. Γ. 302.
Κρονος. senex delirus et morosus. 2. fatuus, bardus.
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν αποδειξειν κρονους
τοὺς νῦν, διορχησομενος ολίγον ὑστερον. Vesp. 1480. B.
SYN. Αρχαῖος, λῆρος, μωρος, αναισθητος.
Κρονος. Saturnus.
εἷς βασιλεὺς, ᾧ δῶκε Κρονου παῖς αγκυλομητεω. B. 205.
EPITH. Αμειλικτος, αινολετης, μεγας, κρατερος, Ουρανιδης, προμαντις, στυγνος, παιδοβρως, παιδοφονος, ευρυγενειος, πολυπηχυς, ὑψιπολος, ὑγρος, ωμηστηρ. [Lith. 666.
PHR. Πρεσβυτατον μακαρων στροβελοβλεφαρον βασιλῆος.
αεναων ετεων ποιμὴν αυτοσπορος. θοινητωρ παιδων.
αιθερος αμησας φυτοσπορον εσμὸν αροτρῳ. Nonn.
ποικιλοβουλ', αμιαντε, μεγασθενὲς, αλκιμε Τιταν·
ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αυξεις εμπαλιν αυτός.
αιῶνος Κρονε παγγενετωρ, Κρονε ποικιλομυθε,—
αγκυλομῆτα. φεριστε.— κ. λ. Orph. H. 12.
Κρονοτέκνος. ὁ. *" Cœli epith. quia suo motu facit Χρόνον, " Κρόνον." Gesn. [H. 3.
πανδερκες, Κρονοτεκνε, μακαρ, παννυπερτατε δαῖμον. Orph.
Κροσσαι, Κρωσσαι. pinnæ murorum et turrium.
κροσσας μὲν πυργων ερυον, καὶ ερειπον επαλξεις. M. 258.
SYN. Θλιμακες, (ὑποκροσοι, ὑποτροχοι.)—πτερωματα.
Κροσσωτὸς, Κροσωτός. fimbriatus.
τυφλαῖς ματευσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς. Lyc. 1102.
SYN. Θυσανοεις, χρυσεος.
Κροτᾶλιζω. pulso, crepitare facio.
κεῖν' οχεα κροταλιζον ανὰ πτολεμοιο γεφυρας. Λ. 160.
SYN. Κροτεω, αποκροτεω, επιζοφεω.

Κροτᾶλον, ου. το. crepitaculum. 2. pro garrulo et fraudulento usurpatur.
ἡ κροταλων, τυπανων τ' ιαχὴ, *σύν τε βρομος αυλῶν
εναδεν,— Hom. in Matr. Deor.
2. λεγειν γενησει τριμμα, κροταλον, παιπαλη. Nub. 260.*
SYN. Κωδων, πλαταγη, πλαταγωνιον, σεῖστρον. 2. κροτημα.
Κροτᾶλος. homo garrulus. *nisi sit* κρόταλον, n. 2.
οἶδ' ανδρα κροταλον, δριμὺ Σισυφου γενος. Cycl. 104.
SYN. Ευγλωττος, ευστομος, λαλος.
Κροτᾶφος. tempus, pars capitis.
νυξε κατὰ κροταφον, κυνεης διὰ χαλκοπαρηου. Υ. 397.
πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κροταφον, καὶ επεμπεσεν ωμῳ. Theoc.
EPITH. Ευφυης. [22. 124.
Κροτεω. pulso, verbero, plaudo.
ου μὰν ου κιθαραν τις επισταται ὧδε κροτῆσαι. The. 18. 35.
κεῖν' οχεα κροτεουσιν, ανακτοριην αφιεντες. Hom. Ap. 234.
SYN. Ανακροτεω, επικροτεω, κατακροτεω, παρακροτεω, κροταλιζω, κατακροταλιζω, ανακρουω, θορυβεω.—επαινεω, επιληκεω.
Κροτημα, ᾶτος. το. sonus e plausu. 2. id. quod κρόταλον, n. 2.
2. —ἔστι δ' αἱμυλωτατον
κροτημ' Οδυσσεὺς, λῆμά τ' αρκουντως θρασύς. Rhes. 498.
*Κροτησμος, *recte restituitur Æschylo, Sept. Th.* 561. *P. a Brunckio, pro vulgato ac barbaro*, Κροτισμος.*
Κροτητος. pulsatus.
κροτητὸν ἀμὸν καὶ παναθλιον καρα. Choëph. 426. [716.
κτυπου κροτητῶν ἁρματων· κονις δ' ανω-φορεῖθ'—Soph. El.
Κροτισμος, *(Vid. Κροτησμος.)* Κροτος. plausus, pulsus.
πυκνοῦ κροτισμοῦ τυγχανουσ' ὑπὸ πτολιν. Sept. Th. 567.
μετὰ κροτων, μετ' ᾠδᾶς. Anac. 27. 8.
SYN. Κροτημα, κροτησις, κροτοθορυβος, θορυβος, επικροτησις, επαινος. EPITH. Αεριος.
Κροτων, ωνος. ἡ. urbs Italiæ.
ἱμερτὸν πτολιεθρον εὐστεφανοιο Κροτωνος. Dionys. 369.
*Κροτων, ωνος. ὁ. musca canina. Vid. Suid. Κρότωνος ὑγιέστερος.
καὶ γεγονεν ταχεως, οἷα κροτων, ὑγιής. Pallad. *An.* ii. 429.
Κροτωνιᾶτης, ου. ὁ. *adj. masc.* a Κροτων. ἡ.
Κροτωνιᾶται δ' αστυ περσουσίν ποτε
Αμαζόνος, φθερσαντες ατρομον κορην
Κλητην, ανασσαν τῆς επωνυμου πατρας. Lyc. 1002.*
Κροτωνιᾶτις, ῖδος. ἡ. *adj. fem.* ab eodem.
Κροτωνιᾶτιν αντιπορθμον αυλακα. Lyc. 1071.
Κρουμα. instrumenti musici sonus. 2. pulsus.
Λατώ τε, κρουματά τ' Ασιάδος. Thesm. 120. B.
SYN. Κροτος, κτυπησις, χορευσις.
*Κρουμᾰτῖκὸς, ἡ, ὸν. pulsandi peritus.
ειρετό τις τοιην κρουματικὴν σοφιην. Agath. *An.* iii. 57.
Κρουματοποιὸς, οῦ. ὁ. fidicen. Vid. Καταλυσις.
SYN. Αυλητης.
Κρουνισμα. το. id quod in modum salientis aquæ effluit.
ηνιδε καὶ κρουνισμα μελισταγὲς, ενθα μελισδων. Ep. ἀδ. 259.*
Κρουνοχυτροληραιον. nugax. *vox Comica.*
αληθὲς, οὗτος, κρουνόχυτροληραιον εἶ. Equit. 89.
EXP. Φλυαρος.—ηλιθιος, αποπληκτος.
Κρουνὸς. scatebra, saliens fons.
ες μισγαγκειαν συμβαλλετον οβριμον ὕδωρ
κρουνῶν εκ μεγαλων.— Θ. 454.
SYN. Αναβλυσις, πῖδαξ, λιβας.
EPITH. Καλλιῤῥοος, θερμος, δεινοτατος.
*Κρουπεζοφορος. ὁ ἡ. soleas ligneas gestans.
οὗτοι δ' εισιν Συοβοιωτοι, κρουπεζοφορον γενος ανδρῶν. Cratin. [*emend.* a Pors. Præf. p. 57.*
Κρουσίδημεω. populo aures obtundo.
ὅσον με παρεκοπτον χρονον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν. Eq. 855.
SYN. Κατακρουω, (τῇ βοῇ.) παρακρουομαι, απαταω.
Κροῦσις, ιος. ἡ. pulsatio, *inpr.* instrumenti musici; *item*, fraus.
καὶ τερατειαν, καὶ περιλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ καταληψιν. Nub.
SYN. Διακρουσις, κρουμα.—δοκιμασια.—απατη. [317.
Κρουσολῦρης. *mel.* Κρουσῖλῦρης. citharam pulsans. Vid. Κουρητες.
Κρουστεος. *verbal.* a Κρούω. Arist. Eccles. 989.

Κρουστἴκὸς, ἡ, ὀν. pulsandi vim habens. 2. pulsans aures, sonorus.
2. καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικός. Eq.1379.B.
Syn. Σφοδρος, δεινος λεγειν.
Κρουω. ferio, pulso, collido.
εγὼ δ' ανηλαλαξα, κἀνωρχησαμην,
κἀκρουσα χεῖρας.— Eur. Supp. 729. Ma.
Syn. Ανακρουω, κατακρουω, επικρουω, συγκρουω, τυπτω, παιω, κροτεω.
Κρυβδᾰ, Κρυβδην. adv. clam.
κρυβδα Διὸς, αλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη. Σ. 168.
κρυβδην, μηδ' αναφανδὰ, φιλην ες πατρίδα γαῖαν. λ. 454.
Syn. Κρυπτῶς, κρυφιως, κρυφηδον, κρυφα, επιβουλως, λαθραιως, λαθρα, αδηλως.
Κρῠερος. frigidus.
αλκῆς μνησαμενω, μηδὲ κρυεροῖο φοβοιο. N. 48.
ου γάρ τις πρῆξις πελεται κρυεροῖο γοοιο. Ω. 524.
Syn. Κρυοεις, κρυμαλεος, κρυμωδης, κρυωδης, κρυσταλλωδης, παγετωδης, ψυχρὸς, δεινος, φοβερος, φρικτος.
Κρυμᾰλέος, Κρυμωδης. frigidus, gelidus. Vid. Κρυερος.
αιεὶ κρυμαλεαι (sc. ζῶναι.)— Eratosth. *An.* i. 477.
—ποταμοῖο παρὰ κρυμωδεας οχθας. Dionys. 780.
Κρῡμοπᾰγης. glacialis. Vid. Βορεας.
Κρῡμός. ὁ. Κρῠος. το. frigus, glacies.
ερχεται αχλαινοισι δυσαεα κρυμὸν αγουσα. Call. 3. 115.
—ὁποτε κρυος ανέρας εἶργον-Ισχανει·— Hes. ε. 492.
Syn. Ῥῖγος, παγος, παγετος, πηγυλις, κρυσταλλος, ψυχος, ψυξις.
Epith. Δυσαης, χειμεριος, νιφοεις, περιβαρυς.
Κρῡμοχᾰρης. gaudens hyeme. Vid. Νυμφαι.
Κρῠοεις. horribilis. Vid. Κρυερος.
εν δ' Ερις, εν δ' Αλκὴ, εν δὲ κρυοεσσα Ιωκή. Ε. 740.
καὶ πολεμον κρυοεντα, καὶ αλγεα δακρυοεντα. Orph. *fr.* 1.
Κρυπτᾰδιος. clandestinus.
κρυπτάδια φρονεοντα δικαζέμεν· ουδέ τι πώ μοι. A. 542.
Κρυπτεος. *verbal.* celandus.
—ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ανοιστέον
σοὶ τοὔργον ειη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον. Antig. 272.
Κρυπτευω. *occulto. 2. insidiis peto.
κρυπτευουσι δὲ ποικιλως (sc. dii)
δαρὸν χρονου ποδα, καὶ
θηρῶσιν τὸν ασεπτον.— Bacch. 886.
2. εα, τίς οὗτος;* ουτι που κρυπτευομαι
Πρωτεως ασεπτου παιδὸς εκ βουλευματων; Hel. 548.
Κρυπτός. occultus.
—πυκινὰς δὲ θυρας σταθμοῖσιν επῆρσε,
κληῗδι κρυπτῇ· τὸν δ' ου θεὸς αλλος ανῷγεν. Ξ. 168.
Syn. Κρυφαῖος, κρυφιος, μυχιος, λαθραῖος, νοσφίδιος. παραβυστος, κατακλειστος, αποκρυφος, επικρυφος, απορῥητος, [σκοτοεις. Mus.]
Κρυπτασκω, Κρυπτω. abscondo.
εις Αιανθ'· ὁ δέ μιν σακεϊ κρυπτασκε φαεινῷ. Θ. 272.
νηὸς επὶ γλαφυρῆς· εμὲ δ' εκρυψαν Θεοὶ αυτοί. ξ. 357.
Syn. Αποκρυπτω, επικρυπτω, κατακρυπτω, συγκρυπτω, εγκρυφιαζω, καλυπτω, καταδυνω. [σιγαω. Eur.]
Κρυσταινομαι. glaciali frigore adstringor.
ἦμος πιλναμενον στερνοις κρυσταινεται εἶαρ. Nic. Al. 314.
*Κρυσταλλῖνος, ινη, ινον. crystallinus, crystalli puritatem habens.
ποσσὶ δὲ μὴ ποτὶ νιπτρα φερειν κρυσταλλινα Νυμφᾶν
δῶρα,—— Nicarch. *An.* ii. 351.*
Κρυσταλλοπηξ, Κρυσταλλοπηκτος. glacie concretus.
στρατος περᾷ[1] κρυσταλλοπῆγα διὰ πορον. Sept. Th. 501.
*αλλ' οἷα ποντον Θρηκιον φυσηματα
κρυσταλλοπηκτα, Παιονάς τ', επεζαρει. Rhes. 441.*
Κρυσταλλος. Crystallus.
Κρυσταλλον φαεθοντα διαυγέα λαζεο χερσὶν
λᾶαν, απορῥοιαν περιφεγγέος αμβροτου αιγλης. Lith. 170.
Κρυσταλλος. glacies. Vid. Κρυμος.

1. Obelo notavit Porsonus. Monendus autem est lector, versum exstare in Persis, non in Septem contra Thebas.

ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ εξ ὕδατος κρυσταλλῳ. X. 152.
Epith. Διαυγης, κρυμαλεος, χιονεα.
Phr. —Λιθῳ πεπυκασμένον ὕδωρ. Ep.
Κρῠφᾰ, Κρυφῆ, Κρυφηδον. adv. clam. Vid. Κρυβδα.
τὸν μὲν γὰρ γαιῃ προχεει κρυφα·— Onest. *An.* ii. 290.
ηδη δὴν απεων, ἢ αμφαδον, ηὲ κρυφηδόν. ξ. 330.
*αλλ' οὖν προμηνυσης γε τοῦτο μηδένι
τοὔργον·* κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὔτως εγώ. Antig. 84.
Κρῠφαῖος, Κρυφιος. occultus. Vid. Κρυπτος.
κεῖται, κρυφαιῳ φασγανῳ περιπτυχής. Aj. 909.
τὴν παῖδα δοῦναι, κρυφιον ὡς εχοι λεχος. Trach. 364.
Κρῠφῐμος. idem.
ανέρας εκτηκει πολλακις εκ κρυφιμων. Man. 1. 150.
Κρυψῐγονος. arcano partu editus. Vid. Βακχος.
Κρυψῐδομος. domum occultans. Vid. Νυμφαι.
*Κρῠωδης. gelidus. —εὖτε κρυωδεις
πλῆσαν ορῶν κορυφὰς χιονεαι νιφάδες. Apollonid. *An.* ii. 135.
Syn. Κρυερος, κρυμαλεος. ψυχρός.*
Κρωβῠλος[2]. (εἶδος εμπλοκῆς.) crinis retortus. [1267. Br.
αλλ' Αμυνιας ὁ Σελλου μᾶλλον, ου'κ τῶν Κρωβυλου. Vesp.
*Κρωγμὸς, οῦ. ὁ. crocitatio.
λωΐτερος κυκνου μικρὸς θροος, ηὲ κολοιῶν [*An.* ii. 19.*
κρωγμὸς εν ειαριναῖς κιδναμενος νεφελαις. Antip. Sid.
Κρωζω. crocito, garrio.
μητοι εφεζομενη κρωζῃ λακερυζα κορωνη. Hes. ε. 745.
Syn. Θρυλλεω (ματην.) βοαω.
*Κρωμακισκος, *quid velit, in dubio est.* Vid. Schweig. in loc.
κομψος γε μικρὸς κρωμακισκος οὑτοσὶ
γαλαθηνος.— Antiphan. ap. Ath. p. 396. d.
Κρῶμνα, ης. ἡ. urbs Paphlagoniæ, quæ deinde ἡ Αμαστρις, ιδος et εως.
Κρωμναν τ', Αιγιαλον τε και ὑψηλους Ερυθινους. B. 855.
Κρωσσιον. το. *dimin.* a sequ.
εἶδεν ὑπὲρ τυμβου κρωσσιον ομβροδόκον. Bianor, *An.* ii. 155.*
Κρωσσός. hydria, urceus. *Angl.* cruse.
ητοι ὁ κῶρος επεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν. Theoc. 13.
καί κεν ένα χρυσειον ες οστεα κρωσσὸν ἅπαντων [46.
λεξαντες κατεθαψαν ὅθι πρῶτον γενομεσθα. Mosch. 4. 34.
Syn. Ὑδρια, καλπις, κεραμος.
Κτaομαι[3]. acquiro, comparo.
κτημασι τερπεσθαι τὰ γερων εκτησατο Πηλεύς. I. 400.
Syn. Ανακταομαι, κατακταομαι, προσκταομαι, κτεατιζω, εχω, απολαυω, πaομαι, αντεχομαι, περιποιεομαι, προσποριζομαι, απονεμομαι.
Κτεᾰνισμός. idem cum sequ. *notæ non adeo bonæ vox.*
—καὶ αλλοτριων κτεανισμῶν-Δεσποσυνους,— Man. 4. 41.
Κτεᾰνον, Κτεαρ, ᾰτος. το. possessio.
κρεισσων γὰρ μυθων ἡ κτεανων φυλακη. Ep. 1. 1.
υἱὸν δ' οὐ τεκετ' αλλον επὶ κτεατεσσι λιπεσθαι. E. 154.
Syn. Κτῆμα, τα χρηματα, περιουσια.
Syn. Ακλοπον, ερασμιον, ενολβον.
Κτεατειρᾰ, ας. ἡ. domina.
μεγαλων κοσμων κτεατειρα. Agam. 364.
Κτεᾰτιζω. acquiro, possideo. Vid. Κταομαι.
δουρὶ δ' εμῷ κτεατισσα, πολιν ευτειχεα περσας. Π. 57.
*Κτεᾰτιστος, ον. ὁ ἡ. acquisitus.
ναὶ μὴν καὶ κτεατιστον επεὶ λιπε πᾶσι νεμεσθαι
αργυρον ες γενεὴν πᾶσαν επεσσομενην. Ep. ἀδ. 359b.
Κτεᾰτος. princeps Eleorum. Il. B. 621. N. 185.
βιη Ἡρακλεος—Εκτισσατο, επεὶ Ποσειδανιον
πεφνε Κτεατον αμυμονα. Olymp. 10. 31.*
Κτεινω. interficio, occido.
αμφοτερω κτεῖναι, σὺ δὲ τουσδε μὲν ωκεας ἵππους. E. 261.
Αργειους κτεινεσκε, δαΐζων οξεϊ χαλκῷ. Ω. 393.
Syn. Αποκτεινω, επικτεινω, κατακτεινω, αποσφαττω.

2. Vid. omn. H. Steph. Ind. de hac voce. Brunckius, post alios, in l. c. pro nomine proprio accipit Κρωβύλου.—"Est autem κρώβυλος "nodus comæ: et Amynias comam diligentius curabat; hinc supra, v. "464. fecit vocem Κομηταμυνίας." Bergler.
3. Κτάομαι de *malis illatis* nonnunquam dicitur, non semper de *bonis acquisitis*. Vid. Orest. 299. Med. 220. Pors.

PHR. Ερεβεννῇ νυκτὶ καλυψαι. Hom.
πολλας δ' ιφθιμους ψυχας αϊδι προϊαψεν. ib.
—πεμπειν τῷ αχλυοεντι βερεθρῳ. Nonn.
Αιας δ' αυτοφονῳ βριαρον δεμας ελκεῖ λυσας,
φασγανον εχθρὸν ελουσε μεμηνότος αἵματος ομβρῳ. Tryph.
φονιον αἷμα γῇ διδοναι χοας. Eur.
[εκταμων δορι. Pind. δῶμα Περσεφονας μαννειν (τινι.) ib.
πυριγενεῖ τεμνειν—παλαμᾳ χροα. Eur. μητροκτονον αἷμα
χειρὶ θεσθαι. ib. αἷμα πραττειν (τινος.) ib. (εις τινα) ξιφος
μεθιημι.—σὴν καθαιμασσειν δερην.—(τινος) ταλαιναν
ζωὰν αμαυροω.— ib.]* ποτμῳ φονιῳ κατευναζειν. ib. Hipp.
κατ' αὖ νιν θεῶν φοινια τῶν
νερτερων αμᾷ κοπις— Ant. 601. —Αχιλ-
λευς χαμαὶ καββαὶς αφ' ἁρματων
φαεννᾶς υἱὸν ευτ' εναρι-
ξεν Αόος αιχμᾷ—Εγχεος ζακοτοι-ο.— Nem. 6. 86.
ἱνα κρεῶν νιν ὑπὲρ μαχας
ελασεν αντιτυχόντ' ανὴρ μαχαιρᾳ. Nem. 7. 61.*

Κτεις, ενος. ὁ. et, *dimin.* Κτενιον. pecten.
οισετε καὶ κτενα οἱ παγχρυσεον, ὡς απὸ χαιταν
πεξηται, λιπαρὸν σμασαμενα πλοκαμον. Call. 5. 31.
EPITH. Τριχοτακτης, ειροκομος, πολυοδους, κοσμοκομης.

Κτενιζω. pecto.
ψηκτραισιν ἱππων εκτενιζομεν τριχας. Hippol. 1174.
SYN. Αποκτενιζω, εκκτενιζω, πεκτεω. διαξαινω.

Κτερᾰς. possessio.
*εκ δὲ δεπας περικαλλες, ὅ οἱ Θρῇκες πορον ανδρες
εξεσιην ελθόντι,* μεγα κτερας· ουδέ νυ τοῦ περ. Ω. 235.
SYN. Κτεανον.—δῶρον.

Κτερεα. τα. Κτερισματα. inferiæ, exequiæ, justa.
τῷ κ' ελαχον κτερεων, καί μεν κλεος ἦγον Αχαιοί. ε. 311.
αλλ' εν ταφοισι θεσθε κὰν κτερισμασι. Œd. C. 1475. (1410. B.)
SYN. Επικτερεα τα, εναγισμα, εναγισμος, κηδεια, ενταφια, ταρχαι, ταρχεα, τα θυματα (επὶ τοῖς νεκροῖς.)

Κτερεϊζω, Κτεριζω. exequias celebro.
σῆμα τέ οἱ χεῦσαι, καὶ επὶ κτερεα κτερεΐξαι. α. 291.
εν πυρὶ κηαιεν, καὶ επὶ κτερεα κτερισαιεν. Ω. 38.
*—σὲ μὲν κυνες ηδ' οιωνοὶ
ἑλκησουσ' αἴκως,* τὸν δὲ κτεριοῦσιν Αχαιοί. Χ. 336.
SYN. Εναγιζω, ταρχευω, θαπτω, εγκτερεΐζω.

Κτημα. possessio.
κτημαθ' ἑλὼν εὖ παντα, γυναῖκά τε οικαδ' αγεσθω. Γ. 72.
SYN. Κτεανον, κτεαρ, κτερας, εγκτημα.
EPITH. Ακηρατον, εσθλον, ποθεινον.

Κτεω, Κταω, Κτημι. occido. (inus.) Vid. Κτεινω.
ὁππότε κεν τουτους κτεομεν πατέρ' ηδὲ καὶ υἱόν. χ. 216.
τηνδε χολωσαμενη χρυσηνιος Αρτεμις εκτα. Ζ. 205.

Κτῆνος. jumentum, pecus, qu. possessio. [10.
κτηνεσιν ευθηνεῖ, οἶκος δ' εμπιμπλαται εσθλῶν. Hom. xxix.
κτηνη προσθε τὰ δημιοπληθῆ. Agam. 132.
SYN. Βοτον, ὑποζυγιον, ζῶον, το. κτηματα, τα.

Κτησιος. princeps ins. Syriæ, pater Eumæi. 2. *adject.*
Κτησιος Ορμενιδης, επιεικελος αθανατοισιν. ο. 413.
2. μαλλῷ, σπασασα κτησιου[1] βοτοῦ λαχνην. Trach. 703.
SYN. 2. Κτητος. (692. B.)

*Κτησιππος. unus Penelopes procorum.
ἦν δέ τις εν μνηστῆρσιν ανὴρ, αθεμιστια ειδὼς,
(Κτησιππος δ' ονομ' εσκε, Σαμη δ' ἔνι οικια ναῖεν')
ὃς δή τοι κτεατεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
μνασκετ' Οδυσσῆος δὴν οιχομενοιο δαμαρτα. ν. 287.*

Κτῆσις, εως. ἡ. possessio.
δεξατο, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατεοντο. Ε. 158.
SYN. Επικτησις, κτηματα, κτεανον, κομιδη.

*Κτητὸς, ἡ, όν. qui comparari potest.
ὡς ἔν γ' αγαθοις ανδράσιν οὔ σοι
κτητὸν βιοτου μερος εστίν. Hippol. 1289. Monk.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βιαν· τὰ κτητὰ δε
κτᾶσθαι κελευει παντας, ουκ ες ἁρπαγάς. Hel. 909.

1. Κτήσιος est epith. vel Jovis vel Mercurii, et denotat, *dator divitiarum.* Sed in h. l. significatio ejus admodum incerta est. Schol. exp. ἐν οἴκῳ τρεφομένον. Brunck. vertit, *casæ.*

Κτητωρ, ορος. ὁ. possessor, dominus.
κτητορος Αγαθιαο φιλου περδικα φαγοῦσα,
λυπεῖς, ὡς αυτὸν κτητορα, δαισαμενη. Damoch. *An.* iii. 69.

Κτῐδεος, εα, εον. e viverræ pelle confectus.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδεην κυνεην κεφαλῆφιν ἕλοντο. Κ. 458.
Vid. Heyn. ad Κ. 335. *Damm.* c. 922. v. ἰκτιδεος.*

Κτιζω. condo, fabrico.
κτισσε δὲ Δαρδανιην, επεὶ ουπω Ιλιος ἱρή. Υ. 216.
SYN. Δεμω, καταρτυω, κατατασσω, δημιουργεω, ποιεω, παραγω, προβαλλω.—οικιζω.

Κτῐλος. aries. Vid. Κριος.
αυτὸς δὲ, κτιλος ὡς, επιπωλεῖται στιχας ανδρῶν. Γ. 196.

Κτῐμενη. soror Ulyssis.
οὕνεκά μ' αυτὴ θρεψεν ἅμα Κτιμενῃ τανυπεπλῳ,
θυγατέρ' ιφθιμῃ, τὴν ὁπλοτατην τεκε παιδων. ο. 362.

Κτῐσις, εως. ἡ. creatio.
*πληροῖ δὲ θεῶν δυναμις καὶ τὰν παρ' ὁρκον
καὶ παρὰ ελπιδα κου-φαν κτισιν γ'.—(*ubi pro* πρᾶγμα *poni* κτίσιν *recte monet* Heynius, Vir doctiss.)* Ol. 13. 116.
SYN. Αποκτισις, ποιησις, χειροτονια, κατασκευη, επιμηχανησις, ανοικισμος.

Κτισμα. creatura.
λιπὼν, ερυμνὸν κτισμα Κυρβαντων, Σαον. Lyc. 78.
SYN. Οικοδομημα, οικοδομη, δομη, δημιουργια.

Κτιστης, Κτιστωρ. conditor.
τρισσῶν συνοικιστῆρα, καὶ κτιστην τοπων. ib. 964.
Ιωνα δ' αυτὸν, κτιστορ' Ασιάδος χθονός. Ion. 74.
SYN. Δημιουργος, αρχηγος, ποιητης, τεχναστης.

Κτιστος. creatus, conditus.
κτιστοῖσιν λαεσσιν—Hom. Ap. 299. *(ξεστοῖσιν. Hermann.)

Κτῖτης. incola.
ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππιου τ' Αργους κτιται. Orest. 1621.
SYN. Οικητωρ.*

Κτῠπημα, Κτῠπος. sonitus, strepitus.
—δεινὰ δ' αὖ κτυπηματα-Βροντῆς,— Eur. Fr. Sisyph. 1. 32.
ἱππων μ' ωκυποδων αμφὶ κτυπος ουατα βαλλει. Κ. 535.
SYN. Ψοφος, ἦχος, δοῦπος, βρομος, παταγημα. παταγὸς.
EPITH. Αλιαστος, αινος, αμφιπληξ, βρονταῖος, βαρυδουπος, εννεαχιλος, επιδορπιος, εροεις, εγρεκυδοιμος, ηνεμοφοιτος, ουρεσιφοιτος, σμερδαλεος, ῥοθιος, ὑστεροφωνος, πεδαρσιος.

Κτῠπεω. strepo, strepito. [N. 140.
ὑψι τ' αναθρωσκων πετεται, κτυπεει δε θ' ὑπ' αυτοῦ-Ὕλη.—
σμερδαλέα κτυπεων· τοὺς δὲ χλωρὸν δεος ᾕρει. Η. 479.
SYN. Επικτυπεω, ψοφεω, δουπεω, βρονταω.—πομπαζω, μεγαλοῤῥημονεω.

Κυᾰθειον. parvus cyathus.
εν δὲ δυω κυαθεια παλαισταγέος οινοιο. Nic. Th. 591.

Κυᾰθος. cyathus.
εγχει, καὶ παλιν ειπὲ, Διοκλέος· ουδ' Αχελῷος
κεινου τῶν ἱερῶν αισθανεται κυαθων. *Call. Ep. 31. Ern.*
SYN. Αρυστηρ, αντλητηριον.

Κυᾰμος. faba, calculus.
θρωσκωσι κυαμοι μελανοχροες, ἢ ερεβινθοι. Ν. 589.
ῥηξαντες κυαμους χλωροὺς, εὖ τ' ασκησαντες. Batr. 124.
SYN. Πυανον.

Κυᾰμοτρωξ. (δικαστης.) fabarum vorator.
αγροικος οργην, κυαμοτρωξ, ακραχολος. Equit. 41.

Κυᾰναιγις, *ῖδος. ἡ. nigram ac formidabilem ægidem gestans.
Κυαναιγὶς εν ορφνᾳ κνωσσοντί οἱ*
παρθένος τοσα ειπεῖν— Εδοξεν.— Ol. 13. 100.

Κυᾰναμπυξ. cœruleum habens αμπυκα.
Δῆλον ετιμασεν κυαναμπυκα Φοιβος Απολλων. Theoc. 17. 67.

Κυᾰναυγετις. ἡ. cœrulea. Vid. Νηρευς.

Κυᾰναυγὴς, έος. ὁ ἡ. cœruleus. Vid. Νυξ.

*Κυᾰνεαι Πετραι. insulæ, sive potius scopuli sub Thracio Bosporo, dictæ etiam Συμπληγαδες.
Πετρας μεν παμπρωτον, αφορμηθεντες εμεῖο,
Κυανεας οψεσθε δυω ἁλος εν ξυνοχῇσι. Apoll. 2. 317.
Κυανεας ὅθι μῦθος αναιδεας ειν ἁλὶ πετρας
πλαζομενας, καναχηδον επ' αλληλῃσι φερεσθαι. Dionys. 144.*

Κυᾰνεμβολος, ου. ὁ ἡ. cœruleum rostrum habens.

πρωραις κυανεμβολοι-
σιν εἱλισσομενος. Eur. El. 436.

Κῠᾰνεος, Κυανειος. cyaneus, cœrulens, niger.
—αυτὰρ επ' αυτῷ-Κυανεος ελελικτο δρακων.— Λ. 39.
Syn. Κυανος, κυανοεις, κυανοχρως, χαροπος, γλαυκος, μελας, αιθοψ, ιοειδης.

Κῠᾰνοειδης. cœruleus.
κυανοειδες αμφ' ὕδωρ. Helen. 179.

Κῠᾰνοβλεφᾰρος, ου. ὁ ἡ. palpebras nigras habens. V. ad voc. Κονδαξ.

Κυανοθριξ, χος. ὁ ἡ. fuscam comam habens.
αυτὰρ επειθ' ὥς οἱ Πλουτευς κυανοτριχας ἱππους
ζευξαμενο̃ς κουρην εβησατο— Orph. 1199.

Κῠᾰνοκρηδεμνος. *epith.* Thetidis. Cal. l. 4.

Κῠᾰνοπεζᾰ, ης. ἡ. nigros pedes habens.
ἡ σφῶϊν πρῶτον μὲν επιπροΐηλε τραπεζαν
καλὴν, κυανοπεζαν, εὔξοον·— Λ. 627.

Κυανοπεπλος. nigrum peplum habens. *epith.* ὁμίχλης. Musæus.

Κῠᾰνοπρωρειος, Κυανοπρωρος. nigram proram habens.
κυματ'· αταρ τὰς πεντε νεας, κυανοπρωρειους. γ. 299.
ὡς Ἑκτωρ ιθυσε νεὸς κυανοπρωροιο. Ο. 693.

Κυανοπτερος. alas cœruleas, seu, nigras habens.
ἦμος δὲ χλοερῷ κυανοπτερος ηχετα τεττιξ [395.
οζῳ εφεζομενος θερος ανθρωποισιν αειδειν-Αρχεται,— Hes. *a.*

Κυανος, vel, Κῠανὸς. color cœruleus, vel, nigricans.
τοῦ δ' ἤτοι δεκα οἶμοι εσαν μελανος κυανοιο [1],
* δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εικοσι κασσιτεροιο.* Λ. 24.

Κυανοστολος. cœrulea veste amictus.
εγρεο δειλαια κυανοστολε, καὶ πλαταγησον. Bion. 1. 4.
Syn. Μελανειμων, μελαγχλαινος.

Κυανοφρυς, νος. ὁ ἡ. nigrum habens supercilium. [59.
τηναν τὰν κυανοφρυν ερωτιδα, τᾶς ποκ' εκνισθη. Theoc. 4.

Κυανοχαιτης. qui est nigris setis.
κυανοχαιτα Ποσειδαων, βιοτοιο μεγηρας. Ν. 563.
Syn. Μελανοθριξ, πορφυροθριξ.

Κυανοχετεων, *vulgo apparet in*-Orph. Lith. *209. *sed metri labes vitium indicat. Tyrwhitt: conj.* κυανώπων: *et Hermann. ita edidit:* λουειν πηγαων κυαναυγεων εν δινησιν.*

Κυανοχροος. *idem cum sequ.* Vid. ad voc. Σκορπιος.
*κυανοχροά τε κυματων
ῥοθια πολια θαλασσας. Helen. 1518.*

Κυανοχρως. qui cyani colore est. Vid. Ουρανος.
βοστρυχων τε κυανοχρωτα χαιτας-Πλοκαμον,—Phœn. 319.

Κυανοχρωτος. idem. Orph. Vid. ad v. Ευμενιδες.

Κυανῶπις, ιδος. ἡ. cœruleo aspectu.
κῦμα μεγα ῥοχθει κυανωπιδος Αμφιτριτης. μ. 60.

*Κῠᾰνωπος, ον. idem.
ει μὲν πρὸς αυγας ἡλιου, χρυσωπον ἦν
νωτισμα θηρὸς, ει δὲ πρὸς νεφη βαλοι,
κυανωπον, ὥς τις Ἶρις, ανταυγεῖ σελας. Eur. *fr. inc.* Barn. 46.*

Κυβδᾶ (κυπτοντα.) *adv.* inclinato capite.
εγὼ δέ γ' εξελξω [2] σε τῆς πυγῆς θυραζε κυβδα. Eq. 365.

*Κυβδᾶσω. ἡ. fictum numen apud Comicum. *Vid. Schweigh.*
Λορδωνι δραχμη, Κυβδασοῖ τριωβολον. Plato ap. Ath. p. 444. e.

Κῠβελα. τα. *sc.* ορη. montes Cybeli. Vid. VV. DD. ad Steph. Byz. v. Κυβέλεια.
μητρὸς, ἅ τ' εν Κυβελοις ορεσιν μητισατο κουρην. Orp. 22.*

Κῠβελη, Κυβηλη. Cybele, mater Deûm. Vid. Ῥεα.
ἁ Κυβελης κρεσσων, καὶ Κυπριδος, ἅ τε Σελανας. Theoc. 20.
τά τε ματρὸς μεγαλας [43.
οργια Κυβελης θεμιστευων. Bacch. 78.
[ματηρ ουρεια, φοιταλεος. Eur.]
λεοντοβοτος θεαινα—
ποτνα θεὰ, θυγατερ πολυμορφου Πρωτογονοιο.
—ταμιη κοσμοιο, θεῶν πρωτοσπορος αρχή. Nonn.

Κῠβερναω. gubcrno.
νῆα κυβερνῆσαι, ὁποτε σπερχοιεν αελλαι. γ. 283.
Syn. Διεπω, διευθυνω, ιθυνω, οιακιζω, οικονομεω, οιακοστροφῶ, πρυτανευω, πηδαλιουχεω, αγω, χαλιναγωγῶ, σωφρονιζω.

Κῠβερνησις, εως. ἡ. gubernatio.
—εν δ' αγαθοῖσι κεῖνται
πατρωῖαι κεδναι πολι-
ων κυβερνασιες. Pyth. 10. ad fin.
Syn. Κυβερνητικη, διοικητικὴ, διοικησις, διοικημα, οιαξ, ανακτορια, επιστασις, επιστασια, ευταξια, συμμετρια.—νουθεσια.

Κῠβερνητειρᾰ. gubernatrix. Vid. Φυσις.
Syn. Διοικητειρα, επιστατις, οικονομος.

Κῠβερνητηρ, Κυβερνητης. gubernator navalis. Vid. Τιφυς.
ου γὰρ Φαιηκεσσι κυβερνητῆρες εασιν. θ. 557.
μητι δ' αὖτε κυβερνητης ενὶ οινοπι ποντῳ
νῆα θοην ιθυνει ερεχθομενην ανεμοισι. Ψ. 316.
Syn. Διευθυντης, διοικητης, ευθυντηρ, ευθυντης, ιθυντηρ, διοπος, οιακιστης, οιακοστροφος, πρυτανις, πηδαλιοῦχος, κυβερνος, επιστατης, διορθωτης.
[Epith. Σοφος, κεδνος.] αὔπνος. Phr. Ναῶν ποιμενες.
**Metaph. de rege.* φυλασσει πρᾶγος εν πρυμνη πολεως
οιᾶκα νωμῶν, βλεφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Sept. Th. 2.

Κῠβευτης. aleator.
ὦ γερον, ἦ μαλα δή σε νεοι τειρουσι κυβευται. Ath. p. 444. e.

Κῠβευω. tesseris ludo.
ληρεῖς εχων· γραφων αυτ' εν επεισοδιῳ,
γελοῖος εσται Κλεισθενης κυβευων [3]. Cratinus ap. Suid. v.
Κλεισθενους ακρατέστερος,
ματρὸς ετ' εν κολποισιν ὁ νηπιος ορθρινὰ παιζων
ασтραγαλοις, τουμὸν Πνεῦμ' εκυβευσεν Ερως. Meleag. 73.*
καὶ πῖνε καὶ κυβευε. Anac. 15. 12.
Syn. Διακυβευω, εκκυβευω.—κινδυνευω. κυβον βαλλω, ῥιπτω, πεττευω.

Κῠβηβη. Vid. Κυβελη.
οἱ μὲν καλὴν Κυβηβην
τὸν ἡμιθηλυν Αττιν
εν ουρεσιν βοῶντα
λεγουσιν εκμανῆναι. Anac. 13. 1.

Κῠβηλις. securis. *pro quo vitiose* κόβυλις. qu. vid. [1169.
ἢ φασγανον κελαινον, ἢ ταυροκτόνον-Στερρὰν κυβηλιν,—Lyc.
Syn. Πελεκυς.—Κυβηλη.

Κῠβιζω. *cubum facio. *vix in Poësi reperta.**

Κῠβισταω. præcipito me, *proprie*, in aquam.
ὦ ποποι, ἦ μαλ' ελαφρος ανὴρ· ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. Π. 745.
Syn. Εκκυβισταω, δυπτω, κατακολυμβαω, κυμβητιαω.

Κῠβιστητηρ. urinator. 2. saltator.
ἦ ῥα καὶ εν Τρωεσσι κυβιστητῆρες εασιν. ib. 750.
—κυβιστητῆρι δὲ παλμῷ. Nonn. 2. 193.
Syn. 1. Αρνευτηρ. 2. ορχηστης.

Κῠβος. cubus, tessera.
Μελανιππος· εργον δ' εν κυβοις Αρης κρινεῖ. Sept. Th. 420.
Syn. Κυβεια, πεσσεια, πεττεια.
*Phr. Παιγνια μὲν ταδε παντα· Τυχης δ' ἑτεροτροπος ὁρμὴ
ταῖς αλογοις ταυταις εμφερεται βολίσι.
και βροτεον βιοτου σφαλερὸν μιμημα νοησεις,
νῦν μὲν ὑπερβαλλων, νῦν δ' απολειπομενος.
αινεομεν δὴ κεῖνον, ὃς εν βιοτῳ τε κυβῳ τε
χαρματι καὶ λυπῃ μετρον εφηρμοσατο. Epig.
(*Vid. plura ejusd. argumenti* Antholog. Brodæi. p. 516.)*

Κυδαζω. convicior, maledico.
κυδαζεται τοῖς πᾶσιν Αργειοις ὁμοῦ. Aj. 733. (722. Br.)
Syn. Λοιδορεω, ὑβριζω, δυσφημεω. [l. 1336.
*Phr. Ω πεπον, ἦ μαλα δη με κακῷ εκυδασσαο μυθῷ. Apoll.
—ονειδεσιν-Ηρασσον ενθεν κἄνθεν,— Aj. 724. B.

Κυδαθηναιευς. qui est e δήμῳ, seu curia, τοῦ Κυδαθηναιου.
κυων Κυδαθηναιεὺς Λαβητ' Αἰξωνεα. Vesp. 895.

1. Huic voci a Lexicographis parum lucis affertur. Satis autem constat, genus quoddam metalli esse designatum. "Probabile fit, "cassiteron esse plumbum candidum, cyanum autem seu plumbum "nigrum seu aliud metallum, quod æri jungi potest." Heyn. ad. l.

2. Hunc in modum e Cod. Ravenn. veram lectionem detexit Porsonus, ad Orest. 1234.

3. "Multa in Cratini loco, sed frustra, molitur Toupius. Lege cum Piersono ad Mœrin, p. 391. ληρεῖς ἔχων· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων. Cætera sunt Grammatici Cratinum hæc in Episodio dixisse indicantis." Porson. Append. ap. Toup. p. 455.

πoῦ δ' ὁ διωκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κυων[1]; ib. 902.*
Κῦδαινω. celebro, decoro.
παντας κυδαινων· μὴ δὲ μεγαλιζεο θυμῷ. K. 69.
SYN. Δοξαζω, δοξολογεω, επικλειω, γεραιρω.
*PHR. Κῦδος ορσαι σπενδει. τιν κῦδος ἁβρον νικασαις ἀνεθηκε. Pind. πολιν ευανοριαισι τανδε κλυταῖς δαιδαλλειν. ib. νᾶσον ῥαινεμεν ευλογιαις. Isth. 6.
[Αλκμᾶνα στεφανοισι βαλλω,
ῥαινω δὲ καὶ ὑμνῳ. Pyth. 8.
αυτοθεν τηλαυγες ἀρᾶρε φεγγος—*gloria ex his profecta est.*
—τίν γε μὰν δεδορκεν φαος. *tibi emicuit fama.*—
αγλαϊαισιν αστυνομοις επιμιξαι λαόν. ibid.]*
Κῦδᾰλῐμος. gloriosus.
ὑψοθ' εοντι Διΐ· μεγα δ' εστενε κυδαλιμον κῆρ. K. 16.
SYN. Συνετος, ενδοξος, ευπρεπης, τιμιος, κυδιμος, κυδρος, κυδνος.
*Κῦδηεις, ησσα, ῆεν. gloriosus.
δῶρά τε κυδηεντα πορεῖν χρυσασπιδι Ῥωμῃ. Anal. *T.* iii. *p.* 133.*
Κῠδῐᾰνειρος. honestans viros.
ουτέ ποτ' εις αγορην πωλεσκετο κυδιανειρην. A. 490.
Κῠδιαω. glorior.
οἱ μὲν, χωομενοι· οἱ δὲ, μεγα κυδιοωντες. Φ. 519.
SYN. Γαυριαω, αυχεω, ἁβρυνομαι.
[PHR. Επιδοξον αρεσθαι κῦδος. Pind. δαΐων ὑπερτερος εν φαει καταβαινειν. ib.]
Κῡδῐμος, Κυδνος, Κυδρος. gloriosus, venerandus.
ὡς ἁμ' επος τε καὶ εργον εμηδετο κυδιμος Ἑρμῆς. H. Merc. 46.
ἡ δέ τε παρθένος εστι Δικη, Διὸς εκγεγαυῖα,
κυδνη τ' αιδοιη τε θεοῖς, οἱ Ολυμπον εχουσιν. Hes. ε. 255.
Ἡρη με προεηκε, Διὸς κυδρη παρακοιτις. Σ. 184.
Κῡδιππη. Nom. Pr.
*αλλ' ενὶ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα τοσσα φορεῖτε
γραμματα,* Κυδιππην ὁσσ' ερεουσι καλήν. Call. *fr.* 101.
Κῡδιστος. gloriosissimus.
Ατρεΐδη κυδιστε, φιλοκτεανωτατε παντων. A. 122.
*Κυδνος. Cydnus, Ciliciæ fl.
Κυδνου τε σκολιοῖο μεσην διὰ Ταρσον ιόντος. Dionys. 868.*
Κῡδοιδοπαω, Κῡδοιμεω. tumultuor.
ουδὲν ορθῶς, αλλ' ανω τε καὶ κατω κυδοιδοπᾶν. Nub. 616.
τὼ δ' αν' ὁμιλον ιόντε κυδοιμεον, ὡς ότε καπρω. Λ. 324.
SYN. Θορυβεω, ταρασσω, συνταρασσω.
Κῡδοιμός. turba, tumultus. 2. *apud Aristoph.* nomen asseclæ τοῦ Πολέμου.
Τρωων δὲ κλαγγη τε καὶ ασπετος ὦρτο κυδοιμός. K. 523.
*2. a. παῖ, παῖ Κυδοιμε. b. τί με καλεῖς; a. κλαυσει μακρα.
SYN. Θορυβος, ταραχη, πολεμος. [Pac. 255.*
EPITH. Αναιδης, αἱματοεις, αμαιμακετος, αταρτηρος, αργαλεος, αλγινοεις, αελληεις, ασιγητος, ἁλιῤῥοιζος, ἁλισμαραγος, αβακχευτος, βαρυς, δακρυοεις, δεινος, δυσκελαδος, δυσανασχετος, δυσαντητος, ειναλιος, ενναλιος, ευθροος, ζαμενης, κυβιστητηρ, κλονοεις, κορυμβοφορος, ολοος, ὁμοζηλος, πολυγλωσσος, πολυσκαρθμος, πολυφλοισβος, πολυσφαραγος, πολισσοῦχος, παλιννοστος, στυγερος, ὑγροπορος, φιληρετμος, φιλαγρυπνος. [PHR. Δορικτυπος αλαλᾶ. Pind.]
Κῦδος, εος. το. gloria, decus.
σκηπτοῦχος βασιλευς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος εδωκεν. A. 279.
SYN. Δοξα, κλεος, φημη, δυναμις, γαῦρος.
EPITH. Ἁβρον, αγλαον, ασπετον, απαυστον, αγηραον, θεοτερπες, επιδοξον, καλλινικον, μεγα, ευρυ, ουρανοπληθες, μεγαλαυχες, παναοιδιμον, σαθρον, ὑπερτερον.
Κυδος, ου. ὁ. convicium, probrum.
κυδου δικην οφειλει. Prov. ap. Suid.
SYN. Λοιδορια, ὑβρις.
Κῦδων, ωνος. ἡ. Cydon, urbs Cretæ.
*—τό τε βλοσυροῖο Κυδωνος-Κεῖνο φυτὸν Κρητηθεν,—Nic.
—εν αξεινῳ τε Κυδωνι[2]. Orph. [Al. 234.*
Κῠδωνες. populus Cretensis.
ἧχι Κυδωνες εναιον, Ιαρδανου αμφὶ ῥεεθρα. γ. 292.
Κῠδωνιᾰς. ἡ. nomen Dianæ, a loco cultûs.
*δρυμονια, σκυλακῖτι, Κυδωνιας, αιολομορφε. Orp. H. 35. 12.
Κῠδωνιαω. similis sum malo Cydonio.
καὶ μαζὸς, ακμῆς αγγελος, κυδωνιᾷ. Leon. Tar. *An.* i. 231.*
Κῠδωνῐκος, Κυδωνιος. gentile a præc.
εσθλὸν σὺν Μοισαισι Κυδωνικον εὕρομες ανδρα. Theoc. 7. 12.
Κυκλωπες, ἤ μοί τι Κυδωνιον, ει δ' αγε, τοξον. Call. 3. 81.
Κῠεω. osculor. 2. in utero gesto.
ἡ δε κυει φιλον υἱὸν, ὁ δ' ἑβδομος ἑστηκει μείς. T. 117.
SYN. Αποκυεω, εγκυεω, κυοφορεω, κυω.
Κυζῐκηνῐκος. gentile, a sequ. *Sed in l. c. legi debet* χεζικηνικον.
—βεβαπται βαμμα Κυζικηνικον. Pac. 1176.
Κυζῐκον, *sive sec. Steph. Byz.* Κυζικος. ἡ. urbs Propontidis.
Κυζικον ἢν ελθῃς, *ολίγος πονος Ἱππακον εὑρεῖν
καὶ Διδυμην. αφανης ουτι γαρ ἡ γενεη.
καί σφιν ανιηρον μεν ερεῖς επος, εμπα δὲ λεξον
τοῦθ', ότι τὸν κεινων υἱὸν εχω Κριτιαν.* Call. Ep. 13. Ern.
Κυζῐκος. rex Dolionum.
—εν δ' ἡρως Αινηΐος υἱὸς ανασσε
Κυζικος, ὃν κουρη διου τεκεν Ευσωροιο-Αινητη.—Apoll. R. 1. [949.
Κῠθερειᾰ, Κυθηρη. Vid. Αφροδιτη.
ισχανοων φιλοτητος εὐστεφανου Κυθερειης. θ. 288.
*—τὴν δ' Αφροδιτην,
αφρογενῆ τε θεὰν, καὶ εὐστεφανον Κυθερειαν
κικλησκουσι θεοί τε καὶ ανέρες, οὕνεκ' εν αφρῷ
θρεφθη· αταρ* Κυθερειαν, ότι προσεκυρσε Κυθηροις. Hes. θ.
φοβεῖτο γὰρ Κυθηρην. Theoc. 30. 16. [193.
Κῠθηρᾰ. τα. insula ad Cretam, cum urbe ejusd. nominis.
ναῖ', επεὶ ανδρα κατεκτα Κυθηροισι ζαθεοισι. O. 432.
Κῠθηριος. gentile a præc.
Σκανδειαν δ' αρα δῶκε Κυθηριῳ Αμφιδαμαντι. K. 268.
*Κῠθηροθεν. *adv.* e Cytheris.
Τεῦκρε πεπον, δη νῶϊν απεκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μαστοριδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ενδον εόντα,
ἶσα φιλοισι τοκεῦσιν ετιομεν εν μεγαροισι. O. 437.*
Κυΐσκω. fero partum. Κυΐσκομαι. in utero gestor.
—ηδ' ἱνα ποιη
πρῶτα κυΐσκομενη σκιαει χλοαοντας ιαμνους. Nic. Th. 29.
SYN. Αποτικτω, αποκυεω, κυω.
Κῠκᾰναω, Κῠκαω. misceo, turbo.
ολεθρόν τιν' ἡμᾶς κυκανᾶν[3] αμωσγεπως. Thesm. 429. B.
εν τῷ ῥά σφι κυκησε γυνη, εικυῖα θεῇσιν. Λ. 637.
τρὶς δὲ κυκηθησαν Τρῶες, κλειτοί τ' επικουροι. Σ. 229.
SYN. Ανακυκαω, διακυκαω, ταρασσω.
Κῠκεων, ῶνος. ὁ. miscellanea potio.
τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ εὔπλοκαμος Ἑκαμηδη. Λ. 623.
τευξε δέ μοι κυκεῶ χρυσεῳ δεπα', οφρα πιοιμι. κ. 316.
SYN. Κυκημα, κρᾶσις. EPITH. Μελικρητος.
Κῠκηθρον. rubrum, tudicula. *tropice dicitur* de eo, qui summa imis miscet.
καὶ κυκηθρον, καὶ ταρακτρον. Pac. 653.
Κῠκησῐτεφρος. miscens, seu, confundens cinerem. Vid. ad v. Κλειγενης.
Κυκλᾰδες. insulæ maris Ægæi.

---

1. Nisi in his duobus locis mihi non obvia fuit vox Κυδαθηναιεὺς, et ad quantitatem primæ syllabæ statuendam satis infausta sunt. Namque in priore vs. brevis est, nisi κύων pro monosyllabo habeatur; quod quidem fieri posse minime is sum qui contendam. In altero versu, Scholiastes novam prorsus in arte Metrica viam invenit, et articulum ὁ produci affirmat. Hanc adeo gravem sententiam graviore exemplo ex Eupolidis Capris stabilivit: τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ἄνηρ ὁ γλήμων ἔχει. Hoc argumentum modeste refellit Florens Christianus, qui porro solus e Comici editoribus, quos equidem viderim, salebras hic loci perspexit et complanare conatus est.—Toup. Cur: Post: in Theocr. 21. 15. legi jubet, ποῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων,—quo facto, syll. Κυ in utroque exemplo fit brevis. Vid. Dobræ. qui in Eupolidis vs. a Schol. cit. delet ἀνήρ.

2. Unde venerit hæc versûs particula, fateor me nescire. Urbs, e qua Κύδωνες, appellabatur etiam Κυδωνία et Κυδωνὶς, et conditor ejus Κύδων, celeber ob φιλοξενίαν. Vid. Steph. Byz. et Damm.

3. Recte Kusterus monuit e Suida legendum esse κυρκανᾶν, rectius adhuc Brunckius in textum admisit. Prima in κυκανᾶν corripitur:
τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων; Thesm. 852.

Κυκλαδες, αἱ νησων ἱερωταται ειν ἁλὶ κεῖνται,
ευϋμνοι.— Call. 4. 3. —σὺ δ' Ευβοιηθε κατηεις,
Κυκλαδας οψομενη περιηγέας·—ib. 197.
Δῆλον εκυκλωσαντο, καὶ ουνομα Κυκλαδες εισι. Dion. 526.

Κυκλᾰμῖνος, ου. ἡ. et Κυκλαμινον. το. cyclaminus, herba e coroniarum genere. *Lat.* tuber terræ.
ἱππεῖον λειχῆνα, καὶ εν κυκλαμινον αγειρας. Nic. Th. 945.

*Κῡκλᾰμις, ῐδος. ἡ. idem.
ὁρμινον τε, και ειρυσιμον, κυκλαμις τ' ιοειδης. Orph. 915.*

Κῡκλᾰς, ᾰδος. ἡ. circularis.
εναζων κινῶν τε χορούς ενὶ κυκλάσιν ὡραις. ib. H. 52. 7.

Κῡκλεω. verso, duco, vel rotâ veho.
αυτοὶ δ' αγρομενοι κυκλησομεν ενθάδε νεκρούς. Η. 332.
Μενελαε, ποῖ σὸν ποδ' επὶ συννοιᾳ κυκλεῖς; Orest. 631.
Syn. Ανακυκλεω, διακυκλεω, στρεφω, περιστρεφω, φερω (εφ' ἁμαξων.)

Κυκλιοδῐδασκαλος. Poëta dithyrambicus.
ταυτὶ πεποιηκας τὸν κυκλιοδιδασκαλον. Av. 1403.
Syn. Διθυραμβοποιος.

Κῡκλιος. Κυκλῐκος. orbiculatus. 2. circumforaneus. 3. *ep.* poëtæ, *item*, carminis. *Vid. Horat. Art. Poët.* 136.
Κυκλιον ωρχησαντο· χοροῦ δ' ἡγησατο Θησεύς. Call. 4. 313.
εχθαιρω τὸ ποιημα τὸ κυκλικὸν, *ουδὲ κελευθῳ
χαιρω τις[1] πολλοὺς ὧδε και ὧδε φερει.* Call. Ep. 30. Ern.
Syn. Κυκλοτερης, εγκυκλιος, περιηγης.—αγοραῖος.

Κυκλοβορεω. circulatoris modo clamoribus obtundo.
κἀκυκλοβορει, κἄπλυνεν· ὥστ' ολιγου πανυ. Acharn. 380.
Syn. Κακογλωττιζω.

Κυκλοβορος. *circulator; qui in circulis declamitat, ut inde habeat, quod edat. 2. amnis, *seu*, torrens Atticæ.
επιγιγνεται γὰρ βυρσοπωλης ὁ Παφλαγων, (*i. e.* Cleon.) ἁρπαξ,* κεκρακτης, Κυκλοβορου φωνὴν εχων. Equit. 136.
Syn. Αγυρτης.

*Κυκλοδῐωκτος, ου. ὁ ἡ. in orbem agitatus.
σπειρηδὸν σκοτοεις κυκλοδιωκτος εχω. Secund. *An.* iii. 5.

Κῡκλοεις. orbiculatus.
αλλ' ολετ' αμφ' ἑταρῳ σχὼν κυκλοεσσαν ιτυν. Anyte, *ib.* i. 201.*

Κυκλοελικτος. in orbem se volvens. Vid. Ἡλιος.

Κυκλομολιβδος. ὁ. vasculum rotundum e plumbo.
γραμματοκῳ πληθοντα μελασματι κυκλομολιβδον. Damoch. [*An.* iii. 69.
Syn. Μελανοδοχεῖον.

Κῡκλος, pl. τα κυκλα. circulus, orbis.
καλὴν, ἣν πέρι μὲν κυκλοι δεκα χαλκεοι ἦσαν. Λ. 33.
Ἡβη δ' αμφ' οχεεσσι θοῶς βαλε καμπυλα κυκλα
χαλκεα, οκτακνημα, σιδηρεῳ αξονι αμφις. Ε. 722.
ἱππῳ γηρασκοντι τὰ μειονα κυκλ' επιβαλλε. Suid.
Syn. Τροχος, κρικος, γυρος, περιβολος, περιβολον, περιδρομη, περιμετρος, περιφερεια, κυκλισκος.—οφθαλμος, (Vid. ad v. Μοριος.)—σχῆμα περιφερογραμμον.
Epith. Αξονιος, ἁμαξεῖος, αρτιχαρακτος, αειδινητος, ακροκελαινιοων, αλυτος, ευτροχαλος, εριφεγγης, ευφεγγης, ευκνημις, ἡμιτομος, ισοζυξ, θοος, θεσπεσιος, νομητωρ, λεωφορος, λινοεργης, περιτροχος, περιηγης, ποιητος, παλιναυξης, πολυειδης, ποικιλοδινος, παλιμπορος, τροχοειδης, τροχαλος, φαεσφορος, χοροιτυπος, πυραυγης (αιθέρος.) — περιτερμων (γαιης.)
Phr. Κυκλος αειδινητος ὁμοῖια παντα κυλινδων. Naz. 64.

Κυκλοσε. *adv.* in orbem.
—περὶ δ' αυτὸν αγηγεραθ', ὅσσοι αριστοι-Κυκλοσ',—Δ. 211.
Syn. Περιξ, εν κυκλῳ, κυκληδον.

Κῡκλοτερης. quasi tornando rotundus factus. Vid. Κυκλιος.
*ορθῷ μετρησω κανόνι, προστιθεὶς, ἱνα
ὁ κυκλος γενηταί σοι τετραγωνος· κἂν μεσῳ
αγορά· φερουσαι δ' ὦσιν εις αυτὴν ὁδοι
ορθαὶ πρὸς αυτὸ τὸ μεσον,* ὥσπερ τἀστέρος,
αυτοῦ κῡκλοτεροῦς οντος, ορθαὶ πανταχῇ
ακτῖνες απολαμπουσιν.— Av. 1004.

Κῡκλοω, Κυκλοομαι. cingo. 2. in orbem ago.
ἡνίκα δ' αἱ νυμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλωσονται. Call. 3. 170.
*μηδὲ χὸρον φευγειν ενιαυσιον· ουδὲ γὰρ Ἱππὼ
ακλαυτι* περὶ βωμὸν απειπατο κυκλωσασθαι. Call. 3. 266.
Syn. Ανακυκλοω, διακυκλοω, συγκυκλοω, περιβαλλω, περιζωννυω, περιερχομαι, περιθεω, περιστεφανοω, αμπισχομαι, περιφερομαι, περιΐσταμαι, αναχορευω, κυκλοφορεω.

Κῡκλωμα. orbis rotundus.
βυρσοτονον κυκλωμα τοδε. Bacch. 124.
Syn. Κυκλωσις, περιμετρον, περιβολη.

*Κῡκλωπιον. *dimin.* a Κυκλωψ.
απωμοσ', ὦ καλλιστον, ὦ Κυκλωπιον. Cycl. 265.*

Κυκλωπιος, Κυκλωπειος. Cyclopeus.
ιακχειτω δὲ γᾶ Κυκλωπια. Orest. 954.
*sc. *Argos* et *Mycenæ*, quod earum mœnia a *Cyclopibus* fuerint exstructa. *Vid. Schol. in l. et Barnes. ad* Iph. Aul. 152.*

Κυκλωπις, ῐδος. ἡ. —ὦ Κυκλωπιδες ἑστιαι,
ὦ πατρις Μυκηνα φιλα. Iph. T. 844.

Κυκλωψ. Cyclops. Vid. Πολυφημος.
αυτὰρ επεὶ Κυκλωψ μεγαλην εμπλησατο νηδυν,
ανδρομεα κρέ' εδων— κ. λ. ι. 296.
Epith. Αγριος, ανδροφονος, ανοσιος, αγροβοτης, γενναῖος, Αιτναῖος, μονωψ, μονοδερκτης, μονογληνος, δυσειδης, δυσσεβης, θεοστυγης, ολοος, θηρ πελωριος, ὑψικαρηνος, κρεασφαγος, κρυερος, δεσποτισκος, ξενοδαιτης, φονιος, ωμοβρως, ορειβατης.
Phr. Πελωρ αθεμιστια ειδώς.—μενος ασχετος. Hom.
*ὡς αυτοματον τὸν δαλον εις τὸ κρᾱνιον
στειχονθ' ὑφαπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς. Cycl. 643.*
Κυκλωπός τε βιης μεγαλητορος ανδροφαγοιο.
Αιτνας μηλονομος. ξενων δαιτυμων. Eur.
ἀβροχιτων δ' ὁ φυλαξ θηροζυγοκαμψιμετωπος. Ep.
—μεσῳ σελαγιζε προσωπῳ-Μαρμαρυγη τροχοεσσα—Nonn.

Κυκλωπες. Cyclopes.
ὥσπερ Κυκλωπές τε, καὶ αγρια φῦλα Γιγαντων. η. 206.
Epith. Αναιδεῖς, ανδροκτονοι, αθεμιστοι, βριαροι, βλοσυροι, γηγενεες, ὑπερφιαλοι, ὑπερηνορεοντες, χθονιοι.
Phr. Τεκτονες διου πυρός. Eur. ὑπερβιον ἦτορ εχοντες.
αἱ νυμφαι δ' εδδεισαν, ὁπως ιδον αινὰ πελωρα, [Hes.
πρηόσιν Οσσειοισιν εοικότα· πᾶσι δ' ὑπ' οφρυν
φαεα μουνογληνα, σακει ισα τετραβοειῳ,
δεινὸν ὑπογλαυσσοντα·—κ. λ. Call. 3. 51.
ιδμονες Ἡφαιστοιο, σοφῶν ζηλημονες εργων. Nonn.

Κῡκλωτος. circularis. —εν χαλκηλατῳ
σακει, κυκλωτῷ σωματος προβληματι,
*Σφιγγ' ωμοσιτον προσμεμηχανευμενην
γομφοις ενωμα*— Sept. Th. 546.
Syn. Κυκλιος, περιηγης.

Κῡκνειος, α, ον. cygneus. Vid. in sequ. v.

Κῡκνος. cygnus.
χηνῶν, ἢ γερανων, ἢ κυκνων δουλιχοδειρων. Β. 460.
Epith. Αερσιποτης, ασιγητος, δολιχαυχην, λιγυρος, λιγυθροος, μελῳδος, μελιθρους, ευγληνος, ποταμιος, πολιοχρως, πολιος, ᾠδικος. [252.
Phr. Μουσαων ορνιθες, αοιδοτατοι πετεηνῶν. Call. Del.
—μαντιπολοι γοον ὑστατον αειδοντες. Opp.
κυκνον τὸν Μουσῶν αξια μελπομενον. Ep.
[γοργος ὑγροφοιτος. Lyc.]
Στρυμονιοι μυρεσθε πὰρ ὑδασιν αιλινα κυκνοι. Theoc.
η ὁτε καλὰ ναοντος επ' οφρυσι Πακτωλοῖο
κυκνοι κινησουσιν ἑὸν μελος.— Apoll. 4. 1330.
οἷα δέ τις κυκνος αχετας
ποταμιοις παρὰ κυμασι, *(χευμασι.) Eur. El. 151.
λιμναν θ' είλισσουσαν ὑδωρ
Κυκνειον, ενθα κυκνος* μελῳδὸς
Μουσας θεραπευει. Iph. T. 1103.
θεοῦ μελπων αοιδός. Eur.
κυκνος δὲ θανατων εμμελεῖς φθογγους πλεκει.
καὶ τῆς τελευτης δεξιοῦται τὸν χρονον.
κινεῖ τὸν είρμον τῶν μελῶν ὁ τεχνικος
πανηγυριστης εὑρετης τῆς εξοδον. Phile.

Κυκνομορφος. cycni speciem habens. Vid. Φορκιδες.

Κῡκνοπτερος, ου. ὁ ἡ. par cycni pennis.

1. Pro ἥτις, inquiunt: sed multum addubito. Locus ex Œd. Col. (vs. 3.) allatus nihil ad rem.—Blomf. reposuit τῇ π.

κυκνοπτερον καλλοσυνας
Ληδας σκυμνον δυσελενας. Orest. 1382. P.

Κυκνος. Nom. Pr. filius Martis.
ὁς καὶ Κυκνον επεφνεν, Αρητιαδην, μεγαθυμον. Hes. α. 57.
EPITH. Αμυμων, αλεξικακος, ἱπποδαμος, εὐμμελιης, ξενοδαΐκτης, ὑπερβιος.
PHR. Ὡι δὴ πιθησας στυγνὸς αρταμος τεκνων,
αιθυιοθρεπτος, πορκεων λιναγρετης,
κρηθμοῖσι, καὶ ῥαιβοῖσι νειριταις φιλος, κ. λ. Lyc. 236.
*τίς δ' ἂν αριστῆας Λυκιων ποτε, τίς κομοωντας
Πριαμιδας, ἢ θῆλυν απὸ χροιᾶς Κυκνον εγνω,
ει μὴ φυλοπιδας προτερων ὕμνησαν αοιδοί; Theoc. 16. 48.
Κυκνον δὲ ξενοδαικταν
τοξοις ωλεσεν, Αμφαναιας
οικητορ' αμικτον. Herc. F. 391.

Κῦλῐκρᾶνες, ων. οἱ. *ita dicti* Heracleotæ, sub Œta monte habitantes. *Vid. Athen.* pp. 461, 2. et nos v. Σπληνοπεδον.*

Κῠλινδεω, Κυλινδω. voluto, volvo. [502.
εκυλινδουμην ικτινον ιδών· *κᾆθ' ὑπτιος ὢν αναχασκων. Av.
τουτοισιν μὲν ταῦτα μελει, κιθαρις καὶ αοιδὴ,
ῥεῖ'· επεὶ αλλοτριον βιοτον νηποινον εδουσιν,
ανέρος, οὗ δή που λευκ' οστέα πυθεται ομβρῳ,
κειμεν' επ' ηπειρου,* ἢ ειν ἁλὶ κῦμα κυλινδει. α. 159.
*ὁπποτ' ανὴρ εθελῃ πρὸς δαιμονα φωτὶ μαχεσθαι,
ὅν κε θεὸς τιμᾷ,* ταχα οἱ μεγα πῆμα κυλισθῃ. P. 98.
SYN. Αποκυλινδεω, διακυλινδεω, κατακυλιω, αποκυλιω, εκκυλινδομαι, ανελισσω, επιφερομαι.

Κῠλινδρος. ὁ. cylindrus. [596.
ἡ δ' αφὰρ, ὡστε κυλινδρος, επετρεχε κυματι λαβρῷ. Ap. 2.

Κῠλιξ, ῐκος. ἡ. calix.
αυταῖσιν κυλικεσσι καὶ ες τρυγα χεῖλος ερειδων. Theoc. 7. 70.
πολλὰ μεταξυ πελει κυλικος καὶ χειλεος ακρου. Ath. l. 11.
SYN. Ποτηριον, εκπωμα, λεπαστη, κονδυ, φιαλη, δεπας, λαγηνος.
EPITH. Ακρητος, βαθεια, μυστιλαγυνος, ενλαλος, οινοδοκος, οιναγωγος, πρηΰγελως, συνδειπνος, περιφερης, τροχοεσσα, ὑαλεα.

*Κῠλῐχνη. poculum, pyxis medica. [p. 481.
λαταγες ποτεονται κυλιχνᾶν απὸ Τηΐαν. Alcæus, ap. Ath.
τὸ δ' ετνος εν ταῖς κυλιχναις τουτὶ
θερμὸν, καὶ τοῦτο[1] παφλαζον. Aristoph. Ταγην. ap. Polluc.

Κῠλῐχνιον, Κυλιχνις, Κυλισκιον. *dimin.* a præc. [x. 88.*
εγὼ δὲ κυλιχνιόν τέ σοι, καὶ φαρμακον διδωμι. Eq. 906. B.
—αλλα μος δος ἐν μονον κυλισκιον.[2] Acharn. 458.

*Κῠλῑω. volvo. Vid. Κυλινδεω.
τὼ δ' εξειλυσθέντες επὶ χθονὶ γαστερας αμφω
αἱμοβορως εκυλιον·— Theoc. 24. 17.*

Κυλληνη, Κυλληνια. mons Arcadiæ. 2. Epeorum urbs.
οἱ δ' εχον Αρκαδιην, ὑπὸ Κυλληνης ορος αιπύ. B. 603.
Κυλλανιας[3] χιονοκτυπου
πετραιας απὸ δειραδος φανηθ',— Aj. 705.

Κυλληνιος. a Cyllene. *Vid. Damm.* P. R.
Πουλυδαμας δ' Ὦτον Κυλληνιον εξεναριξεν. O. 518.

Κυλληνις, ῖδος. ἡ. idem.
αμφιβαλὼν ἁρπην Κυλληνιδα λευκανιῃσιν. Lith. 548.

Κυλλός. claudus, curvus.
τί δεῦρο ποδα σὺ κυλλὸν ανὰ κυκλον κυκλεῖς; Av. 1379.
SYN. Χωλος, γαυσος, γυιος, σκιμβος.

Κυλλοποδῑων. Vid. Ἡφαιστος.
ορσεο, Κυλλοποδιον, εμὸν τεκος· αντα σεθεν γάρ. Φ. 331.
SYN. Κυλλοποδης, ἱμαντοπους.

Κῠλοιδιαω. sum tumentibus oculis.
δηθα κυλοιδιοωντες ετωσια μοχθιζοντι. Theoc. 1. 38.
EXP. Τους οφθαλμους εξογκουμενοι.

Κῦμα. fluctus.
ἡ δ' εθεε κατὰ κῦμα διαπρησσουσα κελευθον. A. 483.
τὴν πολιν, καὶ ταῦτ' εχοντες κυματων εν αγκαλαις. Ran.
SYN. Ῥοη, σαλος, οἶδμα.—κινδυνος. [716. (04. B.)
EPITH. Αλεγεινον, ἁλιμυρες, ατρυγετον, αγαστονον, αγριον, αβρομον, ἁπαλον, ἀλίκτυπον, αψορρον, ανεμοτρεφες, αργαλεον, βαθυ, βαρυηχες, βαρυκτυπον, βαρυβρομον, βλοσυρον, βομβῆεν, γλαυκον, θοον, κελαινον, κωφον, κατηρεφες, μεγα, μακρον, δεινον, λευγαλεον, μορμυρον, οβριμον, οξυ, πορφυρεον, παφλαζον, πελωριον, πηγον, οιδαλεον, πολυκλυστον, πικρον, πλατυ, παλιρροθιον, πολιον, ῥοθιον, τροφι, τροφοεν, τρηχυ, τυφλον, ὑγρον, ὑψηλον, φονιον, χαροπον, ηλιβατον, ετεροτροπον, λυσσῆεν, ξεινοδοκον, μελαν, λαβρον, ὑπερβιον. [αερσιπορον. Nonn. ακροκελαινιοον. Hom.]—ἡσυχα καχλαζον.—λαβρὸν ὑπαὶ νεφεων.—ισα ορεσσιν.—παντοιων ανεμων.—νιφετοιο, φονοιο, πολεμοιο.
*PHR. Ὡς δ' οτ' εν αιγιαλῷ πολυηχέι κῦμα θαλασσης
ορνυτ' επασσυτερον, Ζεφυρου ὑποκινησαντος,
ποντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορυσσεται, αυτὰρ επειτα
χερσῳ ῥηγνυμενον μεγαλα βρεμει, αμφὶ δέ τ' ακρας
κυρτὸν εὸν κορυφοῦται, αποπτυει δ' ἁλὸς αχνην. Δ. 422.
[μαινομενον ῥοθιων πολυηχέα βομβον. Mus.—πολλὸν ἁλὸς κορθυνεται ὑδωρ—Βρασσομενον. Ap. Rhod.
κυανεη μὲν ὑπερθεν αναθρωσκουσα θαλασσα,
ουρανὸν ορφναιῳ ἑλικων εζωσατο δεσμῷ.
—εις δ' ἁλιρροθους
ακτὰς αποβλεψαντες, ἱερὸν ειδομεν
κῦμ' ουρανῷ στηρίζον·—
κἄπειτ' ανοιδῆσάν τε, καὶ περιξ αφρὸν
πολὺν καχλαζον ποντιῳ φυσηματι,
χωρεῖ πρὸς ακτὰς, οὗ τεθριππος ἦν οχος.
αυτῷ δὲ σὺν κλυδωνι, καὶ τρικυμιᾳ
κῦμ' εξεθηκε ταῦρον— Hippol. 1220.]
θινος εμβολας ἁλος. Æsch. Vid. ad v. Ανοιδεω.
κακῶν δ' ὡσπερ θαλασσα κῦμ' αγει·
τὸ μὲν πιτνον, αλλο δ' αειρει
τριχαλον, ὁ καὶ περὶ πρυμναν πολεως καχλαζει. Sept. Th. 758.

Κῦμα, ἄτος. το. fetus uteri. Vid. ad v. Λυκωρειος.
ουκ εστι μητηρ ἡ κεκλημενη τεκνου
τοκευς,* τροφος δὲ κυματος νεοσπορου. Eum. 655.
SYN. Κυημα, κυησις, γονη, εκγονον. [*An.* i. 220.*
*PHR. Δισσὸν απὸ ζωνης κῦμ' ελοχευσε τεκνων. Leon. Tar.

Κῡμαινω, Κυμαινομαι. fluctuo et ferveo, turgeo.
εξ Αθοω δ' επὶ ποντον εβησατο κυμαινοντα. Ξ. 229.
SYN. Διακυμαινω, εγκυμαινω, κυματουμαι, κυματιζομαι, κλυδονιζομαι, ταραττομαι, σαλευω, χειμαζομαι, βρασσω, κατακλυζω, ανακινεω, δονεω, πλημμυρω, επιρρεομαι, περιχεομαι.

Κῡματοάγης. fluctus frangens.
—τονδε κατακρας-Δειναὶ κυματοαγεῖς
αται κλονεουσιν— Œd. C. 1308. (1244. Br.)

Κῡματοπληξ. fluctibus pulsatus.
—ὡς τις ακτα-Κυματοπληξ χειμερια κλονεῖται. ib. 1305.

Κυμβᾰλον. cymbalum.
καὶ κυμβαλ' οξυδουπα, κοιλοχειλεα. Philipp. *An.* ii. 212.
SYN. Βακυλιον. Suid.
EPITH. Ακηδες, βαρυβρομον,
βομβῆεν, λιγυηχες, οξυφθογγον, φιλευΐον.
*PHR. Ὁ δὲ χαλκοδετοις κοτυλαις οτοβεῖ. Æsch. fr. Edon.
Vid. Steph. Ind. v. Κυμβος. *ad fin.* —καὶ χαλκοκτυπων βομβοις βρεμουσας αντιχερσι κυμβαλων. Euphorion ap. Athen. p. 636.*

Κυμβᾰχος. pronus in caput. 2. *subst.* superior galeæ pars convexa. Vid. not. ad v. sequ.
1. ῥοιζηδον εκβρασασα κυμβαχον δεμας. Lyc. 66.
2. τοῦ δὲ Μεγης κορυθος χαλκηρεος ἱπποδασειης
κυμβαχον ακροτατον νυξ' εγχεῖ οξυοεντι. O. 536.
SYN. 1. Πρηνης, προπετης.

1. Ita legend. arbitror pro τουτὶ, quod ultimam producit—Item, τὸ δ' ἔτνος γ', ut fiat pro tribrach. anapæst. Præstaret etiam ταύταις pro τουτὶ in eodem vs.

2. "Vere observat Toupius ad Suid. 2. 109. mali commatis esse "voces κυλίσκη, κυλίσκιον, pro quibus Græcus sermo agnoscit κυλίχνη, "κυλίχνιον." Brunck. in loc. citat. ubi, præeunte Casaubono, ex Athen. et Eustath. restituit: κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Vid. Pors. App. ad Toup. p. 456.

3. Mihi videtur hic esse gen. fem. a Κυλλήνιος: neque apud Steph. Byz. aut alibi substantivum, Κυλληνία, deprehendi.

Κυμβη. navigium. *Lat.* cymba. 2. acetabulum; concha salis. *Horat.* salillum. *Catull.* 3. caput, &c.
πολλάκι δὲ γλαφυρῆς κυμβης πέρι— Opp. [*An.* ii. 102.
Γρυνέα τὸν πρεσβυν, τὸν ἀλιτρυτον ἀπὸ κυμβης. Tull. Laur.
*ἱπποισιν ἢ κυμβαισι ναυστολεῖς χθονα; Soph. *fr.* Androm.
2. σὺν καὶ σφονδυλειον, ἁλός τ' εμπληθέα κυμβην. Nic. Th.
Syn. 1. Σκαφιδιον. 2. οξυβαφον. 3. κεφαλη[1]. [948.*

Κυμβιον. poculi quoddam genus, a similitudine navigii.
μεγαλ' ισως κυμβια προπινομενα. Anac.[2]
*κυμβιον ακρατου κατασεσειχ' ὑμῖν ανω. Philem.
κοὐ κυμβιοισι πεπολεμηκ' Ευριπιδης. Chæremon.

Κυμβος, εος. το. poculi genus. *idem fere quod* κυμβη.
τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχῶ ποταμηΐσι νυμφαις
εμπληδην κυκεῶνα ποροις εν κυμβεσι τευξας. Nic. Al. 128.
κυμβη *reperitur* ibid. vs. 389.

Κυμβος. *adj.* cavus, rotundus, *Hesych. item, subst.* cavus recessus; ollæ fundum. *Unde*

Κυμβον. acetabulum, h. e. conchula seu scutella qua acetum in mensa apponitur. —ενθα κολουσας
σπερμαθ' ὅσον κυμβοιο τραπεζηεντος ἑλεσθαι. Nic. Th. 526.

Κῦμη. urbs Æolidis ante Lesbum. 2. civitas Campaniæ ad mare juxta Puteolos, *dicta etiam* Κυμαι. est et nomen aliorum locorum, sed, 3. *in loc. ab Athenæo cit. videtur esse* brassicæ species, *quia Cymæ optimæ nascuntur.*
1. ουδέ τί μοι φιλα γυῖα μενειν ἱεραῖς εν αγυιαῖς
Κυμης ὁρμαινουσι, μεγας δέ με θυμὸς επειγει [15.
δῆμον ες αλλοδαπὸν ιέναι, ολίγον περ εόντα. Hom. xxxvii.
2. ναυσιστονον ὕβριν ιδὼν (*Prosod. Dim.*)
τὰν πρὸ Κυμας. Pyth. 1. 140.
ταί θ' ὑπὲρ Κυμας ἁλιερκέες οχθαι. ibid. 34.
3. ἡ επιφοινισσουσα καὶ αυχμηρησιν ὁμοια*
βατραχεη Κυμη τε κακοχροος—Nicand. ap. Ath. p. 370.

Κῠμινδις, εως, *vel* ιδος. ἡ. avis quædam nocturna.
χαλκίδα κικλησκουσι θεοὶ, ανδρες δὲ κυμινδιν. Ξ. 291.

Κῠμῖνον. cuminum, herba et semen.
μὴ 'πιταμης τὰν χεῖρα καταπριων τὸ κυμινον. Theoc. 10. 55.
εν δ' αθερειγενέος[3] καρπὸν κεράσαιο κυμινου. Nic.

*Κυμῖνοπριστοκαρδαμογλυφος. Vesp. 1357. *vertitur a Brunck.* scrupulosus et sordidus cumini sector et Nasturtii scalptor.*

Κῡμοδεγμων, *pro* Κυματοδεγμων. undas excipiens.
ἡμεῖς μὲν ακτῆς κυμοδεγμονος πελας. Hippol. 1173.

Κῡμοδοκη, et Κυμοθοη. Nereïdum nomina.
ενθ' αρ' εην Γλαυκη τε, Θαλειά τε, Κυμοδοκη τε. Σ. 39.
Κυμοθοη τε, καὶ Ακταιη, καὶ Λιμνωρεια. ib. 41.

Κῡμοθᾰλης. undis abundans. Vid. Ποσειδαων.

Κῠνᾱγῖα, Κυνηγια. venatio, venatus.
—τερπνὸν εκ κυναγιας-Τραπεζα πληρης· —Hippol. 109.
τῇ σῇ προθυμος εις ὁδὸν κυνηγιᾳ. Aj. 37.
Syn. Κυνηλασιη, αγρευμα.

Κῠναγχη, ης. ἡ. millum, canum collare. 2. angina. [481.
καὶ ταυταν γωρυτὸν, επαυχενιόν τε κυναγχαν. Rhian. *An.* i.

Κῠνᾰλωπηξ. canivulpes. Laconicus canis.
Αιγειδη, φρασσαι κυναλωπεκα, μή σε δολωση. Equit. 1064.

Κῠνᾰρος. sentis canina; Cynara herba.
κυναρος ακανθα παντα πληθυει γυην. Soph. ap. Ath. p. 70. a.

Κῠνεη. galea. Vid. Κορυς.
καὶ σακος· αμφὶ δὲ οἱ κυνεην κεφαλῆφιν εθηκε
ταυρειην, αφαλόν τε καὶ αλοφον· ἡτε καταιτυξ. Κ. 258.
Epith. Αμφιφαλος, τετραφαληρος, βριαρα, δεινη, αγναμπτος, ευλοφος, δαιδαλεα, ευτυκτος, ευχαλκος, χαλκηρης, χαλκοπαρηος, ἱπποκομος, ἱπποδασεια, ἱππουρις, καλη, λοφοεσσα, τετραφαλος, χρυσειη,—ῥινου ποιητη.—ἑκατον πολεων πρυλεεσσ' αραρυῖα. Hom.

Κῠνεος, Κῠνειος. caninus. [I. 373.
—ουδ' ἂν εμοιγε-Τετλαιη, κυνεός περ εὼν, εις ὦπα ιδεσθαι.
θανατος μὲν οὖν κυνειος, ἣν ἅπαξ ἁλῷ. Vesp. 898. B.
Syn. Κυνικος, κυνωδης, αναιδης, αφρων, χαλεπος.

Κῠνεω. osculor, suavior.
καὶ κυνει ἁπτομενος ἣν πατρίδα· πολλὰ δ' απ' αυτοῦ. δ. 522.
καὶ κυνεον αγαπαζομεναι κεφαλήν τε καὶ ωμους. ρ. 35.
a. τί μέ συ κυνεῖς; *b. τί μέ συ δακνεις;* Acharn. 1209. B.
Syn. Κυω, επικυνεω, φιλεω, καταφιλεω, προσκυνεω.—σαινω, καταπαιζω.
Phr.—Αστυκα χειλεα θλιβειν. Theoc. —χειλεα μιξαι
χειλεϊ σῷ ῥοδεων ἁβροτερῳ κυλικων. Ep.

Κῡνηγεσῐα, Κυνηγεσιον. venatio. *pl.* canes venatores, *vel,* instrumenta venationis.
ἑστακα σταλα, μνᾶμα κυναγεσιας. Ep. ἀδ. 666.
τί κυνηγεσιων καί σοι μελετη; Hippol. 224.

Κῡνηγετεω. venor.
μα Δι', αλλ' αναγκασω κυνηγετεῖν εγὼ
τουτους ἁπαντας, πανσαμενους ψηφισματων. Equit. 1382. B.
Syn. Κυνηγεω, αγρευω.

Κῡνηγετης, Κυνηγος. venator. *fem.* Κυνηγετις. (V. Αρτεμις.)
ουδέ-μιν εισοιχνεῦσι κυνηγεται, οἵτε καθ' ὕλην. ι. 120.
*εροῦ δὲ τὴν κυνᾱγὸν Αρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνευματ' εσχ' εν Αυλίδι. Soph. El. 563.
πληξας αιγανεᾳ βρεγμα κυναγετιδι. Antip. Sid. *An.* ii. 10.*
Syn. Αγρευτηρ, αγρωστης, επακτηρ.

Κῡνηδον. *adv.* canine.
τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφιαν σιτησομαι; Nub. 491.

Κῡνηλᾰσῐα. canum incitatio.
*ηνησας δ' ετι παγχυ ποδορρωην Αταλαντην
κουρην Ιασιοιο συοκτονον Αρκασιδαο,*
καί ἑ κυνηλασιην τε καὶ ευστοχιην εδιδαξας. Call. 3. 205.
Syn. Αγρευμα, αγρεσια, κυνηγια.

Κῡνηλᾰτεω. canes agito, i. e. venor.
*τοῦ δὲ τερας περισημον εν αστρασιν απλανὲς αὔτως
οἷα κυνηλατεοντος αειδελον εστηρικται.* Nic. Th. 19.

Κυνθιᾰς, ᾰδος. ἡ. *et* Κυνθιος, α, ον. *a sequ.* [72. *Bl.*
Κυνθιάδες, θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Εχεμμα. Call. Ep.
κεκλιμενη πρὸς μακρον ορος καὶ Κυνθιον οχθον. Hom. Ap. 17.

Κυνθος. Deli ins. mons.
αλλοτε μέν τ' επὶ Κυνθου εβησαο παιπαλοεντος. ib. 141.

Κῠνῐδιον, Κῠνισκος. catellus.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνιδι', εσπαραττετε. Pac. 640.

Κῠνῐκος. Cynicus. Vid. ad v. Διογενης.

Κῠνισκα. Nom. Pr.
—εμὲ δ' ἁ χαριεσσα Κυνισκα-Ὑβρισδει— Theoc. 14. 8.

Κῠνοδους. dens caninus.
ηνίκα, θορνυμενον εχιος, θολερῷ κυνοδοντι. Nic. Th. 130.

Κῠνοδρομια. canum cursus.
νοσφι κυνοδρομιης, ἱνα τοι θοον ἁρμα φερωσι. Call. 3. 106.

Κῠνοθαρσης. canina præditus audacia. [53.
ορθὸς ανεστα ὁ πυῤῥος· ιδ' ὡς αγριος, κυνοθαρσής. Theoc. 15.

Κῠνŏθρᾰσŭς, εῖα, υ. idem.
μεμαργωμενοι κυνοθρασεῖς θεῶν. Æsch. Supp. 755. P.

Κυνοκεφαλος. caninum caput habens.
κυνὸς βορὰν σιτουμενος μαχει σὺ κυνοκεφαλῳ[4]; Equit. 416.

Κυνοκλοπος. canis fur.
ξυνδεῖτε ταχεως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον. Ran. 618. (605. B.)

1. "Κύμβας Hesych. esse dicit etiam ὄρνιθας, *aves*, unde Κυμβατευτὰς, " quos idem esse ait ὀρνιθευτὰς, *aucupes*. Eidem κύμβη est non solum " νεὼς εἶδος et ὀξύβαφον, sed etiam πήρα. Κύμβη Suidæ est etiam ἡ " κεφαλή: itidemque Eustath. et Etym. quæ supra κύβη sine μ. Ab " hoc κύμβη, significante caput, seu potius superiorem capitis concham " cavam et rotundam, est Κυμβητιᾶν, proprie significans τὸ ἐπὶ τὴν κε- " φαλὴν ῥίπτειν: quod supra κυβήβειν et κυβιστᾶν, a synonymo, κύβη. " Etymol. Ab eodem κύμβη, teste eodem, dicitur Κύμβαχος πίπτειν is " qui ἐπὶ κεφαλὴν πίπτει." Vide plura apud Lexicographum longe doctissimum, H. Steph. Thes. Ind. v. Κύμβος.

2. Locorum mox insequentium notitiam H. Stephano debeo, voc. Κυμβος. Philemonis exstat apud Athen. p. 481. e. ubi incidi etiam in fragmentum quod, Morello auctore, in Anacreonte frustra quæsiveram. Revera Anaxandridi debetur, et sic se habet:

—μεγάλ' ἴσως, ποτήρια
προπινόμενα, καὶ μέστ' ἀκράτου κυμβία
ἐκάρωσεν ὑμᾶς· ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

3. Scribitur et θερεγενέος. Locus est Ther. 601.

4. Vitium hic haud leve apparet, cui frustra conatur Brunckius mederi. Vid. ejus Not.

Κυνοκοπεω. canem ferio; s. canina pelle percutio.
κυνοκοπησω σου τὸ νῶτον. Equit. 289.
Κῠνομυιᾰ. (αναιδὴς ὡς μυῖα.) musca canina. 2. impudens.
τιπτ᾽ αὖ, ὦ κυνομυια, θεοὺς εριδι ξυνελαυνεις; Φ. 394.
Κῠνοραϊστης, Κυνοραιστης. ricinus.
ενθα κυων κειτ᾽ Αργος ενιπλειος κυνοραιστεων. ρ. 300.
Syn. Κροτων.
Κῠνοσβᾰτος. et Κυνοσβατον. rubus caninus. Vid. Κυναρος.
αλλ᾽ ου συμβλητ᾽ εντὶ κυνοσβατος ουδ᾽ ανεμωνα [5. 92.
πρὸς ῥοδα, τῶν ανδηρα πρὸς αἱμασιαῖσι πεφυκη. Theoc.
*Κῦνος, ου. ἡ. urbs Locrorum, in promontorio.
οἳ Κῦνόν τ᾽ ενεμοντ᾽, Οποεντά τε, Καλλιαρόν τε. B. 531.*
Κῠνοσουρᾰ, ας. ἡ. canis cauda, Ursa minor, Cynosura, sidus boreale.
σπειρῃ δ᾽ εν Κυνοσουρα καρη εχει· *ἡ δὲ κατ᾽ αυτὴν
εἱλεῖται κεφαλὴν, καὶ οἱ ποδὸς ερχεται αχρις. Arat. 52.
Κῠνοσουρις. epith. Ursæ minoris. 2. nomen canis vel Creticæ vel Laconicæ.
αυτὸς μὲν κατοπισθεν εὼν Κυνοσουριδος Αρκτον
Κηφεὺς, αμφοτερας χεῖρας τανυοντι εοικώς. ibid. 182.
2.*—ἑπτα δ᾽ εδωκε-θασσονας αυραων κυνοσουριδας.—Call. 3. [93.
Syn. 2. Κυναλωπηξ.
Κῠνοσπᾰρακτος. a canibus discerptus.
κυνοσπαρακτον σῶμα Πολυνεικους ετι. Ant. 1212. (1198. Br.)
Κυνοσφανης. (al. Κυνοσφαγης.) Vid. Ζηρινθος.
Κῠνουρον. petra.
εν αἶσι πρὸς κυνουρα καμπυλους σχασας
πευκης οδοντας,—Lyc. 99. Exp. Παρὰ τὰς τραχειας πετρας.
Κυνοῦχος. lorum, seu collare. 2. saccus. [*An.* i. 223.
ολπαν τ᾽ αστλεγγιστον, αχαλκωτόν τε κυνοῦχον. Leon. Tar.
Syn. Δεσμος (ὁ τὸν κυνα κρατῶν,) *al.* βαλαντιον, θυλακος.
Κῠνŏφρων. impudens. Vid. ad v. Απροβουλως.
πνεονθ᾽ ἁ κυνοφρων ὕπνῳ. (*Glycon. purus.*) Choëph. 619.
Syn. Αναιδης, κυνωπης.
Κυντερος, Κυντᾰτος. impudentior, impudentissimus. *hinc*, deterrimus.
σκυζομενης αλεγω, επεὶ ου σεο κυντερον αλλο. Θ. 483.
τὰ κυντατ᾽ αλγη κακῶν. Eur. Supp. 807.
Syn. Χαλεπωτερος, δεινοτατος.
Κῠνωπης. ὁ. Κῠνῶπις. ἡ. canis vultum habens; impudens.
τιμὴν αρνυμενοι Μενελαῳ, σοί τε, κυνῶπα. A. 159.
βαλλον αποθνησκων περὶ φασγανῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
νοσφισατ᾽, *ουδέ μοι ετλη, ιόντι περ εις Αΐδαο,
χερσὶ κατ᾽ οφθαλμοὺς ἑλεειν, σύν τε στομ᾽ ερεῖσαι.* λ. 423.
Syn. Κυνωψ, αναιδης, αναισχυντος.
Κῠπᾰρισσηεις. ἡ. urbs Nestoris circa Pylum.
καὶ Κυπαρισσηεντα, καὶ Αμφιγενειαν εναιον. B. 593.
Κῠπᾰρισσῐνος. ex cupresso factus.
κλιναμενος σταθμῷ κυπαρισσινῳ, ὅν ποτε τεκτων. ρ. 340.
*Κῠπᾰρισσοροφος. cupressinis tabulis laqueatus.
βαῖν᾽ εκ θαλαμων κυπαρισσοροφων (*vulg.* κυπαρισσοτροφων)
εξω, Μανη·— Mnesimach. ap. Ath. p. 402. f.*
Κῠπᾰρισσος, Κυπαριττος. cypressus, arbor. 2. vicus vel oppidum Phocensium. Il. B. 519.
κληθρη τ᾽, αιγειρός τε καὶ ευωδης κυπαρισσος. ε. 64.
κυπαριττος πεφύκοι σεῦ ενὶ κηπῳ. Anac. 61. 16.
Epith. Ακροκομος, αειθαλης, ευπεταλος, ισοζυγης, σκιερα, ῥαδινη, ἡβητης.
Κῠπασσις. (κοσμος γυναικεῖος.) species tunicæ. [*Anal.* i. 220.
ευθυσανον ζωνην τοι ὁμοῦ καὶ τονδε κυπασσιν. Leon. Tar.
Κῠπειρος, ου. ὁ vel ἡ. cyperus, juncus angulosus.
καιετο δὲ λωτός τ᾽, ηδὲ θρυον, ηδὲ κυπειρον. Φ. 351.
Syn. Βαθυς, ερσηεις.
Κῠπελλομᾰχος. in quo poculis certatur. [116.
εργα κυπελλομαχου στησομεν ειλαπινης. Macedon. *An.* iii.
Κῠπελλον, ου. το. *ποτηρίου εἶδος, ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον. Vid. Αμφικυπελλον.
μειδησασα δὲ παιδὸς εδεξατο χειρὶ κυπελλον. A. 596.
Syn. Δεπας, ποτηριον, κισσυβιον.
Epith. Αμοιβαῖον, αμοιβαδιον, αμβλυζον, ἡδυ, κυρτον, λυσιπονον, μελικρητον, φιλακρητον, οστρακοεν, οινοτοκον, πολυσπερες, πολυπημον, παλινοστον, στιβαρον, τεχνῆεν. Vid. Anac. 17.—18.
*Κῠπελλοφόρος, ου. ὁ ἡ. poculum tenens.
δερκεο, δεξιτερῇ χειρὶ κυπελλοφόρον. Procl. *An.* ii. 446.*
Κῠπτοω. everto.
πρηνῆ θ᾽ ὁμαιμων παντα κυπωσας δομον. Lycoph. 1442.
Syn. Καταβαλλω, ανακυπoω.
Κυπρῐδῐος. Venerius. 2. tener, mollis.
θηλυτερας φιλεειν, ολίγον κακὸν, οὕνεκα κειναις
Κυπριδιους οαρους ποτνα δεδωκε Φυσις. Agath. *An.* iii. 33.
Κυπρις. Vid. Αφροδιτη.
Κυπριδα μὲν πρῶτον σχεδον ουτασε χεῖρ᾽ επὶ καρπῷ. E. 458.
——Κυπρι βαρεῖα,
Κυπρι νεμεσσατα, Κυπρι θνατοῖσιν απεχθής. Theoc. 1. 100.
τιμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδιστην θεῶν
Κυπριν βροτοῖσιν· ευμενὴς γὰρ ἡ θεός. Alc. 800.
*Phr. Σὺ τὰν θεῶν ακαμπτον φρενα
καὶ βροτῶν αγεις, Κυπρι· σὺν δ᾽
ὁ ποικιλοπτερος, αμφιβαλὼν
ωκυτατῳ πτερῷ.
ποτᾶται δ᾽ επὶ γαῖαν, ευαχητόν θ᾽
ἁλμυρὸν επὶ ποντον.
θελγει δ᾽ Ερως, ᾧ μαινομενᾳ κραδιᾳ
πτανὸς εφορμασει,
χρυσοφαὴς, φυσιν
ορεσκοων σκυλακων,
πελαγιων θ᾽, ὅσα τε γᾶ τρεφει,
τὰν ἅλιος αιθομεναν δερκεται,
ανδρας τε· συμπαντων δὲ
βασιληΐδα τιμὰν, Κυπρι,
τῶνδε μονα κρατυνεις. Hippol. 1268.
ὦ παῖδες, ἥ τοι Κυπρις, ου Κυπρις μονον,
αλλ᾽ εστι πολλῶν ονοματων επωνυμος.
εστιν μὲν Αΐδης, εστι δ᾽ αφθιτος βια,
εστιν δὲ λυσσα μαινὰς, κ. λ. Soph. *fr. inc.* 23.*
Κυπρογενης, εος. ὁ ἡ. Κυπρογενεια. epith. Veneris.
Κυπρογενῆ Κυθερειαν αεισομαι, ἥ τε βροτοῖσιν. Hom. ix.
Κυπρογενῆ δ᾽, ὅτι γεντο πολυκλυστῳ ενὶ Κυπρῳ. Hes. θ. 199.
*αλλ᾽ ηνπερ ὁ γλυκυθυμος Ερως, χ᾽ ἡ Κυπρογενει᾽ Αφροδιτη[1].
Κῠπρόθεν. *adv.* e cypro. [Lysist. 551.
Κυπρόθε Σιδονιός με κατηγαγεν ενθάδε γαῦλος. Call. fr. 217.
Κῠπρος. ἡ. cyprus arbor. 2. insula Veneri sacra. [Bent.
1. φοινισσάν τε νεαν κυπρον απ᾽ Αντιπατρου. Meleag. 1. 41.*
2. σευατ᾽ επὶ Τροιην, προλιποῦσ᾽ ευωδέα Κυπρον. Hom. iv. 66.
Epith. 2. Αιπεῖα, καλλιτοκος, ηνεμοεσσα, ειναλια, εὐκτιμενη, περιῤῥυτος, πολυκλυστος.
Phr. —Νᾶσον τᾶς Αφροδιτας,
ἵνα θελξιφρονες νεμονται-θνατοῖσιν ερωτες. Eur.
—εὐπτερυγων θεοδεγμων νῆσος ερωτων. Nonn.
Κυπριδος αυτογονοιο φερωνυμος— ib.
—Σφηκειαν εις Κεραστιαν. Lyc. 447.
Κυπταζω. immoror, cunctor.
χωρει· τί κυπταζεις εχων περὶ τὴν θυραν; Nub. 509.
Syn. Διατριβω, ενιαυω, εμμενω. βραδυνω.
Κυπτω, κυψω, κεκῡφα. pronus sum.
κυψας εκ πεδιοιο, καὶ Ιδομενῆα προσηυδα. P. 621.
†ιδου, πρὸς αυτὸν τὸν Δι᾽ ανακεκῡφαμεν. Cycl. 211.
συγκεκῡφος. Equit. 850.
Syn. Κατακυπτω, κατακλινω, επινευω.
Κυρβαῖος. *vox incerta.*
κυρβαιη δ᾽ αιεὶ κατὰ καρδοπου ἑρποι μαζα[2]
*νῦν μὲν κριθαιην ευωπιδα σησαμοεσσαν. Hom. xlviii. 6.

1. Operam perdit Brunckius in sanitate hujus versus defendenda, qui plane mendosus est. Didici tamen summum Bentleium ita legisse: ἀλλ᾽ ἥνπερ ὅ τε γλ.

2. Vix forsan hodie expedienda est horum versuum lectio, quorum primus exstat in Herodotea, uti nominatur, Homeri Vita. Hermannus hanc conjecturam periclitatur:
πυρκαιῇ δ᾽ αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρπεο, μάζαν
ἔμμεν κριθαίην, εὐῶπιδα, σησαμόεσσαν.

Κυρβαντες, ων. οἱ. Vid. Κορυβαντες, et ad v. Μελιαι.*

Κυρβᾰσια. crista gallinacei. [Av. 487.
επὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασιαν, τῶν ορνιθων μονος, ορθήν.

Κυρβις. tabula, cui leges Athenis inscriptæ.
παλαιὸς, εν τοῖς τῶν πελαργων κυρβεσιν. ib. 1354.
οἱ δή τοι γραπτῦς πατερων έθεν ειρυονται,
κυρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πειρατ' εασιν
ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε, περιξ επινισσομενοισιν. Ap. 4. 280.
Syn. Στηλη, σανις, αξων, τριγωνος λιθος.—ὁ περιεργος.

Κῦρεω. compos fio; obtingo. Vid. Κῦρω.
αιδοιων μ' ελθόντα βροτῶν ὁσιων τε κυρῆσαι. Hom. xl. 6.
ανασσα, νῦν σοι τερψις εμφανὴς κῦρεῖ,
*τῶν μὲν παροντων, τὰ[1] δὲ πεπυσμενη λογῳ. Trach. 295.
αλλ' ουδ' ὁ μεινας νῦν εν 'Ελλάδος τοποις
στρατὸς κυρησει νοστιμου σωτηριας. Pers. 793.*
—ποθεν τε καὶ εις ότι κυρεῖ απαντα. Timon, ap Laert.
* (*locus non succurrit: sed de prima in κυρεω producta dubito.*)

Κῦρῆ, ῆς. ἡ. nomen fontis apud Cyrenem. Vid. Berkel. ad Steph. Byz. v. Κυρηνη.
οἱ δ' ουπω πηγῆς Κυρῆς εδυναντο πελασσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ ναπαις Αζιριν εναιον. Call. 2. 88.

Κυρηβαζω. idem quod Κοληβαζω. *Vid. Brunck. ad Eq.* 265.*
ἣν δ' ὑπεκκλινη γε δευρὶ, πρὸς σκελος κυρηβασει. Eq. 272.

*Κυρηβίων. nomen parasiti. *hoc cognomen etiam habebat Epicrates, Æschinis oratoris gener.* Demosth. Παραπρεσβ.
a. πρῶτον μεν ἦν σοι Καλλιμεδων ὁ Καραβος,
επειτα Κορυδος, Κωβιων, Κυρηβιων,
ὁ Σκομβρος, ἡ Σεμιδαλις. b. 'Ηρακλεις φιλε·
αγορασματ', ου συμποσιον, ειρηκας, γυναι. Alexis ap. Ath. [p. 242.*

Κυρηναῖος. (*penult. ancip.*) Cyrenæus.
τοῦ Κῦρηναιου παῖδα λεγεις, ὑπ' εμοί. Call. Ep. 14. Ern.
ισθι Κῦρηναιου παῖδα τε και γενετην. ibid. 22.

Κυρηνη[2]. Nympha, Hypsei filia, sive, ut aliqui volunt, Peneï. 2. Libyæ civitas, a nympha sic appellata.
1. καὶ μὴν Κυρηνην έταρισσαο, τῇ ποτ' εδωκας
αυτὴ θηρητῆρε δυω κυνε, τοῖς ἔνι κουρη
'Υψηῒς παρὰ τυμβον Ιωλκιον εμμορ' αεθλον. Call. 3. 206.
Κυρηνη πεφαται τις έλος παρὰ Πηνειοῖο
μῆλα νεμειν προτεροισι παρ' ανδράσιν· ευαδε γάρ οἱ
παρθενιη καὶ λεκτρον ακηρατον.— Apoll. 2. 500.* [94.
2. ουδὲ πολει τοσ' ενειμεν οφελσιμα, τοσσα Κυρηνη. Call. 2.
Κυρηνη τ' ευιππος, Αμυκλαιων γενος ανδρῶν. Dionys. 213.
Epith. 1. Αγροτερα, ευπαλαμος, ευωλενος, κεμαδοσσοος, λεοντοφονος, φιλοσκοπελος, [διωξιππος.] 2. ευδαιμων, ευπυργος. Phr. 1. Αρτεμις αλλη. [—τοθι νιν πολυμηλου
καὶ πολυκαρποτατας
θῆκε δεσποιναν χθονὸς
ῥιζαν απειρου τριταν
ευηρατον θαλλοισαν οικεῖν. Pyth. 9. 11.]
2. αστεων ῥῖζα μελησιμβροτος. κῆπος Αφροδιτης.
αστυ χρυσοθρονου θεῖον Κυρανας. Pyth. 4. 464.

Κῦριος. *1. *subst.* penes quem est potestas alicujus rei, dominus. 2. *adject.* auctoritatem habens, ratus. 3. præcipuus; proprius.
1. ουκοῦν εγὼ τῶνδ' ενθαδ' ειμι κυριος; Heracl. 263.
γαιης Λακαινης κυριον, φαυλου χθονός. Eur. *fr.* Cresph. xiv.
2. όστις δικαι' ασκοῦσαν εισελθὼν πολιν,
κἄνευ νομου κραινουσαν ουδὲν, εἶτ' αφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κυρι', ὧδ' επεισπεσὼν,
αγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παριστασαι βιᾳ.* Œd. C. 968. (13. B.)
—κυρια δ' ἡδ' ἡμερα,
εν ᾗ διοισει ψῆφον Αργειων πολις. Orest. 48
*3. ὁυμὸς, ουχ ὁ τοῦδε μῦθος, κυριωτερος λεγειν. Iph. A. 318.

1. Veram hanc lectionem pro vulgato τῶν, quod metrum vitiat, judicabat harum rerum solertissimus, Porsonus.

2. Discrimen videtur statuere Callimachus inter tonum primæ hujusce vocis syllabæ quum de Nympha, et quum de civitate dicitur. Producit enim semel Nymphæ nomen, civitatis ter corripit. Apollonius etiam semel producit nomen Nymphæ. Pindarum credo semper corripuisse, sive de Nympha, seu de civitate ageretur. Apud alios est ἀδιάφορος. Eadem varietas notatur apud Latinos:
Quam magnus numerus Libyssæ arenæ
Laserpiciferis jacet Cyrenis. Catull. Epig. 7.

Syn. *Subst.* Δεσποτης. *adj.* κεκτημενος. δικασιμος. ιδιος.
Phr. 1. —Οτὰν δὲ κυριος
παρῇ τις, ὑμῶν όστις εστιν ἡγεμων. Œd. C. 288. B.

Κῦριως. *adv.* ita, ut sit dominus. 2. firmiter. 3. proprie, per se.
ουκ ἠξιωσαν τῶν Αχιλλειων όπλων
ελθόντι* δοῦναι κυριως αιτουμενῳ. Philoct. 63.
Syn. Αναγκαιως, ἁπλῶς.

Κυρισσω. cornibus peto.
νικωμενοι, 'κυρισσον ισχυρὰν χθονα. Pers. 309.
Syn. Κυριζω, κορυπτω, κεριτιζω, συγκρουω.

Κυρκᾶναω. tumultuor, moveo, turbo. Vid. ad. v. Κυκαναω.
Syn. Διακυκαω, κινεω, ταρασσω, κακοτεχνεω.

Κυρμα. præda.
ανδράσι δυσμενεεσσιν έλωρ καὶ κυρμα γενησθε. E. 488.
Syn. Εγκυρημα, 'εντευγμα, επιτευγμα, εντυχημα. αγρα.

Κῦρος, εος. το. firmamentum, rata fides.
παντως γὰρ εχει ταδε κῦρος. Œd. C. ult.
Syn. Αξιωμα, αξιοπιστια, εξουσια, αυθεντια, σεμνοτης. αρχη (επιτυχιας.)

Κῦροω. sancio.
Ζεῦ, ταῦτα κυρωσειας, *ὤσθ'. (*Iamb. Dim. Ac.*) Thesm. 376.
ἡ, τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς. Eur. El. 1069.*
Syn. Επικυροω, βεβαιοω, εμπεδοω, διατασσομαι, διαγορευω, νομοθετεω.

Κυρσανιος. puer, infans. *vox Laconica.*
όρμαον-Τῶς κυρσανιως, ὦ Μναμοσυννα. Lysist. 1247. B.
Syn. Εφηβος, νεανιας, εντελεστατος.

Κυρτευτὴς,[3] οῦ. ὁ. a κύρτος, nassa. [ii. 237.
Δᾶμις ὁ κυρτευτὴς, ψαμμῳ κερας αιὲν ερειδων. Qu. Maec. *An.*

Κύρτος, ου. ὁ. sagena, nassa. 2. cavea. Vid. ad v. Βροτογηρυς.
Syn. Κυρτη, κυρτις, οικισκος.—εκ σχοινων λαβυρινθος. The.

Κυρτὸς, ἡ, όν. curvus. 2. convexus. [218.
φολκὸς εην, χωλὸς δ' έτερον ποδα· τὼ δέ οἱ ωμω-Κυρτὼ— B.
—κῦμα θαλασσης-Κυρτὸν εὸν κορυφοῦται— Δ. 426.
Syn. Επικυρτος, αγκυλος, γυρος, κυφαλεος, κυφος, ὑβος.

*Κυρτοω. incurvo.
κυρτῶν τε νῶτα, κεὶς κερας παρεμβλεπων. Helen. 1574.

Κυρτων, ωνος. ὁ. qui curvatur senecta.
—στειχεις δη, φιλε κυρτων, [*Diog. Läert.* l. vi. p. 359.*
βαινεις τ' εις αἴδαο δομους, κυφὸς διὰ γῆρας. Crates, *ap.*

Κῦρω, Κῦρομαι. incido in aliquid. Vid. Επικυρω et Κυρεω.
αλλοτε μέν τε κακῷ όγε κυρεται, αλλοτε τ' εσθλῷ. Ω. 530.
θυων εκυρον, ἡνιχ' ὡρμωμην εγώ. Œd. C. 1159. B.
Syn. Κυρεω, εγκυρεω, κυριευω, επικυρω, εγγιζω, εντυγχανω.

Κυστις, Κυστη. venter usque ad femora.
αντικρὺ κατὰ κυστιν ὑπ' οστέον ηλυθ' ακωκή. E. 67.
Syn. Φῦσα, φυσκα, ουρηθρα, ὑπογαστριον.

*Κῦταια. urbs Colchidis. *unde*, Κυταιευς, *et* Κυταιος. *adj. masc.*

Κυτᾶϊκος, ἡ, όν. *et* Κυταῒς, *sive* Κυταΐς, Κυτηῒς, *et* Κυτηϊας. *adj. fem.*
ὃς εις Κυταιαν τὴν Λιγυστικην μολών. Lycoph. 1312.
πυργους εισοψεσθε Κυταιεος Αιηταο. Apoll. 2. 403.
εξ Αιης ενεοντο παρ' Αιηταο Κυταιου. ib. 1095.
τὸν μελλονυμφον ευνετην Κυταϊκῆς. Lycoph. 174.
ενθα δ' επ' ἠπειροιο Κυταιΐδος, ηδ' Αμαραντων
τηλοθεν εξ ορεων, πεδιοιό τε Κιρκαιοιο
Φᾶσις δινηεις ευρὺν ῥοον εις ἅλα βαλλει. Apoll. 2. 399.
εκ ποθεν ελδομενοισι Κυτηΐδα γαῖαν ἱκανει. Orph. 819.
δεινολεχὴς Μηδεια, Κυτηΐάσιν μιγα κουραις. ibid. 904.*

Κῦτῖνος. cytinus, flos.
πρωτογονον κυτινοιο ποροις ανθημονα καρπόν. Nic. Al. 623.

Κῦτῖσηνομος, ου. ὁ ἡ. qui cytiso pascitur.
αλλοτε δ' ουρεἱης κυτισηνομου,— Nic. Al. 572.

3. Abest h. v. a Lexicis. Sed *Hesych.* κυρτεὺς, ἁλιεύς.
Haud secus ac vitreas sollers *piscator* ad undas
Ore levem patulo texens de vimine *nassam*,
Cautius interiora ligat, mediamque per alvum,
Sensim fastigans, compressa cacumina nectit,
Ac fraude artati remeare foraminis arcet
Introitu facilem, quem traxit ab æquore, piscem. Sil. Ital. v. 47.

Κῦτισσωρος. unus e filiis Phrixi et Chalciopes. Apoll. 2.1157. in v. Φριξος.
Κῠτῐσος. cytisus, herba.
ἁ αιξ τὸν κυτισον, ὁ λυκος τὰν αἶγα διωκει. Theoc. 10. 30.
Κῦτογαστωρ, ορος. ὁ ἡ. id. qu. κοιλογαστωρ. Vid. ad v. Ἐψητήρ.
Κῦτος, εος. το. cavitas. 2. venter. 3. quicquid capax est rerum, ut calathus, vas, alveus, &c.
—Λοξιᾳ δ' εγω χαριν
πρασσων αδελφῷ, πλεκτὸν εξαρας κυτος
*ηνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπιδων ἔπι
τιθημι ναοῦ τοῦδ', αναπτυξας κυτος
είλικτὸν αντιπηγος, ὡς ὁρῷθ' ὁ παῖς.* Ion. 36. [ii. 205.
νηὸς ἀλιστρεπτου πλαγκτὸν κυτος εἶδεν απ' ακτῆς. Antiph. *An.*
ιθυνων κραδιης νοερον κυτος—Orph. *fr.* 1. 6.
Syn. Κιστη, κοιλοτης, γαστρα.—ρεῖθρον, ρυαξ, ογκος. χωρημα, βαθος, πλατος.—σῶμα.
Epith. Κοιλοσωματον, περιδρομον, περιπλευρον.
†Κυτρα, ut χυτρα. Equit. 1171. 3.
Κυττᾰρος. loculamentum apum. *Vid. Suid. in v.*
ὥσπερ οἱ σκωληκες, εν τοῖς κυτταροις κινουμενοι. Vesp. 1111. B.
ὑπ' αυτὸν ατεχνως τοὐρανοῦ τὸν κυτταρον. Pac. 199.
*Κῦτωρος. ἡ. urbs Paphlagoniæ, ubi multa et optima nascitur πύξος. Il. B. 853. Georg. ii. 437.
Κρωβιαλον, Κρωμναν τε, καὶ ὑληεντα Κυτωρον. Apoll. 2. 942.
Κῦφαιος. *gentile a* Κυφος.
εν ᾗ Κυφαιων δυσμορον στρατηλατην
ναυταις συνεκβρασουσι βορραιαι πνοαι. Lycoph. 897.*
Κῦφαλεος, Κῦφός. incurvus. Vid. Κυρτος, Κυρτων.
ιξὺς κ' εις αἶδαν ᾤχετο κυφαλεα. Phanias, *An.* ii. 53.
ὃς δὴ γηραϊ κυφὸς εην, καὶ μυρία ηδη. β. 16.
*Κῦφονωτος. gibbosus, incurvus. —ἥ τε συννομος
τῆς κυφονωτου σῶμ' εχουσα σηπιας,
ξιφηφοροισι χερσὶν εξωπλισμενη
τευθις, μεταλλαξασα λευκαυγῆ φυσιν
σαρκὸς πυρωτοῖς ανθρακων ραπισμασι,
ξανθαισιν αυραις (*l.* αυγαις) σῶμα πᾶν αγαλλεται, [b.*
δειπνου προφητην λιμον εκκαλουμενη. Antiph. ap. Ath. p. 623.
Κῦφος. ἡ. urbs Perrhæbiæ in Græcia.
Γουνεὺς δ' εκ Κυφου ἦγε δυω καὶ εικοσι νῆας. B. 748.
Κυφέλλα. (τα νεφη). nubes, et omnia cava.
ετμηγη δὲ κυφελλα— Call. ap. Suid. (*fr.* 300.)
Κῦφων, ωνος. ὁ. lignum, quo cervix aut pedes noxiorum vinciebantur. 2. stiva aratri.
*ες τὸν κυφων'· αλλ' ου μελλειν. (*Anap. Dim.*) Plut. 606.*
ὦ τυμπανα, καὶ κυφωνες, ουκ αρηξετε; ib. 476.
2. ουδ' εμοὶ ἡμιονοι κυφων' ἕλκουσιν αροτρον. Theog. 1201.
Exp. 1. Δεσμος ξυλινος.
*Κυχρεῖος. pagus circa Salaminem. *Steph. Byz. in v. item,* adj. *pro* Σαλαμινιος.
ακτας αμφὶ Κυχρειας. (*Pherecrat.*) Pers. 870.
Κυψελᾰ, ων. τα. castellum Arcadiæ. *Thucyd. l.* 5.—2. urbs Thraciæ, prope fl. Hebrum. *Liv. l.* 38. *c.* 40.
a. ει δ' ουχ ἱκανόν σοι, τὸν ελεφανθ' ἥκει φερων
ὁ παῖς. b. τί δ' εστὶ τοῦτο; πρὸς θεῶν; a. ρυτὸν
δικρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωρεῖν χοας.
Αλκωνος εργον. προυπιεν δέ μοι ποτὲ
εν Κυψελοις Αδαῖος. —Damoxen. ap. Ath. p. 468. f.
Κυψελη. vas, quo triticum vel hordeum continetur. *item,* 2. vas vinarium. 3. alveare apum. 4. cavitas auris.*
1. εμβαλόντες, ἑξμεδιμνον κυψελην απωλεσαν. Pac. 630.
Exp. 2. Οινηρον σκεῦος. 3. κυβεθρον μελισσῶν. Suid.
Κυψελῖδαι. *patron.* a Cypselo, Corinthiorum rege.
εξωλης ειη Κυψελιδῶν γενεά. Ep. Suid. ἀδεσπ. 193.
Κυψελλιζω, de iis dicitur, qui Cypselum imitantur.
ὡς κυψελλιζον Ζεὺς ολεσειε γενος. Theog. 890.
Κυω. osculor. Vid. Κυνεω.
κυσσε[1] δέ μιν κεφαλήν τε καὶ αμφω φαεα καλά,
χεῖράς τ' αμφοτερας, θαλερὸν δέ οἱ εκπεσε δακρυ. Π. 15.

1. "Animadvertendum est, interdum ab Homero corripi priorem "syllabam in κύσαι, interdum produci, sed tum geminari σ, non in "omnibus tamen exemplaribus." Steph. Thes. t. ii. c. 443. a.

Κῦω. tumeo. 2. in utero gesto. Vid. Κυεω.
Κυρνε, κυει πολις ἥδε· δεδοικα δὲ μὴ τεκῃ ανδρα. Theog. 39.
Syn. Κυΐσκω, γενναω, λοχευω, ωδινω.
Phr. Κρυψε παρθενιαν ωδῖνα κολποις. Pind.
Κύων, Κῠνος. ὁ ἡ. canis.
ὡς δ' ὅτε τίς τε κυων συὸς αγριου, ηὲ λεοντος
ἅπτηται κατοπισθε, ποσὶν ταχεεσσι πεποιθώς. Θ. 338.
Syn. Σκυλαξ, σκυλακιον, θωΰκτηρ.
Epith. Αργος, αργιοδους, αδδεης, αναιδης, αργιπους, αιολος, ἁρπακτηρ, ἀλιπλαγκτος, ανδροβορος, αγρευτηρ, ἀλιεργος, αινος, βοτηρ, βαρυμοχθος, ερευνητης, ερευνῶν, θοος, θαλερος, θηροφονος, θηρευτης, θρασυς, θυμολεων, δρακοντοφονος, καπροφονος, καρτεροθυμος, κακος, κακομηχανος, καρχαρος, καρχαλεος, καρχαροδους, κηρεσσιφορητος, λαβρος, λιχνος, λυκορραιστης, λυσσητηρ, λυσσαλεος, μαργος, νηλης, οικιδιος, οκριοεις, οιωνοσκοπος, ορχηστηρ, στιβευς, ταχυς, τραπεζευς, ὑβριστηρ, ὑλακομωρος, φιλοποιμνιος, φρονροδομος, φαλαρος, χαροπος, ωμηστης, ωμοβορος. Γνωσσιος, Αγασσαιος, Λαμπουρος.
Phr. Θηρεσσιν εοικοτες.—αργοι ποδας.—
ζατρεφεες, πρωνεσσιν εοικότες ακρολοφοισιν.
κραιπνοὶ δ' ου τελεθουσιν· αταρ μενος ενδοθι πολλὸν,
καὶ σθενος αφραστον καθαρὸν καὶ θυμὸς αναιδης. κ. λ. Opp.
Κύων. (αστρον.) Vid. Σειριος.
αντολεων προπαροιθε Κυνὸς ρεζουσι θυηλάς. Apoll. 2. 527.
Syn. Κυναστρον, μαῖρα.
Phr. Παμφαινονθ', ὥστ' αστέρ', επεσσυμενον πεδιοιο,
ὅς ρά τ' οπωρης εἶσιν· αριζηλοι δέ οἱ αυγαὶ
φαινονται πολλοῖσι μετ' αστρασι νυκτὸς αμολγῷ·
ὅν τε κυν' Ὠριωνος επικλησιν καλεουσι·
λαμπροτατος μὲν ὅδ' εστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τετυκται,
και τε φερει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν. X. 26.
Κῶας, et Κῶος. το. pellis ovilla, vellus.
προσφυέ' εξ αυτῆς, ὅθ' επὶ μεγα βαλλετο κῶας. τ. 58.
ενθα δ' ὁ μὲν χρυσειον απὸ δρυὸς αινυτο κῶας. Ap. 4. 162.
Syn. Κωδιον, μαλλος, νᾶκος, πεκος, ποκος.
Epith. Μαλακον, χρυσεομαλλον.
Phr. Αφθιτον στρῶμα.—παγχρυσον νακος κριοῦ.
κῶας αιγλᾶεν χρυσεῳ θυσανῳ. Pind.
*Κωβιος, ου. ὁ. gobius, *sive* gobio, *piscis.*
εχθες κεκινδυνευκας. ουδεις εἶχέ σοι [p. 377. d.*
κωβιος ὅλως γαρ ἧπαρ, αλλ' ἦσαν κενοι. Euphron, ap. Ath.
Κωδᾰριον. *dimin.* a κώδιον. (κωδικελλος. Suid.) sacculus coriaceus. Vid. ad v. Θυλακιον.
Κωδεια, Κωδια. (τῆς μηκωνος κεφαλη.) caput, *nominatim* papaveris. 2. globulus.
*—Πηνέλεως δὲ, ερυσσαμενος ξιφος οξὺ,
αυχένα μεσσον ελασσεν· απηραξεν δὲ χαμᾶζε,
αυτῇ σὺν πηληκι, καρη· ετι δ' οβριμον εγχος
ἦεν εν οφθαλμῷ· ὁ δε φῆ, κωδειαν ανασχὼν,
(pro ὡς κωδειαν, *tanquam caput papaveris in caule*)
πεφραδέ τε Τρωεσσι, καὶ ευχομενος επος ηυδα.* Ξ. 496.
Κωδιον. pellis, vellus ovium.
*τίς οἶδεν, ει τὸ ζῆν μέν εστι κατθανεῖν, (1477. B.)
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν,* καὶ τὸ καθευδειν κωδιον;[2] Ran. 1525.
Κωδων. tintinnabulum, nola.
χαλκοστομου κωδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Aj. 17.
Syn. Σαλπιγξ, πλαταγη.—αδολεσχος.
Epith. Ἡδυθροος, χαλκοστομος.
Κωδωνιζω. exploro qs. tintinnabulo. Vid. ad voc. Ιοφων.
*μεστος γενομενος, πρὸς τὸν Αργᾶν βουλομαι
κωδωνισας πεμψαι σ' αγωνιουμενον, [p. 638.*
ἵνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστας, ὦ φιλε. Anaxandr. ap. Ath.
Syn. Διακωδωνιζω, εξεταζω, δοκιμαζω, φημιζω.
Κωδωνοκροτος. tinniens. 2. magniloquus.
κλυε δὲ κομπους κωδωνοκροτους. Rhes. 383.
*φιλιπποι καὶ κερουλκοι,
σὺν σακει δε-Κωδωνοκροτῳ παλαισται. Soph. *fr. inc.* 70.*
Κωδωνοφᾰλᾰροπωλος. qui tintinnabula equorum phaleris adjicit. Vid. in v. Μεμνων.

2. Parodia in Euripidem. Vid. Polyīd. frag. ii.

Κωδωνοφορεω. tintinnabulum, nolam circumfero, vigilias exploro.
κωδωνοφορῶν περιτρεχε, καὶ καθευδ' ἐκεῖ. Av. 842.
Κωθων. (ποτηριον.) poculum.
χρησμολογῳ δ' ουδεὶς εδιδου κωθωνα φαεινόν. Pac. 1094.
*Κωθωνιζω, v. Κωθωνιζομαι. largius et intemperantius poto.
βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωνωθισμένος. Eubul. ap. Ath. p. 23. a.*
Κωκῡμα, Κωκῡτός. fletus, ejulatus.
ανδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δομοις κωκυματα. Antig. 1091.
κωκυτῷ τ' ειχοντο καὶ οιμωγῇ κατὰ αστυ. X. 409.
Syn. Κλαυθμος, οδυρμος, ολολυγμος, κοπετος.
*Phr. Φωνῆς δ' απωθεν ορθιων κωκυματων
κλυει τις——
τῷ δ' αθλιας ασημα περιβαινει βοῆς
ἑρποντι μᾶλλον ἆσσον, οιμωξας δ', επος
ἱησι δυσθρηνητον.— Antig. 1206. sqq.*
Κωκῡτος. fluvius apud Inferos.
ενθα μὲν εις Αχεροντα Πυριφλεγεθων τε ῥεουσι
Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος εστιν απορρὼξ. κ. 514.
καὶ χεῦμα Κωκυτοῖο λαβρωθεν σκοτῳ. Lyc. 705.
Κωκῡω [1]. fleo, ploro. Vid. ad v. Καλαμινθη.
τηλοσε· κωκυσεν δὲ μαλα μεγα, παῖδ' εσιδοῦσα. X. 407.
*Κηφισσὸν κωκῦον ολωλότα πολλάκι Νυμφαι. Nestor, *An.* ii. 344.*
Syn. Ανακωκυω, επικωκυω, αιαζω, αλαλαζω, θρηνεω, κλαιω, εξολολυζω, οιμωζω.
Phr. Αντιμολπον ἧκεν ολολυγῆς μεγαν-Κωκυτὸν—Eur.
Κωλακρεται, ων. οἱ. *proprie*, diribitores carnium e victimis reliquarum inter sacerdotes. 2. quæstor pecuniæ judicialis, et in victimas consumendæ.
πλὴν Κωλακρετου γαλα πινειν. Vesp. 723.
Κωλῆ. ἡ. Κωλην. ὁ. perna, pes bubulus. 2. pes, tibia.
οιμοι δὲ κωλῆς, ἧς εγὼ κατησθιον. Plut. 1129.
—ουδὲ κωλῆνες νεκρων.* Eur. *fr.* *Scir. ap. Athen. p. 368.
ubi melius legitur, νεβρῶν.* Syn. Περνα, πετασος.
Κωληψ, ηπος. ἡ. talus, sura. Vid. not. ad v. Ευκωλητος.
κοψ' οπιθεν κωληπα τυχὼν, ὑπελυσε δὲ γυῖα. Ψ. 726.
Syn. Ιγννα, ιγνυς, αγκυλη, σφυρον, οσφῦν.
Κωλιᾶς. Epith. Veneris, e promontorio Atticæ, ubi colebatur. *Steph. Thes.* tom. ii. c. 528. b.
δαπανης, λαφυγμοῦ, Κωλιαδος, Γενετυλλιδος. Nub. 52.
Κῶλον. membrum.
οὗ κῶλα καμψον τοῦδ' επ' αξεστου πετρου. Œd. C. 19.
ῥινοῦ χερμαστῆρος εὐστροφα κῶλα τιταινων. Antip. Sid. *An.* ii. [36.
Syn. Πους, τα οστᾶ.—γυῖον.—μερος.
Epith. 'Αβρον, αμαυρον, λευκον, τροχηλατον, πριονῶδες.
*Κωλῡμα, ατος. το. impedimentum.
τί γὰρ εμποδιον κωλυμ' ετι μοι; Ion. 862.
Κωλυω. (*penult. ancip. namque apud Comicos sæpius corripitur.*) prohibeo.
αλλ' εἶα, χωρει, μὴ τὸ σὸν κωλυετω. Phœn. 1004. P.
κωλυε δ' ανδρα παρὰ δικην τιμωμενον. Plisth. *fr.* 1. 6.
ει τοῦτο τοιοῦτ' εστιν, ουδὲν κωλύει. Antiph. ap. Athen. p. 287.
a. διαρραγητω χάτερος δειπνῶν τις εὖ,
μὴ Κτησιας μονος. b. τί γαρ ε [2] κωλυει; Anaxilas, ib. p. 416.
a. εθελω γεωργεῖν. b. εἶτα τίς σε κωλυει; Aristoph.[3] *fr.* Γεωργ. 1.* Syn. Διακωλυω, αποκωλυω, επικωλυω, κατακωλυω. επιρραπιζω.
Κωλωτης. stellio.
σοφῆς αραχνης ἱστον εὗρε κωλωτης. Suid.
Syn. Ασκαλαβος, ασκαλαβωτης.
*Κωλῶτις. ἡ. nomen Veneris apud Cyprios. *Vid. Schol. in l. c.*
—ὄν τε Κωλῶτις τεκνοῖ
Αλεντια, κρειουσα Λογγουρου μυχῶν,
ἅρπης Κρονου πηδημα, Κογχειας θ' ὕδωρ
καμψας, Γονουσάν τ', ηδὲ Σικανῶν πλακας. Lycoph. 867.*
Κῶμα [4]. sopor gravis.
*καί σφιν κῦδος οπαζε, μινυνθα περ, οφρ' ετι εὗδει
Ζεύς· επεί* αυτῷ εγὼ μαλακον περὶ κῶμα καλυψα. Ξ. 358.
Syn. Κοιμημα, κοιμισις, ὑπνος, ληθαργος.
Epith. 'Απαλον, λυσιμελες.—ισοπαλες θανατῳ.
Κωμαζω. comissor, hymnis celebro. 2. salto.
ενθεν δ' αυθ' ετερωθε νεοι κωμαζον ὑπ' αυλοῦ. Hes. α. 281.
τὸν καλλινικον μετὰ θεῶν εκωμασεν. Herc. F. 180.
Syn. Κωμαομαι, επικωμαζω, ασελγαινω, ακολασταινω, αναχορευω, διαπαιζω, ὑβριζω.—κατακροτεω, ὑμνεω.—τρυφαω, ὑπογινομαι, παραγινομαι.
Κωμαστης. comissator.
κωμαστης Διονυσος. Nub. 606.
Exp. 'Ο τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ασελγοῦς.
Κωμαστωρ. idem.
ἡδυποτας, θιασων κωμαστορας— Man. 4.
Κωμαυλος. (αγριος.) rusticus.
κωμαυλος τὸν εχῖνον ιδὼν επὶ νῶτα φεροντα. Ep. ἀδ. 130.
Κωμη. pagus, vicus.
ἧς αλοχον, μαλερῷ δὲ καταφλεξαι πυρὶ κωμας. Hes. α. 18.
Syn. 'Ρυμη, λαῦρα, αγυια, χωριον, κωμοπολις, επαυλις, γειτονια, γειτνιασις, στενωπος.
Epith. Οἴζυρα, ευρυαλως. Nonn.
Κωμητης, Κωμῆτις. paganus incola. *fem.* pagana. 2. vicina.
ξενοι, Φεραιας τῆσδε κωμῆται χθονός. Alcest. 486.
πλὴν ἥ γ' εμὴ κωμῆτις ἡδ' εξερχεται. Lysist. 5.
Syn. Γειτων, εμφυλος.
Κωμῐκός. ad comœdiam pertinens. 2. poëta Comicus.
τῆς Αγορανακτος με λεγε, ξενε, κωμικὸν οντως
*αγκεῖσθαι νικης μαρτυρα τοῦ 'Ροδιου
Παμφιλον, ουκ εν ερωτι δεδαυμένον· ἡμισυ δ' ὠπται
ισχαδι καὶ λυχνοις Ισιδος ειδομενον.* Call. Ep. 53. Ern.
Syn. 2. Κωμῳδοποιος, κωμῳδοποιητης, κωμῳδοδιδασκαλος.
Κῶμος. comissatio.
κῶμον δεχεσθαι τὸν εμὸν ασπιδηφόρον. Eur. Supp. 390.
δυσμενεων ὅδε κῶμος αρήϊος— Tryph. 379.
καὶ χορὸν ἱμεροεντα, καὶ ες φιλοκυδεα κῶμον. H. Merc. 478.
Syn. Ασωτια, ἑστιασις. μεθη.—ᾠδη, ορχησις.—πλῆθος.
Epith. Ερικτυπος, εγερσιγυναιξ, ἡδυμελης, μελιγηρυς, ηπεροπευς, θανατηφορος, λαβρος, φιλοστεφανος, φιλακρητος, Ολυμπιονικης.
Phr. Γλυκὺν κωμου προφαταν. Pind. πτηνὸς πελειῶν κῶμος. Eur. τὸν επηρατον γεραιοῖς. Anac.
Κωμυς, υθος. ἡ. laurus. 2. fasciculus fœni.
καὶ μαλακῷ χορτοιο καλὰν κωμυθα διδωμι. Theoc. 4. 18.
Syn. Φακελος, αγκαλις, κωλεα.
Κωμῳδεω. mordacibus dictis incesso. [Plut. 559.
σκωπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδαζειν αμελησας.
Syn. Ανακωμῳδεω, διακωμῳδεω, λοιδορεω, σκωπτω.
Κωμῳδια. Comœdia.
ἅ τε φωνὰ Δωριος· χ' ὡνὴρ ὁ τὰν κωμῳδιαν [Ep. 17. 1.
εὑρὼν, Επιχαρμος. (*Ion. a maj. Dim. Brachyc.*) Theoc.
Syn. Διασυρμος, εμπαιγμα, ὑβρις.
Κωμῳδικος. idem quod Κωμικός. (Vesp. 1042. (47. B.)
μὴ πωποτ' αμεινον' επη τουτων κωμῳδικα μηδέν' ακοῦσαι.
*Κωμῳδογελως. *i.e.* κωμῳδιῶν ὑποκριτὴς, *sec. Brunck.* [121.
τοῦ κωμῳδογελωτος εις θριαμβον. (*Phalæc. Hendecas.*) *An.* i.
Κωμῳδόγρᾰφος. idem quod Κωμῳδοδιδασκαλος. Vid. ad voc. Μαχων.*
Κωμῳδοδῐδασκᾰλῐα. ars Comica. [516. B.
κωμῳδοδιδασκαλιαν εἶναι χαλεπωτατον εργον ἁπαντων. Eq.
Κωμῳδοδιδασκᾰλος. Comicus poëta.
*ει μέν τις ανὴρ τῶν αρχαιων κωμῳδοδιδασκαλος ἡμᾶς [507.
ηναγκαζεν λεξοντας επη γ' ες τὸ θεατρον παραβῆναι.* Equit.

---

1. Apud Homerum Odyss. θ. 527. brevis est penultima:
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν.
Habet etiam Homerus ἐκώκυε. Il. T. 284. ἐκώκυον. Od. δ. 259. et τ. 541. Penult. in fut. primo et in temporibus, sicut etiam nominibus, inde enatis, semper longam esse credo. Quod etiam obtinet in fut. primo, &c. a Κωλύω, formatis.
2. Ita edidit Schweigh. Vulgo σε κ.
3. In duobus præterea locis usurpat vocem Aristophanes, ubi quantitas dignosci potest. In altero, Equit. 972. corripitur; sed in altero, Av. 463. producitur.
4. Hoc substantivum non repperi nisi in numero singulari, casibus nominat. et accusat. præterquam in Apoll. 2. 205. item, Ammon. *Analect. T.* ii. *p.* 448. ubi κώματι usurpatur.

Κωμῳδολειχῶν. *qs.* qui Comicos lingit. Aristoph. *pro* parasito *et* adulatore.

ὁ γερων δὲ τὸν Θουφραστον ηρετ'· ειπε μοι,
επὶ τῷ κυμᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πραττοντ' αεί [1];* Vesp. 1317. B.

Κωμῳδοποιητης, *ου. ὁ. Poëta Comicus.

χρῆν μὲν τυπτειν τοὺς ῥαβδουχους, εἴ τις κωμῳδοποιητης
αὑτὸν επηνει πρὸς τὸ θεατρον παραβὰς εν τοῖς αναπαιστοις.*

Syn. Κωμῳδοποιος, κωμῳδογραφος. [Pac. 734.

Κων. *Vid. infra ad v. Κῶς.*

Κωνᾰρος. nomen capri. [102.

ουκ απὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κωναρος, ἅ τε Κυναιθα. Theoc. 5.

Κωνειον. cicuta. 2. venenata potio.

* a. αλλ' εστιν ατραπος ξυντομος (*ad Orcum* sc.) τετριμμενη,
ἡ διὰ θυειας. b.* ἆρα κωνειον λεγεις; Ran. 123.

Κωνιον. *dimin. a* κῶνος. [*An.* ii. 87.

κὴν στερνοις ετι κεῖνα τα λυγδινα κωνία μαστῶν. Philodem.

Κωνος. conus, turbo, involucrum nucis pineæ.

*ενθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δυο· ταὶ δ' επὶ δενδρων
ορνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ ουδὲν ὁμοια [47.
τᾷ παρα τίν.* βαλλει δὲ καὶ ἁ πιτυς ὑψόθε κωνους. Theoc. 5.

Syn. Στροβιλος.—λοφος.—αελλα.—θυρσος.

Epith. Αχλυοεις, αερσιποτητος, ακροτενης, αψοφος, οξυς, ζοφοειδης, σκιοειδης, περιμετρος.

Κωνοτομεω. e cono disseco. [478.

μηδὲ Μενεχμειους κωνοτομεῖν τριάδας.[2] Eratosth. *Cyr. An.* i.

Κωνοφόρος, ου. ὁ ἡ. conum ferens.

καὶ θυρσου χλοερὸν κωνοφορου καμακα. Phalæc. *An.* i. 421.

*Κωνωπεῖον, et Κωνωπιον. *unde* Lat. conopēum, *et* conopĭum. *propr.* rete ad arcendos culices. Vid. Agath. *An.* iii. 61. et Paul. Sil. *ibid.* 91.*

Κωνωψ, ωπος. ὁ ἡ. culex.

καὶ τοτε κωνωπες μεγαλας σαλπιγγας εχοντες. Batrac. 199.
οξυβοαι κωνωπες, αναιδέες, αἵματος ανδρῶν
σιφωνες.—— Meleag. 93.

Syn. Κνιψ, εμπις, σερφος.

Κώος, εος. το. pellis ovina villosa. Vid. Κῶας. [18.

ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κωεα κεῖνται. Theoc. 9.

*Κῶπαι, ῶν. αἱ. vicus in Bœotia. civis ejus ὁ Κωπαΐτης. *prope eum est* lacus Κωπαΐς.

Κωπας, Ευτρησίν τε, πολυτρηρωνά τε Θισβην. B. 502.
ικτῖδας ενυδρως, εγχελεις Κωπαΐδας. Acharn. 880.
καὶ Κωπαΐδων [3] ελθεῖν σπυριδας. Pac. 1005.*

Κωπευς, εος. ὁ. remex.

—εκπορισας ὅπως-Κωπῆς εσονται— Lysist. 421.
*τὸ νεωριον δ' αὖ κωπεων πλατουμενων. Acharn. 552.

ubi ligna remis faciendis apta *designantur.* Vid. Br. Ind.

Syn. Κωπηλατης, ερετης.

Κωπευω. remigo.

κωπευεις νεκυων βᾶριν ελαυνομενην. Zonas. *An.* ii. 81.*

Κωπη. manubrium. 2. remus, &c.

1. ἦ, καὶ επ' αργυρεῃ κωπῃ σχεθε χεῖρα βαρεῖαν. A. 219.
2. ουρην μὲν πρῶτ' επλασ' εφ' ὕδασιν, ἠΰτε κωπην
συρων·—— Batrach. 73.
—κλεινᾷ σὺν κωπᾳ-Χιλιοναυτᾳ. Iph. T. 140.
Φοινισσα κωπη ταχυπορος γενησεται. Helen. 1288.

Syn. 1. Λαβη, στελεος, παραξιφις. 2. ερετμον.—στολος.—ναῦς.

Epith. Χρυσοκολλος. 2. δικροτος. [ῥοθιας. Æsch.

*Phr. 2. Κωπηρης στολος, *sc.* κωπαι. Æsch.] εναλια πλατη.*

Κωπηεις. capulatus, ansatus.

λῦσε μενος, πληξας ξιφει αυχένα κωπηεντι. Π. 332.

Syn. Ωτωεις.

Κωπηλᾰτεω. remigo.

διπλοῖν χαλινοῖν τρυπανον κωπηλατεῖ. Cycl. 460.

Syn. Ερεσσω.—ανακινεω.

Κωπηρης, εος. ὁ ἡ. qui remis agitur, vel, aptatur.

ὦ τεκν', Αργειων πρὸς ναῦς η-
δη κινεῖται κωπηρης χείρ. Troad. 151. (160. Beck.)

*Κωπῖον. dimin. a κώπη.

ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπιῳ. Ran. 269. B.

Κωπῖτις, ἴδος. ἡ. remis apta. [233. Jacobs.*

ἥμισυ μὲν πισσης κωπιτιδος, ἥμισυ δ' οινου. Rhian *An.* i. *p.*

Κωρη. *Dor. pro* κούρη, quod etiam pro κόρη.

ὦ κῶραι, τὸ δ' ερευθος ανεδραμε,—Call. 5. 27.—Vid. ad. v. Κοκκος.

Κῶρος. *Dor. pro* κοῦρος.

ἁ νυμφα δ' εβοασε, τί μοι τὸν κῶρον ερεξας; ibid. 85.

Κωροσοᾶ, ας. ἡ. Vid. Κουροσ.

Κωροσῦνα. *Dor. pro* κουροσύνη. pueritia.

—επαλλετο δ' ὕψοθι χαιρων-Κωροσυνᾳ,— Theoc. 24. 57.
(*exp.* νεανικῶς. **melius foret,* παιδικῶς.)

Syn. Νηπιοτης, νηπιεη.* ἥβη, νεοτης.

*Κωρυκαῖος. accola promontorii in Pamphylia. 2. *epith.* Divi apud Comicos. *Vid. Suid. et Steph. Byz.*

τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ηκροαζετο. Menand. Εγχ. *fr.* 3.

Κωρῠκιος. a Κώρυκον, *sive* Κωρυκος, *quod erat* antrum Parnassi, Musis sacrum: *unde illæ* Corycides et Coryciæ *dictæ. Est etiam* Κώρυκος Ciliciæ et urbs et mons et antrum. Vid. Barnes. ad Bacch.

θιασους, ὦ Διονυσ', ὦ (*Ion. a min. Dim. Acat.*)
κορυφαῖς Κωρυκιαις. (idem *Cat.*)* Bacch. 558.

*Κωρῠκις, ἴδος. ἡ. *idem quod* Κώρυκος, *h. e.* θύλακος.

σπυρις ου μικρὰ, καὶ κωρυκις ἡ καὶ [4] τοὺς ματτοντας εγειρει.
Aristoph. *apud Eustath. in* Odyss. p. 223. *Ed. Basil.*

Κωρῠκιωτης. *epith.* Mercurii. *Vid. VV.DD. ad loc. cit. et Lith.* 17.

Κωρυκιῶτα, μακαρ, εριουνιε, ποικιλομυθε. Orph. H. 27. 8.

Κωρυκος. ἡ. urbs Ciliciæ sive Pamphyliæ. *masc.* mons prope Teon et Erythras.

παιπαλοεις τε Μιμας, καὶ Κωρῠκου ακρα καρηνα. Hom. Ap. 39.
αλλαι δ' ἑξειης Παμφυλιδες εισι πολιες,*
Κωρῠκος, Περγη τε, καὶ ηνεμοεσσα Φασηλις. Dion. 854.
(*alibi semper brevis.*)

Κωρῠκος, Κορυκος. ὁ. et Κωρυκις. ἡ. pera. 2. pila, *seu* folliculus.

εν δὲ καὶ ἦια (*dissyl.*)-Κωρυκῳ· εν δέ οἱ οψα τιθει— ε. 266.
* ἡμεῖς προστιθεμεν γυμνασιῳ Βρομιου
κωρυκον— Dionysius *Æneus* ap. Ath. p. 668. f.*

Syn. Κιβισις, θυλακιον, θυλακος.

Κῶς et Κοως. ἡ. 1. insula, quæ et Cea dicta fuit, et ἡ Κεως et Κῶος. *unde gentile est* ὁ Κεῖος et Κήϊος et Κεῖος. *alias,* civis ejus dicitur et ὁ Κῶος. 2. urbs in ins. est ejusd. nominis.

ωλετο γραμματικῆς ἱερὴ βασις. αμφιρυτη Κῶς. Paul. Sil. *An.*
ωγυγιην δ' ηπειτα Κοων, Μεροπηΐδα νῆσον [iii. 102.
ἵκετο, Χαλκιοπης ἱερὸν μυχὸν ηρωΐνης. Call. 4. 160.
*2. καὶ Κῶν, Ευρυπυλοιο πολιν, νησους τε Καλυδνας. B. 677.

Κωταλις. tudicula. *Eustath. exp.* τὸ τῆς αθήρης κίνητρον, ad Odyss. λ. 39.

Κωτῖλας, ἄδος. ἡ. nomen hirundinis apud Bœotos.

—κωτιλαδας δε τας χελιδονας. Ath. l. 14.[5]

---

1. Ang. *Whoever happens to be fortunate.*
2. "Τριάδας tres illas *coni sectiones* vocat, quarum inventio Menaechmo tribuitur." Vid. Reimer. ap. Jacobs. in l.
3. Versus est Anapæsticus, itaque α in antepenult. corripi potest. Mallem tamen vocem τρισυλλάβως efferri, quoniam in exemplo præcedente procul dubio producitur ista vocalis.

4. Ita plane impressum in editione Basileensi. Secus in Romana sit, ignoro. Sed Brunckius (fragm. incert. 134.) alterum καὶ omisit, et versum, qui est Anapæsticus Aristophanicus, pessum dedit.

5. *Pag.* 622. a. Versus sunt Strattidis, quos apponam, non modo quia lectu digna contineant, verum etiam quia vitia in iis insint ab Athenæi Editoribus parum perspecta.

Ξυνίετ' οὐδὲν πᾶσα Θηβαίων πόλις,
οὐδὲν ποτ' ἄλλ'· οἱ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν
ὀπιτθοτίλαν, ὥς λέγουσιν, ὀνομάζετε·
τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ
σακτὰν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δε
τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δ' ἐκκριδέμεν,
νεασπάτωτον δ', ἤν τι νεοκάττυτον ᾖ.

Tertius horum versuum syllaba redundat, quia in τίλος, aut potius, τίλη, et compositis ejus, prima est longa. Vid. Aristoph. in κατιλᾶν. Ran. 366. Eccles. 330. Br.— lege igitur: ὀπιτθοτίλαν, ὥς λέγουσ', ὀνομάζετε.

Quivis,

Κωτίλλω. garrio. 2. derideo, decipio; garriendo eneco.
1. αἰμυλα κωτιλλουσα, * τεὴν διφῶσα καλιην. Hes. ε. 372.
2. γυναικὸς ὢν δουλευμα, μὴ κωτιλλέ με. Antig. 756. B.*
Syn. Περιλαλεω, φλυαρεω. 2. ἡδυλογεω, αικαλλω, κολακευω, απαταω.
Κωτῖλος, * "usitata est de *muliebri garrulitate* et *sermone fraudulento*." *Toup. in Suid.* tom. ii. p. 312. [15. 89.*
μᾶ, ποθεν ὠ'νθρωπος; τί δὲ τὶν, ει κωτίλαι ειμές; Theoc.
κωτιλῳ ανθρωπῳ σιγᾶν χαλεπωτατον αχθος. Theog. 295.
Syn. Λαλος, ευστομος. 2. κολαξ, κολακευτης, απατηλος, πανοῦργος.
Κωφης. Indiæ citer. fluv. in Indum influens. [1140.
τοῖς δ' ἔπι καὶ Κωφης τριτος ἕσπεται αργυροδινης. Dionys.
Κωφὸς, ή, όν. *proprie*, hebes, obtusus. *hinc*, 2. sensu aliquo captus; surdus, mutus, &c. *Vid. Pors. ad Orest.* 1279. 3. *subst.* species rubetæ.
ὡς δ' ὅτε πορφυρη πελαγος μεγα κυματι κωφῷ,
*οσσομενον λιγεων ανεμων λαιψηρὰ κελευθα
αὔτως, ουδ' αρα τε προκυλινδεται ουδ' ἑτερωσε,
πρίν τινα κεκριμένον καταβημεναι εκ Διὸς οὖρον·
ὣς ὁ γερων ὥρμαινε, δαϊζομενος κατὰ θυμὸν
διχθαδι' ἢ μεθ' ὅμιλον ιοι,* κ.λ. Ξ. 16.
κωφὸν γὰρ βελος ανδρος αναλκιδος ουτιδανοῖο. Λ. 390.
2. καί τε ιδὼν, μὴ ιδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς', ακουσας. H. Mer.
3. ητοι καὶ κωφοῖο λαχειδεος, ὅς τ' ενὶ θαμνοις [92.
ειαρι προσφυεται μοροεις λιχμωμενος ερσην. Nic. Al. 568.
Syn. 1. Αμβλυς, αψοφος, αηχος, ὑποκωφος. 2. ασθενης, αφρων.—απαιδευτος.

Λ.

ΛΑΑ, *contr.* Λᾶ. ή. *oppidum Laconicum, situm in rupe, *unde nomen ab ὁ λᾶς, i. e. λίθος. hoc oppidum expugnarunt οἱ Διόσκουροι, inde dicti Λαπέρσαι. Damm. P. R.**
οἵ τε Λααν εἶχον, ηδ' Οιτυλον αμφενεμοντο. B. 585.
Λᾶας, *gen.* λάαος, *contr.* λᾶος. ὁ. *it.* Λᾶς, λᾶος, et Λᾶος, ου. ὁ. lapis, saxum.
*εὖτ' ορεος κορυφησι Νοτος κατεχευεν ὁμιχλην,
ποιμέσιν ουτι φιλην, κλεπτῃ δέ τε νυκτὸς αμεινω,
τοσσον τίς τ' επιλευσσει,* ὅσον τ' επὶ λᾶαν ἱησιν. Γ. 10.
—σανίδες δὲ διετμαγεν αλλυδις αλλη-Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς.— M.
a. ἦ ἑσθῶ; b. λεχριός γ' επ' ακρου [461.
λαου βραχὺς οκλασας. Œd. C. 195.
Syn. Λιθος, λιθας, πετρος, χερμα, μυδρος.
Epith. Βριθυς, κρατερος, δυσπλης, δομαῖος, ξεστος, ευξεστος, ευτυκτος, πελωρος, πελωριος, περιμηκης, αναιδης, βαθυστηριγξ, ὑφορμιστηρ, ακρογωνος, κατωρυχης, κτιστος, ῥυτος.
*Λαβδα. *indecl.* idem quod λάμβδα.
δοκεῖς δ' εμοὶ καὶ λαβδα κατὰ τοὺς Λεσβιους. Eccl. 920.*
Λαβδάκειος. ortus a Labdaco.

Quivis autem primo obtutu perspicit versum proxime insequentem pro senario haberi non posse; et, opinor, profectum est vitium a librariis hic ignorantibus primam τοῦ ἰατρὸς produci posse, sicuti penultimam in ὀπιτθοτίλαν in vs. præcedenti. Hic vero medicina haud æque in promtu, quia nimirum vocula a fine versus intercidit, cui detegendæ nullum a codd. adfertur auxilium. In re desperata periclitari velim:

τόν ἀλεκτρύον' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ καὶ (*vel, utique*,)
σακτάν— aut forsan præstantius, τὸν ἰατρόν γε μήν.

Denique in vs. mox succedenti, delendam arbitror particulam adversativam δὲ post βλέφυραν, quoniam nulla videtur esse caussa, cur Bœotos istos, utcumque *crasso in aëre natos*, quantitatem simul cum orthographia confudisse arbitremur.

Post annotationem adeo longam, operæ tamen pretium est monere septimum vs. ita reformari in eruditissimâ Valckenaërii ad Röverum Epistolâ, p. 76. τὴν ἔνθεσιν δ', "Ἀκολον" τὸ γελᾶν δέ, Κριδδέμεν. In hac postrema voce perfacile est cum Dalecampio fontem dispicere, unde fluxerit vox Latina *ridere*.

1. In Homero κωφὸς semper denotat "nullam vocem edens, nullum "sonum efficiens:" et "nusquam de ἐμψύχῳ ponitur." Damm. c. 777. Vix credo talibus esse opus argumentis, ut ostendamus Hymnos, *Homeri vulgo* dictos, a scriptore Iliadis aut Odysseæ non esse profectos.

τῷ Λαβδακειῳ παιδὶ, *Πολυδωρου τε, καὶ
τοῦ προσθε Καδμου, τοῦ παλαι τ' Αγηνορος.* Œd. T. 275.
Λαβδακίδαι, ων. οἱ. Labdaci posteri.
*γνωσεῖται δ' ορνιθας (*sc.* Tiresias) ὅς αισιος, οἵ τε πετονται
ἤλιθα, καὶ ποιων ουκ αγαθαὶ πτερυγες,
πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Καδμῳ
χρησεῖ,* καὶ μεγαλοις ὑστερα Λαβδακιδαις. Call. 5. 123.
Λαβδακος. pater Laïi.
ὅστις ποθ' ὑμῶν, Λαϊον τὸν Λαβδακου
*κατοιδεν, ανδρὸς εκ τινος διωλετο. Œd. T. 232.
Λαβη, ῆς. ή. prehensio. 2. id, quo aliquid prehendimus, velut ansa, capulus, manubrium. 3. ansa, prætextus.
2. κρατῆρές εισιν, ανδρὸς ευχειρος τεχνη,
ὧν κρᾶτ' ερεψον,* καὶ λαβὰς αμφιστομους. Œd. C. 486.
Syn. 1. Επαφη, αντιληψις, αντιλαβη. 2. τα ὦτα. λαβις. κωπη. 3. αφορμη, μεμψις, καταμεμψις, ὑπαιτιον, αιτια.
Λαβρăγορης. procaciter loquax. Vid. ad v. Λαβρευομαι.
Syn. Λαβρος, θρασυς, σφοδρος, προπετης (εν τοῖς λογοις.)
Λαβραζω. præceps sum in loquendo.
εὖτ' ἂν λαβραζων περκνὸς, αιχμητὴς, χαρων
*πτεροῖσι χερσον αιετὸς διαγραφων, (*i. e.* Achilles)
ῥαιβῷ τυπωτὴν τορμαν αγκυλῳ βασει,
λευρᾶς βοωτης γατομῶν δι' αυλακος, κ. λ.* Lyc. 260.
Syn. Ηχεω (τοῖς πτεροῖς.)—λαβραγορεω. λαβρευομαι, μακρολογεω, θρασυστομεω, λαβροστομεω, φλυαρεω, ακολασταινω, προπετευομαι.
*Λαβρακτης, ου. ὁ. loquax.
πρεπει τοι πᾶσιν αοιδὰ λαβρακταις
Αιολὶς ἁρμονια.— Pratinas ap. Ath. p. 624. f.*
Λαβραξ. (εἶδος ιχθυος.) lupus marinus.
αλλ' ου, λαβρᾶκας καταφαγὼν, Μιλησιους κλονησεις. Eq. 361.
Λαβρευομαι, Λαβροστομεω. Vid. Λαβραζω.
αλλ' αιεὶ μυθοις λαβρευεαι· ουδέ τί σε χρὴ
λαβραγορην εμεναι· πάρα γὰρ καὶ αμεινονες αλλοι. Ψ. 478.
σὺ δ' ἡσυχαζε, μηδ' αγαν λαβροστομει. Prom. 327.
Syn. Θορυβεω, ῥεω, μεγαληγορεω.
Λαβροποδης. *al.* λαβροποτης. *epith.* torrentis.
λαβροποδη χειμαρρε, *τί δὴ τοσον ὧδε κορυσσῃ; Antiphil.
Λαβροποτεω. avide bibo. [*An.* ii. 177.
φησεις Λυσιδικην με φιλεῖν πλεον· ου μὰ τὸν ἡδυν [ib. 268.*
Βακχον, ὃν εν ταυτῃ λαβροποτῶ κυλικι. Marc. Argent.
Λαβρος. valde vorax. 2. vehemens in quocunque genere.
λαβρος, επαιγιζων, επί τ' ημυει ασταχυεσσιν. B. 148.
† ὁμοιον, ὥστε πῦρ κατασβεσαι λαβρον. Orest. 688. P.
Syn. 1. Αδηφαγος. 2. αθροος, συνεχης, πολυς, σφοδρος, χαλεπος, δεινος, ταχυς, προπετης.
Λαβροσσυτος. impetu et quasi cum hiante ore ruens.
σκιρτηματων δὲ νηστισιν αικιαις
λαβροσσυτος ἦλθον. Prom. 602.
Syn. Λαβρος, ταχυς.—λιαν ὁρμωμενος. ὁρμητικος.
Λαβροσυνη. voracitas. 2. procacitas. [Northm.)
ουδὲ παλιμφημων εκορεσσατο λαβροσυναων. Tryph. 414. (423.
Syn. Λαβρεια, αναιδεια, ακρατεια, μαργοσυνη.
*Λαβρωνιον, *item*, Λαβρωνιος. poculi Persici genus, perampli, et magnis auribus. [ap. Athen. p. 484. d.
κάκτυπωματων προσωπα, τραγελαφοι, λαβρωνια. Menand.
ὁ λαβρωνιος δ' εσθ' οὗτος ορνις. Ἡρακλεις,
ποτηριον χρυσοῦς διακοσιους αγον. Hipparch. ibid.*
Λαβρως. *adv.* voraciter. 2. impetuose, celeriter.
αἵ τε (*sc. equæ*) περ ανδρα φερουσι δορυσσοον εις πονον ανδρῶν
λαβρως, *πυροφορῳ τερπομεναι πεδιῳ. Theog. 981.
εἶμι γ' (Λύσσα *loquitur*) ουτε ποντος οὕτω κυμασι στενων
λαβρως,
ουτε γῆς σεισμος, κεραυνοῦ τ' οἶστρος ωδῖνας πνεων,
οἷ' εγὼ σταδιοδραμοῦμαι στερνον εις Ἡρακλεος. Herc. F. 861.*
Syn. Ακρατῶς, αναιδῶς. 2. προπετῶς, σφοδρῶς, χαλεπῶς.
Λαβυρινθος, ου. ὁ. cochlea marina. 2. labyrinthus, locus cochleæ instar tortuosos flexus habens. 3. nassa. 4. *dicitur etiam* de garrulis.
1. a. ειναλιε λαβυρινθε, *τύ μοι λεγε, τίς σ' ανεθηκεν
αγρεμιον πολιᾶς εξ ἁλὸς εὑραμενος;

b. παιγνιον Αντριάσιν Διονυσιος ανθετο Νυμφαις,
(δῶρον δ' ἐξ ἱερᾶς ειμὶ Πελωριάδος)
υἱὸς Πρωταρχου· σκολιὸς δ' εξεπτυσε πορθμὸς, [41.
οφρ' ειην λιπαρῶν παιγνιον Αντριαδων. Theodorid. *An.* ii.
2. οἱ χαλεπὸν μυκημα καὶ αγριον υἷα φυγοντες [310.
Πασιφαης,* καὶ γναμπτὸν ἐδος σκολιοῦ λαβυρινθου. Call. 4.
3. ὁρμειαὶ, κυρτοι τε, καὶ εκ σχοινων λαβυρινθοι. Theoc. 21.
Syn. 2. Κοχλις, κοχλιοειδης τοπος. [11.
Epith. Πολυγναμπτος, πεδοσκαφης.
Phr. Φρουριον πουλυελικτον.

[1]Λάγᾰνον. placentæ genus; tracta.
—λαγανα πεττεται. Arist. Eccles.[1] ap. Athen. p. 110. a.
ὡς εφαθ'· οἱ δ' εγελασσαν, επηνεικάν τ' επὶ τουτῳ
σιτευτας ορνιθας επ' αργυρεοισι πιναξιν, [p.656. f.
ατριχας, οιετεας, λαγανοις κατὰ νῶτον εἴσας. Matro ib.

Λαγαριζομαι, Λαγαροῦμαι. laxus et vacuus fio.
*οἱ δὲ ξυμμαχοι, ὡς ησθοντο[2] γε τὸν μὲν συρφακα τὸν αλλον
εκ κηθαριου λαγαρυζομενον[3], καὶ τραγαλιζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κοννου ψῆφον· τουτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν* κ.λ.
Vesp. 673. [231.
ες ποταμὸν δ' ηδη λαγαρουμενον ιχνος ολισθῶν. Philipp. *An.* ii.
Exp. Αποξυω, εσθιω, (τα λαγαρα.) εκκενοομαι. αφριζω.
σκαλευω.

Λᾰγᾰρός. laxus, non plenus.
καὶ τασδε νῦν λαγαράς. Eccles. 1159. (67. B.)
καὶ λαγαρὸν δειρῇ δερμα περικρεμαται. Paul. Sil. *An.* iii. 74.
Syn. Ὑποκενος, κενος, λαπαρος, χαλαρος.

*Λαγγειη. Nom. Pr. ——ενθα τε νυμφη
Λαγγειη πομα κεῖνο Διὸς τεκμηρατο παιδί. Nic. Al. 104.

Λαγδην. *adv.* idem quod Λαξ. *Vid. Brunck. in l. l.*
ου γάρ ποτ' ἂν γενοιτ' αν ασφαλης πολις,
εν ᾗ τὰ μὲν δικαια καὶ τὰ σωφρονα
λαγδην πατεῖται, κωτιλος δ' ανὴρ λαβὼν
πανοῦργα χερσὶ κεντρα κηδευει πολιν. Soph. *fr.* Phædr.*

Λᾱγετης. dux et ductor populi.
τεκε δὲ λαγετας ἐξ. Ol. 1. 144.
Syn. Αγετης, αγος, ἡγεμων, στρατηγος.

Λᾱγῐδης. Vid. Πτολεμαῖος.

Λᾰγηνος, Λαγῡνος. poculi genus. Vid. Κυλιξ.
οιναριον εις λαγηνον— Menand.
Κυπριδι κεῖσο, λαγυνε μεθυσφαλὲς, αυτίκα δῶρον
κεῖσο, κασιγνητη νεκταρεης κυλικος,
Βακχιὰς, ὑγροφθογγε, συνεστιε δαιτὸς εἴσης,
στειναυχην, ψηφου συμβολικῆς θυγατερ,
θνητοῖς αυτοδιδακτε διηκονε, μυστι φιλουντων
ἡδιστη, δειπνων ὁπλον ετοιμοτατον.
*ειης εκ Μαρκου γερας αγλαὸν, ὅς σε, φιλοινε,
ηνυασεν αρχαιην συμπλανον ανθεμενος. Ep. ap. Suid.—
Anal. ii. 271.—*Vid. Toup. Curæ Noviss.* tom. iii. p.122.
εν λαγυνῳ πινουσα— quidam, ut ait Stephanus, in Epigram.
qui etiam τὸ υ contra morem corripuit. *Vid Steph. Ind. in v.**

Λᾰγῖνος, η, ον. leporinus.
βοσκομενοι λαγιναν ερικυμονα φερματι γενναν. Agam. 120.
Syn. Λαγωος.

Λαγνεια. salacitas.
—εξ ακολαστου-Λαγνειας γεγονας—Pallad. *An.* ii. 432.
Syn. Λαγνευμα, ασελγεια, επιθυμια, πορνεια.

*Λαγνός. ὁ ἡ. libidinosus.
σμικρὸς, φαλακρὸς, τραυλὸς ὁ Σταγειριτης,
λαγνὸς, προγαστωρ, παλλακαῖς συνημμένος. Ep. ἀδ. 552.*

Λᾰγοδαιτης. leporum epulator.
—εδαη λαγοδαιτας-Πομπους τ' αρχους. Agam. 126.

1. "In Aristophanis *Concionatricibus*, vers. 843, ed. Br. (al. 838.) "hodie non λάγανα πέττεται legitur, ut ait Noster, sed πόπανα πέττεται: "ubi mireris, nec a Küstero, nec a Brunckio adnotatam esse hanc "Athenæi lectionem." Schweigh.

2. Dactylum quarta sedes Anapæstici Aristophanici non admittit. Itaque pro ᾔσθοντό γε, legend cum Porsono, ᾔσθηνται. Præf. ad Hec. p. 50. Ed. Cantab. 1802.

3. Hanc lectionem e Suida et uno Cod. MS. inseruit Brunckius, qui in versione habet "sorbere." Alia omnia de h. l. sentit Stephanus, quem adeas, Ind. c. 1337. B.

Λᾰγοθηρεω, Λαγωθηραω. lepores venor.
κᾆτ' ελαγωθηρα. Lysist. 789. Br.
Syn. Κυνηγετεω, θηραω (λαγους.)

*Λᾰγοθηρης, ου. ὁ. leporis venator.
εναγρει, λαγοθηρα, καὶ ει πετεηνὰ διωκων. Leon. Tar. *An.* i. 224.

Λαγοκτενεω. lepores occido (*sc.* venatu.)
ιξῷ ορειβατεεις, ειτε λαγοκτενεεις. Ep. ἀδεσπ. 173.*

Λαγοσφᾰγῐᾱ, ας. ἡ. leporum cædes.
εναδε, καὶ ταχινης εργα λαγοσφαγιης. Agath. *An.* iii. 43.

*Λᾰγῡνος. ἡ. lagena. Vid. Λαγηνος.
ἡμισυ μὲν πισσης κωπιτιδος, ἡμισυ δ' οινου, [*Jacobs.*
Αρχῖν', ατρεκεως ἡδε λαγυνος εχει. Rhian. *An.* i. 233.
Phr. Νηδυος εκ πασης χεναμενη Βρομιον. Marc. Argent.

Λαγχᾰνω. sortior. [*ibid.* ii. 248.*
εννεα λαγχανον αἶγες· εμοὶ δὲ δεκ' ἐξελον οιῳ. ι. 160.
Syn. Απολαγχανω, διαλαγχανω, εκλαγχανω, επιλαγχανω, κληροομαι, κατακληροομαι, μοιραομαι, τυγχανω, επικρατεω.

Λᾰγωβολια. venatus leporum.
ὑμνεομεν, τῇ τοξα λαγωβολιαι τε μελονται. Call. 3. 2.

Λᾰγωβολον. pedum quo lepores fugientes petuntur.
αιθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ παταξω. Theoc. 4. 49.
Syn. Ῥαβδος, κορυνη, λαγωοβολον, *qu. vid.*

Λᾰγων, ονος. ἡ, *vel* ὁ. ilia, lateris cavitas laxior.
χορδῇσι λιπαρῇσιν επορνυμενος λαγονεσσι. Batr. 220.
Syn. Λαπαρα, ιξυς.—τῆς γῆς κενεων.
Epith. Γλαγερη, δυσπαθης, βαρυτλητος, ευρωπος, βαθυσκαφης.

*Λᾰγωβόλον. idem quod λαγωβόλον.
καὶ λινα, καὶ γυρὸν τοῦτο λαγωοβόλον. Leon. Tar. *An.* i. 223.*

Λᾰγωος, Λαγως, Λαγος. lepus.
ἢ κεμάδ', ηὲ λαγωὸν, επειγετον εμμενὲς αιεί. K. 361.
φανεὶς ὁ λαγως δυστυχεῖς ποιεῖ τριβους[4]. Suid.
†δειλοι παλιν εξῆς παντες εισιν οἱ λαγοι. Philem. p. 340.
Syn. Δασυπους.—λαγινα γεννα. Æsc.—θηρης εριδωρος οπωρη. Opp. Epith. Αελλοπους, ελαφροπους, ταχυπους, ποδας ταχυς, ωκυπους, ποδωκης, ηνεμοεις, δερκευνης, ου μυων, πτωξ, δασυπους, δειλος, δειμαλεος, ολιγοδρανης, λασιοκνημος, ορεσκῶος, ευσκαρθμος, σκιναξ, γλαυκος, χαροπος, ουατοεις, ωτωεις.

Λᾰγῳδιον. *dimin.* a præc.
κεἴ που σικυον ιδοιεν, ἢ λαγωδιον. Acharn. 520.

Λᾰγῷος. leporinus.
οιμοι· ποθεν λαγῷά μοι γενησεται; Equit. 1193.
Syn. Δασυποδειος, λαγινος.

Λᾰγωοφόνος. lepores occidens.
—λαγωοφόνον τε τριαιναν. Opp.

*Λᾱδικεῖς. *gentile, ut puto, pro* Λαοδικεῖς. Laodicenses.
ασπιδα, φρῦνον, οφιν, καὶ Λαδικεας[5] περιφεῦγε. Ep. ap. Suid.

Λᾱδων. fluvius Arcadiæ, pater Metopes, *sec. Pind. Ol.* 6.144.
item, Daphnes, *sec. Lycophr. Pausan. et Schol. Homeri.**
ἧχι καὶ ωγυγιος μηκυνεται ὕδασι Λαδων. Dion. 417.

Λᾱερκευς, *vel* -ης. princeps Myrmidonum. 2. celeber aurifaber.
1. Αλκιμεδων, υἱὸς Λαερκεος Αιμονιδαο. P. 467.
2. εἷς δ' αὖ χρυσοχοον Λαερκεα δεῦρο κελεσθω. γ. 424.

Λᾱερτης, ου. ὁ. pater Ulyssis, *dictus etiam* Λᾱερτιος *et* Λαρτιος. Hec. 406. Aj. 1.
ὧδε γὰρ ἡμετερην γενεὴν μουνωσε Κρονιων·
μοῦνον Λαερτην Αρκεισιος υἱὸν ετικτεν,
μοῦνον δ' αὖ Οδυσῆα πατὴρ τεκεν· *αυτὰρ Οδυσσεὺς
μοῦνον εμ' εν μεγαροισι τεκὼν λιπεν, ουδ' απονητο.* π. 117.
Epith. Αρκεισιαδης, δαΐφρων, αντιθεος, μεγαλητωρ, πεπνυμενος, περισπλαγχνος.
Phr. Δυσμορος ἡρως. Αρκεισιος υἱος.

Λᾱερτιαδης. Laertiades.
αγχι παρισταμενη Λαερτιαδην Οδυσῆα. ρ. 361.

*Λαερτῖδης. idem.
ολοιτο μὲν Οινεΐδας,
ολοιτο δὲ Λαερτιδας. Rhes. 906.*

4. Ad Astrampsychum h. vs. refert Küsterus. Dubito, an apud puræ Græcitatis poëtam prima in λάγως producatur.

5. Ita scriptum oportuit, non Λακιδέας, ut bene monuit Küsterus.

Λαζομαι, Λαζυμαι. capio, prehendo.
ὡς γνῶ χωομενοιο· παλιν δ' ὁγε λαζετο μῦθον. Δ. 357.
μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' αγκὰς ελαζετο θυγατέρα ἥν. Ε. 371.
Syn. Αντιλαζομαι, λαμβανω, επιλαμβανω, καταλαμβανω, μεταστρεφω, εφαπτομαι, κρατεω, επιλαζυμαι.
Λᾰθαργος. *clandestinus; clam mordens. *id. qu.* Λαιθαργος. Λάθαργοι *etiam sunt* ramenta, quæ ex pellibus decidunt, dum σμίλαις raduntur.
οἷον ὅτε πλαζωοντα περὶ σκυλα καὶ δερη ἱππων
γναμπτομενοι μυδοωσιν* ὑπ' αρβηλοισι λαθαργοι. Nic. Th. [422.
Λᾰθηφροσυνη. *potius* Λαθιφρ. qu. vid.
Λᾰθῐκηδης, εος. ὁ ἡ. curas oblivione tegens.
αυτήν· ειποτε τοι λαθικηδεα μαζὸν επεσχον. Χ. 83.
Syn. Λυσικακος, πανσιλυπος.
Λᾰθιπονος. laborum et molestiarum oblitus.
λαθιπονον δ' οδυναν ουτ' ενδοθεν, ουτε θυραθεν,
εστι μοι εξαννσαι βιοτου. τοιαῦτα νεμει Ζεύς. Trach. 1039.
Λᾰθιφθογγος. vocis oblivionem inducens. (23. B.)
—οἰστοὶ—Ῥιγηλοὶ, θανατοιο λαθιφθογγοιο δοτῆρες. Hes. α.
*Λᾰθιφροσυνη. oblivio. Vid. Λᾶθος. [131.
Αισονιδη, τινα τηνδε συναρτυνασθε μενοινὴν
αμφ' εμοί; ἠέ σε παγχυ λαθιφροσυναις ενεηκαν
αγλαΐαι, τῶν δ' ουτι μεταπρεπη, ὁσσ' αγορενες
χρειοῖ ενισχομενος;*—Apoll. 4. 355.
Λᾶθος, εος. το. *Dor. pro* ληθος. oblivio.
ξυνον τοῖσιν ερῶσι τὸ φαρμακον, ενθα τὸ λᾶθος. Theoc. 23. 24.
*Λαθοσυνα, *exstabat in Iph. Taur.* 1278. *sed* μαντοσύναν *ex MSS. edidit Musgravius.**
Syn. Λαθηφροσυνη, αμνημοσυνη.
Λαθρᾶ, Λαθρη, et Λαθρον.[1] *adv.* clam, clanculum.
λαθρη, εμεῦ αεκητι, φιλου μετὰ πατρὸς ακουήν. ρ. 43.
Αρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελεξατο λαθρη. Β. 515.
—δεκα δ' αστριας αινυτο λαθρον. Call. Fr.
λαθρᾶ πεφηνεν· ὡς λᾰθρᾶ δ', εγὼ φρασω. Ion. 816.
Syn. Λαθρηδα, λαθρηδον, λαθριδιως, λαθραιως, αγνωστως, κρυβδην.
Λαθραῖος, Λαθρῐδῐος, Λαθριος. clandestinus.
λαθραῖ' ὁς ασκεῖ μὴ πρεποντ' αυτῷ κακά. Trach. 388.
αλλ' ὁτε δὴ Μηδεια λιπεν δομον Αιηταο
λαθριδιη,—— Orph. 886.
ὁ φθονος Απολλωνος επ' ουατα λαθριος εἶπεν. Call. 2. 105.
Syn. Κρυπτος, κρυπταδιος, ενδομυχος. [απροϊδης, ακιχητος, αψοφος ἑρπων. Nonn.]
*Λᾰθραιως. *adv.* clam; furtim. —παιδὸς—, ὅς με λαθραιως μαρψεν, επὶ χλοερῶν ἑζομενον πεταλων. Nicias, *An.* i. 249.
Λᾰθρηδον. *adv.* et Λαθρῐδῐως. *idem.*
ἡ γάρ σ' ὑπνωοντα σινις λαθρηδὸν επελθών. Anyte, *ibid.* 199.
Ἥφαιστός μ' ετελεσσε καμὼν χρονῳ· αλλὰ Κυθηρη
ανδρὸς ἑοῦ θαλαμων εἱλετο λαθριδιως. Ablabius, *ib.* ii. 451.
Λαθριος. Vid. Λαθραῖος.*
Λαθροβόλος, ου. ὁ ἡ. clam feriens.
οἵ τε καὶ ιξευτᾳ λαθροβολῳ δονακι. Erycius, *An.* ii. 296.
*Λαθροδάκνης, ου. *vel, ut alii volunt,* Λαθροδακνος, η, ον. clam mordens.*
ἐρροιτ' ευφωνων λαθροδακναι κοριες. Antiphan. *An.* ii. 205.
Λαθρονυμφος. quæ clam nubit.
τῆς λαθρονυμφου πορτιος μεμιγμενοι. Lyc. 320.
Syn. Λαθρογαμιος.
*Λαθροπους, ποδος. ὁ ἡ. furtivo pede incedens. Vid. in v. Ψαλμος.
Λᾰθῠρος, ου. ὁ. cicercula, leguminis genus. [131. d.*
κυαμων, λαθυρων, ωχρων, δολιχων. Anaxandr. ap. Ath. p.
Λαῑγξ, αἴγγος. ἡ. lapillus, calculus.
λαΐγγας ποτὶ χερσον αποπλυνεσκε θαλασσα. ζ. 95.
Syn. Λαΐξ, λιθαξ, λιθας. ψηφις, καχληξ.
Epith. Μαρμαρεη.—πυρσοτοκος.
Λαιδρὸς, ρά, ρόν. sinister. 2. impudens, procax.

1. Vocem hanc nulla alia auctoritate niti suspicor, quam mendoso Callimachi fragmento. Vid. ad v. Λατρον.

ει δε σύ γε σκυλακας γαλεης ἢ μητέρα λαιδρὴν
αγρευσαις προσπταιον,— Nic. Th. 689.
Syn. Αναιδης, ἁρπαστικος, ευκινητος.
Λαιθαργος. Vid. Λαθαργος, et *Steph. Th. t.* ii. *c.* 697. B.
Αιγειδη, φρασσαι κυναλωπεκα, μή σε δολωσῃ,
λαιθαργον, ταχυπουν, δολιαν κερδῶ, πολυΐδριν. Eq. 1065.
Syn. Λαθαργος, λαθροδακνος, λαθροδηκτης.
Λαικαζω. decipio. 2. scortor. *item*, Λαικαζομαι.
a. καὶ χοανευει—b. καὶ λαικαζει. Thesmoph. 57. B.
ὦ λακκοπρωκτε, βακχαριν τοῖς σοῖς ποσιν [Ath. p. 689. f.
εγὼ πριωμαι; λαικασομ' αρα βακχαριν; Cephisodor. ap.
Syn. Απαταω. 2. πορνευω.
Λαικαστης. scortator. Λαικαστρια. meretrix.
ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπυγονας. Acharn. 79.
—αρχη τοῦ πολεμου κατερρἀγη
Ἕλλησι πᾶσιν εκ τριῶν λαικαστριῶν. ib. 528.
Syn. Πορνος.—πορνη.
Λαιλαψ, ᾶπος. ἡ. turbo. Vid. Ποντος.
ὡς δ' ὑπὸ λαιλαπι πᾶσα κελαινη βεβριθε χθὼν
ἠματ' οπωρινῷ, ὁτε λαβροτατον χεει ὕδωρ-Ζεύς. Il. 385.
Syn. Καταιξ, αελλα, φλοῖσβος, δυσχειμερια, χειμων. *εκνεφιας.* Epith. Ερεμνη, κυανεη, θεσπεσιη, σμερδαλεα, επιθαλαττιος, βριαρα, στονοεσσα, χειμωνοτυπος, χειμερια.
Phr. —Ὡς ὁποτε ζεφυρος νεφεα στυφελιξῃ
αργεσταο νοτοιο, βαθειῃ λαιλαπι τυπτων·
πολλὸν δὲ τροφι κῦμα κυλινδεται, ὑψοσε δ' αχνη
σκιδναται εξ ανεμοιο πολυπλαγκτοιο ιωῆς. Λ. 305.
Λαῖμα. gula. 2. fames. 3. impetus.
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμηλου. Av. 1562.
και λαῖμα[2] βακχευει λαβὼν τὰ χρηματα. Menand. Δαρδ. 4.
Λαιμαργος. gulosus, vorax.
ἡνίκα λαιμαργων εἶδε λυκων αγελην. Ep. ἀδ. 418.
Syn. Αδηφαγος, αυτοληκυθος, απληστος.
Λαιμασσω. insatiabili aviditate deglutio.
αλλὰ λαιματτοῦσί που. Eccles. 1178. B.
Syn. Λαιμαω, λαιμαζω, τενθευω, λαφυσσω, εσθιω (αμετρως.) γαστριζομαι, κατακορεννυμι, ὑποπληροω.
Λαιμητόμος, **sed potius* Λαιμοτόμος. 1. *act.* jugulans. 2. *pass.* jugulatus.
1. ξιφη τὰ πολλῶν κνωδαλων λαιμητόμα. Philipp. *An.* ii. 215.
ἱν' αμφὶ χαιταν δροσον αἱ-
ματηρὰν ἑλιχθεῖσα, λαιμοτομῳ
δεσποινας χερὶ θανῃ. Iph. T. 443.
2.* λαιμοτομους κεφαλας-Σπασας,—Iph. A. 776.
Syn. Λαιμοτμητος.
Λαιμιζω. decollo.
ἣν ες βαθεῖαν λαιμισας ποιμανδριαν. Lyc. 326.
Syn. Αυχενιζω.
*Λαιμοδάκης, ἑος. ὁ ἡ. gulam mordens.
γυρῶν τ' αγκιστρων λαιμοδακεῖς ακίδας. Philipp. *An.* ii. 217.*
Λαιμοπεδη. canis collare.
καὶ τὰν ευρινων λαιμοπεδαν σκυλακων. Leon. Tar. *ib.* i. 229.
Syn. Περιτραχηλιον, περιδεραιον.
Λαιμορῠτος, Λαιμορρυτος. e gutture profluens.
ἢ ξιφοκτονον διωγμα λαιμορυτου σφαγᾶς. Hel. 360.
Λαιμος. guttur, gula.
λαιμὸν ὑπ' ανθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ελασσεν. Ν. 388.
Syn. Αυχην, σφαγη, ασφαραγος. οισοφαγος.
Epith. Βαθυς, ἅρπαξ, ευρυς, αμετροποτης, αμετρητος, δαφνηφαγος, πολυφαγος, ζωαρκης, ζωθαλπης, πυριθαλπης, πολυχανδης, λυσσωδης, θοινητωρ, πυκινοπτυξ, ισηριθμος, ιχθυοεις, φιλοπαιγμων, ασιγητος, ὁμογλωσσος, μελιγλωσσος, πολυσφαραγος, βαρυσφαρᾶγος, εριγδουπος, βαρυφθογγος,

2. Docuit autem Bentleius, Emend. in Menand. scribi debere λαιμὰ, non λαῖμα. "Λαιμὰ," inquit Vir vere doctissimus, "neutro "plurali adverbialiter accipitur: ut *Asper, acerba tuens,* et similia "tum Græcis, tum Latinis familiaria.—Hesychius, Λαιμὰ, λαμυρά, hoc "est, *proterve, insolenter;* hunc fortasse locum respiciens. Sic et Scholiastes, ἀναιδῶς, εὐτόλμως, *impudenter, audacter.*"

αλιδουπος, οιδαινων, τανυφθογγος, ορεσσαυλος, ευκελαδος, απειλητης, ψευδηγορος.
Λαιμοτμητος. *act.* jugulans, guttur angens. 2. *pass.* cui jugulus est incisus. V. Λαιμοτομος.
*1. ου γὰρ ετ' αθαναταν φλογα λευσσειν
εστὶν εμοὶ φιλον, ὡς εκρεμασθην,*
λαιμοτμητ' αχη δαιμονῶν, αιολα
νεκυσιν επὶ πορειᾳ. Thesm. 1053. B.
2. ου γὰρ τὸ λαιμοτμητον εισορᾷς καρα-Γοργοῦς. Phœn. 465.
Λαιμοτομεω. jugulo.
ἡ θεμις οιχομενοισι, ταφηϊα λαιμοτομησαν. Apoll. 2. 842.
Syn. Δειροτομεω.
*Λαιμοτομος, *potius quam* Λαιμηγομος. qu. vid.*
Λαϊνεος, Λαϊνος. lapideus.
ενθα δ' επ' αυταων πλυνοὶ ευρέες εγγὺς εασι
καλοὶ, λαϊνεοι, ὁθι είματα σιγαλοεντα. X. 154.
λαϊνον ἑσσο χιτῶνα, κακῶν ἑνεχ', ὁσσα εοργας. Γ. 57.
Syn. Λιθινος, λιθεος, λιθαξ, κραναος, βαθυσκοπελος, παιπαλοεις.
Λαιος. lævus, sinister.
ὑδρας εχων λαιοῖσιν εν βραχιοσιν. Phœn. 1153.
Syn. Σκαιος, λαιδρος, αριστερος, επαριστερος,—ευωνυμος, —κολαβος.
Λαϊος. rex Thebarum, pater Œdipi.
ἠν ἡμὶν, ὦ 'ναξ, Λαϊός ποθ' ἡγεμὼν-Γῆς τῆσδε. Œd. T. 103.
Λαϊειος. *adj.* a præc.
ιω Λαϊειον τεκνον. ib. 1239. (16. B.)
Λαιοτομεω. segetem seco.
ουθ' ἁμα λαιοτομεῖς τῷ πλατιον, αλλ' ὑπολειπῃ. The. 10. 3.
Syn. Αμαω, θεριζω.
Λαΐς. duæ erant hujus nominis insignes Corinthi meretrices.
—ἁπαλῆς Κυπριδος ἁβροτεραν
Λαΐδ' εχω, πολιητιν ἁλιζωνοιο Κορινθου.
Πειρηνης λευκῶν φαιδροτεραν λιβαδων. Ep. 1. 3.
ἡ μουνη Χαριτων λειρια δρεψαμενη. ἡ θνητη Κυθερεια—ib.
Λαισηϊον. breve scutum, parmula.
ασπίδας ευκυκλους, λαισηϊά τε πτεροεντα. E. 453.
Syn. Ασπιδισκιον, σακος.—βελη, ὁπλα (βαρβαρικα, κοῦφα.)
*Λαισποδιας, ου. ὁ. Nom. Pr. *Vid. Brunck. in l.*
τί, ὦ κακοδαιμον, Λαισποδιας εἶ τὴν φυσιν; Av. 1569.*
Λαιστρῡγων, et pl. Λαιστρυγονες. *Vid. Damm. P. R.*
θυγατερ' ιφθιμη Λαιστρυγονος Αντιφαταο. κ. 106.
φοιτων ιφθιμοι Λαιστρυγονες, αλλοθεν αλλος. ib. 119.
Λαιστρῡγονια. *potius, Λαιστρυγονιος, α, ον. a præc. Vid. ad v. Λαμος.*
Λαῖτμα. latitudo, æquor.
ἡ με κελεαι σχεδιῃ περααν μεγα λαῖτμα θαλασσης. ε. 174.
Syn. Βαθος, πλατος, διαβασις, κῦμα, κυτος (τῆς θαλασσης.) —περαμα, γεφυρα. Epith. Κακοξενον, πλατύ.
Λαιφη. Λαῖφος, εος. το. vestis. 2. velum.
—διερὴν δ' απεσεισατο λαιφην. Call. *fr.* 245.
ξανθὰς δ' εκ κεφαλῆς ολεσω τριχας, αμφὶ δὲ λαῖφος
ἑσσω,—— *v.* 399.
Syn. Ἱματιον, χλαμυς, τριβων, ῥακιον.—καλυμμα—2. αρμενον, ιστιον.
Epith. Ευποιητον, ευῦφες, ευτροχον, περιωσιον.
Λαιψηροδρομος. velociter currens.
λαιψηροδρομον Αχιλῆα. Iph. A. 207.
Λαιψηροκελευθος, ου. ὁ ἡ. rapidus.
Αργεστην Ζεφυρον, Βορεην λαιψηροκελευθον[1]. Hes. θ. 379.
Λαιψηρός. velox.
—Αχιλῆα κιχησατο κῦμα ῥοοιο-Καὶ λαιψηρὸν εόντα. Φ. 264.
λαιψηροῖς ολεεσθαι Απολλωνος βελεεσσι. ib. 278.
Syn. Ταχυς, θοος, αελλοπους, ανεμωκης, κραιπνος, ποδωκης.
Λᾰκαζω. insono, strepo.
αυειν, λακαζειν, σωφρονων μισηματα. Sept. Theb. 192.
Syn. Ληκεω, ηχεω, βοαω, αιαζω.
Λᾰκαινος. *potius, Λακων. ὁ. Λακαινᾰ. ἡ. Laco. Lacæna.*

1. Hæc Aldina lectio est: textus autem Loesneri, Βορέαν τ' αἰψηροκέλευθον.

κυνὸς Λακαινης ὡς τις ευρινος βασις. Aj. 8.
χερνιβα δ' αἶψα θυραζε φεροι, στεφανωματα δ' εισω
ευειδης ῥαδιναῖς χερσὶ Λακαινα κορη. Theog. 996.
*Λᾱκᾰτᾰπῡγων. ε λα, *partic. intens. et* καταπυγων.
περὶ τὴν πολιν ὢν, ὡσπερ εκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπυγων. Acharn. 663.*
Λακεδαιμων. Lacedæmon. Vid. Σπαρτη.
ἡ ουχ ἑσπεσθην Λακεδαιμονος εξ ερατεινῆς. Γ. 239.
Epith. Κοιλη, κητωεσσα, ευρυχορος, δῖα, ολβια.
Λακεδαιμονιοι. Vid. Λακωνες.
εγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονιους σφοδρα. Acharn. 508.
ὦ πᾶσιν ανθρωποισιν εχθιστοι βροτῶν,
Σπαρτης ενοικοι, δολια βουλευτηρια,
ψευδῶν ανακτες, μηχανορράφοι κακῶν,
ἑλικτὰ, κοὐδὲν ὑγιες, αλλὰ πᾶν περιξ [445.
φρονοῦντες, αδικως ευτυχεῖτ' αν' Ἑλλάδα. κ. τ. λ. Androm.
Λακεδαιμονιος. Lacedæmonius.
οἷα παρ' Ευρωτα τοὶ Λακεδαιμονιοι-Αστερες—Call. 5. 24.
*Λακερειᾰ. oppidum in Pelasgiotide Thessaliæ.
καὶ τοτε γνοὺς Ισχυος Ειλατιδα
ξεινιαν κοιταν αθεμίν τε δολον,
πεμψεν κασιγνηταν μενει
θυοισαν αμαιμακετῳ
ες Λακερειαν. επεὶ
παρὰ Βοιβιάδος
κρημνοῖσιν ῳκει παρθένος. Pyth. 3. 55.*
Λᾰκερυζᾰ. loquax, garrula.
μηδὲ δομον ποιῶν, ανεπιξεστον καταλειπειν,
μή τοι εφεζομενη κρωζῃ λακερυζα κορωνη. Hes. ε. 745.
Exp. Μεγαλως κρωζουσα—κρακτρια, λαλος, λοιδορος.
Λᾰκεω.[2] *aor.* 2. ἐλᾰκον. *idem quod* Ληκεω.
—χὡς αυτὰ λακεει.— Theoc. 2. 25.
καὶ πρηνης ελακησε μεσος—Possel.
Syn. Βραχω, ψοφεω, δουπεω, κραζω. λακαζω.
Λᾰκιζω. discindo, lacero.
καὶ πᾶν λακιζουσ' εν φοναῖς ψυχρὸν δεμας. Lyc. 1113.
ὧδε πολυκλαυστοιο κομας λακισασα καρηνου [264.*
*Κισσηὶς τεκεων κλαῦσε φονους Ἑκαβη. Stat. Flacc. *An.* i.
Syn. Σχιζω, αποσχιζω, αμυσσω. ῥηγνυω.
Λᾰκῑνιὰς, ᾶδος. ἡ. *a sequ.*
ενθα μὲν αιπὺν ιδοιο Λακινιάδος δομον Ἡρης. Dionys. 371.
Λᾰκῑνιον. promont. Magnæ Græciæ, Crotoni urbi finitimum.
ἡξει δὲ Σιριν, καὶ Λακινιου μυχους. Lyc. 856.
καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακινιον, ᾇπερ ὁ πυκτας. Theoc. 4. 33.
Λᾰκις. fissura, *proprie* cum crepitu facta.
βυσσινοις δ' εν πε-πλοις πεσῃ λακις. Pers. 125.
Syn. Λακισμα, ῥῆξις, σχισις, σχισμα, εμβολη, ῥαφη, τραῦμα.
Λᾰκισμα, ατος. το. lacinia panni lacerando avulsa.
τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν ειμενην χροα
πεπλων λακισματ'.— Troad. 496.
*Λακκαῖος. cisterninus.
ὑδατός τε λακκαιου παρ' εμοῦ τουτί γε σοι
νομιζ' ὑπαρχειν— Anaxil. ap. Ath. p. 124. f.
Λακκόπρωκτος. cinædus. Vid. ad v. Λαικαζω.
a. ὦ λακκοπρωκτε. b. παττε πολλοῖς τοῖς ῥοδοις. Nub. 1330.*
Λακκος. fossa; cisterna; puteus.
*εβουλομην μὲν ἑτερον ἂν τῶν ηθαδων[3]
λεγειν τὰ βελτισθ', ἱν' εκαθημην ἡσυχος·

2. Hoc verbum, prima brevi, vereor ut auctoritate satis firma nitatur. In l. c. Codd. et primæ Editt. habent: χὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα. —Λακεῖ igitur Dorice pro ληκεῖ. Dammius utrumque agnoscit λακέω et ληκέω. In dubio est H. Stephanus, apud quem "Λακεῖν dicitur "esse aor. 2. v. ληκεῖν, præsentis vicem gerens." Vid. plura in v. Ληκέω.

3. Hac in Comœdia feminæ, virorum vestes induentes, in concionem prodeunt, et reip. administrandæ formam mutant, sibimet imperium omne transferentes. Una ex iis à Comico fingitur eloquentiæ periculum faciens, priusquam in publico concionetur:—et feliciter sane affectatam Oratorum in exordiis modestiam exprimit. Confer initium Philippicæ 1mæ. Interpellat orationem Praxagora, novi istius consilii

νῦν δ' ουκ εασω, κατά γε τὴν εμὴν, μιαν*
εν τοῖσι καπηλειοισι λακκους εμποιεῖν
ὕδατος. *εμοὶ μὲν ου δοκεῖ, μὰ τὼ θεὼ—
b. ΜΑ ΤΩ ΘΕΩ, ταλαινα, ποῦ τὸν νοῦν εχεις;
a. τί δ' εστιν; ου γὰρ δὴ πιεῖν ητησά σε.
b. μὰ Δί', αλλ' ανὴρ ὢν τὼ θεὼ κατωμοσας,
καί τοι τά γ' αλλ' ειποῦσα δεξιωτατα.* Eccles. 151.
λακκῳ καθεῖναι σαυτον ου καλον τοδε. Suid.
SYN. Δεξαμενη, δοκεῖον (ὕδατων,) ορυγμα—θανατος.
*Λακμωνιος. epith. Æantis fl. a Lacmone, montis Pindi summitate, unde amnis decurrit.
Λακμωνιου πινοντες Αιαντος ροας. Lyc. 1020.*
Λακπᾰτητος. calce pulsatus. (f. λεωπατητος.) *immo melius,* λαξπατητος.
οι μοι, λακπατητον αντρεπων χαραν. Antig. 1287. (75. B.)
*Λᾱκρᾰτιδης. Nom. Pr.
και παλαιῳ Λακρατιδη[1] το σκελος βαρυνεται. Acharn. 220.
Λακτιζω. calcitro.
καδ δ' επεσ' εν κονιῃσι μακὼν, σὺν δ' ηλασ' οδοντας,*
λακτιζων ποσὶ γαῖαν·— σ. 97.
SYN. Αpολακτιζω, πτερνιζω, αποπτερνιζω, λακπατεω, εκλακτιζω, ζυγομαχεω. καταπατεω, αποτρεπω.
Λακτις. stimulus, scutica. 2. trua, tudicula.
αὖθις απαιτιζουσαν ετνῶν ενεργεα λακτιν. Call. *fr.* 178.
—επειτα δὲ λαζεο τυκτὴν-Ευεργῆ λακτιν,— Nic. Th. 109.
SYN. 1. Σκυταλη. 2. τορυνη, κωταλις, ζωμηρυσις. κωπη.
Λακτισμα. calcitratio.
λακτισμα δειπνου ξυνδικως τιθεις αρᾷ. Agam. 1610.
*Λακτιστὴς, οῦ. ὁ. qui calcat, *e.g.* uvas.
αυτὸς αναξ εμβαινε θοῷ πηδηματι, ληνοῦ
λακτιστὴς, εργου δ' ἡγεο νυκτεριου,
λευκωσαι ποδα γαῦρον, επιρρωσαι δὲ χορειην,
χλαῖναν ὑπὲρ κουφων ζωσαμενος γονατων·
ευγλωσσον δ' οχετευε κενοὺς μακαρ ες πιθεῶνας [239.
οἶνον, επὶ ψαιστοῖς καὶ λασιῃ χιμαρῳ. Qu. Mæc. *An.* ii.
Λᾰκῡδης. philosophus, novæ Academiæ princeps.
και σεο, Λακυδη, φατιν εκλυον, ὡς αρα και συ
Βακχον ἑλὼν, αΐδην ποσσὶν εσυρες ακροις. Diog. Laër. l. 4.*
Λακω. Vid. Ληκεω. Λακεω.
Λᾰκων.[2] Lacon. Nom. Pr.
αἶγες εμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαριταν
φευγετε τὸν Λακωνα· τό μεν νακος εχθὲς εκλεψεν. Theoc.
Λᾰκωνις. Lacedæmonia, Lacæna. [5. 1.
πῦρ δὲ Λακωνιδα γαῖαν, Ελος τ', εφαλον πτολιεθρον. Hom.
Λᾰκωνες, Λᾰκωνικοί. Lacedæmonii. [Ap. 410.
αγχοῦ δ' Αργειων αροσις, καὶ γαῖα Λακωνων. Dionys. 418.
μῶν ἦν Θρασυβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς; Eccles. 356.
SYN. Λακεδαιμονιοι, Σπαρτιαται.
EPITH. Αισχροκερδεῖς, διειρωνοξενοι, ευπεπλοι.
Λᾰκωνικαί. αί. soleæ Laconicæ.
*αγε νῦν, αποδυου τὰς καταρατους εμβάδας,
τασδὶ δ' ανυσας *ὑποδυθι τὰς λακωνικάς. Vesp. 1153. (59. B.)
EXP. Ανδρεῖον ὑποδημα.
Λᾰκωνῐκός. Lacedæmonius.
—οί γὰρ ανδρες ηδη κλειδία
*αυτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοηθεστατα,
Λακωνικ'[3] αττα, τρεις εχοντα γομφιους.* Thesm. 421. Br.
Λακωνομᾰνεω. nimis faveo Lacedæmoniis.
ελακωνομανουν άπαντες ανθρωποι τοτε. Av. 1280.
Λᾰλᾰγεω. vociferor. 2. cano.

consilii dux, quod, mutati sexus oblita, *μὰ τὼ θεώ*, sc. per Cererem et Proserpinam, jurâsset. Apud Latinos etiam suas jurandi formulas habuerunt mulieres, *ecastor, pol.*

1. "Metri gratia corrigit Bentleius, Λακρατείδη, contra regulas analogiæ. Alii Λακρατίδη δὴ volunt. Simile mendum est in Pac. 1154. "Μυρρίνας αἴτησον ἐξ Αισχιναδου τῶν καρπίμων: ubi fortasse excidit οὖν "post αἴτησον." Elmsleius, Vir Doctiss. in loc.

2. In hoc viri nomine proprio, produxit primam Theocritus, et hic et vv. 14. 143. hujus Idyll. Sed, ni fallor, in gentili nomine, Λάκων, aut potius Λάκωνες, et ejus derivatis, eadem syllaba semper corripitur.

3. Vid. Brunck. in l. et Suid. Λακωνικαὶ κλεῖδες.

—ταὶ δ' επὶ δενδρων-Ορνιχες λαλαγεῦντι— Theoc. 5. 48.
SYN. Αναφωνεω, αειδω, ηχεω. αναβοαω. λαλεω.
Λᾰλᾰγημᾰ. το. sonitus, *e.g.* tympani, *unde pro* ipso tympano *ponitur.*
ἱρὴν σοι θαλαμην, ζωαγρια, καὶ λαλαγημα
*τοῦτο, τὸ θηρὶ φυγῆς αιτιον, αντιθεμαι. Dioscor. *An.* i. 495.*
SYN. Αναφωνημα, ηχημα, κραυγη—τυμπανον.
*Λᾰλαζω. loquor.
μηδ' ὥστε κῦμα ποντιον-Λαλαζε,— Anac. ap. Ath. p. 447. a.*
Λᾰλεω. loquor.
οἶα βλεπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς αγρια παισδεις. Theoc. 20. 6.
κῆν αυλῷ λαλεω, κῆν δωνακι, κῆν πλαγιαυλῳ. ib. 29.
SYN. Αυδαω, φθεγγομαι, φωνεω.—φλυαρεω.
*PHR. Ὁ βουλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στομα
πτηνοῖσι μυθοις αδαπανως τερψαι φρενα. Orest. 1173. P.*
Λᾰληθρος. garrulus. Vid. Λαλος.
εις τὴν λαληθρον κισσαν ἡρματιξατο. Lyc. 1319.
Λᾰλημα. sermo, loquacitas. [1. 8.
δριμυλα καὶ φλογοεντα· κακαὶ φρενες, αδὺ λαλημα. Mosch.
οἴ μ', ὡς λαλημα δῆλον εκπεφυκὸς εἶ. Antig. 326.
SYN. Λαλια—λαλος. EP. Βαρβαρον, ἡδυ, πολυθροον.
Λᾰλητέος. prædicandus; vocalis.
άπασ' Αχαιΐς μνῆμα σόν γ', Ευριπιδη,
ουκουν αφωνος, αλλὰ καὶ λαλητεος. Anthol. Wech. p. 395.
Λᾰλητῐκός. garrulus, loquax. Vid. Λαλος.
ουκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ; Equit. 1381. B.
*Λᾰλητρὶς, ίδος. ἡ. garrula.
ὦ φθονεραὶ παυσασθε λαλητρίδες. ου γὰρ εγωγε
τὴν Φιλομηλειην γλῶσσαν απεθρισαμην. Agath. *An.* iii. 38.*
Λᾰλῐᾱ. loquela; ipsa pronuntiatio.
καὶ μὴ λαλιαν μονον ασκῆσαι. Nub. 931. B.
SYN. Λαλημα. βαξις, αδολεσχια, φλυαρια.—δημηγορια.
EPITH. Αδηρις, κοινὴ, ευκυλιξ.
*Λᾰλιος, α, ον. facundus, loquax.
τίς μοι Ζηνοφιλαν λαλιαν παρεδειξεν εταιραν; Meleag. 85.*
Λᾰλιστερος. loquacior. *compar. Att.*
Ευριπιδου πλεῖν ἢ σταδιῳ λαλιστερα; Ran. 91.
*Λαλλαι. lapilli litoris marini aut fluminis.
—αἱ δ' ὑπενερθε
λαλλαι[4] κρυσταλλῳ ηδ' αργυρῳ ινδαλλοντο
εκ βυθοῦ.—— Theoc. 22. 39.*
Λᾰλος. ὁ ἡ. loquax.
ἥδισταν συνεριθον, αεὶ λαλον· *ἡ δ' αποβριζει
ενθαδε τὸν πασαις ὕπνον οφειλομενον.* Call. Ep. 17. Ern.
SYN. Αδολεσχος, ἡδυλογος, λαληθρος, λαλητικος. φλυᾱρος. [αθυροστομος. Eur.]
Λαμβᾰνω. capio, consequor.
Ατρειωνα δ' επειτα χολος λαβεν· αἶψα δ' αναστάς. Λ. 387.
SYN. Καταλαμβανω, επιλαμβανω, παραλαμβανω, ληβω, δεχομαι, αποδεχομαι, επιδεχομαι, κομιζομαι. φερομαι, αγω.
Λᾰμῐᾱ, ας. ἡ. *Libyæ regina, crudelis erga infantes; *inde,* 2. puerorum terriculamentum. 3. bestia quædam fabulosa. Vid. Strab. lib. i. p. 36. *Casaub.*—Diodor. Sic. lib. xx. § 41. Horat. Art. Poet. 340.
1. τις τοὔνομ' ακοη τοὐπονειδιστον βροτοῖς
ουκ οἶδε, Λαμιας τῆς Λιβυστικῆς γενος; Eur. *fr.* Lam.
3. φωκης δ' οσμην*, Λαμιας ορχεις απλυτους, πρωκτὸν δὲ καμηλου. Pac. 757.
*Λᾰμος. princeps Læstrygonum, Neptuni filius. *Schol. pro urbis nomine male accipit.*
ἑβδοματῃ δ' ἱκομεσθα Λαμου αιπὺ πτολιεθρον,
Τηλεπυλον Λαιστρυγονιην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
ηπυει εισελαων, ὁδε τ' εξελαων ὑπακουει.
ενθα κ' αὔπνος ανὴρ δοιοὺς εξηρατο μισθοὺς,
τὸν μὲν βουκολεων, τὸν δ', αργυφα μῆλα νομευων·
εγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ηματός εισι κελευθοι. κ. 81.*
Λαμπὰς, ἄδος. ἡ. lampas, fax, funale.
ἱερὰν χθονιαις δεξαμεναι—Λαμπάδα— Thesm. 108. (101. B.)

4. Egregiam hanc Ruhnkenii emendationem pro vulgato, ἄλλαι, merito recepit Valcken.

Syn. Λαμπτηρ, δαϊς, φανος, λυχνος.
Epith. Αιγλησσα, καλλιφεγγης, πυροεσσα, ουρανομηκης, πυριδαπτος, νυκτιχορευτος.
Phr. Θειου φωτος μιμημα. Naz. — κηροχιτωνα Κρονου τυφηρεα λυχνον. Ep.

Λαμπάδιον. parva lampas. 2. vinculum, quo in vulnere curando utuntur, &c.
2. ερι' οισυπηρα, λαμπαδιον περι το σφυρον. Acharn. 1176.
Syn. Εριδιον, ναρθηξ.

Λαμπάδοεις. facibus gaudens. Vid. Δημητηρ.

Λαμπάδηφόρος, Λαμπαδοῦχος. qui facem gestat.
τοιοιδ' ετυμοι[4] λαμπαδηφορων νομοι. Agam. 320.
ιὼ, ιώ λαμπαδοῦχος ἀμερα. Iph. A. 1505.
Syn. Δᾳδοῦχος, δᾳδοφορος, λαμπτηροῦχος.

Λαμπάδουχια. lampadis gestatio.
δεικηλα μὴ σεβουσι λαμπαδουχιαις. Lyc. 1179.
Syn. Δᾳδουχια, λαμπτηρουχια.

Λαμπαυγέτις, Λαμπραυγέτις. ἡ. Λαμπραυγὴς, Λαμπροφαῆς. ὁ ἡ. splendide lucens.
—λαμπαυγέτις—Man. 1. 301.—λαμπραυγέτις ακτίς. 4. 201. ακτῖσιν — λαμπραυγέσι κοσμον. ibid. 415. λαμπροφαὴς αστὴρ—ib. 53.

Λαμπεταω. luceo. Vid. Λαμπω.
πιμπλαντ', οσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετοωντι είκτην. A. 104.

Λαμπετης. promontorium Ital. prope Temessam.
—ενθα Λαμπετης
Ἱππωνιου πρηῶνος εις Τηθὺν κερας
σκληρὸν νενευκεν—Lyc. 1068.

Λαμπετἰη.—Ἡλιου κορη. filia Solis.
Νυμφαι εὔπλοκαμοι, Φαεθουσά τε, Λαμπετιη τε. μ. 132.

Λαμπετίδης. patron. *contra analogiam, a* Λαμπος.
τοφρα δὲ τῷ επορουσε Δολοψ, αιχμῆς εὖ ειδὼς,
Λαμπετιδης, ὃν Λαμπος εγεινατο φερτατος ανδρῶν,
Λαομεδοντιαδης.— O. 526.

*Λαμπος. 1. Vid. præc. 2. alter equorum Auroræ. Od. ψ. 246.

Λαμπηνη, *pro* lectica *affert ex Menand.* Pollux, L. 10. §. 52.*

Λαμπουρις. vulpes.
τῆς Σισυφειας δ' αγκυλης λαμπουρίδος. Lyc. 344.
Syn. Αλωπεκις.—λαμπυρις, πυριλαμπυρις, φαλαινα.

Λαμπουρος. lucentem habens caudam. 2. Nom. Pr. canis.
2. ὦ Λαμπουρε κυων, οὕτω βαθὺς ὕπνος εχει τύ; Theoc. 8. 65.

Λαμπριάδης. Nom. Pr. Vid. in voc. Κακοχρησμων.

Λαμπροπρεπης. splendidus. *epith.* dieï. *Nonn.*

*Λαμπρομάχος. frater Epharmosti Opuntii. *Pind.* Ol. 9. 125.*

Λαμπρὸς. splendidus.
αυτὰρ επεὶ κατεδυ λαμπρὸν φαος ηελιοιο. A. 605.
Syn. Εκλαμπρος, επιλαμπος, αγλαος, παμφανοων, πυραυγης, ευφεγγης, τηλαυγης, τηλεφανης, αστραπτων, μαρμαιρων, διειδης, φαιδρος, καθαρος. κομψος—ενδοξος.—θεσπεσιαισιν εειδομενος στεροπεσσι.

Λαμπρύνω. Λαμπρυνομαι. clarum reddo.
*μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, ουκ αλλως λεγω.
ὅταν δ', ὑπόντος τοῦδ', ἁμαρτανη ποσις,
τἀνδον παρωσας λεκτρα, μιμεῖσθαι θελει
γυνὴ τὸν ανδρα, χἁτερον κτᾶσθαι φιλον·*
κἄπειτ' εν ἡμῖν ὁ ψογος λαμπρυνεται,
οἱ δ' αιτιοι τῶνδ' ου κλυουσ' ανδρες κακῶς. Eur. El. 1035.
καὶ μὴν οχοις τε καὶ στολῇ λαμπρυνεται. ibid. 966.
Syn. Εκλαμπρυνω, απολαμπρυνω, φαιδρυνομαι, αυγαζω.—ανεχω.—εξαιθριαζω.—καυχαομαι.—καλλυνω, καλλωπιζω. καθαιρω.

Λαμπτηρ, ῆρος. ὁ. fax fulgens. Vid. Λαμπας.
αυτίκα λαμπτῆρας τρεῖς εστασαν εν μεγαροισιν. σ. 306.

Λαμπτηρουχια. lampadis gestatio, ignis specularis.
τὰς αμφί σοι κλαιουσα λαμπτηρουχιας—Ατημελητους αιέν.
Syn. Λαμπαδουχια. φρυκτος. [Agam. 900.

Λαμπτηρόκλεπτης. lucernalis fur.
λαμπτηροκλεπτης τριπλανοῦς ποδηγιας. Lyc. 846.

Λαμπω. luceo.
τευχεα ποικίλ' ελαμπε, τὰ είμένοι εστιχοωντο. Δ. 432.
Syn. Εκλαμπω, καταλαμπω, περιλαμπω, επιλαμπω, διαλαμπω, αμαρυσσω, αποστιλβω, απαυγαζω, λαμπεταω.

*Λαμπων, ωνος. ὁ. pater duorum vincentium.
θαλλοντος ανδρῶν ὡς ότε συμποσιου (*Iambeleg.*)
δευτερον κρατῆρα μοισαιων μελεων
κιρνάμεν Λαμπωνος ευα-
θλου γενεᾶς ὕπερ.— Isthm. 6. 1.*

Λάμυρός. facetus. 2. impudenter loquax. 3. sævus.
ηγρευται λαμυροῖς ομμασι Τιμαριου. Meleag. 76. [234.
σκεπτομενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' οδοντας εφηνε. Theoc. 25.
Syn. Ευτραπελος, ευλαλος, τερπνος. 2. στωμυλος. 3. καταπληκτικος.

*Λαμψάκηνος. Lampsacenus, Lampsacius.
ὁ μὲν γὰρ αυτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥυδην,
θυνναν τε καὶ μυττωτον ἡμερας πασας
δαινυμενος, ὥσπερ Λαμψακηνος ευνοῦχος,
κατεφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκαπτειν
πετρας τ' ορειας, σῦκα μετρια τρωγων, [p. 304.
καὶ κριθινον κολλῖκα, δουλιον χορτον. Hipponax apud Athen.

Λαμψάκος. Lampsacus, Lampsacum. urbs in Hellesponto.
Λαμψακος ὅν ποτ' εφυσεν· αεὶ δὲ νοσοισι παλαιων. Laërt.

Λανθάνομαι. obliviscor. [l. 5, p. 187.*
—Κιρκης μὲν εφημοσυνης αλεγεινῆς—Λανθανομην— μ. 227.
Syn. Εκλανθανομαι, επιλανθανομαι, αμνημονεω, ληθομαι, επιληθομαι.
Phr. Ληθην εμποιεῖν.—ψυχην επεδεδρομε ληθη. Ap.

Λανθάνω. lateo.
Νεστορα δ' ουκ ελαθεν ιαχὴ, πινοντά περ, εμπης. Ξ. 1.
Syn. Διαλανθανω, επιλανθανω, παραλανθανω, εκλανθανω, κρυπτομαι, εξαπαταω, εμφωλευω, ληθω, εγκρυπτομαι, κατακρυπτομαι. ελλοχαω.

Λαξ.[1] *adv.* pede.
λὰξ εν στηθεσι βὰς εξεσπασε μειλινον εγχος. Z. 65.
Exp. Τῷ πλατει τοῦ ποδος. Syn. Λαγδην, qu. vid.

Λαξευμά. το. via trita, vel lapidibus strata.
Αρεος ακτινεσσι πολου λαξευματα βαινων. Man. 1. 307.

Λαξευτής. lapicida.
ητοι λαξευτὰς, ἢ τεκτονας, ἢ λιθοεργούς. ibid. 77.
Syn. Λαοξοος, λιθουργος, λαοτομος, λιθοξοος.
Phr. —Ὑπὲρ νωτων φορεοντας
αχθεα, καὶ λααs βριαρους—
εργων τεκτοσυνης σταθμης τ' επιϊστορας ανδρας. Man. 6.

*Λαξπατητος, *redditur Sophocli,* Antig. 1275. *e tribus Codd. a Brunckio, pro* λακπατητος, qu. v.*

Λάοβοτειρά, ας. ἡ. gentes alens.
τρεις δ' ἑτερας γαιης εριβωλου λαοβοτειρης. Orph. Lap. 708.

Λάογονος. 1. filius Onetoris. 2. filius Biantis.
Λαογονον, θρασὺν υἱὸν Ονητορος, ὃς Διὸς ἱρεύς. Π. 604.

Λάοδάμας. 1. filius Antenoris. 2. fil. regis Alcinoi.
2. παντων Φαιηκων μετ' αμυμονα Λαοδαμαντα. θ. 117.
πὺξ δ' αὖ Λαοδαμας, αγαθὸς παῖς Αλκινοοιο. ib. 131.
Epith. Αγαπηνωρ.

Λάοδάμειά. filia Bellerophontis, mater Sarpedonis. 2. uxor Protesilai.
1. Ισανδρόν τε καὶ Ἱππολοχον καὶ Λαοδαμειαν. Z. 197.

Λάοδίκη. filia Priami. 2. filia Agamemnonis, dicta et ἡ Ηλεκτρα, a formositate.
1. Λαοδικην Πριαμοιο θυγατρῶν εἶδος αριστην. Γ. 124.
2. Χρυσοθεμις, καὶ Λαοδικη, καὶ Ιφιανασσα. I. 145.

Λάοδίκη. Laodicea, urbs Syriæ in ora maris Phœnicii, *item,* 2. ad Orontem. 3. urbs Asiæ min. inter Tralles et Apameam. Vid. Λαδικεῖς.
Λαοδικην, ἣ κεῖται επ' ηϊονεσσι θαλασσης. Dion. 915.

*Λάοδίκος. ὁ ἡ. ubi plebs judicium exercet.

---

4. Quum penultima in ἔτυμος sit brevis, Schutzius et Porsonus optime correxerunt: τοιοίδε τοι μοι λ. ν.

1. Λὰξ, ἀπὸ τοῦ λήγοντος ποδὸς ducunt, et τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων interpretantur. "Certe non semper de calce, sed sæpe de pedum digitis esse accipiendum, ut sup. E. 620. Z. 65. et al." recte monet Heynius ad Il. K. 158.

Αισωπός ποτ' ελεξε Κορινθιον αστυ νεμουσι,
μὴ κρινειν αρετὴν λαοδικῳ σοφιῃ. Socrat. ap. Laërt. 1. 2.*
Λᾱοδοκος. Nom. Pr.
Λαοδοκῳ Αντηνοριδῃ, κρατερῷ αιχμητῇ. Δ. 87.
Λᾱοκοων. patruus Meleagri.
Λαοκοων Οινῆος αδελφεός· ου μὲν ιῆς γε
μητέρος, αλλά ἑ Θῆσσα γυνὴ τεκε.—Ap. 1. 192.
Λᾱοθοη. pellex Priami.
τοὺς μὲν Λαοθοη τεκετο κρειουσα γυναικῶν. Χ. 48.
γειναto Λαοθοη, θυγατηρ Αλταο γεροντος. Φ. 85.
Λᾱοκοωσα. mater Lyncei et Idæ.
ου μὰν ουδὲ τὸν αλλον εφ' εστιῃ εἶδε πατρῴη
παιδων Λαοκοωσα, φιλον γαμον εκτελεσαντα. Theoc. 22. 206.
Λᾱομεδεια. Nom. Pr. mulieris.
Λειαγορη τε, καὶ Ευαγορη, καὶ Λαομεδεια. Hes. θ. 257.
Λᾱομεδων. rex Trojanus.
ανέρος αφραδιῃσιν αγαυοῦ Λαομεδοντος. Ε. 649.
Epith. Αγηνωρ, αφνειος, εκπαγλος, κρατερος, ψευδωμοτης.
Λᾱομεδοντιᾰδης. *patron.* a præc. Vid. ad Λάμπος.
*Λᾱοξόος, ου. ὁ. lapidum sculptor.
Πραξιτελους ηνθουν λαοξόος οὔ τι χερειων. Ep. ἀδ. 719.*
Λᾱοπᾰθης. quod populus patitur.
λαοπαθῆ τε σεβιζων. Pers. 950.
Λᾱοπορος. per quem populi transeunt.
*πισυνοι λεπτοδομοις πεισμασι, λα- (*Ion. a min. Trim. Cat.*)
οποροις τε μηχαναῖς. (*Idem. Dim. Cat.* 'Ανακλωμ.)* Pers. 112.
Λᾱός. *Att.* λεως. populus.
βουλομ' εγὼ λαὸν σοον εμμεναι, ἢ απολεσθαι. Α. 117.
Syn. Δῆμος. πλῆθος, οχλος.
Epith. Αγριωτης, ασπετος, αμετρητος, απειρων, αδιδακτος, ατασθαλος, αλητης, απευθης, αγηνωρ, ἁμιλλητηρ, απτοεπης, αινομανης, αφρων, απαιδευτος, ἑκατομπολις, ἑτεροζυξ, ἑτεροπτολις, ὁμοπτολις, ευρυς, ευσθενης, μεγαλοσθενετης, ευηνωρ, κρατεραλκης, μαινολης, κενεοφρων, θεουδης, θεοφρων, θεοδεγμων, θεοκλητος, θοινητωρ, ζηλημων, ουρεσιφοιτος, κακομητις, θρασυς, πολυγλωσσος, πολυθαμβης, πολυσπερης, ταχυπειθης, φιλοπευθης, χθαμαλοφρων.—ἡγητηρ κυδοιμοῦ.
Λᾱοσεβής, *έος. ὁ ἡ. a populo cultus.
μακαρ μὲν ανδρῶν μέτα
εναιεν· ἥρως δ' επει-
τα λαοσεβής.*— Pyth. 5. 127.
Λᾱοσσοος,* ου. ὁ ἡ. populum servans; *seu*, 2. concitans, *inpr.* ad bellum.
2. καρτεραι, ἃς ουτ' ἄν κεν Αρης ονοσαιτο μετελθὼν,*
ουτε κ' Αθηναιη λαοσσοος.— Ν. 127.
*Λᾱοτεκτων, ονος. ὁ. qui lapidibus operatur; lapicida.
καὶ ξεστὸν ορθῇ λαοτεκτονος στάθμῃ. Crinag. *An.* ii. 150.
Λᾱοτῐνακτος, ου. ὁ ἡ. lapidibus elevatus.
εφθακ' ανιμασσων λαοτινακτον ὕδωρ. Bianor, ibid. 155.*
Λαοτρόφος, ου. ὁ ἡ. populos augens et alens. Vid. Καμαρινα.
Λαότροφος, ου. ὁ ἡ. a populo auctus.
αιτεων λᾱοτροφον[1]
τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ. Ol. 6. 102.
*Λαοτύπος, ου. ὁ ἡ. 1. *subst.* lapicida. 2. *adj.* lapides incidens.
1. Βακχην αιδομενην στησατο λαοτύπος. Agath. *An.* iii. 48.
2. —γραμμα —Λαοτυποις σμιλαις κεκολαμμένον.— Alcæ. [Mess. *ib.* i. 491.*
Λᾱοφθόρος. populum corrumpens et evertens.
ἢ γὰρ εγωγε δεδοικ', αφραδιην εσορῶν
καὶ στασιν Ἑλληνων λαυφθόρον.—Theog. 778. (58. Br.)
Λᾱοφονος. populum cædens.
*Αργεια κυανοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομηδεα,
μισγομενα Τυδῆϊ, τεκες Καλυδωνιον ανδρα.* Theoc. 17. 53.
Λᾱοφόρος, Λεωφόρος. populos ferens.
λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἑ θηησαντο. Ο. 682.
Syn. Δημοσιος.
Λᾰπαζω, Λᾰπασσω. evacuo, mollio.

1. Damm. p. 2380. interpretatur: "*a populo datus et decretus.*" Mihi potius videtur active sumenda, ut v. præc. et exponenda; "*qui in populo sustentando versatur.*"

—ἡ πολει κατασκαφὰς
θεντες, λαπαξειν αστυ Καδμειων βιᾳ. Sept. Th. 47.
Syn. Αλαπαζω, εκλαπαζω, κατασκαπτω, εκπυρθεω, αφανιζω, μαλαττω. εκκενοω.
Λᾰπᾰρᾱ. pars inter costas nothas et ossa.
οὖτα κατὰ λαπαρην· ὁ δ' ανετραπετ'· Ατρεΐδης δε. Ζ. 64.
Syn. Λαγων, ιξυς, ὑπογαστριον, ἦτρον· ὑπητριον.
*Λᾰπερσαι, ων. οἱ. et Λαπερσιοι. cognomen Dioscurorum, παρὰ τὸ πέρσαι τὴν Λᾶν, πόλιν Λακωνικῆς. ἢ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαοὺς, ἤτοι πολεμικοῖς. *Schol. ad Lyc.* 511. Vid. ad vv. Ἡμιθνητος. Λαα.
νὴ τὼ Λαπερσα, νὴ τὸν Ευρωταν τριτον,
νὴ τοὺς εν Αργει καὶ κατὰ Σπαρτην θεους. Soph. Λακαιναις. iii.
Syn. Διοσκοροι, Τυνδαριδαι, οἱ Διός υἱοί.*
Λᾰπῑθαι. gens Thessaliæ nobilis.
υἷας ὑπερθυμους Λαπιθαων αιχμηταων. Μ. 128.
Epith. Ερισθενεῖς, ὑπεροπλοι.
Λαπτω. lambendo bibo. 2. affatim bibo.
λαψοντες γλωσσῃσιν αραιῇσι μελαν ὕδωρ. Π. 161.
2. το δ' αἷμα λελᾶφας τοὐμον, ὦναξ δεσποτα. Aristoph. ap. Ath. p. 485. a.
Syn. Πινω, αναῤῥοφεω, λειχω, αναλαμβανω, λαφυσσω, εκλαπτω.
Λᾰρῑνός, ἡ, όν. saginatus, pinguis.
πεμψας γὰρ κωλῆν εριφου, σκελος ηραο πῖον [p. 368.
ταυρου λαρινοῦ, τιμιον ανδρι λαχεῖν. Xenophan. ap Athen.
μα Δι', αλλὰ λεγειν ζητῶ τι παλαι μεγα, καὶ λαρινὸν επος τι.
Syn. Λιπαρος, ἡδυς, μεγαλορινος.[2] [Av. 465.
Λᾶρις, ῐδος. ἡ. idem quod λαρος, avis. [240.
χὠ μέν που καυηξι καὶ ιχθυβοροις λαριδεσσι. Leon. Tar. *An.* i.
Epith. Ἁλιζωος.
*Λᾶρις. ὁ. fl. Italiæ. *Potterus pro Silari accipiendum putat. Vide eum ad* Lyc. 725. *citat. in* v. Ις.*
Λᾱρισσᾰ. ης. ἡ. urbs Troadis, *item*, 2. Thessaliæ. 3. nomen puellæ, Piasi filiæ. *Vid. Damm. P. R.*
1. τῆλ' απὸ Λαρισσης εριβωλακος· *ουδὲ τοκεῦσι
θρεπτρα φιλοις απεδωκε, μινυνθαδιος δέ οἱ αιὼν
επλεθ', ὑπ' Αιαντος μεγαθυμου δουρὶ δαμέντι.* Ρ. 301.
Λᾱρισσᾶιος. a præc. n. 2.
χὠ Λαρισσαῖος τὸν εμὸν Λυκον ᾆδεν απ' αρχᾶς. Theoc. 14. 30.
Λαρκᾰγωγος. corbem gestans. —τοὺς ονους
τοὺς λαρκαγωγους εξ ορους οισειν ξυλα. Eur. *fr.* Autol. 1.
Λαρκος. corbis e vimine plexa.
ὡς απωλομεσθ'. ὁ λαρκος δημοτης ὅδ' εστ' εμός. Acharn. 332.
Exp. Πλεγμα τι κοφινῶδες. φορμος, κοφινος.
Λαρκῐδιον. corbiculus. *dimin.*
ὡς τοδε τὸ λαρκιδιον ου προδωσω ποτέ. ib. 339.
Λαρναξ, ᾰκος. ἡ. capsa, loculus.
καὶ τά γε χρυσειην ες λαρνακα θῆκαν ἑλόντες. Ω. 795.
Syn. Κιβωτος, σορος, θυλακιον, καμπτρα.
Epith. Ὑγροπορος, αργυρεα, κοιλη.
Λαρνᾰκοφθορος. qui perniciem in cista affert.
τὰ προσθεν αυλητῆρος εκπεφευγότα
ψυδραῖσι φημαις λαρνακοφθορους ῥιφάς. Lyc. 235.
Λᾰρος. avis vorax, gavia, aut fulica.
σευατ' επειτ' επὶ κῦμα, λαρῳ ορνιθι εοικώς. ε. 51.
Syn. Καυηξ, λαρις.
Λᾱρός. jucundus, gratus.
αυτὸς ενὶ κλισιῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον εθηκας. Τ. 316.
Syn. Ἡδυς, γλυκυς, προσηνης, χαριεις, τερπνος, λαβρος, καλος, ἁπαλος.
Λᾰρυγγιαω. raucos gutture ronchos edo.
καὶ περὶ λευκανιην βραγχὰ λαρυγγιοων. Agath. *An.* iii. 57.
Syn. Κρωζω.
Λᾰρυγγιζω. latius diducto gutture vociferor. 2. occlamo.
λαρυγγιῶ τοὺς ῥητορας, καὶ Νικιαν ταραξω. Equit. 357.
Syn. Καταβοαω.—πλατυνω την φωνην.—λαρυγγα θεραπευω.
Λᾰρυγγοφωνος. gutture vocem fundens. Vid. ad v. Εκχορδοω.
Λαρυγξ, υγγος. ὁ. guttur, gula.

2. Vid. Suid. Λαρινοὶ βόες.

εγὼ δὲ τὸν λαρυγγ' ἂν εκτεμοιμί σου. Ran. 583. (575. B.)
Syn. Φαρυγξ, ασφαραγος.—καταποτης.
Λαρυνθιος. epith. Jovis.
χαριν τινοντες Κερδυλᾳ Λαρυνθιῳ. Lyc. 1092.
Λᾰσᾰνον. lasanum, vasculum, olla.
πρὸ τοῦ πολεμου τὰ λασανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν. Pac. 893.
Syn. Χυτροπους.
*Λασθη, ης. ἡ. illusio, contumelia. *Herodot.* 2. sanguis. *Suid.*
χλευην τε ποιεῦ, καὶ γελωτα καὶ λασθην. Æschrio, *An.* i. 189.*
Λᾰσῐαυχην. cervicem hirsutam habens.
ουδέ τι Κενταυρου λασιαυχενος εστὶν ὁμοῖα. H. Merc. 224.
Λᾰσῐοκνημος. cruribus hirsutis.
—λασιοκνημοισι λαγωοις. Opp.
Λᾰσῐος. hirsutus, hispidus. 2. animosus, virilis.
Παφλαγονων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμενεος λασιον κῆρ. B. 851.
τοῖσι δ' οἷς λασιος μεγας εν κλισιῃ ἱερευτο. Ω. 125.
Syn. Δασυς, πολυτριχος, δασυθριξ, τραχυς. 2. πυκνος, συνετος.
Λᾰσῐοστερνος. pectore villoso vel hirsuto.
τὸν λασιοστερνων κεντορα παρδαλιων. Agath. *An.* iii. 67.
Λασιῶνες, *sive* Λασιωνες. loca densa et arbustis hirta.
δρυμους καὶ λασιῶνας, αμορβαιους τε χαραδρας. Nic. Th. 28.
Syn. Φυταλιαι, αναδενδραδες.
Λασκω. loquor.
βοὰν δ' ελασκε τανδε, πρὸς γεννν εμάν. Eur. El. 1213.
τοιαῦτα λασκεις τοὺς αναγκαιους φιλους; Andr. 671.
Syn. Λεγω, φθεγγομαι,—λοιδορεω, λακιζω, λαλεω. ὑλακτεω.
*Λασταυρος. impudicus; cinædus.
λασταυρων αφελὼν δυο γραμματα, Μαρκε, τὰ πρῶτα,
αξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομενων. Ammian. *An.* ii. 386.
Λᾰταξ, ᾰγος. ἡ. sonitus qui fit inter cottabum, poculo in altum sublato, et, quod a potu reliquum est, in subjectam pelvim dejiciendo. *Vid. Steph. Ind.* in voc.
πολλοὶ καὶ, φιλεοντες Ακοντιον, ἧκαν εραζε
οινοπόται* Σικελὰς εκ κυλικων λαταγας. Call. *fr.* 102. Bent.
*—ξενη δὲ κἀφροδισια
λαταξ ἅπασι νῦν επισκηπτει δομοις. Soph. *fr.* ap. Ath. p. 668.
λαταγες ποτεονται κυλιχνᾶν απὸ Τηΐαν. Alcæ. ib. p. 481.
τοῦτό σε γαρ δειξει παναλαθέα· τοὺς δὲ μεθυστὰς [iii. 37.
καλλειψω,* λαταγων πληγμασι τερπομενους. Agath. *An.*
Exp. Ἡ μεγαλη σταγων.—ἦχος. ψοφος.
Λᾰτῖνις. ἡ. Latina.
γραμμα τό περ καλεουσι Λατινιδι τιτλον ιωῆ. Nonn.
Λᾰτῖνοι. Latini.
τοῖς δ' ἔπι, μερμερον εθνος αγαυῶν εστι Λατινων. Dion. 350.
Λᾰτῖνος. Latinus. Nom. Pr.
Κιρκη δ', Ηελιου θυγατηρ Ὑπεριονιδαο,
γειναт' Οδυσσῆος ταλασιφρονος εν φιλοτητι
Αγριον, ηδὲ Λατῖνον αμυμονά τε, κρατερόν τε. Hes. *O.* 1011.
Λατμῖος. a Latmo, qui mons est Cariæ. [20. 39.
Λατμιον ἂν ναπος ἦλθε, καὶ εις ἑνα παιδὶ καθευδε. Theoc.
Λᾱτομια, Λατομιον. lapicidina.
ἢ ποιων σε μυλου κοψατο λατομιῶν; Lucill. *An.* ii. 334.
Syn. Λιθοτομια, λιθοξεῖον.
Λᾰτρεια, Λατρευμα. servitus, servitium. V. ad voc. Λατρον.
φευγε δὲ λατρειας ανομους, θεῷ ζῶντι λατρευε. Sibyl.
οἵας λατρειας ανθ' ὅσου ζηλον τρεφει. Aj. 503.
—ουδ' επ' Ομφαλῃ πονων-Λατρευματ',— Trachin. 361.
Syn. Θεολατρια, σεβας, σεβασμα, θρησκεια,[1]—ὑπηρεσια, εργασια, θεραπευμα, δουλεια. Epith. Αδικος.
Λᾰτρευω. servio, famulor.
ειθ' οὕτως αρα Φοιβῳ-Λατρευων μὴ παυσαιμαν. Ion. 152.
μοχθοις λατρευων τοῖς ὑπερτατοις βροτῶν. Œd. C. 106.
Syn. Σεβομαι, θεραπευω, θυω, σεβω, τιμαω.—δουλευω, ὑπηρετεω. προσταλαιπωρεω.
Λᾰτρευς. mercenarius. Λατρις, ιος. ὁ ἡ. servus, famula.

1. Hæc Synonyma *cultum divinum* spectant, sicut etiam vs. e libris Sibyllinis, siquidem isto nomine gloriantur, depromtus.—Sed, opinor, in ejusmodi significatione neque λατρεύω, nec derivata ejus, apud profanos Scriptores reperiri possunt.

ᾧ νιν κολαστὴς δεινὸς ουτασας λατρευς. Lyc. 393.
Ανδῆ γυναικὶ φασί νιν λατριν πονεῖν. Trach. 70.
σὺ δ' αὖ λαβοῦσ' αγγεῖον, αρχαια λατρι. Hec. 607.
Syn. Οικετης, δμως, θης. δοῦλος (απο μισθου)—θῆσσα, δουλη. Epith. Οικοσσοος, κακος, εφημεριος.
Λᾰτριος. servilis. 2. in servitutem redactus.
πεφνε δ' Ευρυτον, ὡς Αυγεαν λατριον
αεκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπερβιον
πρασσοιτο. (λ. μ. quæ pacta merces erat.) Ol. 10. 34.
2. Παλιου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τριαν Ιαωλκὸν,
πολεμιᾳ χερὶ προστραπών.—Nem. 4. 89.
*Λᾰτρον. merces.—δεκα δ' αστριας αινυτο λατρον.[2] Callim. ap. Etym. v. Αστριας. Vid. etiam ad vv. Λατρις, Λατρεια.
†Λᾰτρὸς, οῦ. ὁ. latro, *sive*, famulus.
οικεῖν λατρῶν ατερθεν· ευπετῆ ταδε. Æsch. Supp. 1008.*
Λᾰτυμνον. mons Crotonis; *item*, Laconiæ, ut aliqui volunt.
αλλοχα δε σκαιρει το βαθυσκιον αμφι Λατυμνον. Theoc. 4. 19.
Λᾰτῠπεω. lapides incido.
ουκ ἂν τὰ χειρωνακτες εργαται διπλοῖ,—
ελατυπησαν κοιρανῳ ψευδωμοτῃ. Lyc. 521.
Λαυκᾰνῐα. guttur, gula.
—καὶ αιθοπα οἶνον-Λαυκανιης καθεηκα. Ω. 642.
Syn. Λαιμος.
Λαυρα, Λαυρη. platea lata, vicus.
αυλῆς καλὰ θυρετρα, καὶ αργαλεον στομα λαυρης. χ. 137.
Syn. Αμφοδος, ῥυμη, στενωπος (δημοσιος.) [metalla.
Λαυριωτῐκὸς, *ἡ, όν. e Laurio, Atticæ pago, ubi erant argenti
γλαυκες ὑμᾶς ουποτ' επιλειψουσι* Λαυριωτικαί. Av. 1106.
Λαῦρος. largus. 2. copiosus. Vid. Κυλινδρος.
Syn. Πλατυς, ευρυχωρος.—πολυς. ευπορος.
Λαυρως,[3] **perperam pro λάβρως, vel λάβρῳ,** in* Lyc. 475.
Syn. Ευρεως, ευρυχορως, πλατεως, διεξοδικως—ευπορως.
Λαυροστομεω. *perperam pro* λαβροστομεω. Prom. 327.
Syn. Γλωττοστροφεω, περιλαλεω, θρασυστομεω.
*Λαφριος. *epith.* Mercurii.
καὶ Λαφριου λακτισμαθ' Ἑρμειου ποδός. Lyc. 835.*
Λᾰφυγμός. deglutitio.
δαπανης, λαφυγμοῦ, Κωλιαδος, Γενετυλλιδος. Nub. 52.
Syn. Λαφυξις, αδηφαγια, καταποσις, λαιμαργια, ασωτια.
Λᾰφῠρα.[4] spolia et cetera præda.
—καί σε παγχρυσοις εγὼ-Στεψω λαφυροις.—Aj. 93. [Br.)
—πασας αρετᾶς-Λαφυρ' εχων, επ' οικους. Trach. 657. (648.
Syn. Εναρα, σκῦλα. εκδυματα.
Λᾰφυσσω. Λᾰφυσσομαι. avide deglutio.
πρῶτον· επειτα δέ θ' αἷμα καὶ εγκατα παντα λαφυσσει. Λ. 176.
λαφυσσεται λαφυγμον ανδρεῖον πανυ. Eupolis ap. Suid.
Syn. Λαπτω, καταπινω, καταβιβρωσκω, θοιναομαι, ασωτενομαι, λαιμασσω, λιχνευω, διασπαρασσω. αναλισκω.
Λᾰφυστιος. vorax. 2. deglutitus.
κτῆσίν τε θοιναις Πρωνιων λαφυστιαν. Lyc. 791.

2. "In Etymologo pro λύτρον verissime legitur λάτρον, *merces*: "quod Bentleii oculos effugisse miror. Sylburgius, in addendis ad "Etymol. hæc notat: Pro λάτρον apud Suidam est λύτρον, sed λάτρον "retinere nihil vetat: quippe quod *mercedem* significat, ut cum "Hesychio tradit idem Suidas. Hactenus egregius ille Sylburgius. "—Communem cum *latro* originem habere λάτρον, Grammatici "Latini pulcre viderunt. Varro de L. L. vi. p. 74. *Latrones dicti— "qui conducebantur mercede. Ea enim merces dicitur Græce* λάτρον, "καὶ σάτρον. Facessat hinc καὶ σάτρον, quod e διττογραφίᾳ temere "natum recte omittit cod. Vet. apud P. Victorium Var. Lect. xvi. "17. Festus: *Latrones eos antiqui dicebant, qui conducti militabant,* "ἀπὸ τοῦ λάτρου. A λάω, *capio*, unde etiam λάβω, manat λάζω, λέλαται, "λάτρις, *qui mercedem capit*, λάτρον, *merces*, &c." Ruhnken. ad Call. fr. 238. Bentl.

3. Λαῦρος, vitio librariorum, aut incuria legentium, pro λάβρος persæpe ponitur. Vid. Butlerum, V. Doctiss. ad loc. proxime cit.

4. Penultima hujus vocis corripitur a Dionysio *Comico* ap. Ath. p. 381. e. λαφύρων πυλωρῷ παντάπασι μεταδίδου, sed locus mihi suspectus; non solum ob syllabam istam brevem, sed quia varietas est lectionis, λαφυροπώλῃ. Dubitanter conjecerim, λαθύρων, (namque isti legumini datum fuisse in epulis locum ex Anaxandride discimus, ibid. p. 131. d.) vel etiam λαχάνων.

που σοι κεῖνα κυπελλα, λαφυστιε; *ποῦ καλὰ θυρσων
πηγματα καὶ κῶμοι, σκιρτοποδη Σατυρε; Ep. ἀδ. 413.*
SYN. Λαφυκτης, λαιμαργος, αδηφαγος.

Λᾰχαινω. fodio.
τῇ μεγαλην ελαχαινε *(δεδεγμένος ὡς επὶ μισθῷ)
ταφρον, τηλεθαοντος επ' εσχατιη τινος αγροῦ.* Mosch. 4. 96.
SYN. Ορυσσω, σκαπτω, εκλαχαινω, εκχοϊζω, ταφρευω, αλοκιζω. λαχυνω.

Λᾰχᾰνηλόγος, ου. ὁ ἡ. qui olera legit. [An. i. 235.
καὶ λαχανηλογῳ εσσο καὶ αιγινομῇ προσηνής. Leon. Tar.

Λᾰχᾰνον. olus.
πηραν εχοντα, λαχανά τ' αγρια δροσερα, κραιπαλῶντά θ'. (Iamb. Tetram. Cat.) Plut. 298.

Λᾰχᾰνοπωλητρια, Λαχανοπωλις. olerum venditrix.
Ευριπιδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητριας. Thesm. 394.
ἡ λαχανοπωλις παραβλεψασα φησι θατερῳ. (Troch. Tetram. Cat.) Vesp. 497. Br.

*Λᾰχᾰρης. Nom. Pr. Vid. ad voc. Αναληψις.

Λᾰχειᾰ, *Hesychio est* εὔσκαφος καὶ εὔγειος. *Alii proprium esse nomen volunt: nonnulli* ἐλάχεια *scribunt, exponentes* σμικρά.*
νῆσος επειτα λαχεια παρὲκ λιμένος τετανυσται. ι. 116.
ενθ' ακτή τε λαχεια, καὶ αλσεα Περσεφονειης. κ. 509.

Λᾰχεσις, εως. ἡ. Lachesis, nomen Parcæ.
Κλωθὼ καὶ Λαχεσίς σφιν εφεστασαν·— Hes. α. 258.
EPITH. Χρυσαμπυξ.

Λᾰχη, Λᾰχος, Λαχμός. sors.
ταφων πατρῴων λαχαί. Sept. Th. 920.
ατιμ' ατιετα διομεναι-Λαχη θεῶν— Eumen. 389.
ῥηϊδιως τε φερειν αμφοτερον τὸ λαχος. Theog. 592.
καὶ κληρους εβαλοντο φιλοχλαινῳ τινι λαχμῷ. Nonn.
SYN. Κληρωσις, λῆξις, παλος.—μοῖρα. EP. Αδηριτος.

*Λᾰχναῖος, α, ον. lanuginosus, pilosus. V. Λαχνηεις.
βρεγμα παλαι λαχναῖον, ερημαῖόν τε κελυφος. Crinag. An. [ii. 150.*

Λᾰχνη. lanugo.
φοξὸς εην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' επενηνοθε λαχνη. B. 219.
SYN. Τριχωσις, δασυτης, κροκυς, ιουλος. ὑλη.—αφρος.
EPITH. Ουλη, δυσπαιπαλος, πορφυροεσσα.

Λᾰχνηεις. pilosus.
αμφὶ συος κεφαλῇ καὶ δερματι λαχνηεντι. I. 544.
SYN. Δασυς, λασιος, βαθυθριξ, βαθυμαλλος, ιουλωδης.

*Λᾰχνογυιος, ου. ὁ ἡ. membra habens hirsuta.
ἁ (sc. Καλλιστὼ) μορφᾳ θηρῶν λαχνογυιων[1],
ομματι λαβρων, σχῆμα λεαινης
εξαλλαξασ', αχεων ελυθης. Helen. 384.*

Λᾰχνωδης. hirsutus, herbidus.
καὶ μὴν λαχνῶδες τοὖδας ανθηρᾶς χλοης. Cycl. 539.
SYN. Ποιηεις, λεχεποιης, χλοερος.

Λαχυνω. fodio. Vid. Λαχαινω.
χερσον λαχυνη[2] βουσὶν αυλακας τεμών. Lyc. 624.

Λᾶω. fruor, vescor. *it.* specto attente. *Damm. c.* 1351. [229.
—έλλον-Ασπαιροντα λαων· τὸ δὲ θαυμαζεσθον ἁπαντες. τ.
SYN. 2. Απολαυω.—λαπτω. βλεπω, αποβλεπω, σκοπεω.

Λεαινᾰ, ης. ἡ. leæna.
τὰν δ' αρ ὑποβλεψας χαλεπωτερον ηε κυναγον
ωρεσιν εν Τμαριοισιν ὑποβλεπει ανδρα λεαινα [52.
ωμοτόκος, (τᾶς φαντι πελειν βλοσυρωτατον ομμα.) Call. 6.
EPITH. Δασυστερνος, ανικητος, εριβρυκος, ερημονομος, ορεσβιος, οριπλαγκτος, ορεσσαυλος, μειλιχια, λεχωϊς, ταυροσφαγος, χαμευνας.

Λεαινω. lævigo. 2. comminuo. Vid. Λειαινω.
επειθ', ἵνα λεαινοιμι[3] τοῦτ', ημπισχομην. Eccl. 535.

1. Ita feliciter emendavit Musgravius pro λάχνᾳ γυίων,—λέβρῳ,— et ἄχεα λύπης. Neque dubitavi voci λαχνόγυιος, tamdiu a lingua Græca exulanti, jus suum tandem restituere.

2. Potterus habet λαχήνῃ, nulla varietate enotata.

3. Sensu prorsus caret hæc lectio, jamdudum ex omnibus editt. profligata. Kusterus e Suida restituit: ἵν' ἀλεαίνοιμι, ut calefierem. Infeliciter tamen Morellus posterioris hujusce vocis Synonyma, θέρομαι, θερμαίνομαι, cum iis quæ signif. τοῦ, λεαίνω, accurate repræsentent, immiscuit. Λεαίνω apud Aristotelem et Philonem deprenditur, teste Stephano, tom. ii. c. 661. G. sed apud Poëtas, credo, nullibi.

SYN. Απολεαινω, εκλεαινω, επιλεαινω, ὁμαλιζω, εξομαλιζω, ὁμαλυνω, λειουργεω, λειοω, εξισοω, χθαμαλοω. — θερομαι, θερμαινομαι.—λεπτυνω, εξαλειφω.

Λεανδρειος. *adj.* a sequ.
εν δὲ Λεανδρειοις χειλεσι πηγνυμενη. Paul. Sil. An. iii. 83.

Λεανδρος. Λειανδρος. Nom. Pr. viri.
αλλὰ ποθεν Λειανδρος Αβυδοθι δωματα ναιων
Ἡροῦς ες ποθον ἦλθε, ποθῳ δ' ενεδησε καὶ αυτήν; Mus. 28.
EPITH. Ἱμεροεις, αινοπαθης, καρτεροθυμος, πολυκλαυτος.
PHR. Ειπὲ, θεά, κρυφιων επιμαρτυρα λυχνον ερωτων,
καὶ νυχιον πλωτῆρα θαλασσοπορων ὑμεναιων,—κ. λ. Mus.

Λεαντειρα. Λειαντειρᾰ. (λεαινουσα.) lævigatrix.
καρκινά τε σπειροῦχα, λεαντειραν τε κισηριν,
καὶ τὰν ἀσφαῆ πλινθίδα καλλαϊναν. Ep. Suid.[4]

Λεβης, ητος. ὁ. lebes.
ὡς δὲ λεβης ζεῖ ενδον, επειγομενος πυρὶ πολλῷ,
κνισση μελδομενος ἁπαλοτρεφέος σιαλοιο,
παντοθεν αμβολαδην,— Φ. 362.
SYN. Αγγεῖον, κακκαβος, κακκαβη, καδος, κρεῖον, κρεωδοχον, θερμαντηρ, θερμαντηριον. EPITH. Αιθων, δολοφονος, επηετανος, ασιγητος, καλος, ευχαλκος, καθαρος, κακοξεινος, πυριπνοος, πυριπνευστος, περικμητος, παμφανοων, λευκος, αργυρεος.
PHR. Καδδε λεβητ', απυρον, βοὸς αξιον, ανθεμοεντα.
—τεσσαρα μετρα κεχανδώς. Hom. [τινθος λεβητος. Lyc.]

Λεβητιζω. in lebetem conjicio, elixo.
κρατῆρος, ὃν Μελαινα ποιφυξει, φθιτῶν
σαρκὸς λεβητιζουσα δαιταλουργιᾳ. Lyc. 199.
SYN. Ἑψω, αναβρασσομαι.

Λεγνωτος. fimbriatus, virgatus. *Vid. VV. DD. in l. l.*
—καὶ ες γονυ μεχρι χιτῶνα-Ζωννυσθαι λεγνωτον,—Call. 3. 12.
SYN. Θυσανοεις, κροσσωτος.—την ὤαν εχων.

Λεγω. dico.
οξεα κεκληγὼς λεγ' ονειδεα· τῷ δ' αρ' Αχαιοί. B. 222.
SYN. Αυδαω, ερεω, ενεπω, αναγγελλω, ῥητορευω, φημι.
[PHR. Βοᾶν λογον, θροεῖν αυδαν. Eur. λασκειν λιτας. Lyc.]
Ιωνικην—ῥησιν εκτεινας. Æsch. Fr.

Λεγω, Λεγομαι. lego, colligo.
οστεα Πατροκλοιο Μενοιτιαδαο λεγωμεν. Ψ. 239.
οστεα λευκὰ λεγοντο κασιγνητοι, ἑταροί τε. Ω. 793.
SYN. Αναλεγω, συλλεγω, επιλεγω, καταλεγω, μετρεω.

Λεγομαι. cubo, jaceo.
ενθ' αρα καὶ τοτ' ελεκτο, καὶ ηῶ δῖαν εμιμνεν. τ. 50.
SYN. Κεῖμαι, κατακειμαι.

Λεηλᾰσῐα. prædatio.
σοῦ γὰρ ἕκητι μαχαι τε, λεηλασιαι τε, φονοι τε. Phoc. 42.
SYN. Ληστεια, εφεδρευσις, επελευσις, λωποδυσια, ἁλωσις, αιχμαλωσια, εκπορθησις, περισυλησις, εκτρυχωσις, λεια.

Λεηλᾰτεω. depopulor, prædor.
—ἢ τὸν εισαεὶ-Λεηλατησει χρονον;— Aj. 343.
SYN. Ληστευω, λαφυραγωγεω, πορθεω, ἁρπαζω, κατασκηπτω, εγκατασκηπτω, λωποδυτεω, εφορμαω, αιχμαλωτευω. ληϊζομαι.

Λεια. præda.
—ολεσαι Δαναῶν-Βοτὰ καὶ λειαν. ib. 145.
SYN. Ποιμνια, βοσκηματα.—ληϊς, αγρα.

Λειαγορη. Nom. Pr. Vid. ad v. Λαομεδεια.

Λειαινω. lævigo, polio. *Vid. notat. ad v.* Λεαινω.
πᾶν δ' εὖ λειηνας, χρυσεην επεθηκε κορωνην. Δ. 111.
λειηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' ευρυναν αγῶνα. θ. 260.
SYN. Ξεω, επικοσμεω.—πραΰνω.

*Λειβηθρον. locus in Pieria, Macedoniæ reg. ubi Musæ natæ dicuntur. *pl.* Λειβηθρα, ων. τα. montes ibi siti, ubi versatus etiam Orpheus.
ὡς ποτε Πιερινην Λειβηθρων τ' ακρα καρηνα. Orph. 50.

Λειβηθρῐος, α, ον. et Λειβηθριας, ἀδος. ἡ. a præc.
Νυμφαισιν, αἱ φιλαντο Βηφυρου γανος,
Λειβηθριην δ' ὑπερθε Πιμπλειας σκοπην. Lyc. 274.
νῦν δ' αγε μοι κουρη Λειβηθριὰς εννεπε Μοῦσα. Orph. fr. 46.
(apud Tzetz. in Lyc. 410.) "Versus est Maximi." Hermann.*

4. Vid. Kuster. v. Λεάντειραν.—Brunck. Anal. tom. ii. p. 52.

Λειβω. libo, fundo.
*τὼ δὲ λοεσσαμενω, καὶ αλειψαμενω λιπ' ελαιῳ,
δειπνῳ εφιζανετην· απὸ δὲ κρητῆρος Αθηνῃ
πλειου αφυσσαμενοι* λεῖβον μελιηδεα οἶνον. Κ. 577.
Αντιλοχος δ' ἑτερωθεν οδυρετο, δακρυα λειβων. Σ. 32.
SYN. Επιλειβω, σπενδω, αποσπενδω, καταρχομαι.—ειβω, σταζω, σταλαζω, βαλλω.
Λεΐζομαι. poët. Ληΐζομαι. prædor, deprædor.
τὸν τὰ Διωνυσου δῶρα λεΐζομενον. Ep. ἀδ. 130.
δμωαὶ δ', ἃς Αχιλευς ληΐσσατο, Πατροκλός τε. Σ. 28.
SYN. Αγρευω, λεηλατεω, προσκταομαι, αιχμαλωτιζω, διαρπαζω, λαφυραγωγεω, εκπορθεω, μεριζομαι.
*Λειμᾰκις, ἴδος. ἡ. pratensis.
—σκολιῆς δ' αλιτησεν αταρπου,
ὕλῃ ἔνι πλαγχθεις, εν δὲ σπεος ηλυθε νυμφῶν
λειμακιδων·—Orp. 649. (*pro vulgato*, Λιμνακιδων. Hermann.)*
Λειμαξ, Λειμος, Λειμων. pratum.
Αρτεμιδος αλσος λειμακάς τ' ανθηφορους. Iph. A. 1544.
κλαγγηδὸν προκαθιζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών. Β. 462.
SYN. Χορτοκοπεῖον, ειαμενη, πίσεα, τα. παραδεισος.—αυλων. EPITH. Αιγιβοτος, ακηρασιος, ανθεμωδης, ανθεμοεις, ανθοκομος, ανθηφορος, αριπρεπης, αγλαοκαρπος, πολυρροδος, ασφοδελος, ζαθεος, ερατεινος, ευθαλης, ευστεφανος, ερσηεις, δροσερος, βουθερης, βαθυσκιος, λιπαυγης, μαλακος, εαρυτρεφης, λωτυφορος, καθαρος, παρακτιος, πορφυρεος, πολυστεφανος, ῥοδοεις, ὑδρηλος, ὑποδροσος, χηνοβοσκος, Ηλυσιός, Ασιος. Σκαμανδριος. [βουχιλος. Æsch. κομητης. Eur.]
PHR. Λειμὼν γάρ σφιν εκειτο, μεγα στιβαδεσσιν ονειαρ· [ενθεν βουτομον οξὺ, βαθὺν δ' εταμοντο κυπειρον. Theoc. λειμῶνος λαρὸς αὔτμη. Mosch. ηθεα καλὰ νομηων. Coluth. Λητοῦς αναπαυλαι βαθεῖαν ανὰ χλοαν. Eur.
ενθ' ουτε ποιμὴν αξιοῖ φερβειν βοτὰ,
ουδ' ἦλθέ πω σιδηρος, αλλ' ακηρατον
μελισσα λειμῶν' ηρινὸν διερχεται,
αιδὼς δὲ ποταμιαισι κηπευει δροσοις. ib. Hipp. 75.]
—ὡς νεβρος χλοεραῖς
εμπαιζουσα λειμακος ἡδοναῖς. Bacch. 865.
Λειμωνιᾶς. idem quod Λειμακις. Vid. Νυμφαι.
ειαρινη, λειμωνιασιν χαιρουσα πνοιῇσι. Orph. H. 28. 12.
Λειμωνιος. pratensis.
Ιδαιᾳ μιμνω—Λειμωνιᾳ ποιᾳ
μηλων, ανηριθμος. Aj. 601. B.
αμμες δ' ες δρομον ἦρι καὶ ες λειμωνια φυλλα [39.
ἐρψοῦμες, στεφανως δρεψευμεναι ἁδὺ πνεοντας. Theoc. 18.
SYN. Λειμωνις, λειμωνηρης.
Λειμωνις. ἡ. idem.
ειδομενα χροιῇ λειμωνιδος ανθεσι ποιης. Dionys. 756.
Λειμωνοθεν, Λειμωνοθε. ex prato.
λαχνηεντ' οροφον λειμωνόθεν αμησαντες. Ω. 451.
Λειοκρῐτος. Nom. Pr.
—Αινειας Λειοκριτον ουτασε δουρὶ,
υἱὸν Αρισβαντος, Λυκομηδεος εσθλὸν ἑταῖρον. P. 344.
Λειομῐτος καμαξ. pertica transversa, cui appenduntur αἱ λεῖαι, s. λέαι, ad complananda stamina.
Παλλάδος ἱστοπονου λειομιτους καμακας. *Philipp. *An.* ii. 216.
Λειοντῆ, ῆς. ἡ. *pro* Λεοντῆ. pellis leonina.
νεβρὶς, λειοντῆ· κυμβαλα δὲ, πλαταγή. Ep. ἀδ. 251.*
Λειοντομᾰχης. qui cum leone pugnat.
τὸν λειοντομαχαν, τὸν οξυχειρα. (Ἡρακλῆα.) The. Ep. 20. 2.
Λειοντοπᾰλης, ου. ὁ. *idem.*
*τῷ λειοντοπαλα Τιρυνθιω. ουδὲ τὰ τοξα. Erycius, *An.* ii. 296.*
Λεῖος. lævis.
εν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱπποδρομος αμφις. Ψ. 330.
λεῖος πετραων, καὶ επὶ σκεπας ἦν ανεμοιο. ε. 443.
πνεῦμα λεῖον, καὶ καθεστηκὸς λαβῃς. Ran. 1035. (1003. B.)
SYN. Μαλακος, πρᾳος.—φαλακρος. λειωδης, ὁμαλος, λισσος.—λευρος.
Λειοτης, ητος. ἡ. lævitas.
σπλαγχνων τε λειοτητα, *καὶ χροιάν τινα
εχοντ' αν ειη δαιμοσιν πρὸς ἡδονήν.* Prom. 492.
SYN. Ὁμαλοτης. λεῖον, το.

Λειπογᾰμος. ὁ ἡ. qui conjugem deserit.
τὰν λειποπατορα,-Λειπογαμον,— Orest. 1309. (1297. P.)
Λειποναυς. qui navem deserit.
πῶς λειποναυς γενωμαι-Ξυμμαχιας ἁμαρτών; Agam. 220.
Λειποπᾰτωρ, ορος. ὁ ἡ. qui patrem deserit. Vid. Λειπογαμος.
Λειπτέος. *verbal.* a sequ.
ου λειπτέον ταδ'· αθλιως δὲ σωστέον. Herc. F. 1385.
Λειπω. linquo, relinquo.
τὸν δὲ κατ' αυτοθι λεῖπεν, επεὶ φιλον ἦτορ απηυρα. Φ. 201.
SYN. Απολειπω, καταλειπω, ελλειπω, εκλειπω, εκπρολειπω, προλειπω, επιλειπω.
Λειρῐοεις. liliaceus, suavis, floridus.
δενδρεῳ εφεζομενοι οπα λειριοεσσαν ἱεῖσι. Γ. 152.
SYN. Ἡδυς, επιθυμητος, λειρινος, λειρωδης, ανθεμοεις, προσηνης, ἁπαλος.
Λειριον. lilium.
ὡς δ' ὁτε λειρια καλὰ περιβρομεουσι μελισσαι. Apoll. 1. 879.
SYN. Κρινον, ανθος.
EPITH. Εὔπνοον, αργεννον, λευκον, λευκοχροον, ουρεσιφοιτον, ανθεμον.
Λεΐστὸς, Ληΐστός. prædabilis, prædativus.
ανδρὸς δὲ ψυχὴ, παλιν ελθεῖν, ουτε λεΐστὴ. Ι. 408.
ληΐστοὶ μὲν γάρ τε βοες καὶ ιφια μῆλα. ib. 406.
SYN. Κτητος, λαμβανομενος (εκ λειας.)
*Λειτουργεω. ministro. *Æl. Galius, An.* ii. 106.*
Λειτουργῐα. ministerium publicum.
ἅπασαν ἁπλῶς ψυχικην λειτουργιαν. Pisides ap. Suid.
SYN. Λειτουργημα, ὑπηρεσια.
Λειχηνωρ. nomen pr. muris.
Λειχηνωρ δ' αυτοῖο τιτυσκετο δουρὶ φαεινῷ. Batrach. 214.
Λειχομῠλη. *idem.*
Λειχομυλη θυγατηρ Πτερνοτρωκτου βασιλῆος. ib. 29.
Λειχοπῐναξ. *idem.* —τὸν δὲ κατεῖδε
Λειχοπιναξ οχθησιν εφεζομενος μαλακῆσι. ib. 99.
Λειχω. lambo, lingo.
εν κασαυριοισι λειχων τὴν αποπτυστον δροσον. Equit. 1282.
SYN. Αναλειχω, περιλειχω, απολειχω, εκλειχω, επιλειχω, λαπτω, λιχμαζω.
Λειψᾰνηλογος. relliquias colligens. (al. λειψανημογος.)
πτωκὸς ποδας τε τουσδε λειψανηλογους. Philipp. *An.* ii. 216.
Λειψᾰνον, Λειψανα. τα. relliquiæ.
Αργοῦς καρα σὸν λειψανῳ πεπληγμένος. Med. 1387.
καὶ ταχα δ' εκ γαιης ελπιζομεν ες φαος ελθεῖν
λειψαν' αποιχομενων·— Phocyl. 97.
ουτοι λειψανα τῶν αγαθῶν
ανδρῶν αφαιρεῖται-Χρονος·— Andr. 774.
SYN. Λεῖμμα, καταλειμμα, εγκαταλειμμα, περιλειμμα, ὑπολειμμα, εναπολειψις.
EPITH. *plur.* Κωφα, λυροθελγεα, πυρικαυστα.
Λειψυδριον. *locus Athenis, in quo obsessos quosdam viros fortes vicit Pisistratus; *unde proverbium*, ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη, ad quas vv. confer. Etym.—Vid. Scolion ap. Ath. p. 695. e.
αλλ' αγετε λυκοποδες,*-Οἵπερ επὶ Λειψυδριον
ηλθομεν, ὅτ' ἦμεν ετι, κ. λ. Lysist. 664.
EPITH. Προδοσεταιρον, *(*e scolio apud* Et. Ma. l. l.)*
Λειωδης. Nom. Pr.
Λειωδης δὲ πρῶτος ανιστατο, Οινοπος υἱός. φ. 144.
Λειωκρῐτος. Nom. Pr.
τὸν δ' Ευηνοριδης Λειωκριτος αντίον ηυδα. β. 242.
Λεκᾰνη, Λεκᾰνιον. pelvis. 2. catinus.
χαλκῇ προσπταισας λεκανῃ ποτε, *καὶ τὸ μετωπον
πληξας, ιαχεν ὦ συντονον, εἶτ' εθανεν,
ὁ παντα παντῃ Ξενοκρατης ανὴρ γεγώς.* Laert. 1. 4.
χωρεῖ τὸ κακόν· δοτε μοι λεκανην. Nub. 904.
κάμοὶ λεκανιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν. Acharn. 1109.
SYN. Νιπτηρ, λουτηρ, πελυξ, πλυνος, πυελος. 2. τρυβλιον, παταυη, λεκανις, λεκις, λεκανιδιον, λοπας.—κηθαριον.
Λεκᾰνοσκοπια. divinatio e pelvi.
οἷς λεκανοσκοπιη πιστευεται, ἢ νεκυΐσμος. Man. 4.
Λεκῐθος, *ου. ἡ. vitellus, ovum ipsum. 2. ὁ λεκιθος. (εἶδος ὀσπρίου.) pisum. 3. pulmentum e leguminum farina.

1. νὴ Δι' εγωγ' οὖν ανερα κομητην φυλαρχοῦντ' εἶδον εφ' ἵππου·
ες τὸν χαλκοῦν εμβαλλομενον πῖλον λεκιθον παρὰ γραός.
Syn. 2. Πισσος, πῖσος. [Lysist. 561.

Λεκῖθοπωλις. quæ vitellos, vel pisa vendit.
a. οιεσθε δ' εἶναι τίνα με; b. πανδοκευτριαν,
ἢ λεκιθοπωλιν.— Plut. 426.

Λεκτος. delectus. 2. dicendus, dictus.
1. ἱερῆς, εγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ηθεων-Λεκτοι·—Œd. T. 19.
2. αλλ' εστ' εκεινῳ παντα λεκτὰ, παντα δὲ
τολμητά.— Philoc. 642.
Syn. 1. Επιλεκτος.—αριστευς. 2. δηλωτος, ἑρμηνευτος.

Λεκτον. pars montis Idæ.
Ἴδην δ' ἵκεσθην πολυπιδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτον· ὅθι πρῶτον λιπετην ἅλα·— Ξ. 284.
Λεκτον τ' ημαθοεντα παρεστιχες[1]. Hom. Ap. 217.

Λεκτρον. lectus.
εὕδεσκ' εν λεκτροισιν, εν αγκαλιδεσσι τιθηνης. X. 503.
Syn. Λεχος, ευνη, κοιτη, κλιντηρ, μανδρα, δεμνιον. θαλαμος. Epith. Ακηρατον, απειρογαμον, ανυμφευτον, αδουπητον, αθεσμιον, ακηρυκτον, ακανθοφορον, αθηητον, βαθυστρωτον, ευστρωτον, εὐκροκαλον, ερημονομον, ευτροχαλον, ευπτερυξ, γαμηλιον, μαλακον, μοιχικον, νυμφιον, καλλιγαμον, θυμῆρες, δυσπαρευνον, ονειροτοκον, πολυσπερες, ὑπναλεον, τελεσσιγονον, ὁμοζηλον, φιλαγρυπνον, χαμαιστρωτον, στεῤῥον, φυταλμιον.
*Phr. Λεκτρων τ' ευνὰς ἁβροχιτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τερψιν,— Pers. 549.*

Λεκτροχάρης. Vid. Αφροδιτη.

Λελεγες. gens Trojana, ex Caria oriunda.
Αλτεω, ὃς Λελεγεσσι φιλοπτολεμοισιν ανασσει. Φ. 86.

*Λελογισμενως. adv. prudenter, cum ratione.
στρατός τ' ἂν ου μεμψαιτό μ', ει τὰ πραγματα
λελογισμενως πρασσοιμι μᾶλλον, η σθενει. Iph. A. 1021.*

Λεμβος. (πλοῖον μικρον.) navigium parvum. [21. 12.
μηρινθοι, κῶάς τε, γερων τ' επ' ερεισμασι λεμβος. Theoc.
Syn. Εφολκιον. Epith. Θαλασσοπορον, καλλιγομφον.

Λεμμα. cortex, liber; id quod decorticando aufertur.
—απολεψαντα χρὴ-Απὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λεμμα— Av. 675.
Syn. Λεπος, λεπισμα, φλοιος, καλυμμα.

Λεξῖς, εως. ἡ. dictio, oratio; verbum. [An. ii. 323.
μή με βαλῃς κατὰ λεξιν ἐλωρ καὶ κυρμα γενεσθαι. Lucill.

Λεονταγχωνος. Leonicida. [Ep. 7.
τίν με, λεονταγχωνε[2], συοκτόνε, φηγινον οζον-Θηκε.— Call.

Λεοντειος, et Λεοντεος. leoninus.
ευνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμενα αγχόθι πατρὸς,
δερμα λεοντειον, μαλα οἱ κεχαρισμένον αυτῷ. Theoc. 24. 133.
Syn. Λεοντωδης, λεοντιος.

Λεοντεη, ης. contr. Λεοντῆ, ῆς. ἡ. sc. δορά, pellis leonina, exuviæ leonis.
αλλ' ουχ οἷός τ' ειμ' αποσοβῆσαι τὸν γελων,
ὁρῶν λεοντῆν επὶ κροκωτῷ κείμενην. Ran. 45.

Λεοντευς. princeps Thessaliæ.
υἱὸς δ' Αντιμαχοιο Λεοντεὺς, οζος Αρηος. M. 188.
ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μενος αντιθεοιο. Ψ. 837.

*Λεοντῖχος. Nom. Pr.
τίς ξενος, ὦ ναυηγέ; Λεοντιχος ενθάδε νεκρὸν
εὗρεν επ' αιγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε ταφῳ,
δακρυσας επικηρον ἐὸν βιον· ουδὲ γὰρ αυτὸς
ἡσυχον, αιθυιης δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ. Call. Ep. 61.*

Λεοντοβᾶμων. leoni insistens.
καὶ νιπτρα δὴ χρὴ θεοσπορων[3] ποδῶν φερειν.
λεοντοβαμων ποῦ σκαφη χαλκηλατος; Æsch. fr. Sisyph. ap. Poll. l. 10. cap. 22.

*Λεοντοδερης. leoninæ pelli similis. Vid. ad v. Αχατης.

Λεοντοδῖφρος, ου. ὁ ἡ. cujus currus a leonibus trahitur. epith. Rheæ. Philipp. An. ii. 213.*

Λεοντοκόμος. leonum curator. —λεοντοκομων αιζηων. Opp.

Λεοντοπᾶλης. cum leone colluctans. ep. Herculis. Vid. Λειωντ.

*Λεοντοπους, ποδος. ὁ ἡ. leonis pedes habens.
ουραν ὑπιλλουσ' ὑπὸ λεοντοπουν βασιν
καθεζετ'—— Eur. fr. Œdip. xvi.*

Λεοντοφόνος. leonum interfector. Λεοντόφονος. a leone occisus.
μῆλα λεοντοφονῳ παλαμῃ χρυσεια κομιζων. Ep. l. 5.

Λεοντοφυής. e leone genitus.
—λαβοῦσαν αγραν-Τανδε λεοντοφυῆ. Bacch. 1192.

Λεοντοχλαινος. leonina pelle indutus. epith. Herculis.
*καὶ σὺ, λεοντοχλαινε, παλιν θωρησσεο ῥινῷ. Archias, An.

Λεπαδνον. lorum latum jumentarium. [ii. 99.*
ζευγνυον· αμφὶ δὲ καλὰ λεπαδν' εσαν· εν δὲ χαλινούς. T. 393.
Syn. Μασχαλιστηρ, ἱμας (ὑποτραχηλιος,) ζυγολωρον.
Epith. Χρυσειον, προστερνιδιον, προστηθιδιον.

Λεπαῖος, *αία, αῖον. montanus, præruptus. 2. corticibus abundans.
1. πεδία μὲν οὖν γῆς εις ταδ' ουκ εφῆκέ πω
στρατὸν,* λεπαιαν δ' οφρυην καθημενος,
σκοπεῖ.— Heraclid. 394.
Syn. Ορειος, αποκρημνος.

Λεπαργος. albus. 2. ap. Nicand. asinum denotat, παρὰ τὸ τὴν λαγόνα ἔχειν λευκήν. Vid. ad v. Αμορβευω.
θαρσεω. βαλλε κατωθε τα μοσχία· τᾶς γὰρ ελαιας [4. 45.
τὸν θαλλὸν τρωγοντι τὰ δυσσοα. σιτθ' ὁ Λεπαργος. Theoc.
Syn. Λευκος, λευκοποικιλος, λευκοπλευρος. 2. βρωμητης, qu. v.

Λεπᾶς, ᾶδος. ἡ. concha petræ adhærens. Vid. ad v. Κρεμβαλιζω.
ὥσπερ λεπας, τῷ μειρακιῳ προσισχεται. Plut. 1097.
Syn. Κογχυλιον.

Λεπᾶς. rupes, promontorium.
ευστιβὲς αιθυιαις ιχθυβολοισι λεπας. Ep. ad. 128.
Syn. Ακρωτηριον. *κνημος.
Phr. Κοιλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες αγμοὶ,
καὶ λεπᾶς ὑλῆεν.— Nic. Ther. 146. Vid. in v. Λεπαῖος.*

Λεπαστή. (κυλιξ.) genus poculi, conchæ formam habens.
φησεις τί δῆτ'[4], επειδὰν εκπιῃς οινου νεου λεπαστήν. Pac.
*σπογγος, λεκανη, πτερον, λεπαστη πανυ πυκνη, [916.
ἣν εκπιοῦσ', ακρατον αγαθοῦ δαιμονος,
τεττιξ κελαδεῖ.—Theopomp. ap. Ath. p. 485. c.

Λεπῖδωτός. squamatus, squameus.
καὶ πιτυος δακρυσσι λιθον μενος οψιανοῖο,
και σμυρνην μισγειν ευωδεα,* καὶ φολιδεσσιν
αργυφέσιν λεπιδωτὸν αποστιλβοντα κελευω. Orp. L. 282.

Λεπὶς. ἡ. squama, cortex. "In Epigr. pro putamine nucis."
ταῖς λεπιδεσσιν εοικὸς,— Possel. [Steph.
καὶ καρυον χλωρῶν εκφανὲς εκ λεπιδων. Philipp. An. ii. 217.
Syn. Λεπος, φολις, ιχθυημα.
Epith. Λεπτη, πολυχρωμος.

*Λεπος. idem quod λέμμα. —ουδενος γαρ πωποτε
απεβαλλεν οσπριου λεπος — Ath. l. 2. ap. Steph. Th. t. ii. c.

Λεπρᾶ. lepra, vitiligo. [677. ii.*
καὶ λεπρην ελασειας ατερπεα— Naz.
Syn. Ελεφαντιασις.

Λεπρᾶς. aspera: petræ epith.
—πετρα τε τετυκται-Λεπρας,— Theoc. 1. 40.
Syn. Τραχεῖα, λευκη.

Λεπρεον, *item Λεπριον, et Λεπρειον. oppidum Elidis, sive Arcadiæ. Apud Arist. l. c. et ejusd. fab. 149. est Λεπρεος. ὁ.*
βδελυττομαι τὸν Λεπρεον απὸ Μελανθιου. Av. 151.
Καυκωνων πτολιεθρον, ὁ Λεπρειον πεφατισται. Call. I. 39.

---

1. In lectione versus hujusce rite constituenda, plurimum desudarunt VV. DD. Pro Λέκτον τ' Hermannus emendandum arbitratur, Λύγκον δ'. Quod superest, Ilgenium et Matthiæ recte scripsisse judicat, Ἠμαθίην τε παρέστιχες ἠδ' Ενιῆνας.

2. "Monstrum verbi est. Prorsus accedo Cel. Valckenaerio, qui "mihi scripsit, sibi corrigendum videri λεόνταγχ' ὧδε." Ernest. ad Epig. 36.

3. Hæc Bothii est conjectura pro vulgato, θεοφόρων: quæ si vera sit, pro trisyll. vox habenda est. Hemsterhus. conj. θεοφρόνων.

4. Hic versus, præterquam quod numerum syllabarum legitimum transgreditur, habet etiam spondeum in sexto loco. Dele, cum optimo Cod. Ravenn. importunas voculas, τί δῆτ'.

Λεπρος. asper.
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας εκ λεπρῶν. Ach. 724.
Syn. Τραχυς.
*Λεπτᾰκῑνὸς, οῦ. ὁ. tenuis, gracilis.
εξαιρων ποτ' ακανθαν ὁ λεπτακινὸς Διοδωρος. Ammian. *An.*
Λεπτᾰλεος. tenuis, subtilis, gracilis. [ii. 387.*
λεπταλεη φωνῇ· τοὶ δὲ ῥησσοντες ἁμαρτῇ. Σ. 571.
Syn. Λεπτος, ἡδυς.
*Λεπτεπῐλεπτος. valde gracilis. Vid. ad v. Λεπτοσυνη.
Λεπτῑνης, ου, et *Ion.* seu *Poët.* εω. ὁ. Nom. Pr. [480.*
ἦν δ' επὶ Λεπτινεω στρεψῃς δεμας, ουκέτι γυῖα. Rhian. *An.* i.
Λεπτοβᾰθης. minime profundus.
στολον ἡμετερον—Ναῖον αρθέντ' ἀπὸ προστομιων
λεπτοβαθῶν[1]-Νειλου. Δῖαν δε λιποῦσαι, κ. λ. Æsc. Supp. 4.
Λεπτοδομος. tenuiter ædificatus, vel, textus.
πισυνοι λεπτοδομοις πεισμασι— Pers. 112.
Λεπτοθρῐος. tenuia habens folia.
ἢ καὶ λεπτοθριοιο πολυθρονα φυλλα κονυζης. Nic. Ther. 875.
Λεπτολογεω. minuta et subtilia disputo. [Nub. 319.
καὶ λεπτολογεῖν ηδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ[2] στενολεσχεῖν.
Syn. Λεπτοεπεω, μικρολογοῦμαι, αντιλογεω, σοφιζομαι, στωμυλλομαι, λεπτουργεω.
Λεπτολογιστης, ου. ὁ. nimis subtilis argutator.
ανδρε γὰρ λεπτολογιστα *δεῦρ' αφῖχθον ὡς εμέ. Av. 318.
(*sed hæc lectio versum corrumpit.* legend. cum Brunck. λεπτὼ λογιστὰ, aut cum Dawes. λεπτὼ σοφιστά.
Λεπτολογος, ου. ὁ ἡ. qui nimis subtiliter disserit. 2. argutus. 3. accuratus.
ὦ Διὸς εννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι,* λεπτολογους ξυνετὰς φρενας αἳ καθορᾶτε
ανδρῶν γνωμοτυπων, *ὅταν εις εριν οξυμεριμνοις
ελθωσι στρεβλοῖσι παλαισμασιν αντιλογοῦντες,
ελθετ' εποψομεναι δυναμιν
δεινοτατοιν στοματοιν.* Ran. 900. (874. B.)
*Λεπτομῐτος. tenui licio, seu filo, textus.
ερρ' αιθεριον, πλοκαμων εμῶν
ἄπο, λεπτομιτον φαρος. Androm. 831.
Λεπτος. tenuis.
αλλά τε οἱ βρασσων τε νοος, λεπτὴ δέ τε μῆτις. K. 226.
λεπτά τε καὶ χαριεντα (*sc.* εἱματα), τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. X. 511.
Syn. Αραιος, ισχνος, λεπτομερης, μικρος, ασθενης, αφανης, ουτιδανος, αμενηνος, δαιδαλος.—κολοβος.
*Λεπτοσῠνη, ης. ἡ. tenuitas, gracilitas.
τρεῖς λεπτοὶ πρωην περὶ λεπτοσυνης εμαχοντο,
τίς προκριθεὶς ειη λεπτεπιλεπτοτερος. Nicarch. *An.* ii. 353.
Λεπτοσυνθετος, ου. ὁ ἡ. subtilis.
εις πλατυ στεγαστρον ἁγνῆς παρθενου Δηοῦς κορης
λεπτοσυνθετοις τρυφῶντα μυριοις καλυμμασιν. Antiph. ap.
Λεπτοτης. tenuitas, subtilitas. [Ath. p. 449. c.*
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτοτητος τῶν φρενῶν. Nub. 153.
Syn. Λεπτομερεια, λεπτοσυνη, λεπτολογια, στωμυλια.—ισχνοτης, ισχνασια, ισχνανσις, ατροφια, τηκεδων, τῆξις.—τὸ λεπτὸν, κερματιον.
Λεπτουργεω. subtilia opera conficio. 2. subtili ratione tracto.
2. αλλ', ου γὰρ εν δεοντι λεπτουργεῖς, πατερ. Hippol. 923.
Syn. Εκλεπτουργεω, λεπτολογεω.
Λεπτουργης. subtili artificio factus.
—καλὸν δὲ περὶ χροῒ λαμπεται εσθος,
λεπτουργὲς, πνοιῇ ανεμων— Hom. xxx. 14.
Syn. Λεπτος, λεπτονητος, δαιδαλος.
Λεπτοφυης. **perperam pro* Λεπτοϋφης. *i. e.* subtiliter textus.*
λεπτοφυεῖ λασιῳ πεπυκασμένον ανδρα χιτωνι. Nonn.
Λεπτῡνις, *expon.* Περσεφονη. al. ψυχη, seu, Αἰδης.
Λεπτυνιν ου τρεμουσαν, ουδαιαν θεάν. Lyc. 49.

1. "Versus Anapæsti ratio postulat, ut legatur τῶν λεπτοβαθῶν." Stanl. Breviore via incedit Bothius, omittendo προστομίων.

2. Corripitur hic vocalis brevis ante tenuem et liquidam, contra morem Comicorum. Brunckius de licentia *anapæstis concessa* loquitur: equidem de licentia, *a librariis sumta*, potius conquererer.

*Λεπτῡνω. attenuo; comminuo.
λεπτυνων Δηοῦς καρπὸν απ' ασταχυων. Ep. ἀδ. 420.*
Λεπῡρον. putamen ovi, sive, nucis; testa.
ἡ δε κορυς, τὸ λεπυρον επὶ κροταφοις καρυοιο. Batrach. 130.
Syn. Κελυφος, κοχλος, κεραμος, φλοιος, οστρακον.—το φλοιῶδες, το ξυλινον ἑρκος.
Λεπῡριον. parvus cortex.
λεπρὸν ἀπὸ πρινοιο λεπυριον· αἱ δὲ, μελιχραί. Theoc. 5. 95.
Syn. Φλοιαριον.
Λεπῡρος. corticosus, squama tectus.
ωοτοκοι οφιες λεπυρην θαλπουσι γενεθλην. Nic. Th. 136.
Syn. Λεπυρωδης, λεπωδης, λεπιδωτος, φολιδωτος.
*Λεπω. *fut.* ψω. decortico, putamen vel squamam detraho.
τεχνα, τῷ ῥοπαλῳ τὰν κεφαλὰν λεπομες. Nicarch. *An.* ii. 351.*
Λερναῖος. Lernæus, a sequ.
—Ὑδρην αὖτις εγεινατο λυγρ' ειδυῖαν-Λερναιην. Hes. θ. 314.
Λερναῖα δ' οικεῖ ναμαθ', Ἱππομεδων αναξ. Phœn. 125. P.
Λερνη, ης. ἡ. palus et fluvius agri Argivi.
*τάν τε μυριοκρανον-Πολυφονον κυνα Λερνας
Ὑδραν εξεπυρωσε-Βελεσί τ' αμφεβαλε. Herc. F. 419.*
Epith. Λεοντοβοτος. Nonn.
Λεσβιαζω, Λεσβιζω. *exp.* μολῦναι τὸ στομα, πρὸς ανδρα στοματοειν.
αὔτη ποθ' ἡ Μοῦσ' ουκ ελεσβιαζεν; οὔκ; Ran. 1342. (1308. B.)
μελλουσαν ηδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμποτας. Vesp. 1337. (46. B.)
Λεσβιᾰς, Λεσβῐς. ἡ. Vid. Λεσβος.
—τὴν (Sappho) ὁ μελιχρὸς εφωμιλησ' Ανακρειων
στελλομενην πολλαῖς αμμιγα Λεσβιάσιν. Ath. 10.
*Λεσβιον. *sc.* ποτηριον. poculum Lesbium.
κεῖται πορφυρεης Λεσβιον εξ ὑελου. Hedyl. *An.* i. 483.*
Λεσβῐος, ιᾰ, ιον. Lesbius. a sequ.
τιθει δὲ Λεσβιους μοι,-Καὶ μεχρι τῶν Ιωνων,
καὶ Καριης, Ῥοδου τε-δισχιλιους Ερωτας. Anac. 32. 14.
Λεσβος. Lesbus, insula.
δωσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας αμυμονας, εργ' ειδυιας,
Λεσβίδας· ἅς, ὅτε Λεσβον εϋκτιμενην ἕλεν αυτὸς,
εξελομην,— I. 129. [Syn. Ισση. Lyc.]
Epith. Ηνεμοεσσα, ευρυχορος, ερυμνη, ἱερα, οινηρα.
Phr. Ηγαθεη, μακαρος ἑδος Αιολιωνος. Hom. Vid. Οινος.
Λεσχαζω. garrio.
σιγᾶν δ' ουκ εθελουσι κακοὶ κακὰ λεσχαζοντες. Theog. 613.
Syn. Φλυαρεω, διαλεγομαι, λεσχηνευω, μυθολογεω.
Λεσχη, *ης. ἡ. 1. publicum ædificium nunquam clausum, in quod se mendici, vel pauperes viatores conferebant. 2. confabulatio quævis, vel conventus confabulandi caussa.
1. ξεῖνε ταλαν, σύ γέ τις φρενας εκπεπαταγμένος εσσὶ,
ουδ' εθελεις ευδειν, χαλκηϊον ες δομον ελθὼν,*
ηέ που ες λεσχην· *αλλ' ενθάδε πολλ' αγορευεις
θαρσαλεως πολλοῖσι μετ' ανδράσιν,*— σ. 326.
2. ὅτι συγκλητον τηνδε γεροντων
προυθετο λεσχην— Antig. 166.
λογον εἴ τιν' εχεις πρὸς εμὰν λεσχαν. Œd. C. 162.
ἥλιον εν λεσχῃ κατεδυσαμεν· αλλὰ σὺ μέν που, [*Ern.*
ξειν' Ἁλικαρνασσεῦ, τετραπαλαι[3] σποδιη. Call. Ep. 2.
Syn. 1. Κοινον δειπνητηριον.—καμινος. 2. διαλεξις, συλλογος, πανηγυρις, ὁμιλια.—φλυαρια, πολυλογια, λεσχηνεια.—καθεδραι (φιλοσοφων.)
Epith. Πονηρα, κακοστομος, αμφινοος.
Λεσχομᾰχος. in confabulationibus pugnans.
ποιων ἔκ τ' εριδων καὶ λεσχομαχων επλανησθε. Tim.
Λευγᾰλεος. pernitiosus.
εν δαὶ λευγαλεῃ, αλλὰ δεος ισχανει ανδρας. Ξ. 387.
Syn. Ολεθριος, ολεθριωδης, ολοος, χαλεπος, αλγεινος, κακος, δυσαρεστος, περιαλγης, οικτρος, ασθενης.—εντελης, αδοξος.—ὑγρος.
Λευγᾰλεως. *adv.* graviter, tristi animo.
—λευγαλεως νηῶν ἄπο και κλισιαων-Τρῶες εχωρησαν—N. 723.
Syn. Ολεθριως, αδοξως, χαλεπῶς, φροντιστικῶς, περιαλγῶς.

3. Aptissime comparat Anna Fabri Equit. 1153. sqq. citt. sub v. Χιλιοπάλαι.

Λευκαινω. dealbo.
ἑζομενοι λευκαινον ὑδωρ ξεστῇς ελατῃσιν. μ. 172.
Syn. Λευκοω, ὑπολευκαινω, διαλευκαινω, επιλευκαινω, εκλευκαινω, χιονοω.—πυροομαι.
Λευκαμπυξ. *propr.* albas vittas habens.
—πυρὸς λευκαμπυκος αυγή. Opp.
Λευκανθής. florem album, seu canos capillos, habens.
μεγας, χνοαζων αρτι λευκανθὲς καρα. Œd. T. 761. (742. B.)
Syn. Λευκος, πολιος, πολιοκροταφος, λευκηρης.
Λευκᾰνία. *idem quod* λαυκανία. guttur.
*καὶ δ' επὶ μυδαλεην οδμην χεον (Harpyiæ *sc.*) ουδέ τις ετλη*
μὴ καὶ λαυκανιηνδε φορευμενος, *αλλ' απὸ τηλοῦ
ἑστηώς· τοῖόν οἱ απεπνεε λειψανα δαιτός.* Apoll. 2. 191.
Syn. Λαιμος, βρογχος, στομαχος, φαρυγξ.
Λευκὰς πέτρα, "*re vera est* locus Epiri, postea dictus Actium, et incolæ οἱ Λευκάδιοι. *sed poëta fingit locum esse prope Orcum, ad ultimas occidentis oras, ubi post occasum solis juga paullisper* λευκαίνονται *adhuc.*" Damm.
πὰρ δ' ισαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς, καὶ Λευκάδα πετρην. ω. 11.
Λευκασπις. album clypeum habens.
Δηΐφοβον δ' εκαλει λευκασπιδα, μακρὸν αὔσας. X. 294.
Λευκαυγὴς, ές. candidus cum splendore. Vid. ad v. Κυφονώτος.
τευθις μεταλλαξασα λευκαυγῆ φυσιν. Ath. l. 14.
*Λευκερίνεος, ου. ή. *Att.* ως, ω. caprificus alba. [76. c.*
τὰς λευκερινεως δὲ χωρις ισχαδας. Hermipp. ap. Ath. p.
Λευκη, ης. ή. populus alba.
κρατὶ δ' εχων λευκαν, Ἡρακλεος ἱερὸν ερνος,
παντοσε πορφυρεησι περιζωστρησιν ἑλικτάν. Theoc. 2. 121.
[Λευκη. nomen pr. Insulæ.
*εστι δέ τις καὶ σκαιον ὑπερ πορον Ευξεινοιο
αντα Βορυσθενεος πολυωνυμος ειν ἁλὶ νῆσος
Ἡρωων· Λευκην μιν επωνυμιην καλεουσιν,
οὕνεκά οἱ τὰ παρεστι κινωπετα λευκὰ τετυκται·
κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε καὶ ἡρωων φατις αλλων
ψυχὰς ειλισσεσθαι ερημαιας ανὰ βησσας. Dionys. 541.*
Phr. Εν Ευξενῳ πελαγει φαεννὰ νᾶσος. Nem. 4. 79.
Αχιλλῆος δρομος.
δαρον φαληριωσαν οικησει σπιλον,
Κελτου πρὸς εκβολαῖσι λιμναιων ποτῶν. Lyc. 188.]
Λευκηρέτμος, ου. ὁ ή. albis remis instructus.
λευκηρετμον δ' αρη
Ταφιον ηγεν. Iph. A. 283.
Λευκηρης, ες. albus. Vid. Λευκανθης.
καί μοι γενειου περθε λευκηρη τριχα. Pers. 1061.
Λευκιππίδες. αἱ. Phœbe et Elaïra, Leucippi filiæ, vel, earum sacerdotes. *Vid. Barnes. in l. c. et Propert. l. 1. El. 2.*
ηπου κορας ἂν ποταμου
παρ' οιδμα Λευκιππιδας, η προ ναου. Hel. 1481.
Λευκιππος, ου. ὁ. Nom. Pr. [Hom. Apoll. 212.
η ἁμα Λευκιππῳ, καὶ Λευκιπποιο δαμαρτι, (Barnes. θυγατρι.)
Λευκιππος, ου. ὁ ή. qui albis equis utitur.
λευκιππων Μυκηναιων. Æsch.
Λευκίτης. candidus.
οὗτος ὁ λευκιτας ὁ κορυττιλος, εἴ τιν' οχευσεῖς. Theoc. 5. 147.
Syn. Λευκος, λεπαργος.
Λευκοθεη. Leucothea, Albunea, mater.
τὸν δὲ ιδεν Καδμου θυγατηρ, καλλισφυρος Ινὼ,
Λευκοθεη, ἣ πρὶν μὲν εην βροτὸς αυδηεσσα,
νῦν δ' ἁλὸς εν πελαγεσσι θεῶν εξεμμορε τιμῆς. ε. 334.
—καλεω Καδμηΐδα δαιμονα σεμνὴν,
ευδυνατον, θρεπτειραν εϋστεφανου Διονυσου.
κλῦθι θεὰ ποντοιο βαθυστερνου μεδεουσα,
κυμασι τερπομενη, θνητῶν σωτειρα μεγιστη. κ. λ. Orph.
[Syn. Βυνη. Lyc.]
Λευκόθριξ. qui candido est capillo.
χὠς αἱ τὸν καλαθον λευκοτριχες ἱπποι αγοντι. Call. 6. 121.
Syn. Λευκοκομος, λευκοτριχεων.
*Λευκοΐον. alba viola.
φῦε κατὰ στηλης, ἱερὴ κονι, τῇ φιλοβακχῳ [ii. 91.*
μὴ βατον, αλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων καλυκας. Philodem. *An.*
Λευκοκῦμων. albos fluctus habens.
λευκοκυμοσι πρὸς Γεραιστιαις-Ποντιων σαλων
ηόσιν ἁρματευσας. Orest. 995.
Λευκολοφας[1]. ὁ. *item*, Λευκολοφος. albam cristam habens.
τίς οὗτος ὁ λευκολοφας; Phœn. 118. P.
Λευκοοπωρος, ου. ὁ ή. albescentes, seu flavescentes fructus ferens.
ὡς ἡ λευκοοπωρος εγὼ *καὶ εφωριος ηδη
κεινῳ συκοφορῶ τὰς απυρους ακολους. Leon. Tar. *An.* i. 232.*
Λευκοπάρηος, Λευκοπαρειος. candidas habens genas.
οἷά τε λευκοπαρηος επαντελλουσα σεληνη. Mus. 57.
Λευκοπηχυς. candidos habens cubitos.
επὶ κρᾶτά τε λευκοπηχεις κτυπους χεροῖν. Phœn. 1373.
Λευκόπληθης. albis, i. e. mulieribus plena, sc. concio.
ὡς λευκοπληθης ἦν ιδεῖν ή 'κκλησια. Eccles. 387.
Λευκοπους. albos pedes habens.
Βακχαις σὺν λευκοποσιν. Cycl. 72.
Λευκοπτερος, ου. ὁ ή. albas alas, vel etiam, alba vela habens.
τὸ τᾶσδε λευκοπτερον-Ἁμερας φιλιον βροτοῖς
φεγγος—— Troad. 848.
Λευκοπωλος, ου. ὁ ή. *candidis invectus equis.
εξισταται δὲ νυκτὸς αιανῆς κυκλος
τῃ λευκοπωλῳ φεγγος* ἡμερᾳ φλεγειν. Aj. 672.
Syn. Λευκιππος.
Λεῦκος. Nom. Pr. [491.
τοῦ μὲν ἁμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Οδυσσεος εσθλὸν ἑταῖρον. Δ.
Λευκός. albus.
οἱ δ' ἱστὸν στησαντ', ανά θ' ἱστια λευκὰ πετασσαν. A. 480.
Syn. Επιλευκος, εκλευκος, αργηεις, λαμπρος, διαυγης, ευτυχης, τερπνος, αιθριος, ἡμερος, αγαθος, ευηκοος, δειλος.
Λευκοστεατος. *(quid sit, ignoro.)*
—λευκοστεατῳ ενι τυμβῳ. Simon.
Λευκοστεφης. alba lana velatus.
αλλ' ὡς ταχιστα βᾶτε, καὶ λευκοστεφεῖς
ἱκετηριας, αγαλματ' ἱκεσιου Διὸς, κ. λ. Æsch. Supp. 190.
Λευκοστικτος, ου. ὁ ή. albis maculis distinctus.
—ζυγιους, λευκοστικτῳ τριχὶ βαλιους. Iph. A. 223.
Λευκοσφῦρος. candidos habens pedum malleolos.
οἱ δ' εις αμβροσιον θαλαμον λευκοσφυρου Ἡβας. Theoc. 17. 32.
Λευκοσωμᾰτος. ὁ ή. candido splendens corpore. [112. d.
ὁρῶν μὲν αρτους τουσδε λευκοσωματους. Antiph. ap. Ath. p.
Λευκοτροφος, ον. albus. Vid. ad v. Οιωνος.
Λευκοφάης, ες. albus aspectu.
παρὰ δὲ λευκοφαῆ
ψαμαθον ειλισσομεναι. Iph. A. 1054.
*Λευκοφόρος, ου. ὁ ή. candidam vestem gerens.
τεχνης ῥητορικῆς δαιμονα λευκοφόρον. Ammian. *An.* ii. 385.*
Λευκοχῖτων, Λευχειμων. candidam tunicam habens. V. Νυμφαι.
ου τομος εκ πτερνης, ουχ ἡπατα λευκοχιτωνα. Batrach. 37.
Λευκοχροος, Λευκὄχρως. albicans. [2. 1.
Δαφνις ὁ λευκοχρως, ὁ καλᾷ συριγγι μελισδων. Theoc. Ep.*
*Λευκοω. album reddo. *med.* Λευκοῦμαι. Vid. ad v. Δακτιστής.
Λευκωλενος. pulcris ulnis seu brachiis.
τῷ γὰρ επὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκωλενος Ἡρη. A. 55.
Syn. Λευκοβραχιων, λευκοπηχυς.
Λευκωσια. nomen Sirenis.
ακτὴν δὲ τὴν προυχουσαν εις Ενιπεως
Λευκωσια ῥιφεῖσα, τὴν επωνυμον
πετραν οχησει δαρὸν,— Lyc. 723.
Λευρός. lævis, non asper.
τῆς ἑτερον μὲν θειλοπεδον λευρῷ ενὶ χωρῳ. η. 123.
Syn. Λεῖος, ευρυς, ευρυχωρος, λεπτος, ὁμαλος, πλατυς.
Λευσῖμος. lapidatorius, vel lapidatus.
ει χρὴ θανεῖν νὼ λευσιμῳ πετρωματι. Orest. 50.
Syn. Λιθοβολησιμος, λιθολευστος.
Λευσμός. lapidatio.
λευσμόν τε καὶ μυζουσιν οικτισμὸν πολύν. Eumen. 189.
Syn. Λιθοβολια.

---

1. "Doricum est εὐνόμας, pro εὔνομος, quæ forma poëtis Atticis in "melicis frequentata. Sic Eur. in Phœn. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας; a I "quem locum vide Valcken. notam p. 42." Brunck. ad Soph. Aj. 604.

Phr. Λευσιμου δικης τυχών. Eur.
λευστηρ δημου μορος. Æsch.

Λευσσω. video.
λευσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ερωήν. Π. 127.
Syn. Βλεπω, αποβλεπω, ὁραω, θεωρεω.

Λευστὴρ, ῆρος. ὁ. lapidator, &c.
—βαῖνε λευστηρων πελας,
*πονους δ' Αχαιῶν αποδος εν μικρῷ μακροὺς
θανοῦσ', ἱν' ειδῇς μὴ καταισχυνειν εμέ.* Troad. 1039.
Syn. Λιθοβολος.—καταλευσιμος.—λιθαστικος.

Λευω. lapido. Vid. Καταλευω. [1348.
—a. ες τίν', ὦ ξενε; -b. Σῶμα λευσθῆναι πετροισι.—Iph. A.

Λεχαιος. epith. Neptuni, qui in Lechæo habebat templum[1].
ου Κερχνις κρειοντι Ποσειδαωνι Λεχαιῳ. Call. 4. 271.

Λεχεποιης. herbosus.
αγχιαλόν τ' Αντρῶν', ηδὲ Πτελεον λεχεποιην. B. 697.
Syn. Ποιηεις, ποηφορος, χλοηφορος, εναυξης.

Λεχηρης. lecto adfixus.
λεχηρη σκοτιων 'εκ θαλαμων. Phœn. 1567.
Syn. Κλινηρης, κλινοπετης, λεκτριος.

Λεχος. lectus.
ἱστὸν εποιχομενην, καὶ εμὸν λεχος αντιωσαν. A. 31.
Syn. Λεκτρον.—γαμος.—γυνη. Epith. Αισχυντον, ἁρπαγιμον, γλυκερον, δινωτον, ευστρωτον, ευποιητον, ἱερον, κηῶεν, ἱμερτον, κουριδιον, αχραντον, παλλακιον, πυκινον, τρητον, χρυσειον, παρθενειον, [ακηρατον. Eur.] στυγνον, θεοπονητον.—πεταλοισι κατασκιον.

Λέχρῐος. obliquus.
τυτθον αποκλινασα καρηατα, λεχριος εὕδει. Call. 4. 236.
Syn. Δοχμιος, πλαγιος, εγκαρσιος, επικαρσιος, σκολιος, λοξος, στροβελος, παραντης.

Λεχρῐς. adv. oblique. Vid. Λικριφις.
λεχρις δ' αιπυτεροι δομοι εστασαν αμφοτερωθε. Ap. 3. 238.

Λεχῶ, όος, οῦς. item, Λεχωΐς. ἡ. puerpera.
βυκταισι χερνιψουσιν ωμησταὶ ποριν,
τοῦ Σκυριου δρακοντος εντοκον λεχώ. Lyc. 185.
ἢ βληταὶ θνησκουσι λεχωΐδες, ηε φυγοῦσαι. Call. 3. 127.
Syn. Λοχετρια, λοχος, τοκας, τεκοῦσα, παιδοτοκος, αρτιτοκος. [καλλιτοκεια. Opp.]

Λεχωΐον. το. cubile parientis. —αλλά έ 'Ρειης ωγυγιον καλεουσι λεχωΐον Απιδανῆες. Call. 1. 13.

Λεχωΐος. ad puerperium pertinens.
αλλά, κοραι, τῇ παιδὶ λεχωΐα δῶρα φερουσαι, [i. 501.*
*θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δακρυα χεῖτε ταφου. Dioscorid. *An.*

Λεωδοκος. Nom. Pr.
*Αργοθεν αὖ Ταλαος καὶ Αρηΐος, υἷε Βιαντος,
ηλυθον, ιφθιμός τε Λεωδοκος, οὓς τεκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' αμφι δυην εμογησε βαρεῖαν
Αιολιδης σταθμοῖσιν εν Ιφικλοιο Μελαμπους.* Apoll. 1. 118.

*Λεωλογεω. populum percenseo. *sed de lect. dubitatur.*
ου λεωλογεῖν (*trisyll.*) εμανθαν', ουκ αμιθρῆσαι. (*Scaz.*)
Phœn. Coloph. ap. Athen. p. 530.*

Λεωφορος. ἡ. via publica; *item*, 2. prostibuli epith.
πανδοσιαν, λεωφορον, πολυϋμνον,
μανιοκηπον (ἑταιρην.) Anac. 107. (*fr.* 82. Fisch.)
Syn. Δημοτικη ὁδος. 2. κοινη.

Λεων. poët. λειων. leo. Vid. Λεαινα, Λις. 2. signum cœleste.
ὥστε λεων εχαρη μεγαλῳ επὶ σωματι κυρσας. Γ. 23.
ειλομενοι, λειουσιν εοικότες ωμοφαγοισι, E. 782. [26.
2. τετραποδης τε Λεων πολυαστερος εμπυρος οἶκος. Man. 4.
Epith. Αιθων, ανσταλεος, αναιδης, απηνης, αερσιλυφος, αινομανης, ακλινης, αγριος, αμαιμακετος, αιολος, βαρυφθογγος, βλοσυρος, βοοδμητηρ, βαρυκομπος, βριαρος, βρυχων, δασυστερνος, δεινος, γλαυκιοων, δαφοινος, ευσθενης, ευνωτος, εριβρεμετης, εριβροχθος, ερημονομος, θοος, θεημαχος, θυμοβορος, θρασυμαχης, κρατερος, καρτερος, καρχαροδους, λαχνηεις, κοιρανικος, κρυοεις, ορεσιτροφος, ορειδρομος, ολοος, ξανθος, ξανθοκομος, μεγαλοβρυχος, πελωριος, πυριγληνος, πυριφλεγων, σιντης, σμερδαλεος, σαρκοβορος, ταυροφονος, ταυροκτονος, ταυροβορος, χαιτηεις, χαροπος, φοβερος, φοινιος, οβριμοθυμος, ωρυομενος. Ερυθραῖος, Ινδῷος, Φρυγιος.—σθενεῖ βλεμεαινων.—βαθυστερνος, οβριμος, εριβρομος. 2. ασθμοτοκος, βλοσυρος.
Phr. Θηρῶν δὲ βασιλευς εστιν ὁ θρασὺς λεων.—
ᾧ τήν τε φυσεως μαρτυρεῖ μοναρχιαν
καὶ στερνα καὶ τὰ γονατα, καὶ σφυρῶν βασεις,
καὶ βλεμμα, καὶ θριξ, καὶ καταφρακτον στομα,
ῥωμη τε πλευρων, καὶ βεβηκὸς ισχίον.
καὶ νεῦρα πυκνὰ, καὶ μεγας ποδῶν ονυξ.
καὶ βημα, καὶ σκιρτημα, καὶ δρομου ταχος. Philem.
θαῦμα μεγ' εισιδεειν, μελανοχροος, ηΰκομός τε,
ευρὺς ὕπερθε καρηνα, πο̈δας δασὺς, ομμασι δ' αιθοψ.
δερκομενος χαροποῖσιν επ' ομμασιν αιθομενον πῦρ·
θυμῷ παφλαζων, ικελος δηΐοισι κεραυνοις. Opp.
—ιαλλων-Φρικαλεον βρυχημα σεσηρότι μαινετο λαιμῷ,
ορθωσας πυκινῆσι κατασκιον αυχένα χαιταις
αμφελελιζομενης λασιοτριχος ὕψοθι νωτου,
αυτοματη μαστιγι περιστιζων δεμας ουρῇ. Nonn.
*βαρυφθεγκτᾶν αγελαι λεοντων. Pind. *fr.*
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αιανθ' ὑψιζυγος εν φοβον ὦρσε·
στῆ δὲ ταφὼν, οπιθεν δὲ σακος βαλεν ἑπταβοειον·
τρεσσε δὲ παπτηνας εφ' ὁμιλου, θηρὶ εοικὼς,
εντροπαλιζομενος, ολίγον γονυ γουνὸς αμειβων.
ὡς δ' αιθωνα λεοντα βοῶν απὸ μεσσαυλοιο
εσσευοντο κυνες τε καὶ ανέρες αγροιῶται,
οἵ τε μιν ουκ ειῶσι βοῶν εκ πῖαρ ἑλεσθαι,
παννυχοι εγρησσοντες· ὁ δε κρειῶν ερατιζων,
ιθυει, αλλ' ου τι πρησσει· θαμέες γὰρ ακοντες
αντίοι αΐσσουσι θρασειαων απὸ χειρῶν,
καιομεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, εσσυμενός περ·
ηῶθεν δ' απὸ νοσφιν εβη τετιηότι θυμῷ·
ὡς Αιας τοτ' απὸ Τρωων τετιημένος ἦτορ
ηϊε πολλ' αεκων· περὶ γὰρ διε νηυσὶν Αχαιῶν. Λ. 543.

Λεων. (ὁ Νεμεαῖος.)
Νεμεας ενοικον βουκολων αλαστορα
λεοντ', απλατον θρεμμα κἀπροσηγορον. Trach. 1108. B.*

Λεωργός, οῦ. ὁ, et ὁ ἡ. 1. hominum fabricator. (*sed vid. Steph. Th.* t. ii. c. 598. ii.) 2. audax, temerarius.
1. —τονδε πρὸς πετραις
ὑψηλοκρημνοις τὸν λεωργὸν οχμασαι. Prom. 4.
*2. ω Ζεῦ πατερ, σοῦ μὲν γὰρ ουρανοῦ κρατος,
σὺ δ' εργα καὶ λεωργ' εν ανθρωποις ὁρᾳς,
σοὶ θηριων δ' ὕβρις τε καὶ δικη μελει. Æsch. Fr.*
Syn. 2. Πανοῦργος, παντολμος, δημοχαριστης, ανδροφονος.

Ληγω. cesso, desino.
Ατρεΐδην προσεειπε, καὶ ουπω λῆγε χολοιο. A. 224.
Syn. Απολῃγω, εκληγω, πανομαι, αναβαλλομαι, οκνεω, καταληγω, καταπαυω.

Λῃδᾰριον. vestis vilis, qualis æstate ferri solet. [716.
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ηδη, καὶ ληδαριόν τι πριασθαι. Av.
Syn. Θεριστριον, ἱματιον ευτελες, θεριν̇ον.

Ληδη. Leda.
καὶ Ληδην εἶδον, τὴν Τυνδαρεου παρακοιτιν,
ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρεῳ κρατεροφρον' εγεινατο παῖδε,
Καστορά θ' ἱπποδαμον, καὶ πὺξ αγαθὸν Πολυδευκεα. λ. 297.
Epith. 'Απαλη, βαθυζωνος, γυμνοχρως, ποτνια, καλλισφυρος. Αιτωλις, Θεστιας. [Soph.
Phr. Κυκνου δολιαυχενος γονος. Eur. *κορη Πλευρωνια.

Ληδιον. palla. *idem qu.* Λῃδαριον. *Vid. Brunck. ad* Av. 715.
ἡ Γλυκεριον λαβοῦσα παρ' εραστοῦ τινος
Κορινθιον παραπηχυ καινὸν ληδιον,
εδωκεν εις γναφεῖον— Macho ap. Ath. 582. d.

Λῆδον. ladon, cisti genus. *sed in l. c. videtur denotare,* δικτυον. rete. *Vid. Toup. et Valcken.**
τοὶ καλαμοι, τἀγκιστρα, τὰ φυκιοεντά τε λῆδα. Theoc. 21. 10.

*Λῆδος, εος. το. vestis e panno raro aut detrito.
—λᾶδος εἱμενα καλόν. Alcman.

Ληθαῖος. Lethæus. 2. oblivione obruens.

1. Hæc Th. Grævius. Audiendus contra Ernesti. "Lechæum dictum Neptunum nec repperit quisquam, nec dici posse crediderim. "Itaque certam puto correctionem Cel. Hemsterhusii, Λεχαίου, Neptuno, Lechæi domino." Λεχαῖον, et Κεγχρὶς, sive Κεγχρεαὶ erant Corinthi portus.

1. ἡμῖν δ' αλλα μεν εστι, γυναι, κακὰ πολλ', επεὶ εκ γῆς
φευγομεν· αργαλεη δ' ουκ ἔπι δουλοσυνη,
ουθ' ἡμᾶς περνᾶσι· πολις δὲ μεν εστι καὶ ἡμῖν
καλὴ,* Ληθαιῳ κεκλιμενη πεδιῳ. Theog. 1213.[1]
2. κεινη δ' ουδεποτε σφετερης επιληθεται ἕδρης,
ουδ' ὅτε οἱ ληθαῖον επι πτερὸν ὕπνος ερεισει. Call. 4. 233.
SYN. Λησμων, επιλησμων, λαθιφρων, επιληθος, ληθεδανος, αμνημων, αμνημονευτος,

*Ληθἄνεμος, *Dor.* Λαθ. oblivionem ventorum habens; tranquillus.
λαθανεμόν τε μιν ὡραν
καλεουσιν επιχθονιοι, ἱερὰν
παιδοτρόφον ποικιλας ἀλκυόνος. Simonid. *fr.* 18. *Gaisf.*
SYN. Γαληνὴς, γαληνιος, γαληναῖος.*

Ληθἄνω. oblivisci facio.
—εκ δέ με παντων-Ληθανει, ὁσσ' επαθον —η. 221.
PHR. Ληθη παραδιδωμι, ληθην ποιοῦμαι. ποιῶ λανθανειν.

*Ληθαργἵκὸς, ἡ, όν. veterno laborans, lethargicus,
κοινῇ πὰρ κλισιῃ ληθαργικὸς ηδὲ φρενοπλὴξ
κειμενοι, αλληλων νοῦσον απεσκεδασαν.
εξεθορε κλινης γὰρ ὁ τολμηεις ὑπὸ λυσσης,
καὶ τὸν αναισθητον παντὸς ετυψε μελους.
πληγαὶ δ' αμφοτεροις εγενοντ' ακος, αἷς ὁ μεν αυτῶν
εγρετο, τὸν δ' ὑπνῳ πουλὺς εριψε κοπος. Ep. ἀδ. 411.*

Ληθαργος. lethargus, veturnus morbus.
*σὺν τοῖς δ' ὁ τλημων μητρὸς ου φρασας θεᾶς
Μνημων εφετμὰς,* αλλὰ ληθαργῳ σφαλείς. Lyc. 240.
SYN. Νωθροτης, νωθρεια, κῶμα.—*adj.* νῶθρος, επιλησμων.

Ληθεδων, ονος. ἡ. oblivio. —εργα δὲ φωτῶν
ες ταχινὴν ἐρρει τοιάδε ληθεδόνα. Tull. Laur. *An.* ii. 103.

Ληθη, ης. ἡ. oblivio, memoria abolita. 2. Dea oblivionis. 3. fluvius quidam. *Vid. Steph. Thes.*
1.—αλλὰ σὺ σῇσιν εχε φρεσὶ, μηδέ σε ληθη-Αἱρειτω,—B.33.
*2. ἅπαντες Αιδαν ἦλθον καὶ Λαθας δομους. ap. Plutarch.
3. οἱ Ληθης μεν αφυσσαν ὑπο στομα νηπαθες ὑδωρ. Opp. κ. [2. 417.
και σπευδειν εδιδαξαν ὑπὲρ βαθυχευμονα (an βαθυκυμονα ?)*
Ληθην. Procl. H. 2.
SYN. 1. Αμνημοσυνη, ληθοσυνη.
EPITH. 2. Πολυκλαυτος, φιλοθρηνος.
PHR. Ληθης ατεκμαρτον νεφος. Pind.
αλλὰ τὰ μεν μου παντα μελας δομος εντος εεργει
ληθης. Cal. —ληθης βαθος. Naz.

Ληθομεριμνος. curarum oblivionem inducens. Vid. Νυξ.

Λῆθος. nobilis Pelasgus ex parte Trojanorum. Vid. ad v. Ἱπποθοος.

Ληθοσύνη. oblivio. Vid. Ληθη.
απὸ δὲ ληθοσυναν
νυκτωπον εξεῖλε βροτῶν. Iph. T. 1278.
SYN. Ληθεδων, ληθη, ληθοτης, επιλησις, λῆστις, λησμοσυνη. λαθος, αμνημοσυνη.—αμελεια, ηπεροπευσις, απατη.

Ληθω. lateo, celo. Vid. Λανθανω.
δαιμονιη, αιεὶ μὲν οἴεαι, ουδέ σε ληθω. A. 561.
—ουδέ μιν Ηως-Φαινομενη ληθεσκεν — Ω. 13.

Ληθομαι. obliviscor. Vid. Λανθανομαι.
ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ ουποτε λησομαι αυτῶν. α. 308.

Ληΐας, αδος. ἡ. prædando capta. Vid. ad v. Διειλυω.
ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ελευθερον ἦμαρ απουρας. Y. 193.
*δὴ γὰρ κουριδιας μὲν απηνηναντο γυναῖκας
ανερες εχθηραντες, εχον δ' επὶ ληϊαδεσσι
τρηχυν ερον, ἃς αυτοι αγινεον αντιπερηθεν
Θρηΐκιην δηοῦντες*— Apoll. 1. 611.
SYN. Αιχμαλωτις. δοριαλωτος.

Ληΐβοτειρα. quæ segetes depascitur, et arva vastat.
γναθμῶν εξελασαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτειρης. σ. 29.

Ληΐδιος. prædando captus.
Λαῒς θῆκεν ἑῷ καλλεῖ ληϊδιην. Jul. Ægypt. *An.* ii. 493.

Ληΐνομος. *qui arva colit.
μηκετι ταυροβοροιο βαρὺ βρυχημα λεοντος
πτησσετε,* ληϊνομοι γειαροται Νεμεας. Archias, *ibid.* 99.

Ληΐον. seges. *Dor.* λαῖον.
ὡς δ' ὅτε κινησει Ζεφυρος βαθὺ λήϊον, ελθών. B. 147.
ου μεγα μυθεῦμαι· τὺ μονον καταβαλλε τὸ λαῖον. The. 10. 21.
SYN. Σταχυς.—αρουσιμος γῆ. σιτοφορον χωριον. (ευτελες κολοβιον.) κτηνη, βρωματα.
EPITH. Αυον, θευδες, καλλιπετηλον, κορυθαιολον, σταχυηφορον. PHR. —Οφελλομενον Διὸς ομβρῳ. Theoc.

Ληΐς. præda.
εισελθὼν, ὅτε κεν δατεωμεθα ληΐδ' Αχαιοί. I. 138.
λαΐδος ολλυμενας μιξοθροον. Sept. Th. 337.
SYN. Λεια, λαφυρα, τα. λαφυραγωγια, αγρα.—μερις.
EPITH. Μενοεικης.

Ληΐστηρ, Ληστηρ, Ληΐστης, Ληστης, Ληΐστωρ. prædator. Vid. Κλωψ, Ληστης.
οἷά τε ληϊστῆρες ὑπειρ ἅλα; τοί τ' αλοωνται. γ. 73.
ενθάδ' εγὼ ληστῆρος ὁ τρισδειλαιος αρηϊ. Ep. ἀδ. 648.
ληϊσταὶ προγενοντο θοῶς επὶ οινοπα ποντον. Hom. vi. 7.
αλλά μ' ανηρπαξαν Ταφιοι, ληΐστορες ανδρες. ο. 426.
SYN. Λαφυραγωγος, πειρατης, φωρ, ὀδοιδοκος, q.v.—ὅδουρος. σινις. EPITH. Απηνης, εριφοκλοπος, πολυπλαγκτος, αναρσιος, θανατηφορος, κακοφρων, κακεργατης, μιαιφονος, ωμηστης, ενιδρευτης, δολιφονιος.
PHR. Ανηρ ληστικος, βιαιος. [—ανηρ οιοζωνος. Œd.T.]
—ἡμεροκοιτος ανηρ ληϊστορι τεχνῃ
ὁρμαινων αϊδηλα,— Opp.
—ανδροφονους—ληϊστορας, εμπεδολωβας,
κερδεος εχθροτατου θηρητορας— Man. 4. 197.

Ληϊστοκτονος. latrones interficiens. Vid. Ληστοκτ.

Ληΐτΐς. ἡ. prædatrix, prædas agens.
καὶ τά γ' Αθηναιῃ ληϊτιδι δῖος Οδυσσεύς. K. 460.
SYN. Λαφυραγωγις.

Ληΐτος. dux Thebanus.
Βοιωτων μὲν Πηνελεως καὶ Ληϊτος ἦρχον. B. 494.

Ληκεω. sono. 2. lacero. Vid. Λακεω.
ενθα δ' ενὶ Σκυλλη ναιει, δεινὸν λελακυῖα[2]. μ. 85.
δαιμονιη, τί λελακας; εχει νύ σε πολλὸν αρειων. Hes. ε. 205.
*Πηλιὰς ἤϊξεν μελιη, λακε δ' ασπὶς ὑπ' αυτῆς. Y. 277.
ἠΰτε κιρκος ορεσφιν, ελαφροτατος πετεηνῶν,
ῥηΐδιως οιμησε μετὰ τρηρωνα πελειαν·
ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' εγγύθεν οξὺ λεληκὼς
ταρφε' επαΐσσει, ελεειν τέ ἑ θυμος ανωγει. X. 139.
a. Ευριπιδη— b. τί λελακας; a. αναβαδην ποιεῖς,
εξὸν καταβαδην. ουκ ετὸς χωλοὺς ποιεῖς. Acharn. 410.*
SYN. Βραχω, βοαω, φωνεω, λακαζω, επιληκεω, κροτεω, παταγεω, ὑλακτεω.

Ληκτηριος. suis finibus circumscriptus.
αξει τριδειρον νῆσον (Siciliam) εις ληκτηριαν. Lyc. 966.

*Ληκὔθειος. ampullaceus. *epith.* Musæ. Call. *fr.* 319.*

Ληκὔθος. lecythus.
δῶκε δὲ χρυσειη εν ληκυθῳ ὑγρὸν ελαιον. ζ. 79.
SYN. Ελαιοδοχον, αγγειον, αλαβαστρον, φιαλη, θυλακιον, τριβανον, ολπη, ολπις.

Ληκύθιον. parva lecythus.
και κωδαριον, και ληκυθιον, και θυλακιον. Ran. 1234. (03. B.)

Ληλαντος, Ληλαντιος. campus in Eubœa.
στῆς δ' επὶ Ληλαντῳ πεδιῳ· *τό τοι ουχ ἅδε θυμῷ
τευξασθαι νηόν τε καὶ αλσεα δενδρηεντα.* H. Apoll. 220.
εις αγαθὸν πεδίον Ληλαντιον· ουδ' ετι μακρος. Call. 4. 289.

Λῆμα. propositum animi. 2. virilis animus.

---

1. 1165. ap. Brunck. qui pro πεδίῳ optime conjicit ποταμῷ. Quod ad sententiam, conferat quis Apostoli ad Hebræos xi. 10. 16. et Sacri Scriptoris summam, tum in rebus tum verbis, præstantiam recognoscat.

2. "Est particip. præt. med. Λεληκὼς potest esse idem participium, "Ionice mutato α in η: vel est per syncopen part. præt. act. pro λελακηκώς." Damm. c. 1348. Idem observat "nusquam ἐπὶ ανθρωπίνης φωνῆς poni τὸ λακεῖν, nisi apud tragicos quosdam." Immo apud Comicos. Præter locum ex Acharn. ῥῆμα γενναῖον λάκοι. Ran. 97. et futurum λακήσομαι. Pac. 381. 384. In Pluto, per παρῳδίαν forsan cujusdam Tragici: τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Vid. Orest. 330. item, Iph. T. 461. Alcest. 347. Beck. qui in Indice, quod perraro accidit, τὸ, λακεῖν prætermisit.

ἰσον λῆμ' εχων αφικου, *ξεν', ει
ταδε δοκεῖς τελεῖν. Œd. C. 928. (878. Br.)
τεθνηκεν ἡ ταλαινα. μηκετ' εκφοβοῦ*
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ατιμασει ποτε. Soph. El. 1451. (27. B.)
SYN. Φρονημα, θρασος, ανδρεια, αξια, αξιωμα, βουλη, βουλευμα.
EPITH. Θουριον, ατολμον, αναιδες, [αεθλοφορον. γενναιον.]

Λημᾰτῐαω. præsenti sum animo.
ιθι νυν, επειδὴ ληματιᾷς, κἀνδρειος εἶ. Ran. 497.
SYN. Μεγαλοφρονεω.

Λημαω. lippio, gramiosos oculos habeo. [Plut. 581.
αλλ', ὦ Κρονικαῖς λημαις οντως λημῶντες τὰς φρενας αμφω.
SYN. Τυφλοομαι, τυφλωττω, αμβλυωττω, αμβλυωπεω, παραβλεπω, σκιαυγεω, κικυμωσσω, γλαμαω, γλαμυξιαω, οφθαλμιαω.

Λημη. sordes oculorum. 2. lippitudo. 3. stupor.
ου γὰρ ἄν ποθ' ὧδ' οδαξ εβρυκε τὰς λημας εμοῦ. Lysist. 301.
SYN. Οφθαλμος.—τῶν οφθαλμῶν ακαθαρσια.

Λῆμμα. res quæ accipitur. 2. munus quo quis corrumpitur, &c.
εκ τῶν γὰρ αισχρῶν λημματων τοὺς πλειονας
ατωμενους ιδοις ἂν ἢ σεσωσμενους. Antig. 319.
SYN. Κερδος, δῶρον, προτασις, ερωτησις, συλλογισμος, αποφθεγμα, προφητεια.

Λημνῐος, ᾱ, ον. Lemnius.
ὦ Λημνια χθὼν, καὶ τὸ παγκρατες σελας
ἡφαιστοτευκτον,— Philoc. 1012. (987. Br.)
—Λημνιᾶν-Τ' εθνει γυναικῶν ανδροφονων. Pyth. 4. 448.

*Λημνίσκος, ου. ὁ. fasciola e corona dependens; taenia.
πυγμῇ νικησαντα τὸν Αντικλεους Μενεχαρμον
λημνισκοις μαλακοῖς εστεφανωσα δεκα. Ep. αδ. 26.*

Λῆμνος, ου. ἡ. insula juxta Thraciam.
νῆες δ' εκ Λημνοιο παρεστασαν, οἶνον αγουσαι. H. 467.
EPITH. Αμιχθαλοεσσα, αμφιαλος, αμπελοεσσα, ζαθεη, εὔκτιμενη, ηγαθεη, κραναη, περικλυστος, πυριγλωχιν.
PHR. Πολις θειοιο Θοαντος. Hom.

Ληναι. αἱ. ita dictæ Βακχαι apud Arcadas.
*ει τοῖος Διονυσος ες ἱερὸν ἦλθεν Ολυμπον,
κωμαζων Ληναις σύν ποτε καὶ Σατυροις. Boëth. *An.* ii. 127.

Ληναϊκος, Ληναΐτης. ad festum τῶν Ληναίων pertinens.
ωχρὸς, διφθεριας, μονοληκυθος· εκ γὰρ αγωνων [414.*
τῶν τοτε Ληναΐκῶν ηλθ' ὑπὸ Καλλιοπην. Posid. ap. Ath. p.
θορυβον χρηστὸν Ληναΐτην, *(Anap. Dim.)
ἱν' ὁ ποιητης απιῃ χαιρων,
κατὰ νοῦν πραξας,
φαιδρὸς λαμποντι προσωπῳ. Equit. 547. B.

Ληναῖον. circus in quo Ληναῖα[1] (τα. *scil.* festa in honorem Bacchi) celebrabantur.
αυτοὶ γὰρ εσμὲν,* οὑπὶ Ληναιῳ τ' αγών.
κοὔπω ξενοι παρεισιν·— Acharn. 504. *Brunck. (*quem vide ad vs.* 378.) ὥς γ' εμὲ τὸν τλημονα,* Ληναῖα χορηγῶν, απελυσ' αδειπνον. ibid. 1154.

Ληναῖος, (Διονυσος.) *epith.* Bacchi.
*ταυροκερως, ληναῖε[2], πυρισπορε, Νυσιε, λυσεῦ. Orp. H. 51. 2.

Ληναιὼν, ῶνος. ὁ. mensis in quo Ληναῖα celebrabantur: *non vero* Γαμηλιὼν, *ut putavit Morellus, sed* Ἀνθεστηριὼν, *ut ostendit* Ruhnken. in Diatr. *nuper cit.**
μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κακ' ημα–α, βουδορα παντα,
τοῦτον αλευασθαι·— Hes. ε. 502.

Ληνός. lacus preli torcularii, ubi uvæ exprimuntur.
καὶ ληνοὺς προπαροιθεν αριπρεπεος λειμῶνος. H. Mer. 104.
—ανῷξα δὲ Βιβλινον αυτοῖς
ευωδη, τετορων ετεων, σχεδὸν ὡς απὸ λανῶ. Theoc. 14. 16.
SYN. Ὑποληνιον, πιεστηρ, πιεστηριον, τριπτηρ, σταφυλοβολεῖον. EPITH. Εὐσταφυλος, φιλακρητος.

1. De his, et aliis in Bacchi honorem festis, optime omnium egit Ruhnkenius in Auctar. Emendat. ad Hesych. v. Διονύσια. Imprimi curavit hanc Diatriben inter Opuscula Ruhnkeniana Vir, propter mores candidos ac probos, haud minus quam multiplicem doctrinam, spectandus, Thomas Kidd.

2. Citatur iterum hæc vox in Gesneri Indice, ex Hymn. 40. vs. 5. Typothetarum vitio 40. pro 49. ponitur: sed vitium apud Hermannum manet.

*PHR. Μυρτάδα, τὴν ἱεραῖς με Διωνυσου παρὰ ληνοῖς
αφθονον ακρητου σπασσαμενην κυλικος,
ου κευθει φθιμενην βαιὴ κονις· αλλὰ πιθος μοι,
συμβολον ευφροσυνης, τερπνὸς επεστι ταφος. Ep. αδ. 668.*

Λῆξις. portio, quæ sorte obtigit. 2. quies, terminatio, &c.
—επεὶ Διὸς ουδὲν ανακτων
θειοτερον. τῷ καί σφε τεην εκριναο λῆξιν. Call. 1. 80.
SYN. Λαχμος, κληρωσις, κληρονομια, ταξις, μερις. κλῆρος, μερισμος. 2. παῦσις, τελειωσις.—προσαιρεσις.—εγκρισις, εγκλημα.

*Ληπτὸς, ἡ, όν. captus; perceptus. 2. qui percipi potest.
τοῖα περὶ ψυχῆς τις ανειρετο· Πῶς θεμις ειπεῖν
τὴν ψυχὴν, θνητὴν, ἢ παλιν αθανατον;
σῶμα δὲ δεῖ καλεειν, ἢ ασωματον; εν δὲ νοητοῖς
τακτέον, ἢ ληπτοῖς, ἢ τὸ συναμφοτερον; Agath. *An.* iii. 58.*

Ληρεω. nugor, ineptio.
νοσοῦντι ληρεῖν, ανδρὸς ουχὶ σωφρονος. Trach. 442. [517.
λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πανθ', όσα ννυὶ κατελεξας. Plut.
SYN. Φλυαρεω, συμφλυαρεω, αδολεσχεω, μαινομαι, παραφρονεω.

Λῆρος. nugæ. [1037. (05. B.)
καὶ κοσμησας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν αφιει. Ran.
SYN. Ληρολογος, φλυαρος, ματαιοφημος, αδολεσχος, ψευστης, ματαιος.

Λησμοσύνη, Λησμονη, Λῆστις. oblivio. Vid. Ληθοσυνη.
λησμοσυνην τε κακῶν, αμπαυμά τε μερμηραων. Hes. θ. 55.
—ορχῆστύς θ' ἅμα,-Κακῶν τε λῆστις·—Cycl. 171.

*Ληστης. latro, prædo. Vid. Ληΐστηρ.
ου φῂς κερματ' εχειν· διολωλαμεν, ου τροχιεῖ τις
τὸν Λαπιθην; ληστην, ου θεραποντ' εχομεν. Asclep. *An.* i. 216.

Ληστοκτόνος, ου. ὁ ἡ. prædonum interfector.
βελτερον ἡγεμονος ληστοκτονου ες κρισιν ελθεῖν,
ἢ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδιου παλαμας. Pallad. *An.* ii. 418.

Ληστρῐκὸς, ἡ, όν. prædatorius; prædo.
αλλὰ σὺν αυταῖς νησὶ τὰ ληστρικὰ τῆς Αφροδιτης
φευγετε· Σειρηνων αἵδε γὰρ εχθροτεραι. Simon. 61. Gaisf.*

Ληταρχος. flamen.
όταν θανὼν ληταρχος, ἱερειας σκυλαξ. Lyc. 991.
SYN. Ληΐταρχης, ἱερευς, (ὁ δημοσιος.)

Λητειρᾰ. sacerdos femina.
Λητειραι καιειν ελλαχον Ἡσυχιδες. Call. *fr.* 15. (123. Bent.)

Λητογενειᾰ. Latonæ filia. *sc.* Diana.
σύ τ', ὦ Λητογενεια κοῦρα. Sept. Th. 151.

Λητογενης. ὁ. Vid. ad v. Απολλων.

Λητοΐδης. Latonæ filius. Vid. Απολλων.
Λητοΐδης, μυθοισι προσηυδα κυδιμον Ἑρμῆν. Hom. Merc. 253.

Λητώ. Latona. *Dor.* Λᾶτω[3].
Απολλωνι ανακτι, τὸν ἠΰκομος τεκε Λητώ. A. 36.
EPITH. Αυχηεσσα, ερικυδης, ποτνια, θειη, καλλιπαρῃος, καλλισφυρος, καλλιπλοκαμος, ευπλοκαμος, χρυσοπλοκαμος, χρυσεη, κυανοπεπλος, ορτυγομητρα, κουροτροφος, πολυστροφος, πολυτεκνος, Δηλιας, Κοιηΐς.
PHR. —Θεὰ διδυματοκε, σεμνὴ
Κοιαντις μεγαθυμε πολυλλιστη βασιλεια.
γειναμενη Φοῖβόν τε καὶ Αρτεμιν.—Orph. H.
*ματέρι καὶ διδυμοις
παιδεσσιν αυδὰν μανΰει,
Πυθῶνος αιπεινᾶς ὁμο-
κλαροις εποπταις. Nem. 9. 9.*

Λητωΐας. *patron. fem.* a præc.
τευξατε· καὶ γὰρ εγὼ Λητωΐας, ὥσπερ Απολλων. Call. 3. 83.

Λητωΐς. ἡ. idem.
οὕνεκα θυγατερας Λητωΐδι πεμπεν αμορβους. ib. 45.

Λητῳος, α, ον. Latonius.
κὰκ τοῦδε μηνισασα Λητῳα κορη. Soph. El. 570.

Λῐαζω, Λιαζομαι. agito, jacto.

3. In Simonidis epigr. (Analect. tom. i. p. 132.) corripitur prima in Λατοῖ, quod quomodo fieri possit, minime intelligo.
ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ' ἀνέθεντο Λατοῖ, μνάματα ναυμαχίας.

οἱ δ' οὖσα γρωνης ευγαληνα χερμαδος
ναῦται λιαζον,— Lyc. 21.
δακρυσας ἑταρων αφαρ ἕζετο νοσφι λιασθείς. A. 49.
ἡγεῖτ'. αμφὶ δ' αρα σφι λιαζετο κῦμα θαλασσης. Ω. 96.
SYN. Λυω, κινεω, σκιρταω, δονεω, κατασπευδω, χωριζω—εξερχομαι, εκκλινομαι, κεῖμαι.

Λῖαν et Λῖαν. Ion. Λιην. *adv.* nimis, valde.
καὶ λίην σε παρος γ' ουτ' ειρομαι, ουτε μεταλλῶ. A. 553.
ξεῖνε, λίην αυχεῖς επὶ γαστέρι· *εστι καὶ ἡμιν
πολλὰ μαλ' εν λιμνη καὶ επὶ χθονὶ θαυματ' ιδεσθαι. Batr. 57.
επειπερ οὕτω καὶ λῖαν θρασυστομεῖ. Hec. 1276.
μεθετον τὸ λῖαν, μεθετον· αμαθιαι δυοῖν. Phœn. 593.*
SYN. Παννυ, μαλα, αγαν, μεγα πολυ, μεγαλως, σφοδρα, ὑπερφυως.

Λῖανθης, ες. valde floridus.
πυγμαχιης δὲ ταπητα λιανθεα δῶκε φερεσθαι
αθλοφορῳ Πολυδευκει·—Orph. 588. *(Sed vox est suspecta; unde Schneider. edidit ἁλιανθέα, Ruhnken. διανθέα.)*

Λῐᾱρός. calidus.
*εἴ πως ἱμειραιτο παραδραθεειν φιλοτητι
ᾗ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον απημονά τε λιαρόν τε
χευη επὶ βλεφαροισιν, ιδὲ φρεσὶ πευκαλιμησι.* Ξ. 163.
SYN. Χλιαρος, θερμος, ἡδυς, προσηνης.

Λῐβαζω. stillo, defluo. 2. perdo. [205.
ἡ παρος ευὐδροισι λιβαζομενη προχοαῖσι. Antiphan. *An.* ii.
SYN. Αποσταζω, λειβω, αποῤῥεω. 2. αποφθειρω, σοβεω.

Λῐβᾰνος, Λῐβᾰνωτός. thus.
καὶ σμυρναν λιβανόν τε πυρὸς μαλακην επὶ τεφραν
βαλλε πανημεριος, Συριης ευωδεα καρπόν. Athen. l. 3.
—ἁγνὴν οδμὴν λιβανωτὸς ἱησι. ib. l. 11.
—λιβανου θυη καλά. PHR. Συριον αγλαϊσμα. Æsch.

Λῐβᾰνος. Libanus, Syriæ mons.
ου Λιβανου θυοεντος ενὶ πτερυγεσσι χορευων. Mus. 48.
EPITH. Ηῷος, οφρυοεις, Ασσυριος.

Λῐβᾰνωτις, ιδος. ἡ. rosmarinus.
αμμιγα καγχρυφορῳ λιβανωτιδι— Nic. Th. 850.

*Λῐβᾰνωτοπωλης. qui thura vendit.
—ενθυμει δε, τῆς γῆς ὡς γλυκὺ
οζει, καπνός τ' εξερχετ' ευωδεστερος.
οικεῖ τις, ὡς εοικεν, εν τῷ χασματι
λιβανωτοπωλης, ἢ μαγειρος Σικελικός. Cratinus, *junior.*

Λῐβᾰς, ᾰδος. ἡ. Λῐβος, εος. το. gutta. [Athen. p. 661.*
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν-Λιβαδ', εχθροῖς εβαν Δαναοῖς
αρωγὸς, εἶτ' ουδέν ειμι. Philoc. 1245. (1217. Br.)
ετοιμοτερα γελωτος ανεφερον λιβη. Choëph. 446.
SYN. Λιψ, σταγων, κρηνη, κρουνος, ικμας, σταλαγμος, (τῶν δακρυων.)
EPITH. Διερα, δροσερα, καθαρα, κρηναια, ἡδυποτος, λυσιπονος, νεκταρεα, πολυτριπτυς, πιδακοεσσα, [ὑδρηλος, Æsch.] φονια. *βαια, ἡδεῖα, φαιδρα.
PHR. Δηοῖ δ' ουκ απὸ παντος ὕδωρ φορεουσι Μελισσαι,
αλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ αχρᾱαντος ανερπει,
πιδακος εξ ἱερῆς ολιγη λιβὰς, ακρον αωτον. Callim. in. Apoll.

Λιβρὸς, *qs.* λιβηρος. humidus. *vox rara.*
ολος οὔ με λιβρὸς ἱρῶν
λιβαδεσσιν, οἷα καλχη,
ὑπὸ φοινιησι τεγγει. Dosiad. *An.* i. 412.
EXP. Σκοτεινὸς, μελας, διϋγρος. *Vid. Jacobs. in l. c.**

Λῐβῠκὸς, Λῐβῠς, Λῐβυστῐκός. Africus.
τὸν Λιβυκον Κνακωνα φυλασσεο, μή τυ κορυξῃ. Theoc. 3. 5.
*ου γάρ ποτ' ουτ' ἂν βαρβιτον θιγοιμ' ετι,
ουτ' ἂν φρεν' εξαροιμι πρὸς Λιβυν λακεῖν
αυλόν· σὺ γάρ μου τερψιν εξειλου βιον.* Alcest. 346.
Λιβυες ζυγωτῶν ἁρματων επισταται. Soph. El. 704.
τοὺς δ' αμφὶ Συρτιν, καὶ Λιβυστικὰς πλακας. Lyc. 648.

Λῐβῠη. Libya.
καὶ Λιβυην, ἵνα αρνες αφαρ κεραοὶ τελεθουσι. δ. 85.
EPITH. Αυχμηεσσα, διψας, διψηρα, ευρυλειμων, ευρυχωρος, εριβωλαξ, θηροτροφος, μηλοτροφος, ἱπποβατος, νοτιη, καρποφορος, πολυηρατος, πυροφορος, ποτνια.
PHR. Ερημον εις Ατλαντος οικητηριον. Lyc.

ῥιζα απειρου τριτατη.—πολυμηλος καὶ πολυκαρποτατη χθών. Pind. [Διὸς εξοχος κᾶπος. ib.]

Λῐβυρνίς. ἡ. Liburnica. Vid. ad v. Ὑλλειοι, et Ὑλληΐς.
ἑξειης δ' επὶ νησοι Λιβυρνίδες ερριζωνται. Dion. 491.

Λῐβυστίς. ἡ. *adj. fem.* Libyca.
αἱ μὲν, επὶ προχοῇσι Λιβυστίδος αμφιτριτης. ib. 614.

Λῐβυσσᾰ (ορνις.) ἡ στρουθοκαμηλος. *Ang.* ostrich.
—αλλὰ Λιβυσσα
στρουθος ἁλισκομενη, πλαζε καὶ αμφοτερους. Suid. in v.

Λῐβυσσᾰ, ης. et Λῐβυστὶς, ίδος. ἡ. Libyca.
ανέρες ωρχησαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβυσσης. Call. 2. 86.
γαιης ολβια δῶρα Λιβυστίδος.—Christod. *An.* ii. 461.

Λῐγᾰ, Λῐγεως, *adv.* stridule, argute.
αμφ' ανκῷ χυμενη λιγα κωκυει.— δ. 527.
κλαιοντα λιγεως· πολέες δ' αμφ' αυτὸν ἑταῖροι. T. 5.
παῦρα μὲν, αλλὰ μαλα λιγεως, επεὶ ου πολυμυθος. Γ. 214.
SYN. Λιγυρῶς, λιγεα, προσηνῶς, οξεως, οδυνηρως, περιπαθῶς, ἡδεως, ταχεως, ευφυῶς.

Λῐγαινω. oblecto.
κηρυκες δὲ λιγαινον, ἅμ' Ηοῖ φαινομενηφι. Λ. 684.
SYN. Λιγυριζω, βοαω, βρυχω, αλαλαζω, ὑμνεω, κηρυσσω, κλαιω.

Λιγγω. strideo.
λιγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μεγ' ιαχεν, ἆλτο δ' οϊστός. Δ. 125.
SYN. Κριζω, σμαραγεω, ψοφεω, λιγαινω.

Λιγδην. *adv.* in superficie, strictim.
—βαλε χεῖρ' επὶ καρπῷ-Λιγδην.— χ. 278.
SYN. Επιλιγδην, επιψαυδην, ακροθιγῶς, συλληβδην, επιπολαιως, επιπολῆς, επιγραβδην.

*Λιγδος, ου. ὁ, *forsan* ἡ. mortarium.
φραζεο, πουλυβατειαν ἑλὼν τροχαλῳ ενὶ λιγδῳ. Nic. Th.

Λιγνὺς, ύος. ὁ, et ἡ. fuligo, fumus. [589.*
—σελας—θυεων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν
πορφυρεαις ἑλικεσσιν εναισιμον αϊσσουσαν. Apoll. 1436.
SYN. Ασβολη, καπνος, πυρσος, φλοξ, καμινος.
EPITH. Αιθαλοεσσα, αϊδνη, κελαινη.
PHR. Λιγνὺν μελαιναν, αιολην πυρὸς κασιν. Æsch.

Λιγνωτός. pingui similis. EXP. Λιπωδη.
—τοῦ δ' επὶ νῶτα-Λιγνωτὰ στιλβουσι—Nic. *Th. 726. *Sed Schneider. e codd. dedit* λεγνωταὶ, *sc.* ῥαβδοι.*

Λῐγῠηχης. Λῐγῠθροος. clare resonans.
*φῶρες ὅτ' ειναλιοι Τυρσηνίδος αγχόθι δινης
φορμικτὰν (*Ariona*) ακατου θηκαν ὑπερβυθιον,
αυτίκα μιν κιθαρη λιγυαχεῖ δεξατο δελφιν [ii. 156.
συνθροον, εκ δὲ βυθοῦ ηχεθ' ἑλισσομενος,* κ. λ. Bian. *An.*
τοῖα—λιγυθροος εννεπε Νυμφη. Col.

Λῐγῠμολπος, ου. ὁ ἡ. suaviter canens.
σὺν δέ σφιν τοτε Νυμφαι ορεστιάδες λιγυμολποι
*φοιτωσαι πυκνὰ ποσσὶν επὶ κρηνῃ μελαννδρῳ
μελπονται· κορυφὴν δὲ περιστενει ουρεος Ηχώ.* Hom. H. in

Λῐγῠμῠθος, ου. ὁ ἡ. qui stridula voce loquitur. [Pana. 19.
ορνις γενεσθαι βουλομαι
λιγυμυθος αηδών. Av. 1380.

Λῐγυπνειων, Λιγυπνοος, Λιγυπνοιος. dulce spirans.
αλλ' αιεὶ Ζεφυροιο λιγυπνειοντας αητας. δ. 567.
εξηει χερσονδε λιγυπνοιοις ανεμοισιν. Hom. Ap. 28.

Λῐγυπτερῠγος. alis stridens.
ακρις, αρουραιη Μοῦσα, λιγυπτερυγε. Meleag. 112.

Λῐγῠρός. stridulus.
—ανεμων, οἵ τε νεφεα σκιοεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν αέντες. E. 526.
SYN. Ψιθυρος, οξυς, σφοδρος, ἡδυς, ευηχος, φωνηεις.

Λῐγὺς, εῖα, ύ. idem quod Λιγυρός.
ενθ' ὅγε Νεστορ' ετετμε λιγὺν Πυλιων αγορητην. Δ. 293.

*Λῐγὺς, υος. ὁ. Ligur, Ligusticus. *pl.* Λιγυες. οἱ. Ligures.
ἥξεις δὲ Λιγυων εις αταρβητον στρατὸν,
ὃν ου μαχης, σαφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν,
μεμψει· πεπρωται γάρ σε καὶ βελη λιπεῖν
ενταῦθ'. ἑλεσθαι δ' ουτιν' εκ γαιας λιθον
ἑξεις, επεὶ πᾶς χῶρος εστι μαλθακος·
ιδὼν δ' αμηχανοῦντά σε Ζεὺς οικτερεῖ,

νεφελην δ' ὑποσχὼν στρογγυλων νιφάδα πετρων,
ὑποσκιον θησει χθον', εἶς επειτα συ
βαλὼν διωξεις ῥαδιως Λιγυν στρατόν. Æsch. Προμ. Λυομ.*

Λιγυφθογγος, Λιγυφωνος. stridulam vel suavem vocem habens.
αυτίκα κηρυκεσσι λιγυφθογγοισι κελευσε. B. 442.
ἡ δ' ἁρπη εικυῖα τανυπτερυγι, λιγυφωνῳ. T. 350.
SYN. Ἡδυφωνος, ευφωνος, οξυφθογγος, ὀξυφωνος, λιγυμυθος, ευεπης.

Λἴγυστιᾶς. ἡ. *fem. adject.* Ligustica.
ἕξεις δ' επὶ τοῖσι Λιγυστιὰς ἕλκεται ἁλμη. Dion. 76.

Λἴγυστίς. ἡ. idem.
Κυκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ συων μορφωτρια. Troad. 437.

Λἴγυστἴκός. Ligusticus.
ὃς εις Κυταιαν τὴν Λιγυστικὴν μολών. Lyc. 1312.

Λἴθαξ, Λιθας. lapillus; petra aspera.
καὶ χρυσὸν λιθακεσσι μεμιγμένον ευγενεεσσι. Naz.
μηπως μ' εκβαινοντα βαλῃ λιθακι ποτὶ πετρῃ-Κῦμα. ε. 415.
πυκνῆσιν λιθαδεσσι, καὶ εὖ καθυπερθεν ερεψα. ψ. 193.
SYN. Λιθις, λιθιδιον, λιθαριον, λιθαριδιον, λαϊγξ, πετρα, λιθος—λιθωδης.
EPITH. Κωφος, τερπνος, λαμπομενος, τιμιος.

Λἴθεος. lapideus.
βηλῷ επὶ λιθεῳ. τοι δ' ὡς ιδον οφθαλμοισι. Ψ. 202.
SYN. Λιθειος, λιθινος, λιθωδης, πετρωδης, λαϊνος.

*Λἴθηλογὴς, ευς. ὁ ἡ. e lapidibus congestus.
πρεμνα λιθηλογέες θ' Ἑρμεω ιδρυσιες. Crinag. *An.* ii. 142.

Λιθιαῖος, α, ον. lapidosus. [*An.* i. 256.
ου Τρηχὶς λιθιαῖος επ' οστεα κεῖνα καλυπτει. Euphorion,

Λἴθἴνος, η, ον. *vel.* ὁ ἡ. lapideus, saxeus. V. Λιθεος.
—ἁ λιθινα 'γὼ-'Εστακα σταλα;—Ep. ἀδεσπ. 666.

Λἴθοβλητος, ου. ὁ ἡ. lapidibus petitus. *Sed in l. c.* active *sumitur, qualia multa ejusd. generis ap. Atticos.*
παισὶ λιθοβλητου παιγνιον ευστοχιης. Plato, *An.* i. 173.*

Λἴθοβόλος. lapides jaculans. *item,* Λιθόβολος. *pass.* a lapide ictus. Παλλας, ἁ δρακοντος αἷμα
λιθόβολον κατειργασω. Phœn. 1069.
PHR. Κρυψει κυπας τις χερμαδων επομβρια. Lyc. 333.
—κατακρυψαι
τρηχαλεῃ γλωχινι λιθοβλητου νιφετοιο.
—οἴστρευειν χαραδραιοῖσι βελεμνοις.
—κατακρυψαι πετρηεντι χιτῶνι. Nonn.

Λἴθογλὔφής. in lapide insculptus.
—λιθογλυφέος κενεωνος. Nonn.

Λἴθογλὔφία. sculptura.
ἔν τε λιθογλυφιαισι θεῶν— Man. 4. 130.

*Λιθοδερκὴς, έος. ὁ ἡ. qui obtutu in lapidem convertit.
ἁ προτομὰ, Γοργοῦς λιθοδερκέος— Antiphil. *An.* ii. 172.

Λἴθοεργος, ου. ὁ ἡ. *idem.* [*ib.* i. 496.*
Γοργονα τὰν λιθοεργον ὁμοῦ καὶ τριπλοα γυῖα. Dioscor.

Λἴθοκολλητος. ex lapidibus conglutinatus.
λιθοκολλητον στομιον παρεχουσ'. Trach. 1277. (63. B.)

Λἴθοκτονἴᾱ, ας. ἡ. lapidatio.
ποινιμος εκτεινεν φωτα λιθοκτονιῃ. Ep. ἀδ. 465.

Λἴθολευστος. lapidibus obrutus.
—εκεῖσε γὰρ ἡ λιθολευστος. Call. Ep. 16. (43. 5. *Ernest.*)
SYN. Λιθοβλητος, λευσιμος, λευστος.

Λἴθοξόος. statuarius. Vid. Λαξευτης.
*εκ δ' αρα τῶν απεκλινε λιθοξοος, εννομολεσχης,
Ἑλληνων επαοιδος, ακριβολογους αποφηνας,
μυκτηρ ῥητορομικτος, ὑπαττικος, ειρωνευτης. Timon. ap. [Diog. L. Vit. Socratis.*

Λιθορρῖνος. lapidea pelle tectus.
κηρυκων τε λιθορρινων.— Emped. ap. Plut.

Λἴθος. *1. *masc.* quum simpliciter lapidem significat. 2. *fem.* quum lapidem pretiosum vel expolitum. 3. pro sepulcro ponitur in Epig. 4. pro vitro, seu lapide speculari. Arist. Nub. 767.—5. *apud eundem,* (Acharn. 683.) expon. βῆμα, *seu* δικαστήριον τὸ ἐν Πνυκί. *Vid. Hesych. Suid. in v.**
Αργειοις· επεὶ οὔ σφι λιθος χρὼς, ουδὲ σιδηρος. Δ. 510.
EPITH. Αλγινοεις, ακρογωνος, αντιθυρετρος, ἀλικτυπος, ξεστος, βριθυς, ευστοχος, θηγαλεος, ευδινητος, εὔποιητος, καρτερος, κατωρυξ, βαρυστονος, δαιδαλεος, μυλικος, οκριοεις, οβριμος, ολοος, τροπαιοφορος, τρητος, τρηχυς, φοβερος, παλλευκος, πυρσοτοκος.—στερεα. Hom.
PHR. Οβριμον αχθος αρουρης.—Hom. Vid. Λαας.

*Λἴθος (Λυδια). ἡ. Lydius lapis.
Λυδια μὲν γὰρ λιθος-Μαννει χρυσόν·
ανδρῶν δ' αρετὰν-Σοφιαν τε παγκρατὴς
ελεγχει αληθεια. Bacchylides, *Anal.* 1. *p.* 149.
SYN. Βασανος. qu. vid.
PHR. Πειρῶντι δε καὶ χρυσὸς εν βασανῳ πρεπει καὶ νοος ορθός. Pyth. 10. 105.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κιβδηλος ᾖ,
τεκμηρι' ανθρωποισιν ωπασας σαφῆ,
ανδρῶν δ' ότῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδεναι,
ουδεις χαρακτὴρ εμπεφυκε σωματι; Med. 516.*

Λἴθοσπᾰδής. *a saxo avulsus. *Vox lexicis intacta.*
ιτ' ἄσσον ωκεῖς, καὶ παραστάντες ταφῳ
αθρησαθ', ἁρμὸν χωματος λιθοσπαδῆ[1]
δυντες πρὸς αυτὸ στομιον, ει τὸν Αἵμονος
φθογγον ξυνιημ', ἢ θεοῖσι κλεπτομαι.* Antig. 1230. (15. B.)

Λἴθοστρωτος. lapidibus stratus.
—πρὸς λιθοστρωτον κορης
νυμφεῖον ἅδου κοῖλον εισεβαινομεν. ib. 1219. (04. B.)

Λἴθουργος. qui lapides elaborat.
πλινθόφορος, ου λιθουργος, ου τεκτων παρῆν. Av. 1134.
SYN. Λιθαστης, λιθογλυπτης, λιθογλυφος, λιθοκοπος, λιθοξοος, λαοξοος, λαξευτης, λιθοτομος, λατομος, λατυπος.

*Λἴθοω. in lapidem verto.
ἡμετερη σὺ Μεδουσα· λιθουμεθα— Hedyl. *An.* ii. 527.

Λιθωπευς. *forsan* Λιθωπης. lapideus.*
οφθαλμοὺς δ' ενεθηκε λιθωπεας εν δυσὶ κυκλοις. Tryph. 68.

Λἴκμαια. *epith.* Cereris.
Δηοῖ Λικμαιῃ, *καὶ εν αυλακοφοιτισιν (*sive* ἐναυλοκ.) ὡραις
Ἡρῶναξ πενιχρῆς εξ ολιγηροσιης κ. λ.* Zonas, *An.* ii. 80.

Λἴκμαω. ventilo, dissipo.
ανδρῶν λικμωντων, ότε τε ξανθὴ Δημητηρ. E. 500.
SYN. Αναλικμαω, εκλικμαω, λικμιζω, ῥιπιζω, αναριπιζω.—κοσκινευω, πτυαζω, διασκορπιζω, διατταω.

Λἴκμητηρ. ventilator.
πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ερωῇ. N. 590.
SYN. Λικμητης, λικμητωρ, ῥιπιστης.

*Λἴκμητὴς, οῦ. ὁ. *idem.*
δραγματα, καὶ ξηροὺς εκ καλαμης στεφανους,
ἅσσ' απὸ λικμητοῦ δεκατευεται— Nicænet. *An.* i. 416.*

Λἴκνἴτης. *epith.* Bacchi, ab incunabulis puerorum quæ λίκνα dicuntur. Vid. Βακχος.

Λἴκνον, Λεἴκνον. cuna. 2. vannus, cribrum.
ουκετι δηρὸν εκειτο μενων ἱερῷ ενὶ λικνῳ. Hom. Merc. 21.
SYN. Σπαργανον. 2. λικμος, λικμητηριον, πτυον, κοσκινον. κανοῦν.

Λικνοφορος. qui vannum fert.
ὡς αἱ λικνοφοροι χρυσῷ πλεα λικνα φεροντι. Call. 6. 127.

Λικρῖφἴς. *adv.* oblique.
λικριφις αἴξας· κομισεν δ' Αντηνορος υἱός. Ξ. 463.
SYN. Λεχρις, πλαγιως, λοξως, σκολιως, καρσιως, εγκαρσιως, ολισθηρως, δοχμια.

Λἴκυμνιος. *frater Alcmenes. Il. B. 663. Fuit etiam nomen dramatis Euripidis, in quo seu vir, seu navis, memorabatur fulmine periisse. Hinc phrasis Comica in l. c. *Vid. Schol. et Hesych. v.* Λικυμνίοις.
καταιθαλωσει σου Λικυμνιαις βολαις. Av. 1242.

Λἴλαια, ας. ἡ. urbs Phocensium.
οἵ τε Λιλαιαν εχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο. B. 523.

Λἴλαιομαι. *poët.* cupio, festino.
ὡς δ' ὅτ' ανὴρ δορποιο λιλαιεται, ᾧτε πανῆμαρ. ν. 31.
SYN. Επιθυμεω, προθυμεομαι, επιποθεω, σπουδαζω.

Λἴλὔβαιον. *το. Lilybæum. *in l. c. si sit sanus,* Λιλυβαῖος, *adj.* Vid. Schneider.*

---

1. Aliquando mihi visum fuit inter hunc et versum sequentem nonnihil defuisse; cujus fortasse sententia erat hujusmodi:
ἀποσπάσαντες, καὶ λιθόστρωτον στέγην.

αυτὰρ επεὶ Λιλυβαιον επεσχομεν ηχετα πορθμόν. Orph.1248.
Λῐμενηοχος. qui portum habet.
γναμψαν Αμαζονιδων ἑκαθεν λιμενηοχον ακρην. Apoll.2.965.
Λῐμενῆτις. ἡ. in portu capta. Epig. ap. Suid. in v.
—και φυκιδα σοι λιμενῆτιν-Αρτεμι, δωρεῦμαι—
*Λῐμενῖτης. ὁ. qui portum incolit. *fem.* Λιμενῖτις, ἡ.
ταυθ' ὁ Πριηπος εγὼν επιτελλομαι, ὁ λιμενιτας. Leon. Tar. [*An.* i. 235.*
Λῐμενορμῖτης. qui ad portum applicat; custos portuum.
ταυθ' ὑμῖν πλωουσιν επ' εμπορινη ὁ Πριηπος
ὁ λιμενορμιτης ναυτιλιη γραφομαι. Satyr.Thyill.*An*.ii.277.
Λῐμενοσκοπος. portuum inspector.
ποτνια Μουνυχιη, λιμενοσκοπε, χαῖρε Φεραιη. Call. 3. 259.
Λῐμήν. portus.
καί τ' εφ' ἁλὸς πολιῆς κεχυται λιμέσιν τε καὶ ακταῖς. Μ. 284.
Syn. Ὁρμητηριον, καταπλοος [ὁρμος]—ενδιατριβη.
Epith. Αμφιδυμος, ακλυστος, ακυμαντος, απιστος, γλαφυρος, γλυκυς, ευκταῖος, ευδιος, ευορμος, πανορμος, ευξεινος, καλος, κλυτος, κοῖλος, πολιος, πολυβενθης, τηλεπορος, ναυλοχος, ψαμαθωδης, χαλεπος.
Phr. Ξεινων αιδοιος, κακοτητος απειρος.
(*metaph.*) —τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν απιστος εσθ' ἑταιριας λιμήν. Soph.
{λιμένος χαροπον κῦμα. Orph. ναυταισιν ευξεινοτατος. Eur. —ακταὶ προβλητες εναντιαι αλληλησιν εν στοματι προυχουσιν. Hom. —ὁταν ὁρμου μετρον ἱκωνται. ib. Odyss.]
Λῑμηρος. famelicus.
τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρεπει λιμηρὸν ερωτα
μυθισδεν τᾷ ματρί.— Theoc. 10. 58.
Syn. Πτωχος, πενιχρος, πειναλεος.
*Λιμναι, ων. αἱ. locus Athenis, ubi stabat Ληναῖον. *Conf. not. in eam v.* Διονυσον εν Λιμναισιν ιαχησαμεν. Ran. 216.*
Λιμναῖος. cognomen Bacchi, e pago Attico ductum.
—Λιμναιῳ δὲ χοροσταδας ἦγον ἑορτας. Call. *fr.* 280. Bent.
Λιμναῖος. palustris. Vid. ad vv. Βατραχος, Ελειος.
Λιμνᾰκις, ῐδος. ἡ. palustris. **Sed in Orphei v. 649. e conjectura Ruhnken. in textu recepta est vox* Λειμακιδων.*
Λιμνας, Λιμνῆτις. lacustris.
ου μὰν, ου ταυτας τας λιμναδας, ὦ 'γαθε, νυμφας. Theoc.5.17.
εμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἁπαν εκ βδελλα πεπωκας. ib. 2. 56.
Λιμνη. stagnum, palus. *item*, 2. mare.
ενθορε μειλανι ποντῳ, επεστοναχησε δὲ λιμνη. Ω. 79.
ζῶν εἰσ' ες ᾁδου, κἀκφυγὼν λιμνης ὑδωρ. Troad. 442.
Syn. Ἑλος, τῖφος, σηραγξ. 2. θαλασσα, ποταμος.
Epith. Διειδης, βροχθωδης, βλοσυρα, δυσχειμων, γλαυκη, ευυδρος, ευπλοκαμος, καλλιναος, πολυανθης, πολυχανδης, περιηγης, πορφυρεα, κελαινη, βαθεια, περικαλλης.
Λιμνῖσιος. nomen Ranæ.
Λιμνισιος δ' οχθαισι Τυρογλυφον εξεναριξε. Batrach. 221.
Λιμνοφῠης. in palude, s. stagno, natus.
ουκ ατερ αγκιστρων, λιμνοφυῆ δονακα. Ep. ἀδ. 128.
Λιμνοχᾰρις. nomen Ranæ.
Λιμνοχαρις δ' ὡς εἶδεν απολλυμενον Πολυφωνον. Batr. 211.
Λιμνωρεια. una Nereïdum.
Κυμοθοη τε, καὶ Ακταιη, καὶ Λιμνωρεια. Σ.41.
Λῑμόθνης. ὁ ἡ. fame periturus.
πτωχος, ταλαινα, λιμοθνης ηνεσχομην. Agam. 1283.
Λῑμός. ὁ. fames. *Sed apud Dores, generis est feminini.*
—γυῖα βαρυνεται, ηδὲ κιχανει
διψα τε καὶ λιμὸς, βλαβεται δέ τε γουνατ' ἰόντι. Τ. 166.
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς. Acharn. 743.
Syn. Πεῖνα, πεινη, σιτοδεια, καρδιωγμος.
Epith. Ατερπης, αεικης, αιθοψ, αταρτηρος, αργαλεος, ανιηρος, αιανης, αργυροφεγγης, πτολιπορθος, πικρος, στονοεις, χαλεπος. Phr. Τροφῆς ορεξις.—σιτου επιθυμια.
—νῆστις νοσος. Æsc. λιμῷ δ' οικτιστον θανεειν. Hom.
τειρει εμοὶ κενεην πολυκηδης γαστερα λιμός.
γαστέρι μοῦνον εχοιμι κακῆς αλκτηρια λιμοῦ. Suid.
—λυμαντηρ πικρὸς αρουρης
ευφορβον ξυνεαξε βιην φυσιζοον ακτῆς.
εδμηθην φιλα γυῖα, τρεμων ὑπ' αναλκιδι λιμῷ. Apollin.
—λευγαλεῳ λιμῷ βεβολημενοι ἦτορ. Cal.
*δειπνου προφητην λιμὸν εκκαλουμενη. Antiph.ap. Ath.623.c.
Λῑμοφορευς, εως. ὁ. et Λῑμοφόρος, ου. ὁ ἡ. famem adferens.
μή με καλει δισκων επίστορα λιμοφορηων. Pallad. *An*.ii. 412.
Λιμωττω, *vel* -σσω. esurio, fame laboro.
επτυσε δ' εις ἁλα καὶ ξυρὰ καὶ θρονον, εις δ' Επικουρου,
κουρεῖον προλιπὼν, ἁλατο κηπολογον. Phanias, *ibid*. 53.*
Λῐναγρετης. retibus captus.
αιθυιοθρεπτος, πορκεων λιναγρετης. Lyc. 237.
*Λινδομαι. certo, cursu *sc*.*
Λῐνεος, έα, εον. *contr.* λινοῦς, ῆ, οῦν. *Item*,
Λινειος. lineus. Vid. ad v. Μηρινθος.
Λῐνεργης. ex lino factus.
ὁπου λινεργης κλῶσις ἑλκυσει πικρα. Lyc. 716.
*Λινευς, εως. ὁ. mugil, piscis. *Hesych.*
Λῐνευτὴς, οῦ. ὁ. piscator. [*An*. ii. 9.*
Ἁρπαλιων ὁ πρεσβυς, ὁ πᾶς ρυτις ὢν, ὁ λινευτής. Antip. Sid.
Λῐνοδεσμος. ex lino vinculum habens. Vid. Λινον.
λινοδεσμῳ σχεδιᾳ. Pers. 68.
Λῐνοδετος. lino vinctus.
οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδετοις ὁρμεῖ σεθεν. Iph. T. 1043.
Λῐνοζευκτος. idem. —λινοζευκτῳ ὑπὸ δεσμῷ. Opp.
Λῐνοθωρηξ. thoracem habens lineum.
αλλὰ πολὺ μειων· ολίγος μὲν εην, λινοθωρηξ. B. 529.
Λῐνοκλωστος. e lino netus. Vid. ad v. Μοιραι.
Λῐνοκροκος. e lino textus.
ναῦς ὁπως ποντιοις πεισμασι
λινοκροκον στελλων φαρος. Hecub. 1084.
*Λῐνοπε̆πλος, ου. ὁ ἡ. lineam vestem indutus.
Αιγυπτου μεδεουσα μελαμβωλου, λινοπεπλε
δαῖμον, επ' εὐϊερους βῆθι θυηπολιας. Philipp. *An*. ii. 214.*
Λῐνοπλοκος. retia texens; piscator.
—αγειρομενοισι λινοπλοκος εννεπε Σιμων. Nonn.
Λῐνοπλῠνης. lino lotus, *i. e.* lino loto contextus.
—λινοπλυνεῖς τ' επενδυτας. Soph. Fr. Syn. Τριβευς.
Λῐνοπορος, ου. ὁ ἡ. per velum transiens.
επλευσαν επὶ ποντια κυματα-Ναῒον οχημα,
λινοποροις αυραις— Iph. T. 409.
Λῐνοπτερος. lineas habens alas, *i. e.* vela.
λινοπτερ' εὗρε ναυτιλων οχηματα. Prom. 467.
Λῐνοπτερυξ, ῠγος. ὁ ἡ. idem.
—λινοπτερυγων ὁπλα νηων. Opp.
Λινοπταομαι. retia speculor.
τοὺς λοφους σειων· εγὼ δ' ἑστηκα λινοπτωμενος. Pac. 1178.
Λινοῤῥάφής. lino consutus.
λινοῤῥαφής τε-Δομος (i. e. *navis*.)— Æsc. Supp. 140.
*Λῐνοστασῐᾱ, ας. ἡ. retium collocatio. —ἦν γὰρ αοιδῶν
φειδῶ κὴν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστασιαις. Antip. Sid. *An*. ii. 23.
Λῐνουλκος. e lino textus.
καὶ θαμνομηκης ραβδος, ἥ τ' Αιγυπτιη [451.*
βοσκει λινουλκος χλαῖνα, θηραγρος πεδη. Ion, ap. Athen. p.
Λινοφθορος. linum, seu, lineam vestem, perdens.
λινοφθοροι δ' ὑφασματων-Λακιδες.— Choëph. 25.
Λῐνον. linum, chorda.
μηπως, ὡς ἁψῖσι λινου [που] ἁλόντε πανάγρου. E. 487.
κωεά τε, ῥῆγός τε, λινοιό τε λεπτὸν αωτον. I. 657. (661.)
αλλ' οἱ μὲν δεδμηντο λινῳ θανατοιο πανάγρῳ. Tryph. 665. (74. Northm.)
—ὁρμον-Χρυσειοισι λινοισιν εεργμένον.— Hom. Ap. 104.
Syn. Δικτυον, αμφιβληστρον, κλωστηρ, αποδεσμος, λινοδεσμος, ἱστιον.—νευρα τῆς κιθαρας.
Epith. Ακλιτον, δολοεν, δολοπλοκον, βαθυπλεκες, ευπλεκες, ευαγρον, ευκλωστον, ευστοχον, ευκολπον, ευτροχαλον, ευθριξ, ειναλιφοιτον, μαλακον, κουφον, φθισιμβροτον.
Λῐνος, *ου. ὁ. *De Lino alii aliter tradiderunt.* 1. alter erat Uraniæ, unius e Musis, filius, ab Apolline interfectus. 2. alter præceptor Herculis, sive Apollinis, sive Ismenii, filius. *Vid. St. Thes. Tom.* ii. *c.* 712. ii. *Damm. in Parte Real. et Heyn. ad Il.* Σ. 570. "Sufficit" (inquit Heynius) "Lini, ut Orphei, nomen fuisse celebratum inter antiquis-

" simos ἀοιδούς, fuisse carmen antiquum, quod Λίνος ap-
" pellatum erat." V. Αιλινος.
1. Ουρανιη δ' αρ ετικτε Λινον πολυηρατον υἱὸν,
ὃν δὴ, ὅσοι βροτοι εισιν αοιδοὶ καὶ κιθαρισται,
παντες μὲν θρηνοῦσιν εν ειλαπιναις τε χοροῖς τε,
αρχομενοιδὲ Λινονκαὶ ληγοντεςκαλεουσιν. Hesiod.ap.Eust.*
ὧδε Λινον Θηβαιον εδεξατο γαῖα θανόντα
Μουσης Ουρανιης υἱὸν εὔστεφανου. Ep. ἀδ. 481.
2. γραμματα μὲν τὸν παῖδα γερων Λινος εξεδιδαξεν,
υἱὸς Απολλωνος, μελεδωνεὺς, αγρυπνος ἥρως. Theoc.24.103.
κὰν Λινος ενεπιην Φοιβήϊος Αρκας αλητης. Nonn.
Λινος. (εἶδος ὕμνου. Suid.)
—λινον δ'[1] ὑπὸ καλὸν αειδε. Σ. 570.
Λῐνοστολῐα, ας. ἡ. amictus lineus. Vid. ad v. Μεθοδος.
Λῐνοστροφος. e lino tortus.
—θωμιγγα λινοστροφον— Opp.
Λῐπᾰ. *per apoc. pro* λιπαρὰ, *idque neut. adv. pro* λιπαρῶς.
τὼ δὲ λοεσσαμενω καὶ αλειψαμενω λιπ' ελαιῳ. Κ. 577.
* αυτὰρ επειδὴ παντα λοεσσατο και λιπ' αλειψεν. ζ. 227.*
Λῐπαζω. *vox ignota lexicis.* ungo.
γυῖά τε παντα λιπαζε.— Nic. Th. 112.
Syn. Αλειφω, χριω.
Λῐπαινω. pinguefacio. [Vid. Porson. in l.)
φασιν Απιδανον γυας λιπαινειν. Hecub.452.(Valck.al.πεδία.
Syn. Αρδευω, ποτιζω, διαπιαινω, εκλιπαινω, καταλιπαινω, παχυνω,—ζημιοω.
*Λῐπαξος. urbs ad sinum Thermaïcum. *Vid. Herodot.* vii. 123.
αγχοθι Παλληνης τε καὶ ευΰδροιο Λιπαξον
αστυ λιπὼν αφνειὸν, ελειονομους τε Κολωνας. Orph. 154.
Λῐπᾰρᾱ. insula una ex Æoliis, seu Vulcaniis, quibus nomen commune Λιπαραι. *Vid. Virg. Æn.* viii. 417. et nos ad v. Μελιγουνις.
εισὶ δὲ πλεῖστοι μὲν, παντων αρετῇ τε κρατιστοι,
εν Λιπαραις·— Archestr. ap. Ath. p. 105. a. *Hinc**
Λιπαραῖος. *epith.* Vulcani.
—Ερως δ' αρα καὶ Λιπαραιω
πολλάκις Ἁφαιστοιο σελας φλογερωτερον αιθει. Theoc.2.133.
Λῐπᾰραμπυξ, ῠκος. ὁ ἡ. pulcro redimiculo ornatus.
οἱ δὲ Θασιαν ανακυκῶσι λιπαραμπυκα.*(*Pæon.Tetram.*) Acharn. 671. (i.e. *phialam vino Thasio quasi coronatam, plenam.*)*
Λῐπᾰρεω. assiduus sum.
καὶ τοῦ με χρειας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; Œd.T. 1448. (35.B.)
Syn. Καταλιπαρεω, εκλιπαρεω, προσλιπαρεω, παρακαλεω, εξαιτεω, ἱκετευω, δεομαι, κολακευω.
[Phr. Πολλὰ, παντὶ θυμῳ λιτανευειν. Pind.]
Λῐπᾰρης[2], *εος. ὁ ἡ. qui instanter aliquid facit; supplex.
αναξ Απολλον, ἵλεως αυτοῖν κλυε,
εμοῦ τε προς τουτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
αφ' ὧν εχοιμι,* λιπαρεῖ προυστην χερί. Soph. El. 1377.
Syn. Συνεχης, ασκελης, επιμελης.
Λιπαροζωνος. splendide cinctus.
ὦ λιπαροζωνου θυγατερ
Αελιου Σελαναια. Phœniss. 180.
Λῐπᾰρόθρονος, ον. pulcram sedem habens.
λιπαροθρονοισιν ἥμενας επ' εσχαραις. Eumen. 804.
Λῐπᾰροκρηδεμνος. pulcram habens vittam.
τὴν δὲ ιδε προμολοῦσα Χαρις λιπαροκρηδεμνος. Σ. 382.
Λιπαροπλοκᾰμος. cui nitida est coma.
αυτίκα δ' εἷλ' Ατην κεφαλῆς λιπαροπλοκαμοιο. Τ. 126.

1. Tot sunt hujusce loci interpretationes, quot de ipso Lino fabulæ. Adi VV. DD. modo laudatos. Cæterum quod H. Steph. priorem τοῦ Λίνος productam statuit, aut memoriæ aut calami gravissimum lapsum passus est Vir longe doctissimus. Tom. ii. 712. G. Constabit autem hoc uno exemplo quanto sit melius ὁλόκληρον versum citare, quam disjecti membrum, si nunc totum adducam,
ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὕπο καλὸν ἄειδε.

2. Hæc vox, et λῐπαρος, *nitidus*, quanquam et significatione, inflexione, et quantitate dissimiles, nonnunquam confunduntur. Vid. Brunck. ad Soph. Elect. 451. et ad Lysistr. 673. In priore loco, errore tum librariis, tum ipsi Hesychio communi, legebatur τήνδ' ἀλιπάρῆ τρίχα, pro vera lectione, τήνδε λιπαρῆ. Vid. Porson. Append. ad Toup. p.459.

Syn. Βαθυπλοκαμος.
Λιπαρόχροος, Λιπαροχρως. nitido corpore præditus.
χαῖρε Σελαναια λιπαροχροε· χαιρετε δ' αλλοι-Αστέρες—·
—καὶ αγαγε τὸν λιπαροχρων [Theoc. 2. 165.
εις εμὰ δωματα Δελφιν.— ib. 102.
Λῐπᾰρός. pinguis, nitidus. 2. pulcer, præclarus.
1. τῷ κεν επισχοιης λιπαροὺς ποδας ειλαπιναζων. Ξ. 241.
2. καί οἱ ὑπὸ σκηπτρῳ λιπαρὰς τελεουσι θεμιστας. Ι. 156.
Syn. Ευλιπης, πλουσιος, ευσορος, λαμπρος, πιων, χριστος, καλος, ενδοξος, δεξιος. ευτραφης.
Λῐπᾰρῶς, Λιπαρεως. *adv.* pinguiter. 2. nitide.
αυτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν εν μεγαροισιν. δ. 210.
Syn. Δαψιλῶς, λαμπρῶς, δεξιως, ευτυχῶς, ἁβρῶς, αφθονως, επιμελῶς. Vid. Λιπα.
Λῐπαυγης. splendore defectus.
Ταρταριον λειμῶνα βαθυσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ. Orph. H. 17. 2.
Λῐπερνητης, **potius quam* Λιπερνιτης. id. qu. Λιπερνής. pauper.
ουδὲ λιπερνητης κενεῷ καὶ ακερδέϊ μοχθῳ
κλαῦσε, δικαιοτατου μισθοῦ ατεμβομενος. Macedon. *An.* [iii. 120.*
Syn. Πτωχος.
Λῐποβλεφᾰρος. oculis destitutus.
—λιποβλεφαροιο δε κυκλου-Οιδαλεον ξενον ομμα— Nonn.
Λῐπογυιος. mancus. Vid. ad v. Επωμαδιος.
Λῐπομαστος. matris ab ubere depulsus. *Ang.* weaned. Vid. ad voc. Νηπιαχος.
Λῐπομητωρ. qui matrem reliquit.
βαιὸν αποπλανιην λιπομητορα παῖδα κορυπτων
κριὸς ἑλιξοκερως, θεῖνε θρασυνομενος. Philipp. *An.* ii. 231.
Λῐποναυτης. navis desertor.
Ἡρακλεην δ' ἥρωες εκερτομεον λιποναυταν. Theoc. 13. 73.
Syn. Λειπονεως, λειποναυτης.
Λῐποπαις. infantem deserens.
—λεχη λιποπαιδα φερουσας. Man. 4.
Λῐπόπνοος. ὁ ἡ. et Λῐποπνους. quem spiritus deficit; mortuus.
ηδη γὰρ ξιφεεσσι λιποπνοος.—Æmilian. *An.* ii. 275.
Λῐπορρῖνος. pelle destitutus dura. Vid. Σαλαμανδρα.
Λῐπος. pinguedo, adeps.
ου λιπος Απολλωνος αποσταζουσιν εθειραι. Call. 2. 39.
Syn. Λιπαροτης, κνισσα, οὖθαρ, στεαρ, αλοιφη, δημος.—πιαλεα βιη. Apollin.
Λῐποσαρκης, εος. ὁ ἡ. macilentus.
τῷ ψιμυθῳ μὲν αεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειὴν,
Λαοδικη, *λαοῖς ενδικα τινυμενη. Macedon. *An.* iii. 115.*
Λῐποσκῐος. tenebras relinquens. Vid. Ορθρος.
Λῐποστεφᾰνος. e corollis defluens. [*An.* iii. 84.
σοὶ τὰ λιποστεφανων διατιλματα μυρια φυλλων. Paul. Sil.
Λῐποτρῐχης. depilis, cui pili defluunt.
εἵλκυσε ναυαγοῦ κρᾶτα λιποτριχέα. Carphylid. *ib.* ii. 401.
Λῐποφεγγης. carens splendore. Vid. Νυξ.
*Λῐποψῡχεω. anima deficio.
τῶν δ' ιχθυοπωλῶν φιλοσοφωτερον γενος
ουκ εστιν ουδὲν, ουδὲ μᾶλλον ανοσιον·
επεὶ γὰρ αυτοῖς ουκ ετ' εστ' εξουσια
ῥαινειν, απειρηται δὲ τοῦτο τῷ νομῳ,
εἶθ' εἷς θεοῖσιν εχθρὸς ανθρωπος, πανυ
ξηραινομενους ὡς εἶδε τοὺς ιχθῦς, μαχην
εποησ' εν αυτοῖς εξεπιτηδες εὖ πανυ.
ἦσαν δὲ πληγαί· καιριαν δ' ειληφέναι
δοξας, καταπιπτει, καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν,
εκειτο νεκρὸς οἷα μετὰ τῶν ιχθυων.
βοᾷ τις ὕδωρ. ὁ δ' ευθὺς εξαρας προχουν
τῶν ὁμοτεχνων τις, τοῦ μεν ακαρῆ παντελῶς
κατεχει, κατὰ δὲ τῶν ιχθυων ἅπαξαπαν. [225. c.
ειποις γ' ἂν αυτοὺς αρτιως ἡλωκέναι. Xenarch. ap. Ath. p.
Λῐποω. pinguis sum.
αυτοματως δ' ὁμαλή τε καὶ ου περιεργα λιπῶσα
σαρξ ὑποδεικνυμενην τὴν αφελειαν εχει. Damoch. *An.* iii. 70.
Λιπτω. cupio, desidero.
εὖτ' αν ες Ηλυσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
ὃν δὴ νῦν Χειρωνος εν ηθεσι Κενταυροιο
Νηΐαδες κομεουσι,* τεοῦ λιπτοντα γαλακτος. Apoll. 4. 811.

Syn. Επιθυμεω, επιποθεω, λιλαιομαι.

*Λῖρος, vel Λιρός. impudens. Vid. Αναιδης.
λῖρος εγω, τί δέ σοι τονδ' επεθηκα φοβον; Call. *fr.* 229. *Bentl.*
αυτὸς δὲ σπευδων κοῖλον καταβησεται αγγος
φρειατος· ἡ δ' επί οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνὴ[1] [*An.* i. 420.*
αμφοτεραις χειρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ενησει. Alex. Æt. 5. 30.

Λις. leo. Vid. Λεων, Λεαινα.
εν νεμεϊ σκιερῷ· επί τε λῖν ηγαγε δαιμων. Λ. 480.
Epith. Αγριος, αινος, αλκιμος, εριβρομος, ηΰγενειος, ηΰκομος, ορεσκῷος, ουρεσιφοιτος, μεγαληνωρ, σιντης.

Λῖς, Λῖτον. tenue et subtile linteum.
—ὑπὸ λῖτα πετασσας-Καλὸν, δαιδαλεον— α. 131.
εν κλισιῃσι δὲ θεντες, ἑανῷ λιτὶ καλυψαν. Ψ. 254.
πορφυρεα καθυπερθ', ὑπενερθε δὲ λῖθ' ὑπεβαλλεν. κ. 353.
Syn. Σαβανον, σινδων.—ἱματιον λῖτον.

Λις. lævis. *pro* Λισση. Vid. Λισσος.
πετρη γὰρ λίς εστι, περιξεστῇ εικυῖα. μ. 79.

Λισπος. attritus usu; gracilis.
ενθεν δὴ στοματουργὸς επῶν βασανιστρια, λισπη
γλῶσσ',— Ran. 848. (826. B.)
Syn. Ανατριπτος, παρατριπτος, παρατριβης, στρυφνος. λεῖος, αναντης.

Λισσὰς, ἄδος. ἡ. lævis. —τῇ δ' ὑπο πετραι
λισσάδες ερρίζωνται ἁλιβροχοι.— Ap. 2. 730.

Λισσομαι. supplico.
λισσομαι εἵνεκ' εμεῖο μενειν· παρ εμοι γε καὶ αλλοι. Α. 174.
μητερ' εμην· ἡ δ' αιεν εμε λισσεσκετο γουνων. Ι. 451.
Syn. Λιτανευω, περικαλεω, αιτεω, λιπαρεω, λιτομαι.

Λισσος. lævis. Vid. Λεῖος.
εστι δέ τις λισσὴ, αιπεῖά τε εις ἁλα πετρη. γ. 293.

Λιστρευω. complano.
λιστρευοντα φυτόν· ῥυποωντα δε ἑστο χιτῶνα. ω. 226.
Syn. Λιστραινω, ὁμαλιζω, ξυω, περιξυω, περισκαπτω.

Λιστρον. scaphula ad complanandum solum.
λιστροισιν δαπεδον πυκα ποιητοῖο δομοιο-Ξῦον·—χ. 455.
Syn. Ὁμαλιστρον, καλλυντρον, κορηθρον, κορημα, σαρωθρον, ξυστηρ, σκαφιον.

Λιστρωτὸς, ἡ, όν. pavitus, complanatus.
καί τε παρεξ λιστρωτὸν ἁλω δρομον, ηδ' ἵνα ποιη. Nic. Th. 29.

Λῖταινω. supplex oro. *vox rara.*
τεκος εμὸν, λιταινω. Eur. Elect. 1215.
Syn. Λισσομαι, λιτομαι, ευχομαι.

Λῖτᾰνευω. precor, oro. Vid. Λισσομαι.
παντας δ' ελλιτανευε κυλινδομενος κατὰ κοπρον. Χ. 414.

Λιτανος. precatorius. *abest e Lex.*
ιΰζε δ' ομφὰν, ουρανια-Μελη λιτανα θεοῖσι,— Æsc. Suppl. [816.
Syn. Λιτανευτικος, δεητικος.

Λιταργιζω. celeri gradu proficiscor.
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οικαδ' ες τὰ χωρία. Pac. 562.
Syn. Σπευδω, τροχαζω, τρεχω (συντομως), εγκονεω.

Λῖτη. supplices preces. [λ. 34.
τοὺς δ' επεὶ ευχωλῇσι λιτῇσί τε εθνεα νεκρῶν-Ελλισαμην—
Syn. Ευχη, δεημα, δεησις, παρακλησις.
Epith. Οξυγοος, πανδικος, χειροτονος.

Λῖται, **i. e.* deprecationes, sequentes errorem commissum, *nobili Poetæ allegoria, fiunt* Jovis filiæ.*
καὶ γάρ τε Λιταί εισι Διὸς κοῦραι μεγαλοιο,
χωλαί τε, ῥυσσαί τε, παραβλῶπές τ' οφθαλμώ.
αἵ ῥά τε καὶ μετοπισθ' Ατης αλεγουσι κιοῦσαι. Ι. 498.
—ου γὰρ ατιμοι-Ἱκεσιου Ζηνὸς κοῦραι Λιταί.—Orph. 105.
Ζηνὸς εριγδουποιο θυγατρες.— Cal.

Λῖτησιος. supplex.
—ὑποκλινεουσα λιτησιον αυχένα γαιῃ. Nicand. *(*Stephanus, et alii e Nonno citant.*)*

Λῖτομαι. oro.
οἱ αυτῷ θανατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτεσθαι. Π. 47.
Syn. Λισσομαι, ἱκετευω, δεομαι, αντιβολεω.

Λῖτός. simplex, nudus, vilis.
οψομεθ', ὦ Ἑκαεργε, καὶ εσσομεθ' ουποτε λιτοί. Call. 2. 11.
—λιτὰ λαβοῖσα-Χριματα— ib. 5. 25.
Syn. Λεικης, αποβλητος, ευτελης, αδρανης, ασκευαστος, ἁπλους, αποικιλος, αμικτος, ολιγος, ψιλος.

Λιτουργος. maledicus.
τὴν δ' εκ κυνὸς λιτουργον, αυτομητορα. Sim. περι γυν. 12.
Syn. Δυσφημος, κακοῦργος.

Λῖτρα. libra; pondus xii. unciarum.
εν καὶ σιλφιοεσσαν οποιό τε μοιρίδα λιτρην. Nic. Al. 329.

*Λῖτραῖος, et Λιτριαῖος. libralis.
χειλεσι λιτραιοις φθογγον ἱέντα φονον. Pallad. *An.* ii. 415.

Λῖτρον, ου. το. *Att.* pro. νιτρον. nitrum.
ηὲ λιτρον, τό τε φυλλον εναλδομενον πρασιῃσι. Nic. Al. 532.

Λῐτῠερσης. Lityerses, filius Midæ, qui invenit cantilenam, quam rustici et messores canebant.*
ᾄδοντα Λιτυερσην απ' αριστου τεως. Menand. Carthag. ap.

*Λῖτῶς. *adv.* tenuiter; parce. [Suid. in v.
ιξῷ καὶ καλαμοισιν απ' ηέρος αὐτὸν εφερβεν
Ευμηλος, λιτῶς, αλλ' εν ελευθεριῃ. Isidor. *An.* ii. 474.*

Λιχην, ῆνος. ὁ. impetigo.
λιχῆνας εξεσθοντας αρχαιαν φυσιν. Choëph. 279.

Λιχμαζω, Λιχμαω, Λιχμαζομαι, Λιχμαομαι. lingo. [235.
λιχμαζον δ' αρα τωγε· μενει δ' εχαρασσον οδοντας. Hes. α.
* γραῖά με καὶ ῥυσσὴ, Σιμύλε, λιχμασεται. Nicarch. *An.* ii. 349.*
Syn. Διαλιχμαζω, απολιχμαω, λειχω, λιχνευω.

Λῐχμηρης. exserta lingua os lingens. [Ther. 206.
*παμπηδην ὑρακας λιχμηρεας ηρειμωσεν. Nic. Al. 37. Vid.

Λῐχνευμα. το. cupediæ.
τουτι γα γλυκυκρεων κογχυλιον,
χηραν γυναικῶν λιχνευμα. Sophron, ap. Ath. p. 86. e.

Λῐχνοβόρος, ου. ὁ ἡ. cupedias vorans; gulosus. [*An.* ii. 175.
παμφάγος ἑρπηστὴς κατὰ δωματα λιχνοβόρος μῦς. Antiphil.

Λῐχνος, η, ον. qui ita cupediis deditus est, ut digitos *s.* catinos lingat; catillo, gulosus, avidus.*
αιθε γὰρ, ὦ κουροισιν επ' ομματα λιχνα φεροντες. Call. *fr.* 107.
Syn. Προθυμος, λαφυστιος, λαιμαργος, οψοφαγος, πολυπραγμων.

Λιψ, λῐβος. ὁ. 1. (ανεμος.) *Libs, Africus ventus. 2. petra, unde aqua stillat. 3. gutta, stilla. *item*, libamen. V. Λιβας.
1. εντι δε μοι παρ ὕδωρ ψυχρὸν στιβας· εν δὲ νενασται
λευκᾶν εκ δαμαλᾶν καλὰ δερματα,* τάς μοι ἁπασας
Λιψ κομαρον τρωγοισας ἀπὸ σκοπιᾶς ετιναξε. Theoc. 9. 9.
Αρεα δ' ἀν κατεχῃ δεινὸν θεὸν αιθεριος λίψ. Man. 1. 76.
3. καὶ τοῖς τοιουτοις ουτε κρατῆρος μερος
εἶναι μετασχεῖν, ου φιλοσπονδου λιβός. Choëph. 289.

Λιψουρῐᾱ. urinandi libido.
*ου γάρ τι φωνεῖ παῖς ετ' ὢν εν σπαργανοις,
ει λιμὸς,* ἢ διψη τις, ἢ λιψουρια-Εχει·— ib. 753.

Λοβος. ima auris pars; lobus.
εν δ' αρα ἑρματα ἧκεν εὐτρητοισι λοβοῖσι. Ξ. 182.
—εξ ακρων λοβῶν-Φθερσας κυφελλα.— Lyc. 1401.
Exp. Ακρον ἁπαλον τῶν ωτιων.—*item*, κερατιον. λαβη, λαβιον.

*Λοβρῖνη. epith. Rheæ.
η γὰρ δη συ μὲν αγχι πολυστροιβοιο θαλασσης
αρκτον ὑπ' ομφαλοεσσαν ενασσαο, ἧχί τε Ῥειης
Λοβρινης θαλαμαι[2] τε καὶ οργαστηριον Αττεω. Nic. Alex. 6.*

Λογᾰδες. *al.* Λοχαδες. albugo oculorum; *item*, oculi ipsi.
αλλα τεῶν λογαδων πολλὸν αφαυροτερην. Paul. Sil. *An.* iii. 76.
αυγαζειν καθαραῖς ου δυναται λοχασιν. Call. *fr.* 132.
*τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφοεντα κεραατα δοιὰ μετωπῳ
εγκειται, παρνοψι φαη λογαδας τε προσεικης. Nic. Th. 291.*
Exp. Οφθαλμοὶ, ἢ τὰ επὶ τῶν οφθαλμῶν λευκά.—ψῆφοι λευκαί. επιλεκτοι.

*Λογᾰριον. το. disputatiuncula.
ανθρωπ', απολεῖς με. τῶν γὰρ εκ τῆς ποικιλης [p. 104. b.
Στοᾶς λογαριων αναπεπλησμένος νοσεῖς. Theognet. ap. Ath.

1. Phobii, regis Milesiorum, uxor Anthea *interemit*, qua de caussa Hippolytum Phædra, Myrtilum Hippodamia. Sicuti Pelea uxor Acasti, Bellerophontem Proeti, Josephum denique Potipharis *voluit* interficere. Vid. Apollodor. l. iii. c. 13. Il. Z. 160, sqq.

2. Τόποι ἱεροὶ, ὑπόγειοι, ἀνακείμενοι τῇ Ῥέᾳ, ὅπου ἐκτεμνόμενοι τὰ μήδεα κατετίθεντο οἱ τῷ Ἄττει καὶ Ῥέᾳ λατρεύοντες. εἰσὶ δὲ τὰ Λόβρινα ὄρη Φρυγίας, ἢ τόπος Κυζίκου· δύο γὰρ ὄρη εἰσὶν ἐν Κυζίκῳ, Δίδυμον καὶ Λόκρινον (sic.)

Λογὰς, ἄδος. ὁ ή. delectus. —ουκέτι θαμβος
ει λογάδα στρατιὴν ωλεσεν ἡμιθεων. Archias, *An.* ii. 95.*

Λογΐδιον. verbulum.
αλλ' εστιν ἡμῖν λογιδιον γνωμην εχον. Vesp. 64.
Syn. Λογαριον.

Λογιζω. colligo, statuo. *med.* Λογιζομαι. reputo.
πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλαψῃ· λογισαι δὲ πρὸ εργου. Pyth.
ευφραινε σαυτὸν, πῖνε· τὸν καθ' ἡμεραν [39.
βιον λογιζου σόν· τα δ' αλλα τῆς τυχης. Alcest. 791.
Syn. Αναλογιζομαι, επιλογιζομαι, εκλογιζομαι, λογαριαζω, λογικευομαι, νομιζω, αναριθμεω, απαριθμεω, αναψηφιζομαι. σκεπτομαι, φθεγγομαι, φημιζομαι, ενθυμοῦμαι.
[Phr. Κλυοις ἂν, ὦ 'ναξ, κἀναπεμπαζων φρενὶ
πυκνῇ, διοιχνει δυσφατους αινιγματων
οιμας τυλισσων— Lyc. 9.]

*Λογικὸς, ή, όν. rationalis, ratione præditus.
—οἱ λογικοὶ δὲ
τῶν αλλων ζωων τουτ' εχομεν τὸ πλεον. Strato, *An.* ii. 378.*

Λογιον. oraculum. [Equit. 1012.
φραζευ, Ερεχθειδη, λογιων ὁδὸν, ἥν σοι Απολλων-Ιαχεν—
Syn. Μαντεῖον, χρησμος, θεοπροπιον, θεσφατον.—λογος, λογεῖον.

*Λογιος, ā, ον. memorabilis. 2. historiæ peritus. 3. disertus.
καὶ λογιων αγελης εξοχοι ἡγεμόνες. Ep. ἀδ. 428.*

Λογισμός. ratiocinatio.
καὶ βιον ευθυμοισιν αεὶ θαλλοντα λογισμοῖς. Orph. H. 18. 23.
—καὶ ακρατοεντι λογισμῷ-Ενσοφα— Man. 4.
Syn. Αναλογισμος, επιλογισμος, σκεψις, διασκεψις, επισκεψις, σκεμμα, επινοια, διανοησις, εξετασις, εκτισις, απαριθμησις, τροπος, λογος, φρην, φροντις, ψῆφος.
Epith. Κρατερος, ενδυνατος, κακιης αμολυντος.

*Λογιστής. computator, calculator.
σε τῶν εμῶν Ερωτων
μονον ποιῶ λογιστήν. Anac. 32. 5. *Fisch.*

Λογιστϊκὸς, ή, όν. *idem.*
κερκίδος ου χρῄζεις ὁ λογιστικὸς, ουδὲ μελει σοι. Ep. ἀδ. 91.*

Λογιστονομος. rationarius.
ἔν τε λογιστονομοισιν αεὶ πολυπρακτορας εργοις. Man. 4. 160.

*Λογὄγρᾰφος. librorum scriptor.
πολλῷ γ' αμεινων, ὡς εοικας, ἦσθ' αρα
λογογραφος ἢ μαγειρος.—Alex. ap. Ath. p. 383. e.

Λογολεσχης, ου. ὁ. blatero. Vid. ad v. Λοιδομαχος.

Λογοποιημα. το. figmentum.
εγὼ τεως μὲν ῳομην τὰς Γοργονας
εἶναί τι λογοποιημα·—Antiph. ib. p. 224. c.*

Λογος. verbum, ratio. 2. rumor, &c.
ἧστό τε, καὶ τὸν ετερπε λογοις, επὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ. O. 393.
ὅπλον τοι λογος ανδρὶ τομωτερον εστι σιδηρου. Phoc. 117.
*2. πῶς μυες εν βατραχοισιν αριστευσαντες εβησαν,
γηγενεων ανδρων μιμουμενοι εργα γιγαντων,*
ὡς λογος εν θνητοῖσιν εην, τοιην δ' εχεν αρχήν. Batrach. 6.
Syn. Ῥῆμα, ῥῆσις, αποφθεγμα, λαλησις, επος, μῦθος, λεξις, διαλεξις, φρασις, ἑρμηνεια. 2. βαξις, αυδη, φημη, γνωμη.—βιβλιον,—διορισμος. λογισμος, αιτια, διανοια, ὑποθεσις, προφασις, επαινος, διηγημα.
Epith. Αἱμυλιος, αστυφελικτος, αραχναῖος, αιπυς, αγαθος, αγανος, αληθης, αρχαῖος, ἁβρος, αιπεινος, δημοσιος, ετυμος, κοινος, μειλιχιος, ῥητορικος, σπουδαῖος, ακοσμος, αφθιτομητις, αγλαοφωνος, αμφιβολος, μυστικος, βορβορωδης, κακηγορος, κρυπτος, δυστυχης, δακεθυμος, ευχαριστος, ευτραπελος, ευδρομος, ευσθενης, ευκλεης, ενορκος, ενορκιος, [ευσχημων.] μαλακος, ματαιος, ζωουργος, κακοῦργος, κακοθρους, ζαμενης, μελισταγης, μητιετης, πικρος, πτεροεις, θεοπνευστος, θεορρητος, θεοφραστος, σκολιος, ὑψιλοφος, τιμηεις, χρυσοκροτος, χαμαιπετης, φιλομουσος, οικτρος, σαθρος, ονειδιστηρ, πεζος, επιτυμβιος, διειδης, τηλαυγης,—ποιητος, ψευστης, τεθηγμενος.
Phr. Σοφη ιωη. Nonn.—εργου σκια.—Vid. Ευγλωσσια.

ΛΟΓΟΣ. Logos, *seu*, Verbum, *apud Sacros Scriptt.*
αχρονος ἦν, ακιχητος, εν αρρήτῳ Λογος αρχῇ,
ισοφυης γενετῆρος ὁμηλικος, υἱὸς αμητωρ. Nonn. Ioh.
Epith. Ἁγιος, μουνογενης, αυτοτελεστος, οψιγονος, πραγενεθλος, σαρκοφορος, θεανθρωπος, ζωοπαροχος, θειογενης, πατρογεννητος. Phr. Αρχεγονον φως. Nonn.
—τὸν ζωοποιὸν δεσποτην θεόν. Naz.

Λογχη. *item*, Λογχις, ιδος. ή. lancea.
σειοντες λογχας· θυμοῦ δ' επλητο ἑκαστος. Batrach. 166.
*καὶ κυνεαν, καὶ τὰν θηροφονον-Λογχιδ'— Lycoph. ap. Ath.
Syn. Καμαξ, ακοντιον. [p. 670. e.*
Epith. Ανεμωδης, αιθοψ, αλεξιμβροτος, βαρβαρικη, σελασφορος, συοφοντις, φονια.

Λογχῐμος, η, ον. hastatus.
κλονους λογχιμους τε καὶ
ναυβατας ὁπλισμούς. Agam. 405.
Syn. Λογχοφορος, πολεμιος.

Λογχοποιος. lancearum fabricator.
καὶ λογχοποιῶν οργανα κτᾶσθαι ματην. Bacch. 1206.

Λογχοφορος. qui lanceam fert.
αἶ, αἶ, ιω Θρῃκης-Λογχοφορον, ευοπλον, εὔιππον,
Αρει κατοχον γενος. Hec. 1094.
Syn. Λογχαῖος, λογχιτης, δορυφορος, λογχηρης.

Λογχωτος, ου. ὁ. cuspidatus. *neut. pro* lancea *ponitur.*
—καὶ τὸ διθυρσον-Τοῦτο τὸ λογχωτὸν— Agath. *An.* iii. 44.

Λοετρον, Λουτρον. balneum, lavacrum.
ου θεμις εστι λοετρα καρηατος ᾶσσον ἱκεσθαι. Ψ. 44.
μηδὲ γυναικειῳ λουτρῷ χροα φαιδρυνεσθαι
ανέρα.— Hes. ε. 753.
Syn. Απολουτρα, απολουτρον, λουτρων, βαλανεῖον, πλυνος, κολυμβηθρα.—νιμμα, πλυσμα, πλυσμος.
Epith. Απυρον, γλυκερον, καθαρον, θεοπνευστον. θερμον, ζωογονον, λυσιπονον, λιπαρον, λεχωϊον, λιαρον. ειναλιον, ορεσσιχυτον, παππῷον, τινθαλεον, χαριεν, γονιμῶδες, δροσοεν, πανυστατον, φονιον.

Λοετροχοος, Λουτροχοος. aptus ad lavacrum.
οἱ δὲ λοετροχοον τριποδ' ἵστασαν εν πυρὶ κηλεῳ. Σ. 346.
ὅσσαι λωτροχοοι τᾶς Παλλαδος, εξιτε πᾶσαι. Call. 5. 1.

Λοεω. lavo. Vid. Λουω.
αλλ' ὅτε δή μιν εγὼ ελοευν, καὶ χρῖον ελαιῳ. δ. 252.
αυτην δ' ουκ ἂν εγωγε λοεσσομαι· αιδεομαι γάρ. ζ. 221.

Λοιβάσιον. vas libatorium. Vid. in v. Χερνιβον.

Λοιβή. libatio.
λοιβῆς τε, κνισσης τε, τὸ γὰρ λαχομεν γερας ἡμεῖς. Δ. 49.
Syn. Αναθυμιάσις, σπονδη, σπονδεια, επιχυσις, προχυσις, προθυμα, απαρχη. θυσια (οινου.)
Epith. Ακρητος, αἱματοεσσα, ευοινιστος, εναγης, ευϊερος, κεραελκης, μελισταγης, ταυροθυτος, φθισηνωρ, οινηρα.

Λοιγαῖος, al. Λυγαῖος. lugubris.
—πᾶν δὲ λυγαιαν λεως
εσθῆτα προστροπαιον εγχλαινουμενος. Lyc. 974.

Λοιγιος. pernitiosus.
ἦ δὴ λοιγια εργα ταδ' εσσεται, ουδ' ετ' ανεκτά. A. 573.
Syn. Ολεθριος, ολοος, βλαβοεις, αλιτηριος, λοιμικος, επιφθορος, λυμαντηριος.

Λοιγος. pernities, exitium.
βουλεται αντιασας ἡμῖν απὸ λοιγὸν αμῦναι. A. 66.
Syn. Ολεθρος, φθορα, δηλημα, λοιμος, θανατος.
Epith. Λεικης, αινος, ιοειδης, μιαιφονος, πικρος.

Λοιδορεω, Λοιδορεομαι. convitior, maledico.
ἥδιον ουδὲν, ουδὲ μουσικωτερον
εστ' ἢ δυνασθαι λοιδορουμενον φερειν·
ὁ λοιδορῶν γὰρ, *ἦν ὁ λοιδορουμενος
μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.* Philemon Stobæi.
μεθυων τε ταῖς πορναισι λοιδορησεται. Equit. 1397.
Syn. Διαλοιδορεω, καταγλωττιζω, αποσκωπτω, δενναζω, βλασφημεω, κερτομεω, επηρεαζω, αποσυκαζω. [κακορροθεω. Eur. επεσβολεω λυγρα. Lyc.] διασυρω, ονειδιζω, ὑβριζω, λακερυζομαι.

Λοιδοριᾱ, ας. ή. convicium, maledictum. [431.
λοιδοριην δὲ ῥεπουσαν, εχωρισθην φιλοτητος. Pallad. *An.* ii.

Λοιδορισμός. convicium. *Alii*, λοιδορησμός.
a. χὠ λοιδορισμός; b. Αισχυλον κεὐριπιδου. Ran. 770.
Syn. Λοιδορημα, διαλοιδορημα, διαλοιδορησις, λοιδορια, δυσφημια, κακολογια, διασυρμος, διαβολη, καταλαλια, κα-

ταγγελια, ὑβρις, ονειδος, σκῶμμα, κηκασμος, επιτιμησις.
πομπεια, q. v. σκωπευμα.
Phr. Γλῶσσα γὰρ ανθρωπων φιλοκερτομος· εν δὲ σιωπῇ
εργον ὅ περ τελεει τις, ενὶ τριοδοισιν ακουει. Mus.
γλῶσσαν αεὶ δολοεσσαν εχει, περιφορτον ανιης,
λαυκανιη δ' οιχθέντι ταφῳ πανομοιϊος εστι.
δυσφροσυνη δολερη. δολεροι μῦθοι. Apollin.
φιλολοιδοροιο γλωττης-Φευγω βελεμνα κοῦφα. Anac.
*Λοιδορος. conviciator; maledicus.
ουδένα λυπησας, ου λοιδορα ῥηματα πεμψας. Ep. ἀδ. 699.*
Λοιμικός. pestifer.
ἡρως, αρωγὸς λοιμικῶν τοξευματων. Lyc. 1205.
Syn. Λοιγιος, λοιμωδης, φθοροποιος, θανατηφορος, λοιμοφορος, εξωλης, επικηρος.
Λοιμός. pestis, contagium.
ει δὴ ὁμοῦ πολεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Αχαιούς. A. 61.
Syn. Λοιμη, λοιγος, λυμη, νοσος, διαφθορα,—ταραχη.—ὁ φθορευς.
Epith. Νηκεστος, φθισιμβροτος, φθοροποιος, κακος.
Phr. Ἧκε δ' επ' Αργειοισι κακὸν βελος, οἱ δέ νυ λαοὶ
θνῆσκον επασσυτεροι.— A. 382.
ουρῆας μὲν πρῶτον επῳχετο, και κυνας αργούς.
αυταρ επειτ' αυτοῖσι βελος εχεπευκὲς αφιεὶς,
βαλλ'· αιεὶ δὲ πυραὶ νεκυων καιοντο θαμειαί. ib. 50.
φθινουσα μὲν καλυξιν εγκαρποις χθονὸς,
φθινουσα δ' αγελαις βουνομοις, τοκοισί τε
αγονοις γυναικῶν. εν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκηψας ελαυνει, λοιμὸς εχθιστος, πολιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μελας δ'
Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γοοις πλουτιζεται. Œd. T. 25.
νοσεῖ δε μοι προπας στολος,
ουδ' ἔνι φροντίδος εγχος,
ᾧ τις αλεξεται.—κ. λ. ibid. 180. (169. B.)
Λοιπος. reliquus.
πλὰν δυο τὰς λοιπὰς διδυματοκος αιγὰς αμελγω. Theoc. 5. 84.
Syn. Επιλοιπος, περιλοιπος, ὑπολοιπος, αλλος.
Λοισθευς, Λοισθηϊος, Λοῖσθος, Λοισθοτατος. postremus.
ἡμιταλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆϊ[1] εθηκε. Ψ. 751.
Αντιλοχος δ' αρα δὴ λοισθηϊον εκφερ' αεθλον. ib. 785.
λοῖσθος ανὴρ ὡριστος ελαυνει μωνυχας ἱππους. ib. 536.
λοισθοτατην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιησατ' ακοιτιν. Hes. θ. 920.
Syn. Εσχατος, λοισθιος.
Λοισθιον. *adv.* postremo. [16.
λοισθιον ουκ ηνεικε τοσαν φλογα[2] τᾶς Κυθερειας. Theoc. 23.
Syn. Δη, τελος.
*Λοισθιος, ᾱ, ον. ultimus, postremus.
εἴ ποτε χειμεριον
πῦρ εξικηται λοισθιον. Pyth. 4. 473.*
Λοισθογενέθλος. natu minimus.
—εφ' υἱεϊ λοισθογενεθλῳ. Cyr.
Λόκρὶς, ἴδος. ἡ. Locris; terra. 2. gentile. *fem.*
αλλ' εισὶν έτεροι τῆς Λοκρίδος Οπουντιοι. Av. 152.
2. Ζεφυρια πρὸ δομων-Λοκρὶς παρθένος απυει. Pyth. 2. 35.
Phr. 1. Παραλιαν Λοκρῶν πολιν. Phœn. 700.
*Λοκκη, ης. ἡ. *vox obsoleta, cujus signif. in dubio est.*
φευγεθ' ὁσοι λοκκας, ἢ λοφνίδας, ἢ καμασηνας [120.*
ἀδετε, ποιητῶν φῦλον ακανθολογων. Antip. Thess. *An.* ii.
Λοκροὶ, ῶν. οἱ. gens Græciæ.
Λοκρῶν, οἱ ναιουσι περην ἱερῆς Ευβοιης. B. 535.
Epith. Αγχεμαχοι, ιοβολοι, επιζεφυριοι.
Λοξιᾶς, *ου. ὁ. "nomen Apollinis, a, λοξὴν ἔχειν τὴν ἴαν, i. e. φωνὴν, a tortuositate oraculorum: vel et physice, quatenus est Sol, a λοξῶς ἰέναι ὑπὸ τοῦ ζωδιακοῦ: et hæc posterior sententia honestior." *Damm. P. R.*
αμμον δ', ὦ χρυσεᾳ κομᾳ-Θαλλων, πορε, Λοξια, [7. fin.*
τεαῖσιν ἁμιλλαισιν εναν-θέα καὶ Πυθοῖ στεφανον. Isthm.
ου γάρ τι σοι ζῶ δοῦλος, αλλὰ Λοξιᾳ. Œd. T. 418.
Λοξοβᾰτης. oblique incedens. [Batr. 286.
λοξοβαται, στρεβλοι, ψαλιδοστομοι, οστρακοδερμοι (*i. e.* καρκινοι).
Syn. Λοξοβαμων, δοχμια βαινων.
Λοξός. obliquus. Vid. Λεχριος.
*ἡρως Πετιωνος επὶ σταθμον Αμφιπολιτεω
ἵδρυμαι, μικρῷ μικρὸς επὶ προθυρῳ
λοξὸν οφιν και μοῦνον εχων ξιφος. ανδρι δὲ ἱππεῖ
θυμωθεὶς, πεζον κάμε παρῳκισατο.* Call. Ep. 29.[3]
Λοξότροχις, ἴδος. ἡ. oblique currens. 2. oblique verba volvens.
αγγελος ὢν βασιλεῖ εφρασε λοξοτροχις. Ep. ἀδ. 564.
Λοξώ. Nom. Pr. una Boreadum.
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ ευαιων Εκαεργη. Call. 4. 292.
*Λοξωσις, εως. ἡ. obliquatio.
δεξο ζωδιακοῦ λοξωσιας, ουδέ σε λησει. Synes. *An.* ii. 449.
Λοπᾰδαρπᾰγῖδης, ου. ὁ. patellarum raptor.
σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγιδαι. Ep. ἀδ. 110.
Λοπᾰδοφῡσητης, ου. ὁ. helluo.
εστιν παρ' ἡμῖν λοπαδοφυσητης.—Mnesimach. ap. Ath. 338. b.*
Λοπᾰς, ᾰδος. ἡ. patella; patina.
δικιδιον σμικρὸν φαγοιμ' ἂν, εν λοπάδι πεπνιγμένον. Vesp.
Syn. Χυτρα, τηγανον, λεκανη, λιθος. [509.
Λοπός. cortex.
οἷόν τε κρομυοιο λοπὸν κατὰ ισχαλεοιο. τ. 233.
Syn. Λεπις, λεπος, λοπις, λοπισμα, φλοιος.
Λουτροδαϊκτος. in latrinâ cæsus.
λουτροδαϊκτος δ' ωλετ' Αχαιῶν
πολεμαρχος ανήρ. Choëph. 1071.
Λουτροφορος, ου. ὁ ἡ. *aquam ferens ad lavandum.
ανυμεναια δ' Ισμηνος εκηδευθη*
λουτροφορου χλιδᾶς. Phœn. 357.
Λουτροχυεω. aquam ad lavandum affundo.
—θερμὸν εκεῖθεν
Νυμφαι Ερωτιάδες λουτροχοεῦσιν ὕδωρ. Marian. *An.* ii. 513.
Λουτρων, ῶνος. ὁ. balneum. Vid. Λοετρον.
θερμὴν δ' ὑπαὶ λουτρῶνος αρνευων στεγην. Lyc. 1103.
Λουω. lavo.
τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαριεντα δὲ είματα έσσε. E. 905.
Syn. Απολουω, λοεω, λοω, απονιζω, νιπτω, κλυζω, βαπτιζω. [1030.
Phr. Ακαματοιο ῥοῇσι λοεσσαμενος ποταμοῖο. Apoll. 3.
καὶ χροα λυσιπονοισι κατικμαινουσα ῥεεθροις. Nonn.
*καλπισί τ' εκ ποταμῶν δροσον αρατε, θερμετε δ' ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ονειρον αποκλυσω. Ran. 1339.
[ποταμιᾳ δροσῳ τεγγειν. Eur. καθαραῖς δροσοις αφυδραινομαι. ib.]
Λοφαω. cristam in capite gero. *in l. c. vertitur a Brunck.* caput cristis erumpentibus doleo. *Vid. etiam Schol.*
τί δ' εστὶν, ὦ κακοδαιμον;* οὔ τί που λοφᾷς; Pac. 1211.
Exp. Πλῆθος εχειν λοφων.
Λοφεῖον. cristarum repositorium. 2. theca speculi. (θηκη κατοπτρου, ἢ τοῦ λοφου.)
*2. a. ὦ Σωκρατιδιον φιλτατον—b. τί, ὦ γερόν;
a. εχω τοκου γνωμην αποστερητικήν.
b. επιδειξόν αυτήν. a. ειπὲ δὴ νῦν μοι τοδί·
γυναῖκα φαρμακίδ' ει πριαμενος Θετταλὴν,
καθελοιμι νυκτωρ τὴν Σεληνην, εἶτα δὴ
αυτὴν καθειρξαιμ' ες λοφεῖον στρογγύλον,
ὥσπερ κατοπτρον, κᾆτα τηροιην εχων—
b. τί δητα τοῦτ' ἂν ωφελησειέν σ'; a. ὅ τι;
ει μηκετ' ανατελλοι Σεληνη μηδαμοῦ,
ουκ ἂν αποδοιην τοὺς τοκους. b. τιη τί δή;
a. ότιη κατὰ μῆνα τἀργυριον δανειζεται.* Nub. 747.
Λοφῐᾱ. cervix; eminentia.

1. Præfero lectionem Venetam: λοισθῆϊ' ἔθηκε, aut, "quod antiquum et Ionicum fuisse putandum est, λοισθῆϊα θῆκε." sc. ἆθλα. *Vid. Heyn. in loc.* Si hæc ratio vera sit, sicuti opinor, λοισθεὺς nullius auctoritatis est vox.

2. "Quam restitui, lectionem veram debemus *Eldikio* Zutphaniensi, qui illam feliciter eruit ex his Ed. Aldinæ, οὐκ ἔνι καὶ τοσαμφαίτατος:"— Valcken. in l.

3. Ep. 25. Ernest. apud quem lectu dignæ Dacieriæ observationes.

φριξας ευ λοφιην, πυρ δ' οφθαλμοισι δεδορκως. τ. 446.
Syn. Τενων, τραχηλος, λοφος, ακρωρια, ακρον.
Epith. Αυτοκομος.

Λοφιητης, *ου. ὁ. qui summa montium cacumina habitat.
ασπορα, Πὰν λοφιῆτα, ταδε Στρατονικος αροτρεὺς
αντ' ευεργεσιης ανθετό σοι τεμενη.* Agath. *An.* iii. 46.

Λοφνίς. ἡ. fax monoxyla. Vid. ad v. Λοκκη.
σαρκας καταιθων λοφνίσιν δομησατο. Lyc. 48.
Syn. Δαΐς, λαμπας.

Λοφοεις. cristatus. 2. tumulosus.
εκ κορυφῆς λοφοεντι κατεσφρηγιζετο δεσμῷ. Tryph. 68.

Λοφοποιος. artifex cristarum galeæ.
εκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν ουχ ὁρᾷς; Pac. 544.

Λοφος, ου. ὁ. 1. cervix. 2. crista galeæ. 3. collis; suprema pars collis.
1. αυτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν απενιζοντο θαλασσῃ
εσβαντες, κνημας τ' ηδὲ λοφον, αμφί τε μηρούς. Κ. 572.
2. ἱππουριν (*sc.* κυνεην)· δεινὸν δὲ λοφος καθυπερθεν ενευεν.
3. ηδη ὑπὲρ πολιος, ὁθι Ἑρμαῖος λοφος εστίν. π. 471. [Γ. 336.
Syn. 1. Τραχηλος. 2. τριχωσις, χαιτη, επικρανον, λοφια, κῶνος. 3. κνημος, γεωλοφον, βουνος, [μαστος, Pind.]
Epith. Ἱππιοχαιτης, νιφοεις, φοινιξ, φοινικεος, μιλτοκαρηνος, πολυδεγμων, — βουπλανοκτιστος, ὑληεις. — ῥωγας, δινηεις, ηεροφοιτος, μεσσοφανης, εὐκρηπις, τροχοεις, κατασκιος. [εναγκης. Pind.]

Λοφωσις. cristatura.
αλλὰ μὲν τίς ἡ λοφωσίς εστιν ἡ τῶν ορνεων; Av. 291.

Λοχᾱγετης, Λοχηγετης, Λοχᾱγός. cohortis ductor.
ανδρες γὰρ ἑπτὰ, θουριοι λοχαγέται. Sept. Th. 42.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ εφ' ἑπτὰ πυλαις. Antig. 141. B.
Syn. Λοχαγωγος, ταξιαρχης, στρατηγος, ἡγεμων, λοχαρχης.

*Λοχαζω, et Λοχαζομαι. insidior. Vid. Λοχαω.
τιπτε κελαινοχρως ἱεραῖς ψηφοισι λοχαζῃ; Euen. *An.* i. 167.

Λοχᾰδες, *expon.* τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. Call. *fr.* 132. *Bentl.* Vid. ad v. Λογαδες.

Λοχαῖος, α, ον. clandestinus.
παντα μὲν Αιακιδαο φερεις αριδεικετα εργα,
νοσφι λοχαιου ερωτος·— Cyrus, *An.* ii. 454.*

Λοχαω. insidias pono.
οἱ δ' ὁτε δή ῥ' ἱκανον, ὁθι σφισιν εἶκε λοχῆσαι,
*εν ποταμῷ, ὁθι τ' αρδμὸς εην παντεσσι βοτοῖσιν,
ενθ' αρα τοί γ' ἱζοντ', ειλυμένοι αιθοπι χαλκῷ.* Σ. 520.
Syn. Λοχαζω, λοχευω, λοχιζω, εγκαθιζω, ελλοχαω, ελλοχιζω, θηρευω, ενεδρευω, εμφωλευω.

*Λοχεια, ας. ἡ. partus, puerperium. 2. fetus, proles.
1. ἢ καὶ λοχειας, ἢ νεκροῦ θιγῇ χεροῖν. Iph. T. 382.
2. ἃς, επὶ γᾶς εστρωσε δυωδεκαπαιδα λοχειην
αρτι, τὰ μὲν, Φοιβου τοξα, τὰ δ', Αρτεμιδος. (*de Niobe.*)
Syn. Παιδοτοκια. 2. τοκος, γονος, κῦμα. [Theodor. *An.* ii. 42.*
Epith. Αμαιευτος, τελεσσιγαμος, — τελεσσιγονος, γονοεσσα, ευπηληξ, θαλασσοτοκος, αχυτλωτος, αχαρακτος, ὑπωροφιος, κηωεσσα. Nonn.

Λοχεῖα, et Λόχια. τα. *ponitur* pro præc. *item*, 2. pro loco natali.
ἥξει κλυουσα λοχεῖ' εμοῦ νοσηματος[1]. Eur. El. 656.
*2. λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ', α-
στακτων ματηρ ὑδατων. Iph. T. 1241.

Λοχεῖος, et Λοχιος. ad partum pertinens.
ποθοῦσ' Αρτεμιν λοχειαν. (*i. e.* Lucinam.) ibid. 1097.
σε, τὰν ωδινων λοχιαν-Ειλειθυιαν, κ. λ. Ion. 452.*

Λοχευμα. puerperium. 2. partus, fetus.
ενθα λοχευματα σεμν' ελοχευσατο
Λατὼ διοισι σε καρποῖς. (*al.* δισσοῖσι.) Ion. 921.

Λοχευω. pario, parturio. *med.* et *pass.* Λοχευομαι.
πετρης ες κευθμῶνα βαθυσκιον, ενθα τε νυμφη
αμβροσιη ελοχευσε Διὸς παῖδα Κρονιωνος. H. Merc. 229.
Syn. Κυεω, κυοτοκεω, αποκυΐσκω, αποτικτω, εκτικτω, τοκαω, ωδινω.—γενναω.—γαμεω.—ενεδρευω.

1. Versus proculdubio depravatus, non solum ob metrum, verum etiam, ut videtur, ob sententiam.

Λοχῖτης. manipularis.
ποτερον εχωρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς εχων
ανδρας λοχιτας, οἷ' ανὴρ αρχηγετης; Œd. T. 770. (750. Br.)
Syn. Δορυφορος, ὑπερασπιστης, σωματοφυλαξ.—ενεδρευων, ενεδρευτης, βασιλευς.

Λοχμαῖος, Λοχμιος. sylvestris.
Μοῦσα λοχμαια,-*Ποικιλη, μεθ' ἧς εγὼ
ναπαισί τε, κορυφαῖσιν εν τ' ορειαις
ἱζομενος μελιας επὶ φυλλοκομου,
δι' εμῆς γεννος ξουθῆς μελεων
Πανὶ νομους ἱεροὺς αναφαινω,
σεμνά τε Μητρὶ χορευματ' ορειᾳ. Av. 737. B.
ιξαλον ευσκαρθμῳ, λοχμιον ὑλοβατᾳ.* Agath. *An.* iii. 44.
Syn. Λοχμωδης, ὑλαῖος, ὑλωδης, αγριος. πυκινος.

Λοχμη. dumetum; locus insidiis aptus.
ενθα δ' αρ' εν λοχμῃ πυκινῇ κατεκειτο μεγας σῦς. τ. 439.
Syn. Ακανθων, θαμνων, ὑλη. τοπος συμφυτος, θαμνωδης, λοχμωδης. Epith. Ευδενδρος, μελισσοβοτος, σκιερα, κυανεη, αεξιφυτος, δρακοντοβοτος, ευπεταλος, φυλλας, ερημας, ερημονομος, ορειας, ορεσσαυλος, τανυπρεμνος, δενδρας, φορβας.

Λοχμος. Syn. Λοχος. Hesych.

Λοχος. cohors, agmen. 2. insidiæ.
ουτε λοχονδ' ιεναι σὺν αριστηεσσιν Αχαιῶν. Α. 227.
*ιω θεῶν πανταρχα Ζεῦ,-Παντοπτα, ποροις
γᾶς τᾶσδε δαμουχοις-Επινικιῳ σθενει τὸν
εναγρον* τελεῶσαι λοχον. Œd. C. 1145. (1085. Br.)
Syn. 1. Ταξις, ταγμα, φαλαγξ, σπεῖρα, ουλαμος, συμμορια. 2. λοχησις, λοχισμος, καταλοχισις, ενεδρα, ενεδρον, επιβουλια, επιβουλευσις, σκευωρημα. λοχευμα.
Epith. Αινος, ατεκμαρτος, ανοστητος, βριαρος, ἱππηλατος, ὑφαλος, ενναλιος, κοῖλος, κρυφιος, σκοτιος, δοχμιος, στονοεις, κλυτοπωλος, περιοπτος, εναγρος.

Λοω. lavo. Vid. Λουω.
αυτὰρ επειδὴ ζεσσεν ὑδωρ ενὶ ηνοπι χαλκῷ,
ἔς ῥ' ασαμινθον ἑσασα, λο' εκ τριποδος μεγαλοιο,
θυμῆρες κερασασα κατὰ κρατός τε καὶ ωμων,
οφρα μοι εκ καματον θυμοφθόρον εἱλετο γυιων. κ. 360.
εν ταυτᾷ πυελῳ τόν τ' αγαθὸν τόν τε κακὸν λοει. Scol. ap. [Athen. p. 695.

Λυαιος. Vid. Βακχος.
ὁ λυσιφρων Λυαῖος. Anac. 27. 2.

*Λυγαζω. obumbro, occulto.
ὁς δε κε Κιμμεριῃ νεφελῃ λελυγασμενος οσσε
ασχαλλῃ οδυναις— Heliodor. ap. Stobæum, *ex emendat.* Ruhnk. ad Timæum, v. Ἐπηλυγάζονται. *Sed quærenda auctoritas, qua prima hujus v. syllaba corripiatur.*

Λῠγαῖος. obscurus, tenebrosus.
νῆας Φριξοιο μετ' ἠϊόνας βαλε νησου*
νυχθ' ὑπὸ λυγαιην·— Apoll. 2. 1120.
σταθέντ', εκρυψαν ἁρμα λυγαιῳ νεφει. Heraclid. 856.
Syn. Σκοτεινος, αδηλος, φοβερος, συννεφης, αφανης, δολιος. ηλυγαιος, μελας, σκιερος.

Λυγδᾰμις. dux Cimmeriorum. *Vid. Spanhem. in l.*
—ηπειλησε-Λυγδαμις ὑβριστης.— Call. 3. 252.

Λυγδην. *adv.* singultando.
λυγδην εκλαον παντες.— Œd. C. 1621. Br.
Exp. Λυζοντες ὁμου. λυγρως, οικτρως.

*Λυγδῖνεος. *idem c. sequ.*
δειρὴ λυγδινεη, καὶ στηθεα μαρμαιροντα. Rufin. *An.* ii. 398.*

Λυγδῖνος. e lygdo confectus; lævis, sive candidus, sicut lygdus.
περὶ λυγδινῳ τραχηλῳ. Anac. 28. 27.
κὴν στερνοις ετι κεῖνα τὰ λυγδινα κωνία μαστῶν
*ἑστηκεν, μιτρης γυμνα περιδρομαδος. Philodem. *An.* ii. 87.

Λυγδος, ου. ὁ. lapis candidissimus; marmor Parium.
εκ τριχὸς αχρι ποδῶν ἱερὸν θαλος,* οἷά τε λυγδου
γλυπτὴν, παρθενιων βριθομενην χαριτων. Posidipp. *ib.* 47.

Λῠγιζω. flecto, torqueo. *med.* et *pass.* Λυγιζομαι[2].

2. Nequeo mihi temperare quin hujusce vocis exemplum e Platone afferam, quoniam diu delitescebat, donec eam solita Porsoni sollertia tandem revocaret. In libro de Repub. iii. (p. 213, 4. T. i. Edit. Massey)

κῆπε, τὺ θην τὸν ερωτα κατευχεο, Δαφνι, λυγιξεῖν.
ἆρ' ουκ αυτὸς ερωτος ὑπ' αργαλεω ελυγιχθης; Theoc. 1. 97.
Syn. *Καμπτω, δεσμεω, καταδεω, στρεφω, διαλυγιζω. καταλυγιζω, λυγοω, νικαω.*

Λῠγισμος. flexus. 2. cantus flexio.
τῶν αντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν. Ran. 787.
Syn. *Λυγισμα, διαλυγισμα, επικαμψις. καμπη, παραλογισμος, συστροφη, διαστροφη, συγκλασμα, ᾆσμα βδελυρον.—συνδεσις, sc. τοῦ λογου.*

***Λυγκειος, α, ον.** lyncëus. [50. *Jac.**
τουθ' ὑπὸ λυγκειου βλεμματος εγλυφετο. Posidipp. *An.* ii.

Λυγκευς, εως, ηος. Apharei filius, unus ex Argonautis, maritus Hypermnestræ, oculis perspicacissimus.
χαιρετε Λυγκῆος γενεη τηλεκλειτοιο. Hes. α. 327.
—ακριβης ομμασι Λυγκευς. Theoc.
Phr. *—Κεινου γὰρ επιχθονιων*
παντων γενετ' οξυτατον-Ομμα,— Nem. 10. 116.
—ὅς τηλιστα δι' αιθέρος ηδὲ θαλασσης
βενθεα και Πλουτῆος ὑποχθονιοιο βερεθρα
μοῦνος απ' ανθρωπων δεινοῖσιν οπωπεεν οσσοις. Orph. 179.
—Λυγκευς δε και οξυτατοις εκεκαστο
ομμασιν, ει ετεον γε πελει κλεος, ανερα κεῖνον
ῥηϊδιως και νερθεν ὑπο χθονος αυγαζεσθαι. Apoll. 1.

Λυγκευς. ὁ. fluvius Italiæ. al. *Λιγκευς.*
Λυγκευς τε θερμον ῥειθρον εκβρασσων ποτων. Lyc. 1240.

***Λὺγξ, γγός. ἡ.** singultus.

Λὺγξ, γκος, ὁ vel ἡ. lynx, fera, prædita accerrimo visu.
ἢ τὴν αμορφον λυγκα, δυστοκον δακος. Eur. *fr.* inc. 172.
δαιμων δ' ενθα καὶ ενθα χορῶν τοτε γ' ες μεσον ἑρπων,
πυκνα ποσὶν διεπει λαιφος δ' επὶ νῶτα δαφοινον* [xviii. 22.
λυγκος εχει, λιγυρῆσιν αγαλλομενος φρενα μολπαις. Hom.
Epith. *Αιολοδερμος, βαλια, ευγληνος, Μαιναλια.*

Λῠγος. vitex, virga, bacillus.
ειασ' αυτὰρ εγὼ σπασαμην ῥῶπάς τε λυγους τε. κ. 166.
στεφανοῦται τῇ τε λυγῳ. Anac. 74. (*Frag.* 12. *Fisch.*)
Syn. *Οἶσος, ῥιψ. (φυτον ἱμαντῶδες.) σκοτος.—οισυα—ῥαβδεις—αγνος.* Eustath.
Epith. *Ευστρεφης, μοσχος, ἁπαλος.*

***Λῠγοτευχής, έος. ὁ ἡ.** vimineus. Vid. ad v. *Ψιττακος.**

Λῠγοω. flecto, inflecto.
—κατ' αὐχενος ἁμμα λυγωσας. Antip. Sid. *An.* ii. 33.
και Δαναης ελυγωσεν ὁ χρυσος ταν φρενα.— ib.
Syn. *Αναδεω, δεσμευω.—καμπτω, εγκαμπτω.*

Λῠγρος. difficilis, funestus.
νηπιος, ουδε τι οἱ τογ' επηρκεσε λῦγρον ολεθρον. B. 873.
†ὡς εντος εστη παῖς λῦγροῦ τοξευματος. Herc. F. 991.
Syn. *Αινος, δεινος, κακος, ισχυρος, ελεεινος, λυπηρος, πενθικος, αργαλεος, λευγαλεος, χαλεπος, πονηρος.*

Λῠδᾰ, Dor. pro *Λυδη.* Nom. Pr. feminæ.
**ηρα Παν Αχῶς τᾶς γειτονος, ηρατο δ' Αχω*
σκιρτητᾶ Σατυρω, Σατυρος δ' επεμαινετο Λυδᾳ·
ὡς Αχω τον Πᾶνα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχῶ,
*και Λυδα Σατυρισκον· ερως δ' εσμυχετ' αμοιβᾷ.** Mosch. 6. 1.

†Λῠδίᾰ. ἡ. sc. *χθων.* Lydia. Vid. Bacch. 13, 230, 264.
ποῦ γὰρ τὰ σεμνα κεῖνα; ποῦ δὲ Λυδιας
μεγας δυναστης Κροισος, ἢ Ξερξης βαρυν
ζευξας θαλασσης αυχέν' Ἑλλησποντιας;
ἁπαντες ᾁδην ἦλθον εις Ληθης δομους.

Λῠδιζω. Lydos imitor. 2. cum Lydis facio. [520.
και λυδιζων, και ψηνιζων, και βαπτομενος βατραχειοις. Equit.

sey) ita legitur: *ὡς δεινὸς ὢν περὶ τὸ ἀδικεῖν, καὶ ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθὼν ἀποστραφῆναι λογιζόμενος.* Porsonus reduxit *λυγιζόμενος.* (Angl. *writhing himself into all postures*) his subsidiis fretus: "Schol. Phot. Suid. — Confer II. Steph. Thes. v. *Στρέφομαι,* T. iii. p. 1078. G. et Ind. v. *Λυγίζομαι.*"
In ejusdem operis Lib. vii. (Tom. ii. p. 120.) hæc est recepta lectio: *κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος, ἀνακύπτων καταμανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν, ἀλλ' οὐκ ὄμμασιν θεωρεῖν·* neque aliter, in Gramm. Græc. e Portu Reg. nuncupata, citatur: (p. 401. *Ed. Nugent.*) Sed vitium in v. *νοήσειν* perspexit vir *κριτικώτατος,* et e MS. C. C. C. Oxon. legendum esse evicit, *νοήσει,* i. e. *intelligentia.*

***Λῠδιστῐ.** *adv.* Lydio more.
— ιτω δε καὶ τραγῳδιας
ὁ Κλεομαχος διδασκαλος, παρατιλτριῶν
εχων χορὸν, Λυδιστι τιλλουσῶν μελη
πονηρα.— Cratin. ap. Athen. p. 638. f.*

Λῠδιος. Λῠδος. Lydius, Lydus.
Λυδῇ γυναικι φασι νιν λατριν πονεῖν. Trach. 70.
—Λυδιοις-Απυων εν αυλοῖς. Ol. 5. 44.
**κεῖται δ' ηπειροις διδυμαις ερις, ειθ' ὅ γε Λυδὸς,* (Alcman sc.)
*ειτε Λακων. πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπολων.** Antip. Thess.
Syn. *Λυδιακος, Λυδειος.* [*An.* 2. 124.

Λῠδοι. Lydi, gens.
ἁβροδιαιτων δ' ἕπεται Λυδῶν-Οχλος. Pers. 41.
Epith. *Πολυχρυσοι, ἁβροβιοι, εγχεμοχθοι. Βρομιοι.* [*ἱπ-πομαχοι.* Mimn. Phr. *Ἱερου Τμωλου πελαται.* Æsch.]

Λῠδοπᾰθης. obnoxius iis *παθεσι,* quibus Lydi; voluptarius, mollis. Anac. 150. *(*fr.* 94. Fisch.)
Syn. *Ἁβροδιαιτος, ἡδυπαθης.**

Λυζω. singultio. Vid. *Ολολυζω.* [690.
εἶτα λυζει, και δακρυει, και λεγει προς τους φιλους. Acharn.
καὶ γοερὸν λυζων εστοναχησεν Ερως. Antip. Sid. *An.* ii. 29.

***Λυθιραμβος.** epith. Bacchi, ap. Pind. frag. p. 66. Vid. Etym. v. *Διθυραμβος.**

Λυθρον. το. *Item,* **Λυθρος. ὁ.** cruor; pulverulenta sanies.
αιματι καὶ λυθρῳ πεπαλαγμένον ευχεταασθαι. Z. 268.
**σκῦλά μοι αμφιδρυπτα, καὶ ολλυμενων ἁδε λυθρος* [14.*
ανδρῶν, ειπερ εφυν ὁ βροτολοιγὸς Αρης. Antip. Sid. *An.* ii.
Syn. *Βροτος, ιχωρ, μαρασμος—φονος.*
Epith. *Βροτεον, αργαλεον, αλγινοεν, ατερπες, λευγαλεον, πολυῤῥαθαμιγξ, φοινῆεν, νῆλες.*

***Λῡθρωδης, εος. ὁ ἡ.** cruentus.
λυθρωδεις γὰρ εμοῖσιν ενιψατο ναμασι χεῖρας
ανδροφόνος, κηλῖδ' ὕδασιν εγκερασας. Antiph. *An.* ii. 205.

Λῠκᾰβαντῐς, ἴδος. ἡ. *adj.* a sequ.
ἑξηκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκαβαντίδας ὡρας. Philodem. *ib.* 87.*

Λῠκᾰβας, αντος. ὁ. annus.
τοῦ δ' αυτοῦ λυκαβαντος ελευσεται ενθαδ' Οδυσσευς. ξ. 161.
Syn. *Ενιαυτος. *ὡρα λυκαβαντις.*

Λῠκᾰβητος. mons Atticæ.
a. *πανυ δη δεῖ χρηστα λεγειν ἡμᾶς.* b. *ην οὖν συ λεγης Λυκαβητους,*
και Παρνασων ἡμῖν μεγεθη, τοῦτ' εστι το χρηστα διδασκειν,
*ὃν χρη φραζειν ανθρωπειως;**—Ran. 1088. (56. B.)

Λῠκαινᾰ, Λυκαινις, Λυκις. lupa. V. *Λυκος.* [11.
νυμφιδιη, συνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λυκαινα.[1] Orph. H. 54.

Λῠκαινομορφος. lupiformis.
*εκγονων δρυος-Λυκαινομορφων,—*Lyc. 481.

Λῠκαῖον. mons Arcadiæ.
ὦ Παν, Παν, ειτ' εσσι κατ' ωρεα μακρα Λυκαιω. Theoc. 1. 123.

Λυκαῖος, (*Αρκας*). a præc.
πῶς και νιν, Δικταῖον αεισομεν, ηε Λυκαῖον; Call. 1. 4.
**σε δ' Αρκαδων χρη πολιν επ' Αλφειοῦ ῥοαις*
οικεῖν, Λυκαιον πλησιον σηκωματος. Eur. El. 1273.*

Λῠκαμβης. Neobules pater, qui cum filiam suam Archilocho despondisset, posteaque non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, ut una cum filia vitam laqueo finierit. *Vid. Horat.* Epod. 6. 13. Epist. i. 19. 25. 30.*

Λῠκαμβιαδες. αἱ. Lycambis filiæ.
—φεγγος ελειπον, αλυσκαζουσαι ιαμβων
αγριον Αρχιλοχου φθεγμα, Λυκαμβιαδες. Jul. *Æg. An.* ii. 507.

Λῠκᾱονες. incolæ Lycaoniæ, in Asia.
ιδριες εν πολεμοισι Λυκαονες αγκυλοτοξοι. Dion. 857.

Λῠκᾱονῐδης. filius Lycaonis, Mænalus: a quo nomen montis. *Vid. Schol.*
—αιπυ τε σᾶμα-Τῆνο Λυκαονιδαο,— Theoc. 1. 126.

Λῠκᾱονιος, α, ον. Vid. in v. *Λυκαων.*
—παλαιοτατον δε μιν ὕδωρ
υἱωνοι πινουσι Λυκαονιης αρκτοιο. Call. 1. 41.

1. Cognomen Veneris, unde "honestum et blandum nomen antiquarum meretricularum ductum fortasse" censet Gesnerus. Vid. Lib. 1. i. c. 4.

*Λῦκᾶς. venator quidam insignis in Epig.
ἡ σεῦ καὶ φθιμενας λευκ' οστεα τῳδ' ενὶ τυμβῳ
ισκω ετι τρομεειν θηρας, αγρωστα Λυκάς·
τὰν δ' αρετὰν οἶδεν μεγα Πηλιον, ἅ τ' αριδαλος
Οσσα, Κιθαιρῶνός τ' οιονόμοι σκοπιαί. Simonid. *An*.i.138.*
Λῠκαστειος. adj. a sequ.
—λυκαστειων ενδρομις αρβυλιδων. Ep. ἀδ. 269.
Λῠκαστος, ου. ἡ. urbs Cretæ, apud Dictæum montem.
Λυκτον, Μιλητον τε, και αργινοεντα Λυκαστον. B. 647.
Λῠκᾱων. 1. rex Arcadiæ, in lupum mutatus, pater Callistûs, hinc vocatæ Λυκαονίης ἄρκτοιο. 2. filius Martis. Eur. Alcest. 505. 3. filius Priami. 4. Nelei fil. et Nestoris frater. 5. princeps Lyciæ Trojanæ. Il. B. 826.
3. ενθ' υἱεῖ Πριαμοιο συνηντετο Δαρδανιδαο,
εκ ποταμοῦ φευγοντι Λυκαονι· τον ῥα ποτ' αυτος
ἦγε, λαβων εκ πατρος αλωῆς ουκ εθελοντα,
εννυχιος προμολων·— Φ. 35.
Epith. 1. Παιδοφονευς. ξεινοδοκος μακαρων. Nonn.
Λῠκεη. Λῠκειη. Λυκῆ. lupina pellis. (sc. δορα.)
και λυκεην, και τοξα παλιντονα, και δορυ μακρον. K. 459.
Λῠκεῖον. *gymnasium celeberrimum Athenis, ubi exercebantur antequam irent in bellum, et ubi Aristoteles docuit.
και γαρ ἱκανον χρονον α- (Pæon. Dim.)
πολλυμεθα, και κατατετριμμεθα, πλανωμενοι*
ες Λυκεῖον, κἀκ Λυκειου. Pac. 354.
Λυκειος. epith. Apollinis.[1] *item*, fori Argivi Apollini dicati. 2. lupinus.
1. και συ, Λυκει' αναξ, λυκειος γενοῦ
στρατῳ δαΐῳ-Στονων αὐτάς·—Sept. Th. 147. (133. Blom.)
αὕτη δ', Ορεστα, τοῦ λυκοκτονου θεοῦ
αγορα Λυκειος·— Soph. El. 6.
2. λυκειον αμφι νῶτα θησομαι δοραν. Rhes. 208.
Exp. Πολεμιος,[2] επιβλαβης, φθορευς.
Λῠκηγενης. i. e. ὁ γεννῶν τὴν λύκην. qui generat exortu suo lucem. *Vid. Macrob. l.* i. *c.* 17.
ευχεο δ' Απολλωνι Λυκηγενεϊ κλυτοτοξῳ. Δ. 101.
*Λῠκηδον. *adv.* more luporum.
εἷλκον δ' ανω λυκηδον, ὥστε διπλοοι
λυκοι νεβρον φερουσι. Æsch. Fr. 49.
Phr. Ὡς δε λυκοι αρνεσσιν επεχραον η εριφοισι
σινται, ὑπ' εκ μηλων αἱρευμενοι, αἵτ' εν ορεσσι
ποιμενος αφραδιησι διετμαγεν· οἱ δε ιδοντες,
αιψα διαρπαζουσιν αναλκιδα θυμον εχουσας. Π. 352.
Vid. etiam ejusd. lib. vv. 156—163. *et* Apoll. 2. 123. *ubi ex emend. Ruhnken.* πέλιοι *legend. pro* πολιοί.*
Λῠκῖδας. Lycidas. Nom. Pr.
—και τιν' ὁδιταν
εσθλον συν Μοισαισι Κυδωνικον εὕρομες ανδρα·
ωνομα μεν Λυκιδας, ἦς δ' αιπολος.— Theoc. 7. 11.
Λῠκῐδευς,* εως. ὁ. lupi catulus. Vid. ad v. Ερωτιδευς.
—ιδ' ἁ χαρις ες τι ποθερπει.* [37.
θρεψαι και λυκιδεῖς, θρεψαι κυνας, ὡς τυ φαγωντι. Theoc. 5.
Syn. Λυκις.
Λῠκῐη. Lycia.
αλλ' ὅτε δη Λυκιην ἷξε, Ξανθον τε ῥεοντα. Z. 172.
Epith. Ευρεῖα, εριβωλαξ, ερικυδης.
Λῠκῖνος, ου. ὁ. Nom. Pr.
εξ ἧς Λυκῖνος εγενετ'· εκ τουτου δ' εγω. Ach. 50.
Λῠκῐος. Lycius.
οἱ μεν ὑπαείδουσι νομον Λυκιοιο γεροντος. Call. 4. 304.
Λῠκῐοι. Lycii.
τω δ' ιθυς βητην Λυκιων μεγα εθνος αγοντε. M. 330.
Epith. Αντιθεοι, ιφθιμοι, ασπισται, αγχιμαχηται, θωρηκται.
Λῠκις. *poëta Comicus.
τι δῆτ' εδει με ταῦτα τα σκευη φερειν,
ειπερ ποιησω μηδεν, ὧνπερ Φρυνιχος
ειωθε ποιεῖν, και Λυκις, κἀμειψιας,
οἱ σκευοφοροῦσ'[3] ἑκαστοτ' εν κωμῳδιᾳ; Ran. 12.
Λῠκοεργος. nobilis ille Lacedæmoniorum legislator, ita a Dammio vocatus, ex Herodot. i. c. 65. sed ibi Editt. optt. habent Λυκοοργος et Λυκουργος. [ap. Her. l. c.*
ἥκεις, ὦ Λυκοεργε, εμον ποτι πιονα νηον, κ. λ. Orac. resp.
διζημαι, Λυκοεργε, τεας χερας κ. λ. Ep. 1. 1.
*Λῠκοεργὴς, s. λυκεργὴς, έος. ὁ ἡ. lupos arcens, *epith.* venabuli.
Λῠκοθαρσὴς, έος. ὁ ἡ. lupi more, *vel,* contra lupos audax. Vid. ad v. Βοσκός.*
Λυκŏκτόνος. luporum interfector. V. ad voc. Λυκειος.
Λῠκομηδης, εος. ὁ. princeps Græcus.
ηδ' αμφι Κρειοντος υἱον Λυκομηδεα διον. I. 84.
Syn. Κρειοντιαδης, αρηΐφιλος, κρατερος.
Λῠκοποδες. (τῶν τυράννων δορύφοροι.) regum satellites. (*Vid. Bergler. ad* Lysist. 665. *cit. in v.* Λειψυδριον.)
Λῠκοῤῥαιστης, ου. ὁ. luporum laniator.
δερμα λυκοῤῥαιστης εκρεμασεν Τελεβων. Zonas, *An.* ii. 80.
Λῠκος. Nom. Pr.
ουδ' αρα δηθα Λυκον, κεινης προμον ηπειροιο,
και Μαριανδυνους λαθον ανερας ὁρμηθεντες,
αυθενται Αμυκοιο.—κ. λ. Ap. 2. 752.
Λῠκος, ου. ὁ. lupus.
ουδε λυκοι τε και αρνες ὁμοφρονα θυμον εχουσιν. X. 263.
Epith. Αγκυλομητις, ἁρπακτηρ, αἱμωπος, αιθων, δαφοινος, θρασυς, κρατερωνυξ, καρχαρεος, καρχαροδων, κοιλογαστωρ, λαιμαργος, μηλοφονος, νυκτιπορος, ολοος, οβριμοθυμος, ορεστερος, σιντης, πολιος, τραχυς, χανων, ωμοφαγος.
Phr.—Δηΐον—ἁρπαγα μηλων. Nonn.
λυκων ολοφωΐον ερνος. Theoc.
—ληστῆρσιν αναιδεσι μηλων. Cal.
Λῠκουργειος — μη λαθετω σε τυχη. Leon. *Tar. An.* i. 232.
Λῠκουργῐα. Æschyli fabula ita appellata.
*και σ', ω νεανισχ', ὅστις ει, κατ' Αισχυλον
εκ της Λυκουργιας, ερεσθαι βουλομαι.* Thesm. 134.
Λῠκουργος. Λυκοοργος. Thraciæ princeps. 2. Lacedæmoniorum legislator. V. Λυκοεργος.
ουδε γαρ ουδε Δρυαντος υἱος, κρατερος Λυκοοργος,
δην ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν επουρανιοισιν εριζεν. Z. 130.
Epith. 1. Ανδροφονος, φιλοπτολεμος,—αινομανης, αμεθυστος, αδηριτος, αβακχευτος, αρηΐος, ακαμας, αλητης, τυφλος, δοριθρασυς, κρατερος, μιαιφονος, ακανθοφορος, φονιος, φιλοξενος, χαλκοχιτων. Δρυαντιαδης.
Λυκοφοντης. nobilis Thebanus. 2. Trojanus, Il. Θ. 275.
υἱος τ' Αυτοφονοιο, μενεπτολεμος Λυκοφοντης. Δ. 395.
Epith. Αντιθεος.
Λυκŏφρων. filius Mastoris. V. Μαστοριδης. 2. nomen Poëtæ.
τοῦ μεν ἀμαρθ'· ὁ δ' επειτα Λυκοφρονα, Μαστορος υἱον,
Αιαντος θεραποντα, Κυθηριον, ὅς ῥα παρ' αυτῳ
ναῖ', επει ανδρα κατεκτα Κυθηροισι ζαθεοισι. O. 430.
2. βιβλος μεν τελεθουσα Λυκοφρονος ασματοκαμπτου.
Λῠκοψια. crepusculum.
—ὡς λυκοψιαν—Κορη κνεφαιαν—Lyc. 1432.
Syn. Λυκοφως, κνεφας, δειλη.
Λυκτιος, adj. a sequ.
ἡ τε λυρη, το τ' αεμμα το Λυκτιον, ἡ τε φαρετρη. Call. 2. 33.
Λυκτος, ου. ἡ. urbs Cretæ.
Κοιρανον, ὅς ῥ' εκ Λυκτου εϋκτιμενης ἕπετ' αυτῷ. P. 611.
Λῠκων, ωνος. ὁ. Nom. Pr. 1. nobilis Trojani. 2. philosophi Peripatetici, et aliorum insignium. *Vid. Diog. Laert. l.* 5.
1. Πηνελεως δε, Λυκων τε, συνεδραμον· εγχεσι μεν γαρ. Π. 335.

---

1. Ductum hoc epitheton a λύκη, i. e. lux prima, quæ præcedit solis ortum; unde λυκόφως, λυκάβας, ἀμφιλύκη, et apud Latinos, *lux, luceo,* &c. Fabulæ de lupis ab Apolline occisis a similitudine vocum λύκη et λύκος postea ortæ. Vid. H. Steph. vv. Λυκόφως. Λύξ, in Ind. et v. Λύκη. Tom. ii. c. 736. B. et Blomfield ad Sept. c. Theb.

2. "Æschylus vero ludit in secundo λύκειος, quod Hesychius recte explicat per φοβερὸς, *lupi similis.*" Blomf. ubi supra.

3. Recepta lectio est σκευηφοροῦσ', quæ analogiæ et sensui repugnat. At Cod. B. apud Brunck. οἱ σκευηφοροῦσ': unde Porsonus legendum me monuit, οἱ σκευοφοροῦσ'.—Aliqua tamen ex parte hanc emendationem agnoscit Scholiastes, saltem optime explicat,—ut pronomen ante verbum excidisse fere suspicer. ἡ δὲ γραφή, inquit, τριχῶς. ἡ γράφεται σκευηφοροῦσιν, ἡ σκεύη φοροῦσιν, ἡ σκευοφοροῦσιν· ἀντὶ τοῦ, σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. — Adluditur autem hic, et in aliis exordii hujus dramatis partibus, ad φορτικὴν κωμῳδίαν, de qua in v. Φορτικός.

Λῠκωπης. Nom. Pr.
τις κρινεῖ; αιθ' ενθοι ποχ' ὁ βωκολος ὧδε Λυκωπας. Theoc. 5. 62.
Λυκωπῖτης. Ætolus. *Sch. ad Theoc.* 7. 72. V. Αχαρνευς.
Λῠκωρειος. *item* Λῠκωρευς. *cognomen Apollinis. αντι τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γαρ Δελφοι το πρῶτον Λυκωρεῖς εκαλουντο, ἀπο τινος κωμης Λυκωρειας. Sch. in Apoll. R. l. c.*
νἱωνος Φοιβοιο Λυκωρειοιο Καφαυρος
*κουρης τ' αιδοιης Ακακαλλιδος, ἡν ποτε Μινως
ες Λιβυην απενασσε, θεου βαρυ κῦμα φερουσαν,
θυγατερα σφετερην·—Apoll. 4. 1490.
ευφημεῖ και ποντος, ὁτε κλειουσιν αοιδοι
η κιθαριν, η τοξα,* Λυκωρεος εντεα Φοιβου. Call. in Ap. 18.
Λῠκωρευς, εος, εως, vel ηος. ὁ. Nom. Pr.
τοισι δε μεσσηγυς θεραπων Αμυκοιο Λυκωρευς. Apoll. 2. 51.
Λῦμα. purgamentum, sordes.
οἱ δ' απελυμαινοντο και εις ἁλα λυματ' εβαλλον. A. 314.
Syn. Απολυμα, καθαρμα, καθαρσιον, ῥυπον, αλουσια.—περιττωμα.
Λῦμαινω, Λυμαινομαι. devasto, corrumpo.
καινην γυναιξι, και λεχη λυμαινεται. Bacch. 354.
Syn. Βλαπτω, διαφθειρω, μετακινεω, παρακινεω, λωβαομαι, εκπορθεω—καθαιρω. απολυμαινομαι.
Λῦμαντηριος. pernitiosus.
πριν αν χαλασθῇ δεσμα λυμαντηρια. Prom. 990.
Syn. Ολεθριος, λοιγιος, λωβηεις.
Λῦμαντης, Λυμεων. perditor, corruptor.
οἷον κατακτησαιτο λυμαντην βιου. Trach. 806.
θησουσ' Αχαιοῖς, μηθ' ὁ λυμεων εμος. Aj. 574.
Syn. Φθορευς, ασωτος. λοιμος, λυμαντωρ.
Λυμασις, *an sit idem cum sequ. incertum: nam locus mire corruptus.**
λυμασις ἡ προ γᾶς ὑλασκει. Æsch. Supp. 884.
Λῦμη. lues, noxa.
χραισμετε μοι, ῥυσασθε δυσαμμορον ανερα λυμης. Ap. 2. 218.
ταῖσδ' αδαμαντοδετοισι λυμαις. Prom. 148.
Syn. Συμφορα, βλαβη, φθορα, ὑβρις. ῥυπος. λυμα.
*Λυμφη, *citatur in Heyn. Ind. ad Pind. e Partheniis fr. 29. quod servatur etiam ab Athen. p. 694. sed de v. λυμφη dubitatur. Probabilior lectio videtur* Νυμφαις, *quam in contextu habet Schweigh*. Vid. omn. Schneid. Vir Doctiss. ad Pind. l. c.*
Λῡπεω. dolore adficio, lædo.
*— εργαζευ, νηπιε Περση,
εργα, τα τ' ανθρωποισι θεοι διετεκμηραντο·
μη ποτε συν παιδεσσι γυναικι τε θυμον αχευων
ζητευῃς βιοτον κατα γειτονας, οἱ δ' αμελῶσιν.
δις μεν γαρ και τρις ταχα τευξεαι. ην δ' ετι λυπῇς,
χρῆμα μεν ου πρηξεις, συ δ' ετωσια πολλ' αγορευσεις.
αχρεῖος δ' εσται επεων νομος.*—Hes. ε. 397.
κἀν σαυτον λυπῇς.—Ep. l. 1.
Syn. Επιλυπεω, συλλυπεω, παραλυπεω, αλγυνω. ανιαω. βλαπτω. [οδυναω. δακνω.—δαπτω. Lyc.
Phr. Τοῦ δ' οργαν κνιζον αιπεινοι λογοι. Pind. αστυ πενθει δνοφερῳ κατεκρυψας. Æsch.]
*Λῡποῦμαι. tristor, mœreo.
ἡ κοινὸς εν κοινοῖσι λῡπεῖσθαι ξυνῶν; Aj. 267.
Syn. Οδυνῶμαι, αλγεω.*
Phr. Παρεστι δ' ὠδις και φρενῶν καταφθορα. Æsch. —λυεται μελη λυπῃ. Eur.
Λῡπη. dolor, ægritudo. *item*, Λῡπημα. V. in voc. Λυπηριος.
κεῖνος τε λυπῃ πᾶς εληλαται κακῇ. Aj. 275.
Syn. Αλγηδων. πονος. ὑβρις. φθορα. βλαβη.
Epith. Ανθρωπολοιγος, θυμοβορος, αμεγαρτος, πικρα, αειμνηστος.
Λῡπηρος, Λυπρος. molestus, tristis. V. Ανιαρος.
τι δ'; ουκ ακουειν εστι, και μη δρᾶν, ἁ μη χρῄζεις; τι σοι τοῦτ' εστι λυπηρον κλυειν; Œd. C. 1240.
ητοι μεν τρηχεῖα, και ουχ ἱππηλατος εστιν, (1175. Br.)
ουδε λιην λυπρη, αταρ ουδ' ευρεῖα τετυκται. ν. 243.
Syn. Περιλυπος, αλγεινος, οδυνηρος, οἴζυρος, σκυθρωπος, χαλεπος, εντελης, πενιχρος. θυμοβαρης. ολεθριος, αχρεῖος.

Λῡπηρῶς. *adv.* moleste.
*ὦ Ζεῦ, τι ταῦτα; ποτερον ευτυχῆ λεγω,
η δεινα μεν, κερδη δε; λυπηρῶς δ' εχει,*
ει τοῖς εμαυτῆς τον βιον σωζω κακοῖς. Soph. El. 770.
Syn. Βαρεως, ανιαρῶς, οδυνηρως, δυσφορως, δυσχερῶς, εντελῶς, συμπαθῶς, περιπαθῶς, χαλεπῶς.
Λῠρᾱ. lyra. Vid. Αλκμαν. κιθαρα.
*πληκτρῳ επειρητιζε κατα μερος· ἡ δ' ὑπο χειρος
σμερδαλεον κοναβησε· γελασσε δε Φοιβος Απολλων
γηθησας, ερατη δε δια φρενος ηλυθ' ιωη
θεσπεσιης ενοπῆς, και μιν γλυκυς ἱμερος ᾑρει
θυμῷ ακοναζοντα·* λυρῃ δ' ερατον κιθαριζων
*στῆ ῥ' ὁγε θαρσησας επ' αριστερα Μαιαδος υἱος
Φοιβου Απολλωνος·—κ. λ.* H. Merc. 419.
Epith. Αναρμοστος. ἡδυεπης, ἡδυλογος, ευχορδος, ευφθογγος, ευμολπος, ευκελαδος, ευὑμνος, ἑπτατονος, ευρυθμος, ελεφαντινη. καλη, χρυσεια. Αμφιονιη, Ἑρμαιη, Θρηικιη, Κυλληναιη.
Phr. Ματηρ ὑμνων. Vid. Φορμιγξ.
Λῠραοιδος. lyricen. [iii. 67.
φεῦ, φεῦ, τὴν δεκατην Ἑλικωνίδα, τὴν λυραοιδόν. Agath. *An.*
Syn. Λυριστης, λυρῳδος, λυροκτυπος, ευλυρος, ἡδυλυρης. κιθαριστης, [λυροεργος. Orph.]
Λῠριζω. lyra cano et ludo.
στεψον οὖν με, και λυριζω. Anac. 5. 12.
Syn. Κιθαριζω, φορμιζω.
Phr. Αλλ' ὁμως ευχορδον εγειρε λυραν. Nem. 10.
χαιρω δ' ευφθογγον χερσι λυρην οχεων. Theog.
*Λυρικη. sc. ποιησις. poësis Lyrica.
Πινδαρε, Μουσαων ἱερὸν στομα, καὶ λαλε Σειρὴν
Βακχυλιδη, Σαπφοῦς τ' Αιολίδες χαριτες,
γραμμα τ' Ανακρειοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα
εσπασας οικειοις, Στησιχορ', εν καματοις,
ἥ τε Σιμωνιδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε πειθοῦς
Ιβυκε καὶ παιδων ανθος αμησαμενε,
καὶ ξιφος Αλκαιοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυραννων
εσπεισεν, πατρης θεσμια ῥυομενον,
θηλυμελεῖς τ' Αλκμᾶνος αηδόνες, ἱλατε, πασης
αρχὴν οἳ λυρικῆς καὶ περας εσπασατε. Ep. ἀδ. 519.*
Λῠρῐκος. lyricus.
λυρικῆς ακουε Μουσης. Anac. 49. 2.
Syn. Λυροεις.
Λυρνησσος, ου. ἡ. Phrygiæ urbs.
Λυρνησσον διαπορθησας και τειχεα Θηβης. B. 691.
Λῠρογηθης. lyra gaudens. Vid. Απολλων.
Λῠροεργος, ου. ὁ ἡ. Ep. Apollinis.
νυν γαρ σοι, λυροεργε, φιλον μελος αειδοντα
θυμος εποτρυνει λεξαι.—Orph. 7.
Λῠροθελγης. lyræ sono demulcens. [ii. 290.
κωφὰ δ' εμοὶ κεῖται λυροθελγέα λειψανα πυργων. Onest. *An.*
*Λυροκτῐτος, ου. ὁ ἡ. lyra conditus. *ep.* Thebarum.
θεσπιζων ὁτι πᾶσι λυροκτιτος ανδρασι Θηβη. Christod. *An.* ii.
Λυροκτῠπης. qui lyram pulsat. [466.*
εγω δε λυροκτυπης. Anac. 172. 47.
Λῠροκτῠπιη. lyræ pulsus.
τὰν δὲ παρος λαλαγεῦσαν εν αλσεσιν αγρότιν αχὼ
πρὸς νομον ἁμετερας τρεψε λυροκτυπιας. Paul. Sil. *An.* iii.
Syn. Λυρῳδια. [86.
Λῠροποιός. qui lyras conficit. *Vid.* Hephæst. *p.* 96. *Gaisf.*
τὸν λυροποιὸν ηρομην,—Anac. 134. (*fr.* 91. *Fisch.*)
*Λῠρωδης, εος. ὁ ἡ. lyricus, melicus.
ειμὶ δ' εγὼ παντων χελυς αφθιτος, ἡ τὰ λυρωδη
ἡρμοσαμην δινης ουρανιοιο μελη. Ep. ἀδ. 280.
Λῠρῳδὸς, οῦ. ὁ. lyricen.
εμοὶ δὲ τῷ λυρῳδῷ-Μουσας ποιεῖς αποικους. Anac. *fr.* 2. 31.*
Λῡσανδρος. nobilis Trojanus.
οὐτα δε Λυσανδρον, και Πυρασον, ηδε Πυλαρτην. Λ. 491.
Λυσανιας. qui patrem a solicitudine liberat.
λυσανιας πατρῳων μεγαλων πονων. Nub. 1160.
Exp. Λυων τὰς τοῦ πατρος ανιας.

Λυσηνωρ. homines solvens, vel, frangens.
ὑβρις ελαφριζουσα μεθην λυσηνορος οινοῦ. Tryph. 440.
Λῦσῐᾶνασσᾰ. una Nereïdum.
Πουλυνομη τε, και Αυτονοη, και Λυσιανασσα. Hes. θ. 258.
*Λῡσῐγᾰμος. ου. ὁ ἡ. nuptias solvens.
ἄψ επὶ λυσιγαμους χαζεται αμβολιας. Agath. *An.* iii. 34.*
Λῡσιζωνος. qui vel quæ solvit zonam.
ενθα γαρ Ειληθυιαν εβωσατο λυσιζωνον. Theoc. 17. 60.
Λῡσῐκᾰκος. sedator malorum.
ὑπνοῦ λυσικακου μνησομαι οικαδ' ιων. Theog. 476.
Syn. Λυσιπημων, λυσιμεριμνος, λυσιπονος.
Λυσικλης. ovium quidam venditor. *Vid. Kuster. ad vs.* 132.
βελτιστος ανηρ μετα Λυσικλεα, και Κυνναν, και Σαλαβακχαν. Equit. 762.
Λυσικρατης. Atheniensium dux, qui capillos denigrare solebat.
*νη Δια, μελαινα γ', ουδ' αν, ει το φαρμακον
ἐψοῦσ' ετυχες,* ᾧ Λυσικρατης μελαινεται. Eccles. 735. B.
Λῡσῐμᾰχαι. qs. pugnarum diribitrices. *plur. a* Λυσιμαχη.
οἶμαι ποτε Λυσιμαχας ἡμᾶς εν τοῖς Ἑλλησι καλεῖσθαι. Lysist.
λῦσον δε μαχας και κορκορυγας (Anap. Dim.) [555.
ἱνα Λυσιμαχην σε (Ειρηνην sc.) καλῶμεν. Pac. 991.
Λῡσῐμελεια. Siciliæ pagus in agro Syracusano.
ειλαχας μεγα αστυ παρ' ὑδασι Λυσιμελειας. Theoc. 16. 84.
Λῡσῐμελης, εος. ὁ ἡ. membra solvens.
ευτε τον ὑπνος εμαρπτε, λυων μελεδηματα θυμου,
λυσιμελης — υ. 56. Syn. Λυσιγυιος.
Λυσιμεριμνος. curas discutiens. Vid. Ἑρμης.
Λυσιος. solvendi vim habens. Vid. Βακχος.
Λυσιπαιγμων. in jocos resolvens.
λυσιπαιγμων τοτε Βακχος. Anac. 39. 9.
Λυσιπημων. damno liberans.
εν γαρ σοι τοκετῶν λυσῐπημονες[1] εισιν ανιαι. Orph.
Λῡσιποθος. desiderium, *s.* amorem solvens, tollens.
καὶ τὰς λυσιποθους ετρεμον αγγελιας. Agath. *An.* iii. 37.
Λυσιπονος, ου. ὁ ἡ. *dolores, *seu* molestias, eximens.
ολβιᾳ δ' ἁπαντες αισᾳ
λυσιπονον. . . . . τελευτάν.* Pind. *fr.* p. 35.
Λῡσιππος. sculptor insignis. *Vid. Horat. Ep. ad August.* 240.
Λυσιππε πλαστα Σικυωνιε, θαρσαλεη χειρ,
δαϊε τεχνιτα— Ep. l. 4.
Λῡσῐς. solutio, liberatio.
και κεν αναβλησις λυσιος νεκροῖο γενηται. Ω. 655.
ει τιν' ἑταιροισιν θανατου λυσιν, ηδ' εμοι αυτῳ
εὑροιμην' — ι. 421.
Syn. Λυτρωσις, απολυτρωσις, ῥυσις, αναῤῥυσις, αναλυσις, διαλυσις, απαλλαξις, παραλυσις, καταλυσις, εκλυσις.
Λυσιστρᾰτος. infamis quidam ap. Aristoph.
Λυσιστρατος τ' εν τῇ 'γορᾳ, Χολαργεων ονειδος. Acharn. 855.
Λῡσῐτελεω. utilis sum, prosum, *cum dat.* [Plut. 509.
ει τοῦτο γενοιθ', ὁ ποθειθ' ὑμεῖς, ου φημ' αν λυσιτελεῖν σφῷν.
Syn. Χραισμεω, χραισμω, συμφερω, ωφελεω. λυω τελη.— μισθοομαι.
*Λυσιφλεβὴς, έος. ὁ ἡ. venas aperiens.
λυσιφλεβῆ τε σαγαριν αμφιθηγέα. Philipp. *An.* ii. 213.*
Λυσιφρων. mentem curis solvens. Vid. Λυαῖος.
Λυσσᾰ, Λυττα, Λυσσημα. rabies, insania. Vid. Επιῤῥοιβδην.
ανερας, ουδε θεους, κρατερη δε ἑ λυσσα δεδυκεν. I. 239.
ει μ' εκφοβοῖεν μανιασιν λυσσημασι. Orest. 270.
Syn. Μανια, ὁρμη, εκστασις, οἶστρος, μελαγχολια. ενθουσιασμος, παραπληξια, παραφροσυνη, φρενοβλαβια, φρενῖτις, θυμος. Epith. Λασχετος, αφρων, αμερσινοος, απηνης, απειθης, στυγερα, παρακοπος, βουβρωστις, δυσαλγης, θυας. ἑτεροφρων, πιννυτοφρων, ολοοφρων, ολοη, μορμορωπος, πολυδηνης, ῥηξηνωρ, σοφη, σωφρων, φιλοκερδης, φλογεα, φλογερα, φοιτας, ωμοβρωτος, [μανιας, φοιταλεος. Eur.]
Phr. Νοσημα μανικον.—τῆς διανοιας παραφορα.—
αφρονος εγκεφαλοιο μετατρωπῶντο μενοιναι,
και σφαλεραῖς ἑλικεσσιν εβακχευθησαν οπωπαι
ανερος οιστρηθεντος· απεπλαζοντο δε χαῖται
σειομεναι περι νῶτον ακερσεκομοιο καρηνου·
και στομα οἱ βαμβαινε, και ηερι χειλεα λυσας
πεμπεν ασημαντων επεων ἑτεροθροον ηχω. Nonn.
Λυσσαινω. in rabiem actus furo.
*ω παῖ, τελειαν ψῆφον ἆρα μη κλυων
τῆς μελλονυμφου,* πατρι λυσσαινων παρει; Ant. 644. (32. B.)
Syn. Απεχθομαι. προσοχθεω, δυσμεναινω.
Λυσσᾱνιος. rabiosus.
ου τω σιω, ουχι παντα γ', ὦ λυσσανιε. Lysist. 1173.
Λυσσᾰς, ᾰδος. ἡ. rabiosa.
—ευαζουσαν εν αἱματι παιδὸς Αγαυην-Λυσσάδα.—Ep. ἀδ. 353.
Λυσσᾱτᾰς, *Dor. pro.* Λυσσητης. Nom. Pr.
ευφρονα Λυσσαταν ὡς επυθοντο νεκυν. Aristod. *An.* ii. 260.*
Λυσσαω. qu. Λυσσαινω. idem
λυσσῶντι δ' αυτῷ δαιμονων δεικνυσι τις. Œd. T. 1281. (1258. Br.
Syn. Εκλυσσαω, λυσσοῦμαι. μαινομαι.
Λυσσηρης. *idem quod seqq.* Vid. Ευμενιδες.
Λυσσητης, Λυσσομᾰνης, Λυσσητηρ, Λυσσωδης. rabidus.
ασπίδα, φρῦνον, οφιν, καὶ Λαδικέας περιφευγε
καὶ κυνα λυσσητὴν,* καὶ παλι Λαδικεας. Ep. 394. b. [ii. 13.
ῥομβητοὺς δονεων* λυσσομανεῖς πλοκαμους. Antip. Sid. *An.*
τοῦτον δ' ου δυναμαι βαλεειν κυνα λυσσητῆρα. Θ. 299.
ἦ ρ' ὁγ' ὁ λυσσωδης, φλογι εικελος, ἡγεμονευει-Ἑκτωρ.—N.
Syn. Μανιωδης, μεμηνως. λυσσηεις, λυσσαλεος. [53.
Λυσσωπις, ἴδος. ἡ. torva visu. Vid. ad v. Ἑκατη.
Λῠτειρα. solutrix. Vid. Φυσις.
Λῠτηριας. liberatrix. Vid. Ῥεα.
Λῠτηριον. remedium.
—ατρεπτοιο λυτηριον ἠγε φονοιο-Τειναμενη,—Apoll. 4. 704.
—ὡς εμοι τοδ' αν κακῶν
μονον γενοιτο τῶν παλαι λυτηριον. Soph. El. 1520. (1490. Br.)
Syn. Εκλυτηριον, καθαρσιον, καθαρμα, αποτροπιασμα, αποτροπιασμος, αφοσιωμα, εξιλασμα, αλκτηριον.
Λῠτηριος, ου. ὁ ἡ. liberandi vim habens.
και νυν λυτηριος εκ θανατου γενου,
*φονιον τ' αποπαυσον αϊδαν. Alcest. 224.
—ανακτι τῷδ' ὁπως* λυτηριους
ευχας *ανασχω δειματων, ὧν νυν εχω. Soph. El. 635.
Syn. Φυλακτηριος.
Λῠτηριος, *passive videtur accipi semel ap. Sophoclem, pro* λυτὸς, *uti* δραστήριος, Eurip. Orest. 1570. *pro* δρώμενος.*
— ἦ δ' εχω, φιλαι,
λυτηριον λυπημα, τῇ δ' ὑμῖν φρασω. Trach. 553. *qu. d.
Λῠτρον. redemtionis pretium. [*Anglice,* dissolvible.*
τοθι λυτρον συμφορᾶς
οικτρᾶς γλυκυ Τλαπολεμῳ κ. λ. Ol. 7. 141.
Syn. Αντιλυτρον, ανταλλαγμα, ῥυσιον, αποινον. μισθος, τιμημα. Epith. Ευδοξον, καλλινικον.
Λῠτωρ. liberator.
—τὸν λοιμου λυτορα καὶ θανατου. Ep. l. 1.
Syn. Αναλυτηρ, λυτρωτης, ελευθερωτης, ῥυστης.
*Λῠχνεῖον. candelabrum.
a. τίς τῶν λυχνειων ἡ 'ργασια; b. Τυῤῥηνικη. Pherecr. ap.
Syn. Λυχνια. [Ath. p. 700. c.
Λυχνίδιον. *dimin.* a sequ.
τῇδ' εξιοντι δεξιᾳ, ὦ[2] λυχνιδιον. Hermipp. ibid. d.
ὁμοιοτατα καθευδετ' επὶ τοῦ λυχνιδιου. Aristoph. ib. (*l.* 15.
Λυχνιον. laterna. [*p.* 562. Schweigh. (
ὡστ' εξελὼν τοῦ λυχνιου καὐτὸν λυχνον. Alex. ib.
αλλως και σχολη εστι· τί γαρ ποιῆν αν εχοι τις
κειμενος εν φυλλοις ποτι κυματι, μηδε καθευδων,
ασμενος εν ῥαμνῳ;* το δε λυχνιον εν πρυτανειῳ·
φαντι γαρ αιεν αγραν τοδ' εχειν.—Theoc. 21. 34.

---

1. Desumitur hic vs. ex H. l. 11. iterumque occurrit vox λυσ. in H. 58. 20. Quum in utroque casu contra metri normam offendit, Hermannus, egregie, ut mihi videtur, substituit λαθιπήμονες.

2. Interjectionem istam cum hiatu ab imperito scriba additam existimo, ad versum sustentandum; quasi vero antepenult. in λυχνιδιον corriperetur. Sed a λυχνιον fit λυχνῐδιον, unde Crasi Attica λυχνῖδιον. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 213. In altero exemplo lege cum Polluce καθεῦδ'.

Syn. Λυχνιδιον, λυχνισκος, δαδιον.—λυχνειον, λυχνια, κηροπηγιον.

Λυχνις, ιδος. ἡ. lucernula. 2. flos quidam. 3. gemma quædam. [1. 23.

2. λυχνιδα τ' Ευφοριωνος, ιδ' εν Μουσαισιν αμεινον. Meleag.

Λυχνοβορος. lychni, *s.* ellychnii vorator. *Immo*, Λιχνοβορος, qu. v.

*Λυχνοκαΐα, ας. ἡ. lucernarum accensio. Menand. ap. Poll.

Λυχνος. lychnus, lucerna. [x. §. 115.*

χρυσεον λυχνον εχουσα, φαος περικαλλες εποιει. τ. 34.

Syn. Λαμπας, λαμπτηρ. Epith. Απιστος, αστραπτων, αιγληεις, αειφανης, ασβεστος, αιθοψ, λαμπομενος, διψαλεος, ενδομυχος, μεσσοφανης, ὑπενδιος, οινοψ, πολυκλαυτος, πολυφεγγης, τυφηρης, φιλαγρυπνος, φιληλακατος.

Phr. —Βιοτοιο φαεσφορον ἡγεμονῆα. Mus.

—κρυφιων επιμαρτυρα λυχνον ερωτων. ib.

ὦ λαμπρον ομμα τοῦ τροχηλατου λυχνου. Arist.

αστεροεν μιμημα, και εικελον οξεῖ κοσμῳ. Nonn.

Λυχνοποιος. lucernarum confector.

ὁτι τυγχανει λυχνοποιος ων. προ τοῦ μεν οὖν. Pac. 689.

Λυχνοπωλης. lucernarum venditor.

σαυτον δε λυχνοπωλησι, και νευρορραφοις. Equit. 736.

Λυχνουχος. *qui lumen sustinet, lucernarius. 2. candelabrum, laterna, lucerna.

2. ὁ πρῶτος ευρὼν μετὰ λυχνουχου περιπατεῖν [700. a.*
τῆς νυκτὸς, ἣν τις κηδεμων τῶν δακτυλων. Alex. ap. Ath. p.

φαινειν ὑπευθυνους λυχνοῦχυς, και κυλιξ. Acharn. 936.

Syn. Φανος, λαμπτηρ, λαμπαδοῦχος,—λυχνοφορος.

Λυχνοφοριαω. lampada gesto. *forma Laconica.*

μογιωμες. αν γαρ ταν πολιν,
ἁπερ λυχνοφοριῶντες, αποκεκυφαμες. Lysist. 1003.

Syn. Λαμπαδουχεω.

Λυω. solvo.

ηδ' ετι και λυσει· τοῦ γαρ κρατος εστι μεγιστον. B. 118.

ευτε τον ὑπνος εμαρπτε, λυων μελεδηματα θυμου. Ψ. 62.

†οἶσίν τ' εὖ φρονεησι και ανδρασι νεικεα λυει. η. 74. (*Hoc igitur verbum primam habet apud* Homerum *ancipitem, apud* Atticos *longam.*—Vid. Clark. ad Il. A. 314.)

*ει τις με λυειν τῆσδε κωλυσει χερας. Androm. 717.

φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινον, ενθα μη τελη
λυει (*pro* λυσιτελεῖ) φρονοῦντι.—Œd. T. 316. B.*

λυειν, ὡς πολεως τειχη ἁλωσομενης. Theog. 236.

Syn. Απολυω, επιλυω, εκλυω, διαλυω, ανιημι, εφιημι, χαλαω, ελευθεροω, αποδιδωμι, λυτροω, καθαιρεω. τεμνω.

Λω. volo. (pro Θελω.)

ἡν τινα λῇς· σπαρνον γαρ, ὁτ' Αρτεμις αστυ κατεισιν. Call. 3.

Λωβαομαι, Λωβευω. contumeliam infero. [19.

ἠ γαρ αν, Ατρεΐδη, νῦν ὑστατα λωβησαιο. A. 232.

τιπτε με λωβευεις πολυπενθεα θυμον εχουσαν; ψ. 15.

Syn. Απολωβαομαι, διαλωβαομαι, εκλωβαω, λωβαζω, λυμαινομαι, βλαπτω, ανιαω, ὑβριζω, εξαπαταω, χλευαζω, κατασκωπτω.

Λωβη. injuria, contumelia, dedecus. [816.

—ουδ' απο μητρος αεικεα παῖδες αμυνον-Λωβην—Apoll. l.

Syn. Αικία, ασελγεια, λεσχηνεια, χλευη, ψευδος, προπηλακισμος, προπηλακισις, παροινια, πονηρολογια, στυφελισμος, σκορακισμος, ὑβρισμα, ὑβρις. ονειδος, βλαβη. ολεθρος.

Epith. Αεικης, απεχθης, αμενηνος, βροτοειδης, λυγρα, θυμαλγης, πολυαλγης, πολυκηδης, πολυγναμπτος, πολυπημων, πολυσχιδης, κενεαυχης, κελαινη, στρεψαυχην, αεικελιη, κακοεργης.

Λωβηεις. damnosus, pernitiosus.

ιχνια λωβηεντα θοῶν απεφαινον ἱμαντων. Tryph. 254.

*Λωβητειρα, ας. ἡ. *fem.* a sequ.

εχθιστη Μουσαις σελιδηφαγε, λωβητειρα. Even. *An.* i. 167.*

Λωβητηρ, Λωβητης, Λωβητωρ. contumeliosus.

ερρετε λωβητῆρες, ελεγχεες· ου νυ και ὑμῖν. Ω. 239.

χελιδονων μουσεῖα, λωβηται τεχνης. Ran. 93. [iii. 85.

βοτρυϊνων ακαμαντα φυτῶν λωβητορα καπρον. Paul. Sil. *An.*

Syn. Λυμαντηρ, διαφθορευς, ὑβριστης, αпτοεπης, βλαπτικος.

Λωβητος. infamia notatus.

ᾧ δε κε τῶν λυγρῶν δῳη, λωβητον εθηκε. Ω. 531.

Syn. Σιναρος. επονειδιστος, κακος.

Λωΐων, Λωΐτερος, Λῷστος. melior, optimus. V. Λῳων.

ἡ πολυ λωΐον εστι κατα στρατον ευρυν Αχαιῶν. A. 229.

ει δ' ὑμῖν δοκεει τοδε λωΐτερον και αμεινον. α. 376.

ηδεα μεν και προσθεν, αταρ πολυ λῳονα δη νυν. Theog. 851.
*(833. Brunck. *qui dedit*, π. λωΐον ηδη.)*

ὁς κ' ειπῃ γλωσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἑτερα. ib. 96.

Λωματιον. fimbriola.

Αὐλος, αποσφιγξας μηλινα λωματια. Lucill. *An.* ii. 341.

Λῶος. mensis Augustus.

*ληφθησῃ, περιφευγε Μενεκρατες, εἶπα Πανημου
εικαδι· και Λωου τῇ τινι; τῇ δεκατῃ
ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' αροτρον ἑκουσιος. εὖγ' εμος Ἑρμῆς, [Ern.
εὖγ' εμος. ου παρα τας εικοσι μεμφομεθα.* Call. Ep. 48.

Λωπιον. *dimin.* parvula tunica. 2. velum nauticum. Vid. ad v. Αλεκω.

Λωπη, Λῶπος. vestimentum tenue.

διπτυχον αμφ' ωμοισιν εχουσ' ενεργεα λωπην. ν. 224.

λῶπον ακρον περονᾶσθαι, επ' αμφοτεροις δε βεβακως. Theoc.

Syn. Ἱματιον, περιβλημα—λαῖφος. [14. 60.

Λωποδυτεω. furor, veste exuo.

ὁ δε λωποδυτεῖ γε, νη Δι', ὁ δε τοιχωρυχεῖ. Plut. 165.

Exp. Τα ἱματια κλεπτειν, αποδυειν.—περισυλῶ. ὑπεξαιρομαι. γυμνοω.

Λωποδυτης, ου. ὁ. qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat. Vid. ad v. Αποβλιττω.

*ὁτε δη κατῆλθ' Ευριπιδης, επεδεικνυτο
τοῖς λωποδυταις, και τοῖσι βαλαντιητομοις,
και τοῖσι πατραλοιαισι, και τοιχωρυχοις,
ὁπερ εστ' εν Αἱδου πλῆθος· οἱ δ' ακροωμενοι
τῶν αντιλογιῶν, και λυγισμῶν, και στροφῶν,
ὑπερεμανησαν, κἀνομισαν σοφωτατον.
κἄπειτ' επαρθεις αντελαβετο τοῦ θρονου,
ἱν' Αισχυλος καθῆστο.—* Ran. 771. B. Syn. Κλεπτης.

Λωτιζω, *ab Hesych. explicatur per* ἀπανθέω, florem decerpo. *unde in l. c. expon.* eligo. *sed est planissime mendosus.*

τουτων τα λῷστα και τα θυμηδεστατα [(59. P.)
παρεστι λωτισασθαι· προστατης δ' εγω. Æsch. Supp. 970.

Syn. Απολεγω.

Λωτινος. lotinus, qui a loto est.

κουφισδων ἑτερᾳ κολεον, μεγα λωτινον εργον. Theoc. 24. 45.

Λωτισμα. flos.

τι μελλετ', ὦ γῆς Ἑλλαδος λωτισματα; Hel. 1609.

Syn. Ανθος, ανθημα.—οἱ πρῶτοι, επιλεκτοι.

Λωτοεις. loti ferax.

και πεδια λωτεῦντα, και ανδρων πιονα εργα. M. 283.

Λωτός. lotus, arbor. 2. fistula e loto.

λωτὸν ερεπτομενοι, ελεοθρεπτον τε σελινον. B. 776.

2. ἱμερον αυλησαντι πολυτρητῶν δια λωτῶν. Ep. l. l.

Epith. Ερσηεις, ἱερος, κεροεις, χαμαι αυξομενος. 2. ευκελαδος.

*Phr. 1. Ουδ' αρα Λωτοφαγοι μηδονθ' ἑταροισιν ολεθρον
ἡμετεροις, αλλα σφι δοσαν λωτοῖο πασασθαι.
τῶν δ' ὁστις λωτοῖο φαγοι μελιηδεα καρπον,
ουκ ετ' απαγγεῖλαι παλιν ηθελεν, ουδε νεεσθαι·
αλλ' αυτοῦ βουλοντο μετ' ανδρασι Λωτοφαγοισι
λωτον ερεπτομενοι μενεμεν, νοστου τε λαθεσθαι. ι. 92.

2. ᾧ λωτὸς εν πλευροῖσιν αψυχος παγις
εμπνουν ανιει μοῦσαν.— Sophron ap. Steph. in v.

βοστρυχον αμπετασας, λωτοῦ κατὰ πνευματα μελπει
μοῦσαν, εν ᾗ χαριτες χοροποιοι. Phœn. 799.*

Λωτοφαγοι. populus Libyæ. Vid. Damm. in v.

γαιης Λωτοφαγων, οἱτ' ανθινον εἶδαρ εδουσιν. ι. 84.

Λωτοτροφος. lotum alens, seu, nutriens.

λωτοτροφον κατα λειμακα, λογχαις. Phœn. 1598. (87. P.)

Λωφαω. respiro, interquiesco.

αλλ' ὁδε μεν ταχα λωφησει, συ δε εισεαι αυτος. Φ. 292.

Syn. Αναπαυω, καταπαυω, αναπνεω, ἡσυχαζω, ληγω.

Λωφηῖον. *sedandi vim habens. *sed præstat adject.* Λωφηῖος. piacularis.*

—λωφηϊα ρεξαι επ' αυτῳ-Ἱερά. Ap. 2. 487.
Syn. Εξιλαστηριον, λυτηριον.
*Λωων, pro Λωιων. qu. vid.
χουτος ταχ' αν φρονησιν εν τουτῳ λαβοι [738. B.*
λωω τιν' ἡμῖν.— Philoct. 1078. —η λωους φρενας. Trach.

M.

MA. *adv.* jurandi; *fere negare solet.*
ναι μα τοδε σκηπτρον, το μεν ουποτε φυλλα και οζους. A. 234.
ου μα τον Πλουτον τον χαριεντα θεον. Nat. Com. l. 1.
Μᾰγᾰδιζω. magadi pulsare.
πονηρον υἱον και πατερα και μητερα
εστι μαγαδιζειν, *επι τροχοῦ καθημενους. [p. 635.*
ουδεις γαρ ἡμῶν ταυτον ᾳσεται μελος. Theophilus ap. Ath.
Μᾰγᾰδις. instrumentum musicum quoddam.
Λυδος τε μαγαδις αυλος ηγεισθω βοῆς. Ion ib. p. 634.
ψαλλω δ' εικοσι
χορδαῖσι μαγαδιν εχων. Anac. ibid.
*πηκται δε λυραι και μαγαδιδες
τα τ' εν Ἑλλησι ξοαν' ἡδυμελη. Sophocl. ap. Ath. p. 637.*
Syn. Σαμβυκη, πηκτις, αυλος.
*Μᾰγας, α. ὁ. rex Cyrenarum, frater Ptol. Philadelphi.
a. παρα τοῦ βασιλεως γραμμαθ' ἡκει σοι Μαγα.
b. Μαγας[1], κακοδαιμον, γραμματ' ουκ επισταται. Phil. fr.
Μαγγᾰνευω. præstigiis utor. [incert. 91.*
και μαγγανευουσαν, μολυνουσαν τε τους ἑταιρους. Plut. 310.
Syn. Γοητευω, εκγοητευω, καταγοητευω, κατᾳδω, επᾳδω, κομμοω.
Μαγδαλια, ας. ἡ. *pulpa mollior ex pane, ad detergendas manus adhiberi solita. *sed vox minus sincera est, nam l. c. ita legi debet e Suida.* Vid. Brunck. not.
ὑπερβαλεῖσθαι σ' οιομαι τουτοισιν, η ματην γ' αν
απομαγδαλιας σιτουμενος τοσοῦτος εκτραφειην.* Equit. 413.
Exp. Τα τῶν αλφιτων αποβληματα.
Syn. Απομαγδαλις, απομαγδαλια, πιτυρον.
Μᾰγειρῐκος. coquinarius.
ὑπογλυκαινων ῥηματιοις μαγειρικοῖς. ib. 216.
Μᾰγειρῐκῶς. *adv.* a præc.
και νη Δι' εμβαλοντες αυ- (Iam. Dim.)
τῷ πατταλον μαγειρικῶς
εις το στομ', εἶτα γ' ενδοθεν. ib. 375.
Μᾰγειρος. coquus.
ουδ' ὁσα προς θοινας μεροπων τευχουσι μαγειροι,
κοσμοῦντες χυτρας αρτυμασι παντοδαποῖσιν. Batrach. 40.
Syn. Αρταμος, δαιτρος, οψαρτυτης, οψοπονος, οψοποιος, ζωμοποιος.
Μᾰγευμα. machinamentum magicum.
βρωτοῖσι, και ποτοῖσι και μαγευμασι. Eur. Suppl. 1110.
Syn. Γοητεια.—αρεσκηματα, επῳδη.
Μαγευς. pinsor, vel pistor, abstersor.
—τον τε μαγῆα
σπογγον ὑπο στιβαρᾳ κεκλιμενον κοπιδι. Ep. ap. Suid.
Syn. Μακτης, αρτοποιος, αρτοκοπος, σιτοποιος, οικοδομος δειπνου.
Μᾰγῐκος. magicus, veneficus. [139.
φαρμακα μη τευχον· μαγικῶν βιβλων απεχεσθαι. Phocyl.
Μᾰγις. vas subigendæ farinæ, lanx.
ὁ βοῦς εκεῖνος, και μαγις.— Cratin.
τᾶς Ἑκαταιας μαγιδος δορπον. Soph. Κρίσει.
Syn. Μακτρα, καρδοπος.—μαζα.—τραπεζα.
Μαγνης. poëta Comicus. *Vid. Bergler.*
τοῦτο μεν ειδως ἁ' παθε Μαγνης *ἁμα ταῖς πολιαῖς κατιουσαις,
ὁς πλεῖστα χορῶν τῶν αντιπαλων νικης εστησε τροπαια. Equit. 517.*

Μαγνης, Μαγνησσος, Μαγνητικος. Magnesiæ habitator.
—εκτος εξ Αιτωλιας
ξανθαῖσι πωλοις· ἑβδομος Μαγνης ανηρ. Soph. El. 707.
Μαγνησσης απο ναος ὑπειροχος εν δαϊ Καστωρ. Theoc. 22.
Μαγνητων δ' ἠρχε Προθοος, Τενθρηδονος υἱος. B. 756. [79.
ὑβρις και Μαγνητας απωλεσε, και Κολοφῶνα. Theog. 1099.
Μαγνητικην δε γαῖαν, *ηδε Μακεδονων
χωραν αφικομεσθ', επ' Αξιον πορον.* Pers. 492.
Μαγνης, Μαγνητης. ὁ. *item,* Μαγνησσα, *seu* Μαγνῆτις. ἡ. *sc.* λιθος. magnes lapis.
εξοχα μαγνητην εφιλησεν θουριος Αρης[2],
ουνεκεν, ὁπποτε κεν πελασοι πολιοιο σιδηρον,
—ἁρπαζουσα ποτι σφετερον δεμας αιει,
εμπαλιν ουκ εθελει μεθεμεν πολεμιστα σιδηρον. Orp. L. 302.
Phr. Λιθος σιδηρῖτις, Ἡρακλεῶτις, Μαγνησια.
παντας δ' ὑφελκων, οἷα Μαγνῆτις λιθος,
η μᾶλλον ειπεῖν, Ἡρακλειην την λιθον.
φυσιν γαρ αυτος ἑλκτικωτεραν εχει. Suid.
και λιθον ἱμειρουσαν ερωτοτοκοιο σιδηρου. Nonn.
*—τας βροτῶν
γνωμας σκοτιζων,* ὡστε Μαγνῆτις λιθος,
την δοξαν ἑλκει, και μεθιστησιν παλιν. Eur. fr. Œnei v.
Μαγνος. (ἰατρος.) nomen Medici cujusdam.
Μαγνον, ὁτ' εις αἰδην κατεβη, τρομεων Αἰδωνευς,
ειπεν, αναστησων ηλυθε και νεκυας. Ep. l. 1.
Μᾰγοι, ων. οἱ. Magi.
*ενταῦθα δη τῶν βαρβαρων τινες μαγοι,
ὁρῶντες αυτον παγκακως διακειμενον,
επεισαν ὡς αξουσι την ψυχην ανω
την Πυθιονικης—— Ath. p. 595. f.
τοῖο δ' ἐκητι μ' εκεῖνος αμοιβηδην αρεσασθαι
ἱεμενος, Λιπαραῖον επικλησιν παρα πατρος
ωπασεν αφνειοῖο λαβων λιθον, ὁν ποτ' αρ' αυτος
ελθων Ιλιοθεν κρατερον κατα Μεμνονα κηρυξ,
σηματ' εμειο προροντος ανευρων, Ασσυριηθεν
χρυσοῦ τιμηεντος αρειονα δευρο κομισσεν,
μυρια κεῖθι Μαγοισι πορων πολυιδμοσι δῶρα. Lith. 685.*
καινοφανης δε Μαγοισι σεβασθη θεσφατος αστηρ. Sibyl.
—ἱκοντο Μαγοι, σεσοφισμενοι ανδρες
προς πτολιθρον Σολυμων, εξ αντολιης πολυπυρου. Possel.
Μᾰγος. magus, præstigiator.
ητοι φαρμακοισιν,
η μαγων τεχναισιν. Orest. 1526. (07. P.)
† ὑφεὶς μαγον τοιονδε μηχανορραφον. Œd. T. 395.
η μαγοι, αρρητοισι θεους καλεοντες αοιδαῖς. Man.
Syn. Μαγευτης, φαρμακευτης, επῳδος.—ἱερευς.
Epith. Πολυιδμων, μηχανορραφος.
Μᾰδᾰρος. depilis, glaber; calvus.
ἣν εσιδης κεφαλην μαδαραν, *καὶ στερνα, καὶ ωμους,
μηδεν ερωτησης, μωρον ὁρᾳς φαλακρόν. Lucian. *An.* ii. 311.*
Μᾰδαω. lævis et depilis sum. 2. madidus sum.
*εχων αφῖκται δεῦρο πρεσβυτην τιν', ὦ πονηροι,
ῥυπῶντα, κυφον, αθλιον,* ῥυσον, μαδῶντα, νωδόν. Plut. 265.
Syn. Φαλακροῦμαι, ψιλοῦμαι.
Μᾶζα, Μαζα. maza, libum. Vid. ad v. Κυρβαιος.
αιγῶν ογδωκοντα μονος κατεδαισατο μασδας. Theoc. 4. 34.
αμβᾶτε ποτταν μαδδαν, αι χ' εὑροιτε πα. Acharn. 732.
Syn. Λαγανον, πλακοῦς, αρτος, φυραμα.—ογκος. παλαθη.
Epith. Αμολγαια, ακμαια, *τετριμμενη, χαριτοβλεφαρος.
Μαζιον, Μαζισκη. parva maza. [Ath. p. 685.
η μαζιον τι μικρον, η κολοκυντιον. Phrynich. ap. Ath. p. 59.*
ιδου, φερω σοι τηνδε μαζισκην εγω. Equit. 1166. B.
Μαζαγρετης. mazarum sectator; helluo.
συνδειπνος η 'πικωπος η μαζαγρετας, [p. 686. a.
*Αἰδου τραπεζευς, ακρατεα νηδυν εχων. Aristias ap. Ath.

---

1. Hic Magas, ita a Philemone exagitatus, insigne erga eum dedit mansuetudinis exemplum. Quum enim "tempestate ejectum cepisset, "militem jussit ejus cervicem nudo gladio tantum adtingere, et co-"miter discedere. Misit deinde ei talos ac pilam, ut puero, mentis "incpi, ac dimisit." Vid. Plutarch. ap. Cler. in l.

2. Hæc est H. Steph. lectio, nonnihil emendata. Locum tamen habe, prout a Tyrwhitto et Musgravio restitutus est:
τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι
Μαγνήσσῃ, τήν τ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης, κ. λ.
leg. etiam πελάσῃ, et αἱρεῖ, Καὶ πάλιν, vice, αἰεὶ, Εμπαλιν κ. λ.

Μαζος. mamma.

η ῥ' ὁ γερων, πολιας δ' αρ' ανα τριχας ἑλκετο χερσι,
τιλλων εκ κεφαλῆς· ου δ' Ἑκτορι θυμον επειθε.
μητηρ δ' αὖθ' ἑτερωθεν οδυρετο δακρυχεουσα,
κολπον ανιεμενη, ἑτερηφι δε μαζον ανεσχε,
και μιν δακρυχεουσ' επεα πτεροεντα προσηυδα·
Ἑκτορ, τεκνον εμον, ταδε τ' αιδεο, και μ' ελεησον
αυτην.* ει ποτε τοι λαθικηδεα μαζον επεσχον,
τῶν μνῆσαι, φιλε τεκνον·— X. 77. [Δ. 480.
πρῶτον γαρ μιν ιοντα βαλε στῆθος, παρα μαζον-Δεξιον.
πῶλον αφελξων σῶν απο μαζῶν[1]. Hecub. 141.

SYN. Μαστος, μασθος, ουθαρ, τιτθη, τιτθος. τιτθιον, θηλη, μαστιδιον, κολπος. EPITH. Αλεξικακος, αρηγων, αμολγαῖος, αργινοεις, ακαμπης, ακλινης, αθλιβης, ασκεπης, αυτοχυτος, γαλακτοχυτος, γαλακτοφορος, πολυγλαγης, νεογλαγης, ευγλαγης, γλυκυς, ευναῖος, ευωδιν, ευκυκλος, ερευθιοων, διερος, δολοπλοκος, δασυστερνος, διοιδης, θεοτρεφης, παιδοκομος, κουροτροφος, μιννυθαδιος, νεοθηλης, ουθατοεις, πιων, ῥοδεος, σφριγοων, σιδηροφορος, φερεσβιος.

PHR.—Διδυμαονες, οιστευτῆρες ερωτων.
—ακοντιστῆρες ερωτων. Nonn.
—γλαγοεντες, εὔζυγες, ἱμεροεντες,
ευφυεες, πασης τερπνοτεροι καλυκος. Ep.
οιδαλεου, ῥοδοεντος, εοικοτος εισετι μηλῳ.—
αργυφεων ευκυκλος ιτυς μαζῶν. —ηνιδε μαζους
ομφακας, οιδαινοντας, αθηλεας· ἦ ταχα φαιης
ὀττι τεοι γλαγοεσσαν αναβλυζουσιν εερσην.
ου τινα κυκλον εχουσι περιτροχον, οἷα περ Αυρης
αυτοματους κηρυκας ασυλητοιο κορειης; Nonn.

Μαζουσιος. *uberosus. *al.* ἡ Μαζουσια. promont. Ἐλεοῦντος. *Schol.*

Γραικῶν αριστος, ᾧ παλαι τευχει ταφους
ακτη Δολογκων ευτρεπεῖς κεκμηκοτι,*
Μαζουσια, προυχουσα, Χερσαιου κερως. Lyc. 532.

Μαθαλις. poculi species, sive mensura. [p. 487. c.
ἑπτὰ μαθαλίδας επιχεε ἡμῖν τῷ γλυκυτατῳ. Blaesus ap. Ath.

Μᾰθημᾰ. disciplina, documentum.
ποῖον μαθημα; τι με νοεῖς δρᾶσαι ποτε; Philoct. 940. (18. B.)
ολβιος, ᾧ αλλων τα παθηματα εστι μαθημα. Sent.

Μᾰθημᾰτῐκος. ad disciplinas pertinens.
—μαθηματικους τε φανεισθαι. Man. 4. 210.

Μαθησις. ipsa discendi actio.
ὡς ουδεν ἡ μαθησις, ην μη νοῦς παρῃ. Sent.
ενεστιν· αλλα σοι μαθησις ου παρα. Soph. El. 1038.

SYN. Μαθητεια, αγωγη, παιδαγωγια, διδαγμα, διδασκαλια, αναληψις, καταληψις, επιτηδευσις, μνησις, κατηχησις, επιστημη.

Μᾰθητης. discipulus.
*a. αλλ' ου θεμις πλην τοῖς μαθηταῖσιν[2] λεγειν.
b. λεγε νῦν εμοι θαῤῥῶν. εγω γαρ οὑτοσι
ἡκω μαθητης εις το φροντιστηριον. Nub. 140.*

SYN. Ακροατης, ὁμιλητης, φοιτητης, γνωριμος.
EPITH. Ἁμαρτινοος, θεουδης, μυστοπολος, κυμινοπριστης, ὁμοκλινης, περισσονοος, συνεμπορος, ὑπωροφιος, φιληκοος.

Μᾰθητιαω. (μαθεῖν επιθυμεω.) discere cupio.
και δεῖξον ὡς ταχιστα μοι τον Σωκρατη.
μαθητιῶ γαρ. αλλ' ανοιγε την θυραν. Nub. 182.

Μαῖα. nutrix. 2. obstetrix. 3. avia.
θαρσει, μαῖ', επει ουτι ανευ θεοῦ ἡδε γε βουλη. β. 372.
μαῖα πολυκλαυτοιο τοκου πτολιπορθος Αθηνη. Tryph. 381.

SYN. Μαιας, τηθη, μαμμη, τροφος. 2. μαιευτρια, μαιευτρικη, ἰατρικη, ακεστρις, ομφαλητομος. 3. πατραδελφη, θεια.

1. Ita legunt "Ald. et plerique MSS. Ex membr. *μαστῶν* dedit "Brunckius, hinc Magistri præceptum confirmans." Pors. in l. Scilicet "*μαζὸν* et *μαστὸν* differre volunt Grammatici, prius viri, hoc "feminæ esse, hoc versu laudato Ammon. p. 91. Thomas M. h. v. "Suidas, et al." Heyn. ad Il. Δ. 123.

2. Non apparet hæc vox in Brunckii Indice: quod ideo moneo, quia bis terve deceptum me ab isto Indice deprehenderim. Nusquam alias in Poësi v. *μαθητὴς* hactenus animadverti: quare non inique feret lector, si ineptum Posselii versiculum abegerim, ut tres ex Aristophane in ejus locum sufficerem.

Μαῖα, *seu*, Μαιας. Mercurii mater. Vid. Ἑρμης.
τετραδι τῇ προτερῃ, τῇ μιν τεκε ποτνια Μαῖα. H. Mer. 19.
Ἑρμῆν ὕμνει, Μοῦσα, Διος και Μαιαδος υἱον. ib. 1.

EPITH. Αἰδοια, αγηνωρ, ερικυδης, ευγαμος, διδυμητοκος, δολοπλοκος, καλλιπεδιλος, Ατλαντις, Ατλαντος θυγατηρ.

Μαιανδρος. Mæander, vel Mæandrus.
Μαιανδρου τε ῥοας, Μυκαλης τ' αιπεινα καρηνα. B. 869.

EPITH. Βαθυῤῥοος, ενδομυχος, πολυσχιδης, σκολιος.
PHR. Μαιανδρου τριελικτον ὕδωρ.— Ep.
—αλεγεινῳ-Μαιανδρῳ κελαδοντα ῥοον. Cal.
ενθα ῥοαι κλυζουσι πολυπλανεος Μαιανδρου. Orph. 152.
—ὅς ῥ' επι γαῖαν
Καρῶν αμπελοεσσαν απο Φρυγιης πολυμηλου
εἶσι, πολυγναμπτῃσιν ἑλισσομενος προχοῃσιν. Cal.

Μαιευω, Μαιευομαι, Μαιοῦμαι. obstetrix sum. 2. pullos avium nutrio. 3. investigo.
αετον τικτοντα κανθα-
ρος σε μαιευσομαι. Lysist. 696.
ὑμεας αφροσυνη μαιωσατο— Ep. l. 1.

SYN. Λοχευομαι, θεραπευομαι. 2. νεοττροφεω. 3. ερευναω.

Μαιμᾰλος. nobilis Myrmidon, pater Pisandri, qui inde Μαιμαλιδης. Il. Π. 194.

Μαιμαω, Μαιμοω. vehementer cupio.
τλημονα θυμον εχων· μαιμησε δε οἱ φιλον ἦτορ. E. 670.
και πῶς επεσχε χεῖρα μαιμῶσαν φονου; Aj. 50.
*αἱ δ' αφαρ, ηὔτ' αελλαι αδευκεες, η στεροπαι ὡς,
απροφατοι νεφεων εξαλμεναι εσσευοντο (sc. Ἁρπυιαι)
κλαγγῃ, μαιμωωσαι εδητυος·— Apoll. 2. 267.

SYN. Αναμαιμαω, απομαιμαω, επιμαιμαω, επιθυμεω, προθυμεομαι, καταδαπαναομαι, καταναλισκομαι, κλονεομαι, ταρασσομαι, κυματοῦμαι, καχλαζω, σφυζω, πηδαω, ενθουσιαζω, ὁρμαω.

Μαινᾰλῖος. *adj.* a sequ.
ταων Μαιναλιη ναέν φονῳ ακρωρεια. Call. 3. 224.

Μαινᾰλον. (ορος Αρκαδιας.) [I. 124.
αιτε τυ γ' αμφιπολεῖς μεγα Μαιναλον, ενθ' επι νᾶσον. The.

Μαινας, Μαινολις. furiosa, insana.
ὡς φαμενη, μεγαροιο διεσσυτο μαιναδι ιση. X. 460.
καὶ διανοιαν μαινολιν. Æsc. Supp. 114.

SYN. Βακχη, παραφορος, παραφρων.

Μαιναδες. Bacchi famulæ.
—Βακχον-Μαιναδων μονοστολον— Œd. T. 211. Brunck. *qui e Schol. et Canter. recepit ὁμόστολον.*

EPITH. Θηροφονοι, θηροτροφοι, θυοσκοοι, αινοπαθεῖς, εχιδνοχαρεῖς, πολυθρηνοι, πολυδακρυμανεῖς.

PHR. —Ενθα Μαιναδες
καθηντ', εχουσαι χεῖρας εν τερπνοῖς πονοις·
αἱ μεν γαρ αυτῶν θυρσον εκλελοιποτα
κισσῳ κομητην αὖθις εξανεστεφον·
αἱ δ' εκλιποῦσαι ποικιλ' ὡς πωλοι ζυγα,
Βακχεῖον αντεκλαζον αλληλαις μελος. Bacch. 1050.

Μαινις, Μαινη. mæna, piscis; halec, *vel* halecula, piscis.
τίς τὴν κεφαλὴν απεδηδοκεν-Τῆς μαινίδος;—Ran. 1016. (984. B.)
καὶ μαινη λαλαγεῦσα, καὶ αρτιπαγὴς ἀλιτυρος. Philod. *An.* ii. 91.

Μαινολης, ου. ὁ. *furens. *item*, ep. Bacchi. *Vid. Herm. ad Orp. H.* 44. 4.*
κοττ' εμῳ μαλιστ' εθελω γενεσθαι
μαινολᾳ θυμῳ— Sapph.

Μαινολιος. idem. *epith.* Bacchi. *Anal.* ii. 517.

[Μαινολις, ἴδος. ἡ. furens. Vid. Μαινας.]

Μαινομαι. furo.
ουχ ὁγ' ανευθε θεοῦ ταδε μαινεται, αλλα τις αγχι. E. 185.
ει οὕτω μαινεσθαι εασομεν οὖλον Αρηα. ib. 717.

SYN. Εκμαινομαι, εμμαινομαι, επιμαινομαι, αφραινω, βακχευω, λυσσαομαι, παρανοῶ, παραφρονεω, οργιζομαι, μαργαινω. *λυσσαινω. [κηραινω.

PHR. Μανιαις αλαινω και φοβοις. Orest.
βεβακχευται μανιαις,
Ευμενισι θηραμα φονῳ,
δρομασι δινευων βλεφαροις. ib. 825.

θεομανεῖ λυσσῃ ἐαμεις. ib. παραφρον ἐρριψας επος.
παρεπλαγχθην γνωμης αγαθης. ib.]
και μεμονας, τεκνον; μητι σε θυμοπλη-
θης δοριμαργος ατα φερετω·— Sept. c. Th. 676.
ωμοδακης σ' αγαν ἱμερος εξοτρυ-
νει πικροκαρπον ανδροκτασιαν τελεῖν. ibid.*

Μαινω. in furorem ago. [568.
ουκ εἶπον· ουδ' ὡς φαρμακοις ἑτερα τον ανδρ' εμηνεν. Thesm.
Exp. Μανῆσαι εποιησε.

Μαιομαι. cupio. 2. quæro. [356.
—ου γαρ σφιν εφαινετο κερδιον εἶναι-Μαιεσθαι προτερω. ξ.
Syn. Επιμαιομαι, αναζητεω, διφαω, μαστευω, ερευναω, εφιεμαι, ὁρμαομαι.

Μαιονιδης. Vid. Ὁμηρος.

*Μαιοω, et Μαιοῦμαι. obstetricem ago. *etc.* [ii. 190.
ὑμέας αφροσυνη μαιωσατο, τολμα δ' ετικτε. Leon. Alex. *An.*

Μαῖρᾰ, ας. ἡ. Nereis. Il. Σ. 48. 2. Præti et Anteæ filia.
2. Μαῖραν τε, Κλυμενην τε ιδον, στυγερην τ' Ἐριφυλην. λ.325.*

Μαιων. princeps Thebanus.
Μαιων Αἱμονιδης, επιεικελος αθανατοισιν. Δ. 394.

Μαιῶται. paludis Mæotidis accolæ.
Μαιωτας πρωτους αφικανομεν ἁβροχιτωνας. Orph. 1058.
—προσφιλεστατην βροτοις—Μαιωταισι— Lyc. 1290.

Μαιῶτις. palus Scythica, juxta Tanais ostium. Vid. in v. Μιμας.
τοῦ και προς βορεην Μαιωτιδος ὑδατα λιμνης. Dion. 163.
Μαιωτιν αμφι πολυποταμον
εβα δι' Ευξεινον οἶδμα λιμνας. Herc. F. 409.

*Μᾰκαιρᾰ, ας. ἡ. femin. *apud recentiores* [1]. a sequ.
νῦν δ' εστι μακαιρα δαιμων. (*Ion. a maj. Dim.*) Alcest.1006.*

Μᾰκᾰρ, αρος. ὁ ἡ. et Μακαρς [2], αρτος. *unde* μακαρτερος. Nonn. μακαρτατος. morti non obnoxius. *deinde*, nulli malo fato obnoxius; beatus.
ὦ μακαρ Ατρεϊδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον. Γ. 182.
τον και ὑπεδδεισαν μακαρες θεοι, ουδε τ' εδησαν. Α. 406.
*ου γαρ πω σχεδον ἠλθον Αχαιΐδος, ουδε πω αμῆς
γῆς επεβην, αλλ' αιεν εχω κακα· σεῖο δ', Αχιλλεῦ,*
ουτις ανηρ προπαροιθε μακαρτατος, ουτ' αρ' οπισσω. Λ. 480.
Syn. Ευδαιμων, ολβιος, ζηλωτος, ἁγιος, μακαριτης.

*Μακαρ. princeps Lesbi.
ὁσσον Λεσβος ανω Μακαρος ἑδος εντος εεργει. Ω. 54.

Μᾰκᾰρευς. filius Æoli, frater Canaces.
Μακαρευς ερωτι τῶν ὁμοσπορων μιᾶς
πληγεις, τεως μεν επεκρατει τῆς συμφορᾶς, κ. λ. Antiphan.

Μᾰκᾰριζω. beatum prædico. [ap. Athen. p. 444.*
εξ εμεῦ, ὡς αν τις σε συναντομενος μακαριζοι. ο. 537.
Syn. Εκμακαριζω, ευδαιμονιζω, ζηλοω, ολβιζω, ολβιαζω.

Μᾰκᾰριος, Μακαριωτερος, Μακαριωτατος. beatus, felix.
τοιγαρ με πολλαῖς μακαριαν αν' Ἑλλαδα
εθηκας αντι τῶνδε·— Med. 509.
*πολιν τε δειξω τηνδε μακαριωτεραν. Troad. 365.
ὡς επι πατρος εμοῦ μακαριωταταις τυχαις. ib. 327.*

Μακαριστός. qui beatus habetur et prædicatur. [7. 83.
ὦ μακαριστὲ Κοματα, τυ θην ταδε τερπνα πεπονθης. Theoc.

Μᾰκᾰρῑτης. beatus. 2. dicitur de mortuis. *q. d.* beato defunctus fato. *item*, Μακαρῖτις. ἡ. [555.
1. ως μακαριτην, ὦ Δαματερ, τον βιον αυτοῦ κατελεξας. Plut.
*2. και μ' ἁ Θευχαριλα, Θρᾶσσα τροφος ἁ μακαρῖτις. The.2.70.
Syn. Τρισμακαριος,* παμμακαριος, πανευδαιμων, πανολβιος. 2. τεθνεως.

*Μᾰκᾰρῑων, ωνος. ὁ ἡ. *ter citatur in Ind. Morelli ad Sophoclem: sed vitiose, ni fallor, pro* μακραίων, qu. vid.

Μᾰκᾰρῑως. *adv.* 1. divino consilio. *qs.* Μακάρων βουλῃ. 2. feliciter. 1. ἡμᾶς δε μακαριως μεν, αθλιως δ' εμοι,
Ἑρμῆς εδωκε πατρι σῷ σωζειν ποσει
τῷδ', ὃς παρεστι, κἀπολαζυσθαι θελει. Helen. 915.*
2. ὡς ευτυχεῖθ'. ὡς μακαριως πεπραγατε. Plut. 629.

*Μᾰκαρτὸς, ἡ, όν. id. quod Μακαριστός.
ὁ πρὶν --- τί πλειω μυθεῦμαι; ὁ πᾶσι μακαρτὸς,
φεῦ, τοσσης γαιης ὁσσον εχει μοριον. Leon. Tar. *An.* i. 238.

Μακαρων Νῆσος, *vel*, Νῆσοι. Divorum, aut, beatorum Insulæ Pind. Ol. 2. 128. Aristoph. Vesp. 639. Vid. Ηλυσιον.*

Μᾰκεδνος, Μακεδανος. longus, procerus. (Vid. Μηρυμα.)
ἡμεναι, οἷα τε φυλλα μακεδνῆς αιγειροιο. η. 106.
Syn. Μακρος, δολιχος, προμηκης, προβλης, ὑψηλος, εξοχος.

Μᾰκελλᾰ, Μακελη. ligo. Vid. Δικελλα.
χερσι μακελλαν εχων, αμαρης δ' εξ εχματα βαλλων. Φ. 259.
Τροιαν κατασκαψαντα τον δικηφορον
Διος μακελλῃ [3], τῇ κατειργασται πεδον. Agam. 535. (27. P.)
δμωὸς, εχων μακελην, πονον ορνιθεσσι τιθειη. Hes. ε. 468.
Epith. Ευγναμπτος, ευεργης, δενδροκοπος, πεδοσκαφης, χαλκεια.

Μᾰκεστηρ, Μακιστηρ [4]. Vid. Μακρος. [700.
μητι μακεστῆρα μυθον, αλλα συντομον λεγων. Æsch. Pers.
ηκουσα μακιστῆρα καρδιας λογον. ib. Supp. 475. (62. P.)

Μᾰκετις. ἡ. Macedonica. Vid. VV. DD. ad Hesych. v. Μακεττία. ἁ Μακετις σε κεκευθε ταφου κονις— Ep. l. 3.

*Μᾱκηδονιος. *Ion. aut potius Poët.* pro Μακεδονιος.
τῆς πρὸς μὲν ζεφυροιο, Μακηδονιον πτολιεθρον. Dionys. 254.*

Μᾱκηδων. pro Μακεδων. Macedo.
ἵξεται ουκ αεκουσα Μακηδόνι κοιρανεεσθαι. Call. 4. 167.

*Μᾱκιστος. *Dor.* pro Μηκιστος. longissimus, maximus.
αλλ' ὁτι δυναιο μακιστον. Philoct. 849. B. (*Schol.* μέγιστον, ενσυμβολον, συμφορον.) —τις ὁ πηδησας
μειζονα δαιμων τῶν μακιστων; Œd. T. 1300.*

Μακκοαω. desipio. *Vid. Damm. c.* 1585.
και το τοῦ δημου προσωπον μακκοᾳ προσημενον. Equit. 396.
Syn. Αφραινω.—ενεος εἶναι.

*Μακραι. (sc. πετραι.) locus in Attica, juxta Acropolin.
εστιν γαρ ουκ ασημος Ἑλληνων πολις,
τῆς χρυσολογχου Παλλαδος κεκλημενη,
οὗ παῖδ' Ερεχθεως Φοῖβος εζευξεν γαμοις
βιᾳ Κρεουσαν, ενθα προσβοῤῥους πετρας
Παλλαδος ὑπ' οχθῳ τῆς Αθηναιων χθονος,
Μακρας καλοῦσι γῆς ανακτες Ατθιδος. Ion. 8.*

Μακραιων. longævus; immortalis.
μακραιων θ', ὡς επεικασαι. Œd. C. 149.
Syn. Μακροβιος, μακροβιοτος, δηναιος. πολυχρονιος, μακροχρονιος, μακροημερος, μακρετειος.

Μᾰκραν. *adv.* longe, procul. [Br.)
μη τεῖνε μακραν, αλλ' ὁπως κρυψεις ταφῳ. Aj. 1059. (1040.
Syn. Ποῤῥωτερω, ποῤῥωτερον, ποῤῥωθεν, απωτερω, τῆλε, μᾶσσον, μακρῶς.

Μακραυχην. cui collum est prælongum.
μακραυχενος γαρ κλιμακος προσαμβασεις-Εχων εχωρει,—
Syn. Μεγαλαυχην, ὑψαυχην, ὑψηλος. [Phœn. 1190.

Μακρηγορεω, Μακρολογεω. prolixe dico.
μητρος δ' αδελφος εἶ· τι δεῖ μακρηγορεῖν; ib. 778.
ἱνα μη δε πολλα μακρολογῶ δι' ἡμερας. Ath. 1. 6.
Syn. Αὑτεω.—λογον παρατεινειν.—πολλα λεγειν.

Μακρηγορια. prolixitas orationis.
ειμι δ' ασχολος α-ναθεμεν πᾶσαν μακραγοριαν
λυρᾳ τε και φθεγμα-τι μαλθακῷ—Pyth. 8. 40.
Syn. Μακρολογια.

*Μακρῖᾰς. pl. Μακριαδες. Vid. Μακριεῖς.
τοῖσι δε Μακριαδες σκοπιαι, και πᾶσα περαιη
Θρηΐκιης ενι χερσιν ἑαῖς προυφαινετ' ιδεσθαι. Apoll. 1. 1112.

Μακρῖδιος. *adj.* a sequ.

---

1. Quum *recentiores* dicit Dammius, ad Homeri ævum respicit. Nec rationes ejus multum turbabit, quod in H. ad Apoll. v. 14. femininum istud reperiatur. Vid. not. ad v. Κωφός. Habet quidem Euripides μάκαιρα: habet etiam μάκαρος τύχας. Iph. T. 646. μάκαρ παρθένε. Hel. 380.

2. Exemplum hujusce formæ adjectivi dabitur ex Antiphane, ad voc. Μάσημα.

3. Hanc locutionem suos in usus vertit Aristophanes, Av. 1240. B.

4. Has voces Morellus pro una atque eadem, cum Pauwio, videtur accepisse. Quicquid autem de origine earum statuatur, significatione certe inter se differunt in ll. ll. In Pers. denotat *prolixus*: in Supplicibus ad Hesych. interpretationem confugiendum. Μακίστηρ. βέλος. sc. "ejusmodi telum quod *longissime* jaci possit;" H. Steph. Thes. t. ii. c. 913. E. Vid. et Damm. c. 1453. et Butler. ad Supplices.

κιννντ' ενναεται μεν ανα πτολιν, οἱ δ' απο τηλοῦ
Κολχοι Μακριδιης επι πειρασι χερνησοιο. ib. 4. 1174.
Μακρῖεες, ιεῖς. οἱ. iidem qui Μάκρωνες. *ita sc. dicti, quod ab Eubœa essent coloni. Vid. Schol. in l. c.*
Μακριεων εισαντο Πελασγικον αρεα κελσαι. ib. 1. 1024.
Μακρῐς. ἡ. *accus.* Μάκριδα et Μακριν. filia Aristæi, Bacchi nutrix. 2. insula Cariæ in mari Rhodiensi. *item,* Eubœa ita dicta ob longitudinem, sicuti et Chios.
1. αντρῳ εν ηγαθεῳ, τοθι δη ποτε Μακρις εναιε
κουρη Αρισταιοιο μελιφρονος, κ. λ. Apoll. 4. 1131.
2. Ευρωπης δ' ητοι μεν Αβαντιας επλετο Μακρις. (sc. Ἔυβοια.) Dion. 520.*
Μακροβίοι. *i. e.* qui longam vitam degunt. Nom. gentis.
εθνος ες αφνειον και πλουσιον εξικομεσθα
Μακροβιων, οἱ δη πολεας ζωουσ' ενιαυτους,
δωδεκα χιλιαδας μηνῶν ἑκατονταετηρους
πληθουσης μηνης, χαλεπῶν εκτοσθεν ἁπαντων.
αυταρ επην μῆκος[1] το πεπρωμενον εξανυσωσιν,
ὑπνῳ ὑπο γλυκερῷ θανατον μαρπτουσι τελευτην. Orp. 1105.
Μακροβιοτος. qui longam vitam degit. Vid. Μακραιων.
ἡ μακροβιοτος ὁδε
γε τις αιων εφανθη—Γεραιοῖς,— Pers. 262.
*Μᾰκρογηρως, ω. ὁ ἡ. valde senex.
τῷ πατρί μου τὸν αδελφον οἱ αστρολόγοι μακρογηρων [326.*
παντες εμαντευσανθ', ὡς αφ' ἑνὸς στοματος. Lucill. *An.* ii.
Μᾰκροθῡμος. longanimis, patiens. Vid. ad voc. Ονος.
*Μᾰκροκαμπῠλαυχην. longo et incurvo collo.
ἠν δ' ερωδιοι τε πολλοὶ μακροκαμπυλαυχενες. Epicharm. ap.
Μακρŏπνους. qui longos ducit spiritus. [Ath. p. 398. d.*
ἑλκεις μακροπνουν ζωαν. Phœn. 1561. (51. P.)
Syn. Μακροχρονιος.—(al. μακροπους.)
Μακροπορος. citis passibus incedens. *epith.* cervi. Apollin.
Μακρος, α, ον. longus, prolixus. 2. magnus. 3. altus.
ὑψοῦ επι ψαμαθοις, ὑπο δ' ερματα μᾶκρα τανυσσαν. A. 486.
τον εὖ λεγοντα μη νομιζ' εἶναι μάκρον. Phil.
Syn. Μακεδανος, εκτενης, μακεστηρ, πολυς. 2. μεγας. 3. αιπυς.
*Μακροτενων. *epith.* clavi.
ἁλῳ μακροτενοντι ποτὶ πλατανιστον επαξαν. Erycius, *An.* ii.
Μακροτονος. ὁ ἡ. in longum extentus. [295.
μακροτονων σχοινων ἁμμα σαγηνοδετον. Philipp. *ib.* 219.
Μακροτρᾰχηλος, ον. longum collum habens. *ep.* lagenæ.
στρογγυλη, ευτορνευτε, μονουατε, μακροτραχηλε. Ep. ἀδ. 77.*
Μακροφᾰρυγξ. longas fauces habens. Vid. Ευλαλος.
Μακροφλυᾱρητης. prolixus nugator.
μακροφλυαρητὴν Ἡλιοδωροτερον. Lucill. *An.* ii. 332.
Μακρων. Nom. Pr.
τὸν μικρὸν Μακρωνα θερους κοιμωμενον εὑρὼν
εις τρωγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς. Ammian. *An.* ii.
*Μακρωνες, ων. οἱ. Pontica gens ad fl. Absarum. [387.
ἦχι τε Μακρωνες, Μαριανδυνοισιν ὁμουροι. Orph. 742.*
Μακτρα. vas in quo pinsitur et subigitur farina.
χρῆσον συ μακτραν, ει δε βουλει, καρδοπον. Ran. 1190. (59.
Syn. Θυεῖα, μαγις. Epith. Ευεργης. [B.)
Μᾰλᾰ. *adv.* valde. *superl.* Μαλιστα.
θαρσησας μαλα, ειπε θεοπροπιον, ὁ τι οἶσθα. A. 85.
Ατρεῖδα δε μαλιστα δυω, κοσμητορε λαῶν. ib. 16.
Syn. Λιαν, καρτα, παντ.—εξαιρετως.—ακριβῶς. ακρως, πλεῖστον, σφοδρα, μᾶλλον.
Μᾰλᾰκαιπους. molli pede incedens.
μανι δυωδεκατῳ μαλακαιποδες αγαγον Ὡραι. Theoc. 15.103.
*Μᾰλᾰκαυγητος. mollis. *Vid. Jacobs. in l. c.*
μαλακαυγητοῖό θ' ὑπνου. Aristot. *An.* i. 177.*
Μᾰλᾰκίων. molliculus, *dim.*
ἐπου, μαλακιων, δεῦρ' ανυσας, και μη λαλει. Eccl. 1050. (58.
Μᾰλᾰκογνωμων, Μαλακŏφρων. qui molli est mente. [B.)
μαλακογνωμων-Εσται ποθ',— Prom. 189.
Μοῖραι—μαλακοφρονες, ηπιοθυμοι. Orph. H. 58. 15.
Syn. Ταπεινος.

[1] Optime correxit Schneiderus. Vulgo ἐπεὶ μηνὸς.

Μᾰλᾰκός. mollis.
ἑζετο δ' ορθωθείς· μαλακὸν δ' ενδυνε χιτωνα. B. 42.
ὠ ποποι, ἠ μαλα δη μαλακωτερος αμφαφαασθαι. X. 373.
Syn. Ἁπαλος, ἁβρος, ἡμερος, προσηνης, ἡδυς, μειλιχος, ἡσυχος, ασελγης, εκλυτος, μασθλης, μαλθακος, μαλακιας, τρυφερος.
Μαλακοφθαλμος. mitis adspectu.
γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μαλακοφθαλμος κυκλῳ[2]. Ath. 1. 10.
Μᾰλᾰκοχειρ. qui mollem habet vel admovet manum.
τον φαρμακων διδαξεν
μαλακοχειρα νομον. Nem. 3. 95.
Μαλακῶς. *adv.* molliter. Vid. Μαλθακῶς.
κᾳτα καθιζου μαλακῶς, ἱνα μη τριβῃς την εν Σαλαμῖνι. Eq.
Μᾰλασσω, Μαλασσομαι. mollio. [782.
προς θεῶν μαλασσου.— Aj. 598.
ανδρος πονηροῦ σπλαγχνον ου μαλασσεται. Sent.
Syn. Εκμαλασσω, διαμαλασσω, καταμαλαττω, μαλακιζω, μαλακυνω, μαλθασσω, εκμαλθακοω, μαλθακιζω, μεταβαλλομαι, χαυνοω, καταπραΰνω, ἁπαλυνω, πειθω, αγαθυνω.
Phr. [Χρονῳ μαλαξειν σπλαγχνον. Eur.]
Μᾰλᾰχη. malva, quia alvum mollit.
ουδ' ὁσον εν μαλαχῃ τε και ασφοδελῳ μεγ' ονειαρ. Hes. ε. 41.
*Μᾰλεᾱγονος. Maleæ natus.
ὁ ζαμενης δε, ὁ χοροιτυπος, ον
Μαλεαγονος εθρεψε Ναΐδος ακοιτας
Σιληνος.— Pind. fr. inc. 73.
Μᾰλεᾶτις. ἡ. *Ion.* Μαλεῆτις. *perperam* Μαλεωτις, *apud* Orp. 1361. adj. fem. a sequ.
Ταιναριευς δ' Ευφημος εβη, Μαλεητιδος ακρης
εκπρολιπων αυλῶνας, ἁλικλυστους τε Θεραπνας. Orp. 203.*
Μᾰλειᾰ, Μαλεᾱ. et αἱ Μάλειαι. promontorium Peloponnesi australe. dicitur et ὁ Μαλέας. ου.
αλλα με κῦμα ῥοος τε περιγναμπτοντα Μαλειαν
και Βορεης απεωσε, παρεπλαγξεν δε Κυθηρων. ι. 80.
Μαλεα προσισχων πρῷραν· εκ δε κυματων. Orest. 362.
Μᾰλερός. ustivus, pernitiosus.
αυτας τ' εμπρησειν μαλεροῦ πυρός· αυτὰρ Αχαιούς. I. 242.
*οὑς περι πᾶσα χθων Ασιῆτις
θρεψασα,* ποθῳ στενεται μαλερῷ. Pers. 61.
Syn. Μαραντικος, φθαρτικος, ευφθαρτος, ευδιαφθορος, λαμπρος, ισχυρος, σποδοεις, οξυς, δριμυς, ξηρος, ασθενης, καυστικος.
Μᾰλη. ala, axilla. Vid. Μασχαλη.
κᾄπειτα δορυ δῆθ' ὑπο μαλης ἡκεις εχων; Lysist. 984.
Μαλθᾰκῐα. mollities. Vid. Ἁβροσυνη.
—ὁ δ' αυτον
εξαγαγεν βιοτον μαλθακιῃ σοφιης. Suid. v. Μαλθακόν.
Μαλθᾰκιζω. mollio, emollio.
η μαλθακισθενθ' ὑστερον μεγα στενειν. Med. 291.
Syn. Ταπεινοω, μαλασσω, απαταω.
*Μαλθᾰκῐνος, η, ον. mollis.
αμπαυσῃ Ῥωμην μαλθακινῃ χαριτι. Antip. Thes. *An.* ii. 117.*
Μαλθᾰκιστεον. molliter agendum, et segniter.
ου μαλθακιστέ, αλλα περικαλυπτεα. Nub. 725.
Μαλθᾰκός. mollis.
μαλθακὸς αιχμητης, νῦν δ' οιχεται οἶος αειρας. P. 588.
Syn. Μαλακος, αδρανης, ασθενης, ῥαθυμος, μαλθων, μαλθακηρος, μαλθακινος.
Μαλθᾰκοφωνος —αοιδος. Pind.
Μαλθακῶς. *adv.* molliter.
*νῦν τ' αὖθις, ἡνικ' εισορᾷς πολιν τ' εμοι
ξυνοῦσαν ευνουν τηνδε, και γενος το πᾶν, [772. B.
πειρᾷ μετασπᾶν,* σκληρα μαλθακῶς λεγων. Œd. C. 805.
φιλησατον με μαλθακῶς, ὠ χρυσιω. Acharn. 1199.
Syn. Ἁβρῶς, ἁπαλῶς, ἡσυχῶς, ευκολως, θρυπτικῶς, πρᾳως, τρυφερῶς, μαλακῶς.
Μαλθασσω. mollio. Vid. Μαλασσω.
μηδ' αγνοησῃς πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὑπνῳ. Eumen. 134.
*Μᾰλιον. το. coma demissa. [388.
καὶ στολιον, μαλιον, πωγωνιον, ωμιον εξω. Ammian. *An.* ii.

[2] Versus est Theodectæ, p. 454. Sed VV. DD. displicet μαλακόφθαλμος. Vide eorum conjecturas apud Schweigh.

Μἄλιστᾰ. *adv.* maxime, potissimum, præsertim. Μάλιστα, μάλιστά γε, *et* Μάλιστα πάντων, *in responsione affirmativa ponuntur.*
a. καὶ ξυγγενεσθαι ταῖς Νεφελαισιν ες λογους
ταῖς ἡμετεραισι δαιμοσιν; b. μαλιστά γε. Nub. 252.*
Μαλκεω. *Ion.* μαλκειω. frigore contrahor, torpeo.
πνευματος αργαλεοιο, πονοιο τε μαλκειοντα. Nic.
Syn. Ῥιγοω.
Μαλκη. torpor. *inpr.* ex frigore.
—ὁτ' εν παλαμησιν αεργοι
μαλκαι επιπροθεωσιν ὑπο κρυμοῖο δαμεντων. Nic.Th. 382.
*Μαλκιαω. id. qu. Μαλκεω.
—τοτε δη κρυος εκ Διος εστι
ναυτη μαλκιοωντι κακωτερον— Arat. φαιν. ap. H. Steph.*
Μαλκιστᾰτος. frigidissimus.
—τοδε μοι μαλκιστατον ἦμαρ. Suid.
Exp. Ψυχροτατος, ασθενης.
Μαλλοδετης, εος, οῦς. ὁ ἡ. lana ligatus.
τας μαλλοδετεῖς κυστεις[1]. Soph. Fr.
Μᾶλλον. *(q. d. validius, aut, cum Horatio, valdius.)* magis. *compar. a* μάλα. 2. *geminati adfert exemplum Suid. ad augendam comparationem, more Hebræorum.*
ῥηΐτεροι γαρ μᾶλλον Αχαιοῖσιν δη εσεσθε,
κεινου τεθνειῶτος, εναιρεμεν.—Ω. 243. *V. Steph. Th.* t. ii.
2. πῶς επενεφεῖτο πρῶτον ὁ Ζευς ἡσυχῇ,* [c. 775. E.
επεῖτα μᾶλλον μᾶλλον.— Alex. ap. Suid.
Syn. Πλεον, επιπλεῖον, περισσοτερον, μειζονως, αει μᾶλλον.
Μαλλός. vellus, lana promissa.
ειροποκοι δ' οϊες μαλλοῖς καταβεβριθασι. Hes. ε. 234.
Syn. Κῶας, θριξ, λαχνη. *ποκος, νακος. το.
Phr. Κλαδον,—Ληνει μεγιστῳ[2] σωφρονως εστεμμενον
ἀργῆτι μαλλῷ, τῇδε γαρ τρανῶς ερῶ. Eumen. 44.
ἔχρῖον ἀργῆτ' οἷος εὐειρου ποκῳ. Trach. 688. [991.*
οἷος νεογνῆς εὐποκῳ μαλλῷ. Œd. C. 467. *Vid. Valck. ad Ph.*
Μᾰμερσα. nom. Minervæ. —οἱ δε Λαφριας
οἶκοι Μαμερσας ἠθαλωμενοι φλογι. Lyc. 1417.
Μαμερτος. Mavors. Vid. Αρης.
—τον τε Κρηστωνης θεον,
Κανδαον, η Μαμερτον,— ib. 938.
Μαμμακυθος. Nom. Pr. cujusdam fatui. *Steph. Thes.* tom. ii. c.
κεχηνοτες Μαμμακυθοι, [1663. A.
και Μελιτιδαι[3] καθηντο. Ran. 1021.
Μαμμαω[4]. (φαγω. Suid.) panem peto.
μαμμᾶν δ' αν αιτησαντος, ἧκον σοι φερων αν αρτον. Nub.
*Μαμμη, ης. ἡ. *idem qu. seq.* [1386.
Σισυφου ὦ μαμμη, και Δευκαλιωνος αδελφή. Myrin. *An.* ii.
Μαμμῐα. (μητηρ) mater. 2. avia. [108.*
ὑπακουσον· οὗτος, ου καλεῖς την μαμμιαν; Lysist. 878.
Μανδᾰλωτον. (εἶδος φιληματος.)
και θηλυδριῶδες, και κατεγλωττισμενον,
και μανδαλωτον (*sc.* μελος)·— Thesm. 131. Br.
Μανδρα. stabulum, caula.
χῆραι μεν μανδραι, κενεαι δ' εμιν αυλιες ηδη
*τετραποδων. ηδη γαρ απηρνησαντο μαγειροι. Call. 6. 106.
κόμης δε πενθος λαγχανω, πωλου δικην,
ἥ τις ξυναρπασθεῖσα βουκολων ὑπο,
μανδραις εν ἱππειαισιν αγρια χερι
θερος θερισθῃ ξανθον αυχενων απο·
κυρσασα δ' εν λειμῶνι ποταμιων ποτῶν,
ιδῃ σκιας ειδωλον, αυγασθεισ' ὑπο
κουραῖς ατιμως διατετιλμενην φοβην.
κεινην ανοικτιρμων τις οικτειρειεν αν
οἵαισιν αισχυνῃσιν οἷα μαινεται
πενθοῦσα, και κλαιουσα την παρος φοβην. Soph. fr. Τυρ. 15.*
Syn. Μανδρευμα, ἑρκος, αὖλις, επαυλις.—σπεος, φραγμος, ὑλη. Epith. Πολυχανδης.
Μᾰνεομαι. insanio.
ἁ γερανος τὠροτρον· εγων δ' επι τιν μεμανημαι. Theoc. 10.
Syn. Μαινομαι, μαργαινω, εφιεμαι. [31.
Μανης. (δοῦλος.) servus, famulus. *Vid. Brunck. in l. c.*
τουτον μεν οὖν Φορμισιος, Μεγαινετος θ' ὁ Μανης. Ran.
Μανης. (κυλιξ.) genus poculi. [996. (65. B.)
*και πανυ τις ευκαιρως, "Προπινω," φησι, "σοι,
"πατριῶτα." μανην δ' εἶχε κεραμεοῦν, αδρον,
χωροῦντα κοτυλας πεντ' ισως. εδεξαμην.* Nicon ap. Ath. p.
Μανθᾰνω. disco. [487. c.
αλλ' απ' εχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθανουσιν οἱ σοφοι. Av. 374.
αλλ' επεὶ οὖν δη εργα κακ' εμμαθες, ουκ εθελησεις. σ. 361.
†ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σωζεσθαι φιλεῖ
πρὸς γῆρας· οὕτω παῖδας εὖ παιδευετε. Eur. Supp. 916.
Syn. Καταμανθανω, εκμανθανω, επιμανθανω, δαεω, μαθητευομαι, πευθομαι, ασκεομαι, ακουω, αισθανομαι, εννοεω, αναγινωσκω. Phr.—Βαδιζεμεν ανθεμοεντα
εις αρετῆς λειμῶνα. Orph. L. 80.
ποικιλα Μουσαων ανθεα δρεψαι. Ep.
*Μᾱνῐα, ας. ἡ. nomen ancillæ; *sicut* Μανης. ὁ. *servi.*
οιμοι, τεκνον. δος μοι σφαγεῖον, Μανια,
ἱν' οὖν το γ' αἷμα τοῦ τεκνου τοῦ 'μοῦ λαβω. Thesm. 754. B.*
Μᾰνῐα. furor. Vid. Λυσσα.
κωμοι και μανιαι μεγα χαιρετε,— Ep.
θεια μανια ξυναυλος. Aj. 616.
Epith. Αυτοφονος, ολοοφρων, ολοη, ζωρα, ἑτεροφρων, κακη, λυσσῶσα, λυσσαλεα, τροχηλατος, φρενοπληγης.
*Phr. Ὑπο μ' αὖ σφακελος και φρενοπληγεῖς
μανιαι θαλπουσ', οιστρου δ' αρδις
χριει μ' απυρος·
κραδια δε φοβῳ φρενα λακτιζει.
τροχοδινεῖται δ' ομμαθ' ἑλιγδην,
εξω δε δρομου φερομαι, λυσσης
πνευματι μαργῳ γλωσσης ακρατης. Prom. 903. Blom.*
Μανιας, αδος. ἡ. furiosa.
ει μ' εκφοβοῖεν μανιασιν λυσσημασι. Orest. 270.
εγω δε φοιτῶντ' ανδρα μανιασιν νοσοις-Ωιτρυνον,— Aj. 59.
Μᾰνῐκος, Μανιωδης. Vid. Νυμφαι, Βακχος.
συν δ' εταραξε ποσι Μανιωδεος οργια Βακχω. Theoc. 26. 13.
Syn. Μαργος, αφρων, εμμανης. ενθεος, ὑπερηφανος, οιστρηεις, φρενοπληκτος.
*Phr. Οἱ μέν τ' αφροσυνῃ εμπληγεες, οἷα γε μαργοι
δημια λαβραζουσι, παραπληγες θ' ἅτε Βακχαι,
οξυ μελος βοοωσιν αταρμυκτῳ φρενας οιστρῳ. Nic. Alexiph.
—πᾶν δε νοημα [159.
εμπληκτον μεμορηκε, κακῃ εσφαλμενον ατῃ.
αυταρ ὁ μηκαζει, μανιης ὑπο μυρια φλυζων. κ. λ. ib. 212.
μανιαις φλεγων,—λυσσῃ παρακοπος. Thesm. 680.
Μᾰνιοκηπος. *epith.* prostibuli. Anac. fr. 82. *Vid. Fisch. in l.*
Μαννα. manna.
—γλυκερον σφισι Μαννα πασασθαι. Apollin.
αρτος επουρανιος.—αγγελικη θαλιη. ib.
αιθερος αφθιτον ειδαρ ερημαδος εγγυθι πετρης.
Μαννα πολυκληϊστον.—μελιρρυτος αιθερος αρτος. Nonn.
Syn. Αερομελι, (θυσια, σπονδη. Suid.)
Μαντεια, Μαντευμα, Μαντειον, Μαντηϊον. vaticinatio.
μαντειας, ἑκαεργε, Διος παρα, θεσφατα παντα. H. Merc.
μαντευμασι Πυθιοις. Isth. 7. 22. [472.
οφρ' ὑμῖν ειπω μαντηΐα Τειρεσιαο. μ. 272.
Syn. Θεοπροπια, μαντοσυνη, λογιον, προρρησις, προαγγελμα, προφητεια, χρησμῳδημα, χρησμος, θεμις, θειασμος, κληδων, *χρηστηριον.
Phr. Αρτιεπης οσσα. Pind.*

---

1. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Eurip. Schol. ad Phœn. 1290. cit. a Brunckio ad frag. ii. Sophoclis Πολυΐδου ἢ Μαντέων.

2. Varia sunt in h. l. virorum doctorum tentamina; neque ullum forsan adeo felix, ut omnem dubitationem prœcidat. Hemsterhus. λήνει μὲν οἴος. Schutz. λήνους ἀώτῳ. Bothe, λήνει 'μεγάρτῳ. Alterum etiam versiculum ita edidit: ἀργητομάλλῳ (τῆλε γὰρ τρανῶς δρῶ.) At hoc quidem est acute excogitatum.

3. Versus est 991. ap. Brunck. cujus hæc sunt verba. "Delendum est importunum καὶ, quod me nolente et imprudente hic remansit. In Μέλιτος, Μελιτίδαι secunda syllaba producitur, quod in v. 1302. fuit observatum." Enimvero potior scriptura est, Μέλητος, Μελητίδαι.

4. Potius, μαμμᾶν, *indecl.* Schol. ἄσημος φωνὴ παιδίων λαλούντων.

ἠλθε δε οἱ κρυοεν-Πυκινῳ μαντευμα θυμῳ
*παρ μεσον ομφαλον ευ-
δενδροιο ῥηθεν ματερος. Pyth. 4.*
Μαντεῖος, *et Ion. Μαντηῖος, α, ον. fatidicus.
ἀρ' ου φανερως ἡμεις ὑμῖν εσμεν* μαντεῖος Απολλων; Av.
ωκα δε κεκλομενοι μαντηῖον Απολλωνα [722.
*ῥεζον επ' εσχαροφιν, νεον ηματος ανομενοιο. Ap. 2. 493.
Phr. Ω Λοξια μαντεῖε, σῶν θεσπισματων
ου ψευδομαντις ἠσθ' αρ', αλλ' ετητυμος. Orest. 1682. P.*
Μαντευομαι. vaticinor.
η ετεον Καλχας μαντευεται, ηε και ουκι. B. 300.
Syn. Απομαντευομαι, διαμαντευομαι, καταμαντευομαι, προμαντευομαι, μαντιπολεω, θεμιστευω, θεοπροπεω, θεοφατιζω, θεσπιζω, θεσπιῳδεω, προθεσπιζω, προφητευω, οιωνιζομαι, φοιβαζω, διαφοιβαζομαι, χρησμολογεω, χρησμῳδεω.
Phr. Χεειν μαντωδεα φωνην·
—θεοπροπον ἀσθμα τιταινειν. Ep.
[—μαντευσατο κουρη,
και πλοκαμους τιλλουσα γοημονα ῥηξεν ιωην. Nonn.]
δαφνηφαγων φοιβαζεν εκ λαιμων οπα,
Σφιγγος κελαινῆς γῆρυν εκμιμουμενη. Lyc. 6.
[καλον γε τον πονον, ὦ
Φοιβε, σοι προ δομων λατρευω,
τιμῶν μαντεῖον ἑδραν. Eurip. Ion. 128.]
Μαντευτεον. vaticinandum.
τῷ γαρ θεῷ τἀναντι' ου μαντευτεον. Ion. 373.
Μαντευτος. vaticinio prædictus.
ὑπερ τραπεζης ἠχ' ὁ μαντευτος γονος. Ion. 1208.
Μαντῐκος. ad vates, aut vatum artem pertinens.
—και μαθ', οὑνεκ' εστι σοι
βροτειον ουδεν μαντικῆς εχον τεχνης. Œd.T. 723. (709. B.)
το μαντικον γαρ πᾶν φιλαργυρον γενος. Antig. 1055. B.
το μαντικον πᾶν σπερμα, φιλοτιμον κακον. Iph. A. 520.
Syn. Μαντηῖος, μαντευτικος, μαντεῖος, μαντωδης, μαντῳος, μαντοσυνος, προφητικος, λογιος.
Μαντῐκῶς. *adv.* per vaticinium.
ουκουν δοκῶ σοι μαντικῶς το φρυγανον τιθεσθαι; Pac. 1026.
Μαντῐνεα. urbs Arcadica.
και Τεγεην εἰχον, και Μαντινεην ερατεινην. B. 607.
Μαντιος. Nom. Pr.
γεινατο δ' Αντιφατην και Μαντιον, υἱε κραταιω. ο. 242.
Μαντῐπολεω. vaticinor. Vid. Μαντευομαι.
μαντιπολεῖ δ' ακε-λευστος αμισθος αοιδα. Agam. 987.
ψευδεα θεσπιζουσα και αχρεα σεῖο πολῆϊ,
μοχθιζεις ατελεστα, και ἱερον αστυ μιαινεις. Tryph. 434.
Μαντῐπολος. qui vel quæ circa vaticinia versatur. [Northm.
ουδ' ετι μαντιπολοιο τεῆς κεχρημεθα φωνῆς. Tryph. 438.
τῆς μαντιπολου Βακχης ανεχων-Λεκτρ' Αγαμεμνων. Hec. 123.
Μαντις. vates. (1053. B.)
ου βουλομαι τον μαντιν αντειπεῖν κακῶς. Antig. 1067.
μαντι κακῶν, ου πωποτε μοι το κρηγυον ειπας. A. 106.
η, οἱ μαντιες εισι, θυοσκοοι, η ἱερῆες. Ω. 221.
Syn. Μαντευτης, θεοπροπος, θεσπις, θεσπιῳδος, θεσπιαοιδος, προφητης, ὑποφητης, ὑποφητωρ, χρησμῳδος, χρησμολογος, χρησμαγορης, ομφητηρ.
Epith. Αμυμων, αοιδιμος, εὐσκοπος, σοφος, εχεφρων, θεηγορος.
Phr. *Ὦ μαντι, τοὐπος ὡς αρ' ορθον ηνυσας. Antig. 1178.
—Μοψον τε δαημονα μαντοσυναων. Apoll.
τι δητα θωκοις αρχικοις ενημενοι
σαφως διομνυσθ' ειδεναι τα δαιμονων,
οἱ τωνδε χειρωνακτες ανθρωποι λογων;
ὁστις γαρ αυχεῖ θεῶν επιστασθαι περι,
ουδεν τι μαλλον οἶδεν, η πειθει λεγων. Eur. Fr. Philoct.*
θεραπων Ἑλικωνιου Απολλωνος,—
ανηρ τῶν μουσῶν και χαριτων τροφιμος.
Πιερικη δε μελισσα περι στομα θεῖον αλᾶται,
κηριον ωδινουσα μελισταγες—Μουσαων ἱερον στομα. Ep.
πνευματι παφλαζων, θεοδινεος εγκυος ομφῆς.
Πιερικῆς ἀμιλλητηρ αοιδῆς. Nonn.

οἱ δε Κλαρον παρ' οχθαῖς λαλον πιοντες ὑδωρ,
δαφνηφοροιο Φοιβου μεμνηοτες βοῶσιν.
Μαντοσυνη. vaticinium.
ἡν δια μαντοσυνην, την οἱ πορε Φοῖβος Απολλων. A. 72.
—ὁς περι παντων-Ηιδεε μαντοσυνας. B. 832.
Syn. Μαντικη. μαντεια.
Μαντοσυνος, Μαντωδης. vaticinatorius. Vid. Μαντικος.
θεοῦ θεοῦ νιν-Κελευσμ' επεστραφη
μαντοσυνον— Androm. 1031.
—δοκεεν δε χεειν μαντωδεα φωνην. Ep. 1. 5.
Μαντῳος, ου, ὁ. fatidicus. [128.
θεσφατα μαντῳης Φοιβηΐδος οργια τεχνης. Leo Phil. *An.* iii.
Μᾰραγδος pro Σμαραγδος. gemma.
Σαρδια θ' αἱματοεντα, και αιγληεντα μαραγδον. Lith. 608.
*μαραγδον εἶναι ταῦτ' εδει, και Σαρδια. Menand. ap. Ath. p.
Μαραγνα. flagellum, scutica. Vid. Μαστιξ. [94.*
ητοι μαραγνα γ', η καρανιστης μορος. Rhes. 817.
Μαραθρον. *immo*, Μαραθον. (Ther. 596. *Schneid.*) marathrum, fœniculum.*
—ἱππειου μαραθρου πολυαυξεα ῥιζαν. Nic.
Μᾰρᾰθων. campus, deinde et δῆμος et vicus Atticæ.
ἱκετο δ' ες Μαραθῶνα, και ευρυαγυιαν Αθηνην. η. 80.
—λειμῶνα τον εροεντα Μαραθῶνος. Av. 248.
Epith. Ἁλικλυστος, ελαιοκομος, καλλιτοκος, Μηδοφονος.
Μᾰρᾰθωνομᾰχης, Μαραθωνομαχος. qui Marathone pugnavit.
ατεραμονες, Μαραθωνομαχαι, σφενδαμνινοι. Acharn. 181.
εξ ὧν ανδρας Μαραθωνομαχους ἡ 'μη παιδευσις εθρεψε. Nub.
Μαραινα. Vid. Μαστιξ. [986. B.
—τῆσδε μαραινης—Δοῦπος ἱκνεῖται. Choëph. 373.
*(μαράγνης *Pors. post Robort.*)*
Μᾰραινω. marcescere facio. Μαραινομαι. [23. 28.
και το ῥοδον καλον εστι, και ὁ χρονος αυτο μαραινει. Theoc.
ανθρακιην δ' εμαρανε, κονιν δ' αμαθυνε μελαιναν. H. Mer. 140.
αυταρ επει κατα πῦρ εκαη, και φλοξ εμαρανθη. I. 212.
τῆμος πυρκαϊη εμαραινετο, παυσατο δε φλοξ. Ψ. 228.
Syn. Εκμαραινω, καταμαραινω, απομαραινω, αναινω, ισχναινω, διαφθειρω, εξαλειφω, τηκω, καταβαλλω, απομαραινομαι, ισχναινομαι, διαβρεχομαι, κατασηπομαι, αφανιζομαι, καταφθινω.
Μαργαινω, Μαργοω. insanio.
μαργαινειν ανεηκεν επ' αθανατοῖσι θεοῖσι. E. 582.
μεθες μ' εφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χερα. Hec. 1135.
Syn. Μαινομαι, ενθουσιαζω, οιστρηλατεω, ὁρμαω (ακρατῶς.)
Μαργᾰροεις. margaritæ similis. Vid. Νυμφη.
Μαργᾰρον, Μαργαρῖτης. margarita, unio.
και μαργαρον τραχηλῳ. Anac. 20. 14. Epith. Αιγληεις.
Phr. Αλλη μαρμαρον εἶχε φαεσφορον, οὗ χαριν αιγλης
γλαυκον Ερυθραιης αμαρυσσεται οἶδμα θαλασσης
λαμπομενης— Nonn.
Μαργός. insanus, stolidus.
πτωχευεσκ' Ιθακης. μετα δ' επρεπε γαστερι μαργῇ. σ. 2.
λαοι Φρικωνος, μαργῶν επιβητορες ἱππων. Hom. xxxvii. 4.
Syn. Μανικος, επιμαργος, αφρων, ακολαστος, ασελγης, ὑβριστης.
Μαργοσυνη. insania; furiosa libido.
κνιζη τις ηδη, και πεπειρα, γινομαι
σην δια μαργοσυνην. Anac. 101. (fr. 45. Fisch.)
—ἡτις δῶμα, και οὐς ησχυνε τοκῆας,
μαργοσυνη ειξασα,— Apoll. 3. 796.
Syn. Μαργοτης, αφροσυνη, μαχλοσυνη, λαβροσυνη, προπετεια.
*Μᾶρη[1]. manus. *Pind. fr. incert.* 163.*
Μαρια (Παρθενικη.)
Epith. Απειρογαμος, νοσφιγαμος, αδετος, αχραντος, ανυμφος, ανανδρος, ἀγνοτοκεια, θεηδοκος, θεουδης, θεητοκος, μητροπαρθενος, παγκλυτος, παμμακαιρα, παγχαρτος, ποτνια, σεμνη, φυγοδεμνος, φυσιζωος.
Phr. Ἁγνη μητηρ.—Νυμφη ου νυμφηθεῖσα. Naz.
μελπωμεν θεοπαιδα, θεοεικελον, κ. λ. vid. Caussin.

1. E vetusto hoc vocabulo fluxerunt μάρπτω, et εὐμαρής, sec. Schol. Ven. B. ad Il. O. 37.

Μαριανδυνοι. Asiæ gens, Bithyniæ contermina.
και Μαριανδυνων ἱερον πεδον· ενθ' ενεπουσιν
ουδαιου Κρονιδαο μεγαν κυνα, χαλκεοφωνον
χερσιν ανελκομενον μεγαλοφρονος Ἡρακλῆος
δεινον απο στοματων βαλεειν σιαλωδεα χυλον. Dion. 788.
*ουκ ισχαδας οισεις τῶν μελαινων ; μανθανεις ;
εν τοῖς Μαριανδυνοις εκεινοις βαρβαροις
χυτρας καλοῦσι τας μελαινας ισχαδας. Pherecr.ap.Ath.p.653.
Μᾰρῐκᾶς. ὁ. fabula Eupolidis. *Vid. not. ad Athen. p.* 690. e.
Ευπολις μεν τον Μαρικᾶν πρωτιστον παρειλκυσεν,
εκστρεψας τους ἡμετερους Ἱππεας κακος κακῶς. Nub. 553. B.*
Μαρῑλαδης. (ὁ ανθρακευς. Et. Ma.) Vid. Schol. in l. et ad v. [612.
*ὑμᾶς μεν ηδη μισθοφορεῖν αμηγεπη,
τωνδι δε μηδεν'; ετεον,* ὦ Μαριλαδη. ib. 608.
Μᾰρῑλη. pulvis carbonum.
ὑπο τοῦ δεους τε τῆς μαριλης μοι συχνην
ὁ λαρκος ενετιλησεν, ὥσπερ σηπια. Acharn. 350.
SYN. Χνοῦς, τεφρα, σποδια—αμαυρον πῦρ.
Μᾰρῑλοποτης. favillarum potor.
ἅ με παρ' Ἡφαιστῳ θῆκε μαριλοποταν. Ep. αδ. 413.
Μᾰρις. Nom. Pr.
ηριπε δε προπαροιθε· Μαρις δ' αυτοσχεδα δουρι
Αντιλοχῳ επορουσε, κασιγνητοιο χολωθεις. Π. 319.
Μαρμαιρω. rutilo, resplendeo.
στηθεα θ' ἱμεροεντα, και ομματα μαρμαιροντα. Γ. 397.
δρακοντε μαρμαιροντε[1] παγχρυσον γενυ. Ion. 1443.
SYN. Αναλαμπω, καταλαμπω, πυρράζω. απαστραπτω.
Μαρμᾰρεος, Μαρμᾰρῖνος, Μαρμαρος. marmoreus, et marmoris more candens.
—ἡ δε μεγαν ἱστον ὑφαινε-Διπλακα, μαρμαρεην.—Γ. 126.
τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε το μαρμαρινον. Theoc. Ep. 10.
—ἑτερηφι δε λαζετο πετρον-Μαρμαρον, οκριοεντα.— Π. 735.
SYN. Μαρμαρειος, λευκος, λαμπρος.
Μαρμᾰρυεις. idem.
κατεχεις Ολυμπου-Μαρμαροεσσαν αιγλαν. Antig. 619.
Μαρμᾰρον, Μαρμαρος. (λιθος.) marmor.
μαρμαρῳ οκριοεντι βαλων, ὁ ρα τειχεος εντος M. 380.
επαξειεν δ' εχων-Τον μαρμαρον,— Acharn. 1171.
Μαρμᾰροω. in marmor converto.
και πεμπελον γραῦν μαρμαρουμενην δεμας. Lyc. 826.
Μαρμᾰρῠγη. splendor.
μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαυμαζε δὲ θυμῷ. θ. 265.
SYN. Αγλαια, αυγη, λαμπηδων. αστραπη.
EPITH. Πυροεσσα, ροδοεσσα, δροσοεσσα, τροχοεσσα, ευκυκλος, σελασφορος, φαεθοντις.
PHR. Μαρμαρυγην χαριεσσαν απαστραπτουσα προσωπου.
μαρμαρυγην φυξηλιν αλωομενοιο κεραυνοῦ. Non. [Mus.
Μαρμᾰρῶπις, Μαρμαρωπος. oculis micans.
τῆς δειροπαιδος, μαρμαρωπιδος γαλῆς. Lyc. 843.
οφεων ιαχημασι, Λυσσα μαρμαρωπος. Herc. F. 883.
Μαρνᾰμαι. pugno. Vid. Μαχομαι.
αὐταρ ὀγ', ὡς το προσθεν, εμαρνατο ἶσος αελλη. M. 40.
ὡς οἱ μεν μαρναντο δεμας πυρος αιθομενοιο. Σ. 1.
Μαρπισση. Vid. Κλεοπατρα.
Μαρπτις, vel Μαρπτυς. qui injuriose manus injicit. *Vid. Stanl. in l.*
ὁδε μαρπτις ναΐος, γαΐος. Æsch. Supp. 833. (23. P.)
SYN. Ἁρπακτηρ, ληπτης.
Μαρπτω. capio, prehendo, assequor.
ἑλκε' απαλθησεσθον, ἁ κεν μαρπτησι κεραυνος. Θ. 405.
ακροτατας κορυφας· ουδε χθονα μαρπτε ποδοῖϊν. Ξ. 228.
*—τοι δ' ωκυποδας λαγος ἠρευν
ανδρες θηρευται, και καρχαροδοντε κυνε προ,*
ἱεμενοι μαπεειν, οἱ δ' ἱεμενοι ὑπαλυξαι· Hes. α. 302.
SYN. Καταλαμβανω, συλλαμβανω, διαχραομαι. κρατεω.
*Μαρσῐωνις, ιδος. ἡ. Marsica.
λιμνης τε Φορκης Μαρσιωνιδος ποτα. Lyc. 1275.*
Μαρσοι. Marsi.
και Μαρσων θοα φῦλα. Ταρας δ' ἁλος εγγυθι κεῖται. Dion. 376.
Μαρσυας. Marsyas[2], sive Marsya. insignis tibicen e Celænis, opp. Phrygiæ. 2. fluvius ab eo cognominatus.
ἐξ ὁτε Μαρσυαο θεημαχον αυλον ελεγξας,
δερμα παρηωρησε φυτῷ κολπουμενον αυραις
γυμνωσας ὁλα γυῖα λιπορρινοιο νομῆος. Nonn. l. 1.
Μαρτυρ, Μαρτῠρος. testis.
και σφῶϊν δος αγειν· τω δ' αυτω μαρτυροι εστων. A. 338.
SYN. Επιμαρτυρ, επιμαρτυρος.
EPITH. Δαημων, θεουδης, εμπεδομυθος.
Μαρτῠρεω, Μαρτῠρομαι. testor, obtestor.
δεινῶς γε· πευσει δ' ὥστε μαρτυρεῖν εμοι. Trach. 916. (901. B.)
μαρτυρομαι τουσδ', ου σε, *προς γε τους φιλους
οἱ' ανταμειβη ῥηματ'.— Œd. C. 847. (814. Br.)
ὁρᾷς ἃ ποιεῖ;* ταῦτ' εγω μαρτυρομαι. Plut. 933.
SYN. Απομαρτυρεω, εκμαρτυρεω, διαμαρτυρεω, επιμαρτυρεω, επιμαρτυρομαι, διατιθεμαι. επιφωνοῦμαι—καλῶ μαρτυρας.
Μαρτῠρημα, Μαρτῠρια, Μαρτυριον. testimonium.
μνημεῖα θ' ὁρκων, μαρτυρημα θ' Ἑλλαδι. Eur. Suppl. 1204.
Διῃ εν αμφιρυτῃ, Διονυσου μαρτυριῃσι. λ. 324.
αλλ', εκ Διος γαρ λαμπρα μαρτυρια παρῆν. Eumen. 800.
SYN. Βουλησις. εντολη.
Μαρτυς. id. qu. Μαρτυρ. **Steph. Thes. T.* ii. *c.* 794. E.
ου τις. εγω σοι τουτου μαρτυς· μηδεν ταυτην γ' ανερωτα.
EPITH. Πιστος, σοφος, κλυτος. [Plut. 499.* Vid. ad v. Ετητυμια.
*Μᾰρῠανδης, nomen gentile.
ου τοῖον Γαγγαο ῥοος προσθ' ηελιοιο
Ινδον ὑπερ δαπεδον Μαρυανδεα λαον αμειβων
μυκᾶται βρυχημα πελωριον, ὁππονε κρημνῶν [164.*
εκπροθορων εκαλυψε μολων δεμας αιγιαλοῖο. Opp. κυν. δ.
Μαρφακτος. *vox ignota lexicogg.*
μαρφακτον, νοσοθυμον, αει θανατοιο παρεδρον. Man. 4. 540.
*Μαρψῐας, ου. ὁ. Rhetor quidam contentiosus, et garrulus.
προς ταδε τις αντερεῖ Μαρψιας; (Pæon. Trim.) Ach. 702.
Μᾰρων. filius Euanthis, filii Bacchi, et videtur fuisse eximius cultor vinearum. Ab eo urbs Μαρωνεια. *V. Damm.* 2. vinum, sc. Maroneum. *V. Seber. ad Polluc. l. c.* 3. P. Virgilius Maro.
1. βην· αταρ αιγεον ασκον εχον μελανος οινοιο,
ἡδεος,* ὁν μοι εδωκε Μαρων, Ευανθεος υἱος,
ἱρευς Απολλωνος, ὁς Ισμαρον αμφιβεβηκει: ι. 196.
*2. ουπω πιον τοσοῦτον, ουδε πιομαι
μαρωνα— Cratin. ap. Poll. l. 6. §. 26.* [460.
3. Πιεριδες, τι μοι ἁγνον εφωπλισσασθε Μαρωνα; Anthol. p.
Μᾰσαομαι, Μασσαομαι. mando, manduco.
μασωμενος, το λοιπον οὑτω τῷ κοπῳ ξυνεῖναι. Plut. 321.
SYN. Διαμασαομαι, επιμασαομαι. αποδρεπω, μαστιχαω, μασταζω.
Μᾰσημᾰ, Μασσημα. quod manditur.
*μακαρς ὁ βιος· ου δεῖ μ' αει καινον πορον [Athen. p. 8.
εὑρεῖν ποθ',* ὡς μασημα ταῖς γναθοις εχω. Antiphanes ap.
SYN. Διαμασημα, το μασηθεν.
Μᾶσης, ητος, *item* Μασητος, ου. ἡ. urbs Argeorum.
οἱ τ' εχον Αιγιναν, Μασητα τε, κοῦροι Αχαιων. B. 562.
Μᾰσαισυλιοι, Μασυλῆες. gentes Nomadum.
ενθα Μασαισυλιοι τε και αγρονομοι Μασυλῆες
βοσκονται συν παισιν αν' ηπειρον τε και ὑλην,
μαιομενοι βιοτοιο κακην και αεικεα θηρην, κ. λ. Dion. 187.
Μασθλη, ης. ἡ. et Μασθλης, ητος. ὁ. lorum emollitum; corium. 2. homo mollis et in improbitate exercitatus.
2. μασθλης, ειρων, γλοιος, αλαζων. Nub. 448.
SYN. Μαλακιων, εκλυτος. πολυγνωμων.
Μασθος, Μαστός. mamilla, uber. Vid. Μαζός. 2. collis leniter assurgens. Pyth. 4. 14. Vid. ad v. Λοφος.
ἡ γρηῢς μασθῶν ὡς απεχει χαριτας. Call. Ep. 27. (54. Ern.)
η Χιον, η νησοιο διαβροχον ὑδατι μαστον
*Παρθενιης, (ουπω γαρ ενην Σαμος)·— ib. 4. 48.
Μασπετον. laserpitii folium. [p. 100. f.*
καυλῷ, κεληισι, μασπετοις, πυρετοῖς, οποις. Antiph. ap. Ath.

1. Hunc in modum insigni felicitate correxit Porsonus vulg. lectionem, δράκοντες ἀοχαῖόν τι παγχρύσῳ γ. et referri jussit ad vs. 23.

2. Nomen a Latinis Poëtis, quam a Græcis, magis decantatum.

Μασσᾰγεται. gens, trans Araxem sita.
Μασσαγεται ναιουσι, θοῶν ῥυτῆρες οἴστων·
ανερες, οἷς μητ' αυτος εγω, μηθ' ὁς τις ἑταῖρος
εμπελασαι· μαλα γαρ τε κακοξεινωτεροι αλλων.
ου γαρ σφιν σιτοιο μελιφρονος ἐστιν εδωδη,
ουδε μεν ουδ' οἶνος μεταδημιος· αλλα γαρ ἵππων
αἵματι μισγοντες λευκον γαλα, δαῖτα τιθενται. Dion. 740.
Epith. Φιλοπτολεμοι.
Μασσᾰλιος. Massiliensis.
τον δε μετεκδεχεται Γαλατης ῥοος, ενθα τε γαῖα
Μασσαλιη τετανυσται, επιστροφον ὁρμον εχουσα. ib. 75.
Μασσω, Ματτω. pinso, subigo, abstergo. [Equit. 536.
απο κραμβοτατου στοματος ματτων αστειοτατας επινοιας.
Syn. Αναμασσω, απομασσω, διαμασσω. κατασκευαζω, πυκνοω, καθαριζω, φυραω, ζυμοω.
Μασσων, (*pro μακρότερος dicitur; ut βράσσων, pro βραδύτερος, vel βραχύτερος.*) longior, amplior.
τοῦτον νῦν αφικεσθε, νεοι· ταχα δ' ὕστερον αλλον
ἥσειν, η τυσσοῦτον, οἴομαι, η ετι μᾶσσον. θ. 202.
*—τα δ' οικοι,-Μασσον' (*plura*) αριθμῷ. Nem. 2. 35.*
Syn. Μειζων, ποῤῥωτερος, μακροτερος.
Μασταξ. mandibula, os, esca.
ηθελεν· αλλ' Οδυσευς επι μαστακα χερσι πιεζε. δ. 287.
ὡς δ' ορνις απτῆσι νεοσσοῖσι προφερῃσι
μαστακ', επει κε λαβῃσι, κακῶς δε τε οἱ πελει αυτῇ. I. 324.
Syn. Γναθος, γαμφηλη, στομα. τροφη. μασημα. ενθεσις. αρκις. Epith. Σιτοφαγος.
Μαστᾰρυζω. languide manduco. 2. τὰ χείλη συνάγω. labra contraho, in modum lactentium puerorum.
ὁ δ' ὑπο γηρως μασταρυζει, κἀτ' οφλων απερχεται. Acharn. 689.
[Μαστειρα. ἡ. inquisitrix. *fem. a* μαστήρ.
μῆνις μαστειρ' εκ θεῶν. Æsch. Supp. 171.]
Μαστευω. quæro, indago.
εγγυς ανηρ, ου δηθα ματευσομεν, αι κ' εθελητε. Ξ. 110.
Syn. Αναμαστευω, ματευω, εκμαστευω, διαζητεω, επιζητεω, εξιχνευω, ερευναω, ψηλαφαω. μαιομαι.
Μαστηρ, Μαστηριος. investigator, quæsitor.
Κολχων, οἱ Ποντοιο δια στομα, και δια πετρας
Κυανεας μαστῆρες αριστηων επερησαν. Ap. 4. 1003.
*πρὸς ταῦτα καὶ Κρεοντα πεμποντων εμοῦ
μαστῆρα, κεἰ τις αλλος εν πολει σθενει. Œd. C. 455. B.*
Ἑρμῇ μεγιστῳ προξενῳ μαστηριῳ. Æsch. Supp. 927. (17. P.)
Syn. Ζητητης, μαστευτης, εξεταστης, ερευνητης, ιχνευτης, ανιχνευτης, ιχνηλατης.—κατοπτηρ.
Μαστῑγῐας. mastigia, flagrio.
*a. καταθου ταχεως τον στεφανον, ἵν' εγω τουτωϊ
αυτον περιθῶ. b.* καταθου ταχεως, μαστιγια. Eq. 1227.
Syn. Μαστιγωσιμος, νωτοπληξ, στιγματιας.—δοῦλος. πληκτικος. κεντροτυπτος.
Phr. Αἵματι δε σμωδιγγες αεικεα βεβριθυῖαι
ιχνια λωβηεντα θοῶν ανεφαινον ἱμαντων. Tryph.
Μαστιζω. flagello.
μαστιξεν δ' ἵππους· τω δ' ουκ αεκοντε πετεσθην. E. 768.
—πλευρας τε και ωμους-Ουρῇ μαστιζων— Hes. α. 431.
(*præstat* μαστιοων.)
ἵππους μαστιετην, ἵκοντο δε μακρον Ολυμπον. ib. 466.
Syn. Μαστιγοω, απομαστιγοω, διαμαστιγοω, δερω, αικιζω, ῥαβδιζω, πλησσω, καταπαιω. μαστιξι ξαινω.
Phr. —Ὑποστιζειν αφειδεα νῶτον ἱμασθλῃ. Nonn.
Μαστικτηρ, Μαστικτωρ. flagellifer.
—σῶτερ εμῶν απο μαστικτηρων. Sib. l. 2.
—ὑπο λοβον-Παρεστι μαστικτορος,
δαΐου δαμιου.-Βαρυ—κρυος εχειν. Eumen. 159.
Syn. Μαστιγευς, μαστιγοφορος.
Μαστιξ, Μαστις. flagrum, scutica.
Ἡρη δη μαστιγι θοῶς επιμαιετ' αρ' ἵππους. E. 748.
αλλα Διος μαστιγι κακῃ εδαμημεν Αχαιοι. N. 812.
ἦ, και εφ' ἱπποιϊν μαστιν βαλεν· οἱ δε μαλ' ὦκα. ο. 182.
μαστιγι λιγυρῇ τετραορον ἁρμα διωκων. Orph. H. 7. 19.
Syn. Μαραγνα, ῥαβδιον, αικια, αικισμα, πληγη.
Epith. Αγηνωρ, ανθοκομος, θηρονομος, γογγυλη, εὐρραφης, γυιοβορος, θοα, βριαρα, κεραυνια, ταρταρια, τροχαλη, φαεινη, φλογινη, φρικαλεα, παλιντρυπος.
Phr. Ῥοιζου θαρσαλεα μητηρ.— Ep.
Μαστῑχαω. manduco.
*οἷος δ' εν βησσῃς ορεος χαλεπος προϊδεσθαι
καπρος χαυλιοδων φρονεει θυμῷ μαχεσασθαι
ανδρασι θηρευτῇς, θηγει δε τε λευκον οδοντα
δοχμωθεὶς,* αφρος δε περι στομα μαστιχοωντι
λειβεται, *οσσε δε οἱ πυρι λαμπετοωντι εἰκτην,
ορθας δ' εν λοφιῇ φρισσει τριχας, αμφι τε δειρην·
τῷ ικελος Διος υἱος αφ' ἱππειου θορε διφρον.* Hes. α. 386.
Syn. Μασαομαι, εσθιω, βιβρωσκω.
Μαστοδετον. το. cingulum pectoris. [ii. 270.
καὶ τὰ περὶ στερνοις αγλαὰ μαστοδετα. Marc. Argent. *An.*
Μαστροπος, Μαστρωπος. leno, lena. [Thesm. 565. (58. B.)
ὡς τ' αὖ τα κρε' εξ Απατουριων τοῖς μαστροποῖς διδοῦσαι.
Syn. Πορνυβοσκος, πορνοτροφος, επαγωγος, προαγωγος, προαγωγευς, μαυλιστης.—ματρυλλη.—ευτελης.
Μαστωρ, Μαστοριδης. Vid. Λυκοφρων.
—απεκτατο πιστος ἑταῖρος
Μαστοριδης, ὁν νῶϊ Κυθηροθεν ενδον εοντα,
ισα φιλοισι τοκεῦσιν ετιομεν εν μεγαροισι. O. 438.
Μασχᾰλη. ala, axilla. [242.
εγρησσων ετεον γε· χελυν δ' ὑπο μασχαλῃ εἶχεν. H. Merc.
Syn. Μασχαλις, επωμις, μαλη. πτερον.
Phr. —Μασχαλη λοχμης δασυτερα.— Aristoph.
Μασχᾰλιζω. obtrunco.
—ὥστε δυσμενης-Εμασχαλισθη,— Soph. El. 447.
Syn. Ακρωτηριαζω, ακροτομεω. αποκοπτω, κατακοπτω, κολοβοω.
Μασχᾰλιστηρ. vinculum latum sub axillis.
αλλ' αμφι πλευραις μασχαλιστῆρας βαλε. Prom. 71.
Syn. Μασχαλητηρ, διαζωστρα, δεσμος.
Μᾰταζω. ineptio, desipio.
η τῶν αθικτων ἕξεται ματαζων. Œd. T. 910. (891. Br.)
Syn. Ματαιοφρονεω, ματαΐζω, ματαιαζω, αφραινω, μωραινω. [Phr. Γνωμαν κενεαν σκοτῳ κυλινδει
χαμαι πετοῖσαν. Pind. Nem. IV. 65.]
Μᾰταιος. vanus.
πᾶς λογος εστὶ ματαιος, ὁ μὴ τετελεσμένος εργῳ. Ep. ἀδ. 446.
ανθρωποι δε ματαια νομιζομεν, ειδοτες ουδεν. Theog. 141.
Syn. Ἁλιος, κενος, επικενος, ηλιθιος, ταλας, αφυης, ατοπος, εικαῖος, φλυαρος, τηΰσιος, μαψιδιος, ψευδης. *κεινος pro κενος. Pind. [μαψαυρος. Lyc.]*
Μᾰταω. vane tempus tero.
επεμψα, τους πεποιθα μη ματᾷν ὁδῷ. Sept. Th. 37.
αἶξας απεκοψε παρηορον, ουδ' εματησε. Π. 474.
Syn. Ματαιοπραγεω, ματαιοπονεω, αποτυγχανω, αμελεω, δυσμηχανῶ, πτερυγιζω.—αργος και απρακτος μενειν.
Μᾰτευω. quæro, indago. Vid. Μαστευω. [21. 65.
ει δ' ὕπαρ, ου κνωσσων τυ τα χωρια ταῦτα ματεύσεις. Theoc.
Μᾰτευτης. Vid. Μαστηρ.
—και εμπορινς τε ματευτας. Man. 4. 268.
[Μᾰτη. investigatio.
μετα με δρομοισι διομενοι,
φυγαδα ματαισι πολυθροοις
βιαια διζηνται λαβεῖν. Æsch. Supp. 816. P.
Syn. Ζητησις, διωγμα.]
Μᾰτην. *adv.* frustra.
ου σε ματην, ὦ πλοῦτε, βροτοι τιμῶσι μαλιστα. Theog. 523.
Syn. Ματαιως, ακαιρῶς, αλλως, αυτως, εικῆ, διακενῆ, διακενως, τηναλλως, μαψ, μαψιδιως, κενοσπουδῶς. ψευδῶς. [ετος. Opp.]
Μᾰτῐα. vanitas.
τειρετο δ' ανδρῶν θυμος επ' ειρεσιης αλεγεινῆς
ἡμετερῃ ματιῃ— κ. 79.
Syn. Αβουλια, ματαιοτης, κενοτης, εικαιοτης, εικαιοσυνη, ουθενεια, ευτελεια, κουφοτης, φαυλοτης.
Μᾰτῑηνοι, ων. οἱ. gens Asiæ.
ανερες Αρμενιοι τε, και αγχεμαχοι Ματιηνοι,
ουρεσι κεκλιμενοι, ποταμοῦ προπαρ Ευφρηταο,
πιονες, αφνειοι τε, και Αρεος εὖ δεδαῶτες. Dion. 1003.
Ματιολοιχος, Ματαιολοιχος. *verba nihili.* Vid. not.

στροφις, αργαλεος, ματιολοιχος[1]. Nub. 450.
Syn. *Κρουσιμετρος, φειδωλος, μυκτηριστης.*

Ματρῠλεῖον, Ματρυλλιον. lupanar. Vid. Κασαυριον.
—ουκ οιμωξεται,
καταφθαρεις εν ματρυλειῳ τον βιον; Menand. fr. Ἐπιτρέπ.

Ματτῠη. lautitiæ. *πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα.* *Eustath.*
ἥδιον ουδεν εστι μοι τῆς ματτυης. Ath. 14. p. 664.

*Ματτῠαζω. mattyis, seu, lautitiis fruor.
λεπεσθε, ματτυαζετ'.— Alex. ap. Athen. p. 663.*

Μαυλις, ιδος. ἡ. culter. 2. meretrix. *Hesych.*
Syn. 1. Μαχαιρα. Vid. ad v. Ασπαλιευς.

Μαυροω. obscuro.
ρεῖα τε μιν μαυροῦσι θεοι, μινυθουσι δε οἶκοι. Hes. ε. 325.
Syn. *Αμαυροω, αφανιζω, εξαλειφω, καταβαλλω.*

Μαυσωλος. rex Cariæ.
μναμα τε Μαυσωλοιο πελωριον,— Ep. l. 1.

Μᾰχαιρᾰ. machæra, gladius. *—οἱ δε μαχαιρας*
εἶχον χρυσειας εξ αργυρεων τελαμωνων. Σ. 597.
Syn. *Σπαθη, μαυλις, ξιφος, σμιλη.* Epith. *Αφειδης, αμφιτομος, αμφιπληξ, αμαιμακετος, βαρβαρικη, δασπλης, ευθηκτος, ξεινοφονος, κρεωφαγος, κακοεργος, ἱερα, μιαιφονος.*

Μᾰχαιρῐδιον. *dimin.* a præc.
**εγωγε, νη τους κονδυλους, οὓς πολλα δη 'πι πολλοῖς*
ηνεσχομην εκ παιδιων, μαχαιριδιων τε πληγας,
ὑπερβαλεῖσθαι σ' οιομαι τουτοισιν, η ματην γ' αν
*απομαγδαλιας σιτουμενος, τοσοῦτος εκτραφειην.** Eq. 411.
Syn. *Μαχαιριον, μαχαιρις, εγχειριδιον.*

Μᾰχαιροφορος. ensifer.
το μαχαιροφορον τ' εθνος εκ πασης
Ασιας ἕπεται. Pers. 56.

Μᾰχᾱων. filius Æsculapii, dux et medicus.
ιητῆρ' αγαθω, Ποδαλειριος ηδε Μαχαων. B. 732.
φωτ', Ασκληπιοῦ υἱον αμυμονος ἰητῆρος. Δ. 194.
Epith. *Ασκληπιαδης, αντιθεος, δῖος, κλυτος, ποιμην λαῶν.*

Μᾰχᾱονιος. *adj.* a præc.
ριμφα Φιλοκτηταο, Μαχαονιης ὑπο τεχνης. Orph. L. 343.

Μᾰχη. pugna. Vid. Πολεμος.
νεικεῖ, και τε με φησι μαχη Τρωεσσιν αρηγειν. A. 521.
Syn. *Διαμαχη, πολεμος, ὑσμινη, δηϊοτης, συγκρουσις, φυλοπις, αγωνισμα, ερις.* Epith. *Αλεγεινη, ασπονδος, αντιπαλος, αμεγαρτος, απειριτος, αριδηλος, αλιαστος, δακρυοεσσα, δριμεῖα, εμφυλιος, εναριμβροτος, ζαχρηης, θυμαλγης, κυδιανειρα, καυστειρα, κραταια, θοα, πικρα, πολυδακρυς, πολυδακρυτος, παροινος, στυγερα, στυγνη. πτολιπορθος. *φθῐσιμβροτος.*
[Phr. *Πεῖραν μεν αγανορα Φοινικοστολων*
εγχεων ταυταν θανατος περι και ζωας αναβαλλομαι ὡς
πορσιστα— Nem. 9. 67.
δαϊσφαλτος παλη. Lyc.]
ὑσμῖναι τε, μαχαι τε, φονοι τ', ανδροκτασιαι τε. λ. 611.*

Μᾰχημων. pugnax.
ου γαρ τοι κραδιη μενεδηïος, ουδε μαχημων. M. 247.
Syn. *Ὁπλοτερος, αρηϊος, πολεμικος, μαχιμος.*

Μᾰχητης. bellator.
Τυδευς τοι μικρος μεν εην δεμας, αλλα μαχητης. E. 801.
Syn. *Αιχμητης, πολεμιστης.* Epith. *Αθωρηκτος, ευθωρηξ, ευπηληξ, ευθυρσος, ασπιδιωτης, ακανθοφορος, θαρσηεις, αοσσητηρ, εγρεμοθος, βριαρος, αρειμανης, σοφος, ὁπλοφορος. σιδηροφορος, φερεσσακης.* Phr. *Μαχης ακορητος.—μαχης πρηστηρ.—μηστωρ φοβου.*
**παῦροι δε βουλεῦσαι, φονου*
παρποδιον νεφελαν
τρεψαι ποτι δυσμενεων ανδρῶν στιχας
χερσι και ψυχᾶ, δυνατοι.— Nem. 9. 89.*

Μᾰχητος. oppugnabilis.
δεινον τ', αργαλεον τε, και αγριον, ουδε μαχητον. μ. 119.
Syn. *Επιμαχος, ευπολεμητος, εναιρετος, αλαπαδνος.*

Μᾰχῐμος. pugnax. Vid. Μαχημων.
τον πατερ' εα ζῆν. αλλ' επειδη μαχιμος εἶ,
**εις τἀπι Θρᾳκης αποπετου, κἀκεῖ μαχου.* Av. 1368.

Μᾰχῐμωδης. idem.
μισῶ δυσπεριληπτα φιληματα, και μαχιμωδεις
φωνὰς, καὶ σθεναρὴν εκ χερὸς αντιθεσιν. Strato, *An.* ii. 369.*

Μᾰχλᾰς, ᾰδος. ἡ. mulier lasciva.
ειτε σε μισθοφορους επὶ μαχλάδας οἶστρος ορινει. Ep. ἀδ. 338.
Syn. *Μαχλις, πορνη, κασαλβας.*
Phr. *Παφιης νοσσις—πῶλος Αφροδιτης—ηδε φερουσα πορους απο σωματος—ωνητην φιλιην πᾶσι χαριζομενη.* Ep.

Μαχλῐκος. lascivus, adulter.
—μαχλικῶν τε λογων θρασυγλωσσεας ᾠδας. Man. 4. 186.
Syn. *Μαχλης, μαργος, μοιχος, μοιχιμος, πορνος, οικοφθορος, κοινολεχης, ασελγης, ασωτος, ακρατης, ακολαστος.*
Phr. *Φωριος συλητωρ λεκτρων.* Nonn.
ὃς την αλλοτριαν βουλετ' αρουραν αροῦν. Theog.

Μᾰχλος. incontinens, libidinosus. [*An.* i. 499.*
**ει δ' ἦμεν μαχλοι καὶ ατασθαλοι, ουκ ἂν εκεῖνος.* Dioscor.
μαχλοταται δε γυναῖκες, αφαυροτατοι δε τε ανδρες. Hes. ε. [584.

Μαχλοσῠνη. lascivia.
την δ' ηνησ', ἡ οἱ πορε μαχλοσυνην αλεγεινην. Ω. 30.
Syn. *Μαργοσυνη, ακρασια, ακολασια, ασελγεια, λαγνεια, μισητια, γυναικομανια, πορνοσυνη, πορνεια, καταπορνησις, ἑταιρεια, χαμαιτυπιη, μοιχεια, κιβδηλευμα, κατωφερεια, ὑβρις, εξυβρισις.* Epith. *Ολοη.*

Μαχομαι. pugno.
αλλοι δ' αμφ' αλλῃσι μαχην εμαχοντο πυλῃσι. M̃. 175.
Syn. *Διαμαχομαι, αμιλλαομαι, δηριζομαι, πολεμεω, πολεμιζω, στρατευω, δορυσσω, μαρναμαι, αιχμαζω, συμπλεκομαι, εριζω.*
Phr. *Και ποδα παρ ποδι θεις, και επ' ασπιδος ασπιδ' ερεισας,*
εν δε λοφον τε λοφῳ, και κυνεην κυνεῃ,
και στερνον στερνῳ πεπαλημενος ανδρι μαχεσθω,
η ξιφεος κωπην, η δορυ μακρον ἑλων. Tyrt.
συν δ' ελασαν μελιας τε και ασπιδας αλληλοισιν
οξειῃ ικελοι ῥιπῇ πυρος, ἡ τ' ενι θαμνοις
αυαλεοισι πεσοῦσα κορυσσεται·— κ. λ. Ap. 1. 1026.
[———*Τροϊας*
ῖνας εκταμων δορι, ται μιν
ῥυοντο ποτε μαχας εναριμβροτου
εργον εν πεδιῳ κορυσσοντα,— Isth. viii. 113.
πυκινας κλονεων φαλαγγας. Mimn. *εποιχεσθαι φυλοπιδος κρατερῆς εργον.* ibid. *φασγανων ακμας ξυναπτειν.* Eurip.]
**δορικτυπον αλαλαν προσμενειν.* Pind.

Μᾰχων. Comicus Poëta, Corinthi aut Sicyone natus, Alexandriæ vixit; præceptor, quod ad Comicam poësin spectat, Aristophanis Grammatici.
τῷ κωμῳδογραφῳ, κουφη κονι, τον φιλαγωνα
κισσον ὑπερ τυμβου ζῶντι Μαχωνι φεροις.
ου γαρ εχεις κηφῆνα παλιμπλυτον, αλλ' αρα τεχνης
αξιον αρχαιης λειψανον αμφιεσαι.
τοῦτο δ' ὁ πρεσβυς ερεῖ· Κεκροπος πολι, και παρα Νειλῳ
εστιν ὁτ' εν Μουσαις δριμυ πεφυκε φυτον. Athen. p. 242.*

Μαψ, Μαψῐδιως. *adv.* frustra, stulte. Vid. Ματην.
μαψ οὕτω τοιονδε, τοσονδε τε λαον Αχαιῶν
απρηκτον πολεμον πολεμιζειν.— B. 120. [E. 374.
τις νυ σε τοιαδ' ερεξε, φιλον τεκος, Ουρανιωνων-Μαψιδιως;—

Μαψαυραι. leves venti; auræ leves. *V. Steph. Th. T.* i. c. 619. D.
κοκκυγα κομπαζοντα μαψαυρας στομους. (al. *στοβους.*) Lyc. [395.

Μαψῐδῐος. inanis, vanus.
γλωσσης μαψιδιοιο χαριζομενον παρεοῦσιν. Theoc. 25. 188.
Syn. *Ματαιος, δαψιλης, χαλεπος, δεινος, ἑκουσιος.*

*Μαψῐδιως. *adv.* incassum; temere.
ἡρωων αλοχοι, μιννωρια τεκνα τεκοῦσαι
μαψιδιως, ωδῖνας ανεκλαυσαντο γυναῖκες. Anal. *T.* iii. *p.* 147.*

Μαψῐλογος. vaniloquus.
ὅς δε κε μαψιλογοισι πιθησας οιωνοῖσι. H. Merc. 546. Herm.
Syn. *Μαψιφωνος, ματαιολογος, ματαιοφωνος, κενεαυχης, αδολεσχος.*

---

1. Vera lectio est *ματτυολοιχὸς*, *lautitiarum linctor*, et summo Bentleii acumini debetur. Vid. Brunck. in l.

*Μαψῐτόκος. frustra pariens.
τοῖον μαψιτοκων καρπὸν εχων λαγονων. Anal. *T.* ii. *p.* 482.*
Μαψυλακης. *ὁ. blatero. *V. Heyn. in loc. Pind.** Μαψυλακτυς.
*———ταῦτα
δε τρις τετρακις τ' αμπολεῖν,
ατορια τελεθει,* τεκνοι-
σιν ἅτε μαψυλακας, Διος Κορινθος. Nem. 7. 152.
—μαψυλακταν, γλῶσσαν. Fr. Sapph.
θαρσαλεη κυνομυια; ματην ὑλαουσ' αγορευεις. Tryph. 412.
Μαω, Μαομαι. vehementer cupio. [Merric.
τῆλ' εξ Ασκανιης· μεμασαν δ' ὑσμῖνι μαχεσθαι. B. 863.
αλλα τα μεν μῶσθαι, τα δε δεικνυναι, αλλα δε ποιεῖν. Theog.
Syn. Προθυμεομαι, επιθυμεω, μαιομαι, μαστευω. [769.
Μεγα. *adv.* valde.
αλλα σοι, ὦ μεγ' αναιδες, ἅμ' ἑσπομεθ', οφρα συ χαιρῃς. A.
Syn. Μεγαλως, αδην, λιαν, πολυ. [158.
Μεγᾰβρεμετης. gravisonus. Vid. ad vocc. Αραξης, Μεγαλοβρομος.
Μεγᾰβυζος. Persa nobilis, unus ex septem, qui Magorum tyrannidem sustulerunt.
*αυτικα δ' ὑμῖν πρῶτ' επιδειξω τον αλεκτρυον', ὡς ετυραννει,
ηρχε τε Περσων, πρῶτον παντων, Δαρειου και Μεγαβυζου·
ὥστε καλεῖται Περσικος ορνις, απο τῆς αρχῆς ετ' εκεινης.*
Μεγᾰδης. patronym. a Μεγας, ου. ὁ. [Av. 483.
και Περιμον Μεγαδην, και Επιστορα και Μελανιππον. Π. 695.
Μεγᾰθαρσης, Μεγᾰτολμος. magna fiducia præditus.
σῆμα τιθεις πολεμοιο ἑῷ μεγαθαρσεῖ παιδι. Hes. α. 385.
Αρης δ' αντοληθεν ανερχομενος μεγατολμους
θαρσαλεους ῥεζει,— Man. 3. 49.
Μεγᾰθῡμος, Μεγαλοφρων. magnanimus.
πῶς γαρ τοι δωσουσι γερας μεγαθυμοι Αχαιοι; A. 123.
—μεγαλοφρονας, ηδε βιαιους. Man. 5. 85.
Syn. Μεγαλοθυμος, μεγαφρων, μεγαλαυχος, μεγαλοφυης, μεγαλοψυχος, μεγαλητωρ, γενναῖος, ανδρεῖος, ευτολμος, ὑπερθυμος, ὑπερηφανος, θυμοειδης.
Μεγαινετος. Nom. Pr. (65. B.)
τουτου μεν οὖν Φορμισιος, Μεγαινετος θ' ὁ Μανης. Ran. 996.
Μεγαιρα. una Furiarum. Vid. Ευμενιδες.
Τισιφονη τε και Αλληκτω, και δῖα Μεγαιρα. Orph. H. 68. 2.
Epith. Κακομητις, κακομηχανος, αμειδης, αθηητος, δρακοντοκομος.
Μεγαιρω. invideo. 2. curo, respecto.
ταων ουτι εγω προσθ' ἵσταμαι, ουδε μεγαιρω. Δ. 84.
κυανοχαῖτα Ποσειδαων, βιοτοιο μεγηρας. N. 563.
Syn. Φθονεω, ζηλοω, αντιπραττω, μεριμναω.—στερισκω.
Μεγᾰκητης. magnus; instar ceti.
στῆ δ' επ' Οδυσσῆος μεγακητεῖ νηῒ μελαινῃ. Θ. 222.
Syn. Μεγας, πλατυς, ευρυχωρος.
Μεγᾰκλῆς. Nom. Pr.
αλλ' εσθι' ελθων τους Μεγακλεους κιονας. Nub. 813.
*Μεγᾰκῡδής, έος. ὁ ἡ. valde illustris.
στῆσεν Αχειριστος στηλην μεγακυδέσιν αστοῖς. Ep. αδ. 170.
(μέγα κῦδος ἐν ά. *suspicatur* Casaub.)
Μεγαλανηγητωρ. *vitiosa vox.* Vid. Orph. H. 72. 1. sub v.*
Μεγᾰλαυχεω. magnifice me effero. [Δαιμων.
αξια πασχων, μηδεν εν ᾅδου-Μεγαλαυχειτω,—Agam. 1537.
Syn. Αυχεω, επαυχεω, αγαλλομαι, σεμνυνομαι, καυχαομαι.
Μεγᾰλαυχης, Μεγαλαυχος, Μεγαυχὴς, Μεγαλαυχητος. qui valde gloriatur.
παντιμ', ολβιομοιρε, Δικαιοσυνη μεγαλαυχης. Orph. H. 62. 3.
βιᾳ δε και μεγαλαυχον εσφα-λεν εν χρονῳ.— Pyth. 8. 19.
—αἱ δὲ μεγαυχεῖς-Θῆβαι— Ep. αδεσπ. 288.
τῆς μεγαλαυχητου σκῦλα Μακηδονιας. Leon. Tar. *An.* i. 226.
*Μεγᾰληγοριᾰ. magniloquentia.
μεγαληγοριαισι δέ γ' εμὰς
φρενας ου φοβησεις. Heracl. 357.
Syn. Ὑπερηνορια, ὑπεροπλια. κομπος.
Phr. Συ τοι μεγαληγοριαν—ὑπερᾶνορᾶ κοιμῖζοις. Phœn. 192. (*ex emend. Valcken.*) ὑψηγορᾶ κομπασματᾶ. ἡ αγᾶν ὑψηγορος γλωσσᾶ.—Ζευς τοι κολαστης των ὑπερκομπων αγαν Φρονηματων επεισιν, ευθῦνος βαρυς. Pers. 829.*

Μεγᾰληγορος. grandiloquus.
μεγαλα μεγαληγορων κλυων ανο-
σιων ανδρῶν·— Sept. Th. 571.
Syn. Μεγαλαυχης, μεγαυχης, μεγαλολαλος, μεγαλοφωνος, μεγαλορρημων, ὑψηγορος, καυχηματιας, αλαζων.
Μεγᾰληνορια. fortitudo. 2. audacia. 3. superbia.
—αλλ' εμπαν μεγαλανοριαις εμβαινομεν
εργα τε πολλα μενοι-νῶντες. Nem. 11. 57.
μη μεγαληνοριῃσι τρυφῶν φρενα λυσσωθειης. Phoc. 115.
Syn. Μεγαλορρημοσυνη, ὑψηγορια, μεγαλοψυχια, αλαζονεια. κενοδοξια.
Μεγᾰληνωρ, Μεγᾰνωρ. magnos viros faciens; audax.
και τις εων μεγαλα-νωρ εσανεν. Pyth. 1. 99.
ἅτε διαπρεπει νυ-
κτι μεγανορος εξοχα πλουτου. Ol. 1. 3.
*Μεγαληπολις. *usitatius, sed non æque Poësi conveniens,* Μεγαλοπολις. urbs Arcadica, Strabonis ævo vastata: *hinc dictum,* ερημια μεγαλη 'στιν ἡ Μεγαλη Πολις.*
Μεγᾰλητωρ. magnanimus. Vid. Μεγαθυμος.
δῆμον Ερεχθῆος μεγαλητορος, ὃν ποτ' Αθηνη. B. 547.
Μεγαλιζω, Μεγαλιζομαι, Μεγαλυνω. magnifice effero.
παντας κυδαινων· μηδε μεγαλιζεο θυμῷ. K. 69.
δαιμονι', ουτ' αρ τι μεγαλιζομαι, ουδ' αθεριζω. ψ. 174.
μητε τῶν γεννᾳ μεγαλυνομενων. Prom. 871. (90. P.)
Syn. Αιρω, μεταιρω, επαιρω, κατεπαιρω.—αυχεομαι. μεγαλαυχεω. [αὔτον πυργοῦν. Mimn.]
*Μεγαλλιον. epith. unguenti, cujus auctor Μεγαλλος.
επειτ' αλειφειν τῷ μεγαλλιῳ μυρῳ,
και την βασιλικην θυμιᾶτε μινδακα. Amphis ap. Ath. p. 691. a.
—και λεγ', ὅτι μυρον φερεις αυτῇ[1]
τοιοῦτον, οἷον ου Μεγαλλος πωποτε. Strattis ib. p. 690.*
Μεγαλοβρομος, ον. valde fremens.
ὃς δια πολλην γαῖαν ἱει μεγαλοβρομον ὕδωρ. Orph. 465.
Syn. Μεγαβρεμετης, εριβρομος, μεγαλοψοφος.
Μεγαλοδοξος, ου. ὁ ἡ. magnam habens vel adferens gloriam.
ἀν Θεμις θυγατηρ τε οἱ
σωτειρα λελογχεν
μεγαλοδοξος Ευνομια. Ol. 9. 24.
Syn. Μεγαλωνυμος.
Μεγᾰλοδωρος. *multa largiens.
αλλα χαρισαι, φιλαν- (Pæon. Dim.)
θρωποτατε,* και μεγαλο-
δωροτατε δαιμονων. Pac. 392.
Syn. Πολυδωρος, φιλοδωρος, δωτωρ, δωρηματικος, ευεργετικος, δαψιλης, ελευθεροπρεπης, μεγαλοπρεπης.
Μεγᾰλοιτος. valde miser.
—εγων δε οἱ ἁ μεγαλοιτος-Ὡμαρτευν,— Theoc. 2. 72.
Syn. Τρισαθλιος, τρισκακοδαιμων, παναθλιος.
Μεγαλοκευθης, εος. ὁ ἡ. occultus.
ὅτι τε μεγαλοκευθεεσ-
σιν εν ποτε θαλαμοις. Pyth. 2. 60.
Μεγᾰλŏκρᾰτής. late imperans.
αξιον, ὦ Ῥωμη μεγαλοκρατὲς, αντία σεῖο. Agath. *An.* iii. 50.
Μεγαλομητις. magna meditans.
μεγαλομητις εἶ, περιφρονα δ'-Ελακες. Agam. 1435.
Syn. Μεγαλογνωμων, μεγαφρων, μεγαλοπρεπης, μεγαλουργος, φιλοτιμος.
Μεγαλοπετρος. petricosus.
μεγαλοπετρον, αβατον-Ακροπολιν— Lysist. 483.
Μεγαλŏπλουτος. grandes possidens divitias.
θυννων μεγαλοπλουτ'— ὑπογαστρια. Eubul. ap. Ath. p. 300. c.
Μεγαλοπολις. magna civitas. *item,* nom. pr. civitatis Arcadicæ.
—ἁ δε μεγαλοπολις-Απολις ολωλεν. Troad. 1291.
Μεγαλοπρεπης. magnificus.
a. ποιους τινας δε χρη λεγειν; b. μεγαλοπρεπεῖς. Vesp. 1181.
καλλιστον εργον και μεγαλοπρεπεστατον. Av. 1125.
Syn. Βαρυπρεπης, περισεμνος.—μεγαλομητις.—μεγαλοφανης.

1. Aut delenda propter metrum hæc vox, aut saltem transponenda: ὅτι φέρεις αὐτῇ μύρον.

*Μεγᾰλοπτολις. magnam urbem incolens.
  οὗ χαριν εστησεν δημος μεγαλοπτολις αυτόν. Ep. ἀδ. 497.*
Μεγᾰλοσθενης. magnis viribus præditus.
  κλῦθι Ποσειδαων μεγαλοσθενες εννοσιγαιε. Hom. xl. i.
    Syn. Μεγασθενης, μεγαλοδυναμος, ισχυρος, αγηνωρ, ερισθενης, ευρυσθενης, περισθενης, ὑπερμενης, μεγαλοσθενετης.
Μεγᾰλοσπλαγχνος. animo magno præditus.
    μεγαλοσπλαγχνος, δυσκαταπαυστος
    ψυχη, δηχθεῖσα κακοῖσιν. Med. 109.
  Syn. Ακροχολος.—μεγαλητωρ.
Μεγαλοστονος. multum deflendus.
    μεγαλοστονοισι σοῖσι
    πημασι συγκαμνουσι θνητοι. Prom. 414.
Μεγᾰλοσχημων. magnam gerens speciem.
    μεγαλοσχημονα τ' αρ-
    χαιοπρεπῆ στενουσι ταν σαν
    ξυνομαιμονων τε τιμαν. ib. 409.
  Syn. Μεγαλοπρεπης, μεγαλεῖος, μεγας.
Μεγαλοφροσυνη. animi magnitudo; fastus.
  —παυση τῆς μεγαλοφροσυνης. Ep. l. 1.
  Syn. Ὑπεροψια, ὑψηλοφροσυνη, αγηνοριη.
Μεγαλοφρων. magnanimus.
  —Αχιλλῆος μεγαλοφρονος οβριμος υἱος. Cal.
Μεγαλωνῠμος. celeberrimus.
  αλλα γαρ ἁ μεγαλωνυμος ἦλθε Νικα. Antig. 153.
    Syn. Μεγαλοδοξος, ονομαστος, περιφημος, περισεμνος.
Μεγᾰλως, Μεγαλωστι. *adv.* magnopere.
  ὑψι μαλα μεγαλως· επι δ' ιαχε λαος οπισθε. P. 723.
  αυτος δ' εν κονιῃσι μεγας μεγαλωστι τανυσθεις. Σ. 26.
    Syn. Μεγα, μεγαλειως, μεγαλοπρεπῶς, μεγαλοφρονως, φιλοτιμως. εκπαγλα.
  [Phr. Μεγαλως τι ποιεῖν. ου σμικρᾷ χερι. Æsch.]
Μεγαμηδειης. Vid. Σεληνη.
Μεγαπενθης. Nom. Pr.
  ὁς οἱ τηλυγετος γενετο κρατερος Μεγαπενθης-Εκ δουλης·— [δ. 11.
Μεγᾰρᾱ, ας. ἡ. nomen feminæ.
  και Μεγαρην Κρειοντος ὑπερθυμοιο θυγατρα,
  την εχεν Αμφιτρυωνος υἱος, μενος αιεν ατειρης. λ. 268.
*Μεγᾰρᾰ, ων. τα. urbs Megara.
  και Μεγαρ', Αιακιδᾶν τ' ενερκες αλσος. Ol. xiii. 156.
    Phr. [Νισου εναγκης λοφος. Nem. v.]*
Μεγᾰρευς. filius Creontis. *item*, Megarensis. *Vid.* Θεογνις.
  τοῦ πριν θανοντος Μεγαρεως κλεινον λεχος. Antig. 1311.
Μεγαρῆες, Μεγαρεῖς. Megarenses.
  Νισαῖοι Μεγαρῆες, αριστευοντες ερετμοῖς,
  ολβιοι οικειοιτε, τον Αττικον ὡς περιαλλα
  ξεινον ετιμησασθε, Διοκλεα τον φιλοπαιδα. Theoc. 12. 27.
  δυστανοι Μεγαρῆες, ατιμοτατη ενι μοιρῃ. ib. 14. 49.
  νυμφης (ὡς Μεγαρεων) ου λογος, ουτ' αριθμος. Call. Ep. 30.
  κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς οδυναις πεφυσιγγωμενοι. Acharn. 524.
Μεγᾰριζω. famesco. magna loquor.
  κλαων μεγαριεῖς. ουκ αφησεις τον σακον; ib. 822.
    Syn. Μεγαλοῤῥημονεω, μεγαληγορεω, μεγαλαυχεομαι.—λειμωττω.
Μεγᾰρῐκος. Megarensis.
  a. τι; ανηρ Μεγαρικος; b. αγορασοντες ἡκομες. ib. 750.
    Exp. Πονηρος.
Μεγᾰρον. ædificium magnum.
  τηνδ' εὗρ' εν μεγαρῳ· ἡ δε μεγαν ἱστον ὑφαινε. Γ. 125.
    Syn. Οικημα, οἶκος, δομος, ὑπερῷον, μελαθρον.
    Epith. Εὐδμητον, εὔτυκτον, εὔπηκτον, εὔσταθες, ευῶδες, θηητον, σκιοεν, ὑψοροφον. αιθαλοεν, ευναιεταον.
Μεγαρσος. Vid. Ὑπανις.
Μεγᾰς. magnus.
  προς Διος ειρυαται, ὁ δε τοι μεγας εσσεται ορκος. Α. 239.
  ουδε βιῃ· εἶδος δε μαλα μεγας ἦν ὁραασθαι. σ. 4.
    Syn. Μεγαλεῖος, αδρος, αγανος, αμεγαρτος, αιπυς, κητωδης, πελωριος, νηριστος, μεγαλοφυης, απλετος, δεινος, χαλεπος. [νεᾱνῐκος. Eur. ἱερος. ib.]
Μεγασθενης. magnis viribus præditus. Vid. Μεγαλοσθενης.
  Αρα τ' Ερινυς πατρος ἁ μεγασθενης. Sept. Th. 70.

Μεγᾰτολμος. splendide audax. *epith.* Poëtæ. Scip.
Μεγαφρονεω. magnifice de me sentio.
  ὁ μεγας ολβος, ἁ τ' αρετα
  μεγαφρονοῦσ' αν' Ἑλλαδα—Orest. 806.(*sed divisim leg.* μέγα φρ.)
    Syn. Μεγαλοφρονεω, αλαζονευομαι.
Μεγεθος. magnitudo.
  Αἶαν, επει τοι δῶκε θεος μεγεθος τε βιην τε. H. 288.
    Syn. Μεγαλοψυχια, μεγαλοτης, μεγαλοσυνη, μεγαλειοτης, σεμνοτης, αξιωμα, ὑπεροχη, μῆκος, πλατος, ὑψος.—δεινοτης.—ευπρεπεια. Epith. Ὑπερβιον, χαλεπον.
Μεγηρᾰτος. peramabilis.
  Νηρῆος δ' εγενοντο μεγηρατα τεκνα θεαων. Hes. θ. 240.
    Syn. Πολυηρατος, αγαπητος, επεραστος.
Μεγης. Nom. Pr.
  —Μεγης, αταλαντος Αρηϊ-Φυλειδης— B. 627.
Μεγιστᾶνες. proceres.
  ηδε μεγιστᾶνας τε και αλλοτριων κτεανισμῶν
  δεσποσυνους— Man. 4. 41. Syn. Δυνασται, αρχοι.
Μεγισθης. Nom. Pr.
  Μεγισθης δ' ὁ φιλοφρων. Anac. 74. ap. Athen. p. 671. f.
Μεγιστος. maximus.
  ηδ' ετι και λυσει· τοῦ γαρ κρατος εστι μεγιστον. B. 118.
Μεγιστοπολις. Vid. Ἡσυχια.
Μεγιστοτῖμος. maxime honoratus.
  το γαρ τεκοντων σεβας
  τριτον τοδ' εν θεσμιοις
  Δικας γεγραπται μεγιστοτιμον. Æsch. Supp. 702.
Μεδεω, Μεδεομαι. Μεδω, Μεδομαι. rego. 2. curo.
  Ζεῦ πατερ, Ιδηθεν μεδεων, κυδιστε, μεγιστε. Γ. 276.
  ου γαρ πριν πολεμοιο μεδησομαι αἱματοεντος. I. 646.
  εσκιδναντ' ιεναι. τοι μεν δορποιο μεδοντο. Ω. 2.
    Syn. Αρχω, βασιλευω—μηδομαι. φροντιζω.
Μεδεων. vicus Bœoticus.
  Ωκαλεην, Μεδεῶνα τ', εὖ κτιμενον πτολιεθρον. B. 501.
Μεδιμνος. medimnus; mensuræ genus.
      —αλλ' ου κυριος
  ὑπερμεδιμνον εστ' ανηρ ουδεις ετι. Eccles. 1017. Syn. Μοδιος.
Μεδουσα. Medusa. Vid. ad v. Μαρμαρωπις.
  Περσευς δ' αντιθεος βλοσυρην εδαϊζε Μεδουσαν. Cal. l. 10.
  ευπαραον κρᾶτα συλασαις Μεδοισας. Pyth. 12. 28.
    Epith. Λιθοεργης, αθηητος, αστεροεσσα, αθωρηκτος, αυτοφονος, δρακοντοκομος, εχιδνοκομος, πετρωδης, λιθογληνος, θανατηφορος Γοργω.
    Phr. Παρθενος αργαλεη, ερεβῶπις. Orph.
  —ποικιλον καρα-Δρακοντων φοβαισιν ηλυθε νασιωταις λιθινον θανατον φερων. Pyth. 10.
Μεδων. rex. Vid. Βασιλευς.
  ὦ φιλοι, Αργειων ἡγητορες, ηδε μεδοντες. P. 248.
Μεδων. Nom. Pr.
  —νοθος υἱος Οϊλῆος θειοιο-Εσκε Μεδων Αιαντος αδελφεος.—
    Phr. —Κηρυξ, πεπνυμενα ειδως. Hom. [N. 695.
Μεζεα. genitalia. Vid. Μηδεα.
  θῆρες δε φρισσουσ', ουρας δ' ὑπο μεζ' εθεντο. Hes. ε. 510.
Μεθαιρεω. (inus.) accipio.
  ῥηϊδιως μεθελεσκε, παρος ποσιν οὖδας ἱκεσθαι. θ. 376.
    Syn. Αναιρεω, δεχομαι, μεταλαμβανω.
Μεθαλλομαι. post insilio.
  ακρην ουτασε χεῖρα μεταλμενος οξεϊ χαλκῷ. E. 336.
    Syn. Εφαλλομαι, εναλλομαι, καθαλλομαι, ὑπεραλλομαι.
Μεθαπτω. **suspicor esse nihili vocem. In l. c. leg.* τί με θ. Posidipp.
  ναυτιλοι, εγγυς ἁλος τι μεθαπτετε;— Ep. l. 3. [*An.* ii. 51.*
Μεθαρμοζω. apto. 2. commuto.
  ει μη τι καιροῦ τυγχανω, μεθαρμοσον. Soph. Elect. 31.
    Syn. Διορθοω, επιδιορθοω, επανορθοω, μεταπλαττω, αναπλαττω, μεταῤῥυθμιζω, μεταφερω, μεταβαλλω.
*Μεθελκω. retraho.
  δεσπότις ενθ' ερυσῃ, πυκνὰ μεθελκομενος. Paul. Sil. *An.* iii. 78.*
Μεθεπω, Μεθεπομαι. sequi facio. 2. investigo. Vid. Μετασπω.
  αιψα δε Τυδειδην μεθεπε κρατερωνυχας ἱππους. E. 329.
  κεῖσθαι· ὁ δ' ηνιοχον μεθεπε θρασυν, ουδ' αρ' ετι δην. Θ. 126.
  αλλ' εισιθ', ου σοι μη μεθεψομαι ποτε. Soph. El. 1058.

Syn. Επειμι, διωκω, καταδιωκω, ζητεω, κοινωνεω, μεταδιωκω, επιδιωκω, επακολουθεω.—ακολουθεῖν ποιεω, παραγινομαι, ερχομαι.

Μεθερπυζω. adrepo, vel, repo post.
αψ οπισω παλινορσα μεθερπυζειν μενεαινει. Orph. L. 421.

Μεθη. ebrietas, vinolentia.
όταν καρηβαρεῦντας εκ μεθης αγων. Lyc. 384.
δι' όν ἡ Μεθη λοχευθη. Anac. 41. 7.
Syn. Μεθυσις, οινωσις, οινοφλυγια, φιλοινια, καρηβαρια.
Epith. Νοοπληκτος, χαλεπη.—αμερσινοος, απειρητος, ανυμφευτος, οινοχυτος, οιστρομανης, φιλακρητος, λυσιπονος, πορφυρεα, τρομερα, χαιρουσα Λυαιῳ.
*Phr. Ὁς τις δε ταυτη τῇ νοσῳ (i. e. τῇ λύπῃ) ξυνων ανηρ, μεθῃ ταρασσει και γαληνιζει φρενα, παραυτιχ' ἡσθεις ὑστερον στενει διπλᾶ. Fr. Eur. Inûs. *ex πημονῆς λυτηριον.* Soph.* [*emend. Valck.*
—κορος τερψιμβροτος οινου. Ep. λυσσαλεη αναγκη.
—αμερσινοοιο μεθης ὑπνος. φιλακρητοιο μεθης οἶστρος.

Μεθημαι. adsideo. [Nonn.
τα φρονεων, μνηστῆρσι μεθημενος, εισιδ' Αθηνην. α. 118.
Syn. Προσκαθημαι, παρακαθημαι.

Μεθημεριος. qui interdiu fit. Vid. Ἡμερησιος.
νυκτιπολων εφοδων ανασσεις,
και μεθαμεριων,— Ion. 1050.

Μεθημοσυνη. remissio, negligentia.
ἡγεμονος κακοτητι μεθημοσυνῃσι τε λαῶν. Ν. 105.
Syn. Αμελεια, ανεσις, διαδυσις, ῥαθυμια.

Μεθημων. remissus, negligens.
αλλα μαλ' ουκ Αχιλῆϊ χολος φρεσιν, αλλα μεθημων. Β. 241.
Syn. Αμελης, ανετος, παρετος, ατημελης.

Μεθιημι[1]. cesso; negligens sum.
τρις δε μεθῆκε βιῃ· το δε τετρατον ηθελε θυμῳ. Φ. 177.
ει μεν γαρ εις γυναῖκα σωφρονεστεραν
ξιφος μεθεῖμεν, δυσκλεης αν ἦν φονος. Orest. 1138.
ός τις επ' ηματι τῳδε έκων μεθιῃσι μαχεσθαι. Ν. 234.
εξεστ'· εκεινου δ' ουχ έκων μεθησομαι. Phœn. 532.
ὦ δυσμορος, ός χερσι μεν
μεθῆκα τους αλαστορας. Aj. 373.
Syn. Αφιημι, αποτιθεμαι, ατημελεω, εξανιημι. ανιημι, παριημι, εαω, απολειπω, προδιδωμι. πεμπω. συγχωρεω.

Μεθιστημι, Μεθισταμαι. amoveo, mutor.
τοιγαρ εγω τοι ταῦτα μεταστησω· δυναμαι γαρ. δ. 612.
Αινειας δ' έταροισι μεθιστατο· τοι δ' εχαρησαν. Ε. 514.
Syn. Μετατιθημι, μεταφερω, απαλλαττω, αποκινεω, απελαυνω, παρειμι, αφισταμαι.

Μεθοδηγεω. aliter deduco et monstro viam.
ἡ δὲ μεθωδηγησεν,— Leon. Alexandrin. *An.* ii. 196.

Μεθοδος. methodus, compendium, ratio.
οικειῳ τε βιῳ καὶ μεθοδοισι λογων. Ep. ἀδ. 547.
—μεθοδων τε λινοστολιῃ προφεροντας. Man. 4. 344.
Syn. Μεθοδιον, τροπος, τεχνη.

Μεθομιλεω. conversor.
και μεν τοῖσιν εγω μεθομιλεον εκ Πυλου ελθων. Α. 269.
Syn. Ὁμιλεω, ενομιλεω, προσομιλεω, συμμαχομαι, συναναστρεφομαι, συνδιατριβω, συντυγχανω.

Μεθορμαω. incito in. 2. cum impetu irruo.
ενθεν δ' ες Λυρνησσον ὑπεκφυγες· αυταρ εγω την περσα, μεθορμηθεις συν Αθηνῃ και Διϊ πατρι. Υ. 192.
Syn. Εφορμαω, εξυρμαω, επορουω, επερχομαι, επαϊσσω.

Μεθορμιζω, Μεθορμιζομαι. transmitto; in portum duco.
μεθορμισασθαι τῆσδ' εχουσα συμφορᾶς. Med. 258.
Syn. Ενορμιζω, διεκπεραω, διαπορθμευω, μετερχομαι.

*Μεθουριαδες. Nom. Pr.
ηεριη Γερανεια, κακον λεπας, ωφελες Ιστρον
τῆλε, και εκ Σκυθεων μακρον ὁρᾶν Ταναϊν,
μηδε πελας ναιειν Σκειρωνικον οἶδμα θαλασσης,
αγκεα νιφομεναν αμφι Μεθουριαδων.
νῦν δ' ὁ μεν εν ποντῳ κρυερος νεκυς· οἱ δε βαρεῖαν [*p.*143.*
ναυτιλιην κενεοι τῇδε βοῶσι ταφοι. Simon. ap. Br. *An. Tom.* i.

Μεθυ, Μεθυσμα. vinum.
δῶκεν Ιησονιδης αγεμεν μεθυ, χιλια μετρα. Η. 471.
—κρητῆρα μεθυσματος ἡδυπνοοιο. Naz.
Syn. Οἶνος, ακρατον. Epith. Ασπετον, γλυκερον, εριστα φυλον, ευζωρον, ευῶδες, ἡδυ, ἡδυποτον, λαρον, ολβιοδωρον, πορφυρεον, χαλικρητον.

Μεθυδοτης, Μεθυδωτης. vini dator.
εσελθῃ μεθυδωτας. Anac. 27. 4.

Μεθυδριαδες. aquarum, s. fontium, præsides. [489.
ῥυσσεσθω νυμφαις ταῖσδε μεθυδριασιν. Alcæ. Mess. *An.* i.

Μεθυπιδαξ. vini fons. Vid. Βοτρυς.

Μεθυπλανης. per ebrietatem titubans.
οἷα μεθυπλανεεσσι ταλας ποσι δοχμια βαινω. Naz.

Μεθυπληξ. ebrius, ebriosus. Vid. Οινοβαρης.
δισσῶν δ' αρβυλιδων τὴν μὲν μιαν, οἷα μεθυπλὴξ, [230.*
ωλεσεν· *εν δ' έτεραρ ρικνὸν αραρε ποδα. Leon. Tar. *An.* i.

Μεθυποδεομαι. meos cum tuis calceos muto.
ἱνα θοιματιον σωσαιμι, μεθυπεδησαμην. Eccl. 540.

Μεθυσις. ebrietas. Vid. Μεθη.
διψᾶ τε λυσιμελης, και μεθυσις χαλεπη. Theog. 836.

*Μεθυσκω. ebrium reddo, inebrio. Vid. Μεθυω.
—τεφραν δὲ μεθυσκων-Πηλὸν ποιησεις,— Ep. ἀδ. 78.*

Μεθυσοκοτταβος. qui temulentus cottabo ludit.
νεανιαι κλεπτουσι μεθυσοκοτταβοι. Acharn. 524.

*Μεθυσος. ebrius.
προσθεις αυτῷ γραῦν μεθυσην, τοῦ κορδακος οὑνεχ', ἡν
Φρυνιχος παλαι πεποιηχ', ἡν το κῆτος ησθιεν. Nub. 555.
(*Tetram. Choriamb. Polyschematist. Eupolid.*)
Syn. Παροινιος. [122.
Phr. Φῇ δε δακρυπλωειν βεβαρηοτα με φρενας οινῳ. τ.
κρααπι δ' εν βαρος εχθρον, ὑπο κροταφοισι δε παλμος
πυκνος επεμφερεται· τα δε διπλοα δερκεται οσσοις·
οἷα χαλικραιῃ νυχιος δεδαμασμενος οινῃ.
ὡς δ' ὁποτ' αγριοεσσαν ὑποθλιψαντες οπωρην
Σιληνοι κεραοιο Διωνυσοιο τιθηνοι,
πρωτον επ' αφριζοντι ποτῳ φρενα θωρηχθεντες,
ομμασι δινηθησαν, επι σφαλεροισι δε κωλοις
Νυσσαιην ανα κλιτυν ὑπεδραμον αφραινοντες.
ὡς οἵ γε σκοτοωσι κακῃ βεβαρηοτες ατῃ. Nic. Alex. 27.

Μεθυστης, οῦ. ὁ. ebriosus. [*An.* iii. 37.
τοῦτό σε γὰρ δειξει παναληθέα· τοὺς δὲ μεθυστάς. Agath.

Μεθυσφαλης, έος. ὁ ἡ. præ vino titubans. 2. cui vinum deest.
1. οινοβαρὴς μετὰ δαῖτα μεθυσφαλὲς ιχνος ἑλισσει. Ep. ἀδ.

Μεθυτροφος. alens vinum. Vid. Ἡμερις. [286.*

Μεθυχαρμων. vino gaudens.
ζωροποτας οινου, μεθυχαρμονας ειλαπινουργους. Man 4. 300.

Μεθυω, Μεθυομαι, Μεθυσκομαι. ebrius sum.
ἧσται νευσταζων κεφαλῇ, μεθυοντι εοικως. σ. 239.
ει τοῦ μεθυσκεσθαι προτερον το κραιπαλᾶν
παρεγιγνεθ' ἡμῖν, ουδ' αν εἷς οἶνον ποτε
προσιετο πλεῖον τοῦ μετρου·— Sent.
Syn. Καταμεθυω, οινοω.—πληροῦμαι, εμμεθυσκομαι, κωθωνιζομαι.—διυγρος εἶναι.
Phr. Βρομιου μεμεθυσμενος οιναδι πηγῃ. Ep. *μεθῃ βρεχθεις. Eur. ὑπερπλησθεις μεθης. Soph.
το γαρ ενδελεχῶς μεθυειν τιν' ἡδονην εχει;
αποστεροῦντα ζῶνθ' έαυτον τοῦ φρονεῖν, [443. f.
ὁ μεγιστον ἡμῶν αγαθον εσχεν ἡ φυσις. Crobulus ap. Ath. p.
[οινος τοι πυρι ισον εχει μενος, ευτ' αν ες ανδρα
ελθῃ, κυμαινει δ', οἷα Λιβυσσαν αλα
Βοῤῥης ηε Νοτος, τα δε και κεκρυμμενα φαινει
βυσσοθεν, εκ δ' ανδρων παντ' ετιναξε νοον. Eratosth. ap.
καρηβαρεῖν εκ μεθης. Lyc. [Suid.
—ὑπτιος εὑδεν ανω νευοντι προσωπῳ
ὑπναλεῳ μυκτῆρι μεθυσφαλες ἆσθμα τιταινων. Nonn.]*

Μειαγωγεω. ad libram appendo. Vid. not. ad v. sequ.
τι δε; μειαγωγησουσι την τραγῳδιαν; Ran. 810. (798. B.)
Exp. Προς τον ζυγον προσαγειν.—το ελαττον φερειν, ελαττοω, μειονεκτεω.

*Μειαγωγος, οῦ. ὁ. qui in Apaturiis victimam adfert pro puero in tribum (φρατρίαν) recipiendo.

1. De constructione mediæ vocis, μεθίεμαι, adi Porson. Med. 734.

—τοιγαρ οὖν
ουδεις στρατηγος εξ εκεινου τοῦ χρονου
δυναται μεν, ὥσπερ Μειαγωγος ἐστιῶν,
τῆς τουδε νικης πλειον' ἑλκυσαι σταθμον[1]. Eupolis ap. Harpoc.*

Μειδαω, Μειδιαω. rideo, subrideo.
ὡς φατο· μειδησεν δε θεα λευκωλενος Ἡρη·
*μειδησασα δε, παιδος εδεξατο χειρι κυπελλον. A. 595.
τοῖος αρ' Αιας ὦρτο πελωριος, ἑρκος Αχαιῶν,
μειδιοων βλοσυροῖσι προσωπασι· νερθε δε, ποσσιν
ηϊε μακρα βιβας, κραδαων δολιχοσκιον εγχος.* II. 211.
†τίς θεὸν εἶπεν Ερωτα; Θεοῦ κακὸν ουδὲν ὁρῶμεν [465.)
εργον. ὁ δ' ανθρωπων αἱματι μειδιάει. Anthol. 3. 27. 3. (ἀδ.
Syn. Γελαω, γελοιαω, επιμειδαω, ὑπομειδαω.

*Μειδημα, et Μειδιαμα. το. lenis risus.
ω τρυφερὸν μειδημα βοωπιδος Αντικλειας. Meleag. 65.

Μειζονως. *adv.* majorem in modum. a seq. [849.
απωλεσ'· ουκ απωλεσ', αλλα μειζονως. Hec. 1111. V. Rhes.

Μειζων. *compar. a* μεγας. (pro μεγίζων. *Vid. L. Bos. Dissert. de Etymol. Gr. p.* 7.)
ω μειζον' ογκον δορος εχοντες, η φρενων. Troad. 1158.
Ἡραν νομιζω θεσφατων μειζω πολυ. Heracl. 1039.

Μειλιγμα, Μειλικτηριον, Μειλικτρον. lenimentum.
σαινωσ', αιει γαρ τε φερει μειλιγματα θυμοῦ. κ. 217.
χοας τ' αοινους, νηφαλια μειλιγματα. Eumenid. 108.
φερουσ' ἅπερ νεκροῖσι μειλικτηρια. Pers. 612.
ἡ δ' εισω πελανους μειλικτρα τε νηφαλιησι
καῖεν επ' ευχωλῇσι παρεστιος.— Apoll. 4. 712.
Syn. Κηλημα, ἱλασμος, εξιλασμα, εξιλεωμα, θελκτηριον, χαρισμα, ἡδυσμα, απατημα.—το πραΰντικον, μειλινον.

*Μειλινὸς[2]. mellitus, dulcis. 2. Μείλινος fraxineus. V. Μελινος.
1. ταν γυναικειαν οψιν ομματων
ὡς πλησαιμι, μειλινον ἁδοναν. Iph. A. 234.
2. —το δ' εφελκετο μειλινον εγχος, N. 597.
—και μειλινα δοῦρα. ib. 715.*

Μειλῖον. *munus, quo aliquem demulcemus. *pl.* ludicra, crepundia. —σοι δ' Αγαμεμνων.
πηδαλιον νηος σφετερης εγκατθετο νηῷ*
μειλιον απλοΐης, ὅτε οἱ κατεδησας αητας κ. λ. Call. 3. 228.
ταων, ἡν κ' εθελῃσι, φιλην αναεδνον αγεσθω
προς οἶκον Πηλῆος· εγω δ' επι μειλια[3] δωσω
*πολλα μαλ', ὅσσ' ουπω τις ἑῇ επεδωκε θυγατρι. I. 146.
μειλια δ' εκβαλε παντα (sc. Ερως), και αμφοτερῃσι χιτῶνος
νωλεμες ενθα και ενθα θεᾶς εχετ' αμφιμεμαρπως. Apoll.* 3. 145.
Syn. Ἱλαστηριον.—παιγνια, *sive, ut nonnulli volunt,* προιξ, τα προικια.

Μειλισσω, Μειλισσομαι. mellitum reddo; gratificor. 2. oro.
μηδε τι μ' αιδομενος μειλισσεο, μηδ' ελεαιρων. Γ. 96.
ὁς ῥα τοθ' Ὑψιπυλην μειλιξατο δεχθαι ιοντας
ηματος ανομενοιο δια κνεφας.— Apoll. 1. 650.
Syn. Απομειλισσω, καταθελγω, παρακαλεω, πραΰνω, εκμειλισσω, φιλοφρονεομαι.

Μειλῖχῐα. affabilitas, mansuetudo. *Vid. Damm. c.* 1509.
τῷ εν χερσι φοως, ου μειλιχιῃ πολεμοιο. O. 741.
Syn. Ανεσις, προσηνεια, αγανοφροσυνη, εναπαντησια, ευπροσηγορια, φιλοπροσηγορια, πρᾳοτης, ευτραπελια, ηπιοτης, ἡσυχια, ευαρεστησις, ἱκετεια. [μειλιχος οργα. Pind.]

Μειλῖχῐος, Μειλῖχος. blandus, mellifluus.
αυταρ ὁ μειλιχιον μῦθον φερε Καδμειοισι. K. 288.
μνησασθω· πᾶσι γαρ επιστατο μειλιχος εἶναι. P. 671.

Syn. Προσηνης, πρᾷος, χρηστος, ἡδυς, αγανος, ευμειλιχος, ευμειλικτος, ευμενης, ευκαταλλακτος, γλυκυς, επιεικης. [ευπροσηγορος.]

*Μειλῐχιως. *adv.* blande, leniter. 2. placabiliter.
αρὲ ποτοπταζειν μειλιχιως δοκεει. Nossis, *An.* i. 195.*

Μειλῐχοδωρος—Παιηων. *Procl.* mitia dona adferens.

Μειλῐχοθῡμος. mitis. *ep.* Dei. *Dolsc.*

*Μειονως. *adv.* minus quam satis. A μείων.
—δοτε-Περασιν ηδη και καταστροφην τινα,
ει μη δοκῶ τι μειονως εχειν,— Œd. C. 102.

Μειοτερος. *vox rarissima pro* μειων, qu. vid.
μειοτερος λευκησιν ἑλισσεται εις ἅλα δινais. Apoll. 2. 368.

Μειρᾰκιεξᾰπᾰτης, ου. ὁ. juvenum deceptor.
μειρακιεξαπαται, καὶ συλλαβοπευσιλαληταί. Ep. ἀδ. 110.

Μειρᾰκιευομαι. adolescentis more ago; lascivio.
οἱ κυνεοι πῶλοι μειρακιευομενοι. Strato, *An.* ii. 377.*

Μειρᾰκιον, Μειρᾰκισκη, Μειρακυλλιον, Μειραξ[4]. adolescentul-us, vel, -a.
εγω γαρ ων μειρακιον ηπειλησ', ὅτι
*ὡς τους δικαιους και σοφους και κοσμιους
μονους βαδιοιμην· ὁ δ' εμ' εποιησεν τυφλον.* Plut. 88.
ὦ μειρακισκη· πυνθανει γαρ ὡρικῶς. ib. 964.
ουκουν ἑτερ' εστ' ενταυθα μειρακυλλια; Ran. 89.
ενθαδε μειραξ εσθ' ὡραια. Eccl. 692.
Syn. Κορασιον, παιδισκαριον, παλλακιον, μειρακισκος, νεανισκη, βουπαις.

Μειρομαι. divido.
ἶσον εμοι βασιλευε, και ἡμισυ μειρεο τιμῆς. I. 612.
Syn. Λαγχανω, τυγχανω, κληροομαι, μεριζομαι, λαμβανω.

Μεις. mensis. pro Μην.
ἡ δε κυει φιλον υἱον, ὁ δ' ἑβδομος ειστηκει μεις. T. 117.
ἁ Νεμεα μεν αρηρεν,
μεις τ' επιχωριος, ὃν φιλησ' Απολλων. Nem. 5. 82.

Μειων. *comp. irreg.* a μικρός. *superl.* μεῖστος. Hesych.
μειων μεν κεφαλην Αγαμεμνονος Ατρεΐδαο. Γ. 193.[5]
*σμικρον μεν εξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ετι
μεῖον φεροντα, και τοδ' εξαρκοῦν εμοι. Œd. C. 5.*
Syn. Ελαττων, μικροτερος.

Μελαγκερος, et Μελαγκερως. nigra habens cornua.
μελαγκερων λαβοῦσα μηχανηματι-τυπτει·— Agam. 1136.

*Μελαγκρᾱνιος, α, ον. e junco factus, qui μελάγκραινα, vel μελάγκρανις, (*qs.* nigriceps) appellatur. *Vid. Jacobs. in l. c.*
λευγαλέος δὲ χιτων πεπινωμένος, αμφὶ δ' αραιὴν
ιξὺν ειλεῖται ζῶμα μελαγκρανιον. Philet. *fr.* 15. *An.* i. 123.

Μελαγκροκος. nigrum subtemen habens. [*Jac.*
αλλα γοων, ὦ φιλαι, κατ' οὖρον
ερεσσετ' αμφι κρατι πομπιμον χεροῖν
πιτυλον, ὃς αιεν δι' Αχεροντ' αμειβεται
ταν αστονον,* μελαγκροκον
ναυστολον θεωριδα. Sept. Th. 854.
Exp. Εχουσαν μελαν λαῖφος.

Μελαγχαιτης. nigram cæsariem habens.
Αρκτον θ', Οὐριον τε, μελαγχαιτην τε Μιμαντα. Hes. α. 186.
Syn. Μελανοκομης, μελανοκομος, κυανοχαιτης.

Μελαγχῐμος. niger, ater. Vid. Μελας.
καρα ξυρηκες και πεπλους μελαγχιμους. Phœn. 385.

Μελαγχῐτων. nigra vestitus tunica.
ταῦτα μοι μελαγχιτων
φρην αμυσσεται φοβῳ. Pers. 115.
Syn. Αμφιμελαινα, πενθηρης, μελαμπεπλος.

*Μελαγχλαινοι, ων. οἱ. gens Scythica.
ενθα Μελαγχλαινοι τε και ανερες ἱππημολγοι, [309.*
Νευροι θ', Ἱπποποδες τε, Γελωνοι τ', ηδ' Αγαθυρσοι. Dionys.

Μελαγχολαω. melancholia laboro. 2. insanio.
μελαγχολᾷς, ανθρωπε, νη τον ουρανον. Plut. 366.

1. Versus citantur, uti probe eos restituit Meursius, qui, in Græcia Feriata, ad Ἀπατούρια, ritum hic memoratum exquisita eruditione exponit. "Hostiam vero immolandam, ad certum pondus exhibere "tenebantur; et quia tribules, cum hæc ipsa exhiberetur, per ludum "clamabant, Μεῖον, Μεῖον, infra justum pondus esse illam significare "volentes, Μεῖον ipsa (sc. ovis), et qui offerebant, Μειαγωγοὶ dicebantur." p. 38.

2. Isto accentu Scapulæ visum est ab altero, μείλινος, distinguere. Sed offendit VV. DD. vox μειλινὸς apud Euripidem. Μείλιχον malunt Marklandus, Musgravius. Vid. etiam Barnes. in l.

3. Vocem hanc non agnoscit Dammius, sed tantum compositum, ἐπιμείλια, *dona, quæ sponsa accipit a patre suo.* Præstare videtur μείλια, sed usitato sensu *muneris paciferi.*

4. Μειράκιον de *puero*, μεῖραξ de *puella* dicitur. Vid. Damm. c. 2172.

5. Ter usurpat Homerus hoc comparativum, hic, et in Il. B. 528, 529. quater Sophocles, Homeri præcipue studiosus, sc. iterum in Coloneo, vs. 366. (374. Br.) Aj. 264. 439. In Indice ad Euripidem vox non comparet. Nusquam apud Apollonium, semel ap. Callimachum reperitur, H. in Jovem, 88.

Syn. Επιμαινομαι, μαργαινω.

Μελαγχολία. melancholia; atra bilis.

ηε μελαγχοληισι, και αλγεσι κρυπτομενοισι. Man. 2. 366.

Μελαγχολος. atra tabe tinctus.

—ἠ μελαγχολους
εβαψεν ιους θρεμμα Λερναιας ὑδρας. Trach. 582. (574. Br.)

Phr. —Κελαινον ὑπο σπλαγχνοις ζεεν αἶμα. Apoll.

Μελαγχροιης, Μελαγχρως. qui atro corpore est.

ἀψ δε μελαγχροιης γενετο, γναθμοι τε τανυσθεν. π. 175.

—αἱ θιασον ελαχετ' εν-Δακρυσι και γοοις,
μελαγχρῶτες Ευμενιδες,— Orest. 321.

Syn. Μελαγχρης, μελαγχροης, μελαγχροος, μελαμβαφης, μελας.

Μελᾰθρον. domus. Vid. Δομος.

αιδεσσαι δε μελαθρον· ὑπωροφιοι δε τοι ειμεν. I. 630.

Syn. Οἶκος.—οικια. οροφος.—ανακτορον.—ὑπερθυρον.

Epith. Αιπυ, αιθαλοεν, αυδηεν, αχλυοεν, αστεροεν, αυτοροφον, αριστοπονον, ευγλυφανον, ευστηριγξ, ευδενδρον, ευκλωστον, ευθαλαμον, ευτυκτον, ευυμνον, ευρυχορον, ευυδρον, ευποιητον, ευδμητον, εναγες, γλαφυρον, ζαθεον, κινυρον, κυπαρισσινον, ξεινοδοκον, νεοσταθες, πεδοσκαφες, πολυφλοισβον, ορεσσαυλον, σιδηροφορον, στυγνον, τρυφερον, ὑπωροφιον, ὑψοροφον, ὑψηλον.

Phr. Μελαθρων φιλτατη στεγη. Eur.

καλλεα τεχνηεντα λιθοστρωτοιο μελαθρου,
τῶν απο μαρμαρεη πολυδαιδαλος ἐῤῥεεν αιγλη
συγχροος Ηελιοιο, και αντιτυποιο σεληνης·
τοῖχοι δ' αργυρεοισιν ελευκαινοντο μεταλλοις. Nonn.

χαλκοῦ τε στεροπην, και δωματα ηχηεντα,
χρυσοῦ τ', ηλεκτρου τε, και αργυρου, ηδ' ελεφαντος.
Ζηνος που τοιηδε γ' Ολυμπιου ενδοθεν αυλη. δ. 72.

Μελαινω, Μελαινομαι, Μελᾰνω, Μελανεω. nigresco.

*ουπω σοι καλυκων γυμνον θερος, ουδε μελαινει
βοτρυς ὁ παρθενιους πρωτοβολῶν χαριτας. Philod. *An.* ii. 86.*

αχθομενην οδυνησι· μελαινετο δε χροα καλον. E. 354.

ορνυμενοιο νεον, μελανει δε τε ποντος ὑπ' αυτῆς. H. 64.

—ενθα μαλιστα-Βενθος ακινητον μελανεῖ— Apoll. 4. 1573.

Syn. Απομελαινομαι, μελανιζω, ὑπομελανιζω, κελαινιαω.

Μελαμβᾰθης. niger ex profunditate.

*αλλ' εἶμι, και στας εξ επαλξεων ακρων
σφαξας εμαυτον* σηκον ες μελαμβαθῆ
δρακοντος,— Phœn. 1023. P.

—Ταρταρου μελαμβαθυς-Κευθμων— Prom. 219. *(immo μελαμβαθής. *Vid. Blomf. Glossar.**)

Syn. Σκοτεινος.

Μελαμβροτος. niger homo.

*—δοθηναι (Clymenen sc.) Μεροπι, τῆσδ' ανακτι γῆς,
ἡν εκ τεθριππων ἁρματων πρωτην χθονα
Ἡλιος ανισχων χρυσεᾳ βαλλει φλογι.
καλοῦσι δ' αυτην γειτονες μελαμβροτοι
Ἑω φαενναν, ἡλιου θ' ἱπποστασεις. Eur. *fr.* Phaëth. 1.*

Μελαμβωλος. terra nigris glebis. [lipp. *An.* ii. 214.

Αιγυπτου μεδεουσα μελαμβωλου, λινοπεπλε-Δαῖμον— Phi-

Syn. Μελανογεῖος.

Μελαμπᾰγης. concretus et nigrescens.

μελαμπαγες αἷμα φοινιον. Sept. Th. 744.

Μελαμπε̆πλος. cui est nigrum peplum.

κουρᾷ ξυρηκει, και μελαμπεπλῳ στολῇ[1]. Alcest. 432.

Syn. Μελαγχιτων, μελανειμων, μελανοστολος, μελας.

Μελαμπετᾰλος. nigra habens folia.

καὶ Σαμιου δαφνης κλῶνα μελαμπεταλον. Meleag. 1. 14.

*Μελαμπος, ου. ὁ. idem cum sequ.

Αδματος ἧκεν και Μελαμπος. Pyth. 4. 224.*

1. In Cod. Flor. scribitur μελαγχίμοις πέπλοις, juxta ea quæ leguntur Phœn. 383. ubi vid. Valcken. Quare si quis indubiam desideret auctoritatem usûs τοῦ, μελάμπεπλος, eadem Alcestidis fabula suppeditabit μελαμπέπλους στολμούς. vs. 822. et,

ἐλθὼν δ', ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν,
Θάνατον φυλάξω— vs. 846.

Μελαμπους. filius Amythaonis, insignis vates.

μαντις· αταρ γενεην γε Μελαμποδος εκγονος ἠεν. ο. 225.

*Μελαμπτερος, ου. ὁ ἡ. nigras habens pennas *s.* alas.

ἔν ποτε παμφαινοντι μελαμπτερος αιθέρι νωμῶν
σκορπίον εκ γαιης εἶδε θορόντα κοραξ. Archias, *An.* ii. 97.

Syn. Μελανοπτερος, μελανοπτερυγος *vel* μελανοπτερυξ.*

Μελαμπῡγος. cui sunt nigræ nates; fortis.

και Μυρωνιδης γαρ ἠν
τραχυς εντεῦθεν, μελαμπυ-
γος τε τοῖς εχθροις ἁπασιν,
ὡς δε και Φορμιων. Lysist. 801.

Syn. Κρατερος. ανδρεῖος.

Μελαμφᾶης. ater, obscurus.

μελαμφαες οιχεται-Δι' ερεβος·— Helen. 525.

—σηκον ες μελαμφαῆ. Phœn. 1017. Valcken.

Μελαμφυλλος. nigra habens folia. [1. 3.

ται δε μελαμφυλλοι δαφναι τιν, Πυθιε, Παιαν. Theoc. Ep.

Μελαμψηφις. nigros calculos habens.

—αἱ μεν επ' οχθης
αιεν εβουκολεοντο μελαμψηφῖδος Αναυρου. Call. 3. 101.

Μελᾰναιγις. atro nimbo horrens.

—μελαναιγις ουκ
εἶσι δομους Ερινυς, όταν εκ χερῶν
Θεοι θυσιαν δεχωνται. Sept. Th. 705.

Μελᾰναυγης. atrum splendens; ater.

—εκ χρυσοφορου-Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ. Hec. 152.

Μελανδετος. nigrum habens manubrium.

πολλα δε φασγανα καλα, μελανδετα, κωπηεντα. O. 713.

Exp. Σιδηροδετα, μελαινας λαβας εχοντα.—πυκνος, μακρος.

Μελανδῖνης. nigros volvens vortices.

ουδ' ούτω συν παισι μελανδινην ανα Γαγγην. Dionys. 577.

Μελανδόκος, (*sc.* κιστη.) atramentarium. *Paul. Silentiar.* An. iii.

συν καλαμοις αγγος τε μελανδόκον— Ep. 1. 6. [88.

Phr. Καὶ μελανος σταθεροιο δοκηϊον,— ib.

Μελᾰνειμων. qui atris est indutus vestimentis. V. Μελαμπεπλος.

ἡμετεραις εφοδοις μελανειμοσιν, ορχησ-
μοις τ' επιφθονοις ποδος. Eumen. 372.

Μελανηφᾶτος, ον. obscurus.

πρωτα μεν αρχαιου Χαεος μελανηφατον ὑμνον. *(verius fortasse legitur μεγαληφατον.) Orph. 423.*

Μελανηφορος. nigram vestem ferens.

συν σῇ μητρι θεᾳ μελανηφορῳ Ισιδι σεμνῃ. ib. H. 41. 9.

Μελανθιος. nobilis Trojanus. Il. Z. 36.—2. alius, qui et Μελανθεὺς, servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi. —3. poëta Tragicus, ob gulam et libidines exagitatus.

2. ενθα σφεας εκιχαν' υἱος Δολιοιο Μελανθευς. ρ. 212.
τον δ' αὖτε προσεειπε Μελανθιος, αιπολος αιγῶν. ib. 247.

3. χορον δε μη 'χῃ Μορσιμος,-Μηδε Μελανθιος·—Pac. 803.

*Μελανθίς. promont. Peloponnesi.

ακρον ὑπαὶ πρηῶνα Μελανθιδος·— Nic. Al. 104.*

Μελανθος. Nom. Pr.

παιδι φιλοστεφανῳ Σεμελης ανεθηκε Μελανθος
μνῆμα χορου νικης, υἱος Αρηϊφιλου. Anac. 195. (Ep. 16. Fisch.)

Μελανθω, οος. ἡ. pulcra et juvencula Penelopes ancilla; soror Melanthii, n. 2.

—Μελανθω καλλιπαρῃος,
την Δολιος μεν ετικτε, κομισσε δε Πηνελοπεια. σ. 320.

Μελᾰνιππη. nom. Amazonis, sororis Hippolytes; *item*, aliarum.

ενθα ποτε προμολοῦσαν Αρητιαδα Μελανιππην. Apoll. R. 2. [968.

*ου γαρ σε δεῖ δοῦναι δικην; ἡτις μονη τετληκας
ὑπερ ανδρος αντειπεῖν, ὁς ἡμᾶς πολλα κακα δεδρακεν,
επιτηδες εὑρισκων λογους, ὁπου γυνη πονηρα
εγενετο, Μεναλιππας ποιῶν, Φαιδρας τε· Πηνελοπην δε
ουπωποτ' εποιησ', ὁτι γυνη σωφρων εδοξεν εἶναι.* Thesm. 544.

Μελᾰνιππος. *hujus nominis quinque a Damm. memorantur. P. R.*

και Μολναιμονιδην Αμαπαονα και Μελανιππον. Θ. 276.

Epith. Ιφθιμος, ὑπερθυμος.—Ικεταονος υἱος.

Μελᾰνιων. Nom. Pr. *τας γυναῖκας εβδελυχθη
κεῖνος·* ἡμεῖς δ' ουδεν ἡττον
τοῦ Μελανιωνος, οἱ σωφρονες. Lysist. 797.

Μελανοζυγατης[1]. ταν μελανοζυγατην. Æsc. Supp. 539.
Exp. Ναυν εν ᾗ βλαβησομαι.

Μελανοκαρδιος. qui nigro est corde.
τοια Στυγος σε μελανοκαρδιος πετρα. Ran. 470. Br.

Μελανονεκυειμων. atris et funebribus vestibus indutus. Vid. Μελαμπεπλος.
μελανονεκυειμονα, φονια, φονια δερκομενον. ib. 1373. (1336.

Μελανοπτερος, ου. ὁ ἡ. nigras habens alas. [B.)
—ου με παρεβα φασμα-Μελανοπτερον,—Hec. 704.

Μελανοπτερυξ, υγος. idem. Vid. Χθων.

Μελανοσυρμαιος. nigra syrmæa[2] victitans.
*ὃς (sc. Nilus) αντι διας ψεκαδος Αιγυπτου πεδον
λευκῆς νοτιζει μελανοσυρμαιον λεων. Thesm. 864. (55. B.)
Vid. init. Eurip. Helenæ. Exp. Αιγυπτιος.

Μελανουρος. ὁ ἡ. *item* Μελανουρις, ιδος. ἡ. nigram habens caudam. 2. *substant.* piscis in cauda nigras maculas habens. 3. vipera quædam. [Ath. p. 450. c.
κεστρευς, ανηρ, μελανουρος, ουκ οἰδ' ὁ τι λεγεις. Antiph. ap.
αιτε σύ γ' εν κυρτῳ μελανουριδας, αιτε τιν' αγρεῖς [ii. 54.
μορμυρον, ἢ κιχλην, ἢ σπαρον, ἢ σμαριδα. Phanias, *An.*

Μελανοχροος, Μελανοχρως. nigrum habens corpus. Vid. Μελαγχροιης.
ὡς δ' ὁτ' απο πλατεος πτυοφι μεγαλην κατ' αλωην
θρωσκουσιν κυαμοι μελανοχροες, η ερεβινθοι,
πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ και λικμητῆρος ερωῇ.* N. 588.
γυρὸς εν ωμοισιν, μελανοχροος, ουλοκαρηνος. τ. 246.

Μελαντειχης. nigros muros habens.
—μελαντειχεα νῦν δομον-Φερσεφονας ιθι, Αχοῖ,
πατρι κλυταν φεροισ' αγ-γελιαν, κ. λ. Ol. 14. 28.

Μελαντερος. nigrior.
τῷ δε τ', ανευθεν εοντι, μελαντερον, ἠΰτε πισσα. Δ. 277.

*Μελαντραγής. edentibus niger. *Vid. Suid.* v. Σῦκον. [53.*
παρκειται, σῦκόν τε μελαντραγὲς, ἀδε τ' εφολκίς. Phan. *An.* ii.

Μελανυδρος. profundus.
ἱστατο δακρυχεων, ὡστε κρηνη μελαννυδρος. I. 14.
Syn. Πολυυδρος, βαθυς. [1158.

Μελας. fil. Porthei, frater Œnei. 2. fil. Phrixi. Apoll. Rh. 2.
Αγριος ηδε Μελας, τριτατος δ' ἠν ἱπποτα Οινευς. Ξ. 117.

Μελας. niger. 2. *metaph.* malus. *poët.* Μειλας.
τοῖσι δε τερπομενοισι μελας επι ἑσπερος ἦλθεν. σ. 305.
ενθορε μειλανι ποντῳ, επεστεναχησε δε λιμνη. Ω. 79.
Syn. Κελαινος, ορφναῖος, σκοτεινος, ζοφοεις, μελανοχροος, μελαγχιμος, παμμελας, αμαυρος, *μελαμβαθης, μελαμφαης.* [μελανθης. Æsch. μελανδετος. Eur. περκνος, φαιος, φαιουρος. Lyc. αιθοψ, πηγος.] βαθυς. 2. κακος, απηνης.

Μελασμα, ατος. το. nigredo. Vid. ad v. Κυκλομολιβδος.

Μελδω, Μελδομαι. liquefacio, macero, elixo.
*γεντα βοος μελδοντες— Call. *fr.* 309. Bent.
ὡς δε λεβης ζεῖ ενδον, επειγομενος πυρι πολλῷ*
κνισσην μελδομενος ἁπαλοτρεφεος σιαλοιο. Φ. 362.
Syn. Κατατηκω, ἑψω, φθινω, επιθυμεω.

Μελεαγρος. princeps Calydoniæ et Ætolorum, frater Tydei.
Μελεαγρε, μελεαν γαρ ποτ' αγρευσεις αγραν. fr. Eur. Mel.
τον δ' υἱος Οινῆος απεκτεινεν Μελεαγρος,—
αλλ' ὁτε δη Μελεαγρον εδυ χολος—
ητοι ὁ μητρι φιλη Αλθαιη χωομενος κῆρ
κεῖτο παρα μνηστῇ αλοχῳ καλῇ Κλεοπατρῃ,
κουρη Μαρπισσης— κ. λ. I. 549.
Epith. Αρηϊφιλος, ενυαλιος, ευειδης, ξανθος.
Phr. Εκ δε λιπων Καλυδῶνα θοος Μελεαγρος εβαινεν,
Οινευς τον ῥ' ελοχευσε και Αλθαιη ῥοδοπηχυς. Orph. 158.
Οινεΐδης δ' επι τοισιν αφορμηθεις Καλυδῶνος
Αλκειης*(αλκήεις Br. e Codd.)* Μελεαγρος ανηλυθε—Apoll.

Μελεδαινω. curo, desidero. [1. 190.
τῷ δε θερευς φρυγοντος εγω τοσσον μελεδαινω,
ὁσσον ερῶντε πατρος μυθων και ματρος ακουειν. Theoc. 9. 12.

Syn. Επιμελεομαι, αλεγιζω, φροντιζω.

Μελεδημα, Μελεδων, Μελεδωνη, Μεληδων. cura.
ευτε τον ὑπνος εμαρπτε, λυων μελεδηματα θυμοῦ. Ψ. 62.
νηπιοι ανθρωποι, δυστλημονες, οἱ μελεδῶνας
βουλεσθ', αργαλεους τε πονους και στεινεα θυμῷ. Hom. Ap.
—πυκιναι δε μοι ἀμφ' αδινον κῆρ [532.
οξεῖαι μελεδῶναι οδυρομενην ερεθουσιν. τ. 517.
αιεν ὑπ' αλληκτησι μεληδοσι μητιοωντας. Man. 3. 103.
Syn. Μελετη, μεριμνα, μῆδος, κῆδος, φροντις, πολυωρια, τημελεια, θεραπεια, επιμελεια, οϊζυς.
Epith. Αργαλεον, ατλητον, ἀλιπλαγκτον, γυιοκορον, δεσμοτοκον, θυμοβορον, θεσμοπολον, νεοπλανες, καθαρον, στονοεν, χαλεπον, αμηχανες, χθονογηθες.

Μελεδημων, Μελεδωνευς. curator. [94.
ἁ δὲ πολυσπαθεων μελεδημονα κερκίδα πεπλων. Archias, *An.* ii.
—αγαθῶν μελεδημονες εργων. Epig. l. 1.
υἱος Απολλωνος, μελεδωνευς αγρυπνος, ἠρως. Theoc. 24. 104.
Syn. Μελεδων, μελεδωνος, επιμελητης, επιτροπος, διοικητης, φροντιστης.

*Μελεδων. cura. 2. rex; præfectus. V. Μελεδημα.
1. αλλ' αιεί μιν αγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶνες. Phanocles,

Μελεζωρος, *perperam pro* μελιζωρος. qu. vid. [*An.* i. 414.*

Μελει. *fut.* μελησει. *p.* μεμεληκε. *item,* μεμηλε[3]. curæ est. *part.* μεμηλως. curans.
νηπιαχοις, οἱς ουτι μελει πολεμηϊα εργα. B. 338.
ταῦτα δ' Αρηϊ θοῷ και Αθηνῃ παντα μελησει. E. 430.

Μελεϊστι. *adv.* membratim.
ἦσι κυσιν μελεϊστι ταμων προυθηκεν Αχιλλευς. Ω. 409.
Syn. Μεληδον, μερικῶς, κατα μελη, κῶλα.—τμηδην.

Μελεοπαθης, Μελεοπονος. miser, ærumnosus.
*a. παισθεις επαισας. b. συ δ' εθανες κατακτανων.
a. δορι δ' εκτανες. b. δορι δ' εθανες.
a. μελεοπονος. b. μελεοπαθης.* Sept. c. Th. 971.

Μελεοφρων. miser animi.
*εγω μελεος οἰδ' ὁτι φασγανον
δερᾳ θῆκε μοι*
μελεοφρων πατηρ. Iph. T. 852.

Μελεος. stultus, inanis. 2. infelix. *Voc.* ὦ μέλε.
*μηπως μ' εκβαινοντα βαλῃ λιθακι ποτι πετρῃ
κῦμα μεγ' ἁρπαξαν,* μελεη δε μοι εσσεται ὁρμη. ε. 415.
Syn. Μωρος, ματαιος. 2. αθλιος, ατυχης, κακος.

Μελεσιπτερος. alatus. *nisi potius est*, quæ avicula aut quod insectum collisione alarum cantum quendam modulationemve efficit.
ακρίδα Δημοκριτου μελεσιπτερον *ἁδε θανοῦσαν
αργιλλος δολιχὰν αμφὶ κελευθον εχει. Mnasalc. *An.* i. 192.*

Μελεταω. meditor, curo.
—ἠν επι βουσιν-Παῖς ετ' εων μελετησα·—H. Merc. 556.
Syn. Εκμελεταω, εμμελεταω, φροντιζω. ανασκοπεω, ασκεω, φωνασκεω, γυμναζομαι.
Phr. Δαιμονιης ελελιζε νοηματα ποικιλα βουλης. Ep.

Μελετη, Μελετημα, Μελημα. meditatio, cura.
ουδ' αναβαλλομενος· μελετη δε τοι εργον οφελλει. Hes. ε.
τοῖς γε τοιουτοις ουδεποτ' αισχρῶν [410.
εργων μελετημα προσιζει. Eur. *fr. incert.* 153.
*a. χαιρην πολλα τον ανδρα Θυωνιχον. b. αλλα τυ αυτον,
Αισχινα. a. ὡς χρονιος. b. χρονιος;* τι δε τιν το μελημα;
Theoc. 14. 1.
Syn. Μελησις, μελησμος, μελεδημα, μελετησις, ασκησις, φροντισμα, σκεμμα, μερμηρα, επιμελημα.
Epith. Χρυσομανης.

Μελετητηριον. meditatorium; instrumentum, quo se quis exercet.

---

1. Verbum nihili. Burneius veram lectionem in Tentamine imprimi curavit, et doctissimo amico, Porsono, τῷ μακαρίτῃ acceptam rettulit.
λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ
τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Vid. Tentam. de Metr. Æsch. p. 32.

2. Συρμαια δὲ, κρίθινόν ἐστι πόμα. Suid.

3. Per sync. inquiunt, pro μεμέληκε. Est potius præt. med. a μέλω, quod thema exstat, Od. ι. 20. A μέλω, oritur μέλει, *passim*, μελέτω, Il. O. 231. &c. μέλειν, E. 490. μέλεμεν, Od. σ. 420. μέλουσιν, Il. Y. 21. μελόντων, Σ. 463. &c. A μελέω, non solum μελήσει, verum etiam μελήσεις, Od. ν. 393. μελησέμεν, Il. K. 51. μελήσεται, A. 523. μελήσουσι, E. 228. K. 481. Apud posteriores pro verbo impersonali habetur μέλει, i. e. nominativus ejus subintelligitur; sed apud Homerum nominativus fere semper exprimitur. Vid. Od. π. 465.

ὡς δ' ευρυθμος λαβων το μελετητηριον. Anaxandr. ap. Ath.
Μελετωρ. procurator, curator. [p. 638. d.
—εφανη γαρ μελετωρ αμ-φι τον εν πενθει—Soph. El. 851.
SYN. Φροντιστης, μελεδωνευς, τιμωρος.
*Μελη. poculi genus.
συ δε την μελην, Συρισκε, ταυτηνι λαβων. Anaxipp. ap. Ath.
[Μεληδων. cura. [p. 486.
θυμηδεῖς βιοτοιο μεληδονες ινδαλλοντο. Apoll. 3. 811.
SYN. Φροντις.]*
Μελης, ητος. ὁ. fluv. prope Smyrnam, apud quem natus Homerus. *aliqui volunt* Meletem *fuisse* Homeri patrem.
1. ἡν τε δι' αγλαον εἶσιν ὑδωρ ἱεροῖο Μελητος. Hom. xxxvii. 5.
ἡ θ' ἱππους αρσάσα βαθυσχοινοιο Μελητος. ib. viii. 3. *(*vulg. male* Μελήτης. Vid. Hermann.)
2. υἱε Μελητος Ὁμηρε, συ γαρ κλεος Ἑλλαδι παση
και Κολοφῶνι πατρη θῆκας ες αἴδιον. Anthol. p. 504.*
Μελησιμβροτος. qui curæ est mortalibus.
αστεων ῥιζαν φυτευ-
σεσθαι μελησιμβροτον. Pyth. 4. 26.
Μελῐ. mel.
ηδε μελι χλωρον, παρα δ' αλφιτου ἱεροῦ ακτην. Λ. 630.
EPITH. Ακηρασιον, γλυκερον, γλυκυπικρον, δρυϊνον, ξανθον, κηροδετον, λιαρον, ερατεινον, Αττικον, Μοψοπιον, Ὑμηττειον, Ὑβλαῖον.
PHR. Μελισσαων ἡδυ πονημα μελι. Ep.
και τῆς ορειας ανθεμοῤῥυτον γανος
ξουθῆς μελισσης— Eur. —σιμβληϊα εργα μελισσῶν.
—ερημαδος εργα μελισσης.
—νεοῤῥυτα χευματα σιμβλων.—
—παχυ χεῦμα φιλοπτορθοιο μελισσης.—
δαιδαλεην ωδῖνα φιλοσμηνου τοκετοιο.
δαιδαλεην ωδῖνα πολυτρητοιο λοχειης. Nonn.
—μελιχρην σμηνοδοχου χαριτα. Ep.
—μελισσης ανθιμον εἶδαρ. Orph.
[τῆς τ' ανθεμουργου σταγμα, παμφαες μελι. Æsch.]
δαιμονων βουλαισιν ε-
θρεψαντο δρακοντες, αμεμφεῖ
ἰῷ μελισσᾶν, καδομενοι.— Ol. 6. 77.
μελισσᾶν αμειβεται τρητον πονον. (*dulcedinem mellis exsuperat.*) Pyth. 6. ult.*
Μελιᾱ. *Ion.* Μελιη. fraxinus. 2. hasta.
νυξ', εκ δ' εσπασεν εγχος· ὁ δ' αὖτ' επεσε, μελιη ὡς,
*ἡ τ' ορεος κορυφῇ ἑκαθεν περιφαινομενοιο
χαλκῷ ταμνομενη τερενα χθονι φυλλα πελασσῃ.* N. 178.
2. ουδ' αρ' απ' ασφαραγον μελιη ταμε χαλκοβαρεια. X. 328.
SYN. Βελος, δορυ, κερκις.
EPITH. Ευχαλκος, εὐξεστος, ανδροφονος, θανατηφορος, ιθυπτιων, χαλκογλωχιν.
Μελιαι. Meliæ, Nymphæ.
νυμφας θ', ἁς Μελιας καλεουσ' επ' απειρονα γαῖαν. Hes. θ.
*Ζεῦ, σε δε Κυρβαντων ἑταραι προσεπηχυναντο, [187.
Δικταῖαι Μελιαι, σε δε κοιμισεν Αδρηστεια
λικνῳ ενι χρυσεῳ· συ δ' εθησαο πιονα μαζον
Αιγος Αμαλθειης, επι δε γλυκυ κηριον εβρως. Call. 1. 46.*
Μελιβοιᾱ. (πολις Θεσσαλιας.) Apoll. Rh. 1. 592.
και Μελιβοιαν εχον, και Ολιζῶνα τρηχεῖαν. B. 717.
αγχοθι Πηνειοῖο και ευπελαγοῦς Μελιβοιης. Orph. 165.
Μελῐβρομος, Μελιγδουπος. melleum et dulcem edens sonum.
σεῦ δὲ βοὰν αυλοῖο μελιβρομον ουκ ετι Νυμφαι. Archias, [*An.* ii. 97.
και μελιγδουποισι δαιδαλθεντα μελιζεμεν αοιδαῖς. Nem. 11.
*Μελῐγηθης, εος. ὁ ἡ. mellifluus. [23.
μελιγαθες αμβροσιον ὑδωρ
Τιλφωσσας απο καλλικρηνου. Pind. ap. Athen. p. 41.*
Μελιγηρυς, Μελιγλωσσος, Μελιφθογγος. suaviloquus.
πριν γ' ἡμεων μελιγηρυν απο στοματων οπ' ακοῦσαι. μ. 187.
—μελιγλωσσοιο κελευσας
φθογγον απο στηθεσφιν αοιδῆς γηρυσασθαι. Lith. 59.
*—ειη δε τριτον
σωτῆρι πορσαινοντας Ολυμ-
πιῳ Αιγιναν κατα-
σπενδειν* μελιφθογγοις αοιδαῖς. Isthm. 6. 10.
SYN. Μελιφωνος, ευφωνος, ἡδυεπης, θελκτικος.
Μελῐγουνις. nomen antiquum Lipares ins.
νησῳ ενι Λιπαρη (Λιπαρη νεον, αλλα τοτ' εσκεν
ουνομα οἱ Μελιγουνις·)— Call. 3. 48.
Μελιζω, Μελιζομαι. carmina modulor. 2. trunco.
ἁδυ δε μοι το μελισμα, και ην συριγγι μελισδω. Theo. 20. 28.
SYN. Αιδω, επαυλεω, καταυλεω, μελῳδεω, φορμιζω, ῥυθμιζω. [τικτω μελη. Eur.]
Μελιζωρος. meri mellis gustu præditus.
δουρατεον σκυφος ευρυ μελιζωροιο ποτοῖο. Phædim. ap. Ath.
Μελῐηγενης. e fraxino genitus. [p. 498. f.
τον μεν χαλκειης μελιηγενεων ανθρωπων. Apoll. 4. 1641.
Μελῐηδης. dulcis instar mellis.
οινου πινεμεναι μελιηδεος, οφρ' εθελητον. Δ. 346.
SYN. Μελιῤῥυτος, μελισταγης, μελισταζων, μελιτωδης, μελιχρος, ἡδυς, γλυκυτατος.—μειλιχος, προσφιλης.
Μελῐθρεπτος. melle nutritus. [166.
Ατθι κορα, μελιθρεπτε, *λαλος λαλον ἁρπαξασα. Even. *An.* i.
Μελιθροος, *contr.* Μελῐθρους, ουν. suavem sonum edens.
ου μελλω ῥευσειν χρυσός ποτε· βοῦς δὲ γενοιτο
αλλος, χὠ μελιθρους κυκνος επηονιος. Loll. Bass. *ib.* ii. 160.
Μελικηρα, ας. ἡ. *item,* Μελικηρον. favus.
ὡσπερ τῶν αιγιδιων οζειν
εκ τοῦ στοματος μελικηρας. Pherecr. ap. Ath. p. 648. c.*
ἐῤῥεε μοι φωνα γλυκερωτερα η μελικηρω. Theoc. 20. 27.
SYN. Μελικηρις, κηριον.
Μελῐκομπος. qui mellis instar suavem vocem habet.
*και γαρ ουκ αγνῶτες ὑμῖν εντι δομοι
ουτε κωμων, ὦ Θρασυβουλ', ερατῶν,*
ουτε μελικομπων αοιδᾶν. Isth. 2. 44.
Μελῐκος. qui cantilenas scribit.
χεε μοι νεκταρ ανυδρον-Μελικον.—Anac. 183. (fr. 83. Fisch.)
SYN. Λυρικος.
Μελικρᾱτον. aqua melle mixta. Vid. Χοη.
πρῶτα μελικρητῳ, μετεπειτα δε ἡδεῖ οινῳ. κ. 518.
μελικρατ' αφες γαλακτος, οινωπον τ' αχνην. Orest. 115.
SYN. Οινομελι.
Μελικτης, Μελιστης. suavis cantor. Vid. Αοιδος.
δῶρον εμιν νιν ελειπεν· εγω δε τις ειμι μελικτας. Theoc. 4.
τον αοιδιμον μελιστην. Anac. 112. (fr. 1. Fisch.) 31. [30.
*Μελιλωτῖνος. *adj.* a sequ.
στεφανους τε πολλους μελιλωτινους. Athen. p. 678.*
Μελιλωτος. *q. d.* lotus melligena. *Item,* Μελιλωτον. το.
τῷ τ' αειφρουρῳ μελιλω-
τῳ καρα πυκαζομαι. Cratin. ib. 685.
συν δε μελιλωτοιο[1] νεον στεφος— Nic. Ther. 897.
*Μελῖναια, ας. ἡ. epith. Veneris.
την Καστνιαν δε, και Μελιναιαν θεον. Lyc. 403.*
Μελῐνος, *poët.* Μειλινος. fraxineus.
ἱζε δ' επι μελινου ουδοῦ εντοσθε θυραων. ρ. 339.
ὡς φατο Σαρπηδων· ὁ δ' ανεσχετο μειλινον εγχος. E. 655.
*Μελῐπαις. ὁ ἡ. unde mel profluit.
ἐῤῥ' επὶ σοὺς μελιπαιδας ὁποι ποτὲ, δραπετι, σιμβλους. Strato,
Μελῐπηκτον. το. placenta e melle. [*An.* ii. 379.
a. οἶνον Θασιον πινοις αν; b. ει τις εγχεαι.
a. προς αμυγδαλας δε πῶς εχεις; b. ειρηνικῶς.—
a. μελιπηκτα δ' ει σοι προσφεροι; b. τρωγοιμι, και. Antiph.
Μελῐπνους. suaviter spirans. [ap. Ath. p. 641. f.*
—και τανδε φερ' ευπακτοῖο μελιπνουν
εκ καρῶ συριγγα καλαν,— Theoc. 1. 128.
SYN. Ἡδυπνοος, ἡδυς.
Μελισμα, Μελισματιον. cantus. Vid. Μελος.
—ου γλαφυρὸν γνούς τι μελισματιον. Ep. 1. 2.
χὠ Λαρισσαῖος τὸν εμὸν Λυκον ᾆδεν απ' αρχᾶς
Θεσσαλικόν τι μελισμα, κακαὶ φρενες·— Theoc. 14. 30.
*Μελισσᾰ, ης. ἡ. prima sacerdos Cereris, ita honorata, ut deinde omnes feminæ sacerdotes vocarentur Μέλισσαι.

1. Secunda syllaba producitur vi Arseos et liquidæ, qs. μελιλλώτοιο.

ὦ μακαρ υἱε Πολυ-
μναστου, σε δ' εν τουτῳ λογῳ
χρησμος ωρθωσεν Μελισσας
Δελφιδος αυτοματῳ κελαδῳ. Pyth. 4. 104.
ταῖς ἱεραῖς Μελισσαις τερπεται. Pind. *fr. inc.* 175.
(Heyn. t. iii. p. 155. *ubi omn. vidend. nott.*)*

Μελισσᾰ, Μελιττα. apis. 2. *pro* melle *poni videtur ap.* Soph.
οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μεσον αιολοι, ηε μελισσαι, [Œd. Col. 481. *Br.*
οικια ποιησονται ὀδῷ επι παιπαλοεσσῃ,
ουδ' απολειπουσιν κοῖλον δομον, αλλὰ μενοντες
ανδρας θηρητῆρας, αμυνονται περὶ τεκνων. M. 167.
SYN. Ανθηδων. EPITH. Αριστοπονος, αλεξικακος, βομβοῦσα, βομβηεσσα, βουγενης, βουπαις, δαιδαλεα, ερημας, ηεροφοιτος, εμμαπεδουσα, εναγης, ξουθη, ξουθοπτερος, λασια, σοφη, σιμη, σιμβληῒς, μελιρραθαμιγξ, φιλαγρυπνος, φιλοσμηνος, φιλοπτορθος, φιλοπτολεμος, φοιταλεα, πλαζομενη, φιλεργος, τεχνῖτις. *pl.* ταυροπατορες. * *Vid. Virg. Georg.* iv. 550. *sqq.**
PHR. Αιθεριον πτηναι νεκταρος εργατιδες. Ep.
αιολον ἱμεροθαλλες εαρ φαινουσα μελισσα.
—επ' ωραιοις ανθεσι μαινομενα. ib.
ἥτις εσω λειμῶνος απ' ανθεος ανθος αμειβει,
χειλεσι τ' ακροτατοισιν αμελγεται ακρον εερσης. Nonn.
ὡς δ' ὁτε λειρια καλα περιβρομεουσι μελισσαι
πετρης εκχυμεναι σιμβληῖδος, αμφι δε λειμων
ερσηεις γανυται, ται δε γλυκυν αλλοτε αλλον
καρπον αμεργουσιν πεποτημεναι.— Apoll. 1. 879.
—αἱ τ' απο μοσχου
σκηνεος εξεγενοντο δεδουποτος εν νεμεεσσιν·
ενθα δε και κοιλοιο κατα δρυος εκτισσαντο
πρῶτον που θαλαμους συνομηρεες· αμφι και εργων
μνησαμενοι Δηοῖ πολυωπεας ωπασαν ομπνας,
βοσκομεναι θυμα ποσσι και ανθεμοεσσαν ερεικην. Nic. Al.

Μελισσαῖος, α, ον. qui apum est. [446.
ἥν τε μελισσαῖος περιβοσκεται ουλαμὸς ἑρπων. ib. Th. 611.

Μελισσηεις, *sec. Schol.* est *epith.* loci in Helicone, a rege Melisseo. *Vid.* Coluth. *vs.* 23.
Ασκραῖος μυχατοιο μελισσηεντος εν οχθαις
Ἡσιοδος κατελεξε παρ' ὑδασι Περμησσοῖο. Nic. Th. 11.

Μελισσοβοτον, ου. apiastrum.
συμμιγδην πεταλοισι μελισσοβοτοιο δαεισης. ib. 677.

Μελισσοβοτος, Μελισσοτροφος. ab apibus depastus, vel, *active*, apes nutriens. [255.
Καλλιοπη πολυμυθε* μελισσοβοτον Ἑλικῶνος. Dionys. *An.* ii.
μελισσοτροφου Σαλαμῖνος—Ὦ βασιλεῦ— Troad. 794.

Μελισσοκομος, Μελισσοσοος. apiarius, apium curator.
ὡς δε μελισσαων σμῆνος μεγα μηλοβοτῆρες
ηὲ μελισσοκομοι πετρῃ ενι καπνιοωσιν. Apoll. 2. 131.
οφρα μελισσοσόος Πὰν επικυψελιος. Zonas, *An.* ii. 81.
SYN. Μελιτουργος, σμηνοκομος, μελισσονομος.

*Μελισσοπόνος. *idem.*
γηραιὸς Κλειτων σπεῖσε μελισσοπόνος. Apollonid. *ibid.* 133.*

Μελισσορῦτος. melle fluens.
ὑδατι τ' ἠδε γαλακτι, μελισσορυτοις ἅμα νασμοῖς. Orp. 572.

*Μελισσος. Nom. Pr. victoris in certamine Isthm.
εστι δε και διδυμων αεθλων Μελισσῳ
μοῖρα, προς ευφροσυναν τρεψαι γλυκεῖαν
ἦτορ· εν βασσαισιν Ισθμοῦ
δεξαμενῳ στεφανους·— Isthm. 3. 15.*

Μελισσοτόκος. mel generans, suavis.
αρτι λοχευομενην σε μελισσοτοκων εαρ ὑμνων. Ep. *ἀδ.* 524.

Μελισταγὴς, έος. ὁ ἡ. melle stillans. 2. suavis.
*ψαῦε μελισταγεων στοματων, δεπας. εὗρες, αμελγε.
ου φθονεω. τὴν σὴν δ' ηθελον αἶσαν εχειν. Leont. *An.* iii.

Μελιστακτος, ου. ὁ ἡ. *idem.* [103.
λειψανά τ' ευκαρπεῦντα μελιστακτων απὸ Μουσῶν. Meleag.
SYN. Μελιρρους, μελιρρυτος.—ἡδυς. [1. 32.*

Μελῐτεια. apiastrum, herba.
αιγιπυρος και κνυζα, και ευωδης μελιτεια. Theoc. 4. 25.

Μελῐτερπής. dulcis.
μολπῆς δ' ου ληθει μελιτερπέος, *αλλ' ετ' εκεῖνο
βαρβιτον ουδὲ θανὼν ευνασεν ειν Αἴδῃ. Simonid. *An.* ii. 136.

Μελῐτη. una Nereïdum. 2. nom. feminæ. 3. ins. maris Libyci, hod. *Malta. hujus penult. producit Lyc.*[1] *l. c.* 4. ins. maris Adriatici, ad quam naufragium passus D. Paulus[2]. hod. *Meleda.**
1. και Μελιτη, και Ιαιρα, και Αμφιθοη, και Αγαυη. Σ. 42.
2. ομματ' εχεις Αρεος, Μελιτη, τας χεῖρας Αθηνης,
τους μαζους Παφιης, τα σφυρα τῆς Θετιδος. Ep.
*3. αλλοι Μελῖτην νῆσον Οθρωνου πελας
πλαγκτοι κατοικησουσιν, ἣν περιξ κλυδων
εμπλην Παχυνου Σικανος προσμασσεται. Lyc. 1027.
4. τῇ δ' επι και Μελίτην, λιαρῷ περιγηθεες ουρῳ,
αιπεινην τε Κερωσον, ὑπερθε δε πολλον εοῦσαν*
Νυμφαιην παραμειβον,— Apoll. 4. 572.

Μελῐτιδης. Vid. Μελιτος, et Μαμμακυθος.

Μελῐτοεις. melleus.
ὁ νικῶν δε, λοιπον αμφι βιοτον-Εχει μελιτοεσσαν ευδιαν. Pind.

*Μελῐτος. poëta Tragicus, accusator Socratis. [Ol. 1.
σκολιῶν Μελιτου, Καρικῶν αυλημματων. * Ran. 1302.
Brunck. *apud quem vid.* Bentleius.*

Μελιτταινα, Μελῐφυλλον. apiastrum.
την ητοι μελιφυλλον επικλειουσι βοτῆρες,
οἱ δε μελιτταιναν—κ. λ. Nic. Th. 555. *al.* μελίκταιναν.

Μελιττιον. apicula.
ἑως γαρ, ὦ μελιττιον. Vesp. 365.

Μελῐτοπωλης. venditor mellis.
νεανιῶν· τουτους δε περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι. Equit. 849.

Μελῐτοῦττα. ossa mellita.
δος μοι μελιτοῦτταν προτερον· ὡς δεδοικ' εγω. Nub. 507.

Μελῐτωδης. mellitus. *item*, nomen Proserpinæ. Vid. Μελιχρος.
μη φυῇ, Μελιτῶδες, ὅς ἁμῶν καρτερος ειη. Theoc. 15. 94.

Μελῐτωμα. placenta mellita.
ου χρηστον μελιτωμα, το και μακαρες ποθεουσιν. Batrach. 39.
SYN. Τραγηματα.—πλακοῦς.—μελισσων.

Μελιφθεγκτος, Μελῐφωνος. suaves sonos edens. V. Μελιγηρυς.
οσσα μελιφθεγκτοιο δια στοματος μεγαλοιο. Sib. l. 4.
—τας μελιφωνου-Σαπφοῦς— Ep. l. 1.

Μελῐφρων. dulcis.
αἱρειτω, εὖτ' αν σε μελιφρων ὑπνος ανῃη. B. 34.
μη μοι οἶνον αειρε μελιφρονα, ποτνια μητηρ. Z. 264.
SYN. Ἡδυς.—μειλιχος.

Μελῐφυρτος. melle mixtus.
χειλεα δὲ δροσοεντα, καὶ ἡ μελιφυρτος εκεινη
ηθεος ἁρμονιη, κεστὸς εφυ Παφιης. Paul. Sil. *An.* iii. 76.

*Μελῐφωνος, ου. ὁ ἡ. suavem vocem habens.
Μναμοσυναν ἑλε θαμβος, ὁτ' εκλυε τᾶς μελιφωνου
Σαπφοῦς, μὴ δεκαταν Μοῖσαν εχουσι βροτοί. Antip. Sid.

Μελῐχλωρος. pallidula instar mellis. [*An.* ii. 19.*
ισχναν, ἁλιοκαυστον· εγὼν δὲ μονος μελιχλωρον. Theoc. 10.
SYN. Μελιχρωος, μελιχροος, μελιχρως. [27.

Μελῐχρος. mellis instar; flavus. *Item*, Μελιχροος, *contr.* μελιχρους.
*ουδε γαρ ουδ' ακυλοις ορομαλιδες· αἱ μὲν εχοντι.
λεπρὸν απὸ πρινοιο λεπυριον* αἱ δὲ, μελιχραι. ib. 5. 95.
*λευκανθὴς Κλεοβουλος. ὁ δ' αντία τοῦδε μελιχρους
Σωπολις, —— Meleag. 31.*
SYN. Μελιτηρος, μελιτηριος, μελιτωδης, μελιηδης, μελιγηθης, γλυκυς.

Μελῐχρῡσος. mellis et auri colorem habens.
—μελιχρυσοισιν εθειραις. Opp. **lapides etiam ita dicti.* Plin.*

*Μελῐχρωδης. mellis colorem habens. Vid. Μελιχροος.

1. Duas hasce insulas videntur confudisse tum Poëta, tum ejus Scholiastes. Sed accurata Geographiæ notitia non nimis diligenter apud veteres Poëtas exquirenda.

2. Errat Berkelius ad Steph. Byz. errare Constantinum statuens. Vide, si placet, annotationem nostram ad Tractatum de Rel. Christ. edit. 2. p. 18. Hæ duæ insulæ variam rerum humanarum vicem insigni exemplo demonstrant. Insula enim Illyrica veteribus longe notior: illa maris Libyci apud recentiores celeberrima. Neutrius videtur meminisse Dionysius.

—φιλεω δ' ἁμα τους μελιχρωδεις-Και ξανθους,—Strato, *An.* ii. [360.*
Μελλημα, Μελλησις. cunctatio.
τα τῶν Ατρειδῶν μη μενων μελληματα. Iph. A. 818.
αρκεῖ δ' ἁ μελλησις, εφα σοφος.— Antiphil. *An.* ii. 174.
SYN. Βραδυτης, σχολαιοτης, αναβολη, ὑπερθεσις, ὑπερημερια.
Μελλογᾰμος, Μελλονυμφος. qui vel quæ brevi nuptias contrahet.
γαμβρω μελλογαμω, Λυγκευς και ὁ καρτερος Ιδας. Theoc.
ὁ μελλονυμφος, εν δε κοινος αρσενων [22. 140.
ιτω κλαγγα·— Trach. 207.
Μελλοδειπνῐκος. ad cœnam vocans.
επασομαι μελος τι μελλοδειπνικον. Eccles. 1145. (53. B.)
Μελλονῑκιαω. Niciæ more cesso.
*και μην, μα τον Δι', ουχι νυσταζειν ετι
ὡρα 'στιν ἡμῖν,* ουδε μελλονικιᾷν. Av. 638. B.
Μελλω. futurus sum, cunctor.
—μαλλον ερωῆσαι πολεμοιο-Μελλω.— N. 777.
ει δ' οὑτω τοῦτ' εστιν, εμοι μελλει φιλον εἶναι. A. 564.
τα φρονεοντ' ανα θυμον, ἁ ῥ' ου τελεεσθαι εμελλε. B. 36.
—αλλ' ου μελλειν-Χρη σ', αλλ' ανυτειν. Plut. 606.
SYN. Εοικα.—διανοεω, επιθυμεομαι.—διατριβω, διαμελλω, βραδυνω.—οφειλω.
*Μελογρᾰφῐᾱ, ας. ἡ. poësis Lyrica.
μη τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφιην. Ep. ἀδ. 571.
Μελŏγρᾰφος, ου. ὁ ἡ. poëta Lyricus. Vid. Μελοποιητής.
τεθνηκ' Ευτυχιδης ὁ μελογράφος.—Lucill. *An.* ii. 333.*
Μελομαι, Μεμβλομαι. curam gero. (66. B.)
ταῖν μοι μελεσθαι· και μαλιστα μεν χεροῖν. Œd. T. 1479.
μεμβλετο γαρ οἱ τεῖχος εϋδμητοιο πολησς. Φ. 516.
SYN. Επιμελομαι, παραγινομαι.
Μελοποιεω. carmina modulor.
*μηδεν ἱκετευ'· αυτος γαρ εξεισιν ταχα,
και γαρ μελοποιεῖν αρχεται· χειμῶνος οὖν
οντος, κατακαμπτειν τας στροφας ου ῥᾳδιον,
ην μη προϊῃ θυραισι προς τον ἡλιον.* Thesm. 66. Br.
SYN. Μελῳδεω, μελοτυπεω.
Μελοποιητὴς, Μελοποιὸς, Μελουργός. qui mele scribit, poëta lyricus.
—καὶ Μελιτωνι-Τῷ μελοποιητῇ,— Lucill. *An.* ii. 335.
μελοποιὸν οντα, καὶ ποιοῦντα ταῦτ' αεί. Ran. 1281. (50. B.)
—κιθαρης τε μελουργους. Man. 4. 185.
SYN. 'Ρυθμοποιος, μουσουργος, μελπητωρ, μελῳδος.
Μελος. melos.
*εξυφαινε γλυκεῖα και
τοδ' αυτικα, φορμιγξ,
Λυδιᾳ συν ἁρμονιᾳ με-
λος πεφιλημενον
Οινωνᾳ τε και Κυπρῳ.— Nem. 4. 71.*
SYN. Μελισμα, μελῳδημα, επος, αοιδη, ᾠδη, μελῳδια, ἁρμονια, συμμετρια, ῥυθμια, ἡδυφωνια.
EPITH. Αιολον, διαμφιδιον, αερσιποτητον, αφατον, δονακωδες, δολιον, γλυκερον, γαμιον, βιοσσοον, ἱερον, λιγυρον, λαρον, ευγενες, εναγες, γλυκυ, εγκωμιον, επινικιον, ευκρεκτον, ευφημον, ευτερπες, ευυμνον, ευϊον, εναρμονιον, εγρεκυδοιμον, επιδορπιον, ἡδυθροον, ἡδυ, ἡμεροφωνον, ηεροφοιτον, θελκτηριον, λογικον, ληθαῖον, κρηναῖον, καλλιχορον, νηφαλιον, μειλιχον, νομιον, οξυ, προσφιλες, παναρμονιον, παμφωνον, πονηρον, πολεμηΐον, ποικιλοτραυλον, ποικιλοπτερον, στυγνον, στονοεν, συνθροον, τερπνον, φωνῆεν, φιλευΐον, φιλικον, νυμφοτιμον, χαριεν, χαλκοκροτον, κορυθαιολον, Δωριον.
PHR. Χειλεσιν ευκελαδοισι μελος φιλομολπον αεισω.
*[πνοια λεπτοῦ δονακος —ὑποροφος βοα. Orest. 145. *ubi vid. Porson.*] αυλων παμφωνον μελος. Pyth. 12.
θαλλοντος ανδρῶν ὡς ὁτε συμποσιου,
δευτερον κρατῆρα μοισαιων μελεων
κιρναμεν— Isth. 6. 2.
χλιδῶσα δε μολπα προς καλαμον
αντιαξει μελεων. Ol. 10. 99.*
Μελος. membrum.

—αμφι δε δερμα
παντεσσιν μελεεσσι παλαιοῦ θῆκε γεροντος. ν. 432.
SYN. Γυῖον, ἁψος, κῶλον.
EPITH. Ακιδνον, αρτεμες, ακαματον, γναμπτον, βριαρον, βιολυτον, ευφορτον, ερατον, στιβαρον, τρομερον, χλοερον.
Μελοτῡπεω. cano, modulor.
τα δ' επιφοβῳ δυσφατῳ κλαγγᾳ-Μελοτυπεῖς.— Agam. 1162.
SYN. Μελιζω, μελοποιεω.
Μελπηθρον. ludibrium.
εκ Τροιης, αλλ' αὖθι κυνῶν μελπηθρα γενοιτο. N. 233.
SYN. Παιγνια, εμπαιγνια, ἑλκυσματα.
Μελπητωρ. cantor. Vid. Μελοποιος.
κωμῳδους λογικων τε μελῶν μελπητορας ανδρας. Man. 4. 184.
Μελπομενη. Vid. Μοῦσαι.
Μελπομενη θνητοῖσι μελιφρονα βαρβιτον ἦρε.
σκεπτεο χαλκεοφωνον επισπερχουσαν αοιδην
Μελπομενην, ερατῆς ἱστορα ευεπιης. Ep. l. 1.
*PHR. 'Ως ἡδυ δακρυα τοῖς κακῶς πεπονθοσιν,
θρηνων τ' οδυρμοι,* Μοῦσα θ', ἡ λυπας εχει. Troad. 604.
Μοῦσα δε χαὕτη τοῖς δυστηνοις,
ατας κελαδεῖν αχορευτους. ibid. 120.
Μελπω, Μελπομαι. canto, cantu celebro.
μελποντες 'Εκαεργον· ὁ δε φρενα τερπετ' ακουων. A. 474.
τερπομενοι· μετα δε σφιν εμελπετο θεῖος αοιδος. δ. 17.
SYN. Μολπαζω, μελιζω, ὑμνεω, αειδω. αναχορευω, ἑορταζω, παιζω, επιμελπω, επιληκεω. [λιγαινω. Coluth.]
PHR. Βιστονιην ενι χερσιν ἑαῖς φυρμιγγα τανυσσας
κραιπνον εϋτροχαλοιο μελος καναχησεν αοιδῆς. Apoll. 4. 906.
ἑπτατονου κιθαρης επινικιον ὑμνον αρασσειν. Nonn.
ἠδε λιγα κλαζειν ξουθον μελος— Opp.
εκ στοματος μελιγηρυν ἱεις ανεπεμπον αοιδην.
—εκερασσ' ευτερπεα κοσμον αοιδῆς. Orph.
[κιθαρῃ ὑπο θεσκελα μελπων. Procl.]
Μελῠδριον. cantiuncula.
μελυδριον εὑροῦσαι τι τῶν Ιωνικῶν. Eccles. 878. (83. B.)
ει μοι κάλα πελει τα μελυδρια, και ταδε μῶνα. Bion. 5. 1.
SYN. Μελισματιον.
*Μελω. curæ sum, curam injicio. Vid. Μελει, et Μεμηλως.
εγνως, Εννοσιγαιε, εμην εν στηθεσι βουλην,
ὧν ενεκα ξυναγειρα· μελουσι μοι, ολλυμενοι περ. Y. 20.
τοῖσι δ' Αθηναιη λεγε κηδεα πολλ' Οδυσῆος,
μνησαμενη· μελε γαρ οἱ εων εν δωμασι νυμφης. ε. 6.
οψεαι, ην εθελησθα, και αι κεν τοι τα μεμηλῃ. Δ. 353.*
Μελῳδεω. modulor.
ὁ'υποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευαζεται. Av. 227.
SYN. Μελιζω, ᾀδω.
Μελῳδια. harmonia. Vid. Μελος.
Μοῦσαι, μεγιστην εις εριν μελῳδιας. Rhes. 923.
Μελῳδος. modulator.
οιμας μελῳδου μητρος εκμεμαγμενας. Lyc. 713.
SYN. Μουσικος, ᾠδικος.—αοιδος. μελοποιος.
Μεμαως. promtus.
εν θυμῷ μεμᾰῶτες αλεξεμεν αλληλοισιν. Γ. 9.
λαοι θωρησσοντο μεμᾰοτες εγχειῃσι. B. 818.
SYN. Εμμεμαως, προθυμουμενος, επιθυμητικος, εραστικος.
*[Μεμβλομαι. curæ sum (alicui.) *V. Heyn. Observ. ad* Il. Δ. 11.
ἦ νυ τοι ουκετι παγχυ μετα φρεσι μεμβλετ' Αχιλλευς; T. 343.]
Μεμβρᾰς, αδος. ἡ. apuæ quædam species. *fors. Angl.* sprat.
ὡς ἁπανθ' ὑμῖν τυραννις εστι και ξυνωμοται,
ην τε μεῖζον, ην τ' ελαττον πρᾶγμα τις κατηγορῇ,
ἧς εγω ουκ ηκουσα τοὔνομ' ουδε πεντηκοντ' ετῶν·
νῦν δε πολλῷ τοῦ ταριχους εστιν αξιωτερα·
ὡστε και δη τοὔνομ' αυτῆς εν αγορᾷ κυλινδεται.
ην μεν ωνῆται τις ορφῶς, μεμβραδας δε μη θελῃ,
ευθεως ειρηχ' ὁ πωλῶν πλησιον τας μεμβραδας·
Ουτος οψωνεῖν εοικ' ανθρωπος επι τυραννιδι.—
ην δε γητειον προσαιτῇ τις αφυαις ἡδυσματι,
ἡ λαχανοπωλις παραβλεψασα φησι θατερῳ·
Ειπε μοι, γητειον αιτεῖς· ποτερον επι τυραννιδι;
η νομιζεις τας Αθηνας σοι φερειν ἡδυσματα; Vesp. 488. B.

Μεμηλως. *part. a* μελω *vel* μελεω. (*Vid. nott. ad v.* Μελει.) cupidus, cui curæ est aliquid.
ῥῆ δε μετ' Ιδομενῆα, μεγα πτολεμοιο μεμηλως. N. 297.
τεκε δε λαγετας ἐξ-Αρεταῖσι μεμαλοτας υἱους. Ol. 1. 144.
(filios, qui virtutibus curæ sunt, *pro*, quibus virtutes curæ sunt.)

Μεμηχανημενως. *adv.* sollerter, callide.
δεσποινα, προδεδομεσθα, συν σοι γαρ νοσῶ,
τοῦ σοῦ προς ανδρος, και μεμηχανημενως
ὑβριζομεσθα·— Ion. 808.*

Μεμνων. filius Auroræ ex Tithono, *h. e.* homo pulcerrimus sui ævi.
Θηβην ωγυγιην, ἑκατομπυλον, ενθα γεγωνως
Μεμνων αντελλουσαν ἑην ασπαζεται Ηῶ. Dion. 250.
κεῖνον δη καλλιστον ιδον μετα Μεμνονα διον. λ. 521. [Br.*
*Κυκνους ποιῶν και Μεμνονας κωδωνοφαλαροπωλους. Ran. 963.
Epith. Αγχεμαχος, αντιθεος, Αιθιοψ, κρατερυς, ζαμενης, ὀβριμοθυμος, χαλκοκορυστης, χαλκοχαρης.
Phr. —Κλυτος γονος ἠριγενειης. Opp.
—αρηϊον αἷμα φαεσφορον ἠριγενειης. Cal.
Παῖς φαεινῆς αγλαος υἱος.
—στραταρχος Αιθιοπων αφοβος, εναριμβροτος. Pind.
[Μεμνονος βια ὑπερθυμος. ανεψιος ζαμενης 'Ελενοιο. ib.]

*Μεμονα. *præt. med. a* Μένω, i. e. προθυμοῦμαι. cupio, animus mihi est. *Steph. t.* ii. *c.* 878. A. *Damm. c.* 1604.
αλλ' ανα, ει μεμονας[1] γε, και οψε περ, υἷας Αχαιῶν
τειρομενους ερυεσθαι ὑπο Τρωων ορυμαγδοῦ. I. 247.
και μεμονας τεκνον; μητι σε θυμοπλη-
θης δοριμαργος ατα φερετω·— Sept. Th. 686.
ερχεο νῦν μεθ' ὁμιλον, επει μεμονας γε πονοιο. Apoll. 3.434.*

Μεμπτος. incusandus.
—δοτε-Φεροντες· ουτοι δῶρα μεμπτα δεξεται. Med. 958.
ουδεν συ μεμπτον, ενθαδ' ων, ερεῖς εμοι. Œd. C. 1091. (1036.
Syn. Ευκαταφρονητος, επιμωμητος. [B.)

Μεμφις, ιος. ἡ. urbs Ægypti antiquissima.
Μεμφιν ες ηγαθεην πελασας, ἱερας τε ποληας
Απιδος, ἁς περι Νεῖλος αγαρῥοος εστεφανωται. Orp. 44.
Epith. Αχειμαντος.

*Μεμφιτης. Memphiticus, Memphites.
Μεμφιτ', αγλαοτιμος, ιηϊος, ολβιοδῶτα. Orph. H. 33. 2.*

Μεμφομαι. conqueror.
μεμψιν δικαιαν μεμφομαι ταυτην, ὁτι. Plut. 10.
—οἱ δε κακιστοι
νῦν εμε μεμφονται τον αναιτιον·— Batrach. 149.
Syn. Επιμεμφομαι, καταμεμφομαι, απομεμφομαι, κατηγορεω, εγκαλεω, μεμψιβολεω, μεμψιμοιρεω, αιτιαομαι, ανθυπαγω, αντιδικεω, μωμευω, εξουδενεω, καταγινωσκω, μεμψιν αναπτειν.

Μεμψις. questus.
οργην εχοις αν ουδε μεμψιν εις εμε. Philoc. 1347.
Syn. Επιμεμψις, καταμεμψις, μῶμαρ, μῶμος, ψογος, επιπληξις, επιτιμησις, καταγνωσις, καταδρομη, αιτιαμα, ελεγχος, καταβοη, μεμψιμοιρια, μομφη, μεμφωλη, λαβη, ὑπαιτιον, ονειδος, σχετλιασμος.

*Μεναιχμος, vel Μεναιχμας, ου. ὁ ἡ. in bello constans.
αλλὰ καὶ αμφιδρυπτον εὸν, τοδε χειρὶ μεναιχμα. Paul. Sil. *An.*
Syn. Μενεπτολεμος, μενεδαϊος, μενεχαρμης.* [iii. 87.

Μεναλκας. Nom. Pr.
ποιμαν ειροποκων οἴων, συρικτα Μεναλκα. Theoc. 8. 9.

Μενανδρος. poëta Comicus. 2. aliptes Atheniensis. *Pind. Nem.* 5. 87. *item*, 3. *adj.* virilis.
1. —ὁς ευπυργοισιν Αθηναις
ὁπλοτερον κωμοιο σελασφορος επρεπεν αστηρ·—

1. Verbi hujusce fontem petendum esse a μένω, *maneo*, uti volunt Lexicographi supra citati, haud satis liquet. Cum v. Μαίνω, saltem in significatione, propiorem habere videtur cognationem. Nec prorsus cum iis consentit Etymol. v. Μεμαῶτες.—παρὰ τὸ μέμνω, ὁ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι, ὁ μέλλων, μεμῶ· ὅθεν καὶ μέμονα, ὁ μέσος παρακείμενος.

Ceterum, hic sensus in compositis manet, ἐμμέμονε, Soph. Trach. 984. ἐπιμέμονεν, Philoct. 514. Vide sis Brunckium in nota ad priorem locum.

μιξας σεμνον ερωτι μελιφρονος ανθος αοιδῆς. Christod. *An.* ii.
αυται και Χαριτες σοι εδωρησαντο, Μενανδρε, [469.
στωμυλον ευστοχιην δραμασιν ενθεμεναι. Ep. ἀδ. 560.
3. —ὁς εχει πωγωνα μενανδρον. Ep. l. 4.

Μενεαινω. cupio. 2. iratus sum.
'Εκτορος· ὁς δη νῆας ενιπρῆσαι μενεαινει. O. 507.
νηπιοι, οἱ Ζηνι μενεαινομεν αφρονεοντες. ib. 104.
Syn. Προθυμεομαι, εελδομαι, μενοιναω.—οργιζομαι, χολοομαι, ὑπεραλγεω, λειποψυχεω.

Μενεγχης. hasta validus.
κυανεη και τουσδε μενεγχεας ωλεσεν ανδρας
Μοῖρα, *πολυῤῥηνον πα-ριδα ρυομενους·
ζωον δε φθιμενων πελεται κλεος, οἱ ποτε γυιοις [p. 292.
τλημονες Οσσαιαν αμφιεσαντο κονιν.* Ep. Æsch. Anthol.

Μενεδηϊος, Μενεπτολεμος. belli patiens, fortis.
ου γαρ τοι κραδιη μενεδηϊος, ουδε μαχημων. M. 247.
τῷ δ' Ενιῆνες ἑποντο, μενεπτολεμοι τε Περαιβοι. B. 749.
Syn. Μενεχαρμης, μεναιχμος, μενεμαχος, μενεφυλοπις, Αρηϊος, πολεμικος.

Μενεδουπος. bellicos strepitus sustinens.
τῷ δε βαθυ κνωσσοντι θεα μενεδουπος Αθηνη. Orph. 537.

*Μενεκρατης. Nom. Pr.
ληφθηση, περιφευγε Μενεκρατες, εἶπα Πανημου
εικαδι· και Λωου τῇ τινι; τῇ δεκατῃ. Call. Ep. 48. Ern.*

Μενελαος. rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis.
αυτοματος δε οἱ ἠλθε βοην αγαθος Μενελαος. B. 408.
Epith. Αρηϊφιλος, αρηϊθοος, αγαθος, αιδοῖος, αμυμων, αγακλεης, αντιθεος, αγηνωρ, δουρικλυτος, διοτρεφης, διογενης, ισοθεος, ξανθος, ξανθοθριξ, μογοεις, ευχαιτης, ιφθιμος, κυδαλιμος, πολυπλανης, πολυτλητος.—ου πολυμυθος, ουδ' αφαμαρτοεπης.—αρχος Αχαιῶν.—πυκα φρονεων. —ορχαμος λαῶν. —Ατρεϊδης. —νεωτερος Ατρεος υἱος.— Hom.
Phr. Ξανθοῖς επ' ωμων βοστρυχοις γαυρουμενος. Eur.

*Μενεξενος. Nom. Pr.
τῷ και νῦν δειδοικα, Μενεξενε, μη με παρεισδυς
οὑτος ὁ σιγερπης εις τον ερωτα βαλῃ. Call. Ep. 46. *ex emend. Bentl.**

Μενεοκλονος. bellicos tumultus sustinens. *epith.* Neptuni. Cal.

Μενεσθευς. Nom. Pr.
τῶν αὖθ' ἡγεμονευ' υἱος Πετεῶο Μενεσθευς. B. 552.
Epith. Δῖος, μεγαθυμος, πληξιππος.

Μενεσθιος. Nom. Pr.
τῆς μεν ιῆς στιχος ἠρχε Μενεσθιος αιολοθωρηξ. Π. 173.

Μενετος. qui manere potest aut solet.
*εαν τις ανθρωπων ἱερεῖον τῳ θεῶν
ευξαμενος, εἶτα διασοφιζηται λεγων,
ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, και μη 'ποδιδῳ, μισητιαν,
αναπραξομεν και ταῦτα. b. φερ' ιδω, τῷ τροπῳ;* Av. 1618.
Syn. Ανεξικακος, ουκ απατηλος. βεβαιος.

Μενεφυλοπις, Μενεχαρμης, Μενεχαρμος. promtus in bello. Vid. Μενεδηϊος, Μεναιχμος. [iii. 87.
θεσμὸν τὸν Σπαρτας μενεφυλοπιν ἀμφὶ βοεια. Paul. Sil. *An.*
Κουρῆτες τε μαχοντο και Αιτωλοι μενεχαρμαι. I. 525.
ὁς δε κ' ανηρ μενεχαρμος, εχῃ δ' ολιγον σακος ωμῳ. Ξ. 376.

Μενιππος. philosophus Cynicus.
Φοινῖκα το γενος, αλλα Κρητικον κυνα
ἡμεροδανειστην— Diog. L. l. 6.

Μενοεικης. animo gratus.
ες κλισιην, παρα δε σφι τιθει μενοεικεα δαῖτα. I. 90.
Syn. Θυμηρης, ευαρεστος, αυταρκης, προσηνης, δαψιλης.

Μενοικευς. Nom. Pr.
αλλ' ὁδε γαρ δη βασιλευς χωρας
τῆσδε Κρεων ὁ Μενοικεως *νεοχμος
νεαραῖσι θεῶν επι συντυχιαις
χωρεῖ*— Antig. 162.

Μενοιναω, Μενοινεω. impetu animi concitatus cupio.
—ετι γαρ πολεμοιο μενοινα-Αντιααν.— N. 214.
ὡς εφατ'· ουδ' αρα Κυκνος ευμμελιης εμενοινα. Hes. a. 368.
Syn. Μενεαινω, ενθυμεομαι, εντρεπομαι. μελλω, μερμηριζω, φροντιζω.

Μενοινή. impetus animi.
ει μεν δη πασησιν εφανδανει ηδε μενοινη. Apoll. 1. 700.
Syn. Βουλη, γνωμη, διανοια, προθυμια, μεριμνα, ὁρμη.
Epith. Ασυλητος, αμφιελισσα, απρηκτος, ακιχητος, απειροκακος, πολυστρεπτος, ὁμοζηλος, φιλοστοργος, φιλοπτολεμος, δολοφραδης, πολυφραστος, νεοπλαγης, βαρυζηλος, οξυπτερος, πολυσπερης, πολυφλοισβος, τρηχεῖα, φιλοσκοπελος, φιλοσμαραγος.
Phr. —Επασσυτερῃσι δε βουλαῖς
εγκεφαλου γοοεντος εδινευοντο μενοιναι. Nonn.
ωκυτερην ελελιξε μενοινην. Cal.
—επ' ουδεος αἰγε ποδῶν παρος ομματ' επηξαν,
ανδιχα πορφυρουσαι ενι σφισιν,— Apoll. 3. 22.
Μενοιτιαδης, (Πατροκλος.) Menœtii filius.
πῦρ δε Μενοιτιαδης δαῖεν μεγα ισοθεος φως. I. 211.
Μενοιτιος. Patrocli pater.
ζωειν μαν ετι φασι Μενοιτιον Ακτορος υἱον. Π. 14.
Μενος. animus, ardor animi, ira.
ηλθον εγω παυσουσα τεον μενος, αι κε πιθηαι. A. 207.
θυμοβορον εριδος μενεϊ ξυνεηκε μαχεσθαι. H. 210.
Syn. Αλκη, δυναμις, ισχυς, ακμη, ευτονια, ῥωμη, ὁρμη, οργη, θυμος, δεινοτης.
Epith. Ατρομον, αασχετον, ατασθαλον, ασβεστον, αινον, αγριον, αλκιμον, αργαλεον, αδαμαστον, αιπυ, αντιπαλον, αφθιτον, αγηραον, δριμυ, θεῖον, εμπεδον, θοον, ἱερον, ηΰ, λαβρον, λυσσηεν, κρατερον, σιδηρεον, οβριμον, οξυ, πυροεν, πολυθαρσες, ὑπεροπλον, πανεικελιον. [ανιερον. Æsch.]
Μεντης. rex Ciconum. 2. Taphi, s. Cephalleniæ, prorex.
ανερι εισαμενος Κικονων ἡγητορι Μεντῃ. P. 73.
2. Μεντης Αγχιαλοιο δαΐφρονος ευχομαι ειναι-Υἱος—. α. 180.
*Μεντορες, ων. οἱ. insulani quidam in mari Cronio.
βῆ δ' ἁλαδε Κρονιην, αυτοχθονα λαον αγειρας
Φαιηκων· συν γαρ οἱ αναξ πορσυνε κελευθον
ἡρως Ναυσιθοος· τοθι δ' εἱσατο, και μιν επεφνον
Μεντορες, αγραυλοισιν αλεξομενον περι βουσιν. Apoll. 4. 548.*
Μεντωρ. nobilis Trojanus. Il. N. 171. 2. Ithacensis, vir prudentissimus.
Μεντωρ, ὁς ῥ' Οδυσηος αμυμονος ἦεν ἑταῖρος. β. 225.
Μεντορ αταρτηρε, φρενας ηλεε, ποιον εειπες. ib. 243.
Epith. Αλκιμιδης, πολυΐππος.—αρχος, ποιμην λαῶν.
Μενω. maneo.
λισσομαι εἱνεκ' εμειο μενειν· παρ' εμοιγε και αλλοι. A. 174.
τῶν πρωτεων, αυτοῦ δε παρα κλισιῃσιν εμειναν. O. 656.
και ῥ', οἱπερ το παρος γε νεῶν εν αγῶνι μενεσκον. T. 42.
Syn. Αναμενω, απομενω, επιμενω, καταμενω, περιμενω, ὑπομενω, διαμενω, εμμενω, μιμνω, καραδοκεω, προθυμοῦμαι.
Μεριδαρπαξ. nomen muris.
ου μικρον μ' επληξε Μεριδαρπαξ κατα λιμνην. Batrach. 265.
Μεριζω. partior, divido.
*ἆρ' εμαθες κρινειν ποκ' ενυπνια; χρηστα γαρ εἶδον.
ου σε θελω τῶμω φαντασματος ἦμεν αμοιρον·
ὡς και ταν αγραν,* τὠνειρατα παντα μεριζεν. Theoc. 21. 31.
Syn. Απομεριζω, διαμεριζω, επιμεριζω, μειρομαι, καταδιαιρεω, διαζω.
Μεριμνᾰ, Μεριμνημα. cura, solicitudo.
ὡς δ' ὁποτ' ωκυ νοημα δια στερνοιο περησει
ανερος, ὁν τε θαμειαι επιστρωφῶσι μεριμναι. H. Merc. 44.
—μεγαλην σε πατηρ εφυτευσε μεριμναν
θνητοῖς ανθρωποισι και αθανατοισι θεοῖσι. ib. 160.
—ανηκεστα-Μεριμνηματ' εχων. Philoc. 187.
Syn. Μελεδημα, μελετη, κῆδος, αικια, μερμηρα. [ωδιν. Æsch.] Epith. Αργαλεα, αστυοχος, αλαωπος, αγροτερα, ακοιμητος, αμερσινοος, βαρεῖα, βαθεῖα, γνωμοτυπος, γυιοκορος, δυσκολοκοιτος, θυμοδακης, θυμοβορος, κουφη, κρατερα, ερωτοτοκος, κακοφραδης, παναγρυπνος, ποθοβλητος, στυγερα, τηκεδανη, χαλεπη, φιληλακατος, φιλοθρηνος, φθονερα, ψυχοβορος, κηριτρεφης, φρενοκηδης, [κακη, αφραστος.]
*Phr. Κυμαινουσα πολυκλαυστοισι μεριμναις.
—ουδε γαρ εὑδεν
ανδρασιν εργατιναισι κακαι παρεχοντι μεριμναι,
κἀν ολιγον νυκτος τις επιψαυσησι, τον ὑπνον
αιφνιδιον θορυβεῦντι επισταμεναι μελεδῶναι. Theoc. 21. 2.*
Μεριμνοφροντιστης. anxius contemplator.
μεριμνοφροντισται, καλοι τε κἀγαθοι. Nub. 101.
Μεριμναω. curo, solicite cogito.
εργον μεριμνῶν ποῖον, η βιον τινα; Œd. T. 1144. (24. B.)
Syn. Φροντιζω, κηδομαι, μερμηριζω, εννοεω. ευωριαζω.
Μεριμνητης. curiosus contemplator.
*ουδ' αν τρεσας ειποιμι τους σοφους βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι,* και μεριμνητας λογων. Med. 1226.
Syn. Εξεταστης, φροντιστης, θεωρος.
Μεριμνοτόκος. curas et solicitudines pariens.
*θαρσει· τὸν νομικὸν δὲ καλει, καὶ χρηματα σαυτοῦ
εὖ διαθεὶς, βιοτου λῆγε μεριμνοτοκου,
καί με τὸν ιητρὸν, προῤῥησιος εἱνεκεν εσθλῆς,
εν τριτατῃ μοιρῃ καλλιπε κληρονόμον.* Agath. *An.* iii 58.
Μερις, Μερισμα. pars, communio.
—μικρα δε Θεοῦ μερις αγγελοι ἡμεῖς. Apoll. ap. Lact. 1. 6.
τρεῖς γαρ πολιτων μεριδες· οἱ μεν ολβιοι. Eur. Suppl. 238.
αστρων, ηελιου τε, σεληναιης τε μερισμα. Orph. H. 4. 2.
Syn. Κληρονομια, μερος, μοριον, κομματιον.
Μερμεριδης. patron. a sequ.
εξ Εφυρης ανιοντα παρ' Ιλου Μερμεριδαο. α. 259.
Μερμερος. Nom. Pr.
Φαλκην δ' Αντιλοχος, και Μερμερον εξεναριξε. Ξ. 513.
Μερμερος, ον. ὁ ἡ. *masc. notat* curiosum, solicitum, percontantem. *neut.* quod curas anxias excitat, de quo multa est quæstio et inquisitio.
πριν πολεμον τ' ιδεειν, πολεμοιο τε μερμερα εργα. Θ. 453.
Syn. Δεινος, χαλεπος, δυσχερης.—επιμελης.—μεριμνης αξιος.
*Phr. Τρωων δε κλαγγη τε και ασπετος ὦρτο κυδοιμος
θυνοντων αμυδις· θηεῦντο δε μερμερα εργα,
ὁσσ' ανδρες ῥεξαντες εβαν κοιλας επι νῆας. K. 523.*
Μερμηρα. solicitudo. Vid. Μεριμνα.
λησμοσυνην τε κακῶν, αμπαυμα τε μερμηραων. Hes. θ. 55.
Μερμηριζω. curiosa deliberatione dijudicare conor. V. ad v. Ενιπαλλομαι.
αλλ' ὁγε μερμηριζε κατὰ φρενα, ὡς Αχιλῆα. B. 3.
Syn. Μεριμναω, εννοεω, επινοεω, επιμελεομαι, μελεταω.
Μερμις. funiculus, filum.
νηῒ δ' ενι γλαφυρῇ κατεδει μερμῖθι φαεινῇ,-Αργυρεῃ,—κ. 23.
Syn. Σπαρτιον, σχοινιον.—μιτος.
Μερμνων. Nom. Pr.
ταν με και ἁ Μερμνωνος Εριθακις ἁ μελανοχρως
αιτῆ— Theoc. 3. 35.
Μεροη. ἡ. (νῆσος.) ins. Æthiopiæ, a Nilo, Astapo, et Astobora fluviis effìcta. "Quid sit, hodie non constat. Credit "enim Is. Vossius nullam a Nilo effici ins. in Æthiopia." Lloyd. Dict.
ει και τηλοτερω Μεροης τεον ιχνος ερεισεις. Ep. Suid.
Μεροπη. Polybi, Corinthiorum regis, uxor. [Br.]
μητηρ δε, Μεροπη Δωρις· ηγομην δ' ανηρ. Œd. T. 794. (775.
Μεροπηΐος. humanus.
—μεροπηΐα πηματα λυων. Christod. *An.* ii. 466.
Syn. Ανθρωπινος.
*Μεροπες, ων. οἱ. Insulani, qui postea Κῷοι dicti.
ξυν ῳ ποτε Τρωΐαν-Καρτερος Τελαμων
πορθησε και Μεροπας-Και τον μεγαν πολεμισταν
εκπαγλον Αλκυονῆ,— Nem. 4. 40. Vid. et Isth. 6. 46.*
Μεροπηΐς. ἡ. *adj.* a præced.
ωγυγιην δ' ηπειτα Κοων Μεροπηΐδα νῆσον. Call. 4. 160.
Μερος. pars.
πληκτρῳ επειρητιζε κατα μερος· ἡ δ' ὑπο χειρος. H. Mer. 53.
ανθρωπ', ει γνωμης ελαχες μερος, *ὡσπερ ανοιης,
και σωφρων οὑτως, ὡσπερ αφρων, εγενου·
πολλοῖς αν ζηλωτος εφαινεο τῶνδε πολιτῶν,
οὑτως ὡσπερ νῦν ουδενος αξιος εἶ.* Theog. 453.
Syn. Μερις, μερισμα, μοῖρα, απομοιρα, αἶσα, τμῆμα, αποδασμος, αποσπασμα, μοριον, λῆξις.
Μεροψ. divisam vocem habens. *pl.* Μεροπες. Vid. Ανθρωποι, Θνητοι.
τῷ δ' ηδη δυο μεν γενεαι μεροπων ανθρωπων. A. 250.
Μεροψ. princeps regionis in Troade.

υἱε ἐνω Μεροπος Περκωσιου, ὁς περι παντων
ηδεε μαντοσυνας, ουδε ούς παιδας εασκε
στειχειν εις πολεμον φθισηνορα· τω δε οἱ ουτι
πειθεσθην· Κηρες γαρ αγον μελανος θανατοιο. Λ. 329.

Μεσᾰβον, ου. το. *item*, Μεσαβος. lignum medium inter junctos boves[1]. —βοῶν επι νῶτον ἱκηαι
ενδρυον ἑλκοντων μεσαβῳ.— Hes. ε. 467.
Syn. Μεσαβοιον, εχεβοιον.

Μεσᾰβοω, Μεσσαβοω. boves jungo.
—και τον εργατην μυκλον
κανθων' ὑπο ζευγλῃσι μεσσαβοῦν ετι. Lyc. 817.
Exp. Βοας—και ἑτερα ζῶα,—ζευγνυειν.

Μεσαγκτος. maritimus, s. in mari jacens.
και τας αγχιαλους (πολεις)
εκρατυνε μεσαγκτους. Pers. 889. P. Syn. Μεσακτιος.

Μεσαγκῠλον. amentatum jaculum. (ακοντιον.)
και πρῶτα μεν τοξοισι και μεσαγκυλοις. Phœn. 1158.

Μεσαιπολιος. appropinquans ad eam ætatem, in qua canities venit. Vid. Ιδομενευς.
Syn. Μεσηλιξ, σπαρτοπολιος.

*Μεσαιτᾰτος. *a recentioribus Atticis dictum pro μέσατος, et semel usurpatum ab Apoll. l. c.*
τῷ ικελοι, οἱον τε μεσαιτατη εμβεβαωτες
Αἱμονιῃ·—— Ap. 4. 999.

Μεσακτος. *vid. not. ad v.* Φαψ.*
μεσακτα πλευρα προσπτυοις πεπλεγμενην. Æsch. Fr.

Μεσᾱπιον. (ορος.) mons Eubœæ sive Bœotiæ.
Μεσαπιον φυλαξι σημαινει μολων. Agam. 301.

Μεσᾰτος, Μεσσᾰτος, Μεσατιος. Vid. Μεσος.
κοὐπω ταν μεσαταν ὁδον ανυμες, ουδε το σᾶμα. Theoc. 7. 10.
*ἦμος δ' ηελιος μεν εν αιθερι μωνυχας ἱππους
αρτι παραγγελλει,* μεσσατον ἦμαρ εχων. Theog. 991.
—το δ' ατριχον εισετι και νῦν
μεσσατιον στερνοιο μενει μερος, *ὡς ὁτε κορσῃ
φωτος ενιδρυνθεῖσα κομην επενειματ' αλωπηξ.* Call. 3. 78.

Μεσαυλιος, ου. ὁ. servus Eumæi. *dictus a sequ.*
σῖτον δε σφιν ενειμε Μεσαυλιος, *ὁν ῥα συβωτης
αυτος κτησατο οἶος, αποιχομενοιο ανακτος.* ξ. 449.

Μεσαυλον, et Μεσσαυλον. villa rustica cum suis stabulis quæ cingunt aream pecuariam.
ὡς δ' αιθωνα λεοντα βοῶν απο μεσσαυλοιο. Λ. 547.
Syn. Επαυλις.—μελαθρον.

*Μεσαυλος. e vestibulo ferens in atrium.
ἡγοῦ συ, τῶνδε δωματων εξωπιους
ξενῶνας οιξας· τοῖς τ' εφεστῶσι φρασον,
σιτων παρεῖναι πλῆθος· εν δε κλησατε
θυρας μεσαυλους· ου πρεπει θοινωμενους
κλυειν στεναγμῶν, ουδε λυπεῖσθαι ξενους. Alcest. 549.

Μεσεω, *item* Μεσαζω. sum in medio.
αιολον εν κιθαρᾳ νομον εκρεκον· εν δὲ μεσευσᾳ
ωδᾳ μοι χορδὰν πλᾶκτρον απεκρεμασε. Ep. ἀδ. 175.*

Μεσηγῠ. *adv.* in medio: inter.
τοσσα μεσηγυ νεῶν ηδε Ξανθοιο ῥοαων. Θ. 556.
Syn. Μεσηγυς, μεσσηγυ, μεταξυ, αναμεσον. εν μεσῳ, κατα μεσον.

Μεσηεις. mediocris. *poët.*
ὦ φιλοι, Αργειων ὁστ' εξοχος, ὁστε μεσηεις. Μ. 269.
Syn. Μεσηρης, μεσσηρης, διαμεσος, μεσος (κατα δυναμιν.) μετριος, επιεικης.

Μεσημβρῐα. meridies. Vid. in v. Μεσσατος.
ὁπηνικα; σμικρον τι μετα μεσημβριαν. Av. 1499.
Syn. Το μεσημβριον, ενδιον.
Epith. Θερμη, λαμπρα, φλογερα.
Phr. Το μεσον τῆς ἡμερας. μεσσον, μεσσατον ἦμαρ. ηματος το μεσηγυ.—σταθερον ἦμαρ. Apoll. 1. 140.
[φλογοεσσαν ενιπην, Αυξαν τ' ηελιου. Opp.
—ηελιου πυροεσσαν ερωην,
και τε μεσημβρινην διψοῦς δριμεῖαν ενιπην. ib.]

Μεσημβρῐαω. meridie dormio.
ἠτε μεσημβριοωντος ιαινεται ηελιοιο. Apoll. 2. 741.
Syn. Δειλιεω, ενδιαω, ενδιαζω, μεσημβριαζω.
Phr. —Ὁτε προς μεσατην ηῶ φερεν ωκεας ἱππους ηελιος,— [Orph.

Μεσημβρινος. meridianus.
αμφοτεραι λωοντο· μεσαμβριναι δ' εσαν ὧραι[2]. Call. 5. 73.
*η θαλπος, εὖτε ποντος εν μεσημβριναῖς
κοιταις ακυμων νηνεμοις εὕδοι πεσων. Agam. 567. P.*
Phr. Φλεγων γαρ αυγαῖς λαμπρος ἡλιου κυκλος
μεσον πορον διῆκε, θερμαινων φλογι. Pers. 504.
ἡνικα μεσσον εην φλογερον θερος, ἡνικα παλλων
καρχαλεης πυροεντα μεσημβρινον ἦχον ἱμασθλης
ηελιος σελαγιζε.——ὁπποτε γαιης
Ηως μεσσον ανεσχε, και ετρεμε θερμος ὁδιτης
αιθοπος ηελιοιο μεσημβριζουσαν ἱμασθλην. Nonn.

Μεσημεριος. meridianus.
Σιμιχιδα, πᾷ δη τυ μεσαμεριος ποδας ἑλκεις; Theoc. 7. 21.
Syn. Ενδιος.

*Μεσηρὴς, έος. ὁ ἡ. medius. [Cyr. *An.* i. 228. *Jac.**
αυτὴν μέν μιν ετετμε μεσηρέα παντὸς Ολυμπου. Eratosth.

Μεσῑτης. mediator.
ουδεις δ' εστιν ἑνος βροτου ανθρωποῖο μεσιτης. Possel.
Syn. Μεσεγγυος, εγγυητης, μεσεγγυητης, μεσιτευων, ειρηνοποιος, ενστατης, παραιτητης, διαλλακτηρ, προξενος. προσαγωγευς. συνθηκοφυλαξ.

Μεσογεῖος, Μεσσογεως. mediterraneus.
αμφοτερη μεσογεια, και αἱ πελαγεσσι καθηνται. Call. 4. 168.
πολλας δε ξυνῇ πολιας διαμετρησασθαι
μεσσογεως, νησους τε·— ib. 3. 38.
Syn. Μεσηγαιος, μεσηπειρος, μεσοχθων, μεσοχωρος.

*Μεσο̆γρᾰφος, ου. ὁ ἡ. medius proportionalis, *ap. Geometras.*
τοῖσιδε δ' εν πινακεσσι μεσογραφα μυρία τευχοις. Eratosth. Cyr. *An.* i. 229. *Jac.**

Μεσοδερκης. e medio visus, *vel*, medius.
και Κρονος ουρανιην ατραπον μεσοδερκεα φαινῃ. Man. 4. 581.

Μεσοδμη. trabs magna, per mediam trajecta domum. 2. trabs, cui inditur malus navis.
1. εμπης μοι τοιχοι μεγαρων, καλαι τε μεσοδμαι. τ. 37.
2. ἱστον δ' ειλατινον, κοιλης εντοσθε μεσοδμης. β. 424.
Syn. Μεσοδμα, μεσοστυλον. 2. ἱστοδοκη.

Μεσολᾰβης. per medium prehensus.
*εμοι δ' ονειδος εξ ονειρατων μολον,
ετυψεν δικαν διφρηλατου*
μεσολαβεῖ κεντρῳ. Eumenid. 158.

Μεσομφᾰλον, Μεσομφαλιον. umbilicus.
ασπις δ' ἦν λυχνου το μεσομφαλον· *ἡ δε νυ λογχη,
ευμηκης βελονη, παγχαλκεον εργον Αρηος.* Batrach. 129.

Μεσονυκτιος. qui mediæ noctis est.
μεσονυκτιοις ποθ' ὡραις. Anac. 3. 1.

Μεσοπᾰγης, Μεσσοπαγης. in medio compactus.
μεσσοπαγες δ' αρ' εθηκε κατ' οχθης μειλινον εγχος. Φ. 172.

Μεσοπορος. per medium iter ingrediens.
Πλειας μεν ηει μεσοπορον δι' αιθερος. Ion. 1152.

*Μεσοπῠλη, *Poët.* Μεσσ. media pars portæ.
σοὶ κατὰ μεσσοπυλης χρυσεον εκρεμασε. Asclep. *An.* i. 217.*

Μεσοσχῐδης. in medio fissus. [87.
καὶ πλατὺν οξυντῆρα μεσοσχιδεων δονακηων. Paul. Sil. *An.* iii.

Μεσος, Μεσσος. medius.
εν δ' ανεμος πρῆσεν μεσον ἱστιον, αμφι δε κῦμα. Α. 481.
μεσσου δουρος ἑλων· τοι δ' ἱδρυνθησαν ἁπαντες. Γ. 78.
εργα νεων, βουλαι δε μεσων, ευχαι τε γεροντων. Hyper.
Syn. Μεσατος, μεσσατος, μεσσατιος, αναμεσος, μεσηρης, μεσηλιξ.

Μεσο̆της. medium.

---

1. Μέσαβα δὲ λέγονται, αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαὶ, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται, ὡς Καλλίμαχος, Μεσάβους ὑποδύς. Sch. in Lyc. 817.

2. Versus hic cum sequenti proculdubio est ἀποβολιμαῖος. Sed in præcedenti etiam versu producit penult. τοῦ, μεσαμβρῖνος, Callimachus. Recte hoc factum arguit Ruhnkenius, et sententiam suam auctoritate Oppiani et Synesii defendit. Utinam ad antiquiores poëtas provocâsset, apud quos dubito an unicum exemplum istius syllabæ productæ reperiri possit. Vid. Epist. Crit. ii. p. 165.

ἡ δε μεσοτης εν πᾶσιν ασφαλεστερα. Sent.
ἡ μεσοτης γαρ αριστον— Ep. l. 2.
Syn. Μετριοτης, το μεσον, μετρον, μετριον, το αληθες.
*Phr. Τῶν γαρ ανα πολιν εὑρισκων
τα μεσα μακροτερῳ
ολβῳ τεθαλοτα, μεμφομ' αι-
σαν τυραννιδων. Pyth. 11. 78.

Μεσοτομος, ον. ὁ ἡ. *Poët.* Μεσσ. per medium sectus. [69.*
ακρα τε μεσσοτομους ευγλυφέας καλαμους. Damoch. *An.* iii.

Μεσουρᾰνεω. in medio cœlo sum.
Ἑρμειας Φαεθων τε μεσουρανεοντες εθηκαν
ανδρα μεγα πλουτῳ γαυρουμενον, εντεκνιῃ τε. Man. 1. 70.

[Μεσοφρυον. το. spatium inter supercilia. Anac.]

Μεσοχλοος, ον. ὁ ἡ. semivirens.
χειροδροποι δ' ἱνα φῶτες ατερ δρεπανοιο λεγονται
οσπρια χεδροπα τ' αλλα μεσοχλοον εντος αρουρης,
*ενθαδ' επασσυτερα φλογερῃ ειλημενα χροιῇ
εικελα κανθαριδεσσι φαλαγγια τυτθα διενται·
τοῦ μεν ὁμῶς εμμοχθον αει περι δῆγμα χεονται
φλυκταιναι· κραδιη δε παραπλαζουσα μεμηνε,
γλῶσσα δ' ατακτα λελακε, παρεστραπται δε και οσσε. Nic.

Μεσοω. sum medius. [Ther. 752.*
ζηλῶ σ'· εν αρχῇ πῆμα, κοὐδεπω μεσοῖ. Med. 60.
Syn. Μεσαζω. ακμαζω.

Μεσπιλον. το. fructus mespili. *Ang.* medlar.
μηδ' αὖ τα μῆλα, μηδ' ὁπη τα μεσπῖλα. Ep. l. 4.[1]
*εν τῷ γαρ αυτῷ πανθ' ὁμοῦ πωλησεται
εν ταῖς Αθηναις· σῦκα, κλητῆρες, βοτρυς,
γογγυλιδες, απιοι, μῆλα, μαρτυρες, ῥοδα,
μεσπιλα[2], χορια, σχαδονες, ερεβινθοι, δικαι,
πυος, πυριατη, μυρτα, κληρωτηρια, [p. 640.
ὑακινθος, αρνες, κλεψυδραι, νομοι, γραφαι. Eubul. ap. Athen.

Μεσσᾰτιος. medius. Vid. Μεσατος.

Μεσση ποταμῶν, *sc.* γῆ. Mesopotamia.
ὁσση δ' Ευφρητου και Τιγριος ενδοθι γαῖα,
τηνδε περικτιονες Μεσσην ποταμῶν ενεπουσιν. Dion. 992.

Μεσσηγῠ, et Μεσσηγυς. idem quod Μεσηγυς.
πολλα δε και μεσσηγυ, παρος χροα λευκον επαυρεῖν. Λ. 572.
μηδε τι μεσσηγυς γε κακον και πῆμα παθῃσι. η. 195.

Μεσσηῒς, ῖδος. ἡ. fons in Thessalia, (*Heyn.*) *fortasse* in Peloponneso. (*Damm.*)
και κεν ὑδωρ φορεοις Μεσσηΐδος η Ὑπερειης. Ζ. 457.

Μεσσηνη, *et per apoc.* Μεσση. Trojanis temporibus fuit pars Laconiæ; postea urbs separata, cum sua regione, et bella gravia gessit cum Spartanis, donec rursus est subacta. Ἀκρόπολις ejus partis fuit ἡ Ἰθώμη. 2. Messana, Siciliæ urbs. hodie, *Messina*.
Φαριν τε, Σπαρτην τε, πολυτρηρωνα τε Μεσσην. Β. 582.
τω δ' εν Μεσσηνῃ ξυμβλητην αλληλοιϊν. φ. 15.*
Μεσσανα τε και Αργος, ἁπασα τε Σισυφις αἶα. Theoc. 22.

Μεσσηνιος. adj. a præc. [158.
τυμβω αναῤῥηξας ταχεως Μεσσανιος Ιδας. ib. 208.

Μεσσηρης. intermedius. Vid. Μεσος.
Σειριος, εγγυς τῆς ἑπταπορου
Πλειαδος αισσων, ετι μεσσηρης. Iph. A. 8.
γαιας μεσσηρεις ἑδρας. Ion. 907.

*Μεσσοθῐ. *adv.* in medio. Arat. Vid. ad v. Διχαω.*

Μεστος. plenus, refertus.
ειρηνη τ' αγαθη· ὁσα δ' αγγεα, μεστα μεν ειη. Hom. xlviii. 5.
Syn. Αναμεστος, διαμεστος, γεμων, εμπλεος, πληρης.

Μεστοω. repleo, refercio.
—εν δ' εμεστωθη μεγας-Αιθηρ— Antig. 426.
Syn. Διαμεστοω, αναπληθω.

Μεσφᾰ. *adv.* dum, donec. Vid. Μεχρι.
ὡς κεν παννυχιοι μεσφ' ηοῦς ηριγενειης. Θ. 508.

Μετᾰβαινω. digredior.
αλλ' αγε δη μεταβηθι, και ἱππου κοσμον αεισον. θ. 492.
Syn. Παρεκβαινω, επινευω, πορευομαι, μετειμι, παρερχομαι, απερχομαι, αποικεω, αναχωρεω, ὑποχωρεω, εκτρεπομαι, παρατρεπομαι, στρεφω, μεταβαλλω.

Μεταβαλλω. muto.
πῇ φευγεις, μετα νῶτα βαλων, κακος ὡς, εν ὁμιλῳ; Θ. 94.
Syn. Αναστρεφω, αποστρεφω, στρεφομαι, μεταλλασσω, εξαλλαττω, εξισταμαι, μεταπιπτω, εκπιπτω, μεταβαινω, μεταστρεφω, μετατρεπω, μεταποιεω, μετατιθημι, μεταγω.

Μεταβῐβαζω. transfero, averto.
νῦν γαρ δαιμων φανερῶς
εις αγαθα μεταβιβαζει. Pac. 947.
Syn. Μεταγω, μεταστρεφω, αποστρεφω, μετακομιζω.

Μεταβλεπω. inspicio.
*ἦ μεν ῥηΐτερον κεν ες ηελιον ανιοντα
οσσε βαλοις,* η κεῖνο μεταβλεψειας ερευθος. Apoll. 1. 725.
Syn. Επιβλεπω, προβλεπω.

Μεταβολη, Μεταβλημα. mutatio.
χρονιον ιχνος θεις; μεταβολη παντων γλυκυ. Orest. 234.
—χαιροντας αει μεταβλημασι χωρης. Man. 4. 522.
Syn. Αμοιβη, αλλαγη, αλλοιωσις, μεταστροφη, εναλλαγη, εναλλαξις.
*Phr. Τῶν δ' εν Ἑλλαδι τερπνῶν
λαχοντες ουκ ολιγαν δοσιν,
μη φθονεραῖς εκ θεῶν
μετατροπιαις επικυρσαιεν.— Pyth. 10.*

Μεταβουλευω. consulto.
ω ποποι, ἦ μαλα δη μεταβουλευσαν θεοι αλλως. ε. 286.
Syn. Μεταγινωσκω, μεταφραζομαι.

*Μετᾰβουλιᾱ, ας. ἡ. consilii mutatio. [18.
μεταβουλια[3] δέ τις φανειη,—Ζεῦ πατερ, εκ σεο·— Simon. *fr.* 7.

Μετᾰβουλος. qui cito mutat consilium.
εξ οὗ γε χοροισιν εφεστηκει τρυγικοῖς ὁ διδασκαλος ἡμῶν,
ουπω παρεβη προς το θεατρον λεξων, ὡς δεξιος εστι·
διαβαλλομενος δ' ὑπο τῶν εχθρῶν εν Αθηναιοις ταχυβουλοις,
ὡς κωμῳδεῖ την πολιν ἡμῶν, και τον δημον καθυβριζει,
αποκρινεσθαι δεῖται νυνι* προς Αθηναιους μεταβουλους.
Syn. Ταχυβουλος, απερισκεπτος. [Acharn. 628.

Μεταγγελος. internuntius.
Ἶριν θ', ἡ τε θεοῖσι μεταγγελος αθανατοισι. Ο. 144.
Syn. Διαγγελος, διακτωρ, αγγελιαφορος.

Μεταγῑνωσκω, Μεταγνωμι. pœnitentia ducor.
—αταν δ'-Απατᾳ μεταγνους. Æsch. Supp. 116. (109. P.)
ουδεν' μετεγνων και τα προσθ' ειρημενα. Med. 64.
Syn. Μεταναγινωσκω, μεταβουλευομαι, εξισταμαι, μετανοεω. αναφρονεω, κατοκνεω, μεταμελομαι, μεταμελεομαι, ανανηφω.

Μεταγνοια. resipiscentia. Vid. Μετανοια.
μη πῆμα σαυτῇ και μεταγνοιαν τιθῇς. Soph. El. 583.

Μεταγρᾰφω. muto scriptum; transcribo.
—ἁ δ' ου καλῶς-Εγνων τοτ', αὖθις μεταγραφω—Iph. A. 107.
Syn. Παλινῳδεω, επανορθῶ, μετατιθεμαι, απογραφω, ακυροω.

Μετᾰγω. circumago.
ψυχην τερπομενην μεταγειν—περα μοῖραν. Ep.
Syn. Μεταφερω, παραφερω, μετατιθημι, μετακομιζω, μεταβιβαζω, περιϊστημι, διαβαινω, περιαγω, μεταιρω.—διαγω, παραγω, καταπραττω, μεταδιωκω, μετακινεομαι.

Μεταδαιννυμαι, Μεταδαιομαι. inter alios epulor. 2. divido.
ερρ' οὕτως· ου σος γε πατηρ μεταδαινυται ἡμῖν. Χ. 498.
αθανατοις, ἱνα δη και εγω μεταδαισομαι ἱρῶν. Ψ. 207.
Syn. Συνεστιαομαι, συμποσιαζω, μεταλαμβανω. ευωχεομαι.

Μεταδημιος. qui in populo versatur.
ου γαρ εθ' Ἡφαιστος μεταδημιος, αλλα που ηδη. θ. 295.
Syn. Επιδημιος, ενδημος. μεταδοτης.

Μεταδηρον. *(*mel. divisim,* μετὰ δηρόν. post longum tempus.)*

1. Epigr. Anytes, Anthol. Brodæi, p. 482. In Brunck. Analectis inter ἀδέσποτα ponitur, Tom. iii. p. 198. Vox μέσπιλον apud Poëtas, præterquam in his duobus locis, mihi non occurrit.

2. Si versus culpa careret, secunda in μέσπιλον, hic produceretur. Sed, "labanti metro fulcrum aliquod quærendum." Schweigh. in l.

3. Ita, pro vetere ac prava ματαιοβουλία dedit Schaef. e MS. eumque secutus est Gaisfordus.

αυταρ ὁγ' ου μεταδηρον εελδομενῃ εφααυθη. Apoll. 3. 955.
Μεταδίδωμι. impertio.
εκελευσε Λαμαχος σε ταυτης τῆς δραχμῆς
εις τους Χοας αυτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν. Acharn. 961.
Syn. Επιμεριζω, διανεμω, κοινοω, κοινωνεω, καταχαριζομαι.
Μετάδορπιος. cœnatus, a cœna.
—ου γαρ εγωγε-Τερπομ' οδυρομενος μεταδορπιος·—δ. 194.
Μετάδουπος. inter alios medius cadens. *Sed vid. Cler. in l.*
αἱ δ' αλλαι μεταδουποι, ακηριοι, ου τι φερουσαι. Hes. ε. 821.
Syn. Ασημαντος.—διαμεσος.
Μεταδρομάδην. *adv.* cursim.
προσθεν ἑθεν φευγοντα μεταδρομαδην ελασ' ωμον. Ε. 80.
Syn. Επιδραμων, επιδρομαδην, δρομαδην, δρομικῶς, δρομαιως.
Μετάδρομη. discursio.
—μεταδρομαῖς Ερινυων-Ηλαυνομεσθα φυγαδες.— Iph. T. 941.
Syn. Επιδρομη, διαδρομη.
Μεταδρομος. transcursor.
μεταδρομοι κακῶν πανουργηματων. Soph. El. 1403.
Syn. Τιμωρος, αμυντηρ.—επίϊστωρ.—δρομευς.
Μεταθωρησσομαι. (*divisim leg. Damm.* μέτα θ. ad pugnam armabant se.)
ενθα δε Καυκωνες πολεμον μεταθωρησσοντο. Υ. 329.
Syn. Θωρακιζομαι, επιθωρακιζομαι, εφοπλιζομαι.
Μεταΐγδην. *adv.* insequendo cum impetu.
κοψε μεταΐγδην ὑπερ ουατος, οστεα δε σφι-Ῥῆξεν.—Apoll. 2. [95.
Syn. Ὁρμητικῶς.
Μεταΐζω. consideo.
αυτοι δ' εις αγορην κιον αθροοι· ουδε τιν' αλλων
ειων, ουτε νεων μεταΐζειν, ουτε γεροντων. π. 362.
Syn. Συνεδριαομαι, συνεδρευω, παρακαθεζομαι.
Μεταιρω. transfero. 2. solvo; navi proficiscor.
τι τοδε μεταιρεις εξ ακινητων βαθρων,
Αγαμεμνονος παῖ, θεᾶς αγαλμ' εν ωλεναις; Iph. T. 1157.
Syn. Μεταγω, μεταβαλλω, μεταλλασσω. μετοικεω.
Μεταΐσσω. insequor.
και με μεταΐξας μαρψῃ ταχεεσσι ποδεσσιν. Φ. 564.
Syn. Μεταδιωκω, επιδιωκω, εφεπομαι, επαΐσσω.
Μεταιτεω. aliquid affecto.
τουτων μεταιτεῖ το μερος ει δε μη, δακνει. Vesp. 972. B.
Syn. Επαιτεω, προσαιτεω, αιτεω.
Μεταιτιος. ejusdem caussæ culpæve particeps.
—ἡ μοι μητρι μεν θανεῖν μονη-Μεταιτιος—Trach. 1250. (35.
Syn. Αιτιος, ὑπαιτιος.—συμβουλος. [B.)
*Μεταιχμιον. το. spatium inter duas acies. 2. intervallum inter res quaslibet.
επι τοῖσδε δ' εσπεισαντο,* κἀν μεταιχμίοις
ὁρκους ξυνῆψαν εμμενειν στρατηλαται. Phœn. 1255.
Μεταιχμιος, ου. ὁ ἡ. intermedius, medius; *propr.* inter duas acies. 2. bellicus.
ανηρ, γυνη τε, χὠ, τι τῶν μεταιχμιον. Sept. Th. 197. P.
τα δ' εν μεταιχμιῳ σκοτου
μενει, *χρονιζοντ' αχη βρυει. Choëph. 61.
Μετάκαινιζω. in novum et melius muto.
καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαινισεν.—Dioscor. *An.* i. 497.*
Μετακάλεω. accerso.
και μετεκαλει τον ἱερεα· νῦν δ' ουδε εἷς. Plut. 1183.
Syn. Αποστελλω.—ανακαλεω.—αναπειθω.
Μετακερας. (χλιαρὸν ὕδωρ.) aqua tepida.
ὑδωρ ενεγκειν θερμον, αλλος μετακερας. Amphis ap. Ath. p. [123. e.
Μετάκιαθω. transeo.
ἱππῆες δ' ολιγον μετεκιαθον· εν δε κυδοιμον. Λ. 52.
Syn. Μετερχομαι, μεταπορευομαι, μεταΐσσω.
Μετακλαιω, Μετακλαιομαι. lacrymis et fletu prosequor.
πολλα μετακλαυσεσθαι, επει κ' απο λαος οληται. Λ. 763.
Syn. Μεταμελεομαι, καταλγυνομαι, μεταστενω, ανακωκυω.
Μετακλειω. mutato nomine appello.
*οἱ δ' ὁρκῳ ειξαντες ὑπεστρεφον αψ επι νῆα
σευεσθαι.* Στροφαδας δε μετακλειουσ' ανθρωποι
νησους τοῖο γ' ἑκητι,— Apoll. 2. 295.

Μετακλῖνω. declino.
μηπως μιν πολεμοιο κατακλινθεντος ἑλοιεν. Λ. 509.
Syn. Αποκλινω, εκκλινω, κατακλινω, διωθεομαι, εκτρεπομαι, αλεεινω.
Μετακοιμιζω. transporto.
μετακοιμισθεν μενος ατης. Choëph. ult.
Syn. Κατακειμαι, ανακλινομαι.
Μετακοινος. communis.
ξυνδαιτωρ μετακοινος. Eumen. 352.
Syn. Κοινος, κοινωνος.
Μετακοσμεω. aliter compono.
ηματα νυκτας αγοντας, ὑπνῳ μετακοσμηθεντας. Man. 4. 302.
Μετάκυλινδεω. inflecto.
μετακυλινδεῖν αὑτον αει
προς τον εὖ πραττοντα μᾶλλον τοῖχον— Ran. 536. B.
Syn. Κυλινδεω, ανελιττω, μεταστρεφω.
Μετακῦμιος. post fluctus adveniens.
ει γαρ μετακυμιος ατας. Alcest. 90.
Syn. Ενδιεινος, αιθριαζων.
Μεταλαμβάνω. capio; particeps sum.
—παῦροι δ' εν πονῳ πιστοι βροτῶν,
καματου μεταλαμβανειν. Nem. 10. 147.
Syn. Μετεχω, μεταδιδωμι, μεταγω, μεταιρω, μεταλλασσω, μεθιστημι, καρποω.
Μεταλγεω. doleo, detrecto.
—μεταλ-γεῖς το δικαιον ερξαι; Æsch. Suppl. 410.
Syn. Αλγεω. μεταστενω, μετακλαιω.
Μεταληγω. desisto.
αξια δῶρα διδωσι μεταλληξαντι χολοιο. Ι. 261.
Syn. Ληγω, αποληγω, καταληγω, πανομαι.
Μεταλλἄγη. mutatio. αλλ' εν μεταλλαγᾷ
πολυμηχανου ανδρος ερεσσῃ,— Philoc. 1162.
Syn. Μεταβολη, αλλαγη, μεταλλαξις.
Μεταλλακτηρ. mutator. 2. reconciliator.
στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλυπουν χροος. Athen. l. 7.
Μεταλλακτος. mutabilis. —επει δαιμων
λὴματος αντροπαιᾳ χρονιᾳ μεταλλακτος— Sept. Th. 711.
Exp. Ενηλλαγμενος.
Μεταλλασσω. transmuto.
εἶτ' αὖθις ορνιθων μεταλλαξας φυσιν. Av. 117.
Syn. Αλλασσω, εναλλαττω, καταλλασσω, μεταβαλλω, μεταστρεφω, αμειβομαι, μεταμειβομαι, αναστρεφω, μεθαρμοζομαι. μεταιρω. μετοικεω. μεθιστημι, μεταποιῶ, μετασκευαζω.
Μεταλλαω, Μεταλλευω. quæro curiose aliud post aliud.
μητι συ ταῦτα ἑκαστα διειρεο, μηδε μεταλλα. Α. 550.
τῷ τι μεταλλευεις τοῦτον μυχον,— Leon. Alex. *An.* ii. 196.
βῶλον, δικελλῃ πᾶν μεταλλευων γνυθος. Lyc. 485.
Syn. Ερευναω, επιζητεω, πολυπραγμονεω, μεταλλουργεω, μεταλλω, ορυσσω, ανασκαλπω.
*Μεταλλητεος. *Dor.* Μεταλλατέος, *et per sync.* Μεταλλᾶτος. investigabilis, quærendus.
—μεμαντευμαι δ' επὶ Κασταλιᾳ,*
ει μεταλλατόν τι— Pyth. 4. 290.
Exp. Ει ερευνητεον τι.
Μεταλλον. metallum. 2. fodina. Vid. Ὑσπορος.
ηλεκτρον κομοωντα βαθυπλουτοισι μεταλλοις. Nonn. l. 26.
Syn. Μεταλλεια. Epith. Αμοιβαῖον, εχεκτεανον, πολυσχιδες, ρυηφενες, χθονιον, χρυσοφαες.
[Phr. Αργυρου πηγη—θησαυρος χθονος. [Æsch.]
Μεταλλευτης. metallarius.
—γαιης τε μεταλλευται, και ὑπουργοι
δυσπονιης, οἷς λᾶες απ' ουρεος ακροτομοῦνται,
χαλκος, κασσιτερος τε, κελαινοχροος τε σιδηρος. Man. 4. 260.
Μεταλλόχρῦσος. auro abundans.
μεταλλοχρυσον γαῖαν. P. Sil. *Anal.* iii. 95.
Μεταλωφεω. desino.
αἱ νεον εκ ποταμῶν ὑπο δειελον ηερεθοντο,
τειρομενοι καματῳ μετελωφεον.— Apoll. 1. 1161.
Syn. Λωφαω, πανομαι.
Μεταμαζιος. medius inter mamillas.
αλλ' εβαλε στῆθος μεταμαζιον, ὦσε δ' αφ' ἱππων. Ε. 19.

Μεταμαιομαι. quæro, vestigo.
*—εστι δ' αιε-τος ωκυς εν πετανοῖς
ὅς ελαβεν αἶψα, τη-λοθε* μεταμαιομενος,
δαφοινον αγραν ποσιν. Nem. 3. 138.
SYN. Μαιομαι, ερευναω.

Μεταμανθάνω. aliud addisco.
μεταμανθανουσα δ' ὑμνον. Agam. 718.
SYN. Απομανθανω, μεταβουλευω, πανομαι. μεταγνωμι.

Μεταμειβω, Μεταμειβομαι. permuto. Vid. Μεταλλασσω.
—ὅς γᾶν-Τεκνων τεκνοις μεταμειβει. Herc. F. 796.
ἑτερας ἑτεραις μεταμειβομενα. Phœn. 848.

Μεταμελει. *impers.* pœnitet. Vid. Μελει, Μεταγινωσκω.
παρα τοῦ θεοῦ· κἀπειτ' ισως σοι μεταμελει. Plut. 358.

Μεταμελεια. pœnitentia. Vid. Μεταγνοια.
λαβων δε πεῖραν, μεταμελειαν[1] λαμβανει. Eur. Fr. inc. 78.

Μεταμελπομαι. simul cano.
τῇσι μεν ουτ' αισχρη μεταμελπεται ουτ' ελαχεια. Hom. Ap.
SYN. Συνᾳδω, συνναυδαω, συμφωνεω. μελπομαι. [197.

Μεταμιγνυμι, Μεταμισγω. permisceo.
τοῖσιν Οδυσσῆος μεταμιξομεν· ουδε τοι υἷας. χ. 221.
και δαΐδας μεταμισγον· αμοιβηδις δ' ανεφαινον. σ. 309.
SYN. Συμμιγνυμι, ανακεραννυμι.

*Μετᾰμορφοω. transformo.
—τὴν στερεὴν πᾶσαν ες αλλο φυσιν—Εὖ μεταμορφῶσαι,— Eratosth. Cyr. *An.* i. 478.

Μεταμφιεννῡμι, *sive potius*, Μεταμφιαζω. vestem muto. 2. *tropice*, muto genus vitæ, mores, *etc.* 3. transfero.
3. ατρομον εις προποσεις χεῖρα μετημφιασεν. Phalæc. *An.* i.

Μετᾰμωλιος, Μεταμωνιος. vanus, irritus. [422.*
ειρηται· τα δε παντα θεοι μεταμωλιά θεῖεν. Δ. 363.
χρειω θεσπιζων μεταμωνιον, ει κεν ἀλωης. Apoll. 1. 491.
SYN. Ανεμωλιος, ματαιος, ακυρος, αχρηστος.—ανεμοφορητος. μεταμελειας αξιος.
*PHR. Μεταμωνια θη-
ρευων ακραντοις ελπισιν. Pyth. 3. 40.*

Μεταναγινωσκω. de sententia deduco. Vid. Μεταγινωσκω.
—εὖτε δ' εξ αελπτων
Αιας μετανεγνωσθη
θυμον Ατρειδαις— Aj. 728. (717. Br.)

Μεταναιετης. incola.
παῖδας δ' ηματα παντα ἑους μεταναιετας[2] εἶναι. Hes. θ. 401.
SYN. Μεταναστης, φυγας.—μετοικος, συμμαχος.

Μεταναΐσσω[3]. —μεταν παροιθεν αἶξε—Simm. Ov. 6.

Μεταναστης, Μεταναστρια. exul, profuga.
Ατρεΐδης, ὡσει τιν' ατιμητον μεταναστην. I. 644. [iii. 65.
ουκέτι που τλῆμον, σκοπελων μεταναστρια περδιξ. Agath. *An.*
SYN. Μετοικος, φυγας, απολις. EPITH. Ορειπλανης.

Μετᾰναστιος. qui sedibus suis relictis alio commigrat. 2. peregrinus, alienus. 2. —μεταναστιον ὑδωρ. Nonn.

Μετᾰνειρᾰ. conjux Celei.
αρχαιη Μετανειρα θεην δειδεκτο περιφρων. Nic. Th. 487.

Μετανεισσομαι, Μετανισσομαι, Μετανεομαι. mutato loco vado; persequor.
ἦμος δ' ηελιος μετενεισσετο βουλυτονδε. Π. 779.
*ταν Μενελαου μετανισσομεναι
στυγναν αλοχον, Καστορι λωβαν. Troad. 131.*
ου τρομεω βαρυ χεῦμα, τεην μετανευμενος ευνην. Mus. 205.
SYN. Μετερχομαι, μεταστειχω, μετειμι, μεταβαινω, αφικνεομαι.

Μετανιπτρις, (κυλιξ). Μετανιπτρον. calix qui datur post cœnam, postquam manus lavarunt.
Αρχιλοχε, δεξαι τηνδε την μετανιπτριδα. Sapph. 132.
Δαιμονος Αγαθοῦ μετανιπτρον—Ath. 11.*p. 487. b. Vid. 693. a.*

1. Versus iste Porsoni regulæ adversatur: (Vid. Hec. 347.) sed certa in re tali exempla vix e *fragmentis* petenda.

2. "Δωρισμὸς, ut τροπὰς, κούρας." Guietus.

3. Parum auctoritatis habebit hoc verbum e Simmiæ Ovo, quod in vs. cit. exhibet, —μέγαν πάροιθ' ἀέξειν. Hoc et cetera ejusmodi poëmatia docto et ubere commentario illustravit Salmasius, ut e Brunckio didici, quem vide in Anal. Tom. i. p. 207. et Lectt. et Emendatt. Tom. iii. p. 39.

Μετανοεω. post sapio. 2. sententiam et mentem muto.
ου μετανοεῖν, αλλα προνοεῖν χρη τον (ανδρα) σοφον. Stob. l. 1.

Μετανοια, Μεταγνοια. resipiscentia, pœnitentia.
—πολλα δακρυων
αχρηστον μετανοιαν εμεμφετο, τιλλε δε χαιτας,
και ποδας εσφιγγεν κατα γαστερος· εν δε οἱ ἦτορ
παλλετ' αηθειῃ, και ἐπι χθονα βουλεθ' ἱκεσθαι. Batrach. 70.
SYN. Μεταγνωσις, μεταμελεια, μεταμηθεια, μεταστασις, ὑστεροβουλια—αστασια, αλλοφροσυνη, ὑποστροφη.
EPITH. Ὑψινοος.

Μεταντλεω. transfundo hauriendo.
και συγκυκῶσα και μεταντλοῦσα παλιν. Pallad. *An.* ii. 422.
SYN. Εξαντλεω.

Μεταξῡ. inter. Vid. Μεσηγυ.
—επειη μαλα πολλα μεταξυ-Ουρεα τε σκιοεντα—A. 156.

Μεταπαιφασσομαι. transluceo.
φαιης κε ζοφεροιο κατ' αιθερος αΐσσουσαν
χειμεριην στεροπην θαμινον μεταπαιφασσεσθαι
εκ νεφεων.— Apoll. 3. 1265. SYN. Διαλαμπω.

Μεταπαλλομαι. sortior cum aliquo.
τῶν μεταπαλλομενος, κληρῳ λαχον ενθαδ' ἑπεσθαι. Ω. 400.
SYN. Κληροομαι (μετ' αλλων.)

Μεταπαυομαι. interquiesco.
γαιης, ουδ' ορεων· μεταπαυομενοι δε μαχοντο. P. 373.
SYN. Διαναπαυομαι, αναπαυομαι. ἡσυχαζω.

Μεταπαυσωλη. requies.
ὁππoτε τις μεταπαυσωλη πολεμοιο γενηται. T. 201.
SYN. Παυσωλη, αναπαυσις, διαπαυσις, ανεσις, διαστασις.

Μεταπειθω. traduco in aliam persuasionem. [626.
ἁνηρ νικᾷ τοῖσι λογοισιν, και τον δῆμον μεταπειθει. Acharn.
SYN. Παραπειθω, απομυθεομαι.

Μεταπειραω. mutata ratione tento.
—κοὐχι μεταπειρωμενας-Ιδοις αν αυτας,— Eccles. 217.
SYN. Αποπειραω. παραλλαττω.

Μεταπεμπομαι. accerso.
χρηστον τι πραττων, τους φιλους μεταπεμπεται. Plut. 341.
SYN. Διαπεμπομαι, αποστελλω, μεταστελλομαι, εκκαλεω, προπεμπω, μετερχομαι, μετακαλεομαι.

Μεταπιπτω. recido, dilabor, transeo.
—ἁ, τε νῷν συμβολαια προσθεν ἦν,
ες παῖδα τον σον μεταπεσοι βελτιονα. Ion. 412.
SYN. Αναπιπτω, μεταβαλλομαι. — εντρεπομαι. απολισθαινω.

*Μετᾰπλασσω. transformo. [234. *Jac.**
ἥξει γὰρ τοιαῦτα μεταπλασθεὶς, τυχὸν, ὡς Ζεύς. Hedyl. *An.* i.

Μεταποιπνυω. ministerium præsto.
αμφιπολοι, δεσποιναν ἑην μεταποιπνυουσαι. Apoll. 4. 1112.
SYN. Ποιπνυω, διαπονεομαι, περισπαομαι.

Μεταπρεπης. insignis inter.
Ἡφαιστου δ' ἱκανε δομον Θετις αργυροπεζα
αφθιτον, αστεροεντα, μεταπρεπε' αθανατοισι. Σ. 370.
SYN. Εκπρεπης, παρασημος, περισημος.

Μεταπρεπω. decorus sum inter.
Τρῶσι φιλοπτολεμοισι μεταπρεπω, ὁς σφιν αμυνω
ἦμαρ αναγκαῖον· σε δε τ' ενθαδε γῦπες εδονται. Π. 835.
SYN. Διαπρεπω, ὑπερηνορεω. ὑπερβαινω. ὑπερλαμπω. ευτρεπιζω.

Μεταπτοιεω. attonitus sum; contremisco.
εχθει μεταπτοιοῦσαν ευναιων γαμων. Æsch. Supp. 336.
SYN. Πτοιεω, δειδισσομαι.

Μετᾰρῑθμιος. adnumeratus.
αντρῳ εν ευωδει, μεταριθμιος αθανατοισι. Hom. xxv. 6.
SYN. Εναριθμιος, εναριθμος.

Μεταῤῥυθμιζω. formo, reformo.
και πορον μετεῤῥυθμιζε, και πεδαις σφυρηλατοις. Pers. 749.
SYN. Μεταπλασσω, μεταλλασσω.

Μεταρσιος. sublimis.
εγω και δια Μουσας-Και μεταρσιος ῇξα— Alcest. 973.
SYN. Μετεωρος, ὑψηλος.—ὑπερηφανος.

Μετασκευαζω. in aliam formam verto.
παλιν μετασκευαζε σαυτην αὖθις, ἥπερ ἦσθα. Eccles. 495.

Syn. Διασκευαζω, μεταβουλευω, μετοικεω.
Μετασπαω. abstraho v. c. sententia.
—και γενος το πᾶν-Πειρᾷ μετασπᾶν,— Œd. C. 808.
Syn. Αποσπαω.
Μετασπω, Μετασπομαι, poët. pro Μεθεπομαι. insequor.
ὦκα μαλ', ουπω τῆλε ποσι κραιπνοῖσι μετασπων. P. 190.
Μηριονης δ' απιοντα μετασπομενος βαλε δουρι. N. 567.
Μετασσαι. mediæ ætatis.
—χωρις μεν προγονοι, χωρις δε μετασσαι,
χωρις δ' αὖθ' ἑρσαι·— ι. 221. Syn. Μεσηλικες.
Μετασσευομαι. moveor post aliquid.
βῆ δ' ιεναι· πολλαι δε μετεσσευοντο γεραιαι. Z. 296.
ὡς φατ'· Αθηναιη δε μετεσσυτο, χαῖρε δε θυμῷ. Φ. 423.
Syn. Μεθορμαω, ὁρμαω, μεταΐσσω. μεταδιωκω.
Μεταστᾰσις. transmutatio. 2. exilium. 3. mors.
αλλ' εἶκε θυμοῦ, και μεταστασιν διδου. Antigon. 729.
*ανθρωπος εὼν μηποτε φησης
ὀττι γενησεται,
μηδ' ανδρα ιδὼν, ὁσσον εσσεῖται
χρονον, *ωκεῖα γὰρ ουδὲ τανυπτερυγου μυιας
οὑτως ἁ μεταστασις. Simonid. *fr.* 2.
Syn. Μετανοια, μεταγνωσις. μεταλλαγη. επανορθωσις, μεταναστασις, μεταχωρησις, διοδος. 2. αποκινησις, απωσις. 3. θανατος.
Μεταστειχω. persequor. Vid. Μετανισσομαι.
ἁρπαγιμας ὁτ' απυστα μετεστιχεν ιχνια κωρας. Call. 6. 9.
Μεταστελλω, Μεταστελλομαι. Vid. Μεταπεμπομαι.
εγω δ' ἡκω μεταστελλων [1] αδελφην— Phœn. 1339.
Μεταστενω, Μεταστοναχιζω. ingemisco.
—ατην δε μετεστενον, ἡν Αφροδιτη
δῶχ', ὁτε μ' ηγαγε κεῖσε φιλης απο πατριδος αιης. δ. 261.
σχετλιος· ἠ που πολλα μεταστοναχιζετ' οπισσω. Hes. α. 92.
Syn. Επιστενω, αναστενω, μετακλαιω.
Μεταστοιχει. *adv.* ordinatim.
σταν δε μεταστοιχει· σημηνε δε τερματ' Αχιλλευς. Ψ. 358.
Syn. Κατα στοιχον, επι ταξιν.—εφεξῆς.
Μεταστρεφω, Μεταστρωφαω. converto, muto.
εκ χολου αργαλεοιο μεταστρεψῃ φιλον ἦτορ. K. 107.
*οὑτω γαρ δη τοι, Γαιηοχε κυανοχαῖτα,
τονδε φερω Διΐ μῦθον απηνεα τε, κρατερον τε;
ἠ τι μεταστρεψεις; στρεπται μεν τε φρενες εσθλῶν. O.* 203.
μηδε μεταστρωφᾶσθαι, επει κ' απο νοσφι τραπησθε. Lith. 733.
Syn. Μεταβαλλω, μετατιθημι, μετατρεπω, αναστρεφω, επιστρεφω.
*Μετασχημι. idem quod Μετεχω.
αλλ' ελθε και μετασχες ἱκεσιας φιλοις. Orest. 1330. P.
μητερ, παρων μοι και πατηρ μετασχετω
τῆς ἡδονῆς τῆσδ', ἧς εδωχ' ὑμῖν εγω. Ion. 1468.
πῶς δ' αν φρονοιην, ᾧ παρῆν απραγμονως
εν τοῖσι πολλοῖς ηριθμημενῳ στρατοῦ,
ισον μετασχεῖν τῷ σοφωτατῳ τυχης;
αλλ' ουδεν οὑτω γαυρον, ὡς ανηρ, εφυ·
τους γαρ περισσους και τι πρασσοντας πλεον
τιμῶμεν, ανδρας τ' εν πολει [2] νομιζομεν. Eur. fr. Philoct. 1.*
Μετατῐθημι. transfero.
ταδε δοκεῖ, ταδε μετατιθεμενος νοει. Rhes. 131.
Syn. Μεταφερω, μεταλλασσω, μεταστρεφω, μεθιστημι, μεταβαινω, μεταβουλευω.
Μετατρεπω. converto.
προς Τρωων· τῶν ουτι μετατρεπῃ, ουδ' αλεγιζεις. A. 160.
Syn. Εντρεπομαι, φροντιζω, επιστροφην ποιῶ—αποτρεπω, αποκλινω, μεταστρεφω, μετατρωπαω, μετατροπαλιζω.
Μετατρεφω. alo, et educo.
Ζευς ετι Κουρητεσσι μετετρεφετ' Ιδαιοισι. Apoll. 2. 1238.
Μετατρεχω. transcurro. 2. curro post.

2. ουκοῦν παρ' Αθηναιους συ μεταθρεξει ταχυ; Pac. 260.
Syn. Παρατρεχω, διατρεχω, παραθεω, διεξειμι. επιτρεχω.
Μετατροπᾰλιζομαι. convertor. Vid. Μεταστρεφω, Μετατρεπω.
καρπαλιμως; τοτε δ' ουτι μετατροπαλιζεο φευγων. Y. 190.
Μετατροπῐα. mutatio.
μη φθονεραῖς εκ θεῶν
μετατροπιαις επικυρσαιεν.— Pyth. 10. 31.
Syn. Μετατροπη, μεταλλαγη. επιστροφη.
Μετατροπος. mutabilis.
*τουνεκα γαρ βασιλῆες εχεφρονες, οὑνεκα λαοῖς
βλαπτομενοις αγορηφι μετατροπα εργα τελεῦσι
ῥηϊδιως, μαλακοῖσι παραιφαμενοι επεεσσιν.* Hes. θ. 88.
Syn. Ευτρεπτος, ευμεταβλητος, ὑποτροπος, παλιντροπος.
Μετατρωπαω. converto. Vid. Μετατρεπω.
—ἁπαλας δε μετατρωπᾶτο παρειας
ες χλοον, αλλοτ' ερευθος, ακηδειῃσι νοοιο. Apoll. 3. 297.
Μεταυδαω. interloquor.
τοῦ ὁγ' επιμνησθεις επε' αθανατοισι μετηυδα. α. 31.
Syn. Μεταφωνεω, μεταφημι, διαλεγομαι, επαυδαω, προσαυδαω, προσφωνεω.—λογον παρεμβαλλω.
Μεταυτῐκᾰ. *adv.* statim, post.
πριν ιδεειν, αλκῆς τε μεταυτικα πειρηθῆναι. Theoc. 25. 222.
Syn. Αυτικα, ὁσον αυτικα. ευθυς. αἶψα. ὑστερον.
Μετᾰφερω. transfero, traduco.
ολοιο μη πω, πριν μαθοιμ', ει και παλιν
γνωμην μετοισεις· ει δε μη, θανοις κακῶς. Philoct. 985. (61. B.)
Syn. Μετατρεπω, μεταιρω.—μετανοεω.
Μετᾰφημι. interloquor.
τοῖσιν ανισταμενος μετεφη ποδας ωκυς Αχιλλευς. A. 58.
Syn. Δημηγορεω, μεταυδαω.
Μεταφραζομαι. post delibero.
αλλ' ητοι μεν ταῦτα μεταφρασομεσθα και αὖτις. ib. 140.
Syn. Μεταβουλευομαι, εξηγεομαι.
Μεταφρενον. tergum.
παρδαλεῃ μεν πρῶτα μεταφρενον ευρυ καλυψε. K. 29.
Syn. Μεταυχενιον, νῶτος, τα νῶτα.
Μεταφωνεω. interloquor, compello. Vid. Μεταυδαω.
τοῖσι δ' ανισταμενος μεταφωνεεν ἱπποτα Νεστωρ. I. 52.
Μεταχαζομαι. secedo.
ηε και ουλομενου μεταχασσεαι αμητοῖο. Apoll. 3. 436.
Syn. Αποχαζω, αποφευγω, εκκλινω.
Μεταχειριζω, Μεταχειριζομαι. tracto.
σκῆπτρον το Διος μεταχειριζων. Eur. Fr. inc. CLV. 7.
Syn. Χειριζω, διαχειριζω, διαλαμβανω, εφαπτω, πραγματευομαι.—εναλλασσω. επιτρεπομαι.
Μεταχθονιος. terrestris.
ψυχη γαρ νεφεεσσι μεταχθονιη πεποτητο. Apoll. 3. 1150.
Μεταχρονιος. in cœlo degens.
ωκειῃς πτερυγεσσι· μεταχρονιαι γαρ ιαλλον. Hes. θ. 269.
Syn. Μετεωρος, μετηορος, επουρανιος.
Μεταψαιρω. dimoveo.
Ετεοκλεης δε, ποδι μεταψαιρων πετρον. Phœniss. 1412.
Syn. Μετακινεω, αποτρεπω, μεταφερω.
Μετειμι. versor inter.
οἷς δ' ὁ γερων μετεησιν, ἁμα προσσω και οπισσω. Γ. 108.
ανδρῶν αλλος εχειν· συ δε κουροτεροισι μετεῖναι. Δ. 316.
Syn. Παρειμι, ενειμι, εγκαθισταμαι, παρισταμαι, παραγινομαι, μετερχομαι.—περιτυγχανω.
Μετειμι. persequor.
η ιθ', εγω δε μετειμι· κιχησεσθαι δε σ' οΐω. Z. 341.
Syn. Μετερχομαι, μεθεπομαι, μεταβαινω, μεταπηδαω, μετανισσομαι.
Μετεκδεχομαι. excipio. Vid. Εκδεχομαι.
τον δε μετεκδεχεται Γαλατης ροος, ενθα τε γαῖα. Dion. 74.
Μετεκφερω. præterveho.
τας δε μετεξεφερον Διομηδεος αρσενες ἱπποι. Ψ. 377.
Syn. Παραφερω, παραγω, παρακομιζω.
Μετεννεπω. dico. 2. cano more poëtarum. 3. calumnior.
ἡ δε βαθυπλοκαμοισι μετεννεπε παρθενικῃσι. Mosc. 2. 101.
Syn. 1. Μεταυδαω. 2. επαδω. 3. λοιδορεω.
Μετεξετερος, ρα, ρον. *alius. *plur.* nonnulli, quidam.

---

1. Sic mendosissime Aldus. Porsonus autem post Victorium, aliosque: —ἐγὼ δ' ἥκω μέτα γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως κ. λ.
Exemplum vocis, μεταστέλλω, in Poësi adhuc desidero.
2. An dedit Poëta, ἐν τέλει σεβίζομεν?

τὴν δὲ μετεξετερην θανατου φυξιν τε καὶ αλκὴν
φραζεο,—— Nicand. Ther. 588.*
—βαλανον δε μετεξετεροι καλεσαντο. Ath. 2.

Μετεπειτα. *adv.* postea. Vid. Εισοπισω.
μή πως μοὶ μετεπειτα χολωσεαι, αικε σιωπῶ. Ξ. 310.

Μετεπρεπω. *viliose pro Μεταπρεπω, qu. vid.*
αργησταί· πᾶσιν δὲ μετεπρεπον εἰλιποδεσσιν. Theoc. 25. 131.

Μετεπω. *inus.* inter alios loquor.
ὅς σφιν εὔφρονεων αγορησατο καὶ μετεειπεν. Α. 73.
Syn. Μετεννεπω, μεταυδαω, μεταφημι, λεγω.

Μετερχομαι. insequor. 2. obsecro. 3. ulciscor.
πατρὸς εμοῦ κλεος ευρὺ μετερχομαι, ἥν που ακουσω. γ. 83.
δηίους εκ πολεμοιο κατὰ κλονον· αλλὰ μετελθε. Φ. 422.
ενθα κεν ουκέτι εργον ανὴρ ονοσαιτο μετελθών. Δ. 539.
Syn. Μεταβαινω, διαβαινω, μετειμι. μεταλλαω. επερχομαι. καταδεομαι. μεταστελλομαι. αφικνεομαι.—αποδιδωμι. αντιμετερχομαι. μετοιχομαι. τιμωρεω.

Μετευχομαι. opto, exopto.
οἶσθ' ὡς μετευξει καὶ σοφωτερα φανεῖ. Med. 600.
Syn. Μετατρεπομαι.—ευχομαι.

Μετεχω. particeps sum.
ισον τῶν αγαθῶν τῶν τε κακῶν μετεχειν. Theog. 82.
παῖδας, πατρῴων μὴ μεθεξοντας δομων. Hipp. 306.
Syn. Συμμετεχω, μεταλαμβανω, μεταδιδωμι, μεριζομαι, μοιροδοκεω.

Μετεωριζω. in sublime tollo.
ὑπὸ γὰρ λογων ὁ νοῦς τε μετεωριζεται. Av. 1447.
Syn. Ὑψοω, αειρω, επαιρω, αιωρεω, ανιστημι, μετεωροδοκεω, επελπιζω.

Μετεωροκοπεω. sublimia capto.
ποῖ δῆτ' αλλως μετεωροκοπεῖς; Pac. 91.
Exp. Περι τα μετεωρα πετομαι.—ματην καμνω.

Μετεωρολογεω. de sublimibus rebus verba facio.
μετεωρολογῶν δὲ καταρρίπτει
σκολιας απατας,[1]— Eur. *fr. inc.* 158.

Μετεωρος, Μετηορος. sublimis, erectus.
*a. επειτ' απὸ ταρρου τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
αλλ' ουκ απὸ τῆς γῆς; ειπερ—b. ου γὰρ ἂν ποτε
εξεῦρον ορθῶς* τὰ μετεωρα πραγματα. Nub. 226.
*σειρην μέν κεν επειτα περὶ ῥιον Ουλυμποιο
δησαιμην·* τα δέ κ' αυτε μετηορα παντα γενοιτο. Θ. 25.
Syn. Μεταρσιος, ὑψηλος, επηορος, πεδηορος, πεδαρσιος. κοῦφος.

Μετεωροσοφιστής. qui circa cœlestia philosophiam ostentat.
ου γὰρ ἂν αλλῳ γ' ὑπακουσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν. Nub. 359.

Μετεωροφεναξ, ᾶκος. qui doctrina de rebus sublimibus homines decipit. [332.
κυκλιων τε χορῶν ᾀσματοκαμπτας ανδρας μετεωροφενακας. ib.

Μετεωροσύνη. idem *forsan* quod Μετεωρολογια.
εκ μετεωροσυνης δὲ συναντησαντες ὁμευνοις. Man. 4. 435.

Μετηλυς. migrator, advena.
αλλὰ καὶ ὡς Ἑλενοιο μετηλυδος ομφητῆρος. Tryph. 133.
Syn. Επηλυς, μετοικος.

Μετηνεμιος, ου. ὁ ἡ. pedum pernicitate cum ventis certans.
καίσε μετηνεμιῳ πωλῳ εφεζομενον. Ep. αδ. Byzant. *An.* iii. 136.

*Μετηορος, ου. ὁ ἡ. excelsus, sublimis. 2. vagus, instabilis. Vid. Μετεωρος.

Μετοικεσῖᾶ, ας. ἡ. habitatio in peregrina regione.
ὧδ' ειπας ου κομπῳ, απὸ ζωὴν ὁ παλαιὸς
ωσατο, κεὶς πλεονων ἦλθε μετοικεσιην. Leon. Tar. *An.* i. [241.*

Μετοικεω. incolo; sum inquilinus.
τί γὰρ ουκ ενι ταυτῃ
καλὸν ανδρὶ μετοικεῖν;
*Σοφια, Ποθος, αμβροσιαι Χαριτες,
τό τε τῆς αγανοφρονος Ἡσυχιας
ευαμερον προσωπον.* Av. 1318.
Syn. Ενοικεω, συνοικεω, κατοικεω.—αποικεω, μεταβαινω, μετανισταμαι, μετοικιζομαι.

Μετοικῖᾶ. habitatio in alieno loco.
μετοικιας δ' οὖν τῆς ανω στερησεται. Antig. 902.
Syn. Ενοικησις, παροικια.—αποικια, απαλλαγη.

Μετοικιζω. transfero.
ποτερα μετοικιζομενος *εξενηνοχας
αυτ', ἢ φερεις ενεχυρα θησων; b. ουδαμῶς.* Eccl. 754. B.
Syn. Μεταναστευω.

Μετοικοδομος. qui domicilium mutat.
—*τυχαι δ'-Ευπροσωπῳ κοιτᾳ
το πᾶν ιδεῖν, ακοῦσαι* θρεομενοις-Μετοικοδομων
πεσοῦνται παλιν. Πάρα τὸ φῶς ιδεῖν. Choëph. 971.

Μετοικος. inquilinus.
ει μὴ μετοικυς τῆσδε τῆς χωρας θελεις
εἶναι βιᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι. Œd. C. 989. (34. B.)
Syn. Συνοικος, ενοικος, ενεδρος, μεταναιετης, μετανάστης.

Μετοιχομαι. eo petitum; accerso.
τοὺς μὲν εασ', ὁ δ' Αβαντα μετῴχετο καὶ Πολυειδον. Ε. 148.
Syn. Μετερχομαι, απερχομαι, μεταΐσσω, εποιχνεω, πορευομαι, μεταβαινω.

Μετοκλαζω. flexis genibus succumbo.
αλλὰ μετοκλαζει, καὶ επ' αμφοτερους ποδας ἵζει. Ν. 281.

Μετον[2], *pro* Μετεστι. (Suid.)
a. ουδ' αὖ κλεπτης ουδεὶς εσται; b. πῶς γὰρ κλεψει, μετὸν αυτῷ; Eccles. 667.

*Μετονομαζω. nomen alicujus muto.
τὴν κρηνην ψευδῶς τηνδε μετωνομασεν. Ep. αδεσπ. 84.*

Μετοπαζω. una sequi facio.
ηριθμεον· αρχον δε μετ' αμφοτεροισιν οπασσα. κ. 204.
Syn. Οπαζω, παρεχω, μεταδιδωμι.

Μετοπις. pœna delictis parata.
δεινὴ γὰρ μετοπις[3] ξενιου Διός, ὅς κ' αλιτηται. Hom. xlii.
Syn. Τιμωρια, τισις, ποινη, αντιλυπησις.

Μετοπισθε, Μετοπισθεν. *adv.* postea, pone.
μητις νῦν εναρων επιβαλλομενος μετοπισθε
μιμνετω, ὥς κε πλεῖστα φερων επὶ νῆας ἵκηται. Ζ. 68.
αλλά γε καὶ μετοπισθεν εχει κοτον, οφρα τελεσσῃ. Α. 82.
Syn. Μετα ταῦτα. εκ δευτερου. οπισω. κατοπιν.

Μετοπωρινος. *proprie,* qui extremi et senescentis autumni est.
*ἦμος δὴ ληγει μενος οξέος ηελιοιο
καυματος ιδαλιμου, μετοπωρῖνὸν[4] ομβρησαντος
Ζηνὸς ερισθενεος, μετὰ δὲ τρεπεται βροτεος χρὼς
πολλὸν ελαφροτερος· δὴ γὰρ τοτε σειριος αστὴρ
βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφεων ανθρωπων
ερχεται ἠματιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς επαυρεῖ.* Hes. ε. 414.

Μετορχιον. intervallum inter arbores vel plantas. 2. ager in quo seritur inter loca arboribus consita.
ἢ καλῶς αυτῶν απαλλαξειεν ἂν μετορχιον. Pac. 567.

Μετουσιᾶ. participatio, consortium.
παιζοντες, οἷς μετουσια-Θεοφιλοῦς ἑορτῆς. Ran. 446.
Syn. Μετοχη, ἑταιρια, συντελεια, μεθεξις, μεταληψις, κοινωνια, κοινοτης, ανακοινωσις.

Μετοχλιζω. refero, transmoveo.
—ουδέ κ' οχῆας
ῥεῖα μετοχλισσειε θυραων ἡμετεραων. Ω. 567.
Syn. Μετακινεω, μεταφερω, μεθιστημι.

Μετοχος. socius, consors.
*ἢ μὴ γενοιμαν, ἢ-Πατερων αγαθῶν
ειην,* πολυκτητων-Τε δομων μετοχος. Androm. 769.
Syn. Εγκληρος, κοινωνος, συνηορος, μεριστης, συμμεριστης. ἑταῖρος.

Μετραπαταω. *vox nihili.* Vid. not. ad v. Μητραγυρτεω.*

---

1. Valde mendosum est hoc fragmentum, et variis conjecturis tentatum. Vid. Musgr. et Beck.

2. Dixeris potius, pro genitivo absoluto ponitur. Videndus omn. Vigerus, Hermanni, pp. 329, 330.

3. Emendarunt VV. DD. μέτ' ὄπις. "Dubitari potest, an hœc "sanum sit. Ed. Flor. μέτοπιν habet. Apud Suidam legitur, δεινὴ "γὰρ μετόπισθεν ὄπις ξενίων, ὅς κ' ἀλίτηται. Hinc conjici posset scriben-"dum esse,
"δεινὴ γὰρ μετόπισθεν ὄπις Διός, ὅς κ' ἀλίτηται." Hermann. in l.

4. Nescio an vox hæc ullo alio in loco apud Poëtas reperiatur. Sed vix credo in Hesiodi temporibus corripi potuisse penultimam. Vide plura ad v. Ὀπωρινός.

Μετρεω, Μετρεομαι. metior.
*—Ποσειδαωνι δε ταυρων
πολλ' επὶ μηρ' εθεμεν,* πελαγος μεγα μετρησαντες. γ. 178.
εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γειτονος, εὖ δ' αποδοῦναι. Hes. ε. 347.
Syn. Καταμετρεω, διαμετρεω, εκμετρεω, επιμετρεω, απομετρεω, ὁριζω, εκτιμαομαι. διαταττω. σταθμεω. κρινω. διερχομαι. δανειζω.
*Μετρηδόν. *adv.* metiendo; per mensuram.
δή ποτε δ' ιρινεου θυέος μετρηδὸν ορεξαις. Nic. Al. 203.*
Μετρημα. το. dimensum.
—ισον ἁπασι βακχιου-Μετρημα πληρωσαντες—Iph. T. 954.
Syn. Μετρον.—σιτομετριον.
Μετρητός. mensus; mensuram admittens.
ὦ πενθος ου μετρητὸν, ουδ' οἷόν τ' ιδεῖν. Bacch. 1243.
Μετριαζω. æquum et moderatum me præbeo. Philoct. 1212. (1184. B.)
Syn. Ταπεινοφρονεω, μετριοφρονεω. μετρια φρονεω. κοσμιος ειμι.
Μετριον. το. moderatio, mediocritas.
ὅστις τοῦ πλεονος μερους
χρῄζει, τοῦ μετριου παρεὶς,
ζώειν, *σκαιοσυναν φυλασσων
εν εμοὶ καταδηλος εσται.* Œd. C. 1276. (13. B.)
Μετριος. mediocris; modum non excedens.
ὦ δυστανα γενη βροτῶν,-Οἷς μὴ μετριος αιών. Philoct. 180.
Syn. Εμμετριος, συμμετριος, επαρκῶν. ταπεινος. ευτελης, ευγνωμων, κοσμιος, επιεικης, μεσηεις.
*Phr. Τὰ περιττὰ μισῶ. τοῖς ὑπερβαλλουσι γὰρ
δαπανη προσεστιν, ἡδονὴ δ' ουδ' ἡτισοῦν. Alexis ap. Ath.
ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μετριον. ουθ' ὑπεργεμων [p. 419.
απερχομαι νῦν, ουτε κενὸς, αλλ' ἡδεως
εχων εμαυτοῦ. Μνησιθεος γάρ φησι, δεῖν
φευγειν ἁπαντων τὰς ὑπερβολὰς αεί. ibid.
ειποις ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς εκνικᾷ ταδε,
πλουτεῖν τε τερπνόν· ου φιλῶ ψοφους κλυειν,
εν χερσὶ σωζων ολβον, ουδ' εχειν πονους.
ειη γ' εμοὶ ζῆν μετρια μὴ λυπουμενῳ. Ion. 629.
Μετριως. *adv.* moderate; ita ut satis sit. 2. convenienter.
αναξ, διωκεις μ' αθλιως πεπραγότα,
ὕβριν θ' ὑβριζεις επὶ θανοῦσι τοῖς εμοῖς·
ἃ χρῆν σε μετριως, κεὶ κρατεῖς, σπουδὴν εχειν. Herc. F. 707.*
Μετρον. mensura, modus.
αυτὰρ επεί ῥ' ἥβης ερικυδέος ἵκετο μετρον. Λ. 225.
—κατεθηκε λεβητα
καλὸν, τεσσαρα μετρα κεχανδότα, λευκὸν ετ' αυτως. Ψ. 267.
Syn. Μετρησις, διαμετρησις. μετριοτης, σχῆμα, τροπος, νομος.
Μετων. (ὁ Λυκωνευς.) Astrologus celeberrimus.
a. σὺ δ' εἶ τίς ανδρῶν; b. ὅστις ειμ' εγώ; Μετων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς, χὠ Κολωνός.— Av. 998.
Μετωπης. (ποταμος Αρκαδιας.) *immo, Μετωπη. *Vid. Pind. Ol.* 6. 144.
πεζος ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολυστειόν τε Μετωπην. Call. 1. 26.
Μετωπιδιος, α, ον. qui circa frontem est.
αμφιβαλεῖν σπευδων πλεγμα μετωπιδιον. Philipp. *An.* ii. 229.*
Μετωπιον. frons.
τὸν δ' ιθὺς μεμαῶτα μετωπιον οξέι δουρὶ-Νυξ',— Λ. 95.
Syn. Μεσοφρυον.
Μετωπον. frons.
*ωχθησαν δ' ανὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δὲ γελασσε
χειλεσιν, ουδὲ μετωπον επ' οφρύσι κυανεῃσιν
ιανθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηυδα.* O. 101.
Epith. Ἁπαλον, απλοκαμον, ξανθον, καλλικομον, ελεφαντινον, δροσῶδες, λευκον, στιβαρον, χαριεν.
[Phr. Ὑπὸ πορφυραισι χαιταις
ελεφαντινον μετωπον. Anac.]
*Μετωποσωφρων. *Vid. Porson. Præf. ad Hec. p.* xxxvi.
τὸ μὴ ματαιον δ' εκ μετωποσωφρονων
ιτω προσωπων ομματος παρ' ἡσυχον. Æsch. Supp. 206.
Μεχειρ. *indecl.* nomen mensis Ægyptiaci. Vid. Χοιακ.*
Μεχρι, Μεχρὶς. *adv.* usque ad.
—απειλεῖ μεχρι θαλασσης-Ῥεῖα δ' ελευσεσθαι— N. 143.
τεκνον εμὸν, τεο μεχρις οδυρομενος καὶ αχευων
σὴν εδεαι κραδιην;— Ω. 128.
Syn. Αχρι, αχρις, εσαχρι, ἕως, μεχρι νῦν, εισοτε, μεσφα.
Μηδαμη, et Μηδαμα. (*item* Μηδαμα. Vid. ad v. Ορθων.)
Μηδαμοῦ, Μηδαμῶς. *adv.* nusquam, nequaquam.
εχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φυγητε μηδαμῇ. Philoct. 802.
μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που. ib. 259.
μηδ' ἡ βια σε μηδαμῶς νικησατω. Aj. 1351.
Syn. Ουδαμη, ουδαμοῦ, μηδαμοθι, ουδαμῶς, ἥκιστα, ουδεπη.
Μηδεα. (τα αιδοῖα.)
φυλλων, ὡς ῥυσαιτο περὶ χροῒ μηδεα φωτός. ζ. 129.
Μηδεια. filia Æetæ regis Colchorum.
ηδ' ἁπαλην Μηδειαν, αριπρεπες εἶδος εχουσαν,
παρθένον αιδοιην·— Orph. 793.
κουρη τις μεγαροισιν ενιτρεφετ' Αιηταο,
τὴν Ἑκατη περιαλλα θεὰ δαε τεχνησασθαι
φαρμαχ', ὅσ' ηπειρός τε φυει καὶ νηχυτον ὕδωρ,
τοῖσι *καὶ ακαματοιο πυρὸς μειλισσετ' αϋτμὴν,
καὶ ποταμοὺς ἵστησιν αφαρ κελαδεινὰ ῥεοντας,
αστρα τε καὶ Μηνης ἱερῆς επεδησε κελευθους.* Apoll. 3. 528.
ὡς ὅγε, χαλκειός περ εὼν, ὑποειξε δαμῆναι
Μηδειης βριμῃ πολυφαρμακου·— Apoll. 4. 1677.
Epith. Αισχροπονος, αινογαμος, αινοποτμος, αινοπαθης, αινολεχης, δεινολεχης, αλαστωρ, αμειλικτος, εὔσφυρος, ζαμενης, ολοη, παιδοκτονος, παιδοφονος, παιδολετειρα, τεκνοφονοῦσα, μιαιφονος, παμφαρμακος, ξεινυβακχη. Αιαιη, Κολχῆϊς. *ἄλητις Αιητῖνη. Dion.*
Phr. Τὴν γνωτοφοντιν, και τεκνων αλαστορα. Lyc. 1318.
—φοινιαν ταλαινάν τ' Ερινύν. Med. 1255.
ιὼ τλαμον, ὦ κακοτυχὲς γυναι. ib. 1271.
ταλαιν', ὡς αρ' ἦσθα πετρος, ἢ σιδα-
ρος, ἅτις τεκνων, ὧν ετεκες,
αροτον αυτοχειρι μοιρᾳ κτενεῖς. ib. 1276.
—μῖσος θεῶν καὶ ανθρωπων,—Σκυλλα. λεαινα—μιασμα— [κ. λ. ib.
Μηδειος. Nom. Pr.
ὁ μικκὸς τοδ' ετευξε τᾷ Θρεϊσσᾳ
Μηδειος τὸ μνᾶμ' *επὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπεγραψε Κλειτας.
ἑξεῖ τὰν χαριν ἁ γυνὰ αντὶ τηνων [Ep. 18.
ὧν τὸν κῶρον εθρεψε. τί μάν; ετι Χρησιμα καλεῖται.* Theoc.
Μηδεὶς,* μηδεμία, μηδέν. *gen.* μηδενὸς, μηδεμιᾶς, μηδενός. nullus, nemo.*
δημῳ πιφαυσκων· ὁ δ' αναινετο, μηδὲν ἑλεσθαι. Σ. 500.
Syn. Ουδεις, ουθεις.
Μηδεσικαστη. *filia Priami ex pellice.
ναῖε δὲ Πηδαιον (*sc.* Ιμβριος,) πρὶν ελθεῖν υἷας Αχαιῶν,
κουρην δὲ Πριαμοιο νοθην εχε Μηδεσικαστην. N. 172.*
Μηδοκτόνος, Μηδοφόνος. Medorum interfector. [*p.* 136.
ταῦτά σοι, ὦ βασιλεῦ Μηδοκτόνε, δῶρα κομιζει. *Analect.* iii.
τῶν ποτὲ Μηδοφονων μνῆμα τριηκοσιων. Loll. Bass. ib. ii.
Μηδικος, Μῆδος. Medus. [162.
ουχ ἱππαλεκτρυονας, μὰ Δί', ουδὲ τραγελαφους, ἅπερ συ,
ἁ 'ν τοῖσι παραπετασμασιν τοῖς Μηδικοῖς γραφουσιν. Ran.
καὶ βαθυχαιτηεις Μῆδος— Ath. l. 14. [969. (37. B.)
Μῆδοι, ων. οἱ. Medi.
*—αἱρεομαι-Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναιων χαριν
μισθόν· εν Σπαρτᾳ δ' ερεω-Πρὸ Κιθαιρῶνος μαχαν·
ταῖσι Μῆδοι μὲν καμον αγκυλοτοξοι. Pyth. 1. 147.*
τοξοφορων σκιεροῖσι παρημενοι ουρεσι Μηδων. Dionys. 1067.
πρὸς δὲ νοτον ναιουσιν αγαυῶν εθνεα Μηδων,
κεινης τοι γενεῆς ερικυδεος εκγεγαῶτες
Αιηταο θυγατρὸς, *αμυμονος ἡρωΐνης.—
τουνεκεν εισετι νῦν πολυφαρμακοι ανδρες εασι. ib. 1020, *sqq.*
Μηδομαι. curam gero. 2. meditor.
νηπιος, ουδὲ τὰ ηδη, ἅ ῥα Ζεὺς μηδετο εργα. B. 38.
Syn. Επιμηδομαι, βουλευομαι, φροντιζω, επιμελεομαι, διαταττομαι, επιχειρεω, εργαζομαι, μελεταω, επινοεω, τεχναζομαι.
*Μῆδος. ὁ. nomen avis.
a. τις ποτ' εσθ' ὁ μουσομαντις ατοπος ορνις οριβατης;
b. ονομα τουτῳ Μῆδός εστι. b. Μῆδος; ὦ 'ναξ Ἡρακλεις.
εἶτα πῶς ανευ καμηλου Μῆδος ὢν επεπτετο; Av. 276.*

Μῆδος. το. consilium, cura. Vid. Μελετη.
αλλ' ὁτε δὴ μυθους καὶ μηδεα πᾶσιν ὑφαινον. Γ. 212.
κηρυξ Ιδαῖος πεπνυμένα μηδεα ειδώς. Η. 278.
Ερith. Αγκυλον, αφθιτον, ηπιον, κλυτον, πυκνον, πολυτροπον.
*Μηδοσύνη, ης. ἡ. *idem.*
Ανδροθεᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσυνας ἦρατινων Αθανᾳ
ωπασ' Επειὸς πελεκυν,— Simm. *Secur. An.* i. 210.*
Μηδοτιοῦν. *indecl.* nihil quidquam.
χρῆμα δὲ συμμιξῃς μηδενὶ μηδοτιοῦν-Σπουδαῖον·—Theog. 64.
*Μηδοφόνος, ου. ὁ ἡ. qui Medos occidit. [*An.* iii. 90.
μηδοφονους μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμψοῖο κορυμβου. Paul. Sil.
Μηκαζω. balo; *propr.* de capris. 2. clamo, ejulo.
2. αυτὰρ ὁ μηκαζει μανιης ὕπο μυρία φλυζων. Nic. Th. 214.*
Μηκαω, Μηκαομαι. balo.
χῶρον αν' ὑληενθ', ὁ δέ τε προθεησι μεμηκώς. Κ. 362.
θηλειαι δ' εμεμηκον ανημελκτοι περὶ σηκούς. ι. 439.
Syn. Βληχαομαι.—ανακραζω.
Μηκὰς, ἄδος. ἡ. quæ balat.
οἵτε σε πεφρικασι, λεονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. Λ. 383.
Syn. Μηκητικη, ουθατοεσσα.
Μηκὴ, *ῆς. ἡ. balatus. *Sed exemplum desidero. In* Nicandri *loco, a* Morello *adducto,* Ther. 286. *vera lectio est* μήκει, *a* μῆκος.*
Μηκιστεύς. princeps Argeorum, eximius pugil. 2. *alius,* Græcus ductor.
1. Μηκιστεως υἱὸς Ταλαϊονιδαο ανακτος. Β. 566.
2. Μηκιστεὺς, Εχιοιο παῖς, καὶ δῖος Αλαστωρ. Θ. 333.
Μηκιστηϊαδης. *patronym.* a præc. n. 1.
καὶ μὲν τῶν ὑπελυσε μενος, καὶ φαιδιμα γυῖα
Μηκιστηϊαδης, καὶ απ' ωμων τευχε' εσυλα. Ζ. 28.
Μηκιστος. longissimus, procerissimus. Vid. Μακιστος.
τὸν δὴ μηκιστον καὶ καρτιστον κτανον ανδρα. Η. 155.
Μῆκος. longitudo.
εἶδος καὶ πινυτὴν, μῆκος δ' επορ' Αρτεμις ἁγνή. υ. 71.
Syn. Μακροτης, μεγεθος.
Μηκῦνω. prolongo, produco.
τεκν' ει φανέντ' αελπτα μηκυνω λογον. Œd. C. 1182. (20. B.)
ἦχι καὶ ωγυγιος μηκυνεται ὕδασι Λαδων. Dion. 417.
Syn. Απομηκυνω, εκμηκυνω, εκταννω, μεγαλυνω, μεγαθυνω, μακρυνω, αυξανω.
Μηκων. papaver. Vid. ad v. Κεβληγόνος.
μηκων δ' ὡς ἑτερωσε καρη βαλεν, *ἥτ' ενὶ κηπῳ
καρπῷ βριθομενη, νοτιῃσί τε ειαρινῇσιν·
ὡς ἑτερωσ' ημυσε καρη πηληκι βαρυνθέν.* Θ. 306.
η μακων' ἁπαλὰν, πλαταγωνι' εχοισαν ερυθρά. Theoc. 11. 57.
μηδ' ετι κολλυβατεια περιβριθουσά τε μηκων. Nic. Th. 851.
*Μηκωνιον. papaveris succus. 2. genus conchylii.
κογχας, εχινους προσφατους, μηκωνια. Posidipp. ap. Ath.
Μηκωνὶς, ῖδος. ἡ. papaver. [p. 87. f.
αγρει μὰν ολιγαις μηκωνίσι ῥαμνον εἴσην
ἑρσομενην, αργῆτι δ' αεὶ περιτετροφεν ανθει. Nic. Th. 630.*
Μηλατα, *gen.* μηλατων. oves. *qs. a* μῆλας. *V. Damm. c.* 1801.
θυσησιν ἁρμοῖ μηλατων απαργματα. Lycoph. 106.
Syn. Τα μῆλα. οἴες.
Μηλεα. malus arbor.
ογχναι, καὶ ῥοιαι, καὶ μηλεαι αγλαοκαρποι. η. 115.
Μηλειος. ovinus, ovillus.
μηλειον, ἢ βοειον, ἢ μεμιγμένον; Cycl. 217.
Syn. Μηλιος, προβατειος, προβατικος.
Μηλη. specillum, instrumentum chirurgicum.
ου μηλη, τριοδοντι δ' ενηλειψέν με Χαρῖνος. Ep. ἀδ. 95.
Μηλιάδαι. **minime: verum* Μηλιαδες. *αἱ. fem.* a Μηλιεῖς.
—αγει πρὸς αυλὰν -*Μηλιαδων νυμφᾶν. Philoc. 732.
Μηλῐαυθμος. ovium stabulum.
καὶ μηλιαυθμῶν, ηδὲ χερσαιας πλατης. Lyc. 96.
Syn. Πῶϋ, σταθμος, μανδρα.
Μηλῐευς. *pl.* Μηλιεῖς. nomen Thessalicæ gentis.
κυκλῳ γὰρ αυτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεώς. Trach. 197.
Μηλῖνος, ου. ὁ ἡ. colorem mali habens. [209.
κανναβινης κραμβης μηλινον ασπαραγον. Automed. *An.* ii.
Μηλιος. a Melo, una e Cycladibus.
*a. τίς φησι ταῦτα; b. Σωκρατης ὁ Μηλιος[1]. Nub. 830.
ούνεκα νῦν φερομεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες*
Μηλιου εκ ποντου νυκτα διὰ δνοφερήν. Theog. 671.
Μηλις, ῖδος. ἡ. idem quod Μηλιὰς. Vid. Μηλιαδες.
δευτερον ἱερὸν αστυ, καὶ ουρεα Μηλίδος αιης. Call. 4. 287.
Μηλις. malus, arbor.
τᾷ δρυὶ ταὶ βαλανοι κοσμος, τᾷ μαλιδι μᾶλα. Theoc. 8. 79.
Syn. Μηλεα, μῆλον.
Μῆλον. το. malum, pomum. 2. *pl.* genæ, *item,* mammæ puellarum.
ογχνη επ' ογχνῃ γηρασκει, μῆλον δ' επὶ μηλῳ. η. 121.
ὁ γῶν Μενελαος τᾶς Ἑλενας τὰ μᾶλά πα
γυμνᾶς παρεσιδὼν, εξεβαλ', οιω, τὸ ξιφος. Lysist. 155.
Syn. Οπωρα. 2. μασθος.
Ερith. Αγλαον, αρτιχνουν, εαροτρεφες, μαρμαῖρον, στρουθειον, στρυφνον, χρυσεον, πορφυρεον, τροχοειδες.
Phr. Μῆλον θ' ἡδυπνουν λεπτῇ πεποκωμενον αχνῃ. Ep.
[Μῆλον Ἐριδος.
—Ερις πολεμοιο προαγγελον ερνος ἑλοῦσα
μῆλον, εριζηλων εφρασσατο δηνεα μοχθων·
χειρὶ δὲ κινησασα μοθου πρωτοσπορον αρχὴν,
ες θαλιην ἐρριψε, χορὸν δ' ωρινε θεαων. Coluth.
κτερας ερωτων.—επηρατον ερνος—
αγλαΐης αναθημα, μεγα κτερας Αφρογενειῃ,
φυταλιην πολεμοιο, κακὴν πολεμοιο γενεθλην. ib.]
Μῆλον. ovis, pecus. Μῆλα. pecudes.
ῥιγησέν τε ιδὼν, ὑπό τε σπεος ηλασε μῆλα. Δ. 279.
Syn. Βοτον.—οἴες, τα προβατα, μηλατα.
Ερith. *pl.* Ασημαντα, αργυφα, αιολα, αγραυλα, αδινα, βαθυτριχα, δασυτριχα, καλλιτριχα, ψαφαροτριχα, ειροποκα, ευβοτα, επιβωμια, ενορχα, ιφια, πιονα, κτιλα, τανυποδα, εμπεδα.
Μηλοβοσις. Oceani et Tethyos filia.
Μηλοβοσίς τε, Θοη τε, καὶ ευειδης Πολυδωρη. Hes. θ. 354.
Μηλοβοτηρ. opilio.
αργεννῶν οἵων· κτεῖνον δ' επὶ μηλοβοτῆρας. Σ. 529.
Syn. Μηλοβοτης, βοσκητωρ, νομευς, βοτηρ, ποιμην, μηλοτροφος, μηλατης, μηλωτης, μηλονομης, οἴων επιουρος.
*Μηλοβοτης, ου. ὁ. *idem.*
νηὸς ἁλιστρεπτου πλαγκτὸν κυτος εἶδεν απ' ακτῆς [205.*
μηλοβοτης, βλοσυροῖς κυμασι συρομενον. Antiphan. *An.* ii.
Μηλοβότος. pecudes alens.
μηλοβοτου Φρυγιας διαμπαξ. Æsch. Suppl. 557.
Syn. Ευτραφης γῆ.
Μηλοδοκος. oves recipiens.
——εν-Δ' αρα μηλοδοκῳ-Πυθῶνι— Pyth. 3. 47.
Μηλοθύτης. mactator pecorum.
ουκ εχω 'πί τινα-Μηλοθυταν πορευθῶ. Alcest. 118.
βωμούς τε μηλοθυτας,-Ζητοῦσ',— Iph. T. 1116.
Syn. Ἱερευς.—μηλοφονος.
Μηλολονθης, ου. ὁ. *(*Damm.* c. 1745.) vel,
Μηλολονθη. *al.* Μηλολανθη. animalculum aurei coloris, quo pueri ad ludum utuntur, filo alligantes pedem, et sic evolare sinentes et dein retrahentes.*
λινοδετον ὥσπερ μηλολονθην τοῦ ποδός. Nub. 761.
Syn. Χρυσοκανθαρος.
Μηλονομευς, Μηλονομης, Μηλονομος. pastor ovium. Vid. Μηλοβοτηρ.
ὅς μ' ἐρξας βαρυποτμον εν ἑρκεσι μηλονομηων, [*An.* iii. 141.*
*πρῶτον παρθενιης, μετεπειτα δ' ενοσφισε φωνῆς. Ep. Ἡρ. ἀδ.
ετλη δὲ σοῖσι μηλονομας-Εν δομοις γενεσθαι. Alcest. 583.
τυφετω, καιετω,-Τὸν Αιτνας μηλονομον
τορνευ',— Cycl. 656.
Μηλοπαρηος. pomis similes habens genas.
Ινώ, κΑὐτονοα, χἀ μαλοπαρηος Αγαυα. Theoc. 26. 1.
Μηλοσκοπος. unde pecudes conspici possunt.
ακροτατην κορυφὴν μηλοσκοπον εισαναβαινων. H. in Pana, 11.
Μηλοσπορος. malis consitus.
Ἑσπεριδων δ' επὶ μηλοσπορον ακτάν. Hipp. 742.

---

1. Ἐπεὶ Διαγόρας, Μήλιος ὢν, διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτην δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει· διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. Schol. *Vid. Berkel. ad Steph. Byz.* v. Μῆλος.

Syn. Μηλοφορος.
Μηλοσσοος, ου. ὁ ἡ. ovium servator. [*An.* i. 229.*
*καὶ σὺ τετραγλωχιν, μηλοσσόε, Μαιάδος Ἑρμᾶ. Leon. Tar.
πανδοκος ειμι θυρη μηλοσσόος— Nonn.
Μηλοσφᾰγεω. oves macto.
μηλοσφαγεῖτε δαιμονων επ' εσχαραις. Eur. *fr.* Plisth.
Μηλŏτροφος, ον. oves alens.
*εξ οὗγε τιμὴν Ζεὺς αναξ τηνδ' ωπασεν,
ἑν' ανδρ' ἁπασης Ασιάδος μηλοτροφου
ταγεῖν, εχοντα σκῆπτρον ευθυντηριον.* Pers. 762. P.
*Μηλοῦχος. fascia mamillaris, strophium.
ἑλιγμα, καὶ μηλοῦχον ὑαλοχροα. Leon. Tar. *An.* i. 221.*
Μηλοφᾰγος, ου. ὁ ἡ. oves comedens. Vid. ad v. Ἑορτη.
Μηλοφόνος. ovium occisor.
μηλοφονοισιν αταισιν
δαῖτ' ακελευστος ετευξεν. Agam. 740. Syn. Μηλοκτόνος.
Μηλοφορεω. mala gesto.
νεβριδα, καὶ πηραν, ᾇ ποκ' εμαλοφορει. Theoc. Ep. 2. 4.
Μηλοφῠλαξ. ovium custos. Vid. Μηλονομευς. [515.
πανσκοπος, ευκεραου μαλοφυλαξ αγελας. Theæt. *Schol. An.* ii.
*Μηλοω, *sive* Μηλαω. subjecto velut vecte quodam, aut specillo, aliquid emolior, evello.
ὦρσεν επὶ χλουνην σῦν αγριον, αργιοδοντα,
ὃς κακὰ πολλ' ερδεσκεν εθων Οινῆος αλωήν·
πολλὰ δ' ὅγε προθελυμνα χαμαὶ βαλε δενδρεα μακρὰ
αυτῇσιν ῥιζῃσι, καὶ αυτοῖς ανθεσι μηλῶν[1]. Ι. 536.*
Μηλωψ, sive Μηλοψ, οπος. ὁ ἡ. pomi maturi colorem habens.
αἱ μεν αλετρευουσι μυλης επι μηλοπα καρπον. η. 104.
Syn. Μηλοειδης.
Μην. mensis. Vid. Μεις.
μῆνα δὲ παντ' αλληκτος αη Νοτος, *ουδέ τις αλλος
γιγνετ' επειτ' ανεμων, ει μὴ Εὖρός τε Νοτος τε.* μ. 325.
Epith. Φυλλοχοος, τελεσφορος, κυριος, ποικιλος, επιχωριος.
*Phr. Τοῦ μὲν φθινοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμενοιο. ξ. 162.
Μην. *particula adfirmandi et jurandi.* sane, certe, tamen.
ἦρί γε μὴν επὶ νῆα κατηΐσαν εγκονεοντες. Apoll. 2. 812.*
Μηνὰς, Μηνη. luna. Vid. Σεληνη.
ου λευσσετε Μηνάδος αιγλαν; Rhes. 534.
εἱλετο, τοῦ δ' απανευθε σελας γενετ', ηΰτε μηνης. Τ. 374.
Epith. Λιποφεγγης, νεοφεγγης, αμφικερως, χρυσοκερως, κερατῶπις, σκοτοεσσα, πλησιφαης, ἱερα, μελαγχρους, νυκτιπολος, νυκτιφαης, νυκτεροφεγγης, γλαυκῶπις, ταυρῶπις, σκολιοδρομος, νεολαμπης, ακροκελαινοωσα, τανυσιπτερος, φιλοκερτομος, εριφεγγης, παμφεγγης, Βακχιας, Τιτηνιας.
Phr. Μηνη δ' αστροχιτων επαγεν μελαναυγετιν ορφνην.
καὶ φαε' ορφναιης νυκτὸς πολυειδεα μηνην. Dolsc. [Orph. 515.
—διχομηνις ὁλον χρυσαρματος
Ἑσπερας οφθαλμὸν αντεφλεξε Μηνα. Ol. 3. 35.
*Μηνιαω, *a recentioribus dictum pro* μηνίω, qu. vid.
ἦ ῥα θεοὺς ολοῇσι παρηλιτες αφραδιῃσι,
μαντοσυνας δεδαώς· τῷ τοι μεγα μηνιοωσιν. Apoll. 2. 246.*
Μηνιγξ. ἡ. involucrum cerebri. Piam matrem *vocant hodie.*
ηὲ σύ γ' εγκεφαλοιο περιξ μηνιγγας αραιὰς
ορνιθος λαζοιο κατοικίδος·— Nic. Ther. 557.
Μηνισκος. lunula, ornamentum.
ἢν δὲ μὴ κρινητε, χαλκευεσθε μηνισκους φορεῖν. Av. 1114.
Syn. Πεταλον, σκεπασμα, (τῶν ανδριαντων.) παραταξις πολεμικη.
Μηνιθμος, Μηνῖμα. ira divina. Vid. Μῆνις.
ου πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, αλλ' ὁπόταν δή. Π. 62.
φραζεο νῦν, μητοι τι θεῶν μηνιμα γενωμαι. Χ. 358.
Μηνῐος, **sive* Μηνιον. locus in Elide.
αυτὰρ βουκολιοισι περιπληθουσί περ εμπης
παντεσσιν νομοὶ ὧδε, τεθηλότες αιὲν εασι,*
Μηνιου[2] αμμεγα τῖφος·— Theoc. 25. 13.
Μῆνις. ira perdurans.
μῆνιν αειδε, Θεά, Πηληϊαδεω Αχιλῆος. Α. 1.
*μηνιος εξ ολοῆς Γλαυκωπιδος οβριμοπατρης. γ. 135.
καί σφεας αμφιβαλοι θολερῆς* σεο μηνιδος ὁρμή. Apollinar.
*Psalm. 68. 52. *Sed* μήνιος, Ps. 84. 5. *et* 101. 18. *quod longe melius.**
Syn. Μηνιμα, μηνιθμος, μηνιαμα, οργη, οργιλοτης, εχθρα, θυμος, κοτος, χολος (επιμονος.)
Epith. Ανιηρα, αδευκης, αμαιμακετος, βαρυφρων, βαρεια, δυσαντης, θυμαλγης, θολερα, ολοη, ουλομενη, οιστρομανης, πολυπημων, στυγερα, φθισηνωρ, χαλεπη. [μαστειρᾰ, Æsc.]
*Μηνῑω et Μηνῐω. *fut.* ῑσω. *aor.* 1. ῑσα. *aor.* 2. μηνῐον[3]. permanenter et graviter irascor.
ὁ ξεῖνος δ' ειπερ μαλα μηνῖει, αλγιον αυτῷ
εσσεται· ἦ γὰρ εμοὶ φιλ' αληθέα μυθησασθαι. ρ. 14.
επλευσε (sc. Achilles) καὶ παρεστιν· αλλὰ μηνῐων
στρατηλαταισιν, ου συναιρεται δορυ. Rhes. 494.*
Ατρεΐδης δ' ἑτερωθεν εμηνιε· τοῖσι δὲ Νεστωρ. Α. 247.
Syn. Απομηνιω, εκμηνιω, επιμηνιω, μηνιζω, αγανακτεω, οργιζομαι, εποργαω, εγκοτεω, μνησικακῶ.
Μηνῡμα, Μηνυσις. indicatio.
αλλὰ, μακαρ, λιτομαι σε θεῶν μηνυματα φραζειν. Orph. H.
πολια χρονου μηνυσις, ου φρονησεως. Sent. [85. 17.
Syn. Τιμημα, τιμησις, δεῖγμα, δεῖξις, ενδειξις, εμφασις, τεκμηριον, σῆμα.—σημειωσις, σημασια.
Μηνῡτηρ, Μηνυτης, Μηνυτωρ. index, delator.
μηνυτῆρ' ἁγιων λεκτρων χθονιου Διὸς ἁγνοῦ. Orp. H. 40. 7.
δραπετιδας εμός εστιν· ὁ μανυτὰς γερας ἑξεῖ. Mosch. 1. 3.
τὸν τῶν κλεπτοντων μανυτορα Φοῖβον εκλεψεν. Philipp. *An.* ii. 223.
Syn. Ενδεικτης, εισαγγελευς, φιλεγκλημων, συκοφαντης.
Μηνυτρον. indicii præmium.
ουκ ἂν μηνυσαιμ', ουκ ἂν μηνυτρον αροιμην. H. Merc. 264.
Μηνῡω. indico, significo. [254.
ὦ παῖ, ὃς εν λικνῳ κατακειαι, μηνῦε μοι βους-Θᾶττον·—ib.
μηνῦειν δ' εκελευεν αναγκαιης ὑπὸ πολλῆς. ib. 373.
*λογων δ' ακοῦσαι τίς βλαβη; τά τοι καλῶς
εὑρημέν' εργα, τῷ λογῳ μηνῦεται[4]. Œd. C. 1187. B.
ξυλλαβεῖν τὸν ανδρα τοῦτον· αλλά μοι μηνῦετε. Acharn. 206.
Syn. Αποφαινω, παρεμφαινω, δεικνυω, δηλοω, σημαινω, εκμηνυω, καταμηνυω, ζητεω, κηρυσσω, εκφερω.
Μηονες, Μαιονες. iidem qui οἱ Λυδοί.
καὶ Φρυγες ἱπποδαμοι, καὶ Μηονες ἱπποκορυσται. Κ. 431.
Μηονια. (Λυδια.)
*ἤ πη με προτερω πολιων εὖ ναιομεναων
αξεις, ἢ Φρυγιης,* ἢ Μηονιης ερατεινῆς. Γ. 400.
Μηονίς. *gentile fem.*
ὡς δ' ὁτε τίς τ' ελεφαντα γυνὴ φοινικι μιηνῃ
Μηονὶς, ηὲ Καειρα, παρηῖον εμμεναι ἱππων. Δ. 142.
Μηποτε. nunquam. 2. ne quando.
1. μηποτε τῆς ευνῆς επιβημεναι ηδὲ μιγῆναι. Ι. 133.
2. μηποτέ τις ειπῃσιν Αχαιῶν χαλκοχιτωνων. Ψ. 575.
Syn. Μηδεποτε, μηδεπωποτε, ουδεποτε, ουδεπωποτε, ουποτε. μη.
Μηπου, Μηπως. nec ubi, ne forte.
οικαδ' ιὼν, μή πού τι κακὸν πασχωσιν οπισσω. β. 179.
θῦνε διὰ προμαχων, μηπως φιλον ἦτορ ολεσσῃς. Ε. 250.
Syn. Μη δῆτα, μη ποτε.
Μηπω. nondum.

---

1. Hanc scripturam ut et vocis interpretationem apud Hedericum, cura Ernesti, Lips. 1796. reperio, v. Μηλάω. Utrum ipsi Ernesti, an alii cuidam debeatur, nescio. Videntur autem Heynius, Dammius, Berndtius, eam ignorare. Vulgo αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων, "pro σὺν αὐτοῖς "μήλοις, cum ipsis arborum fructibus." Heyn. Vid. Steph. Ind. v. Μηλόω, a quo fluxit καταμηλόω.

2. Πηνειοῦ ἀμμ. e Cod. Vat. recepit Brunckius.

3. In Il. B. 769. occurrit μηνῖεν. sed ibi videtur esse imperfectum.
ἀνδρῶν αὖ μεγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν.
Μηνῐε est Il. A. 422. 488. M. 10. Σ. 257. Nusquam apud Euripidem occurrit hoc verbum, nam Rhesum nihil moror. (Habet autem μηνῑματων, Phœn. 941. *Beck.*) Quinquies usurpat Sophocles, sed de quantitate penult. nihil decernit. Tutius tamen esteam producere.

4. Solus, credo, hic est locus in Euripidis aut Sophoclis fabulis, ubi quantitas penultimæ τοῦ, μηνύω, determinatur. In Iliade et Odyssea non exstat.

παντας ὁμως, μηπω τις ερωειτω πολεμοιο. P. 422.
  Syn. Μηπωγε, μηπου, ουπω, ουδεπω.
Μηρινθος, ου. ἡ. funiculus.
  λεπτῇ μηρινθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς αρ' ανωγει. Ψ. 854.
  Syn. Σχοινιον, σπαρτον, βροχος, δεσμος.
  Epith. Πολυδινης, σπαρτοδετος, εὐπλεκτος, τρηχαλεα.
  Phr. Λαιῇ μὲν μηρινθον εὔστροφον εντανυουσι
    μηκεδανην, λινεην.— Opp.
*Μηρινς, *sive* Μηρις, ινθος. ἡ. idem.
  λυτο δ' αγὼν, φημη δὲ διεπτατο δωματος εισω
  Κυζικου οιχομενου· τοῦ δ' ὡς κλυε συγγαμος αινὴ,
  στηθεα δρυπτομενη λιγ' εκωκυεν· αμφὶ δὲ δειρῇ
  ἁψαμενη μηρινθα [1], βροχῳ ἄπο θυμὸν ολεσσεν. Orp. 592.*
Μηριονης. dux Cretensis, regis Idomenei comes.
  Μηριονη, Μολου υἱὲ, ποδας ταχὺ, φιλταθ' έταιρων. N. 249.
  Epith. Δαΐφρων, δουρικλυτος.—πεπνυμενος ἡρως.—Ιδομενῆος οπαων, θεραπων.—αταλαντος Αρηϊ, Ενυαλιῳ. Hom.
Μηριον, Μηρος. femur. pl. Μῆρα.
  Ἑκτωρ μηρὶ' εκηε βοῶν αιγῶν τε τελειων. Ω. 34.
  —ενθα τε μηρὸς-Ισχιῳ ενστρεφεται— E. 305.
  αυτὰρ επεὶ κατὰ μῆρ' εκαη, καὶ σπλαγχνα πασαντο. Α. 464.
  Epith. Ἁπαλον, αγλαον, αἱμοβαφες, ασκεπες, γυμνον, εὐγλυφες, ευπαγες, ευφυες, θαλερον, πιον, παχυ, ῥοδεον. [μυωδες. Opp.]
*Μηρότρεφὴς, vel etiam, Μηροτρᾰφής. in monte Mero nutritus. *ep.* Bacchi. *ab ambigua signif.* τοῦ, Μηροῦ, *origo fabulæ Jovis femine editi.*
  μηροτρεφης, λικνῖτα, πυριπνοε, καὶ τελεταρχα. Orp. H. 51. 3.
  κοὐκ ιον εκ Σεμελης μηροτραφὴς γεγονας. Ep. ἀδ. 76. b.*
Μηροτῠπης. femora feriens.
  μηροτυπεῖ κεντρῳ πειθομενη δαμαλις. Philipp. *An.* ii. 228.
Μηρῡμα. filum agglomeratum.
  εις μηκεδανον μηρυμα χρονου. Synes. 3.
  Syn. Εἱρμος, συνεχεια.
Μηρῡω, Μηρυομαι. revolvo, glomero.
  ανσταντες δ' έταροι νεὸς ἱστία μηρυσαντο. μ. 170.
  τῷ περὶ μὲν χειλη μαρυεται ὑψόθι κισσός. Theoc. 1. 29.
  Syn. Συμπλεκω, καταπλεκω, εμπλεκω, αναστρεφω, νεω, κλωθω, μιτοομαι, πηνιζω, ενυφαινω, επιμηρυομαι, αναλεγομαι.
Μηστωρ. consultor. *fem.* Μηστειρα. *sed vid.* Μαστ.
  Μηριονην τε, καὶ Αντιλοχον, μηστωρας αὐτῆς. N. 93.
  ει μὴ Πατροκλος θεοφι μηστωρ αταλαντος. P. 477.
  μῆνις μαστειρ' εκ θεῶν. Æsch. Suppl. 170.
  Syn. Ειδως, δαημων, τεχνημων. επιστημων.
Μηστωρ. Nom. Pr.
  Μηστορά τ' αντιθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχαρμην. Ω. 256.
Μητηρ. mater.
  ὡς φατο δακρυχεων· τοῦ δ' εκλυε ποτνια μητηρ. Α. 357.
  Syn. Τοκας, τεκοῦσα, τροφος, μαμμη. *γενετειρα, παμμητωρ. Antig. [προγεννητειρα, *quæ antea mater erat.* Lyc.]*
  Epith. Αιδοια, αμυμων, αριστοτοκεια, αριστογονος, αινοτοκεια, γλυκερα, ἡγητειρα, ηπιοδωρος, κεδνη, πολυχρονος, πτωχοτροφος, πολυστονος, πρωτοτοκος, ορφανη, φιλοπαιγμων, φιλοτεκνος, φιλοστοργος, χαριεσσα. —τηθυς, ηὔκομος, αθανατος, δυσαμμορος, κινυρα, πινυτη, παλλακις.
  Phr. —Ου πρὶν ειδυῖα τοκοιο. Hom.
Μητιαω. consulto, delibero.
  βουλην, ἥ ῥα θεοῖσιν εφηνδανε μητιωσι. H. 45.
  αλλ' αγετε, φραζεσθε, Θεοὶ, καὶ μητιαασθε. X. 174.
  Syn. Βουλευομαι, μεταφραζομαι.
Μητῐετης, *Æol.* Μητιετα. consiliarius, prudens.
  οἵ κέ με τιμησουσι, μαλιστα δὲ μητιετα Ζεύς. Α. 175.
  Syn. Βουλευτικος, βουλευτης, αγορητης, ευμητης, ευμητις, συνετος, φρονιμος.
Μητιζομαι. machinor, concito.
  οἱ δ' έταροι μεγα εργον εμητισσαντο μενοντες. μ. 373.
  Syn. Βουλευομαι, μηχαναομαι, εργαζομαι.
Μητιοεις. scitus.
  τοῖα Διὸς θυγατηρ εχε φαρμακα μητιοεντα. δ. 227.
  Syn. Ευχρηστος.—πολυμητις.
Μῆτις. consilium.
  εἴ τις ετ' εσται μῆτις, εγὼ δ' ουκ οιομαι εἶναι. κ. 192.
  Syn. Βουλη, ευβουλια, εννοια, διανοια, συνεσις, τεχνη, γνωμη, πανουργια, μῆχος.
  Epith. Αμυμων, αλεξικακος, αγαυη, δολοπλοκος, δολοφρων, επιφρων, πολυφρων, σαοφρων, μελιηδης, πινυτη, πυκινη, λεπτη, επιῤῥοθος, επηβολος, ορθοβουλος, επικλοπος αρωγῆς.
*Μητις, ιος. ὁ. Deus Orphicus.
  καὶ Μητις, πρῶτος γενετωρ, καὶ Ερως πολυτερπης. Fr. Orp.
  Syn. Ηρικεπαῖος. Φανης. qu. vid.
Μητρᾰγυρτεω. Matri Deorum stipem colligo. *Vid. Lucret.* ii. [626.
  αὗται δ' ὑπερβαλλουσι· μετά γε, νὴ Δια,
  τοὺς μητραγυρτοῦντας [2]· πολύ τοι γὰρ αὖ γενος
  μιαρωτατον τοὐτ' εστιν· ει μὴ, νὴ Δια,
  τοὺς ιχθυοπωλας τίς γε βουλεται λεγειν. Antiph. ap. Ath.
  Syn. Μητριαζω, μηναγυρτεω. [p. 226.
Μητρᾰγυρτης, ου. ὁ. 1. qui matri Deorum stipem cogebat, tympana gestans; *unde*, 2. circulator, et præstigiator cujusvis generis. ουδεις μ' αρεσκει περιπατῶν εξω θεὸς
  μετὰ γραὸς, ουδ' εις οικιας παρεισιὼν
  επὶ τοῦ σανιδιου μητραγυρτης.—Menand. ap. Clem. Alex.
  Syn. Μηναγυρτης.—αγυρτης, επαιτης, πτωχος, απατεων.
  Phr. Κειραμενος γονιμην τις απο φλεβα μητρὸς αγυρτης.
Μητρᾰδελφεος. matris frater. [Apion in Epig.*
  παλαισματεσσι γὰρ ιχνεων ματραδελφεους,— Pyth. 3. 48.
  Syn. Μητραδελφος, μητροκασιγνητος.
Μητραλοιας, Μητραλωας. matris interfector.
  τὸν μητραλοιαν δ' εξεκλεψας ὧν θεός. Eumen. 153.
  Syn. Μητροκτονος, μητροφοντης, μητροφονος, μητροφθορος.
*Μητριᾰς, ἀδος. ἡ. *adj. fem.* materna.
  ὁλκὰς ὕδωρ προφυγοῦσα πολυφλοισβοιο θαλασσης
  εν χθονὸς αγκοιναις ωλετο μητριάσιν. Jul. Æg. *An.* ii. 503.*
Μητρῐδιος, α, ον. matrix, semen in se habens.
  αλλ', ὦ τηθῶν ανδρειοτατων καὶ μητριδιων ακαληφῶν. Lysist.
Μητροδοκος. a matre exceptus. [549.
  —λεγοντι γὰρ Αιακον
  μιν ὑπὸ ματροδοκοις γοναῖς φυτεῦσαι. Nem. 7. 123.
*Μητροθεν. *adv.* a matre.
  εκ τῶν Αθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' ειη γυνὴ,
  ὥς μοι γενηται μητρόθεν παῤῥησια. Ion. 672.*
Μητροκᾰσιγνητος. matris frater, avunculus.
  Θεαὶ, τῶν μοῖραι-Ματροκασιγνῆται. Eumenid. 965.
Μητροκτονος, Μητροφοντης. matricida. Vid. Μητραλοιας.
  ἡ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θεσθαι. Orest. 831.
  ὁ μητροφοντης δ' ου καλεῖ ταυτην κτανών. ib. 1145.
Μητρομητωρ, ορος. ἡ. avia materna. —ματρομα-
  τωρ εμὰ Στυμφαλὶς, ευανθὴς Μετωπα. Ol. 6. 143.
Μητροπᾰτωρ. avus maternus.
  Κισσεὺς τόν γ' εθρεψε δομοις ἔνι τυτθὸν εόντα
  μητροπατωρ, ὃς τικτε Θεανὼ καλλιπαρηον. Λ. 224.
Μητροπολις. metropolis.
  ματροπολει τᾷδε κρατιστον. Œd. C. 740. (708. Br.)
Μητροπολος, ου. ὁ ἡ. matres curans.
  πρὶν τελεσσαι ματροπολῳ σὺν Ελει-
  θυιᾳ,— Pyth. 3. 15.
*Μητροῤῥιπτος, ου. ὁ ἡ. a matre abjectus. *epith.* Vulcani. *Dosiadæ Ara, Anal.* i. *p.* 413.
Μητρότρεφης. Vid. ad v. Μηροτρεφης.
Μητροφθόρος, ου. ὁ ἡ. matricida.
  γῆ μητηρ παντων μητροφθόρον ου δεχετ' ανδρα. Ep. ἀδ. 633.*
Μητρυιά. noverca. [389.
  ει μὴ μητρυιὴ, περικαλλὴς Ηεριβοια,-Ἑρμεα εξηγγειλεν·—E.

[1] Vox ista, quam prætereunt Lexica, prodit iterum vs. 1095. (1102. Hermann.) et Cod. Voss. habet μήρυνθα, quæ fortasse verior est scriptura. Apud Hesych. sed extra ordinem alphabeticum est Μηρινθίᾳ. σπάρτῳ. Legendum opinor: Μήρυνθι. σπάρτῳ.

[2] "Versum istum vulgo monstrose sic scribunt: τοὺς μετραπατῶν-"τας (μητρ. MS. A.) τούς τ' ἀγυρτοῦντας· πολὺ γὰρ: tum vocem γενος ad "seq. vers. referunt." Schweigh.

Epith. Ατασθαλος, βαρυμηνις.
Μητρῷος, Μητρωϊος. maternus. Vid. Μητριας.
ιὼ ματρῷαι λεκτρων-Αται,— Antig. 875. (864. Br.)
ὁπποτ' ἂν ἡβησας μητρωϊον ες μεγα δωμα. τ. 408.
Syn. Μητρικος.
Μητρως. avunculus maternus.
αυτίκα πατρὸς έοῖο φιλον μητρωα κατεκτα. B. 662.
Syn. Θεῖος, μητραδελφος.
Μηχᾰναομαι. molior, excogito.
νηπιοι, οἱ αρα δὴ ταδε τειχεα μηχανοωντο. Θ. 177.
Syn. Επιμηχαναομαι, διαμηχαναομαι, τεχναζω, τολυπευω, κατασκευαζω, εγχειρεω, επιχειρῶ, πραγματευομαι, συνταττω, συντιθημι, επινοεω, κακομηχαναομαι.
[Phr. Φυτευεν οἱ θανατον. Pind. μηχαναν εμπλεκειν. Eur.]
*τῷ δ' αρ ανερχομενῳ πυκινον δολον αλλον ὑφαινε·
κρινας εκ Λυκιης ευρειης ανδρας αριστους,
εἷσε λοχον·— Z. 187.*
Μηχᾰνὴ, Μηχᾰνημᾰ, Μῆχαρ, Μῆχος. machinamentum, fraus.
ισχύς τ' ηδὲ βιη καὶ μηχαναὶ ἦσαν επ' εργοις. Hes. θ. 146.
ὦ παντα τολμῶν, κάπο παντὸς ἂν φερων
λογου δικαιου μηχανημα ποικίλον. Œd. C. 795. (761. Br.)
τεκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ ουριος Ζεύς. Æsc. Supp. 602. (589. P.)
—ουδέ τι μῆχος-Εύρεμεναι δυναμεσθα— B. 342.
Syn. Μηχανησις, μῆτις, στρατηγημα, επινοημα, εγχειρημα, κατασκευασμα, δολος, τεχνη, τεχνασμα, επιτεχνησις.
Epith. Επικλοπος, ιχθυβολος, κακοεργος, θυμηρης, ορθοβουλος. εμπρακτος, ποτηνα. [αρκυστατη. Eur.]
Μηχᾰνίκη. sc. τεχνη. ars Mechanica.
Μηχανικὴ Φαεθοντα βιαζεται ἁρμονικοῖσι [140.
γνωμοσιν αγρευειν τὸν δρομον Ηελιου. Ep. ἀδ. Byz. *An.* iii.
Μηχανῐκὸς, Μηχανουργός. mechanicus, opifex.
—μηχανικούς τε, καὶ οργανοπηκτορας ανδρας. Man. 4. 438.
σκοπει τὸ δρᾶμα μηχανουργοῦ τοῦ δομου. Ep. *An.* iii. 26.
Syn. Εργατης, κατασκευαστης, μηχανητης.
Μηχᾰνιωτης, Μηχανορράφος. dolorum et fraudum artifex.
βουφονε μηχανιῶτα, πονευμενε, δαιτὸς έταῖρε. H. Mer. 435.
ὑφεὶς μαγον τοιονδε μηχανορράφον. Œd. T. 397.
Syn. Πανοῦργος. Phr. Κακῶν επινοητης. [*fem.* κακῶν προμνηστρια. Eur.]
Μηχᾰνοδίφης. machinarum inventor. [790.
ναννοφυεῖς, σφυραδων αποκνισματα, μηχανοδιφας. Pac.
Μηχᾰνοεις. machinator, versutus.
δεινόν τι τὸ μηχανοεν. (*Prosod. Dim.*) Antig. 371.
Μηχᾰνοποιός. machinarum, *inpr.* theatralium artifex et moderator. ὦ μηχανοποιὲ, προσεχε τὸν νοῦν ὡς εμέ. Pac. 172.
Μηχανορράφεω. fraudes excogito.
αυτὸς κατ' αυτοῦ γ' ἆρα μηχανορραφῶ. Choëph. 219.
[Μῆχᾰρ. το. remedium.
μῆχαρ ὀριζομαι γαμου δυσφρονος
φυγᾷ— Æsch. Suppl. 406. Vid. Ακος.]
†Μῐᾰ. una. *fem.* ab εἷς.
χρονος δικαιον ανδρα δεικνυσιν μονος·
κακὸν δὲ κἂν εν ἡμερᾳ γνοιης μιᾷ. Œd. T. 622.
Μῐαινω. inquino. 2. colore inficio, tingo. Vid. ad v. Μηονις.
ἡνιοχοιο ποθῇ· θαλερὴ δὲ μιαινετο χαιτη. P. 439.
Syn. Καταμιαινω, βεβηλοω, κατασπιλαζω, σπιλοω, κοινοω, μολυνω, εγχραινω, καταχραινω, φορυνω, παλασσω, αναθολοω, ῥυπαω, λωβαω, διαφθειρω, ατιμαζω. 2. βαπτω.
Μιαιφονεω. cæde me polluo.
*a. αυτὸς οὗτος. b. ιδια πρασσων, ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο;
a. αἱρεθεὶς ἑκών. b.* πονηράν γ' αἵρεσιν, μιαιφονεῖν. Iph. A.
Syn. Φονοκτονεω, ανδροφονεω, εναριζω, μιαινω. [1364.
Μιαιφονῐᾱ. contaminatio ex cæde.
τῆς θεοδηλητου σκῦλα μιαιφονιης. Ep. ἀδεσπ. 465.
Μιαιφονος. homicida.
τὸν μὲν Αρης εναριξε μιαιφονος· αυτὰρ Αθηνη. E. 844.
Syn. Ανδροφονος, ανοσιουργος, ληϊστης, φονευς, αἱμοχαρης, αἱματωπος, αἱματοφυρτος, λυμαντηρ, απηνης, εγρεκυδοιμος, φοινιος.—φονων ακορητος.—αισυλα ρεζων.
*Μιᾰρογλωσσος, ου. ὁ ἡ. maledicus.
τοῦ μιαρογλωσσου χευατε Παρθενιου. Eryc. *An.* ii. 297.*

Μῐᾰρός. pollutus, scelestus.
ουδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα παντα μεμυκεν. Ω. 420.
ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον. Ant. 757.
Syn. Μυσαρος, βδελυκτος, αηδης, κακεντροπος, κακεντρεχης, βεβηλος, ακαθαρτος, εξαγιστος, ανοσιος, αθεμιτος, πονηρος.
Μῐασμα. inquinamentum, scelus.
ὅπως μιασμα πᾶσ' ὑπεκφυγῃ πολις. Antig. 787. (776. Br.)
Syn. Μιανσις, μιασμος, μολυσμα, μολυνσις, μολυσμος, βδελυγμα, ακαθαρσια, φυρμα, φυρμος, αλισγημα, ασεβημα, μυσος, διαφθορα.
[Phr. Ουχ ὑπερτοξευσιμον. Æsch.
λεγων διπλοῦν μιασμα πρὸ πολεως φανὲν
αμηχανον βοσκημα πημονῆς πελειν. ib.]
Μῐαστωρ. contaminator. 2. impurus.
ἥδ' ὧδε τλημων, ὥστε τῷ μιαστορι-Ξυνεστ'— Soph. El. 277.
Syn. Λυμεων, φονευς, αλαστωρ, παναλαστωρ, μιαρος.
Μῐγαζομαι. misceo.
Ηλιος, ὅς σφ' ενοησε μιγαζομενους φιλοτητι. θ. 271.
Μῐγάς. mistus.
πολλοὶ δ' επιπτον μιγάδες, ἔκ τε τραυματων. Androm. 1142.
Syn. Μικτος, επιμικτος, αδιακριτος, συλλεκτος, συνηλυς.
Μῐγᾰ, Μῐγδα, Μιγδην. *adv.* promiscue.
δεινολεχης Μηδεια, Κυτηΐασιν μιγα κουραις. Orph. 904.
μιγδ' αλλοισι θεοῖσι, φιλον τετιημεναι ἦτορ. Θ. 437.
ενθεν ἄλις τεξουσι βοες ταυροισι μιγεῖσαι
μιγδην θηλειας τε καὶ αρσενας·— H. Merc. 493.
Syn. Μιγαδην, αναμιξ, επιμιξ, μεταμιξ, εικη, παντη, φυρδην, αναμιγδην, αδιακριτως, αδιαφορως.
Μιγνυμι. misceo. Vid. Μισγω.
αλλὰ γλῶσσα μεμικτο, πολυκλητοι δ' εσαν ανδρες. Δ. 438.
Syn. Αναμιγνυμι, επιμιγνυμι, απομιγνυμι, καταμιγνυμι.
Μῐδας. Nom. Pr. *Vid. Pind.* Pyth. 12. 10.
αγγελεω παριοῦσι, Μιδης ὅτι τῇδε τεθαπται. Hom. xxxvi.
*νὴ τοὺς θεους, Μιδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ονου λαβητε. Plut. 287. (*nomen hic regis; at servi*, Vesp. 433.)
Μῐδεᾱ, ας. ἡ. 1. Electryonis pellex. *Pind. Ol.* 7. 53. 2. vicus Argolicus, *unde* Μιδεᾱθεν. *Ol.* 10. 78. 3. oppidum Bœotiæ, *quod et* Μιδεια *scribitur. Hinc* Alcmene *cognominata*,*
Μῐδεᾱτις. Αλκμηνας υἱὸς, Μιδεατιδος ἡρῴνας. Theoc. 13. 20.
*Μῐδειᾰ. ἡ. Vid. Μιδεα. *n.* 3.
οἵ τε πολυσταφυλον Αρνην εχον, οἵ τε Μιδειαν. B. 507.
Μιδυλος, ου. ὁ. nobilis Ægineta; a quo posteri Μιδυλίδαι.
αυξων δὲ πατραν Μι-δυλιδᾶν λογον φερεις κ. λ. Pyth. 8. 53.
Μικα. Nom. Pr. feminæ. Arist. Thesmoph. 760.
Μίκκος, ου. ὁ. Nom. Pr.
τὴν Φρυγιην Αισχρην, αγαθὴν γαλα, πᾶσιν εν εσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν εγηροκομει,
καὶ φθιμενην ανεθηκεν, επεσσομενοισιν ὁρᾶσθαι,
ἡ γρῆϋς μασθῶν ὡς απεχει χαριτας. Call. Ep. 51. Ern.*
Μικκὸς, Μικκύλος. parvus. Vid. Μικρος.
αιεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί. Call. *fr.* 179.
μικκύλα μὲν τηνω τὰ χερυδρια, μακρὰ δὲ βαλλει. Mosc. 1. 13.
Syn. Σμικρος, βαιος, ολιγος, μινυος.
Μικραυλαξ. parvos, vel, paucos sulcos habens.
δραγματά σοι χωρου μικραυλακος, ὦ φιλοπυρε
Δηοῖ, Σωσικλεης θῆκεν αρουροπόνος. Phil. *An.* ii. 217.
Μικροπολῖτης. parvæ urbis civis.
συ δ' Αθηναιους εξητησας μικροπολιτας αποφῆναι. Eq.* 817.
Μικροπολῖτικον. το, (*Aristoph. tribuitur a Poll.* 1. 9. §. 25.) parvæ civitati conveniens.
Μικρὸς, parvus, *et* Σμικρὸς, ρὰ, ρὸν. *primam syllabam semper apud Atticos producunt.* Vid. ad v. Σμικρος.*
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν εην δεμας, αλλὰ μαχητής. E. 801.
Μικτός. mixtus.
ου γὰρ Αθηναια χριματα μικτὰ φιλεῖ. Call. 5. 16.
Syn. Επιμικτος, μεμιγμενος, μιχθεις, φυρτος, μιγας, συμμιγης, συμμικτος.
*Μῐκων, ωνος. ὁ. Nom. Pr. ap. Theoc. Vid. ad v. Δασυκερκος.
2. pictor quidam.
2. —τὰς δ' Αμαζονας σκοπει, [679.*
ἃς Μικων εγραψ' εφ' ἱππων μαχομενας τοῖς ανδρασιν. Lys.

Μῖλαξ. hederæ species. Vid. Σμιλαξ.
στεφανους, δρυός τε, μιλακός τ' ανθεσφορου. Bacch. 702.
Μῑλησιος. a sequ. Vid. Fisch. ad Anacr. frag. 78.
παλαι ποτ' ἦσαν αλκιμοι Μιλησιοι. Ath. 12. Anac. 131.
Μῑλητος. ἡ. oppidum Ioniæ.
Λυκτον, Μιλητόν τε, καὶ αργινοεντα Λυκαστον. B. 647.
Epith. Ερατεινη, ερεμνη, αγανος, τρυφερα.
Phr. —Εναλον πολιν ἱμεροεσσαν. Hom.
* —Βραγχου πολυπυρον αρουραν
εκπρολιπὼν, καὶ τυρσιν ερυμνῆς Μιλητοιο. Orp. 153.
Μιλιαριον. columna Romæ, unde miliaria numerari cœpta. 2. vas ad parandam aquam calidam, quod esset forma miliari simile.*
ηγορασας χαλκοῦν μιλιαριόν, Ἡλιοδωρε. Nicarch. An. ii. 357.
Syn. Μιλιον.—σημεῖον.
Μιλλω. τοιανδε χαριν αχαριν—μιλλει δυσθεος γυνά. Choëph. 43. al. μυλλει. al. μ' ιαλλει. (verissima Stanleii emendatione.)
*Μιλτεῖον. το. vasculum, in quo rubrica servatur.
σταθμαι καὶ μιλτεῖα, καὶ αἱ σχεδὸν αμφιπλῆγες. Leon. Tar. [An. i. 221.*
Μιλτιάδης. celebris ille Atheniensium ductor.
Μιλτιαδου στησαντος ὁμασπιδα Περσοδιωκτην. Theaet. Schol. An. ii. 515.
*οἷός περ Αριστειδη προτερον, καὶ Μιλτιαδη ξυνεσιτει. Eq. 1325.
Μιλτὄπρεπος. miniatus, ruber.
λευκοῖς τε γὰρ μοροισι καὶ μελαγχιμοις
μιλτοπρεποις[1] τε βριθεται ταὐτοῦ χρονου. Æsch. Cress.*
Μιλτος. minium.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μιλτος, ὦ Ζεῦ φιλτατε,
γελων παρεσχεν— Eccles. 378.
Syn. Αμμιον, κινναβαρις, βαμμα.
Μιλτοπᾰρηος. rubras habens proras.
τῷδ' ἁμα νῆες ἑποντο δυωδεκα μιλτοπαρηοι. B. 637.
Syn. Ιοπαρηος, ιοφρυς, καλλιπαρηος.
Μιλτοφυης, (al. Μιλτοφυρης.) Μιλτωδης. miniaceus.
—μιλτοφυῆ τε-Σχοῖνον— Philipp. An. ii. 216. —ἱδρως επὶ τὸν τραχηλον αλοκα μιλτωδη ποιεῖ. Ath. 13.
Syn. Μιλτωτος, μιλτηλιφης, μιλτειος, μιλτινος, μιλτυπρεπος, εμμιλτος.
Μιλτοω. minio.
τὸ σχοινίον φευγουσι τὸ μεμιλτωμένον. Acharn. 22.
Syn. Βαπτω, πλυνω.
Μιλος. Theoc. 8. 51. *sed ibi lectio est*, Μιλωνι.
Μῖλων, *ωνος. ὁ. Crotoniates ille, viribus et gula insignis. 2. nom. messoris, ap. Theoc. &c. *corripitur autem τὸ, ι, in Epig.*
1. τοῖος εην Μιλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ηρατο βρῖθος,
τετραετῆ δαμαλην, εν Διὸς ειλαπιναις,
ωμοις δὲ κτῆνος τὸ πελωριον, ὡς νεον αρνα, [p. 412. f.*
ηνεγκεν δι' ὁλης κοῦφα πανηγυρεως. κ. λ. Dorieus ap. Ath.
2. Μιλων οψᾱμᾱτᾰ, πετρας αποκομμ' ατεραμνω. The. 10. 7.
ειτε Μιλων Σικελης ερυμα χθονὸς— κ. λ. Ep. 1. 5.
Μιμαικὔλον, ου. το. fragum, fructus arbuti.
—καὶ πεπονα μιμαικυλα. Ath. 11.
*Μῖμᾱλων, ονος. ἡ. Baccha.
Κλαρου Μιμαλων, ἢ Μελαγκραιρας κοπις
Νησοῦς θυγατρὸς, ἤ τι Φικεῖον τερας. Lyc. 1464.
(Vid. Valck. ad Phœn. 813.)*
Μιμαρκις. **immo*, Μῖμαρκυς. farciminis genus. *Angl.* hare-pudding.*
αλλ' ἢ πρὸ δειπνου τὴν μιμαρκυν κατεδομαι. Acharn. 1112.
Μῖμᾱς, αντος. ὁ. mons Ioniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium insulam porrectus. 2. nomen gigantis. [273.
ἢ Μαιῶτιν λιμνην εχετ', η σκοπελον νιφοεντα Μιμαντος. Nub.
η ὑπενερθε Χιοιο παρ' ηνεμοεντα Μιμαντα. γ. 172.
2. ὁρῶ, τὸν δαΐον-Μιμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. Ion. 214.
Epith. 1. Ὑψηλος, ὑψικρημνος, παιπαλοεις.

1. Analogiæ melius conveniret μιλτοπρεπέσιν, a μιλτοπρεπής.—Conjecturam eandem video protulisse Schweigh. ad Ath. p. 51. d. cum textus præbeat καὶ μιλτοπρέπτοις β.—Fragmentum autem Æschylo abjudicare Eustathium in Il. X. p. 1254. l. 25. docuit nos de Æschylo, et de bonis omnibus, optime meritus, Sam. Butlerus, S.T.P.

Μῑμεομαι. imitor.
παντων δ' ανθρωπων φωνὰς, καὶ κρεμβαλιαστὺν
μιμεῖσθ' ισασιν— Hom. Ap. 163.
Syn. Απομιμεομαι, εκμιμεομαι, απεικαζω, ὑποκρινομαι, διωκω, ζηλοω.
*Μῑμηλὸς, ἡ, όν. imita-tor, *vel* -trix. [137.*
κιτται, μιμηλὸν βιοτου πτερὸν, εν σκιεροῖσιν. Apollonid. An. ii.
Μῖμημα. imitamentum.
αυλῶν Ολυμπου καλαμοις
μιμηματα πλεκων. Iph. A. 578.
Syn. Απομιμημα, μιμησις, μιμηλη, εικων, ζηλωμα, εικασμα, αγαλμα.—προσποιημα, ὑποκρισις.
Epith. Αντιτυπον, ισοφυες, ισοτελεστον, πικρον.
*Μῑμητέος. imitandus.
ἡμεῖς δὲ, τοὺς νεους γὰρ ου μιμητέον. Hipp. 114.
Μιμητὴς, οῦ. ὁ. *idem cum sequ.*
κεῖμαι, μιμητὰν ζᾶλον ανηναμενα. Archias, An. ii. 99.*
Μιμητωρ. imitator. Vid. Πλαστογραφος.
Μιμναζω, Μιμνω. maneo. Vid. Μενω.
μιμναζειν παρὰ νηυσὶ κορωνισιν, οὐ οἱ επειτα. B. 392.
ενθ' ουτ' Ιδυμενευς τλῆ μιμνειν, ουτ' Αγαμεμνων. Θ. 78.
Μιμνησκω, Μιμνησκομαι. facio recordari.
πῖνε, και αλλα παρεξ μεμνωμεθα, μηδέ με τουτων
μιμνησκ'· *ἢ γὰρ θυμον ενὶ στηθεσσιν εμοῖσιν
αχνυμαι, ὁπποτε τις μνηση κεδνοῖο ανακτος.* ξ. 169.
—ουδέ τι χαρμης-Τρῶες μιμνησκοντο— N. 722.
Syn. Αναμιμνησκω, επιμιμνησκομαι.
Μῖμοβιος. qui vitam, quasi fabulam, agit.
μιμοβιους, χλευης τ' επιβητορας, ὑβριγελωτας,
εν ξεινη γηρως επιβητορας, οθνιοτυμβους. κ. λ. Man. 4. 280.
Μῑμολόγος, ου. ὁ ἡ. qui mimos recitat. 2. *epith.* Echûs. vocem humanam imitans.
*νηλειὴς Αΐδης· επὶ σοὶ δ' εγελασσε θανόντι,
Τιτυρε, καὶ νεκυων θῆκέ σε μιμολόγον. Theodorus, An. iii. 6.*
Μῖμος. mimus, imitator, histrio. 2. imitatio.
τετραπουν μῖμον εχων επὶ-Θηρός;— Rhes. 256.
Syn. Σχηματοποιος, χειρονομος, ὑποκριτης, θεατριστης, παντομιμος, μιμητης, μιμωδης, μιμηλος, ζηλωτης, ηθολογος, βιολογος, ειρων. 2. μιμησις.
Μινδαξ, ἄκος. ἡ. suffimentum quoddam. Vid. in v. Μεγαλλιον.
Μινθα, *vel*, Μινθη. mentha, herba suaveolens.
καὶ χλοεραὶ μινθης ἄπο φυλλάδες, *ηὲ μελισσης. Alexiph. 374.*
Syn. Ἡδυοσμος.
Μινθοω. stercoro. [1107. (1075. B.)
καὶ μινθῶσαι τὸν ξυσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι. Ran.
Syn. Διοσφραινω, μιαινω, κοπροω.
Μῐνὔαι,* ῶν. οἱ. gens nobilis in Orchomeno, a Minya rege oriunda: et quidam horum inde profecti, εἰς Ἰωλκὸν Thessaliæ habitatum concesserunt: hinc et Argonautæ dicti Μινύαι.*
οἷά περ αινομοροι Μινυαι παθον, ηδ' ὁσ' ερεξαν. Orp. 857.
Epith. Πληξιπποι, παλαιγονοι.
Μῐνυᾱμᾰχος. cum Minyis pugnans. [i. 485.
σοι γερας, Αλκειδα Μινυαμάχε, τοῦτο Φιλιππος. Samius, An.
*Μῐνὔας, ου. ὁ. rex Orchomeni.
και σεθεν, Αμφιτρυων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινυα τε μυχόν. Isth. 1. 79.
Μῐνὔειος, α, ον. *Ion.* Μινυήϊος. *adj.* a præc.
—οὕνεκ' Ολυμπιονικος ἁ Μινυεια (*sc.* πολις)
σεῦ ἑκατι— Olymp. 14. 27.*
οἱ δ' Ασπληδόνα ναῖον, ιδ' Ορχομενὸν Μινυειον. B. 511.
ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος[2] εις ἅλα βαλλων. Λ. 721.
*Μινυηΐς. *adj. fem.* ab eodem.
Αλκιμεδη, Κλυμενης Μινυηΐδος εκγεγαυῖα. Apoll. 1. 233.*
Μῐνὔθω. minuo.
ὡς νῦν Αργειων μινυθει μενος, αμμι δ' αρηγει. O. 493.
ῥεῖα δ' αριζηλον μινυθει, καὶ αδηλον αεξει. Hes. ε. 6.

2. i. e. ὁ Ἄνιγρος, dictus ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομενοῦ. Vid. Damm. Part. Real.

Syn. Μινυθεω, μειοω, ελαττοω, λεπτυνω, καθαιρεω, κολουω, χαλεπτω, αποφθινυθω, φθιζω, παρακμαζω, φθειρω.

Μῐνυνθᾰ. *adv.* paululum.
ἡσθαι· επεί νύ τοι αἶσα μινυνθά περ, ουτι μαλα δήν. Α. 416.
Syn. Μικρον, δια μικροῦ, κατα μικρον, προς ολιγον, επ' ολιγον, βραχυ.

Μῐνυνθᾰδιος. brevi tempore durans.
θρεπτρα φιλοις απεδωκε, μινυνθαδιος δέ οἱ αιών. Δ. 478.
λαοῖσιν δ' αλλοισι μινυνθαδιωτερον αλγος. Χ. 54.
Syn. Ολιγοχρονιος, μινυωριος, μικροβιος, βραχυβιος, ολιγοβιος.

Μῐνῠριζω, Μῐνῠρομαι. exili voce lamentor.
μητι μοι, αλλοπροσαλλε, παρεζομενος μινυριζε. Ε. 889.
ὦ έταρα, τῷ μή τι μινυρεο· *τῷδε γὰρ αλλα,
τεῦ χαριν, εξ εμεθεν πολλά μενεῦντι γερα.* Call. 5. 119.
Syn. Αναμινυριζω, διαμινυριζω, αποδυρομαι, θρηνεω, κλαιω, ᾳδω, προφωνεω.

Μῐνῠρισμα. cantus minorum avium.
ξουθαὶ αηδονίδες μινυρισμασιν ανταχεῦσι. Theoc. Ep. 4.
Syn. Μινυρισμος, μινυριγμα.

Μῐνῠρος. exiguus, pusillus. (*μινυριζων*.)
ουδ' ὁπόκ' ορταλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν. Theoc. 13. 12.

Μῐνῠωριος. *idem quod* Μινυνθαδιος.
ψυχὴν δ' ὃς φιλεει μινυωριον, οὗτος ολεσσει. Nonn.

*Μῐνυωρος, ου. ὁ ἡ. *idem.*
ἁ σταλα βαρυθουσα λεγει ταδε· τὰν μινυωρον,
τὰν μικκὰν Αΐδας ἁρπασε Θειοδοταν.
χἁ μικκὰ ταδε πατρὶ λεγει παλιν· ισχεο λυπας,
Θειοδοτε, θνατοὶ πολλάκι δυστυχέες. Philetas, *An.* i. 189.*

Μῑνως. Minos.
ὃς πρῶτος Μινωα τεκε Κρητῃ επιουρον.
Μινως δ' αὖ τεκεθ' υἱὸν αμυμονα Δευκαλιωνα. Ν. 451.
Epith. Ολοοφρων, πολιος, πτολιπορθος.
Phr. —Κνωσσὸς μεγαλη πολις, ενθα τε Μινως
εννεωρος βασιλευε Διὸς μεγαλου οαριστής. τ. 178.
ενθ' ἦτοι Μινωα ιδον, Διὸς αγλαὸν υἱὸν,
χρυσεον σκῆπτρον εχοντα, θεμιστευοντα νεκυεσσιν. *(*quasi*, νεκυσσιν.) λ. 567.*

Μῑνωϊος. *adj.* a præc.
Κρῆτες απὸ Κνωσσοῦ Μινωΐου, οἵ ῥά τ' ανακτι. Hom. Ap. 393.

*Μινωΐς. *adj. fem.* ab eodem.
ἦμος δ' ουρανοθεν Μινωΐδας εφλεγε νησους (*i. e.* Cycladas)
Σειριος,— Apoll. 2. 516.*

Μινωταυρος. Minotaurus.
οἳ χαλεπὸν μυκημα καὶ αγριον υἷα φυγόντες
Πασιφαης, καὶ γναμπτὸν έδος σκολιοῦ λαβυρινθου. Call. 4. 310.
—ναετῆρα πεδοσκαφέος λαβυρινθου.
—ὁμοζυγον ανέρα ταυρῳ. Nonn.
ὁ μιξοθηρ ανθρωπος, ἡ διπλῆ φυσις,
ὁ ταυροκρᾶνος, ἡ πλανη τῶν σωματων,
ὃς ουτε βοῦς πεφυκεν, ουτ' ανὴρ ὁλως. Ep. ἀδεσπ. 296.
Epith. Αμειλιχος, διασοφυης.

Μιξ. *adv.* mistim. *Nicand.* Vid. ad v. Κονυζηεις.

Μιξις. mistio, mistura. 2. concubitus.
*ουδὲν ἁμαρτησας γενομην παρὰ τῶν με τεκοντων·
γεννηθεὶς δ' ὁ ταλας ερχομαι εις Αΐδην.
ὦ μιξις γενεῶν θανατηφόρος. ᾧ μοι αναγκης,
ἡ με προσπελασει τῷ στυγερῷ θανατῳ.* Ep. ἀδ. 79.
Syn. Επιμιξις, μιγμα, κρᾶσις, συγκρασις, συγχυσις.

Μιξοβαρβᾰρος. semibarbarus.
ὡς αλλοχρως ὁπλοισι μιξοβαρβαρος. Phœn. 140.

Μιξοβοας. mixtum sonum edens. Vid. in voc. Διθυραμβος.

Μιξοδία. mixtio viarum.
κυντερα μιξοδιῃσιν ἁλὸς ῥαιστηρια νηῶν. Apoll. 4. 921.

Μιξοθηρ, Μιξοθηρος. semiferus. Vid. ad v. Μινωταυρος.
καὶ μιξοθηρος ναυτιλοφθορους σκοπάς. Lycoph. 650.

Μιξοθροος. e variis clamoribus mixtus.
λαϊδος ολλυμενας μιξοθροον. Sept. Th. 337.

Μιξομβροτος. semi-homo.
βοτον εσορῶντες δυσχερες μιξομβροτον. Æsch. Supp. 564. P.

Μιξονομος. *ep.* hircorum, quia inter oves pascuntur.
μιξονομου τε πατὴρ εριφου καὶ σχετλιος ιχθύς. Simon. 102.

Μιξοπαρθενος. naturam habens virginis et animalis. [*Gaisf.*
μιξοπαρθενος, δαϊον τερας. Phœn. 1040.

*Μῑσαμπελος, ου. ὁ ἡ. vites perosus. [198.
φεῦγε δ' εμὴν πηγὴν μισαμπελον, ενθα Μελαμπους. Ep. ἀδ.
Syn. Αοινος, νηφων, νηφαλεος.*

Μῑσανθρωπος. osor hominum. [i. 255.
Τιμων μισανθρωπος ενοικεω, αλλά παρελθε. Hegesipp. *An.*

Μισγαγκεια. locus in convalle, ubi fit mistio aquarum.
ες μισγαγκειαν συμβαλλετον οβριμον ὕδωρ. Δ. 435.
Syn. Κοιλας, συναγκεια.

*Μισγολᾶς, α. ὁ. fil. Naucratis, Atheniensis, pulsantium citharas amore flagrans.
ὦ μῆτερ, ἱκετευω σε, μὴ 'πισειέ μοι [339. d.*
τον Μισγολαν· ου γὰρ κιθαρῳδός ειμ' εγώ. Alex. ap. Ath. p.

Μισγω, Μισγομαι. misceo, misceor. —κρητῆρι δὲ οἶνον
μισγον, αταρ βασιλεῦσιν ὕδωρ επὶ χεῖρας εχενον. Γ. 270.
θεσπεσιῳ δ' ὁμαδῳ ἁλὶ μισγεται, εν δέ τε πολλά. Ν. 797.
Syn. Αναμιγνυμι, μιγνυμι.—επιμισγομαι, συμμισγομαι, ὁμιλεω, απαντεω.

Μῑσεω. odi, minus amo.
μισησεν δ' αρα μίν δηϊων κυσὶ κυρμα γενεσθαι. Ρ. 272.
Syn. Αποστυγεω, απεχθαιρω, φθονεω.

Μῑσελλην, ηνος. ὁ ἡ. Græcorum osor.
εσται μισελλην γενεθλῃ, τιμήν τε θεοῖσιν. Man. 4. 561.

Μισημα. odium. *et inde*, res exosa. Vid. Μισος.
ὦ δυσθεον μισημα, σοὶ μονῃ πατὴρ-Τεθνηκεν; Soph. El. 291.

Μῑσητια, Μισγητια. insatiata libido.
καὶ ταῦτα τοινυν ουχ ἑνεκεν μισητιας. Plut. 990.
Syn. Πορνεια, ασελγεια, απληστια.

Μῑσητος. odiosus.
παρά σφυρὸν παχεῖα, μισητὴ γυνή. Prov.
Syn. Πορνος, καταφερης.—απεχθης.

*Μῑσητρον. artificium odii contra quem excitandi. *Opponitur* τῷ φίλτρῳ. *In l. c. denotat* rem odiosam. [96.*
καί που ποθοῦσιν οἶνον-Μισητρόν εστιν ὕδωρ. Paul. Sil. *An*, iii.

Μισθᾰριον. mercedula. *dimin. a* μισθός.
απὸ γὰρ τοῦδ' εμε τοῦ μισθαριου. (*Anap.*) Vesp. 299.

Μισθαρνεω. mercede operam meam loco.
ὁσοι δὲ μισθαρνοῦντες ηνυσαν ταδε. Antig. 308.
Syn. Μισθοφορεω, μισθοδοτοῦμαι, μισθαρνευω, μισθοω.

Μισθαρχιδης. dux mercenarius. *Vox Comica.*
*a. ταυτὶ λεγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν; (*Lamachus Dicæopolin adloquitur.*)
b. εγὼ γάρ ειμι πτωχός; a. αλλὰ τίς γὰρ εἶ;
b. ὁστις; πολιτης χρηστὸς, ου σπουδαρχιδης,
αλλ' εξ ὁτου περ ὁ πολεμος, στρατωνιδης**
σὺ δ', εξ ὁτου περ ὁ πολεμος, μισθαρχιδης. Acharn. 593.

Μισθοδοτης. mercedis dator.
μισθοδοτας Πτολεμαῖος ελευθερῳ οἷος αριστος. Theoc. 14. 59.
Syn. Μισθαποδοτης.

Μισθοδωρος. munifer. Vid. ad v. Σοφιστιαω.
—καὶ Χοῶν δεῃ-Τῶν μισθοδωρων—Eubulid. ap. Ath. p. 438. e.

Μισθος. merces.
δωρῳ επὶ μεγαλῳ; μισθὸς δέ οἱ αρκιος εσται. Κ. 304.
Syn. Μισθοφορα, μισθοφορια, αποφορα, μισθωμα, ανταποδοσις, μισθαποδοσια, σιτηρεσιον, λατρον, τελος, βραβεῖον, γερας.
Epith. Αεικης, ακερδης, αγηνωρ, ακακος, προσφορος, γλυκυς, λατριος.
*Phr. Μισθὸς γαρ αλλοις αλλος εφ' έργμασιν ανθρωποις γλυκὺς,
μαλοβοτᾳ τ' αροτᾳ τ' ορνιχολοχῳ τε καὶ ὃν ποντος τρεφει.
γαστρὶ δὲ πᾶς τις αμυνων
λιμὸν αιανῆ τεταται·
ὃς δ' αμφ' αεθλοις ἢ πολεμιζων αρηται κῦδος ἁβρὸν,
ευαγορηθεὶς κερδος ὕψιστον δεχεται, πολιατᾶν
καὶ ξενων γλωσσας αωτον. Isth. 1. 65.*

Μισθοφορεω. Vid. Μισθαρνεω.

τὰ δημοσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρηματα. Eccles. 206.
Μισθοφόρος, ον. ὁ. ἡ. mercede operam locans.
τι δ' ουχι θανατου μισθοφυρος,—
ὃς ἐνεκα τοῦ ζῆν ερχετ' αποθανουμενος; Sent.
ειτε σε μισθοφορους ἐπὶ μαχλάδας οἶστρος ορινει. Ep.ἀδ.338.
Syn. Μισθιος, μισθωτος, μισθαρνης, μισθαριος, εμμισθος, επιμισθιος, ὑπομισθιος, θης, μισθωτικος.
Μισθοω. mercede loco.
τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ετι μισθοῖτό τις; Av. 1152.
Syn. Μισθαρνεω.
Μίση. Numen quoddam Ethnicum. *Vid. Herm. in l.*
ἁγνήν τ' ευιερόν τε Μισην, ἀῤῥητον ανασσαν. Orp. H.41.3.
Μισθωσῖμος. qui mercede conducitur.
ὅπου γάρ εστιν ὁ κεραμος μισθωσιμος. Ath. 6.
Μῖσοδημος. osor populi.
σοὶ λογους, ὦ μισοδημε, (*Troch. Dim.*)
*καὶ μοναρχιας εραστὰ, (*idem.*)
καὶ ξυνὼν Βρασιδᾳ, καὶ φορῶν (*Cret. Trim.*)
κρασπεδα στεμματων, τήν θ' ὑπη- (*idem*)
νην ακουρον τρεφων. (*Id. Dim.*)* Vesp. 473. B.
Syn. Μισοδημοτης.
Μῖσοθεος. Dei osor.
μισοθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνιστορα. Agam. 1099.
Syn. Θεομισης.
Μῖσολάκων. osor Laconum.
πανυ μισολακων αυτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτυλων. Vesp. 1160.
Μῖσολᾶμαχος, Μῖσοπορπᾶκος. (i. e. Μισοπολεμος.)
ἡμερα γὰρ εξελαμψεν ἥδε μισολαμαχος. Pac. 303.
ἰθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστατη. ib. 661.
Μῖσονοθος. qui nothos odit.
Ἥρης πρηΰνων μισονοθοιο χολον. Archias, *An.* ii. 99.
Μῖσονυμφος. qui conjugium odit.
—Παλλαδος ζηλωμασι-Τῆς μισονυμφου— Lycoph. 356.
Syn. Μισογαμος.
Μῖσοπολις. civitatis osor.
ὡς επ' ανδρα μισοπολιν[1]. Vesp. 409.
*Μῖσοπονηρος, ου. ὁ ἡ. qui improbos vel improbitatem aversatur. [*An.* ii. 376.*
χαῖρε σὺ μισοπονηρε πεπλασμένε, χαῖρε βαναυσε. Strato,
Μῖσοπτωχος, ου. ὁ ἡ. pauperes fugiens. Vid. ad v. Ποδαγρα.
Μῖσος, εος. το. odium.
*ἥτις λεγεις μὲν αρτιως, ὡς ει λαβοις
σθενος,* τὸ τουτων μῖσος ἐκδειξειας ἄν. Soph. El. 347. B.
Syn. Μισημα, απεχθημα.
Μιστῦλαομαι. pane in cochlear excavato jus haurio.
ὦ πλεῖστα Θησειοις μεμιστυλημενοι[2]. Plut. 627.
Syn. Ευωχεομαι. (Vid. Μυστιλαομαι.)
Μιστυλλω, Μυστιλλω. in minutas partes seco.
μιστυλλόν τ' αρα τ' αλλα, καὶ αμφ' οβελοῖσιν επειραν. A.465.
Syn. Διακοπτω (εις μικρα.) τεμνω, μεριζω.
Μῖτοεργος, ου. ὁ ἡ. qui filo operatur. [222.
ἁ μὲν τὸν μιτοεργον αειδινητον ατρακτον. Leon. *Tar. An.* i.
Μῖτοῤῥᾰφὴς, έος. ὁ ἡ. filo sutus. [ii. 452.
ἁπλοτατον δ' ἁλὶ τοῦτο μιτοῤῥαφὲς αμφιβληστρον. Zosim. *An.*
Μῖτος. licium. 2. fides citharæ.
πηνίον εξελκουσα παρὲκ μιτον, αγχόθι δ' ισχει. Ψ. 762.
Syn. Καῖρος, σχοινιον (λεπτον.) Epith. Ευρυτενης, ευνητος.—ελεφαντοδετων μιτων λυρας. Synes.
Μιτοω. licia tendo. 2. fidibus cano.
νηματα Νικαρετη πολλὰ μιτωσαμενη. Nicarch. *An.* ii. 351.
Μίτρᾱ, Μιτρη. mitra.
μίτρης θ' ἣν εφορει, ερυμα χροὸς, ἑρκος ακοντων. Δ. 137.
†πεπλοι ποδηρεις· επὶ καρᾳ δ' εσται μίτρα. Bacch. 831.
τὸν Ερωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μελπομαι βρυοντα μιτραις
πολυανθεμοις, αειδων. Anac. 58. 1.
Syn. Λεπις (χαλκῆ,) ζωνη, θωραξ, διαδημα, ταινια, καυσια.

1. De hoc loco consulendus omnino Hermann. De Metr. p. 109.
2. Θησείοισι μεμυστιλημένοι. *Brunck.* Rectius certe scribitur μυστίλη, μυστιλᾶσθαι. Vid. ejus Not.

Epith. Ευμαλλος, θαλασσαια, αχραντος, θυωδης, παρθενια, διαυγης, χρυσαυγης, πανθελγης, θελξιφρων, πιων, τριπλευρος, ὑψηνωρ, σκιοειδης, ασυλητος, κυκλας, ἑλικωδης, περιτροχος, κυαναμπυξ. Κυδωνιας.
Μῖτρηφορος, Μιτροφορος. mitram ferens. Vid. Βακχος.
Μῖτροφορεω. mitram fero.
εμιτροφορουν τε, καὶ διεκλῶντ' Ιωνικῶς. Thesm. 170.
Μῖτρωδης. textilis.
βροχῳ μιτρωδει σινδονος καθημμενην. Antig. 1236. (1222. Br.)
Μῐτῠληναιος. *adj.* a sequ. Vid. Πιττακος.
Μῐτῠληνη. urbs maxima Lesbi, juxta Methymnam.
Πιττακος, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὃς εην γενος εκ Μιτυληνης. Ep.
Μῐτῠλος. cornibus carens; mutilus. [*Anal.* iii. 150.
τηνὰν τὰν μιτυλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα. Theoc. 8. 86.
Syn. Ακερως. κολος.
Μνα. mina, libra.
μὴ μνασῃς, Γοργοῖ· πλεον αργυριω καθαρῶ μνᾶν. Theoc. 15.
Μναω, Μναομαι. mentionem facio. [36.
τῶν σ' αὖτις μνησω, ἱν' απολληξῃς απαταων. Ο. 31.
οἱ δ' αὖτις κατα τευχε' εδυν, μνησαντο δὲ χαρμης. Δ. 222.
Syn. Ὑπομναω, αναμιμνησκω, επιμιμναομαι.—διαμνημονευω, αναμιμνησκομαι.—ενθυμεομαι.
Μναομαι, *poët.* Μνωομαι. ambio, affecto. 2. curo, operam do.
—ὅτ' ουκ εθελουσι δικαιως-Μνῆσθαι— ξ. 91.
πολλοί με μνωοντο, νοον δ' εμὸν ουτις ἑαδε. Theoc. 27. 22.
Syn. 1. Προμναομαι, μνηστευω. αντιποιοῦμαι.—επιτιθεμαι, επιβουλευω. 2. κατασπουδαζω, περιεργαζομαι.
Μνειᾱ. mentio, memoria. Vid. Μνημη.
βιου δὲ τοῦ παροντος ου μνειαν εχεις; Soph. Elec. 394.
Μνῆμα, Μνημεῖον, Μνημηῖον. monumentum.
Πατροκλοιο ταφου μνῆμ' εμμεναι· ου γὰρ ετ' αυτόν. Ψ. 619.
ἡρεῖτ'· αλλ' αυτοῦ μνῆμα ξεινοιο φιλοιο. φ. 40.
—τοῦ τεθνηκοτος-Μνημεῖ' Ορεστου— Soph. El. 939.
λογων φερτατων-Μναμήϊον— Pyth. 5. 63.
Syn. Μνημη, μνημοσυνον, ὑπομνημα, απομνημονευμα, τευγμα, εγκαταλειμμα. σῆμα, σημεῖον.
Μνημη, Μνημοσυνη. mentio, memoria.
—ανδρί τοι χρεὼν
μνημην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που παθοι. Aj. 521.
σταθεις, νεκρῶν μὲν ουδενος μνημην εχων. Hel. 1599.
μνημοσυνη τις επειτα πυρὸς δηϊοιο γενεσθω. Θ. 181.
Syn. Μνεια, μνῆσις, μνῆστις, αναμνησις, ὑπομνησις.
Epith. Ευβουλος, σαοφρων, κακη, βλαψιφρων. [αντιμισθος. Æsch.]
Μνημοσῠνη. Mnemosyne. Vid. Μοῦσαι.
Μνημοσυνης δ' εξαῦτις ερασσατο καλλικομοιο,
εξ ης αἱ Μοῦσαι χρυσαμπυκες εξεγενοντο
εννεα, τῇσιν ἁδον θαλιαι, καὶ τερψις αοιδῆς. Hes. θ. 916.
Epith. Ερατη, λιπαραμπυξ, χρυσοπεπλος.
Phr. Μνημην θ' ἁπαντων μουσομητορ' εργατιν. Æsch.
Μνημοσυνην καλεω, Ζηνος συλλεκτρον, ανασσαν,
ἡ Μουσας τεκνωσ' ἱερας—θνητῶν αυξουσα λογισμον,
ἡδυτατη, φιλαγρυπνος· ὑπομνησκουσά τε παντα,
ὧν ἂν ἑκαστος αεὶ στερνοις γνωμην καταθηται,
ουτι παρεκβαινουσ', επεγειρουσα φρενα πᾶσιν.
αλλὰ, μακαιρα Θεὰ, μυσταις μνημην επεγειρε
ευϊερου τελετῆς,— Orph. H. 76.
Μνημονευω. memoria teneo.
ἦ μνημονευεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; Philoct. 122.
Syn. Διαμνημονευω, μιμνησκομαι. μεμνημαι, μναομαι. μνημην εχω. μνημων ειμι.
Μνημονῐκος. memoria valens.
*a. αγε δὴ, κατειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τροπον,
ἱν' αυτὸν ειδὼς, ὅστις εστὶ, μηχανὰς
ηδη 'πὶ τουτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφερω.
b. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, προς τῶν θεῶν;
a. ουκ· αλλὰ βραχέα σου πυθεσθαι βουλομαι,
ει μνημονικὸς εἶ. b. δυο τροπω, νὴ τὸν Δια.
ἦν μέν γ' οφειληταί τί μοι, μνημων πανυ·
εὰν δ' οφειλω, σχετλιος, επιλησμων πανυ.* Nub. 478.
Syn. Μνημων.

Μνημοσῦνον. monumentum. 2. recordatio. Vid. Μνῆμα.
τουτὶ περὶ τῶν αντιβολουντων εστω τὸ μνημοσυνον μοι. Vesp. [557.

Μνημων. memor.
καὶ γὰρ μνημων ειμὶ, παῖς δ' ετι νηπιος ῆα. φ. 95.
Syn. Μνημονικος, μνημονευτικος. μνημην εχων.

*Μνησαρχειος. Nom. Pr.
τῶς μὲν ὁ Μνησαρχειος εφη ξενος, ὧδε συναινῶ. Call. *fr.* 27.*

Μνησῐκᾰκεω. mali memor sum.
a. κἀκπεμψασαι παῖδας ὁπλιτας. b. σιγα, μὴ μνησικακησῃς.
Syn. Δυσχεραινω, αγανακτεω. [Lysist. 590.

Μνησῐπημων. recordatu tristis.
σταζει δ' ἔν θ' ὑπνῳ πρὸ καρδιας
μνησιπημων πονος.— Agam. 188.

Μνησκομαι, *poët. pro* μνάομαι. memini.
συμμισγων, ερατῆς μνησκεται ευφροσυνης. Anac. 170.[1]
Syn. Μναομαι, διηγεομαι.

Μνηστειρᾰ, ας. ἡ. proca. *item*, memoriam faciens.
ὅς τις εὼν καλὸς εἶχεν Αφροδιτας
ευθρονου μναστειραν ἅδισταν οπωραν. Isthm. 2. 7.

Μνηστευω, Μνηστευομαι, Μνηστεω. nuptias ambio.
οἵτ' αγαθήν τε γυναῖκα καὶ αφνειοῖο θυγατρα
μνηστευειν εθελωσι,— σ. 276.
μναστησας[2] Ἑλεναν ὁ νεωτερος Ατρεος υἱός. Theoc. 18. 6.
Syn. Μναομαι, φιλοφρονεω. γαμεω.

Μνηστευμα. memoria. 2. desponsatio.
—αλλης εκπονει μνηστευματα-Γυναικός.— Helen. 1530.
Syn. Μνηστεια, μνηστυς. εκδοσις.

Μνηστὴ, ῆς. ἡ. quam quis ambiendo conciliavit sibi in uxorem.
γημαντι μνηστὴν αλοχον, εικυῖαν ακοιτιν. I. 399.
Syn. Γαμηθεῖσα, νομιμος.

Μνηστηρ, ηρὸς. ὁ. procus. 2. qui aliquid ambit.
μνηστῆρες δ' ὁμαδησαν ανὰ μεγαρα σκιοεντα. α. 365.
ευκλεᾶ, λαοσσοων μνηστῆρ' αγωνων. Pyth. 12. 42.
ἡγεμονες λοχοωσι τεῶν μνηστῆρες αεθλων. Tryph. 459.
Syn. Εεδνωτης, νυμφιος. αιτητης, διωκτης. μνηστωρ. *γαμβρος. sc. *spe*. Pind.*
Epith. Αγηνωρ, αναιδης, ἄγανος, αφραδης, πικρογαμος, μελλογαμος, φιλογαμος, νυμφοκομος, κακοφρων, χαλεπος, ωκυμορος.
*Phr. —Οἷοι Λιβυσσας—Αμφὶ γυναικὸς εβαν
Ιρᾶσα πρὸς πολιν, Ανται-ου μετὰ καλλικομον
μναστῆρες αγακλέα κουραν.
τὰν μαλα πολλοὶ αρι-στῆες ανδρῶν αιτεον
συγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ—Ξεινων. Επεὶ θαητὸν εἶδος
επλετο· χρυσοστεφανου δέ οἱ ἥβας
καρπον ανθησαντ' αποδρεψαι εθελον. Pyth. 9. 183.
αλλ' επὶ τανδ' αρ' ακοιτιν
αμφιγυοι κατεβαν πρὸ γαμων τινες—
——οἱ τοτ' αολλεῖς
ἤισαν ἱεμενοι λεχεων· μονα δ'
ευλεκτρος εν μεσῳ Κυπρις
ῥαβδονομεῖ ξυνοῦσα. Trach. 503, *sqq.*

Μνηστηριος. ad procum pertinens.
δῶρα πολυζηλοιο γαμων μνηστηρια κουρης. Christodor. [*An.* ii. 458.

Μνηστις. memoria. Vid. Μνημη.
δορπου μνῆστις εην, μαλα περ χατεουσιν ἑλεσθαι. ν. 280.

Μνηστυς. studium proci ad conciliandam sibi sponsam. V. Μνημη.
ου γὰρ πρὶν πανσασθαι οἴομαι υἷας Αχαιῶν
μνηστυος αργαλεης. επεὶ ουτινα δειδιμεν εμπης. β. 199.

Μνιαρὸς, Μνιοεις, Μνιωδης. muscosus; alga densus.
αλλὰ δεχεν μνιαροῖο βαθυῤῥηνοιο ταπητος
ενδυτον, ευανθεῖ πορφυρη ειδομενον. Antiphil. *An.*ii. 170.
—παντη μνιοεντα βυθοῖο-Ταρφεα— Apoll. 4. 1237.
λεπτὰ διαστειλας παλαμῃ μνιωδεα θρῖα. Nic. Al. 497.
Syn. Βρυκωδης, πολυμνιος, φυκωδης.

Μνιον. muscus, alga. Vid. Βρυον.

—ουδέ τι κηρυξ
δὴν εσεται, τηθη τε γεραιομενα μνιοισι. ibid. 396.
καρκινῳ, ὃς μνια λευκὰ ῥοθον τ' επιβοσκεται ἅλμης. ib. Th. [787.

*Μνοιᾶ, ας. ἡ. *vox Dorica.* familia, *i. e.* servi.
τουτῳ δεσποτας μνοιας κεκλημαι.— Hybrias, *An.* i. 159.

Μνοῦς, οῦ. ὁ. prima lanugo.
μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλιννιον, αλλὰ σελινων [85.
ουλοτερη*, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτερη. Philodem. *An.* ii.
Syn. Θριξ (ἁπαλη), χνοῦς.

*Μνωομαι, *poët. pro* Μναομαι. 1. memini. 2. ambio.
1. τῶν παντων ου τοσσον οδυρομαι, αχνυμενός περ,
ὡς ἑνὸς, ὅς τε μοι ὑπνον απεχθαιρει καὶ εδωδὴν
μνωομενῳ— δ. 104.*

Μογερός. laboriosus, ærumnosus.
οὕτω γὰρ μογεροὶ καὶ αλημονες αλλοθεν αλλος
ζωομεν ανθρωποι,— Arat. 1101.
ξυνισασ' ευναὶ μογερῶν οικων. Soph. El. 93.
Syn. Μοχθηρος, καματηρος, αθλιος, γοερος. πονηρος.

Μογεω. ærumnas patior.
αλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλ' επαθες, καὶ πολλ' εμογησας. Ψ. 607.
Syn. Πονεω, εργαζομαι, καμνω, κοπιαω, κακοπαθεω, μοχθεω, μοχθιζω, οτλεω. πασχω.

Μογῐς. *adv.* vix, ægre.
ενθα ποτ' οἶον εμιμνε, μογις δέ μεν εκφυγεν ὁρμήν. I. 355.
Syn. Μολις, δυσχερῶς, χαλεπῶς.

Μογος. labor, ærumna.
ἱδρῶ θ', ὃν ἵδρωσα μογῳ; καμετην δέ μοι ἵπποι. Δ. 27.
Syn. Πονος, καματος, αικια, ταλαιπωρια. παθος. οχλησις, κακοπαθεια.
Epith. Ολοος, οἴζυρος, στονοεις, στυγερος.

Μογοστοκιη. dolor parturientis: *pro quo melius dixeris*, ὠδίς.
ηὲ μογοστοκιη δεδαϊγμενη ἢ ὑπὸ νουσου. Man. 1. 337.

Μογοστοκος. partus laborem suscipiens.
δριμυ, τό, τε προϊεῖσι μογοστοκοι Ειλειθυιαι. Λ. 270.
Exp. Κουφιζουσαι τους μογους τῶν τικτουσῶν.

Μοθος. labor, bellum, tumultus.
ειπερ αδειής τ' εστι, καὶ ει μοθου εστ' ακορητος. H. 117.
Syn. Μαχη, θορυβος, φοβος, στασις. μοχθος.
Epith. Αἱματοεις, αταρβης, αινος, αλεγεινος, ατερπης, δεινος, δυσηχης, δυσαλκης, μαλερος, μηκεδανος, ερικυδης, μογερος, κυματοεις, οἴζυρος, οκριοεις, ολοος, σωματοφθορος, στυγερος, στονοεις, σταδιος, δασπλης, θεημαχος, πολυθροος, ευορπης, ὑλακομωρος, ἡδυς, φιλεῦιος.
Phr. —Φονιον στυγνοῦ—κῦμα μοθου. Ep.

Μοθων. verna.
διαῤῥαγειης· ὡς μοθων εἶ, καὶ φυσει κοβᾶλος. Plut. 279.
Syn. Ευτελης, φλυᾶρος, φορτικος, ατιμος, αισχρος, ἀδολεσχος, αλαζων. δοῦλος οικογενης.

Μοῖρα. pars, portio.
ιση μοῖρα μενοντι, καὶ ει μαλα τις πολεμιζοι. I. 318.
ναὶ δὴ ταῦτά γε παντα, γερον, κατὰ μοῖραν εειπες. Α. 286.
Syn. Απομοιρα, μερος, μορος. το καθῆκον. τιμη, γερας—ευτυχια.

Μοῖρα. fatum.
αἴ κε θανης, καὶ μοῖραν αναπλησῃς βιοτοιο. Δ. 170.
Syn. Ειμαρμενη, πεπρωμενη, μορος, μορσιμον, κατακλωθη, αναγκη, κλῆρος. θανατος.
Epith. Αργαλεα, αἴδηλος, αεικελιος, αμειλιχος, αφυκτος, ανικητος, ατροπος, αῤῥαγης, ισοελκης, δυσηλακατος, δυσμορος, δυσωνυμος, βαρυδοτειρα, τελεσσιδοτειρα, ευνομος, κραταια, κυανεη, λευγαλεα, οικτρα, νηλης, ολοη, πολυστονος, πολυπονος, πικρα, παμμηστωρ, στυγερα, τελεσσινοος, τελεσφορος, χαλεπη, φθονερα, κακοπαρθενος, παγκοσμιος, πανδαματειρα, λιγυφθογγος, πολυτροπος. κατωφερης. σκολοπῆις.
*Phr. Περιωσ' αφυκτά τε
μηδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν
αδαμαντιναις ὑφαινεται
κερκισιν Αἶσα. Soph. *fr.* Phædr. i.*
Μοιρας θ' ὑλαιοις μετροις. [Μοῖρα παμμηστωρ βροτων. Lyc.]
Μοιραια κλῶσις αναγκης. Synes.
ὅπου λινεργης κλῶσις ἑλκυσει πικρά. Lyc.

---

1. Ep. 7. ap. Fischer. qui observat, "etiam ap. Homer. Il. B. 724. "pro μνήσεσθαι libros nonnullos legere μνήσκεσθαι."
2. Codd. habent μναστεύσας.

αῤῥηκτοι Μοιρῶν ὁρκοι.—
Μοῖρα λινοκλωστου δεσποτις ηλακατας. Ep.
ουδὲ Δικην αλεεινε πανοψιον, ουδὲ καὶ αυτῆς
αῤῥαγεος κλωστῆρος ακαμπεα νηματα μοιρης.—
εἴς σε βιοπλαγκτοιο τυχης στροφαλιγγα κυλινδων
φρικτος ανικητοιο μιτος σφρηγισσατο μοιρης.
τλῆθι φερειν λιποπατρις ακαμπεα θεσμον αναγκης.—
—ὅσα πικρὰ τεῷ πεπρωμενα δεσμῷ,
μοιριδιης εκλωσεν ἑλιξ ατρακτος αναγκης.
οὕτω γὰρ μεροπων φερεται βιος, αλλον επ' αλλῳ
μοχθον εχων, ὅτι παντες, ὅσους βροτεη τεκε γαστὴρ,
μοιριδιου κλωστῆρος εδουλωθησαν αναγκη.
τίς δυναται ποτε ποτμον απ' ανέρος εχθρὸν ερυκειν,
νηλης πανδαματειρα θανεῖν ὅτε Μοῖρα κελευει; Nonn.
—βιῃ κακοεργεῖ μοιρης. Man. Vid. Μοιριδιος.
Μοῖραι. Parcæ. Vid. Κῆρες.
τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θεσαν ανθρωποισιν. Ω. 49.
καὶ Μοιρας καὶ Κῆρας εγεινατο νηλεοποινους,
Κλωθώ τε, Λαχεσιν τε, καὶ Ατροπον,— Hes. θ. 217.
Epith. Αλεγειναι, απλανεες, βαρυφρονες, βαρεῖαι, μακραιωνες, τριαδελφαι, τριμορφοι, πολυωνυμοι.
Phr.—Χαους ἱεροῖο θυγατρες. Cal.—Αΐδαο θοαὶ κυνες. Ap. γηραιαὶ κοραι. Lyc. αναγκης οιακοστροφοι. Æsch.
Μοῖραι απειρεσιοι, Νυκτὸς φιλα τεκνα μελαινης,
—πορφυρεησι καλυψαμεναι οθονησι·—
—αεριοι, μαλακοφρονες, ηπιοθυμοι,
Ατροπε, καὶ Λαχεσι, Κλωθὼ, μολετ' ευπατερειαι,
νυκτεριοι, αφανεῖς, αμετατροποι, αιὲν ατειρεῖς·
παντοδοτειραι, αφαιρετιδες θνητοῖσιν αναγκης. Orph. H.58.
Μοιραων τε κελευθα βροτησια καὶ πλαναφεγγη. Man.
[—κῆρες δὲ παρεστηκασι μελαιναι,
ἡ μὲν εχουσα τελος γηραος αργαλεου,
ἡ δ' ἑτερη θανατοιο— Mimn.
σοὶ δ' ὕπο Μοιραων χορὸς εικαθεν αστυφελικτος,
αψ δὲ μεταστρωφῶσιν αναγκαιης λινον αισης,
εὖτε θελεις— Procl. Hymn.]
Μοιραω. distribuo, partior. Vid. Μορεω.
αλλ' ἥ γ' εμπεδον αιὲν αμειβομενη μεμορηται. Apoll. 1. 646.
Syn. Κληροω. μεριζω. επιμοιραομαι. διαιρεω.
Μοιρηγενης. felici fato natus.
ὦ μακαρ Ατρεΐδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον. Γ. 182.
Syn. Ευδαιμων.
Μοιρηγετης. dux fato datus. Vid. ad v. Τιτιας.
Syn. Λοχαγος, προάγετης, ἡγεμων.
Μοιρῐδῐος. fatalis.
αλλ' ἁ μοιριδια τις δυνασις δεινά·
*ουτ' ἄν νιν ομβρος, ουτ' Αρης,
ου πυργος, ουχ ἁλικτυποι
κελαιναι νᾶες εκφυγοιεν.* Ant. 951.
Syn. Ειμαρμενος, μοριμος. αισιμος.
*Μοιριος. dividuus.
αμφιπολοισι μαρναμενον
μοιριαν περὶ τιμάν. Pind. *fr. Prosod.* p. 46.*
Μοιρις. ἡ. dividua. Nicand. Vid. in v. Λιτρα.
Μοιροκραντος. a Parcis decretus.
μοιροκραντον ες ἦμαρ. Choëph. 610.
*Μοιρὼ, όος. ἡ. poëtria Byzantina. *Ejus meminit Eustath. ad Il.* Ω. 292. *ejusque versus aliquot allegat.* Damm.*
Μοιχαγρια. τα. quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur.
χωλὸς εὼν, τεχνησι· τὸ καὶ μοιχαγρι' οφελλει. θ. 332.
Exp. Μοιχοληπτα, τα ὑπερ της συλληψεως μοιχων εκτιννυμενα.
Μοιχεια, Μοιχοσυνη. adulterium. Vid. Μαχλοσυνη. [495.
μοιχειας τ' αγαπῶντας εν οἷς ὕβρις, ου Κυπρις αρχει. Man.4.
ἡ διὰ μοιχοσυνην δολοεργέα νυμφευθεῖσα. ib. 394.
Phr. Ευναὶ δὲ παρατροποι ες κακοτατ' αθροαν εβαλον ποτι— Και τον ἱκοντ'.— Pyth. 2. 65.
Μοιχευω. stupro, adulter sum. Μοιχευομαι. adulteram ago.
ειτε μοιχευων τις ὑμῶν εστιν, ὅς τις τυγχανει. Av. 794.
Ἑλενη δ' εμοιχευσ'[1] ουχ ἑκοῦσ', αλλ' εκ θεῶν. Andr. 680.
Syn. Μοιχαω, μοιχαζω, γαμοκλοπεω, ὑπονοθεω, κακοτεχνεω.
Μοιχευτος, Μοιχατης. Vid. Πλαστοκομης.
—μοιχευτὰ λεχη μελαθροισιν εχοντας. Man. 4. 350.
Μοιχῐκός. adulterinus.
ου γὰρ τικτει παῖδας ὁμοιους μοιχικὰ λεκτρα. Phoc. 167.
Syn. Μοιχιος, κιβδηλος.
Μοιχός. mœchus, adulter. [1079.B.
μοιχὸς γὰρ ἦν τυχης ἁλοὺς, ταδ' αντερεῖς πρὸς αυτόν. Nub.
Syn. Μαχλος, πορνος. *γαμοκλοπος. *V. Athen. p.* 568.
Phr. [Ὁστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
ξενους κομιζων καὶ ξυνοικουρους κακῶν. Hipp. 1068.]*
Μολγὸς, οῦ. ὁ. tardus. 2. cæcus. *Alii aliter.*
a. μολγὸν γενεσθαι δεῖ σε. b. κἄν γε τουτωΐ. Equit. 959.
Syn. 1. Βραδυς. 2. τυφλος. γλαυκος.—πενης. μοχθηρος. αμολγος.
Μολεω, Μολω, Μολεομαι. venio, vado, curro.
μὴ πρὶν πημανεειν, πρὶν δωδεκατη μολη ηως. Ω. 781.
ουποτ', ουποτ' ηυχουν ξενους μολεῖσθαι λογους
ες ακοὰν εμὰν,— Prom. 689.
Μολῐβαχθης. gravis ut plumbum.
σταθμην ιθυτενῆ μολιβαχθέα,—Philipp. *Anal.* ii. *p.* 215.
Μολιβδος, Μολῐβος, Μολυβδος. ὁ. Μολιβδις. ἡ. plumbum.
καθησ' ἑδραια· καὶ γὰρ, ει περιξ σ' εχει
τηκτὸς μολυβδος, εξαναστησω σ' εγώ. Androm. 265.
—αλλὰ πολὺ πρὶν
αργυρῳ αντομενη, μολιβος ὡς, ετραφετ' αιχμή. Λ. 237.
καὶ γλαριδες, σταφυλη τε, καθιεμενη τε μολιβδις. Call. *fr.*
Μολῐς. *adv.* vix. Vid. Μογις. [159.
λαοὶ μέν ῥα γεροντα μολις εχον ασχαλοωντα. Χ. 412.
Μολῑων. Nom. Pr. *Vid. Damm. P. R.* v. Μολιος.
αντιθεον θεραποντα, Μολιονα, τοῖο ανακτος. Λ. 322.
Μολοβρος. gulosus.
πῆ δὴ τονδε μολοβρον αγεις, αμεγαρτε συβῶτα; ρ. 219.
Syn. Γαστριμαργος, αδηφαγος, επαιτης, πτωχος.
Μολοθουρος. ὁ. nomen herbæ.
—ποη γε μεν ὕψι τεθηλεν,
οἵη περ μολοθουρος, ενισχνα δὲ καυλεα βαλλει. Nic. Al. 146.
*Μολος, ου. ὁ. princeps Cretensis.
Μηριονη, Μολου υἱὲ, ποδας ταχὺ, φιλταθ' ἑταιρων. Ν. 249.
Μολοσσιος, α, ον. *adj.* e sequ.
—βασιλεα δ' εκ τοῦδε χρὴ [Beck.
αλλον δι' αλλου διαπερᾶν Μολοσσιαν. (*sc.* γῆν.) Andr. 1249.
Μολοσσοὶ, ῶν. οἱ. Epiri gens, a Molosso Pyrrhi et Andromaches filio nominata.
τὰν Μολοσσῶν τιθεται. Alcest. 597.
Μολοσσος. idem quod Μολοσσιος. *item*, epith. Apollinis.
επεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσα γαπεδα[2]. Prom. 825. P.*
2. τὸν μὲν, Μολοσσοῦ, Κυπεως, Κοιτου κυκνον. Lycoph. 426.
Μολοττικος. Molossus. —καὶ προσετι Μολοττικους
τρεφουσι, μορμολυκεια τοῖς μοιχοῖς, κυνας. Thesm. 423. (16.B.)
Μολουρις, ἴδος. ἡ. animal locustæ simile. *item*, cuspis seu hasta mutilata. *Hesych.* &c.
αγρωσσων λειμῶσι μολουριδας, ἢ βατραχῖδας. Nic. Ther. 416.
Μολουροι, ων. οἱ. serpentes quidam innoxii. V. ad v. Μυαγρος.
Μολπαζω. canto, decanto, celebro.
τῇ φωνῇ μολπαζων. Ran. 382.
Syn. Αειδω, αναμελπω, ὑμνεω.
*Μολπαστὴς, οῦ. ὁ. cantor.
ἁλικες αἵ τε κομαι καὶ ὁ κρωβυλος, ἃς απὸ Φοιβῳ
πεξατο μελπαστᾷ Κῶμος ὁ τετραετής. Theodorid. *An.* ii. 42.
Μολπᾶτις, ἴδος. ἡ. *al.* Μολπηΐς. suaviter sonans.
κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπατιδα, καὶ τὰ τροχαῖα
πανία, κεργαστὰς τουσδε περιῤῥαγέας. Leon. Tar. *ib.* i. 222.*

1. Editt. omnes, credo, habent ἐμόχθησ', quam tuentur Heathius et Brunckius. ἐμοίχευσ', "quod est viri, non feminæ," est conject. Barnes. ἐμάχλησ', Musgr. —Μοιχεύομαι usurpatur *de Helena*, Pallad. Ep. 12. *Anal. T.* ii. *p.* 409.

2. Recte hanc vocem in textum adscivit, Porsoni monitu, Blomfieldus. "Sed forsan scribendum," inquit, "δαπεδὰ πρὸς Μαλοσσικά."

Μολπή. cantilena.
οἱ δὲ πανημεριοι μολπῇ θεὸν ἱλασκοντο. Α. 472.
τῇσι δὲ Ναυσικαα λευκωλενος ηρχετο μολπῆς. ζ. 101.
Syn. Ὑμνος, ᾠδη, αοιδη, μελῳδια.—το παιγνιον. παιδια.
Epith. Αμβροσια, γλυκερα, θεοτευχης, θεηγορος, ευφορμιγξ, ευμουσος, ευκελαδος, ἑπτατονος, ἱμεροφωνος, μελιπνοος, μελιτερπης, μυστις, μειλιχια, δακρυῤῥοος, φιλοθρηνος, φιλοπαιγμων, φιλη, σοφη, τεθαλυῖα. Αιολῆϊς, Ατθις, Δωρις, Φοιβας.
Phr. —Λιγυρῇσιν αγαλλομενος φρενα μολπαῖς. Hom.
—καλλιχορον κιθαρης μελιηδεα μολπήν. Ep.
Μολπηδόν. adv. cum cantu.
πρῶτον μὲν ηχοῖ κελαδος Ἑλληνων πάρα
μολπηδὸν ηυφημησεν,— Pers. 389.
Μολπηστής. cantor. Vid. Μολπαστής. Syn. Αοιδος.
Μολυβδαινα, Μολιβδαινα. massa plumbea.
ἡ δὲ, μολυβδαινῃ ικελη, ες βυσσον ορουσεν. Ω. 80.
Syn. Μολιβδις, μολυβδινη, ὁρμια.
Μολυβδοχοεω, Μολιβδοχοεω. plumbum fundo.
μολυβδοχοησαντας κυκλῳ περὶ τὰ σφυρα. Eccles. 1102.
Μολῡνοπραγμονεω. res fœdas patro.
απωλομην, μολυνοπραγμονουμενος. Acharn. 381.
Μολῡνω. contamino.
*χειλεά τοι νοσεοντι, χερες δέ τοι εντὶ μελαιναι·
καὶ κακὸν εξοσδεις.* απ' εμεῦ φυγε, μή με μολύνῃς. The. 20. 9.
Syn. Κηλιδοω, χραινω, μορυσσω, μιαινω. καθυβριζω. αρδαλοω. αναφυρω.
Μολων. Nom. Pr.
a. ποθος; ποσος τίς; b. σμικρὸς, ἡλικος Μολων. Ran. 55.
Μομφή. querela, reprehensio.
μομφὰν εχων-Ξυνοῦ δορὸς,— Aj. 180.
ηδη πρὸς αυτὸν, ὡστε μοι μομφὰς εχειν. Phœn. 790.
Syn. Μεμψις, κατηγορια, καταγνωσις, οδυρμος. επιμομφη.
Μοναμπυξ, Μοναμπῦκος. uno freno actus.
—καὶ μοναμπυκας (i. e. τοὺς κέλητας)
πωλους σιδηρῳ τεμνετ' αυχενων φοβην. Alcest. 433.
μοναμπυκον δὲ Μενελεως ψηχων δερην. Helen. 1583.
Μοναζω. solus dego, vel, sum. [398.
ευκαιρως μονασασαν ιδὼν Προδικην, ἱκετευον. Rufin. An. ii.
Μοναμπῦκια. ars desultoris.
—αεθλων τε πεμπταμεροις ἁμιλλαις,
ἱπποις, ἡμιονοις τε, μοναμπυκι-ᾳ τε.— Olymp. 5. 13.
Μοναρχῖα. monarchia.
λαβὼν δὲ χωρας παντελῆ μοναρχιαν. Antig. 1177. (63. B.)
Syn. Μονοκρατια, μονοκρατορια.
Μοναρχος, Μουναρχος, Μοναρχης. monarcha.
τραχυς μοναρχος ουδ' ὑπευθυνος κρατεῖ. Prom. 325.
μουναρχος δὲ πολει μὴ ποτε τῇδε ἁδοι. Theog. 52.
σὲ τὸν αφθιτον μοναρχην. Naz. 1.
Syn. Μονοκρατωρ, βασιλευς, κοιρανος.
Μοναρχεω. monarchiam obtineo; regno.
πᾶσι δ' ανθρωποις μοναρχησειν δοκεῖ. Ath. 2.
ουδὲ γὰρ εν πολεσιν-Διπτυχοι τυραννιδες
μιᾶς αμεινονες φερειν, κ. λ. Androm. 471.
σοφῶν τε πλῆθος αθροον, ασθενεστερον
φαυλοτερας φρενος αυτοκρατοῦς·
ἑνὸς ἁ δυναμις ανά τε μελαθρα,
κατά τε πολιας, (sc. ισχυρα εστιν)
ὁποταν εὑρεῖν θελωσι καιρόν. ib. 481.
Μονᾰς, ᾰδος. ἡ. subst. unitas. μονὰς ὦ μοναδων. Synes. 4.
*ει μοναχοὶ, τί τοσοίδε; τοσοίδε γε, πως παλι μοῦνοι;
ὦ πληθὺς μοναχῶν ψευσαμενη μονάδα. Pallad. An. ii. 424.
Syn. Ἑνας, ἑνοτης, μονοτης.
Μονὰς. ἡ. adject. solitaria. [1537.
μονάδ' αιῶνα διαξονσα, τὸν αεὶ. (Ion. a min. Trim.) Phœn.
Syn. Ερημιας, μονη.
Μοναυλος. ὁ. tibia simplex.
ὁ δ' ἁρπασας μοναυλον ευθυς (πῶς δοκεις;)
κουφως ανηλλετ'— Araros ap. Athen. p. 175. (ex emend. Valck. ad Hippol. 446.)*

Μονᾰχος. monachus. Vid. ad v. Μονας.
Syn. Μοναστικος, μοναστης, μονωτης, μοναδικος, οιοβιος, οιοπολος. ανακολουθος. ασκητης, μονιος.
Μονερετης. remex unus.
μουνερετης επεβην, φορτος οφειλομενος. Philipp. An. ii. 229.
Μονή, ῆς. ἡ. mansio.
ουχι τροφῆς παρα σοι χρῄζομεν, αλλα μονῆς. Ep. l. 2.
Syn. Διαμονη, εμμονη, παραμονη, διατριβη, σταθμος.—ἡσυχια.
Μονηΐς. ἡ. solitaria.
ζωΐδιοις ιδιοισιν εσῆγε μονηΐδας αρχάς. Man. 4. 98.
Μονηρης. solitarius, solivagus. 2. μονήρης ναῦς, et μονῆρες πλοῖον, uniremis navis, unum remorum ordinem habens.
1. ασκῷ μονηρης αμφελυτρωσας δεμας. Lyc. 75.
Μονοημερος. uno die durans.
καὶ πολεμου τελετὴ μονοημερος εξετελεσθη. Batrach. ult.
Syn. Μονημερος, μονημεριος, Epig.
Μονῑμος. stabilis.
—επιπολος-Ετι μονιμος.— Œd. T. 1345. (1322. Br.)
Syn. Βεβαιος, ἑδραῖος, απτως, στασιμος. αιωνιος.
Μονιος. singularis, solitarius. Vid. Μουν.
ει δέ κ' εγὼ τοξοις μονιον δακυς, ἤ τι πελωρον
θηρίον αγρευσω,— Call. 3. 84.
Syn. Αγριος, ορεινος, ερημαῖος.
Μονοβᾰμων, ονος. ὁ ἡ. solus incedens. epith. versûs. monometer. In l. c. Exp. ὅτι ἀπ' ἐλαχίστου εἰς δεκάμετρον προῆλθεν. [Ov. An. i. 207.
ανωγε δ' εκ μετρου μονοβαμονος μεγαν παροιθ' αεξειν. Simm.
Μονογενης, Μονογενεια. unigenitus.
γεγῶτ' αδελφῆς, μονογενοῦς αφ' αἵματος. Helen. 1701.
ουδ' ὅτι μουνογενης, ἧσσον θεὰ εμμορε τιμῆς. Hes. θ. 426.
μουνογενεια θεά,— (i. e. Proserpina Cereris.) Orph. H. 28. 2.
Syn. Οιογονος.
Μονογληνος, Μονοδερκτης. qui uno oculo videt.
—τοῦ μονογληνου στεγας-Χαρωνος— Lycoph. 659.
θητευω Κυκλωπι-Τῷ μονοδερκτᾳ. Cycl. 78.
Syn. Μονωψ, μουνωψ, μονοφθαλμος, ἑτεροφθαλμος, μονομματος. [Ovum, vs. 16.*
*Μονοδουπος, ου. ὁ ἡ. idem forsan quod Μονοβαμων. Simmiæ
Μονοδους. unicum habens dentem. Vid. Φορκιδες.
Μονο͂δροπος. unum truncum habens.
*Κρῆτες ὅν τοξοφοροι τεγεῖ
Παρνασσιῳ καθεσσαν-
το* μονοδροπον φυτον. Pyth. 5. 54.
Syn. Μονοξυλος, μονοβολος.
*Μονοζῠγὴς, εός. ὁ ἡ. idem qu. sequ. [453.
—καὶ μονοζυγὲς-Μεθην ελεγχει σανδαλον·— Eugen. An. ii.
Syn. Μονος.
Μονοζυξ. unijugis, unicus.
τὸν αιχμαεντα θοῦρον-Ευνατῆρα προπεμψαμενα*
λειπεται μονοζυξ. Pers. 137.
Syn. Μονοζυγης. μονηρης. χῆρος, εὖνις.
Μονοζωστος. solitarius. [597.
—παρὰ κῦμα μονοζωστον κιθαριζων. Hermesian. ap. Ath. p.
Μονοικητος (al. μονηκοιτος.) solitarius.
μορον φυγοῦσαι, καὶ μονοικητους ἑδρας. Lycoph. 960.
*Μονο͂κλῑνος, ου. ὁ ἡ. ubi unus cubat.
ουκ αἴεις, ανθρωπε, τοκων γλυφος; εν μονοκλινῳ [Jac.*
δεῖ σ' αβιον ναιειν, δυσμορε, πετριδιῳ. Philodem. An. ii. 79.
Μονοκοιτεω. solus cubo. [Lysist. 592.
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς· καὶ θἡμετερον μεν εᾶτε.
Μονο͂κλαυτος. qui ab uno tantum lugetur.
μονοκλαυτον εχων θρῆνον αδελφῆς. Sept. Th. 1072.
Μονοκρηπις. qui unicam crepidam habet.
τὸν μονοκρηπῖδα παντως
εν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγαλᾳ. Pyth. 4. 133.
Syn. Μονοπεδιλος, μονοσανδαλος.
Μονο͂κωπος. unico remo inter navigandum utens.
—εἶλ' Αχαιῶν-Μονοκωπος ανὴρ— Helen. 1138.
Μονολεχης. qui solus cubat. Vid. ad v. Διαζυγια.

Μονολεων. leo solitarius. Vid. Λεων. [ii. 192.
μουνολεων, καὶ δὴ κεκακωμένος αθρόα γυῖα. Leon. *Alex.* An.
Μονοληκυθος. ὁ ἡ. unam modo ampullam habens. Vid. ad v. Νωδός.
Μονομᾰχεω. singulari certamine pugno.
αισχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ. Phœn. 1236.
Μονομᾰχος. singulari certamine pugnans.
—ότι ποτε μονομαχον-Επὶ φρεν' ηλυθετην. ib. 1320.
SYN. Μονομαχης.
Μονομητωρ. 1. (μεμονωμενη τῆς μητρός.) 2. solam matrem superstitem habens. ἑζομενα μονοματωρ.[1] ib. 1542.
Μονομμᾰτος. unoculus. Vid. Μονογληνος.
οντως ωμοχαρων (*l.* οινοχαρ.) ὁ μονομματος,— Alcæ. *Mess.*
Μονοπαις. filius unicus. 2. (ατεκνος.) [*An.* i. 490.
εμοί τις ἦν εν γενει,-Ὦι κορος αξιοθρηνος
ψχετ' εν δομοισι-Μονοπαις·— Alcest. 906. Beck.
*Μονοπελμος. ὁ ἡ. *epith.* συκχίδος, *vel* συκχάδος, quod est, εἶδος ὑποδήματος, ejusd. forsan, quod *Anglice* dicimus, *a pair of pumps.* Vid. Jacobs. ad Phaniam, *An.* ii. 52. (Tom. viii. p. 160. *Lips.*)*
Μονοπεπλος. uno seu simplici peplo indutus.
λεχη δὲ φιλια μονοπεπλος-Λιποῦσα,— Hec. 932.
SYN. Μονοειμων, μονόστολος, μονοχιτων, οιοχιτων.
*Μονοπους. ὁ ἡ. et *neut.* Μονοπουν. unipes.
μουνοποδα βλωθρῆς σκηπανιον κοτινου. Eryc. *An.* ii. 297.*
Μονοπωλος. qui aut quæ unico equo invehitur. epith. Auroræ.
μονοπωλον ες αῶ. Orest. 1007. SYN. Μονιππος.
Μονορρῡθμος. *ep.* domûs, quæ ab uno incolitur.
παρεστιν οικεῖν καὶ μονορρυθμους δομους. Æsc. Suppl. 968.
Μονος. solus. *Ion.* Μοῦνος. *Dor.* Μῶνος.
ὃς μονος εινὶ μυεσσιν αριστευεσκε μαχεσθαι. Batrach. 257.
Θερσιτης δ' ετι μοῦνος αμετροεπὴς εκολῳα. B. 212.
—ὅστε πιεῖν Δαματερα μῶνος επεισεν. Call. 4. 8.
ἑρπεις, ὦ φιλ' Αδωνι, καὶ ενθαδε, κεὶς Αχεροντα,
ἡμιθεων, ὡς φαντι, μονωτατος· ουτ' Αγαμεμνων
τοῦτ' επαθ', ουτ' Αιας ὁ μεγας,— Theoc. 15. 37.
SYN. Οἶος, ιος. εἱς. μονηρης.
Μονοσῑτεω. semel in die vescor. 2. sine conviva vescor.
επὰν ιδιωτην ανδρα μονοσιτοῦντ' ιδῃς. Alex. ap. Ath. p. 47.
SYN. Μονοφαγεω.
Μονοσκηπτρος. solus sceptra gerens.
μονοψηφοισι νευμασιν σεθεν,
μονοσκηπτροισι δ' εν θρονοις χρεος
πᾶν επικραινεις·— Æsch. Suppl. 379.
Μονοστῐβης. solus iter faciens.
ει ξὺν λοχιταις, ειτε καὶ μονοστιβῆ; Choëph. 766.
*Μονοστῐχος, ον. ὁ ἡ. uno versu constans.
καὶ γραψας επιγραμμα μονοστιχον, ὧδ' εχαραξε. Lucill. *An.*
Μόνοστολος. solus, et desertus; qui solus it. [ii. 332.*
λοχων ανασσειν, ἢ μονοστολου δορός; Phœn. 759.
νεος εγὼ, πατερ, λειπομαι φιλας
μονοστολος τε ματρός·— Alcest. 410.
Μονοστορθυγξ,* *sec.* Brunck. *est* μονόξυλος, ex uno stipite dolatus. *Sed* Scholiast. ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἱστάμενος, uno pede insistens.
αγροιωτη τῷδε μονοστορθυγγι Πριηπῳ. Zonas, *An.* ii. 80.
Μονοσυλλᾰβος, ου. ὁ ἡ. de singulis syllabis curans. Vid. ad v. Γωνιοβομβυξ.*
Μονοτεκνος. cui unicus filius est.
διογενεῖ κορῳ, μονοτεκνου Προκνης. Herc. F. 1021.
Μονοτρᾰπεζος. unicam mensam habens.
—ξενια μονοτραπεζά μοι-Παρεσχον οικων— Iph. T. 949.
Μονοτροπος. qui vitam solitariam degit.
βοτῆρά τ' αμφι μονοτροπον νεανιαν. Androm. 281.
*Μονουᾰτος, ου. ὁ ἡ. unicam ansam habens. *epith.* lagenæ.
στρογγυλη, ευτορνευτε, μονουατε, μακροτραχηλε. Ep. ἀδ. 77.*

1. Hæc est, ut videtur, conjectura Grotii. Ita stat locus apud Porsonum, vs. 1530.
τίς ἄρ' ὄρνις ἢ δρυὸς ἢ-Ἐλάτας ἀκροκόμοις
ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα
μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς-Ἀχήσει ξυνῳδός;

Μονοφᾰγεω. solus comedo. [8. c.
—μονοφαγεῖς ηδη, τί καὶ βλαπτεις εμέ; Antiph. ap. Ath. p.
Μονοφᾰγος. *qui epulatur solus. *superl. Att.* μονοφαγιστατος.
ερρ' ες κορακας, μονοφάγε, καὶ τοιχωρυχε. Ameips. ibid.*
κυνῶν άπαντων ανδρα μονοφαγιστατον. Vesp. 918.
Μονοφρουρος. unice custodiens.
γαιας μονοφρουρον ερκος. Agam. 265.
Μονοφρων. singularis sententiæ.
διχα δ' αλλων μονοφρων ει-μι— ib. 766.
SYN. Μονογνωμων.
Μονοχηλος. solidam et non fissam habens ungulam. V. Μωνυξ.
—μονοχαλα δ' ὑπὸ σφυρα. Iph. A. 226.
Μονοψηφος. unius suffragii. Vid. Μονοσκηπτρος.
Μονοω, Μουνοω. locum relinquo; destituo.
δειδω, μή τι παθησιν ενὶ Τρωεσσι μονωθείς. Λ. 470.
ὧδε γὰρ ἡμετερην γενεὴν μουνωσε Κρονιων. π. 117.
SYN. Απολειπω, μεθιημι. επιμονοω.
Μονῳδεω. solus canticum recito.
ὦ 'γαθ', εασόν με μονῳδῆσαι. Thesm. 1086. (76. B.)
SYN. Θρηνεω, μονοθρηνεω.
Μονῳδια. cantio solitaria.
ὦ Κρητικὰς μὲν συλλεγων μονῳδιας. Ran. 873. (49. Br.)
SYN. Θρηνῳδια.
Μονωψ, *poët.* Μουνωψ. unoculus. Vid. Μονογληνος.
*τὴν ὦ 'γαμεμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἴσατο,
τῇ καὶ λιπουρα* καὶ μονῶπα θυεται. Call. *fr.* 76. Bent.
Γρυπας φυλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
Αριμασπον ἱπποβαμον',— Prom. 802. P.
Μορεα, ας. ἡ. *Ion.* Μορεη. morus, arbor.
καὶ μορεης, ἡ παισὶ πελει μειλιγμα νεοισι. Nic. *fr.* 8.
*SYN. Συκαμινος. qu. vid.
Μορεω. adfligo. Dosiad. *Ara*, An. i. 413. Μεμορημαι. sortitus sum, fatum mihi est. [*An.* ii. 126.
δυσμορε Νικᾶνορ, πολιῷ μεμορημένε ποντῳ. Antip. Thess.
ηρίον οικησει τὸ μεμορμένον·— Alex. Æt. *ib.* i. 420.*
Μορια, *pro* Μωρια. stultitia. [419.
τεκνον αναιδειης, αμαθεστατε, θρεμμα μοριης. Pallad. *An.* ii.
Μοριαι. olivæ Minervæ sacræ.
αλλ' εις Ακαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μοριαις αποθρεξεις. Nub.
EXP. Αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι. [1001.
*Μοριον. particula, pars.
μεγ' αναλωσας ψυχῆς μοριον. Androm. 539.
Μοριος, ᾱ, ον. cujus portio debetur.
μή σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λιην επικηριον εστω,
ει μὴ πρὸς Νειλῳ γῆς μοριης ετυχες,
αλλά σ' Ελευθερνης ὅδ' εχει ταφος. ἔστι γὰρ ιση
παντοθεν εις Αΐδην ερχομενοισιν ὁδός. Tymnes, *An.* i. 506.
Μοριος. *epith.* Jovis, *qs.* custodis sacrarum olearum.*
ὁ γὰρ εισαιὲν ορῶν κυκλος,
λεύσσει νιν Μοριου Διός. Œd. C. 737. (705. Br.)
Μορῐμος. fatalis.
τονδε κατακτεινῃ· μοριμον δέ οἱ εστ' αλεασθαι. Υ. 302.
SYN. Αισιμος, μορσιμος, ειμαρμενος, μοροεις.
Μορμŏλῠκειον. larva. 2. spectrum. Vid. Μολοττικος.
SYN. Μορμολυκη, μορμω, μορμων, φοβητρον, εκφοβητρον, φασμα.
Μορμολυττω, Μορμολυττομαι. terrifico.
ταυτὶ λεγουσα μορμολυττεσθαι δοκεῖς. Av. 1245.
SYN. Μορμυσσομαι, εκπληττω, εκφοβεομαι. φοβεριζω.
Μορμορωπος. terrificus.
*—ῥηματ' ἂν βοεια δωδεκ' εἶπεν,
οφρῦς εχοντα καὶ λοφους,* δεῖν' αττα μορμορωπα,
αγνῶτα τοῖς θεωμενοις.— Ran. 956. (24. B.)
SYN. Καταπληκτικος, φοβερος, μορμωτος.
Μορμῠλος. piscis quidam marinus. *item*, Μορμῠρος.
μόρμυλος αιγιαλευς κακὸς ιχθυς, ουδεποτ' εσθλός. Ath. 7.
μορμυρον, ἢ κιχλην, ἢ σπαρον, ἢ σμαρίδα. Phan. *An.* ii. 54.
Μορμῡρω. murmuro.
αφρῷ μορμυρων ῥεεν ασπετος· ουδέ τις αλλος. Σ. 403.
SYN. Βρενθυομαι, ζεω, αναζεω, πληθυω, πλημμυρεω.

Μορμύσσομαι. terreo. Vid. Μορμολυττομαι.
*αλλ' ότε κουραων τις απειθέα μητέρι τεύχει,
μητηρ μὲν Κυκλωπας εῇ επὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Αργην, η Στεροπην· ὁ δε δωματος εκ μυχατοιο
ερχεται Ἑρμειης, σποδιῇ κεχριμένος αιθῇ.*
αυτίκα την κουρην μορμυσσεται· *ἡ δὲ τεκούσης
δυνει εσω κολπους, θεμενη επὶ φαεσι χειρας.* Call. 3. 66.

Μορμω, Μορμων. strix, larva. Vid. Μορμολυκεῖον.
αμφιθες· ουκ αξῶ τυ, τεκνον· μορμὼ, δακνει ἵππος. Theoc. 15. 40.
αλλ' αντιβολῶ σ', απενεγκ' εμοῦ τὸν Μορμονα. Acharn. 582.
Syn. Γοργεῖον, Γοργονεῖον. προσωπεῖον, προσωπις.

Μορμωτός. terribilis. Vid. Μορμορωπος.
φλεξας, τὸν ωδινοντα μορμωτὸν λοχον. Lyc. 342.

Μοροεις. fatalis, exitiosus.
εν δ' αρα έρματα ἧκεν εϋτρητοισι λοβοῖσι
τριγληνα, μοροεντα· χαρις δ' απελαμπετο πολλή. Ξ. 183.
Syn. Πολυκμητος. μορίμος.

Μορον, et Μωρον. morum; mori arboris fructus.
ανὴρ δ' εκεῖνος ἦν πεπαιτερος μόρων. Æsch. Phryxin.
λευκοῖς τε γὰρ μοροισι, καὶ μελαγχιμοις
καὶ μιλτοπρεπτοις, βριθεται ταυτοῦ χρονου. ib. Cressis.
*πρῶτον μὲν οψει λευκὸν ανθοῦντα σταχυν, [51.
επειτα* φοινιξαντα γογγυλον μορον. Soph. *fr.* Vid. Ath. p.

Μορος. fatum, morbus, mors.
εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αυτὸς, ὅ μοι μορος ενθαδ' ολεσθαι. Τ. 421.
Syn. Μοῖρα, θανατος, οδυνη, πονος. κακοπαθεια. φονος. φθορος. Epith. Αἰνος, αθλιος, αργαλεος, αρητος, αλεγεινος, απηλεγης, αἱματηφορος, αυτοκελευστος, αγχιμολος, βροχιος, βαρυηχης, δυσκλεης, διδυμοζυγος, δεινος, δολοεις, ζοφερος, λυγρὸς, κακοχαρτος, πικρος, παμφθαρτος, κλυτος, θερμος, στονοεις, στυγερος, ταχυς, φερεσβιος, ωκυπετης, ωμοβορος, παντολετης, αἰφνιδιος, απροσδοκητος, θανασιμος, καρανιστης.
Phr. —Ολβιζουσιν ὅσους αιῶνα λιπόντας
απροϊδης κηρῶν λατρις εμαρψε μορος. Ep.

Μορσῖμος. fatalis.
—ηδη γάρ οἱ επωρνυε μορσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Αθηναιη.— Ο. 613.
Syn. Μοριμος. [Διοθεν πεπρωμενος. Pind.]—θνητος.

Μορσῖμος. malus poëta, frater Melanthii. *Vid. Br. ad Equit.*
χορὸν δὲ μὴ 'χη Μορσιμος [401.
μηδὲ Μελανθιος, κ. λ. Pac. 803.

Μορσων. Nom. Pr. ap. Theoc. 5. 65. &c. Vid. ad v. Κνιζω.

Μορυς. Nom. Pr.
Παλμυν τ', Ασκανιον τε, Μορυν θ', υἷ' Ἱπποτιωνος. Ν. 792.

Μορυσσω. inquino, fœdo.
ῥωγαλεα, ῥυποωντα, κακῷ μεμορυγμενα καπνῷ. ν. 435.
Syn. Μιαινω, καταμιαινω, ῥυπαινω.

Μορῠχος. Nom. Pr.
ζῆν βιον γενναῖον, ὥσπερ Μορυχος, αιτιαν εχω. Vesp. 504.

*Μορφαω. exprimo, adumbro.
ἁ δ' εικὼν μορφᾷ καὶ μεγαλοφροσυναν. Nossis, *An.* i. 195.*

Μορφή. forma, species, statura.
σοὶ δ' ἔνι μὲν μορφὴ επεων, ἔνι δὲ φρενες εσθλαί. λ. 366.
αλλὰ θεὸς μορφὴν επεσι στεφει· οἱ δέ τ' ες αυτόν. θ. 170.
Syn. Εἶδος, ιδεα, τυπος, σχῆμα, ὡρα, προσοψις.
Epith. Αγανης, ανθοφορος, αθανατος, γεραρα, επηρατος, ερατη, ευκλεης, ευμεγεθης, ερικυδης, θεοειδης, θεια, θεσπεσιη, θεοπλαστος, θηροτυπος, ζαθεη, βροτοειδης, πολυπενθης, πολυχροος, πολυανθεμος, ὑπεροπλος, χαλεπη, χαριεσσα.—αγνωστος, αλεξικακος, ανικητος, αλλοπροσαλλος, αμορφος, δασυθριξ, ερευθαλεη, ειαρινη, δυσερως, δολοπλοκος, κροκοπεπλος, ελικωδης, κεραελκης, οφοειδης, πολυδειρας, πολυδαιδαλος, πολυειδης, πυκινοθριξ, πανλευκος, σμερδαλεα, τριφαης, ταυρῶπις, λεοντειη, τροχοειδης, ὑψαυχην, χλοαουσα, ψευδημων.

Μορφηεις. formosus.
*—φερει γὰρ Ισθμοῖ-Νικαν παγκρατιου, σθενει
τ' εκπαγλος,* ιδεῖν τε μορ-φαεις.— Isthm. 7. 28.
Syn. Ευμορφος, ευειδης.

Μορφνος. obscurus, tenebrosus.
αυτίκα δ' αιετὸν ἧκε, τελειοτατον πετεηνῶν,
μορφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλεουσιν. Ω. 315.
Syn. Ορφνος, σκοτεινος, μελας. φονιος, ἁρπαξ.

Μορφωμα. forma, formatura.
Ληδαν, κυκνου μορφωματ' ορνιθος λαβών. Helen. 15.
Syn. Μορφωσις, εικων, χαρακτηρισμος, τυπωσις, πλασις, σχηματισμος, σχηματισις, σχηματοποιϊα, μορφη.

Μορφωτρια. formatrix.
Κυκλωψ, Λιγυστις θ' ἡ συῶν μορφωτρια. Troad. 437.

Μοσυν, Μοσσυν. turris lignea, propugnaculum.
αυτὰρ εν ὑψιστῳ βασιλεὺς μοσσυνι θαασσων
*ιθειας πολεεσσι δικας λαοῖσι δικάζει,
σχετλιος· ἦν γάρ που τι θεμιστευων αλιτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ενικλεισάντες εχουσι.* Apoll. 2. 1027.
*τριτον δὲ, τοῦ μοσσυνας Εκτηνων ποτε
στερρᾷ δικελλη βουσκαφησαντος γονον. Lyc. 433.*
Syn. Πυργος, επαλξις, οικια ξυλινη.

Μοσσῡνοικοι[1], ων. οἱ. pop. Cappadociæ, ad pontum Euxinum.
ἧ ἔνι Μοσσυνοικοι αν' ουρεα ναιεταουσι
*δουρατεους πυργους εϋπηγέας, οὓς καλεουσι
Μόσσυνας· καὶ δ' αυτοὶ επωνυμοι ενθεν εασι.* Apoll. 2. 1016.

*Μοσυχλος. mons Lemni, in quo fornax Vulcani. [B.
ητοι ὅτ' ηελιοιο θερειτατη ἵσταται ακτὶς,
ουρεα μαιμωσσων επινισσεται οκριοεντα,
αἵματος ισχανοων, καὶ επι κτιλὰ μῆλα δοκευων
η Σαον ηὲ Μοσυχλον, ὅτ' αμφ' ελαταισι μακεδναῖς
αγραυλοι ψυχωσι, λελοιπότες εργα νομηων. Nic. Th. 469.

Μοσχειος, ᾱ, ον. vitulinus. *item*, Μόσχιος, qu. vid.
μοσχεῖον δ' απετισεν ὁ θὴρ ανθ' αἵματος αἷμα. Leon. Tar. *An.*

Μοσχηδον. *adv.* *propr.* vituli, *inde*, pueri more. [i. 233.*
ἢ ὅ γε καὶ θηλῆς ἅτε δὴ βρεφος εμπελάοιτο
αρτιγενὲς, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν αμελγοι. Nic. Alex. 356.

Μοσχιον. vitulus.
θαρσεω. βαλλε κατωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ελαιας. Theoc. 4. [44.

Μοσχιος. vitulinus.
—μοσχιαν τριχα-Τεμὼν,— Eur. Elect. 811.

*Μοσχῐων. Nom. Pr.
μικρὰ Παναθηναί' επειδὴ δι' αγορας πεμποντά σε,
Μοσχιων, μητηρ εώρα τῆς κορῆς εφ' ἁρματος. Men. *fr.*
Ὑποβολ. *pulcerrima Bentleii emendat. restitutum.*

Μόσχος. vitulus. Vid. Οκλαζω.*
ἁδὺ δὲ χὡ μοσχος γαρυεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς. Theoc. 8. 77.
Syn. Μοσχαριον, δαμαλη, δαμαλις, πορτις, ποργαξ, πορτακιον. Epith. Αδμητος, αστοργος, εριμυκος, εριγαστωρ, ειαρινος, θαλεθων, νεοθηλης, κεροεις, κεραελκης, βλοσυρῶπις, πολυσαρκος. ουριθρεπτος, ακηρατος, ἁπαλος, νεαγενης. **seu potius*, εὐγενης. sc. ex Iph. A. 1632. (*Vid. Pors. Præf. ad Hec. p.* xx.)*

Μοσχος. novellus, tentus. —ὦ ποτ' Αχιλλεὺς
Ιδης εν κνημοῖσι διδη μοσχοισι λυγοισι. Λ. 105.
Syn. Ἁπαλος, νεος.

Μοσχίδιον, Μοσχος. ramus novellus.
εἶτα παρὰ τονδε νεα μοσχιδια συκιδων. Acharn. 995.
ηὲ καὶ ασφοδελοιο νεον πολυαυξέα μοσχον. Nic. Th. 73.
Syn. Κλαδος, μοσχευμα, παραφυας, παραβλαστη, λυγος.

Μουλιος. Nom. Pr.
Μουλιον αιχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αυγειαο. Λ. 738.
τοῖσιν δὲ κρητῆρα κερασσατο Μουλιος ἥρως,
κηρυξ Δουλιχιεύς· θεραπων δ' ἦν Αμφινομοιο. σ. 422.

Μουναξ. *adv.* solum, singulariter.
Αλκινοος δ' Ἁλιον καὶ Λαοδαμαντα κελευσεν
μουνὰξ ορχησασθαι, επεὶ σφισιν ουτις εριζεν. θ. 371.
*ηδη μὲν πολεων ανδρῶν φονῳ αντεβολησας
μουνὰξ κτεινομενων, καὶ ενὶ κρατερῇ ὑσμινῃ. λ. 415.*
Syn. Καταμονας, ιδιως.

*Μουναρχος, *poët.* pro Μον.
ποῦ δὲ γυμνητων μουναρχοι; Rhes. 31.

Μουνιος, *poët.* pro Μον. qu. vid. *Item*, Jacobs. ad Leon. Tar. *T.* vii. *p.* 64.

---

1. De ista gente, quam *Mosynos* vocat *Tibullus*, *Mossonychos* autem *Val. Flaccus* (Lib. i. vs. 150.), adeundus Xenoph. Anab. Lib. v. p. 372. Ed. Cantab.

μουνιος εκ θαμνοιο θορων λυκος ασκοπον ανδρα εκτανεν.—Antip. Thess. *An.* ii. 125.
Exp. Μεμονωμένος, ἢ κατὰ μόνας νεμόμενος.

Μουνῖτος, ου. ὁ. Acamantis et Laodices filius. [Lyc. 496.
ἤ οἱ Μουνιτον υἷα τεκε πλομενῳ ενὶ ὥρῳ (*sic*). Euphor. ap. Schol.

Μουνογάμος. qui semel tantum duxit uxorem.
μουνογαμος θνησκω, δεκα δ' εν ζωοῖσιν ετι ζῶ. Ep. ἀδ. 641.

Μουνογενειά. unigenita. Vid. ad v. Περσεφονη.

Μουνογενης, εος. ὁ ἡ. unigena.
—*μουνογενῆ δὲ-Νηπιαχον κουρην*— Ep. ἀδ. 677.

Μουνογληνος, ου. ὁ ἡ. unoculus. [*An.* ii. 20.
τίς τοδε μουνογληνος ἅπαν δωμησατο Κυκλωψ; Antip. Sid.

Μουνοκελης. qui in certamine uno tantum equo utitur.
τεθριππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκεληтι δὲ δίς. Ep. ἀδ. 118.

Μουνολεχης, et Μουνολεων. Vid. in utroque Μονολ.

Μουνοπάλης, εος. qui in lucta decertat.
μουνοπαλης νικῶ δὶς Ολυμπια Πυθιά τ' ανδρας. ibid. 626.

Μουνορῦχος, η, ον. unum rostrum, sive aciem, habens.
σφυραν, καὶ δαπεδων μουνορυχαν ορυγα. Phan. *An.* ii. 53.*

Μουνοτόκος, pro Μονοτοκος.
ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γενοιτο. Call. 2. 54.

*Μουνύχια. portus Atticæ, ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως ita dictus.
Κρησιας εκ γᾶς, δυσορνις
ἔπτατο κλεινὰς Αθηνας,
Μουνῦχου[1] *δ' ακταῖσιν εκδη-*
σαντο πλεκτὰς πεισματων αρ-
χὰς, επ' απει-
ρου τε γᾶς εβασαν. Hippol. 756.

Μουνῦχιη. nomen Dianæ. Vid. ad v. Ταῦροι.
ποτνια Μουνυχιη, λιμενοσκοπε, χαῖρε Φεραιη. Call. 3. 259.*

Μουνῦχιων. mensis primus vernus Atheniensibus.
εις τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα. Av. 1047.

Μοῦσα. carmen, cantus.
ἦρι τ' επερχομενῳ Βρομια χαρις,
ευκελαδων τε χορῶν ερεθισματα,
καὶ Μοῦσα βαρυβρομος αυλῶν. Nub. 310.
αγρονομον μελπεις μοῦσαν ερημολαλος. Meleag. 111.
ὅδ' ειμὶ, μοῦσαν ὃς επὶ καλ-
λινικον ουρανιον εβαν. Phœn. 1757. (42. P.)
Syn. Αοιδη. φραδμοσυνή, γνῶσις, σοφια.

Μοῦσα. Musa.
ὦ ποτνια Μοῖσα, μᾶτερ-Ἀμετερα— Nem. 3. 1.
**ενεγκατω τις τὸ λυριον. καί τοι τί δεῖ*
λυρας επὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς οστρακοις
αυτὴ κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Ευριπιδου,
*πρὸς ἥνπερ επιτηδεια ταδ' εστ' ᾄδειν μελη.** Ran. 1339. (04. B.)
Phr. Θεὰ κουρη Πιμπλῆίας.—
ἁ Μοῖσα γὰρ ου φιλοκερδής—Πω τοτ' ἦν, ουδ' εργάτις·
**ουδὲ περναντο γλυκεῖαι*—Μελιφθογγοι ποτι Τερψιχορας,
αργυρωθεῖσαι προσωπα,—Μαλθακοφωνοι αοιδαί. Isth. 2. 9.*

Μοῦσαι. Musæ.
εσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, ολυμπια δωματ' εχουσαι·
ὑμεῖς γὰρ θεαί εστε, παρεστέ τε, ιστε τε παντα. B. 484.
Syn. Πιεριδες, Κασταλιδες, Ἑλικωνιαδες, Ολυμπιαδες, Θεσπιαδες. Epith. Ἁγναι, αμβροσιαι, ανθολογοι, αγλαοθρονοι, ἑλικωπιδες, ηπιοδωροι, ερατειναι, ευφωνοι, εὐστεφανοι, ευλυροι, ἡδυμελεῖς, ἡδυθροοι, ἡδυπνοοι, ἠύκομοι, μειλιχιαι, μελιπνοοι, μελιφθογγοι, ερασιπλοκαμοι, ιοπλοκαμοι, χρυσαμπυκες, ιοβοστρυχοι, ιοστεφανοι, κομψοπρεπεῖς, καλλιπλοκαμοι, λιγειαι, λιγυφθογγοι, λιγυφωνοι. ἱεραι, ὁσιαι, μυθωδεῖς, θαλεραι, ουρανιοι, πολυΐδμονες, προφρονες, ποτνιαι, βαθυκολποι, χρυσοκομοι, φιλομειδεῖς, φιλοπαιγμονες, φιλαυλοι, Βωκολικαι, Βακχιακαι, Αυσονιαι, Ὁμηριδες, Κορυβαντιδες, θιασωδεις. Phr. —Ολυμπιαδες Μοῦσαι Διὸς Αιγιοχοιο θυγατερες—κοῦραι— Hom.
—*αἱ αειδον, αμειβομεναι οπὶ καλῇ.* ib.
ἡδυεπεις κοῦραι Κρονιδεω Διὸς, ἱστορες ᾠδῆς. ib.
—*κοῦραι μεγαλου Διὸς αρτιεπειαι.* Theog.
—*Μοῦσαι δ' ὑποφητορες εισιν αοιδῆς.* Apoll.
—*σοφιης εριλαμπεος ἡγεμονῆες.* Procl.
βαθυζωνοι κοραι χρυσοπεπλου Μνημοσυνης. Pind.
προφρων δε κἀκεινοις αειδεν Παλιῳ
Μοισᾶν ὁ καλλιστος χορός· εν δὲ μεσαις
φορμιγγ' Απολλων ἑπταγλωσσον
χρυσεῳ πλακτρῳ διωκων—Ἀγεῖτο παντοιων νομων. Nem. 5 40.
**Νυμφαι Κασταλιδες Παρνασιον αἶπος εχοισαι.* Theoc.*
Μνημοσυνης καὶ Ζηνὸς εριγδουποιο θυγατρες,
Μοῦσαι Πιεριδες, μεγαλωνυμοι, αγλαοφημοι,
θνητοῖς, οἷς κε παρῆτε, ποθεινοτατοι, πολυμορφοι,
πασης παιδειης αρετὴν γεννῶσαι αμεμπτον.
θρεπτειραι ψυχῆς, διανοιας ορθοδοτειραι,
καὶ νοου ευδυνατοιο καθηγητειραι ανασσαι,—
Κλειώ τ', Ευτερπη τε, Θαλειά τε, Μελπομενη τε,
Τερψιχορη τ', Ερατώ τε, Πολυμνιά τ', Ουρανιη τε,
Καλλιοπη, σὺν μητρὶ καὶ ευδυναтῃ θεᾷ ἁγνῇ.[2] Orph. H. 75.
αἱ θ' Ἑλικῶνος εχουσιν ορος μεγα τε ζαθεον τε,
καί τε περὶ κρηνην ιοειδεα ποσσ' ἁπαλοῖσιν
ορχεῦνται.—Πιεριηθεν αοιδῇσι κλειουσαι. Hes.
Καλλιοπη σοφιην ἡρωΐδος εὗρεν αοιδῆς. κ. λ. Ep. l. 1.
[Ἑλικωνιαι παρθενοι. Pind. μεροπων αναγωγιον φως,
εννεα θυγατέρας μεγαλου Διὸς αγλαοφωνους. Procl.
θεοὶ σοφιης ἱερης οιηκας εχοντες. ib.] Vid. ad vv. Βρομος, et Πιω. *et omn.* Hes. Θεογ. 36—63.

Μουσαγετης. Musarum ductor.
**ὁ Μουσαγετας με καλεῖ χορεῦσαι.*[3] Pind. *fr. inc.* 65.*

Μουσαῖος. Musæus.
Ευμολπου φιλον υἱὸν εχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας
Μουσαῖον, φθιμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε ταφῳ. Ep. ἀδ. 485.
ὧν περι μῦθον ἅπαντ' εκλυες, Μουσαῖε δαΐφρον. Orph.
Μουσαῖος δ' εξακεσεις τε νοσων, και χρησμους (sc. κατεδειξε)·
Ἡσιοδος δε. Ran. 1065. (33. B.)
ου μην ουδ' υἱος Μηνης αγεραστον εθηκεν
Μουσαῖος, Χαριτων ηρανος, Αντιοπην. Jun.
[Epith. Λυροεργος. Orph.]
*Phr. Φιλον τεκος Αντιοφημου. ib.
—*φαεσφορου εκγονε μηνης-Μουσαῖ'*·— ib. fr. 1. 3.*

Μουσεῖα, ων. τα. Musis dicata loca.
χελιδονων μουσεῖα[4], *λωβηται τεχνης.* Ran. 93.

*Μουσειος, α, ον. et ὁ ἡ. ad Musas pertinens.
η ὅπου καλλιστευομενα
Πιερια Μουσειος ἕδρα,
σεμνα κλιτυς Ολυμπου. Bacch. 407.*

Μουσιζω, Μουσιζομαι. cantu contendo.
αχαριν κελαδον μουσιζομενος. Cycl. 487.
Syn. Αναμελπω, ανταδω.

Μουσῖκη. musica.
αγλαΐζεται δε και-Μουσικᾶς εν αωτῳ. Olymp. 1. 22.
—*Μουσικην*[5] *αρα*
Ερως διδασκει, κἂν αμουσος ῇ το πριν. Eur. fr. Sthen. 8. 1.

Μουσικος. musicus.
εργαξῆ' και μαν προτερον ποκα μουσικος ἦσθα. Theoc. 10.
ἥδιον ουδεν, ουδε μουσικωτερον. Phil. [23.
Syn. Μουσειος, μουσικτης, εμμουσος, τερπνος.

Μουσογενης, Μουσοπάτωρ. *epith.* Homeri *ap.* Anac. *fr.* 85. Fisch.

Μουσοδομος. a Musis habitatus.
πετροι μουσοδομοις τειχεσιν αυτομολοι. Onest. *An.* ii. 290.

Μουσομάνης. a Musis adflatus. 2. cantûs amantissimus. Vid. Τεττιξ.

---

1. Præstantem Hermanni emendationem recte in textum recepit Monk.

2. Ita legit Hermannus, Dinnerum sequutus:
Καλλιόπῃ σὺν μητρί, μάλ' εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί.

3. Adfert hunc vs. Hephæstion, p. 46. exemplum metri, quod vocatur Πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην, ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπά, ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ, Χοριαμβικὴν καὶ Ἰαμβικὴν κατακλεῖδα. Secundum hanc legem antepenult. in Μουσαγέτας longa est, sed in Orph. H. 33. 6. corripitur.

4. Ex Euripidis Alcmena.—Habet autem idem Poeta μουσεῖα bis in Helen. *sc.* 173. (ubi denotare videtur, *cantus*), et 1114.

5. "Legent qui sapient μουσικόν, non μουσικήν. Μουσικὸν διδάσκει, i.e. "ποιητὴν ἀποδείκνυσι, *poëtam reddit*." Bentl. Ep. ad Mill. p. 18.

Μουσομαντις. musicus augur.
τίς ποτ' εσθ' ὁ μουσομαντις ατοπος ορνις οριβατης; Av. 276.
(parodia Æschyli. Vid. Bothe, p. 570.)
SYN. Κομπωδης.
Μουσομητωρ. musarum mater. (Vid. Μνημοσυνη, Μνημη.)
Μουσοποιεω. carmina compono.
ουδὲν δρῶντας βοσκουσ' αργους, ὁτι ταυτας μουσοποιοῦσιν.
SYN. Ῥαψῳδεω, εγκωμιαζω. [Nub. 333.
Μουσοποιος. ὁ ἡ. qui carmina scribit.
ὁ μουσοποιος ενθαδ' Ἱππωναξ κεῖται. Theoc. Ep. 20. 1.
αει δε μουσοποιος εις σε παρθενων
εσται μεριμνα.— Hippol. 1428.
Μουσοπόλος. Musarum famulus. Μουσῳδος.
σεμνοις μουσοπολοις χαιρων—Orph. H. *17. 18. (*Sed* μυστιπόλοις *conj. Lennep. et recepit Hermann.*)*
η τινα μουσοπολον στοναχαν επι
δακρυσι, δακρυσιν, ὦ δομος, ὦ δομος,
ανακαλεσομαι; Phœn. 1522.
μουσῳδὸν, σοβαρὴν, πολλοὺς τηκουσαν ερασταῖς. Man. 5. 143.
SYN. Αοιδος, ποιητης.—θρηνητικος.
*Μουσόπροσωπος, ου. ὁ ἡ. facie, *vel etiam* cantu, Musas *referens*.
ξανθοκηροπλαστε, μυροχροε, μουσοπροσωπε. Philodem. *An.* ii. [79. *Jac.**
Μουσοφθαρτος. qui per Musas interiit.
καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα Γαναντος ταφον
Σχοινῖδι μουσοφθαρτον,— Lycoph. 832.
*Μουσοφίλης, εος. ὁ ἡ. Musis amicus. *Epigr.**
Μουσοχάρης. Musis gaudens. [*Jac.*
τερπεται ἡμετερῳ μουσοχαρεῖ βιοτῳ. Qu. Mæc. *An.* ii. 220.
Μουσοω. modulis musicis exorno. 2. doceo.
πολλοὺς ακουσασ', ου μεμουσωμαι κακῶς. Lysist. 1127. B.
SYN. Εκμουσοω, διδασκω, παιδευω, ασκεω.
Μοχθεω, Μοχθιζω. laboro.
κηδεσι μοχθησειν καὶ πλειοσιν, εἴ κεν Αχιλλεύς. K. 106.
ἑλκεϊ μοχθιζοντα κακῷ ολοοφρονος ὑδρου. B. 723.
SYN. Κακοπαθεω, ταλαιπωρεω, μογεω.
*PHR. Ουκ ἂν δυναιο μὴ καμὼν ευδαιμονεῖν·
αισχρόν τε μοχθεῖν μὴ θελειν νεανιαν. Eur. *fr.* Cress. 3.*
Μοχθημα. labor, ærumna. Vid. Μοχθος.
τὰ παντα λυει ταῦτ' επος μοχθηματα. Ar. Pl. 109.[1]
*Μοχθηρῐα, ας. ἡ. malitia, improbitas.
αισχυνομενοι γὰρ αργυριον αιτεῖν ισως,
ονοματι περιπεττουσι τῇ μοχθηριᾳ. Plut. 158.*
SYN. Κακια, ατασθαλια, αδικια, ασελγεια, ανομημα, ὑβρις.
Μοχθηρος. laboriosus, calamitosus, malus.
ὦ πολλ' εγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς. Philoc. 257.
SYN. Αθλιος, αχθεινος, καματηρος, πονηρος, κακος, φαυλος, πλημμελης, λεπτος, θανασιμος, ασθενης.
Μοχθητεον. *verbal.* a μοχθέω.
ουκουν τοσαῦτά γ', ει μετρῳ μοχθητεον. Herc. F. 1251.
Μοχθος. labor, molestia. [B.)
χρονῳ δ', ὁτ' ηδη πᾶς ὁ μοχθος ἦν πεπων. Œd. C. 450. (437.
ατολματον Ἑλλάδι μοχθον.—Isthm. 8. 23.
SYN. Μοχθημα, κοπος, καματος, πονος, αικῖα, ατυχια, ανια.
EPITH. Αριζηλος, αμηχανος, αργαλεος, αθλιος, αελπτος, ακερδης, βαρυπενθης, βαρυπημων, κενεος, οἴζυρος, πολυτλητος, πολυστρεφης, στονοεις, στυγερος, πισσηεις, φιλοσκοπελος, δυστηνος, εξαιρετος, μακρος, παντοδαπος, τερπνος.
Μοχλευτης. vectiarius, phalangarius.
θαλασσης αγριον μοχλευτην. Nub. 568.
SYN. Κινητης.
Μοχλευω, Μοχλεω. vecte moveo, obfirmo.
σκαπτει, μοχλευει θυρετρα· κἀκβαλὼν σταθμα. Herc. F. 999.
στηλας τε προβλῆτας εμοχλεον, ἃς αρ' Αχαιοί. M. 259.
SYN. Μοχλοω, αναμοχλευω, εκμοχλευω, κινεω (δια μοχλῶν.) κατακλειω, περικλειω, πακτοω. [Orest. 1567.]
[PHR. Ουκετ' ἂν φθανοιτε κλῇθρα συμπεραινοντες μοχλοῖς.

Μοχλὸς, ου. ὁ. 1. vectis, obex. 2. *figurate ap. Soph.* depulsor.
ὁστις τολμησειεν εμοὶ συν μοχλον αειρας. ι. 332.
SYN. Μοχλιον, μοχλισκος, οχευς, αναφορευς, διωστηρ, εμβολον, κλεῖθρον, βαλβις, επιβλης, εμφραγμα, μαγγανον, βλῆτρον. EP. Αρρηκτος, ελαϊνος, οξυς, χλωρος, πυριηκης.
*PHR. 2. Θαρσει· μεγας σοι τοῦδ' εγὼ φοβου μοχλος. Soph. [*incert. fr.* xli.
Μοψοπια, πάλαι ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ χώρα, ἀπό τινος Μόψοπος. *Schol. in* Lyc. *l. c.* Vid. Callim. *fr.* 351.
ταὶ δὲ κατ' Αιγαιοιο ροον πλατὺ λαῖτμα φερεσθην,
καὶ ποτὶ τὰν κραναὰν Μοψοπιαν δραμετην. Agath. *An.* iii. 64.
Μοψοψ. (*nominat. inusit.* ἄρρητος ἡ Μόψοψ.) nomen ejus, a quo Attica dicebatur Μοψοπία, et incolæ Μοψόπιοι. Sed pro hoc nomine perperam, ut videtur, reperitur Μόψος, tum apud Steph. Byzant. v. Μόψιον, tum etiam Strabonem, lib. ix. ad fin.[2] Sed in eodem libro, p. 397. Μοψοπίαν δὲ ἀπὸ Μοψόπου.
πρωτῃ δὲ καί ποτ' αὖθι συγγονων θεᾷ
κραινων ἁπασης Μοψοπος ναυαρχιας·
πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον εντυνεῖ δρομον,
χρησμοῖς πιθησας·— Lyc. 732.
Μοψόπιος. Atticus. *item*, Μοψοποιός vel Μοψοπεῖος.
—ἁ δέ γε χειρῶν [T. iii. p. 90.
νικα Μοψοπιοις μιμνε παρ' ενναεταις. Paul. Silent. *Anal.*
καὶ πᾶσαν Ακτὴν εξεπορθησαν δορὶ,
τὰς Μοψοποιους αιθαλωσασαι γυας. Lyc. 1339.
Μοψος, ου. ὁ. *duo fuere hujus nominis, augurii arte insignes, qui nonnumquam inter se confunduntur.* 1. *Prior*, Thessalus, ex urbe Titarone, prope fl. Titaresium, filius Ampyci et Chloridis, Orchomeni filiæ. Cum Argonautis navigabat, et morsu serpentis animam efflavit in Africa, ubi oraculum illi condebatur. Vid. Τιταιρωνειος. 2. *Alter*, fil. Apollinis et Mantûs, Tiresiæ fil. cum Amphilocho post Trojæ excidium in Ciliciam venit, ibique Mallum et alias urbes condidit; præ ceteris Mopsuhestiam, Μόψου ἑστίαν qs. *Mopsi focum, lares,* sive *domum*. B. Hieronymus *Mopsi viculum* appellat. Oraculum hujus in Cilicia commemorat Tertullianus *de Anima*, cap. 46. Dissidiis inter eum et Amphilochum exortis, narrantur alter alterum peremisse. Lyc. 439, sqq.*
1. Μοψον τ' Αμπυκιδην, Τεταρησιον, οζον Αρηος. Hes. α. 181.
ηλυθε δ' αὖ Μοψος Τιταρησιος, ὃν πέρι παντων
Λητοΐδης εδιδαξε θεοπροπιας οιωνῶν. Apoll. 1. 65.
—Μοψον τε δαημονα μαντοσυναων. ib. 80.
—εσθλὸς μὲν επιπροφανέντας ενισπειν
οιωνοὺς, εσθλὸς δὲ συνευφρασσασθαι ιοῦσιν. ib. 3. 917.
Μυᾰγρα. *muscipula. *Vid. Poll.* vii. §. 41, 114. x. §. 155.
σμινθος, ὁ παντοιης δαιτὸς λιχνος, ουδὲ μυαγρης
δειλὸς, ὁ κὰκ θανατου κερδεα ληξομενος,
νευρθλάλον Φοιβου χορδὴν θρισεν·— Tull. Gem. *An.* ii. 281.
SYN. Ανδικτης.*
PHR. Ξυλινος δολος. παγις μυων ολετειρα. Hom.
Μυᾰγρος. qui mures venatur, seu captat. innoxii serpentis genus. 2. herbæ nomen.
*1. αλλά γε μὴν αβλαπτα κινωπετα βοσκεται ὑλην,
δρυμοὺς καὶ λασιῶνας αμορβαιους τε χαραδρας,
οὓς ελοπας λιβυας τε* πολυστεφέας τε μυαγροὺς
φραζονται, σύν τ' ὁσσοι ακοντιαι, ηδὲ μολουροι. Nic. Th. 488.
SYN. Μυοθηρ, οροφια.
Μυαω. labia contraho, aut oculos claudo.
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανευετε; Lysist. 125.
SYN. Μυκτεριζω, σκαρδαμυττω.
Μῠγαλεη, Μυγαλῆ. mus araneus.
τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς επὶ λοιγὸν αγουσαν
μυγαλεην, τροχιῇσιν ενιθνησκουσαν ἁμαξης. Nic. Ther. 815.

1. Versus hic citatus revera est in Œd. Col. 1616. B. In Aristoph. Pluto, vs. cit. occurrit vox μοχθηρία, quam forsan Morello in animo erat Thesauro suo inseruisse, sed præ festinatione aut incuria, (quibus ipse caussis ne peræque fuerim obnoxius, metuo) alteram vocem omisit, alterius significationem turbavit.

2. Eadem chorda aberravit Eustath. Comment. ad Dionysii Περιηγ. vs. 423. καὶ Ἰωνία δὲ (sc. ἐκλήθη ἡ Ἀττική) ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου, καὶ Μοψοπία, ἀπὸ Μόψου, ἄλλου παρὰ τὸν μάντιν τὸν τοῦ Τειρεσίου. Hoc vero Athenarum epitheton usurpavit Ovidius, Metam. vi. 421.
—solæ cessatis Athenæ.
Obstitit officio bellum; subvectaque ponto
Barbara *Mopsopios* terrebant agmina muros.

ἐυναται παρ' ὑμῖν μυγαλῆ, παρ' εμοὶ ἐέ γ' οὔ. Ath. 7.
Μυγδονια. regio Macedoniæ, *item*, Magnæ Phrygiæ.
Μυγδονιη τρηχεῖα, δυσεκβατε πυρσε θαλασσης. Sibyl. l. 7.
Μυγδων. rex Phrygiæ majoris.
λαοὺς Οτρῆος, καὶ Μυγδονος αντιθεοιο. Γ. 186.
Μυγμος[1]. Æsc. Eum. 117. Vid. Stanl.
Syn. Γογγυσμος, στεναγμος.
Μυδαζομαι. aversor, abhorreo.
αυτὰρ ὁ ναυσιοεις ἅλιην εμυδαξατο δαῖτα. Nic. Al. 482.
Syn. Αποστυγεω, μυσαττομαι.
Μυδαινω. putrefacio nimio madore. 2. humecto.
ἦρι δε μυδηνας τοδε φαρμακον, ηὖτ' αλοιφῇ. Apoll. 3. 1042.
Syn. Σαπριζω, κατασηπω, βρεχω.
Μυδαλέος. madidus. —κατὰ δ' ὕψοθεν ἧκεν εερσας
αἵματι μυδαλεας εξ αιθέρος, οὕνεκ' εμελλε. Λ. 54.
χρῶτά τε μυδαλέον θειη, κατά θ' αἵματα δευσῃ. Hes. ε. 554.
Syn. Καθυγρος, διυγρος, διαβροχος, υηδης, μυδοεις.
*Μυδάλοεις. *idem*.
παννυχα μυδαλοεντα πεφυρμένος ομματα κλαυθμῷ
αγρυπνον αμπαυω θυμὸν αδημονιῃ. Strato, *An.* ii. 375.*
Μυδαω. madeo.
*ουδὲ μὲν ουδ' επὶ τυτθὸν αποφθιμενός περ εμελλε
κεῖσθαι ὑπ' ηελιῳ. πυθεσκε γαρ ενδοθι σαρκας
ιὸς αφαρ,* μυδωσα δ' ἀπὸ χροὸς ερρεεν αχνη. Apoll. 4. 1529.
Syn. Νοτιαω, εμβρεχομαι, διαβρεχομαι, διυγραινομαι, διαινομαι, λειβω, σηπομαι, οζω.
Μυδοεις. nimio madore vitiatus.
*πᾶσα γὰρ αναλεη ῥινὸς περι σαρκα μυσαχθὴς
νειόθι πιτναμενη* μυδόεν τεκμηρατο νυγμα. Nic. Th. 361.
Syn. Βρυμωδης.—δυσοδμος, ὑπομυσαρος, σηπεδονωδης.
Μυδος. *virosus humor.
σαρκα μελαινομενην πικρὸς δ' ὑποβοσκεται ὑδρωψ,
ἰῷ σηπομενον δὲ μυδῳ εκρηγνυται ερφος. Nic. Al. 247.
Syn. Βρομος, ιος, μυδησις.
Μυδροκτυπεω. candentem ferri massam malleo tundo.
κορυφαῖς δ' εν ακραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος,— Prom. 366.
Syn. Χαλκευω, εγχαλκευω, σφυρηλατεω.
Μυδροκτυπος. faber ferrarius.
μυδροκτυπων μιμημ' ὑπὲρ καρα βαλών. Herc. F. 992.
Syn. Χαλκευς, σιδηροτεκτων.
Μυδρος. ferrum ignitum. [49.
—επ' ακμοσι δ' Ἡφαιστοιο-Ἑσταοτας περὶ μυδρον·— Call. 3.
ἧμεν δ' ἑτοιμοι καὶ μυδρους αιρειν χεροῖν. Antig. 270.
Πακτωλιον σταθμοισι τηλαυγῆ μυδρον. Lyc. 272.
Exp. Σιδηρος, (αργος, πεπυρωμενος.) χρυσος.
*Μυδρος, *de Sole dicitur, non modo ab Anaxagora*, (Diog. Laërt. l. 2.) *verum etiam Euripide*. Fr. Sisyph. 1. 35.
ὅθεν τε λαμπρος αστερας σπερχει μυδρος.
Syn. Λιθος διαπυρος.—βῶλος, Orest. 975.*
Μυδων. Atymnii filius. 2. nobilis Pæon. Il. Φ. 209.
1. Αντιλοχος δὲ Μυδωνα βαλ' ἡνιοχον θεραποντα. Ε. 580.
Μυελοεις. medulla repletus.
εγκατά τε, σαρκας τε, καὶ οστεα μυελοεντα. ι. 293.
Syn. Μυελωδης. *μυελινος, Epig.*
Μυελός. medulla.
ὅ τε γὰρ νεαρος μυελὸς στερνων. (*Anap.*) Agam. 76.
καὶ μὴ πρὸς ακρον μυελον ψυχῆς. Hippol. 255.*
†οἶνον εν αμφιφορεῦσι καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ανδρῶν. β. 289.
μυελὸν οἷον εδεσκε, καὶ οιῶν πιονα δημον. Χ. 501.
Syn. Εντεριωνη.
Μυεω. instituo in sacris.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκεναι. Pac. 373.
αλλά μ' ανὴρ εμυησ' ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορησας. Ep. ἀδ. 387.
Syn. Διδασκω, προσπαιδευω, κατηχεω, μυσταγωγεω, οργιαζω, καταρχομαι, τελεω.
Μυζω. musso. [238.
a. μῦ, μῦ. b. τί μυζεις; παντα πεποιηται καλῶς. Thesm.
—καὶ μυζουσιν οικτισμὸν πολὺν,
ὑπὸ ῥαχιν παγέντες.— Eumenid. 189.
Syn. Μυχθιζω, αναμυχθιζω, στεναζω, βρενθυομαι, μυθιζω, γογγυζω, τονθοριζω.—μυζαω, εκμυζαω, θρηνεω, θηλαζω.
Μυθεομαι, Μυθιζω, Μυθιζομαι, Μυθομαι. loquor.
ὧδε δὲ μυθεομαι, Ζεὺς δ' αμμ' επιμαρτυρος εστω. Η. 76.
—πρεπει λιμηρὸν ερωτα-Μυθισδεν τᾷ ματρὶ—The. 10. ult.
ουτε θεοπροπιης εμπαζομεθ', ἣν σύ, γεραιὲ,
μυθεαι αχρααντον, απεχθανεαι δ' ετι μᾶλλον. β. 201.
παντες μυθεσκοντο πολυχρυσον, πολυχαλκον. Σ. 289.
Syn. Λεγω, αυδαω, διαφημιζω, διαλεγομαι, διηγεομαι, κελαδεω, αναγορευω.
Μυθευω, Μυθευομαι. fingo.
τίς αρ', ὃς εμαῖς μυθευεται-Παρὰ πηναισιν; Ion. 196.
Μυθητής. orator, susurro. Vid. not. ad v. Μῦθος.
μυθηταὶ δ' ενὶ νησῳ [Fisch.)
μεγιστη διεπουσιν-Ἱερὸν αστυ (Σαμοιο.) Anac. 81. (fr. 47.
Syn. Μυθητηρ, μυθιτης, στασιαστης, στασιωτης, στασιωδης, αγορητης, βλαβερος.
Μυθολογευω. fabulor, loquor.
ἤ μ' εφιλει τ', εκομει τε· τί τοι ταδε μυθολογευω; μ. 450.
Syn. Μυθεομαι, μυθολογεω, διαμυθολογεω, επιμυθευω, επιμυθευομαι, μυθοποιεω, μυθοπλαστεω, λογοποιεω.
Μυθοπλαστης, Μυθολογος. fabularum fictor. V. Μωρολογος.
τὸν μυθοπλαστην εξυλακτησει γοον. Lyc. 764.
Syn. Μυθικος, μυθωδης.—μυθοποιος, μυθητης, μυθολογος, λογοποιος, δραματολογος, ληρος, φλυαρος.
Μῦθος, Μυθευμα. verbum, fabula. 2. seditio[2].
ηπειλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμενος εστι. Α. 388.
ὡς φατο Σαρπηδων· δακε δὴ φρενας Ἑκτορι μῦθος. Ε. 493.
αλλ' οἶδα, μυθοις γ' εἴ τι πιστευειν χρεών. Trach. 67.
τοδε καὶ μελημα μυθοις. Anac. 53. 9.
ἔν τ' αρεταλογιῃ μυθευματα ποικιλ' εχοντας. Man. 4. 448.
Syn. Επος, λογος, ῥῆμα, βαξις, μυθολογια, αἶνος, διαλεξις, βουλη, παραφασις. 2. στασις.
Epith. Ακριτος, αγαθος, απημων, απηνης, απτερος, αντιπαλος, αμιλλητηρ, απειροκακος, ασημαντος, αμοιβαῖος, ακεσσιπονος, αλυτος, απατηνωρ, αγηνωρ, αλεξικακος, αμεμφης, αμωμητος, αρραγης, βαρυζηλος, βιοδωτωρ, βριαρος, δνοφερος, δολοπλοκος, ερωτοτοκος, ευτροχαλος, εργοπονος, εσθλος, ελεγχης, εγκυμων, θυμοδοκος, θυμαλγης, θαρσαλεος, θεηγορος, θεοφραδης, θεορρητος, θεοπνευστος, θεσπεσιος, θαλερος, θελξιφρων, βραδυδινης, δειμαλεος, δολοφρων, κλεψινοος, κενεοφρων, ηπιος, κρατερος, κερδαλεος, μειλιχιος, μαλακος, ουρανιος, ολιγοστιχος, ονειδιος, πολυμηχανος, πολυειδης, περισσονοος, πολυφλοισβος, σαοφρων, σοφος, σκοτιος, στρεπτος, σεμνοστομος, ὑπερφιαλος, ὑψιφρων, ὑψαυχην, φρενοθελγης, φιληνωρ, φιλοπενθης, φιλιος, φρενοτερπης, χαλεπος, χραισμητωρ, κυβερνητηρ, κεντωρ, ληϊστωρ, φοιβητος, ζωαρκης, λυσιπονος, νεμεσημων, ὁμογλωσσος, ὁμοφθογγος, μελιφρων, κενεαυχης, πυροεις, παιηων, ποικιλος, δυσαγγελος, ποινητωρ, μαντιπολος, ωγυγιος.—αγανος, ἅλιος, ἡδυς, πεπνυμενος, ετητυμος, ὑγιης, στυγερος, κλοπιος, εναισιμος, αἱμυλιος, αἱμυλος, αωϊστος, ασχετος, γραωδης, κακοτροπος, συντομος, ψευδης. [βραχυς, τορος. Æsc.]
Μυθοτοκος. verba pariens. ep. cordis. Nonn.
Μυῖα. musca.
—ὡς ὅτε μητηρ-Παιδὸς εεργει μυῖαν,— Δ. 131.
Epith. Δαπτη, δακνηρα, τανυπτερυγος.
*Μυιοσοβη. flagellum, quo muscas abigebant servi.
ηδη δ' επιχυσις, διαλιθοι λαβρωνιοι, [484.*
Περσαι δ' εχοντες μυιοσοβας ἑστηκεσαν. Men. ap. Athen. p.
Μυιοσοβος, ου, ὁ ἡ. qui muscas pellit.
δμῶας μυιοσοβου ῥυομαι ατμενιης. Paul. Silent. *An.* iii. 92.
Μυκαω, Μυκαομαι. mugeo, boo.

1. "Quod post versiculum 116. adscriptum legitur vocabulum "μυγμός, nihil aliud est quam poetæ, vel Scholiastæ παρεπιγραφή, quo "notatur hic ronchum edere Eumenides." Schütz. in l.

2. Ducitur hæc vocis significatio ex Odyss. φ. 71. ubi Schol. Μύθου. νῦν, τῆς στάσεως, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασιαστὰς φησιν, Μυθηταὶ κ. λ. — "μῦθος est consensus plurium ad rem aliquam "gerendam, hinc *recentiores* etiam τὴν στάσιν, *seditionem* dixere μῦθον. "—potest et l. c. esse, *historia narranda*." Damm. c. 1536.

αυτομαται δὲ πυλαι μυκον[1] Ουρανοῦ, ἃς εχον Ὥραι. E. 749.
—αλλ' αδινον μυκωμεναι αμφιθεουσι-Μητερας— κ. 413.
Syn. Βρυχω, ηχεω, βοαω.

Μῠκαλη. mons Prienes. 2. urbs Cariæ.
1. Μαιανδρου τε ῥοας, Μυκαλης τ' αιπεινὰ καρηνα. B. 869.
Epith. Αιγονομος.

Μυκαλησσος. urbs Bœotiæ mediterranea.
Θεσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ ευρυχορον Μυκαλησσον. ib. 498.

Μῠκημα, Μυκηθμός. mugitus.
ὁσσον περ τοκάδος τελεθει μυκημα λεαινης. Theoc. 26. 21.
μυκηθμοῦ τ' ηκουσα βοῶν αυλιζομεναων. μ. 265.
Syn. Μυκη, μυκησις, μυκητωρ, βομβος, βρυγμος, κτυπος, βοη, αυδη. Epith. Βαρυδουπον, βαρυβρομον, βλοσυρον, τρηχαλεον, φρικαλεον.

Μῠκηναῖος. pl. Μυκηναιοι. a sequ.
παντες· ὁ δ' οἷον επεφνε Μυκηναῖον Περιφητην. O. 638.
καὶ νοον εν πρωτοισι Μυκηναιων ετετυκτο. ibid. 643.

Μῠκηνη, et Μυκῆναι. 1. urbs Peloponnesi celeberrima, condita a Perseo. nomen habuit ab (2.) antiqua heroina.
1. Αργος τε, Σπαρτη τε, καὶ ευρυαγυια Μυκηνη. Δ. 52.
οἱ δε Μυκηνας εἶχον εὔκτιμενον πτολιεθρον. B. 569.
*2. κερδεά θ', οἵ' ουπω τιν' ακουομεν ουδὲ παλαιῶν,
ταων αἱ παρος ἦσαν εὐπλοκαμῖδες Αχαιαί,*
Τυρώ τ', Αλκμηνη τε, εὐστεφανός τε Μυκηνη. β. 118.
Epith. Αυχηεσσα, πολυπονος, πολυχρυσος, Κυκλωπειος.
Phr. Αρχαιοπλουτα ἑδρασματα. πολισμα Μερσεως.
Κυκλωπειων πονος χειρῶν. Eur. βασιλεια Ἑλληνων. Ep.

Μῠκηνις. *adj. fem.* a præc. Μυκηνιδες ὦ φιλαι. Orest. 1251.

Μῠκης. fungus. 2. summa gladii pars.
1. μηποτε, λυχνε, μυκητα φεροις,— Agath. *An.* iii. 39.
2. Κηφῆος νεα δῶρα, μυκης ὅθι καππεσεν ἁρπης. Nic. Al. 103.
Syn. Αμανιτης, βωλιτης.—μυκη, λαβη (τοῦ ξιφους.) ξιφος.

Μυκλος. asinus. 2. scortator. *Vid. Schol. in l. l.*
βοηλατοῦντι, καὶ τὸν εργατην μυκλον. Lycoph. 816.
μυκλοις γυναικοκλωψιν· ἡ δὲ βασσαρα. ib. 771.
Syn. Ονος.—τραχηλος.—μνηστηρ, μαργος, βασσαρα.

*Μῠκονος, *item*, Μυκονη. ἡ. ins. maris Ægæi, una Cycladum, sub qua poëtæ fabulantur sepultos esse Gigantes, postremo ab Hercule interfectos.
εσται ταδ'· (*Neptunus loquitur*) ἡ χαρις γὰρ ου μακρων λογων
δεῖται. ταραξω πελαγος Αιγαιας ἁλός·
ακταὶ δὲ Μυκονου, Δηλιοί τε χοιράδες,
Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ Καφηρειοί τ' ακραι,
πολλῶν θανοντων σωμαθ' ἕξουσιν νεκρῶν. Troad. 87.*

Μυκτηρ. naris, nasus, proboscis.
οἷον μυκτηρ μυκᾶται, και. (*Anap. Dim.*) Vesp. 1479. (88. B.)
ξυνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες οσφραντηριοι. Ran. 920. (893. B.)
Syn. Μυξητηρ, μυξωτηρ, ῥιν, ῥις, ῥινιον.
*Phr. Χλιαινετ', αιρεθ', ἑψεται, παφλαζεται,
προσκαεθ'· ὡστε μηδ' ἂν ει χαλκοῦς εχων
μυκτῆρας εισελθοι τις, εξελθεῖν παλιν
εικῇ· τοσαυτην εξακοντιζει πνοήν. Antiph. ap. Ath. p. 623.*

Μυκτηρόθεν. *adv.* e naribus.
ηερα λεπταλέον μυκτηρόθεν αμπνειοντες. Pallad. *An.* ii. 432.

Μυκτηριζω. naso suspendo, derideo.
οἱ δε μιν εισαΐοντες, εμυκτηριζον ἑκαστος. Sib. l. 1.
Syn. Χλευαζω, μυχθιζω, αναμυχθιζω, επιμυχθιζω, εξουθενεω, εκμυκτηριζω, διασαρδωνιζω, καταμωκαομαι, επιμυττω, επιμυκτεω, καταγελαω.

Μυκτηροκομπος. jactabundus.
μυκτηροκομποις πνευμασιν πληρουμενοι. Sept. Th. 470.

*Μῠλαῖος, ου. ὁ ἡ. in mola operans. [*An.* ii. 119.
ισχετε χεῖρα μυλαῖον, αλετρίδες, εὕδετε μακρά. Antip. *Thess.*

Μῠλᾰκρῐς. ἡ. molaris.
αμφοτεραις χειρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ενησει. Alex. *Ætol.*

Μῠλαξ. lapis molaris. [*ib.* i. 420.*
βαλλομεναι μυλακεσσι, καὶ ασπίδες ομφαλοεσσαι. M. 161.
Syn. Μυλιας, μυλιτης.—λιθος μυλικος, τραχυς.

---

1. Corripitur penultima in aor. secundo.

Phr.—Βαρος πετρης Νισυρητιδος εγκυκλον ἑλκω. Ep.
—γυροδρομον πετρον— ib.

Μῠλη, Μυλος. mola.
αἱ μὲν αλετρευουσι μυλης ἔπι μηλοπα καρπόν. η. 104.
πρὸς ταῦτα μυλην αγαθην ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεοκοπτον. Vesp.
οψε θεῶν αλεουσιμ υλοι, αλεουσι δὲ λεπτά. Prov. [646.
ουχ ἁλις, ὁττι μυλοιο περιδρομον αχθος αναγκης,
σπειρηδὸν σκοτοεις κυκλοδιωκτος εχω; Secund. *An.* iii. 5.
Syn. Μυλων, χειρομυλη, αλφιτειον. —μυλαι. —μυλοι, γομφιοι, αλυιητῆρες οδοντες. Ep.

Μῠληφατος. mola factus et contusus.
εικοσι δ' εστω μετρα μυληφατου αλφιτου ακτῆς. β. 355.

Μῠλιαω. strido dentibus.
καὶ τοτε δὴ κεραοὶ καὶ νηκεροι ὑληκοῖται
λυγρὸν μυλιοωντες ανα δρυα βησσηεντα
φευγουσιν·—Hes. ε. 528.
Syn. Τριζω, πριω, (τους οδοντας.)

Μυλλω. permolo.
ειπ' αγε μοι, Κορυδων, τὸ γεροντιον η ῥ' ετι μυλλει
τηναν τὰν κυανοφρυν ερωτιδα, τᾶς ποκ' εκνισθη; Theoc. 4. 58.
Syn. Ελαυνω, ωθεω, φιλεω.

Μῠλοειδης, Μυλοεις. lapidi molari similis.
εισω δ' ασπίδ' εαξε, βαλὼν μυλοειδεῖ πετρῳ. H. 270.
ψυχεο δ' εν στερνῳ προβαλὼν μυλοεντι θυειης
εσθλοῦ αβροτονοιο δυω κομοωντας οραμνους. Nic. Ther. 91.
Syn. Μυλικος, στρογγυλος, τραχυς.

Μῠλοεργης. molitus.
αλλοτε δὲ σπεραδος κνιδης μυλοεργέι μισγων
τερσαινοις οροβοιο παληματι.— Nic. Alex. 550.

*Μῠλος, ου. ὁ. mola. *item*, lapis molaris. *et simpliciter*, lapis, saxum.
ἢ ποιων σε μυλον κοψατο λατομιῶν; Lucill. *An.* ii. 334.

Μυλωθρὸς, ου. ὁ. qui pistrinum possidet. *item*, adject. ὁ. ἡ. molaris. *Epig. ined.* Jacobs.*

Μυνδιος. *adj.* a Myndo, urbe Cariæ maritimæ. *Hinc* Μυνδια, epith. Minervæ.
ὡς τακοιθ' ὑπ' ερωτος ὁ Μυνδιος αυτίκα Δελφις. Theoc. 2. 29.
δειμας δὲ σηκὸν Μυνδιᾳ Παλληνίδι. Lyc. 1261. Vid. et vs.

Μυνδός. mutus. [950.
εν αμφιβληστροις, ελλοπος μυνδοῦ δικην. Lycoph. 1375.
Syn. Αφωνος, μυναρος.

Μῡνη. excusatio, mora.
αλλ' αγε μὴ μυνῃσι παρελκετε, μηδ' ετι τοξου. φ. 111.
Syn. Προφασις, προυφασμα, προσχημα, προβλημα, προκαλυμμα, σκῆψις, επισχεσιη, αιτιολογια, λαβη, απολογημα, απολογια, παραιτησις, παραιτημα.

Μυνης. Briseïdis maritus.
εκτεινεν, περσεν δὲ πολιν θειοιο Μυνητος. T. 296.

Μυξᾰ. mucus, mucor.
τῆς εκ μὲν ῥινῶν μυξαι ῥεον· εκ δὲ παρειῶν. Hes. α. 267.
Syn. Βλεννα, κορυζα, φλεγμα, ευρως, σαπροτης, σῆψις.

Μυξωδης. mucosus, mollis.
αλλοτε νηδυϊων θολερὴν μυξωδεα χευει. Nic. Alex. 381.

Μυοδόκος. mures recipiens. Vid. in v. Γρωνη.

Μυοκτόνος. murium occisor.
στησομεν ευθυμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τροπαιον. Batrach. 158.

Μυοξος, Μυωξός. ὁ. mus Alpinus. *Plin.* Ang. *dormouse.*
και τυτθοὺς αταλοὺς, ολιγοδρανέας τε μυωξούς·
τοὶ δ' ητοι συμπασαν επημυουσι μενοντες
χειμεριην ὥρην, δεμας ὑπνοισιν μεθυοντες. Opp. κ. 2. 574.
Syn. Φυσαλος.

Μυοχοδος. vilis.
ὁ μυοχοδος γερων λεληθέναι σφοδρα-Οιομενος—Menand. *fr.*
Syn. Ευτελης, ουδενος αξιος. [Ῥαπ. 5.

Μυουριζω. muris caudam imitor, *i. e.* in acumen desino.
—Πελοπος δ' επι νῆσος οπηδεῖ
ειδομενη πλατανοιο μυουριζοντι πετηλῳ. Dion. 404.

Μυουρος. mutilus, curtus.
—ἡ δὲ μυουρος ὑφ' ολκαιη τετανυσται. Nic. Th. 225.
Syn. Κολοβος, βραχυς, ελλειπης, κολος.

Μῠραινα. myræna piscis.

τί σοι δοκεῖ; μυραινά γ' η¹ εχιδν' εφυ. Choëph. 994.
 Syn. Σμυραινα.—μυρος, μυραινος.
 Epith. Οιστρομανης, Ταρτησια.
Μῡρῐάκῐς. decies millies. [410.
 ωμοσα μυριάκις επιγραμματα μηκέτι ποιεῖν. Pallad. *An.* ii.
Μῡριαμφορος, ου. ὁ ἡ. decies mille amphorarum capax.
 ὦ ποτνια βοτρυοδωρε, τί προσειπω σ' επος;
 ποθεν ἂν λαβοιμι ῥῆμα μυριαμφορον,
 στῳ προσειπω σ'; ου γὰρ εἶχον οικοθεν. Pac. 520.
Μῡριᾰς. decem millium numerus.
 μυριάσιν ποτε τῇδε τριηκοσιαις εμαχοντο
 *εκ Πελοποννασου χιλιάδες τετορες. Simon. *An.* i. 131.*
Μῡριετης. qui decies mille annorum est.
 —τον μυριετῆ-Χρονον αθλευσω.— Prom. 94.
Μῡριζω. ungo. Vid. ad voc. Μυρωμα.
 αυτὴ γὰρ μυρισαι καὶ τὸ μυρον δυνασαι. Ep. ἀδεσπ. 67.
 *ου γὰρ εμυριζετ' εξ αλαβαστου, πρᾶγμά τι
 γινομενον αεὶ, Κρονικόν· αλλὰ τεσσαρας
 περιστερὰς αφῆκεν αποβεβαμμενας
 εις ουχὶ ταὐτὸν, μὰ Δια, τὴν αυτὴν μυρον,
 ιδιῳ δ' εκαστην. πετομεναι δ' αὗται κυκλῳ
 εῤῥαινον ἡμῶν θαιματια, τὰ στρωματα.
 μή μοι φθονησητ', ανδρες Ἑλληνων ακροι,
 ηλειφομην θυομενος ιρινῳ μυρῳ. Alex. ap. Ath. p. 691. e.*
 Syn. Αλειφω, εγχριω, μυροω, μυραλειφεω.
Μῡρικη. (θαμνῶδες φυτον.) myrica, arbor.
 καιοντο πτελεαι τε καὶ ιτεαι, ηδὲ μυρῖκαι. Φ. 350.
 συμμαρψας δονακας μυρῖκης τ' εριθηλέας οζους. Κ. 467.
 και μυρῖκης λαζοιο νεον πανακαρπεα θαμνον. Ther. 612.
 οζον ες αλγινοεντα βαθυῤῥιζοιο μυρῖκης. Cal. l. 4.
*Μῡρῐκινεος myricinus.
 ταῦτα καταφθιμενοιο μυρικινεον περὶ θαμνον. Leon. *Tar.*—
Μῡρῐκῖνος. idem. [*An.* i. 223.*
 οζῳ ενὶ βλαφθέντε μυρικινῳ, αγκύλον ἅρμα. Ζ. 39.
Μῡριλλα. nomen feminæ.
 ροδον εν κοραις Μυριλλα. Anac. 62. 14. Fisch.
Μυριννα, *sive potius*, Μῡρῖνα. dicitur fuisse regina Amazonum, sepulta in colle, cui nomen Βατίεια. 2. oppidum Troädis, inde nominata. Vid. Strab. pp. 573, 623.
 1. αθανατοι δέ τε σῆμα πολυσκαρθμοιο Μυρινης. Β. 814.
 *2. καὶ δὴ στενει Μυρινα, καὶ παρακτιοι
 ἵππων φριμαγμὸν ηόνες δεδεγμεναι,
 ὅταν Πελασγὸν ἅλμα λαιψηροῦ ποδὸς
 εις θῖν' ερεισας λοισθιαν αιθων λυκος, (Achilles)
 κρηναῖον εξ αμμοιο ῥοιβδηση γανος,
 πηγὰς ανοιξας τὰς παλαι κεκρυμμενας. Lyc. 240.*
Μῡριοβοιος. dives bubus.
 αυλια, κὴξ ολιγων μυριοβοια τιθει. Eryc. *An.* ii. 296.
Μῡριοδους. cui sunt infiniti, seu vasti dentes.
 ασχετος ορμαινει μυριοδους ελεφας. Philipp. *ibid.* 220.
Μῡρίος. infinitus. 2. ingens. 3. extremus.
 μυρίοι, ὅσσα τε φυλλα καὶ ανθεα γιγνεται ὥρῃ. Β. 468.
 ——ἅλις χεραδος περιχευας
 μυρίον— Φ. 320. **Vid. Damm. c.* 1528.
 μαλιστα, μυρίον γε δοὺς χρυσοῦ σταθμόν. Bacch. 810.*
 Syn. Αμηρυτος, απειριτος, ανηριθμος, απλετος.—πλεῖστος.
Μῡριοκαρπος. valde fertilis.
 φυλλαδα μυριοκαρπον, αναλιον. Œd. C. 676. B.
Μῡριόκρᾱνος. innumera habens capita. Vid. Ὑδρα.
Μῡριομορφος. innumeras habens formas. Vid. Βακχος.
Μῡριομοχθος. infinitos labores perpessus.
 δερκεο, μυριομοχθε, τεοὺς, Ἡρακλες, αγῶνας. Ep. ἀδ. 282.
Μῡριοναυς. innumeris navibus instructus.
 Ξερξου μυριοναυν ουχ υπεμειναν αρη. Philipp. *An.* iii. 235.
Μῡριονταρχος. decem millium præfectus.
 Χρυσευς, Ματαλλος μυριονταρχος θανων. Pers. 314.
Μῡριόπληθης. infinitus numero.
 —εν ανδρασι δ' αὖ-Κοσμος ενδον ὁ μυριοπληθης
 μειζω πολιν αυξει. Iph. Aul. 571.
Μῡριοστος. decies millesimus. [562.
 μὰ τὸν Δί', ου τὴν μυριοστην μοῖραν ὧν ποιοῦμεν. Thesm.
Μῡριοτευχοι. innumeri armati. Vid. Eur. Iph. T. 141. cit. sub v. Αγαμεμνονιδης. *Vox est dubiæ fidei.* Barnes. conj. μυριοτευχεῖ.
Μῡριοφορτος. navis infinita vehens onera.
 ναῦς ἅτε μυριοφορτος,— Automedon, *An.* ii. 161.
Μῡριοφωνος. infinitas edens voces.
 δημος ὁ μυριοφωνος;— Ep. *ibid.* iii. 25.
Μῡρῐπνοος.² unguenta spirans.
 ὥς με μονον προλιποῦσα μυριπνοος ῴχετ' Αριστη; Ep. l. 7.
Μῡριωπος. multioculus.
 φοβοῦμαι τὸν μυριωπον εισορῶσα βουταν. Prom. 571.
 Syn. Πολυοφθαλμος.
Μυρμηκειον. phalangii genus.
 ει δ' αγε, μυρμηκειον, ὁ δὴ μυρμηξιν εϊκται. Nic. Th. 747.
Μυρμηξ. formica.
 τεττιξ μὲν τεττιγι φιλος, μυρμακι δὲ μυρμαξ. Theoc. 9. 31.
 Epith. Βωλοτομος, γυιοτορος, γειομορος, δυσπαθης, εργατης, χρυσοφορος, αεὶ μογεων.
 Phr. —Μυρμακες ανηριθμοι και αμετροι. Theoc.
 μυρμηκες γαιης μυχατους προλελοιπότες οικους,
 ερχονται βιοτοιο κεχρημένοι, ὁπποτ' αρουραι
 ληϊα κειραμεναι καρπῶν πληθουσιν ἀλωάς.
 οἱ δ' αυτοὶ πυροῖο νεοτριβες αχθος εχουσιν,
 ἢ κριθῶν· αιεὶ δὲ φερων φορεοντα διωκει,
 εκ θερεος ποτὶ χεῖμα βορην σφετερην επαγοντες
 ατρητον· φῦλον δ' ολίγον τελεθει πολυμοχθον. Phoc.
Μυρμῐδονες. Myrmidones.
 Μυρμιδονες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἑλληνες καὶ Αχαιοί. Β. 684.
 Μυρμιδονες ταχυπωλοι, εμοὶ εριηρες εταῖροι. Ψ. 6.
 Epith. Εγχεσιμωροι, μεγαλητορες, φιλοπτολεμοι.
 Phr. Κραδιην καὶ θυμὸν εχοντες.
Μυρμος. formica. 2. scopulus.
 μυρμων τὸν ἐξαπεζον ανδρωσας στρατόν. Lycoph. 176.
 *2. δειξαντι πλωτην οἶμον, ᾗ διὰ στενῶν
 μυρμων ενησει Τιφυς αθραυστον σκαφος.* Lyc. 879.
 Syn. 1. Μυρμηξ. 2. σπιλας.
Μῡρω. *fluo largiter et cum aliquo strepitu. Μυρομαι. lacrymo.
 προσθεν μὲν θανατόν τ' εἶχον, καὶ δακρυσι μῦρον. Hes. a. 132.
 πρὶν δ' ουπως ἂν εμοιγε φιλον κατὰ λαιμὸν ιειη
 ου ποσις, ουδὲ βρῶσις, εταιρου τεθνειῶτος,
 ὅς μοι ενὶ κλισιη δεδαϊγμένος οξέι χαλκῷ
 κεῖται, ανὰ προθυρον τετραμμένος,* αμφὶ δ' εταῖροι
 μυρονται.—— Τ. 209. Syn. Λειβω, σταλαζω, ῥεω, βρεχομαι.—προσμυρομαι, γοαω, κλαιω, θρηνεω, επικλαιω.
Μῦρον, Μυρωμα. unguentum.
 μὴ μυρα, λωτροχοοι, τᾷ Παλλαδι, μηδ' αλαβαστρως
 οισετε— Call. 5. 15.
 ἥτις μεμυρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρωμασι. Eccles. 1117. B. *al.* μεμύρωμαι. Syn. Χρισμα, αλειφαρ.
 Epith. Βαρυτιμον, θυοεν, κηῶεν, ευῶδες, ευοδμον, μαλακον, ηρινον, ἡδὺ, δαιδαλεοδμον, Συριον, Τυριον, Αιγυπτιον, Φοινικινον, Σισυμβριον, Αμαρακινον, Ἑρπυλλινον, Μεγαλλιον.
 Phr. [Ξανθὰ σὺν ευοδμοις ακραλιπῆ στεφανοις. Callim.]
Μῡροβοστρῠχος. cirros unguento delibutos habens.
 επὶ κροταφοις μυροβοστρυχου Ἡλιοδωρας. Meleag. 105. (*al.* μυροβοτρυος.)
Μυρόπνοος. ὁ ἡ. **frequentius*, Μυρόπνους. unguenta spirans. Vid. ad v. Μυριπν.*
 καὶ μυροπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπατην. *ib.* 66.
Μυροποιὸς, οῦ. ὁ ἡ. qui unguenta conficit. *Anacr.* fr. 113. *Fisch.*
 Syn. Μυρεψός.
Μῡροπωλης. ὁ. Μῡροπωλῖς. ἡ. unguentarius, unguentaria.
 κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπωλίδες [1645.)
 *ἔστασ' εφεξῆς. —Eccles. 836. (*Ita corr.* Pors. *ad* Orest.
 Syn. Μυρεψικος, μυρηρος.

1. Miror hunc locum non fuisse Porsoni obelo notatum. Neque enim talem hiatum ferre poterant aures Atticæ.

2. Immo, μυρόπνοος. Vers. est *M. Argentarii*, Anal. ii. p. 268.

Μῠροῤῥαντος, ου. ὁ ἡ. unguentis delibutus.
ἆ τὸ μυροῤῥαντον Τιμαριου προθυρον. Meleag. 65.
Μῠροφεγγὴς, έος. ὁ ἡ. unguentis renidens.
συγκωμον δὲ Ποθοισι φερων Κυπριδος μυροφεγγὲς
φανιον, (*vel* Φαν. *nom.* amicæ) ακρον εμοῖς ομμασι πῦρ εβα-
Μῠρο̆χριστος. unguentis illitus. [λεν. *ib.* 78.*
μυροχριστος λιπαρος βοστρυχον.— Cycl. 499.
*Μῠρο̆χροος, et Μυρο̆χρους. ὁ ἡ. cujus cutis unguenta redolet. Vid. ad v. Μουσοπροσωπος.
Μυροω. ungo. 2. inungo. Vid. Μυριζω.
Μυρσῐνη[1], *Att.* Μυῤῥινη. myrti ramus. Vid. Μυρτος.
αλλ' εκποδων πτηξωμεν, ὡς εξερχεται
θεραπων τις αυτοῦ,* πῦρ εχων καὶ μυῤῥινας.
προθυσομενος εοικε τῆς ποιησεως. Thesm. 36.
*κηπων εξ αθανατων,
ἵνα δροσοι τεγγουσ' ἱεραι,
ταν αενναον παγαν-Εκπροϊεῖσαι,*
μυρσινας ἱεραν φοβαν. Ion. 116.
*Μυῤῥῖνος. myrtus. *Vid. Brunck. in l. l.**
ψωλον γενεσθαι δεῖ σε μεχρι τοῦ μυῤῥινου. Equit. 964.
Μυρσῐνὸς, ἡ, όν. myrteus.
πτορθων αποσχιζουσα μυρσινῶν φοβην. Alcest. 169.
Μυῤῥινῶν, ῶνος. ὁ. lucus myrtis consitus.
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιασους ευδαιμονας. Ran. 156.
Syn. Μυρτεων, μυρσινεων.
Μυρσῐνοειδης. myrto similis.
συμμισγων μυρικας καὶ μυρσινοειδέας οζους. H. Merc. 81.
Μυρσινος, ου. ἡ. oppidum Eleorum.
ὁσσον εφ' Ὑρμινη καὶ Μυρσινος εσχατοωσα. B. 616.
Μυρσος, *expon.* ἀγγεῖον ἐξ ἄγνου πλεκόμενον λύγων.
μυρσον ες ωτωεντα παλαιφαμενης τε αγνοιο. Et. Ma. in v.
Μυρτας, ἄδος. ἡ. tuberculum in myrto.
μυρταδος εξ οχνης επιοψεαι, ἢ σύ γε βακχης. Nic. Ther. 513.
Μυρτῐλος. fil. Mercurii, Œnomai auriga, a Pelope occisus.
Μυρτιλος εκοιμασθη—Παγχρυσων διφρων
δυστανοισιν αικιαις-Προῤῥιζος εκριφθεὶς. Soph. El. 511.
*Μυρτῖνη. myrtus.
ἢ ετι μυρτινης σχεδιην δεπαεσσιν ορεξαις. Nic. Al. 88.
Μυρτὶς, ίδος. ἡ. id. qu. μυρτος. 2. Nom. Pr. poëtriæ.
Νοσσιδα θηλυγλωσσον,* ιδὲ γλυκυαχέα Μυρτιν. Antip. *Thess.*
Μυρτον. bacca myrti. *An.* ii. 114.
ηρινά τε βοσκομεθα παρθενια
λευκοτροφα μυρτα, Χαρι-
των τε κηπευματα. Av. 1100.
Μυρτος. myrtus.
ἢ πιτυς, ἢ σχῖνος· μυρτοιο δὲ χεῖρες αθικτοι. Call. 3. 201.
Syn. Μυῤῥινος, μυῤῥινη, μυρσινη, μυρτις, μυρτια.
Epith. Ἀπαλη, ενοδμος.
*Μυρτῶ, όος, *contr.* οῦς. ἡ. nomen puellæ ap. Theocr.
Σιμιχιδᾳ μεν Ερωτες επεπταρον[2]. ἢ γὰρ ὁ δειλος
τοσσον ερῇ Μυρτοῦς, ὁσον ειαρος αἶγες ερανται. Theoc. 7. 96.
Μῠρων. statuarius insignis.
βοιδιον ου χοανοις τετυπωμένον, αλλ' ὑπὸ γηρως
χαλκωθὲν, σφετερη ψευσατο χειρὶ Μυρων. Anac. 169.
Μῠρωνιδης. Nom. Pr. ap. Aristoph. V. ad v. Μελαμπυγος.*
Μῦς, νος. ὁ. mus.
μῦς ποτε διψαλεος, γαλεης κινδυνον αλυξας. Batrach. 9.
ζητησωμεν, ὁπως δολιους μυας εξολεσωμεν. ib. 150.
ὃς μονος εινὶ μυεσσιν αριστευεσκε μαχεσθαι. ib. 257.
Syn. Σμινθα, σμινθος, ὑραξ.
Epith. Ἑρπυστης, λυχνοβορος, παμφαγος, νυχηβορος, σκοτιος, φιλολυχνος.

Phr. —Ἑρπυστης κατὰ δωματα—
σμινθος ὁ παντοιης δαιτὸς λιχνος, ουδὲ μυαγρης
δειλος, ὁ κὰκ θανατου κερδεα ληζομενος. Ep.
Μῠσαγμα. res abominanda.
κακὴν, τό, τ' ειπεῖν ευπετὲς μυσαγμά πως. Æsc. Supp. 992. P.
Μῠσᾰρὸς, Μυσαρωπός. Vid. Πορνοσυνη.
ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καί τιν επιχαρμα τετυγμαι; The. 2. 20.
Syn. Μυσαχθης, μυσαχνος, μιαστωρ, μιαρος, μυχρος, ακαθαρτος, ειδεχθης.
Μῠσαττομαι. abominor.
παιδων μυσαχθεῖσ' εισοδους· ποσις δὲ σός. Med. 1149.
Syn. Αποστρεφομαι, βδελυττομαι, μυδαζομαι, δυσχεραινω.
*Μῠσαχθὴς, έος. ὁ ἡ. abominandus.
εν Θηβαις Καδμου κλεινὸς γαμος, αλλὰ μυσαχθὴς
Οιδιποδος. τελετὰς Εὔιος ησπασατο,
ἃς γελασας Πενθεὺς ωδυρατο. —Philipp. *An.* ii. 220.*
Μῡσιος. Mysius. Vid. Μυσοι.
τὸ πιλιδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μυσιον. Acharn. 438.
[—ὁ καὶ Μυ-σιον αμπελοεν
αἵμαξε Τηλεφου μελᾰνῐ ῥαι-
νων φονῳ πεδιον. Isth. viii. 107.]
Μῡσις. *adj. fem.* a sequ.
Βεβρυκές τ' επὶ τοῖσι καὶ ουρεα Μυσιδος αιης. Dion. 805.
Μυσοὶ, *duplices fuere:* alii in Asia, alii ad Istrum supra Thraciam.
τούς ῥά ποτε Πριαμῳ Μυσοὶ δοσαν αγλαὰ δῶρα. Ω. 278.
Epith. Αγερωχοι, αγχεμαχοι, ακοντισται, καρτεροθυμοι.
Μῠσος, εος. το. scelus.
αλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' αποσκεδῶ μυσος. Œd. T. 138.
Syn. Μιασμα, βδελυρια, προσοχθισμος, φονος.
Μυσπολεω. subeo, velut mus.
ὁ γὰρ πατὴρ εις τὸν ιπνὸν εισεληλυθε,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς.— Vesp. 139.
Exp. Καταδυεται, ὡς μῦς φοιτᾷ.
Μυστᾰγωγὸς, οῦ. ὁ ἡ. initiator, mysteriorum magister. 2. qui hospites ad sacra visenda ducit. Vid. in v. Συμπαρισταμαι.
Μυσταξ. mystax, superius labrum.
χὠ μυσταξ πολὺς οὗτος ἂν, αναλεοι δὲ κικιννοι. Theoc. 14. 4.
Syn. Γενειον, ὑποῤῥινιον, προπωγωνιον.
Μυστηριον. *pl.* τα Μυστηρια. mysterium.
λεξω. νομισαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστηρια. Nub. 143.
ευιερόν τε τραπεζαν, ιδὲ μυστηριά θ' ἁγνά. Orp. H. 43. 9.
Syn. Αποῤῥητον.—οργια, προτελεια τα.
Epith. Απυστον, απιστον.
Μυστηρῐκος, Μυστῐκός. *fem.* Μυστηρις. mysticus.
χησεῖτε φωνὰν χοιριων μυστηρικῶν. Acharn. 747.
a. τί δαὶ φερεις ;—b. χοιρους εγωνγα μυστικάς. ib. 764.
ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὕρετο Βακχον. Damaget.
Syn. Μυστηριακος, μυστηριωδης. [*An.* ii. 39.
Μυστης, Μυστιπολος. sacris initiatus.
*μαχῃ τὰ μυστῶν δ' οργι' ευτυχησ' ιδών. Herc. F. 613.
ελθεῖν εναντητον επ' εὐϊερῳ σεο μυστῃ. Orp. H. 40. 10.
μυστιπόλος τελεθων, τοῦτον συνθηκατο βωμόν. Ep. αδ. 190.*
μυστιπολους ῥεκτῆρας, ιδ' οργιοωντας εσεσθαι. Man. 4. 220.
Syn. Μυστοπολος, μυστιπολευτος, ἱερευς, εισηγητης.
Epith. Ἱερὸς, εὐϊερος, θεοφραδης.
*Phr. Ὦ ιτε Δημητρος πρὸς ανακτορον, ὦ ιτε μυσται,
μηδ' ὑδατος προχοὰς δειδετε χειμεριους.
τοῖον Ξεινοκλῆς γὰρ ὁ Λινδιος ασφαλὲς υμμιν
ζεῦγμα διὰ πλατέος τοῦδ' εβαλεν ποταμοῦ. Simon. *An.* i.
τοὺς δε συ εν τελεταῖς ὁσιους μυστας αναδειξαις, [138.*
θεῖσ' αιειθαλέας, πολυολβους, ευφρονας, ἁγνούς·
—θνητῶν στηριγμα κραταιόν. Orp. H. 83. 3.
*Μυστῐκός. mysticus. Vid. Μυστηρικος.
εφριξ' ερωτι τοῦδε μυστικοῦ τελους. *Frag.* Œsch. Œd. *Vid. Lobeck. ad* Soph. Aj. 692.*
Μυστις. ἡ. initiata sacris, mystica.
μυστις ναματος ἡ Κυπρις-Ὑμεναιοις κροτοῦσα. Anac. 18. 12.
—μυστιδα μολπήν. Ep. l. 5. *—μυστι φιλουντων-Ἡδιστη— (*sc.* lagena) M. Argent. *An.* ii. 271.
αιὲν εμῆς πενιης βραχυσυμβολε μυστι, λαγυνε. *ibid.* 270.

1. Αἱ μυῤῥίναι, Thesm. 448. denotat *forum, ubi myrti venduntur.* Locutionem Atticis familiarem luculentissime illustrat Piersonus ad Mœrin, p. 351. sqq. Vid. etiam Brunck. ad Lysist. 557. Notandum autem μυρσίνης exstare apud Nicand. Alexiph. vs. 355. penult. longa. Sed Codd. dant μυρτίνης, quæ vox occurrit etiam vs. 88.
2. Apud Homerum sternutatio bono omini fuit:
οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσι ἔπεσσιν; ρ. 545.
Hic vero longe aliter vox accipitur. Vid. Schol.

Μυστιλάγῦνος. *vox e prava lectione orta.* Vid. ad v. præced.*
Μυστίλη, Μιστυλη. cochlear. *Vid. not. ad* v. Μιστυλαω, *et Brunck. ad* Plut. 627.
εγὼ δὲ μυστιλας μεμυστιλημενας
ὑπὸ τῆς θεοῦ (φερω.)—Equit. 1165. Syn. Μυστρον.
Μυστιλαω, Μυστιλαομαι, Μιστυλαομαι. in parva seco.
—κάμφοιν χειροῖν
μυστιλᾶται τῶν δημοσιων. ib. 824.
Syn. Κατατρωγω.—εν εργαζομαι.
Μυστιπολευτος. Vid. Μυστης.
αἱ τελετὰς θνητοῖς ανεδειξατε μυστιπολευτους. Orp. H. 75. 7.
Μυστιπολευω, Μυστοπολευω. celebro.
ειτε καὶ εν Φρυγιη σὺν μητέρι μυστιπολευεις. Orph. H. 41. 6.
Syn. Ἑορταζω, επιτελεω.
*Μυστοδόκος. ὁ ἡ. sacra arcana continens.
ου σεβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἱνα-Μυστοδόκος δομος
εν τελεταῖς ἁγιαις αναδεικνυται. Nub. 302.
Μυστοδοτης. mysteriorum conditor. [*An.* ii. 253.
καὶ σοφὲ μυστοδοτα,-Λατοῦς γονε, Δηλιε, Παιάν. Dionys.
Μυστριοπωλης. qui mystra, *i. e.* cochlearia vendit.
αλφιτοπωλαις, μυστριοπωλαις. Nicophon ap. Ath. p. 126. f.
Μυστρον. cochlear.
ηρεμα δὲ χλιαρὸν κοιλοις εκδαινεο μυστροις. Nicand. ibid. c.*
Μυττωτευω. contero, vel acribus condimentis condio.
αὖθις τὸν αυτὸν ανδρα μυττωτευσομεν. Vesp. 63.
Syn. Συντριβω, επικραινω, συγκοπτω. [Steph. Ind. in v.
Μυττωτόν. intritum ex alliis, caseo et ovo; moretum. Vid.
επὶ ταυτησὶ κατακνησθειην εν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ. Eq. 768.
—ἣν ετριψαντο μυσωτον. Call. ap. Sch. V. 63. (fr. Bent.
Syn. Τριμμα.—πλακοῦς. [282.
Μῠχᾰτος, η, ον. intimus, abstrusus. Vid. Μυχος, Μυχιος.
—ὁ δε δωματος εκ μυχατοιο-Ερχεται Ἑρμειης,— Call. 3. 68.
Μυχθιζω. 1. irrideo.—*Item,* 2. suspiro, ingemisco: unde ap. Æsch. ἀναμυχθίζω.
φλεξω ναί. τί ματαια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς
μυχθιζεις; *ταχα που σαρδονιον γελασεις. Meleag. 52.
Syn. 1. Χλευαζω,* μυκτηριζω, μυζω. 2. στενω.
Μυχθισμός. gemitus.
κλυω δ' επαρας κρᾶτα μυχθισμῶν νεκρῶν. Rhes. 789.
Syn. Στεναγμα, οιμωγη, ολοφυρμος.
Μῠχῖος. intimus, qui versatur in penetrali, occultus.
φυλλων τε πνοιῇσι τινασσομενων μυχιῃσιν. Apoll. 2. 744.
Syn. Μυχιαῖος, μυχατος, ενδομυχος, εφεστιος.
Μῠχμός. sonus, qui per nares redditur.
μυχμῷ τε στοναχῇ τε, δομων προπαροιθ' Οδυσῆος. ω. 415.
Syn. Ῥογκος, κτυπος.
Μῠχοιτατος. penitissimus.
ἷζε μυχοιτατος αιεί· ατασθαλιαι δέ οἱ οιῳ. φ. 146.
Syn. Ενδοτατος, εσωτατος, μυχαιτατος, μυχατος.
Μυχός. penetrale. *unde* Μυχοθεν. e profundo.
εστι πολις Εφυρη, μυχῷ Αργεος ἱπποβοτοιο. Z. 152.
φευγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐορμου. Φ. 23.
πελανῷ μυχοθεν βασιλειῳ. Agam. 96.
Syn. Μυχη, κευθμων, κολος, το εσω, ενδον, ενδομυχον, μυχατον. Epith. Ανοστητος, δειμαλεος, γλαφυρος, κοῖλος, ευρυς, λιπαρος, οκριοεις, πολυγναμπτος, πολυστεφης, πετρηεις, σκοτιος, στυγερος, σκιερος, ταρταρεος, ανηλιος, ποντιος, νερτεριος.
Μυχότροπος. subdolus. *sed leg.* μοιχοτρόπους. *Vid. Brunck.*
τὰς μυχοτροπους, τὰς ανδρεαστριας καλῶν. Thesm. 399. (392.
Μυχουρος. custos μυχοῦ. [B.)
Οφελτα, καὶ μυχουρὲ χοιραδων Ζαραξ. Lyc. 373.
Syn. Φυλαξ.
Μυω. †*f.* μυσω. *a.* 1. εμῦσα.[1] *p.* μεμῦκα. claudo. 2. conniveo oculis.
ου γάρ πω μῦσαν οσσε ὑπὸ βλεφαροισιν εμοῖσιν. Ω. 637.
†ουδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα παντα μεμῦκεν. Ω. 420.
Syn. Απομυω, καμμυω, επιμυω, σκαρδαμυττω, δενδιλλω.

1. Epigrammatum scriptores *medium* aor. 1. indifferentem habent. ἐμῦσας, ἀδεσπ. 660. μῦσας, Pallad. 16. *Anal. T.* ii. *p.* 410. Sed ἐμῦσε, Antiphil. 43. *ibid. p.* 181. Erycius, 7. *p.* 297.

Μύων. musculus. —ενθα παχιστος
μυων ανθρωπου πελεται— Π. 315.
δρυψ' ἀπὸ μυωνων, ἀπὸ δ' οστεον αχρις αραξε. ib. 324.
Syn. Γαστροκνημια, μῦς.
Μυωψ. connivens. 2. asilus. 3. calcar.
2. εδραμεν ἠΰτε πορτις αησυρος, ἠΰτε τυπεῖσαν
κεντρον ανεπτοιησε βοοῤῥαισταο μυωπος. Tryph. 360. Northm.
βουσσοον, ὄν τε μυωπα βοῶν καλεουσιν αμορβοι. Call. *fr.* 46.
σπερχεται εκ μυωπος αηθεα δεγμενος ὁρμήν. Nic. Th. 417.
Syn. 2. Οιστρος. 3. εγκεντρις, κεντρον, βουκεντρον, ὑσπληγξ.
Epith. 2. Αεροφοιτος, αδηφαγος, αιολος, δηïος. 3. βουσσοος, γυιοβορος, οξυτομος.
Phr. —Τὸν ἱππαστῆρα μυωπα,
χρυσεον ευκνημου κεντρον εθηκε ποδός.—
κεντρα τ' εναιμηεντα διωξιπποιο μυωπος.
βουστροφον ακροσιδηρον απειλητῆρα μυωπα. Suid.
Μῶλος. bellum, tumultus.
νῆας επὶ γλαφυράς· περὶ δ' αυτοῦ μῶλος ορωρει. P. 397.
ευχομενος θανατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Αρηος. B. 401.
Syn. Μαχη, θορυβος, πονος, φυλοπις, βαρος.
Epith. Αγριος, ασχετος, αλγινοεις, αἱματοεις, στονοεις.
Μῶλυ. moly, herbæ nomen.
ῥιζῃ μὲν μελαν εσκε, γαλακτι δὲ εικελον ανθος,
μῶλυ δέ μιν καλεουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ορυσσειν
ανδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε παντα δυνανται. κ. 305.
Μῶλυς. segnis, hebes.
τῆμος, ὅτ' αναλεων φολιδων απεδυσατο γῆρας
μῶλυς επιστειχων, *ὅτε φωλεὸν ειαρι φευγων
ομμασιν αμβλωσσει· μαραθου δέ ἑ νηχυτος ὁρπηξ
βοσκηθεὶς, ωκύν τε καὶ αυγηεντα τιθησι. Nic. Ther. 31.*
Syn. Βραδυς, νωθρος, αδρανης, αμαθης, μωλυξ.
*Μωλωψ. vibex; *item,* verberum notis signatus.
πορφυρεοι μωλωπες, αποῤῥινηματα γαζης
Λυσιμαχου, Λυδῶν αρχετε καὶ Φρυγιης.[2] Daphitas.*
Μωμαομαι, Μωμευω. vitupero, reprehendo.
—Τρωαὶ δέ μ' οπισσω-Πᾶσαι μωμησονται— Γ. 412.
τῶν αλεειvω φῆμιν αδευκέα, μητις οπισσω-Μωμευῃ. ζ. 274.
Syn. Ψεγω, μεμφομαι, εγκαλεω, λοιδορεω, επισκωπτω, επιμωμαομαι, κακιζω, κακηγορεω, προπηλακιζω.
Μωμητός. vituperabilis.
—ουδ' ὅπλων σχεσιν-Μωμητὸς— Sept. Th. 514.
Syn. Ψεκτος, καταμεμπτος.
Μῶμαρ, vel Μῦμαρ. macula.
μορφῆς εχοντας σιφλον, ἢ μῶμαρ γενους. Lyc. 1134.
Μῶμος. dedecus, infamia.
ἡμεας αισχυνων; εθελεις δέ κε μῶμον αναψαι. β. 86.
Syn. Ψογος, ψεγμα, ονειδισμος, κακισμος, κακηγορια, λοιδορια, διαβολη, ονειδος, φθονος.
Epith. Ζηλημων, ελεγχης. Phr. Αλλὰ σὺ, μῶμε, εξιθι, κεἰς ἑτερους οξὺν οδόντα βαλε.
Μῶμος. Momus. [*An.* ii. 223.
Γραμματικοι, Μωμου Στυγιου τεκνα, σῆτες ἀπαντων. Philipp.
Μωμου λαιψηρὰς εξεφυγε πτερυγας. Alcæ. *Mess.*—*ib.* i.
Epith. Παναπενθης, τρισαλαστος. [487.
*Μῶν. *partic. interr.* numquid, utrum: *pro* μὴ οὖν.
τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, και προδοῦσά σε; Med. 606.*
Μωνυξ. solidas ungulas habens.
αυτώ τε κτεινη, καὶ ελασση μωνυχας ἱππους. E. 236.
Syn. Μονωνυξ, μονοχηλος, μωνυχος, μονωνυχος.
*Μωνῦχος. idem. *etiam,* equestris.
παῖς ἑξῆς εναυλοχει, θεὰν
Παλλαδ' εν μωνυχοις
εχων πτερωτοῖσιν ἁρμασιν θετόν. Iph. A. 249.*
Μωραινω. infatuo, stulte ago.
πεζὸς ἢ ναυτης δὲ πεῖραν τηνδ' εμωρανεν ταλας; Pers. 721.
Syn. Ανοηταινω, ηλιθιαζω, ευηθιζομαι, ηλαινω, μαινομαι.

2. Analect. T. iii. p. 330. *Brunck.* T. ii. 39. *Jacobs.* Propter hoc epigramma, quo Attalum ejusque familiam perfricuit, actus est in crucem infelix Grammaticus. *Vid. Jacobs. Annott.* T. viii. p. 105.

Μωρια. stultitia. *item*, Το μῶρον.
σχεδόν τι μωρῳ μωριαν οφλισκανω. Antig. 476.
αλλ' ὡς τὸ μῶρον ανδράσιν μὲν ουκ ἔνι; Hipp. 966.
SYN. Μωροτης, μωρωσις, ευηθεια, ανοια, μοιχεια, ἁμαρτια.
Μωρολογεω. inepta loquor.
—ὁποσοι ταδε μωρολογοῦσι. Ath. 4.
Μωρολογος. stulta loquens.
μυθολογους τευχει και αισχροῤῥημονας ανδρας,
μωρολογους, χλευης θ' ἡγητορας— Man. 4. 444.
Μωρός. ὁ ἡ. stultus, fatuus.
*ὦ μωρὸς (*fem.*), ει χρὴ δεσποτας ειπεῖν τοδε. Med. 60.
λογος τέ τοί τίς εστι τῶν γεραιτερων·
Ανοηθ' ὅσ' αν καὶ μωρὰ βουλευσωμεθα,
ἅπαντ' επὶ το βελτιον ἡμῖν ξυμφερειν.* Eccles. 472.
SYN. Ανοητος, αναισθητος, αλογος, αφρων, ματαιος, αμβλυς.
Μωρόφρων. idem. —μωροφρονας, αισχρογελωτας. Man. 4.
SYN. Γελωτοποιος, μῶκος. [283.
Μωσης. Moses. Nom. Prophetæ.
Μωσης αρτιγενεθλος επεγραφε— Nonn.
—θεουδεος εσμεν ἑταῖροι-Θεσμοτοκου Μωσῆος— ib.
ὑποστρατηγου τοῦ θεοπτου Μωσεως. Cyr. Th.
SYN. Αριστοπονος, πολυφρων, θεσμοθετης, θεοειδης μαντις.

N.

NˇABATAIOI. Arabiæ gens.
αλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβανοιο
αφνειοὶ ναιουσιν επωνυμιην Ναβαταῖοι. Dion. 954.
Ναβλας. nabla. *instrument. mus.*
ναβλαν τιν'· ὁ δὲ ναβλας τί εστιν, ειπέ μοι; Ath. 4.
Ναβλιστοκτύπης. nablam pulsans.
ναβλιστοκτυπεας τε χοροῖς, κιθαρης τε μελουργούς. Man. 4. 185.
Ναετήρ, Ναετης. incola. [*An.* ii. 115.
*καὶ ναετὴρ Κολοφῶνος ὑπεζευκται μὲν Ὁμηρῳ. Antip. Thess.
αυτῷ σοι πρὸς Ολυμπον εμακυναντο κολοσσὸν
τονδε Ῥοδου ναεται Δωρίδος, Αελιε. Ep. ἀδ. 238 a.*
SYN. Ναιετης, ενναετης, οικητης, οικητωρ, εγχωριος, επιχωριος, εποικος, ενοικος, μετοικος, περικτιων.
Ναζαρεθ. nom. Hebr. *indecl.* Galilææ Infer. urbecula.
Ναζᾶρεθ ναετῆρα— Nonn. Joh. Ναζαρεθ ναετης πελομαι—ib.
Ναι. *partic. affirm.* næ, profecto.
ναὶ μὰ τοδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ουποτε φυλλα καὶ οζους. A. 234.
*ετι ναὶ τὰν βοτρυωδη (*Ion. a min. Dim.*)
Διονυσου χαριν οινας,
ετι σοι τοῦ Βρομιου μελησει. Bacch. 534.*
Ναΐαδες, Ναΐδες. plur. a sequ. Vid. Νηιαδες.
Ναΐσι καὶ Βακχαις ἡγουμενε κισσοφοροισιν. Orp. H. 53. 6.
Ναΐς. Nais. nympha aquarum. Vid. ad voc. Λαΐς.
καὶ Νυμφαν, ακραβος εὼν ετι, Ναΐδα γᾶμεν. Theoc. 8. 93.
Νυμφα τις οἷα Ναΐς. Helen. 187.
Ναιεταω, Ναιω. habito.
ναιεταουσι πολῆες επιχθονιων ανθρωπων. Δ. 45.
οἵ τε Καρυστον εχον, ηδ' οἳ Στυρα ναιεταεσκον. B. 539.
Τρωων, οἳ ναιουσι κατὰ πτολιν· αλλ' επικουροι. ib. 130.
ὅς ῥ' εν Ὕλῃ ναιεσκε, μεγα πλουτοιο μεμηλως. E. 708.
νησων, αἳ ναιουσι περην ἁλὸς, Ηλιδος αντα. B. 626.
—αυτὴ δὲ μεθ' ἡρῴνησι νενασται [ii. 302.
εν μακαρων νησοισιν, ἵνα Κρονος εμβασιλευει. Marcell. *An.*
SYN. Οικεω, κατοικεω, διατριβω.—ναιομαι, κειμαι.
Νακη, Νακος. pellis cum suo villo.
αν δὲ νακην ἕλετ' αιγὸς εὐτρεφεος, μεγαλοιο. ξ. 530. [8.
—τὶν δὲ τὸ ποῖον-Λακων εκκλεψας ποκ' εβα νακος;— The. 5.
SYN. Δερμα, βυρσα, κωδιον.
Νᾶμα. fluentum, latex. [115.
ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες-Νᾶμα— The. 7.
SYN. Νασμος, ῥεῖθρον, ῥεεθρον, ῥεῦμα, ῥεος, χυσις, αποῤῥωξ, αποῤῥοη, ῥυαξ, λειβηθρον, οχετος, κρουνος.—ὕδωρ. (ποτον.) EPITH. Αεναον, αργυρεον, γλυκυ, ἱμεροεν, ἱερον, θεοφιλες, θεοπνευστον, καλλιροον, καθαρον, παννεφελον, ὑγιεινον, φαιδρον, φιληδονον, χρυσοῤῥυτον, ωραῖον.
†PHR. Εν μικρῷ μεγαλη λουτρῷ χαρις· εν δ' ελαχιστῳ
ναματι λουομενοις ἡδὺς επεστιν ερως Ep. ἀδεσπ. 331.

Νανος. (ὁ Οδυσσευς.)
Νανος, πλαναισι παντ' ερευνησας μυχὸν
ἁλός τε, καὶ γῆς·— Lyc. 1244.
Νανοφυης, Ναννοφυης. pumilio.
γυλιαυχενας ορχηστας-Ναννοφυεῖς. Pac. 790.
SYN. Νανωδης, ανθρωπαριον.
Ναξιος. e Naxo ins.
προφανηθι Ναξιαις-Θυιάσιν ἅμα περιπολοις. Antig. 1150. B.
Ναξιουργης. Naxio opere factus.
τὸ δὲ πλοῖον εσται Ναξιουργὴς κανθαρος. Pac. 142.
Ναξος. Naxus, una Cycladum. antea *Strongyle*, post vero *Dia* dicta.
Ναξος τ', ηδε Παρος, Ῥηναῖά τε πετρηεσση. Hom. Ap. 44.
Ναὸς, *Att.* Νεὼς, Νεός. templum.
ματρὶ φιλα καὶ πατρὶ θυωδεας εισατο νηώς. Theoc. 17. 123.
αλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Αθηναιης αγελειης. Z. 269.
SYN. Ανακτορον, ἕδος, ἱερον, σηκος, τεμενος, αλσος, ειδωλεῖον. [τεραμνα. Eur.] EPITH. Αργυροφεγγης, αιπυδμητος, ἅγιος, ακηρατος, αχραντος, αυγαλεος, ανηρεφης, επηρατος, ευλαϊγξ, ευωδης, ευκιων, ευκλεης, ευστυλος, ζαθεος, θυωδης, θεοκλητος, θεοτερπης, θεοδμητος, θεοτευκτος, θεοδεγμων, ἱμερτος, ερικυδης, ἱερος, κηωδης, λιθοξοανος, λιθωδης, περικαλλης, πολυκλαυστος, πολυλλιστος, πολυολβος, πανδοκος, πιων, καλλιθεμεθλος, ὑψιθεμεθλος, ὑψοροφος, τιμιος, χαριεις, χρυσαμπυξ, χρυσαυγης.
PHR. Κλισιη θεοτερπης. Apoll. *δομοὶ θεοδοκοι. Eur.*
Νᾱοφύλαξ, Νεωφυλαξ. cui templi custodia tradita est. 2. navis custos.
ὦ ναοφυλακες, βωμιοι τ' επισταται. Iph. T. 1284.
2. ὡς ναοφυλακες νυκτερου ναυκληριας [vi.
πληκτροις απευθυνουσιν ουριαν τροπιν. Soph. Ἀχαιῶν Συλλ.
SYN. Ἱεροκομος, ἱεροδουλος, ζακορος, ἱεροφυλαξ, νεωκορος, νηοκορος, νηοπολος, προπολος, σηκηκορος, τεμενωρος, φαιδρυντης. *2. ναυκληρος, κυβερνητης.*
Νᾰπη, Νᾰπος. saltus.
ἔκ τ' εφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρωονες ακροι,
καὶ ναπαι· ουρανόθεν δ' αρ' ὑπεῤῥαγη ασπετος αιθήρ. Π. 299.
πρῶτον μὲν οὖν ποιηρὸν ἵζομεν[1] ναπος. Bacch. 1046.
SYN. Αγκος, δρυμος, συναγκεια, κοιλας, αλσος, τοπος ορεινος, συμφυτος. EPITH. Βαθυστερνος, επηρεφης, ενυδρος, ερημαια, μακεδνη, κισσοφορος, νιφοβολος, ενκοιλοπεδος, πολυῤῥηνος, πολυθηρος, συσκιος, σκιερα, ὑλιμος, ὑλοκομος, χλοηρα, κοιλη, πολυχρυσος.
Ναπαῖος. saltuosus.
εὑρὼν ναπαιαις εν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. Œd. T. 1045. (26. Br.)
SYN. Ναπωδης, δρυμωδης, ὑλωδης.
Νᾶπυ. sinapi.
κἄβλεψε ναπυ, καὶ τὰ μετωπ' ανεσπασε. Equit. 631.
SYN. Σιναπι. EXP. Δριμυ, οργιλον.
Ναρδολῐπὴς, έος. ὁ ἡ. a nardo pinguis. [107.
καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς αλλοτριους πλοκαμους. Myrin. *An.* ii.
Ναρδος. ἡ. nardus, frutex. 2. oleum nardinum.
ναρδου τ' ευσταχυος δραχμηϊον αχθος ἑλεσθαι. Nic. Th. 604.
ειριά τε ῥοδοεντα, και ες κυανοτριχα χαιτην
ναρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομενην ὑαλου. Antiphil. *An.* ii. 170.
EPITH. Ευσταχυς.—πιστικη, πολυτιμος.
Ναρθηξ. arbor quædam. 2. ferula.
*κρυψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις εὺς παῖς Ιαπετοῖο
εκλεψ' ανθρωποισι Διός παρὰ μητιοεντος
εν κοιλῳ ναρθηκι, λαθὼν Δια τερπικεραυνον.* Hes. ε. 50.
σκηπωνα προποδαγὸν, ἱμαντά τε, καὶ πυρικοιταν
ναρθηκα, κροταφων πλακτορα νηπιαχων. Phan. *An.* ii. 52.
SYN. Ναρθηκια, ῥαβδος, πληστιγξ.
EPITH. Βριαρος, γηροκομος, απτολεμος, θηροφονος, πυρσοπορος, πυρσοτοκος, ῥινοτομος, μυστιπολος, ἱερος.
Ναρθηκοπληρωτος. in ferula conclusus.
ναρθηκοπληρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαιαν— Prom. 109.
Ναρθηκοφορος. ferulam ferens. Vid. Βακχος.

---

1. Ita Ald. Vulgo, typographorum errore, ἵζομεν.

πολλοὶ μὲν ναρθηκοφοροι, παῦροι δέ τε Βακχοι. Anal. iii. p. [148.

Ναρκαω. torpeo, obtorpesco.
ῥῆξε δέ οἱ νευρην· ναρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. Θ. 328.
SYN. Αργεω, βλακευω, αποναρκοῦμαι, νωθρευω, νωθραινω, μαλακιζομαι, κατοκνεω, λυομαι, εκναρκαω.

Ναρκα, Ναρκη. torpor. 2. torpedo; piscis genus.
*1. —ὁ δ' ορθριος αλλον αλεκτωρ
κοκκυζων ναρκαισιν ανιηραισι διδοιη. Theoc. 7. 123.*
2. ἢ σπαρον, ἢ ναρκας αγελῄδας—Ath. 7. [Vesp. 713. B.
οιμοι· τί ποθ', ὥσπερ ναρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται.
οἷον δὴ ναρκη τερενοχροϊ φαρμακον αλκῆς. Opp. ἁλ. 2.
SYN. 1. Ναρκωσις, ναρκημα, ναρκησις, βλακεια. οκνηρια, μυρμηκιασις, αναισθησια, νωθροτης. 2. ιχθυς. EP. Αφρων.

Ναρκισσος. ὁ vel ἡ. flos ita dictus.
ἁ δὲ καλὰ ναρκισσος επ' αρκευθοισι κομασαι. Theoc. 1. 133.
SYN. Λειριον, λιριον.
EPITH. Εὔπνοος, εὔχροος, ὑγρος, φιλομβρος.
PHR. Θαλλει δ' ουρανιας ὑπ' αχνας
ὁ καλλιβοτρυς κατ' ἦμαρ αιεὶ
ναρκισσος, μεγαλαιν θεαῖν
αρχαῖον στεφανωμα.— Œd. C. 715. (684. Br.)

Ναρκισσος. Nom. Pr. viri.
—καὶ ου Ναρκισσος ακουει. Nonn. l. 11.
εἶχε δὲ Ναρκισσοιο φερωνυμα φυλλα κορυμβων. ib. l. 48.
EPITH. Ποθοβλητος, ἱμεροεις, καλλιρῥοος.

Νᾱρὸς, ἡ, όν. liquidus, fluidus. Vid. Νηρος.
πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά. Soph. Et. Ma.
SYN. Ὑγρος.—αφρων, μωρος. (Hes.)

Νᾱρων, ονος. ὁ. fluvius, qui Liburnos ab Illyriis dirimit. Vid. ad v. Δριλων.

Νασμός. fluentum, fluor.
ὕδατί τ' ηδὲ γαλακτι, μελισσορυτων ἀπὸ νασμῶν. Orph. 572.
SYN. Νᾶμα. ομβρος. κατακλυσμος. απόῤῥοια.
EPITH. Μελαναυγης.

Νασσω. æquo, complano.
αμφὶ δὲ γαῖαν εναξε· ταφος δ' ἔλε παντας ιδόντας. φ. 122.
SYN. Επινασσω, επεμβαλλω, εμφορεω, συμπληροω. βυω. ὁμαλιζω. θλιβω.

Ναστης. Nom. Pr.
Ναστης, Αμφιμαχός τε, Νομιονος αγλαὰ τεκνα. B. 870.

Ναστός. confertus. 2. *subst.* placenta e melle, &c. *it.* panis.
2. ἦν δ' Ἡρακλεει τις βοῦν, λαρῳ ναστοὺς θυειν μελιτουττας.
*ναστὸς τὸ μεγεθος τηλικοῦτος, δεσποτα, [Av. 568.
λευκος· τὸ γὰρ παχος ὑπερεκυπτε τοῦ κανοῦ.
οσμη δὲ, τοὐπιβλημ' επεὶ περιηρεθη,
εβαδιζ' ανω, καὶ μελιτι συμμεμιγμενη [111. c.*
ατμις τις εις τὰς ῥῖνας· ετι γὰρ θερμος ἦν. Nicostr. ap. Ath. p.
πρὶν ἂν κρατηση ναστὸν ευστοχῳ λιθῳ. Lyc. 640.
SYN. 1. Πυκνος, μη εχων τι κοῦφον. 2. πλακους, θερμος αρτος μετ' ελαιου.

*Ναυᾱγεω. naufragium facio.
χὠ μὲν εναυαγει γαιης ἔπι·— Posidipp. *An.* ii. 47.*

Ναυᾱγια, Ναυᾱγιον. naufragium; fragmentum navis.
καμνοντας εν χειμῶνι καὶ ναυαγιαις. Thesm. 880.
ναυαγιων Κρισσαῖον ἱππικῶν πεδον. Soph. El. 732.
SYN. Ναυφθορια.—εκβρασμα. πτῶμα.
PHR. —Νῆα διαῤῥαισθεῖσαν αελλαις
αινὰ Ποσειδαωνος αμειλικτοιο τυχοῦσαν. Opp.
ὅσων στεναγμῶν εκβεβρασμενων νεκρῶν
σὺν ἡμιθραυστοις ικριοις ακουσετε; Lyc. 377.

*Ναυᾱγὸς, οῦ. ὁ, et ὁ καὶ ἡ. naufragus.
ουτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λαβηται φερομενος [1]. Philemon.
PHR. Τὸν μὲν εγὼν εσαωσα περὶ τροπιος βεβαῶτα
οἶον· επεί οἱ νῆα θοην αργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ελσας εκεασσε μεσῳ ενὶ οινοπι ποντῳ. ε. 130.

1. Versus est Troch. Tetram. Catal. et sic in pedes suos dividendus.
οὔτε | γὰρ ναυ|ᾱγὸς | ἂν μὴ | γῆς λᾰ| βῆται | φέρομε | νος.
Quod hac tantummodo de caussa indico, ut nimirum Tirones advertant exemplum rarissimum Dactyli ante finalem Iambum in senario Trochaico. Vid. Porson. Supplem. ad Præfat. p. xliv.

ει δ' αὖ τις ῥαιησι θεῶν ενὶ οιν. π. ib. 221.
ναυηγὸς ναῦς—ναυηγοὶ ανεμοι—ναυηγὸς μορος. Epig.

Ναυαιθος. Italiæ fluvius. dictus etiam Νηαιθος. qu. v.
Ναυαιθος ενθα πρὸς κλυδων' ερευγεται. Lyc. 921.*

Ναυαρχια. præfectura classis.
κραινων ἁπασης Μοψοπος ναυαρχιας. Lyc. 733.
SYN. Ναυκληρια.

Ναυαρχος. navium præfectus.
κοὔτε στρατηγοὺς, ουτε ναυαρχους μολεῖν. Aj. 1249.
SYN. Ναυκρατης, ναυκρατωρ, στολαρχης, στολαρχος, κυβερνητηρ, αποστολευς. ναυσιβιος.

Ναυατης, Ναυβᾰτης. navita. Vid. Ναυτης.
πρὸς γῆν, φοβος δ' ἦν ναυαταις [2] τεγξαι ποδα. Iph. T. 1380.
ιω μοι φιλοι ναυβαται. Aj. 348.

Ναυβατος. *perperam pro* Ναυβατης ap. Soph. Philoct. 270. B.

Ναυβολιδης. Vid. Ιφιτος.

Ναυδετον. rudens.
καὶ ναυδετ' ανηψατο πρυμναν. Troad. 811.
SYN. Προτονος, καλως, πρυμνησιον.

Ναυηγος, *pro* Ναυαγος. naufragus.
ου λησεις γε θεοὺς, Φυσιγναθε, ταῦτα ποιησας,
ναυηγὸν ῥιψας ἀπὸ σωματος, ὡς ἀπὸ πετρης. Batrach. 93.

Ναυκληρεω. nauclerus sum; i. e. navem guberno.
μεμψει, σὺ δ' αυτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πολιν. Sept. Th. 658.
SYN. Ναυτιλλομαι, ναυαρχεω, κυβερναω, περιεπω, σωζω.

Ναυκληρια. navium gubernatio.
αλλ' ουδὲ ναυκληριαν
*εσθ' ὁποι τις αιας
στειλας, ἢ Λυκιας, . . .
δυστανου παραλῦσαι-Ψυχάν·*— Alcest. 112.
SYN. Ναυαρχια.—ναυτιλια.—στολος.—το ναυτικον.

Ναυκληρος. nauclerus.
πλεων γὰρ ὡς ναυκληρος ου πολλῷ στολῳ. Philoc. 554.

Ναυκρᾰτης. Nom. Pr.
προφρων, Αργυροτοξε, διδου χαριν Αισχυλου υἱῷ
Ναυκρατει, ευχωλὰς τασδ' ὑποδεξαμενος. Anac. *Anal.* i. 117.

*Ναυκρᾰτις. ἡ. Ægypti oppidum, patria Athenæi.
ουνομα σὸν μακαριστον, ὁ Ναυκρατις ὧδε φυλαξει [p. 596. d.
εστ' ἂν επὶ Νειλου ναῦς εφαλος γεγονῃ. Posidipp. ap. Ath.

Ναυκρᾰτιτης. (στεφανος). corona myrtea ita dicta: *cujus rationem vide ap.* Athen. l. xv. p. 675.
στεφανους δ' ανὴρ τρεις ἑκαστος εἶχεν*
τοὺς μὲν ῥοδινους, τὸν δὲ Ναυκρατιτην. Anac. ibid. p. 671.

Ναυκρᾰτωρ. Vid. Ναυαρχος.
ὅδ' εστὶν ἡμῶν ναυκρατωρ ὁ παῖς· *ὅσ' ἂν [B.
οὗτος λεγῃ σοι, ταῦτά σοι χἠμεις φαμέν.* Phil. 1100. (1073.

Ναῦλος, Ναῦλον. merces quæ pro navigatione persolvitur.
a. εκβαιν', απόδος τὸν ναῦλον. b. εχε δὴ τὼ 'βολώ. Ran. 270.
SYN. Ναῦσθλον, πορθμεῖον, πορθμηϊον, επιβαθρον.—ναβλας.—εφοδιον.

Ναυλοχος. portuosus.
ναυλοχον ες λιμένα, καί τις θεὸς ἡγεμονευεν. κ. 141.
EXP. Τας ναῦς κρυπτων, η ὑποδεχομενος.—ναυφρακτος. ναυσταθμος.—ευδιος.

Ναυμᾰχεω. navale prælium committo.
οἵ μοι κακοδαιμων. τί γὰρ εγὼ ουκ εναυμαχουν; Ran. 33.
*νὴ Δι', ἤ μοι κρεῖττον εκστῆναι τοπαραπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσουτοις ναυμαχεῖν ὁσημεραι.* Vesp. 478.
SYN. Διαναυμαχεω, συμμαχεω.
*PHR. Ναυσιστονον ὕβριν ιδὼν,-Τὰν πρὸ Κυμας·
οἷα Συρακοσιων αρ-
χῷ δαμασθέντες παθον·-Ωκυπορων απὸ ναῶν
ὅς σφιν εν ποντῳ βαλεθ' ἁλικιαν. Pyth. 1. 140.*

2. "Pro ναυάταις Codd. A. B. C. habent ὥστε μή: quæ est mira mutatio; si aliquid miri sit interpolatoribus, vel scribis. Supra voces "φόβος δ' ἦν, videtur scriptum fuisse ναυάταις vel ναυβάταις, explicationis gratia. Ea vox, cum metro satisfaceret, et simul locum planiorem redderet, in contextum videtur admissa. ναυάτης vero pro "ναυβάτης, spuriam esse vocem, et Græcis ignotam censet doctiss. "Hemsterhusius ad Polluc. lib. vii. c. 29. p. 781. et in Addendis." Vid. plura apud optimum Marklandum.

Ναυμᾰχος. navali prælio aptus.
νωμα δε ξυστον μεγα ναυμαχον εν παλαμησι. O. 677.
Exp. Προς ναυμαχιαν επιτηδειος.—ναυμαχης.
Ναυπηγεω, Ναυπηγεομαι. naves fabricor. [513.
τίς χαλκευειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥαπτειν, ἢ τροχοποιεῖν ; Plut.
—παλαιαν ναῦν εχοντ'
εις ἣν αναλῶν ουκ εφε-
ξεις, ουδὲ ναυπηγουμενος. Equit. 912.
Ναυπᾱγετης. faber navalis.
εδειμε πεντηκοντα σὺν ναυπηγεταις. Lyc. 873.
Syn. Ναυπηγος, νεουργος, νεωποιος.
Ναυπηγης. naves fabricans. [323.
τεκτοσυνης τ' αρχοντας, ιδ' εν ναυπηγεσι τεχναις. Man. 4.
Ναυπηγια. navium fabricatio.
ναυπηγιαν δ' ὡς εἴ τις ἁρμοζων ανήρ. Cycl. 459.
Syn. Ναυπηγησια.
*Ναυπηγὸς, οῦ. ὁ. faber navalis. *Ang.* a shipwright.
ναυπηγοῖς σχεδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασοκουρον. Ep. ἀδ. 90.
Ναυπλιᾱ. urbs Peloponnesi maritima. *unde adject.** Ναυπλιειος et Ναυπλιος.
λιμένα δὲ Ναυπλιειον εκπληρῶν πλατη. Orest. 54.
*χοὰς χεομενος, εκλυον ὡς εις Ναυπλιαν. (*sc.* χθονα. *Vid.* vs. 363.) Orest. 466. P.*
Ναυπλιος. fil. Neptuni, pater Palamedis. *Vid. Damm. in v.*
τῷ δ' ἔπι δὴ θειοιο κιεν Δαναοιο γενεθλη
Ναυπλιος,—ὃς περὶ παντας εκαινυτο ναυτιλιησιν. Ap. 1. 134.
Ναυπλιος αὖθ' ἵκανεν, Αμυμωνης φιλος υἱὸς,
ὃν τεκεν ευνηθεῖσα περικλυτῳ Εννοσιγαιῳ,
αγλαὸν ηνορεην, δεμας εικελον αθανατοισι. Orph. 200.
Ναυπορος. Vid. Ναυσιπορος.
ὡς Αργὼ λιμνης στομα ναυπορον εξερεουσα. Ap. 4. 1546.
κελσας επ' ακτὰς ναυπορους τῆς Παλλαδος. Eumen. 10.
Ναῦς, Νηυς. navis.
*ανσταντες ῥ' ἅμα παντες απὸ ψαμαθοιο βαθειης
ηϊον, ενθα* τ' εμιμνεν ὑπὲρ ψαμαθου ἁλιη ναῦς. Orph. 237.
τῶν μὲν πεντηκοντα νεες κιον· εν δὲ ἑκαστῃ. B. 509.
καδδ' εβαλον προπαροιθε νεὼς, ανεγειρα δ' ἑταιρους. κ. 172.
πῦρ ες νῆα φεροντα, κατὰ στῆθος βαλε δουρί. O. 422.
νηῦς τε κατειρυσται καὶ επαρτέες εισὶν ἑταῖροι. θ. 151.
Syn. Πλοιον, ὁλκας, πευκη, σκαφος. *πορθμις. σχεδιη, ακατος. [αμις, Æsch. τραμπις, ιος, *v.* ιδος, Lyc.]*
Epith. Αμφιελισσα, αραια, αεικελιος. αγχιαλος, αμεμφης, ἁλιστρεπτος, ἁλιδρομος, ἁλιπλανης, ακοντοφορος, γλαφυρα, βαθεῖα, επηρετμος, εἴση, εὔσσελμος, εὔπρυμνος, ευκλειης, ευεργης, εὔζυγος, εὔκρυερος, ευπρωρος, εὔξοος, ευηρης, ευπλοος, ευχροος, ἑκατονζυγος, εεικοσορος, επικαρσια, επαρτης, ευστειρης, ευσκαρθμος, ευγομφωτος, ευκραιρος, ευορμος, ευρεῖα, ευθυδρομος, ερυμνη, εγρεμοχθος, αελλομαχος, βαθυτερμων, δολιχη, δολιχηρετμος, δορυπαγης, θοα, θαλασσοπορος, λινοπτερυξ, ὑποπτερος, ὁμοπτερος, κορωνις, κυανοπρωρος, τανυπρωρος, κουφη, μυριοφορτος, μελαινα, μιλτοπαρηος, μεγακητης, ποντοπλανος, ποντοπορος, πρωτοπλοος, περικαλλης, πεντηκοντορος, πολυκληΐς, πολυζυγος, πολυγομφος, πολυφορτος, ῥοθιος, ὑγροσκελης, ὑποβρυχια, ὑψιμελαινα, στονοεσσα, φοινικοπαρηος, φορτις, φηγινεα, φυιταλεα, ωκυπορος, ωκυαλος, ωκεῖα, ωκυπτερος, ωκυπομπος, ποικιλοστολος, τρισκαλμος, χαλκεμβολος, καλλιχορος, ορθοκραιρα, ταχυγουνος, κακοξεινος, φερεσσακης.—αναες νᾶες. Æsch.—νηλιφης, ανηλιφης, πισσαλιφης. [λινοπτερος. Æsch. κυανωπις. ib. ιουλοπεζος—πελαργοχρως. Lyc.]
Phr. Ἁρμα θαλασσης. Opp. — διφρος ὑδατων. Nonn. ναυτιλων οχηματα. Æsch. φερεκλειοι ποδες. Lyc.—ἁλὸς ἵπποι. Hom.—ανεμων πτερόν. Ep.—ναΐη απηνη. Eur.—πλωτὴ απηνη. Dion.—ευπλοος, ουριοδρομος, φροῦρις, φυλακις, καταφρακτος, αφρακτος, ανερματιστος ναῦς.
νηα μὲν ευγομφωτον, εὔζυγον, εξοχα κουφην. Opp.
*ὦ λευκοπτερε Κρησιᾶ—πορθμις, ἁ διὰ ποντιον [751.
κῦμ' ἁλικτυπον αλμας—επορευσας εμὰν ανασσαν κ.λ. Hippol.
τὴν δ' εφορει μεγα κῦμα κατὰ ῥοον ενθα καὶ ενθα.
ὡς δ' ὅτ' οπωρῖνος Βορεης φορεῃσιν ακανθας
αμπεδιον, πυκιναὶ δὲ πρὸς αλληλῃσιν εχονται·
ὡς τὴν αμπελαγος ανεμοι φερον ενθα καὶ ενθα. ε. 327.*
[ποντιᾱ βαρις—δορυ γομφοδετον—οχος ταχυηρης, Æsch. πλατα μὲν οὖν λινορραφής τε δομος αλα στεγων μ' επεμψε σὺν πνοαις. ib. εντεα νηός. Pind. πευκη συλαμηφορος—γρουνος επτερωμένος—αιθυια πλεκτανοστολος. Lyc.]
Ναυσθλοω. naulo conduco, &c. Ναυσθλοομαι. navem inscendo. Vid. Εκναυσθλοω.
πτηνος πορευσει πῶλος, ου ναυσθλωσομαι. Pac. 125.
Exp. Νεως επιβαινομαι, — ναῦν μισθοομαι. Hesych. ναυλοω, ναυτολογεω, αποκομιζω.
Ναυσιαω, Ναυτιαω. nauseo.
ουκ εσθ' ὅπως ου ναυτιᾷς ετ', ὦ ξενε. Thesm. 889.
Syn. Καρδιωττω, ασαομαι.—αποπτυω.
Ναυσῐβᾰτης. navita. Vid. Ναυτης.
ναυσιβατας—καὶ ὑδατος ἱστορας ανδρας. Man. 1. 323.
Ναυσῐη, Ναυτιη. nausea.
τὸν δ' ανδρα τὸν παρόντα ναυσιῃ διδοῖ. Simon. π. γυν. 54.
Syn. Ναυσιασις, ναυτιασις, ναυτιασμος, αση, βδελυγμος.
Ναυσῐδρομος. navium cursum incitans.
μυσταις εν ποντῳ ναυσιδρομον οὖρον αγουσα. Orph. H. 73. 10.
Ναυσῐθοος. Nom. Pr.
Ναυσιθοον μεγαθυμον, ὃς εν Φαιηξιν ανασσε. η. 62.
Ναυσικᾱᾱ. Nom. Pr.
κοιμᾶτ', αθανατῃσι φυην καὶ εἶδος ὁμοιη,
Ναυσικαα θυγατηρ μεγαλητορος Αλκινοοιο. ζ. 17.
Epith. Λευκωλενος, εὔπεπλος.
Ναυσικλειτος, Ναυσικλῦτος. re navali clarus.
ειδομενη κουρῃ ναυσικλειτοῖο Δυμαντος. ζ. 22.
Φαιηκες δολιχηρετμοι, ναυσικλυτοι ανδρες. θ. 191.
*Ναυσῐκῠδης. Atheniensis, per ἀλφιτοποιΐαν dives factus.
ἵνα τοῦτ' απελαυσαν Ναυσικυδους τἀγαθόν. Eccles. 426.*
Ναυσῐνοος. Nom. Pr.
Ναυσιθοον δ' Οδυσῆϊ Καλυψὼ, δῖα θεαων,
γεινατο Ναυσινοόν τε,— Hes. θ. 1017.
Ναυσιοεις. nauseans.
αυτὰρ ὁ ναυσιοεις ἁλιην εμυδαξατο δαῖτα. Nic. Al. 482.
Ναυσῐπομπος. naves vehens. Vid. Ναυσιδρομος.
εχων εμ', ὥστε ναυσιπομπον αυραν. Phœn. 1741.
Ναυσῐπορος. navi permeans.
Αχαιῶν τε πλατας ναυσιπορους. Iph. A. 173.
ναυσιπορος στρατιά. Rhes. 48.
Syn. Ναυσιφορητος. *item*, πλωΐκος. ναυσιπερατος.
Ναυσιστονος. classi gemitum et luctum ferens.
ναυσιστονον ὕβριν ιδών. Pyth. 1. 140.
Ναυσιφορητος. qui navibus vehitur.
—ναυσιφορητοις-Δ' ανδράσι *πρωτα χαρις
ες πλοον, αρχομενοις πομ-
παῖον ελθεῖν οὖρον· εοικότα γὰρ
κἀν τελευτᾷ φερτερον νο-στον τυχεῖν.*— Pyth. 1. 64.
Syn. Ναυσιπορος, ναυτικος, ναυβατης.
Ναυστᾰθμος, Ναυσταθμον. navium statio.
πυρὰ κατ' αντιπρωρα ναυσταθμων δαιεται. Rhes. 136.
Syn. Λιμην, ναυλοχος, νεωριον, επινειον, νεων.—ναυλοχοι λιμενες, ἑδραι.—ναυφρακτος.
Ναυστολεω. navi veho.
εξ Ιλιου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ. Philoc. 248.
Syn. Ναυτιλλομαι,—ναυκληρεω.
Ναυστολημα, Ναυστολια. profectio, quæ fit navi. V. Ναυτιλια.
ποντου τε ναυστοληματ', ὡς διαλλαγάς. Eur. Supp. 209.
κλεινὰν επὶ ναυστολιαν. Androm. 796. [864.
Ναυστολος. navi vehens. —ναυστολον[1] θεωριδα. Sept. Th.
*Ναυτευς, εως. ὁ. nobilis Phæax.
Ναυτεύς τε, Πρυμνεύς τε, καὶ Αγχιαλος, καὶ Ερετμεύς. θ. 112.
Ναυτης. nauta.
ἱστιῳ εμβρεμεται, τρομεουσι δέ τε φρενα ναῦται. O. 627.
Syn. Ναυσιβατης, ναυβατης, νηοβατης, επιβατης, ναυ-

1. Scholiasta explicat τὴν διάγουσαν τοὺς νεκροὺς, "unde clarissime "patet legendum νεκρόστολον, quam vocem habes in Antholog. iii. 7. "de Charonte." *Butlerus.* Hanc Viri egregii emendationem meritis laudibus prosequitur Blomfieldus.

τικος, ναυτιλος, πλωτωρ, πλωτηρ, παραλος, πορθμευς, ναυκληρος. *ενορμίτης. Epig Vid. Ποντοναῦται.*

Ἐριτη. Αταρβης, αλιπλοος, μογερος, ποντοπορος, μισοφορος, φιλεμπορος. Phr. Νηὸς ποιμήν. Æsch.

γενος ναΐας αρωγον τεχνας. Soph.

ὅς πέρι μὲν βυκταισι καὶ αργηεσσιν αελλαις
νῆα κατιθυνειν δεδαεν πολυμητιδι τεχνῃ. Orph.

*[—ποντοποροισι
αργυφα τειναμενοισι λινοπτερυγων ὅπλα νηῶν. Opp.]

—ὅς περὶ παντας εκαινυτο ναυτιλιῃσιν. Apoll. 1.

—ἱστορε δ' αμφω
ημεν ναυτιλιης, ηδ' αρεος ευχετοωντο. ib.

αγκῦρας ανελοιο, καὶ ελκυσαιο γυαια,
ναυτίλε, καὶ πλωοις, πᾶσαν εφεὶς οθονην. Epig. p. 110.
αλλ' ιτε, θαρσαλεοι πρυμνησια λυετε ναῦται,
πιτνατε δ' ευπτερυγων λεπταλεας στολιδας.
ὦ ιτ' επ' εμπορινη πισυνοι χαριεντι Πριηπῳ,
ὦ ιτε δὴ λιμενων δαιμονι πειθομενοι. ib.*

Ναυτιοεις. Vid. Ναυσιοεις. Syn. Ναυτιωδης.

Ναυτῐκος. nauticus.

—ναυτική τ' αναρχια-Κρεισσων πυρός·— Hec. 605.

—εκλιπὼν τὸ ναυτικὸν-Στρατευμ' Αχαιῶν. Philoct. 59.

Syn. Ναυτιλος, νηΐος, νηΐτης.

Ναυτῐλῐα. navigatio.

οικαδε νοστησας, ὁσσον περιγινομεθ' αλλων
ναυτιλιῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ορχηστυι, καὶ αοιδῇ. θ. 253.

Syn. Πλοῦς, πλοος, πλεῦσις, νεῦσις, ναυστολια, ναυστοληλημα. ναυκληρια. Ἐριτη. Καλος, ουριος, κρυερα, ισομετρος, δυσπεμφελος, πολυκηδης, πολυσκαλμος, πολυκλαυτος, πυκινη.

Phr. Και βαρὺν ατηρῆς ναυτιλιης καματον. Ep.

Ναυτιλλομαι. navigo.

ὡς ἂν επισμυγερῶς ναυτιλλεται εἵνεκα πατρός. δ. 672.

Syn. Αποπλεω, πλεω, ναυστολεω, νηοπορεω.

Phr. Διασχιζειν νῶτα θαλασσης. Nonn. —ὑπ' ειρεσιῃσιν κῦμα χαρασσειν. Vid. Γαληνη.

οἱ δ' αρ' επ' ειρεσιην επεχον χεῖράς τε νοον τε,
ακμητοι βασιλῆες· ετεμνετο δ' ασπετος ἁλμη,
αφρου ἁμ' οἰδαινοντος ὑπὸ τροπιν ενθα καὶ ενθα. Orph. 361.
λῦσον απ' ευορμων δολιχὰ πρυμνησια νηῶν,
ευτροχα δ' εκπετασας λαιφεα, ποντοπορει,
*εμπορε. χειμῶνες γὰρ απεδραμον, αρτι δὲ κῦμα
γλαυκὸν θηλυνει πρηΰγελως ζεφυρος.
ηδη καὶ φιλοτεκνος ὑπὸ τραυλοισι χελιδὼν
χειλεσι καρφιτην πηλοδομεῖ θαλαμον.
ανθεα δ' αντελλουσι κατὰ χθονα. τῳ, σὺ Πριηπῳ [271.*
πειθομενος, πασης ἁπτεο ναυτιλιης. Marc. Argent. *An.* ii.

Ναυτῐλος. navita. Vid. Ναυτης. 2. nautilus, piscis.

1. κηρυσσω παναληθες επος τοδε· φεῦγε θαλαττη
συμμισγειν εριφων, ναυτίλε, δυομενων. Call.Ep.23.(19.)

*2. Ναυτίλον· ὅς πελαγεσσιν επεπλεον, ει μὲν αῆται,
τεινας οικειων λαῖφος απὸ προτονων. ib. Ep. 5. Ern. *Vid. Athen. lib.* vii. *capp.* 105, *sqq.*

Phr. 1. Ὦ τεκν', εοιγμεν ναυτιλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος εκφυγόντες αγριον μενος
εις χεῖρα γῇ ξυνῆψαν· εἶτα χερσοθεν
πνοαῖσιν ηλαθησαν εις ποντον παλιν.
οὑτω δὲ χἡμεῖς τῆσδ' απωθουμεσθα γῆς,
ηδη πρὸς ακταῖς οντες, ὡς σεσωσμενοι.
οἴ μοι· τί δῆτ' ετερψας, ὦ γαλαινά, με,
ελπὶς τοτ', ου μελλουσα διατελεῖν χαριν; Heracl. 428.*

Ναυτῖλοφθορος. nautas perdens.

καὶ μιξοθηρος ναυτιλοφθορους σκοπάς. Lyc. 650.

*Ναυτολογεω. nautas colligo.

ἡνίκα δημοτερην Κυπρ ν εναυτολογει. Antiphil. *An.* ii. 169.*

Ναυφάγος. naves perdens. —ουδὲ ναυφαγοι
ληξουσι πενθους δυσμενεῖς φρυκτωριαι. Lyc. 1095.

*Ναυφαντη. Nausonis cujusdam uxor.

ουδὲ Ναυφαντης γε, τῆς Ναυσωνος, ου δῆτ', ὦ θεοί. Eq. 1309.*

Ναυφθοριη. naufragium. [*An.* ii. 264.

γυμνὸν, απὸ στυγερῆς ὡς καμε ναυφθοριης. Stat. Flacc.

Ναυφθορος. in navi corruptus et perditus.

πεπλους δ' αμειψας αντὶ ναυφθορου στολῆς. Hel. 1398.

Ναυφρακτος. navibus septus.

Ιωνων ναυφρακτος-Αρης. Pers. 955.

—ἔν τε ναυφρακτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αιεί,— Equit. 564.

Syn. Ναυτικος.—ναυλοχος.

Ναω. congrego, compleo. *Hinc*, 1. congrego in ædes; habitare facio. 2. de fluminibus ponitur, quando fontes ita compleverunt et roborarunt se, ut dense effluant. *Damm. c.* 1561.

1. καί κέ οἱ Αργεϊ νασσα πολιν, καὶ δωματ' ετευξα. δ. 174.

2. καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρειατα μακρὰ ῥεουσιν. Φ. 197.

Syn. 1. Ἱδρυω, κατοικεω. 2. ῥεω, βρυω, βλυζω.

Νεαγγελτος. nuper nuntiatus.

ανὴρ απ' ανδρὸς τὴν νεαγγελτον φατιν
ελθὼν πυθηται τηνδε— Choëph. 734.

Νεαγενης, Νεηγενης. Vid. Νεογιλος.

χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τονδε μοσχον νεαγενῆ.[1] Iph. A. 1623.

νεβροὺς κοιμησασα νεηγενέας γαλαθηνούς. δ. 336.

Νεαζω. juvenesco.

ποῖ; μῶν νεαζων ουχ ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾷν; Phœniss. 730.

Syn. Νεανισκευω, νεανιευομαι, νεανιζω, νεανισκομαι, κουριζω, αταλλω.—αφικνεομαι.

Νεαζον. το, pro Νεοτης.

τὸ γὰρ νεαζον εν τοιοῖσδε βοσκεται
χωροισιν αὑτοῦ·— Trach. 147.

Νεαιρα. Nympha, ex qua Sol genuit duas filias.

ἃς τεκεν Ηελιῳ ὑπεριονι δῖα Νεαιρα. μ. 133.

Νεαιρετος. recens captus.

ἥτις λιποῦσα μὲν πολιν νεαιρετον. Agam. 1074.

Νεᾱκονητος, Νεηκονης. recens acutus.

νεακονητον αἷμα χειροῖν εχων. Soph. Elect. 1410. (1394. Br.)

σιδηροβρῶτι θηγανῃ νεηκονης. Aj. 831. (820. Br.)

Syn. Νεηκης, νεοθηγης, νεοθηκτος, νεοσμηκτος.

Νεανδρος. adolescens, juvenilis.

*παππος δὲ Θρῃκης οὑμὸς αιστωσας πλακα,
χωραν τ' Εωρδῶν, καὶ Γαλαδραῖον πεδον,
ορους επηξεν αμφὶ Ηηνειοῦ ποτοῖς,
στερραν τραχηλῳ ζεῦγλαν αμφιθεὶς πεδαις,*
αλκῇ νεανδρος, ευπρεπεστατος γενους. Lyc. 1344.

*Νεανθὴς, έος. ὁ ἡ. recens.

φημη μεν περιβωτος αν' Ἑλλάδα, τὴν ὁ νεανθὴς
αἶνος Δεξιππῳ δῶκεν εφ' ἱστοριῃ. Ep. ἀδ. 584.*

Νεᾱνιας, Νεηνιας. adolescens, audax.

ηδη πεφυκότ' εκτελῆ νεανιαν. Ion. 780.

ανδρες κοιμησαντο νεηνιαι· ουδὲ συβωτη. ξ. 524.

—νεηνιῃ ανδρὶ εοικὼς
πρωθηβῃ καλαὶ δὲ περισσειοντο εθειραι
κυανεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς εχεν ωμοις
πορφυρεον,— Hom. vi. 3. Syn. Νεος.—νεανικος. τολμηρος.

*Phr. Σὸν δ' ανθος ἥβας αρτι κυ μαινει·—Pyth. 4. 281.

κεχλαδοντες ἥβᾳ. ib.

νεανιαν γὰρ ανδρα χρὴ τολμᾷν αεί,
ουδεὶς γὰρ ὢν ῥαθυμος ευκλεὴς ανήρ·
αλλ' οἱ πονοι τικτουσι τὴν ευδοξιαν. Eurip. Archel.*

Νεανιδος.

ὑμεῖς δὲ νεανιδοισιν[2] αγκαλαις ἔπι-Δεξασθε,—Iph. A. 615.

*Νεᾱνῐκεω. *dictum ab Eupolide pro νεανισκεύω*, juvenis sum. *Vid. Porson. Append. ad Toup. p.* 460.

αὑτη νεανικοῦντος επεθυμησέ μου.*

Νεᾱνῐκός. juvenilis, strenuus. *item*, vehemens.

ἵπποι. παρ' ἡμῖν δ' ἦν φοβος νεανικός. Hippolyt. 1204.

1. "Quanquam spurium esse hunc versum credo, non tamen de interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum ita scripsisse. Legendum εὐγενῆ quivis viderit." Pors. Præf. ad Hec. p. xx.

2. Neque hæc vox, neque νεανίδαισιν, quæ vulgata est lectio, ad linguam aliquam nunc temporis notam pertinet. Toupius vult νεανίδεσσιν, duabus prioribus syllabis in unum, metri gratia, contractis. Marklandus, post Piersonum, totum locum ita legi posse opinatur:

ἀβρὸν τιθεῖσα κῶλον ἀσθενῆ θ' ἅμα
ὑμεῖς, νεάνιδες, νιν ἀγκάλαις ἔπι-Δέξασθε·—

*ου τεῖχος ἂν λαβοις ἂν, ουτ' αλλων ὕπερ
νεανικὸν βουλευμα βουλευσαιό τι. Eurip. Antiop.*
Syn. Νεαρος, νεωτερικος, μειρακιωδης, ισχυρος, αγηνωρ, ανδρεῖος.—μεγας.

Νεανικῶς. *adv.* juveniliter, robuste, laute.
κάτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν. Vesp. 1298. [(1307. B.)
Syn. Ισχυρῶς. γενναιως, νεαρῶς.

Νεᾶνις, Νεῆνις. juvencula.
ὦ δυσταλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανιδων; Trach. 312.
χρυσειαι, ζωῆσι νεηνισιν ειοικυῖαι. Σ. 418.
Syn. Κορασιον.

Νεανισκευω, Νεανισκευομαι. Vid. ad v. Νεανικεω, et Νεαζω.

Νεᾶνισκος. juvenis. Vid. Νεος.
αλλ', ὦ νεανισκ', ουκ εῶ τὴν μειρακα
μισεῖν σε ταυτην.— Plut. 1072.

Νεαοιδός. recens poëta. Vid. Ηριννα.

*Νεᾶπολῖται, ων. οἱ. Neapolitani.
πρωτη δὲ καὶ ποτ' αὖθι συγγονων θεᾷ
κραινων ἁπασης Μοψοπος ναυαρχιας
πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον εντυνεῖ δρομον
χρησμοῖς πιθησας· ὅν ποτ' αυξησει λεὼς
Νεαπολιτῶν, οἵ περ ακλυστον σκεπας
ὅρμων Μισηνου στυφλα νασσονται κλιτη. Lyc. 732.*

Νεᾶρός. novus, recens. Vid. Νεωρης.
ὥςτε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες. Β. 289.
Syn. Νεος, μικρος, ἁπαλος, νηπιος, νεανικος, νεοτησιος, νεοπρεπης.

Νεατος, Νειατος. novissimus.
*εστι δέ τις Θρυοεσσα πολις, αιπεῖα κολωνη,
τηλοῦ επ' Αλφειῷ,* νεατη Πυλου ημαθοεντος. Λ. 711.
αστὴρ δ' ὡς απελαμπεν· εκειτο δὲ νειατος αλλων. Ζ. 295.
Syn. Εσχατος, ὕστατος, νεωτατος. νειαιρος.

Νεαω. novo; terram aratro verto. [460.
ειαρι (*vel* ἦρι) πολεῖν· θερεος δὲ νεωμενη οὖ σ' απατησει. Hes. ε.
*—τὰν μεσαν νεῶν-Αρουραν,—Vid. ad Αιολιζω. [1117.
πρῶτα μὲν γὰρ, ἢν νεᾶν βουλησθ' εν ὥρᾳ τοὺς αγρούς. Nub.
Syn. Αροτριαω,* νεοω, καινιζω, ανανεαζω, εκνεαζω, νεαροποιῶ, νεουργεω.

Νεβρειος. qui ex hinnulo est.
ου γάρ πω νεβρεια δι' οστεα τετρηνοντο. Call. 3. 244.

Νεβριδοπεπλος, Νεβριδοστολος. vestem gerens e pellibus hinnuli. Vid. Βαχχος.

Νεβρίς. (ελαφου δερμα.) hinnuli pellis.
νεβρίδα, τὴν πηραν, ᾧ ποκ' εμαλοφορει. Theoc. Ep. 2. 4.
Epith. Ἁβρα, επωμαδια.

Νἐβρός. hinnulus. Vid. Κεμας.
τιφθ' οὕτως εστητε τεθηπότες, ηΰτε νεβροί; Δ. 243.
Epith. Αιολοδερμος, αμνοφορος, γαλαθηνος, νεηγενης, νεοθηλης, αελληεις, αελλοπους, αναλκις, κυνοσπας, δασυθριξ, λαχνηεσσα, δαιδαλεα, ορεσσινομος, ποικιλονωτος, φιλοσκοπελος.

Νεβροχᾶρης. Vid. Απολλων.

Νεβρωδης. Bacchi cognomen. Vid. Βακχος.

*Νεδη. ἡ. Nympha, Jovis nutrix. *Unde*, nomen fluv. in Arcadia. *Vid. Call. H. in Jov. vss.* 33, 38.*

Νεηθᾶλης. nuper virens. Vid. Νεοθηλης.
αγ', ὦ νεηθαλες, ὦ
καλλιστας προπολευμα δαφνας. Ion. 112.

Νεηκης. recenter acutus. Vid. Νεακονητος.
εξεταμον πελεκεσσι νεηκεσι, νηϊον εἶναι. Ν. 391.

Νεηλυς. qui nuper advenit.
Θρηΐκες οἵδ' απανευθε νεηλυδες εσχατοι αλλων. Κ. 434.
Syn. Συνηλυς, επηλυς, νεαρος, νεωτερος, νεοσυλλεκτος.

*Νεητομος. ὁ ἡ. nuper abscissus.
Γαλλος ὁ χαιταεις, ὁ νεητομος, ὁ πρὸ Τυμωλου. Eryc. *An.* ii. [295.*

Νεηφᾶτος. nuper dictus.
θαυμασιην γὰρ τηνδε νεηφατον οσσαν ακουω. H. Merc. 442.

Νειαιρος. novus, ultimus. Vid. Νεατος. **Potius*,
Νεαιρα, seu Νειαιρα, *et Ionice*, Νειαιρη. *epitheton* imi ventris.*
τὸν βαλε νειαιραν κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυῖα. Π. 465.
*παιει παρος νειαιρᾶν εις πλευρὰν ξιφει. Rhes. 794.
απνοα παντ' εγενοντο παραχρῆμ'· ὅσσα τ' οδοντων
ενδοθι, νειαιρην τ' εις αχαριστον εδυ,
καὶ τῶν ουδὲν εμεινεν ες αυριον. κ. λ. Call. fr. 106.*

Νεικεω, Νεικειω. rixor, objurgo.
αλλὰ τιη εριδας καὶ νεικεα νῶϊν αναγκη
νεικεῖν αλληλοισιν εναντίον, ὥστε γυναῖκας; Υ. 252.
τῷ γὰρ νεικειεσκε. τοτ' αὖτ' Αγαμεμνονι δίῳ. Β. 221.
νεικειειν βασιλῆας ονειδειοις επεεσσιν. ib. 277.
Syn. Δηριαομαι, κακολογεω, λοιδορεω, ὑβριζω, ονειδιζω—κρινω. Phr. [Νεῖκος αγω. Pind.
μηδὲ Νηρεως θυγατηρ (*sc.* Thetis) νεικεων πεταλα δὶς εγγυαλιζετω
αμμιν·— Isthm. 8. 91. *ubi vid. interpp.*]
λογων ματαιων εις ἅμιλλαν εξιών. Eur. Fr.

Νεῖκος. rixa.
μῦθον Αλεξανδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ορωρεν. Γ. 87.
Syn. Νεικη, φιλονεικια, ερις, δῆρις, λοιδορια, μαχη.
Epith. Ακριτον, αρηϊον, αργαλεον, αμφηριστον, λευγαλεον, κρατερον, ολοον, ισορρόπον, ομοιϊον, ὑπερβιον.
Phr. —Ὑψιλοφων τε λογων κορυθαιολα νεικη. Arist.

Νειλεως. Nom. Pr.
θαρσεῦσ' αμμιν ὑμαρτη πολιν ες Νειλεω[1] αγλαὰν
ὄππα Κυπριδος ἱρὸν καλαμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ. Theoc. [28. 3. *Gaisf.*

Νεῖλος. Nilus; Ægypti fluvius.
—ότε πληθοντι ρεεθρῳ
Νεῖλος απὸ κρημνοῖο κατερχεται Αιθιοπῆος. Call. 4. 208.
Epith. Αναρροος, αννεφελος, αχειμων, αναυρος, αλητης, βαθυς, ἑπταπορος, ἑπταστομος, νοτιος, καλλιροος, καρποδοτης, φερεκαρπος, σταχυωδης, σταχυηφορος, πυροφορος, πολυσχιδης, πολυστροιβος, πολυθρεμμων, πολυστονος, πλατυρροος, μεγας. *ἑπτᾶρους. Æsch.*
Phr. —Αναβλυζων, διεραν ὅτε βωλακα θρυπτει. Theoc.
μελαμβαφης, Αιθιοψ, Αιγυπτιος, Τριτων, ποταμός.
—αλφεσιβοιον ὕδωρ. Æsch. Αιγυπτιος Ζεύς. Ath.
*καὶ ποταμὸς Τριτωνος εὐρροος, ᾧ ὕπο πᾶσα
αρδεται ηεριη· Διοθεν δέ μιν οὔ ποτε δευει
ομβρος· ἅλις προχοησιν ανασταχυουσιν αρουραι. Apoll. 4. [271.*
Νειλου μὲν αἵδε καλλιπαρθενοι ῥοαὶ,
ὃς αντὶ δίας ψεκάδος, Αιγυπτου πεδον,
λευκῆς τακεισης χιόνος, ὑγραινει γυας. Eur. Vid. ad v. Αιθι-[οπις.

Νειλοθερης. Nilo enutritus.
δαπτω τὰν ἁπαλὰν-Νειλοθερῆ παρειάν. Æsc. Supp. 74.

Νειλῶτις, Νειλωΐς. ἡ. *adj. fem. a* Νεῖλος.
οὗτός σ' ὁδωσει τὴν τριγωνον ες χθονα-Νειλῶτιν,— Prom. [812.
Πυραμιδες δ' ετι νῦν Νειλωΐδες,— Ep. l. 4.

Νειόθεν, Νειοθι, Νεοθεν. *adv.* ex imo.
νειόθεν εκ κραδιης· τρομεοντο δέ οἱ φρενες εντος. Κ. 10.
—τά που μαλα νειοθι λιμνης-Κεισεται— Φ. 317.
Syn. Κατωθεν, εκ βαθους. νερθε, νερθεν.

*Νειοκόρος. ὁ ἡ. *id. qu.* νεωκόρος. æditūus, sacerdos.
Κρῆσσαι, ποτνια σῆς Αρτεμι νειοκορον. Pancrat. *An.* i. 259.

Νεῖον. *adv.* nuper.
νεῖον απ' Αρκαδιης Αυγκῆϊον Αργος αμειψας. Apoll. 1. 125.
Syn. Εναγχος, αρτι, νεοθεν, *qu. vid.**

Νεῖος, Νεος. novale; ager novalis.
εν δὲ τιθει νειον μαλακην, πιειραν αρουραν,
ευρεῖαν, τριπολον· πολλοὶ δ' αροτῆρες εν αυτῇ. Σ. 541.
καί τις γεωργὸς πυρὸν εις νεον σπειρας. Suid.
Syn. Νεασις, νεατη, νεασιμον, νεωμα,—ἡ αροσιμος γῆ.
Epith. Ἁπαλὴ, βαθεῖα, οκριοεσσα, στυφελη, τετραγυος.
Phr. Νεῖος αλεξιαρη, παιδων ευκηλητειρα. Hes.

Νεισσομαι, Νεισομαι. eo, navigo.
—ουδ' επὶ νηῶν-Νεισσονται·— Hes. ε. 235.
Syn. Νεομαι, πλεω.

Νειοτομευς. qui novale aratro scindit.
χαλκὸν αροτρητὴν, κλασιβωλακα νειοτομῆα. Agath. *An.* iii. 44.

1. Brunck. cum Perizonio, censuit scribendum esse Νήλεω.—Sed, opinor, nihil mutandum: namque eadem vox occurrit apud Callim. fr. xcv. Bentl. Νειλεος, vel Νειλεως, forsan erat conditor, aut rex Mileti, quæ urbs Νείλεω πολις hic vocatur, et apud Callimachum, l. l. Νείλεω δῆμος.

Νεκας, ᾰδος. ἡ. cadaverum acervus. 2. ordo. *Hesych.*
αυτοῦ πηματ' επασχον εν αινῇσιν νεκαδεσσιν. E. 886.
*2. ἡδομενη νεκαδεσσιν επισκυρων πολεμοιο. Call. *fr.* 231.*
Νεκρός, Νεκυς. cadaver. 2. mortuus.
ηριπε δ' αμφ' αυτῷ, νεκρὸς δέ οἱ εκπεσε χειρός. Δ. 493.
βεβληκει βουβῶνα, νεκυν ἑτερωσ' ερυοντα. ib. 492.
βαλλ', αιεὶ δὲ πυραὶ νεκυων καιοντο θαμειαί. A. 52.
αυτός τ' αμφὶ νεκυι κατατεθνειῶτι μαχωμαι. Π. 526.
Syn. 1. Πτῶμα. 2. απνοος, αφανης, αλιβας, λιποβιος, ενερος, φθιμενος, αποφθιμενος, κειμενος, καμων, οιχομενος, κατοιχομενος, τεθνεως, τεθνηκως, φωτοληγιος.
Epith. Ασωματος, αψυχος, αδρανης, αναισθητος, αναυδος, αμειδητος, αρηΐφατος, δειλος, λιποφθογγος, μυδαλεος, δυσπενθης, κρυερος, πολυθρηνος, φρικαλεος.
Phr. Νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς. Eur.
*Νεκροί. οἱ. mortui.
ἡκω, νέκρῶν κευθμῶνα καὶ σκοτου πυλας
λιπὼν, ἵν' Αἵδης χωρις ᾤκισται θεῶν. Hec. 1.
στολμοισι νέκρῶν κρᾶτας εξεστεμμενα. Herc. F. 526.
Syn. Οἱ τεθνηκότες, οἱ εν Αἵδου. [καμόντες. Hom. φθιτοί. Lyc.] οἱ πλειονες. Eccles. 1073.
Phr. [Νεκυωναμενηνακαρηνα—κλυτὰ εθνεα νεκρῶν. Hom. αποιχομενοι ανέρες. Pind. λαοῦ δεδουπότος, *bello occisi*, Orph. Arg.] ψυχαὶ, ειδωλα καμοντων. ψ. 72.
πῶς ετλης αἵδοσδε κατελθέμεν, ενθα τε νεκροὶ
αφραδέες ναιουσι, βροτῶν ειδωλα καμοντων; λ. 474.
καὶ τοὺς θανόντας ει θελεις ευεργετεῖν,
ἢ γοῦν κακουργεῖν, αμφιδεξιως εχει,
οἷς μητε χαιρειν μητε λυπεῖσθαι πάρα.
ἡμῶν γε μεντοι Νεμεσις εσθ' ὑπερτερα,
καὶ τοῦ θανόντος ἡ Δικη πρασσει κοτον. Æschyl. Phryxin.
τὸν αεὶ κατὰ γᾶς σκοτον εἱμένος. Soph. Œd. C.
ὁρμωμενος νερτερας νεκρῶν πλακας. ib.*
—νεκυων σκιοειδεα μορφην. Man.
Νĕκροβᾰρής. *mortuis gravis. *de cymba Charonis.*
θνητοῖσιν δ' ει τοῖοι επηρκεον ιητῆρες,
ουκ ἂν επορθμευθη* νεκροβαρὴς ακατος. Crinag. *An.* ii. 144.
Νĕκροδεγμων. Νĕκροδόκος. mortuos recipiens.
—νερθεν θ' Αἵδου-Τοῦ νεκροδεγμονος,— Prom. 158. *Bl.*
νεκροδόκον κλιντῆρα Φιλων ὁ πρεσβυς αειρων. Antiphil. *An.* ii.
Νĕκροδερκὴς, έος. ὁ ἡ. mortuos videns. [179.
ψυχῇ δερκομενοι νεκροδερκῆ νερτερομορφοι,
ἔν τε καταγγελιαισι θεῶν μηνισμασί τ' αιεὶ
οξυχολοι, λυπρὸν βιοτον τελος αθρησουσιν. Man. 4. 555.
Νĕκροθηκη. sarcophagus, sandapila.
—καὶ νεκροθηκης-Ου χριμπτομενος.— Eur. *fr.* Cret.
Νεκρομαντις. manium vates.
καὶ νεκρομαντιν πεμπελον διζησεται. Lyc. 682.
Syn. Νεκυομαντις.
Νεκροπερνας. qui defunctorum cadavera vendit.
ὁ νεκροπερνας, ὃς προδειμαινων ποτμον. Lyc. 276.
Νεκροπομπος. dux manium.
ἴστω δ' Αιδης, *ὁ μελαγχαιτας
θεὸς, ὅστ' επὶ κωπᾳ-Πηδαλιῳ τε γερων
νεκροπομπος ἵζει.* Alcest. 446.
Νεκροτᾱγος. mortuorum præses.
*ὁ Φρὺξ δ' αδελφῆς αἷμα τιμωρουμενος,
παλιν τιθηνον* αντιπορθησει χθονα
τοῦ νεκροταγου, *τὰς αθωπευτους δικας
φθιτοῖσι ῥητρευοντες αστεργεῖ τροπῳ.* Lyc. 1397.
Νεκροτᾰφος.—Νεκρονωμης. mortuorum sepultor.
—θρηνητορας ανδρας, ασεμνους,
κεδροχαρεῖς σοροεργα τεχνης καινισματ' εχοντας,
νεκροταφους, κλαυστῆρας αποφθιμενων, νεκρονωμας. Man. 4.
*Νέκροω. eneco. [100.
Μοιρῶν ουκ εφυγε τρισσῶν μιτον, αλλὰ νεκρωθεὶς
τὴν ψυχὴν απεδωκεν ες αέρα, σῶμα δὲ πρὸς γῆν. Ep. ἀδ. 724.
Νεκρὼν, ῶνος. ὁ. mortuorum receptaculum.
πανδημος δὲ νεκρὼν εἷς γεγονεν θαλαμος. Pallad. *An.* ii. 438.
Νεκτᾰροστᾰγης. εος. ὁ ἡ. nectare stillans.
——Θασιον ἢ Χῖον λαβὼν,
ἢ Λεσβιον γεροντα νεκταροσταγῆ. Eubul. ap. Ath. p. 28. f.
Νεκυηγὸς, οῦ. ὁ ἡ. mortuos ducens. Vid. Νεκυοστολος.
Αἵδος ὦ νεκυηγὲ, κεχαρμένε δακρυσι παντων, [101.*
ὃς βαθὺ πορθμευεις τοῦτ' Αχεροντος ὕδωρ. Archias, *An.* ii.
Νεκυηπολος. qui cum mortuis versatur.
—εις αἵδην πεμψει νεκυηπολος αἶσα. Man. 1. 330.
Νεκυοσσοος. mortuos suscitans.
—μεροπων νεκυοσσοος ὡρη. Nonn. Ioh. 5.
—λιποφθογγοιο δὲ νεκροῦ
απνοον εψυχωσε δεμας νεκυοσσοος ηχώ. ib. 11.
Νεκυοστόλος, ου. ὁ ἡ. qui mortuos transmittit.
τὸν κυνα Διογενη νεκυοστόλε δεξο με πορθμεῦ.* Ep. ἀδ. 557.
Vid. etiam Antip. *Thessalonicens.* Ep. 55. *Anal.* ii. 123.*
Νεκυϊσμος. mortuorum evocatio magica.
οἷς λεκανοσκοπιη πιστευεται, ἢ νεκυϊσμος. Man. 4. 213.
Νεκτᾰρ, ᾰρος. το. nectar.
—μετὰ δέ σφισι ποτνια Ἥβη-Νεκταρ εῳνοχοει,— Δ. 3.
βαρβιτ', ανεκρονου νεκταρ εναρμονιον. Antip. *Sid. An.* ii. 26.
—τὸ νεκταρ εσθιω πανυ. Ath. 2. 2.
Epith. Ακρητον, αμπελοεν, αυτοχυτον, ανυδρον, ἱμεροεν, γλυκυ, μελιχρως, ερυθρον, ευοδμον, αφυσγετον, χυτον.— θεῖον πῶμα.
Phr. —Αυτοχυτον γὰρ
κεῖνο τό περ καλεουσι Διὸς πομα νεκταρ Ολυμπου,
Νηϊαδες χθονιοισιν αναβλυζουσι κυπελλοις. Nonn.
Νεκτᾰρεος. nectareus, divinus.
νεκταρεῳ δὲ χιτῶνι μελαιν' αμφιζανε τεφρη. Σ. 25.
Syn. Θεῖος, καθαρος, ευοσμος, ευωδης, καλος.
Νεμέα, ας. ἡ. (*item*, Νεμεια. Vid. ad v. Νεμειαῖος.) urbs Peloponnesi, non procul Corintho, ad quam τὰ Νέμεα, certamina in honorem Jovis celebrari solita.
ὅππως τ' εὔυδρον Νεμεης εισηλυθε χῶρον. Theoc. 25. 182.
Epith. Ευφυλλος, τρητος. [βαθυπεδιος. Pind.]
Phr. Βλοσυροιο τιθηνητειρα λεοντος. Ep. *—τὰ δὲ κοιλᾳ λεοντος εν βαθυστερνου ναπᾳ καρυξε Θηβαν
ἱπποδρομιᾳ κρατεων. Isthm. 3. 18. [—βοτανα τέ νίν
ποθ' ἁ λεοντος νικασαντ' ερεψ' ασκιοις Φλιοῦντος ὑπ' ωγυγιοις ορεσιν.] Nem. 6. 71.
Νεμεᾰς, ᾰδος. ἡ. *adj. fem.*
τὰν πολυξεναν εν-Ἱερομηνιᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωριδα νᾶσον Αιγι-ναν,— Nem. 3. 3.
Νεμεειος, α, ον. *idem cum* Νεμειος. Nem. viii. 27. *Sed ibi legunt VV. DD.* Νεμεαῖον. *Vid. Heyn. ad l.*
Νεμεη. *Ion. pro* Νεμεα. *Call. fr.* 193. *Bentl. Hinc*
Νεμεηθε. e Nemea.
ζηλῳ τῶν Νεμεηθε. πιτυν δ' αποτιμησουσιν. ib. *fr.* 103. 4.
Νεμεθω. pasco, depascor.
—δοιαὶ δὲ πελειάδες αμφὶς ἑκαστον-Χρυσειαι νεμεθοντο— Λ.
Syn. Νεμω, βοσκω, φερβω. [634.
Νέμεια. τα. idem quod Νέμεα, sc. ἀγωνίσματα.
νικῇ Νεμειοις παγκρατιου στεφανον. (*Iambeleg.*) Nem. 5. 9.
Νεμειος, et Νεμεαῖος. *idem cum sqq.*
η τὸν Νεμειον θῆρ'; ὃν εν βροχοις ἑλὼν. Herc. F. 153.
καταβολὰν ἱερῶν αγωνων
νικαφοριας δεδεκται πρῶτον, Νεμεαιου
εν πολυυμνητῳ Διὸς αλσει. ib. 2. 5.*
Νεμεος. Νεμειαῖς. Nemeæus.
κοιλην αὖλιν εχοντα Διὸς Νεμεοιο παρ' αλσος. Theoc. 25. 169.
—Νεμειαῖόν τε λεοντα,
τόν ῥ' Ἥρη θρεψασα, Διὸς κυδνὴ παρακοιτις,
γουνοῖσιν κατενασσε Νεμειης, πῆμ' ανθρωποις. Hes. θ. 327.
Νεμεσαω, Νεμεσιζω, Νεμεσιζομαι. indignor, invideo.
ιθυσαν δὲ πολὺ προτερω· νεμεσησε δ' Απολλων. Δ. 507.
Ἥρῃ δ' ουτι τοσον νεμεσιζομαι, ουδὲ χολοῦμαι. Θ. 407.
Syn. Αγανακτεω, φθονεω, βασκαινω, μεμφομαι, επιτιμαω, επιπληττω, νεικεω.
Νεμεσητός. reprehensibilis.
αιδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προεηκε πυθεσθαι. Λ. 648.

Syn. Νεμεσημων, φιλομεμφης, μεμψιμοιρος, βαρυθυμος, οργιλος, αγανακτικος.—καταμεμπτος.—επιφθονος.

Νεμεσἶς. ἡ. indignatio.
ου νεμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνημιδας Αχαιοὐς. Γ. 156.
ὃς ηδη νεμεσίν τε καὶ αισχεα πολλ' ανθρωπων. Ζ. 351.
Syn. Δικη, μεμψις, μομφη, φθονος, ὑβρις. τυχη.

Νεμεσις. Nemesis, nomen Deæ.
τικτε δὲ καὶ Νεμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ολοη.— Hes. θ. 223.
αθανατων μετὰ φῦλον ιτην, προλιπόντ' ανθρωπους,
Αιδὼς καὶ Νεμεσις,— ib. ε. 198.
Epith. Αμοιβαιη, αντιτυπος, δεινη, διχοβουλος, ὑπερδικος, καλλικομος.
Phr. —Νεμεσιν δὲ μετηϊεν· εὗρε δὲ κουρην
ὑψινεφῆ παρὰ ταῦρον,—
καὶ τροχος αυτοκυλιστος εην παρὰ ποσσὶν ανασσης,
σημαινων ὅτι παντας αγηνορας εις πεδον ἑλκει,
ὑψοθεν ειλυφοωσα δικης ποινητορι κυκλῳ,
Δαιμων πανδαματειρα βιου στροφοωσα πορειην·
αμφὶ δέ οἱ πεποτητο παρὰ θρονον ορνις αλαστωρ,
γὺψ πτεροεις,—κ. λ. Nonn. l. 48. παρθένος Αδραστεια. ib.
ὦ Νεμεσι, κληζω σε, θεὰ βασιλεια μεγιστη,
πανδερκης, εσορῶσα βιον θνητῶν πολυφυλων.
αΐδιη, πολυσεμνε, μονη χαιρουσα δικαιοις,
αλλασσουσα λογον πολυποικιλον, αστατον αιεὶ,
ἣν παντες δεδιασι βροτοὶ ζυγὸν αυχένι θεντες.
σοὶ γὰρ αεὶ γνωμη παντων μελει, ουδέ σε ληθει
ψυχὴ ὑπερφρονεουσα λογων αδιακριτῳ ὁρμῇ.
παντ' εσορᾷς, καὶ παντ' επακουεις, παντα βραβευεις.
εν σοι δ' εισι δικαι θνητῶν, πανυπερτατε δαῖμον. Orph. H. 60.

Νεμετωρ. distributor. —τώς νιν Ζεὺς νεμετωρ επιδοι κοταινων. Sept. Th. 490.
Syn. Αμυντωρ, τιμωρος.—ὁ παντα διοικῶν,. ὁ παντων παροχος.—νεμητης.

Νεμος. nemus.
εν νεμεϊ σκιερῷ· επί τε λῖν ηγαγε δαιμων. Λ. 480.
Syn. Αλσος. ορος παραλιον. Ep. Αννδρον, επακτιον.

Νεμω. distribuo, pasco, possideo, guberno, judico. Νεμομαι. pascor, habito, sortior.
Ζεὺς δ' αυτὸς νεμει ολβον Ολυμπιος ανθρωποισιν. ζ. 188.
ἡμενοι, ἑως επῆλθε νεμων· φερε δ' οβριμον αχθος. ι. 233.
Τηλεμαχος τεμενη νεμεται, καὶ δαῖτας εϊσας. λ. 185.
φιλον σ' εγὼ μεγιστον Αργειων νεμω. Aj. 1348. (1331. Br.)
Syn. Απονεμω, διανεμω, κατανεμω, νεμεθω, επινεμω.—διαιρεω, μεριζω.—βοσκω.—εχω, κτaομαι.—κατοικεω.—νομιζω.—αναγινωσκω.—χειροτομεω.—εξαγω.

Νενιηλος. cæcus, attonitus, vecors.
τίς δέ κ' επ' Ουλυμπῳ τε καὶ αϊδι κλῆρον ερυσσαι,
ὅς μαλα μὴ νενιηλος;— Call. 1. 63.
Syn. Αναισθητος. αλαος.—αποπληκτος. ανοητος.

Νεοαρδής. nuper irrigatus. [Φ. 346.
ὡς δ' ὅτ' οπωρινὸς Βορεης νεοαρδέ' αλωὴν-Αιψ' ἂν ξηραινη—
Syn. Νεοβροχος, νεοποτιστος.

Νεοβδαλτος. recens mulctus.
καρκίνον ενθρυψαιο νεοβδαλτοιο γαλακτος. Nic. Th. 606.

Νεογᾰμος. recens matrimonio junctus.
μὴ πρός σε γουνων, τῆς τε νεογαμου κορης. Med. 324.
ὃς ουτε λεκτρων νεογαμων ονησομαι. ib. 1348. [ib. 366.
Syn. Αρτιγαμος, νεοδμητος, νεονυμφος.—νεωστι νυμφιος.—

Νεογῖλος, Νεογονος, Νεογνός. recens natus. Vid. Τεκνον.
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκυλακος νεογιλῆς. μ. 86.
πῶς μοι κατ' αντρα νεογονα βλαστηματα. Cycl. 205.
πῶς εδυνω, δολομῆτα, δυω βοε δειρυτομῆσαι,
ὧδε νεογνὸς εὼν καὶ νηπιος;— H. Merc. 405.
Syn. Αρτιγενης, νεογιλης, νεηγενης, νεαγενης, νεογεννητος, νεογενης, νεοβλαστης, νεοθαλης, νεαλδης.

*Νεογλυφος, *citatur e* Callim. *frag.* 105. Sed locus plane vitiosus est. *Vid. Is. Vossii et Bentl. conjecturas ap. Ernest.**

Νεογραπτος. recens scriptus, vel pictus.
προσθε νεογραπτω θαλαμω χορὸν εστασαντο. Theoc. 18. 3.
Syn. Νεοκαταγραφος.

*Νεῠγρᾰφος. *idem.*
αλλων τ' ερνεα πολλὰ νεογραφα·— Meleag. i. 55.*

Νεογυιος. qui juvenilia membra habet.
ἑπτὰ γὰρ δαισαντο πυραὶ νεογυιους-Φῶτας.— Nem. 9. 56.

Νεοδαρτος. recens excoriatus.
παντα δ' εσαν νεοδαρτα· δολον δ' επεμηδετο πατρί. δ. 437.
Syn. Νεοδορος.

Νεοδμής, Νεοδμητος. recens structus, vel domitus, vel interfectus.
ενθα νεοδμὴς πῶλος αναπνεει, αχθομενος κῆρ. Hom. Ap. 231.
αλλ' ὕβρις, οἵ τε σοι νεοδμῆτες γαμοι. Med. 1366.
—ποθῳ γὰρ τῆς νεοδμητου κορης-Αἱρεῖ— ib. 623.
πυργων απ' ακρων πρὸς νεοδμητον νεκυν. Lyc. 65.
Syn. Νεογαμος.—νεοδαμαστος. νεοζυξ.

Νεοδρεπτος, Νεοδροπος. recens decerptus.
*ἱερὰ δ' εκ κιστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
ευφαμως κατεθεντο* νεοδρεπτων επὶ βωμῶν. Theoc. 26. 8.
ὁρῶ κλαδοισι νεοδροποις κατασκιον. Æsc. Supp. 359.

Νεοζῠγης, Νεοζῠγος, Νεοζυξ. *item, Νεοζευκτος. Epig.* ὁ. recens domitus. *de pullo equino.* ἡ. recens nupta. *de virgine.* Vid. Νεοδμητος.
ει μὲν τοδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμενῳ,
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πονων εναυστολουν,
εικὸς σφαδαζειν ἦν ἂν,* ὡς νεοζυγα
πῶλον, χαλινὸν αρτιως δεδεγμένον,
νῦν δ' αμβλύς ειμι, καὶ κατηρτυκὼς κακῶν. Eur. *fr. inc.* 167.
—ουτε τῆς νεοζυγου-Νυμφης τεκνωσει παῖδ'— Med. 804.
—δακὼν δὲ στομιον ὡς νεοζυγης-Πῶλος,— Prom. 1008.

Νεοηλιξ. juvenilis.
εν ταχυτητι βιου πανων νεοηλικας ακμάς. Orph. 86. 7.

Νεοθᾰλης, Νεοθηλης. nuper virens.
φοινισσουσα παρῆδ' εμὰν-Αισχυνᾳ νεοθαλεῖ. Iph. A. 181.
τοῖσι δ' ὕπο χθὼν δῖα φυεν νεοθηλεα ποιην. Ξ. 347.
σφαγαὶ καθαιμαξωσι νεοθηλον [1] βοτοῦ. Eumen. 453.
Syn. Νεηθαλης, νεογιλης, νεοβλαστος. νεοφυτος. χλωρος. —γαλαθηνος.

Νεοθεν. *adv.* nuper. (1447. Br.)
νεα ταδε νεοθεν ἦλθ' εμοὶ-Βαρυποτμα κακά. Œd. C. 1516.
Syn. Νεωστι. νεον. νεῖον.

Νεοθηξ, Νεοθηγης. recens acutus. Vid. Νεακονητος.
ἆς καὶ αποφθιμενας, πᾶσαι νεοθᾶγι σιδαρῳ. Sappho, *An.* i. 57.
—καὶ νεοθηγεῖς-Ιοὺς γυμνωσας— Ep. αδ. 290.

Νεῠθλῐβής, έος. ὁ ἡ. recens expressus. [258.
λαθριδιη Βακχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' απὸ ληνοῦ. Aristo, *An.* ii.

Νεοθρεπτος. recens nutritus.
ερνεά που τοιως, Διὸς ασπετον ομβρησαντος,
φυταλιῇ νεοθρεπτα κατημυουσιν εραζε. Apoll. 3. 1398.

Νεοιη. juvenilis ætas.
ἦσθα παρος· νῦν αυτε νοον νικησε νεοιη. Ψ. 604.
Syn. Νεοτης, προπετεια, θρασος (νεοτητος.)

Νεοικος. recens conditus et habitatus.
*—τιν δὲ κῦδος-'Αβρὸν νικασαις ανεθηκε, καὶ
ὃν πατέρ' Ακρων' εκαρυξε,* καὶ
τὰν νεοικον ἕδραν. Olymp. 5. 16.
Syn. Νεοκτιστος, νεοκατοικος.

Νεοκηδης. recentem dolorem habens.
ει γάρ τις καὶ πενθος εχων νεοκηδεῖ θυμῷ. Hes. θ. 98.
Syn. Νεοπενθης.

Νεοκλειδης. Nom. Pr.
εἷς μέν γε Νεοκλειδης, ὅς εστι μὲν τυφλὸς,
κλεπτων δὲ, τοὺς βλεποντας ὑπερηκοντισεν. Plut. 665.

Νεοκλωστος. recens contextus.
ητοι ὁγ' ωριγνᾶτο νεοκλωστω τελαμῶνος,
κουφισδων ἑτερᾳ κολεὸν,— Theoc. 24. 44.

Νεὄκμης, ῆτος. ὁ ἡ. recens fabricatus.
εν κεραμῳ νεοκμῆτι καμινόθεν·—Nic. Th. 707.

Νεὄκμητος[2]. idem. *it.* recens mortuus.
δρεψασθαι νεοκμητα— ibid.

---

1. Scribendum νεοθηλοῦς bene monuit Abresch. et monito paruit Schutz.

2. Loc. laudatus est, Ther. 498. Sed *Bentl.* mavult, νεοκμῆτι, *Schneid.* (in *Curis Posterior.*) νεοκμῆτα, utrumque a νεοκμής.

*Νεοκοπος. recens incisus vel factus.
νεοκοπος καρδοπος. Eupolis *ap. Poll. l.* vii. §. 22.*
Νεοκοπτος. *idem.*
πρὸς ταῦτα μυλην αγαθὴν ὡρα ζητεῖν σοι, καὶ νεοκοπτον.
Νεοκοτος. qui novas iras concepit. 2. recens. [Vesp. 646.
τί δ' εστι πρᾶγος νεοκοτον πολει παρόν; Sept. T. 809.
Νεοκρας, Νεοκρᾶτος. recens mixtus.
νεοκρᾶτα φιλον γε κομιζοι[1]. Pers. 342.
Νεοκτιστος. recens conditus.
τὰν νεοκτισταν εις Αιτναν. Nem. 9. 3.
SYN. Νεοικοδομητος, νεοκατασκευαστος, νεοκαθιδρυτος, νεοκμητος, νεοικος.
Νεοκτονος, Νεοφονος. recens interfectus.
αμφ' Αχιλεῖ νεοκτονῳ. Nem. 8. 52.
αλλ' οἶδε μητρὸς νεοφονοις εν αἵμασι. Eur. El. 1172.
Νεολαια. juvenum cœtus.
τετρακις ἑξηκοντα κοραι, θῆλυς νεολαια. Theoc. 18. 24.
ευμενὴς δ' ὁ Λυκιος ε-
στω πασᾳ νεολαιᾳ. Æsch. Suppl. 695.
Νεολλουτος, Νεολουτος. recens lotus.
δή ῥα νεολλουτος, προκαλευμενος ἡδυμὸν ὕπνον. H. Mer. 241.
SYN. Νεοπλυτος, νεοπλυτης.
Νεομαι. neo. 2. nato. 3. vado.
3. νῦν δ' επεὶ ου νεομαι γε φιλην ες πατρίδα γαῖαν. Σ. 101.
*εἶπεν, ὅτ' ἦν ηδη νευμενος εις Ἀΐδην. Antip.Thess *An.*ii.121.*
SYN. Απονεομαι, ανειμι, παραγινομαι, ὑποστρεφω, νεω, νεισσομαι, νοστεω, πορευομαι.
Νεομορφοτυπωτος. Vid. Πλαστοκομης.
Νεομυστος. recens initiatus.
ελθετ' επ' ευφημους τελετὰς ὁσιας νεομυστοις. Orph.H.42.10.
Νεον. *adv.* nuper. Vid. Νεῖον.
τὴν δὲ νεον κλισιηθεν εβαν κηρυκες αγοντες. A. 391.
SYN. Νεωστι, νεως, νεοχμῶς, προσφατως, προσπαιως, αρτιως.
Νεονυμφος. *idem quod* νεόγαμος.
πολλάκι καὶ νεονυμφον επὶ ζυγὸν ηλυθε μοιρη. Naz.
Νεοξεστος. nuper politus.
οἱ δὲ, νεοξεστοιο πεποιθότες εργμασι τεχνης. Tryph. 248.
Νεοπᾰθης. recentem dolorem habens.
ἡ τεκοῦσα νεοπαθής. Eumenid. 517.
Νεοπενθής. qui in recenti luctu est.
παρθενικαί τ' αταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν εχουσαι. λ. 39.
SYN. Νεοκηδης.
Νεοπηγής. recens compactus.
—κλισιας νεοπηγέας αρτι γεραιρων. Nonn.
*δειματο Μαξιμινος νεοπηγέος ενδόθι Ῥωμης. Cyrus, *An.* ii. [455.*
Νεοπηκτος. nuper pressus.
ου τυρὸς νεοπηκτος απο γλυκεροῖο γαλακτος. Batrach. 38.
SYN. Νεοπαγης, νεοπήγης.
Νεόπλουτος. cui recentes sunt divitiæ.
εοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλουτῳ τρυγί. Vesp. 1300.
Νεοπλῠτος. recens lotus. Vid. Νεολλουτος.
οἱ δ' αιεὶ εθελουσι νεοπλυτα εἵματ' εχοντες. ζ. 64.
Νεόπριστος. recens serra dissectus.
αργυρεη, κολεὸν δὲ νεοπριστου ελεφαντος. θ. 404.
Νεοπτολεμος. filius Achillis.
εἴ που ετι ζωει γε Νεοπτολεμος θεοειδής. T. 327.
EPITH. Ατρεστος, δαΐφρων, θρασυφρων, ισοθεος, μεγαθυμος, νησιωτης, Αιακιδης, Αχιλλειδης, Φθιωτης.
PHR. Σκυριος δρακων—Lyc. —Αχιλλῆος κρατερὸς παις—κυδιμος υἱὸς εὐπτολεμου Αχιλῆος. Cal.
Νεοπτολις. urbs nova.
—καὶ πολιν νεοπτολιν
τηνδ' ὑψιπυργον αντεπυργωσαν τοτε. Eumen. 690.
SYN. Νεαπολις.
Νεοπτος, **pro* Νεοσσος, *ponitur mendose ap.** Phocyl. 81.
Νεορραντος. recens aspersus.
πηδῶντα πεδια σὺν νεορραντῳ ξιφει. Aj. 30.
Νεορρυτος. qui recens affluxit.
ὀρῶ κολωνης εξ ακρας νεορρυτους
πηγὰς γαλακτος,— Soph. El. 900.
Νεορτος. recens excitatus. 2. novus.
τί δ' εστιν, ὦ παῖ Λαΐου, νεορτον αὖ; Œd. C. 1577. (06. Br.)
Νεός. novus.
μηδὲν φοβηθῇς· ουδὲν εν στρατῷ νεον. Rhes. 661.
SYN. Νεαρος, νεωρης, νεοχμος, νεηγενης, καινος, ξενος, *προσφατος, νεορτος. [προσπαιος. Lyc.]*
Νεος. juvenis.
Αντιλοχ', ἦτοι μέν σε νεον περ εόντ' εφιλησαν. Ψ. 306.
λεῖβε· νεοι δὲ παρ' αυτὸν εχον πεμπωβολα χερσίν. A. 463.
SYN. Αιζηος, ἠΐθεος, παιδνος, μειρακιον, νεανδρος, νεανιας, νεανισκος, νεαξ.
EPITH. Αρτιθαλης, ὑπερηνορεων, χορευτης, ευχροος, ἀβροχιτων, ῥοδοδακτυλος, ὑψικαρηνος.
Νεοσιγηλος. novitate et excellentia admirandus.
μοι νεοσιγαλον εὑρόντι τροπον. Ol. 3. 8.
Νεοσκᾰφης. recens effossus.
πορθου διαρραισθέντος, ὃν νεοσκαφὲς
κρυψει ποτ' εν κληροισι Μηθυμνης στεγος. Lyc. 1098.
*Νεοσκῡλευτος. ὁ ἡ. recens spoliatus.
τίς τὰ νεοσκυλευτα ποτὶ δρυῒ τᾷδε καθᾶψεν
εντεα; τῷ πελτα Δωρὶς αναγραφεται; Dioscor. *An.* i. 496.*
Νεοσμηκτος. nuper tersus.
θωρηκων τε νεοσμηκτων, σακεων τε φαεινῶν. N. 342.
Νεοσπᾰδης, Νεοσπας. recens destrictus.
—καὶ νεοσπαδὲς ξιφος-Εχοντ'— Eumen. 42.
λουσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, εν νεοσπάσι
θαλλοῖς ὃ δὴ 'λελειπτο συγκατηθομεν. Antig. 1215. (01. B.)
Νεοσπορος. qui recenter seminatus est.
τοκεὺς, τροφὸς δὲ κυματος νεοσπορον. Eumenid. 662.
Νεοσσός, Νεοττός. pullus.
ενθα δ' εσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νηπια τεκνα,
οζῳ επ' ακροτατῳ, πεταλοις ὑποπεπτηῶτες. B. 311.
SYN. Πῶλος, πωλαριον, νοσσος, νόσσαξ, νεογνος, νεοττιον, μοσχος. EPITH. Ἁπαλος, απτην, κεχηνως.
Νεοσσοκόμος. pullos nutriens.
αἴξας εντοσθε νεοσσοκομοιο καλιῆς
*νοσφισεν ωδινων τετραελικτος οφις. Antip. Sid. *An.*ii. 23.*
Νεοστᾰσία. —Κυπριν δὲ νεοστασιη[2] λαβε μυθων. Apoll. [3. 76.
SYN. Επιστασις.
Νεοστροφος. nuper tortus, ideoque novus.
νευρην δ' εξέρρηξε νεοστροφον, ἣν ενεδησα. O. 469.
Νεοσφᾰγης, Νεοσφαξ. nuper jugulatus.
λεγω. τεθνηκεν αρτιως νεοσφαγής. Trach. 1146.
—ἢ εριφοιο νεοσφαγος, ηέ κεν αρνός. Athen. l. 3.
SYN. Νεοσφακτος, νεοκτονος, νεοφονος.
Νεοτευκτος, Νεοτευχής. nuper fabricatus.
αμφὶ δέ μιν κνημις νεοτευκτου κασσιτεροιο. Φ. 592.
, καὶ βαθὺ κισσυβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ καρῷ,
αμφῶες, νεοτευχες,— Theoc. 1. 28.
SYN. Νεουργος, νεοεργης, νεοκμητος, νεοκμης, νεηλατος, νεοποιητος, νηγατεος.
Νεοτης. juventus.
εκ νεοτητος εδωκε καὶ ες γῆρας τολοπευειν. Ξ. 86.
εκ πονων δ', οἱ σὺν νεοτατι γενωνται
σύν τε δικᾳ, τελεθει
πρὸς γῆρας αιὼν ἁμερα. Nem. 9. 104.
SYN. Νεοτη, νεολαια, εφηβια, ἥβη, κουροσυνη, ακμη ανθοῦσα, το νεαζον.
EPITH. Αφρων, απηνης, ερατη, θαρσαλεα, ῥωμαλεα, θαλερα, πρωτοπλοος, πρωτοπερος.
Νεοτμητος, Νεοτομος. recens sectus.
ἔν τε νεοτματοισι γεγαθότες οιναρεοισι. Theoc. 7. 134.
δυστηνος, αρτι νεοτομοισι πληγμασιν. Antig. 1294. (83. Br.)
Νεοτοκος. ἡ. quæ recens peperit.
ὁσαις νεοτοκοις μαζὸς ἦν σπαργῶν ετι. Bacch. 700.
Νεοτρεφης, Νεοτροφος. *recens nutritus.

1. Imo Choëph. 342. (ubi Porson. κομίσειεν pro γε κομίζοι.)

2. Optime conj. Ruhnken. K. δ' ἰνεοστασίη, i. e. *stupor*.

—αλλα του ποτε
εν χειρὶ σᾳ κομιζεις κορους*
νεοτρεφεῖς, φρασον. Heraclid. 91. *Elms.*
νεοτροφου τεκνου δικαν. Agam. 734. (703. *Bl.*)

Νεοττευω. nidifico. [Av. 700.
ενεοττευσεν γενος ἡμετερον, καὶ πρῶτον ανηγαγεν ες φῶς.
SYN. Νευσσευω, νεοττοποιεω, νεοσσευω, νοσσοποιεω.

Νεοττια, Νεοσσια. nidus.
εισελθετ' εις νεοττιαν γε τὴν εμήν. ib. 642.
SYN. Νεοττεια, νεοττευσις, καλια.—εκλεπισις.

Νεοττιον. pullulus. Vid. Νεοττος.
*ει δ' ὁ Πισιου προδοῦναι τοῖς ατιμοις τὰς πυλας
βουλεται, περδιξ γενεσθω,* τοῦ πατρὸς νεοττιον. ib. 767.

*Νεοττόν. το. vitellus.
καὶ τετταρων ὠῶν μετὰ τοῦτο, φιλτατη,
τὸ νεοττόν.— Menand. Andr. *Vid. Bentl. in loc.**

Νεοττŏτροφεω. pullos alo.
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικιαν, εξ ἧς ενεοττοτροφηθης. Nub. 995.
SYN. Νεοσσοκομεω.

*Νεουργεω. novum facio.
κρεῖττον νεουργεῖ τῆς παλαι θεωριας. Anal. iii. *p.* 140.*

Νεουτăτος. recens vulneratus.
αλλον ζωὸν εχουσα νεουτατον, αλλον αουτον. Σ. 536.
SYN. Νεοτρωτος.

Νεοφαντης. κλυθ' επαγων ζωὴν ὁσιην μυστῃ νεοφαντῃ. Orp. Hymn. *(ubinam, ignoro.)**

Νεοφοιτος. recenter prodiens. 2. recenter insaniens.
Κασσανδρη νεοφοιτος εμαινετο· *πυκνὰ δὲ χαιτην
κοπτομενη καὶ στερνον, ανιαχε μαινάδι φωνῇ.* Tryph. 374.

Νεŏφρων. insipiens. [Northm.
*ου γάρ μοι ζωειν γε δοκεῖ βροτὸς, ἠὲ βιῶναι
ανθρωποιο βιον ταλασιφρονος, ὅς τις απ' οινου
θυμὸν ερητυσας,* πινει ποτὸν αλλο νεοφρων. Panyas. 1. 9.
SYN. Αφρων.

Νεοχăρακτος. nuper insculptus.
ιχνη τὰ κεινου νεοχαραχθ', ὅπως ιδῃς-Ειτ' ενδον,— Aj. 6.

Νεŏχμος. novus.
τί δ' εστὶ Περσαις νεοχμὸν εμβριθὲς κακόν; Pers. 695.
SYN. Νεος, παραδοξος.—ακοπος, απονος.—απειρος.

Νεŏχνοος. cui lanugo recens est.
—φιλον υἱα νεοχνοον ουκετ' εχοντα. Naz.

*Νεπους, ποδος. ὁ ἡ. pedibus carens, vel, cui pedes exigui sunt. 2. nepos. *plur.* Νεποδες. 1. *epith.* piscium. (*quasi* νηξίποδες. qui natando gradiuntur. *Hesych.*) 2. nepotes.*
αμφι δέ μιν φῶκαι νεποδες[1] καλῆς ἁλοσυδνης
αθροαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς εξαναδῦσαι. δ. 404.
2. αθανατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νεποδες γεγαῶτες. Theoc. 17. [25.
——ειμι δ' ες αυγὰς
ηελιου μετοπισθε, τεοῖς νεποδεσσιν ετοιμη. Apoll. 4. 1745.
SYN. 1. Ιχθυες. 2. απογονοι.

*Νεπτουνις, ιδος. ἡ. *nom.* Hippolytes Amazonis; *unde* Amazones dicuntur παρθένοι Νεττουνίδες. Lyc. 1332.*

Νερθε, Νερθεν. *adv.* infra. Vid. Νειοθεν.
μειδιοων βλοσυροῖσι προσωπασι· νερθε δὲ ποσσίν. Η. 212.
νερθεν ἅπας πεπαλακτο, καὶ αντυγες αἱ περὶ διφρον. Λ. 535.

Νερτεριος. *adj.* infernus.
οφρα κεν εντομα ῥεξω αγακλειτοις βασιλεῦσιν,
οἵ οἱ νερτεριων βερεθρων κληῖδας εχουσιν. Orp. 1379.

Νερτεροι Θεοι. Dii Manes.
οἵπερ νερτεροί εισι θεοὶ, Κρονον αμφὶς εόντες. Ο. 225.

Νερτερομορφος. Vid. Νεκροδερκης.

Νερτερος. inferior.
—δεῖ μ' απελθεῖν-Ὑπὸ νερτερων χορειας. Anac. 4. 17.
—τὰ δ' ὑπερτερα νερτερα θησει
Ζεὺς ὑψιβρεμετης.— Lysist. 773.
SYN. Ενερτερος, κατωτερος.

Νερων. Nero. ἥξει δ' εκ περατων γαιης μητροκτονος ανηρ.

Νεσσος. Centaurus, qui Deïaniræ vim inferre voluit. [Sib.
Νεσσος παλαι Κενταυρος εξεπεισέ νιν. Trach. 1157.

*Νεσταῖοι. gens Illyrica.
νῆσον εβαν· κεῖθεν δὲ Κεραυνια μελλον Αβαντων
ουρεα, Νεσταιους τε, καὶ Ὠρικον εισαφικεσθαι. Apoll. 4. 1214.

Νεστις. *fem. gentile.*
μεσφα Σαλαγκῶνος ποταμοῦ καὶ Νεστιδος αιης. ib. 337.*

Νεστορειος, et Νεστορεος. *adjectt.* a Νεστωρ.
ει μοι τὸ Νεστορειον ευγλωσσον μελι
*Αντηνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοιη θεὸς,
ουκ ἂν δυναιμην μὴ στεγοντα πιμπλαναι
σοφους επαντλῶν ανδρὶ μὴ σοφῷ λογους.* Eur. *fr. inc.* x. xi.
Νεστορεῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος. Β. 54.

Νεστορĭδης. *patronym.* a sequ.
*Νεστοριδαι δ', ὁ μεν ουτασ' Ατυμνιον οξέι δουρὶ
Αντιλοχος, λαπαρης δὲ διηλασε χαλκεον εγχος·
ηριπε δὲ προπαροιθε· Μαρις δ' αυτοσχεδὰ δουρὶ
Αντιλοχῳ επορουσε, κασιγνητοιο χολωθεὶς,
στὰς προσθεν νεκυος· τοῦ δ' αντιθεος Θρασυμηδης κ.λ.*Π. 317.

Νεστωρ. Nestor.
Νεστωρ, ὅς ῥα Πυλοιο αναξ ἦν ημαθοεντος. Β. 77.
EPITH. Αγαυος, εὔφρονεων. αντιθεος, δῖος, μεγαθυμος, κυδαλιμος, ἱπποδαμος, τριγερων. Νηλήϊος, Μεσσηνιος.
PHR. —Γερηνιος ἱππότα Νεστωρ.
—Νηληϊαδης, μεγα κῦδος Αχαιῶν.
ἡδυεπης,—λιγὺς Πυλιων αγορητης.
—οὖρος Αχαιων.—ὑπερθυμος αναξ.— Hom.
τὸν βαθυνουν ψυχήν τε νοημά τε θεῖον εχοντα. Ep.

Νεῦμα. nutus, gressus.
νευμασιν αφθογγοισι παραπλαζων φρενα κουρης. Mus. 102.
SYN. Νεῦσις, συννευσις, ῥοπη.
EPITH. Ατρεπτον, αμειδες, δυσαντες, δολοφρον, λαθριδιον, πολυστροφαλιγξ, χαλιφρον, Κυπριδιον.

Νευρα, Νευρη, Νευρειη. nervus.
νευρην μὲν μαζῷ πελασεν, τοξῳ δὲ σιδηρον. Δ. 123.
δὴ τοτε τοξον ἑλὼν, στρεπτῇ επελασσα κορωνῃ
νευρειὴν, περὶ δ' ιὸν εχεστονον εἶθαρ εβησα. Theoc. 25. 212.
SYN. Χορδη, νεῦρον. EPITH. Βαρυφθογγος, νεοστροφος, εὔστρεφης, ευκυκλος, κυκλας, μελιηδης.

Νευρĭνος, η, ον. e nervis confectus.
δεσμῷ δὲ νευρινοισι τοὺς ποδας βροχοις. Lucian. Ocyp.

*Νευρίον. nervus, fidicula.
εστι δ', εφη, λυσις ἥδε. τὰ νευρία παντα τετυκται
εξ οἵοις χολαδων αμμιγα τερσομενων. Agath. *An.* iii. 57.*

Νευρῑτης. neurites, lapidis nomen.
ενθεν εγὼν εδαην καὶ Βακχικὰ νευριταο[2]
δῶρα λιθου, Βρομιῳ κεχαρισμένα· τόν περ εχοντος
ανθρωπου θυεων τε καὶ αραων αϊουσιν
Ουρανιδαι.——οδυνηφατος εσσεται αυτῷ
νευρίτις· ερδει δ' αλοχῳ ποσιν ἱμεροεντα·
—κατενωπα κελαινῆς ασπίδος εγνων
καρτερὰ φαρμακα σεῖο, βροτοσσόε θεσκελε πετρη,
τῆς ονομα χροιῄ τε πελει χλοεροῖο πρασοιο. Lith. 742. sqq.

*Νευροι, ων. οἱ. gens Scythica.
Νευροι θ', Ἱπποποδές τε, Γελωνοί τ', ηδ' Αγαθυρσοι. Dion.

Νευρολăλος. e nervis resonans. Vid. ad v. Μυαγρα. [310.*

Νεῦρον. *pl.* Νεῦρα. τα. nervus, robur.
ὡς δὲ ιδε νεῦρόν τε καὶ ογκους εκτὸς εόντας. Δ. 151.
ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βοεια. ib. 122.
—καὶ τὰ νεῦρα τῆς μαχης-Τὸν πλοῦτον.— Suid.
EPITH. Θοον, απνοον, αψυχον, αιθοψ.

Νευρονοσος. Vid. Ποδαλγης.

*Νευρŏπλεκὴς, έος. ὁ ἡ. nervis plexus.

---

1. Hoc etiam in loco exponunt nonnulli τέκνα. Quo magis rem perpendo, eo magis in obscuro positam originem hujus vocis existimo. In versu Theocriti, si lectio sana sit, θεοὶ efferatur necesse est μονοσυλλάβως. Scaligero et Is. Vossio placuit θεῶν. Valckenaerio cum D. Heinsio et Bentleio, ἑοὶ, quod et Brunckius recepit. Νέπους in *sing.* exstat in Callim. frag. cit. sub v. Κεῖος. Νεπόδων reddere voluit Orpheo H. 54. 21. Hermannus. Cons. Steph. Thes. t. iii. c. 511. E. Damm. c. 1872.

2. "Legendum νεβρίταο, et ver. 748. νεβρῖτις, vel potius νεβρίτης." Tyrwhitt.

νευροπλεκεῖς τε κνωδαλων επιστροφους
οχεῖς;—— Philipp. *Anal.* ii. 213.*
Νευρορραφος. qui nervis consuit. Vid. Σκυτευς.
σαυτὸν δὲ λυχνοπωλησι, καὶ νευρορραφοις. Equit. 736.
Νευροσπαδης. nervis tractus. [293.
—πρὸς δὲ τοῦθ', ὁ μοιβαλοι-Νευροσπαδὴς ατρακτος,—Philoct.
Νευροτενης. nervis intentus.
ιχνοπεδαν, καὶ τὰς νευροτενεῖς παγίδας. Antip. *Sid. An.* ii. 9.
*Νευροχαρής. nervis, *vel* arcûs, *vel* citharæ, gaudens.
νευροχαρῆ, νοερὸν, νηπενθέα, νηφαλιῆα. Anal. ii. *p.* 518.*
Νευροω. nervos adhibeo alicui.
βαβαί· νενευρωται μὲν ἤδε συμφορά. Lysist. 1080.
Syn. Κατισχυω, εκβεβαιοω.
Νευσταζω, Νευω. nuto.
νευσταζων κορυθι βριαρῇ· ατὰρ ασπίδα θοῦριν. Υ. 162.
ἱππουριν· δεινὸν δὲ λοφος καθυπερθεν ενευεν. Γ. 337.
Syn. Επινευω, εκνευω, απονευω, διανευω, εννευω, κατανευσταζω, παραινιττομαι.—σειομαι.—ρεπω.— επανερχομαι, φευγω.—επικλινω, συγχωρεω.
Νεφελη. *nubes. 2. rete venaticum.
1. ουδ' ὄγ' ανευθε θεοῦ ταδε μαινεται, αλλά τις αγχι
ἑστηκ' αθανατων, νεφελῃ ειλυμένος ωμους. Ε. 185.
δισσαῖς σὺν κιχλαισιν ὑπὲρ φραγμοῖο διωχθεὶς*
κοσσυφος, ηεριης κολπον εδυ νεφελης. Archias, *An.* ii. 98.
Syn. 1. Νεφος. 2. παγις, πλεκτανη, ορνιθοπεδη.
Epith. Αελλοπους, αιθερια, ηεροεσσα, ευγληνος, μελαινα, μαλακη, λεπτη, κουφη, κυανεη, πορφυρεη, πυροειδης, πολυτιμητος, κελαινῶπις, σκιερα, κεραυνοφορος, ιοειδης, θολερα, ξανθη, χθαμαλη, χειμερια, βροτησικεραυνος, ὑγρα, αιγληεσσα, δροσερα, πυριτρεφης, ψυχρα. 2. αρρηκτος, λεπτομιτος, πτηνολετις.
Phr. Παρθένος ομβροφορος. Arist.
—νεφελαι δὲ διεδραμον αλλυδις αλλαι. Theoc.
εριβρομον νεφελας στρατὸς αμειλιχος. Pind.
*ανεμωκεος ειθε δρομον νεφελας
ποσιν εξανυσαιμι δι' αιθέρος— Phœn. 166.*
—νεφελην βλαψιφρονος ατης. Tryph.
ηεριοι νεφελαι, καρποτρόφοι, ουρανοπλαγκτοι,
ομβροτόκοι, πνοιαῖσιν ελαυνομεναι κατὰ κοσμον.
βρονταῖαι, πυροεσσαι, εριβρομοι, ὑγροκελευθοι·
ηέρος εν κολπῳ παταγον φρικωδε' εχουσαι·
πνευμασιν αντισπαστοι επιδρομαδην παταγεῦσαι.
—δροσοειμονες, ευπνοοι αυραις. Orp. H. 20.
Νεφεληγερετης. nubes excitans.
ὣς φατο· τὴν δ' ουτι προσεφη νεφεληγερετα Ζεύς. Α. 511.
Νεφεληγερης. idem. *epith.* Zephyri. Cal.
Νεφελοκοκκυγια. urbs ficta Avium.
*a. τί δῆτ' ονομ' αυτῇ θησομεσθ'; b. εντευθενὶ
εκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεωρων χωριων,*
χαῦνόν τι πανυ. a. βουλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ; Av. 117.
*Νεφελοκοκκυγιευς. *gentile* a præc.
a. χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιεας καὶ τοῖσδε τοῖς
μετροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφισμασι,-Καθαπερ Ολοφυξιοι.
b. σὺ δέ γ' οἷσί περ Οτοτυξιοι χρησει ταχα. ib. 1040.*
Νεφοειδής. tenuis, sicut nubes. [93.
ορθριος ευπλεκτοιο λινου νεφοειδέι κολπῳ. Paul. Sil. *An.* iii.
Νεφος. nubes, nebula. 2. nubes, *s.* contractio frontis. 3. ingens et conferta multitudo.
—ἅμα δὲ νεφος είπετο πεζῶν·
ὡς δ' ὅτ' απὸ σκοπιης εἶδεν νεφος αιπολος ανὴρ,
ερχομενην κατὰ ποντον ὑπὸ ζεφυροιο ιωῆς, [274.
τῷδέ τ' ανευθεν εόντι μελαντερον ηΰτε πισσα-Φαινεται— Δ.
Syn. Ὀμιχλη. 2. σκοτος, αχλυς. 3. πυκνωμα. πλῆθος.
Epith. Αλαον, ατεκμαρτον, ασκεπες, αρρηκτον, βαρυσμαραγον, θυοεν, θεσπεσιον, δροσερον, δεινον, μελαν, κυανεον, κρυερον, εριδουπον, ἱερον, ηεροεν, ηεροφοιτον, λυγαῖον, μαλακον, κυμαῖνον, ὁμοπλεκες, πυκινον, σκοτοεν, σκιοεν, ὑλαῖον, ὑγρον, ομβροτοκον, χρυσεον.
Phr. Ανδρων—φοβου νεφος. Tryph.
—ὡσει νιφη ὑδατοεντα,
ὅσσα τ' εν ουρανῷ εισιν ελαυνομενα προτερωσε,
ηὲ νοτοιο βιη, ηὲ Θρηκὸς βορεαο. Theoc.

Νεφρος. ren.
αμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεὶς καμνοντα σαωζει. Lith. 188.
Νεφοω. nubes cogo. —νενεφωμένα βουλευοντες. Man. 4. 518.
Νεω. 1. eo, redeo, venio. Νευμαι, νεῖαι, νεῖται. f. νεῦμαι et νεισομαι. *aor.* 1. ενεισαμην. 2. nato. f. νεισω.
αλλ' ογε τερψαμενος νεῖται, καὶ πλειονα ειδώς. μ. 188.
2. πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ενεον εν ταῖς εμβασιν. Equit.
εννεον ενθα καὶ ενθα, ἑλισσομενοι κατὰ δινας. Φ. 11. [321.
Syn. 2. Νηχομαι, κολυμβαω.
Νεω. neo, filum duco *s.* torqueo. *inf.* νεῖν. *fut.* νησω. 2. glomero, acervo, struo. *aor.* 1. ενησα. *inf.* νῆσαι. *perf. pass. part.* νενημένος. cumulatus.
1. τῇ γάρ τοι νεῖ νηματ' αερσιποτητος αραχνης. Hes. ε. 775.
2. μιαν πυρὰν νησαντες, εμπρησωμεν αυτοχειρες. Lysist. 269.
Syn. 1. Νηθω, κλωθω, κροκιζω. 2. επινεω, χωννυω, σωρευω, αθροιζω, νηεω, νηνεω.
Phr. 1. [Ἁ δὲ λινον αλακατᾳ
δακτυλοις ἑλισσε,—νηματα θ' ίετο πεδῳ. Orest. 1429.]
—πολυστροφαδεσσι δὲ ριπαῖς
ειλυφοων ατρακτος, ἑλιξ βηταρμονι παλμῷ,
νηθομενων εχορευε μιτων κυκλουμενος ὁλκῳ. Nonn.
Νεωνητος. nuper emtus.
κακῶς Παφλαγονα, τὸν νεωνητον, κακόν. Equit. 2.
*Νεωκορίᾱ, ας. ἡ. munus æditui.
οἷσι μεμηλε κλυτῆς εργα νεωκοριης. Ep. *ἀδ.* 189.*
Νεωκορος. æditus. Vid. Ναοφυλαξ. Νειοκόρος.
δοῦλα θεῶν ἱερῶν τε νεωκορα— Man. 4. 216.
Νεωρής. novellus. Vid. Νεος, Νεαρος[1], Νέορτος.
φοβον νεωρῆ τῆς εμῆς επεισοδου. Œd. C. 763. (30. Br.)
Νεωριον. navale.
αυτὴ γὰρ εμπρησειεν ἂν τὸ νεωριον. Acharn. 918.
Syn. Νεων, νεωλκιον, νεωσοικος, ναυσταθμος.—ἡ τῶν ορων περιβολη.
Νεωρῠχης. recens effossus. Vid. ad v. Γλυκυσιδη.
Νεως, *ωτος. ὁ. novus annus. *Sed usurpatur nonnisi in accusativo.*
νεωτα δ' ουδεὶς ὅστις ου δοκεῖ βροτῶν
πλουτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἰξεσθαι φιλον. Simon. ap. Brunck.
αεὶ γεωργὸς ες νεωτα πλουσιος. Suid. [Anal. t. i. p. 128.*
Exp. Το επιον ετος, νεον ετος.
*Νεως, ω. ὁ. *Attice pro* ναὸς, templum.
και πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονιων οζων, καὶ βεκκεσεληνε,
ειπερ βαλλει (*sc.* Ζεὺς) τοὺς επιορκους, πῶς ουχὶ Σιμων' ενεπρησεν,
ουδὲ Κλεωνυμον, ουδὲ Θεωρον; καιτοι σφοδρα γ' εισ' επιορκοι.
αλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βαλλει, καὶ Σουνιον ακρον Αθηνῶν,
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγαλας. τί παθών; ου γὰρ δὴ δρῦς επιορκεῖ[2]. Nub. 398. B. Vid. et Av. 612.
Νεωσοικος, ου. ὁ. ædificium juxta mare, in quo naves subductæ per hyemem steterunt; navale, statio navium.
πρὸς τῶν θεῶν, ανθρωπε, ναυφρακτον βλεπεις,
ἢ περὶ ακραν καμπτων, νεωσοικον σκοπεῖς; Acharn. 95.
Νεωστῐ. *adv.* novissime, nuper.
ποτερα παλαι τεκοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή; Eur. Elec. 652.
Νέωτερος. *comp.* Νεωτατος. *superl.* a Νεος.
φρασον δ' ἅπερ γ' ελεξας, ὡς μαθω τί μοι
νεωτερον βουλευμ' απ' Αργειων εχεις. Philoct. 559.
νεωτατος δ' ἦν Πριαμιδων· ὅ καί με γῆς
ὑπεξεπεμψεν·— Hecub. 13.*
Νηαιθος. fluv. ad Crotonam. *dict. item,* Ναναιθος. Vid. Lyc. 921.
καὶ ποτὶ τὸν Νηαιθον· ὅπα καλὰ παντα φυοντι. Theoc. 4. 24.
Νηγᾰτεος. novus, nuper factus.
—μαλακὸν δ' ενδυνε χιτῶνα-Καλον, νηγατεον·— Β. 43.
Syn. Λεπτος, καινος, ἁπαλος, λευκος, ευφυης.
Νηγρετος. ex quo quis excitari nequit.

---

1. In Œd. Colon. vs. 475. libri omnes habent νεαρᾶς, pro quo eleganter conj. Valck. νεογνῆς, probante Brunckio. Sed Musgravii tentamen νεωροῦς sensui et metro inservit, et ad litterarum ductum propius accedit.
2. Vid. Lucret. l. vi. 386. sqq.

καὶ τῷ νηδυμος ὑπνος επὶ βλεφαροισιν επιπτε,
νηγρετος, ἥδιστος, θανατῳ αγχιστα εοικώς. ν. 80.
Syn. Ανεγερτος.

Νηδυϊα. τα. intestina.
—εν δέ οἱ εγχος
νηδυϊοισι μαλ' οξὺ κραδαινομενον λυε γυῖα. Β. 524.
* αλλά μιν ου κατεπεφνεν, ὁσον δ' επὶ δερματι μοῦνον,
νηδυϊων αψαυστος ὑπὸ ζωνην θορε χαλκός. Apoll. 2. 112.*
Syn. Τα εντερα, εντοσθια, σπλαγχνοι.

Νηδυμος. suavis.
εὑδον παννυχιοι, Δια δ' ουκ εχε νηδυμος ὑπνος. Β. 2.
Syn. Γλυκυς, ἡδυς, βαθυς, ανεκδυτος, δυσεκδυτος, εσχατος.

Νηδυοφιν. *Poët. adv.* ex utero.
στεργειν ἢ ειπερ μοι ὑπ' εκ νηδυοφιν[1] ἦλθες. Mosc. 4. 78.

Νηδυς, νος. ἡ. venter.
τὸν βαλε μεσσον ακοντι, παγη δ' εν νηδυϊ χαλκός. Υ. 486.
Syn. Γαστηρ, μητρα.—βαθεια, ὑστερα.
Epith. Ἁπαλη, αναισχυντος, ακαρπος, αγονος, θυμαλγης, πολυχανδης.

Νηεω. congrego, accumulo.
κατθεσαν, αιψα δέ οἱ μενοεικεα νηεον ὑλην. Ψ. 139.
Syn. Νεω, σωρευω, κατασκευαζω.

*Νηθω. neo. *part. pr. pass.* νενησμένος. netus. Vid. Νεω.
ἡ δ' αραχνη νηθουσ' αυτὸν απεκρεμασε. Nicarch. *An.* ii. 353.

Νηϊάς. ἡ. ubi naves stationem habent. *Sed de vera lectione dubitatur.* —αλλά τις ακτὴ-Νηϊάς,— Damaget. *ib.* 38.*

Νηϊαδες[2]. Vid. Ναιαδες, Νυμφαι.
ἱρὸν Νυμφαων, αἱ Νηϊάδες καλεονται. ν. 104.
Epith. Ὑγροβαφεῖς, ὑγροποροι. [ὑγροκελευθοι. Nonn.]

Νηϊον. promontorium Ithacæ.
εν λιμένι Ῥειθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑληεντι. α. 186.

Νηϊος. ad naves ædificandas utilis.
αλλ' ὡστε σταθμη δορυ νηϊον εξιθυνει. Ο. 410.
εξεταμον πελεκεσσι νεηκεσι, νηϊον εἶναι. Ν. 391.
Syn. Νηϊτος, νηϊτης, ναυτικος.—μερος τῆς νεῶς, ὁπερ συρεται κατα το ὑδωρ.

Νηϊς. *dicitur et* Ναΐς, *et* Ναϊὰς, *et* Νηϊάς.
—Νυμφη-Νηϊς Αβαρβαρεη, τεκ' αμυμονι Βουκολιωνι. Ζ. 22.

Νῆϊς. inscius, rudis, timidus.
πῶς ερδω, πῶς αὖτε τοσην ἁλὸς εἰμι κελευθον,
νῆϊς εὼν εταροις ἁμα νηϊσιν ;— Apoll. 2. 416.
*ωρινάς μοι θυμὸν ενὶ στηθεσσι φιλοισιν,
ειπὼν ου κατὰ κοσμον·* εγὼ δ' ου νῆϊς αεθλων. θ. 178.
Syn. Αϊδρις, αμαθης, αγνως, ασθενης, απειρος.

Νηϊτης. navalis. Vid. Νηϊος.
*ὡς εφατ' Ἀιητης· αυτῷ δ' ενὶ ηματι Κολχοι
νῆάς τ' ειρυσσαντο, καὶ αρμενα νηυσι βαλοντο,
αυτῷ δ' ηματι ποντον ανηϊον· ουδέ κε φαιης
τοσσον νηϊτην στολον εμμεναι, αλλ' οιωνῶν [236.
ιλαδὸν ασπετον εθνος επιβρομεειν πελαγεσσιν.* Apoll. 4.

Νηϊτις. **immo*, Νηϊται. *epith.* portarum apud Thebas.
πυλαισι Νηΐταισι προβαλεῖν λοχον.* Sept. Th. 466.

Νηκερδής. inutilis, incommodus.
ουδέ τί πω παρὰ μοῖραν επος νηκερδὲς εειπες. ξ. 509.
Αυτομεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν ; Ρ. 469.
Syn. Ακερδης, ανωφελης, αχρηστος, βλαβερος, ανοητος.

Νηκερος. cornibus carens.
καὶ τοτε δὴ κεραοι καὶ νηκεροι ὑληκοῖται. Hes. ε. 527.
Syn. Ακερος, ακερατος.

Νηκεστον. *adv.* insanabiliter.
ψευσεται, εν δὲ δικην βλαψας, νηκεστον αασθη. Hes. ε. 281.
Syn. Ανηκεστως, αθεραπευτως.

Νηκουστεω. non audio, contemno,
—ουδ' Ενοσιχθων-Νηκουστησε θεᾶς.— Υ. 14.
Syn. Ακηδεω, ατημελεω, παροραω, παρακουω.

1. Valcken. legit, νηδυόφιν, "forma Homerica, ut syllaba vocis vulgatæ, νηδυόφιν, produci posset."

2. "In Iliade sunt puellæ nobiles ruri habitantes; in Odyssea autem aquæ dulces, et causæ fertilitatis, sub hoc nomine." Damm. Part. Real.

Phr. Περὶ ηπατρῴον επετρεπε μῦθον αελλη,
ληθαιαις ακομιστον επος πεφορημενον αυραις. Nonn.

*Νηκουστος. incelebris.
καὶ λιην κειvων ονομ' ειρεται· ουδέ τοι αὐτως
νηκουστοι Ὑαδες, ταὶ μέν ῥ' επὶ παντι μετωπῳ
Ταυρου βεβλεαται·— Arat. φ. 172.*

[Νηκτής, ου. ὁ. natator. *Epig.*
Syn. Δυπτης. Lyc. πλωτηρ. Mus. νενστηρ. Hesych.]

Νηκτὸν. το. natandi facultas. Νηκτὸς, η, ον. natans.
τοῖς ιχθυσιν τὸ νηκτόν. Anac. 2. 5.
*ασπίδ' Αχιλλῆος, — — θαλασσα — — παρὰ τυμβον
Αιαντος νηκτὴν ὡρμισεν, ουκ Ιθακη. Ep. ἀδ. 390.*
Syn. Νῆξις, νεῦσις.—νηκτικος, νευστος, νευστικος.

Νηλεης, Νηλειης, Νηλης. crudelis, sævus.
νηλεες ἦτορ εχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αυτοί. Ι. 493.
νῦν δέ σε μὲν ταχα γῆρας ὁμοῖιον αμφικαλυψει
νειλειὲς, *τό γ' επειτα παρισταται ανθρωποισιν,
ουλομενον, καματηρὸν, ὁ τε στυγεουσι θεοί περ.* H. in Ven.
σχετλιος, ουδὲ μετατρεπεται φιλοτητος εταιρων [245.
τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ετιομεν εξοχον αλλων·
νηλης.—Ι. 628. Syn. Ανηλεης, απηνης, σκληρος, σχετλιος.
*Phr. Αμουσιᾶ τοι μηδ' επ' οικτροῖσιν δακρυ
σταζειν· κακὸν δὲ, χρηματων οντων ἁλις,
φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν. *Fr.* Eur. Antiop.*

Νηλεοθυμος. qui mente est immiti.
πληθὺν εμῶν δαϊων επιδερκεο νηλεοθυμων. Apollin. *Ps.* 24. 38.

Νηλεοποινος. crudeli supplicio puniens.
καὶ Μοιρας, καὶ Κῆρας εγεινατο νηλεοποινους. Hes. θ. 217.

Νηλειδης, Νηληϊαδης, Νηλήϊος. *patronym.* a seq.
ῴχετ', επεὶ παντ' αἶνον επεκλυε Νηλειδαο. Ψ. 652.
στῆ δὲ προσθ' ἱππων Νηληϊαδαο γεροντος. Θ. 100.
ὡς ειπὼν Νεστωρ Νηλήϊος, ἂψ ενὶ χωρῃ. Ψ. 349.

Νηλευς. pater Nestoris.
εννυχιοι προτὶ αστυ· γεγηθει δὲ φρενα Νηλεύς. Λ. 682.
Epith. Αγανος, αντιθεος, θεῖος.—μεγαθυμος. αγαυοτατος ζωοντων. Hom.

Νηλεῶς. *adv.* crudeliter. *item*, Νηλειῶς.
—τί δή με-Λοξον ομμασι βλεπουσα
νηλεῶς φευγεις ;— Anac. 60. 3.
*ενθ' αμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασιῃσι γυναικῶν
νηλειῶς δεδμητο παροιχομενῳ λυκαβαντι. Apoll. 1. 609.*
Syn. Ανηλεως, απηνῶς, ανημερως, ανοικτως, αφειδῶς, χαλεπῶς, ωμῶς.

*Νηλιποκαιβλεπελαιοι, in ridiculo Epigr. (αδεσπ. 110.) Philosophi dicuntur : *qs.* discalceati, et ad lucernam meditantes. *Grotius* vertit : pedinudilucernituentes.*

Νηλῖπος, Νηλιπους. discalceatus.
—θυρας ὠϊξε δομοιο-Νηλιπος, οιεανος,— Apoll. 3. 646.
ὑλην ασιτος, νηλιπους τ' αλωμενη. Œd. C. 362. (351. Br.)
Syn. Νηλιπεζος, νηδυπους, γυμνοπους, ανυποδητος, ζαγρος, ασανδαλος.

Νηλητης. non peccaminosus, non deflectens ab officio[3].
αἵ τέ σ' ατιμαζουσι, καὶ αἳ νηλητεῖς εισιν. π. 317.
Syn. Αθῷος, αναιτιος, αμεμπτος, αναμαρτητος.—al.—ἁμαρτωλος.

Νῆμα. filum.
εκτελεσω, μή μοι μεταμωλια νηματ' οληται. β. 98.
Syn. Μιτος. κλῶσις, λινον, λιναριον, κροκη, μηρυμα, σπειραμα. καταγμα.
Epith. Ασκητον, αραχναῖον, ακαμπες, ισοελκες, ευκλωστον, επιμαζιον, λεπταλεον, μαλακον, σφονδυλοδινητον.—αστεροδινητον, αμετατροπον (Μοιρης.)

Νημερτειᾰ. veritas.
καὶ τῶνδε νημερτεια συμβαινει χρονου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών. Trach. 176.
Syn. Αληθεια, ακριβεια, βεβαιοτης, βεβαιωσις.

3. Hæc certe videtur esse vocis significatio, undecunque oriatur, aut quomodocunque scribatur. Cod. Harl. et, ut videtur, Apollonius in Lexico, scribunt νηλιτεῖς. Qui autem ab ἀλιτέω deducunt, monstrare debent, quanam ratione ι producatur. Vid. Damm. c. 1734. et Villoison. ad Apoll. v. Νηλεῖς.

Νημερτές. *adj. neut. pro adverbio.*
νημερτὲς μὲν δή μοι ὑποσχεο, καὶ κατανευσον. Α. 514.
Syn. Νημερτεως, ἀτρεκῶς, αληθες.
*Νημερτεως. *adv.* vere, ingenue.
νημερτεως τὸν μῦθον ενισπησω· κελεαι γάρ. ε. 98.
Νημερτής. non aberrans a vero et certo.
Νυμφῃ εὐπλοκάμῳ ειπεῖν νημερτέα βουλήν. ib. 30.*
Νημερτης. una Nereïdum.
Νημερτης θ', ἡ πατρὸς εχει νοον αθανατοιο. Hes. θ. 263.
Νηνεμια. tranquillitas. Vid. Αιθρη.
ἄς τε Κρονιων-Νηνεμιης εστησεν— Ε. 523.
Νηνεμος. ventos non habens; quietus.
φαινετ' αριπρεπέα, ὅτε τ' επλετο νηνεμος αιθήρ. Θ. 552.
*σιγᾶτ' Αχαιοὶ, σῖγα πᾶς εστω λεώς·
σιγα, σιωπα.*—νηνεμον δ' εστησ' οχλον. Hecub. 530.
προς αιθέρος κυροῦσα νηνεμους[1] ἕδρας. Lyc. 255.
Syn. Αιθριος, ευδιος, γαληνος, ἥσυχος.
Νῆξις. natatio.
καὶ πρῶτον μὲν εχαιρεν, ὅτ' εβλεπε γειτονας ὅρμους,
νηξει τερπομενος Φυσιγναθου·— Batrach. 66.
Syn. Νεῦσις, κολυμβος.—το νηκτον.
Νηοπολος, pro Ναοπολος. æditus. Vid. Ναοφυλαξ.
νηοπολον νυχιον ποιησατο δαιμονα δῖον. Hes. θ. 991.
νηοπολους ἱερῆας, ἰδὲ ζακορους θεοσεπτους. Man. 4.
*Νηοπορεω. navibus permeo, navigo.
Ατρομος εκ τυμβου λυε πεισματα ναυηγοῖο· [198.*
χήμῶν ολλυμενων αλλος ενηοπορει. Leon. Alex. *An.* ii.
Νηοσσοος. navium servator.
—νηοσσοον, ευπατερειαν-Αρτεμιν,— Apoll. 1. 570.
*Νηοφόρος. ὁ ἡ. naves vehens. *epith.* maris.
νηοφοροις νωτοις ευδια πεπταμενης. Theæt. *Schol. An.* ii. 514.
Νηόχος, *item*, Νηοῦχος, ου. ὁ ἡ. navis custos.
ἡ πικρῇ βαψαι νηόχα πηδαλια-'Αλμη.—Cripag. *ib.* 151.
Νηπαθὴς, έος. ὁ ἡ. miserias abolens; dolore carens.
οἱ Ληθης μὲν αφυσσαν ὑπὸ στομα νηπαθὲς ὕδωρ,
καὶ φυγον αλγεα παντα;——Opp. κυν. 2. 417.*
Νηπαυστον. *pro adverb.* indesinenter. Vid. Νωλεμες.
νηπαυστον αιαζουσα, καὶ γοωμενη. Lyc. 972.
Νηπενθής. luctu carens.
νηπενθές τ', αχολόν τε, κακῶν επιληθον ἁπαντων. δ. 221.
Syn. Αναλγητος, ακεσσιπονος, απενθης, απενθητος.
Νηπιαα, Νηπιεη. infantia, stultitia. —ουδέ τί σε χρὴ
νηπιαας οχεειν, επεὶ ουκ ετι τηλίκος εσσί. α. 297.
οινου αποβλυζων εν νηπιεῃ αλεγεινῇ. Ι. 487.
*—ερειπε δὲ τεῖχος Αχαιῶν
ῥεῖα μαλ', ὡς ὅτε τις ψαμαθον παῖς αγχι θαλασσης·
ὅς τ', επεὶ οὖν ποιησῃ αθυρματα νηπιεῃσιν,
αψ αὖτις συνεχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, αθυρων. Ο. 363.
Vid. Il. Υ. 411. Od. ω. 568.*
Syn. Νηπιοφροσυνη, αφροσυνη, μωρια. — παιδοτροφια,
νηπιοτης, νηπυτια.
Νηπιαχευω, Νηπιαχω. pueriliter me gero.
αυταρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παυσαιτό τε νηπιαχευων. Χ. 502.
νηπιαχοντα[2] πρῶτα δομων εκ πατρὸς απουρας. Ap. 1. 1212.
Syn. Νηπιαζω, νηπιευομαι, νηπια φρονεω.
Νηπῖαχος. infans.
—νηπιαχοισιν εοικότες αφραδεεσσιν. Cal. 1. 2.
νηπιαχοις, οἷς ουτι μελει πολεμήϊα εργα. Β. 338.
νηπιαχος λιπομαστος εν αγκαλιδεσσι τιθηνης. Nonn.
Syn. Βρεφος.—νηπιος. Epith. Αρτιγενεθλος, λιπομαστος.
Νηπιος, Νηπύτιος. infans. 2. stolidus.
ενθ' αλοχόν τε φιλην ελιπον καὶ νηπιον υἱόν. Ε. 480.
*τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φιλον παῖδα κλαυσονται
σημερον· ου γάρ φημ'* επεεσσί γε νηπυτιοισιν
ὧδε διακρινθέντε, μαχης εξ απονεεσθαι. Υ. 210.
Syn. Νηπιεος, νηπεῖος, νηπιαχος, νεογνος, μικρος. 2. αφρων,
ανοητος.

1. Nonnulli exponunt, *vento plenas.* Schol. usitato sensu accipit.
2. Recte legitur ap. Brunck. ex ed. Flor. νηπίαχον τὰ πρ. Sed lib. iv. vs. 868. occurrit v. Νηπιάχω: χωσαμένη Αχιλῆος αγαυοῦ νηπιάχοντος.

Νηπλεκτος. incomtus.
πενθαλεα, νηπλεκτος, ασανδαλος· αἱ δὲ βατοι νιν. Bion. 1. 21.
Syn. Ακομψος, ακτενιστος.
Νηποινον, Νηποινα, Νηποινει, Νηποινῆ, Νηποινι. *adv.* impune.
ῥεῖ'· επεὶ αλλοτριον βιοτον νηποινον εδουσιν. α. 160.
Νηποινος. impunitus.
νηποινοί κεν επειτα δομων εντοσθεν ολοισθε. ib. 380.
Syn. Ατιτος, ατιμωρητος.
Νηπῦτιευομαι. infantum more balbutio.
νηπυτιευομενοι Νεστορι καὶ Πριαμῳ. Lucill. *An.* ii. 323.
Syn. Ψελλομαι, τραυλιζω.
Νηρευς. Vid. Νηρηΐδες.
Νηρέα δ' αψευδέα καὶ αληθέα γεινατο Ποντος,
πρεσβυτατον παιδων· αυτὰρ καλεουσι γεροντα,
οὕνεκα νημερτής τε καὶ ηπιος· ουδὲ θεμιστεων
ληθεται, αλλὰ δικαια καὶ ηπια δηνεα οἶδεν. Hes. θ. 233.
Epith. Αγαυος, σθεναρος, ὑπερθυμος, μεγας, θεῖος, ευβουλος, παλαιφατος, πολιος, διψαλεος, Λιβυς, Αραψ.
Phr. Ξεινοδοκος Βρομιου. Nonn.
—φυτουργος Θετιδος. Eur.
—γερων ἅλιος νημερτής. Hom.
—Νηρεῦ μεγαλωνυμε δαῖμον.—
πυθμην μὲν ποντου, γαιης περας, αρχὴ απαντων. Orp. H. 22.
Νηρηΐδες, Νηρῇδες, Νηρεΐδες. *patron.* a præc. Vid. Νυμφαι.
κωκυσέν τ' αρ' επειτα· θεαὶ δέ μιν αμφαγεροντο
πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βενθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
ενθ' ἄρ εην Γλαυκη,— κ. λ. Σ. 38.
αὗται μὲν Νηρῆος αμυμονος εξεγενοντο
κοῦραι πεντηκοντα, αμυμονα εργ' ειδυῖαι. Hes. θ. 263.
Epith. Αθανατοι, ἑλκεσιπεπλοι, ὑγρογονοι, γλαυκαι, ἑκατομποδες, κυανοπλοκαμοι, ποτνιαι, [ποντιαι. Pind.] ὑψιθρονοι, χρυσεαι, χρυσηλακατοι.
Phr. Νηρεος ειναλιου Νυμφαι καλυκωπιδες ἁγναὶ,
φρικιαι, εμβυθιαι, χοροπαιγμονες, ὑγροκελευθοι,
πεντηκοντα κοραι περὶ κυμασι βακχευουσαι,—
ὑδροδρομοι, σκιρτηταὶ, ἑλισσομενοι περὶ κῦμα,
ποντοπλανοι δελφῖνες, ἁλιῤῥοθιοι, κυαναυγεῖς. Orp. H. 23.
[εμβῦθιοι μακαρες. Orph. Argon.
Νηρεΐδες ανεβυσαν ὑπ' εξ ἁλὸς, αἳ δ' αρα πᾶσαι
κητειοις νωτοισιν εφημεναι εστιχοωντο. Mosch.]
Νηρηΐνη. *alia patronymici forma.*
—Μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικωνα λιποῦσαι
ηλυθον, αλγος αλαστον ενὶ στερνοισιν εχουσαι,
αρνυμεναι τιμὴν* ἑλικωπιδι Νηρηΐνῃ. Cal. 1. 3. 592.
τοὔνεκ' ενὶ μεσσοισιν εὔφρονα Νηρηΐνην. ib. 1. 4. 128.
Νηρῖθμος. innumerabilis.
κτῆσιν εποψομενος, ἥ οἱ νηριθμος επ' αγρῶν. Theoc. 25. 57.
Syn. Αναριθμητος, απλετος, απειρος, νηριστος.
*Νηρῖκιος. *adj.* a sequ.
τῇ δ' ἔπι, Νηρικιης Ιθακης ἕδος εστηρικται. Dion. 495.*
Νηρῖκος, ου. ἡ. et τὸ Νήρικον. ins. postea dicta Λευκάς.
οἷος Νηρικον εἷλον, εὐκτιμενον πτολιεθρον. ω. 376.
Νηρῖτον. mons Ithacæ, ita dictus a sequ.
—εν δ' ορος αυτῇ-Νηριτον, εινοσιφυλλον, αριπρεπές·—ι. 22.
τοῦτο δὲ Νηριτόν εστιν ορος, καταειμενον ὕλῃ. ν. 351.
Νηρῖτος. filius Pterelai.
τὴν ποιησ' Ιθακος, καὶ Νηριτος, ηδὲ Πολυκτωρ. ρ. 207.
Νηρός. humidus, cavus. *Hinc Romaic.* νερο, aqua. V. Ναρος.
κρυψασ' αφαντον εν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς. Lyc. 896.
Syn. Κοῖλος, καθυγρος.—ταπεινος.
*Νησαιη. una Nereïdum.
Νησαιη, Σπειώ τε, Θοη θ', Ἁλιη τε βοῶπις. Σ. 40.
Νησαιος, α, ον. insularis.
Κυκλαδας εποικησουσι νησαιας πολεις. Ion. 1582.
Vid. Troad. 188. Iph. A. 203.
Νησιας, ἄδος. ἡ. *idem c. sequ.*
αγχι δὲ, νησιαδων ἕτερος πορος, ενθα γυναῖκες. Dionys. 570.*
Νησῖς. insula parva.
φερωνυμον νησῖδα νασσονται προμου. Lyc. 599.
ἡ τερεβινθωδης, ολιγαμπελος, οἵά τε βαιὴ,
νησὶς, αλλ' ὁμαλὴ πᾶσα καὶ αστυφελος. Antiphil. *An.* ii. 177.

Syn. Νησιδιον, νησιον, νησιας.
*Νησῖτις, ιδος. ἡ. insularis.
ἀδ' ελαχον νασῖτις Ιου σπιλάς·—Antip. *Sid.* ib. 24.*
Νησιωτης, Νησιῶτις, Νησιωτικος. ex insula oriundus.
τῷ νησιωτῃ Νεοπτολεμῳ δορὸς γερας. Andr. 14.
οψει δομους ναιοντα νησιωτικούς. ib. 1261.
νασιῶτιν ἑστιαν αμειψας. Trach. 671.
Νῆσος. insula.
νῆσος επειτά τις εστὶ πολυκλυστῳ ενὶ ποντῳ. δ. 354.
Epith. Αμφιλαφης, αμφιρυτη, ἁλιστεφανος, ἁλικρηπις, αμυμων, απειριτος, αγακλεης, αιπηεσσα, αιγιβοτος, ευβοτος, ἱερα, ἱμερτη, δενδρηεσσα, βαθυκρημνος, δολιχη, ανθεμοεσσα, καλη, θοα, λαχεῖα, κραναη, λισσα, ερημη, ερημαια, ευμηλος, ευρεῖα, ειναλια, εὐκτιμενη, πιεῖρα, πλαγκτη, πετρηεσσα, πλωτη, περικυμων, περιδρομος, πολυωνυμος, ὑληεσσα, οινοπληθης, πευκηεσσα, παμφυλος, ποιανθης, πολυπυρος, πελειοθρεμμων, θεουδης, θαλασσοπληκτος, τριγλωχιν, διαπρεπης, ευκλεης, φαεννη.
Phr. Πλαζομενη πελαγεσσι. —επιπλωουσα θαλασσῃ. —ἁλιστρεφεων σφυρα νησων. Mus. [Hom.
*—ηνεμοεσσα καὶ ατροπος, οἷά θ' ἁλιπληξ,
αιθυιης καὶ μᾶλλον επιδρομος, ηεπερ ἱπποις,
ποντῳ ενεστηρικται. ὁ δ' αμφί ἑ πουλὺς ἑλισσων,
Ικαριου πολλὴν απομασσεται ὑδατος αχνην. Callim. in Del.*
[—τὸν πέρι ποντος απειριτος εστεφανωται. Hom.]
Νῆσσα, Νῆττα. anas.
ιδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ. Anac. 37. 3.
Syn. Βρενθος.
Νηστεια. jejunium, inedia.
*νηστειαν κατεπαυσας Ελευσῖνος γυαλοισιν. Orp. H. 40. 4.
Syn. Νῆστις, ασιτια, αγευστια, λιμος.
Νηστεῖος. jejunus. *Sed in l. l. legitur,* νηστειης.*
νηστειοις καματοισι κατεκλασα θυμὸν εμοῖο. Apollin. *Ps.* 68.
Νηστευω. jejuno.
Παυσων σεβεται, καὶ νηστευει. Thesmoph. 949. B.
Syn. Ασιτεω.
Νῆστις. jejunus.
νηστιες, αχρι μαλα κνεφαος, ποιη δὲ παρειη. σ. 369.
Syn. Νηστευτης, ασιτος, ακμηνος.—ασιτια.
Phr. Νῆστις βορᾶς. Iph. T. 973.
Νητη, *contr. pro νεατη.* ultima, ima chorda.
δεξιτερὴν ὑπατην ὁποτε πληκτροις εδονησας,
ἡ λαιὴ νητη παλλεται αυτοματως. Agath. *An.* iii. 57.
Syn. Χορδη.
Νητός. coacervatus, conglomeratus.
ευρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς εκειτο. β. 338.
Syn. Επασσυτερος, νενημενος, μεστος, σεσωρευμενος, εσχατος.
Νητρεκης. *idem quod* Αληθής.
οναρ καθ' ὑπνους νητρεκες λεγειν τοδε. Jun.
Νητρεκῶς. *adv.* vere, certe.
λεξω τὰ παντα νητρεκῶς ἅ μ' ἱστορεῖς. Lyc. 1.
Syn. Αληθῶς, νημερτεως.
*Νηττᾰριον. *dimin.* a νῆττα.
νητταριον ἂν καὶ φαττιον ὑπεκοριζετο. Plut. 1011. (*olim νιτάριον. Sed correxerunt Faber et Bentleius. Vid. Br. in l.*)*
Νηῦτμος. *halitûs et spiritûs expers.
ὁσκεν τὴν επιορκον απολλειψας επομοσσῃ
αθανατων, οἳ εχουσι καρη νιφοεντος Ολυμπου,*
κεῖται νηῦτμος τετελεσμένον εις ενιαυτον·
*ουδε ποτ' αμβροσιης καὶ νεκταρος ερχεται ἆσσον
βρωσιος, αλλά τε κεῖται αναπνευστος καὶ ανανδος
στρωτοῖς εν λεχεεσσι, κακὸν δέ ἑ κῶμα καλυπτει.* Hes. 3.
Syn. Αψυχος, αναπνευστος, απνοος, αφωνος. [792.
*Νηφαλιεὺς, ῆος. Apollinis *epith.* Vid. ad v. Νευροχαρής.*
Νηφᾰλιος. sobrius. —πελανους μειλικτρά τε νηφαλιησι
δαῖεν επ' ευχωλῇσι παρεστιος,— Apoll. 4. 712.
Syn. Νηπτικος, νηπτης, νηφων, νηφαντικος, αοινος, αποινος, σωφρων.
Νηφω. sobrius sum, vigilo.
νηφων αοινοις κἀπὶ σεμνὸν ἑζομην. Œd. C. 101.
Syn. Ανανηφω, εκνηφω, επινηφω, εγκρατευομαι.—σωφρονιζω.—γρηγορεω.
Νηχῠτος. late seu multum fluens. Vid. ad v. Ευρως. [530.
φαρμαχ', ὁσ' ηπειρός τε φυει καὶ νηχυτον ὑδωρ. Apoll. 3.
—μαραθου δέ ἑ νηχυτος ὁρπηξ—Βοσκηθεὶς— Nic. Th. 33.
Syn. Πολυνηχυτος, επιχυνετος, πολυχυτος, αχυνετος, πολυς.
Νηχω, Νηχομαι. nato.
νῆχε δ' επειγομενος ποσὶν ηπειρου επιβῆναι. ι. 399.
αυτὰρ επὴν δή μοι σχεδιην διὰ κῦμα τιναξῃ,-Νηξομαι·—η.
Syn. Κολυμβαω, κατακολυμβαω, νεω. [364.
*Phr. Δυσκελαδων πεφορητο θαλασσαιων επὶ νωτων·
παντοθι δ' αγρομενοιο δυσαντεῖ κυματος ὁρμῇ
τυπτομενος πεφορητο· ποδῶν δέ οἱ ωκλασεν ὁρμὴ,
καὶ σθενος ἦν αδονητον ακοιμητων παλαμαων.
πολλὴ δ' αυτοματος χυσις ὑδατος ερρεε λαιμῷ,
καὶ ποτὸν αχρηϊστον αμαιμακετον πιεν ἁλμης. Mus. 313.*
Νιγλᾰροι[1]. musici modulaminis genera.
αυλῶν, κελευστῶν, νιγλαρων, συριγματων. Acharn. 553.
Exp. Τερετισματα, καὶ περιεργα κρουσματα.
*Νιγρητες, ων. οἱ. Libyæ gens.
αγχι δὲ, Μαρμαριδαι προνενευκότες Αιγυπτοιο,
Γαιτουλοί τ' εφυπερθε, καὶ αγχιγυοι Νιγρητες. Dion. 214.*
Νιζω, Νιζομαι. lavo, pro νιπτω.
ουκ εαας νιζειν· εμὲ δ' ουκ αεκουσαν ανωγει. τ. 374.
αυτὰρ ὁ εκ ποταμοῦ χροα νιζετο δῖος Οδυσσεύς. ζ. 224.
Syn. Απονιζω, διανιζω, λουω, νιπτω, ῥυπτω, πλυνω, κλυζω, αποσμηχω.
Νῖκανδρος. Vid. Ὁμηρος.
φαρμακα πολλὰ μὲν εσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ
Νικανδρος κατελεξεν, επισταμενος περὶ παντων
ανθρωπων. ἦ γὰρ Παιηονός εστι γενεθλης. Ep. ἀδεσπ. 568.
*καὶ τὰ μὲν οὖν Νικανδρος ἑῇ ενικατθετο βιβλῳ,
μοχθηεντα μυκητα παρ' ανέρι φαρμακοεντα. Nic. Al. 616.
(537. *Schneid.*) Vid. et vs. 629.
Νῖκᾰσιππος. ille, per quem Ode Isth. 2. ad Thrasybulum missa fuit. ταῦτα, Νικασιππ', απονειμον ὁταν
ξεῖνον εμὸν ηθαῖον ελθης. Isth. 2. 68.*
Νῖκαω, Νικημι. valeo, vinco.
*εν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ελαυνετον· ουδέ τι δαιτὸς
εσθλῆς εσσεται ἦδος,* επεὶ τὰ χερειονα νικᾷ. Α. 575.
νῦν μὲν γὰρ Μενελαος ενικησεν σὺν Αθηνῃ. Γ. 439.
Σικελιδαν νικημι τὸν εκ Σαμω, ουτε Φιλητᾶν. Theoc. 7. 40.
Syn. Απονικαω, εκνικαω, κατανικαω, νικηφορεω, εκπολεμοω, κρατεω, επικρατεω, εξεχω, ὑπερεχω.
Phr. Χαλκεον ἀνικα κῦμα κατευνασσαντες Ευνοῦς,
εστεψαν πατραν δυσμενεων εναροις. Ep.
[πτερὰ δεξατο νικας. Pind. στεφανοις μιχθῆναι. ib.
νικᾷ (*victoria obtinet*) Νεμειοις παγκρατιου στεφανον.
—θεᾶς—Νικας εν αγκωνεσσι πιτνῶν,
ποικιλων εψαυσας ὑμνων. Nem. 5. 76.
ἑλεῖν διπλοαν νικῶντ' αρετάν.—πρὸς ακρον αρετᾶς ελθεῖν. ib.]
Νίκη. victoria.
νικη μὲν δὴ φαινετ' αρηϊφιλου Μενελαου. Γ. 457.
Syn. Νικημα, νῖκος, νικηφορια, κρατος, εὖχος, αριστεια, θριαμβος, επαθλον, τροπαιον. [τὸ καλλινῖκον.]
Epith. Αμυμων, αεθλοφορος. αγακλεης, αγερωχος, αγλαη, αναιμακτος, ατεκμαρτος, αδευκης, γυιαλκης, ἱμεροεσσα, μεγαλωνυμος, ευπολεμος, ευδυνατος, ευπαλαμος, εγρεμοθος, ερατεινη, ἑτεραλκης, ερικυδης, εριγηθης, κλυτος, ευδοξος, ευκλεης, μεγακλεης, ἱερα, λεοντοφονος, λαμπρα, θρασυγυιος, πολυγηθης, πολυωδυνος, πανδαματειρα, περικαλλης, πωλομαχος, πυριλαμπης, ὁρκιος, ὑπεραυχης, στεφανηφορος, κορυμβοφορος, σκιοειδης, τυραννοφονος, καλλισφυρος, θαλαμηπολος, λυσιπονος, φιλοπαιγμων, μελιηδης, μελισταγης, φαρμακοεσσα, ζηλημων, χοροπλεκης, φιλοχλαινος, οινας, ἡδυποτος, καλλιθριξ, παλιναυξης, οψιτελεστος, κυδιανειρα, κακη, τεχνημων.

1. Vid. Brunck. in frag. Pherecratis in fine *Addendorum* ad frag. Aristophanis.

Phr. Νικης φαιδρὸν αγαλμα παναιολον. Nonn. ευᾶγων τιμά. Pind. [καματωδεων πλᾶγᾶν ακος ὑγιηρόν. ibid. ἱππειων αεθλων κορυφη. ib. γλυκεῖα μοχθων ἀμοιβά.]

Νίκη. Victoria, Diva.
ευδυνατον καλεω Νικην, θνητοῖσι ποθεινην,
ἡ μουνη λυει θνητῶν εναγωνιον ὁρμὴν,—
παντων γὰρ κρατεεις, πασης δ' εριδος κλεος εσθλὸν
Νικη επ' ευδοξῳ κεῖται, θαλιῃσι βρυαζων. Orph. H. 32.
Epith. Ποτνια, ἡδυεπεια.
* Phr. Αλλὰ γὰρ ἁ μεγαλωνυμος ἦλθε Νικα
τᾷ πολυαρματῳ αντιχαρεῖσα Θηβᾳ. Antig. 148.

Νικητέος. verbal. a Νικάω.
καλῶς ελεξας· ου σθενει νικητέον-Γυναῖκας,— Bacch. 951.*

Νικητηριον. victoriæ præmium.
ὅθεν κομιζω τηνδε, νικητηρια-Λαβών·— Alc. 1031. (41.)
Syn. Αεθλον, επαθλον.

Νικηφορος. victor.
ἥξειν, φανέντα σὺν κρατει νικηφορῳ. Trach. 189.
Syn. Εναροφορος. νικητης.
* Phr. Παῖς εναγωνιος, ὃς,—νῦν πεφαντ', ουκ αμοιρος αμφὶ πάλᾳ κυναγετας. Nem. 6. 25.
—σὺν θεοῦ δε τυχᾳ—Ετερον οὔ τινα οἶκον
απεφανατο πυγμαχια πλεονων
ταμιαν στεφανων μυχῷ Ἑλλάδος ἁπασας. ibid. 41. —παλαιφατος γενεά,
ιδια ναυστολεοντες—Επικωμια, Πιεριδων αροταις
δυνατοὶ παρεχειν πολὺν ὑμνον, αγερωχων εργματων ἑνεκεν. ibid. 54.*

Νικηφορεω. victoriam reporto. Vid. Νικαω.
τὸν καλλινικον· ᾗ δακρυα νικηφορεῖ. Bacch. 1145.
Phr. Νικην καὶ αγλαὸν εὖχος ἀρεσθαι. Hom.
—νικηφορου δωρου τυχεῖν. Eur.

Νικηφορια. victoriæ adeptio. Vid. Νικη.
—νεοθαλης δ' αυξεται
μαλθακᾷ νικαφορια σὺν αοιδᾷ. Nem. 9. 115.

Νικίας, ου. ὁ. *Atheniensium dux, in Sicilia trucidatus. 2. alius dux, item Atheniensis, junior. 3. medicus Milesius, Theocriti amicus.
1. ὦ σοφωταθ,' εὖ γ' ανεῦρες αυτὸ, και στρατηγικῶς·
ὑπερακοντιζεις σύ γ' ηδη Νικιαν ταῖς μηχαναῖς. Av. 362. B.
2. λευκός τις ανεπηδησεν, ὁμοιος Νικιᾳ. Eccl. 428.
3. ὀππως ξεῖνον εμὸν τερψομ' ιδὼν* κἀντιφιλησομαι
Νικιαν, Χαριτων ιμεροφωνων ἱερὸν φυτόν. Theoc. 28. 7.
ἦλθε καὶ ες Μιλητον ὁ τοῦ Παιηονος υἱός,
ιητῆρι νοσων ανδρὶ συνεσσομενος—Νικιᾳ· ὃς—ib. Ep. 7.

*Νικιάς, ἄδος. ἡ. Nom. Pr. feminæ.
πεντηκονταέτις καὶ ετι πλεον ἡ φιλεραστος
Νικιὰς εις νηὸν Κυπριδος εκρεμασε. Philet. An. i. 189.

Νικιππίς, ἴδος. ἡ. idem.
αρτι μὲν εν θαλαμοις Νικιππίδος ἡδὺς επηχει [234.
λωτὸς, καὶ γαμικοῖς ὑμνος εχαιρε κροτοις. Philipp. ib. ii.

Νικιππος, ου. ὁ. Nom. Pr. viri. Antip. Sidon.—ibid. 34.

Νικις, ιος. ὁ. idem.
Νικις ὁ Λυσιμαχου παῖς ανεθηκε Λιβυς. Leon. Alex.—ib. 192.*

Νικοβουλος. qui in senatu vicit. vox a Com. ficta.
τί δ' αλλο γ', ει μὴ νικοβουλος εγενομην; Equit. 612.

*Νικοκλῆς. victor pugil ap. Pind.
εσλόν γε φῶτα καὶ φθιμενον ὑμνοις θεᾶν διδομεν·
τὸ καὶ νῦν φερει λογον, εσσυταί τε
Μοισαῖον ἁρμα Νικοκλεους
μνᾶμα πυγμαχον κελαδῆσαι. Isth. 8. 131.

Νικόμᾰχος. auriga ap. eund. Isth. 2. 32.

Νῖκος, εος. το. victoria. 2. finis, οἱ ὁ. [p. 21.*
1. οἶμαι, δραμεῖται, νῖκος ευρεῖν καὶ παλιν. Analect. T. iii.

Νικοστρᾰτος. Macedo, orator. 2. poëta Comicus. 3. histrio Comicus.
3. εγὼ ποιησω παντα κατὰ Νικοστρατον. Prov. ap. Suid. in v.

Νικοτελης. Nom. Pr. Vid. ad v. Φιλιππος.

Νικοφῶν. pugil quidam insignis.
—ουδ' Ολυμπιος—Ζεὺς ατρομητος εἶδεν, ανδρας ἡνίκα
πυγμὰν ενικα Νικοφῶν Ολυμπια. Antip. Sid.—An. ii. 17.

Νιμμα. aqua qua manus ablutæ sunt.
—τα νιμματα-Επεχει τις, απενιζομεθα,— Dromo ap. Ath.

Νῖνος. rex Assyriæ. [p. 409. e.
εγὼ Νινος παλαι ποτ' εγενομην πνεῦμα, (Scaz.)
νῦν δ' ουκετ' ουδέν· αλλὰ γῆ πεποιημαι. Phœnix Coloph.

Νιόβη. filia seu neptis Tantali. [ap. Ath. 530. f.
καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιοβη εμνησατο σιτου,
τῇπερ δωδεκα παῖδες ενὶ μεγαροισιν ολοντο—
τοὺς μὲν Απολλων πεφνεν απ' αργυρεοιο βιοῖο,
χωομενος Νιοβῃ, κ. λ. Ω. 602.
Epith. Αθυρογλωσσος, κακογλωσσος, λαλος, λᾶας, δυστηνος, παντλημων, ευπαις, δωδεκαπαις, πολυτεκνος.
Phr. Δακρυοεις πετρος. Call. λαινεης Νιοβης—
πενθαδα πετραν. Nonn. κουρης αρχεγονοιο Φορωνεος— ib.
—πετρος εχεφρων
δακρυσι λαϊνεοισιν οδυρομενος στιχα παιδων. ib.
ἧχι θεοὶ Νιοβην λᾶαν θεσαν, ἧς ετι δακρυ
πουλὺ μαλα στυφελῆς καταλειβεται ὑψοθι πετρης. Cal. l. 1.
ἀδὲ λιθῳ καὶ δακρὶ μεμιγμένον εἶδος εχουσα—Πετροῦται,—Ep.
* εγὼ λιθον μὲν τὴν Νιοβην, μὰ τοὺς θεοὺς,
ουδεποτ' επεισθην, ουδὲ νῦν πεισθησομαι,
ὡς τοῦτ' εγενετ' ανθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσοντων, τοῦ τε συμβάντος παθους,
ουδὲν λαλῆσαι δυναμενη πρὸς ουδένα,
προσηγορευθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λιθος.
Philemon; Vid. Porson. ad. Med. 139, 40.*

Νιπτρις. malluvium, sive aqua lavandi caussa data.
τοῦτον εγὼ κρινω μετὰ νιπτριδα[1] τῆς ὑγιειας,
πινειν,— Athen. l. 10. Syn. Λοετρον.

Νιπτρον. aqua lavandis manibus aut pedibus.
—καὶ λουτροῖς χροα
εδωκα, χρονια νιπτρα ποταμιας δροσου. Helen. 1400.
* —ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
χεροῖν επεμπε νιπτρα, κἀξεθυμια
σμυρνης ἱδρῶτα, χρυσεων τ' εκπωματων
ἦρχ' αυτὸς, αὐτῷ τονδε προσταξας πονον. Ion. 1173.*

Νιπτω. lavo, proprie de manibus.
—σφιν κῦμα θαλασσης ἱδρῶ πολλὸν
νιψεν απὸ χρωτὸς,— Κ. 575.
Syn. Απονιπτω, νιζω, λουω.
Phr. —Δεμας φαιδρυνε λοετρῳ.
αχραντοισιν εμὰς απονιψομαι ὑδασι χεῖρας.
καὶ χροα λυσιπονοισι κατικμαινουσα ῥεεθροις. Nonn.

Νῖρεύς. princeps insulæ Συμης, pulcerrimus.
Νιρεὺς, Αγλαΐης υἱὸς, Χαροποιό τ' ανακτος,
Νιρεὺς, ὃς καλλιστος ανὴρ ὑπὸ Ιλιον ἦλθε
τῶν αλλων Δαναῶν, μετ' αμυμονα Πηλειωνα.
αλλ' αλαπαδνὸς εην, παῦρος δέ οἱ εἱπετο λαός. B. 672.

Νισαῖος. a Nisa, Megarensium navali. Vid. Schol.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, αριστευοντες ερετμοῖς. Theoc. 12. 27.

Νῖσος. nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci.
Νισου φαιδιμος υἱὸς Αρητιαδαο ανακτος. π. 395.

*Νισου πολις. urbs Megara.
μεσον δ' ες ανδρῶν' εμπεσὼν, Νισου πολιν
ἥκειν εφασκε, δωματων εισω βεβὼς. Herc. F. 954.
Syn. Μεγαρα, τα. Phr. Νισου εναγκης λοφος. Nem. [5. 84.*

Νισσα, pot. Νῖσα. urbs Bœotiæ.
Νισαν τε ζαθεην, Ανθηδονά τ' εσχατοωσαν. B. 508.

Νῖσυρος. ἡ. una Cycladum.
οἱ δ' αρα Νισυρόν τ' εἶχον, Κραπαθόν τε, Κασον τε. B. 676.

Νισυρητις. Vid. Μυλαξ.

Νισσομαι. eo, vado. Vid. in v. Νεω.
—ου γὰρ ετ' αυτις-Νισσομαι εξ Αΐδαο— Ψ. 76.
Syn. Αναστρεφομαι, ανειμι, νοστεω.

Νῖτρον. nitrum.

---

1. Suspicor potius scribi debere μετανιπτρίδα, quoniam μετανιπτρὶς τῆς Ὑγιείας sæpius memoratur. Vid. Athen. p. 487. a.b.

*απφῦς μὰν τῆνος πρωὰν, (λεγομες δὲ πρωαν θὴν
παντα)* νιτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς αγορασδων,
ἦνθε φερων ἅλας αμμιν, ανὴρ τρικαιδεκαπηχυς. Theoc. 15. 15.

Νῖφᾶς, Νιφετος. nix.
ὡς δ' ὅταν εκ νεφεων πτῆται νιφὰς, ηὲ χαλαζα. O. 170.
νηῶν τ' ωκυπορων. νιφάδες δ' ὡς πιπτον εραζε. M. 156.
ἤ νιφετον, ὅτε πέρ τε χιὼν επαλυνεν αρουρας. K. 7.
SYN. Χιων.—σταγων, ψεκας.
EPITH. Αμαιμακετος, δροσερα, κελαδων, μελισταγης, λευκη, λευκοπτερος, λαϊνεα, κρυερα, βορειαιη, γυιοπαγης, τραχεῖα, ορεσσιχυτος, ὑψιπορος.—εχεκτεανος, ῥυηφενης. χρυσεα.
PHR. Τρηχαλεῃ γλωχῖνι λιθοβλητου νιφετοιο.
—ῥαθαμιγγι νεηγενεος νιφετοιο. Nonn.

Νῖφαργης. nive candens.
σπευδοντες προχοαῖς ηδ' εινὶ νιφαργεσιν ὑλαις. Orph. 667.

Νῖφᾱτης. mons Armeniæ.
Ταυρου πρυμνωρειαν, εὐσκοπελόν τε Νιφατην. Suid.

Νῖφόβλης. id. c. sqq. Vid. Αλπεις.

Νιφοβλητος, ου. ὁ ἡ. idem. *epith.* littoris. Opp.

Νῖφοβολος. nivibus petitus.
ἱν' ὑπὸ δειράσι νιφοβολοις-Παρνασοῦ κατενασθην. Phœn. 214.
SYN. Νιφοβλης, νιφοκτυπος. χιονοβολος. ὑψηλος.

Νῖφοεις. nivosus.
σευατ' εφ' ἱπποπολων Θρηκῶν ορεα νιφοεντα. Ξ. 227.
SYN. Νιφετωδης, χιονωδης, χειμεριος.

Νῖφοστῖβης. nivosus.
*καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερωτατα
τιμαῖς ὑπεικει. τοῦτο μὲν,* νιφοστιβεῖς
χειμῶνες εκχωροῦσιν ευκαρπῳ θερει. Aj. 669. B.
SYN. Νιφοεις, διυγρος.

Νῖφω. ningo, madefacio.
ηματι χειμεριῳ, ὅτε τ' ωρετο μητιετα Ζεὺς
νιφέμεν ανθρωποισι, πιφανσκομενος τὰ ἃ κῆλα. M. 280.
SYN. Απονιφω, κατανιφω, χιονιζω.
PHR. —Ευρυπεδον σκιαει νιφαδεσσιν αλωην
ἑσπεριου Ζεφυροιο μενος θοον, ουδε τι γαιης
κυανεης ιδεειν ὑποφαινεται, αλλ' αρα πᾶσα
αργεννη νιφαδεσσιν επασσυτεραις κεκαλυπται. Opp.

Νοερὸς, ρὰ, ρόν. intelligendi vi præditus. —αφθιτον εικὼ
τὴν νοερὴν, νοερῶν τε δαημονα— Naz. SYN. Νοημων.

Νοεω. cogito, intelligo.
ου γάρ τις νοον αλλος αμεινονα τοῦδε νοησει,
οἷον εγὼ νοεω, ημεν παλαι, ηδ' ετι καὶ νῦν. I. 105.
*—νωσατο (*pro* νοήσατο, agnovit) δ' Ορφευς
θεια τερᾶ, (*contr. ex* τέρατα, portenta)— Apoll. 4. 1409.*
SYN. Εννοεω, επινοεω, εκπρονοεω, κατανοεω, διανοεω, αισθανομαι, διαζητεω, λογιζομαι, ενθυμεομαι, σκοπεω, φρονεω, επισταμαι.—θεαζομαι.

Νοημα. intellectus, cogitatio.
αλλ' ου Ζεὺς ανδρεσσι νοηματα παντα τελευτᾷ. Σ. 328.
οὑτω χρὴ τόν γ' εσθλὸν επιστρεψαντα νοημα
εμπεδον αιὲν εχειν ες τελος ανδρὶ φιλῳ. Theog. 1079.
SYN. Διανοημα, νοησις, γνῶσις, εννοια, διανοια, συνεσις, συννοια, αγχινοια, νοος, αισθησις, βουλη. εφευρημα, γνωμη, ευφυϊα. EPITH. Αβουλον, αταρτηρον, ασταθες, δνοφερον, γναμπτον, δολερον, ηΰ, καθαρον, κερδαλεον, ποικιλον, πολυπλοκον, πινυτον, σιδηρειον, ουρανιον, θεῖον, φαεινον, ωκυ.

Νοημων. mentis compos.
αφραδεων, επεὶ ουτι νοημονες, ουδὲ δικαιοι. β. 282.
SYN. Δαΐφρων, εννοος, προνοος, αγχινοος, εμφρων, συνετος, ευβουλος, ευμητις, εχεθυμος, εμπειρος, μητιετης, κεδνος, νουνεχης, πεπνυμενος, περιφρων, πευκαλιμος, πυκινος, σωφρων, φρονιμος.

Νοημων. Nom. Pr.
ἡ δ' αὖτε Φρονιοιο Νοημονα φαιδιμον υἱόν. β. 386.

*Νοητεος. intelligendus, existimandus.
Θεὸν δὲ ποῖον, ειπέ μοι, νοητέον;
τὸν πανθ' ὁρῶντα, καὐτὸν ουχ ὁρωμενον. Eur. *fr. incert.* 146.*

Νοητός. intelligibilis. *vox ap. bonos Poëtas non obvia.*
πετασει δέ τοι νοητὸν-Πεδιον, καλλεος αρχάν. Synes.

Νοθεῖος. ad nothos pertinens.
a. τί δ', ἣν ὁ πατὴρ εμοὶ διδῷ τὰ χρηματα
νοθεῖ' αποθνησκων; b. ὁ νομος αυτὸν ουκ εᾷ. Av. 1655.

Νοθᾱγενης. nothus.
φονον γ' εκεινῃ, καὶ τεκνῳ νοθαγενεῖ. Andr. 912. *Vid. etiam vs. 943. et Ion. 592. *Beck.**

Νοθος. nothus.
ὅς ῥα νοθος μὲν εην, πυκα δ' ετρεφε δῖα Θεανώ. E. 70.
κουρην δὲ Πριαμοιο νοθην εχε Μηδεσικαστην. N. 173.
SYN. Νοθογεννητος, ἐκπαλλακιδιος, μητροξενος, ξενος, μοιχιδιος, παραγραπτος, παρεγγραπτος, δυσγενης, σκοτιος, ὑποβλητος.—μη γνησιος.

Νοθοκαλλοσύνη. notha pulcritudo.
τὴν νοθοκαλλοσυνην φυκεῖ χριομενην. Macedon. *An.* iii. 115.

Νομᾰδες. Scythæ, *item* Numidæ, vitæ dediti erraticæ.
νομαδεσσι γὰρ εν Σκυθαῖς-Αλᾶται Στρατων. Av. 942.

Νομαιη. Nom. feminæ. [41.
Δαφνις εγὼ, Λυκιδας δὲ πατὴρ, μητηρ δὲ Νομαιη. Theoc. 27.

Νομαῖος. degens in pascuis. [*An.* ii. 42.
καὶ σοι επιῤῥεξει Γοργος χιμαροιο νομαιης-Αἷμα,—Theodorid.

Νομὰς, ᾰδος. ὁ ἡ. in pascuis degens.
πρὸς κλιτυν, ἱππους νομάδας εξιχνοσκοπῶν. Trach. 275.

Νομεομαι. discerpo, dilanio.
αἱ δ' αλλαι τὰ περισσα κρεα νομεοντο γυναῖκες. Theoc. 26. 24.
SYN. Διαρπαζω, διασπαραττω.

Νομευμα. grex.
μηλων φλεοντων ευποκοις νομευμασιν. Agam. 1425.

Νομεύς. pastor.
μυρίαι, εν δέ τε τῇσι νομεὺς ουπω σαφα ειδώς. O. 632.
SYN. Βοτηρ—νεμετωρ, δοτηρ. EP. Κακος, χρυσειος, δασυστερνος, λιγυφθογγος, ορεσσαυλος, φιλοσκοπελος.

Νομευω. pasco.
εὕρομεν, αλλ' ενομευε νομον κατὰ πιονα μῆλα. ι. 217.
SYN. Βοσκω, νεμεθω, νεμω. ποιμαινω.
PHR. —Μηλονομος τις ανὴρ βοτανηθεν ελαυνων
ειροποκους αγελας— Opp.
ειροποκων οἴων αγελας αγροισι νομευων. Ep.

Νομή. pabulum; vitæ genus. Vid. Νομος.
αμφιβιον γὰρ εδωκε νομὴν βατραχοισι Κρονιων, [59.
σκιρτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ εφ' ὕδασι σῶμα καλυψαι. Batrach.
SYN. Νομος, προνομη, ποα, βιος, βορα, βοσκη, τροφη.—μερισμος, εκκαρπωσις.—φιλοτιμια.
EPITH. Ανθεμοεις, ορεσσιβοτος, ιχθυβοτος.

Νομιζω. lege sancio. 2. existimo. 3. usurpo consuetudine. 4. justa facio.
1. εικὸς τὸν κακὸν ανδρα κακῶς τὰ δικαια νομιζειν. Theog. 279.
2. ανθρωποι δὲ ματαια νομιζομεν, ειδότες ουδέν. ib. 141.
*3. τοιοῦτον ἂν κτησαιτο φηλητης ανὴρ,
ξενων απαιολημα, κἀργυροστερῆ
βιον νομιζων[1].—— Choëph. 1000. Pors.*
SYN. 1. Νομοθετεω. 2. δοκεω, οιμαι, οιομαι, ὑπολαμβανω, ηγεομαι.—*τιθημι, τιθεμαι.—3. ειωθα,* διαιταω.

Νομική. (τεχνη *sc.*) jurisprudentia.
τοῦτον Ιουλιανὸν, νομικῆς φαος,— Theaetet. *Schol. An.* ii. 516.

Νομῖμος. legitimus. νομιμα. τά. quæ usitata sunt; justa.
*ουπω τῆς νομιμης εμπλεον ἡλικιης Agath. *An.* iii. 64.*
νομιμων προπαροιθεν, διαμεῖψαι. Sept. Th. 340.
SYN. Ενθεσμος, εννομος, νομιος, δικαιος.

Νομιος. *epith.* Apollinis.
Φοῖβον καὶ Νομιον κικλησκομεν, εξετι κεινου. Call. 2. 47.

Νομισμα. numisma. 2. consuetudo.
πρὸς τῷδε μεντοι καὶ νομισμα δωσομεν. Cycl. 159.
2. —πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νομισμ' ουκ εστι— Nub. 247.
SYN. Κερμα, αργυριον, χρῆμα. 2. εθος.
*PHR. Ουτοι νομισμα λευκὸς αργυρος μονον

1. Rara hac vocis significatione utitur Thucydides, Lib. i. c. 77. *fin.* Item Aristophanes, Vesp. 1196. Eurip. Hec. 330. *sed intransitive.* In passiva, paullo frequentius est *νομίζεται, moris est.* Vid. Thucyd. Lib. ii. c. 15. *fin.* Æsch. Eumen. 422. Arist. Plut. 625. Nub. 962. &c.

καὶ χρυσός εστιν· ἀλλὰ κἀρετὴ βροτοῖς
νομισμα κεῖται πᾶσιν, ᾗ χρῆσθαι χρεών. Eur. Œd. fr. 5.*

Νομοαιολος. —νομοαιολον—αυραν— Athen. l. 14.

Νομος. pascuum, stabulatio. Vid. Νομη.
ῥιμφα ἑ γοῦνα φερει μετά τ' ηθεα καὶ νομον ἱππων. Ζ. 511.
παντοῖοι· επεων δὲ πολὺς νομος ενθα και ενθα. Υ. 249.
SYN. Νομη, βοσκη.—διαταξις.—ἑδραῖον, επαρχια.—κλιμα.
EPITH. Γλυκερος, εἰαρινος, ευανθης, ερσηεις, ευλειμων, δυσβατος, μαλακοχειρ, λασιος, λιγυπνους, ποιηεις, τραφερος, ὑληεις, χλοερος. μελαγκολπος. αμφιθαλασσος.

Νομος. lex.
παντη γάρ τοι, Φοῖβε, νομος μεμεληται αοιδῆς. Hom. Ap. 20.
SYN. Θεσμος, θεσμιον, θεμις, δικη, εθος, [τεθμος. Pind.] —μελος.—το δικαιον, νομιμον—δικαιωμα.
EPITH. Αλιτρος, απηνης, αδιδακτος, αχραντος, αλλοπροσαλλος, αιγληεις, γαμιος, μαλακος, καθαρος, θεογραπτος, σοφος, ὑπνοδοτης, οξυς, ανομος.
PHR. Αθανατων καλεω, καὶ θνητῶν ἁγνὸν ανακτα,
ουρανιον Νομον, αστροθετην, σφρηγῖδα δικαιην
ποντου τ' ειναλιου καὶ γῆς, φυσεως τὸ βεβαιον
ακλινες αστασιαστον αεὶ τηροῦντα νομοισιν—
γνωμαις ορθοτατῃσι συνὼν, αδιαστροφος αιεὶ,
ωγυγιος, πολυπειρος, αβλαπτως πᾶσι συνοικῶν
τοῖς νομιμοις, ανομοις δὲ φερων κακοτητα βαρειαν.
αλλα, μακαρ, παντιμε, φερολβιε, πᾶσι ποθεινε,
ευμενες ἦτορ εχων μνημην σεο πεμπε, φεριστε. Orp. H. 63. 12.

Νοος, Νοῦς. mens, prudentia.
αλλ' αιεί τε Διὸς κρεισσων νοος, ηέ περ ανδρῶν. Π. 688.
καὶ τριχας· αυτὰρ νοῦς ἦν εμπεδος, ὡς τὸ παρος περ. κ. 240.
SYN. Διανοια, γνωμη, φρην, πραπις.
EPITH. Αγαθος, αταρβητος, ατρομος, ατινακτος, αληθης, ατελης, βιατης, ευμενης, μεγας, ορθος, φιλος, απηνης, ακηλητος, αλκηεις, αποφωλιος, ανεφικτος, ανημεριος, απληστος, αγναμπτος, αιπυς, αλητης, αφθιτος, αλλοπροσαλλος, ασιγητος, δολερος, αριστοτεχνης, ηπεροπευτης, διχομητις, πιστος, καθαρος, κυνεος, κοῦφος, κλυτος, καρτερος, δῖος, ευσταθης, ευδιοων, ευηγενης, γαληνιοων, βαρυθυμος, ελαφρος, εμπεδος, εναισιμος, θοος, οξυπορος, ευδυνατος, θεουδης, λαμπρος, φλογοεις, στυγοδεμνος, νηλης, πινυτος, πυκινος, πολυκερδης, σοφος, προφρων, ὁμοφρων, τλημων, τελχιν, τεχνηεις, φιλοκτεανος, χαῦνος, επηβολος, νοερητικος, προενουσιος, αφραστος, εσθλος, νημερτης, κραιπνος, φραδης.
PHR. Σοί τε νοον πτεροεντα, βιου φαος, αιὲν αειρων.
μοῦνον εχει, θεοτητος ἱδριν νοον, ουρανοφοιτην. Naz.
νοος ες θεοὺς αερθείς. Anac.
—ασυλητοιο νοου σφραγῖδα φυλαξῃ. Nonn.

Νοΐδιον. cogitatiuncula. *contracte apud Atticos, νοίδιον*[1].
βουλευματιων, και γνωμιδιων, και νοιδιων. Equit. 100.

Νοοπληξ, Νοοπληκτος. mentem adimens.
οἱ δὲ, νοοπληγεσσιν ατασθαλιῃσι τυπέντες. Tryph. 268.
Merr. (δαμέντες, Northm. 275.) [84.
σοὶ τὰ νοοπληκτου κλαστὰ κυπελλα μεθης. Paul. Sil. *An.* iii.

Νοοσφαλης. errore mentis labens.
—νοοσφαλες ομμα τιταινων. Nonn.

Νοσεω. ægroto, insanio.
μητε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρενα, μητ' αγαθοῖσι. Theog. 593.
SYN. Ασθενεω, μαλακιζομαι, ἀῤῥωστεω.
PHR. Αγριᾳ νοσῳ συντηκομαι. Eur.
[νοσερᾳ κοιτᾳ τειρομαι. ib. νοσῳ κατακλαζομαι.]
κρυεραῖσι μαραινεσθαι ὑπὸ νουσοις. Ep.

Νοσερός. morbidus, morbosus.
ιθυνων[2] νοσερὸν κῶλον Ορεστου. Orest. 1021.
SYN. Νοσηρος, νουσαχθης, νοσιμος, επινοσος, νοσωδης, νοσηματωδης, νοσακερος, νοσηματικος, ασθενης, κλινηρης, εμπαθης, επικηρος, σφαλερος. μαλακος, τρυφερος.
PHR. —Πηξομελεῖ νουσῳ κεκολουμενος. Ep.

—φερων πεπεδημένα γουνατα νουσῳ. Nonn.
μοῦνον αναπνειων, τἆλλα τὰ παντα νεκρός. Ep.

Νοσηλεια, Νοσημα. ægrotatio, ægritudo.
ῥακη, βαρειας του νοσηλειας πλεα. Philoc. 39.
—τὸ γὰρ νοσημα μεῖζον η φερειν. Œd. T. 1316.

*Νοσηλευω. ægrum curo. 2. ægroto.
1. συσσιτιον μελλεις νοσηλευειν. ὁσον [p. 95. b.*
ακροκωλι' εψεῖν εστι, ῥυγχη, καὶ ποδας; Anaxil. ap. Ath.

Νοσοθῦμος. Vid. Μαρφακτος.

Νοσομελης, Νουσομελης. morbosus.
νουσομελεῖς τευχουσα βροτοὺς, οδυνῃσι συνηθεις. Man. 4. 476.

Νοσος, Νουσος. morbus. [20.
ανθρωποισι νοσως φαρμακα λυγρὰς απαλαλκέμεν. Theoc. 28.
νουσῳ ὑπ' αργαλεῃ φθισθαι οἷς εν μεγαροισιν. Ν. 667.
SYN. Καματος, παθος, ασθενεια, ἀῤῥωστια, ατονια, καχεξια, λυπη. EP. Αταρτηρα, ανιγρα, ανδροφονος, αργυρεη, αιθοψ, ατειρης, αγχιθυρος, αμαυρα, αλγινοεσσα, γυιοβορος, βαρεῖα, βαρυγυιος, γλυκεῖα, δαπτρια, δολοπλοκος, δασπλης, ζηλημων, δυσαλθητος, δυσαλθης, επιψογος, ερωτικη, ἡμικρανιη, θεοσσυτος, καπυρα, λυγρα, λυσσωδης, μογερα, λυσιμελης, ολεθριος, ολοη, πολυπημων, πολυκηδης, πικρα, κρυερα, θερμη, στυγερα, σαρκοφαγος, τηξιμελης, μανιας, θυμοφθορος, χαλεπη, μισαγαθος, επαχθης, κακη, αναλθης, αθεραπευτος, ανηκεστος, ανιατος. δυσιατος, ευιατος, ευαλθης.
*PHR. Ουτε τις οὖν μοι νοῦσος επηλυθεν, ἡτε μαλιστα
τηκεδονι στυγερῇ μελεων εξειλετο θυμόν. λ. 199.*
[νουσων εσμος ατερπης. Æsch.]

Νοσοφορος. morbos ferens. *epith.* senectutis. Vid. Νουσοφ.

Νοσσὶς,* ἴδος. ἡ. 1. poëtria Locrensis. 2. columba, *de puella.*
1. δεξαι βυσσινον εἶμα, τό τοι μετὰ παιδὸς αγαυᾶς
Νοσσίδος ὑφανεν Θευφιλὶς ἁ Κλεοχας. Nossis, *An.* i. 194.
2. ἡ καὶ ετ' εκ βρεφεος κοιμωμενη Αντιοδημὶς
πορφυρεων, Παφιης νοσσὶς, επι κροκυδων. Ant. *Thess. ib.* ii.

Νοσσοτροφεω, ῶ. pullos alo. [117.
αἶαν ὁλην νησους τε διïπταμενη σὺ χελιδὼν,*
Μηδειης γραπτῇ πυκτίδι νοσσοτροφεῖς. Archias, *An.* ii. 99.

Νοσωδης, Νουσαλεος. morbosus. Vid. Νοσερός.
στιλβει νοσωδεῖς αστραπὰς, στυγνημ' εμόν. Orest. 480.
—νουσαλεῳ βαρυγουνος ἱμασσετο ατμῷ. Nonn.

Νοστεω. redeo, eo.
ει δέ κε νοστησω, καὶ εσοψομαι οφθαλμοῖσι. Ε. 212.
SYN. Απονοστεω, παλινοστεω, εκνοστεω, ανερχομαι, παρερχομαι, επανερχομαι, επαναχωρεω, καταπορευομαι, πορευομαι, νεομαι. ὑποστρεφομαι.
*PHR. —Ου μὲν εμελλε
νοστησειν Κηρινθον ὑποτροπος— Apoll. 1. 78.*

Νοστῖμος. rediturus.
ησθιον· αυτὰρ ὁ τοῖσιν αφειλετο νοστιμον ἦμαρ. α. 9.
—επεί ῥ' ετι νοστιμός εστι-Σὸς παϊς.— δ. 806.
SYN. Ωριμος.

Νοστος. reditus.
ενθα κεν Αργειοισιν ὑπερμορα νοστος ετυχθη. Β. 155.
SYN. Καθοδος, αναχωρησις, αναστροφη.
EPITH. Ακηδης, απημων, ευκλεης, γλυκυς, γλυκερος, θυμηδης, μελιφρων, μελιηδης, πολυκηδης, πολυπλαγκτος, πονηρος, ὑποτροπος, ψευδωνυμος. επαλπνος. Pind.
PHR. [Νοστιμον ἦμαρ. Hom. νοστιμον φαος. Æsch. γεφυρωσε νοστον—*effecit reditum*—Pind. πομπιμον νοστον τελος. ib.]

Νοσφι. seorsum, sine.
δακρυσας ἑταρων αφαρ ἕζετο νοσφι λιασθείς. Α. 349.
SYN. Χωρις, απονοσφι, αμφις, ανευ. λαθρα. διχα. εκτος.

Νοσφιζω, Νοσφιζομαι. interverto, surripio.
ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοιμεθα μᾶλλον. Β. 81.
SYN. Εκνοσφιζω, χωριζω, αποχωριζω, διαχωριζω, διιστημι, διαιρεω, αφοριζω, αλλοτριοω, ιδιοω, πλεονεκτεω.

Νοτερός. humidus. Vid. Νοτιος.
δεξεται ξεῖνον νοτερῷ βλεφαρῳ
τᾶς φιλας κλαων αλοχον νεκυν— Alcest. 608.

Νοτεω. humeo, madeo.

1. Vid. Piers. ad Mœrin, p. 276. Pors. Præf. p. 51.
2. ὀρθῶν optime conjecit Heathius, edidit Porsonus.

*τεσσαρες αἱ Χαριτες. ποτὶ γαρ μια ταῖς τρισὶ κειναις
αρτι ποτ' επλασθη, κἠτι μυροισι νοτεῖ,
ευαιων εν πᾶσιν αριζηλος Βερενικα, [Ern.)
ἇς ατερ ουδ' αυταὶ ταὶ Χαριτες Χαριτες.* Call. Ep. 28.(55.
SYN. Νοτιζομαι, διυγραινομαι, καταῤῥεω.

Νοτια, Νοτις. humor, humiditas.
καρπῷ βριθομενη, νοτιῃσί τε ειαρινῇσιν. Θ. 307.
καλλιποταμος ὑδατος ἵνα γε
νοτις επερχεται γυας. Phœn. 659.
SYN. Ἰκμας, ἰκμασια, επομβρια, ὑγροτης, ὑγρασια, πλαδος, θαλασσα, το ὑγρον.

Νοτιζω. humecto.
ὡς κε νοτισθέντα κρατεροὺς ανεχοιατο γομφους. Ap. 1. 1005.
SYN. Επινοτιζω, κατανοτιζω, βρεχω, ὑγραινω.

Νοτιος. humidus.
σκαζων εκ πολεμου· κατὰ δὲ νοτιος ῥεεν ἱδρώς. Λ. 810.
SYN. Διερος, ὑγρος, διυγρος, νοτερος, νοτηρος, νοτιωδης.

Νοτος. Notus, Auster.
ακτῇ εφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινησει Νοτος ελθών. B. 395.
EPITH. Αργεστης, αλεγεινος, δροσερος, διερος, ηεροεις, δεινος, κελαδων, κραιπνος, λαιψηρος, οξυς, χειμεριος, φλογερος.
PHR. —Νοτοιο καταντιον ὑγρὸν αεντος. Cal.
νῦν γε Νοτος πτυει μελανοπτερον ασπετον ομβρον·
καὶ Νοτον Αιθιοπῆα προασπιστῆρα Λυαιου. Non.
λαιψηρὸν πηδημα δι' ἠέρος ὑγροπορευτον,
ωκειαις πτερυγεσσι δονουμενον ενθα και ενθα,
ελθοις σὺν νεφελαις νοτιαις, ομβροιο γενάρχα·
τοῦτο γὰρ εκ Διός εστι σεθεν γερας ηεροφοιτον,
ομβροτοκοὺς νεφελας εξ ἠέρος εις χθονα πεμπειν. Orph. H. 81.

Νοττευω. —νοττευουσαν ὑπὸ τριπτῆρσιν ελαιην. Nic.[1]

Νουβυστικός. **Vid. Steph. Thes.* Tom. ii. c. 1070. F.*
γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' εφη νουβυστικόν. Eccles. 441.
SYN. Συνετος, νουνεχης, εννοος, πολυβουλος.

Νουβυστικῶς. *adv.* prudenter.
ὡς εὖ κατηρεψασθε καὶ νουβυστικῶς. Vesp. 1285.

Νουθεσια. admonitio. (09. Br.)
δεξιοτητος, καὶ νουθεσιας, ὅτι βελτιους τε ποιοῦμεν. Ran. 1041.
SYN. Νουθετημα, νουθετησις, εισηγησις, παραινεσις, παραιφασις, παρακελευσις, ὑποθημοσυνη, φρενωσις, αναμνησις, ὑπομνησις, παιδευσις, διδαγμα, σωφρονισμα. Æsch. επιτιμησις, σωφρονισμος—επανορθωσις.

*Νουθετειᾰ, ας. ἡ. idem.
ακουε δὴ νῦν, ὡς ἁμιλληθῶ λογοις
πρὸς νουθετειας[2] σάς·— Herc. F. 1256.*

Νουθετεω. admoneo.
ὅταν μαθῃς μου, νουθετει· τανῦν δ' εα. Œd. C. 620. (593. Br.)
SYN. Παραινεω, αναμιμνησκω, αποτρεπω, φρενοω, σωφρονιζω, επιτιμαω, παιδευω, επανορθοω, τιμωρεω, διδασκω.
*PHR. Ουκ εμπλεκων αινίγματ', αλλ' ἁπλῷ λογῳ,
ὥσπερ δικαιον πρὸς φιλους οιγειν στομα. Prom. 610.

Νουθετοῦμαι. admoneor.
τί δή με δρᾶσαι νουθετουμενον χρεών; Ion. 1332.
PHR. Τὸν νοῦν διδασκαλον εχουσα. Troad.
καὶ ταῦτα μὲν γραψεσθε πρὸς γεγραμμενοις
πολλοῖσιν αλλοις σωφρονισμασιν πατρός. Æsch. Supp. 1004.
ἣν εγγραφου σὺ μνημοσιν δελτοις φρενῶν. Prom. 787.*

Νουθετημα. monitum. Vid. Νουθεσια.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετηματα
κεινης διδακτὰ, κοὐδὲν εκ σαυτῆς λεγεις. Soph. El. 345.
EPITH. Ευλογον, συνετον.

Νουθετητεος. monendus.
—νουθετητέος, πατερ,-Σοί τ' εστι κἀμοί. Bacch. 1254.

Νουμηνια. novilunium.
ἰϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ,
νουμηνιαν θιγέμεν. Nem. 4. 57.
SYN. Νεομηνια, ἱερομηνια.

1. Alexiph. 494. Sed Codd. habent ὡσεί τε, et ὡσεί περ νοτέουσαν.
2. Olim mendose νουθεσίας. Piers. ad Moer. p. 270, νουθετήσεις, quem secutus est Hermann. Sed Porsonus optime νουθετείας, Advers. p. 305.

Νουνεχης. cordatus, intelligens.
* ὑπηρετην γὰρ οντα τἀπεσταλμένα
πρασσειν προθυμως,* ὅστις ἂν γ' ᾖ νουνεχης. Eur. Dan. 47.
SYN. Εμφρων, φρενηρης, εννοος, συνετος.

Νουσᾰλεος. morbidus. —νουσαλεῳ—ατμῷ. Nonn.

*Νουσοφόρος. ὁ ἡ. *pro* Νοσοφ. morbos ferens. [514.
γηραϊ νουσοφορῳ βριθομενης παλαμης. Theæt. *Schol. An.* ii.

Νῠ. nomen litteræ. Vid. in v. Ου.

Νῠ, et Νῦν. *adv.* certe, tamen, igitur.
ἦ ῥά νύ μοι ξεινος πατρωϊός εσσι παλαιός. Z. 215.

Νυγμα. punctum.
κουρη δὲ Πριαμοιο θεηλατος (*Casandra*) ουκέτι μιμνειν
ηθελεν εν θαλαμοισι· διαῤῥήξασα δ' οχῆας,
εδραμεν ηΰτε πορτις αησυρος, ἥν τε τυπεῖσαν
κεντρον ανεπτοιησε βοοῤῥαισταο μυωπος.
ἡ δ' ουτ' εις αγελην ποτιδερκεται, ουτε βοτῆρι
πειθεται, ουδὲ νομοῖο λιλαιεται, αλλὰ βελεμνῳ
οξέϊ θηγομενη βοεων εξηλυθε δεσμῶν.*
τοιη μαντιπολοιο βολῆς ὑπὸ νυγματι κουρη
πλαζομενη κραδιην ἱερὴν ανεσειετο δαφνην. Tryph. 358.
SYN. Νυγμος, νυγμη, νυξις, κεντημα, κεντησις.

Νυκτελιος, dicebatur Bacchus, cui *noctu sacra fiebant.* V. Βακχος.

Νυκτερεισιος, Νυκτερῖνὸς, Νυκτερος. nocturnus.
δοκῶν γυναικῶν εργα νυκτερεισια. Thesm. 211.
φυλακὴν καταλυειν νυκτερινὴν διδασκομαι. Vesp. 2.
εκ δειματος τοῦ νυκτερου, δοκεῖν εμοί. Soph. El. 412.
SYN. Νυχιος, εννυχιος, εννυχος, νυκτιος, νυκτερωπος, νυκτωπος.

*Νυκτερετης. noctu navigans. [Thyill. *An.* ii. 276.
τριγλοφορους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερετης θετο Κλείτωρ. Satyr.

Νυκτερευω. noctem ago. [ap. Ath. p. 407. f.
ὥστ' εχειν ουδὲν παρ' ἡμῖν. νυκτερευσας δ' αθλιως. Timocl.

Νυκτεριος, α, ον. id. qu. Νυκτερεισιος, *sqq.*
λακτιστὴς, εργου δ' ἡγεο νυκτεριου. Qu. Mæc. *An.* ii. 239.*

Νυκτερις. vespertilio.
τῷ προσφὺς εχομην, ὡς νυκτερις· ουδε πη εἶχον. μ. 433.
ὡς δ' ὅτε νυκτεριδες μυχῷ αντρου θεσπεσιοιο
τριζουσαι ποτεονται— ω. 6.

Νυκτεροφοιτος. noctu vagans. Vid. Αρτεμις, Νυκτιπολος.

Νυκτεσῐφοιτος. idem. *epith.* caliginis. Cyr.

Νυκτερωπος. Vid. Νυκτερινος.
επεα μονον, καὶ δοκημα νυκτερωπόν. Herc. F. 111.

Νυκτηγορεω. noctu aliquid nuntio.
νυκτηγοροῦσι, καὶ κεκινηται στρατός. Rhes. 89.
EXP. Εν νυκτι αγορευω, αγειρομαι.

Νυκτηγορια. quum noctu aliquid nuntiatur.
* τί σὺ γὰρ φυλακὰς προλιπὼν ηδη,*
κινεῖς στρατιὰν, ει μή τιν' εχων-Νυκτηγοριαν;— ib. 18.

Νυκτηρεφης. obscurus, lugubris.
μενει δ' ακοῦσαί τι μου-Μεριμνα νυκτηρεφές. Agam. 468.

Νυκτῐδρομος. viator nocturnus. Vid. Σεληνη.
—νυκτιδρομον-Συριγγος ιὰν κατακουω. Rhes. 552.

*Νυκτῐκοραξ, ᾰκος. ὁ. bubo. *Angl.* screech-owl.
νυκτικοραξ ᾄδει θανατηφόρον· αλλ' ὅταν ᾄσῃ [356.
Δημοφιλος, θνησκει καὐτὸς ὁ νυκτικοραξ. Nicarch. *An.* ii.

Νυκτῐλᾰθραιοφᾰγος, ου. ὁ ἡ. qui noctu clam vorat. *vox* ad irridendos Philosophos *conficta; Sicuti etiam,* Νυκτιπαταιπλαγιος. Ep. ἀδεσπ. 110.

Νυκτῐλᾰλος, ου. ὁ ἡ. noctiloquus.
εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ*νυκτιλαλος κιθαρα. Antip. *Sid.*—*An.* ii. 26.

*Νυκτῐλαμπης, έος. ὁ ἡ. noctu lucens.
—κνωσσεις εν ατερπεῖ δωματι,
χαλκεογομφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
κυανεῳ τε δνοφῳ.— Simonid. fr. 7.

Νυκτῐπλαγκτος, ου. ὁ ἡ. qui noctu excitat, vel errare facit.
εὖτ' ἂν δε* νυκτιπλαγκτον ενδροσόν τ' εχω
ευνὴν, ονειροις ουκ επισκοπουμενην. Agam. 11.

Νυκτῐπλᾰνης, εος. ὁ ἡ. noctu errans. V. ad voc. Κλεπτηρ.

Νυκτιπολευτος. *idem quod* seq. Vid. Θεμις.

Νυκτῐπόλος. noctivagus.
νυκτιπολοις ἅμα συμβακχαις. Ion. 718.

Syn. Νυκτιφοιτος, νυκτιπλανης, νυκτιπλανος, νυκτεροφοιτος, νυκτιπορος.

Νυκτῐσεμνος. quem nocte honore prosequimur.
καὶ νυκτισεμνα δεῖπν' επ' εσχαρᾳ πυρός. Eumen. 108.

Νυκτῐφᾰής. Vid. seq.
οργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγιαις αναφαινων. Orph.H.53.10.

Νυκτῐφᾰνης. noctilucus. Vid. ad v. Αχαρακτος.

Νυκτῐφοιτος. noctu ventitans. Vid. Νυκτιπολος.
χρησμῶν απῶσαι νυκτιφοιτα δειματα. Lyc. 225.

Νυκτῐφρουρητος. nocturnis præsidiis munitus.
Αρει δαμεντων, νυκτιφρουρητῳ θρασει. Prom. 860.

*Νυκτŏκλεπτης, ου. ὁ. fur nocturnus.
ὁ νυκτοκλεπτης Αὖλος εἶπε βαστασας. Philipp. *An.* ii. 223.*

Νυκτοκλοπιᾱ. furacitas nocturna.
ουδὲ κατ' αλληλων νυκτοκλοπιας τελεουσιν. Sibyl. l. 3.

Νυκτοπερῐπλᾰνητος. noctu vagans. Vid. Νυκτιπολος. [263.
—ἑταιρε Βακχιου,—Ξυγκωμε, νυκτοπεριπλανη-τε,—Acharn.

Νυκτοφᾰνής, έος. ὁ ἡ. umbris nocturnis obductus.
κῆπος εην ὅδε χῶρος· απὸ σκιερῶν δὲ πετηλων
νυκτοφανὴς τελεθων εσκεπεν ηελιον. Anal. *T.* iii. *p.* 140.

Νυκτωπός. qui noctu videt. Vid. Νυκτερινος.
απὸ δὲ μαντοσυναν-Νυκτωπὸν εξεῖλε βροτῶν. Iph. T. 1279.

Νυκτωρ. nocturnus.
νῦν γὰρ δὴ γενος εστι σιδηρεον· ουδέ ποτ' ἦμαρ
παυσονται καματου καὶ οΐζυος, ουδέ τι νυκτωρ
φθειρομενοι·— Hes. ε. 176.
Syn. Νυκτος, νύχα, εν νυκτι, προννξ. ορφναιην ανα νυκτα.

Νυμφᾰ, *Ion. Νυμφη, ης. ἡ. *inde, ut videtur, Dorice,* Νυμφᾱ. puella nubilis. 2. sponsa, nova nupta. 3. nurus. *item in genere,* affinis mulier junior. *it.* rosæ incipientis aperire se osculum.
1. χροα, χὼς τερεινα νυμφα
δροσερῶν εσωθεν αντρων. Cycl. 513.
2. εγὼ δὲ νυμφας ηκροθινιαζομην. Herc. F. 476.*
3. νυμφα φιλη, σὺ μὲν ἄρ με κατακτανε νηλεϊ χαλκῷ,
*ἣν εα εν μεγαρῳ· μῦθον δέ τοι ουκ επικευσω. (*ubi dominam, tanquam nurum, vel caram affinem, adloquitur nutrix.*)* δ.743.
Syn. 1. Κορη. 2. μνηστη, νυμφευτρια. 3. νυος, εννυος.
Epith. Αθανατος, αρτιγαμος, αγηραος, αμυμων, βαρυγουνος, βαρυδακρυος, βαθυκολπος, βαρυυπνος, ευκλεης, ευλεκτρος, ευθαλαμος, ευπλοκαμος, ηθατοεσσα, καλυκῶπις, ἑλικῶπις, καλλιπαρῃος, καλλης, περικαλλης, καλλισφυρος, ἱμεροεσσα, ουρεια, ηΰκομος, κυανοφρυς, κυανῶπις, μελανοχροος, νεοζευκτος, νοοπλαγκτος, δυσιμερος, τερψιχορη, ῥοδοεσσα, πειθημων, θαλαμηπολος, παιδοτοκος, φυγοδεμνος, ωκυμορος, νεα, ποτνια, ερατῶπις, φιλη.
Phr. Εσθλὴν, μαργαροεσσαν, εὔθρονον, ὑψικαρηνον.

Νυμφα. *pl.* Νυμφαι. *" Apud Poëtas Nymphæ sunt numina quædam feminea læta et pulcra, qualia sunt αἱ Νηΐδες, 'Αμαδρυάδες, &c." *Damm. Part. Real. qui omn. videndus. item, Cler. ad Hes.* θ. 187.
Νυμφᾱ τις οἷα Ναΐς. Helen. 187.*
ὃν Νυμφη τεκε Νηῒς Οτρυντῆϊ πτολιπορθῳ. Υ. 384.
—θεαὶ δ' επιποιμενες εισιν,-Νυμφαι εϋπλοκαμοι— μ. 132.
Epith. 'Απαλαι, αυλιαδες, αγρονομοι, χοροηθεῖς, ηΰκομοι, ῥοδοπηχεες, ερατειναι, καλλιπλοκαμοι, ιοφοροι, μελισσοκομοι, ωκυθοαι, ἁλικλυστοι, παιδοκομοι, ἑλκεχιτωνες, κισσοφοροι. κυανωπιδες, καλιωπιδες, ἱμεροεσσαι.
Phr. —Ακοιμητοι, δειναι θεαι αγροιωταις. Theoc.
—Αφροδισιον γελωσαι. Synes.
'Αμαδρῠαδες.
Νυμφαι 'Αμαδρυαδες, ποταμοῦ κοραι, αἳ ταδε βενθη
αμβροσιαι ῥοδεοις στειβετε ποσσὶν αεί. Ep.
—Νυμφαι ἱερὸν γενος Ωκεανοῖο. Apoll.
Νυμφαι εφυδριαδες—Ep.—Ὑεριαδες Νυμφαι— Ep.
Δρυαδες. ηδὲ φιλορνιθων Δρυαδων χορὸν— Opp.
Phr. —Δενδρωδεσι Νυμφαις. Ep.
Αλσηΐδες. αἱ δ' εσαν εκ πεδιων αλσηΐδες.—Apoll.4.1150.
Δηλῐαδες.
Νυμφαι Δηλιαδες, ποταμοῦ γενος αρχαιοιο. Call. 4. 256.
'Εσπεριδες. —αμφὶ δὲ νυμφαι
'Εσπεριδες ποιπνυον εφιμερον αειδουσαι. Apoll. 4. 1399.
Θεσσαλιδες. [4. 109.
Νυμφαι Θεσσαλιδες, ποταμοῦ γενος, ειπατε πατρί. Call.
Κασταλιδες. [148.
Νυμφαι Κασταλιδες, Παρνασιον αἶπος εχοισαι. Theoc. 7.
Phr. —Κωρυκιαι Νυμφαι, Πλειστοιο θυγατρες. Ap.2.
Κρηνιδες. [711.
Κρανιδες ωδυραντο, καὶ ὕδατα δακρυα γεντο. Mosc. 3. 29.
Νυμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, ειποτ' Οδυσσεύς. ρ. 240.
Λιμναδες, Λιμνακιδες, seu, Λειμακιδες. [5. 17.
ου μὰν, ου ταυτας τὰς Λιμναδας, ὦ 'γαθε, Νυμφας. Theoc.
—εν δὲ σπεος ηλυθε Νυμφῶν-Λιμνακιδων·—Orph. 644.
Phr. Νυμφαι ἑλειονομοι ὑπεδειδισαν·—Apoll. 2. 823.
Μελιαι.
Νυμφας θ' ἃς Μελιας καλεουσ' επ' απειρονα γαῖαν. Hes.
Νηΐαδες, Νηΐδες. Vid. supra in v. [θ. 187.
Νυμφαι Νηΐαδες, κοῦραι Διὸς, ουποτ' εγωγε. ν. 356.
Ορεστιαδες. Νυμφαι Ορεστιαδες, κοῦραι Διὸς αιγιοχοιο. Ζ.
—ορεσκῶοι βαθυκολποι. Hom. H. in Ven. 258. [420.
—Ορεστιαδες λιγυμολποι. Theoc.
καὶ Νυμφαι κλαιουσιν Ορειαδες— ib.
—καὶ ουρεοφοιτασι Νυμφαις. Ep.
Ποτᾰμηΐδες.
Νυμφαι ἑλειονομοι ποταμηΐδες, αἳ περὶ κεινην
Φασιδος εἰαμενην Αμαραντιου εἱλισσονται. Apoll. 3.1218.
Νυμφαι, θυγατέρες μεγαλητορος Ωκεανοιο,
ὑγροποροις γαιης ὑπὸ κευθεσιν οικί' εχουσαι.
κρυψιδομοι, Βακχοιο τροφοὶ, χθονιαι, πολυγηθεῖς,
καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιοδρομοι, ἁγναὶ,
αντροχαρεῖς, σπηλυγξι κεχαρμέναι, ηεροφοιτοι,
πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοειμονες, ιχνεσι κοῦφαι·
φαινομεναι, αφανεῖς, αυλωνιάδες, πολυανθεῖς·
σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι αν' ουρεα, ευαστειραι,
πετρορυτοι, λιγυραὶ, κορυνιτιδες[1], ὑλονόμοι τε,
παρθένοι ευωδεις, λευχειμονες, ευπνοοι αυραις,
αιπολικαὶ, νομιαι, θηρσὶν φιλαι, αγλαοκαρποι,
δρυμοχαρεῖς, ἁπαλαὶ, πολυθρεμμονες, αυξιτροφοί τε,
κοῦραι ἁμαδρυαδες, παιωνιδες, ειαροτερπεῖς. Orph.H. 50.

Νυμφᾰγωγος. dux sponsæ.
—επ' εσθλοῖσιν γαμοις-Παρειμι νυμφαγωγος— Iph. A. 610.
Syn. Νυμφοστολος, νυμφοκομος, νυμφοπονος, παρανυμφος.
—προμνηστις, προμνηστρια, νυμφευτρια.

*Νυμφαῖος, αιᾱ, αῖον. qui Nympharum est.
ψυχὴν νυμφαιον ναματος ἀψαμενος. Ep. ἀδ. 240.*

Νυμφεῖον. thalamus sponsi et sponsæ. Νυμφεῖα. τα. nuptiæ.
ὦ τυμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς-Οικησις. Antig. 903.
αλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τεκνου; ib. 574.
Syn. Νυμφων,—μνηστευματα.

*Νυμφεῖος, ον. ὁ ἡ. nuptialis.
ουπω νυμφειου θαλαμου καὶ παστάδος ὡρης
γευσαμενην· αθιγὴς δ' ελιπον φαος ηελιοιο. Ep. ἀδ. 710 b.*

Νυμφευμα. connubium.
σὺ δ' ες τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφευματα. Œd.T. 999.(80.B.)
Syn. Γαμος, νυμφεῖον.

Νυμφευτης, Νυμφευτηρ. sponsus. 2. qui sponsum etc. domum deducit.
1. ιὼ κακὸς ευνατωρ,-Ὃς τῷ μὲν εμῷ νυμφευτᾳ,
χαριν ου προλαβὼν,-Παῖδ' ες οικους οικιζεις. Ion. 912.
Syn. Νυμφιος. 2. νυμφαγωγος.

Νυμφευτηρια. τα. nuptiæ.
ουκ· αλλὰ λεκτρων σκοτια νυμφευτηρια. Troad. 252.

Νυμφευτρια. pronuba. Vid. Νυμφαγωγος.
a. αλλ' αὐτηὶ, τίς εστίν; b. ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νυμφης τι σοὶ λεξαι μονῳ. Acharn. 1056.

Νυμφευω. nubo.
—αλλ' Αχεροντι νυμφευσω. Antig. 827.
Syn. Γαμιζω, εγγαμιζω, μνηστευω.

Νυμφηῖον, *pro* Νυμφεῖον. thalamus sponsi et sponsæ.

1. " Dudum legendum videram, κρουνίτιδες.—Postea sic scriptum repperi in duobus Codd." Ruhnken.

Πηλιον ὦ Φιλυρης νυμφηϊον, αλλὰ σὺ μεῖνον. Call. 4. 118.

Syn. Νυμφων, θαλαμος, λεκτρον. παστος.

Νυμφίδιος, Νυμφικός. sponsalis.
νυμφιδιαι τε κοῖται-*Πατριας Ιωλκοῦ. Alcest. 256.
ὅπως γὰρ οργῇ χρωμενη παρῆλθ' εσω
θυρῶνος, ιετ' ευθὺ* πρὸς τὰ νυμφικὰ
λεχη, κομην σπῶσ' αμφιδεξιοις ακμαῖς. Œd. T. 1264. (41. B.)

Νυμφιος. *sponsus, maritus. 2. *adj.* sponsalis; qui nuptui datur.
1. τὸν μὲν ακουρον εόντα βαλ' αργυροτοξος Απολλων*
νυμφιον εν μεγαρῳ, μιαν οιην παῖδα λιπόντα. η. 64.
*2. ελθὼν δὲ, τάξω πρασσε, τὰν δομοις δ' εγὼ,
ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφιοισι παρθενοις. Iph. A. 740.*
Syn. Μνηστηρ, νεογαμος, εδνιος. [θαλαμηπολος Soph.]
Epith. Αρτιχορευτος, ευπρεπης, επηρατος, φρενωλης, φιλοπαρθενος.
Phr. Νυμφιον ἱμεροεντα, τεης ζηλημονα μορφῆς. Naz.

Νυμφιος. Fl.
καὶ τὸν μεγιστον εκπερασας Νυμφιον,
ὅστις Τιγρητος ταῖς ῥοαῖς επιῤῥεων
αποστερεῖται τοῦ καλεῖσθαι Νυμφιος. Suid.

Νυμφογενής. Nympha genitus.
ὡς πρὶν, επανθησει, νυμφογενὲς Σατυρε. Alcæ. *Mess. An.* i. 488.

Νυμφόκλαυτος. ὁ ἡ. sponsis luctuosus.
νυμφοκλαυτος Ερινυς. Agam. 758.

Νυμφοκομεω. novam nuptam adorno.
Σιγη παστον επηξεν, ενυμφοκομησε δ' Ὁμιχλη. Mus. 280.

Νυμφοκομος. sponsam ornans. Vid. Νυμφαγωγος.
παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκόμον
Ιναχιδαις γαμον. Iph. A. 1087.

Νυμφοστολεω. in modum sponsæ orno. [iii. 129.
νυμφοστολεῖ γὰρ τοὺς ποθοῦντας εμφρονως. Leo *Philos. An.*

Νυμφοστόλος. ὁ ἡ. nuptiarum instructor et exornator.
—νυμφοστόλον αστρον ερωτων. Mus.

Νυμφοτῖμος. in honorem sponsæ factus.
—τὸ νυμφοτιμον μελος εκ-φατως τιοντος,
Ὑμεναιον,— Agamem. 714.

*Νὺν, *adverb. enclit.* idem quod Νῦ.
δεῦρο νὺν, ἢ τριποδος περιδωμεθον ἠὲ λεβητος. Ψ. 485.

Νῦν, "*adverb. temporis*, de præsenti, præterito, et futuro. Cum paragoge Attica νυνὶ vero, semper de præsenti ponitur." Damm. c. 1544.
—νῦν γάρ κεν ἕλοι πολιν ευρυαγυιαν-Τρωων·— B. 12.
a. ὡς ου καθορῶ. b. νυνὶ μαλ' αθρῶν βλεπε πρὸς τὴν εισοδον ηδη. Nub. 325. *a Porsono emend.* Præf. in Hec. p. 53.*

Νυξ. nox. Vid. Λυγαιος.
νυξ ηδη τελεθει, αγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθεσθαι. H. 282.
Syn. Ευφρονη, ορφνη, σκοτια. [λῦγη.]
Epith. Αμβροσια, αμβροτος, ἀμφιλυκη, ασπασια, αὔπνος, αβροτη, ασεληνος, αμαυρα, αρχαια, αστεριος, αστροχιτων, αμειδητος, αφεγγης, γαμοστολος, γαληναια, δυσπεμφελος, δυσκηδης, δνοφερα, δαιμονιη, δῖα, δολια, θηροκομος, ερεβεννη, ερεμνη, ἑσπερια, ευκηλος, ερημαια, θοα, κελαινη, κακη, κυανεη, καθαρα, λυγαιά, λευγαλεα, νηνεμος, μελαγχλαινος, μελαμπεπλος, μελανοχρως, μιαιφονος, ορφναια, ολοη, ολεσιπτολις, λιποσκιος, πηγυλις, παλισκιος, ποτνια, παμμηνις, πανσεληνος, σεληναια, στονοεσσα, σκοτια, ὑπνοδοτειρα, τρισεληνος, ποικιλειμων, πικρα, στυγερα, ζοφεα, ζοφοειδης, ζοφερα, ζαθεης, μελανοπτερος, σκοτομηνιος, οἴζυρα, δασεῖα, μελαγχιμος, χειμερια.
Phr. Νυκτιφοιτος ορφνη. Syn.—μεσονυκτιος ὡρη. Anac.
Νυκτος αφεγγες βλεφαρον. Eur. κυανοπεπλος ὁμιχλη. Apoll.
εν δ' επεσ' ωκεανῷ λαμπρὸν φαος ηελιοιο,
ἕλκον νυκτα μελαιναν επὶ ζειδωρον αρουραν. Hom.
—αν' ὅμιλον επηλυθεν ευνητειρα
Νὺξ εργων ανδρεσσι, κατευκηλησε δὲ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς. Ap. 4. 1058. κατευνητειρα κυδοιμου. Nonn.
—θεῶν Νὺξ δμητειρα, καὶ ανδρῶν. Hom.
νὺξ αμπαυμα πονων— Coluth.
νὺξ δέ οἱ αστροχιτων μεσσην παραμειβε πορειαν. Orph. 1026.
αλλ' ὅτε πρὸς μεσατον νυκτὸς προυβαινεν αταρπος,
αστρα τε τηλεφανῆ δῦνεν ῥοον ωκεανοῖο. ib. 534.
Νὺξ γενεσις παντων, ἣν καὶ Κυπριν καλεσωμεν.[1]
κλῦθι μακαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, αστεροφεγγὴς.
ἡσυχιῃ χαιρουσα, καὶ ηρεμιῃ πολυϋπνῳ·
ευφροσυνη, τερπνὴ, φιλοπαννυχε, μῆτερ ονειρων·
ληθομεριμν', αγαθήν τε πονων αναπαυσιν εχουσα·
ὑπνοδοτειρα, φιλη παντων, ελασιππε, νυχαυγής·
ἡμιτελὴς, χθονιη, ηδ' ουρανιη παλιν αυτή·
εγκυκλιη, παικτειρα διωγμασιν ηεροφοιτοις·
—πολυολβιε, πᾶσι ποθεινή. Orph. H. 2.
σκοτεινὸν Νυκτὸς ἁρμ' επειγεται. Æsch.
γαῖαν ὅλην εκαλυψε μελαγκρηδεμνος ὁμιχλη,
καὶ χροῒ ποικιλονωτον επισφιγξασα χιτῶνα
αστεροεν σελαγιζεν,——
καὶ σκιερὴν εμελαινεν ὅλην χθονα σιγαλεη νύξ.
—αναθρωσκουσα δὲ γαιης
ὑψιτενὴς, ἅτε κῶνος, ες ηέρα, σιγαλεη νὺξ
ουρανὸν αστεροεντι διεχλαινωσε χιτῶνι,
αιθέρα δαιδαλλουσα. κ. λ. Nonn.
*νυκτὸς κελαινοφαὴς ορφνα. Aristoph. μελανοπτερυγων
μητηρ ονειρων. Eur. ποτνια, ποτνια νὺξ,
ὑπνοδοτειρα τῶν πολυπονων βροτῶν,
Ερεβοθεν ιθι· μολε μολε καταπτερος. Orest. 174.
[ὅταν δὲ νυκτὸς ομμα λῦγαιας μολῃ. Iph. Taur.
μελαινης νυκτὸς κνεφας. Æsch.
ἑως κελαινης νυκτὸς ομμ' αφειλετο. ib.
—κυανεης λιποφεγγεα νυκτὸς ὁμιχλην. Mus.]
Νὺξ μὲν επειτ' επὶ γαῖαν αγε κνεφας· οἱ δ' ενὶ ποντῳ
ναῦται εις Ἑλικην τε καὶ αστέρας Ωριωνος
εδρακον εκ νηῶν· ὑπνοιο δὲ καί τις ὁδιτης
ηδη, καὶ πυλαωρὸς, εελδετο· καί τινα παιδων
μητέρα τεθνεωτων αδινὸν περὶ κῶμ' εκαλυπτεν·
ουδὲ κυνῶν ὑλακὴ ετ' ανὰ πτολιν, ου θροος ἦεν
ηχηεις· σιγὴ δὲ μελαινομενην εχεν ορφνην.
αλλ' μαλ' ου Μηδειαν επι γλυκερὸς λαβεν ὑπνος, κ. λ.
Apoll. 3. 744. *Compares, tiro, Virg. Æn.* iv. 522.*

Νυός. nurus, sponsa.
Μηδειης· σὺ δ' αρηγε νυῷ ἑκυρή περ εοῦσα. Apoll. 4. 815.
καλλιστ'· ενδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' αποκλαξας. Theoc. 15.
Syn. Εννυος. νυμφη. [77.

Νυσσα. meta.
εν νυσσῃ δέ τοι ἱππος αριστερος εγχριμφθητω. Ψ. 338.
Syn. Καμπτηρ, τερμα, βαθμις. Epith. Πολυκαμπης.

Νυσσα, *potius Νῦσα. *decem urbes hoc nomine* a Stephano *memorantur, et montes quatuordecim* ab Hesychio. Nysa *etiam* unus e Parnasi verticibus Baccho consecratus.
ὃν (*sc.* Bacchum) τρεφον ηΰκομοι Νυμφαι, παρὰ πατρος ανακτος
δεξαμεναι κολποισι, καὶ ενδυκεως ατιταλλον
Νυσης εν γυαλοις· ὁ δ' αεξετο πατρὸς ἕκητι
αντρῳ εν ευωδει, μεταριθμιος αθανατοισιν. Hom. in Bacch.*
ποθι Νυσσης αρα θη-ροτροφου θυρσοφορεῖς. Bacch. 556.
Epith. Αχειμων, βορειας, δροσερα, ὑψιπορος.

Νυσσαιος, Νυσσηϊος, Νυσηϊος, Νυσσιος. *adjectt.* a præc.
Νυσσαιων[2] ουρεων-Κισσηρεις οχθαι. Antig. 1144.
*φθεγξωμεθ', ευγηρυν εμὰν αοιδὰν,
κοαξ, κοαξ,
ἣν αμφὶ Νυσήϊον Διὸς
Διονυσον εν Λιμναισιν ιαχησαμεν.* Ran. 213.
Νυσσια, Κνωσσια—Ορχηματα— Aj. 708.
*(Νυσια Κνωσι' ορχηματ' αυτοδαῆ. 669. Br.)

Νυσηΐον. το. mons Thraciæ, qui et ἡ Νῦσα dicitur.
ὅς ποτε μαινομενοιο Διωνυσοιο τιθηνας
σεῦε κατ' ηγαθεον Νυσηΐον·— Z. 132.*

Νυσσω, Νυττω. pungo, fodico.
χειρεσιν αθανατῃσι φαεινὴν ασπίδα νυσσων. Π. 704.
Syn. Καταννυσσω, επινυττω, παιω, πλησσω, αποπληττω, κνιζω, κεντεω, ξυω, νυριζω, κατασχαζω.

---

1. "Dubitari non potest hunc versum, qui et ordinem carminis "turbat, neque aptam orationem habet, ab interpolatore additum "esse." Hermann.
2. Versus est 1131. ap. Brunck. qui dedit Νυσίων ὀρέων.

Νυσταζω. dormiturio capite nutans. [p. 693.*
*ὡς ὑπό τι[1] νυσταζειν γε καὐτὸς αρχομαι. Xenarchus ap. Ath.
SYN. Απονυσταζω, βριζω, ὑπνωττω, αμελεω, βραδυνω.
Νυστακτής. dormitator.
Μηδός τις επὶ τὰ βλεφαρα νυστακτὴς ὑπνος. Vesp. 12.
SYN. Νυσταλεος, ὑπνηλος, ὑπνωδης.
Νῠχαυγής. noctu lucens. Vid. Νυξ.
*Νῠχεγρεσῐᾱ, ας. ἡ. vigiliæ nocturnæ.
φροντίδες απρηκτοιο ποθου ταδε, ταῦτα βελεμνων [74.*
συμβολα, καὶ δολιχῆς εργα νυχεγρεσιης. Paul. Sil. *An.* iii.
Νῠχεια. Nom. feminæ; *item*, fontis in Tapho ins.
Ευνικα καὶ Μαλις, εαρ θ' όρωωσα Νυχεια. Theoc. 13. 45.
Ωκεανοῦ θυγατηρ καὶ Τηθύος ειμὶ Νυχεια-Κρηνη·—Ep. αδ.
Νῠχευμα. lucubratio, seu, vigiliæ. [364.
ποῦ δὲ πονος εμῶν τεκνων;
ποῦ νυχευματων χαρις;
*τροφαί τε ματρὸς, αὔπνά τ' ομματων τελη,
καὶ φιλιαι προσβολαὶ προσωπων;* Eur. Supp. 1135.
SYN. Νῆψις, φυλακη, φρουρα νυκτερινη.
Νῠχευω. pernocto.
—ενθα χρὴ στρατὸν-Τὸν σὸν νυχεῦσαι,— Rhes. 520.
SYN. Παννυχιζω, διαπαννυχιζω, νυκτερευω, διανυκτερευω. αυλιζομαι, κρυπτω.
Νῠχιος. nocturnus. Vid. Νυκτερινος.
*εὖτε λοεσσαμενη τερενα χροα, καὶ λιπ' ελαιῳ
χρισαμενη,* νυχιη καταλεξεται ενδοθεν οικου. Hes. ε. 522.
Νωγᾰλα, Νωγαλευματα. edulia suavia.
καρυα, ῥοὰς, φοινικας, ἑτερα νωγαλα.
ωαρια, τοιαῦθ' ἑτερα πολλὰ παιγνια. Ath. 1. 23.[2]
τὰ κομψὰ μὲν δὴ ταῦτα νωγαλευματα. Araros, p. 47. d.
Νωγᾰλιζω, Νωγαλευω. nogala comedo.
* —Θασιοις οιναριοις
τῆς ἡμερας τὸ λοιπὸν ὑποβρεχει μερος,*
καὶ νωγαλιζει— Alex. ibid.
Νωδός. edentulus. dentibus carens.
—εχω δε τοι ουδ' όσον ὡραν
χειματος, ἡν νωδὸς καρυων, αμυλοιο παρόντος. Theoc. 9. 21.
*βλεψας εκ πελιων νωδὸς επισκυνιων,
ωχρὸς, διφθεριας, μονοληκυθος.— Posidipp. *An.* ii. 50.*
SYN. Ανοδους.
Νωδῠνῐα. vacuitas doloris. [63.
—καδδ' αρα παντων-Νωδυνιαν κατεχευε μελῶν·—Theoc. 17.
SYN. Ανωδυνια, αλυπια, απονια, αναλγησις, αναλγησια, αμεριμνια.
Νωδῠνος. expers doloris. ———επ' αοι-
δαῖς δ' ανὴρ νωδυνον καί τις καματον-Θῆκεν.—Nem. 8. 83.
SYN. Ανωδυνος, αναλγητος, ανοχλος, αλυπος.
Νωθης. tardus, piger. [558.
ὡς δ', ὅτ' ονος παρ' αρουραν ιὼν εβιησατο παῖδας-Νωθης—Λ.
SYN. Νωθρος, νωθρωδης, νωχελης, αβληχρος, χαυνος, βραδυς, αργος, οκνηρος, ῥαθυμος, αλογος, ασθενης, ακινητος.
*Νωθρὸς, ρὰ, ρόν. idem. *etiam*, languidus. [pat. *An.* i. 504.*
ομμασι νωθρὰ βλεπουσα· τὰ δ', ἠΰτε πνευματι φυλλα. Sosi-
Νωε. μοῦνος δ' εν παντεσσι δικαιοτατος καὶ αληθὴς,
ἦν Νῶε, πιστοτατος καλοῖς τ' εργοισι μεμηλώς. κ. λ. Sibyl. 1. 1.
Νῶκαρ. torpor.
ὑπνηλον δ' επὶ νῶκαρ αγει βιοτοιο τελευτήν. Ther. 189.
Νωκᾰρωδης. veternosus. τό τε νωκαρῶδες,— Athen. 1. 4.
Νωλεμὲς, Νωλεμεως, Νωλεμῶς. *adv.* indesinenter. Νωλεμής. assiduus.
μαρνασθαι δηΐοισιν επ' ανδρασι νωλεμὲς αιεί. I. 317.
νωλεμεως πολεμονδε· κελευε δὲ οἷσιν ἑκαστος. Δ. 428.
SYN. Ανεκλειπτως, αδιαλειπτως, απαυστως, καταπαυστως, νηπαυστον, συνεχες, συνεχῶς.—(*adj.*) αδιαλειπτος, απαυστος, ανεκλειπτος, ασκελης, συνεχης.

1. ὡς εὖ ποτι vulgo. εὖ ποτε corr. Cant. οὖν ποτε dedit Schweigh. Apud Photium, Lex. in v. exstat, ὑπό τι. ὀλίγον τι. Porsonus inde vidit locum hunc emendari debere, uti exhibuimus. Ex hoc etiam exemplo discet lector quam prope a veritate sæpenumero sit vulgata lectio, utcunque depravata.
2. Haud aliter dedit Morellus. Sed vss. citt. in libro primo exstare non puto. Exstant nimirum in secundo. Alter est Antiphanis, p. 47. d. alter Ephippi, p. 57. e.

Νωμαω. distribuo. 2. agito, vibro. 3. agito, volvo animo, observo. *Vid. Lex. Sophocl. v.*
ὦ παντα νωμῶν, *Τειρεσια, διδακτά τε,
αρρητά τ', ουρανιά τε, καὶ χθονοστιβῆ.* Œd. T. 300.
νωμησαν δ' αρα πᾶσιν επαρξαμενοι δεπαεσσιν. Α. 471.
διφρους τε νωμασοισιν αελλοποδας. Pyth. 4. 32.
SYN. Νεμω, απομειρομαι, διαμεριζω, διεξαγω, διαγω, κυβερναω, κινεω.—κρινω, εξεταζω, νοεω.
Νωμητωρ. curator. —χρεων νωμητορας ανδρας. Man. 6. 357.
SYN. Επιμελητης, φροντιστης, επιτροπος.
Νωμησιμος. *immo, Νωνησιμος. qu. vid.*
Νωνακριατης. *ep.* Mercurii. e Nonacria, Arcadiæ urbe.
Νωνακριατης, Τρικεφαλος, Φαιδρὸς θεός. Lyc. 680.
*Νωνησῐμος. inutilis, noxius.
καί τε σύ γε θρεψαιο Δρακοντιάδας διτοκευσας,
ἢ Σικελὰς μεγαροιο πελειάδας· ουδὲ φιν άρπαι,
ουδε φιν ιρηκες νωνησιμοι εξενεπονται. Nicand. ap. Ath. p. 395. *Vulgo,** νωμησιμοι εξενιπτονται.
Νωνυμνος, Νωνῠμος. obscurus, ignobilis.
νωνυμνους απολεσθαι απ' Αργεος ενθάδ' Αχαιούς. Ν. 227.
οὕτω νωνυμός εστιν· ισασι δέ μιν μαλα πολλοί. ν. 239.
SYN. Ανωνυμος, αδοξος, ατιμος, ασαφης.
Νωροψ. splendidus.
ὡς αρ' εφαν. Αιας δὲ κορυσσετο νωροπι χαλκῷ. Π. 206.
SYN. Λαμπρος, αιθοψ.—κομψος.—ὁ την οψιν ασθενῆ ποιεῖ.
Νωταῖος. ad dorsum pertinens.
δεσμὰ περιξ νωταῖα,—ῥαχις δ' εξεδραμε γυιων. Nic. Th. 317.
Νωτακμων. incudem gerens in tergo. *ep.* cancri.
ἦλθον δ' εξαιφνης νωτακμονες, αγκυλοχῆλαι. Batrach. 285.
Νωτιζω. terga do, seu verto.
* —οί δ', ὅπως πελειάδες
ἱερακ' ιδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ενωτισαν. Androm. 1141.*
SYN. Νωτοστροφῶ, εντροπαλιζομαι.—περιτροπαδην φευγειν. —διωκω. **Est et* νωτίζω *in fugam verto; cui ultimum illud* διωκω *convenit: nisi hoc sit more Græcorum, in primis poëtarum, qui verbis neutralibus vim transitivam sæpe apponunt, inpr. ubi motus significatur.* (Vid. Pors. ad Orest. 1427.) *Exemplum sit* Œd. Tyr. 193.
Αρεα τε . . . . Παλισσυτον δραμημα νωτισαι
πατρας απουρον. *item*, Bacch. 762.
ετραυματιζον, κἀπενωτιζον φυγῇ—Γυναῖκες ανδρας.—
Alterum est νωτίζω, *quod cum præcedentibus confudit Morell.**
κισσος—βρεφος—Χλοηφοροισιν ερνεσιν
κατασκιοισιν ολβισας ενωτισε. Phœn. 662.
EXP. Τὸ νῶτον περιελισσω. *τὰ νῶτα περισκεπάζω. κατὰ τοῦ νωτου καλυπτω.
PHR. Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτισας-Δεινῷ χασματι θηρός. Herc. F. 362. *Vid. Musgr. et Porson. ad Phœn. l. c.**
Νωτοβᾰτεω. super dorso incedo. 2. inambulo.
ηδη καὶ τυμβους νωτοβατοῦσι βοες. Ep. αδ. 450.
Νῶτον, Νῶτος. tergum.
οτριχας, οιετεας, σταφυλῃ επὶ νῶτον εΐσας. Β. 765.
Αργεῖοι φευξονται επ' ευρεα νῶτα θαλασσης. ib. 159.
SYN. Μεταφρενον. EPITH. Αλκῆεν, βριαρον, γερασμιον, διηνεκες, ευλοφον, ευρυ, πῖον, πλατυ, κητειον, καλλιθριξ, πολυτριχον, ψαφαρον, τανυπτερυξ, λασιοθριξ, οπισθοκομον, ερημον, ὑγρόν.—πεφρικὸς πτεροῖσι.
Νωτοπληξ. cujus dorsum verberibus contusum est.
καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχεως διακονεῖν. Suid.
SYN. Μαστιγιας.
Νωχελης. tardus.
περιβαλὼν πλευροῖς εμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νοσῳ. Orest. 798.
SYN. Ασθενης, δυσκινητος, βραδυς, νωθης, αχρηστος.
Νωχελια. ignavia.
ουδὲ γὰρ ἡμετερῃ βραδυτητί τε, νωχελιῃ τε,
Τρῶες απ' ωμοιιν Πατροκλου τευχε' ἑλοντο. Τ. 411.
SYN. Νωχελεια, νωθρια, νωθρεια, νωθεια, νωθροτης, ασθενεια, βραδυτης, αργια.

Ξ.

ΞΑΙΝΩ. rado, pecto, percutio.
ειριά τε ξαινειν, καὶ δουλοσυνης ανεχεσθαι. χ. 423.
Syn. Αναξαινω, περιξαινω, δρεπομαι, αποδρεπω, κτενιζω, τυπτω, εριουργεω, κατασκευαζω, νηθω, σωρευω, διαλυω, διαξεω.

Ξαναω. lanificio lassor. 2. fatigor.
ηδ' ὁποταν ξαναᾳ νευρων κεχαλασμένα δεσμά. Nic. Th. 383.
ἡδὺ ξανῆσαι, καὶ προγυμνασαι χερα. Soph. *Frag.* *Vid. Lex. Soph. v. Ξανω.*
Syn. Αποκαμνω, καταπονεομαι, εκκακεω, κοπιαω.

Ξανθιζω, Ξανθιζομαι. flavum reddo. 2. flaveo.
οπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθιζετε. Acharn. 1046.
Syn. Ερευθω, πυῤῥιζω, κοσμεω.

Ξανθιππη. Nom. Pr.
ἡ τὸν θυρσον εχουσ', Ἑλικωνιας· ἡ δὲ παρ' αυτῇ,
Ξανθιππη· *Γλαυκη δ', ἡ σχεδὸν ερχομενη,
εξ ορεος χωρεῦσι· Διωνυσῳ δὲ φερουσι
κισσον, καὶ σταφυλην, πιονα καὶ χιμαρον.* Anac. Ep. 4.

Ξανθισμα. flavi coloris tinctura.
ερως γὰρ αργὸν κἀπὶ τοῖς αργοῖς εφυ·
φιλεῖ κατοπτρα καὶ κομης ξανθισματα,
*φευγει δὲ μοχθους· ἓν δέ μοι τεκμηριον·
ουδεὶς προσαιτῶν βιοτον ηρασθη βροτῶν,
εν τοῖς δ' εχουσ' εφηβος εμπεφυχ' ὁδε[1].* Eur. Dan. 92. (*fr.* v.)
Syn. Πυῤῥοτης.

Ξανθος. 1. nom. Viri. 2. nom. unius ex Achillis equis.
βῆ δὲ μετὰ Ξανθον τε Θοωνά τε, Φαινοπος υἷε,
αμφω τηλυγετω· ὁ δὲ τειρετο γηραϊ λυγρῷ. Ε. 152.
2. τὸν δ' αρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσεφη ποδας αιόλος ἱππος
Ξανθος, αφαρ δ' ημυσε καρηατι, πᾶσα δὲ χαιτη,
ζευγλης εξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἱκανεν·
αυδηεντα δ' εθηκε θεὰ λευκωλενος Ἡρη. Τ. 405.

Ξανθος. fluvius Troadis.
αντα δ' αρ' Ἡφαιστοιο μεγας ποταμος βαθυδινης,
ὃν Ξανθον καλεουσι θεοὶ, ανδρες δὲ Σκαμανδρον. Υ. 74.
Epith. Δινηεις, ευρυρεων, εὐῤῥειτης, Ιδαῖος.

Ξανθός. flavus.
κτητοὶ δὲ τριποδές τε, καὶ ἱππων ξανθὰ καρηνα. Ι. 407.
Syn. Επιξανθος, ὑποξανθος, ξουθος, πυῤῥος, κιῤῥος, ερυθραῖος, καλος.

Ξανθὔθριξ, Ξανθοκομος, Ξανθοκομης, Ξανθοκαρηνος. flavos crines habens. Vid. Βακχος.
εν ποκ' αρα Σπαρτᾳ, ξανθοτριχι πὰρ Μενελαῳ. The. 18. 1.
ξανθοκομος Πτολεμαῖος, επισταμενος δουρυ παλλειν. ib. 17. [103.
Syn. Ξανθος, πυῤῥοκομης.

*Ξανθοφυὴς, έος. ὁ ἡ. flavus.
καὶ τρυφεραὶ κροταφων ξανθοφυεῖς ἑλικες. Strato, *An.* ii. 361.*

Ξανθοχῖτων. ὁ ἡ. flavam habens tunicam.
ῥοιὴν ξανθοχιτωνα, γεραιοφλοιά τε σῦκα. Philipp. *ib.* 217.

Ξανθὄχροος, Ξανθοχρως. flavam cutem habens.
τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκεν. Mosc. 2. 84.
αἱ ξανθοχρῶτες (τριγλαι.) Ath. 1. 7.
Syn. Ξανθοφανης, ξανθωπος, ξανθος, πυροχρως, πυροειδης.

*Ξεινοδοκεω. benigne, velut hospites, excipio. Vid. Ξενοδ.
εκγονα πηλοχυτοις ξεινοδοκεῖ θαλαμοις. Theæt. *Schol.*—*An.* ii. [514.

Ξεινοδόκος. ὁ ἡ. qui peregrinos excipit.
ἡμετερου πατρὸς ξεινοδόκον Βρομιον. Paul. Sil. *ib.* iii. 89.*

Ξενᾶγετ-ης, ου. ὁ. Dor. -ας. hospitum exceptor et deductor ad locum convivii.
βαρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγεται. Nem. 7. 63.

Ξενᾶγος. ductor hospitum. 2. ductor militum exterorum, s. mercenariorum, tribunus. Vid. ad v. Σιδηροω.

Ξενᾰπᾰτης, Ξειναπατης. hospites fallens.
τίς ανδρα τινὰ ξεναπαταν; Eur. *fr.* Sthen. ix.
τίς δὲ κλυει σοῦ θεὸς ἢ δαιμων,
τοῦ ψευδορκου, καὶ ξειναπατα; Med. 1392.

1. Hæc est Valckenaerii conjectura; sed ι in dativo plurali non eliditur apud Scenicos.

Ξεναρκειος. *patron. a* sequ. n. 1.
—ὃς ευμενεῖ νοῳ-Ξεναρκειον εδεκτο Κιρραθεν εστεφανωμένον-Υἱὸν— Pyth. 8. 25.

Ξεναρκης. 1. Nom. Pr. 2. *adj.* hospitibus æquus.
δεξαιτο δ' Αιακιδᾶν-Ηὔπυργον ἕδος, δικᾳ
ξεναρκεῖ κοινὸν-Φεγγος.— Nem. 4. 18.

Ξενήϊον, Ξεινήϊον, Ξενιον, Ξεινιον. donum quod datur hospiti.
Αμφιδαμας δὲ Μολῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι. Κ. 269.
ερχεσθ'· ου γάρ τοι ξενιων ποθή· αλλά σοι αυτῷ. ο. 513.
ξεινιά τ' εὖ παρεθηκεν ἅτε ξεινοις θεμις εστίν. Λ. 778.

Ξενηδοχος, Ξεινηδοκος, Ξενοδοχος. Vid. Ξενος.
ξενος πεφυκὼς, τοὺς ξενηδοχους σεβου. Sent.

Ξενηλᾰτεω. peregrinos expello.
—ὥσπερ εν Λακεδαιμονι,-Ξενηλατοῦνται— Av. 1014.

Ξενια, Ξεινια. hospitii jus.
καὶ ξενιῃ αγαθῇ· ἡ γὰρ θεμις, ὅστις ὑπαρξῇ. ω. 285.
Syn. Ξενισμος, ξενοδοχια, φιλοξενια, προξενιη, ξενων, ξενοσυνη, τὸ ξενικον—φιλοτιμια, φιλια.—ὑποδοχη.
Epith. Πανδοκος, πολυπλαγκτος, προσηνης.

Ξενιζω, Ξεινιζω. peregre advenientem hospitio accipio.
ξενους ξενιζε, καὶ σὺ γὰρ ξενος γ' εσῃ. Sent.
ξεινους ξεινιζειν, ὅστις κ' εμὰ δωμαθ' ἱκηται. γ. 355.
τοὺς δ' εγὼ εξεινισσα, καὶ εν μεγαροισι φιλησα. Γ. 207.
Syn. Ξεινοδοκεω, ξενοδοχεω, ξενοω, αυτοξενῶ, φιλοφρονεω.
*Phr. [Αιδομενους θεμιν ἁγνοτελῆ ξενιην τε τραπεζαν.
—ουδέ ποτε ξενιαν [Orp. Argon.]
οὖρος εμπνευσαις ὑπεστειλ' ἱστίον αμφὶ τραπεζαν. Isth. 2. 58.*

Ξενιος. ad hospites pertinens. *ep.* Jovis.
αλλὰ Δια Ξενιον δεισας, αυτόν τ' ελεησας. ξ. 389.

Ξενῐκος, Ξεινικος. hospitalis. [634.
πανσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λογοις μὴ λιαν εξαπατᾶσθαι. Acharn.
Syn. Ξεινιος, ξενος, αλλοτριος, επακτος.—ευξεινος, φιλοξενος, προξενος.

Ξενοβακχη, Ξεινοβακχη. hospitis amore incensa: de Medea.
τῆς ξεινοβακχης, ὃν ποτ' Οιωνης φυγας. Lyc. 175.

Ξενοδαΐκτης. hospitum occisor.
Κυκνον δὲ ξενοδαΐκταν-Τοξοις ωλεσεν,— Herc. F. 391.

Ξενοδαιτης. hospites interficiens et devorans.
εκκαιετε τὴν οφρυν-Θηρὸς τοῦ ξενοδαιτα. Cycl. 654.
τοῦ ξενων δαιτυμονος. ib. 606.

Ξενοδοτηρ, Ξενοδωτης. Vid. Απολλων, Βακχος.

Ξενοδοχεω. hospites excipio. Vid. Ξενιζω.
Αδμητε, τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ; Alcest. 562.

Ξενοεις. hospitibus frequens.
καὶ τιμὰς παλιν θῆκε Λοξιᾳ,
πολυανορι δ' εν ξενοεντι θρονῳ θαρση βροτοῖς,-Θεσφατων αοιδαῖς. Iph. T. 1280.

Ξενοκλῆς. Nom. Pr. [Ep. 10.
τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμαρινον-Μουσικός. Theoc.

Ξενοκτονῶ, Ξενοφονεω. exteros, v. hospites, trucido.
ταχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾳδιον ξενοκτονεῖν. Hecub. 1254.
δεινὸν τοδ' εἶπας, ξενοφονεῖν επηλυδας. Iph. T. 1021.
Syn. Ξενοθυτεω.

Ξενοκτόνος. hospiticida.
κἀγὼ τεχνην τηνδ', ἣν εχω ξενοκτόνον. Iph. T. 53.
Syn. Ξενοφονος.

Ξενοκυστᾰπᾰτη. alienæ uxoris congressus.
καὶ ζητεῖ διολου τὴν ξενοκυσταπατην. Nicand. *An.* ii. 2.

Ξενος, *Ion.* Ξεινος. hospes.
ξενοις επαρκῶν, τῶν ισων τευξῃ ποτε. Sent.
ζεῖνος γάρ οἱ εηυ, πολέσιν μετὰ Παφλαγονεσσι. Ν. 661.
Syn. Προξενος, ξενοδοχος, ξεινοδοχος, επιναστιος, καταλυτης, σταθμοῦχος.—πανδοκος, πανδοχευς.—ξενιος, πολεμιος.
Epith. Αιδοῖος, αλητης, απιστος, λαμπρος, δικαιος, ηθαῖος, χαλκοχαρμης, ταλαπειριος, πολυφοιτος, φιλος, χαριεις, θαυμαστος, ποντιος.
Phr. Κοινῆς τραπεζης τυχων.—Eur.

Ξενοστᾰσις.[2] hospitum statio. Vid. Ξενων.

2. "Pollux ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενών· καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς, Πανδόκος ξενοστασις." *Brunck. ad Soph. Frag.*

—Θεῶν-Σεμνῶν ἕδραν λαβοιμι καὶ ξενοστασιν. Œd. C. 90.

Ξενοσυνη, Ξεινοσυνη. hospitalis amicitia. Vid. Ξενια.
αρχὴν ξεινοσυνης προσκηδεος· ουδὲ τραπεζῃ. φ. 35.

Ξενοτῖμος. hospites colens.
καὶ ξενοτιμους-Δωματων επιστροφάς— Eumen. 550.

*Ξενοφονεω. hospitem macto.
δεινον τοδ' εἶπας, ξενοφονεῖν επηλυδας. Iph. T. 1021.*

Ξενοφων. notissimus Dux et Historicus.
Ξεινοφοων δ' ηστραπτε φερασπιδος αστὸς Αθηνης, κ. λ. Ep. 1.5.
*ει και σε, Ξενοφῶν, Κραναου Κεκροπός τε πολῖται
φευγειν κατεγνων, τοῦ φιλον χαριν Κυρου·
αλλὰ Κορινθος εδεκτο φιλοξενος, ᾗ σὺ φιληδῶν
οὕτως αρεσκῃ, κεῖθι καὶ μενειν εγνως. Diog. Laërt. l. 2.
οἷος Ξεινοφοων, ηρ' Αισχινου ουκ επιπειθης. Timon. ib.*

Ξενοω, Ξενοομαι. hospitio excipio.
ὃς δὴ ξενωθεὶς τοῖσδ' εν Αδμητου δομοις. Alcest. 68.
σοί, πατρὸς οὕτω δαρὸν εξενωμενον. Trach. 65.
SYN. Επιξενοω, ξενιζω.—εν ξενῃ διατριβω.—ὑποδεχομαι.

Ξενών. hospitium, diversorium.
χωρὶς ξενῶνές εισιν, οἷ σ' εισαξομεν. Alcest. 553.
SYN. Ξενοδοχεῖον, ξενοστασις, ξενικον.—σταθμος, καταγωγιον, καταλυμα, πανδοχεῖον, ξενια.
*PHR. Ενθ' αναπεπταμεναι
ξεινων νενικανται θυραι. Nem. 9.*

Ξερξης. Xerxes.
θουριος Ξερξης, κενωσας πᾶσαν ηπειρον πλακα. Pers. 720.
PHR. Αναξ Ξερξης. βασιλευς Δαρειογενης.
πολυανδρου Ασιας θουριος αρχων.
χρυσογονου γενεᾶς ισοθεος φῶς,
πολυχειρ καὶ πολυναυτης. ib.
ὅστις 'Ελλησποντον ἱρὸν δοῦλον ὡς, δεσμωμασιν
ηλπισε σχησειν· κ. λ. ibid. 748.
ναυτην ηπειρον, πεζοπορον πελαγευς. Ep.

Ξερός, pro Ξηρος. aridus. 2. vacuus.
ῥοχθεῖ γὰρ μεγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ηπειροιο. ε. 402.

*Ξεσμᾶ. το. ramentum; *item*, opus scalptum.
ὑμμιν ταῦτα πορεν Δαμοστρατος Αντιλα υἱὸς
ξεσματα, καὶ δοιῶν ῥινὰ καπρων λασια. Damostr. *An.* ii. 259.

Ξεστης, ου. ὁ. sextarius.
πινει γὰρ καὶ τρεῖς καὶ τεσσαρας, ἣν εθελησῃ,
ξεστας, κάκ τουτου γινετ' ανω τὰ κατω. Nicarch. *ib.* 350.*

Ξεστός. politus.
πεντηκοντ' ενεσαν θαλαμοι ξεστοῖο λιθοιο. Ζ. 244.
SYN. Ξυστος, κνιστος, λεῖος, ευξεστος, γλυπτος.

Ξεω. rado.
ξεσσε δ' επισταμενως, καὶ επὶ σταθμην ιθυνε. ε. 245.
SYN. Αποξεω, καταξεω, επιξεω, ξυω, αποξυω, ξυρεω, ξυραω, ψηχω, επικοσμεω, κναω, κνιζω, κοπτω, πελεκεω, πελεκιζω, εξακριβοω, κατασκευαζω, τεκταινομαι.

Ξηραινω. sicco. 2. exedo.
πᾶν δ' εξηρανθη πεδίον, σχετο δ' αγλαὸν ὕδωρ·
ὡς δ' ὅτ' οπωρινὸς Βορεης νεοαρδέ' αλωὴν
αιψ' ἂν ξηρανῃ· χαιρει δέ, μιν ὅστις εθειρῃ. Φ. 345.
SYN. Αναξηραινω, αποξηραινω, επιξηραινω, ὑποξηραινω, διαξηραινω, καταξηραινω, ξηροποιεω, αναινω, τερσω, διατερσαινω, τερσαινω, σκελλω, εξικμαζω, ψυγω.

Ξηρᾶλοιφεω. absque lavacris ungo.
καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν. fr. Soph. Pelei.

*Ξηρᾶσία. exsiccatio. a. —τὸ δὲ
ζῆν, ειπέ μοι, τί εστί; b. τὸ πινειν, φημ' εγώ.
ὁρᾷς, παρα ῥειθροισι χειμαρροις ὅσα
δενδρων αεὶ τὴν νυκτα καὶ τὴν ἡμεραν
βρεχεται, μεγεθος καὶ καλλος οἷα γιγνεται·
τα δ' αντιτεινονθ', οιονεὶ διψαν τινὰ [p. 22. f.
ἢ ξηρασιαν εχοντ', αυτοπρεμν' απολλυται[1]. Antiph. ap. Ath.

Ξηρός. siccus. 2. pallidus, exanimis terrore.
χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαί βοταναι. Theoc. 8. 44.
2. ξηρὸν ὑπὸ δειους ακραχολον Ιφικλῆα. ib. 24. 60.

SYN. Καταξηρος, αζαλεος, αναλεος. 2. αψυχος.

Ξηροφᾶγεω. arida comedo.
μὴ κληθεὶς δ' Αὖλος ξηροφαγεῖ καθισας. Lucill. *An.* ii. 321.

Ξιφηρης. qui gladio manum aptat. Ξιφηφορος. ensifer.
θῆρας ξιφηρεις αυτίκ' εχθροῖσιν φανεῖ. Orest. 1277.
ξιφηφόρον γὰρ εισορῶ πρὸ δωματων. ib. 1533.
SYN. Ξιφοφορος, μαχαιροφορος, χρυσαορ, μιαιφονος.

Ξιφῖας, Ξιφιος. cometa mucronatus. 2. piscis quidam.
2. αλλὰ λαβε ξιφιου τεμαχος— Athen. l. 7.

Ξιφιδιον. gladiolus.
*a. μητ' ασπίδα λαβεῖν. b. Κιμβερικὸν ενδυσομαι.
a. μητε ξιφιδιον. b. κτησομαι περιβαριδας.* Lysist. 53.
SYN. Μαχαιριδιον, εγχειριδιον, παραξιφις, παραζωστρις.

Ξἴφος. ensis.
αλλ' αγε, λῆγ' εριδος· μηδὲ ξιφος ἑλκεο χειρί. Α. 210.
SYN. Αορ, κοπις, μαχαιρα, ῥαμφη, ῥομφαια, φασγανον, σιδηριον, σφαγευς, [εγχος. Soph. λογχη. Eur. κνωδων. Lyc.]
EPITH. Αργυροηλον, αμφηκες, αμφιτομον, αινον, κωπῆεν, δαιδαλεον, θοον, λαιμητομον, κελαινον, λευρον, μονοψηφον, μελανδετον, νεορραντον, ολοον, οξυ, τανυηκες, στονοεν, χαλκοτορον, φοβερον. [προκωπον, *strictum*. Eur.]
PHR. Γυμνὸν δ' εκ κολεοιο φερε ξιφος— Apoll.
δαιμονιης γυμνωσε σελασφορα νῶτα μαχαιρης. Nonn.
αμφιχρυσον φασγανον κωπης λαβών. Eur.
[μελανδετον φονῳ ξιφος. Eur. αμφιδεξιος σιδηρος. ib.
κολεοῦ γυμνὸν τινασσων φασγανον. Pind.]

Ξἴφιζω. manu in altum sublata salto. Vid. Διαρρικνοῦμαι.
SYN. Χειροτονεω.

Ξἴφοδηλητος. ense perdens.
ξιφοδηλητοισιν αγῶσιν. Choëph. 727.

Ξἴφοκτονος. qui ense occidit.
—καρα-Σταζων ἱδρῶτι καὶ χερας ξιφοκτονους. Aj. 10.

Ξἴφουλκος. qui ensem strinxit.
λεξω. ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δερην τεμών. Eumen. 595.

Ξἴφουργος. ensium fabricator.
πεπαρδεν αρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί. Pac. 546.
SYN. Ξιφοποιος.

Ξοᾶνον. rasura, politum opus. Vid. Αγαλμα.
ἢ ὅταν αυτοματα ξοανα ῥεῃ ἱδρωοντα-Αἵματι—Apoll. 4. 1284.
συκινον εὑρησεις αρτιγλυφὲς ξοανον,
τρισκελες, αυτοφλοιον, ανουατον—. Theoc. Ep.
EPITH. Αψυχον, λαμπρον, λιπαρον, γλυπτον.

Ξοΐς. scalprum.
αλλ' απὸ ποιμενικῆς αυτομαθοῦς ξοΐδος. Ep. ἀδ. 232.
SYN. Γλυφεῖον.

Ξουθις. —Ξουθιδος θεᾶς. (Αθηνης.) Lyc. 987.[2]

Ξουθός. flavus. 2. argutus.
πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πιδακας αμφὶ μελισσαι. Theoc. 7. 142.
SYN. Ξανθος, καπυρος, ποικιλος, λεπτος, ἁπαλος, οξυς, πυκνος, καλος, ευειδης, ευμορφος, ελαφρος, χλωρος, ὑγρος, λευκος.

Ξουθοπτερος. flavas alas habens.
καὶ πεπτα, καὶ κροτητα, τῆς ξουθοπτερου [Athen. p. 640.
πελανῳ μελισσης αφθονως δεδευμένα. Eur. *fr.* *Cress. ap.

Ξοῦθος. Creusæ maritus. Vid. Eurip. Ion. *passim.*

Ξυγγᾶμος. *Attice pro σύγγαμος*[3]; *et sic in aliis a σὺν compositis.* Eurip. Androm. 182.

Ξυγκαμνω. simul laboro, vel doleo. 2. adjuvo.
αλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσυναις
ξυγκαμνουσαι ταῖς τουδε,— Prom. 1094. Bl.
PHR. Συμπονεῖ πατρι, Ξυγκαμν' αδελφῷ. Herc. F. 1386.
Vid. Bl. Gloss. ad Prom. 421.

---

1. Ex his versibus in mentem sibi revocabit lector Sophoclis Antig. 712. sqq. Br. Ultimus autem plane mendosus est. Quin, cum Schweigh. pro ἔχοντ', legis σχόντ'.

2. Ita profecto Morellus; quem decepit vulgata lectio, at quem erroris monuisse debuerat metrum vitiosum. Ita enim stat locus:

—δηώσαντες ἐν ναῷ θεᾶς
τοὺς πρόσθ' ἕδεθλον Ξουθίδος ᾠκηκότας.

Proculdubio reponendum Ξουθίδας, ex emend. *Johan. Aurati.* Ξούθιδαι, ων. οἱ. Iones, sive Athenienses, sic appellati, a *Xutho*, *Ionis* patre.

3. Si quæ hujusmodi voces hic desiderantur, reperientur forsan infra sub Σ littera. e. g. ξυγγενής, ξυγγηθέω, ξύγγονος, ξυγκελεύω, ξυγκύναγος, κ. λ.

Ξυγκαταθνησκω. simul morior cum aliquo.
—εγὼ δὲ, διὰ τὸ μὲν στεργειν ποσιν,
καὶ ξυνθανοιμ' ἂν; ἀλλὰ τίς κεινῳ χαρις,
ξυγκατθανοντι κατθανεῖν; εα δὲ με
αυτὴν μολοῦσαν, ενταφια δοῦναι νεκρῷ. Helen. 1417.

Ξυγκατακτεινω. una cum alio, vel aliis, occido. Vid. Συγκατακτεινω.
και ξυγκατεκτανον γὰρ, ουκ αρνησομαι.
καὶ παντ' εβουλευσ', ὧν σὺ νῦν τινεις δικας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοι καὶ τῇδ' ὁμοῦ. Orest. 1089. P.*

Ξῠλευομαι. lignor, materior, ligna colligo.
δρυὸς πεσουσης, πᾶς ανὴρ ξυλευεται. Prov.
Syn. Ξυλιζομαι, ξυληγεω, ξυλοχιζομαι, ξυλουργεω.

Ξῠληφιον. parvum lignum. 2. assula. 3. tabella. *Ang.* askewer.
* ἂν δὲ μὴ χαιρῃ γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμεραν
ενδον, ὥσπερ τοῖς μαγειροις ἃ παρεκειθ' ἑκαστοτε,
ἡνίκ' ἂν πωλῶσιν αιγῶν κρανια,* ξυληφιον
μυῤῥινης εχουσα λεπτὸν ορθὸν εν τοῖς χειλεσιν·
ὥστε τῷ χρονῳ σεσηρεν, ἄν τε βουλητ', ἄν τε μή. Ath. l. 13. [p. 568.

Ξῠλῐνος. ligneus.
καὶ ξυλινους αστραγαλους. (*Choriamb. Dim.*) Anac. 62. 5. (fr. 27. Fisch.)
Syn. Ξυλικος, δουρατεος.

*Ξυλλαμβᾰνω, *pro* Συλλ. prehendo. 2. opitulor, &c.
τίς; εἶπον· εἴ μοι ξυλλαβῃ, χαιροιμεν ἄν. Ion. 331.

Ξυλλεγω, *pro* Συλλ. colligo.
αργὸς γὰρ ουδεὶς, θεοὺς εχων ανὰ στομα,
βιον δυναιτ' ἂν ξυλλεγειν ανευ πονου. Eur. El. 80.*

Ξῠλον. lignum.
ἑστηκε ξυλον αὖον ὅσον τ' οργυι' ὑπὲρ αιης. Ψ. 327.
Syn. Δορυ, καλον. Epith. Ασηπον, αυτοπρεμνον, καγκανον, καμπυλον, καρπιμον, ζωηφορον, ουρανοδρομον, σιδηροβριθες, τρισηλον, πολυκαρπον.

Ξῠλουργια. lignorum fabricatio.
* εφυρον εικῇ παντα, κοὔτι πλινθυφεῖς
δομους τροσειλους ησαν, ου ξυλουργιαν. Prom. 454. P.

Ξυλουργῐκος. fabrilis.
τεκτων γὰρ ὢν επραττες ου ξυλουργικά. Eur. *fr. inc.* 141.*

Ξῠλουργος. faber lignarius. Vid. Πελεκητωρ.

Ξυλοχιζομαι. ligna cædo.
—ὃς τὰς ερεικας
τηνὰς τὰς παρά τιν ξυλοχισδεται· εντι δὲ Μορσων. Theoc. [5. 65.
Exp. Ξυλευομαι, ξυλα τεμνων συναγω.

Ξῠλοχος. ὁ ἡ. lignis, *sc.* arboribus, consitus.
πορτιος ηὲ βοὸς, ξυλοχον κάτα βοσκομεναων. E. 162.
Syn. Θαμνων, δρυμος, χερσος, ὕλη, ὕλημα.—συνδενδρος, ξυλωδης παγος.—κοιτη θηριου.
Epith. Γλαφυρος, ερημαια, πολυπρεμνος.

* Ξυμβαινω, Ξυμβαλλω, Ξυμβασις, Ξυμβολον, *alia cum* ξὺν *composita, quære in* Συμβαίνω, &c.

Ξυμπολῖτης. *pro* Συμπ. civis. *Ang.* fellow-citizen.
ἢ ξυμπολιταις ανδράσιν, δικαιος ὤν. Sept. Th. 605.

Ξυναλγηδων, ονος. ὁ ἡ. una dolens.
ιτ' ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς-Ιτ', ὦ ξυναλγηδονες. Eur. Supp. 84.

Ξυνᾰπᾱς. omnino omnis. *pro* Συναπ. qu. vid.
Ηλὶς καὶ μεθυει, καὶ ψευδεται. οἶος ἑκαστου
οἶκος, τοιαυτη καὶ ξυναπασα πολις. Ep. ἀδ. 394 a.

Ξυνᾶων, *pro* Ξυνηων. *unde accus.* ξυνᾶνα *pro* ξυναονα. Vid. Heyn. in l. c. —ξυνᾶνα Μαγνητων σκοπον πεισαις ακοιταν. Nem. 5. 50.

Ξῠνεργᾰτης. qui alium in re aliqua agenda adjuvat. Vid. Συνεργ.

Ξυνεών, *id. qu.* ξυνηων. communis.
σπονδάς τε Φοβιου, καὶ ἄλα ξυνεῶνα τραπεζης. Alex. *Ætol.*

Ξυνῇ, *sc.* βουλῃ. *adverbialiter.* una. [An. i. 419.
ξυνῇ μὲν παντεσσιν ὁμοστολον υμμιν ἑπεσθαι
Δασκυλον οτρυνεω, εμὸν υἱέα.—Apoll. 2. 802.*

Ξῠνήϊος, Ξῦνος, Ξυνηων. communis. 2. particeps.
ουδέ τι πω ιδμεν ξυνηΐα κειμενα πολλά. A. 124.
νηπιαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολεεσσι τιθεῖσι. Π. 262.
* ὡς δ' ὁποτ' εν σμηνεσσι κατηρεφεεσσι μελισσαι
κηφῆνας βοσκουσι, κακῶν ξυνηονας εργων,
αἳ μέν τε προπαν ἦμαρ ες ηελιον καταδυντα
ηματιαι σπευδουσι, τιθεῖσί τε κηρια λευκά,
οἱ δ' εντοσθε μενοντες επηρεφεας κατὰ σιμβλους, [Θ. 593.
αλλοτριον καματον σφετερην ες γαστέρ' αμωνται. κ. λ. Hes.
2.—ταχα κεν ξυνηονα λεκτρων-Ηγετο,—Christod. *An.* ii. 463.*
Syn. Επιξυνος, επικοινος, κοινος. 2. μετοχος.

Ξυνθνησκω. Vid. Συνθν. et in v. Ξυγκατακτεινω.

Ξυνοφρων, Ξυνοδοτηρ, Ξυνοχαρης. Vid. Απολλων.

Ξῦνοω. conjungo. 2. communico.
—μιαν ξυνωσατε τιμήν. Nonn.
Syn. Επιξυνοω, κοινοω, κοινωνεω, συναπτω, συναγω.

*Ξῠνωρῐς. bijuges equi. 2. par quodcunque. Vid. Συν.
ὡς αμφι τειχη καὶ ξυνωρίδας λοχων. Phœn. 458.*

Ξῠραω, Ξυρεω. rado, glubo.
σὺ δ' ευπροσωπος, λευκὸς, εξυρημένος. Thesm. 198.
ξυρεῖ γὰρ εν χρῷ τοῦτο, μὴ χαιρειν τινά. Aj. 797. (86. Br.)
Syn. Αποξυραω, ξεω, κειρω, ακοναω.

Ξῠρηκής. rasilis.
καρα ξυρηκὲς καὶ πεπλους μελαγχιμους. Phœn. 385.
Syn. Ξυρησιμος, ξυριας, ξυστος, καρτος.

Ξῠροδοκη. theca recipiendis novaculis.
*a. Αγαθων, σὺ μεντοι ξυροφορεῖς ἑκαστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν. b. αυτὸς λαμβανε
εντεῦθεν εκ τῆς ξυροδοκης. a. γενναῖος εἶ.* Thesm. 218. B.
Syn. Ξυροδοχη, ξυροθηκη.

Ξῠρὸν, Ξυρός. novacula.
νῦν γαρ δη παντεσσιν επὶ ξυροῦ ἱσταται ακμῆς. K. 173.
κἀγωγε τὸν ξυρὸν δέ γ' εκ τῆς οικιας
ἐῤῥιψα—Eccles. 65. Syn. Κνισαρ. (Suid.)

Ξῠροφορεω. novaculam gesto. Vid. supr. in voc. Ξυροδοκη.

Ξυσμη. rasura. 2. pruritus excitatio. [*An.* ii. 402.
—ηδ' αϊδηλων-Ξυσμαων, λεπτὸς τὰς εχαραξε δοναξ. Eupith.
Syn. Ξυσμα, αποξυσμα.

*Ξυστὴρ, ῆρος. ὁ. sculptor. 2. scalprum.
αἵ τ' αρίδες, ξυστήρ τε, και εστελεωμένος οὗτος
εμβριθής,— Leon. *Tarent. Anal.* i. 221.*

Ξυστίς. strigilis. 2. vestis subtilis, crocota.
2. κἀμφιστειλαμενα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαριστας. The. 2. 74.
Syn. 1. Ξυστρα. 2. οθονη.—ὕφασμα λεπτον.

Ξυστόν. hastile.
ουτησε ξυστῷ χαλκηρεῖ, λῦσε δὲ γυῖα. Δ. 469.
νωμα δὲ ξυστὸν μεγα ναυμαχον εν παλαμησι,
κολλητὸν βλητροισι, δυωκαιεικοσιπηχυ. O. 677.
Syn. Δορυλλιον, σιγυνον, σιγυνος, ακοντιον.—τραγικον ενδυμα.

Ξυστοβόλος. hastile jaciens. Vid. Βακχος.

*Ξυστρᾰτηγος, ου. ὁ. collega imperii militaris.
καὶ ξυστρατηγους· εἷς δ' ανὴρ ου πανθ' ὁρᾷ. Phœn. 755.*

Ξῠω. rado, scalpo.
αμφὶ δ' αρ' αμβροσιον ἑανὸν ἑσαθ', ὅν οἱ Αθηνη
εξυσ' ασκησασα, τιθει δ' ενὶ δαιδαλα πολλά. Ξ. 179.
λιστροισιν δαπεδον πυκα ποιητοῖο δομοιο-Ξῦον. χ. 456.
Syn. Αναξυω, διαξυω, κατασκευαζω, χαρασσω, γραφω, κναπτω, διαμεριζω, ξεω, σαιρω, τριβω.

O.

*O. *vocalis apud Græcos, dicta* Ου. qu. vid.*

Οα. *interj. dolentis.* heu!
οα, τοῦτ' επος γυναικοπληθης ὅμιλος απυων. Pers. 122.

Οαρ. uxor.
ανδράσι μαρναμενος, οαρων ἑνεκα σφετεραων. I. 327.
Syn. Ακοιτις, γυνη.—γαμος.

Οᾰριζω, Οαριζομαι. confabulor, præsertim blande.
παρθένος ἠΐθεός τ' οαριζετον αλληλοισιν. X. 128.
*ευρυοπα, κρειοντα, τελεσφόρον, (*Jovem* sc.) ὅς τε Θεμιστι, εγκλιδὸν ἑζομενη,* πυκινοὺς οαρους οαριζει. Hom. xxii. 2.
Syn. Διαλεγομαι, κοινολογεομαι, συλλαλεω, χρηματιζομαι, εντυγχανω, ὁμιλεω, συνομιλεω, ειρηνευω.

*Phr. Πραῢν δ' Ιασων μαλθακᾷ
φωνᾷ ποτισταζων οαρυν
βαλλετο κρηπῖδα σοφῶν επεων. Pyth. 4. 243.*

Οαρισμὸς, Οᾶρος. confabulatio, præsertim amatoria.
εvvαιους οαρισμούς. Call. *fr.* 118. Bent.
*αυτὰρ εμοὶ μεγ' ονειδος εν αθανατοισι θεοῖσιν
εσσεται ηματα παντα διαμπερὲς, είνεκα σεῖο,
οἳ πρὶν εμοὺς οαρους, καὶ μητιας, αἷς ποτε παντας
αθανατους συνεμιξα καταθνητῇσι γυναιξὶ, [248.
ταρβεσκον· παντας γὰρ εμὸν δαμνασκε νοημα.* H. in Ven.
Syn. Οαρισμα, ὁμιλια, συνομιλια, διαλογος, διαλεξις, διαλογισμος, συναναστροφη, συνηθεια, συνουσια, διατριβη, προσδαιτησις, προσεδρευσις, εντευξις, παρφασις, αδολεσχια.
Epith. Γαμιος, νυμφιδιος, μυστιπολος, μειλιχιος, κλεψινοος, τερψινοος, λυσιπονος, ὑπναλεος, Κυπριδιος.
*Phr. Παρθενιους τ' οαρους, μειδηματά τ', εξαπατας τε,
τερψιν τε γλυκερὴν, φιλοτητά τε, μειλιχιην τε. Hes. Theog. [205.*

Οαριστής. confabulator, gerro.
—Μινως—Διὸς μεγαλου οαριστής. τ. 179.
Syn. Συνομιλος, ὁμιλητης.—μαθητης, συσχολαστης.

Οαριστὺς, ύος. ἡ. *id. qu.* Οαρισμός.
προσσω ἱεμενοιο μετὰ προμαχων οαριστυν. N. 291.
ενθ' ένι μὲν φιλοτης, εν δ' ἱμερος, εν δ' οαριστὺς[1]
παρφασις, ἥ τ' εκλεψε νοον πυκα περ φρονεοντων. Ξ. 216.

Οβελιαω. **immo* Οβελιᾶς, ου. ὁ. panis ita dictus[2].*
εἶτ' αρτον οπτῶν τυγχανει τις οβελιαν. Athen. l. 3.

Οβελισκος. veruculum.
φερε τοὺς οβελισκους, ἵν' αναπειρω τὰς κιχλας. Ach. 1006.

Οβελός. veru.
ανθρακιὴν στορεσας, οβελοὺς εφυπερθε τανυσσε. I. 213.
Epith. Ακροπορος, δουρατεος.

Οβολός. obolus.
ὃν πρῶτον οβολὸν ελαβον Ἡλιαστικόν. Nub. 861.
ὡς μεγα δυνασθον πανταχοῦ τὼ δυ' οβολώ. Ran. 141. B.
Syn. Νομισμα.—τοκος.

Οβολοστάτης. fœnerator sordidus.
ιω, κλαετ', ὦ 'βολοσταταί. Nub. 1154.
Syn. Δανειστης, χρηστης, τοκιστης, τοκογλυφος.

Οβρῐκαλα. τα. leonum et animalium similium catuli.
παντων τ' αγρονομων φιλομαστοις-Θηρῶν οβρικαλοισι, —
Syn. Οβρια.—σκυμνοι. [Agam. 147.

Οβρῐμογυιος. validos artus habens. Vid. ad v. Κῆτος.

Οβρῐμος, Ομβρῐμος. fortis, impetuosus.
ες μισγαγκειαν συμβαλλετον οβριμον ὑδωρ. Δ. 453.
δῦν' Αϊδος κυνεην, μή μιν ιδοι οβριμος Αρης. E. 845.
Syn. Ισχυρος, βριαρος, καρτερος, σθεναρος, ευρωστος, δυνατος, βιαιος, δεινος, χαλεπος, γενναῖος, απειλητικος. [αρρυθμος. Eur. αγηλατος. Lyc.]

Οβρῐμοεργος. facinora fortia patrans.
σχετλιος, οβριμοεργος, ὃς ουκ οθετ' αισυλα ῥεζων. E. 403.
Syn. Ισχυροπραγμων.

Οβριμοθῡμος. magnanimus. Vid. Αθηνη.

Οβρῐμοπατρη, (*ab*) Οβριμοπατρος. *epith.* Palladis.
*ες δ' οχεα φλογεα ποσὶ βησετο· λαζετο δ' εγχος
βριθὺ, μεγα, στιβαρὸν, τῷ δαμνησι στιχας ανδρῶν
ἡρωων, τοῖσίν τε κοτεσσεται* οβρίμοπατρη. E. 747.

Οβρῐμώ, οος, οῦς. ἡ. Nomen Proserpinæ. Vid. Βριμω.
—λεοντος ατραποὺς βοῶν
χωστὰς, Οβριμοῦς τ' αλσος ουδαιας Κορης. Lyc. 698.

Οβρυζον, *sc.* χρυσιον. aurum obryzum, *i. e.* purum, e crebra coctione. Vid. Χρυσος.

Ογδοατος, *poët. pro* Ογδοος. octavus.
ἑπτ', αταρ ογδοατην, Βρισηΐδα καλλιπαρηον. T. 246.
ακροτατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ογδοος ἦεν επ' αυτῷ. H. 246.

1. Dixit mihi quondam Porsonus nihil se dubitare, quin istiusmodi nomina in *vs* essent *participialia adjectiva*; eaque de caussa locum hunc scribi debere, uti exhibuimus, absque ulla distinctionis nota post v. *οαρ*.

2. Ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται, ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ὡς ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ· ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶται. Athen. p. 111. b.

Ογδωκοντα *pro* Ογδοηκοντα. octoginta.
τοῖσι δ' ἅμ' ογδωκοντα μελαιναι νῆες εποντο. B. 568.

Ογκα. (Αθηνη.) εν μαχαισί τε, μακαιρ'
ανασσ' Ογκα, πρὸ πολεως
ἑπταπυλον ἑδος επιρρυου. Sept. Th. 170.

Ογκηστής. qui rudit. [*An.* iii. 5.
τιπτε τὸν ογκηστὴν βραδυπουν ονον αμμιγ' εν ἱπποις. Secund.

Ογκιον. (ἡ θηκη τῶν ακιδων.) sagittarum receptaculum.
τῇ δ' αρ' ἅμ' αμφιπολοι φερον ογκιον· ενθα σιδηρος
κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκὸς, αεθλια τοῖο ανακτος. φ. 61.

Ογκος. cuspis sagittæ. 2. pondus, tumor, &c.
τοῦ δ' εξελκομενοιο, παλιν αγεν οξεες ογκοι. Δ. 214.
2. σμικρὸς προσηκεις ογκος εν σμικρῷ κυτει. Soph. El. 1148.
ογκον γὰρ αλλως ονοματος τί δεῖ τρεφειν
μητρῷον, ἢ τις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ; Trach. 830.
βραχύν τιν' αιτεῖ μῦθον, ουκ ογκου πλεων. Œd. C. 1224.
ες μελαναυγεῖς χθονιους ογκους. Synes.
Syn. Ακις (τοῦ βελους.) 2. βαρος.—βριθος.—μαζα.—ογκωμα, ογκωσις, οιδημα, οιδησις, ανοιδησις, επαρμα, επαρσις, φυσημα, αλαζονεια, ὑπερηφανια.—αχθος,—μεγεθος.—σωρος.—εξοχη.

Ογκοω. tumefacio.
ὡς, ει μὲν ουκέτ' εστιν, ογκωθῇ ταφῳ. Ion. 388. [1019.
ουκ εκτελέσαι φησὶν επαρθεὶς, ουδ' ογκῶσαι τὸ φρονημα. Vesp.
Syn. Εξογκοω, διογκοω, οιδαινω, βριαω, μεγαλυνω, εκφερω, φυσαω, πυκνοω.

*Ογκωτὸς, ἡ, όν. tumefactus, congestus.
πενθιμον ἡνίκα πατρὶ Πολυξεινης ὑμεναιον [ii. 264.*
ηνυσεν ογκωτοῦ Πυῤῥος ὑπερθε ταφου. Statyl. Flacc. *An.*

Ογκυλλομαι. efferor, turgeo. [Pac. 465.
ου ξυλληψεσθ'; οἷ' ογκυλλεσθ'; (*quam superbe lenti estis?*)
Syn. Ογκοομαι, ὑψαυχενεω, αλαζονευομαι, επαιρομαι, ὑπερηφανευομαι, φυσαομαι, χαυνοομαι, ανοιδεω, εξοιδεω, οιδισκομαι, οργαω, σφριγαω.

Ογμευω. ordine continuato procedo.
στιβον ογμευει τονδε πελας που. Philoct. 164.
Syn. Εpογμευω, αλοκιζω, θεριζω, (κατα ταξιν.)

Ογμός. sulcus. 2. series, ordo.
ογμὸν ελαυνωσιν, ανδρὸς μακαρος κατ' αρουραν. Λ. 68.
Exp. Το επιστιχον εργον τῶν θεριζοντων.
Syn. Ὁρμαθος.—ὁδος.—αυλαξ.
Epith. Πολυστιχος, πολυοδους, ορθος.

Ογχεω. aggero. *Scaliger mavult* ὀγκώσει. Syn. Σωρευω.
ξενην επ' οστεοισιν ογχησει κονιν. Lyc. 1049.

*Ογχηστιος. *adj.* a sequ.
Ογχηστιαισιν τ' αϊονεσσιν περιστελλων αοιδάν. Isth. 1. 46.*

Ογχηστὸς, οῦ. ἡ. urbs Bœotica, Neptuno sacra.
Ογχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, αγλαὸν αλσος. B. 506.
—πολυηρατον αλσος
ἁγνὸν ερισφαραγου Γαιηοχου·— H. Merc. 186.
Epith. Λεχεποιης, ποιηεις.

Ογχνη. pirus, *arbor*, et pirum, *fructus.*
ογχνη επ' ογχνῃ γηρασκει, μῆλον δ' επὶ μηλῳ. η. 120.
Syn. Αχρας, απιον.
Phr. Ογχνη, χειρὸς εμῆς γλυκερὸς πονος·—
νερθε μεν αχρας ετ' εστιν, ὑπερθε δ' αρ' ευπνοος ογχνη. Ep.

Οδαγμός. *morsus. *melius*, ἀδαγμός. Vid. Brunck. vs. 772.*
—ἦλθε δ' οστεων-Οδαγμὸς αντισπαστος— Trach. 783.
Syn. Κνησμος, σπαραγμος, αμυξις.

*Οδαζω, Οδαζομαι. mordeo, arrodo.
πωγωνος διεροῖο νοθην ωδαξατο σαρκα. Antiphil. *An.* ii. 175.

Ὀδαῖον. viaticum.
αλλὰ τῷ, ὅς θ' ἅμα νηῒ πολυκλήϊδι θαμιζων,
αρχὸς ναυταων, οἵ τε πρηκτῆρες εασι,
φορτου τε μνημων, καὶ επισκοπος ῆσιν ὁδαιων,
κερδεων θ' ἁρπαλεων· ουδ' αθλητῆρι εοικας.* θ. 161.
Syn. Ὁδοιποριον, εφοδιον, μεθοδιον.—ηϊα τα.—πρασιμον, ωνιον.

Οδακταζω, Οδακτεω. morsico, mordeo.

—αργινοεντα δ' ενὶ στοματεσσι χαλινα
αμφὶς οδακταζοντι παραβλῆδην κροτεονται. Apoll. 4. 1608.
*—και ου παλιν αὖτις εβησαν,
πρὶν μεγαν η σεο βωμὸν ὑπὸ πληγῆσιν ἑλιξαι
ῥησσομενοι,* καὶ πρεμνον οδακτασαι ἁγνὸν ελαιης,
χεῖρας αποστρεψαντες·— Call. 4. 320.
Syn. Δακνω, οδαξω.

Οδαξ. *adv.* mordicus.
πρηνέες εν κονιησιν οδὰξ λαζοιατο γαῖαν. B. 418.
Syn. Αυτοδαξ.—απριξ.

Ὀδαω. viatico instruo. 2. vendo.
βορὰν ὀδῆσαι ναυτιλοις κεχρημενοις. Cycl. 98.
Syn. Εφοδιαζω, απεμπολεω, εξοδαω.

Οδελος, *pro* Οβελος. veru. *apud Megarenses*[1].
ἄδιστον, ἂν τὸν οδελὸν εμπεπαρμένον. Acharn. 796.

Ὀδευω. iter facio, ambulo.
παντας δὲ προεεργε θοὰς επὶ νῆας ὀδευειν. Λ. 568.
Syn. Ὀδοιπορεω, πορευομαι, αφορμαω, βαδιζω, περιπατεω, απερχομαι.

Ὀδηγεω. dux itineris sum.
αὗταί σ' ὀδηγησουσι καὶ μαλ' ασμενως. Prom. 728.
αστεγον εις οἶκον δεξαι, καὶ τυφλον ὀδηγει. Phoc. 22.
Syn. Εφοδηγεω, καθοδηγεω, ἡγεομαι, προαγω, ὀδοω, ποδηγετεω, προοδοποιεω, συμποδηγῶ, κομιζω.

Ὀδηγητηρ. dux viæ.
δυσαγνος παῖδ' ἁγνὸν ὀδηγητῆρα λαχοῦσα[2]. Orp. H. 40. 6.
Syn. Ὀδηγος, καθοδηγος, προηγητης, αφηγημων, χειραγωγος.

*Ὀδηγὸς, οῦ. ὁ. *idem.*
Γλαῦκος ὁ νησαιοιο διαπλωουσιν ὀδηγὸς
πορθμοῦ,— Antiphilus, *Anal.* ii. 180.*

Ὀδιος. Nom. Pr.
αρχὸν Ἀλιζωνων, Ὀδιον μεγαν, εκβαλε διφρου. E. 39.

Ὀδιος. faustus.
μορσιμ' απ' ορνιθων·Ὀδιων οικοις βασιλειοις. Agam. 165.
Syn. Ευσημος, δεξιος.

Ὀδισμα. via, iter.
πολυγομφον ὀδισμα
ζυγον αμφιβαλὼν αυχένι ποντου. Pers. 70.
Syn. Βαδισμα, (*sc.* γεφυρα.)

Ὀδῖτης. viator.
Νυμφαων, ὅθι παντες επιῤῥεζεσκον ὀδῖται. ρ. 211.
τὸν γάρ φασι μεγιστον επουρανιων κεχολῶσθαι,
εἴ κεν ὀδοῦ ζαχρεῖον ανηνηταί τις ὀδιτην. Theoc. 25. 6.
Syn. Παροδιτης, ὀδευτης, ὀδοιπορος.
Epith. Αγχικελευθος, αμαρτυρος, αλαωπος, αχαλινος, κελευθοπορος, οπισθοκελευθος, κοῦφος, ποδηνεμος, περιφοιτος, σκιπναῖος, προκελευθος, λοξος, ηῷος, παλινδινητος, ωκυπεδιλος.

Οδμή. odor.
*ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς εξεριπη δρῦς
προῤῥιζος,* δεινὴ δὲ θεειου γινεται οδμὴ
*εξ αυτῆς· τὸν δ' ουπερ εχει θρασος, ὅς κε ιδηται
εγγὺς εὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγαλοιο κεραυνός.* Ξ. 414.
Syn. Οσμη, οδωδη, οσφρασια, αποφορα.
Epith. Αμβροσια, ασχετος, αναρσιος, αμπελοεσσα, βοτρυοεσσα, Βακχιας, δολιχοσκιος, δυσωδης, δυσασχετος, ἡδεῖα, θεσπεσιος, κακη, ἱμεροεσσα, λειριοεσσα, μυδαλεα, καπνηλος, ἀλιπνοος, ποντιος, ιχθυοεσσα, λευγαλεα, σεμνη, καλιπνοος, φυξιμος, πικρος, ολοωτατος.
Phr.—Και ου τλητὸν μενος οδμῆς. Apoll.
*[—δεμας δ' εχριεν ελαιῳ
ευοδμῳ ῥοδεῳ, καὶ ἀλιπνοον εσβεσεν οδμήν. Mus.
αμβροτος οδμή. Moch. 2. 91. λαρὸς αὐτμή. *dulcis halitus.* ib.]
ὦ θεῖον οδμῆς πνεῦμα— Hippol. 1391.

Οδμαομαι. *vox rariss.* oleo.
——— εσβεσε δ' αυτὴν,
τυτθὸν ὅτ' οδμησηται επιῤῥανθέντος, ελαιον. Nic. Th. 46.

1. At apud Nicand. Alex. 308. pro ὀβολὸς, obolus.
2. "Vulgata lectio et metro repugnat, nec, quo pacto intelligi "possit, in promtu est. Quod reposui, ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὀδηγητῆρα λαβοῦσα, certa nititur auctoritate Pausaniæ 1. 14." Herm. in l.

Οδμηεις, ηεσσα, ῆεν. olidus, odorus.
ἀμφὶ δὲ οδμηεις καματῳ περιλειβεται ἱδρὼς
αθρόος· ωχραινει δὲ ῥεθος, πιμπρησι δὲ χειλη. ib. Al. 437.

Ὀδοιδόκος. ὁ ἡ. viarum insessor, latro. *Ang.* a highwayman. Sophocli *tribuit h. v.* Valcken. *in* Scholl. ad Luc. x. 30. *sicuti* ὀδουρὸς, *ejusd. signif.* Pindaro.
Syn. Ληστης.*

Ὀδοιπλᾰνεω. erro, pererro.
καὶ δῆτ' ετρυχομεθα διὰ τῶν Καϋστριων
πεδιων ὀδοιπλανοῦντες εσκηνημένοι. Acharn. 69.
*αυτὰρ ὅ γε σκαιὸς μεσατῳ επαλινδεται ὁλκῷ,
οἶμον ὀδοιπλανεων σκολιὴν τετρηχότι νωτῳ. Nic. Ther. 266.*
Syn. Πλαναομαι, περιπλαναομαι,

Ὀδοιπλᾰνὴς, έος. ὁ ἡ. in via errans; *seu,* per terram iter faciens. [iii. 13.
χαιρεθ' ἀλιπλανέες, χαιρεθ' ὀδοιπλανέες. Joan. Barbuc. *An.*

Ὀδοιπορεω. iter facio, meo.
ερχομαι, ουδ' ἱνα νυκτὸς ὀδοιπορεοντ' ενοχλησω. Bion. 16. 7.
Syn. Ὀδοποιεω, ὀδευω. [Valck.

Ὀδοιπορια. profectio.
———τὰ κυδιμος Αργειφοντης
εσπασε Πιεριηθεν, ὀδοιποριην αλεεινων. H. Merc. 85.
Syn. Πορεια, ὀδεια, ὀδος, αφοδος, εξοδος, στολος.
Epith. Ευσκαρθμος.

Ὀδοιποριον. merces quæ datur viæ duci.
ηῶθεν δέ κεν υμμιν ὀδοιποριον παραθειμην. ο. 505.

Ὀδοιπορος. viator, comes.
ὅς μοι τοιονδ' ἧκεν ὀδοιπορον αντιβολῆσαι. Ω. 375.
Syn. Συνοδος, ὁμοστολος, ακολουθος, ὀδιτης.

Οδοντοφόρος. dentifer.
τόν τε περὶ στερνοις κοσμον οδοντοφορον. Ep. l. 6.

Οδὸς, *pro* Οὐδός. ὁ. limen.
επεὶ δ' αφῖκτο τον καταῤῥακτην οδὸν
χαλκοῖς βαθροισι γῆθεν εῤῥιζωμένον. Œd. C. 1661. (1591. Br.)

Ὀδός. ἡ. via.
ερχεο· πάρ τοι ὀδὸς, νῆες δέ τοι αγχι θαλασσης. I. 43.
τρισσαί μ' αναγκαζουσι συμφορᾶς ὀδοί. Heracl. 237.
Syn. Πορεια, ὀδοιπορεια, αγυια, ατραπος, στιβος, κελευθος, ἁμαξῖτος.—τροπος. Epith. Αργαλεα, ατρυτος, αθυμος, αναλεα, δολιχη, δυσβατος, δυσπατητος, ιθυπορος, ιθυκελευθος, ορθοκελευθος, κρυφια, λαοφορος, λεια, ορθιος, ευρυπορος, κενεα, κοιλη, πολυσπειρος, παιπαλοεσσα, παλιμβαμος, στεινη, στεινωπος, στυγερη, σφαλερη, τρηχαλεα, τηϋσια, ἀλια, ἱπποκροτος, ἱππηλασια, πλατεῖα, ευθυτομος, περιακτος, κυρια, θαυμαστη, ευθεῖα, ορθη, φανερα, τραχεῖα.—επικοιρος λογων.

Οδόντες. *plur. ab* Οδούς. dens.
εκ δὲ τιναχθεν οδόντες· *ενεπλησθεν δέ οἱ αμφω
αἵματος οφθαλμοί· τὸ δ' ανὰ στομα καὶ κατὰ ῥινας
πρῆσε χανών·——— Π. 348.
—ὁ δ' αρα πρωτιστος Οδυσσεὺς
εσσυτ', ανασχομενος δολιχὸν δορυ χειρὶ παχειῃ,
ουταμεναι μεμαώς· ὁ δέ μιν φθαμενος ελασεν σῦς
γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διηφυσε σαρκὸς οδόντι
λικριφὶς αἴξας, ουδ' οστέον ἵκετο φωτός.* τ. 447.
Syn. Γομφιοι. Epith. Αταρτηροι, αργυφεοι, αργαλεοι, αναιδεῖς, αγναμπτοι, αργυρεοι, αιθωνες, λευκοι, κρατεροι, βρυχαλεοι, γηραλεοι, ερωτικοι, εὐκτυπεοντες, λαμυροι, λοιγοι, ολοοι, πικροι, μαλεροι, νεογιλοι, γλακτοχροες, ιοτοκοι, στερεοι, πολυγναμπτοι, τρηχεῖς, φθονεροι, ωχροι, ωμοφαγοι.
Phr. —Εν δὲ τριστοιχοι οδόντες
—πυκνοὶ, καὶ θαμέες.— Hom.
τοῦ καὶ οδοντων μεν πλᾶτο στομα λευκαθεοντων,
δεινῶν, απλητων,—Hes. κοῖλοι ὑπενερθεν οδόντες
αγκυλοι εν γναθμοῖς δολιχηρεες εῤῥιζωνται,
ιοδοκοι.—Nic. —γεννων ολοαὶ στιχες. Opp.
—πολυστιχος ογμος,—ἑρκος,—κομπος,—οδοντων.

Οδοντοφυής. dentes producens: *vel,* e dentibus satus.
γενναν οδοντοφυῆ, Θηβαις καλλιστον ονειδος. Phœn. 838.

Ὀδουρός. *latro. *Vid. Lex. Sophocl. in v.*
επαυσ' ὀδουροὺς λυμεῶνας— Eur. *fr.* Archel. 28.
πῶς δῆθ' ὀδουρὸν οἶος* εξέβης λαθών; Soph. *fr.* Ægei.

Syn. Ὀδουρης, ὁδοιδοκος.—λῃϊστης.
*Ὀδοὺς, όντος. ὁ. dens. 2. pistillum mortarii.
1. ἢ καὶ αροτρευοντι βαλῃ ἐπι λοιγὸν οδοντα. Nic. Th. 6.*
Syn. 2. Αλετριβανος.
Ὀδοω. duco, praeeo.
οὑτός σ' ὀδωσει τὴν τριγωνον ες χθονα. Prom. 812.
Syn. Ὀδηγεω, ὀδοποιῶ.
Ὀδῦναω. dolore adficio, ango.
κάλλως οδυνᾷν χρή· κάμελει ταχεως παννυ. Lysist. 164.
ἆρ' ὑμὶν ὡς αλγοῦσα κῶδυνωμενη. Soph. El. 806.
Syn. Αλγυνω, ανιαω, λυπεω.
Ὀδῦνη. dolor.
εκ ποδὸς εἶλκ'· οδυνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' αλεγεινή. Λ. 398.
Syn. Αχθος, ανια, λυπη, αλγημα, πονος.
Syn. Αργαλεα, αληκτος, ανιαρα, βαρεῖα, βλαβερα, διψαλεα, δυσαλθητος, δυσεκφευκτος, δυσαντητος, γηγενης, ερωμανης, ζηλοτυπος, θυμοβορος, μελαινα, λευγαλεα, κεντροδηλητος, ολοη, οξεῖα, πολυκμητος, πολυδακρυτος, πολυτμητος, πικρα, ῥιγεδανη, στερεα, χαλεπη, φιλοθρηνος, απρηκτος, κακη, κρυερα.
[Phr. Διά μου κεφαλᾶς αισσουσ' οδυναι,
κατὰ δ' εγκεφαλον πηδᾷ σφακελος. Hipp. 1353.]
Ὀδυνηρός. dolorem adferens.
οδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς εχειν. Phœn. 579.
Syn. Επωδυνος, επιπονος, δηξιθυμος, λυπηρος, αλγεινος.
Ὀδῦνηφᾰτος. dolorem mitigans.
τῷ δ' ἐπι Παιηων οδυνηφατα φαρμακα πασσων. Ε. 401.
Syn. Ακεσσιπονος, οδυνων παναπικος.
Ὀδυρμα, Ὀδυρμός. lamentum, lamentatio.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δυστηνος ουτ' οδυρματων
ελειπετ' ουδὲν, αμφί νιν γοωμενος. Trach. 953. (39. Br.)
οι εγὼ μελεα, τί ποτ' απυσω;
ποιαν αχώ; ποῖον οδυρμόν; Hecub. 154.
Syn. Θρῆνος, κλαυθμος, ολοφυρμος, οιμωγη.
Ὀδῦρομαι. lamentor, mœreo.
των παντων ου τοσσον οδυρομαι αχνυμενος περ. Χ. 424.
Syn. Ανοδυρομαι, αποδυρομαι, δυρομαι, θρηνεω, στενω, αιαζω, κλαιω, ασχαλλω, ολοφυρομαι, αναμυχθιζω, μεμψιμοιρεω.
Ὀδυρτός. lamentis dignus.
λογχη τις εμπεπηγέ μοι δι' οστεων οδυρτή. Acharn. 1224.
Syn. Ὀδυνηρὸς, οδυρτικος, μεμψιμοιρος.
Ὀδυσσεύς. Ulysses.
ἢ Αιας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. Α. 145.
τοφρα δ' αρ' ὁ τλημων Ὀδυσευς λυε μωνυχας ἵππους. Κ. 498.
Epith. Αντιθεος, αμυμων, αγακλυτος, αιολομητις, δουρικλυτος, δολοπλοκος, δυσμορος, δυστηνος, διοτρεφης, θεῖος, εσθλος, θυμολεων, θρασυς, κυδαλιμος, μεγαλητωρ, μεγαθυμος, εμφρων, πινυτοφρων, πολυμητις, πολυτλας, πολυτλητος, ποικιλοβουλος, πτολιπορθος, πυκιμηδης, περιφραδης, συμφραδμων, ταλασιφρων, πλανητης, νανος, φρονιμος, φαιδιμος, φιλοπτολεμος, Ἰθακησιος.
Phr. Ἰθακος Ὀδυσσευς, γῆς Κεφαλληνων αναξ. Eur.
ανδρα μοι εννεπε, Μοῦσα, πολυτροπον, ὃς κ. λ.
πολλῶν δ' ανθρωπων ιδεν αστεα, καὶ νοον εγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' εν ποντῳ παθεν αλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
αρνυμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νοστον ἑταιρων. α. 1.
—Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν αταλαντον.
Διογενὲς Λαερτιαδη, πολυμηχαν' Ὀδυσσεῦ.
ειδὼς παντοιους τε δολους, καὶ μηδεα πυκνά.
—ὦ πολυαιν' Ὀδυσεῦ, μεγα κῦδος Αχαιῶν.
—Διῒ φιλος.—επιστροφος ἦν ανθρωπων.
—αμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομητην. Hom.
ὦ Ὀδυσεῦ δολομητα, καὶ αργαλεωτατε παντων.
—Λαερταο κλυτὸς παῖς αντιθεοιο. Cal.
τῆς Σισυφειας δ' αγκυλης λαμπουριδος.
Δελφινοσημον, κλῶπα Φοινικης θεᾶς. Lyc. 658.
οἶδ' ανδρα κροταλον, δριμὺ Σισυφου γενος.
—ὁ ποικιλοφρων, κοπις, ἡδυλογος, δημοχαριστης,
Λαερτιαδης,—τὸ Σισυφειον σπερμα— Eur.
ὦ πολυαινε, δολων ἆτ' ηδὲ πονοιο. [Vid. Theoc. 16. 53.
—ανακτα δαΐφρονα—ποσιν φιλον —Λαερτεω υἱον. Hom.
[οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δολιος,
πιστὸς δὲ φιλοις, θρασὺς εις αλκὰν,
ξυνετὸς πολεμου, φονιός τε δρακων. Orest. 1401.]
Ὀδυσσω, Ὀδυσσομαι. vel, ut alii volunt, Ὀδυζομαι. succenseo.
οἶδα γὰρ, ὥς μοι οδωδυσται κλυτὸς Εννοσιγαιος. ε. 423.
τῷ μὲν επειτ' οδυσαντο θεοὶ, ῥεῖα ζωοντες. Ζ. 138.
*— οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Αργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ; α. 60.*
Syn. Οργιζομαι, χολοῦμαι, απομηνιζω, αγανακτεω.
*Ὀδωδᾰ. præt. med. ab Οζω, qu. vid.
οἶνός τοι χαριεντι πελει ταχὺς ἵππος αοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πινων ουδὲν ἂν τεκοι σοφόν.
ταῦτ' ελεγεν, Διονυσε, καὶ επνεεν, ουχ ἑνὸς ασκοῦ
Κρατῖνος, αλλὰ παντὸς ωδωδὼς πιθου. Nicaenet. *An.* i. 417.*
Ὀδωδή. odor. Vid. Οσμη.
εν πυρὶ δ' εἴ κε βαλῃς μιν, οδωδὴν ἑρπετα τοῖο
φευξεται, *ουδ' ετι πω μενεει σχεδὸν, ουδ' ενὶ χειῃ. Lith. [466.*
Ὀδωτός. qui transiri potest.
εμοὶ μὲν ουχ ὁδωτὰ, *λειπομαι γὰρ εν
τῷ μὴ δυνασθαι, μηθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.* Œd. C. 508. (496.
Syn. Βατος, διαβατος, ευπορος. [Br.)
*Ὀζᾰλέος. nodosus. a sequ.
οζαλεην βακτρου τοῦδε καρηβαρίην. Qu. Maec. *An.* ii. 239.*
Ὀζος. nodus arboris, ramus. *metaph.* soboles.
λειη, ατάρ τε οἱ οζοι επ' ακροτατῃ πεφυασι. Δ. 484.
τῶν δ' αὖθ' ἡγεμονευ' Ελεφηνωρ, οζος Αρηος. Β. 540.
Syn. Κλαδος.—απογονος.
Epith. Αγλαος, εριθαλης, ειλατινος, μυρσινος, μυρσινοειδης, πυκινος, κοτινηφορος, στιβαρος, τανυηκης, χλοερος.
Phr. Φερεπτολις οζος ελαιης. Nonn.
ιὸς, καὶ βαρυπους οζος ὁ θηρολετης; Philipp. *An.* ii. 226.
Ὀζοστομος. cui os fœtet.
δαιμονα πολλὰ λαλῶν οζοστομος εξορκιστὴς
εξεβαλ', ουκ ὁρκων, αλλὰ κοπρων δυναμει. Lucian. *ib.* 310.
Ὀζω. oleo, exhalo odorem. Vid. Ωζεω.
ηνίδε τοι τὸ δεπας· θᾶσαι, φιλος, ὡς καλὸν οσδει·
*Ὡρᾶν πεπλυσθαι νιν επὶ κραναισι δοκασεῖς. Theoc. 1. 149.
—γλυκυκατον δ' ὦζε[1] βασιλειον μυρου. Crates ap. Athen. p. 690. *uti emendatur a Pors. Collat. Cod. Harl. ad Od.* ε.
ηδη γὰρ οζειν πλειονων καὶ μειζονων [455.*
πραγματων ταδὶ δοκεῖ μοι. Lysist. 618.
Syn. Οζομαι, αποζω, εξοζω, εποζω, προσοζω, ευωδιαζω.—προαισθανομαι.
Ὀθεν. *adv.* unde.
καλῇ ὑπὸ πλατανιστῳ, ὅθεν ῥεεν αγλαὸν ὕδωρ. Β. 307.
Syn. Ὁποθεν, ὁκοθεν, ποθεν, ποῖ, εξ οὗ.
Ὀθι. *adv.* ubi.
Λημνῳ εν ηγαθεῃ, ὅθι μιν λιπον υἷες Αχαιῶν. ib. 722.
Syn. Ενθα, ὅπου, ποῦ, ᾗ, ἧχι, οὗ, οὗπερ, ἵνα.
*Ὀθμα, et Ὀθματα, *pro* ομμα *et* ομματα, *dicunt* Æoles, *quomodo a* ῥυσμὸς *fit* ῥυθμός. Vid. Hesych. in v.
οἷα τυλοι· τὸ δ' ενερθεν ὑπαιφοινισσεται οθμα. Nic. Th. 178. ibid. 443. *e conject.* Hemsterh. *Item,* Alexiph. 243. Schneid.*
Ὀθνεῖος. alienigena.
οὔ τινα θεσμιόν εστιν αφορμηθέντα νεεσθαι
ανδρῶν οθνειων,— Apoll. 2. 12. Syn. Ξενος, αλλοτριος.
Ὀθνιοτυμβος. in peregrina sepultus. Vid. Μιμοβιος.
Ὀθομαι. curo, moveor.
ουδ' οθομαι κοτεοντος· απειλησω δέ τοι ὧδε. Α. 181.
Syn. Επιστρεφομαι, επιμελεομαι, φροντιζω, ταραττομαι.
Ὀθονη. linteum.
τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς οθονας εχον, οἱ δὲ χιτῶνας. Σ. 597.
Exp. Εσθῆτας διαφανεῖς, λαμπρας.
Syn. Ξυστις, σινδων, αποδεσμος, σαβανον, τελαμων, ἁρμενον.—χειρομακτρον.
Epith. Αργεννη, μαλακη, χιονωδης.
Ὀθονιον. linteolum.

1. Vulgo, ὦ Ζεῦ. Confirmat autem Porsoni conjecturam Schweigh.

οθονια, κηρωτὴν παρασκευαζετε. Acharn. 1175.
ΣΥΝ. Λυχνωμα. το λινοῦν ῥακος. λῖς.

Ορθριξ. similis capilli.
οτριχας, οιετεας, σταφυλῃ επὶ νῶτον εϊσας. B. 765.
ΣΥΝ. Ὁμοθριξ, ὁμοτριχος, ὁμοιοθριξ.

Οθρυονευς. nobilis Trojanus.
πεφνε γὰρ Οθρυονῆα Καβησοθεν ενδον εοντα. N. 364.

Οθρὺς, ύος. ἡ. Thessaliæ mons, non procul ab Œta.
οἱ μὲν αφ' ὑψηλῆς Οθρυος Τιτῆνες αγαυοί. Hes. θ. 632.
ναὶ μὴν καὶ νιφοεσσα φερει δυσπαιπαλος Οθρυς
*φοινὰ δακη, κοιλη τε φαραγξ, καὶ τρηχέες αγμοὶ,
καὶ λεπας ὑλῆεν, τοθι διψιος εμβατεει σήψ. Nic. Th. 145.*
εβα δὲ λιποῦσ' Οθρυ-ος ναπαν λεοντων
ἁ δαφοινὸς ἴλα. Alcest. 590.

Οιᾶγρῐδης. (Ορφευς.) *patron.* a sequ.
*εἴ γε μὲν Ἡφαιστοιο χαλαιποδος εν πτυχὶ νησου
βησεαι, ηὲ Σαμον δυσχειμερον, αἵ τ' ενὶ κολπῳ
Θρηϊκιῳ βεβληνται, ἑκὰς Ῥησκυνθίδος Ἡρης,
Ἑβρος ἵνα Ζωναῖά τ' ορη χιονεσσι φαληρα,
καὶ δρυες Οιαγριδαο, τοθι Ζηρυνθιον αντρον,
δηεις κεγχρινεω δολιχὸν τερας,— Nic. Ther. 458.*

Θιᾶγρος. pater Orphei. V. Ορφευς. **item*, 2. histrio Tragicus.
αντρον δ' εισεπερησα περικλυτον, ενθα με μητηρ
γειναθ'* ενὶ λεκτροις μεγαλητορος Οιαγροιο. Orph. ult.
—αιολον ὑμνον αναξ Οιαγρος ὑφαινων
ὡς γενετης Ορφῆος ὁμεστιος ηθάδι μουσῃ
διστιχον ἁρμονιην ανεβαλλετο φοιβάδι μολπῇ. Nonn.
*2. κἂν Οιαγρος εισελθῃ φευγων, ουκ αποφευγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
εκ τῆς Νιοβης ειπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλιστην απολεξας. Vesp. [579.*

Οιᾶκονομος, Οιακοστροφος. gubernator, *propr.* clavi.
νεοι γὰρ οιακονομοι κρατοῦσ' Ολυμπου. Prom. 149.
τίς οὖν αναγκης εστιν οιακοστροφος; ib. 513.
ΣΥΝ. Οιακιστης, κυβερνητης, διοικητης, κυριος.
*PHR. Αλλ' ὡστε ναὸς κεδνον οιακοστροφον,
ακροισι λαίφους κρασπεδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στομαργον, ὦ γυναι, γλωσσαλγιαν. Med. 523.*

Οιᾶκοστροφεω. guberno, *prop.* clavum.
φρενες γὰρ αυτοῦ θυμὸν ᾠακοστροφουν. Pers. 769.
ΣΥΝ. Οιακιζω, κυβερναω, κατευθυνω.

*Οιαξ. Nom. Pr.
Οιαξ, τὸ Τροιας μῖσος αναφερων πατρί. Orest. 426.*

Οιαξ, Οιηξ, Οιηϊον. clavus. Οἴηκες *ap. Hom.* annuli, per quos lora ducuntur.
πυξινον, ομφαλοεν, εὖ οιηκεσσιν αρηρός. Ω. 269.
—επ' οιάκων δὲ βὰς,
αναξ, ες Ἑλλάδ' εἶπεν ευθυνειν δορυ. Helen. 1627.
οἵ τε κυβερνῆται, καὶ εχον οιηΐα νηῶν. T. 43.
τυτθὸν εδευησεν δ' οιηΐον ακρον ἱκεσθαι. ι. 483.
ΣΥΝ. Οιακιον, οιακισμα, ὁλκιον, πηδαλιον, αυχην.

*Οιαξις. ἡ. *epith.* Cretæ, ab Oaxe fluvio.
Δακτυλοι Ιδαῖοι Κρηταιεες, οὕς ποτε Νυμφη
Αγχιαλη Δικταῖον ανὰ σπεος, αμφοτερῃσι
δραξαμενη γαιης Οιαξίδος, εβλαστησε[1]. Apoll. 1. 1129.*

Οιηκοφορος. clavum ferens.
οἱ περὶ κλεινοὺς οιηκοφορους. Synes. 3.

Οιατις. ἡ. *adj.* ab Οἴη. δῆμος τῆς Αττικῆς.
Οιατιδος εκ νομοῦ. Œd. C. 1116. (1061. Br.)

*Οιγνῦμι. *idem qu. sequ.* [*An.* ii. 193.*
οιγνυμεν εξ ετερης πομα πιδακος, ὡστ' αρυσασθαι. Leon. *Alex.*

Οιγω. aperio, patefacio.
πᾶσιν. αφαρ δ' ὤϊξε πυλας, καὶ απῶσεν οχῆας. Ω. 446.
ΣΥΝ. Ανοιγω, διοιγω, ὑπανοιγω, οιγνυμι.

Οιδαινω, Οιδᾰνω. tumefacio, tumeo.
αλλ' ὁτε δὴ Μελεαγρον εδυ χολος, ὁστε καὶ αλλων
οιδανει εν στηθεσσι νοον πυκα περ φρονεοντων. I. 550.
ΣΥΝ. Επαιρω, επαιρομαι, φυσαομαι, θυμοομαι, εμπιμπρημι, θρασυνω, αυξανω, ογκοω, οιδισκω, εξοιδισκω, παροιδισκω.—ψυχω, σπαρασσω, φλεγμαινω.

Οιδεω. tumeo, turgeo.
ᾤδεε δὲ χροα παντα· θαλασσα δὲ κηκιε πολλή. ε. 455.
ΣΥΝ. Διοιδεω, εποιδεω, επανοιδεω, παροιδεω, ανοιδεω, εξοιδεω, εξογκοομαι, ογκυλλομαι, φλεγμαινω, ψυχω.

Οιδῐποδ-ης, *gen.* ου. Dor. ᾱ. Οιδῐπους, *gen.* Οιδιπου. *ap. Æsch. ut videtur,* Οιδιποδος.
μητέρα δ' Οιδιποδαο ιδον καλὴν Επικαστην. λ. 270.
κατηγορεῖν μου τὸν τυραννον Οιδιπουν. Œd. T. 522.
*οικτειρατ' ανδρὸς Οιδιπου τοδ' αθλιον
ειδωλον· ου γὰρ δὴ τοδ' αρχαῖον δεμας. Œd. C. 109.*
—πατροκτόνον Οιδιποδα. Æsch.
EPITH. Αλημων, πολυπενθης, πλανητης, βλαψιφρων, τυφλος. [αινογαμος, κακολεκτρος.]
PHR. —Πατροφονος ποσις.—υἱευς κατευναζων τεκουσῃ.

Οἶδμα. unda, æstus. [Nonn.
κρημνοῦ απαΐξας· ὁ δ' επεσσυτο οιδματι θυων. Φ. 234.
ἦ εις οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον αὖτις ορουσει. Hom. Ap. 417.
δή τοτ' ανοχλιζων τετρηχότος οιδματος ὁλκούς. Apoll. 1. 1167.
ΣΥΝ. Κῦμα, πελαγος, ῥεῦμα, αμπωτις.—οιδημα, επαρμα, φυσημα, ογκωμα. EPITH. Αγριον, ατρυγετον, ἁλμυρον, απειριτον, αλεγεινον, αλλοπροσαλλον, αστατον, ακλυστον, βαθυῥῥοον, βαρυδρομον, βαρυβρομον, γλαυκον, δυσνιφον, θερειγενες, ηεροεν, ἱππηλατον, λαβρον, λυπρον, λυσσῆεν, κελαινον, μελαν, οβριμον, πολιον, πορφυρεον, ποντιον, παλιμπετες, παλιγκοτον, Τριτωνιον. νηνεμον.

Οιδμᾰτοεις. æstuosus.
πολὺν οιδματοεντα δρομῳ φερεται
πορον,— Æsch. *fr.* Heliad. — *Vid. Bothe, p.* 571.

*Οἶδος, εος. το. tumor.
σαρκὶ γὰρ ουτε τι δῆγμα φαεινεται, ουτε δυσαλθὲς
οἶδος επιφλεγεται·— Nic. Th. 187.*

Οιεᾶνος. unam tantum vestem habens. Vid. Οιοχιτων.
—θυρας ὤϊξε δομοιο,-Νηλιπος, οιεανος— Apoll. 3. 646.

Οιετης. æqualis. Vid. Οθριξ. ΣΥΝ. Ὁμηλιξ, ισοετης.

Οἰζυρός[2]. ærumnosus.
νῦν δ' ἅμα τ' ωκυμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ παντων. A. 417.
ΣΥΝ. Αθλιος, επιπονος, πονηρος, ταλαιπωρος, αργαλεος, λυπηρος, μοχθηρος, νοσερος, χαλεπος.

Οἰζύς. ærumna, miseria. *Attice,* οἰζύς. *V. not. ad voc. præc.*
τοὺς μὲν εα παρὰ τῇσι πονον τ' εχέμεν καὶ οἰζύν. N. 2.
ΣΥΝ. Κακοπαθεια, κακουχια, ταλαιπωρια, αθλιοτης, αικια, πονος, μοχθος. EPITH. Ατερπος, αινη, αλγινοεσσα, αληκτος, αργαλεα, ανασχετος, ακορεστος, ολοη, πικρα, πολυδακρυς, στονοεσσα, περισσοτρυφητος.

Οἰζυω. ærumnas fero.
αλλ' αιεὶ παρὰ κεῖνον οἴζυε, καί ἑ φυλασσε. Γ. 408.
ΣΥΝ. Κακοπαθεω, ταλαιπωρεω, οτλεω. πασχω.

Οιησις. arrogans opiniuncula de se.
βαρὺ τὸ φορημ' οιησις ανθρωπου κακοῦ. Eur. *fr.* Glauc.
ΣΥΝ. Οιημα, ογκος, τυφος, φρυαγμα, επαρμα, δοκησις, ὑπονοια, λῆμα, μετεωρισμος (τῆς καρδιας.)

Οιϊς. ovicula. Vid. Οἰς.
αικα ταὶ Μῶσαι τὰν οιΐδα δῶρον αγωνται. Theoc. 1. 9.
ΣΥΝ. Προβατιον, αμνισκος.

Οικᾰδε, Οικονδε. domum.
εκπερσαι Πριαμοιο πολιν, εὖ δ' οικαδ' ἱκεσθαι. A. 19.
οἱ μὲν κακκειοντες εβαν οικονδε ἑκαστος. ib. 606.

Οικεῖος. domesticus, adfinis.
μῶνοι αρ' οικεῖοι θαλαμοι κακὸν ηπισταντο. Call. 6. 113.
ΣΥΝ. Οικιδιος, οικιακος, οικετικος, εποικος, οικωφελης, κηδεμων, συγγενης. επιτηδειος, οικευς.

Οικετευω. incolo. Οικετευομαι.
τὸν αναλιον οἶκον οικετευοις. Alcest. 442.
ΣΥΝ. Οικεω, συνοικεω, θεραπευω.

Οικετης, *fem.* Οικέτις. *item,* Οικεύς. verna, famulus.
αλλως τε τοὺς αγοντας, ὡσπερ οικετας
εγνωκ' εμαυτοῦ— Œd. T. 1133. (14. B.)
ὦ καλα, ὦ χαριεσσα κορα, τὺ μὲν οικέτις ηδη. Theoc. 18. 38.
εξ ὑπνου γοοωσα φιλους οικῆας εγειρῃ. E. 413.

1. ἀντὶ τοῦ, ἐγέννησε. Schol.

2. Penultima apud Homerum longa; apud Atticos, credo, semper brevis. In illo etiam τετρασύλλαβος, apud hos τρισύλλαβος. Vid. Pors. Præf. ad Hec. ix. Epigramm. scriptores penult. producunt.

Syn. Οικοτριψ, οικογενης, οικοτραφης, οικεῖος. δοῦλος. ὑπουργος.—δουλη, παῖς θρεπτη.

Οικεω. habito, rego.
οικεομεν δ' απανευθε, πολυκλυστῳ ενὶ ποντῳ. ζ. 204.
πῶς; ἢ τὸν αμὸν οἶκον οικησεις μολὼν-Δεῦρ';— Andr. 581.
Syn. Ενοικεω, κατοικεω, ναιω.—διοικεω. μενω.

Οικησις. habitatio.
ὦ τυμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφης
οικησις αιειφρουρος— Antig. 904.
Syn. Οικημα, ενοικησις, κατοικησις, κατοικια, οικητηριον, κατοικητηριον.

*Οικητηριον. domicilium.
ὡσθ' Ἑλλας αυτῇ σμικρὸν οικητηριον. Orest. 1112.*

Οικητης, Οικητηρ, Οικητωρ. incola.
πατρῷον αστυ ζῶντος οικητοῦ τυχεῖν. Suid.
αχρεῖον οικητῆρα δεξασθαι τοπων. Œd. C. 654. (627. Br.)
ἑλεσθέ μ', ἑλεσθ' οικητορα. Aj. 396.
Syn. Ενναετης, ναετης, εγχωριος.

Οικητος. habitabilis.
αθικτος, ουδ' οικητος· αἱ γὰρ εμφοβοι-Θεαὶ— Œd. C. 39.
Syn. Οικησιμος, εξοικησιμος, ενοικησιμος, οικουμενος.

Οικιᾱ, Οικίον. domus. 2. familia.
κτιζει δὲ λαμπρὰς οικιας χρυσοστεγους. Cyr.
παντας γὰρ φιλεεσκεν ὁδῷ ἔπι οικια ναιων. Z. 15.
Syn. Οἶκος.—οικησις.—οικετια, θεραπεια, πατρια.—καλια.

Οικῐδιον. domuncula. *dim. ab* οἴκιον.
ὁρᾷς τὸ θυριον τοῦτο καὶ τῳκιδιον; Nub. 92.
Syn. Οικητηριον, οικιον, ενδιον.

Οικιζω. ædifico.
ποιαν δ' ἂν οικισαιμεν ορνιθες πολιν; Av. 173.
Syn. Κατοικιζω, συμπολιζω, οικοδομεω, δεμω, κατασκευαζω, καθιδρυω.

Οικισμός. ædificatio.
οικισμῷ δ' επὶ τῷδε χαριν καὶ κῦδος οπαζοι. Solon.
Syn. Οικισις, οικοδομησις, κατοικισμος, οικησις.

Οικιστηρ. ædificator.
καὶ Λιβυην εσιόντι κοραξ ἡγησατο λαῷ,
δεξιος οικιστὴρ.— Call. 2. 66.
Syn. Οικιστης. οικοδομος. οικητωρ.

Οἴκλευς. Nom. Pr.
Αντιφατης μὲν ετικτεν Οἰκλῆα μεγαθυμον. ο. 243.

*Οικλῆς. pater Amphiarai.
καὶ μὴν τὸν Οικλεος γε γενναῖον τοκον. Eur. Supp. 935. *Ma.**

Οικογενης. vernaculus.
αλλὰ νομιζε παντας-Ορτυγας οικογενεῖς. Pac. 788.
Syn. Οικετης.—ἡμερος.—συγγενης.

Οικοθεν. *adv.* domo. 2. ex se.
παντ' εθελω δομεναι, καὶ ετ' οικοθεν αλλ' επιθεῖναι. H. 364.
Syn. Οικοθι—εξ ιδιων, εξ οικειων.

Οικοθι, Οικοι. *adv.* domi.
αλλ' ὥς τις τουτων γε βελος καὶ οικοθι πεσσῃ. Θ. 513.
οικοι ενεστι γοος, ὅτι μ' ηλθετε κηδησοντες. Ω. 240.

Οικοδομεω. ædifico. Vid. Οικιζω.
—καὶ πρῶτα μὲν ου-χι νεως ἡμᾶς οικοδομεῖν δεῖ
λιθινους αυτοῖς— Av. 613.
Syn. Οικοδομεω, εποικοδομεω, παροικοδομεω.

Οικονομεω. rem familiarem administro.
οικονομῶ θαλαμους πατρὸς,— Soph. El. 192.
Syn. Διοικεω, διαιταομαι. διεπω.

Οικονομος. ὁ ἡ. domus administrator.
—μιμνει-Γὰρ φοβερὰ παλινορσος
οικονομος δολια, μναμων μῆνις τεκνοποινος. Agam. 155.
Syn. Διοικητης, επιτροπος, πρυτανις, οικουρος.

Οικοποιος. domus fabricator. *in l. c.* domi factus.
ουδ' ενδον οικοποιός εστί τις τροφή; Philoc. 32.
Syn. Οικεῖος.—οικοδομος, οικιστηρ.—τεκτων.

Οικοριος. **adj.* domesticus. *ab* οὖρος *fiunt* οἰκουρὸς, οἰκούριος. *Dorice*, ὄρος, οἰκορὸς, οἰκόριος.
ἁ μὲν ουθ' ἱστων παλιμβα-
μους εφιλασεν ὁδοὺς,
ουτε δειπνων* οικοριᾶν
μεθ' ἑταιρᾶν τερψιας. Pyth. 9. 33.

Οἶκος. domus.
καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ακηρατος· εικεν Αχαιοί. O. 498.
Syn. Οικια, οικιον, κατοικια, οικησις. [τα τεραμνα. Eur.] —κτηματα. Epith. Αμυμων, αφνειος, αεικελιος, απυρος, ασειστος, αυτωροφος, αμωμητος, αειφρουρητος, αοικος, γηροτροφος, γλυκερος, ευρωεις, επακτιος, εχυρος, ερικυδης, ευρυχορος, εὔκτιμενος, ευναιεταων, κεχανδώς, ἱμεροεις, λασιος, λαμπρος, πολυξεινος, πανδοκος, παντογυιος, πατρῷος, πετρινος, ὑλοτομος, ὑψοροφος, πιων, δυσχορτος, σμερδαλεος. ἡμερος, πατριος, χρυσεος, τρισολυμπιονικος.

Οικοσῖτος. 1. qui domi capit cibum. 2. gratuitus.
υἱὸς γὰρ οικοσιτος ἡδὺ γιγνεται. Ath. *p. 247.
2. —οικοσιτον νυμφιον,
ουδὲν δεομενον προικὸς, εξηυρηκαμεν. ib.*

Οικοτρῐβης, Οικοτριψ. verna. Vid. Οικετης.
—οικοτριβης δαπανη. ib. l. 10.
νῦν δ' οὗτος αυτοὺς ᾠκοτριψ Ευριπιδης. Thesm. 433. (26. B.)

Οικοτῠραννος. domesticus tyrannus. [*An.* ii. 430.
φευγετε τοὺς πλουτοῦντας, αναιδέας οικοτυραννους. Pallad.

Οικουρεω. domum custodio.
κατ' οἶκον οικουροῦσιν ὥστε παρθενοι. Œd. C. 356. (343. Br.)
Syn. Διαιταομαι. οικοφυλακεω. εποικουρεω.

Οικουρημα, Οικουρια. assiduitas domestica.
απιστον οικουρημα τῶνδε τῶν ξενων. Philoct. 889.
μακρας διαντλοῦσ' εν δομοις οικουριας. Herc. F. 1373.
Syn. Φυλακη, παρακουσια. οικωφελια.

Οικουρος, Οικοφῠλαξ. domus custos.
κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' αλοχος, οικουρὸς πικρά. Hec. 1284. (1267. P.)
καὶ Ζεὺς σωτὴρ τριτος, οικοφυλαξ
ὁσιων ανδρῶν,— Æsch. Supp. 27.
Syn. Οικονομος, συνοικος. οικουρῶν. οικωφελης.

Οικοφθορεω. domum pessundo.
τοιαῖς δ' εχῖνος μηχαναῖς οικοφθορῶν. Lyc. 1093.

Οικοφθορος. domum corrumpens. adulter.
*οικοφθόρον γὰρ ανδρα κωλυει γυνὴ
εσθλὴ παραζευχθεῖσα καὶ σωζει δομους. Eur. *fr. inc.* 48.*
—κλεπταὶ, δολιοί τ' οικοφθοροι αινοι. Sib. l. 2.
Syn. Μοιχος.

Οικτειρω. miseror.
ει δέ μιν οικτειρεις, καί τοι φιλος επλετο θυμῷ. Ψ. 548.
Syn. Εποικτειρω, κατοικτειρω, οικτειριζω. ελεεινολογοῦμαι, ελεῶ, ελεαιρω.

Οικτιζω. miserationem excito.
αλλ' οικτισον σφᾶς, ὧδε τηλικασδ' ὁρῶν. Œd. T. 1521. (1508. B.)
Syn. Κατοικτιζομαι, εποικτιζω, οἶκτον εχω, λαμβανω.—θρηνεω.—ελεῶ.

Οικτιρμων. misericors.
*κὴς ὡρας, κἤπειτα, φιλ' ανδρῶν, εν καλῷ ειης [75.
αμμε περιστελλων·* χρηστῶ κοἰκτιρμονος ανδρός. Theoc. 15.
Syn. Φιλοικτιρμων, ελεημων, ευσπλαγχνος.

Οικτισμα. oratio ad commovendam misericordiam composita.
ἣν δ' εις λογους τε καὶ τὰ τῶνδ' οικτισματα
*βλεψας πεπανθῇς, εις παλην καθισταται
δορὸς τὸ πρᾶγμα*— Heraclid. 159.
Syn. Οικτειρησις, οικτιρμος, οἶκτος.

Οικτισμος. lamentatio.
λευσμός τε καὶ μυζουσιν οικτισμὸν πολὺν. Eumen. 189.
Syn. Ολολυγμος. οικτρολογια, ελεεινολογια. οικτισμα.

Οικτιστος. valde miserabilis.
τοῦτο δὴ οικτιστον πελεται δειλοῖσι βροτοῖσι. X. 76.
Syn. Ελεεινος, οικτρος, τλημων, παντλημων, πανδειλος. πικρος.

Οἶκτος. commiseratio.
δακρυ' αναπρησας· οἶκτος δ' ἑλε λαὸν ἁπαντα. β. 81.
Syn. Οικτιρμος, οικτισμα, οικτειρημα, οικτειρησις. θρῆνος, ελεος.—ολολυγμος.—διατροπη. συμπαθεια.
Epith. Κηδειος. πολυστονος.
Phr. —Ὁτις παθεων αγανωτατος εστιν ἁπαντων. Naz.

Οικτρος, τρᾱ, τρον. miserandus. Vid. Οικτιστος.
—κοιμησατο χαλκεον ὑπνον-Οικτρὸς, απὸ μνηστῆς αλοχου, — [Λ.242.
οικτρᾱ σὺ, τεκνον· αθλιᾱ δ' εγὼ γυνή.—Hec. 421.

Οικτροκελευθος. triste iter persequens. V. Πολυπλαγκτοσυνη.

Οικτρομελαθρος. luctuosam domum reddens.
καὶ πασης λυπης επιβητορας οικτρομελαθρους. Man. 4. 33.
Οικτροχοεω. miserabilia verba fundo. [553.
ἱκετευουσίν θ' ὑποκυπτοντες, τὴν φωνὴν οικτροχοοῦντες. Vesp.
Οικτρῶς. *adv.* miserabiliter.
αδικως[1], οικτρῶς τε θανόντος. Soph. El. 102.
*ἥτις σφαγὰς μὲν Ἑκτορος τροχηλατους
κατεῖδον, οικτρῶς τ' Ιλιον πυρουμενον. Androm. 400.*
SYN. Οικτρα, ελεεινῶς.
Οικωφελης. domui, sc. familiæ utilis.
γυναιξὶν νοος οικωφελεεσσιν σὸς επηβολος. Theoc. 28. 2.
SYN. Οικουρος, οικονομος, επιμελης.
Οικωφελίη. frugalitas, toti familiæ utilitatem adferens.
ουδ' οικωφελιη, ἥ τε τρεφει αγλαὰ τεκνα. ξ. 223.
SYN. Οικουρια, οικονομια, επιμελεια. ευπορια.
Οΐλευς. Ajacis pater. dictus etiam Ιλευς.
γνωτὸν μητρυιῆς Εριωπίδος, ἣν εχ' Οϊλεύς. Ν. 697.
*Ιλεα, τόν ῥ' εφιλησεν αναξ, Διὸς υἱὸς, Απολλων,
καί οἱ τοῦτ' ονομην' ονομ' εμμεναι, οὕνεκα νυμφην
εὕραμενος ἱλεων, μιχθη ερατῇ φιλοτητι,
ηματι τῷ, ὅτε τεῖχος εϋδμητοιο πολῆος
ὑψηλὸν ποιησε Ποσειδαων καὶ Απολλων. Hesiod. fragm. *ap. Ruhnken. Ep. Critic.* i. *p.* 108.*
EPITH. Δῖος, θεῖος, οβριμοθυμος, πληξιππος, πτολιπορθος.
PHR. Εξοχος ἠνορεην, καὶ επαΐξαι μετοπισθεν
εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλινειε φαλαγγας. Apoll. 1. 75.
Οϊλιάδης. patron. a præc.
τὸν μὲν Οϊλιαδης δουρικλυτὸς, εγγύθεν ελθὼν,-Ουτασε. Ξ. 446.
Οἶμα, pro Οιμημα. impetus in aliquem.
οἶμα λεοντος εχων, ὅστε, σταθμους κεραΐζων. Π. 752.
SYN. Ὁρμημα, ὁρμη.
Οἶμαι. opinor. Vid. Οιομαι.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκεινῳ μελον. Soph. El. 461.
Οιμαω. concito. 2. irruo.
οιμησεν δὲ αλεὶς, ὥστ' αιετὸς ὑψιπετηεις. Χ. 308.
SYN. Αΐσσω, θωΰσσω, ὁρμαω.
Οιμη. via. 2. iter. 3. cantilena.
οιμης, τῆς τοτ' αρα κλεος ουρανὸν ευρὺν ἵκανε. θ. 74.
—φρενὶ-Πυκνῇ, διοιχνει δυσφατους αινιγματων
οιμας τυλισσων. Lyc. 10.
SYN. Ωιδη, φωνη.—ὁδος.—οἶμος. στιχος.
Οἶμος. *idem.*
τῆσι χοροί τε μελουσι, καὶ αγλαὸς οἶμος αοιδῆς. H. Merc. 450.
Δαρειῳ πυματην οἶμον εφεσπομεθα. Antip. *Sid.*—*An.* ii. 35.
SYN. Ὁδὸς, στιχος, οιμη.—περιφερεια. ῥαβδος.
EPITH. Αρισφαλης, αποστροφος, απλανης, ἁγια, αστρεπτος, αβατος, δυσβατος, δυσεμβατος, δασκιος, βασιλήϊος, ἑτεροτροπος, ευπορος, επιτροχος, μακρος, μαλακος, ολισθηρος, καταιβατις, ορθιος, σκολιος, ὑποστροφος, σιδηρεια, θεοπειθης.
PHR.—Και αιθερος ατρυτον οἶμον. Cyr.—ανυποστροφον οἶμον αναγκης. Orph.
Οιμωγη, Οιμωγμα. lamentatio.
ενθαδ' ἁμ' οιμωγή τε καὶ ευχωλὴ πελεν ανδρῶν. Δ. 450.
—φροιμιοις πολυῤῥοθοις,-Οιμωγμασίν τε,— Sept. Th. 7.
SYN. Κλαυθμος, κωκυμα, ολολυγμος, αιαγμα, θρῆνος, ολοφυρμος, μυχθισμος, στεναγμα.
*PHR. —Οιμωγὴ δέ μοι
εν ωσὶ πυργων εξ ακρων ινδαλλεται,
πρὸς αιθέρος κυροῦσα νηνεμους ἕδρας,
γοῳ γυναικῶν, καὶ καταῤῥαγαῖς πεπλων,
αλλην επ' αλλῃ συμφορὰν δεδεγμενων.
εκεῖνό σ', ὦ ταλαινα καρδια, κακὸν,
εκεῖνο δαψει πηματων ὑπερτατον,—Εὖτ' ἂν—κ. λ. Lyc. 254.*
Οιμωζω. lamentor.
γνὺξ δ' εριπ' οιμωξας, θανατος δέ μιν αμφεκαλυψε. Ε. 68.
SYN. Ανοιμωζω, αποιμωζω, εξοιμωζω, κατοιμωζω, αλαλαζω, εξολολυζω, κλαιω, στεναζω, βοαω, αιαζω, θρηνεω. *κωκυω.
PHR. Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οιμωξας, εσω
χωρεῖ πρὸς αυτὸν, κἀνακωκυσας καλεῖ. Antig. 1226.*
Οιμωκτος. lamentabilis.
οιμωκτὸν ἂν γενοιτό μοι. Acharn. 1194.

1. ἀκῶς auctore Scholiasta reposuit Brunck.

SYN. Αξιοθρηνος.
Οινανθη. flos vitis.
οινανθας γανος αμπελου. Ran. 1354. (20. B.)
SYN. Οιναν θις. (ἡ πρωτη εκφυσις τῆς σταφυλῆς.)
EPITH. Πολυκαρπος, ῥοδοεσσα.—αργυροπεζα.
Οινᾰρεον. Οιναρον. pampinus.
ἔν τε νεοτματοισι γεγαθότες οιναρεοισι. Theoc. 7. 134.
ἀλω πλατεῖαν οιναροις ὑπεστρωκει. Suid.
SYN. Οιναρις, κλῆμα.
Οινᾰριζω. pampinos decerpo.
ου γὰρ οἷόν τ' εστι παντως οιναριζειν τημερον. Pac. 1147.
SYN. Αποφυλλιζω, φυλλολογεω.
*Οιναριον[2]. villum. Vid. ad v. Νωγαλιζω.
θλαστή τ' ελαια, καὶ πιεῖν οιναριον
ἣν αμφιβολον.— Poliochus ap. Ath. p. 60. c.
εις βραχὺ σιταριον κερμα καὶ οινᾰριον. Lucill. *An.* ii. 334.*
Οινᾰς. ἡ. vinea. 2. vino abundans. 3. columba silvestris.
3. γαμφαῖσιν ἁρπαις οινὰς ἑλκυσθησομαι. Lyc. 358.
Οινευς. princeps Calydonius, pater Meleagri.
Οινεὺς γάρ ποτε δῖος αμυμονα Βελλεροφοντην
ξεινισ' ενὶ μεγαροισιν, εεικοσιν ηματ' ερυξας. Ζ. 216.
πολλὰ δέ μιν λιτανευε γερων ἱππηλατα Οινεύς. Ι. 577.
*Οινεὺς δ' ανασσει τῆσδε γῆς Αιτωλιας,
Πορθαονος παῖς, ὅς ποτ' Αλθαιαν γαμεῖ
Ληδας ὁμαιμον, Θεστιου δὲ παρθένον. Eur. *fr.* Meleag. i. 3.
Οινειδης. nepos Œnei, *i. e.* Diomedes. Rhes. 906.*
Οινη. vitis. Vid. Αμπελος. ετι ναὶ τὰν βοτρυωδη
Διονυσου χαριν οινας. Bacch. 535.
EPITH. Κιῤῥας, μενοεικης.
Οινηρός. vinosus, vinarius. 2. qui vina curat, ministrat.
ερχεται πολὺς μὲν Αιγαῖον διατμηξας απ' οινηρῆς Χιου,
*(*Troch. Pentam. Cat.*)
αμφορεὺς, πολὺς δὲ Λεσβιης αωτον νεκταρ οινανθης αγων. Call. *fr.* 115. *Bent.*
οινηρὰ σκευη[3] σμικρὰ, μεγαλα δ' εἰσφερειν. Ion. 1179.*
2. οινηρὸς θεραπων. Anac. 141. (fr. 117. Fisch.)
SYN. Οινοεις. οινωδης, οινωτος. οινοπετης.
Οινηρυσις. vasculum, quo vinum hauritur.
αποφερε τὰς σπονδάς· φερε τὴν οινηρυσιν,
ἵν' οἶνον εγχεω λαβὼν ες τοὺς Χοας. Acharn. 1067.
SYN. Κοτυλη, οινοχοη.
Οινιζω, Οινιζομαι. vinum redoleo, vinum emo.
καρπαλιμως, οἶνον δὲ μελιφρονα οινιζεσθε. Θ. 506.
EXP. Οινον αγοραζομαι.
*Οινισκος. villum.
οινισκον ἕπεται, κἀκολουθεῖ, καὶ λεγει. Cratin. ap. Ath. p. 29. d.*
Οινοβᾰρεω. vino gravis sum.
οινοβαρῶ κεφαλὴν, Ονομακριτε, καί με βιᾶται
οἶνος· ατὰρ γνωμης ουκ ετ' εγὼ ταμιης
ἡμετερης, τὸ δὲ δῶμα περιτρεχει.— Theog. 503.
SYN. Οινοομαι, κατοινοομαι, μεθυω.
Οινοβᾰρειων, Οινοβᾰρής. ebrius.
ψυχεος ἱμειρων κατελεξατο οινοβαρειων. κ. 555.
οινοβαρὲς, κυνὸς ομματ' εχων, κραδιην δ' ελαφοιο. Α. 225.
SYN. Μεθυσος, μεθυσφαλης, μεθυπληξ, μεθυστικος, εξοινος, κατοινος, παροινος, οινοληπτος, οινοπληξ, οιναχθης, οινοπιπης, οινοπλανητος, οινοποτης. —οινῳ βεβαρηκως, πεπεδημενος, διαβροχος.
PHR. —Παντες εβακχευθησαν αμερσινοῳ φρενας οινῳ,
ομματα δ' επλαζοντο, ποτῷ δὲ βαρυνετο κορση,
καὶ φλεβες οιδαινοντος εκυμαινοντο καρηνου.—
οινοβαρεῖς νεκυεσσιν εοικότες,—
οινοβαρὴς τρομεροῖο φερων ποδὸς αστατον ὁρμήν.
οινοβαρὴς εχορευε, μεθυσφαλὲς ιχνος ἑλισσων. Nonn.
—αλγηρῷ κραδιην βεβοληότες οινῳ. Tryph.
Οινŏβρεχής. vino madidus.
—θνασκειν δὲ πεσόντα-Οινοβρεχῆ— Meleag. 123.
Οινŏβρως. qui cum vino comeditur.
αλλοτε δ' οινοβρῶτα βορὴν εν κυρτίδι θλιψαις. Nic. Al. 493.

2. Si loca ap Ath. sana sint, penult. ibi est longa. Sed corripit, ut vides, Lucillius in Epigr.
3. Porsonus ex Hesychio restituit τεύχη, et metrum sanavit.

*Οινογευστεω. vinum gusto.
οινογευστεῖ, περιπατεῖ εν τοῖς στεφανοις. Antiphan. ap. Ath.
Οινοδοτειρᾶ. epith. vitis. Cyr. [p. 381.*
Οινοδόκος. ὁ ἡ. vinum capiens.
*βαθρον, ιδ' ὑαλεην οινοδόκον κυλικα. Qu. Mæc. *An.* ii. 238.*
Οινοδοτης, *item* Οινοδοτηρ. vini dator.
παρα τε Βρομιον οινοδοταν. Herc. F. 682.
Οινομᾶος. *ante Trojana tempora, princeps Pisanus in Peloponneso, pater Hippodamiæ. 2. Ætolus nobilis. 3. Trojanus.
1. ἡν χερσι παλλων (Pelops), παρθενον Πισατιδα
εκτησαθ' Ἱπποδαμειαν, Οινομαον κτανων. Iph. T. 824.
2. Τρῆχον τ' αιχμητην *Αιτωλιον, Οινομαον τε. E. 706.
*Οινομελι, ἴτος. το. vinum melle conditum, mulsum.
οντως ευκρατον Κυπριδος οινομελι. Meleag. 30.*
Οινομητωρ. vini mater. —θνητοῖσι τὴν ακεσφόρον
λυπης εφηνεν οινομητορ' αμπελον. Astyd. ap. Ath. p. 48.
*Οινοπεδη. campus vini ferax; vinea.
αλλ' οἷος πρωτης ἦλθες απ' οινοπεδης. Gætul. *An.* ii. 168.*
Οινοπεδον. campus vini ferax. Vid. Αλωα.
πεντηκοντογυον, τὸ μὲν ἡμισυ, οινοπεδοιο. I. 575.
Οινοπεπαντος. in quo vinum maturuit.
βοτρυες οινοπεπαντοι,—Crinag. *An.* ii. 141.
Syn. Αμπελοεις, καλλιβοτρυς.
*Οινοπια, ας. ἡ. nomen antiquum ins. Æginæ, quæ etiam Οἰνώνη.
σὲ δ' ες νᾶσον Οινοπιαν ενεγκὼν
κοιμᾶτο, διον ενθα τεκες-Αιακὸν— Isth. 8. 45.*
Οινοπίδης. patron. ab Οινωψ.
Οινοπιδην θ' Ἑλενον, καὶ Ορεσβιον αιολομιτρην. E. 707.
*Οινοπίπης. ἀντὶ τοῦ μέθυσος. *Vid. Brunck. ad Aristoph. Thesmoph.* 392.*
Οινŏπλᾶνητος. a vino errans. Vid. Οινοβαρης.
ψαλμοῖσι, καὶ κυλικων οινοπλανητοις. Rhes. 363.
Οινŏπληθής. vini plenus.
ευβοτος, ευμηλος, οινοπληθὴς, πολυπῦρος. ο. 405.
Οινŏπληξ. vino percussus. Vid. Οινοβαρης. [*An.* ii. 14.
απτολεμων ταδ' εοικεν εν οινοπλῆξι τεραμνοις. Antip. Sid.—
Οινοποταζω. vinum bibo.
τῷ ὅγε οινοποταζει εφημενος, αθανατος ὥς. ζ. 309.
Syn. Οινοποτεω, οινευομαι, ενωχεομαι.
Οινοποτηρ, Οινοποτης. vini potor. *fem.* Οινοποτις.
εκ ῥ' ασαμινθου βὰς ανδρας μετὰ οινοποτῆρας. θ. 456.
οινοποτης δὲ πεποιημαι. Anac. 136. (fr. 93. Fisch.)
οινοποτις γυνή. ib. 140. (fr. 116.)
*τὰς μοιχοτροπους, τὰς ανδρεραστριας καλῶν,
τας οινοποτιδας, τὰς προδοτιδας, τὰς λαλους,
τὰς ουδὲν ὑγιὲς, τὰς μεγ' ανδράσιν κακόν.*. Thesm. 391. B.
Syn. Φιλοινος, φιλοποτης, οινοφλυξ, οινοφλυκτος. οινηρος, οινοβαρης.
Οινοπτης. vini inspector.
οὓς δ' ουκ ἂν είλεσθ' ουδ' ἂν οινοπτας πρὸ τοῦ,
νυνὶ στρατηγοὺς λευσσομεν· ὦ πολις, πολις·
ὡς ευτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. Ath. 10.[1]
Οἶνος. vinum.
πλεῖαί τοι οινου κλισιαι, τὸν νῆες Αχαιῶν. I. 71.
Syn. Ερπις. Sapph.— κρᾶμα. Plut. — οιναριον, οινισκος. *βακχιος. μεθυ.* Epith. Ακηρασιος, ακρητος, αθεσφατος. αργης, αερσιπνους, ακεσσιπονος, αλωοφυτος, αμετρητος, αμερσινοος, απενθητος, αλεξικακος, αφαρμακτος, αλεξητηρ, αλγηρος, γερουσιος, γλυκερος, εὔχροος, ευζωρος, ερυθρος, ενοδμος, ευωδης, ευφρων, ευηνωρ, εὐῤῥαθαμιγξ, ερισταφυλος, ηλεος, νηδυμος, λυσηνωρ, λαθικηδης, μελιφρων, μελιχρος, μελας, μενοεικης, πολυγηθης, παλαιστεγης, πρωτοχυτος, μαινολης, μελισταγης, μελιῤῥυτος, νεηγενης, θελξιφρων, νοοσφαλης, μελιπνοος, μελιῤῥυτος, φιλακρητος, τελεσσιγαμος, λυσιμεριμνος, κλεψινοος, περισσονοος, εγερσινοος, οξυς, νυμφοκομος, παλαιγενης, πυριβλητος, κυματοεις, μεθυσφαλης, Ευϊος, Πραμνειος, Βιβλινος, Θασιος, Φλιασιος, Πτελεατικος, Μαρωνειος.
Phr. Γανος βοτρυος.—δακρυα αμπελου ἡδυτατης.
—αφειδεα δῶρα Λυαιου.—Βακχοιο νᾶμα φιληδονον.—
Βακχιακαι Χαριτες.—βοτρυοπαις χαρις Βρομιου—
νεκταρος αποῤῥωξ. Ep.—νεκταρος ουρανιου χθονιος τυπος.—
νεοῤῥυτος ογκος οπωρης.—ραθαμιγξ νοοσφαλέος Διονυσου.
αμπελοεν νεκταρ ληνοῖο νεοῤῥυτος ικμας.
ικμας λυσιμεριμνος αλεξικακου οινου.—
ωδιν πορφυρεη.—πορφυρεη εερση.
οἶνος αεὶ μεθυοντας εφελκεται εις Αφροδιτην.
εις φονον ασταθεος νοον ανέρος οἶνος εγειρει.
οἶνος εμοῦ Βρομιου βροτεης αμπαυμα μεριμνης.
—ευφροσυνην γὰρ-Ανδράσι πᾶσιν οπασσε,— Nonn.
—αφυσσατο αιθοπα οἶνον-Ἡδὺν, ακηρασιον, θεῖον ποτὸν,—
οἰνόν τοι, Μενελαε, θεοὶ ποιησαν αριστον,
θνητοῖς ανθρωποισιν αποσκεδασαι μελεδῶνας.
—ὁ Σεμελης γονος
βοτρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε, κεἰσηνεγκατο
θνητοῖς, ὁ παυει τοὺς ταλαιπωρους βροτοὺς
λυπης, ὅταν πλησθῶσιν αμπελου ροῆς·
ὕπνον τε ληθην τῶν καθ' ἡμεραν κακῶν
διδωσιν, ουδ' εστ' αλλο φαρμακον πονων. Bacch. 278.
ανδρὶ δὲ κεκμηῶτι μενος μεγα οἶνος αεξει. Z. 261.
—πιθοι οινοιο παλαιοῦ ἡδυποτοιο. β. 340.
οἶνος ανωγε γεροντα καὶ ουκ εθελοντα χορευειν.
—κυλικας οινου μελανος ανθοσμιου. Pher.
οἶνε, κακῶν αρχηγὲ, μεθης πατερ— Cyr.
—οἶνον μελιηδεα, χαρμα βροτοῖσι. Ep.
—αμπελου παῖς, γεννημα, δροσος. Pind.
—αἷμα τῆς σταφυλῆς·—οινοχυτον πῶμα. Soph.
οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον επιχθονιοισιν ονειαρ,
εσθλὸν, αλεξικακον, πασης συνοπηδον αοιδῆς.
—μελαινης μητρὸς ευζωρον μεθυ.—Ἥβη Δαις.—
οἶνος κενωθεὶς αγγεων, παυει λυπας. (*Scaz.*)
οἶνος ρυπωδης εκτρανοῖ πολλὰς λυπας. (*id.*)
οινου μετασχὼν, προσδοκα δεινὰς μαχας. Suid. V. Ath. l. 2. 1.
*οινανθας γανος αμπελου,—βοτρυος ἕλικα παυσιπονον. Arist.
βακχιου γλυκειᾶ πηγη. [δῶρα Διωνυσου πολυγηθεος. Hes.
ακηρατόν τε μητρὸς αγριας ἄπο
ποτὸν παλαιας αμπελου γανος τοδε. Æsch.]*
ηδη χρὴ γεραον πολιον σφοδρα κρατοφοροῦντα
οἶνον, ὑγρᾷ χαιτᾳ, λευκῳ πεπυκασμένον ανθει,
πινειν, εκ Λεσβου περικυμονος εκγεγαῶτα. Ath.
*—εμπλησας σκυφος-Μαρωνος αυτοῦ. i. e. *Maroneo vino.*
σκεψαι τοδ', οἷον Ἑλλὰς αμπελων ἄπο [Cycl. 410.
θεῖον κομιζει πῶμα, Διονυσου γανος. ibid.
κατοπτρον ειδους χαλκός εστ', οινος δὲ νοῦ. Æsc. *fr. inc.* 14.*
Οινŏτροπος. vinum efficiens.
οινοτροπους Ζαρηκος εκγονους φαβας. Lyc. 580.
Οινŏτρόφος. ὁ ἡ. vinum gignens.
τίς ποτ' ακηδεστως οινοτρόφον ομφακα Βακχου. Ep. ἀδ. 386.
Οινοῦττα. placenta e vino et melle confecta.
παντ' αγαθ' έωθεν ευθυς, οινοῦτταν, μελι. Plut. 1122.
Οινοφλῦγια, ας. ἡ. temulentia.
δι' οινοφλυγιαν *καὶ παχος τοῦ σωματος
ασκον καλοῦσιπαντες οἱ 'πιχωριοι. Antiphan. ap. Ath. p. 552. f.*
Οινοφόρος. vinum ferens. *epith.* calicis. Ath. l. 10.
*Οινοχᾰρὴς, έος. ὁ ἡ. vini amans.
κλαυσατε τὴν δυστηνον, εφ' ᾗ μεγα πενθος εχουσι
νυκτὶ καὶ ηελιῳ δυστοκέες τοκέες,
ἧς ζυγὸν ουκ εἶδον τὸ γαμηλιον, ουδ' ὑμεναιον
ᾖσέ τις οινοχαρὴς προσθεν εμῶν θαλαμων. Ep. ἀδ. 703.
Οινοχᾶρων. Charon in vino. *Vid. Jacobs ad l. l.*
οντως οινοχαρων ὁ μονομματος, ᾧ σὺ ταχιστα
τὴν αυτὴν πεμψαις εξ Αΐδεω προποσιν. Alcæ. *Mess.*—*An.* i. [490.*
Οινοχοευω, Οινοχοεω. vinum fundo.
Τρωων δ' ανδρα έκαστον έλοιμεθα οινοχοευειν. B. 127.
αυτὰρ επεί ῥ' ενεηκε, κελευσέ τε οινοχοῆσαι. δ. 233.
Syn. Επιοινοχοευω.
Phr. Κοῦροι μὲν κρατῆρας επεστεψαντο ποτοῖο,
νωμησαν δ' αρα πᾶσιν, επαρξαμενοι δεπαεσσιν. Hom.
*θαρσαλεα δὲ παρὰ-Κρητῆρα φωνὰ γινεται.
εγκιρνατω τίς μιν, γλυκὺν-Κωμου προφαταν·

1. Versus sunt Eupolidis, pag. 425. b. Vide alios ejusdem argumenti apud Brunck. ad Arist. Ranas, vs. 733.

αργυρεαισι δὲ νωμα-τω φιαλαισι βιατὰν
αμπελου παῖδ·— Nem. 9. 117.*

Οινοχοη. trulla.
μηδέ ποτ' οινοχοην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθεν. Hes. ε. 742.
SYN. Αρυστηρ, οινηρον αγγεῖον.
PHR. Οινον δ' ἡδυποτοιο θεουδεες αμφιφορῆες. Nonn.

Οινοχοος. pincerna.
—μεθυ δ' εκ κρητῆρος αφυσσων
οινοχοος φορεῃσι, καὶ εγχειῃ δεπαεσσιν. ι. 9.
SYN. Ποτιστης, επεγχυτης.
PHR. —Οινοχοον ζαθεων δρηστῆρα κυπελλων. Nonn.

Οινοχῦτος. vino perfusus.
ός μηδ' οινοχυτου πωματος. Philoct. 723.

Οινοψ, Οινωπός. rubicundus, niger.
θῖν' εφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁροων επὶ οινοπα ποντον. A. 350.
Καστωρ δ' αιολοπωλος, ὅ τ' οινωπὸς Πολυδευκης. Theoc. 22. 34.
SYN. Οινωδης, οινοχρως, μελας, πορφυροεις, διαυγης.

Οινοω. in vinum converto. 2. inebrio.
μηπως οινωθέντες, εριν στησαντες εν ὑμῖν. π. 293.
SYN. Μεθυω, μεθυσκω.—οινοομαι, οινοβαρεω, εξοινοῦμαι.

*Οινωνη. insula quæ post Αἴγινα dicta. Vid. Οινοπια.
αλλ' εν Οινωνᾳ μεγαλητορες οργαὶ
Αιακοῦ παιδων τε.— Isth. 5. 44.

Οινωπός. qui vinei coloris est. Vid. Οινοψ.
οινωπὸν Βακχου βοτρυν ερεπτομενος. Simon. *fr.* 107. *Gaisf.**

Οιοβᾰτος. ὁ ἡ. solitarius.
τιπτε κατ' οιοβατον, Πὰν αγρότα, δασκιον ὑλην
ἡμενος, ἁδυβοᾳ τῷδε κρεκεις δονακι; Anyte, *An.* i. 198.

Οιοβοτης, *Dor.* -ας. seorsum ab aliis pascens; solitarius. *Vid. omn. Schol. in l. c.* νῦν δ' αὖ φρενός γ' οιοβοτας, φιλοις μεγα-Πενθος εὕρηται. Aj. 615. B.
SYN. Οιοφρων, μονηρης, μονοτροπος.* οιοπολος. Pyth. 4. 49.
PHR. Ὃν θυμὸν κατεδων, πατον ανθρωπων αλεεινων. Z. [202.*

Οιοβουκολος, Οιονόμος. ovium pastor; bubulcus.
ποῖον πανοπτην οιοβουκολον λεγεις; Æsc. Supp. 310.
δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θευδοτος οιονόμος. Anyte, *An.* i. 197.
SYN. Οιοπολος.

Οιογᾰμος. unam habens uxorem, vel unum maritum.
μεμφεται, εν πενιῃ μιμνετω οιογαμῳ. Paul. Sil. *An.* iii. 83.

Οιοθεν. *adv.* ab una tantum parte, seorsum.
ἥν τινα που Δαναῶν προκαλεσσεται οιοθεν οἶος. H. 39.

Οιοζωνος. qui est sine comitatu. 2. latro.
ει δ' ανὲρ' έν' οιοζωνον αυδησει, σαφῶς. Œd. T. 865.
SYN. Μονοζωνος, μονος.

Οιομαι et Οἶμαι. *opinor, arbitror. *imperf.* ᾤμην. rebar. *aor.* 1. ᾠηθην. credidi, existimavi. *Apud Poëtas per dialysin* ὀΐομαι, *unde* ὀϊσσάμενος, *aor.* 1. *med.* ratus, suspicatus. *pass.* ὀϊσθεὶς, *item,* οἰηθείς. suspicatus.
ἡ πρῶτα μέν σε γαμβρον οιηθεῖσ' εχειν. Iph. A. 986.*
ἢ γὰρ οΐομαι ανδρα χολωσέμεν, ὃς μεγα παντων. A. 78.
μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οιοιτο καὶ αλλος. ρ. 580.
SYN. Οΐω, νομιζω, ὑπονοεω, ὑπολαμβανω. προσδεχομαι.

Οιοπεδη. compes, pedica.
πριονα, καὶ κωλων δουλιον οιοπεδην. Crinag. *An.* ii. 150.

Οιοπεδῖλος. uno indutus calceo.
δημοθεν οιοπεδιλον, ὑπ' εννεσιῃσι δαμῆναι. Apoll. 1. 7.
SYN. Μονοπεδιλος.

Οιοπολεω. in solitudine vivo.
—ὦ φιλε Βακχεῖε-Ποῖ οιοπολεῖς;— Cycl. 74.
SYN. Ερημαζω, μοναζω.

Οιοπολος. poilio. 2. solitarius.
*2. αλλ' ουκ Ιδομενῆα φοβος λαβε, τηλυγετον ὥς·
αλλ' εμεν', ὡς ὅτε τις σῦς ουρεσιν αλκὶ πεποιθὼς,
ὅστε μενει κολοσυρτὸν επερχομενον πολὺν ανδρῶν
χωρῳ εν οιοπολῳ, φρισσει δέ τε νῶτον ὑπερθεν·
οφθαλμὼ δ' αρα οἱ πυρὶ λαμπετον· αυτὰρ οδόντας
θηγει, αλεξασθαι μεμαὼς κυνας ἠδὲ καὶ ανδρας.* N. 470.
οιοπολοι δ' ειμεν χθονιαι θεαι, αυδηεσσαι. Apoll. 4. 1322.
SYN. Οιοβοτος. 2. ερημος, μονηρης.

Οἶος. solus. Vid. Μονος.
—οφρα μὴ οἶος-Αργειων αγεραστος εω·— A. 118.

Οἷος. qualis.
*ου γάρ πω τοιους ἴδον ανέρας, ουδὲ ἴδωμαι,
οἷον Πειριθοόν τε, Δρυαντά τε ποιμένα λαῶν. A. 262.
τοῖος εὼν, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αυτὰρ εμὸν κῆρ. ν. 89.*
SYN. Ποῖος, ὁποῖος, ὁποῖος τις.

Οἷος. idoneus. *immo,* οἷός τε εἰμι. possum.
—τἀμὰ γὰρ κακὰ
ουδεὶς οἷός τε, πλὴν εμοῦ, φερειν βροτῶν. Œd. T. 1428.
SYN. Δυνατος. ἑτοιμος. [εξηνυτος. Eur.]

Οιοφρων. solitarius. Vid. Οιοπολος, Οιοβοτης.
ἢ λισσὰς αιγιλιψ απρόσδεικτος οιοφρων— Æsch. Supp. 802.

Οιοχῐτων. sola tunica, vel, solo thorace ferreo, indutus.
οιοχιτων' εμεναι· νῦν δ' ουκ ετι φυκτὰ πελονται. ξ. 480.
SYN. Μονοχιτων, μονοπεπλος, μονοειμων. μονολωπος, οιεανος.

Οιοω. desolo.
οιωθη δ' Οδυσεὺς δουρικλυτὸς, ουδέ τις αυτῷ. Λ. 401.
SYN. Μονοω, χηροω, ερημοω, εκπορθεω.

Οιοποκος. οιὸς νεαρᾶς οιοποκῳ μαλλῷ λαβών[1]. Œd. C. 480.

Οΐς, Οἶς. ovis.
τοῖσι δ' οΐς λασιος μεγας εν κλισιῃ ἱερευτο. Ω. 125.
ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεια φερει ποκον αρσενος οιός. M. 451.
SYN. Προβατον, μῆλον. EPITH. Αργεννη, αργυφος, αγαλακτος, ακυτος, αγραυλος, δασυμαλλος, τριχομαλλος, ευμαλλος, εὔκραιρος, ειροποκος, εὔτρεφης, ὑπαρνος, ὑποῤῥηνος, αρνειος, αρσην, θῆλυς, μελαινα, παμμελαινα.

Οισπωτη. (ὁ ῥυπος τῶν εριων.) sordes lanarum.
*a. πῶς δή; φερ' ἰδω. b. πρῶτον μὲν εχρῆν, ὥσπερ ποκον εν βαλανειῳ,
εκπλυναντας τὴν οισπωτην, εκ τῆς πολεως επικλινεῖς
εκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβολους απολεξαι.* [Lysist. 574.

Οΐστευτὴρ, Οΐστευτής. sagittarius.
χὼ μὲν οϊστευτὴρ *κεραον βιον· ἁ δὲ λυρῳδὸς [*An.* ii. 11.*
τὰν χελυν· ὠ 'γρευτὴρ ωπασε πλεκτὰ λινα. Antip. *Sid.*—
κεῖνος οϊστευτὴν ελαχ' ανέρα, κεῖνος αοιδόν. Call. 2. 43.
SYN. Τοξευτης, τοξευτηρ, τοξοτης.

Οΐστευω. sagitta peto.
αλλ' αγ', οΐστευσον Μενελαου κυδαλιμοιο. Δ. 100.
SYN. Τοξευω, τοξαζομαι.

Οΐστοδεγμων. epith. pharetræ.
τανδε τ' οιστοδεγμονα. Pers. 1025.

Οΐστοδοκη. pharetra. *vel,* Οΐστοδόκος. ὁ ἡ. *id. c. præc.*
ῥιμφα δ' οϊστοδοκην μὲν επὶ χθονὶ θῆκε φαρετρην. Apoll. 1. [1194.

Οΐστός[2]. sagitta. Vid. Βελος.
εκλαγξαν δ' αρ οϊστοὶ επ' ωμων χωομενοιο. A. 46.
[SYN. Ἰὸς, ατρακτος, δοναξ, πτερωμα, i. e. *alata sagitta.* Lyc.] EPITH. Αινος, αμειλικτος, αμαιμακετος, αναλθητος. αψευδης, απλανης, αμπελοεις, θοος, εὔπτερος, ευποιητος, εχιδνηεις, ηνεμοεις, δυσηχης, οξυτενης, οξυβελης, πτεροεις, πυριπνειων, πυριπνευστος, πυριγλωχιν, τανυγλωχιν, τριγλωχιν, πυριφλεγης, ἱμεροεις, πικρος, ῥιγηλος, στονοεις, ταχυς, φερεπτερυξ, φλογεος, φρενοθελγης, χαλαζηεις, χαλκηρης, ωκυς, ωκυμορος. *metaph. de poësi.* γλυκυς, ευκλεης.
PHR. Τοιους, αγριε δαῖμον, εχεις πυροεντας οϊστοὺς,
πευκεδανους, μαλερους, φθισιφρονας, οιστρηεντας,
τηκεδονα πνειοντας, αναλθεας,—κ. λ. Opp.
—θανατοιο λαθιφθογγοιο δοτῆρες. Hes.
*[τοξουλκος αιχμη. Æsch. δοναξ πτηνος. Epig.
οἵ τε δι' ηεριην δονακες πατεουσιν αταρπον. Opp.]
νευροσπάδης ατρακτος. Philoct. 290.*

Οιστραω. asilo agitor.
ἡ δ' αὖτις οιστρησασα τιμωρουμενη. Lyc. 1366.
SYN. Αναμαιμαω, μαινομαι.

Οιστρεω, Οιστροω. œstro agito.

---

1. Metro titubanti succurrit Valcken. ad Phœn. 994. legendo, *οἰὸς νεογνῆς εὐπόκῳ μαλλῷ βαλών.* Sequitur Virum eruditiss. Brunck. nisi quod præferat *νεοπόκῳ.*

2. Hæc vox, sicut οἰζὺς, et aliæ quædam, apud Atticos diphthongum dissolutam nunquam habent. Vid. Pors. Præf. ad Hec. p. ix.

—εκ δὲ θαλασσας-Οιστρεῖ— Theoc. 6. 28.
ὀπλοχαρὲς, οιστροῦσα βροτῶν ψυχὰς μανιαισι. Orph. H. 31. 6.
Syn. Ανοιστρεω, εξοιστρεω, μυωπιζω, κεντεω, οιστροβολεω, οιστρηλατεω.—ερεθιζω, εκμαινω.
Οιστρηλἄτος, Οιστροδονος, Οιστροδινητος, Οιστρομἄνης, Οιστροπληξ. œstro ictus.
οιστρηλατῳ δὲ δειματι-Δειλαιαν— Prom. 582.
—τῆς οιστροδονου-Βοὸς εξ επαφῆς— Æsch. Suppl. 17.
οιστροδονητον Ιώ. ib. 582.
πῶς δ' ου κλυω τῆς οιστροδινητου κορης; Prom. 591.
οιστρομανης μῆνις— Sibyl. l. 1.
—οιστροπληξ δ' εγὼ-Μαστιγι θειᾳ—Prom. 682.
Syn. Οιστρωδης, οιστρηεις.
[Phr. —Βακχοιο καὶ Απολλωνος ανακτος
οιστρῳ ελαυνομενος.— Orph.]
Οιστρημα. œstrum, stimulus. (18. B.)
κεντρων τε τῶνδ' οιστρημα, και μνημη κακῶν. Œd. T. 1341.
Syn. Οιστρησις, οῖστρος.—θηλυμανια.
Οιστροβολεω. œstro exagito.
τρεῖς δ' εμὲ θηλυμανεῖς οιστροβολοῦσι ποθοι. Meleag. 54.
Οῖστρος. œstrus, tabanus.
τὰς μέν τ' αιόλος οῖστρος εφορμηθεὶς εδονησεν
ὥρῃ εν ειαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρα πελονται. χ. 300.
Syn. Μυωψ, εκκαυσις, ερεθισμος, κινησις, μανια. λυσσα.
Epith. Ανεμωλιος, αεροφοιτος, αταρμυκτος, αδηφαγος, αγριος, ακορητος, αθεμιστος, δηΐος, βαρυμοχθος, θρασυς, γλυκερος, ἱμεροεις, Πανικος, μενεδηΐος, θανατηφορος, λυσσηεις, μιαιφονος, πολυπλανος, πυριγλωχιν, ὑληγενης.
Phr. Ὑπό μ' αὖ σφακελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανιαι θαλπουσ', οιστρου δ' αρδις-Χριει μ' απυρος. Prom 876. P.
—παναγριος οῖστρος αναιδής. Opp.
—φιλοπτολις οῖστρος ερωτων,
—ακορητος αμοιβαιης Αφροδιτης. Nonn.
Οιστροφόρος. œstro seu stimulo ciens.
οιστροφορου Παφιης θεσμὸν απειπαμενος. Paul. Sil. *An.* iii. 81.
Οισΰϊνος. salignus, vimineus.
φραξε δέ μιν ῥιπεσσι διαμπερὲς οισυΐνῃσι. ε. 256.
Syn. Ιτεΐνος.
Οισυπηρός. sordes ovinas redolens.
ερί' οισυπηρὰ, λαμπαδιον περὶ τὸ σφυρον. Acharn. 1176.
Syn. Ῥυπαρος.
Οιταῖος. Œtæus. a sequ.
εὰν μολω 'γὼ ζῶν πρὸς Οιταιαν χθονα. Philoc. 485.
Οιτη. mons Thessaliæ.
κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρος εις Οιτην στολος. ib. 495.
Οῖτος. ærumna, mors.
Τρωων καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οῖτον ὀληαι. Γ. 417.
Syn. Μορος, θανατος, συμφορα, ολεθρος, ανια—θρῆνος.
Epith. Αεικης, αθλιος, βαρυς, λευγαλεος, πολυμοχθος, στονοεις, φυξιος. αυταγρετος, νηκερδης. τριπολιστος. Soph.
Οιτυλος, ου. ἡ. oppidum Laconicum. *alii l. c. legi jubent*, οἳ Τύλον.
οἵ τε Λααν εἶχον, ηδ' Οιτυλον αμφενεμοντο. B. 585.
Οιχἄλΐα, ας. ἡ. urbs Thessaliæ.
Οιχαλιηθεν ιόντα παρ' Ευρυτου Οιχαλιῆος. B. 596.
Οιχνεω, Οιχομαι. abeo, discedo.
αυτοετὲς οιχνεῦσιν, επεὶ μεγα τε, δεινόν τε. γ. 322.
*ὄφρα μὲν ες πολεμον πωλεσκετο δῖος Αχιλλεύς,
ουδεποτε Τρῶες πρὸ πυλαων Δαρδανιαων*
οιχνεσκον· κεινου γὰρ εδειδισαν οβριμον εγχος. E. 788.
Ἑκτορ, πῆ δή τοι μενος οιχεται, ὁ πρὶν εχεσκες; ib. 472.
Syn. Πορευομαι, προσειμι, απερχομαι. τρεχω.
Οιω, Οΐω. existimo. Vid. Οιομαι.
—ουδέ σ' οΐω, *(*fortasse*, σοι οιω)*
ενθαδ' ατιμος εὼν, αφενος καὶ πλουτον αφυξειν. A. 170.
*αυτὰρ νῦν τοι εγὼ μαντευσομαι, ὡς ενὶ θυμῷ
αθανατοι βαλλουσι, καὶ ὡς τελεεσθαι οΐω. α. 200.
μή τι φοβονδ' αγορευ',* επεὶ ουδέ σε πεισέμεν οιω. E. 252.
Οιωνιζομαι. augurium capio.
—αμφοτερα δ' οιωνιζομαι. Ath. l. 11.
Syn. Οιωνοσκοπεω, ορνιθευομαι.
Οιωνισμα. augurium.
οὓς ελαβον, οιωνισματ' ορνιθων μαθών. Phœniss. 856.
Syn. Οιωνισμος, οιωνομαντεια, οιωνοσκοπια, οιωνοσκοπημα, οιωνοσκοπιον, οιωνος. παρατηρημα. συμβολον. κληδων.
Οιωνιστὴς, Οιωνοθετης, Οιωνομαντις, Οιωνοσκόπος, Οιωνοσκοπικος. Vid. Ὑδρομαντις.
Μυσῶν δὲ Χρομις ἦρχε, καὶ Εννομος οιωνιστής. B. 858.
δεινα μεν οὖν, δεινα ταρασσει-Σοφος οιωνοθετας. Œd. T. 492.
οιωνομαντις Τειρεσιας εχει φρασαι. Phœn. 784.
ουδ' ἤρπασεν Χαρυβδις οιωνοσκόπον. Eur. Supp. 500.
Syn. Οιωνοπολος, ορνεοσκοπος, ορνιθοσκοπος, ορνιθοκοος, θεοπροπος, μαντις,—οιωνων βοτηρ. Æsc.
Οιωνοθροος. avium voce editus.
—οιωνοθροον-Γοον οξυβοαν— Agam. 56.
Οιωνομικτος. aliquid ex avium natura habens.
πικρὰν εταιρων επτερωμενην ιδὼν
οιωνομικτον μοῖραν, οἱ θαλασσιαν
διαιταν αινησουσι πορκεων δικην. Lyc. 594.
Οιωνοκτόνος. avibus exitialis.
χειμῶνα δ' ει λεγοι τις οιωνοκτόνον,
οἷον παρεῖχ' αφερτον Ιδαια χιων. Agam. 565. P.
Οιωνός. avis. 2. augurium.
οιωνοῖσί τε πᾶσι, Διὸς δὲ τελειετο βουλή. A. 5.
2. εἷς οιωνὸς αριστος, αμυνεσθαι περὶ πατρης. M. 243.
Syn. Ορνις. οιωνισμα, σημεῖον.
Epith. Αερσιπετης, αιψηρος, αιθεροδρομος, διίπετης, κοῦφος, τανυπτερυξ, ταναοδειρος, πετεηνος, ταχυς, γαμψωνυξ, μαψιλογος, σαρκοφαγος, ωμηστης, ωμοβορος, ωκυδιδακτος. αιολος, ηεριος, αεριφοιτης, τανυπτερος.
Phr. —Ανθοκομοις πτεροειμοσιν οιωνοῖσι. Opp.
εἶτ' αεριους, διερους, γαμψους οιωνοὺς, αερονηχεῖς. Nub. 337.
φωνῇ καὶ πτερυγεσσι τεληεντων οιωνῶν. Hom.
ποταναὶ αγελαι·— Eur. ηεριης ευπτερα τεκνα γενεθλης.
—μεγαλοιο Διὸς κραιπνοι ὑποφῆται. Coluth.
ανθρωποις αφραστον ιακχαζοντες αοιδήν. Orph.
*ευδαιμον φῦλον πτηνῶν
οιωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαινας ουκ αμπισχοῦνται.
ουδ' αὖ θερμὴ πνιγοῦς ἡμᾶς
ακτὶς τηλαυγὴς θαλπει·
αλλ' ανθηρῶν λειμωνων
φυλλων εν κοιλποις ναιω,
ἡνίκ' αν ὁ θεσπεσιος οξὺ μελος αχετας
θαλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλιῳ μανεὶς[1] βοᾷ.
χειμαζω δ' εν κοιλοις αντροις,
Νυμφαις ουρειαις ξυμπαιζων·
ηρινα τε βοσκομεθα παρθενια
λευκοτροφα μυρτα, Χαριτων τε κηπευματα. Av. 1088.
Οιωνοσκοπεω. auguror, auspicor.
πικρὸς καθεστηχ', οἷς ἂν οιωνοσκοπῇ. Phœn. 970.
Syn. Θεσπιωδεω.
Οιωνὸς, οῦ. ὁ. filius Licymnii. Pind. Olymp. 10. 78.*
Οκελλω. appello; applico navem. [1158.
σιζουσα παραλος, επὶ τραπεζῃ κειμενη,-Οκελλοι,— Acharn.
—δεινὸς γὰρ κλυδων ωκειλε ναῦν-Πρὸς γῆν,—Iph. T. 1379.
Syn. Κελλω, εποκελλω, προσοκελλω, αποκελλω, εξοκελλω, προσεγγιζω, προσορμεω, καθορμιζω, προσορμιζω, καταγω, καταπλεω, εφορμιζομαι, ενορμιζομαι, εκβαλλω, προσβαλλω, εκριπτομαι.
Οκλἄδιας. qui genua flectit. 2. sella plicatilis.
2. εχε νυν επὶ τουτοις τουτονὶ τὸν οκλαδιαν,
και παῖδ' ενορχην, ὅσπερ οισει τονδε σοι. Equit. 1383.
Exp. Διφρος (συγκεκλασμένος.)
Οκλἄδὸν, Οκλάξ. *adv.* genu flexo.
—ὁ δ' εγγύθεν οκλαδὸν ἧστο-Σῖγα κατηφιοων— Apoll. 3. 122.
ζευγλη χαλκειῃ, τὸν δ' εν χθονὶ καββαλεν οκλάξ. ib. 1308.

1. ἡλιομανὴς, Brunck. Vid. nos in v.

Syn. Γονατωδῶς, γνύξ.

Οκλαζω. in genua procumbo.

ωκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν, εδερκετο δ' Ευρωπειην. Mosch. 2. 99.

Syn. Ενοκλαζω, γουναζομαι, ὑποκυπτω, ὑπολισθαινω, αποκαμνω, κυρτοομαι, επικυρτοομαι, κατακαμπτομαι, καταφερομαι, ὑποφερομαι. οκλαδιαω. χωλευω.

*Phr. Καὶ βοὸς ομφηεσσα χαμευναδος ωκλασε χηλη, αστεος εσσομενοιο προαγγελος. Nonn. *de bove, ubi Thebæ conderentur, indicante. De eâdem*, Eurip. in Phœn.

τετρασκελης μοσχος αδαμαστον πεσημα δἶκε.*

Οκνᾰλεως. *adv.* pigre.

οκναλεως δὲ ποδεσσιν εφεσπετο παρθένος Ἡρω. Mus. 120.

Syn. Δυσοκνως, οκνηρῶς, ῥαθυμως.

˘Οκνειω, Οκνεω. piger sum.

οκνειω δ' ἱππων επιβαινέμεν· αλλὰ καὶ αὐτως. E. 255.

ταὶ δ' οἴες, μηδ' ὕμμες οκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορεσασθαι ποιας·— Theoc. 8. 67.

Syn. Κατοκνεω, ληγω, αργεω, ῥαθυμεω, φοβεομαι, ευλαβεομαι.—ματαω, αποδειλιαω.—ελιννυω.—φρονεω.—αναβαλλομαι.

˘Οκνηρός. piger. [35.

ανσταθ', Αμφιτρυων· εμὲ γὰρ δευς ισχει οκνηρόν. Theoc. 24.

Syn. Δυσοκνος, οκνωδης, αργος, ῥαθυμος, αδρανης, ατολμος, δυσανασχετος, απειθης.

Οκνος. pigritia.

ουτε τί με δεος ισχει ακηριον, ουτε τις οκνος. E. 817.

μεγαν οκνον εχω καὶ πεφοβημαι. Aj. 139.

Syn. Οκνηρια, οκνια, αργια, αναβολη, αδρανεια, φοβος.

Phr. Ελπίδες οκνηροτεραι γονεων. Nem. 11. 28.

Οκριαομαι. exasperor.

ουδοῦ επὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν οκριοωντο. σ. 33.

Syn. Εκτραχυνομαι, διαφερομαι, διαπληκτιζομαι, εξαγριοῦμαι.

Οκρῐοεις. asper.

—ἑτερηφι δὲ λαζετο πετρον-Μαρμαρον οκριοεντα— Π. 735.

Syn. Οκριοειδης, τραχυς, χαλεπος, σκληρος, πετρωδης.

Οκρις. *subst.* Exp. ὁ τραχὺς λίθος. 2. *adj.* τραχεῖα, χαλεπή.

1. ῳκεον εν σπηεσσι, δι' οκριας ηνεμοεσσας. ι. 400. *Et. Ma.*

*2. σκεψαι δ', εὰν μὴ τοῖς εμοῖς πεισθῇς λογοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμια
επεισ' αφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ οκρίδα
φαραγγα βροντῇ καὶ κεραυνιᾳ φλογὶ
πατὴρ σπαραξει τηνδε, καὶ κρυψει δεμας
τὸ σόν, πετραια δ' αγκαλη σε βαστασει.* Prom. 1050. *Blomf. qu. vid. in Glossar. ad* vs. 289.

Οκρυοεις. *idem quod* κρυόεις. horrorem incutiens. *confunditur autem sæpe cum* ὀκριόεις.

ὃς πολεμου εραται επιδημιου, οκρυοεντος. I. 64.

Syn. Κρυερος, φρικωδης, φρικτος, φοβερος.

Οκταβλωμος. qui octo bucellarum est.

αρτον, δειπνησας τετρατρυφον, οκταβλωμον. Hes. ε. 440.

Οκτᾰκνημος. octo radios habens.

—κυκλα-Χαλκεα, οκτακνημα, σιδηρεῳ αξονι αμφίς. E. 723.

Syn. Οκτωραβδος—οκτακερκις.

Οκταπλᾰσιος. octuplus.

*ἡμεῖς δὲ διδομεν· ει δὲ μὴ, πατουμενοι
ὑπὸ τοῦ γεροντος* οκταπλασιον χεζομεν. Equit. 69.

Οκτᾰπους, Οκταποδης, Οκτωπους. octo pedes habens, vel, metiens.

οκταποδες, δικαρηνοι, αχειρεες·— Batrach. 289.

σὺν δὲ καὶ οκταποδην ποταμοῦ αποσυληθέντα. Nic. Th. 605.

Οκταρριζος. octo radices habens. [228.

—τα δ' οκταρρίζα μετωπων-Φραγμαθ',— Leon. Tar. *An.* i.

*Οκτὰς, ἄδος. ἡ. numerus octonarius.

σῷ γὰρ αρουροπονῳ φιλαληθεῖ τετρατος ηδη [332.
οκτάδος ἑνδεκατης εστὶ φιλος λυκαβας. Macedon. *An.* iii.

Οκτᾰτονος. ὁ ἡ. octuplex. —πρὶν περὶ χεῖρας
πλεξασθαι βρυγδην* οκτατονους ἑλικας. Antiphil. *ib.* ii. 175.

Οκτώ. octo.

οκτὼ δὲ σκαφίδας μελιτος πλεα κηρί' εχοισας. Theoc. 5. 59.

Οκτωκαιδεκετης. duodeviginti annos natus. *fem.* Οκτωκαιδεκέτις.

οκτωκαιδεκετης ὃς απωλεο— Ep. 1. 3.

οκτωκαιδεκέτις δ' αυτὴ θανον,— ib.

Οκτωκαιδεκατος. duodevicesimus. Οκτακις δεκα. octies decem.

οκτωκαιδεκατη δ' εφανη ορεα σκιοεντα. ε. 279.

τὸν εν Ῥοδῳ κολοσσὸν οκτάκις δεκα
Λαχης εποιει πηχεων ὁ Λινδιος. Simon. *An.* i. 143.

Οκχεω. sustineo.

—τοι δ' (sc. *scelesti apud inferos*) απροσορατον οκχεοντι πονον. Ol. 2. 121.

Syn. Ανεχω, ὑπομενω, ὑφισταμαι, απαντλεω.

Οκχος, ου. ὁ. vehiculum. Vid. Οχος.

ᾧ ταχος, οφρα κελευθῳ τ' εν καθαρᾷ
βασομεν οκχον,— Ol. 6. 39.

Ολαι, ων. αἱ. *pro* Ουλαι. hordeum. 2. mola salsa.

*φερε δὴ, τὸ δᾳδιον τοδ' εμβαψω λαβών.
σειου σὺ ταχεως· σὺ δὲ προτεινε τῶν ολῶν,
καὐτός τε χερνιπτου, παραδοὺς ταυτὴν εμοὶ,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥιπτε τῶν κριθῶν.—* Pac. 959.

Exp. Αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαι.

Ολβιζω. beo; beatum prædico. [T. ult.

—μηδέν' ολβιζειν, πρὶν ἂν-Τερμα τοῦ βιου περαση,— Œd.

ουδέ ποτ' ετι πατρια μελαθρα
καὶ χαλκιοικον ολβιεῖς. Helen. 231.

Syn. Μακαριζω. ευδαιμονιζω.

*Ολβιογαστωρ. bene curato ventre beatus.

—Ευρυβατε κνισολοῖχ', ουκ εσθ' ὁπως
ουκ ολβιογαστωρ εἶ συ— Amphis ap. Ath. p. 387.*

Ολβιοδαιμων. fortunatus. Vid. Ευδαιμων.

ὦ μακαρ Ατρεΐδη, μοιρηγενὲς, ολβιοδαιμον. Γ. 182.

Syn. Ολβιος, ολβιομοιρος, μακαρ, ευτυχεστατος.

Ολβιοδωρος, Ολβιοδωτης. *fem.* Ολβιοδῶτις. felicitatis auctor.

ἱν' ολβιοδωρος [1] αυξει
ζαθεα χθὼν ευδαιμονιαν θεοῖς. Hipp. 750.

*Ινὼ, Λευκοθεην τε, Παλαιμονά τ' ολβιοδωτην. Orph. Ευχ. 35.

ειρηνην ποθεων κουροτρόφον, ολβιοδῶτιν. ib. H. 64. 9.*

Syn. Ολβοδοτης, πλουτοδοτης. fem. ολβοδοτις, ολβοδοτειρα.

Ολβιοεργος. beatum efficiens. *Epig.* Vid. ad v. Απολλων.

Ολβιοθῠμος, Ολβιόφρων. beatus animi.

ζωήν τ' ολβιοθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγιειαν ανασσαν. Orp. H. 18. 21.

μεγα σὸν κρατος ολβιοφρον ποδαγρα. Lucian.

Ολβιομοιρος. cui beata portio est. Vid. Ολβιοδαιμων.

ἡσυχιᾳ χαιρουσα καὶ ευφρονῃ ολβιομοιρῳ. Orph. H. 8. 8.

Ολβιοχειρος. salutares manus habens.

ολβον επ' ειρηνην τε, και ολβιοχειρον ὑγειην[2]. ib. 22. 8.

Ολβιος, Ολβηεις. felix, beatus.

καί σε, γερον, τὸ πρὶν μὲν ακουεμεν ολβιον εἶναι. Ω. 543.

πλοῦτόν τ' ολβηεντα, δομους τ' ευδαιμονας ερδει. Man. 4. 100.

Syn. Μακαρ, ευδαιμων, αφνειος, πλουσιος, ολβομελαθρος.

*Phr. —Ὑγι-εντα δ' εἴ τις ολβον
αρδει, εξαρκεων κτεατεσσι, καὶ
ευλογιαν προστιθεὶς, μὴ ματευ-σῃ θεὸς γενεσθαι. Ol. 5.
ιστω λαχὼν πρὸς δαιμονων
θαυμαστὸν ολβον.
ει γὰρ ἅμα κτεανοις πολ-
λοῖς επιδοξον αρηται
κῦδος, ουκ ετ' εστὶ πορσω
θνατὸν ετι σκοπιᾶς [14. &c.*
αλλας εφαψασθαι ποδοῖν. Nem. 9. 107. Vid. Isth. 6.

Ολβιστος. beatissimus. Vid. ad v. Αραβες.

Ολβιως. *adv.* feliciter.

αλλ' επεὶ ολβιως γ' ελυσε
τὸ τελος, ὦ φιλαι, βιου,
ληγετον τοῦδ' αχους,— Œd. C. 1797. (20. Br.)

Syn. Πλουσιως, ευπορως, ευδαιμονεστατα.

Ολβοδοτης. *divitiarum seu felicitatis largitor. *fem.* Ολβοδοτειρα. *item*, Ολβοδοτις.

—τὸν τᾶς ευδαιμονιας-Βροτοῖς ολβοδοταν,— Bacch. 572.

φιλεῖ δ' ολβοδοτειραν ειρα-
ναν, κουροτρόφον θεάν. ibid. 419.*

Ἱστιη αυδαχθεῖσα· σὲ δ' ολβοδοτιν καλεουσιν. Orph. H. 26. 9.

1. Post Brunck. edidit Monk. ἱν' ἁ βιόδωρος.

2. Hermannus, monito Porsoni obsequens, versum in melius mutavit: ὄλβον τ', εἰρήνην τε, καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείην.

Syn. Ολβιοδωρος.—ολβιοδοτειρα.

Ολβομελαθρος. opulentam domum reddens.
..—βαρυχρημονες, ολβομελαθροι. Man. 4. 504.

Ολβος. felicitas. 2. opes.
Ζεὺς δ' αυτὸς νεμει ολβον Ολυμπιος ανθρωποισιν,
εσθλοῖς, ηδὲ κακοῖσιν, ὁπως εθελησιν, ἑκαστῳ. ζ. 188.
Syn. Ευδαιμονια, ευπορια, ευχρηματια, περιουσια, πολυκτημοσυνη, πλοῦτος, χρῆμα, τιμη.
Epith. Ασπετος, αστατος, απημων, αγλαος, αφθιτος, αθεσφατος, ακηρατος, απιστος, αναφαιρετος, ατερμαντος, αγηραος, αδακρυτος, αστυφελικτος, βασιληϊος, ευρυς, εvανθης, ευδαιμων, ευψηφις, θεορτος, κυδηεις, πολυχρυσος, πολυγηθης, πολυευκτος, πολυωνυμος, τελεσφορος, φερεσβιος, φυσιζοος, ρυηφενης, ὑψηλος, μελιφρων, ὑγιης, θαυμαστος, χρυσειος.

Ολβονομεω. Vid. Τοκισμος.

Ολβοφορος. felicitatem adferens. Vid. Ολβοδοτης.
θεοί γ' οἱ κρεισσους, οἵ τ' ολβοφοροι. Iph. A. 596.

Ολεθριος. exitialis.
κηδειους, οἳ παντες ολεθριον ἦμαρ επεσπον. T. 294.
Syn. Θανασιμος, θανατηφορος, καιριος, φθοροποιος, ουλιος, ολεθροποιος, ολοος. αλιτηριος, εχεστονος.

Ολεθρος. pernicies. 2. homo perniciosus.
πρὸς Τρωων. τῶν μητις ὑπεκφυγοι αιπὺν ολεθρον. Z. 57.
Syn. Πανολεθρια, δηλημα, ολοθρευσις, αποβολη, φθορα, διαφθορα, απωλεια, εξωλεια.—φονος.—λυμη, πῆμα, δυη, πτῶσις. Epith. Αιπυς, αδευκης, αγχινοος, αλεγεινος, αινος, απροϊδης, αελπης, ατρεπτος, αμηχανος, απευθης, αφραστος, ανηλης, βλοσυρος, δαιμονιος, δολιος, δυστερπης, ισελκης, λυγρος, μελας, στονοεις, πικρος, οικτρος, ολοος, οψιτελεστος, πενθοφορος, πολυωπυς, τετραπορος, φοινος, φθισηνωρ. οικτιστος, ωκιστος, σῶς.

Ολεκρᾶνον. caput cubiti. al. Ωλεκρανον.
εκ τῶν ολεκρανων ακιδας εξαιρουμενον. Pac. 442.
Syn. Αγκων. —τα τῶν ωλενῶν κρανια.

Ολεκω. perimo.
ἑστηκε πρὸ νεῶν· οἱ δ' αλληλους ολεκουσιν. Σ. 172.
Syn. Απολλυμι, ολοθρευω, αναιρεω, φονευω, φθειρω.

Ολεσηνωρ, Ολεσιμβροτος. hominibus perniciem adferens.
αιδεῖσθαι δὲ φιλους, φευγειν τ' ολεσηνορας ὁρκους. Theog. 399.
νερθεν ὑπὸ κνημης ολεσιμβροτον ιὸν ελασσας. Lith. 444.
Syn. Βροτολοιγος, ανδροφθορος, φθισηνωρ, ρηξηνωρ, ολεθριος.

Ολεσῖθηρ. perimens feras. —ολεσιθηρος
ωλενας δικὼν βολαῖς. Phœn. 679.

Ολεσιπτολις. urbem perdens.
*αυτοῦ καὶ μεγα σῆμα φιλοις αστοισιν ετυχθη
Ιλιος αιθαλοεσσα· πυρὸς δ' ολεσιπτολιν ατην
Ξανθος ιδὼν εκλαυσε γοων ἁλιμυρεῖ πηγῇ.* Tryph. 682.
Syn. Περσεπτολις, πτολιπορθιος. [Northm.

Ολεσσῖτῦραννος. tyrannos occidens.
εὖτε γὰρ ἦλθεν ανακτος ολεσσιτυραννος ακωκή. Ep.—*Anal.*
Syn. Τυραννοφονος. [iii. 22.

Ολετηρ, Ολετειρα. perditor, perditrix.
νῦν δ' εἶμ', οφρα φιλης κεφαλῆς ολετῆρα κιχειω
Ἑκτορα·— Σ. 114.
ἣν παγίδα καλεουσι, μυῶν ολετειραν εοῦσαν. Batrach. 116.
Syn. Ολοθρευτης, αναιρετης, λυμεων, φθορευς, φονευς.

Ολεω. (*unde* Ολεσκω. Suid.) *perdo, interimo. *f.* 1. *act.* ολῶ. *a.* 1. ωλεσα. *med. et pass.* Ολοῦμαι. *part.* ολουμενος. Vid. Κλω.
Αργειους ολεεσκεν επὶ πρυμνησι νεεσσι. T. 135. (*sed ibi Heyn. ex Vat. Townl. Ven.* ὤλεσκεν. *et in Od.* ξ. 220. *Cod. Harleian.* ὄλεσκον.)*
ἦ συνεσθ', οτι μοι Κρονιδης Ζεὺς αλγε' εδωκε,
παῖδ' ολεσαι τὸν αριστον ;— Ω. 241.
ἠδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ολεῖ τινά. Antig. 751.
*ολουμεθ', ὦ τεκν', εκδοθησομεσθα δή. Heracl. 443.
νικᾷ δὲ χρεια μ', ἡ κακῶς τ' ολουμενη
γαστὴρ, αφ' ἧς δὴ παντα γιγνεται κακά. Eur. *fr. inc.* 159.*
ἁ φιλοχρηματια Σπαρταν ολεῖ, αλλο δὲ ουδέν. Epig.

*Ολῖγαιθης, ου. ὁ. illustris Corinthius. *a quo gens* οἱ Ὀλιγαιθίδαι.
Μοισαῖς γὰρ αγλαοθρονοις, εκὼν
Ολιγαιθιδαισίν τ' εβαν επικουρος
Ισθμοῖ, τά τ' εν Νεμεᾳ.— Olymp. 13. 136.*

Ολῖγᾶκις. *adv.* raro.
ηκουσα· φειδου δ' ολιγακις[1] λεγειν κακά. Orest. 387. P.
Syn. Ολιγον. ολιγαχοῦ, σπανιως, σπανιακις. παυρακις.

Ολιγαμπελος. paucas vites habens. Vid. Νησις.

Ολιγηπελεω. parum valeo.
ἥ σε πόδας νιψει, ολιγηπελεουσά περ εμπης. τ. 356.
Syn. Ασθενεω, ολιγοδρανεω. ολιγον ισχυω.

*Ολῖγηπελὴς, εος. ὁ ἡ. a viribus destitutus.
κεῖται δὲ τῇδε τοὐλιγηπελὲς ρακος
Ευνικιδαο, σήπεται θ' ὑπὸ σποδῷ. Crinag. *An.* ii. 150.*

Ολιγηπελῐᾱ, Ολιγοπελια. imbecillitas.
εξ ολιγηπελιης δαμαση κεκαφηότα θυμόν. ε. 468.
Syn. Ολιγοδρανια, ολιγοψυχια, ασθενεια.

Ολῐγηρης. parvus.
τρηχὺν ὑπ' αρπεζαν θαλαμην ολιγηρεα τευχων. Nic. Th. 284.

Ολιγηριος, ου. ὁ ἡ. parvum sepulcrum habens.
—και τοῦτ' ολιγηριον, ὦνερ,-Σῆμα— Leon. Tar. *An.* i. 242.

Ολῐγηροσια, *pro* Ολιγορησια. tenue arvum. Vid. ad v. Λικμαια.

Ολιγησῖπυος. cui penus parva est. Vid. Ευσιπυος.

Ολιγιστος, Ολιγισтατος. minimus.
*ὦ πλεῖστα Θησειοισι μεμνστιλημένοι,
γεροντες ανδρες, επ' ολιγιστοις αλφιτοις,
ὡς ευτυχεῖθ', ὡς μακαριως πεπραγατε,
αλλοι θ', ὁσοις μετεστι τοῦ χρηστοῦ τροπου. Plut.* 628.

Ολιγοδρᾶνεω. langueo; spiritum vix traho.
τὸν δ' ολιγοδρανεων προσεφης, Πατροκλεις ἱππεῦ. Π. 843.
Syn. Ολιγηπελεω, ολιγοψυχεω, εξασθενεω.
Phr. *Ετι γὰρ εμπνεων βραχύ. Phœn.
σμικρὸν εμπνεουσ' ετι. Alcest.
[πιπτει, βραχὺν δὴ βιοτον εμπνεων ετι. Hipp.]

Ολιγοδρᾶνης. infirmus, imbellis.
αγε δὴ φυσιν ανδρες αμαυροβιοι, φυλλων γενεᾷ προσομοιοι,
ολιγοδρανεες, πλασματα πηλοῦ, σκιοειδεα φῦλ' αμενηνα.* Av. 686.
Syn. Ολιγηπελης, ολιγοδυναμος, ολιγοψυχος, ολιγοφρων, ολιγοσθενης, ασθενης. μικροψυχος, μικροθυμος, μικροφρων, ἁπαλοψυχος.
*Phr. Ἡμεῖς δ' ατιτᾳ σαρκὶ παλαιᾷ,
—ισχυν-Ισοπαιδα νεμοντες επὶ σκηπτροις. Agam. 72. sqq.
νῦν δέ μ' εὼν ολίγος τε, καὶ ουτιδανος, καὶ ακικυς. ι. 515.*

Ολιγοδρᾶνῐα. imbecillitas. Vid. Ολιγηπελια.
—ουδ' εδερχθης-Ολιγοδρανιην
ακικυν, ισονειρον, ᾇ τὸ φωτῶν (*Iamb. Trim. Cat.*)
αλαον * * * γενος εμπεποδισμένον·——— Prom. 548.

Ολῖγον. *adv.* paullum, parum.
ἱππῆες δ' ολίγον μετεκιαθον· *εν δὲ κυδοιμὸν
ὦρσε κακὸν Κρονιδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν εερσας
αἱματι μυδαλεας εξ αιθέρος, οὕνεκ' εμελλε
πολλὰς ιφθιμους κεφαλὰς Αϊδι προϊαψειν. Λ.* 52.
ἦ ολίγον οἱ παῖδα εοικότα γεινατο Τυδεύς. E. 800.
Syn. Κατ' ολίγον, κατα μικρὸν, ολίγον ὁσον, τυτθὸν. ουδ' ολίγον, ουδ' ολως. ολιγακις, επιεικῶς.

*Ολῖγοξῦλος. ὁ ἡ. parum ligni, *i. e.* paucas arbores habens. Vid. ad voc. Ολιγωλαξ.*

Ολίγος. paucus, tenuis.
καππεσον εν Λημνῳ· ολίγος δ' ετι θυμὸς ενῆεν. A. 593.
αλλὰ πολὺ μειων· ολίγος μὲν εην, λινοθωρηξ. B. 529.
Syn. Μικρὸς, βαιὸς, παῦρος, σπανιος. βραχύς.

Ολιγοσθενης. *idem quod* Ολιγοδρανης.
—ολιγοσθενεων τ' ανθρωπων. Cal.

Ολῖγοσῖτος. modico cibo utens. [248.
ὁ δ' ολιγοσιτος Ἡρακλῆς εκεῖ τί δρᾷ ; Phrynich. ap. Ath. p.

*Ολιγοστῐχῐη. ἡ. carmina breviora; *sive*, collectio non adeo ampla.

---

1. Usurpatur hæc vox iterum in eodem dramate, vs. 909. alibi a Tragicis non usurpata, monente Porsono.

αλλα παλαιοτερων ειδὼς κλεος, εσθλὲ Καμιλλε,
γνῶθι καὶ ὀπλοτερων τὴν ολιγοστιχιην. Philipp. *An*. ii. 211.*

Ὀλῐγοστός. unus e paucis. 2. minimus.
πρασσειν δ' ολιγοστὸν χρονον εκτὸς ατας. Antig. 636. (25. B.)
Syn. Ολιγος, βαιος.

Ὀλιγον, *sicut ὀλίγον, pro adverbio habetur, sed locutio est elliptica: κατ' ὀλίγον, ὑπ' ὀλίγον*, vel *ὀλίγον δέω, aut aliquid ejusmodi.* pene, propemodum.
επισχες οὗτος· ὡς ολιγον μ' απωλεσας. Vesp. 829. B.
Syn. Παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

Ὀλῐγόχρονιος, Ολιγοχρονος. exiguo temporis spatio durans.
αλλ' ολιγοχρονιον γιγνεται ὥσπερ οναρ,
ἥβη τιμηεσσα· τὸ δ' αργαλέον καὶ αμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αυτίχ' ὑπερκρεμαται,
εχθρὸν ὁμῶς καὶ ατιμον, ὅ τ' αγνωστον τιθεῖ ανδρα,
βλαπτει δ' οφθαλμοὺς καὶ νοον αμφιχυθέν.* Theog. 1014.[1]
Syn. Βραχυχρονιος, μικροβιος, ολιγοβιος.

*Ὀλῐγωλαξ, ἄκος. ὁ ἡ. "*modus agri* non ita magnus."
τοῦτο τὸ τοῦ Κλειτωνος επαυλιον, ἥ τ' ολιγωλαξ
σπειρεσθαι, λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν αμπελεὼν,
τοῦτό τε ῥωπεῖον ολιγοξυλον· αλλ' επι τουτοις
Κλειτων ογδωκοντ' εξεπερησ' ετεα. Leon. Tar.-*An*. i. 234.*

Ὀλῐγωρεω. negligo. *vox pedestris.*
αλλ' ολιγωρησεν σπαργανα, Χριστὲ, σεθεν. Beust.
Syn. Εξολιγωρεω, καταφρονεω, περιφρονεω, αθεριζω, αλογεω, αφροντιστεω, ατημελεω, αμελεω. ῥαθυμεω. παρα μικρον, παρα φαῦλον ἡγεομαι. ολιγωρως εχω.

*Ὀλῐγωρως. *adv.* negligenter.
εννέα τὰς Μουσας φασίν τινες· ὡς ολιγωρως.
ηνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκατη. Plato, *An*. i. 171.*

Ὀλιζὼν, ῶνος. ἡ. oppidum Thessaliæ.
καὶ Μελιβοιαν εχον, καὶ Ολιζῶνα τρηχεῖαν. B. 717.

Ὀλιζων. **compar.* ab Ολίγος. *qs.* ολιγιων.
ητοι αν' Ευρωπην μὲν ολιζονα, καί θ' ὑπὲρ ακρους
ῥωθωνας κεραοί τε καὶ αργιλιπες τελεθουσιν. Nic. Th. 212.
τῶν δέ κεν αυδησαιμι καὶ αυτῆς πειρατα γαιης,
και μορφην·* ου μὲν γαρ ολιζονος εμμορε τιμῆς. Dionys. 238.
Syn. Ολιγος, μικρος, ευτελης. ἡσσων, ελασσων.

Ὀλισθαινω, Ολισθεω. labor, labefio.
—απ' οφθαλμοῖο βολαων-Ἑλκος ολισθαινει,— Mus. 95.
ενθ' Αιας μὲν ολισθε θεων· βλαψεν γὰρ Αθηνη. Ψ. 774.
Syn. Ενολισθαινω, παρολισθαινω, εξολισθαινω, ὑπολισθαινω, ὑποφερομαι, ὑποπιπτω, καταπιπτω, οκλαζω.—σφαλλομαι.

Ὀλισθηεις, ηεσσα, ῆεν. lubricus.
οἶστρος ολισθηεσσαν εχει φυσιν.— Paul. Sil. *An*. iii. 85.*

Ὀλισθηρός. ad labendum proclivis.
ισχια τε γλουτοῖσιν ολισθηροῖσι συνῆψεν. Tryph. 81.
Syn. Ενολισθος, ολισθηεις, γλισχρος, πτωσιμος, πτωτικος.

*Ὀλκαια, ας. ἡ. cauda. Vid. ad v. Μυουρος.
Πληϊαδων φασιας δεδοκημένος, αἵ θ' ὑπὸ ταυρου
ὁλκαιην ψαιρουσαι ολιζωνες φορεονται. Nic. Th. 122.*

Ὀλκαῖος. qui trahitur. —αυλακα
βοῶν αροτρευσουσιν ὁλκαιῳ πτερῷ. Lyc. 1072.
Syn. Ὁλκος. ἑλκυστικος.

Ὀλκάς. navis oneraria.
*—αλλ' επὶ πασας-Ὁλκάδος, ἔν τ' ακατῳ,
στεῖχ' απ' Αιγινας,— Nem. 5. 4.
σκαφος ὁλκὰς ὡς γεμισθεὶς
ποτὶ σελμα γαστρὸς ακρας. Cycl. 503.*
εσσομαι ὁλκὰς Ερωτος, εχων σεθεν αστέρα λυχνον. Mus. 212.
Syn. Πλοῖον. Epith. Γλαφυρα, ευπηληξ, ευστολος, ιθυπορος, ἱππεια, ωκυαλος.

Ὁλκᾰδοχριστος. Vid. Ὑλογραφος.

Ὁλκηρης. *caudatus, sive tractu se colligens.
νωθεῖ γὰρ καμνοντες αμορβευοντο λεπαργῳ
δωρα· πολυσκαρθμος δὲ κεκαυμένος αυχένα διψῃ
ῥωετο· φωλειοῖσι δ' ιδὼν ὁλκηρεα θῆρα
ουλοὸν, ελλιτανευε κακῇ επαλαλκέμεν ατῃ
σαινων· αυτὰρ ὁ βρῖθος, ὃ δή ῥ' ανεδεξατο νωτοις, [349.
ητεεν αφρονα δῶρον· ὁ δ' ουκ απανηνατο χρειοῖ.* Nic. Th.

Ὁλκιον, Ὁλκεῖον, Ion. Ὁλκηϊον. lignum in infima navis parte, qua navis trahitur.
ὡς ὅγ' επισχομενος γλαφυρῆς ὁλκηϊον Αργοῦς
ἦγ' ἅλαδε προτερωσε,— Apoll. 4. 1609.
Syn. Οιηϊον.—τὸ κατω τοῦ πλοιου ξυλον. χοανος.

Ὁλκός. sulcus. 2. fluctus. 3. pondus.
αστὴρ ὡς, φλεγεθοντα δι' ηέρος ὁλκὸν ἵησι. Apoll. 3. 141.
δή τοτ' ανοχλιζων τετρηχότος οιδματος ὁλκούς. ib. 1. 1167.
Syn. Διαδρομη. αυλαξ. ὁλκη, μηρυγμα, συρμος. ουρα. ναυσταθμος.—επαρσις, φυσησις.—ὁρμος. ὁδος, ὑδραγωγος.
Epith. Αγαῤῥοος, ασπετος, αφειδης, ακαμπης, γαλαξαῖος, εχιδναῖος, ἑρπυστηρ, ἐκηβολος, ιοβολος, εννεακυκλος, κυματοεις, παλιλλυτος, πυριτροχος, πολυπλοκος, σελασφορος, τροχοεις, φαεινος.

*Ὀλλῡω. *idem quod* Ολω, Ολεω.
ολλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κοτον αινὸν εθεσθε. Θ. 449.
νῦν γὰρ θεοί σ' ορθοῦσι, προσθε δ' ωλλῦσαν. Antig. 394.*

Ὀλλυμι. idem.
ολλυντ' Αργειων πουλὺν στρατὸν αιχμηταων. Θ. 472.
Syn. Απολλυμι, εξολλυμι, ολεκω.

Ὀλμειος. fluviolus ex Helicone profluens.
ἢ Ἱππουκρηνης, ἢ Ολμειοῦ ζαθεοιο. Hes. θ. 6.

Ὁλμος. mortarium. 2. corporis truncus. 3. poculum.
ὁλμον δ' ὡς, εσσευε κυλινδεσθαι δι' ὁμιλον. Λ. 147.
ὁλμον μὲν τριποδην ταμνειν, ὑπερον δὲ τριπηχυν. Hes. ε. 421.
Syn. Ιγδη, ιγδις, τριβαια, θυεια, ὑσσος.
Epith. Πολυχανδης.

Ὀλοεις. exitialis. Vid. Ολοος.
—ἦν δὲ μετωπων-Ολοεντα πληγματα.— Trachin. 530.

Ὀλοιῖος. exitialis. *epith.* odii. Apollin.

Ὁλοιτροχος. *ὁ ἡ. omni ex parte rotundus, ut rota. Sed vid. Ολοοιτροχος.
εν δὲ μυες στερεοισι βραχῖοσιν ακρον ὑπ' ωμον*
εστασαν, ηΰτε πετροι ὁλοιτροχοι,* οὕς γε κυλινδων
χειμαῤῥους ποταμὸς μεγαλαις περιεξεσε δινais· (*ex emend.* Valck. *pro ὁλοοίτ'. οὕς τε.*)* Theoc. 22. 48.
Syn. Ὁλοτροχος, τροχοειδης, στρογγυλος.

Ὁλοκαρπευω, Ὁλοκαρποω. in holocaustum offero.
—καὶ αρνῶν πιονα μῆλα
βωμῷ επὶ μεγαλῳ ἁγιως ὁλοκαρπευοντες. Sib. 1. 3.

Ὁλοκνημος. integras tibias habens.
*σκελίδες δ' ὁλοκνημοι πλησίον τακερωταται
επὶ πινακισκοις, καὶ διεφθ' ακροκωλια. Pherecr. ap. Ath. p. 96. a.

Ὁλολευκος. totus candidus.
—ταριχος αντακαῖον εν μεσῳ,
πῖον, ὁλολευκον, θερμόν. Antiph. ap. Ath. p. 118. d.*

Ὀλολῡγὴ, Ολολυγμα, Ολολυγμός[2]. ululatus.
αἱ δ' ολολυγῇ πᾶσαι Αθηνῃ χεῖρας ανεσχον. Ζ. 301.
ουρεσιν ἡ χαιρεις, θνητῶν τ' ολολυγμασι φρικτοῖς. Orp. H. 13. 5.
ολολυγμὸς εσται, πῦρ τ' αναψουσιν θεοῖς. Orest. 1142.
Syn. Ολολυγων, ολοφυρμος, λυγμος, κωκυμα, ωρυθμος, κλαυθμος, κοπετος, βοη, αλαλαγμα, ὑμνος, (μετα θρηνου.)
Epith. Διαπρυσιος, εριμυκος.

Ὀλολῡγων. (εἶδος ορνεου.) Vid. Ορθρινον. —ἁ δ' ολολυγων
τηλοθεν εν πυκινῇσι βατων τρυζεσκεν ακανθαις. Theoc. 7. 139.

Ὀλολυζω, Ολολυζομαι. ululo. *Vid. not. ad v.* Ὀλολυγμος.
εν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ισχεο, μηδ' ολολυζε. χ. 411.
ολολυζεται πᾶν δῶμα· θνησκοντος δὲ σοῦ. Eur. El. 691.
Syn. Ανολολυζω, επολολυζω, εξολολυζω, θρηνεω, κωκυω, αλαλαζω.

*Ὀλολυς, *sive* Ολολος. homo mollis et effeminatus. *Vid. Schweigh. in l. c.*
λαμπρος τις εξεληλυθ'; Ολολυς οὗτος ἦν. Anaxandr. ap. Ath. [p. 243. e.*

Ὀλοός. exitiosus.
τοῖς αλλοις·—ἢ γὰρ ὅγ' ολοῇσι[3] φρεσι θυει. Α. 342.

1. Apud Brunck. Gnomic. Poët. *Mimnerm. fr.* v.

2. Frequentius usurpantur hæ voces ad denotandum sonum lætitia sacra temperatum. Vid Brunckii observata in not. ad v. Ἐπολολύζω.

3. Fuerit olim ὀλοιῇσι, aut produci potest antepenultima per *ictum metricum.*

πῦρ ολοὸν βαλεειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Αχαιούς. N. 629.
SYN. Ουλοος, οὖλος, ουλιος, εξωλης, ολοιος, ολοεις, ολοιιος, ολοφωϊος, ολωϊος, βλαβοεις, λωβοεις, λωβηεις, ολεθριος, ολοοφρων. κακος, χαλεπος.

Ολοοιτροχος. *ὁ ἡ. qui cum strage rerum obviarum ruit. *Vid. Heyn. Obss. in l. Vid. item ad v.*Αναθρωσκω.
αντικρυ μεμαώς·* ολοοιτροχος ὡς ἀπὸ πετρης. N. 137.
EXP. (Λιθος,) ολοιτροχος, περιφερης, στρογγυλος.—ολεθριος.

Ολοοσσων. ἡ. urbs Thessaliæ ad Olympum, postea dicta ἡ Ἐλασσων.
Ορθην, Ηλωνην τε, πολιν τ' Ολοοσσονα λευκήν. B. 739.

Ολοοφρων. perniciosa consilia agitans.
αυτὰρ ὅγ', ὥστε λεων ολοοφρων βουσὶν επελθών. O. 630.
SYN. Ολεσηνωρ, ολεθριος, νηλεης.

Ολοπτω. vello, evello.
*στηθεος εκ μεγαλου λασιης εδραξαο χαιτης,
ωλοψας δε βιηφι·— Call. 3. 76. [ii. 34.
ἀ μεγαλα δ' Αιγυπτος ἐὰν ωλοψατο χαιταν. Antip.Sid.-*An.*
καὶ χλοεροῦ ναρθηκος* απαὶ μεσον ἦτρον ολοψας. Nic.Th.595.
SYN. Ανασπαω, σπαω, απολεπω.

Ὁλος, *Ion.* Οὖλος. totus, integer.
αλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθεων ανθρωπων
γερπωλῆς επιβημεν ὁλῳ ποδί·— Apoll. 4. 1166.
δακρυσὶ δ' εν πολλοῖς τὸν βιον εὗρον ὁλον. Ep. 1.1.
μηνὶ δ' αρ' ουλῳ παντα περησαμεν ευρέα ποντον. ω. 118.
SYN. Ὁλοκληρος, ὁλοτελης, σῶος, συμπας.

Ὁλοσφύριστος. *immo, Ολοσφύρητος. malleo ductus, *sc.* fabricatus. [222.
καὶ χερὶ προσκατεσυρεν ὁλοσφυρητον* Αδωνιν. Philipp. *An.*ii.

Ὁλοσχερής. integer, plenus. 2. extremus.
ευρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς εσπασα ῥιζῃς. Theoc.25.210.
SYN. Ὁλος, ὁλοτελης, ακρος, εσχατος.

*Ὁλοσχοινος, ου. ὁ ἡ. mariscus, juncus omnium maximus. *Pallad.* Ep. ined. *ap. Jacobs.*

Ολοσχος. ὁ. pediculus pomi.
σιδης δ' ὑσγινοεντας, επημυοντας ολοσχους
αυχενιους, ἱνα λεπτὰ περιξ ενερευθεται ανθη.* Nic.Th.870.[1]

Ὁλοφονος. ουλυφονον πῶμα— ibid. *Sed Vid.* Ουλοφ.

Ολοφυγδων, ονος. ἡ. pustula.
μηκετ' επὶ γλωσσας ακρας ολοφυγδονα φυσῃς. Theoc. 9. 30.
SYN. Ολοφυκτις. (ἡ φλυκτωδης φυσκα.) πυθεδων.

Ολοφυδνός. lugubris.
Σαρπηδων, Διὸς υἱὸς, επος δ' ολοφυδνὸν εειπε. E. 683.
SYN. Οικτρος, ελεεινος, θρηνωδης, λυπηρος, θρηνητικος, γοερος.

Ολοφυρμός. ploratus, lamentatio. [Vesp. 389.
τοῖς δακρυοισιν τῶν φευγοντων αιεὶ, καὶ τοῖς ολοφυρμοῖς.
SYN. Ολολυγη, οιμωγη, θρῆνος.

Ολοφύρομαι. ejulo, ploro.
αλλ' εμπης Δαναῶν ολοφυρομεθ' αιχμηταων. Θ. 33.
καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ολοφυρομαι· ου γὰρ ετ' αὖτις. Ψ. 75.
SYN. Λυπευμαι, θρηνεω, οικτιζομαι, αποδυρομαι, κλαιω, ελεῶ, συμπασχω.

Ολοφωϊος. exitialis. 2. versutus.
παντα δέ τοι ερεω ολοφωϊα τοῖο γεροντος. δ. 410.
SYN. Ολεθριος. χαλεπος. 2. πολυπειρος, πολυφρων, πονηρος, πανοῦργος. πανουργημα.

Ολπη, Ολπις. ampulla. Vid. Ληκυθος. [156.
καὶ παρ' εμιν ετιθει τὰν Δωριδα πολλακις ολπαν. Theoc. 2.
καὶ ῥα παρα σκαιοῖο βραχιονος εμπλεον ολπιν. Call. *fr.* 181.
[Bent.
*ειγε μεν εις τεῦχος κεραμηϊον, ηὲ καὶ ολπην. Nic. Th. 80.

Ολυμπίᾶ, ας. ἡ. regio Græciæ, eadem quæ et ἡ Ἦλις: et urbs, quæ et ἡ Πίσα. *Hinc est adjectivum* Ὀλύμπιος, ια, ιον, *si de certaminibus ad eam urbem celebratis sermo est: quæ certamina vocantur* τὰ Ὀλύμπιᾶ.*

1. "Vocabulum ὄλοσχος alibi nondum repertum videtur ab ὄσχος derivandum, ut ab ὄνθος ὄλονθος, ὄλυνθος. Poëta videtur fructum incipientem dicere eundem, quem in Alexiph. v. 610. πρωτόγονον κυτίνοιο ἀνθήμονα καρπὸν vocavit." Schneid. in l. l.

μᾶτερ ὦ χρυσοστεφανων-Αεθλων, Ουλυμπια,
δεσποιν' αλαθειας.— Olymp. 8.

Ολυμπιάς. ἡ. Olympica, cœlestis. 2. ad Olympicum certamen pertinens.
1. ει μη Ολυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αιγιοχοιο. B. 491.
*2. Ολυμπιάδα (*sc.*πανηγυριν) δ' εστα-σεν Ἡρακλεης. Ol.2.5.*

Ολυμπιακὸς, *perperam pro* Ολυμπϊκός. ad Arist. Plut. 583.[2]

Ολυμπιονίκης, ου. ὁ. Ολυμπιονικος.
*αφθονατος δ' αἶνος Ολυμπιονικαις
οὗτος αγκειται.— Ol. 11. 7.*
PHR. [—Θαμα δὴ καὶ Ολυμ-
πιαδων φυλλοις ελαιᾶν—Χρυσεοις μιχθέντα.—Nem.i.24.
κεῖνος γαρ Ολυμπιονι-κος εὼν, Αιακιδαις
ερνεα πρῶτος απ' Αλφεοῦ,
και πεντακις Ισθμοῖ—Στεφανωσαμενος—ib. 6. 30.]

Ολυμπιος. cœlestis, ab Olympo monte. 2. Ολυμπιοι. οἱ. Dii.
τιμήν πέρ μοι οφελλεν Ολυμπιος εγγυαλιξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμετης, νῦν δ' ουδέ με τυτθὸν ετισεν. A. 353.
αυτὰρ επεὶ μεθ' ὁμιλον Ολυμπιοι ηλυθον ανδρῶν. Υ. 47.
ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ολυμπιοι ηθελον αλλοι. A. 399.
SYN. 2. Οἱ θεοι, Τιτανες.

Ολυμπος. *poët.* Ουλυμπος. Vid. Ουρανος.
καὶ τοτε δὴ πρὸς Ολυμπον ισαν θεοὶ αιὲν εόντες. A. 494.
τῇς επιτετραπται μεγας Ουρανος, Ουλυμπός τε. E. 750.
EPITH. Αιγληεις, ἁγνος, ακρος, ακαματος, ατειρης, ἀῤῥηκτος, ανομβρηεις, αγαννιφος, νιφοεις, νεφελωδης, ζαθεος, μακρος, ευρυς, ἱερὸς, ηεροεις, ὑψοροφος, φαεσφορος.
PHR. —Κατα πτυχας Ουλυμποιο—ῥιον Ουλυμποιο.—
—κορυφῃ πολυδειραδος Ουλυμποιο.
—Θεῶν ἑδος, αιπὺν Ολυμπον. Hom.
—μεγαλοιο πυλας ακμῆτας Ολυμπου. Ep. 1.
Ουλυμποῦ δὲ βαθυσκοπελον πρηῶνας ερυμνούς. Orp.
—Ουλυμπου ευωδεος αιπὰ μελαθρα. Cal.
—Διὸς πολυαστρον ἑδος. ὁπου καλλιστενομενα,
Πιερια Μουσειος ἑδρα,
σεμνὰ κλιτυς Ολυμπου. Eur.
[Ουλυμπονδ', ὁθι φασὶ θεῶν ἑδος ασφαλὲς αιεὶ
εμμεναι· ουτ' ανεμοισι τινασσεται, ουτε ποτ' ομβρῳ
δευεται, ουτε χιὼν επιπιλναται· αλλὰ μαλ' αιθρη
πεπταται αννεφελος, λευκὴ δ' επιδεδρομεν αιγλη. ζ. 42.]

Ολυνθος. ὁ. grossus. [428.
ὅτ' εις ολυνθων δῆριν ἑλκυσας σοφὴν,-Τὸν ανθαμιλλον,—Lyc.
SYN. Φηληξ. (ἡ ωμη συκῆ.)

Ολῦρα. (εἶδος κριθωδους καρποῦ.) ador, far.
ἑστᾶσι, κρῖ λευκὸν ερεπτομενοι καὶ ολυρας. E. 196.
SYN. Ζεα, ζειαι.—σιλιγνις.

*Ολω. perdo, interimo. Ολομαι. pereo. *præt.m.* ὄλωλα. *a.2.m.* ὠλόμην. *part.* ουλόμενος *pro* ὀλόμενος. V. sup. in v. Ὀλέω.
κὰν γραῦς οληται, πλουσιως ταφησεται. Alcest. 57.
a. εὕδει; b. ναὶ, εὕδει ὑπνον ολομενον. Herc. F. 1061.*

Ολωϊος. perniciosus. Vid. Ολοος.
τῆς γὰρ ολωϊόν εστι γενος, καὶ φῦλα γυναικῶν. Hes. Θ. 591.

Ὁλως. *adv.* prorsus.
αμβλῶπες αυγαὶ, κοὐ σε γιγνωσκω γ' ὁλως. Rhes. 737.
SYN. Ὁλοκληρως, ακηραιως, ειλικρινῶς, καθαρως, ὁλοψυχως, πανθυμαδον, εκτενῶς, πανσυδιη, ὁλοτελῶς, ὁλοσχερῶς. ἁπλῶς, καθαπαξ, τελειως, παντως, παντελῶς.

Ὁμάδελφος. ὁ ἡ. german-us, *vel* -a. *al.* ὁμοδ. Vid. Ὁμαιμος.
Ειρατιης ὁμοδελφον εν ωδινεσσιν ιδουσαι. Call. *fr.* 168. *Bent.*

Ὁμᾰδεω. tumultuor, fremo.
μνηστῆρες δ' ὁμαδησαν ανὰ μεγαρα σκιοεντα. δ. 768.
SYN. Θορυβεω, κελαδεω, αναφωνεω.

Ὁμαδος. multitudo, tumultus.
νῆας ανὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' αλιαστος ετυχθη. M. 471.
SYN. Θορυβος, ταραχη, αθροισμος, αραγμος, οχλος, συλλογη. EPITH. Μεγας, θεσπεσιος, αλγρος.
*PHR. —Τοῦ μεν αντιθεοι—Αριστευον υἱέες

2. "Recte Thomas M. Ὀλυμπικὸς Ἀττικοί, οὐκ Ὀλυμπιακός." Brunck. in l. qui omnino consulendus.

υἱέων τ' αρηϊφιλοι—Παῖδες* ανορεᾳ
χαλκεον στονοεν—τ' αμφεπειν ὁμαδον. Isth. 8. 50.

Ὁμαιμος, Ὁμαιμιος, Ὁμαιμων. consanguineus.
ουκοῦν ὁμαιμος χῶ κατὰ χθονὸς θανών; Antig. 518.
πατροπατορος ὁμαιμιου. Nem. 6. 29. [Br.)
ὦ σπερματ' ανδρος τοῦδ', εμοὶ δ' ὁμαιμονες. Œd.C.1340.(1275.
Syn. Συναιμος, συνομαιμων, συναιμων, συνοικεῖος, συγγενης, εγγενης, ὁμονηδυος, ὁμογενης, ὁμοσπλαγχνος, ὁμογαστριος, ὁμογνητος, ὁμογονος, ὁμομητριος, ὁμομητωρ, ὁμοσπορος, ὁμοκοιλιος, αδελφος, ομοσφυρος.

Ὁμαιμοσῦνη. consanguinitas.
ες γλυκερὴν αναγει μνῆστιν ὁμαιμοσυνῆς. Ep. ἀδ. 306.

*Ὁμᾰλιζω. ὁμαλιζέ τ' ισοις ταχεσιν·—(*lectio sane mendosa. Vid. varr. lectt. et conjectt. ap.* Schweigh.) Damox. ap. [Ath. p. 102. f.*

Ὁμᾰλος. planus, æqualis.
οἱ δ' ὁμαλον ποιησαν· εγὼ δ' εθοωσα παραστάς. ι. 327.
Syn. Λεῖος, ισοπεδος, ισος.—ἥσυχος, ευχερης.

Ὁμαρταζω. —πολλὰ δὲ χερσὶν
αυγὰς ὠμαρταζε[1] δολοφροσυνην αλεγυνων. Hom. M. 361.
Syn. Διακναιω, ψηχω. (Clark.) al. μηχαναω, εγειρω.

Ὁμαρτεω. una eo, comitor.
—ουδέ κεν ἱρηξ-Κιρκος ὁμαρτησειεν— ν. 87.
Syn. Συνομαρτῶ, συμπαρομαρτῶ, παρομαρτεω, ακολουθεω, ἑπομαι, συναθροιζω, συντυγχανω, οπηδεω.

Ὁμαρτῆ. *adv.* simul. *Heyn. in l. c.* ἁμαρτῆ. [656.
—και τῶν μὲν ὁμαρτῆ δουρατα μακρα-Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν·—Ε.
Syn. Ὁμοῦ, ἁμα, αμμιγα, αμυδις, αολλησην, ὁμοθεν.

Ὁμασπις. commilito. Vid. Συμμαχος, Μιλτιαδης.

Ὁμαυλῖα. cohabitatio. συζυγους θ' ὁμαυλιας. Choëph.597.
Syn. Συνοικια, συνοικησις, συναυλια, ὁμοκοιτια.

Ὁμαυλος. una habitans.
παιὰν δὲ λαμπει, στονοεσσά τε γῆρυς ὁμαυλος. Œd.T.197.
Syn. Ὁμοθρους, ὁμοφωνος, συναυλος, συνοικος, ὁμοκοιτος.

Ομβρεω, Ομβριζω. pluo, irrigo.
ερνεα που τοιως, Διὸς ασπετον ομβρησαντος. Apoll.3.1398.
ομβρισας[2] δακρυοις λαρνακα μαρμαρεην. Ep. l. 3.
Syn. Ανομβρεω, εξομβρεω, εξομβριζω, επομβρεω, ὑω, βρεχω.—αυξω, πιαινω.

Ομβρηγενής. ex imbribus ortus.
ικμασι ῥιπιζων νοτεραῖς ομβρηγενές ὑδωρ. Orp. H. 79. 4.

Ομβρηνος[3]. pluviosus.
—καὶ χειματος ὡρην-Δεικνυει ομβρηνοῦ— Hes. ε. 449.
Syn. Ομβρηρος, ομβριος, ομβροφορος, ὑετιος.

Ομβρηρης. pluvialis. Nic. Ther. 406. Vid. ad v. Κοραξ

Ομβρῖμος, **prava scriptura pro* Ὄβριμος, qu. vid. *Vide etiam Blomf. Glossar. ad Æsch. S. c. Theb.* 795.*
διὰ μὲν ασπίδος ἦλθε φαεινῆς ομβριμον εγχος. Γ. 357.

Ομβρῖμοθῦμος. magnanimus. *Hom. in Martem.* 2. Ομβριμοπατρη. *utrumque vitiose pro,* Οβριμ.
ἡ δ' Ομβριμοπατρα γ', ἐφθὸν εκ ζωμοῦ κρεας. Equit. 1175.

Ομβριος. pluvialis. Vid. Ομβρηνος.
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ομβρια
χαλαζ' επιρράξασα;— Œd. C. 1572. (04. Br.)

*Ομβροδόκος, ου. ὁ ἡ. pluvialem aquam recipiens.
εἶδεν ὑπὲρ τυμβου κρωσσιον ομβροδόκον. Bianor, *An.* ii. 155.*

Ομβροκτύπος. ὁ ἡ. imbris vi percutiens.
χειμῶνι, τυφῶ ξὺν ζαλη τ' ομβροκτυπῳ. Agam. 665.

Ομβρος. imber, pluvia.
ελθοντ' εξαπινης, ὁτ' επιβριση Διὸς ομβρος. Ε. 91.
Syn. Ὑετος, ομβρημα, επομβρια, νασμος, βροχος, βροχη.—νεφος, χειμών. Epith. Αθεσφατος, ασπετος, αλητης, αμφιλαφης, ακηρατος, γειοτομος, δακρυοεις, δροσοεις, διερος, διϊπετης, δολιχοσκιος, εερσηεις, θεουδης, θεορρυτος, λαβρος, νιφοεις, κελαινος, καρποτοκος, καρποτροφος, οπωρινος, πυροεις, πικρος, πολυφθορος, πολυδακρυς, φρισσων, φυσιζοος, φιλοτησιος, φερεκαρπος, χειμεριος, χρυσεος, χθονιος.
Phr. Μενος βαρυηχέος ομβρου. Call. —χαριν ομβρου.
—ζυγιων απατηλιος ομβρος ερωτων. Nonn. [Tryph.
ομβρος ὁ κοσμολετης· ομβρος ὁ πυρσοπολος.
—ουρανιων ὑδατων-Ομβριων, παιδων νεφελας. Pind.
ομβρος δ' απ' ευναεντος ουρανοῦ πεσὼν-Ελυσε γαῖαν·—Æsch.
—πολὺς δ' εξ ουρανοῦ ομβρος
νυκτὸς εφερπυσας·— Theoc.
*τὸν ουτε χειμεριος ομβρος επακτὸς ελθὼν
εριβρομου νεφελας στρατὸς αμειλιχος,
ουτ' ανεμος ες μυχοὺς ἁλὸς
αξει, παμφορῳ χεραδει τυπτομενον.— Pyth. 6. 10.*

Ομβροτόκος. imbrifer. Vid. Νεφελαι.

Ομβροφόρος. idem.
ομβροφοροισίν τ' ανεμοις— Æsc. Suppl. 36.

Ομβροχᾰρης. imbribus gaudens. Vid. Γαια.

Ὁμεστιος. contubernalis. Vid. Συνεστιος.
*Δωδῶνι ναιων Ζεὺς ὁμεστιος βροτῶν. Soph. *fr.* Νιπτρ.*
ειμὶ δὲ ταῖς νυμφαισιν ὁμεστιος— Ep. l. 4[4]. (*l.* ὁμέψιος.)

Ὁμευνετης, Ὁμευνετις, Ὁμευνις, Ὁμευνος. maritus.
ανδρός γ' αριστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνετου. Med. 953.
—ιδετε τὴν ὁμευνετιν-Αιαντος— Aj. 501.
παιδων τε, καὶ θρηνοισι τοῖς ὁμευνιδων. Lyc. 375.
οιμοι εγὼ δυστηνος· Απελλιχε, ποῖον, ὁμευνε,
*ποῖον επ' ωκειῃ νηῒ περῆς πελαγος; Damaget. *An.* ii. 40.*
Syn. Ὁμοδεμνιος, ὁμοζυγος, ὁμογαμος, ὁμοθαλαμος, ὁμοκοιτος, ὁμολεκτοος, ὁμολεχος, συνευνος, συνευνετης, συγκοιτος.—συνευνετις, συγκοιτις.

Ὁμηγερης, Ὁμηγῦρης. congregatus.
οἱ δ' επεὶ οὖν ηγερθεν, ὁμηγερέες τ' εγενοντο. Α. 57.
νυν επινομον Ἡρωϊδων
στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν. Pyth. 11. 14.
Syn. Αθροος, αολλης, ὁμηλυς, ισηγορος, συνηγορος.

Ὁμηγῦριζω. congrego.
αλλ' αγετε, πρὶν κεῖνον ὁμηγυρισασθαι Αχαιοὺς
εις αγορην,—— π. 376.
Syn. Ὁμαδευω, συναγειρω, συναθροιζω.

Ὁμηγῦρις. cœtus, concilium.
αψ ιμεν Ουλυμπονδε, θεῶν μεθ' ὁμηγυριν αλλων. Υ. 142.
Syn. Πανηγυρις, αθροισμα, συναθροισις, συνοδος, αναγωγη, συνελευσις, ὁμιλος, αγυρις, πλῆθος.

Ὁμηθεια. consuetudo. Vid. Ὁμοφροσυνη.
—ζευξαντες ὁμηθειῃσι γυναικῶν
αλλοτριων, μετεπειτα γαμους αναφανδα τελοῦσιν. Man. 6.

Ὁμηθης, Ὁμοηθης. qui eorundem morum est. [188.
λισσομενην τυτθόν περ ὁμηθεας ανδρας ιδεσθαι. Apoll. 2.919.
Syn. Ὁμογνωμων, ὁμοδοξος, ὁμοθυμος, ὁμοτροπος, συνηθης.

Ὁμηλῐκῐα. eadem ætas.
μηδὲ κατακτειεν, ὁμηλικιην ελεησας. Ν. 465.
Epith. Ερατεινη, περιγηθης.

Ὁμῆλιξ. æqualis.
καὶ βουλῇ μετὰ παντας ὁμηλικας επλεν αριστος. Ι. 54.
Syn. Ἡλιξ, συνηλιξ, συνομηλιξ, εφηλιξ, ισηλιξ, ἡλικιωτης, ὁμοχρονος, συγχρονος, ισοχρονος, οιετης.

Ὁμηλυς. comes viæ.
—λιτανευον ὁμηλυδες αρχιερῆες. Nonn.
Syn. Ὁμηγερης, υπαδος.

*Ὁμηρεια, ας. ἡ. datio, vel status, obsidum.
ὁρκι' ὁμηρειης πιστ' επιβωσαμενος. Alex. *Ætol.—An.* i. 419.*

Ὁμηρευω. sum obses. —ὁτι θεᾷ θεὸς
Ἡρᾳ ποθ' ὡμηρευσε, συνθέντες λογον. Bacch. 297.
Syn. Συμφωνεω.

Ὁμηρεω. occurro, comitor. *Vid. Hesiod.* θ. 39. *et ibi Cler.*
ὡμηρησε δέ μοι παρ' ἑταιρων αγγελος ωκύς. π. 468.

---

1. Ὠμόργαζε emendavit Ilgenius, et recepit Hermann.
2. Brunck. e Codd. dedit ὀμβρήσας, Ep. ἀδεσπ. 665. Mallet etiam δάκρυσιν ὀμβρήσας. "Raro in δάκρυον prima syllaba corripitur." *Jacobs.*
3. Lexica quidem hanc vocem agnoscunt, sed omnes Hesiodi editiones, quas ipse contuli, habent ὀμβρηροῦ. Apud Brunck. versus est 420.
4. Epigr. est Platonis, 15. *Anal. T.* i. *p.* 172. Sed "vulgatum ὁμέστιος ex Vat. Cod. egregie emendavit Ruhnken. *Epist. Crit. p.* 215. ubi verbum ἑψία cum derivatis illustrat. Cf. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. p. 162." Jacobs in loc.

Syn. Ανταω, συναντaω, εντυγχανω, συντυγχανω, συνειμι, οπαδεω, εγγυαομαι, ακολουθεω.

*'Ομηρης. simul aptatus. *in l. c.* simul crescens.
πολλάκι καὶ φηγοῖο ποροις ακυλοισιν ομηρη. Nic. Al. 261.*

Ομηρος. Homerus. *Vid. Suid. in v.* [16. 20.
τίς δέ κεν αλλον ακουσαι; ἁλις παντεσσιν Ὁμηρος. Theoc.
Epith. 'Ηδυεπης, κλεινος, πολυϊστωρ, πανσοφος, Ιαων, Σμυρναῖος, Χῖος, Μαιονιδης. Vid. ad v. Νικανδρος.
Phr. Εκ στοματων ἱερῶν ὁ σοφωτατος εἶπεν Ὁμηρος
χειλεσιν αμβροσιοις, καὶ νεκταριῃ διανοιῃ,
φυλλα τα— κ. λ. (Z. 147.)—Maneth.
—Καλλιοπας γλυκερὸν στομα.— Mosch.
—Ιαονος ανδρὸς αοιδαί. οὗτος αοιδῶν λῷστος.—Theoc.
'Ηρωων τὸν αοιδὸν—Μουσαων αστέρα καὶ Χαριτων.
τὰν μεροπων πειθώ, τὸ μεγα στομα,—
ανδρῶν ἡρωων κοσμητορα—Πιεριδων το σοφον στομα—
λαμπροτατον Μουσῶν φεγγος ανασχομενος,
'Ηρωων αρετᾶς κῆρυξ, μακαρων δὲ προφητης.
υἱὲ Μελητος, Ὁμηρε, σὺ γὰρ κλεος Ἑλλάδι πασῃ. Ep.
—Αχαΐδος κηρυξ αφθιτος. ενεπιης ὁλος ορμος.—Nonn.
καί τις ψευδογραφος πρεσβυς βροτὸς εσσεται αὖθις
ψευδοπατρις. κ. λ.— Sibyl. l. 3. —ὁ δε θεῖος Ὁμηρος
απὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλεος εσχεν, πλὴν τουθ' ὁτι χρηστ' εδιδαξε,
ταξεις, αρετὰς, ὁπλισεις ανδρῶν;— Ran. 1034. B.
οὗτος γαρ ἡμῖν μυριαδας επῶν γραφει,
αλλ' ουδε εἷς Ὁμηρον ειρηκεν μακρόν. Philem.
*εγὼ δὲ πλεον ελπομαι-Λογον Οδυσσέος, ἢ παθεν,
διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενεσθ' Ὁμηρον.
επεὶ ψευδεεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
σεμνὸν επεστί τι· σοφια δὲ
κλεπτει παραγοισα μυθοις.— Nem. 7. 29.
εὗρε Φυσις, μολις εὗρε· τεκοῦσα δ' επαυσατο μοχθων,
εις ἑνα μοῦνον Ὁμηρον ὁλην τρεψασα μενοινήν. Anthol. l. 4. p. 505. *ubi plura de Homero.**

'Ομηρειος. Homericus.
τίς γαρ Ὁμηρειοις αντιφεροιτο λογοις; Macedon. *An.* iii. 119.

'Ομηρῖδαι, ων. οἱ. Homeri posteri, seu imitatores.
ὁθεν περ καὶ Ὁμηριδαι-Ῥαπτῶν επεων τὰ πολλ' αοιδοὶ
αρχονται Διὸς εκ προοιμι-ου·— Nem. 2. 2.

*'Ομηρῐκός. Homericus.
ατρεκεως ηδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν. Crates, *An.* ii. 3.*

'Ομηρῐκως. *adv.* Homerice.
Ὁμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' απολλυναι; Athen. p. 383.

*'Ομηρος, ου. ὁ. obses.
τοῖον ὁμηρόν μ' αποσυλησας
Αἴδῃ θανατος παρεδωκεν. Alcest. 873.
ὡς εχω γ' ὑμῶν ὁμηρους, οὓς αποσφαξω λαβών. Acharn. 327.*

'Ομῖλᾰδὸν, 'Ομιληδόν. *adv.* catervatim.
ὡς Δαναοι, είως μεν, ὁμιλαδὸν αιὲν ἑποντο. O. 227.
τῶν καὶ ὁμιληδὸν στιχες ἤϊσαν· ουδέ νυ τῶνγε. Hes. α. 170.
Syn. Αθροως, αολληδην.

'Ομῖλεω. in cœtu aliorum versor.
νῦν δὲ μετὰ Τρωεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λελασται. E. 834.
Syn. Συνομιλεω, εξομιλεω, καθομιλεω, μεθομιλεω, ενομιλεω, προσομιλῶ, διατριβω, εντυγχανω, συναυλιζομαι, οαριζομαι, διαλεγομαι, αναστρεφομαι, συναναστρεφομαι, συστρατευω, επακολουθεω, συμβαλλω.

'Ομῖλητός. comis, lenis.
κρατοῦσα μὲν γὰρ, ουχ ὁμιλητὸν θρασος. Sept. Th. 195.
Syn. Καθεκτος, προσοιστεος.

'Ομῖλημα. officium, congressus.
*κοσμος δὲ σιγῆς στεφανος ανδρὸς ου κακοῦ·
τὸ δ' εκλαλοῦν ουθ' ἡδονῆς μὲν ἁπτεται,*
κακὸν δ' ὁμιλημ', ασθενὲς δὲ καὶ πολει. Eur. *fr.* Antiop. x.

'Ομῖλια. consuetudo cum aliquo.
ὁμιλιας τε τὰς γεραιτερας φιλει·
*ακολαστα δ' ηθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μονον,
μισει· βραχεῖα τερψις ἡδονῆς κακῆς. ib. *fr.* Erecth. ii. 21.*
Syn. Συνομιλια, διατριβη, συνδιατριβη, κοινολογια, διηγησις, συνοδος, συνελευσις, συνηλυσις, εντυχια, μετουσια, πανηγυρις.

'Ομῖλος. cœtus. 2. vulgus.
ἡ δ' ανδρὶ ικελη Τρωων κατεδυσεθ' ὁμιλον. Δ. 86.
Syn. Ιλη, ὁμηγυρις, οχλος, πλῆθος, δῆμος, τυρβη, οἱ πολλοι, στῖφος, θορυβος, συστημα, συνουσια, συστροφη, αθροισμα, μαχη. Epith. Απειριτος, αΐδηλος, ανδρομεος, αρηϊος, αντιβιος, δυσμενης, εχθρος, μιαιφονος, δουρικλυτος, ευρυς, πολυτροπος, πολυθρους, πολυμητης.
[Phr. Θηλυγενης στολος. Æsch. αρσενοπληθης εσμος ὑβριστης. Æsch.]

'Ομῖχεω. mingo.
μηδ' αντ' ηελιοιο τετραμμένος ορθὸς ομιχεῖν. Hes. ε. 725.
Syn. Ουρεω, κατουρεω.

'Ομῖχλη. nebula, caligo.
καρπαλιμως δ' ανεδυ πολιῆς ἁλὸς, ηΰτ' ὁμιχλη. A. 359.
Syn. Αχλυς, αορασια, νεφελη.—παχυς σκοτος, παχυς αηρ, ὑγρος αηρ. Epith. Αλαωπος, αχλυοεσσα, αμβλυοεσσα, θυελληεσσα, μεσημβριας, εννεακυκλος, τρισεληνος, κυαι οπεπλος, λιπυσκιος, μελανοκρηδεμνος, ζοφοεσσα, σκοτοεσσα, σκιερα. [λιποφεγγης. Mus.] ασκοπος εσσομενων.
Phr. Σκιοειδης κωνος ὁμιχλης.

Ομμα. spectaculum, facies, oculus.
τῷ Ασκληπιαδῃ, αταρ ουκ ιδον ομματα φωτός. Λ. 613.
εις ὑδωρ μ' ερρίψας· εχει θεὸς ενδικον ομμα. Batr. 96.
ὦ ζαθεων πεταλων πολυθηροτα-
τον ναπος, Αρτεμιδος χιονοτροφον ομμα Κιθαιρων. Phœn. 819.
Syn. Οπωπη, οψις, οφθαλμος, φαος, ωψ, γληνη, ὁραμα.—περιβλεπτον. Epith. Αγριον, αβασκανον, αντωπιον, ακλαυτον, απλανες, ακοιμητον, αγρυπνον, ασκοπον, αιγλῆεν, αστροφον, βλοσυρον, βασκανον, Γοργον, Γοργειον, δριμυλον, διαυγες, λοξον, ζωοφορον, ηπιον, ευμενες, εμπυρον, ἑτεροπλανες, θοον, επισκοπον, μαλακον, μαρμαῖρον, μειδιοων, μαχλον, νοοσφαλες, πικρον, πανιλαρον, πανδερκες, πανεπισκοπον, οιδαλεον, πυρσωπον, κωτιλον, λαμυρον, δυσθεατον, σκιερον, τηλεσκοπον, τρανον, τορον, βοηθοον, δοχμιον, φαιδιμον, φοινιον, φαεσιμβροτον, χαροπον, θεημαχον, θηρειον, ερωμανες, οπισθοβολον, περικυκλον, πανοψιον, πανταυγες, παλινδινητον, πολυκλαυτον, πουλυελικτον, πολυπλανες, δολιον, λαβρον, ἡσυχον, οψικοιτον, ὑπαφρον, παρηορον. σοφον, ὑποβασκανον.—οξυτατον, φαεννον.
Phr.—Οχετηγον ερωτων. Nonn.
αγαλμα πλουτου, μαλθακον ομματων βελος. Æsch.
ομμασι τοῖς ορθοῖσι ποτιβλεπεν,—
ομμασιν ακριβης,—ομμασιν αιδομενη,—
ομματα μοι δ' αρ εην χαροπωτερα πολλὸν Αθανας.
—επὶ χθονὸς ομματα πηξας. Theoc.
ομματος αστρεπτοιο βολήν.—ομματος αυγήν. Tryph.
[—τορον, πυρσωπον, επισκυνιοισι δαφοινον. Opp.
γλαυκῶν βλεφαρων σελας. Coluth.
μελαν ομμα γοργον εστω
κεκερασμενον γαληνῃ. Anac.]

Ομμᾰτεργατης —πηλος. Cyr.
ομματος αλκάν. Synes.

*Ομμᾰτιον. το. ocellus.
ὦ χειρῶν, ὦ τῶν μαινομαι ομματιων. Philodem. *An.* ii. 88.*

Ομμᾰτολαμπης. oculos fulgentes habens.
κοσμαγοι ομματολαμπεῖς,-Νοες αστεριοι·— Synes. 3.

Ομμᾰτοστερης. oculis privatus, cæcus.
ὁ δ' εν δομοισι πρεσβυς ομματοστερης. Phœn. 339.
Syn. Αλαος, τυφλος.

Ομμᾰτοω. oculis induo, cernere facio.
[ξυνῆκας· ωμματωσα γὰρ σαφεστερον. Æsch. Supp. 483.]
ουτοι φρενα κλεψει' αν ωμματωμενην. Choëph. 854.
Exp. Συνετην, (φρενα.) Syn. Εξομματοω.

Ομνυμι, Ομνῡω, Ομοω. juro, dejero.
ομνυετω δέ τοι ὁρκον, εν Αργειοισιν αναστας. T. 175.
ταῦτα δ' εγὼν εθελω ομοσαι, κελεται δέ με θυμός. ib. 187.
ἱππων ἁψαμενος, γαιηοχον Εννοσιγαῖον
ομνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ εμὸν δολῳ ἁρμα πεδῆσαι. Ψ. 585.
ιστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὑπατος καὶ αριστος,
Γῆ τε, καὶ Ηελιος, καὶ Εριννυες αἱθ' ὑπο γαῖαν
ανθρωποὺς τιννυνται, ὁτις κ' επιορκον ομοσσῃ. T. 258.

Syn. Επομνυμι, κατομνυμι, διομνυμι, ορκοω. [Apoll.
Phr. Ὁρκων ζυγὸν ἆρσαι. Lyc. —μεγαν ὁρκον ομοῦμαι.
ωμοσεν ενορκοις ὑπὸ χειλεσι— Ep. *Anal.* iii. 32.
Ὁμογᾶμος. maritus, uxor.
οὗτος ὁ τᾶς Πολυνεικεος, ὦ γερον,
αυτοκασιγνητας νυμφας
ὁμογαμος κυρεῖ. Phœn. 139. Syn. Συμβιος, ὁμευνετης.
Ὁμογαστριος. uterinus frater. Vid. Ὁμαιμος.
ηὲ κασιγνητον ὁμογαστριον, ηὲ καὶ υἱόν. Ω. 47.
Ὁμογενετωρ. frater.
πρὸς εμὸν ὁμογενετορα. Phœn. 169.
Ομογενης, Ὁμογονος. ejusdem generis, cognatus.
ιω Ζεῦ, ιω Γᾶ,-Ὁμογενᾶ δεραν. Phœn. 1309.
—Μοῖραι δ' αφι-
σταντ', εἴ τις εχθρα πελει
ὁμογονοις, αιδῶ καλυψαι. Pyth. 4. 258.
Syn. Ὁμαιμος, ὁμοφυης, συμφυης, συμφυτος, αγχιστευς, πηος, οικεῖος, ὁμογνιος.
Ὁμογλωσσος. eadem lingua utens.
ορνιν ὁμογλωσσοιο συνεμπορον ηθαδα θηρης. Opp.
Ὁμογνιος. cognatus, gentilis.
Πασιφαης, ἡ πατρὸς ὁμογνιός εστιν εμοῖο. Apoll. 3. 1075.
Syn. Ὁμαιμος.—γνησιος, φιλος.—γενικος, δημοτικος, φυλετικος.
Ὁμογνητος. consanguineus.
κουρη ὁμογνητη μεγαλοφρονος Αιηταο. Orph. 1213.
Ὁμοδεμνιος, Ὁμοδεμνος. conjunx. Vid. Ὁμευνετης.
—ουδέ τις ανδρῶν
ῆεν, ὃς ου μενεαινεν εχειν ὁμοδεμνιον Ἡρω. Mus. 70.
τὸν ὁμοδεμνιον ποσιν. Agam. 1117.
Ὁμοδημος. popularis, gentilis.
Ιφικλεος μὲν παῖς, ὁμοδαμος ἐὼν—Σπαρτῶν γενει. Isth. 1. 40.
Syn. Δημοτης, ὁμογνιος, ὁμοεθνης, ὁμοπτολις.
Ὁμοδουλος. conservus, conserva.
αγετ' ορθοῦσαι νῦν ὁμοδουλον. Hecub. 60.
Syn. Συνδουλος.—ὁμομαστιγιας.
Ὁμοζηλος. qui ejusdem studii est.
—ὁμοζηλῳ δὲ μενοινῃ. Nonn.
Ὁμοζυξ, Ὁμοζῦγης, Ὁμοζυγος. qui sub eodem jugo est.
*ἵπποι δ' οἱ μὲν ανευθεν αεργηλῆς επὶ φατνης
οικτρὰ κατω μυοντες* ὁμοζυγας εστενον ἵππους. Tryph. 14.
*Ὁμηλιξ. ὁ ἡ. æquævus.
πολλὰ μεθ' ἡλικιας ὁμηλικος ἥδεα παισας. Ep. *ἀδ.* 749.*
Ὁμοθᾶλᾶμος. contubernalis. Vid. Ὁμευνετης.
Ινὼ δὲ Λευκοθεα ποντιᾶν
ὁμοθαλαμε Νηρηΐδων. Pyth. 11. 4.
Ὁμοθεν. *adv.* ex eodem loco. 2. cominus.
σοῖς τε κασιγνητοις, οἵ τοι ὁμοθεν γεγαασιν. H. Ven. 135.
ὡς ὁμοθεν γεγαασι θεοὶ θνητοί τ' ανθρωποι. Hes. ε. 108.
Syn. Ὁμοῦ, ομαρτῆ, εξομοθεν.
Ὁμοθεσμος. consors.
—ὁμοθεσμον ενὶ στηθεσσιν εχων νοῦν. Sibyl. 1. 5.
Ὁμοθηρος. comes venationis.
ποτνια, σὴν ὁμοθηρον εθηκαο· καὶ δέ σε φασί. Call. 3. 210.
Ομοθρονος. throni, regni consors.
Ζηνὸς ὑψιστου κασιγνητα καὶ ὁμοθρονου Ἡρας. Nem. 11. 2.
Ὁμοθροος, ον. ὁ ἡ. unum idemque loquens.
—βασιλῆος ὁμοθροον αυδήν. Nonn.
Ὁμοθῦμᾶδόν. *adv.* uno animo. 2. una, simul.
—αλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις αντιληπτέον. Pac. 484.
Syn. Ὁμοφρονως, ὁμονοητικῶς, ὁμοψυχως, ὁμοφωνως, συμφωνως.
Ὁμοινοος. *an licenter pro* ὁμονοος, unanimis?
Φοιβου δ' ουρεσιφοιτος ὁμοινοος ἱστατο κουρη. Ep. 1. 5.
Ομοιοπρεπης. similiter ornatus.
καὶ ξυγχαιρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς. Agam. 802.
Ὁμοῖος, Ὁμοιῖος. æqualis, similis.
ενθ' ουτις μοι ὁμοῖος ανὴρ γενετ' ουτ' αρ' Επειῶν. Ψ. 632.
αλλά σε γῆρας τειρει ὁμοιΐον· ὡς οφελέν τις. Δ. 315.
νηπιον, ουπω ειδόθ' ὁμοιΐου πτολεμοιο. Ι. 440.

Syn. Αλιγκιος, εφαμιλλος.—ὁμοιως πᾶσι χαλεπος.
Phr. Προσφδος ἡ τυχη τῷ 'μῷ παθει. Ion. 359.
Ὁμοιοω. adsimilo, comparo.
ὅσσον φερτερός ειμι σεθεν, στυγεῃ δὲ καὶ αλλος
ἶσον εμοὶ φασθαι, καὶ ὁμοιωθημεναι αντην. Α. 187.
Syn. Αφομοιοω, εξομοιοω, απεικαζω, εΐσκω, αντισοω, εξισοω, αντεικαζω.
Ὁμοκλαω, Ὁμοκλεω. clamore impello.
ἐλκεμεναι μεμαὼς, μεγα δὲ Τρωεσσιν ὁμοκλα. Σ. 156.
τὸν σκηπτρῳ ελασασκεν, ὁμοκλησασκε δὲ μυθῳ. Β. 199.
καὶ δεος· αζηχὲς γὰρ ὁμοκλεον αλληλοισι. Ο. 658.
Syn. Απειλεω, παρακελευομαι, διακελευομαι, εγκελευομαι, ενιπτω, βοαω, στεναζω, ονειδιζω.
Ὁμοκλη. exhortatio. 2. comminatio.
νεικειη· χαλεπαὶ δέ τ' ανακτων εισὶν ὁμοκλαί. ρ. 189.
Syn. 1. Ανωγη, βοη. 2. απειλη, επιτιμησις, ελεγχεια.
Epith. Αριδηλος, δριμεῖα, λευγαλεα, σμερδαλεα, ῥιγεδανη, κρατερα, παμφωνος.
Phr. —Ολοοῖο φονου στονοεσσαν ὁμοκλήν.
πατρὸς εριγδουποιο μεγα βρομεουσαν ὁμοκλήν. Cal.
Ὁμοκληρος. coheres. Πυθῶνος αιπεινᾶς ὁμο-
κλαροις εποπταις. Nem. 9. 11.
Syn. Συγκληρος, συγκληρονομος.
Ὁμοκλητηρ, Ὁμοκλητειρα. qui magno cum clamore minatur.
τετραφθω προτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ακουων. Μ. 273.
ἱπποῖς, ὁμοκλητειραν ἱεῖσαι βοήν. Lyc. 1337.
Syn. Επιτιμητης, λοιδορητης, απειλητηρ.—απειλητειρα.
Ὁμοκλινης. simul adcumbens mensæ.
—ὁμοκλῖνεες τε μαθηται. Nonn.
Ὁμολη, *item*, Ὁμολος. ὁ. mons Thessaliæ.
τόν μοι, Παν, Ὁμολας ερατὸν πεδον ὅς τε λελογχας. Theoc.
Ὁμολεκτρος. conjux. Vid. Ὁμευνετης. [7. 103.
ει τονδ' αποκτεινειεν ὁμολεκτρος γυνή. Orest. 507.
Ὁμολογεω, Ὁμολογοῦμαι. consentio, adsentior, &c.
a. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μονους,
καὶ τοὺς δικαιους. b. ὁμολογῶ σοι.— Plut. 94.
Syn. Ανομολογοῦμαι, ανθομολογοῦμαι, διομολογοῦμαι, καθομολογεω, συνομολογεω, εξομολογεω, συμφωνεω, συμφημι, συναδω, εξαγγελλω, εξαγορευω, συνεπιφασκω, συγκατατιθημι, προστιθεμαι, προσκειμαι, ὑπογραφω, ὑπεικω, εξισταμαι, ὑφιεμαι, παριημι, παραχωρεω, προχωρεω, συγχωρεω, μεθιημι, διδωμι, ὁμορροθεω.
Ὁμολογουμενως. *adv.* uno omnium consensu.
οὗτος κακοδαιμων εστιν ὁμολογουμενως. Menand.
Syn. Αναμφιδοξως, αναντιλεκτως, ανενδοιαστως, αδιστακτως, φανερῶς, ὁμολογως.
Ὁμολωΐς. Ὁμολωΐσιν δὲ ταξιν ειχε πρὸς πυλαις. Phœn. 1136.
Ὁμομαστῖγιας. particeps pœnæ.
—κᾀμοὶ φρασον
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν εστιν ὁμομαστιγιας. Ran. 768.
Syn. Ὁμοδουλος.
Ὁμοματριος, Ὁμομητωρ. uterinus. Vid. Ὁμαιμος.
ὁμοματρια γάρ εστι κὴκ ταὐτῶ πατρός. Acharn. 790.
*Ὠκεανὸς πρῶτος καλλιρροον ἦρξε γαμοιο,
ὅς ῥα κασιγνητην ὁμομητορα Τηθυν οπυιεν.* Orp. frag. 14. 1.
Ὁμονοεω. consentio. Vid. Ὁμοφρονεω.
ουθ' οἱ τροποι γὰρ ὁμονοοῦσι— Ath. 1. 7.
Ὁμονοια. concordia. [6. 135.
—και τανδε σαω πολιν, εν θ' ὁμονοιᾳ,—Ἐν τ' ευηπελιᾳ·—Call.
Syn. Ὁμοφροσυνη, συμπνοια, αρθμος, συμφωνια.
Ὁμοπατριος. frater.
ὅτε τὴν ὁμοπατριον-Ἑδνοις ηγαγες Ἡσιοναν. Prom. 560.
Syn. Ὁμοπατρος, ὀπατρος, ὁμαιμος.
Ὁμοπλεκής, έος. ὁ ἡ. in unum plicatus. [465.
χεῖρας ὁμοπλεκέας, κρυφιης κηρυκας ανιης. Christod. *An.* ii.
Ὁμοπλοος, Ὁμοπλους. navigationis socius. (65. Northm.)
ανδρα μὲν Αργειοισιν ὁμοπλοον εἴ μ' ελεησεις. Tryph. 258.
ναῦν Ἱεροκλειδης εσχεν συγγηρον, ὁμοπλουν. Antiphil. *An.*
Syn. Συμπλοος, συμπλοϊκος. [ii. 181.
Ὁμοπτερος. similiter alatus; eodem vento utens. *de navi.*
απηνας ὁμοπτερου. Phœn. 340.

πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρυχους ὁμοπτερους. Eur. Elect. 530.
Syn. Συγγενικος, ὁμογενης, ὁμοχρονος.—ὁμοτριχος, ὁμοχροος.
'Ὁμοπτολις. popularis.
οὔ φησι Θηβης τῆσδ' ὁμοπτολις λεώς. Antig. 744.
Syn. 'Ὁμοπολις, ὁμοδημος.
Ὁμοργαζω. Vid. ad voc. 'Ὁμαρταζω.
Ὁμοργνυμι. tergo. 2. imprimo.
δακρυά τ' ωμοργνυντο, τρεμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκαστον. λ. 526.
Syn. Απομοργνυμι, ἐξομοργνυμι, προσομοργνυμι, αποματτω, απεψω, απεμεω.
'Ὁμορροθεω. constrepo. 2. auxilior.
δεδρακα τοὔργον, ειπερ ἡδ' ὁμορροθεῖ. Antig. 542.
Syn. Συρρεω, αθροιζομαι.—ὁμοφωνεω, συνθελω, συνεργῶ, ὁμολογεω.
'Ὁμορροθος, 'Ὁμορροθιος. Vid. 'Ὁμοφωνος.
*αγρευει δέ τυ Παν, καὶ ὁ τὸν κροκοεντα Πριηπος
κισσὸν εφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτομενος,*
αντρον εσω στειχοντες ὁμορροθοι.— Theoc. Ep. 3.
—αλλά με δαιμων
απνοον αιθυιαις θῆκεν ὁμορροθιον. Marc. Argent. *An.* ii. 274.
'Ὁμος. similis. 2. idem.
ου γὰρ παντων ἦεν ὁμὸς θροος, ουδ' ια γῆρυς. Δ. 437.
Syn. 'Ὁμοιος, ισος. 2. ὁ αυτος.
'Ὁμοσε. *adv.* eundem in locum. 2. simul.
τῶν παντων ὁμοσε στοματ' ετραπε Φοῖβος Απολλων. M. 24.
Syn. 'Ὁμοῦ, εις το αυτο.
'Ὁμοσπλαγχνος. cognatus, frater.
ουδὲν γὰρ αισχρὸν τοὺς ὁμοσπλαγχνους σεβειν. Antig. 517.
'Ὁμοσπορος. una satus. Vid. 'Ὁμαιμος.
βοᾶτε τὰν ὁμοσπορον-Αρτεμιν Ορτυγιαν. Trach. 216.
'Ὁμοστιχαω, 'Ὁμοστιχεω. comitor.
αιὲν ὁμοστιχαει, ὁ δέ τ' εν μεσσῃσιν ορουσας. O. 635.
Syn. Συμπαρακολουθεω, συμπορευομαι, συνομαρτῶ.
'Ὁμοστολος. viæ comes; qui eodem amictus genere utitur.
ξυνῇ μὲν παντεσσιν ὁμοστολον υμμιν ἑπεσθαι. Apoll. 2. 801.
στειχουσι· μορφῆς δ' ουχ ὁμοστολος φυσις. Æsch. Supp. 505.
Syn. Ακολουθος, ὁμοφοιτος, συνοπαδος.—ὁμοῖος.
'Ὁμοτεχνος. qui eandem artem exercet. V. ad v. Οργιαζομαι.
*τοὔθ' ἑτερος ουδεις τῶν ὁμοτεχνων μουποεῖ. Alex. ap. Ath. p. 386.
την σοφιην σοφὸς ιθυνει, τεχνας δ' ὁμοτεχνος. Phoc. 83. [a.*
'Ὁμοτιμος. qui in pari habetur honore.
εἴ μ' ὁμοτιμον εόντα βιῃ αεκόντα καθεξει. O. 186.
Syn. 'Ὁμοδοξος.
'Ὁμοτοιχος. vicinus. Vid. Συνοικος.
*Δαματερ, μὴ τῆνος εμὶν φιλος, ὅς τιν απεχθῆς,
ειη,* μηδ' ὁμοτοιχος· εμὶν κακογειτονες εχθροί. Call. 6. 118.
'Ὁμοτροπος. consentaneus.
τὸν ὁμοτροπον Ερωτι. Anac. 41. 5.
Syn. 'Ὁμοιοτροπος, ὁμοηθης, ὁμοθυμος.
[Phr.— 'Ος τις τροποισι συντακῃ. Eur.]
'Ὁμοτροφος. simul nutritus. 2. convictor.
Αρτεμις ιοχεαιρα, ὁμοτροφος Απολλωνι. Hom. Ap. 199.
Syn. Συμβιος, συνεστιος, ὁμοσιτος, ὁμοτοιχος, συντροφος, συνοικος.
'Ὁμοῦ. *adv.* una, simul. 2. eundem in locum.
ει δὴ ὁμοῦ πολεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Αχαιούς. A. 61.
τῇ ὁμοῦ ετρεφομην, ολίγον δέ τί μ' ἧσσον ετιμα. o. 364.
Syn. 'Ὁμαρτῇ, ἅμα συν, παντι, εγγυ, ισακις, 'μοσε, ὁμῶς, σχεδον.
'Ὁμουριος, *pro* 'Ὁμορος. finitimus. 2. adfinis. *Vid. Bent. ad Callim. fr.* 185.
τοῖς δ' ἔπι Μοσσυνοικοι ὁμουριοι ὑληεσσαν. Apoll. 2. 379.
Syn. 'Ὁμουρος, προσορος, συνομορος, μεθοριος, περιχωρος, πλησιοχωρος, αγχιγυος.
'Ὁμοφθογγος. qui ejusdem est soni. Nonn.
'Ὁμοφοιτος. comes. Vid. 'Ὁμοστολος.
—εχθρὰ δ' αρα παρφασις ἦν
καὶ παλαι, αἱμυλων μυθων ὁμοφοι-τος,—Nem. 8. 54.
'Ὁμοφρονεω. consentio.
ει δὲ ὁμοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο. ι. 456.
Syn. 'Ὁμονοεω, ὁμογνωμονεω, ὁμοπαθῶ, συναινεω, συναισθανομαι, συμφρονεω, συνευδοκεω, ὁμοδοξεω, ὁμοδογματεω, συμφερομαι, ὁμολογεω.
'Ὁμοφροσυνη. concordia, unanimitas.
ανδρα τε, καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσυνην οπασειαν. ζ. 181.
Syn. 'Ὁμονοια, ὁμολογια, ὁμογνωμοσυνη, ὁμηθεια, συμβασις, συμφρασις, συμφωνια, συμφωνησις, συγκαταθεσις, αρθμος, προσηνια, πραυτης. Epith. Αρρηκτος, εσθλη.
'Ὁμοφρων. unanimis.
ουδὲ λυκοι καὶ αρνες ὁμοφρονα θυμὸν εχουσιν. X. 263.
Syn. 'Ὁμοθυμος, ὁμοψυχος, ὁμονους, συμφρων, συγγνωμων, ὁμογνωμων, συμφραδμων.
Phr. —Ισον θυμὸν εχοντες ὁμωνυμοι,— Hom.
'Ὁμοχροος. *contr.* ὁμοχρους. concolor.
ει καὶ ες αντολιην πρὸς ὁμοχροον ἵξεαι ἠώ. Paul. Sil. *An.* iii. 82.
'Ὁμοφυλος. qui ejusdem est gentis, generis, speciei.
εις τοὐμοφυλον αναμετρουμενη δακρυ. Iph. T. 346.
Syn. 'Ὁμογνητος, ὁμογνιος, ὁμεθνιος.
'Ὁμοφωνος. consonus.
τοῖς δ' ὁμοφωνον-Αιλινον, αιλινον ειπε,— Agam. 166.
Syn. Συμφωνος, συναυλος, ὁμαυλος, ὁμολογος, συνῳδος, αναλογος, εικως, ακολουθος, ὁμορροθος, ὁμογλωσσος.
'Ὁμοω. unio. εις ευνὴν ανεσαιμι ὁμωθῆναι φιλοτητι. Ξ. 209.
Syn. 'Ὁμοιοω, ἑνοω.
Ομοω, Ομοζω. juro. (Vid. Ομνυμι.)
ψευδορκον στυγεει θεὸς αμβροτος, ὅστις ομοσσῃ. Phoc. 15.
*Ομπη[1]. *pl.* Ομπαι. fruges.
νηφαλιαι καὶ τῇσιν αεὶ μελιηδεας ομπας
ληтειραι καιειν ελλαχον Ἡσυχιδες. Call. *fr.* 123 Bent.
Ομπνη, " *Hesychio est* τροφὴ, ευδαιμονία, cibus, beatitas, seu, " beata rerum copia. Sunt qui ομπνὰς esse velint fruges " melle imbutas Diis sacrificari solitas; unde apud Calli- " machum esse (fr. 268.)
" —εν δὲ θεοῖσιν επὶ φλογὶ καιέμεν ομπνας." Steph.
—αμφι καὶ εργων (*sc.* apes)*
μνησαμεναι Δηοῖ πολυωπεας ωπασαν ομπνας. Alexiph.* 450.
(*Codd. Med. Riccard.* ὄμπας.)*
Ομπνιος. almus.
Τιτῆνας δ' εδαε σταχυν ομπνιον αμησασθαι. Apoll. 4. 989.
ἢ αφαρον φαρωσι, μελει δέ φιν ομπνιον εργον. Call. *fr.* 183.
Syn. Τροφιμος, ζειδωρος, δαψιλης, αφθονος, πλουσιος, μεγας, πολυς.
Ομπνιακός. almus.
ομπνιακῶν χαριτων ἥδυτερον τριβολον. Tull. Gem. *An.* ii. 281.
Ομφάκιας, Ομφακοραξ. ex uvis immaturis expressus. 2. crudus.
δεινὸν γὰρ οὕτως ομφακιαν πεφυκεναι. Acharn. 351.
ἢ τοὺς ομφακοράγας—βοτρυας— Philipp. *Anal.* ii 231.
Syn. Σκληρος, ωμος, παροξυς.
Ομφάλη. Lydiæ regina.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ομφαλῃ τῇ βαρβαρῳ
ενιαυτὸν εξεπλησεν,— Trachin. 256.
Phr. Ιαρδανιη νυμφη. Mus. 151.
*Ομφάλιον. idem quod Ομφαλός.
εβρωθην· τοῖόν μοι ἔπ' αγριον ευμεγα κῆτος
ἦλθεν, απεβρυξεν δ' αχρις επ' ομφαλιον. Leon. Tar. *An.* i. 245.
Ομφάλιος. ὁ ἡ. ad umbilicum, *e. g.* scuti, pertinens.
Ζηνὶ τοδ' ομφαλιον σακευς τρυφος,— Paul. Sil. *ib.* iii. 87.*
Ομφάλιος. campus in Creta ita appellatus.
Ομφαλιον μετεπειτα πεδον καλεουσι Κυδωνες. Call. 1. 45.
Ομφαλοεις, Ομφαλωτος. umbilicum habens.
χαλκεοθωρηκων· αταρ ασπίδες ομφαλοεσσαι. Δ. 448.

---

1. Videntur hæ voces eædem prorsus esse ac sequentes; quamvis e diversitate scripturæ VV. DD. aliter visum fuerit. Vid. Steph. Th. Ind. in vv. Quænam autem vera sit scriptura, haud ita facile est decernere.

Bentleius, qui e Soph. Scholiaste (Œd. Col. p. 288. vs. 489. Br.) hoc Callimachi fragmentum desumsit, diserte legit ὄμπας. Brunckius vero, qui nimis frequenter codicum lectiones suo arbitrio mutat, habet ὄμπνας. Quod si vera sunt, quæ Blomf. in Glossario ad Sept. Th. vs. 795. erudite disserit, scribi debet ὄπνας. Vid. Lex. Sophocl. v. ὄμπνιον νέφος.

—κωμφαλωτους χρυσιδας. Athen. l. 11.
Syn. Ομφαλωδης, (περιφερης, κεκοσμημενος.)

Ομφαλος. umbilicus, umbo. 2. media pars agminis.
—πᾶς δ' αρα χαλκῷ
σμερδαλεῳ κεκαλυφθ'· ὁ δ' αρ' ασπίδος ομφαλὸν ουτα. N. 192.
Πειρως· ουτα δὲ δουρὶ παρ' ομφαλόν· εκ δ' αρα πᾶσαι. Δ. 525.
νησῳ εν αμφιρυτῃ, ὅθι τ' ομφαλός εστι θαλασσης. α. 50.
—καὶ ορθοδικαν-Γᾶς ομφαλὸν— Pyth. 11. 15.
—γᾶς-Ομφαλὸν παρ' αοιδιμον. ib. 8. 85.
Syn. Αμβων.—το μεσον, ῥιζα γαστρος.
Epith. Αργυροκυκλος.

Ομφαξ. uva acerba. (σταφυλη δριμεῖα.)
αλλας δὲ τραπεουσι· παροιθε δέ τ' ομφακες εισιν. η. 125.
*ὦ λευκὰ Γαλατεια, τί τὸν φιλεοντ' αποβαλλῃ;
λευκοτερα πακτᾶς ποτιδῆν, ἁπαλωτερα δ' αρνος[1],
μοσχῳ γαυροτερα,* φιαρωτερα ομφακος ωμᾶς. The. 11. 19.
—οινοτρόφον ομφακα Βακχου. Ep. ἀδεσπ. 386.

Ομφη. vox. 2. oraculum.
εγρετο δ' εξ ὑπνου· θειη δέ μιν αμφεχυτ' ομφή. B. 41.
Syn. Φωνη, φημη. δοξα, κληδων, χρησμος.—ονειρου φαντασμα. Suid. Epith. Αντικτυπος, ατρεκης, αντιρ-ῥοπος, ευρυαλος, ετυμηγορος, δοχμιος, λιγεῖα, θεια, θεσκελος, θεσφατος, θεοδινης, θεοδεγμων, θεηγορος, ὑποκαρδιος, πρωτοθροος, εμφυλιως, ζαθεα, ἡδεῖα.
Phr. Ομφὴν Οιωνοῖο θεηλατον— Apoll.
—πνεῦμα διδωσιν αειλιβεος ῥοον ομφῆς. Nonn.

Ομφηεις. fatidicus. 2. vocalis.
κοιρανος ομφηεντος ανηγαγεν ανθερεῶνος. ibid.

Ομφητηρ. fatidicus. Vid. Μαντις.
*ει δὲ θεοπροπιῃσι γερων ανεβαλλετο Καλχας,
αλλὰ καὶ ὡς Ἑλενοιο μετηλυδος ομφητῆρος
μαντοσυναι καλεουσιν ἑτοιμοτατην επὶ νικην.* Tryph. 132.
Phr. —Μαντοσυνας ζαθεης φαινοντας απ' ομφῆς. Man.

Ὁμῶλαξ, ακος. ὁ ἡ. finitimus.
Βυζηρες δ' επὶ τοῖσιν ὁμωλακες, ὧν ὑπερ ἠδη. Apoll. 2. 398.
Syn. Ὁμοαυλαξ, ὁμουριος, γειτων.

Ὁμωνῠμια. nominis communitas.
—ες δ' ανδρῶν ἦλθον ὁμωνυμιην. Crinag. An. ii. 153.

Ὁμωνῠμιης, ου. ὁ. item, Ομωνῠμιος, ᾱ, ον. idem nomen habens.
θῆκεν ὁμωνυμιης παῖς πατρὸς Αντιφανους. Ep. ἀδ. 123.
αινητὸν παντεσσιν επιχθονιοις Διομηδη
ἠδ' ἱερὰ κατεχει νῆσος ὁμωνυμιη. Aristot. An. i. 179.*

Ὁμωνῠμος. idem.
ἶσον θυμὸν εχοντες ὁμωνυμοι, οἱ τὸ παρος περ. P. 720.
Syn. Συνωνυμος, παρωνυμιος, επωνυμος.

Ὁμωροφιος. sub eodem tecto habitans.
ξυνὸν ὁμωροφιον νεμεσημονα θυμὸν ἑταιρων. Nonn.

Ὁμῶς. adv. similiter. Vid. Ὁμοῦ.
Περγασιδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριαμοιο τεκεσσι-Τῖον,—E. 535.

Ὁμως. adv. nihilominus.
αυτικ', επεί τ' ενοησεν· ὁμως δ' ου ληθετο χαρμης. M. 393.
Syn. Αλλ' ὁμως, ὁμως δε, δε γε, και μην, αλλ' οὖν, εμπα, εμπης, μεντοι, μεντοιγε.

Οναγρος. onager. —εὔσφυρον, ηεροεντα,
κραιπνὸν, αελλοποδην, κρατερωνυχον, αιπὺν οναγρον.
—ὃς τε πελει φαιδρὸς δεμας, ευρὺς ιδεσθαι,
αργυρεος χροιην, δολιχουατος, οξυτατος θεῖν· κ.λ. Opp. κυν. γ.

Οναμαι, Ονημαι. fruor.
ὃς ουτε λεκτρων νεογαμων ονησομαι. Med. 1345. P.
Syn. Απολαυω, επαπολαυω, επιτυγχανω.

Οναρ. το. gen. ονειρᾰτος. somnium. Vid. Ονειρος.
ἢ καὶ ονειροπολον· καὶ γάρ τ' οναρ εκ Διός εστιν. A. 63.
ασθμαινοντα· κακὸν γὰρ οναρ κεφαλῆφιν επεστη. K. 496.
Epith. Αμενηνον.

Ονεια. pellis asinina. (ἡ τοῦ ονου δορα.)
καὶ τὴν ονειαν προσεπεθηκεν εκδειρας. (Scaz.) Suid.

Ονειαρ. utilitas, emolumentum. pl. Ονειατα. cibi.
ευχωλὴ κατὰ αστυ πελεσκεο, πᾶσί τ' ονειαρ. X. 433.
οἱ δ' επ' ονειαθ' ἑτοῖμα προκειμενα χεῖρας ιαλλον. I. 91.

1. Prætulerim ἁπαλωτέρα ἀρνός.

Syn. Ονησις.—βρῶμα (την ονησιν παρεχον.) το επιτήδειον.

*Ονειδεια, v. Ονειδία. idem qu. ὄνειδος.
ὅ σφιν ονειδειῃσιν εμὸν διεμησατο ποτμον. Hom. xxxvii. 12.
αργαλεην μεσατοισιν ονειδιην[2] επελασσε. Nic. Al. 408.

Ονειδειος, vel Ονειδιος, α, ον. probrosus.
εν δ' αλλοισι θεοῖσιν ερις πεσε βεβρῖθυια,
αργαλεη, διχα δέ σφιν ενὶ φρεσὶ θυμὸς αητο·
σὺν δ' επεσον μεγαλῳ ὁμαδῳ, βραχε δ' ευρεῖα χθών.
αμφὶ δὲ σαλπιγξε μεγας ουρανός· αἶε δὲ Ζευς
ἡμενος Ουλυμπῳ, εγελασσε δέ οἱ φιλον ἦτορ
γηθοσυνῃ, ὅθ' ὁρατο θεοὺς εριδι ξυνιόντας.
ενθ' οἵ γ' ουκ ετι δηρὸν αφεστασαν· ἦρχε γὰρ Αρης
ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Αθηναιῃ επορουσε,
χαλκεον εγχος εχων,* καὶ ονειδειον φατο μῦθον. Φ. 385.

Ονειδιζω. vitupero. 2. exprobo.
αλλ' ἦτοι επεσιν μὲν ονειδισον, ὡς εσεταί περ. A. 211.
Syn. Κατονειδιζω, εξονειδιζω, επονειδιζω, μεμφομαι, λοιδορεω, επικερτομεω, εξελεγχω, μωμαομαι, εγκαλεω, ὑβριζω, ονομαι, προπηλακιζω.

Ονειδιστήρ. probrosus.
λογους ονειδιστῆρας ενδατουμενος. Herc. F. 218.
Syn. Ονειδιστης, ονειδειος, ονειδιος, ονειδιστικος, επονειδιστος, ὑβριστικος, αιτοεπης.

Ονειδος. probrum. 2. gloria.
σοὶ μὲν δὴ, Μενελαε, κατηφειη καὶ ονειδος-Εσσεται,—P. 556.
Σφιγγὸς αναφερεις ονειδος; Phœn. 1761.
*—εδαην ποτ' εν οικοις,
τὰν απὸ θηροτροφου φοινικολοφοιο δρακοντος
γενναν οδοντοφυῆ,* Θηβαις καλλιστον ονειδος. Phœn. 838.
Syn. Ονειδισμος, ονειδισις, εξονειδισμος, μεμψις, ὑβρις, αἶσχος, αδοξια, δυσφημια, κατηφειη, λοιδορια, ονειδιη. 2. δοξα, κλεος. Epith. Απροτιοπτον, καταπτυστον, λυγρον, πικρον, κακοποιον, ῥιγηλον, χαλεπον, αρχαῖον.

Ονειρος, τα Ονειρατα, Ονειρον. somnium.
κλῦτε, φιλοι, θεῖός μοι ενυπνιον ἦλθεν Ονειρος. B. 56.
αυτὰρ εμοὶ καὶ ονειρατ' επέσσευεν κακὰ δαιμων. υ. 87.
ὥς οἱ εναργὲς ονειρον επεσσυτο νυκτὸς αμολγῷ. δ. 841.
Syn. Οναρ, ενυπνιον, φασμα, φαντασμα (νυκτερινον.)
Epith. Αμηχανος, ακριτομυθος, αλγινοεις, αινος, αδρανης, ακηρατος, ακηριος, αντιτυπος, απειλητηρ, γλυκυς, βαρυς, δολοεις, δυστηνος, ἑσπεριος, ευπεταλος, κενεος, λυγρος, νοοπλανης, δολοπλοκος, εγρεμοθος, οἴζυρος, ολοος, πικρος, θαυμαστος, μελανοπτερυξ, χρυσεος, ψευστης, βαθυπλουτος, ακτεανος, ατρεκὴς, σκιερος, σκιοειδης, δαφοινηεις, πτηνος, πτεροεις, μιμηλος, βλοσυρωπος, φονιος, ερωτοτοκος, ομφηεις, φιλοθρηνος. Phr. —Οψιν πτεροεσσαν ονειρου.
—ονειρος φασματα ποικιλλων— Nonn.
Αἶδα προπολον,-Ψυχὰν αψυχον εχοντα, μελαινας
Νυκτὸς παῖδα, ... μελανονεκυειμονα. Ran. 1332. B.
—δοκημα νυκτερωπὸν εννυχιων ονειρων. Eur.
κικλησκω σε, μακαρ τανυσιπτερε οὖλε ονειρε,
αγγελε μελλοντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μεγιστε.
ἡσυχιᾳ γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλος επελθὼν [85. 1.
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νοον αυτὸς εγειρεις. κ.λ. Orp. H.
[νυκτιφοιτα δειματα. Lyc. ατρεκεων ποιμαινεται εθνος ονειρων. Mosch.]

Ονειρηεις. ad insomnia pertinens.
οψις ονειρηεσσα, κακῶν εξαγγελος εργων. Orp. H. 85. 14.
Syn. Ονειριος.

Ονειροκρῖτης, Ονειρομαντις, Ονειροπολος, Ονειρυφρων. somniorum interpres. —οὗτος αριστος [33.
εστιν ονειροκριτας, ὁ διδασκαλός εστι παρ' ᾧ νοῦς. The. 21.
δομων ονειρομαντις, εξ ὕπνου κοτον-Πνεων,— Choëph. 31.
ἢ καὶ ονειροπολον, καὶ γάρ τ' οναρ εκ Διός εστι. A. 63.
τίς γάρ νιν εκταν'; οἶσθ', ονειροφρον, φρασαι; Hecub. 706.
Syn. Ονειροσκοπος, ονειροπολεων, ονειροπομπος, στοχαστης, εικαστης, ὑποκριτης.

Ονειροπολεω. somnia interpretor. 2. somnio.
ονειροπολεῖ γὰρ καὶ καθευδων ἱππικήν. Nub. 27.

2. Codd. Med. Ricc. ὀνειδείην.

Syn. Εν τοῖς ονειροις περινοεω, (ονειρους κρινω.) 2. ενυπνιαζω, ονειρωσσω, φανταζομαι.

Ονειροφαντος. in somnio visus. 2. somniorum interpres.
ονειροφαντοι δὲ πενθημονες-Παρεισιν δοξαι φερουσαι χαριν ματαιαν. Agam. 429.

Ονειρωσσω. somnio. [432.
αλλ' ὁ Πλατων σοὶ τῦφον ονειρωσσων ενεφυσεν. Pallad. *An*.ii.

Ονεω, Ονεομαι, Ονημι, Ονινημι. juvo.
ενεπιην ασκεῖν, ἡτις μαλα παντας ονησει. Phoc. 116.
μοχθος μέν τ' ολιγος, τὸ δὲ μυρίον αυτίκ' ονεῖσθαι (ονειαρ, *Buhle*,)
γιγνετ' επιφροσυνης αιεὶ πεφυλαγμενῳ ανδρί. Arat. 761.
Ζεῦ πατερ, ειποτε δή σε μετ' αθανατοισιν ονησα. Α. 503.
* αλλ' ολοῷ Αχιλῆϊ, θεοί, βουλεσθ' επαρηγειν,
ᾧ ουτ' αρ φρενες εισιν εναισιμοι, ουτε νοημα
γναμπτὸν ενὶ στηθεσσι· λεων δ' ὡς, αγρια οἶδεν,
ὅς τ', επεὶ ἂρ μεγαλῃ τε βιῃ καὶ αγηνορι θυμῷ
ειξας, εἶσ' επὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λαβῃσιν·
ὡς Αχιλεὺς ελεον μὲν απωλεσεν, ουδέ οἱ αιδὼς*
γιγνεται, ἥ τ' ανδρας μεγα σινεται, ηδ' ονινησι. Ω. 39.
Vid. Hes. ε. 316. Syn. Ωφελεω, χραισμεω, αρηγω.

Ονημι. vitupero. Vid. Ονομαι.
ἧς ἥβης απονηθ', ὅτε μ' ωνατο, καί μ' ὑπεμεινε. P. 25.

Ονηλᾰτης. agaso. Vid. ad voc. Ποαστρια.
Syn. Αστραβηλατης, ονοκινδιος, ἱπποφορβος.

Ονηϊστος, Ονησιμος. utilis.
*αλλ' εὖ καρτυναντες ἑαῖς ενὶ χερσὶν ερετμά,
τεμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν· επεὶ φαος οὔ νύ τι τοσσον
εσσετ' εν ευχωλῇσιν, ὅσον τ' ενὶ καρτεϊ χειρῶν.*
τῷ καὶ τἆλλα μεθέντες, ονηϊστον πονεεσθε
θαρσαλεως· πρὶν δ' οὔ τι θεοὺς λισσεσθαι ερυκω. Apoll. 2. 332.
συμβολον ηδη μοι μεγ' ονησιμον· ουκ ονοταζω. H. Mer. 30.
ονησιφορον ἦν τοῦτο—Ath. l. 7. Syn. Επωφελης, ευχρηστος, χρησιμος, λυσιτελης, συντελης, προσφορος, συμφορος, αγαθος, χρειωδης, οφελσιμος, ωφελιμος, ωφελησιμος, ονειος.

Ονησις. emolumentum.
αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ονησιος αντιασειεν. φ. 402.
Syn. Ονειαρ, ωφελεια, ωφελημα, ευχρηστια, ευχρηστημα, οφελος, λυσιτελεια, συντελεια, συμφερον, ισχυς.

Ονησῖφορος. utilitatem adferens. Vid. Ονησιμος, et ad v. Αττικιστι.

Ονητωρ. Nom. Pr.
Λαογονον θρασὺν, υἱὸν Ονητορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ιδαιου ετετυκτο, θεὸς δ' ὡς τιετο δημῳ. Π. 604.

Ονητοριδης. Vid. Φροντις.

Ονθῠλευσις. exquisitior ciborum apparatus.
τὰς δ' ονθυλευσεις,— Athen. l. 4.
Exp. Τας περιττας σκευασιας.

Ονθος. jumentorum stercus.
εν δ' ονθου βοεου πλῆτο στομα τε ῥῖνάς τε. Ψ. 777.
Syn. Βολβιτον, βολιτον.

Ονῐδιον. asellus.
ὥσπερ καχρυων ονιδιον ευωχημενον. Vesp. 1297. (1306. B.)
Syn. Ονισκος, οναριον, ελλωψ.

Ονις. stercus asininum.
δὸς μᾶζαν ἑτεραν εξ ονιδων πεπλασμενην. Pac. 4.
Exp. Τὰ τῶν ονων αποπατηματα.

Ονῖτις. ἡ. asinaria, species origani.
*πολλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βαρος αινυσο θριων
παῦρα χαμαιπιτυος, τοτ'* ονιτιδος αὖον ορειης. Nic. Al. 55.

Ονογυρις. *immo*, Ονογῦρος. carduus asininus vulgaris. *al.* ἀνάγυρος.
αγνου τε βρυα λευκά,* καὶ εμπριοντ' ονογυρον. Ther. 71.

Ονομα[1], *Ion.* Ουνομα, *Dor.* Ωνομα. nomen.
Κυκλωψ, ειρωτᾷς μ' ονομα κλυτόν; αυτὰρ εγώ τοι-Εξερεω.
αστυ δέ τοι δειξω, ερεω δέ τοι ουνομα λαῶν. Ζ. 194. [ι. 364.
ωνομα μὲν Λυκιδαν,* ἧς δ' αιπόλος, ουδέ κε τίς μιν
ηγνοιησεν ιδών,*— Theoc. 7. 13.
Epith. Αφθιτον, αγακλειτον, ασβεστον, αγηραον, αγλαον, αμφιβοητον, διïπετες, αριπρεπες, ενδοξον, κερδαλεον, μονοσεπτον, κλεινον, περικυδαλιμον, πανθαγιον, περικλεες, πολυλλιτον, τηλεκλυτον, μεγαλαυχες, τιμῆεν.

Ονομαζω, Ονομαινω. nomen impono, designo.
Αργειων, καὶ πολλὰ περικλυτα δῶρ' ονομαζον. Σ. 449.
ᾤμωξέν τ' αρ' επειτα, φιλον τ' ονομῆνεν ἑταῖρον. Κ. 522.
Syn. Καλεω, αποκαλεω, επικαλεω, προσαγορευω, ὑπαγορευω, κληζω, φραζω, ἑρμηνευω.—εξονομαζω, εξονομαινω, κατονομαζω, διονομαζω, παρανομαζω, επονομαζω, επαγγελλω.

Ονομακληδην. *adv.* nominatim.
εκ δ' ονομακληδην Δαναῶν ονομαζες αριστους. δ. 278.
Syn. Κληδην, ονομαστι, εξονομακληδην, κατ' ονομα.

Ονομακλῠτος. cujus nomen est inclitum.
πολλὰ γὰρ ωπασε παιδὶ γερων ονομακλυτος Αλπης. Χ. 51.
Syn. Ονομαστος, αγακλυτος, ενδοξος, αδοξος.

Ονομαστι. *adv.* nominatim. Vid. Ονομακληδην.
—ακρεσπερον αειδοισαι-Αλκμηναν ονομαστι·—Theoc. 24. 76.

Ονομαστός. nominabilis, clarus.
—εν ανδράσι θηκ' ονομαστοὺς-Οπλοτεροις.— ib. 16. 46.
ᾤχετ' εποψομενος κακοϊλιον ουκ ονομαστήν. τ. 260.
Syn. Ονομακλυτος, πολυς.

Ονος. asinus, asina.
ὡς δ' ὅτ' ονος παρ' αρουραν ιὼν εβιησατο παῖδας. Λ. 557.
Syn. Κανθων, κανθις, κιλλος, ονισκος, βουπαλος, μεγαμυκος.—θηρ ουατοεις. Epith. Βραδυπους, ογκηστης, αφυης, μονιος, σκοτοεις, παλιντριβης, λαρκαγωγος, κυκλοδιωκτος, κακοδαιμων, μεγαλομυκητης, νωθης, κανθηλιος, ορεσκῷος, λασιος.
Phr. Ιθυνων αχαλινον ονον, ταλαεργον ὁδιτην. Nonn.
αντισπαστον εμοί τις ονον μακροθυμον εδωκεν,
τῶν βασταζομενων ὁρμον οδοιποριης,
υἱὸν τῆς βραδυτητος *ονον, πονον, οκνον, ονειρον,
τῶν ανακαμπτοντων ὑστατιον προτερον. Pallad. *An*. ii. 417.*

Ονοστός. vituperandus.
δῶρα μὲν ουκ ετ' ονοστὰ διδοις Αχιλῆϊ ανακτι. Ι. 164.
Syn. Μεμπτος, ονοτος, ευτελης, φαῦλος. ψεκτος.—μεμπτος.

Ονοσφᾰγῐα. victima ex asino.
τερπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ονοσφαγιαι. Call. *fr*. 188.

Ονοταζω. vitupero. Vid. ad v. Ονησιμος.
καί ῥ' ὁπότ' αν τίς μιν βλαπτη σκολιῶς ονοταζων. Hes. ε. 258.
Syn. Εκφαυλιζω, μεμφομαι, λοιδορεω, ονομαι.

Ονοτὸς, Ονοτατος. vituperabilis, pauper.
χητεϊ κηδεμονων ονοτὴν καὶ αεικέα θειης. Apoll. 4. 91.
σχετλιον, ουκ ονοτατον,— Hom. A. 255.[2]
Syn. Ονοστος, μεμψιμοιρος, αποβλητος, επονειδιστος.

Ονοω, Ονοομαι, Ονομαι. vitupero.
—μηδεὶς τὰ θεῶν ονοσαιτο. Theoc. 26. ult.
—ουδέ τι σ' οιω-Γαῖαν ονοσσεσθαι— Apoll. 1. 830.
ουχ ὥς με μνηστῆρες ατιμαζοντες ονονται. φ. 427.
Syn. Ονημι, ονοταζω, ονειδιζω, ὑβριζω, επισκωπτω, μεμφομαι, εκφαυλιζω.

Ονυξ. unguis.
νεβρον εχοντ' ονυχεσσι, τεκος ελαφοιο ταχειης, Θ. 248.
Syn. Ὁπλη, χηλη. Epith. Ἁπαλος, αφειδης, αδρυπτος, γναμπτος, κρατερος, βλοσυρος, θηγαλεος, οξυπαγης.

Ονωνις. ἡ. ononis, planta.
αλλοτε δ' ὕσσωπόν τε, καὶ ἡ πολυγωνος ονωνις. Nic.* Th. 872.

Οξᾰλιος. ὁ ἡ. epith. ficus.
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ οξαλιους τὰ χωρια [p. 76.*
συκᾶς φερει· τοὐμὸν δὲ καὶ τὰς αμπελους. Apollod. ap. Ath.

---

1. Τοὔνομα pro τὸ ὄνομα positum apud Atticos vix necesse est animadvertam. Sed *temere* ponitur in Aristoph. Pac. v. 185. unde versus uno pede justam mensuram exsuperat:
'Ε. τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς. Τ. μιαρώτατος.
Codex Rav. habet τί σοί ποτ' ἔστιν ὄνομ'; Hinc facilis evadit correctio:
'Ε. τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς; Τ. μιαρώτατος.
Hanc conjecturam confirmat Suidas, v. μιαροί, sicuti a *Dobræo* disco, *Nott. ad l. l.*

2. Versus hic designatus est apud Hymn. in Venerem, non Apollinem. Lectio autem adeo certa, ut ne varietatem quidem dignetur Hermannus commemorare, hæc est:
σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστὸν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο.
Facessat igitur in malam crucem ὀνοτᾶτος sensu τοῦ, ὀνοτὸς, quæ vox reperitur etiam in Callim. Del. vs. 20.

Οξᾰλις. ἡ. fæx acida vel vappa. 2. lapathi species, vulgo acetosa.
αρκτιον, οξαλιδας τε, καὶ ορμενοεντα λυκαψον. Nic. Ther. [840.
Οξαλμη. jus ex aceto et muria.
εις οξαλμην εμβαλε θερμήν. Vesp. 330.
Syn. Οξειδιον, οξος.
Οξεα. *adv.* acute, stridule.
οξέα κεκληγὼς λεγ' ονειδεα· τῷ δ' αρ' Αχαιοί. B. 222.
Syn. Οξεως, οξυ, λιγεως, πικρῶς, σφοδρῶς.
Οξινης. vinum quod coacuit aliquantum.
εμαχομεσθ' αυτοῖσι, θυμὸν οξινην πεπωκότες. Vesp. 1077.
Syn. Δριμυς.
Οξις. acetabulum. (αγγεῖον οξους δεκτικον.)
οξις δὲ πᾶσα, καὶ λοπαδιον καὶ χυτρα,
χαλκῆ γεγονε— Plut. 813. Syn. Οξυβαφον.
Οξος. acetum, vinum vile. [10. 13.
εκ πιθω αντλεῖς πηλον· εγὼ δ' εχω ουδ' ἅλις οξους. Theoc.
—αναριστος Διοκλειδας,
χὠνηρ οξος ἅπαν· πεινᾶντί γε μηδὲ ποτενθῃς. ib. 15. 147.
Syn. Οξειδιον, οξαλμη, οινος αλιβας.—οξυχολος.
Epith. Θανατηφορον.
Οξῠβᾰφον, Οξυβαφος. acetabulum.
οξυβαφον εντευθενὶ προσθου λαβὼν, ἢ τρυβλιον. Av. 360.
Syn. Οξις, εμβαφιον, τρυβλιον, κοτυλη.
Οξῠβελης. acutam habens cuspidem.
λιγξε βιος, νευρη δὲ μεγ' ιαχεν, ἆλτο δ' οἰστὸς
οξυβελης,—— Δ. 126.
Exp. Οξεῖαν εχων ακμην, ἤ, ὁ ταχεως βαλλομενος.
Οξῠβοας, vel Οξυβοης, ου. ὁ. acutum clamans.
—ιωνοθροον-Γοον οξυβοαν,— Agam. 57.
*οξυβοαι κωνωπες, αναιδέες, αἱματος ανδρῶν
σιφωνες, νυκτὸς κνωδαλα διπτερυγα. Meleag. 93.*
Syn. Λιγυς, ηχωδης, πολυθροος, οξυτονος.
Οξυγλῠκυς. cum dulcedine acer.
οξυγλυκειάν τ' ἆρα κοκκιεῖς ῥοαν. Æsch. Fr.
Οξῠγοος. lamentabilis.
οξυγοοις λιταῖσιν. Sept. Th. 327.
Syn. Οξυκωκυτος, οξυθρηνητος.
*Οξῠδουπος, ου. ὁ ἡ. acutum strepens.
καὶ κυμβαλ' οξυδουπα κοιλοχειλεα. Philipp. *An.* ii. 212.*
Οξυεθειρος, ου. ὁ ἡ. acutos capillos habens.
καὶ στεφος οξυεθειρον ὁμυπλοκον εἶχεν ακανθης. Nonn.
Οξῠη, *expon.* λόγχη ὀξυΐνη.
*καλῶς ελεξας. αλλ' εμοὶ προχειρ' εχων
τευχη, κομιζε. χειρὶ δ' ενθες οξυην,
λαιόν τ' επαιρε πῆχυν, ευθυνων ποδα.* Heracl. 726.
Syn. Δορυ. Vid. Οξυοεις.
Οξῠθηκτος. valde acutus. *sed in l. c. expon.* ὀξεῖαν λαβοῦσα πληγήν.
ἡ δ' οξυθηκτος ἥδε βωμια περιξ. Antig. 1309. (01. Br.)
Οξυθυμεω, Οξυθυμεομαι. iræ sum impotens.
τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, οξυθυμεῖσθαι σφοδρα
Ευριπιδη, τοιαῦτ' ακουουσας κακὰ,
ου θαυμασιόν εστ', ουδ' επιζεῖν τὴν χολήν. Thesm. 473.
Syn. Θυμοομαι, οργιζομαι, (βαρεως και χαλεπῶς.)
Οξῠθῡμια. iræ præcipitantia.
ανειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γενος,
καὶ δυσφυλακτον οξυθυμιας ὕπο. Androm. 725.
Syn. Θυμωσις, ακροχολια, οργιλοτης, πικρια, πικροτης, σφοδροτης, στυφνοτης, δριμυτης, οξυτης.
Οξῠθῡμος. iracundus.
ἦν δ', οξυθυμου μὴ κρατῶν φρονηματος. Orest. 1203.
[Syn. Βαρυφρων. Lyc.]
Οξῠκᾰρηνος. acutum caput habens. Vid. in v. Ταῦρος.
Οξῠκαρδιος. iracundus. 2. magnanimus.
εμοιρασαντο δ' οξυκαρδιοι-Κτηματα,— Sept. Th. 913.
Syn. Οξυχολος, ακροχολος, δυσοργος, οργιλος, θυμικος, θυμωδης.
*Οξῠκομος, ου. ὁ ἡ. foliis acutis. *epith.* piceæ.
οξυκομοιο κρεμαστὸς απ' ευλιπέος κατὰ πευκης. Ep. *ad.* 291 a.*
Οξυκωκῡτος. valde flebilis. Vid. Οξυγοος.
παιδὸς τοῦδ' ησθετ' οξυκωκυτον παθος. Antig. 1322.

Οξῠλᾰλος. acute loquens.
ἠπου δεινὸν εριβρεμετας χολον ενδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' αν οξυλαλόν περ ιδῃ, θηγοντος οδοντας
αντιτεχνου·—Ran. 828. (14. B.)
Syn. Οξυφωνος, λιγυφωνος, λιγυμυθος, οξυμολπος.
*Οξῠλῐπᾰρος. aceto et pinguedine imbutus.
εν οξυλιπαρῳ τριμματι σκευαζεται. Timocl. ap. Ath. p. 385.*
Οξῠμελης. acuta voce canens.
ἡνίκ' αν ὁ θεσπεσιος οξυμελης αχετας
θαλπεσι μεσημερινοῖς ἡλιομανης βοᾷ. Av. 1095.
Οξῠμεριμνος. acute excogitatus.
ανδρῶν γνωμοτυπων, ὅταν εις εριν οξυμεριμνοῖς (877. Br.)
ελθωσι, στρεβλοῖσι παλαισμασιν αντιλογοῦντες. Ran. 905.
Exp. Τοῖς μετὰ σκεψεως εὑρισκομενοις, καὶ ασαφεσι.
Οξῠμηνῖτος. vindictam provocans. cui quis graviter irascitur.
—ουδὲ μὴν εμοὶ θεμις
φονου διαιρεῖν οξυμηνιτου δικας. Eumenid. 475.
Οξῠμολπος. acute canens.
μητ' οξυμολποις προσσεβειν οιμωγμασιν. Sept. Th. 1031.
Syn. Οξυμελης, οξυλαλος, οξυφωνος.
Οξυντηρ. scalprum.
καὶ πλατὺν οξυντῆρα μεσοσχιδεων δονακηων. Paul. Sil. *An.* iii.
Οξῡνω. acuo. 2. acesco. [87.
καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν οξυναι στομα. Trach. 1192.
Syn. Παροξυνω, οτρυνω.—οξυνομαι, παροξιζω.
Οξυοεις. abiegnus.
Ἑκτωρ δ' Ηἰονῆα βαλ' εγχεϊ οξυοεντι. H. 11.
Syn. Οξυς, οξυϊνος, (i. e. απο οξυας, ειδους δενδρου, κατεσκευασμενος.) *Vid. Elmsleium ad Heraclid.* 727.
Οξῠπᾰγης. fortiter impactus. 2. aculeatus.
καὶ πυρὶ θηγαλεους οξυπαγεῖς σταλικας. Antip. Sid. *An.* ii. 10.
Οξῠπεινος. famelicus.
*Ζῆθον μὲν ελθεῖν ἁγνὸν ες Θηβης πεδον
οικεῖν κελευει· καὶ γὰρ αξιωτερους
πωλοῦσιν, ὡς εοικε, τοὺς αρτους εκεῖ·
ἦν δ'[1] οξυπεινος· τὸν δὲ μουσικωτατον
κλεινὰς Αθηνας εκπερᾶν Αμφιονα·
οὗ ῥᾶστ' αεὶ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κοροι,
καπτοντες αυρας, ελπίδας σιτουμενοι.* Eubul. ap. Ath. p. 47.
Οξῠπευκης. acidus cum amarore.
τὸ δ' αγχι πλευμονων ξιφος
διανταιαν οξυπευκες σοῦται
διὰ Δικας. Choëph. 639.
Οξυπινδαξ[2]. (κυλικα)—ευκυκλωτον, οξυπινδακα. Ath. l. 11.
Οξυπληξ. acute, seu, multum, plangens.
*ὦ τὰς απαιωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λιμνας ἦλθον ηχουσας γυοις,
Αχεροντος οξυπλῆγος αρσενας χοας. Soph. *fr.* Polyx. ii.
Οξῠπορος, ου. ὁ ἡ. (*sed leg. in l. c.* ὀξυτόρου.) in cacumen procedens.
Μνασαλκου τε κομας οξυπορου πιτυος. Meleag. 1. 16.*
Οξυπους. celeres pedes habens.
—λευσσω Μενελεων δομων πελας-Οξυπουν—Or. 1583. (65.
Syn. Ταχυπους, ωκυπους, αερσιπους, ποδωκης. [P.)
Οξῠπρωρος. acutam proram habens.
δαΐος στρατὸς οξυπρω-
ροισι βρεμων εν αιχμαῖς. Prom. 424.
Syn. Οξυκερατος.
Οξῠρεπης, Οξυρρεπης. velox.
φῶτας δ' οξυρεπεῖ δολῳ
απτῶτι δαμασσαις. Ol. 9. 138.
Syn. Οξυς, οξυρροπος, αιφνιδιος.
Οξυς. acutus.
ἡ ὅγε φασγανον οξὺ ερυσσαμενος παρὰ μηροῦ. A. 190.
εσκεδασ' οξὺς Αρης, ψυχαὶ δ' Αΐδοσδε κατῆλθον. H. 330.
Syn. Οξυοεις, πεμπνης, ευθηκτος, τμητικος, οξυστομος.—δριμυς, διαπρυσιος, οξυφρων, οξυπους, οξυρεπης, φρονιμος, ωκυς.
Οξυστομος. acutum os, seu rostrum habens.
οξυστομον μαχαιραν ες γαιας μυχούς. Eur. Suppl. 1206.

1. Vulgo σὺ δ' ὀξυπ. Grot. ὁ δ' ὁ. "Si quid mutandum," inquit Schweighæuserus, "ἦν δ' mallem."
2. Scribi forsan debet ὀξυπύνδαξ. Vid. Lex. Sophocl. v. 'Απυνδάκωτος.

SYN. Οξυοδους, οξυς.

Οξυσχοινος. acutus juncus.
εγχος δ', οξυσχοινος ἑκαστῳ μακρὸς αρηρει. Batrach. 162.

Οξῦτενης. acuminatus.
—ουδὲ γὰρ ῆεν-Οξυτενης— Ep. l. 5. SYN. Κεντρωτης.

Οξῦτομος. acutus.
ει γάρ τις οζους οξυτομῳ πελεκει
εξερειψαι κεν μεγαλας δρυὸς,— Pyth. 4. 468.

Οξῦτονος. qui acuto tono finitur. 2. stridulus.
—αλλ' ο-ξυτονους μὲν ᾠδὰς—Θρηνησει— Aj. 636.
SYN. Οξυφωνος, οξυβοας, οξυμελης, οξυηχος, διατορος.

Οξῦτορος. acutus.
—οξυτορῳ—κινησασα χαλινῷ. Antig. 109.

Οξῦφεγγης. valde splendens.
ῥοδ' οξυφεγγῆ— Ath. l. 13.

Οξυφθογγος, Οξῦφωνος. acute sonans.
κυμβαλά τ' οξυφθογγα,— Ep. ἀδ. 174.
εκλαον, οξυφωνος ὡς αηδων. Trach. 980. (65. B.)
SYN. Οξυλαλος, οξυμελης, οξυτονος, οξυηχος, λιγυφθογγος.

Οξῦφρων, ονος. ὁ ἡ. sollerti mente præditus.
οξυφρων κρινοι λεχη γυναικῶν. Med. 644.
SYN. Οξυς, αγχινοος, σοφος.

Οξῦχειρ. promtus manu.
τὸν λειοντομαχαν, τὸν οξυχειρα. Theoc. Ep. 20. 2.
SYN. Προχειρος, επιδεξιος.

Οξῦχολος. iracundus.
τοιαυτη Ζηνὸς πελεται τισις, ουδ' εφ' ἑκαστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ανὴρ, γιγνεται οξυχολος. Solon.
SYN. Ακροχολος, εγκρασιχολος, επιχολος, ζαχολος, χολωδης, ενοργητος, οξυθυμος.

Οξῦχολως. *adv.* ira gravi.
ζευχθη δ' οξυχολως [1] παῖς ὁ Δρυαντος. Antig. 967.

Οπᾱδὸς[2], *Att.* Οπηδός. comes. —χαιρετε δ' αλλοι
αστέρες, ευκηλοιο κατ' αντυγα Νυκτὸς οπαδοί. Theoc. 2. ult.
καὶ γὰρ εγὼ Μουσησιν Ολυμπιαδεσσιν οπηδός. H. Merc. 450.
SYN. Ακολουθος. οπαων. θεραπων. *οπισθοπος. q. v.*

Οπαζω. sequi jubeo. 2. persequor.
αλλ' ὅτε δὴ ῥα κιχανε πολὺν καθ' ὅμιλον οπαζων. E. 334.
σὴ δὲ βιη λελυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας οπαζει. Θ. 103.
θελγε νοον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος οπαζε. M. 255.
SYN. Οπηδεω, διώκω, συνελαυνω, ακολουθεω, παρεχω, διδωμι, χαριζομαι. περιποιῶ. καταφερομαι. θεραπευω.

Οπαλλιος. nomen lapidis pretiosi. *Angl.* opal.
φημὶ δέ τοι τερπειν καὶ οπαλλιον Ουρανιωνας
αγλαὸν, ἱμερτοῦ τερενα χροα παιδὸς εχοντα. κ. λ. Lith. 9. 1.

Οπατρος, Οπατριος. eodem patre genitus.
ἠτοι ὁ Ιφιδαμαντα κασιγνητον καὶ οπατρον. Λ. 257.
SYN. Ὁμοπατρος, ὁμοπατριος, ὁμαιμος. κασιγνητος. ὁγαστριος, ὁμογαστριος.

Οπᾱων. ὁ ἡ. comes.
τοῖσι δ' ἔπ' Ιδομενευς, καὶ οπαων Ιδομενῆος-Μηριονης. H. 165.
*ου μὲν ατιμησειε θεὰ βασιλεια γυναικῶν
αμφιπολον γεραων εμεναι καὶ οπαονα νυμφην. Marcell. *An.* ii. [303.*
SYN. Οπαδος, ὁπλοπαροχος.

Οπή. foramen, specus.
*a. σὺ δὲ πῶς ἑωρας, ὦ κακιστ' απολουμενε,
ὃς εγκεκαλυφθαι φῄς; b. διὰ τοῦ τριβωνιου.*
οπὰς γὰρ εἶχεν ουκ ολιγας, μὰ τὸν Δια. Plut. 713.
SYN. Πορος, τρωγλη, τρυπα, τρυπημα, τρῆμα, τρυμαλια.—θυρις.

Ὀπη, Ὀππη, Ὀππω, Ὀπου. *adv.* ubi. 2. qua via.
παπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φυγοι αιπὺν ολεθρον. Ξ. 507.
τερπειν· ὅππη θυμὸς εποτρυνῃσιν αειδειν. θ. 45.
νῦν δ' αρχ' ὅππω σε κραδιη θυμός τε κελευει. N. 784.
*τοὔνεκα γὰρ καὶ ποντον επεπλως, οφρα πυθηαι
πατρὸς,* ὅπου κυθε-γαῖα, καὶ ὅντινα ποτμον επεσπεν. γ. 15.

SYN. Ἠι, ἧχι, οἷ, ὅποι, οὗ, ποῦ, πῇ, ποι, ἵνα, ὅπποθι, ενθα.

Οπηδεω, Οπαδεω. comitor, sequor.
χερσὶ διακλασσας· ανεμωλια γάρ μοι οπηδεῖ. E. 216.
λαοῖς, εκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος οπηδεῖ. P. 251.
SYN. Οπαζω, ἕπομαι, ακολουθεω.

*Οπηδός. Vid. Οπᾱδος.

Ὀπηνῖκᾰ. adv. *temporis, cui respondet* τοτηνίκα, quando, quum.
ὁπηνίκ' εζει θυμὸς, ἥδιστον δ' εμοὶ
τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πετροις,
ουδεὶς ερωτος τοῦδ' εφαινετ' ωφελῶν·
χρονῳ δ', ὅτ' ηδη πᾶς ὁ μοχθος ἦν πεπων,— —
τοτηνίκ' ηδη τοῦτο μὲν, κ. λ. Œd. C. 434—440.
SYN. Ὁτε, ἡνικα, ὅταν, ὁποταν, ἦμος *cui respondet* τῆμος, *apud Dores.**

Οπιαν, *pro* ὀπῇ. **immo potius*, Οπιας, ου. ὁ. *fictum* Nom. Pr. *ab* ὀπή. *Vid. Brunck. Ind. in v.*
παντα πεφρακται, κοὐκ εστιν οπῆς ουδ' ει σερφῳ διαδῦναι.
αλλ' αλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς·* Οπιαν δ' ουκ εστι γενεσθαι. [Vesp. 352.

Οπῖας. caseus coagulo ficulneo coagulatus.
καὶ τυρὸς οπιας εστὶ, καὶ βοὸς [3] γαλα. Cycl. 136.

Οπιδνος. reverendus.
ὡς φαμενη, λοιβὴν Στυγὸς ωμοσεν, ἥ τε θεοῖσιν
ῥιγιστη παντεσσιν οπιδνοτατη τε τετυκται. Apoll. 2. 291.
SYN. Τιμιος, αιδεσιμος, ευλαβητεος.—φοβερος, πονηρος.

Οπιζομαι, Οππιζω. curo, revereor.
σως εσσεσθ', εμὲ δ' ουδὲν οπιζεο νοσφιν εόντα. X. 332.
ουδέ τις οἶδε θεοῖς οππιζέμεν [4] αθανατοισι. Lith. 67.
SYN. Εποπιζομαι, ἅζομαι, αιδοῦμαι, ευλαβεομαι, προτιμαω. αποφευγω, αισχυνομαι, εντρεπομαι, επιστρεφομαι.

Οπῖθε, Οπῖθεν, Οπισθε, Οπισθεν. Οπισω, Οπισσω. *advv.* pone. 2. posthac.
στῆ δ' οπιθε, πλῆξεν δὲ μεταφρενον, ευρεε τ' ωμω. Π. 791.
στῆ δ' οπιθεν, ξανθῆς δὲ κομης ἑλε Πηλειωνα. A. 197.
*ταων εκ πασεων κειμηλια πολλὰ καὶ εσθλὰ
εξελομην, καὶ παντα φερων Αγαμεμνονι δοσκον
Ατρεΐδῃ* ὁ δ' οπισθε μενων παρὰ νηυσὶ θοῇσι. κ. λ. I. 330.
φοιτα δ' αλλοτε μὲν προσθ' Ἑκτορος, αλλοτ' οπισθεν. E. 595.
* κοψε γὰρ αυτὸν εχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρην,*
ιδνωθεὶς οπισω·—— M. 204.
*Ἑκτορα δ', ὡς ενοησεν, ἑλε τρομος, ουδ' αρ' ετ' ετλη
αὖθι μενειν,* οπισω δὲ πυλας λιπε, βῆ δὲ φοβηθείς. X. 136.
ουδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα προσσω καὶ οπισσω. A. 343.
SYN. Κατοπιν, εις τοὔπισθεν, κατοπισθεν, μετοπισθεν, εξοπισθεν. εις το μελλον.

*Οπῖκος, ἡ, όν. opicus, rudis. *vox Latina.* Vid. Juv. vi. 455.
ει δ' οπικὴ καὶ χλωρὰ, (αn χλωρὰ τὲ?) καὶ ουκ ᾄδουσα
τὰ Σαπφοῦς. Philodem. *An.* ii. 89.*

Οπιπτευω. inspicio.
τί πτωσσεις, τί δ' οπιπτευεις πολεμοιο γεφυρας; Δ. 371.
SYN. Περισκοπεω, περισκεπτομαι, επιτηρεω, οπτευω, περιβλεπομαι.

Οπιπευτηρ. speculator. Vid. Οπτηρ.
—καὶ οπιπευτῆρας ετευξαν. Man. 6. 584.

Οπῖς, ιδος. ἡ. vindicta divina. 2. consideratio.
εκ δὲ δικην ελασωσι, θεῶν οπιν ουκ αλεγοντες. Π. 388.
2. θεῶν δ' οπιν αφθιτον αιτεω,
Ξειναρκεῖ, ὑμετεραις-Τυχαις.— Pyth. 8. 101.
SYN. 1. Εκδικησις, μῆνις. 2. επιστροφη, περιστροφη, εντροπη. φροντις, επισκεψις.

*Οπισαμβος. *Soph.* Οπισαμβω. *Eustath.* itio retrograda.*

Οπισθῐδιος. posticus.
ταῦρον ὅτ' εκ διφροιο μαλα μεγαν, η ὅγε χλουνην
καπρον οπισθιδιοιο φερων ποδὸς ασπαιροντα,
κερδαλεῳ μυθῳ σε, θεὴ, μαλα τῶδε πινυσκει. Call. 3. 150.
SYN. Οπισθιος.

1. Brunck. in contextum recepit ὀξύχολος. " Scholiastes et margo " Turnebianæ ὀξυχόλῳ. An legendum ὀξυχολῶν, ut μελαγχολῶν? " Quod reponit Scaliger ὀξύχολος minus convenit. Non enim ut " *iracundus* depingitur Lycurgus, sed ut *insanus.*" Musgr. in l.

2. Dixeris potius, hunc esse e paucis Dorismis, quos in Tragicorum diverbiis passæ sint aures Atticæ.

3. Apud Athen. p. 658. legitur Διὸς γάλα.

4. Verbum ὀπίζειν, passiva semper forma alibi occurrere, recte monet Hermannus: monstra etiam sunt producta prima syllaba, et adjunctus dativus. Optime igitur emendat: —θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰὲν εοντας. 'Οπίζω reperitur in Epigr. ἀδεσπ. 632. sed ætatis certe deterioris.

Οπισθοβᾶμων. qui retro cedit. Vid. Παγουρος.
*Οπισθοδετος. ὁ. ἡ. retro ligatus.
κορσας καὶ στομα λαβρὸν οπισθοδετοισιν ἱμᾶσιν. Simon. *fr.*8.
Οπισθοδομος. ὁ. postica pars templi. *opp.* προδομος. 2. pars arcis Athenis, ubi ærarium pone ædem Minervæ erat.*
2. τὸν οπισθοδομον αεὶ φυλαττων τῆς θεοῦ. Plut. 1194.
SYN. Παραθυρα, παραθυριον, ψευδοθυρον.
Οπισθοκελευθος. qui pone sequitur.
—οπισθοκελευθον ὁδιτην. Nonn. SYN. Ακολουθος.
Οπισθοκομοι—μεροπες. a tergo comati. Nonn.
Οπιθομβροτος. post mortem contingens.
—οπιθομβροτον αυ-χημα δοξας. Pyth. 1. 179. (*al.* οπισθομβροτον. *al.* οπισθεμβροτον.)
Οπισθονυγης. a tergo pungens. Vid. ad v. Βουστροφος.
Οπισθοπος, Οπισθοπους. pone gradiens; pedissequus.
οπισθοπους δὲ τουσδε καὶ ξυνεμπορους. Choëph. 711.
πολὺς δ' ἅμ' αυτῷ προσπολων οπισθοπους
κῶμος λελᾶκεν,— Hippol. 54.
Οπισθοτονος. in aversum tendens.
χεῖρας οπισθοτονῳ πεπεδηκότα διζυγι δεσμῷ. Nonn.
Οπιστᾶτος. postremus.
αιὲν αποκτεινων τὸν οπιστατον· οἱ δὲ φεβοντο. Θ. 342.
SYN. Εσχατος, τελευταῖος, τελευταιοτατος.
Οπισω. *adv.* Vid. Οπιθεν.
Οπῖτης. Nom. Pr.
Ασσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αυτονοον, καὶ Οπιτην. Λ. 301.
Ὁπλεω. instruo, apparo. 2. armo. Vid. Ὁπλιζω.
οἱ μὲν ἄρ εκτὸς αμαξαν εὔτροχον ἡμιονειην
ὁπλεον, ἡμιονους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' απηνῃ. ζ. 73.
Οπλὴ, ῆς. ἡ. ungula.
αντία ποιησας, ὁπλὰς τὰς προσθεν οπισθεν. H. Merc. 77.
ὁπλὰς δ' εδωκεν ἵπποις. Anac. 2. 2.
SYN. Χηλη, ονυξ. —πυξις. EPITH. Ἱππειος, περιδρομος.—πυκινη, κεροεσσα, κραταια.—κρατερα, πηλοτροφος, ευρυπεδιλος. μελαμψηφις, ορεσιδρομος.
Ὁπλιζοπᾶλης. *vitiose pro* Ὁπλιτοπαλης. armipotens.
βριθυς ὁπλιζοπαλας δαϊος αντιπαλοις. Æsch. Fr.
Ὁπλιζω, Ὁπλιζομαι. instruo. 2. instruo armis; armo.
αυταρ ὁγ' υἷας αμαξαν εὔτροχον ἡμιονειην
ὁπλισαι ηνωγει, πειρινθά τε δῆσαι επ' αυτῆς. Ω. 190.
Αντιλοχος δὲ, τεταρτος εὔτριχας ὡπλισαθ' ἵππους. Ψ. 301.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτερωθεν ανὰ πτολιν ὡπλιζοντο. Θ. 55.
SYN. 1. Ὁπλεω, ἑτοιμαζω, ενσκευαζω, κατασκευαζω, παρασκευαζω. 2. καθοπλιζω, ενοπλιζω, αιχμαζω, κορυσσω, θωρησσω, θωρακιζω, ὁπλοφορεω.
PHR. —Αστεροεντι δεμας θωρηκι καλυψαι. Nonn. Vid. Il. T. 369.—Hes. α. 122.—Apoll. 3. 1224.
Ὁπλιστὴς, ου. ὁ. armator. [297.
παντα τὸν ὁπλιστὰν κοσμον ολωλεκότα. Eryc. *Cyz.-An.* ii.
Ὁπλῖτης. armatus.
σωτῆρ', ὅταν καμνωσιν ὁπλιτῃ στρατῷ. Lyc. 1210.
SYN. Ενοπλος, ευοπλος, πανοπλος, ὁπλοφορος, τευχεσφορος, τευχοφορος, τευχηστης, ὁπλιστης, αιχμητης, πελταστης, θωρηκτης, πολεμιστης.
PHR. Τευχεσι—κορυσσαμενος. κεκορυθμένος αιθοπι χαλκῷ. τευχεσι παμφαινων, ὥστ' ηλεκτωρ Ὑπεριων.
Ὁπλισμός. armatura.
ναυβατας ὁπλισμούς. Agam. 413. (406. P.)
SYN. Ὁπλισις, πανοπλια, παντευχια.
Ὁπλομαι. paror. 2. armor.
αλλ' αγε, λαὸν μὲν σκεδασον, καὶ δεῖπνον ανωχθι
ὁπλεσθαι,— T. 172. SYN. Ὁπλιζομαι. (*pass.*) ευτρεπιζομαι.
Ὁπλομᾶνεω. insano armorum amore feror.
*εἶπε ποκ' Ευρωτας ποττὰν Κυπριν· ἢ λαβε τευχη,
ἢ 'ξιθι τᾶς Σπαρτας· ἁ πολις ὁπλομανεῖ.
ἁ δ' ἁπαλὸν γελασασα, καὶ εσσομαι αιὲν ατευχὴς,
εἶπε, καὶ οικησω τὰν Λακεδαιμονιαν.
χἀ μὲν Κυπρις ανοπλος· αναιδέες οι δὲ λεγουσιν [233.
ἱστορες,* ὡς ἁμῖν χἀ θεὸς ὁπλοφορεῖ. Leon. Tar. *An.* i.
Ὁπλον, τα οπλα. telum, tela. —ἢ τὸ σὸν ὁπλον
κινεισθω μεγα, Τιτανοκτονον, οβριμοεργον. Batrach. 272.
οφρ' ἂν εγὼ φυσας αποθειομαι, ὁπλα τε παντα. Σ. 409.
κτηματα δ' εν σπηεσσι πελασσετε, ὁπλα τε παντα. μ. 404.
SYN. Ὁπλισμος, γερρον, σαγη, βελος, σακος, σκευὴ,—εντεα, τευχεα. EPITH. Ευστοχον, ὑπερβιον, καλλινικον, πολυδαιδαλον.—αμβροτα, περικαλλεα, δηϊα, παμφανοωντα, δεινα, πολεμηδοκα, Ἡφαιστοπονα. χρυσεα, χαλκεα.
PHR. —Κακῆς αλκτηρια χαρμης. Theoc.
ἑρκος Ενυαλιου ταμεσιχροος.—
—κεραυνὸν, δειμαλεον Διος ὁπλον. Hom.
Ὁπλον. instrumentum, *inpr.* nauticum, ceu funis, rudens.
—ὁπλον νεὸς αμφιελισσης
βυβλινον, ᾧ ῥ' επεδησε θυρας— φ. 388.
ενθ' εμὲ μὲν κατεδησαν ευσσελμῳ ενὶ νηῒ
ὁπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς·— ξ. 346.
Ὁπλοσμῖα. nomen Junonis apud Argivos, Lyc. 614.
Ὁπλοτερος. junior. Ὁπλοτατος. natu minimus.
αιεὶ δ' ὁπλοτερων ανδρῶν φρενες ηερεθονται. Γ. 108.
ὁπλοτατη θυγατηρ μεγαλητορος Ευρυμεδοντος. η. 58.
SYN. Νεωτερος, μεταγενεστερος, νεωτατος.
Ὁπλοφορεω. arma fero. Vid. ad v. Ὁπλομανεω.
Ὁπλοφόρος, ου. ὁ ἡ. qui arma gestat. [134.
στεμμασι σωρευσας αυχένας ὁπλοφορους. Apollonid. *An.* ii.
Ὁπλοχᾶρης. armis gaudens. Vid. Αθηνη.
SYN. Σιδηροχαρμης, παγχαλκος, ὁπλιτης.
Ὁποθεν, Ὁπποθεν. *adv.* unde. Vid. Ὁθεν.
ὁπποθεν οὗτος ανὴρ, ποιης δ' εξ ευχεται εἶναι-Γαιης. α. 406.
Ὁποῖος, Ὁπποῖος. qualis, qualiscunque. Vid. Οἷος.
τοιῳ, ὁποῖος εοι, καὶ ὅτευ κεχρημενος ελθοι. ρ. 421.
ὁπποῖόν κ' ειπησθα επος, τοῖόν κ' επακουσαις. Υ. 250.
*(ὁποῖος *nonnunquam ponitur vice pronominis relativi, ut in l. seq.*) —δεινὴν γάρ τιν' ἂν πραξιν τυχοις
λεξας, ὁποιας εξαφισταιμην εγώ. Œd. Col. 587. (60. B.)*
Οπός. succus.
ὡς δ' ὅτ' οπὸς γαλα λευκὸν επειγομενος συνεπηξεν
ὑγρὸν εὸν, μαλα δ' ὦκα περιτρεφεται κυκοωντι. E. 902.
EXP. Το γαλακτῶδες τῆς συκῆς. το τῶν δενδρων δακρυον.
SYN. Πητυα, πυαρ, ταμισος. EPITH. Αργινεφης.
Ὁποσος, Ὁποσσος. quantus, quantuscunque.
ουδ' ανδρῶν, ὁποσοι λησιμβροτοι εισ' επὶ γαιῃ. H. Mer. 339.
πᾶσαν, ὁποσσον επεσχε πυρὸς μενος· αυτὰρ επειτα. Ψ. 238.
SYN. Ποσος, ὁσος, ἡλικος, πηλικος, ὁς. ὁσατιος.
Ὁποταν, Ὁπποταν, Ὁποτε, Ὁπποτε. quando.
μηδ' ὁποταν Τροιη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δαηται. Υ. 316.
ὁπποταν ισομορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αισῃ. O. 209.
οικῳ εν ἡμετερῳ, ὁποτε Κρητηθεν ἱκοιτο. Γ. 233.
ὁπποτε μιν ξυνδῆσαι Ολυμπιοι ηθελον αλλοι. A. 399.
SYN. Ὁτε, ὁταν, εὖτε, ὁπηνικα, ἡνικα, ἦμος, ποτε. επειδη.
Ὁποτερος. uter, utervis.
ὁπποτερος δέ κε νικηση, κρεισσων τε γενηται. Γ. 71.
SYN. Ποτερος. ὁποτερος οὖν, ἑκατερος.
Ὁποτερωθεν. *adv.* utra ex parte.
ὁπποτερωθεν Αχαιοὶ ορινομενοι κλονεονται. Ξ. 59.
Ὁπποθι. *adv.* ubi. *indefinite.* Vid. Ὁπη.
ὁπποθι πιοτατον πεδιον Καλυδῶνος ερανν ῆς. I. 573.
Οππιανος. Oppianus.
Οππιανος[1] σελιδεσσιν ἁλιπλοα φῦλα συναψας,
θηκατο πᾶσι νεοις οψον απειρεσιον. Ep. ἀδ. 581.
Οπουντιος. gentile a sequ.
—αλλ' εγωγ' Οπουντιος
ουκ ἂν γενοιμην επὶ ταλαντῳ χρυσιου. Av. 153.
Οπους, ουντος, et οεντος. (πολις τῆς Λοκριδος.)
τρηχεῖαν Οποεντα λιπών· σὺν δ' ηλυθεν Ιδας. Orph. 178.
ὅθεν στεφανων αωτοι
κλυτὰν Λοκρῶν επαειρον-
τι ματέρ' αγλαοδενδρον. Olymp. 9. 30.
Οπτᾶλεος. assus, tostus.
ενθα φιλ', οπταλεα κρεα εδμεναι, *ηδὲ κυπελλα
οινου πινεμεναι μελιηδεος, οφρ' εθεληтον.* Δ. 345.

1. Si tales voces in hujusmodi versus trahere vellent Epigrammatistæ, contra metri regulas necessario erat peccandum. Sed talia minime in exemplum trahenda.

Syn. Οπτος, εξοπτος, οπτανος. φρυκτος, εψαλεος.

Οπτάνιη. *pro sequ. *ut videtur.* Vid. Steph. T. ii. c. 1382. ii.

τῷ δὲ μαγειροι μὲν φορεον, πλῆσάν τε τραπεζας,
οἷς επιτετραφαται* μεγας ουρανὸς οπτανιαων. Matron ap.

Οπτάνιον. culina. [Ath. p. 135. a.

τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτανιον ὑμῖν καλόν. Pac. 891.

Syn. Μαγειρεῖον, οπτανεῖον, οπτανῆιον, οπταριον.

***Οπτᾶσῐᾱ,** ας. ἡ. quod spectatur, vel spectari potest; apparatus.

αλλὰ πορεῖ πασης Κυπριδος οπτασιην. Philet. *An.* i. 189.*

Οπταω. asso.

ὤπτησάν τε περιφραδεως, ερυσαντό τε παντα. Il. 318.

Syn. Ανθρακιζω, απανθρακιζω, ἑψεω[1], εξοπταω, εποπταω, κατοπταω.

Οπτευω. conspicio.

πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν οπτευω. Av. 1061.

Syn. Οπιπτευω, αποβλεπω.

Οπτηρ. speculator.

οπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιας ωτρυνα νεεσθαι. ξ. 261.

Syn. Κατοπτης, εποπτης, οπιπευτηρ, θεατης, επισκοπος, κατασκοπος.

Οπτηρια. τα. quæ dantur ob rem aliquam spectatam.

Ἡφαιστου καλεοντος, ὅπως οπτηρια δοιη. Call. 3. 74.

Exp. Τα ὑπερ του ιδεῖν δῶρα.

***Οπτησῐμος.** assandus.

οπτησιμον γογγυλιδα ταυτηνὶ φερω. Eubul. ap. Ath. p. 369.*

Οπτομαι. video.

δηρὸν ετ' οψεσθαι λαμπρὸν φαος ηελιοιο. E. 120.
αλλὰ, τεκνον, ταδε μὲν Θεὸς οψεται. Philoc. 864.

Syn. Βλεπω, αποβλεπω, κηδομαι.

Οπτος. assus, coctus. Vid. Οπταλεος.

—κρεας οπτὸν-Εν χειρεσσιν εθηκεν.— π. 444.
σιδηρον οπτὸν εκ πυρὸς περισκελῆ. Antig. 481.

Οπυίω, Οπυω. in matrimonium duco.

ὅς ῥ' αναφανδον οπυιε, πορὼν απερεισια ἑδνα. Π. 178.
ὅστις σ' οπυσει, κἀκποιησεται γαλᾶς. Acharn. 254.

Syn. Γαμεω, συνοικεω, (κατα νομον.)

Οπωπή. conspectus, oculus.

αλλ' εὖ μοι καταλεξον, ὅπως ηντησας οπωπῆς. γ. 97.

Syn. Οψις, προσοψις, βλεπος, δερξις, ωψ. εντροπη.

Epith. Αντιπορος, αγνωστος, αχαρακτος, αγρυπνος, ακοιμητος, αυτοδιδακτος, αμειδης, αγανοφρων, αγακλεεσσα, ασκαρδαμυκτος, αχραντος, ακορητος, αλλοπροσαλλος, αναυδης, αθελγης, απλανης, απιστος, αφειδης, αγελαστος, αει γελωσα, βλοσυρα, γοημων, γλαυκιωσα, δολερα, θεσπεσιος, ἡδεῖα, δυσμορφος, νοθη, ερωμανης, εροεσσα, ευφραστος, ευμενεουσα, ευκυκλος, θαλερα, ἱμεροεσσα, καθαρα, κακοτεχνος, λιποφεγγης, πολυδαιδαλος, πολυμορφος, πολυστρεπτος, πολυσπερης, πανδερκης, χαριεσσα, χαροπη, τροχαλη, φλογοεσσα, φρενοτερπης. —ἡδυ μελι σταζουσα. Nonn.

Οπωπητηρ. speculator. Vid. Κατοπτης.

νυκτὸς οπωπητῆρα, πυληδοκον, ὅς ταχ' εμελλεν. H. Mer. 15.

Οπωρα, ας. ἡ. auctumnus. 2. fructus auctumni. 3. maturior ætas; pubertas. Vid. Ὡρα.

*1. παμφαινονθ', ὥστ' αστερ', επεσσυμενον πεδιοιο,
ὅς ῥα τ' οπωρης εἶσιν· αριζηλοι δέ οἱ αυγαὶ
φαινονται πολλοῖσι μετ' αστρασι νυκτὸς αμολγῷ·
ὅν τε κυν' Ὠριωνος επικλησιν καλεουσι·
λαμπροτατος μὲν ὅγ' εστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τετυκται,
καί τε φερει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.* X. 26.

3. εμῆς δ' οπωρας οὕνεκ' εὖ θαρσει, πατερ. Æsc. Supp. 1012. P.

Syn. Φθινοπωρον. θερος. 2. σταφυλη. 3. ὡρα.

Epith. Λοιγος, αγριοεσσα, ακεσσιπονος, αμπελοεσσα, αγλαοβοτρυς, αυτοπρεμνος, Βακχεια, Βακχιας, Διονυσια, βριθουσα, γλαυκη, ουλη, οινας, ευοδμος, εὐῤῥαθαμιγξ, ευβοτρυς, ευυδρος, εποινιος, μελισταγης, μελιῤῥαθαμιγξ, πολυῤῥαθαμιγξ, πολυδεσμος, ποικιλοβοτρυς, πυρικαυστος, λαθικηδης, ἱμεροεσσα, οινοποτης, νεκταρεα, θρασοεργος, φυλλας.

Phr. Ὡρη οπωρινη.—

η παλιν εσχατιησιν οπωρινοισι τροπησι,
ἡνικα δῶμα τεθηλεν οπωρολογοιο γεωργοῦ. Opp.

1. Ὀπτάω. asso. ἑψέω. elixo.

αλλη δ' ευαροτοιο προηγητειρα χορειης
θαλλον ελαιηεντα λιποτριχι δησατο κορσῃ·—
—επεὶ φθινοπῶρις εουσα
φυλλοχοοις ανεμοις απεκειρατο δενδραδα χαιτην. Nonn. l. 11.

[3. ὅς τις εὼν καλὸς εἶχεν Αφροδιτας.
ευθρονου μναστειραν αδισταν οπωραν. Isth. 2. 7.
ουπω γενυς φαῖνεν τερειναν
ματερ' οινανθας οπωραν. Nem. 5. 10.] *Vid. Nem. 8. init.
τερειν' οπωρα δ' ευφυλακτος ουδαμῶς· - -
καὶ παρθενων χλιδαῖσιν ευμορφοις επι
πᾶς τις παρελθὼν ομματος θελκτηριον
τοξευμ' επεμψεν, ἱμερου νικωμενος. Æsc. Supp. 995. sqq.*

Οπωρινός. auctumnalis.

αστερ' οπωρινῷ εναλιγκιον, ὅς τε μαλιστα. E. 5.
ὡς δ' ὅτ' οπωρινὸς Βορεας νεοαρδε' αλωήν. Φ. 346.
μηδὲ μενειν οἶνόν τε νεον καὶ οπωρῖνον[2] ομβρον. Hes. ε. 674.

Οπωρολογος. fructus auctumnales colligens. *epith.* agricolæ. Opp.

Οπωροφορεω. poma fero.

τοιην χὠ νιφοεις κρυμὸς οπωροφορεῖ. Antiphil. *An.* ii. 171.

Syn. Καρποφορεω.

Οπωροφόρος. pomifer. —θῆκε δ' οπωροφόρον. Ep. αδ. 650.

Ὁπως, Ὁππως. quomodo, uti.

αρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ανταξιον εσται. A. 136.
ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοι μαχεοιντο Αχαιοί. ib. 344.
ουδέ τι πω σαφα ιδμεν, ὅπως εσται ταδε εργα. B. 252.
—ὅπως εξαρξω 'γὼ-Μολπὰν— Troad. 148.

Syn. Ὡς, ὥστε, ἱνα, πῶς, πῇ.—οὕτως.—καθα.

***Ὁπωσπερ.** *adv.* sicut, qua ratione. (*Vox rarissima, ter a Sophocle usurpata*; sc. Aj. 1179. Œd. T. 1336. *Brunck. et in vs. seq. a* Porsono *emendato* :) ——αλλ', ει δοκεῖ
ταῦτα δρᾶν, ὁπωσπερ αυδᾷς, στειχε προσκυσας χθονα. Philoc. [1407.

Syn. Καθωσπερ.

Ὁρᾱμα, Ὁρασις. visus, spectaculum.

Ὑδρος δ' εξαπινης ανεφαινετο δεινὸν ὁραμα. Batrach. 81.
—ακοη, καὶ νοῦς, καὶ ὁρασις. Sibyl. 1. 8.

Syn. Οψις, προσοψις, συνοψις, οπωπη, δερξις, οπτασια, θεαμα, θεα, γνῶσις.

Οραμνος. frons, ramulus. [42.

ενθάδε μὲν χλοαουσα τεθηλότι βῶλος οραμνῳ. Agath. *An.* iii.

Syn. Κλαδισκος, ακρεμων. πεταλον. Ep. Κακανθηεις. Nic.

Ὁρᾱτος. visibilis, spectabilis.

πετρᾳ ὑπο Βλεμυων, ὅθεν ουκέτι Νεῖλος ὁρατός. Theoc. 7.

Syn. Λευστος, οπτος. [114.

Ὁραω. video.

νῦν δ' αλλους μὲν παντας ὁρῶ ἑλικωπας Αχαιούς. Γ. 234.
ιω πανθ' ὁρῶν, απαντων αεὶ
κακῶν οργανον, τεκνον Λαρτιου. Aj. 379.

Syn. Βλεπω, αποβλεπω.—ενθυμεομαι, θεωρεω.

2. De penultima in μεσημβρινὸς producta ad eam vocem egi: et ad vocem μετοπωρίνος pollicitus sum pauca hic dicere de penult. istius vocis correpta. Regula generalis est hæc. Adjectiva temporis in ινος desinentia penult. corripiunt; præter ὀπωρῖνος et ὀρθρῖνος, quæ contra syllabam istam producunt. Exceptiones sunt, μετοπωρῖνον, Hes. ἐργ. 415. (Ed. Loesn.), ὀπωρινὸν versu hic citato, ὀπωρινοὺς in fragmento Euripidis incert. 169. servato apud Athenæum, p. 465. b.

——Βακχίου φιλανθέος
Αἴθοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς·
ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα.

Quod ad hoc fragm. attinet, sæpius a nobis animadversum est, parum auctoritatis tribui posse istiusmodi poëtarum portiunculis: tantum jacturæ capere possunt per incuriam aut ignorantiam scribarum, vel eorum etiam, qui memoria freti eos citant. De vss. Hesiodeis in animum vix inducere possum, Hesiodi ætatem eos attigisse, quoniam vox ὀπωρινὸς non in Iliade solum, et Odyssea occurrit, verum etiam in Homerico ad Mercurium Hymno vs. 147. et penultima semper producitur. Immo in Hesiodo ipso, ἐργ. 677. eadem syllaba producitur. Præterea, τοῦ, ὀρθρινὸς, penultima in Anthologia reperitur *ter correpta*; a Meleagro scil. Epigg. 73. 91. 112. *Ter* etiam *producitur*; Antip. *Sid.* 26. Phædim. 4. Posidipp. 20.

Fuerint olim diversæ formæ, ὀπώριος et ὀπωρῖνος, sicut ὄρθριος et ὀρθρῖνος, necne, judicet harum rerum peritus.

Οργαζω. macero, mollio. 2. instigo.
χαλικας παραφορει, πηλον αποδυς οργασον. Av. 840.
σὺν δέ τε πηγανοεντας ενιθρυψειας οραμνους,
οργαζων λιπεϊ ῥοδεῳ, *θρονα πολλακι χραινοις
ηρινεῳ· τό τε πολλὸν επαλθέα νουσον ετευξεν. Nic. Al. 154.*
Syn. Ανοργαζω, παροξυνω, οργαινω.—μαλασσω. αναδευω. ἑτοιμαζω.
Οργαινω. tumeo, æstuo.
αλλ' ου γὰρ, ὥσπερ εἶπον, οργαινειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν εχουσαν· — Trach. 561.
Syn. Οργιζομαι, οργιζω, παροργιζω, ερεθιζω, χοω. ταρασσω.
*Οργάνη. operatrix. *idem quod* ἐργάνη, h. e. ἐργάτις. *sed* Toup. *legi jubet* ἐργάναν. *Em. Hesych. T.* iv. *p.* 343.
τινος οὕνεκ', ατιμον οργα-
ναν χερα τεκτοσυνας κ. λ. Androm. 1014.
Οργάνιον. το. *dimin.* a sequ.
καὶ Νὺξ, και κωμων συμπλανον οργανιον. ("sive *tibiam*, sive *facem* intelligit. Hoc probabilius." *Jacobs.*) *Meleag. 64.*
Οργᾶνον. instrumentum. Vid. ad v. 'Οραω.
—κλαῖε δ' οργανων ὅτου-Ψαυσειεν,— Trach. 922.
λαϊνεοις Αμφιονος οργανοις. Phœn. 116.
Syn. Τευχος, σκευη, εργαλεῖον. εργον.
Epith. 'Ομοθροον, θεσκελον.
Οργανοπηκτωρ. Vid. Μηχανικος.
Οργᾶς. ἡ. terra fertilis. 2. terra deo sacra.
και πῶς πρὸς Ιδης οργαδας πορευεται. Rhes. 282.
Syn. Αλσος. Epith. Ευαροτος, ευβοτρυς.
Οργαστηριον. locus, ubi sacra peraguntur. V. in v. Λοβρινη.
Οργαω. humore turgeo. 2. ardenter cupio.
*σπειρω δ' αρουραν δωδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερεκυντα χῶρον, ενθ' Αδραστειας ἑδος,
Ιδης ενὶ κνημοισι, καὶ βρυχημασιν
οργῶσι μηλων πᾶν ερεχθεται πεδον. Æsch. Niob.*
καὶ μὴν οργῶ, νὴ τὸν Δια, καὶ προπεφυραται λογος, εἶς μοι. Av. 462.
Syn. Επιθυμεω, σπαργαω, οιδαινω, κνιζομαι, κνησιαω.—ακμαζω.
Οργεων. sacerdos, sacrificus.
ποταμοῦ Καΐκου, χαῖρε, πρῶτος οργεων. Æsc. *fr.* Mys. *Bothe*,
Syn. Οργιων, θυτης, ἱερευς. [p. 577.
Οργή. ira. 2. indoles, mens. 3. superbia.
ουδὲν, Κυρν', οργῆς αδικωτερον, ἡ τὸν εχοντα
πημαινει, θυμῷ δειλὰ χαριζομενη. Theog. 1221.
*2. παρφαμενα λιτανευεν. τοῦ δέ τ' οργὰν
κνιζον αιπεινοὶ λογοι. Nem. 5. 58.*
Syn. 1. Οργιλοτης, μῆνις, χολος, κοτος, μανια. εκδικησις. —τὸ οξυθυμον. Eur. 2. τροπος, θυμος.
Epith. Αγριος, αλογιστος, ατεραμνος, απρονοητος, αμφιλογος, αδαμαστος, αστατος, θαρσαλεα, θυμαλγης, ευανθης, μειλιχος, μεγαλητωρ, βαρυθυμος, πολυποικιλος, πολυωδυνος, παρανομος, τραχεῖα, ὑποκαρδιος, χαλεπη.
Phr. Ζεσις αἱματος. Theoc. τηκεδων κακή.
οργῇ δὲ φαυλῃ πολλ' ενεστ' ασχημονα. Eur.
*ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν εφυ,
οὕτω προσηκει μηδὲ τὴν οργὴν εχειν
αθανατον, ὅστις σωφρονεῖν επισταται. id. *fr.* Philoc.*
Οργια. τα. orgia. *propr.* omnia sacra.
σὺν δ' εταραξε ποσὶν μανιωδεος οργια Βακχω. Theoc. 26. 13.
φθινοντ' ασημων οργιων μαντευματα. Antig. 1025.
Syn. 'Ιερα, μυστηρια, Διονυσιακα.
Epith. Βακχια, Ευϊα, αμπελοεντα, νυκτιχορευτα, νυκτιφαῆ, παναρρητα, φιλοθυτα, φιλοκροτα, χρυσεα.
Phr. —Καί οἱ λαβον οργια κεῖνα
δαιμονες ενναεται, τὰ μὲν ου θεμις αμμιν αειδειν. Apoll.
*—σεμναις κοιταισιν εν Ηδωναις
οργια τιν' ανοργι' αγοντες·
ὁ μὲν εν χερσὶν βομβηκας εχων,
τορνου καματον δακτυλοθικτον,
πιμπλησι μελος,
μανιας επαγωγον ὁμοκλάν.
ὁ δὲ χαλκοδετοις κοτυλαῖς οτοβεῖ,
ψαλμ' αψαλτον δ' αλαλαζει·
ταυροφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται
ποθεν εξ αφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι,
τυμπανου ηχῶ δ', ὡσθ' ὑπογειου [*Vid. Bothe.*
βροντῆς φερεται παρατυρβος. Æsch. Edon. ap. Strab. l. 10.
Οργιαζομαι. sacra perago.
αφεὶς εα, κατ' αγορὰν[1] οργιαζομαι· [p. 659. d.*
επριατο γάρ τις ὁμοτεχνος με γνωριμος. Posidipp. ap. Ath.
Οργιαζω, Οργιαω. sacra perago. Vid. Μυστιπολος.
οργιασαι, στῆσαι τε χοροὺς αντροιο παροιθεν. Apoll. 2. 909.
Syn. Οργιαζομαι, επογιαζω, θειαζω, θυω, θυηπολεω, επιτελεω, ἱερευω, καθιερευω.
Οργιας. —εν οργιαδεσσιν ἑορταῖς. Man. 4.
Οργιαφαντης. Vid. Τελετη. Κουρῆτες.
Οργιζω. ad iram provoco. —τὸ γενος, ἥν τις οργιση, τὸ τῶν γεροντων εσθ' ὁμοῖον σφηκιᾷ. Vesp. 223.
Syn. Εξοργιζω, παροργιζω, παροξυνω, οργαινω. [αγριοω. Eur.] ερεθιζω.
Phr. Ηδὲ θοως φλογοεντα νοον βαρυθυμον εγειρει. Apollin.
Οργιζομαι. irascor. Vid. Απομηνιω.
μαινομεθα παντες, ὁποταν οργιζωμεθα. Philem.
Syn. Εξοργιζομαι, διοργιζομαι, παροργιζομαι. *σκυδμαινω. Hom.* Phr. Βαρυμηνις ενὶ φρεσὶ καιετο θυμός. Apollin.
τοῦ δ' αρα θυμὸς ορινετο ἶσος αελλῃ. Ap.
[—τεθυμενος-Ωμῃ σὺν οργῇ. Æsch.]
*Οργῖλος, η, ον. iracundus.
a. οργίλος ὡς ὁ Πριηπος. b. ερεῖς· ετι καὶ κενος ἡξεις. Philipp. *Vid. Anal. Brunck. Tom.* ii. *p.* 227. *et* iii. 184. *nott.*
Οργιοφαντης, ου. ὁ. antistes mysteriorum. Vid. Αργεοφ.*
Οργῖων. Vid. Οργεων.
οὕστινας ανθρωπους οργιονας εισαγαγοιτο. Hom. Ap. 389.
Οργυιᾶ. spatium inter manus ambas expansas.
τοῦ μὲν ὅσον τ' οργυιαν εγὼν απεκοψα παραστάς. ι. 325.
Exp. Τὰ μετὰ τῶν ιδιων χειρῶν μετρα.
Οργυιαῖος. æquans ὀργυιαν, quatuor cubitos.
δερμα καὶ οργυιαῖα κερα βοὸς— Samius, *An.* i. 485.
Οργυιοω. ulnas extendo.
*Σηταια τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πετραις μορος
μιμνει δυσαιων, ενθα γυιουχοις πεδαις*
οικτιστα χαλκειῃσιν ωργυιωμενη
*θανῇ, πυρὶ φλεξασα δεσποτῶν στολον,
εκβλητον αιαζουσα Κραθιδος πελας
τοργοισιν αιωρημα φοινιοις δεμας.* Lyc. 1075.
Ορεγμα. quod porrigitur; passus.
επασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ορεγματα. Choëph. 424.
παρηΐδων τ' ὀρεγμα. Phœn. 318.
Syn. Προτασις. ὁρμημα. βῆμα.
Ορεγω, Ορεγομαι, Ορεγνυμι. porrigo.
οὕνεκ' αρα Τρωεσσιν εβουλετο κῦδος ορεξαι. Λ. 79.
ευχετο χεῖρ' ορεγων εις ουρανὸν αστεροεντα. Ο. 371.
ανδρὸς παιδοφονοιο ποτὶ στομα χεῖρ' ορεγεσθαι. Ω. 506.
πολλὰ δὲ μητρὶ φιλῃ ηρησατο χεῖρας ορεγνύς. Α. 351.
Syn. Παρεχω, εκτεινω, ανατεινω, επιβαλλομαι, ορεχθεω. οριγναομαι. ὁρμαω. πατασσω.
*Ορειαρχης, ου. ὁ. montium custos.
θῆκεν ορειαρχῃ δῶρα συαγρεσιης. Rhian. *An.* i. 481.
Ορειάς, ἄδος. ἡ. montana, montosa. [13.*
ἡμιανωρ, κοιλῶπιν ορειάδα δυσατο πετρην. Antip. *Sid. An.* ii.
Ορειαυλος. ὁ ἡ. in montibus stabulans. *ep.* feræ. Oppian.
*Ορειβάτεω. montes scando.
ειτε σύ γ' ορνεοφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα παλυνας
ιξῷ ορειβατεεις, ειτε λαγοκτενεεις. Ep. ἀδ. 173.*
Ορειβάτης. montivagus. (55. Br.)
—ουδὲ θὴρ' ορειβατην-Τοξοις εναιρων τοῖσιδ'— Philoc. 978.
Syn. Ορεσσιβατης, ορεσβατης, ουρεσιφοιτης, ορεσιδρομος, ορειδρομος, ορειοικος, ορειοχαρης, ορειπλανης, ορειτης, ορειτωρ, ορεστερος, ορειφοιτης, ορειφοιτος, ορεοπολος, ορεσβιος, ορεσκῳος, ορεσσαυλος, ορειαυλος, ορειος.

---

1. Ulcus alicubi latet: neque enim spondeum capit quarta senarii sedes, neque ultima in ἀγορὰν corripitur.

*Ορειγᾰνον. *olim forsan* Ορειγονον. Vid. in v. Οριγ.

Ορειδρομῐᾰ. per montes cursitatio.
αμμι δε Μαιναλιας καρρων βιος ῆς Αταλαντας [ii. 28.
τοσσον, ὁσον σοφια κρεσσον ορειδρομιας. Antip. *Sid.—An.*

Ορειθάλης, εος. ὁ ἡ. in montibus virens.
καρποτροφος δρῦς, αγρια τ' ορειθαλης. Lyc. 1423.*

Ορεινομος, Ορειονόμος. qui in montibus pascitur.
τάν τ' ορεινόμον αγριων
Κενταυρων ποτὲ γενναν. Herc. F. 364.
*ρεξει, καλλιθυτῶν καπρον ορειονόμον. Philipp. *An.* ii. 224.*
Syn. Ορειτρεφης, ορεσιτροφος, ορεστης, ορεσσιβοτος, ορεσσινομος, ουριθρεπτος, ουρεσιθρεπτος, ορειβατης.

Ορειομᾰνης. amantissimus montium. Vid. Κουρῆτες.

Ορειοχᾰρης. montibus gaudens. Vid. Ορειβατης.
ου γὰρ ορειοχαρῆς ὡ' ρμᾶς, ουδ' ακρολοφιτας. Ep. ἀδ. 236.

Ορειδρομος, Ορειπλᾶνης, Ορειπλαγκτος. montivagus. Vid. Ορειβατης.
προυθηκε βωμιαν, ελαφον ορειδρομον. Iph. A. 1592.
ὡς δ' ὑποτε σταλικεσσι λινον περικυκλωσαντες
θηρσὶν ορειπλανεεσσι λοχον περιοπτον επηξαν
ανέρες αγρευτῆρες,* ὁ δὲ κριδὸν, οἶος απ' αλλων,
λαθριδιος, πυκινοῖσιν ὑπὸ πτορθοισι δεδυκὼς,
δικτυα παπταινων ελαθεν θηροσκόπυς ανήρ. Tryph. 215.[1]*
Νυμφαι τ' ορειπλαγκτοι. Thesm. 333.

Ορειος, Ουρειος. montanus.
Λοκρῶν ορειοι πρῶνες, Ευβοιας τ' ακραι. Trach. 801.
ὦ λιμενες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσιαι
θηρῶν ορειων, *ὦ καταρρῶγες πετραι,
ὑμῖν ταδ', ου γὰρ αλλον οἶδ' ότῳ λεγω,
ανακλαομαι παροῦσι τοῖς ειωθοσιν,
οἷ' εργ' ὁ παῖς μ' εδρασεν ὁὐξ Αχιλλεως. Philoct. 936. Br.*
νυμφην τ' ουρειην περικαλλεα, καὶ φιλον υἱόν. H. Merc. 244.
Syn. Ορεινος, ορειτης, ορεστερος, ορειας, ορεστιας, ορειβατης.—τραχυς, συνδενδρος.

Ορειτης. 1. monticola. Vid. Ορειβατης, Ορεινομος, Ορειος. 2. nomen lapidis. Vid. Οφειτης.
2. τοῖον γαῖα βροτοῖσιν αρηγονα τικτεν ορειτην. Lith. 451.

Ορειτρεφης. qui in monte alitur. Vid. Ορεινομος.
δοῦπον ὑποπτηξαντες ορειτρεφεος ποταμοῖο. Tryph. 190.

Ορειτῠπος. qui ligna in montibus cædit.
αγραυλοι, γενεῆθεν ορειτύποι.— Perses, *An.* ii. 5.

Ορειχαλκος. æs montanum.
ανθεμ' ορειχαλκου, χρυσοῖό τε τιμηεντος. Hom. v. 9.
ὡς ειπὼν, κνημῖδας ορειχαλκοιο φαεινοῦ. Hes. α. 122.

*Ορειωτης, ου. ὁ. monticola.
Πανὸς ορειωτα νισσομενοι σκοπιάν. Eryc. *An.* ii. 296.*

Ορεκτός. porrectus in longum.
αιχμηταὶ μεμαῶτες ορεκτῇσι μελιῃσι
θωρηκας ῥηξειν δηϊων αμφὶ στηθεσσι. Β. 543.
Syn. Μακρός.

Ορεξις. ἡ. appetentia, voluntas. Ep. ἀδεσπ. 362.

Ορεσβιος. Nom. Pr.
Οινοπιδην θ' Ἑλενον καὶ Ορεσβιον αιολομιτρην,
ὅς ῥ' εν Ὑλῃ ναιεσκε μεγα πλουτοιο μεμηλώς. Ε. 707.

Ορεσιβᾰτης. montivagus. Vid. Ορειβατης.
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς αγραυλου-Θηρὸς ορεσσιβατα. Antig. 356.

Ορεσιγονος. montigena. Vid. Ορεσσιγονος.
—Νυμφαι ορεσιγονοι,-Ὦ Μανια, ξυλλαβε. Ran. 1385. (44.
Syn. Ορεσιγενης, ορειγενης, ορειος. [Br.)

Ορεσσίδρομος. Vid Ορειβατης.
—ορεσσιδρομον τε λατρειαν-Μητρὸς,— Orph. 21.

Ορεσῖτροφος. qui in monte pascitur. Vid. Ορεινομος.
βῆ ῥ' ιμεν ὥστε λεων ορεσιτροφος, ὅς τ' επιδευής. Μ. 299.

*Ορεσκενω. in montibus dego.
η ὅγε που φηγοισιν ορεσκευει περὶ βησσας. Nic. Th. 413.*

Ορεσκοος, Ορεσκῷος[2]. montanus. Vid. Ορειβατης, Ορειος.
ὡς εκπλεως γε δαιτός ειμ' ορεσκοου. Cycl. 246.
ναί μιν καὶ θηρεσσιν ορεσκῴοισι λεοντα
δεινὸν, καὶ λαοῖσιν εοικότα δαιμονι τευξω. Lith. 29.

Ορεσσαυλος. monticola. [Schol.—*An.* ii. 515.
ὑλυβατας, φιλοδενδρος, ορεσσαυλου ποσις Αχοῦς. Theæt.

*Ορεσσῐβᾰτης, ου. ὁ. montivagus. Vid. Ορειβατης.
σκορπίος, ουτησας ταρσὸν ορεσσιβατην. Agath. *An.* iii. 68.

Ορεσσῐγονος. *idem quod* Ορεσιγονος.
Νυμφαισιν, ορεσσιγονοισι θεαῖς. *fr.* Eur. *aut potius*, Æsch. Xantr. *Vid. Valck. Diatr. p.* 11.*

Ορεσσῐνομος. qui in montibus pascitur. Vid. Ορεινομος.
αιγὸς ορεσσινομου, η αγροτερης ελαφοῖο. Hes. α. 407.

Ορεστειος, α, ον. *adj.* ab Ορεστης.
επερ τι κλαεις τῶν Ορεστειων κακῶν,
τοῦδ' αγγος ισθι σῶμα τοὐκεινου στεγον. Soph. El. 1117. B.

Ορεστερος. monticola, agrestis. Vid. Ορειος, Ορειβατης.
τετραποδος βασιν θηρὸς ορεστερου. Hecub. 1057.

Ορεστης. Vid. Αγαμεμνονιδης.
τόν ῥ' Αγαμεμνονιδης τηλεκλυτος εκταν' Ορεστης. α. 30.
Epith. Αργεῖος, ἀλιπτοιητος, δῖος, ευπατριδης, Λακων, λευκοπους, μηχανορραφος, μητροφοντης, μητροκτονος, τλημων.
Phr. Αγαμεμνονιον θαλος.—Κλυταιμνηστρας τοκος.—θεομανεῖ λυσσῃ δαμείς. Eur. *Αγαμεμνονος ποινάτωρ. ib.
μητροκτονον φιτυμα, ποινατωρ πατρός. Agam. 1292.
τὸν δὴ, φονευομενου—Πατρὸς, Αρσινοα Κλυταιμνηστρας
χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν εκ δολου—Τροφὸς ανελε δυσπενθέος·
ὁποτε Δαρδανίδα κοραν Πριαμου—Κασσανδραν πολιῷ χαλκῷ
σὺν Αγαμεμνονιᾳ—Ψυχᾳ πορευ' Αχεροντος ακτὰν παρ' ευσκιον—Νηλὴς γυνά. Ποτερόν
νιν αρ' Ιφιγενει', επ' Ευριπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πατρας, εκνισε
βαρυπαλαμον ορσαι χολον;
η έτερῳ λεχει δαμαλιζομεναν
εννυχιοι παραγον κοῖται;
τὸ δὲ νεαις αλοχοις—Εχθιστον αμπλακιον, καλυψαι τ' αμαχανον—Αλλοτριαισι γλωσσαις.
κακολογοι δε πολῖται, κ. λ. Pyth. 11. 25.
ὡς αγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμενοιο λιπεσθαι
ανδρός· επεὶ καὶ κεῖνος ετισατο πατροφονῆα,
Αιγισθον δολομητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν εκτα. γ. 196.*

Ορεστιας. montana. Vid. Ορειος.
Νυμφαι Ορεστιαδες, κοῦραι Διὸς αιγιοχοιο. Ζ. 420.

Ορευς, Ουρευς. mulus. 2. monticola.
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ορεύς, ποτὲ δὲ γυνή. Ran. 292.
ουρῆας μὲν πρῶτον επῴχετο, καὶ κυνας αργούς. Α. 50.
Syn. Ἡμιονος, αστραβη. ὑποζυγιον.

Ορεχθεω. *cupio. 2. mugio. *de altera hac vocis signif. dubitatur.* Vid. Heyn. ad Il. Ψ. 30.
1. ου μὰν αὐτ' Αμυκος πειρησατο· σῖγα δ' απωθεν
ἑστηὼς εις αυτὸν εχ' ομματα*, καί οἱ ορεχθει
θυμὸς εελδομενῳ στηθεων εξ αἷμα κεδασσαι. Apoll. 2. 48.
2. πολλοὶ μὲν βοες αργοὶ ορεχθεον αμφὶ σιδηρῳ. Ψ. 30.
τὰν γλαυκὰν δὲ θαλασσαν εα ποτὶ χερσον ορεχθῆν. The. 11. 43.
Syn. Ορεγομαι, οριγναομαι, επιθυμεω, εφορμαω. 2. κινεω, συνταραττομαι, βρυχομαι, στενω.

Ορεωκομος. qui curat mulas.
ουδ' ὡς ὑπὸ τῶν δουλων τε κὠρεωκομων. Thesm. 498.
Syn. Ορεοκομος, αστραβηλατης.

Ορθᾰγης. conviva.
ὅς, τὸν πλανητην ορθαγην ὅταν δομοις
*σιντην καταρρακτῆρα δεξωνται πικρὸν,
οἱ δεινὰ κἀποθητα πεισεσθαι ποτὲ
μελλοντες, ἔν τε δαιτὶ, καὶ Θαλυσιοις
λοιβαῖσι μειλισσωσιν αστεργῆ Κραγον,
θησει βαρὺν κολῳὸν εν λεσχαις μεσον.* Lyc. 538.
Syn. Ξενος.—δαιμων Πριαπωδης.

Ορθευω. erigo, sublevo.
παρῆν τις αλλος, ὅς σὸν ωρθευεν δεμας; Orest. 405.
Syn. Ορθοω. ανακουφιζω.

Ορθιαζω. erigo, lamentor.
καὶ ψυχαγωγοῖς ορθιαζοντες γοοις. Pers. 689.
Syn. Ορθευω. ῥοθιαζω. θρηνεω. μαντευομαι.

Ορθιᾰ. *adv.* elata voce.

1. Vs. 222. Northm. qui pro περιοπτὸν, habet πολυωπόν.
2. Hæc est forma Homerica. Vid. Monk. ad Hippol. 1271.

ενθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ μεγα τε, δεινόν τε,
ορθι', Αχαιοῖσιν δὲ μεγα σθενος εμβαλ' ἑκαστῳ. Λ. 11.
SYN. Ορθιον, ορθῶς, μεγαλως, ανατεταμενως.

Ορθιος. recta in altum tendens, erectus. 2. *dicitur* de sono, qui sublata voce sit.
1. ἦν μὲν σιωπή· φθεγμα δ' εξαιφνης τινος
θεῶν εθωϋξ[1], ὥστε παντας ορθιας
στῆσαι φοβῳ δεισαντας εξαιφνης τριχας. Œd.C.1694.(23.B.)
2. ὅτ' ησθετ' ανδρὸς ορθιων κηρυγματων
*δρομον προκηρυξαντος, οὗ πρωτη κρισις. Soph. El. 683.
νῦν δ' Αριγνωτον γὰρ ουδεὶς ὅστις ουκ επισταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ορθιον νομον. Equit. 1278.
τῆτες δ' απεθανον καὶ διεστραφην ιδὼν,
ὅτε δὴ παρεκυψε Χαῖρις επὶ τὸν ορθιον[2]. Acharn. 15.*
SYN. Ορθος, ὑψηλος, αστραβης, ορθοσταδος. 2. ευτονος.

Ορθοβᾰτεω. erectus incedo. Vid. Επωμαδιος.
SYN. Ακροβατεω.

Ορθοβουλος. recta consulens.
τῆς ορθοβουλου Θεμιδος αιπυμῆτα παῖ. Prom. 18.

Ορθοδᾱής. vere cæsus. *Hesych. sed in l. c.* peritus.
ουδὲ τὸν ορθοδαῆ—Τῶν φθιμενων αναγειν
Ζεὺς αὐτ' επαυσεν. Agam. 1030.

Ορθοδίκαιος. recte judicans.
—καὶ πολιν-Ορθοδικαιον. Eumenid. 997.

Ορθοδίκης. recta judicia dans.
—καὶ ορθοδικαν-Γᾶς ομφαλὸν κελαδῆτε,— Pyth. 11. 16.

Ορθοδίκος. *idem. epith.* Dei. Naz.

Ορθοδοτειρᾰ. quæ rectum in aliquo genere dat. Vid. Μουσαι.

Ορθοεθειρος. (*Orph.* Vid. in v. Κεραυνος.) Ορθοθριξ. comas erigens.
τορος γὰρ ορθοθριξ φοβος,
*δομων ονειρομαντις, εξ ὑπνου κοτον
πνεων, αωρονυκτον αμβοαμα
μυχοθεν ελακε περὶ φοβῳ. (*an?* περιφόβως.)* Choëph. 30.

Ορθοκραιρος. caput erectum habens.
εσθοντες κρεα πολλὰ βοῶν ορθοκραιραων. Θ. 231.
τὸν δ' ευρε προπαροιθε νεῶν ορθοκραιραων. Σ. 3.
SYN. Ορθοκερως, ορθοκρανος, ορθοθριξ.

Ορθοκρᾱνος. caput erectum habens. [1217. (04. Br.)
καὶ τυμβον ορθοκρανον οικειας χθονὸς-Χωσαντες,— Antig.
SYN. Ορθοπροσωπος, ορθοσταδος, ὑψηλος.

Ορθομαντεια. verum vaticinium.
ὑπ' αὖ με δεινὸς ορθομαντειας πονος
στροβεῖ, ταρασσων φροιμιοις εφημιοις. Agam. 1225.

Ορθομαντις. verus vates. Vid. Τειρεσιας.

Ορθονομος. recte distribuens.
θεαὶ, τῶν Μοῖραι-Ματροκασιγνῆται,
δαιμονες ορθονομοι. Eumen. 959.

Ορθόπληξ. sc. ἵππος. anteriores pedes attollens et calcibus feriens.
ὡς δ' ορθοπληξ πεφυκε καὶ δυσγαργαλις. Arist. *fr.* Anag. ap. [Suid.

Ορθοπολις. urbes erigens, urbis rector.
ευωνυμων τε πατερων
αωτον, ορθοπολιν. Olymp. 2. 14. SYN. Αστυνομος.

Ορθοπους. quem pedes recte ferunt. *Sed ap. Soph.* arduus.
*τραφη θυελλησιν εν πατρῳαις
Βορεὰς ἅμιππος* ορθοποδος ὑπὲρ παγου-Θεῶν παῖς·—Antig.
*μὴ μὲν ὑοσκυαμῳ τις αἴδρηεντα κορεσκοι [996.
νηδυν, οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες σπερχονται,
ηὲ νεον σπειρημα καὶ αμφικαρηνα κομαων,
κοῦροι απειπαμενοι, ολοιήν θ' ἑρπηδονα γυιων,*
ορθοποδες βαινοντες ανις μογεροῖο τιθηνης. Nic. Alex. 415.

Ορθός. rectus, erectus.
στῆ δ' ορθὸς, καὶ μῦθον εν Αργειοισιν εειπεν. Ψ. 271.
καὶ τοὺς μὲν αλλους παντας ασφαλεῖς δρομους
ωρθοῦθ' ὁ τλημων ορθὸς εξ ορθῶν διφρων. Soph. El. 744.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥαθυμος; ες τίν' ελπιδων
βλεψασ' ετ' ορθήν;— ibid. 965. (58. B.)
εξ ομματων ορθῶν δὲ κἀξ ορθῆς φρενὸς,
κατηγορεῖτο τοὐπικλημα τοῦτ' εμοῦ; Œd. T. 528. B.
—αλλ' οὔ-Ποτ' εγωγ' ἂν, πρὶν ιδοιμ'
ορθὸν επος, μεμφομενων-Ἂν καταφαιην.— ib. 504.
SYN. Σταδαῖος, ορθοσταδος.—εμπεδος, ιθυς, ευθυς, αληθης, ορθοφυης.

Ορθοσταδη, *al.* Ορθοστας. (εἶδος πεμματος.)
—εμπυρους ορθοσταδας[3]. Hel. 554.

Ορθοστᾰδιας, ου. ὁ. et Ορθοσταδιος, *sc.* χιτων. *item*, Ορθοσταδιον, *sc.* ἱματιον. tunica recta, *quæ et* ἄῤῥαφος.
καὶ Κιμβερικ' ορθοσταδια, καὶ περιβαριδας. Lysist. 45.
EXP. Χιτῶνες στατοι, συρτοι.

Ορθοστᾰδόν. *adv.* ad modum recta stantium.
—μετα δ' ερνεα τηλεθοωντα
πολλὸν ὑπὲρ γαιης ορθοσταδὸν ηεξοντο. Apoll. 4. 1426.

Ορθοστᾰτης. columna. 2. vid. not. ad v. Ορθοσταδη.
—ὑπτιος δὲ λαϊνους-Ορθοστατας εδευσεν,— Herc. F. 980.

*Ορθοστᾰτος. erectus.
ουτ' ἂν γ' ετ' ορθῶς Καπανεως κεραυνιον
δεμας καπνοῦται κλιμακων ορθοστατων. Eur. Supp. 506. M.*

Ορθοω, Ορθοῦμαι. erigo. Vid. Ορθος.
ἕζετο δ' ορθωθείς· μαλακὸν δ' ενδυνε χιτῶνα. B. 41.
Τυχη γὰρ ορθοῖ καὶ Τυχη καταῤῥεπει
τὸν ευτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' αεί· (1158. Br.)
καὶ μαντις ουδεὶς τῶν καθεστωτων βροτοῖς. Antig. 1172.
τοῦτ' αὖθις, ἡνικ' Οιδιπους ωρθου πολιν. ib. 173.
SYN. Ανορθοω, απορθοω, επανορθοω, εξορθοω, κατορθοω, ορθευω, αιωρεω, διϊθυνω, διεπω, συμπραττω.

Ορθρευω. matutinus aliquid ago.
μυθισδεν τᾷ ματρὶ κατ' ευνὰν ορθρευοισᾳ. Theoc. 10. ult.
SYN. Ορθρευομαι, επορθρευω, εγρηγορεω.

Ορθρίδιος. matutinus.
γηρασκεις, Τιθωνε· τί γὰρ σὴν ευνέτιν Ηῶ
οὕτως ορθριδιην ηλασας εκ λεχεων; Antip. Thess. *An.* ii. 110.

Ορθρῑνόν. *neut. a sequ.* matutinum *tempus.* Vid. Ορθρος.
ἢ τρυζει ορθρινὸν ερημαιη ολολυγων. Arat. 948.
SYN. Ορθρον, ὑπ' ορθρον, το ἑωθινον. πρωῒ, πρωϊον, ἑωθεν.

*Ορθρινός, ή, όν. (*penult. frequentius longa.*) matutinus, antelucanus. Vid. not. ad v. Οπωρινός. [262.
δυσμορον ορθρῖνοί μιν επεὶ νεκυν ιχθυβολῆες. Phæd. *An.* i.
δῶρα δέ σοι γητειον αειθαλὲς ορθρῖνὰ δωσω. Meleag. 112.*

Ορθριος. matutinus.
Κυλληνης δ' αἶψ' αὖτις αφικετο δῖα καρηνα
ορθριος. (*al.* αιθριος.)— H. Merc. 143.
SYN. Ορθρινος, αιθρινος, ἑωθινος, ἑῷος, ὑπηοῖος, πρωϊνος, πρωϊος, αμφιλυκος, λυκαυγης.

*Ορθρυβο-ᾶς, *item* -ης. ου. ὁ. matutino tempore clamans. *epith.* galli.
ορθρυβοας δυσερωτι κακαγγελε, νῦν τρισαλαστε,
εννυχιον κελαδεῖς πλευροτυπῆ κελαδον. Meleag. 72.
ῥεξειν ουκ αποφημι τὸν ορθρυβοην παρὰ βωμοῖς
ορνιν, ὃν ευχωλαῖς ὡμολογησα τεαῖς. Tull. Laur. *An.* ii.

Ορθρογοη. mane gemens. Vid. Χελιδων. [102.*

Ορθρολᾰλος. elata et alta voce garriens.
κερκίδας ορθρολαλοισι χελιδόσιν εικελοφωνους. Philipp. *An.* ii.
SYN. Ορθροβοας. [216.

Ορθρος. diluculum. Vid. Αμφιλυκη, Ηως.
ορθρου ανισταμενος, ἱνα τοι βιος αρκιος ειη. Hes. ε. 575.
ἢ πλειων, ταχα δ' ορθρος εγιγνετο δημιοεργος. H. Mer. 98.
EPITH. Βαθυς, ἱερος, σκιοεις, ροδοειδης, φαεσφορος, σελασφορος.
PHR. Αλλ' ὅτε δὴ ῥοδεοις αμαρυγμασιν αγγελος ηοῦς
ακροφανης εχαραξε λιποσκιον ορθρος ὁμιχλην. Nonn.
τῆμος δ' ἱερὸς ορθρος απ' Ωκεανοῖο ῥοαων
αντολιας ηνοιγεν, επεσπετο δ' Ηριγενεια
ηδὺ φαος θνητοῖσι καὶ αθανατοισι φερουσα. Orph. 364.

---

1. Vulgo θωΰξεν αὐτόν. Correxit Porsonus ad Phœn. 5. Repetitum illud ἐξαίφνης, in Sophocle præsertim, displicet; et forsan vulnus altius latet.
2. Subintelligitur νόμον. Qualis fuerit hic Orthius modus, nemo, opinor, hodie dierum intelligit.

3. Ὀρθοστάτας defendit Musgravius, Pollucis fide, lib. vi. (*non* iv.) §. 73. E. Codd. porro binos corruptissimos versus ita legendos præbuit Vir perspicacissimus:
σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἠμιλλημένην
τύμβαν 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας.

Ορθων. Nom. Pr.
ξεῖνε, Συρηκοσιος τοι ανὴρ τοδ' εφιεται Ορθων,
Χειμεριης μεθυων μηδαμα νυκτὸς ιοις. Theoc. Ep. 8.
Ορθωνῠμος. cui nomen suum convenit.
Ιλιῳ δὲ κῆδος ορ-θωνυμον— Agamemn. 708.
Ορθῶς. *adv.* recte, rite.
κάστ' εκεῖνο τοὔπος ορθῶς, κοὐ κακῶς, ειρημένον. Lysist. 1037.
Syn. Αληθῶς, δικαιως, εὖ, ευεπηβολως, ιθεως, καλῶς, εναρμοστως, δεοντως, προσηκοντως, επικριδον, εναγεως.
Ορθωσια, *ας. ἡ. cognomen Dianæ proprium, a Lycophrone inditum Hippolytæ.
στορνην τ' αμερσας, καὶ Θεμισκυρας ἄπο
τὴν τοξοδαμνον νοσφισας Ορθωσιαν.* Lyc. 1330.
Ορθωτηρ. qui rem quamcunque constituit, *v. c.* medicus.
οὔτω δ' Ἱερωνι θεὸς ορθωτὴρ πελοι. Pyth. 1. 109.
Ορῖγανον. το. et Ορῖγανος. ὁ ἡ. origanum, cunila.
κορκορον ημνοεντα, πανακτειόν τε κονιλην,
ἥν τε καὶ Ἡρακλειον οριγανον[1] αμφενεπουσι. Ther. 626.
*—αλλοτ' ομορξεις
ψῆγμα πολυκνημον καὶ ορειγανον— (*legitur etiam* ὀρήγανον.) ibid. 558.*
καὶ βλεποντ' οριγανον. (*i. e.* δριμυ.) Ran. 616.
Ορῖγᾰνοεις. *adj.* a præc.
ὡς δ' αὔτως εχιειον, οριγανοεσσά τε χαιτη. Nic. Ther. 65.
Οριγναομαι. desidero, appeto. 2. pugno.
ητοι ὅ γ' ωριγνᾶτο νεοκλωστω τελαμῶνος. Theoc. 24. 44.
εγχεσιν ηδ' ελατης αυτοσχεδὸν ωριγνῶντο. Hes. α. 190.
Syn. Ορεγομαι, επιθυμεω, ορεχθεω.—διαμαχομαι.
Οριδρομια. cursus per montes. Vid. Ορειδρ.
Ὁριζω, Ὁριζομαι. termino, statuo.
Ῥῆνος απὸ ζεφυρου, Βιαδροιο δὲ ῥεῖθρον απ' ηοῦς
Γερμανων κρατερῶν γαῖαν ὁριζει ὁλην. Ep. l. 3.
ακτή τις εστ' Ευβοιὶς, ενθ' ὁριζεται
βωμοὺς, τελεῖ τ' εγκαρπα Κηναιῳ Διΐ. Trach. 241.
Syn. Αφοριζω, διοριζω, καθοριζω, περιοριζω, περαινω, περατοω, αποπερατοω, περιγραφω, ταττω, διαταττομαι, κρινω, κρινομαι, δοκιμαζω, καταλεγω, θεματιζω.
Phr. [—Συντεμνει δ' ὁρος Ὑγρᾶς θαλασσης. Æsch.]
Οριμηλις. * Vid. Ορομαλιδες.*
Exp. Τα ορεια μῆλα.
Ορῖνω. perturbo. 2 persuadeo.
ὡς φατο· τοῖσι δὲ θυμὸν ενὶ στηθεσσιν ορινε. B. 142.
Syn. Εξορινω, διακινεω, αναταραττω, διαταρασσω, παραιθυσσω, εξορμαω, ὁρμαινω, ορω, οροθυνω. παροξυνω. διεγειρω. ὑψοω.
Ὁρισμα. terminus. Vid. Ὁρος. (al. in seq. ερεισματα.)
ἑως μὲν οὖν γῆς ορθ' εκειθ' ὁρισματα. Hecub. 16.
Οριτρεφης. qui in monte pascitur. Vid. Ορεσιτροφος.
—καλαυροπά τε τρηχεῖαν
καββαλε, τὴν φορεεσκεν, οριτρεφέος κοτινοιο. Apoll. 2. 34.
Οριτροφος. *perperam pro* Ορειτρ. *Vid. Pors. ad Hec.* 208.
οριτροφος—χλουνης— Opp.
Ὀρκᾰνη. septum, sagena.
ποτὶ πτολιν δ' ὁρκανα πυργῶτις. Sept. Th. 352.
Πενθεως, ὡς εις σκοτεινὰς ὁρκανας πεσουμενος. Bacch. 611.
Syn. Δικτυον, ἑρκιον, ἑρκος, εἱρκτη. *αρκυς. αμφιβληστρον.
Ὁρκιον. *pl.* τα Ὁρκια, *sc.* ἱερὰ, *vel,* ἱερεῖα. *propr.* victima fœderis sanciendi ergo cæsa. 2. fœdus jurejurando sancitum. 3. ipsum jusjurandum.*
ου μέν πως ἁλιον πελει ὁρκιον, αἷμά τε αρνῶν. Δ. 158.
ὁρκια πιστὰ ταμόντες, αριθμηθημεναι αμφω. B. 124.
Syn. Σπονδη, συνθεσια, αρθμος, ὁρκος.
Epith. Δικαιον, κρυπτον.
[Phr. —Ὁρκια φρικτα θεῶν, αῤῥηκτα βροτοισιν. Orp.]
Ὁρκιος. qui jurijurando adhibetur. 2. juratus.
*1. ὁμως δὲ λεξω· Ζῆνα δ' ὁρκιον καλῶ·
και ταῦτ' επιστω, καὶ γραφου φρενῶν εσω. Philoct. 1324. B.
2. αλλ' ειπερ ισχει Ζεὺς ετ' εξ εμοῦ σεβας,
εὖ τοῦτ' επιστασ',* ὁρκιος δέ σοι λεγω. Antig. 304.
Syn. 2. Ενορκος, διωμοτος, ὁρκωτος, ὁρκωμοτης.
Ὁρκος. jusjurandum.
αυτὰρ επεί ῥ' ομοσέν τε τελευτησέν τε τὸν ὁρκον. Ξ. 280.
Syn. Ὁρκιον, ὁρκωμοσια, ὁρκωμοσιον, διομοσια, ὁρκωμα, μυστηριον. Epith. Αλιτρος, αῤῥηκτος, απατηλιος, γαμηλιος, γερουσιος, δολοεις, δεινος, μεγας, καρτερος, πελωριος, ολεσηνωρ, ὑπερβασιος, ὑπερβιος, ψευδωμοτος.
Phr. —Επικλοπος ὁρκος ερωτων. Nonn.
Ὁρκοω. adjuro. Vid. Ομνυμι.
ἡ γλῶττα δ' ουκ ομωμοκ', ουδ' ὡρκωσ' εγώ. Thesm. 282.
Ὁρκωμα. jusjurandum. Vid. Ὁρκος.
τοῖς τἀμὰ παρβαινουσι νῦν ὁρκωματα. Eumen. 771.
Ὁρκωμοτεω. juro sanciendo fœderi.
τὸ λοιπὸν εις ἅπαντα πλειστηρη χρονον
ὁρκωμοτησας,— ib. 767.
Ὁρκωμοτος. per quem juratur.
—ενθα Τερμιεὺς
ὁρκωμοτους ετευξεν αφθιτους ἑδρας. Lyc. 707.
Syn. Ὁρκωμοτικος.
Ὁρμαδιος. Vid. Βακχος.
Ὁρμᾰθος. ordo. 2. multitudo. 3. latibulum.
θὲς ὁρμαθους Ερωτων. Anac. 32. 11.
*ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ αντρου θεσπεσιοιο
τριζουσαι ποτεονται,* επεί κε τις αποπεσησιν
ὁρμαθου[2] εκ πετρης, ανά τ' αλληλησιν εχονται. ω. 6.
Syn. 1. Συνδεσμος, στιχος, εἱρμος, ογμος.—συνταξις, συναφεια, συνεχεια. 3. φωλευς.
Ὁρμᾰθω. tendo, eo. Vid. Ὁρμαω.
τίνος αγαλματων ἱκέτις ὁρμαθω; Androm. 859.
Ὁρμαινω. impetu feror. 2. cogito.
ὑπνος εχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαινοντα. K. 4.
Syn. 1. Ὁρμαω, ορουω, μαιμαω, σφαδαζω. 2. ανασκοπεω, ενθυμεομαι, διατιθεμαι, εφιστημι, φροντιζω, προχειριζω.
Ὁρμαστειρα. incitatrix. Vid. Αθηνη.
Ὁρμαω. incito. 2. ruo.
ὁρμησῃ πεδιοιο διωκειν ορνεον αλλο. N. 64.
Syn. Εξορμαω, παρορμαω, ανορμαω, ορνυμι, ὁρμαθω, ὁρμαινω, καταφερομαι, επιφερομαι, εκλυσσαω, επεσσυμαι, ῥοθεω, βουλευομαι.
Ορμαομαι. prorumpo, proficiscor, gestio.
φευγειν ὁρμησωνται επ' ευρεα νῶτα θαλασσης. Θ. 511.
ειπερ πρὸς αλλου δωμαθ' ὡρμηθης ξενου. Alcest. 1050.
Syn. Επειγω, ἑτοιμαζω, παρελαυνω, προβαινω, ορουω.
Ορμενιδαι. gens nobilis Thessaliæ[3].
ἦνθον Ιτωνιάδος μιν Αθαναιας επ' αεθλα
Ορμενιδαι καλεοντες·— Call. 6. 76.
Ορμενος. Nom. Pr. Vid. Damm. P. R.
Ορσιλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ορμενον, ηδ' Οφελεστην. Θ. 274.
Ορμενος. *part. per sync. pro* Ορομενος. qui excitatur.
—επὶ δὲ πτολεμος τετατό σφιν
αγριος, ηΰτε πῦρ, τό τ' επεσσυμενον πολιν ανδρῶν,
ορμενον εξαιφνης, φλεγεθει, μινυθουσι δὲ οἶκοι
εν σελαΐ μεγαλῳ τὸ δ' επιβρεμει ἶς ανεμοιο. P. 736.
Syn. Ὁρμωμενος, διεγειρομενος.
Ορμενοεις. qui caulem jam emittit post florem amissum. Vid. ad v. Οξαλις.
Ὁρμεω. stationem habeo. 2. appello.
—Μενελεως-Ακταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν εκ Τροιας χρονον
αλαισι πλαγχθείς·— Orest. 55.

1. Ὀρείγανον hic, sicut in l. proxime cit. præfert editio Bandin. Hæc forma Poetis usitata, (vid. H. Steph. tom. ii. c. 1459. d.) ὀρίγανον prosæ scriptoribus.

2. "Dubium ibi est, an ὁρμαθὸς sit series quædam connexa, qua "cohærent invicem vespertiliones, sicut apes solent post examen duc- "tum; ut sit, si forte aliqua deciderit a cohæsione et ex saxi supe- "riore parte; an vero ὁρμαθὸς ibi sit latibulum, rima saxi; nam hæc "significatio quoque in usu est." Damm. c. 2156.

3. "Ὀρμένιον, πόλις Θετταλικὴ μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσσης. Denominatum nempe oppidum juxta Strabonem l. ix. p. 438. ab Ormeno "Æoli nepote ac Amyntoris patre, Ὀρμενίδαο inde apud Homerum "dicti Il. ι. 762." (448.) Spanhem. in l. c.—Ὀρμένιον memorat Poëta Il. B. 734. item, alterum Ὀρμενίδην. Od. ο. 413.

Syn. Προσορμεω, εφορμεω, εφορμιζομαι, καταπλεω, παραβαλλω, λιμενιζω, ὁρμιζω.

Ὁρμή. impetus. 2. studium.
τευχεα συλησειε· μιννυθα δε οἱ γενεθ' ὁρμή. Δ. 466.
Syn. Ὁρμημα, οιμημα, αϊκη, ευθυμια, επιθυμια, ἑτοιμασια, εφεσις, ορεξις, επιβολη, εμβολη, κινησις, βουλη, τιμη.
Epith. Αδιακριτος, απατηλος, αθεος, αγριος, ασπετος, αεσιφρων, ακοσμος, αλογος, αντιξοος, αυτοσσυτος, αφειδης, ζαμενης, λαβρος, θεοδιφης, κραιπνη, εναγωνιος, νοερηφορος, επηβολος, περιμηκετος, δολιχοσκιος, δυσμαχος, μελεα, τροχαλη.
Phr. —Και νηῶν ευδρομος ὁρμή.
—νηῶν πελαγοδρομος αστατος ὁρμή. Orph.
Ηελιου ακαμαντος αειδρομος ὁρμή. Cyr.
—καὶ απηνεα χειματος ὁρμήν.
—δυσαεα χειματος ὁρμήν. Opp.
—δυσαντεῖ κυματος ὁρμῇ. Mus.
—τυχης ἑτεροτροπος ὁρμη. Ep. l. 4.
τυφλην, ιθυκελευθον, εχων αντωπιον ὁρμήν. Nonn.

Ὁρμημα. impetus.
τισασθαι δ' Ἑλενης ὁρματά τε στοναχάς τε. B. 356.
Syn. Ἁρπαγη, ενθυμημα, μεριμνημα, ὁρμη.

Ὁρμῐα, Ὁρμεια. linea, seta, linum hami.
ηδη δὲ καμνονθ' ὁρμιαν τεινων μέ τις
ανειλετ',—— Helen. 1631.
ὁρμιῃν ἱππειον, εὔστροφον αγρωσσουσι. Opp. αλ. 3.
ὁρμειαι, κυρτοι τε, καὶ εκ σχοινων λαβυρινθοι. Theoc. 21. 11.
Syn. Σχοινον (λεπτον). Ep. Πολυαγκιστρος, δολιχη.

Ὁρμιηβόλος. piscator.
τῷ Πανὶ τὸν παγουρον ὁρμιηβολος. Statyll. Flacc. *An*. ii. 263.
Syn. Δικτυοβολος, ἁλιευς, γριπευς.
*Phr. Ποσειδον, οὓς σὺ σῶζε, καὶ γαληναιην (*Scaz.*)
αιὲν διδοιης ὁρμιηβολοις θῖνα. Apollonid. *Anal.* ii. 139.*

Ὁρμιζω. navem stabilio.
*νῆας, ὅσαι πρῶται ειρυαται αγχι θαλασσης,
ἑλκωμεν, πασας δὲ ερυσσομεν εις ἁλα διαν·
ὑψι δ' επ' ευναων ὁρμισσομεν[1] εισόκεν ελθῃ
νὺξ αβροτη, ἣν καὶ τῇ αποσχωνται πολεμοιο
Τρῶες, επειτα δέ κεν ερυσαιμεθα νῆας ἁπασας.* Ξ. 75.
νῆα μὲν ὡρμισαμεν κοῖλον σπεος εισερυσαντες. μ. 317.
Syn. Ενορμιζω, εφορμιζω, καθορμιζω, προσορμιζω, ὁρμεω.

Ὁρμῖνον. horminum, herba porro similis.
καρφεά θ' ὁρμινοιο καὶ εκ μαραθου βρυοεντος. Nic. Th. 893.

Ὁρμοδοτηρ. portuum dator.
ναυτίλε, ποντομεδοντι καὶ ὁρμοδοτῆρι Πριηπῳ. Theæt. *Schol.*-[*An.* ii. 515.

Ὁρμος. portus.
καρπαλιμως· τὴν δ' εις ὁρμον προερυσσαν ερετμοῖς. Α. 435.
Syn. Λιμην, ὁρμητηριον, καταγωγιον.
Epith. Ακυμαντος, ἁλιγειτων, γλυκυς, ευπλοος, ευτρηρων, επιστροφος, επιδρομος, ναυλοχος, πολυπειρων, πολυηρατος, κοῖλος, στενοπορος.

Ὁρμος. monile.
ὁρμον δ' Ευρυμαχῳ πολυδαιδαλον αυτίκ' ενεικε
χρυσεον, ηλεκτροισιν εερμενον, ηελιον ὥς. σ. 294.
—ὑποσχομεναι μεγαν ὁρμον,
χρυσειοισι λινοισιν εερμένον, εννεαπηχυν. H. Apoll. 103.
ὁρμοι δ' αμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλεες ἦσαν,
καλοὶ, χρυσειοι, παμποικιλοι, ὡς δὲ σεληνη, [88.
στηθεσιν αμφ' ἁπαλοῖσιν ελαμπετο, θαῦμα ιδεσθαι. ib. Ven.
Syn. Ὁρμισκος, κλοιος, καθορμα, καθορμιον, περιτραχηλιον, περιδερις, περιδεραιον, περιαπτον, ισθμιον, δειροπεδη.
Phr. Περιτραχηλιος, επιτραχηλιος, περιαυχενιος κοσμος.
Epith. Εὔχρως.

*Ορνᾱπετιον. vox *Bœotica*.
—τί καὶ κακὸν παθὼν
ορναπετιοισι πολεμον ηρα καὶ μαχαν; Acharn. 912.

Ορνεαὶ, ῶν. αἱ. urbs inter Corinthum et Sicyonem sita. *ap. Hom.* Il. B. 571. Ορνειαί.
ὁ Κεραμεικὸς δεξεται νώ·
δημοσια γαρ ἱνα ταφῶμεν,
φησομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς,
μαχομενω τοῖς πολεμιοισιν
αποθανεῖν εν Ορνεαῖς. Av. 395. B.*

Ορνεον. avis. Vid. Ορνις.
ὁρμησῃ πεδιοιο διωκειν ορνεον αλλο. N. 64.

*Ορνεοφοιτος. ὁ ἡ. aves appetens. Vid. ad v. Ορειβατεω.

Ορνῑθάριον. gallinula. —ταῦτ' αξιῶ·
τὀρνιθαριον, τὸ περιστεριον, τὸ γαστριον. Nicostrat. ap. Ath. [p. 654.*

Ορνῑθαρχος. curator avium.
—ουδὲ συμβολον
επεβαλεν ορνιθαρχος ουδείς σοι παρών; Av. 1215.

Ορνῑθειος. ad aves pertinens. [Nub. 339.
* κεστρᾶν τεμαχη μεγαλαν, αγαθᾶν, κρεατ' ορνιθεια κιχηλᾶν.*
Syn. Ορνιθεος, ορνιθιος, αλεκτρειος, αλεκτορειος.

Ορνῑθευτής. auceps.
πᾶς τις εφ' ὑμῖν ορνιθευτής. Av. 526.
Syn. Ορνιθαγρευτης, ορνιθοθηρας, ιξευτης.
Phr. Και ταναους ορνιθας απ' ηέρος ειρυσασθαι. Opp.
—καὶ ορνιθων τροφοποιους. Man.

Ορνῑθιας, *sc.* χειμων[2]. Vid. Οιωνοκτονος.
—ὥσπερει χειμὼν αρα-Ορνιθιας,— Acharn. 877.

Ορνῑθογονος. ex ave natus.
διὰ τὸ τᾶς ορνιθογονον ομμα
κυκνοπτερου καλλοσυνας-Ληδας σκυμνου— Orest. 1393.

Ορνῑθοθηρας. auceps. Vid. Ορνιθευτης.
οἴ μοι ταλας, ορνιθοθηρα τουτωΐ. Av. 62.

Ορνῑθομᾰνεω. magno avium amore teneor. Arist. Av. 1290.

Ορνῑθοπαις. avis pullus, pipio.
ορνιθοπαιδος ισμα φοιβαζων ποτοῖς. Lyc. 713.
Syn. Ορνιθοφυης.

Ορνῑθοπεδη. laqueus, qui avibus capiendis tenditur.
εξ ορνιθοπεδας ᾠδὸς ερημοφιλος. Paul. Sil. *An.* iii. 93.

Ορνιθοσκοπος. auspex. Vid. Οιωνιστης.
εις γὰρ παλαιον θᾶκον ορνιθοσκοπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οιωνοῦ λιμην. Antig. 1011. (999. Br.)

*Ορνιος, α, ον. ad aves pertinens; *e. g.* caro.
ορνια καὶ μοσχεια· (*Angl.* fowl and veal) μιαν δ'
επιπινομεν αυτοῖς. Palladas, *Anal.* ii. 411.

Ορνῖς, ῐος. *acc.* ορνῖν. *plur.* ορνεις. *item*, Ορνῖς, ῑθος. *acc.* ορνῖθα et ορνῖν[3]. ὁ ἡ avis, ales. 2. gallina et gallus. 3. augurium quodvis et auspicium.
1. τίς ορνῖς οὗτος εξεδρον χωραν εχων; Soph. Τυροῖ, vi.
ουδ' ορνῖς ευσημους αποῤῥοιβδεῖ βοας. Antig. 1021. B.
ὡς δ' ορνῖς απτησι νεοσσοισι προφερησι
μαστακ', επεί κε λαβησι, κακῶς δέ τε οἱ πελει αυτῇ. I. 323.
—αλλ' ὅτε περ ὁ δεσποτης
εποψ εγενετο, τοτε γενεσθαι μ' ευξατο
ορνῖν, ἵν' ακολουθον διακονόν τ' εχοι. Av. 71. B.
2. a. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; ποτερον ορνις, ἢ ταῶς;
b. ορνῖς εγωγε. a. κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά; ib. 102.
3. ορνιν τε νομιζετε πανθ' ὅσαπερ περὶ μαντειας διακρινει·
φημη γ' ὑμῖν ορνῖς εστί· πταρμόν τ' ορνιθα καλεῖτε· [ib. 719.*
ξυμβολον, ορνιν· φωνὴν, ορνιν· θεραποντ', ορνῖν· ονον, ορνιν.
οἱ δ' ὡς οὖν ειδον ὅτ' αρ' εκ Διὸς ἤλυθεν ορνις. Θ. 251.
Syn. Οιωνος, ορνεον, πτηνος, πτερωτον.
Epith. Αεριφοιτης, αερσιπετης, αερσιποτητος, διϊπετης, αιολος, αιολομορφος, αελλησσα, δεξιος, κακος, ευπτερος, μελανοπτερος, τανυπτερυξ, τανυσιπτερος, τανυσιπτερυξ, ηερια, λιγυρα, τανυχειλης, κοῦφος, φοινικολοφος, κατοικιδιος.
Phr. Ορνιθων, πετεηνων εθνεα. Hom.
θεοπροπος ορνις ερωτων. Nonn.
καὶ Μοισᾶν ορνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον αοιδὸν
αντία κοκκυζοντες, ετωσια μοχθιζοντι. Theoc.

---

1. De hoc loco consulendus omnino Damm. c. 969.

2. Quam multa in foliis *avium* se millia condunt,
Vesper ubi aut *hibernus* agit de montibus *imber*.
Virg. Georg. iv. 473.

3. In Il. Ω. 219. penultima hujus vocis corripitur, et quamvis facilis adsit medicina, legendo ὄρνῑς ἐν μεγάροισι, pro ὄρνῐς ἐνὶ, nonnihil tamen roboris exinde capiunt eorum argumenta, qui librum istum Homero abjudicant. Recte autem animadvertit Porsonus (ad Hec. 208.) τὸ, ὄρνις, secundam apud Aristophanem corripere nisi in uno loco, quem ipse, Suidæ ope, emendat.

Ορνῖχολοχος. auceps.

μαλεβοτᾳ τ' αροτᾳ τ' ορνι-
χολοχῳ τε καὶ ὃν ποντος τρεφει. Isthm. 1. 67.

Ορνυμι, Ορνῦω. excito, excitor.

αλλα συ γ' ορνυθι τοῦτον, επειγεσθω δὲ καὶ αυτός. Ζ. 363.
ορνυον ενδον εοντες αμυνεσθαι περὶ νηῶν. Μ. 142.

Syn. Ὁρμαω, παρορμαω, ὁρμαινω.

Οροβος, ου. ὁ. ervum. (Vid. in v. Μυλοεργης.) *Hinc*

Οροβαγχη. *item*, Οροβαγχος. *male* Οροβακχ. herba quæ cicer enecat et ervum circumligando se. [869.

σὺν καὶ ακανθοβολος χαιτη, νεαλεῖς τ' οροβαγχοι. Nic. Th.

Ορογκος. **sive* Ορογκοι, *et* Ορογκη. τα. montium cacumina, juga. —εν δ' ακοναιοις
θηλειην ακονιτον ανεβλαστησεν ορογκοις. ib. Al. 41.*
Ὑρκυνιου δρυμοιο παραθρωσκοντες ορογκους. Dion. 286.

Exp. Ἡ τοῦ ορους εξογκωσις και ανατασις.

Οροδαμνίς. ramusculus tenellus.

τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς οροδαμνίσιν αιθαλιωνες
τεττιγες λαλαγεῦντες εχον πονον· *ἁ δ' ολολυγὼν
τηλόθεν εν πυκιναῖσι βατων τρυζεσκεν ακανθαις.* The. 7. 133

Syn. Οροδαμνος, κλων, κλαδος, κλαδισκος. βλαστημα, ορπηξ.

Οροθῦνω. concito, perturbo.

ὡς φατο, καί ῥ' επιορκον απωμοσε· τὸν δ' οροθυνεν. Κ. 332.

Syn. Εξοροθυνω, ερεθιζω, ταρασσω, θαῤῥυνω, διεγειρω, προτρεπω, ὁρμαω, παρορμαω, ορινω.

Οροιτυπος, vel Ορειτυπος. qui ligna in montibus cædit.

βουκαῖός τ' αλεγοι, καὶ οροιτυπος— Nic. Ther. 5.

Syn. Ὑλοτομος.

Οροιτυπτος. pastor montanus.

τὴν μὲν, ὅθ' ἀδρυνηται, οροιτυπτοιο βατηρα[1],
κοψαντες ῥαδικα πολυστεφεος κοτινοιο, κ. λ. Nic. Ther. 377.

Οροκτῦπος. in montibus resonans.

βρεμει δ' αμαχετου
δικαν ὕδατος οροκτυπου. Sept. Th. 85.

*Οροαμαλιδες, (*Dorice pro* Ορομηλ.) poma agrestia ac sylvestria.
ουδὲ γὰρ ουδ' ακυλοις οροαμαλίδες[2]· αἱ μὲν εχοντι
λεπτὸν απὸ πρινοιο λεπυριον, αἱ δὲ μελιχραί. Theoc. 5. 94.*

Ορουτης. Nom. Pr. viri. 2. nom. fluvii.

—προμαχοισιν επεδραμε θερμὸς Οροντης
Αρεος αμωων διφυὲς θερος· ουδέ τις ετλη
τοσσατιου προμαχοιο μενειν αντιξοον ὁρμήν.—
—αελληεντι δὲ ταρσῷ
γαμβρος εριπτοιητος εμαινετο Δηριαδῆος. Nonn. l. 17.
2. τῆς δὲ πρὸς αντολιην κατασυρεται ὑγρὸς Οροντης
ασπετος, Αντιοχοιο μεσην διὰ γαῖαν ὁριζων. Dion. 920.
Ασσυριος—ευρυρεεθρος Οροντης. Nonn.

Ορος, *poët.* Ουρος. το. mons.

οἱ δ' εχον Αρκαδιην, ὑπὸ Κυλληνης ορος αιπύ. Β. 603.
ουρεος εν βησσῃς, ὅτε τ' ωρετο καιέμεν ὕλην. Ξ. 397.

Syn. Βουνος, πρων, λοφος. Epith. Αιπεινον, ακροπολον, ακριτοφυλλον, αζαλεον, αβατον, αιγινοεν, αγχιαλον, ακροτομον, ακρον, απροσιτον, ασκιον, ανθοκομον, Αρκτῳον, βοτανηφορον, βαθυδενδρον, βησσηεν, εκταδιον, ευρυβατον, βαθυκρημνον, δασυφυλλον, ευδενδρον, ζαθεον, ηγαθεον, ηχῆεν, ηλιβατον, μακρον, κλεινον, νεοσχιδες, κραναον, νιφοεν, λευκον, ἱερον, μακραῦχεν, οιοπολον, λιπαρον, καρποφορον, δενδρῆεν, οκριοεν, παιπαλοεν, περιμῆκες, πευκῆεν, πολυβοτειρον, σκιοεν, τραχυ, τανυφυλλον, ὑψικαρηνον, ὑλῆεν, ὑψηλον, ὑψιλοφον, φορβαῖον, φλογερον, πῖον, δενδροκομιον, καλλικομον, ὑψικομον, ερσῆεν, πολυανθες, τρικαρηνον, αριπρεπες, εινοσιφυλλον, μεγα, χλωρον, καλον, ηνεμοεν, Ἑρμαῖον, φυλλήϊον, ωγυγιον. [ὑψιμεδον. Pind.]

Phr. Εσκεν ορος θαμνοισι περισκεπες— Cal. 1. 11.
τοῦτο δὲ Νηριτον εστιν ορος καταειμενον ὕλη. Hom.
ουρεσιν αμφοτεροισι περισκεπεεσσιν ερυμνόν. Dion.
τεινει πρὸς αιθραν κρᾶτα πολυδεγμων λοφος. Lyc. 700.
δενδροκομων ορεων λασιαυχενες ακραι.
—ορεων αιπεινὰ καρηνα. Apollin.
κἀχεζεν οκτω μῆνας επὶ χρυσῶν ορῶν[3]. Acharn. 82.
[ορεων κευθμῶνας σκιοεντων. Pind. ηλιβατοι κευθμῶνες. Eur. κεκομημενον ὑλῃ. Callim. δικαρηνος πρηων. Coluth.]

Ὅρος, Ουρος. ὁ. Ὅριον. το. terminus, limes.

*εἷς ὅρος, μια βροτοῖσιν εστιν ευτυχιας ὁδὸς, [*An.* i. 149.*
θυμὸν εἴ τις εχων απενθῆ δυναται διατελεῖν βιον. Bacchyl.
τόν ῥ' ανδρες προτεροι θεσαν εμμεναι ουρον αρουρης. Φ. 405.
ειν ιδιοις ὁριοις— Man. 4. 177.

Syn. Ὁρισμος, ὁρισμα, ὁροθεσια, τερμα, περας, τελος, διορισμος, ατραπος.

Ορὸς, Ουρὸς, *pro* Οῤῥος. ὁ. serum lactis.

καί κεν ορὸν πινων, μεγαλην επιγουνιδα θεῖτο. ρ. 225.

Ορουω. impetum do, ruo.

βωμοῦ ὑπαΐξας προς ῥα πλατανιστον ορουσεν. Β. 310.

Syn. Ενορουω, επορουω, ανορμαω, ὁρμαομαι, ανερχομαι.

Οροφη. contignatio, lacunar. [κορυφῆς.)

ὑψόθεν εξ οροφῆς· τῶν δὲ φρενες επτοιηθεν. χ. 298. (al. εκ

Syn. Οροφος, οροφωσις, οροφωμα, δοκωσις, ξυλωσις, στεγη, στεγος, τεραμνον, σανιδωμα, καταστεγασμα, πετευρον, φατνωμα, κεραμος, τεγη.—κορυφη, ακρον.

Οροφος. *proprie* arundo, *unde* tectum.

αχνηεντ' οροφον λειμωνόθεν αμησαντες. Ω. 451.

Syn. Οροφη, αυλη. (εἶδος καλαμου προς την οροφην επιτηδειον.)

Οροφηφάγος. tecta vorans. *epith.* ignis.

ου γὰρ ἂν, Ατρειδᾶν οροφηφάγον ἁψαμενων πῦρ. Agath. *An.* [iii. 55.

Οροφηφορος. tectum ferens.

ενθεν αεξηθην οροφηφόρος·— *ibid.* p. 50.

Οροφιας. in tecto degens.

ὑπὸ τῶν κεραμιδων Ἡλιαστὴς οροφιας. Vesp. 206.

Ορπηξ. ramus; virga aculeata.

ταμνε, νεους ορπηκας, ἵν' ἁρματος αντυγες εἶεν. Φ. 38.

Syn. Κλαδος.—υσπληγξ, κεντρον.

Epith. Αμπελοεις, ευθαλης, καμπυλος, καλλιφυτος, δαφνινος, ταναος, χλοερος.

Phr. —Τοὶ δ' εκεχυντο
ορπακες βραβυλοισι καταβριθοντες εραζδε. Theoc.

Οῤῥοπῦγιον. in avibus cauda.

κατὰ τὸ στομ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπυγιον. Nub. 158.

Οῤῥὸς. culus.

εγὼ δέ γ' αλγεῖν αρχομαι-Τὸν οῤῥον— Ran. 224.

Syn. Πυγη, πρωκτος.

Οῤῥωδεω. timeo, formido.

πατήρ νιν εξεπεμψεν, οῤῥωδῶν θανεῖν. Hecub. 767.

Syn. Εκφοβεω, περιφοβοῦμαι, φριττω, φοβεομαι, δειδω, εκπλησσομαι, ὑποπτησσω, ὑποστελλομαι.—απορεω, μαινομαι.

Οῤῥωδῐᾱ. metus, timor. —αλλ' εισω φρενῶν
οῤῥωδια μοι, μή τι βουλευσης κακον. Med. 317.

Syn. Δεῖμα, δεος, φοβος, πτοα, πτοια, πτοησις, πτοιησις, πτυρμος, φρικη, καταπληξις, ὑποπτηξις,—ευλαβεια, απορια.—αγωνια, πτακισμος.

Ορσικτῦπος. strepitum excitans.

—καὶ πυρπαλαμον βελος-Ορσικτυπου Διὸς— Ol. 10. 97.

Ορσῖλοχος. Nom. Pr.

ὃς τεκετ' Ορσιλοχον πολεεσσ' ανδρεσσι ανακτα. Ε. 546.

Ορσῐνεφης. qui nubes excitat. Vid. Ζευς.

*Ορσῖπους. ὁ ἡ. pedes celeriter movens.

—ορσιποδων ελαφων τεκεσσι. Simm. *Ov.*-An. i. 207.*

Ορσοθύρη. magna et alta janua.

ορσοθυρη δέ τις εσκεν εϋδμητῳ ενὶ τοιχῳ. χ. 126.

Exp. Ὑψηλη θυρα.—αμφιθυρον, παραστας, κιγκλις.

Ορσολοπευω, Ορσολοπεω. conturbo, irrito.

ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολουμενος ορσολοπευεις; H. Merc. 308.
κακομαντις αγαν ορσολοπεῖται
θυμὸς εσωθεν. Pers. 10.

---

1. Nullus dubito quin vera lectio in Codd. MSS. servetur—ὀροιτύποι οἷα.—Codd. Med. habet etiam βοτῆρα. legend. forsan, βοτῆρες. Ὀροίτυπτος igitur levi, aut nulla, auctoritate nititur.

2. " Quod, pro ὀριμαλίδες, placuit Koenio, Toupio, Brunckio, firmatum a Codd. rediit in suum locum." Valcken.

3. Male hunc locum inferius produxit Morellus, quasi τὸ, ὀρῶν, ad aliud quoddam nomen pertineret, cui Synonymum foret ἀμίς. Recte omnino Berglerus: " Ludit in vocibus ὄρος, mons, et ὄῤῥος culus. " Noti autem sunt aurei montes Persarum."

Syn. Ταρασσω, αναταραττω, διαταρασσω, διαπολεμεω, θορυβεω.

Ορσολοπος. qui turbat os, *h. e.* terrificus.
ορσολοπος μὲν Αρης φιλεει μὲν αιχμήν. Anac. 116. (fr. 55.

Ορσομαι. *poët.* surgo, propero. [Fisch.)
ορσεο, Λαομεδοντιαδη. καλεουσιν αριστοι. Γ. 250.
Syn. Ανισταμαι, αναΐσσω.

Ορσοτρῐαινης. tridentem impellens. Vid. Ποσειδαων.
Ορσοτριαινα δ' επ' Ισθμον ποντιαν
ἁρμα θοον ταννεν. Olymp. 8. 64.

*Ορτᾰλις, ῐδος. ἡ. gallina.
—ωοῖσιν αλιγκια, τοῖά τε βοσκας
ορταλις αιχμητοῖσιν ὑπευνηθεῖσα νεοσσοῖς. Nic. Alex. 293.*

Ορτᾰλῐχος. pullus implumis. 2. gallus.
ουδ' ὁποθ' ορταλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοιτον ὁρῷεν. Theoc. 13. 12.
Syn. Ορταλιχευς, νεοσσος.—αλεκτωρ.

Ορτῖλυχος. Nom. Pr.
οικῳ εν Ορτιλοχοιο δαΐφρονος· ητοι Οδυσσεύς. φ. 16.

Ορτῠγῐα, ας. ἡ. eadem quæ Delos. 2. parva insula, objecta Syracusis, post cum urbe conjuncta, et in qua erant τὰ ἱπποτροφεῖα Ἱερωνος.
1. Ορτυγιης καθυπερθεν, ὁθι τροπαὶ ηελιοιο. ο. 403.
2. [αμπνευμα σεμνὸν Αλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θαλος, Ορτυγια,—Δεμνιον Αρτεμιδος,
Δαλου κασιγνητα·— Nem. 1.]

*Ορτῠγιον. coturnicula. dimin. *a sequ.*
a. ορτυγας εθρεψας σύ τινας ηδη πωποτε;
b. εγωγε μικρά γ' ορτυγια. κἄπειτα, τί; Eupolis ap. Ath.
— ὡς δη συ τι [392. e.
ποιεῖν δυναμενος ορτυγιου ψυχην εχων; Antiph. *ibid.**

Ορτῠγομητρα. coturnicum matrix, seu, maxima.
καὶ Λητοῖ Ορτυγομητρᾳ. Av. 870. Vid. Ath. p. 392. f.

Ορτυξ[1]. coturnix. 2. herba quædam. —Μειδιας δ' εκεῖ
Ορτυξ εκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἴκεν ορτυγι
ὑπὸ στυφοκομπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμενῳ. Av. 1298.
αλλὰ νομιζε παντας-Ορτυγας οικογενεῖς. Pac. 788.

Ορυγμα. fossa, fovea. Vid. ad v. Ορθοσταδη.
Syn. Κατορυχη, κατασκαφη, βοθρος, διωρυξ, διωρυγμα, διωρυγη, σκαμμα.—σκαπανη, σκαλευμα.

Ορυκτός. fossus. 2. fossilis.
ἱπποι δὲ ρεα ταφρον ὑπερθορεονται ορυκτήν. Θ. 179.
Syn. Σκαπτος.

Ορῡμαγδος. strepitus.
πεζοί θ', ἱππῆές τε, πολὺς δ' ορυμαγδος ορωρει. Β. 810.
Syn. Θορυβος, κτυπος, ταραχος, κραυγη.
Epith. Αζηχης, αἱματοεις, αργαλεος, ηχηεις, σιδηρειος.

Ορυξ, ῠγος. ἡ. sarculum, ligo. Vid. ad v. Μουνορυχος.

Ορυσσω, Ορυττω. fodio.
εκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ορυξομεν εγγυθι ταφρον. Η. 341.
Syn. Διορυσσω, εξορυττω, κατορυσσω, λακκιζω, εκχοΐζω, σκαπτω, ταφρευω. γλυφω.

Ορφᾰνευομαι. orphanus sum.
ερημος οἶκος, καὶ τεκν' ορφανευεται. Hippol. 847.
Syn. Απορφανιζομαι, ορφανιζομαι.

Ορφᾰνευω. pupillorum curam gero.
—αιτησομαι-Τεκν' ορφανεῦσαι τἀμά·— Alcest. 163.
Syn. Ορφανιζω, ορφανοτροφεω, επιτροπεω. απορφανιζω.

Ορφᾰνευμα. conditio pupillorum.
τί φης; προταρβῶν ορφανευμ' εμῶν τεκνων; Herc. F. 546.
Syn. Απαιδια, ατεκνια, χητοσυνη.

Ορφᾰνῐα. orbitas, *propr.* pupillorum.
—εκ μεγαλων-Δὲ πενθεῶν λυθέντες,
μητ' εν ορφανιᾳ πεσωμεν
στεφανων, μή τε κα-δεα θεραπευε— Isth. 8. 12.
Syn. Ερημια. *αδοξια. Heyn. *qu. vid. in l. c.**

Ορφᾰνιζω. orphanum reddo. ορφανιζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φεννᾶς οπος. Pyth. 4. 504.

Syn. Απορφανιζω, ερημεω.—ορφανευω.

Ορφᾰνῐκός. ad pupillos pertinens; orphanus
μὴ παῖδ' ορφανικὸν θειης χηρην τε γυναῖκα. Ζ. 432.

Ορφᾰνιος. viduatus, orbus.
ορφανιον κλαιω γῆρας οδυρομενη. Leon. *Tar.-An.* i. 247.

Ορφᾰνὸς, Ορφανή. pupillus, pupilla.
ὅς τε τευ αφραδιῃς αλιταινεται ορφανὰ τεκνα. Hes. ε. 328.
—αἱ δὲ λιποντο-Ορφαναὶ εν μεγαροισι— υ. 68.
Syn. Ορφανισκος. χῆρος. ανηβος.—χηρα.

*Ορφᾰνοω. orbefacio; destituo.
εθηκεν, ακμῆς γυῖον ωρφανωμένος. Philipp. *An.* ii. 215.

Ορφειος, α, ον. Orphicus.
κρεῖσσον ουδὲν αναγκας-Εὗρον· ουδέ τι φαρμακον
Θρησσαις εν σανισι, τὰς-Ορφεια κατεγραψε
γῆρυς· ουδ' ὅσα Φοιβος-Ασκληπιαδαισιν παρεδωκε
φαρμακα, πολυπονοις-Αντιτεμὼν[2] βροτοῖσι. Alcest. 968.*

Ορφευς. Orpheus. Vid. Οιαγριδης.
πρῶτά νυν Ορφῆος μνησωμεθα, τόν ῥα ποτ' αυτη
Καλλιοπη Θρηϊκι φατιζεται ευνηθεῖσα
Οιαγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος αγχι τεκεσθαι·
αυτὰρ τόν γ' ενεπουσιν ατειρεας ουρεσι πετρας
θελξαι αοιδαων ενοπῇ, ποταμῶν τε ῥεεθρα. κ. λ. Apoll. 1. 23.
Epith. Θρηϊξ, Θρηικιος, νηδυμος, χρυσολυρης.
Phr. —Σὺν δέ σφιν εὓς παῖς Οιαγροιο
Βιστονιη φορμιγγι λιγειης ἦρχεν αοιδῆς. Apoll. 2. 703.
εξ Απολλωνος δὲ, φορ-
μικτὰς, αοιδᾶν πατὴρ,
εμολεν εναινητος Ορφεύς. Pyth. 4. 313.
ει δ' Ορφεως μοι γλῶττα καὶ μελος παρῆν, κ. λ. Alcest. 358.
Ορφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατεδειξε, *φονων τ' απεχεσθαι. Ran. 1032. Br.*
—χὡς Ορφεῖ προσθεν εδωκεν
ἀδεα φορμιζοντι παλισσυτον Ευρυδικειαν. Mosc. 3. 139.
Ταιναρον ἠνικ' εβην σκοτιην ὁδὸν, αΐδος εισω,
ἡμετερη πισυνος κιθαρη δι' ερωτ' αλοχοιο, κ. λ. Orph. 41.
Καλλιοπης τε καὶ Οιαγρου κοῦρος φιλος—ib. V. ad v. Αγρως.

Ορφναῖος, Ορφνηεις. tenebricosus.
νυκτα δι' ορφναιην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ αλλοι. Κ. 83.
ευαγγελου φανέντος ορφναιου πυρός. Agamem. 21.
ορφνηεις, δολοεργος, ανεστιος,— Man. 4. 57.
Syn. Ορφνος, ορφνινος, ορφνωδης, δνοφερος, σκοτεινος. νυκτερινος.

Ορφνή. tenebræ, obscuritas, nox.
ηελιος, δολιχῃ δ' επεμαιετο παντοθεν ορφνή. Orph. 119.
Syn. Αχλυς, σκοτια, ζοφος. νυξ.
Epith. Λεικης, αλαῶπις, αμειδητος, αστεροομματος, αχλυοεσσα, αμφιδρομος, ασπετος, γαμοστολος, δυσειδης, δνοφερα, κελαινοφανης, λιποφεγγης, νηχυτος, νυκτερος, νυκτεσιφοιτος, νυκτιφοιτος, θαλαμηπολος, μελαναυγης, λυγρα, ολοη, φθισιμβροτος, σκοτερα.

*Ορφνῖνος. tenebrosus, niger.
ορφνινά θ' ἑσσαμενος φαρη, καὶ απεχθέα χαλκὸν
κρουων ελλισαμην.— Orph. 963.

Ορφνῑτης, *ut videtur, pro* ὀρφανιτης. "*calathus, olim lanæ vellera servans, nunc* vacuus." *Jacobs.*
ἀ δὲ τὸν ορφνιταν ειροκόμον ταλαρον. Leon. Tar.-*An.* i. 222.

Ορφνός. obscurus. *compar.* Ορφνοτερος.
ορφνοτερας ἇς τῦξε (τευξε *Casaub.*) μετ' ανθεσι Περσεφονεια.
Nic. ap. Athen. p. 684. c.

Ορφως, *item*, Ορφος, Ορφισκος. *piscis*, orphus.

1. De quantitate penult. genitivi mira prædicat Athenæus. τὴν μέσην δὲ τοῦ ὀνόματος συλλαβὴν ἐκτείνουσιν Ἀττικοί, ὡς δοίδυκα, καὶ κήρυκα· ὡς ὁ Ἰξίων φησὶν Δημήτριος ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ συνεσταλμένως ἔφη, διὰ τὸ μέτρον, Ὄρτυγες οἰκογενεῖς.

2. "ἀντιτεμὼν, *remedia inveniens.* recte Schol. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς "ῥίζας τεμνόντων καὶ εὑρισκόντων. ubi ante ultimam vocem fortasse ali-"quid excidit. Pindar. Pyth. iv. 393.
σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ'
ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεσθαι—
"*Vid Schol. Sophocl.* in Ῥιζοτ. ap. *Macrob.* Saturn. v. 19. *Æschyl.* in "Agam. 17. 857. Vid. *Schuz.* Vir. Ill. et *Abresch.* Animadv. in Æsch. "p. 351. *Brunk.* Vir. Ill. ad Eurip. Andromach. 121." Jacobs, Animadv. in Eurip. Tragœdias, p. 36.—Duci etiam potest metaphora ex usu *cultri* apud Chirurgos. Confer Soph. Aj. 582. *Br.* cum Ovid. Metam. i. 190.

ἱερεὺς γὰρ ἦλθ' αυτοῖσιν ορφως τοῦ θεοῦ. Archipp. ap. Ath.
γλαυκους, ἢ ορφῶν εναλον γενος, *ηὲ μελαγχρουν [p. 315. b.*
κοσσυφον.— Numen. ibid.
οἷς ηδη κιχλην οινωπεα, τὴν καλαμῆες
σαυρον κικλησκουσι* καὶ αιολιην ορφισκον,
πιοτατον κεφαλῇ.— Pancrates ib. p. 305. d.
—καὶ οψιμορων γενος ορφων. Opp.
Ορχαμος. dux.
τῶν αυθ' Ὑρτακιδης ἦρχ' Ασιος ορχαμος ανδρῶν. B. 837.
Syn. Ἡγεμων, εξαρχος, αρχος. Ep. Αλκηεις, δορυσσοος.
Ορχατος. plantarum ordo; hortus.
εκτοσθεν δ' αυλῆς μεγας ορχατος αγχι θυραων
τετραγυος· περι δ' ἑρκος εληλαται αμφοτερωθεν.
ενθα δὲ δενδρεα μακρὰ πεφυκει τηλεθοωντα,
ογχναι, καὶ ροιαι, καὶ μηλεαι αγλαοκαρποι,
συκαι τε γλυκεραὶ, καὶ ελαῖαι τηλεθοωσαι. η. 112.
Syn. Δενδρων, αλωα. παραδεισος, ορχος, ογμος.
Epith. Αμπελοεις, ηνεμοεις.
Phr. —Πελας δέ τις ορχατος αυλῆς
αμφιλαφὴς δροσοεντι φυτῶν εβαρυνετο καρπῷ. κ.λ. Nonn. l. 3.
Ορχεω. moveo, saltare facio.
εκ τῶν αελπτων μᾶλλον ωρχησε φρενας. Ath. l. 11.
Ορχεομαι. salto.
Αλκινοος δ' Ἁλιον καὶ Λαοδαμαντα κελευσε
μουνὰξ ορχησασθαι, επεί σφισιν ουτις εριζεν. θ. 371.
ορχεῦντ', αλληλων επὶ καρπῷ χεῖρας εχουσαι. Hom. Ap. 196.
Syn. Ἁλλομαι, διασειομαι, βακχευω, πηδαω, σκιρταω, αναχορευω, χορευω.—κινεομαι.
Phr. Εμμελεως κραιπνοῖσι πεδον ρησσωσι ποδεσσιν. Ap.
αστατος είλικοεντι ποδῶν βαχκευετο παλμῷ·
καμπυλον ιχνος εκαμψε ποδῶν ἑλικωδεῖ ταρσῷ,
δεξιον εκ λαιοῖο μετηλυδα ταρσον αμειβων. Nonn.
Ορχηθμὸς, Ορχημα, Ορχησμός. saltatio.
πρωθῆβαι ίσταντο, δαημονες ορχηθμοῖο. θ. 263.
Νυσια Κνωσι' ορχηματ' αυτοδαῆ
ξυνὼν ιαψῃς. Aj. 709. (699. Br.)
ορχησμοῖς επιφονοις ποδός. Eumenid. 373.
Syn. Ορχησις, βηταρμος.
Epith. Αμυμων, πολυγηθης, ἱμεροεὶς, φιλοπαιγμων.
Ορχηστηρ, Ορχηστης. saltator.
κοῦροι δ' ορχηστῆρες εδινεον, εν δ' αρα τοῖσιν
αυλοὶ, φορμιγγές τε βοὴν εχον· αἱ δὲ γυναῖκες. Σ. 494.
ψεῦσταί τ' ορχησταί τε, χοροιτυπιῃσιν αριστοι. Ω. 261.
ορχηστὴς, Νιοβης εμπνοον αρχετυπον. Lucill. *An.* ii. 334.
Syn. Χορευτης, φιλοχρημων. *βηταρμων. *qu. v.*
Ορχηστρὶς, ἴδος. ἡ. saltatrix.
τὴν απὸ τῆς Ασιας ορχηστρίδα, τὴν κακοτεχνοις [207.*
σχημασιν εξ ἁπαλῶν κινυμενην ονυχων. Automed. *An.* ii.
Ορχηστυς. saltatio; saltandi ars.
μολπή τ', ορχηστύς τε, τὰ γάρ τ' αναθηματα δαιτός. α. 152.
Syn. Ορχηστικη, ορχηθμος.
*Ορχῖλος. nomen avis. [568.
κἀν Διὶ θυῃ βασιλεῖ κριον, βασιλευς εστ' ορχιλος ορνις. Av.
Ορχῖπεδη. vinculum testiculorum.
—τοιαυτη σ' εκδεχετ' ορχιπεδη. Antiphan. *An.* ii. 201.*
Ορχις. *item*, Ορχης. testiculus, &c. [Ther. 565.
ες ποτὸν, ἢ πανακὲς, ἢ καστορος ολοον (*f.* ουλοον) ορχιν. Nic.
Ορχομενός. ἡ. (εν τῇ Αρκαδιᾳ.) 2. (εν τῇ Βοιωτιᾳ.)
οἱ Φενεόν τ' ενεμοντο καὶ Ορχομενὸν πολυμηλον. B. 605.
*2. Ορχομενοῖό τε πατρῴαν αρουραν·
ἅ νιν ερειδομενον ναυαγιαις
εξ αμετρητας ἁλὸς εν κρυοεσσᾳ
δεξατο συντυχιᾳ· νῦν δ' αὖτις αρ-
χαιας επεβασε ποτμος
συγγενὴς ευαμεριας. ὁ πονησαις δὲ, νοῳ
καὶ προμαθειαν φερει. Isth. 1. 51.*
Ορχος. scrobs, fovea.
ενθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νειατον ορχον
παντοῖαι πεφυασιν, επηετανὸν γανοωσαι. η. 127.
—ορχους δέ μοι ὧδ' ονομηνας
δωσειν πεντηκοντα, διατρυγιος δὲ ἑκαστος. ω. 340.

Syn. Κῆπος, η επι στιχον φυτεια τῶν αμπελων.
Ορω. concito.
νοῦσον ανὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ολεκοντο δὲ λαοί. A. 10.
πυργων δ' εξεχεοντο, βοὴ δ' ασβεστος ορωρει. Pac. 1286.
Syn. Διεγειρω, ορινω, προτυνω, εγειρομαι. αναφερομαι. ανορω, εξορω, ενορω, επορω.
Ορωρομαι. *concitor. *novum verbum factum ex praet. perf. m.* ὄρωρα. *Sic ab* ὄλωλα *fit* ολόλω, *et ab* ἄρω, *praet. m.* ἄρηρα, *fit* ἀρήρω, *ap.* Hesiod. ἐργ. 429. (431. *Loesn.*)
—επεί μοι ορωρεται ενδοθι θυμὸς Κηδεσιν·— τ. 377.
ἵσταμαι, ὁπποτε νεῖκος ορωρηται πολεμοιο. N. 271.*
Ὁσακι, *poët.* Ὁσσακι. quoties.
ὁσσάκι γὰρ κυψεί' ὁ γερων, πιεειν μενεαινων,
τοσσαχ' ὕδωρ απολεσκετ' αναβροχεν· αμφὶ δὲ ποσσί. λ. 584.
Syn. Ὁσακις, ὁποσακις, ποσακις, ὁσαχῶς.
Ὁσατιος, Ὁσσατιος. quantus. Vid. Ὁποσος, Ὁσος.
ὁσσατιόν τε καὶ οἷον απωλεσε λαὸν Αχαιῶν. E. 758.
Ὁσημεραι. *adv.* quotidie.
καὶ μὴν προτοῦ γ' ὁσημεραι, νὴ τὼ θεὼ,
επὶ τὴν θυραν εβαδιζεν αιεὶ τὴν εμήν. Plut. 1007.
Syn. Επ' ἦμαρ, καθ' ἡμεραν.
Ὁσιᾶ. jus, fas, mos.
μαρτυρος; ουδ' ὁσιη κακὰ ραπτειν αλληλοισιν. π. 423.
ουχ ὁσιη κταμενοισιν επ' ανδράσιν ευχεταασθαι. χ. 412.
Syn. Θεμις, ὁσιοτης, ευλαβεια.—κηδεια.
Ὁσιευω, Ὁσιοω. expio. 2. consecro.
οὗτος γάρ σε καθαρμος—ὁσιευσει. Lin. ap. Stob.
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ανταποκτεινειν δὲ μή. Orest. 513.
Syn. Ἁγνιζω, καθαιρω, αφοσιοῦμαι. εξοσιοω.
Ὁσιος. sanctus, honestus.
αιδοιων μ' ελθόντα βροτῶν ὁσιων τε κυρῆσαι. Hom. xl. 6.
ακουσον· ει μὲν ὁσια σοι παθεῖν δοκῶ. Hecub. 787.
Syn. Ἁγιος, καθαρος, δικαιος, ευσεβης. εντιμος. μεγας.
Οσῖρις. Divus apud Ægyptios.
θρηνους τ' Αιγυπτιων, καὶ Οσιριδος ἱερὰ χυτλα. Orph. 32.
Phr. *Ολοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κυνες,
οἱ τὴν βοωπιν ταυροπαρθενον κορην,
Λερνης ανηρειψαντο, φορτηγοὶ λυκοι,
πλατιν πορεῦσαι κῆρα Μεμφιτῃ προμῳ,
εχθρας δὲ πυρσον ἦραν ηπειροις διπλαῖς. Lyc. 1291.
Οσμαομαι, ῶμαι. odoror, olfacio.
τοὺς οσμησαμενους πνεῖν πεποιηκε τραγου. Lucill. *An.* ii. 336.*
Οσμή. odor, cum suavis, tum ingratus.
—μη βαρυνθῶσιν κακῇ
οσμῇ προ τοῦ δεοντος·— Phil. 912. (890. Br.)
Syn. Οδμη.—ευωδια.—δυσωδια.
*Οσμυλη. polypi genus, *a gravi odore ita dictum.* Unde,
Οσμυλιον. *dimin.*
—τραπομενον εις τοὖψον λαβεῖν
οσμυλια, καὶ μαινιδια, καὶ σηπίδια. Aristoph. *fr.* Danaïd. 4.*
Ὁσον. *adv.* quantum.
τοσσον τις τ' επιλευσσει, ὁσον τ' επὶ λᾶαν ἵησιν. Γ. 12.
Syn. Ἑως αν, ἑως ποτε, ἑως οὗ, μεχρι πον.
Ὁσος, *poët.* Ὁσσος. quantus. Vid. Ὁποσος.
μειων, ουτι τοσος γε, ὁσος Τελαμωνιος Αιας. B. 528.
ὁσσος εην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ αντα εῴκει. Ω. 630.
Οσσα. vox, Fama, &c.
ιλαδὸν εις αγορην· μετὰ δέ σφισιν Οσσα δεδηει. B. 93.
Syn. Φημη, κληδων, αυδη. *φατις—μαντεῖον.*
Epith. Αμβροτος, αριηκης, ερατη, μελιπνοος, νεηφατος, περικαλλης, πολυπενθης.
*Phr. Καὶ γὰρ τιν' αυτὸς ηλυθον λυσιν μαθεῖν
σοῦ· Πυθιαν γὰρ οσσᾶν, ἣν έχρησέ μοι
Φοιβου προμαντις, συμβαλεῖν αμηχανῶ·
σοὶ δ' ες λογους μολὼν αρ' ηλπιζον μαθεῖν. Neophron. Medea.
ex emend. Valck. ad Phœn. 709.*
Οσσα. Ossa, mons.
—ετρεμε δ' Οσσης-Ουρεα,— Call. 4. 137.
Οσσαν επ' Ουλυμπῳ μεμασαν θεμεν, αυταρ επ' Οσσῃ
Πηλιον εινοσιφυλλον, ἵν' ουρανὸς αμβατος ειη. λ. 315.
Οσσε. oculi, oculos. *Dual.*

—μενεος δὲ μεγα φρενες αμφὶ μελαιναι
πιμπλαντ᾽· οσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετοωντι εϊκτην. Α. 104.
Syn. Ομματα, οφθαλμοι. *φαεα. qu. vid.*
Epith. Αδακρυτω, αἱματοεντε, περικαλλεε, φαεινω.
Οσσευομαι, Οττευομαι, Οσσομαι. vaticinor.
—οττευομενη δὲ καθηται. Lysist. 597.
ἂψ οχεα τροπεον· οσσοντο γὰρ αλγεα θυμῷ. Σ. 224.
Syn. Κληδονιζομαι, οιωνιζομαι, μαντευομαι. προυραω.
Ὀσσῐχος. *Dor.* quantulus. [55.
ὀσσίχον εντὶ τὸ τυμμα, καὶ ἁλίκον ανδρα δαμασδει. Theoc. 4.
Syn. Ολιγος ὁσος, σμικρος ὁσος.
Οστᾰριον. ossiculum. —ὡς εμὲ κιχλαι
αἱ νεκυες ξηροῖς ηκαχον οσταριοις. Nicarch. *An.* ii. 357.
Οστέον, τα Οστέα. os, ossis. 2. nucleus.
εν δὲ μετωπῳ πῆξε, περησε δ᾽ αρ᾽ οστέον εισω. Δ. 460.
Αργειην Ἑλενην· σεο δ᾽ οστέα πυσει αρουρα. ib. 174.
Syn. Οστοῦν, οστεῖον. Epith. Ἁρμοσθεντα, αφαυρα, λευκα, μυελοεντα, σεσηροτα, ταμεσιχροα.
Οστῐνος, Οστωδης. osseus; ex osse factus.
τοῖς οστινοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός. Acharn. 863.
καὶ τοῦ μαγειρου, φασιν, οστῶδες σφοδρα. Ath. 6. p. 243. f.
Syn. Οστεϊνος, οστοφυης.
Οστλιγξ. scintilla. 2. cincinnus.
——τὼ δέ οἱ οσσε,
οστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὡς, ινδαλλοντο. Apoll. 1. 1297.
2. —απ᾽ οστλιγγων αιὲν αλειφα ῥεει. ib. Sch. *e Call. fr.* 12.
Syn. Λαμπηδων. 2. βοστρυχος, βοστρυξ.
Οστοθηκη. ossium repositorium; urna.
ουκ οστοθηκαις χοιραδων δ᾽ εφημενους. Lyc. 367.
Οστοφῠης. osseus natura. Vid. Οστινος.
οστοφυεῖς, πλατυνωτοι, αποστιλβοντες εν ωμοις. Batr. 287.
*Οστρᾰκεος. testaceus.
θῆκα δ᾽ ἂρ εν μεσσῳ τεῦχος κυκεῶνος ερεισας
οστρακεον, τῷ παντα περιφραδεως εμεμικτο·
Δημητρος μὲν πρῶτα φερεσβιος αλφιτου ακτὴ,
αἷμα δέ οἱ ταυροιο, θαλασσης θ᾽ ἁλμυρὸν ὕδωρ. Orph. 320.*
Οστρακινδα. ἡ. *sc.* παιδια. ostracorum ludus.
ὡστ᾽ ει σὺ βριμησαιο, καὶ βλεψειας οστρακίνδα. Equit. 851.
*Οστρᾰκῖνος, η, ον. testaceus, fictilis. [*An.* i. 416.*
αυτόθεν οστρακινόν με καὶ εν ποσὶ γηϊνον Ἑρμῆν. Nicaenet.
Οστρακοδερμος. testa tectus.
λοξοβαται, στρεβλοι, ψαλιδοστομοι, οστρακοδερμοι. Batr. 286.
Οστρᾰκον. testa. Vid. Λεπυρον.
αιολον οστρακον, εσσι, χελυς ορεσι ζωουσα; H. Merc. 33.
εστι δέ τις γλαφυρῷ κεκαλυμμένος οστρακῳ ιχθυς. Opp.
Οστρᾰκοχρως. testaceam cutem habens. Vid. Παγουρος.
Οστρᾰκοω. in testam verto; testacea duritie obduco.
κελυφανῳ στροβιλον ωστρακωμενην. Lyc. 89.
Exp. Τῷ οστρακῳ τοῦ ωοῦ εσκεπασμενην.
Οστρᾰκοεις. testaceus.
αυτίκα δ᾽ οστρακοεις επλαταγησε δομος. Antiphil. *An.* ii. 175.
Οστρεα, τα, et Οστρεια, τα. ostrea.
βολβους, ασπαραγόν τε, καὶ οστρεα μυελοεντα. Ath. p. 135. a.
*Οστρειὂγρᾰφῆς, έος. ὁ ἡ. ostro pictus seu scriptus.
τασδ᾽ οστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλεκτρους
ασπίδας ασπιδιοις εἱλομεν ευτελέσι. Ep. ἀδ. 606.
Οστρεον. το. ostreum.
οστρεον αθρησας χειλεσι πεπταμένον. Antiphil. *An.* ii. 175.*
Οστρῖμον. stabulum pecorum æstivum.
αλλ᾽ οστριμων μὲν αντι, Γαμφηλας ονου,
και Λᾶν περησεις·— Lyc. 94. Syn. Επαυλις.
Οστρῖτης. lapis ita dictus.
σὺν δὲ καὶ οστριτην οινῳ λιθον εντριψαντες,
ακρητον, κελομαι πινειν, οδυνηφατον ειδώς. κ. λ. Lith. 339.
Epith. Αυδηεις, εχεφρων, θεουδης.
Οσφραινομαι, Οσφραομαι. odoror, olfacio.
a. τί δῆτα κλαεις; b. κρομμυων οσφραινομαι. Ran. 667. (54. B.)
κᾆτα βδελυχθεὶς, οσφρομενος εξεπτυσα. Vesp. 788.
Syn. Οσμαομαι, ῥινηλατεω.
Phr. Ουδ᾽ ἱερὴ ῥινεσσιν επερχεται ηέρος οδμή. Apoll.
Οσφραντηριος. olfaciendi vim habens.
ξυνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες οσφραντηριοι. Ran. 920. (893. B.)
Syn. Οσφραντικος. οσφραντος.
Οσφύς. lumbus.
εχουσι γὰρ καὶ κεντρον εκ τῆς οσφύος
οξυτατον, ᾧ κεντοῦσι— Vesp. 225.
Syn. Ῥαχις, ψοα, ψοῖα, ιξυς. κοιλια, κυστις.
Epith. Αβροχος.
Οσχη. palmes, &c. Vid. ad v. Κομμι.
*Οσχος. idem. 2. ramulus tenellus quivis, &c.
καὶ τὸ τριτον ἡμερίδος οσχον, ὁ γερων ὑδί. Acharn. 997. B.*
Ὁταν, Ὁτε. quando, cum. Vid. Ὁποταν.
Ἡρη, ὁταν μ᾽ ερεθησιν ονειδειοις επεεσσιν. Α. 519.
κρεισσων γὰρ βασιλεὺς, ὁτε χωσεται ανδρι χερηϊ. ib. 80.
Ὁτι.[1] *conjunc.* quod, quia.
κηδετο γὰρ Δαναῶν, ὁτι ῥα θνησκοντας ὁρᾶτο. Α. 56.
Syn. Διοτι, επει, επειπερ, επειηπερ, ὁτιη, ὁτι τοι.
Ὁτις, *poët. pro* ὁστις. quis, quisquis.
ανθρωπους τιννυνται, ὁτις κ᾽ επιορκον ομοσσῃ. Τ. 260.
Syn. Ὁσος περ, πᾶς ὁσος, πᾶς ἑκαστος, ὁποσος, ὁστις αν, ὁστις δη, ὁστις ποτε, ὁστις περ.
Οτλευω, Οτλεω. ærumnas sustineo.
ἢ τηλικῶνδε πεῖραν οτλῆσαι κακῶν; Lyc. 819.
λιγνυϊ καὶ καπνῷ καματον βαρυν οτλευουσι. Apoll. 2. 1010.
Syn. Ὑπομενω, ὑποφερω, κακοπαθεω. οϊζυω. πονῶ. μογεω.
Ὅτλος. ærumna, calamitas.
ἁπαντα πανδοκοῦσα παιδιας οτλον. Sept. Th. 18.
Syn. Καματος, μοχθος, πονος, ταλαιπωρια, κακοπαθεια, τρυσις.
Οτοβος, Οττοβος. sonitus, strepitus.
—οτοβυς δ᾽ απλητος ορωρει
σμερδαλεης εριδος,— Hes. θ. 709.
Syn. Αραγμος, θορυβος, ορυμαγδος, ἦχος, ὁμαδος, ψοφος.
Epith. Ἁρματοκτυπος, θηλυμανης.
Οτοτυζω. fleo.
αλλος αλλον ωτοτυζε *(αλλ᾽ επωτοτυζε. *Pors.*)
διαδοχαῖς ανὰ πτολιν.* Phœn. 1052.
Syn. Θρηνεω, γοαω, οδυρομαι. ανοτοτυζω, εποτοτυζω.
Οτρᾰλεως. *adv.* accurate, sedulo.
αἶψα καὶ οτραλεως, ὁποτε σπερχοιατ᾽ Αχαιοί. Τ. 317.
Syn. Σπουδαιως, ταχεως, δραστικῶς, ενεργῶς, επιμελῶς, αδολως.
Οτρευς. Nom. Pr. Vid. Il. Γ. 186.
Οτρεὺς δ᾽ εστὶ πατὴρ ονομακλυτος, ὡς αγορευεις. H. Ven. 147.
Οτρηρος. celer, sedulus.
τώ οἱ εσαν κηρυκε καὶ οτρηρω θεραποντε. Α. 321.
Syn. Σπουδαῖος, συνεργος, ενεργης, φιλεργος, δραστικος, δραστηριος, επιμελης, επισπερχης, ὑπηκοος, ταχυς. ανδρεῖος. πιστος.
*Οτρυγηφᾰγος. ὁ ἡ. hordeo vescens. *ep.* asini.
αδηφαγον κηλωνος οτρυγηφαγον. Archil. *fr.* 96.
Syn. Κριθοφαγος.*
Οτρυνεω, Οτρῡνω. urgeo.
οτρυνεων[2] Δαναους, Τρωεσσι δὲ κηδε᾽ ετευχεν. Ν. 209.
αλλ᾽ αλλους οτρυνε καρηκομοωντας Αχαιούς. Δ. 268.
κλεψαι δ᾽ ωτρυνεσκον εὐσκοπον Αργειφοντην. Ω. 24.
Syn. Εξοτρυνω, εποτρυνω, παροτρυνω, κελευω, εγκελευω, οξυνω, παρορμαω, προτρεπομαι, διεγειρω, επισπευδω, παρακατασκευαζω, παρακαλεω.
Οτρυντευς. Nom. Pr. *unde patron.* Οτρυντειδης. Vid. Ιφιτιων.
Οτρυντυς. instigatio.
ἑσσαμενοι χροῒ χαλκὸν ατειρεα. μη δέ τις αλλην
λαῶν οτρυντυν ποτιδεγμενος ισχαναασθω. Τ. 235.
Syn. Παρορμησις, παρακελευσις. προτροπη.
Ὁττι ταχιστον. quam celerrime.
χρειὼ δ᾽ ὁττιταχιστον αγει πλοον·— Call. 4. 319.
*Ου. nomen antiquum vocalis, perperam nunc appellatæ ο μικρον. ὁ δὲ σκυφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ παλαι,

1. "Vocalis in ὅτι nunquam a Comicis eliditur." Pors. in Hec. 116.
2. Pro participio futuri accipit Dammius. (c. 1765.) sicut etiam ὀτρυνέω, pro ὀτρυνῶ, ὀτρυνέει, pro ὀτρυνεῖ. Itaque thema ὀτρυνέω abjudicat. Opinor, recte.

το γραμμα φαινων, δελτ', ιῶτα, καὶ τριτον
ὦ, νῦ, τό τ' ῦ παρεστιν, κοὐκ απουσιαν [p. 466.*
εκ τοῦ 'πεκεινα σὰν τό τ' οῦ κηρυσσετον. Achæus ap. Athen.

Ου, Ουκ, Ουκι. *advv.* non, haud.
μή νύ τοι ου χραισμῃ σκῆπτρον καὶ στεμμα θεοῖο. Α. 28.
ουδ' απελυσε θυγατρα, καὶ ουκ απεδεξατ' αποινα. ib. 95.
*οικαδέ περ σὺν νηυσὶ νεωμεθα· τονδε δ' εῶμεν
αυτοῦ ενὶ Τροιῃ γερα πεσσέμεν, οφρα ιδηται,
ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεις προσαμυνομεν,* ηὲ καὶ ουκί. Β. 236.
Syn. Μη, ου μη, ουδεν τι.

Οὖας. auris.
ὡς φατ' εποτρυνων· οἱ δ' ουασι παντες ακουον. Μ. 442.
Syn. Ους.—ὦτα, ακοαι. Vid. Ακουω.
Epith. Χρυσοβορον.

Οὐᾰτοεις. auritus. θηρὶ μὲν ουατοεντι— Pollian. *An.* ii. 439.

Ουδαῖος. humilis, terrester.
—ουδαιῳ ενὶ βοθρῳ. Η. Merc. 112. (*al.* κατουδαιῳ.)
Syn. Χερσαῖος, εγγειος, επιγειος, χθονιος, επιχθονιος.

Ουδαμα[1], Ουδαμῇ, Ουδαμου, Ουδαμως. *advv.* nullo modo, nunquam. Vid. Μηδαμῇ.
ουδαμα τοι συνεβα ποθεσαι τινα τῶν απεοντων; Theoc. 10. 8.
κρατος δ', ότῳ κρατος μελει,
παραβατον ουδαμῇ πελει. Antig. 886.
φιλον νομιζει, τοῦτον ουδαμοῦ λεγω. ib. 189.
τὸ συγγενὲς τοῦτ' ουδαμῶς τοτ' ἦν φιλον. Œd. C. 805. (771. B.)

Οὖδας, Οὖδος. το. solum, humus.
φῶτες οδὰξ ἑλον οὖδας, εμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. Λ. 748.
*——τοτε δὴ τριποδι βροτῷ ισοι,
οὗ τ' επὶ νῶτα εαγε, καρη δ' εις οὖδας ὁρᾶται,
τῷ ικελοι φοιτῶσιν αλευομενοι νιφα λευκην.* Hes. ε. 533.
πεπλον μὲν κατεχευεν ἑανον πατρὸς επ' ουδει. Ε. 734.
Syn. Δαπεδον, εδαφος, γῆ.
Epith. Ασπετον, αμβροτον, ασφαλες, γενεθλιον, ευρυχορον, ευζωον, ευηλατον, θεσκελον, κραταιπεδον, λυπρον, πῖαρ, πολυδαιδαλον, στυφελον, φυσιζοον.

Ουδὸς, οῦ. ὁ. pavimentum.
εστη επ' ουδὸν ιὼν, μετὰ δὲ δμωῇσιν εειπεν. Σ. 375.
Syn. Βατηρ, βαθμος, βηλος, φλια.
Epith. Αυλειος, λιπαρος, ξεστος, λαϊνος, αστεμφης, ευερκης, ξεινοδοκος.

Ουδείς. nullus; homo nullius pretii.
αλλὰ πολὺ προθεεσκε, τὸ ὃν μενος ουδενὶ εικων. Χ. 459.

Ουδὲν, *pro* κατ' ουδέν. i. e. οὐ.
χωομενος, ὅτ' αριστον Αχαιῶν ουδὲν ετισας. Α. 244.

Ουδενοσωρος. non curandus, contemnendus.
νηπιοι, οἳ αρα δὴ ταδε τειχεα μηχανοωντο
αβληχρ', ουδενοσωρα· ταδ' ου μενος αμὸν ερυξει. Θ. 178.
Exp. Ουδεμιᾶς φροντιδος αξια.

Ουδεπη. *adv.* haudquaquam. —ουδεπῃ εστι [ult.
σεῖο γε ληθομενον γλυκερὴν κοσμῆσαι αοιδήν. Hom. in Bacch.
Syn. Ου μη, ουχι, ουδαμῶς, μηδαμῶς, μη δῆτα, ου μεν πως, ουκουν, ου μεν τοι, ου μεν ουν.

Ουδεποτε. *adv.* nunquam. Vid. Μηποτε.
ουδεποτε Τρῶες πρὸ πυλαων Δαρδανιαων
οιχνεσκον· κεινου γὰρ εδειδισαν οβριμον εγχος. Ε. 789.

Ουδεπω. *adv.* necdum, nondum. Vid. Μηπω.
δαΐζων ἵππους τε καὶ ανέρας, ουδέπω Ἑκτωρ-Πευθετ'—Λ. 497.

Ουδετερωσε. *adv.* neutro. *al.* οὐδ' ἑτέρωσε.
αὔτως, ουδ' αρα τε προκυλινδεται ουδετερωσε. Ξ. 18.

Οὖθαρ. uber, mamma, *proprie* belluarum.
ει δέ κεν Αργος ἱκοιμεθ' Αχαϊκὸν, οὖθαρ αρουρης. Ι. 141.
Syn. Μαστος. τρωγαλιον, ευφορια. (το καρπιμωτατον τῆς γῆς.) Epith. Γλυκερον, τιθηνητηριον.

*Ουθᾰτιος, α, ον. *idem fere cum sequ.*
θηλὴ αεὶ μαστοῦ πληθεται ουθατιον. Crinag. *An.* ii. 146.*

Ουθᾰτοεις. mammosus.
καὶ χθονα πιειραν, παντων τροφὸν ουθατοεσσαν. Lith. 18. 61.

Ουκᾰλεγων. Nom. Pr.
Ουκαλεγων τε καὶ Αντηνωρ, πεπνυμενω αμφω. Γ. 148.

Οὔκουν. *adv.* non certe. Οὐκοῦν. nonne?[2]
ουκοῦν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνωσκεις, *ὅτι
οργῆς νοσουσης εισιν ιατροι λογοι;* Prom. 377.
Syn. Ουδαμῶς.

*Ουλαὶ, ῶν. αἱ. hordeum. 2. mola salsa, qua hostiæ adspergebantur. Vid. Ολαι, Ουλοχυται.
χερνιβα δέ σφ' Αρητος εν ανθεμοεντι λεβητι
ηλυθεν εκ θαλαμοιο φερων· ἑτερῃ δ' εχεν ουλας
εν κανεῳ· πελεκυν δὲ μενεπτολεμος Θρασυμηδης
οξὺν εχων εν χειρὶ παριστατο, βοῦν επικοψων. γ. 440.*

Ουλᾰμος. confertum agmen; globus.
ἦλθε δ' επὶ Κρητεσσι, κιὼν ανὰ ουλαμὸν ανδρῶν. Δ. 251.
Syn. Αθροισις, θορυβος, λοχος, ταγμα, ταξις. μαχη.
Epith. Μελισσαῖος, χιλιοναυς.

Ουλαμηφορος. turmifer.
—πευκησιν ουλαμηφοροις-Τριεσπερου λεοντος— Lyc. 32.

Ουλᾰμωνυμος. i. e. Neoptolemus. *al.* Ουλαδωνυμος. i. e. Alexander. οἱ δ' αὖ προγεννητειραν Ουλαμωνυμον. ib. 183.

Ουλᾰς, αδος. ἡ. crispa. 2. densa, opaca.
—χαιτην δρυὸς ουλαδα κοψας. Nic. Alex. 260.

Ουλη. cicatrix.
ουλην, την ποτε με σῦς ηλασε λευκῷ οδόντι. φ. 219.
Syn. Ωτειλη. κηλις, μωλωψ.

*Ουλιας, ου. ὁ. Thiæi pater, victoris a Pindaro celebrati.
Ουλια παις ενθα νικασαις δὶς ε-
σχεν Θειαῖος ευφορων λαθαν πονων. Nem. 10. 44.*

Ουλιος. *dim. ab* οὖλος. mollis. 2. exitialis.
οἷος δ' εκ νεφεων αναφαινεται ουλιος αστήρ. Λ. 62.
Syn. Ουλιμως, ολοος, ουλοος, οὖλος, θυλομενος, ολεθριος.

Ουλοκᾰρηνος. qui crispos capillos habet.
γυρος εν ωμοισιν, μελανοχροος, ουλοκαρηνος. τ. 246.
Syn. Ουλοθριξ, τριχουλος, ουλοτριχος, οὖλος, πλοκαμωδης.

Ουλομενος. perniciosus. Vid. ad vv. Ολεω, Ολω.
*ἤν γε μὲν ουλομενον γε ποτὸν κοριοιο δυσαλθὲς
αφραδεως δεπαεσσιν απεχθομενοισι πασηται. Nic. Al. 157.*

Ουλοπους. integer pedibus.
ουλοποδ', ουλοκαρηνα πυρος κατεδαμνατ' αϋτμῄ. H. Mer. 137.

Οὖλος. integer, sanus. *Ion. pro* ὅλος. 2. tener, mollis. 3. flexus, crispus.
αρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλεος εκ κανεοιο. ρ. 343.
χλαινην πορφυρεην ουλην εχε δῖος Οδυσσεύς. τ. 225.
διπλῆν, εκταδιην, ουλη δ' επενηνοθε λαχνη. Κ. 134.
Syn. 1. Ὑγιης, προσηνης. 2. τρυφερος, ἁπαλος. 3. δασυς, ουλοθριξ.

Οὖλος. exitialis. Vid. Ουλιος, Ολεθριος.
ει οὕτω μαινεσθαι εασομεν οὖλον Αρηα. Ε. 717.

*Ουλοφονον. το. chamæleon niger; herba viscum fundens.
ιξιόεν δέ σέ μή τι δολῳ παρὰ χειλεσι πῶμα
ουλοφόνον ληθειεν, ὅ τ' ωκιμοειδὲς οδωδε. Nic. Al. 279.
Exp. Τὰ οὖλα βλάπτον ἢ ὅλον φονευτικόν.*

Ουλοχῠτη. molæ, quæ victimis adfundebantur.
βοῦν δὲ περιστησαντο, καὶ ουλοχυτας ανελοντο. Β. 410.
Syn. Ολη, ουλη, κριθη, προχυται, τα ουλοχυτα.—τα κανᾶ.

Οὖλε. sis felix. *ab* Ουλω. sum integer; sum bene valens. *Damm. c.* 955.
οὖλέ τε καὶ μεγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ολβια δοῖεν.[3] ω. 401.
Syn. Ὑγιαινε, ευτυχει, εὖ πραττε, χαῖρε.

Οὖπις. una Boreadum.
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ ευαιων Ἑκαεργη,
θυγατέρες Βορεαο,— Call. 4. 291.

Ουπω, Ουπως. *advv.* nondum. Vid. Μηπω, Μηπως.
Ατρεΐδην προσεειπε, καὶ ουπω ληγε χολοιο. Α. 224.
τῷδ' ουπω τις ὁμοῖος επιχθονιος γενετ' ανήρ. Β. 553.

Ουπωποτε. Vid. Μηποτε.
τῇ δ' ουπω ποτε ναῦται ακηριοι ευχετοωνται. μ. 98.

---

1. Οὐδαμά et μηδαμά, voces Doricæ, ultimam, æque ac penultimam, corripiunt.

2. Isto modo distinguunt Grammatici et accentu et significatione inter οὔκουν et οὐκοῦν. Vid. Hoogeveen. de Partic. a Schütz. p. 650. sqq.
3. Idem versus occurrit Hymn. in Apoll. 466.

Ουρᾰ. τα. pro Οὖροι, Ὅροι. limites, termini. 2. urina. Nic.Ther. 303. 433. ὅσσα δε δισκου οὖρα κατωμαδιοιο πελονται. Ψ. [431.
Exp. Ὁρμη, αφεσις.

Ουρὰ, ᾶς. ἡ. cauda.
καρκινοι· οἵ ῥα μυῶν ουρὰς στοματεσσιν εκοπτον. Batrach.290.
Syn. Κερκος. ὁλκαια.—ορῥοπυγιον.
Epith. Αμφιελικτος, αγκυλοκυκλος, αυτοελικτος, αυτοσσυτος, αστατος, διπτυχος, δολιχη, δολιχοσκιος, εκλυτος, ελαφεια, λεπτοφυης, λασιος, εὔτριχος, τανυτριχος.

*Ουραῖα, ων. τα. et Ουραῖον, το. cauda. a sequ. —ὕπερθε δε Αρκτος στρεφουσ' ουραῖα χρυσηρει πολῳ. Ion. 1153.
χορὸς δ' αναυδων ιχθυων επεῤῥοθει
σαινοντες ουραιοισι τὴν κεκτημενην. Soph. *fr. inc.* xliii.*

Ουραῖος. ad caudam pertinens.
τοῦ μέν τε ψαυουσιν επισσωτρου τριχες ακραι
ουραῖαι, ὁ δέ τ' αγχι μαλα τρεχει, ουδέ τι πολλή. Ψ. 520.

Ουράνη, ης. ἡ. *vas urinarium, *apud Tragicos.* Vid. Αμις.
—ὅδ' εστιν, ὅς ποτ' αμφ' εμοὶ βελος
γελωτοποιον,* τὴν κακοσμον ουρανην,
*εῤῥιψεν, ουδ' ἥμαρτε. περὶ δ' εμῷ καρᾳ
πληγεῖσ' εναυαγησεν οστρακουμενη,
χωρὶς μυρηρῶν τευχεων πνεουσ' εμοί.* Æsch.ap.Athen.p.17.

Ουράνια. Vid. Μοῦσα, et ad v. Παλινδινητος.
Ουρανιη πολον εὗρε καὶ ουρανιων χορὸν αστρων.

Ουρᾰνίδης. Cœli filius, i. e. Saturnus.
Ουρανιδῃ μεγ' ανακτι, Θεῶν προτερῳ βασιλῆϊ. Hes. θ. 486.
Syn. Κρονος.

Ουρᾰνιος. cœlestis.
ανθρωποις τε θεοῖς τε καὶ ουρανιοις πετεηνοῖς. Batrach. 26.
Syn. Ενουρανιος, επουρανιος, ολυμπιος, αιθεριος, ὑπερκοσμιος.

Ουρᾰνίων. idem. pl. Ουρανιωνες. cœlites, cœlicolæ, dii.
—ὁ δ' αμβροτα τευχεα δῦνε
Πηλεΐδεω Αχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ ουρανιωνες
*πατρὶ φιλῳ επορον· ὁ δ' αρα ᾧ παιδὶ οπασσε
γῆρας· αλλ' ουχ υἱὸς εν εντεσι πατρὸς εγηρα.* P. 194.

Ουρᾰνοδεικτος. a cœlo ostensus. [3.
ἧς ἄπο αιγλη γαῖαν ἑλισσεται ουρανοδεικτος. Hom.in Lunam,

Ουρᾰνοδρομος. ὁ ἡ. cursu cœlum petens.
ουρανοδρομῳ—ξυλῳ. Naz.

*Ουρᾰνόθεν. adv. cœlitus.
πνεῦμα λαβὼν δανος ουρανόθεν,
τελεσας χρονον, ανταπεδωκα. Ep. ἀδεσπ. 752 a.*

Ουρᾰνομηκης. cœlum altitudine tangens.
κληθρη τ', αιγειρός τ', ελατη τ' ἦν ουρανομηκης. ε. 239.

Ουρᾰνονῖκος. cœlum vincens; maximus.
κοννῶ δ' αταν-Γαμετᾶς ουρανονικον. Æsc. Suppl. 172.

Ουρᾰνοπαις. Vid. Ῥεα. Θεμις.

Ουρᾰνοπλαγκτος. cœlum pererrans.
οὕτω καὶ μεροπων γενεη καματηδὸν αλᾶται
ἢ βιον ἢ θανατον διζημενη ουρανοπλαγκτον. Man. 4. 623.

Ουρᾰνός. cœlum.
κνισση δ' ουρανὸν ἷκεν ἑλισσομενη περὶ καπνῷ. Α. 317.
Syn. Πολος, σφαῖρα. Ολυμπος.—αιθηρ.—ουρανισκος.
Epith. Αστεροεις, αιγληεις, αιθερολαμπης, αιθων, αστεροφοιτος, αστερονωτος. ευρυστερνος, διαυγης, δινηεις, ἑπταζωνος, ενδιος, μεγας, ἡμιφανης, ηνεμοεις, πανδοκος, πολυχαλκος, περικαλλης, πολυνεφελης, σιδηρεος, τηλεφανης, τηλαυγης, τιμηεις, ὑψοροφος. κυαναντυξ.
Phr. —Διὸς ζαθεον πεδον.—
—ες ουρανὸν αφθιτον αιεί. Cal.
—ες ουρανὸν αστρα φεροντα. Theoc.
*αλλ' ου τὸ Διὸς πολυαστρον ἕδος. Ion. 870.
[τεμενος αιθέρος. Æsch. ἑδρανον Διὸς ἁγνόν. ib.
λαμπρῶν αστρων πολον. Eur. αιθέρος νηνεμοι ἕδραι. Lyc.]
ναιειν δ' εφασκε τοὺς θεοὺς ενταῦθ', ἵνα
μαλιστά γ' εκπληξειεν ανθρωπους, αγων
(ὅθεν περ εγνω τοὺς φοβους εἶναι βροτοῖς
καὶ τὰς ονησεις τῷ ταλαιπωρῳ βιῳ)
εκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' αστραπὴς
κατεῖδ' εναυσεις, δεινὰ δ' αὖ κτυπηματα
βροντῆς, τό τ' αστερωπὸν ουρανοῦ δεπας,
χρονου καλὸν ποικιλμα, τεκτονος σοφοῦ. κ. λ. Eurip. *sive potius Critiæ,* frag. Sisyphi.*
—Θεοῦ θρονον ουρανὸν ευρύν. Naz.
ἕδρη Διὸς ὑψιμεδοντος. Col.
—θεῶν ἕδος, ουρανον αιπύν. Solon.
Ολυμπιοι πλακες. Lyc.—Ζανὸς θρονος. Theoc.
—Διὸς χαλκοβατὲς δῶ,—βηλὸς θεσπεσιος—
—Δῶμα Διὸς νεφεληγερεταο. Hom.
χρυσαυγὴς δομος.—αστεροεν μελαθρον.—
—ποικιλονωτον ες ὑψιπορων ιτυν αστρων.
ποικίλον ευφανεεσσι κεκασμένον ουρανὸν αστροις.
—αστεροφοιτος κυκλος Ολυμπου. Nonn.
Ουλυμποιο ευωδεος αιπὰ μελαθρα. Cal.
ουρανιοι κενεῶνες.—χῶρος πολυολβος.—
ουρανιην αψῖδα, καὶ αστεριην περιωπήν.
Μακαρων θαλαμοι—αστεροεις θεῶν δομος. Ep.
ὑψαυχην θῶκος. ορος αχραντον. Apollin.
ευπατερεια αυλα. Ζηνος πολυχρυσος οἶκος. Eur.
ουρανὸς ουρανιοισιν αγαλλομενος φαεεσσιν. Naz.
χαλκεος ασφαλὲς αιὲν ἕδος μενει ουρανός.—
ουρανοῦ εν χρυσεοις δομοισιν. χαλκοπεδον θεῶν ἕδραν.
ὕπατον ευρυτιμον δῶμα Διός. Pind.

*Ουρᾰνος. Cœlus. numen mythologicum et physicum apud Ethnicos.
ὅσσοι γὰρ Γαιης τε καὶ Ουρανοῦ εξεγενοντο,
καὶ τιμὴν ελαχον, τουτων εχει αἶσαν ἁπαντων. Hes. θ.421.*
Phr. Ουρανε παγγενετωρ, κοσμου μερος αιεν ατειρες,
πρεσβυγενεθλ', αρχη παντων, παντων τε τελευτη·—
κυανοχρως, αδαμαστε, παναιολε, αιολομορφε, [Orph. H.7.
πανδερκες, κρονοτεκνε, μακαρ παννυπερτατε δαῖμον,—κ. λ.

*Ουρανοστεγής. cœlum sustentans. *sed de voce dubitatur.*
αἱ δ' ἑπτ' Ατλαντος παῖδες ωνομασμεναι,
πατρὸς μεγιστον ἆθλον ουρανοστεγῆ
κλαιεσκον, ενθα νυκτερων φαντασματων
εχουσι μορφὰς απτεροι Πελειάδες. Æsc. ap.Athen. p.491.a.*

Ουρᾰνοῦχος. cœlum tenens.
αξιον δ' ουρανοῦχον αρχὴν σεβειν. Choëph. 959.

*Ουρειος, α, ον. montanus.
χεῖτε κατ' ουρειον πρῶνος απειρεσιον. Damostr. *An.* ii. 259.

Ουρεοφοιτὰς, ἄδος. ἡ. montivaga. [ii. 317.*
Πανὶ φιλοσπηλυγγι, καὶ ουρεοφοιτάσι Νυμφαις. Lucill. *An.*

Ουρεσῐβωτης, et Ουρεσιβοτης. qui in montibus pascitur.
—οὓς εχει-Χῶρος ουρεσιβωτας. Philoct. 1177.

Ουρεσιδρομος. montivagus. Vid. Ορειβατης.
τίς δ' ὅδε Καδμειων μαστηρ ουρεσιδρομων
ες ορος, ες ορος εμολεν—; Bacch. 983.

Ουρεσιοικος. in montibus habitans. Vid. Παν.

*Ουρεσῐφοιτης, ου. ὁ. montivagus.
οργίλον, οβριμοθυμον, ορεσκιον, ουρεσιφοιτην. Anal. *T.*ii. *p.* 517.

Ουρεσῐφοιτος. ὁ ἡ. *idem.* Vid. ad v. Ὁμοινοος.
*ηδη λευκὸν ιον θαλλει, θαλλει δὲ φιλομβρος
ναρκισσος, θαλλει δ' ουρεσιφοιτα λινα. Meleag. 92.*

Ουρευς. mulus.
ουρῆας μὲν πρῶτον επῴχετο, καὶ κυνας αργούς. Α. 50.
Syn. Ορευς, ἡμιονος, αστραβη. κτῆνος, ὑποζυγιον.
Epith. Ταλαεργος.

Ουρεω. meio.
μητ' εν ὁδῷ, μητ' εκτὸς ὁδοῦ προβαδην ουρησῃς. Hes. ε. 727.
Syn. Ενουρεω, επουρεω, κατουρεω, ομιχεω.

*Ουρὴ, ῆς. ἡ. cauda. *Ion. pro* οὐρά.
ηχὼ μιμολόγον, φωνῆς τρυγα, ῥηματος ουρήν. Euod. *An.* ii. [288.*

Ουρητιαω. meiere cupio.
αμις μὲν, ἣν ουρητιασῃς, αυτηῒ
παρὰ σοὶ κρεμησετ' εγγὺς επὶ τοῦ πατταλοῦ. Vesp. 803.

Ουρῐαχος. ferrum, quo ima hastilis pars crucis in modum præfixa est.
ουδει ενισκιμφθη, επὶ δ' ουριαχος πελεμιχθη-Εγχεος. Π. 612.
Exp. Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ δόρατος.—σαυρωτήρ.

Ουριθρεπτος. *perperam pro* Ουρειθρ. *Vid. Pors. in l. c.* in monte nutritus. Vid. Ορεσιτροφος.

σκυμνον γάρ μ' ὥστ' ουρειθρεπταν
μοσχον, δειλαια, δειλαιαν
εισοψει χειρὸς αναρπαστάν. Hecub. 203.

Ουριζω, Ουριοω. vento secundo proveho.
ὅταν δ' ὁ δαιμων ευροῇ, πεποιθέναι
τὸν αυτὸν αιεὶ δαιμον' ουριεῖν τυχης. Pers. 604.
ὅς τ' εμὰν γᾶν φιλαν-Εν πονοις αλυουσαν
κατ' ορθὸν ουρισας. Œd. T. 714. (696. Br.)
κορυφῆς εθειρας ουριωκεν ες δρομον. Philipp. *An.* ii. 225.
Syn. Επουριζω, ουριοδρομεω. σωζω.

Ουριος. qui vento secundo proficiscitur. 2. secundus, prosper.
ῥιψατω εὖ μαλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φεροισα,
ῥωγαδας ες πετρας, ὑπὲρ ουριον.[1]— Theoc. 24. 92.
2.—Ζεὺς-Ουριος ὑμετερας πνευσεται εις οθονας. Meleag. 80.
κἀγὼ πικρὸν Σιγειον ουριῳ πλατη-Κατηγομην·—Philoc. 358.
Syn. Επουρος, επιδεξιος, ευφορος, επιτηδειος, (sc. ανεμος.) ευδιος.

Ουριοστάτης, *si l. c. sanus sit, pro οὔριος videtur poni.*
θῆλυν ουριοσταταν
ὁμοῦ κρεκτον γοη-των νομον— Choëph. 819.

Οὖρον. urina, lotium. οὖρον απηθῆσαι— Nic. Ther. 708.
Syn. Ουρημα.

Οὖρος. ventus secundus.
τοῖσιν δ' ικμενον οὖρον ἱει ἑκαεργος Απολλων. Α. 479.
Syn. Ευηνεμια. Epith. Ἁλιαης, απημων, εὔτροχος, μαρμαρος, λιαρος, λιγυς, καλλιμος, πλησιστιος, πνευστικος, κραιπνος, ευκραης, πομπαῖος, ναυσιδρομος.
Phr. Ουρια πνοη.—ανεμος φορος, επιφορος, σωτηριος. [ικμενον οὖρον ἱει πλησιστιον, εσθλον εταῖρον. Hom. οὖρος—Εμπεσεν αργενναις οθοναις. Orph. Arg.]

Οὖρος. custos.
Νεστωρ δ' οἶος εμιμνε Γερηνιος, οὖρος Αχαιῶν. Θ. 80.
Syn. Φυλαξ. σωτηρ.

Ουρός. alveus, per quem deducitur navis in mare.
ουρούς τ' εξεκαθαιρον, αὐτὴ δ' ουρανὸν ἷκεν. Β. 153.
Exp. Ταφροειδῆ ορυγματα. αντλιαι.

*Οὖρος. ὁ. urus. *Est et* οὖρος, το. *pro* ὄρος, mons; *et* οὐρὸς, ὁ, *pro* ὀρὸς, serum lactis.
ανθετ' αλεισα δυω πολυδαιδαλα, καὶ βοὸς ουρου
ασκητὸν χρυσῷ παμφανοωντι κερας. Adrian. *An.* ii. 285.*

Οὖς, ωτος. το. auris. *poët.* Οὖας.
Αντιφον αὖ παρὰ οὖς ελασε ξιφει, εκ δ' εβαλ' ἵππων. Λ. 109.
τοιουσδε λογους ψιθυρους πλασσων
εις ὦτα φερει πᾶσιν Οδυσσεύς. Aj. 148.
ἵππων μ' ωκυποδων αμφι κτυπος ουατα βαλλει. Κ. 535.
Epith. Αριηκοον, δυσμαχον, ευμενες. θελγομενον, καμπυλον, λιποσαρκον, ταχυπειθες.

*Οὖσα. τα. funes. Vid. Schol. in l. l.
οἱ δ' οὖσα γρωνης ευγαληνα χερμάδος. Lyc. 20.
Exp. Τὰ σχοινία.

Ουσειδιον, *aut potius*, Ουσίδιον. paullulum rei. *a sequ.*
ουσιδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρός. Nicomach. ap. Ath.

Ουσία. divitiæ; res familiaris. [p. 58. a.*
εγωγ', ἵν' εις αγοραν γε τὰ σκευη φερω,
προχειριοῦμαι, κἀξετασω τὴν ουσιαν. Eccles. 724.
Syn. Περιουσια, εξουσια, τα ὑπαρχοντα, χρηματα.—ὕπαρξις, ὑποστασις. Epith. Ἱκανη, συχνη.

Ουταζω, Ουταω. Ουτημι. vulnero.
*αλλά μιν Ατρεΐδης δουρικλειτος Μενελαος
προσθεν ἐθεν φευγοντα,* μεταφρενον ουτασε δουρί. Ε. 56.
*νεκρὸν γὰρ ερυοντα ιδὼν μεγαθυμος Αγηνωρ,
πλευρά, τά οἱ κυψαντι παρ' ασπίδος εξεφαανθη,*
ουτησε ξυστῷ χαλκηρεῖ, λῦσε δὲ γυῖα. Δ. 467.
—αταρ εἴ κε Διὸς θυγατηρ Αφροδιτη
ελθῃσ', ες πολεμον, τήν γ' ουταμεν οξεῖ χαλκῷ. Ε. 131.
Syn. Τραυματιζω, τιτρωσκω, τρωω, πλησσω, νυττω, τυπτω.
Phr. —Ταμεειν χροα νηλεϊ χαλκῷ. Hom.

Ουτητειρά, ας. ἡ. vulneratrix.
καί με τὶς ουτητειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς εχιδνα
σαρκὶ τὸν εκ γεννων πικρὸν ενεῖσα χολον
ηελιον χηρωσεν. —— Antip. *Sid. An.* ii. 36.*

Ουτῐδᾰνός. nullius pretii homo.
ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ ουτιδανὸς καλεοιμην,
ει δή σοι πᾶν εργον ὑπειξομαι, ὅττι κε ειπῃς. Α. 293.
Syn. Ατιμος, αναριθμος, ουδαμινος, μηδαμινος, φαῦλος. ασθενης, αχρηστος, ακολαστος.—ελαχιστος.—ευωνος.

Οὖτις. **acc.* οὔτινα. nemo, nullus. 2. nomen fictum, quo Ulysses se nuncupavit. *acc.* Οὖτιν.
1. μοῖρ' ολοη, τὴν ουτις αλευεται, ὅς κε γενηται. ω. 29.*
2. Οὖτις εμοί γ' ονομ' εστ'· Οὖτιν δέ με κικλησκουσι. ι. 366.

Ουτοι. *adv.* nequaquam. Vid. Ου.
ουτοι αποβλητ' εστι θεῶν ερικυδεα δῶρα. Γ. 65.

*Οὗτος, (ουτοσί). 1. hic, iste. 2. heus tu!
1. ὅς τις ποτ' εστιν, οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χαριν. Plut. 52.
2. ὦ οὗτος, οὗτος, Οιδιπους, τί μελλομεν
χωρεῖν; παλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδυνεται. Œd. Col. 1627. B.*

Οὕτω, Οὕτως. *adv.* ita, sic, proinde.
ει δ' οὕτω τοῦτ' εστιν, εμοὶ μελλει φιλον εἶναι. Α. 564.
μηδ' οὕτως, αγαθός περ εών, θεοεικελ' Αχιλλεῦ. ib. 131.
Syn. Ὡσαυτως, ὁμοιως.

†Ουχί. *adv.* non.
σοὶ δ' ουχὶ θεμιτὸν πρὸς φιλον στειχειν ταφον; Orest. 97.

Οφειλη. debitum. 2. officium.
πασας δ' ἡμέτερας αφες, ὦ πατερ ηπι', οφειλας. Cam.
Syn. Οφειλημα, οφλησις, οφλημα, αποφλημα, δανειον, χρεος, χρεωστημα. αναγκη.

Οφειλετης. debitor. 2. qui offendit.
ὡς ουδὲν αρκεῖν ειμ' οφειλετης ετι; Aj. 590.
Syn. Χρεωστης, χρεωφειλετης, ὑποχρεως, ὑπερχρεως, θης.

*Οφειλετις, ῐδος. ἡ. debitrix. —οφειλετις δέ μοι
τοὺς Ορφεως τιμῶσα φαινεσθαι φιλους. Rhes. 965.*

Οφειλω. debeo.
δαιτρευον· πολεσιν γὰρ Επειοι χρεῖος οφειλον. Λ. 687.
ευδαιμων πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν οφειλων. Sent.
Syn. Οφλω, χρεωστεω, οφελλω.

Οφειτης. **immo*, Ὀρειτης. lapis ita dictus.*
τῷ γὰρ Απολλων Φοῖβος εχειν λιθον αυδηεντα
δῶκε, σιδηρῖτιν νημερτεα· τόν ῥα βροτοῖσιν
ἠνδανεν αλλοισιν καλεειν αψυχον οφειτην, [354.
λυγρὸν, ὑποτρηχὺν, στιβαρον, μελανοχροα, πυκνον.[2] Lith.

*Οφελεστης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus a Teucro. Il. Θ. 274. *Alius* nobilis Pæon, ab Achille. Φ. 210.*

Οφελλω, augeo, adjuvo. 2. debeo.
νηῖον εκταμνησιν, οφελλει δ' ανδρὸς ερωήν. Γ. 62.
τιμήν περ μοι οφελλεν Ολυμπιος εγγυαλιξαι. Α. 353.
Syn. Εξοφελλω, εποφελλω, διαβαλλω, αυξω, αυξανω,—οφειλω.—ωφελεω, προκοπτω. επιδιδωμι.

Οφελος, εος. το. utilitas.
σπεύδειν· αικ' οφελος τι γενωμεθα καὶ δυ' εόντε. Ν. 236.
Syn. Ωφελημα, ωφελεια, ευχρηστημα, ονησις, κερδος, επικουρημα. αυξησις.

*Οφελσῐμος.[3] utilis, commodus.
ουδὲ πολει τοσ' ενειμεν οφελσιμα, τοσσα Κυρηνη,
μνωομενος προτερης ἁρπακτυος·— Call. in Ap. 94.*

Οφελτιος. Nom. Pr.
Δρῆσον δ' Ευρυαλος καὶ Οφελτιον εξεναριξε. Ζ. 20.

Οφελτρευω. orno, mundo, converro.
θεᾶς δ' οφελτρευσωσι κοσμοῦσαι πεδον. Lyc. 1165.
Syn. Κοσμεω, σαροω, παρασαροω, καλλυνω. τιμαω.

Οφελμα. verriculum; *item*, sordes verrendo collectæ. 2. augmentum, utilitas. 3. ornatus.

---

1. "Quod legi voluit Stephanus, ῥωγάδος ἐκ πέτρας edidit Br.—In "hoc etiam versu ὑπερούριον scribendum non improbabiliter censuit "Reiskius, ut ed. Br." Valcken.

2. "Vox Æolica. Occurrit etiam apud Orpheum et Oppianum." Meurs.

1. Scribe σιδηρίτην,—ἔμψυχον ὀρείτην,—γυρόν, et consul. acutissimi Tyrwhitti not.

*1. ανθρωπον ευρεν την στεγην οφελλοντα·
ου γαρ παρῆν οφελμα πυθμενι στοιβῆς. Hippon. *ap.** *Schol.* [*in* Lycoph. l. modo cit.
Syn. Σαρον, οφελτρον, οφελλα. 2. αυξημα. 3. καλυμμα.

Οφθαλμῖα. lippitudo.
ταυτης απαλλαξειν σε τῆς οφθαλμιας. Plut. 115.
Syn. Λημη, γλαμη, γλαμυξα. πηρωσις.

Οφθαλμιαω. oculis laboro; lippio.
*οφθαλμιᾷ τις; εισὶ Φινεῖδαι τυφλοί. Timocl. ap. Ath. p. 223. c.
οφθαλμιασας περυσιν, εἶτ' εσχον κακῶς. Aristoph. *fr.* Γηρᾳ.*
Syn. Οφθαλμιζομαι, γλαμαω, λημαω. γλαμυξιαω.—φθονεω.

Οφθαλμιας, ου. ὁ. oculatus. *item*, nomen piscis.
πτηνοὺς τριορχας αιετοὺς οφθαλμιας. Lyc. 148.
Syn. Οξυωπης, οξυδερκης, οξυφαης, ενοφθαλμος, πολυδερκης.

Οφθαλμῖδιον. ocellus.
ιδοὺ, δεχου κερκον λαγῶ, τῷ 'φθαλμιδιω περιψῆν. Equit. 905.

Οφθαλμος. oculus. Vid. Ομμα.
—καὶ εσοψομαι οφθαλμοῖσι-Πατρίδ' εμὴν, αλοχόν τε.—E. 212.
Epith. Ακοιμητος, αϋπνος, αυγαλεος, ακορητος, γελοων, γλυκυς, ἱμεροεις, διειδης, λιποφεγγης, κυκλοτερης, λιθωπης, οξυς, πανδερκης, πυροεις, πιστος, ἡμεροσκοπος, προκελευθος, κοτεων, τροχοεις.
Phr. Οφθαλμὸν αντιμιμον ἡλιου τροχῷ. Thesm. 17.
ωπος θαλαμος. Opp. κρυφιων ινδαλματα πυρσων.
[οσσε δ' ὑπογλαυκεσκε, δι' ἱμερον αστραπτοντε. Mosch.]
βλεμμα τε λαθριδιως φθεγγομενων βλεφαρων.
καλλεος ακρητου ζωροποται θρασεες. Ep. l. 7.
—απ' οφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
ερχομενοις λαμπεσκε, βαρὺν δ' εξεπτυον ιον. Theoc.
πομπος προκελευθος ερωτων. θηητωρ κυκλος οπωπῆς.
οφθαλμοὶ γελοωντες ακοντιστῆρες ερωτων,
φαιδροτεραις χαριτεσσιν, ὁσον πλεον αστρα καλυπτει
ανεφελους ακτῖνας οϊστευουσα σεληνη. Nonn.

Οφθαλμοτεγκτος. cui oculi lacrymis madent.
—πᾶν δὲ δεμνιον
οφθαλμοτεγκτῳ δευεται πλημμυριδι. Alcest. 181.

Οφθαλμωρῦχος. oculos effodiens.
αλλ' ου καρανιστῆρες οφθαλμωρυχοι-Δικαι,— Eumen. 186.

Οφιητις. ἡ. nomen lapidis sive gemmæ.
τριψαι γὰρ λεπτὴν οφιητιδα κεκλεο πετρην,
ἡν ποτε τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ελθῃ οδοῦσι,
καί μιν εφ' ἑλκεῖ πασσε· καὶ ατρεκὲς εσσετ' ονειαρ. Lith. 336.
Epith. Αυγρος, ὑποτρηχυς, στιβαρος, μελανοχρως. πυκνος.

Οφῖονεος. serpentinus.
ουρή οἱ δολιχη γὰρ οφιονεη τε τετυκται. Opp.

Οφιοπλοκᾰμος. angues pro capillis habens. [12.*
*αλλά, θεαὶ Μοῖραι, οφιοπλοκαμοι, πολυμορφοι. Orph. H. 68.

Οφιοῦχος. Serpentarius, nomen sideris. 2. epith. Mercurii.
1. τὸν δὲ καὶ εις ωμους καταγει μογερον Οφιοῦχον
Καρκινος εκ γονατων·— Arat. 577. [27. 5.
2. γυμνάσιν ὃς χαιρεις, δολιαις τ' απαταις, οφιοῦχε. Orph. H.
Epith. 1. Αιγληεις, φαεινομενος, βριαρος.

Οφις. serpens.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὁπως ιδον αιολον οφιν. M. 208.
ψυχρὸν ὃς εν κολπῳ ποικίλον εἶχες οφιν. Theog. 602.
Syn. Δρακων, ἑρπετον. Epith. Αρχεκακος, αιολονωτος, αμφιελικτος, απελεθρος, αγκυλος, δολιχος, δηλημων, δεινος, ἑρπυστηρ, γλαυκωψ, γοργωπος, ιοβολος, λοξος, λεχριος, κακοεργος, κηροτροφος, οξυς, ολοος, ουλομενος, πικρος, σκολιος, πολυκαρηνος, χθονιος, τριελικτος, τετραελικτος. ποικιλονωτος.
Phr. Δεινὸς οφις, θνητοῖς ολοον τερας, ου φατὸν ειπεῖν.
χρυσαῖς γὰρ φολιδεσσιν εθειρεται, εν δ' αρα πρεμνον
απλατοις ὁλκοῖσι φορευμενος αμφιπολευει,
σῆμα χαμαιζηλοιο Διὸς—κ. λ. Orph. 926.
αινὸν οφιν, πετασαντα γενυν πλειην θανατοιο. Lith. 116.

*Οφῖτης. nomen lapidis. *fem.* οφιητις. qu. vid.
ὡς καὶ ἑῆς ποτε μητρὸς Αβαρβαρεης επακουσας,
ανδρῶν εὖ μαλα νοῦσον επισταμενης ακεσασθαι,
Βουκολιδης Ευφορβος αγαυοῦ φασκεν οφιτου
φαρμακα, μὴ μουνων οφεων κατενωπα δυνασθαι,
αλλὰ καὶ οφθαλμοῖσι φερειν φαος, ηδὲ βαρεῖαν
εκ κεφαλῆς ἑλκειν οδυνην.— Lith. 455.*

Οφιωδης. anguinus. Vid. ad v. Πηγασος.

*Οφῖων. Titan, rex deorum, ante Saturnum. *Vid. Schol. in l. c. et Apoll. Rh.* 1. 503.
—ανακτι τῶν Οφιωνος θρονων (*i. e.* Jovi)
πλειστας απαρχας θυματων δωρουμενος. Lyc. 1192.*

Οφλισκᾰνω, Οφλισκω, Οφλω. debeo.
ουδ' ἂν τρεσας ειποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λογων,
τουτους μεγιστην μωριαν οφλισκανειν. Med. 1227.
—ει κακῶς νομιζομεν
τιμᾶν τὸν εσθλὸν, αμαθιαν οφλησομεν. Hec. 326.
Syn. Οφειλω, χρεωστεω, καταδικαζομαι, εμπιπτω.

Οφρᾰ. ut, quo. 2. donec.
οφρ' ἱκετ' Αρητην τε καὶ Αλκινοον βασιλῆα. η. 141.
αλλά γε καὶ μετοπισθεν εχει κοτον, οφρα τελεσσῃ. A. 82.
οφρ' ἡμῖν Ἑκαεργον ἱλασσεαι ἱερὰ ῥεξας. ib. 147.
οφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Αγαμεμνονα, ποιμένα λαῶν. Λ. 187.
Syn. Ὁπως, επει, ὡς, εισοτε, ἱνα.

Οφρυα, Οφρύς. supercilium.
*πεδία μὲν οὖν γῆς εις ταδ' ουκ εφῆκέ πω
στρατὸν, λεπαιαν (*male olim** λεπαραν) δ' οφρυην καθημενος
σκοπεῖ.— Heracl. 394.
αμφοτερας δ' οφρῦς συνελεν λιθος,* ουδέ οἱ εσχεν
οστεον· οφθαλμοὶ δὲ χαμαι πεσον εν κονιῃσιν.* Π. 740.
Syn. Ιφυς.—βουνος, λοφος. Epith. Αμβροσια, αγανη, γαληναια, βλοσυρα, λασιος, μελαινα, κυανεη, κυαναυγης, ερατη, σοβαρα, ὑψιβαθεῖα, φαιδρα, χαροπη.

Οφρῠοεις. superciliosus. 2. clivosus.
*κωκυτῷ τ' ειχοντο καὶ οιμωγῇ κατὰ αστυ·
τῷ δὲ μαλιστ' αρ' εην εναλιγκιον, ὡς ει ἁπασα
Ιλιος οφρυοεσσα πυρὶ σμυχοιτο κατ' ακρης.* X. 409.
Syn. Βουνωδης.—ὑπεροφρυς, οφρυαζων, αλαζων, ὑπερηφανος.—μετεωρος.—τας οφρῦς επαρας.

*Οφρῦνειος. ab Ophryno, Trojæ loco, ubi Hectoris ossa sepeliebantur. *Vid. Schol. in l. c.*
εξ Οφρυνειων ηριων ανειρυσας. Lyc. 1208.*

Οχᾰ. *adv. cum. superl.* præ ceteris, longe.
Καλχας Θεστοριδης, οιωνοπολων οχ' αριστος. A. 69.
Syn. Εξοχως.

Οχᾰνον. amentum. *Gl. Vet.* ansa clypei.
δια δεῦτε καρικοεργεος οχανοιο
χεῖρα τιθεμεναι. Anac. 105. (*fr.* 72. Fisch.)
Syn. Οχανη.—αγκυλη.—ὁ τῆς ασπιδος πορπαξ.

Οχετευω. derivo. —ου χρὴ πῦρ επὶ πῦρ οχετευειν. Ath.
χειλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν οχετευσαμενος. Ep. αδ. 387.
Syn. Παροχετευω, παραγω. σαλευω.

Οχετηγὸς, οῦ. ὁ ἡ. rivos ducens.
ὡς δ' ὁτ' ανὴρ οχετηγὸς *απὸ κρηνης μελανυδρου
αμφυτὰ καὶ κηπους ὑδατος ῥοον ἡγεμονευῃ,
χερσὶ μακελλαν εχων, αμαρης δ' εξ εχματα βαλλων·
τοῦ μέν τε προρεοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἁπασαι
οχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβομενον κελαρυζει
χωρῳ ενὶ προαλεῖ, φθανει δέ τε καὶ τὸν αγοντα.* Φ. 257.
Syn. Ὑδραγωγος.

Οχετος. canalis, rivus. 2. fistula.
*ὦ δυσπαλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' εχων·
μισῶ δ' ὁσοι χρῄζουσιν εκτεινειν βιον,
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγευμασι
παρεκτρεποντες οχετὸν, ὡστε μὴ θανεῖν·
οὓς χρῆν, επειδαν μηδὲν ωφελουν πολιν,
θανόντας ἐρρειν, κἀκποδων εἶναι νεοις. Eurip. Suppl. 1108.*
μιγνυμενων δ' οχετῶν πυρὸς αφθιτον εργα τελοῦσα. Zoroast.
Syn. Ὑδρορρόα, διαρροα, ῥυαξ, σωλην, διωρυξ, ὑπορυγμα, αγωγος. Epith. Βαθυς, σεμνος.

Οχεύς. retinaculum. 2. vectis. 3. lorum galeæ.
ὅς οἱ ὑπ' ανθερεῶνος οχεὺς τετατο τρυφαλειης. Γ. 372.
—ὅθι ζωστῆρος οχῆες-Χρυσειοι συνεχον,— Δ. 132.
εὗρ' επικεκλιμενας σανιδας, καὶ μακρὸν οχῆα. M. 121.

Syn. Ἱμας, δεσμος, μοχλος, εμποδιον.
Epith. Αλυτος, ακλινης, ατινακτος, αῤῥηκτος, ευτευκτος, σθεναρος, στιβαρος, αυτοελικτος, λιθογλωχιν, πολυσφρηγιστος, θεοδμητος.
*Ὀχευτὴς, οῦ. ὁ. homo libidinosus.
εὕρηται δὲ σαφῶς εν τοῖς τρισί· καὶ γὰρ οχευτής. Philod.
Οχευω. admissarium admitto. 2. coëo. [An. ii. 90.*
—εἴ τιν' οχευσεῖς-Τᾶν αιγᾶν, φλασῶ τυ,—Theoc. 5. 147.
Syn. Επιχειρεω.
Οχεω. veho, insideo. item, Οχοῦμαι. med.
—ουδέ τί σε χρὴ-Νηπιαας οχεειν— α. 297.
χαιρω δ' ευφθογγον χερσὶ λυρην οχεων. Theog. 534.
ανδράσι γε θνητοῖσι δαμημεναι ηδ' οχεεσθαι. P. 77. [An. ii. 283.*
*νῦν Λιβυκοὺς κανθωνας οχουμενος, εἶτ' αποπιπτων. Apollin.
Syn. Εποχεω, φερω, κομιζομαι, ὑποφερω, ὑπομενω, προσελαυνω.
Οχη. cibus.
τῶν προσθε μηνης φηγινων πυρνων οχην. Lyc. 482.
Syn. Βρῶμα, εδωδη, τροφη.
*Οχη, vel Οχεη, ης. ἡ. caverna, latibulum.
ὃς δ', ὡς εξ οχεῆς οφις αιόλος αυχέν' ανασχών. Call. fr. 438.
Syn. Τρωγλη, χεια, ιλυος. [Bl.
Οχη, ης. ἡ. et Οχης. ου. mons Eubœæ altus.*
Οχημα. vehiculum. dicitur etiam de nave.
αφικοιτ', αφικοιτο· μὴ
σταιη πολυκωπον οχημα ναὸς αυτῷ. Trach. 657. B.
Syn. Οχος, αμαξα, διφρος, απηνη, ἁρμα.
Epith. Θαλασσοπλαγκτον, λινοπτερον, τεθριππον, πωλικον, πτεροφορον. [καμπυλον. Æsch.]
Οχησιος. nobilis Ætolus. Vid. ad v. Περιφας.
Οχθεω, Οχθιζω. indignor, irascor.
τὴν δὲ μεγ' οχθησας προσεφη νεφεληγερετα Ζεύς. Δ. 30.
οχθιζων σφακελῳ,— Opp.
Syn. Στεναζω, δεινοπαθεω, αγανακτεω.—πονεω, βαρυνομαι.
Οχθη. ripa, ora.
οἵ ῥα τοτ' εστρατοωντο παρ' οχθας Σαγγαριοιο. Γ. 187.
Syn. Οχθος, κρημνος, ανδηρον, ποταμοῦ πλευρα, τα χειλη.
Epith. Αγλαοκαρπος, ἁλιερκὴς, ακυμων, ερημας, ευωδης, ευκρυκαλος, ευπεταλος, βαθεῖα, βαθυκυμων, θαλερα, λασιος, μαλακη, ὑψηλη, σχοινωδης. [ποταμῆς. Nonn.]
Οχθηρός. riposus, clivosus.
- καὶ Σαλπιων βεβῶσαν οχθηρῶν παγων. Lycoph. 1361.
οχθηρὸν τὸν χῶρον εχω καὶ ερημον, οδῖτα. Ep. ἀδ. 236.
Syn. Βουνωδης, πολυδειρας.
Οχθος. ripa. 2. terræ tumulus. 3. moles.
κεκλιμενη πρὸς μακρὸν ορος καὶ Κυνθιον οχθον. Hom. Ap. 17.
Syn. Οχθη, ακτη, αιγιαλος, βουνος, πρων, κρημνος, πετρα.
Epith. Ακρωρειος, αιπυς, αμφιπεδος, ελαιοφορος, ευδενδρος, ὑψαυχην, ὑψηχης, κακοελκης.
Οχθοφορος. bajulus. Vid. Ὑδρευς.
Οχλεω, Οχλιζω. turbo. 2. frequento. 3. moveo. Vid. Οχετηγός.
—ὡς παρὼν σύ γ' εμποδων-Οχλεῖς·— Œd. T. 454.
—τὸν δ' οὔ κε δύ' ανέρε δημου αριστω
ῥηΐδιως επ' αμαξαν απ' ουδεος οχλισσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εισ'· ὁ δέ μιν ῥεα παλλε καὶ οἶος. Μ. 448.
Syn. Διοχλεω, ενοχλεω, παρενοχλεω, οχλευω, ταραττω, εκταραττω, κινεω, διαθορυβεω, εμποδιζω, κωλυω. ανιαω.—συναγω.
Οχληρός. turbulentus.
γυνὴ πολυτελης εστ' οχληρόν.— Menand.
οχληρὸς ἀνὴρ εστιν, εν νεοις γερων. Sent.
Syn. Οχλωδης, αλγεινος, αηδης, ταραχωδης, κλονοεις, θορυβωδης, αστατος.
Οχλοαρεσκης. populo gratificans.
*ὡς ειπὼν, οχλοιο περιστασιν εισκατεδυνεν.
οἰδέ μιν ηὗτε γλαῦκα περισπιζα, τερατοῦντο
ηλεματον δεικνυντες· ὅθ' οὕνεκεν οχλοαρεσκης
ου μεγα πρῆγμα ταλας τι πλατυνεαι, ηλιθιος ὤν[1]; Timon.* [ap. Diog. Laert. Vita Arcesilai.
Οχλος. turba, tumultus.
—αθροος οχλος·-Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὗες— Theoc. 15. 72.
†ὗχλος, οἵ τ' επιπαν-Ηπειρογενες— Pers. 42.
Syn. Ὁμιλος, θορυβος, ταραχη.—οχλησις, ενοχλησις, αγανακτησις. Epith. Απειρεσιος, αθυρογλωσσος, αλαστωρ, δυσαριθμος, κακεργατης, μιαιφονος.
*Phr. Χωρεῖ κατ' εμὸν τεμενος λαῶν οχλος. Ran. 221.
πλειστος ανθρωπων οχλος. Eccles. —τίς ποθ' ἥδ' ὁμηγυρις στειχει γυναικῶν; Choëph. 8. στολος γυναικῶν.
—θηλυγενὴς στολος.*
Οχλοχαρης. popularis. Vid. ad v. Πονοπαικτωρ.
Οχμαζω. gesto. 2. detineo. et de equo, freno.
1. ἑξειης δ' ησκητο βαθυπλοκαμος Κυθερειη,
Αρεος οχμαζουσα θοον σακος·— Apoll. 1. 742.
*2. εκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
εἶναι τοδ', ὅστις ταῦρον αρταμεῖ καλῶς,*
ἵππους τ' οχμαζει·— Eur. Elec. 815.
Syn. Βασταζω.—κατεχω, κρατεω.—διεξαγω, συνδεω, προσπατταλευω.
Οχμος. tumulus, arx.
αιπὺς δ' αλιβρος οχμος εν μεταιχμιῳ. Lyc. 443.
Syn. Οχθος, πυργος.
Οχνη. pirum sylvestre. Vid. Ογχνη. [134.
παντα δ' εναλλα γενοιτο, καὶ ἁ πιτυς οχνας ενεικαι. Theoc. 1.
Syn. Απιος, απιον, αχρας. Ep. Αγλαοκαρπος, ευπνοος.
Οχος, εος. το. currus, vehiculum.
ες δ' οχεα φλογεα ποσὶ βησετο· λαζετο δ' εγχος. Ε. 745.
Syn. Ἁρμα, αμαξα, απηνη, οχημα. Epith. Κροκεος.
Οχος, η, ον. capax.
ου γὰρ εσαν λιμένες νηῶν οχοι, ουδ' επιωγαί. ε. 404.
Syn. Δεκτικος, πολυχανδης, ευκυκλος.
Οχυρός. munitus, firmus.
—αλλ' ουδε εἷς
τεκτων οχυραν οὕτως εποιησεν θυραν,
δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχος ουκ εσερχεται. Apollod.
Syn. Εχυρος, ισχυρος, περιοχος, ερυμνος, εμφρουρος, ευπαγης, στερεος.
*Οχυρῶς. adv. tuto. τὸ γὰρ ειθισθαι ζῆν επ' ισοισιν
κρεῖσσον· εμοιγ' οὖν, ει μὴ μεγαλως,
οχυρῶς γ' ειη καταγηρασκειν. Med. 123.*
Οψ, οπος. ἡ. vox. 2. oculus. Vid. Ηχω.
ὡς φαθ'· ὁ δὲ ξυνεηκε θεᾶς οπα φωνησασης. Β. 182.
Syn. Φωνη, αυδη, μελος, κληδων.
Epith. Αμειλικτος, αμβροσια, λιγυρα, καλη, αγανος, λειριοεσσα, μελιγηρυς, μελιχρη, καλλιμος, θεομερης, ἱμεροεσσα, θεσπεσιος, φαεννη, ταναη, φρικωδης, χαλκεος.
Phr. Θελοντες αγαγεῖν επικωμιαν
ανδρῶν κλυτὰν οπα. Pyth. 10. 9.
—ου δὴ-Πικροτατην οπα γη-ρυσαντος ηκουσ'. Pac. 803.
Οψαματάς, Dor. pro Οψαμητὴς, οῦ. ὁ. qui ad seram usque vesperam metit.
Μίλων οψᾱμᾱτᾰ, πέτρας αποκομμ' ατεραμνω. Theoc. 10. 7.
Οψᾰνον. facies, vox.
ουτοι ματαιον ανδρὸς οψανον πελει. Choëph. 532.
Syn. Ωψ, οψις.
Οψᾰριον. opsonium. 2. pisciculus.
τὰ πετρογεια ταῦτ' οψαρια,—Philem. Syn. Οψον.
Οψᾰροτης. serus arator.
οὕτω κὠψαροτης πρωτηροτη ισοφαριζει. Hes. 488.
Οψαρτυσια. ars culinaria.
Φιλοξενου καινη τις οψαρτῦσια. Ath. l. 1. p. 5.
*Οψαρτῡτικη, sc. τεχνη. idem. —Χῖοι πολὺ
αριστ' ανευρηκασιν οψαρτυτικην. Timocl. ap. Ath. p. 25. f.*
Οψὲ, Οψιαιτερον. adv. sero, serius.
ἔκ τε καὶ οψὲ τελεῖ· σύν τε μεγαλῳ απετισαν. Δ. 161.
οψὲ κακῶς νεῖαι, ολεσας απὸ παντας ἑταιρους. μ. 141.
—μικρὸν οψιαιτερον. Ath. l. 1.
Οψειω. videre cupio, desidero.
τῷ ῥ' οἵ γ' οψειοντες αὐτῆς καὶ πυλεμοιο. Ξ. 37.
Exp. Οπτικῶς εχοντες, θελοντες ιδεῖν.
Οψητηρ. opsonator.
—εν οψητῆρι κολυμβῷ. Athen. l. 6.

1. In hoc fragmento nonnulla vitiata, nonnulla etiam, ut videtur, omissa.

Οψιᾶνος. lapis ita dictus.
και πιτυος δακρυσι λιθουμενον[1] οψιανοιο. Lith. 282.
Οψῖγονος. sero genitus.
οφρα τις ερριγησι και οψιγονων ανθρωπων. Γ. 353.
Syn. Οψιγενης, οψιβλαστης, οψιβλαστος, οψιμος, οψιτεκνος, μεταγενεστερος.
Οψῖκοιτος. sero dormiens.
εν οψικοιτοις δ' ομμασιν βλαβας εχω. Agamem. 891.
Syn. Ακοιμητος.
Οψῖμος. serus, tardus.
ημιν μεν τοδ' εφηνε τερας μεγα μητιετα Ζευς,
οψιμον, οψιτελεστον, όου κλεος ουποτ' ολειται. B. 325.
Syn. Βραδυχρονιος, οψιγονος.
Οψῖνοος. sero sapiens. [5. 36.
—ταν Επιμαθεος-Αγων οψινοον θυγατερα Προ-φασιν—Pyth.
Οψις. visus, adspectus.
εκλινθη ιαχων, πατρος φιλου οψιν ατυχθεις. Z. 468.
οψει δ' ουτ' αρ πω συ εμους ιδες, ουτ' αρ' εγω σους. Y. 205.
Syn. Ὁραμα, δερξις, οψανον, ωψ, θεωρια.—αποψις, προοψις. Epith. Αμειλιχος, αχλυοεσσα, αναιδης, στυγνη, αγαθη, ιμερτη, ηυγενειος, προσηνης, παλιγκοτος, φαιδρα, υπωχρος, ονειρηεσσα, *δεινη, φρικωδης.*
Phr. —Ισαι δε ψευδεσιν οψεις. Theoc.
Οψῖτεκνος. sero liberos procreans.
εν οψιτεκνοις ολβιαν δωμησεται-Τυρσιν,— Lyc. 1272.
Syn. Απογονος, οψιγονος.
Οψῖτελεστος. sero perficiendus. Vid. Οψιμος.
Οψον. omne id quod ad panem comedimus, sive carnes, sive olera, &c. *Damm. c.* 699.
χαλκειον κανεον· επι δε, κρομυον ποτῳ οψον. Λ. 629.
Syn. Οψωνιον, οψαριον, βρωμα, προσοψημα, προσφαγιον.
Epith. Μενοεικες, οπτον, απραγματευτον, ωμοταριχον.
Οψοποιῶ. opsonia apparo.
και κατελαια λιαν ὡσπερ γαλη οψοποιουντες. Ath. 9.
Οψοπόνος. opsoniorum artifex. Vid. Μαγειρος.
ουψοπονος Σπινθηρ Ἑρμῃ ταδε συμβολα τεχνης
θηκατο,*δουλοσυνας αχθος απωσαμενος. Aristo, *An.* ii. 258.*
Οψοφᾶγεω. opsonia comedo.
ουδ' οψοφαγειν, ουδε κιχλιζειν, ουδ' ισχειν τω ποδ' εναλλαξ.
Οψοφᾶγος. opsoniis inhians. [Nub. 983. B.
Γοργονες οψοφαγοι. Pac. 810.
Syn. Λαιμαργος, αδηφαγος, οψομανης, φιλοψος.
Οψοφορος. qui opsonia fert.
σειων οψοφορους πινακας— Ath. 1. 4.
Οψωνεω. opsonia coëmo.
ουτος οψωνειν εοικ' ανθρωπος επι τυραννιδι. Vesp. 493.

Π.

ΠΑΓΑΣΑΙ, ων. αἱ. urbs Thessaliæ.
αἱ Παγασαι δουλους και στιγματιας παρεχουσι. Ath. p. 27. f.
Παγασαῖος. *adj.* a præc.
παν δ' αλσος και βωμος Απολλωνος Παγασαιου. Hes. α. 70.
Παγγαῖος, et Παγγαῖον. το. mons Thraciæ.
Παγγαιον προθελυμνα καρηατα μελλεν αειρας. Call. 4. 134.
Παγγελαστος. admodum ridendus.
—παγγελαστος εστ' ιδειν. Ath. 1. 10.
*Παγγενετειρα, ας. ἡ. omnium creatrix.
—ιδ' ὡς φθονερα παγγενετειρα φυσις. Antip. *Sid.*—*An.* ii. 6.*
Παγγενετης. omnium genitor. Vid. Δαιμων.
Παγγενετωρ. idem. Vid. Ἡρακλης.
Παγγεος. totam terram pervagans. [58. 8.
μορσιμῳ εν πεδιῳ, ὁθι παγγεον ἁρμα διωκει-Δοξα,— Orp. H.
Παγγλῠκερος. prædulcis.
μα Δι' αλλα φιλη και παγγλυκερα. Lysist. 969.
Παγγλωσσια. garrulitas.
μαθοντες δε, λαβροι
παγγλωσιᾳ, κορακες ὡς,-Ακραντα γαρυεμεν. Ol. 2. 157.
Syn. Αδολεσχια, πολυφωνια.

Πᾰγετωδης. glacie adstrictus.
ὦ κοιλας πετρας γυαλον
θερμον τε και παγετωδες,— Philoc. 1110. (1081. Br.)
Syn. Κρυμωδης, κρυερος, παγωδης, παγερος.
Πᾰγη, Παγίς. laqueus, muscipula.
*γριπους τε, πλωτων τε παγην, περιδινεα κυρτον. Ep. *ad.* 128.*
και κωφαι πτηνων φροντιδ' εχουσι παγαι. Ep. l. 1.
—ξυλινον δολον εξευροντες,
ἡν παγιδα καλεουσι, μυων ολετειραν εουσαν. Batrach. 116.
Syn. Δικτυον, θηρατρον, μυαγρα.
Epith. Δολοεσσα, κρυπτη, νευροτενης, ἱππεια, πολυτροπος, στονοεσσα, ὑπερκοτος, πικρα, κηρουλκος.
Παγκαινιστος. semper recens.
κηκιδα παγκαινιστον, εἱματων βαφας. Agam. 969.
Παγκᾰκος. pessimus.
ανερι τ' ηδε γυναικι· και ουποτε παγκακον ἠμαρ. Hes. ε. 811.
χρηματα μεν δαιμων και παγκακῳ ανδρι διδωσιν. Theog. 149.
Παγκᾰκῶς. *adv.* pessime.
τερψειας ἡμας, ει τεθνασι παγκακως. Med. 1135.
Παγκᾰλος. ὁ ἡ. pulcerrimus.
και τας γε χειρας παγκαλους εχειν μ' εφη. Plut. 1019.
Syn. Καλος, ευσχημων, παγκαλλης, παγκοσμιος.
Παγκᾰλως. *adv.* perpulcre. [xvi. 7.
αλγει μεν, αλγει, παγκαλως δ' αλγυνεται. Eur. *fr.* Beller.
Syn. Ευπρεπως, πρεποντως.
Παγκαρπεια, et Παγκαρπια. omnis generis fructus.
θυσιαν απορον παγκαρπειας. ib. incert. CLV. 4.
ενην δε παγκαρπεια συμμιγης ολαις. Soph. Fr.
Παγκαρπος et Παγκαρπιος. fructus omnis generis habens.
επαιρε δη συ θυμαθ', ἡ παρουσα μοι,
παγκαρπ',— Soph. El. 637.
πολυστεφης ὡδ' εἱρπε παγκαρπου δαφνης. Œd. T. 83.
Παγκαταρᾶτος. prorsus detestabilis. —ὦ παγκαταρατε,
πλειν ἡ γε διπλουν αυτον φερομεν.— Lysist. 588.
Παγκευθης. occultus. —ταν παγκευθη κατω
νεκρων πλακα, και Στυγιον-Δομον,— Œd. C. 1633. (1563. Br.)
Παγκλαυτος. prorsus lamentabilis.
ὡς και συ παγκλαυτον αι-
ωνα κοινον ειλου. Soph. El. 1085. Br. (*qui dedit* παγκλαυστον.)
Παγκληρῐα. universa hereditas.
καγω χοας σοι της εμης παγκληριας
οισω πατρωων εκ δομων γαμηλιους. Choëph. 484.
Syn. Κληρος, κληρονομια.
Παγκληρος. heres ex asse.
ουκ εσχες αν ποτ' ουτε παγκληρους δομους. Ion. 1542.
Παγκοινος. omnibus communis.
—εξ Αϊδα- Παγκοινου λιμνας— Soph. El. 138.
Παγκοιτης. qui omnes sepelit, et sopit.
ταν παγκοιταν ὁθ' ὁρω θαλαμον
τηνδ' Αντιγονην ανυτουσαν. Antig. 815.
Παγκονῑτος. multo pulvere adspersus.
παμπληκτα παγκονιτα τ' εξ-
ηλθον αεθλ' αγωνων. Trach. 513. (505. Br.)
Syn. Πολυπονος.
Παγκοσμιος. communis omnibus. Vid. Παγκαλος.
ἁρμονιη κερασας παγκοσμιον ανδρασι μοιραν. Orp. H. 33. 20.
Παγκρᾰτής. præpotens. [11. 5.
παγκρατες ητορ εχων, καρτος μετα τοξα, και μαντι[2]. Orp. H.
Syn. Παντοκρατωρ, παναλκης, πανισχυρος, πανσθενης, παντοδυναμος, παντοδυναστης, κρατερος.
Παγκρᾰτιον. athletici certaminis genus. [Batrach. 95.
παγκρατιῳ τε, παλῃ τε, και εις δρομον· αλλα πλανησας.
Syn. Παμμαχιον, αγων, πυγμη, παλη, αθλησις.
Phr. [Εν περισθενει μαλαχθεις
παγκρατιου στολῳ— Nem. 3. 26. —σε δ' αλκα
παγκρατιου τλᾱθῡμος αεξει. ib. 2. 23.]
παγκρατιον μεγαυχες.— π. νικα,— στεφανωμα επαξιον. ib.
Παγκροτως. *adv.* cum magno strepitu.

---

1. Δακρύεσσι vel δακρύοισι, Tyrwhitt. et Musgr. λίθουμένος, Bernard.

2. Hæc erat vulgata lectio. Sed Stephanus et Lennepius emendarunt: —κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι.

στειλασα λαῖφος παγκροτως ερεσσεται. Æsch. Suppl. 731.

Πἄγος. tumulus, rupes. 2. glacies.
αλλ' ακταὶ προβλητες εσαν, σπιλαδες τε, παγοι τε. ε. 405.
αυλια, καὶ Νυμφεων ἱερὸς παγος,* αἵ θ' ὑπὸ πετρῃ
πιδακες, ἥ θ' ὕδασιν γειτονεουσα πιτυς. Leon.*Tar.An.*i.229.*
συνδορπον, Αιγαιωνος ἀγνιτην παγον. Lyc. 135.
Syn. Λοφος, βουνος, πετρα, ακρα, οχθος. 2. κρυμος, παγετος.—ἅλς. Ep. Ανηλιος, δυσερημος, διερος, κρυοεις, οξυς, καρτερος, αιπυς, οφρυοεις, οχθηρος, απανθρωπος, ἱερος, ελαιοφυης, στυφελος.— Vid. Αρειος παγος.

Πἄγουρος. pagurus, cancri quoddam genus. Vid. Καρκινος.
ησθιον δὲ τοὺς παγουρους, αντὶ ποιας Μηδικῆς. Equit. 603.
οἷά τε πετραιοισιν εποκριοωσι παγουροις. Nic. Ther. 790.
Epith. Ῥαιβοσκελῆ, διχηλον, αμμοδυετον,
οπισθοβαμον', ατραχηλον, οκταπουν,
νηκτάν τ' ερυμνονωτον, οστρακοχροα, κ. λ. Ep.l. 6. p. 550.

Παγχαλκεος, Παγχαλκος. ex solido ære.
νικησει, ουδ' ει παγχαλκεος ευχεται εἶναι. Υ. 102.
καὶ κυνεη παγχαλκος επὶ κροταφοις αραρυῖα. σ. 377.

Παγχορτα. τα. omnis generis cibi.
ὅν¹ τοῖσι παγχορτοισιν εξενιζομεν. Ath. 3.

Παγχρηστος. prorsus utilis.
παγχρηστον αγγος εσται. Acharn. 934.

Παγχριστος. totus oblitus.
τᾶς πειθοῦς παγχριστῳ (πεπλῳ)-Συγκραθείς. Trach. 674.

Παγχρῦσος, Παγχρυσεος. totus aureus.
παγχρυσων διφρων. Soph. El. 512.
τῆς ἑκατον θυσανοι παγχρυσεοι ηερεθοντο. B. 448.

Παγχῡ. *adv.* penitus. Vid. Πανυ.
ὡς δή οἱ μὴ παγχυ γερων ακαχημενος ειη. Ε. 24.
ει μὲν γὰρ δὴ παγχυ κακὰ φρονεων αλαπαζει. Μ. 67.

*Πἄθαινομαι. vehementer concitor. *it.* patior. [ii. 208.*
αινεω, ουχ ὅτι παντα παθαινεται, ουδ' ὅτι βαλλει. Autom.*An.*

Πἄθη. calamitas.
στεργειν γὰρ αἱ παθαι με, χὠ μακρὸς ξυνὼν
χρονος διδασκει, καὶ τὸ γενναῖον τριτον. Œd. C. 7.
Exp. Τλητος, βαρεῖα, οξεῖα.

Πἄθημα, Πἄθος. το. affectus, morbus.
παθημ', ὁποῖον φῄς παθεῖν, διδασκ' εμέ. Œd. T. 562.
ουδὲ παθος, ουδὲ συμφορὰ θεηλατος. Orest. 2.
απορα πυκινοῖς ενιδεῖν παθη. Philoct. 875. (54. B.)
Syn. Προσπαθεια, εμπαθεια, παθησις, φρονημα, συμφορα, κακωσις, ταλαιπωρια.—νοσος.—φονος.
Epith. Απροσδοκητον, αἴδηλον, αργαλεον, δεινον, δυσαχθες, θηλυφανες, παραδοξον, μαργον, πικρον, κοσμοσωτηριον, κηριτρεφες, κελαινον, πολυσχιδες, φρικτον, χαλεπον, οικεῖον.
Phr. Τὰ παθη,—ολοοι κλυδωνες ὕλης.
λαμυρᾶς ὕλας ἵμερος. δνοφερᾶς ὕλας κηλις.
χθονιοι δεσμοι. Synes. παθεων ακοσμον ὁρμάν. ib.

Παιάν, ᾶνος. ὁ. carmen quod parta victoria, aut peste depulsa, cani solebat in honorem Apollinis. 2. cantus, hymnus. 3. ipse Apollo. 4. medicus, qualis Apollo.
αυλῶν παιᾶνι στυγνῷ. Troad. 126.
ὁμοῦ δὲ παιανων τε καὶ στεναγματων. Œd. T. 5.
παιανων τε χοροῖς, ιαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν. Theog. 777.
ιω ιω Παιαν. Trach. 225.
Απολλωνα προσταταν
ὁμοῦ δὲ καὶ Παιᾶνα,— ib. 214.
καί μοι θανατος Παιαν ελθοι. Hippol. 1373.
Syn. 1. Παιων, παιηων. 2. ὕμνος, κῶμος, ευφημια. 3. Απολλων. 4. παιωνιος.

*Παιανιζω. accino.
ολολυγμὸν ἱερὸν ευμενῆ παιανισον. Sept. Th. 254.*

Παῖγμα, Παιγνια, Παιγνιον. ludus.
ἱερὸς ἱερὰ-Παιγματα βρεμη
συνοχα φοιτάσιν-Εις ορος, εις ορος. Bacch. 160.
ὥστε κἀχθες τῇ 'κατῃ ποιοῦσα παιγνιαν εγώ. Lysist. 701.
—ἁ Δηλιας εὕρετο Νυμφη-Παιγνια— Call. 4. 324.

1. Lection. Casaub. et Heath. adoptavit Morellus. Vulgo οἱ τοῖσι. Sed cum Porsono legend. σίτοισι, ad Athen. p. 99. f. *Advers.* p. 61.

αλλ' ουκ ἂν ποθ' ὑφαρπασαιο
ταμὰ παιγνια·— Eccl. 917.
Syn. Εμπαιγμα, κροτοπαιγνια τα, αθυρμα, διαφορημα, χαριεντισμος, ἑορτη, οικουρια, παιδια.—εραστης.

*Παιγνιος. ὁ ἡ. ludicrus, jocosus.
σησαμα, καὶ καρυων παιγνιος ευστοχιη. Strato, *An.*ii. 372.*

Παιδἄγωγεω. instituo pueros, seu, tanquam pueros.
γερων γεροντα παιδαγωγησω σ' εγώ. Bacch. 193.
Syn. Παιδευω, παιδοτριβεω, διΐθυνω, χαλιναγωγῶ.

Παιδἄγωγια. institutio puerilis.
νοσημα κηδευοντα παιδαγωγιᾳ. Orest. 881.
Syn. Παιδεια, διδασκαλια, μαθησις, αναγωγη, εγχειρημα.

Παιδἄγωγος, Παιδευτής. puerorum doctor, seu, custos.
*πατρός γε παιδαγωγὸς ορχαῖος γερων. Eur. Elec. 287.
occurrit etiam vox παιδ. Ion. 725.*
πλανᾷ γεροντα παιδαγωγὸν αθλιον, [336.
καὶ κλεψιχολον,—Lucian. παιδευτὰς τοιων εργων—Man. 2.
Syn. Παιδονομος, παιδοτριβης, παιδοτριψ, παιδοτροφος, παιδοκομος, διδασκαλος, προστατης, επιστατης, εισηγητης, εξηγητης, καθηγητηρ, καθηγητης.

Παιδἄριον. puerulus. Vid. Παιδιον.
ὅστις δὲ διαβολαῖσι πειθεται ταχὺ,
ἤ τοι πονηρὸς αυτός εστι τοὺς τροπους,
ἢ παντα πασι παιδαριον γνωμην εχει. Menand.

Παιδεια, Παιδευσις. institutio.
—στερρὰν παιδειαν
μοῖραι συντεινουσι θεαί. Iph. T. 206. [B.
σκεψαι δὲ τὴν παιδευσιν, ᾗ πεποιθεν, ὡς ελεγξω. Nub. 1043.
Syn. Εκπαιδευμα, αναγωγη, παιδαγωγια, διδαχη, κατηχησις, επιτιμησις, επανορθωσις, μαθημα, νουθετησις, σωφρονισμος, κολασμος, πειρα, νουθεσια.
Phr. Παιδειης πραπιδεσσι σοφῆς παιδευματ' εχοντας. Man.

Παιδειος, Παιδικός. puerilis.
—ουτε του γαμου
μερος λαχοῦσαν, ουτε παιδειου τροφῆς. Antig. 930.
καὶ καλλος καλόν εντι τὸ παιδικὸν, αλλ' ολίγον ζῇ. The. 23.
Syn. Παιδαριωδης, παιδιωδης, παιδνος.—ἱλαρος. [32.

*Παιδεραστης. Aristoph. Acharn. 265.

Παιδικά. τα. infames puerorum amores. Eur. Cycl. 580.

Παιδευμα. quod docetur, disciplina. *it.* 2. qui docetur, alumnus.
δεινὰ μὲν φῦλα ποντου*
χθονιων τ' αεριων τε-Δαμναται παιδευματα. Eur. fr. Æol. ix.

Παιδευω. erudio.
—μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
ει τοὐμὸν ἦθος αρτι παιδευειν νοεῖς. Aj. 600.
Syn. Διαπαιδευω, εκπαιδευω, παιδαγωγεω, διδασκω, καθισταμαι, συνετιζω, κατηχεω, εισηγεομαι, ενασκεω, εκπονεω, κολαζω, νουθετεω.

Παιδιά. ἡ. lusus.
* αἱ παιδιαῖσι, καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι
ἦλθον πρὸς Ιδην.— Troad. 974.
a. αυτοῦ, λαβοῦσα καρυα. b.* παιδιὰν τίνα; Plut. 1057.
Syn. Παιγνιον.—κουροσυνη.

Παιδίον. infans. 2. puer vel puella.
κοὐκ ᾔδη τὸν Ερωτα τις ἧς θεος, ἁλικα τοξα
χερσὶ κρατεῖ, χὡς πικρα βελη ποτὶ παιδια βαλλει. Theoc. 23.4.
Syn. Παιδαριον, παιδισκος, τεκνον, υἱΐδιον.

*Παιδνή, ῆς. ἡ. puella. [*An.* i.55.
παιδνὴ αφωνος εοῖσα ταδ' εννεπω, ἥν τις ερηται. Sapph.
Μυρὼ κυδαλιμη Βυζαντιὰς, ἣν ετι παιδνήν. Christod. *ib.* ii. 471.

Παιδνὸς, οῦ. ὁ. puer, vel adolescens. 2. *adjective*, puerilis; *pro* παιδινός.
τῶν ἕνεκ' εξεσιην* πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Οδυσσεὺς,
παιδνὸς εών·—φ. 20.——επεὶ δ' ἴδεν εἴσ ανακτα [188.
αντομενον, παιδνὰς αυτίκ' ετεινε χερας. Diodor. *An.* ii.
Exp. Παις, νηπιος, αντιπαις.—παιδειος, νεος.

*Παιδοβορος. idem cum sequ.
παιδοβοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
μοχθοι ταλανές τε Θυεστου. Choëph. 1066.*

Παιδὅβρως, Παιδοβρωτος. puerorum devorator.
καὶ παιδοβρῶτος Πυρκεως νησους διπλᾶς. Lyc. 347.

τας παιδοβρωτους εκφυγουσ' ὀμευνετου
θοινας ασεπτους·— ib. 1199. Syn. Τεκνοφαγος.
Παιδογόνος. liberorum procreator. Vid. Παλαιομητωρ.
Syn. Παιδοποιος, παιδοποιητης.—ακοιτης.
*Παιδόθεν. *adv.* a puero.
σοὶ τοδε, Κωνσταντῖνε, τεὴ τροφὸς ωπασε Νικη,
παιδόθεν ἑσπομενη πᾶσαν εφ' ἡλικιην. Ep.-*Anal.* iii. 28.
Παιδοκομεω. puerum, vel infantes, curo.
ἑλκε, ταλαν, παρὰ μητρὸς ὃν ουκέτι μαζὸν αμελξεις,
ἑλκυσον ὑστατιον νᾶμα καταφθιμενης·
ηδη γὰρ ξιφεεσσι λιποπνοος· αλλὰ τὰ μητρὸς
φιλτρα* καὶ ειν Αἰδη παιδοκομεῖν εμαθε. Æmilian. *ib.* ii. 275.
*Παιδοκοραξ. puerorum appetens.
παιδοκοραξ ὅτι σοι θυμὸς ονειροπολεῖ. Dioscor. *An.* i. 493.*
Παιδοκτονεω. liberos interficio.
παιδοκτονησας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς. Herc. F. 1280.
Syn. Παιδοφονεω, παιδοφθορεω, τεκνοφονεω.
Παιδοκτόνος. puerorum interfector. Vid. Παιδοφονος.
πραξεις εφυμνησασα τῷ παιδοκτονῳ. Antig. 1313.
Παιδολετειρᾰ, Παιδολετωρ, Παιδολετηρ, Παιδολῡμης. liberos perdens. πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν,
ἢ πολις, ἢ φιλων σε χωρα
τὰν παιδολετειραν ἕξει; Med. 842. P.
φεῦ, φεῦ, μυσαρα καὶ παιδολετορ. ib. 1390.
—ἁ παιδολυ-μας ταλαινα Θεστιας— Choëph. 603.
Παιδομᾰθής. qui in pueritia didicit.
καὶ παιδομαθὴς πρὸς αυτὸ τὴν διανοιαν ἦν. Ath. 6. p. 240.
*Παιδομᾰνὴς, έος. ὁ ἡ. improbo puerorum amore insanus.
ὧν μέτα παιδομανὴς κεισθω αλιτροσυνη. Agath. *An.* iii. 34.*
Παιδομορος, **legitur ap.* Æsch. Choëph. 1066. P. *sed melius* παιδόβορος. *qu. vid.** Syn. Παιδοφθορος, τεκνοκτονος, τεκνοραιστης, τεκνολετης, τεκνολετειρα.
*Παιδοπῖπης. puerorum speculator. *Hermeas ap.* Ath. p. 563. e. *Vid. Brunck. ad* Arist. Thesm. 393.*
Παιδοποιεω, et, *med.* Παιδοποιοῦμαι. Παιδουργεω. liberos procreo.
—προσθεν εξαπωλεσας,-Καὶ παιδοποιεῖς,— Soph. El. 591.
* σὺ δ' αλλο λεκτρον παιδοποίησαι λαβών. Orest. 1078. P.*
—χωρῶν εν διναις-Ταῖς Αλφειοῦ παιδουργει. Ion. 175.
Syn. Τεκνοποιεω, τεκνογονεω.
Παιδοποιός. liberos procreans.
ὦ παιδοποιοὶ συμφοραὶ, πονοι βροτῶν. Rhes. 980.
Παιδοπόρος. ὁ ἡ. liberos præbens.
—παιδοπόρον γενεσιν. Philipp. *Anal.* ii. 221.
Παιδοσύνη. adoptio.
χρηματίαι στοργαῖς καὶ παιδοσυνησιν οθνειων. Man. 4. 378.
*Παιδοτρῖβεω. Strato, *Anal.* T. ii. p. 374.*
Παιδοτρῖβης. artis gymnasticæ magister.
εν παιδοτριβου δὲ τίνα παλην εμανθανες; Equit. 1235.
Syn. Παιδοτριψ, γραμματιστης, γυμναστης, παιδαγωγος.
Παιδοτρῐβῐκῶς. *adv.* ut decet παιδοτρίβας.
αλλ' εὖ λεγεις, καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγι. ib. 490.
Παιδοτροφεω. pueros educo.
πῶς ταυτην παιδοτροφησω; Lysist. 955.
Syn. Τεκνοτροφεω, παιδοκομεω.
Παιδοτρόφος. puerorum altor, *vel,* altrix.
πατέρα, τάν τε παιδοτρόφον. Herc. F. 902.
Syn. Τεκνοτροφος, κουροτροφος.—παιδαγωγος.
Παιδοτρωτος. a liberis afflictus.
πολλὰ δ' ετυμα παιδοτρωτα
παθεα προσμενει τοκεῦ-σι— Eumen. 500.
Παιδουργεω. liberos procreo. Vid. Παιδοποιεω.
Παιδουργῐᾰ. liberorum procreatio.
τοῖς οἷσιν αυτοῦ δυστεκνον παιδουργιαν. Œd. T. 1271. (48. B.)
*Παιδοφῐλεω. *apud* Athen. p. 697. d. Meleag. 30.
Παιδοφῐλης, *vel* Παιδοφῐλος. puerorum amator.
παυετε, παιδοφιλαι, κενεὸν πονον· ισχετε μοχθων. Ep. ἀδ. 34.
Παιδοφόνος. ὁ ἡ. qui liberos *vel* suos; *vel,* 2. alterius enecat.
οἷά τε πασχομεν εκ τῆς μυσαρᾶς*
καὶ παιδοφονου τῆσδε λεαινης; Med. 1403.
2. ετλην δ', οἷ' ουπω τις επιχθονιος βροτὸς αλλος,
ανδρὸς παιδοφονοιο ποτὶ στομα χεῖρ' ορεγεσθαι. Ω. 505.

*Παιδοφορεω. puerum fero.
τετράκι δ' ευδαιμων παιδοφορῶν ανεμος. Meleag. 7.*
Παιζω. ludo.
σφαιρῃ ταί τ' ἀρ' επαιζον, ἀπὸ κρηδεμνα βαλοῦσαι. ζ. 100.
οἷα βλεπεις, ὁπποῖα φιλεῖς, ὡς αγρια παισδεις. The. 20. 6.
παιζοντες, οἷς μετουσια-Θεοφιλοῦς ἑορτῆς. Ran. 442. B.
Syn. Αποπαιζω, διαπαιζω, εμπαιζω, προσπαιζω, αθυρω, γελοιαζω, αστεϊζω, χαριεντιζομαι.—χλευαζω, χορευω.
*Παιηονιος, ᾱ, ον. medicus, salutaris.
ἦν χρονος, ἡνίκα γαῖα βροτοὺς δια σεῖο, Γαληνὲ,
δεχνυτο μεν θνητοὺς, ετρεφε δ' αθανατους.
χηρευεν δὲ μελαθρα πολυκλαυτου Αχεροντος,
σῇ παιηονιῃ χειρὶ βιαζομενα. Magnes, *An.* ii. 304.*
Παιηων. hymnus. Vid. Παιαν. Παιων.
καλὸν αειδοντες παιηονα κοῦροι Αχαιῶν. Α. 473.
——Παιηονι μυθῳ. Nonn.
Παιηων, Παιων. Deus medicinæ.
τῷ δ' ἐπι Παιηων οδυνηφατα φαρμακα πασσων. Ε. 401.
Epith. Μειλιχοδωρος.
Παιηονις, Παιωνις. ἡ. salutifera. *Sed vid.* Παιωνιάς.
τῆς παιηονιδος πληθομενος σοφιης. Ep. l. 2.
Νυσιαι[1], μανικαὶ, παιωνιδες, ειαροτερπεῖς. Orph. H. 50. 14.
Παικτειρᾰ, ας. ἡ. quæ ludit. *Orph. ad* v. Νυξ.
*Παικτης. ου. ὁ. lusor.
—ἢ ῥ' ὅτι παικτας-Ἡσθά τις,— Leon. *Tar.*-An. i. 242.*
Παιονια. regio Thraciæ, circa fluvv. Strymonem et Axium.
ὅς ῥ' εκ Παιονιης εριβωλακος ειληλουθει. Ρ. 350.
Παιονες populus *e reg. modo dicta.*
αυτὰρ Πυραιχμης αγε Παιονας αγκυλοτοξους. Β. 848.
Epith. Ἱπποκορυσται. δολιχεγχεες.
Παιονίδης. *patron.* a Παιων. [Λ. 339.
—Αγαστροφον ουτασε δουρὶ-Παιονιδην ἡρωα κατ' ισχιον·—
Παιπᾰλη, Παιπᾰλημᾰ. farina tenuissima. 2. *metaph.* de versuto.
λεγειν γενησει τριμμα, κροταλον, παιπαλη. Nub. 259.
σοφισμα, κυρμα, τριμμα, παιπαλημ' ὁλον. Av. 430.
Syn. Παλη, γυρις. 2. κερδαλεος, πανοῦργος, δυσκαταληπτος.
Παιπᾰλοεις. præruptus.
οικία ποιησωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοεσσῃ. Μ. 168.
Syn. Παιπαλος, τραχυς, κραναος, οκριοεις, κατακρημνος, κατεῤῥωγως, σκυρωδης, σκυρωτος, ταναος, δυσβατος.
Παιπαλα. τα. loca prærupta. [3. 193.
—ὁ δ' εννεα μῆνας εφοιτα-Παιπαλά τε κρημνούς τε,—Call.
Παῖς, παιδος. ὁ ἡ. puer vel puella. 2. servus. 3. filius.
εἷς βασιλεὺς, ᾧ δῶκε Κρονου παῖς αγκυλομητεω. Β. 205.
τῶν ἦρχ' Αγχαιοιο παῖς, κρειων Αγαπηνωρ. ibid. 609.
ευσεβεων παιδεσσι τὰ λῷια, δυσσεβεων δ' οὔ. Theoc. 26. 32.
Syn. Κορος, κορη, παιδιον. 2. ακολουθος, δουλος. 3. υἱός, θυγατηρ. Epith. Αἰδηλος, αταλαφρων, αφαυρος, αφρων, αποτμος, αγαπητος, ἁπαλος, αριστονοος, ασθενης, αριπρεπης, αρηϊφιλος, αγαπηνωρ, απιστος, γλυκερος, νεογιλος, ευμορφος, ιοβοστρυχος, ἡβητης, θυμηρης, ζηλημων, νηπιαχος, νηπιος, μεγαλητωρ, μεγαυχης, κακομηδης, ορφανικος, πρωθηβης, παναωριος, οινοχοος, τηλυγετης, τηλεθάων, βοηνομος, ὑπερφιαλος, φιλομητωρ, φιλαοιδος, χαλιφρων.—ἁπαλα φρονεων.—εναγωνιος, κισσοφορος, αγλαος. *fem.* ερατεινη.
Phr. Νεοτρεφες ερνος.—ἥβης χρυσεον ανθος.
καὶ παῖς αρτικομιστος, ἑλὼν ανιουλον απηνην. Nonn.
—αγαπητὸς, πατρὶ ἐοικώς.
οψιγονον, γαλαθηνον, ὑπὸ τροφῷ αιὲν αδακρυν. Theoc.
παῖδα θεοκλυμενον, θεοειδεα, νηπιον αὔτως. Cast.
εστι δ' ὁ παῖς γλυκυδακρυς, αεικελος.— Ep.
ουδέ οἱ ἁβρὸς ιουλος ερευθομενοιο γενειου
αχνοα χιονεης εχαρασσατο κυκλα παρειῆς. Non.
*Παισδω. *Dor. pro* παιζω. ludo.
τᾶν χαριτων τοδε λουτρὸν αθυρματα. καὶ γὰρ εκεῖνο
μοῦνας εσω παισδειν τὰς Χαριτας δεχεται. Ep. ἀδ. 327.*
Παισος, *item,* Απαισος. ἡ. urbs Hellesponti.
καὶ βαλεν Αμφιον Σελαγου υἱὸν, ὅς ῥ' ενὶ Παισῷ
ναῖε πολυκτημων, πολυλήϊος·— Ε. 612.*

1. Corruptelam indicat vitiatum metrum: et perite eam tollit Hermannus, legendo, Νύσιαι, οἰστρομανεῖς·

Παιφασσω. oculos circumfero. 2. tumultuor. 3. illustro.
συν τῇ παιφασσουσα διεσσυτο λαὸν Αχαιῶν. B. 450.
Syn. 1. Εκπαιφασσω. 2. ὁρμαω (εκφανῶς,) ενθουσιαω. 3. φανεροποιῶ.

Παιω. percutio.
—τὸν δ' ορθὸν ανω-Κιονι δησας,—
παιει λιγυρᾷ μαστιγι διπλῇ. Aj. 242. [686.
εις ταχος παιει, ξυναπτων στρογγυλοις τοῖς ῥημασι. Ach.
παιειν εφ' ἁλὶ τὰν μαδδαν, αικα τις διδῷ. ib. 835.
Syn. Παιομαι, καταπαιω, πατασσω, τυπτω, κρουω, αικιζω, πληττω, κροτεω, δαιρω, εντριβω, συγκοπτω, φονευω, βαλλω.—ποιῶ (συντονως.)—εσθιω.

Παιων, ῶνος. ὁ. epith. Apollinis, *item*, Æsculapii. 2. hymnus. 3. medicus.
1. Ασκληπιοῦ παιῶνος ευμενοῦς τυχών. Plut. 636.
2. παιὼν δὲ λαμπει στονοεσσά τε γῆρυς ὁμαυλος. Œd. T. 187. (Brunck. *qui dedit* παιάν.)
3. ιθι, ιθι μοι παιων (Ὕπνε.) Philoct. 853. (32. B.)
ουδέ τιν' αυτῷ-Παιῶνα κακῶν επινωμᾶν. ib. 167.
Syn. 1. Παιηων. 2. παιαν, αλαλαγμος. 3. ιατρος, θεραπεια. Epith. 3. Πολυφαρμακος, οδυνηφατος.

*Παιωνιᾶς, ἁδος. ἡ. vim sanandi habens.
τῆς παιωνιάδος πληθομενος σοφιης. Agath. *An.* iii. 58.*

Παιωνιζω, *potius*, Παιανιζω. pæanem cano.
ολολυγμὸν ἱερὸν ευμενῆ παιανισον. Sept. Th. 274.
Syn. Ευχομαι, ὑμνεω, παιᾶνα ᾀδω, ευφημεω.

Παιωνιος, Παιηονιος. ad medicinam valens.
—Παιωνιας-Εις χεῖρας ελθεῖν— Philoc. 1383. (1345. Br.)
πημονᾶς ελυσατ' εὖ
χειρὶ παιωνιᾳ κατασχεθων. Æsch. Supp. 1074.
σῇ παιηονιῃ χειρὶ βιαζομενα. Magnus, *An.* ii. 304.
Syn. Ιατηριος, ακεσιμος, παιαν, παιων.

Παιωνις. Vid. Παιηονις, *sive* Παιωνιας.

*Πακτᾶ. τα. *quasi*, πηκτά. fores, seu, januarum compages.
ἁ 'νὴρ ὑβριζει· κλεῖε πακτὰ δωματων. Acharn. 479.

Πακτᾶ, ᾶς. ἡ. *Dor. pro* πηκτὴ, caseus.
Πειθοῖ καὶ Παφιᾳ πακτὰν καὶ κηρια σιμβλων
τῆς καλυκοστεφανου νυμφίος Ευρυνομας
Ἑρμοφιλας ανεθηκεν ὁ βωκόλος. αλλὰ δεχεσθε
αντ' αυτᾶς πακτὰν, αντ' εμέθεν τὸ μελι. Joän. Barbuc.

Πακτὶς, ἴδος. ἡ. *Dor. pro* πηκτίς, *qu. vid.* [*An.* iii. 12.

Πακτοω, et *med.* Πακτοῦμαι. claudo, pango.
αλλ' ὡς ταχος τὸν παῖδα τονδ' ηδη δεχου,
καὶ δῶμα πακτου.— (*editt. pleræque perperam*, δῶμ' απακτον.
μοχλοις δὲ καὶ κληθροισι [Vid. Br. in) Ajac. 578.
τὰ προπυλαια πακτοῦν. Lysist. 265.*
ενεβυσαμεν ῥακιοισι, κἀπακτωσαμεν. Vesp. 128.
λαιφεα πακτωσας, μεσσα θεει πελαγη. Autom. *An.* ii. 161.
Syn. Φρασσω, πληροω, σφηνοω, πηγνυω.—εκτεινω, κλειω, ασφαλιζομαι.

Πακτωλιος. *adj.* a sequ.
*αὖθις τὸν αντιποινον εκχεας ισον
Πακτωλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μυδρον. Lyc. 272.

Πακτωλός. Lydiæ fluvius.
Μηονιον Πακτωλὸν εκυκλωσαντο λιπόντες. Call. 4. 250.
ἁ τὸν μεγαν Πακτωλὸν ευχρυσον νεμεις. Philoct. 397.
Epith. Χρυσοσπορος, χρυσαυγης, κροκοεις. Μαιονιος.
Phr. Πολυχρυσος ποταμός. Dion.
*αὖθις δὲ κιρκοι Τμῶλον εκλελοιπότες,
Κιμψον τε,* καὶ χρυσεργὰ Πακτωλοῦ ποτά. Lyc. 1351.
—ῥεεθρα βαθυπλουτου ποταμοῖο.
Πακτωλὸς κελαρυζε χεων χρυσοσπορον ὕδωρ
πορφυρεαις ψαμαθοισι, βαθυπλουτων δὲ μεταλλων
αφνειῳ κεκυλιστο βυθῷ χρυσουμενος ιχθυς.
—ὁπῃ χρυσαυγεῖ πηλῷ
αφνειῆς Λιβανοιο μελαν φοινισσεται ὕδωρ.
—ὁπῃ Πακτωλίδος οχθης
χρυσὸν ερευγομενης αμαρυσσεται ολβιος ιλύς. Nonn.

*Πᾰλαγμὸς, οῦ. ὁ. gutta, stilla. *Vid. Pors. ad* Orest. 909.
πριν αν παλαγμοῖς αἱματος χοιροκτονου
αυτος σε χρανῃ Ζευς καταστάξας χεροῖν. Æsch. ap. Eustath.
Syn. Σταλαγμος, σταγων.*

Πᾰλαι. *adv.* olim.
ὡς ὁ γερων ωτρυνε, παλαι πολεμων εὖ ειδώς. Δ. 310.
καί κεν δὴ παλαι ῆσθα ενερτερος Ουρανιωνων. E. 898.
Syn. Εκπαλαι, προπαλαι, απο παλαιοῦ, εν χρονῳ, εμπροσθεν, παρος, ποτε, προτερον. *παλαιφατον. qu. v.*

Παλαιγενὴς, Παλαιογενης, Παλαιγονος, Παλαιογονος, Παλαιγονιος[1]. senex, annosus.
Λα-ΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ. Phœn. 354.
χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενες— Nub. 357.
ορσει· τὴν δ' αρα φασὶ παλαιγονιης ἱερὸν πῦρ. Lith. 182.
μητίν τε γαρυων παλαιγονων. Ol. 13. 70.
ουδὲ τὸ Κεκροπιων αστυ παλαιογονων. Ep. ἀδ. 487.
Syn. Προγονος, παλαιος, πρεσβῦτης.

*Πᾰλαιθετος. antiquus.
αλλ' εἶα, Λυδαι ψαλτριαι, παλαιθετων
ὑμνων αοιδοὶ τὸν ξενον κοσμησατε. Ion ap. Ath. p. 634. f.*

Παλαιμονεω. contendo. Vid. Παλαιω.
χαυνᾳ πραπιδι παλαιμονεῖ κενεᾷ. Pyth. 2. 112.

Παλαιμων. nomen Dei marini.
συντροφε Βακχεχοροιο Διωνυσου πολυγηθοῦς,
ὃς ναιεις ποντοιο βυθοὺς βαθυκυμονας ἁγνοὺς,
κικλησκω σε, Παλαῖμον, επ' ευιεροις τελετῆσιν,—
ποντοπλανοις γὰρ αεὶ νηυσὶν χειμῶνος εναργὴς
φαινομενος σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς αναφαινῃ,
ῥυομενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ ποντιον οἶδμα. Orph. H. 74.
Phr. Ποντιας παῖς Λευκοθεας,—νεῶν φυλαξ. Eur.
Epith. Θρασυς, βρεφοκτονος, ολβιοδωτης.

Πᾰλαιομητωρ. antiqua mater.
ιω Ζεῦ, τᾶς παλαιοματορος
παιδογονε,ποριος Ιναχου. Eur. Suppl. 628.

Πᾰλαιος. antiquus.
ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρωϊός εσσι παλαιός. Z. 215.
αθανατοι τιμῶσι παλαιοτερους ανθρωπους. Ψ. 788.
Syn. Αρχαῖος, ωγυγιος, δηναιος, γηραιος, σαθρος, ὁ παλαι, ὁ προσθεν.

Πᾰλαιοτης. vetustas.
παλαιοτης γὰρ τῷ λογῳ γ' ενεστί τις. Helen. 1062.
Syn. Αρχαϊσμος, αρχαιοτης. παλαιωσις.—εγγηραμα.

Πᾰλαιοφρων. antiqua sapiens.
εμὲ παλαιοφρονα κατὰ γᾶν οικεῖν. Eumenid. 841.
Syn. Παλαιος. συνετος. αρχαῖα φρονῶν.

Πᾰλαισμα. lucta.
πολλὰ παλαισματα καὶ γυιοβαρῆ. Agam. 63.

Πᾰλαισμοσυνη. lucta.
δεικνυμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσυνης αλεγεινῆς. Ψ. 701.
Syn. Παλαισμος, διαπαλαισμα, διαπαλη, παλη, αγων, αθλησις.—στρατηγημα.
Epith. Γυιαλκης, πολυτειρης, ὑπεροπλος, μελιηδης, κακοξενος, νυμφοστολος, ἱμερτη, φιλοπαιγμων.—πομπος ερωτων.

Πᾰλαιστᾶγης. *epith.* veteris vini. Vid. ad v. Κυαθειον.

*Παλαιστὴ, ῆς. ἡ. palmus, mensura quatuor digitorum. *Vid. Photii Lex.* v. Παλαστή.
τῆς πεζης τὰ μὲν ακρα τὰ δεξια μεχρι παλαιστῆς
καὶ σπιθαμης ουλης Βιττιον ειργασατο. Leonid. *An.* i. 225.*

Πᾰλαιστής. luctator.
ου γὰρ πυγμαχοι ειμὲν αμυμονες, ουδὲ παλαισταί. θ. 246.
Syn. Παλαιστικος, παγκρατιαστης, αγωνιστης, αθλητης.
Epith. Αμφιγυος. Soph. Phr. [Ουκ αμοιρος αμφὶ παλᾳ. Pind. αφυκτῳ χερὶ κλονεων. ib.] [7. 125.
εἷς δ' επὶ τᾶσδε, φεριστε, Μολων αγχοιτο παλαιστρας. Theoc.
Syn. Παλαιστηριον, γυμνασιον, κονιστρα, αγωνιστηριον.

*Πᾰλαιστρᾱ, ας. ἡ. palæstra. [iii. 74.
κεὶ μεν παννυχιησιν ὁμιλησασα παλαιστραις. Paul. Sil. *An.*

Πᾰλαιστρῖτης, ου. ὁ. luctator. [191.
τόν με παλαιστριτην ομοσας θεὸν ἑπτακις φιλησειν. Call. *fr.*

Πᾰλαιτερος. compar. a παλαι, *sive pro* παλαιστερος. Unde *adv.* παλαιτερον. antiquitus, olim.

1. Abesse poterit hæc vox, siquidem Tyrwhittus evicit in Orph. loc. cit. legi debere παλαιγενέες, haud παλαιγονίης.

ὅν καὶ κοῦρον εόντα παλαιτεροι ἡνιοχῆες. Epig. *An.*iii. 28.
κογχος εγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαιτερον·— Callim. Ep. 5. *Blomf.**
Πᾰλαιφᾰγος. *pro var. lect. agnoscit Schol. Cod. Harl. in l. c.*
ου γὰρ απὸ δρυός εσσι παλαιφαγου, ουδ' απὸ πετρης. τ. 163.
al. παλαιφατου.
[Παλαιφᾰτον. *adverbialiter.* Vid. Παλαι.
Αχαρναι δὲ παλαιφατον
εὐᾱνορες. Nem. 2. 25.]
*Παλαιφᾰτος. Nom. Pr.
καινὸς γάρ εστιν ούτοσὶ Παλαιφατος. Athenion ap. Ath. p. [661. b.*
Πᾰλαιφᾰτος. celebratus, priscus.
ὢ ποποι, ἦ μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ' ἱκανει. ι. 507.
Syn. Παλαιος, ἀρχαῖος.
Πᾰλαιχθων. antiquus terræ possessor. 2. Nom. Pr. *Æsch. Supp.*
τί ῥέξεις, παλαῖχθον Αρης; προδω- [249. 343.
σεις τὰν τεὰν γᾶν; Sept. Th. 101. *Blomf.*
Πᾰλαιω. luctor.
αὔτως· ου γὰρ πύξ γε μαχησεαι, ουδὲ παλαισεις. Ψ. 621.
δεινὸς γὰρ οἶνος, καὶ παλαιεσθαι βαρύς. Cycl. 674.
Syn. Εκπαλαιω, προσπαλαιω, καταπαλαιω, συμπαλαιω, διαπαλαιω. διαμαχομαι. ενοχλοῦμαι.
Phr. Αμφὶ παλαισμοσυνης φιλοπαιγμονες εἶχον αγῶνα.
Πᾰλᾰμαομαι. struo, machinor. [Nonn.
τολμημα νεον παλαμησαμενος. Pac. 93.
Syn. Τεχναζομαι, εργαζομαι (χερσιν.)
Πᾰλᾰμη. palma, manus. 2. ars, ratio, qua aliquid efficimus.
—νῦν αὐτέ μιν υἷες Αχαιῶν,
εν παλαμῃς φορεουσι δικασπολοι,— Α. 238.
παντοῖαι δ' αρεταὶ, καὶ βιοτου παλαμαι. Theog. 624.
Syn. Χειρ, σπιθαμη. 2. τεχνη. τροπος. μηχανη. πρᾶξις.
Epith. Αριστοπονος, ακοιμητος, αυτοφονος, ανδροφονος, ἁρπαλεα, αχραντος, αβρεκτος, απληστος, αφειδης, απολεμος, αταρβητος, αἱμοβαφης, ἁπαλοχρως, γλυκερα, βριαρα, ἱκεσια, εναγης, ενσθενης, ευπολεμος, ευκαρπος, ευτροχαλος, ερωτοτοκος, εργοπονος, θηροφονος, λεοντοφονος, καρτερα, μαινομενα, πολυχανδης, πενητοκομος, συμπλεκης, ὁμοπλεκτος, ῥοδοπηχυς, ῥοδοδακτυλος, ῥοδεα, στιβαρα, χιονωδης, τολμηρα, ερωμανης, πυρσοφορος, παιδοκομος, παιδοφονος, ταμεσιχρως, ὑλοτομος. μοιριδιος, τραχεῖα.
Πᾰλᾰμηδης. filius Nauplii et Clymenes, Atrei filiæ: frater Œacis. Vid. Οιαξ.
εὖ γ', ὦ Παλαμηδες, ὦ σοφωτατη φυσις. Ran. 1499. (51. B.)
αλλὰ καὶ αντιθεῳ Παλαμηδεῖ θῆκας ολεθρον. Cal. l. 5. 198.
Epith. Σαοφρων.
Phr. Χρονου τ' εφεῦρε διατριβὰς σοφωτατους
πεσσους, κυβους τε, τερπνὸν αργιας ακος. Soph. Fr.
Πᾰλαμναῖος. cujus manus cæde contaminata est.
Ζῆνα, παλαμναιων τιμηορον ἱκεσιαων. Apoll. 4. 709.
φονεα γενεσθαι καὶ παλαμναῖον σεθεν. Trach. 1223.
Syn. Φονευς. μιαρος. εχθρος, πολεμιος, σκληρος, πικρος, σοβαρος, φονιος, αποτροπαιος.
*Πᾰλᾰσια, ων. τα. τὰ συγκεκομμένα σῦκα. Hesych.
τῶν τε παλασιων εκεινων. (*Troch. Dim. Acat.*) Pac. 574. *Brunck. qu. vid. ad l.*
Πᾰλασσω, et Παλασσομαι. inquino adspersis multis sordibus; motu turbo et fœdo: *deinde et,* moveo sortes.*
αἵματί τ' εγκεφαλῳ τε παλαξέμεν ασπετον οὖδας. ν. 395.
Ατρεΐδης, λυθρῳ δὲ παλασσετο χεῖρας ααπτους. Λ. 169.
κληρῳ νῦν πεπαλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λαχησιν. Η. 171.
Syn. Βρεχω, μολυνω.—μαλασσω.—κληροω.
Πᾰλᾰχή. **vox antiqua pro ἀρχή.* Vid. Hesych. vv. ἐκ παλαχῆς, et παλαχῆθεν.
τῷ μέν τ' εκπαγλον κοτεων βασιληῒος ορνις*
αιετὸς εκ παλαχῆς επαεξεται,— Nic. Th. 449. *al.* εξ αιθρης.
Παλευτρια. illex, columba.
τὰς φειδωλοὺς κερματων παλευτριας. Ath. 13.
Πᾰλευω. allicio.
ὅπως παλευσῃ δυσμενεῖς, κατασκοποις. Lyc. 784.
ἤ μιν παλευσει δυσλυτοις οιστρον βροχοις. ib. 405.
Syn. Εξαπαταω, επισυρομαι, επαγω, ὑπαγομαι, θηρευω.
Πάλη. lucta. Vid. Παλαισμα.
Αγχαῖον δὲ παλῃ Πλευρωνιον, ὅς μοι ανεστη. Ψ. 635.
Syn. Διαπαλη, παλαισμα, παλαισμοσυνη.
Epith. Δυσμενης, διασφαλτος, ευγυρος, ευπαλαμος, κραταια, καλλινικος, ξενοκτονος.
Phr. [Αμφιπλεκτοι κλιμακες. Trach. 520.]
γυμνοὶ αεθλευοντες εφεστασαν· αμφοτεροι δὲ
πρῶτα μὲν αμφοτερας παλαμας επὶ διζυγι καρπῷ
συμπλεκον, ενθα καὶ ενθα χυτῆς επὶ νῶτα κονιης
αλληλους ερυοντες αμοιβαδις, ἅμματι χειρῶν
ακροτατῳ σφιγξαντες, κ. λ. Nonn. l. 37.
Πᾰλημα. pollen. Nic. Alex. 551. Vid. ad v. Μυλοεργης.
Syn. Παιπαλη.
Πᾰλιγγλωσσος, *ου. ὁ ἡ. diversus a priori sermo, quo ille fit irritus. 2. diversa et abhorrente (qualis est barbarorum) utens lingua.* —παλιγγλωσσον δέ οἱ αθανατοι
αγγελων ῥῆσιν θεσαν. Nem. 1. 88.
*2. —ουδ' ἔστιν οὕτω
βαρβαρος ουτε παλιγγλωσσος πολις,
ἅτις ου Πηλέος αϊει κλεος
ἥρωος, ευδαιμονος γαμβροῦ θεῶν.* Isth. 6. 34.
Πᾰλιγκᾰπηλος. qui a caupone emit, quo vendat.
Ἑρμῆν παλιγκαπηλον ἡμᾶς δεῖ τρεφειν; Plut. 1157.
Syn. Καπηλος.— ὁ απὸ τοῦ εμπορου αγοραζων. παλιμπωλος, μεταπρατης, μεταβολος.
Πᾰλιγναμπτος. retrorsum curvus. [Northm.)
νῆας ανεκρουσαντο παλιγναμπτοισι κελευθοις. Tryph. 514. (23.
Syn. Παλιγκυρτος, καμπυλος. παλιντονος.
Πᾰλιγκοτος. iracundus.
αγριος εἶ, πρὸς παντα παλιγκοτος, ἠ ὑπεροπτης. Theoc. 22. 58.
Syn. Οργιλος, στυγνος. φοβερος. εχθρος.
Πᾰλιγκοτως. *adv.* iracunde.
ετ' εστι παντων πρῶτον, ἓν δ' αινεῖτ' ετι,
φερειν τὰ συμπιπτοντα μὴ παλιγκοτως. Eur. *fr.* Œnom. iii.
Πᾰλῐ, Παλιν. *adv.* iterum; retro.
ἣν διζῃ Τιμαρχον εν αϊδος, οφρα πυθηαι
ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ παλι πῶς εσεται, κ. λ. Call. Ep. 11. Ern.
αλλὰ καὶ ὣς εθελω δομεναι παλιν, ει τό γ' αμεινον. Α. 116.
χωομενος δ' ὁ γερων παλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Απολλων
ευξαμενου ηκουσεν, επεὶ μαλα οἱ φιλος ἦεν. ib. 380.
†δεινὸς Ερως, δεινός. τί δὲ τὸ πλεον, ἢν παλιν ειπω,
καὶ παλιν, οιμωζων πολλάκι, δεινὸς Ερως; Meleag. 51.
Syn. Εμπαλιν, αψ, αὖ, αὖθις, εξαῦθις, εισαῦθις, εναλλαξ, δισσῶς.
Παλῖκοι, ων. οἱ. ἦ καὶ Παλικων ευλογως μενει φατις;
παλιν γὰρ ἵκουσ' εκ σκοτους τοδ' ες φαος. Æsch. Fr.
Πᾰλιλλογος. rursus numeratus.
λαοὺς δ' ουκ επεοικε παλιλλογα ταῦτ' επεγειρειν. Α. 126.
Syn. Παλισυλλεκτος. παλιναγρετος. δισσολογος.
Πᾰλιμβᾰμος. retrogradus, reciprocus.
ἁ μὲν ουθ' ἱστῶν παλιμβα-μους εφιλασεν ὁδούς. Pyth. 9. 33.
Syn. Οπισθοπορος, οπισθοβαμων. παλιμπετης, οπισθορμητος. παλιντροπος, παλισσυτος.
Πᾰλιμβλαστης. iterum germinans.
—καὶ παλιμβλαστῆ κυνα-Ὕδραν φονευσας,— Herc. F. 1274.
Syn. Παλιναυξης. παλιμφυης. παλιβλαστος.
Πᾰλιμβολῐᾱ. ἡ. dolus, inconstantia.
δεχνυται αστοργου κεντρα παλιμβολιης. Agath. *An.* iii. 34.
Syn. Αστασια.
*Παλιμβολος, *i. e.* sæpius venditus, *citatur e Menandri Sicyonio.* Harpocration in v.*
Πᾰλιμμηκης. duplicatus in longitudinem.
παλιμμηκη χρονον τιθεῖσαι-Τριβῳ— Agam. 204.
Πᾰλιμπετες. retro. Vid. Παλιμβαμος.
μνηστῆρες δ' εν νηῒ παλιμπετὲς απονεωνται. ε. 27.
αυταρ ὅγ' εις ἑτερωσε παλιμπετὲς ομματ' ενεικε. Apoll. 4. 1315.
Syn. Οπισω. εις τοὐπισω, παλικαμπες, παλιγκινες.
Πᾰλιμπλαγκτος. iterum errabundus.
αφ' οὗ παλιμπλαγκτοισι χειμαζει δρομοις. Prom. 837.
al. πολυπλαγκτοισι. *al.* γ' ἀλιπλαγκτοισι.
Syn. Πολυστροφος.
Πᾰλιμπλαζομαι. aberro.

—νῦν αμμε παλιμπλαγχθένταςοἴω-Αψ απονοστησειν,—Α.59.
*Πάλιμπλανής, έος. ὁ ἡ. retro errans.
λοξά τε Μαιανδρου ρεῖθρα παλιμπλανεός. Antip. *Sid.—An.*
Πάλιμπλῦτος. denuo lotus. [ii.12.*
ου γὰρ εχεις κηφῆνα παλιμπλυτον,—Dioscor.ap. Ath. l.6.et
Παλιμπλωτος. iterum navigans. [*An.* i.501.
αὖθις παλιμπλωτοιο γενσεται φυγῆς. Lyc. 1431.
Παλιμποινα. τα. remuneratio.
παλιμποινα θελων αμειψει. Choëph. 791.
SYN. Αμοιβη, αντιδοσις.
Παλιμπορευτος, Παλιμπους. pedes reflectens; redux.
αυταὶ παλιμπορευτον ἵξονται βασιν. Lyc. 628.
στῆσαι παλιμπουν εις πατραν, όθεν πλανης. ib. 126.
ναὶ δοκεω, τοῦτ' εἶπας· ιθι φιλεραστε, παλιμπους
στεῖχε·—— Meleag. Epig. 108.
SYN. Παλιμπορος, παλιμβαμος, παλιντρυπος, αψορρος, παλινδρομος.—οπισθοβαμων.
*Παλιμπρ-ᾱτος, vel, *Ion.*-ητος. ὁ ἡ. iterum venditus. *De* servo nequam et inutili *dicitur.*
ἡ τοιοις διὰ πᾶσα παλιμπρητοισι δοθεῖσα. Crinag.*An.* ii. 145. (*De Colonia* libertinorum *Corinthum deducta.*)*
Πάλιμφημος. eximia laude prædicandus.
παλιμφαμος αοιδά. Ion. 1095.
SYN. Πολυφημος, ευφημος.—δυσφημος. κακος, εναντιος.
Πάλιμφρων. qui sententiam mutat.
τὸν ἡ παλιμφρων Γοργὰς εν κληροις θεῶν
καθιερωσει,—Lyc. 1349. SYN. Μεταγινωσκων. συνετος.
Πάλιμφυής. renatus, redivivus. Vid. ad v. Πηγη.
Πάλἴναγρετος. revocabilis.
—ου γὰρ εμὸν παλιναγρετον, ουδ' απατηλον,
ουδ' ατελευτητόν γ', ὁ τι κεν κεφαλῇ κατανευσω. Α. 526.
SYN. Παλιλλογος, ὑστερολήπτος, παλισυλλεκτος. παλιλληπτος, μεταβλητος.
Πάλιναυξης. renascens. Vid. Πετροτομος.
Πάλινδἴνητος. qui reciproco vortice revolvitur.
αστρωην εδιδαξα παλινδινητον αναγκην. Ep. *Anal.* ii. 521.
SYN. Συνεχης.
*Πάλινδορῐᾱ, ας. ἡ. corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur. *Vid. Pors. Præf. p.* 57.
σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλινδοριαν παισας αυτοῦ καταθησω. Plato *Comicus* apud Hesych.
Παλινδρομῐᾱ, ας. ἡ. cursus retrogradus.
ηδη γὰρ καὶ προσθεν επ' Αλκμηνην Διὸς ἦλθες
αντίος, ουκ αδαὴς δ' εσσὶ παλινδρομιης. Meleag. 81.*
Πάλινζωος, Παλιζωος. redivivus.
παλιζωος δὲ Σεληνη. Naz. —παλινζωῳ τινι ποντῳ. Nonn.
Παλινορος, Παλινορμενος, Παλινορσος. retrogradus. Vid. Παλιντροπος.
καὶ τὸ σφυρὸν παλινορον εξεκοκκισε. Acharn. 1178.
ὡς ολεκον Τρῶας παλινορμενω[1]· αυτὰρ Αχαιοί. Λ. 326.
ὡς δ' ότε τίς τε δρακοντα ιδὼν παλινορσος ανεστη. Γ. 33.
*Πάλινουροφόρος. ὁ ἡ. qui huc et illuc, rursum prorsum, jactatur.
καὶ παλινουροφορον, χεῖρα θερευς, θρινακα. Antiphil.*An.*ii.170.
Πάλινσκοπιά, ᾶς. ἡ. in contrariam partem dispectus.
εκεῖθεν ενθάδ', εἶτα παλινσκοπιάν. Orest. 1259. (*ex optima* Porsoni *conjectura.*)*
Πάλινστομεω. contrarium loquor. 2. obtrecto.
παλινστομεῖς αὖ, θιγγανουσ' αγαλματων; Sept. Th. 264.
SYN. Παλιν στωμυλεω. 2. δυσφημεω.
Πάλινστροβητος. retrogradus. 2. errabundus. V. Παλιντροπος.
παλινστροβητοις πημοναῖς αλωμενος. Lyc. 739.
Πάλιντῐτος. qui rependitur; vicissim punitus.
αικε ποτε Ζεὺς δῶσι παλιντιτα εργα γενεσθαι. β. 144.
SYN. Αντιτιτος, αντιτος.
Πάλιντονος. reflexus.
Τεῦκρος δ' ειν ατυς ἦλθε, παλιντονα τοξα τιταινων. Θ. 266.
SYN. Παλιγναμπτος, παλιρροπος. οπισθοτονος. εις τοὐπισω τεινομενος.
Πάλιντρᾰπελος. in contrarium versus.
*οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρωἴον
τῶνδ' εχει τὸν ευφρονα ποτμον,—Θεορτῳ σὺν ολβῳ,
επί τι καὶ πῆμ' αγει—*Παλιντραπελον αλλῳ χρονῳ. Olymp.
SYN. Επιστροφος, παλιντροπος. [2. 65.
Πάλιντρῐβης. qui denuo tritus est.
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ. Philoc. 453.
EXP. Τετριμμενα τοῖς κακοῖς.
SYN. Παλιντριψ, πανοῦργος.
*Πᾰλιντροπής. retro versus.
ουκ αρα δὴ κεινου σπειραχθέα κνωδαλα γαιης
ιϋγὴν μιμνουσιν, ὅτ' ες νομὸν ἠὲ καὶ ὕλην,
ἠὲ καὶ αρδηθμοῖο, μεσημβρινὸν αἴξαντος,
μειρονται· φυξῃ δὲ παλιντροπέες φορεονται. Nic. Th. 399.'
Πάλιντροπια. conversio retro facta.
ἡ δὲ παλιντροπιῃσιν αμηχανος, ουδέ τι μυθων
εκλυεν— Apoll. 3. 1156.
SYN. Παρεπιστροφη, ὑποστροφη. μεταβολη. επιστασις.
Πάλιντροπος. retro convertens gressum.
ουκ ἂν φρασειας ἥντιν' αὖ παλιντροπος
κελευθον ἕρπεις—; Philoc. 1251. (1222. Br.)
SYN. Παλινοστος, παλινοστιμος, ὑποστροφος, ὑποτροπος. παλιμπορευτος, παλιμπους, παλινορσος, παλινορος, παλινστροβητος, παλιμβᾱμος, παλινδρομος, παλιντραπελος. αντιστροφος. εναντιος. οπισθορμητος.
Παλιντῠπης. qui repercutitur. 2. repercutiens.
—ᾶλτο δ' ακωκὴ,
ραιστηρ, ακμονος ὥστε, παλιντυπες— Apoll. 3. 1253.
Παλιντῠχης. qui contraria fortuna utitur.
—πα-λιντυχῆ τριβᾷ βιον. Agam. 473.
Πάλιουρος. paliurus, frutex asper in Africa. [87.
καγκανα δ' ασπαλαθω ξυλ' ετοιμασατ' ἡ παλιουρω. Theoc.24.
ἢ πευκαν, ἢ τανδε πολυστελεχον παλιουρον. Zonas,*An.*ii.81.
SYN. Ακανθα, βατος.
Πάλιουροφορος. ferens paliuros. *Sed vid.* Παλινουρ.
Πάλιρροθιος, Παλιρροιος, Παλιρροος. refluentes habens fluctus
τὴν δ' αἶψ' ηπειρονδε παλιρροθιον φερε κῦμα. ι. 485.
αλλὰ παλιρροιη επινηχεται, ανθερικος ὥς. Call. 4. 193.
—εις δὲ γῆν παλιν
κλυδων παλιρρους ἦγε ναῦν— Iph. T. 1397.
ανδρασι κενθομενοισι παλιρροον ἆσθμα φυλασσων. Tryph.75.
SYN. Αψορροος, παλινδρομος, παλιρρυτος, αντιστροφος.
Παλιρροια. refluxus.
μολις δὲ Βυνης εκ παλιρροιας κακῆς. Lyc. 757.
SYN. Αναρροια. αναστροφη, παλινδρομια.
Παλιρροπος. qui retro vergit. Vid. Παλιντονος.
διπλῆν ακανθαν καὶ παλιρροπον γονυ. Eur. El. 492.
Πάλισκιος, Παλινσκῖος. ad retrogradum gressum incitatus.
αντρον εσω ναιουσα[2] παλισκιον, ενθα Κρονιων. H. Merc.6.
SYN. Βαθυσκιος, κατασκιος, ευσκιος, επισκιος, συσκιος, ὑποσκιος, ζοφερος, σκοτεινος.
Πάλισσῦτος. resiliens.
*—ου γάρ τι βελος διὰ σαρκὸς ολισθεν
οκριοεν,* χλωρῇ δὲ παλισσυτον εμπεσε ποιῃ. Theoc.25.231.
SYN. Παλιμβαμος, παλινορμενος.
Παλῐωξις, *pro* Παλιδιωξις. insecutio.
ει δέ χ' ὑποστρεψωσι, παλιωξις δὲ γενηται
εκ νηῶν,— Μ. 71. *item*, Ο. 601. SYN. Επελασις, διωγμος
Παλλαγμα, Παλαγμα. (*a* Παλλασσω. *Pauw.*[3])
καὶ κρυβδα γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλαγματων. Æsch.Supp.303.
SYN. Μολυσμα, μιασμα.
Παλλᾰδιᾰ. τα. simulacra Minervæ in proris triremium collocari solita.
μισθοῦ διδομενου, Παλλαδιων χρυσουμενων. Acharn. 546.
*Παλλᾰκὴ, ῆς. ἡ. pellex.
λαγνὸς, προγαστωρ, παλλακαῖς συνημμένος. Ep. αδ. 552.*
Παλλᾰκῖος. *adj. a* Παλλακη.
—μηδ' επὶ παλλακιοις λεχεεσσι μιγειη. Phocyl.
Παλλᾰκίς. pellex.

1. Melius divisim, πάλιν ὀρμένω, cum plerisque, opinor, editt.

2. Scribit Hermannus, δύνουσα, quod certe melius.
3. Porsonus, apud quem vs. est 294. sic edidit:
καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα παλλακισμάτων;

ὅς μοι παλλακίδος πέρι χωσατο καλλικομοιο. I. 449.
Syn. Παλλακη, ἑταιρη, ὁμευνετις.
Παλλᾰς. Vid. Αθηνη.
Παλλὰς Αθηναιη· τοὶ δ' ουκ ιδον οφθαλμοῖσι. K. 275.
Παλλᾶς, ντος. ὁ.
ἡ δὲ νεον σκοπιὴν προσεβησατο δῖα Σεληνη,
Παλλαντος θυγατηρ, Μεγαμηδειαο ανακτος. H. Merc. 99.
Παλλασια. τα. (*perperam pro* παλάσια. qu. vid.) caricæ constipatæ.
Παλλᾰτιδες. *epith.* rupium apud Argos.
εν πετραις, αἷς νῦν ωνομα Παλλατιδες. Call. 5. 42.
Παλλευκος. candidissimus.
ἣν μηποτε στρεψασα παλλευκον δερην. Med. 30.
Παλληνη. (ορος.) mons, *item*, civitas Thraciæ.
ενθα μελισσοβοτοιο παρὰ σκοπιὰς Παλληνης
φυεται αστεριος καλὸς λιθος, οἷά τις αστὴρ
μαρμαιρων, λυχνίς τε πυρὸς φλογὶ παμπαν ὁμοιη. Dion. 329.
Παλληνις. a Pallene, vico Atticæ.
Παλληνιδος γὰρ σεμνὸν εκπερῶν παγον. Heracl. 849.
Παλληναδε.[1] Vid. præc.
—καὶ βλεπειν Παλληναδε. Acharn. 233.
Παλλω, Παλλομαι. vibro, agitor.
οἷοι νῦν βροτοί εισ', ὁ δέ μιν ρεα παλλε καὶ οἶος. E. 304.
μελαινοχρως δὲ παλλεται μου καρδια. Æsch. Supp. 792. (82. [Pors. *qui habet* μελανόχρως.)
Syn. Αναπαλλω, διαπαλλω, εμπαλλω, κινεω, σειω, κατασειω, σαλευω, κραδαινω.—τρομεω, ανασπαιρω.—στρεφω.—ἁλλομαι.—κληροω.
*Παλμᾶς. ὁ. Nom. Pr.
μνημονες οἱ Κᾶρες πολεων ευεργεσιαων
Παλμᾶν ιθυδικην στῆσαν αγασσαμενοι. Ep. ἀδ. 347.*
Παλμός. vibratio, pulsatio.
*κρααті δ' εν βαρος εχθρὸν, ὑπὸ κροταφοισι δὲ παλμὸς
πυκνος επεμφερεται· τὰ δὲ διπλοα δερκεται οσσοις. Nic. Alex. [27.*
—κυβιστητῆρι δὲ παλμῷ
εξεχεε χθονὶ κερμα— Nonn.
Syn. Παλμα, αναπαλσις, τιναγμος, κινημα, δονησις, τρομος, σεισμος.—παλος. Epith. Γαμψωνυξ, θεοδινης, θελξιφρων, πλαγκτηρ, ἑλικωδης, ἑτεροζυξ, ἑτεραλκης, ενοσιχθων, βηταρμων, λασιοθριξ, τινακτωρ, τεχνημων, πολυδινης.
Παλμυς, υος. ὁ. rex. *vox Ion. antiqua.* 2. nobilis Trojani nomen. Il. N. 792.
εν ᾗ πιθηκων παλμυς αφθιτων γενος
δυσμορφον εις κηκασμον ᾤκισεν τοσον. Lyc. 691.
Syn. Βασιλευς.
Πᾰλος. vibratio. 2. sortitio, sors.
οὔ σε θεῶν εσσῆνα παλοι θεσαν· εργα δὲ χειρῶν. Call. 1. 66.
βρεφος τε τοὐμὸν σῷ προσουδισας παλῳ. Eur.[2]
Syn. Παλμος. 2. κληρωσις, κλῆρος.
Παλτός. vibratus, vibratilis.
—καί σφας εσιδὼν,-Παλτῷ ῥιπτει πυρὶ,— Antig. 133.
Πᾰλῡνω. aspergo, albefacio.
θερμ' αυτοῖς οβελοῖσιν· ὁ δ' αλφιτα λευκὰ παλυνεν. ξ. 77.
ἢ νιφετον, ὁτε πέρ τε χιὼν επαλυνεν αρουρας. K. 7.
Syn. Επιπασσω.—κεραω.—βρεχω.—λευκαινω. ὑγραινω.—διαλυω.
Παμβᾰκις. gossypium. *Sed vid.* Βαμβακιδες.
καὶ τὴν τρυτοδοκην κοιτιδα παμβακιδων. Ep. ap. Suid.
Syn. Παμβαξ, βαμβακιον.
Παμβασῖλειᾰ. omnium regina.
μὴ τογε παμβασιλεια Διὸς τελεσειεν ακοιτις. Apoll. 4. 382.
Παμβασιλευς. omnium Rex. Vid. Δαιμων.
Παμβδελῠρος. omnibus modis turpis.
ὦ παμβδελυρα, *φθονοῦσα τουδε τὸν λογον
εξεῦρες· αλλ' εγὼ σε τιμωρησομαι.* Eccles. 1043. B.
Syn. Παμβεβηλος, παμμιαρος, παμμυσαρος.
Παμβιας. adversus omnia violentus.
σχισεν κεραυνῷ παμβιᾳ
Ζεὺς τὰν βαθυστερνον χθονα. Nem. 9. 58.
Παμβοτος, Παμβῶτις. omnes pascens.
δῖον παμβοτον αλσος. Æsch. Suppl. 567.
ορεστερα παμβῶτι γᾶ. Philoc. 395.
Παμβωτωρ. omnes pascens.
—ανθρωπων παμβωτορα γαῖαν. *Schol. in* Il. A. 5 .[3]
*Παμῖσος. fluvius Laconiam a Messenia separans.
Παμισον εις θαλασσαν εξορμωμενον. Eur. Cresph. *fr.* 16.*
Παμμᾰκᾰρες. omni ex parte beati.
παμμακαρων ἑδρανον θειαις βρονταῖσι τινασσων. Orp. H. 18. 3.
Παμμᾰταιος. omnino irritus.
ακος δὲ παμματαιον-Ουκ εκρυφθη.— Agam. 388. P.
Παμμᾰχος. qui omni pugnæ genere certat.
παμμαχῳ θρασει βρυων. ib. 170.
ΠαμμελΑς. totus niger.
ταυρους παμμελανας Ενοσιχθονι κυανοχαιτῃ. γ. 6.
Παμμηκης. omnino longus. [Br.)
στερνων αραγμοὺς, ουδὲ παμμηκεις γοους. Œd. C. 1680. (1609.
Παμμηνις. *epith.* noctis, quæ plena luna lucet. Vid. ad voc. Κασσιοπεια.
Παμμηνος. per omnes menses durans.
πανσυρτῳ παμμηνῳ πολλῶν
δεινῶν στυγνῶν τ' αχεων. Soph. El. 857.
Syn. Πολυχρονιος, διηνεκης.
Παμμηστωρ. omnium excogitator.
μεσσῳ κυλινδει μοῖρα παμμηστωρ βροτῶν. Lyc. 490.
Παμμητειρᾰ. omnium parens.
Γαῖαν παμμητειραν αεισομαι ηΰθεμεθλον. Hom. xxix. 1.
Παμμητωρ. omnium, *vel*, omnino mater.
γυνὴ τεθνηκε, τοῦδε παμμητωρ νεκροῦ. Antig. 1282.
Παμμιᾰρος. omnino scelestus. Vid. Παμβδελυρος.
καὶ μιαρε, καὶ παμμιαρε, καὶ μιαρωτατε. Ran. 469.
Παμμῖγης, Παμμικτος. ex omni genere mixtus.
τὰ πολλὰ βελεα παμμιγῆ. Pers. 269.
—παμμικτον οχλον-Πεμπει συρδην,— ib. 53.
Syn. Συμμικτος, επιμικτος, παντομιγης. παντοφυρτος.
Παμμορος. infelix. Vid. Παναθλιος.
τῷ, ξενε παμμορ', εὖ φυλαξαι. Œd. C. 157.
Παμμουσος. valde canorus.
—παμμουσῳ φθογγῳ μελιηδεας ὕμνους. Sibyll.
Παμμῡσᾰρος. Vid. Παμβδελυρος.
ἡ παμβδελυρα, καὶ παμμυσαρα. Lysist. 968.
*Παμμων. unus e Priami filiis.
Παμμονά τ', Αντιφονόν τε, βοὴν αγαθόν τε Πολιτην. Ω. 250.*
Παμπᾶν. *adv.* prorsus. Vid. Παμπηδην.
μηνι' Αχαιοῖσιν, πολεμου δ' αποπανεο παμπαν. A. 422.
*Παμπηγην. *adv.* passim per fontes. *Vitiose in* Nic. Al. 37. *pro*
Παμπηδην. *adv.* prorsus, undique.
—περιπτυχεῖ-Φαρει καλυψω τῷδε παμπηδην,— Aj. 915. Br.*
—τὸ δή ῥ' ὕδεουσι μυκητας-Παμπηδην— Nic. Al. 525.
ουδένα παμπηδην αγαθὸν, καὶ μετριον ανδρα
τῶν νῦν ανθρωπων ηελιος καθορᾷ. Theog. 615.
Syn. Πανυ, παμπανυ, παντελῶς. ὁλοσχερῶς. παγχυ. πανταχοῦ.
Παμπειθής. qui omnia persuadet.
τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθεοισιν ποθον γ' ενδαιεν Ἡρα-Ναὸς Αργοῦς·— Pyth. 4. 327.
Παμπησια. universa possessio.
Σκυθη σιδηρῳ, κτηματων παμπησιαν. Sept. Th. 823.
Exp. Πασαν την κτῆσιν.
Παμπληθια. tota turba.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οικετῶν παμπληθιαν. Soph. *fr.*
Παμπληκτος. undique percussus.
παμπληκτα παγκονιτά τ' εξῆλθον αεθλ' αγωνων. Trach. 513. Exp. Πληγῶν μεστά.
Παμπλουτος. prorsus dives.
*ου χρή ποτ' εὖ πρασσοντος ολβισαι τυχας
ανδρὸς, πρὶν αυτῷ παντελῶς ηδη βιος

1. Scriptum oportuit cum optt. editt. Βαλλήναδε· κατὰ συγγένειαν (inquit Scholiastes) τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις.
2. Iph. A. 1151. Depravatur autem locus, et πέδῳ sedem τοῦ, πάλῳ, in nupera Marklandi editione jure occupat.
3. Citat Scholiastes fragmentum insigne Stasini, τοῦ τὰ Κύπρια πεποιηκότος, cum quo conferenda sunt Euripidis Orest. 1655. et Helen. 40.

διεκπερανθῇ, καὶ τελευτηση βιον.[1]
εν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κώλιγῳ χρονῳ
παμπλουτον ολβον δαιμονος κακοῦ δοσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ ταδε. Soph. *fr.* Tyndar.*
παμπλουτους τε τιθησι καὶ εντρυφεας καὶ ενολβους. Man. 4. 85.

Παμποικῖλος. omnibus modis varius.
ενθ' εσαν οἱ πεπλοι παμποικιλοι, εργα γυναικῶν
Σιδονιων,— Z. 289. Syn. Παναιολος. πολυτροπος.

Παμπολις. νομος οδ'· ουδὲν ἑρπει
θνατῶν βιοτῳ παμ-
πολις[2] εκτὸς ατας. Antig. 622. (613. B.)

Παμπονηρος. omnino improbus.
κἂν λεγῃ παμπονηρα. Nub. 1321.

Παμπορφῦρος. omnino purpureus.
—ιων ξανθαῖσι καὶ παμπορφυροις
ακτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν-Σῶμα·— Olymp. 6. 91.

*Παμπῦτνιος. summe venerandus. [*An.* i. 222.*
κουρην Σειληνης, παμποτνια, κεὶς ὑμεναιον. Leon. *Tar.*

Παμπρεπος. *immo,* Παμπρεπτος. splendidus.
παμπρεπτοις εν ἑδραισι. Agam. 119.

Παμπρωτος. omnium primus.
τοῖς ὁ γερων πάμπρωτος ὑφαινειν ηρχετο μῆτιν. H. 324.

Παμφᾰγος. omnia vorans.
θαυμαστὸν ἱει νᾶμα παμφαγου πυρός. Med. 1187.
Syn. Παμβορος. αδηφαγος.

*Παμφᾶης, ου. ὁ. Nom. Pr.
Καστορος δ' ελθόντος επὶ
ξεινιαν παρὰ Παμφαῃ. Nem. 10. 91.*

Παμφᾰὴς, Παμφεγγής. omnia suâ luce illustrans.
ιω Γᾶ τε καὶ παμφαὴς-Ακτις Ηελιου— Med. 1251.
λευσσω παμφεγγεῖς αστρων-'Ριπὰς— Soph. El. 105.

Παμφαινω, Παμφᾰναω. totus luceo.
—εν δέ οἱ ἧλοι-Χρυσειοι παμφαινον·— Λ. 29.
καὶ τὴν μὲν κατεθηκεν επὶ χθονὶ παμφανοωσαν. Z. 473.
Syn. Λαμπω, στιλβω, αστραπτω.

Παμφᾰλαω. adtonitus circumspicio.
*Λοκρον δ' ὁποῖα παῦρον ανθησας ροδον,
καὶ παντα φλεξας, ὡστε καγχανον σταχυν,
αὖθις παλιμπλωτοιο γευσεται φυγῆς,
μοσυνα φηγοτευκτον, ὡς λυκοψιαν
κορη κνεφαιαν, αγχι παμφαλωμενος,
χαλκηλατῳ κνωδοντι δειματουμενη. (*de Xerxe, post cladem Salamine acceptam.*)* Lyc. 1429. [Apoll. 2. 127.
παντοσε παμφαλοωντες δινησαντο ποδεσσι. Erycius ap. Schol.
Exp. Μετὰ πτοιησεως εμβλεπειν.—επιφερεσθαι καὶ περιβλεπεσθαι παντη.

Παμφαρμᾰκος. omnium venenorum peritus.
παμφαρμακου ξεινας εφετμαῖς. Pyth. 4. 415.

Παμφθαρτος. exitialis.
κακῶς ταριχευθέντα παμφθαρτῳ μορφ. Choëph. 294[3].
Syn. Πανολεθρος.—επικηρος.

*Παμφθερσις. ἡ. *idem.*
ουτε παμφθερσις στασις. Bacchylid. *An.* i. 149.*

Παμφῖλος. Nom. Pr.
Παμφιλον ουκ εν ερωτι δεδαυμένον·—Call. Ep. 26. (53. Ern.)

Παμφλεκτος. omnia comburens.
βωμοῖσι παμφλεκτοισιν,—Antig. 1018.

*Παμφορβος. omnibus pabulum præbens.

1. Sententiam Solonis, apud poëtas sæpius obversatam, habes etiam in Œd. Tyr. *fin.* Trach. *init.* item, Euripidis Androm. 100. Troad. 513. Heraclid. 869. et Æsch. Agam. 930. P.

2. πάμπολύ γ' optime emendat Heathius.

3. Locum hunc sic legendum et ordinandum mihi significavit Porsonus:
καὶ λύσσα καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος
κινεῖ, ταράσσει, καὶ διωκάθει πόλεως
χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας·
καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός·
βωμῶν τ' ἀπείργειν, οὔτε συλλύειν τινά.
πάντων δ' ἄτιμον οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν δέχεσθαι· κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.

παμφορβην παλαμην κεκτημενος, ἡντινα μουνην. Christod.

Παμφορος. omnia rapiens. [*Ecphras.—An.* ii. 472.*
ουτ' ανεμος ες μυχοὺς ἁλὸς
αξει, παμφορῳ χεραδει τυπτομενον.— Pyth. 6. 13.

Παμφῦλιοι. natio nobilis Asiatica.
τοῦ μὲν επὶ προχοῇ Παμφυλιοι αμφινεμονται. Dion. 127.
Παμφυλιοισί[4] τε πᾶσι καὶ αιχμηταῖς Κιλικεσσι. Theoc. 17. 88.

Παμφῦλις. *gentile fem.* a præc.
συρομενος Λιβυηθεν εσω Παμφυλιδος αιης. Dion. 46.

Παμφῦλος. ex omni genere mixtus.
κτεινων παμφυλων γενναν-Θηρῶν,— Av. 1063.

*Παμφῦλος. Ægimii fil. Dymantis et Dori frater, e gente Heraclidarum. —θελοντι δὲ Παμφυλου
καὶ μὰν 'Ηρακλειδᾶν εκγονοι,
οχθαις ὕπο Ταϋγετου ναιοντες, αι-
εὶ μενειν τεθμοῖσιν εν Αιγιμιοῦ—Δωριῆς.— Pyth. i. 121.

Παμφωνος. omnis generis voces reddens.
καὶ γὰρ ἡρωων αγαθοὶ πολεμισταὶ
λογον εκερδαναν· κλεονται
δ' ἔν τε φορμιγγεσσιν εν αυ-
λῶν τε παμφωνοις ὁμοκλαῖς—Μυρίον χρονον· κ. λ. Isthm. 5. 32.
οὗτος, ὁ παμφωνοις χερσὶ λοχευομενος. Antip. *Thess.-An.* ii. [116.

Παμψεκτος. summopere vituperandus. Vid. Πορνοσυνη.

Παμψεκτωρ, αδιδακτος, αεὶ δεδιδαγμένος αισχροῖς. Man. 4. 57.

Παμψηφεὶ. *adv.* omnium suffragiis.
ὡστε σε παμψηφεὶ νικᾶν, Τελεσιλλα, Χιμαιρας. Lucill. *An.* ii. [336.

Παμψῦχος. omnibus animabus imperans.
παμψυχος ανασσει. Elect. 845. Syn. Αθανατος.

Πάν, Πᾶνος. ὁ. Pan. Vid. Κεροβατης. Παρωρειτης. [47.
Πᾶνα δέ μιν καλεεσκον, ὅτι φρενα πᾶσιν ετερψε. Hom. xviii.
Epith. Αιγιβοτης αιγελατης, αγροτης, αιγοκερως, αιγονυξ, αιγωνυξ, αγρονομος, ἁλιπλαγκτος, αρχεγονος, αγριος, ασιγητος, βουνιτης, δασυκνημος, δασυς, δασυστερνος, δυσιμερος, δυσερως, ευθηρος, ευκραιρος, ερημονομος, ευσκαρθμος, θηρευτης, ηΰγενειος, θεσπεσιος, μειλιχιος, μουσοπολος, ὑμνοπολος, κερωνυξ, κεροεις, κεροβατης, κεραελκης, κακοκνημος, λοφιητης, μηλονομος, μυδαλεος, οιστρομανης, ορειβατης, ουρεσιοικος, ορεσσαυλος, ορεσσινομος, ορεσιδρομος, ὁμασπις, μελισσοσοος, πιννστεπτος, ὑλοβατης, συρικτης, συριζων, σκοπιητης, σκυλακοτροφος, τραγοπους, τροπαιοφορος, ὑγροπορος, ὑψικερως, φιλοσπηλυγξ, φυτοσκαφος, φυξηλις, φιλοσκοπελος, φριξοκομος, φιλαμνος, [φιλοχορος Æsch.] Αρκας, Ακτιος, Κωρυκιος, Μαιναλιος, Λυκαῖος, Κρονιος, Παῤῥασιος, Ταναγραῖος.
Phr. [—῞Ος παντα λοφον νιφοεντα λελογχε·
καὶ κορυφὰς ορεων, καὶ πετρηεντα καρηνα. Hom. Hymn.
*σιγατω λασιον δρυαδων λεπας, οἵ τ' ἀπὸ πετρας
κρουνοὶ, καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκαδων,*
αυτὸς επεὶ συριγγι μελισδεται ευκελαδῳ Πὰν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλαμων·
αἱ δὲ περιξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν εστησαντο
῾Υδριάδες Νυμφαι, Νυμφαι 'Αμαδρυάδες. Plato, *An.* i. 171.]
ὑλοβατας, φιλοδενδρος, ορεσσαυλου ποσις Αχοῦς,
πανσκοπος, ευκεραου μαλοφυλαξ αγελας,
Πὰν ὁ δασυκναμων, ὁ πολυσπυρος— αγροτερων θεός.
κρημνοβαταν, δικερων, Νυμφων ἡγητορα Πανα.
—Ομολας ερατὸν πεδον ὅστε λελογχας. Ep.
αμφι μοι 'Ερμειαο φιλον γονον εννεπε, Μοῦσα,
αιγιποδην, δικερωτα, φιλοκροτον,—νομιον θεὸν, αγλαεθειρον,
αυχμηενθ', ὃς παντα λοφον νιφοεντα λελογχε.
—τερατωπον ιδεσθαι,
—πολυκροτον, ἡδυγελωτα κ. λ. Hom. in Pana.
ελθε μακαρ σκιρτητὰ, περιδρομε, συνθρονος ὡραις·
αιγομελες, Βακχευτα, φιλενθεος, αστροδιαιτε·
ἁρμονιην κοσμοιο κρεκων φιλοπαιγμονι μολπῇ·
φαντασιῶν επαρωγε, φοβων εκπαγλε βροτειων·
ευσκοπε, θηρητηρ, Ηχοῦς φιλε, συγχορε νυμφῶν·
παντοφυης, γενετωρ παντων, πολυωνυμε δαῖμον·
κοσμοκρατωρ, αυξητὰ, φαεσφορε, καρπιμε Παιαν, [H. 10. 4.
αντροχαρὲς, βαρυμηνις, αληθὴς Ζεὺς ὁ κεραστής. κ. λ. Orph.

4. Recte emendavit Schraderus; Παμφύλοισι.

Πᾶνες. Fauni. —τό τοι γενος ἡ Σατυρισκοις εγγυθεν, ἡ Πανεσσι κακοκναμοισιν ερισδει. Theoc. 4. 63.

Epith. Αλῆται, οιστρηεντες.

Phr. Καὶ νοθον εἶδος εχοντες εὔκραιροιο καρηνου δωδεκα Πᾶνες εσαν κεραελκεες·—ὧν επὶ μορφῇ ανδρομεη κεκεραστο δασυτριχος αιγὸς οπωπή. κ.λ. Nonn. l. 14.

Πᾰνᾰγηρᾰος. omnino senectutis expers. [20.
ούνεκεν ελπωρὴ παναγηραος αμμιν ετυχθης. Apollin. *Ps.* 142.

Πᾰνᾰγης. sanctissimus. Vid. ad v. Ποθητωρ. Syn. Καθαρος.

*Πᾰνᾰγρεὺς. *id. qu.* παναγρος.
ὁσσάκι γὰρ τοξοιο παναγρέος ιαχε νευρά. Paul. Sil. *An.* iii. [85.*

Παναγριος, Παναγρειος. ferox.
ταυρους δ' ὑψιτενοντας, αταρ σκυλακων παναγρειους. Phocyl.

Πᾰνᾰγρος. omnia trahens et capiens. [191.
μηπως, ὡς ἀψῖσι λινου ἁλόντε[1] παναγρου. E. 487.

Πᾰνᾰγρῠπνος. omnino insomnis.
ὧς με πονων ῥυσαιο παναγρυπνοιο μεριμνης. Meleag. 112.

Πᾰναεργης. non confectus, prorsus incoctus et crudus.
εὖτ' αν ὑπ' εκ φαρυγος χευῃ παναεργεα δεῖπνον. Nic. Al. 66.

Πᾰνᾰθηναιᾰ. τα. Panathenæa, quinquatria.
καί σοι τὰ μεγαλ' ἡμεῖς Παναθηναι' αξομεν. Pac. 417.

Πᾰνᾰθεσμιος, Παναθεσμος. omnino injustus.
—παναθεσμιος ανήρ. Man. 4. 56. —πατέρες παναθεσμοι. ib.

Πᾰνᾰθλιος. omnino miser. [6. 158.
φιλῶν αποψιλοῖς με τὴν παναθλιαν. Choëph. 693.

Syn. Παμμορος, παντλημων, παναποτμος, πανδειλος, τλημονεστατος, ταλαντατος, οικτιστος, πανταλας, πανοϊζυς.

Πᾰναιγληεις. omnino lucidus.
νῦν δὲ παναιγληεντα καὶ ευδιον εὗρε τελεσσαι. Ep. *An.* iii. [140.

Πᾰναιθος, ου. ὁ ἡ. splendens totus.
—κεφαλὰς δὲ παναιθησιν κορυθεσσι-Κρυψαντες— Ξ. 372.

Syn. Πανυ στιλπνος, λαμπρος. πανανγης.

Πᾰναιολος. omnino varius.
λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναιολον, *ηδ' ὑπενερθε ζῶμά τε, καὶ μιτρην, τὴν χαλκῆες καμον ανδρες.* Δ. 216.

Syn. Παμποικιλος.

Πᾰναισχιστος. omnino turpissimus.
σκῦλα, παναισχιστην τερψιν Ενυαλιου; Meleag. 115.

Πᾰναιτιος. omnium caussa et auctor.
—Διὸς-Παναιτιου, πανεργετα. Agam. 1495.

Πᾰνᾰκαρπης. fructus omnino expers.
καὶ μυρικης λαζοιο νεον πανακαρπεα θαμνον. Nic. Th. 612.

Πᾰνᾰκειᾰ. omnium morborum remedium. 2. herba quædam.
ου λιπος Απολλωνος αποσταζουσιν εθειραι, αλλ' αυτὴν πανακειαν·— Call. 2. 40.

Πᾰνᾰκειον. panacea, *herba.*
παντὶ γὰρ αρκιός εστι· τὸ μὲν πανακειον επουσι. Nic. Th. [508.

Πᾰνᾰκη. idem.
—ἡ πανακης[2]; ἡ καστορος ουλοον ορχιν. ib.

Πᾰνᾰκηρᾰτος. minime fato obnoxius. in l. c. *forsan*, omnino purus. [*Ps.* 25. 12.
καὶ σεο βωμὸν, αναξ, πανακηρατον ὑμνοπολησω. Apollin.

*Πᾰνᾰκὴς, έος. ὁ ἡ. omnia sanans.
ἡ πανακὲς παντων φαρμακον ἁ σοφια. Callim. Ep. 48. *Bl.*

Πανακρατης. *perperam* pro Πανατρεκὴς, in Epig. Julian. *Ægypt.*

Πᾰνᾰκρις. ἡ. *epith.* apis. Πανακρα. τα. [*An.* ii. 508.*
γεντο γὰρ εξαπιναῖα Πανακριδος εργα μελισσης Ιδαιοις εν ορεσσι, τά τε κλειουσι Πανακρα. Call. 1. 50.

Πᾰνακτειος. ad origanum pertinens. Vid. Ορειγανον.

Πᾰνᾰλαστωρ. qui prorsus αλαστα perpetravit. 2. dæmon, vindex.
νηχεθ' ὁ μέν· τὸν δ' εἷλε κυων ἅλιος. Παναλαστωρ Κηρῶν ουδ' ὑγρῷ παυεται εν πελαγει. Antip. *Thess. An.* ii. [120.

Πᾰνᾰληθης. omnino verus. Vid. ad v. Ναυτιλος.

Syn. Πανετητυμος, πανατρεκης, αληθεστατος.

Παναληθῶς. *adv.* verissime.
ει θειη Διὸς εὖ παναληθῶς. Æsch. Suppl. 89.

Πᾰνᾰλημων. valde errans.
ἑλκετ' εμὴν ψυχὴν παναλημονα πρὸς φαος ἁγνόν. Procl.

Πᾰναλκης. omnipotens. Vid. Παγκρατης.
ιου παναλκεῖς θεοί. Æsch. Ag. 172. (*loc. prave cit.*)

Πᾰνᾰλουργης. totus purpureus.
ηϊσαν εις αγορην παναλουργεα φαρε' εχοντες. Ath. l. 12.

Πᾰνᾰλωτος. omnia consumens.
γαγγαμον, ατης παναλωτον. Agam. 369.

Πᾰνᾰμειδητος. torvus.
—πανυμειδητον—προσωπον— Opp.

Πᾰνᾰμειλικτος. immitissimus. Vid. ad v. Ιοβορος.

*Πᾰναμμορος. ὁ ἡ. infeliciter expers.
λοιποὶ δ' ηελιοιο παναμμοροι ηδὲ καὶ αυδῆς. Ep.-*An.* ii. 482.*

Πᾰνᾰοιδιμος. decantatus.
κῦδος Ιουλιανου παναοιδιμον,— Ep. *Anal.* iii. 135.

Πανᾰπᾰλος. totus tener.
ανδρὶ δεμας εικυῖα νεῳ επιβωτορι μηλων, παναπαλῳ[3], οἷοί τε ανακτων παῖδες εασι. ν. 223.

Πᾰνᾰπενθης. *propr.* luctu prorsus carens. *Sed scribitur* παν-πενθέα, valde luctuosum. Ep. ἀδ. 272.
—παναπενθέα καὶ τρισαλαστον-Μῶμον— Ep. l. 4.

Πᾰνᾰπημων. prorsus innoxius.
πρωτιστη δ' εινὰς παναπημων ανθρωποισιν. Hes. ε. 811.

Πᾰνᾰπηρης. integer, non mutilatus.
ὡς ποδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρεας ἑξομες αιεί. Call. 6. 126.

Syn. Αβλαβης. πανασκηθης.

Πᾰνᾰποτμος. miserrimus. Vid. Παναθλιος.
ὤ μοι εγὼ παναποτμος, επεὶ τεκον υἷας αριστους. Ω. 255.

Παναργῠρος. totus argenteus.
δῶκε δέ μοι κρητῆρα παναργυρον· αυτὰρ επειτα. ι. 202.

Πᾰνᾰριστος. longe præstantissimus.
οὗτος μὲν παναριστος, ὃς αυτῷ παντα νοησει. Hes. ε. 291.

Syn. Βελτιστος, καλλιστος, κρατιστος, λωϊστος, προφερεστατος, πανεξοχος, παναρετος. παννπειροχος.

Πᾰναρκης. *epith.* Solis. Call. Vid. not. ad v. Διατμηγω.

Exp. Τοῦ πανταχη λαμποντος. Syn. Μεγας, δυνατος.

Πᾰναρκετος. semper, sive, ad omnia sufficiens.
διαλγὴς ατη διαφερει τὸν αιτιον παναρκετας νοσου βρυειν. Choëph. 67.

Πᾰναρμονιος. omnibus harmoniæ numeris constans.
—παναρμονιον—μελος— Niceph.

Πᾰναῤῥητος. omnino tacendus. Vid. Οργια.

Πᾰναρχος. potentissimus.
τοῖς σοῖς παναρχοις οὕνεκ' ενθακεῖν θρονοις. Œd. C. 1358.

Πᾰνᾰτρεκής. omnino verus. (1293. B.)
Μουσαων ὅδε μῦθος· εγὼ δ' ὑπακονος αειδω Πιεριδων, καὶ τηνδε πανατρεκὲς εκλυον ομφήν. Apoll. 4. 1381.

Πᾰναυγης. omni ex parte splendidus. Vid. Φυσις.

Παναφῆλιξ. qui caret æqualibus sociis.
ἦμαρ δ' ορφανικον παναφηλικα παῖδα τιθησι. Χ. 490.

Πανᾰφυκτος. omnino inevitabilis.
καὶ τὰν μὲν παναφυκτος ἑλε βροχος·— Paul. Sil. *An.* iii. 93.

Πᾰνᾰχαιϊς. universa Achaia.
—ποθι τοσσον ὁμιλον ἡρωων γαιης παναχαιΐδος εκτοθι βαλλει; Apoll. 1. 243.

Παναχαιοι. omnes Achivi.
κικλησκεν δὲ γεροντας αριστῆας Παναχαιῶν. Β. 404.

Πᾰνᾰωριος. immatura morte periturus.
αλλ' ἑνα παῖδα τεκεν παναωριον. *ουδέ νυ τόν γε γηρασκοντα κομιζω, επεὶ μαλα τηλόθι πατρης ἡμαι ενὶ Τροιῃ, σέ τε κηδων, ηδὲ σὰ τεκνα. Ω. 540.

Syn. Ταχυποτμος, ωκυμορος.

Phr. [Ανερ, απ' αιῶνος νεος ωλεο,] καδδὲ με χηρην λειπεις εν μεγαροισι· παῖς δ' ετι νηπιος αὔτως, ὃν τεκομεν σύ τ' εγώ τε δυσαμμοροι· ουδέ μιν οιω ἥβην ἵξεσθαι·— ib. 725.*

1. " Leg. λίνου πανάγροιο ἁλόντες." Heyn. qu. vid. in Obss.
2. Exstat etiam hic versus in Theriacis, (565.) sed legitur ibi πάνακες.
3. Productam credo primam hac in voce, propter arsin, eadem sive necessitate sive licentia, qua prima etiam in ἀπονέονται, Od. ε. 27. Ζεφυρίη, η. 119. ἐπειδὴ, δ. 13. ἐπίτονος, μ. 423. ἀποπέσῃσιν, ω. 7. item, in διά, Il. Γ. 357. θυσανόεσσαν, Ε. 738. &c. Ni fallor, hujusmodi licentiæ frequentiores sunt in Odyssea, quam in Iliade.

Πανβλᾶβης. valde injuriosus.
πανβλαβεας,—καὶ ακτεανους, καὶ αεοξους. Man. 4. 31.
Πανδαιδᾶλος. valde artificiosus.
* δεῦτ' εν χορὸν, Ολυμπιοι,
επί τε κλυτὰν πεμπετε Χαριν, θεοὶ,
πολυβατον οἱτ' αστεος ομφαλὸν θυοεντα
εν ταῖς ἱεραῖς Αθηναις (*fr.* Dithyramb. iii.)
οιχνεῖτε,* πανδαιδαλόν τ' ευκλεα αγοραν. Pind. ap. Dionys.
Πανδαισια. convivium opiparum ac lautum.
καὶ πυκνον, καὶ γοργον, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισια. Pac. 564.
Exp. 'Η δαψιλης καὶ παντοια ευωχια, πολυτελης, τραπεζα, πανθοινια.
*Πανδᾶκετης. valde mordax.
πυῤῥὸν, πανδακετην, γλαυκομματον, ουδὲ θανόντα
Πορκιον εις Αΐδην Περσεφονη δεχεται. Ep. ἀδ. 608.*
Πανδᾶκρῦτος. valde flebilis.
κατεῖδον ηδη πανδακρυτ' οδυρματα. Trach. 50. [Orest. 974.
ιὼ, ιὼ, πανδακρυτ' εφαμερων-Εθνη πολυπονα λευσσεθ',—
Πανδᾶμᾰτειρᾰ. omnium domatrix. Vid. Φυσις.
Πανδᾶμᾰτωρ. omnia subigens.
—ουδέ μιν ὑπνος-Ηιρει πανδαματωρ,— Ω. 5.
Πανδᾶρος. princeps Lyciæ, egregius sagittarius.
Πανδαρον αντιθεον διζημενη εἴ που εφευροι·
εὗρε Λυκαονος υἱὸν αμυμονά τε κρατερόν τε. Δ. 88.
ἦ ῥά νύ μοί τι πιθοιο, Λυκαονος υἱὲ δαΐφρον; ib. 93.
Epith. Κλυτοτοξος, τοξων εὖ ειδως.
Πανδειη. filia Jovis et Lunæ.
ἡ δ' ὑποκυσσαμενη Πανδειην γεινατο κουρην, [15.
* εκπρεπες εἶδος εχουσαν εν αθανατοισι θεοῖσιν.* Hom. xxxi.
Πανδεινος. gravissimus. πανδεινων αλγων αλγος— Naz.
Πανδελετειος. improbus, more Pandeleti, sycophantæ.
γνωμας τρωγων Πανδελετειους. Nub. 921.
Syn. Πανουργικος.
Πανδερκετης, Πανδερκης. omnia videns. Vid. Απολλων, Πανοπτης. ιὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκετα βροτῶν. Eur. El. 1177.
* δῆμος ὁ Κιμμεριων, πανδερκέος αμμορος αιγλης. Ep. ἀδ. 495.*
Πανδημία. universus populus.
πανδημιᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνυμοις
εφριξεν αιθὴρ,— Æsch. Suppl. 615.
Πανδημει. *adv.* cum omni populi totius frequentia.
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πυργους
πανδημει, πανομιλει-Στειχουσιν.— Sept. Th. 202.
*(πανδαμι, πανομιλι. Blomf. *quem vid. in Glossar. ad* Prom.
Syn. Πανδημον, κοινοδημει, κοινῇ, δημοσιως. [216.*)
Πανδημιος, Πανδημος. publicus, qui per totum populum vagatur.
ἦλθε δ' επὶ πτωχὸς πανδημιος, *ὃς κατὰ αστυ
πτωχευεσκ' Ιθακης, μετὰ δ' επρεπε γαστέρι μαργῃ,
αζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· ουδέ οἱ ἦν ἶς,
ουδὲ βιη· εἶδος δὲ μαλα μεγας ἦν ὁρaασθαι.* σ. 1.
ἁ Κυπρις ου Πανδημος· *ἱλασκεο τὰν θεὸν, ειπὼν
Ουρανιαν, ἁγνᾶς ανθεμα Χρυσογονας
οικῳ εν Αμφικλεους, ᾧ καὶ τεκνα καὶ βιον εσχε
ξυνόν· αεὶ δέ σφιν λωΐον εις ετος ἦς
εκ σεθεν αρχομενοις, ὦ ποτνια. κηδομενοι γὰρ
αθανατων αυτοὶ πλεῖον εχουσι βροτοί.* Theoc. Ep. 13.
Syn. Δημιος, επιδημος, δημοτης, αγοραῖος, ιδιωτικος, κοινος, παγκοινος, πατητος, χυδαῖος, αθροος, δημοτελης, πανηγυρικος.
Πανδῖκος. justissimus.
κλυουσα πρᾶξιν τηνδε, πανδικῳ φρενί. Trach. 298.
Πανδῖκως. *adv.* omnino justus.
—πανδικως-Στελεῖν χιτῶνι τῷδε,— ib. 620.
Syn. Ορθῶς, επικριδον.
Πανδῖων. Nom. Pr.
τοῖς δ' ἅμα Πανδιων Τευκρου φερε καμπυλα τοξα. Μ. 372.
Πανδοκεῖον. publicum deversorium.
ὃς, εις τὸ πανδοκεῖον εισελθών ποτε. Ran. 559.
Syn. Καταγωγιον, καταλυμα, επαυλις, σταθμος.
Πανδοκευς, Πανδοκος, Πανδοχος. omnes excipiens.
προπαντας ᾅδης πανδοκεὺς αγρευσεται. Lyc. 655.
αγκυραν εν δομοισι πανδοκοις ξενων. Choëph. 660.
Syn. Ξενοδοχος, καπηλος.—πανδεκτης.
Πανδοκευτρια. quæ promiscue quoslibet hospitio excipit.
δημηγορεῖν φαλαινα πανδοκευτρια. Vesp. 36.
Syn. Καπηλις.
Πανδοκεω. promiscue hospitio excipio.
ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδιας οχλον. Sept. Theb. 18.
Πανδοξία. summa gloria.
εστι δ' εν ευτυχιᾳ-Πανδοξιας ακρον.— Nem. 1. 13.
Πανδοσιος. *epith.* prostibuli. Vid. ad v. Λεωφορος.
Πανδουλος. omnium servus. [398.
αυτοθελῆ, πανδουλον, ἑκουσιον, αυτοκελευστον. Rufin. *An.* ii.
Πανδῦσιη. plenissimus sideris occasus. [244.
καὶ νὺξ, καὶ δνοφερῆς κυματα πανδυσιης. Leon. *Tar.*-ib. i.
Πανδωρα. Pandora, uxor Epimethei.
—ονομηνε δὲ τηνδε γυναῖκα
Πανδωρην· ὅτι παντες Ολυμπια δωματ' εχοντες
δῶρον εδωρησαν,— κ. λ. Hes. ε. 81.
ἡ μὲν γὰρ δεμας εσχε σιδηρεον, ἣν καλεουσι
Πανδωρην χθονιοι·— Orph. 972.
Πανδωρος. omnia largiens.
ποτνια γῆ, πανδωρε, δοτειρα μελιφρονος ολβου. Hom. xli.
Πανδωτειρα. ἡ. idem. Vid. Γαῖα.
Πανειδᾶτος. variis cibis instructus.
καί οἱ δορπον ετευξε πανειδατον— Cal.
Πᾶνεικελος. simillimus. —ὅτι τοι τριψαντι γαλακτος
εκπρορεει λευκοῖο πανεικελος ενδοθεν ιχωρ. Lith. 201.
Syn. Παναλιγκιος, πανομοιος.
Πανελευθερος. prorsus liber.
ολβιη ἡ Βενετων πανελευθερός εστι γενεθλη. Ep.-*An.* iii. 18.
Πᾶνελληνες. Græci universi.
εγχειη δ' εκεκαστο Πανελληνας, καὶ Αχαιούς. Β. 530.
Πᾶνεξοχος. qui omnino excellit.
ειμὶ δ' εγὼ Μινυαισι πανεξοχον αἷμα λελογχώς. Orp. 80.
*Πᾶνεπηρᾶτος. summe amabilis.
ὃν Χαριτων τρισσῶν πανεπηρατον εἶδος εχοντα. Ep. ἀδ. 725.*
Πᾶνεπισκοπος. ὁ ἡ. omnium rerum inspector.
ὦ Κρονε, παντοιων θνητοῖς πανεπισκοπε δαῖμον. Gætul. *An.* ii.
Πανεποπτης. *idem.* Vid. Πανοπτης. [168.
ὑψιστον γνωστὴν πανεποπτην, μαρτυρα παντων. Sibyl. 1. 1.
*Πᾶνεπορφνιος. ὁ ἡ. durantibus tenebris; *i. e.* nocte.
—σὺν ᾧ πανεπορφνιος ηῷ—Ηυγασεν,— Leon. *Tar.*-*An.* i.
Πᾶνεργᾶτης. [220.*
κομψός γ' ὁ κηρυξ, καὶ πανεργατης[1] λογων. Eur. Suppl. 426.
Syn. Παντεργατης, παναιτιος.—αφειδης.
*Πᾶνεσπερος. ὁ ἡ. durante vespere.
ἅς καὶ, ὅτ' ιθυσειε πανεσπερον ὑμνον αειδειν. Mnasalc. *An.* i.
Πᾶνεσχᾶτος. omnino postremus. [192.*
κολπου εσω ποντοιο πανεσχατον Ιονιοιο. Apoll. 4. 308.
Πᾶνετης. per totum annum.
νιφοεσσ' Αιτνα, πανετες-Χιόνος οξειας τιθηνα. Pyth. 1. 38.
Πᾶνετωσιος.
*ου γάρ τοι λελαθεσθε, ταπερ ῥεξαντες ἱκεσθε
νῆσον εφ' ἡμετερην* πανετωσιον [2], εἵνεκα πατρὸς
γηραιοῦ, κασιός τε, κ.λ. Orph. 1226. (1232. *Hermann.*)
Πᾶνευκηλος. omni ex parte quietus.
εκλιθεν, ουρανόθεν δὲ πανευκηλος γενετ' αιθήρ. Apoll. 3.
Πᾶνεφθος. omni ex parte coctus. [1195.
κυκλοτερὴς ετετυκτο πανεφθου κασσιτεροιο. Hes. α. 208.
Syn. 'Εψητος, ὑγρος.
Πᾶνεχθης. maxime invisus.
δὸς δ' αγαθὴν διανοιαν εχειν, πανουσα πανεχθεῖς
γνωμας, ουχ ὁσιας,— Orph. H. 60. 11.
—φαος-Εκεῖ γοηρὸν καὶ πανεχθιστον φανεν. Lyc. 1057.
Πᾶνηγῦριζω. festam panegyrin agito.
πανηγυρισας, ἥδιστ' απῆλθεν οικαδε. Ath. 11.
Syn. Συμπομπεω.

1. Unde hanc lectionem desumserit Morellus, ignoro. Nulla enim, quod sciam, varietas lectionis est vulgatæ, ταρεργάτης, nisi ex pessima Barnesii conjectura, περιεργάτης.
2. Sic pro vulgato πανετώσιοι, quod etiam Morellus servaverat, e Codd. edidit Hermann. Quam autem vim huic voci dare velit, minime liquet. Adverbii forsan loco, pro ἔτος, *frustra*, habuit.

Πᾰνηγῠρις. cœtus publicus. Vid. in vv. Ἀποδημια, Επιδημια.
ουδὲ παναγυριων ξυνᾶν απεῖχον
καμπυλον διφρον·— Isth. 4. 47. Syn. Αγυρις, αγορα, πολυπληθεια, ἑορτη, πομπη. δημοθοινια.
Πανῆμαρ, Παντῆμαρ. per totum diem.
ὡς δ' ὁτ' ανὴρ δορποιο λιλαιεται, ᾧτε πανῆμαρ
νειὸν ανελκητον βοε οινοπε πηκτὸν αροτρον. ν. 31.
Syn. Πανημαδον, πανημερον, πανημεριον.
Πᾰνημεριος, Πανημερος. per totum diem.
οἵτε πανημεριοι στυγερῷ κρινονται Αρηϊ. Σ. 209.
χρυσῷ δὲ τροχοεσσα πανημερος ἐρρέε λιμνη. Call. 4. 261.
Syn. Ἡμερησιος.
Πᾰνημερευω. totum diem in re aliqua consumo.
Τροια τοὺς προποτας παναμερευσει
θιασους ερωτων-Ψαλμοῖσι,— Rhes. 361.
*Πᾰνημος. mensis, qui nobis *Julius*.
ληφθησῃ, περιφοιτε Μενεκρατες, εἶπα Πανημου
εικάδι, καὶ Λωου—τῇ τίνι; τῇ δεκατῃ. Call. Ep. 47. *Bl.**
Πανθαρσης. valde audax.
πανθαρσεῖς—καὶ πραξεσι τολμηεντας. Man. 2. 171.
Πανθειος. augustissimus.
βαῖν' επὶ πανθειον τελετὴν γανοωντι προσωπῳ. Orp. H. 52. 9.
Πανθελγης. omnes demulcens. Vid. ad v. Ετητυμια.
Πανθελκτειρᾰ. omnium oblectatrix. [136.
ἡμερὶ πανθελκτειρα, μεθυτροφε, μῆτερ οπωρης. Simonid. *An.* i.
*Πανθηλὴς, έος. ὁ ἡ. quovis materiæ genere florens.
ὕλη πανθηλὴς δοιὰ πελεθρ' απεχει. Antip. *Thess.*-*An.* ii. 119.*
Πανθηρος. omnes feras capiens.
εξαγε πανθη-ρον, ἑλειον δαπεδον. Ran. 354. (*al.* επ' ανθηρον.)
Πανθοΐδης. *patronym*. Vid. Ευφορβος.
Πανθοινος. *epith.* cœnæ lautissimæ. Vid. Πανδαισια.
λεων μὲν αυτὸς εἶχε δαῖτα πανθοινην. (*Choliamb.* v. *Scaz.*)
Πανθοος. Euphorbi pater. [Ep. ap. Suid.
Πανθοος ἦν Τρωων βουληφόρος,— Christod. *An.* ii. 465.
Πανθῡμᾰδόν. *adv.* toto animo et pectore.
ουδοῦ επὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν οκριοωντο. σ. 33.
Syn. Εκθυμως, αγαν οργιλως, ὁλως.
Πανθῠτος. perquam sacrandus.
—θεῶν δ' αὖ-Πανθυτα θεσμ' εξηνυσ', ευνομιᾳ
σεβων μεγιστᾳ. Aj. 722. (713. Br.)
Syn. Πανσεπτος, πανσεβαστος.
Πᾰνῑλᾱος. admodum propitius.
δεξιτερην οπασαιο πανιλαον ολβοδοτειραν. Opp.
Πᾰνῑλαρος. valde lætus.
—πανιλαρον ομμα τιταινων. Nonn.
Πᾰνῑμερος. gratissimus.
χαλκῷ κοσμον εδωκε πανιμερον— Ep. 1. 5.
Παννεφελος. valde nubilus.
λῦέ τε παννεφελον στασιν ἠέρος ὑγροκελευθον. Orp. H. 79.
Παννῠχιζω. pernocto, per noctem duro.
τοῖσιν εν δυσμαῖσιν αυγᾶν
φλὸξ ανατελλομενα συνεχὲς-Παννυχιζει,— Isth. 4. 112.
Syn. Παραυλιζομαι, νυχευω, επαγρυπνεω, νυκτηγερετεω, διαννυκτερευω, παννυχιδας αγω.
Παννῠχις. vigiliæ.
παννυχιδας δ' ανυσαντες ακοιμητων ὑμεναιων. Mus. 225.
Syn. Παννυχισμος, νυχεια, διαννυκτερευσις.—αυλισμος.
Παννῠχιος, Παννυχος, Παννυχικος. pernox.
παννυχιος δέ σφιν κακὰ μηδετο μητιετα Ζεύς. Η. 478.
εγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί παννυχον ὑπνον αωτεῖς; Κ. 152. (159.)
—οἷα κορωνην-Παννυχικην— Ath. 1. 10.
Syn. Παννυχα, παννυχιον, παννυχον.
Πανξενος[1]. πολὺν δ' αγῶνα πανξενοις κηρυσσεται. Ath. 1. 11.
Πᾰνοδυρτος. omnino flebilis.
ἁ πανοδυρτος αηδών. Soph. El. 1083.
Πᾰνοιζυς. valde ærumnosus. ιὼ πανοιζυς ἑστια. Choëph. 47.
Πᾰνολβιος, Πανολβος. ex omni parte beatus.
*παντες ὁμῶς πηδησαν, επεὶ ιδον, εις ἁλα δῖαν,
δελφῖνες δ' εγενοντο· κυβερνητὴν δ' ελεησας
εσχεθε,* καί μιν εθηκε πανολβιον, εἶπέ τε μῦθον. H. in Bacch.
ουδείς τοι παντ' εστὶ πανολβιος·— Theog. 441. [52.
δι' αιῶνος μακροῦ πανολβον. Æsch. Suppl. 590. (77. P.)
Syn. Πανευδαιμων, παμμακαρ, παμμακαριος.
Πᾰνομῑλει. *adv.* turmatim. Vid. Πανδημει.
Πᾰνομοιΐος. *poët.* persimilis.
οψιν εχεις στρουθῷ πανομοιΐον.—Julian. Antec. *An.* iii. 9.
Πᾰνομφαῖος. omnis augurii auctor. Jovis *epith.*
ενθα πανομφαιῳ Ζηνὶ ῥεζεσκον Αχαιοί. Θ. 250.
Πᾰνοπευς. (Φωκιδος πολις.) 2. nomen viri.
1.— ὃς εν κλειτῷ Πανοπῆϊ-Οικία ναιεταασκε,— P. 307.
Πυθωδ' ερχομενην διὰ καλλιχορου Πανοπῆος. λ. 580.
2. ειδὼς πυγμαχιης, υἱὸς Πανοπῆος Επειός. Ψ. 665.
Πᾰνοπλῐᾰ. universa armatura.
τὺν αργυρον τορευσας,-Ἡφαιστε, μοι ποιησον
πανοπλῖαν μὲν ουχί. Anac. 17. 1.
ταῖσι πανοπλῖαις πλησιον ἱσταμενοι. Tyrt. 3. 38.
Syn. Παντευχια, ὁπλισμος, σκευη, πανσαγια.
*Phr. Τευχη, πανοπλά τ' αμφιβληματα. Phœn. 791.
κνημῖδας, αιχμὴν, καὶ πετρῶν προβληματα. Sept. Th. 682.
ὁπλιτης κοσμος. Heracl.*
Πᾰνοπλος. omni ex parte armatus.
εγγὺς γὰρ ηδη πανοπλος Αργειων στρατός. Sept. Th. 59.
Πᾰνοπλοτᾰτος. natu minimus. V. Ὁπλοτατος.
Τηθυος Ωκεανοῦ τε πανοπλοτατην γεγαυῖαν. Ap. 3. 244.
Syn. Ενοπλος, εξοπλος, ευοπλος.
Πᾰνοπτης. qui omnia cernit.
Παλλάδος αστοῖσι Ζεὺς πανοπτας. Eumenid. 1048.
στικτοῖς πανοπτην ομμασιν δεδορκότα. Phœniss. 1132.
Syn. Πανεποπτης, πανδερκης, πανδερκετης, πανσκοπος, πανεπισκοπος, πανεφορος, παντοπτης, πανθεατος, πολυοφθαλμος.
Πανορμος, habens stationem omnibus navibus.
ατραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πανορμοι. ν. 195.
*Πανός, οῦ. ὁ. dissectum lignum et colligatum, quo utebantur pro lampade.
πανὸν, λυχνον, λυχνοῦχον, ὁ τι παρεστι φῶς. Menand. ap. [Ath. p. 700. e.
Syn. Φανος, *qu. vid.**
Πᾰνουργεω. vafre scelus aliquod admitto.
επὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' εκεῖ στρεβλουμενον
ειπεῖν ἁ πεπανουργηκας.— Plut. 876.
Syn. Κακοπραγμονεω, δολοω, μηχανορράφεω, εκκαπηλευω, πανουργευομαι.
Phr. Καὶ δολον ηπεροπῆα, καὶ εμφρονα μῆτιν ὑφαινων.
Πᾰνουργημα. vafrum aliquod factum. [Nonn.
μεταδρομοι κακῶν πανουργηματων. Soph. El. 1403. (1387. Br.)
Syn. Πανουργευμα, δολος.
Πᾰνοῦργος. ad quodlibet opus promtus.
εἶναι πανοῦργον, αδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν. Plut. 37.
Syn. Παντοῦργος, κερδαλεος, δεινος, εντεχνος, δολοφρων, κακοῦργος, παλιμβολος.
Πᾰνουργως. *adv.* scelerate. *superl.* Πανουργοτατα, Πανουργοτατως. —επωλεις δερμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς αγροικοισιν πανουργως,— Equit. 317.
πανουργοτατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπασας. ib. 56.
Πᾰνουργῐα. τὸ πανοῦργον. calliditas.
πανουργιας δ' εδειξεν ανθρωποις εχειν. Antig. 306. [Br.)
—τὸ γὰρ πανοῦργον ουκ ἂν ἦν πολύ. Soph. El. 1540. (1507.
Syn. Αισχροποιΐα, αισχροπραγια, αισχρουργια, κακουργια, τεχνη, μηχανη, δεινοτης, κερδοσυνη, δολοφροσυνη.
Πᾰνοψιος. qui omnium oculis cernitur.
ουταμεναι, αυτὴ δὲ πανοψιον εγχος ἑλοῦσα. Φ. 397.
Exp. *qu.* Πανορατὸν καὶ επιφανές.
Πανρῠτος. quaqua fluens. Vid. Φυσις.
Πανσᾰγια. apparatus armorum. Vid. Πανοπλια.
φῶτα βαντα πανσαγιᾳ. Antig. 108.
εἶλε δὲ πανσαγιην, τοδε δ' εννεπε— Suid.

1. Ab hoc uno exemplo disce, quam sit difficile, verbis semel, aut etiam raro occurrentibus, significationem veram definire. Si recte legatur in fragmento Soph. (Athen. p. 466. b.) πανξένοις, tum, Πάνξενοι, sunt "hospites cuncti:" si, ut Schweighæus. optime conjicit, πάνξενον legi debeat, tum exponimus, "hospitibus cunctis communis," vel, "hospites cunctos recipiens," quo sensu πανδόκον ἄλσος, apud Pind. Ol. 3. 30.

Πανσεληνος. plenilunis.
λαμπρὰ δὲ πανσεληνος εν μεσῳ σακει. Sept. Th. 395.
*Πανσκοπος, ου. ὁ ἡ. omnia intuens.
τοσσον, ὁσον κρυψαι πανσκοπον ομμα Δικης. Julian. *Ægypt.*
SYN. Πανεπισκοπος, πανοπτης.* [*An.* ii. 504.
Πανσοφος. sapientia omnifaria præditus.
τὸ πανσοφον δ' εὑρημα, τοξηρη σαγην. Herc. F. 188.
SYN. Πανεπιφρων, παντεχνος, πολυβουλος, παντοδαης, πανυφρονιμος, ευμηχανος, αγχινοος.
Πανσπερμηδόν. *adv.* omni genere seminum.
οσπρια πανσπερμηδὸν επεγχευησιν αλετρις. Nicand. ap. Ath.
*Πανσπερμος. ὁ ἡ. omni genere seminum mistus. [p. 372. f.
—πανσπερμά τε ταῦτα
οσπρι' επὶ πλακινου τουδ' εθετο τριποδος. Zonas, *An.* ii. 80.*
Πανσυδιη, et Πανσυδεὶ. omni impetu.
θωρῆξαί ἑ κελευε καρηκομοωντας Αχαιοὺς-Πανσυδιη—B. 12.
ενθεν πασσυδιῃ σὺν τευχεσι θωρηχθέντες. Λ. 724.
SYN. Πασσυδει, πανστρατὶ, πανστρατιᾷ, συλληβδην, παμπληθει, παντελῶς, ὁμοθυμαδον.
Πανσυρτος. omnia trahens. Vid. Παμμηνος.
Παντα, *i. e.* κατὰ πάντα, *pro* πάντως. omnino.
Τυδειδη μιν εγωγε δαΐφρονι παντα εἴσκω. E. 181.
Παντᾰγᾰθος. omnino bonus. Vid. Θεος.
Πανταισχης. turpissimus.
—κλοπιης πανταισχεος ευνης. Naz.
Παντᾰκλης. Nom. Pr. —καὶ μὴν ου Παντακλέα γε εδιδαξεν ὁμως τὸν σκαιοτατον·— Ran. 1068. (36. Br.)
Παντᾰλας, *fem.* Πανταλαινᾰ. omnino miser. Vid. Παναθλιος.
πανταλαν' αχη διαβοασω. Pers. 640.
ὦ πανταλαινα, κἀτι μᾶλλον ἢ λεγω. Hecub. 665.
Πανταρβης. meticulosus.
δειλοὺς, πανταρβεις τε, φρεσὶν καταπεπτηῶτας. Man. 2. 168.
Πανταρκης. omnibus sufficiens. 2. omnes juvans.
—ενθ' ὁ γηραιὸς-Πανταρκὴς, ακακας. Pers. 856.
Πανταρχης. omnibus imperans.
ἰὼ θεῶν πανταρχα Ζεῦ. Œd. C. 1141. (1085. Br.)
SYN. Παμβασιλευς, παγκρατης.
†Πανταχῆ, Πανταχοῦ. *advv.* ubique.
τὸ μηδὲν εικῆ πανταχοῦ 'στι χρησιμον. Stobæ. 21.
Παντελής. perfectus, integer.
*αλλ' ολβια τε καὶ ξὺν ολβιοις αεὶ [Br.)
γενοιτ',* εκεινου γ' οὖσα παντελὴς δαμαρ. Œd. T. 949. (28.
SYN. Παντοτελης, παντελειος, τελειος, νομιμος, εντελεχης, ὁλοκληρος.
Παντελῶς. *adv.* totaliter.
τίς αλλος, ἢ 'γὼ, παντελῶς διωρισεν; Prom. 431.
SYN. Τελειως, παντως.
Παντευχια. armatura universa. Vid. Πανοπλια.
ὁρμᾶσθε παντες, σοῦσθε σὺν παντευχιᾳ. Sept. Th. 31.
Παντεχνος. artificiosus. Vid. Πανσοφος.
τὸ σὸν γὰρ ανθος, παντεχνου πυρὸς σελας. Prom. 7.
Παντη. *adv.* prorsus, semper.
παντη ανὰ στρατὸν ευρὺν Αχαιῶν· αμμι δὲ μαντις. A. 384.
SYN. Πανταχοῦ, πανταχῆ, πανταχοθεν, πανταχοῖ, πανταχοσε, εικη, μιγδα.
PHR. [Ανάτραφερήν τε καὶ ὑγρήν. *terrâ marique.* Orph. 298.]
Παντῖμος. honoratissimus.
νικης εχων εξῆλθε παντιμον γερας. Soph. El. 690.
SYN. Παναοιδιμος, πανσεμνος, παντοσεμνος, εντιμος.
Παντλημων. omnino miser. Vid. Παναθλιος. [T. 1392. (79. Br.)
—ουδὲ δαιμονων-Αγαλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλημων εγώ. Œd.
*Παντοβιης, ου. ὁ. omnia cogens sub suam ditionem.
εὑρών σε, στεργει παντοβιης Αχερων. Theodorid. *An.* ii. 43.*
Παντογενεθλος. Vid. Ζευς.
Παντογηρως. τὰν ουθ' ὑπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογηρως.
SYN. Αιωνιος, αΐδιος. [Antig. 615. (606. B.)
Παντοδαής. omniscius. Vid. Πανσοφος, Δημοκριτος.
Παντοδαπός. qui est ex omni solo. Vid. Παντοῖος.
συκοις, καὶ καρυοις, καὶ εδεσμασι παντοδαποῖσι. Batrach. 31.
Παντοδιαιτος. omnia comedens. Vid. 'Ηφαιστος.

Παντοδοτειρᾰ. omnia largiens. Vid. Μοῖραι.
Παντοδυναστης. omnipotens. Vid. Παγκρατης.
αρρητ', αγριοθυμε, πολυλλιτε, παντοδυναστα. Orp. H. 11. 4.
Παντοθαλής. omni parte virens.
—σοὶ δ' αρχή τε τελευτή τ' εστὶ μελουσα,
παντοθαλής·—— Orph. H. 33. 16.
Παντοθεν, Παντοσε. *adv.* undique.
παντοθεν εκ κευθμῶν, ουδ' ηγνοιησεν ανακτα. N. 28.
καὶ βαλε Πριαμιδαο κατ' ασπιδα παντοσε ισην. Γ. 356.
παντοσε πορφυρεῃσι περιζωστρῃσιν ἑλικτάν. Theoc. 2. 122.
SYN. Πανταχοθεν, ἁπανταχοθεν, ἁπαντῆ.
*Παντόθι. *adv.* ubique.
ναὶ μὴν καὶ χρυσειον αεὶ θειοιο Πλατωνος
κλῶνα, τὸν εξ αρετῆς παντοθι λαμπομενον. Meleag. 1. 47.*
Παντοῖος, Παντοσυνος. omnigenus.
ειδὼς παντοιους τε δολους καὶ μηδεα πυκνά. Γ. 202.
—όταν θεοῦ-Παντοσυνοι πνευσωσ' αναγκαι. Iph. A. 761.
SYN. Παντοδαπος, πολυγενης, πολυμερης, πολυτροπος, παντοιοτροπος, διαφορος.
Παντοκρᾰτειρᾰ. omnium domina. Vid. Φυσις.
*Παντοκρᾰτωρ, ορος. ὁ. omnipotens.
καὶ σὺ δὲ παντοκρατωρ Εριουνιε, τονδε φυλασσοις. Ep. αδ. 169.
SYN. Παγκρατης, παννπερτατος.*
Παντολετειρᾰ. exitium omnibus adferens. Vid. Γαῖα, Παντολετωρ. —παντά σε μισεῖ,-Παντολετειρ'—Ep. l. 1.
Παντολετης. *idem.* masc. *ep.* Herculis. Naz.
*Παντολῐγοχρονιος. ὁ ἡ. vitæ omnino brevis.
αρτι δὲ καὶ νυμφη, παντολιγοχρονιος. Dioscor. *An.* i. 502.*
Παντολμος, Παντοτολμος. omnia audens.
τὸ παντολμον εργον οψει ταλας. Eur. Suppl. 1075.
τοθεν τὸ παντοτολμον
φρονεῖν μετεγνω-Βροτοῖς. Agamem. 229.
Παντομῖσης. quem omnes odio habent.
ὦ παντομισῆ κνωδαλα, στυγη θεῶν. Eumen. 647.
Παντομορφος. omniformis.
τῇ παντομορφῳ Θετιδι— Soph. *fr.*
SYN. Πολυμορφος, πανειδεος.
*Παντοπᾰθής, έος. ὁ ἡ. omnia tolerans.
παντοπαθῆ κουρης αισχεα δερκομενος. Stat. Flacc. *An.* ii.
Παντοπορος. ad omnia callidus. [262.*
παντοπορος, απορος. Antig. 365.
EXP. Εις παντα μηχανὰς εξευρισκων.
Παντοπτης. omnia cernens. Vid. Πανοπτης.
πατὴρ ὁ παντοπτας-Πρευμενὴς κτισειε. Æsch. Suppl. 145.
Παντοπωλης. qui omnis generis res venales vendit.
τὸν τοῖσι τουτοις παντοπωλαις χρωμενον. Anthipp. ap. Ath.
Παντορεκτης. omnium appetens. [p. 404. a.
αλλ' ου θελω συνοικεῖν
Ερωτι παντορεκτᾳ. Anac. 10. 10.
Παντοσεμνος. gravissimus. Vid. Παντιμος.
τοῦ παντοσεμνου, τοῦ στρατηλατου νεῶν. Eumenid. 641.
Παντοσυνος. Vid. Παντοῖος.
*Παντοτε. *adv.* omni tempore; semper. *Raro aut numquam apud* Classicos *reperta ab* Apollinario *frequentatur.*
παντοτε ῥυομενος μεροπων ιθυφρονα φῦλα. Apollin. *Ps.* i. 23.*
Παντοτεχνης. artificiosissimus. Vid. Φυσις.
Παντοτῑνακτης. omnia quatiens. Vid. Ζευς.
Παντουργος. qui omnia efficit. 2. *in malam partem,* id. qu. Πανουργος. [Aj. 445.
νῦν δ' αὐτ' Ατρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρενας-Επραξαν—
SYN. Παντοκτιστης. 2. πανοῦργος, αναιδης.
Παντοτροφος, Παντροφος. ὁ ἡ. omnium nutritor. Vid. Φυσις.
*αλλά σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανοδυρτον
ηρέμα σοῖς κολποις, μᾶτερ, εναγκαλισαι. Meleag. 109.*
παντοτροφον κτιστην,— Sibyl. l. 1.
Παντοφυής. omnia producens. Vid. Παν.
Παντοφυρτος. omnino confusus.
τὰ πολλὰ παντοφυρτ' αγοντ' ανευ δικης. Eumenid. 557.
SYN. Πολυμιγης, παμμιγης.
Παντοχροος. Vid. 'Ωραι.

Παντως. *adv.* omnino.
παντως, οἷον ἐμόν γε μενος καὶ χεῖρες ααπτοι. Θ. 450.
Syn. Παντη, παντελως, πανταπασιν, αρδην, αρχῆθεν, ὁλοτελῶς, τελειως, ὁλοσχερως, παραπαν, παμπαν, παμπηδην, διολου, πανσυδιη, παινυ.

Πάνῠ. *adv.* prorsus. 2. valde.
πρᾶγμα μὲν εσθ' ὁ φιλος πανυ δυσκολον· *εισὶ δὲ πολλοὶ, καὶ σχεδὸν οἱ παντες, μεχρι προσηγοριας. Ep. ἀδ. 426.*
Syn. Παγχυ, επιπαγχυ, επιπαν, καθαπαν, πανυ μεν οὖν, πανυ γε, απαρτι, διαμπερες, παντως, λιαν, αγαν, σφοδρα, μαλα, μεγα, μεγαλως, ενδυκεως.

Πάνῠπειροχος. omnes excellens.
αλλα Μυρων τεχνᾳ πανυπειροχος,— Ep. ἀδ. 229[a].

Πάνῠπενθής. Vid. Παναπενθής.

Πάνῠπερτατος. omnium supremus.
αυτὴ δὴ χθαμαλη πανυπερτατη ειν ἁλὶ κεῖται. ι. 25.

Πάνῠπερφρων. valde arrogans. [H. 60. 12.
γνωμας, ουκ ὁσιας, πανυπερφρονας, αλλοπροσαλλας. Orph.

Πάνῠπλεκτος. admodum plexus, seu nexus.
οἱ δὲ πανυπλεκτοισιν εν ἑρκεσιν ηριπον αυτοί. Opp.

*Πάννστάτιος, ᾱ, ον. *idem c. sequ.*
τηνδε πανυστατιην στησατο μαρτυριην. Ep. ἀδ. 716 [b].*

Πάνῠστατος. omnium postremus. Vid. Εσχατος.
κριὲ πεπον, τί μοι ὧδε διὰ σπεος εσσυο μηλων
ὑστατος; ουτι παρος γε λελειμμένος ερχεαι οἰῶν,
αλλὰ πολὺ πρῶτος νεμεαι τερεν' ανθεα ποιης,
μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν αφικανεις·
πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαιεαι απονεεσθαι
ἑσπεριος·* νῦν αὖτε πανυστατος·— ι. 447.

Πανχορτος. Vid. Παγχορτα. τα.
οἳ τοῖσι πανχορτοισιν εξενιζομεν. Soph. Tyro, ap. Ath. p. 99. f.

Πάνωλεθρος, Πανολεθριος. plane perditus.
ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλεθροις εχεις
εγκλημ' Ατρειδαις,—; Philoc. 325.

Πάνωλης. qui prorsus periit. [Br.)
ἃ 'γὼ πανωλης οψ' αγαν εκμανθανω. Œd. C. 1329. (1264.
Syn. Πανολεθρος, πρωλης, εξωλης, επιτριπτος.

Πάνωπηεις. omnibus conspicuus.
Πραξιτελης Κνιδιοις δὲ πανωπηεσσαν εθηκε. Euen. *An.* i. 165.

Πάνωρος. omni tempore proveniens.
καρποτελεῖν δέ τοι-Ζεὺς επικραινετω
φερματι γᾶν πανωρῳ. Æsc. Suppl. 698.

Παξ, Πάπαξ, Παπαπαππαξ. Arist. Nub. 390.

Παομαι[1]. gusto. 2. possideo.
αλλὰ πασασθαι ανωχθι θοῆς επὶ νηυσὶν Αχαιοὺς
σιτου καὶ οινοιο· τὸ γὰρ μενος εστι καὶ αλκή. Τ. 160.
αυτὰρ επεὶ κατὰ μηρ' εκαη καὶ σπλαγχνα πασαντο. Α. 464.
2. ὁστις δὲ πλοῦτον, ἢ σθενος, μᾶλλον φιλων
αγαθῶν πεπᾶσθαι βουλεται, κακῶς φρονεῖ. Herc. F. 1426.
πάσαμενος επιτασσε· Συρακοσιαις επιτασσεις; Theoc. 15. 90.
Syn. Επιπαομαι, γενομαι, εδομαι. 2. κταομαι, παω.

Πάπαι, Παπαιαξ, Παππαιαξ. *interjectt.*
παπαί· πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμαχους. Plut. 220.
a. ιδοὺ. b. παπαιάξ, ὡς καλὴν οσμὴν εχει. Cycl. 153.

Παππα. reverentiæ vox. Vid. Πατηρ.
παππα φιλ', ουκ ἂν δή μοι εφοπλισσειας απηνην. ζ. 57.

Παππαζω. blande patrem appello.
ουδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γουνασι παππαζουσιν. Ε. 408.
Exp. Παππα φωνεῖν. πατερα καλεῖν.

Παππιδιον, Παππιας. paterculus.
ακροασαι νῦν, ὦ παππιδιον,— Vesp. 652.
ζευξαντ' ελαυνειν εις θεοὺς, ὦ παππια. Pac. 127.

Παπποκτόνος. avi occisor.
παπποκτόνος δ' Οθρωνον οικησει λυκος. Lyc. 1034.

Παππος. avus.
παππος δὲ Θρηκης ὀυμὸς αιστωσας πλακα. ib. 1341.

Syn. Προπατωρ, πατροπατωρ, προμητωρ, μητροπατωρ, προγονος, γερων.

Παππῷος. avitus.
παππῷος ὁ βιος συκοφαντεῖν εστί μοι. Av. 1452.
Syn. Αρχαῖος, προγονικος.

Παπταινω. circumspicio.
παπταινων ἡρωα Μαχαονα· τὸν δ' ενοησεν. Δ. 200.
Syn. Διαπαπταινω, περιπαπταινω, επιβλεπω, αποβλεπω, περιβλεπω, ερευνιαω, σκοπεω, φυλαττομαι, επιτηρεω.

Παπτάλαω. idem.
*αλλαι δὲ νυκτωρ ταῖς θανουμεναις ισαι
Σιδῶνος εις θυγατρὸς ἵξονται γυας,
λαθραῖα κάκκελευθα παπταλωμεναι,
ἑως ἂν εισθρεξωσιν Αμφειρας δομους,
λιταις Σθενειαν ἱκετίδες γουνουμεναι.* Lyc. 1160.

Πάπυρος, ου. ὁ ἡ. papyrus, planta Ægyptiaca. 2. liber vel cortex papyri. 3. charta e papyri cortice confecta.
ὁ δ' Ερως χιτῶνα δησας
ὑπερ αυχενος παπύρῳ. Anac. 4. 4. [112.
σχοινῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομενην παπύρῳ. Antip. *Thess. An.* ii.

Πὰρ, Πάρα, *pro* πάρεστι, *vel* πάρεισι.
πὰρ δὲ δυ' αμφιπολοι, Χαριτων ἄπο καλλος εχουσαι. ζ. 18.
—πάρα γὰρ μενοεικεα πολλα
*δαιννσθ'· αλλ' ου δαιτὸς επηρατου εργα μεμηλεν. Ι. 227.

Παρά. *præp.* cum *genit.* notat motum a loco. *dat.* juxta. *accus.* apud, ad. *sæpe absolute* et sine casu ponitur, ut in l. seq.*
ενθα καθευδ' αναβάς· παρὰ δὲ, χρυσοθρονος Ἥρη. Α. 611.

Πάρᾰβαινω. transgredior.
—οὔ με παρεβα φασμα-Μελανοπτερον— Hecub. 703.
—παραβαινου-σί τε τοὺς ὁρκους. Thesmoph. 364.
Syn. Ὑπερβαινω, μεταβαινω, ὑπερεχω, ὑπερπηδαω, παραβιβαζω, στρεφομαι, ὑπερτρεχω, παρερχομαι.

Πάρᾰβαλλω. projicio, comparo. *med.* Παραβαλλομαι. decipio, &c.
λυσαθ' ὑπ' εξ οχεων, παρὰ δέ σφισι βαλλετ' εδωδήν. Θ. 504.
Syn. Αντιπαραβαλλω, συμβαλλω, προβαλλω, προβαλλομαι, παραδιδωμι, προφερω, προστιθημι, παρατιθημι, κατατιθημι, παρεγγιζω, εφικνεομαι, επιφοιταω, διαπεμπω, παραπορευομαι, απερχομαι, συνοδευω, ὁμοιοω, συγκρινω. ὑποπτευω, παραβλυζω, εξαπαταω. — χαλαζω. — ὁρμαω, εισελαυνω.

Πάρᾰβασκω. ex curru pugno.
Αντιφος αὖ παρεβασκε περικλυτος· ᾧ ποτ' Αχιλλεύς. Λ. 104.
Syn. Παραβαινω, παραπεμπομαι, επερχομαι, ὁρμαω, (θαῤῥαλεως.)

Πάρᾰβάτης. 1. transgressor, violator legis, *dictus etiam* Παραιβάδης. 2. e curru pugnans, *dictus item* Παραιβατης. V. Παραιβατις.
1. τὸν αντιτολμον δὲ φαμὶ παραιβαδαν. Eumen. 556.
2. —τὸν παραβατην συμβαλὼν πλαστῷ ξενῳ. Pisid. ap. Suid.
ἂν δ' εβαν εν διφροισι παραιβαται, ἡνιοχοί τε. Ψ. 132.
Exp. Παρανομος. 2. κυριος τοῦ ἁρματος.—ακολουθος.

Πάρᾰβάτός. violabilis.
κρατος δ', ὁτῳ κρατος μελει,
παραβατὸν ουδαμῇ πελει. Antig. 885.

Πάραβλεπω. limis intueor.
—παραβλεπουσα θατερῳ,
παλιν μετασκευαζε σαυτὴν *αὖθις, ἧπερ ἦσθα. Eccles. 498. B.
—τίς γὰρ μακαριος, τίς ευτυχης,
ὁστις δεδοικὼς,* καὶ παραβλεπων[2] βιαν,
αιῶνα τεινει;—— Ion. 623.
Syn. Επιλλιζω, αμβλυωπεω, κατιλλωπτω, παρακυπτω, τοῖς πλαγιοις ὁραω, παροραω, διοραω, καθοραω.

Πάραβληδην. *adv.* comparate.
κερτομιοις επεεσσι παραβληδην αγορευων. Δ. 6.
Syn. Παραβολαδην, παραβολικῶς, απατητικῶς, προφασει, δολερῶς, συγκριτικῶς, πανουργικῶς.—πλαγιως.

Πάραβλὼψ, ῶπος. ὁ ἡ. strabus, limis adspiciens. 2. aversis oculis. *V. Damm. c.* 1799.

---

1. "In πάσασθαι, ubicunque *gustandi* et *comedendi* potestate pollet, "prima syllaba brevis est, et ubi longam postulat versus, poëtæ πάσσασθαι scribere consueverunt. Contra πάσασθαι pro κτήσασθαι primam producit." Valcken. Anim. ad Ammon. p. 187.

2. Omnino legendum περιβλέπων, quod in textum etiam admisit Barnesius.

χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' οφθαλμώ. I. 499.
Syn. Επιλλος, ιλλος, στραβος, στραβων, φολκος.—πλαγιος.

Παραβοηθεω. adjuvo.
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ανδρῶν τυπτομαι— Equit. 258.
Syn. Εκβοηθεω, εμβοηθεω, επιβοηθεω, προσβοηθεω, βοηθεω.

Παραβολάδην, Παρβολαδην. *adv.* a lateribus alternis.
—αλλοτ' οπισθεν,-Αλλοτε παρβολαδην.— Apoll. 4. 936.
Exp. Παραβεβλημενως.

Πάράβολος, Παραιβολος. temerarius. 2. periculosus. 3. falsus, adulterinus.
3. πονηρὸς εἶ πορρω τεχνης, καὶ παραβολος. Vesp. 192.
ἥβηται θαλιησι παραιβολα κερτομεουσιν. H. Merc. 56.
Syn. 1. Ανοητος, θρασυς, προπετης. 2. επικινδυνος. 3. αδοκιμος. ου γνησιος.—πλαγιος.—παραδοξος.

Παραβουκολιζω. *var. lect. ap.* Lyc. 1094. Vid. Παραιολιζω.

Παραβυομαι. "inculco, infercio." *Steph.* [341.
ανθρακα καὶ δαφνην παραβυεται ὁ στρατιωτης. Lucill. *An.* ii.
Syn. Παραβαινομαι, παραμειβομαι.

Πάράβυστος. qui aliis intruditur.
ἣν μὴ παραβυστός που γενηται Χαιρεφων. Ath. 6.
Syn. Κρυφιος, λαθριος.

Πάραγγελμᾰ. το. præceptum. φλογὸς παραγγελμασι
νεοις πυρωθέντα καρδιαν. Agam. 488.
Syn. Παραγγελια, καταγγελια, εξαγγελια, παραγγελσις, φασις, παρφασια, παραιφασις, εντολη, ὑποθηκη, διαταξις, προκαταρξις, προτροπη, απορρημα, απαγορευμα.

Πάραγγελλω. denuntio.
ἦμος δ' Ηελιος μὲν εν αιθέρι μωνυχας ἵππους
αρτι παραγγελλει, μεσσατον ἦμαρ εχων. Theog. 992.
Syn. Επαγγελλομαι, απαγγελλω, διαγορευω, απαγορευω, συντιθεμαι, παρακατατιθεμαι, ὑποτιθεμαι, ὑποβαλλω, νουθετεω, επιταττω, προστασσω, παραινεω, συναριθμεομαι, προλεγω, σημαινω.

Πάράγευομαι. leviter degusto.
εσθ' ἡδὺ—τὸ παραγευσασθαι τινος-Καινοῦ,—Ath. l. 2.

Πάράγιγνομαι. intersum. 2. faveo.
ουδέ τῳ ανθρωπων παραγιγνεται, ὅσσ' εθελησιν. Theog. 139.
Syn. Προσγινομαι, παρειμι, προσειμι, επιφοιταω, παρακολουθεω, αποβαινω, συμβαινω.

Πάραγκάλισμα. res quam amplexamur.
ψυχρὸν παραγκαλισμα τοῦτο γιγνεται,
γυνὴ κακὴ ξυνευνος εν δομοις— Antig. 661.
Syn. Ασπασμος, περιπλοκη, φιλημα, παρακοιμημα.

Πάραγράφω. adscribo.
ιῶν παρεγραψε πλησιον, ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ. Vesp. 99.
Syn. Παραγραφομαι, προσγραφω, διαγραφω, αναγραφω, περιγραφω, εγγραφω, παρεγγραφω, παρεισφερω (νομον,) ὑποτυπoω, οριζομαι.—εξουθενεω, αποβαλλομαι, παραιτεομαι.

Πάράγω, Παραγαγω. produco, profero.
σπευδει ανὴρ κερδος διζημενος· ὅν τινα δαιμων
προφρων εις μεγαλην αμπλακιην παραγει. Theog. 404.
μή με νῦν μηκετι-Παραγαγης,— Soph. El. 861.
Syn. Αναγω, συναγω, ὑπαγω, προαγω, εξαγω, προφερω, παρερχομαι, μεταπειθω, εξαπαταω, παραπεμπω, παρατρεπω.—παρηγορεω.

Πάράδαρθάνω. concumbo.
τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρεδραθεν εικελος αυτῷ. υ. 88.
Syn. Παρακειμαι, παρακοιμαομαι.

Πάράδειγμα. exemplar.
τὸ σόν τοι παραδειγμ' εχων. Œd. T. 1216. (1193. Br.)
Syn. Ενδειγμα, ὑποδειγμα, εικων, χαρακτηρ.

*Πάράδεικνῦμι, vel Παραδεικνύω. juxta ostendo; *unde*, comparo. 2. ostendo, indico.
τίς μοι Ζηνοφιλαν λαλιαν παρεδειξεν ἑταιραν; Meleag. 85.*

Πάράδεισος. Paradisus. 2. hortus. Vid. Κῆπος.
—τὸν δὴ κελετ' εν παραδεισῳ-Αμβροσιῳ ναιειν— Sibyl.
Phr. Αθανατος χῶρος. ib.
οικοῦντες Παραδεισον ὅμως, εριθηλεα κῆπον.
φυταλιη ευοδμος αειθαλεος Παραδεισου.
—αφθιτον οἶκον εν ευδενδρῳ παραδεισῳ. Nonn.

Πάράδεχομαι. excipio.
αυτὰρ επειδὴ σῆμα κακὸν παρεδεξατο γαμβροῦ. Z. 178.
Syn. Διαδεχομαι, εκδεχομαι, επιδεχομαι, δεχομαι, ενδεχομαι, αποδεχομαι, αναδεχομαι, ὑποδεχομαι, επιλαμβανω, επιβαλλομαι.

Πάράδιάκονεω. administro.
καὶ τοῖσι τειχιζουσι παραδιακονει. Av. 839.
Syn. Διακονεω, εγχειριζομαι, ὑπηρετεω, παραδραω.

Πάράδιδωμι. trado, tribuo.
βαξις, ἅ σε βαρβαροισι
λεχεσι, ποτνια, παραδιδωσιν. Helen. 227. Syn. Διδωμι, αναδιδωμι, μεταδιδωμι, διαδιδωμι, επιδιδωμι, ενδιδωμι, καταπιστευω, παρατιθεμαι, ανατιθεμαι, προδιδωμι.

*Πάράδοξος. ὁ ἡ. qui est præter seu contra omnium opinionem.
πολλὰ τὸ δαιμονιον δυναται, κἂν ᾖ παραδοξα. Lucill. *An.* ii.

Πάράδοχὴ, ῆς. ἡ. traditio. [342.*
πατριους παραδοχὰς, ἅς θ' ὁμηλικας χρονῳ
*κεκτημεθ', ουδεὶς αυτὰ καταβαλεῖ λογος,
ουδ' ἢν δι' ακρων τὸ σοφὸν εὑρηται φρενῶν.* Bacch. 201.
Syn. Παραδοσις, αναδοσις, διαδοχη.

Πάρᾰδραω. administro.
οἷά τε τοῖς αγαθοῖσι παραδρωωσι χερηες. ο. 323.
Syn. Δραω, ὑποδραω, ὑπηρετεω.

Πάρᾰδρομάδην. *adv.* cursim.
νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε, παραδρομαδην αγορευσω. Orp. 856.
Syn. Συντομως.

Πάράδυομαι, Παραδυμι. irrepo.
στεινωπῷ εν ὀδῷ παραδυμεναι, ουδέ με λησει. Ψ. 416.
εκδρᾶσα παρεδυν. ὁ γὰρ ανὴρ τὴν νυχθ' ὅλην. Eccles. 55.
Syn. Παραδυω, εισδυομαι, παρεισδυομαι, ὑποδυω, ὑπεισερχομαι, παρερπυζω.

Πάράειδω. accino.
—εοικα δέ τοι παραειδειν-Ὥστε θεῷ. χ. 348.

Πάραειρομαι. efferor. 2. abstrahor. *Æsch.*
δερμα· παρηερθη δὲ καρη, ὑπελυντο δὲ γυῖα. Π. 341.
Syn. Παραφερομαι, παρακρεμαομαι.

Πάραζαω. vivo secus quam decet.
ὅστις πενης ὢν ζῇ, παραζῆν βουλεται. Philem.

Παραζευγνυω, Παραζευγνυμι. conjungo.
—κεινῳ γὰρ ἡ Διὸς κορη
φρουρω παραζευξασα φυλακε σωματος. Ion. 22.
Syn. Εγκαταζευγνυω, συζευγνυω, ενιζευγνυω, επιζευγνυω, καταζευγνυω, συναπτω.

Πάράθαλπω, Παραθαλπομαι. concalefacio.
—φιλων ουδένος ουδὲν
παραθαλπομενα φρενα μυθοις. Med. 143.
Syn. Θαλπω, διαθαλπω, καταθαλπω, ὑποθαλπω.

Παραθελγω. permulceo.
ουθ' ὑποκλειων, ουθ' ὑπολειβων
ουτε δακρυων απυρων ἱερῶν
οργὰς ατενεῖς παραθελξει. Agam. 71.
Syn. Θελγω, καταθελγω.

Πάράθεριζω, Παραθριζω. demeto, amputo.
εμπης δ' αφλαστοιο παρεθρισαν ακρα κορυμβα. Apoll. 2. 603.
Syn. Αποθεριζω, αποκοπτω.

Πάράθηγω. incito, moveo.
καὶ συμμαχιᾳ θορυβον-Παρεθηξε[1] μεγαν. Ol. 10. 89.
Syn. Θηγω, επιθηγω, ακοναω, παρακοναω, παροξυνω.

Παραθρωσκω. adsilio; *metaph.* adjaceo.
Ἑρκυνιου δρυμοιο παραθρωσκοντες ορογκους. Dion. 286.
Syn. Παρατρεχω.

Παραιβάδης. transgressor. Vid. Παραβατης.

Πάραιβάσία, Παραιβασις. delictum.
αἵτ' ανδρῶν τε θεῶν τε παραιβασιας εφεπουσαι. Hes. θ. 220.
κεῖσ', ὅθι περ τυτθή γε παραιβασις εσσετ' ολεθρου. Apol. 4. 832.
Syn. Παραβασις, παρεκβασις, ὑπερβασις, ὑπερβασια, αμπλακια.

---

1. Παραίθυξε, a Schmidio revocatum, recte prætulit Heynius. Hoc etiam cum Antitheticis melius convenit.

*Πἄραιβᾰτης. qui præter aurigam currum conscendit, et una ex eo pugnat. Vid. Παραβατης.

Πἄραιβᾰτις, ιδος. ἡ. curulis pugnatrix. 2. operaria, mercenaria. Theocr.

1. εν δὲ δυω διφροι πεπονηατο δηριοωντες·
καὶ τὸν μὲν προπαροιθε Πελοψ ιθυνε τινασσων
ἡνία, σὺν δέ οἱ εσκε παραιβάτις Ἱπποδαμεια·
τὸν δὲ μεταδρομαδην επὶ Μυρτιλος ηλασεν ἱππους·
σὺν τῷ δ' Οινομαος προτενὲς δορυ χειρὶ μεμαρπὼς
αξονος εν πλημνησι παρακλιδὸν αγνυμενοιο
πιπτεν, επεσσυμενος Πελοπηϊα νῶτα δαΐξαι.* Apoll. 1. 752.

Πἄραιθυσσω. excito.
εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθυσ-σει,— Pyth. 1. 169.
Syn. Αιθυσσω, ανεγειρω, ανακινεω, καταιθω.

Πἄραινεσις. admonitio.
*ὃς δὲ σοφοῖς μυθοις καὶ πλασμασι καιρια λεξας,
παιζων εν σπουδῇ, πειθει εχεφρονεειν.
φευκτὸν δ' ἡ τρηχεῖα παραινεσις· ἡ Σαμιου δὲ
τὸ γλυκὺ τοῦ μυθου καλὸν εχει δελεαρ. Agath.**An*.iii.46.
Syn. Συμβουλη. σωφρονισμος. νουθεσια.

Πἄραινεω. admoneo.
ὦ παῖ, καλῶς σοι Τειρεσιας παρῃνεσεν. Bacch. 330.
Syn. Παρακαλεω, παραφημι, εισηγεομαι, παρακελευομαι, αναπειθω, παραγγελλω, συμβουλευω, αναμιμνησκω. προτρεπω. παρεγγυαω. παραπειθω.

Παραιολιξαι, *" *quidam dixit* τὸ ἀπατῆσαι, *ab* αἰόλος *significante* varius, versutus: *vel potius a vafra et dolosa Æolum gente.* Eustath." Steph. Thes. in v.
τοιαῖς δ' εχῖνος μηχαναῖς οικοφθορῶν*
παραιολιξει τὰς αλεκτορων πικρὰς
στεγανομους ορνιθας·—(*interpr.* transversas aget. al. παρβουκολίξει.) Lyc. 1093.

*Παραιρεω. detraho, aufero. *med.* Παραιροῦμαι. *aor.* 2. παρειλόμην.
ἦ μεγα μοι τὰ θεῶν μελεδημαθ', ὅταν φρενας ελθῃ,
λυπας παραιρεῖ. Hipp. 1102.
τῷ γὰρ βιαιῳ κἀγριῳ τὸ μαλθακον [*Conf.* Hec. 595. P.*
εις ταὐτὸν ελθὸν τοῦ λιαν παρειλετο. Eurip. *fr. incert.* xxiv.

Πἄραισθᾰνομαι. in sensu fallor. 2. sentio.
ηδη τις, Μορσων, πικραινεται· ουχὶ παρῃσθευ; Theoc. 5.120.
Syn. Αισθανομαι, διαισθανομαι, επαισθανομαι.

Πἄραισιος. inauspicatus.
αλλὰ Ζεὺς ετρεψε, παραισια σηματα φαινων. Δ. 381.
Syn. Παραισιμος, απαισιος, εναντιος, χαλεπος. απρεπης.
[Phr. Αισιᾶν ου κατ' ορνῖχων ὁδόν. Nem. 9. 43.]

Παραΐσσω. prætereo.
νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος οχῆες
χρυσειοι συνεχον, καὶ διπλοος ηντετο θωρηξ. Υ. 414.
ἵπποι γάρ με παρῄϊξαν, προσσω μεμαυῖαι. Λ. 614.
Syn. Παρατρεχω, παραβαινω, παρερχομαι. αναΐσσω.

Παραιτεομαι.[1] *med.* recuso, deprecor. 2. precor.
1. κτεῖν', ου παραιτοῦμαί σε. *τηνδε δὲ πτολιν,
επεί μ' αφῆκε, καὶ κατῃδεσθη κτανεῖν,
χρησμῷ παλαιῷ Λοξιου δωρησομαι,
ὃς ωφελησει μεῖζον ἢ δοκεῖν, χρονῳ.* Heraclid. 1026. Elmsl.
2. δεξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτησει πατρὸς
φυγὰς αφεῖναι παισὶ τοῖσδ', εμὴν χαριν. Med. 1151. P.
Syn. Εξαιτεομαι, αιτεομαι, αιτεω, ανανευω, αναρνεομαι, απαγορευω, δυσανασχετεω, εκκλινω. ἱκετευω, λιπαρεω. παρακαλεω, απολογοῦμαι, συγγνωμονῶ, αφιημι.

Πἄραιτιος. qui est ex parte in caussa. 2. auctor.
εσται, κακῶν τε πηματων παραιτιον. Lyc. 611.
Syn. Αιτιος, μεταιτιος, συναιτιος.

*Πἄραιφᾰμενος, η, ον. suadens, admonens. *part. a* παραφάσθαι, *pro* παραφάμενος, *sync.* παρφάμενος.

αλλὰ σὺ τονγ' επεεσσι παραιφαμενος, κατερυκες
σῇ τ' αγανοφροσυνῃ, καὶ σοῖς αγανοῖς επεεσσι. Ω. 771.

Πἄραιφᾰσῐα, Πἄραιφᾰσῐς. ἡ. monitum.
τῷ νῦν ἡμετερῃσι παραιφασιῃσι πιθεσθε. Apoll. 2. 324.
τίς δ' οἶδ', εἴ κεν οἱ, σὺν δαιμονι, θυμὸν ορινω
παρειπών; αγαθὴ δὲ παραιφασίς εστιν ἑταιρου. Ο. 403.

Παρακαθίημι. clanculum demitto. *pass.* immittor.
πηδαλιά τε ζευγλαισι παρακαθίετο. Helen. 1552.*

Πἄρᾰκαθεζομαι, Παρακαθημαι. adsideo. Vid. Παρεζομαι.
μετὰ τοῦτο τῷ Πλουτωνι παρεκαθεζετο. Plut. 726.
χαριεν οὖν, μὴ Σωκρατει
παρακαθημενον λαλεῖν. Ran. 1540. (1491. Br.)

Παρακαιριος, Παρακαιρος, ον. ὁ ἡ. intempestivus.
κρυπταδιης ευνῆς αλοχον, παρακαιρια ῥεζων. Hes. ε. 327.
ἡ γὰρ παρακαιρος ἡδονὴ τικτει βλαβην. Sent.
Syn. Ακαιρος, αισχρος, αθεμιστος. σαπρος. ατοπος.

Πἄρᾰκᾰλεω, Παρακαλεομαι. rogo, hortor, consolatione fruor.
ταδ' ηγορευον, παρακαλοῦντες εις μαχην. Phœn. 1270.
Syn. Κατακαλεω, προσκαλεω, επικαλεω, παρακελευομαι, διακελευομαι, εγκελευομαι, κατακελευω, παρατρεπω, προτρεπομαι, παραινεω, νουθετεω, εκλιπαρεω, παραφημι, παραμυθεομαι, θαρσυνω, παρορμαω, παροξυνω, επιθωΰσσω, παραγγελλω.

Παρακαταβαλλω. depono.
ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακαββαλεν, αυτὰρ επειτα. Ψ. 683.
Syn. Καταβαλλω, παραβαλλω.

Παρακαταθηκη. depositum.
ὅστις λογους γὰρ, παρκαταθηκην ὡς λαβὼν,
εξεῖπεν, αδικός εστιν, η 'κρατὴς αγαν. Sent.
Syn Παρακαταστασις, παρακαταβολη, ὑποθηκη, ενεχυρον.

Πἄρᾰκᾰτᾰθνησκω. juxta morior.
*σεῖο, Μυρων, δαμαλει παρακατθανε μοσχος αλαθεὶς,
καὶ γαλα πιστευων χαλκὸν εσωθεν εχειν. Dioscor.**An*.i.497.

Παρακαταλεγομαι. adcubo.
τῇ ὅγε παρκατελεκτο, χολον θυμαλγεα πεσσων. Ι. 561.
Syn. Παρακειμαι, παρακοιμαομαι, παρακλινομαι.

Παρακατεσθίω. edo cum aliquo.
—παρακατεσθιει δέ με. Athen. 1. 9.

Παρακατατῐθημι, et *med.* Παρακατατιθεμαι. depono apud aliquem; fidei committo. [506.
τηλοθεν Αἱμονιης, χθονιαις παρακατθετο Νυμφαις. Apoll. 2.
Syn. Ανατιθημι, αποτιθεμαι, παρατιθημι, κατατιθημι.

Παρακαττυω, Παρακαττυομαι. assuo, vel, consuo.
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβαδα παρεκαττυετο. Plut. 663.
Syn. Καττυω, συῤῥαπτω, προσραπτω, επιβαλλω. εντρεπιζω (εκ συλλογῆς.)

Παρακειμαι. adjaceo.
ευνῇ ενὶ μαλακῇ· παρὰ δ' εντεα ποικίλ' εκειτο. Κ. 75.
Syn. Ανακειμαι, κατακειμαι, προσκειμαι, παρακλινομαι, προσεχομαι, προσφερομαι, παρειμι.

Παρακελευσμα. adhortamentum.
λογων δὲ παρακελευσμα σῶν. Eur. Suppl. 1155.
οὐ δὴ τὸ δεινὸν παρακελευσμ' ηκουσαμεν. Iph. T. 320.
Syn. Παρακελευσις, παρακελευσμος, διακελευσμος, αποκελευσις, εγκελευσις, προτροπη, ὑποτροπη, παραινεσις, νουθετημα, νουθετησις, παρακινησις, παρορμησις, παροξυσμος, παρφασια.

Παρακελητιζω. juxta equito celete.
ἵνα δὴ κελης κελητα παρακελητιεῖ. Pac. 900.

Παρακινδῡνευω. temere periclitor. [645.
ὅστις παρεκινδυνευσεν Αθηναιοις ειπεῖν τὰ δικαια.[2] Acharn.
Syn. Ανακινδυνευω, αποκινδυνευω, διακινδυνευω, κινδυνευω.

Παρακῖνεω. perperam moveo.
—σκοπει γ', ἣν με παρακινησαντ' ιδῃς.[3] Ran. 657.
Syn. Αποκινεω, διακινεω. λυμαινομαι. εξισταμαι.

* 1. In Appendice Morelli hæc insunt. Παραιτεω. Syn. Παρωθεω. Παραμφαινω. Syn. Παραδηλοω. Nullum reperio exemplum τοῦ, παραιτεῖν, in activa voce: et paucissima τοῦ, παραιτεῖσθαι, in passiva. Παραιτηθεὶς habet Suidas, et παρῃτημένος Div. Lucas. Neque v. Παραμφαίνω agnoscunt Lexica.

2. Hæc lectio Cæsuram adimit, quæ in hujusmodi Anapæsticis, haud minus quam in Tragicis Trochaicis, accurate servatur. Lege igitur cum Porsono, Præf. ad Hec. p. 47.
ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

3. Vera lectio, quam membranarum ope Brunckius indicat, hæc est, (vs. 644.) ΑΙ. ἰδού. ΞΑ. σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.

Παρᾰ́κλαιω. sine caussa fleo. 2. juxta fleo.
δευρο συν αυλητῆρι παρα κλαιοντι γελῶντες
πινωμεν, κεινου κηδεσι τερπομενοι.
**εὐδωμεν· φυλακη δε πολευς φυλακεσσι μελησει*
αστυφελης ερατῆς πατρίδος ἡμετερης.
ναὶ μὰ Δι', εἴ τις τῶνδε καὶ εγκεκαλυμμένος εὐδει,
ἡμετερον κῶμον δεξεται ἁρπαλεως.
νῦν μὲν πινοντες τερπωμεθα, καλὰ λεγοντες·
ἁσσα δ' επειτ' εσται, ταῦτα θεοῖσι μελει. Theog. 1037.[1]
μεχρι τίνος, Προδικη, παρακλαυσομαι; αχρι τίνος σὲ
γουνασομαι, στερεη, μηδὲν ακουομενος; Rufin. *An.* ii.397.*
Syn. Κλαιω, ανακλαιω, επικλαιω.

Παρᾰκλῐδόν. *adv.* declinando in latus.
ταῦτα δ', ἅ μ' ειρωτᾷς καὶ λισσεαι, ουκ ἂν εγωγε
αλλα παρὲξ ειποιμι παρακλιδὸν, ουδ' απατησω. δ. 348.

Παρακλιντωρ. qui a latere adcubat. [ii.134.
ληϊστης ὁτε μοι παρακλιντορας εκτανεν ανδρας. Apollonid. *An.*

Παρακλῑνω. juxta reclino.
εκτὸς ὁδοῦ, ολίγον δὲ παρακλινας εδιωκεν. Ψ. 424.
καὶ γαρ εκεῖναι παρακλινασαι-Τῆς αυλειας— Pac. 981.
Syn. Εκκλινω, παρεκκλινω, αποκλινω, παρατρεπομαι, εκτρεπομαι, παρεκβαινω. παρακειμαι. παρανοιγω.

*Παρᾰκλῠω. non audio, non pareo.
—ἢν δέ μεν παρακλυης,—Γνωσῃ τὸν Ερμῆν,— Ep. ἀδ. 235.
Syn. Ανηκουστεω, απειθεω.

Πᾰρᾰκμαζω. florem ætatis amitto; consenesco.
τῆς ὡρας απολαυε. παρακμαζει ταχὺ παντα. ibid. 38.*
—παρακμασαντα δ' ὧν λεγω. Alex. apud Ath. p. 36. e.
Syn. Καταγηρασκω, παρηβαω, φθινω, καταφθινω, μαραινομαι, κατασηπομαι, ελαττοομαι. απαρχαιοῦμαι, παλαιοῦμαι.

Παρακοιναω. communico, impertio.
αλλ' εν ἑκτᾳ, παντα λογον θεμενος
σπουδαῖον εξ αρχᾶς ανὴρ
συγγενέσιν παρεκοι-νᾶθ'.— Pyth. 4. 234.

Πᾰρᾰκοιτης. maritus.
ηδὲ κασιγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοιτης. Z. 430.
Syn. Ακοιτης, ανηρ, γαμετης. *ευνητωρ. Eur.*
Epith. Βαθυπλουτος. βαρυποτμος.

Παρακοιτις. uxor.
αμφοτερον, γενεῇ τε, καὶ οὑνεκα σὴ παρακοιτις-Κεκλημαι. Δ. [60.
Syn. Ακοιτις, γυνη, γαμετη.
Epith. Αιδοια, θαλερα, αινοτοκος, αστοργος, ευζωνος, κυδρα, ερατη, ιφθιμη.

Πᾰρᾰκομιζω. præterveho.
γερων γεροντα παρακομιζε. Herc. F. 126.
Syn. Κομιζω, συγκομιζω, κατακομιζω, αναγω, συναγω, παραγω.

Πᾰρᾰκοναω. exacuo.
νῦν δὲ καὶ παρηκονηνται. Ran. 1147. (16. Br.)
Syn. Παραθηγω, αναθηγω, παροξυνω. αναστομοω, ακοναω.

Πᾰρᾰκοπή. delirium.
—παρακοπὰ,-Παραφορὰ φρενοδαλίς,— Eumen. 330.
Syn. Παραφορα, παρανοια, απονοια, παραφροσυνη, φρενῖτις.
Epith. Αισχρομητις, γαλαινα, πρωτοπημων.

Πᾰρᾰκοπος. mente privatus.
οιστρηλατῳ δε δειματι
δειλαιαν παρακοπον ὧδε τειρεις; Prom. 583.
Syn. Παραφορος, παραφρονιμος, φρενομωρος, φρενοπληξ, μανιωδης, μανικος.

Παρακοπτω. defraudo. Παρακοπτομαι. deliro, &c.
ὁσον με παρεκοπτου χρονον— Equit. 855.
αλλ' ανδραρια μοχθηρὰ παρακεκομμένα. Acharn. 516.
Syn. Αφαιροῦμαι, παρακρουω, παραλογιζομαι, ανατρεπω. λυμαινομαι. — παραχαραττω, παρασημαινω. — παραφρονεω, μαινομαι.

Πᾰρᾰκορεω. converro.
—φερειν ὡρα 'στιν ηδη τὰς τραπεζας,-Εἶτα παρακορῆσαι.
Syn. Κορεω, εκκορεω. σαιρω. [Ath. l. 9.

*Πᾰρᾰκουω. perperam, *vel* negligenter, *vel etiam* clam et furtim audio.
ηνυσα, πολλὰ καμών. παρακηκοα νῦν ὁτι τικτει. Rufin. *An.*

Παρακρεμαω. suspendo juxta. [ii. 394.*
χεῖρα παρακρεμασας· τὸ δ' εφελκετο μειλινον εγχος. N. 597.
Syn. Ανακρεμαω, εκκρεμαω, ὑποκρεμαω, κρεμαω.

Πᾰρακτῐδιος. littoralis, maritimus.
ἠλατ' αλυσκαζων κῦμα παρακτιδιον. Ep. ἀδ. 417.

Πᾰρακτιος. idem. Vid. Επακτιος.
αλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτιους
λειμῶνας— Aj. 663.

Πᾰρᾰκυπτω, Παρκυπτω. in obliquum aspicio, quemadmodum qui e fenestra transversis oculis venientes euntesque curiose observant.
**πᾶς τις τὸ κακὸν (sc. τὸ γυναικεῖον) τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλινας περινοστῶν·*
κἂν εκ θυριδος παρακυπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι.
κἂν αισχυνθεῖσ' αναχωρησῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς επιθυμεῖ
*αὖθις παρακυψαν ιδεῖν τὸ κακόν γ'.—** Thesm. 803.
—τί μ' ουκετι τοῦτο κατ' αντρον
παρκυπτοισα καλεῖς τὸν ερωτυλον—; Theoc. 3. 7.
Syn. Εκκυπτω, ανακυπτω, εγκυπτω.—παραβλεπω.—παρακλινω.

Παραλαμβᾰνω. accipio.
ἢν πως παραλαβεῖν τῆς πολεως τὰ πραγματα
δυνωμεθα,— Eccles. 108.
Syn. Αναλαμβανω, συλλαμβανω, ὑπολαμβανω, επιλαμβανω, μεταλαμβανω, αναδεχομαι.

Παραλεγομαι. 1. concumbo. 2. præterlego, præternavigo.
1. *Αρηϊ κρατερῷ, ὁ δέ οἱ παρελεξατο λαθρη.* B. 515.
Syn. Παρακαθευδω, παρακοιμαομαι, παρευναζομαι.

Παραλειπω. omitto.
τὸ τοῦ θεοῦ τε παραλιπὼν, τό τ' ευσεβές. Troad. 43.
Syn. Εκλειπω. παραλιμπανω, αφιημι, παριημι, παραπεμπω.

Πᾰρᾰλειφω. illino.
σαυτῷ παραλειφειν τὰ βλεφαρα τῆς ἑσπερας
εγωγ' ἂν εἶπον— Eccles. 406.

Πᾰρᾰλευσσω.[2]
ουκέτι γὰρ καθαρὰν φρεν' εχω, παρὰ δ' ελπίδα λευσσω. Hippol. [1121.

Πᾰρᾰληρεω. deliro.
**—ἢν δὲ παραληρῶν ἀλῷς,-Καὶ βαλης τι μαλθακὸν,*
*αὖθις αιρεσθαί σ' αναγκη τις παλιν τὰ στρωματα.** Ran. 594. B.
Syn. Αποληρεω, παρανοεω, παραφρονεω.

Πᾰρᾰλιος, *poët.* Παρρ. *item,* Παραλος. maritimus. Vid. Επακτιος.
—μεσφ' Ὑριοιο-Παρράλιας·— Dion. 380.
ἔν ποτε παρραλιῃ Εφεσῳ βρετας ἱδρυσαντο. Call. 3. 238.
παραλά τ' αντρα, καὶ νεμος επακτιον. Aj. 412.

Πᾰρᾰλῑτεω. pecco, delinquo.
ἢ ῥα θεοὺς ολοῇσι παρηλιτες αφραδιῃσι. Apoll. 2. 246.
Syn. Αλιτεω, αλιτραινω, πλημμελεω, ἁμαρτανω, παραμαρτανω, ασεβεω, παραπταιω.

Πᾰραλλᾰγη. transmutatio.
φρυκτωριῶν τε, καὶ πυρὸς παραλλαγάς. Agam. 499.
Syn. Εναλλαγη, αμοιβη. παραλλαξις. πλανη, περιφορα, παραφορα. αλλοιωσις.

Πᾰραλλαξ. *adv.* vicissim.
ἑρπει παραλλαξ ταῦτα· προσθεν οὗτος ἦν. Aj. 1106. (1087. B.)
Syn. Εναλλαξ, επαλληλως, αμοιβαδον, αμοιβαιως.

Πᾰραλλασσω. transmuto, differo, prætereo.
—καὶ παραλλασσει φρενας
χρηστὰς πρὸς αισχρὰ πραγμαθ' ἱστασθαι βροτῶν. Antig. 305.
Syn. Εξαλλαττω. επαλλαττω, παραμειβω.—παρερχομαι. παρακινῶ, παραμαρτανω.

*Πᾰραλληλος. mutuus, inter se compositus et e regione collocatus.
ὀττι παραλληλοισι βιοις Ἑλληνας αριστους. Agath. *An.* iii. 46.*

1. 1007. ap. Brunck. qui Turnebi lectiones, uti dedimus, exhibuit.

2. "Nulla est in l. c. tmesis, ut Barn. putat, sed ἐλπίδα a præp. "παρὰ pendet, et vertendum: *præter exspectationem autem res evenire* "*video.*" Heath. "Corrigere tentabat Musgravius παρὰ δ' ἐλπίδ' ἃ "λεύσσω, vel, quod minus ferri possit, παρὰ δ' ἐλπίδ' ἀλύσσω." Monk.

Πᾰρᾰλογος. inopinatus.
ὦ παραλογόν μοι σὴ φανεῖσ' αμορφια. Orest. 391.
Syn. Παραδοξος, απιθανος, ανυπερβλητος, απροσδοκητος, θαυμαστος, αλογιστος, αλογος. ανελπιστος.

Πᾰρᾰλουω, Παραλουομαι. juxta, vel una, lavo.
αλλὰ παντας χρὴ παραλουσθαι,[1]— Ar. Suid.

Πᾰρᾰλῡω. resolvo, debilito.
δυστανου παραλῦσαι-Ψυχάν·— Alcest. 115.
Syn. Απολυω, διαλυω, εκλυω, καταλυω, λυω, απαλλαττω, μεθιστημι, εκβαλλω.

Πᾰρᾰμᾰσητης. *epularum sodalis. *vox comica pro* Παρασιτος.
—εἶθ' ὁ Μοσχιων
ὁ παραμασητης εν βροτοῖς αυδωμενος· Alex.ap.Ath.p.242.c.*

Πᾰρᾰμᾰσυντης. idem.
ἢ τὸν παραμασυντην ιδω τὸν ανοσιον. ib. p.134. b.

Πᾰρᾰμειβω, -ομαι. prætereo.
τὸν παραμειψαμενος, μητρὸς ποτὶ γουνασι χεῖρας. ζ. 310.
Syn. Διαμειβομαι, επαμειβω, παραλλασσω, παρερχομαι, γειτνιαζω.

Πᾰρᾰμελεω. negligo. 2. contemno.
θεοῖς μὲν ηδη πως παρημελημεθα. Sept. Th. 708.
Syn. Αμελεω, εξαμελεω, καταμελεω, ατημελεω.

*Πᾰρᾰμεμβλω. assidua cura aliquem prosequor. *Vox Homeric.*
—τῷ δ' αὖτε φιλομμειδης Αφροδιτη
αιεὶ παρμεμβλωκε, καὶ αυτοῦ κῆρας αμυνει. Δ. 11. *Vid. Heyn. Obss. in loc. et* Μεμβλομαι.
Syn. Συμπαρειμι, αρηγω.*

Πᾰρᾰμενω, Παρμενω. Παραμιμνω. permaneo.
—ουδέ τις αυτῷ-Αργειων παρεμεινεν— Λ. 402.
ενθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μεγα νεῖκος ορωρεν. Ο. 400.
Τηλεμαχος παρεμιμνεν, επεὶ θεοῦ εκλυεν αυδήν. β. 297.
Syn. Μενω, μιμνω, αναμενω, εμμενω, επιμενω, προσμενω, περιμενω. διαμενω, διαρκεω.

Πᾰρᾰμετρεω. juxta alterum admetior.
ηῶθεν δ' Ὁμολην αυτοσχεδὸν εισοροωντες
ποντῳ κεκλιμενην, παρεμετρεον,— Apoll. 1. 595.
Syn. Αναμετρεω.—παρερχομαι.—ανταμειβομαι.

Πᾰρᾰμευομαι. prætereo, supero.
ει δέ τις ολβον εχων
μορφᾷ παραμευσεται αλλων. Nem. 11. 16.
Syn. Αμευω, προπορευομαι, ὑπερεχω.

Πᾰρᾰμιγνῡω. admisceo. [873.
αντὶ σιραιου, μελιτος σμικρὸν τῷ θυμιδιῳ παραμιξας. Vesp.
Syn. Αναμιγνυμι, εμμιγνυμι, καταμιγνυμι, προσμιγνυμι. συμμιγνυμι. μιγνυμι.

*Πᾰρᾰμιλλος. ὁ ἡ. citra certamen victor, *aut*, pene æqualis.
ὡς επ' αληθειης εκριθην αφεθεὶς παραμιλλος. Astydam. *An.* i.

Πᾰραμναομαι. memini; in memoriam revoco. [93. Jacobs.*
ὦ παγκακιστε, καὶ παρεμνησω γὰρ αὖ
τῆς πατροφοντου μητρὸς, ὡς κλυειν εμέ; Trach. 1140. (26. B.)

Πᾰρᾰμολεω. Vid. Παραμεμβλω.
Syn. Παρειμι, παραμενω, παριστημι, επικουρεω. προθυμεομαι.

Πᾰρᾰμονος, Παρμονος. constans.
σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
ολβος ανθρωποισι παρμονωτερος. Nem. 8. 29.
Syn. Παραμονιμος. *μονιμος. βεβαιος.*

Πᾰρᾰμουσος. dissonus.
ὦ πολυμοχθος Αρης, τί ποθ' αἵματι
καὶ θανατῳ κατεχει, Βρομιου παραμουσος ἑορταῖς; Phœn. 802.
καὶ παραμουσος ατης
αἱματοεσσα πλαγά. Choëph. 466.
Syn. Αμουσος, απομουσος, ασυμφωνος, αλλοτριος.

Πᾰραμπῠκιζω. crines implico.
αλλ' αγε, κομαν παραμπυκιδδέ τε. Lysist. 1319.
Syn. Αμπυκιζω, παραπλεκομαι (τας τριχας.)

Πᾰρᾰμῡθεομαι. consolor, hortor.
καὶ δ' ἂν τοῖς αλλοισιν εγὼ παραμυθησαιμην
οικαδ' αποπλειειν· επεὶ ουκέτι δηετε τεκμωρ. I. 417.
Syn. Παραπειθω, παρηγορεω, παραυδαω. συμβουλευω, παρακαλεω.—πραϋνω.—θεραπευω, ακεομαι.

Πᾰρᾰμῡθιον. consolatio.
ουδέ τι τῶν πυρσῶν παραμυθιον, ουκ αμαρυγμα. Theoc. 23. 7.
Syn. Παραμυθια, θελκτηριον, κηλησις, μειλιγμα, παρηγορια, θαλπωρη.

Πᾰρᾰμῡκαομαι. reboo, remugio.
βρυχια δ' ηχὼ παραμυκᾶται-Βροντῆς— Prom. 1081.
Syn. Αντιμυκαομαι, αναβοαω.

Πᾰρᾰναομαι. commigro.
*—ὅς ῥ' (*sc.* Cercyon) εφυγεν μὲν [Bent.
Αρκαδιην,* ἡμῖν δὲ κακὸς παρενασσατο γειτων. Call. *fr.* 143.
Syn. Παραναιεταω, συνναιω.

Πᾰρᾰνεομαι. prætereo. 2. præternavigo. [357.
αγχιμολον δ' επὶ τῇ πολέας παρανεῖσθε κολωνούς. Apoll. 2.
Syn. Παραπλεω. παρερχομαι.

Πᾰρᾰνηνεω. juxta aggero et acervo.
σῖτον δὲ δμωαὶ παρενηνεον εν κανεοισιν. α. 147.
Syn. Παρανεω, παρανηεω, σωρευω.

Πᾰρᾰνηχομαι. natando assequor.
ει δέ κ' ετι προτερω παρανηξομαι, ἤν που εφευρω. ε. 417.

Πᾰρᾰνᾰτελλω. juxta orior. [106.
μὴ νεμεσα, Ζευξιππε, παραντελλοντι λοετρῷ. Leontius, *An.* iii.
Syn. Παρανεχω.

Πᾰρᾰνισσομαι. Vid. Παρερχομαι. Παρανεομαι.
αλλ' οτε δὴ Πελοποννησον παρενισσατο πᾶσαν. H. Apoll. 430.

Πᾰρᾰνοεω. deliro.
ει μή τι παρανοοῦσα, καινουργεῖς λογον. Iph. A. 838.
εμοῦ παρανοησαντος αδολεσχιᾳ. Nub. 1482.
Syn. Αγνοεω, απονοεομαι, ανοηταινω, παραφρονεω. παρακοαω.

Πᾰρᾰνοιᾰ. dementia, delirium.
κακοφρονων τ' ανδρῶν παρανοια. Orest. 820.
Syn. Ανοια, απονοια, εκνοια, παραφροσυνη. ληρημα, ληρησις, παραληρημα, παραφορα, ὑπερηφανια.

Πᾰρᾰνομος. impius.
παρανομων θεῶν βρετεα μὲν τιων. Eumen. 172.
Syn. Ανομος, εκνομος, κακονομος, αδικος.

*Πᾰρᾰνομως. *adv.* contra leges.
δικην θ' ὑφεξης παρανομως τυμβωρυχῶν. Ep. ἀδ. 794.*

Πᾰραντης, εως. ὁ. obliquus. 2. declivis. Vid. ad Καταντης.
Syn. Κρημνωδης, γηλοφος.

Πᾰρᾰξενος. peregrinus.
ατιμα, καὶ παρασημα, καὶ παραξενα. Acharn. 517.

Πᾰρᾰξονιον. το. *propr.* clavus inditus axi, ne rota excidat.
σκινδαλμῶν τε παραξονια, σμιλευματά τ' εργων. Ran. 835.
Exp. Κινδυνωδης. (19. Br.)

*Πᾰραξεω. leviter rado.
αξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξεεται. Leon. *Tar.-An.* i. 237.*

Πᾰραξῡω. abrado.
ορθὰ παραξυων ιθυντενῆ κανόνα. Paul. Sil. *An.* iii. 87.

Πᾰρᾰπαιω. deliro. Vid. Παραφρονεω.
ὦ δεσποτ' αναξ, ὡς παραπαιεις. Pac. 90.

Πᾰρᾰπαλλομαι. salto. οἷς παρεπαλλετο
Πηλειδας σὺν ὅπλοις, παρ' αντυγα. Iph. Au. 223.
Syn. Παρακινεω, προσαρασσομαι. *nisi legendum* παρεφαλλετο, *a* παρεφαλλομαι, παραπηδαω.

Πᾰρᾰπᾰταω. decipio.
σύ τοι παλαιὰς δαιμονας καταφθισας,
οιω[2], παρηπατησας αρχαιας θεάς. Eumen. 731.

Πᾰρᾰπᾰφω, Παραπαφῶ. fallo.
Ἡρη δ' εν φιλοτητι παρηπαφεν ευνηθῆναι. Ξ. 360.

Πᾰρᾰπειθω, Παραιπειθω, Παρπειθω. persuadeo.
ὡς ειπὼν παρέπεισεν αδελφειου φρενας ἥρως. H. 120.
ει κεινω γ' επεεσσι παραιπεπιθοῦσα φιλον κῆρ. Ξ. 208.
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταιρου χωομενον κῆρ. Ψ. 37.
Syn. Πειθω, αναπειθω, εκπειθω, επιπειθω, καταπειθω.—εξαπαταω, παρακρουομαι.

---

1. Fragmentum illud ex Anagyro desumtum sic a Brunckio refingitur: ἀλλὰ παραλοῦσθαί τε πάντας, χρή τε τοὺς σπόγγους ἐᾶν. Alterum illud τε ita positum mihi non valde arridet.

2. Vulg. οἴνῳ. Stanl. ὕπνῳ, quod in textum adscivit Schütz. In priore etiam vs. Sch. e sua emendatione legit, παλαιοὺς δὴ νόμους.

Πᾰρᾰπειρᾰω, Παραπειραομαι. leniter tento.
—ἱνα μαντιες ανδρες,
εμπυροις τεκμαιρομενοι, παραπει-
ρῶνται Διὸς αργικεραυνου. Ol. 8. 4.
SYN. Πειραω, διαπειρῶμαι, εκπειρῶμαι, επιπειρῶ. καταπειραζω.
Πᾰρᾰπεμπω. prætermitto.
αλλ' Ἡρη παρεπεμψεν, επεὶ φιλος ἦεν Ιησων. μ. 72.
SYN. Αποπεμπω, διαπεμπω, εκπεμπω, προπεμπω, παριημι, παραλειπω, παραδιδωμι, αναγω, προαγω. κατακολουθεω, παρακομιζω.
Πᾰρᾰπετᾰμαι, Παρπεταμαι. transvolo. **Ernest. sumit thema*, Παριπταμαι.
χουμὸς ερως τοιοσδε· τὰ μὲν φευγοντα διωκειν [Ern.
οἶδε,* τὰ δ' εν μεσσῳ κειμενα παρπεταται. Call. Ep. 33.
SYN. Παραπεταομαι, επιπετομαι, εφιπταμαι. παρερχομαι.
Πᾰρᾰπετασμᾰ. το. velum, seu aulæum. 2. prætextum. (38.Br.)
ἂν τοῖσι παραπετασμασιν τοῖς Μηδικοῖς γραφουσιν. Ran.969.
SYN. Καταπετασμα. παρακαλυμμα, καλυμμα, σκηνη. βηλος, παραπλωμα. 2. προσχημα.
Πᾰρᾰπλαζω, Παραπλαζομαι. seduco.
καὶ Βορεης απεωσε, παρεπλαγξεν δὲ Κυθηρων. ι. 81.
ασβεστον γελον ὦρσε, παρεπλαγξεν δε νοημα. ν. 346.
νευμασιν αφθογγοισι παραπλαζων φρενα κουρης. Mus. 102.
ποῖ παρεπλαγχθην γνωμης αγαθῆς; Hippol. 240.
SYN. Πλαζω, αποπλαζω.—πλαζομαι.
Πᾰρᾰπλεω, Παραπλωω. præternavigo.
οἵη δὴ κεινη γε παρεπλω ποντοπορος νηῦς. μ. 69.
SYN. Παρανεομαι.—διαπεραω.
Πᾰρᾰπληκτος. mente captus.
θανεῖται παραπληκτῳ-Χειρὶ,— Aj. 229.
Πᾰρᾰπληξ. vecors. —ἣν που εφευρω
ηϊόνας τε παραπλῆγας[1], λιμένας τε θαλασσης. ε. 418.
ἣν δ' ὡς παραπλῆγ' ανθρωπον εισελθὼν τυχω. Plut. 242.
EXP. Παραλιος.—παραπληγομενος (εκ πλαγιου.)
SYN. Παραπληκτος, εμπληκτος, αφρων, μωρος, ασωτος. μανικος.
Πᾰρᾰπλησιος. affinis, similis.
παραπλησιαν οσμὴν λεγεις— Ath. 14.
Πᾰρᾰπλησσομαι. mente percellor.
ελεξε δ' ἅμα γελωτι παραπεπληγμενῳ. Herc. F. 935.
SYN. Εμπλησσομαι, παραφρονεω, μαινομαι.
Πᾰρᾰπνεω. a latere flo seu spiro. 2. leniter spiro.
αργυρεη, ἵνα μή τι παραπνευσῃ ολίγον περ. κ. 24.
SYN. Πνεω, επιπνεω, περιπνεω.
Πᾰρᾰπολλῦμι. male perdo.
—παραπολωλεν ἡ τεχνη. Athen. l. 9.
Παραπολυ. *adv.* multo, longe.
—δεινοτατον εργον παραπολυ
εργων ἁπαντων— Plut. 446. SYN. Πανυ, παντελῶς.
Πᾰρᾰποντιος. ad mare situs.
σῆμα τοδ' Αρχιλοχου παραποντιον,—Gætul. *An.*ii.167.
Πᾰρᾰπρασσω. perperam ago.
μηδενὸς αλλου παραπραξαντος. Aj. 261.
SYN. Συμπρασσω.—ἁμαρτανω.
Πᾰρᾰπρισμᾰ. το. scobs, quam serræ dentes detraxerunt ligno.
καὶ παραπρισματ' επῶν. Ran. 909. (882. B.)
SYN. Πρισμα, ῥινημα, ῥινισμα.
Πᾰρᾰπτομαι. obiter tango.
—ἅλια χερ-σὶ παραπτομενα πλατα— Œd. C. 749.[2]
SYN. Ἁπτομαι, προσαπτομαι.
*Πᾰρᾰπῡθια. τα. "Vocabulum jocose confictum, quasi morbum, vel aliud quippiam impedimentum significans, quod victoriæ in Pythicis adversari possit." *Jacobs in* Cerealem, *Anal.* ii. p. 345. *Brunck.**
Πᾰρᾰρῑγοω. aliquantum rigeo.
καὶ παραριγωσεις μαινομενον προθυροις; Rufin. *An.* ii. 397.
Πᾰρᾱρος, **seu* Παρῳρος, *ex* παραορος *contractum. Ion.* Παρηορος, *sive* Παρῃορος. υἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. *Eustath. ap. Valck. Annot. in Adoniaz.**

ταῦθ' ὁ παρωρος τῆνος επ' εσχατα γᾶς ελαβ' ενδων. Theoc. [15. 8.
SYN. Παραφρων, ακοσμος.
Πᾰραρπαζω. abripio.
ἂν δὲ παραρπαζῃς αρτους καὶ κλασματ' αναιδῶς. Lucill. *An.*ii. [323.
SYN. Αναρπαζω, αφαρπαζω, παραφερω.
Πᾰραῤῥηγνυμι, Παραῤῥηγνυω. discindo, disrumpo.
μελαινά τ' ακρου τις παρεῤῥωγεν ποδὸς
αἱμοῤῥαγὴς φλεψ.— Phil. 845.
SYN. Διαῤῥηγνυμι, καταῤῥηγνυμι.
Πᾰραῤῥειθρος. præterfluens.
ὁρᾷς παραῤῥειθροισι χειμαῤῥοις οσα
δενδρων[3] ὑπεικει,— Antig. 723.
*Πᾰραῤῥεω. evagor.
μαινεταί τε, καὶ παραῤῥεῖ τῶν φρενῶν, τῷ σῷ λογω. Eupol. *ap. Stob. Floril.* p. 53.*
Πᾰραῤῥητος. qui verbis flecti potest.
δωρητοί τε πελοντο παραῤῥητοί τ' επεεσσι. I. 522.
Ἕκτορ, αμηχανός εσσι παραῤῥητοισι πιθεσθαι. N. 726.
(i. e. ἃ παραῤῥέει ἄλλος τις, παραινεῖ.)
SYN. Παραμυθητικος, παραινετικος, παρηγορικος, παρακλητικος.—συμβουλος.
Πᾰραῤῥιπτω. abjicio.
τίς οὗτος εσται; τίς παραῤῥιψει τεκνα; Œd. T. 1506.
SYN. Αποῤῥιπτω, αποβαλλω.
Πᾰραῤῥυεω, Παραῤῥυω. præterfluo. [662.
εἴ μοί τι τοξων τῶνδ' απημελημένον-Παρεῤῥυηκεν;—Philoct.
SYN. Παρεμπιπτω. παραῤῥεω.
Πᾰραῤῥῡσις. pellis, velamentum. 2. propugnaculum. 3. funis tractorius.
στολμοί τε λαιφους καὶ παραῤῥυσεις νεώς. Æsch.Suppl.710.P.
SYN. Παραῤῥυμα, εκτασις. αρμενον, καταπετασμα, σκεπασμα.—δερη.
Πᾰρᾰῤῥυθμος, *vel* Παραῤῥ. carens numero.
Λατώ τε κρουματά τ' Ασιάδος
ποδὶ παραρυθμ' ευρυθμα Φρυγιων
διανευματα Χαριτων. Thesm. 126.
SYN. Αῤῥυθμος, αμουσος, αναρμοστος.
Πᾰρᾰσειρος (*sc.* ἱππος.) equus funalis.
ποδὶ κηδοσυνῳ παρασειρος. Orest. 1022
SYN. Συνεζευγμενος.—ὁ ακολουθος (ἱππος,) παρηορος.
Πᾰρᾰσημον. insigne.
ει τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχεως λαβεῖν
ἦν τοῦ φρονεῖν παρασημον, αἱ χελιδονες
ελεγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονεστεραι πολύ. Sent.
SYN. Επισημον, σημεῖον.
Πᾰρᾰσημος. perperam signatus, adulterinus, &c.
δοξα δὲ μητ' ατρεκής, μητ' αὖ παρασημος ενειη. Hippol.1116.
SYN. Αδοκιμος, φαῦλος. κακος, αδοξος, θαυμαστος, ασημος. επισημος.
Πᾰρᾰσῑτεω. cibum apud aliquem sumo.
τὸ γὰρ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ φιλιος. Diodor. ap. Ath. p. [239. b.
Πᾰρᾰσῖτος. parasitus. Vid. Κολαξ.
ὦ γαστὴρ κυνομυια, δι' ἣν κολακες παρασιτοι
ζωμοῦ πωλοῦσιν θεσμὸν ελευθεριης. Ep. ἀδεσπ. 107.
—σχεδόθεν δέ οἱ ἦν παρασιτος
Χαιρεφοων, πεινῶντι λαρῳ ορνιθι εοικὼς,
νηστης, αλλοτριων εὖ ειδὼς δειπνοσυναων. Ath. p. 134. f.
SYN. Παραμασητης, ψωμοκολαξ. [vid. l. 6.
Πᾰρᾰσκευαζω, Παρασκευαζομαι. præparo, apparo.
τοιγαρ παρεσκευασμεθ', ὥστε καθανεῖν. Herc. F. 1241.
SYN. Σκευαζω, κατασκευαζω, συσκευαζω, διασκευαζω, ενσκευαζω, επιπαρασκευαζω, αρτυω, ευτρεπιζω, ευτρεπιζομαι, ανακταομαι. διαπραττομαι, απεργαζομαι. παραρτιζομαι.
Πᾰρᾰσκευή. præparatio.
οζουσι πιττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. Acharn. 189.
SYN. Κατασκευη, προκατασκευη, προπαρασκευη, διασκευη, επισκευη. επιθεσις, επιβολη.
Πᾰρᾰσκηνεω. juxta habeo tentorium.
—κἀπὶ τερματι-Φᾶρος παρεσκηνησεν. Eumen. 636.
SYN. Παρασκηνοω, σκηναω.—γειτνιαζω.

1. *Littora a fluctibus percussa.*
2. 716. ap. Brunck. qui legit παραπεπταμένα.
3. Præstaret, opinor, δενδρέων. *dissyll.* Vid. not. ad v. Δένδρον.

Πᾰρασπαω. a latere alicujus avello.
σὺ καὶ δικαιων αδικους
φρενας παρασπᾷς επὶ λωβᾳ. Antig. 803.
Syn. Αποσπαω, διασπαω, αφελκω, παρασυρω. συλαω.

Πᾰρασπιζω. a latere stans clypeo munitus pugno.
στενουσ', αδελφή θ' ἡ παρασπιζουσ' ὁμοῦ. Phœn. 1449. P.
Syn. Ὑπασπιζω, ὑπερασπιζω, συνειμι, διυπηρετεω, παραστατεω, προαμυνω, περιεπω, σκεπαζω, ειρυομαι.

Πᾰρασπιστής. qui a latere stans clypeo munitus pugnat.
ὁρῶ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπιστὰς πυκνούς. ib. 1181.
Syn. Ασπιδηφορος, ὑπερασπιστης, συμμαχος. παραστατης, σκεπαστης.

Πᾰρασπονδος. fœdus transgrediens. Vid. Ασπονδος.
τοῦ θηριωδους καὶ παρασπονδου βιου. Ath. p. 660. e.

Παρᾶσσον. *adv.* perfacile. 2. cito. [125.
καὶ μὴν τουσγε παρᾶσσον επὶ προτεροισιν ολεσσας. Apoll. 3.

Πᾰρασταδόν. *adv.* adstando.
λῦσαι δ' ουκ εδυναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λαβοιμι. O. 22.
Syn. Παραστατικῶς, κατὰ τροπον, κατὰ τὸ δεον.

Παραστὰς, ἄδος. ἡ. postis, porticus.
—καὶ παραστάδος
κρεμαστὰ τευχη πασσαλων καθαρπασας. Andromach. 1121.
Syn. Σταθμος.

Πᾰραστᾰτεω. adsisto.
δοκοῦσ' αρωγὸς εν πονοις παραστατεῖν. Rhes. 638.
Syn. Παρισταμαι, παρασπιζω, παραμενω, συμμαχομαι, αρηγω.

Πᾰραστᾰτης, *fem.* Παραστατις. qui a latere stat.
μενειν δικαιον κἀγαθὸν παραστατην. Antig. 682. (66. B.)
αυτός τε, χἠ σὴ δυσμορος παραστάτις. Œd. C. 586. (59. B.)
Syn. Αρωγος, αλεξητηρ, βοηθος.—προστατης. *fem.* αλεξητειρα. Phr. —Θεοῦ παραστατης φαεινος
σὺν αγγελοις χορευων. Naz.

Πᾰραστειχω. transeo, prætereo.
Λεκτον τ' Ημαθιην τε παρεστιχες, ηδ' Ενιῆνας. H. Ap. 217.
—καί μ' ὁ πρεσβυς, ὡς ὁρᾷ
οχου παραστειχοντα, *τηρησας, μεσον
καρα διπλοῖς κεντροισί μου καθικετο.* Œd. T. 827. (07. B.)
Syn. Παρερχομαι.—πλησιαζω.

*Πᾰραστενᾰχω. gemo circum, vel, prope aliquem.
—νοσφι δὲ κοῦραι
αθρόαι Αιηταο παρεστεναχοντο θυγατρί. Apoll. 4. 1296.*

Πᾰραστορεω. juxta sterno.
εγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλεα, παραστορῶ. Equit. 479.
Syn. Στορεω.—εκτεινω.

Πᾰραστρεφω. deflecto. [3.
τὴν μοῖραν εις τὸ μὴ χρεὼν παραστρεφων. Eur. Menal. fr. xii.

Πᾰραστρωφαω. perverto, depravo.
—ομματα δέ σφι
λοξὰ παραστρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ·— Ap. 2. 664.
Syn. Παραστρεφω, διαστρεφω, κατακαμπτω, παραφερω.

Πᾰρᾰσῦρω. distraho, detorqueo. —ου γὰρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρεσυρας επος. Prom. 1064.
Syn. Παραστρεφω. προσαγω. εκφερω. παρατρεπω. χαυνοω.

Πᾰρασφαλλω. errare facio.
αλλ' ὅγε καὶ τοθ' ἅμαρτε· παρεσφηλεν γὰρ Απολλων. Θ. 311.
Syn. Διασφαλλω, επισφαλλω, παρενσφαλλω. παρεμφαινομαι.

Πᾰρασφῡριος. cruribus adjunctus. *epith.* tendinis. Opp.

Πᾰρασχεδόν. *adv.* prope. 2. mox, illico.
δὴ γὰρ επεὶ καὶ τονδε παρασχεδὸν εκτερέϊξαν. Apoll. 2. 859.
Syn. Εγγυς.—παραυτικα. παραυτοθεν.

Πᾰρασχεθω. juxta habeo. Vid. Παρεχω.
αλλ' ὅτε δὴ κεινοισι παρεσχεθεν αρμενα παντα. Hes. θ. 639.

*Πᾰρᾰταξῐς, εως, ἡ. instructio aciei.
καὶ στιχας, ηδὲ φαλαγγας, ιδ' ἀρραγέας παραταξεις. Ep. ἀδ.

Πᾰρᾰτασσω. in acie colloco. [596.*
επεὶ μονος μ' εσωσε παρατεταγμένον. Vesp. 1118.
Syn. Εκταττω, αντιτασσω, αντιπαρατασσω.—παρατασσομαι, παρεμβαλλω.

Πᾰρᾰτεινω. extendo.
*a. ενταῦθ' ενεισιν· ἡ δέ γ' Ευβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ, παρατεταται μακρὰ πορρω πανυ.
b. οἶδ'.* ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρεταθη καὶ Περικλεους. Nub. 211.
Syn. Προτεινω, εκτεινω, επαυξανω.—εξογκοω, επιτριβω. απολλυμι. πλατυνω. παρελκω.

Πᾰρᾰτεκταινω, Παρατεκταινομαι. adfabricor.
—ουδέ κεν αλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμετης αυτὸς παρατεκτηναιτο. Ξ. 54.
Syn. Τεκταινω, προσπλαττω, παρατεχναζομαι. παρασκευαζω.—επινοεω.

Πᾰρᾰτεμνω. perperam seco, præcido.
ταυτὶ σὺ λεγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν αρτι γε
εφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ. Lysist. 151.
Syn. Επιτεμνω, τεμνω, παρασχιζω.

Πᾰρᾰτῐθημι. appono, commendo.
ες κλισιην, παρὰ δέ σφι τιθει μενοεικεα δαῖτα. I. 90.
Syn. Εμπαρατιθημι, προστιθημι, επιτιθημι, διατιθημι, κατατιθημι, ανατιθημι, προεπιδιδωμι, συνεισφερω, αντεικαζω, συμβαλλω, παραβαλλω, παραθεωρεω.

*Πᾰρᾰτιλλομαι. depilor.
καί τοι νεος ποτ' εγενομην κἀγώ, γυναι·
αλλ' ουκ ελουμην πεντάκις τῆς ἡμερας
τοτ', αλλὰ νῦν. ουδε χλανίδ' εἶχον, αλλὰ νῦν.
ουδὲ μυρον εἶχον, αλλα νῦν· καὶ βαψομαι,
καὶ παρατιλοῦμαι, νὴ Δια, καὶ γενησομαι
Κτησιππος, ουκ ανθρωπος. εν ολιγῳ χρονῳ
καθως εκεῖνος, κατεδομαι καὶ τοὺς λιθους
ἁπαξαπαντας, ου γὰρ οὖν τὴν γῆν μονον. Menand. ap. Ath.

Πᾰρᾰτιλλω. depilo. [p. 166. a.*
ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διά σέ που παρατιλλεται. Plut. 168.
Syn. Τιλλω, εκτιλλω, κατατιλλω.—διασειω.

Πᾰρᾰτιλτριᾶ, ας. ἡ. depilatrix. Vid. in v. Λυδιστί.

Πᾰρᾰτονος. protensus.
—ιδε βλεφαρον καὶ Παρατονους χερας. Alcest. 401.

Πᾰρᾰτρεμω. *pot.* Παρατρεω. intremisco.
αιόλα, παμφανοωντα· παρετρεσσαν δέ οἱ ἱπποι. E. 295.
Syn. Διατρεω, τρεμω.

Πᾰρᾰτρεπω, Παραιτρεπω, Παρατρεπομαι. diverto.
Τυδεΐδης δὲ παρατρεψας εχε μωνυχας ἱππους. Ψ. 398.
Ατρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ετραπετ' εγχος. Λ. 233.
Syn. Αποτρεπω, εκτρεπω, εκτρεπομαι, παρεκτρεπομαι, διατρεπω, προτρεπω, παρατρωπαω.—παραπειθω.

Πᾰρᾰτρεχω. prætercurro.
Ιφικλον δὲ ποδεσσι παρεδραμον, εσθλὸν εόντα. Ψ. 636.
Syn. Παραθεω, παρεκθεω, παρελαυνω, ὑπεκφευγω, παρερχομαι. παρατροχαζω.

Πᾰρᾰτρῑβω. attero.
ες βασανον δ' ελθὼν, παρατριβομενός τε μολιβδῳ,
χρυσὸς απεφθος εὼν, καλὸς ἅπασιν εσῃ. Theog. 1101.
Syn. Αποτριβω, διατριβω, επιτριβω, κατατριβω, προστριβω.

Πᾰρᾰτροπεω, Παρατρωπαω. Vid. Παρατρεπω.
οἶσθα, γερον· τί με ταῦτα παρατροπεων ερεεινεις; δ. 466.
λοιβῇ τε, κνισσῃ τε παρατρωπῶσ' ανθρωποι,
λισσομενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῃῃ καὶ ἁμαρτῃ. I. 496.

Πᾰρᾰτροπή. deflexio, effugium.
—ουκ εστι θανατου·Παρατροπὰ μελεᾳ μοι. Ion. 1230.
Syn. Εκτροπη, απαλλαγη, επιτροπη, παρακρουσις, διαστροφη.—παραγωγη, παροδος. παραφορα, κακοηθεια, κακεντρεχεια.

Πᾰρᾰτροπος. qui a recta via est aversus. 2. avertendi vim habens.
2. δυστανος, τί δ' εγὼ μορου
παρατροπον μελος εὕρω; Androm. 527.
Syn. Αποτροπος, παρακλητικος.

Πᾰρᾰτροχαζω. prætercurro. Vid. Παρατρεχω.
τὸν φιλαοιδὸν ιδὼν παῖδα παρετροχασα. Ep. ἀδ. 419.

Πᾰρᾰτρωγω. abrodo, comedo.
τίς τῆς ελααςς παρετραγεν; Ran. 1018. (988. B.)
καὶ τοῦ κυκλου παρετρωγον ὑφ' ἁρματωλιας. Pac. 414.
Syn. Αποτρωγω, τρωγω, κατεσθιω.

*Παρᾳττω. *Att. pro* παραισσω.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, επὶ τὸν ὑστερον
-μυσας παρᾳξον, κἀπολυσον, ὦ πατερ. Vesp. 987.*

Πᾰρᾰτυγχᾰνω. obvius fio; adsum.

οιη γάρ ρα θεῶν παρετυγχανε μαρναμενοισιν. Λ. 74.

Syn. Περιτυγχανω, παρειμι, μετειμι, επερχομαι, επιφαινομαι.

Πἄραυγαζω. repræsento.

προπρηνης, κριοῖο παραυγαζουσα καρηνον. Dion. 89.

Syn. Παριστανω, ὑποδεικνυω, εισφορεω, εμφαινω, προκαταβαλλω, απεικονιζω.

Πἄραυδαω. adloquendo consolor.

μὴ δή μοι θανατόν γε παραυδα, φαιδιμ' Οδυσσεῦ. λ. 487.

Syn. Παραμυθεομαι, παρηγορεω. παραφωνεω.

Πἄραυλιζω, Παραυλιζομαι. juxta cubo.

ὦ Πανὸς θακηματα–Καὶ παραυλιζουσα πετρα. Ion. 493.

Syn. Παρακειμαι. παρακοιμαομαι. παρακοιτεω, παραναιεταω.

Πἄραυλος. a tibiæ sono discrepans.[1]

αλλ' ὡς παραυλον οικισης· πολις δέ σοι. Œd. C. 819. (785. Br.)

τίνος βοὴ παραυλος εξέβη ναπους; Aj. 902.

Syn. Παροικος.—δριμυς, απῳδος, κακοηχος, παραχορδος. θρηνητικος.—ὁ εν αγροῖς.

Πἄραυτᾰ. *adv.* simul atque. 2. statim. 3. in præsens.

παραυτα δ' οὖν ελθεῖν–Ες Ιλιου πολιν. Agam. 746.

Syn. Παραυτικα, παραχρημα.

Πἄραυχενιος. collo impositus.

Αρτεμι, ποῦ σοι τοξα, παραυχενιη τε φαρετρη; Ep. ἀδ. 269.

Πἄρᾰφαινω. in transitu ostendo.

—ασυλωτοι δέ οἱ ὦμοι

δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς αεὶ παρεφαινετο μαζός. Call. 3. 214.

Syn. Αποφαινω, επιφαινω, φαινω.

Πἄρᾰφᾰσῐᾱ, Παραφασις, Παρφασις. Vid. Παραιφασια.

τὴν γὰρ Ανακρειοντος ενὶ πραπιδεσσι φυλασσω [122.

παρφασιην, ὅτι δεῖ φροντιδα μὴ κατεχειν. Macedon. *An.* iii.

παρφασις, ἥτ' εκλεψε νοον πυκα περ φρονεοντων. Ξ. 217.

Syn. Εισηγησις, μῦθος, παρακελευσμα, συμβουλη, παραμυθια, παραινεσις, ὁμιλια, παραινετικη. παρηγορια.

Πἄρᾰφερω, Παραφορεω. transfero, aufero, appono (cibos.)

εν πυματῳ δ' αλογιστα παροισομεν. Œd. C. 1746. (1675. B.)

ὦ παππιδιον· ἁπαντα γάρ σοι παρεφορουν. Equit. 1212.

*ὡς αδικον θεὸν εὗρον, ὅθ' οὕνεκεν αυτὸς εγώ σε, [*An.* ii. 270.*

Βακχε, φερων ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι παρφερομαι; M. Argent.

Syn. Παραγω, παρατιθεμαι, εισφορεω, παραστρεφω, προφερω. παραρπαζω.

Πἄρᾰφευγω, Παρφευγω. effugio.

παρφυγεειν σὺν νηΐ· φερει δέ τε κρατὶ ἑκαστῳ. μ. 99.

Syn. Παραπλωω, παρερχομαι, παρεκπροφευγω.

Πἄρᾰφημῐ, Παραιφημι, Παραφαμαι. suadeo. V. Παραιφαμενος.

μητρὶ δ' εγὼ παραφημι, καὶ αυτῇ περ νοεουσῃ,

πατρὶ φιλῳ επιηρα φερειν Διῒ, οφρα μὴ αὖτε. Α. 577.

—μνηστῆρας μαλακοῖς επεεσσι-Παρφασθαι.— π. 287.

αλλά συ τονγ' επεεσσι παραιφαμενος κατερυκες. Ω. 771.

Syn. Παραινεω, παρακαλεω, παραλογιζομαι, παραμυθεομαι, παραφθεγγομαι, παρειπεῖν, καταπειθω.

Πἄρᾰφθᾰνω. præcurro.

καρπαλιμως· ει δ' αμμε παραφθαιησι ποδεσσιν. Κ. 346.

Syn. Φθανω, προφθανω, ὑποφθανω, παρερχομαι, προερχομαι, προλαμβανω, προτρεπω.

Πἄρᾰφλαζω. *apud lexicc. non occurrit.*

—κλεψινοοισι παραφλαζει φρενα μυθοις. Nonn.

Πἄρᾰφλογισμᾰ. το. quod ad ignem coctum, tostumve est.

κατεφθα καὶ κνισηρα παραφλογισματα. Ath. l. 9.

Πἄρᾰφορᾱ. error mentis. Vid. ad v. Παρακοπή.

Syn. Παρανοια, φρενῖτις.—δονησις, συγκλονησις.

Πἄρᾰφορος. insanus.

τυφλὸν τυφλῷ στειχοντα παραφορῳ ποδί. Hecub. 1049.

Syn. Πλανητος.—παραφρων.

Παράφρονεω, Παραιφρονεω. demens sum.

δοῦλον γενεσθαι παραφρονοῦντος δεσποτου. Plut. 2. [262.

τὸν μὲν εγὼν οδυνησι παραιφρονεοντα βαρειαις. Theoc. 25.

Syn. Αφραινω, αφρονεω, παρανοεω, παρακοαω, παραληρεω, παραπαιω, μανιομαι, μελαγχολαω, φρενομωρος νοσῶ.

Πἄρᾰφρων, Παραφρονιμος. amens.

ει μὴ 'γὼ παραφρων-Μαντις εφυν, καὶ γνωμας

λειπομενα σοφᾶς. Soph. El. 472.

—ισθι δέ-Παραφρονιμον, *απορον [B.

επὶ φρονιμα, πεφανθαί μ' ᾿Αν, εἴ σε νοσφιζομαι.* Œd. T. 690.

Syn. Αφρων, εκφρων, παραληρος, ληρωδης, κρονοληρος, ανοητος, παραπληξ, παρανους.

Πἄρᾰφῠάς. propago.

συχναὶ φοινικος παραφυάδες εκκοπτονται. Nic.[2]

Syn. Παραβλαστη.

Πἄρᾰφυκτὸς, Παρφυκτός. evitabilis.

—τογε μορσιμονίου παρ-φυκτόν.— Pyth. 12. 53.

Πἄρᾰχᾰλαω. relaxo.

κἀγωγ', εάν τι παραχαλᾷ, τὴν αντλιαν φυλαξω. Equit. 432.

Syn. Αναχαλαω, αποχαλαω, επιχαλαω, χαλαω.

Πἄρᾰχορδιζω. a chordâ aberro. —ὅπως

μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' αποδεῖξαι. Eccles. 295.

Syn. Παραφθεγγομαι, παραλλαττω. παρα ῥυθμον ποιῶ. απᾳδω, διαφωνεω, διχοστατεω. ἁμαρτανω.

Πἄρᾰχορευω. choreas agito. παραχορευομενῳ τριποδι

μαντευματα κραινει. Ion. 463.

Syn. Συγχορευω, χορευω, παρενσαλευω.

Πἄρᾰχρῆμα. *adv.* actutum, ex tempore, illico. (*fr.* 106.)

απνοα παντ' εγενοντο παραχρῆμ'· ὅσσα τ' οδοντων. Call. Ep. 9.

σκεψαι τοινυν εν ταῖς πολεσιν τοὺς ῥητορας, ὡς ὁπόταν μὲν ὦσι πενητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πολιν εισὶ δικαιοι· πλουτησαντες δ' απὸ τῶν κοινῶν, παραχρημ' αδικοι γεγενηνται, επιβουλευουσί τε τῷ πληθει, καὶ τῷ δημῳ πολεμοῦσιν. Plut. 567.

Syn. Παραυτικα, παρασχεδον, αυτικα. αθροως. ευθεως.

Πἄρᾰψηχω. detergo. 2. demulceo. V. inf. in v. Παραψυχω.

Πἄρᾰψῦχη. refectio. 2. solatium.

2. εχει δὲ δή τιν' αλγεων παραψυχήν. Orest. 62.

Syn. 1. Αναληψις, αναρρωσις. ακεσις. ανασκευη. 2. παραμυθιον, παρακλησις, παρηγορια, παρακελευσμα.

Παραψῦχω, Παραψυχομαι. reficio, consolor.

φᾶ δὲ παραψυχοισα[3] κακὸν καὶ αναιδέα φωτα. Call. 6. 46.

Νυμφαι μὲν σφετεροις επὶ γουνασι κῶρον εχοισαι

δακρυοεντ,' αγανοῖσι παρεψυχοντ' επεεσσιν. Theoc. 13. 54.

Syn. Αναψυχω, παρακαλεω.

Παρδᾰκός. humidus, uvidus.

ουδὲ τυντλαζειν, επειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον. Pac. 1148.

Syn. Διυγρος.

Παρδᾰλεη, Παρδαλῆ. *sc.* δορά. pellis pardalis.

παρδαλεην ωμοισιν εχων, καὶ καμπυλα τοξα. Γ. 17.

*πεμψω δὲ πορφυριωνας ες τὸν ουρανὸν

ορνις επ' αυτον,* παρδαλᾶς ενημμενους. Av. 1249.

*αμφὶ δὲ παρδαλεα

στεγετο φρισσοντας ομβρους. Pyth. 4. 143.*

Παρδᾰληφορος. quasi pardalifer.

—παρδαληφορον δερος. Soph. *Fr.*

Παρδᾰλῐς. ἡ. panthera.

ουτ' οὖν παρδαλιος τοσσον μενος, ουτε λεοντος. P. 20.

Epith. Αγριοθυμος, αιολονωτος, αναιδης, θοη, ολοη, στικτη, λυγρα, λασιοστερνος, ουρεσιφοιτος, ὑψιποτητος.

Phr. Ευπαγεες μηροι, δολιχον δεμας, ομμα φαεινον,—ῥινος δαιδαλεος, χροιη τ' επιπαμφανοωσα, κ. λ. Opp. κυν. γ.

*Παρδοκας. nomen servi.

1. In ambobus locis citt. ab αὐλή, potius quam ab αὐλὸς, adjectivum hoc derivari mallem. Hanc sententiam confirmant Scholiastæ: in priore loco, ἀντὶ τοῦ, 'ν ἀγροῖς,—in Ajace, ἡ παρατεταμένη ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν.

2. Versum huncce Nicandro jure tribui vix existimo. Sed reperitur v. παραφυάδας in frag. 12. *Schneid.* ex Athen. p. 71. Παραφυάδες, *Schneidero* judice, " sunt αἱ ῥάβδοι, inter quas germinat in cacumine " ὁ ἐγκέφαλος vocatus."

3. " Dudum videre viri docti rescribendum esse παραψήχοισα, *per-* " *mulcens.* . . . V. Arnaldum Anim. p. 80, 81. in primis, Piersonum, " elegantissimæ doctrinæ virum, in Verisim. p. 132. qui de confusione " verborum ψύχειν et ψήχειν erudite agit, et aliquot loca veterum feli- " citer restituit."—Ernest. in l. In Theocriti loco, xiii. 54. ubi παρέψηχον probasse videtur Ern. vulgata lectio παρεψύχοντ' Valckenaerio non displicet.

ὁ Διτυλας, χὠ Σκεβλιας, χὠ Παρδοκας,
χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μαχεσθε τουτωΐ. Ran. 608. B.*

Πἄρεγγυαω. per manus trado.
αεὶ κρατιστόν εστι τἀληθῆ λεγειν·
εν παντὶ καιρῷ τοῦτ' εγὼ παρεγγυῶ
εις ασφαλειαν τῷ βιῳ πλεῖστον μερος. Menand. Ὑποβολ.
Syn. Εγγυαω, εξεγγυαω, παρενεγγυαω, βεβαιῶ, καταφημι, παραδιδωμι, παρασχω, παραινεω, παραγγελλω, συμβουλευω, προλεγω.

Πἄρεγκαπτω. devoro.
παρεγκεκαπταί τ' αρνί' εννε' ἢ δεκα. Ath. l. 14.

Πἄρεδρος. assessor.
αἵ μοι παρεδροι τῶνδ' εσω σκηνωματων-Ναιουσιν,—Hec. 614.
Syn. Εφεδρος, συνεδρος, συγκαθεδρος, συνθρονος.

Παρεζομαι. adsideo.
τῶν νῦν μιν μνησασα παρεζεο, καὶ λαβὲ γουνων. A. 407.
Syn. Παρακαθεζομαι, παρημαι, παρακαθημαι, παριζω, παρακαθιζομαι, προσκαθεζομαι, παρεδρευω, παρεδρησσω, προσεδρευω, ελλοχαω.

Πἄρεια. gena.
ἄψ τ' ανεχωρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς. Γ. 35.
Syn. Παρηῒς, γενυς, γναθος, γαμφηλη, μῆλον.
Epith. Ἁπαλη, αργυρεα, γοερα, αμφιδρυφος, θαλερα, ενφυτος, ευκυκλος, ερυθριωσα, λαμπρα, λασια, λιποσαρκης, θηλεια, ροδεα, ροδαλη, χαριεσσα, ωχρα, νεοθριξ, οινωπη.
Phr. Ακρα δὲ χιονεων φοινισσετο κυκλα παρειῶν,
ὡς ροδον εκ καλυκων διδυμοχροον,— Mus. 58.
ροδινην δ', ὁποῖα μῆλον
χνοΐην ποιεῖ παρειην.—
γραφε ρῖνα καὶ παρειὰς,
ροδα τῷ γαλακτι μιξας. Anac.

*Πἄρειας, ου. ὁ. serpentis genus.
οδὰξ ελαβομην, ὡς παρειας ὢν οφις. Plut. 690.*

Παρεικἄθω, Παρεικω. permitto.
αιτῶ πιθεσθαι, καὶ παρεικαθειν,— Œd. C. 1399. (34. Br.)
πολλ' ἂν λεγειν εχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' επη,
εἴ μοι παρεικοι— Philoc. 1076. (47. Br.)
Syn. Εικω, ὑπεικω, ὑφιεμαι, επιτρεπω, ὑποδιδωμι, ὑποχωρεω, παριημι.

Πἄρειμι. adsum.
ἦ σ' αν τισαιμην, ει μοι δυναμις γε παρειη. X. 20.
*a. ποιαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οικοῖτ' ἂν πολιν;
b. ὁπου τὰ μεγιστα πραγματ' ειη τοιαδί·
επὶ τὴν θυραν μου πρῴ τις ελθὼν τῶν φιλων
λεγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπιου,
ὅπως παρεσει μοι (*convivâ mihi sis*) καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία
λουσαμενα πρῴ· μελλω γὰρ ἑστιᾶν γαμους·
καὶ μηδαμῶς αλλως ποιησεις. ει δὲ μὴ,
μή μοι τοτ' ελθῃς, ὁταν εγὼ πραττω κακῶς. Av. 128.*
Syn. Εισειμι, παραγινομαι, ὑπαρχω, παρατυγχανω, προστυγχανω, παρισταμαι, προσισταμαι, παρακειμαι, παραμολεω.

Πἄρειμι, Παρεισειμι. advenio, prodeo.
μή ἑ λαθοι παριὼν, μνησαιτο δὲ θουριδος αλκῆς. δ. 527.
—καὶ παρεισιὼν αεί. Athen. l. 6.
Syn. Προσειμι, μετειμι, αφικνεομαι.—παρεισερχομαι.

Πἄρειπεῖν. monere. Vid. Παραφημι.
—μή σε παρειπῃ-Αργυροπεζα Θετις— A. 555.

Πἄρειρω. immitto, insero. 2. *ap. Soph. expl.* violo.[1]
νομους παρειρων-Χθονός. Antig. 375. (368. B.)

Πἄρεισδυμι. irrepo. Vid. ad v. Μενεξενος. Syn. Παραδυομαι, παρεισαγω, ὑποτρεχω, εγκολπιζω, θωπευω.

Πἄρεισκὔκλεω. attexo, adnecto.
ιχθυν παρεισκυκλησεν—Athen. l. 14.

Πἄρεισπονεω. *vox e vitiosa lectione orta.*
ἠπισταμην ἂν μουσικὴν παρεισπονεῖν.[2] Eur. *fr.*

Πἄρεκβαινω. digredior.
*οἳ δὲ δικας ξεινοισι καὶ ενδημοισι διδοῦσιν
ιθειας, καὶ μή τι παρεκβαινουσι δικαιου,
τοῖσι τεθηλε πολις, λαοὶ δ' ανθεῦσιν εν αυτῇ,
ΕΙΡΗΝΗ Δ' ΑΝΑ ΓΗΝ ΚΟΥΡΟΤΡΟΦΟΣ· ΟΥΔΕ ΠΟΤ' ΑΥΤΟΙΣ
ΑΡΓΑΛΕΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΕΚΜΑΙΡΕΤΑΙ ΕΥΡΥΟΠΑ ΖΕΥΣ.* Hes. ε. 225.
Syn. Παραβαινω, ὑπερτρεχω, απερχομαι, παρεξειμι.

Πἄρεκθεω. prætervehor.
ενθεν δὲ προτερωσε παρεξεθεον Μελιβοιαν. Apoll. 1. 592.
Syn. Παρατρεχω, παρεκνεομαι, παρερχομαι.

Πἄρεκνεομαι. prætervehor, prætereo.
Σησαμον, αιπεινους τε παρεξενεοντ' Ερυθινους. Apoll. 2. 943.
Syn. Παρεκθεω, παρερχομαι.

Παρεκπροφευγω. effugio.
*αλλ' αγε δὴ σὺ, φιλος, μῆτιν εμβαλλεο θυμῷ
παντοιην,* ἵνα μή σε παρεκπροφυγῃσιν αεθλα. Ψ. 313.
Syn. Παραφευγω, εκφευγω.

Πἄρεκτἄνὔω. *item*, Παρεκτεινω. extendo, produco.
χειλεα δ' ακροβαφῆ λοξὰ παρεκταννεις. Iren. *An.* iii. 10.
*μοχθων τοσσατιων οὔ σοι χρεος, ει παρὰ δαιτὶ
μὴ τοῦ αναγκαιου πουλὺ παρεξεταθης. Agath. *An.* iii. 52.

Πἄρεκτελεω. perficio. Vid. Εκτελεω.
τοῖα, φιλη, μοὶ ονειρα διὰ φρενας επτοιησαν
παννυχιη· τὰ δὲ παντα πρὸς Ευρυσθῆα τρεποιτο,
οικου αφ' ἡμετεροιο· γενοιτο δὲ μαντις εκεινῳ
θυμὸς εμὸς,* μηδ' αλλο παρεκτελεσειέ τι δαιμων. [ult. Mosch. 4.

Πἄρεκτρεπω. averto.
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγευμασι
παρεκτρεποντες οχετον, ὥστε μὴ θανεῖν. Eur. Suppl. 1111.
Syn. Παρατρεπω, παρεκλεγω, ὑπεξαιροῦμαι.

Πἄρελαυνω. aveho, prætervehor.
στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, ταχα δ' ευρυτερη παρελασσεις. Ψ. 427.
Syn. Παρεξελαυνω, παρερχομαι, παριππευω, παρατρεχω.

Πἄρελκω. protraho.
αλλ' αγε μὴ μυνῃσι παρελκετε, *μηδ' ετι τοξου
δηρὸν αποτρωπᾶσθε τανυστύος, οφρα ιδωμεν.* φ. 111.
Syn. Παρελκυω, εξελκω, παρατεινω, προτεινω, επιμηκυνω, αναβαλλομαι, ὑπερτιθεμαι.

Πἄρεμβλεπω. suspecto.
κυρτῶν τε νῶτα, κεὶς κερας παρεμβλεπων. Helen. 1574.

Πἄρεμβολή. interjectio. 2. acies, castra.
εἶτ' εν χαρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ. Ath. 3.
Syn. Στρατοπεδον.

Πἄρεμπολαω. emo seu comparo, quod revendam.
εικὸς γὰρ οργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γενος
γαμους παρεμπολῶντί γ' αλλοιους ποσει. Med. 910.
Syn. Ωνεομαι, κερδαινω.

Πἄρενανθεομαι[3]. ἡμετερη μέν νυν τοιη παρενηνοθε μῆτις. [Apoll. 1. 664.

Πἄρενειδω. intueor.
ὁ γῶν Μενελαος τᾶς Ἑλενας τὰ μᾶλά πα
γυμνὰς παρενιδὼν, εξεβαλ', οιω, τὸ ξιφος. Lysist. 155. (*al.* παρεσιδων.) Syn. Ενειδω (*inus.*) ειδω.

Πἄρεννεπω. admonendo dico. [367.
τοῖα παρεννεπεν Αργος· αναξ δ' επεχωσατο μυθοις. Apoll. 3.

Πἄρενραπτομαι. insuo, insero. [303.
τὸν δὲ καὶ Αινεάδαι παρενερράψαντο πεδιλῳ. Marcell. *An.* ii.

---

1. Ita Lexicon Hederici ab Ernesti editum; nam in vetustioribus Stephano, Constantino, non comparet hæc vox. Sed in l. c. interpretatur glossator φυλάττων, et Schol. πληρῶν. Cum Brunckio suspicor vitium aliquod loco inesse: tamen operæ pretium est Erfurdtium, V. D. audire. "Reiskius et Musgr. conjecerunt γεραίρων, alii aliter. Verbum παρείρειν, quantum equidem scio, præter hunc locum, ter occurrit; in Æschyli fragm. ap. Longin. de Sublim. iii. 1. Xenoph. Sympos. vi. 2. et Polybii Hist. xviii. 1. 13. semperque valet *inserere.* Qui significatus nescio an hic quoque obtineat ac vertendum sit: *inserens factis suis*, i. e. adhibens, *leges patriæ et sacratam Deorum justitiam.*"

2. Nobiles versus, ex Eurip. Bellerophonte, fr. xvii. optime ab Heathio emendatos, apponere haud pigebit:
ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἐμ' ὁ σπείρας πατὴρ,
ἠπιστάμην ἂν, μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν·
ὡς εὐτυχήσων καὶ κακῶς πράξων ποτέ.

3. De themate, a quo fluxerit ἐνήνοθα, magna lis apud Grammaticos. Nonnulli, verius credo, ab ἀνθέω deducunt; alii a θέω *curro*: alii denique ab ὄθω, *moveo.* Vid. Damm. c. 1066.

Πᾰρενσᾰλευω. concutio.
—καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλευων. Plut. 292.
Syn. Ανασαλευω, παρασαλευω.
Πᾰρεξ, Παρεκ. extra, præter.
Ἡρη, μὴ χαλεπαινε παρὲκ νοον· ουδέ τί σε χρή. Υ. 133.
(al. παρεκνοον.) Syn. Παρα.—παρεκτος, χωρις.
Πᾰρεξᾰμειβω. prætereo, prætervehor.
δυνετο, Ηηλιάδας δὲ παρεξημειβον εριπνάς. Apoll. 1. 581.
Syn. Παραμειβω, παραλλασσω, παρερχομαι.
Πᾰρεξαυλεω, *unde* παρεξηυλημένος, detritam tibiæ lingulam habens, mutus.
ουδὲν οντας, αλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημενους. Acharn. 681.
Syn. Κατατριβω, διαφθειρω.—εξαυλεω.
Πᾰρεξειμι. prætereo, transgredior.
οσῳ κακιστ' ολουμεθ', ει νομου βιᾳ
ψῆφον τυραννων ἢ κρατη παρεξιμεν. Antig. 60.
Syn. Παρειμι, παρεκβαινω, ὑπερβαινω.
Παρεξελαυνω. ultra progredior. Vid. Παρελαυνω.
αλλὰ παρὲξ ελααν· επὶ δ' ουατ' αλεῖψαι εταιρων. μ. 47.
Παρεξερεω. præter verum loquor.
*τιπτε με λωβευεις, πολυπενθέα θυμὸν εχουσαν,
ταῦτα παρὲξερεουσα[1]; καὶ εξ ὑπνου μ' ανεγειρεις
ἡδέος, ὅς μ' επεδησε φιλα βλεφαρ' αμφικαλυψας;* ψ. 15.
Syn. Παραφθεγγομαι.
Πᾰρεξερχομαι. prætereo, egredior.
αλλ' εῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδιοιο. Κ. 344.
Syn. Παρερχομαι, εξερχομαι.
Πᾰρεξιστημῐ. de statu suo dimoveo.
ατρεμα παρεξεστηκὸς,— Athen. l. 10.
Πᾰρεπῐδημεω. peregre advenio.
εν τῇ Κορινθῳ παρεπιδημησεν ποτε. Ath. p. 349. d.
Πᾰρεργᾰτης. κομψός γ' ὁ κηρυξ, καὶ παρεργατης λογων[2].
Πᾰρεργος, ου. ὁ ἡ. qui est præter susceptum opus, extra propositum, ad susceptum opus accedens.
τὸ μὲν παρεργον εργον ὡς ποιουμεθα·
τὸ δ' εργον ὡς παρεργον εκπονουμεθα. Athen. l. 5.
—ἁγεῖτο δὲ παντα παρεργα. Theoc. 11. 11.
Syn. Προσθεσις, προσθηκη, επιθηκη, επιδοχη.
Πᾰρεργως. *adv.* obiter, perfunctorie.
—αλλ' οὑτως παρεργως ἁπτεται. Ath. 4.
Πᾰρερπυζω, Παρερπω. obrepo.
πρῶτος Νεοκλειδης ὁ γλαμων παρειρπυσεν. Eccles. 398.
—ουδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ιόντα, παρερπων Αιγυπτιστί. Theoc. 15. 48.
Syn. Εφερπυζω, παραδυομαι, παρεισδυομαι, εισερχομαι (ηρεμα.)
Πᾰρερχομαι. prætereo.
τῇ μέν τ' ουδὲ ποτητὰ παρερχεται, ουδὲ πελειαι. μ. 62.
Syn. Διερχομαι, μετερχομαι, εισερχομαι, παρεξειμι, παροδευω, παραβαινω, παρανεομαι, παρεκνεομαι, παρανισσομαι, παραστειχω, παρελαυνω, ὑπερελαυνω, παραγω, παραλλαττω, παραμειβω, παραΐσσω, παρερπω, παραπεταμαι, παροιχομαι, παραφερω, παραφθανω, ὑπερβαλλω, νικαω.
Πᾰρεσθιω. adedo, adrodo.
ὡσπερ θυρας σου, τῶν λογιων παρεσθιει. Equit. 1023.
Syn. Διεσθιω, απεσθιω, εξεσθιω, περιεσθιω.
Πᾰρεστιος. qui ad focum stat.
—καὶ παρεστιους-Σπενδοντα λοιβὰς— Soph. El. 271.
μητ' εμοὶ παρεστιος-Γενοιτο. Antig. 379.
Syn. Εφεστιος, οικεῖος, συνοικος.
Παρετητῠμος. verus.
αγχι παρισταμενη παρετητυμα[3] σηματ' εφαινεν. Orp. 538.

1. Divisim nonnulli: παρὲξ ἐρ.
2. Hunc versum, ex Eurip. Supplicibus, 426. citarat Morellus antea sub v. Πανεργάτης.—"Παρεργάτης autem," interprete Markl. "est, "qui præter ἔργον (ministerium suum, seu officium præconis) etiam "Oratoriam et Facundiam ἐν παρέργῳ, obiter, et post res magis serias, "coluit et exercuit. Irrisorie: apud Thebanos enim nullus honor "eloquentiæ. Vid. Vell. Paterc. i. c. 18."
3. "Πανετήτυμα Dorvillii conj. ad Char. p. 212. recepit Schneiderus. Vulgo παρ' ἐτήτυμα." Hermann.

*Πᾰρετος. ὁ ἡ. solutus, languidus.
καὶ Δωρὶς παρετοις εξεχυθη μελεσι. Sosip. *An.* i. 504.*
Παρευθυνω. a recta via depello.
—κἂν μὴ θελῃς,-Χερσὶν παρευθυνοντες,— Aj. 1088. (68. B.)
Syn. Εκτρεπω, παρατρεπω, παρεκκλινω, παραφερω, προσφερω, βιαζομαι.
Πᾰρευκηλεω. permulceo, delinio.
*αλλ' ἡσυχαζε, καὶ δακρυῤῥοους τεκνων
πηγὰς αφαιρει,* καὶ παρευκηλει λογοις,
κλεπτουσα μυθοις αθλιους κλοπὰς ὁμως. Herc. F. 98.
Πᾰρευναζομαι, Παρευναω. juxta me sopio.
δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευναζεσθε βιαιως. χ. 37.
*τρισσην δ' Ἑρμειαο κλυτὴν εισεδρακα γενναν,
Αιθαλιδην, ὃν ετικτε περικλυτὴ Ευπολεμεια,
Μυρμιδόνος θυγατηρ, Αλοπῃ ενὶ πετρηεσσῃ·
ἠδ' Ερυτον, καὶ καλὸν Εχιονα, τοὺς ποτε νυμφη
Λαυθοη Μενετοῖο παρευνηθεὶς ελοχευσεν
Κυλληνης μεδεων χρυσορραπις Αργειφοντης.* Orph. 130.
Syn. Παρακοιμαομαι, παρακειμαι, παραλεγομαι, παρακαθευδω, παριαυω.
Πᾰρευνος. juxta accumbens.
ιὼ, ιὼ, πῆμα πατρὶ παρευνον. Sept. Th. 1012.
Syn. Συνευνος, συνευνετης, ὁμευνος, ὁμευνετης.
Πᾰρευτρεπιζω. comparo.
πὰρευτρεπισται δ' ουδὲν αλλο, *πλὴν πυροῦν
Κυκλωπος οψιν· αλλ' ὁπως ανὴρ εσει.* Cycl. 590.
Syn. Ευτρεπιζω, κατευτρεπιζω, προευτρεπιζω, εξευτρεπιζω, παρασκευαζω.
Πᾰρεφαλλομαι. Vid. Παραπαλλομαι.
Πᾰρεχω, -ομαι, Παρισχω. exhibeo, præbeo.
*αλλ' ητοι σοι μὲν παρὰ καὶ κακῷ εσθλὸν εθηκε
Ζεὺς, επεὶ ανδρὸς δωματ' αφικεο πολλὰ μογησας
ηπιον,* ὃς δή τοι παρεχει βρῶσίν τε ποσιν τε
*ενδυκεως· ζωεις δ' αγαθὸν βιον·— ο. 487.
—σοὶ δ' αλληκτόν τε κακόν τε
θυμὸν ενὶ στηθεσσι θεοὶ θεσαν, εἱνεκα κουρης
οιης·* νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρισχομεν εξοχ' αριστας. Ι. 632.
Syn. Εμπαρεχω, συμπαρεχω, επεχω, προσεχω, ὑπεχω, πορω, ποριζω, οπαζω, παριστημι, συμφορεω, συνεισφερω, προστιθημι, προσφερομαι, ὑπηρετεω, αποδιδωμι, επιτελεω, συντελεω, αποφαινω.
*Πᾰρηβος, ου. ὁ ἡ. qui pubertatem excessit. 2. cujus ætas defloruit.
καὶ Καδμου τὰ παρηβα χορευματα,—Ep. ἀδ. 353.*
Πᾰρηγορεω. consolor. 2. hortor.
παρηγορησον, ὡς αποκτεινειν φθονος-Γυναῖκας,—Hecub. 287.
Syn. Αναμιμνησκω, παραγγελλω, παρακαλεω, παραπειθω, παραμυθεομαι, καταθελγω, πραΰνω, φιλοφρονεομαι.
Phr. Μειλιχιοις επεεσσι παρηγορεων προσεειπεν.
—παντοιοισι παρηγορεεσκεν επεσσιν. Apoll.
δακρυοεντ' αγανοῖσι παρεψυχοντ' επεεσσιν. Theoc.
τονδε παρηγορεων, φιλιῳ μειλιξατο μυθῳ. Nonn.
Πᾰρηγορῐᾱ. solatium.
ὡς εφατ'· Αργου δ' αὖτε παρηγοριῃσιν Ιησων. Apoll. 2. 1281.
Syn. Συμβουλη, προτροπη, παρφασια, παραψυχη, παραμυθιον, παρακλησις.
Πᾰρηγορος. consolator.
ανετέ μ', ανετε παραγοροι. Soph. Elect. 231. [iii.42.
παιγνιά τ' αμφιεπουσι παρηγορα, καὶ κατ' αγυιάς. Agath. *An.*
Syn. Παρακλητωρ, παρακλητος, παραμυθητης, παραινετης, κελευστης.—παρηγορικος, παρακλητικος.
Πᾰρηϊον, Παρηΐς. gena. Vid. Παρεια.
κοψε δὲ παπτηναντα παρήϊον, ουδ' αρ' ετι δήν. Ψ. 690.
καὶ τῆσδε γραιᾶς, προσπιτνῶν, παρηΐδος. Hec. 273.
χερσὶν αμοιβαιησι παρηΐδος ακρον αρασσων. Nonn.
*Πᾰρηκω. pertineo. 2. juxta aliquid porrigor et extendor[4].
τὸν ανδρ' απηυδα Τεῦκρος ενδοθεν στεγης
μὴ 'ξω παρηκειν, πρὶν παρὼν αυτὸς τυχῃ. Aj. 741. B.

4. Hos sensus τῷ παρήκω apponunt Lexici. Sed in locis a Soph. adductis denotat *prodeo, progredior*.—in Ajace, *proprie;* in Œd. C. *tropice.*

Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον εν σμικρῷ λογῳ
παρῆκεν, ὥστε βραχεα μοι δεῖσθαι φρασαι. Œd. C. 569.

Πἄρῆλιξ, ἵκος. ὁ ἡ. ætate provectus, *vel*, contra ætatem.
ηδη δ' εν νεοτητι παρηλικα παιδικὰ πασχειν, [375.*
τῷ παρεχοντι παλιν τοῦτο δὶς αισχροτερον. Strato, *An.* ii.

Πἄρημαι. adsideo. Vid. Παρεζομαι.
ὡς μή μοι τρυζητε παρημενοι αλλοθεν αλλος. I. 311.

Πἄρηξις. σπαρνας παρηξεις[1] καὶ κακοστρωτους— Agam. 565.
SYN. Παραδρομη. (*Pauw. conj.* παρεξῆς.)

Πἄρηονῖτις, ἴδος. ἡ. prope littus. [138.
Γλῆνιν παρηονῖτις αμφεχω χερμάς. (*Scaz.*) Apollonid. *An.* ii.

Παρηορια, ας. ἡ. lorum illud vel catena, quo equus παρήορος adjungitur τῇ ξυνωρίδι.
εν δὲ παρηοριῃσιν αμυμονα Πηδασον ἱει. Π. 152.
EXP. Αἱ εξω τοῦ ζυγοῦ ἡνιαι.

Παρηορος. equus funalis. 2. ubique extensus. 3. demens, stolidus. Vid. ad v. Παραρος.
1. αἴξας απεκοψε παρηορον, *ουδ' εματησε.
τῶ δ' ιθυνθητην, εν δὲ ῥυτῆρσι τανυσθεν. ib. 474.
2. τὸν δὴ μηκιστον καὶ καρτιστον κτανον ανδρα·*
πολλὸς γάρ τις εκειτο παρηορος ενθα καὶ ενθα. Η. 155.
καὶ νῦν αχρεῖον καὶ παρηορον δεμας
κεῖται στενωποῦ πλησιον θαλασσιου. Prom. 363.
EXP. 1. Ὁ εξω τοῦ ζυγοῦ ἱππος, παρασειρος. 2. μεγας. *exp. item*, ατιμος, αποβλητος.

*Παρθενειᾶ. tempus et conditio, qua quædam virgo, nondum nupta est. Vid. Παρθενια.

Παρθενειος, ου. ὁ ἡ. Παρθενιος, α, ον. virgineus, virginum proprius. —τῆς γὰρ εχθιστης θεῶν
ἡμῖν, (*Diana loquitur*) ὁσαισι παρθενειος ἡδονὴ,
δηχθεῖσα κεντροις, παιδὸς ηρασθη σεθεν. Hipp. 1296.
μελη πεποιηκ' ες τὰς Νεφελοκοκκυγιας
τὰς ὑμετερας, κυκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρθενεῖα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνιδου. Av. 917.*
κουραι δὲ παρθενειον εκφυγεῖν ζυγὸν
ὁταν θελωσι, νυμφιους αρνουμεναι,
*τοὺς Ἑκτορειαις ηγλαϊσμενους κομαις,
μορφῆς εχοντας σιφλον, ἢ μῶμαρ γενους,
εμὸν περιπτυξουσιν ωλεναις βρετας,
αλκαρ μεγιστον κτωμεναι νυμφευματων,
Ερινυων εσθῆτα καὶ ῥεθους βαφὰς
πεπαμεναι θρονοισι φαρμακτηριοις.* Lyc. 1131.
λῦσε δὲ παρθενιην ζωνην, κατὰ δ' ὑπνον εχευεν. λ. 244.
SYN. Παρθενικος. *item*, παρθενος, *adjective*.

Παρθενευμα. locus, ubi virgines degunt. 2. status virginitatis[2].
ὦ χρονιον ἱστῶν παρθενευμα τῶν εμῶν. Ion. 1425.
ουκ εν χορειαις, ουδὲ παρθενευμασι
νῦν σοι προχωρεῖ δαιμονων καταστασις. Phœn. 1280. P.
SYN. Παρθενεων. 2. παρθενεια.

*Παρθενευομαι. in virginitate dego. 2. in conclavi virginum maneo[3].
1. ὁ δ' αγλαϊσμα δωματων εμοῦ τ' εφυ
θυγατηρ, ανανδρος πολια[4] παρθενευεται. Helen. 289.

1. Quid velit hæc vox, adhuc in dubio est. Schol. παραδρομὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν. "Πάρηξις est πάροδος. *sc.* navis, Hesych. et "Jul. Poll." Is. Casaub.—Abresch. intelligit, *loca in navibus navigantium inservientia commoditati, seu mansiones ubi degebant.* Schutz. *ad terram appellendi occasiones.* Jacobs. conj. παρέξεις, *suppeditationes, commeatus.* Vid. Butler. in l.

2. Has nimirum vocis significationes tradunt Lexica. Sed loca citata parum cum iis congruunt. In Ione denotat παρθένευμα *opus virginis;* in Phœnissis *forsan* virginum cœtus. In uno alio loco vox ab Euripide usurpatur, nempe Ion. 472. et ibi *virginitatis status*, seu, *conditio innupta*, designatur.

3. Sic interpretor vocem ap. Phœn. uti Barnesius etiam videtur fecisse. Haud absimili more idem Creon apud Soph. Antig. 577. Br.
—μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας. (i. e. *custoditas sicut mulieres, minime foris et libere evagantes.*) Eandem plane vim habet vox ἀνειμένη apud eundem, Electr. 516.

4. Cave pro nom. sing. fem. accipias: nam ultima produceretur, et spondeus quartam sedem occuparet. Neut. accus. plur. adverbialiter accipitur, qs. *usque ad cana tempora.*

2. καὶ παρθενευου, τὴν ιοῦσαν ἡμεραν
μενουσ', εν ᾗ σε λεκτρον Αἱμονος μενει.* Phœn. 1651. P.
SYN. 1. Εν παρθενιᾳ διαγω. [PHR. Παρθένον ψυχὴν εχειν. Eur. παρθενικὴν μιτρην αχραντον ερυσθαι. Mosch.]

Παρθενευω. 1. idem. 2. virgines educo.
*2. κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βιον τί δεῖ τεκνοις,
ὡς τῷ τυραννῳ πλειον' εκμοχθῇ βιον;
ἢ παρθενευειν παῖδας εν δομοις καλῶς,
τερπνὰς τυραννοις ἡδονὰς, ὁταν θελῃ,
δακρυα δ' ἑτοιμαζουσι; μὴ ζῴην ετι,
ει τἀμὰ τεκνα πρὸς βιαν νυμφευεται. Eur. Supp. 460. *Ma.*

Παρθενεών, ῶνος. ὁ. idem qu. Παρθενων. [*An.* ii. 16.
τίς ποκ' απ' Ουλυμποιο μεταγαγε παρθενεῶνα; Antip. *Sid.*-

Παρθενιᾶ, Παρθενεια. virginitas. Vid. Κορεια.
κἀπεί σε τικτω, συγγονους αιδουμενη*
καὶ παρθενειαν, ἡκ' ες ευυδρου πατρος
δινας·—— Rhes. 926.
* ουδ' ὑπὸ παρθενιας τὸν ὑπὸ βλεφαροις
φοινικ', ερυθημα προσωπου,-Αιδομενα,— Phœn. 1501. P.*
EPITH. Αστεργηνωρ, αφυλακτος, ερανnη, φαεινη, ἱμεροεσσα, θεοειδης, καθαρα.
PHR. Παρθενια, ἁγνεια.—παρθενιη ζωνη.—κουριον ανθος.
Παρθενιη, μεγα χαῖρε, θεοσδοτε, δῶτορ εαων.
ενσκοπον, ενδιοωσαν, εὔπτερον, ὑψικαρηνον,
κωφὴν, παμφανοωσαν ανὰ χθονὸς, αστηρικτον. Naz.
ἁγνὸν αννμφευτον πεφυλαγμένον ἅμμα κορειης. Nonn.

*Παρθενιη. nomen antiquum Sami ins. Vid. ad v. Μασθος.
καὶ δ' αλλω δυο παῖδε Ποσειδαωνος ἱκοντο·
ητοι ὁ μὲν πτολιεθρον αγαυοῦ Μιλητοιο
νοσφισθεὶς Εργῖνος, ὁ δ' Ιμβρασιης ἑδος Ἡρης,
Παρθενιην, Αγκαῖος ὑπερβιος· ἱστορε δ' αμφω
ημεν ναυτιλιης, ηδ' αρεος ευχετοωντο. Apoll. 1. 185.

Παρθενῐκός. id. qu. Παρθενιος. *sed credo nonnisi feminino genere usurpari, et longe frequentius pro substantivo.* Vid. Παρθενος.
παρθενικῇ εικυῖα νεηνιδι, καλπιν εχουσῃ. η. 20.
μητέρα, παρθενικήν τε κορην, δισσούς τε συναιμους
εν ταυτῳφεγγει μοιριδιῳ φθιμενους. Eurip. ap. Ath. p. 61.

Παρθενιον. το. 1. putei nomen prope Eleusinem. *Vid. Hom. in Cererem, vs.* 99. *et ibi Hermann.* 2. mons Peloponnesi. 3. mons Lydiæ.
2. ὦ γαῖα πατρις, ἡν Πελοψ ὁριζεται,
χαῖρ', ὅς τε πετρον Αρκαδων δυσχειμερον,
Πὰν, εμβατευεις· ενθεν ευχομαι γενος.
Αυγη γὰρ, Αλεου παῖς, με τῷ Τιρυνθιῳ
τικτει λαθραιως Ἡρακλεῖ· ξυνοιδ' ορος
Παρθενιον, ενθα μητέρ' ωδινων εμὴν
ελυσεν Ειλειθυια.— Eur. *fr.* Teleph. i.
3. αγρει μὴν ολιγαις μηκωνίσι ῥαμνον εἴσην
ἑρσομενην, αργῆτι δ' αεὶ περιτετρυφεν ανθει.
τὴν ητοι φιλεταιριν επικλησιν καλεουσιν
ανέρες, οἱ Τμωλοιο παραὶ Γυγαό τε σῆμα
Παρθενιον ναιουσι λεπας, τοθι κλεζος[5] αεργοὶ
ἱπποι χιλευουσι, καὶ αντολαί εισι Καΰστρου. Nic. Ther. 630.*

Παρθενιος, ου. ὁ. fluv. Paphlagoniæ.
αμφὶ δὲ Παρθενιον ποταμὸν κλυτὰ δωματ' εναιον. B. 854.
καὶ δὴ Παρθενιοιο ῥοὰς ἁλιμυρηεντος,
πρηΰτατον ποταμοῦ, *παρεμετρεον, ᾧ ἔνι κουρη
Λητωΐς, αγρηθεν ὅτ' ουρανὸν εισαναβαινει,
ὃν δεμας ἱμερτοῖσιν αναψυχει ὑδατεσσι. Apoll. 2. 936

Παρθενιος. 1. *idem quod* Παρθενειος. 2. e furtivo virginis amplexu natus. *Vid. Damm. v.* Ευδωρος. *P. R.*
1. ποδα παρθενιον,-Ὁσιον ὁσιας
κληδουχον δουλα πεμπω. Iph. T. 130.*
2. τῆς δ' ἑτερης (*sc.* στιχος) Ευδωρος αρηΐος ἡγεμονευε,
παρθενιος, τὸν ετικτε χορῷ καλὴ Πολυμηλη. Π. 180.
EXP. 2. Ὁ εκ νομιζομενης παρθενου γεννηθεις.

5. Codd. Med. Ricc. κίλβιν. Haud raro in hoc Scriptore *ignotum per ignotius* explicatur. Sed Κίλβις est *mons, a quo Caÿstrus oritur.* Vid. Plin. ap. Schneider.

Παρθενοκτονος, ου. ὁ ἡ. virginicida. Vid. Παρθενοσφαγος.
—αἱ δὲ παρθενοκτονον Θετιν
*ιουλοπεζοι θεῖνον ευῶπες σπαθαις
πελαργοχρωτες, αἱ Φαλακραιαι κοραι, κ. λ.* Lyc. 22.

Παρθενοπαῖος. filius Meleagri et Atalantæ.
Παρθενοπαῖος[1] Αρκας, ὁ δὲ τοιοσδ' ανήρ. Sept. Th. 547. P.
Phr. —Μητρὸς εξ ορεσκοου
βλαστημα καλλιπρωρον, ανδροπαις ανήρ·—
ὁ δ' ωμὸν, ουτι παρθενων επωνυμον,
φρονημα, γοργὸν δ' ομμ' εχων, προσισταται. ibid. 532.

Παρθενοπη. una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyssem cum sociis in scopulos cantu pellicere non potuissent, in mare se præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eo delata est, ubi postea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope est appellata.
τῇ δ' ἔπι, Καμπανῶν λιπαρὸν πεδον· ἦχι μελαθρον
ἁγνῆς Παρθενοπης, σταχυων βεβριθὸς αμαλλαις·
Παρθενοπης, ἣν ποντος ἑοῖς ὑπεδεξατο κολποις. Dion. 359.

Παρθενοπῖπης[2]. virginum nimis avidus spectator.
τοξοτα, λωβητηρ, κερα αγλαε, παρθενοπῖπα. Λ. 385.
Syn. Γυναιμανης, ὁ παρθενους επιτηρῶν.

Παρθένος. poët. Παρθενικη. virgo, puella. Vid. Κορη. 2. usurpatur etiam adjective.
ενθα μὲν ηΐθεοι καὶ παρθένοι αλφεσιβοιαι
ωρχεῦντ', αλληλων επὶ καρπῷ χεῖρας εχοντες. Σ. 593.
παρθενικαί τε καὶ ηΐθεοι, αταλὰ φρονεοντες. ibid. 567.
2. εις παρθενους[3] γε χεῖρας, ου τεκοῦσά νιν. Ion. 270.
Epith. Αδμης, αλοχευτος, αχραντος, αμιαντος, αιδοια, ἁπαλη, ἁπαλοχρους, αθυρος, ανανδρος, απειρολεχης, ακυπρος, αλεκτωρ, αφορος, αταλαφρων, αζυξ, αναεδνος, αιολοπεπλος, απτολεμος, αζυγος, ανυμφος, απειρογαμος, απειρωδιν, ακρηδεμνος, βαρυϋπνος, βαρυπλοκαμος, κεδνη, νεα, συνευνος, θαλαμηπολος, ευωλενος, ἑλικῶπις, ροδοπηχυς, λιποπατρις, θυμολεαινα, καλλιπαρηος, περικαλλης, πασιμελουσα, σεμνη, τερενοχρως, φιλομμειδης, φιλοπαρθενος, φυγοδεμνιος, χαλκῆ, ερυσιπτολις, νοσικροτυς, φυγολεκτρος, φυγοδεσμος, μισονυμφος, μισογαμος.
Phr. Απειρητη ὑμεναιων.—γαμων αδιδακτος.—
δεμας ἁγνον εχουσα.—πῶλος λεκτρων αζυγος.
—παρθενικαὶ νεοθηλέες, οἷά τε νεβροι. Dion.
παρθενικαὶ θαλλοντα κομαις ὑακινθον εχοισαι. Theoc.
καλὸν μὲν δεμας ἁγνὸν εχειν, αδμητά τε μιμνειν
παρθενικὴν, καθαροῖσί τ' αεὶ μελεδημασι χαιρειν,
μητε βαρυτλητων λαγονων περι φορτον αγουσαν,
μητε πονον τρομεουσαν αγαστονον Ειλειθυιης·
αλλ' ἧσθαι βασιλειαν αφαυρῶν θηλυτεραων,
ψυχῆς ομμα φαεινὸν ὑπὲρ βιοτοιο χεουσαν,
ενθα γαμοι κεδνοὶ καὶ αληθέες, ενθα μιγεῖσα
θεσπεσιοις επεεσσι νοηματα φαιδιμα τικτει. Naum.
*παῖδες δ' ευφροσυνῃ νεοθηλέι κυδιοωσι·
παρθενικαὶ δε χοροῖς ευανθέσιν ευφρονι θυμῷ
παιζουσαι σκαιρουσι κατ' ανθεα μαλθακὰ ποιης. Hom. xxix. 13.
ὡς δὴ κορειαν αφθιτον πεπαμενη
πρὸς γῆρας ακρον, Παλλάδος ζηλωμασι
τῆς μισονυμφου—Lyc. 354. ἡ γαμους αρνουμενη. ib.*
[λεχους ἁγνὸν δεμας. Eur. γαμων αμυητος. Opp.
νηῒς ερωτος. Nonn.
ὥραν εχουσας τηνδ' επιστρεπτον βροτοῖς. Æsc. Supp. 1010.
καὶ παρθενων χλιδαῖσιν ευμορφοις επι
πᾶς τις παρελθὼν ομματος θελκτηριον
τοξευμ' επεμψεν, ἱμερου νικωμενος. ibid. 1016.]

Παρθενοσφάγος. idem quod Παρθενοκτονος.
μιαινων παρθενοσφαγοισι
ρεεθροις πατρῴους χερας βωμοῦ πελας. Agam. 217.

*Παρθενόχρως. ὁ ἡ. virginei coloris.
καί γλυκὺν Ηριννης παρθενοχρωτα κροκον. Meleag. 1.12.*

Παρθενών, Παρθενεών. conclave virginum.
επεί σε μητηρ παρθενῶνας εκλιπεῖν-Μεθῆκε.— Phœn. 89.
Syn. Παρθενευμα. Epith. Αφυλακτος, παιδοκομος, νυμφοκομος, ζοφοεις, πυρσοφορος.
Phr. [Νυμφοκομοιο μυχοὺς ἔπι παρθενεῶνος. Mus. 263.
εν παρθενῶνος λαΐνου τυκισμασιν. Lyc. 349.]
οχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται καλῶς. Iph. Aul. 738.

Παρθενωπός. qui puellari facie est. —αλλ' εμοί γ' ειη ποσις
μὴ παρθενωπὸς, αλλα τἀνδρειον τροπον. Eur. Elect. 948.

*Παρθεσιη, ης. ἡ. id. qu. παρακαταθήκη, si lectio sana.
τυμβος ὅδ' εστ', ὦ 'νθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἱρὴν παρθεσιην, ἱερὸς ὢν, ελαχον. Dioscor. An. i. 500.*

Παρθιος, Παρθοι. Parthus, Parthi.
καὶ Παρθιους τις ανδρας-Εγνωρισεν τιαραις. Anac. 55. 3.
αλλ' ητοι πυλεων μὲν ὑπαὶ ποδα Κασπιαων
Παρθοι ναιεταουσιν αρηϊοι, αγκυλοτοξοι,
παντοιου πολεμοιο δαημονες·— εκ δὲ γενεθλης
νηπιαχοι τοξοισι καὶ ἱπποσυνησι μελονται. κ. τ. λ. Dion. 1039.
Epith. Αμαιμακετοι, βαθυπλοκαμοι.

Πάρῐα (λιθος.) *item, Παριος λ. Parius lapis seu marmor.
ἡ γὰρ πρὰν ες ποντον εσεβλεπον (ἦς δὲ γαλανα)
καὶ καλὰ μὲν τὰ γενεια, καλὰ δ' εμιν ἁ μια κωρα
(ὡς παρ' εμιν κεκριται) κατεφαινετο· τῶν δέ τ' οδοντων*
λευκοτεραν αυγὰν Παριας ὑπεφαινε λιθοιο. Theoc. 6. 35.
*ματρωῒ μ' ετι Καλλικλεῖ κελευεις
σταλαν θεμεν, Παριου-Λιθου λευκοτεραν. Nem. 4. 130.

Παριαμβίδες.[4] αἱ. modus citharœdicus. Vid. ad v. Κρεγμός.*

Πάρῐαυω. juxta dormio.
—εχει δ' αλοχον θυμαρεα, τῇ παριαυων-Τερπεσθω.— I. 336.
Syn. Συγκαθευδω, συναναπαυομαι, παρευναζομαι.

Παριζω. adsideo. Vid. Παρεζομαι.
Τηλεμαχῳ δὲ παριζεν, επος τ' εφατ', ἔκ τ' ονομαζε. δ. 311.

Παριημι. omitto. 2. admitto. 3. solvo. 4. sino. 5. frango.
ἡ δὲ παρειθη-Μηρινθος προτὶ γαῖαν,—Ψ. 868. [572.
τοὐθ' ὑπεβαλον· τὸ σὸν δὲ θυγατριον παρῆκας αυτῇ. Thesm.
Syn. Παραλειπω, μεθιημι, προσιημι, εμπαριημι, εισαφιημι, επαμφιημι, εφιημι, ανιημι, ὑφιεμαι, συγχωρεω.

Παριον. oppidum Hellesponti, ob placentas insigne, æque ac Samos. Vid. Athen. p. 644. b.

Παριππευω. præterequito.
ποντον παριππευοντε, πεμψομεν πατραν. Helen. 1681.
Syn. Παριππαζω, παριππαζομαι, προσιππευω, καθιππευω, περιϊππαζω, παρελαυνω, παρατρεχω.

Παριπτημι. transvolo.
ἥξει με σωσων· ου γὰρ ἂν παρεπτατο. Thesm. 1023.

Πάρῐς. Nom. Pr.
αψ ορρων· Παριδος δὲ θοῶς εκ κλῆρος ορουσεν. Γ. 325.
Epith. Απατηλιος, αρχεκακος, ατασθαλος, αινογαμος, βουτης, βουκολος, θεοειδης, θοος, μεγαθυμος, μαργαινων, ουλομενος, Πριαμιδης, Δαρδανιδης, Φρυξ.
Phr. Υἱὸς Πριαμοιο.—γρουνος επτερωμενος. Lyc.

---

1. Laborat metrum, neque obelo tamen Porsoniano signatur. Ex allatis remediis mihi maxime arridet Blomfieldi, "παῖς Παρθενοπαῖος, "ut in Eurip. Supp. 899. παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος εξοχώτατος."

2. De vocibus hanc terminationem habentibus, inpr. οἰνοπίπης, Vid. Brunck. ad Arist. Thesm. 392.

3. Nescio an hic substantivi hujus usus Euripidi sit peculiaris. Sed apud eum reperitur etiam παρθένῳ χερί. Phœn. 852. Pors. παρθένον ψυχήν. Hipp. 1010. Monk. Usurpat Aristophanes v. παρθένος, de se juvene primam fabulam sub alterius nomine docente, Nub. 530. Br. item, de triremibus, (forsan nondum mare expertis) Equit. 1302. Apud Laconas erat παρσένος, Lysist. 1263, 72.

4. "Παρίαμβος apud Polluc. iv. 59. est instrumentum musicum: "παριαμβίδες vero eodem auctore, iv. 66. et 83. sunt νόμοι τινὲς κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσηύλουν, id est, modi quidam citharædorum, quibus "tibia succinebat. Alias, in doctrina de Metro versuum, pariambus "pes idem dicitur qui vulgo pyrrichius; de quo vide Meibom. in "notis ad Aristidem Quintilian. de Music. pag. 274." Schweig. in loc.—Inter has παριαμβίδας et metrum Proceleusmaticum cognationem aliquam intercessisse puto. Pes enim Proceleusmaticus duplici Pariambo constabat; Timotheus ὁ κιθαρῳδὸς metrum illud usurpabat: hoc etiam metro veteres Satyricos choros modulabantur, qui a Semele, Bacchi matre, non fuerunt alieni. De Pariambo pede, Vid. Plotium ap. Gaisf. p. 314. Terentian. Maur. ib. p. 318.—De metro Proceleusm. ibid. pp. 288, 9.

Δυσπαρι, ειδος αριστε, γυναιμανὲς, ηπεροπευτά.
διος Αλεξανδρος Ἑλενης ποσις ηϋκομοιο. Hom.
παιδα Παριν Πριαμοιο τὸν αγλαὸν ἡβητῆρα.
—θεμιστοπολοιο νοηματα μηλοβοτῆρος.
ουτιδανος, καὶ αναλκις ανήρ.—
—δικασπόλος ειμὶ θεαων. Coluth. —αρχεκακος πολιητης.
Πριαμιδη μεγαθυμε, δεμας μακαρεσσιν εοικώς. Cal. 1. 6.
Δυσπαρις, αινοπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βουτιανειρη. Alc.
Ιδαῖόν τε βουταν-Αινοπαριν καταρᾳ διδοῦσα.—Hecub. 938. P.
εκριθη δ' ερις, ἂν εν Ιδᾳ
κρινει τρισσὰς μακαρων
παιδας ανὴρ βουτας. ib. 646.

Πᾰρισθμια. τα. tonsillæ, *h. e.* glandulæ faucium. *in l. c. est lusus verborum.* Vid. ad v. Παραπυθια.
ποιητὴς ελθὼν εις Ισθμια, πρὸς τὸν αγῶνα,
ευρὼν ποιητὰς, εἶπε παρισθμι' εχειν. Cereal. *An.* ii. 345.
Syn. Αντιαδες, αδενες.

Παρῐσοω. adæquo. [25.
τᾶν ουδ' ἄν τις αμωμος, επεί χ' Ἑλενη παρισωθῇ. Theoc. 18.
Syn. Ανισοω, απισοω, εξισοω, ισοφαριζω, ισαζω.

Παριστημι. sisto. *med.* Παρισταμαι. adsto, opitulor.
αγχι παρεστηκεν Θανατος καὶ Μοῖρα κραταιή. Π. 853.
Θερσιτης. τῷ δ' ὦκα παριστατο διος Οδυσσευς. Β. 244.
Syn. Συμπαρισταμαι, επισυμπαρισταμαι, παρειμι, μεθισταμαι.—εκπαριστημι, παραστατεω, συμπαραστατεω.—παρεχω.—καταστρεφω, παραλαμβανω.—εμφαινω.—εφιστημι.—συνεισφερω.—παρορμαω.—νικαω.

*Παριστίδιος. ὁ ἡ. *de vetula* ad telam canente.
καί τι παριστιδιος δινευμενη αχρις επ' ηοῦς
κεῖνον Αθηναιης σὺν Χαρισιν δολιχόν. Leon. Tar. *An.* i. 241.

Πᾰρῐτός. adeundus.
ὦ ορος, ὦ Ἑλικων ουκ ετι μοι παριτέ. Call. 5. 90.

Παρμονωτερος. *adj.* durabilior. Vid. Παραμονος.

Παρνης, ηθος. ὁ. *item*, ἡ. mons Atticæ vitifer.
ες κορακας ἤξω, φερων τε δεῦρο τον Παρνηθ' ὅλον.
Vid. Steph. Byz. in v. et ibi VV. DD.
βλεπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Παρνηθ'·— Nub. 323.*

Παρνασσιος, *melius*, Παρνᾱσιος, Παρνησιος. *adv.* a sequ.
ολιγου γ' απεθανον ανθρακες Παρνησιοι. Acharn. 347.
Παρνασιαν θ' ὃς κατεχων-Πετραν,— Nub. 603.
Νυμφαι Κασταλιδες, Παρνασιον αἶπος εχοισαι. The. 7. 148.

Παρνησὸς, *potius quam* Παρνησσος, οῦ. ὁ. (*communiter* Παρνασὸς, *apud Bœotos, et vulgo* Τερνεσὸς. *Damm. P. R.*) "mons Phocidis, Apollini et Musis sacer, duos vertices habens, quorum unum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, auctor est Herodotus. Cithæron autem et Helicon, quos Servius male putavit esse Parnasi juga, montes ab hoc diversi, licet non admodum disjuncti sunt." *Lloyd. Dict. Geogr.*
εν Κρισσῃ ποιῆσαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνασσοιο. Hom. Ap. 269.
Παρνησονδ' ελθόντα μετ' Αυτολυκόν τε, καὶ υἷας. τ. 394.
Epith. Νιφοβολος, ὑψιμεδων, δικαρηνος, δικορυφος, ευδενδρος, θεηγορος, Πυθιας.
Phr.—Παρνησια κλιτυς. Soph.—Κωρυκιαι κορυφαί. Eur.—ομφηεσσα πετρα.—Nonn. —Κωρυκις πετρα. Æsch.
πετραια δειρας Παρνησσοιο. Apoll.
κοιλη, φιλορνις, δαιμονων αναστροφη.
τὰν βακχευουσαν Διονυσῳ
Παρνασιον κορυφαν. Iph. T. 1243.
ὦ Πυθιου δενδρῶτι πετρα,
Μουσῶν θ' Ἑλικωνιαδων δωματα. Herc. F. 790.
Παρνησσου νιφοεντος ὑπὸ πτυχὶ— Dion. 439.

Παρνησιας. ἡ. *adj.* a præc.
Παρνησιάδες δ' αβατοι κορυφαὶ
καταλαμπομεναι τὴν ἡμεραν
ἁψῖδα βροτοῖσι δεχονται. Ion. 86.

*Παρνησσος. Asiæ mons inter Arianam et Bactrianam[1].
αλλ' ητοι Βακτροι μὲν επ' ηπειροιο νεμονται
χωρην ευρυτερην, κνημοῖς ὕπο Παρνησσοῖο. Dion. 736.*

Παρνοψ. (εἶδος ακριδων.) genus locustarum. Vid. ad v. Λογαδες.
ὅσον τὸ χρῆμα παρνοπων προσερχεται. Acharn. 150.

Παροδευω. prætereo.. Vid. Παρερχομαι.
τοῦτον Ερως εκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδευσῃς. Theoc. 23.

Παροδίτης. viator. Vid. Ὁδιτης. [47.
ουδενὸς ενθάδε νῦν τεθνηκότος, ὦ παροδῖτα,
Μαρκος ὁ ποιητὴς ῳκοδομηκε ταφον. Lucill. *An.* ii. 332.

Πᾰροδῖτις. ἡ. *ep. cicadæ, quæ in arboribus* sedet prope viam.
*τὴν Νυμφεων παροδῖτιν αηδόνα, κήματι μεσσῳ
ουρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα ναπαις. Ep. ἀδ. 416.

Πᾰροδος. ἡ. aditus. 2. transitus. 3. processio in scenam, *inpr.* chori, et carmen ipsum chori procedentis.
2. καὶ Τρυφεραν ταχεως εν παροδῳ καλεσον. Asclepiad. *An.* ii. [217.*

Πᾰροιγω. paullum aperio.
τίς ὁ καλῶν, πυλας παροιξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ. Iph. [A. 857.
Syn. Ανοιγω, ὑπανοιγω.

Πᾰροιθε, Παροιθεν, Παρος. *advv.* Παροιτερος, Παροιτατος. *adj.*
—παροιθε δὲ λαμπετο δουρὸς-Αιχμὴ χαλκειη.—Ζ. 319.
δουρὶ βαλών· επειὴ καὶ εμὸν βελος οξὺ παροιθεν. Υ. 437.
ηδη μέν ποτ' εμεῦ παρος εκλυες ευξαμενοιο. Α. 453.
αλλοι μοι δοκεουσι παροιτεροι εμμεναι ἵπποι. Ψ. 459.
ὡς μιν ετυψε παροιτατος.— Il.[2]
Syn. Εμπροσθεν, προτερον.—πρῶτος.

Παροικεω. juxta habito.
Μορφῶ παροικησουσι τὴν Ζηρυνθιαν. Lycoph. 449.
Syn. Προσοικεω, συνοικεω, κατοικεω.

Παροικιζω, Παροικιζομαι. juxta colloco.
θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκισατο. Call. Ep. 29. (25. Ern.)
Syn. Παρακατοικιζω, κατοικιζω, ενοικιζω, συνοικιζω.

Πᾰροικος. accola. 2. advena.
Καδμου παροικοι καὶ δομων Αμφιονος. Antig. 116.
Syn. Προσοικος, περιοικος, προχωρος, εγχωριος, εποικος, κατοικος, ναετης, παρεπιδημος, ξενος.

Παροιμῐα. proverbium, adagium.
εναγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμια,
Ἑως γενοιτο μητρὸς Ευφρονης πάρα. Agam. 265.
Syn. Λογος, επος, παραινεσις.
*Phr. Γερων δὲ δή τις εστι Καδμειων λογος. Herc. F.
λογος μέν εστ' αρχαιος ανθρωπων φανείς. Trach. 1.
φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς εχει,
ουκ ἂν γενοιτο χρηστὸς εκ κακοῦ πατρός. Eur. Dictye, *fr.* xi.
τριγερων μυθος. Choëph.
αἶνος θὴν λεγεταί τις, εβα καὶ ταῦρος αν' ὕλαν. The. 14. 43.
νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (φαντι) Θυωνιχε, γευμεθα πισσας. ib. 51.
εγνω δ' ὁ τλημων σὺν κακῷ μαθὼν επος, κ. λ. Lycoph. 488.*

Παροιμιᾰκος. proverbialis. Παροιμιακῶς. *adv.*
μή ποτε δουλευσασα γυνὴ δεσποινα γενοιτο,
εστι παροιμιακόν.— Pallad. *ap. Anthol. p.* 93. [*p.* 152.
φασὶ παροιμιακῶς, κἂν μῦς δακοι ανδρα πονηρόν. Ep. ἀδ. *ib.*

Πᾰροινῐκος, Παροινιος, Παροινος. temulentus.
καὶ τῶν ξυνοντων πολὺ παροινικωτατος. Vesp. 1291. (1300. B.)
*ουδὲ παρ' εμοί ποτε τὸν Ἁρμοδιον ᾄσεται
ξυγκατακλῖνεὶς,* ὅτι παροινιος ανὴρ εφυ. Acharn. 978.
στυγεω μαχας παροινους
πολυκωμους κατὰ δαῖτας. Anac. 42. 13. Syn. Εξοινος, κατοινος, οινηρος, οινοβαρης, μεθυσος, μεθυπληξ, ὑβριστης.

Παροινεω. debacchor.
—ουτε γὰρ νηφοντα δεῖ τιν' ουδαμοῦ
πατερ, παροινεῖν,— Ath. 10. Syn. Εξυβριζω.

*Παροιτερω. *adv. compar.* ulterius. Vid. Παροιθε, κ. λ.
πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ανὰ στομα θῦεν ενισπεῖν·
φθογγὴ δ' ου προυβαινε παροιτερω·— Apoll. 3. 685.*

Πᾰροιχομαι. prætereo. Vid. Παρερχομαι.

1. "Hic plerisque Παροπαμισὸς, Ptolemæo vero Παροπανισὸς dicitur, unde per syncopen fit Παρπανισὸς, iterata eadem syncope Παρνισὸς. Παρνισσοῖο etiam apud Dionysium legendum docet Salmasius et ex variantibus lectionibus probat Montanus." Lloyd. in v.

2. Frustra in Iliade versiculum hunc quæras: nusquam enim apud Homerum exstat v. παροίτατος. Revera verba sunt Apoll. Rh. ii. 29. ἄνδρα τὸν, ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν. Occurrit hoc superlativum etiam lib. i. 910. quod ideo notandum, quia in Ind. Beckiano vox non apparet.

ὡς εφατ'· Ατρεΐδης δὲ παρῳχετο γηθοσυνος κῆρ. Δ. 272.

Πᾰρομοιΐος. *poët. pro* Παρομοιος. adsimilis.
οκτω και δεκατῳ παρομοιΐος·— Agath. *An.* iii. 60.
**ορνεον ὦ Χαρισιν μεμελημένον, ὦ παρομοιον*
ἀλκυόσιν τὸν σὸν φθογγον ισωσαμενον,
ἡρπασθης, φιλε λαρε· σὰ δ' ηθεα, καὶ τὸ σὸν ἡδὺ
πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς εχουσιν ὁδοί. Tymnes, *An.* i. 505.
Syn. Παρεοικως.

Πᾰρὸν, όντος. το. præsens. 2. *ponitur absolute ap. Atticos,* cum liceat.
1. *ἡκιστ'· οναιμην τοῦ παρόντος, ὦ γυναι.* Hec. 991. P.
2. *αρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτε;* Phœn. 530. (*Vid. Med.* 449. Pors. *Alc.* 285. *Suppl.* 315. *Beck.*)*
Syn. 2. Εξον, δυνατον, δεον.

Παροξῡνω. exacerbo.
ὦ παῖ, πατρὸς δὲ μὴ παροξυνῃς φρενα. Alcest. 684.
Syn. Αποξυνω, εποξυνω, παροτρυνω, παραζηλοω, παρορμαω, παραθαρσυνω, παρακροτεω, παρακελευω, παρακαλεομαι, προκαλεομαι, διεγειρω, διερεθιζω, κατερεθιζω, πικραινω, εκπικροω, ὑποκνιζω, λυπεω, προτρεπω.

Παροξυς. irasci celer. Vid. ad v. Φιλος.

*Πᾰροπτομαι. negligenter video; negligo.
ουδέ μιν ἡρῳνῃσι παλαιῃσι μεδεουσα [304.*
Καισαρος ιφθιμοιο παροψεται ομπνια μητηρ. Marcell. *An.* ii.

Πᾰροραω. limis oculis intueor.
ταχα γὰρ τυχοις ἂν
χρηστὸν εξειπὼν, ὁ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δυναμίν τινα μειζω. κ. λ. Av. 453.
Syn. Καθοραω, ὑφοραομαι, παραθεωρεω, παραβλεπω, παραφερω, παροπτομαι, παραβαλλω τω οφθαλμω.—παρεπινοεω, εὑρισκω.

Πᾰροριζω. fines meos et limites transilio.
κᾂν μεχρις Ἡρακλεους στηλῶν ελθῃς παροριζων. Ammian.

Πᾰρορνις. inauspicatus. [*An.* ii. 387.
ὁδοὺς αθυμους καὶ παρορνιθας πορους. Eumen. 773.
Syn. Απαισιος.

*Πᾰρος. ins. propter marmora insignis, *non autem placentas, ut putabat Alexis.* Vid. Ath. p. 644. b. et nos ad vv. Παριον, Συναπας.*

†Πᾰρος. *adv.* antea. *Item, pro præp.* ante, præ.
ταρβεῖν μὲν εργα δειν' αναγκαιως εχει,
τὴν δ' ελπίδ' ου χρὴ τῆς τυχης κρινειν παρος. Trach. 736.

Πᾰρουᾰτιος. aures pendulas habens.
τρεῖς δὲ παρουατιους, ἑνα δ' αιόλον— Call. 3. 91.
Syn. Ουατοεις, ωτοεις.

Παρουσια. præsentia.
γιγνωσκε δ' αλκὴν, καὶ παρουσιαν κακῶν. Hecub. 227.
—αλλ' ὁταν παρουσια [53. B.
φραζῃ, τοτ' εργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών. Soph. El. 1263.
Syn. Καιρος.—περιουσια. Epith. Ευκαταφρονητος.

Πᾰροχετευω. per canales alio derivo.
ταῦτ' οὖν παρωχετευσας εὖ, κοὐδὲν λεγων. Bacch. 479.
Syn. Οχετευω, μετοχετευω, εποχετευω, παραγω, προσεγγιζω, μεταφερω, παραπλαγιαζω.

Πᾰρŏχλιζω. vecte demoveo.
νῦν δὲ μολις βαιόν με παροχλιζουσιν αρουρης
*ανθρωποι, *γενεῆς αισχεα λευγαλεης.* Agath. *An.* iii. 62.*
Syn. Ανοχλιζω, μετοχλιζω, αναμοχλευω, οχλιζω, μετακινεω.

Πᾰροχος. præbitor.
Ζηνὸς παροχος γαμων. (Ion. a maj. Dim. Cat.) Av. 1738.
Syn. Παρανυμφος, ποριστης, χορηγος.—παραπομπος.

Πᾰροψῐς. ἡ. opsonia.
**κἀγὼ γὰρ ου καυλοῖσιν, ουδὲ σιλφιῳ,*
ουδ' ἱεροσυλοις καὶ πικραῖς παροψισι,
*βολβοῖς τ' εμαυτὸν χορτασων εληλυθα.** Eubul. ap. Ath. p.
Syn. Εμβαφιον, οξυβαφιον. [63. d.

Παροψωνεω. clam opsonia coëmo.
αυτοῖς παροψωνοῦσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ. Eccles. 226.
Exp. Λαθρα οψωνοῦσιν.

Παροψωνημα. cibus delicatior.
ευνῆς παροψωνημα τῆς εμῆς χλιδῆς. Agam. 1456.
Exp. Την εκ περιουσιας τρυφην.

*Παρπᾰνῐσος. Asiæ mons. *Vid. not. ad v.* Παρνησσος.
ητοι μὲν δυνοντος επὶ κλισιν ηελιοιο,
Ωριτας τ', Αραβάς τε, λινοχλαινους τ' Αραχωτας,
Σατραΐδας θ', ὁσσους τε παρὰ πτυχὶ Παρπανισοῖο
ξυνῇ ὁμως μαλα παντας επωνυμιην Αριηνους. Dion. 1095.*

Παρπόδα, Παραποδας. *adverbialiter.* statim, prope, mox.
—ει δὲ δικη σε
παρποδα μὴ τιμωρὸς ετισατο, δις τοσον αὖθις
εσσεται εν πλεονεσσι παλιντροπος,— Suid.
Syn. Ευθυς, παραυτικα.

Παρποδιος. præsens, imminens.
—φονου-Παρποδιου νεφελαν. Nem. 9. 90.

Παῤῥᾰσια. urbs Arcadiæ.
**καὶ Τεγεην τ' εἶχον, καὶ Μαντινεην ερατεινὴν,*
Στυμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παῤῥασιην ενεμοντο. B. 607.

Παῤῥασιον. mons ibidem.*
εν δέ σε Παῤῥασιῳ[1] *Ῥειη τεκεν, ἧχι μαλιστα*
εσκεν ορος θαμνοισι περισκεπές·— Call. 1. 10.
εὗρες επὶ προμολῇς ορεος τοῦ Παῤῥασιοιο
σκαιρουσας ελαφους, μεγα τι χρεος,— ib. 3. 99.

Παῤῥᾰσιος. *adj. gentile.* 2. *subst.* Nom. Pr. pictoris.
*1. *τὰ δὲ Παῤῥασιῳ στρατῷ*
θαυμαστὸς εὼν φανη
Ζηνὸς αμφὶ πανηγυριν Λυκαιου. Ol. 9. 143.*
2. *ἁβροδιαιτος ανὴρ, αρετήν τε σεβων, ταδ' εγραψε*
Παῤῥασιος, κλεινῆς πατρίδος εξ Εφεσου. Ath. l. 12.
**Vid. etiam p.* 687. b.*

Παῤῥησια. oratio libera.
ἓν μὲν μεγιστον, ουκ εχειν παῤῥησιαν. Phœn. 404.
Syn. Εξουσια, αδεια, ανεσις, ευπορια, ελευθεροστομια, λοιδορια.

*Παρφᾰσῐᾱ, ας. ἡ. adhortatio, persuasio. V. ad v. Οαριστυς.
τὴν γὰρ Ανακρειοντος ενὶ πραπιδεσσι φυλασσω
παρφασιην, ὁτι ΔΕΙ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΜΗ ΚΑΤΕΧΕΙΝ. Macedon. *An.* iii. 122.

Παρφᾰσις, εως. ἡ. *malo sensu.* dolosus animus cum invidentia et malevolentia. Vid. Παραιφασια.
—εχθρὰ δ' αρα παρφασις ἦν
καὶ παλαι, αἱμυλων μυθων ὁμοφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ονειδος·
ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
τῶν δ' αφαντων κῦδος αντεινει σαθρόν. Nem. 8. 54.

Παρφερομαι. Vide Παραφερω.*

Πᾰρῳδος, Παρῳδῐκος. parodiarum scriptor.
κοὐκετι παρῳδοῖς[2] *χρησομεσθ' αινιγμασιν.* Iph. A. 1147.

Πᾰρωθεω, Παρωθεομαι. expello, rejicio.
ἃ δὴ, παρωσας καὶ δαμαρτα, καὶ τεκνα. Lycoph. 1263.
Ιολαε, τοὺς σοὺς μὴ παρωσασθαι ξενους. Heracl. 238.
Syn. Απωθεω, εξωθεω, παρεξωθεω, αποστρεφομαι, καταφρονεω, αποβαλλω, αναβαλλω, εκβαλλω, παρεκβαλλω, απαρασσω, αποκηρυσσω, αποδοκιμαζω, αποποιεομαι.

*Πᾰρωρεια, ας. ἡ. montana regio.
οἶκτος δὲ Νυμφας εἷλεν, αἱ πυριπνοου
Αιτνης παρωρειῃσι Συμαιθου πατρὸς
εχουσι δινηεντος ὑγρὸν οικίον. Philipp. *An.* ii. 214.*

Παρωρειτης. latera montis incolens.
Πὰν ὁ παρωρειτης, αυτοξυλος, αρνεοθοινης
ειμὶ, καὶ εγχθονιου γλευκοποτης κυλικος. Apollonid. *An.* ii.

*Πᾰρωρος. intempestivus; protervus. [134.
αλλὰ παρωρα βλεπω κἠπὶ τὸν ὑδροχόον. Strato, *An.* ii. 368.*

Παρωτις. tumor glandularum sub auribus. *pl. in l. c.* ipsæ aures.
φθερσας κυπελλα, καλλυνεῖ παρωτιδας. Lycoph. 1402.
Syn. Κροταφοι.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν. omnis, totus. [Λ. 65.
—πᾶς δ' αρα χαλκῷ-Λαμφ', ὡστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς—

---

1. Ex Arnaldi emend. pro Παῤῥασίῃ.
2. Vox hic recte videtur exponi, *a proposito alienis.*

Syn. Ἁπας, συμπας, ὁλος.
*Phr. Οὐ τις εσθ' ὁς ου. Aj. 725. B.
—ουχ ὁ μὲν, ὃς δ' ου-Παντες.— Phocyl. *An.* ii. 522.*

Πᾶν. το. omne, vulgus, &c.
—ες-Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνεων-Χατιζει.— Ol. 2. 152.
Syn. Ὁλον το.—ὑμας.

*Πᾰσαργᾰδαι, ων. οἱ. gens Persica.
πρῶτα Σαβαι, μετα τους δε Πασαργαδαι, αγχι δε Τασκοι.

Πᾱσῐθεη. Gratiarum una ap. Hom. [Dionys. 1069.*
ἀλλ' ιθ', εγὼ δέ κέ τοι Χαριτων μιαν ὁπλοτεραων
δωσω οπυιεμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ακοιτιν,
Πασιθεην, ἧς αιὲν εελδεαι ηματα παντα. Ξ. 269.

Πᾱσῐθοη. Oceani et Tethyis filia.
Ζευξώ τε, Κλυτιη τε, Ιδυῖά τε, Πασιθοη τε. Hes. θ. 352.

Πᾱσῐμελων. qui omnibus curæ est.
Αργὼ πασιμελουσα παρ' Αιηταο πλεουσα. μ. 70.

Πᾱσῐφᾰη. Minois uxor.
Πασιφαην στυγεων, καὶ εὸν Μινωα τοκῆα. Nonn. l. 40.
Epith. Βοοσκοπος.

Πᾱσῐφᾰνης. omnibus lucens. *ep.* Solis. Dolsc.

Πᾱσῐφῐλη. Nom. Pr. ευηθης ξεινων δεκτρια Πασιφιλη. Ath.

Πασσᾰλευτος. adfixus. [p. 594. d.
ὑπαιθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν. Prom. 113.
Syn. Γομφοτομος.

Πασσᾰλευω. palo, s. clavo figo.
θεοῖσιν αυτὰ πασσαλευε πρὸς δομοις. Rhes. 180.
Syn. Διαπατταλευω, προσπασσαλευω, πασσακιζω, διαπεραω, σκολοπιζω, χαρακιζω, προσπηγνυμι, καθηλοω.

Πασσᾰλος, Πατταλος, Πασσαξ. paxillus.
τοξον ανεκρεμασεν πρὸς κιονα πατρὸς ἑοῖο,
πασσαλου εκ χρυσεου·— Hom. Ap. 9.
ὑπαποτρεχειν εχουσι μηδὲ πατταλον. Eccles. 283.
πασσᾰκι τὰς αγλῖθας εξορυσσετε. Acharn. 763.
Syn. Πασσαλισκος, βλῆτρον, ὑσπληγξ.—το τυχον.

Πασσω. spargo.
πασσε δ' ἁλὸς θειοιο, κρατευταων επαειρας. I. 214.
Syn. Διαπασσω, εμπασσω, επιπασσω, καταπασσω, παραπασσω, προσπασσω, συμπασσω, παρεμπασσω.—επιῤῥαινω.—ποικιλλω, ὑφαινω.—επιβαλλω, ῥιπτω, σκορπιζω.

Παστᾰς, Παστος. thalamus. 2. porticus. [24. 46.
αμφιλαφὴς δ' αρα παστὰς ενεπλησθη παλιν ορφνης. Theoc.
*ἦν γαμος, αλλ' αχορευτος· εην λεχος, αλλ' ατερ ὑμνων.
ου ζυγιην ἱερήν τις επευφημησεν αοιδὸς,
ου δαΐδων ηστραπτε σελας θαλαμηπόλον εννὴν,
ουδὲ πολυσκαρθμῳ τις επεσκιρτησε χορειῃ,
ουχ ὑμεναιον αειδε πατὴρ καὶ ποτνια μητηρ·
αλλὰ λεχος στορεσασα τελεσσιγαμοισιν εν ὡραις*
Σιγὴ παστὸν επηξεν, ενυμφοκομησε δ' Ὁμιχλη. Mus. 274.
Syn. Θαλαμος.—νυμφων.—παραστας, αιθουσα.—μελαθρον.—στοα, συμποσιον.
Epith. Φιλακρητος, φιλοσκαρθμος, νεοτευκτος, ευϋδρος, ὑποβρυχιος, πολυπιδαξ, ορεσσαυλος, εχεκτεανος, πολυφεγγης, ασιγητος. Phr. —τεῆς αγε πασταδος εισω
τερπνῆς, ἡδυπνοοιο, θυωδεος,— Naz.

Παστοφόρος, ου. ὁ ἡ. æditiuus, gestans ædiculam. [*An.* iii. 4.*
παστοφόρος Παφιη, *θρασὺς Αρης, ευπτερος Ἑρμῆς. Theon,

Πασχω. patior. εὖ πασχειν, beneficio affici, κακῶς πασχειν, incommodo affici. 2. *Att.* facio, gero me. *fut.* πεισομαι. *perf.* πεπονθα. *aor.* 2. επαθον.
ου νεμεσις, Τρῶας καὶ εϋκνημιδας Αχαιοὺς
τοιῇδ' αμφὶ γυναικὶ πολὺν χρονον αλγεα πασχειν. Γ. 156.
*ὑβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· ουδὲ μὲν εσθλὸς
ῥηϊδιως φερέμεν δυναται, βαρυθει δέ θ' ὑπ' αυτῆς,
εγκυρσας ατῃσιν· ὁδος δ' ἑτερηφι παρελθεῖν
κρεισσων ες τὰ δικαια. δικη δ' ὑπὲρ ὑβριος ισχει
ες τελος εξελθοῦσα*· παθὼν δέ τε νηπιος εγνω. Hes. ε. 214.
Syn. Ανεχομαι, ὑπομενω, τλαω, καμνω. 2. πραττω.

Πᾰτᾰγεω. strepo. —παταγεῖ δ' ευρεῖα θαλασσα,
κοπτομενη πνοιαῖς τε καὶ αῤῥηκτοισι χαλαζαις. The. 22. 15.
Syn. Επιπαταγεω, δουπεω, ψοφεω.

Πᾰτᾰγημᾰ, το. Παταγος. ὁ. strepitus.
οἷον παταγημα ἥκεις[1]. Menand.
Κῆρας οἰομενῳ· παταγος δέ τε γινετ' οδοντων. N. 283.
Syn. Παταγη, κτυπος, ψοφος, ἦχος.—λαλος, πανοῦργος.
Epith. Βρονταῖος, ευρυθμος, κελαδων, πενθαλεος, ῥινοβολος, φρικωδης, αλαλητος.

Πᾰτᾰγοδρομος. cum strepitu currens. Vid. Ζευς.

Πᾰταικοι (θεοί.) dii navigantium apud Phœnicas, in puppibus collocari soliti.
χρυσεῖ' απεφθα τοῖς Παταικοις εμφερῆ. Suid.

Πᾰτᾰληνη. Indi fl. ins. *an hodie* Tattanagar? Vid. D'Anvill.
νῆσον, τὴν καλεουσιν επιχθονιοι Παταληνην. Dion. 1093.

*Πατανιον. το. *patella.* Vid. Βατανιον.*

Παταρηΐς. ep. promontorii inter Lyciam et Cariam.
σῆμα δ' εχει ζεφυρου Παταρηΐδα τηλοθεν ακρην. ib. 129.

Πᾰτασσω. cum strepitu palpito. 2. pulso, ferio.
Ἑκτορί τ' αυτῷ θυμὸς ενὶ στηθεσσι πατασσεν. H. 216.
Syn. Εκπατασσω, αναπατασσω, επιπαλλω, πηδαω, τρεμω, κτυπεω. 2. πληττω, τυπτω, κρουω, νικαω.

Πᾰτεριζω. patrem nomino.
a. αλλ', ὦ πατερ ἡμετερε Κρονιδη-b. παῦσαι, καὶ μὴ πατεριζε.
Syn. Παππαζω. [Vesp. 650.

Πᾰτεω. calco.
αλλὰ φιλη, δυνασαι γὰρ αμυνειν, ποτνια, δουλοις
ὑμετεροις, οἳ σεῖο πεδον πατεουσιν εφετμῇ. Call. 4. 226.
Syn. Καταπατεω, συμπατεω, περιπατεω, συμπατασσω, στειβω, στιβαζω, κατατριβω, ὑβριζω, καταφρονεω.—ενδιατριβω.

Πᾰτήρ. pater, genitor.
τὴν δ' ημειβετ' επειτα πατὴρ ανδρῶν τε θεῶν τε. A. 544.
Syn. Παππας, γονευς, ὁ τεκων, γεννησας. γενεσις.
γενετηρ, γενετωρ. [φῖτυς. Lyc.] φυτουργος.
Epith. Αμυμων, αμειλικτος, αριδηλος, γεραρος, ευσπλαγχνος, ηπιος, ηπιομητις, θεοειδης, ερικυδης, φιλοτεκνος, αντιθεος, φιλος, θρασυμεμνων, θυμολεων, κλυτος, αγαθος, εσθλος, μειλιχος, αγανος, δαΐφρων, ερισθενης.
*Phr. Ὡς φατο. τὸν μὲν εσελ-
θόντ' εγνον οφθαλμοὶ πατρός.
εκ δ' αρ' αυτοῦ πομφολυξαν
δακρυα γηραλεων γλεφαρων·
ἂν περὶ ψυχὰν επεὶ-Γαθησεν, εξαιρετον
γονον ιδὼν καλλιστον ανδρῶν. Pyth. 4. 213.*

Πᾰτησμος. conculcatio.
πολλῶν πατησμον δωματων[2] αν ευξαμην. Agam. 972.

Πᾰτος. calcata, seu trita, via.
ὃν θυμὸν κατεδων, πατον ανθρωπων αλεεινων. Z. 202.
Syn. Στιβος, τριβος, ατραπος. ὁδος, κοινη και λεωφορος.

Πᾰτρᾱ, Πατρις. patria.
ἡμετερῳ ενὶ οικῳ εν Αργεϊ, τηλοθι πατρης. A. 30.
ἦ μὰν αμφοτεροισιν ὁμὸν γενος, ηδ' ια πατρη. N. 354.
πατρίδ' εμὴν, αλοχόν τε, καὶ ὑψερεφὲς μεγα δῶμα. E. 213.
χερσὶν ὑπ' Αργειων φθιμενος εν πατρίδι γαιῃ. Θ. 359.
Epith. Αριστοτοκος, ἁλωσιμος, γλυκερα, ευωνυμος, ευτειχης, ευρυχορος, ερικυδης, θυμηδης, καλλιχορος, καλλιγυναιξ, κυδιανειρα, πολυληΐος, πολυῤῥηνος, πολυκτεανος, στυγερα, τλημων, φιλη, τριταλαινα.
Phr. Πατρῴα γαιη.—πατρῷα ἑστια.— [γαια ἑστιοῦχος. Æsch.] εγχωριος τοπος.—χῶρος εφεστιος.— πατριῶτις γῆ.
*αιεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλιοισι λογοισι
θελγει, ὁπως Ιθακης επιλησεται· αυτὰρ Οδυσσεὺς
ἱεμενος καὶ καπνὸν επιθρωσκοντα νοῆσαι
ἧς γαιης, θανεειν ἱμειρεται·— α. 56.*

Πᾰτραδελφεος. patris frater. Vid. Θεῖος.
τὸν μὲν ου κατελεγ-
χει κριτοῦ γενεὰ-Πατραδελφεοῦ·— Isth. 8. 142.

1. Fragmentum e Suida decerpitur, et vox παταγημα, quod per λάλος, πανοῦργος exposuit, eodem modo accipienda est ac λάλημα, Soph. Antig. 320. κρόταλον. Eurip. Cycl. Grammatici vocant abstract. pro concreto.
2. δ' εἱμάτων, vera est lectio. Vulgo δειμάτων.

Πατραδελφία, *sive* Πατραδελφεια. conjunctio generis inter πατραδελφους. σφετεριζαμενον πατραδελφειαν τηνδ', αεκοντων επιβῆναι. Æsc. Suppl. 39.

Πατραλοιας. patricida. Vid. Πατροκτονος.
ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοια, καὶ τοιχωρυχε. Nub. 1330.

Πατρίδιον. paterculus.
ιθ', ὦ πατριδιον, επὶ τὰ βελτιω τρεπου. Vesp. 980.

Πατρικὸς, Πατριος. paternus. Vid. Πατρῳος.
ουκ ωρχιπεδησας, ὧν εμοὶ πατρικὸς φιλος. Av. 142.
ου γὰρ πατριον τοῦτ' εστιν, αλλὰ λαμβανειν. Eccles. 774.

Πατριωτης, Πατριῶτις. popularis.
μὴ ου σέ γε καὶ πατριωταν Οιδιπου
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αυξειν. Œd. T. 1091. B.
μελλω τᾶς πατριωτιδος γᾶς,
*μελλω περὶ τῶν δομων,-Ἱκετας ὑποδεχθεὶς,
κινδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδαρῳ. (*Hendecasyll.*)* Heracl. 755.
Syn. Εντοπος, εγχωριος, δημοτης, ὁμοδημος.

Πατρογενὴς, ές. θεοὶ πατρογενεῖς. dii patrii.
ὦ γῆς Θηβης αστυ πατρῷον,
θεοί (*monosyll.*) τε πατρογενεῖς. Antig. 950. (937. Br.)

Πατροθεν. *adv.* a patre.
πατροθεν εκ γενεῆς ονομαζων ανδρα ἑκαστον. K. 68.

Πατροκασιγνητος. *idem quod* Πατραδελφος.
—αιδετο γάρ ῥα
πατροκασιγνητοιο μιγημεναι εν παλαμησι. Φ. 469.

Πατροκλειδης. Nom. Pr.
εἴ τε Πατροκλειδης τις ὑμῶν τυγχανει χεζητιῶν. Av. 791.

Πατροκλος, Πατροκλεης, et Πατροκλῆς. Patroclus.
αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσεειπε. Λ. 601.
ὣς φατο· Πατροκλος δὲ φιλῳ επεπειθεθ' ἑταιρῳ. A. 345.
Epith. Διογενης, μεγαλητωρ, μεγαθυμος, αμυμων, δειλος, ἡρως, ἱππευς, Φιλομηλειδης.
Phr. Διε Μενοιτιαδη, Πατροκλεις, ἱπποκελευθε.
—Μενοιτιου αλκιμος υἱός.—ὤριστος Αχαιῶν.—
ισοθεος φώς,—θεοφιν μηστωρ αταλαντος. Hom.

Πατροκτονεω. parricida sum.
πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικησεις εμοί; Choëph. 909.
Phr. [Τὸ καλὸν ου καλὸν, τοκεων
πυριγενεῖ τεμεῖν παλαμᾳ
χροα, μελανδετον δὲ φονῳ
ξιφος ες αυγὰς αελιοιο δεῖξαι. Orest. 809.]

Πατροκτόνος, Πατροφονευς, Πατροφοντης, Πατροφονος. patris interfector.
πατροκτονους τε δωματων πορθητορας. Choëph. 972.
αψ απ' Αθηναιων, κατα δ' εκτανε πατροφονῆα. γ. 307.
τὸν πατροφοντην, τὸν ασεβῆ μ' απολλύναι. Œd. T. 1454.
εξεθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς (1441. Br.)
μελεον αποφονον αἷμα δοὺς
πατροφονου πατρός. Orest. 188. P. Syn. Πατραλοιας, πατραλῳας, πατροτυπτης, πατροῤῥαιστης.

Πατρομητωρ. avus maternus.
ἡ πατρομητωρ τὸν δνοφῳ τεθραμμένον. Lycoph. 502.

Πατροπατωρ. avus paternus.
—εντεα γάρ οἱ
πατροπατωρ Αλεος μυχατῃ ενεκρυψε καλιῇ. Apoll. 1. 170.

Πατροπολις. patria.
πατροπολίν τε, φιλαν ξενων αρουραν. Nem. 5.[1]

Πατροστερης. patre privatus.
ιδεῖν παρεστί σοι, πατροστερῆ γονον. Choëph. 251.

Πατρωϊος, Πατρῳος. patrius.
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρωϊον αφθιτον αιεί. B. 46.
εὑδων εν γαιῃ πατρῳῃ, ουδέ μιν εγνω. ν. 188.
Syn. Πατρικος, πατριος.

Πατρωνυμιος. paternus.
—τὸ πατρωνυμιον-Γενος ἁμετερον. Pers. 144.

Πατρως, ωος. ὁ. patruus.
πατρωΐ τ' επερχομενος αγλαΐαν εδειξεν. Pyth. 6. 46.

Παῦλα. quies. 2. clausula.
ταυτην ελεξε παῦλαν εν χρονῳ μακρῷ. Œd. C. 89.
Syn. Πανσωλη, παῦσις, αναπαυσις, καταπαυμα, καταστασις, ανεσις.

Παῦλος, ου. Paulus. *nom. Rom.* Φαῦλλος, *idem nom. apud Græcos est.*
Παῦλον αειδωμεσθα, Θεοῦ στομα αιὲν εόντος. Cyr. Theod.
Epith. Ακαματος, ατειρης, αιθεροδρομος, θεηγορος, ζαθεος, πολυπαθης, πολυτλας, ναυαγος, μαστιγιας.
Phr. —Παυλοιο μενος μεγαλητορος, ουρανοφοιτον. Naz.
εκλογιης σκεῦος, κηρυκα παγκοσμιον. Cyr.
τῶν θεοπνευστων αγγελον οντα λογων.
καὶ πολλῶν λαῶν, πολλῶν τε διδασκαλον εθνῶν.
ὃς πρῶτον Σαῦλος, μεταπειτα δὲ Παῦλος εκληθη
Χριστοφορος γεγονὼς,— Dolsc.

*Παυράς. ἡ. parva, brevis.
αλλοτε μὲν δολιχην, ὅτε παυράδα· τοῖον αεξει. Nic. Ther. 210.

Παυροεπὴς, έυς, οῦς. ὁ ἡ. pauciloquus. [19.*
παυροεπὴς Ηριννα, καὶ ου πολυμυθος αοιδαῖς. Ant. *Sid. An.* ii.

Παῦρος. paucus. 2. parvus, brevis.
αλλ' αλαπαδνὸς εην, παῦρος δέ οἱ είπετο λαός. B. 675.
Syn. Ολιγος, εναριθμητος, βραχυς.

Πανσάνιας. Lacedæmonius, dux in pugna Platæensi.
Ἑλληνων αρχηγος επει στρατον ωλεσε Μηδων,
Πανσανιας Φοιβῳ μνῆμα τεθηκε τοδε. Suid.
Πανσανιας αρχων Ἑλλαδος ευρυχορου. Ath. 12.

Πανσάνεμος. ventos sedans, seu, placans.
πανσανεμου γὰρ θυσιας. Agam. 222.

Πανσίκακος. infortunium levans.
πανσικακος—δωτινη. Naz.

Πανσίλυπος. mœrorem sedans.
τὴν πανσιλυπον αμπελον δοῦναι βροτοῖς. Bacch. 771.

Πανσίπονος. a labore recreans.
δουλειας εμεθεν δει-
λαιας πανσιπονος.— Iph. T. 451.

Πανστήρ. sedator.
εγὼ δ' Ορεστην τῶνδε προσμενουσ' αεὶ
πανστῆρ' εφηξειν, ἡ ταλαιν' απολλυμαι. Soph. El. 306.

Πανστηριος. sedandi vim habens.
σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νοσου πανστηριος. Œd. T. 150.

Πανσωλη. cessatio. Vid. Παῦλα.
ου γὰρ πανσωλή γε μετεσσεται ουδ' ἠβαιόν. B. 386.

Πανω, Πανομαι. finem impono.
Ατρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μενος, αυτὰρ εγωγε. A. 282.
—αλλὰ καὶ αλλους—Πανεσκον μνηστῆρας— χ. 315.
—αλλοτε δ' αὖτε-Πανομαι·— δ. 103.
αλλ' αγε, πανε μαχης, μηδ' αντίος ἱστασ' εμεῖο. Hes. a. 449.
Syn. Αναπανω, αποπανω, εκπανω, καταπανω, τελευταω.—επεχω.—καταστελλω.—αποστερεω.—αναπανομαι, αφισταμαι.

Παφίη. Vid. Αφροδιτη.
χαιρετω ἁ Παφια· μονον ἱλαος Αρτεμις ειη. The. 27. 15.

Παφλαγονες[2]. gens Asiæ Minoris.
τὸν μὲν Παφλαγονες μεγαλητορες αμφεπενοντο. N. 656.
αρχὸν Παφλαγονων μεγαθυμων ασπισταων. E. 577.
Παφλαγονές τ' επὶ τοῖς Πελοπηϊοι εικαθον αὔτως,
ὁσσους Βιλλαιοιο μελαν περιαγνυται ὕδωρ. Apoll. 2. 793.

Παφλαζω. ferveo.
κυματα παφλαζοντα πολυφλοισβοιο θαλασσης. N. 798.
Syn. Επιπαφλαζω, ηχεω, αναζεω, εκπομφολογιζω, βραζω, αναβραζω, καχλαζω.

Παφλασμα. fervor.
ακουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασματων. Av. 1243.
Syn. Εκπρησμος, αναζεμα, πνῖγος.

Πάφος, ου. ἡ. urbs Cypri, Veneri sacra.
ες Παφον· ενθα δέ οἱ τεμενος βωμός τε θυηεις.

1. Versus est, 10. Sed ibi, nulla lectionis varietate, apud Heyn. exstat ματρόπολιν.

2. "*Appellative* sic possunt dici homines loquaces et clamosi, impudentes rhetores, οἱ λόγοις παφλάζουσιν. Et sic id nomen posuit *Comœdia.*" Damm. P. R. Vid. Aristoph. Equit. 2, 6, 44, 65, 74, 102. &c. ubi Παφλαγὼν Cleonem designat.

ενθα δέ μιν Χαριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ελαιῳ
αμβροτῳ, οἷα θεοὺς επενηνοθεν αιὲν εόντας. θ. 363.
καὶ Παφον, ἁβροκομων στεφανηφόρον ὅρμον ερωτων. Nonn.
Παφον θ', ἂν ἑκατοστομοι (*Glycon. purus.*)
βαρβαρου ποταμοῦ ῥοαὶ
καρπιζουσιν ανομβροι. (*Pherecrat.*) Bacch. 404.

*Πᾰχετος, ου. ὁ. crassitudo. Vid. not. ad v. Παχυς.
τοῦ παχετος μῆκος τε πολυτροπον·—Nic. Th. 465.*

Πᾰχνη. pruina, ros glaciatus.
κειμεθα· νὺξ δ' αρ' επῆλθε κακὴ, Βορεαο πεσόντος,
πηγυλὶς, αυτὰρ ὕπερθε χιὼν γενετ', ἠΰτε παχνη,
ψυχρὴ, καὶ σακεεσσι περιτρεφετο κρυσταλλος. ξ. 479.
Syn. Δροσοπαχνη, αἶθρος, στιβη, παγος.—ψυχροτης.—ερυσιβη. Epith. Αμειδης, αθαλπης, χειμερια, χιονωδης, εργινοεσσα.

Πᾰχνοω, Παχνοομαι. congelo.
—τοῦ δ' εν φρεσὶν αλκιμον ἦτορ-Παχνοῦται,— P. 112.
Syn. Καταπηγνυω, συμπηγνυω, αποπνυω, λυπεω, ανιαω, φθειρω.—συστελλομαι, δακνομαι.

Πᾰχος. crassitudo.
τοσσον εην μῆκος, τοσσον παχος εισοραασθαι. ι. 324.
Syn. Παχυτης, πυκνωσις, πυκνωμα, συστασις.

Πᾰχῠκνημος. cui sunt pingues suræ.
καὶ γαστρωδεις, καὶ παχυκνημοι— Plut. 560.

Πᾰχυνος. Siciliæ promontorium.
εγκεχυται καὶ μεχρι πολυκλυστοιο Παχῦνον. Dion. 86.
ακρα δέ οἱ, Παχῦνός τε, Πελωρίς τε, Λιλυβη τε. ib. 469.
Epith. Ἁλιῤῥοιζος.

Πᾰχῡνω. pinguefacio.
αιεὶ δὲ σκιερῇσι παχυνεται εν νεφεληισιν. Dion. 35.
Syn. Ὑπερπαχυνω, ἁδρυνω, καταπιαινω.

Πᾰχύς. crassus. *compar.* Πασσων, Παχετος[1], Παχιστος.
κεινὴ δὲ τρυφαλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχειῃ. Γ. 376.
σπασσαμενος τανυηκὲς αορ παχεος παρὰ μηροῦ. Π. 473.
καί μιν μακροτερον καὶ πασσονα θῆκεν ιδεσθαι. θ. 20.
ακμηνος, θαλεθων· παχετος δ' ἦν, ηΰτε κιων. ψ. 191.
—ενθα παχιστος-Μυιων ανθρωπου πελεται.— Π. 314.
τουτων ὃς ἂν ᾖ παχυς. Equit. 1136.
Syn. Παχυλος, παχυμερης, βαθυς.—πλουσιος.—ευρυχωρος. ἑτεροβαρης.—ισχυρος.—αμβλυς.

*Πᾰχυσχοινος. densis in juncis latens. Bianor, *An.* ii. 154. *Sed de lectione disputatur.* Vid. Jacobs, Annott. ix. 5.

Πᾰχῠτης, τητος. ἡ. crassitudo. Vid. Παχετος.
*ου ποιεῖ θανατον μονον ἡ φθισις· αλλὰ τὸν αυτὸν**
καὶ πολλὴ παχυτης πολλάκις ειργασατο. Pallad. *An.* ii. 434.
Syn. Παχος, πολυσαρκια.

*Πᾰχων. *indecl.* nomen mensis Ægyptii.
ληΐα δ' ανανθέντα Παχων δρεπανοισι φυλασσει,
ευκαρπου δὲ Παῦνι προαγγελός εστιν οπωρης. Anthol. *p.* 176.*

Παω, Παομαι. gusto, vescor. Vid. not. ad v. Παομαι.
πὰρ γάρ σοι πρωτῳ πασαμην Δημητερος ακτήν. Φ. 76.
Syn. Κταομαι, γενομαι.

Πεδαιρω. *Æol. pro μεταίρω.* e solo in sublime tollo.
Διρκαιων ἅ ποτ' εκ
τοπων νεους πεδαιρουσ'
αλυρον αμφὶ μοῦσαν,— Phœniss. 1043.

Πεδαιχμιος. (*sch. μεταιχμιος.*) Vid. Πεδαμερος.

Πεδαμειβω, *pro* Μεταμειβω. commuto.
εσλὸν βαθὺ πηματος εν μι-
κρῷ πεδαμειψαν χρονῳ. Olymp. 12. 17.

Πεδᾱμερος. *—καὶ πεδαιχμιοι*
λαμπαδες πεδαμεροι. Choëph. 588.
Exp. Καθημεριναι. *sch.*—1. πεδαοροι, Stanl. *quod recepit Pors.*—πεδαμοροι, *pro* πεδομοροι. Pauw.

Πεδᾰνός, ή, όν. humilis, e terra seu solo vix adsurgens, parvus. 2. levis, mollis.
δειρην δ' εσφηκωται ἅλις· πεδανὴ δέ οἱ ουρη
**ζαχρειὲς θλιφθεῖσα κατομφαλιος τετανυσται.* Nic. Th. 289.*

Πεδαρσιος. *Æol. pro* Μεταρσιος. sublimis.
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πετραις πεδαρσιοις. Prom. 269.
Syn. Ὑψηλος. μετεωρος. πεδηορος.

Πεδαφρων. mentem vinctam habens.
—ει γάρ τις εσλὰ πεπαται
μὴ ξὺν μακρῷ πονῳ, πολλοῖς σοφὸς
δοκεῖ πεδαφρονων.[2] Pyth. 8. 103.
Syn. Αφρων, ανοητος.

Πεδαω. compedibus stringo.
θελξας οσσε φαεινὰ, πεδησε δὲ φαιδιμα γυῖα. N. 435.
ομνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δολῳ ἅρμα πεδῆσαι. Ψ. 585.
Syn. Συνδεω. εμποδιζω.

Πεδερχομαι. sequor. *pro* Μετερχομαι.
αλλὰ περιξ ἁπαλῶ στοματός σε πεδερχομαι[3]. Theoc. 29. 25.

Πεδη. pedica.
— αμφὶ δὲ ποσσὶ πεδας εβαλε χρυσειας,
ἀῤῥηκτους, αλυτους.— N. 36.
Syn. Ποδοκακη, ποδοστραβη, χοινιξ, δεσμα, γυιοπεδαι. [ποδαγρα. Opp.] Epith. Αχαλκευτος, χαλκοδετος, σφυρηλατος, γυιοῦχος, θηραγρος. [εὔπλεκτος.]

*Πεδητής, οῦ. ὁ. qui impedit.
—αλλ' ὁ πεδητὰς—Σιληνοῖς κωμων— Æmil. *An.* ii. 275.*

Πεδιας. ἡ. campester.
—πᾶσαν αικιζων φοβην-Ὕλης πεδιαδος,— Antig. 426.
Syn. Πεδιαῖος, πεδιακος, πεδεινος, πεδιασιμος. [πεδανος. Vid. Ταπεινος.]

*Πεδιηρης. ὁ ἡ. idem.
Θρηκης αμπεδιηρεις (*i. e.* ἀνὰ π.)
δυσχειμους τε κελευθους. Pers. 565.*

Πεδῖλον. calceus.
ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν εδησατο καλὰ πεδιλα. B. 44.
Syn. Ὑποδημα. εμβας, κοθορνος, καλοποδιον, ευμαρις, ηλιψ. Epith. Ακροπορον, ακλυστον, αταρβητον, αλεξικακον, αδουπητον, ατεκμαρτον, αελλῆεν, αριγνωτον, θυελλῆεν, κοῦφον, ολισθηρον, ολισθοπορον, ευρυθμον, εὐῤῥαφες, πολυσκαρθμον, πολυστρεπτον, σιγαλοεν, ερημονομον, ταρβαλεον, αμβροσιον, χρυσειον.
Phr.— Πεδοστιβεων αμαρυγματα φαιδρα πεδιλων. Orph.

Πεδίον, Πεδον. campus.
καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ανδρῶν πιονα εργα. M. 283.
αὖτις, επειτα πεδονδε κυλινδετο λᾶας αναιδης. λ. 597.
πῶς δ' αν γενοιτ' αν εν κραταιλεῳ πεδῳ. Eur. El. 534.
Syn. Γῆ, εδαφος, δαπεδον. αλωα.
Epith. Ανθεμοεν, αμπελοεν, αστιβες, απερατον, απεραντον, αβυσσοτοκον, ανσταλεον, βεβαιον, λειμωνιον, θυῶεν, δροσοεν, ζαθεον, ερατον, ευρυχορον, ευρυ, ενδινητον, ευσταχυ, εναροτον, ευτρητον, ευμενες, ἱπποβοτον, λιπαρον, κραναον, καρποτοκον, κλεινον, πυροφορον, πλατυ, καλλιπυργον, κελαινεφες, τρηχυ, ὑψιθεμεθλον, χλοερον, χλοεροτροφον, μιλτοπαρηον, μελαγχιμον, [φυλλοστρως, Theoc.]
Phr. Καὶ πεδίον τευχωσι μετηορον, ἑπταβοειον, δαιδαλεον, πυκινον, πολυομφαλον,— Opp.

Πεδιονομος. cui nemora et campi sunt adsignati.
*—τοῖς πολισσουχοις θεοῖς—Πεδιονομοις τε—*Sept. Th. 278.

Πεδιοπλόκτῠπος. ungulis campum ferientibus strepens.
—πεδιοπλοκτυπός τ'-Ωσὶ χριμπτεται βοὰ— ib. 83.

Πεδοεις. solo adhærens.
μεσση δ' εν κεφαλὴ φυεται πεδοεσσα μολοβρή. Nic. Th. 662.
Syn. Χαμαιπετης.

Πεδόθεν. *adv.* ex fundo, e terra[4].
μυθων τε κλοπιων, οἵ τοι πεδόθεν φιλοι εισιν. ν. 295.

---

1. Pro substantivo, non adj. comparationis, hanc vocem Damm. recte accipit: " *δίσκον μείζονα καὶ πάχετον.* Od. θ. 187. *discum majorem* " *etiam quod attinet crassitudinem;* nam deest præpositio, *κατὰ* " *πάχετον.* perhibent quidam, esse, per syncopen et transpositionem, " in dialecto pro *παχύτερον.* sed vix probant. *πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων.* " *crassitudo erat velut columna.* Od. ψ. 191." col. 2033.

2. *πεδ' ἀφρόνων*, post alios, Heynius: " ut sit, *apud insipientes:* " *μετὰ τῶν ἀφρόνων*, pro *παρὰ τοῖς ἄφροσι.*"

3. *ἀλλ' ἄπριξ*, e conject. Casauboni; et *στύματος* ex edit. Florent. edidit Valcken.

4. Sic interpretantur. Annon in l. c. denotat, *penitus, ex imo corde?*

Εχρ. Εκ γενετῆς.

Πεδοβᾰμων, Πεδοστῖβης. reptilis; terra incedens.
πτηνά τε καὶ πεδοβα-μονα— Choëph. 590.
λιπουσ' απηνην, μητ' οχον πεδοστιβῆ. Med. 1123.

Πεδοκοιτης, ου. ὁ. humi jacens. [An. ii. 217.
καὶ σικυον χνοαοντα, τὸν εν φυλλοις πεδοκοιτην. Philipp.

Πεδονηΐος. —Πεδονηΐον ηὲ Θυεστην. Man. 5. 203.

Πεδος. Vid. Πεδιον. —επειὴ κραναη πεδος[1] ειμι, ποσσὶ καταστρεψας— Hom. Ap. 72.

Πεδοσκᾰφής. in terra defossus. Nonn. V. ad voc. Κενεων.

Πεδοτρεφής. in solo seu terra nutritus.
—πεδοτρεφὲς ὁρκιον ὑδωρ. Sibyl.

Πεδωρῠχος, ex Epig. ined. Bianoris citat Jacobs.

Πεζᾰ, ης. ἡ. planta pedis. item, pes. deinde metaphorice, quævis extremitas adfixa, e. c. fimbria vesti adsuta infra, clavus ad extremam oram, &c.
καὶ Χιος, ηλιβατον Πελληναιου ὑπὸ πεζαν. Dionys. 535.
ακρην ὑψοθι πεζαν αερταζουσα χιτῶνος. Apoll. 4. 46.
πεζη ἔπι πρωτη, επὶ δὲ κρικον ἑστορι βαλλον. Ω. 272.
ουρανιην επὶ πεζαν— Nonn. πεζαν νοτιαν. Synes. 3.
Syn. 1. Σφυρον. ποῦς. 2. πεζις, κρασπεδον.

Πεζευω. pedibus iter facio.
ουτ' επὶ γαιας ποδα πεζευων. Alcest. 879.
τὰ μὲν βυθου ὑγρὰ κελευθα-Πεζευσει— Sibyl. 1. 4.
Syn. Πεζοπορεω. ὁδευομαι. διαβαινω.

Πεζῆ. adv. pedestri aut terrestri itinere, terra, pedibus.
πεζῆ βαδιζω· νεῖν γὰρ ουκ επισταμαι. Prov.

*Πεζοβᾰτεω. pedes incedo per.
οψὲ διδασκομενοι πεζοβατεῖν πελαγος. Antiphil. An. ii. 167.

Πεζοβοας, pro πεζοβοης, ου. ὁ. miles pedes. [Jac.*
—Χρομιῳ κεν ὑπασπι-ζων, παρὰ πεζοβοαις. Nem. 9. 81. Syn. Πεζομαχος.

Πεζομᾰχεω. pedestre prælium committo.
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν.— Vesp. 683.

Πεζομᾰχη, Πεζομαχια. *Immo, Πεζομαχης, ου. ὁ. pedes.*
τὰ μὲν εν ἱπποσοαισιν ανδρά-σι μαρναμενον, τα δ' εν—Πεζομαχαισι.— Pyth. 2. 119.

Πεζονομος. terrestris.
διχοθεν, πεζονομοις,-"Εκ τε θαλασσης. Pers. 76.

Πεζοπορος. pedes, pedestris.
ναυτην ηπειρου (sc. Xerxem), πεζοπορον πελαγευς. Parmen.

Πεζός. qui pedibus iter facit. [An. ii. 202.
αυτὰρ ὁ πεζὸς εὼν επιπωλεῖτο στιχας ανδρῶν. Δ. 231.
Syn. Πεζιτης, πεζικος, πεζοπορος.—κοινος, ταπεινος.
Phr. [Πεζοι βαδην πολεμου στῖφος παρεχοντες. Æsch.]

Πειθᾱνωρ. obediens. Vid. Πειθαρχος.
—τὸν δὲ μὴ πειθανορα-Ζευξω βαρειαις— Agamem. 1648.

Πειθαρχεω. principi obedio. —νομον καλλιστον εξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί. Trach. 1194.
Syn. Εικω, εισακουω, ὑπακουω, κατακουω, πειθομαι, χαριζομαι, ὑπουργεω.

Πειθαρχῐᾱ. obtemperatio magistratus.
—τῶν δ' ορθουμενων σωζει τὰ πολλὰ σωμαθ' ἡ πειθαρχια. Antig. 687.
Syn. Ευπειθια, πειθω, πειση, ὑποταγη, ὑπακοη. πειθαρχησις.

Πειθαρχος, Πειθηνιος. moriger, obsequens.
οἱ δ' ουκ ακοσμως, αλλὰ πειθαρχῳ φρενί. Pers. 374.
ἑλκομενος πεδιοισιν, ὁπως πειθηνιος ειη. Tryph. 101. Northm.
Syn. Ευπειθης, επιπειθης, καταπειθης, ευηνιος, πρᾶος.

Πειθημων. morigerus, obediens. Vid. Ευπειθης.
αλλ' ου χαλκὸν εθηκε Φυσις πειθημονα λυσσῃ. Christod. An. ii. [456.

Πειθώ. suadela. —αλλά σ' εσπασε πειθὼ κακοῦ πρὸς ανδρὸς, ᾧ τανῦν ξυνει. Soph. El. 564.
Syn. Πεισμονη, πεῖσις. Epith. Μελιηδης, θελξινοος, κλεψινοος, θελξιφρων. [θεακτωρ, Æsch.]
Phr. Χαρις λογων.—χειλεα δροσοεντα.—μελιφυρτος ἁρμονια.—νοημονος ανθεα πειθοῦς.

Πειθὼ, όος, οῦς. ἡ. Dea Suada.
Πειθὼ δὲ, τὴν τυραννον ανθρωποις μονην, ουδέν τι μᾶλλον ες τελος σπουδαζομεν μισθοὺς διδόντες, μανθανειν, ἱν' ᾖ ποτὲ πειθειν ἅ τις βουλοιτο, τυγχανειν θ' ἁμα. Hecub. 815.
Epith. Ασιγητος, ακαμπης, εμπεδομυθος, ακορητος, ἡδυεπης, πραΰλογος, αγανοβλεφαρος, τελεσσιγαμος, θαλαμηπολος, πεισινοη, ῥοδοδακτυλος, φιλοτησιος, χρυσαμπυξ, Σειρην.
Phr. —Καιτοι μ' ου μελιγλωσσοις Πειθοῦς επαοιδαῖσι θελξει,—Æsch. *—κρυπταὶ-Κλαῖδες εντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτατων. Pyth. 9. 68.* [Nonn.
Πειθοῦς πραΰλογον αωτος. Synes. —τιθηνητειρα ερωτων.

Πειθω. persuadeo. Πειθομαι. obedio.
κλεπτε νοῳ· επεὶ ου παρελευσεαι, ουδέ με πεισεις. Α. 132.
Αργειων κρατεει, καί οἱ πειθονται Αχαιοί. ib. 79.
Syn. Αναπειθω, εκπειθω, επιπειθω, παραπειθω, συμπειθω, καταπειθω, εισηγεομαι, παραινεω, συμβουλευω, δημαγωγεω.—ὑπακουω, επιθαρρεω. πιστευω. ελπιζω. φιλονεικεω.
*Phr. Δονεοι μαστιγι Πειθοῦς. Pyth. 4. 390.
—τὸν δ' ουκ ἂν ταχὺ επεισεν ἡ Πειθὼ, μὰ τὴν Γῆν, οἶδ' ὁτι. Strato, vel Strattis, ap. Ath. p. 383. b. Hic conferri potest Terentianum illud,—ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam.*

Πεικω. pecto. Vid. Πεκτεω.

Πεῖνα, Πεινη. fames.
πεινη δ' ουποτε δῆμον εσερχεται, ουδέ τις αλλη-Νοῦσος—ο. 406.
Syn. Λιμος, βουλιμια.

*Πεινᾰλέος, έα, έον. famelicus.
οργανα τοῦ λιμου πειναλεους πινακας. Lucill. An. ii. 323.*

Πειναω. esurio.
ὡστε λεων εχαρη μεγαλῳ επὶ σωματι κυρσας,
*εὑρὼν ἢ ελαφον κεραὸν, ἢ αγριον αἶγα,
πειναων· μαλα γάρ τε κατεσθιει, ειπερ ἂν αυτὸν
σευωνται ταχέες τε κυνες, θαλεροί τ' αιζηοί.* Γ. 23.
Syn. Αναπειναω, διαπειναω, βουλιμιαω. προσπεινος γινομαι.

Πεῖρᾰ. conatus.
κεἰ μὴ θεῶν τις τηνδε πεῖραν εσβεσεν. Aj. 1076. (57. Br.)
Syn. Αναπειρα, αποπειρα, πειρασμος, προσβολη, επιχειρησις, εγχειρημα.—δοκιμη, εμπειρια.—πορεια, ὁδος.—δολος, απατη, τεχνη.—βλαβη.—πειρατηρια. πειρατηριον.
Epith. Αζημιωτος, πολυπημων.

*Πειρᾶευς. frequentius Πειραῖευς, εως. ὁ. portus Atticus.
εν Πειρᾶεῖ δηπου 'στὶ Κανθαρου λιμήν. Pac. 145. B.
καὶ πρὸς τουτοις αριστωσῃ τὸν Πειραιᾶ προσεμαξεν. Equit. [815.*

Πειραζω. tento. Vid. Πειραω.
ὡς φατο πειραζων· εμὲ δ' ου λαθεν ειδότα πολλά. ι. 281.

Πειραΐδης. patron. a Πειραιος.
Ευρυμεδων, υἱὸς Πτολεμαιου Πειραΐδαο. Δ. 228.

Πειραινω.[2] necto, finio. Vid. Περαινω.
σειρὴν δὲ πλεκτὴν εξ αυτοῦ πειρηναντε[3]
*κιον' αν' ὑψηλὴν ερυσαν, πελασάν τε δοκοῖσι. χ. 192.
χιτῶνα τονδ' εβαψα, προσβαλοῦσ' ὁσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπειρανται ταδε. Trach. 590. (80. B.)*

Πειραιος. Nom. Pr.
τὸν δ' αὖ Πειραιος δουρικλυτὸς αντίον ηυδα. ο. 543.

Πεῖραρ, Πεῖρας. finis. Vid. Περας.
αμφω δ' ἱεσθην επὶ ἱστορι πεῖραρ ἑλεσθαι. Σ. 501.
εκφυγεειν μεγα πεῖρας οϊζύος, ἥ μιν ἱκανει. ε. 289.

Πειρατηριον. sedes piratarum.[4]

---

1. Vulgata, credo, lectio melior est, κραναήπεδος.

2. De isto verbo consulendus omnino Dammius, c. 1976. Locum ei vix dedit Steph. Thes. Tom. iii. 235. G. Brunck. in Ind. ad Soph. πεπείρανται deduxit a πειράομαι.

3. Inter varias lectt. Cod. Harleian. cum textus editionis habeat πειρήναντε, Porsonus hic commemoravit πειρήναντε. Hinc sententiæ nostræ, qui e talibus ι adscriptum abjiciendum putem, nonnihil auctoritatis accedit.

4. Hic certe est vocis hujusce sensus apud prosæ scriptores. Ex Hippocr. etiam Steph. (Tom. iii. c. 160. D.) exponit, tentamentum, experimentum. Ista significatio ad usum ejus in l. c. propius accedit, licet haud prorsus attingat. Usurpatur nimirum πειρατήριον sensu juridico, uti apud nos Anglos, trial. q. d. I came off victorious in the bloody trial, or, the trial for murder. De v. 'Απαίρω, vid. Steph. Thes. Tom. i. c. 210. E.

νικῶν δ' απῆρα φονια πειρατηρια. Iph. T. 967.
SYN. *Πεῖρα, πειρασις, καταπειρασμος.—ληστρικον πλοῖον.*
*Πειρατὴς, οῦ. ὁ. pirata.
ἂν μὴ πειρατὴς εν πελαγει σε λαβῃ. Nicarch. *An.* ii. 353.*
Πειραω, Πειραομαι. conor, nitor.
πειρᾶν ὡς πεπιθοιεν αμυμονα Πηλειωνα. I. 181.
πρῶτα δ' εγὼν επεσιν πειρησομαι, ἣ θεμις εστι. B. 73.
SYN. *Αποπειραω, αποπειραομαι, διαπειρῶ, διαπειρῶμαι, εκπειρῶ, εκπειρῶμαι, επιπειρῶ, επιπειρῶμαι, πειραζω, εκπειραζω, διαπειραζω, σπουδαζω, διαβιαζομαι, διαγωνιζω, καταρχομαι, επιχειρεω, κινδυνευω, ερειδομαι, ενισχυριζομαι, επισκηπτομαι, διατεινομαι, συντεινω, δοκιμαζω, ληστευω, ενεδρευω.*
[PHR. *Γενεται αλκᾶς απειραντου.* Pind. *γευσομεθ' αλληλων.* Hom. *τῆς σῆς δε τολμης εισομαι γεγευμένος.* Eur.]
*Πειρεως, ω. ὁ. princeps Thracicus.
αυτὰρ ὁ βῆ ῥ' ιεναι μετ' αμυμονα Πειρεω υἱόν. Y. 484.*
Πειρητιζω. experior.
μητί μεν ηὗτε παιδὸς αφαυροῦ πειρητιζε. H. 235.
Πειρηνη. fons et amnis prope Corinthum.
Πειρηνης λευκῶν φαιδροτεραν λιβαδων. Antip. *Sid. An.* ii. 29.
PHR. *Πηγη καλλιρρόος.*
Πειρῖθοος, et Πειριθους, ου. ὁ. princeps Thessalus, ex gente Lapitharum.
υἱὸς Πειριθοοιο, τὸν αθανατος τεκετο Ζεύς. B. 742.
*Πειρινς, ινθος. ἡ. "alveus, qui imponitur currui ad recipienda " onera vel sessores. Nam currus propr. est pars illa quæ " rotas habet: quod huic parti superjacet, et in quod com- " ponuntur res vehendæ, dicitur *πείρινς*." *V. Damm. c.* 1994.
εκ μὲν αμαξαν αειραν εὔτροχον ἡμιονειην,
καλὴν, πρωτοπαγέα· πειρινθα δὲ δῆσαν επ' αυτῇ. Ω. 266.
Vid. etiam. 190. et Od. ο. 131.*
Πειρω. transadigo, transfodio.
μιστυλλόν τ' αρ' επισταμενως, πεῖράν τ' οβελοῖσιν. H. 317.
ανδρῶν τε πτολεμους, αλεγεινά τε κυματα πειρων. Ω. 8.
SYN. *Αναπειρω, διαπειρω, καταπειρω, διατρυπαω, περοναω. —περαω, διαπεραω.*
Πειρως. Thracum dux. dictus etiam Πειροος. Il. B. 844.
—βαλε δὲ Θρηκῶν αγὸς ανδρῶν
Πειρως Ιμβρασιδης, ὃς αρ' Αινόθεν ειληλουθει. Δ. 520.
Πεισανδρος. nomen multorum apud Poëtam, &c.
τῆς δὲ τριτης Πεισανδρος αρηϊος ἡγεμονευε
Μαιμαλιδης, ὃς πᾶσι μετετρεπε Μυρμιδονεσσιν,
εγχεῖ μαρνασθαι, μετὰ Πηλειωνος ἑταῖρον. Π. 195.
πρῶτος τῶν επανωθε μουσοποιῶν
Πεισανδρος,— κ. λ. Theoc. Ep. 19.
*Πεῖσα, ης. ἡ. obedientia, obsequium: quando quis ad quietem suadendo perducitur.
τῷ δὲ μαλ' εν πεισῃ κραδιη μενε τετληυῖα
νωλεμεως· ατὰρ αυτὸς ἑλισσετο ενθα καὶ ενθα. υ. 23.*
Πεισηνωρ, nobilis Trojanus. 2. avus Eurycleæ, nutricis Ulyssis. 3. præco Ithacensis.
3. *κηρυξ Πεισηνωρ, πεπνυμένα μηδεα ειδώς.* β. 38.
Πεισιμβροτος. hominibus persuadens.
**βασιλεὺς γὰρ ἧς οφρ' εζης,*
μοριμον λαχος πιπλαντων
χεροῖν πεισιμβροτῳ τε βακτρῳ.*[1] Choëph. 357.
Πεισιστρᾰτος. filius Nestoris.
πὰρ δ' αρ' εὔμμελιην Πεισιστρατον, ορχαμον ανδρῶν. γ. 400.
EPITH. *Νεστοριδης. ἥρως.*
Πεισῐχᾰλῑνος. frænis obediens.
ἔν θ' ἅρματα πεισιχαλινα καταζευγνυη σθενος ἱππιον. Pyth. 2. 21.
Πεῖσμα. funis nauticis.
κοσμῳ· πεῖσμα δ' ελυσαν απὸ τρητοῖο λιθοιο. ν. 77.
αλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπευδια πεισματ' ελυσαν. Apoll. 4. 1731.
SYN. *Σχοινιον, (αγκυρεῖον.)—πεισтηρ.*
EPITH. *Διαβροχον, λινοστροφον, πρυμναιον, περιμηκες, ποντιον, λεπτοδομον, ακαματον.* [*ευστρεφες.* Hom.]
PHR. *Πλεκτὰς πεισματων αρχάς.* Eur.

1. Hæc est Schütz. emend. pro vulg. *πεισίμβροτόν τε βάκτρον.*

Πεισματια.[2]
βωμὸν επιστεψαντες επ' εσσομενοισι πυθεσθαι
πεισματιην, τοθι πεισμαθ' ἐεργομενης λυθεν Αργοῦς. Orph. 626.
Πεῖσος, Πεισεα τα. locus humectus.
ηδ' ἄτ' εν ὑδρηλῳ τινι πεισεϊ— Dolsc.
καὶ πηγὰς ποταμῶν, και πισεα ποιηεντα. Y. 9.
SYN. *Λειμων, ειαμενη.—καθυδροι τοποι.*
Πειστηρ. obediens, persuasor.
καὶ τὸν μὲν πειστῆρι[3] *κατηγον επ' ηπειροιο.* Theoc. 21. 58.
SYN. *Πεῖσμα.—ὑπηκους.* Suid.
Πειστηριος. persuasorius.
—καὶ λογους πειστηριους-Εὕρισκ'— Iph. T. 1053.
SYN. *Πειστικος.*
Πεκτεω, Πεκω, Πεικω. pecto. [715.
ἡνικα πεκτεῖν ὥρα προβατων ποκον ηρινον· εἶτα χελιδων. Av.
τῷ ῥ' ἡγε χροα καλὸν αλειψαμενη, ιδὲ χαιτας
πεξαμενη, χερσὶ πλοκαμους επλεξε φαεινούς. Ξ. 176.
ἥμεναι εν μεγαρῳ, ἢ ειρια πεικετε χερσίν. σ. 315.
SYN. *Εκπεκτεω, ποκαζω, ποκιζω, κειρω, τιλλω, ξεω, ξαινω, κτενιζω.*
*Πελᾰγῑτις, ιδος. ἡ. quæ in mari versatur.
ευφορτοι νᾶες πελαγιτιδες, αἳ πορον Ἑλλης
πλεῖτε, καλὸν κολποις δεξαμενοι Βορεαν. Meleag. 80.*
Πελᾰγοδρομος. per mare currens. Vid. Λευκοθεα.
Πελᾰγος. pelagus.
ὡς δ' ότε πορφυρῃ πελαγος μεγα κυματι κωφῷ. Ξ. 16.
SYN. *Θαλασσα, βυθος. πλῆθος.*
EPITH. *Ατρυγετον, αμετρητον, ἁλμυρον, ηλιβατον, ευρυπορον, καθαρον, λοξον, μεσσοπορον, λαμπρον, πικρον, ποντιον, πορφυρεον, ὑγρον, χαροπον, χειμεριον, ομβρηρον, κυανεον.*
Πελᾰγοστροφος. qui in mari degit. *epith.* piscis. Opp.
Πελᾰγων. Nom. Pr.
ιφθιμος Πελαγων, ὅς οἱ φιλος ἦεν ἑταιρος. E. 695.
αμφὶ μεγαν Πελαγοντά τ', Αλαστορά τε, Χρομιόν τε. Δ. 295.
Πελαζω, Πελαω, Πελᾰθω, Πλᾰθω, Πλαω, Πλῆμι. propinquo. 2. admoveo.
ιστὸν δ' ἱστοδοκῃ πελασαν, προτονοισιν ὑφέντες. A. 433.
ἥ ἑ μαλιστ' ειωθε κακῆς οδυνῃσι πελαζειν. E. 766.
**παντες δὲ σκαλμοὶ στεφανους εχον· οἱ δὲ ιδόντες,*
νῆ' ηδη[4] *τοτ' επειτα κυβερνητην εκελευον**
γῇ πελααν·— Hom. in Bacch. 42.
τί ποτ' ου πελαθει σκοπος, ὃν ναῶν. Rhes. 557.
ουρὴν μὲν πρῶτ' επλασ' εφ' ὕδασιν, ηὗτε κωπην. Batrach. 73.
—ατὰρ ασπίδες ομφαλοεσσαι-Επληντ' αλληλῃσι,— Θ. 63.
SYN. *Πελαζομαι, πλησιαζω, πιλναω, πιλνημι, εμπελαζω, προσπελαω, προσπελαζω, εγγιζω, προσεγγιζω, προσαγω, επαγαγω.*
Πελᾰνος, ου. ὁ. *in plur. etiam, πέλανα.* libum, quod placentæ in modum e farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur. 2. spuma concreta, &c.
πανδημοιο μυλης πελανους επαλετρευουσιν. Apoll. 1. 1077.
2. *—εκ δ' ομορξον αθλιου*
στοματος αφρωδη πελανον— Orest. 220.
SYN. *Πεμμα,—ακαθαρτος και ευτελης αρτος.* 2. *αφρος.*
EPITH. *Αθυτος, καλλιφλοξ.* 2. *αἱματηρος.*
Πελαργῐδευς. ciconiarum pullus. Vid. in v. Πελαργος.
Πελαργῐκος. *propr. qui ciconiarum est. *Sed Comicus in Av.* 832. *ludit inter* Πελαργικὸν *et* Πελασγικόν. (Vid. Brunck.) *et in l. c. Neptuni epitheta pervertit.* (Vid. Bergler.)
ὦ Σουνιερακε, χαῖρ' αναξ Πελαργικε.* Av. 869.
Πελαργὸς, οῦ. ὁ. ciconia.

2. Epitheton istud, et locus in quo reperitur, multis conjecturis locum dederunt. "*Πεισματίη* utrum aræ ipsius in casu recto epithe- " ton hic esse voluerit poeta, an Rheæ, an Minervæ denique, obscu- " rum est." Gesn.—"*Τόθι*, quod in *ὅθι* mutari volebat Ruhnkenius, " qui *πεισματίης*, quod Rheæ cognomen est, legebat, suadet *πεισματίῃ* " scribere." Herm.
3. *πειστῆρσι* editt. Si locus menda caret, sensus h. v. recte a Morello per *πεῖσμα* exponitur.
4. Ingeniosa Hermanni conjectura pro vulg. *μὴ δήδειν*, cujus sensus est nullus.

αλλ' εστιν ἡμῖν τοῖσιν ορνισιν νομος
παλαιὸς, εν τοῖς τῶν πελαργῶν κυρβεσιν,
*επην ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς εκπετησιμους
παντας ποηση τοὺς πελαργιδεῖς τρεφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα παλιν τρεφειν.* ibid. 1353.

Πελαργόχρως. qui ciconiarum coloris est.
πελαργοχρῶτες αἱ Φαλακραῖαι κοραι. Lycoph. 24.

Πελᾶς. *adv.* prope.
ενθα δ' επειθ', ἡρως, χριμφθεὶς πελας, ὥς σε κελευω. κ. 516.
SYN. Εγγυς, πλησιον.—γειτων.
PHR. Τυτθον ὁσσον απωθεν. Theoc.

Πελασγιας. *adj.* fem.
σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαι, σοῦσθε, Πελασγιαδες. Call. 5. 4.

Πελασγῐκὸς, ἡ, όν. Pelasgicus.
Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναιων. Π. 233.
νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Αργος εναιον. Β. 681.
SYN. Θεσσαλικος.

Πελασγοὶ, ῶν. οἱ. gens antiquissima Græciæ. Colonia eorum magna in Asia fuit, sub imperio Trojano, (hinc inter auxilia Trojana numerantur:) etiam in Creta. Prima sedes in Thessalia fuerat.
Ἱπποθοος δ' αγε φῦλα Πελασγῶν εγχεσιμωρων. Β. 840.
καὶ Λελεγες, καὶ Καυκωνες, δῖοι τε Πελασγοί. Κ. 429.
αυτίκα δ' ηεριη πολυληΐος αἶα Πελασγῶν. Apoll. 1. 580.

Πελασγος. idem qu. Πελασγικος.
υἷε δυω Ληθοιο Πελασγοῦ Τευταμιδαο. Β. 843.

Πελᾰτης. qui appropinquat.
πρὸς θεῶν, εἴ τι σεβῃ ξενον, πελασσον
εννοιᾳ πασᾳ πελαταν. Philoct. 1193.
στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμωλου πελάται. Pers. 49.
SYN. Πελαστης, θεραπευτης, ὑπηρετης. ενοικος, γειτων.

Πελεθρον. jugerum. *pro* Πλεθρον.
ἑπτὰ δ' επεσχε πελεθρα πεσών, εκονισσε[1] δὲ χαιτας. Φ. 407.
SYN. Πτελεθρον, γυα.

*Πελεθρονιον. mons Thessaliæ. *Unde* Πελεθρονιος.
Πηλιῳ εν νιφοεντι *Πελεθρονιον κατὰ βησσαν. Nic.Th.440.

Πελειαδες. Vid. Πλειαδες.

Πελεια, Πελειάς. columba.
δακρυοεσσα δ' επειτα θεὰ φυγεν, ὡστε πελεια,
ἥ ῥα θ' ὑπ' ιρηκος κοιλην εισεπτατο πετρην. Φ. 494.
αἱ δὲ βατην τρηρωσι πελειάσιν ιθμαθ' ὁμοῖαι. Ε. 778.
SYN. Περιστερα, τρηρων. [οινας, φασσα. Lyc.]
EPITH. Ερασμια, ερατεινη, βαρυφθογγος, δειλη, τανυπτερος.
PHR. Δυσευνητειρα παντροφος πελειάς. Æsc.

Πελειοθρεμμων. columbarum altor, aut, altrix.
οἱ δ' αμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρεμμονα. Pers. 309.
SYN. Πολυτρηρων.

Πελεκᾶς, Πελεκαν. pelecanus, avis.
—ορνιθες ἦσαν τεκτονες
σοφωτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥυγχεσιν
απεπελεκησαν τὰς πυλας· *ἦν δ' ὁ κτυπος
αυτῶν πελεκωντων, ὥσπερ εν ναυπηγιῳ.* Av. 1154.
δερκεσθαι φαιης κεν ερημονομον πελεκᾶντα. Apollin.

Πελεκαω, Πελεκκαω. securi incido.
*—ἣ πελεκησας-Εκ τῶν λατομιῶν— Ammian. *An.* ii. 388.*
εικοσι δ' εκβαλε παντα, πελεκκησεν δ' αρα χαλκῷ. ε. 244.
SYN. Αποπελεκαω, πελέκιζω, διαπελεκιζω, εκπελεκαω, παραπελεκαω. αποξεω. κυβηλιζω.

Πελεκητωρ. qui ligna cædit.
καγκανεης ὑλης πελεκητορας ευξυλοεργους. Man. 4. 324.
[SYN. Αμοργος. Opp. ξυλουργος.]

Πελεκκον. bipennis manubrium.
αξινην εὔχαλκον, ελαΐνῳ αμφὶ πελεκκῳ. Ν. 612.
SYN. Στειλειον (τοῦ πελεκεως).

Πελεκυς. bipennis.
δῶκε μέν οἱ πελεκυν μεγαν, αρμενον εν παλαμῃσι,
χαλκεον, αμφοτερωθεν ακαχμένον· αυτὰρ εν αυτῷ
στειλειὸν περικαλλὲς, ελαϊνον, εὖ εναρηρός. ε. 234.
SYN. Αξινη, πελυξ. EPITH. Αμφιτομος, ἰσουροτομος, ὑλοτομος, οξυς, οξυτομος, σιδηρειος, στιβαρος, στελεχητομος, χαλκηλατος, *χαλκελατος, Pind.* νεηκης.

Πελεμιζω. commoveo.
ουρεος εν βησσῃς βαθειην πελεμιζεμεν ὑλην. Π. 766.
ἕζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μεγας πελεμιζετ' Ολυμπος. Θ. 443.
SYN. Καταπελεμιζω, κινεω, σειω, διασειω. κραδαινω.

Πελιας, et Πηλιας, ου. ὁ. filius Tyrûs ex Neptuno, frater Nelei, pater Alcestidis et Acasti, rex partis Thessaliæ. *Vid. ejus genealogiam ap. Damm. P. R.*
—Πελιης μὲν εν ευρυχορῳ Ιαολκῷ-Ναῖε πολυῤῥηνος,—λ. 255.
EPITH. Αντιθεος, ιφθιμος.
PHR. Πευθομαι γάρ νιν Πελιαν αθεμιν
λευκαῖς πιθησαντα φρεσιν, κ. λ. Pyth. 4. 193.
Τυροῦς ερασιπλοκαμου γενεά. ib. 242.
τοὺς πολλοὺς επετελλε μεγας βασιλεὺς, ὑπερηνωρ,
ὑβριστης Πελιης, καὶ ατασθαλος, οβριμοεργος. Hes.

*Πελιᾶς, ᾴδος. ἡ. Peliæ nata.
ουδ' αν κτανεῖν πεισασα Πελιάδας κορας
πατέρα, κατῳκει τηνδε γῆν Κορινθιαν. Med. 9.*

Πελιδνός. lividus.
—αἱ δὲ πελιδναὶ-Φλυκταιναι— Nic. Ther. 272.
SYN. Πελιος, εμπελιος.

*Πελιννᾶ, ης. ἡ. et το Πελινναῖον.[2] urbs Thessaliæ
αλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον απυει-Αλευα τε παῖδες.— Pyth. 10. 6.

Πελιος, ᾱ, ον. lividus, luridus. Vid. ad v. Νωδός.

Πελλαῖος. (Αλεξανδρος.)[3]
οὗτος εμὸς λογος ὔμμιν αληθινος. ει δὲ τὸν ἡδὺν
βουλει,* Πελλαιου βοῦς μεγας εις αΐδην. Call.Ep.18.(14. [Ern.)

Πελλᾶ. mulctra.
σταθμῷ ἔνι βρομεωσι περιγλαγεας κατὰ πελλας. Π. 642.
SYN. Πελλις, αμολγιον, αμολγευς, γαυλος, αμφωτις.
EPITH. Ῥεημελκτος.

Πελληνη. urbs Achaiæ.
μῶν ευθὺ Πελληνης πετεσθαι διανοεῖ; Av. 1421.

Πελληνιος. *adj.* a præc.
κτενοῦσι δ' αυτὸν Αυσονες Πελληνιοι. Lycoph. 922.

Πελλης. pater Hyperasii, conditor Pellenes.
Πελληνης αφικανον Αχαιΐδος, ἥν ποτε Πελλης
πατροπατωρ επολισσεν επ' οφρυσιν αιγιαλοῖο. Apoll.1.177.

Πελλις. (κυλιξ.) mulctra, vas. *Ang.* pail. [ap.Athen.p.495.e.
εὠναριστος, ελλαβε πελλίδα χρυσῆν.* (*Scaz.*) Phœn.Coloph.
πελλίσιν εν γρωνησιν, ὅτ' ειαρι πῖον αμελξαις. Nic. Al. 77.*

Πέλλος, *sive* πελλὸς. *id. qu.* πελός. niger.
—ὁπποκα πεξω-Τὰν οἶν τὰν πελλαν,— Theoc. 5. 99.
SYN. Πελος, πελλαιος, μελας, κελαινοφαης, αιθοψ, ορφναῖος, αμαυρος, ζοφερος, φαιος.

Πελμᾶ, ατος. το. solea. 2. corium densatum.
—ἡ μὲν εοικε
πελμασιν, οἷσι πεδιλα παλιμβολα κασσυουσιν. Ath. 9.
SYN. Εμβας. κρηπις, αρβυλη.

Πελοπηΐαδαι, *ων. οἱ. Pelopis posteri, *inpr.* Spartani. *formatum a* Πελοπευς. *Vid. Valck. in Adoniaz.*
οἵ τε κρανααῖς εν Αθα-
ναισιν ἁρμοζον στρατὸν,
οἵ τ' ανὰ Σπαρταν Πελοπηΐαδαι. Nem. 8. 19.*
ου Πελοπηΐαδαι τε καὶ Αργεος ακρα Πελασγοί. Theoc.15.143.

Πελοπηΐς. *fem.* item a Πελοπευς.
*νῆα μεταχθονιην εκομισσαμεν ες τοδε λιμνης
χεῦμα δι' ηπειρου βεβαρημένοι· ουδέ τι ιδμεν,
πῇ πλοος εξανεχει* Πελοπηΐδα γαῖαν ἱκεσθαι. Apoll.4.1568.

'Πελοπίδαι, ων. οἱ. Pelopis posteri. *pro Græcis in genere videtur adhiberi.*
a. Ἑλλησίν εστι νομος, ὃς ἂν ποντῳ θανῃ,—
b. τί δρᾷν; σοφοί τοι Πελοπίδαι τὰ τοιάδε. κ. λ. Helen.1257.
Vid. vss. 1280, 1445.'

1. Male hic σ conduplicatur, imperitia librariorum, ignorantium scilicet penultimam τοῦ, κονίω, sicut aliorum bene multorum in ω desinentium, produci. Vid. Il. N. 820. Ψ. 372, 449. Od. θ. 122.

2. "Et est nomen montis in Chio insula," subjicit Dammius. Mons vero iste a Dionysio appellatur Πελληναῖον. V. sup. in v. Πεζα.

3. Jo. Brodæus, per Πελλαῖον in l. c. Philippum intelligi vult: alii aliter.

Πελοπιος, α, ον. *adj.* a Πελοψ.
*Ξουθῳ δὲ καὶ σοὶ γιγνεται κοινὸν γενος,
Δῶρος μὲν, ενθεν Δωρὶς ὑμνηθησεται
πολις· κατ' αἶαν Πελοπιαν δ' ὁ δευτερος
Αχαιὸς, ὃς γῆς παραλιας Ῥιου πελας
τυραννος εσται, κἀπισημανθησεται
κεινου κεκλῆσθαι λαὸς ονομ' επωνυμος.* Ion. 1589.
Πελοποννησιστὶ. *adv.* Peloponnesiace.
*ὡς δ' ειδῇς καὶ τοῦτο, Κορινθιαι ειμὲς ανωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' εξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριεεσσι.* Theoc. 15. 91.
Πελοποννησος, ου. ἡ. Peloponnesus.
ημεν ὁσοι Πελοποννησον πιειραν εχουσιν. H. Apoll. 250.
*ἁπασα Πελοποννησος[1] ευτυχεῖ πολις. Eur. Temen. *fr.* xvii.*
PHR. Πελοπος γᾶ. Theoc. Πελοπιη χθών. Eur.
[χωρας Απιας πεδον. Æsch.] *τηλοθεν εξ Απιης γαιης. A. 270.
ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πελοψ ὁριζεται. Eur. Teleph. fr. i.
—παρ' ευανορι Λυδοῦ-Πελοπος αποικιᾳ·— Ol. 1. 37.*
Πελοψ. avus Agamemnonis, filius Tantali.
Ἑρμειας δὲ αναξ δῶκεν Πελοπι πληξιππῳ. B. 104.
EPITH. Κρονιος, Ταντάλειος, Λυδος.
*PHR. Ὦ τὰς τεθριππους Οινομαου Πισαν κάτα
Πελοψ ἁμιλλας εξαμιλληθείς ποτε,
ειθ' ωφελες τοθ', ἡνικ' ερανον εις θεοὺς
πρισθεὶς εποιεις, εν θεοῖς λιπεῖν βιον,
πρὶν τὸν εμὸν Ατρεα πατέρα γεννῆσαί ποτε,
ὃς εξεφυσεν Αεροπης λεκτρων ἄπο,
Αγαμεμνον', εμέ τε Μενελεων, κλεινὸν ζυγόν. Helen. 393.
Vid. Pind. Ol. i. 38, 58. sqq. *Lycophr.* 152. sqq.*
—Ταντάλιδην χρυσεων επιβητορα διφρων. Nonn.
Πελταστής. peltasta.
πολλοὶ μὲν ἱππεῖς. πολλὰ πελταστῶν τελη. Rhes. 311.
SYN. Πελτοφορος, ὁ πελταζων.
Πελτη. pelta.
πελτη δ' επ' ωμων χρυσοκολλητοις τυποις
ελαμπε,— ib. 305.
SYN. Σακος. λογχη. ασπις, (ιτυν μη εχουσα.)
Πελυντρα, Πελυτρα. lora. [*Bothe*, p. 589.
πελυντρ' εχουσιν ευθετοις εν αρβυλαις. Æsch. *fr.* Phœn.
Πελω, Πελομαι. sum. 2. venio. 3. verto. 4. admoveo.
ηΰτε περ κλαγγὴ γερανων πελει ουρανοθι προ. Γ. 3.
ἑρκος Αχαιοῖσιν πελεται πολεμοιο κακοῖο. A. 284.
*ου γάρ κοτ' ευφρων ἡμερην διερχεται
ἁπασαν,* ὁστις σὺν γυναικι πελεται[2]. Simon. περι γυν. 100.
SYN. Ειμι, γινομαι, εκπελω. ὑπαρχω.
Πελωρ. *indecl.* monstrum. *Damm. pro adjectivo sumit*, c. 1779.
τῇς ἐπι Κυκλωψ εὗδε, πελωρ, αθεμιστια ειδώς. ι. 428.
γιγνεται, αυτὴ δ' αὖτε πελωρ κακός· ουδέ κε τίς μιν. μ. 87.
*εν ποντῳ δ' εποροὐσε δεμας δελφῖνι εοικὼς
νηὶ θοῇ,* καὶ κεῖτο πελωρ μεγα τε δεινόν τε. Hom. Ap. 400.
SYN. Πελωρον.—πελωριος.
Πελωριας. ἡ. idem quod Πελωρις.
δῶρον δ' εξ ἱερᾶς ειμι Πελωριαδος. Ep. ap. Suid.
Πελωριος, Πελωρος, Πελωριστος. monstrosus.
οὗτος δ' Αιας εστι πελωριος, ἑρκος Αχαιῶν. Γ. 229.
φοινηεντα δρακοντα φερων ονυχεσσι πελωρον. M. 202.
τὸν Συρακοσσαις ενιδρυνται πελωριστᾷ πολει.[3] Theoc. Ep. 17.
SYN. Πελωρ, μεγας, περιμηκης, περιμηκετος. ὑπερφυης.
Πελωρις, Πελορις.[4] Siciliæ promontorium.

1. Si sanus sit locus, adjective hic usurpatur vox Πελ.
2. Scripsit Morellus πέλλεται, et Brunckius scripturæ favet. "In "πέλεται prima longa est ob liquidam, quæ pronunciando geminatur, "nec opus erat hoc in πίλναται mutare." *Lectt. et Emendatt. in Analect.* Utrum Iambographos eadem ratio, quæ Homerum, juverit, fateor me dubitare.
3. "Scaliger et Toupius optime emendarunt:
"τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει.
"Thomas Tyrwhittus legendum censuit, πεδωριστᾷ· quod positum "fuisset pro μετεωριστᾷ." Vid. Valck. in l. c. Πελωριστος itaque, omnium consensu, in Græcia domicilium non habet.
4. Unde adeptus sit hanc vocem Morellus, nescio. Citavit nimirum versus particulam e Dionysio, sed, ni fallor, vs. est 469. qui ita legitur: ἀκρὰ δέ οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.

ηνεμοεσσα Πελωρις, ες Αυσονιην ὁροωσα. Dion. 472.
—Πελορις τε Λυβη τε. ib.
Πελωρον, *aut, sec. Damm.* Πελωρος, ου. ὁ ἡ. ingens, horrendus.
εν δέ τε Γοργειη κεφαλὴ δεινοῖο πελωρου. E. 741.
SYN. Πελωρ. τερας.
EPITH. Λινον, αμειλικτον, πολυδηριτον. οφρυοεν.
Πεμμα. coctum aliquid.
—λευκον δὲ τὸ πεμμα. Et. Ma.
SYN. Πλακοῦς. πελανος. ποπανον.
Πεμπαζω. f. ἁσω. **proprie est*, κατὰ πέμπε (*Æol. pro* πεντε) ἀριθμέω, *deinde, ut species pro genere*, ἀριθμέω. numero, dinumero. *Nam prisci simplices ad quinque digitos numerabant.* Damm. c. 2080.
φωκας μέν τοι πρῶτον αριθμησει, καὶ επεισιν·*
αυτὰρ επὴν παντας πεμπασσεται, ηδὲ ιδηται,
*λεξεται εν μεσσοισι, νομεὺς ὡς πωεσι μηλων. δ. 411.
πεμπαζετ' ορθῶς εκβολὰς ψηφῶν, ξενοι,
τὸ μὴ 'δικεῖν σεβοντες εν διαιρεσει. Eumen. 746.
τῆς οἵ γ' εν κολπῳ, προχοαῖς ἔπι Θερμωδοντος,
κελσαν, επεὶ καὶ ποντος ορινετο νισσομενοισι.
τῷ δ' ουτις ποταμῶν εναλιγκιος, ουδὲ ῥεεθρα
τοσσ' επὶ γαῖαν ἱησι παρεξ ἑθεν ανδιχα βαλλων.*
τετρακις εις ἑκατον δευοιτό κεν, εἴ τις ἑκαστα
πεμπαζοι· μια δ' οιη ετητυμος επλετο πηγη. Apoll. 2. 970.
SYN. Ψηφιζω, μετρεω, αριθμεω, αναπεμπαζω. διερχομαι. ερευναω.
Πεμπαστης. numerator.
μυρία μυρία πεμπασταν. Pers. 986.
Πεμπελος. senex.
καὶ πεμπελον γραῦν μαρμαρουμενην δεμας. Lycoph. 826.
SYN. Παγγηρως, ὑπεργηρως, βαθυγηρως, εσχατογηρως. τυμβογερων, σορυδαιμων. λαλος.
Πεμπταῖος. quintanus.
πεμπταῖοι δ' Αιγυπτον εὐῤῥειτην ἱκομεσθα. ξ. 257.
Πεμπτημερος. quinque dies durans, seu, a quinque diebus.
—αεθλων τε πεμ-πταμεροις ἁμιλλαις,— Pind. Ol. 5. 13.
Πεμπτος. quintus.
Μηριονης δ' αρα πεμπτος εὔτριχας ὡπλισαθ' ἱππους. Ψ. 351.
Πεμπω. mitto.
Ἑκτωρ δὲ προτὶ αστυ δυω κηρυκας επεμπε. Γ. 116.
SYN. Αποπεμπω, εκπεμπω, εισπεμπω, καταπεμπω. πομπευω, στελλω, ἱημι, αφιημι, βαλλω.
*PHR. —Πῶς ἂν, εἴ τις εντοπος,
τὸν παντ' αριστον δεῦρο Θησεα ποροι; Œd. C. 1457. B.*
Πεμπωβολον. veru cum quinque cuspidibus.
λεῖβε· νεοι δε παρ' αυτον εχον πεμπωβολα χερσιν. A. 463.
Πεμφηρις. ἡ. nomen piscis.
κοκκυγ', ἢ ολιγας πεμφηριδας, αλλοτε σαυρον. Ath. p. 309. f.
Πεμφιξ, ῖγος. ἡ. et Πεμφις, ιδος, **varias habet significationes, quarum sequentia exempla Bentleius a Galeno profert et emendat.* (*Vid. Epist. ad Millium. p.* 50. *seqq.*)
1. πνοή. flatus. απῇξε πεμφιξ Ιονιου πελας πορου.
vel, απῇξε πεμφιξ εξ ἑω σελασφορου. Soph. Colch. Fr.
—καὶ ταχ' ἂν Κεραυνια
πεμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμιας βαλοι.[5] id. Salmoneo, Fr.
ευθεῖαν ἑρπε τηνδε· καὶ πρωτιστα μὲν
Βορεάδας ἡξεις πρὸς πνοάς, ἱν' ευλαβοῦ
βρομον καταιγιζοντα, μὴ σ' αναρπασῃ
δυσχειμερῳ πεμφιξι συστρεψας αφνω. Æsc. Prom. Λυομενος.
2. ακτις. jubar. —κἀπεθαυμασα
τηλεσκοπον πεμφιγα χρυσειαν ιδών. Soph. Colchis. *fr.*
ἁς ουτε πεμφιξ ἡλιου προσδερκεται,
ουτ' αστερωπὸν ομμα Λητωας κορης.[6] Æsch. Ξαντριαις.
3. ῥανις. gutta.

5. Hoc fragmentum, et ultimum illud ex Sophoclis Salmoneo, ita interpretatur Bentleius: —forsan et petet Ceraunia
Odore tetro et vi coruscâ fulminis ——
Nimbo ora *velans* nuncio tonitrui.
6. In hunc ipsum modum emendavit corruptissimos versus adhuc Juvenis, Car. Jac. Blomfield, e Coll. Trinitatis, cui Bentleii curæ tum temporis ignotæ fuerant.

εξευλαβοῦ δὲ, μή σε προσβαλλῃ στομα
πεμφιξ· πικρὰ γὰρ κοὺ διὰ ζωῆς ατμοι. id. Prom.
4. νεφος. nubes.
πεμφιγι πᾶσαν οψιν αγγελῳ πυρός. Soph. Salmon.*
οικτρὰ δὲ πεμφιξ Ταιναρον πτερυξεται. Lycoph. 1106.
λεπτὴν ακουσει κεῖθι πεμφιδων οπα. ib. 686.
Syn. Ψυχη. φῦσα, πομφολυξ.—πνοη.
Πεμφρηδων. insectum e vesparum genere.
πεμφρηδων σφηκές τε, *καὶ εκ βεμβικες ορειαι. Nic. Alex.183.
πεμφρηδων ολιγη τε, καὶ αμφικαρὴς σκολοπενδρα. Ther. 812.*
Πενεστής. cliens, famulus. *Vox Thessalica.*
ἁρμαλιην εμμηνον εμετρησαντο πενεσταί. Theoc.16. 35.
**Vid. Schol. in l. et Athen. p.* 264.*
Ὑλλον πενεστής· οὔ με γιγνωσκεις ὁρῶν; Heracl. 639.
Syn. Δοῦλος, θης, θεραψ.
Πενης, ητος. ὁ. pauper.
πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος εχεις, ψυχὴν δὲ πενητος,
ὦ τοῖς κληρονομοις πλουσιε, σοὶ δὲ πενης. Lucill.*An*.ii.338.
Syn. Πενιχρος, πτωχος, αχρημων. ενδεης.
Phr. Καρφαλεῃ τειρομενος πενιῃ. Ιρου πενεστερος.
καὶ τὸν μὲν δακνει δυσβιοτος πενιη. Ep.
Πενητευω. pauper sum. Vid. Πενομαι.
πλοῦτον εχων, σὴν χεῖρα πενητευουσιν ορεξον. Phocyl. 26.
Πενθᾰλεος. mœstus. Vid. inf. in v. Πενθημων.
Πενθᾰς. ἡ. Πενθημος, Πενθηρης, Πενθοφορος. lugubris.
—πενθαδι σιγῇ. Nonn.—πενθημά τε δακρυα πολλά. Sib.
—πενθηρεα χλαῖναν. Dolsc.—πενθοφορον δειξουσιν ολεθρον.
Πενθεια, ας. ἡ. Πενθημα. το. luctus. V. Πενθος. [Sib.
πενθεια τλησικαρδιος. Agam. 431. Pors.
εξ ορεος πενθημα, καὶ ου Πενθῆα φεροισαι. Theoc. 26. 26.
Πενθερος. socer. Πενθερη. socrus.
δεῖξαι δ' ηνωγει ᾧ πενθερῷ, οφρ' απολοιτο. Z. 170.
—θεοὶ δ' επὶ παντες εκεινῳ
αλληκτον γελωσι, μαλιστα δὲ πενθερη αυτή. Call.3.149.
Syn. Κηδεστης, ἑκυρος—ἑκυρα.
*Phr. Μνηστευματα, *vel*, γαμους προσθείς. Eurip.*
Πενθεροφθορος. socerum perdens.
γαμβροκτονον ῥαισοντα πενθεροφθοροις
βουλαῖς αναγνοις,— Lycoph. 161.
Πενθεσιλειᾰ. Amazonum regina.
παρθένον ωδυροντο δαΐφρονα Πενθεσιλειαν. Tryph. 35.
Epith. Αρηϊς, αινη, αγαυη, θοα, εσθλη, εκπαγλος, θρασυφρων, οβριμοθυμος, πολυστονος, τλημων.
Phr. Αρεος ακαματοιο βαθυκνημιδα θυγατρα·
δεινην Πενθεσιλειαν επι πτολεμον μεμανῖαν. Cal.
—χαλκομιτρου (θῆσσαν) στρηροῦς κορης. Lyc. 997.
—θεῶν επιειμενη εἶδος. Cal.
Πενθεύς. rex Thebarum.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἳ δ' εδιωκον.Theoc.26.16.
Epith. Αυχηεις, ατασθαλος, αθεμιστος, αινοπαθης, αυτοκυλιστος, ἑλιξ, βαρυμηνις, δυσμορος, θρασυς, κορυθαιολος, ἡδυμανης, οιστρομανης, χοροιτυπος, ωκυμορος, ταυρειος.
Phr. Καὶ Πενθηα τυραννον Εχιονιδην τρομεουσαι. Opp.
—φονιον γιγαντ' αντιπαλον.—τὸν αθεον, ανομον,
αδικον Εχιονος γονον γηγενῆ. Eur.
—αθεμιστος αναξ.—ἁβρος ὁδιτης. Nonn. V. ad v. Βακχικος.
Πενθεω, Πενθειω, Πενθημι. mœreo.
γαστέρι δ' ουπως εστὶ νεκυν πενθῆσαι Αχαιούς. T. 225.
τὸν τώ γ' ἑσταοτες πενθειετον, ουδεῖ δέ σφι. Ψ. 283.
ἧσθαι· επεὶ κακιον πενθημεναι ακριτον αιεί. τ. 120.
Syn. Αποπενθεω, διαπενθεω, καταπενθεω, γοαω, θρηνεω, οδυρομαι.
*Phr. Πολλαὶ δ' ἁπαλαῖς χερσὶ καλυπτρας
κατερεικομεναι, διὰ μυδαλεοις
δακρυσι κολπους
τεγγουσ' αλγους μετεχουσαι. Pers. 535.
πενθοῦσι γοοις ακορεστοτατοις. ib. 543.
—πατὴρ δὲ σὸς αυτόθι μιμνει
αγρῷ, ουδὲ πολινδε κατερχεται· ουδέ οἱ ευναὶ,
δεμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥηγεα σιγαλοεντα·
αλλ' ὁγε χεῖμα μὲν εὕδει, ὁθι δμῶες, ενὶ οικῷ,
εν κονι, αγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἶναι.
αυτὰρ επὴν ελθῃσι θερος, τεθαλυῖά τ' οπωρη,
παντη οἱ κατὰ γουνὸν αλωῆς οινοπεδοιο
φυλλων κεκλιμενων χθαμαλαὶ βεβληαται ευναί·
ενθ' ὁγε κεῖτ' αχεων, μεγα δὲ φρεσὶ πενθος αεξει,
σὸν ποτμον γοοων· χαλεπὸν δ' επὶ γῆρας ἱκανει.
οὕτω γὰρ καὶ εγὼν ολομην, καὶ ποτμον επεσπον·
ουτ' εμ' ενὶ μεγαροισιν εΰσκοπος Ιοχεαιρα
οἷς αγανοῖς βελεεσσιν εποιχομενη κατεπεφνεν·
ουτε τις οὖν μοι νοῦσος επηλυθεν, ἡτε μαλιστα
τηκεδόνι στυγερῇ μελεων εξείλετο θυμόν·
αλλά με σός τε ποθος, σά τε μηδεα, φαιδιμ' Οδυσσεῦ,
σή τ' αγανοφροσυνη μελιηδεα θυμὸν απηυρα. λ. 186.*
Πενθᾰλεος, Πενθημων, Πενθῐμος. luctuosus.
*—ἁ δ' Αφροδιτα
λυσαμενα πλοκαμῖδας ανὰ δρυμως αλαληται*
πενθαλεα, νηπεκτος, ασανδαλος·— Bion. 1. 22.
ονειροφαντοι δὲ πενθημονες
παρεισι δοξαι φερου-σαι χαριν ματαιαν. Agam. 429.
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθιμῳ κεκαρμένος. Orest. 458.
Syn. Πενθηρης, πενθικος, πενθητηριος, γοερος, πολυπενθης. [αξιοπενθης. Eur.]
Πενθημος, Πενθηρης, Πενθοφορος. Vid. Πενθας.
Πενθητηρ. qui luget.
σύ γε μὴν πολλῶν πενθητηρων-Τευξει— Sept. Th. 1070.
[Πενθητρῐᾰ. ας. ἡ. deploratrix.
Θησεῦ, παρειμι, σῶν κακῶν πενθητρια. Hipp. 805.]
Πενθος. Πενθημα. mœror.
ὦ ποποι, ἦ μεγα πενθος Αχαιΐδα γαῖαν ἱκανει. A. 254.
*παντολμε μῆτερ, δαΐαις εν εκφοραῖς
ανευ πολιτᾶν ανακτ',- Ανευ δὲ πενθηματων
ετλης ανοιμωκτον ανδρα θαψαι.* Choëph. 428. P.
Syn. Πενθεια, γοος, θρῆνος, συμφορα.
Epith. Ασχετον, αμετρητον, ανιηρον, αργαλεον, αμηχανον, αλαστον, ἄρρητον, αμειλιχον, αινον, αγρυπνον, βαρυ, δακρυοεν, δυσφορον, δυστλητον, δνοφερον, λυγρον, λευγαλεον, κρατερον, κελαινον, μεγα, μυριον, ολοον, πολυδακρυτον, ὑποβρυχιον, στυγερον, χαλεπον, φιλοτεκνον, ἑτωσιον. [κρυπτον.]
Phr. Πενθος αλαστον εχουσα μετὰ φρεσίν.— Hom.
Πεῐνῐᾰ. paupertas.
εχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Αΐδαο πυλῃσι
γινεται, ὃς πενιῃ εικων απατηλια βαζει. ξ. 157.
Syn. Πενιχροτης, αχηνια, αχρημόσυνη, απορια, πτωχεια, ενδεια, σπανις. Epith. Κακη, κακεστατος, δειλη, βαρυνουσος, καρφαλεα, οϊζυρα, χαλεπη, πολυπλαγκτος, αργαλεα, γυιοτακης. κατηφης, λιμηρα, λεπτη, λυγρα, δυσλεκτος.
Phr. Σοφιη αυτοδιδακτος. Nonn.
μηδεποτ' ουλομενην πενιην θυμοφθορον ανδρὶ
τετλαθ' ονειδειζειν, μακαρων δοσιν αιὲν εοντων. Hes.
δεινὴν εκ πατερων πενιην ακτημονα κλαιων.
ἁ πενια,—μονα τὰς τεχνας εγειρει—
αυτὰ τῶ μοχθοιο διδασκαλος· ουδὲ γὰρ εὕδειν
ανδρἀσιν εργατιναισι κακαὶ παρεχοντι μεριμναι. Theoc.
ουλομενης πενιης κῦμα παλιρρόθιον. Ep.
τὸν ταλαν' αργαλεῃ τειρομενον πενιῃ. Dolsc.
ευκαταφρονητόν εστι πενια,— Ath. 10.
πενιαν τ' αλυπον μᾶλλον, ἢ πλοῦτον πικρον. Men.
ανδρ' αγαθὸν πενιη παντων δαμνησι μαλιστα.
ἡ πενιη δὲ κακῷ συμφορος ανδρὶ φερειν. Theog.
μηδὲ κατηφης-Πενια μελαθροις εγχριμπτομενα,
παρὰ γᾶν ἑλκοι φροντιδα θυμοῦ. Synes.
Πενιχρᾰλέος, Πενιχρός. pauperculus. Vid. Πενης.
καὶ ψαιστῶν ολιγων δραγμα πενιχραλέον. Gætul. *An*. ii.166.
ὥστε τευ ἢ παρὰ παμπαν ανειμονος, ηὲ πενιχροῦ,
ᾧ ουτε χλαῖναι καὶ ῥηγεα πολλ' ενὶ οικῳ. γ. 348.
Πενομαι. facio. 2. pauper sum.
ὡς οἳ μὲν τὰ πενοντο κατὰ στρατόν· ουδ' Αγαμεμνων. A.318.
—φιλοι δ' αμφ' αυτὸν ἑταῖροι-Εσσυμενως επενοντο. Ω. 124.
Syn. Ενεργεω, πρασσω.—πονεω.—κατασκευαζω.—πενητευω. ασχολεω. καμνω.
Πενοῦμαι. pauper fio.

αυτὸς πενωθεὶς, τοῖς εχουσι μὴ φθονει. Sent.
Πεντάγαμβρος. quinque generos habens.
νυμφεῖα πενταγαμβρα δαισασθαι γαμων. Lyc. 146.
Πενταθλευω, Πενταθλεω. quinque certaminum generibus certo.
ἡ πενταθλευων ενθα Διὸς τεμενος. Xenophon. ap. Ath. p. 413. f.
ουτ' ει πενταθλεῖν, ουτε παλαισμοσυνην. ib. 414. b.
Πενταεθλον, Πενταθλον, Πενταεθλιον. (sc. ἀγώνισμα.) quinquertium.
δρομων διαυλων πενταεθλ', ἁ νομιζεται. Soph. El. 693.
—ἁρπαλεαν-Δοσιν πενταεθλιου— Pyth. 8. 94.
Πενταεθλος, Πενταθλος. (*ap. Damm. in neutro gen.*) quinquertium.
ευδοξος αειδεται Σω-γενης μετὰ πενταεθλοις. Nem. 7. 12.
Πενταετες. *adv.* per quinque annos.
ουδ' ει πενταετές γε καὶ ἑξαετὲς παραμιμνων. γ. 115.
Πενταετηρις, Πεντετηρις. ἡ. quinquennium. *lexicc.*[1]
*καὶ μεγαλων αεθλων ἁγνὰν κρισιν
καὶ πενταετηριδ' ἁμᾶ
θῆκε ζαθεοις επὶ κρημνοῖς Αλφεοῦ. Olymp. 3. 37.*
ακροθινα διελὼν εθυε, καὶ πεντα-
ετηριδ' ὅπως αρα εστασεν ἑορτὰν,
εν Ολυμπιαδι πρωτᾳ νικαφοριαισί τε. ib. 10. 69.
Πενταετηρος, Πενταετης. quinquennis.
αρσενα, πενταετηρον, (βοῦν) ὑπερμενεϊ Κρονιωνι. Η. 315.
Syn. Πεντετηρος, πεντετης.
Πενταιχμος. quinque cuspides habens. [*An.* iii. 86.
σοὶ τοδε, πενταιχμοισι ποδῶν ὡπλισμένον ακμαῖς. Paul. Sil.
Πεντάκῐς. *adv.* quinquies.
ἰὼ Πρασιαι τρισαθλιαι, καὶ πεντακις,
καὶ πολλοδεκακις[2], ὡς απολεῖσθε τημερον. Pac. 242.
Πεντάκοσιοστος. quingentesimus. —ει μὴ τῶν εμῶν
τὴν πεντακοσιοστην κατεθηκας τῇ πολει. Eccles. 999.
Πεντάλεκτρος. quinque lectos habens.
τῆς πενταλεκτρου Θυαδος Πλευρωνιας. Lycoph. 143.
Πεντάμετρος. qui est quinque metrorum.
—καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμετρου. Ath. 13.
*Πενταρράγος, *vel* Πενταρρώγος. ὁ ἡ. quinque acinis constans.
κεὐοινου σταφυλῆς εχ' αποσπάδα πενταρραγον. Leon. *Tar.*-
Πεντὰς, ἄδος. ἡ. quinarius numerus. [An. i. 223.*
πεντάδα τῆς σταφυλης ευρωγεα,— Gætul. *An.* ii. 166.
Πενταστῐχος. quinque ordinibus constans. [416.
αρχὴ γραμματικῆς πενταστιχός εστι καταρα. Pallad. *An.* ii.
Πεντάφυὴς, έος. ὁ ἡ. quintuplex, quinus.
* τῇ μὲν ερημοκομης κεῖται καὶ χῆρος οδοντων
κορσῃ· τῇ δὲ χερῶν* πενταφυεῖς ονυχες. Philipp. *An.* ii. 230.
Πεντάχᾰ. *adv.* quinque modis.
πενταχα κοσμηθέντες, ἁμ' ἡγεμονεσσιν ἑποντο. Μ. 87.
Syn. Πενταχῶς, πενταχῇ.
Πεντε. quinque.
αυτὰρ ὁ μοῦνος ενην μετὰ πεντε κασιγνητῃσιν. Κ. 317.
*Πεντεκτενης, Πεντεκτενος. quinque pectinibus textus.
πεντεκτενῆ μὲν, καὶ περινησα πορφυρᾳ. Menand. *fr.* Bœot.
περινήσσα, καὶ περιλευκα, καὶ πεντεκτενα. Antiph. ap. Poll.
—*Vid. Bentl. in* Menand. *loc. cit.*
Πεντεμορφος, ου. ὁ ἡ. in quinque, vel multas, formas conversus.
εγημεν ὡς εγημεν αφθογγους γαμους,
τῇ πεντεμορφῳ Θετιδι συμπλακεὶς ποτέ. Soph. *fr.* Troïl.*
Πεντεπικαιδεκᾰτος. decimus quintus.
ισος εμιμνε τυπος πεντεπικαιδεκατῳ. Agath. *ap. Anthol. p.* 126.
Πεντεσῡριγγος. quinque fistulas habens.
δῆσαί σ' εκελευε πεντεσυριγγῳ ξυλῳ. Equit. 1046.
Πεντετάλαντος, (δικη). lis qua de quinque talentis certatur.
ὁτι πεντεταλαντος διαγεγραπταί μοι δικη. Nub. 772.
Πεντετης. quinquennis.
αὗται μέν εισι πεντετεις· γεῦσαι λαβών. Acharn. 187.
Πεντετριαζω. quinquies vinco, *propr.* in quinquertio.
πρῶτος εκηρυχθην πεντετριαζόμενος. Lucill. *An.* ii. 319.

1. Pro adjectivo feminin. potius habendum censeo, et vertendum, *quinquennis*.
2. Scriptum fortasse oportuit, πολλαδεκάκις.

Πεντηκοντᾰ. quinquaginta.
τῶν μὲν πεντηκοντα νεες κιον· εν δὲ ἑκαστῃ. Β. 509.
Πεντηκοντάκᾰρηνος. quinquaginta capita habens. V. Κερβερος.
Πεντηκοντογῡος. qui quinquaginta jugera habet.
—τεμενος περικαλλὲς ἑλεσθαι,-Πεντηκοντογυον·— Ι. 575.
Πεντηκοντορος, (ναῦς) quæ quinquaginta remis agitatur.
καί σε μὲν, ποτνι', Αργεια
πεντηκοντορος οἶκον αξει. Iph. T. 1124.
Πεντηκοντάπαις, Πεντηκοστοπαις. 50 liberos habens. Vid. Δαναος.
πεμπτη δ' απ' αυτοῦ γεννα πεντηκονταπαις. Prom. 852.
Πεντηκοσιοι, αι, α. quingenti.
εννεα δ' ἑδραι εσαν, πεντηκοσιοι δ' εν ἑκαστῃ. γ. 7.
*Πεντηκοστολογος. quinquagenarius.
—a. τριποδες οὗτοι πεντε σοι, [p. 49. c.*
καὶ πεντε. b. πεντηκοστολόγος γενησομαι. Eubul. ap. Ath.
Πεντοζος, (χεῖρ.) qui in quinos ramos dispergitur.
μηδ' ἀπὸ πεντοζοιο, θεῶν ενὶ δαιτὶ θαλειῃ
αὖον ἀπὸ χλωροῦ ταμνειν αιθωνι σιδηρῳ. Hes. ε. 740.
Πεντοργυιος. qui quinquaginta ulnarum est. [*An.* ii. 331.
Τιμομαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντοργυιος εχωρει-Οἶκος,—Lucill.
Πεντωβολος. quinque obolorum. [795.
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' εν Αρκαδιᾳ πεντωβολον ἡλιασασθαι. Equit.
Πεπαινω. *excoquo et ad maturitatem perduco. *item*, maturesco. 2. mitigo. Arist. Vesp. 646. Πεπαινομαι. calefio.
ἡνικ' ἂν αχετας-Αιδῃ τὸν ἡδὺν νομον
διασκοπῶν ἡδομαι-Τὰς Λημνιας αμπελους,*
ει πεπαινουσιν ηδη. Pac. 1159.
καὶ ταχὺ χρὼς επὶ χρωτὶ πεπαινετο,—Theoc. 2. 140.
Syn. Αφεψω, πεπτω. μαλασσω.—περκαζω. θαλπομαι.
Πεπαιρω. *dono et exhibeo. Damm. c. 1986. *Mallem in l. c. legere,* πεπορεῖν. *Vid. omn. Heyn.*
τὺ δὲ σαφα νιν εχεις*, ελευ-
θερᾳ φρενὶ πεπαρεῖν. Pyth. 2. 104.
Syn. Ποριζω, παρασκευαζω.
*Πεπαιτᾰτος. maturrimus. —a. εἶδές ποτε
πεινῶσιν ανθρωποις απιους παρακειμενας
εν ὑδατι πολλῷ; b. πολλάκις δηπου. τί οὖν;
a. ουκ οὖν ἑκαστος εκλεγομενος λαμβανει
τῶν επινεουσῶν τὴν πεπαιτατην αεί;
b. δηλονότι.— Alexis ap. Ath. p. 650. c.*
Πεπαιτερος. maturior.
καὶ δὴ μὰν απιοιο πεπαιτερος,— Theoc. 7. 120.
Syn. Χαυνοτερος.
*Πεπᾰνος, η, ον. maturus.
καὶ πεπανων βοτρυων ῥᾶγα κομισσαμενη. Epigon. *An.* ii. 306.*
Πεπᾰρηθος. ins. maris Ægæi, una Cycladum.
Αιγαὶ, Πειρεσιαι τε καὶ αγχιαλη Πεπαρηθος. Hom. Ap. 32.
Σκῦρός τ' ηνεμοεσσα, καὶ αιπεινὴ Πεπαρηθος. Dion. 521.
* Epith. Ευοινος, ευβοτρυς.*
Πεπειρος. maturus, mitis.
κνιζῃ τις ηδη καὶ πεπειρα γινομαι. Anac. 101. (*fr.* 45. Fisch.)
Syn. Πεπανος, λιπαρος, ὡριμος, εφωριος, ακμαῖος.
Πεπερι, εως. το. *item*, Πεπερις. piper. [Ther. 876.
—ἢ πεπεριν κοψας νεον, ἢ ἀπὸ Μηδων-Καρδαμον— Nic.
* δεῖ περϊοντα πεπερῖ καὶ καρπὸν βλιτου
ζητεῖν·— Antiph. ap. Ath. p. 66.
κοκκον λαβοῦσα Κνιδιον ἢ τοῦ πεπεριδος[3]. Eubul. ibid.
Πέπληγω. "*verbum ortum ex perf. med.* πέπληγα, *a* πλήσσω, "percutio, tundo, *et hinc est imperf.* ἐπέπληγον. *est vox* "Ἰώνων *et Syracusanæ dialecti. Eadem ratione fiunt nova* "*verba* λελάθω, πεποιηκω, πεφυγω, λελαβω, κεκαμω," *quibus adde* πεπαρεῖν, *aut potius* πεπορεῖν, &c. Vid. Damm. c. 1966.*
πεπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμοκλησάν τ' επεεσσιν. Ψ. 363.
*—χερσὶ δὲ πᾶσαι-Στηθεα πεπληγοντο,— Σ. 31.
Πέπλος, ου. ὁ. "quævis vestis ampla et lata. 2. materia ad "vestes faciendas. *In specie vero* γυναικεῖον ἱμάτιον, *cor-*

3. Ita citat Steph. Thes. in v. Sed apud Schweigh. et alios, credo, est πεπέριως.

"pus proxime tegens; peplum, indusium. *Recentiores dicunt et τὸ Πεπλον*[1], *et Πεπλωμα.*" *Damm.* c. 2008, 9.*
πεπλον δ', ὁστις τοι χαριεστατος ηδὲ μεγιστος
εστιν ενὶ μεγαρῳ, καί τοι πολὺ φιλτατος αυτῃ. Z. 271.
θυῆρα καινῷ καινὸν εν πεπλωματι. Trach. 622.
*—επὶ χροῒ πεπλα βαλόντες. Nonn.—θεσκελα πεπλα. Ep. ἀδ.
SYN. Ἱματιον, περιβολαιον. [343.*
EPITH. Αμβροσιος, ἀβροπηνος, ἁλιπορφυρος, αναιμακτος, βαθυς, ευῦφης, ευνητος, ευποιητος, οινωψ, εανος, λεπτος, μαλακος, κυανεος, θεοκμητος, νεοκλωστος, ποικιλος, πορφυρεος, περικαλλης, ποικιλονωτος, παμποικιλος, πολυδαιδαλος, πολυγληνος, ῥωγαλεος, ασκηθης, φαεινος, χαλκειος, χρυσυφης, χιονωδης. [γερων. Theoc. πολυμῖτος. Æsch.
PHR. Πεπλων χλιδή. Eur.]
—φαεινοτερον πυρὸς αυγῆς. Hom.
καὶ λινεῳ πεπυκαστο πολυτρητῳ χροα πεπλῳ. Nonn.
παντα περιξ εκαλυψε ποδηνεκεῖ χροα πεπλῳ.
—πολυσπαθεων μελεδημονα κερκιδα πεπλων. Ep.

Πεπνῦμενος. spiritu et perspicacia præditus. Vid. Πνυμι.
κηρυξ Ιδαῖος πεπνυμένα μηδεα ειδώς. H. 278.
SYN. Συνετος, σωφρων.

Πεποιθα. *præt. med. a* Πειθομαι.
μαρναμενοισι πεποιθα σαωσεμεναι νεας ἁμάς. N. 96.

*Πέπρωμενη, (*sc.* μοῖρα.) fatum. Vid. Μοῖρα.
—ἡ πεπρωμενη δ' αγει
θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' εμὴν εν ηματι. Hec. 43.
SYN. Ἡ Ειμαρμενη.
PHR. Αλλ' ουτε πολλὰ τραυματ' εν στερνοις λαβὼν
θνησκει τις, ει μὴ τερμα συντρεχει βιου,
ουτ' εν στεγῃ τις ἡμενος παρ' ἑστιᾳ
φευγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μορον. Æsch. ap. Euseb.

Πέπρωται[2]. fato destinatum est. [Præp. Evang.
εφ' ἧς δ' εχεις, Ορεστα, φασγανον δερῃ,
γῆμαι πεπρωταί σ' Ἑρμιονην·— Orest. 1669. P.
οὕνεκα οἱ πεπρωτο εῷ ὑπὸ παιδὶ δαμηναι. Hes.
SYN. Ειμαρται. *hinc Participium,*

Πεπρωμενος. fatalis, fato destinatus.
ὁπποτερῳ θανατοιο τελος πεπρωμενον εστιν. Γ. 309.
*κοραι, μελπετ' εμὸν γαμον,
τὸν πεπρωμένον ευνᾳ ποσιν εμεθεν. Troad. 339.*
SYN. Ειμαρμενος, ὡρισμενος.

*Πεπτός. coctivus. Πεπτα. τα. placentæ.
καὶ πεπτὰ καὶ κροτητά· τῆς ξουθοπτερου
πελανῳ μελισσης αφθονως δεδευμένα. Eur. *fr.* Cress. ix.*

Πεπτω, Πεσσω. coquo, pinso.
ὁ πλακοῦς πεπεπται, *σησαμοῦς ξυμπλαττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξαπαντα·— Pac. 869.
τῇ ὁγε παρκατελεκτο,* χολον θυμαλγεα πεσσων. I. 561.
αλλ' αιεὶ στεναχω καὶ κηδεα μυρία πεσσω. Ω. 639.
SYN. Αναπεπτω, διαπεπτω, εκπεπτω, καταπεπτω, συμπεπτω, πεπαινω, καθεψω, ματτω.—παρηγορεω, πραΰνω, συνεχω, θεραπευω, καταδαπαναω.

Πεπων, ονος. ὁ ἡ. maturus. 2. ignavus.
ὦ πεπονες, κακ' ελεγχε', Αχαιΐδες, ουκ ετ' Αχαιοί. B. 235.
ορσε, πεπον Καπανηϊαδη, καταβησεο διφρου. E. 109.
SYN. Εκλυτος, ασθενης.—προσηνης, προσφιλης.

Περαιβοί, et Περραιβοί. natio Thessala.
τῷ δ' Ενιῆνες ἑποντο, μενεπτολεμοι τε Περαιβοί. B. 749.
ὁριζομαι δὲ τηνδε Περραιβων χθονα. Æsc. Suppl. 264.

Περαινω. finio, perficio. Vid. Πειραινω.
διδωσι δ' αυτῷ τίς; περαινέ μοι λογον. Med. 701.
SYN. Αποπεραινω, διαπεραινω, εκπεραινω, περατοω, τελεω, τελειοω, εξαννω, αποπληροω.

Περαιοω. transmitto.
αλλ' ιομεν, μὴ φθεωσι περαιωθέντες εκεῖνοι. ω. 436.
SYN. Διαπορθμευω, περαω, περαινω.

Περᾶ, Περᾶν, Περην, Περαιτερω, Περᾶθεν, Περατηθεν. trans.
a. ουκοῦν ἅ γ' ἥξει καί σε χρὴ λεγειν εμοί.
b. ουκ ἂν περᾶ φρασαιμι.— Œd. T. 342. B.
—επεὶ περαν-Περῶσιν ηδη. Œd. C. 940. (885. Br.)
Λοκρῶν, οἱ ναιουσι περην ἱερῆς Ευβοιης. B. 535.
γυναῖκες, ὡς δεδοικα, μὴ περαιτερω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πανθ', ὅσ' αρτιως εδρων. Trach. 676.
—ἢ περα-θεν ἁλιῳ πλατᾳ. Heracl. 83.
τὴν δὲ νεον Τιτηνις ανερχομενη περατηθεν. Apoll. 4. 54.

Περαντῐκός. efficiendi vim habens.
ξυνεργκτικὸς γάρ εστι, καὶ περαντικός. Equit. 1375.

Περᾰς, ατος. το. finis. Vid. Πεῖραρ.
μὴ πιστευε ταχιστα, πρὶν ατρεκεως περας οψει. Phoc. 75.
SYN. Περατη, περασις, τελος, τερμα, ενεργημα. τὸ εσχατόν. *τεκμαρ, τεκμωρ. EPITH. Θυμηδες.

Περᾰσιμος. permeabilis.
ἁπας μὲν αὴρ αετῳ περασιμος,
ἁπασα δὲ χθὼν ανδρὶ γενναιῳ πατρις. Eur. *fr. inc.* xxxvii.*

Περᾰσις. transitus. —αλλά μοι, θεαὶ,
βιου, κατ' ομφὰς τὰς Απολλωνος, δοτε
περασιν ηδη και καταστροφήν τινα,
*ει μη δοκῶ τι μειονως εχειν, αεὶ
μοχθοις λατρευων τοῖς ὑπερτατοις βροτῶν.* Œd. C. 101.
SYN. Περας, τελευτη.—διοδος.

Περᾰτη[3]. finis.
νυκτα μὲν εν περατῃ δολιχην σχεθεν, Ηῶ δ' αὖτε. ψ. 242.
—χαροπὴ ὑπολαμπεται ηως
εκ περατης ανιοῦσα,— Apoll. 1. 1281.
EXP. Το ὑπο γὴν ἡμισφαιριον. ανατολη. *immo potius, τὸ δυτικὸν πέρας ὠκεανοῦ.*

Περᾰτοω, Περατοῦμαι. Vid. not. ad v. Πεπρωται.

Περαω. f. ᾱσω. transeo. 2. supero. 3. vendo.
ἡ δε μαλ' αργαλεη περααν· σκολοπες γὰρ εν αυτῇ. M. 63.
ουτ' ομβρος περαασκε διαμπερές· ὡς αρα πυκνοι. ε. 480.
†ἥξεις δ' Ὑβριστην ποταμὸν ου ψευδωνυμον,
ὃν μὴ περασῃς. ου γὰρ ευβατος περᾶν. Prom. 716. 789.
SYN. Διαπεραω, πειρω, περαιοω, διειμι, διεξειμι, ὑπερβαινω, πλεω.

*Περγᾰμῖα, *sc.* πολις *seu* ακροπολις. a sequ.
εἷλε δε (*sc.* Hercules) Περγαμιαν, πεφνεν δὲ σὺν κεινῳ (Telamone) Μεροπων κ. λ. Isth. 6. 45.

Περγᾰμος, ου. ἡ. arx Ilii. "*Recentiores dixere* τὸ Περγαμον ἢ τὰ Πέργαμα: *immo et per tropum omnes* ἀκροπολεις *vocarunt* Περγάμους ἢ Πέργαμα. Pind. Ol. 8. 55. Eur. Phœn. 1105, 1183. *ubi mœnia in genere sic vocari videntur.*" Damm.*
ὡς ειπὼν, αυτὸς μὲν εφεζετο Περγαμῳ ακρῃ. E. 460.
ει τἀπὶ Τροιᾳ περγαμ' αἱρησοιμ' ιών. Philoc. 356.
EPITH. Ζαθεα, ερατη, ἱερα.

Περγασῖδης. *Patronym.* —Δηϊκοωντα
Περγασιδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριαμοιο τεκεσσι-Τῖον,—E. 536.

Περγη. metropolis Pamphyliæ.
νησων μὲν Δολιχη, πολιων δέ τοι ευαδε Περγη. Call. 3. 187.

*Περδῖκιον. το. perdicula. *dimin. a sequ. item,* herba quæ et ἑλξίνη dicitur.
αλεκτρυονιον, φαττιον, περδικιον. Ephippus (*non* Philippus) *Comicus* ap. Ath. p. 358. f.*

Περδιξ, ῖκος[4]. ὁ ἡ. perdix, avis.
περδικες θοῦροι δὲ πυρωδεες, αιολοδειροι. Opp. κυν. β.
ουκέτ' αν' ὑλῆεν δριος ευσκιον, αγρότα περδιξ,
ηχησσαν ιεὶς γῆρυν απὸ στοματων,

---

1. At πέπλον longe minus in usu est, quam πέπλωμα. Hoc enim apud Euripidem et Aristophanem, æque ac Sophoclem, reperitur; illud nonnisi in Nonno et Epig. comperi.

2. Volunt Lexicogg. positum esse pro πεπεράτωται, quod mihi quidem non liquet. Cur non ab antiquo quodam et inusitato themate, περόω?

3. Vox hæc id videtur denotare, quod nos, vocabulum Græcum mutuantes, dicimus, *the horizon.* Apud Damm. (c. 1973.) est πέρατος, η, ον.

4. Notat Athenæus, p. 388. f. penult. genit. quandoque brevem esse: σηπίας τ' ἄγον νεούσας, περδῖκας τε πετομένους. Epicharm. ibid.

* θηρευσεις βαλιους συνομηλικας εν νομῳ ὑλης·
ψχεο γὰρ πυματαν εις Αχεροντος ὁδόν. Simmias, *An.* i.
EPITH. Αελλοπους.—ευμορφος, πανουργος. [204.*

Περδω, Περδομαι. pedo.
Αγυῤῥιος δ' ουχὶ διὰ τουτον περδεται; Plut. 176.
SYN. Αποπερδω, καταπερδω, βδεω.
PHR. Τὸν πρωκτὸν ηχεῖν ὑπὸ βιας τοῦ πνευματος. Ar.

Περθω. vasto.
ηματι τῷδε πολιν περσειν Τρωων αγερωχων. Φ. 584.
SYN. Διαπερθω, εκπερθω, πορθεω, καταβαλλω, ανατρεπω, δηϊοω, φονευω.
* PHR. Μή μοι πολιν γε πρυμνόθεν πανωλεθρον
εκθαμνισητε δηαλωτον, Ἑλλάδος
φθογγον χεουσαν, καὶ δομους εφεστιους. Sept. Th. 71.

Περῐ. *præp. regens tres casus. cum genit.* de, pro, propter, super, supra. *dat. et abl.* circa, circum, ad. *cum accus. magis localiter*, circa, circum, ad, prope. *Sæpe absolute ponitur sine casu, aut sine verbo cum quo componi debeat. sæpissime est adverbialiter.* maxime, valde, super omnia,* pro περισσῶς.
ηντησ', ουδὲ ιδον· πέρι δ' αλλων φασὶ γενεσθαι. Δ.375.

Περιαγνυμι. circumfringo.
—αλλ' Ἑκτορος ανδροφονοιο,
Τρωσὶ κελευοντος, περιαγνυται,— Π. 78.
SYN. Περιρηγνυμι, περικλαω, περικαταγνυμι, συντριβω.—περιηχεω.

Περιᾰγω. circumeo. —a. βλεπε νῦν ανω.
b. βλεπω. a. περιαγε τὸν τραχηλον. *b. νὴ Δια,
απολαυσομαί τί γ', ει διαστραφησομαι.* Av. 177.
SYN. Εμπεριαγω, περισυρω, στροβεω, κυκλοω, περιφερω, περιτρεπω, περιελαυνω, περιοχεω, περιβαινω, περιηγεομαι, αναγω, καθιστημι, γυροω, περικυκλοω.

Περιαιρεω. aufero. περιελῶ σ' αλαζονειας. Equit. 290.
SYN. Αφαιρεομαι, καθαιρεω, αποδυω, παυω, περιελαυνω, περικοπτω, ὑποκοπτω, νικαω, περισυλαω, ῥιζοτομεω, απολεπτυνω, καταλισκω, περιτεμνω, ισχναινω, ελαττοω, μειοω, σμικρυνω.

Περιαλγής. qui valde dolet.
τὰς μὲν ετι βλυζοντι φονῳ περιαλγέϊ ποιας [Th. 497.*
*δρεψασθαι νεοκμῆτα, (τὸ γὰρ προφερεστατον αλλων.) Nic.

Περιᾰλειφω. circumlino.
τὰν τοῖσιν αντικνημιοις ἑλκυδρια περιαλειφειν. Equit. 902.
SYN. Περιχριω.

Περιαλλᾰ. *adv.* eximie.
—παντες δ' αρα θυμὸν ετερφθεν
αθανατοι, περιαλλα δ' ὁ Βακχειος Διονυσος. Hom. xviii. 45.
SYN. Εξαιρετως, επισημως, περιαλλως, ὑπερβολικῶς, εξοχως.

*Περιαλλος, ου. ὁ ἡ. aliis præstans.
—ὦ περιαλλων—Γλωττισμῶν,—Philodem. *An.* ii. 88.*

Περιᾰλουργός. circumpurpuratus.
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς. Acharn. 856.
SYN. Περιαλουργης, βεβαμμενος, βαθυς.

Περιαμμᾰ. το. quod circumnectitur alicui.
*Ἑρμογενη τὸν ιατρὸν ιδὼν Διοφαντος εν ὑπνοις
ουκ ετ' ανηγερθη,* καὶ περιαμμα φερων. Lucill. *An.* ii. 324.
SYN. Περιαρτημα, περιαπτον.

Περιαμπισχω, Περιαμπεχω. obtego.
δεδοικά σ', ουδὲν δεῖ περιαμπισχειν[1] λογους. Med. 282.
SYN. Κρυπτω, αποκρυπτω, περιστελλω, φυλασσομαι, περιειλεω, περιβαλλω, περιδυω.

Περιᾰμῡνω, Περιαμυνομαι. protego.
σχησω αμυνεμεναι περὶ Πατροκλοιο θανόντος. P. 182.
SYN. Επαμυνω, περιβοηθεω, περιβαινω.

Περιανδρος. Corinthi tyrannus, unus e vii Sapientibus.
μηποτε λυπηση σε τὸ μή σε τυχεῖν τινος, αλλὰ
τερπεο πᾶσιν ὁμῶς, οἷσι διδωσι Θεός.
καὶ γὰρ αθυμησας ὁ σοφὸς Περιανδρος απεσβη,
ουνεκεν ουκ ετυχεν πρηξιος, ἧς εθελεν. Suid.
*Ξανθιππην Περιανδρου απεκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπυργου
σημαινε λαοῖς ερμ' εχων Κορινθου. Simonid. *Anal.* i. 143.*

Περιανθης. *vox e conject. nata.*
παρθενικαί τε, χοροῖς περιανθεσιν[2] ευφρονι θυμῷ
παιζουσαι χαιρουσι κατ' ανθεα μαλθακὰ ποιης. Hom. xxix. 14.
SYN. Ευανθης.

Περιαπτω. circumnecto. [590.
πολὺ τῆς πενιας πραγμ' αισχιον ζητεῖς αυτῷ περιαψαι. Plut.
SYN. Αναπτω, εναπτω, εξαπτω, εφαπτω, καθαπτω, προσαπτω, προσκταομαι, επιτιθημι, περιτιθημι, περιβαλλω.

Περιαρμοζω. circumapto.
τουτους ακριβωσητε περιηρμοσμεναι. Eccles. 274.

Περῐβαινω. circumeo.
ουτασαι, ουδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβησαν αριστοι. Ξ. 424.
SYN. Περιερχομαι, περιπολεω, περιλαμβανω, περιαμυνω, ὑπερμαχομαι.

Περῐβαλλω, Περιβαλλομαι. circumdo.
—ὁ γὰρ περιβαλλει ἁπαντας-Μνηστῆρας δωροισι,—ο. 17.
καλὸν, νηγατεον· περὶ δ' αὖ μεγα βαλλετο φᾶρος. B. 43.
πενιᾳ σὺν οικτρᾳ περιβαλεῖν σωτηριαν. . Herc. F. 304.
SYN. Ὑπερβαλλω, επιβαλλω, αντιπαραβαλλω, περιαπτω, προσλαμβανω, περιχλαινιζω, περισαγηνευω, περιδυω, περιστολιζω, περιφραττω, περιζωννυω, περιτιθημι, περιεχω, επικταομαι, περιϊστημι, αμπισχομαι, πειθω, εμπεριειμι, περικυκλοω, συγκυκλοω, περιπλεκω, στρεφω, περιερχομαι.

Περῐβᾱρις[3], *aut potius*, Περιβᾱριδες. *item*, Περιβαρα. Hesych. genus calceamenti muliebre, *inpr.* ancillarum.
*—σανδαλια τε τῶν λεπτοσχιδῶν
εφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' επεστιν ανθεμα· [l. vii. §. 87.*
νῦν δ' ὥσπερ ἡ θεραπαιν', εχω περιβαριδας. Cephis. ap. Poll.
τὰ κροκωτιδια, καὶ τὰ μυρα, καὶ περιβαριδες. Lysist. 48.

Περῐβᾱρυς. valde gravis.
βαρὺ, τὸ περιβαρυ κρυος εχειν. Eumenid. 161.

Περιβλεπτος. conspicuus.
—επεί τοι κοὐ περιβλεπτος βιος—Δουλης γυναικὸς,—Andr. 89.
SYN. Περιθεατος, περιοπτος, εποψιμος, ὁρατος, μεγας, ὑψηλος, περισημος, επισημος, εξοχος, ενδοξος.

Περιβλεπω. circumspicio.
τινοι' ἂν, ουδὲ τοὔνδικον περιβλεποις. Œd. C. 1051. (996. Br.)
SYN. Περισκεπτομαι, περιφρονεω, ανασκοπεω, περισκοπεω, περιαθρεω, αποβλεπω, περιλαμβανω.

*Περιβλητος, *habet contextus* Meleagri, Epig. 17. *sed rectius* πυριβλητος, qu. vid.*

Περιβληχρος. omnino debilis. *adv.* Περιβληχρον. *sed in l. c. divisim leg.* περὶ βλ.
ηματα μὲν στρευγοντο περιβληχρον βαρυθοντες
οδμῇ λευγαλεῃ— Apoll. 4. 620.

Περιβλυω. scatebris affluo.
κυματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλαδεσσι. ib. 788.
SYN. Περικλυζω, περιπλυνω.

Περῐβοηθεω. opitulor. [3. f.
ἡ τοῦ δυνασθαι περιβοηθεῖν τοῖς φιλοις. Antiph. ap. Ath. p.
SYN. Περιαμυνω, προσαμυνω, περικηδομαι.

Περῐβοητος. 1. decantatus. Vid. Περιβωτος. 2. *in l. l.* active *usurpatur.* μετὰ βοῆς καὶ οιμωγῆς επιών. Schol.
ὅς νῦν αχαλκος ασπιδων
φλεγει με περιβοητος αντιαζων. Œd. T. 201.
SYN. 1. Επιβοητος, διαβοητος, πολυθρυλλητος, ευκλεης.

Περῐβοιᾰ. Nom. feminæ Pr. [142.
—καὶ Περιβοια, Ακεσσαμενοῖο θυγατρῶν-Πρεσβυτατη.— Φ.

---

1. Παραμπέχειν post alios Porsonus. Quare περιαμπίσχειν stare non possit, multæ impediunt caussæ. Harum unam primus, opinor, detexit et explicuit Porsonus. "Tragici nunquam in Senariis, Trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium." Vide plura in l. l.

2. Hermann. habet εὐανθέσιν. Sed adject. ex ἄνθος compositum displicet, cum ἄνθεα tam cito subsequatur. Ruhnkenii σκαίρουσι pro, χαίρουσι, omnino amplectenda.

3. Penultimam hujusce vocis longam statuo, quamvis in nullum apud Poëtas locum inciderim, qui rem definiat. Sed affine est vocabulum τῷ, βηρίδες, de quo ita Hesych. Βηρίδες, ὑποδήματα, ἃ ἡμεῖς 'Εμβάδας λέγομεν: ubi, ut id obiter moneam, deesse videtur nomen populi, apud quem vox ista adhiberi esset solita.

—Περιβοια, γυναικῶν εἶδος αριστη,
ὁπλοτατη θυγατηρ μεγαλητορος Ευρυμεδοντος. η. 57.

Περιβολαιον. velamen.
επεὶ δὲ σαρκὸς περιβολαι[1] εκτησαμην
ἡβῶντα, *μοχθους, οὓς ετλην, τί δεῖ λεγειν; Herc. F.1269.*
Syn. Αναβολη, περιβολη, αμπεχονη, ενδυμα, επιβλημα, περιβλημα, περιζωμα.

Περῐβολή. amictus. 2. ambitus. 3. amplexus.
φερ', ες σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξιφος. Phœniss. 285.
τί δ', ἑπταπυργοι πῶς εχουσι περιβολαί; ib. 1095.
Syn. Περιβολαιον, περιστολη, επαγωγη.—φορημα.—περιπλοκη, περιπτυχη.—περιοδος.

Περῐβολος, ου. ὁ. *potius quam* Περιβολον. ambitus, septum.
ὡς δ' ηλθομεν σῶν περιβολον νεωριων. Helen. 1546.
Syn. Περιδρομη. 2. περιφραγμα, ἑρκος.

*Περῐβολος. *adj.* circumfusus.*
στεφεα περιβολα διδοτε, φερετε πλοκαμος ὁδε, καταστεφειν. Iph. A. 1477.
Syn. Περιπλοκος.

Περῐβοσκομαι. circumpascor.
ουδέ ποτε χθιζὸν περιβοσκεται ανθρακα τεφρη. Call. 2. 84.
τοσσα μὲν Αυσονιην περιβοσκεται εθνεα γαῖαν. Dion. 383.
Syn. Επιβοσκομαι, αποβοσκομαι, περινομευω, περιοικεω, περιναιεταω.

Περῐβρεμῶ, Περιβρεμομαι, Περιβρομεω. circumfremo.
βρασσομενον. στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρεμει ακτή. Apoll. 2. [323.
Αιγαιου ποντοιο πλατὺν πορον· ενθα τε κῦμα
ῥησσομενον νησοισι περιβρεμεται Σποραδεσσιν. Dion. 132.
ὡς δ' ὁτε λειρια καλὰ περιβρομεουσι μελισσαι. Apoll. 1. 879.
Syn. Περιβρυχομαι, περιφρυαττω.

Περιβρῦης. valde germinans, vel, florens.
νῆριν, πηγανιόν τε περιβρυὲς, εν δέ τε θυμβρης. Nic. Th. 531.

Περιβρῦχιος. circumfremens.
—περιβρυχιοισι-Περῶν επ' οιδμασι. Antig. 343.
Syn. Ηχωδης.

Περῐβωτος. *Ion. pro* περιβοητος. celebratus.
ξεῖνοι, τὴν περιβωτον εμὲ πτολιν, Ιλιον ἱρὴν,
*τὴν παρος ευπυργοις τειχεσι κληζομενην,
αιῶνος τεφρη κατεδηδοκεν. αλλ' εν Ὁμηρῳ
κεῖμαι, χαλκειων ἑρκος εχουσα πυλῶν.
ουκ ετι με σκαψει Τρωοφθόρα δουρατ' Αχαιῶν,
παντων δ' Ἑλληνων κεισομαι εν στοματι. Even. *An.* i. 166.*

Περῐγηθής. valde lætus.
μνησαθ' ὁμηλικιης περιγηθέος, οἷά τε κουρη. Apoll. 3. 813.
Syn. Περιχαρης.

Περῐγιγνομαι, Περιγινομαι. supersum, præsto.
μητι δ' ἡνιοχος περιγιγνεται ἡνιοχοιο. Ψ. 318.
Syn. Προγινομαι, περιειμι, ὑπαρχω, περιττευω, περιοικεω.

Περιγλᾰγής. lacte plenus.
σταθμῷ ἔνι βρομεωσι περιγλαγέας κατὰ πελλας. Π. 642.

Περιγληναομαι. circumspicio.
—ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνωμενος οσσοις
θὴρ αμοτος,— Theoc. 25. 241.
Syn. Περισκεπτομαι, περισκοπεω, περιβλεπω.

Περιγλωσσος, ου. ὁ ἡ. facundus.
εκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτεαις αρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περιγλωσσοί τ' εφυν. Pyth. 1. 79.

Περιγλῶχες. *leg. etiam divisim,* περὶ γλ. i. e. spicæ vel aristæ.
ἦμος δὴ κεγχροισι περιγλῶχες τελεθουσι. Hes. α. 398.

Περιγναμπτω. circumflecto.
αλλά με κῦμα, ῥοος τε, περιγναμπτοντα Μαλειαν. ι. 80.
Syn. Περικαμπτω, περιελισσω, περισπαω, περικλαω.

Περῐγρᾰφη. circumscriptio.
καὶ γὰρ δυ' εστὸν τωδε περιγραφὰ ποδοῖν. Choëph. 205.
Syn. Καταγραφη, διαγραφη, αναγραφη, περιηγησις.

*Περῐγρᾰφω. circumscribo; deleo; coërceo.

1. Occurrit eadem vox etiam vs. 549. neque alias in Euripide, aut alio quoquam poëta, quantum equidem reperire potui.

ἢ τὸ φιλεῖν περιγραψον, Ερως, ὁλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
προσθες, ἱν' ἢ λυσῃς τὸν ποθον, ἢ κερασῃς. Polemo, *An.* ii. [184.*

Περῐδαιομαι. ardeo.
ουδ' οιη καλῷ περιδαιομαι Ενδυμιωνι. Apoll. 4. 58.
Syn. Επιμαινομαι.

Περῐδειδω. pertimesco.
τῷ ῥα περιδδεισαν μενεα πνειοντες Αχαιοί. Λ. 508.
Syn. Καταδειδω, περιφοβοῦμαι.

Περῐδειπνον. cœna parentalis.
καὶ τὸ περιδειπνον τοῦ βιου λαμπρὸν ποιῶ. Ath. 9.

Περιδεξιος. ambidexter. 2. appositus, aptus.
ἡρως Αστεροπαῖος, επεὶ περιδεξιος ἦε. Φ. 163.
*2. νῦν δειξετον τὼ πισυνω-Τοῖς περιδεξιοισι
λογοισι, καὶ φροντίσι, καὶ-Γνωμοτυποις μεριμναις,
ὁποτερος αυτοῖν λεγων-Αμεινων φανησεται.* Nub. 949.
Syn. Δεξιος, αμφιδεξιος. 2. φρονιμος, ορθος.

*Περῐδερκομαι. circumspicio.
αφρογενοῦς Παφιης ζαθεον περιδερκεο καλλος. Ep. ἀδ. 248.*

Περῐδεσμᾰ. τα. vincula.
περιδεσμα δὲ, καὶ πολυβροχ' ἀμματων
ερεισμαθ',— Herc. F. 1035.
Syn. Δεσμος.—περιαμμα.

Περιδεω, Περιδεομαι. circumligo.
ὁταν καθῶμεν, ὃν περιδησομεσθ' εκεῖ. Eccles. 100.
Syn. Αναδεω, διαδεω, αμφιδεω, καταδεω, περιδεσμεω, περιαπτω.

*Περῐδηρῖτος, ου. ὁ ἡ. de quo contenditur; excellens.
καὶ περιδηριτον Κυπριδος εργασιην. Paul. Sil. *An.* iii. 71.*

Περιδῐδωμι. circumdo. *sed in l. c.* περὶ *pro* περισσῶς *ponitur.*
Δημοδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς περι δῶκεν αοιδήν. θ. 44.
Syn. Περιτιθημι, συντιθημι, περιβαλλομαι.

Περῐδῑνεω. instar vorticis circumago.
ὡς τὼ τρὶς Πριαμοιο πολιν περιδινηθητην. Χ. 165.
Syn. Περιοδευω, περιερχομαι, περιαγω, περιστρεφω, κυκλοω, περιειλεω, περικινεω.

Περῐδῑνης. qui vortice circumagitur.
γριπούς τε, πλωτῶν τε παγην, περιδινέα κυρτον. Ep. ἀδ. 128.

*Περῐδρομᾰς, ἀδος. ἡ. 1. *adj.* circumambiens. 2. *subst.* meretrix.
ἑστηκεν μιτρης γυμνὰ περιδρομάδος. Philodem. *An.* ii. 87.
Syn. 1. Περιειλας.*

Περῐδρομή. circum cursus.
*ενιαυσιον, πρὸς τοῖσιν εν Τροιᾳ δεκα
ετεσι·* διῆλθον δ' ἑπτὰ περιδρομὰς ετῶν. Helen. 782.
Syn. Περιτροπη, περιηλυσις, περιμετρον, περιβολη, περιοδος, περιοδεια, κυκλος, κυκλωμα, γυρος.

Περῐδρομος. circumcurrens; *it.* qui circumiri potest. 2. rotundus. 3. velox.
*ἔστι δέ τις προπαροιθε πολεος[2] αιπεῖα κολωνη,
εν πεδιῳ απανευθε,* περιδρομος ενθα καὶ ενθα. Β. 812.
πλῆμναι δ' αργυρου εισὶ περιδρομοι αμφοτερωθεν. Ε. 726.
Syn. Περιτροχος, περιφερης, στρογγυλος.

*Περῐδρομος, ου. ὁ. circumferentia, ambitus.
ιτυός τ' εν ευτορνοισι περιδρομοις ἱδρώς. Troad. 1197.*
Syn. Τεῖχος.

Περῐδρυπτω. circumcirca lacero.
αγκῶνάς τε περιδρυφθη, στομα τε, ῥῖνάς τε. Ψ. 395.
Syn. Αμφιδρυπτω, αποδρυπτω, καταδρυπτω.

Περῐδῦνω, Περιδυω. circumvestio.
δευτερον αὖ θωρηκα περὶ στηθεσσιν εδυνε. Hes. α. 124.
στηθεσι παμφαινοντας, επεὶ περιδυσε χιτῶνας. Λ. 100.
Syn. Εισδυω, εκδυω, περιτιθημι, περιβαλλω, αμπεχω. κρυπτω. αφαιρεω.

Περιειδεω, Περιειδω. (*inus.*) circumspicio.
κνωδαλον ὁ, ττι ιδοιτο· καὶ ιχνεσι γαρ περιῃδη. ρ. 317.
Syn. Ειδω, περιβλεπω. παριδεῖν.

*Περιειλᾰς, ἀδος. ἡ. idem qu. περιδρομάς, *n.* 1. [i. 477.
πεντε δὲ οἱ ζῶναι περιειλάδες εσπειρηντο. Eratosth. *Cyr. An.*

Περιειλεω, Περιειλω. circumvolvo.

2. Vulgo πόλεως, ex emend. Barnes. Recte edidit Heyn. πόλεος, e Codd. Lips. Vrat. A. Adhuc tamen ei scrupulus insidet. Ego vero vocem pronuntiandam censeo, quasi scripta esset, πολευς, quo pacto ἠγίνεον, Il. Σ. 493. pronuntiari debet ἠγίνευν.

ουκ οὖν εθελει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν ουδεὶς διὰ ταῦτα,*
αλλ' εν ῥακιοις περιειλομενος κλαει, καὶ φησὶ πενεσθαι. Ran.
Syn. Περιελισσω, συστρεφω. [1097. (68. B.)

Περιειμῐ. superior sum. 2. sum superstes.
τοσσον εγὼ περί τ' ειμὶ θεῶν, περί τ' ειμ' ανθρωπων. Θ. 27.
*ηθεῖαι, τίς δεῦρο νοος χρειώ τε κομιζει
δηναιὰς αὔτως; τί δ' ἱκανετον, οὔ τι παρος γε
λιην φοιτιζουσαι,* επεὶ περιεστε θεαων; Apoll. 3. 52.
Syn. Περιγιγνομαι, ὑπερεχω, ὑπερβαλλω, διαφερω, περιεχω. 2. περιλειπομαι, επιβιωμι.

Περιειμῐ. circumeo.
αλλαων περιειμι[1] νοον καὶ επιφρονα μῆτιν. τ. 326.
Syn. Εκπεριειμι, περιερχομαι.

Περιελισσω, Περιειλισσω. circum involvo.
*κνιση δ' ουρανὸν ἷκεν ελισσομενη περὶ καπνῷ. A. 317.

Περιελελιζω. circum motito.
ὡς αρα μιν ειπόντ' ελασεν μεγα κῦμα κατ' ακρης,
δεινὸν επεσσυμενον,* περὶ δὲ σχεδιην ελελιξεν. ε. 313.
Syn. Περιειλεω, περιτελλω, περικυκλιζω, περικυλινδεω, εγκυκλεω, ἑλισσω, ειλυω, ειλυφαω, περιαγω, περιπλεκω.

Περιεννυμῐ. circuminduo. Vid. Περιειμι.

Περιεργαζομαι. inaniter satago.
ει μή τι καινὸν αλλο περιειργαζετο; Eccles. 220.
Syn. Επιμελεομαι, πολυπραγμονεω.

*Περιεργος, ου. ὁ ἡ. curiosus; anxiam, *vel* nimiam, diligentiam adhibens.
Γραμματικῶν περιεργα γενη, ῥιζωρυχα μουσης
αλλοτριης.— Antiphan. *Anal.* ii. 205.

Περιεργως. *adv.* nimis accurate, supervacuo.
—a. ὡς δ' ἦν ηρμενη
βιου τιθηνη, πολεμια λιμοῦ, φυλαξ
φιλιας, ιατρὸς εκλυτου βουλιμιας,
τραπεζα— b. περιεργως γε, νὴ τὸν ουρανόν. [455. f.*
εξον φρασαι σοι τὴν τραπεζαν συντομως. Timocl. ap. Ath. p.

Περιερχομαι. circumeo.
τὸν δ' ανδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτυπος ἦλθε ποδοῖϊν. τ. 444.
Syn. Εκπεριερχομαι, περιειμι, περιπορευομαι, περινοστεω, περιφοιταω, περιοδευω, διοδευω, περιπολεω, διαβασκω, περιαγω, αμφιβαινω, περιϊστημι, ενεδρευω, εξαπαταω, σοφιζομαι, ὑπερχομαι.

Περιεχω. occupo.
εισωποὶ δ' εγενοντο νεῶν, περὶ δ' εσχεθον ακραι-Νῆες, — O. 653.
*μυρονται, κενεὸν σῆμα περισχομενοι. Perses, *An.* ii. 5.*
Syn. Περιπλεκω, περιλαμβανω, καταλαμβανω, περιστελλω, περιβαλλω, περιϊστημι, ανεχω, αμπισχομαι, περιϊσχομαι, περιδρασσω.

Περιζᾰμενῶς. *adv.* vehementer. —ουδέ τί σε χρὴ,
κερδαλέον περ εόντα, περιζαμενῶς κεχολῶσθαι. H. Merc. 492.
Syn. Ζαμενῶς, δεινῶς, σφοδρῶς, λαβρως.

Περιζεω. circumferveo.
*χθὼν μυχατων γυαλων κοιλωμασιν αεναον πῦρ
εὖτ' ἂν εχῃ,* φλοξὶν δὲ περιζειῃ κρυφιαισιν. Ep. ἀδ. 472.

Περιζωννυω, Περιζωννυμι. præcingo.
—αἱ νῆτταί γε περιεζωσμεναι,-Επλινθοφορουν, — Av. 1148.
Syn. Διαζωννυμι, καταζωννυμι, ανάζωννυμι, παραζωννυμι, εξαρταομαι, διασκευαζω, ἑτοιμαζω, διαδεω, περιεχω.

Περιζωστρα. fascia.
παντοτε πορφυρεησι περιζωστρησιν ἑλικταν. The. 2. 122.
Syn. Επιδεσμος, περιδεσμος, σπαργανον, τελαμων.

Περιηγής. *poët.* rotundus. —σὺ δ' Ευβοιηθε κατηεις
Κυκλαδας οψομενη περιηγεάς,— Call. 4. 198.
Syn. Περιδινητος, περιδινης, περιδετος, περιφερης, περιτροχος, πολυκαμπης, περιδρομος.

Περιημαι. circa sedeo.
ῥιμφα δὲ σῆμ' εχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ είατο παντη. Ω. 799.
Syn. Περικαθημαι, περιϊσταμαι, παρεδρευω.

Περιηρευς. Nom. Pr.
αυτὰρ επικλησιν Βωρῳ, Περιηρεος υἷϊ. Π. 177.

Περιηχεω. circumsono.
μεσσον επομφαλιον· περιηχησεν δ' αρα χαλκός. Π. 267.
Syn. Εξηχεω, κατηχεω, περικτυπεω, περιφωνεω, περιθρυλλεω, περιψοφεω, περιψιθυριζω. περιϊαχω.

Περῐθαλπης. *epith.* radicis. Nic. Th. 40. *Sed legend.* πυριθ.

Περῐθαμβής. vehementer stupore perculsus.
καὶ σφεας αμφιεπον περιθαμβέες· αυτὰρ ληςων. Apoll. 2. 1160.
Syn. Θαμβαλεος, εκθαμβος, αποπληκτος.—περιδεης, περιφοβος.

Περιθαρσής. valde fidens.
Αρηνηθεν εβαν, μεγαλῃ περιθαρσέες αλκῇ. ib. 1. 152.
Syn. Ευθαρσης, ευτολμος, παντολμος.

Περῐθετος. *sc.* κεφαλή. *Ang.* a wig. —ἠδὲ μὲν οὖν
κεφαλὴ περιθετος, ἣν εγὼ νυκτωρ φορῶ. Thesm. 265. (58. B.)
Syn. Προσωπειον. *περιθετή. *Vid. Poll.* l. 2. §. 35.*

Περιθεω. circumcurro.
αιχμὴ χαλκειη, περὶ δὲ χρυσεος θεε πορκης. Z. 320.
Syn. Περιτρεχω, περιερχομαι.

Περῐθρονιον. **immo* Περιθρονιος. qui circa thronum est. *Vid. Herm. in l.*
Αστερες ουρανιοι, Νυκτὸς φιλα τεκνα μελαινης,*
εγκυκλιοις δινῃσι περιθρονιοι κυκλεοντες. Orph. H. 6. 4.

Περῐθῡμος. ira valde accensus.
τελεσαι τὰς περιθυμους
καταρας βλαψιφρονος Οιδιποδα. Sept. Th. 730.
Syn. Δυσθυμος, θυμωδης.

Περῐθῡμως. *adv.* accenso animo.
—ὑπεγγυοι,-Μεμφεσθαι τοὺς γᾶς
νερθεν περιθυμως. Choëph. 38.
Syn. Ὑπερβαλλοντως, ὑπερθυμως.

Περιῐᾰχω. circumsono. Vid. Περιηχεω.
σμερδαλεον δὲ μεγ' ῴμωξεν· περὶ δ' ιαχε πετρη. ι. 395.

Περιῐστημῐ, Περιῐστᾰμαι. circumsto.
*οἱ δὲ, βοῆς αἴοντες, ἀμ' ηοῖ φαινομενηφιν
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
χαλκοῦ τε στεροπῆς· εν δὲ Ζεὺς τερπικεραυνος
φῦζαν εμοῖς ἑταροισι κακὴν βαλεν, ουδέ τις ετλη
μεῖναι εναντιβιον·* περὶ γὰρ κακὰ παντοθεν εστη. ξ. 266.
πολλὸς δ' ἱμεροεντα χορὸν περιϊσταθ' ὁμιλος. Σ. 603.
Syn. Εκπεριειμι, περιεχω, περιβαλλω, περιτιθημι, περικυκλοω, εγκαταλαμβανω, καθιστημι, περιαγω.—περικαθιζανω, περικαθιζω, προσκαθημαι, προκαθεζομαι, προσεδρευω, πολιορκεω, περισκεπαζω, αντιλαμβανομαι.

Περιῐσχομαι. contineo, comprehendo. Vid. Περιεχω.
*Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθένος, Ευρωπειη,
ὠϊσατ' ηπειρους δοιὰς περὶ εἷο μαχεσθαι,
Ασιδ', αντιπερην τε· φυην δ' εχον οἷα γυναῖκες.
τῶν δ' ἡ μὲν ξεινης μορφὴν εχεν· ἡ δ' αρ' εῴκει
ενδαπιη,* καὶ μᾶλλον ἑῆς περιϊσχετο κουρης. Mosch. 2. 7.

Περῐκαινῠμαι. vinco, supero.
ἣν ουδὲ κρατεροῖο πυρὸς περικαιννυται ὁρμή. Nic. Th. 38.

Περῐκαιω, Περικαιομαι[2]. —επεὶ περικαιεο πυρί. Call. 4. 201.
(κηρί. Bent.—δαιεο κηρί. Dawes.)
Syn. Περιφλεγω, διακαιω, κατακαιω.—επιμαινομαι.

Περῐκαλλής. perpulcer.
πὰρ δὲ οἱ Αντηνωρ περικαλλέα βησατο διφρον. Γ. 262.
Syn. Παγκαλος, λαμπρος, φαιδρος, δαψιλης. περικομψος.

Περῐκᾰλυπτω. obvolvo.
ολλὺς Αργειους, ὅτε δὴ περὶ νυξ εκαλυψεν. K. 201.
Syn. Κατακαλυπτω, επικαλυπτω, περιστεγω, περισκεπαζω, περισκεπω, περικρυπτω, περιπεττω, καταστεγαζω, περιστελλω.

Περῐκᾰτᾰβαλλω. circumjicio.
*ὡς αρ' εφη· τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξεχυτ' αυτίκα δακρυ·
νειόθι δ' αμφοτερῃσι περισχετο γουνατα χερσὶ,
σὺν δὲ καρη κολποις περικαββαλεν. ενθ' ελεεινὸν
αμφω επ' αλληλῃσι θεσαν γοον· ὦρτο δ' ιωὴ
λεπταλεη διὰ δωματ' οδυρομενων αχεεσσι.* Apoll. 3. 705.
Syn. Καταβαλλω, επικαταβαλλω, παρακαταβαλλω, περιβαλλω.

Περῐκᾰταγνῡμῐ. Περικαταγω. circumfringo.

1. Debebat hoc exemplum voci præcedenti fuisse appositum. Hic enim, uti illic etiam, *περίειμι* denotat, *superior sum.*

2. Verbum hoc usurpavit Chrysostomus, cum genitivo, de magno amore: (de Sacerdotio vi. c. 12.) sed in Poësi nondum inveni. Locus hic Callimachi gravi suspicione laborat.

ὦ Φαιδρια, ταυτας λαλεῖν εασομεν τοσαυτί; [356.
ου περικαταξαι τὸ ξυλον τυπτοντα χρῆν τιν' αυτάς; Lysist.
Syn. Περιαγνυμι, περιρηγνυμι, καταρρηγνυμι, περικλαω.

Περῐκᾰτᾰπιπτω. decido, incido.
ουτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικαππεσε δουρί. Apoll. 2. 833.
Syn. Αποπιπτω, περιπιπτω, καταπιπτω, καταφερομαι.

Περῐκᾰτᾰτῐθημῐ. colloco, alligo.
αυτίκα δ' ιοδνεκην χρυσῇ περικατθετο μιτρῃ. ib. 3. 156.

Περῐκειμαι. circumjaceo, &c.
*—επεὶ ουκ αρα τις χαρις ἦεν,
μαρνασθαι δηΐοισιν επ' ανδρασι νωλεμὲς αιεί.
ιση μοῖρα μενοντι, καὶ ει μαλα τις πολεμιζοι·
εν δὲ ιῇ τιμῇ ημὲν κακὸς, ηδὲ καὶ εσθλός.
κατθαν' ὁμῶς ὁ τ' αεργος ανὴρ, ὅ τε πολλὰ εοργώς·
ουδε τι μοὶ περικειται [1], επεὶ παθον αλγεα θυμῷ,
αιεὶ εμὴν ψυχὴν παραβαλλομενος πολεμιζειν.* I. 316.
Syn. Περιειμι.—περισσον εἶναι.

Περῐκειρω. circumtondeo.
—ουχ ὁρων την περικειρομενην. Ep. l. 7.

Περῐκηδομαι. curam gero.
ὡς τοτ' Οδυσσῆος περικηδετο κυδαλιμοιο. γ. 219.
Syn. Κηδομαι, προκηδομαι, επιμελεομαι.

Περικηλος. valde aridus.
αὖα παλαι, περικηλα, τά οἱ πλωοιεν ελαφρῶς. ε. 240.
Syn. Καταξηρος. περιφλεγης, πυρικαης, πυρικαυστος.

Περῐκιδνᾰμαι. circumspargor.
καλλιγαμοις λεκτροις περικιδναμαι·—Paul. Sil. *An.* iii. 92.

Περικῐονιος. epith. Bacchi. quod, cum domus Semeles arderet, hedera nata est in columnis, qua servatus est.
κικλησκω Βακχον περικιονιον, μεθυδωτην. Orph. H. 46. 1.

Περικῑων. *columnis suffultus. *item*, locus columnis septus. *Poll.*
—Θρῃκιον πελταν πρὸς Αθηνᾶς* πε-
ρικιοσιν αγκρεμασας θαλαμοις. Eur. *fr.* Erechth. vi.
Syn. Αμφικιων, ευκιων.

Περικλᾰδής. circumcirca ramos habens.
ἡ ὁσα φυλλα χαμᾶζε περικλαδέος πεσεν ὑλης
φυλλοχοῳ ενὶ μηνί·— Apoll. 4. 217.
Syn. Πολυκλαδος, πολυοζος.

Περῐκλαω. frango, illido. [53.
ουκ ετι δε σπιλαδεσσι περικλασθεῖσα θαλασσα. Agath. *An.* iii.

Περῐκλεής, Περικλειτὸς, Περικλῠτός. valde celeber.
—ἡν καλεουσι
Κλειτην, δυστηνοιο περικλεὲς ουνομα νυμφης. Apoll. 1. 1068.
οία δ' εν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενικα. Theoc. 17. 34.
ἧστο, καὶ αμφιπολοισι περικλυτὰ εργα κελευε. Z. 324.
Syn. Αγακλειτος, επιδοξος, διαβοητος, ευκλεης.

Περῐκλῆς, Περικλεης. Pericles.
ὥσπερ Περικλεης, εις τὸ δεον απωλεσα. Nub. 857.

Περῐκλῠμενον. το. nomen fruticis.
φυλλα τε κισσηεντα περικλυμενοιο φερουσα. Nic. Th. 510.

Περῐκλῠμενος. unus e Nelei filiis.
Νεστορά τε, Χρομιόν τε, Περικλυμενόν τ' αγερωχον· λ. 285.
*Phr. Πρεσβυτατος παιδων, ὁσοι εν Πυλῳ εξεγενοντο
Νηλῆος θειοιο· Ποσειδαων δέ οἱ αλκὴν
δῶκεν απειρεσιην, ηδ' ὁ ττι κεν αρησαιτο
μαρναμενος, τὸ πελεσθαι ενὶ ξυνοχῇ πολεμοιο. Apoll. 1. 157.*

Περῐκλυστος. qui undique alluitur.
αυτὸς δ' αὖ Δηλοιο περικλυστης μεγ' ανασσεις. Hom. Ap. 181.
Syn. Ἀλιζωνος, αμφιρρυτος, περιρρυτος, περικυμων, περικλυζος. *(*vox, e mendosa lectione*, Arat. 287. *orta*.)*

Περῐκνιδιον. particula, quæ libando ambedi potest[2]. Vid. Θυμος.
Syn. Κλαδισκος.

Περῐκοκκυζω. *propr. dicitur de gallis.* Ang. *to crow.* 2. contemno. απεπυδαρισα, μοθωνα περιεκοκκυσα. Equit. 694.

Syn. Περικορδακιζω, αποσκιρταω.

Περῐκομμα, Περικομματιον. frustum circumcidendo amputatum.
περικομματ' εκ σοῦ σκευασω. ib. 371.
κἀγωγ', ὦ Δῆμ', ει μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στεργω, κατατμηθεὶς
εψοιμην εν περικομματιοις·— Equit. 769.
Syn. Αποκομμα, περιαιρημα.

Περῐκομψος. perelegans.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοιας-Τὰς περικομψους,— Pac. 994.
Syn. Αστεῖος, περικαλλης, χαριεις.

Περῐκοσμιος. qui circa mundum est.
περικοσμιαν χορειαν. Synes.

Περῐκρᾰτεω. obtineo, dominor.
ὦ Αχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεεις, περὶ δ' αισυλα ῥεζεις. Φ. 214.
Syn. Επικρατεω, προεχω, ὑπερεχω, περιειμι, εκνικαω, αρχω, διακοιρανεω.

Περῐκρεμᾰμαι. pendeo circum.
ὁπποσα δ' ωμὰ μενει, μητρὶ περικρεμαται. Leon. *Tar. An.* i.

Περικτεινω. occido circumcirca. [231.
ἡγεμονες· πολλοὶ δὲ περικτεινοντο καὶ αλλοι. Δ. 538.

Περικτῑτης, Περικτῑων. circumvicinus.
τὴν παντες μνωοντο περικτιται· ουδέ τι Νηλεύς. λ. 287.
κεκλυτε μυρία φῦλα περικτιονων επικουρων. P. 220.
Syn. Περιοικος, περιναιετης, γειτων, πλησιοχωρος.

Περικῡδαινω. illustro, glorifico.
οἱ ναὸν μεγαλοιο θεοῦ περικυδανεουσι
λοιβῇ τε κνισση τε,— Sibyl. l. 3.
Syn. Κυδαινω, κυδροω, αγλαΐζω.

Περικῠκλᾰς. ἡ. in orbem se movens. Vid. Ὡραι.

Περικῠκλεω[3], Περικυκλοω. circumcingo.
—πτερυγά τε παντα—Επιβαλε, περί τε κυκλωσαι. Av. 347.
Syn. Συγκυκλοω, εκπεριερχομαι, περιΐστημι, περιβαλλω.

*Περικῠλῑω. glomero.
a. ου κατεφαγεν; b. μὰ τὸν Δί', αλλ' εξαρπασας
ὁλην ενεκαψε περικυλισας τοῖν ποδοῖν. Pac. 7.*

Περῐκῡμαινω. fluctibus ambio.
ὃς περικυμαινει γαιης περιτερμονα κυκλον. Orph. H. 82. 4.
Syn. Περιρρεω.

Περῐκῡμων. *idem quod* Περιρρυτος, Περικλυστος.
—νασον-Περικυμονος οικησας ἑδραν. Troad. 796.

Περῐκωμαζω. commissabundus obeo.
ουδὲ παλαιστρας περικωμαζειν περιϊων[4].— Vesp. 1020.
Syn. Εισκωμαζω, επικωμαζω.

Περῐκωνεω. oblino pice.
τὸν σπογγον εχων εκ τῆς λεκανης τἀμβαδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
Syn. Περιαλειφω.—περιπισσοω. [ib. 598.

Περῐλᾰλεω. garritu circumstrepo.
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανωμεθα. Eccles. 230.
Syn. Περιλεγω, γλωττοστροφεω, φλυαρεω, περιττολογεω, επικνυζαομαι, επιψελλιζομαι.

Περῐλαμβᾰνω. complector, comprehendo.
ἁ μὲν επ' αμφοτεραισι φιλον περὶ παῖδα λαβοῖσα. Call. 5. 93.
(παχεσιν αμφοτεροισι κ. τ. λ. *Brunck. in Anal.*)
Syn. Απολαμβανω, εκπεριλαμβανω, εμπεριλαμβανω, συμπεριλαμβανω, συλλαμβανω, καταλαμβανω, περιεχω, εμπεριεχω, περιβαλλω, περιστελλω, περικλειω, αποδεχομαι, περιπλεκομαι, περιπτυσσω.—κατανοεω.

*Περῐλαμπης, έος, ὁ ἡ. splendidus.
εστενε δ' Αμφιαρηος εχων περιλαμπέα χαιτην. Christod.

Περῐλειβομαι. undique destillo; defluo. [*An.* ii. 466.
Αινεια, Τρωων βουληφόρε· σαῖς γὰρ οπωπαῖς
αγλαΐης πνειουσα σοφὴ περιλειβεται αιδώς. *ibid.* p. 461.*

Περῐλειχω, Περῐλῐχμαω, Περιλιχμαομαι. circumlambo.
τὰ βλεφαρα περιελειχον, ὡς γ' εμοὶ 'δοκει. Plut. 737.
*ητοι ὁ μὲν σηραγγα προδειελος εστιχεν εις ἡν,
βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἱματος· αμφὶ δὲ χαιτας

1. *Nihil præcipui præ celeris habeo.* Heyn.

2. Hanc vocis interpretationem præbet Robertsonus, in Lexico, Cantabrigiæ edito, 1676. Apud Hedericum est Περικνίδιος, ον. *asper multis et parvis aculeis, ut folia urticæ, thymi, &c.* Neutram vocem habent Stephanus, Scapula, Constantinus.—Zonas, in Anal. Tom. ii. p. 81. scribit, θύμων ῥικνὰ περικνίδια, si modo scriptura non sit depravata, uti Jacobs. opinatur.

3. In Arist. Pac. vs. 7. vulgo legebatur, περικυκλήσας. Brunck. restituit περικυλίσας. Vid. in v. sequ.

4. Initium est Anapæst. Aristophan. Metro igitur salvo, stare non potest hoc verbum. Docte corrigit Brunck. πειρῶν, ad Pac. vs. 763. provocans.

αυχμηρὰς πεπαλακτο φονῳ, χαροπόν τε προσωπον,
στηθεά τε·* γλωσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γενειον. The. 25. 233.
Syn. Περιλιχμαζω.—κατασπαζομαι.
Περῐλεξις. circumlocutio. [317.
καὶ τερατειαν, καὶ περιλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ καταληψιν. Nub.
Syn. Περιφρασις, περιττολυγια, αδολεσχια, φλυαρια, μωρολογια.
Περιλεπιζω, Περιλεπω. circumcirca decortico.
ουδ' αναθηλησει, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ελεψε. Α. 236.
Syn. Περιξεω, περιγλυφω, απολεπω, περιπτισσω.
Περῐλῡπος. summopere dolens.
—βεβριθὼς περιλυπον κηδεσι θυμόν. Nic.[1]
Περιμαιμοω. lustro. 2. cupio.
αυτοῦ δ' ιχθυαα σκοπελον περιμαιμωωσα. μ. 95.
Syn. Περισκοπεω. 2. επιτεινομαι, προθυμεομαι.
Περῐμαινομαι. valde furo.
ὃς νῦν κεκληγως περιμαινεται ἱερὸν αλσος. Hes. α. 99.
Syn. Εκμαινομαι, ὑπερμαινομαι.
Περῐμαρνᾰμαι. *in loc. cit. divisim legitur, πέρι μάρν.*
νικης καὶ κρατεος περιμαρναμεθ' ηματα παντα. ib. θ. 647.
Περῐμᾰχητος. de quo inter se certant. optandus, dubius.
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμαχητος ειμ' αεί; Av. 1404.
πολιν οικοῦσα περιμαχητον, ελθε δεῦρο. Thesmoph. 326.
Syn. Εφαμιλλος.—πολεμικος, ῥωμαλεος.
Περῐμενεαινω. valde cupio.
βακτρῳ ερειδομενη, περὶ δὲ μενεαιν' αγορεῦσαι. Apoll. 1.670.
Περιμενω. exspecto, maneo.
τίς ἆρα, τίς με ποτμος ετι περιμενει; Antig. 1305.
Syn. Αναμενω, καταμενω, προσμενω, ὑπομενω, εκδεχομαι, προσδεχομαι, απεκδεχομαι, προσδοκαω.
Περῐμετρος. orbiculari rotunditate dimensus.
—μεγαν ἱστὸν ενὶ μεγαροισιν ὑφαίνειν,
λεπτὸν καὶ περιμετρον·— τ. 140.
Syn. Περιφερης.—*subst.* περιφερεια.
Περῐμηδης. Nom. Pr.
ενθ' Ἑκτωρ μὲν ἑλε Σχεδιον, Περιμηδεος υἱόν. Ο. 515.
Περῐμηκετος, Περιμηκής. prælongus.
εις ελατην αναβὰς περιμηκετον, ἡ τοτ' εν Ιδῃ. Ξ. 287.
μηδ' ἡμῖν περιμηκὲς ορος πολει αμφικαλυψῃ. ν. 183.
Syn. Ερμηκετος, ευμηκης, προμηκης, ὑπερμηκης, ὑπερμεγεθης, εκτενης, μακρος.
Περῐμηχᾰναομαι. circum machinor.
αλλο τι δὴ τοδ' επειτα θεοὶ περιμηχανοωνται. η. 200.
Syn. Διαμηχαναομαι, επιμηχαναομαι, μηχαναω.
Περιμῐνῦθω. imminuo. 2. imminuor.
ανδρῶν πυθομενων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινυθουσιν. μ. 46.
Syn. Μινυθω, παρακμαζω, φθινω, μαραινομαι, εκτηκομαι.
Περιμοιβη. *mali commatis vox, pro ἀμοιβή.*
—κεινου τε περιμοιβαῖσι δασασθαι. Man. 3. 418.
Syn. Περιτροπη.
Περῐμῡκαομαι. circummugio.
αμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκησωνται; Lith. 207.
Περῐμῡκής. mugitus edens.
καὶ τοτε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμυκέα ταῦρον. Orph. 311.
Περῐναιεταω, Περιναιω. circumhabito.
*ου γὰρ ετ' ανσχετὰ εργα τετευχαται, ουδ' ετι καλῶς
οἶκος εμὸς διολωλε· νεμεσσηθητε καὶ αυτοὶ,
αλλους τ' αιδεσθητε περικτιονας ανθρωπους*
οἳ περιναιεταουσι· θεῶν δ' ὑποδεισατε μῆνιν. β. 63.
πιονες ηπειροί τε, καὶ αἳ περιναιετε νῆσοι. Call. 4. 267.
Syn. Περιοικεω. γειτονευω.
Περῐναιετης. accola, vicinus.
καὶ μέν που κεῖνον περιναιεται αμφὶς εόντες. Ω. 488.
Syn. Περικτιων, γειτων, πλησιοχωρος.
Περῐνεφελος. nubibus circundatus.
αλλὰ φυλαττε πᾶς-Αέρα περινεφελον. Av. 1192.
Περῐνηεω. undique accumulo.
ες ποδας εκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σωματα νηει. Ψ. 169.

Syn. Περινεω, επινεω, παρανεω, περισαττω, επισαττῶ, κατασαττω, περισωρευω, επισυναγω, συμπυκνοω, διαστοιβαζω, συννηω.
Περῐνισσομαι. circumeo.
περινισσεται ὡρα-Μηνός. Alcest. 454.
Syn. Περιερχομαι, περιβαινω, αμφιπολεω, αμφιπολεομαι, περιπολεω, περιπλαναομαι, περιφερομαι. περιπατεω, περιοιχνεω.
Περῐνοεω. altius excogito.
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρεφειν, ερᾶν, τεχναζειν,
καχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἁπαντα.— Ran. 989. (57. B.)
Περινοστεω. circumeo, oberro. Vid. ad v. Παρακυπτω.
Syn. Περινισσομαι.
Περιξ. *adv.* circumcirca. —πῆξε δὲ βωμὸν
εκ κεραων, κεραοὺς δὲ περιξ επεβαλλετο τοιχους. Call. 2. 62.
Syn. Αμφι, περι.—κυκλῳ, περισταδον, παντοθεν,
Περιξεστός. circumcirca rasus.
πετρη γὰρ λίς εστι, περιξεστῇ εικυῖα. μ. 79.
Syn. Περιγλυπτος.
Περιξεω. circumquaque rado, vel polio.
—πετροι—οὓς τε κυλινδων
χειμαῤῥους ποταμος μεγαλαις περιεξεσε δινais. Theoc. 22. 50.
Syn. Περιξυω, καταξεω, διαξεω, περιγλυφω. αποξυω, περιαμυσσω.
Περιοδος. via circum aliquid ducens.
δενδρεά τ' ουκ εθελει πασαις ετεων περιοδοις. Nem. 11. 51.
Syn. Περιοδεια, περιοδευσις, περιβολος, περιβολη, περιφορα, περιτροπη, γῦρος, περιελευσις, περινοστησις, περιπατησις, περιδρομη. κυκλος, χρονος.
Περιοπτομαι. circumspicio.
αλλ' οταν βουλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὔ σε περιοψομαι
*γυμνὸν ονθ' οὑτως· ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγελαστος εἶ. Lysist. 1019.
Syn. Περιειδω, περιβλεπω.—καταφρονεω.
Περιοπτος, ου. ὁ ἡ. conspicuus.
κεῖσαι Ιουδαιοις ὧν περιοπτος ὁροις. Crinag. *An.* ii. 152.*
Περιοργως. *adv.* valde iracunde. πανσανεμου γὰρ θυσιας
παρθενιου θ' αἵματος οργᾷ
περιοργως επιθυμεῖν-Θεμις— Agam. 224.
Syn. Οργιλως, παλιγκοτως, περιθυμως, επιθυμητικῶς.
Περιουσῐᾱ. abundantia.
οζων τρυγός, τρασιᾶς, εριων περιουσιας. Nub. 50.
Syn. Ευπορια, κτηματα, χρηματα, πλοῦτος, δυναμεῖς, πλῆθος.—περισσεια, περισσευμα. πορισμος.
Περῐπαμφαναω. quaqua lumen spargo.
νῆσοι δ' ἑξειης Σποράδες περιπαμφανοωσιν. Dion. 530.
Syn. Περιπαμφαινω, περιλαμπω.
Περῐπαπταινω. circumspecto.
πολλάκις εκ νηῶν πελαγος περιπαπταινοντες. Arat. 297.
Syn. Παπταινω, διαπαπταινω, περιαθρεω, περιοραω, περιοδευω, περιβλεπομαι.
Περῐπαστος. circumsparsus.
εἶτα χρονον πολὺν ἑψε χλοῃ περιπαστον εν ἁλμῃ. Ath. p.
Περῐπᾰτεω. obambulo. [293. f.
*a. ανασσα πραγους τοῦδε καὶ βουλευματος,
τί μοι σκυθρωπὸς εξεληλυθας δομων;
b. κακῶν γυναικῶν εργα, καὶ θηλεια φρὴν*
ποιεῖ μ' αθυμον περιπατεῖν τἀνω κατω. Lysist. 706.
Syn. Εμπεριπατεω, περιοδευω, περιερχομαι, διαφοιταω.—αναδινεω—πεζευω.
Phr. Ἁβρὸν βαινειν παλλευκῳ ποδί. Eur.
—ποσὶν ευφορβοιο κατὰ χθονὸς ιχνος ερεῖσαι. Apollin.
επ' ιχνεσιν ιχνος ερεῖσαι. Coluth.
Περῐπᾰτος. deambulatio. (42. Br.)
επυλλιοις, καὶ περιπατοις, μικροῖς τε τευτλιοισι. Ran. 973.
*καὶ ΤΟΝ ΦΡΟΝΙΜΟΝ ζητοῦντες εν τοῖς περιπατοις. Plato *Com.* ap. Ath. p. 104. d.*
Syn. Περιπατησις, βαδισις, περιδρομις.—διατριβη.
Περῐπαχνοω. glacie constringo.
δηρὸν δ' ον μετεπειτα παγῳ περιπαχνωθεῖσα
πετροῦται,— Lith. 520.
Syn. Συμπηγνυω, καταπηγνυω, κρυσταινω.

1. *Aut aliquis latet error*, aut Schneideri in Nicand. Index mire fallit; nam hujusce versûs portiunculæ nec vola nec vestigium.

Περῐπελω, Περῐπελομαι. supero, superstes sum.
* τιπτ' επιμειδιαας, αφατον κακόν; ηέ μιν αὐτως
ηπαφες, ουδὲ δικη περιεπλεο, νηῖν εόντα; Apoll. 3. 129.*
ἑξει μιν καὶ πεντε περιπλομενους ενιαυτούς. Ψ. 833.
Syn. Περιειμι, περιγινομαι, περιερχομαι. κυκλοομαι.

Περῐπεμπτος. *propr.* dimissus in varias partes. 2. e missu alicujus pluribus locis factus, *ut in* l. c. ἱερὰ, jussu alicujus diversis locis facta *sacra.*
πειθοῖ περιπεμπτα θυοσκινεῖς. Agam. 87.

Περῐπεπτᾰμαι, Περιπετομαι. expando. 2. volo.
παντᾶ δ' αμφὶ δεπας περιπεπταται ὑγρὸς ακανθος. Theoc. 1.
μὴ περιπετεσθε πανταχοῖ κεχηνότες. Av. 164. [55.
Syn. Περιϊπταμαι.

Περῐπεπτω, Περιπεττω. intego, involvo.
ονοματι περιπεπτουσι τὴν μοχθηριαν. Plut. 159.
Syn. Περικαλυπτω. εμπλεκω.—διαπεπτω.

Περῐπεταζω. in orbem expando.
ελαβον ασμενα ποσιν εμὸν, φιλαι,
περιπετασασα χερα φιλιον. Hel. 634.
Syn. Διαπεταννυμι, περιπλεκομαι.

Περῐπεταστος. circumcirca expansus.
τὸ περιπεταστον κᾰπιμανδαλωτον αὖ. Acharn. 1200.

Περιπετής. qui incidit. *in l. l.* in quod quis incidit.
—εν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τοὐδ' εγχος περιπετὲς κατηγορεῖ. Aj. 918.
νῦν οὖν, επειδὴ περιπετεῖς εχεις τυχας. Androm. 982.

Περῐπευκης. peramarus.
οξὺ βελος περιπευκες· απ' αυτοῦ δ' αἷμα κελαινόν. Λ. 844.
Syn. Εμπευκης, εχεπευκης, οξυπευκης, πευκεδανος, πανυ πικρος.

Περῐπηγνῠω. circumquaque compingo.
αμφὶ δ' αρα σφισιν αἶψα θοαὶ ποντοιο θυγατρες
λυθρον επεσσυμεναι θαμνοις περιπηγνυον αὖραι. Lith. 560.

Περῐπιπτω, Περῐπῑτνεω. incido.
* a. ομοσης εμοί—b. τί χρῆμα; a. συσσωσειν εμὲ
πασαις τεχναις,* ἥν μοί τι περιπιπτῃ κακόν. Thesm. 270.
κακόν με καρδιᾳ τι περιπιτνεῖ κρυος. Sept. Th. 840.
Syn. Εμπιπτω, προσπιπτω, εντυγχανω, περιτυγχανω.

Περῐπλᾰναομαι. errabundus circumeo. Vid. Περινισσομαι.
ὥσπερ τοδε δερμα μέ νῦν περιπλανᾶται-Θηρός,—Isth. 6. 69.

*Περῐπλᾰνιος. erraticus. [*An.* i. 234.*
μὴ φθειρευ, ὤνθρωπε, περιπλανιον βιον ἑλκων. Leon. Tar.

Περῐπλεγδην. *adv.* circumplexu.
χεῖρε περιπλεγδην συνεεργαθεν,— Christod. *An.* ii. 457.

Περῐπλεκτος. implicitus.
αειδον δ' αρα πᾶσαι ες ἓν μελος εγκροτεοισαι
ποσσὶ περιπλικτοις[1], περὶ δ' ιαχε δῶμ' ὑμεναιῳ. Theoc. 18. 8.
Syn. Επιπλακεὶς, πολυπλοκος, συμπλεκτος.

Περῐπλεκω, Περιπλεκομαι. circumligo, complector.
περιπλακην φιλησας. Anac. 174. (65. 5. Fisch.)
τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, φερομην ολοοῖς ανεμοισιν. ξ. 313.
Syn. Αμφιπλεκω, περιπτυσσω, περιβαλλω, περιεχω, περιλαμβανω.—ασπαζομαι. περιπηχυνομαι.
Phr. Αιὲν εφορμησουσι περιπτυσσειν παλαμησι.
—επιχευειν πηχεε παιδί. Apoll.
νυμφιον αμφεπλεξεν ὑπ' αυχένι παννυχα δεσμα.
αργεννοις ἑκατερθε βραχιοισι γυρωσασα. Opp.
καὶ μεσον αγκὰς εχουσα γαληνιοωντι προσωπῳ.
πεπταμενῳ πηχυνε γεγηθότι κοῦρον αγοστῷ.
—γουνασι κουφιζουσα φιλον βαρος.— Nonn.

*Περῐπλεος. valde plenus.
αυτίκα δ' αστυ χοροῖσι καὶ ειλαπινῃσι γεγηθει,
καπνῷ κνισσηεντι περιπλεον·— Apoll. 1. 857.

Περῐπλευρος. latera ambiens.
επὶ δὲ χρυσεοτυπῳ κρανει
Σφιγγες, ονυξιν αοιδιμον αγραν
φερουσαι· περιπλευρῳ
δὲ κυτει, πυρπνοος εσπευ-
δε δρομῳ λεαινα, χαλαῖς
Πειρηναῖον θορῶσα πῶλον.* Eur. Elec. 470.

1. Ita se fert textus Valcken. ex Cod. Paris. quem adhibuit Hemsterhus.

Syn. Εμπλευρος. τανυπλευρος.

Περῐπληθής. prægrandis. 2. plenus.
* νῆσός τις Συριη κικλησκεται, (ειπου ακουεις,)
Ορτυγιης καθυπερθεν, ὅθι τροπαὶ ηελιοιο,*
ουτι περιπληθὴς λιην τοσον·— ο. 402.
Syn. Περιμηκετος, ευμεγεθης, παμμεγεθης, ενογκος, μυριοπληθης, πολυπληθης. περισσος. περιπλεως.

Περῐπληθω. impleo. 2. plenus sum.
αυτὰρ βουκολιοισι περιπληθουσί περ εμπης
παντεσσιν νομοι ὧδε τεθηλότες αιὲν εασι. Theoc. 25. 13.
Syn. Αναπληθω, επιπληρω, εμπιμπλημι.

*Περῐπλοκᾰδην. id. qu. περιπλεγδην.
εμπελαση γυιοις γυῖα περιπλοκαδην. Paul. Sil. *An.* iii. 72.

Περῐπλοκή, ῆς. ἡ. complexus. 2. ambages.
ταυτ᾽ αυθ' ἑκαστα, μῆτερ,* ουχὶ περιπλοκὰς
λογων αθροισας, εἶπον,— Phœn. 504.
Syn. Περιπλεξις, επιπλοκη, περιβολη, περιπτυχη, συμπλοκη, συμπλεξις. περιοχη, περιστασις.—αμφιλογια.

Περῐπλοκος. circumplicatus.
αλλ' αγε δὴ σειρῇσι περιπλοκον αμφιβαλόντες [*Northm.*
ἑλκετ' ες ακροπολιν μεγαλην χρυσηνιον ἱππον. Tryph. 300.
Syn. Γριφωδης, περιπτυχης.

*Περῐπλοος, περιπλους. ὁ. *subst.* circumvectio. ἡ. *adj.* qui circum navigari potest. *item, active.* navigandi peritus.
διφεω δ' ἡγητῆρα περιπλοον, ὅς μ' επὶ νησους. Crinag. *An.* ii.
(Salmasius *interpr.* περιηγητήν.)* [146.

Περῐπνεω. circum spiro.
—ενθα μακαρων-Νᾶσον ωκεανίδες
αὖραι περιπνεουσιν·— Ol. 2. 130.
Syn. Περιπνειω, επιπνεω.

Περιπνῑγής. suffocatus.
οἳ δέ τε μηκαζουσι, περιπνιγέες τε πελονται. Nic. Th. 432.

Περῐποιεω. tueor, servo. *med.* Περιποιοῦμαι. adquiro.
*ἂν μὲν πλεωμεν ἡμερῶν ποὺ τετταρων,
σκεπτομεθα τἀναγκαῖ' ἑκαστης ἡμερας.
ἂν ᾖ δὲ φεισασθαί τι, τοῦ γηρως χαριν,
ου φεισομεσθ'* εφοδια περιποιουμενοι; Menand. fr. inc. 40.
Syn. Φυλασσω.—εξιδιοποιοῦμαι. προξενεω. μισθοφορῶ. κταομαι. αντεχομαι.

Περῐπολεω. in orbem ago, seu versor. [B.)
αλλ' εις εκεῖνον περιπολοῦντ' ελευσσομεν. Œd. T. 1277. (54.
Syn. Αμφιπολεω, περινοστεω, περιοδευω, περιτρεχω, αποπλαναομαι, περιφερομαι. περιστειχω. περιερχομαι, περισκοπεω, διασκεπτομαι.

Περῐπολλόν. *adv.* permultum.
Αισονιδης περιπολλὸν εὔφρονεων προσεειπεν. Apoll. 2. 437.
Syn. Παμπολυ.

Περῐπολος. qui circumit.
—ουκοῦν δῆτα περιπολους εχρῆν
πεμψαι κατ' αυτὸν ευθύς; Av. 1177.
Syn. Εφοδος, περιοδευτης, ζητητης. φυλαξ. φρουρος.

*Περῐπορφῠροσημος. prætextatus. [*An.* ii. 365.*
τοὺς σοβαρους τουτους, καὶ τοὺς περιπορφυροσημους. Strato,

Περῐπορφῠρω. æstuo, *de mari.* —ὁ δὲ χρυσὸς
κοσμηται κοχλαδεσσιν ἁλὸς περιπορφυροντος. Man. 5. 24.

Περῐποταομαι. circumvolo. Vid. Περιπετομαι.
τὰ δ' αιεὶ-Ζῶντα περιποτᾶται. Œd. T. 490.

Περῐπροχῠω. circumfundo.
ου γὰρ πωποτέ μ' ὧδε θεᾶς ερος, ουδὲ γυναικὸς,
θυμὸν ενὶ στηθεσσι περιπροχυθεὶς εδαμασσεν. Ξ. 315.
Syn. Περιχεω, περιχυω, αμφιχεω, εκχυω, περιχυμι, περικλυζω.

Περιπταιω. impingo. Vid. Πταιω.
—κενεῷ δ' ὑπὸ χαρματι πολλῷ
πολλάκις αγνωσσουσι περιπταιοντες ολεθρῳ. Tryph. 303.

Περιπτισσω. corticem auferendo perpurgo.
αλλ' εσμεν αυτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι. Acharn. 506.
Syn. Πτισσω. περιλεπιζω.

Περιπτυγμα. operimentum.
ιδοὺ περιπτυγμ' αντιπηγος ευκυκλου. Ion. 1391.
Syn. Επιβλημα, περιβλημα, σκεπασμα. επιπτυγμα.—περιβολος.

Περιπτυσσω. complector.
εμὸν περιπτυξουσιν ωλεναις βρετας. Lyc. 1135.
Syn. Περιπλεκω, αμπισχομαι, περιβαλλω. κυκλοω.
Περιπτῠχή. ambitus, complexus.
ἆρ' εν φαειναῖς ἥλιον περιπτυχαῖς. Ion. 1516.
Syn. Περιβολη, τροπη, δρομος.—αναπτυχη.
Περιπτῠχής. circumvolutus.
—αλλά νιν περιπτυχεῖ
φαρει καλυψω τῷδε παμπηδην,— Aj. 927.
κεῖται, κρυφαιῳ φασγανῳ περιπτυχής. ib. 909.
Syn. Περιπλοκος, περικεκυλισμενος.
Περιπτωσσω. valde timeo. *vox composita recentior.*
οὓ καὶ τειρομενοιο περιπτωσσοντες Αχαιοί. Philostr. *An.* ii.
Περῖπυστος. celebris. —πᾶσί τε Κολχοις [400.
Μηδειης περιπυστος ερως καὶ εργ' ετετυκτο. Apoll. 4. 213.
Syn. Περιβοητος, αμφιβοητος, διαβοητος, εξακουστος, επιδοξος, περισημος.
Περιρεζω. facio. 2. sacrifico.
—περὶ μὲν κρατεεις, περὶ δ' αισυλα ρεζεις-Ανδρῶν—φ. 214.
Syn. Επιρρεζω, περιπρασσω.
Περιρρᾰγής. disruptus. Vid. Τρυφος.
Περιρραινω. circumaspergo.
βωμοὺς περιρραινοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς. Lysist. 1132.
Syn. Διαρραινω, επιρραινω. περιρραντιζω.
Περιρρᾰκῖδες. palmarum termites; surculi.
οἵας θ' ερπυλλοιο περιρρακῖδας αεξει. Nic. Th. 533.
Περιρρεω. circumfluo.
δινεομεν, τὸν δ' αἷμα περιρρεε θερμὸν εόντα. ι. 388.
Syn. Αμφιρρεω, περιπλυνω, περικλυζω. ευπορεω.
Περιρρηδής. circumquaque aspersus.
—περιρρηδὴς δὲ τραπεζῃ-Καππεσε δινηθείς·— χ. 84.
Syn. Περιρρυεις, περικλασθεις. περιφερης. περιρραγης, περιφερομενος.
Περιρρῠπος. sordidus. [186.
καλὴ καὶ πιειρα, περιρρυπος, ουδὲν εχουσα. Crates, *An.* i.
Περιρρῠτος. circumfluus.
Κρητη τις γαῖ' εστι, μεσῳ ενὶ οινοπι ποντῳ,
καλὴ, καὶ πιειρα, περιρρυτος· εν δ' ανθρωποι. τ. 173.
Syn. Αμφιρρυτος, περιρροος, περικυμων, περικλυστος.
Περῖσαινω, *seu* Περισσαινω. caudam movendo circa aliquem adblandio.
ουρῇσιν μακρῇσι περισσαινοντες ανεσταν. κ. 215.
Syn. Σαινω, προσσαινω, ὑποσαινω. παρακινεω. κολακευω.
Περῖσαρξ, **e vitiosa lectione* Nic. Th. 107. *videtur oriri.**
Περῖσειω. circumcirca quatio.
τετραφαλῳ, καλαὶ δὲ περισσειοντο εθειραι. X. 315.
Syn. Ανασειω, επισειω. περικινεω.
Περῖσεμνος. admodum gravis, et magnificus.
*εμπλησο λεγων· παντως γάρ τοι πανσει ποτε, κἀναφανησει
πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνομενος* τῆς αρχῆς τῆς περισεμνου.
Syn. Βαρυπρεπης, μεγαλοπρεπης, μεγαλεῖος. [Vesp.602.
Περῖσεπτος. venerabilis.
καὶ τιμαῖς καὶ θυσιαις πε-ρισεπται— Eumenid. 1040.
Syn. Ευσεπτος, θεοσεπτος, σεπτος. σεμνος.
Περῖσημος. insignis. [1. 6.
εντι δ' ὁ παῖς περισαμος· εν εικοσι πᾶσι μαθοις νιν. Mosch.
*τοῦ δὲ τερας περισημον εν αστράσιν απλανες αὔτως. Nic.Th.
Syn. Διασημος, επισημος, περιπυστος. [19.*
Περισθενεω. omnino, seu nimium viribus polleo.
μή με περισθενεων δηλησεται οξέϊ χαλκῷ. χ. 368.
Περισθενής. omnino viribus pollens.
εν περισθενεῖ μαλαχθεὶς
παγκρατιου στολῳ. Nem. 3. 26.
Syn. Ευσθενεω, περικρατεω.
Περισκελης. prædurus.
χὠ δεινὸς ὁρκος, χαὶ περισκελεῖς φρενες. Aj. 658.
Syn. Δυσχερης, (αγαν) σκληρος.
Περισκεπὴς, Περισκεπτος. circumtectus.
—ἧχι μαλιστα
εσκεν ορος θαμνοισι περισκεπές·— Call. 1. 11.
κεῖναι μὲν πυργοισι περισκεπεεσσιν ερυμναί. ib. 4. 23.
ξεστοῖσιν λαεσσι, περισκεπτῳ ενὶ χωρῳ. κ. 211.
Syn. Περισκεπαστος, κατηρεφης. περικαλυπτος. ὑψηλος.
Περισκεπω. circumtego. Vid. Περικαλυπτω.
χρυσειου ταλαροιο περισκεπε χειλεα ταρσοῖς. Mosc. 2. 61.
Περισκληρος. perdurus, molestus.
οὕτως ανερριπιζον, ὥστε συμμετρον [257. f.
αυτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περισκληρον, ποιεῖν. Antiph. ap. Ath. p.
*Περισκεπαζω. id. qu. περισκεπω.
—βυσσῳ τοῦτο περισκεπασω. Marc. Argent. *An.* ii. 266.
Περισκεπτομαι, Περισκοπεω. circumspicio.
αυτοῦ γὰρ κἀκεινο κυλινδεται αινὸν αγαλμα
Ανδρομεδης, ὑπὸ μητρὶ κεκασμένον·* οὔ σε μαλ' οιω
νυκτα περισκεψασθαι, ἵν' αυτίκα μᾶλλον ιδηαι. Arat. 197.
ιδοῦσα δ' εσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ. Elect. 903.
Syn. Περιβλεπω, περιοραω, περιγληναομαι, επιοπτομαι, οπευω, κοικυλλω, θεαομαι, ενατενιζω, καραδοκεω, αποθεωρεω. φροντιζω.
*Περισκεπτος. qui circumcirca oculis lustrari potest; excelsus.
παντη δ' αθρησασα περισκεπτῳ ενὶ χωρῳ. Plato, *An.* i. 170.
Περισκιρταω. oberro. [364.
πεντάκι γὰρ δεκα σεῖο περισκιρτῶσι προσωπα. Strato, *An.* ii.
Περισκῠθιζω. more Scytharum pellem hostium capiti detraho. *Angl.* scalp.
σὸν κερας Ουδιαδης αυτὸ περισκυθισαι. Meleag. 5.*
Περισμῡχω. undique uro, vel macero.
ἧς με περισμυχουσι μεληδόνες. Agath. *An.* iii. 43. Vid. not. ad v. Περισυνεχω.
Περῖσοβεω. circumeo, vel circumfero.
κυκλῳ περισοβεῖν τὰς πολεις καλουμενος. Av. 1425.
Syn. Περιερχομαι. περιφερω.
Περῖσοφιζομαι. sophistice circumvenio.
οιμοι ταλας· οἷόν σε περισοφιζεται. ib. 1645.
Syn. Διασοφιζομαι, κατασοφιζω. εξαπαταω.
Περισπαιρω. palpito, et terram calcibus pulso.
ψυχὴν περισπαιροντι φυσησει νεκρῷ. Lycoph. 68.
Syn. Επισπαιρω, ασπαιρω, αποσπαρταζω.
Περισπαω. distraho.
—ὁ δὲ περισπασας ξιφος,
*μοσχους ορουσας εις μεσας, λεων ὅπως
παιει σιδηρῳ λαγόνας εις πλευρὰς ἱείς.* Iph. T. 294.
Syn. Ανασπαω, διασπαω, περιαιρεω, αποξυω, απογυμνοω, περισφιγγω, διασφιγγω, διαστελλω. εξαπαταω.—περισπῶμαι, απασχολοῦμαι, ασχολεω.
Περισπειρω. dispergo. —εκ χρυσηλατων
τευχεων περισπειρουσαν Αχελῳου δροσον. Androm. 167.
Syn. Διασπειρω, επισπειρω, διαβρεχω. περιελισσω, περιπλεκω.
Περισπερχής. supra modum premens.
a. πάρα στεναζειν. b. ὦ περισπερχές παθος. Aj. 999.
Syn. Βαρυς, χαλεπος. περιωδυνος.
Περισπλαγχνος. animosus.
*—εσιγαθη δ' ὁ συφορβὸς
Ευμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοιτιος αμφ' αγελαιαις
εργον εχων,* αυτὸς τε περισπλαγχνος Λαερτας. Theoc. 16. 56.
Syn. Μεγαλοσπλαγχνος, ευσπλαγχνος, ευκαρδιος, ανδρεῖος.
Περισσευω. abundo.
τὰ μὲν περισσευοντα τῶν λογων αφες. Elect. 1301.
Syn. Ευπορεω, περιγινομαι, περιλειπομαι. πλεοναζω.
Περισσοβοος. bobus, *seu* bovilla carne, abundans. *epith.* mensæ.
Περισσολοφος. *epith.* galeæ. Opp. [Nonn.
Περισσομελής. membris supervacuus.
*εν κακοδαιμοσυνῃ δ' Αρεως, κατ' εναντία μηνης
μαρμαρυγὰς φαινοντος, ὁ τικτομενος τοτε θνητῶν
σῶμα περισσομελὴς τεχθησεται, εκμετρα γυῖα
πὰρ φυσιν ἡμερινην δεικνὺς μεροπεσσιν αθρῆσαι.* Manet. 4. 462.
Περισσομῡθος. loquax.
περισσομυθος ὁ λογος, ευγενειαν
ει βροτειον ευλογησομεν. Eur. *fr.* Alex. xii.
Περισσονοος. sollers. *epith.* piscatoris. Opp.
Περισσὸς, Περιττός. excellens. 2. supervacaneus.
ηνιδ' εγὼ τί περισσά; καλει μονον Ειληθυιαν. Call. 4. 132.

Syn. Περιπληθης, ὑπερπλεως, επιμεστος, περιεργος. ευπορος. διακενος. ανισος. ὑπερβολικος. ὁ αγαν. πολυς. περιωσιος.

Περισσότρῠφητος. nimis delicatus.

—ἡ πᾶσα περισσοτρυφητος οἶζυς. Timon, ap. Ath. p. 160. a.

Περισσόφρων. valde prudens.

ἡ ουκ οἶσθ' ακριβῶς, ὧν περισσοφρων, ὅτι
γλωσση ματαιᾳ ζημια προστριβεται ; Prom. 328.

Syn. Περιφρων, αγανοφρων, πολυφρων.

*Περισσᾰ. *adverbial.* Περισσῶς. *adv.* magnopere, *in bono, sicuti in malo sensu.*

ὦ φιλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθείς τεκνον. Troad. 735.
χρὴ δ' ουποθ', ὅστις αρτιφρων πεφυκ' ανὴρ,
παῖδας περισσῶς εκδιδασκεσθαι σοφούς. Med. 296.*

Περιστᾰδόν. *adv.* circumcirca.

παπταινων· Τρῶες δὲ περισταδὸν αλλοθεν αλλος
ουταζον σακος ευρὺ παναιολον·— N. 551.

Exp. Περιϊσταμενοι.—περιξ.

*Περισταζω. destillo, irroro.

αιεί τοι βουπαισι περισταζοιτο μελισσαις. Eryc. *An.* ii. 298.*

Περιστᾰσις. circumstantia; casus adversus, &c.

πασαις εν πολιεσσι περιστασις— Orph. *(*fors.* Sibyll.)*

Syn. Θλιψις, αναγκη. μεριμνα.

Περιστειχω. circumeo.

τρὶς δὲ περιστειξας κοῖλον λοχον αμφαφοωσα. δ. 277.

Syn. Περιερχομαι, περιπολεω. περικυκλοω. περιελαυνω.

Περιστελλω. protego.

—ουδέ ἑ μητηρ-Κλαῦσε περιστειλασα,— ω. 292.

Syn. Περικαλυπτω. περιειλεω. περιπλεκω. περιστενοω. καταστελλω. διαχειριζω. περιφρασσω. περισφιγγω. συστελλω. κοσμεω. περιβαλλω.

Περιστενω. circumcirca gemo.

στηθεσιν ατρομός εστι, περιστενεται δέ τε γαστήρ. Π. 163.

Syn. Περιστενοχωρεω, περιστενοω.—περιστελλω. περιτεινω.

Περιστεναχιζομαι, Περιστοναχιζω, Περιστοναχιζομαι, Περιστενω. idem.

κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχιζεται αυλῇ. κ. 10.
κλαῖον οδυρομενοι, περὶ δὲ στοναχιζετο δῶμα. ib. 454.
*σὺν δέ σφιν τοτε νυμφαι ορεστιάδες λιγυμολποι
φοιτῶσαι πυκα ποσσὶν επὶ κρηνῃ μελανυδρῳ
μελπονται·* κορυφὴν δὲ περιστενει ουρεος Ηχώ. Hom. xviii. 19.

Περιστεπτος. devinctus, ut corona, &c.

*χαιρετ'· εγὼ δ' ὑμῖν θεὸς αμβροτος, ουκ ετι θνητὸς,
πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, ὥσπερ εοικε,*
ταινίαις τε περιστεπτος στεφεσίν τε θαλειης. Empedocl. ap. [Diog. Laert. viii. 62.

Περιστερᾱ, ας. ἡ. *item* Περιστερος. ὁ. columba. Vid. Πελεια.

εσβᾶσα ταυτην, ὥσπερ αἱ περιστεραι. Lysist. 755.
αποπεμψον αγγελλοντα τὸν περιστερον. Athen. l. 9.

*Περιστεριον. columbula.

—μικρὸν επιμεινας προστρεχει,
ηγορακά σοι περιστερια, λεγων—Menand. ib. 654. b.*

Περιστεροεις. *epith.* folii. Nic.

Περιστεφης. corona redimitus. *Sed active in l. c.*

κισσὸς ὃν περιστεφὴς-Ἑλικτὸς ευθὺς ἔτι βρεφος
χλοηφοροισιν ερνεσιν-Κατασκιοισιν ολβισας ενωτισε. Phœn.

Περιστεφᾰνοω, Περιστεφω. corona cingo. [663.

δεινὴν, ἣν περὶ μὲν παντη Φοβος εστεφανωτο. E. 739.
οἵοισιν νεφεεσσι περιστεφει ουρανὸν ευρὺν-Ζεὺς,—ε. 303.

Syn. Εκπεριειμι, περισκεπω, περιβαλλω. επιστεφω.

Περιστιαρχος. qui conciones et theatra lustrabat apud Athenienses.

ὁ Περιστιαρχος, περιφερειν χρὴ τὴν γαλῆν. Eccles. 128.

Περιστικτος. notis compunctus.

ὡς τοτε, λωβητοῖσι περιστικτος μελεεσσι. Tryph. 220.

Περιστιλβω. circumfulgeo.

—περιστιλβοντα νοησας-Αγλαΐῃ— Ep. l. 5.

Περιστῖχαω. circumeo.

τριστοιχοι[1] ἑκατερθε περιστιχοωσιν οδόντες. Nic. Th. 442.

Περιστῖχες. το. variegatum; distinctum. *Sed* Schneid. περιστιγές.

παντοθεν αστεροεντι περιστιχες ευρεΐ νωτῳ. Nic. Th. 749.

Περιστῖχιζω. *male olim* περιστοιχιζω. circumjicio.

απειρον αμφιβληστρον, ὥσπερ ιχθυων,
περιστιχιζω, πλοῦτον εἵματος κακόν. Agam. 1391. (53. *Bl.*)

Syn. Περιβαλλω, περιφραττω.—περιλαμβανω.

Περιστολᾰδην. *adv.* circumcirca tegendo.

—σαρκες δὲ περιστολαδην μινυθουσ.. Nic. Al. 475.

Περιστρεφω. converto.

χειρὶ περιστρεψαι· ταχα δ' ἵκετο εργ' ανθρωπων. T. 131.
ὑγρὸν εὸν, μαλα δ' ὦκα περιστρεφεται κυκοωντι. E. 903.

Syn. Περιαγω, περιτρεπω, περισυρω, περιφερω, περιδινεω. δνοπαλιζω. συντριβω. διαστρεφω, συστρεφω, καταστρεφω, παραστρεφω, περιαγχω, παραλυγιζω.

Περιστορεω, Περιστορυοῦμαι. substerno. [1332.

πρυμνῃ επ' ακροτατῃ, πέρι δ' εστορεσαντο χαμευνας. Orph.

Περιστροφᾰδην. *adv.* circumvertendo.

κοιλῳ επὶ λυγρῷ δὲ περιστροφαδην αλαλητο. ib. 1256.

*Περιστῡλος. columnis undique suffultus.

ιδιᾳ θ', ὅσοι θεοῦ χρηματων εφεστασαν,
φρουραν εταξαντ' εν περιστυλοις δομοις. Androm. 1099.*

Περῐσυνεχω. *vox dubiæ notæ.*

αμφὶ περὶ σταχυεσσι περισυνεχουσα[2] καθηται. Lith. 596.

*Περισφᾰλεω. labor, oberro.

οἱ δὲ περισφαλεοντες, ἅ τε βρεφος, ἑρπυζουσι
τετραποδες· νοεραι γὰρ απο φρενες αμβλυνονται. Nic. Al. 542.*

Περισφᾰρᾰγεω. circumstrepo. [553.

πρωτογονου, στεργει δὲ περισφαραγεῦσα γαλακτι. Nic. Th.

Περισφιγγω. circumcirca stringo.

χεῖρα περισφιγξω χρυσοδετῳ σπαταλῃ. Agath. *An.* iii. 43.

Περισφῠριον, Περισφῠρον. fascia, qua malleoli pedis cinguntur.

τοῦτο τὸ λογχωτὸν, καὶ τὸ περισφυριον. *Agath. *An.* iii. 44.

Περισφῠριος, *item* Περισφῠρος, ου. ὁ ἡ. talos cingens.

ἁ δὲ καλὸν σπειραμα περισφυριοιο δρακοντος. Archias, ib. ii.
τὸν αργυροῦν Ερωτα, καὶ περισφυρον [93.
πεζαν.—— Leon. Tar. *ib.* i. 221.*

Περισχιζω. circumcido.

τῆς καὶ ὑπὲρ Βορεαο περισχιζονται αελλαι. Apoll. 2 362.

Syn. Ανασχιζω, διαλυω. περιτεμνω.

Περῐτειχιζω. muro circundo.

—καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ [Av. 553.
περιτειχειζειν μεγαλαις πλινθοις οπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

Syn. Διατειχιζω, προστειχιζω. περισταυροω. περιφρασσω. περιταφρευω.

Περῐτελεω. circumvolvo, perficio.

μηνῶν φθινοντων, περὶ δ' ηματα πολλ' ετελεσθη. ω. 142.

Syn. Επιτελεω, τελεω.

Περῐτελλομαι. circumvolvendo perficio orbem.

κοῦροι Αθηναιων, περιτελλομενων ενιαυτῶν. B. 551.

Syn. Περιερχομαι, πληροομαι, τελειοῦμαι.

Περῐτεμνω. circumcido.

βοῦς περιταμνομενον, ηδ' οιῶν πωεα καλά. λ. 401.

Syn. Αμφιτεμνω, περικοπτω, περισχιζω, περιαιρεω. αποτεμνω, επιτεμνω. εκτρυχω, περισκηπτω.

Περῐτερμων. finiens undique.

ὃς περικυμαινει γαιης περιτερμονα κυκλον. Orph. H. 82. 3.

Περιτευχομαι. *melius divisim.* [196.

οἵ τε κυνες, ὅ τε ταῦρος· ὃ δὴ περὶ θαῦμα τετυκται. H. Merc.

Syn. Περιπιπτομαι, συντυγχανω.

Περῐτιθημι. circumpono.

οφρα φαεινοιεν· περὶ δὲ ξυλα καγκανα θῆκαν. σ. 307.
αὐτῷ μεν στεφανον περιθεὶς, Σαμιοισι δε κῦδος. Ep. ἀδ. 154.

Syn. Περιβαλλω, προσπεριβαλλω, αμφιβαλλω, περιστεφω, περιΐστημι, επιτιθημι.

Περῐτιλλω circum vello. 2. vello.

τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ. (*Iamb. Dim. Ac.*) Equit. 372.

Syn. Επιτιλλω, κατατιλλω, εκτιλλω, τιλλω.

Περῐτῑμαω. admodum honoro.

αλλά σε κυδαλιμοι παῖδες περιτιμησουσι. Sibyl. l. 5.

---

1. Sic opinor reponendum pro τριστῖχοι, et sic dedit Schneid.

2. Ruhnkenii conjecturam, Περισμύχουσα, confirmavit MS. Paris. Vid. Hermann.

Syn. Περιτιω, τιμαω, ὑπερτιμαω, γεραιρω.
Περῐτιμηεις. admodum honoratus.
ανδρασιν. ὧδε δέ κεν περιτιμηεσσα γενοιμην. Hom. Ap. 65.
Περῐτιω. valde honoro. Vid. Περιτιμαω.
Τυδειδη, πέρι μέν σε τιον Δαναοὶ ταχυπωλοι. Θ. 167.
τῷ νύ μοι αλληκτον περιτιεται· ου δέ κε λωβην. Apoll. 3. 74.
Περῐτῐταινω. circum extendo.
αυτοκασιγνητος, περὶ μεσσῳ χεῖρε τιτηνας. N. 534.
Syn. Περιτεινω, διατεινω, κατατεινω. συλλαμβανω.
Περῐτοξευω. sagittis undique configo.
περιετοξευσεν δ' ἂν αυτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεις. Acharn. [712.
Περῐτρεπω. circumago.
αλλ' οτε δή ῥ' ενιαυτὸς εην, περὶ δ' ετραπον ὧραι. K. 469.
Syn. Περιστρεφω, περιαγω. επεισφερω.—επιστρεφομαι. ὑποκαμπτω.
Περῐτρεφω. undique conglacio. Vid. ad v. Πηγυλις.
Syn. Περιπηγνυμι, συνιστημι, παγετοω.
Περῐτρεχω, Περιτροχαω. circumcurro.
αἱματοεντ'. αλλοι δὲ περιδραμον υἷες Αχαιῶν. X. 369.
ει δὲ λιην πολέες σε περιτροχοωσιν αοιδαί. Call. 4. 28.
Syn. Περιερχομαι, περιίππευω. περιπολεω.
Περῐτρεω. circum trepido.
*ειθ' ὡς ἡβωοιμι, βιη δέ μοι εμπεδος ειη,
ὡς ὁπότ' Ηλειοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ετυχθη
αμφὶ βοηλασιη, ὁτ' εγὼ κτανον Ιτυμονῆα,
εσθλὸν Ὑπειροχιδην, ὅς εν Ηλιδι ναιεταασκε,
ῥυσι' ελαυνομενος· ὁ δ' αμυνων ᾗσι βοεσσιν,
εβλητ' εν πρωτοισιν εμῆς απὸ χειρὸς ακοντι,
καδ δ' επεσεν,* λαοὶ δὲ περιτρεσαν αγροιῶται. Λ. 669.
Syn. Διατρεω, παρατρεω. περιτρομεω.
Περῐτρῐβής. obtritus.
—περιτριβέας δέ τε χεῖρας-Εισορωων— Apoll. 1. 1176.
Syn. Ανατριπτος, παρατριπτος, συντριβης, λισπος.
Περῐτρῖβω. circumcirca tero, aut frico.
ὡς κογχος ἁλμη πανταθεν περιτρῖβεις. Lycoph. 790.
Syn. Διατριβω, συντριβω, αποτριβω, κατατριβω, καταθραυω. περικνιζω.
Περῐτριμμᾰ. τo. dicitur de homine qui rei alicujus tractatione velut attritus est.
εὑρησιεπης, περιτριμμα δικῶν. Nub. 446.
Περῐτρυμεω, Περιτρομεομαι. contremisco.
δειδιότα· σαρκες δὲ περιτρομεοντο μελεσσιν. σ. 77.
Syn. Αμφιτρομεω, περιτρεμω, ὑποτρομεω. περιτρεω.
Περῐτροπᾰδην. adv. circumagendo.
ηδη δ' ασπετα μῆλα περιτροπαδην εταμοντο. Apoll. 2. 143.
Exp. Περιτρεποντες.
Περῐτροπεω. revertor. *usurp. tantum in particip.*
ἡμῖν δ' εινατός εστι περιτροπεων ενιαυτός. B. 295.
Syn. Ανατρεπω, περιτρεπομαι, περιερχομαι.
Περῐτροπή. vicissitudo.
*νοῦς δ' ουκ επ' ανθρωποισιν· αλλ' εφημεροι
αεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, ουδὲν ειδότες
ὁπως ἑκαστον εκτελευτησῃ θεός·
ελπις δὲ παντας κἀπιπειθειη τρεφει
απρηκτον ὁρμαινοντας.* οἱ μὲν ἡμερην
μενουσιν ελθεῖν, οἱ δ' ετεων περιτροπάς. Simon. *An.* i. 128.
Syn. Περιστροφη, περιφορα, συμπεριφορα, περιαγωγη, περιελασις, περιοδος.
*Περιτροχαω. circumcurro.
αἶ αἶ, λαῖνα παντα. περιτροχαουσι δὲ θῆρες. Ep. ἀδ. 666.*
Περῐτροχος. circumcurrens. 2. rotundus.
—εν δὲ μετωπῳ
λευκὸν σῆμ' ετετυκτο περιτροχον, ηΰτε μηνη. Ψ. 455.
Syn. Κυκλοτερης, περιφερης. στρογγυλος.
Περῐτρωγω. circumrodo. [Vesp. 506. B.
αυτὸς δ' ὁ Κλεων ὁ κεκραξιδαμας μονον ἡμᾶς ου περιτρωγει.
Syn. Περιβρωσκω, κατεδομαι, περιεδω, περιφαγεῖν, περικοπτω.
Περῐτυμβιος. qui busto circumfusus est.
πολλά σοι εκ βλεφαρων εχυθη περιτυμβια φωτῶν [102.*
δακρυα *δυστλητῳ πενθεϊ δαπτομενων. Paul. Sil. *An.* iii.

Περιυβριζω. singulari injuria afficio.
τοιαῦτα περιυβριζεν αυτοὺς εν μερει. Vesp. 1318. B.
Syn. Ενυβριζω, εφυβριζω, καθυβριζω, ὑβριζω.
Περῐφαινομαι. undique conspicuus sum.
ἤ τ' ορεος κορυφῇ ἑκαθεν περιφαινομενοιο. N. 179.
Syn. Εκφαινομαι, ὑπερφαινομαι.
Περῐφᾰνής. conspicuus.
δειξω δὲ καί σοι τηνδε περιφανῆ νοσον. Aj. 66.
Syn. Αμφιφανης, διαφανης, συμφανης, καταφανης, διαυγης, περιαυγης, εκδηλος, επισημος, λαμπρος, φανερος. ευγενης. περιφαντος.
Περιφανῶς. adv. splendide.
μεμηνότ' ανδρα περιφανῶς οκνεῖς ιδεῖν; ib. 81.
Syn. Καταφανῶς, εμφανῶς, επιδηλως, φανερῶς.
Περῐφαντος. circumquaque conspicuus. Vid. Περιφανης.
περιφαντος ανὴρ
θανεῖται παραπληκτῳ-Χερὶ— ib. 228.
πᾶσιν περιφαντος αιεί. ib. 603.
Περῐφας. Nom. Pr.
ἤτοι ὁ μὲν Περιφαντα πελωριον εξεναριξεν. E. 842.
—δεμας Περιφαντι εοικὼς,
κηρυκ' Ηπυτιδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γεροντι
κηρυσσων γηρασκε, φιλα φρεσὶ μηδεα ειδώς. P. 323.
Περῐφεγγής. valde splendens.
λᾶαν, απορροιαν περιφεγγέος αμβροτου αιγλης. Lith. 171.
Περῐφειδομαι. remitto pœnam. Vid. Φειδομαι.
οιη δ' εκ πασεων γεραροῦ περιφεισατο πατρὸς
Ὑψιπυλεια Θοαντος,— Apoll. 1. 620.
Περῐφερω. circumfero.
—τὸν Αγαμεμνονος
παῖδ' αγκαλαισι περιφερων,— Orest. 464.
Syn. Περιαγω, περιτρεπω, αναστρεφω, αναφερω, αναγω, αποφερω, δινεω, διαταραττω.
Περῐφευγω. ita fugio ut ad extremum evadam.
ὦ πεπον, ει μὲν γὰρ πολεμον περὶ τονδε φυγόντες. M. 322.
* ασπίδα, φρῦνον, οφιν, καὶ Λαδικέας περιφευγε,
καὶ κυνα λυσσητὴν, καὶ παλι Λαδικέας. Ep. ἀδ. 394 b.*
Syn. Διαφευγω, αποφευγω, εκφευγω, καταφευγω.
Περῐφημος. famosus, clarus.
Μηλωνός θ' Ηρακλῆος[1] περιφημον αμυξιν. Orph. 24.
Syn. Ονομαστος.
Περῐφητης. Nom. Pr.
—ὁ δ' οἶον επεφνε Μυκηναῖον Περιφητην,
Κυπρῆος φιλον υἱὸν,— O. 638.
Περιφθινῦθω. corrumpor, pereo. [12.
ἤτοι μέν οἱ φυλλα περιφθινυθουσιν ὑφ' ἁλμης. Orp. Lith. 15.
Περῐφῐλεω. valde amo.
ὃν περὶ κῆρι φιλει Ζεύς τ' αιγιοχος, καὶ Απολλων,
παντοιην φιλοτητα,— o. 245. Syn. Φιλεω, ὑπερφιλεω.
Περῐφλευω. amburo, aduro. *Herodot.* Vid. Περιφλυω.
Syn. Περιφλεγω, περικαιω.
Περῐφλῐδαω. rugas contraho.
καί τε βοὸς νεα γεντα περιφλῐδοωντος αλοιφῇ. Nic. Al. 62.
*Περῐφλῦω. valde nugor. 2. amburo.
2. καὶ καταφρυγει βαλλων ἡμᾶς,* τους δε ζῶντας περιφλυει.
Περῐφοβος. metu vehementi perculsus. [Nub. 396.
περιφοβόν μ' εχει ταρβος ετητυμως. Æsch. Suppl. 744.
Syn. Επιφοβος, καταφοβος, ὑπερφοβος, εριταρβης, ταρβαλεος, περιδεης, επιδεης, καταδεης, περιθαμβης, φοβερος, δειματοεις, πτωξ, πτοιαλεος, δειλος.
Περῐφοιβαζω, Περῐφοιβαω. lustro, purgo. Vid. Φοιβαζω.
—πινόεν περὶ δερμα γεροντος-Παντῇ φοιβησαντες,— Apoll. [2. 302.
Περῐφοιτος. qui circumit.
μισῶ καὶ περιφοιτον ερωμενον, *ουτ' απὸ κρηνης
πινω. σικχαινω παντα τὰ δημοσια. Call. Ep. 30. Ern.
Περῐφορᾱ, ας. ἡ. circumactio, ambitus.

---

1. Insignis est lectt. in h. l. varietas. Optime edidit Hermannus: Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλέος π. α. "Loquitur autem Orpheus de celeberrima Herculis et Plutonis pugna, de qua v. Hom. Il. ν. 495. (E. 395.) seqq. Pind. Ol. ix. 50. Pausan. vi. 23."

a. ζητοῦντος αυτοῦ τῆς σεληνης τὰς ὁδοὺς,
καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ανω κεχηνότος,
απὸ τῆς οροφῆς νυκτωρ γαλεωτης κατεχεσεν.
b. ἡσθην γαλεωτῃ καταχεσαντι Σωκρατους. Nub. 171.*

Περῐφορητος[1]. quoquoversus versatilis.
ὁ περιφορητος Αρτεμων. Anac. 62. 2.
SYN. Περιακτος, πολυτροπος, ευπεριαγωγος, ευστροφος.

Περῐφρᾰδεως. *adv.* accurate.
ωπτησάν τε περιφραδεως, ερυσαντό τε παντα. A. 466.
SYN. Εμπειρως, εντεχνως, επισταμενως.

Περῐφρᾰδης. sciens. Vid. H. in Merc. 464. *Hermann.*
αλλ' αγε τοι καὶ σῆμα περιφραδὲς[2] αλλο τι ειπω. ψ. 73.
SYN. Εμπειρος, αστεῖος, ευφυης, δαημων, φραδμων.—αριδηλος.

Περῐφραζω, Περιφραζομαι. circumloquor. 2. considero.
αλλ' αγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζωμεθα παντες
νοστον, ὅπως ελθῃσι— α. 76. SYN. Περιλεγω, γλωσσοστροφεω.—περισκεπτομαι, περιφρονεω.

Περῐφρονεω. contemno. 2. accurate cogito.
αεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἡλιον. Nub. 225.
SYN. Καταφρονεω, ὑπερφρονεω, περιοραω, ὑπεροπτομαι. 2. περιεργαζομαι, διασκεπτομαι, περισκεπτομαι, περισωφρονεω, αναζητεω, κατασκοπεω.

Περῐφρων. valde prudens.
κουρη Ικαριοιο περιφρων Πηνελοπεια. α. 329.
SYN. Περισσοφρων, εχεφρων, πολυφρων, σωφρων, συνετος.

Περῐφῡμῐ, Περιφυω. adnascor.
κυσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ηδὲ ἑκαστα. ω. 235.
κᾆτα ψυγειςῃ περιεφυσαν Περσικαί. Nub. 151.
SYN. Επιφυω, προσφυομαι, συμφυομαι, περιπλεκομαι.

Περῐφῡσητος. valde inflatus.
*πρὶν εμπεπρῆσθαι Καλυκην (*Choriamb. Dim. Ac.*)
τε[3] καὶ Κριτυλλαν περιφυσητω (idem, *Trim. Brach.*)
ὑπό τε νομων αργαλεων,
ὑπό τε γεροντων ολεθρων.* Lysist. 322.

Περῐφῠτευω. consero.
ηδ' επὶ σῆμ' εχεεν· περὶ δὲ πτελεας εφυτευσαν. Z. 419.
SYN. Παραφυτευω, καταφυτευω, φυτευω.—επισπειρω, κατασπειρω, παρασπειρω.

Περῐχᾰρης. supra modum lætus.
εφριξ' ερωτι, περιχαρὴς δ' ανεπτομαν. Aj. 702.
SYN. Περιγηθης, επιχαρης, περιτερπνος.

Περῐχεῠμα, Περιχυμα. circumcirca adfusum.
—ᾧ περιχεῦμα φαεινοῦ κασσιτεροιο
αμφιδεδινηται— Ψ. 561. *Schol. br.* (*al.* ᾧ πέρι)

Περῐχευω, Περιχευομαι, Περιχεω. circumfundo.
ελθεῖν, οφρα βοὸς χρυσὸν κερασιν περιχευῃ. γ. 426.
ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχευεται αργυρῳ ανήρ. ζ. 232.
λυσασ' εξ οχεων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν εχευε. E. 776.
SYN. Περιχυμι, περιχυω, εκχυω, περικλυζω.

Περιχθων, *scriptum in vetustis codd. ad l. c.*
—γελασσε δὲ πᾶσα περι χθὼν-Χαλκοῦ ὑπο στεροπῆς,— T. [362.

Περῐχορευω. circumtripudio.
εκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο-Περιχορευουσα,— Phœn. 327.
SYN. Περιορχεομαι, περισκιρταω.

Περιχρεμπτος, *vel* Περιχριμπτος. *Stanl.*
περιχρεμπτα βρυαζεις. Æsch. Suppl. 885.

Περιψαω. circumquaque abstergo.
*a. μετὰ τοῦτο τῷ Πλουτωνι παρεκαθεζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς εφηψατο·
επειτα καθαρὸν ἡμιτυβιον λαβὼν,
τὰ βλεφαρα περιεψησεν· ἡ Πανακεια δὲ
κατεπετασ' αυτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι,
καὶ πᾶν τὸ προσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς εποππυσεν.
εξῆξατην οὖν δυο δρακοντ' εκ τοῦ νεὼ,
ὑπερφυεῖς τὸ μεγεθος. b. ὦ φιλοι θεοί.* Plut. 727.
SYN. Αναψαω, καταψαω, επιτριβω, εκμασσω, περικαταμασσω,

*Περιψῦχρος. (*ut* in l. c. *videtur legend.*) frigidissimus.
ου μὲν ὕδωρ, αλλ' αυτὸς απ' ουρανόθεν κρυσταλλος
καὶ γαῖαν αμπεσχε, περιψυχος δ' ετετυκτο. Eratosth. *An.* i. [477.

Περιωδῠνῐᾰ, ας. ἡ. gravis dolor.
ποιησας δαπανην εν ὑπνοις ὁ φιλαργυρος Ερμων
εκ περιωδυνιας αὐτὸν απηγχονισεν. Lucill. *An.* ii. 339.*

Περιωδῠνος. qui vehementer dolet.
φεῦ τίς ἂν εν ταχει, μὴ περιωδυνος; Agam. 1457.
SYN. Βαρυωδυνος, πολυωδυνος, εριωδυνος.

Περιωπή. specula. 2. circumspectio.
αυτὰρ εγὼν ελθὼν ταχα εισομαι ες περιωπήν. Ξ. 8.
SYN. Ακρωρεια. 2. φροντις, περισκεψις.—περιοψις.
EPITH. 1. Ευορμος.

Περιωπης. conspicuus.
αιθέρα, καὶ διφυῆ, περιωπέα[4], κυδρὸν Ερωτα. Orph. 14.

Περιωσιος. *sanctissimus, eximius, *vel*, modum superans. Περιωσιον. *adv.* admodum, valde.
τὸν δ' αἶψ' Ερμειας εριουνιος ες χερα θῆκεν
δεξαμενος· χαῖρεν δὲ νοῳ περιωσια δαιμων. Hom. xviii. 40.*
ουτε σε νεικειω περιωσιον, ουτε κελευω. Δ. 359.
SYN. Περισσος.—περισσῶς, αγαν, παρα το προσῆκον.

Περκα, Περκις. piscis quidam. *Ang.* perch.
—ἱερὸν ιχθῦν,-Η περκας,— Call. *fr.* 37.
καὶ λαβρον περκης δελεαρπαγος,— Leon. *Tar.-An.* i. 245.
*Ιρις δ' αγγελος ἦλθε ποδηνεμος, ωκεα τευθις,
περκη τ' αιθεσιχρως, καὶ ὁ δημοτικὸς μελανουρος·
ὃς, καὶ θνητὸς εὼν, έπετ' ιχθυσιν αθανατοισιν. Matron, ap.* Ath. p. 135. e.

Περκαζω. nigresco, maturescere incipio. *propr.* de uvis.
*Τειρεσιας δ' ετι μῶνος ἅμαι κυσὶν, αρτι γενεια
περκαζων, ἱερὸν χῶρον ανεστρεφετο.* Call. 5. 75.
SYN. Μελαινομαι.—εμποικιλλω, μελανιζω, πεπαινομαι, πεττομαι.

Περκνός. niger, nigris maculis distinctus; fuscus.
εὖτ' ἂν λαβραζων περκνὸς, *αιχμητὴς, χαρων
πτεροῖσι χερσον αιετὸς διαγραφων.* Lyc. 260.
αυτίκα δ' αιετὸν ἧκε τελειοτατον πετεηνῶν,
μορφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ Περκνὸν καλεουσιν. Ω. 316.
SYN. Μελας, κελαινος, περκος, ποικιλος.

*Περκος, η, ον. idem.
καὶ περκην ἠδη χρυσοχιτων' ελαην. Philipp. *An.* ii. 217.

Περκωπη. urbs maritima Troadis. Vid. Περκωτη, *et Heyn. ad Il.* Λ. 229.
Περκωπην δ' επὶ τῇ, καὶ Αβαρνίδος ημαθοεσσαν
ηϊόνα, ζαθεην τε παρημειβον Πιτυειαν. Apoll. 1. 932.*

Περκωσιος. *gentile.* a sequ.
υἷε δυω Μεροπος Περκωσιου, ὃς περὶ παντων
ηδεε μαντοσυνας, ουδὲ οὓς παῖδας εασκε. Λ. 329.

*Περκωτη. urbs Troadis, quam postea Xerxes donavit Themistocli.
οἱ δ' αρα Περκωτην καὶ Πρακτιον αμφενεμοντο. B. 835.*

Περνημι, Περναμαι, Περναω. in longinquam regionem venum exporto.
κτεινων, καὶ περνὰς νησων επὶ τηλεδαπαων. X. 45.
αλλους μὲν γὰρ παῖδας εμοὺς ποδας ωκὺς Αχιλλεὺς
περνασχ', ὅντιν' ἕλεσκε, περην ἁλὸς ατρυγετοιο. Ω. 752.
SYN. Περαω, πιπρασκω, απεμπολεω.

Περοναω. fibulo.
δουρὶ μεσον περονησε τυχών· ουδ' ηρκεσε θωρηξ. N. 397.
SYN. Διαπεροναω, εμπεροναω, καταπεροναω, εμπορπαω, πορπαζω, πορπακιζω, διαπεραω, διερχομαι, διατρεω, καθηλοω.

Περονη, Περονις. fibula. —πεπλον
ποικίλον· εν δ' αρ' εσαν περοναι δυοκαιδεκα, πᾶσαι
χρυσειαι, κλῃῖσιν εϋγναμπτοις αραρυῖαι. σ. 292.
—ῷ χρυσηλατος-Προυκειτο μαστιῶν περονις· —Trach. 942.
SYN. Πορπη, επιπορπημα, ενετη. EP. Ευγναμπτος, ισχαλεα, θυοεσσα, χρυσηλατος, φαεινη.

1. Hujus cognominis plures dantur explicationes. Vid. Fisch. in l. (frag. 27. 2.)
2. Libb. habent ἀριφραδὲς, *manifestum.* Hiatum credo V. D. displicuisse.
3. " —etsi τε rite versum non inchoet, tamen, ut recte observat " summus Valckenaerius ad Phœnissas p. 259. *in choricis celeriter et* " *continuo ductu decantatis data hæc poëtis licentia.*" Brunck. in l.
4. Περωπέα, ex emend. Ruhnken. recepit Hermann.

Περονῆτις, et Περονητρις. ἡ. quæ fibula ad pectus adnectitur.
ουδ' εμοὶ αμπεχοναι περονατιδες,— Antip. Sid. *An.* ii. 28.
Περονημα. *si lectio sana sit.* vestis fibulata. *Sed vid. Valcken.*
Πραξινοα, ποταγ' ωδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον αθρησον
λεπτὰ καὶ ὡς χαριεντα· θεῶν περοναματα[1] φασεῖς. Theoc.
Περονητρις. Vid. Περονῆτις. [15. 79.
αλλ' ιθι, τὠμπεχονον καὶ τὰν περονατριδα λαζεῦ. ibid. 21.
Πεῤῥα, ας. ἡ. sol.
*κυφελλα δ' ιων τηλοθεν ῥοιζουμενων
ὑπὲρ καρα στησουσι, κιμμερος θ' ὅπως*
σκιὰ καλυψει πεῤῥαν[2], αμβλυνων σελας. Lyc. 1426.
*Πεῤῥαιβοὶ, ῶν. οἱ. natio Thessala. Vid. Περαιβοί.
Πεῤῥοχος, *pro* Ὑπεροχος. *Vid. not. in* Museo Critico, *ubi frag. est* lii.*
πεῤῥοχος ὡς ὅτ' αοιδὸς ὁ Λεσβιος αλλοδαποισι. Sapph. 16.
Syn. Ὑπειροχος, εξεχων.
Περσαι, ῶν. οἱ. Persæ.
ει δέ σε καὶ Περσας ιδεειν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, - -
χρυσεα τοι κεινων μὲν επὶ χροῒ τευχεα φωτῶν,
χρυσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν επὶ στοματεσσι χαλινὰ,
χρυσῷ δ' αμφὶ ποδεσσιν εκοσμησαντο πεδιλα·— [1053.
μοῦνοι γάρ τ' Ασιης βασιλευτατον εθνος εχουσι· κ. λ. Dion.
Epith. Ἱππομαχοι, πυργοδαϊκτοι, πυρσολατραι, τοξοφοροι, φονιοι, φαρμακτῆρες.
Phr. Δυσπολεμων δὴ γενος Περσῶν.
Περσῶν τῶν μεγαλαυχων
καὶ πολυανδρων στρατιάν. Æsch.
τοιονδ' ανθος Περσίδος αιας οιχεται ανδρῶν,
οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ασιῆτις
θρεψασα, ποθῳ στενεται μαλερῷ. Æsch.
*Περσεα, ας. ἡ. et Περσεια. nomen arboris, vel fruticis.
σκληρ' απὸ περσειης καρυα, βλαβος οἷον ερυξει,
Περσεὺς ἥν ποτε ποσσὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν, κ. λ. Nic. Al.
Περσειος. *adj.* a sequ. Vid. Περσήϊος. [99.
πεμποντες ευλιμενους-Περσειων οικων Ἑλεναν· επ' ακτάς.
Περσευς. filius Jovis ex Danae, pater Stheneli. [Hel. 1479.*
Περσεως τ' εν φρεσὶν-Καρδιαν σχεθων. Choëph. 831.
ἡ τεκε Περσῆα, παντων αριδεικετον ανδρῶν. Ξ. 320.
Epith. Αντιθεος, ισοθεος, αρχεγονος, κρατεροφρων, δρεπανηφορος, ευρυμεδων, λαιμοτομος, χρυσαορος, ταχυγουνος, εὔπτερος, ωκυπεδιλος, ωκυπετης, Γοργοφονος, Δαναΐδης.
Phr. Ζηνὸς χρυσειοιο παῖς κλυτὸς— Opp.
ουρανιης βλαστημα γονῆς, κορυθαιολε Περσεῦ. Hes.
τὸν χρυσοπατρον μορφνον,—
τὸν ηπατουργον αρσεν' αρβυλοπτερον.
καμπτηροκλεπτης τριπλανοῦς ποδηγιας. Lyc.
—πτεροεις τὰ πεδιλα. Ep.
Περσέα λαιμοτόμον ὑπὲρ αλὸς
ποτανοῖσι πεδιλοι-σι φυὰν Γοργονος ισχειν. Eur. El. 459.
Περσεπτολις. ἡ. urbium vastatrix.
εξιθ' Αθαναια περσεπτολι, χρυσεοπηληξ. Call. 5. 43.
Περσεφασσα, Περσεφονεια, Περσεφονη. Proserpina. Vid. Φερσεφονη. —ῶν αριθμον εν νεκροῖς
πλεῖστον δεδεκται Περσεφασσ' ολωλοτων. Antig. 906.
αυτὰρ επεὶ ψυχὰς μὲν απεσκεδασ' αλλυδις αλλη
ἁγνὴ Περσεφονεια γυναικῶν θηλυτεραων. λ. 385.
ἡ τεκε Περσεφονην λευκωλενον, ἣν Αϊδωνευς
ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρὸς— Hes. θ. 913.
Epith. Ανυμφευτος, αθηητος, αγελαστος, αγαυη, ἁγνη, ἀῤῥητος, βριμω, οβριμω, ερατη, επαινη, ευδυνατος, λευκιππος, μελιτωδης, μουνογενεια, μελαμπεπλος, μελανοπτερος, κροκοπεπλος, νυχαυγης, νεκυοσσοος, μανιωδης, περικαλλης, καλλιπαις, καλλιπλοκαμος, κυανῶπις, σκοτοεσσα, χθονια.
Phr. Λευκιππος θυγατηρ Δαματρος. Pind.
Βριμὼ νυκτιπολον, χθονιην, ενεροισιν ανασσαν. Apoll.
Λεπτυνιν ου τρεμουσαν, ουδαιαν θεόν. Lyc.
εινοδια θυγατερ Δαματρος, ἁ τῶν
νυκτιπολων εφοδων ανασσεις,
καὶ μεθαμεριων,— Ion. 1048. ἀῤῥητος κουρα. Eur.
Πλουτωνος πολυτιμε δαμαρ, κεδνὴ, βιοδῶτι·
ἣ κατεχεις Αΐδαο πυλας ὑπὸ κευθεα γαιης,
Πραξιδικη, ερατοπλοκαμος, Δηοῦς θαλος ἁγνὸν, [28.
Ευμενιδων γενετειρα, καταχθονιων βασιλεια. κ. λ. Orph. H.
[ἁ κατὰ χθονὸς νερτερων καλλιπαις θεά. Eur.]
Περση. filia Oceani. *eadem forsan quæ* Περσηΐς, *n.* 2.
μητρός τ' εκ Περσης, τὴν Ωκεανὸς τεκε παῖδα. κ. 139.
Περσηϊαδης. patron. *pro* Περσεϊδης.
ιφθιμην αλοχον Σθενελου Περσηϊαδαο. T. 116.
Περσήϊος. *adj. formæ antiquæ a* Περσευς.
θαρσει αριστοτοκεια γυναι, Περσήϊον αἷμα. Theoc. 24. 72.
Περσηΐς. ἡ. idem. *fem.* 2. una filiarum Oceani et Tethyis.
*1. ὦ λεκτρων δυο συγγενεῖς (*Glycon. c. Spond.*)
ευναὶ, θνατογενοῦς τε (*Pherecrat.*)
καὶ Διὸς, ὃς ἦλθεν ες ευνὰς [798.*
νυμφας τᾶς Περσηΐδος· (*Alcmenæ, cui Perseus avus.*) Herc. F.
2. Περσηΐς τ', Ιανειρά τ', Ακαστη τε, Ξανθη τε. Hes. θ. 356.
Περσης. Persa. Vid. Περσαι.
*λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρυσους γυας,
Φρυγῶν τε, Περσῶν θ' ἡλιοβλητους πλακας. Bacch. 13.
Περσίς. ἡ. *adj. fem.* a præc. *pl.* Περσίδες. αἱ. mulieres Persicæ.
Περσιδόλη μεγαλοισιπεριδρομος ουρεσι γαῖα, κ.λ. Dion. 1063.*
μὴ μετρεῖν σχοινῳ Περσίδι τὴν σοφιην. Call. *fr.* 506. *Bl.*
Περσίδες δ' ακροπενθεῖς. Pers. 135.
αἱ δ' ἁβρογοοι Περσίδες, ανδρῶν
ποθεουσαι ιδεῖν αρτιζυγιαν, κ. λ. ib. 541. Ep. Βαθυζωνος.
Περσίς, *sc.* χλαῖνα. (εἶδος ἱματιου.)
οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνακην. Vesp. 1132.
Περσῖκαι. (V. ad v. Περιφυω.) Περσικα τα. (εἶδος ὑποδηματος.)
ου πρὸς τὸν οροφον ανατενῶ τὰ περσικά. Lysist. 229.
Περσῖκὸς ορνις. gallus gallinaceus. [485.
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ορνις, απο τῆς αρχῆς ετ' εκεινης. Av.
Syn. Μῆδος ορνις. αλεκτωρ.
Περσοδιώκτης. Persarum profligator. [515.
Μιλτιαδου στησαντος ὁμασπιδα Περσοδιωκτην. Theætet. *An.* ii.
Περσονομεομαι. Persarum legibus et sub eorum imperio vivo.
ουκ ετι Περσονομοῦνται. Pers. 587.
Περσονομος. Persas regens, Persici moris.
καὶ Περσονομου τιμῆς μεγαλης. ib. 922.
Περῦσι, Περῦσιν. *adv.* anno præterito. *Unde* Περυσῖνος.
επισταμαι, διὰ τὴν περυσι κωμῳδιαν. Acharn. 377.
*αλλ' Ευβουλης τῶν περυσίν τις βουλευτής εστὶν αμεινων.
——τὸ τρυβλίον [Thesm. 808.*
τὸ περυσινὸν τεθνηκ' εμοί. Ran. 1015. (985. B.)
Πεσημα, Πεσος. casus, ruina.
εκβλητὸν, ἢ πεσημα φοινιου δορός; Hecub. 697.
ιδοὺ, θεασαι ταδε τεκνων πεσηματα. Herc. F. 1131.
—πεσεα δαΐ-Αυτιχ' αἱμαξετον. Phœn. 1318.
Syn. Πτῶμα, πτῶσις, νεκρος.
Πεσκος. το. pellis. *item,* cortex.
ῥιζαν ερυσσαμενος, τὸ μὲν ἑρκεῖ θρυψεν οδοντων
θηλαζων, τὸ δὲ πεσκος εῷ ταχα καββαλεν ἑλκει. Nic. Th. 548.
Πεσσὸς, οῦ. ὁ. **sive potius,* Πεσσοί. οἱ. *item,* Πεσσα. τα. *Soph.* lusus latrunculorum.
πεσσοῖσι προπαροιθε θυραων θυμὸν ετερπον. α. 107.*
πεσσοὺς[3] προσελθων, *ενθα δὴ παλαιτεροι
θασσουσι, σεμνὸν αμφὶ Πειρηνης ὕδωρ. Med. 67.
—εφεῦρε—*sc.* Palamedes, [Eustath.
πεσσοὺς κυβους τε, τερπνὸν αργιας ακος. Soph. Palam. ap.
καὶ πεσσὰ πεντεγραμμα καὶ κυβων βολαί. id. ap. Poll. l. 9. § 97. *Vid. Steph.* t. iii. c. 327. D. *seqq.*
αυτὰρ αναξ λευκοῖο λαχὼν σημήϊα πεσσοῦ. Agath. *An.* iii. 60.*
Syn. Κυβος, ψῆφος, κροκαλη.
Πεσσονομεω. dispono, *propr.* calculos lusorios.

1. Reisk. conj. θεῶν περ νάματα φησεῖς. Valcken. θεάων νήματα φασεῖς.
2. "Vox hæc nusquam alibi exstat; si quis igitur velit πέτρον reponi, non magnopere repugnabo, inquit Canterus, quem sequitur Meursius, quorum Adnotationes consulendæ. Mihi autem inter voces extraneas, et forte Ægyptias, numeranda videtur. Qualis est ἔρπις supr. vs. 579." Potter. Vide nos in v. Μύδρος.

3. *Locus, ubi latrunculis ludebatur.* Vid. Schol. et Pierson. ad Mœr. p. 352.

και στασιαρχος, ταδε πεσσονομων. Æsch. Suppl. 13.
Exp. Ὑπο τουτων λογιζομενος.

Πεσσω, Πεττω. coquo. Vid. Πεπτω.
μαρναται, αλλ' επὶ νηυσὶ χολον θυμαλγέα πεσσει. Δ. 513.
αλλ' ὥς τις τουτων γε βελος καὶ οικοθι πεσση. Θ. 513.

Πεταζω, Πεταω. pando, explico. 2. aperio.
εγχος μέν ῥ' αφεηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετασσας. Φ. 115.
ηρτυναντο δ' ερετμὰ τροποῖς εν δερματινοῖσι,
παντα κατὰ μοῖραν· ανά θ' ἱστία λευκ' επετασσαν. δ. 783.
*ὁ γλυκύ μοι Μουσεων πετασας φαος, ὁ πλεον αλλων
ευρυνας ξενιου δαιμονος εργασιην. Christodor. *An.* ii. 472.
αυτὰρ ὃ πεπταμενη μεγα τυμπανον εσχεθε χειρί. Simonid. *An.* i. 147.*
Syn. Πεταννυμι, εκπεταννυμι, αναπεταννυω, παρατεινω, ανεχω, ἁπλοω.

Πετᾰλειος, *apud Lex.* Πεταλειον. *idem quod* Πεταλον.
συν και ονου πεταλειον ορειγανον,— Nic. Th. 628.

Πετᾰλῖτις. ἡ. herba quædam.
ναὶ μὴν παρθενιοιο νεοδρεπτους οροδαμνους,
κορκορον ἢ πεταλῖτιν,— ibid. 863.

Πετᾰλον. *poet.* Πετηλον. folium.
δενδρεων εν πεταλοισι καθεζομενη πυκινοῖσιν. τ. 520.
—πολλὰ δ' εραζε
λειμωνων εαροτρεφεων πιπτεσκε πετηλα. Mosc. 2. 67.
Syn. Φυλλον, ακρεμων, οραμνος, λεπις, ελασμα, ελασμος. [ὕλης φοβη. Soph.] Epith. Ἁπαλον, αρτιφυτον, ἁβρον, αυχμηρον, ἀρραγες, αυτοφυτον, γλαυκον, δροσερον, δαφναῖον, κροκεον, εὐϊον, ειαρινον, κορωνιοων, μυουριζον, οινοτοκον, πριονωδες, πολυσταφυλον, πολυγναμπτον, ὑψικομον, φιλακρητον, φιλοσταφυλον, χλοερον, χλωρον.

Πετασμᾰ. το. velum expansum, stragulum.
δμωαὶ, τί μελλεθ', αἷς επεσταλται τελος
πεδον κελευθον στρωννύναι πετασμασιν; Agam. 917.
Syn. Καταπετασμα, στρῶμα, καλυμμα.

Πετᾰσος. petasus, pileus latior.
*σοὶ τὸν πιληθέντα δι' ευξαντου τριχὸς αμνοῦ,
Ἑρμᾶ,* Καλλιτελης εκρεμασεν πετασον. Theodorid. *An.* ii. [41.
Syn. Πῖλος, σκιαδιον.

Πεταυρον. pertica.
ὁ δ' εκ βεταυρον κλαγγον εἶπε βοησας[1]·
*ποθεν μαθηση ποσσον εις έω λειπει,
τὸν ὡρονομον θυσας με— Babr. ap. Suid.
Syn. Παγις, σανις, καμαξ, πετευρον.

Πετᾰχνευτὴς, οῦ. ὁ. qui πεταχνῳ dat operam.
—παντες δ' ενδον πεταχνευταί. Aristoph. ap. Ath. p. 496. a.

Πετᾰχνον. το. poculi genus.
εισῆλθεν ἡ 'ταιρᾶ, φερουσα τὸν γλυκὺν
εν αργυρῷ ποτηριῳ, πεταχνῳ τινι,
αστειοτατῳ τὴν οψιν, ουτε τρυβλιῳ, [125. f.*
ουτε φιαλῃ· μετεῖχε δ' αμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν. Alex. ap. Ath.

Πετεεινὸς, Πετεινὸς, Πετεηνός. volucris, volatilis.
—οἷσί τε τεκνα
αγροται εξειλοντο, παρος πετεεινὰ γενεσθαι. π. 217.
ηδη καὶ πτερυγεσσιν αειρομαι, ὥστε πετεινόν. Theog. 1093.
τῶν δ', ὥστ' ορνιθων πετεηνῶν εθνεα πολλά. B. 459.
παντοσε παπταινων, ὥστ' αιετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
οξυτατον δερκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. P. 675.
Syn. Ορνις.—πτεροεις, πτηνος, πετηνος, ποτητος, ποτηνος, πτερωτος. [Maneth.
Phr. Πιδναμενους τε νεφεσσιν ὑπ' ηνεμοεντι πετεινῷ. [13.

Πετευρον. trabs.
σεισαμενος πτερὰ ματρὸς, επ' αιθαλοεντι πετευρῳ. The. 13.
Syn. Σανιδιον, δοκος, σχιδαξ, ερεψιμον ξυλον.

Πετευριστήρ. qui alte petauro exsilit, funambulus.
αιθροβατας, πηκτοισι πετευριστῆρας εν εργοις. Man. 4. 278.

*Πετεών. ἡ. vicus Thebanus.
οἵ τ' Ελεῶν' εἶχον, ηδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα. B. 500.*

Πετεως. rex Athenarum.
ὦ υἱὲ Πετεῶο, διοτρεφέος βασιλῆος. Δ. 338.

Πετομαι. volo.
τοξῳ· τοὶ δ' επετοντο θοὰς επὶ νῆας Αχαιῶν. K. 514.
Syn. Πεταμαι, πεταομαι, ἵπταμαι, φερομαι, τρεχω.

Πετοσῖρις. Nom. Pr.
ου γάρ τις τοιης σοφιης επεμησατο κῦδος,
ἢ μοῦνος Πετοσιρις,— Man. 5. 10.

Πετρα. lapis, petra.
πετρη τ' Ωλενιη, καὶ Αλεισιον εντος εεργει. B. 617.
Syn. Πετρος, λιθος. [σπῖλας, σπῖλος, σπίλος, απορρὼξ, λεπας, χοιρας.] Ep. Αιγιλιψ, αναιδης, αοικητος, ἄρρηκτος, ἀρραγης, ατειρης, ανιηρα, ατεραμνος, ακροτομος, αδωμητος, ακταια, αντιπυργος, ἁλιμυρης, ἁλιβροχος, ἁλικλυστος, αυτοροφος, αφοιτητος, αθηητος, αελληεσσα, αγχινεφης, ἁλιγειτων, ακροφαληριοωσα, βαθυλειμων, διψας, κοιλας, κυκλας, λωφας, βαθυπλουτος, γλαφυρα, ηλιβατος, επηρεφης, ευπαγης, κακοξεινος, κοιλη, ηερια, μελισταγης, ευκρηνος, ευτρητος, ηεροειδης, μελανοκαρδιος, οκριοεσσα, περιμηκης, προβλης, πλαγκτη, παιπαλοεσσα, πολυηχης, πολυκνισσος, περιτροχος, πυριθαλπης, στυφελη, στυγερα, στεγανη, σιμβλῆϊς, ὑψηλη, βαθεῖα, ὑψηλοκρημνος, ὑψικρημνος, φιλορνος, προθελυμνος, ῥηξηνωρ, ταμεσιχρως, λεπρας, λισσας, ῥωγας, χοιρας, φωλας, ερημας, Λυδιη, Σειρηνις. [νησιωτις, ἁλιβρος, ἁλιβρως. [Eur.
Phr. Ες ποντον επηρεφης. Hom. νῶτα πετρας εναλιου.
ποθεν δέ μοι γενοιτ' αν αιθέρος θρονος,
πρὸς ὃν νεφη δ' ὑδρηλὰ γιγνεται χιὼν,
ἢ λισσὰς αιγιλιψ αποσ-
δεικτος οιοφρων ερημὰς
γυπίας πετρα, βαθὺ
πτῶμα μαρτυροῦσά μοι,— Æsch. Suppl. 789.]

Πετρακης. gemma quædam.
χρὴ δὲ καὶ ευπεταλον πετρακεα[2] λᾶαν εχοντας
αρᾶσθαι παρὰ βωμὸν, εναιρομενης ἑκατομβης. Lith. 228.

Πετραῖος, Πετρηεις, Πετρηρης, Πετρωδης, Πετρηρεφης. lapideus, saxeus.
ἅ τ' εν ταφῳ πετραιῳ. Soph. El. 152.
οἵ θ' Ὑριην ενεμοντο, καὶ Αυλιδα πετρηεσσαν. B. 496.
εξελθ', αμειψας τασδε πετρηρεῖς στεγας. Philoct. 1291.
πετρωδει καταφρακτος εν δεσμῷ. Antig. 970.
—καὶ πετρηρεφῆ-Αυτοκτιτ' αντρα,— Prom. 300.
Syn. Λιθινος, ὑπολιθος. [λεπαιος. Eur.]

*Πετρῖδιος, Πετρῖνος. *idem.* [*Jacobs.*
—εν μονοκλίνῳ—ναιειν—πετριδιῳ. Philodem. *An.* ii. *p.* 79.
κρημνοβαταν, δικερων, Νυμφεων ἡγητορα Πᾶνα
ἁζομεθ', ὃς πετρινον τονδε κεκευθε δομον. Ep. ἀδ. 261.
Phr. Ῥιμφα πετροκοιτον εκλιπὼν ορους ευνὰν,—Simm. Ov.
οἶκον αμφιθυρον πετρινης κοιτης. Philoct. 160.

Πετροκοιτος, ου. ὁ ἡ. *epith.* speluncæ. Vid. ad v. præc.*

Πετρορρῖφης. a petra præcipitatus.
Δελφῶν δ' ανακτες ὥρισαν πετρορρίφῆ
θανεῖν εμὴν δεσποιναν— Ion. 1222.

Πετρορρῦτος. e saxis demanans. Vid. Νυμφαι.

Πετρος. ὁ.[3] lapis.
—ἑτερηφι δε λαζετο πετρον-Μαρμαρον, οκριοεντα,— Π. 734.
Syn. Λαας, λιθος, χερμα, πετρα.
Epith. Αναιδης, μυλοειδης, δακρυοεις, θανατηφορος, ολοοιτροχος, πολιος, ακοντιστης, μουσοδομος, τανυπλευρος, ευστοχος, περιηγης, ξεστος.

Πετρος. (Σιμων.) Nom. Apostoli.
—φατο μῦθον αναξ πειθημονι Πετρῳ. Nonn. 5.
Epith. Κλεινος, οικτρος, σκυθρωπος, θρασυς, λινοπλοκος, θεουδης.
Phr. Ανδρομεης αγελης ἁλιεύς.—σοφιης πληθων.—
ὑγροποροιυ Σιμωνος αδελφεος ιχθυβοληος. Nonn.

Πετροτόμος. lapides incidens. Πετρότομος. e lapide cæsus.
χιονεην με λιθον παλιναυξέος εκ περιωπῆς
λαοτύπος τμηξας πετροτομοις ακίσι. Theætet. *An.* ii. 515.

1. "Metro laboranti succurrit Toupius, *Emend. in Suid.* iii. 46. "reponendo, ὁ δ' ἐκ πεταύρου τρανὸν εἶπ' ἐπιβοήσας— quod aut verum "est, aut non." Tyrwhitt.

2. Πετράκης scribi debeat an πετρήεις, substantivi vice sit an adjectivi, dubitant VV. DD.

3. Onestes, Ep. 9. (Anal. T. ii. p. 291.) habet, ἡ δὲ περισσὴ Πέτρος.

Πετροφυης. saxis adhærens. Vid. Πολυπους.
Πετροω. in saxum verto. 2. lapido.
2. εφ' οἷς δ' απειλεῖς, ὡς πετρωθῆναί με δεῖ. Orest. 547.
SYN. Καταπετροω, καταλευω.
Πετρωμα. lapidatio.
θανεῖν ὑπ' αστῶν λευσιμῳ πετρωματι. ib. 442.
SYN. Λιθασμος, λιθοβολια.
Πευθομαι. audio. Vid. Πυνθανομαι.
δη τοτ' εγὼν έταρους προΐην πευθεσθαι ιόντας. ι. 88.
Πευθώ, δος, οῦς. ἡ. nuntius.
πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φιλαι, νεαν φερει. Sept. Th. 376.
SYN. Αγγελια.
Πευκαλιμος. amarus. 2. prudens, cautus.
ει γὰρ εγὼ ταδε ηδε' ενὶ φρεσὶ πευκαλιμησι. Θ. 366.
SYN. Πικρος, δριμυς. 2. φρονιμος, σωφρων, συνετος, πυκνος.
Πευκεδανον. herba quædam.
ναὶ μὴν πευκεδανοιο βαρυπνοον, *οὗ τε καὶ οδμὴ
θηρί' αποσσευει τε καὶ αντιοωντα διωκει. Nic. Th. 76.
Πευκεδανός. amarus. 2. exitiosus.*
ηέ ποθι πτολεμοιο μεγα στομα πευκεδανοῖο. K. 8.
SYN. 2. Ολεθριος.
Πευκη. picea.
πολλὰς δὲ δρῦς αζαλεας, πολλὰς δέ τε πευκας. Λ. 494.
πυρσωδη φλογα πευκας. Bacch. 146.
SYN. Πιτυς.—λαμπας.
EPITH. Αζαλεα, αιθαλοεσσα, πυροεσσα, πιων, ὑψηλη, χρυσῆ, θιασωδης, ορεστιας, Βακχιας, Δελφις.
PHR. Πευκαι ακαρποι εασιν, αειθηλεῖς περ εουσαι. Pol.
Πευκηεις, Πευκινος. pineus.
πευκαενθ' Ἡφαιστον ἑλεῖν. Antig. 125.
καὶ, πευκινης λαβόντα λαμπαδος σελας. Trach. 1214.
SYN. Πιτυϊνος.
*Πευστηρια, ας. ἡ. *in extispicina dici volunt* inquisitionem atque interrogationem, ut fit in l. c. *Steph. Thes.* t. iii. c. 616. A. *Sed rectius videtur* Musgravius *pro adjectivo habere, subaudito* δαῖτα *vel* θοίνην.
ὁ δ' εἶπε· φυγάδος δῆτα δειμαινεις δολον,
πολεως ανασσων; ουχ, ὅπως πευστηριαν
θοινασομεσθα, Φθιάδ' αντὶ Δωρικῆς
οισει τις ἡμῖν κοπίδ'; απορρήξω χελυν. Eur. Elec. 834.*
Πεφναῖος. necandus.
τρηρωνος εις ἁρπαγμα πεφναιας κυνός. Lycoph. 87.
SYN. Ολεθριος.
Πεφνω. interimo.
Πηδαῖον δ' αρ' επεφνε Μεγης, Αντηνορος υἱόν. E. 69.
SYN. Αναιρεω, φονευω, κτεινω.
Πεφυκω. exsto, natus sum. Vid. Φυω.
—καὶ χεῖρες αaπτοι
εξ ωμων επεφυκον επὶ στιβαροῖσι μελεσσιν. Hes. α. 76.
Πῆ. qui? 2. qua? 3. quo? Πη. aliquatenus, quodammodo.
ἤ πη με προτερω πολιων εὖ ναιομεναων
αξεις, ἢ Φρυγιης, ἢ Μηονιης ερατεινῆς. Γ. 400.
SYN. Ἡι, ὅπη.—πῶς, που.
Πηγαζω. scaturio.
πηγαζει τὸ διαυγὲς εν ομμασι— Damoch. *An.* iii. 70.
SYN. Βλυζω, αναβλυζω, ὑποβλυζω.
Πηγαῖος. fontanus. πυλῶν παροιθε δ' ουχ ὁρῶ
πηγαῖον ὡς νομιζεται
χερνιβ' επὶ φθιτῶν πυλαις. Alcest. 97.
SYN. Κρηναῖος.
Πηγανον. ruta herba. *Angl.* rue.
ουδὲ μέν γ' ουδ' εν σελινῳ ποὺ 'στιν, ουδ' εν πηγανῳ. Vesp. [478.
SYN. Ῥυτη, φαικανον.
Πηγας. glacies. 2. rupes.
—και πηγαδας, αἴτ' επι γαιαν,
πνευσαντος Βορεαο, δυσηλεγεες τελεθουσιν. Hes. ε. 503.
SYN. Πηγυλις, κρυμος, παγετος. 2. εριπνη.
Πηγασος. Pegasus, equus Persei alatus.
εκθορε Χρυσαωρ τε μεγας, καὶ Πηγασος ἵππος. ib. θ. 281.
ουδὲ τοσον πεποτητο τανυπτερος ηέρα τεμνων
Πηγασος ὑψιποτητος, ὅσον—Nonn. l. 37.
EP. Τανυπτερος. PHR. Πειρηναῖος πῶλος. Eur.
ἱερὸς, πτεροεις ἵππος. Arat.
—τᾶς οφιωδεος υἱὸν Γοργονος— Pind.
οἷος αερσιποτητος αλημονι συνδρομος αυρῃ,
Πηγασος ωκυπετης απεσεισατο Βελλεροφοντην. Nonn.
Πηγασιος, Πηγασις. *adjectt.* a præc.
ὦ Πηγασιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερόν. Pac. 75.
Πηγασιδος κρηνης νεκταρεων λιβαδων. Ep. l. 1.
Πηγεσιμαλλος. villosus.
αρνειῷ μιν εγωγε εΐσκω πηγεσιμαλλῳ. Γ. 197.
SYN. Βαθυμαλλος, δασυμαλλος, ευπαγης, ευτραφης.
Πηγή. fons, scatebra.
κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥοω, ενθα δὲ πηγαὶ
δοιαὶ αναΐσσουσι Σκαμανδρου δινηεντος. X. 147.
SYN. Κρηνη, πιδαξ, λιβας, ῥοη, νᾶμα.—ῥιζα, αρχη.
EPITH. Ἁλιμυρης, αγαθοῤῥυτος, αεναος, ακηρασιος, βαθυκολπος, θολερα, θεοδεγμων, γλυκερα, διαυγης, ευδροσος, οινας, λιβας, καθαρα, νεοῤῥυτος, καλλιῤῥοος, περικαλλης, καλλιχορος, εροεσσα, ορεσσιχυτος, σκιερα, ὑδροτοκος, φυσιζωος, Κασταλις. [αργυροῤῥιζος. Stesich. παρθενος. Æsch.]
PHR. Αμφὶ δ' αρ' αιγειρων ὑδατοτρεφεων ἦν αλσος
παντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥεεν ὕδωρ
ὑψοθεν εκ πετρης,— Hom.
ὑγρὸν ὕδωρ ναεταις αγχιπτολις εβλυε πηγή.
πηγῆς ενδομυχοιο παλιμφυες εμπεδον ὕδωρ.
πηγῆς αγχιποροιο ῥεει πανδημιον ὕδωρ. Nonn.
—κελαρυζον εὔκρηνου διὰ πετρης,
νᾶμα Βορειαης ψυχροτερον νιφαδος.
αεναον καθαρήν τε παρερχομενοισιν ὁδιταις
πηγὴν αμβλυζει γειτονεουσα ναπη. Ep.
εὗρον αενναον κραναν ὑπὸ λισσάδι πετρῃ
ὕδατι πεπληθυῖαν ακηρατῳ· αἱ δ' ὑπενερθεν
αλλαι κρυσταλλῳ ηδ' αργυρῳ ινδαλλοντο,
εκ βυθοῦ.—κ. λ. Theoc. 22. [Ωκεανοῦ τις ὕδωρ
σταζουσα πετρα λεγεται,
βαπτὰν καλπισι ῥυτὰν παγὰν
προϊεῖσα κρημνῶν. Hipp. 121.
δροσερα κρηνις. ibid.
καὶ παγᾶς φιλεοιμι τὸν εγγυθεν ἦχον ακουειν,
ἁ τερπει ψοφεοισα τὸν αγρικὸν, ουχὶ ταρασσει.—
—αεναον δὲ
ῥεῖθρον απὸ σπιλαδων παντοσε τηλεθαει
δαφναις καὶ μυρτοισι καὶ ευωδει κυπαρισσῳ— Theocr. Ep. 4.
—διερὴν φλεβα λῦσεν· ανοιγομενου δὲ ῥεεθρον,
χευμασι πηγαιοισιν ανεβλυε νερτερος αυλὼν,
ασκεπεος δαπεδοιο χεων ὑποκολπιον ὕδωρ. Nonn.]
Ποῦς ασβεστος παγά. Synes.
—αενναα χευματα πηγῶν. Sibyl. —παγὰ δακρυων. Soph.
—παγὰν αμβροσιων επεων. Pind.
*Πῆγμα, ατος. το. concretum, glacies. 2. compositio, compages.
—ποῦ καλὰ θυρσων-Πηγματα καὶ κῶμοι;—Ep. ἀδ. 413.*
Πηγνυμι, Πηγνυω, Πησσω. compingo.
ταῦτά τε μοι τελεσαι, πῆξαί τ' επὶ τυμβῳ ερετμόν. λ. 77.
ἄλλα μὲν εν χροῒ πηγνυντ' αρηϊθοων αιζηῶν. O. 315.
SYN. Διαπηγνυμι, εκπηγνυω, καταπηγνυμι, συμπηγνυω, παραπηγνυμι, κατασκευαζω, καταπηττω, κρυσταλλοῦμαι.
Πηγοῤῥυτος. fontanus.
καὶ χθονιοι γαιης πηγοῤῥυτοι ικμαδες ἁγναί. Orph. H. 82. 5.
Πηγός. bene compactus. 2. pinguis. 3. niger.
—δωδεκα δ' ἵππους-Πηγοὺς, αθλοφορους,— I. 124.
SYN. Ευπαγης. 2. ευτραφης, γενναῖος. 3. μελας.
Πηγυλις. glacialis.
κειμεθα· νὺξ δ' αρ' επῆλθε κακὴ, Βορεαο πεσόντος,
πηγυλὶς, *αυτὰρ επειτα χιὼν γενετ', ηΰτε παχνη,
ψυχρὴ, και σακεεσσι περιτρεφετο κρυσταλλος.* ξ. 475.
—ενθεν αὔτμη
πηγυλὶς, οκριοεντος αναπνειουσα μυχοῖο
συνεχὲς, αργινοεσσαν αεὶ περιτετροφε παχνην. Apoll. 2. 739.
SYN. Πηγας.—παγετωδης, ψυχρα.
*Πηδαιον. το. urbs ignobilis in Troade.
ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ελθεῖν υἷας Αχαιῶν. N. 172.*

Πηδαῖος. Nom. Pr.
Πηδαῖον δ' αρ' επεφνε Μεγης Αντηνορος υἱὸν,
ὅς ῥα νοθος μὲν εην, πυκα δ' ετρεφε δῖα Θεανω,
ισα φιλοισι τεκεσσι, χαριζομενη ποσεϊ ᾧ. E. 69.
Πηδάλιον. gubernaculum.
πηδαλιον μετὰ χερσὶ θεουσης νηὸς εχοντα. γ. 281.
γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδαλιόν εστ' οικιας. Sent.
Syn. Οιαξ, οιακισμα.—αυχην.
Epith. Ευξοον, ευναῖον.
Πήδᾰσος. Nom. Pr. viri. 2. unus ex Achillis equis.
βῆ δὲ μετ' Αισηπον καὶ Πηδασον, οὕς ποτε νυμφη
Νηὶς Αβαρβαρεη τεκ' αμυμονι Βουκολιωνι. Z. 21.
2. εν δὲ παρηοριησιν αμυμονα Πηδασον ἱει. Π. 152.
Πήδᾰσος. ἡ. urbs in imperio Trojano.
ναῖε δὲ, Σατνιοεντος εϋῤῥειταο παρ' οχθας
Πηδασον αιπεινήν.— Z. 35.
Epith. Αμπελοεσσα, αιπηεσσα.
Πηδαω. salio, salto.
πλαζ' ωμους καθυπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν επηδα. Φ. 269.
Syn. Ἅλλομαι, σκιρταω, ορχεομαι, εξορμαω.—ὑπερηφανεω.
Phr. Τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδη-
ματος ευπετεος αναισσων; Æsch.
Πηδημᾰ. το. saltus.
ξὺν ασφαδαστῳ καὶ ταχει πηδηματι. Aj. 844. (33. Br.)
Syn. Ἅλμα, σκιρτημα, πηδησις.
Πηδῖνος[1]. —μεγα δ' εβραχε πηδινος αξων— Et. Ma.
Πηδόν. *Eustath.* Πῆδος. *Et. Ma.* Vid. ad v. præc.
νῆες εμαὶ καὶ κοῦροι αναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ. η. 328.
Syn. Κωπη.
*Πηδυω. *Hesych.* pro Πιδύω. *Unde*
Πηδῦλίς, ιδος. ἡ. petra, e qua aqua prosilit. ib.
Πηδῦομαι. scaturio.
αἷμα δι' εκ ῥινῶν τε καὶ αυχένος ηδὲ καὶ ωτων
πηδυεται, χολοεντι νεον πεφορυγμένον ιῷ. Nic. Th. 301.*
Πηθω. (*inus.*) patior. Vid. Πασχω.
πρὸς κεντρα μὴ λακτιζε, μὴ πησας μογῇς. Agam. 1633.
*Πηκτά. τα. Vid. Πακτα.
Πηκταὶ, ῶν. αἱ. pedicæ.
ερκη, νεφελας, δικτυα, πηκτάς. Av. 528.
Syn. Παγαι, παγιδες.
Πηκτὴ, ῆς. ἡ. caseus.
λευκοτερα πακτᾶς ποτιδῆν, ἁπαλωτερα αρνὸς,
μοσχω γαυροτερα, φιαρωτερα ομφακος ωμᾶς. The. 11. 20.
Syn. Τροφαλις, τυρος, γαλα.
Πηκτίς. ἡ. coagulum. 2. instrumentum musicum. 3. fistula, tibia. 4. culter.
2. τὴν γραῦν ερωτᾶς, ἡ 'φερεν τὰς πηκτίδας; Thesm. 1218.
3. λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδυμοις αυλοῖσιν αεῖσαι
ἁδύ τί μοι; κἠγὼν πακτίδ' αειραμενος
*αρξεῦμαί τι κρεκειν· ὁ δὲ βωκόλος αμμιγα θελξεῖ
Δαφνις, καροδετῳ πνευματι μελπομενος.
εγγὺς δὲ σταντες λασιας δρυὸς, αντρου οπισθεν,
Πᾶνα τὸν αιγιβαταν ορφανισωμες ὕπνου. Theoc. Ep. 5.
Syn. 2. Μαγαδις,* οργανον, πανδουρον.—3. συριγξ.—κτεις. Epith. Καλη, λιγυηχης, νυμφοκομος, πυκνα.
Phr. —Τὴν κελαδεινὴν
πηκτίδα μουσοπολοις χερσὶν επηρεθισα. Marc. Arg. *An.* ii. 271.
νῦν δ' ἁβρῶς ερόεσσαν-Ψαλλω πηκτίδα. Anac. *fr.* 16. *Fisch.*
Πηκτός. compactus.
ἑλκομεναι νειοῖο βαθειης πηκτὸν αροτρον. K. 353.
Syn. Ευπηκτος, ευπαγης, συμπηκτος, συνεστως.
*Πηλᾰγονες. Pelagoniæ, partis Macedoniæ, incolæ. Quia gens ferox et bellicosa, Jovis et Deorum hostes finguntur. *Vid. Stanl. ad Æsch. Prom.* 351. *item, Call. Jov. vs.* 3. *ubi vitiose,* Πηλογόνων.*
Πηλᾰμις, *vel* Πηλαμυς, ῦδος. ἡ. genus piscis in Hellesponto.
ενθ' ἡ παροικος πηλαμις χειμαζεται,
*παροικος Ἑλλησποντις· ὡραια θερους
τῷ Βοσπορειτῃ τῷδε γὰρ θαμιζεται. Soph. ap. Ath. p. 319. b.*
Πηλεγων. Nom. Pr.
ὅς τεκε Πηλεγονα κλυτὸν εγχεϊ· τὸν δ' εμὲ φασὶ
γεινασθαι·— Φ. 159.
Πηλειδης, Πηλειων, Πηληϊαδης.
τοῖσι δὲ Πηλεϊδης αδινοῦ εξῆρχε γοοιο. Σ. 316.
στῆ δ' οπιθεν, ξανθῆς δὲ κομης ἑλε Πηλειωνα. A. 197.
μῆνιν αειδε, Θεά, Πηληϊαδεω Αχιλῆος. ib. 1.
Πηλεύς. Πηλεῖ, ὅς περὶ κῆρι φιλος γενετ' ἀθανατοισι. Ω. 61.
Πηλῆος πτολιεθρον επωνυμον ανδρες εχουσι
εξοχα ναυτιλιης δεδαημένοι.— Dion. 261.
Epith. Αμυμων, αντιθεος, ευσθενης, ἱπποτης.
Phr. —Γερων ἱππηλατα Πηλεύς.
εσθλὸς Μυρμιδονων βουληφόρος,— Hom.
Πηλεα τ' Αιακιδην, Αιγινης αγλαὸν υἱὸν,
ὅς Δολοπεσσιν ανασσεν ενὶ Φθιῃ εριβωλῳ. Orph. 129.
Πηλεως ἥρωος, ευδαιμονος γαμβροῦ θεῶν. Pind.
*Πηλεὺς, *pro* figulo *a Philetæro* Comico *adhibetur.*
Πηλεύς; ὁ πηλεὺς δ' εστιν ονομα κεραμεως. Ath. p. 474. e.*
Πηλῆϊος. *adj.* a Πηλευς.
οικαδε νοστησαντα, δομον Πηλῆϊον εισω. Σ. 60.
Πηληξ. galea. Vid. Κορυς.
ὡς ἑτερωσ' ημυσε καρη πηληκι βαρυνθέν. Θ. 308.
Epith. Αγναμπτος, βριαρη, ευλοφος, περισσολοφος, λοφοεσσα, ἱπποκομος, τετραφαλος, χαλκοβαρης, φαεινη.
Phr. —Αμφὶ δὲ καλὴ
τετραφαλος φοινικι λοφῳ απελαμπετο πηληξ. Apoll. 2. 919.
Πηλιάς, άδος. ἡ. *a sequ.*
Πηλιάδα μελιην, τὴν πατρὶ φιλῳ πορε Χειρων
Πηλιου εκ κορυφῆς, φονον εμμεναι ἡρωεσσιν. Π. 143.
δυετο, Πηλιαδας δε παρεξημειβον εριπνας. Ap. 1. 581.
*Πηλῖκος, η, ον. quantus. 2. quantæ ætatis, *interrog.*
a. τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι; b. μεγα. a. μῶν καὶ παχύ; Ly[sist. 23.
μὴ μετρει Μαγνητι τὸ πηλίκον ουνομα τυμβῳ,
μηδὲ Θεμιστοκλεους εργα σε λανθανετω. Diodor. *An.* ii. 187.*
Πηλιον. mons, *item*, urbs, Thessaliæ.
οἱ περὶ Πηνειὸν, καὶ Πηλιον εινοσιφυλλον. B. 757.
Epith. Αιπεινον, νιφοεν, ὑλῆεν, ὑψικαρηνον.
Phr. Πηλιον ὦ Φιλυρης νυμφηϊον— Call.
[ανεμοσφαραγοι Παλιου κολποι. Pyth. ix.
—ηνεμοεσσα κολωνη-Πηλιου ὑληεντος. Orph. Arg.]
*Πηλιωτῖκος, η, ον. *adj.* a præc. Vid. ad v. Σκαγρος.
Πηλιῶτις. *alia forma adj. fem.* ab eodem.
τὴν Πηλιῶτιν εις Ιωλκον ἱκομην. Med. 484.*
Πηλοβᾰτης. Nom. Pr. ranæ.
Πηλοβατης δ' εσιδὼν, πηλοῦ δρακα ῥιψεν επ' αυτόν. Batrach. [234.
Πηλοδομεω. e luto struo.
ηδη καὶ φιλοτεκνος ὑπο τραυλοῖσι χελιδων [ii. 272.
χειλεσι καρφιτην πηλοδομεῖ θαλαμον. Marc. Argent. *An.*
Phr. Καρφεσι κολλητὸν πηξαμενη θαλαμον. Agath. *ib.* iii. [53.
Πηλοδομος, ου. ὁ ἡ. e luto structus.
πηλοδομοις τοιχοις αμφιμεριζομενος. ibid. *p.* 51.
Πηλός. lutum, limus. 2. argilla. 3. vinum.
*a. επηλοφορουν δ' αυτοῖσι τίνες; b. ερωδιοὶ
λεκαναισι. a. τὸν δὲ πηλὸν ενεβαλλοντο πῶς; (*de munimento ab avibus structo.*) Av. 1142.*
Exp. Ἡ βεβρεγμενη γῆ. 3. οἶνος.
Epith. Αλεξικακος, ευρωεις, ευωδης, ιλυοεις, ικμαλεος, ξανθοχρως, ομματεργατης, ψαμαθωδης.
Πηλογονος. *propr.* luto genitus. *Sed vid. in* v. Πηλαγονες.
Πηλογονων ελατῆρα, δικασπολον ουρανιδησι; Call. 1. 3.
Syn. Γηγενης. (πηλαγονων. Et. Ma.)
Πηλοποιεω. cœnum reddo.
τῷ πᾶσαν ἅλμη πηλοποιοῦντι χθονα. Lyc. 473.
Πηλότροφος. cœnum colligens.
ὁπλην δὲ κρατερὴν, πηλοτροφον, ευρυπεδιλον. Opp.
Πηλοφορεω. cœnum fero. Vid. Πηλος.
—νυνὶ δὲ τριωβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πραττωσί τι κοινὸν,
ὥσπερ πηλοφοροῦντες. Eccles. 308.

1. Ita apud veteres legebatur in Il. E. 838. pro recepto, φήγινος. Πῆδος, sec. Etym. erat arboris species, unde remi conficerentur. Hinc pro *remo* usurpatur. Inde etiam ducta vox Πηδάλιον.

Exp. Πηλοφοροι, μισθωτοι, χειροτεχναι.

Πηλοχῦτος. e luto factus.
εκγονα πηλοχυτοις ξεινοδοκεῖ θαλαμοις. Theætet. *An.* ii. 514.

Πηλῦγις. *verius Πηγυλις, qu. vid. Vid. Sylburg. in Etym.*
πηλυγις οκριοεντος αναπνειουσα μυχοῖο. Et. Ma.
Exp. Ἡ εκ του κρυους πῆξις.

Πῆμα. damnum.
πατρί τε σῷ μεγα πῆμα, πολῆΐ τε, παντί τε δημῳ. Γ. 50.
Syn. Βλαβη, συμφορα, δυστυχια, ολεθρος, πημονη, [δυσπραξια.] Epith. Αυθαιρετον, ασχετον, αινον, αλεγεινον, αεικες, απροσοιστον, αασπετον, αργαλεον, αδευκες, αελπτον, αΐδηλον, ανιηρον, βραδυ, βαρυ, δαφοινον, δυσιμερον, θαλασσιον, θυμοβορον, θεηλατον, νουσαλεον, καινοπαθες, λοιγιον, ολοον, πολυστονον, πολυπενθες, παλιγκοτον, παλιντραπελον, πολυαλγες, μεγαλοστονον, δυσθεατον, δυσοιστον, χαλεπον.
*Phr. Φεῦ, φεῦ, βροτειαι πηματων ὁσαι τυχαι,
ὁσαι τε μορφαι; τερμα δ' ουκ ειποι τις ἄν. Eur. Antiop. *fr.* xxi.
[λᾶοπαθῆ ἀλιτυπά τε βαρη. Æsch.
πλῆθος πηματων. ib. —ὦ τυχα,
ὡς μοι βαρεῖα καὶ δομοις επεσταθης,
κηλὶς αφραστος εξ αλαστορων τινός. Eur. Hipp. 818.
κῦμα συμφορᾶς.—αλγος δομων, ου τλητον, ουδὲ ῥητόν. ib.
μελαθροις πενθος θεοθεν καταληπτόν. ib.
σπειραν ὁλκαιων κακῶν. Lyc. πυριφλεκτος βλαβη. ib.]
ἓν παρ' εσλὸν, πηματα σὺν
δυο δαιονται βροτοῖς
αθανατοι, τὰ μὲν ὦν
ου δυνανται νηπιοι κοσμῳ φερειν,
αλλ' αγαθοὶ, τὰ καλὰ τρεψαντες εξω. Pyth. 3. 145.*

Πημαινω. noceo.
πημαινει Τρῶάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' αρηγει. Ο. 42.
Syn. Καταπημαινω, βλαπτω, κακοω.

Πημονὴ, Πημοσυνη. damnum. Vid. Πῆμα, et Ξυγκαμνω.
εμοὶ χρῆν πημονὰν γενεσθαι. Hecub. 629.
—μητε πολιτῶν-Επὶ πημοσυνῃ. Eur. *fr. inc.* cliii.

Πηνειος. fl. Thessaliæ nobilis.
ὅς ῥ' ες Πηνειὸν προΐει καλλιῤῥοον ὑδωρ. Β. 753.
Πηνειὸς μισγων ξυνὸν ῥοον εις ἅλα πεμπει. Orph. 163.
Θεσσαλιην χωρην απολεῖ ποταμὸς βαθυδινης
Πηνειὸς βαθυρους— Sibyl. Πηνειὸς ὁ καλλιδινας. Eur.
Syn. Η κατὰ Πηνειω καλὰ τεμπεα,— Theoc.

Πηνελεος, et Πηνελεως. dux Thebanus.
Πηνελεῳ δὲ μαλιστα δαΐφρονι θυμὸν ορινεν. Ξ. 487.

Πηνελοπεια, Πηνελοπη. uxor Ulyssis.
ὡς αγαθαὶ φρενες ἦσαν αμυμονι Πηνελοπειῃ. ω. 193.
Πηνελοπης εμφρων κουριδιης αλοχον. Theog. 1122.
Epith. Εχεφρων, οινοβακχευτος, αγραυλος, πολυδωρος.
Phr. —Δῖα γυναικῶν.—Οδυσσῆος παρακοιτις—
κουρη Ικαριοιο περιφρων Πηνελοπεια.
ὦ γυναι αιδοιη Λαερτιαδεω Οδυσῆος. Hom.

Πηνελοψ. avis, magnitudine columbæ, anati similis.
ἡ πηνελοψ, ἡ χήν τις, ἡ περιστερα. Av. 1302.

Πηνη. tela.
γυιαι γὰρ ευναστῆρας αμναμοι τριπλαῖς
πηναις κατεκλωσαντο δηναιᾶς Ἁλός. Lycoph. 145.
εν δαιδαλεαισι ποικιλ-
λουσ' ανθοκροκοισι πηναις. Hec. 474.

Πηνιζω, Πηνιζομαι. stamina e colo deduco.
ουτε τις εν ταλαρῳ πανισσεται εργα τοιαῦτα. The. 18. 32.
Syn. Μηρυομαι, συνελιττω, πηνιον καταγω.

Πηνῖκα. *adv.* quando? 2. *Att.* qua hora?
2. a. τίς δ' ει σύ; b. πηνίκ' εστιν αρα τῆς ἡμερας; Av. 1498.
Syn. Ὁπηνικα, ποτε.

Πηνίον, Πηνισμα. stamen. [762.
πηνίον εξελκουσα παρὲκ μιτον, αγχοθι δ' ισχει-Στηθεος— Ψ.
ἱστοτονα πηνισματα. Ran. 1350. (15. B.)
Syn. Ατρακτος.—κωνωψ.

Πηος. affinis.
οφρα ιδῃς προτερόν τε ποσιν, πηούς τε, φιλους τε. Γ. 163.
Syn. Κηδεμων, συγγενης, φιλος.

Πηοσῦνη. affinitas.
—τῆς μιν ανωγει
πηοσυνη καὶ κῆδος ενικρινθῆναι ὁμιλῳ. Apoll. I. 48.
Syn. Κηδεια, συγγαμβρια, συγγενεια.

Πηρᾶ. ἡ. saccus, pera.
αὖθι, ποδῶν προπαροιθεν, αεικελιης επὶ πηρης. ρ. 357.
ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ αεικέα πηρην. ν. 437.
Syn. Κιβισις, θυλακος, σαγις, μαρσιπος, θηκη.
[Epith. Κατωμαδια Mosch.]
Phr. Σπερμοφορον πηρην ωμαχθεα—
καὶ πηραν μετρον σιτοδόκον σποριμον. Antiphil. *An.* ii. 170.

Πηροδετος. quo pera ligata est. [Sid. *ib.* 32.
πηροδετῳ δ' ὅγ' ἱμαντι κατ' αυχένος ἅμμα λυγωσας. Antip.

Πηρομελὴς, ευς. ὁ ἡ. mutilus, *vel etiam* debilis, membris.
*ουκ αρα τοῦτο ματαιον επος μεροπων τινὶ λεχθη,
ῥηγνυσθαι σοφιης τοξον ανιεμενον,
δὴ γὰρ καὶ Θευφραστος ἑως επονει μὲν, απηρος
ἦν δεμας, ειτ' ανεθεὶς* κατθανε πηρομελής. Diog. Laert.

Πηρός. mutilus. [l. 5. §. 41.
αἱ δὲ χολωσαμενοι πηρὸν θεσαν· αυτὰρ αοιδὴν. Β. 599.
Syn. Αναπηρος, εμπηρος, κολος, λιπογυιος, ῥακωδης, ῥωγαλεος, κωφος, τυφλος.

Πηροω. mutilo.
—κἄν τι πηρωσω γέ σοι-Τον παῖδα τυπτων,—Ran. 638. (23. B.)
Syn. Κολουω, λωβαομαι, κυλοβοω, ακρωτηριαζω, σκοτιζω, τυφλοω, βλαπτω.

Πηρώ. filia Nelei, soror Nestoris.
τοῖσι δ' επ' ιφθιμην Πηρὼ τεκε, θαῦμα βροτοῖσι,
τὴν παντες μνωοντο περικτιται— λ. 286.

Πηρωσις. mutilatio. 2. orbatio.
τεκνα, πονοι· πηρωσις, απαις βιος—Posid. *Anal.* ii. 50.
Syn. Πηρωμα, κολουσις, κολυβωμα, αναπηρια, τυφλωσις, μειωσις, βλαβη, ελαττωσις, λεπτυσμος. 2. ορφανισις. στερησις, καθαιρεσις.

Πητυα. coagulum.
αυτὸς γὰρ εὗρες τοῦ κακοῦ τὴν πητυαν. Prov.
Syn. Οπος, πυαρ, ταμισος.

Πήχυιος. *fortassis,* Πηχυῖος. unius cubiti mensuram æquans.
—πηχυιον βοθρον ορυξας. Et. Ma. (ex Odyss. *sed ibi non comparet*[1]. Vid. Πυγουσιος.)
*τοῦ δ' ητοι ανθος μὲν ὅσον πηχυιον ὑπερθεν
χροιῇ κωρυκιῳ ικελον κροκῳ εξεφαανθη,
καυλοῖσι διδυμοισι μετηορον·— ibid. v. Κωρυκιον.*
Syn. Πηχυαῖος. ισοπηχυς.

*Πηχῠιος, *in l. c. expon.* μικρὸν ἱμαντίδιον τὸ σύνεχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν, *aut,* τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ.
ὕψι δ' αρ' ενθα και ενθα μεταστρεψαντες* ερετμὰ
πηχῠιον προυχοντα περὶ σκαλμοῖσιν εδησαν. Apoll. 1. 378.

*Πηχῦνω. cubito impositam gesto.
καί σε ποτὶ ῥυδεησιν επηχυναντο χερεσσι. Rhian. *An.* i. 480.*

Πῆχυς. cubitus.
αμφι δ' ἑὸν φιλον υἱὸν εχευατο πηχεε λευκώ. Ε. 314.
Syn. Αγκων, αγκαλη, ωλενη, βραχιων, κυβιτον.
Epith. Ἁπαλος, απειλητηρ, λευκος, εχιδνηεις, οινοψ, παιδοκομος, ῥοδανθειος.

Πιαζω. *Dor. pro* Πιεζω. prehendo.
—τὸν ταῦρον απ' ωρεος ἆγε, πιαξας-Τᾶς ὁπλᾶς, -Theoc. 4. 35.

Πιαινω[2]. pinguefacio.

---

1. Dantur eadem plenius apud H. Steph. e lexico veteri, πήχυιον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας, ἀρνειοῦ τάμνε (sic) λαιμόν—Thes. tom. iii. c. 286. a. Notandum vero, πήχυιος ad denotandum *temporis* etiam *breve spatium* a Mimnermo adhiberi. (Brunck. Anal. tom. i. p. 60.) Nonnihil hinc lucis loco in sacro scriptore affunditur, (Matt. vi. 27.) ubi ἡλικία ab omnibus fere, *statura*, vertitur, cum solitam *ætatis* significationem certe retineat.

2. Citavit hic Morellus vs. a Nazianzeno, ubi antepenult. hujusce verbi corripitur: Ἵππον πιαίνει δεσπότου παρουσία.
Sed bonus ille Gregorius in re metrica minime dux eligendus. Producit hanc syllabam Euripides, Cycl. 332. Etiam Agathias, *Anal.* iii. 36.

ες Βορεην ανεμον τᾶς κορθυος ἁ τομὰ υμμιν
ἢ Ζεφυρον βλεπετω· πῖαινεται ὁ σταχυς οὑτως. The. 10. 47.
εγωγε μὲν δὴ τηνδε πῖανῶ χθονα. Sept. Th. 593.
Syn. Διαπιαινω, πιαλλω, λιπαινω.—ὑποτρεφω, χιλευω, θεραπευω.
Πῖαλεος, Πῖηεις. obesus.
*ει δ', ὥς μεν βαρυγυιον απωσαο νοῦσον, ελασσεις
καὶ πενιην,* δωσω πιαλέον χιμαρον. Gætul. *An.* ii. 167.
ψαιστά τε πιηεντα καὶ ευθησαυρον ελαῖαν. Leon. *Tar. ib.* i. 223.
Syn. Εμπιμελος, καταπιμελος, πιμελης, πιμελωδης, πιωδης, πιων, λιπαρος, ευτραφης, ευθηλημων, θαλεθων, ιφιος, ευσαρκος.
*Πῖᾰλεύς, e Pialia, Thessaliæ urbe.
Κριτων δ' ὁ πασης ιξοεργὸς Πιαλευς
θηρης, ασαρκα νῶτ' εδουνακευσατο. Apollonid. *An.* ii. 138.*
Πῖαρ. pinguedo.
οἴτε μιν ουκ ειῶσι βοῶν εκ πῖαρ ἑλεσθαι. Λ. 549.
Syn. Πιοτης, πῖον, πῖος, πιμελη, δημος.
Epith. Μελιηδες.
Πιασμα. pinguedo, uber.
αρδει, φιλον πιασμα Βοιωτῶν χθονί. Pers. 807.
Syn. Λιπασμα, λῖπος, το λιπαινον.
*Πῖδᾰκῖτις, ἴδος. ἡ. fontana. *ep.* Nymphæ. [331.*
Νυμφαι εποχθιδιαι, πιδακιτιδες, ειδετε Δαφνιν. Zonas, *An.* iii.
Πῖδακοεις. aquis scatens.
τακομαι, ὡς πετρινα πιδακοεσσα λιβάς. Androm. 116.
Syn. Πολυπιδαξ, ευπιδαξ, πιδακωδης, πιδηεις, καθυγρος, πηγαζων.
Πῖδαξ. fons, scatebra.
πιδακος αμφ' ολιγης· εθελουσι δὲ πιέμεν αμφω. Π. 825.
Syn. Πηγη, λιβας, σταγων.
Epith. Δακρυοεσσα, ευυδρος, ἱερα, ουδαια, πετραια, πορφυρεα, καλλιναος, τηλεβολος, ὑγροτοκος, ψυχρος.
Πιδηεις. Vid. Πιδακοεις.
Ιδης εν κορυφῆσι καθεζετο πιδηεσσης. Λ. 183.
Πῖδῠτης. Nom. Pr.
Πιδυτην δ' Οδυσεὺς Περκωσιον εξεναριξεν. Ζ. 30.
Πῖδῠω. prosilio, profluo.
ἡ καλὸν αἱ δαφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὑδωρ [276.
πιδυει, *πυκινὸν δ' αλσος ὑποσκιαει. Satyr. Thyill. *An.* ii.
ἱδρὼς πιδυων στῆθος επισταλαει. Leon. Tar. *ib.* i. 232.*
Syn. Αναπιδυω, διαπιδυω, βρυω, αναβλυζω.
Πιεζω. premo.
χειρὶ δ' ἑλὼν επιεζε βραχιονα, τεῖρε γὰρ αινῶς-'Ελκος,—Π. 510.
Syn. Αμφιπιαζω, καταπιεζω, συμπιεζω, προσπιεζω, ὑποπιεζω, θλιβω, βαρυνω, ανιαω, δαμαζω, λυπεω, μαλασσω, επεχω, καταβαλλω.
Πιειρος. pinguis. Vid. Πιαλεος.
εν δ' ετιθει νειὸν μαλακὴν, πιειραν αρουραν. Σ. 541.
πιειρας περθοντε πολεις μεροπων ανθρωπων. ib. 342.
Πιερῐᾰ. regio Macedoniæ.
τὰς εν Πιεριᾳ θρεψ' αργυροτοξος Απολλων. Β. 766.
Πιεριδες. Pierides, Musæ. Vid. Μουσαι.
Μῶσαι Πιερίδες, συναεισατε τὰν ῥαδινάν μοι
παῖδα,—Theoc. 10. 24. —ενθα ποθ' ἁγνὰς
εννέα Πιερίδας-Μουσας λεγουσι
ξανθὰν 'Αρμονιαν φυτεῦσαι. Med. 828.
*Πιεσμᾰ, ἄτος. το. pressio. *Meleag.* Ep. 49.*
Πῐθᾰκνη. doliolum.
καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οικοῦντ' εν ταῖς πιθακναισι,
καὶ γυπαριοις, καὶ πυργιδιοις ετος ογδοον, ουκ ελεαιρεις ;
Exp. Μικρὸς πιθος, πιθοκοιτη, ερημος τοπος. [Equit. 792.
Πῐθᾰνός. probabilis, persuasorius.
πιθανὸς ετ' αστοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι. Orest. 904.
Syn. Ευπειστος, ευλογος, δοκιμαστος, χαριεις, αστεῖος, αληθινός.
Πῐθεω. confido.
Μαιον' αρα προεηκε, θεῶν τεραεσσι πιθησας. Δ. 398.
Syn. Πειθομαι, επιθαρρεω, ὑπεικω.
Πιθεών, ῶνος. ὁ. cella vinaria, ubi dolia cubant. [239.
—οχετευε κενοὺς μακαρ ες πιθεῶνας-Οἶνον,—Qu. Maec. *An.* ii.
Πῐθηκιζω. simiam imitor. 2. adulor.
ταῦτα κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν επιθηκισα. Vesp. 1290. B.
Syn. Κολακευω.
Πῐθηκισμος. imitatio simiæ. 2. adulatio dolosa.
οιμοι ταλας, οἱοις πιθηκισμοῖς με περιελαυνεις. Eq. 887. B.
Syn. Μιμημα. 2. κολακισμος, θωπεια, απατη.
Πῐθηκομορφος. simiæ formam referens.
πιθηκομορφῳ ποτμον Αιτωλῷ φθορον-Τευξει,— Lyc. 1000.
Πῐθηξ, Πῐθηκος. simia. 2. pumilio.
εν ᾗ πιθηκων παλμυς αφθιτων γενος
δυσμορφον εις κηκασμὸν ᾠκισεν, τοσον. ib. 691.
†γερων πιθηκος ουχ ἁλισκεται παγη. Laert. 315.
Syn. Πιθων, μιμω, κερκοπιθηκος. 2. ανθρωπαριον.
Phr. Λειπω τρισσὰ γενεθλα, κακῶν μιμημα πιθηκων.
τίς γὰρ ἂν ου στυγεει τοῖον γενος, αισχρὸν ιδεσθαι,
αβληχρὸν, στυγερὸν, δυσδερκετον, αιολοβουλον; Opp.
—ἢ πιθηκον, επιβουλον κακόν. Ath.
*Πῐθογαστρος. cui venter instar dolii est.
οἷς ὁ ταριχοπλεως ἀδε βοσπορος, οἱ πιθογαστροι. Hes. ap.
Πῐθος. dolium. [Ath. p. 116. b.*[1]
εσφαζον· πολλὸς δὲ πιθων ηφυσσετο οἶνος. ψ. 305.
Syn. Κεραμος, πιθακνη. Epith. Ευρυκαρηνος, ευρυγενειος, καρποφορος, φλογερος.
Πῐκραινω. amaritudinem adfero.
ηδη τις, Μορσων, πικραινεται· ουχὶ παρησθεν; The. 5. 120.
Syn. Εκπικροω, πικροω, εμπικραινω, παραπικραινω, εκπικραινω, παροξυνω, δακνω, λυπεω, τραχυνω.
Πῐκρογᾰμος. cui acerbæ nuptiæ contigerunt.
παντες κ' ωκυμοροί τε γενοιατο πικρογαμοί τε. δ. 346.
Πῐκρογλωσσος. maledicus.
αι, αι, πικρογλωσσους αρας. Sept. Th. 794.
Πῐκροκαρπος. cujus fructus est amarus.
ωμοδακής σ' αγαν ἱμερος εξοτρυ-
νει πικροκαρπον ανδροκτασιαν τελεῖν. Sept. Th. 699.
Πῐκρός. amarus.
εν δ' επεσε ζωστῆρι αρηρότι πικρὸς οἰστός. Δ. 134.
Syn. Εκπικρος, επιπικρος, εμπικρος, καταπικρος, πολυπικρος, ὑποπικρος, αδευκης, εμπευκης, αηδης, λυπηρος, στρυφνος, τραχυς, ενωμος, στομφαξ, σφοδρος, οδυνηρος, χαλεπος.
Πῐκροτης. amaritudo.
—καί τοι δοξ' ὅταν λαβῃ κακὴ
γυναῖκα, γλωσσῃ πικροτης ενεστί τις. Eur. El. 1013.
Syn. Πικρια.
Πῐκροχολος. *in quo redundat amara bilis.
Αρχιλοχος τεθνηκε. φυλασσεο θυμὸν ιαμβων [*An.* ii. 507.
δριμὺν*, πικροχολον τικτομενον στοματος. Julian. *Ægypt.*-
*Πῐκρῶς. *adv.* acerbe, ægre.
οἱ γὰρ πνεοντες μεγαλα τοὺς κρεισσους λογους
πικρῶς φερουσι τῶν ελασσονων ὕπο. Androm. 188.*
Πιλεω. cogo. 2. coarcto.
ουπω διψαλεῳ μαλ' ὑπ' ηέρι πιληθεῖσα. Apoll. 4. 678.
Syn. Εμπιλεω, συμπιλεω, συμπιλοω, στενοω, συνωθεω, πυκνοω, ὁμαλιζω.
Πῖλημᾰ. το. cento. 2. spissitudo. 3. pileus.
επρεπέ τοι προεχουσα καρης ευρεῖα καλυπτρη, [*Bent.*
ποιμενικὸν πιλημα· καὶ εν χερὶ χαῖον εχουσα. Call. *fr.* 125.
Syn. 3 Πῖλος, πετασος, καυσια, μιτρα.
Πιλιδιον. pileolus.
τὸ πιλιδιον περὶ τὴν κεφαλὴν, τὸ Μυσιον. Acharn. 438.
Syn. Πιλισκος, καμελαυκιον, φενακη.
Πιλναω, Πιλνημι, Πιλναμαι. appropinquo.
πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικομους, ελατας τε παχειας,
ουρεος εν βησσῃς πιλνᾷ,— Hes. ε. 508.
—ου γὰρ επ' ουδει-Πιλναται,— Τ. 93.
Syn. Προσβαλλω, εγχριμπτω, πελαζω, προσπελαζω.
*Πῖλοι, ων. οἱ. socculi lanei; *apud Latinos*, odones, *sive*, udones.
αμφὶ δὲ ποσσὶ πεδιλα βοὸς ἶφι κταμενοιο
αρμενα δησασθαι, πιλοις εντοσθε πυκασσας. Hes. ἐργ. 540.

1. Hos versus *coqui potius cujusdam, quam eruditissimi Hesiodi*, recte judicat Athenæus.

Syn. Πελυντρα, Æsch. ποδεῖα, Plato *Com.**

Πῖλος. pileus.

ευ και επισταμενως· μεσση δ' ενι πῖλος αρηρει. K. 265.

—κεφαλῆφι δ' ὑπερθεν-Πῖλον εχειν ασκητον,— Hes. ε. 540.

Syn. Πιλημα, κυρβασια, κιδαρις, τιαρα.—ταγμα.

*Πῖλοφόρος. ὁ ἡ. pileum gestans.

ὑδωρ πιλοφοροις πινεται Αρμενιοις. Crinag. *An.* ii. 146.*

Πῖμελή. pinguedo. *—καὶ καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς εξεκειντο πιμελῆς.* Antig. 1023. (10. Br.)

Syn. Λῖπος, λιπαροτης, στεαρ, πῖαρ, αλειφαρ.

Πιμπλειᾰ. Thraciæ mons, Musis sacer.

ὡς Μοῦσαι τὸν αοιδὸν, ὁ μὴ Πιμπλειαν αεισει,

εχθουσιν, τὼς Φοῖβος, ὁτις Δηλοιο λαθηται. Call. 4. 7.

Πιμπλημῐ. impleo. Πιμπλᾰνομαι. impleor.

φευγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος ευορμου. Φ. 23.

—αλλ' ετι μᾶλλον-Πιμπλανεται μενεος·— I. 675.

Syn. Αναπιμπλημι, αποπιμπλημι, εκπιμπλαω, εκπιμπλημι, εμπιμπλημι, καταπιμπλημι, ὑποπιμπλημι, πληθω.

Πιμπρημι, Πιμπραω, Πῐπραω. incendo.

**πιμπρη, καταιθε σαρκας, εμπλησθητί μου*
πινων κελαινὸν αἷμα,— Eur. *fr.* Sylei. *Vid. Pors. ad* Phœn.
ὡς δ' ὁτ' ενὶ τρητοῖσιν εὔρινοι χοανοισι [521.
φῦσαι χαλκηων ὁτε μέν τ' αναμορμυρουσι,*
πῦρ ολοὸν πιμπρᾶσαι, ὁτ' αὖ ληγουσιν αϋτμῆς. Apoll. 3. 1299.

Syn. Καιω, εμπυριζω.

Πῐνᾰκηδόν. *adv.* in modum tabularum seu asserum.

ῥηματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν αποσπῶν
γηγενεῖ φυσηματι. Ran. 845.

Πῐνᾰκιον, Πῐνᾰκισκος. tabella. *—δοτε μοι ξιφος*
ὁπως ταχιστ', ἢ πινακιον τιμητικόν. Vesp. 167.
—τοὺς δὲ πινακισκους τοὺς σαπροὺς,
τοὺς ιχθυηροὺς, αργυροῦς παρεσθ' ὁρᾶν. Plut. 814.

Syn. Πιναkις, πινακιδιον, πινακισκιον, σανιδιον, σχεδαριον, δελταριον, ξυλαριον, γραμματεῖον, τετραγωνον.

Πῐνᾰκοπωλης. qui tabulas vendit. Vid. Φιλοκρατης.

Πιναλεος, *potius*, Πειναλεος. famelicus.

αλλ' ὁτε λαῷ-Πιναλεῳ κορος εσκε,— Nonn.

Πῐναξ. tabula, asser. 2. libellus.

γραψας εν πινακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Z. 169.

Syn. Σανις, πλαξ, πυκτις, δελτος, ἱστορια, αναγραφη, *σελις. γραμμα.* Epith. Ευγομφος, οψοφορος.

Πῐνᾰρός. sordidus.

**σκεψαι μου πιναρὰν κομαν.* (*Glyc. c. Spond.*) Eur. El. 184.*

καὶ πιναρὰν οψιν τεκτηνατο;— Alcæ. *Mess.-An.* i. 489.

Syn. Πινοεις, πινωδης, ῥυπαρος, ῥυποεις, ῥυπωδης, ῥυποκονδυλος, ευτελης, ταπεινος, μιαρος.

*Πῐνᾰρος, ου. ὁ. fl. inter Ciliciam et Syriam.

καὶ τῷ μὲν πλεονων ποταμῶν επιμισγεται ὑδωρ
τηλόθεν ερχομενων, Πυραμοιό τε καὶ Πιναροιο,
Κυδνου τε σκολιοῖο μεσην διὰ Ταρσὸν ιόντος. Dionys. 866.*

Πινδᾰρος. Pindarus.

Πινδαρον ου ποθεοντι τοσον Βοιωτίδες Ὑλαι. Mosc. 3. 89.

Epith. Λυρικος, ἡδυλυρης, ἱμεροεις.

Phr. *Πινδαρε Μουσαων ἱερὸν στομα,—*
Θηβης δ' ωγυγιης Ἑλικωνιος ἱστατο κυκνος
Πινδαρος ἱεροφωνος,—κ. λ. Ep. 1. 5.
Πιερικὰν σαλπιγγα, τὸν εναχεων βαρὺν ὑμνων
χαλκευτὰν, κατεχει Πινδαρον ἁδε κονις. Antip. *Sid.-An.* ii.
αρμενος ἦν ξεινοισιν ανὴρ ὁδε, καὶ φιλος αστοῖς, [27.
Πινδαρος, ευφωνων Πιεριδων προπολος. Plato, *ib.* i. 174.

Πινδᾰρειος. *adj.* a præc.

τὺ δὲ, τεᾷ φρενὶ μαθε-Πινδαρειον επος. Av. 940.

Πινδόθεν. *adv.* a Pindo.

—εσχον δ' Αμυκλας ολβιοι-Πινδόθεν ορνυμενοι,
**λευκοπωλων Τυνδαριδᾶν βαθυδο-ξοι γειτονες,*—* Pyth. 1. 125.

Πινδος. mons Perrhæbiæ, in Thessalia. *item,* fluvius Ciliciæ.

—αἵ τε δυσαεῖς-Εσχατιαὶ Πινδοιο·— Call. 4. 139. [*Strab.*
νεῖται τοι Τριοπας· Ερυσιχθονα δ' ηλασε καπρος
Πινδον αν' ευαγκειαν· ὁ δ' εννέα φαεα κεῖται. ib. 6. 82.
[*—Πινδου κλεενναῖς εν πτυχαῖς.*] Pyth. ix.

Πιννοτηρης. observator pinnæ. *Vid. Arist. Vesp.* 1501. *et ibi Schol.*
ὁ πιννοτηρης τοῦδε μαντεως χοροῦ. Soph. *Fr.*

Πινοεις, Πινωδης. sordidus. Vid. Πιναρος.

**σῆμα παρ' Αιαντειον επὶ Ῥοιτηΐσιν ακταῖς*
θυμοβαρὴς Αρετὰ μυρομαι ἑζομενα,
απλοκαμος, πινοεσσα, διὰ κρισιν· ὁττι Πελασγῶν
ουκ Αρετὰ νικᾶν ελλαχεν, αλλὰ δολος.
τευχεα δ' ἂν λεξειεν Αχιλλέος· Αρσενος ακμᾶς,
ου σκολιῶν μυθων, αμμες εφιεμεθα. Antip. *Sid.-An.* ii. 24.*
ὦ βοστρυχων πινῶδες αθλιον καρα. Orest. 225.

*Πῖνος. ὁ. sordes.

αγγελλ' Ορεστῃ τἀμὰ κἀκεινου κακά·
πρῶτον μὲν οἱοις εν πεπλοις αυλιζομαι,
πινῳ θ' ὁσῳ βεβριθ', ὑπὸ στεγαισί τε
οἱαισι ναιω, βασιλικῶν εκ δωματων. Eur. El. 303.*

Πῖνοω. sordibus inquino; sordeo. Vid. ad v. Απαρατιλτος.

**βληχωμενοι, σε τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες.* Plut. 297.*

Syn. Αποπινοω, μιαινω.

Πῐνυσκω, Πινυσσω. moneo.

κερδαλεῳ μυθῳ σε, θεὴ, μαλα τῷδε πινυσκει. Call. 3. 152.
μουνη δ' αφραδεοντα πινυσσέμεν, αλλὰ κατ' αἶσαν. Naum.

Syn. Παραφημι, προσφωνεω, νουθετεω, σωφρονιζω. [32.

Πῐνυστεπτος, *perperam pro* Πιτυστ. qu. vid.

Πῐνῠτή. sapientia.

καὶ πινυτὴν, περὶ δ' εγχει Αχαιῶν φερτατος εσσι. H. 289.

Syn. Σωφροσυνη, φρονησις, συνεσις.

Phr. *Εριτιμον αεξων-Πινυταν, συν ὑγειᾳ.* Synes.

*Πῐνῠτής, ῆτος. ἡ. *idem.*

καλλευς καὶ πινυτᾶτος ανὰ κλεος.— Anyte, *An.* ii. 101.*

Πῐνῠτός, Πινυτοφρων. prudens.

υἱεας αὖ πινυτούς τε, καὶ εγχεσιν εἶναι αριστους. δ. 211.
είνεκεν ευμαθιης πινυτοφρονος,— Simmias, *An.* i. 168.

Syn. Φρονιμος, συνετος, εμμελης, περιφρων, πυκινοφρων, σωφρων.

Πῑνω. bibo.

ου γὰρ σῖτον εδουσ', ου πινουσ' αιθοπα οἶνον. E. 341.
ει πιομαι, πενιης θυμοφθορον ου μελεδαινω. Theog. 1125.

Vid. Πιω et Ποω.

Syn. Εμπινω, διαπινω, εκπινω, καταπινω, πῶμι, φιλοποτεω, κωθωνιζω, βρυλλω.

Phr. Ποτῷ χρῆσθαι.—τὸ διψος ακεσασθαι.

τεγγειν πνευμονας οινῳ. Alc.
ακρητων θλιβειν νεκταρ απὸ καλυκων. Ep.
**ποτῆρα δ' εν χειρεσσι κισσινον λαβὼν,*
πινει μελαινης μητρὸς ευζωρον μεθυ,
ἑως εθερμην' αυτὸν αμφιβᾶσα φλὸξ
οινου— Alcest. 758. *—ανῷξα δὲ Βιβλινον αυτοῖς*
ευωδη, τετορων ετεων σχεδὸν, ὡς απὸ λανῶ.
βολβός τις κοχλιας εξηρεθη· ἧς ποτος ἁδύς.
ηδη δὲ προϊόντος, εδοξ' επιχεῖσθαι ακρατον,
ὧτινος ηθελ' ἑκαστος· εδει μονον ὧτινος ειπῆν.
αμμες μὲν φωνεῦντες επινομες, ὡς εδεδοκτο. Theoc. 14.
—νᾶμα ποταμιον ποθεν-Διψης ακος λαβοιμεν. Cycl. 96.*
ομβρῳ εὐραθαμιγγι νοον τερποντες εερσης.
εις ὁλον ἦμαρ επινον αλωοφυτου χυσιν οινου.
οἱ δὲ πολυσπερεεσσι νοον θελγοντα κυπελλοις.
καί τις ακεσσιποτοιο πιων ῥοον ασχετον οινον,
κυανεην ῥοδοεντι ποτῷ πορφυρεν ὑπηνην. Nonn.

Πῑνωδης. Vid. Πινοεις.

Πιονομος. pinguia pascua habens.

—εν πιονομοις-Ματρὸς αρχαιας τοποις— Æsc. Suppl. 51.

Syn. Ευφορος, ευκαρπος, πιων.

*Πῖος. *adj.* pinguis, pinguefaciens.

τῷ παντων ανεμων πιοτατῳ Ζεφυρῳ. Bacchyl. *An.* i. 153.*

Πιπερι[1]. Vid. Πεπερι.

Πῖπλαω, *pro* Πιμπλαω. impleo. Vid. Πιμπλημι.

—καὶ επιπλον αλωήν. Hes. ε. 291[2]. (*επιτνον.* Et. Ma. p. 366.)

1. Vid. Tyrwhitti, Viri eruditionis et acuminis laude merito donati, not. ad Orph. Lith. 715.

2. Stat vs. in Herculis Scuto, ubi, post Rob. Loesnerus edidit ἔπιτνον ἀλωῆ.

Πιππιζω. pipio, avium pullos voce imitor.
οἷα πιππιζουσι, καὶ τρεχουσι διακεκραγότες. Av. 303.
SYN. Πιπιζω, φθεγγομαι.

Πίπρασκω. vendo.
οιμοι· πεπραμαι, κἀπολωλα,— Philoc. 1002.
ανδρὶ δὲ πιπρησκοντι πελειαδας— Nonn.
SYN. Εμπιπρασκω, απεμπολεω.

Πίπτω. cado.
πυρῶν, ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δραγματα ταρφεα πιπτει. Λ. 69.
SYN. Καταπιπτω, ὑποπιπτω, αποπιπτω, διαπιπτω, πιτνεω, ερειπω, ημυω, ολισθεω, αποκτεινομαι.
[PHR. Ῥοιζηδὸν προκαρηνος απ' ηλιβατου πεσε πυργου. Mus. φαιδιμαν γαια φυρεσθαι κομαν. Pind.]

Πῖπω. (ορνεον θαλασσιον.)
ὁ δ' αντὶ πιπους σκορπιον λαιμῷ σπασας. Lyc. 476.

Πισα[1]. *urbs et fons Olympiæ. Est etiam regiuncula, in qua Jovis templum situm et Olympiacum certamen celebrabatur.
a. χἀ συριγξ ευρῶτι παλυνεται, ἄν ποκ' επαξω.
b. ου τηνα γ', ου νυμφας·* επεὶ ποτὶ Πῖσαν αφερπων δῶρον εμόν νιν ελειπεν·— Theoc. 4. 28.

*Πῖσᾰς, ου, et αο. ὁ. fons sive fl. Olympiæ.
ἢ πενταθλευων, ενθα Διὸς τεμενος
πὰρ Πισαο ῥοῇς εν Ολυμπιῃ·—Xenophan. ap. Ath. p. 413. f.
εἴ τις αεθλευων νικᾷ Πισαο παρ' οχθας. ibid. 414. c.

Πῖσᾱτης. *adj. masc.* Πῖσᾱτις. *fem.* a præc.
Πισατα παρὰ πατρὸς ευ-
δοξον Ἱπποδαμειαν-Σχεθέμεν.— Olymp. 1. 112.
—ὁς, ελαιᾳ στεφανωθεὶς
Πισατιδι, κῦδος ορσαι
σπενδει Καμαρινᾳ. Θεὸς ευφρων κ. λ. ib. 4. 19.*

Πισηες. οἱ. *alia nominis gentilis forma.* ab eod.
παντας γὰρ Πισῆας, επικλυζων ποταμὸς ὥς,
λῖς αμοτον κεραΐζε· μαλιστα δὲ Βεμβιναιους. The. 25. 201.

*Πῖσίας. Nom. Pr.
ει δ' ὁ Πισιου προδοῦναι τοῖς ατιμοις τὰς πυλας
βουλεται, περδιξ γενεσθω, τοῦ πατρὸς νεοττιον. Av. 766.

Πισίδαι, ων. οἱ. gens barbara, habitans juxta Aspendum et Ciliciam. *Prius Σόλυμοι dicti.*
τοῖς δ' ἔπι, Πισιδεων λιπαρὸν πεδον· ᾗχι πολῆες
Τερμισσὸς, Λυρβη τε καὶ ἣν επολισσατο λαὸς [858.
πρίν ποτ' Αμυκλαιων, μεγαλωνυμος εν χθονὶ Σελγη.* Dion.

*Πισινος[2]. e pisis confectus. πίσινον ἔτνος. *Angl.* pease-soup.
εγὼ δ' ετνος γε πισινον, ευχρων καὶ καλόν·
ετορυνε δ' ἄυθ' ἡ Παλλὰς ἡ Πυλαιμαχος. Equit. 1171.

Πισον. το. *item*, Πισός. pisum, *legumen.*
επειτ' ερειξεν, επιβαλουσ' ὁμοῦ, πισους[3]. Aristoph. Amph. ap. Poll. 1. 7. §. 181.

Πῖσος, εος. το. *scribitur etiam* Πεῖσος. *sed frequentius, si non semper, adhibetur in plur.* Πισεα. τα. loca irrigua. V. Λειμων.
καὶ πηγὰς ποταμῶν,* καὶ πισεα ποιηεντα. Υ. 9.

Πισσα, Πιττα, ης. ἡ. pix.
*ὡς δ' ὅτ' απὸ σκοπιῆς εἶδε νεφος αιπόλος ανὴρ,
ερχομενον κατὰ ποντον ὑπὸ Ζεφυροιο ιωῆς·
τῷ δέ τ', ανευθεν έόντι, μελαντερον, ηΰτε πισσα,
φαινετ' ιὸν κατὰ ποντον, αγει δέ τε λαιλαπα πολλήν·
ῥιγησέν τε ιδὼν, ὑπό τε σπεος ηλασε μῆλα.* Δ. 275.
*ὅστις απειρος τοιῶνδε λογων, ἢ γνωμη μὴ καθαρευει,
ἢ γενναιων οργια Μουσῶν μητ' ιδε πω, μητ' εχορευσε·—
ἢ προδιδωσιν φρουριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπορρητ' αποπεμπει
εξ Αιγινης, Θωρυκιων ὢν, εικοστολογος κακοδαιμων,
ασκωματα, καὶ λινα, καὶ πιτταν διαπεμπων εις Επιδαυρον.*
SYN. Κονυζα. [Ran. 355. seqq.

Πισσηρης. piceus.
θανόντας εν κηκῖδι πισσηρει φλογός. Choëph. 266.
SYN. Πισσωδης, πισσηεις, πισσηρος, πισσοειδης.

*Πισσυγγος. sutor.
πισσυγγους, ἢ φωρας αναιδεας, ἤ τινα χλουνην, [699.
φλνων ανθηρη σὺν κακοδαιμονιη. Alexand. *Trag.* ap. Ath. p.

Πιστᾰκῐα. nuculæ strobilis pineisque nucibus similes. Vid. Φιττακια.*

Πιστευμᾰ. το. fides, pignus fidei.
εμῶν τε καὶ σῶν κυριος πιστευματων. Agam. 887.

Πιστευω. credo.
σημεῖ' ιδοῦσα, τῷδε πιστευω λογῳ. Soph. El. 892. (86.)
SYN. Εμπιστευω, διαπιστευω, καταπιστευω, παραθεμαι, ανατιθημι, ὑπολαμβανω, πειθομαι.

Πιστῐς. ἡ. fides. 2. id quod fidem facit, &c.
τίν', ὦ ταλαιν', ιδοῦσα πιστιν; ες τί μοι
βλεψασα, θαλπει τῷδ' ανηκεστῳ πυρί; ib. 893.
ηλαυνε δ' εσχατος μὲν, ὑστερας εχων
πωλους Ορεστης, τῷ τελει πιστιν φερων. ib. 737.
SYN. Πιστοτης, ευελπιστια, εγγυη, αποδειξις, αξιοπιστια, αξιωμα. EPITH. Αρραγης, απιστος, αστυφελικτος, αλκηεσσα, ακαμπης, αστεμφης, ατινακτος, ακλινης, ατρεπτος, ατρεκης, ασφαλης, αμυμων, βιοσσοος, δικαιοῦσα, θεουδης, θεοτερπης, εσθλη, ερικυδης, σθενερα, ενδικος, σεβασμια, οψιτυχος.
PHR. Ασυλητοιο νοου σφρηγις.
ορθὴν πιστιν εχοιεν, ατερμονα μητέρα κοσμου.
Πιστιος αρραγεεσσιν επυργωσαντο θεμεθλοις.
Πιστιος ακλινεεσσιν ὑπεζευγνυντο λεπαδνοις. Nonn.

Πιστὸς, ἡ, όν. fidelis.
Τεῦκρε πεπον, δὴ νῶϊν απεκτατο πιστὸς ἑταῖρος. Ο. 437.
SYN. Αξιοπιστος, αξιοχρεως, ευορκος, ευπιστος, ευσεβης, δοκιμος, πιθανος, βεβαιος, θαρσαλεος.

Πιστῦφρων. mente fidus. Vid. Ταμιας.

Πιστοφῦλαξ. fidus custos. Vid. Ηλιος.

Πιστοω, Πιστοομαι. fidem facio.
χεῖράς τ' αλληλων λαβετην, καὶ πιστωσαντο. Ζ. 233.
χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες επιστωσαντ' επεεσσι. Φ. 286.
SYN. Καταπιστοω, βεβαιοῦμαι.

Πιστρον, Πιστρα. canalis, in quo adaquantur pecora.
εγὼ δὲ πληροῦν πιστρα καὶ σαιρειν στεγας
μενων τεταγμαι τασδε,— Cycl. 29.
δινῶέν θ' ὑδωρ ποταμῶν-Εν πιστραις κεῖται,— ib. 47.
SYN. Ποτιστρα, κυλιξ.

Πιστωμᾰ. το. id, quo res aliqua confirmatur.
νῦν δ' ευρυθμοις πιστωμασιν τἀληθεα
κλεπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν. Eur. Fr.[4]

Πῖσῠνος. fretus.
τοξοισιν πισυνος, τὰ δέ μ' ουκ αρ' εμελλεν ονησειν. Ε. 205.
SYN. Πεποιθως, θαρρῶν, τυχων.

Πῖσῠρες, et Πεσσαρες. quatuor. *pro* Τεσσαρες.
κρῆναι δ' ἑξειης πισυρες ρεον ὑδατι λευκῷ. ε. 70. [690.[1]
*τῶν πισυρων[5] τ' αρετῶν αμαρυγματα παντα φεροντα. Ep. ἀδ.

Πῐτᾰνη. 1. (πολις Μακεδονιας.) *2. urbs Laconiæ, ad Eurotam fl. 3. urbs Æolidis. *Steph. Byz.**

---

1. Affirmat Stephanus Byzantinus ambas hujusce vocis syllabas esse longas: at ne sic quidem Theocritus consentit, qui primam producit, secundam corripit. Apud Pindarum vero in alia omnia itur: corripitur prima, producitur secunda.

ἤτοι Πῖσᾰ μὲν Δίος. Olymp. 2. 4.
ὀφθαλμὸς, αἰῶν τ' ἔφε- (Antithet.)

Neque aliter, opinor, in omnibus locis, ubi Πίσα, atque ejus derivativa Πισάτης, Πισᾶτις, occurrunt. Hinc patet deceptum fuisse Virum Eruditum, J. B. Seale, qui in hujusce versus scansione, pro trochæo Πίσα habuerit. Apud Euripidem Πίσα et Πισᾶτις adhibentur, sed non in sedibus ubi quantitas decernitur. Apud nullum alium Poëtam has voces adhuc deprehendi.

2. Occurrit apud Antiphanem, Athen. p. 370. e. sed neque illic quantitas primæ determinatur. Equidem brevem esse opinor, quia veteres Grammatici a πτίσσω deducunt, sicut etiam πτισάνη, cujus prima certe corripitur.

3. Si de fragmenti huju scriptura constaret, de quantitate primæ syllabæ in πισὸς et πίσινος nulla foret dubitatio. Sed variant lectiones, et Brunckius istam syll. pro longa sumsisse videtur.

4. Hos versus in Euripidis fragmentis frustra quæsivi, nec ab Euripide profectos credo. Tragici enim " nunquam sibi permittunt, " ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehendantur." Pors. Præf. p. 26.

5. " *Omne, quod est honestum, id* quatuor *partium oritur ex aliqua.* " Cicero de Offic. I. 5. 2. — quas *quatuor* virtutes serior ætas *cardi-* " *nales* appellare solebat, cujus appellationis fontem indicavit *Salmas.* " Exerc. Plin. p. 882. A." *Jacobs.*

1. ἠ Πιτανης, (καὶ γὰρ Πιτανη σεθεν) ἠ ενὶ Λιμναις. Call.3.
*2. μηδὲ πολιν Πιτανας,
χαλκοπυλόν τε θεᾶς. Troad. 1112.
πρὸς Πιταναν δε παρ' Ευρωτα πορον,
δεῖ σαμερόν γ' ελθεῖν εν ὡρᾳ. Ol. 6. 46.*

Πιτθευς, ῆος, *Att.* εως. ὁ. nobilis Peloponnesius. 2. filius Pelopis, rex Trœzeniæ, avus Thesei. *Damm.* Vid. autem Heyn. Obss. in l. c.
Αιθρη Πιτθῆος θυγατηρ, Κλυμενη τε βοῶπις. Γ. 144.

Πῐτναω, Πιτνημι. expando.
—ηέρα δ' Ἡρη-Πιτνα προσθε βαθεῖαν, ερυκέμεν·— Φ. 7.
πιτνὰς εις εμὲ χεῖρας, ορεξασθαι μενεαινων. λ. 391.
Syn. Εκτεινω, επιβαλλω.

Πῐτνεω, Πιτνημι. *item*, Πιτνω. cado. Vid. Πιπτω.
πιτνεῖ δ' επ' οὖδας συμφορᾷ νικωμενη. Eur. Med. 1195.
καὶ τοὺς πῐτνοῦντας ουκ απωθοῦμαι πονους. ib. Phil. Fr.
κακῶν δ' ὥσπερ θαλασσα κῦμ' αγει,
τὸ μὲν πιτνον, αλλο δ' αειρει. Sept. Th. 765.
†—αἱματός τε φοινιου ῥοας, [690. Soph. Aj. 300.
τῶν μὲν πιτνοντων, τῶν δὲ θραυσθεντων διφρων. Eur. Supp.

Πιττᾰκος. unus e septem Græciæ sapientibus.
ξεῖνος Αταρνειτης τις ανηρετο Πιττακον οὑτως
τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑῤῥαδιου. Call. Ep. 1.

Πιττᾰλᾰκος. Nom. Pr.
καλλειψω δὲ νεους αφρονι Πιτταλακῳ. Agath. *An.* iii. 33.

Πιττᾰλος. nom. Medici apud Comicum. [Vid. et vs. 1222.
ουκ εστιν, αλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιτταλου. Acharn. 1032. B.

Πῐτνειᾰ. urbs agri Trojani, quæ regio postea dicta est Κυζικηνή.
ἠϊονα, ζαθεην τε παρημειβον Πιτνειαν. Apoll. 1. 933.

Πῐτῠλευω. cieo strepitum remorum agitatione.
*σὺ δέ γ' ὧν αρχεις, πολλὰ μεν εν γῇ, πολλὰ δ' εφ' ὑγρᾷ
πιτυλευσας. Vesp. 678.
Syn. Πιτυλιζω, πιτυλον κινεω. ψοφον ποιοῦμαι.

Πῐτῠλος. sonus seu strepitus, qualis præsertim aquæ remo percussæ; *item*, oris pugno percussi. 2. remigium. 3. crebra agitatio et motus. 4. larga destillatio. 5. avicula sylvestris.
1. τοῦ νῦν σκυθρωποῦ και ξυνεστῶτος φρενῶν*
μεθορμιεῖ σε πιτυλος[1] εμπεσὼν σκυφου. Alcest. 800.
αιεὶ δ' οξυτερῳ πιτυλῳ δαλεῖτο προσωπον. Theoc. 22. 127.
4. πολλῶν δακρυων εσται πιτυλος. Hippol. 1464.
Syn. Πιτυλισμα. ψοφος. κροτος.—κτυπητης, κτυπιστης.
2. ειρεσια.

Πῐτυοτρόφος. piceas ferens. [*Mess.-An.* i. 488.
ουκ ετ' ανὰ Φρυγιην πιτυοτροφον, ὥς ποτε, μελψεις. Alcæ.

*Πῐτῠρα, ων. τα. furfures.
νῦν θυσῶ τὰ πιτυρα. τὺ δ', Αρτεμι, καὶ τὸν εν Αιδᾳ
κινησαις ῥ' αδαμαντα, καὶ ειτι περ ασφαλὲς αλλο. Theoc. 2. 33.

Πῐτῠρις. *epith.* olivæ, quæ nondum plene matura decerpitur.
γεργεριμον πιτυρίν τε καὶ ἣν απεθηκατο λευκὴν
ειν ἁλὶ νηχεσθαι φθινοπωρίδα.— Call. *fr.* 50.*

Πῐτῠς. pinus; *interdum*, picea, πευκη.
ηὲ πιτυς βλωθρὴ, τήν τ' ουρεσι τεκτονες ανδρες
εξεταμον πελεκεσσι νεηκεσι, νήϊον εἶναι. Ν. 390.
Epith. Ακροκομος, γοερα, μακρα, σκιερα, κραναη, οψιανος.
Phr. —Ἠ θ' ὑδασιν γειτονεουσα πιτυς. Ep.
†εκλασθην επὶ γῆς ανεμῳ πιτυς· ἔς τί με ποντῳ
στελλετε, ναυαγον κλῶνα πρὸ ναυτιλιης; Anthol. 1. 57.
ες τι πιτυν πελαγει πιστευετε, γομφωτῆρες,
ἧς πολυς εξ ορεων ῥιζαν ελυσε νοτος; ibid.

*Πῐτυστεπτος. ὁ ἡ. pinu redimitus.
Πανός τ' ηχηεσσα πιτυστεπτοιο καλιή. Crinag. *An.* ii. 142.*

Πιφαυσκω. ostendo.
οὓς νῶϊν πῖφαυσκε Δολων, ὃν επεφνομεν ἡμεῖς. Κ. 478.
†βουλῇ πῖφαυσκω δ' ομμ' επισπεσθαι πατρός. Eumen. 623.
φαος πῖφαυσκων καὶ χορῶν καταστασιν. Agam. 23.
Syn. Φαω, φαυω, φημι, φανεροω, παιφασσω, εμφαινω, εμφανιζω, μηνυω, περισημαινω.

Πίων, Πιοτερος, Πιοτατος. pinguis, &c. Vid. Πῖος. *adj.*

---

1. Hoc nonnulli ad *κότταβον* referunt. De v. *πίτυλος*, adi Jos. Barnes. ad Iph. T. 307.

ἠ ει δή ποτε τοι κατὰ πιονα μηρί' εκηα
ταυρων, ηδ' αιγῶν, τοδε μοι κρηηνον εελδωρ. Α. 40.
πιοτερην ὅτε βοτρυν εσινατο κηκὰς αλωπηξ. Nic. Al. 185.
Syn. Πιαλεος, πιμελης, πιμελωδης, καταπιμελος, ζαπιμελος, ευσαρκος, πολυσαρκος, γαστρωδης, ευτραφης, λιπαρος, ευδαιμων.

*Πιω. (penult. longâ, vel *forsan* ancipiti. *Vid. Damm. c.* 2041.) *f.* πισω. *aor.* 2. επῖον. bibere facio. *it.* bibo. *etiam*, Πῖμι. Vid. Πινω et Ποω. —πισω σφε Διρκας
ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθυζωνοι κοραι
χρυσοπεπλου Μναμοσυνας ανε-
τειλαν παρ ευτειχεσιν Καδμου πυλαις. Isth. 6. ad fin.
ὡς δ' ὅτε σῦν ακαμαντα λεων εβιησατο χαρμῃ,
ὥ τ' ορεος κορυφῇσι μεγα φρονεοντε μαχεσθον
πιδακος αμφ' ολιγης· εθελουσι δὲ πιέμεν αμφω·
πολλὰ δέ τ' ασθμαινοντα λεων εδαμασσε βιηφι. Π. 823.
αζηχὲς φαγέμεν, καὶ πιέμεν·— σ. 3.
καὶ φαγέμεν, πιέμεν τε·— ο. 377.
ψυχρός ποτ' αυτῶν θερμὸν αἷμα πίεται. Œd. C. 622. B.*
†a. πῖε. b. πιεῖν αναγκασω. Menand. ap. Ath. p. 446. c.
a. σὺ δ' αλλὰ πῖθι. b. τοῦτο μέν σοι πεισομαι. *Antiph. ibid.* e.
Notat ibidem Athenæus *primam in* πίομαι, *pro* πιοῦμαι, inus. *esse ancipitem.*

Πλᾰγιαυλος. obliqua tibia.
κὴν αυλῷ λαλεω, κὴν δωνακι, κὴν πλαγιαυλῳ. Theoc. 20. 29.

Πλᾰγῐος.[2] obliquus.
*ουκ ἂν Αθηναιης χειρῶν δεδιδαγμένος ανὴρ
αλλῃ κολλησαιτο κυλινδομενα τροχαλεια,
τοῖά τέ καὶ τοσα παντα περισφαιρηδὸν ἑλισσων,
ὡς τά γ' εν αιθεριᾳ πλαγιῳ συναρηρότα κυκλῳ,
εξ ηοῦς επὶ νυκτα διωκεται ηματα παντα.* Arat. 529.
Syn. Λεχριος, εγκαρσιος, περικαρσιος, παραβλωψ. ενδιαστροφος. δολιος.

Πλαγγὼν, Πλαγκών. quasillus; puppa cerea. [*Crit.*
χειρομακτρα δὲ πλαγγονων πορφυρᾶ. Sapph. 61. *Vid. Mus.*
ὡς δὲ Μιμαντι χιὼν, ὡς αελιῳ ἐνὶ πλαγκών. Call. 6. 92.
Syn. Κεκρυφαλος.—κοριον.

Πλαγκτη.[3] Syn. Πλαστιγξ, δισκος.

Πλαγκτηρ. erro, vagus. Vid. ad v. Βακχος.

Πλαγκτὸς, ἡ, όν. errans, vagans. *et metaphorice*, stolidus; mente errans. *Vid. Damm. c.* 1372.
ενθεν μὲν γὰρ πετραι επηρεφέες, προτὶ δ' αυτὰς
κῦμα μεγα ῥοχθεῖ κυανωπιδος Αμφιτριτης·
πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μακαρες καλεουσι. μ. 61.
*αλλ' ὁ μὲν (Vulcanus) εις χαλκεῶνα καὶ ακμονας ἦρι βεβηκει
νησοιο πλαγκτῆς (*sc.* Liparæ) ευρὺν μυχὸν, ᾧ ἔνι παντα
δαιδαλα χαλκευε ῥιπῇ πυρός·— Apoll. 3. 41.
ἁλιδονα σωματα πολυβαφῆ
κατθανόντα λεγεις φερεσθαι*
πλαγκτοῖς εν διπλακεσσιν. Pers. 275. P.

Πλαγκτοσύνη. vagatio.
πλαγκτοσυνης δ' ουκ εστι κακωτερον αλλο βροτοῖσιν. ο. 341.
Syn. Πλανη, περιφορα, αλημοσυνη.

Πλᾰδᾰρός. præhumidus.
ὅσσον ανω προυτυψαν ες ηέρα, τοσσον εραζε
βριθομενοι πλαδαροῖσι καρηασιν ηρηρειντο. Apoll. 3. 1397.
Syn. Πλαδοεις, πλαδωδης, ὑγρος, ενυγρος, εφυγρος, ικμαλεος, ενικμος, χαῦνος. ὑπομβρος. εκλυτος.

Πλᾰδαω, Πλαδοω. humore nimio abundo.
οἷον δὲ πλαδοωσαν επισχιζοντες αρουραν
εργατιναι μογεουσι βοες,— ib. 2. 664.
Syn. Ὑγραινομαι, νοτιζομαι, καταπολυνομαι.—οιδεω.

---

2. In fragmento Diphili satis comico, (Athen. p. 236. c.) ubi vox *πλάγιος* occurrit, scribe *ἣν* pro *ἐάν*.

3. Hoc substantivum non agnoscunt Lexica: et in loco, quem citarat Morellus ex Orpheo, (Argon. vs. 401.) *ὑποπλαγκταῖς* vulgo legitur, Ruhnkenius conj. *πλακταῖς*, Hermannus autem edidit *πλεκτοῖς*. (Vid. *Πλέκτον*.) Dedit etiam Vir Doctiss. iterum *Πλαγκτή*, ex Apollon. 3. 42. quasi nomen esset proprium insulæ. Revera est epitheton, a *πλαγκτός, ή, όν*, quomodo Homerus dixit *νησοὺς πλαγκτάς*, Odyss. μ. 61.—Utrumque locum adponi curavi, sicut oportuit, sub. v. *Πλαγκτός*.

Πλαζομαι. erro. [K. 91.
πλαζομαι ὧδ', επεὶ οὔ μοι επ' ομμασι νηδυμος ὕπνος-Ἱζανει.
Syn. Εμπλαζομαι.

Πλαζω. errare facio. 2. *pro* πελάζω. Vid. Heyn. Obss. in l.c.
οἵ με μεγα πλαζουσι, καὶ ουκ ειῶσ' εθελοντα. B. 132.
2. τοσσάκι μιν μεγα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
πλαζ' ωμους καθυπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν επηδα. Φ. 269.
Syn. Αναπλαζω, αποπλαζω, παραπλαζω, πλαναω, παρατρεπω, σφαλλω. διαῤῥιπτω.

Πλᾰθᾰνη. *sartago. *Sed* Πλαθανον, vas in quo panes finguntur.*
ειδατά θ', ὁσσα γυναῖκες επὶ πλαθανῳ πονεονται. The.15.115.
Syn. Ηγανον. τηγανον.

Πλᾶθω, *pro* Πελᾶθω. appropinquo.
τίνες εκ νυκτῶν τὰς ἡμετερας
κοιτας πλαθουσ';— Rhes. 14.
Syn. Πλησιαζω, πελαζω, προσπελαζω, προστιθημι.

Πλαισιον. forma, in qua lateres finguntur. 2. later, &c.
καὶ πλαισια ξυμπηκτὰ πλινθευσουσί γε. Ran. 812.
Exp. Πλινθιον τετραγωνον.

Πλᾰκερός. latus in formam πλακός.
αμφὶ δέ οἱ στηθεσσι γερων εσφιγγετο πεπλος
ζωστῆρι πλακερῷ.— Theoc. 7. 18. (*al.* πλοκερῷ.)
Syn. Πλακωδης, πλατυς.—πλεκτος.

*Πλᾰκῖνος, η, ον. *idem.* Vid. ad v. Πανσπερμος.

Πλᾰκοεις. *adv.* planus. *Hinc* Πλακους, qu. vid.
χωρῳ επὶ πλακοεντι βοθρον τριστοιχον ορυξα. Orph. 949.

Πλᾰκουντοποιός. ὁ ἡ. placentarum artifex. [c.*
πλακουντοποιὸν ωνομασμενην Σαμον. Sopater ap. Ath. p. 644.

Πλᾰκουντωδης. placentaceus.
—οἵδε ζωμοι πλακουντωδεις.[1] Ar. Pa. 1195.

Πλᾰκοῦς, Πλακοεις. placenta. [36.
ουδὲ πλακοῦς τανυπεπλος, εχων πολλὴν σισαμίδα. Batrach.
αιχματὰν δ' απεθυσεν αλεκτορα, και πλακοεντα
παῖς Ἡγησιδικου, πιονα, τυροφόρον. Theodorid. *An.* ii. 42.
Syn. Λαγανον. ψωμος.

Πλᾰναω. in errorem induco. Πλαναομαι. vagor.
κὴν ποκ' ιδῃς κλαιοντα, φυλασσεο μή σε πλανησῃ. Mosc. 3. 25.
ἵπποι δὲ πλανοωνται ανὰ δρομον, ουδὲ κατισχει. Ψ. 321.
Syn. Παραπλαναω, περιπλαναω, αναπλαναω, πλαζω, παρατρεπω. Phr. [*Αι ποδες ᾶγον, εχωρει. Theoc.]
*κατ' αμευσιπορον τριοδον εδιναθην. Pyth. 11.
τίνα πρὸς αλλοδαπαν
ακραν εμὸν πλοον παραμειβῃ; Nem. 3. 46.
—σκολιης αλιτησεν αταρπου-Ὑλῃ ἔνι πλαγχθείς. Orph.*

Πλάνη, Πλᾰνημᾰ, *item, Πλανος. erratio, error.*
πολλὰς δ' ὁδοὺς ελθόντα φροντίδος πλαναις.[2] Œd. T. 67.
ψυχῆς πλανημα, κἀνακινησις φρενῶν. ib. 746.
τοῦ προσθ' ερημου τοῦ τε δυστηνου πλανου. Œd. Col. 1176.
Syn. Πλαγκτοσυνη, αλη, απατη.

Πλᾰνῆται, (Vid. Ῥομβηδον.) *et Πλανητες, *sc.* αστέρες. οἱ. Planetæ.
[ζωσαμενοι δὲ πλανητες αειθαλεας σεο πυρσοὺς,
αιὲν ὑπ' αλληκτοισι και ακαματοισι χορειαις, [441.*
ζωογονους πεμπουσιν επιχθονιοις ραθαμιγγας. Procl. *An.* ii.

Πλᾰνης, ητος. ὁ. Πλανητης, Πλανῆτις, Πλανος. erro, vagabundus.
ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητειᾳ πλανης; Œd. T. 1048.
τίς τὸν πλανητην Οιδιπουν, καθ' ἡμεραν
τὴν νῦν, σπανιστοις δεξεται δωρημασι; ib. Col. 3.
πλανῆτιν αξει κῦμα πρὸς ξενην χθονα. Lyc. 998.
ὡς ποικίλον πρᾶγμ' εστι καὶ πλανον τυχη. Men.

Syn. Πλανητικος, πλαγκτος, πλαγκτηρ, αλητης.

*Πλᾰνιος, α, ον. *idem.*
τοιοῦτος πλανιων αβιος βιος·— Leon. Tar. *An.* i. 247.

Πλᾰνος, ου. ὁ. error. 2. qui in fraudem inducit.
2. εἴδαρ ὅτ' αγκιστρου φονιον πλανον αμφιχανοῦσα. Apollonid.

Πλᾰνοστῐβης. errando calcatus. [*An.* ii. 138.*
βεβῶτ' ανατεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθονα. Eumenid. 75.

Πλαναφεγγης. Vid. Μοῖραι.

Πλᾰνυττω. oberro.
τί, ὦ πονηρ', ανω κατω πλανυττομεν; Av. 3.
Syn. Πλαζομαι, περιφερομαι, αλαινω. πλαναω.
Phr. —Πολυπλανὲς ιχνος ἑλισσειν. Nonn.
δρομους τε πολλοὺς πληθειν καμπιμους. Eur.
—πολλὰ βροτῶν επὶ αστεα δινηθῆναι. Hom.

Πλαξ, πλᾰκός. ἡ. tabula lata; planities, crusta.
—απ' ακρας ἧκε πυργωδους πλακός. Trach. 277.
—τῷ-Γὰρ πλακες αγρονομοι πᾶσαι φιλαι. Œd. T. 1122.
*γῆ δ' ὑποδεξαμενη πλακὶ[3] δακρυα, πιδακος ἧκεν
βλυζουσ' αργυροειδὲς ὑδωρ κρηνης απὸ μεσσης,
αεναον· Κλειτην δὲ περικτιονες καλεουσιν. Orph. 596.*
Syn. Σανις.—οστρακον, εσχαρα.—γη. ισοπεδον.
Epith. Ευξεστος.—τανυφυλλος, δικορυφος, ἡλιοβλητος, σεμνος. Phr. Πλακός τε λαμψιν ἁβρᾶς. Naz.

Πλασμᾰ. το. fictum, figulinum opus.
ολιγοδρανέες, πλασματα πηλοῦ, σκιοειδεα φῦλ' αμενηνά.
Syn. Καταπλασμα, μαλθαξις, διαπλασμα, ὑποπλασμα. αναμιξις, διαπλασις, κατασκευασμα, προσποιημα, ψεῦσμα.

Πλασσω, Πλαττω, Πλαττομαι. fingo.
αυτίκα δ' εκ γαιης πλασσε κλυτὸς Αμφιγυηεις
παρθενῳ αιδοιῃ ικελον,— Hes. ε. 70.
Syn. Αναπλασσω, αποπλασσω, διαπλασσω, συμπλασσω, αναπλαττω, μορφοω, τυποω. προσποιοῦμαι, επιμηχαναομαι. σχηματιζω, σωματοποιῶ, διαρθροω.

Πλαστειρᾰ. creatrix. Vid. Φυσις.
Syn. Ποιητρια, πλαστικη.

Πλαστιγξ. scutica. 2. tabula, in qua cottabis ludebatur. 3. lanx.
χρυσῇ δὲ πλαστιγξ[4] αυχένα ζυγηφορων
πωλων εκληε— Rhes. 303.
*2. a. περὶ τοῦ γελοιου κοτταβιεῖτε. τίνα τροπον;
b. εγὼ διδαξω καθ' ὅν· ὃς ἂν τὸν κοτταβον
αφεὶς επὶ τὴν πλαστιγγα ποιησῃ πεσεῖν,—
a. πλαστιγγα ποιαν; τοῦτο τοὐπικειμενον
ανω τὸ μικρὸν τὸ πινακισκιον λεγεις;
b. τοῦτ' εστι πλαστιγξ.—οὗτος ὁ κρατῶν γινεται.
a. πῶς δ' εισεταί τις τοῦτ'; b. εὰν τυχῃ μονον
αυτῆς, επὶ τὸν μανην πεσεῖται, καὶ ψοφος
εσται πανυ πολύς. a. πρὸς θεῶν. τῳ κοτταβῳ
προσεστι καὶ Μανης τις, ὥσπερ οικετης; Antiphan. ap. Ath. p.
Syn. Μαστιξ. 2. πιναξ, λεκανη. 3. τρυτανη. [666. f.*[5]

Πλαστοῡγρᾰφος. qui ficta scribit.
πλαστογραφους χειρῶν μιμητορας αλλοτυπωτων. Man. 4. 75.

Πλαστοκομης. Vid. Μοιχατης.

Πλαστός. fictus.
πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπεδεκτο γυναῖκα. Hes. θ. 513.
Syn. Επιπλαστος, πλασματιας, πλασματωδης, προσποιητος, οστρακινος—ανυπαρκτος, κιβδηλος.

Πλᾰτᾰγεω. manu plausum edo. [88.
ὡς μὲν ὁ παῖς εχαρη, καὶ αναλατο, καὶ πλαταγησε. Theoc. 8.
Syn. Επιπλαταγεω, συμπλαταγεω, πλαταγιζω, ψοφεω, κροταλιζω, σμαραγεω.

---

1. Unde particulam hanc decerpserit V. D. ignoro. Apud Aristoph. credo, vox πλακουντώδης nullibi exstat. Immo, ne πλατύπους quidem, quamvis sub ista voce tanquam ex Avibus citetur.

2. Hen. Steph. Edit. habet πλάνοις, quod ut magis Atticum recepit etiam Brunck. Τὸ, πλάνος, porro non modo pro πλάνη, et πλάνης, verum etiam adjective usurpari potest; cujus posterioris usûs exemplum ex Menandro infra habes; alia quoque apud Stephan. Thes. Tom. iii. 840. G. In pedestri sermone etiam sensu τοῦ, γόης, accipi videmus. Nondum tamen repperi exempla apud Poëtas, in quibus *hominem*, vel *fraudulentum*, vel etiam *erraticum*, denotet.

3. "Locum planum tabulæ instar intelligere licet, qui excipiat "lacrimas, in fontem colligendas." Gesn.

4. Nonnulli hic *scuticam* intelligunt, quæ quomodo dici possit equorum colla *claudere* jure Barnesius miratur. *Bullom* ille interpretatur. Optime vero Musgravius: "vel hunc, vel similem locum "respexit Hesychius, qui inter alias notiones τὸ ζύγωμα, velut syno- "nymum, affert." Scilicet *trutinæ* jugum, (Ang. *the beam*) perquam apte conferri potest *equino* vel *curuli*.

5. Hi versus, præter primum, citati etiam p. 487. d. e. Sed primus ille hoc in loco omissus fecit ut secundus Virorum doctorum ingenia frustra torserit. Vid. Toup. et Schweigh.

PHR. Κρουειν χεῖρας.—παιζειν χειρεσσι κροτον. Apollin.

Πλᾰτᾰγη. crepitaculum. 2. fremitus maris. [1057.

αλλ' ὁγε χαλκειην πλαταγην ενὶ χερσὶ τινασσων. Apoll. 2.

SYN. 1. Πλαταγων, κροταλον, κωδων.—τὸ μηδέν.

EPITH. Ευκροταλος, πυξινεα.

Πλᾰτᾰγημᾰ. το. strepitus. 2. de homine garrulo.

ουδὲ τὸ τηλεφιλον ποτεμαξατο τὸ πλαταγημα.[1] Theoc. 3. 29.

SYN. Παταγημα, αραγμος, ψοφος. 2. αδολεσχης, πλαταγη.

Πλᾰτᾰγωνιον. parvum crepitaculum. 2. τῆς μηκωνος φυλλον. papaveris seu anemones folium.

—*εφερον δέ τοι ἢ κρινα λευκά,*
ἢ μακων' ἁπαλὰν, πλαταγωνὶ εχοισαν ερυθρά. Theoc.11.56.

Πλᾰταιᾰ, ας. ἡ, *deinde αἱ Πλαταιαὶ, accentu et numero mutato.* Bœotiæ urbs, ob fugatum ibi Mardonium, obsidionemque et excidium in bello Peloponnesiaco, notissima.

οἵ τε Πλαταιαν εχον, ηδ' οἳ Γλισαντ' ενεμοντο. B. 504.

*Πλᾰταιευς, εως. ὁ. *plur.* Πλαταιεῖς. οἱ. Platæenses.

καὶ γὰρ αισχρόν εστι, τοὺς μὲν ναυμαχησαντας μιαν,
καὶ Πλαταιᾶς ευθὺς εἶναι, κἀντὶ δουλων δεσποτας. Ran.693.*

Πλᾰτᾰμών. littus latum.

λειῳ επὶ πλαταμῶνι, τὸν ουκ επεβαλλε θαλασσα
κυμασι, χειμεριη δὲ παλαι αποεκλυσεν ἅλμη. Apoll. 1. 365.

SYN. Πετρα. EPITH. Ερημος, αξεινος.

Πλᾰτᾰνιστος, Πλᾰτᾰνος. ἡ. platanus arbor.

βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατανιστον ορουσεν. B. 310.
αυτὰρ εμὶν γλυκὺς ὑπνος ὑπὸ πλατανῳ βαθυφυλλῳ. Mosc.5.11.

EPITH. Αγρια, βλωθρα, ευθαλης, ευμηκης, λασια, θερειλεχης, κομοωσα, σκιερα, επηετανη.

PHR. Αμφιλαφεῖς πλατανιστοι επ' ακροτατῃ πεφυασιν.

Πλᾰτᾰνιστων. platanetum. [Apoll. 2. 733.

εκ πλατανιστοῦντος[2] *ψυχρὸν ὑδωρ επαγων.* Theog. 878.

SYN. Πλατανων.

Πλᾰτεῖα, *sc.* ὁδὸς, *aut* ῥύμη. platea; *vel,* 2. χειρ. palma manus.

πλαγχθεὶς πλατειας πεδιαδος θ' ἁμαξιτοῦ; Rhes. 283.
*2. *ὁ δε τυπτομενος ταῖσι πλατειαις.* Ran. 1096. B.

Πλᾰτειαζω, *omn. leg. ad* Theoc. 15. 88. Vid. inf. Πλατυαζω.

Πλᾰτεω. *al sec. Brunck.* Πλατοω. in palmulas exascio.*

τὸ νεωριον δ' αὖ κωπεων πλατουμενων. Acharn. 551.

Πλᾰτη. palmula. 2. remus ipse.

—*ἅλιαν· Ὃς επεβας ἑλισσων πλαταν.* Aj. 358.

SYN. Κωπη.—πλοῖον.—πτυον. EPITH. Ευηρετμος, χερσαια, ναυσιπορος, ευπορος, ευπρυμνος, ωκυπομπος.

*Πλᾰτίον, *Dor. pro* πλησίον. Ep. ἀδ. 265.*

Πλᾰτις. conjunx.

πλᾶτιν ματευων, κληδονων πεπυσμένος. Lyc. 821.
καὶ τοῖσι παιδιοισι, καὶ τῇ πλατιδι. Acharn. 132.

SYN. Γυνη.

Πλᾰτος. latitudo.

τῶν ητοι βρεχμοι μὲν επὶ πλατος— Ep. 1. 4.

SYN. Πλατυτης, πλατυσμος, ευρυτης, εὖρος. μεγεθος. ογκος.

Πλατυαζω ore in latum diducto loquor. (al. Πλατειαζω.)[3]

τρυγονες εκκναισεῦντι, πλατυασδοισαι απαντα. Theoc.15.88.

SYN. Λαβροστομεω, πλατυστομεω, θρασυστομεω. αλαζονευομαι.

Πλᾰτυγιζω. palmula aquam percutiendo, strepitum excito. 2. *metaph.* strepo, fremo.

τί θαλαττοκοπεῖς, καὶ πλατυγιζεις; Equit. 827.
**καὶ γὰρ ποσῳ καλλιον, ἱκετευω, τρεφειν*
ανθρωπον εστ' ανθρωπον, εὰν εχῃ βιον,
ἢ χῆνα πλατυγιζοντα καὶ κεχηνοτα, [519. a.*
ἢ στροῦθον, ἢ πιθηκον, επιβουλον κακόν; Eubul. ap. Ath. p.

Πλᾰτῠλεσχης, ου. ὁ. magnus nugator. [58.

ἦλθε δὲ Καλλιγνωτος ὁ Κῶϊος, ὁ πλατυλεσχης. Agath. *An.*iii.

SYN. Λαλαγητης, αδολεσχης, πλατυγλωσσος.

---

1. Aliud exemplum h. v. quærendum. Vera enim scriptura est, ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. Vid. Valcken.

2. Nisi fallor, genitivi a nominibus in ὼν, istius formæ et significationis, in ῶνος semper desinunt. Agnoscunt Lexici Πλατανὼν, ῶνος, neutiquam vero Πλατανιστὼν, nec lucem afferunt Theognidis Editores.

3. "Hanc scriptionem, a variis probatam, Codices confirmarunt." Valck. qu. vid.

Πλᾰτῠνωτος. latum dorsum habens. Vid. Καρκινος.

Πλᾰτῠπους. latum pedem habens. *Vid. not. ad* v. Πλακουντωδης.

—*πλατυποδας—χῆνας—* Av. 1145.

Πλᾰτυῤῥοος, Πλατυῤῥους. late fluens.

ὁσην πλατυῤῥους Νεῖλος αρδευει χθονα. Prom. 850.

Πλᾰτυῤῥυγχος. qui lato est rostro.

—*καὶ πλατυῤῥυγχοις τισι.* Ath. 1. 8.

Πλᾰτῠς. latus. Vid. not. ad voc. Ἑλλησποντος.

τω δ' ουτ' αψ επι νῆας επι πλατυν Ἑλλησποντον. P. 432.

SYN. Ευρυς, ευρυτενης, ευρυχωρος. [διαπρυσιος. Pind.]

*Πλᾰτῠφυλλος, ου. ὁ ἡ. lata folia habens.

Αλκαιου ταφος οὗτος, ὃν εκτανεν ἡ πλατυφυλλος
τιμωρὸς μοιχῶν γῆς θυγατηρ ῥαφανος. Ep. ἀδ. 570.*

Πλᾰτων, ωνος. ὁ. Philosophus ille et Scriptor insignis.

ει τὸ τρεφειν πωγωνα δοκεῖ σοφιαν περιποιεῖν, [312.
καὶ τραγος ευπωγων ευστοχός εστι Πλατων. Lucian.*An.*ii.
εἱστηκει δὲ Πλατων θεοεικελος, ὁ πρὶν Αθηναις
δειξας κρυπτὰ κελευθα θεοκραντων αρεταων. Christod.*ib.*459.
σωφροσυνῃ προφερων θνητῶν, ηθει τε δικαιῳ
ενθάδε κεῖται ανὴρ δῖος Αριστοκλεης·
**ει δέ τις εκ παντων σοφιης μεγαν εσχεν επαινον,*
οὗτος εχει πλεῖστον, καὶ φθονος ουχ ἕπεται. Simm. ib.i.204.*
θεῖε Πλατων, ξυνοπαδε θεοῖς καὶ δαιμοσιν ἥρως. Musur.
αξιον ουδὲν ιδὼν θανατου κακὸν, αλλὰ Πλατωνος
ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γραμμ' αναλεξαμενος. Call. Ep. 24. *Bl.*

PHR. Τῶν παντων ἡγεῖτο πλατυστατος, αλλ' αγορητὴς ἡδυεπὴς, τεττιξιν ισογραφος, οἱ γ' Εκαδημου [169.
δενδρει εφεζομενοι οπα λειριοεσσαν ιεῖσι. Tim. ap. Laert. p.
Ατθίδος ευγλωσσου στομα φερτατον, κ. λ. Ep. ἀδ. 543.

Πλᾰτωνῐκός. Platonicus.

εν μὲν γραμματικοῖς σὺ Πλατωνικός.— Pallad. *An.* ii. 419.

Πλᾰτωνῐς. ἡ. Platonica.

είπετο φωνηεντι Πλατωνίδος ηθεϊ μουσης. Christod. *ib.* 470.

*Πλεγδην. *adv.* nectendo, texendo.

τίς σε τὸν ουχ ὁσιως ηγρευμένον ὧδε πεδησας [*An.* i. 489.*
θηκατο; τίς πλεγδην σὰς ενεδησε χερας; Alcæ. *Mess.*—

Πλεγμα. quod nexum seu contextum est; cincinnus, calathus, &c.

ουτε φυτῶν τοσσῆνον, ὁσον περὶ πλεγματι γαθεῖ. Theoc. 1. 54.

SYN. Πλοκαμος, πλεκτανη, πλοκη, πλεκος. κωρυκος. δικτυον.

Πλειᾶς, ἡ. *pl.* Πλειᾶδες, Πληϊᾶδες, Πελειᾶδες. Pleiades.

ἑπταπορου τε δρομημα Πελειάδος. Orest. 1008.
δυεται σημεῖα, καὶ ἑπταποροι-Πλειάδες αιθεριαι. Rhes. 530.
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθενος Ωριωνος. Σ. 486.
ἆμος δ' αντελλοντι Πελειάδες,— Theoc. 13. 25.

EPITH. Λυσικομοι. [ορειαι, Pind.]

*PHR. Αἱ δ' ἑπτ' Ατλαντος παῖδες ωνομασμεναι
πατρὸς μεγιστον ἆθλον ουρανοῦ στεγη
κλαιεσκον, ενθα νυκτερων φαντασματων
εχουσι μορφὰς απτεροι Πελειαδες. Æsch. *fr.* ap. Athen.[4]

Πλεῖν, *pro* πλέον. *Attice.*

τραγῳδιας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μυρία,
Ευριπιδου πλεῖν ἢ σταδιῳ λαλιστερα; Ran. 90.*

Πλειστηρης. longissimus. *vox Æschylea.*

τὸ λοιπὸν εις ἅπαντα πλειστηρη χρονον. Eumenid. 766.

SYN. Πλειστηριαστης.

Πλειστηριζομαι. glorior.

καὶ φιλτρα τολμης τῆσδε πλειστηριζομαι
τὸν Πυθομαντιν Λοξιαν,— Choëph. 1029.

SYN. Καυχαομαι, επιτιμαομαι.

Πλειστοβόλος. qui taxillis ludens plurima puncta sortitur.

ἦσθά τις, ου λιην δ', ὦ 'γαθὲ, πλειστοβόλος. Leon.-Tar. *An.*

Πλειστομβροτος. frequens, celeber. [i. 242.

πατρός θ' ἑορτάν τε κτισῃ πλειστομβροτον. Ol. 6. 116.

Πλειστοτόκος, *ου. ὁ ἡ. multorum liberorum parens.

πλειστοτοκους, κτῆσιν μὲν αγαν πολυχρημονα, τευχῃ.* Man.

Πλειών, *seu* Πλεϊών, ῶνος. ὁ. annus. *vox antiqua.* [4. 102.

*οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' ουχ ἐνὶ· *τῶν δ' απὸ παμπαν*
αυτὸς ανην εκολουσας, ενεκλασσας δε μενοινήν. Call. 1. 89.
—*αυτὰρ επὴν δὴ*

---

4. p. 491. a. ubi legitur ἆθλον οὐρανοστεγῆ. Vid. istud et præc. capp.

Πληϊάδες θ', Ὑάδες τε, τό τε σθενος Ὠριωνος
δυνωσιν, τοτ' επειτ' αροτου μεμνημένος εἶναι
ὡραιου·* πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς αρμενος ειη. Hes. ε. 612.
Syn. Ενιαυτος.

*Πλειὼν, et Πλεων. major, amplior. *plur.* οἱ πλειονες. 1. vulgus, multitudo. 2. mortui.
παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πελονται,
οἱ πλεονες κακιους· παῦροι δέ τε πατρὸς αρειους. β. 276.
ανωφελεῖς τε, πλειονων τ' ερῶσ' αεί. Eur. Supp. 239.
plur. 1. ἤ ὅγε τῶν πλεονων Λυκιων ἄπο θυμὸν ἕλοιτο. E. 673.
2. ἡ γραῦς ανεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειονων. Eccles. 1073.*

Πλεκος. sportula e viminibus contexta.
απεπτυσ' εχθροῦ φωτὸς εχθιστον πλεκος. Pac. 527.
Syn. Πλεγμα, φορμιον.

Πλεκτάνεω. implico, velut cirris quibusdam. Vid. Πλεκω.
—καὶ πεπλεκτανημεναι-Πυκνοῖς δρακουσιν,—Choëph. 1049.

Πλεκτάνη, Πλεκτή. omne quod nexum est.
οφεων δὲ πλεκταναισι περιδρομον κυτος
προσηδαφισται κοιλογαστορος κυκλον. Sept. Th. 501.
πουλυποδος πλεκτή *δ' αν, επεὶ ληψη κατὰ καιρόν. Ath. p. 5. d.
Syn. Πλεγμα, πλοκαμος. [*Vid. Casaub. in l.**

Πλεκτάνοστολος. per funem tractus. *ep.* navis.
ζεουσαν αιθυιησι πλεκτανοστολοις. Lyc. 230.

*Πλεκτὴ, *sc.* σειρα. catena. 2. sporta, *sc.* σπυρις, *ut H. Steph. videtur.*
1. —βουλει τηνδέ σοι πλεκτὴν καθω
κἄπειτ' ανελκυσω σε δεῦρο; *Plato Com.* ap. Polluc. l. x.

Πλεκτον, *sc.* κανοῦν. canistrum e vitilibus textum.
κλινθῆναι δ' εκελευσεν, αδαιδαλτοις δ' ὑπὸ πλεκτοῖς[1]
κρεῖα χυδην προυθηκε συῶν ελαφων τε ταχειῶν. Orph. 405.*

Πλεκτός. plexus.
πλεκτοῖς εν ταλαροισι φερον μελιηδέα καρπόν. Σ. 568.
Syn. Πεπλεγμενος, δεθεις. πλοκερος, πλοκιος, πλοκιμος, ὑφαντος.

Πλεκω, Πλεκομαι. plecto, plico. Vid. Πλοκαμος.
πεῖσμα δ', ὅσόν τ' οργυιαν, εὔστρεφὲς αμφοτερωθεν
πλεξαμενος συνεδησα ποδας δεινοῖο πελωρου. κ. 168.
Syn. Αναπλεκω, διαπλεκω, εμπλεκω, επιπλεκω, καταπλεκω, παραπλεκω, συμπλεκω, ειρω, ενειρω, καθαπτω, ὑφαω, κατασκευαζω.

Πλεον, Πλεῖον, *Att.* Πλεῖν. plus. Vid. Πολυς.
βελτερον ὑπνωειν, ἢ επὶ πλεον ειλαπιναζειν. Cal. l. 9.
πλὴν αποπατησομενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι. Plut. 1186.
*καιτοι τί πλεον πλουτεῖν εστιν (*quid prosunt divitiæ?*)
τουτων παντων απορουσι; Plut. 531.
ὅτ' οὖν παραινοῦσ' ουδὲν ες πλεον ποιῶ. (*nihil proficio*, quod alias dicitur ουδὲν πλεον ποιῶ.) Œd. T. 918. B.*

Πλεοναζω. abundo.
ουκ αγαθὸν πλεοναζον ἔφυ θνητοῖσιν ονειαρ. Phocyl. 55.
Syn. Περισσευω, περιττος ειμι, επιπολαζω, περιουσιαζω. αναπλημμυρεω. εκκυμαινω, ὑπερκυμαινω. πληθω. μεταπιπτω. ὑπερεκρεω.—ὑπερρέω.

Πλεονεκτης. avarus.
—ὦ πλεονεκται-Οἱ πλουτου—Antip. *Thess.-An.* ii. 109.

Πλεος, Πλεῖος, Πλεως. plenus.
πᾶσα μὲν γῆ πλεα. (*Cret. Dim. Ac.*) Equit. 305.
δυσμενεων δ' ανδρῶν πλεῖος δομος, οἵ τε μοι αιεί. δ. 319.
Syn. Αναπλεος, διαπλεος, εμπλεος, επιπλεος, παραπλεος, περιπλεος, ὑποπλεος, πληρης, αναμεστος.

Πλευμων. Vid. Πνευμων.

Πλευρῖτις. pleuritis; morbus lateris.
πλευρῖτις ἡμῶν ουδέν' ἂν λαβοι ποτέ. Eccles. 417.

Πλευρὸν, Πλευρᾶ τα, Πλευρᾶ, ἡ, Πλευρωμᾶ. latus.
πλευρα, τά οἱ κυψαντι παρ' ασπίδος εξεφαανθη. Δ. 468.
πλευραῖς σταυροτυποις τετραχα τεινομενον. Naz.
νῦν γὰρ λεβητος χαλκεου πλευρωματα. Choëph. 684.
Phr. Εριπλευρος φυα. Pyth. 4. 419.

Πλευροκοπεω. latus ferio.
τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, διχ' ανερρηγνυ. Aj. 236.

*Πλευροτῦπης, εος. ὁ ἡ. latera quatiens.
εννυχιος κραζεις πλευροτυπῆ κελαδον. Meleag. 72.

Πλευρωνιος. *adject.* a sequ.
Αγκαῖον δὲ παλη Πλευρωνιον, ὅς μοι ανεστη. Ψ. 635.

Πλευρὼν, ῶνος. ἡ. urbs nobilis Ætoliæ.
ἥτις πατρὸς μὲν εν δομοισιν Οινεως
ναιουσ' ενὶ Πλευρῶνι, νυμφειων οκνον
αλγιστον εἶχον, εἴ τις Αιτωλὶς γυνή.* Trach. 6.

Πλευστῖκός. navigabilis.
κουφοτερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος. Theoc. [13. 52.
Syn. Πλευσιμος, πλωσιμος.

Πλεω, *fut.* πλευσω. *item*, Πλειω, Πλεομαι. navigo.
επλεεν Ιλιόθεν, Τρωων πολιν εξαλαπαξας. Ξ. 251.
—καὶ ταυτης ἔπι
πλεοντες ορθῆς, τοὺς φιλους ποιουμεθα. Antigon. 189. B.
Syn. Διαπλεω, εκπλεω, αποπλεω, πλωω, πλῶμι, πλοΐζω, πλοΐζομαι, ναυτιλλομαι.—πορευομαι.
[Phr. Ποντον ελαυνω. Coluth. πλεω εξορμος. Eur.
θῦνε (ad navem) διαπρησσουσ' ἁλιμυρέα κυματα ποντου.
στολμοί τε λαιφους καὶ παραρρυσεις νεώς, [Orph. 628.
καὶ πρωρᾶ προσθεν ομμασι βλεπουσ' ὁδὸν,
οιᾶκος ευθυντῆρος ὑστατου νεὼς
αγαν καλῶς κλυουσα.—αυτὴ δ' ἡγεμων ὑπὸ χθονα
στειλασα λαῖφος παγκροτως ερεσσεται. Æsch. Supp. 710. sq.]
*—ναυσὶ θοαῖς
ἁλὸς βαθεῖαν κελευθον ανοιγων. Pyth. 5. 117.
οφρα, θαλασσιαις α-νεμων ριπαῖσι πεμφθείς. Nem. 3. 101.
—θοαῖς—Εν ναυσὶ πορευσαν ευθυπνοον Ζεφυροιο πομπαὶ—Πρὸς Ιλου πολιν.—ib. 7. 41.
—τί ποτ' ευπλοιαν επραξαν
ταχυπομποισι διωγμοῖς; Æsch. Supp. 1043.*

Πληγάδες. eædem quæ Συμπληγαδες. *Vid. etiam ad* v. Πλαγκτος.
—εν δ' αρα μεσσαις-Πληγάσι δινηεις εἶχε ῥοος·—Apoll. 2. 597.

Πληγὴ, Πλῆγμα. plaga.
αὐτόν μιν πληγῇσιν αεικελιησι δαμασσας. δ. 244.
ἦν δὲ μετωπων ολοεντα
πληγματα καὶ στονος αμφοῖν. Trachin. 531.
Syn. Επικρόυμα, τραῦμα. τυμμα, τυμμη. τυπετος. αικισμα, βολη. Epith. Αεικης, ακαματη, αναλθητος, αμερσινοος, αλλοπροσαλλος, βαρυζηλος, βαρεια, λευγαλεα, ολοη, ὀλοσωματος, φρενοθελγης, φοινια.

Πλῆθος, Πληθύς. multitudo.
πληθεῖ τε σφετερῳ, καὶ ὑπερδεᾶ δῆμον εχοντας. P. 330.
πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι ου βουλῆς επακουσαν. B. 143.
Syn. Οχλος, ὁμηγυρις. ταξις. ειλη. λαος. οἱ πολλοί.—συχνοτης.
Phr. Ἦλθον επειθ', ὅσα φυλλα καὶ ανθεα γιγνεται ὥρη.
ες δ' αγορὴν αγεροντ' ενὶ τευχεσιν· ὅσσα τε ποντου [Hom.
κυματα χειμεριοιο κορυσσεται εξ ανεμοιο,
ἢ ὅσα φυλλα χαμαζε περικλαδέος πεσεν ὕλης
φυλλοχοῳ ενὶ μηνί· τίς ἂν ταδε τεκμηραιτο; Apoll. 4. 214.
συμμιγέες νεφεληδὸν ὅλοι σπευδουσι πολῖται. Nonn.
ει φυλλα παντα δενδρων-Κατιστασαι κατειπεῖν,
ἢ ημαθῶδες εὑρειν-Τὸ τῆς ὅλης θαλασσης κ. λ. Anac.
*αλλ' ἶσος γὰρ ὁ μοχθος, επ' ᾳονι κυματα μετρεῖν,
ὅσσ' ανεμος χερσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ωθεῖ. Theoc. 16. 60.*

Πληθῦνω. multiplico.
ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς εσθ' ὁ πληθυνων[2] λογος. Œd. C. 390. (77. B.)
*σὺ δ' αξιαν ουκ οὖσαν αισχυνεις πολιν
τὴν αυτὸς αὑτοῦ, καί σ' ὁ πληθυνων[2] χρονος
γεροντ' ὁμοῦ τιθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.* ib. 984. (30. B.)
Syn. Συμπληθυνω, εκπληθυνω, πολυπλασιαζω, αυξω, επιτεινω, πλατυνω, μεγεθυνω.—πληθυνομαι.

Πληθυω. abundo. *Vid. not. in* v. præc.
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθυεις, *αταρ
ανδρὸς κατὰ ζητησιν ου πεμπεις τινά;* Trach. 54.

---

1. Ter h. v. Orpheo restituit nuperus ejus Editor, Hermannus sc. vv. 314. 404. et 960.

2. In utroque loco Br. recte edidit πληθύων. Sed quam proclive fuerit librariis πληθύω in πληθύνω vertere, notabile est exemplum in Æsch. Persis, vs. 421. *Pors.* ubi et Codd. et editt. nonnullæ, profligato metro, in fine senarii ἐπλήθυνον exhibent. Πληθύνω vix apud Poëtas invenietur.

Syn. Πλεοναζω, αυξανω, ευπορεω. πληθω.

Πληθω, Πληθομαι. repleo. 2. plenus sum.
των δέ τε παντες μὲν ποταμοὶ πληθουσι ῥεοντες. Il. 389.
πληθει γὰρ δή μοι νεκυων ερατεινὰ ῥεεθρα. Φ. 218.
ὡς δ' ὁποτε πληθων ποταμὸς πεδιονδε κατεισι. Λ. 492.

Syn. 1. Εμπληθω, αναπληθω, αποπληθω, διαπληθω, εκπληθω, περιπληθω, επιπληθω, πληρω, πιμπλημι. πλῆμι.

*Πληϊάδες. eædem quæ Πελειάδες, seu Πλειάδες.
ἡ δ' αρ' ὕδωρ προρεεσκε, τὸ μὲν ποτὶ δυνομενῃσι
θερμετο Πληϊαδεσσιν, αμοιβηδὶς δ' ανιουσαις
κρυσταλλῳ ικελον κοιλης ανεκηκιε πετρης. Apoll. 3. 225.*

Πληκτιζομαι. pugno, rixor.
—αργαλέον δὲ-Πληκτιζεσθ' αλοχοισι Διὸς— Φ. 499.

Syn. Διαπληκτιζομαι, στασιαζω. μαχομαι, ὑβριζω.

Πληκτισμὸς. οῦ. ὁ. colaphus, ictus. [371.
παιγνια, πληκτισμοὶ, κνισμα, φιλημα, λογος. Strato, *An.* ii.

Πλῆκτρον. το. id, quo quis percutit. *e.g.* 1. plectrum citharistæ, scutica. 2. calcar galli gallinacei. 3. telum, fulmen.
1. —τοῖο δὲ φορμιγξ
χρυσεου ὑπὸ πληκτρου καναχὴν εχει ἱμεροεσσαν. H. Ap. 184.
2. τὸν μὲν πατέρα μὴ τυπτε· ταυτην δέ γε λαβὼν
τὴν πτερυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θατερᾳ,
*νομισας αλεκτρυονος εχειν γε τὸν λοφον,
φρουρει, στρατευου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρεφε. Av. 1364.
3. δμαθέντας γὰρ ανιστη, (Æsculapius *sc.*)
πρὶν αυτὸν εἷλε διοβολον
πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνιου. Alcest. 125.

Syn. Κτείς. ἱμασθλη. 2. εγκεντρις. 3. βελος.

Epith. 1. Ελεφαντινον. 3. αμυντηριον.

*Πληκτωρ, ορος, ὁ. percussor.
ναρθηκα, κροταφων πλακτορα νηπιαχων. Phanias, *An.* ii. 52.*

Πλῆμι. impleo. Vid. Πληθω. 2. appropinquo.
1. πλῆντο δ' αρ' αιθουσαί τε, καὶ ἑρκεα, καὶ δομοι ανδρῶν. θ. 57.
2.—αταρ ασπίδες ομφαλοεσσαι-Επληντ' αλληλῃσι,—Δ. 449.

Syn. 2. Πελαζω, πλησιαζω, εγγιζω.

Πλημμελεω. improbe me gero.
τί πλημμελησας, τὸ μερος ει μετῆλθε γῆς; Phœniss. 1683.

Syn. Αφαμαρτανω, ατακτεω, ῥαθυμεω, παρανοεω, ὑβριζω.

Πλημμελης. inconcinnus, immoderatus, violentus.
σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς παθῃς. Med. 306.

Syn. Εκμελης, αμελης, αμουσος, αμετρος, ῥαθυμος, απαιδευτος, ψευδης, μοχθηρος.

Πλημμυρεω, Πλημμῡρω. æstu inundo.
χρυσῷ δ' επλημμυρε βαθὺς Ινωπος ἑλιχθείς. Call. 4. 263.

Syn. Αναπλημμυρεω, εκπλημμυρεω, κατακλυζω, κυμαινω, εκκυμαινω, διαλειβομαι, λιμναζω.

[Phr. Τῷ πᾶσαν ἅλμῃ πηλοποιοῦντι χθονα,
ὁταν κλυδωνας εξερευγηται γναθων,
λαβρῳ σαλευων πᾶν τρικυμιᾳ πεδον. Lyc. 475.]

*Πλημμῡρομαι. æstuo.
νῆσον ὑπὲρ δολιχην Θυνηΐδα, τῆς απατερθεν
Τεμβριος ιχθυοεις θαλεραις πλημμυρεται οχθαις. Orph. 712.*

Πλημμυρις, Πλημμυρᾰ. maris æstuantis accessus; inundatio.
την δ' αἶψ' ηπειρονδε παλιρρόθιον φερε κῦμα,
πλημμυρις[1] εκ ποντοιο, θεμωσε δὲ χερσον ἱκεσθαι. ι. 486.
—πᾶν δὲ δεμνιον
οφθαλμοτεγκτῳ δευετο πλημμυριδι. Alcest. 181.
πλημμυρις παλινορσος ανερχομενη κατενεικεν
εισω πετραων.— Apoll. 2. 578.
ουδ' ἣν Ωκεανὸς πᾶσαν πλημμυραν εγειρῃ. Crinag. *An.* ii. 148.

Syn. Κατακλυσμος.—αμπωτις. πλημη, πλημμυρια. ὑπερβλυσις. πλεονασμος.—ταραχη.

Phr. —Κυκλάδος αντυγα γαιης
χευματι λυσσηεντι κατεκρυβε δυσνιφον ὕδωρ.
—χυσις ομβρου
κυμασι πυργωθεῖσα κατεκλυσεν ἑδρανα κοσμου.
αιθέρος ὑδατοεντος ανωϊχθησαν οχῆες
Ζηνὸς επομβρησαντος· εριφλοισβοιο δὲ κολπου
κρουνοῖς πλειοτεροισιν εμυκησαντο χαραδραι, κ.λ. Nonn. l. 6.

Πλημνη. modiolus rotæ.
πλῆμναι δ' αργυρου εισὶ περιδρομοι αμφοτερωθεν. E. 726.

Syn. Χοινικις, τορμη. χνοα. τροχος. συριγξ.

*Πλημοχοη, ης. ἡ. vas fictile ad turbinis figuram accedens.
ἱνα πλημοχοας τασδ' ες χθονιον
χασμ' ευφημως προχεωμεν. Eur.[2] *Pirith.**

Πληξαυρη. Oceani et Tethyos filia.
Πληξαυρη τε, Γαλαξαυρη τ', ερατη δὲ Διωνη. Hes. θ. 353.

Πληξιππος. equorum domitor. Vid. Ἱπποτης.
εὗρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πληξιππον. Δ. 327.

*Πληρεστᾰτος. *superl.* a sequ.
ὦ πληρεστατον αυλιον (*Glycon. c. Spond.*)
λυπας τᾶς απ' εμοῦ ταλαν. Philoct. 1087. B.*

Πληρης. plenus. Vid. Πλεος.
*ὡσπερ τις ει σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοιη, μηδ' επαρκεσαι θελοι,
πληρη δ' εχοντι θυμὸν ων χρῄζοις, τοτε
δωροῖθ', ὁτ' ουδὲν ἡ χαρις χαριν φερει,
ἆρ' ἂν ματαιου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τυχοις;* Œd. C. 776. B.

Πληροω. impleo.
συγχορτοί τ' Ομολας εναυλοι,
πευκαισιν, ὁθεν χερας
πληροῦντες, χθονα Θεσσαλῶν
ἱππειαις εδαμαζον. Herc. F. 371.

Syn. Αναπληροω, αποπληροω, εκπληροω, εμπληροω, επιπληροω, συμπληροω, πληθω. γεμιζω.

Πληρωμα. id, quo quid completur. *Unde*, socii navales.
τὸ παρὸν γὰρ εχει τερψιν αφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πληρωμα βροτοῖσιν. Med. 203.

Syn. Εκπληρωμα, εκπληρωσις, πλησμονη, πλῆσμα, συμπληρωμα, απαρτισμος.—(ὁ τῶν νεῶν) φορτος, επιβαται.—πληροφορημα, πληροφορια, πληροφορησις.—πλῆθος.

Πλησιαζω. conversor.
επλησιαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὁλους. Œd. T. 1156. (36. B.)

Syn. Πελαζω, πιλναμαι, εγγιζω, παρεγγιζω, προσεγγιζω, συνεγγιζω, παραβαλλω. χριμπτω.

Πλησῐος. propinquus.
ὧδε δέ τις ειπεσκεν, ιδὼν ες πλησιον αλλον. B. 271.
πλησιοι αλληλων δεδμημένοι· ενθαδε παῖδες. Z. 245.
ὁστις νικασεῖν τὸν πλατιον, *ὡς τὺ, πεποιθει,
σφαξ βομβεων τεττιγος εναντιον· αλλὰ γὰρ οὔ τοι
ὡριφος ισοπαλης· τὺ (ιδ' ὁ τραγος) οὗτος ερισδε.* Theoc. 5. 28.

Syn. Παραπλησιος, ὁ πλησιον, αγκιστευς, οικεῖος.

Πλησιοχωρος. alicujus agro vicinus.
ελεησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιοχωρον. Vesp. 392.

Syn. Προσχωρος, προσορος, αγχιτερμων, παροικος, προσοικος, περικτιων, αστυγειτων, *συγχορτος. Eur.*

Πλησιστῐος. velum implens.
ἷκτο δ' ὑπὸ πνοιῇς ανεμου πλησιστιος Αργώ. Orph. 755.
ικμενον οὖρον ἱει πλησιστιον, εσθλὸν ἑταῖρον. λ. 7.

Πλησμονή. satietas.
τῶν μὲν γὰρ αλλων εστι παντων πλησμονή. Plut. 189.

Syn. Πληρωσις, κορος.—πληθωρα.

Phr. Εν πλησμονῇ γὰρ Κυπρις, εν δὲ τοῖς κακῶς [l. 1.
πρασσουσιν ουκ ενεστιν Αφροδιτη βροτοῖς. Antiph. ap. Ath.

Πλησσω, Πληττω. percutio.
τὸν δ' εγὼ εκβαινοντα κατ' ακνηστιν μεσα νῶτα
πλῆξα·— κ. 162.
ου μικρόν μ' επληξε Μεριδαρπαξ κατὰ λιμνην. Batrachom. 265.

Syn. Αναπληττω, κοπτω, βαλλω, παιω, ουταω. ῥηγνυμι, βλαπτω.

---

1. In hoc uno loco apud Homerum comparet vox Πλημμυρίς. Ter adhibet Apollonius; — penultima bis producta, (ii. 576. iv. 1241.) semel vero correpta, (iv. 1269.) Vox nimirum est inter rariores. Sed habet Lycoph. 100.
πεύκης ὀδόντας, ἕκτορας πλημμῡρίδος.
Reperitur etiam semel apud Æsch.
ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πιπτουσί μοι
σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμῡρίδος. Choëph. 183.
Item semel apud Nicand. Alexiph. 404.

2. Ὁ τὸν Πειρίθουν γράψας, εἴτε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος, ἢ Εὐριπίδης. Athen. p. 496. b.

Phr. Πληγὰς εντριβομαι, εντεινω, εμβαλλω, καταφερω. —πληγαῖς νουθετῶ.

Πλινθευω, Πλινθευσομαι. lateres fingo.
καὶ πλαισια ξυμπηκτὰ πλινθευσονσί γε. Ran. 812.
Syn. Εξαπαταω.—πλινθοω.

*Πλινθὶς, ἴδος. ἡ. laterculus. *Vid. Jacobs. in l. c.*
καὶ τὰν ἀδυφαῆ πλινθίδα καλλαϊναν. Phanias, *An.* ii. 52.*

Πλινθος. later.
ἢ ὕδατι νιζειν θολερὰν ιοειδέι πλινθον. Theoc. 16. 62. (*al.* διαειδεῖ.) Syn. Πλινθις, πλινθιον.

Πλινθουργεω. lateres conficio. [Plut. 514.
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, *ἢ πλυνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν.

Πλινθουργὸς, οῦ. ὁ. lateres conficit. [485.*
πλινθουργοὶ, μαλα τοῦτον επειγομαι οἶκον εγεῖραι. *Anal.* ii.

Πλινθοφορεω. lateres porto.
ἕτεροι δ' επλινθοφορουν πελαργοὶ μυρίοι. Av. 1139.

Πλινθοφορος. laterum bajulus.
*a. τίνες ῳκοδομησαν αυτὸ τηλικουτονί;
b. ορνιθες, ουδεὶς αλλος, ουκ Αιγυπτιος*
πλινθοφόρος, ου λιθουργὸς, ου τεκτων παρῆν. Av. 1131.

Πλινθύφης. lateribus contextus. —κοὔτι πλινθυφεῖς
δομους προσειλους ἦσαν, ου ξυλουργιαν. Prom. 449.

Πλινθοω. lateribus construo. [157.
αἳ Κροισῳ τὸ παλαιὸν επλινθωσασθε μελαθρον. Bian. *An.* ii.
Syn. Πλινθευω. δεμω. συναρμοζω.

Πλισσω, Πλισσομαι. tollutim incedo.
αἱ δ' εὖ μὲν τρωχων, εὖ δὲ πλισσοντο ποδεσσιν. ζ. 318.
πλιξασα κλιμακτῆρας ευσφυρου ποδός. Hel. 1586. *Vid. ibi*
Syn. Εκπλισσομαι, βηματιζω, διαβαινω. [*Barnes.*

Πλοητοκος. navigationem efficiens.
ηδη μὲν Ζεφυροιο πλοητοκον ὑγρὸν αημα. Satyr. Thyill.

Πλοιᾶριον. navigiolum. [*An.* ii. 277.
εν πλοιαριῳ τυννουτωὶ σ' ανὴρ γερων
ναυτης διαξει, δυ' οβολὼ μισθὸν λαβών. Ran. 139.
Syn. Εφολκις, βαρις, σκαφιδιον.

Πλοϊζω, Πλωϊζω. navigo. Vid. Πλεω.
πλωϊζεσκεν νηυσὶ, βιον κεχρημένος εσθλοῦ. Hes. ε. 632.

Πλοκᾶμις, Πλοκαμος, Πλοχμος. cincinni.
τῶ χαριεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. Theoc. 13. 7.
τῷ ῥ' ἦγε χροα καλὸν αλειψαμενη, ιδε χαιτας
πεξαμενη, χερσὶ πλοκαμους επλεξε φαεινούς. Ξ. 176.
πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ αργυρῳ εσφηκῶντο. P. 52.
Syn. Βοστρυχος, εθειρα, κορση. στροφος, πλοκας, κορυμβος. Epith. Αυχενιος, αγλαος, γλυκερος, ἑλικωδης, ευωδης, θαλερος, ιοβολος, καλλικομης, ξανθος, λιπαρος, λευκοθριξ, σκολιος, φαεινος, χαριεις, χρυσειος. τρυφερος, ταναος.
Phr. Οἱ πλοκαμοι προχυθέντες επ' αργυρεων σεθεν ωμων απλανεες, Τυριοιο μυρου πεμπουσιν αϋτμην. Nonn.
*χλίδων τε πλοκαμος ὥστε παρθενοις ἁβραῖς. Æsch. ap. Ath.
κομης ξανθισματα. Eurip. ap. Stob.*
μὴ μὲν επ' αρσενι παιδὶ τρεφειν πλοκαμηΐδα χαιτην (*al.* χαιτην πλοκαμῖδος),[1]
μὴ κορυφὴν πλεξῃς, μηθ' ἅμματα λοξὰ κορυμβων. Phocyl. 198.

Πλοκή. implicatio.
ευανθεια, πλοκη,[2] φιλια, πολυμικτε, δαῆμον. Orph. H. 9. 11.
Syn. Συμπλοκη, συνδεσμος. συνθεσις. ενερσις. το πολυπλοκον.

Πλοκος. cirrus.
λεπτόν τε πεπλον καὶ πλοκον χρυσηλατον. Med. 786.
επειτα χαιτης πῶς συνοισεται πλοκος; Eur. El. 527.
Syn. Πλεγμα. πλοκαμος.

Πλοος, Πλοῦς. navigatio. 2. via, quam quis carpit pedes.
εν Λεσβῳ δ' εκιχεν δολιχον πλοον ὁρμαινοντας. γ. 169.
2. τοῖσι δ' αν ὑληεντα διὰ πλοον ερχομενοισιν. Schol. ad Nic. Th. 295.
Syn. Πλεῦσις, νεῦσις, ναυστολια, ναυτιλια. 2. ὁδος, πορεια.
Epith. Αδηλος, αυτομολος, αυτοελικτος, αυτοκελευθος, απημων, ευρυς, ευανεμος, ευοπλος, εγρεκυδοιμος, ιεροφοιτης, ευποιητος, καλος, κοῦφος, παλινορσος, προκελευθος, ταχυς. —ὁμοφοιτος αελλαις. Nonn.
*Phr. Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζομενοι γὰρ εν αυτῷ πολλάκι ναυηγῶν πταιομεν οικτοτερα. Pallad. *An.* ii. 428.*

Πλουθυγίεια, ας. ἡ. sanitas cum divitiis; plenissima felicitas. Vid. ad v. Ὑγεια. Phr. *—ὑγιεντα δ' εἴ τις ολβον
αρδει, εξαρκεων κτεατεσσι, καὶ
ευλογιαν προστιθεὶς, μὴ ματευσῃ θεὸς γενεσθαι. Olymp. 5. fin.*

Πλουσιος. locuples.
εις ἕτερον γάρ τίς τε ιδὼν, εργοιο χατιζων,
πλουσιον,— Hes. ε. 21.
Syn. Αφνειος, ευπορος, πολυχρυσος, εχετης, εχεκτεανος, ευκτημων, επιτιμος, ευχρηματος, πολυχρηματος, βαθυκληρος. [ερικτεανος, Opp.] *μακαρ. ζαπλουτος.
Phr. Κτεατεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο. υ. 289.
πλοῦτον πιαινων.—οἶκον πορσυνων. Pyth. 4.
ει δ' ευτυχῶν τις καὶ βιον κεκτημένος
μηδὲν δομοισι τῶν κακῶν πειρασεται,
εγὼ μὲν ουποτ' αυτὸν ολβιον καλῶ·
φυλακα δὲ μᾶλλον χρηματων ευδαιμονα. Eurip. Antiop.
ολβου διοιγων θαλαμον ἥδιστον χερί. ib. Beller.*

Πλουσιως. *adv.* opulenter.
κἂν γραῦς οληται, πλουσιως ταφησεται. Alcest. 56.
Syn. Ευπορως, αφθονως, δαψιλῶς, πιμελῶς, πολυτελῶς.

Πλουταξ, ακος. ὁ. prædives.
Ιωνικὸς πλουταξ·* ὑποστασεις ποιῶ,
κανδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρωματα. Menand. ap.* Ath. p. [517. a.

Πλουτεω. opulentus sum.
ουτ' εραμαι πλουτεῖν, ουτ' ευχομαι· αλλά μοι ειη
ζωειν αβλαβεως, μηδὲν εχοντι κακόν. Theog. 1151.
φευγετε τοὺς πλουτοῦντας, αναιδέας, οικοτυραννους,
μισοῦντας πενιην μητέρα σωφροσυνης. Pallad. *An.* ii. 430.
Syn. Ευπορεω, ευκαιρεω, κταομαι.—ὑπερπλουτεω, χρηματιζω.

Πλουτιζω, Πλουτοδοτεω. locupleto.
εικὸς μαλιστα, σὺν δὲ πλουτιζειν εμέ. Agam. 595.
Ἀιδης στεναγμοῖς καὶ γοοις πλουτιζεται. Œd. T. 30.
πλουτοδοτῶν γενεην βροτεην καρποῖς ενιαυτῶν. Orp. H. 17. 5.
Syn. Καταπλουτιζω. πλουσιον, ευπορον ποιῶ.

Πλουτογηθης.[3] divitiis gaudens.
οἵ τ' εσωθε δωματων
πλουτογαθῆ μυχὸν νομιζετε. Choëph. 799.

Πλουτοδοτης. (Πλουτοδοτηρ. Vid. Απολλων.) Πλουτοδοτειρα. qui, aut quæ divitias ministrat.
τοὶ μὲν δαιμονές εισι *Διὸς μεγαλου διὰ βουλὰς,
εσθλοὶ, επιχθονιοι, φυλακες θνητῶν ανθρωπων·
οἵ ῥα φυλασσουσίν τε δικας καὶ σχετλια εργα
ηέρα ἑσσαμενοι,* παντη φοιτῶντες επ' αῖαν,
πλουτοδοται·— Hes. ε. 121. [39. 3.
πλουτοδοτειρα θεὰ, σταχυοτρόφε, παντοδοτειρα. Orph. H.
Syn. Ολβιοδωτης, ολβοδοτης, φερολβιος.

Πλοῦτος. opulentia.
ενθάδ' ατιμος εὼν, αφενος καὶ πλοῦτον αφυξειν. Α. 171.
Syn. Αφενος, ολβος, κτημα, κτεανον, χρηματα, πολυχρηματια, ευδαιμονια. περιουσια. κειμηλια, τα.
Epith. Αλογιστος, απειριτος, απειρεσιος, αγηνωρ, απειρων, γλυκερος, αμετρος, ἁβρος, ερασμιος, επιμοχθος, θεσπεσιος, ευρυς, ευρυσθενης, κενεαυχης, κακοκερδης, κρατερος, κρυφαῖος, μεγανωρ, πικρος, περικαλλης, πολυολβος. πτερωτος, ολβηεις, διαδεκτωρ. [μεγασθενης, ὑπερηφανος.
Phr. Χθονιος ομβρος αφενους.
κτεανων χρυσειον ολβον. Synes.

---

1. Brunck. e tribus Codd. dedit πλοκάμους ἐπὶ χαίτης.—In tertio abhinc versu, Phocylides seu Christianus ille, qui nomen ejus mentitus est, contra metri regulas peccavit, primam in χλιδαὶ producendo. Supr. vs. 114. vulgata lectio primam etiam in τρυφῶν corripit: quod vitium bene abstulit unius Codicis ope Brunck. μὴ μεγαληγορίησι τρυφῶν.

2. Cum hæc verba nullum sensum efficiant, substituit Hermannus, εὐανθὴς, πλοκίη. Habes autem εὐμίτοις πλοκαῖς, *sublilibus filis,* Iph. T. 817. et πλέκειν, item ἐμπλέκειν πλοκὰς, *nectere dolos,* Ion. 826. Iph. A. 936.

3. Hæc Turnebi lectio est in l. c. Editt. habent πλουταγαθῆ. Quam turbatum sit metrum, vide apud Burneium.

ου γῆς πυροφορου γυῖαι, καὶ αλσεα καλά,
ουδε βοῶν αγελαι, καὶ πιονα πωεα μηλων.
πλοῦτον αλήϊστον, κτεαρ εκλοπον εσθλὸν εχοντος. Naz.
καὶ ποταμὸς χρυσοῦ ναματά σοι παρεχοι. Ep.
ου ποθεω στιλβουσαν ερυθραιην λιθον Ινδῶν,
ου φυτὸν Ἑσπεριδων παγχρυσεον, ουδέ με τερπει
Ἡλιαδων ηλεκτρον.— Nonn.
ηθελον ου χρυσόν τε καὶ αστεα μυρία γαιης,
ουδ' ὅσα τὰς Θηβας εἶπεν Ὅμηρος εχειν.
μισῶ πλοῦτον ανουν, κολακων τροφον,—
ὑβριστην πενιης πλοῦτον αποστρεφομαι. Ep.
δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, και φιλοψυχον κακόν. Eur.
πλοῦτος καὶ σοφιη, θνητοῖς αμαχωτατον αιεὶ,
ουτε γὰρ ἂν πλουτου θυμὸν ὕπερ κορεσαις.
ὡς πλοῦτος πλειστην πᾶσιν εχει δυναμιν. Theog.
ὁ πλοῦτος ευρυσθενὴς,
ὅταν τις αρετᾷ κεκρα-
μένον καθαρᾷ βρυτησιος ανὴρ,
ποτμου παραδόντος αυτὸν, αναγῇ
πολυφιλον ἑπεταν. Pyth. 5.
πλουτου στεφανωμ' αγερωχον. Pyth. 1. 96.
[μεγας πλουτου λιμήν. Eur.]
—ολβοδοτης πλοῦτος γλυκερὸς θαλιῃσιν. Orph.
χθονιαν τε κῆρα πλουτου. Synes.

Πλοῦτος, Πλουτων. Plutus.
Πλοῦτε Θεῶν καλλιστε καὶ ἱμεροεστατε παντων. Theog. 1113.
μετὰ τοῦτο τῷ Πλουτωνι παρεκαθεζετο. Plut. 727.
Epith. Τυφλος.

Πλουτοχθων. uber. —γονος-Πλουτοχθων ἑρμαιαν
δαιμονων δοσιν τιοι. Eumen. 949.

Πλουτεὺς, Πλουτων. Pluto. Vid. Αΐδης, Αϊδωνευς.
*Χθών σ' ετεκεν, ποντος δὲ διωλεσε, δεκτο δὲ θῶκος [506.
Πλουτῆος· κεῖθεν δ' ουρανὸν εισανεβης. Jul. Ægypt. *An.* ii.
a. ὦ Χαριδα, τί τὰ νερθε; b. πολὺ σκοτος. a. αἱ δ' ανοδοι, τί;
b. ψεῦδος. a. ὁ δὲ Πλουτων; b. μῦθος· απωλομεθα. Callim.
Epith. Ευδυνατος, μελαγχλαινος. [*ib.* i. 473.*
Phr. Ω τὸν ὑποχθονιον ναιων δομον, οβριμοθυμε,—
Ζεῦ χθονιε σκηπτοῦχε, ταδ' ἱερὰ δεξο προθυμως·—
ὃς τριτατης μοιρης ελαχες χθονα παμβασιλειαν,
ἑδρανον αθανατων, θνητῶν στηριγμα κραταιόν·
ὃς θρονον εστηριξας ὑπὸ ζοφοειδεα χῶρον,—
ὃς κρατεεις θνητῶν θανατου χαριν, ὦ πολυδεγμον,
Ευβουλ'· ἁγνοπολου Δημητερος ὅς ποτε παῖδα
νυμφευσας λειμῶνος αποσπαδιην δια ποντου,—
μοῦνος εφυς αφανῶν εργων φανερῶν τε βραβευτὴς,
ενθεε, παντοκρατωρ, ἱερωτατος, αγλαοτιμε,
σεμνοῖς μουσοπολοις χαιρων ὁσιοῖς τε σεβασμοῖς.
ἱλαον αγκαλεω σε μολεῖν κεχαρηότα μυσταις. Orph. H. 17. 1.

Πλουτων. fluvius aurifer. —οἱ χρυσορρυτον
οικοῦσιν αμφὶ νᾶμα Πλουτωνος πορου. Prom. 804.

*Πλοχμὸς, οῦ. ὁ. crinis plexus.
πλοχμοὶ συρικτᾶν κεῖνται επ' ακρεμονων. Antistius, *An.* ii.

Πλῦμα. aqua sordida ex lotura. 2. lotura. [284.*
ὡσεί τε κρεαων θολερὸν πλυμα χευατο δαιτρός. Nic. Alex. 258.
Vid. etiam vs. 467. Syn. Αποπλυμα.

Πλῦνός. balneum. Vid. Λοετρον, Πλυνεω.
ερχεσθαι· πολλὸν γὰρ απὸ πλυνοί εισι πολησς. ζ. 40.
Epith. Επηετανος. Vid. infr.

Πλῦνεω, Πλῦνω.[1] lavo. 2. maledictis perfundo.
αλλ' ιομεν πλυνεουσαι ἅμ' ηοῖ φαινομενηφι. ζ. 31.
αυτὰρ επεὶ πλῦνάν τε, καθηράν τε ῥυπα παντα. ζ. 93.
Ὡρᾶν πεπλυσθαι νιν επι κραναισι δοκασεῖς. Theoc. 1. 150.
*2. εισελκυσας γάρ μ' εις τὸ βουλευτηριον
διεβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλωττιζέ μου,
κἀκυκλοβορει, κἄπλυνεν· ὥστ' ολιγου παννυ
απωλομην, μολυνοπραγμονουμενος.* Acharn. 379.
Syn. Αναπλυνω, αποπλυνω, διαπλυνω, εκπλυνω, καταπλυνω, περιπλυνω.—καθαιρω. 2. λοιδορεω.—μολυνω.

Phr. Ενθα δ' επ' αυταων πλυνοὶ ευρέες εγγὺς εασι
καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι είματα σιγαλοεντα
πλυνεσκον Τρωων αλοχοι, καλαί τε θυγατρες. X. 153.

*Πλωᾶδες. αἱ. aves Stymphalides, ita dictæ. *item*, 2. Harpyiæ. *Vid. Brunck. ad* Philoct. 1093.
1. πλωάδας ορνιθας Στυμφηλίδος εσθενε λιμνης
ωσασθαι τοξοισι, τὸ μέν τ' εγὼ αυτὸς οπωπα. Apoll. 2. 1054.*

Πλωσῐμος. navigabilis. [Br.)
μακρον τὸ δεῦρο πελαγος, ουδε πλωσιμον. Œd. C. 695. (63.
Syn. Πλωΐμος, πλοΐμος, πλωτικος, πλωτος, πλευστικος, πλευσιμος. ευδιαβατος. ναυσιπορος.

*Πλωταὶ, ῶν. αἱ. nomen vetus Strophadum insularum.
—Στροφάδας δὲ μετακλειουσ' ανθρωποι
νησους τοιό γ' ἕκητι, παρος Πλωτὰς καλεοντες. Apoll. 2. 296.*

Πλωταρχης. navis rector, *aut* summus natator.
πλωταρχας σκαφεων, οἳ πολλάκι ναυφθοριῃσι
χειματος ορνυμενοιο βιον σωζουσι δι' ἁλμης
νηχομενοι μοιρῃσιν ὑποτρομον εν πελαγεσσιν. Man. 1. 324.

Πλωτευω, Πλωω. navigo. 2. nato, fluito. Vid. Πλεω.
κοὐκ ετι πλωτευσουσιν ες Ιταλιην ποτε νῆες. Sib. l. 5.
αὖα παλαι, περικηλα, τά οἱ πλωοιεν ελαφρῶς. ε. 240.

Πλωτηρ, Πλωτωρ. natator. 2. nauta.
καὶ νυχιον πλωτῆρα θαλασσοπορων ὑμεναιων. Mus. 2.
ουχὶ πολυσκαλμου πλωτορα ναυτιλιης. Leon. *Tar.-An.* i. 244.
Syn. Ναυτης.—κολυμβητης. Ep. Αλημων, ξεινοφονος.
Phr. —Πλωτῆρες—άρπαγες ολβου. Nonn.

Πλωτός. qui circumnavigari potest. navigabilis. Vid. Πλωσιμος.
πλωτῇ ενὶ νησῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος. κ. 3.
*—τῷ δὲ Νηρεως γονῳ,
Τριτωνι, Κολχὶς ωπασεν δανος γυνὴ,
χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον,
δειξαντι πλωτὴν οἶμον, ᾗ διὰ στενῶν
μυρμων ενησει Τῖφυς αθραυστον σκαφος.* Lyc. 886.

Πνεῦμᾰ. το. spiritus.
σωθεὶς δὲ πνεῦμ' απωλεσεν. Sept. Th. 989.
πνεῦμα γάρ εστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εικών. Phocyl. 101.
*εὖ δ' επιθηνεῖτο γλυκερὰν οπα Δωριοις Αριστων
Αργειος* ἡδὺ πνεῦμα χεων καθαροῖς εν αυλοῖς. Call. Ep. 23.
Syn. Πνοη, πνεῦσις, αὔτμη. (50. Ern.)
Epith. Απαιδευτον, ἁπαλον, αθεον, ζωαρκες, ἡδυ, βροτεον, κραιπνον, ιθυδρομον, πτεροεν, παλινδινητον, τρηχυ, φερεσβιον, φαιδρον, χαμαιπετες.
Phr. Πνευματος ισταμενοιο καὶ ευδια κυμαινοντος. Naz.
πνεῦμα διϊπετες ενδον αγειν ἱερὰς επὶ μοιρας. Lith. 724.

Πνεῦμα, (ἅγιον). Spiritus Sanctus.
Πηγὴ ψυχῶν. αχραντος πνοιά.
γονιμος βουλά. μεσατα αρχά.
ενοτησιον φεγγος. Synes. H. νοῦς Χριστου. Naz.

Πνεῦμα, (πλανον.) Vid. Διαβολος.
Epith. Αυταρεσκον, απατηλον, ασυμφωνον, αμολυντον, αμετροεπες, γλισχρον, θωπευτικον, κολακευτικον, ῥαψῳδον, φλυαρον, ψοφῶδες, ψευδολογον. τυφου μεστον.

Πνευμᾰτεμφορον. spiritu plenus.
—πνευματεμφορον στομα. Et. Ma.

Πνευμᾰτοεργος. per, vel in spiritum agens.
πνευματοεργε καὶ ψυχοτροφε. Synes. 3.

*Πνευμᾰτοω. flatu seu spiritu impleo, flatus excito, &c.
ἱνα διεγειρας πνευματῶ τὸν αέρα. Anthipp. ap. Ath. p. 404. e.*

Πνευμων. pulmo.
στερνον ὑπὲρ μαζοῖο, παγη δ' εν πνευμονι χαλκός. Δ. 528.
*γλῶσσ' ανελισσομενη φθονερούς κινοῦσα χαλινους,
ῥηματα δαιομενη, καταλεπτολογησει
πνευμονων[2] πολὺν πονον. Ran. 827. B.*

Πνευστιαω. anhelo. Vid. Ασθμαινω.
καὶ θαμὰ δυσκελαδοις ασθμασι πνευστιοων. Agath. *An.* iii. 58.

Πνεω, Πνειω. spiro.
—ὅταν θεοῦ-Παντοσυνοι πνευσωσ' αναγκαι. Iph. A. 761.

1. In pass. voce accipitur hoc verbum de eo, quod usu fit plus æquo tritum et vulgatum.
ἀλλὰ πέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες. Sosipat. ap. Ath. p. 378. f.

2. "Γλῶσσ' ἀνελισσομένη, et πνευμόνων, formæ sunt veteres Ionicæ, "eædemque antiquæ Atticæ dialecti, quam in plerisque sequuntur "Tragici. Eas in chorico cantico, ubi Tragicorum μελοποιΐαν imita-"tur Comicus, cum recentioribus formis γλῶττ' ἀνελιττομένη, et πλευ-"μόνων mutare nefas fuisset." Brunck. in l.

αυρη δ' εκ ποταμου ψυχρη πνεει ηῶθι προ. ε. 469.
πεζὸς, προσθ' ιππων· τω δὲ πνειοντε κατ' ωμων
αιὲν εχ' ἡνιοχος θεραπων·— N. 385.

Syn. Επιπνεω, εισπνεω, εμπνεω, καταπνεω, αημι, φυσαω. —οζω.—ζαω.—οργιζομαι. *Phr. Πνοαῖς ἱππευω—κατὰ ποντον—ὑπὲρ πεδιων ακαρπιστων. Phœn.

—πνοιαὶ δὲ κατηλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
εσβαινειν οροθυνεν, επαυρεσθαί τ' ανεμοιο.
οἱ δ' εσεβαινον αφαρ λελιημένοι· ὑψι δὲ νηὸς
ευναιας ερυσαντες ανεκρουσαντο καλωας.
κυρτωθη δ' ανεμῳ λινα μεσσόθι, τῆλε δ' απ' ακτῆς
γηθοσυνοι φορεοντο παραὶ Ποσιδηΐον ακρην. Apoll. 1. 1274.*

Πνῐγευς. furnus. 2. capistrum.
*1. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' εστὶ φροντιστηριον·
ενταῦθ' ενοικοῦσ' ανδρες, οἳ τὸν ουρανὸν
λεγοντες αναπειθουσιν, ὡς εστιν πνιγεὺς,
κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ανθρακες.
οὗτοι διδασκουσ', αργυριον ἤν τις διδῷ,
λεγοντα νικᾷν καὶ δικαια κἄδικα.* Nub. 94.
2. περιθες σεαυτῷ τὸν πνιγεα— Vid. Et. Ma.

Syn. Ιπνος, καμινος. κριβανος. 2. φιμος.

Πνῑγηρος, Πνῑγοεις. æstuosus.
a. κρεμασαντι σαυτόν. b. παῦε, πνιγηρὰν λεγεις. Ran. 122.
καὶ πνιγοεσσαν αχερδον,— Alcæ. *Mess.-An.* i. 491.

Syn. Πνιγωδης, βρασματωδης, καυματωδης, θερμος.

Πνιγμός, Πνῖγος. suffocatio.
—ἢ καὶ πνιγμὸς,— Athen. 1. 6.
ουδ' αὖ θερμὴ πνιγους ἡμᾶς
ακτὶς τηλαυγὴς θαλπει. Av. 1091.

Syn. Πνῖγμα, πνιξ, αγχονη, αποπνιξις, καταπνιξις.—καῦμα, θαλπος. αναβρασις.

Πνῑγω. suffoco. [157.
οὕτω γὰρ πνιξαντες εν ὕδασι τοὺς ακολυμβους. Batrachom.

Syn. Αποπνῐγω, εμπνιγω, καταπνιγω, αγχω.

Phr. Διζετο δ' αγχινοοιο μεταρσιον αλκαρ ολεθρον,
θλιβομενη σφιγκτῆρι περιπλοκον αυχενα δεσμῷ. Nonn.

* Πνικτὸς, ἡ, όν. suffocatus. Πνικτὸν, οῦ. το. animal suffocatum, *h. e.* sanguine non rite emisso mactatum aut interemtum. *Conf. Actt. Apost.* xv. 20. *et* 29.
—πνικτόν τι τοινυν εστω σοι συχνον
τοιοῦτον— Strattis ap. Ath. p. 396. a.*

Πνοὴ, Πνοιή. flatus.
καὶ πλησιστιοισι πνοαῖς. Iph. T. 430.
ζαχρειῶν ανεμων, οἵτε νεφεα σκιοεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν αέντες. E. 526.

Syn. Αημα, πνεῦμα. πνοος. αναψυξις.

Epith. Αλεγεινη, ανθεμοειδης, απημαντος, αχραντος. απαρκτια, βιοθρεμμων, θερμη, ζαμενης, ζειδωρος, ηεροφοῖτις, λιγυρα, λειμωνιας, ελαφρα, ζωαρκης, δυσαης, καλλιροος, λεπτα, χειμερια, εγκυκλιος, ταχυπτερος, σοφη, ζωογονος.

Πνοιοδοτηρ. spiritum dans.
ηέρα . . . . βιοθρεμμονα, πνοιοδοτῆρα. Cyr.

Πνυμι, Πνευμαι. **melius*, Πνυω. spiro, spirare facio. *item*, sapere facio. πέπνυμαι, sapiens factus sum; valde sapio.*
ερρ', επεὶ οὔ σ' ετυμόν γε φαμεν πεπνυσθαι[1] Αχαιοί. Ψ. 440.

Syn. Πνεω.—φρονεω. αισθανομαι.

Πνῠκιτης. frequentator Pnycis.
Δῆμος Πνυκιτης, δυσκολον γεροντιον. Equit. 42. (*al.* Πυκνιτης.)

Πνυξ. locus Athenis, ubi concio habebatur.
αλλ,' ὡς τὸ προσθε, χρὴ παρεῖναι 'ς τὴν Πνυκα. ib. 748.

Syn. Πνυκη. εκκλησια.—εξουσια.

Ποα, Ποιη. herba.
εν δε ποαι ριζησι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν. Orph. 912.
τοῖσι δ' ὕπο χθὼν δῖα φυεν νεοθηλέα ποιην. Ξ. 347.

Syn. Χορτος, χλοη, βοτανη.—ενιαυτος.

Epith. Ἁπαλη, βλωθρη, εριθηλης, ελειονομος, ευωδης, δροσερα, θυμηδης, μαλακη, μελιηδης, πολυανθης, λειμωνις, τερεινα, βαθυσχοινος, οδυνηφατος, Μηδικη, χλοητοκος, χλοερα, φερεσβιος.

Ποαστρια. runcatrix, quæ noxias herbas vellit.
—τοῖς τ' ονηλαταις,
καὶ ταῖς γυναιξὶ προσετι ταῖς ποαστριαις. Ath. 3.

Ποδᾰγρᾱ, ας. ἡ. podagra.
ἦλθες εμῆς ζωῆς γλυκερωτερος, ὅς μ' απελυσας [746.
νουσων, καὶ καματων, καὶ μογερᾶς ποδᾰγρας. Ep. *ad.*
Ποδαγρα καλοῦμαι, γιγνομενη ποδῶν αγρα. Lucian. Tragopod.
ηπιον, ὦ πανδημε, φεροις αλγημα, ποδᾱγρα. ibid.

Syn. Ποδαλγια, ποδαγρια, ποδαγρικον παθος.

Ep. Λυσιμελης, επιδεσμοχαρης, κατακλινοβατης.

Vid. plura in hoc argumentum ap. Lucian. T. iii. p. 656. ed. *Hemsterhus.* et *Analect.* T. ii. p. 313.

Ποδᾰγραω. podagra laboro.
*σκωπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν (*loquitur* ἡ Πενία), τοῦ σπουδαζειν αμελησας,
ου γιγνωσκων, ὅτι τοῦ Πλουτου παρεχω βελτιονας ανδρας,
καὶ τὴν γνωμην καὶ τὴν ιδεαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες,
καὶ γαστρωδεις, καὶ παχυκνημοι, καὶ πιονές εισιν ασελγῶς·
παρ' εμοὶ δ' ισχνοί, καὶ σφηκωδεις, καὶ τοῖς εχθροῖς ανιαροί.*

Syn. Ποδαγριαω, ποδαλγεω. [Plut. 557.

Ποδᾰγρὸς, οῦ. ὁ. podagricus.
* ουκ αποθνησκειν δεῖ με; τί μοι μελει, ἤν τε ποδαγρὸς,
ἤν τε δρομεὺς γεγονὼς εις Αΐδην ὑπαγω; Nicarch. *An.* ii.

Ποδαλγὴς, έος. ὁ ἡ. dolore pedum laborans. [350.*
ου μὰ τὸν[2], ουδὲ Λυκωνα παρησομεν, ὅττι ποδαλγὴς
κατθανε· *θαυμαζω τοῦτο μαλιστα δ' εγὼ,
τὴν οὕτως αΐδαο μακρὴν ὁδὸν, ᾗ πρὶν ὁ ποσσὶν [p. 300.*
αλλοτριοις βαδισας, εδραμε νυκτὶ μιᾷ. Diog. Laert. *ap. Anth.*

Ποδᾰλειριος. fil. Æsculapii.
τῶν αὖθ' ἡγεισθην Ασκληπιοῦ[3] δυο παῖδε,
ιητῆρ' αγαθὼ, Ποδαλειριος ηδὲ Μαχαων. B. 732.

Ποδᾰνιπτρον, Ποδονιπτρον. aqua qua pedes abluuntur.
ουδέ τί μοι ποδανιπτρα ποδῶν επιηρ' ανὰ[4] θυμὸν
γιγνεται· ουδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετεροιο. τ. 343.

Ποδᾶπος. cujas, ex qua regione.
*τίς εἶ; ποδαπή; λεγειν εχρῆν, ὁπόθεν ποτ' εἶ. Av. 1201.
ὦ Ἡρακλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; Nub. 184.*

Ποδαργη. mater equorum Achillis.
τοὺς ετεκε Ζεφυρῳ ανεμῳ Ἁρπυια Ποδαργη
βοσκομενη λειμῶνι παρὰ ῥοον Ὠκεανοῖο. Π. 150.

Ποδαργος. nomen equi strenui.
Ξανθέ τε, καὶ σὺ, Ποδαργε, καὶ Αιθων, Λαμπε τε δῖε. Θ. 185.

Ποδαρκης. Nom. Pr.
αλλὰ σφεας κοσμησε Ποδαρκης, οζος Αρηος,
Ιφικλου υἱὸς πολυμηλου Φυλακιδαο,
αυτοκασιγνητος μεγαθυμου Πρωτεσιλαου,
ὁπλοτερος γενεῇ·— B. 704.
πρὸ Φθιων δὲ, Μεδων τε, μενεπτολεμός τε Ποδαρκης. N. 693.

Ποδαρκης. pedibus valens. Vid. Ποδωκης.
τὸν δ' ημειβετ' επειτα ποδαρκης δῖος Αχιλλεύς. A. 121.

Ποδενδυτος. pedi indutus. Vid. Κατασκηνωμα.

Ποδεὼν, *ῶνος. ὁ. extrema pars uniuscujusce rei, ut orificium sacci propendens, substricto funiculo interceptum.

---

1. Apud Homerum tantum in usu est præter. perfect. pass. per omnes modos; nisi in Od. ψ. 210. ubi prodit πέπνυσο. In composito, tum ἄμπνυτο, tum ἀμπνύσθη, comparet: Il. X. 475. E. 697.—In Nicand. Alex. 13. est πνυθείης, aor. 1. opt.

2. "Pindarus, (Nem. xi. 30.) ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον. *Schol.* ἐνταῦθα ὄνομα οὐ πρόκειται, ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον, ὡς καὶ Ἡσίοδος. deinde ait, εὐλαβείᾳ τοῦ ὀμνύειν, οἱ ἀρχαῖοι παρελίμπανον τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν. Itaque Jovem aut Herculem hic subaudire non est necesse. Aristoph. Ranis, (1373. *Br.*) μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις Ελεγέ μοι. *Interpres.* ἐλλειπτικῶς ὀμνύει, καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν." Brodæus in l. l.

3. "Mirationem facit, quod producta est penultima ιου: multo "magis cum in ipsa Iliade aliis locis correpta sit: ut Ἀσκληπιοῦ υἱόν, "Δ. 194. Λ. 517. . . . . . His occurrebat Bentleius memor antiquæ "formæ οφι in secundo casu, quæ, cum passim occurrat aliis in locis, "mutata esse potest a serioribus, ut tot alia ad vulgarem formam "sunt deflexa. Ἰλιόφι servatum est Il. Φ. 295. . . . . Bentleius "ubique illud ὁμοιίου πολέμοιο mutat in ὁμοιΐοφι πολέμοιο, et sic alia." V. Heyn. in l.

4. Ita Cod. Harl. sed Hesychius cum vulgata consentit, ἐπιήρανα (θυμῷ.) Vid. Pors.

και τρητους ποδεωνας[1] ὁ γατομος ανθετο Δηοῖ. Antiphil. *An.* ii.
αυταρ ὑπερ νωτοιο και αυχενος ηωρειτο* [170.
ακρων δερμα λεοντος αφημμενον εκ ποδεωνων. Theoc. 22. 52.
SYN. Πους. μισχος.—(εἶδος γεωργικοῦ ὑποδηματος.)

Ποδηγετεω. viam monstro. —ἥπερ ευμαθης τριβος
ορθῇ κελευθῳ τὰν σκοτῳ ποδηγετεῖ. Lyc. 12.
SYN. Ποδηγεω, ὁδηγεω, ὑφηγεομαι, συμποδηγῶ, αγω, προσαγω.—σαφηνιζω.

Ποδηγετης, Ποδηγος. dux.
Ισσῃ φυτεῦσαι δυσμενῶν ποδηγετην. ib. 220.
εγω δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπομην ποσει. Antig. 1210. (1196. Br.)
SYN. Αγωγος, παιδαγωγος, ὁδηγητικος, ὁδηγος, πομπευς, ακολουθος.

Ποδηγιᾱ. deductio.
λαμπτηροκλεπτης τριπλανοῦς ποδηγιας. Lyc. 846.
SYN. Ὁδηγια, ἡγεσια, αγωγη.

Ποδηνεκης. usque ad pedes dependens.
—εσσατο δερμα λεοντος
αιθωνος, μεγαλοιο, ποδηνεκές·— K. 24.
SYN. Ποδιστηρ, ποδηρης. μεγας. τερμιοεις. τελειος.

Ποδηνεμος. pedibus velox.
Τρωσὶν δ' αγγελος ἦλθε ποδηνεμος ωκεα Ἶρις. B. 786.
SYN. Μετηνεμιος, ισανεμος, ηνεμοεις, ποδωκης.

Ποδῆς. Nom. Pr.
εσθλὸν, ενὶ προμαχοισι, Ποδῆν υἱὸν Ηετιωνος. P. 590.
—Ποδῆς, υἱὸς Ηετιωνος,-Αφνειός τ', αγαθός τε·—ib. 576.

Ποδῐκροτος. pedibus plaudens.
τίς σε παρὰ σμιλαισι, ποδικροτον ἁμμα καθαψας. Ep. ἀδ. 413.

Ποδισκος. pediculus.
ὁ δ' Ερως εχων μολυβδον-Περὶ τοῖς καλοῖς ποδισκοις
εδιωκε καὶ κιχανε. Anac. 44. 4. SYN. Ποδεων.

Ποδιστήρ. ad ipsos pedes dependens. Vid. Ποδηνεκης.
αρκυν δ' αν ειποις και ποδιστῆρας πεπλους. Choëph. 1000.

*Ποδιστρᾱ, ας. ἡ. pedica.
αλλ' ου μὰν λεπταῖσιν ὑπαιαζοντα ποδιστραις[2]
τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα περιτροχασα. Ep. ἀδ. 419.*

Ποδονιπτήρ. pelvis ad lavandos pedes.
καὶ τὸν ποδονιπτῆρ',[3] εγχεασά θ' ὑδατος. Ameips. ap. Ath. p. [667. f.

*Ποδορρᾰγὴς, έος. ὁ ἡ. a pede disruptus.
Ασωπὶς κρηνη καὶ Πηγασὶς, ὑδατ' αδελφὰ,
ἱππου καὶ ποταμοῦ δῶρα ποδορραγέα.
χῶ μεν εκοψ' Ἑλικῶνος· ὁ δὲ φλεβας Ακροκορινθου
επληξ'. ὦ πτερνης εις ισον ευστοχιη. Onest. *An.* ii. 289.*

Ποδορρῶος. pedibus velox.
γηνσας δ' ετι παγχυ ποδορρωην Αταλαντην. Call. 3. 215.

Ποδοψηστρον. pedum substragulum.
χωρὶς ποδοψηστρων τε καὶ τῶν ποικιλων
κληδων αὐτεῖ·— Agam. 935.
EXP. Τὰ ὑπὸ τῶν ποδῶν πεπλα.

Ποδωκειη, Ποδωκῖᾱ. pedum pernicitas.
ὃς Τρωων σκοπος ἷζε, ποδωκειῃσι πεποιθώς. B. 792.
ποδωκιην λαγωοῖς. Anac. 2. 3.

Ποδωκης. ὁ ἡ. velox. Vid. Ευφημος.
αλλ' εδαμη ὑπὸ χερσὶ ποδωκεος Αιακιδαο. B. 860.
SYN. Ποδαρκης, ποδηνεμος, ευσκαρθμος, οξυπους, αελλοπους, αερσιπους, ταχυπους, ωκυπους, ωκυποδης, τανυσφυρος, ταχυς, οξυς, ωκυθοος, ωκυδρομος, αρτιπους, ελαφρος, λαιψηρος, θοος, ποδας ωκυς, ποδας αιολος, αφαρτερος ἱππων.

Ποδωτός. funibus, qui πόδες dicuntur, intentus.
Θρησσαι, ποδωτοῖς εμφορουμεναι λινοις. Lyc. 1015.
EXP. Τοῖς τοῦ ἀρμενου εσχατοις μερεσι.

Ποηφᾰγος. herbis vescens. 2. animal Indicum, duplo majus, quam equus. Vid. ad v. Σκορπιος.

Ποθεν. *adv.* unde?
ὁσσα τε οἱ νῦν εστι, καὶ ει ποθεν αλλα γενοιτο. I. 380.
SYN. Ποθι, ποῖ.

Ποθεινός. desiderabilis. *item*, Ποθενός.
βαρδισται μακαρων Ὧραι φιλαι, αλλα ποθειναὶ
ερχονται παντεσσι βροτοῖς, αιεί τι φοροῖσαι. Theoc. 15. 104.
*Ψυλλος, ὁ τὰς ποθενὰς επιμισθίδας αιὲν έταιρας. Marc. Arg. [*An.* ii. 274.*
SYN. Πολυποθητος, περιποθητος, επιποθητος, θυμητος, επιθυμητος, επευκτος.

Ποθερπω. *Dor.* pro Προσερπω. advenio, velut reptando.
*σιτθ' ἁ Κυμαιθα ποτὶ τὸν λοφον· ουκ εσακουεις;
ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τελος αυτίκα δωσῶν,
ει μὴ απει τουτῶθεν· ιδ' αὖ παλιν ᾇδε ποθερπει.
αιθ' ἧς μοι ροικὸν τὸ λαγωβολον, ὥς τυ παταξω.* Theoc. 4. 46.
SYN. Προσειμι, προσερχομαι.

Ποθεσπερα. vespere, *i. e.* κατὰ τὰ ποθέσπερα.
ἦ πά ψε κρυβδαν τὰ ποθεσπερα πᾶσας αμελγες; ib. 4. 3.
SYN. Ες ἑσπεραν, ἑσπερας.

Ποθεω. desidero.
ουδὲ μὲν ουδ' οἱ αναρχοι εσαν, ποθεόν γε μὲν αρχόν. B. 703.
SYN. Επιποθεω, ζητεω, επιζητεω, επιτηδευω, αγαπαω.
PHR. Ποθῳ στενεται μαλερῳ. Æsch. ἡμερολεγδον τεινοντα χρονον τρομεονται. ibid.

Ποθὴ. Ποθος. desiderium.
ἦ ποτ' Αχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Αχαιῶν. A. 240.
αλλά μ' Οδυσσῆος ποθος αινυται οιχομενοιο. ξ. 144.
SYN. Επιποθη, επιποθησις, ποθημα, ποθησις, ἱμερος—αγαπη. EPITH. Αργαλεος, ακορητος, αζευκτος, αελλοπους, ασπετος, αγρυπνος, ἁμιλλητηρ, αστηρικτος, αλλοπροσαλλος, δασπλης, δαφοινηεις, βαρυς, βαθυσκαρθμος, δολοεις, δριμυς, θυμοβορος, ηπεροπευς, θερμος, δυσερως, γλυκυς, γλυκερος, ἱμεροεις, κουριδιος, θηλυμανης, φιλητωρ, πολυχρονιος, πυρισφαραγος, παλιναγρετος.
PHR. Εχομαι δὲ ποθοις, χθονιοις δεσμοῖς. Synes. 3.

*Ποθητός. desideratus. [Μοῦσαι
ου γὰρ εφυ χθονὸς εργον· απ' αιθέρος αλλά ἑ (*Homerum sc.*)
πεμψαν, ἵν' ἡμεριοις εργα ποθητὰ φεροι. Ep. ἀδ. 487.*

Ποθητωρ. qui desiderat, vel cupit.
καὶ παναγεῖς, ολβου τε ποθητορας αλλοτριοιο. Man. 4. 120.

Ποθῐ. *adv.* ubi, quo? alicubi.
ηέ ποθι πτολεμοιο μεγα στομα πευκεδανοῖο. K. 8.
SYN. Δη, ενιπου, ποθεν, ὀτι.

Ποθοβλητος. desiderio tactus.
σκῦλα ποθοβλητου κεῖται Αναξαγορα. Paul. Sil. *An.* iii. 84.
*αλλ' εμπης γλυκὺ τοῦτο. ποθοβλητοις γὰρ επ' εργοις
ελπὶς αληθειης εστὶ μελιχροτερη. ibid. *p.* 91.

Ποθοραω. *Dor.* pro προσοραω.
Θυμαρετας μορφὰν ὁ πιναξ εχει· εὖ γε τὸ γαῦρον
τεῦξε, τό θ' ὡραῖον τᾶς αγανοβλεφαρου.
σαινοι κέν σ' εσιδοῦσα καὶ οικοφυλαξ σκυλακαινα
δεσποιναν μελαθρων οιομενα ποθορῆν. Nossis, *An.* i. 195.

Ποῖ. *adv.* quo? quorsum? quousque?
a. Αγαθων δὲ ποῦ 'στιν; b. απολιπών μ' αποιχεται,
αγαθὸς ποιητὴς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φιλοις.
a. ποῖ γῆς ὁ τλημων; b. ες μακαρων ευωχιαν. Ran. 83.
a. αλλ' ουδὲ μὴν απεστερηκάς γ' ουδένα;
b. ου δῆτ' εγωγ'. a. ὦ 'Ηρακλεις· φερε, ποῖ τις ἂν
τραποιτο; τἀληθὲς γὰρ ουκ εθελεις φρασαι. Plut. 373.*

Ποιᾱ, ᾶς. ἡ. *item*, Ποιή. herba. 2. Cereales fruges. 3. annus. Vid. Ποα. [187.*
3.—εικοσι ποιὰς-Μοῦνον επεὶ βιοτου πλησαο—Diodor. *An.* ii.

Ποιανθής. herbosus. Vid. Ποιηεις.
ποιανθεῖ νησῳ προσεκελσαμεν· ενθα δὲ δισσοί. Orph. 1048.

Ποιαντιος. *adj.* a sequ. Vid. Φιλοκτητης.
εὖ δὲ Φιλοκτητην, Ποιαντιον αγλαον υἱόν. γ. 190.

Ποιας. pater Philoctetæ. —τὸν Μηλιᾶ
Ποιαντος υἱὸν— Philoct. 5. EPITH. Αμυμων, αγακλειτος, αγανος, κρατεροφρων, τοξοτης.

---

1. "Tenemus propriam vim hujus vocabuli, qua *extremitates* pellis "ovinæ, *qua pastores amiciebantur*, significat, et quidem proprie *pedes*, "*quibus* pellem sibi sub collo alligabant, ut Amycus leonis exuvias ap. Theocr. l. l." Jacobs.

2. Pro ποδάγραις hoc reponendum e Cod. Vat. nemo non videt, etiamsi in uno tantum altero loco vox ποδίστρα conspiciatur: apud *Philippum* sc. Ep. 8. *Anal.* ii. 213.

3. ποδανιπτῆρ'. Schweigh. Imprimi vero debet, ἐγχ. θὔδατος, i. e. τοῦ ὕδατος.

Ποιεω, Ποιεομαι. facio. *Attice*, Ποῶ'.
  ποιει δὲ πρωτιστα σακος μεγα τε στιβαρόν τε. Σ. 478.
  οἱ δ', ὥστε σφῆκες μεσον αιολοι, ηὲ μελισσαι
  οικία ποιησονται ὁδῷ επὶ παιπαλοεσσῃ. Μ. 168.
   Syn. Πρασσω, ανυω, εργαζομαι, τιθημι, καθιστημι.
Ποιηεις, Ποιηρός. herbosus.
  οἵ τε Κορωνειαν, καὶ ποιηενθ' Ἁλιαρτον. Β. 503.
  καὶ ποιηρὰ βοτανα. Cycl. 44.
   Syn. Ποιανθης, λεχεποιης, ποωδης, ἑλωδης, ποιοδοτηρ, σιτοφορος, βοτανηφορος, ευβοτανος, βοτανωδης, συμφυτος. [κομητης. Eur.]
*Ποιητέος, έᾱ, έον. faciendus.
  αγε δὴ, τί νῷν εντευθενὶ ποιητέον; Pac. 922.
Ποιητὴς, οῦ. ὁ. factor, effector. *it.* auctor, inventor. *Hinc*, 2. poëta. Vid. Αοιδὸς, et ad v. Ποῖ.
  αταρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ανεφθαρης; Av. 916.*
  φέρετε ποιητῶν φῦλον— Ep. 1. 2.
   Syn. Μουσοπολος, μουσοποιος, ᾡδοποιος, αοιδος, αοιδοπολος, ὑμνητηρ, ὑμνοπολος, ὑμνοθετης, φιλομουσος.
   Epith. Σοφος, ακανθολογος, ψυχρος.
   Phr. Μουσῶν ορνις, Μουσῶν ἱερευς. Μουσαων θεραπων. κυκνος Απολλωνος. [Μοισᾶν καπυρον στομα. Theoc.] ῥυθμοῖς καὶ μετρων ποιημασιν ευστοχον ανδρα. Maneth. Πιεριδων αροτης. σοφιστὴς Διός. Pind.
   *—ὁποιαν Αρκεσιλᾳ
  εὗρε παγὰν αμβροσιων επεων—Προσφατον,—Pyth. 4. fin.
  οἱ μὲν ποιηταὶ λῆρός εισιν. ουδὲ ἓν
  καινὸν γὰρ εὑρισκουσιν· αλλὰ μεταφερει
  ἕκαστος αυτῶν ταυτ' ανω τε καὶ κατω. Xenarch. ap. Ath. p. [225. c.*
  Μουσαων ἱερὸν στομα. λαλος Σειρην.
  ανὴρ τῶν Μουσων καὶ χαριτων τροφιμος.
  Πιερικὴ δὲ μελισσα περὶ στομα θεῖον αλᾶται,
  κηριον ωδινοῦσα μελισταγὲς— Ep.
  οἱ δὲ Κλαρου παρ' οχθαις,-Δαφνηφοροιο Φοιβου
  λαλον πιοντες ὕδωρ-Μεμηνότες βοῶσιν. Anac.
*Ποιητῐκὸς, ὴ, όν. faciendi vim habens.
  οιει τὸν πωγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι. Ammian. *An.* ii. 388.*
Ποιητός. factus.
  ἣ εισόκεν αμφὶ πυλησ' εὖ ποιητῇσι μαχωνται. Ε. 466.
   Syn. Εισποιητος, χειροποιητος, θετος, ῥεκτος, σκευαστος, τεχνικος.
Ποικιλλω, Ποικῖλοω. variego. 2. sollerter fingo.
  εν δὲ χορὸν ποικιλλε περικλυτος Αμφιγυηεις. Σ. 590.
  τοῦτον δ'—εποπα—πεποικιλωκε— Æsch. Fr.
   Syn. Διαποικιλλω, εμποικιλλω, καταποικιλλω, εκποικιλλω, εγκατασκευαζω, αιολλω, αιολιζω, δαιδαλλω, παραλλαττω, προσποιοῦμαι.
Ποικῖλειμων. versicolori veste indutus.
  ἡ ποικιλειμων νὺξ αποκρυψει φαος. Prom. 21.
   Syn. Ποικιλοστολος, ποικιλοδερμων, ποικιλος.
Ποικῖληνιος, ου. ὁ ἡ. variegatas habens habenas.
    χερσὶ ποικιλανιους
    εδαμασσε πωλους. Pyth. 2. 14.
*Ποικῖλῐᾱ, ας. ἡ. sollertia.
  ἣ βραχύ τοι σθενος ανέρος·
  αλλὰ ποικιλιᾳ πραπιδων
  δεινὰ μὲν φῦλα ποντου,
  χθονιων τ', αεριων τε, [c. xiv.*
  δαμναται παιδευματα. Fr. Eurip. Æoli. *Vid. Valck. Diat.*

1. "Etymo propius scribitur et ποέω, maxime apud poëtas. Sic "sæpe Aristophanes πόει, fac, e. c. Equit. 386. μηδὲν ὀλίγον πόει." Damm. c. 2081. Πόει, χωρὶς τοῦ ῑ λέγουσιν. Photius: ad quem, ut amicus eruditus certiorem me fecit, Schleusnerus, (*Curis Novissimis in Phot. Lex.*) sic scribit. "Vide Aristophan. Equit. v. 213. et "Thesmoph. v. 758. Hort. Adon. in voce Ποιῶ· οἱ Αθηναῖοι λέγουσι "ποῶ, ἀποβάλλοντες τὸ ῑ. Confer *Mattaire de Dialect.* L. Gr. p. 12. ed. "Sturzii."—In seqq. Athenæi locis imprimi curavit Schweigh. ποῶ, sequutus proculdubio Codicis præstantis scripturam: *p.* 163. c. 341. e. 432. c. 472. a. 649. b. 782. f.—Immo, in edendis Porsoni Aristophanicis, verbo ποιεῖν, ubicumque primam corripit, tertiam literam demsit amicus eruditissimus, Dobræus, "docente olim Porsono ita jubere codices et inscriptiones." Præf. p. iv.

Ποικιλμᾰ, ᾰτος. το. ornatus versicolor.
  ὃς καλλιστος εην ποικιλμασιν, ηδὲ μεγιστος. Ζ. 294.
   Syn. Ποικιλμος, ποικιλια.
Ποικῖλοβουλος. versutus. Vid. Ποικιλοφρων.
  δῆσε δ' αλυκτοπεδῃσι Προμηθεα ποικιλοβουλον. Hes. θ. 521.
Ποικῖλογηρυς. varie sonans.
  φορμιγγά τε ποικιλογαρυν. Olymp. 3. 13.
   Syn. Ποικιλοφωνος, ποικιλομυθος, πολυφωνος.
Ποικῖλοδειρος. varium habens collum.
  ὧδ' ἰρηξ προσεειπεν αηδονα ποικιλοδειρον. Hes. ε. 201.
   Syn. Αιολοδειρος.
Ποικῖλοδερμων. variam habens cutem.
   *ᾧ καλλιστους ειδομαν
  χρυσοδαιδαλτους στομιοισι πωλους
    κεντρῳ θεινυμενους·—
    πυῤῥοτριχας, μονο-
    χαλα δ' ὑπὸ σφυρα*
    ποικιλοδερμονας. Iph. A. 218.
   Syn. Ποικιλοχροος, ποικιλοχρως, ποικιλοχρωματος, ποικιλειμων, ποικιλος.
Ποικῖλοδωρος. liberalis. *epith.* regis. Nonn.
Ποικῖλὄθριξ, τρῐχος. ὁ ἡ. varios habens capillos, seu pellem maculosam.
  *εχορευσε δ' αμφὶ σὰν κιθαραν,
    Φοῖβε, ποικιλοθριξ
  νεβρος, ὑψικομων περαν
  βαινουσ' ελατᾶν σφυρῷ κουφῳ,
    χαιρουσ' ευφρονι μολπᾷ.* Alcest. 598.
   Syn. Στικτος, καταστικτος.
Ποικῖλὄθρονος. ὁ ἡ. in pulcro sedili locatus.
    ποικιλοθρον', αθανατ' Αφροδιτα. Sapph.
Ποικῖλομητης. versutus. Vid. Ποικιλοφρων.
  ὡς ῥα τοτ' αμφ' Οδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομητην. Λ. 482.*
Ποικῖλομητῐς, ιος. ὁ. ἡ. *idem.* Ep. ἀδ. 370.
Ποικῖλομηχᾰνος, ον. callidus, versutus.
  ποικιλομηχαν' Ερως, σοὶ τονδ' ἱδρυσατο βωμόν. ibid. 213.*
Ποικῖλομορφος. variis indutus formis. Vid. Ποικιλος.
  ουθ' ἱματιων βαπτῶν δαπαναις κοσμῆσαι ποικιλομορφων. Plut. [530.
Ποικῖλομῦθος. cujus sermo est varius. 2. facundus.
  αἰῶνος Κρονε παγγενετωρ, Κρονε ποικιλομυθε. Or. H. 12. 5.
   Syn. Ποικιλῳδος.—ευγλωττος.—ποικιλως αυδωμενος.
Ποικῖλονωτος. qui tergum maculis distinctum habet.
  κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τεχναις-Ποικιλονωτον οφιν— Pyth. 4. [444.
Ποικῖλοπτερος. variegatas habens pennas.
  σὺν δ' ὁ ποικιλοπτερος αμφιβαλὼν
  ωκυτατῳ πτερῷ. Hippol. 1270. Syn. Πτεροποικιλος.
Ποικῖλος. varius, maculosus.
  ἵπποι αερσιποδες, καὶ ποικίλα τευχε' εκειτο. Γ. 327.
   Syn. Διαποικιλος, παμποικιλος, ὑποποικιλος, αιολος, παναιολος, ποικιλομορφος, μυριομορφος, ἑτεροχροος, πολυχροος, πολυχρωματος, στικτος, ποικιλοφρων, πανοῦργος.
Ποικῖλοστολος. varie ornatus. Vid. Ποικιλειμων.
  ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστυλῳ μέτα. Philoc. 346.
Ποικῖλοτερπής. varie oblectans.
  —τοῖα μελιζομενη,-Οἷα σὺ, ποικιλοτερπές·—Antip. *Thess.*— [*An.* ii. 116.
Ποικῖλοτευκτος. artificiose structus.
  τοιη ποικιλοτευκτος ἕλεν θεσις,— Agath. *ib.* iii. 60.
Ποικῖλὄτραυλος. varie balbutiens.
    —ειαρινοι δὲ λιγυφθογγοισιν αοιδαῖς
  κοσσυφοι αχεῦσιν ποικιλοτραυλα μελη. Theoc. Ep. 4. 10.
Ποικῖλοφορμιγξ. *ep.* carminis, quod vario citharæ sono canitur.
    ὑπὸ ποικιλοφορμιγγος αοιδᾶς. Ol. 4. 4.
Ποικῖλὄφρων. mentem versutam habens.
  —ὁ ποικιλοφρων,-Κοπις, ἡδυλογος, δημοχαριστης. Hecub. 133.
   Syn. Ποικιλοβουλος, ποικιλονους, ποικιλομητις, φρονιμος, αγκυλομητης, δολομητης, κερδαλεος, κακοτεχνος, πανοῦργος, ποικιλομηχανος, ποικιλος.
Ποικῖλῳδός. perplexa canens. Vid. Ποικιλομυθος.
  ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν. Œd. T. 130.
Ποικῖλως. *adv.* varie. 2. versute.
  οὐ δῆτα, τεκνον, ποικιλως αυδωμενον. Philoct. 131.

Syn. Πολυμερῶς, διαφορως.

Ποιμαινω. pasco. 2. curo. 3. rego. 4. doceo.
ποιμαινων δ' επ' οεσσι μιγη φιλοτητι καὶ ευνῇ. Ζ. 25.
—ὅς ῥά τε μῆλα-Οῖος ποιμαινεσκεν αποπροθεν·— ι. 188.
Syn. Ποιμανευω, νομευω, βοσκω.—διαγω. διεπω, εκκομιζω. φροντιζω.

Ποιμανδρια. (πολις Βοιωτιας.)
ἠν ες βαθεῖαν λαιμισας Ποιμανδριαν. Lyc. 326.

Ποιμανοριον. grex.
πολυανδρου δ' Ασιας θουριος αρχων (*Ion. a min. Trim.*)
επὶ πᾶσαν χθονα ποιμανοριον θεῖ-
ον ελαυνει διχοθεν, πεζονομοις, κ. λ. Pers. 75.
Syn. Ποιμνη, αγελη.—στρατευμα. πλῆθος, το ανδρικον.

Ποιμᾰνωρ. pastor. 2. rex, dux. Vid. Ποιμην.
τίς δὲ ποιμανωρ επεστι, κἀπιδεσποζει στρατοῦ; Pers. 241.

Ποιμενῐκὸς, Πωμενικος. pastoralis. Vid. in v. Πιλημα.
—ἇπερ ὁ Θῶκος-Τῆνος ὁ ποιμενικὸς,— Theoc. 1. 23.
Syn. Ποιμενιος, ποιμαντικος, ποιμνήϊος, ποιμνειος, ποιμνητος, νομιος, νομευτικος, βοτηρικος, βουκολικος.

*Ποιμενιος, α, ον. *idem.*
κεῖσέ γε πὰρ κεινᾳ ποιμενιᾳ πιτυϊ. Leon. *Tar.-An.* i. 230.*

Ποιμήν. pastor.
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον εν ουρεσιν εκλυε ποιμήν. Δ. 455.
—καὶ νεανιαν-Εχει σε ποιμέν' εσθλόν.— Eur. Suppl. 191.
Syn. Ποιμανωρ, ποιμαντωρ, ποιμανεὺς, βουποιμην, επιποιμην, επιβωτωρ, μηλοβοτηρ, βοτηρ, νομευς.—βασιλευς, κραντωρ, κηδεμων. Epith. Αγραυλος, αγριωτης, μηλοτροφος, ξεινοδοκος, ορεσιδρομος, ὑλοτομος.
Phr. Ειροποκων οἴων αγελας αγροισι νομευων. Theoc.

Ποιμνη, Ποιμνιον. grex.
ουτ' αρα ποιμνησιν καταΐσχεται, ουτ' αροτοισιν. ι. 122.
μή τύ τις ηρωτα, ποττῶ Διός, αιτε Συβαρτα,
αιτ' εμόν εντι, κακιστε, τὸ ποιμνιον; ὡς λαλος εσσί. Theoc. [5. 74.
Syn. Αγελη, ιλας, πῶϋ. βοσκημα.
Epith. Αιολομορφος, ευθριξ, ευκραιρος, κεροεσσα, κεραελκης, οριτροφος, χρυσεομαλλος.

Ποιμνηθεν. *adv.* a grege.
ηλυθ' αγων ποιμνηθεν οἶς. ανα δ' ἱσταт' Ιησων. Apoll. 2. 492.

Ποιμνήϊος, Ποιμνητης. ad ovium gregem pertinens. Vid. Ποιμενικος.
αἴτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ηλασκουσιν. Β. 470.
βοσκημασι σοῖσι συριζων-Ποιμνητας[1] ὑμεναιους. Alc. 587.

Ποιναί. Vid. Ευμενιδες.
ὅσῳ τε πολεμου κρεῖσσον Ειρηνη βροτοῖς.
ἡ πρῶτα μὲν Μουσαισι προσφιλεστατη,
Ποιναῖσι δ' εχθρά,— Eur. Suppl. 490.

*Ποιναῖος, αία, αῖον. pœnalis, pœnas infligens.
αλλὰ θεοὺς ἱκετευε, φιλη, μὴ ταῦτα χαραξαι
ὁρκια ποιναιης νῶτον ὑπὲρ σελίδος. Paul. Sil. *An.* iii. 78.
Syn. Ποινιμος. πονῆτις, ἡ.

Ποινᾱτωρ, ορος. ὁ ἡ. vindex, ultor.
δεισας δὲ, μή τῳ παῖδ' αριστεων τεκοι,
Αγαμεμνονος ποινατορ', εἶχεν εν δομοις
Αιγισθος, ουδ' ἥρμοζε νυμφίῳ τινί. Eur. Elec. 22.
(*sic optime emendavit Porsonus ad Med. vs.* 5.)
ἥξει γὰρ ἡμῶν αλλος αὖ τῑμαορος,
μητροκτόνον φιτυμα,* ποινατωρ πατρός. Agam. 1291.
Syn. Ποινητηρ, τιμωρος.

*Ποιναω. *s. potius*, Ποιναομαι. punio.
ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευματων
γυναῖκας, αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λαβω,
ποινασομεσθα·— Iph. Taur. 1431.*

Ποινή. pœna; pretium, quo injuria pensatur.
αυτὰρ εγὼ καὶ επειτα μαχησομαι εἵνεκα ποινῆς. Γ. 290.
ποινὴ δ' ουτις παιδὸς εγιγνετο τεθνειῶτος. Ν. 659.
δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμηδεος· οὕνεκ' αριστοι. Ε. 266.
Syn. Ποινημα, βλαβη, αμοιβη, τιμωρια, δικη, κολασις, κολασμος, τιμη, προστιμον, δωρεα, τισις, αντεκτισις, αποινον.

1. Hæc lectio est Aldina. Sed jure præfert Musgravius e B. Lasc. ποιμνίτας, " eadem analogia qua ὁπλίτης, ὁρίτης, χωρίτης, δενδρίτης."

Epith. Αληγης, αθελκτος, κακυχαρτος, κρυοεσσα, δολιοφρων, βαρυδικος, Ταντάλεα.

*Ποινῆτις, ἡ. ultrix.
ουδὲ ματην ιαχησας, επεὶ ποινῆτις Εριννὺς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τισατο σεῖο φονον. Antip. *Sid.-An.* ii. 27.*

Ποινῐμος. *adj.* 1. pœnarius. 2. pœnas infligens.
οἷς ὁ μεγας θεὸς Ολυμπιος
ποινιμα[2] παθεα παθεῖν ποροι. Soph. El. 212.
*2. τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλευσασ' εμῷ
καὶ δρῶσ' εληφθης, ὧν σε ποινιμος[3] Δικη
τισαιτ', Εριννύς τ'. ει θεμις γ', επευχομαι. Trach. 809.*
Syn. Μεταποινιος. τιμωρητικος.

Ποιολογεω. spicas lego.
ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβατις, οὕνεκ' εγὼ μὲν
τιν ὅλος εγκειμαι,— Theoc. 3. 32.
Syn. Σταχνολογεω, ποηλογῶ, βοτανολογῶ.

Ποιονομος. qui gramine pascitur.
—ιω προπυργοι θυσιαι πατρὸς
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονομων· ακος δ'-Ουδὲν επηρκεσαν. Ag. [1178.

Ποῖος. qualis.
αινοτατε Κρονιδη, ποῖον τὸν μῦθον εειπας; Α. 552.
Syn. Οἶος, ὁποῖος.

Ποιοφᾰγος. gramine vescens. Vid. ad v. Ασπαλαξ.

Ποιπνυω. aliquid sedulo ago.
ποιπνῦον παρεοντε· νεον δ' απεληγεν εδωδῆς. Ω. 475.
Syn. Μεταποιπνενομαι, ενεργεω, πολευω, ὑπηρετεω, διακονεω.

*Ποιριν, ῖνος. ὁ. scrotum, Nic. Th. 586. *sed rectius leg.* πηρίν.*

Ποιφυγδην. *adv.* terrifico cum flatu.
γλωσσῃ ποιφυγδην νεμεται διψηρεας ογμους. Nic. Th. 371.

Ποιφυγμα. vehemens spiritûs emissio.
μηδ' εν ματαιοις κἀγριοις ποιφυγμασιν. Sept. Th. 286.
Syn. Εκφοβημα, θρῆνος. βοη.

Ποιφυσσω. spiro.
'Αιδου τε παφλαζοντος εκ βυθῶν φλογὶ
κρατῆρος, ὃν Μελαινα ποιφυξει, *φθιτῶν
σαρκας λεβητιζουσα δαιταλουργιᾳ.* Lyc. 198.
Syn. Φυσαω, (σφοδρῶς την πνοην εκπεμπω). καταπλησσω. φευγω. εκφοβεω.

Ποκας. coma pexa.
αλλ' εκποκιῶ σου τὰς ποκαδας. Thesm. 574.

Syn. Θριξ (διεκτενισμενη). πλοκαμις.

Ποκιζω, Ποκιζομαι. vello, tondeo.
τίς τριχας αντ' εριων εποκιξατο; *τίς δὲ, παρευσας
αιγὸς πρωτοτοκοιο, κακὰν κυνα δηλετ' αμελγεν;* Theoc. 5. [26.
Syn. Ποκαζω, πεικω, κειρω.

Ποκος. vellus.
ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φερει ποκον αρσενος οιός. Μ. 451.
Syn. Ποξ, πεκος, ποκαριον, κῶας, *μαλλος, νακος.

Ποκοω. vellere circumdo.
μῆλόν θ' ἡδυπνουν λεπτῇ πεποκωμένον αχνῃ. Philipp. *An.* ii. [217.*

Πολεμαρχος. dux belli.
ατεκνους κλαυσω πολεμαρχους; Sept. Th. 834.
Syn. Στραταρχος, στραταρχης, ἡγεμων.

Πολεμεω, Πολεμιζω, Πτολεμιζω. bello, prælium facio.
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμησομεν. Av. 1638.
καρδιῃ, αλληκτον πολεμιζειν ηδὲ μαχεσθαι. Β. 452.
νῦν μὲν ανωγοιμι πτολεμιζειν υἷας Αχαιῶν. Τ. 206.
Syn. Αντιπολεμεω, διαπολεμεω, εκπολεμεω, καταπολεμεω, συμπολεμιζω, αιχμαζω, μαχομαι.
Phr. Πολεμον επιφερω, εκφερω, ποιεω. συναπτω.
—φερειν πολυδακρυν αρηα.—εγειρειν οξὺν αρηα.
μαρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμινην.
—μαρναντο δεμας πυρὸς αιθομενοιο. Hom.
[χαλκεον στονοεντ' αμφεπειν ὁμαδον. Isthm. 8. 54.]

Πολεμήϊος. bellicus, seu ad bellum pertinens.

2. Ποίνιμα hoc in loco exp. ποινῆς ἄξια. Ποιναία σελις, *pagina, in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ.*
3. Ποίνιμος hic est τιμωρὸς, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα. uti in Ajace, vs. 843. Furias *ultrices* τὰς ἐκδικούσας τους ἀδικουμένους denotat.

*ὦ ποποι, ἦ δὴ παισὶν εοικοτες αγοραασθε
νηπιαχοις,* οἷς ουτι μελει πολεμηϊα εργα. B. 338.
Syn. Πολεμειος, στρατιωτικος. [αιχμητηριος. Lyc.]
Πολεμηδοκος. bellicosus.
—εν πολεμαδοκοις Αρεος ὁπλοισιν·— Pyth. 10. 22.
Πολεμητόκος. bellum gignens. Πολεμήτοκος. ad bellum natus.
αρσην μὲν καὶ θῆλυς εφυς, πολεμήτοκε, μῆτι. Orp. H. 31.10.
Πολεμιος. hostilis, inimicus. *item*, pro πολεμικὸς, militaris.
*a. τί δαὶ λεγεις σύ; b. τὴν πολιν νῦν μοι φρασον
πρῶτον, τίσι χρῆται· ποτερα τοῖς χρηστοῖς; a. ποθεν;
μισεῖ κακιστα. b. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;
a. ου δῆτ' εκεινη γ', αλλὰ χρῆται πρὸς βιαν.
b. πῶς οὖν τις ἂν σωσειε τοιαυτην πολιν,
ᾗ μητε χλαῖνα, μητε σισυρα ξυμφερει;
a. εὕρισκε νὴ Δι', ειπερ αναδυσει παλιν (*ad Æschylum, qui ex inferis erat rediturus.*)
b. εκεῖ φρασαιμ' ἄν· ενθαδὶ δ' ου βουλομαι.
a. μὴ δῆτα σύ γ'· αλλ' ενθενδ' ανιει τἀγαθά.*
b. τὴν γῆν οταν νομισωσι τὴν τῶν πολεμιων
*εἶναι σφετεραν, τὴν δὲ σφετεραν τῶν πολεμιων·
πορον δὲ τᾶς ναῦς, απoριαν δὲ τὸν πορον.* Ran. 1451. B.
Πολεμιστηριον. currus bellicus.
ποσους δρομους ελᾷ τὰ πολεμιστηρια; Nub. 28.
Syn. Ἁμιλλητηριον, αγωνισμα, ἁρμα (πολεμικον.)
Πολεμιστηριος. bellicosus.
ποθεν βοῆς ηκουσα πολεμιστηριας; Acharn. 571.
Πολεμιστὴς, Πτολεμιστής, Πολεμιστρια. bellator.
καί μ' εφατ' εν Δαναοῖσιν ελεγχιστον πολεμιστήν. P. 26.
ἶσος Ενυαλιῳ, κορυθαϊκι πτολεμιστῇ. X. 132.
—Κισσιας-Νομοισι πολεμιστριας. Choëph. 422.
Syn. Αιχμητης, μαχητης, διαμαχητης, πολιορκητης.
Epith. Θαρσαλεος, ταλαυρινος, ταλαφρων, θοος, εκπαγλος, ευθωρηκος, ῥηξηνωρ, μενεπτολεμος, φιλοπτολεμος. δαημων.—ἆτος πολεμοιο.
Phr. Αμοτον μεμαὼς μαχεσθαι. Hom.
*[τοξοδαμας, ἱππιοχαρμας, λογχης ακμων. Æsch.
τοξουλκῳ λήματι πιστός.—ανθος αιης.—
μαχαιροφορον εθνος. ib. πολεμου μναστῆρα χαλκεντεος λαὸν ἱππαιχμον. Pind. χαλκοχαρμαι ξενοι. ib.
πολλοὺς δ' αριστεῖς, πρωτολεια δ' Ἑλλάδος
αιχμῇ φεροντας, σποραῖς ωγκωμενους,
αἱ σαὶ καταξανοῦσιν υβριμοι χερες,
φονῳ βρυουσαι, κἀπιμαιμῶσαι μαχης. Lyc. 298.]
οὕνεκεν εν πολεμῳ κει-
να θεὸς εντῦεν αυτοῦ
θυμὸν αιχματὰν, αμυνειν
λοιγὸν Ενυαλιου.
παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φονου
παρποδιον νεφελαν
τρεψαι ποτὶ δυσμενεων ανδρῶν στιχας
χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί.— Nem. 9. 85.
εξοχος ηνορεην, καὶ επαϊξαι μετοπισθεν
εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλινειε φαλαγγας. Apoll. 1. 75.*
Πολεμόκλονος. tumultuosus.
δῆριν απειρεσιην, πολεμοκλονον εργον Αρηος. Batrach. 4.
Πολεμοκραντος. bellum finiens.
καὶ διοθεν πολε-
μοκραντον ἁγνὸν τελος. Sept. Th. 168.
Πολεμοφθόρος. bello consumens.
πολεμοφθοροισιν αταις. Pers. 655.
Πολεμος, Πτολεμος. bellum.
ει δὴ ὁμοῦ πολεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Αχαιούς. A. 61.
αὖθι μενων, ποθεεσκε δ' αὐτὴν τε πτολεμόν τε. ib. 492.
Syn. Μαχη, δηϊοτης, λυα, μοθος. [δορυ. Eur.]
Epith. Αλιαστος, απρηκτος, αντιβιος, αἱματοεις, αργαλεος, αγριος, αινος, αταρτηρος, ανιηρος, αλεγεινος, δυσηχης, δηΐος, δακρυοεις, δυσηλεγης, δουριμανης, βαρυς, θρασυς, επιδημιος, δριμυς, δαφοινος, δειλαιος, κακος, κρυοεις, κυδαλιμος, κοσμομανης, δεινος, βαρυπενθης, θυμοβορος, εμφυλιος, επιδημιος, ερικλαυτος, οΐζυρος, πικρος, πολυκμητος, πολυφλοισβος, πολυκλαυτος, πολυκηδης, πολυσπερης, πολυαιματος, πολυρραιστης, πολυθαρσης, πολυαϊξ, πολυδακρυς, στονοεις, μεγαληνωρ, λαιψηρος, σιδηριτης, τλημων, φθισηνωρ, φθισιμβροτος, χαλκεντης, χαλκοχαρμης, ψευδορκος, εχθοδοπος, ολοος, οκριοεις, ὁμοΐος, πευκεδανος, στυγερος, λευγαλεος, απολεμος, πολυξεινος, πολυφλοισβος.
Phr. Τραχεῖα νιφας πολεμοιο. Pind. ἱπποχαρμαι κλονοι. Æsch. χαλκεον κῦμα Ενυοῦς.—βλοσυρος φλοισβος Ενυαλιου. Ep.—δορὸς χειμών. Soph. — παγχαλκος θυελλα. Opp. — δυσηχεος εργα μοθοιο. Cal. [ὑσμῖνη πολεμοιο. Mimn. φυλοπιδος κρατερῆς εργον. ib.]
*καὶ δὴ καταιθει γαῖαν ορχηστὴς Αρης,
στρομβῳ τὸν αἱματηρὸν εξαρχων νομον.
ἅπασα δὲ χθὼν προὐμματων δηουμενη
κεῖται, πεφρικαν δ' ὥστε λήϊον γυαι
λογχαις αποστιλβοντες·— Lyc. 249.
ἅλις δὲ Πριαμου γαῖ' εχηρωσ' Ἑλλάδα,
πολλῶν νεκρῶν ποιοῦσα δορυπετῆ φονον,
αλοχους τ' ανανδρους, γραῦς τ' απαιδας ωλεσεν,
πολιούς τε πατέρας.— Cycl. 303.
ειρηνη καὶ πλοῦτος εχοι πολιν, οφρα μετ' αλλων
κωμαζοιμι· κακοῦ δ' ουκ εραμαι πολεμου,
μηδὲ λιην κηρυκος αν' οὖς εχε μακρα βοῶντος·
ου γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρναμεθα. Theog. 881.*
αντιβιων δὲ φαλαγγες επεβρεμον, αμφιλαφεῖς δὲ
ηεροθεν πτεροεντες ανεῤῥοιζησαν οϊστοί·
λιγξε βιος, βομβησε λιθος, μυκησατο σαλπιγξ. Nonn. 1.29.
vid. Il. Θ. 61. I. 590. Lyc. 249. Cal. l. 14. Opp. ἁλ. 1. 2.
Πολευω. versor.
ουδ' αλοχον κεδνὴν Ιθακης κατὰ αστυ πολευειν. χ. 223.
Syn. Διαγω, εμπολιτευομαι, αναστρεφομαι, τρεφω, ὑπηρετεω, πολεω.
Πολεω. verto. 2. versor.
ειαρι πολεῖν· θερεος δὲ νεωμενη οὔ σ' απατησει. Hes. ε. 460.
Syn. Εμπολεω, στρεφω, αροτριαζω.—πολευω.—νεμω.
Πολιά, Πολιαί. αἱ, *sc.* τριχες. canities.
πλεῖον γάρ τι φερει πολιὴ νεοτητος εχεφρων. Naz.
*τεκνα, πονοι· πηρωσις, απαις βιος. αἱ νεοτητες
αφρονες·* αἱ πολιαὶ δ' εμπαλιν αδρανέες. Posidipp. *An*. ii. 50.
Syn. Πολιοτης. Epith. Ευσεβης, θεοειδης. πιννυτη.
Πολιαινομαι. canesco.
—θαλασσης πολιαι-
νομενας πνευματι λαβρῳ. Pers. 109.
Syn. Πολιοῦμαι, λευκαινομαι.
Πολιαρχος, Πτολιαρχος. patriæ princeps.
σκυμνον εθρεψας πολιαρχον ιδεῖν. Rhes. 381.
—σὺ δ' εξελεο πτολιαρχους-Αυτοὺς,— Call. 1. 73.
Syn. Πολιταρχος, πολιανομος, πολιτευτης, αστυνομος, πολισσονομος, πολιευς, πολιστης, πολιταρχης, πολιτοφυλαξ.
Πολιάς. urbana. *epith.* Palladis.
τί δ' ουκ Αθηναιαν εῶμεν Πολιάδα; Av. 828.
Syn. Πολῖτις, πολιοῦχος.
*Πολιῆτις. ἡ. civis, *mulier*. Vid. Πολιτης.
παρθενικαὶ τρισσαὶ πολιητιδες,— Anyte, *An*. i. 200.*
Πολιζω. urbem condo.
τοῦ δ' επιλησονται, ὅ τ' εγὼ καὶ Φοῖβος Απολλων
ἥρῳ Λαομεδοντι πολισσαμεν αθλησαντε. H. 453.
Syn. Εκπολιζω, συμπολιζω, κτιζω, πολιν τειχιζω.
Πολιόκροτάφος. cana habens tempora.
παῖδας πρωθηβας, πολιοκροταφους τε γεροντας. Θ. 518.
Syn. Πολιοκρανος, αργυροκρανος, γερων.
Πολιορκεω. urbem obsideo.
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν— Vesp. 683.
Syn. Περιΐστημι, περιστρατοπεδευειν πολιν. αντιμαχομαι, προσμαχομαι, καταπολεμεω, προσβαλλω, [πυργηρεω. Eur.]
Vid. Æsch. Sept. Th. 116.
Πολιός. canus, albus.
θῖν' εφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρων επὶ οινοπα ποντον. A. 350.
Syn. Λευκος, λευκανθης, τεφρωδης.—γερων.
[Phr. Χνοαζων αρτι λευκανθες καρα. Œd. T. 742.]
Πολιόχρως. canus, candidus.
ορνις ὅπως κηφῆνα πολιοχρως κυκνος; Bacch. 1362.

Πολιοῦχος, Πολισσουχος, Πολιηοχος. urbium conservator.
ὅς κεν ιδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον. Call. 5. 53.
οἱ δὲ, πολισσουχοιο θεῆς *ὑπὸ νηὸν Αθηνης
ἵππον αναστησαντες εὐξεστων ἐπὶ βαθρων,
εφλεγον ἱερὰ καλὰ πολυκνισσων επὶ βωμῶν.* Tryph. 435.
Ιφιας, Αρτεμιδος πολιηοχου αρητειρα. Apoll. 1. 312.
Syn. Πολιας, πολισσοος.—πολιευς.—αστυοχος.—ερυσιπτολις. Epith. Αριπρεπης.

Πολιῤῥαιστης. urbis expugnator.
ὁ χιλιαρχος τοῦ πολιῤῥαιστου στρατοῦ. Lyc. 210.
Syn. Πολιτοκοπος.

Πολις. poët. Πτολις. urbs.
τῷ κε ταχ' ημυσειε πολις Πριαμοιο ανακτος. B. 373.
Τρωων, οἱ ναιουσι κατὰ πτολιν· αλλ' επικουροι. ib. 130.
Syn. Αστυ, πτολιεθρον, πολισμα, κωμη, κωμοπολις.
Epith. Αιπυς, αιπεινη, αῤῥηκτος, αγλαη, αγλαοπαις, αγχικελευθος, αγχιφανης, αιπυδμητος, απορθητος, βαθυγειος, θεοκμητος, θεοφιλης, ευνομος, εναρματος, ευηνωρ, ερατη, εραννη, ευλαϊγξ, ενεργης, ευναιετοωσα, ευτειχης, ευρυσθενης, ευτειχεος, ευδμητος, ευπυργος, ευκτιμενη, ευρυχορος, ευρυαγυια, καλλιγυναιξ, καλλιπυργωτος, κλυτη, κακοψογος, λιπαρα, καλλιπλουτος, οφρυοεσσα, ουρανογειτων, πιειρα, περικλειτη, περιβωτος, πολυχρυσος, μυριοπληθης, λαοτροφος, καλλιχορος, φιλομολπος, ὑψιδομος, ὑψιβατος, ὑψικρημνος, φιλαρματος, φιλοχρηστος, εναλος, πατρῷα, φιλη, ἱερα, ἱμεροεσσα, λευκη, αμβατος. Phr. —Πυργοις αραρυῖα. Hom. [κορυφαὶ πολιων αφνειαί. Pind.]
—καὶ πολεος τροχοειδεος ακρα καρηνα.
—τυπος χθονὸς, αιθέρος εικών. Nonn. —ουδ' εστιν οὕτω βαρβαρος ουτε παλιγγλωσσος πολις. Isthm. 6. 34.
—και πολιν νεοπτολιν
τηνδ' ὑψιπυργον αντεπυργωσαν τοτε. Æsch.

Πολἴπορθος. et Πτολ. idem qu. Πολιῤῥαιστης.
αγε δὴ, βασιλεῦ, Τροιας πολιπορθ'. Agam. 792.

Πολισμᾰ, Πτολισμα. το. urbs. Vid. Πολις.
ελθὼν δὲ σὺν τῷδ' ανδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκον (23.B.)
πολισμα, πρῶτον μὲν νοσου παυσει λυγρᾶς. Philoct. 1470.

Πολισσονομος. urbem administrans. Vid. Πολιαρχος.
δαϊων, αρχάς τε πολισσονομους. Choëph. 864.

Πολισσοος. urbium servator. Vid. Πολιοῦχος.
οβριμοθυμε, φερασπι, πολισσοε, χαλκοκορυστα. Hom. vii. 2.

Πολισοῦχος, vel, Πολισσοῦχος. urbis præses, tutelaris deus vel dea. Vid. Πολιοῦχος.

Πολῖτεια. civitatis regimen.
εχεις ἁπαντα τὰ πρὸς τὴν πολιτειαν ἃ δεῖ[1]. Equit. 219.
Syn. Πολιτευμα.—τροπος (βιου.)

†Πολῖτευω. item, Πολιτευομαι.[2] administro, præcipue rempublicam.
τὰ δ' αλλα, φερ' ιδω, πῶς πολιτευσει, φρασον. Equit. 1365.

Πολῖτης. Nom. Pr.
εισατο δὲ φθογγην υἷι Πριαμοιο Πολιτῃ. B 791.
Παμμονά τ', Αντιφονόν τε, βοὴν αγαθόν τε Πολιτην. Ω. 250.
τοῖσι δὲ μυθων ἦρχε Πολιτης, ορχαμος ανδρῶν. κ. 225.

Πολῖτης, Πολιητης. ὁ. Πολιῆτις, Πολῖτις. ἡ. civis.
ὡς εφατο κλαιων· επὶ δὲ στεναχοντο πολῖται. X. 429.
τῶν δ' εξηγεισθω, κοσμησαμενος πολιητας. B. 806.
ὦ ψαμαθοι πολιητιδος ακτᾶς. Hippol. 1126.
χαιρετε δ' ὑμεῖς-Πολλὰ, πολιτιδες. Eur. Elect. 1335.
Syn. Αστος, αστυκος, ενδημος, δημοτης, συντελεστης, ισοτελης. [κτιτης. Eur.] Epith. Κακολογος, σεμνος, ευθυμαχος.

Πολῖχνη. urbecula.
πολλάκι σ' εκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξανθοιο[3] πολιχνης
ερχομενοι Εφυρηνδε— Call. 4. 41.
Syn. Πολιχνιον, πολισματιον, αστυρον.

1. Versus hic est e paullo longioribus: et nonnihil videntur variare lectiones. Sed Brunck. e tribus Codd. dedit:
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ.
2. Apud Hellenistas πολιτεύομαι est; me gero, vitæ ratione utor, vivo, convenienter ago.
3. Adeo felix est Ruhnkenii conjectura, ἀλεξάντοιο π. ut pro sua venditare velle videatur Brunckius. Vid. illius Epist. Crit. ii. p.151.

Πολλάκῐ, Πολλακῐς. adv. sæpe.
πολλάκι μιν ξεινισσεν αρηΐφιλος Μενελαος. Γ. 232.
πολλάκις εν μεγαροισι καθημενος ἡμετεροισιν. δ. 101.
Syn. Πλειστακις, συχνακις, θαμα, θαμακις, θαμινά.—πολυ. [δηθακι,-κις. Opp.]

Πολλοδεκᾰκις. adv. multipliciter.
και πολλοδεκάκις, ὡς απολεῖσθε τημερον. Pac. 242.

*Πολλοστὸς, ἡ, όν. multesimus, multus.
—πολλοστῷ δ' ετει
εκ τῶν πολεμιων οικαδ' ἡκω; συγγενεῖς
καὶ φρατορας καὶ δημοτας εὑρὼν μολις,
εις τὸ κυλικεῖον εγραφην. Ζεὺς εστί μοι
ἑρκεῖος, εστι φρατοριος· τὰ τελη τελῶ. Cratinus junior ap. [Ath. p. 460. f.*

Πολος. polus.
—δοιὼ δὲ πολοι ανεχουσι καρηνα,
ουρεων ηλιβατων, κορυφαὶ χθονός· ᾗχί τ' αερθεὶς
ηελιος πρωτησιν ερευγεται ακτινεσσι. Apoll. 3. 161.
Syn. Σφαῖρα, ουρανος, κοσμος.
Epith. Αυτοελικτος, αργυρεος, αστεροεις, αστεροφοιτος, κλεινος, ἑπταζωνος, ορφναῖος, πολυμορφος, ὑψιμελαθρος, ὑψιμεσος, φλογυειδης, αστροχιτων. [δινωτος. Nonn.]

*Πολτος, ου. ὁ. puls.
ηδη παρεξει πυανιόν τε πολτον,
χιδρον τε λευκὸν, κηριναν τ' οπωραν. Alcman ap. Ath. p. 618.*

Πολυᾰγρος. qui multam capit prædam.
τὸν δὲ δι' αιγιαλων θὲς πολυαγροτερον. Zosim. An. ii. 452.

Πολυᾰϊξ, ᾱϊκος. ὁ ἡ. impetuosus.
αλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαϊκος πολεμοιο. A. 165.
Syn. Πολυορμητος, πολυκινητος, αστατος, θοῦρος, ιξαλος, βιαιος, φοιταλεος.

Πολυαιμονιδης. Patronym.
καὶ Πολυαιμονιδην Ἀμοπαονα, καὶ Μελανιππον. Θ. 275.

Πολυαιμων. sanguine abundans.
πολυαιμων, φονιος,-Αποκοπὰ κρατός. Æsch. Supp. 847.
Syn. Πολυαιμος, πολυαιματος, αἱμαλεος.

Πολυαινετος, Πολυαινος. multum laudatus.
—καὶ δορὸς-Πολυαινετον αλκᾷ. Heracl. 761.
ὦ Οδυσεῦ πολυαινε, δολων ᾶτ', ηδὲ πονοιο. Λ. 430.
Syn. Πολυεπαινος, πολυκληεις, πολυκλειτος, πολυκληϊστος, πολυφημος, κλυτοφημος, ερικυδης.—μυθολογος, φλυαρος.

Πολυαλγης. valde molestus.
θελγων ανθρωπων πολυαλγεα πηματα νουσων. Orp. H. 66. 2.

Πολυανδρος, Πολυᾱνωρ. viris frequens.
πολυανδρου δ' Ασιας θουριος αρχων. Pers. 73.
πολυανορι δ' εν ξενο-εντι θρονῳ— Iph. T. 1281.
Syn. Πολυανθρωπος, ευανωρ.

Πολυανθεμος, Πολυανθης. multos habens flores.
τὸν Ερωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μελπομαι βρυοντα μιτραις
πολυανθεμοις αειδων. Anac. 58.
ενθ' αναβὰς, ὅθι τε ἐριος ἦν πολυανθεος ὕλης. ξ. 353.
Syn. Ευανθεμος, ευανθης, πολυῤῥοδος, πολυῤῥυδης.

Πολυαρμᾰτος. currus multos habens.
τᾷ πολυαρματῳ αντιχαρεῖσα Θηβᾳ. Antig. 155.

Πολυαῤῥηκτος[4]. ες πολυαῤῥηκτον κακὸν ἡκομεν,— Theog. 817.

Πολυᾱρητος. multis votis exoptatus.
*Αυτολυκ', αυτὸς νῦν ονομ' εὕρεο, ὅ ττι κε θειης
παιδὸς παιδὶ φιλῳ·* πολυαρητος δέ τοι εστί. τ. 403.
Syn. Πολυποθητος, ποθεινος, πολυηρατος, πολυευκτος, πολυζηλωτος, πολυζηλος, πολυθεστος.

Πολυαρχος. multorum princeps.
—λεγοντι γὰρ Αιακόν
*μιν ὑπὸ ματροδοκοις γοναῖς φυτεῦσαι,
εμᾷ μὲν πολιαρχον ευωνυμῳ πατρᾳ,
Ἡρακλεες, σεο δὲ προπρεῶνα
μὲν ξεῖνον αδελφεόν τ'.—* Nem. 7. 123.
Syn. Πολυκοιρανος, πολυδυναμος.

*Πολυαστρᾰγᾰλος. ὁ ἡ. "multijugis talis ovium tessellatus." Apuleius ap. Jacobs. in l. c.

4. Vox nihili. Vulgo legitur in l. c. πολὺ ἄῤῥηκτον. Ruhnken. conj. ἄπρηκτον. Brunck. e Codd. restituit ἄῤῥητον.

θηκατο, καὶ μαστιν τὴν πολυαστραγαλον. Erycius, *An.* ii. 295.
Syn. Αστραγαλωτός.*

Πολυαστρος, Πολυαστερος. valde stellatus. Vid. Λεων.
αλλ' ου, τὸ Διὸς πολυαστρον ἑδος. Ion. 870.
Syn. Καταστερος, αστεροεις.

Πολυαυλαξ. multos habens sulcos.
Σωφρων ου πεδιον πολυαυλακος ειμ' ὁ γεραιὸς,
ουδὲ πολυγλευκον γειομόρος βοτρυος·
*αλλ' αροτρῳ βραχυβωλον επικνιζοντι χαρασσω
χερσον, καὶ βαιοῦ πιδακα ῥαγὸς εχω.
σοὶ νῦν εξ ολιγων ολιγη χαρις· ει δὲ διδοιης [ii.133.*
πλειονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, απαρξομεθα. Apollonid. *An.*
Syn. Μεγας, πλατυς.

Πολυαυξής. multum augescens.
ηὲ καὶ ασφοδελοιο νεον πολυαυξέα μοσχον. Nic. Th. 73.

Πολυαυχενος. multa habens colla. [*An.* ii. 475.
δευτερον, εν Λερνῃ πολυαυχενον ωλεσεν ὑδραν. Qu. *Smyrn.*
Syn. Πολυδειρας.

Πολυβατεια. *Ion.* Πουλυβ.
—πουλυβατειαν ἑλὼν τροχαλῳ ενὶ λιγδῳ. Nic. *Th. 589.

Πολῠβᾰτος. populo frequens.
πολυβατον οἵτ' αστεος ομφαλὸν θυοεντα. Pind. *fr.* Dithyr.

Πολῠβᾰφής. multum tinctus. [p. 67.*
ἁλιδονα σωματα πολυβαφῆ. Pers. 275.

Πολυβενθής. valde profundus.
οἱ δ' ὁτε δὴ λιμένος πολυβενθέος εντὸς ἱκοντο. A. 432.
Syn. Βαθυκυμων, βυσσηεις, βαθυς.

Πολυβολος[1]. ὦ βασιλεῦ χωρας τῆς πολυβολου—Eur. Fr.

Πολῠβος. Nom. Pr.
πορφυρεην, τὴν σφιν Πολυβος ποιησε δαΐφρων. θ. 373.

Πολυβοτειρα, Πολυβοσκος. ἡ. multorum altrix.
εξ ἱππων αποβαντες επὶ χθονα πουλυβοτειραν. Γ. 265.
πολυβοσκον γαῖαν ανθρω-ποισι,— Ol. 7. 115.

Πολῠβοτος. multis pascendis aptus.
—πολυβοτός τ' αιὼν βροτῶν. Sept. Th. 780.
Syn. Πολυφορος. ευκαρπος.

Πολῠβοτρυς. multas habens uvas.
*ου πᾶσαι βοσκονται ιαν βυσιν, ουθ' ἑνα χῶρον·
αλλ' αἱ μέν ῥα νεμονται επ' οχθαις αμφ' Ελισοῦντος,
αἱ δ' ἱερὸν θειοιο παρὰ ῥοον Αλφειοῖο,* [11.
αἱ δ' επὶ Βουπρασιον πολυβοτρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε. Theoc. 25.
Syn. Αμπελοεις.

Πολῠβουλος. valde prudens.
αἴ κεν μοι πολυβουλος Αθηνη κῦδος ορεξῃ. E. 260.
Syn. Ποικιλοβουλος, πολυφραδης, πολυφραδμων, πολυπαιπαλος, πολυγνωμων, πολυφρων, πολυμηχανος, εχεφρων, ιδρις, συνετος, πολυμητις.

Πολῠβουτης. multas habens boves.
εν δ' ανδρες ναιουσι πολυῤῥηνες, πολυβοῦται. I. 154.

Πολῠβροχος. multum madefactus. *sed in l. c.* ex multis laqueis compactus.
περιδεσμα δὲ, καὶ πολυβροχ' ἁμματων. Herc. F. 1035.

Πολῠβωλαξ. fertilis.
αλλ' ὁτ' αν ηπειρον πολυβωλακα— Ath. 1. 8.

Πολῠβωμος. aris frequens.
ω μεγαλη, πολυβωμε, πολυπτολι, πολλὰ φερουσα. Call. 4. 266.
Syn. Πολυναος.

Πολῠγᾰλακτος. lacte abundans.
ουθατα πασαων πουλυγαλακτοτατην. Crinag. *An.* ii. 147.

1. Ad conjecturas sæpe adactus sum, ubi voces a Morello adhibitæ in Lexicographis desunt, aut ubi Scriptorum loca, unde exempla desumserit, penitus me effugerunt. Hujusmodi conjecturas nonnunquam in opus admisi: nonnunquam, prudenter magis an timide, nescio, eas omisi: sed de talibus lectorem semper monere infinitus esset, et quidem inutilis labor.— Cum πολυβολος mihi visa esset apud Græcos plane hospes, neque in l. l. sensum aliquem idoneum præstaret, in mentem venit, πολύολβος, et Euripidis *Archelai* frag. xxxiii. recte me hariolatum fuisse ostendit. Unde tam gravis error venisset, primum incertus hæsi: tandem vidi mendosissimam scripturam Dionys. Halicarn. exemplaria invasisse, donec a Valckenaerio esset sublata.

Πολῠγᾰμος. cui multæ sunt nuptiæ.
πουλυγαμον, τεκνοισιν επωδυνον— Man. 5. 268.

Πολῠγηθής. multum lætitiæ adferens.
αλλ' ὁτε δὴ μισθοῖο τελος πολυγηθεες Ὥραι. Φ. 450.
Syn. Πολυχαρης.

Πολῠγηρως. vivax, annosus. [ii. 234.
λιμον οἰζυρην απαμυνομενη πολυγηρως—Νικὼ,—Philipp. *An.*

Πολυγλευκος. musto abundans. Vid. ad v. Πολυαυλαξ.

Πολυγληνος. multos habens oculos.
οἷα πολυγληνον βουκόλον Ιναχιης. Paul. Silent. *An.* iii. 77.
Syn. Πολυοφθαλμος, πολυομματος, πολυδερκης, οφθαλμιος.

Πολυγλωσσος. multas habens linguas.
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλωσσου δρυός. Trach. 1184.
Syn. Πολυφραδης, πολυλογος, πολυλαλος. πολυρημων.

Πολυγλωχῖν. angulosus.
*καπνειων ελαφοιο πολυγλωχινα κεραιην. Nic. Th. 36.
τῆς μὲν πρὸς βορεην ολοὴ ναυτῃσι κελευθος,
στεινή τε, σκολιή τε καὶ ασχετος· ἧχι θαλασσα
συρομενη, μακρῇσι περιβρεμεται σπιλαδεσσιν,
Αονιῳ τμηθεῖσα* πολυγλωχινι σιδηρῳ. Dion. 473.

Πολυγναμπτος. qui variis modis flectitur.
*χὰ στιβας εσσεῖται πεπυκασμενα εστ' επὶ πᾶχυν [68.
κνυζᾳ τ', ασφοδελῳ τε,* πολυγναμπτῳ τε σελινῳ. Theoc. 7.
Syn. Ευκαμπης, ευτρεπτος, ευγναμπτος, πολυκαμπης, πολυκαμπτος.

Πολυγνωτος. valde notus.
ἑπεται δὲ, Θειαῖε, μα-
τρωων πολυγνωτον γενος ὑμετερων,
εναγων τιμὰ Χαριτεσσί τε καὶ
σὺν Τυνδαριδαις θαμάκις. Nem. 10. 69.
Syn. Πολυφατος, πολυαινετος, ευγνωστος.

Πολῠγομφος. multis clavis compactus.
τοσσον τοι νηῶν γε πεπειραμαι πολυγομφων. Hes. ε. 658.

Πολῠγονον. herba. *Lat.* sanguinaria.
ἢ μὴν πουλυγονοιο τοτε βλαστηματ' αρηξοι. Nic. Al. 264.

Πολῠγονος. abundans fetu.
προνομα δὲ βοτὰ τῶς πολυγονα τελεθοι. Æsch. Supp. 700.
Syn. Πολυφορος, πολυκαρπος.

Πολῠγωνος. multangulus. Vid. ad v. Ονωνις.

Πολῠδαιδᾰλος. multo artificio elaboratus.
καὶ διὰ θωρηκος πολυδαιδαλου ηρηρειστο. Γ. 358.
*εἵματα μὲν δὴ ξεινῳ εὔξεστῃ ενὶ χηλῷ
κεῖται,* καὶ χρυσὸς πολυδαιδαλος, κ. λ.— ν. 10.
Syn. Ευποιητος, πολυκατασκευαστος, πολυκοσμος, ποικιλος.

Πολῠδαιμων. valde divinus.
—ὦ πολυδαῖμον,-Ευβουλ'— Orph. H. 17. 11.

Πολῠδᾰκρῠς, Πολῠδακρῡτος, Πουλῠδᾰκρυς. multarum lacrymarum auctor.
οἱ πρὶν επ' αλληλοισι φερον πολυδακρυν Αρηα. Γ. 132.
αργαλεη, πολυδακρυς· εγειρε δὲ νεῖκος Αθηνη. P. 544.
στὰς δ' απανευθε μαχης πολυδακρῡτου[2], εντε' αμειβεν. P. 192.
Ιλιον εισαγαγών· πολυδακρῡτος δέ τοι εσται. Ω. 620.
Syn. Αριδακρυς, αριδακρυος. δακρυοεις, αιολοδακρυς. πολυθρηνος.
*Phr. a. Ουκ ἧσσον ευδακρυτά μοι λεγεις ταδε
ει τῆσδε χωρας μηποτε ψαυσει ποδί.
b. κἀμοὶ προσεστη καρδιας κλυδωνιον
χολῆς, επαισθην δ' ὡς διανταιῳ βελει·
εξ ομματων δὲ διψιοι πιπτουσί μοι
σταγόνες αφραστοι δυσχιμον πλημμυριδος,
πλοκαμον ιδουσῃ τονδε·— Choëph. 179.*

Πολῠδαμας. *poët.* Πουλῡδᾰμας. Nom. Pr.
Πουλυδαμαντος ἑταῖρον, αγανοῦ Πανθοΐδαο. O. 446.
Epith. Αμυμων, αμωμητος, αγαπηνωρ, εγχεσπαλος, ευμελιης, πεπνυμενος, σαοφρων.
Phr. Πουλυδαμα, συ μενεσσι φυγοπτολεμος και αναλκις. Cal.

2. "Vitiatur metrum in πολυδακρύτου, nam υ producitur ut alia ex " δακρύω. Vid. Ω. 620. Od. τ. 213. 251. φ. 57. In Ven. editur πολυ- " δακρύου. Est emendandum πολυδάκρυος. Sic infr. 544. ὑσμίνη πολύ- " δακρυς. Monuit quoque Bentleius." Heyn. in loc.

Πολυδαμνᾶ[1]. femina nobilis Ægyptiaca.
εσθλὰ, τά οἱ Πολυδαμνα πορεν Θῶνος παρακοιτις. δ. 228.
Πολυδεγμων. amplus, capax.
τεινει πρὸς αἴθραν κρᾶτα πολυδεγμων λοφος. Lyc. 700.
SYN. Πολυχανδης, ευρυχωρος.
Πολυδειρᾶς. cacuminosus.
ακροτατη κορυφῇ πολυδειράδος Ουλυμποιο. Α. 499.
SYN. Πολυαυχενος.
*Πολυδεκτης. rector ins. quæ Seriphus vocatur, et ubi educatus est Perseus.
λυγρόν τ᾽ ερανον Πολυδεκτᾳ
θῆκε ματρός τ᾽ εμπεδον
δουλοσυναν τό τ᾽ αναγκαῖον λεχος,
ευπαραου κρᾶτα συλασαις Μεδοισας. Pyth. 12. 25.*
Πολυδενδρεος. abundans arboribus.
καί μοι κῆπον εχει πολυδενδρεον· οφρα ταχιστα. δ. 737.
SYN. Πολυδενδρος, ευδενδρος, καταδενδρος, δενδροφορος.
Πολυδερκής. multos intuens.
οφθαλμοῖσιν ιδοντο φαος πολυδερκέος Ηοῦς. Hes. θ. 451.
SYN. Πανδερκης, πολυγληνος, ευστοχος.
Πολυδεσμος. multis ligatus vinculis.
αλλ᾽ ὀγ᾽ επὶ σχεδιης πολυδεσμου πηματα πασχων. ε. 33.
SYN. Πολυγομφος.
Πολυδευκης. Pollux.
Καστορά θ᾽ ἱπποδαμον, καὶ πὺξ αγαθὸν Πολυδευκεα. Γ. 237.
EPITH. Αμωμητος, αεθλοφορος, ανικητος, δῖος, κρατερος, πυκτης, οινωπος, φοβερος.
PHR. Καστορα καὶ Πολυδευκε᾽ αειδεο, Μοῦσα λιγεια,
Τυνδαριδας, οἳ Ζηνὸς Ολυμπιου εξεγενοντο,
τοὺς ὑπὸ Ταϋγετου κορυφῆς τεκε ποτνια Ληδη.
—Τυνδαριδαι, ταχεων επιβητορες ἵππων. Hom.
*τοὺς αμφω ζωοὺς κατεχει φυσιζοος αἶα·
οἱ καὶ νερθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς εχοντες,
αλλοτε μὲν ζωουσ᾽ ἑτερημεροι, αλλοτε δ᾽ αὖτε
τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελογχασ᾽, ἶσα θεοῖσι. λ. 300.*
διογενης πρῶτος Λακεδαιμονιος Πολυδευκης. Opp.
Πολυδινης. multum motus.
ἁ μὲν, αραχναιοιο μιτου πολυδινεα λατριν. Archias, *An*.ii.94.
Πολυδιψιος. multum siticulosus.
καί κεν ελεγχιστος πολυδιψιον Αργος ἱκοιμην. Δ. 171.
SYN. Διψαλεος. ευνδρος.—πολυποθητος.
Πολυδονος. ὁ ἡ. qui multum agitatur.
σοὶ πρῶτον, Ιοῖ, πολυδονον πλανην φρασω. Prom. 787.
SYN. Πολυταραχος.
Πολυδρυμος. vagus, errabundus.
πολυδρομου φυγᾶς οφελος ειτι μοι. Æsch. Supp. 732.
*Πολυδροσος, ου. ὁ ἡ. rore, vel succo, abundans.
Κεκροπὶ ῥαῖνε λαγυνε πολυδροσον ικμάδα Βακχου. Posidipp. [*An*.ii.48.*
Πολυδωρη. filia Pelei, soror Achillis.
τὸν τεκε Πηλῆος θυγατηρ καλὴ Πολυδωρη
Σπερχειῷ ακαμαντι, γυνὴ θεῷ ευνηθεῖσα. Π. 175.
Πολυδωρος. filius Priami e pellice Λαοθόη[2].
Ἑκτωρ δ᾽, ὡς ενοησε κασιγνητον Πολυδωρον. Υ. 419.
EPITH. Θεηγενης, αντιθεος, Πριαμιδης.
PHR. Πολλοῖς διαυλοις κυματων φορουμενος
ακλαυστος, αταφος— Eur.
Πολυδωρος. multa donans.
ενθ᾽ αλοχος πολυδωρος εναντιη ἦλθε θεουσα. Ζ. 394.
Πολυεθνης. populosus.
ανθρωπων δ᾽ ολιγοδρανεων πολυεθνεα φυτλην. Orph. 428.
Πολυειδης. multiplex.
ἡ λοχιαις ωδῖσι κυεις καρπὸν πολυειδῆ. Orph. H. 25. 5.
SYN. Πολυμερης, πολυτροπος, παμποικιλος, παντομιγης, πολυμορφος. πολυαριθμος. πολυτελης. πολυχοος.
Πολυειδος. princeps Trojanus.
τοὺς μὲν εασ᾽, ὁ δ᾽ Αβαντα μετῴχετο, καὶ Πολυειδον. Ε. 148.
Πολυελικτος. multis voluminibus tortus; multiplex.
πολυελικτον αδοναν. Phœn. 325.
SYN. Πολυπλεκτος, ποικιλος.
Πολυεργος, Πολυεργης. multi operis homo. Vid. Φυτοσκαφος.
τοῦτ᾽ οστοῦν φωτὸς πολυεργέος.—Serapis, *An*. ii. 291.
SYN. Πολυπραγμων, περιεργος, επιπονος, φιλοπονος, δυσεργης, φιλεργος, καματωδης, ανυσιεργος, πολυμοχθος.
Πολυετής. annosus. *item*, post multos annos.
ἥκοι σὺν αλοχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος. Orest. 473.
SYN. Πολυετηρος, πολυενος, γηραιος, μακροβιος, πολυχρονιος.
Πολυευκτος. multum optatus.
ὁ πᾶσι φιλος καὶ-Πολυευκτος ολβος. Eumen. 540.
SYN. Πολυποθητος, πολυαρητος, πολυσεπτος, τιμιος.
Πολυζηλος, Πολυζηλωτος. multo studio expetendus, vel æmulandus.
ταχ᾽ ες δομους σοὺς τὸν πολυζηλον ποσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κρατει νικηφορῳ. Trach. 185.
καί μοι πολυζηλωτος αεὶ
ξυν θεοῖσι φοιτᾷ. Hippol. 169.
SYN. Πολυαρητος.—επιφθονος.—πολυσεπτος. τιμιος.
Πολυζυγος. habens multa transtra.
ασχαλαα παρὰ νηὶ πολυζυγῳ, ἥνπερ αελλαι. Β. 293.
SYN. Πολυκαθεδρος, πολυκληϊς.
Πολυζωος. ὁ ἡ.* *interpr.* per animalia variegatus.
ἢν δέ τ᾽ εναλλαξωσι σεληναιη μὲν επ᾽ αῤῥεν,
ηελιος δ᾽ επὶ θῆλυ* πολυζῳοισιν επ᾽ αστροις. Man. 4. 515.
Πολυηγόρος. multiloquus.
αἶψα δ᾽ επιθρωσκουσα θεεν πολυηγόρος Αργώ. Orp. 487.
Πολυηρᾶτος. peroptabilis. Vid. Πολυαρητος.
αλλ᾽ ὁ μὲν εν Θηβῃ πολυηρατῳ αλγεα πασχων. λ. 274.
Πολυηχης, Πολυηχητος. multum sonans.
ὡς δ᾽ ὁτ᾽ εν αιγιαλῳ πολυηχεϊ κῦμα θαλασσης. Δ. 422.
πολυαχητος δ᾽ εἵπετο κῶμος. Alcest. 928.
SYN. Πολυταραχος, πολυθροος, πολυσμαραγος, εριβρομος, ηχηεις, πολυφωνος, πολυκελαδος, πολυῤῥαθαγος, πολυῤῥοιβδητος, πολυῤῥοιζος, πολυστροβος, πολυσφαραγος.
*Πολυθαητος, ον. spectabilis, admirabilis.
εν πολυθαητῳ τεμενει Διὸς ὑψιμεδοντος. Ep. αδ. 181.*
Πολυθαλμιος. almus. Vid. Ὑγιεια.
Πολυθαρσης. audax.
ει γὰρ νῦν Τρωεσσι μενος πολυθαρσὲς ενειη. Ρ. 156.
SYN. Ευθαρσης, παντολμος, ταλασιφρων, πολυτλημων.
Πολυθεος. qui multos deos colit.
μηδ᾽ ιδῃς μ᾽ εξ ἑδρᾶν
πολυθεων ῥυσιασθεῖσαν— Æsch. Suppl. 430.
Πολυθερσιδης. filius Polythersis.
ὦ Πολυθερσιδη[3] φιλοκερτομε, μηποτε παμπαν. χ. 287.
Πολυθεστος. multum desideratus. Vid. Πολυαρητος.
τεκνον, ελιννυσον, τεκνον πολυθεστε τοκεῦσι. Call. 6. 48.
Πολυθηρος. multas habens feras.
ὦ ζαθεων πεταλων πολυθηροτατον ναπος Αρτεμιδος χιονοτρόφον ομμα Κιθαιρων. Phœn. [818.
Πολυθρεμμων. multa alens pecora.
—ὁ μεγας καὶ πολυθρεμμων-Νεῖλος— Pers. 33.
SYN. Πολυθρεμματος, πολυτροφος, πολυβοτος, πολυῤῥην, πολυμηλος, ευμηλος.—πολυαρχος.
*Πολυθρεπτος, ου. ὁ ἡ. multos alens. [470.
Ἑλλάδος αμητῆρα πολυθρεπτοιο τιθηνης. Christod. *An*. ii.
Πολυθρηνητος, ου. ὁ ἡ. multum deflendus; *vel etiam, active,* multum deflens.
τῆς πολυθρηνητου λυπεῖ δ᾽ εμὲ, καὶ τεθνεῶτα*
μητρὸς Πωλιττης πενθος αεξομενον. Ep. αδ. 651.
Πολυθρηνος. luctuosus.
παμπροσθη[4] πολυθρηνον αιῶν᾽ αμφὶ πολιτᾶν
μελεον αἷμ᾽ ανατλᾶσα. Agam. 723.

1. Alii minus bene id pro epitheto habent ad *φάρμακα, τὰ πολλοὺς δαμάζοντα*. Vid. Schol. et Damm.
2. "Recentiores, e. c. Euripides et Virgilius, etiam alium Polydorum, Priami et Hecubæ filium, narrant, Ovid. Metam. xiii. 429 —575. quem Homerus ignorat. Tragici Græci ejusmodi personas finxerunt." Damm.
3. Quamobrem hoc patronymicum penultimam producat, ingenue fateor me non perspicere. *Nil agit exemplum, litem quod lite resolvit;*—sed vide nott. ad vv. Λακρατίδης. Πολυχαρίδης. An legend. Πολυθερσιάδη, qs. a Πολυθερσεύς?
4. Vox obelo non notatur a Porsono. Recte tamen Butlerus vitium latere suspicatur: conjicit itaque, παμπλήθει *omnino, funditus.*

Syn. Πολυδακρυς, πολυδακρυτος, πολυκωκυτος, πολυπενθης, βαρυπενθης, επικλαυτος, ερικλαυτος, πολυκηδης, πολυκλαυτος, πολυστονος, πολυπαθης.

•Πολύθριξ, τρῖχος. ὁ ἡ. crinitus. [12.
ἡ πολυθριξ ουλας ανεθηκατο παρθένος Ἱππη. Antip. Sid.-*An.* ii.

Πολύθριπτον. το. *ut videtur*, pro Πολυτρ[1]. nomen unguenti.
εν δε τριτην μοῖραν ῥυδεον χοὸς, ἥν τε θυωροὶ
πρωτην μεσσατιην τε πολυτριπτον καλεουσιν. Nic. Th. 103.*

Πολύθρονος, ου. ὁ ἡ. multa habens remedia. Vid. not. ad v. Πολυχνοος. Syn. Πολυφαρμακος.

Πολύθροος. multisonorus. Vid. Πολυηχης.
ορθρον ὑπὸ σκιοεντα πολυθροος ηλυθε φημη. Tryph. 230.

Πολύθρυλλητος. multum celebratus. *Sibyll. l.* 3.
τῆς πολυθρυλλητου καλλεα φαντασιης; Rufin. *An.* ii. 398.
Syn. Πολυθρους, πολυαινετος. ονομαστοτατος.

Πολύθύτος. ubi multæ cadunt victimæ.
μελλοντι δ' αυτῷ πολυθυτους τευχειν σφαγάς. Trach. 769.

Πολυιδμοσυνη. magna prudentia.
ὁσσον ὁδε φρεσὶν ἧς καὶ πολυιδμοσυνῃ. Epig.

Πολυΐδμων. valde sciens. Vid. Πολυιδρις.
μυρια κεῖθι μαγοισι πορων πολυΐδμοσι δῶρα. Lith. 691.

Πολυΐδος[2], *aut etiam*, Πολυειδος. filius Cœrani, vates insignis, notus revocato in vitam Glauco Minois II. filio. (Hinc Euripidis *Glauci*, sive *Polyidi*, argumentum.) Eodem usus erat somnii de Pegaso domando interprete Bellerophon ap. Pind. Olymp. 13. 105.
πολλάκι γάρ οἱ εειπε γερων αγαθὸς Πολυΐδος,
*νουσῳ ὑπ' αργαλεῃ φθισθαι οἷς εν μεγαροισιν,
ἢ μετ' Αχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρωεσσι δαμῆναι. N. 666.
Syn. Κοιρανιδας. (*Dor.*)*

Πολυΐδρια, Πολυΐδρεια. multa scientia.
ουκ εα ειπεμεναι, πολυϊδρειῃσι νοοιο. ψ. 77.
Syn. Πολυπειρια, δαημοσυνη, πολυφροσυνη, πολυμαθημοσυνη.

Πολυΐδρις, Πολυιστωρ. multiscius.
*μαῖα φιλη, χαλεπόν σε θεῶν αιειγενεταων
δηνεα ειρυσθαι,* μαλα περ πολυΐδριν εουσαν. ib. 81.
ελθετ' επ' ευιερον τελετῆς πολυΐστορας αθλους. Orp. H. 6. 12.
Syn. Πολυπειρος, εμπειρος, επιστημων, δαημων, πολυΐδμων, πολυμαθης, πολυγνωμων. πολυγραμματος, πολυειδημων, πολυμουσος, πολυσκεπτος.

Πολυΐππος. multos habens equos.
τοῖσι δ' επ' Αδμητοιο παῖς πολυΐππυς ανεστη. Tryph. 169.
Syn. Ευιππος.

Πολυΐχθυος, Πολυΐχθυς. piscosus.
ἡ εις οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον αὖτις ορουσει. Hom. Ap. 417.
Syn. Πολυκητης, ιχθυοτροφος.

Πολυκαγκής. multum aridus.
τὼ δ' επεὶ οὖν πινοντ' αφετην πολυκαγκέα διψαν. Λ. 641.
Syn. Καταξηρος, πολυξηρος.

Πολυκαής. ardens, æstuosus.
—καὶ εν πολυκαεῖ ογκῳ-Ενστη,— Leon. *Tar.*-*An.* i. 237.

Πολύκαμμορος. valde miser. [*Sid.*-*ib.* ii. 20.
ουδὲ γὰρ ουδ' ιχνος, πολυκαμμορε, σεῖο λελειπται. Antip.

*Πολύκαμπής, έος. ὁ ἡ. multos habens flexus; curvus.
—επεὶ ταχ' οἱ ἁ πολυκαμπὴς-Ιξυς— Phanias, *An.* ii. 53.*

Πολύκάνης. Vid. Πολυκτονος.
—ιὼ προπυργοι θυσιαι πατρὸς
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονομων— Agam. 1178.

Πολύκāπνος. fumo abundans.
μή σ' αιθαλωσῃ πολυκαπνον στεγος πεπλους. Eur. El. 1140.
Syn. Ψολοεις, καπνωδης.

Πολύκαρπος. fructu abundans.
ενθα δέ οἱ πολυκαρπος αλωὴ ερρίζωται. η. 122.
Syn. Ευκαρπος, ευγειος, καρποφορος, πολυγονος, πολυτοκος.

Πολύκαστη. filia Nestoris.
τοφρα δὲ Τηλεμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκαστη. γ. 464.

Πολύκερδεια. magna astutia.
αυτὰρ ὁ ἣν αλοχον πολυκερδειῃσιν ανωγε. ω. 166.
Syn. Πανουργια, μεθοδεια.

Πολυκερδής. valde astutus.
αιεὶ ενὶ στηθεσσι νοον πολυκερδέα νωμῶν. N. 255.
Syn. Δολομητις, ποικιλοφρων, κερδαλεος.—πανοῦργος.

Πολύκερως. multa habens cornua.
ενθ' εισπεσὼν εκειρε πολυκερων φονον. Aj. 55.
Syn. Ευκερως, κερατηφορος.

Πολύκεστος. multum acu pictus.
αγχε δέ μιν πολυκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Γ. 371.
Syn. Πολυκεντητος, πολυῤῥαφος, ποικιλος.

Πολύκηδής. multum mœroris habens.
ει δ', αγε τοι καὶ νοστον εμὸν πολυκηδέ' ενισπω. ι. 37.
Syn. Πολυμεριμνος, πολυμερμερος. πολυθρηνος. πολυφροντις, πολυφροντιστος.

Πολύκητης. magnis piscibus abundans. Vid. Πολυιχθυος.
ου γάρ τις δηΐων πολυκητεα Νεῖλον επεμβας. Theoc. 17. 98.

Πολύκλαυστος, *potius* Πολυκλαυτος. multum defletus. Vid. Πολυθρηνος.
αυτοῦ τῇδε μενοντα πολυκλαυτῳ επὶ τυμβῳ. Hom. xxxvi.

Πολύκλειστος. bene clausus.
παρθενικὴν δὲ φυλασσε πολυκλειστοις θαλαμοισι. Phoc. 203.

Πολύκλειτος. valde celeber.
εξ οὗ πολυκλειτον καθ' Ἑλ-
λανας γενος Ιαμιδᾶν. Olymp. 6. 120.

Πολύκληεις, ηεσσα, ῆεν. idem.
σεῖο πολυκληεντα τυπον στῆσαν, Χαιρωνεῦ. Agath. *An.* iii. 46.

Πολύκληΐς. multis transtris instructus. Vid. Πολυζυγος.
καὶ φευγειν σὺν νηυσὶ πολυκληῗσι κελευσω. B. 74.

Πολύκληρος. cui multa obvenit hæreditas.
ηγαγομην δὲ γυναῖκα πολυκληρων ανθρωπων. ξ. 211.

Πολύκλητος. e multis locis evocatus.
αλλὰ γλῶσσ' εμεμικτο, πολυκλητοι δ' εσαν ανδρες. Δ. 438.

Πολύκλινής. cum multis lectum socians.
και δε συνευνοι τῶνδε πολυκλινέες τελεθουσιν. Man. 3. 332.

Πολύκλυστος. undis agitatus.
νῆσος επειτά τις εστὶ πολυκλυστῳ ενι ποντῳ. δ. 354.
Syn. Πολυφλοισβος, πολυκυμων, πολυταραχος.

Πολύκμητος. multum elaboratus.
χαλκός τε, χρυσός τε, πολυκμητός τε σιδηρος. Z. 48.
αλλ' αρ' επ' ουδοῦ ἷζε πολυκμητου θαλαμοιο. δ. 718.
Syn. Πολυδαιδαλος, πολυκαματος, κμητος, τυκτος.

Πολύκνημος. multos habens colles.
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολυκνημόν τ' Ετεωνόν. B. 497.
Syn. Ὑλωδης, δρυμωδης.

Πολύκνισσος. multo nidore fumans. Vid. ad v. Πολιοῦχος.
Syn. Πυλυοδμος. πολυπνοος.

Πολύκοινος. multis communis.
*οφελε προτερον αιθέρα δῦναι
μεγαν, ἢ* τὸν πολυκοινον Ἅιδαν. Aj. 1212.
τὰν πολυκοινον ανεδεξ-
ατ' αγγελιαν,— Pyth. 2. 77. Syn. Παγκοινος.

Πολύκοιρāνιη. multorum imperium.
ουκ αγαθὸν πολυκοιρανιη· εἷς κοιρανος εστω. B. 204.

Πολύκοιρāνος. multorum rex. Vid. Πολυαρχος.
κυδιστ' Αχαιῶν, Ατρεως
πολυκοιρανε, μανθανε, παῖ. Ran. 1302. (1269. B.)

Πολύκολυμβοι, *dicuntur* cantilenæ, quas ranæ subinde canunt natantes.
—χαιροντες ᾠδῆς-Πολυκολυμβοις μελεσιν. ib. 247.

Πολύκρāνος, Πολύκāρηνος. multa habens capita.
—ἢ πολυκρανός γ' ιδεῖν-Δρακων,— Bacch. 1015.
*Γηρυονην, κλυτὰ μῆλα, μεγαν πονον Αυγειαο,
πωλους, Ἱππολυτην,* πουλυκαρηνον οφιν. Ep. αδ. 282.
Τυφως Κιλιξ πολυκαρανος[3]— Pyth. 8.

Πολύκρāτης. potentissimus.
ιδετε πολυκρατεῖς αραὶ φθιμενων. Choëph. 404.
Syn. Ευρυσθενης, ερισθενης, παγκρατης, πολυδυναμος.

1. Hanc conjecturam firmavit Schneider. cujus contextus habet πολύτριπτον.
2. Penult. hujus nominis bis breviavit Sophocles. Vid. frag. *Dramatis cognominis* ap Brunck.

3. Hæc nimirum lectio est edit. Rom. pro qua cum Schmidio legendum ἑκατόγκρανος. Vid. Heyn. ad Pyth. 8. 20.

Πολῠκρῖτος. concretus.
 βαινει γὰρ ταδε θεῖα πολυκριτα σαῖσιν εφετμαῖς. Orph. H. [10. 18.
Πολῠκρεκτος. canorus.
 —σὺ δὲ παντα πολον κιθαρῃ πολυκρεκτῳ-'Αρμοζεις—ib. 33. 16.
Πολῠκροτος. multis plausibus resonans. *ep.* Panis.
 *εκ δ' ετελεσσε γαμον θαλερόν· τεκε δ' ἐν μεγαροισιν
 'Ερμειῃ φιλον υἱὸν, αφαρ τερατωπὸν ιδεσθαι,
 αιγιποδην, δικερωτα,* πολυκροτον, ἡδυγελωτα. Hom. xviii. 35.
Πολῠκρουνος. multas scaturigines habens.
 καλὰ πολυκρουνων εκπρορεει στοματων. Marian. *An.* ii. 512.
Πολυκτεᾶνος, Πουλυκτεανος, Πολυκτημων, Πολυκτητος. multarum possessionum dominus. [35.
 —πολυχρυσος γὰρ Απολλων,-Καί τε πολυκτεανος—Call. 2.
 —ὅς ρ' ενὶ Παισῷ-Ναῖε πολυκτημων, πολυλήϊος·—E. 613.
 —πολυκτητων τε δομων μετοχος. Androm. 768.
 Syn. Πολυμηλος, αφνειος, πολυκληρος, πολυῤῥην, πολυπᾶμων, πολυλήϊος, πλουσιος, πολυολβος, πολυπρυβατος, πολυχρηματος, πολυχρημων.
Πολυκτῖτος, ου. ὁ ἡ. varia fingens. Vid. ad v. Φυσις.
Πολυκτόνος. qui multos interficit.
 τῶν πολυκτονων γὰρ-Ουκ ασκοποι θεοί. Agam. 468.
 Syn. Πολυκανης, πολυῤῥαιστος, πολυφθορος.
Πολυκτοριδης. patronym.
 εκ δ' αρα Πεισανδροιο, Πολυκτοριδαο ανακτος. σ. 298.
Πολυκτωρ. Nom. Pr.
 Μυρμιδονων δ' ἐξ ειμι, πατὴρ δέ μοι εστὶ Πολυκτωρ. Ω. 397.
Πολῠκῠδης. valde gloriosus.
 —τιμὴν πολυκυδέος αρχῆς. Dolsc.
Πολῠκῠδιστος. longe gloriosissimus.
 τὰν πολυκυδιστον μναμονα θεσμοσυνας. Agath. *An.* iii. 66.
Πολυκωθων. bibacissimus.
 τοῦ πολυκωθωνος τοῦτ' ηριον Αρκαδιωνος. Epig. ap. Ath.
Πολῠκωκῦτος. luctuosus. Vid. Πολυθρηνος. [p. 436. d.
 βῆς πολυκωκυτους εις Αΐδαο δομους. Theog. 244.
Πολῠκωμος. comessationibus abundans.
 στυγεω μαχας παροινους
 πολυκωμους κατὰ δαῖτας. Anac. 42. 13.
Πολῠκωπος. multos habens remos.
 —μὴ-Σταιη πολυκωπον οχημα ναὸς αυτῷ. Trach. 668.
Πολῠλήϊος. multas habens segetes. Vid. Πολυθρεμμων.
*Πολυλλῖθος. ὁ ἡ. lapidibus abundans. [*An.* ii. 255.*
 'Ηρακλεες, Τρηχῖνα πολυλλιθον, ὅς τε καὶ Οιτην. Dionys.
Πολυλλιστος, Πολυλλῖτος. multum precibus petitus.
 κλῦθι, αναξ, ὅστ' εσσι· πολυλλιστον δέ σ' ἱκανω. ε. 445.
 Αστεριη πολυβωμε, πολυλλιτε,— Call. 4. 316.
 Syn. Προσικτωρ.—πολυσεπτος, πολυλιτανευτος.
Πολῠμᾶθης. qui multa didicit. Vid. Πολυϊδρις.
 ανδρῶν παροντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν. Vesp. 1170.
Πολῠμᾶθημοσῦνη. scientia multifaria.
 πουλυμαθημοσυνη, τῆς ου κενεωτερον ουδέν. Hippon, *Atheus*, [ap. Ath. p. 610. b.
Πολυμεδιμνος. frugifer.
 Δαματερ, μεγα χαῖρε, πολυμορφε[1], πουλυμεδιμνε. Call. 6. 2.
Πολυμεθης. multum ebrius.
 πουλυμεθεῖς, χαιροιτε. τὸ δ' ὁπποσον ἡδὺ ποθῆναι,
 μετρον εμοὶ πασης αρκιον ευφροσυνης. Onest. *An.* ii. 290.
Πολυμελᾶθρος. multa habens atria, seu cubicula.
 —πουλυμελαθρος πανδοκος αυλή. Nonn.
Πολῠμερὴς, έος. ὁ ἡ. in multas partes divisus.
 οὗτος ὁ πουλυμερὴς εἷς ἦν ποτε.— Philipp. *An.* ii. 230.*
Πολῠμέτρος. amplus.
 οὗτός ποτ', εκ γῆς πολυμετρον λαβὼν σταχυν. Eur. Fr. Mel.
*Πολῠμηκᾶδες — αἶγες. *Epig. ined. ap. Jacobs.**
Πολῠμηκετος, Πολυμηκης. prælongus.
 —παλαμησι λαβὼν πολυμηκετον αορ. Cal.
Πολῠμηλη. Nom. Pr.
 παρθενιος, τὸν ετικτε χορῷ καλὴ Πολυμηλη,
 Φυλαντος θυγατηρ· τῆς δὲ κρατὺς Αργειφοντης
 ηρασατ',— Π. 180.

1. Insignis error aut Morelli ipsius aut typographi. Repone ocius πολυτρόφε.

Πολῠμηλος. *adj.* pecorosus. 2. Nom. Pr. nobilis Lycii.
 1. οἱ Φενεον τ' ενεμοντο, και Ορχομενον πολυμηλον. B. 605.
 2. Ιφεα τ', Ευϊππον τε, και Αργεαδην Πολυμηλον. Π. 417.
Πολῠμηλος. pecorosus. Vid. Πολυθρεμμων.
 οἱ Φενεόν τ' ενεμοντο, καὶ Ορχομενὸν πολυμηλον. B. 605.
Πολῠμηνῐς. iracundus; *vel*, iram et dolorem perpessus.
 ὤ μοι εγὼ πολυμηνις, εχων διχολωτον αναγκην. Pallad. *An.*
Πολῠμηστωρ. Chersonesi Thraciæ rex. [ii. 408.
 προς ανδρ', ὃς αρχει τῆσδε Πολυμηστωρ χθονός. Hecub. 771.
 Pier. 'Ος τὴν αριστην Χεῤῥονησιαν πλακα (759. P.)
 σπειρει, φιλιππον λαὸν ευθυνων δορί.
 Θρηΐκιος ἱπποτης,— ανοσιωτατος. Eur.
Πολῠμητης, Πολυμητις, Πολυμητος. valde prudens.
 εἶδεν αγων· εν δ' αρχὸς εβη πολυμητις Οδυσσεύς. A. 311.
 αλλὰ πολυμητοιο λαχὼν πρεσβήϊα τεχνης. Ep. *An.* iii. 135.
 Syn. Πολυβουλος, αιολομητις, μητιετης, πολυμυθος. πολυφρων, περισσοφρων, απατηλιος, προμηθης.
Πολῠμηχᾰνῐα. multorum machinatrix solertia.
 καὶ Κιρκης κατελεξε δολον, πολυμηχανιην τε. ψ. 321.
 Syn. Ευμηχανια.—πολυπλοκια.
Πολῠμηχᾰνος. valde artificiosus.
 φρασσεται ὥς κε νεηται, επεὶ πολυμηχανός εστιν. α. 205.
 Syn. Πολυβουλος, πολυτεχνος, πολυπαιπαλος, μηχανοῤῥαφος, πανοῦργος, αλωπηξ, σοφιστης.
Πολῠμῐγης. ex multis mistus. 2. varius.
 κρουνοὶ, καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκαδων. Plato, *An.* i. 171.
Πολῠμικτος. idem. Vid. Φυσις.
Πολῠμισθος. qui multâ mercede conducitur.
 —Σθενελαϊδα τὴν πολυμισθον. Ep. l. 7.[2]
Πολῠμῖτος. multis liciis textus.
 *μητι τλῆς τὰν ἱκετιν
 εισιδεῖν απὸ βρετεων (disyll. *Vid. Burn.*)
 βιᾳ δικας-Αγομεναν ἱππηδὸν, [424. P.
 αμπυκων*-Πολυμιτων, πεπλων τ' επιλαβὰς εμῶν. Æsc. Supp.
Πολυμνηστος. ὁ. *infamis quidam, *a quo* Πολυμνηστεια. τα. carmina, quæ ob obscœnitatem a Comicis perstringuntur.*
 καὶ Πολυμνηστεῖ' αειδει, μουσικήν τε μανθανει. Crat. ap. Suid.
Πολυμνηστευτος, Πολυμνηστος, et Πολυμνηστη. ἡ. multis ambita.
 οἶκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνηστην τε γυναῖκα. ξ. 64.
Πολυμνηστος, ου. ὁ ἡ. in longum tempus celebrandus.
 τουτων θεοῖσι χρὴ πολυμνηστον χαριν-Τινειν—Agam. 822. P.
 σπερμα πολυμνηστον πολυωνυμον Ευβουλῆος. Orph. H. 41. 2.
 σπερμα πολυμνηστον, πολυωνυμε, λυσιε δαῖμον, ib. 49. 2.
*Πολυμνηστος. pater Batti primi regis Libyæ.
 ὦ μακαρ υἱὲ Πολυ-
 μναστου, σὲ δ' εν τουτῳ λογῳ
 χρησμὸς ωρθωσεν μελισσας
 Δελφίδος αυτοματῳ κελαδῳ·
 ἅ σε χαιρειν εις τρὶς αυ-
 δασασα, πεπρωμένον
 βασιλε' αμφᾶνεν Κυρανας. Pyth. 4. 104.*
Πολυμνηστωρ. memor.
 γενοῦ πολυμνηστωρ, *εφαπτορ Ιοῦς,
 δι' ἅς τοι γενος ευχομεθ' εἶναι
 γᾶς απο τᾶσδ' ενοικοι.* Æsch. Supp. 531. Pors.
 Syn. Πολυμνημων.
Πολυμνητος, Πολυΰμνητος. memorabilis, clarus. *Provocatur ad Orph. H.* 49. 2. *sed Hermannus habet* πολύμνηστον.
Πολυμνια. Nom. Pr. Musæ. Vid. Μοῦσαι.
 τερψιας ορχηθμοῖο Πολυμνια πανσοφος εὗρεν.
 ἁρμονιην πασαισι Πολυμνια δῶκεν αοιδαῖς. Ep. l. 1.
Πολῠμορφος. multiformis.
 αιολομορφον ανακτα, θεὸν διφυῆ, πολυμορφον. Orp. H. 38. 5.
 Syn. Αιολομορφος, ποικιλομορφος, πολυειδης, πολυσχημων.
Πολῠμοχθος. laboriosus.
 —τῶν πολυμοχθων-Τινα Τρωϊαδων. Hecub. 93.
 Syn. Πολυπονος, πολυωδυνος, αθλιος, πολυεργης, πολυεργος.

2. Epig. ἀδεσπ. 56. ubi legitur, βαρύμισθον.

Πολῦμῦθος. verbosus.
παυρα μὲν, αλλα μαλα λιγεως· επεὶ ου πολυμυθος. Γ. 214.
Syn. Πολυηγορος, ποικιλομυθος, ταχυμυθος, ἡδυεπης. φλυαρος, περιεργος.
Πολυναος. multa habens delubra.
τιν δὲ χαριζομενα, πολυωνυμε καὶ πολυναε,
ἁ Βερενικεια θυγατηρ, Ἑλενᾳ εικυῖα. Theoc. 15. 109.
Syn. Πολυβωμος.
Πολυναυτης. multos habens nautas.
πολυχειρ, καὶ πολυναυτης. Pers. 83.
Πολυνείκης. filius Œdipodis. 2. Πολυνεικὴς. contentiosus.
ξεινος, ἁμ' αντιθεῳ Πολυνεικεῖ, λαὸν αγειρων. Δ. 377.
—αληθῶς δ' ονομα Πολυνεικην πατὴρ
εθετό σοι θειᾳ προνοιᾳ, νεικεων επωνυμον. Phœn. 640.
*2. οἱ δῆτ' ασεβεῖς, καὶ πολυνεικεῖς
κατ' επωνυμιαν,
ωλοντ' ασεβεῖ διανοιᾳ. Sept. Th. 829. Bl.*
Πολῦνεφελας, ου. ὁ. nubilosus.
αρχε δ' ουρανῷ πολυνεφελα κρεοντι, θυγατερ,
δοκιμον ὑμνον.— Nem. 3. 16.
Πολυνηνεμιος. admodum tranquillus. —ουδε γαληνην
Αργην ησπασαμην τὴν πολυνηνεμιην. Ep. l. 1.[1]
Πολυνηος. Nom. Pr.
Αμφιαλός θ', υἱὸς Πολυνηου Τεκτονιδαο. Θ. 114.
Πολυνῐφης. multa nive tectus.
πετρινα κατὰ θρυα πολυνιφεα. Helen. 1342.
Syn. Νιφοβλης, νιφοβολος. χιονωδης. *χιονοθρεμμων.*
Πολυξενος, Πολυξεινος. multorum hospes.
*τυμβον αμφιπολον
εχων πολυξενωτατῳ παρὰ βωμῷ.— Ol. 1. 149.*
ἥ τε (*Penthesilea*) πολυξεινοιο χορὸν πολεμοιο μολοῦσα,
*θηλειης απὸ χειρὸς απεσκεδασεν νεφος ανδρῶν
νῆας ες αγχιαλους· μελιη δέ ἑ μοῦνος ὑποστὰς
καὶ κτανε καὶ συλησε καὶ εκτερέιξεν Αχιλλεύς.* Tryph. 36.
Syn. Ευξεινος, φιλοξεινος.
Πολυξενη, Πολυξεινη. filia Priami.
λαβὼν δ' Αχιλλεως παῖς Πολυξενην χερὸς
εστησ' επ' ακρου χωματος,— κ. λ. Hecub. 523.
Epith. Ἁγνη, ευπεπλος, βαρυδακρυς, βαρυδακρυνος, δυσπαρθενος.
Phr. Τῇ περισσ' ευκαρδιῳ-Ψυχήν τ' αριστῃ—Hec. 583. P.
νυμφην τ' ανυμφον, παρθένον τ' απαρθενον. ib. 616.
Πολυξεινος. Nom. Pr.
τῶν δὲ τεταρτων ἦρχε Πολυξεινος θεοειδὴς,
υἱὸς Αγασθενεος Αυγηϊαδαο ανακτος. Β. 623.
Πολυξενοῦμαι. ut hospes vagor.
ποιαν σε φῶμεν γαῖαν εκλελοιπότα
πολυξενοῦσθαι[2];— Eur. *fr.* Æg. 10. Syn. Επιξενοῦμαι.
Πολυξεστος. bene politus.
—ὃν εν πυλαισι-Φασὶ πολυξεστοις-Ευνᾶσθαι,—Œd. C. 1640.
Syn. Πολυκμητος. (570. Br.)
Πολυοδμος. suaviter olens. Vid. Ὡραι.
Syn. Πολυοσμος, ευωδης.
Πολυοδους. multos habens dentes.
κεδρος, πουλυοδουσι καταψηχθεῖσα γενειοις. Nic. Th. 53.
Πολυολβιος, Πολυολβος. perbeatus. Vid. Πολυκτεανος.
νῦν δὲ, μακαιρ' ὦ Νὺξ πολυολβιε, πᾶσι ποθεινή. Orp. H. 2. 12.
Γοργοφυνος, φυγολεκτρε, τεχνῶν μῆτερ πολυολβε. ib. 31. 8.
Πολυοργιος. cui sacra multa fiunt.
σπερμα πολυμνηστον πολυοργιον, Ηρικεπαῖον,
αρρητον, κρυφιον, ῥοιζητορα, παμφαὲς ερνος. ib. 5. 4.
Πολυορνῑθος, Πολυορνις. avibus abundans.
Syn. πολυορνιθον επ' αἶαν. Iph. T. 435.
Πολυοχος. potens, dives.
ου σῆς ερῶμεν πολυοχου τυραννιδος. Rhes. 166. (πολυοχλου. [Valck.)
*Πολῠπᾰθὴς, έος. ὁ ἡ. multa perpessus.
αλλα τε πουλυπαθέσσι, Σοφοκλεες, αμφὶ τυραννοις. Statyll. [Flacc. *An.* ii. 264.*
Πολῠπαιπᾰλος. admodum vafer. Vid. Πολυβουλος.
τὴν δ' αρα Φοινῖκες πολυπαιπαλοι ηπεροπευον. ο. 418.
*Πολῠπαις. liberos multos habens.
ἡ πολυπαις βασιλεια, καὶ ἡ δειξασα λοχειῃ. Ep. ἀδ. 684 b.*
Πολῠπαμμων[3]. dives. Vid. Πολυκτεανος.
Τρωες δ', ὡστ' οἴες πολυπαμμονος ανδρὸς εν αυλῇ. Δ. 433.
Πολῠπαμφαος. lucidissimus.
εκ θυρίδος δὲ μολὼν Φαεθων πολυπαμφαος αιγλῃ. Ep. ἀδ. 244.
*Πολῠπαρθενος. multum cum virginibus versatus. Vid. Βακχος.
Πολῠπᾰταξ. multum saltans. conjunctus cum saltatione.
πολυπαταγα θυμελαν. Ath. l. 14.
Πολῠπειρος. multa expertus, peritus. (Vid. Φυσις.)
δεινὴν, αγαθὴν, φαυλην, σεμνὴν, αγανὴν, πολυπειρον[4]. Lysist. 1110.
Syn. Πολυϊδρις, πολυμαθης.
Πολῠπειρων, ονος. ὁ ἡ. multiplex, varius.
αμφὶ δὲ μαντειης εδαης πολυπειρονας οιμους
θηρῶν τ' οιωνῶν τε, καὶ ἣ σπλαγχνων θεσις εστίν. Orph. 33.
Πολῠπενθής. luctuosus. Vid. Πολυθρηνος.
μητηρ, Αλκυονος πολυπενθέος οἶτον εχουσα. I. 559.
*Πολῠπενθῐμος. ὁ ἡ. multum defletus.
νυμφιον Ευαγορην πολυπενθιμον ἡ Πολυαινου. Diotim. *An.* [i. 251.*
Πολυπημονίδης. *patronym.*
υἱὸς Αφειδαντος Πολυπημονιδαο ανακτος. ω. 304.
Πολῠπημων, ονος. ὁ ἡ. multum damnosus.
ἦ γὰρ επηλυσιης πολυπημονος εσσεαι εχμα. H. Merc. 37.
πολυπημονας αν-θρωποισιν ιᾶσθαι νοσους. Pyth. 3. 81.
Syn. Πολυβλαβης, βλαβερος, πολυσινος, πολυζημιος.
Πολῠπηνος. multo stamine textus.
χρῆσαι πολυπηνα φαρεα δῦναι. Eur. Elect. 192.
Syn. Πολυτελης.
Πολυπῖδαξ, Πολυπιδακος. multos habens fontes.
Ιδην δ' ἱκανεν πολυπιδακα, μητέρα θηρῶν. Θ. 47.
παντες δ' εσσειοντο ποδες πολυπιδακου Ιδης. Υ. 59.
Syn. Ευπιδαξ, διαρρυτος, καθυγρος.
Πολῠπῖκρος. cui multum inest amaroris.
μὴ πολυπικρα καὶ αινὰ βιας αποτισεαι ελθών. π. 255.
Πολῠπῖνής. sordibus obsitus.
ψαφαρόχρουν καρα πουλυπινές τ' εχων. Rhes. 716.
Πολῠπλαγκτος. multivagus.
σκιδναται εξ ανεμοιο πολυπλαγκτοιο ιωῆς. Λ. 308.
Πολῠπλαγκτοσῠνη. erratio.
—αγυρτῆράς τε προφαινει,
καὶ πολυπλαγκτοσυνης επιβητορας, οικτροκελευθους,
δυστυχεας, καματου τε κακοῦ διαδεκτορας αιεί. Man. 4. 222.
Πολῠπλάνης, Πολυπλανητος, Πολυπλανος. multivagus.
ὁ δ' εμὸς εν ἁλὶ πολυπλανὴς-Ποσις,— Helen. 204.
μετὰ δ' ἱσταται ανδρασιν αιὼν
πολυπλανητος αεί. Hippol. 1110.
—καὶ ῥεεθρα-Χλοερὰ δεργματων κοραισι
πολυπλανοις επισκοπῶν. Phœniss. 675.
Syn. Περιφοιτος, περιστροφος, πολυστροφος.
*Πολῠπλᾰσιος. multiplex. 2. multo major.
2. εργων εξ ολιγων ολιγην δοσιν· ἣν δέ τι μεῖζον
δωρηση, τισει τῶνδε πολυπλασια. Agis, *An.* i. 185.*
Πολῠπλεθρος, Πολυπελεθρος. qui multorum jugerum est.
πολλῶν μὲν αρχεις, πολυπλεθρους δέ σοι γυας. Alcest. 697.
Syn. Ευρυχωρος, πλατυς, πολυαυλαξ.
*Πολῠπλεκτος. ου. ὁ ἡ. multum implicatus.
—πολυπλεκτον δὲ Φιλαινὶς - - χαιτας— Archias, *An.* ii. 92.*
Πολῠπληθια. multitudo.
πολλῶν δ' εν πολυπληθιᾳ (*Glycon. c. Spond.*)
ουτ' απ' ευγενεων εσθλὸς, κ. λ. Soph. Τυροῖ, xi.*

1. Loll. Bass. *Anal.* ii. 161. ubi leg. γαλήνης ἀργῆς—πολυνηνεμίην, *subst.*
2. Valckenaerius (ad Phœniss. 34.) πάλαι ξενοῦσθαι legit: sed correctioni repugnat Heathius, et vulg. πολυξενοῦσθαι tuetur. Melius utroque, ut mihi videtur, Musgrav. πόλει ξ.
3. Scribendum vero πολυπάμων, unico μ. V. Valck. ad Ammon. p. 190.
4. Recte monet Brunckius nomen aliquod adjectivum excidisse; versum enim toto pede mutilum esse.

Πολῠπλοκια. versutia.
αλλα δολους, απατας τε, πολυπλοκιας τ' εφιλησαν. Theog.67.
SYN. Πολυμηχανια, πανουργια.
Πολῠπλοκος. implicitus. Vid. Πολυπους.
SYN. Πολυπλεκτος, πολυπτυχος. παλιντροπος. ποικιλος. δολιοφρων.
Πολυποικῐλος. multiformis.
ες τελετην άγιαν πολυποικιλον οργιοφανταις. Orph.H.5.11.
SYN. Πολυκοσμος, πολυδαιδαλος.
Πολυποιτης. Nom. Pr.
ενθ' αὖ Πειριθοου υἱός, κρατερὸς Πολυποιτης. M. 182.
EPITH. Ισοθεος, ξανθος, κρατερος.
Πολῠπονος, Πουλυπονος. laboriosus. Vid. Πολυμοχθος.
—αριστος-Πολυπονων Αχαιῶν. Aj. 645.
πουλυπονος αικια. Soph. El. 517.
Πολῠποταμος. fluviis abundans.
Μαιῶτιν αμφὶ πολυποταμον. Herc. F. 409.
SYN. Πολυϋδρος.
Πολῠποτης. qui multum bibit. Vid. Βακχος.
Πολῠπὄτμος. Vid. Ευμενιδες.
Πολῠπὄτνιος. admodum venerandus.
μητέρα Δινδυμιην πολυποτνιαν αγκαλεοντες. Apoll. 1. 1125.
Πολῠπους. ποδος. *adj.* multipes.
ἥξει καὶ πολυπους-Καὶ πολυχειρ,— Soph. Elect. 490.
Πολῠπους, *poët.* Πουλῠπος[1], Πουλυπους, Πουλυποδης. ὁ. polypus, piscis.
ὡς δ' ὅτε πουλυποδος, θαλαμης εξελκομενοιο,
πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαϊγγες εχονται. ε. 431.
πουλυπου οργὴν ισχε πολυπλοκον, ὃς ποτὶ πετρῃ,
τῇ προσομιλησει, τοῖος ιδεῖν εφανη. Theog. 215.
EPITH. Αιολομητις, πινυτος, ἑρπυστηρ, τρεψιχρως, πετροφυης, σκολιος. ειναλια.
PHR. Φλεβὸς τροπωτηρ πουλυπους,—
*καὶ τὸν πετραῖον πλεκταναις αναιμοσι
στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλυπουν χροός. Ion. *Trag.* ap. Ath.*
[—σκολιαῖς ἑλικεσσι περιπλοκον ὁλκον ὑφαινων,
πουλυπος αιολόμητις εθημονι πηγνυτο πετρῃ,
καὶ μελεων ινδαλμα χαραδραιη πελε μορφη. Nonn.]
Πολῠπραγμονεω. curiose perscrutor.
πολυπραγμονεῖν τἀλλοτρια μὴ βουλει κακά. Sent.
ευεργετεῖν οὖν εστι τὸ πολυπραγμονεῖν. Plut. 914.
SYN. Αλλοτριοπραγεω, συκοφαντεω, ἐξεταζω. διαπονεομαι, περιεργαζομαι, περισπαομαι, επιμελεομαι.
Πολῠπραγμοσῠνη. curiositas.
τῆς πολυπραγμοσυνης ουδὲν κενεωτερον αλλο. Ep. 1. 2.
SYN Πραγματεια, περιεργια, φιλοπραγμοσυνη, κακοπαθεια.
Πολῠπραγμων, Πολυπρακτωρ. negotiosus. V. Λογιστονομος.
αμαθὴς γὰρ εφυς, κοὐ πολυπραγμων— Av. 471.
SYN. Περιεργος, φιλυπραγμων, πολυπευθης, ὑπερακριβης, επιμελης. πολυασχολος.
Πολῠπρεμνος. multos habens stipites.
—τα δ' απειρονα πολλὸν οπισσω
κυκλα πολυπρεμνοιο διεξ ὑλης τετανυστο. Apoll. 4. 161.
SYN. Πολυστελεχος.
*Πολῠπρηων. multi-collis.
Ατθὶς δ' οἷα μελισσα πολυπρηωνα κολωνην
λειπουσ', εν τραγικαῖς ἦδε χοροστασιαις. Hermesian. ap. Ath. p. 598. c. (*vulgo*,* πολυπριωνα κοδωνην.)
Πολυπτολις, Πολῠπολις. multas habens urbes.
ποτνια, πουλυμελαθρε, πολυπτολι, χαῖρε Χιτωνη. Call.3.225.
Πολῠπριων. *Vid. Πολυπρηων.*
Πολυπτοιητος, Πολυπτοητος. tumultuosus.
ἐρροις, Ιονιοιο πολυπτοιητε θαλαττα. Diodor. *An.* ii. 189.
Πολυπτῠχος. multipliciter duplicatus.
πρωτησιν δὲ πυλησι πολυπτυχου Ουλυμποιο. Θ. 411.
SYN. Πολυπλοκος.

1. Πούλυπος Attica dialecto: Ionice vero et Dorice, πώλυπος et πώλυψ.—Locum Theognidis citat Steph. hunc in modum, Thes. iii. c. 512. F.
πολύποδος (sc. πουλύποδος) νόον ἴσχε πολύφρονος, ὃς ποτὶ πέτρῃ
τῇπερ ὁμιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Πολῠπυργος. *multis munitus turribus. *Sed. in l. c. præferend.* πολύπυρον, *ex emend. Barnes.*
τὸν διαβὰς, 'Εκαεργε,* καὶ Ωκαλεην πολυπυργον. Il. Ap.242.
Πολῠπῡρος. tritico abundans.
οφρ' επὶ Βουπρασιου πολυπυρου βησαμεν ἵππους. Λ. 755.
SYN. Πυροφορος, πολυκαρπος, πολυσπορος.
Πολῠπυστος. celeber, memorabilis.
*καὶ δ' απὸ ῥητινην τερμινθιδα πολλακι πευκης,
πολλάκι καὶ πιτυος γοερῆς ἄπο δακρυα τμῆξαι,
Μαρσυου ἧχί τε Φοῖβος απὸ φλοα δευσατο γυιων·
ἡ δὲ, μορον πολυπυστον επαιαζουσα κατ' αγκη,
οιη, συννεχεως αδινὴν αναβαλλεται ηχήν.* Nic. Al. 300.
Πολυῤῥᾰγής. multis partibus erumpens.
*ει δὲ τὰ μὲν καματον επιδευεται, αγχι δέ τοι νὺξ
αὖλιν αγει, κοιτου δὲ λιλαιεαι εργον ανυσσας,
τῆμος δὴ ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δινας
ὑδρηλὴν καλαμινθον οπαζεο χαιτηεσσαν·
πολλὴ γὰρ λιβασιν παραεξεται, αμφί τε χειλη
ερσεται, αγραυλοισιν αγαλλομενη ποταμοῖσιν.
ἢ σύ γ' ὑποστορεσαιο λυγον πολυανθέα κοψας,
ἢ πολιὸν βαρυοδμον, ὃ δὴ ῥιγιστον οδωδεν.* ib.Ther. 57.
Πολυῤῥαπτος, Πολυῤῥαφης, Πολυῤῥαφος. multum sutus.
ῥιψας τοξον εραζε, πολυῤῥαπτόν τε φαρετρην. Theoc.25.265.
—διὰ πολυῤῥαφου στρεφων
πορπακος, ἑπταβοιον ἀῤῥηκτον σακος. Aj. 576.
Πολυῤῥαιστος. **immo* Πολυῤῥαιστης. *Sed legitur etiam ad* Lycoph. 210. Πολιῤῥαιστον. qu. vid.*
Πολυῤῥὴν, Πολυῤῥηνος. multos agnos habens. Vid. Πολυβουτης, Πυλυκτεανος.
καὶ Πισσ', Αγυλλης θ' αἱ πολυῤῥηνοι ναπαι. Lyc. 1241.
—Πελιης μὲν εν ευρυχορῳ Ιαολκῳ-Ναῖε πολυῤῥηνος·—λ.256.
*Πολυῤῥιζος. ὁ ἡ. cui multiplex est radix.
ωλεο δηποτε καὶ σὺ πολυῤῥιζον παρὰ θαμνον,
Λοκρὶ, φιλοφθογγων ωκυτατη σκυλακων. Anyte, *An.* i. 201.*
Πολυῤῥῑνος. corio multiplici inductus.
ἂν δὲ πολυῤῥινον νωμα σακος, ἂν δὲ καὶ εγχος. Apoll.3.1230.
SYN. Πολυβυρσος.
Πολυῤῥοδος. rosis abundans. Vid. Πολυανθης.
ες πολυῤῥοδους-Λειμῶνας. Ran. 450.
Πολυῤῥοθος. multistrepus. [Sept. Th. 7.
ὑμνοῖθ' ὑπ' αστῶν φροιμιοις πολυῤῥοθοις. (*al.* παλιῤῥοθοις.)
Πολυῤῥοιβδητος. multum stridens.
—πολυῤῥοιβδητον ατρακτον. Ep. 1. 6.
Πολυῤῥῠτος. multifluus.
πολυῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξ-αιροῦσι τῶν κτανοντων
οἱ παλαι θανόντες. Soph. El. 1443. (20. Br.)
SYN. Πολυννηχυτος, νηχυτος, πολυχυτος.
Πολῠς, *poët.* Πουλῠς, Πολλός. multus.
πεζοί θ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ορυμαγδὸς ορωρει. B. 810.
αἵ τ' επεὶ οὖν εκαμον πολέος πεδιοιο θεουσαι. Δ. 244.
βὰν δ' ιμεν ες αγορην, ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος. θ. 109.
πολλὸς γάρ τις εκειτο, παρηορος ενθα καὶ ενθα. H. 156.
SYN. Μεγας, παμπολυς, σφοδρος, ασπετος, απλετος, συχνος, ἱκανος, ζαπληθης.
PHR. ['Οσσα τε χθὼν ηρινὰ φυλλ' αναπεμπει, χὠπόσαι
εν θαλασσᾳ καὶ ποταμοῖς ψαμαθοι
κυμασιν ῥιπαῖς τ' ανεμων κλονεονται. Pyth. 9. 82.]
Πολῠσεμνος, Πολῠσεπτος. venerabilis.
κλῦθί μοι, ὦ πολυσεμνε θεὰ, πολυωνυμε δαῖμον. Orph.H.1.1.
αἴδια, πολυσεπτε, βαθυστερν', ολβιομοιρε. ib. 25.6.
SYN. Ευσεπτος, παντιμος, ποτνιος, πολυτιμητος, τιμηεις, σεβασμιος, αιδοῖος, ηθεῖος, ηγαθεος, πολυϋμνος. πολυκυδιστος. πολυτιτος.
Πολῠσῐνης. noxius. Vid. Πολυπημων.
μυχοῦ δ' αφερκτος πολυσινους κυνὸς δικαν. Choëph. 447.
Πολῠσῖτος. frumento abundans.
ουκ ἦν μὰν πολυσιτος; επεὶ δειπνεῦντες εν ὥρᾳ. Theoc.21.40.
Πολυσκαλμος. ἡ. multis remis agitata. Vid. Πλωτωρ.
Πολυσκαρθμος. multum agilis in saltu.
αθανατοι δέ τε σῆμα πολυσκαρθμοιο Μυριννης. B. 814.

SYN. Πολυκινητος, ταχυς.
*Πολυσκεπτος, ου. ὁ ἡ. conspicuus.
καὶ τοτε μισησασα Δικη κεινων γενος ανδρῶν,
ἐπταθ' ὑπουρανιη· ταυτην δ' αρα νασσατο χωρην,
ἧχί περ εννυχιη ετι φαινεται ανθρωποισι
Παρθένος, εγγὺς εοῦσα πολυσκεπτοιο Βοωτου. Arat. 133.*
Πολυσκῐος. umbrosus.
*φαρμακῳ εψηχεν θηρὸς καρη, εισοκε δή μιν
αυτὸς ἑὴν ἐπὶ νῆα παλιντροπαασθαι Ιησων
ηνωγεν,* λεῖπεν δὲ πολυσκιον αλσος Αρηος. Apoll. 4.164.
*Πολυσκοπος. multituens.
ακτὶς αελιου πολυσκοπε. Pind. carm. in def. Solis.*
Πολυσπᾰθης. multum densatus spatha. Vid. Πεπλος.
Πολυσπερὴς, Πολυσπορος. multum sparsus.
αλλη δ' αλλων γλῶσσα πολυσπερεων ανθρωπων. B. 804.
αλλ' ὡς τυραννον Ασιάδος πολυσπορου. Troad. 743.
SYN. Πολυγενης, πολυεθνος.
Πολυστᾰφῡλος. uvis abundans.
οἵ τε πολυσταφυλον Αρνην εχον, οἵ τε Μιδειαν. B. 507.
SYN. Πολυαμπελος.
Πολυστᾰχυς. spicis abundans.
Δαματερ πολυκαρπε, πολυσταχυ,* τοῦτο τὸ λαῖον
ενεργόν τ' ειη καὶ καρπιμον ὀττιμαλιστα.* Theoc. 10. 42.
Πολυστειος, Πολυστῖος. multos habens calculos.
πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολυστειόν[1] τε Μετωπην. Call. 1. 26.
Πολυστελεχης, Πολυστελεχος. multos habens truncos. Vid. Παλιουρος. SYN. Πολυπρεμνος.
Πολυστενακτος. valde gemebundus.
ὁ τὸν πολυστενακτον ανθρωπων βιον
γελωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστιων. Ep. ἀδ. 531.
SYN. Πολυστονος, αγαστονος.
Πολυστεφὴς, Πολυστεφᾰνος. multis redimitus sertis. V. Βακχος.
εγὼ μὲν ἑρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν. Eumenid. 39.
Πολυστῐχῐα. multitudo versuum. [*An.* ii. 201.
φημὶ πολυστιχιην επιγραμματος ου κατὰ Μουσας. Parmen.
Πολυστοιχος. multis ordinibus, seu versibus constans.
βρωθεὶς πολυστοιχοισι καμπεων γναθοις. Lycoph. 414. (*al.* [πολυστιχοισι.)
Πολυστομεω. multum loquor.
καὶ ξυμβολοισιν ου πολυστομεῖν χρεών. Æsc. Suppl. 511.
SYN. Μακρολογεω, περιλαλεω, φλυαρεω.
*Πολυστομος, ου. ὁ ἡ. multa ora habens.
πολλάκι δ' αιθαλοεσσα μελαινομενη ὑπὸ βωλῳ
Αιθιοπων, οἵην τε πολυστομους εις ἅλα Νεῖλος
πλησαμενος κατεχευεν ασιν, προυτυψε δε ποντῳ. Nic. Th. 174.*
Πολυστονος. multum gemens. Vid. Πολυθρηνος.
ὃς νῦν Αργειοισι πολυστονα κηδε' εφῆκεν. A. 445.
θῦνον· Ερις δ' αρ' εχαιρε πολυστονος εισορωσα. Λ. 73.
Πολυστρεπτος. versatilis. 2. valde tortus.
οἱ δ' επεὶ οὖν τεναδός τε πολυστρεπτοισι καλωσι. Orph. 1092.
Πολυστροβος, *poët.* Πολυστροιβος. multum strepens. 2. multis agitatus fluctibus.
*εἴ γ' ετυμον, Τροιηθεν ιοῦσ' εχαλεψατο φυλοις
αιν' Ἑλενη, ὅτε νῆα πολυστροιβον παρὰ Νεῖλον
εστησαν, βορεαο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν. Nic. Th. 309.*
Πολυστροφᾰλιγξ. vorticosus.
φρικαλεας δονεουσα πολυστροφαλιγγας αελλας. Mus. 294.
*Πολυστροφιη, ης. ἡ. vocis flexibilitas.
τοὐλίγον ωρθωσεν σᾶμα πολυστροφιης. Leon. Tar.-*An.* i. 237.
Πολυστροφος. versatilis, mobilis.
γλυκεῖά οἱ καρδιαν ατιταλλοισα γη-
ροτροφος ξυναορεῖ
ελπὶς, ἃ μαλιστα θνατῶν
πολυστροφον γνωμαν κυβερνᾷ. Pind. *fr. inc.* iii.*

Πολυσχῐδὴς, Πολυσχιστος. multifidus.
εν δὲ πολυσχιδέος βλητρον πυρὶ βαλλεο χαιτην. Nic. Th. 39.
εστη κελευθων εν πολυσχιστων μιᾷ. Œd. C. 1663. (1592. Br.)
SYN. Πολυμερης, πολυπλασιος.
*Πολῠσωρος. acervis (*spicarum*) gaudens. *ep.* Cereris.
σοὶ, ταυτας εφ' ἅλωος, εφ' ᾧ πολὺν εβρασεν αντλον
Κριθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμοριαν,
ἱρευει, πολυσωρε·——Addæus, *An.* ii. 241.*
Πολῠτειρής. multis stellis lucens.
*αντελλει δ' Ὕδρη μεν, επὶ πλεον αχρι παρ' αυτὸν
Κρητῆρα· φθαμενος δὲ Κυων ποδας αινυται αλλους,*
ἑλκων εξοπιθεν πρυμναν πολυτειρεος Αργοῦς·
*ἡ δὲ θεει γαιης ἰστὸν διχοωσα κατ' αυτὸν,
Παρθένος ἧμος ἅπασα περαιόθεν αρτι γενηται. Arat. 602.*
Πολῠτεκνος. multos habens liberos.
ουδ' εις ἅμιλλαν πολυτεκνον σπουδην εχων. Med. 557.
SYN. Πολυτοκος, πολυγονος, πολυπαις.
Πολῠτελειᾰ. magnificentia.
τερψις μὲν ουκ ενεστι, πολυτελεια δέ. Alex. ap. Ath. p. 419. b.
SYN. Αναλωμα. φιλοτιμια.
Πολῠτερπής. valde delectans. Vid. Ερατω.
Πολῠτεχνης. callens multas artes.
Καστορι, χρυσειων φαλαρων πολυτεχνεα κοσμον. Orp. 583.
Πολῠτῑμητος. pretiosus. Vid. Πολυσεμνος.
Πολῠτλᾱς, Πολυτλημων, Πολυτλητος. multa passus.
ὡς εφατ'· ουδ' εσακουσε πολυτλας δῖος Οδυσσευς. Θ. 97.
αλλ' εμὲ θυμὸς ανῆκε πολυτλημων πολεμιζειν. H. 152.
νυμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολυτλητοί τε γεροντες. λ. 38.
SYN. Τλησιπονος, φερεπονος, δυσπαθης, πολυπαθης.—θρασυς, θρασηεις. πολυπονος, τλημων, ταλας, πολυκαμμορος.
Πολῠτρηρων. columbis abundans.
Κωπας, Ευτρησίν τε, πολυτρηρωνά τε Θισβην. B. 502.
Πολῠτρητος. multa habens foramina.
οἱ δ' αὖτε σπογγοισι πολυτρητοισι τραπεζας Νιζον,—α. 111.
SYN. Ανατρητος, τρυματωδης.
*Πολῠτρῖπους, ποδος. ὁ ἡ. *epith.* Spartæ. V. ad voc. Βακελας.
Πολυτριπτον. το. Vid. Πολυθρ.*
Πολῠτροπος. varius.
ἡ σύ γ' Οδυσσευς εσσι πολυτροπος, ὅν τέ μοι αιεί. κ. 330.
SYN. Πολυμηχανος. πολυποικιλος, πολυπλασιος, πολυειδης.
Πολυτροφια. *alimenti multa copia. *perperam pro* Πολυστροφ. q. v.*
Πολῠτροφος. multum accipiens alimentum.
Δαματερ μεγα χαῖρε, πολυτροφε, πουλυμεδιμνε. Call. 6. 2.
SYN. Πολυφορβος, πολυθρεπτος, βιοδωρος, βιοσσοος.—ευτραφης.
Πολῠτροχᾰλος. multum currens.
οἷα πολυτροχαλοισιν αεθλευων αγορῇσι. Christod. *An.* ii. 456.
Πολῠτῡρος. multo caseo conditus.
—καὶ νανισκων πολυτυρων. Ath. 1. 6.
Πολυῡμνητος, Πολυῡμνος. valde celebratus.
εν πολυΰμνητῳ Διὸς αλσει. Nem. 2. 8.
αισχυνομαι τὸν πολυΰμνον-Θεὸν— Ion. 1074.
αυτὰρ επειδη τονδε θεαὶ πολυΰμνον εθρεψαν. Hom. xxv. 7.
SYN. Πολυμνητος, πολυτιμητος, πολυθρυλλητος, επιδοξος, πολυωνυμος, πολυφατος.
Πολυῡπνος. somnolentus. Vid. Ηρεμια.
Πολῠφαρμᾰκος. multorum medicamentorum, vel etiam venenorum, peritus.
τοὺς μεντ' ιητροὶ πολυφαρμακοι αμφιπενονται. Π. 28.
Κιρκης ἱξεσθαι πολυφαρμακου ες μεγα δῶμα. κ. 276.
SYN. Φαρμακωδης, πολυθρονος.
Πολῠφᾱτος. multum celebratus.
Διὸς δὲ μεμναμένος αμφὶ Νεμεᾳ
πολυφατον ὕμνων θροον δονει—Ἀσυχῇ.—Nem. 7. 118.
SYN. Πολυθροος, αμφιβοητος, πολυφημος. πολυδοξος, πολυαινος, πολυωνυμος.
Πολυφεγγής. multum splendorem habens. V. Ηλιος, Ευφεγγης.
Πολῠφειδης. vates insignis.
αυτὰρ ὑπερθυμον Πολυφειδεα μαντιν Απολλων
θῆκε βροτῶν οχ' αριστον, επεὶ θανεν Αμφιαραος. ο. 252.

---

1. "Vitiosa scriptura est πολύστειον, quæ ex eo originem habet, " quod librarii sæpissime ι longum per ει scribebant. In στῖαι, ι lon- " gum est. Apoll. Rh. ii. 1175.
" —περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐστήσαντο
" ἰσσυμένως, ἧτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ-Στιάων.
" Ubi Criticorum doctissimus : στῖαι, αἱ ψῆφοι παρὰ Συκωνίοις καλοῦνται.
" Καλλίμαχος· πολύστιόν τε Μέτωπον. (vitiose pro Μετώπην, sic etiam in " Reg. Cod.)" Brunck. Lectt. &c. ad Anal. p. 99.

Πολὔφημος. Cyclops, Neptuni filius. 2. unus ex Argonautis.
τοὺς δ' αὐτ' εξ αντρου προσεφη κρατερὸς Πολυφημος. ι. 407.
ΕΡΙΤΗ. *Αντιθεος, αερσιλοφος, βλοσυρος, ανικητος, Ειλατιδης, ερωμανης, μονογληνος.*
ΡΗR. *—Δυσερωτα τὸν αιπόλον—* Theoc.
τόν ρα Ποσειδαωνι ποδωκηεστατον αλλων
Ευρωπη Τιτυοιο μεγασθενέος τεκε κουρη. Apoll. 1. 180.
ὅς σφιν εν ηνορεῃσι μετεπρεπεν Ἡρωεσσιν. Orph. 167.
αγχινεφης Πολυφημος, αποσπορος Εννοσιγαιου.
Πολὔφημος. celebris.
αλλ' ὅτε δὴ μεσσην αγορὴν πολυφημον ἱκεσθην. β. 150.
—τὸν δὲ κατεῖδε-Λιμνοχαρις, πολυφημος,— Batrach. 12.
**τὸν μὲν (Achillem) ουτε θανόντ' αοιδαὶ*
ελιπόν γ'· αλλά οἱ
παρά τε πυρὰν ταφον
θ' Ἑλικωνιαι παρθενοι
εσταν, επὶ θρῆνόν τε πολυφαμον εχεναν.—Isth.8.124.* SYN. *Περιφημος, πολυφατος.*
Πολυφθορος. multorum interfector, *vel,* multas cædes perpessus.
πολυφθορον τε δῶμα Πελοπιδῶν τοδε. Soph. El. 10.
SYN. *Πολυπημων, πολυφονος.*
Πολὔφἴλος. multos habens amicos, multis carus.
—αυτὸν αναγῃ-Πολυφιλον ἔπεταν,— Pyth. 5. 4.
Πολὔφιλτρος. valde amans.
ανήρ τις πολυφιλτρος απηνέος ηρατ' εφαβω. Theoc. 23. 1.
SYN. *Ερωμανης, δυσερως.*
Πολυφλοισβος. valde strepens.
βῆ δ' ακεων παρὰ θῖνα πολυφλοισβοιο θαλασσης. A. 34.
SYN. *Πολυταραχος, πολυκινητος. πολυηχης.*
Πολὔφοιτης. Nom. Pr.
Φαλκην, Ορθαῖόν τε καὶ αντιθεον Πολυφοιτην. N. 791.
Πολὔφονος. qui multos occidit.
κτεινων Αχαιοὺς τῇδε πολυφονῳ χερί. Rhes. 62.
SYN. *Πολυκτονος. πολυφθορος.*
Πολὔφορος. multorum ferax, multiplex.
οὕτω πολυφορῳ ξυγκεκραμαι δαιμονι. Plut. 854.
Πολὔφορβος. multa nutriens.
εἶμι γὰρ οψομενη πολυφορβου πειρατα γαιης. Ξ. 200.
αυτὰρ ὁ Δημητρος πολυφορβης ες λεχος ἦλθεν. Hes. θ. 912.
SYN. *Πολυτροφος, ζειδωρος, βιοθρεμμων, αυξιθαλης, θρεψηνωρ.*
Πολὔφρᾰδης, Πολυφραδμων. valde consultus. V. *Πολυβουλος.*
Γαιης εννεσιῃσι πολυφραδεεσσι δολωθείς. ib. 494.
ἦλθε δυλοφρονεουσα πολυφραδμων Αφροδιτη. Tryph. 446.
Πολὔφρᾰδιη. prudentia; *et forsan,* garrulitas.
Τηΐον αλγυνων ανδρα πολυφραδιῃ. Ath. 1. 13.
Πολὔφροντις. multas curas habens.
ὅτ' εγὼ πιω τὸν οἶνον-Αποτριπτονται μεριμναι
πολυφροντιδες τε βουλαι-Ες ἀλικτυπους αηтας. Anac. 39. 8.
SYN. *Πολυκηδης, πολυφροντιστος.*
Πολὔφροσύνη. multiplex peritia. Vid. *Πολυΐδρεια.*
αλλ' αρα κἀκειθεν παλιν ηλυθε Σισυφος[1] *ἥρως,*
ες φαος ηελιου σφῇσι πολυφροσυναις. Theog. 712.
Πολὔφρων, Πολυφροντιστος. cui multum est prudentiæ.
καὶ χολος, ὅς τ' εφεηκε πολυφρονά περ χαλεπῆναι. Σ. 108.
τῷ πολυφροντιστῳ τοῦδε Θαλητος ὁρη. Ep. ἀδ. 505.
SYN. *Περισσοφρων, πολυπειρος, συνετος. πολυβουλος, πολυδηνης.*
Πολὔφῠλος. in multa genera, &c. divisus.
πανδερκης, εσορῶσα βιον θνητῶν πολυφυλων. Orph.H.60. 2.
Πολὔφωνος. Nom. muris. 2. *adj.* magniloquus. 3. loquax.
Λιμνοχαρις δ' ὡς εἶδεν απολλυμενον Πολυφωνον. Batrach. 211.

3. *ει καί σευ πολυφωνος αεὶ πιμπλησιν ακουὰς*
**ἢ φοβος ευχομενων, ἢ χαρις ευξαμενων,*
Ζεῦ Σχεριης εφεπων ιερὸν πεδον, αλλὰ καὶ ἡμεων
κλῦθι, καὶ αψευδεῖ νεῦσον ὑποσχεσιῃ. Jul. Polyæn. *An.* [ii. 287.*
SYN. 2. *Παμφωνος.* 3. *αδολεσχος.*
Πολὔχαλκος. multum habens æris. 2. solidus.
ουρανὸν ες πολυχαλκον επεπληγον ποσες ἵππων. E. 504.
SYN. 2. *Στερεος, ισχυρος.*
Πολὔχανδής. valde capax.
ητοι ὁ κῶρος επεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσον. Theoc. 13. 46.
SYN. *Δεκτικος, ευρυχωρος, χωρητικος.*
***Πολυχαριδης.** Nom. Pr. ap. Aristoph.
ὦ Πολυχάρἴδα[2], *δεινά γ' αὖ πεπονθαμες.* Lysist. 1098. B.
Πολὔχαρμος. ὁ ἡ. multum oblectationis creans. *Si lectio sit sana.*
νικησασα κελητι Φιλαινιδα τὴν πολυχαρμον. Asclepiad. *An.* [i. 217.
SYN. *Πολυτερπής.**
Πολὔχειρ. multimanus.
πολυχειρ, καὶ πολυναυτης. Pers. 83.
Πολυχνοος. multam lanuginem habens.
—λεπτοθριοιο πολυχνοα φυλλα κονιζης.[3] Nic.
Πολὔχορδος. multas habens chordas.
**αμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ολβια τῆνα λιπόντες,*
δειλοῖς εν νεκυεσσι μακροὺς αιῶνας εκειντο,
*ει μὴ δεινὸς αοιδὸς ὁ Κηῖος, αιολοφωνεων**
βαρβιτον ες πολυχορδον, εν ανδράσι θῆκ' ονομαστοὺς
ὁπλοτεροις·— Theoc. 16. 45.
Πολὔχρονιος. diuturnus.
ὡς ετι νῦν τα μεθ', ἅσσα πολυχρονιοι πεφυασι.[4] H. Merc. [125.
—καί οἱ καθυπερθε βορειης
οικία θινὸς εχουσι, πολυχρονιωτατον αἷμα. Call. 4. 282.
SYN. *Πολυετης. δηναιος, εριζωος, ζωηρος. πολυγηρως.*
Πολὔχρημων. pecuniosus.
ζῳΐδιοις τε φανεὶς τευχει πολυχρημονας ανδρας. Man. 4. 21.
Πολὔχρῦσος. affluens auro.
ἦν δέ τις εν Τρωεσσι Δολων, Ευμηδεος υἱὸς
κηρυκος θειοιο, πολυχρυσος, πολυχαλκος. K. 315.
Πολὔχρωμος. multicolor.
καὶ λεπιδων πολλῶν λεπτῶν θ' ἅμα καὶ πολυχρωμων. Man. [5. 248.
Πολὔχωστος. multa terra exstructus.
πολυχωστον ἂν εἶχες-Ταφον— Choëph. 349.
Πολυψᾰμᾰθος. arenosus.
χῶμα πολυψαμαθον αλαθείς. Æsch. Suppl. 877.
SYN. *Ψαμαθωδης.*
Πολυψηφις. multis calculis abundans.
λᾶες επὶ ῥηγμῖνι πολυψηφῖδι θαλασσης. Naum. 60.
***Πολυψοφος,** ον. ὁ ἡ. multum sonans,
πεμπει λιθους θειωδεις,-Πολυψοφους,—Paul. Sil. *An.* iii. 95.*
Πολυωδῦνος. qui multos dolores affert.
αλλ' ουδ' ὡς ὑπὸ βυρσαν εδυ πολυωδυνος ιός. Theoc. 25. 238.
SYN. *Επωδυνος, οδυνηρος.*
Πολυωνῠμια. multitudo nominum.
δός μοι παρθενιην αιωνιον, αππα, φυλασσειν·
καὶ πολυωνυμιην·— Call. 3. 6.
SYN. *Ευφημια.*
Πολυωνῠμος. multa habens nomina.
παντας επ' ανθρωπους, επειὴ πολυωνυμός εστιν. Hom. Ap. [82.
SYN. *Πολυφατος, επιδοξος.*
Πολυωπής. *idem cum sequ.* Vid. in v. *Ομπνη.*
**καί τε σὺ πυετιην οθονης πολυωπεῖ κολπῳ.* Nic. Al. 323.*
Πολυωπος, Πολυωψ. multa habens foramina.

---

1. Versus apud Brunckii Gnomicos est 531. Vulgatum is verborum ordinem non mutat: *Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως,* quamvis ι in *Σίσυφος* ideo corripiatur. Deterrebat eum forsan a tam levi mutatione syllaba eadem, novem ante vss. correpta:

πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σῖσυφου.

Hic etiam, inquies, facilis est medicina: *Σισύφου Αἰολίδεω.* Sed parum verisimile videtur librarios in tam brevi spatio et in noto vocabulo bis contra quantitatis normam offensuros.

2. Occurrit eadem vox etiam vs. 1242. penultima item producta; cujus rationem reddere nequeo, nisi forte ita loqui usitatum fuerit Laconibus. Vide tamen ad vv. *Λακρατίδης. Πολυθερσίδης.*

3. Versus laudatus est Ther. 875. sed Bandin: et Schneid: habent *πολύθρονα* et *κονύζης.* "Scripturam *πολύχνοα* in Schol. memoratam "habet Athenæus, l. ii. p. 66. e." *Schneid.*

4. Locus corruptus, quem sic emendare vult Hermannus:

ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ,
ὡς ἔτι νῦν τάνυθ' ἅσσα πολυχρόνια πεφύασιν,
δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον.—

—πολιῆς εκτοσθε θαλασσης-Δικτυῳ εξερυσαν πολυωπῷ. χ.386.
ανερα δ' ὑπνωοντα μιτῳ πολυωπι καλυπτω. Paul. Sil. *An.* iii. 92.
SYN. Πολυπορος. πολυτρητος. πολυβροχος. πολυομματος.
Πολυωφελῶς. *adv.* valde utiliter.
πολυωφελῶς μὲν πολει τῇ Αθηναιων. Thesm. 311. (304. B.)
SYN. Ονησιφορως, συμφεροντως.
Πομα[1]. potio, potus.
μᾶλλον διδασκε πινειν-'Απαλον πομα Λυαιου. Anac. 36. 5.
SYN. Ποτον, ποτος, ποσις, πωμα, ποτης, ποτισμα. ποτημα, μεθη. *ἄρυστις, *sc.* ἡ ἀπνευστὶ πόσις.*
EPITH. Αεναον, νεκταρεον, οινοχυτον, καθαρον, φαρμακοεν.
PHR. 'Ωραιου ναματος ἡδὺ πομα. Ep.
Πομπαῖος. deductor. *epith.* Mercurii.
—καλῶ θ' ἁμα-Πομπαῖον 'Ερμῆν χθονιον— Aj. 843.
SYN. Ψυχοπομπος.
Πομπεια, ας. ἡ. pompa, seu transvectio qualis in pompa esse solet. *Sed hoc potius dixeris* πομπή. 2. convitiorum jactatio[2].
επὶ τῶν ἁμαξῶν εισι πομπειαι τινες
σφοδρα λοιδοροι— Menand. Perinth. SYN. Λοιδορια.
Πομπεύς. dux.
πὰρ δέ τοι υἷες εμοὶ, οἵ τοι πομπῆες εσονται. γ. 325.
SYN. Πομπευτης, πομπος, πομπιλος, προπομπος, προπομπευς, αγωγος, ἡγεμων. συνοδοιπορος. ὁδηγος. πομπιμος.
Πομπευω. transmitto. Vid. not. ad v. Πομπεια.
αυτή μιν πομπευον, ἱνα κλεος εσθλὸν αροιτο. ν. 422.
SYN. Διαπομπευω, εκπομπευω, εμπομπευω, επιπομπευω, διαπεμπω, παραπεμπω, αποπεμπω, προαγω, πομπαγωγεω, γαυροω. καταχολαω.—επινικιον, θριαμβον, πομπὴν καταγω.
Πομπή. missio. 2. deductio. 3. pompa.
2. ουτε θεῶν πομπῇ, ουτε θνητῶν ανθρωπων. ε. 32.
3. μαλων τε κνισσαεσσα πομπά. Ol. 7. 145.
SYN. Αποπομπη, διαπομπη, παραπομπη, προπομπη, προπομπεια, αποστολη, πεμψις.—θριαμβος.
EPITH. Αλεξιμβροτος, αμυμων.—ἡρωϊα, πολυθυτος, Απολλωνια.
Πομπήϊος. Pompeius.
καὶ προμος ευκαματων Πομπήϊος Αυσονιηων, κ. λ. Ep. 1. 5.
Πομπημων.[3] —καματῳ πομπημονι βαῖνον εραζε. Apoll.
SYN. Παραπομπος. [2. 673.
Πομπῖλος. id. qu. πομπεύς. 2. (ιχθυς.) Nomen piscis.
πομπίλος, ὃς ναυτῃσιν αδημονεουσι κελευθους
μηνυσαι φιλερωσι, καὶ αφθογγός περ αμυνων. Nic. *fr.* 16.
Πομπῖμος. *ὁ ἡ. et ος, η, ον. 1. qui mitti seu transmitti potest. —missus, transmissus. 2. *active,* qui mittere seu transmittere potest.
ὦ παῖδες, ὡς αρ' ἡμὶν ου σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, 'Ηρακλεῖ τὸ πομπιμον. Trach. 874.
[σοι—μελει πομπιμα-Φατις δωματων.] Hippol. 577.
2. a.* πομπιμος ὁ δαιμων. b. χρηματων δὲ τίς πορος; Phœn.
*ὁ παῖς ετ' οὖσα, τοῦ δασυστερνου παρὰ [1001.
Νεσσου φθινοντος εκ φονων ανειλομην,
ὃς τὸν βαθυῤῥουν ποταμὸν Ευηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πορευε χερσὶν,* ουτε πομπιμοις
κωπαις ερεσσων, ουτε λαιφεσιν νεώς. Trach. 557. B.
SYN. Πομπευς, αφετηριος, βλητος. ευαγητος.
Πομπός. comes. 2. dux viæ. Vid. Πομπευς.
πεμπε δέ μιν πομποῖσιν ἁμα κραιπνοῖσι φερεσθαι. Π. 671.
Πομφολυξ, ὑγος. ἡ. bulla, scatebra.
αλλοτε δ' ὑδατόεν κνεει βαρος. αἱ δὲ θαμειναι
πομφολυγες κ. λ. Nic. *Ther. 239. (*ita scrips.* Morellus *pro vulg.* θαμιναί. *Conjeceram, quod adhuc melius existimo,* θαμειαί. *Neque aliter in contextu* Schneider.*)

1. Attici dicebant πῶμα, nunquam πόμα. Vid. Pors. ad Hec. 396. 585.
2. "Veteres (inquit Erasm. in Chiliad.) πομπεύειν dicebant convitiari: πομπείας, convitia: hinc natum quod in pompis bacchanalibus quidam e curribus convitia jaciebant in alios, et vicissim ab illis impetebantur. . . . Hæc ille, remittens ad affine proverb. *De plaustro loqui.*" Steph. Thes. Tom. iii. c. 200. G.
3. Verbum nihili; siquidem vera lectio in l. c. est πολυπήμονι. Vid. Steph. Thes. iii. c. 198. F.

Πομφολυσσω. bullarum instar eo.
εκ δ' αρ' αυτοῦ πομφολυξαν
δακρυα γηραλεων γλεφαρων. Pyth. 4. 215.
SYN. Πομφολυγεω, πομφολυγοω. βρυω, εκρεω.
Πονεω, Πονευμαι. laboro —τοῖς τεκοῦσι γὰρ
ουδ' ει πονεῖ τις, δεῖ πονου μνημην εχειν. Œd. C. 522.
ὡς οἳ μὲν πονεοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμινην. E. 84.
SYN. Διαπονεω, καταπονεω, πενομαι, εμπονεω, πρασσω, μοχθεω, ενεργεω, θυω, καμνω, κακοπαθεω, ταλαιπωροῦμαι.
PHR. Παννημαρ κρατερῇσι πονησασθαι παλαμῃσι.
—μοχθοισι καρην ἱδρῶτι παλῦναι. [πονων γενεσθαι. Pind.]
—αργαλεῳ καματῳ φιλα γυῖα λελυνται.
μισγεμεναι κακοτητι καὶ αλγεσι λευγαλεοισιν.
—ὁ δ' απνευστος καὶ αναυδος
κεῖτ' ολιγηπελεων, καματος δέ μιν αινὸς ἱκανεν. Hom.
Πονηρῐα. malitia.
ασυλλογιστόν εστιν ἡ πονηρια. Menand. *fr. inc.* 13.
SYN. Ταλαιπωρια, κακουργια, πανουργημα, μοχθηρια, αχρειοτης, κακια, ατροπια, φαυλοτης, απορια. επιπονια.
Πόνηρος. laboriosus, miser.
παπαί· πονηρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμαχους. Plut. 220.
SYN. Επιπονος, μοχθηρος, ασθενης, απρακτος, ατυχης, αθλιος.
Πονηρός. improbus.
αυτοὶ δ' οιμωζοντες ὁρῷατο εργα πονηρά. Hom. Furn. 20.
SYN. Κακος, φλαῦρος, μιαρος. αναιδης, ασελγης. δεινος.
Πονος, Πονημᾰ. labor. 2. mœstitia.
αυτὰρ επεὶ πανσαντο πονου, τετυκοντό τε δαῖτα. A. 467.
ξουθᾶν τε πονημα μελισσᾶν. Iph. T. 165.
SYN. Καματος, κοπος, μογος, ἱδρως, κακοπαθεια, λυπη, οτλος, ταλαιπωρια, σπουδη, επιτασις, ασχολια. μοχθος.
EPITH. Αμεγαρτος, αιπυς, αργαλεος, αλγινοεις, απρηκτος, αλιαστος, ατλητος, αγαστονος, αρθρυκηδης, ακαμας, ατρυτος, απροσορατος, αχθοφορος, αειφρουρος, αλγεσιθυμος, αγελαστος, βριαρος, βαθυς, γλυκυς, δυσθηρος, δυσλοφος, δεινος, δορυσσοος, θυμαλγης, εφεστιος, ειναλιος, μακρος, χαριεις, Ενυαλιος, κακος, κρατερος, καλος, λευγαλεος, μαλερος, κεμαδοσσοος, οϊζυρος, ολοος, πικρος, πολυειδης, οριτροφος, πνικτηρ, σοφος, σιδηροσπαρτος, στονοεις, ἁλιος, ατελεστος, απειρητος. [δυσαγκριτος. Æsch.]
PHR. —Αμετρητος πονος εσται-Πολλὸς καὶ χαλεπὸς,— [Hom.
—πονος δ' αρετὴν μεγ' οφελλει. Phocyl.
[ανὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ακατου θοᾶς
τιναξας δαιμων κατεκλυσεν
δεινῶν πονων, ὡς ποντου
λαβροισιν ολεθριοις εν κυμασι. Orest. 335.]
Πονεῖν ματην. frustra laborare.
SYN. Κενοπονεῖν, ματαιοπονεῖν.
PHR. Ανεμοισιν εριζειν. Nonn.
—σπειρειν ποντον ἁλὸς πολιης. Theog.
εις τί ματην νιπτεις δεμας Ινδικόν; ισχεο τεχνης,
ου δυνασαι δνοφερὴν νυκτα καθηλιασαι. Lucian. *An.* ii. 310.
ωστε τί πειραζεις λευκὸν ιδεῖν κορακα; Ep. ἀδ. 60.
Πονοπαικτωρ. —ισχυρων εργων πονοπαικτορας ανδρας,
οχλοχαρεις, πολυμοχθα θεατρομανοῦντας— Man. 4. 276.
Ποντευς. Nom. Pr.
Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θοων, Αναβησινεώς τε. θ. 113.
Ποντιάς. ἡ. marina. Vid. Ποντιος.
καὶ γεφυραν ποντιάδα. Isth. 4. 34.
αυρα, ποντιὰς αυρα. Hec. 448.
Ποντιζω. in pontum mergo.
ουδ' εποντισε σκαφος. Agam. 1022.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτιλος εκοιμαθη. Soph. Elect. 510.
SYN. Καταποντιζω.
Ποντιος. marinus.
αμφὶ Ποσειδαωνα θεὸν μεγαν αρχομ' αειδειν,
*γαιης κινητῆρα καὶ ατρυγετοιο θαλασσης,
ποντιον, ὅς θ' 'Ελικῶνα καὶ ευρειας εχει Αιγας. Hom. xxi.
—ποθι μοι ποθι παῖς
ναιει ποτ,' ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγεθων,*

ἢ ποντιους αυλῶνας, ἢ
δισσαῖς απειροις κλιθεὶς,
ειπ', ὦ κρατιστευων κατ' ομμα. Trachin. 98.

Syn. Ποντιας, διαποντιος, ἁλιος, εναλιος, θαλασσιος.

Ποντισμᾰ. res mergenda in mare.
—*Μενελεῳ ποντισματα-Φεροντες*— Helen. 1564.

Ποντογενής. e mari natus. Vid. Αφροδιτη, Ζεφυρος.

Ποντοθεν. *adv.* a mari.
ουτε θαλασσης κῦμα τοσον βοαα ποτὶ χερσον
ποντοθεν ορνυμενον πνοιῇ Βορεω αλεγεινῇ. Ξ. 395.

*Ποντοθηρης. ὁ. per mare venans. *ep.* piscatoris.
ἡ βδελλα σπιλαδων, ὁ ποντοθηρης. Stat. Flacc. *An.* ii. 263.*

Ποντομεδων. maris rector. Vid. Ποσειδαων.
ἱν' ὁ ποντομεδων πορφυρεας λιμνας
ναυταις ουκ εθ' ὁδὸν νεμει. Hippol. 744.

*Ποντοναυτης. mare navigans.
οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπωρων βροτῶν,
οἷς ουτε δαιμων, ουτε τις θεῶν νεμων
πλοῦτόν, ποτ' ἂν νειμειεν αξιαν χαριν.
λεπτῆς επὶ ῥοπῆσιν εμπολὰς μακρὰς
αεὶ παραῤῥιπτοντες οἱ πολυφθοροι,
ισως ἂν ἢ κερδαναν, ἢ διωλεσαν. Soph. *fr.* Scyr. iv.*

Ποντονοος. Nom. Pr.
ὡς φατο· Ποντονοος δὲ μελιφρονα οἶνον εκιρνα. η. 182.

Ποντόπλᾰνος, Ποντοπλανητος. marivagus. Vid. Νηρηΐδες.
κινδυνους θνητῶν απερυκετε ποντοπλανητων. Orph. H. 37. 5.

Ποντοπορευω, Ποντοπορευομαι, Ποντοπορεω. mare pervado.
ποντοπορευεμεναι επ' αριστερὰ χειρὸς εχοντα·
ἑπταδεκαιδεκα μὲν πλεεν ηματα ποντοπορευων. ε. 278.
κυματα θαρσαλεως ποντοπορει βιοτου. Paul. Sil. *An.* iii. 93.

Syn. Θαλασσοπορεω. διαπεραω.

Ποντοπόρος. mare sulcans.
οιη δὴ κεινη γε παρεπλω ποντοπορος νηῦς. μ. 69.

Syn. Θαλασσοπλοος. πελαγοδρομος.

Ποντοποσειδων. Vid. Ποσειδαων, et Ποντομεδων.
ὦ Ποντοποσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. Plut. 1051.

Ποντος. pontus.
αιγιαλῷ μεγαλῳ βρεμεται, σμαραγεῖ δέ τε ποντος. Β. 210.

Syn. Θαλασσα, πελαγος. Epith. Ατρυγετος, αμειλιχος, απημων, ἁλμυρος, ἁλικλυστος, αθεσφατος, αγριος, ἁλιῤῥαντος, αμαιμακετος, ανεμβατος, απλοος, ατερμων, αξεινος, ακοντοφορος, αεξιφυτος, βαρυκτυπος, βαρυηχης, βαθυς, βαθυῤῥοος, βαθυστερνος, βαθυδινης, βρεμεθων, γεναρχης, διθαλασσος, δρακοντοβοτος, ευρυς, εριγδουπος, εριβρυχης, ερημονομος, ευκηλος, θρασυς, ιχθυοεις, ιχθυβολος, ηεροειδης, ιοειδης, μελας, μεγακητης, απειρων, απειριτος, οινοψ, πολυκλυστος, πολυκυμων, πικρος, πλατυς, παμμεγεθης, πανυηχετης, πολιος, στενων, χαροπος, ἁλιδουπος.—Ευξεινος, Ιλλυρικος, Σκυθικος, Ικαριος.

Phr. Ποντου λαβρον ὑδωρ. Eur.
—*κατὰ ποντον απειρονα κυμαινοντα.* Hom.
—*νιφοεντος αταρτηρὸν στομα ποντου.* Theoc.
—*ακαματου ποντου τὸ βαθυσπορον ὑδωρ.* Orph.
—ενθα δὲ λαιλαπι
χειμωνοτυπῳ, βροντῇ στεροπῇ τ',
ομβροφοροισίν τ' ανεμοις αγριας
ἁλὸς αντησαντες ολοιντο. Æsch. Supp. 34.
[*λιμνη πορφυροειδης.* Æsch. *λαῖτμα ποντου.* Orph. Arg.
ἢ ποντον, Ωκεανὸς ὃν
ταυροκρανος αγκαλαις
ἑλισσων κυκλεῖ χθονα; Orest. 1371.
χερσος πελαγους. Eur. *πορφυρεα λιμνη.* ibid. *ποντιον κῦμ' ἁλικτυπον ἁλμας.* ib. *ευαχητος ἁλμυρὸς ποντος.* ib.]

*Ποντοτῖνακτος. Vid. not. ad v. Ποτνιανακτος.

Ποντοχᾰρυβδις, *de* helluone *dicitur, in Parodia Hipponactis, ap.* Athen. p. 698. c.

Πονωπονηρος. *vox e vitiosa scriptura ad* Arist. Lysist. 350. *orta.**

Ποξ, ποκος. ἡ. vellus, lana detonsa.
**τίς εις αναπαυλας εκ κακῶν καὶ πραγματων;* (Charon *loquitur*)
τίς εις τὸ Ληθης πεδίον, ἢ 'ς ονου ποκας (*Proverb. de re, quæ non existit,*)
*ἢ 'ς Κερβεριους, ἢ 'ς κορακας, ἢ 'πὶ Ταιναρον;** Ran. 185.

*Ποπᾰνευμᾰ, ᾰτος. το. a sequ. *Vid. Juv. Sat.* vi. 540.
σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδακων λαγαρὸν ποπανευμα προκειται. Philipp. [*An.* ii. 214.*

Ποπᾰνον, Ποπάς. popanum, *placenta lata.*
αυτὰρ επὶ κραδιην ερυσας ποπανοισιν εθηκα,
λειψας ὑγρὸν ελαιον.—Orph. 314. *ἢ τε μελισσῶν*
αμβροσιη, πυκναί τ' ιτρινέαι ποπάδες. Crinag. *An.* ii. 141.

Syn. Πλακοῦς. ψαιστον.

Ποποι. proh Dii!
ὦ ποποι, ἢ μεγα πενθος Αχαιΐδα γαῖαν ἱκανει. Α. 254.

Syn. Φεῦ, παπαι.

*Ποππαῖα, ας. ἡ. Poppæa (Sabina,) Rufi Crispini, tum Othonis; postremum Neronis, uxor.
Ποππαια, Διὸς ευνι, Σεβαστιάς· εναδε γάρ σοι. Leon. Al. [*An.* ii. 191.

Ποππυζω, Ποππῦλιαζω. sibilo.
εποππῦσεν· εἶτ' εκελευσε πεμπειν σαργανας. Timocl. ap. Ath. [p. 407. e.
τὰν ποιαν συριγγα; τὺ γὰρ ποκα, δῶλε Συβαρτα,
*εκτασω συριγγα; τί δ'; ουκέτι σὺν Κορυδωνι**
αρκεῖ τοι καλαμας αυλὸν ποππύσδεν[1] *εχοντι;* Theoc. 5. 5.
**βαλλει καὶ μαλοισι τὸν αιπόλον ἁ Κλεαριστα,*
τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιασδει.* ibid. 88.

Syn. Συριττω, κατασυριττω.—κηλεω, κολακευω.

*Πορδᾰλιαγχές. το. nom. *herbæ.* aconithum, *Plin.*
τὴν μέν τε κλειουσι μυοκτόνον· ἢ γὰρ ανιγροὺς
παμπηδην ὑρακας λιχμηρεας ηρειμωσεν.
οἱ δέ τε πορδαλιαγχὲς, επεὶ θηρεσσι πελωροις
ποτμον βουπελάται τε καὶ αιγινομῆες εθεντο
Ιδης εν κνημοῖσι, Φαλακραιῃς ενὶ βησσαις. Nic. Al. 36.*

Πορδᾰλις. pardalis.
—*λαιμὸν-Πορδαλιος στικτῆς*— Man. 5. 196.

Πορδή. crepitus ventris.
**τον δ' αέρα τονδ', οντ' απεραντον, πῶς ουκ εικὸς μεγα βροντᾷν;*
ταῦτ' αρα καὶ τὼ 'νοματ' αλληλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοιω.* Nub. [393.

Syn. Αποπορδη, βδελλος, ψοφος γαστερος.

Πορεια. via, iter.
τῆς σῆς πορειας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. Prom. 840.

Syn. Ὁδοιπορια, αφοδος, βαδισις, ὁδος, πορευμα, διαβασις.

Epith. Ἁλιπλαγκτος, αελληεσσα, αελλοπος, αβοητος, αφλοισβος, ακιχητος, αστηρικτος, ἁλιδρομος, ισομετρος, ισορῥους, θεοκλητος, ὁμοδρομος, ὁμοστολος, πολυμοχθος, πολυστρεπτος, πολυπλανης, πολυγναμπτος, πολυσκαρθμος, παλιννοστος, περισσοπους, σακεσπαλος, ταχυγουνος.

Πορευμᾰ. το. profectio. Vid. Πορος.
—*ειδομαν-Ναΐον πορευμα.* Iph. A. 300.

Πορευσῖμος, Πορευτος. meabilis.
εκτειν', ετρεφθην, ᾗνπερ ἦν πορευσιμον. Eur. Elec. 1016.
ὑπειρ 'Ελης τε ποντον ὥστε νωτισαι[2]
ισχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν, κ. λ. Agam. 295.

Syn. Πορiμος, αμευσιμος, επιβατος, διαβατικος, βατος, περητος, εισιτητος.

*Πορευτέος. *verbal.*
ορνιθος οὕνεκ' ασφαλῶς πορευτέον. Heracl. 730.*

Πορευω. trajicio, mitto. Πορευομαι. eo, proficiscor.
—*τασδ' επιστολὰς πατρὶ*
ταχεῖ 'πορευσαν ξὺν χρονῳ.— Œd. C. 1673. (1601. B.)
ὦ θυγατερ, μυσιν ἢ ῥ' επαλεξησουσα πορευσῃ; Batrach. 173.

Syn. Διαπορθμευω, διαβαινω, διαγω, πεμπω, επιστελλω.—εκπορευομαι, επιπορευομαι, στελλομαι, απειμι, αφορμαω. εξορμαω, ὁδευω, βαινω.

Πορεω. *melius* Πορω. quod vid.
φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς εγχος εξαιτῶν πορεῖν. Œd. T. 1278.

Syn. Πορσυνω, παρασχω, παρεχω, διδωμι.

---

1. Ποππύζειν δὲ, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Schol.

2. Porsonus, post Turnebum, lectionem a Codd. binis sancitam adoptavit: ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι. Butlerus porro, post Schutzium legit:

ὑπερτελής τε πόντον ὡστ' ἐνώτισεν
ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος, πρὸς ἐκδοχὴν
πεύκης, τὸ χρυσοφεγγὲς, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παραγγείλασα, Μακίστου σκοπαῖς.

*Πορθάων. pater Œnei.
Οινεὺς δ' ανασσει τῆσδε γῆς Αιτωλιας,
Πορθαονος παῖς, ὅς ποτ' Αλθαιαν γαμεῖ. Eur. *fr.* Meleag. i.*

Πορθευς. Nom. Pr.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες αμυμονες εξεγενοντο. Ξ. 115.

Πορθεω. vasto.
ὧδε καὶ οἱ προτεροι πολιας καὶ τειχε' επορθουν. Δ. 308.
SYN. Εκπορθεω, περθω, ερημοω, καταστρεφω, ανατρεπω, καταλυω, κατασκαπτω. αναιρεω. διωκω.

Πορθητης, Πορθητωρ. vastator.
τῷ τᾶς Τροιας πορθητᾷ. Troad. 213.
τὸν σὸν ποδ', ὦ 'ναξ, Ιλιου πορθητορα. Agam. 916.
SYN. Δηωτης, λυμαντηρ, ερημωτης.

Πορθμεῖον, *Ion.* Πορθμηϊον. fretum. 2. ratis, qua fretum vel fluvius trajicitur. 3. naulum. *Sed vid. ad* v. Πορθμιον.
3. τοὔνεκα καὶ νεκυες πορθμηϊον ουτι φερονται
*μουνη ἔνι πτολιων, ὅ γε τεθμιον οισεμεν αλλους
εν στοματεσσι νεὼς Αχεροντειας επιβαθρον,
δανακην. Call. *fr.* 110. ex Et. Ma. *restitut. a Casaubono.**
SYN. 2. Πορθμις, πλοῖον. 3. πορεῖον.

Πορθμευμᾰ. το. trajectus.
—πρὸς ωκυπορον-Πορθμευμ' αχεων. Agam. 1567.
SYN. Πορθμος, περαμα, διαβασις, λαῖτμα. διαπορθμευσις.

Πορθμευς. qui lintre transportat per fretum.
πορθμῆες δ' αρα τούς γε διηγαγον, οἵτε καὶ αλλους. υ. 186.
—καὶ στυγνὸν αεὶ πορθμῆα καμοντων. Theoc. 17. 49.
SYN. Περατης, διαβατης, ναυτης, πορθμευτης, διαπορθμευτης. πορευς. κωπηλατης.
*PHR. Γλαῦκος ὁ νησαιοιο διαπλωουσιν ὁδηγὸς
πορθμοῦ, και Θασιων εντροφος αιγιαλῶν,
ποντου αροτρευτὴρ επιδεξιος,—— Antiphil. *An.* ii. 180.

Πορθμευω. trajicio. 2. *metaph.* transmitto.
1. ει δ' οἶκτον ισχεις, αλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πορθμευσον ὡς ταχιστα, μηδ' αυτοῦ θανω. Trach. 803. B.*
ὃς βαθὺ πορθμευεις τοῦτ' Αχεροντος ὕδωρ. Archias, *An.* ii. 101.
*2. επειπερ αλλως, ὦ ξεν', εις Αργος κιεις,
πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδικως μεμνημένος,
τεθνεῶτ' Ορεστην ειπε, μηδαμῶς λαθῃ.
εἴτ' οὖν κομιζειν δοξα νικησει φιλων,
ειτ' οὖν μετοικον, εις τὸ πᾶν αεὶ ξενον,
θαπτειν, εφετμὰς τασδε πορθμευσον παλιν.
νῦν γὰρ λεβητος χαλκεου πλευρωματα
σποδον κεκευθεν ανδρὸς εὖ κεκλαυμενου.* Choëph. 678.
εις δακρυα πορθμευουσ' ὑπομνησιν κακῶν. Orest. 1030. P.
SYN. Διαπορθμευω, διϊημι, διεκπεραιω, διαβαινω, πορευω, πλεω. 2. διακομιζω, διαπεμπω. εισαγω.

Πορθμιον. navis, qua πορθμεῖς in trajectu freti utuntur. Πορθμεῖον. merces, quæ pro trajectu solvitur[1].

Πορθμίς. ἡ. parvum fretum. 2. linter, quo transfretamus.
2. μονος μονῳ κομιζε πορθμίδος σκαφος. Cycl. 361.
SYN. Πορθμιον, πορθμεῖον, ποριον. EP. Γλαφυρα, κυανεα.

Πορθμὸς, οῦ. ὁ. fretum.
εν πορθμῷ Ιθακης τε, Σαμοιό τε παιπαλοεσσης. ο. 29.
δίζεο δ' αρχαιης ἁλιηχέα πορθμὸν Αβυδου. Mus. 28.
SYN. Πελαγος (στενον.)—πορθμευμα. [318.
EPITH. Στενοκυμων. [PHR. Ἁλὸς ξυνοχῇσι. Apoll. 2.
—σκολιοῖο πορου στεινωπὸν ἵκοντο
τρηχειης σπιλαδεσσιν εεργμένον αμφοτερωθε. ibid. 548.]

Πορίζω. aditum facio. 2. excogito, invenio. 3. paro alteri, suppedito. 4. Πορίζομαι. *med.* comparo mihi, &c. [10.
3. Ωμοδαμόν θ', ὃς τῇδε τεχνῃ κακὰ πολλὰ ποριζει. Hom. xlvii.
SYN. Εκποριζω, προσποριζω, συμποριζω, εξευρισκω, τεχναζομαι, επινοεω, εξεταζω, προσκταομαι, συλλεγω, πορω, πορεω, παρεχω, εξαγοραζω, κερδαινω, περιποιεω.

Πορῐμος. pervius.
εγχειρεῖν χρὴ[2] εργῳ ποριμῳ. Thesm. 784.

SYN. Πορευσιμος, ποριστος, ευποριστος, ευπορητος, πορευτος, ευπορος, επικερδαλεος.

Πορις, Πορρις. vitulus, vitula. Vid. Πορτις.
ὡς δ' ὅταν αγραυλοι ποριες (*al.* πόρτιες) *περὶ βοῦς αγελαιας
ελθουσας ες κοπρον, επὴν βοτανης κορεσωνται,
πᾶσαι ἅμα σκαιρουσιν εναντίαι· ουδέτι σηκοὶ
ισχουσ', αλλ' αδινὸν μυκωμεναι αμφιθεουσι
μητέρας· ὡς εμὲ κεῖνοι, επεὶ ιδον οφθαλμοῖσι,
δακρυοεντες εχυντο·—* κ. 410.
καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες ευθηλον ποριν. Bacch. 736.
λαθραῖον αυτοκλητος Ιδαία πόρρις[3]. Lyc. 496.

Ποριστής. suppeditator.
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φερων,
καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς. Ran. 1553. (1504. B.)
SYN. Φορολογος, εκλογευς, εκλογιστης, δασμολογος, ζητητης.

Πορκεύς. qui πόρκῳ piscatur.
αιθυιοθρεπτος, πορκεων λιναγρετης. Lyc. 237.
SYN. Δικτυευς, ἁλιευς, γριπευς.

Πορκης. annulus.
αιχμὴ χαλκειη, περὶ δὲ χρυσεος θεε πορκης. Θ. 495.
SYN. Κρικος, δακτυλιος (τοῦ δορατος.)

Πορκος, *est πλέγμα quoddam e vitili rotundum, ore angusto, per quod ingrediuntur pisces. 2. *ap. Lyc.* ζῶόν τι παρὰ τὸν Ἴστρον, *Interpr.* aper. *unde forsan, Anglice,* pork.
1. εισδυομενος εις πορκον, ὅθεν εξω παλιν
ου ῥᾳδιως εξειμι τὴν αυτὴν ὁδόν. Antiph. *Vid. Steph. in v.**
2. ὁποῖα πορκος Ιστριεὺς τετρασκελής. Lyc. 74.

Πορνεῖον. lupanar. Vid. Κασαυριον.
πορνεῖ', αναπαυλας, εκτροπὰς, κρηνας, ὁδούς. Ran. 115.

Πορνη. meretrix. Vid. Ἑταιρα.
πορναισι καὶ κυβοισι παραβεβλημένος. Plut 243.

Πορνίδιον. meretricula.
οὗτος δ' απὸ παντων μὲν φερει πορνιδιων[4]. Ran. 1335.
SYN. Ἑταιρις, ἑταιριστρια, ἑταιριδιον.

Πορνοσῠνη. *pro quo melius dixeris πορνεία.* scortatio.*
πορνοσυνης ακρατοῦς σημαντορας, αισχρεοκερδεῖς,
εχθιστον μυσαρὸν μεμαχλευμένον ἦτορ εχοντας,
παμψεκτους, αποφωλα βιου μυσαρωπὰ γενεθλα. Man. 4. 314.
SYN. Μαχλοσυνη.

Πορνοβοσκεω. lenocinium facio.
ει πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί. Pac. 849.
SYN. Μαστρωπευω, διαμαστρωπευω, προαγωγευω.

Πορνοβοσκος. ὁ ἡ. leno, lena.
ουκ εστιν ουδὲν τεχνιον εξωλεστερον
τοῦ πορνοβοσκου,— Athen. 1. 2.
SYN. Πορνοτροφος, μαστρωπος, προαγωγος.

Πορνος. scortator.
a. ου τούς γε χρηστοὺς, αλλὰ τοὺς πορνους· *επεὶ
αιτοῦσιν ουκ αργυριον οἱ χρηστοί. b. τί δέ;* Plut. 155.
SYN. Μαχλος, πορνοκοπος, πορνοτριψ, λαικαστης, μιαρος. ἑταιριστης.

Πορνοφῖλης. meretrices sectans.
μισειτω με ταλας Χρυσος ὁ πορνοφιλας. Ep. ἀδ. 415.

Πορος. transitus, trajectus, vadum. 2. meatus. 3. vectigal, quæstus. 4. ratio alicujus rei efficiendæ, et via.
1. καὶ Θρυον, Αλφειοῖο πυρον, καὶ εὔκτιτον Αἶπυ. B. 590.
—ἡνίκ' ἦν μεσῳ πορῳ,
*ψαυει ματαιαις χερσίν·— Trachin. 573.
—ποθεν ωνη σομεθ' αριστον; εχεις ελπίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ*
ΠΟΡΟΝ ἙΛΛΑΣ ἹΕΡΟΝ[5]; Vesp. 305.
*3. ἡ δὲ φερουσα πορους απὸ σωματος, εσμὸν εραστῶν
ἕξει επὶ προθυροις ενθάδε λουσαμενη. Ep. ἀδ. 337.*

1. Discrimen istud inter duas hasce voces statuit Eustathius. Vid. Steph. Thes. T. iii. c. 186. G.

2. Optime Brunckius in *Supplemento Emendationum*; " Scribe, " ut vitetur hiatus, χρῆν, quod tantumdem valet ac χρή. Supra 724. " χρῆν est etiam temporis præsentis."

3. Legendum omnino πόρις. (Vid. Schol. ad vs. 184. cit. sub v. Θύω.)—Reperitur ista vox in Eur. Supp. 629.

4. Versus est apud Brunckium, 1301. Sed legendum autumavit Porsonus, οὗτος δ' ἀπὸ πάντων πορνιδίων μέλη φέρει. Antepenultima enim in πορνίδιον corripitur. Vid. Dawes. Misc. p. 213.

5. " Voces illæ πόρον Ἕλλας ἱερὸν e Pindaro, juxta Scholiastem, sumtæ " sunt, ubi significabant Ἑλλήσποντον. Posita prima voce πόρον, pro " πορισμὸν, ridiculi causa duas insequentes addidit." Brunck. in l.

SYN. 1. Πορθμος, τριβος, διεξοδος, περαιωσις. 3. πορισμος, τελος, φορος, δασμος, ευχρηστημα. 4. μηχανη.

EPITH. Αμειλιχος, ἁλιῤῥοθος, ἀλμηεις, αφραστος, αφαυρος, μορμυρων, οξυς, πολυῤῥυτος, σκολιος, σκοτιος, τρυφερος. [εναλιος. Æsch.]

Πορπαζω, Πορπακιζω. fibula subnecto, fibulo. Πορπακιζομαι. *med.* adnecto mihi, v. c. *clypeum.*

πορπακισαμενος φρουδος αμπταμενος εβα. Lysist. 107.

SYN. Πορπαω, πορποω, εκπορπαω, προσπορπαω, προσπορπαζω, επισφιγγω, περοναω, προσαρμοζω.

Πορπᾶμα. vestis fibulis adstricta. Vid. not. ad v. Πορπημα.

Πορπαξ, ᾱκος. ὁ. Πορπη. fibula.

πορπαχ' ὑπ' αυτὸν, ὡστε μαινεσθαι δοκεῖν. Phœniss. 1144.

†ταυτ' εμβαλὼν πορπακι γενναιαν χερα. (*Senar.*) Helen. 1392.

πορπας τε, γναμπτάς θ' ἑλικας, καλυκάς τε, καὶ ὁρμους. Σ. 401.

SYN. Επιπορπις, οχανον, περονη.

*Πορπαω. idem quod Πορπαζω.

καὶ τηνδε νὺν πορπᾶσον ασφαλῶς· ἱνα
μαθη σοφιστὴς ὣν Διὸς νωθεστερος.* Prom. 61.

Πορπημᾰ. indumentum fibulatum.

ῥιψας απ' ωμων ευπρεπῆ πορπηματα[1]. Eur. El. 820.

SYN. Επιπορπημα, επιπορπις.

*Ποῤῥω. *adv.* ultra. *Æol.* Πορσω, *unde,* Πορσιον, Pind. Ol. 1. 183. Πορσιστα. Nem. 9. 69.

ἢ νησαιᾶν αξει χωρᾶν,-Δυστανον ποῤῥω Τροιας ;—Troad. 188.

ὁστις αισχυνων επιχω-
ρια, παπταινει τὰ πορσω. Pyth. 3. 38.*

Ποῤῥωθεν. *adv.* eminus.

θαῦμ' ἂν ποῤῥωθεν ιδοιμην·— Trach. 1021. (06. Br.)

SYN. Μακροθεν, απομακροθεν, αποθεν, αποπροθε, αποσταδα, ἑκαθεν, εκποδων.

Πορσαινω. paro, curo. *Vid. in v. sequ.*

κυριῳ δ' εν μηνὶ πεμ-ποισ' αμφιπολους, εκελευσεν
ἡρωϊ πορσαινειν δομεν Ειλατιδᾳ-Βρεφος γ',— Ol. 6. 52.

*τιμηεσσα γυναιξὶ καὶ ανδρασιν, αιδοιη τε
εσσεαι, ηδέ σε παγχυ* θεὸν ὡς πορσανεουσιν. Apoll. 3. 1123.

Πορσυνω. præbeo. 2. paro. 3. ago, perago. 4. colo, in honore habeo,

—νεμεσσητὸν δέ κεν ειη,-Κεινου πορσυνεουσα λεχος. Γ. 411. (alii, *fortasse rectius,* πορσανέουσα. Vid. Heyn. in l.)

νυμφαις ἑορτὴν πορσυν'[2], ὡς εδοξέ μοι. Eur. El. 625.

SYN. Παρεχω, ευτρεπιζω, παρασκευαζω, ἑτοιμαζω, κοσμεω, καταπορσυνω. επιτελεω. ὑπηρετεω. τιμαω, τρεφω.

Πορταξ, Πορτις. vitulus.

αμφὶ δ' αρ' αυτῷ βαῖν', ὡς τις περὶ πορτᾰκι μητηρ. P. 4.
—ὡς δὲ βαθεῖαι
ταὶ 'τρακτυλλίδες εντί· κακῶς ἁ πορτις ολοιτο. The. 4. 52.

SYN. Πορις, μοσχος, δαμαλις, δαμαλη.

EPITH. 'Ηδυς, κεραη, ουθατοεσσα, αεργηλη.

Πορτιτρόφος. qui vitulos nutrit.

ημεν αν' ηπειρον πορτιτρόφον, ηδ' ανὰ νησους. Hom. Ap. 21.

Πορφῠρᾱ, ας. ἡ. *purpura, genus conchæ marinæ. 2. pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea. Vid. Πορφυρεος.

1. τηθυνακια, βαλανους, πορφυρας, οστρεα συμμεμυκότα[3].
[Epich. ap. Ath. p. 85. d.*

†τὰ δ' αργυρωματ' εστιν, ἥ τε πορφυρα,
εις τοὺς τραγῳδοὺς χρησιμ', ουκ εις τὸν βιον. Laert. 95.

SYN. 2. Αλουργις, φοινικις.

PHR. Καὶ Τυριης σκοπιαζε δεδευμένα φαρεα κοχλῳ,
πορφυρεας, σπινθῆρας ακοντιζοντα θαλασσης, κ. λ. Nonn. l. 40.
—Σιδονιης ἁλιπορφυρα πεπλα θαλασσης.
—πορφυρεῳ πεπαλαγμενα φαρεα κοχλῳ.
Σιδονιης ακτῖνας ακοντιζοντα θαλασσης. ib.

Πορφῠρεος. purpureus.

πορφυρεον μεγα φᾶρος εχων εν χειρὶ παχειῃ. Θ. 221.
ελλαβε πορφυρεος θανατος καὶ μοῖρα κραταιή. E. 83.

SYN. Πορφυρειος, πορφυροεις, περιπορφυρος, εμπορφυρος, οστρειος.—μελας, σκοτεινος. ταραχωδης.

Πορφῠρευτῐκος. pertinens ad purpurarum venatorem.

*ἦν τις διαῤῥὼξ κυματων πολλῷ σαλῳ
κοιλωπὸς αγμος,* πορφυρευτικαὶ στεγαι. Iph. T. 262.

Πορφῠρις, ῐδος. ὁ. nomen avis. *Angl.* purple water-hen.

πορφυρὶς, κερχνη, κολυμβὶς, αμπελὶς, φηνη, δρυοψ. Av. 304.

*Πορφῠριων, ωνος. ὁ. princeps Gigantum. *Vid. ad* v. Εξεριθιζω. *et Horat. Od.* iii. 4. 54. 2. avis quædam.

2. πεμψω δὲ πορφυριωνας εις τὸν ουρανόν. Av. 1249.
Vid. Bergler. ad v. 554.

Πορφῠροβαπτος. ostro tinctus. Plato ap. Athen. Vid. ad v. Ελεφαντοπους.

Πορφῠροειδης. pupureus.

πρωραι ναῶν ωκεῖαι,
Ιλιον ἱερὰν αἱ κωπαις*
δι' ἁλα πορφυροειδεα καὶ
λιμένας 'Ελλαδος ευορμους, κ. λ. Troad. 122.

Πορφῠρονωτος. purpureus.

ῥιψαι πορφυρονωτον επὶ χθονα φᾶρος ανακτων. Nonn.

Πορφῠροπεζᾶ. ἡ. purpureos, *i. e.* pulcros, habens pedes. 2. purpureum habens limbum.

ξανθῳ πορφυροπεζαν[4] επιῤῥηνας τριχα χρυσῷ. Tryph. 65.

Πορφῠροστρωτος. purpura stratus.

ευθὺς γενεσθω πορφυροστρωτος πορος. Agam. 919.

Πορφῠρω. rubeo, &c. 2. æstuo, de mari. 3. curis perturbor.

ὡς δ' ὁτε πορφυρῃ πελαγος μεγα κυματι κωφῳ. Ξ. 16.
3. εστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδιη πορφυρε μενοντι. Φ. 551.

SYN. Πορφυρεω, πορφυριζω. 3. ταρασσομαι, καλχαινω, μελαινω.—μεριμναω. *Vid. ad v. Ενιπαλλομαι.*

Πορω. præbeo. *poët.* Vid. Πoριζω.

ἣν δια μαντοσυνην τήν οἱ πορε Φοῖβος Απολλων. A. 72.

Ποσειδαων, Ποσειδῶν. Neptunus.

'Ηρη τ', ηδὲ Ποσειδαων, καὶ Παλλὰς Αθηνη. A. 400.
τὸν Δια, τὸν 'Ερμην, τὸν Ποσειδῶ.— Nub. 1236.

SYN. et EPITH. Γαιηοχος, Γαιουχος, Ενοσιχθων, Εννοσιγαιος, Εννοσιγης. EPITH. Αγλαοτριαινης, αρχιθαλασσος, ἁλιβρεκτος, ἁλιος, αφθιτος, απατηλιος, ατραπιτης, αμειλικτος, βαθυκολπος, βαρυσφαραγος, βαρυδουπος, γενεθλιος, ευρυσθενης, ευρυκρειων, ευρυμεδων, ευρυβιας, ευρυστερνος, ερισφαραγος, ερικτυπος, ερικυδης, ευτριαινης, ειναλιος, ερεχθευς, ενιπευς, θαλασσομεδων, δυσερως, λεχαῖος, ἱππαρχος, κρειων, κρατεροφρων, κλυτος, μενεοκλονος, μεγασθενης, οβριμος, ορσοτριαινης, θαλασσιος, ναυμεδων, ποντομεδων, ποντοποσειδων, ευτριαινης, πετραῖος, περικλυτος, ἱππαγετης, σεμνος, ταυρεος, τειχοποιος, ὑπερβιος, ὑγρομεδων, Ισθμιος.

PHR. Βυθιος Κρονιδης, Κρονιος.—Κρονιων επιβητωρ
διφρων.—ἱπποσυνης κυβερνητηρ. Nonn.
γαιης κινητῆρα, καὶ ατρυγετοιο θαλασσης
ποντιον,—'Ελικωνιος αναξ.—Hom.
μεδεων πολιῆς ἁλὸς Εννοσιγαιε. Theoc.
—ὦ ποντου βασιλεῦ, καὶ κοιρανε γαιης. Ep.
ποντομεδων πορφυρεης λιμνης. Eur. ὁ επὶ Ταιναρῳ θεός.
—Ποσειδαωνα τινακτορα γαιης. Soph. ὃς μεδει γλαυκᾶς
αλὸς εν βενθεσι.-τόν τε μεγασθενῆ τριαι-

---

1. Legitur hic, sicuti etiam in Her. Fur. 959. πόρπαμα, quæ forma cothurno saltem gratior visa est. In Rheso tamen, vs. 442. altera forma, πόρπημα occurrit.

2. Veram hic lectionem in Codd. detexit Musgravius, et suam in sedem restituit Editor hujus dramatis in usum Schol. Reg. Westmonast. Oxon. 1806. νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν, ὡς ἔδοξέ μοι.
'Ερoτις est Æolum vox pro ἑορτὴ, quod cum ignorassent librarii, ἑορτὴν protinus intulerunt, et bellissimum sane versum confecerunt.
νύμφαις ἐπόρσυν' ἑορτὴν, ὡς ἔδοξέ μοι.
Quum hoc contra planissimas metri leges offenderet, Scaliger, vir certe inter longe doctissimos habendus, neque vero in omnibus aut semper sapiens, transpositis vocibus, et augmento pariter ac metro posthabitis, eo more correxit, quo Morellus vulgavit. Iterum atque iterum Editoribus quibuscunque auctor sum, ne textum, nisi Codd. MSS. auxilio aut certissimis conjecturæ legibus freti, mutandum in se unquam suscipiant.

3. In hoc versu, sicut in præcedenti, latent vitia, quibus Codices, ut videtur, nequeunt mederi.

4. "Dummodo altera pars vocum compositarum ad rem suam "spectet, alteram vix curat Tryphiodorus. Haud multum absimi-"liter alii auctores: recte igitur Apollon. Lex. ἀργυρόπεζα, ἀπὸ μέρους, "ὅλη λευκή." Northm. in l.

νης ταμιαν γῆς τε καὶ ἀλ-
μυρᾶς θαλασσης αγριον μοχλευτήν.
δεῦρ' ελθ' ες χορὸν, ὦ χρυσοτριαιν', ὦ
δελφινων μεδεων, Σουνιαρατε,
ὦ Γεραιστιε παῖ Κρονου. Equit. 559.
κλῦθι, Ποσειδαον γαιηοχε, κυανοχαῖτα,
ἱππιε, χαλκοτορευτον εχων χειρεσσι τριαιναν·
ὃς ναιεις ποντοιο βαθυστερνοιο θεμεθλα,
ποντομεδων, ἁλιδουπε, βαρυκτυπος, εννοσιγαιε·
κυμοθαλὴς, χαριτῶπα, τετραορον ἁρμα διωκων,
ειναλιοις ροιζοισι τινασσων ἁλμυρὸν ὑδωρ· κ. λ. Orp. H. 16.
[Ποσειδαων Ορσοτριαινης βαρυκτυπος. Pind.
ὁ Ποντιος αναξ. Eur. Τριτων—Αιγαιων—
Ναυμεδων—Ερεχθευς. Lycophr.] —*ὁ κινη-
τὴρ δὲ γᾶς, Ογχηστὸν οικεων
καὶ γεφῦραν ποντιαδα
πρὸ Κορινθου τειχεων— Isth. 4. 32.
γαιαοχου παῖς αφθιτον Εννοσιδα. Pyth. 4. 58.

Ποσειδεων, ῶνος. ὁ. mensis Atticus, ultimæ Decembris parti, et primæ mediæque Januarii congruens. *Ion.* Ποσιδηϊων.
μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊων (*Glycon. c. Spond.*)
έστηκεν· νεφελαι δ' ὑδει
βαρυνοντο, καὶ αγριοι
χειμῶνες παταγοῦσι. (*Pherecrat.*) Anac. fr. 6. *Fisch.**

Ποσειδηϊον, Ποσιδηϊον. locus Neptuno sacer.
ενθα δέ τε σφ' αγορὴ, καλὸν Ποσιδηϊον αμφίς. ζ. 265.
Ογχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδηϊον, αγλαὸν αλσος. B. 506.

Ποσειδηϊος, Ποσιδηϊος, Ποσειδωνειος, **item*, Ποσειδᾶνιος, *siculi Porsonus in l. c. edidit.* Ποσειδανιοις Αμυμωνιοις
ὑδασι δουλειαν περιβαλών.* Phœn. 195.

*Ποσθη. Arist. Nub. 1014. Br.

Ποσθιον. *dimin. a præc.* Thesmoph. 254.

Ποσθων, ωνος. ὁ. puerulus, infans, *per* ὑποκορισμόν.
ειπ' εμοὶ, ὦ ποσθων, εις τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾀδεις; Pac. 1300.*

Ποσις. ὁ. maritus.
ανδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὅς εμὸς προτερος ποσις ἦεν. Γ. 429.
Syn. Ακοιτης, γαμετης, ανηρ. *παρακοιτης, ξυναορος. Eur.*
Epith. Αστηρικτος, ηπεροπευς, ἱμεροεις, ὁμοπτολις, τεκνοποιος, ὑπωροφιος, θαλερος, [κουριδιος.]

Ποσις. ἡ. potus. Vid. Πομα.
αυτὰρ επεὶ ποσιος καὶ εδητυος εξ ερον ἑντο. A. 469.
Epith. Θαλερα, μενοεικης, φαρμακοεσσα.

Ποσσάκι. *adv.* pro ποσάκι. quoties?
ποσσάκι δ' αργυρεοιο, θεὴ, πειρησαο τοξου; Call. 3. 119.

Ποσος, *poët.* Ποσσος. quantus? Ποσου. quanti? Vid. Ὁποσος.
*a. ποθος, ποσος τις; b. σμικρὸς, ἡλίκος Μολων. Ran. 55.
a. οὗτος, σὲ λεγω μεντοι, σὲ τὸν τεθνηκοτα·
ανθρωπε, βουλει σκευαρι' εις Ἀιδου φερειν;
b. ποσ' αττα; a. ταυτί. b. δυο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; ib.

Ποσσῆμαρ. quot dies. [171.*
ποσσῆμαρ μεμονας κτερεϊζέμεν Ἑκτορα δῖον. Ω. 657.

Ποσσίκροτος. terræ *epith.* Vid. Κουρῆτες.

*Ποστος, η, ον. quotus? quantus?
ποστον δὴ ετος εστὶν, ὅτε ξεινισσας εκεῖνον
σὸν ξεῖνον δυστηνον, εμὸν παῖδ'; εἴ ποτ' εην γε.* ω. 287.

Ποτᾶγω. *Dor. pro* Προσαγω. **et sic in celeris cum* πρὸς *compositis*, ποτιάπτω, ποτιβάλλω, ποτιβλέπω, κ. τ. λ.

Ποταθμοί, *apud* Simonidem *occurrit*, (*Analect.* tom. i. p. 110.) *sed versum corruptissimum jure appellat* Brunckius, *Lectt. et Emendatt.* p. 22.*

Ποταινιος. recens.
τίς δὴ ποταινιόν γε λαχε στεφανον; Olymp. 10. 72.
—ουδ' εμοὶ ποταινιον-Πῆμ' ουδὲν ἥξει.— Prom. 102.
Syn. Ποταινος, νεοχμος, προσφατος, νεος, απροσδοκητος, απροοπατος, αγνωστος.

Ποτᾶμηΐς. ἡ. fluvialis, *v. c.* Nympha.
Νυμφαι ἑλειονομοι ποταμηΐδες, αἳ περὶ κεινην
Φασιδος είαμενην Αμαραντιου είλισσονται. Apoll. 3. 1218.

Ποτᾶμιος, Ποταμειος. fluvialis.
ποταμιᾳ, νερτερᾳ τε κωπᾳ. Alcest. 464.
—ναπη—Χιονι καταρρυτα ποταμειᾳ. Troad. 1067.

Ποτᾶμός. fluvius.
καὶ Ποταμοὶ, καὶ Γαῖα, καὶ οἳ ὑπενερθε καμόντας. Γ. 276.
ὥς αρ' εφη· Ποταμὸς δὲ χολωσατο κηρόθι μᾶλλον. Φ. 136.
Syn. Ῥεῖθρον, νᾶμα, ροος.
Epith. Ἀλιμυρηεις, αργυροδινης, απειρεσιος, ακαματος, αειρεεθρος, αγραυλος, ἀγνορρυτος, βαθυῤῥοος, βαθυδινης, βαθυδινηεις, δινηεις, δεινος, δονακωδης, βρυοεις, γονιμος, λαμπρος, εριδουπος, ευρυπορος. ευκελαδος, ευτροχαλος, ευυδρος, εὐκροκαλος, ηχηεις, θολερος, εχεκτεανος, ελεγχιγαμος, εγερσιμοθος, εὔῤῥοος, εὔῤῥειος, ευρυ ρεων, ευρυρεεθρος, ελαιοκομος, ιφθιμος, ἱερος, καλλιῤῥοος, καλλιγεφυρος, μορμυρων, μελαμβαφης, ιλυοεις, ολβοδοτης, ορειτρεφης, ζηλημων, ξηρος, ανυδατος, πληθων, πολυῤῥαθαγος, πολυῤῥαγης, πολυστειος, πολυγναμπτος, ρεων, καχλαζων, μεγαβρεμετης, ορεσσιχυτος, ταυρομορφος, χιονεος, χειμαῤῥους, χειμαῤῥος, χαμαιγενης, χαραδραῖος, ωκυροος. μελιπνοος, παλιννοστος, πυρικλαυστος, ρυηφενης, φιλοζεφυρος, θεῖος, παρθενιος, λαβρος.
Phr. Πὰρ ποταμὸν κελαδοντα, περὶ ροδανον δονακῆα.
αμφὶ ροὰς ποταμοῖο.—Ωκεανοῦ ποταμοῖο ρεεθρα.
προχοαι-πορφυρεον κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο.
αεναων ποταμῶν καλλιῤῥοον ὑδωρ. Hes.
—ποταμοὶ καναχηδὰ ρεοντες. Theoc.
αργυρεος ποταμος διψης ακος.—
—ροαὶ ποταμῶν αλεγεινῶν. Cal.
ποταμοῖο διὰ στομα πρηΰ ρεοντος. Orph.
—ποταμοῦ ροος ὦκα θεοντος. Naz.
—λοετρων αεναων ταμιας.—
καὶ ποταμὸς κελαρυζε βαλὼν ὑψουμενον ὑδωρ.
καὶ ροος εγρεκυδοιμος εχων αντιπνοον αυρην
αγχινεφης ὑψοῦτο διαβροχον ηέρα φαινων. Nonn.
*σεμνοὺς οχετους, οἷσιν—ἄρδει στρατόν. Pind.
[οχετοις Σιμουντιοις. Eur. πορφυρον οἶδμα ποτ. ib.—οὗ—
Σπερχειος αρδει πεδιον ευμενει ποτῳ. Æsch.]

Ποτᾶμων, ωνος. ὁ. nomen cujusdam insulsi poëtæ.
ουτ' επὶ Δευκαλιωνος ὑδωρ, ὅτε πανт' επεκλυσθη,
ουθ' ὁ καταπρησας τοὺς επὶ γῆς Φαεθων,
ανθρωπους εκτεινεν, ὁσους Ποταμων ὁ ποιητὴς,
καὶ χειρουργησας ωλεσεν Ἑρμογενης.
ὥστ' εξ αιῶνος κακὰ τεσσαρα ταῦτ' εγενηθη, [332.*
Δευκαλιων, Φαεθων, Ἑρμογενης, Ποταμων[1]. Lucill. *An.* ii.

Ποταομαι, Ποτεομαι. volo.
ενθα καὶ ενθα ποτῶνται αγαλλομεναι πτερυγεσσι. B. 462.
ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ αντρου θεσπεσιοιο
τριζουσαι ποτεονται,— ω. 7.
Syn. Πετομαι, ανιπταμαι, ανακουφιζομαι, μετεωρα φρονεῖν.

Ποτε. *adv.* aliquando.
αυτὰρ ανὴρ αγαθὸς ποτε μὲν κακὸς, αλλοτε δ' εσθλός. Plato.

Ποτερος. uter.
Τυδειδην δ' ουκ ἂν γνοιης, ποτεροισι μετειη. E. 85.

Ποτή. volatus.
αιθυιῃ δ' εικυῖα ποτῇ ανεδυσατο λιμνης. ε. 337.
Syn. Πτῆμα, πτῆσις. [πτερυγων δρομος. Nonn.]

Ποτηνὸς, Ποτητός. alatus. Vid. Πετεινος.
οἱ δ' ευθεως ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. Theoc. 30. 7.
τῇ μέν τ' ουδὲ ποτητὰ παρερχεται, ουδὲ πελειαι. μ. 62.

Ποτηριδιον. pocillum. Ποτηριον. poculum. *dim.* a Ποτήρ.
ενδον εστ', ανδρες, ποτηριδια τορευματα. Ath. l. 11.
ποτηριον δὲ κοῖλον,-Ὅσον δυνῃ, βαθυνον. Anac. 17. 5.
καὶ μὴν εφελκω καὶ ποτῆρ', ασκοῦ μέτα. Cycl. 151.
Syn. Δεπας.

Ποτης. potus. Vid. Πομα.
αυτὰρ επεὶ ταρπημεν εδητυος ηδὲ ποτητος. A. 779.

Ποτης, ου. ὁ. potor, bibax.
οιμοι· τί γάρ μοι τὸν ποτην ηπτες λυχνον; Nub. 57.
*ἁ λιθος εστ' αμεθυστος· εγὼ δ' ὁ ποτας Διονυσος. Plato *jun.*
Syn. Πολυποτης, φιλοποτης, ζαποτης, ποτικος. [*An.* i. 175.*

1. Mire similis est sententiæ et festivitatis decursus Priori nostratis Epigrammati:
Fire, Water, Woman, are Man's ruin,
Says wise Professor Vander Bruin. &c.

*Ποτιδενομαι, *Dor.* pro Προσδεομαι. qu. vid.

Ποτιδαια, ας. ἡ. urbs Macedoniæ, *postea* Cassandria *dicta.*
σὲ δ' εκ Ποτιδαιας εχοντ' εὖ οἶδα δεκα ταλαντα. Eq. 438.*

Ποτιζω. potum do. [121.
Δαφνις ὁ τὼς ταυρως καὶ πορτιας ὧδε ποτισδων. Theoc. 1.
Syn. Πιπισκω, προποτιζω, προπινω.—ὑδραινω, εποχετευω, αρδω.

*Ποτῑθῡμιος. menti acceptus, jucundus. [*emend. Jacobs.*)
οργανα τᾶς τεχνας ποτιθυμια— Leon. Tar. *An.* i. 222. (*ex*

Ποτῐμος. potabilis.
ὁμοιοτατος ανθρωπος οινῳ τὴν φυσιν
τροπον τιν' εστίν. τὸν γὰρ οἶνον τὸν νεον
πολλή γ' αναγκη, καὶ τὸν ανδρ', αποζεσαι
πρωτιστον, αφυβρισαι τ'· απανθησαντα δὲ,
σκληρὸν γενεσθαι· παρακμασαντα δ' ὧν λεγω
τουτων ἁπαντων, απαρυθέντα τὴν ανω
ταυτην ανοιαν επιπολαζουσαν, ποτὲ
ποτιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι παλιν,
ἡδὺν θ' ἅπασι τοὐπιλοιπον διατελεῖν. Alex. ap. Ath. p. 36. e.

Ποτῐπλασσω. *Dor. pro* Προσπ. adfingo. 2. adhærere facio.
τεσσαρες αἱ Χαριτες· ποτὶ γὰρ μια ταῖς τρισὶ κειναις
αρτι ποτεπλασθη, κἠτι μυροισι νοτεῖ. Call. Ep. 54. *Bl.**

Ποτιστᾰτος. *superl. Att.* a Ποτης.
ὦ θερμοταται γυναῖκες, ὦ ποτισταται. Thesmoph. 742.

*Ποτιστρα, ας. ἡ. ubi animalia aquantur.
ἱππειην τετυκοντο Ποσειδαωνι ποτιστρην. Call. Dian. 50.

Ποτῐτασσω. *Dor. pro* προστασσω. impero.
πασαμενος ποτιτασσε[1] Συρακοσιαις επιτασσεις; The. 15. 90.

Ποτιφθεγκτος, η, ον. *Dor. pro* Προσφ. dignus, quem alloquare; affabilis.
Θερσι· ποτιφθεγκτα δ' επλεο καὶ φθιμενα. Anyte, *An.* i. 200.*

Πότμος. sors, fatum.
αυτίκα γάρ τοι επειτα μεθ' Ἕκτορα ποτμος ἑτοιμος. Σ. 96.
Syn. Μορος, θανατος. Epith. Αεικης, αδευκης, αμειλιχος, ανηλης, ατρεπτος, αφυκτος, ανοστιμος, απευθης, ασιδηρος, ατυμβευτος, βαρυς, βλοσυρωπος, βητarμων, δακρυοεις, δολοεις, ευκλεης, ευαιων, ευφρων, επηρατος, θεομανης, ζωαρκης, ευτυχης, λυγρος, λευγαλεος, κρυερος, μελας, δολοφραδμων, νηλειης, ὁμοῖϊος, ολοος, παλινζωος, ποινητωρ, ὑπναλεος, πετροβοληтος, τλημων, τανηλεγης, φρικωδης, ανωϊστος, ωκυς, οξυς, ιοβολος. [αναξ. Pind. συγγενης. *natale qui temperat astrum.* ib.]

Πότνιᾰδες. αἱ. equarum Glauci epith. e Ποτνίαις, vico Bœotiæ. *Vid. Schol. in ll. citt. Hinc,* 2. de Bacchis, furore *sc.* perculsis, dicitur. *Hesych. item,* 3. de Furiis.
1. —Ποτνιάδες δ' επ' ασπίδι
επισημα πῶλοι δρομάδες εσκιρτων φυβῳ, κ. λ. Phœn. 1140. P.
3. δρομάδες ὦ πτεροφοροι, Ποτνιάδες θεαί. Orest. 311.
*Syn. 2. Λυσσαδες, Μαιναδες, μανιωδεῖς. 3. *μανιοποιοί.

Ποτνιανακτος[2]. dominatu venerandus.
Αιολίδα Σμυρνην ἀλιγειτονα, ποτνιανακτον. Hom. xxxvii. 6.

Ποτνιος[3], Ποτνος. venerandus.
ὣς φατο δακρυχεων· τοῦ δ' εκλυε ποτνια μητηρ. A. 357.
καλλει αριστευοισα θεαων, ποτν' Αφροδιτα. Theoc. 17. 45.
Syn. Αιδεσιμος, σεμνος, ευσεπτος, σεβασμιος, εντιμος.

*Ποτοπταζω. *Dor. pro* Προσοπτ. adspicio.
αμὲ ποτοπταζειν μειλιχιως δοκεει.
ὡς ετυμως θυγατηρ τᾶ ματέρι παντα ποτῳκει. (*pro,* προσεοικει.) Nossis, *An.* i. 195. Syn. Προσοπτομαι.*

Ποτὸς, Ποτόν. potatio. Vid. Πομα. [Λ. 629.
—επ' αυτῇ Χαλκειον κανεον· επι δε κρομυον, ποτῷ οψον.
οφρ' ειδῇς οἷον τι ποτον τοδε νῆυς εκεκευθει. ι. 348.
Epith. Ακρητος, ακηρασιος, αστονος, αμβροσιος, θεῖος, ἡδυς, γλυκερος, μελιζωρος, τερπνος, ευωδης, μυελοεις, ληθαῖος, λυσιπονος, φαρμακοεις, φοινος, φερεσβιος.—μεθης αποιος.

1. Hanc lectionem servavit Etymologus, p. 681. v. 54. notante Valckenaerio ad Ammon. p. 188.

2. Ποντοτίνακτον felix est et certa Piersoni emendatio in l. c.

3. "Masculini usus rarus est, vel propemodum nullus, creberrimus feminini apud Poëtas." Steph. in v.

Ποτός. *adj.* idem qu. Ποτιμος.
απὸ νεκταρος ποτοῖο. Anac. 172. 34.

*Πουλῠκᾰρηνος. multiceps. Vid. ad v. Πολυκρανος.

Πουλῠμᾰνὴς, έος. ὁ ἡ. admodum furiosus.
καλλεϊ πουλυμανῆ κανθὸν εφελκομεθα. Ep. ἀδ. 8.

Πουλῠμεθής. Vid. Πολυμ.

Πουλῠποδης, ου. ὁ. id. qu. Πουλυπους, *subst.* [ii. 175.
—λαθραιη-Ειρεσιη Φαιδων εισιδε πουλυποδην. Antiphil. *An.*

Πουλυποδιον. parvus polypus. *dimin.* a sequ. 2. herba quædam.
πουλυποδιον, σηπια, ορφως. Ephipp. ap. Ath. p. 322. e. (*Schweigh. conj.* πουλυποδαριον.) —αλλ' εντραγε
τὴν σηπιαν τηνδὶ, λαβοῦσα, καὶ τοδὶ
το πουλυποδιον.—Theopomp. ibid. 324. b.

Πουλῠπους, ποδος. ὁ ἡ. multipes. 2. *subst.* ὁ. polypus, piscis. Vid. Πολυπους.
2. ——φθινει δομος
ασυντατοισι δεσποτῶν κεχρημένος
τυχαις, αλαστωρ τ' εισπεπαικε Πελοπιδῶν.
αστυτος οἶκος. κοὔτε βυσαυχην θεᾶς
Δηοῦς συνοικος, γηγενὴς βολβὸς, φιλοις
ἐφθὸς βοηθῶν δυνατός εστ' επαρκεσαι·
ματην δὲ, ποντου κυανεαις δίναις τραφεὶς,
φλεβὸς τροπωτὴρ, πουλυπους, ἁλοὺς βροτῶν
πλεκταῖς αναγκαις, τῆς τροχηλατου κορης [63. f.
πιμπλησι λοπάδος στερνοσωματον κυτος. Xenarch. ap. Ath. p.

Πουλῠσεβαστος. summe venerandus; augustus. [ii. 146.*
Καῖσαρ ὁ πουλυσεβαστος, ἅμα κλεος εἶσιν εκεινῳ. Crinag *An.*

Πους, Ποδες. pes, &c. 2. funis nauticus, *vel etiam,* clavus.
1. φολκὸς εην, χωλὸς δ' ἑτερον ποδα· *τὼ δέ οἱ ωμω
κυρτὼ, επὶ στῆθος συνοχωκότε·— B. 217.
τὸ δὲ πρὸ ποδὸς αρειον αιεὶ
χρῆμα πᾶν.—*i. e.* res præsens. Isthm. 8. 26.*
2. αιεὶ γὰρ ποδα νηὸς ενωμων· *ουδέ τῳ αλλῳ
δῶχ' ἑταρων, ἱνα θᾶσσον ἱκοιμεθα πατρίδα γαῖαν. κ. 32.
τὰ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσομενον
αιεὶ κυματων λεγεται
παντι μαλιστα δονεῖν-Θυμόν.— Nem. 6. 94.*
Syn. Πεζα, βασις, κῶλον. 2. πηδαλιον.
Epith. Αμβροσιος, θοος, οπισθοπορος, σφαλερος, ὑπηνεμιος, ωκυς, φοινικοφαης, αρχεχορος.—ἁπαλοι, ακαματοι, ανοστητοι, αργαλεοι, αργυρεοι, ακυμαντοι, ἁλιβρεκτοι, αδειμαντοι, αγναμπτοι, ατρεμεῖς, βαρυγουνοι, βριαροι, λειψανημογοι, δασυκνημοι, πολυγναμπτοι, ηνεμοεντες, εριγδουποι, ευκνημοι, ευρυθμοι, ὁμοζηλοι, ορεσσιλοφοι, θοοι, λιπαροι, καρπαλιμοι, κραιπνοι, καλοι, ερατοι, μαινομενοι, λαιψηροι, μεθυπλανεες, ολισθηροι, πολυσκαρθμοι, πολυσπερεῖς, πολυπλανεῖς, ταχεες, τρομεροι, στιβαροι, στερεοι, σιγαλεοι, σπερχομενοι, ὑψιτενεῖς. Phr. —Ποδῶν
ακμὰν εναλιγκιον στεροπαῖσι. Pind.

*Πόω. *inusit.* (*fut.* πωσω. *pr. pass.* πέπομαι, *unde* ἐπόθην *et* ποθησομαι.) bibo.
ὡ'ταν, πεπωκότ' εν δομοισι χρὴ μενειν. Cycl. 534. V. Πιω.

Ποῶ. *Attice pro* Ποιεω, qu. vid.*

Πρᾱγμα, Πρῆγμα, Πρᾶγος. negotium, opus. 2. *pl.* molestiæ.
πρᾶγμα δὲ τερπνοτατον, οὗ τις ερᾷ, τὸ τυχεῖν. Theog. 256.[4]
πρηγματος απρηκτου χαλεπωτατόν εστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μελλει τοῦτο θεὸς τελεσαι. ib. 1074.
ὅστις φυλασσει πρᾶγος εν πρυμνῃ πολεως. Sept. Th. 2.
τοῖς πραγμασιν τεθνηκα, τοῖς δ' εργοισιν οὔ. Helen. 293.
2. ὦ δεσποτ'· αλλά σοι παρεξω πραγματα. Plut. 20.
Syn. Εργον, χρῆμα, δρᾶσις, πραξις. εξουσια, τυχη. 2. παθος, κακοπαθεια.

Πραγμάτεια, Πραγματια. negotium, studium.
αρχοντάς τ' ιδιης παντοτε πραγματιης. Man. 1. 37.
Syn. Εργον, σπουδη, εμπορια.

Πραγμᾰτευομαι. negotior. 2. in quacunque re elaboro.
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' εγὼ ταῦτ' επραγματευομην. Nub. 526.
Syn. Εμπορευω. 2. διαπραγματευομαι, επιχειρεω, πολυπραγμονεω, διαπονεομαι, επιμελεομαι, ενεργεω, ασχολεομαι.

4. Insignem lectionis varietatem e Stobæo dedit Brunck. (vs. 250.) ἥδιστον δὲ τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ.

*Πραγμᾰτῐκὸς, οῦ. ὁ. Pragmaticus, homo formularius.
Φαιδρος πραγματικος, και ζωγραφος ηρισε Ῥουφος. Lucill.
Πραγμάτιον. negotium. [An. ii. 339.*
αυτοισι κοινωσω τι πραγματιον εμόν. ib. 197.
Πραγμᾰτοδίφης. qui lites scrutatur.
*a. μα Δι', αλλα κλητηρ ειμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφαντης— b. ὦ μακαριε της τεχνης.*
a. καὶ πραγματοδιφης.— Av. 1425.
Syn. Δικολογος, δικορραφος, πρακτηρ.
Πρακτὴρ, Ion. Πρηκτήρ. 1. actor, qui agit. 2. negotiator, mercator. 3. exactor tributorum.
1. μυθων τε ῥητῆρ' εμεναι, πρηκτῆρά τε εργων. I. 443.
Syn. Ενεργος, εργατης, ρεκτηρ. τελειωτης, τελεστης.
2. πραγματευτης, εμπορος. 3. τελωνης.
Πρακτις, usurpatur a Lyc. vs. 1045. pro litore. Sed in lectt. variatur, et Canterus conj. ἀκτήν.
Πρακτωρ. actor. 2. exactor, quæstor. 3. ultor.
1. —τοῦ λογου δ' ου χρὴ φθονον,
γυναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πρακτωρ φανῇ. Trach. 255.
3. —εἶχον ελπίδας
φονου ποτ' αυτὸν πρακτορ' ἵξεσθαι πατρός. Soph. El. 959.
Syn. 3. Απαιτητης, εκδικος, κατηγορος, διωκτης.
Πρακτηριος, Πρακτικος. tractabilis. 2. efficax.
πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τυχη πρακτηριος. Æsc. Suppl. 532. (19. P.)
οινου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικωτερον; Equit. 91.
Syn. Ανυστικος, εργωδης, δραστηριος, φιλοεργος, εμπρακτος.
Πραμνεῖος, Πραμνιος. epith. vini, a colle quodam ita dicti; deinde nomen commune vinorum generosiorum austeri gustus. Vid. Heyn. ad loc. seq.
εν τῷ ῥά σφι κυκησε γυνὴ, εικυῖα θεῇσιν,
οινῳ Πραμνειῳ, *επὶ δ' αιγειον κνῆ τυρὸν
κνηστι χαλκειῃ, επὶ δ' αλφιτα λευκὰ παλυνε. Λ. 637.
σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον, Αγαθοῦ Δαιμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαιμονος τοῦ Πραμνιου. Equit. 106.
τῷ μέν τ' εξεδανοῖο ποροις δεπας εμπλεον οινης,
Πραμνιον αυτοκρηες, ὅπως ὑπετυψατο ληνοῦ. Nic. Al. 162.*
Exp. Propr. al. παλαιός.—πραϋντικος.
Πραμος, rectius, Προμος, pro πρόμαχος. Aristoph.
Πραξάγορας. Nom. Pr.
Πρηξαγορης ταδε δῶρα θεοῖς ανεθηκε, Λυκαιου
υἱός· εποιησεν δ' εργον Αναξαγορης. Anac. 189.
Πραξίδῐκος. ἡ. ultrix. Vid. Περσεφονη.
Πραξῖνοη. Nom. Pr. [15. 1.
a. ενδοῖ Πραξινοα; b. Γοργοῖ φιλα, ὡς χρονῳ; ενδοῖ. Thc.
Πρᾶξις, Πρῆξις. factum, actio.
ου γάρ τις πρῆξις πελεται κρυεροῖο γοοιο. Ω. 524.
πρῆξις δ' ἥδ' ιδιη, ου δημιος, ἣν αγορευσω. γ. 82.
ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδιως αλαλησθε; ib. 72.
ουκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αιαντος δ' ὅτι. Aj. 803.
Syn. Πρᾶγμα, εισπραξις, ενεργια, διοικησις. επιτηδευσις, προδοσια, εμπορια.—διαθηκη, απαιτησις. ανυσις.—βιος.
Epith. Αγαθη, αειροκοπος, αναθεσμος, μεγαλαυχης, νωχελης.
Πραξιτελης. sculptor ille celeberrimus.
* Πραξιτελης ὃν επασχε διηκριβωσεν Ερωτα
εξ ιδιης ἕλκων αρχετυπον κραδιης,
Φρυνῃ μισθὸν εμεῖο διδοὺς εμέ· φιλτρα δὲ τικτω
ουκέτι τοξευων, αλλ' ατενιζομενος. Simon. An. i. 143.*
—εστι δὲ κρητὴρ,-Εργον Πραξιτελους,— Theoc. 5. 105.
Πράονως. adv. leniter. Vid. Πρᾳως.
σὺ δὲ μὴ πρὸς οργὴν, Αισχυλ', αλλὰ πραονως
ελεγχ', ελεγχου,— Ran. 880.
Πρᾶπὶς, Πραπίδες. præcordia.
χαυνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ. Pyth. 2. 112.
Ἥφαιστος ποιησεν ιδυιησι πραπιδεσσι. A. 608.
Syn. Φρην, φρενες, επιφρενα. επινοια.
Epith. Αμωμητος, ασυλητος, ειδυια, καθαρα, ὁσια, κενεα, χαυνη, πευκαλιμη, σκολια, πινυτη.
Phr. Εκ θεοῦ δ' ανὴρ σοφαῖς ανθεῖ
ες αεὶ πραπιδεσσι. Pind. πραπίδες θεῶν αμβροτοι. id.
Πρᾶσιά. areola in horto.
ενθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νειατον ορχον
παντοῖαι πεφυασιν, επηετανὸν γανοωσαι. η. 127.
ουκ ογχνη', ου πρασιή τοι ανευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. ω. 246.
Syn. Ανδηρον.—αἱ τοῦ κηπου λαχανιαι.
*Πρᾶσιαὶ, ῶν. αἱ. urbs Laconicæ ditionis in Peloponneso.
ιὼ Πρασιαὶ τρισαθλιαι, καὶ πεντακις,
καὶ πολλοδεκακις, ὡς απολεῖσθε τημερον. Pac. 242.*
Πρᾶσις. venditio.
—ου πρασεις, ουδ' αγορασμους. Sibyl. 1. 2.
Syn. Διαπρασις, απεμπολη, απεμπολησις, πωλησις, δημιοπρασια.—αγορασια.
Πρασοκουρις. animalculum viride. Vid. Κενδυλα.
Πρᾶσοκουρον. το. instrumentum quo porrum cæditur. Vid. ad v. Ναυπηγός.
Πρᾶσον. porrum.
τῆς ονομα χροιή τε πελει χλοεροῖο πρασοιο. Lith. 751.
Πρασσαῖος. nomen Ranæ.
Πρασσαῖος δ', ὡς εἶδεν εθ' ἡμιπνουν προπεσόντα. Batrach. 251.
Πρασσοφᾰγος. nomen Ranæ. [Batrachom. 229.
Πρασσοφαγος δ' εσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε Κνισσοδιωκτην.
Πρασσω, et Πραττω.[2] Ion. Πρησσω. ago, perficio. 2. operam do. 3. vitam ago, &c. 4. patior, ut contra πάσχω pro facio. 5. exigo, pro εἰσπράττω (quo sensu et in medio) et accipio. 6. prodo.
1. επρηξας καὶ επειτα, βοωπις ποτνια Ἥρη. Σ. 357.
3. ταρβεῖν τὸν εὖ πρασσοντα μὴ σφαλῇ ποτε. Trach. 302.
1. & 4. ὡς παντα πραξας, ὧν σε δεῖ, *στειχης παλιν
ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν εμὸν ᾤκισας γονον. Hec. 1015.*
5. καὶ πρασσει με τοκους. τουτου χαριν εξωργισμαι. Batrach. 184.
Syn. Αναπραττω, διαπραττω, εισπρασσω, εκπρασσω, καταπρασσω, ανυω, ενεργεω, κατευθυνω, διαλαμβανω, πραγματευομαι. 3. διαγω, ζαω. 4. πασχω. 5. απαιτεω.
†Πρασω. a πιπρασκω. vendo.
διχῶς επρᾱθην, ὧν ελευθερου πατρός. Choëph. 914.
*Πρᾶτος. Dor. pro πρῶτος. primus. unde, Πρατιστος.
ἁ πρατα πλαγεῖσα, κακὸν μελος ιαχεν αλλαις. Call. 6. 40.
αλλὰ πολὺ πρατιστον ὑφ' ἁρματος αυχένας ἵππων. ib. 5. 9.*
Πρᾱτὸς, ἡ, όν. vendendus, vendibilis.
*εργον δ' ἕκατι τοῦδε μηνισας αναξ
ὁ τῶν ἁπαντων Ζεὺς πατὴρ Ολυμπιος
πρατόν νιν εξεπεμψεν, ουδ' ηνεσχετο,
ὅθ' οὕνεκ' αυτὸν μοῦνον ανθρωπων δολῳ
εκτεινεν. ει γὰρ εμφανῶς ημυνατο,
Ζεύς τ' αν ξυνεγνω ξὺν δικῃ χειρουμενῳ.* Trach. 274. B.
Πραΰμητις, Πραΰνοος, Πρηΰνοος. qui mitis est ingenii. Vid. Πραΰς.
τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκομας πραΰμη-
τίν τ' Ελευθὼ συμπαρεστασέν τε Μοιρας. Olymp. 6. 71.
πραΰνοον μεταθεσθε βιου μαλακοφρονα δοξαν. Orp. H. 68. 17.
πρηΰνοον καλεων αιεὶ μυσταισιν ὑπαρχειν. ib. 43. 11.
Πραΰνω, Πρηΰνω. lenio.
ευθυνει δὲ δικας σκολιας, ὑπερηφανά τ' εργα
πραΰνει, παυει δ' εργα διχοστασιης. Solon.
ῥεῖα μαλ' επρηΰνεν ἑκηβόλον, ὡς εθελ' αυτός. Hom. Mer. 417.
Syn. Εκπραΰνω, καταπραΰνω, ηπιαω, κατηπιαω, θελγω, καταθελγω, κηλεω, μαλασσω, τιθασσω, ἡμεροω, παρηγορεω. κατακοιμιζω, μειλισσω, γαληνοω.
Πραΰς, Πρηΰς. lenis.
πρηῢ καταστιλβων σελας ὑψόθεν ες βιοτητα. Hom. vii. 10.
Syn. Πραΰμητις, πραΰνοος, πραΰμενης, πραΰπαθης, πραΰθυμος, πρᾷος, πρηΰς, ανοργος, προσηνης, ηπιος, ἡμερος, εναντητος, μειλιχος, ευκολος, αγαθος. [πειθαρχος. Æsch.]
Πραΰγελως. leniter ridens. Vid. Ευλαλος.
Πρᾴως. adv. leniter.

---

1. Vocalis isto modo correpta ante tres qualescunque consonantes nullo modo ferri potest, nedum apud Homerum. Saltem scribi debebat ὄχνη, sed ne sic quidem hunc vs. ad Homeri ætatem pertinere arbitror.

2. Index Prosodiacus Morelli hæc subjecerat. "præt. a. πεπρᾱχα. m. πεπρᾱγα. μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχοτα. αλλως τε μεντοι και κακῶς πεπρᾱγοτι. Nub. 1272." Sed in notanda media syll. præt. act. longa, lapsus est Vir Doctiss. et in primo exemplo legi debebat πεπραγότα.

ὡς δ' ἂν μοῖραν εχεις, πρᾳως φερε, μηδ' αγανακτει. Pythag.
Syn. Ευμενῶς, ἡσυχως, μειλιχιως, επιεικῶς, ηπιως, προσηνῶς, πραονως.

Πρεμνον. stipes.
σπαργαν' εσω κατεδυνε θυηεντ', ηΰτε πολλὴν
πρεμνων ανθρακιην ὕλης σποδος αμφικαλυπτει. H. Mer. 238.
Syn. Κορμος, στελεχος, ερνος, ῥιζοφυτον, στυπος.

Πρεπει. *impers.* decet, convenit, dignum est.
αρχὴν (*omnino*) δὲ θηρᾷν ου πρεπει τἀμηχανα. Antig. 92.
Syn. Προσηκει, καθηκει, εοικε, χρη, καλῶς εχει, ευλογον, εικός εστι.

Πρεπον, οντος. το. quod decet et convenit; decorum.
πρεπον γέ τ' ἦν ἂν δαιμονος τοῦ' μοῦ τοδε. Aj. 534.
Syn. Δεον, προσῆκον, πρεπῶδες.

Πρεπτὸς, ή, όν. venerandus. *Dor.* sive *Lacon.*
μολε Λακαινα, πρεπτὸν ἀμὶν
*κλεῶα τὸν Αμυκλαις σιόν. (*i. e.* κλείουσα τὸν 'Α. θεόν.) Lysist. 1298. *Vid. Valck. ap. Brunck.**

Πρεπωδης, Πρεπων. decens, decorus.
ου γὰρ πρεπῶδές εστι τῷ διδασκαλῳ,
*ισχαδια καὶ τρωγαλια τοῖς θεωμενοις
προβαλόντ', επὶ τουτοισιν επαναγκαζειν γελᾷν.* Plut. 797.
αλλ', ὦ γεραιὲ, φραζ', επεὶ πρεπων (*dignus*) εφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τροπῳ καθιστατε; Œd. T. 9.
Syn. Προσφορος, συμφορος, διαπρεπης, ευπρεπης, ευσχημων, καλος.

Πρεποντως. *adv.* decenter. Vid. Ευκοσμως.
—επεὶ πρεποντως-'Ελενας, ἑλανδρος, ἑλεπτολις,
εκ τῶν ἁβροτιμων-Προκαλυμματων επλευσεν
Ζεφυρου γιγαντος αυρᾳ. Agam. 697.

Πρεπω. decorus seu conspicuus sum. Vid. Πρεπει, Πρεπων.
*οἱ γάρ οἱ εισαντο διακριδὸν εἶναι αριστοι
τῶν αλλων μετά γ' αὐτόν·* ὁ δ' επρεπε καὶ διὰ παντων. M. 103.
Syn. Διαπρεπω, μεταπρεπω, εκπρεπω, εμπρεπω, επιπρεπω, διαφερω, εξεχω, διαφαινομαι, λαμπω.

Πρεσβᾶ, Πρεσβειρᾶ, Πρεσβῦτις. veneranda.
'Ηρη, πρεσβα Θεα, θυγατηρ μεγαλοιο Κρονοιο. E. 721. [32.
καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι Θεῶν πρεσβειρα τετυκται. Hom. Ven.
χρησμῶς ἁ πρεσβῦτις απῳχετο θεσπιξασα. Theoc. 15. 62.
Syn. Πρεσβεια, πρεσβηΐς, πρεσβυτατη.—σεμνη, εντιμοτατη.

Πρεσβεια, Πρεσβευμα. legatio, honos augustior. [Acharn. 647.
ὁτι καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονιων τὴν πρεσβειαν βασανιζων.
πρεσβευματ', ου Δημητρος εις μυστηρια. Eur. Suppl. 173.
Syn. Πρεσβευσις, κηρυκευμα, κηρυκεια. παραιτησις, εξουσια.

Πρεσβεῖον, Πρεσβήϊον. honorarium.
*πατὴρ δ' απελθεῖν ὡρισ' εις ακτὴν εμοὶ
πρεσβεῖα νειμας τῆσδε γῆς— Soph. Ægei *fr.*
πρωτῳ τοι μετ' εμὲ πρεσβήϊον εν χερὶ θησω. Θ. 289.
Syn. Πρεσβευμα, τιμιον.—πρεσβεια.

Πρεσβευς, εως. ὁ. senex. 2. legatus. *pl. Ion.* πρεσβῆες.
ανδρες δ' οἱ πρεσβῆες εσαν, γῆρας δὲ μεμαρπον. Hes. α. 245.
Syn. Πρεσβυς.—πρεσβευτης.

Πρεσβευω. senior sum, in honore et pretio sum; præsto, rego. 2. honore adficio ut grandævum; honoro *simpliciter.* 3. legatione fungor. 4. Πρεσβευομαι. *med.* legatum mitto. 5. deprecor pro aliquo.
1. —φημ' εγωγε πρεσβευειν πολὺ,
φῦναι τὸν ανδρα παντ' επιστημης πλεων. Antig. 720.
τοιγάρ σφ' Ολυμπου τοῦδ' ὁ πρεσβευων πατήρ. Aj. 1406. (1389. B.)
2. τοὺς μὲν σεβοντας τἀμὰ πρεσβευω κρατη. Hippol. 5.
Syn. 'Υπερεχω, αρχω. 2. τιμαω, προτιμαω. 3. κηρυκευω. 4. διαπρεσβευομαι, επιπρεσβευομαι, στελλω.

Πρεσβηΐς. ή. antiqua. Vid. Πρεσβα.
ἑδρην αἴδιον ελαχες, πρεσβηΐδα τιμήν. Hom. xxviii. 3.

Πρεσβιοομαι. pluris facio.
σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ πρεσβιωσεται. Lyc. 1265.
Syn. Τιμαω. πρεσβευω.

Πρεσβος. decus. 2. senatus.
βασιλεια γυναι, πρεσβος Περσαις. Pers. 625.
2. ανδρες πολῖται, πρεσβος Αργειων τοδε. Agam. 864.
Syn. Τιμια.—κῦδος.

Πρεσβῦγενέθλος, Πρεσβῦγενής. maximus natu. 2. priscus.
Ουρανὲ παγγενετωρ, κοσμου μερος αιὲν ατειρὲς, [I.
πρεσβυγενεθλ', αρχὴ παντων, παντων τε τελευτή. Orph. H. 3.
πρεσβυγενὴς Αντηνοριδης, κρατερόν ῥά ἑ πενθος. Λ. 249.
Syn. Πρεσβιστος, προτερηγενης.

Πρεσβῦς. senex. 2. legatus. Πρεσβῦτερος, Πρεσβιστος, Πρεσβῦτᾰτος[1], et Πρεσβιστᾰτος.
Φοινιξ θ' ὁ πρεσβυς, οἵ τε Θησεως κοροι. Philoc. 569.
*ὁ δ' εν δομοισι πρεσβυς ομματοστερης. Phœn. 337.
τεκνον εμὸν, γενεῇ μὲν ὑπερτερός εστιν Αχιλλεὺς,*
πρεσβυτερος δὲ σύ γ' εσσί[2]· βιῃ δ' όγε πολλὸν αμεινων. Λ. 785.
Γαῖαν παμμητειραν αεισομαι, ηΰθεμεθλον,
πρεσβιστην, ἣ φερβει επὶ χθονὶ πανθ', ὁποσ' εστιν. Hom. xxix.
—χαλεπὸν δέ κεν ειη
πρεσβυτατον καὶ αριστον ατιμιησιν ιαλλειν. ν. 142.
Syn. Γερων, αφηλιξ, πρεσβευς. ενδοξος.
*Pyth. —Αλλ' ηδη με γηραιὸν μερος ἁλικιας αμφιπολεῖ. Pyth. 4.
ἑλκεις μακροπνουν ζωάν. Phœn. 1551.

Πρεσβῦτης, ου. ὁ. senex, grandævus.
ὡς πᾶσ' απηνη[3], πούς τε πρεσβυτου φιλεῖ
χειρὸς θυραιας αναμενειν κουφισματα. Phœn. 861.
σὸν εργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντιζειν, ὁπη. Nub. 1345.*
†Phil. "Αν περιλειφθῇ μικρὸν εν αγγεσιν ἡδεος οινου,
εις οξὺ τρεπεται τοῦτο τὸ λειπομενον.
οὕτως αντλησας τὸν ὁλον βιον, εις βαθὺ δ' ελθὼν
γῆρας, ὁ πρεσβυτης γιγνεται οξυχολος. Anthol. 1. 16.

Πρεσβῦτικος. senilis.
*a. ὦ χρυσὸν αγγειλας επῶν, πῶς φῄς; παλιν φρασον μοι.
δηλοῖς γὰρ αυτὸν σωρὸν ἥκειν χρηματων εχοντα.*
b. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν εγωγ' εχοντα σωρόν. Plut. 268.
Syn. Γεροντικος, αρχαῖος, παλαιος.

*Πρεσβῦτις. ή. anus.
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβυτιδι
τιμωρὸν,— Hec. 836. Syn. Γραῦς.*

Πρεσβῦτοδοκος. senes recipiens.
καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδοκοι γεμοντων-Θυμελαι,— Æsch. Supp. 675.

*Πρευμενεια. benevolus et propensus animus.
a. ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνηστρας ταφον
στεψασα, καὶ σπεισασα νερτεροις χοάς;
b. ἥκω λαβοῦσα πρευμενειαν·— Orest. 1314.*

Πρευμενής. placidus. *comp.* Πρευμενεστερος.
θαρσει· φυλασσει σ' ἥδε πρευμενὴς Κυπρις. Rhes. 646.
αυτή τ' Αχαιῶν πρευμενεστερων τυχοις. Troad. 734.
Syn. Ευμενης, προφρων, φιλοφρων, εννοος, επιεικης, πρᾷος, αγανος, ηπιος.

Πρευμενῶς. *adv.* placide, benevole.
—πρευμενῶς δ' αυτοῦ ταδε. Æsch. Supp.[4] 220.

---

1. Apud Nicand. Ther. 344. *ed. Band.* apparet πρεσβύτατος, antepenult. longa. Sed Codd. Med. Ricc. recte servant πρεσβίστατον αἷμα, quod etiam Schneider. occupavit.

2. Vulgo σὺ ἐσσί. hiatum explevit Bentleius.

3. Enixe certarunt locum hunc emendare Summi Viri, cum interea, ut mihi videtur, non emendatione, sed explicatione, egeat. Kiddius mallet, ὡς παῖδ' ἀπήνη, κ. λ. *Ut filiam rheda,* sic *pes*—Iph. Aul. 147. παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη Δαναῶν πρὸς ναῦς. "Si unicus MS. probæ notæ," inquit, "pro κουφίσματα exhiberet θελκτήρια, vocem hanc libenter reponerem." Valckenaerius, qui conjecit ἐκβᾶσ' ἀπήνης, ut sc. γυνὴ subaudiatur, sensum videtur percepisse, quanquam exacta ejus eruditione minime digna sit emendatio. 'Απήνη, quod vehiculi genus mulieres adhibebant, ponitur pro ea, quæ in rheda vehitur, quæque in eam adscendit aut ex ea descendit;—metaphora certe non tam dura, quam qua, vs. 338. hujusce fabulæ, ἀπήνη ὁμόπτερος, *par nobile fratrum* designat. Hæc, me judice, fit loci sententia: *quoniam omnis rheda* feminam vehens, *sicuti etiam pes senilis, alienæ manus adminiculum exspectare solet.*

4. Quærendus est locus apud *Persas,* non *Supplices* Æschyli, ubi αἰτοῦ non αὐτοῦ legitur. Sed suspecta est in hoc loco vox πρευμενῶς, atque obelo Porsoni notata. Occurrit autem paullo infra, (nempe vs. 224. Pors.) ubi de lectione non dubitatur:
ταῦτα θυμόμαντις ὢν, σοὶ πρευμενῶς παρῄνεσα.

Syn. Ευμενῶς, ευνοϊκως, ευγνωμονως, χρηστῶς, φιλοφρονως, πρᾳως, ηπιως, αγανῶς.

Πρεὼν, ονος. ὁ. eminentia montis. Vid. Πρηων.

Πρηγορεών. ὁ. gula, guttur.

τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ. Equit. 373.

Syn. Προηγορεων, γαργαρεων. προβολος. λαιμος.

*Πρηδων, *item* Πρηθων, ονος. ἡ. inflammatio.

—θοῶς δ' επὶ γυῖα χεονται
πρηδονες, αλλοθεν αλλαι επημοιβοι κλονεουσαι. Nic. Ther. [364.*

Πρηθω, Πρεθω. incendo.

καί νύ κεν επρησεν πυρὶ κηλεῳ νῆας εϊσας. Θ. 217.

επρεσε θεσπεσιας κεφαλας— Hes.[1]

Syn. Αναπρηθω, διαπρηθω, εκπρηθω, εμπρηθω, ὑποπρηθω, φλεγω. καιω, πιμπρημι.—πρημαινω, φυσαω.

*Πρημᾰδιη. genus oleæ, *forsan*, pausia.

τῷ καὶ πρημαδιης, ἢ ορχάδος εἶαρ ελαιης. Nic. Al. 87.*

Πρημαινω. furenti impetu spiro. [Nub. 336.

πλοκαμους θ' ἑκατογκεφαλα Τυφῶ, πρημαινουσας τε θυελλας.

Syn. Πρηθω, μαινομαι, (λαβρῶς) φυσαω.

Πρηνής. pronus.

—πολέες δ' αμφ' αυτὸν ἑταῖροι
πρηνέες εν κονιησιν οδὰξ λαζοιατο γαῖαν. B. 418.

Syn. Επιπρηνης, καταπρηνης, προπρηνης, καταφερης, προπετης, προκαρηνος, προνωπης, πρανης, καταπρανης, καταφορος, καταῤῥοπος, ευκαταφορος, κατακρημνος, κρημνωδης, προαλης. [κυμβαχος. Hom.]

Πρηνιζω. pronum dejicio.

πολλοὶ δὲ προσθεν γαῖαν εκ κεινης οδαξ
δαψουσι πρηνιχθέντες,— Lyc. 1006.

πολλὰς πρηνίξειε πολεις— Sibyl. l. 4.

Syn. Καταπρηνιζω, κρημνιζω, κατακρημνιζω, καταρασσω. εκτραχηλιζω. αναστρεφω, καταβαλλω.

Πρηνισμος. præcipitatio.

πυργων πρηνισμοί τε,— ib.

Syn. Κατακρημνησις, προπετεια, αναστασις, κατασκαφη.

Πρηξῐδίκη. Nom. Pr.

Πρηξιδικη μὲν ερεξεν, εβουλευσεν δὲ Δυσηρις,
εἷμα τοδε· ξυνη δ' αμφοτερων φιλιη. Anac. 193.

Πρησσω. *Ion. pro* πράσσω. facio[2].

ὑψοσ' αειρομενοι, ῥιμφα πρησσουσι κελευθον. ν. 83.

—ἵππους-Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' αγων, οφρα πρησσωμεν ὁδοῖο. ο. 47.

Syn. Διαπεραω, εκπεραω, διαβαινω.

Πρηστὴρ, ῆρος. ὁ. qui incendit et inflammat, vel tumefacit. 2. serpentis genus. 3. turbo igneus[3]. 4. exterior pars gutturis faucibus subjecta, quæ in ira inflammatur. Poll. l. ii. §. 134.

3. πρηστηρων, ανεμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγεθοντος. Hes. θ. [846.

Syn. Αελλα, λαιλαψ. αστραπη, κεραυνος.

Epith. Αιθαλεος, αιθαλοεις, δυσηχης, ηχηεις, κεραυνιος, βαρυς, καταιβατης.

Phr. Απαρκτιαις πρηστῆρος αιθωνος πνοαῖς. Lyc.

Πρηστηροκρᾰτωρ. Synes. 3.

Πρηΰγελως. placidum ridens. —αρτι δὲ κῦμα
γλαυκὸν θηλυνει πρηΰγελως Ζεφυρος. M. Argent. *An.* ii. 272.

*Πρηΰνοος. ὁ ἡ. mitis animo.

ενθεν, πρηΰνοον κραδιης μεγα δεῖγμα, φαεινόν. Jul. *Ægypt.*

Πρηΰνω. *Ion.* pro πραΰνω. qu. vid. [*An.* ii. 510.

πολλάκι τοι ρεα μῦθος, ὅ κεν μογις εξανυσειεν
ηνορεη, τοδ' ερεξε κατὰ χρεος, ἧπερ εῳκει
πρηΰνας.— Apoll. 3. 189.*

Πρηΰτενων. qui mansueta cervice est. [219.

ταῦροι πρηΰτενοντες, αροτρευτῆρες αρουρης. Philipp. *An.* ii.

Πρηων[4], Πρεων. cacumen montis. Vid. Πρων.

ὡς δ' ὅτ' απαὶ μεγαλου πετρη πρηῶνος ορουσα. Hes. α. 437.

σπηλυγγες Νυμφῶν εὐπιδακες, αἱ τοσον ὕδωρ
ειβουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος. Crinag. *An.* ii. 141.

Syn. Πρων, πρωων, ακρον, ακρωρεια, προβολη. γεωλοφον.

Epith. Λιπυλοφος, αερσιλοφος, δικαρηνος, ερυμνος, βησσηεις, ηλιβατος, κεραστης, ὑπατος, ὑψιτενης, τρηχαλεος.

Πρῐᾰμαι. emo.

ενθα με Λαερτης πριατο κτεατεσσιν ἑοῖσιν. ο. 482.

Syn. Αποπριαμαι, εκπριοω, εκπριαμαι, αγοραζω, ωνεομαι.

Πριᾰμῐδης. patron. masc.

καὶ βαλε Πριαμιδαο κατ' ασπίδα παντοσε ισην. Η. 250.

τίς δ' ἂν αριστῆας Λυκιων ποκα, τίς κομοωντας
Πριαμιδας, ἢ θῆλυν απὸ χροιᾶς Κυκνον εγνω; Theoc. 16. 48.

*Πρῐᾰμίς. ἡ. patron. fem.

αἱ Πριαμίδος γᾶς ελιπον θαλαμους. Helen. 1173.

ὃν εἶδον, εἶδον εν πυλαισι Πριαμίσι. Orest. 1488.*

Πριᾰμος. Priamus.

ἤ κεν γηθησαι Πριαμος, Πριαμοιό τε παῖδες. Α. 255.

Epith. Αγακλεης, δαΐφρων, δῖος, θεοειδης, θεηγενης, ευμελιας, μεγας, μεγαλητωρ, ευσθενης, ευτεκνος, πολυτλητος, πολυδακρυτος, πολυκτητος, πρεσβυγενης, σκηπτουχος, ποδαρκης, Λαομεδοντιαδης.

Phr. Δαρδανιδης Πριαμος θεοφιν μηστωρ αταλαντος.
—Πριαμοιο διοτρεφεος βασιλῆος. ισοθεος φως. Hom.
—Λαομεδοντος εὺς γονος αφνειοῖο. Cal.
πολυχρυσων Φρυγῶν αναξ. τὸν πεντηκοντ' αροτῆρα τεκνων. Eur.

Πριηπιζω. Priapi more tracto. [505.

παντα πριηπιζω, κἂν ἢ Κρονος· ου διακρινω. Tymnes, *An.* i.

Πριᾱπος, Πριηπος. (*Vid. D'Orvill. in Charit. p.* 117.) Priapus, hortorum custos.

αγρευει δὲ τὺ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκοεντα Πριηπος
κισσὸν εφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτομενος. Theoc. Ep. 3. 3.

καὶ Σατυροι μυροντο, μελαγχλαινοί τε Πριηποι. Mosc. 3. 27.

Epith. Αιγιαλιτης, λιμενιτης, λιμενορμιτης, αγρυπνῶν, φιλοδιτης, χαριεις.

Phr. —Ενορμιτης παῖς Βρομιου. πιστὸς ναυσί.
ποντομεδοντι, και ὁρμοδοτῆρι Πριηπῳ.
αγροφυλαξ—πολυκτεανοις εν αρουραις.
αγροιωτη τῷδε μονοστορθυγγι Πριηπῳ.
ὦ ιτε δη, λιμενων δαιμονι πειθομενοι. Ep.

Πρὶν. *adv.* priusquam.

—ουδέ τί σε χρὴ,-Πρὶν ὥρη, καταλεχθαι.— ο. 393.

μὴ πιστευε ταχιστα, πρὶν ατρεκεως περας οψει. Phocyl. 75.

Πρῑνιδιον. parva ilex.

—αλλ' ὑπὸ θαμνοις (*Anap.*)
καὶ πρινιδιοις οικησουσιν. Av. 616.

Πρῑνῖνος, Πρῑνωδης. *Sed non* Πρινιος. iliceus.

—φερειν δὲ γυην, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
ες οἶκον, κατ' ορος διζημενος, ἢ κατ' αρουραν,
πρινινον· ὃς γὰρ βουσὶν αροῦν οχυρωτατός εστιν. Hes. ε. 427.

Αχαρνικοὶ, στιπτοὶ γεροντες, πρινινοι. Acharn. 179.

αμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινωδη θυμὸν ἅπαντες καλεσαντες. Vesp. [383.

*ὅς με τον εκ Φλιοῦντος, ετι τριβολον πατεοντα,
πρινινον, (*nam ista potior lect.*) ες χρυσεον σχημα μεθηρμοσατο.* Dioscor. *An.* i. 500. Syn. Στερεος, σκληρος.

Πρῖνος. ilex, *arbor*.

σὺ δ' ευθὺς, ὥσπερ πρῖνος εμπρησθεὶς, βοᾷς. Ran. 883. (59. B.)

Syn. Σφενδαμνος.

*Πρῐολας. Nom. Pr.

ενθάδ' επὶ Πριολαο κασιγνητοιο θανόντος. Apoll. 2. 780.

αστυρά τε Πριολαο καταστρεφθέντα δεδουπε. Nic. Al. 15.*

Πρῑονωδης. serræ figuram habens.

ακρα δ' εφεζομενος πεταλοις πριονωδεσι κωλοις. *Meleag. 111.

Πρισμᾰ, ᾰτος. το. scobs eorum, quæ serra secantur. [322.

πρισματα, καὶ σπογγον, καὶ σαρὸν ευθὺς εχων. Lucill. *An.* ii.

---

1. Vid. Theog. 855. "A πράω, πιμπράω, πίμπρημι, πρίω, πρήθω, &c." Guietus.

2. Πρήσσω in locc. citt. "originem trahit ex περήσω, facta syncope.—Dicitur vero πρήσσειν ὁδὸν pro *transire viam*, hoc est, *iter facere*.—Πρησσειν ὁδοῦ, scil. διά." Vid. Steph. Thes. T. iii. c. 239. E.

3. Vid. Lucret. l. vi. 423. sqq. unde patet πρηστῆρα esse, quod nostrates appellent, *a water-spout*. Reperitur v. Πρηστὴρ in Eurip. Thesei frag. i. sed loco adeo corrupto ut metrum ejus atque sensum difficile sit expedire.

4. "Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλείης, de Gargaro." Steph. Thes. Ind. in v.—ad quem locum in exemplari meo notulam hanc adscripsit Porsonus; "*Archias Brunckii* ii. *p.* 100. *Epig.* 30.—*Suid. v.* Πρῆνες."

Πριστὴρ, ηρος. ὁ. serra. 2. qui serra aliquid secat.
αυτῆμαρ πριστῆρες επὶ χθονὶ δαιτὸς οδοντες. (*Angl.* grinders.) Ep. ἀδεσπ. 200.
Πριστὶς, εως. ἡ. serra. 2. piscis e cetorum genere, pristrix. 3. genus poculi. 4. genus navigii.
χἡμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βαρος, εξ ἁλὸς ἡμῶν
ηρανθ',* ἡμισυ δὲ πριστις απεκλασατο. Leon. *Tar. An.* i. [245.
Πριστός. serra dissectus.
λευκοτερην δ' αρα μιν θῆκεν πριστοῦ ελεφαντος. σ. 195.
SYN. Εμπρισθεὶς, τμητός.
Πρῖω. serra seco. *item*, 2. stringo, alligo.
a. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν ουδὲ ἕν. b. μὴ πρῖε τοὺς οδοντας. Ran. 958.
*2. Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' εδωρηθη πάρα, (27. B.)
ζωστῆρι πρισθεὶς, ἱππικῶν εξ αντυγων
εγναπτετ' αιὲν, ες τ' απεψυξεν βιον.* Aj. 1049. (29. Br.)
SYN. Αποπριω, διαπριω, εκπριω, καταπριω, εμπριω, παραπριω, πριοω, κοπτω. σχιζω. 2. δεω, δεσμευω, εξαπτω.
Πρῖων[1]. serra. —ὥστε πριονος
εκβρῶματ' ἂν βλεψειας εν τομῇ ξυλου. Trach. 712.
SYN. Πριστηρ. EPITH. Οδοντωτος. ιθυδρομος.
PHR. Πριονα μιλτειῳ σταγματι πειθομενον. Ep.
*Προαγγελλω. prænuntio. —οὔ τι περιττὸν
αλλο προαγγελλων, ἢ τὸ γενησομενον. Agath. *An.* iii. 58.*
Προαγγελος. prænuntius.
πειθοῦς γὰρ ταδε παντα προαγγελα·— Mus. 164.
SYN. Προμηνυτης.
Προᾰγω. proveho. 2. præcedo, &c.
αλλὰ καὶ ὡς προαγοιεν Ιηπαιηονι δῶρα. Hom. Ap. 272.
SYN. Καταγω, αναγω, εξαγω, μεταγω, προσαγω. προβαινω, παρεκτεινω, προελαυνω, προσβιβαζω, προπεμπω, παραπεμπω, προκομιζω, προϊστημι, ἡγεομαι, επειγω, παρορμαω. προφερω, αφιημι.—προεχω.
Προᾰγωγευω. produco, prostituo. [976.
αυτὸς ἑαυτὸν προαγωγευων τοῖς οφθαλμοῖς, εβαδιζεν. Nub.
SYN. Προαγω, προϊστημι.—καταπορνευω, προξενεω.
Προᾰγωγος. ὁ ἡ. perductor, productor. 2. leno, lena.
—ἡ δουλη τινος-Προαγωγος οὖσα— Thesm. 347.
SYN. Προαγωγευς, πορνοβοσκος, μαστρωπος. προβολευς.
Προαιρεω. promo, depromo. 2. Προαιροῦμαι. præfero, constituo, deligo.
*καὶ ταῦτα μὲν ξυγγνωσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αυταῖσι ταμιευν προαιρουσαις λαβεῖν,
αλφιτον, ελαιον, οἶνον, ουδὲ ταῦτ' ετι
εξεστιν.— Thesmoph. 418.
βιοῖ γὰρ ουδεὶς ὃν προαιρεῖται τροπον. Eur. *fr. inc.* v.*
SYN. Προφερω, εκφερω, εξαγω. 2. προκρινω.
Προᾰλὴς, έος. ὁ ἡ. 1. declivis. 2. e superiori loco ruens. Vid. Οχετηγος.
*γρηῒ δέ μ' εισαμενην ολοφυρατο, καί μ' αναειρας
αυτὸς ἑοῖς ωμοισι δι' εκ προαλὲς φερεν ὕδωρ. Apoll. 3. 72.
(*prave script. ante Brunckianam*, διεκπροαλες.)*
SYN. Κατωφερης, πρηνης. προπετης. προχειρος.
Προᾰνᾰβαλλομαι. præludo.
—ἵνα,-Ἀττ' ᾀσεται, προαναβαληται, μοι δοκεῖ. Pac. 1267.
SYN. Προπαιζω, προοιμιαζω, ακροβολιζω, προκαταρχομαι, προανακορυομαι.
Προαστιον, Προαστειον. suburbium.
τυμβον κατοψει ξεστὸν εκ προαστιου. Alcest. 846.
Προαστεῖος et Προαστιος. suburbanus.
ορια κελευθου τῆσδε γῆς προαστιας. Soph. Phrixi *fr.*
Προαυδαω. denuntio.
ἱερὸν πολεμον πρωϋδᾶν αυτῷ,— Av. 557.
SYN. Προερεω, προλεγω, παραγγελλω, απαγγελλω.
Προβᾰδην. *adv.* in progrediendo.
μητ' εν ὁδῷ, μητ' εκτὸς ὁδοῦ προβαδην ουρησῃς. Hes. ε. 727.
Προβᾰθυς. profundus.
εστι δέ τις ποταμὸς, ὑπατον κερας Ωκεανοῖο,
ευρύς τε προβαθύς τε— Apoll. 4. 282.
Προβακχήϊος. nomen Bacchi.

1. Primam corripit Leonidas *Tarentinus*, *Anal.* i. 227. item, Nicand. Th. 52.

Προβακχῆϊε δαῖμον. Bacch. 411.
Προβαινω. progredior.
αστρα δὲ δὴ προβεβηκε· παρῳχηκεν δὲ πλεων νύξ. K. 252.
αστῶν μηδενὶ πιστὸς[2] εὼν ποδα τονδε προβαινε. Theog. 283.
SYN. Επιπροβαινω, προερχομαι, προηκω, προπορευομαι, προχωρεω, προαγω, προηγεομαι, προκαταρχω, προβιβημι, προλαμβανω, προνεομαι, επιπρονεομαι, προαιρω, προγιγνομαι, προεχω, προϊσταμαι, εκφοιταω, εκβαινω.
Προβαλλω. projicio, propono. *med.* Προβαλλομαι. munio me, prætendo, præsto, &c.
εγχει, εγὼ δέ κε σεῖο νοηματί κεν προβαλοιμην. T. 218.
αλλοτε μέν τε Νοτος Βορεῃ προβαλεσκε φερεσθαι. ε. 331.
αυτὰρ επεί ῥ' ευξαντο, καὶ ουλοχυτας προβαλοντο. A. 458.
SYN. Αποβαλλω, απορριπτω, προαγω, προφερω, προτιθημι, ὑποτιθεμαι, προπηγνυω. προϊεμαι, προχειριζομαι, προτεινω, εκπιπτω, βασταζω, νικαω, ὑπερβαλλω.—επισκεπτομαι, εγκαλῶ. ερωταω.
Προβᾰσις. progressio. 2. divitiæ rei pecuariæ.
ὑμεας εσθεμεναι κειμηλιά τε, προβασίν τε. β. 75.
SYN. Προσοδος. 2. ἡ τῶν προβατων κτῆσις.
Προβᾰτευω. pecus alo. [ii. 151.
ποιμὴν ὦ μακαρ, ειθε κατ' ουρεος επροβατευον. Crinag. *An.*
Προβᾰτογνωμων. qui arte dijudicandi pollet.
ὅστις δ' αγαθὸς προβατογνωμων. Agam. 804.
SYN. Ἁπλοῦς, ακακος.
Προβᾰτιον. ovicula.
—αλλὰ προβατιον βιον λεγεις,
ει μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βιῳ. Plut. 923.
Προβᾰτον. ovis. *antiquissimi tamen* omne animal quadrupes cicur *vocarunt* πρόβατον. Damm. c. 282.
πολλὰ δέ οἱ προβατ' εσκε· κεκαστο δὲ παντας Αχαιοὺς
εγχειη·— Ξ. 124.
SYN. Οἶς, μῆλον.—παντα τα τετραποδα.
EPITH. Ειροκοπον, ευτρεφες, πολυτοκον, ευλοχον.
Προβατοπωλης. ovium venditor.
μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπωλης δευτερος. Equit. 132.
SYN. Προβατοκαπηλος.
Προβημᾰ. το. progressus.
εμβὰς γεροντων ευρυθμοις προβημασιν. Plut. 759.
SYN. Προοδος, προποδισμος, προβασις. πηδημα. προχωρησις. προκοπη. επιδοσις.
Προβῐβαω, Προβιβημι. progredior. Vid. Προβαινω.
ελπετο γὰρ τευξεσθαι ὑπασπιδια προβιβῶντος. Π. 609.
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· *τρεμε δ' ουρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' αθανατοισι Ποσειδαωνος ιόντος. N. 18.
Προβλαστος, ου. ὁ. nomen Bacchi. *Vid. Schol. ad.* Lyc. 577.
Προβλημα. propositio. 2. quicquid defendendi caussa opponitur. 3. prætextus. 4. quicquid prominet. 5. obex.* [Br.)
προβλημα σαυτοῦ παῖδα τονδ' αγνῶτ' εμοί. Philoct. 1036. (09.
σακει, κυκλωτῷ σωματος προβληματι. Sept. Th. 546.
SYN. Επιβλημα, προβολη, προβολος, προβολαιον, φυλακη, ερυμα.—προφασις, μυνη, ονειδισμα, προσονειδισμα, θεσις, παροιμια, κινδυνος.—προασφαλισις, προτειχισις, προπαρασκευη. προλογος.
Προβλής. ὁ ἡ. prominens. —ὡς ὅτε κῦμα
ακτῇ εφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινησει Νοτος ελθὼν,
προβλῆτι σκοπελῳ, *τὸν δ' ουποτε κυματα λειπει,
παντοιων ανεμων, ὅταν ενθ' ἢ ενθα γενωνται.* B. 394.
SYN. Επιβολος, μακεδνος, εκκειμενος.
Προβλητος. projectus.
ῥιφθῶ κυσὶ προβλητος, οιωνοῖς θ' ἕλωρ. Aj. 841. (30. Br.)
SYN. Εκβλητος, αποβλητος, εκθετος.
Προβλωσκω. prodeo.
δμωὰς δ' ουκ ειας προβλωσκέμεν, αἵ κεν εφαινον. τ. 25.
SYN. Εκφοιταω, εκβαινω, προβαινω, προερχομαι.—εξοιδεω.
Προβοαω. proclamo.
ὡς τωγε προβοῶντε μαχην ωτρυνον Αχαιῶν. M. 277.
SYN. Προκαλεομαι, προφωνεω.—προμαχομαι.
Προβολαιος. objectus.

2. Brunck. (vs. 277.) imprimi curavit, πιστεύων.

δουρατι δὲ προβολαιῳ, ὑπ' ασπίδι νῶτον εχοντα. Theoc. 24. [123.

Προβολή. projectio, *inpr.* scuti.

**ἤτοι ὅ γε ῥεξαι τὶ λιλαιομενος μεγα εργον,*
*σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδευκεος ελλαβε χεῖρα,**
δοχμὸς απὸ προβολῆς κλινθείς·— ib. 22. 120.
—*θεοδμητοισι παρὰ προβολῇσι θυραων.* Coluth.

SYN. *Προπειρα, προβολαιον, προβλημα.—προμολη, εξοχη.—αντιλογια, αντιφρασις, ὑποφορα.—εἶλαρ.—ῥιψις, απορριψις.—διαμαχη, πολιορκια.*

Προβολος. scopulus eminens. *item*, objectus, fultura.

ὡς δ' ὅτ' επὶ προβολῳ ἁλιεὺς περιμηκεῖ ῥαβδῳ
**ιχθυσι τοῖς ολιγοισι δολον κατὰ ειδατα βαλλων,*
ες ποντον προΐησι βοὸς κερας αγραυλοιο,
*ασπαιροντα δ' επειτα λαβὼν ἐρρίψε θυραζε.** μ. 251.
—*προβολος εμὸς,-Σωτὴρ δομοις,*— Nub. 1160.

SYN. *Σκοπελος (προβλης.)—προμαχος, προμολος, προστατης.*

Προβουλευω. consilio prospicio.

καὶ κηδομαί σου, καὶ προβουλευω μονος. Equit. 1339.

SYN. *Προνοεω, προκυπτω, προβλεπω, προτιμαω.*

Προβουλομαι, *vel* Προβουλεω. *inus. a quo perf. med.* προβέβουλα. malui, vel malo.

—*καὶ γὰρ ῥα Κλυταιμνηστρης προβεβουλα*
**κουριδιης αλοχου· επεὶ ου ἑθεν εστὶ χερειων*
ου δεμας, ουδε φυὴν, ουτ' αρ φρενας, ουτέ τι εργα. A. 113.
πατρίδα καὶ κλῆρον σὺν προβεβουλας εχειν. Julian. *Æg.-An.* [ii. 502.*

SYN. *Προκρινω, προτιμαω.*

Προβουλοπαις[1]. *βιᾶται δ' ἁ ταλαινα Πειθὼ, προβουλοπαις αφερτος ατας.* Agam. 394.

Προβουλος. senator, princeps.

δημοῦ προβουλοις τῆσδε Καδμειας πολεως. Sept. Th. 1014.

SYN. *Βουλευτης, συμβουλος, μητιετης, αρχος, ὑπατος, συνυπατος.*

Προβουλως. Vid. ad v. Απροβουλως.

Προβῦω. emungo.

a. *καρφος χαμάθεν νῦν λαβὼν, τὸν λυχνον προβυσον.*
b. *οὐκ· αλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λυχνον προβυσειν.* Vesp. 250.

SYN. *Απομυττω, προμυττω.*

Προβωμιον. aditus aræ, ara ipsa.

ἑλκει βιαιως Ζηνὸς εκ προβωμιων. Heracl. 80.

Προγᾰμος. qui, vel quæ, nuptias prior contraxit[2].

νυμφαι τε, προγαμοί τε, καὶ ιδμονες Ειλειθυιης. Tryph. 332.

Προγαστωρ. cui venter prominet. Vid. Γαστρωδης.

—*τοὺς καδους μὲν οὖν*
καλοῦσι Γαυλους παντες οἱ προγαστορες. Ath. 11.

Προγενειος. qui barbam habet promissam.

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαινομαι εγγύθεν ἧμεν,
νυμφα, καὶ προγενειος ;— Theoc. 3. 8.

SYN. *Αρτιγενειος, γενειατης, ευγενειος.*

Προγενεστερος. major natu.

Νεστωρ οἷος εριζεν· ὁ γὰρ προγενεστερος ἦεν. B. 555.

SYN. *Πρωτογενεστερος, πρεσβυτερος, παλαιοτερος.*

Προγεννητειρᾰ. progenitrix.

οἱ δ' αὖ προγεννητειραν Ουλαμωνυμον. Lyc. 183.

Προγεννητωρ. progenitor.

παλαιῶν προγεννητορων. Hippol. 1380.

SYN. *Προγονος, προπατωρ, προγενεστερος.*

Προγιγνομαι. antecedo.

οἱ δὲ ταχα προγενοντο, δυω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες. Σ. 525.

SYN. *Προαγω, προβαινω, προερχομαι, προειμι, προμολεω, προχωρεω, προηκω, εκπορευομαι.*

Προγιγνωσκω. ante decerno.

τοτε στεναζειν καὶ προγιγνωσκειν εχρῆν. Hipp. 1072.

SYN. *Προεπισταμαι, προαισθανομαι. προδαῆναι.*

Προγνωσις. præsensio, prænotio.

πᾶσαν εχων προγνωσιν εν αλγεσιν,— Agath. *An.* iii. 58.

---

1. Stanl. vertit, *insidiata liberis:* Butlerus, *filia consiliatrix.* Vide Butl. commentarium in l.

2. In l. c. *πρόγαμοι*, denotat virgines *desponsatas, antequam nuptæ fuerint.*

Προγονος. progenitor.

**ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στεινοντο δὲ σηκοὶ*
αρνῶν ηδ' εριφων· διακεκριμεναι δὲ ἑκασται
ερχατο· χωρὶς μὲν προγονοι, χωρὶς δὲ μετασσαι,*
χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· ναον δ' ορῷ αγγεα παντα. ι. 219.

PHR. *Προπατωρ, προγεννητωρ.—προγονοι, πατερες, οἱ προσθεν, προτερον, ανωθεν.—αμφιγονος.*

Προγρᾰφω. ante scribo.

σκοπεῖν δ' ὅ, τι ἂν προγραφωμεν εν τοῖς πινακιοις. Av. 450.

SYN. *Παραγραφω, προσγραφω, απογραφω, δημευω, εξοριζω, ὑπογραφω, ὑφηγεομαι. προαγορευω. κατηγορεω.*

Προδαῆναι. prænoscere.

μηπως με προϊδὼν, ηὲ προδαεὶς, αλεηται. δ. 396.
—*εσθλὸς μὲν ορινομενον προδαῆναι*
κῦμ' ἁλὸς ευρεης,— Apoll. 1. 106.

SYN. *Προμαθεῖν, προγιγνωσκω.*

Προδειδω, Προδειμαινω. prior metuo.

ουτ' οὖν προδεισας ειμι τῷ γε νῦν λογῳ. Œd. T. 90.
ὁ νεκροπερνας, ὃς προδειμαινων ποτμον. Lyc. 276.

SYN. *Προφοβεομαι.*

Προδειελος. ante vesperam.

ητοι ὁ μὲν σηραγγα προδειελος εστιχεν εις ἥν. Theoc. 25. 223.

Προδεικνῡμι, Προδεικνῡω. præmonstro.

τὸν μὲν αναξ εταραξεν, ετωσια χερσὶ προδεικνύς. ib. 22. 102.

SYN. *Προσημαινω, προδηλοω, προφαινω, επισημαινω, επαγγελλω, παραγγελλω.*

Προδερκομαι. prospicio.

θνητούς γ' επαυσα μὴ προδερκεσθαι μορον. Prom. 248.

SYN. *Προειδομαι, προειδω, προτιοσσομαι, προοραω, προλευσσω, προβλεπω, προνοεω, προγιγνωσκω.*

Προδηλος. manifestus. Vid. Αριδηλος,

—*λευσσω γὰρ-Αιγισθον εκ προδηλου.* Soph. Elect. 1453.

Προδῐδασκω, Προδιδασκομαι. prius doceo.

αλλ' ου δυνατὸν τοὺς ανοητους
τουτων γνωμας προδιδασκειν. Aj. 163.
ὁ γὰρ ἱερεὺς αυτοῦ με προυδιδαξατο. Plut. 687.

SYN. *Προαναγιγνωσκω, παραλεγομαι. εξηγοῦμαι.*

Προδῐδωμι. do prior, prodo.

οἵ με φιλοι προδιδοῦσιν, επεὶ τόν γ' εχθρὸν αλεῦμαι,*
*ὥστε κυβερνητης χοιραδας ειναλιας.** Theog. 575.

SYN. *Προκαταδιδωμι, προλειπω, απολειπω. εκλειπω. εξανδραποδιζομαι.*

Προδῐκος. patronus.

φθονερὸν δ' ὑπ' αλγος ἑρπει
προδικοισιν Ατρειδαις. Agam. 460.

SYN. *Συνδικος, συνηγορος, προστατης, κηδεμων, επικριτης, εκδικητης, τιμωρος.*

Προδιοπτος. qui prospici potest.

κυκλοι μὲν προδιοπτοι, ιδ' οφθαλμοῖσιν ὁρατοί. Man. 2. 31.

Προδοκή. angustus locus, insidiis aptus.

πετρης εκβαινοντα δεδεγμένος εν προδοκῇσι. Δ. 107.

EXP. *Τοπος προς ενεδραν επιτηδειος.—προενεδρα. προοδος.*

Προδομος. vestibulum.

αλλο δ' ενὶ προδομῳ, προσθεν θαλαμοιο θυραων. I. 469.

SYN. *Προαυλιον, προθυρον. προστεγιον. αιθουσα, προστωον. παστας, προστας.*

*Προδοσεταιρος. ὁ ἡ. (*an*, Προδωσετ.) amicos prodens.

αἶ αἶ Λειψυδριον προδοσεταιρον,
οἵους ανδρας απωλεσας, μαχεσθαι (Hendec. Phalæc.)
αγαθούς τε, καὶ ευπατριδας,
οἳ τοτ' εδειξαν, οἵων πατερων κυρησαν. Scol. ap. *An.* i. 155.*

Προδοτης, Προδοτις. proditor.

—*οκνῶ Προδοτης καλεῖσθαι·*— Philoct. 95.
ὁ δ' Ερως αωρα θελγων
προδοτιν γαμων γενεσθαι· Anac. 52. 20.

Προδοτος, ου. ὁ ἡ. proditus.

προδοτος δὲ μονα σαλευει. Soph. Elect. 1080.

Προδουλος. servilis.

λῦοι ταχος, προδουλον εμβασιν ποδός. Agam. 954.

SYN. *Δουλειος, δουλικος, δοῦλος.*

Προδουπεω. procumbo (moriens.) Vid. in v. Στρευγεδων.

Πρὄδρομος. præcursor.
ῥεῖ πολὺς ὧδε λεὼς προδρομος ἱπποτας. Sept. Th. 80.
SYN. Προτρεχων, προηγητης, προκελευθος.
Προεδρια. princeps locus.
ες τὴν προεδρίαν πᾶς ανὴρ ωστιζεται. Acharn. 42.
*καί κε προεδρίην φανερὴν εν αγῶσιν αροιτο. Xenophan. *Co-*
[*lophon.* ap. Ath. 414. a.*
SYN. Πρωτοκαθεδρια, πρωτοκλισια. προκαθησις. προτιμησις.
Προεεργω, Προειργω. prohibeo.
παντας δὲ προεεργε θοὰς επὶ νῆας ὀδευειν. Λ. 568.
SYN. Απειργω, ανειργω, καθειργω, κωλυω.
Προειδω, Προειδεω. prævideo. Vid. Προδερκομαι.
—ότε προϊδωσιν ιόντα-Κιρκον— P. 756.
Προειμι. procedo, transeo. Vid. Προβαινω.
ἤ οἱ πλεῖστον ερυτο, διὰ πρὸ δὲ εισατο[1] καὶ τῆς. Δ. 138.
Προεκπονεω. Vid. Προκαμνω.
προεκπονῆ, Τηλεμβροτε, γραφων— Athen. l. 13.
Προελαυνω. ante signa evehor. 2. adigo porro.
—ὁ δέ μιν φθαμενος βαλε δουρὶ
λαιμὸν ὑπ' ανθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ελασσεν. N. 388.
Προεξεπισταμαι. ante probe novi.
—τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν αλγος προυξεπιστασθαι τορῶς. Prom. 698.
SYN. Προεπισταμαι, προγιγνωσκω.
Προεξερευναω. ante investigo.
επίσχες, ὡς ἂν προυξερευνησω στιβον. Phœniss. 92.
SYN. Εξερευναω, εξεταζω, καταπειραω, προερευναω.
Προεξερευνητης. explorator.
στειχων δ', ανακτος προυξερευνητὰς στρατοῦ
*ανιστορησα Θρῃκιοις προσφθεγμασι,
τίς ὁ στρατηγος, καὶ τίνος κεκλημενος,
στειχει πρὸς αστυ Πριαμιδαισι συμμαχος;* Rhes. 296.
Προεξεφιημι. antea jubeo.
ὃν κεῖνος ενδὺς, ὥς συ προυξεφιεσο. Trachin. 772.
SYN. Εντελλω.
Προεπω, Προενεπω. Vid. Προλεγω.
ειδὼς αιπὺν ολεθρον, επεὶ πρό οἱ ειπομεν ἡμεῖς. α. 37.
χαιρειν δὲ τὸν κηρυκα προυννεπω,— Trach. 231.
Προερὔω. protraho, deduco.
Ατρεΐδης δ' αρα νῆα θοὴν ἅλαδε προερυσσεν. A. 308.
SYN. Καθελκυω, προωθεω, ὑπωθεω.
Προερεσσω. promoveo remigando.
σπουδῇ δ' ες λιμένα προερεσσαμεν, *ουδέ τις ἡμῖν
δορπου μνῆστις εην, μαλα περ χατεουσιν ἑλεσθαι.* ν. 279.
Προεχω. præcello, prætendo.
φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ακροτατη προεχ' ακτή. μ. 11.
αλλ' εχει ασφαλεως, καὶ τὸν προυχοντα δοκευει. Ψ. 325.
SYN. Προανεχω, εξεχω.—προαγω, προελαυνω.
Προηγεομαι. præbeo.
ἱν' εχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ— Plut. 1196.
SYN. Καθηγεομαι, ὑφηγεομαι, προερχομαι, προβαινω, προκαταρχω, προεχω, προοδηγεω, προπεμπω.
Προηγητειρᾰ. *fem. sequentis.*
ωπασε μαντοσυνῃσι προηγητειραν ὁδοῖο. Apoll. 3. 1181.
Προηγητηρ, Προηγητης. qui præit.
ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς εχων. Bacch. 1157.
—τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κελευθος εκ προηγητοῦ πελει. Antig. 1002.
SYN. Προηγεμὼν, χειραγωγος, αφηγημων, ὁδηγος.
Προηκης. praeacutus.
*αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ελειπομεν, αυτίκ' επειτα
καπνὸν καὶ μεγα κῦμα ιδον, καὶ δοῦπον ακουσα·
τῶν δ' αρα δεισαντων εκ χειρῶν επτατ' ερετμά.
βομβησεν δ' αρα παντα κατὰ ῥοον· ειχετο δ' αυτοῦ
νηῦς,* επεὶ ουκ ετ' ερετμὰ προηκεα χερσὶν επειγον. μ. 201.
SYN. Οξυθηκτος. προμηκης.
Προηκω. præcedo. Vid. Προβαινω.
—προηκων-Ες βαθὺ τῆς ἡλικιας. Nub. 514.
Προῆμαρ. ante diem.
—τοφρα δ' εσθιει μὲν εν μυχῷ
προνυξ, προῆμαρ, εσθιει δ' επ' εσχαρῃ. Simon. περὶ γυν. 47.
Προθελυμνος. e radice erutus.
πολλὰς εκ κεφαλῆς προθελυμνους ἑλκετο χαιτας. K. 15.
SYN. Προρριζος, αυτορριζος, επαλληλος, πυκνος, συνεχης.
Προθεσπιζω. prædico. Vid. Προμαντευομαι.
τὸ μελλον ἢ κραινοιτο προυτεθεσπικει. Prom. 211.
*Προθεω. propono, permitto. a θέω, τίθημι.
ει δέ μιν αιχμητὴν εθεσαν θεοὶ αιὲν εόντες,*
τοὔνεκά οἱ προθεουσιν ονειδεα μυθησασθαι; A. 290.
Προθεω, Προπροθεω. *procurro, præcurro. a θεω, vel θευω, *fut.* θευσω.
ὡς δ' ὅτε καρχαροδοντε δυω κυνε ειδότε θηρης,
ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν επειγετον εμμενὲς αιεὶ
χῶρον αν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθεῃσι μεμηκώς. K. 360.*
αλλὰ πολὺ προθεεσκε, τὸ ὃν μενος ουδενὶ εικων. X. 459.
—ουδέ μιν εια-Προπροθεειν,— Orph. 1255.
SYN. Προτρεχω, ὑπεκπροθεω, συνιημι.
Προθνησκω. morior pro.
Αβδηρων προθανόντα τὸν αινοβιην Αγαθωνα. Anac. *An.* i. 118.
Προθοηνωρ. Nom. Pr.
—βαλε δὲ Προθοηνορα δεξιὸν ὦμον,-Υἱὸν Αρηϊλυκοιο,— Ξ. 450.
Προθοος. Nom. Pr.
Μαγνητων δ' ἦρχε Προθοος, Τενθρηδονος υἱὸς,
οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πηλιον εινοσιφυλλον
ναιεσκον· τῶν μὲν Προθοος θοὸς ἡγεμονευε. B. 756.
Προθορεω, Προθορω. *inus.* prosilio.
αυτίκα δ' εν πρωτοισι μεγα προθορὼν εκελευσεν. Ξ. 363.
SYN. Προαλλομαι, προπηδαω, προθυω. αναθορῶ, ανορουω.
Προθυελλα. procellosa.
αλλά κεν ενθα καὶ ενθα φεροι προθυελλα θυελλη,
αργαλεη. Hes. θ. 742.
al. προ (*sc.* φεροι) θυελλα θυελλῃ ἀργαλεῃ.
Προθῦμα, ατος. το. *q. d. sacrificii prælndium, quod sacrificio s. victimæ immolandæ præmittitur. i. e. placenta, libum.
επειτα πρὸς τὸ τεμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
επεὶ δὲ βωμῷ ποπανα καὶ προθυματα
καθωσιωθη, πελανος Ἡφαιστου φλογὶ,
κατεκλινομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εικὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβαδα παρεκαττυετο.* Plut. 659.
EXP. Προκαταργματα, τα προ τῆς θυσιας θυμιαματα. (al. θυληματα.)
Προθῦμεομαι. alacri sum animo.
ιδοὺ, τοδ' ει μὲν στερνον, ὦ νεανια,
παιειν προθυμεῖ, παῖσον·— Hecub. 562.
SYN. Επιθυμεω, σπουδαζω, επιτηδευω, ευθυμεομαι, ὁρμαομαι, επειγομαι, διαπραττομαι.
Προθῦμια. (*penult. semel longa apud Hom. sed alias brevi.*) alacritas.
εν δ' αυτὸς κιεν ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς. B. 588.
*προθυμίας γὰρ ουδὲν ελλειπεις. ατὰρ
μηδὲν πονει· ματην γὰρ, ουδὲν ωφελῶν. Prom. 349. *Bl.**
SYN. Επιθυμια, εκθυμια, ευθυμια, ἑτοιμοτης, φιλοπραγμοσυνη, ὁρμη, παραστασις, ευδρανεια, σπουδη, επισπερχεια, χαρα.
Προθῦμος. promtus. —νῦν εκεῖν' εξεστί σοι
παρόντι λευσσειν, ὧν προθυμος ἦσθ' αεί. Soph. Elect. 3.
SYN. Εκθυμος, ενθυμος, επιθυμητης, επιθυμητικος, κατεπιθυμος, προφρων, μεμαως, προχειρος, ἑτοιμος, φιλεργος, δραστηριος, αοκνος, επισπερχης, σπουδαῖος. [λιχνος. Eur.]
Προθῦμως. *adv.* promte.
Ζεῦ χθονιε, σκηπτοῦχε, ταδ' ἱερὰ δεξο προθυμως. Orp. H. 17. 3.
SYN. Ευθυμως, εκθυμως, καταθυμιως, ἱλαρῶς, ἑτοιμως, προχειρως, επιμελῶς, επισπερχῶς, σπουδαιως, φιλοπονως, δραστηριως, ενεργῶς, ευτολμως, ἡδεως, ασμενως, ἑκουσιως.
Προθυραια. Vid. Ειλειθυια.
κλῦθί μοι, ὦ πολυσεμνε θεά, πολυωνυμε δαῖμον,
ωδινων επαρωγὲ, λεχῶν ἡδεῖα προσοψι·
θηλειῶν σωτειρα, μονη φιλοπαις, αγανοφρον,

1. " *Media* forma ab εἴω habet *futurum* εἴσομαι, i. e. πορεύσομαι. et " *aoristus primus medii*, εἰσάμην, et ἐεισάμην. et connotat hic aor. 1. m. " vehementiam aliquam et ardorem, ut cum ὁρμῆσαι fere sit idem." Damm. c. 869, 70.

ωκυλοχεια, παρουσα νεαις θνητων Προθυραια.
κλειδουχ', ευαντητε, φιλοτροφε, πασι προσηνης. κ. λ. Orph.

Προθυραιον, Προθυρον. vestibulum, limen. [Il. 1.
ου μα ταδ' αθανατων ευκοσμητα προθυραια. H. Merc. 384.
στημεν ενι προθυροισι· ταφων δ' ανορουσεν Αχιλλευς. Λ. 776.
Syn. Προπυλαιον, προπυλον, προαυλιον, προμολη, προνωπιον, προδομος. Epith. Ευτευκτον.

Προθυω. ante alios me moveo; curro. *Vid. Damm. c.* 1076.
Ατρειδεω υπο χερσι· περι προ γαρ εγχει θυεν. Λ. 180.
Syn. Προθορεω, επιθυω, (περισσως) ορμαω. (εμμανως) μαχομαι.

Προϊαλλω. emitto.
Ζευς δ' Εριδα προϊαλλε θοας επι νηας Αχαιων. ib. 3.
Syn. Προπεμπω, εκπεμπω, προτιθεμαι, αποστελλω, επεκτεινω.

Προϊαπτω. præmitto.
πολλας δ' ιφθιμους ψυχας αϊδι προϊαψεν. Α. 3.
Syn. Προπεμπω, αποπεμπω, μεθιστημι.

Προϊημι. projicio, permitto, trado.
αλλα συ μεν νυν τηνδε θεῳ προες· *αυταρ Αχαιοι
τριπλῃ τετραπλῃ τ' αποτισομεν, αι κε ποθι Ζευς
δῳσι πολιν Τροιην ευτειχεον εξαλαπαξαι.* Α. 127.
—ηλθε δ' Αθηνη
ουρανοθεν· προ γαρ ηκε θεα λευκωλενος Ἡρη. ib. 195.
ες ποντον προιησι βοος κερας αγραυλοιο. μ. 253.
Syn. Επιπροϊημι, προπεμπω, ριπτω.

Προϊκα. *adv.* gratuito.
—ημεις δ' αξιουμεν τῃ πολει
προικα γενναιως αμυνειν,— Equit. 574.
Syn. Αμισθι, δωρεαν, γενναιως.

Προικιος. gratuitus.
προικιον ενδυκεως τεττιγος ειδαρ εδων. Call. *fr.*[1] (l. πρωϊον.)

Προϊκτης. mendicus.
ως τις θαρσαλεος και αναιδης εσσι προϊκτης. ρ. 449.
Syn. Επαιτης, μεταιτης, προσαιτης, πτωχος, πενης, οικουρος, γοητης, βωμολοχος.

Προϊξ, *vel* Προιξ. η. donum, dos.
αυτις επ' ουδεν ιων, προικος γευσεσθαι Αχαιων. ib. 413.
Syn. Φερνη, δοσις, δωρεα, χαρις.

Προϊστημι, Προϊσταμαι. præficio.
οιον προστησας προ Αχαιων Τρωσι μαχεσθαι. Δ. 156.
Syn. Προτιθημι, προβαλλω, προφερω.

*Προϊσχομαι. protendo; prætendo; porrigo.
χαλκεος εστηκω χειρα προϊσχομενος. Posidipp. *An.* ii. 49.*

Προιτιδες. αι. *epith.* portarum Thebanarum.
—εις δε Προιτιδας-Πυλας εχωρει,— Phœniss. 1126.

Προιτος, ου. ο. Abantis regis Argivorum filius.
η δε ψευσαμενη Προιτον βασιληα προσηυδα. Ζ. 163.
—Λερνον γε μεν ιδμεν εοντα
Προιτου Ναυπλιαδαο·— Apoll. 1. 136.

Προϊωξις, *pro* Προδιωξις. persecutio.
εν δε προϊωξις τε παλιωξις τε τετυκτο. Hes. α. 154.

Προκαθιζω. ante consideo.
κλαγγηδον προκαθιζοντων, σμαραγει δε τε λειμων. Β. 463.
Syn. Προϊσταμαι.—προκαθημαι, προκαθεζομαι, προστατευω.

Προκακοπαθεω. malis adfligor.
—βαθμιδι προκακοπαθων
ολομεναις παλαμαις. Æsch. Suppl. 871. (61. Pors.)

Προκακος. valde malus.
Περσαις αγανοις κακα προκακα λεγεις. Pers. 992.

Προκαλεομαι, Προκαλιζομαι. provoco.
αψ λαων ες ομιλον, επει προκαλεσσατο χαρμη. Η. 218.
—αυταρ ο δουρε δυω κεκορυθμενα χαλκῳ
παλλων, Αργειων προκαλιζετο παντας αριστους. Γ. 18.
Syn. Εκκαλεω, παρακαλεω, εκπροκαλεομαι, εξορμαω, υποθηγω, ερεθιζω, προτρεπω, προβαλλομαι, επαγομαι, εριδμαινω. εφιημι. κλητευω.

Προκαλυμμα. tegumentum.
ουρανιον προκαλυμμα, χαλᾳς[2] αργητα κεραυνον. Orp. H. 18. 17.
Syn. Επικαλυμμα, περικαλυμμα, συγκαλυμμα. καλυπτηριον. πωμα, προυφασμα.

Προκαλυπτω, Προκαλυπτομαι. protego, prætego.
πεπλων τε προυκαλυπτεν ευπηνους υφας. Iph. T. 312.
ου προκαλυπτομενα
βοστρυχωδεος αβρα παρηϊδος. Phœn. 1517.
Syn. Προαμυνω.—επικαλυπτω, κατακαλυπτω.—προβαλλομαι, προτεινομαι, προϊσχομαι.

Προκαμνω. ante, vel, dudum laboro.
ουτε γαρ αν προκαμων αλλῳ καματον μεταδοιης. Theog. 921.
Syn. Προεκπονεω. προπονεομαι. [*An.* ii. 188.

Προκαρηνος. capite prono. δινηθεις προκαρηνος.— Diodor.
Syn. Πρηνης. κυμβαχος.

Προκας. hinnulus, dama. Vid. Προξ.
αρκτοι, παρδαλιες τε θοαι, προκαδων ακορητοι. H. Ven. 71.

*Προκαταγετις. η. *Dor.* pro Προκατηγ. præses.
Καλλιοπεια σοφα, Μουσων προκαταγετι τερπνων. Dionys.

Προκαταγιγνωσκω. ante damno. [*An.* ii. 253.*
ο προκαταγιγνωσκων δε πριν ακουσαι σαφως
αυτος πονηρος εστι, πιστευσας κακως. Men. fr. inc. 81.
Syn. Προκρινω, κατακρινω.

Προκατακοπτω. ante macto.
βουν τοις ακλητοις προκατακοπτειν— Ath. 1. 1.

Προκειμαι, *fut.* κεισομαι. proponor.
οι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον. Ι. 91.
—τανυν δ' ατιμος·[?] Ωδε προκειμαι. Aj. 427.
εργων τε παντων, ων νομοι προκεινται. Œd. T. 884. (65. Br.)
Syn. Παρακειμαι, προβαλλομαι, προεκτιθεμαι, διαταττομαι, προϊσταμαι.

Προκελευθος. prævius, præcursor.
κιχλιζεις, χρεμετισμα γαμου προκελευθον ιεισα. Macedon.

Προκηδομαι. curam gero. [*An.* iii. 113.
ειπερ γυνη συ· σου γαρ ουν προκηδομαι. Antig. 752.
Syn. Κηδομαι, επιμελεομαι, φροντιζω.

Προκηραινω. anxie cogito.
—φοβον τρεφω-Κεινου προκηραινουσα·— Trachin. 29.
Syn. Προκηδομαι, μεριμναω.—βλαπτω, διαφθειρω.

Προκηρυσσω. ante prædico.
*τουτων εγω ουκ εμελλον, ανδρος ουδενος
φρονημα δεισασ', εν θεοισι την δικην
δωσειν. θανουμενη γαρ εξηδη, τι δ' ου;*
κει μη συ προυκηρυξας.— Antig. 467.
Syn. Κηρυττω, ανακηρυττω, αναγορευω.

Προκλυτος. ante divulgatus.
προκλυτ' ακουοντες επεα θνητων ανθρωπων. Υ. 204.
Syn. Διαβοητος, πολυθρυλλητος, προεγνωσμενος. παλαιος.

Προκλυω. ante audio, s. cognosco.
το δε προκλυειν,
επει γενοιτ' αν ηλυσις, προχαιρετω. Agam. 259.
Syn. Προεπισταμαι, προγιγνωσκω, προμανθανω.

Προκνη. nota illa heroina, mutata in hirundinem.
Προκνη πικρα παθουσα, συ μεν σεο πενθαδι μολπῃ
νιεα δακρυσειας·— Nonn. 1. 2.
Epith. Ατθις, θυμολεαινα, παιδολετειρα.

Προκοπη. profectus. —εκ προκοπης γαρ,
ης ειχες κατα νουν, εξεκοπης βιοτον. Pallad. *An.* ii. 421.
Syn. Αυξησις.

Προκοπτω. proficio. —τα πολλα δε
παλαι προκοψασ', ου πονου πολλου με δει. Hippol. 23.
Syn. Παρακατασκευαζω, προαγω, προβαινω, διερχομαι. επιδιδωμι.

Προκρινω. antefero.
ηθος προκρινειν χρηματων γαμουντα δει. Sent.
Syn. Προτιμαω, προαιρεομαι, προχειριζομαι, επιλεγω, προλεγω, προϊσταμαι, προσθεν αιρουμαι.

Προκριτος. prælatus, delectus.
οργια, και μυσται προκριτοι Ευϊεω. Nicomed. *An.* ii. 383.

1. Quonam ex angulo depromserit Morellus hoc fragmentum, ignoro. At neque Callimachus neque alius quisquam Græcorum poëtarum secundam in τεττιγος corripit.

2. Sic pro aperte mendoso βαλλεις, legendum præcipit Hermannus. Stephani tentamen, βαλλεις προκαλυμμ', calculo suo sanciverat Morellus.

Πρὄκρις, ιδος, vel ιος. ἡ. fil. Erecthei, uxor Cephali.
Φαιδρην τε, Προκριν τε ιδον, καλήν τ' Αριαδνην. λ. 320.
Πρὄκροσσαι, (*sc.* νῆες.) naves aliæ pone alias collocatæ, scalarum modo.
τῷ ῥα προκροσσας ερυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπασης
ηΐονος στομα μακρὸν,— Ξ. 35.
Πρὄκρουστης. insignis latro in Attica ad Cephisum fl.
οἵ μοι· Προκρουστης τημερον γενησομαι. Eccles.1013.(21.B.)
Προκρουω. *sensu obsc.* ibid. 1018. B.
Προκὕλινδω, Προπροκὕλινδομαι. provolvor ad pedes alicujus.
αὐτως, ουδ' αρα τε προκυλινδεται ουδετερωσε. Ξ. 18.
προπροκυλινδομενος πατρὸς Διὸς αιγιοχοιο. Χ. 221.
Syn. Προκυλῖω, προσκυνεω, γουναζομαι, προπιτνῶ.
Προκυπτω. inclinans me propendeo.
κἀγὼ νομισας ορθρον, εχωρουν Αλιμουντάδε, κἀρτι προκυπτω
εξω τειχους, καὶ λωποδυτης παιει ῥοπαλῳ με τὸ νωτον. Av. [496.
καρπὸς ιτεας προκυπτει,
καρπὸς ελαιας προκυπτει. Anac. 37. 8.
Syn. Κυπτω, επικυπτω, διακυπτω, επιῤῥεπω, εξορμαω, εξεχω, προανεχω.
Προκὔων. sidus æstivum, Canis ortum prævertens. *Vid. Posidipp. ap.* Ath. p. 414. e.
ναὶ μὴν καὶ Προκυων Διδυμοις ὕπο καλὰ φαεινει. Arat. 450.
Προκωμιον. præludium. Vid. Προοιμιον.
ὑμνου προκωμιον, ειη. Nem. 4. 17.
Προκωπος. qui est ad remum. 2. districtus, *de gladio*.
2. ὁ δὲ ξιφος προκωπον εν χεροῖν εχων. Orest. 1500.
Προλαγχᾰνω. sorte prior fio.
*σμικρὸν δ' ὑποθεσθαι τοῖς κριταῖσι βουλομαι· (*Chorus loquitur*)
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημενους κρινειν εμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδεως, διὰ[1] τὸν γελων κρινειν εμέ·
σχεδὸν ἁπαντας οὖν κελευω δηλαδὴ κρινειν εμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενεσθαι μηδὲν ἡμῖν αιτιον,
ὅτι προειληχ'· αλλ' ἁπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημενους,
μὴ 'πιορκεῖν, αλλὰ κρινειν τοὺς χοροὺς ορθῶς αεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς εταιραις τὸν τροπον προσεικέναι,
αἳ μονον μνημην εχουσι τῶν τελευταιων αεί.* Eccles.1154.B.
Προλαζομαι, Προλαζυμαι, Προλαμβανω. anticipo.
προλαζυμαι γοῦν τῷ χρονῳ τῆς ἡδονῆς. Ion. 1027.
μὴ προμαντις αλγεων,
προλαμβαν', ὦ φιλα, γοους. Helen. 346.
Syn. Προκαταλαμβανω, επικαταλαμβανω, προκατεχω, προκαταρχω, φθανω, προφθανω. προερχομαι.
*Προλᾰλεω. proloquor, declaro.
πολλὰ δ' εν ηρεμιῃ προλαλησεις·—Strato, *An.* ii. 371.*
Προλᾰλος. præceps in loquendo.
βασκανον, ευκνιστον, προλαλον, βληχαν, φιλονεικον. Man. [5. 337.
Προλεγω. ante dico. 2. deligo.
1. ουκουν εγώ σοι ταῦτα προυλεγον παλαι; Œd.T.992.(73.B.)
2. οἱ μὲν Αθηναιων προλελεγμενοι· εν δ' αρα τοῖσιν
ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς·— N. 689.
Syn. 1. Προμηνυω, προερεω, προεπω, προφραζω, προφωνεω, προαγορευω, προαυδαω, προσκηπτω, προσημαινω, προφημι, προφητευω. προλογιζω. 2. προκαταριθμεω, προκρινω.
Προλειπω. relinquo. Vid. Λειπω.
τῷ σε καὶ ου δυναμαι προλιπεῖν δυστηνον εόντα. ν. 331.
Προλεσχος. qui alios in sermone prævenit, garrulus.
καὶ μὴ προλεσχος, μηδ' εφολκος εν λογῳ
γενῃ· τὸ τῆδε καρτ' επιφθονον γενος. Æsch. Suppl. 208.
Exp. Μη πολλα προοιμιαζου.
Προλευσσω. prævideo. Vid. Προδερκομαι.
αλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τουτων ετι,
δοκῶ προλευσσειν·— Philoc. 1398.
Προλογος. præfatio, prologus.
καὶ μὴν επ' αυτοὺς τοὺς προλογους σοι τρεψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδιας μερος. Ran. 1150. (1120.Br.)
Syn. Προοιμιον, επιβολη, αρχη.
Προμᾰλος. (ειδος αγριας δρυος.) vitex. 2. myrica.
ἐξειης προμαλοί τε καὶ ιτεαι εκπεφυασι. Apoll. 3. 201.

1. Sanum credit hunc locum Hermannus, licet in Trochaico versu dactylus locetur. Vid. eum de Metr. pp. 115, 116.

Προμανθᾰνω. ante disco.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' εδιδασκεν,— Nub. 963.
Syn. Προγιγνωσκω, προνοεω.
Προμαντευομαι. prævaticinor.
ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προυμαντευσατο [xxvii.
χρησμοῖσι σαφέσιν, αστερων επ' αντολαῖς. Eur. *fr.*Melanipp.
Syn. Προαισθανομαι, προδερκομαι. προθεσπιζω. προμναομαι.
Προμαντῐς. *ἡ. præsaga. Vid. ad v. Προλαμβανω. *item*, ὁ ἡ. oraculi antistes; fatidicus.*
εἶσιν ἁ προμαντις
Δικα, δικαια φερομενα-Χεροῖν κρατη·— Soph. Elect. 477.
Syn. Προμηνυτρια, προφῆτις.
Προμᾰχιζω, Προμαχομαι. in prima acie pugno.
Τρωσὶν μὲν προμαχιζεν Αλεξανδρος θεοειδής. Γ. 16.
—Αγαμεμνων
πρῶτος ορουσ'· εθελεν δὲ πολὺ προμαχεσθαι ἁπαντων. Λ.217.
Syn. Ὑπερμαχομαι, προπολεμεω, προασπιζω, ὑπερασπιζω.
Προμᾰχος. antesignanus.
εν προμαχοισι φανέντα, κατεπληγη φιλον ἦτορ. Γ. 31.
Syn. Προμος, προασπιστηρ, πρωτοστατης, προαγωνιστης, πρωταγωνιστης, τροπαιοφορος. αμυντωρ. προστατης.
*Phr. —Ὃς τις εν
ταυτᾳ νεφελᾳ χαλα-
ζαν αἱματος πρὸς φιλας
πατρας αμυνεται,— Isth. 7. 37.
—ευαν-θέ' απεπνευσας ἁλικιαν,
προμαχων αν' ὁμιλον, ενθ' αριστοι
εσχον πολεμοιο νεῖκος εσχαταις ελπίσιν. ibid. 47.*
Προμαχος. Nom. Pr.
ενθ' Ακαμας Προμαχον Βοιωτιον ουτασε δουρί. Ξ. 475.
Προμελαινομαι. nigresco.
τὸν δὲ μελιχλωρον· τοῦ γὰρ προμελαινεται ακρη
σφονδυλος·* ασβεστον δὲ νεμει πολυκηριον ατην [797.*
ανδράσι, νηπιαχοις δὲ παρασχεδὸν ηγαγεν αἶσαν. Nic. Th.
Προμελεταω. præmeditor.
ὅπως προμελετησωμεν, ἅ κεῖ δεῖ λεγειν. Eccles. 117.
Προμελετησῐς. ἡ. præmeditatio.
ὕπνος δὲ θανατου τις προμελετησις πελει. Sent.
Syn. Προμελετημα.
*Προμενειον. genus mali. Vid. ad v. Φοινωδης.
Προμηθειος. *adj.* a Προμηθευς. qu. vid.
ἡ δὲ τεως γλαφυρῆς εξειλετο φωριαμοῖο*
φαρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ Προμηθειον καλεεσθαι. Apoll.3. 844.
Προμηθεομαι. curam alicujus gero.
αλλὰ προμηθησασθε— Ep. 1. 3.
Syn. Προειδομαι, προοραω.
Προμηθικῶς. *adv.* prudenter, provide.
εὖ γ' επενοησας αυτὸ καὶ προμηθικῶς. Av. 1510.
Syn. Προμηθῶς, προνοητικῶς, ευμηχανως, δεξιως, επιμελῶς.
Προμηθεια, Προμηθια. providentia.
*—το δ' εκ Διὸς ανθρω-
ποις σαφὲς ουχ ἕπεται
τεκμαρ. αλλ' εμπαν μεγαλανοριαις εμβαινομεν,
εργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες· δεδεται γὰρ αναιδεῖ
ελπίδι γυῖα·* προμα-
θειας δ' αποκεινται ῥοαί. Nem. 11. 55.
εν τοῖς τοιουτοις εστιν ἡ προμηθια
καὶ τῷ λεγοντι, καὶ κλυοντι συμμαχος. Soph. Elect. 996.
ακουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθιᾳ. Hecub. 1144.
Syn. Προνοια, προγνωσις, προθυμια, επιβουλη, κηδεμονια, επιφροσυνη, επιμελεια.
Προμηθεύς. Iapeti filius. Vid. ad v. Προσπασσαλευω.
—εἴ σε Προμηθεὺς
επλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτερου γεγονας. Call. *fr.*133. *Bent.*
*ἦν κεῖνος οὑνιαυτος, ᾧ τό τε πτηνὸν, (*Scaz.*)
καὶ τοὐν θαλασσῃ, καὶ τὸ τετραπουν οὕτως
εφθεγγετ',* ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθῆος. ibid. 87. *vulgo*, Προμηθεως. *Morell.* Προμηθειος.
Epith. Αγκυλομητης, αιολομητις, ακακητης, πολυμητις,

δολομητις, δολοφρονεων, μογερος, μητιοων, ποικιλος, ποικιλοβουλος, πολυϊδρις, λεωργος.

Phr. —Εὺς παῖς Ιαπετοιο.
Ιαπετιονιδη, παντων πέρι μηδεα ειδώς. Hes.
—Ιαπετοῖο γονος πολυμητα Προμηθεύς. Opp.
ὁ πυρφορος θεὸς Τιταν Προμηθεύς. Soph.
τῆς ορθοβουλου Θεμιδος αιπυμητα παῖ·
σὲ τὸν σοφιστὴν,—τὸν πυρὸς κλεπτην λεγω.
τὸν Διὸς εχθρὸν, τον πᾶσι θεοῖς
δι' απεχθειας ελθόντα,—
διὰ τὴν λιαν φιλοτητα βροτῶν. Æsch.
—ανδρομεος κακοτητος επαιτιος— Nonn.
—τοθι γυῖα περι στυφελοῖσι παγοισιν
ιλλομενος χαλκεῃσιν αλυκτοπεδῃσι Προμηθεὺς
αιετὸν ἥπατι φερβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα. κ. λ.
—ενθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονιδης αγαθὸν τεκε Δευκαλιωνα,
ὃς πρῶτος ποιησε πολεις·— Apoll.

Προμηθής. providus.
ουτέ τι τοῦ θανεῖν προμηθής. Soph. El. 1084.
Syn. Προνοητικος.—περιδεης, πολυμεριμνος.

Προμηνύω. ante indico.
αλλ' οὖν προμηνυσης γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε·— Antigon. 84.
Syn. Προσημαινω, προδιδασκω, προαγγελλω, προσκηπτω.

Προμητωρ. avia, progenitrix.
—ἄτε·Γενους προματωρ. Sept. Th. 142.
Syn. Πατρομητωρ.

Προμιγνυμι. misceor.
παλλακιδι προμιγῆναι, ἵν' εχθηρειε γεροντα. I. 452.
Syn. Συνερχομαι.

Προμναομαι. ambio nuptias pro alio. 2. hortor, suadeo, præsagio.
2. ερδουσιν, ἢ μελλουσιν; ὡς
προμνᾶταί τί μοι·Γνωμα,— Œd. C. 1130. (1074. B.)
Syn. Προμνηστευομαι. προξενῶ. 2. προμαντευομαι.

Προμνηστῖνοι. οἱ. alius post alium.
αλλὰ προμνηστῖνοι εσελθετε, μηδ' ἅμα παντες. φ. 230.
Exp. Παραδεχομενοι αλληλους εἷς ἑνα.

Προμνηστρια. conciliatrix nuptiarum; et, *metaphorice in l. c.* malorum.
καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνηστριαν,
τὴν δεσποτου προδοῦσαν εξανδρᾷ λεχος. Hipp. 585.
Syn. Προμνηστρις, προξενητρια, ἑρμηνευτρια. νυμφαγωγος.

Προμοιρος. qui præmaturo fato obit.
*αλλ' Ἑρμοκλειδης αυτὸν μονος εἶπε προμοιρον.
εἶπε δ', ὅτ' αυτὸν εσω νεκρὸν εκοπτομεθα. Lucill. *An.* ii. [326.*

Προμολεω, Προμολω. progredior.
τὴν δὲ ιδε προμολοῦσα Χαρις λιπαροκρηδεμνος. Σ. 382.
Ἡφαιστε, προμολ' ὧδε, Θετις νύ τι σεῖο χατιζει. ib. 392.
Syn. Εκπρομολεω, επιπρομολεω, προβαινω, προερχομαι, προειμι, προκοπτω, προποδιζω.

Προμολή. vestibulum.
αυτοῦ δ' εν προμολῇ τετρυμένα γουνατ' εκαμψεν. Apoll. 1. 1174.
Syn. Προβασις, προθυρον.—ακρωρεια, εξοχη. προσδοκησις.

Προμος. antesignanus.
τοῖσι δ' Ερευθαλιων προμος ἵστατο, ισοθεος φώς. H. 136.

Προμοχθεω. prius adfligor.
*στειχωμεν, Αδρασθ', ὁρκια δῶμεν
τῷδ' ανδρὶ, πολει τ'·* αξια δ' ἡμῖν
προμεμοχθηκασι, σεβεσθαι. Eur. Suppl. 1232.
Syn. Προπονεομαι, προεργαζομαι.

*Προναια, ας. ἡ. *epith.* Minervæ. *a sequ.*
χἡ Παλλὰς, Δελφοι νιν ὅθ' ἵδρυοντο Προναιην. Call. *fr.* 220.*

Προνᾶος. ante templum situs.
βωμοὺς προναους, καὶ πολισσουχων ἕδρας·Εὕρωμεν,—Æsch.

Προνεμομαι. progredior. [Suppl. 503.
ιδεθ' ὁπη προνεμεται. Soph. El. 1400. (1384. Br.)
Syn. Προβιβαζω, προβαινω, προνεομαι.

*Προνευω. promineo. 2. incumbo, *de remigibus.* [48.
οὕτω γὰρ προνενευκεν. εοικε δὲ τοῦτο βοωσῃ. Agath. *An.* iii.

Προνηΐος, *pro* Προναος. qui in vestibulo versatur.
ανθ' ὧν σοὶ καὶ πολλὰ προνηΐα, καὶ παρὰ βωμῶν. Leon. *Tar.* [ib. i. 222.*

Προνοεω, Προνοεομαι. provideo.
*οἱ δὲ ταχα προγενοντο, δυω δ' ἅμ' ἑποντο νομῆες
τερπομενοι συριγξι·* δολον δ' ουτι προνοησαν. Σ. 526.
Syn. Προσκοπεῶ, προμηθευομαι, προγιγνωσκω, προβουλευω, προθεωρεω, προδερκομαι, επιμελοῦμαι.

Προνοιᾶ. prudentia.
επηνεσ' εργον, καὶ προνοιαν ἣν εθου. Aj. 536.
Syn. Επινοια, προμηθια, προγνωσις, επιφροσυνη. φροντις, επιμελεια. Epith. Αλεξικακος, εγερσινοος. ὁσια, αθανατη, σοφη.

Προνομος. ante urbem pascens.
προνομα δὲ βοτὰ τῶς
πολυγονα τελεθοι. Æsch. Suppl. 699.
Exp. Πρὸ τῆς πολεως νεμομενα.

Προνοος. *contr.* Προνους. providus, prudens.
*πεμψον δε προφρων δεῦρ' ἡμετερον
πατέρ' εὐθαρσῆ Δαναον, προνοον. Æsch. Supp. 965. P.*
τουτοῦ τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν προνουστερος; Aj. 119.
Syn. Προμηθης, φρονιμος, προνοητικος, ευνοος, αγχινοος.

Προνυξ. *adv.* ante noctem. Vid. Νυκτωρ, et in v. Προῆμαρ.

Προνωπής. propensus, præceps.
ηδη προνωπής εστι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ. Alcest. 140.
Syn. Πρηνης, κατηλυς, καταφερης, επιφορος, επικλινης.—επιῤῥεπης, προπετης, προνωπιος.

Προνωπιον. quicquid ad fores primum occurrit. Vid. Προθυρον.
Τροιζηνιαι γυναῖκες, αἳ τοδ' εσχατον
οικεῖτε χωρας Πελοπιας προνωπιον. Hippol. 374.

Προνωπιος. qui foris est, stat, observat.
—πῶς προνωπιος
φαινει πρὸς οικοις τοῖς εμοῖς, εξω βεβώς; Bacch. 644.

Προξ. hinnulus.
αἶγας επ' αγροτερας, ηδὲ προκας, ηδὲ λαγωούς. ρ. 295.
Syn. Προκας, νεβρος, κεμας, δορκας.

Προξενεω. hospes sum publicus; concilio, curo, &c.
λεγοις ἄν· ἡμεῖς δ' αλλα προξενησομεν. Ion. 335.
Syn. Επιταττω, επιτροπευω, προΐσταμαι, ξενιζω.—λεγω. μαρτυρεω.

Προξενια. jus hospitii. *δυστανε γυναι,
φεῦ, φεῦ, μελεα τῶν σῶν αχεων.
ποῖ ποτε τρεψει;* τίνα προξενιαν,
ἢ δομον, ἢ χθονα σωτῆρα κακῶν·Εξευρησεις; Med. 358.
Syn. Ξενων, ξενια.

Προξενος. hospes publicus. 2. qui aliquid procuravit, &c.
σὺ μέν νυν εισω προξενων μεθες ποδα. Ion. 1039.
Syn. Προξενητης, προσαγωγος, προσαγωγευς, συναγωγευς, προσαγγελευς, διαλλακτης, προστατης, φιλος.

Προοιμιον. exordium.
Μηδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοιμιον
καλλιον ουδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φιλους. Med. 663.
Syn. Προκωμιον, φροιμιον, προλογος, προασμα, προκαταρξις. Epith. Αγησιχορον.

Προομνῦμι. prius juro.
εκμαρτυρησον προυμοσας τό μ' ειδεναι
λογῳ παλαιας τῶνδ' ἁμαρτιας δομων. Agam. 1205.

Προονομαζω. primum nomino.
Δαναην δὲ πρωνομασσε τηνδ', ὅθ' οὕνεκα
πολὺς παρῆλθεν εις γονὴν παιδων χρονος. Dan. 20.

Προοπταω, ῶ. *fut.* ησω. ante asso, torreo,
ἂν δ' ὑστεριζῃ τῆς τεταγμενης ακμῆς,
ὥστ' ἢ προοπτησαντα χλιαινειν παλιν,
*ἢ μὴ προοπτησαντα συντελεῖν ταχὺ,
απεστερησε τῆς τεχνης τὴν ἡδονήν. Alex. ap. Ath. p. 379. b.*

Προοπτος, Προὖπτος. prævisus. 2. conspicuus.
—καὶ τίς ἄν σ' ὁρμωμενον [Br.)
εις προὖπτον Ἁιδην ου καταστενοι, κασι; Œd. C. 1507. (1440.
Syn. Προορατος, προεγνωσμενος, προδηλος, προφανης. φανερος.

Προουσιος, Προενουσιος. primus existens.
τὸ προουσιον ὄν. Synes. προενουσιε Νοῦ. ib.

Προοφειλω. prior debeo.

καὶ ποῦ 'στι; κἀμοὶ γάρ τι προυφειλει κακόν. Iph. T. 523.

Προπἄροιθε, Προπἄροιθεν. *adv.* ante. Vid. Εμπροσθεν.
αλλά σφιν προπαροιθε φανη μεγα εργον Αρηος. Λ. 733.
τὸν δ' Οδυσεὺς προπαροιθεν ιδὼν Διομηδεϊ δεῖξεν. Κ. 476.

Προπᾶς, προπᾶσᾶ, προπᾶν. omnis, totus.
ὣς τοτε μὲν προπᾶν ἦμαρ ες ηελιον καταδύντα-Δαινυντ'. Α. [601.
προπαντας ᾅδης πανδοκευς αγρευσεται. Lyc. 655.
Syn. Ἁπας, συμπας.

Προπασχω. ante patior. ουδενὶ μοιριδια τισις ερχεται, ὧν προπαθη, τὸ τινειν. Œd. C. 233.
Syn. Προπονεομαι, κακοῦμαι.

*Προπἄτωρ, ορος. ὁ. avus. 2. generis auctor.
—ὦ προπατωρ Ζεῦ,
στυξον ανικατον συμβολα φυλοπιδος. Dioscorid. *An.* i. 496.*

Προπεμπω. deduco.
ὦ Χρυση, πρό μ' επεμψε αναξ ανδρῶν Αγαμεμνων. Α. 442.
Syn. Προΐημι, προϊαπτω, παραπεμπω, διεξερχομαι, αναγω, συμπροπεμπω, προϊαλλω.

Προπετειᾰ. præcipitantia.
ει δ' ακων ἥκω, τὴν προπετειαν ὁρα. Call. Ep. 43. *Bl.*
Syn. Πρηνισμος, κατακρημνησις,—ασελγεια, λαβροσυνη, αβουλια.—καταφερεια.

Προπετής. præceps.
*εμοί τις ἦν εν γενει,-Ὧι κορος αξιοθρηνος
ωχετ' εν δομοισι-Μονοπαις· αλλ' εμπας
εφερε κακὸν-Ἁλις, ατεκνος ὤν,
πολιὰς επὶ χαιτας,*-Ηδη προπετὴς ὤν,
βιοτου τε πορσω. Alcest. 926.
Syn. Προνωπης.—επιφορος, πρηνης, αυθαδης, ιταμος, αναιδης, προγλωσσος.

*Προπετῶς. *adv.* præcipitanter.
μὴ προπετῶς, ὦ ξεῖνε, θεῶν πέρι τοῖα μεταλλα. Ep. ἀδ. 250.*

Προπηλᾰκιζω. probro afficio.
προπηλακιζομενας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ
Ευριπιδου,— Thesmoph. 393.
Syn. Ονειδιζω, λοιδορεω, επικερτομεω, ὑβριζω, αδικεω, διασυρω, εξουθενεω. ερεθιζω. κολακευω.

Προπῑνω. propino.
πιεῖν δέ μοι διδωσι-Τὸν οἶνον, ὃν προπινει. Anac. 9. 29.
Syn. Αντιπροπινω.—χαριζομαι.

Προπιπτω, Προπιτνῶ. incido.
—λῦσαί τ' εκελευον ἑταιρους,
οφρυσι νευσταζων· οἱ δὲ προπεσόντες ερεσσον. μ. 194.
νῦν δ', ὦ Λυκεῖ' Απολλον, εξ οἵων εχω
αιτῶ, προπιτνῶ, λισσομαι·— Soph. Elect. 1396.
Syn. Παραπιπτω, καταπιπτω, καταφερομαι,—προκυλινδομαι, γουναζομαι.

Προποδηγετῐς, ῐδος. ἡ. dux viæ.
αυγήν τ' ηελιοιο ποδῶν προποδηγετιν ἵππων. Orph. 340.
Syn. Ποδηγος, προποδηγος.

*Προποδηγὸς, οῦ. ὁ ἡ. qui anteit; dux.
σκηπωνα προποδαγὸν, ἱμαντά τε, καὶ πυρικοιταν
ναρθηκα, κροταφων πλακτορα νηπιαχων. Phanias, *An.* ii. 52.*

Προποδιζω. procedo. Vid. Προμολεω.
κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπιδια προποδιζων. Ν. 158.

Προπολευμα. ministerium.
καλλιστας προπολευμα δαφνας. Ion. 113.
Syn. Ὑπηρεσια, ὑπηρετημα.

Προπολος. minister.
προπολός τε τῶν μεγιστων
χθονιων εκεῖ τυραννων. Choëph. 357.
Syn. Νεωκορος. αμφιπολος, ποοσπολος, ὑπηρετης. προφητης.
Epith. Ἱερος, μακαρ, ἁγιος.
Phr. —Ερitιμοις, πορθμεῦσι σοφοῖς-Ἁγιων ὑμνων. Synes.

Προπομπος. ὁ ἡ. anteambulo, deductor.
—καὶ συνθαψομεν-Αἰδε προπομποι·—Sept. Th. 1077.
Syn. Προπομπιος, προηγεμων, καθηγεμων, καταγωγευς.

Προπονεω. prædelassor.
ἄλις εμοιγ', ἄλις, γᾶς προπονουμενας. Œd. T. 703. (685. Br.)
Syn. Προπασχω.—προμοχθεω.

Προποντις. Propontis.
εισω δ' ὁρμον εθεντο Προποντίδος,— Theoc. 13. 30.
—καὶ κολπον ἁπαντα
ευρειης πευθοντο Προποντίδος·— Apoll. 1. 983.

Προποσις. propinatio. —ου γὰρ εοικε
θερμὴν βασταζειν ανδρὶ φιλῳ προποσιν. Simon.
Syn. Ποσις, ποτον. προπομα, προποτισμος.

Προποτης. propinatorius.
Τροια τοὺς προποτας παναμερευσει
θιασους ερωτων-Ψαλμοῖσι,— Rhes. 361.

Προπους. radix, seu prominentia montis, &c.
πετρον ἁλιβρεκτῳ κεῖσαι ὑπὸ προποδι. Perses, *An.* ii. 5.
Syn. Εξοχη.

Προπρασσω. perficio. τοῖς ὑπὸ χθονὸς φιλοισι,
τοῖς τ' ανωθεν προπρασσων
χάριτος ὀργὰς λυπράς[1],—Choëph. 834.

Προπρεών. promtus, benevolus.
—σεο δὲ προπρεῶνα-Μὲν ξεῖνον αδελφεόν τ'.—Nem. 7. 126.
Syn. Προφρων, προθυμος.

Προπρηνής. pronus. Vid. Πρηνης.
—τονδε δ' εασκεν-Εν κονι εκτανυσας προπρηνέα·— Ω. 18.

Προπρο. ante.
προπρο δ' ἀρ' οφθαλμῶν ετι οἱ ινδαλλετο παντα· Apoll. 3. 453.

Προπροβιαζομαι. cum vi protraho.
—επὶ δ' ἐρρώσαντο ποδεσσι-Προπροβιαζομενοι— ib. 1. 386.

Προπροθεω. præcurro, procurro.
—ουδέ μιν εια-Προπροθεειν,— Orph. 1255.

Προπροκᾰτᾱϊγδην. *adv.* antrorsum cum impetu.
ἡ δ' αφαρ, ὥστε κυλινδρος, επετρεχε κυματι λαβρῳ
προπροκαταϊγδην κοιλης ἁλός·— Apoll. 2. 597.
Exp. Εις τοὔμπροσθεν ανωθεν καταφερομενη.

Προπρυμνᾰ. *adv.* funditus, prorsus.
προπρυμνα δ' εκβολὰν φερει
ανδρῶν αλφηστᾶν-Ολβος αγαν παχυνθείς. Sept. Th. 775.
Syn. Παντελῶς, κατακρας, δι' ὁλου, εσχατως.

Προπῠλαιον, Προπῠλον. vestibulum. Vid. Προθυρον.
οψεσθε δέ· καὶ γὰρ ανοιγνυμενων ψοφος ηδη τῶν προπυλαιων. Equit. 1322.
θεῶν, ὁσοιπερ προπυλα ναιουσιν ταδε. Soph. El. 1391.

Προπυργος. antemœnialis.
—ιω προπυργοι θυσιαι πατρός. Agam. 1177.

Προρεω, Προῤῥεω. profluo.
ὁσσοι απ' Ιδαιων ορεων ἁλαδε προρεουσι. Μ. 19.
Syn. Αποῤῥεω, εκρεω, καταῤῥεω.

Προῤῥησῐς. ἡ. vaticinium. [58.
καί με τὸν ιητρὸν, προῤῥησιος είνεκεν εσθλῆς. Agath. *An.* iii.
Syn. Προλεξις, προαγγελμα, προαγορευσις, μαντευμα.

Προῤῥητος. prædictus.
κἀμοὶ ταδ' ἦν προῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' εδρων. Trach. 697.
Syn. Προειρημενος.—αποῤῥητος.

Προῤῥιζος.—Προῤῥιζα, Προῤῥιζόν. radicitus.
—οἱ δέ τε θαμνοι
προῤῥιζοι πιπτουσιν επειγομενοι πυρὸς ὁρμῇ. Λ. 157.
Syn. Προθελυμνος.—μεχρι τῶν ῥιζων, εκ ῥιζων, ῥιζοθεν, παντάπασι.

*Προσᾰγορευσις, εως. ἡ. appellatio.
πεποηκατ' εργον ουχ ἑταίρων, νὴ Δια·
μᾶλλον δ' ἑταιρῶν. ταῦτα δ' οντα γραμματα,
τὴν προσαγορευσιν ου σφόδρ' ευσημον ποεῖ. Menand. ap. Ath. [p. 571. e.*

Προσᾰγορευω. compello.
—Δικαν δέ νιν-Προσαγορευομεν
βροτοὶ τυχόντες καλῶς. Choëph. 950.
Syn. Προσκαλεω, αποκαλεω, προσεννεπω, ονομαζω, ασπαζομαι, προσαυδαω.

Προσᾰγω, Προσαγαγω, Ποταγω. adduco.
τίς δαιμων τοδε πῆμα προσηγαγε, δαιτὸς ανιην; ρ. 446.
—ουδ' ετι μοι γᾶ
εντὶ φιλα, ποταγει δὲ πολὺ πλεον αμμε γαλανα. Mosc. 5. 2.
Syn. Αναγω, επαγω, διαγω, προαγω, επεισαγω, καταγω,

---

1. Schützius legit, χάριτας ὀργᾶς λυπράς, *triste beneficium iræ vindicis:* mavult etiam Vir doctissimus, πρόπρασσε.

επεχω, προστιθημι, προσβαλλω, περιπλασσω. εφικνεομαι.—
προσαγομαι, περιπλεκω. προσερχομαι. προσφερω.

Προσᾳδω, Προσαειδω, Ποταειδω. accino.
καμοὶ προσᾳδεθ', ὡστε γιγνωσκειν, ὁτι. Philoct. 410.
φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταεισομαι ἁσυχα, δαῖμον. Theoc. 2. 11.
Syn. Συνᾳδω, προσαυλεω, παραψαλλω, παρῳδω, επιμελπω, αντιμελιζω.

Προσαΐσσω. accurro, accedo.
ἢ γουνων λισσοιτο προσαΐξας Οδυσῆα. χ. 337.
Syn. Επαΐσσω, επιθρωσκω, επορουω, ανορουω, προσπηδαω.

Προσαιτεω. insuper, vel, enixe peto. [64.
—προσαιτοῦσ' εμολον δεξιπυρους θεῶν-Θυμελας·—Eur. Supp.
Syn. Προσαπαιτεω, επαιτεω.

Προσᾰλειφω. allino.
ερχομενη προσαλειφεν ἑκαστῳ φαρμακον αλλο. κ. 392.
Syn. Επαλειφω, εναλειφω, επιχριω, καταχριω, εμπλαττω.

Προσᾰλισκομαι. insuper capior.
κᾆτα προσαλισκομεθα. Acharn. 701.

Προσαλλομαι. assilio. Vid. Επιπηδαω.
δισσάς τε πετρας, κεπφος αἷς προσηλατο. Lyc. 836.

Προσαμβᾰσις. ἡ. adscensus.
πυργοισι πηκτῶν κλιμακων προσαμβασεις. Phœn. 502.
Syn. Βῆμα, αμβατα τα, βαθμις.

Προσᾰμειβομαι, Ποταμειβομαι. respondeo.
τὰν δ' αρα χὠ Δαφνις ποταμειψατο·— Theoc. 1. 100.
Syn. Αμειβομαι, απαμειβομαι.

Προσᾰμελγω, Ποταμελγομαι. insuper mulgeo, *sc.* cum etiamnum lactat subolem.
ἃ δυ' εχοισ' εριφως ποταμελξεται ες δυο πελλας. ib. 26.

Προσαμπεχω. circumplector.
* αλλη δ' εγυμνου καλλιχειρας ωλενας,*
αλλης προσαμπεχουσα θῆλυν αυχένα. Chæremon *Trag.* ap.

Προσᾰμῡνω. insuper auxilior. [Ath. p. 608. b.
ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμυνομεν, ἠὲ καὶ ουκί. Β. 238.
Syn. Προσαρκεω, προσβοηθεω, προσαπωθεω, απειργω, αμυνω.

Προσαμφιοομαι, Προσαμφιεννῡμαι, Προσαμφιζω.
—εγὼ γὰρ αυτὸν-Προσαμφιῶ [1] τοδί.— Equit. 887.
Syn. Επαμφιεννυμαι.

Προσαντελλω, *pro* Προσανατελλω. exorior.
—τὴν εις ουρανὸν-Κονιν προσαντελλουσαν,—Eur. Supp. 688.
Syn. Επανατελλω, ανατελλω.

Προσαντης. acclivis, arduus. 2. durus, molestus. [Orest. 787.
2. a. κεινό μοι μονον προσαντες· b. τί τοδε καινὸν αὖ λεγεις;
Syn. Αναντης, παραντης. 2. δυσκολος, δυσχερης, σκληρος, εχθρος, εναντιος.

Προσᾰποβαλλω. insuper amitto.
προσαποβαλεῖς αρ' αυτὰ πρὸς ταῖς δωδεκα. Nub. 1258.
Syn. Παρακαταβαλλω, απολλυμι.

Προσαποδῐδωμι. insuper do.
* ᾤμην εγὼ τοὺς ιχθυοπωλας τὸ προτερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Αθηνησιν μονους·
τοδε δ', ὡς εοικε, τὸ γενος, ὥσπερ θηριον,
επιβουλόν εστι τῇ φυσει, καὶ πανταχοῦ.
ενταῦθα γοῦν εστιν τις ὑπερηκοντικῶς,
κομην τρεφων μὲν, πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
ὡς φησιν· ου διὰ τοῦτό γ'· αλλ' εστιγμένος,
πρὸ τοῦ μετωπου παραπετασμ' αυτὴν εχει.
οὗτος αποκρινετ', εαν ερωτησῃς, ποσου
ὁ λαβραξ; δεκ' οβολῶν. ουχὶ προσθεὶς ὁποδαπῶν.
επειτα δ', ἂν τἀργυριον αυτῷ καταβαλῃς,
επραξατ' Αιγιναῖον. ἂν δ' αυτὸν δεῃ
κερματ' αποδοῦναι, προσαπεδωκεν Αττικάς. [225. a.
κατ' αμφοτερα δὲ τὴν καταλλαγὴν εχει. Diph. ap.* Ath. p.

Προσαπτω, Προτιαπτω. adnecto, attribuo.
* αλλ', ὦ γεραιαι, σεμν' αφαιρεῖτε στεφη
μητρὸς, πρὸς οικους ὡς νιν Αιγεως αγω,*
φιλην προσαψὰς χεῖρα.— Eurip. Suppl. 361.
αυτὰρ εγὼ τοδε κῦδος Αχιλλῆϊ προτιαπτω. Ω. 110
Syn. Καθαπτω, περιαπτω, εφαπτομαι, παρεφαπτομαι, συναπτω, προσδεω, προστιθημι, προσαρω, προσπηγνυμι, προσζευγνυμι, προσηλοω, απαρταω, προσαρταω, συμπλεκω, προσπλεκω, προσαρμοζω.

Προσαρκεω. auxilio venio.
—ὡς θελοντος ἂν-Εμοῦ προσαρκεῖν πᾶν·— Œd. T. 11.
Syn. Προσβοηθεω, προσαμυνω.

Προσαρμοζω. adapto.
ουκ εστί σοι, δεσποιν', επ' αγκαλας λαβεῖν
τεκν', ουδὲ μαστῷ σῷ προσαρμοσαι ταδε. Ion. 762.
Syn. Εφαρμοζω, προσαγω, προσβαλλω, προσφερω, προσαπτω, ἁρμοζομαι.

Προσαρταω. appendo. Vid. Προσαπτω.
πικροτατοις κεντροισι προσαρτηθέντες εν ἥλοις. Man. 4. 199.

Προσαρω, Προσαρομαι, Προσαρηρομαι. adapto, adjungo.
πρὶν πυρὶ θερμῷ ποδα τις προσαρῃ [2]. Antig. 630.
χαλκε' επισσωτρα, προσαρηροτα, θαῦμα ιδεσθαι. Ε. 725.
*εὖτ' ἂν Αθηναιης δμωὸς (*i. e.* τεκτων) εν ελυματι πηξας,
γομφοισιν πελασας, προσαρηρεται ἱστοβοῆϊ.
(προσαρήρηθ' *scribendum censet Guietus.*)* Hes. ε. 430.

Προσαναινω. arefacio. —σὸν δεμας εισιδουσῃ
πετραις προσαναινομενον. Prom. 146.
Syn. Ξηραινω, αναινω, διαναινω.

Προσαυγαζω, Ποταυγαζω. specto. 2. resplendeo.
σπιλὰς δ' εκεινη σῆς φερωνυμος τυχης
ποντον προσαυγαζουσα φημισθησεται. Lyc. 1082.
απὸ Ταϋγετου ποταυγαζων [3] ιδεν— Nem. 10. 114.
Syn. Εσαυγαζω, προσδερκομαι.

Προσαυγη. splendor, lumen.
κλεψαι προσαυγας [4] βουλεται τὰς ἡλιου. Alc. 204.

Προσαυδαω. alloquor.
ὡς τωγε κλαιοντε προσαυδητην βασιλῆα
μειλιχιοις επεεσσιν· αμειλικτον δ' οπ' ακουσαν. Λ. 136.
Syn. Επαυδαω, προσφθεγγομαι, προσαγορευω, προσερεω, προσλεγω, προσειπεῖν, προσμυθεομαι, προσφωνεω, προσλαλεω, παραφημι, προσφημι, προσθροεω, προσηγορεω, κοινολογοῦμαι.
*Phr. Πραῢν δ' Ιασων μαλθακᾷ
φωνᾷ ποτισταζων οαρον
βαλλετο κρηπῖδα σοφῶν επεων. Pyth. 4. 243.*

Προσαυλειος. villaticus, rusticanus.
παῦσαι λεγων μοι τὰς προσαυλειους τυχας. Rhes. 273.
Syn. Επαυλικος.

Προσαυλεω, Ποταυλεω. tibia accino.
ἁ πρὰν αμαντεσσι παρ' Ἱππυκοωντι ποταυλει. Theoc. 6. 41.
Syn. Επαυλεω, ὑπαυλεω, προσᾳδω.

*Προσαυξᾰνω. insuper augeo.
ουδ' απὸ Μοῖρα τελος τι κακῶν φερει· αλλὰ μενουσιν
εμπεδα, καὶ τοῖσιν αλλα προσαυξανεται. Philetas, *An.* i.

Προσαφῐκνεομαι. insuper, *v.* præter alios, advenio. [123. *Jac.*
παῖδας, ὁσους ἡμεῖς ου προσαφικομεθα. Strato, *An.* ii. 365.*

Προσβαινω, Προσβημι. adscendo.
—πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ανὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαιη μακραν; Philoc. 42.
αυτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς εκ νεκροῦ χαλκεον εγχος
εσπασατ'·— Ε. 620.
Syn. Εφικνεομαι, ποτινισσομαι, προσχωρεω, αναβαινω, επιβαινω, ανιημι, εμβημι, ενθορεω.—εγγιζω.

Προσβαλλω. adjicio, admoveo. 2. invado.
ηελιος μὲν επειτα νεον προσεβαλλεν αρουρας. Η. 421.
*ποθεν βροτοῦ με προσεβαλ' [5]; ὦ 'ναξ Ἡρακλεις,
τουτὶ τί εστι τὸ κακόν;— Pac. 180.*

---

1. *Fut.* 1. a προσαμφιέννυμι, aut potius, προσαμφιέω. insuper induo. *fut.* προσαμφ-ιέσω, -ιέω, -ιῶ. Verbum hoc compositum nusquam alias obvium esse credo.

2. Aldus habet προσψαύσῃ. Brunck. ψαύσῃ. "An verum fuerit προσάψῃ?" Musgr.
3. Heyn. post Schmidium, edidit cum Aldo πεδαυγάζων, quod est Æolicum pro μεταυγ-.
4. Cum MSS. et Edd. Lasc. Ald. lege βλέψαι πρὸς αὐγάς. Vid. Musgr.
5. λείπει φωνή, ἡ ὀσμή, affirmat Gregorius de Dialect. p. 14, ubi Koenius omnino consulendus.

Syn. Επιβαλλω, εισβαλλω, παραβαλλω, επιπροβαλλω, προσαγω, καταγω, προστιθημι, προσαρμοζω, προσαπτω, προσαρω, προσκρουω, συγκρουω, προσκοπτω, προσαρασσω. 2. επερχομαι, προσερχομαι.

Προσβᾰσις. accessus.
*a. ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' εφυβριζει πολει,
Καπανεύς; b. εκεῖνος προσβασεις τεκμαιρεται
πυργων, ανω τε καὶ κατω τειχη μετρῶν.* Phœn. 184.
Syn. Επιβασις, εισοδος, πυλη.

Προσβιαζω, Προσβιαζομαι. urgendo cogo.
οὗτος δ' ακολουθεῖ, κἀμὲ προσβιαζεται,
καὶ ταῦτ' αποκρινομενος τοπαραπαν ουδὲ γρύ. Plut. 16.
Syn. Αποβιαζομαι, διαβιαζομαι, αναγκαζω.

Προσβῐβαζω. admoveo.
*a. ετ' οὖν ετι προβῶ;—b. Επιβαινε προσω. [C. 178.
a. ετι; b.* προσβιβαζε, κουρα,-Προσω. σὺ γὰρ αϊεις. Œd.
*a. βρετας; ποῖον βρετας; ετεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
b. εγωγε. a. ποιῳ χρωμενος τεκμηριῳ;
b. ὁτιὴ θεοῖσιν εχθρός ειμ' ουκ εικοτως.*
a. εὖ προσβιβαζεις μ'. b. αλλ' ἑτερᾳ ποι σκεπτέον. Eq. 32.
Syn. Προαγω, προβαινω, παριστημι.—πειθω, παραινεω, στοχαζομαι.

Προσβῐβαω, Προσβιβημι. accedo, transeo ad.
σὰ ταῦτα γὰρ δὴ παντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λεγων. Av. 425.
Syn. Προσβαινω.—συνεφαρμοζω.

Προσβλεπω, Ποτιβλεπω, Προσβλεπομαι. intueor. (87. B.)
καὶ σφὼ δακρυω· προσβλεπειν γὰρ ου σθενω. Œd. T. 1499.
*ἡκων δ' ες Αργος προσπεσεῖ τεκνοισι σοῖς;
αλλ' ου θεμις σοι·* τίς δὲ καὶ προσβλεψεται
παιδων σ', ὁτων αν πρυθεμενος κτανῃς τινά; Iph. A. 1191.
—μεγα δ' αχθομαι, ει τύ με τολμῇς
ομμασι τοῖς ορθοῖσι ποτιβλεπεν,— Theoc. 5. 36.
Syn. Αποβλεπω, αντιβλεπω, εμβλεπω, προσδερκομαι, εφοραω, προσοραω, προσλευσσω, προσοπτομαι, προσειδομαι.

Προσβολη. adjectus, admotio. 2. complexus. 3. concursus in prælio; *item*, aggressio, oppugnatio, &c. 4. appulsus navium ad terram. 5. aditus.
2. —ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
*ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τεκνων. Med. 1070.
3. λεγει μεγιστην προσβολὴν Αχαιΐδα
νυκτηγορεῖσθαι, κἀπιβουλευειν πολει. Sept. Th. 28.*
Syn. 1. Επιβλημα, προσθηκη, προσθεσις. 2. περιπτυξις. 3. προσκοπη, προσκρουσις, εισβολη. συντυχια.—ζημια.—δαιμονος οργη. 4. προσορμησις. 5. επελευσις.

Προσβοῤῥος, et Προσβορος, Προσβορειος, et Προσβορεος. septentrionalis. —ενθα προσβοῤῥους πετρας
*Παλλάδος ὑπ' οχθῳ τῆς Αθηναιων χθονὸς,
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ανακτες Ατθίδος. Ion. 11. *Vid. vs.* 937.*
Syn. Βορειος, αρκτικος.

Προσγελαω. arrideo.
οσμὴ βροτειων αἱματων με προσγελᾷ. Eumenid. 253.
Syn. Επιγελαω, διαγελαω, προσσαινω, προσμειδιαω.

Προσγιγνομαι. adnascor.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μοχθος ου προσγιγνεται. Trach. 1189.
Syn. Παραγιγνομαι, παρατυγχανω, προσερχομαι. προσαυξανομαι, προσφυω.

Προσδεγμᾰ. το. susceptio.
—καὶ τὰ τῆς ξενης ἐρῶν-Προσδεγματ',— ib. 637.
Syn. Περιβολη, περιπτυξις, ὑποδοχη, ὑποδεξις, αντιληψις.

Προσδεῖ. insuper opus est.
λυπης τί προσδεῖ σ'; ἢ φιλεῖς οὕτω φαος; Herc. F. 90.

Προσδερκομαι, Ποτιδερκομαι. adspicio. Vid. Προσβλεπω.
αλλ' ακεων πατέρα προσεδερκετο, δεγμενος αιεί. υ. 385.
δακρυοεσσα δέ μιν ποτιδερκεται, οφρ' ανεληται. Π. 10.

Προσδετος, ου. ὁ ἡ. adligatus.
—Γοργὼ δ', ὡς επ' αιγίδος θεᾶς,
χαλκῆ, μετωποις ἱππικοῖσι προσδετος. Rhes. 307.

Προσδευομαι. *immo, Προσδεομαι. indigeo. *pro quo Dores* Ποτιδευομαι.*
ουδὲν εγὼ τηνω ποτιδευομαι.— Theoc. 5. 63.

Προσδεχομαι, Ποτιδεχομαι. exspecto, excipio.
διδαξον, ει ζῶνθ' Ἡρακλεα προσδεξομαι. Trach. 237.
είαται εν μεγαροις ποτιδεγμεναι·— Β. 137.
Syn. Αναδεχομαι, αποδεχομαι, ενδεχομαι, καταδεχομαι, ὑποδεχομαι, επεισδεχομαι, εισδεχομαι, προσαγω, απενδεχομαι, προσδοκαω, πρυσποιοῦμαι.

*Προσδεω. adligo.
εις εργα δ' ουκ ειασε, προσδησας βασει. Philipp. *An.* ii. 225.*

Προσδιαφθειρω. insuper corrumpo.
ολωλα, καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών. Philoc. 76.
Syn. Συνδιαφθειρω, διαφθειρω.

Προσδοκαω. exspecto.
*—καί νιν, ὡς ὁρᾷς, ἡκει δομους
ες τουσδε πεμπων ουκ αφροντιστως, γυναι,
ουδ' ὡστε δουλην·* μηδὲ προσδοκα ταδε. Trach. 365. B.
Syn. Προσδεχομαι, καραδοκεω, αναμενω. ελπιζω.

Προσδοκητος. prævisus.
ὁδ' οὖν ποιειτω· παντα προσδοκητά μοι. Prom. 934.
Syn. Ελπιστος, προσδοκιμος.

Προσδοκῐᾱ. exspectatio.
σωματι Πισαιου προσδοκιην θανατον. Ep. ἀδ. 313a.
Syn. Προσδοκημα, δοκησις, ὑπομονη.

Προσεδᾰφιζω. solo allido.
οφεων δὲ πλεκταναισι περιδρομον κυτος
προσηδαφισται κοιλογαστορος κυκλον. Sept. Th. 502.
Syn. Εδαφιζω, κατεδαφιζω, ὑποστρωννυμι.

Προσδορπιος, Ποτιδορπιος. ad cœnam utilis.
—φερε δ' οβριμον αχθος
ὑλης αζαλεης, ἱνα οἱ ποτιδορπιον ειη. ι. 234.
Syn. Επιδορπιος.

Προσεγγιζω. appropinquo.
—ναὶ, δοκεω, τῷδε προσηγγίσᾰμεν. Leon. Tar.-*An.* i. 242.

Προσεγχεω. affundo.
a. ποσοι τὸ πλῆθός εισιν οἱ κεκλημένοι
*εις τοὺς γαμους, βελτιστε; καὶ ποτερ' Αττικοι
ἁπαντες, ἢ κἀκ τοῦ 'μποριου τινές; b. τί δὲ
τοῦτ' εστι πρὸς σὲ τὸν μαγειρον; a. τῆς τεχνης
ἡγεμονια τίς εστιν αυτῆς, ὦ πατερ,
τὸ τῶν εδομενων τὰ στοματα προειδέναι.
οἷον, 'Ροδιους κεκληκας; εισιοῦσι δὸς
ευθὺς απὸ θερμοῦ τὴν μεγαλην αυτοῖς σπασαι
αποζεσας σιλουρον, ἢ λεβιαν· εφ' ᾧ
χαριεῖ πολὺ μᾶλλον, ἢ μυρινην προσεγχεας.
b. αστεῖον ὁ σιλουρισμός. a. ἂν Βυζαντιους,
αψινθιῳ σφι δεῦσον ὁσα γ' ἂν παρατιθῃς,
καθαλα ποιῆσαι παντα, κἀσκοροδισμένα.
διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αυτοῖς ιχθυων,
παντες βλιχανωδεις εισὶ, καὶ μεστοὶ λαπης. Diphil. ap. Ath. [132. d.

Προσεγχρῐω. illino.
ἂν δὲ προσεγχρισας αυτὸν φθανῃ, ουδ' ελεφαντα
ουκέτι μηποτ' ιδῃ πλησιόν ἑσταότα. Strato, *An.* ii. 381.*

Προσεδρευω. assideo.
εις δὲ λογον θεῖον βλεψας, τουτῳ προσεδρευε. Orp. *fr.* 1. 5.
Syn. Επιμελοῦμαι, προσμενω, διατελεω, επικυπτω.—εφεδρευω.—παρεζομαι, προσκαθεζομαι.—παρεδρευω.—σχολαζω.

Προσεδρια, Προσεδρεια. perseverantia.
ὡς ασχολος γε συγγονου προσεδρια. Orest. 93.
Syn. Εφεδρια, προεδρια, επιμονη, επιμελεια, προσκαρτερησις.—περικαθισις, πολιορκησις.

Προσεδρος, ου. ὁ ἡ. juxta sedens, arcte adhærens.
τοτ' εκ προσεδρου λιγνυος διαστροφον
οφθαλμὸν αρας,— Trach. 807.
Syn. Εφεδρος, συνεδρος, συγκαθεδρος, συνεχης, αδιαλειπτος.

Προσειδομαι, Ποτειδω. (*inus.*) Vid. Προσβλεπω.
ὁππότε κεν δὴ παντες ελαυνομενην προσιδωνται
λαοὶ απὸ πτολιος,— ν. 155.
καί κε μ' ισως ποτιδοι, επεὶ ουκ αδαμαντινα εντί. Theoc. 3. [39.

Προσεικαζω. assimilo.
τίνι προσεικασω; (αυτόν;) Rhes. 696.
πλουτου γὰρ οἶκος αξιος προσεικασαι. Helen. 69.

Syn. Απεικαζω, παρεικαζω, εικαζω, προσομοιοω, αντισοω, παραβαλλω, συμβαλλω.

Προσεικω. similis sum.
μῶν σοὶ λεοντι φαινεται προσεοικέναι; Bacch. 1282.
*ἥτις ποτ' εἶ σύ, ταὐτ' εχουσ' Αλκηστιδι
μορφης μετρ' ισθι, καὶ προσῄξαι δεμας[1]. Alc. 1066.*
Syn. Εικω, εοικα, ὁμοιαζω.

Προσειλεω. advolvo, adigo.
αιεὶ μὲν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν. K. 347.
Syn. Συνελαυνω, συνδιωκω.

Προσειμι. accedo.
ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ αρτεμέα προσιόντα. E. 515.
Syn. Προσερχομαι, αφικνεομαι, επιβαινω.

Προσειμί. adsum.
δεος γὰρ ᾧ προσεστιν, αισχυνη θ' ὁμοῦ,
σωτηριαν εχοντα τονδ' επιστασο. Aj. 1098. (80. Br.)
Syn. Παρειμι, μετειμι.

Προσεΐσκω. Vid. not. ad v. Προσεικω.

Προσειω. ante concutio.
τί μοι προσειων χεῖρα σημαινεις φονον; Herc. F. 1218.
Syn. Προτεινω.

Προσεκδερω. excorio. Vid. ad v. Ὑποδιακονος.

Προσεκτιλλω. insuper evello.
αἵ τε θηλειαι προσεκτιλλουσιν αυτοῦ τὰ πτερά. Av. 287.

Προσελκῦω, Προσελκω, Προσελκομαι. attraho. [1432.
—λαβε-Σὸν παῖδ' εν αγκαλαισι, καὶ προσελκυσαι· Hippol.
ἅ μ' εθελοντα προσελκει-Καλλιροοισι πνοαῖς,— Ol. 6. 142.
εις φιλοτητα λιην, Κυρνε, προσελκομενος. Theog. 372.
Syn. Εφελκω, επαγω, επισπαω.

Προσελλειπω. insuper deficio.
ἦλθε, προσελλειπων τῷ σταδιῳ σταδιον. Lucill. *An.* ii. 320.

Προσελπιζω. spero. —προσηλπικὼς τὸ δεῖπνον—Ath. 1. 9.

Προσεμβαινω, Προσεμβημι. ingredior, insulto.
ου γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; Aj. 1365.
Syn. Επεμβαινω, εναλλομαι, εφαλλομαι, επεγγελαω.

Προσεμβαλλω. impello; adjicio.
τῶν πολλῶν τεκνιων ἕν τι προσεμβαλετε. Nicarch. *An.* ii. 354.

Προσεννεπω, Προσεπω. alloquor. Vid. Προσαυδαω.
καὶ τὸν διφρευτην ἥλιον προσεννεπω. Aj. 868.
Καλχαντα πρωτιστα κακ' οσσομενος προσεειπε. A. 105.
οφρα τί μιν προτιειποι, αμειβομενος επεεσσιν. X. 329.

Προσεπιορκεω. insuper pejero.
επηνεσαμεν ἂν καὶ προσεπιωρκησαμεν. Lysist. 1240.

Προσεπιστειχω. leniter, sensim accedo.
οσσε κυβερνητῃ προσεπεστιχε νηδυμος ὕπνος. Orp. 536.

Προσεπιτερπομαι. insuper oblector.
προσεπιτερπεται δ' ὁ φορμικτὰς Απολλων. Ran. 234.

*Προσεργος. ὁ ἡ. operis adjutor.
—τόν τε προσεργον- Ατρακτον,—Leon. *Tar.-An.* i. 222.

Προσερειδω. applico; adfigo. [iii. 83.*
Ἱππομενην φιλεουσα νοον προσερεισα Λεανδρῳ. Paul. Sil. *ib.*

Προσερευγω, Προσερευγομαι. adructo. 2. *de mari*, fluctus adspergo.
κυματά τε τροφοεντα, τά τε προσερευγεται αυτήν. O. 621.
Syn. Κατερευγω, ενερευγω, απερευγω.—προσειμι.

Προσεριζω. contendo.
αυτόθε μοι ποτερισδε, καὶ αυτόθε βωκολιασδεν. The. 5. 60.
Syn. Συνεριζω, εριζω.

Προσερπω. proserpo.
προσερπει,-Προσερχεται τοδ' εγγύς.— Philoct. 800.
Syn. Εφερπω, ανερπω, προσερπυζω.

Προσερχομαι. accedo.
ὦ παῖ, προσελθε, μὴ φυγης τοὐμὸν κακόν. Trach. 810.
Syn. Επερχομαι, προσειμι, αφικνεομαι, εφικνεομαι, προσικνεομαι, προστειχω, προσφοιταω, προσπορευομαι, προσβαινω, επειμι, επιγιγνομαι, προσμολεω, προσικομαι, προσχωρεω, συνεγγιζω, προσμιγνυμι, αντιαζω, απανταω. [προσμιγνυμι, *cum accus.* Eur.]

Προσεξευρισκω, Προσευρισκω. ultra invenio.
ουδὲ παμπονηρος· αλλὰ καὶ προσεξευρηκέ τι. Equit. 1289.
—ὅν ποτ' εκ πολλῶν εγὼ
μονον προσεῦρον πιστὸν εν πατρὸς φονῳ; Soph. El. 1368.
Syn. Ανευρισκω, εξευρισκω, εφευρισκω, προστυγχανω.

Προσευχομαι. precor.
μὴ νῦν προσευχου μηδέν· ὡς πεπρωμενης. Antig. 1339.
ιθι νῦν προσευχου τοῖσιν ιδιωταις θεοῖς. Ran. 891. B.
Syn. Ευχομαι, επευχομαι, επιθυμεω, προσκυνεω, προσλιπαρεω, σεβαζω.

Προσεχω, Προσεχομαι. adhibeo.
σὺ δ', ὡς ἂν ειδῇς όσα, παρ' ἡμῖν ἦν μενης,
γενησετ' αγαθά, προσεχε τὸν νοῦν[2], ἵνα πυθη. Plut. 113.
τίς σ', ὦ τεκνον, προσεσχε, τίς προσηγαγε; Philoc. 239.
Μαλεᾳ προσισχων πρῶραν· εκ δὲ κυματων. Orest. 362.
πρὸς κοτυληδονοφιν πυκιναὶ λαΐγγες εχονται. ε. 433.
κυσσε ποτισχομενη, καὶ αμειβετο μειδιοωσα. Apoll. 3. 150.
Syn. Επεχω, εφιστημι, επακουω, προσβαλλω, παραβαλλω, προσαγω, προσανεχω, προσκειμαι, πλησιαζω, προσφερω, περιλαμβανω, επιλαμβανομαι, ενεχομαι, εξοκελλω.

Προσζευγνῦω, Προσζευγνυμι. adjungo.
ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ προσεζυγης. Hippol. 1389.
Syn. Προσαπτω.—επιτυγχανω.

Προσηγορεω. compello. Vid. Προσαυδαω.
τὸ ταὐθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φιλως. Soph. El. 1498.

Προσηγορημᾰ, το. Προσηγοριᾰ. ἡ. alloquium. (72. Br.)
—ὦ πικρὸν φιλων-Προσηγορημα ματερων. Eur. Suppl. 803.
*πρᾶγμα μὲν εσθ' ὁ φιλος παννυ δυσκολον· εισὶ δὲ πολλοὶ,
καὶ σχεδὸν οἱ παντες,* μεχρι προσηγοριας. Ep. αδ. 426.
Syn. Προσαγορευσις, προσφωνησις, προσρησις, προσφθεγμα, προσφθεγξις, ονομασια.

Προσηγορος. compellator. (37. Br.)
—ὁπου-Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσηγορος. Œd. T. 1450.
Syn. Ευπροσηγορος, προσηνης, προσφθογγος, φωνικος, εμφωνος, προσκυνητης.

Προσηκει. pertinet.
τῷ γὰρ προσηκει, πλήν γ' εμοῦ καὶ σοῦ, τοδε; Soph. El. 915.
Syn. Καθηκει, πρεπει, χρη, εοικε, καλῶς εχει.

Προσηκω. attineo.
χοἱ πατέρες εναυμαχησαν, καὶ προσηκουσιν γενει. Ran. 710.
Syn. Παρηκω, καθηκω, διηκω, διϊκνοῦμαι, συγγενης ειμι, διατεινομαι, παρεκτεινω.

Προσηλος. *pot. Προσειλος. apricus. *Vid Blomf. in l.**
—κοὔτε πλινθυφεῖς-Δομους προσειλους ᾖσαν,—Prom. 450.
Syn. Προσηλιος, προσειλος, ευηλος, ευηλιος, παντασκιος.

Προσημαι. assideo.
—ἥλικοι προσημεθα-Βωμοῖσι τοῖς σοῖς·— Œd. T. 15.
Syn. Προσιζανω, προσκαθεζομαι, παρεζομαι, μεθημαι, παρημαι, παριζω, καθιζω, προσκαθιζω, προκαθημαι, προσεδρευω, ενυπαρχω, προσερχομαι.

Προσημαινω. ante significo.
—καὶ κατὰ σπλαγχνων πτυχας
μαντεις προσημαινουσιν,— Eur. Suppl. 213.
Syn. Προαγγελλω, προμηνυω, προθεσπιζω, προαγορευω, προφημι, προφητευω.

Προσηνής. benignus. [15. 3.
ψυχοτροφους αυρας θνητοῖς παρεχουσα προσηνεῖς. Orp. H.
Syn. Προσδεκτος, ευπροσδεκτος, ασμενος, ευμενης, χαριεις, καταθυμιος, ευμενης, τερπνος, μειλιχος, ἥσυχος, ἥμερος, πρᾶΰς, καλος, επιεικης, αγαθος, χρηστος, προσηγορος.

Προσηῳος. Orienti vicinus.
—καλὰ πολις ἅ τε Ζακυνθος·
καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακινιον,— Theoc. 4. 33.
Syn. Εωΐος, εῳος, ηοῖος, ηῷος, ανατολικος.

Προσθᾰκεω. adsideo. Vid. Προσημαι. [Br.)
τίς δῆτ' ἂν ειη τηνδ' ὁ προσθακῶν έδραν; Œd. C. 1228. (1166.

1. In loco a Bacchis cit. pessundatur metrum: et legi velim προσεικέναι, a præt. m. εἶκα. Dubitant VV. DD. προσῄξαι utrum a προσείκω, an vero a προσεΐσκω originem ducat. Vid. Damm. c. 568.

2. Eleganter usurpatur verbum προσέχω, *animadvertendi* sensu, subaudito τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην (Eccles. 600. Br.) et pro προσέχω, dicebant nonnunquam πρόσχω. In Nub. 575. ita scribendum pro προσέχετε· ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε. Vid. Porson. Præf. p. 50. Sed ejusmodi locutio socco magis quam cothurno idonea.

Προσθε, Προσθεν. *adv.* ante.
προσθε δ' Αλεξανδρος προϊει δολιχοσκιον εγχος. Γ. 346.
*τῷ δ' ηδη δυο μὲν γενεαι μεροπων ανθρωπων
εφθιαθ',* οἵ οἱ προσθεν ἅμα τραφεν ηδ' εγενοντο. Α. 250.
Syn. Εμπροσθεν, παλαι, παρος, πριν, προσω, προτοῦ, προπαροιθεν.
*Προσθεμᾰ. το. *id. c. sequ.* Strato, *An.* ii. 359.*
Προσθηκη. additamentum.
εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθηκη πελοι. Agam. 509.
Syn. Παρενθηκη, επιθηκη, επιθεμα, επιθεσις, προσθεμα, προσθεσις, επιβλημα, επιδοχη, επιδοσις, επαυξη, επιφορα, επικτησις, επιζευξις, αυξησις, παραθεσις, επεισαγμα, προσκαταβλημα, προσβολη, εξαρτημα, πορισμα.
Προσθιγγᾰνω, Προσθιγω. attingo.
ὡς ταπεινὸς ἧς, ἁπασης δεξιας προσθιγγανων. Iph. A. 339.
a. προσθιγε νῦν μου. b. ψαυω καὶ δή. Œd. C. 168.
Syn. Επιθιγω, παραθιγω, προσψαυω, προστυγχανω, προσικομαι, δεξιοῦμαι, καθαπτομαι, μετερχομαι, ὑπολαμβανω, αντιλαζομαι, επιλαμβανομαι.
*Προσθῐος. anterior.
καὶ βακκαρει χρισθέντα, καὶ ψυκτηριοις [690. b.*
πτεροῖς αναστησαντα προσθιαν τριχα. Achæus ap. Ath. p.
Προσθοδομος. qui ante domum habuit, incoluit. 2. anterior pars domus. προσθοδομοις Ατρειδαις. Choëph. 320.
Syn. Ἱκετης, προσικτωρ[1].
Προσθροεω. adloquor. Vid. Προσαυδαω.
τίς αρα μ', ὦ ταλας, τὰν ταλαιπωρον
ὧδ' ετυμα προσθροεῖς; Prom. 597.
Προσιζανω, Προσιζω. adsideo. Vid. Προσημαι.
—ταυτά τοι πλανωμενη
πρὸς αλλοτ' αλλον πημονὴ προσιζανει. ib. 276.
σεμνὰν προσιζουσ',
ουκ ηνυσ', Αρτεμιν, ἁ τλαμων. Hecub. 934.
Προσικνεομαι, Προσικομαι. accedo, advenio. V. Προσερχομαι.
—δῆγμα δὲ λυπης
ουδὲν εφ' ἧπαρ προσικνεῖται. Agam. 801.
τυξῳ γὰρ ουτις πηματων προσιξεται. Choëph. 1033.
Προσικτωρ. supplex. Vid. Ἱκετης.
σεμνὸς προσικτωρ, εν τροποις Ιξιονος. Eumenid. 444.
Προσιπτημι, Προσιπτᾰμαι, Προσπτημι, Προσπετομαι. advolo.
τίς γὰρ ποτ' αρχὴ τοῦ κακοῦ προσεπτατο; Aj. 282.
μορφῆς, οθεν μοι σχετλια προσεπτατο. Prom. 625.
Syn. Επιπετομαι, εφιπταμαι.—επερχομαι.
Προσκαθημαι, Προσκαθιζω. assideo. Vid. Προσημαι.
σιντης, αγρυπνῳ προσκαθημενος τεχνῃ. Lyc. 386.
καὶ προσκαθιζω θᾶκον ουκ ευδαιμονα. Helen. 901.
Syn. Προσκαθεζομαι, προσκαθιζομαι. προσεδρευω, κατακλειω, πολιορκεω.
Προσκαιω. insuper uro. Vid. Επικαιω.
καὶ τἄλλα τὰ σκευη τὰ προσκεκαυμένα. Vesp. 933.
Προσκᾰλεω, Προσκαλεομαι. advoco.
ὦ οὗτος Αιας, δευτερόν σε προσκαλῶ. Aj. 89.
—προσκαλοῦμαί σ', ὦ γερον,-Ὕβρεως.— Vesp. 1407.
Syn. Καλεω, κατακαλεω, προκαλεω, παρακαλεω, εισκαλεω, επεισκαλεω, μετακαλεω, προσαγω, κατεπαγω, προσπεμπω, παραγγελλω.
Προσκαρδιος. *Dor.* ποτικ. qui est in corde.
μεῖζον δ' ἁ Κυθερεια φερει ποτικαρδιον ἑλκος. Bion. 1. 17.
Προσκαταβαινω. insuper descendo.
προσκατεβη τρωθεὶς μυρία ταῖς ατομοῖς. Lucill. *An.* ii. 329.
Προσκαταξαινω. attero.
ειδωλοπλαστῳ προσκαταξανεῖ ῥεθει. Lyc. 173.
Προσκᾰτᾰσῡρω. insuper traho. [222.
καὶ χερὶ προσκατεσυρεν ὁλοσφυρητον Αδωνιν. Philipp. *An.* ii.
Προσκᾰτᾰτῐθημι. insuper dependo, seu persolvo.
κἂν προσκαταθειην γ', ὡστ' ομοσαι, τριωβολον. Nub. 1237.
Syn. Κατατιθεμαι, αποτιθημι, ζημιοομαι.
Προσκειμαι. adjaceo.
ουατα δ' ουπω-Δαιδαλεα προσεκειτο,— Σ. 379.

Syn. Εγκειμαι, επικειμαι, παρακειμαι, προστιθεμαι, παριστημι, παρισταμαι, ὁμολογεω, προσεχω, συνερειδομαι, συναπτομαι, προσεγγιζω.
Προσκελλω. appello.
ποιανθεῖ νησῳ προσεκελσαμεν· ενθα δὲ δισσοί. Orph. 1048.
Προσκεπτομαι. provideo.
εγὼ δὲ πατρὸς δωματων προυσκεψαμην. Phœniss. 486.
Syn. Διασκεπτομαι, προσκοπεω, προνοεω, περιεργαζομαι.
Προσκεφᾰλαιον. cervical. Vid. Προσκρανον.
—αντὶ δὲ προσκεφαλαιου
λιθον ευμεγεθη πρὸς τῇ κεφαλῇ— Plut. 542.
Προσκηδής. affinis.
αρχὴν ξεινοσυνης προσκηδέος· ουδὲ τραπεζῃ. φ. 35.
Syn. Επιτηδειος, οικειος, κηδεμονικος, πολυκηδης.
Προσκηδομαι. curo. *in l. c. membr. et Aldus,* προκηδομένα.
ὡς φιλου-Προσκηδομεναν,— Trach. 983.
Syn. Προσμελοῦμαι, επιμελεομαι, εντρεπομαι, εκκομιζω.
Προσκῑνεω. admoveo
ἁρματα δ' επ' αλληλοισιν ανατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνεοντα προσκινησεται. Pac. 902.
Syn. Προστιθημι, προσαγω, προσβαλλω, προσομιλεω.
Προσκλαιω. defleo.
αιλινον αιαγμασιν ἁ
τοῖσδε προσκλαιω. (προκλαω. *Pors.*) Phœn. 1535.
Syn. Προσολοφυρομαι, επικλαιω, εποδυρομαι.
Προσκλῑνω, Ποτικλινομαι. acclino.
αυτοῦ δ' ωκὺ βελος καλῇ προσεκλινε κορωνῃ. φ. 138.
ενθα δὲ πατρὸς εμεῖο θρονος ποτικεκλιται αυτῇ. ζ. 308.
Syn. Επικλινω, παρακατακλινω, εγκατακλινω, προσκυπτω, καταφερω.
Προσκοπεω, Προσκοπεομαι. provideo.
σοῦ δ' οὖν πεφυκα παντα προσκοπεῖν, ὁσα
*λεγει τις, ἢ πρασσει τις, ἢ ψεγειν εχει,
(τὸ γὰρ σὸν ομμα δεινὸν ανδρὶ δημοτῃ)[2]
λογοις τοιουτοις, οἷς σὺ μὴ τερψει κλυων.* Antig. 688. B.
εξῆλθον οικων προσκοπουμενη ποσιν. Iph. A. 1098.
Syn. Προσκεπτομαι, προβλεπω, προοραω, προγιγνωσκω, προβουλευω, προμηθευομαι, επιστρεφομαι, ποριζω.
Προσκοπτω. offendo, impingo.
*Ἑρμαιοις, ἡμῖν Αφροδισιος ἐξ χοας οινου
αιρων, προσκοψας, πενθος εθηκε μεγα. Nicarch. *An.* ii. 354.*
Syn. Προσκρουω, προσπαιω, πταιω, προσπταιω, προσαρασσω, επορουω, καταφερομαι.—ἁμαρτανω.
Προσκρᾱνον. Ποτίκρανον. cervical, pulvinar.
—ὁρη διφρον, Ευνοα, αυτᾷ·
εμβαλε καὶ ποτικρανον.— Theoc. 15. 3.
Syn. Προσκεφαλαιον, ὑπαυχενιον, ὑπαγκωνιον, κνεφαλον.
Προσκρῑνω. adjudico, addico. Ποτικρινομαι. Vid. ad v. Ὑποκρινομαι. Syn. Προσγραφω.
Προσκῦλῑω. advolvo.
ανυσας τι προσκυλιέ γ', οιμοι δειλαιος. Vesp. 202.
Προσκῠνεω, Προσκῠω. osculor. 2. adoro.
καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἡλιον. Plut. 771.
καὶ βαστασαι με, προσκυσαι θ' ὥσπερ θεόν. Philoc. 666.
Syn. Κυνεω, προσευχομαι, σεβαζω, τιμαω, καταφιλεω, προσπτυσσομαι, προσπιπτω.
Προσκυπτω. inclino me.
*ὁ δὲ γ' ἥδιστον τουτων εστιν παντων, οὗ 'γὼ 'πιλελησμην·
ὁταν οικαδ' ιω τὸν μισθὸν εχων, κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα παντες
ασπαζωνται διὰ τἀργυριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγατηρ με
απονιζῃ, καὶ τὼ ποδ' αλειφῃ, καὶ προσκυψασα φιλησῃ,
καὶ παππαζουσ' ἅμα τῇ γλωττῃ τὸ τριωβολον εκκαλαμᾶται.*
Syn. Προκυπτω, προσκλινομαι. [Vesp. 605.
Προσκῦρεω, Προσκῦρω. nanciscor, vicinus sum. *item*, contingo, attingo.
ποτερα δομοισι πτῶμα προσκυρεῖ νεον; Choëph. 11.
—*τὴν δ' Αφροδιτην,

1. Hæc synonyma vocis προσθόδομος significationi male respondent, prout in Lexicis atque etiam in Commentariis ad l. l. traditur.

2. Hunc in modum versus, alias intellectu difficillimos, interpunxeram, quum eadem prorsus de loco sensisse Johnsonum tandem dispexi. De significatu τοῦ, πέφυκα, Vid. in v. Φυω.

αφρογενῆ τε θεὰν, καὶ εὔστεφανον Κυθερειαν
κικλησκουσι θεοί τε καὶ ανέρες, οὕνεκ' εν αφρῷ [195.
θρεφθη· αταρ Κυθερειαν,* οτι προσεκυρσε Κυθηροις. Hes. θ.
Syn. Προσεγγιζω, προσαγω, εφικνεομαι, παραβαλλω.
Προσλακεω[1].
Παυσωνι φῆς τὸν δεῖνα προσλελακηκέναι. Ath. l. 9.
Προσλαζομαι, Προσλαζῦμαι. assumo.
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζυμεναι. Hecub. 63.
Προσλαμβανω. assumo. —προσλαμβανει
κῆδός τε καινὸν, καὶ ξυνασπιστας φιλους. Œd.C.391.(79.Br.)
Syn. Επιλαζομαι, επιλαμβανω, καταλαμβανω, παραλαμβανω, προσιεμαι, εισαγομαι, εισποιῶ, προστιθημι, προσδεχομαι, προσαιρεω, συναριθμεω, προσεμπολαω.
Προσλεγω, Ποτιλεγομαι. insuper dico. Vid. Προσαυδαω.
* ἡ δὲ με χειρὸς ἑλοῦσα φιλων απονοσφιν εταιρων,*
εἷσέ τε, καὶ προσελεκτο, καὶ εξερεεινεν ἑκαστα. μ. 33.
τῶς δ' ουδὲν ποτελεξαθ' ὁ βωκόλος,* αλλὰ τὸν αὐτῶ
αννε πικρὸν ερωτα, καὶ ες τελος αννε μοιρας.* The. 1. 92.
Προσλευσσω. adspicio. Vid. Προσβλεπω.
τίς δ' εστιν, ὅντιν' ανδρα προσλευσσεις στρατοῦ; Aj. 1063.
Προσμανθᾶνω. addisco.
επίσχες, ἐς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμαθῃς. Prom. 696.
Προσμαρτῦρος. —προσμαρτυρα φεγγεα βαλλῃ. Man. 4. 161.
Προσμασσω. adjungo, attero. Προσμασσεσθαι ap. *Lyc.* vs. 1029. *denotat etiam*, rigare.
ἑκουσιαν σμωδιγγα προσμασσων δομῇ. Lyc. 783.
ουδὲ τὸ τηλεφιλον ποτιμαξαμενον πλαταγησεν. The. 3. 29.
Syn. Καταμασσω, προσπιεζω, προσθλιβω, προσαπτω, προσκολλαω, προστιθημι.
Προσμενω. permaneo. 2. exspecto.
αλλ' οφρα τις ζωῃ καὶ ὁρᾷ φαος ηελιοιο,
ευσεβεων περὶ θεοὺς, Ελπίδα προσμενετω. Theog. 1140.
Syn. Εμμενω, παραμενω, διαμενω, διαρκεω, διατελεω, επιμελοῦμαι, προσεχομαι, προσκειμαι, αναμενω, προσδοκαω.
Προσμηχᾶνευω, *immo -αω. (nam in l. c. veram lectionem esse, προσμεμηχανημένην evicit Blomf.)* artificiose adfigo.*
σφιγγ' ωμοσιτον προσμεμηχανευμενην
γομφοις ενωμα,— Sept.Th.547. Syn. Προσηλοω. μηχαναω.
Προσμιγνῦω, Προσμιγνῦμι, Προσμισγω. admisceo, &c.
ιδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσεμιξεν αφαρ
τοὔπος τὸ θεοπροπον ἡμῖν. Trachin. 834.
Syn. Επιμιγνυμι, καταμιγνυμι, συμμιγνυμι, παρακιρναω, συγκεραννυω, παραπλεκω, προσαγω, συναπτω, ὑποδυομαι, ὑποδεχομαι, επιγιγνομαι, προσβαλλω.
Προσμιμνω. Vid. Προσμενω.
ψυχρὸν επειγομενοιο προσμιμνει[2] ενδοθεν ὑδωρ. Lith. 274.
Προσμολεω. accedo. Vid. Προσερχομαι.
*Τεῦκρος παρεστιν αρτι Μυσιων απὸ
κρημνῶν· μεσον δε προσμολὼν στρατηγιον,
κυδαζεται τοῖς πᾶσιν Αργειοις ὁμοῦ.* Aj. 720. B.
* οὗτος, σὲ, τὸν τὰς αιχμαλωτίδας χερας
δεσμοῖς απευθυνοντα,* προσμολεῖν καλῶ. ibid. 71.
Προσμορος, *a Morello citatur ex* Æsc. Sept. Th. 582. *sed vox nullius fidei.* Vid. Butl. et Blomf. in l.*
Syn. Αξιοθανατος, αισιμος, μοιριδιος.
Προσμῦθεομαι. *Dor.* Ποτιμ. Vid. Προσαυδαω.
* ὡς ειπὼν ἡγεῖτο· νοῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοινα,
δερμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθη τε κορυνην,
ὁπποθεν ὁ ξεῖνος· μεμαεν δέ μιν εξερεεσθαι.
αψ δ' οκνῳ ποτὶ χεῖλος ελαμβανε μῦθον ιόντα,
μή τι οἱ ου κατὰ καιρὸν επος ποτιμυθησαιτο, [62.
σπερχομενῳ. χαλεπὸν δ' ἑτερον νοον ιδμεναι ανδρός.* The. 25.
* ἡ δ' ακεουσ' ἧσται σχεδὸν αἱματος, ουδὲ ὃν υἱὸν
ετλη εσαντα ιδεῖν,* ουδὲ προτιμυθησασθαι. λ. 142.
Προσμῦρομαι. simul fluo. Vid. Μυρομαι.
—μυρομενῳ δὲ
Πισαιῳ ποταμῷ Σικελῇ προσεμυρετο πηγή. *Anal.* iii. 147.
Προσνεμω. attribuo.
—προσνειμαι δ' εμοὶ-Χαριν βραχεῖαν,— Trach. 1232.
Syn. Νεμω, απονεμω, διανεμω, επινεμω, αποδιδωμι, ανατιθεμαι, προστασσω, προσοικειοω.
Προσνηχω, Προσνηχομαι. adnato.
ουδεὶς δ' εν μεσσῳ γειτων, παντᾶ δὲ παρ' αυτὰν
θλιβομεναν καλυβαν τρυφερὸν προσεναχε θαλασσα. The. 21.
Syn. Επινηχομαι, προσνηχομαι, εισνεω, προσνεω. [18.
Προσνισσομαι, Ποτινισσομαι. accedo.
ουδ' ὅσ' ες Ορχομενον ποτινισσεται, ουδ' ὅσα Θηβας. I. 381.
Syn. Προσοδευομαι, προσερχομαι, ανακειμαι.
Προσνωμαω. me ipsum moveo ad.
αιεὶ προσενωμα. Philoc. 725.
Syn. Νωμαω, πορευομαι, προσερπω, εξερπυζω.
Προσοδιον. carmen supplex.
προσοδια μεγαλα
σεμνὰ προσιεναι θεοῖσιν. Av. 854.
Exp. Τα εις πανηγυρεις τῶν θεῶν ποιηματα.
Προσοδος. accessus.
ιώ, ιώ. στυγεραὶ προσοδοι, στυγναὶ δ' οψεις
χηρων μελαθρων.— Alcest. 871.
Syn. Προβασις, εισοδος, εφοδος, συνοδος, αφιξις.—εντευξις, επιτευξις, συνηλυσις, παρουσια, ὁμιλια.—εισφορα, ευφορια, προσιοντα τα
Προσοζω. oleo, odorem perfero ad.
κνακὸν δερμ' ωμοισι, νεας ταμισοιο ποτοσδον. Theoc. 7. 16.
Syn. Οζω, αποζω, εποζω.
Προσοιστέος. adjiciendus.
—ου προσοιστέος-Αλλος πρὸς αλλῳ— Hecub. 394.
Προσομαρτεω. comitor.
—ουδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ[3]
ανδρὶ, κᾂν εξελθῃ πρῶτον απὸ στοματος. Theog. 609.
Syn. Παρομαρτεω, συμπαρομαρτεω, εφομαρτεω, ὁμαρτεω.
Προσομῖλεω. conversor.
ταῦτα μὲν οὕτως ισθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομιλει
ανδρdσιν, αλλ' αιεὶ τῶν αγαθῶν εχεο. ib. 31.
Syn. Καθομιλεω, ὁμιλεω, συναυλιζομαι. συντυγχανω, συνδιατριβω, συνειμι, συνερχομαι, συγγιγνομαι, συμπλεκομαι, κοινωνεω, μεταχειριζω, προσκινεω, επιψαυω.
Προσομοιος. assimilis.
—γιγαντι-Γηγενετᾳ προσομοιος. Phœn. 130.
Syn. Ὁμοιος, παρομοιος, παρομοιΐος, πανομοιος, προσεμφερης, παρεμφερης, προσφερης, εμφερης, προσεοικως, παραπλησιος.
Προσονημι. juvo, prosum.
—πρὸς δ' αυτοὶ ονησομεθ', οἵπερ οΐζυν-Δὴν εχομεν,— ξ. 415.
Syn. Εποναμι, εφηδομαι, ανακομιζομαι.
Προσοπτομαι. adspicio. Vid. Προσβλεπω.
ακτῖνα κυκλον θ' ἡλιου προσοψομαι. Hecub. 411.
Προσοραω. adspicio. Vid. Προσβλεπω.
ανδρῶν μνηστηρων προσορᾶν αΐδηλον ὁμιλον. π. 29.
Προσοσσομαι, Προτιοσσομαι. præsagio. Vid. Προσβλεπω.
ἢ σ' εὖ γιγνωσκων προτιοσσομαι, ουδ' αρ' εμελλον
πεισειν·— X. 356.
Προσουδιζω. humi allido.
βρεφος τε τυῦμὸν σῷ προσουδισας παλῳ. Iph. A. 1151.
Syn. Προσεδαφιζω, προσκρουω.
Προσουρεω. *secundo vento utor.
ἅπαξ προσουρησαντα τῇ Τραγῳδιᾳ. Ran. 95.
Syn. Ευθυδρομεω, επουριζω, ευδοκιμεω.
Προσουρος. vicinus.
ἱν' αυτος ἦν προσουρος, ουκ εχων βασιν. Philoc. 701.
Syn. Ουριος.—προς ανεμον τετραμμενος[4].

1. Vox, opinor, nihili: nam in l. c. (Ath. p. 408. a.) edidit Schw. τὸ δεῖνα προσλελαληκέναι. Hæc autem est ejus versio: *Tu vero cum Pausone te ais nescio quid esse collocutum.* Igitur pro προσλακέω, ponendum προσλαλέω.

2. Veram lectionem, πυρὸς μένει, restituit Tyrwhittus, et, post illum, Slothouwerus. Vid. Hermann.

3. "Προσομαρτεῖ est in quatuor Codd. At seq. v. libri omnes habent, metro reclamante, κᾂν ἐξέλθῃ. Emendo καὶ ἐξῆλθε." Br. vs. 619. οὔτε τι κ. ὅταν ψ. προσομαρτῇ, 'Ανδρὶ καὶ ἐξέλθῃ. Epkema.

4. Vocem πρόσουρος sic exponit Scholiastes. Melius cum Lexx. Brunckius, "*confinis, accola.* ἵνα ἦν αὐτοπρόσουρος, *ubi ipse sibi erat vicinus.*"

Προσοχθεω, Προσοχθιζω. infensus sum.
ει δ' αὖ σχολαζει, καὶ προσοχθεῖ τῇ μεθῃ. Pisid. ap. Suid.
πᾶς δὲ προσοχθιζων εσται τοῖς σοῖς εθιμοισι. Sibyl. l. 3.
Syn. Αχθομαι, δυσμεναινω, χαλεπῶς εχω. ανιαω, προσκρουομαι, βδελυσσομαι.

Προσοψις. facies, vultus.
αυγὰς απειρξω, σὴν προσοψιν εισιδεῖν. Aj. 70.
*νῦν δ' εχω σε· προὐφανης δὲ
φιλτάταν εχων προσοψιν,
ἇς εγὼ οὐδ' ἂν εν κακοῖς λαθοιμαν.* Soph. El. 1298. (85. B.)
Syn. Οψις, αποψις, εποψις, αποβλεψις, προσωπον, ατενισμος.—επισκεψις, θεαμα.

Προσπαιζω. fut. αισω, vel αιξω. jocor cum.
αὑτη μοι προσεπαιζε·—Rufin. An. ii. 394.
Syn. Προσαθυρω.

Προσπαιος. recens.
γενοιτ' ἂν, ει προσπαια μὴ τυχοι κακά. Agam. 355.
Syn. Προσφατος, ακραιφνης, ποταινιος, αιφνιδιος. [νεοσφαγης. Eur. νεοσφαξ. ap. Athen.]

Προσπαιω. impingo, offendo.
προβᾶσ' επ' εσχατον θρασους,
ὑψηλὸν ες Δικας βαθρον
προσεπαισας, ὦ τεκνον, πολύ. Antig. 867.
Syn. Επιπαιω, επαγω, προσβαλλω, εμπιπτω, προσπιπτω, προσκρουω.

Προσπᾰλαιω. colluctor, obluctor.
—Ατλας ουρανῷ-Προσπαλαιει. Pyth. 4. 516.
Syn. Διαπαλαιω, συμπαλαιω, αντιπαλαιω, εναντιοομαι, αντιβαινω, αντερειδω, ανταγωνιζομαι, προσπελαζω.

Προσπασσᾰλευω, Προσπασσαλοω. paxillis adfigo.
ακοντά σ' ακων δυσλυτοις χαλκευμασι
προσπασσαλευσω τῷδ' απανθρωπῳ παγῳ. Prom. 20.
Syn. Διαπασσαλευω, προσηλοω, παραπηγνυω, προσπηγνυμι. *Phr. Εἶτ' ου δικαιως προσπεπατταλευμένον
γραφουσι τὸν Προμηθεα πρὸς ταῖς πετραις;
τί γιγνετ' αυτῷ; λαμπὰς, αλλο δ' ουδὲ ἓν
αγαθόν· ὁ μισεῖν δ' οἶμ' ἁπαντας τοὺς θεοὺς,
γυναῖκας επλασεν, ὦ πολυτιμητοι θεοὶ,
εθνος μιαρόν. κ. λ. Menand. fr. incert. 195.*

Προσπελαζω, Προσπλαζω, Προσπιλναμαι, Προσπλαθω. propinquus fio; accedo.
κῦμα δέ μιν προσπλαζον ερυκεται, αλλα τε παντα
ειλυαται,—— M. 285.
ἤ με προσπελάσει τῷ στυγερῷ θανατῳ. Ep. ἀδ. 79.
ἑσταότ' εν λιμνῃ· ἡ δὲ προσεπλαζε γενειῳ. λ. 582.
τῆμος δὴ νησῳ προσεπιλνατο ποντοπορος νηῦς. ν. 95.
Syn. Προσεγγιζω, πλησιαζω, προσαγω, προσβαλλω, εγχριμπτω, προσερχομαι, εφιστημι.

Προσπεμπω. insuper mitto.
αμητά τε προσεπεμψεν[1] ἡμῖν τουτονί. Plut. 1000.
Syn. Επιπεμπω, προσιημι, επιστελλω.

Προσπερδω. oppedo.
νὴ τὸν Απολλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ες τὸ στομα τῷ θαλαμακι. Ran. 1107. Syn. Καταπερδω, καταποπερδω.

Προσπηγνῡμι. affigo.
—ἢ προσπηγνυναι-Κραδαῖς εριναις. Eur. fr. Scir. ap. Ath. p. [78.
Syn. Προσηλοω, προσπασσαλευω, προσερειδω, προσαρασσω. προσαπτω.

Προσπηχῡνομαι. ulnis amplector.
Ζεῦ, σε δὲ Κυρβαντων ἑταραι προσεπηχυναντο. Call. 1. 46.
Syn. Περιπηχυνομαι, προσαγκαλιζομαι, εναγκαλιζομαι, περιπλεκω, προσπτυσσω.

Προσπιεζω. simul, vel insuper, premo.
καὶ προσπιεζει χρηματων αχηνια. Choëph. 299.

Προσπιπτω, Προσπῐτνεω. accido, evenio. 2. accido ad, v. c. pedes, unde, supplex fio. item, 3. adulor, sector. 4. adorior, irruo. 5. obvius sum, incido. 6. procumbo super.
2. σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μεγ' ολβιᾳ. Orest. 1342.
πεισθητι· προσπιτνῶ σε γονασι, καιπερ ὢν
ακρατωρ ὁ τλημων, χωλός.— Philoct. 485. B.
6. αφνω προσελθὼν σῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ. Med. 1205.
Syn. 1. Παραπιπτω, προστυγχανω. 2. λιπαρεω, ἱκετευω. 4. εισπιπτω, εποροuω. 6. επιπιπτω.

Προσπλαστος, Προσπελαστος. ad quem accessus patet.
ανημεροι γὰρ, ουδὲ προσπλαστοι ξενοις. Prom. 715.
Syn. Επιπλαστος, πλησιαστος, πρυσηνης.

Προσπνεω, Προσπνειω. adflo, adspiro.
—μαλακοὺς μὲν ερωτας-Προσπνειει·— Theoc. 17. 52.
Syn. Επιπνεω, εφιεμαι.—προσερευγω.

Προσποιεω, *q. d. facio ut meum sit, raro usurpatur, nedum apud poëtas. med. Προσποιεομαι, οῦμαι. assumo mihi, vindico. 2. in potestatem redigo. 3. concilio mihi. 4. simulo, prætendo. 5. dissimulo. 6. animum adverto, animum induco.
1. a. φερε νυν εγώ σοι ξυμφερω. b. σύ; μηδαμῶς.
δεδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρηματων. Eccles. 869.
3. —καὶ τὸν δῆμον αιεὶ προσποιοῦ,
ὑπογλυκαινων ῥηματιοις μαγειρικοῖς. Equit. 215.*
4. επὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; Vesp. 1308. (17. B.)
6. —καί σε προσποιουμεθα[2]-Εὐνουν,—Helen. 1403.
Syn. Περιποιοῦμαι, ιδιοποιοῦμαι, αντεχομαι, προσπλαττω, προσδεχομαι, προστιθημι.—ὑποκρινομαι, πλαττομαι. σχηματιζομαι, επισκηπτομαι, προβαλλομαι.

Προσπολεω. famulor. Προσπολοῦμαι. accedo.
τυμβῳ τετακται προσπολεῖν Αχιλλεως. Troad. 264.
—τὰς κορας γὰρ εισορῶ
τασδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμενας. Œd. C. 1155. (1098. Br.)
Syn. Αμφιπολεω, αμφιπολευω, ὑπηρετεω.—προσερχομαι.

Προσπολος, ου. ὁ ἡ. 1. famulus. 2. minister. V. Προπολος.
καὶ μὴν πελας γε προσπόλοις φυλασσεται. Aj. 539.
Syn. 1. Αμφιπολος, θεραπων, θεραπαινα. *δουλος, ὑπηρετης.—2. νεωκορος, προφητης.*
Phr. [Πολὺς προσπολων οπισθοπους κῶμος. Eur.]

Προσποριζω. comparo insuper.
αυτοὶ παρ' αὑτῶν ἑτερα προσποριζομεν. Men.
Syn. Συμποριζω, συμποριζομαι, προσκταομαι, παρασκευαζομαι, περιποιεομαι, προχειριζομαι, συμβαλλω, προσοδευω, επινοεω.

Προσπορπᾰτος. fibula annexus.
οἵῳ δεσμῷ προσπορπατος. Prom. 141.
Syn. Κεκαρφωμενος, προσηλωμενος, προστεταργανωμενος.

Προσπταιω. offendo.
ὅστις σε προσπταιοντα περινοστεῖν εᾷ; Plut. 121.
Syn. Πταιω, διαπταιω, επιπταιω, παραπταιω, προσκρουω, προσπιπτω, αμπλακεω, ἁμαρτανω, ταλαιπωρεω.

Προσπτυγμα. complexus.
ὦ στερν' αδελφῆς, ὦ φιλον προσπτυγμ' εμόν. Orest. 1054.
Syn Περιπτυχη, περιπλοκη, ασπασμος.

Προσπτυσσω, Ποτιπτυσσω, Προσπτυσσομαι. complexor.
νυμφα, προσπτυξαι με τὸν αιπόλον, ὥς τυ φιλασω. The. 3. 19.
*αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', επενταθεὶς
ηρεισε πλευραῖς μεσσον εγχος, ες δ' ὑγρὸν*
αγκῶν' ετ' εμφρων παρθένον προσπτυσσεται. Ant. 1235. B.
Μεντορ, πῶς τ' αρ' ιω, πῶς τ' αρ προσπτυξομαι αυτόν; γ. 22.
ηὲ ἑκὼν οἱ δῶκας, επεὶ προσπτυξατο μυθῳ; δ. 647.
Syn. Περιπτυσσω, ασπαζομαι, παραμυθεομαι, περιπλεκω, περιβαλλω, κατευλογεω, προσφθεγγομαι, προσκυνεω.

Προσπτυω. contemtim rejicio. Vid. ad v. Φαψ.
Syn. Καταπτυω, επιπτυω, εμπτυω, απωθεω, αθεριζω.

Προσπυνθᾰνομαι. insuper percontor.
προσπυνθανομενων δ' ὅτι— Ath. 1. 8.

Προσραινω. adspergo.
*καὶ δῆτα πολὺν ἡ μιλτος, ὦ Ζεῦ φιλτατε,
γελων παρεσχεν*, ἣν προσεῤῥαινον κυκλῳ. Eccles. 378.
Syn. Αποῤῥαινω, διαῤῥαινω, επιῤῥαινω, καταῤῥαινω, προσπασσω, προσβαλλω.

---

1. Copulam, τε, nullus agnoscit Codd. at solus Ravennas veram lectionem, προσαπέπεμψεν, servavit, quam tamen Brunckius apud Etym. Ma. repertam imprimi curaverat.

2. Ang. I presume that you are kindly disposed towards me.

Προσρηγνῦμι, Προσρηγνύω. allido. *sed in l.c. πρὸς absolute ponitur.*
θλασσε δὲ οἱ κοτυλην, πρὸς δ' αμφω ῥῆξε τενοντε. E. 307.
Syn. Αναρησσω, διαρρηγνυμι, καταρρηγνυμι, προσαρασσω, προσκοπτω.

Προσρησις. ἡ. compellatio.
καὶ διδοὺς προσρησιν ἑξῆς πᾶσι, κεἰ μή τις θελοι. Iph. A. 341.
Syn. Προσφθεγξις, προσηγορια, προσφωνησις, προσαγορευσις, παραφασις, ασπασμος.

Προσσαινω. blandior. *propr.* de cane. *hinc*, delecto.
*επεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσα γαπεδα,
τὴν αιπυνωτόν τ' αμφὶ Δωδωνην, ἱνα
μαντεῖα θᾶκός τ' εστι Θεσπρωτοῦ Διὸς,
τερας τ' απιστον, αἱ προσηγοροι δρυες,
ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αινικτηριως
προσηγορευθης ἡ Διὸς κλεινὴ δαμαρ
μελλουσ' εσεσθαι·* τῶν δὲ προσσαινει σέ τι. Prom. 854. Bl.
Syn. Ευφραινω, θελγω, κολακευω.

Προσσαιρω. corrugo.
θρυλλιγματων δερτροισι προσσεσηρότας. Lyc. 880.

Προσσεβω. veneror.
μητ' οξυμολποις προσσεβειν οιμωγμασιν. Sept. Th. 1031.
Syn. Σεβω, σεβομαι, τιμαω.

Προσσταζω, Ποτισταζω. instillo, adfundo.
πραῢν δ' Ιασων μαλθακᾷ
φωνᾷ ποτισταζων οαρον. Pyth. 4. 243.
Syn. Ενσταζω, επισταζω, αποσταζω.

Προσστειχω. adeo, accedo. Vid. Προσερχομαι.
εὖτ' Αφροδιτη δῖα προσεστιχε μακρὸν Ολυμπον. ν. 73.

Προσταγμᾰ. το. præceptum. [409.
ἂν πανυ κομπαζῃς προσταγμασι μὴ ὑπακουειν. Pallad. *An.* ii.

Προστᾰλαιπωρεω. labores et ærumnas perfero.
καὶ προσταλαιπωρησατ' ετ' ολίγον χρονον. Lysist. 767.
(προσταλαιπωρησατε γ' ο. χ. Br.)
Syn. Επιταλαιπωρεω, διαταλαιπωρεω, ταλαιπωρεω, ὑπομενω, ὑποφερω.

Προσταργᾰνοω. adnecto.
εικαῖα γομφοις προστεταργανωμενην. Lyc. 748.
Syn. Συμπλεκομαι, συνειλεω, προσαπτω.

Προστᾰσιᾰ. præfecturæ dignitas.
πολλῶν προστασιη νεῶν γυναικῶν. Call. Ep. 15. (42. Ern.)
Syn. Προστατεια, πατρωνεια, συνηγορια, επιτροπη, φρουρα, βοηθεια, αντιληψις, κυβερνησις, προεδρια.

Προστασσω, Προσταττω. præcipio.
τί δῆτ' αφαυρῷ φωτὶ προστασσεις ποιεῖν; Œd. C. 1073.
Syn. Διαταττω, αποτασσω, επιτασσω, συντασσω, εντελλομαι, επιστελλω, εξεφιεμαι, επισκηπτω, προουριζω, προστιθημι.

Προστᾰτεω. præsum.
ἆρα δῆτ' ουκ απ' αρ-χῆς εδηλους αναιδειαν, ἥπερ μονη-Προστατεῖ τῶν ῥητορων. Equit. 322.
Syn. Προστατευω, παραστατεω, προδικεω, συνηγορεω, προιστημι, προηγεομαι, προακολουθεω, παρακολουθεω, ὑπερμαχεω, αμυνω, φυλασσω.

Προστᾰτηριος. præses.
φερεγγυον φρουρημα, προστατηριας-Αρτεμιδος,—Sept. Th. 455.
κλυοις ἂν ηδη, Φοῖβε προστατηριε. Soph. El. 639.

Προστᾰτης. præpositus; auctor, patronus, &c.
—ἧς σε προστατην
σωτῆρά τ', ὦ 'ναξ, μοῦνον εξευρισκομεν. Œd. T. 311.
εξοῖδ' ακουων τῶνδ', ὡς εσθ' ὁ προστατης. ib. C. 1235. (1172. Br.)
Syn. Προδικος.—ἱκετης, πρωτοστατης.

Προστειχω. advenio.
ἢ δεῦρο προστειχοντα, κἀξορμωμενον; ib. 30.
Syn. Προερχομαι, προσερχομαι.

Προστελλω. contraho. 2. *pass.* Προστελλομαι. conficio (viam.)
μακρὰν γὰρ ὡς γεροντι προυσταλης ὁδόν. ib. 20.
Syn. 2. Προερχομαι, αποτελεω, περιβαινω.

Προστενω. ante tempus ingemisco.
ισον δὲ τῷ προστενειν. Agam. 261.
Syn. Επιστενω, καταστενω, προστεναζω.

Προστερνος. pectoralis.
προστερνοι στολμοι-Πεπλων. Choëph. 27.
Syn. Προστερνίδιος, περιστηθιος, προστηθιος.

Προστερπω. oblecto. Προστερπομαι.
αλλὰ σε μὲν θεραπων ποτιτερπετω, *αυτὰρ εγωγε
σπευσομαι εις Αχιλῆα, ἱν' οτρυνω πολεμιζειν.* O. 401.
Syn. Επιτερπω, τερπω, παρηγορεω.

Προστηκω. liquefactum affundo.
πλευρᾷ προστακέντος ιοῦ. Trach. 846.
Syn. Διατηκω, επιτηκω, προσανεχω, προσκειμαι, προσκολλαομαι.

Προστῐθημι, Προστιθεω. appono.
ου γάρ κεν δυναμεσθα θυραων ὑψηλαων
χερσὶν απωσασθαι λιθον οβριμον, ὃν προσεθηκεν. ι. 304.
*εικατι ταιδ', οκτὼ ταιδ', εννέα ταιδε, δεκ' αλλαι,
σαμερον ἑνδεκατα· ποτίθες δυο,* καὶ δυο μᾶνες. The. 14. 44.
επεὶ δ' αναγκην προστιθεῖς[1] ἡμῖν θανεῖν. Herc. F. 710.
Syn. Επιτιθημι, επισυντιθημι, επιβαλλω, προσβαλλω, παραβαλλω, παρατιθεμαι, επιτασσω, προστασσω, αναπτομαι, προσαγω, προσπελαζω, εναρμοζω.—προσαπτω, συναπτω, παραζευγνυμι, προσφερομαι, προσυφαινω, προσλογιζομαι.—συμπολεμεω.

Προστῖλαω. stercore perfundo. [Nub. 410.
τὼ 'φθαλμώ μου προσετιλησεν, καὶ κατεκαυσεν τὸ προσωπον.
Syn. Ανατιλαω, κατατιλαω, προσραντιζω.

Προστομιον. labiorum commissura. 2. ostium, *v.c.* fluminis.
—απὸ προστομιων-Λεπτοβαθῶν—Νειλου·—Æsch. Supp. 3.
Syn. Στομιον, στομα. 2. εισβολη, εμβολη, προχοη.

Προστρεπω. oro, obsecro. Προστρεπομαι. versor apud.
τοιονδ' αλητην, ὧν σε προστρεπω φρασαι. Œd. C. 51. [1.
δῶμα προσετραπομεσθ' ανδρὸς μεγα δυναμενοιο. Hom. xlviii.
Syn. 'Ικετευω.—προσερχομαι, σεβομαι, τιμαω.—αποπεμπομαι.

Προστρῑβω. attero. Προστριβομαι. *med. et pass.*
πληγὰς αεὶ προστριβεται τοῖς οικεταις. Equit. 5.
γλωσσῃ ματαιᾳ ζημια προστριβεται. Prom. 329.
Syn. Παρατριβω, εντριβω, κατατριβω, επιτριβω, ανατριβω, καταχεω, επιβαλλω, προσβαλλω, επιθραυω, προσψηχω, προσκναω, εγχαραττω, περιποιεομαι, καταπατεω.

Προστριμμᾰ. το. fragmentum. 2. afflictio, calamitas.
πολει προστριμμ' αφερτον ενθείς. Ag. 403.
Syn. Εκτριμμα. 2. παρατριψις, προστριψις, θλιψις.

Προστροπαιος, Ποτιτροπαιος. cui supplicamus. 2. supplex, &c.
θακει δὲ προστροπαιος, εν χεροῖν εχων. Aj. 1192. (73. B.)
σοὶ προστροπαιους, ὦ πατερ, λιτας εχων. Œd. C. 1374. (09. B.)
Syn. 2. Προστροπος, ἱκετης, παρακλητικος.—εναγης, φονιος, μιαρος.

Προστροπη. supplicatio. 2. devotio, detestatio. 3. reatus, piaculum.
βωμούς τε κνισσᾶν βουθυτοισι προστροπαῖς. Alcest. 1166.
Syn. 'Ικεσια. 2. αποτροπιασμος, αποτροπη, καταρα. 3. αγος, βδελυρια, μιασμα.

Προστροπιος. qui piaculo se obstrinxit.
ουδὲ γὰρ ἡμετεροιο δομον θεμις εντὸς ἱκεσθαι [1233.
προστροπιους· τοιῳ σφι λυθρῳ πεπαλαγμένοι εστέ. Orph.

Προστροπος. qui supplex alicui ad genua procidit. Vid. Προστροπαιος.
ἱκετευομέν σε παντες οἵδε προστροποι. Œd. T. 41.

Προστυγχᾰνω. occurro. [1490. (62. Br.)
—μηδὲ πρὸς βιαν-Εμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν,—Soph. El.
Syn. Εντυγχανω, επιτυγχανω, εκτυγχανω, κατατυγχανω, επιλαμβανω, συμβαινω, προσπιπτω, παραπιπτω, παρεπομαι, απανταω, προσηκω.

Προσφαγμᾰ. το. hostia.
τυμβῳ φιλον προσφαγμα καὶ γερας λαβεῖν. Hecub. 41.
Syn. Σφαγιον, θῦμα.

Προσφαζω, Προσφαττω. macto seu jugulo ante.
προσφαζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτεροις. Helen. 1271.
Syn. Σφαζω, κατασφαζω, επισφαζω.

Προσφᾰτος. recens dictus. 2. recens occisus. V. Προσπαιος.
2. νῦν δέ μοι ἑρσηεις καὶ προσφατος εν μεγαροισι. Ω. 757.

1. Προστίθης, Hermann. recte; citans Pors. ad Orest. 141.

Exp. Νεωστὶ πεφονευμένος.
Προσφερής. ὁ ἡ. similis.
καὶ μηδὲν ειην ετι γυναικὶ προσφερής. Eccles. 67.
Syn. Εμφερης, παρεμφερης, προσεμφερης, προσεικελος, ὁμοῖος,—προσφορος.
Προσφερω. offero.
τίς ου σιδηρον προσφερει; τίς ου πετρον; Androm. 1152.
Syn. Επιφερω, παραφορεω, παρακομιζω, εισκομιζω, παρεχω, παρασκευαζω, προσαγω.
Προσφημῐ. alloquor. Vid. Προσαυδαω.
τὸν δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκὺς Αχιλλεύς. A. 84.
Προσφθεγγομαι. idem.
χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εισορῶν προσφθεγγομαι. Hippol. 1097.
Προσφθεγμα. alloquium. Vid. Προσρησίς.
τελος δεχει δὴ τῶν εμῶν προσφθεγματων. Hec. 417. P.
Προσφθεγκτος. salutatu dignus.
—ουδὲ σοῦ φωνῆς ετι-Γενησομαι προσφθεγκτος.—Philoc. [1095.
Exp. Προσφωνηθηναι αξιος.
Προσφθειρομαι. *fut.* 1. *med.* φθεροῦμαι. *aor.* 2. *pass.* εφθαρην. cum meo alteriusve malo accedo. *Interpretantur et*, depereo, insano amore teneor.
αταρ ἣν Κεφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς[1]. Eccles. 247.
Syn. Επερχομαι.—επιμαινομαι.
Προσφθογγος. salutatorius. Vid. Προσηγορος.
καὶ προσφθογγοις δὲ χρεὼν αυτὴν
παντας μυθοισι προσαυδᾶν. Pers. 154.
Προσφῐλης. amabilis.
πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾆσε μελος. Theoc. 8. 34.
Syn. Ευχαρις, εναρεστος, τριφιλητος, αγαπητος, φιλητος, φιλικος, ποθεινος, τιμιος, ευμενης.
Προσφιλειᾰ. amicitia.
τοιαδε μεντοι προσφιλεια δαιμονων. Sept. Th. 521.
Syn. Φιλοτης, φιλοφροσυνη, οικειωσις, σχεσις.
Προσφῐλοτεχνεω. studium adhibeo.
ἅπασιν αρχὴ γεγονε τῆς σωτηριας
τὸ προσφιλοτεχνεῖν— Ath. p. 661. b.
Προσφῐλῶς. *adv.* amice, grate.
σκεψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αυτῇ δοκεῖ
γερα ταδ' οὖν ταφοισι δεξασθαι νεκυς. Soph. El. 444.
Syn. Ευχαριστως, αρεσκοντως, ευμενῶς, φιλικῶς, φιλοφρονως, ασπαστως.
Προσφοιταω. accedo. Vid. Προσερχομαι.
πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ εργαστηριον,
ἅπαντα τἀνθρωπεια προσφοιτᾷ κακά. Antiph.
Προσφορᾱ. oblatio. *in l. c.* commodum.
ποιῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλωσεται; Œd. C. 608. (581. Br.)
Syn. Προσθηκη, προσδοσις, δῶρον.—προσπελασις.—προσοδος.
Προσφορημᾰ. το. cibus, ferculum.
—πολλά τοι γυνὴ
χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορηματα. Eur. Elect. 423.
Syn. Περιφορα, παραθεσις.
Προσφορος, Ποτιφορος. conveniens, aptus.
προσφορον ακουσαιμ' επος. Soph. El. 229.
ποτιφορον δὲ κοσμον ελαβες. Nem. 3. 54.
Syn. Καιριος, επιτηδειος, οικεῖος, ἱκανος, ἁρμοδιος, χρησιμος, προσφυης, προσφερης.
Προσφυής. adhærens.
—καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε,-Προσφυέ' εξ αυτῆς,—τ. 58.
Syn. Προσφορος, εμφυης, εμφυτος, εγγενης, προσεοικως, ακολουθος.

1. "Προσφθαρείς, accedens. φθείρεσθαι Atticis scriptoribus significat "ire, venire, sed in malam partem semper accipitur, de iis qui cum "suo aut aliorum malo vel damno *eunt* aut *vagantur*, &c." Brunck. Hanc vocis istius significationem supra etiam indicavimus ad v. Εκφθείρομαι. Locis a Brunckio citatis adde Nub. 789. item, Hesiod. ἐργ. 178. Sannyrion. ap. Ath. p. 261. f. Eurip. Iph. T. 276. et Leonidæ *Tarent.* Analect. tom. i. p. 234. Simili sensu videtur adhiberi vox πολύφθοροι. Soph. Scyr. fr. iv. Taylorus, V. D. in Annott. ad Lycurgum, multa congessit loca usum hujusce verbi illustrantia, sed sensum ejus exquisitum et Atticum minus percepit. Vid. p. 168. *Reisk.*

Προσφῡμι. adhæresco. Vid. seq.
*αυτὰρ εγὼ ποτὶ μακρὸν ερινεὸν ὑψόσ' αερθείς,
τῷ προσφὺς εχομην, ὡς νυκτερίς· ουδέ πη εἶχον
ουτε στηριξαι ποσὶν εμπεδον, ουτ' επιβῆναι.* μ. 432.
Προσφῡομαι, *Dor.* Ποτιφ. agnascor, accresco, adhæreo.
χὠ μὲν τὠγκιστρῳ ποτεφυετο, καὶ ῥεεν αἷμα. The. 21. 46.
Syn. Προσεχομαι, προσπλεκομαι, προσφερομαι, προστιθεμαι, προσκειμαι, προσκολλαομαι, συμπροσειμι, συναπτομαι, παραφυομαι.
Προσφῡω. agnasci facio. *item*, 2. adstruo, adfirmo.
2. καὶ ταῦτ' αληθῆ παντα προσφυσω λογῳ. Æsc. Supp. 275. P.
νὴ τὸν Απολλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λογῳ εὖ προσεφυσας. [Nub. 372.
Syn. 1. Προσεχω, προσδιδωμι. 2. αποδεικνυμι.
Προσφωνεω. adloquor. Vid. Προσαυδαω.
τῷ μὲν εεισαμενος προσεφωνεε θεῖος Ονειρος. B. 22.
Προσφωνηεις. vocalis, voce præditus.
ει δὴ ὁμοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο,
*ειπεῖν, ὅππη κεῖνος εμὸν μενος ηλασκαζει. (*Polyphemus arietem adloquitur, Ulyssis pondere gravatum.*)* ι. 456.
Syn. Φωνηεις, ευφωνος.
Προσφωνημᾰ. το. compellatio.
ουπω θεμις σοι τῆσδε προσφωνηματων-Κλυειν,—Alc. 1154.
Syn. Προσφωνησις, προσρησις, επιφωνημα, ευφημια.
Προσχαλκευω. ferrumino.
προσχαλκευει δ' Αἶσα φασγανοῦργος. Choëph. 645.
Προσχεθομαι, *pro* Προσεχομαι. prætendo.
—εγὼ δ' έτερηφι βελεμνα
χειρὶ προσεσχεθομην— Theoc. 25. 253.
Προσχημᾰ. το. prætextus.
πατὴρ γὰρ, ουδὲν αλλό σοι προσχημ' αεί. Soph. El. 527.
Syn. Προφασις, σκῆψις, προτασις, προσχεσις, εἶδος, σχῆμα, ὑποκρισις, προκαλυμμα.
Προσχρῄζω. flagito.
πειθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον συ προσχρῄζεις. Œd. C. 534. (20. B.)
Syn. Βουλομαι, χρῄζω, εξαιτεω.
Προσχριμπτω, Ποτιχριμπτω. admoveo. 2. appropinquo.
*δωσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πιπτοντα σεληνης
ῥυσασθαι, καὶ νοῦσον αταρτηρην ελεφαντος·
καὶ ψυχὴν ελασαι τεθνειότος,* αἴ κεν ερυμνοῦ
εξ αϊδος προμολοῦσα ποτιχριμπτοιτο, ἑκαστην. Lith. 50.
Syn. Επιχριμπτω, χριμπτω. 2. επιγιγνομαι, πλησιαζω.
Προσχωμᾰ. το. agger. Vid. Χῶμα.
Νειλου πρὸς αυτῷ στοματι καὶ προσχωματι. Prom. 846.
Προσχωρεω. concedo.
χρὴ δὲ ξενον μὲν καρτα προσχωρεῖν πολει. Med. 222.
Syn. Ὑπεικω, πειθαρχεω.—προσερχομαι, προσοικειοω.
Προσχωρος. vicinus.
Σαλαμῖνος ακται, πᾶς τε προσχωρος τοπος. Pers. 273.
Syn. Πλησιοχωρος, προσορος, περιοικος.
Προσψαυω. attingo.
—καὶ ταδ' ει κακοῖς κακὰ προσψαυσει[2]
τοῖς παλαι τὰ πρὸς σφῷν. Œd. T. 682.
Syn. Παραψαυω, επιψαυω, συμψαυω, προστιθεμαι, συναπτομαι.
Προσψιθῠριζω. insusurro.
*πταιης μοι κωνωψ ταχὺς αγγελος, ουασι δ' ακροις
Ζηνοφιλας ψαυσας* προσψιθυριζε ταδε. Meleag. 90
Προσω, *item*, Προσσω. *adv.* in anteriorem partem. 2. ultra, longe. *hinc*, Προσωτερος, longius progressus, et Προσωτατος.
αλλὰ προσω ἰεσθε, καὶ αλληλοισι κελεσθε. M. 274.
ουδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα προσσω καὶ οπισσω. A. 343.
ληγει δ' ερις δραμοῦσα τοῦ προσωτατου. Aj. 731. B.
Syn. Εις τοὔμπροσθεν, το παρον.—εις πολυ.
Προσῳδός. consonus, congruens.
οἵ μοι· προσῳδὸς ἡ τυχη τῷ 'μῷ παθει. Ion. 359.
Syn. Συνῳδος, συμφωνος, προσηκων, ἁρμοδιος.
*Προσωθεν. *adv.* e longinquo.
στειχοντα γὰρ προσωθεν αυτὸν εν κυκλῳ
μαθόντες αμφεστησαν,— Aj. 723. B.*

2. Aliter versus ordinavit Brunckius, et ex Aldo, consentientibus etiam Codd. προσάψει restituit.

Προσωνυμια. appellatio.
αλλαχθεὶς δ' ονομ' εσχε, προσωνυμιας τε ἑκαστον. Orp. *fr.*7.8.
*Προσωπᾰτᾰ, των. τα. *qs.* a πρόσωπας, ατος.[1] το. *Sed usurpatur, credo, nonnisi in plur.* facies.
τοῖος αρ' Αιας ὦρτο πελωριος, ἑρκος Αχαιῶν,
μειδιοων βλοσυροῖσι προσωπασι·— Il. 211.
τὸ στομα ταῖς χαριτεσσι, προσωπατα δ' ανθεσι θαλλεις. Macedon. *An.* iii. 114.
Προσωπεῖον. persona; vultus fictus.
ὥστε προσωπεῖον, κουχὶ προσωπον εχειν. Lucian. *ib.* ii. 309.*
Προσωπον. facies.
—μή μ' αποστερησῃς
τῶν σῶν προσωπων ἡδονὰν μεθεσθαι. Soph. El. 1290.
SYN. Προσοψις, βλεμμα, εἶδος, ῥεθος.
EPITH. Αμβροσιον, αγλαον, αφωτιστον, αμωμητον, αῤῥηκτον, ακοσμητον, ατεκμαρτον, αμειδητον, αστρεπτον, ακηδεστον, αναιδητον, αγληνον, βουγληνον, βλοσυρον, βοοκραιρον, ευγληνον, ευγενες, ευμενες, ευἱερον, ευστρεπτον, ευφαες, γλυκερον, γαληναῖον, δαφοινηεν, ερωμανες, εναργες, ἱμερτον, ιταμον, θηροθυμον, καλον, καλλιγαληνον, λυσιπονον, μειλιχιον, παναμειδητον, λιθογληνον, πυριγληνον, τηλαυγες, λεπταλεον, ποθοβλητον, χαλεπον, χαριεν, φαιδρον, φιλοθρηνον, ῥοδοειδες, νιφοβλητον, ερατεινον.
Προσωφελεω. insuper prosum, adjuvo.
ὁ γὰρ φυτευσας αυτὸν, ουτ' εμοὶ πάρα
προσωφελῆσαι, παιδί τ' ουδέν εστ', απὼν
Δελφῶν κατ' αἶαν,— Androm. 49.
SYN. Επωφελεω, συνωφελεω, προσαμυνω, προσβοηθεω.
Προσωφελημᾰ. το. Προσωφελησῐς. ἡ. subsidium.
αλλ' εἴ τι βουλει παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
προσωφελημα, χρηματων εμῶν λαβεῖν. Med. 610.
τίνα προσωφελησιν ερξεις;— Philoc. 1450. (1406. Br. *qui dedit* πρὸς ὠφελ.)
SYN. Επιβοηθεια, αρωγη.
Προταινῐ. paululum ante.
ὑμᾶς δὲ βαντας χρὴ προταινι[2] ταξεων. Rhes. 523.
SYN. Προσφατως, προφρονως, νεωστι, προ μικροῦ, προ.
Προταρβεω. primus metuo.
μὴ μοῦ προταρβει· τὸν σὸν εξορθον βιον. (ποτμον. Br.) Antig. 83.
Προτασσω, Προταττω. præstituo.
χρονον προταξας ὡς τριμηνον, ἡνίκ' ἄν. Trachin. 167.
SYN. Προτιθημι, προκαθιστημι, προΐστημι, εφιστημι, προοριζω, προκρινω.
Προτεινω, Προτεινομαι. prætendo.
—δεξιὰν-Προτεινε χεῖρα— Philoc. 1328. (1291. Br.)
SYN. Εκτεινω, παρατεινω, παρεκτεινω, επεκτεινω, επανατεινω, αντιτεινω, προβαλλω, προΐσχω, προσφερω, δωρεομαι, χαριζομαι.—προΐσταμαι.
Προτελειᾰ. τα. dona ante nuptias. 2. primordia.
προτελεια δ' ηδη παιδὸς εσφαξας θεᾷ. Iph. A. 718.
διακναιομενης τ' εν προτελειοις-Καμακος,— Agam. 65.
SYN. Προγαμεια, προπαιδεια, μυστηρια, τελεται.—αἱ πρὸ γαμου θυσιαι.—αἱ πρὸ τῆς ἁλωσεως μαχαι.
Προτελεω, Προτελιζω. ad initiationem præparo.
Αρτεμιδι προτελιζουσι τὴν νεανίδα. Iph. A. 433.
SYN. Τελεω, μυεω, προσπαιδευω, ευτρεπιζω, εκδιδασκω.
Προτεμνω. præscindo.
οψου τ' ασαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον επισχών. I. 485.
SYN. Κατατεμνω, αποκοπτω, προκοπτω.
Προτενής. protensus.
σὺν τῷ δ' Οινομαος προτενὲς δορυ χειρὶ μεμαρπώς. Apoll. I. 756.
Προτενθευω. prægusto.
διὰ τοῦτο προυτενθευσαν ἡμερᾳ μιᾷ. Nub. 1202.
SYN. Προλιχνευω, προθεσμευω, προεσθιω, προλαμβανω.
Προτενθης, ου. ὁ. prægustator.
ὅπερ οἱ προτενθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν. ib. 1200.[3]
τῶν γὰρ προτενθῶν εσμέν· αλλ' ουκ οἶσθά συ. Pherecrates [ap. Athen. p. 171. d.
SYN. Λιχνος, ακρατης, αδηφαγος. προγευστης.
Προτερηγενής. prius natus, antiquior.
τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ εόντες. Call. I. 58.
*Προτερος. prior. Προτεραιτερος. multo prior.
a. ὁρᾷς; εγώ σοι προτερος εκφερω διφρον.
b. αλλ' ου τραπεζαν· αλλ' εγὼ προτεραιτερος. Equit. 1164.*
Προτερω, Προτερωσε. *advv.* longius, ulterius.
ὅσσα τ' εν ουρανῷ εἶσιν ελαυνομενα προτερωσε. Theoc. 25.90.
SYN. Μακροτερω.
Προτευχομαι. ante fio.
αλλὰ τὰ μὲν προτετυχθαι εασομεν· ουδ' αρα πως ἦν. II. 60
SYN. Προγιγνομαι, συμβαινω. προτιθημι.
Προτιάων. Nom. Pr.
τοὺς μὲν ὀγ' Αστυνοῳ, Προτιαονος υἱεῖ, δῶκε. O. 455.
Προτιβαλλομαι. *antiquitus dictum pro* Προσβαλλομαι. reprimo, coerceo.
ταυτην δ' ουτ' επεὶ προτιβαλλεαι, ουτέ τι εργῳ,
αλλ' ανιεῖς, επεὶ αυτὸς εγειναο παῖδ' αΐδηλον.* E. 879.
SYN. Επιστρεφω, επιπλησσω.
Προτῐθημι. propono, &c. Προτιθεμαι.
—τραπεζας-Νιζον, καὶ προτιθεντο,— α. 112.
SYN. Προεκτιθημι, ανατιθημι, ὑποτιθεμαι, προτασσω, προεργαζομαι, προτεινω, προβαλλω, προτευχομαι, προφερω, προφερομαι, προαιροῦμαι, προτιμαω. συνενδοκεω.
Προτῑμαω. pluris facio, antepono. 2. rationem habeo, curo.
2. ουδὲν προτιμῶ σοῦ· *φορῶ γὰρ πριαμενος
τὸν δακτυλιον τονδὶ παρ' Ευδαμου δραχμῆς. Plut. 883.
ἡ δ' ευκλεὴς μὲν, αλλ' ὁμως απολλυται
Φαιδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' ου προτιμησω κακὸν,
τὸ μὴ ου παρασχεῖν τοὺς εμοὺς εχθροὺς εμοὶ
δικην τοσαυτην, ὥστε μοι καλῶς εχειν.* Hipp. 47.
SYN. Εκπροτιμαω, προκρινω, εκλεγομαι, προαιροῦμαι, προτιθημι. 2. φροντιζω, επιστρεφομαι.
Προτῑμος. majore honore dignus.
ουδὲ μὲν ει ταχυτητι ποδῶν τό περ εστι προτιμον. Ath. 10.
*Προτῑω. honore afficio ante alium.
ου γὰρ ταφου νῷν τὼ κασιγνητω Κρεων,*
τὸν μὲν προτισας, τὸν δ' ατιμασας εχει; Antig. 21.
Προ̆τμησις. abscissio. 2. umbilicus.
2. Χερσιδαμαντα δ' επειτα, καθ' ἵππων αΐξαντα,
δουρὶ, κατὰ πρυτμησιν, ὑπ' ασπίδος ομφαλοεσσης,
νυξεν· ὁ δ' εν κονιῃσι πεσὼν, ελε γαῖαν αγοστῷ. Λ. 423.
EXP. Τον κατα την λαγονα τοπον. ομφαλος.
*Προτομὴ, ῆς. ἡ. *propr.* effigies bestiæ, ut canis, delphinis, *etc.* 2. persona, imago. 3. effigies solida exhibens hominem ad umbilicum usque. 4. summa vel prior pars. 5. vicus.
1. ουδὲ παρ' ευσκαλμοιο νεὼς περικαλλεα χειλη
ποιφυξω, ταμᾷ τερπομενος προτομᾷ. Anyte, *An.* i. 199.
Προτονιζω. rudentes laxos intendo.
λαιφεα δ' ευὑφέα προτονιζετε.—Antip. *Sid.-ib.* ii. 16.*
Προτονος. funis quidam nauticus. Vid. Καλως.
ἱστὸν δ' ἱστοδοκῃ πελασαν, προτονοισιν ὑφέντες. A. 434.
Προ̆τρεπω, *usitatius,* Προτρεπομαι. antrorsum verto, impello. 2. hortor.
τίς γάρ σ' αναγκη τῆδε προτρεπει βροτῶν; Soph. El. 1199.
ουτε ποτε προτρεποντο μελαιναων επὶ νηῶν. E. 700.
ἡμην εν θαλαμῳ, εθελον δ' αχεϊ προτραπεσθαι.[4] Z. 336.
SYN. Προτρωπαω, επειγω, προώθεω, ὑποθηγω, ερεθιζω, προκαλεω, παρακαλεω, προσεχω, μετατρεπομαι.
Προ̆τροπᾰδην. *adv.* verso in anteriora vultu, effuse.
προτροπαδην φοβεοντο μελαιναων απο νηῶν. Π. 304.

---

1. "Sicut ab inusitato τὸ γόνας, τὸ δόρας, fiunt tamen genitivi τοῦ "γόνατος, δόρατος. Sic et ὀνείρασι occurrit pro ὀνείροις, quasi a τὸ ὄνειρας: "et τὰ μήλατα, quasi a τὸ μῆλας, pro μῆλον." Damm. c. 1801.—Alia Lexica habent προσώπατον. το. perperam.
2. Nescio an vox hæc alibi inveniatur. Hesych. exponit πρὸ μικροῦ.
3. Vid. Brunck. in loc. cit. et Athen. l. iv. c. 71.
4. "*Sed volebam luctui obvertere animum meum, et versus luctum "dirigere oculos mentis meæ.* Nisi potius est: *avertere me a dolore,* "ἤθελον μὴ ὄντην ἰέναι τῷ ἄχει, ἀλλὰ προτραπέσθαι αὐτῷ, *fugari me ab eo,* "οἷον τραπῆναι εἰς φυγὴν καὶ καταυωτίσασθαι." Damm. c. 2. 368. Prior interpretatio longe melior. Vid. Heyn. in l.

Exp. Ὁλοσχερῶς εκστρεψαντες τα νῶτα.—αμεταστρεπτι. προθυμως.

*Phr. —Ανὰ δ' ἡμιονοις
ξεστᾷ τ' απηνᾳ προτροπαδαν Πελιας
ἵκετο σπευδων.— Pyth. 4. 166*

Προτρῠγητήρ. *q. d.* provindemiator. *sideris cœlestis nomen.*
τῆς ὑπὲρ αμφοτερων ωμων εἱλισσεται αστὴρ
δεξιτερῇ πτερυγι· Προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται. Arat. 138.
Syn. Προτρυγητος, τρυγητηρ.

Προτυπτω. anteverbero.
Τρῶες δὲ προυτυψαν αολλέες· ἦρχε δ' αρ' Ἑκτωρ. N. 136.
ὅσσον ανω προυτυψαν ες ἠέρα, τοσσον εραζε. Apoll. 3. 1396.
Syn. Προβαλλω, προκρουω, προϊσχω, προερχομαι. προκοπτω, προαρχομαι.

*Προυνειkος, *sive* Προυνῖκος. præcursorius. *vox Byzantina.*— Vid. *omn. Jacobs. ad l. l.*
εστω που προυνεικα λαλἠματα,— Strato, *An.* ii. 371.*

Προϋπαρχω. ante exsisto. 2. initium facio.
Ετεοκλεης προυπῆρξ[1] *απ' ορθιου σταθεὶς
πυργου, κελευσας σῖγα κηρυξαι στρατῷ.* Phœn. 1238.
Syn. Ὑπαρχω, ὑπαρχομαι, προκαταρχω.—αρχομαι. προαγω, προερχομαι.

Προυργιαιτερος. *exp.* ἀναγκαιότερος. *Reperitur et* προυργιεστερον *et* προυργιεστατον. a seq.
αλλ' ἑτερά γ' ἦν γαρ[2] τῶνδε προυργιαιτερα
αυταῖς.— Lysist. 20.

Προὔργου, (προ εργου) **dicitur esse,* in quo fit operæ pretium, *item,* utilitas, commodum.
καὶ μὴ διατριβωμέν γε, μὴ παλιν τις αὖ
ελθὼν διακωλυσῃ* τι τῶν προὔργου ποιεῖν. Plut. 622.
*—ὡς δ' εσειδομεν-Προὔργου (*commode*) πεσόντα—Iph. T. 308.
προὔργου δ' ες αλκὴν σῶμ' ὅπλοις ησκησατο. Helen. 1395.*

Προφαινω, Προφαινομαι. præluceo.
ενθα κατεπλεομεν, καί τις θεὸς ἡγεμονευε
νυκτα δι' ορφναιην· ουδὲ προυφαινετ' ιδεσθαι.
αὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, ουδὲ σεληνη
ουρανόθεν προυφαινε· κατειχετο γὰρ νεφεεσσιν. ι. 142.
Syn. Επιφαινω, φαινω, ὑπερλαμπω, προλαμπω, δᾳδουχεω, περιστιλβω, επιδεικνυμι, προσημαινω, προδεικνυω.

Προφαντος. præmonstratus, conspicuus.
—προφαντον σοφιᾳ καθ' Ἑλ-
λανας εοντα παντᾶ. Olymp. 1. 187.
Syn. Παρασημος, προοπτος, προφανης, αποβλεπτος. λογιος. θεοπροπιος.

*Προφᾰνῶς. *adv.* perspicue, aperte.
τίς σου, Μεντοριδη, προφανῶς οὕτως μετεθηκε; Antip. *Thess.*-[*An.* ii. 110.*

Προφᾰσιζομαι. causificor, excuso.
ουδὲ τὸν αυλητὴν προφασιζομαι.— Theog. 935.
τί λεγεις; τί προφασιζει περιφανῆ πραγματα; Lys. 756.
Syn. Αιτιαομαι, επισκηπτω, σκηπτομαι, απολογεομαι.—προφασιν ποιοῦμαι, προφασει χραομαι.

Προφᾰσις. prætextus.
—επὶ δὲ στεναχοντο γυναῖκες,
Πατροκλον προφασιν, σφῶν δ' αυτῶν κηδε' εκαστη. T. 302.
Syn. Επιλογος, απολογια, απολογημα, μυνη, σκῆψις, πλασις, επισχεσια, παραιτησις, παραιτημα. προχανη. αιτια. λαβη. αφορμη.

Προφερής. qui est provecta ætate. 2. præstans. Vid. Εξοχος.
2. ἡμιονων, αἱ γάρ τε βοῶν προφερεστεραί εισιν. K. 352.
δισκῳ δ' αὖ παντων προφερεστατος ῆεν Ελατρευς. θ. 129.

Προφερτατος, *pro* προφερέστατος. a præc.
—τῷ προφερτατῳ μονῳ-Σημαιν'— Œd. C. 1601. (1531. Br.)

Προφερω, Προφερομαι. profero. 2. objicio. 3. præsto.
καί σφιν ονειδεά τε προφεροις, νοστον δὲ φυλασσοις. B. 251.
μή μοι δῶρ' ερατὰ προφερε χρυσεης Αφροδιτης. Γ. 64.
Syn. Εκφερω, παραφερω, παρεχω, προβαλλω, προκομιζω, προαιροῦμαι, προχειριζομαι, εξαγω, επαγω, προαγω, προτρεπω, προκαλοῦμαι. 2. ονειδιζω. 3. προεχω, διαφερω.—ὑπομιμνησκω.

Προφευγω. profugio.
—ου γαρ οἱ ἵπποι-Εγγὺς εσαν προφυγεῖν·— Λ. 340.
Syn. Αποφευγω, διαφευγω, εκφευγω, εκπροφευγω.

Προφητευω, Προφηταζω. vaticinor.
ουκ εστιν, ὅστις σοι προφητευσει ταδε. Ion. 369. *Vid. et* 413.
νοῦν τε σεληναζοντα, προφηταζοντά τε θνητοῖς. Man. 4. 217.
Syn. Προφητιζω, προφημι, προμαντευομαι, προθεσπιζω.

Προφητης. ὁ ἡ. Προφητωρ. interpres, propheta.
*εγὼ προφητης σοι λογων γενησομαι. Bacch. 211.
εσορᾷς ταδ', ὦ Διὸς παῖ,-Διονυσε, σὰς προφητας
εν ἁμιλλαισιν αναγκας; ibid. 550.*
—θεηγορος εσσι προφητης-Αγγελος εσσομενων— Nonn.
οἱ δὲ θεῆς ἱεροῖο προφητορες ευκτεανοιο. Man. 2. 317.
Syn. Μαντις, ὑποφητης, χρησμῳδος.—ὁ ὁρῶν, βλεπων, συνιεις. Epith. Θεσκελος, θεοπροπος, ἱερος, τιμιος, ετητυμος, ποικιλομυθος, ἱεροληπτος.

*Προφῆτις, ιδος. ἡ. sacerdos.
κυρεῖ δ' ανιππευοντος ἡλιου κυκλῳ
προφῆτις εισβαινουσα μαντεῖον θεοῦ. Ion. 41. *Vid. etiam.* vss. [321. 1322.*

Προφθᾰνω, Προφθημι. prævenio.
νῦν μέν με παρακυψασα προυφθης, ὦ σαπρά. Eccles. 884.
Syn. Παραφθανω, ὑποφθανω, φθανω.

Προφοβεομαι. metuo.
πολεμους θ' αἱματοεντας-Προφοβοῦμαι—Æsc. Supp. 1053.
Syn. Δειμαινω, δεδοικα, φοβεομαι.

Προφορεομαι. tramam filumque duco; *unde,* 2. ultro citroque cursito.
απολουμεθ', αλλως τὴν ὁδὸν προφορουμενω. Av. 4.
Exp. Δεῦρο κἀκεισε πορευομενοι.

Προφοωσδε. lucem versus.
εξαγαγε προφοωσδε, καὶ ηελιου ιδεν αυγάς. Π. 188.
Exp. Εις τὸ φῶς, εις τὸ φανερόν.

Προφραζω. prædico. —τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
ἆθλ' εθεσαν παῖδες μεγαλητορες— Hes. ε. 653.
Syn. Προαγγελλω, προσημαινω, προλεγω.

Πρŏφρασσᾰ, ης. ἡ. *propensa, benevola, ultro. *a* πρόφρων.
αυτὰρ ὁ (Tydeus) μειλιχιον μῦθον φερε Καδμειοισι
κεῖσ'· αταρ ἆψ απιὼν μαλα μερμερα μησατο εργα,
σὺν σοί, δῖα θεά,* ὅτε οἱ προφρασσα παρεστης. K. 288.
Syn. Αυτεπαγγελτος.

Πρŏφρονως, Πρŏφρονεως. *adv.* lubenter, benevole.
—πεμπετ' αρωγὴν
παισὶ προφρονως επὶ νικην. Choëph. 476.
καί σε προφρονεως κελομαι Τρωεσσι μαχεσθαι. E. 810.
Syn. Προθυμως, ευμενῶς.

Πρŏφρων. prudens. 2. propensus. 3. benevolus.
ἢ μέν μοι προφρων επεσιν καὶ χερσὶν αρηξειν. Α. 77.
Syn. Ευμενης, ευνοος, προθυμος, ευνοϊκος, φρονιμος.

Προφῠλασσομαι. præcaveo. 2. custodio. [538.
2. νηὸν δὲ προφυλαχθε, δεδεχθε δὲ φῦλ' ανθρωπων. H. Apoll.

Προφῠλασσω. *excubias ante castra ago. 2. caveo, prospicio. 3. protego, custodio.
1. ιτε δὴ χαιροντες επὶ στρατιάν.
ὡς ανομοιαν ερχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πινειν στεφανωσαμενῳ·*
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλαττειν. Acharn. 1143.
Syn. 2. Προσκοπεω. 3. φυλαττω, διαφυλαττω.

Προφῡραω. ante misceo, subigo, præparo ante.
a. καὶ μὴν οργῶ, νὴ τὸν Δια, καὶ προπεφυραται λογος εἷς μοι,
*ὃν διαματτειν ου κωλυει. φερε, παῖ, στεφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερετω ταχύ τις. b. δειπνησειν μελλομεν, ἢ τί;* Av. 462.
Syn. Προπαρασκευαζω, προσευτρεπιζομαι, ευτρεπιζω.

Προφῠτευω. prius planto vel sero.
δεινὰν δεινῶς προφυτευσαντες-Μορφάν,— Soph. El. 200.
Syn. Προσκεπτομαι, προκατασκευαζω.

Προφυω. ante genero. *sed* Προφυμι. ante nascor. [B.)
ουκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προυφυ πατήρ; Aj. 1308. (1291.

1. "προυπῆρξ non admittit crasin, ut putasse videtur Aldus, sed "anapæstum facit; neque hoc compositum credo ista ætate exstitisse, "certe apud Atticos poëtas nunquam exstat." Porson.

2. Hanc in modum anapæstum proxime post dactylum insequentem vitavit Hermannus. Vulgo, ἀλλ' ἕτερα γὰρ ἦν γε.

Syn. Προγενναω, φιτευω.

Προφωνεω. præloquor. Vid. Προλεγω.

—τοὺς δὲ τοιουτους εγὼ-Φευγειν προφωνῶ πᾶσι·—Hippol. [956.

Προχαιρω. valeo. Vid. ad v. Προκλυω.

Προχᾰνή. occasio, prætextus. Vid. Προφασις.

*ουτε μιν εις ερανως ουτε ξυνδειπνια πεμπον
αιδομενοι γονέες* προχανὰ δ' εὑρισκετο πᾶσα. Call. 6. 73.

Προχαρισμα. Vid. Χαρισμα.

εις τὸ δοκεῖν προχαρισμα τε 'ν παντεσσι βροτοῖσιν. Sibyl. 1. 5.

Προχειρος. expeditus.

καλῶς ελεξας· αλλ' εμοὶ προχειρ' εχων
τευχη, κομιζε· *χειρὶ δ' ενθες οξυην,
λαιόν τ' επαιρε πῆχυν, ευθυνων ποδα. Heracl.* 726.

Syn. Ἑτοιμος (εις χεῖρας,) ευχερης, ανυσιμος, ταχυς, επιδεξιος.—ἁπλους, αφυλακτος. ακρατης.

Προχειρως. *adv.* promte.

οὕτω προχειρως— Ath. 6.

Προχειριζω. *omnibus notum facio. 2. sumo ad aliquid faciendum, destino. 3. inchoo, paro. 4. depromo. Προχειριζομαι. profero, constituo, apparo.

εγωγ', ἱν' εις αγοράν γε τὰ σκευη φερω,
προχειριοῦμαι, κἀξετασω τὴν ουσιαν.* Eccles. 728.

Syn. 1. Αναφαινω, τεκμαιρομαι. 3. παρασκευαζω, ευτρεπιζω. 4. προφερω, προαγω.

Προχευμᾰ. το. profusio.

προχευματων πνοᾷ.[1] Hel. 1145.

Προχεω, Προχευω. profundo.

ουδέ τί πη δυναμαι προχεειν ῥοον εις ἁλα διαν. Φ. 219.

εἷς μὲν ανωτερός εστι, τὸ Περσικὸν οἶδμα προχευων. Dion. 52.

Syn. Εκπροχεω, εκχεω, καταχεω, καταναλισκω, εκπεμπω. σπαθαω.

Προχνῦ. *adv.* in genua.

—ὥς κεν Τρῶες ὑπερφιαλοι απολωνται
προχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αιδοιης αλοχοισι; Φ. 460.
προχνυ καθεζομενη, δευοντο δὲ δακρυσι κολποι. Ι. 570.

Syn. Παντελῶς, εις γονατα.

Προχόη, ης. ἡ. gutturnium. Vid. Προχοος. 2. ostium fluminis. Vid. seq. n. 4. Syn. 2. Προστομιον.

Epith. 1. Αργυρεα. 2. αειζωος, δροσερα, πενταπορος, πολυγναμπτη, ευυδρος, σκολια.

*Προχοή, ῆς. ἡ. fluxus aquæ, fluentum. *unde*, 2. inundatio. 3. gurges. 4. fluvii in mare effusio.

1. Τριτωνίδος εν προχοαῖς
λιμνας θεῷ ανέρι ειδομενῳ κ. λ. Pyth. 4. 36.*
4. ὡς δ' ὅτ' επὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
βεβρυχεν μεγα κῦμα ποτὶ ῥοον, αμφὶ δε τ' ακραι
ηϊόνες βοοωσιν, ερευγομενης ἁλὸς εξω. Ρ. 263.

Προχοιδιον. gutturnium. [473. c.

Ἑρμῆς, ὅν ἑλκουσ' οἱ μὲν εκ προχοιδιον. Strattis ap. Ath. p.

Προχοος. aqualis, vas aquarium. Vid. Προχους.

χερνιβον αμφιπολος, προχοόν θ' ἅμα, χερσὶν εχουσα. Ω. 304

χερνιβα δ' αμφιπολος προχοῳ επεχευε φερουσα
καλῇ, χρυσειῃ, ὑπὲρ αργυρεοιο λεβητος-Νιψασθαι·— α. 136.

Syn. Επιχυσις, χερνιψ. ὑδρεια. προχοη.

Προχορευω. præsulto.

αἱματι Θηβας, κῶμον αναυλοτατον προχορευεις. Phœn. 807.

Syn. Χορευω, αναχορευω, περιχορευω, παραχορευω.

*Προχους, οος, *vel, ut aliqui volunt,* ουντος. ἡ.[2] idem *Attice* quod Προχοος.

ελθετε δῆτ', ὦ πολυτιμητοι Νεφελαι, τῷδ' εις επιδειξιν,
ειτ' επ' Ολυμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλητοισι καθησθε,
ειτ' Ωκεανοῦ πατρὸς εν κηποις ἱερὸν χορὸν ἱστατε Νυμφαις,
ειτ' αρα Νειλου προχοαῖς ὑδατων χρυσεης αρυτεσθε προχουσιν,
ἢ Μαιῶτιν λιμνην εχετ', ἢ σκοπελον νιφοεντα Μιμαντος·
επακουσατε δεξαμεναι θυσιαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.
—αλλὰ χρυσεαις [Nub. 269.
προχουσιν,— Ion. 434. (*ubi male* Barnes. προχόυσιν.)*

Προχρῖω. ante inungo.

τὸ γὰρ καταγμα τυγχανω ῥιψασά πως
τῆς οιὸς, ᾧ προυχριον, ες μεσην φλογα. Trachin. 709. (697. B.)

Προχῠσις, εως. ἡ. profusio, effusio. 2. terra ante locum aliquem adgesta. [772.

τοὺς δὲ μετ', Ασσυριης προχυσις χθονὸς εκτετανυσται. Dionys.

Προχῠτη. **male pro* Προχυται. οἱ. molæ salsæ, i. e. far admisto sale. *et hæc sunt τὰ προθύματα.* nimirum, ante quam victima cæderetur, ex vase ad eam rem parato conjiciebant plena manu ejusmodi far in ignem aræ. *Plura vide ap.* Damm. c. 2654.* Vid. Ουλοχυται.

πικροὺς δὲ προχυτας[3], *χερνιβάς τ' εναρξεται
Καλχας ὁ μαντις. τίς δέ μαντις εστ' ανήρ;
ὡς ολίγ' αληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ, λεγει
τυχών· ὅταν δὲ μὴ τυχῃ, διοιχεται. Iph. A. 955.
ἢ, καὶ ἅμ' ευχωλῇ προχυτας βαλε.— Apoll. 1. 425.*

Προχῠτης. (κυλιξ.) poculi, pateræ species.

*χαιρετω ἡμετερος βασιλεὺς, σωτήρ τε πατήρ τε.
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οινοχόοι θεραπες*
κιρναντων προχυταισιν εν αργυρεοις[4]. *ὁ δὲ χρυσὸς
οἶνον εχων χειρῶν νιζετω εις εδαφος. κ. λ. Ion *Chius* ap.* [Ath. p. 463. b.

Προχῠτος. profusus.

ἢ, καὶ επὶ ῥιον ὦσεν αναξ ἑκαεργος Απολλων
πετρῃσι προχυτῇσιν·[5]— Hom. Ap. 383.

Προχωρεω. procedo. Vid. Προερχομαι.

ἡμῖν δὲ δοξας εὖ προχωρῆσαι δομος,
*παλιν μεθεστηκ' αὖθις εις αμηχανα. Heracl. 487.

Προωθέω, ῶ. *f.* ωθήσω *et* ώσω. *part. aor.* 1. προώσας *et* πρώσας. protrudo, propello. [370.

ζευγνυε, καὶ πρωσας προσπεσε καὶ κατεχε. Strato, *An.* ii.

Προωριος et Προωρος. præmaturus.

Ὑμνίδα τὴν Ευανδρου, ερασμιον αιὲν αθυρμα
οικογενὲς, κουρην αἱμυλον ειναέτιν,
ἥρπασας, ὦ αλλιστ' Αΐδη· τί προωρον εφιεὶς
μοῖραν τῇ παντως σεῖό ποτ' εσσομενῃ; Crinag. *An.* ii. 152.

Πρῠλις, εως. ὁ. et Πρυλὴς, έος. ὁ. miles pedes. *pl.* Πρυλέες, Πρυλεις. οἱ. 2. Πρυλις *etiam* saltationem bellicrepam, *sive* Pyrricham, *apud Callimachum videtur denotare.*[6]

αυτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τευχεσι, θωρηχθέντες,-Ῥωοντ'— Λ. 49.
κρατὶ δ' επ' αμφιφαλον κυνεην θετο τετραφαληρον,
χρυσειην,* ἑκατὸν πολεων πρυλεεσσ' αραρυῖαν. Ε. 743.
2. οὖλα δὲ Κουρητές σε πέρι πρυλιν ωρχησαντο
*τευχεα πεπληγοντες, ἱνα Κρονος ουασιν ηχὴν
ασπίδος εισαΐοι, καὶ μὴ σεο κουριζοντος.* Call. 1. 52.

Syn. Ενοπλιος. *pl.* ὁπλῖται. πεζοι. προμαχοι.

Epith. Εγρεμοθοι.

---

1. Locis difficilis, si non corruptus. Musgr. ita legit et exponit: βαρβάρων στόλος-'Οτ' ἔσυτο, πατρίδος, ἀπὸ προ-χευμάτων, πνοᾷ,— Constructio est, inquit, ὅτε στόλος (Græcorum sc.) πατρίδος πνοᾷ (*patriæ illecebris*) ἔσυτο ἀπὸ βαρβάρων προχευμάτων.—Heathius autem, quia πρόχευμα nuspiam significet procellam, sic emendat:

ὅτε σύτο πατρίδος ἀπόπρο-Χειμάτων πνοᾷ—

2. Damm. c. 2655. genus esse masculinum affirmat. Sed vidend. Piers. ad Mœrin, p. 296.

3. Προχύτας. ὅλας ἀπαρχάς. Hesych. Legendum, ὀλάς. ἀπαρχάς. Vid. Steph. Th. T. iv. c. 503. c.—In loc. cit. præstantissime conjecit Musgravius, ἐνάρξεται, " vox in sacris faciendis solennis," pro ἀνάξ. vel etiam ἀνέξ.

4. Legebatur olim προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις, et istam lectionem prætulit H. Steph. T. iv. c. 503. A.—Sed vid. Schweigh. et conf. Athen. p. 496. c.

5. Πετραίαις προχοῇσιν ex ingenio Ruhnkenii profecta est. Adoptavit conjecturam Hermannus, invecta forma Ionica πετραίης. Vid. Ruhnk. Ep. Crit. p. 22.

6. Versus ille Callimachi plus quam in una parte aut emendatione aut expositione certe eget. Primum quid sibi velit οὖλα, nemo intelligit; dein variatur inter γε et σε, et in ipsa v. πρύλιν. Si πρύλις eadem sit vox quæ apud Homerum, κατὰ πρύλιν ὀρχεῖσθαι, phrasis esset satis perspicua. Sed πρύλιν ὀρχ. haud æque; nisi eodem plane modo adhibeatur, quo Horatianum illud, *Nunc Satyrum, nunc agrestem Cyclopa movetur.* Interea Meursium audiamus. " Πρύλις Cypriorum " lingua saltatio armata dicebatur, quæ alias πυῤῥίχη. id ex Aris-" totele tradit Scholiastes Pindari Od. ii. 'Αριστοτέλης (inquit) πρῶ-" τον 'Αχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἥν " παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι."

Πρυμνᾶ, (*Ion.* Πρυμνη,) ης. ἡ. puppis, pars navis ad clavum.
ὡς αρα τῆς πρυμνη μὲν αειρετο, *κῦμα δ' οπισθε
πορφυρεον μεγα θῦε πολυφλοισβοιο θαλασσης. *ν.* 84.
—ὁ δ' αρα σφι λεων γενετ' ενδοθι νηὸς
δεινὸς επ' ακροτατης, μεγα δ' εβραχεν, εν δ' αρα μεσση
αρκτον εποιησεν λασιαυχενα, σηματα φαινων·
ἂν δ' εστη μεμανῖα· λεων δ' επὶ σελματος ακρου
δεινὸν ὑποδρα ιδών.* οἱ δ' ες πρυμνην εφοβηθεν. Hom. in Bacch. 44. *Conf. Ov. Metam.* iii. 668. seqq.
όστις φυλασσει πρᾶγος εν πρυμνῃ πολεως. Sept. Th. 2.
*χωρεῖ δὲ πρυμναν' (*retro*)— Androm. 1120.*
Syn. Αντιπρωρον.—αρχη.
Πρυμναῖος. ad puppim pertinens.
*ὡς φατο, δῦνέ τε τευχε' αρηῖα· τοὶ δ' ιαχησαν
θεσπεσιον μεμαῶτες· ὁ δὲ ξιφος εκ κολεοῖο [206.*
σπασσαμενος, πρυμναῖα νεὼς ἄπο πεισματ' εκοψεν. Apoll. 4.
ουκ επὶ πρυμναιοισι καταιγιζουσα κορυμβοις. Theæt. *An.* ii.
Syn. Πρυμνησιος, πρυμνητικος. [514.
Πρυμνηθεν. *adv. a puppi. 2. a tergo.
—μενουσι δὲ-Πρυμνηθεν οὖρον— Troad. 20.
Syn. 1. Πρυμνοθεν.*
Πρυμνησιον. retinaculum.
δὴ τοτε κοιμησαντο παρὰ πρυμνησια νηός. Α. 476.
Syn. Εχμα, πεῖσμα.—τα απογεια σχοινια, γυαια.
Πρυμνητης. gubernator. 2. *adj.*
μητοι τιν' ανδρα δεῦρο πρυμνητην χθονὸς
ελθόντ' εποισειν εὖ κεκασμένον δορυ.* Eumen. 768.
εκ τοῦδ' αναψομεσθα πρυμνητην καλων. Med. 770.
Syn. Κυβερνητης, αρχων. 2. πρυμνησιος.
Πρυμνόθεν. *adv.* a puppi. 2. ad extremum, funditus.
ἡ δὲ Κυνὸς μεγαλοιο κατ' ουρὴν ἑλκεται Αργὼ
πρυμνόθεν·— Arat. 342.
Πρυμνός. extremus. *Hinc* πρυμνή, *sc.* ναῦς, puppis, &c. *Vid. Damm.* c. 1980. 2. crassus, gravis. *Hom.*
πρυμνὸν ὑπὲρ θεναρος· ῥεε δ' αμβροτον αἷμα θεοῖο. Ε. 339.
ὡς αρ' εφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν βαλε δεξιὸν ὦμον,
πρυμνοτατον κατὰ νῶτον.— ρ. 463.
Syn. Εσχατος, πυματος.
Πρυμνοῦχος. puppim tenens.
—ᾤχετ' εκ δομων αγων-Πρυμνοῦχον Αὖλιν.—Eur. El. 1022.
Πρυμνωρεια. extrema pars montis; radix montis.
ἵπποι δ' εν πρυμνωρειῃ πολυπιδακος Ιδης. Ξ. 307.
Exp. Τὰ εσχατα καὶ κατωτατα τῶν ορῶν.—ὑπωρεια. πους ορους.
Πρῠτᾰνεῖα. τα. *exp.* τὰ αργυρια διδομενα ὑπὸ τῶν δικαζομενων.
θείς μοι πρυτανεῖ', απολεῖν τε φησὶ κᾀξολεῖν. Nub. 1136.
Πρῠτᾰνειον. locus Athenis, ubi alebantur publice bene de repub. meriti.
—τί δέ; λυχνιον εν Πρυτανειῳ-Φαντί γε,— Theoc. 21.36.
Πρῠτᾰνευω. præses sum, rego, administro.
εσσεσθαι, μεγα δὲ πρυτανευσέμεν αθανατοισιν. Hom. Ap. 68.
ἢν μὴ περὶ ειρηνης γε πρυτανευσητέ μοι. Acharn. 60.
*πρῶτον μὲν οστρεα παρὰ Νηρεῖ τινὶ ιδών,[1]
γεροντι φυκιοισιν ημφιεσμενῳ,
ελαβον, εχινους τ'. ἔστι γὰρ προοιμιον [107. b.*
δειπνου χαριεντως ταῦτα πεπρυτανευμενον. Alex. ap. Ath. p.
Syn. Αγω, διευθυνω, διοικεομαι, διαγω.—διωκω.—πρασσω, χρηματιζω.—επιστατεω, παρεχω, προστατευω, ταμιευω, βασιλευω.—φυλασσω.
Πρῠτᾰνις. Nom. Pr.
Αλκανδρόν θ', 'Αλιόν τε, Νοημονά τε, Πρυτανίν τε. Ε. 678.
Πρῠτανις. summus magistratus.
χρειαν ἕξει μακαρων πρυτανις. Prom. 169.
*Κρονιε πρυτανι, Φρυγιε γενετα
πατερ, αναξια τῆς Δαρδανιου
γονᾶς ταδ', οἷα πασχομεν, δεδορκας; Troad. 1288.*
Syn. Διοικητης, αρχων, βασιλευς, εξαρχος. προστατης. φυλαξ. ταμιας.
Πρᾱν. *adv.* nuper. *Dor* Πραν.

1. Versum misere claudicantem sanavit Porsonus, *Advers.* p. 64. πρῶτα μὲν ἰδὼν ὀστρεῖα παρὰ Νηρεῖ τινί, κ.λ.

ὁς πρωην μὲν εμοί τε καὶ Ἥρη στεῦτ' αγορευων,
Τρωσὶ μαχησεσθαι.— Ε. 832.
πρὰν ποκα τὸν χαριεντα τρεχων εφθαξα Φιλῖνον. Theo. 2. 115.
Syn. Αρτιως, προσαρτιως, νεωστι, ου προ πολλοῦ. πρωῒζα.
Πρωθηβης, ου. ὁ. existens in prima pubertate; primævus.
παῖδας πρωθηβας, πολιοκροταφους τε γεροντας. Θ. 518.
Syn. Πρωθηβος, εφηβος, νεος. αρτι ακμαζων. ακμαιος.
Πρωΐ. *adv.* mane.
πρωῒ δ' ὑπ' ηοῖοι συν τευχεσι θωρηχθέντες. ib. 530.
—καὶ τὰ παιδια-Λουσαμενα πρῴ— Αv. 132.
Syn. Πρωῒθεν, πρωΐας (ὥρας,) εωθεν. ὑπολαμπουσης ἡμερας.
Phr. —Νεον ηματος ανομενοιο. Apoll.
Πρωῒζα. *adv. pro* πρωῒ, *vel potius*, πρωην. qu. vid. **Vid. Steph. Th. T.* iii. *c.* 579. F.
εὖ γὰρ δὴ τοδε ιδμεν ενὶ φρεσίν· εστὲ δὲ παντες
μαρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες εβαν θανατοιο φερουσαι
χθιζά τε καὶ πρωῒζ'· ὁτ' ες Αυλίδα νῆες Αχαιῶν
ηγερεθοντο, κακὰ Πριαμῳ καὶ Τρωσὶ φερουσαι.* Β. 301.
Πρωΐμος, Πρωῖος, Πρῷος. matutinus, maturus.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπιμων, ἅττα μὴ 'στι πρωῒμα.[2] Vesp. 261.
—πρωῖος ὑπνος. Ep. αδεσπ. 433.
*καὶ τὴν αγορὰν ἡμῖν αγαθῶν
εμπλησθῆναι, μεγαλων σκοροδων,*
σικυων πρῴων, μηλων, ῥοιῶν. Pac. 999.
νευρὴν δ' εξέῤῥηξε νεοστροφον, ἣν οἱ εδησα-Πρωῒον,— Ο. 469.
Syn. Ορθριος.—προσφατος.—πρωωρος.
Πρωκτός. podex.
σαλπιγξ ὁ πρωκτός εστιν αρα τῶν εμπιδων. Nub. 165.
Syn. Πυγη, μολυνιη, κυσθος, κυσος, ἕδρα, αρχος. ὀῤῥος. γλουτος. κῶλος.
Πρὼν, Πρωων. ὁ. cacumen montis. Vid. Πρηων.
—ὥστε πρὼν ισχανει ὕδωρ
ὑληεις, πεδιοιο διαπρυσιον τετυχηκώς. Ρ. 747.
ὑψηλῶν ορεων κορυφὰς καὶ πρωονας ακρους. Μ. 282.
Syn. Βουνος. ὑλωδης τοπος. εξοχη ορους.
Epith. Ακρολοφος, βουβοτης, βησσηεις, δυσβατος. [εξοχος Pind. αιπυς, ἀλιβρος. Lyc.]
Phr. —Τὸν αμφιζευκτον—αμφοτερας ἁλιον
πρῶνα κοινὸν αιας. Æsch.
Πρωξ, *ωκος. ὁ. gutta, stillicidium, *propr.* roris.
τηνας μὲν δή τοι τᾶς πορτιος αυτὰ λελειπται
τὠστέα·* μὴ πρωκας σιτισδεται, ὥσπερ ὁ τεττιξ; Theoc. 4. 15.
Syn. Λιβας, σταλαγμος, σταγων δροσου.
Πρωρᾶ. prora, anterior pars navis. *hinc*, 2. *tropice*, os, facies.
—εις ικρια νηὸς εβαινον-Πρωρης·— μ. 229.
Exp. Το εμπροσθεν τῆς νεως. 2. προσωπον.
Epith. Κυανεμβολος, εναλος.
Πρωρᾶθεν. *adv.* e prora.
ηὲ καὶ εκ πρωραθεν, ἢ ὁππᾳ θυμὸς ἑκαστου. Theoc. 22. 11.
Πρωρᾱτευω. proreta sum.
κᾆτ' εντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ανεμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾷν αυτὸν ἑαυτῷ.—Equit. 543.
Syn. Πρωρεω, κηδευω.
*Πρωρᾱτης, ου. ὁ. qui præest remigibus in prora. Vid. ad v. Εξεπομβρεω.
Πρωρεὺς, έος. ὁ. qui proram navis regit. *Ep. ined. ap.* Jacobs.
Πρῶτα, Πρῶτον. *adv.* primum.
ναὶ μὰ τοδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ουποτε φυλλα καὶ οζους
φυσει,* επειδὴ πρῶτα τομὴν εν ορεσσι λελοιπεν. Α. 235.
ουρῆας μὲν πρῶτον επῴχετο, καὶ κυνας αργούς. ib. 50.
Πρωταγγελος. primus nuncius.
ειαρινων Φαρμουθι ῥοδων πρωταγγελός εστι. Ep. l. 1.**Anthol.*
Πρωτᾰγορ-ας, *Ion.* -ης. [*p.* 176.
Πρωταγορη, δολιχος δὲ διαπροθι χῶρος εεργει. Nic. Al. 3.*
Πρωταγριον. prima captura.
τοῦτό κεν Αρτεμιδος πρωταγριον αξιον ειη. Call. 3. 104.
Πρωταιχμειᾶ. τα. primitiæ prædæ.
δοθεῖσα πρωταιχμεια τῷ πυργοσκαφῳ. Lyc. 469.

2. Πρῷμα, Brunck. Porsonus, longe melius, πρῷα. Vid. not. ad v. 'Εξεῤῥύζω.

Πρωταρχος. principialis.
υμνουσι δ' υμνον δωμασιν προσημεναι
πρωταρχον ατην.— Agam. 1201.
SYN. Αρχος.—αρχικος, κυριος.
*Πρωτευς. ὁ. Nom. Pr.
a. Πρωτεως ταδ' εστι μελαθρα. b. ποιου Πρωτεως;
c. ὦ τρισκακοδαιμον, ψευδεται, νὴ τω θεω,
επεὶ τεθνηκε Πρωτεας ετη δεκα. Thesm. 874.
Πρωτεῖον. το. primatus.
μορφᾶς ᾧ πρωτεῖον εχειν δωρησατο Κυπρις. Ep. ἀδ. 743.*
Πρωτεσῖλᾱος. Nom. Pr.
τῶν αὖ Πρωτεσιλαος αρηϊος ἡγεμονευε. B. 698.
EPITH. Αρηϊος, ηΰς, μεγαθυμος. Θεσσαλος.
PHR. Γραικων αριστος.—ποιμνιων αλαστωρ. Lyc.
Πρωτεύς. Proteus, deus marinus.
πωλεῖταί τις δευρο γερων ἁλιος νημερτὴς,
αθανατος Πρωτεὺς Αιγυπτιος, ὅστε θαλασσης
πασης βενθεα οἶδε, Ποσειδαωνος ὑποδμώς. δ. 384.
EPITH. Μαντιπολος, πολυμορφος, πολυτροπος, ποντοπορος, φαρμακοεις.
PHR. Πρωτέος ιφθιμου, — ἁλιοιο γεροντος. μαντιπολος γερων. συλλεκτροιο Φλεγραιας ποσις. Lyc. 115.
Φαρον μὲν οικῶν νῆσον, Αιγυπτου δ' αναξ,
ὃς τῶν κατ' οἶδμα παρθένον μιαν γαμεῖ
Ψαμαθην, επειδὴ λεκτρ' αφῆκεν Αιολου. Helen. 5.
Πρωτεὺς γὰρ μελεεσσι τυπον μιμηλὸν ὑφαινων.—
καὶ δεμας αλλοπροσαλλον εχων σκιοειδεῖ μορφῇ
φριξε λεων, συτο καπρος, ὑδωρ ῥεε,—κ. λ. Nonn. 1. 43.
Πρωτέα κικλησκω, ποντου κληῗδας εχοντα,—
ὑλην αλλασσων ἱερὴν ιδεαις πολυμορφοις,
παντιμος, πολυβουλος, επισταμενος τά τε οντα,
ὅσσα τε προσθεν εην, ὅσα τ' εσσεται ὑστερον αὖτις. Orp. H. [24. 1.
Πρωτηροτης. qui primus arat.
οὕτω κὠψαροτης πρωτηροτη ισοφαριζοι. Hes. ε. 488.
(al. προαρηρότη.)
Πρωτιστᾰ. adv. in primis.
Φοῖνιξ μὲν πρωτιστα, Διϊ φιλος, ἡγησασθω. I. 168.
SYN. Μαλιστα, μαλα, σφοδρα.
*Πρωτιστος. a πρῶτος, superl. novus formatus.
ενθα πολὺ πρωτιστος Οἰλῆος ταχὺς Αιας. Ξ. 442.
ἡρως ὁτι τ' εμφυλιον αἷμα πρωτιστος (Ixion, omnium primus homicida) ουκ ατερ τεχνας επεμιξε θνατοῖς. Pyth. 2. 57.
Πρωτοβολεω. primus jaculor. 2. primum protrudo.
βοτρυς ὁ παρθενιους πρωτοβολῶν χαριτας. Philodem. An. ii. 86.
Πρωτοβόλος. qui primum ferit. 2. Πρωτόβολος. pass.
τερμονά τε πρωτοβολον ἁλιῳ. Troad. 1068.*
Πρωτογᾰμος. ὁ ἡ. primas nuptias agens.
πρωτογαμον δ' αιζηος αγων ες δεμνια κουρην. Lith. 253.
Πρωτογενειᾰ. (Vid. Φυσις.) Πρωτογενης. primogenitus.
Πρωτεα κικλησκω, ποντου κληῗδας εχοντα,
πρωτογενῆ,— Orph. H. 24. 1.
Πρωτογονος. primigenitus.
αρνῶν πρωτογονων ῥεξειν κλειτὴν ἑκατομβην. Δ. 102.
SYN. Πρωτογενητος, πρωτογενης, προτερηγενης, πρωτοτοκος.—νεος. πρωϊμος.
Πρωτογονος. numen Orphicum.
Πρωτογονον καλεω διφυῆ, μεγαν, αιθεροπλαγκτον,
ωογενῆ, χρυσεῃσιν αγαλλομενον πτερυγεσσιν,
ταυροβοαν, γενεσιν μακαρων θνητῶν τ' ανθρωπων. κ. λ. Orp. [H. 5. 1.
*Πρωτοζυξ, ῠγος. ὁ ἡ. primis nuptiis junctus.
δειματι γὰρ μουνην πρωτοζυγα Κυπριν αν' ορφνην. Antiphan.
Πρωτο͂θρονος. qui primo throno sedet. [An. ii. 206.*
Χησιας, Ιμβρασιη, πρωτοθρονε·— Call. 3. 228.
Πρωτο͂θρων, ονος. ὁ ἡ. idem. [35.
εις βουλὴν αγερεσθαι, ἵνα πρωτοθρονες ἑδραι. Marcell. Inscrip.
Πρωτοκτόνος. qui primus occidit. Πρωτόκτονος. qui primus occisus est. Vid. Πρωτοσφακτος.
πρωτοκτονοισι προστροπαῖς Ιξιονος. Eumenid. 721.
Πρωτοκῡων. princeps Cynicorum.
τῆς αρετῆς εἶναι φησὶν ὁ Πρωτοκυων. Lucill. An. ii. 326.
Πρωτολειον. primitiæ prædæ, præda. 2. quævis primitiæ.
αιχμαῖς τὸ πρωτολειον¹ αραντες στεφος. Lyc. 1228.
τῶν σῶν δὲ γονατων πρωτολεια θιγγανω. Orest. 382.
EXP. Αἱ πρῶται τῆς λειας απαρχαι.—παντα τα πρῶτα. [πρωταιχμειον. Lyc.]
Πρωτομαντῐς. ἡ. prima vates.
πρῶτον μὲν ευχῇ τῇδε πρεσβευω θεῶν
τὴν πρωτομαντιν Γαῖαν.— Eumen. 1.
Πρωτομεδεια. una Nereïdum.
Νησαιη τε καὶ Ακταιη, καὶ Πρωτομεδεια. Hes. θ. 249.
Πρωτομισθος. primus mercenarius.
τὸν πρωτομισθον Κάρα δηωσας στρατόν. Lyc. 1384.
Πρωτομορος. primus mortuus.
τοὶ δ' αρα πρωτομοροι δὴ, φεῦ. Pers. 568.
Πρωτοπᾰγης. recens con pactus.
—διφροι,-Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες,— E. 193.
Πρωτοπειρος. primum experiens; tiro. [568. a.
ανελαβον καινὰς ἑταιρας, πρωτοπειρους τῆς τεχνης. Ath. p.
Πρωτοπημων. primum seu præcipuum damnum adferens.
ταλαινα παρακοπὰ πρωτοπημων. Agam. 232.
Πρωτο͂πλαστος. qui primus formatus est.
εξ οὗ πρωτοπλαστος ανὴρ γενετο,— Sibyl. 1.
SYN. Πρωτοκτιστος.
Πρωτο͂πλοος. primo navigans.
*κυανοπτερος ορνις ειθ' ειην,
ἢ πευκᾶεν σκαφος,
ἃ διὰ Κυανεας επερασεν ακτὰς,*
πρωτοπλους πλατα. Androm. 854.
Πρωτοπορος. qui primus vadit, transit.
πρωτοπορον—νεοτητος— Ath. 13.
Πρῶτος. primus.
αυτίκ' εγὼ πρῶτος κελομην θεὸν ἱλασκεσθαι. A. 386.
—γεννητορα πρῶτον-Μητέρος—Man. 1. 329.
SYN. Νεος, ακμαζων.—προτερος. *πρωτιστος. qu. v.
Πρωτοσπόρος. ὁ ἡ. qui primus sevit. 2. Πρωτόσπορος. primo satus.
αλλ' εν μὲν γενεσει πρωτοσπορῳ εστὶ μεγιστη. Ænigm. An.
SYN. 1. Πρωτοτόκος. 2. πρωτόφυτος.* [iii. 321.
Πρωτοσφακτος. primus omnium interfectus.
λυκοις τὸ πρωτοσφακτον ὁρκιον σχασας. Lyc. 329.
Πρωτοτόκος, Πρωτοτρόφος. primipara.
—ὥς τις περὶ πορτακι μητηρ,-Πρωτοτοκος, κινυρὴ,—P. 5.
ητοι πρωτοτοκους ἢ πρωτοτροφους ανεφηνεν. Man. 3. 9.
Πρωτοφᾰης. primum apparens. Vid. Σεληνη.
Πρωτοχῡτος. primum effusus. aliter leg. Πρωτοφυτοιο.
εμπλησας οινου πρωτοχυτοιο καδους. Leon. Tar.-An. i. 225.
Πταιρω. sternuto.
ὡς φατο· Τηλεμαχος δὲ μεγ' επταρεν· *αμφὶ δὲ δῶμα
σμερδαλέον κοναβησε· γελασσε δὲ Πηνελοπεια.* ρ. 541.
επταρον εις ανεμους·— Macedon. An. iii. 121.
SYN. Πταρνυω, πταρνυμι, πταρνυμαι. επιπταιρω.
Πταῖσμᾰ. το. offensio.
πολλὰ φερειν ειωθε λογος θνητοῖσι βροτοῖσι [1226.
πταισματα, τῆς γνωμης, Κυρνε, ταρασσομενης. Theog.
SYN. Πτῶσις, πτῶμα, παραπτωμα, πεσημα, σφαλμα, προσπταισμα, επιπταισμα, προσκρουμα, βλαβη, λυμη, λωβη, εγκοπη, εγκομμα, προσκοπη, προσκομμα, κακοπαθεια, πλημμελεια, ἁμαρτημα, αλιτροσυνη, παρακινησις. προσβολη.
Πταιω. impingo.
πᾶσα λιθος πταιουσα ποτ' αρβυλιδεσσιν αειδει. Theoc. 7. 26.
SYN. Επιπταιω, προσπταιω, διαπταιω, παραπταιω, περιπταιω, προσκρουω, προσβαλλω, επαγω, ἁμαρτανω, προσκοπτω,

1. Lucem aliquam sibi adfundi vox hæc adhuc desiderat. Adjective hic usurpatur, sed in vs. superiore 298. retinet significationem quæ sibi propria videtur.
πολλοὺς δ' ἀριστεῖς, πρωτόλειά θ' Ἑλλάδος
αἰχμῇ φέροντας, κ. λ.
In Orestis loco, orationis color Æschylo magis quam Euripidi convenit, neque Scholiastæ explicatio tenebras multum discutit: τῆς ἱκεσίας, inquit, τὴν ἀπαρχήν.

σφαλλομαι, σφαδαζω. συνολισθαινω. κακοπαθεω. αποτυγχανω.

*Πταξ, ᾶκος. ἡ. lepus.
αυτοτόκον πρὸ λοχου μογεραν πτακα θυομενοισιν. Agam.
SYN. Πτωξ, λαγως.* [137. P.

Πταρμος. sternutatio.
φημη γ' ὑμῖν ορνις εστί· πταρμόν τ' ορνιθα καλεῖτε. Av. 720.

Πτελᾶς. ὁ. aper.
κραντῆρι λευκῷ τόν ποτ' εκτανε πτελας. Lyc. 833.
SYN. Καπρος.

Πτελεᾶ. ulmus.
ηδ' επὶ σῆμ' εχεεν· περὶ δὲ πτελεας εφυτευσαν. Z. 419.
EPITH. Αιπεινη, ευφυλλος, ευφυης.

Πτελεᾱτῐκός. vini cujusdam epith. *forsan* Coï.
τὸν Πτελεατικὸν οἶνον απὸ κρατῆρος αφυξῶ. Theoc. 7. 65.

Πτελεὸς, οῦ. ἡ. et τὸ Πτελεον. urbs Nestoris. Il. B. 594.—
2. urbs Thessalica.
2. αγχιαλόν τ' Αντρῶν', ηδὲ Πτελεον λεχεποιην. B. 697.

Πτερελᾶος. Nom. Pr. —τὰν Πτερελαου
Αμφιτρυων καλὸν ὅπλον απεσκυλευσε πεσόντος. Theoc. 24. 4.

Πτερῐνος. alatus.
—ευπαγεῖ κυκλῳ-Πτερινῳ— Orest. 1426. P.
SYN. Πτερωτος, πτεροεις, πτερυγωτος, πτερωτης, καταπτερος, πτιλοφορος, πτεροφορος, πτηνος.

Πτερὶς. ἡ. filix mas. *herba.*
αι δέ κε καὶ τὺ μολῃς, ἁπαλὰν πτεριν ὧδε πατησεῖς. Theoc.
*σαμψυχον λιβανον τε νεους κλαδας, ηδ' ὅσα κῆποι [5. 55.
ανδράσιν εργοπονοις στεφανους επιπορσαινουσιν,
ἢ γὰρ καὶ λεπταὶ πτερίδες, καὶ παιδὸς ερωτες
λευκῃ ισαιομενοι, σὺν καὶ κροκος ειαρι μυων, κ. λ. Nic. *fr.* ii.

Πτερνα. calx. [53. ap. Ath. 684. b.*
ες σφυρὸν εκ πτερνης, βοεους δ' εξῆπτεν ἱμάντας. X. 397.
SYN. Πτερνις, σφυρον, ταρσος.—δολος.—πατος.—ῥίζα.

Πτερνογλῠφος. nomen Muris.
Πτερνόγλυφον[1] δὲ ιδὼν Καλαμινθιος, εις φοβον ἦλθεν. Batrach.

Πτερνŏτρωκτης. idem. [222.
Λειχομυλη, θυγατηρ Πτερνοτρωκτου βασιλῆος. ib. 29.

Πτερνοφᾰγος. id.
Ὑδροχαρις δέ τε πεφνε Πτερνοφαγον βασιλῆα. ib. 224.

Πτεροδονητος. pennis agitatus.
*τῶν διθυραμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γιγνεται,
αερια, καὶ σκοτιά γε, καὶ κυαναυγέα,*
καὶ πτεροδονητα· σὺ δὲ κλυων εισει ταχα. Av. 1388. *Vid. vs.*

Πτεροεις. alatus. 2. celer. [1402. B.
καί μιν φωνησας επεα πτεροεντα[2] προσηυδα. A. 201.
SYN. Κοῦφος, ταχυς. πτερινος. τανυσιπτερος, τανυπτερυξ, εὔπτερος.

Πτερόν. ala.
τῶν νεες ωκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ηὲ νοημα. η. 36.
SYN. Πτερυξ, πτερυγιον, πτεριον. πτιλον.—μασχαλη.—πτερωμα.—σκηνη. EPITH. Αριπτοιητον, φοιτας, ταχυ, ευκηλον, κοῦφον, πορφυρεον.

Πτεροποικῖλος. varias habens pennas.
ορνιθες τίνες οἵδε,
ουδὲν εχοντες πτεροποικιλοι,
τανυσιπτερε ποικιλα χελιδοῖ; Av. 1411.

Πτεροπους. alatos pedes habens.
καὶ κνημης Ἑρμης ὁ πτεροπους ελαχε. Philodem. *An.* ii. 91.

Πτερορρόεω, Πτερορρυεω. defluvium pennarum patior.
οὔκ· αλλὰ τὸν χειμῶνα παντα τὤρνεα
πτερορρυεῖ τε, καῦθις ἑτερα φυομεν. Av. 105.

1. Hæc vocalis correptio ante aliquam e litteris quæ dicuntur mediæ, β, γ, δ, sequente liquida, præter unicam ρ, ne Atticis quidem poëtis, nedum Heroicis, permissa. Summo igitur jure post *Ernest.* et *Cod. Vind.* reposuit *Ilgenius* πτερνοφάγον.

2. Contulit Morellus Ranas, vs. 1434. (1388. Br.)
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
Addas licet Virgilium, Æn. xi. 380.
"——Sed non replenda est curia *verbis*,
"Quæ tuto tibi magna *volant*,"— *Item*, x. 584.
——"Vesano talia late
"*Dicta volant* Ligeri :——"

Πτεροφορος. aliger. Vid. Πτεροεις.
δρομάδες ὦ πτεροφοροι,-Ποτνιάδες θεαί. Orest. 311. P.
παλλων κεραυνὸν, πτεροφορον Διὸς βελος. Av. 1714.

Πτεροω. alatum facio.
αλλὰ πτερον με ταχέσι καὶ κουφοις πτεροῖς. ib. 1453.
a. λογοισιν ἆρα καὶ πτεροῦνται; b. φημ' εγώ. ib. 1446.
SYN. Αναπτεροω.—κουφιζομαι.

Πτερῠγιζω. aliquid frustra tento.
*a. αταρ ουχ ἧττόν γ' ουδὲν κλαυσει, μηδὲν ταυτῃ γε κομησης,
ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' αναπεισειν ἡμᾶς, ὡς εστιν αμεινων
πενια πλουτου. b. καὶ σύ γ' ελεγξαι μ' ουπω δυνασαι περὶ τουτου,
αλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγιζεις. a. καὶ πῶς φευγουσί σ' ἅπαντες;
b. ὅτι βελτιους αυτοὺς ποιῶ. σκεψασθαι δ' εστι μαλιστα
απὸ τῶν παιδων. τοὺς γὰρ πατέρας φευγουσι, φρονοῦντας αριστα
αυτοῖς. οὕτω διαγιγνωσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' εστὶ δικαιον.* Plut.
SYN. Διαπτεροω.—μηδὲν ανυω. [572.

Πτερῠγωτός. alatus. Vid. Πτερινος, Πτεροεις.
αλλὰ γάρ εστιν εμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός. Equit.

Πτερῠγωκής. celeripennis. [1086. B.
τὸν πτερυγωκῆ τονδ' οιωνόν. Prom. 286.
SYN. Ταχυς, εὔπτερος, πτεροεις, ταχυπτερος, ωκυπτερος.

Πτερυξ. ἡ. ala. Vid. Πτερον.
τὴν δ' ελελιξαμενος πτερῠγος λαβεν αμφιαχυῖαν. B. 316.
EPITH. Ανθοφυης, αλλοπροσαλλος, ενναια, αγλαη, ωκεῖα, ελαφρα, θοα, θαρσαλεος, λαιψηρα, λαλος, λιγυφθογγος, ιθυπορος, ξουθη, ῥαδινη, σκιερα, ὑψιπορος, ψυχοφυης.
PHR. —Πτερυγων ζευγος επωμαδιον. Ep.

Πτερυσσομαι. alarum plausu latera ferio. 2. plausis alis gestio.
οικτρὰ δὲ πεμφιξ Ταιναρον πτερυξεται. Lyc. 1106.
γεγηθα καὶ χαιρω τι καὶ πτερυσσομαι. Diph. ap. Ath. p. 236.
SYN. Αποπτερυσσομαι, εκπτερυσσομαι.—ευφραινομαι.

Πτερωμᾰ. το. pennatum in avibus tegmen. 2. pinnæ murorum. 3. telum, sagitta.
τοῖς Ταρταρειοις[3] βουκολου πτερωμασι. Lyc. 56.
SYN. Πτερωσις. 3. βελος.

Πτερωσις. pennarum productio.
ὦ Ἡρακλεις, τουτὶ τί ποτ' εστὶ θηρίον;
τίς ἡ πτερωσις; τίς ὁ τροπος τῆς τριλοφιας; Av. 93.

Πτερωτός. alatus. Vid. Πτερινος, Πτεροεις.
*αγει μ', αγει μέ τις, ουχ ὁρᾷς;
νεκυων ες αυλὰν,
ὑπ' οφρυσι κυαναυγέσι
βλεπων* πτερωτὸς Ἅιδας. Alcest. 260.
αθρει δὲ πᾶς κυκλῳ σκοπῶν,
*ὡς εγγὺς ηδη δαιμονος πεδαρσιον
δινης* πτερωτὸς φθογγος εξακουεται. Av. 1196.

Πτημι, Πτᾶμαι. volo.
ωκὺς δ' εκ μελεων θυμὸς πτατο, τῆλε δ' απ' αυτοῦ
καππεσε— Ψ. 880.
εἷλε μελας θανατος, ψυχὴ δ' εκ σωματος επτη. Batrach. 207.
SYN. Ἱπταμαι, πετομαι.—διερχομαι.

Πτηνολέτις. ἡ. aves perimens.
*βριθὺ μὲν αγραυλων τοδε δικτυον ανθετο θηρῶν [ii. 452.
Δᾶμις, καὶ Πιγρης* πτηνολέτιν νεφελην. (*rete.*) Zosim. *An.*

Πτηνοπεδῖλος. alatos calceos habens. Vid. Ἑρμης.

Πτηνός. volatilis. Πτηνά. τα. volucres.
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οιωνός,— Antig. 1094.
—πτηνῶν τ' αγελας. Ion. 106.
SYN. Πετεεινος, πτερινος, ταχυς.—ορνεα, τα.

Πτησσω. expavesco.
αλλ' ὁποταν πτηξωσι χελιδονες εις ἑνα χῶρον. Lysist. 771.
τὸ σὸν, ξυναιμε, κἂν ὑπνῳ πτησσων δορυ. Lyc. 280.
Νεστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ενὶ στηθεσσιν Αχαιῶν. Ξ. 40.
SYN. Πτωσσω, εκπτησσω, καταπτησσω. φευγω, πτοεω. καταπληττω. φοβεομαι. ταπεινοῦμαι.

3. In libris est Τευταρείοις. "Τευτάρεια vero πτερώματα dicit, quæ "Hercules (a quo postea Philoctetes) a Teutaro præceptore acce-"perat." Meurs. in l.

Πτῖλον. penna mollis.
ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκὰ φαινουσαι πτιλα. Lyc. 25.
SYN. Πτερον, κωπη. ἁρμενον.
*Πτῐλονωτος. ὁ ἡ. cui tergum est pilis mollibus obsitum.
ἡ δὲ κυων δενδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλονωτος [206.*
καμπη, και τὸ μονον βασκανος εξεφυγεν. Antiphan. *An*.ii.
Πτῐσάνη, Πτισανος. ptisana.
τὰς κριθὰς ποιει τοῖς τεκνιοις πτισανην. Lucill. *An*. ii. 337.
σωχειν, εν δέ τέ οἱ κοτυλην πτισανοιο χεασθαι. Nic.Th.590.
Πτοεω. Πτοιεω. terrefacio.
μή τις σ' ἰδῃ στειχουσαν επτοημενην. Iph. A. 1028.
*δὴ τοτ' Αθηναιη φθισιμβροτον αιγίδ' ανεσχεν
ὑψόθεν εξ οροφῆς·* τῶν δὲ φρενες επτοιηθεν. χ. 298.
SYN. Πτησσω, εκπληττω, πτωσσω, αποπτοεω, διαπτοεω, εκπτοεω, καταπτοεω. ατυζω. φοβεω.
*Πτοια, vel Πτοα. consternatio. 2. impotens amor, &c.
πολλάκι δ' ες κραδιην πτοιην βαλε, πᾶν δὲ νοημα
εμπληκτον μεμορηκε κακῇ εσφαλμένον ατῃ. Nic. Al. 212.
Πτοιητὸς, ἡ, όν. pavidus, consternatus.
—μογις δέ γε μυρί' επιτλὰς
ημασιν εν πολεεσσιν ακροσφαλὲς ιχνος ιηλαι
ασφαλεως, πτοιητὸν εχων ἑτεροπλανὲς ομμα. ibid. 241.*
Πτολεμαῖος. Nom. Pr.
Ευρυμεδων, υἱὸς Πτολεμαιου Πειραΐδαο. Δ. 228.
EPITH. Αφνειος, αιχμητης, αγηνωρ.
PHR. Μισθοδοτας Πτολεμαῖος ελευθερῳ οἷος αριστος.
ευγνωμων, φιλομουσος, ερωτικὸς, εις ακρον ἁδύς.
καὶ πυματος, καὶ μεσσος, ὁ γὰρ προφερεστατυς ανδρῶν.
ξανθοκομος Πτολεμαῖος, επισταμενος δορυ παλλειν.
—επεὶ πάρα μυρία ειπῆν,
οἷσι θεοὶ τὸν αριστον ετιμασαν βασιληων.
εκ πατερων οἷος μὲν εην τελεσαι μεγα εργον
ὁ Λαγιδας Πτολεμαῖος,—κ, λ. Theoc. 17. 11.
Πτολεμαῒς. nomen urbis, *etiam*, tribûs. a præc.
διζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Πανσανιου· δηεις δ' αυτὸν εν ευσεβεων. Call. Ep. 15.
*Πτολιαρχος. Vid. Πολιαρχ.
Πτολιεθρον, *pro* Πολιεθρον. oppidulum.—πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εισὶν ενὶ κλισιῃς εξαιρετοι, ἅς τοι Αχαιοὶ
πρωτιστῳ διδομεν,* εὖτ' ἂν πτολιεθρον ἕλωμεν. B. 228.
SYN. Πολισμα. EPITH. Αιπυ, αιπεινον, ἀλιστεφανον, αρηΐον, εφαλον, επηρατον, εὔκτιτον, εὔκτιμενον, ευναιομενον, επηρατον, ἱερον, ἱμερτον, ὑψιπυλον.
Πτολιπορθιος, Πτολιπορθος, Πτολιπορθης. urbium eversor.
*Κυκλωψ, αἴ κεν τίς σε καταθνητῶν ανθρωπων
οφθαλμοῦ ειρηται αεικελιην αλαωτὺν,*
φασθαι, Οδυσσῆα πτολιπορθιον εξαλαῶσαι. ι. 504.
ὡς φασαν ἡ πληθύς· ανὰ δ' ὁ πτολιπορθος Οδυσσευς. B. 278.
μητ' ειην πτολιπορθης. (*Pherecrat.*) Agam. 474. P.
SYN. Πολιπορθος, τειχεσιπληκτης, πυργοδαΐκτος, ανδρεῖος.
*Πτορθεῖον. surculus; caulis.
ισως καὶ βατοεντα περὶ πτορθεῖα κολουσας. Nic. Al. 267.*
Πτορθος. ὁ. ramus, surculus, germen.
εκ πυκινῆς δ' ὕλης πτορθον κλασε χειρὶ παχειῃ. ζ. 128.
SYN. Κλαδος, κλαδισκος, κλων, οροδαμνις, ερνος.
Πτυγμᾰ. το. plicatura.
προσθε δέ οἱ πεπλοιο φαεινοῦ πτυγμ' εκαλυψεν. B. 315.
SYN. Πτυξ,πτυχη, πτυξις, επιπτυχη, πλοκη. πλεξις. διπλωμα.
Πτυκτος. plicatus.
γραψας εν πινακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Z. 169.
SYN. Πλεκτος, ευπλοκος.
Πτυξ. plica. Vid. Πτυγμα.
ἐξ δὲ διὰ πτυχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ατειρής. Η. 247.
Πτῠον. ventilabrum. —ᾇς επὶ σωρῷ
αὖθις εγὼν παξαιμι μεγα πτυον·— Theoc. 7. 156.
ὡς δ' ὅτ' απὸ πλατέος πτυόφιν μεγαλην κατ' αλωήν. N. 588.
SYN. Πτυαριον, λεῖκνον.—πλατη.—θριναξ.
Πτυσσω. plico.
ἡ μὲν τὸν πτυξασα καὶ ασκησασα χιτῶνα. α. 439.
SYN. Επιπτυσσω, συμπτυσσω, πλεκω, καταπλεκω.—καλυπτω.
Πτῠ́χη. plica. 2. montium recessus.
εὑρὼν ναπαιαις εν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. Œd.T.1045. (1026.
SYN. Πτυγμα.—κοιλωμα.—στοα, περιβολη. [B.)
EPITH. Ὑποκολπιος, κλεινη, κλυτη.
Πτῡω. *aor.* 1. ἔπτῡσα. exspuo. 2. contemno, despuo.
αἷμα παχυ πτῦοντα[1], καρη βαλλονθ' ετερωσε. Ψ. 697.
*αλλα πτῦσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μεθες
τὴν παῖδ' εν ᾅδου τηνδε νυμφευσειν τινί. Antig. 653. B.
ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ,τρὶς εις εμὸν επτῦσα κολπον.Theoc. 6.39.*
SYN. Αναπτυω, αποπτυω, διαπτυω, εκπτυω, καταπτυω, ατιμαω.—πυτιζω, πτυελιζω.
*Πτωκάδες. *epith.* Harpyiarum, (Soph. Philoct. 1093. Br.) *item*, mergorum. (Hom. xlii. 2. *sive*, epig. ix.) *Sed* Brunckius, *cum* Ernesti, *vitiosum pronuntiat, et mavult* Πλωάδες.*
Πτωκαζω. trepido.
ου μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φιλον πτωκαζέμεν ἦεν. Δ. 372.
SYN. Καταπτωσσω, δειλιαω, πτησσω.
Πτῶμα. casus. 2. clades. 3. delictum. 4. cadaver.
χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτωματ' αισχρ', ὁταν λογους
αισχροὺς καλῶς λεγωσι τοῦ κερδους χαριν. Antig.1058.(47.B.)
SYN. Συμπτωμα, πτῶσις, καταπτωμα, καταπτωσις, ὑποπτωσις, ερειπιον. 2. παθος. 3. πταῖσμα. 4. νεκυς.
Πτὼξ, ωκός. ὁ ἡ. pavidus, timidus. 2. *subst.* pro lepore, et dama.
1. ἁρπαξων ἢ αρν' αμαλην, ἢ πτῶκα λαγωόν. X. 310.
2. ὅν τε, καὶ ὑψόθ' εόντα, ποδας ταχὺς ουκ ελαθε πτώξ,
θαμνῳ ὑπ' αμφικομῳ κατακειμενος·— P. 676.
SYN. *adj.* Δειλος, [δειμαλεος. Opp.] *subst.* Πταξ, λαγωος. δορκας.
Πτωσῐμος. cadivus, caducus.
ὁταν δ' απευκτα πηματ' αγγελος πολει
στυγνῷ προσωπῳ πτωσιμον στρατοῦ φερῃ. Agam. 641. P.
SYN. Πτωτος, δυτικος, ευκαταπτωτος, ευκινητος, φθαρτος, ερειψιμος, εφημεριος, επικηρος.
*Πτῶσις, εως. ἡ. casus; ruina.
οὗτοι τὸν θανατον πτῶσιν εχουσι βιον. Pallad. *An*. ii. 430.*
Πτωσσω. trepido.
τί πτωσσεις; τί δ' οπιπτευεις πολεμοιο γεφυρας; Δ. 371.
SYN. Καταπτωσσω, πτωκαζω, πτησσω, καταπτησσω, δειλιαω, αποδειλιαω, κρυπτομαι.
Πτωχᾰς, *sive* Πτωκάς. *Vid. Brunck. ad Soph. Philoct.* 1093.
πτωχάσιν αιθυιησι βιον δυσζηλον εχοντες. Hom. xlii. 2.
Πτωχεια. mendicitas. [Plut. 549.
ουκοῦν δηπου τῆς πτωχειας πενιαν φαμεν εἶναι αδελφην.
SYN. Αχηνια, χρεια.
Πτωχευω. pauper sum, mendico.
πτωχευω δ' ανὰ δῆμον; αναγκαιη γὰρ επειγει. τ. 73.
SYN. Αιτιζω. επαιτεω, απορεω.
Πτωχῐκός. mendico conveniens. Vid. Πτωχός.
ηδη δ' αγυρτης, πτωχικὴν εχων στολήν. Rhes. 503.
*Πτωχιστερος. *comparat. a* Πτωχος.*
οὐκ· αλλὰ τουτου πολὺ πολὺ πτωχιστερου. Acharn. 425.
Πτωχοποιός. mendicorum fictor, *sc.* Euripides.
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυρραπταδη. Ran. 842. B.
Πτωχός. mendicus.
—πρὸς γὰρ Διός εισιν ἅπαντες
ξεῖνοί τε, πτωχοί τε· δοσις δ' ολιγη τε, φιλη τε. ζ. 208.
SYN. Επαιτης, προΐκτης. πενης. αχρημων.
EPITH. Λευγαλεος, κακοειμων, βιοπλανης, ταλαιπειριος.
*PHR. —Ὃν ξενης επὶ χθονὸς
ξὺν σφῷν εφευρηκ' ενθάδ' εκβεβλημένον,
εσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γερων γεροντι συγκατῳκηκεν πινος,
πλευρὰν μαραινων· κρατὶ δ' ομματοστερεῖ
κομη δι' αυρας ακτενιστος ᾳσσεται·
αδελφὰ δ', ὡς εοικε, τουτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαινης νηδύος θρεπτηρια. Œd. C. 1256. Br.*
πτωχοὶ, ανιηροὶ, δαιτῶν απολυμαντῆρες. Man.
ἦλθε δ' επι πτωχος πανδημιος, κ. λ. σ. 1. Vid. Ιρος.

1. Verbum simplex, πτύω, alibi non occurrit apud Poëtam; **in** uno tantum alio loco apud Sophoclem, scil. Antig. 1232; nullibi, credo, in Euripide aut Aristophane. Semel in Callimacho. Cer. 6.
μηδ' ὅκ' ἀπ' αὐαλέων στόματων πτυωμες ἄπαστοι.

Πύανιον. το. varii generis semina in musto cocta. Vid. ad v. Πολτος.

Πύαρίτης. cibus e primo lacte post partum confectus.
δυο μυριάδες τῶν δημοτικῶν εζων ἂν πᾶσι λαγωοις,
καὶ στεφανοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πυῳ, καὶ πυαριτῃ. Vesp.

Πῡγαργος. nates albas habens; timidus. [709.*
καὶ δή σε ναυτην ἡ 'χερουσια τριβος
καταιβατις πυγαργον, ου πατρὸς κοπρους
στειβοντα ῥακτῶν βουσταθμων ξενωσεται
*ὡς προσθε, καλλους τὸν θυωριτην τριπλαῖς.** Lyc. 90.
Syn. *Δειλος, αισχρος, ανανδρος, ασθενης.*

Πῡγή. nates.
τουτῳ μὲν ἂν ειποιμ' ες κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν. Eccles. 255.
Syn. *Πυξ, πυγαῖα τα, προχῶναι. πρωκτος, γλουτος.—καθισμα.*

Πῡγιδιον. *dimin.* a præc. [Acharn. 638.
ευθὺς διὰ τοὺς στεφανους επ' ακρων τῶν πυγιδιων εκαθησθε.

*Πῡγιζω. nates alicujus ferio; &c. Strato, *An.* ii. 378.*

Πυγμαῖοι. Pygmæi.
ανδράσι Πυγμαιοισι φονον καὶ κῆρα φερουσαι. Γ. 6.
Syn. *Πυγονιαῖοι, πηχναῖοι, πυγουσιοι.*
Phr. *Πυγμαιων ολιγοδρανεων αμενηνὰ γενεθλα.* Opp.
Θρηϊκιοις γερανοισιν εοικότες· εὖτε φυγοῦσαι
χειμεριην μαστιγα καὶ αιθεριην χυσιν ομβρου
Πυγμαιων αγεληδὸν επαΐσσουσι καρηνοις
Τηθυος αμφὶ ῥεεθρα· καὶ οξυοεντι γενειῳ
ουτιδανοῦ ολεκουσι λιποσθενὲς αἷμα γενεθλης. Nonn. l. 14.

Πυγμᾰχια. pugilum certamen. Vid. Πυκτευω.
αυτὰρ ὁ πυγμαχιης αλεγεινῆς θῆκεν αεθλα. Ψ. 653.
Syn. *Πυγμη. παλη.* Epith. *Απηνης, επηρατος, πυριμαχος, ὑπεροπλος, γυιαλκης, χαροπη.*

Πυγμᾰχος. pugil.
ου γὰρ πυγμάχοι ειμὲν αμυμονες, ουδὲ παλαισταί. θ. 245.
Syn. *Πυκτης, αθλητης, αγωνιστης. παγκρατιαστης.*

Πυγμη. pugnus.
πυγμῇ νικησαντ'· επεὶ ευχομαι εἶναι αριστος. Ψ. 669.
Syn. *Πυγμαχια.—κονδυλος. γρονθος.*

Πῡγοστολος. quæ nates vestibus ornat.
μηδὲ γυνή σε νοον πυγοστολος εξαπατατω. Hes. ε. 371.
Syn. *Προαγωγος. μαυλιστρια. ἑταιρα.*

Πῡγουσιος. mensuram cubiti æquans.
βοθρον ορυξαι ὅσον τε πυγουσιον, ενθα καὶ ενθα. κ. 517.
αμφὶ δέ μιν δυο λεπτὰ φαεινομενοι φορεονται
αστέρες, ουτε τι πολλὸν απηοροι, ουτε μαλ' εγγὺς, [162.
αλλ' ὅσσον τε μαλιστα πυγουσιον οιησασθαι. Arat. διοσημ.

Πυελος. ἡ. (*antepenult. longa apud Homerum, apud alios brevi.*) *proprie,* alveus in quo lac asservatur, ut flos lactis superne nascatur. (*a πυος.*) *deinde in genere* vas cavum, ex quo lavor vel vescor.
*παπτηνασα δὲ χῆνας ενὶ μεγαροισι νοησα**
πυρὸν ερεπτομενους παρὰ πυελον, ἧχι παρος περ. τ. 552.
καὶ τὴν πυελον κατακλυζε, καὶ θερμαιν' ὕδωρ. Pac. 843.*
—*θερμὴν ες πυελον γὰρ εληλυθε*— Laer. l. 10.
Syn. *'Ρεῖθρον, ῥυαξ.—θῶκος.—σκυφος.—λαρναξ. ορυγμα, εμβατη.—θηκη.—πυελις.*

Πῡετια, ας. ἡ. coagulum. Vid. Nic. Al. 67, 323. et in v. Σκιναξ.
Syn. *Πυαρ, οπος, πητυα.*

Πυθαγγελος. Poëta tragicus ignobilis.
a. *Πυθαγγελος δέ;* *b. *περὶ εμοῦ δ' ουδεὶς λογος,*
*επιτριβομενου τὸν ὦμον ουτωσὶ σφοδρα.** Ran. 87.

Πῡθᾰγορας. Samius, Italicæ philosophiæ princeps. Vid. ad v. Σιωπη.
ανθρωπος ανυπερβλητος εις πονηριαν·
τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εις τὴν οικιαν,
μηδ' ὧν ὁ Πυθαγορας εκεῖνος ησθιεν [108. e.
ὁ τρισμακαριτης, εισφερειν, εξω θυμου. Antiph. ap. Ath. p.
*καὶ κυαμων ἄπο χεῖρας εχειν, αβιωτά τ' εδεσθαι,**
κἀγὼ, Πυθαγορας ὡς εκελευε, λεγω. Call. *fr.* 128. *Bent.*
Epith. *Σοφος, πανσοφος, Σαμιος.*
Phr. *Πλημμυρων νοερῆσι μελεδόσιν.* Christodor. *An.* ii. [460.

Πῡθᾰγοριζω. Pythagoræ sectator sum.
ὥστε πρεπει καθαρῶς, ὁποσοι ταδε μωρολογοῦσι,
τοῖς λαχανοις προσαγειν, καὶ πρὸς Διοδωρον ιόντας
τὸν σοφὸν, εγκρατεως, μετ' εκεινου πυθαγοριζειν.* Archestr. [ap. Ath. p. 163. d.

Πῡθᾰγορισμός. studium, vel imitatio, philosophiæ Pythagoricæ.
—a. *Πυθαγορισμοὶ, καὶ λογοι*
**λεπτοὶ, διεσμιλευμεναι τε φροντίδες*
τρεφουσ' εκεινους· τὰ δὲ καθ' ἡμεραν, ταδε·
αρτος καθαρὸς εἷς ἑκατερῳ, ποτηριον
ὕδατος· τοσαῦτα ταῦτα. b. *δεσμωτηριον*
λεγεις διαιταν. a. *παντες οὗτοί (f. οὕτω) γ' οἱ σοφοὶ*
διαγουσι, καὶ τοιαῦτα κακοπαθοῦσι. b. *ποῦ;* Alex. ib. p. 161. b.*

Πῡθᾰγορειος, Πυθαγορικὸς, Πυθαγοριστής. Pythagoricus, Pythagoreüs.
**Επιχαριδης μὲν τὰς κυνας κατεσθιει,*
τῶν Πυθαγορειων εἷς, αποκτεινας μὲν οὖν·
ουκ ετι γαρ εστ' εμψυχον.— ibid.
τῶν Πυθαγορικῶν δ' ετυχον αθλιοι τινὲς,
εν τῇ χαραδρᾳ τρωγοντες αλιμα, καὶ κακὰ
*τοιαῦτα συλλεγοντες εν τῷ κωρυκῳ.** Antiph. ibid. a.
τι; προς θεῶν, οιομεθα, τους παλαι ποτε,
τοὺς Πυθαγοριστὰς γιγνομενους, οὕτως ῥυπᾶν
ἑκόντας, ἢ φορεῖν τριβωνας ἡδεως; κ. λ. Aristoph. ib. f.
τοιοῦτος πρωαν τις αφικετο Πυθαγοριστὰς,
ωχρὸς, κἀννποδατος· Αθηναῖος δ' εφατ' ἦμεν. Theoc. 14. 5.

Πῡθεδων. putredo.
πυθεδόνας κατεχευε δυσαλθέας· αἱ δ' επὶ γυιοις'
ιοβόροι βοσκονται,— Nic. Th. 466.
Syn. *Ολοφυγδων, φλυκτις, ψυδρακιον, εξανθημα, σηπεδων.—απελος.*

*Πυθερμος, ου. ὁ. Pythermus Teïus, poëta lyricus.
χρυσὸν λεγει Πυθερμος, ὡς ουδὲν τἆλλα. ap. Athen. p. 625.*

Πῡθικος, Πῡθιος. Pythius. *Πυθιας, αδος. ἡ.*
αθλοισι Πυθικοῖσιν εκ τροχηλατων
** διφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἑστατω.* Soph. El. 49.
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φεγγος· ηὑγενεια δὲ
ουδέν σ' επωφελησεν, ουδ' ὁ Πυθιος[1]
τριποδα καθιζων Φοῖβος, αλλ' απωλεσεν. Orest. 943. P.*
ιτω, ιτω, ιτω δὲ Πυθιας βοα τῷ θεῷ. Av. 858. [373.
—*καὶ τὸν ανακτα-Πυθιον καλεουσιν επωνυμον*[2]— Hom. Ap.

[Πῡθιονῑκης, ου. ὁ. idem cum sequ.
εθελω χαλκασπιδα Πυθιονικαν
σὺν βαθυζωνοισιν αγγελλων Τελεσι-
κρατη Χαριτεσσι γεγωνεῖν. Pyth. 9. 1.]
*Phr. *Καί νυν εν Πυθῶνί νιν α-*
γαθεᾳ Καρνειαδα
υἱὸς ευθαλεῖ συνεμιξε τυχᾳ·
ενθα νικασαις ανεφανε Κυραναν.
ἅ νιν ευφρων δεξεται
καλλιγυναικι πατρᾳ
δοξαν ἱμερτὰν αγαγόντ' απὸ Δελφῶν. ib. 126.*

Πῡθιονῑκος. in ludis Pythicis victor.
—*Πυθιονικον-Τιμὰν*— Pyth. 8. 5.

Πυθμήν. fundus.
χρυσειαι νεμεθοντο, δυω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. Λ. 634.
Syn. *Βενθος.*

Πυθοῖ. in Pytho. Vid. ad voc. Πυλαι.

Πῡθοκραντος. ex Apollinis mente eventurus.
καὶ γὰρ τὰ πυθοκραντα· δυσπαθῆ δ' ὁμως. Agam. 1264.

Πυθοκτονος. interfector serpentis. Vid. Απολλων.

Πῡθομαντις. Pythicus, fatidicus.
φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' αν, ὦ γυναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθομαντιν ἑστιαν, ἢ τοὺς ανω
κλαζοντας ορνις, κ. λ. Œd. T. 984. (64. B.)

Πῡθοχρηστος. Pythico oraculo editus.
ὁ Πυθοχρηστος Λοξιου νεανιας. Ion. 1218.

1. "Hinc Πύθιος *subst.* pro Apolline, sine addito nomine, Ion. "285. et Herc. F. 790." Beck. Ind. in v.

2. Optime scribit Hermannus, habita ratione et digammi et quantitatis:
—οἱ δὲ ἄνακτα
Πύθιον ἀγκαλέουσιν ἐπώνυμον,—

Πῡθω. putrefacio.
—σεο δ' οστέα πυσει αρουρα-Κειμενον εν Τροιῃ,—Δ. 174.
τῷδ' ὑπὸ λαϊνεῳ σαματι πυθομενα. Ep. ἀδ. 479.
SYN. Διαπυθω, καταπυθω, σηπω, διασηπω, μυδαινω, βρεχω.

Πῡθὼ, Πυθων. Pytho, urbs Phocidis.
Φοιβον Απολλωνος, Πυθοῖ ενὶ πετρηεσσῃ. I. 405.
Πυθοῖ εν ηγαθεῃ, ὅθ' ὑπερβη λαϊνον ουδόν. θ. 80.
οἱ Κυπαρισσον εχον, Πυθῶνά τε πετρηεσσαν. B. 519.
SYN. Δελφοι. EPITH. Αιπεινη, πολυχρυσος, μηλοδοκος. [αγαθεα. Pind.]
PHR. Τῷ πάρα, Πυθῶνος θυδεν πεδον, ἧχι δρακοντος
Δελφυνης τριποδεσσι θεοῦ παρακεκλιται ὁλκὸς,
ὁλκὸς απειρεσιησιν επιφρισσων φολιδεσσι,
νηῷ εν ἱμερτῷ· κ. λ. Dion. 441.
*σεμνὸν Πυθιου Θεαριον. Nem. 3. 122.
Πυθια τεραμνα. Eur.
ομφαλὸν εριβρομου χθονὸς
ες ναὸν προσοιχομενοι,— Pyth. 6. 3.
πολυχρυσος Απολλωνιᾱ νάπη. ib.
[τὺ δ', εκᾰτᾱβολε, πανδοκον
ναὸν ευκλεα δι-
ανεμων Πυθῶνος εν γυαλοις— Pyth. 8. 88.
—ανὰ τὸ δαπεδον,
ἵνα μεσομφαλοι λεγονται μυχοί. Eur. Or. 324.
μεσομφαλοι ἕδραι. ib.]

Πῡθων, ῶνος, *sive potius*, Πυθὼ, οος, οῦς. ἡ. nom. serpentis ab Apolline occisi, a quo urbs dicta.
Πυθώ τοι κατιόντι συνηντετο δαιμονιος θὴρ,
αινὸς οφις.— Call. 2. 100. *Conferas* 4. 91. sqq.
τὴν δ' αυτοῦ κατεπυσ' ἱερὸν μενος ηελιοιο·
εξ οὗ νῦν Πυθω κικλησκεται·— H. Apoll. 371.
PHR. Αγχοῦ δὲ κρηνη καλλιῤῥοος,* ενθα δρακαιναν
κτεῖνεν αναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
ζατρεφέα, μεγαλην, τερας αγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
ανθρωπους ερδεσκεν επὶ χθονὶ, πολλὰ μὲν αυτοὺς,
πολλὰ δὲ μῆλα ταναυποδ'· επεὶ πελε πῆμα δαφοινόν. κ.λ. ib.
ὁ θι ποικιλονωτος οινωπὸς δρα- [300.
κων σκιερᾷ καταχαλκος-Ευφυλλῳ δαφνᾳ, γᾶς
πελωριον τερας, αμ-φεπει μαντεῖον χθονιον. Iph. T. 1245.

Πῠκᾰ. *adv.* dense. 2. prudenter, sedulo. Vid. Πυκνῶς.
ὅς ρα νοθος μὲν εην, πυκα δ' ετρεφε δῖα Θεανω. E. 70.
SYN. Δαιδαλως.

Πῠκαζω. denso.
Ἑκτορα δ' αινὸν ακος πυκασε φρενας ἡνιοχοιο. Θ. 124.
SYN. Εμπυκαζω, συμπυκαζω, συχναζω, καλυπτω, περικαλυπτω, σκεπαζω, περιβαλλω, κοσμεω, σκιαζω, στεφανοω, ασφαλιζω. πυκνοω.

Πῠκῐμηδης. prudens, sedulus.
καὶ τὸν μὲν γραιης πυκιμηδεος εμβαλε χερσίν. α. 438.

Πῠκῐνὸς, Πυκνός. creber. 2. prudens, callidus.
—πυκινὸς δέ οἱ ηρκεσε θωρηξ,
τόν ῥ' εφορει γυαλοισιν αρηρότα.— O. 529.
νενοντων· ὡς πυκνοὶ εφεστασαν αλληλοισιν. N. 133.
2. τοὺς όγε συγκαλεσας, πυκινὴν ηρτυνετο βουλήν. B. 55.
ειδὼς παντοιους τε δολους καὶ μηδεα πυκνά. Γ. 202.
SYN. Συχνος, στεγανος, συνηρεφης, συνετος, συνεχης. ασφαλης, πευκαλιμος, φρονιμος, δυνατος. προθελυμνος.

Πῠκῐνόφρων. prudens.
*πιστωθεὶς κατενευσα, καὶ ωμοσα καρτερὸν ὁρκον,
μή τινα νοσφιν εμεῖο θεῶν αιειγενεταων
αλλον γ' εισεσθαι* Ζηνὸς πυκινοφρονα βουλήν. H. Mer. 533.
SYN. Δαΐφρων, περιφρων, εμφρων, περισσοφρων, πολυφρων, πυκιμηδης.

Πυκινῶς, Πυκνῶς. *adv.* dense. 2. prudenter, sapienter.
καὶ τοτ' εγὼ θαλαμοιο θυρας πυκινῶς αραρυιας
ῥήξας εξῆλθον, καὶ ὑπερθορον ερκίον αυλῆς. I. 471.
2. πυκνῶς τε ποικιλους λογους
ανεῦρεν εὖ διεζητημενους. Thesm. 438. B.
SYN. Πυκα, πυκινα, πυκνα, πυκνακις, συχνῶς,—θαμα, αθροως, σωρηδον. ταρφεα. 2. επιμελῶς, εντεχνως, δαιδαλως, συνετῶς, φρονιμως, πινυτῶς, προφρονεως, ευφραδεως.

Πυκνοπτερος. densas, *i. e.* firmas alas habens.
—πυκνοπτεροι δ'
εσω κατ' αυτὸν ευστομοῦσ' αηδονες. Œd. C. 17.

Πυκνοῤῥωξ. Πυκνοῤῥωγος. densus acinis.
Πορφυρεόν τε βοτρυν μεθυπιδακα, πυκνοῤῥωγα. Zonas, *An.* ii. 80.

Πυκνοστικτος. maculosus.
καὶ κασιγνηταν πυκνοστικτων οπαδὸν
ωκυποδων ελαφων. Œd. Col. 1149. (1092. Br.)

Πῠκνοτης. densitas, spissitudo. 2. prudentia.
*1. a. ουκ οἶδ'· αταρ εὖ σὺ λεγειν φαινει. τί γάρ εστιν δῆθ'
ὁ κεραυνός;
b. ὁταν εις ταυτας (*sc.* νεφελας) ανεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς
κατακλεισθῇ,
ενδοθεν αυτὰς, ὥσπερ κυστιν, φυσᾷ· κᾄπειθ' ὑπ' αναγκης
ῥήξας αυτὰς, εξω φερεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνοτητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοιβδου καὶ τῆς ῥυμης αυτὸς ἑαυτον κατακαιων.* [Nub. 403.
SYN. Συχνοτης, πυκνωσις. πυκνωμα. 2. συνεσις, φρονησις.

*Πῠκνοφθαλμος. multos habens oculos.
ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λαβῃς, φερειν,
μυσαντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ,
εκπυνθανεσθαί τ' αρσενων περὶ μηδεέν.
τὸ μὲν μεγιστον, ουποτ' ανδρα χρὴ σοφὸν
λιαν φυλασσειν αλοχον εν μυχοῖς δομων·
ερᾷ γὰρ οψις τῆς θυραθεν ἡδονῆς.
εν δ' αφθονοισι τοῖσδ' αναστροφωμενη,
βλεπουσά τ' εις πᾶν, καὶ παροῦσα πανταχοῦ,
τὴν οψιν εμπλησασά τ' απηλλακται κακῶν·
τὸ δ' αρσεν αιεὶ τοῦ κεκρυμμενου λιχνον.
ὅστις δὲ μοχλοις καὶ διὰ σφραγισματων
σωζει δαμαρτα, κᾂν ανὴρ δοκῶν σοφὸς,
ματαιός εστι καὶ φρονῶν ουδὲν φρονεῖ.
ἥτις γὰρ ἡμῶν καρδιαν θυραζ' εχει
θᾶσσον μὲν οιστοῦ καὶ πτεροῦ χωριζεται,
λαθοι δ' ἂν Αργου τὰς πυκνοφθαλμους κορας·
καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ, μεγας γελως.
ανήρ τ' αχρεῖος, καὶ γυνὴ διοιχεται. Menand. *fr. inc.* 129.*

Πῠκνοω. denso.
παντας τροπους σεαυτὸν-Στροβει πυκνωσας. Nub. 701.
SYN. Καταπυκνοω, πυκαζω, συχναζω, συνιστημι, πηγνυω, παχυνω, παχνοω, δασυνω. ογκοω. περιβαλλω.

Πῠκνωμᾰ. το. spissamentum.
πεπλοισι βαρβαροισι, καὶ πυκνωμασι. Æsc. Suppl. 243.
SYN. Πυκνοτης, πυκνωσις, ταρφος, δασυτης, παχυτης.

Πυκταλιζω, Πυκτευω. pugillor, pugno.
πρὸς Ερωτα πυκταλιζω. Anac. 64. Fisch.
ὑπὸ τοῦ; τίς εις σὸν κρᾶτ' επυκτευσεν, γερον; Cycl. 228.
SYN. Διαπυκτευω, πυγμαχεω, μαχομαι.
PHR. Αμφω δ' εις ἓν ἱκανον επηλυδες, αλλος επ' αλλῳ,
ιχνεσι φειδομενοισι ποδὸς ποδα τυτθὸν αμειβων,
χερσὶ δὲ χεῖρας εμιξαν, επασσυτερησι δὲ ῥιπαῖς
φρικτὸς ὁμοπλεκεων επιβομβεε δοῦπος ἱμαντων
ακροτατων περὶ χεῖρα· χαρασσομενης δὲ παρειῆς
αιμαλεαις λιβαδεσσιν εφοινιχθησαν ἱμαντες,
καὶ γεννων πελε δοῦπος· επὶ θρωσμῷ δὲ προσωπον,
ευρυτερον γεγαῶτος, εκυμαινοντο παρειαὶ,
οφθαλμὸν δ' ἑκατερθεν εκοιλαινοντο προσωπου. Nonn. l. 37.

Πυκτης. pugil. Vid. Πυγμαχος.
*πυκταν τέ νιν καὶ παγκρατιου φθεγξαι ε-
λεῖν Επιδαυρῳ διπλοαν
νικῶντ' αρετάν·— Nem 5. 95.*

Πυκτῐς. ἡ. animal quoddam. 2. libellus seu tabella plicatilis.
1. σκαλοπας, εχινως, αιελουρως, πυκτιδας. Acharn. 379.
2. Μηδεις γραπτῇ πυκτιδι νοσσοτροφεῖς. Archias, *An.* ii. 99.
SYN. Πιττακιον. πτυκτιον, πτυχιον, πυξις.

Πυκτοσυνη. pugilatus. —ειτε παλαιων,
ἢ καὶ πυκτοσυνην αλγινοεσσαν εχων. Antiph. ap. Ath. 414. a.

Πῠλᾰδης. fil. Strophii, amicus Orestis.
ολβιος ἦν χαλεποῖσιν εν Αξεινοισιν Ορεστας,
οὕνεκα οἱ ξυνὰς Πυλαδας ἤρητο κελευθους. Bion. 8. 4.

*Πῦλαι, ων. αἱ. angustiæ montis Œtæ cum urbe cognomine in Phthiotide reg.

λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βουλομαι
κοινῇ δικαιως, οἳ μιᾶς εκ χερνιβος
βωμοὺς περιῤῥαινοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ολυμπιάσιν, εν Πυλαις, Πυθοῖ, (ποσους
ειποιμ' ἂν αλλους, εἴ με μηκυνειν δεοι;)
εχθρῶν παροντων βαρβαρων, στρατευμασιν
Ἕλληνας ανδρας καὶ πολεις απολλυτε. Lysist. 1128. B.

Syn. Θερμοπυλαι. *Vid. Strabo, p.* 428.*

Πῦλαιμᾰχος. *ep.* Palladis, e Pylo expugnata fictum.
ἐτορνυε δ' αυθ' ἡ Παλλας, ἡ Πυλαιμαχος. Equit. 1169.

Πῦλαιμενης. Nom Pr.
Παφλαγονων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμενεος λασιον κῆρ. B. 851.
ενθα Πυλαιμενεα ἑλετην, αταλαντον Αρηϊ. E. 576.

Πῦλαιος. Nom. Pr.
τῶν ἦρχ' Ἱπποθοός τε, Πυλαιός τ', οζος Αρηος. B. 842.

Πυλαῖτις. *epith.* Minervæ, quæ in portis urbium pingebatur.
—Παλλάδος ζηλωμασι,
τῆς μισονυμφου, Λαφριας, Πυλαιτιδος. Lyc. 356.

Πῦλαρτης. Nom. Pr.
οὖτα δὲ Λυσανδρον, καὶ Πυρασον, ηδὲ Πυλαρτην. Λ. 491.

Πῦλαρτης. habens portas fortes.
εὖτέ μιν εις Αΐδαο πυλαρταο προυπεμψεν. Θ. 367.

Πῦλαωρὸς, Πῦλωρός. custos portæ. 2. custos, defensor.
οὓς τρεφον εν μεγαροισι, τραπεζῆας, πυλαωρούς. X. 69.
2. —πενθαλεων τυμβων πυλαωρούς. Man. 6. 409.
τοῖον πυλωρὸν φυλακα Τεῦκρον αμφί σοι
λειψω, τροφῆς αοκνον εμπακ',— Aj. 562.

Syn. Πυλαρος, πυλουρος, θυρωρος, φυλαξ.
Epith. Ἱερὸς, αγακλειτος.

*Πῦλεὼν, ῶνος. ὁ. 1. corona, quam Junoni imponebant Lacedæmonii. *Athen. p.*678. a.—2 vestibulum, atrium. Vid. Πυλωμα.
καί τιν ευχομαι φεροισα
τονδ' ἑλιχρυσω πυλεῶνα
κακηρατω κυπερω. (*an*, κυπειρω?) Alcman. ib. p. 681. a.
2. πῶς ουκ ἂν προλιποι σκοτιων πυλεῶνας εναυλων
νεκρὸς ἅπας, φευγων ταρβος επεσβολιης; Julian. *Æg.-An.* ii. 507.*

Πῦλη. porta.
αἵ ῥα πυλας ειρυντο πυκα στιβαρῶς αραρυιας,
δικλίδας, ὑψηλάς·— M. 454.
τρὶς μὲν εν ποντοιο πυλαισι λαχών. Nem. 10. 50.

Syn. Θυρα, πυλων, εισοδος. Epith. Ἀῤῥηκτος, ανοστητος, ακμης, ασυλητος, καμπυλοεσσα, ζοφερα, ἑπταπορος, ευρεῖα, εὖ αραρυῖα, ευωπος, ευγομφος, εὖ ποιητη, πολυξεστος, πολυγλυφης, ονειρεια, μαρμαρεα, κυανεα, ολοη, πολυανθρωπος, σιδηρεια, χαλκεια, ευκεραος, φιλοξεινος.—πυλαι ευτειχεες.

Πῦληγενής. Pylo ortus seu oriundus.
Νεστορεῃ παρὰ νηῒ Πυληγενέος[1] βασιλῆος. B. 54.
—Πυληγενέες δέ οἱ ἵπποι-Ωκυποδες φερον ἅρμα.— Ψ. 303.

Πῦληδόκος. janitor.
καὶ τοτ' εγειν ατο παῖδα, πολυτροπον, αἱμυλομητην,—
νυκτὸς οπωπητῆρα, πυληδόκον,— H. Merc. 13.

Πῦληνη, ης. ἡ. urbs Ætolica
οἱ Πλευρῶν' ενεμοντο, καὶ Ωλενον, ηδὲ Πυληνην. B. 639.

Πῦλιος. Pylius.
αγρομενοι Πυλιοί τε καὶ Αρκαδες εγχεσιμωροι. H. 154.

*Πῦλῖς, ῖδος. ἡ. portula.
εἶρξε πυλὶς Παφιην τὴν μεγαλην ολιγη. Paul. Sil. *An.* iii. 91.

Πῦλος. ἡ tres olim fuere Pyli; (*juxta adagium apud* Aristoph. *quod etiam* Plutarchus *refert:*
εστι Πυλος πρὸ Πυλοιο, Πυλός γε μέν εστι καὶ αλλος.
In eos dictum, qui supra alios gloriantur, quasi doctiores, aut fortiores, aut aliqua in re præstantiores.) Messeniæ erat una, altera Arcadiæ, tertia vero Elidis sita inter Peneï et Selleëntis ostia. Omnes tres Nestorem sibi vindicabant.
—Πελιης μὲν εν ευρυχορω Ιαολκῷ
ναῖε πολυῤῥηνος· ὁ (Neleus)* δ' αρ' εν Πυλῳ ημαθοεντι. λ. 255.
* a. ὦ Ἡρακλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;
b. τί εθαυμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εικέναι;
a. τοῖς εκ Πυλου[2] ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. Nub. 184.*

Epith. Ἱερα, ζαθεη, ηγαθεα, Νηλήϊος.
Phr. —Πτολιεθρον εϋκτιμενον Νηλῆος. Hom.

Πῦλοω. portas munio.
καὶ νῦν απαντ' εκεῖνα πεπυλωται πυλαις. Av. 1158.

Syn. Ασφαλιζω.

Πῦλωμᾰ. το. porta. Πυλὼν, Πυλεών. atrium, vestibulum.
χαλᾶτε κλεῖθρα, προσπυλοι, πυλωματων. Hippol. 808.
* τεκτοσιν αξινη· τοῖς δὲ πυλῶσι κοραξ (januæ marculus.) Ep.
αιπεινὴ γὰρ οδὸς μακαρων, τρηχεῖά τε πολλὸν [adē. 90.*
χαλκοδετοις τὰ πρῶτα διοιγομενη πυλεῶσι. Porph.

Syn. Θυρων, προδομος, προπυλον, πυλη.—στεφανος. Hes.
Vid. supr. in v. Πυλεων.

Πῦλων. nobilis Trojanus.
αυτὰρ επειτα Πυλωνα καὶ Ορμενον εξεναριξεν. M. 187.

Πῦμᾰτος. ultimus.
ενθ' ανδρα κτεινας πυματον λιπον· *αυτὰρ Αχαιοὶ
ἂψ ἀπὸ Βουπρασιοιο Πυλονδ' εχον ωκέας ἵππους.* Λ. 758.

Syn. Εσχατος, ὕστατος, πανυστατος, οπιστατος, τελευταῖος.

*Πυνδαξ, ακος ὁ. fundus; capulus gladii ap. Soph. *Hesych.* v. Απυνδακωτος.*

Πυνθᾰνομαι, Πευθομαι. audio.
—καὶ αλλων μῦθον ακευων-Πυνθανομαι,— β. 315.
χαζονθ', ὡς επυθοντο μετὰ Τρωεσσιν Αρηα. E. 702.

Syn. Διαπυνθανομαι, αναπυνθανομαι, επιπυνθανομαι, εκπυνθανομαι, ακουω, ερωταω, μανθανω, διδασκομαι, ἱστορεω.

Πυξ. *adv.* pugnis
Καστορά θ' ἱπποδαμον, καὶ πὺξ αγαθὸν Πολυδευκεα. Γ. 237.

Syn. Πυγμη.

Πυξα. pagus in Co ins.
—τὰν επὶ Πυξας-Εἷρφ' οδόν·— Theoc. 7. 130.

Πυξῐνος, Πυξινεος. buxeus.
—ζυγὸν ῄρεον ἡμιονειον,-Πυξινον, ομφαλοεν,[3]— Ω. 269.
Ἑρμειῇ ταυτην πυξινεην πλαταγην. Leon. Tar. *An.* i. 228.

Πυξος. ἡ. buxus.
ἑσδομενον πυξοιο ποτὶ κλαδον·— Bion. 2. 3.

Πῠός. colostrum. Vid. Πυριεφθον.
ἦν δὲ καὶ πυός τις ενδον, καὶ λαγῶα τετταρα. Pac. 1150.
* ου χοριον, ουδὲ πυὸς, ουδ' ἧπαρ καπρου. Aristoph. Thes. ii. 2. 5.*

Syn. Πυαρ, πυριατης, πυαριτης, τροφαλις. πυον.

Πῦρ, πῠρός. το. ignis.
ηΰτε πῦρ αΐδηλον επιφλεγει ασπετον ὕλην. B. 455.

Syn Φλοξ, αἶθος, ἥφαιστος.
Epith. Αΐδηλον, αμαιμακετον, ἁπᾶλον, απλᾶτον, αθανατον, ακηρατον, αινον, αγριον, αμοτον, αεναον, αειφανες, αειζωον, αστραπηφορον, αυτογονον, αυτοπορον, αυτολοχευτον, ανεμοτρεφες, αΐστωτηριον, αποτροπον, απτολεμον, ασβεστον, γυιοβορον, γλαυκον, βρομοεν, δηΐον, δεινον, ενδομυχον, ευτυκον, ευηλιον, θαλερον, θεσπιδαες, ἱερον, κηλεον, κηλεῖον, κρατερον, καθαρσιον, καθαρον, κακον, λευγαλεον, λαμπετοων, μαλθακον, μαλερον, μειλιχιον, μαινομενον, θανατηφορον, λαβρον, διψιον, οροφηφαγον, πρᾶον, πευκηεν, παγκρατες, στονοεν, στυγερον, σελαον, ὑπερβιον, φαεινον, σαρκοφαγον, καρφαλεον, επιβωμιον, στερεον, κεραυνοφαες, ιφιγενητον, φλογερον, φλογωπον, πολυθλιβες, νυμφοκομον, θαλαμηπολον, εγκρυφον, λαΐνεον, μεγασθενες, χαμαιγενες, χειμεριον, αιθομενον, καιομενον, δαιομενον, Αιτναῖον, Λημναῖον, Λημνιον, Ἡφαιστοτευκτον, [ανηφαιστον. Eur.]

Phr. Πυρὸς μενος αιθομενοιο. ολοὸν μενος Ἡφαιστοιο. Mosch.
—ανικητου πυρὸς ορμῇ. Mus.
ακαματοιο πυρὸς τηλεσκοπος αυγή. Hes.
ουλομενοιο πυρὸς πνειουσαν αϋτμήν. Cal.

1. Heynius in utroque loco recte prætulit Πυλοιγενής.

2. "Proprie non in Pylo capti sunt isti Lacedæmonii, sed in "Sphacteria; in qua insula, jacente prope Pylum, in continente "sitam, et ab Atheniensibus munitam, plusquam quadringentos La-"cedæmoniorum Athenienses obsidione cinxerant, tandemque expug-"naverant, et ex iis fere trecentos captivos abduxerant." Bergler. in l.—Rem fusius enarrat Thucydides lib. iv. et sæpius tangit Aristophanes, qui miros Cleonis triumphos inde reportatos irridet.

3. Vid. not. in v. Κρίζω.

χερσαιοιο πυρὸς λευκαμπυκος αυγή. Opp.
πυρὸς δ' ολεσιπτολιν ατην. Tryph.—παντεχνου πυρὸς σελας.
ανθος Ἡφαιστου. Æsch θαυμαστον νᾶμα παμφαγου πυρός. Eur.
πυρός τ' ολοοῖο θυελλαι.—πυρὸς δηΐοιο ερωή,—βρομος.
*ὡς δ' αναμαιμαει βαθε' αγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
ουρεος αζαλεοιο, βαθεῖα δὲ καιεται ὕλη,
παντη τε κλονεων ανεμος φλογα ειλυφαζει. Υ. 490.*

Πῦρᾱ. rogus.
βαλλ'· αιεὶ δὲ πυραὶ νεκυων καιοντο θαμειαί. Α. 52.
Syn. Πυρκαϊα, φλοξ, εμπυρισμος.
Epith. Αλεγεινή, αινή, ἑκατομπεδος, ευρυπεδος, Τραχινια.
*Phr. Λευκανθέα σωμασ' επιᾶναν καπνόν.
ἑπτὰ γὰρ δαισαντο πυραὶ νεογυιους
φῶτας. (*de ducibus contra Thebas.*) Nem. 9. 55.*

Πῦραγρα. forceps. —γεντο δὲ χειρὶ
ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἑτερηφι δὲ γεντο πυραγρην. Σ. 476.
ακμονά τε, σφυραν τ', εὔποιητόν τε πυραγρην. γ. 434.
Syn. Οξυλαβος, λαβὶς, σαρκολαβὶς, τομεῖον, καρκινος.
*Phr. Σβεννύς τ' αιθαλοεντα μυδρον γεννεσσι πυραγρης. Nic. Al. 50.

Πῦραγρετης καρκινος, *pro* πυραγρα. Philipp. *Anal.* ii. 215.

Πῦρᾰθος. fimus caprinus.
δή ποτε καὶ βδελλας κορεσεις επὶ τυμμασι βοσκων,
ἢ απὸ κρομμυόφι σταξειν οπὸν,* αλλοτε δ' οινης
μιγδην εν πυραθοισι χεας τρυγα φυρησασθαι,
ἢ οξους, νεαλεῖ δὲ πατω περὶ τυψιν ἑλιξαις. Nic. Th 930.

Πῦραιχμης. princeps Pæonum.
αυτὰρ Πυραιχμης αγε Παιονας αγκυλοτοξους. Β. 848.

Πῦρᾰκᾰνθα, ης. ἡ. nomen herbæ, q. d ignea spina.
λαζεο καὶ πυρακανθαν, ιδὲ φλομου ἀρρενος ανθην. Nic. Th.

Πῦρακτεω. in igne verso. Vid. ad v. Φλεγυηΐος. [856.
—εγὼ δ' εθοωσα παραστὰς
ακρον, αφαρ δὲ λαβὼν επυρακτεον εν πυρὶ κηλεῳ. ι. 327.
Syn. Πυρακτοω, πυροω, εμπυριζω, εμπυρσευω.

Πῦρᾰμὶς. ἡ. Pyramis.
καὶ μεγαν αιπειναν Πυραμιδων καματον. Antip. *Sid.-An.* ii.
*Οσσαν επ' Ουλυμπῳ καὶ Πηλιον ὑψωθέντα [20.
ψευδὴς ἱστορίης ῥῆσις απεπλασατο.
Πυραμίδες δ' ετι νῦν Νειλωΐδες ακρα μετωπα
κυρουσι χρυσεοις αστρασι Πληϊαδων.* Ep. αδ. 318.

Πῦραμος. Ciliciæ fl. Mallum præterfluens; *olim*, Leucosyrus.
δοιοι δε ῥειθρων Πυραμου προς εκβυλαῖς. Lyc. 439.

Πυραμοῦς, *sub.* αρτος. (εἶδος πλακοῦντος.) *panificii genus ex tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis; *deinde*, 2. *pro* palma *ponitur.*
1. ὁ δ' αγρυπνησας τὸν πυραμοῦντα λήψεται[1]
τὰ κοτταβια, καὶ τῶν παρουσῶν ἣν θελει
—φιλησει.— Callipp. ap. Athen. p. 668.
2. αλλ' εὰν μεντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τηνελλος εἶ·
ἢν δ' αναιδεια παρελθῃς,* ἡμετερος ὁ πῦραμους. Eq. 276.

Πῦρᾱσος. nobilis Trojanus. Vid. Πυλαρτης.

*Πῦρᾱσος. ἡ. urbs Thessaliæ.
οἱ δ' εἶχον Φυλακην, καὶ Πυρασον ανθεμοεντα,
Δημητρος τεμενος.— Β. 695.*

Πῦραυγής. igni fulgens.
ηνορεης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κυκλον ἑλισσων
αιθέρος ἑπταποροις ενὶ τειρεσιν,— Hom. vii. 6.
Syn. Διαυγης, φεραυγης, πυροεις, πυριλαμπης.

Πῦραυστης, ου. ὁ. insectum quod lucernis advolans perit. *Angl.* a moth. δεδοικα μωρὸν καρτα πυραυστου μορον. Æsc. *fr.*
Syn. Πυραλις.

Πυργηδὸν. *adv.* in modum turris.
οἱ δέ τε πυργηδὸν σφεας αυτοὺς αρτυναντες. Μ. 43.
Syn. Αγεληδὸν, στιχηδὸν, στοιχηδὸν, ιλαδον.

Πυργηρεω. in turri sto.
δομων δ' επ' ακρων τουσδε πυργηρουμενους. Orest. 1611.
Syn. Πολιορκεω, κυκλοω. (1590. P.)

1. Versus non una menda laborat. Prima enim in ἀγρυπνήσας apud comicos brevis est, sed in πυραμοῦς ubique longa. Confer Aristoph. Thesm. 94. B.

*Πυργης, *reperitur in* Platone *Comico* ap. Ath. p. 442. a. *Sed vitiose positum pro πύργου vel πύρνης existimant viri docti.*

Πυργίδιον. turricula.
καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οικοῦντ' εν ταῖς πιθακναισι,
καὶ γυπαριοις, καὶ πυργιδιοις ετος ογδοον, ουκ ελεαιρεις; Eq.
Syn. Πυργιον, πυργισκος. [792.

Πυργῖνος. turritus. *exp. in l. c.* urbanus, civilis.
*πρῶτα μὲν ευδοκιμον (ευδόκιμοι, *Schutz.*)
στρατιᾶς απεφαινομεθ', ηδὲ* νομι-
μα τὰ πυργινα παντ' επευθυνον. Pers. 859.

Πυργοδαϊκτος. turres vastans ac destruens.
*θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ'-Εκρατησεν τὸ παλαι-
όν, επεσκηψε δὲ Περσαις-Πολεμους πυργοδαΐκτους
διεπειν, ἱππιοχαρμας τε κλονους,-Πολεων τ' αναστασεις.*

Πυργος. turris. [Pers. 102.
οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλενην επι πυργον ιοῦσαν. Γ. 154.
Syn. Πυργωμα, πυργοβαρις, τεῖχος, ταξις.
Epith. Αιπεινος, αιπυδμητος, ευπηγης, ευτειχης, αεροιλοφος, ευδμητος, εὐπετης, θεοτευκτος, θεοδμητος, θεῖος, ἠλιβατος, περισκεπης, πετρηεις, ὑψιθεμεθλος, ὑψηλος, προυχων.
Phr. Πυργος δ' αμφιβ́οητος, εμὸς δομος, ουρανομηκης. Mus.
[—ευερκη πολιν
πυργων βαθεια μηχανῇ κεκλεισμενην. Æsch.]

Πυργοσκᾰφος. dirutor turrium.
δοθεῖσα πρωταιχμεια τῷ πυργοσκαφῳ. Lyc. 469.

Πυργοφόρος. turrifer.
Ῥειης πυργοφορου δεικελον εισορων. Paul. Sil. *An.* iii. 81.

Πυργοφῦλαξ. propugnator turris.
—γᾶς-Τάσδε πυργοφυλακες. Sept. Th. 174.

Πυργοω. turris instar erigo.
ἥν ποτ' επυργωσαν βουλῇ Διὸς αιγιοχοιο. Hom. xxxvii. 3.
αλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλληνων πυργωσας ῥηματα σεμνά. Ran.
Syn. Ασφαλιζομαι, ὑψοω, αυξω, μεγαλυνω. [1036.

Πυργωδης. turritus, excelsus.
*ὡς ἵκετ' αὖθις Ιφιτος Τιρυνθιαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας εξιχνοσκοπῶν,
τοτ' αλλοσ' αυτὸν ομμα, θατερᾳ δὲ νοῦν
εχοντ',* απ' ακρας ἧκε πυργωδους πλακός. Trach. 270.

Πυργωμᾰ. το. turris. Vid. Πυργος.
τειχη πατρῷα, Λοξιου πυργωματα. Troad. 1174.

Πυργῶτις. ἡ. turrita.
ποτὶ πτολιν δ' ορκανα πυργῶτις. Sept. Th. 338.

Πυρδαης. comburens. *Vid. Schutz. in l.*
πυρδαῆ τινα προνοιαν. Choëph. 605.

Πῦρεῖον, Πυρήϊον. igniarium, ignitabulum.
ευνάς τ' εστορνυντο, πυρειά τε χερσὶν ενωμων. The. 22. 33.
Ἑρμῆς τοι πρωτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ανεδωκε. H. Mer. 111.
Syn. Εναυσμα, εμπυρωμα, εσχαριον, θυμιατηριον.

Πῦρετός. febris.
καί τε φερει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν. Χ. 31.
Syn. Πυρεξια, βρυχετος, φλογμος, πῦρ.
Epith. Ἑτερημερος, αιθων, κρυερος, πυριφλεγεθων, λαβρος, εφδρος, διακαης.
Phr. —Ολουῦ διακαυμα πυρός. Ep.

Πῦρεσσω, Πυρεττω. febricito. Vid. ad v. Φιβαλεος.
ω μοι, πυρεσσω συγκεκομμένος ταλας. Cycl. 227.
Syn. Πυρεταινω, περικαιομαι, αλγυνομαι.

*Πῦρεὺς, έος et ῆος. ὁ. qui igni inflammat. *In l. c. forsan*, turibulum.
τονδε πυρῆ' ανεθηκε Πολυμνηστου φιλος υἱός. Ep. αδ. 119.*

Πῦρὴν, Πυρρήν. nucleus, bacca.
πυρῆνα στησας, αυτὸν απηγχονισε. Lucill. *An.* ii. 328.
Syn. Πυρηνη.—ῥαξ, ῥωξ—ἁρμα. Hes.

Πῦρηναῖος, *item*, Πυρρὴν. Pyrenæus, *sc.* mons.
*ουρεα Πυρηναῖα, καὶ αἱ βαθυαγκεες Αλπεις,
αἱ Ῥηνου προχοὰς εγγὺς αποβλεπετε,
μαρτυρες ακτινων Γερμανικὸς ἃς ανετειλεν,
αστραπτων Κελτοῖς πουλὺν ενυαλιον.
οἱ δ' αρα δουπηθησαν αολλέες. εἶπε δ' Ενυὼ
Αρεϊ· Τοιαυταις χερσὶν οφειλομεθα. Crinag. *An.* ii. 148.
τοῖς δ' ἔπι, Πυρρηναῖον ορος καὶ δωματα Κελτῶν,

αγχόθι πηγαων καλλιῤῥοου Ηριδανοῖο·
οὐ ποτ' επὶ προχοῇσιν ερημαιην ανὰ νυκτα
'Ηλιάδες κωκυσαν, οδυρομεναι Φαεθοντα.* Dion. 288.

Πῡρηνεμος. ignem ventilans. Vid. 'Ριπις.

*Πῡρηφᾰτος. ὁ ἡ. frumentum terens. *An πυρήφαγος?*
. πυρηφατον Δημητρος ευκαρπου λατριν. Philipp. *An.* ii. 233.*

Πῡρηφόρος, Πυροφορος. triticum ferens. [495.
ἷξον δ' ες πεδιον πυρηφόρον· ενθα δ' επειτα-'Ηνον ὁδὸν,—γ.
*καὶ τεμενος νεμομεσθα μεγα Ξανθοιο παρ' οχθας,
καλὸν, φυταλιῆς* καὶ αρουρης πυροφοροιο; Μ. 314.
Syn. Σιτοφορος, σταχυοτροφος, πυροτροφος, πολυλήϊος, ευκαρπος, πυρφορος.

*Πῡριᾱ, ας. ἡ. sicca sudatio. 2. vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur.
ἥξειν δ' εις ὥρας ἡμῖν γραφει· οἱ βαλανεῖς γὰρ
εις τοτε τασσονται τὴν πυριαν καθελεῖν. Nicarch. *An.* ii.

Πῡριαω. foveo, aduro. Vid. Πυροω. [353.*

Πῡρῐᾱτης. Vid. Πυαριτης.

*Πῡριβλητος. igne, *i. e. febre*, correptus.
πυρσὸς δ' εν γεννεσσι θοὸν προσεμαξατο καῦσον
ανδράσιν αιθαλοεντα. περισπαιρουσι δὲ λωβῃ,
οἷα πυριβλητοι· κρατερὸν δ' επὶ διψος ορωρεν. Nic. Th. 772.*

Πυρῐβρεμετης, Πυριβρομος. igni strepus.
νυκτεριοισι χοροῖσι, πυριβρεμετοις ιαχοισι.[1] Orp. H. 48. 3.
αιγλης αμμοροί εισι πυριβρομον ηελιοιο. Orph. 1119.

Πῡρῐγενετης, Πυριγενης. igni satus.
πυριγενετᾶν χαλινῶν. Sept. Th. 213.
—τοκεων-Πυριγενεῖ τεμεῖν παλαμᾳ-Χροα,—Orest. 810. P.

Πῡρῐδαπτος. igni consumtus.
—πυριδαπτῳ-Λαμπαδι τερπομεναι.— Eumenid. 1044.

Πυρῐδρομος. igneus. Vid. Αστερες.

*Πῡριεφθης. ὁ. *aut verosimilius*, Πυριεφθον. το. nomen casei a lacte post partum primo confecti. *Vidend. omn. Schweigh. Vir eruditiss. in l.*
τοὺς δὲ πυριεφθας[2], καὶ τὰ λαχανα ταῦτ' εχων. Philippid. ap.
Syn. Πυριατης.* [Ath. p. 658.

Πῡρῑηκης. in igni acutus.
ὡς ταῦ εν οφθαλμῷ πυριηκεα μοχλὸν ἑλόντες
*δινεομεν, τὸν δ' αἷμα περιῤῥεε θερμὸν εόντα. ι. 387.

Πῡρῐθαλπής. ab igni calens. *Vid ad* v. Περιθ. *et* Apollonid. *An.* ii. 131.*
ακρων εκ σκοπελων, πυριθαλπέος ὑψόθι πετρης. Apoll. 4. 926.

Πῡρῐκᾱης. et Πυρικαιης. ὁ ἡ. igni cremans.
—πυρικαεας ωλεσας ανδρας. Man. 1. 146. [*An.* i. 221.*
*Δινδυμα καὶ Φρυγιης πυρικαιεος αμφιπολεῦσα. Leon. *Tar.*—

Πῡρῐκαυστος, ου. ὁ ἡ. ambustus. Vid. ad v. Σκῶλος.

*Πῡρῐκλοπια, ας. ἡ. furtum ignis. *Alii*, Πυροκλ.
οἷα Προμηθειης μνῆμα πυρικλοπιης. Ep. ἀδ. 123.

Πῡρῐκμητος. igni elaboratus. 2. ab igni adustus.
1. θερμαυστραί τε βρεμουσιν ὑφ' 'Ηφαιστοιο πυραγρης,
εργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρικμητοί τε λεβητες
καὶ τριποδες, πιπτοντες επ' αλληλοις, ιαχεῦσι.* Call. 4. 144.
*2. πομφολυγες τῶς ἔν γε πυρὶ φλυκταιναι αραιαι
οἷα πυρικμητοιο χροὸς πλαδοωσιν ὑπερθεν. Nic. Th. 240.

Πῡρῐκοιτης, ου. in quo ignis servatur. Vid. ad v. Προπoδηγός.

Πῡρῐλαμπης, εος, ους. ὁ. Nom. Pr.
τὸν Πυριλαμπους εν θυρᾳ Δῆμον Καλόν. Vesp. 98.*

Πῡρῐλαμπὴς, Πυριμαρμᾰρος, Πυριφεγγής. igne micans.
—πυριλαμπέος αιθέρος— Man. 4. 142.
—πυριμαρμαρος αστήρ. ib. 93.
Αυγειης υἱὸς πυριφεγγεός ηελιοιο. Orph. 212.

*Πῡρῑμος.[3] triticeus.
—παντας δ' εξεθερισεν, ὡς σταχυν [Eurysth. ii.
πυριμον, σπαθῃ κολουων φασγανον μελανδετον. Eur. *frag.*

Πῡρῐνος. igneus. *a* πῦρ. 2. Πῡρῑνος. triticeus. *a* πυρός.
2. γερανοι γεωργου κατενεμοντο τὴν χωραν,
εσπαρμενην νεωστὶ πυρινῳ σιτῳ. Babr. ap. Suid. *V. Tyrwhit.*

Πῡρῐπνεω. ignem spiro. [p. 37.*
τὰν πυριπνεουσαν εναιρει. Ion. 203.

Πυρῐπνευστος. ardens.
*αινοπαθὲς Λειανδρε, σὺ δ' ὡς ιδες ευκλέα κουρην,
ουκ εθελες κρυφιοισι κατατρυχειν φρενα κεντροις·*
αλλὰ πυριπνευστοισι δαμεὶς αδοκητον οἴστοῖς,
ουκ εθελεις ζωειν περικαλλέος αμμορος 'Ηροῦς. Mus. 86.

Πῡρῐπνοος, Πυρῐπνους, Πυρπνοος. ignem spirans.
καὶ γυρὰ ταυρων βαστασας πυριπνοων. Lyc. 1314.
πεμφθέντα ταυρων πυρπνοων *επιστατην
ζευγλῃσι, καὶ σπεροῦντα θανασιμον γυην.* Med. 478. P.

Πυριπολος[4]. idem quod Πυρπολος.

*Πυρις. *pl.* Πυριδες *apud* Euripidem, *frag.* Phœn. x. 1. *sed locus est mire mendosus.**

Πῡρισπαρτος. ignes spargens, *s.* in quo ignes sparsi sunt.
νοσφι πυρισπαρτου δηγματός εστιν Ερως. Gabriel, *An.* iii. 7.

Πῡρισπυρος. *igni, seu fulmine, satus. *epith.* Bacchi.
ταυροκερως, ληναῖε, πυρισπορε, Νυσιε, λυσεῦ. Orp. H. 51. 2.

Πῡριστακτος. ex quo ignis stillat.
ὧν καὶ σὺ κοινοῦ. γῆς γὰρ 'Ελλάδος μυχοὺς
οικεῖς,* ὑπ' Αιτνῃ, τῇ πυριστακτῳ πετρᾳ. Cycl. 296.

*Πῡρῐτρόφος. ὁ ἡ. ignem alens.
πυριτροφους τε ῥιπιδας πυρηνεμους. Philipp. *An.* ii. 215.*

Πῡρῐφᾰτος. igni absumtus.
μηποτε πυριφατον-Τὰν Πελασγιαν πολιν
τὸν αχορον βοὰν-Κτισαι μαχλον Αρη. Æsch. Supp. 628.

Πῡριφλεγεθων. *igni ardens, vel etiam urens. *ep.* febris. 2. nom. fluvii apud Inferos.
1. ει δὲ πυριφλεγεθων ἑτερημερος ανδρα θαμιζων
ἠ κρυερος μαρπτων πυρετὸς παρενηνοθε γυιοις,
ηὲ τεταρταιης πῆμα βραδὺ,— Lith. 627.
2. αυτὸς δ' εις Αΐδεω ιέναι δομον ευρωεντα,*
ενθα μὲν εις Αχεροντα Πυριφλεγεθων τε ῥεουσι,
Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός εστιν αποῤῥώξ. κ. 512.
*Phr. 2. Καὶ Κιμμερων επαυλα, κἀχερουσιαν
ῥοχθοισι κυμαινουσαν οιδματος χυσιν,
πυριφλεγές τε ῥεῖθρον, ενθα δυσβατος
τεινει πρὸς αἴθραν κρᾶτα πολυδεγμων λοφος,
εξ οὗ τὰ παντα χυτλα, καὶ πᾶσαι μυχῶν
πηγαὶ κατ' Αυσονῖτιν ἕλκονται χθονα. Lyc. 695.

Πῡρῐφλεγής. igni ardens. *Vid. Lycophr. in v. præc.*

Πῡρῐφλεγων. idem. *de leone dicitur*, oculis micante.
φανηθι ταῦρος, ἢ πολυκρανός γ' ιδεῖν*
δρακων, ἢ πυριφλεγων-'Ορᾶσθαι λεων. Bacch. 1015.

Πῡρῐφλεκτος. idem.
πτανον πυριφλεκτον αιρει. Ion. 195. (*Barnes conj.* πυρσὸν πυρ.)

Πυριφοιτος *legebatur*, Orph. Εὐχ. 33. *sed Ruhnken. emendavit*, ἠεριφοίτους. *locus ap. Hermann. sic se habet.*
Δαιμονας ουρανιους τε καὶ ειναλιους καὶ ενυδρους,
καὶ χθονιους καὶ ὑποχθονιους, ἠδ' ηεριφοιτους.

Πυρκαιά, ᾶς. ἡ. Πυρκαϊὴ, *ap. Hom.* rogus. 2. incendium.
οξυστομον μαχαιραν ες γαιας μυχοὺς
κρυψον, παρ' αυτὰς ἑπτὰ πυρκαιὰς νεκρῶν. Eur. Supp. 1216.
ὡς δ' αὔτως ἑτερωθεν εϋκνημιδες Αχαιοὶ*
νεκροὺς πυρκαϊῆς επενηνεον, αχνυμενοι κῆρ. Il. 431.

Πυρναῖος. maturus, edulis.
πυρναιαις σταφυλαῖσι καλὸν βεβριθεν ἀλωά. Theoc. 1. 46.
Syn. 'Ωριμος, τρωξιμος.

Πυρνον. frustum panis, vel, panis parvus rotundus integer. *est pro* τὸ πύρινον, sc. σιτιον, panis triticeus. *unde et* ὁ πυρνος (*pro* πυρινος, sc. αρτος) *in sing. dicitur.*
—δωσει δέ οἱ, ἅς κ' εθελῃσι,-Πυρνον καὶ κοτυλην. ρ. 12.
ωτρυν', ὡς ἂν πυρνα κατὰ μνηστῆρας αγειροι. ib. 362.
Syn. Αρτος, ψωμος, τροφη.

Πυρνοφορος, *epith.* agri. Dolsc.

---

1. περιβρεμέτοις ἰαχῆσι. Ruhnk. πυριβρεμεταῖς ἰαχ. Schn.—Hermann. edidit, "audacius," ut ipse ait, χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου.

2. τὰ δὲ πυρίεφθα conj. Schweigh. Videtur autem paullo superius aliquid deesse, ante voces, οὕτω δὲ καλεῖται κ. λ.

3. Reperitur hæc vox iterum apud Euripidem, scil. Erechthei fragm. xvi. a Suida cit. v. 'Ανάστατοι. Toupius ibi pro πυρίμου vult πυρίνου. Vid. Emendatt. in Suid. tom. i. p. 53.

4. Legebatur olim πυρίπολε, invito metro, in Orphei Hym. 51. 3. sed optime reposuit Hermannus, πυρίπνοε. Πυρίπνους apud eundem est H. 4. 3, et 9. 26.

*Πῡρογενής. e tritico natus. *ep.* vini hordeacei, *quod est alienum a* Baccho, *qui* πυριγενής.
πυρογενῆ μᾶλλον, καὶ βρομον, ου Βρομιον. Julian, Imp.—
Πύροεις. igneus. [*An.* ii. 403.*
σῷ δὲ θρονῳ πυροεντι παρεστᾶσιν πολυμοχθοι
αγγελοι, οἷσι μεμηλε βροτοῖς,— Orph. *frag.* 3. 9.
Syn. Πυρῖνος, πυρωδης, εμπυρος, διαπυρος, πυρωτος, πυρσος, πυῤῥος.
Πυροεργής. qui igne operatur.
ηελιος δ' ἦν τῷδε συνῇ, πυροεργέας ανδρας
*ρεζει χαλκοτύπους, ἢ φυσητὰς ὑελοιο. Man. i. 78.
Πῡρολόγος, ου. ὁ ἡ. triticum legens vel metens.
σφυραν, καὶ γαμψὰς πυρολογους δρεπανας. Philipp. *An.* ii. 215.*
Πῡροῤῥᾶγής. ignis vi ruptus seu fractus, inutilis.
εμοὶ μελησει ταῦτ', επεί τοι καὶ ψοφεῖ
λαλον τι καὶ πυροῤῥαγές. Acharn. 932.
Syn. Σαθρος, αχρηστος.
Πῡρός. triticum.
ὑμῖν πὰρ προτεροισι μελιφρονα πυρὸν εθηκεν. Θ. 188.
Syn. Κριθη, σῖτος.
Epith. Ζωαρκης, μελιηδης, ἡδυς, θρεψηνωρ.
Πῡρότροφος. ignem suscitans. Vid. ad v. Ῥιπις.
Πυροφορος. Vid. Πυρηφορος.
Πῡροω, Πυριαω. igne injecto uro.
—καθαρῷ δὲ πυρωσατε δῶμα θεειῳ
*πρᾶτον· επειτα δ' ἁλεσσι μεμιγμενον (ὡς νεμομισται)
θαλλῳ επιῤῥαινειν εστεμμένον αβλαβὲς ὕδωρ. The. 24. 94.
a. [1]εγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ
τοὺς δακτυλους δηπουθεν Ιδαιους εχω,*
καὶ τὸν λαρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμαχιοις.
b. [1]καμινος, ουκ ανθρωπος.— Crobyl. ap. Ath. p. 5. f.
Syn. Καθαιρω, καθαριζω, αναπυροω, διαπυροω, εμπυροω, εμπυριζω.—καταπεπτω.
*Πυρπᾰλᾰμαω. *fut.* ησω. callide machinor.
αυτὰρ επειδὴ τοὺς μὲν εν ἡσυχιῃ κατεερξεν,
καὶ διὰ πυρπαλαμησεν ὁδον, τὸ μὲν ενθα, τὸ δ' ενθα. Hom. in Merc. 357. *Vid. Hermann. in loc. et Steph. Thes.* t. iii. c. 623. D.
Πυρπᾰλᾰμος. versutus. 2. ignem protendens, ignitus.
2. κελαδησομεθα βροντὰν καὶ πυρπαλαμον βελος,
ορσικτυπου Διός γ' εν ἁπαντι κρατει
αιθωνα κεραυνὸν αραρότα. Olymp. 10. 94.
Πυρπολεω. incendo.
καὶ δὴ πυρπολεοντας ελευσσομεν εγγὺς εόντας. κ. 30.
*πᾶν δ' επί οἱ δριμεῖα δεμας καταβοσκεται ατη
οξέα πυρπολεουσα.— Nic. Th. 244.*
Syn. Καιω, εμπυριζω, πυρσευω.
Πυρπολημᾰ. το. vastatio quæ fit igni.
τὰ Ναυπλιου τ' Ευβοϊκὰ πυρποληματα. Hel. 773.
Syn. Πυρπολησις, εμπυρωσις, εμπρησις.
*Πυρπολος. ignitus.
ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπολῳ καταιθαλοῖ. Eur. Supp. 640.
Syn. Πυρπαλαμος.
Πυῤῥα, ας. ἡ. Deucalionis uxor.
Πυῤῥα Δευκαλιων τε, Παρ-νασοῦ καταβαντε,
δομον εθεντο πρῶτον· ατερ—Δ' ευνᾶς, ὁμοδαμον
κτησασθαν λιθινον γονον. Ol. 9. 66.
Πυῤῥανδρος, ου. ὁ. Nom. Pr.—Arist. Equit. 901.*
Πυῤῥᾶσος. urbs Thessaliæ, *potius*, Πυρασος. qu. vid.
*Πυῤῥιας, ου. ὁ. nomen servile. Arist. Ran. 730. B.
Πυῤῥῖχη. (ὄρχησις ἐνόπλιος.) saltatio, qua juvenes nobiles armati se exercebant ad agilitatem in armis. ἀπὸ Πυῤῥίχου, ἀνδρὸς Λάκωνος. Vid. in v. Πρυλις.
δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυῤῥιχας φρουρουμενου
βελεμνα παιδός·— Androm. 1136.
—εμοὶ γενοιτο κἂν ὁδῷ βαινειν (*Camelus loquitur*)
μὴ καταγελαστον,* μητε πυῤῥιχην παιζειν. Babr. ap. Suid.
*Πυῤῥῐχιος, ου. ὁ. Pyrrichius, *pes*.

1. Personas ita distingui melius visum est, quamvis in editt. Ath. non distinguantur.

ἑξ ποδες εν χωραισι τοσαις μετροῦσιν Ιαμβον.
σπονδεῖος, χοριος, καὶ δακτυλος ἠδ' αναπαιστος,
πυῤῥιχιος καὶ ιαμβος· εχει δέ τε οἶκον ἑκαστος. κ. λ. Ep. ἀδ.
Πυῤῥῐχος, η, ον. rufus. [454 c.
λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυῤῥιχος· αιθε λαχοιεν
τοὶ τῶ Λαμπριαδα τοὶ δαμόται, ὁκκα θυοντι
τᾷ Ἡρᾳ τοιόνδε· κακοχρασμων γὰρ ὁ δᾶμος.* The. 4. 20.
Syn. Πυῤῥος, ερυθρος, ενερευθης, πυῤῥακης, πυῤῥοθριξ, πυῤῥοτριχος, ξανθος.
*Πυῤῥογενειος. cui barba est rufa seu rutila.
Σκιρτος ὁ πυῤῥογενειος. εκισσοφορησε γὰρ ὡνήρ. Dioscor. *An.* i.
Πυῤῥοπίπης. flavarum feminarum curiosus spectator. [501.*
τὸν Ιουλιον τ' ἂν οιομαι, γεροντα πυῤῥοπιπην,
ἡσθεντ' ιηπαιωνισαι, καὶ Βακχεβακχον ᾆσαι. Equit. 407.
Πυῤῥος. Achillis fil. dictus etiam Νεοπτολεμος.
ου Πατροκλῆς, ου Πυῤῥος απὸ Τροιας επανελθών. Theoc.
Epith. Φθιώτικος, Ιλιοραιστης. [15. 140.
Phr. *—Ὦ κρατιστον πατρὸς Ἑλληνων τραφεὶς
Αχιλλεως παῖ Νεοπτολεμε,— Philoct. 3.
ὦ τοῦ γεροντος θρεμμα Λυκομηδους— ib. 243.
σπερμα,-γονος,-τεκνον,-Αχιλλεως. ὁ νησιωτης Νεοπτ. Androm.
—φαιδιμος υἱὸς αταρβεος Αιακιδαο. Cal. [14.*
σκυμνον πτολιπορθιον Αιακιδαων,— Πυῤῥον Αχιλλειδην.
υἱὸς Αχιλλῆος καὶ επαινης Δηϊδαμειης. Tryph. 52. [Christod.
Πυῤῥὸς, Πυρος. rufus, flavus, rutilus.
ου κεντεῖ τὸ φιλαμ'· ετι οἱ περὶ χειλεα πυῤῥά[2]. Theoc. 15.
ψῆγμα πυρον χρυσοιο— Ep. l. 1.[3] [130.
Syn. Πυρσος, πυῤῥιχος, πυραυγης, συγχροος ηελιοιο.
Πυῤῥοτρῖχος. qui rufis est capillis. Vid. Πυῤῥιχος.
αμφω τωγ' ητην πυῤῥοτριχω, αμφω αναβω. Theoc. 8. 3.
Πυρσευω. facem accensam profero.
πολλοὺς δὲ πυρσευσας-Φλογερὸν σελας *αμφὶ ῥυτὰν
Ευβοιαν, εἷλ' Αχαιῶν-μονοκωπος ανὴρ πετραις
Καφηριαις εμβαλών.* Helen. 1136.
Syn. Διαπυρσευω, διαπυροω, ανακαιω, φλεγω, λαμπω, δᾳδουχεω.
Πυρσοβολεω. facis in modum jacio.
Κυπρογενὴς δ' ακτῖνας ες αέρα πυρσοβολοῦσα. Man. 4. 214.
*Πυρσοβόλος, ου. ὁ ἡ. faces jaciens.
μᾶλλον δ' ακτῖνας, δεσποτα, πυρσοβολους. Strato, *An.* ii. 368.*
Πυρσός. ignis.
πυρσοί τε φλεγεθουσιν επητριμοι, ὑψόσε δ' αυγή. Σ. 211.
Syn. Λαμπας, φανος, δαϊς.
Epith. Αιθαλοεις, ανθρακοεις, αειθαλης, ακοντιστηρ, αοσσητηρ, απηνης, δολιχηρης, θελξιφρων, δασυθριξ, επητριμος, γαμηλιος, θεοφεγγης, πολυφεγγης, περιθαλπης, ποινητωρ, οϊστευτηρ, φλογερος, φερεσβιος, φλογοειδης.
Πυρσός, *pro* πυῤῥός. qu. vid.
κυων γενησει πυρσ' εχουσα δεργματα. Hecub. 1272.
Syn. Πυροεις.—πυῤῥιχος.
Πυρσονωτος. rufum tergum habens.
—δρακοντα πυρσονωτον. Herc. F. 398.
Πυρσοτόκος. ignem pariens.
καὶ λιθον αντιτυπῳ κρουματι πυρσοτόκον. Theætet. *An.* ii. 514.*
*Πυρσοω. ignes excito.
διïπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖ σταθμα. Rhes. 43.
Πυρσωδης. ignitus. ὁ Βακχευς δ' εχων
πυρσωδη φλογα πευκας. Bacch. 145.*
Πυρφερης, Πυρφερεος. ignifer.
πυρφερεαις ακτινεσσι[4]— Man. 4. 188.

2. " Scriptum alicubi memorat Reiskius περιχείλεα: quod, si reperiretur adhibitum, minime esset absurdum. Λάχνα hoc in loco nunc minus placeret: sed forsan in istam sententiam hic scribi potuit: " ἔτι οἱ περὶ χείλε' ἴουλος." Valcken. in l.
3. Antiphil. *Anal.* ii. 175. Sed rectius legitur, ψῆγμ' ἄπυρον χρυσοῖο. Itaque πυρος, pro πυῤῥὸς, cum unico ρ, et prima brevi, exemplum adhuc desiderat.
4. Paullo longior est totus ille versus:
πυρφερέαις ἀκτίνεσσι καταντίπερ αἰγλοβολήσῃ.
Scribebat auctor, ἀκτῖσι, si operæ pretium sit talem emendare.

Πυρφορεω. ignem seu faces gesto.
* παράδος εμοὶ φῶς· ου γὰρ ορθὰ πυρφορεῖς
Μαινὰς θοαζουσ', ουδέ σ' αἱ τυχαι, τεκνον,
σεσωφρονικασιν[1], αλλ' ετ' εν ταυτῷ μενεις. Troad. 348.
αλλος δ' αλλον αγει,
φονευει,* τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ. Sept. Th. 331. Bl.
Πυρφόρος. ὁ ἡ. flammifer. 2. pro πυρετοφορος.
θεούς τε, καὶ γῆν, τήν τε πυρφόρον θεὰν,
Δημητρα θεμεναι μαρτυρ', ἡλιου τε φῶς. Eur. Supp. 271.
—εν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκηψας ελαυνει, λοιμὸς εχθιστος, πολιν. Œd. T. 27.
Syn. Παμπαδηφορος.
Πῠρωδης. igneus. 2. urens in modum ignis.
καὶ τὰς χθονιας κλησατε βροντὰς,
τάς τε πυρωδεις Διὸς αστεροπὰς,
δεινόν τ' αργῆτα κεραυνόν. Av. 1745.
Πῠρωπός. rutilus adspectu.
κεἰ μη θελοι, πυρωπὸν εκ Διὸς μολεῖν
κεραυνὸν, ὃς πᾶν εξαϊστωσει γενος. Prom. 667.
Πυστις. auditio, rumor. 2. percontatio.
* 1. ὡς ἢν μὲν ελθῃ πυστις ευτυχης σεθεν,
ολολυξεται πᾶν δῶμα·— Eur. Elect. 690.*
καὶ τοτε δὴ βασιλῆες ονειροπολον διὰ πυστιν. Orph. 599.
Syn. Βαξις, φημη, θροος, ακοη, πυσμα. 2. πεῦσις, ερωτησις, ανακρισις.
Πῠτῐναῖος. vimineus.
ὡς Διϊτρεφης[2] γε πυτιναῖα μονον εχων πτερά. Av. 798. B.
Syn. Λυγινος.
*Πυω. putrefacio.
οζει γὰρ ὥς τι πῦον. Paul. Sil. *An.* iii. 98.*
Πωγων. barba.
ὦ μοι τῶ πωγωνος, ὃν αλιθιως ανεφυσας. Theoc. 10. 40.
Syn. Ὑπηνη, γενειον.
Epith. Διερος, βαθυς, μενανδρος, κομητης, λασιος.
Phr. —Νερθὲ δὲ πωγων
αιὲν ὑπ' ανθερεῶνι χολοιβαφος. Nic. Th. 443.
—κατω δ' ευρυνετο πωγων
αμφιταθεὶς, μαλακὸς δὲ καὶ ευτροχος, ουδὲ γὰρ ἦεν
οξυτενὴς,— Christod.
*Πωγωνιον. το. barbula.
καὶ στολιον, μαλιον, πωγωνιον, ωμιον εξω. Ammian. *An.* ii. 388.
Πωγωνο̆τρόφος. ὁ. barbam alens.
τοῦ πωγωνοτροφου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροπροσαιτου.* Lucian.
(*ubi alii* πωγωνοφορον.) [ib. 310.
Πωλεω. vendo. *de hac et sequ. voce vid. Damm.* c. 1930.
ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρομμνα. Plut. 167.
Syn. Απεμπολεω, πιπρασκω. *pass.* πρασσομαι, πιπρασκομαι.
Πωλεομαι, οῦμαι. versor, proficiscor, ventito.
πωλεῖταί τις δεῦρο γερων, ἅλιος νημερτής. δ. 384.
ουτε ποτ' εις αγορὴν πωλεσκετο κυδιανειραν. A. 490.
Syn. Πολευω, πορευομαι, εμπολιτευομαι, διαγιγνομαι, αναστρεφομαι, φοιταω.
Πωλης. venditor. *usurp. plerumque in compositis.*
εἶς ουτοσὶ πωλης. τί τοὐντεῦθεν; λεγε. Equit. 131.
Syn. Πωλητης, πρατης, απεμπολητης.
Πωλῐκός. pullinus. 2. *ep.* currus, qui ab equis trahitur.
—κἀπὶ πωλικῆς
ανὴρ απηνης εμβεβὼς,— Œd. T. 822. (802. B.)
πωλικὸν ὡς ἵππος χνοῦν αποσεισαμενος. Theodorid. *An.* ii. 42.
Πωλίον. pullulus.
καὐτὸς καταψῶν αυτὸν, ὥσπερ πωλίον. Pac. 73.
Syn. Πωλαριον, ἱππαριον.
Πωλοδαμνεω. pullos domo. 2. ut pullum domo et erudio.
1. εγὼ φονευσω, πωλοδαμνησεις δὲ σύ. Rhes. 624.
* 2. αλλ' αυτίκ' ωμοῖς αυτὸν εν νομοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φυσιν. Aj. 548.*
Πωλομάχος. cum pullis seu equis pugnans.
τῆς μὲν, πωλομαχου, τῆς δὲ, τυραννοφονου. Ep. *Anal.* iii. 22.
Πῶλος. ὁ ἡ. pullus, *plerumque* equinus; equus, *etiam* bos.
πασας θηλειας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπησαν. Λ. 680.
ᾇτε πῶλοι δ' αἱ κοραι-*Πὰρ τὸν Ευρωταν
αμπαλλοντι πυκνὰ ποδοῖν-Εγκονιῶσαι.* Lysist. 1308.
Syn. Μοσχος, νεοσσος.—*metaph.* κορα.
Epith. Αδμης, αστομος, βαλιος, ευσηνιος, αταλος, ζαφλεγης, ζυγιος, ζυγηφορος, νεοζυγης, ευχαιτης, εριπτυιητος, νεοδμης, μαλθακος, μετηνεμιος, ποικιλοδερμων, ποικιληνιος, πυῤῥοθριξ, σειραφορος, ῥαδινος, ταχυγουνος, αιγληεις, [ὑπομαζιος. Opp.]
Phr. Ζευξαμενη πωλους εριαυχενας, αιγληεντας. Hom.
οἷά τε πῶλος αεθλοφορος, αδαμαστος. Naz.
—πῶλον αποπτυστῆρα χαλινων. Opp.
—χρυσοδαιδαλτοις στομιοισι. Eur.
έκτος εξ Αιτωλιας ξανθαῖσι πωλοις. Soph.
[—θρασὺς εμφρονι θυμῷ
οιστρηθεὶς ανεπαλτο, καὶ ορθιος ὑψόσε βαινων
στηριξας ατινακτυν οπισθιδιου ποδὸς ὁπλην,
προσθιδιους προβλητας εκουφισε, γουνατα κοπτων,
καὶ λοφον ηωρησεν· επ' αμφοτερων δέ οἱ ωμων
αμφιλαφὴς δεδονητο, παρηορος αυχενι, χαιτη. Nonn.]
*Πωλο̆τρόφος. ὁ ἡ equos alens.
σοὶ, πατρι Θεσσαλιη πωλοτρέφε, μεμψιν αναπτω. Ep. *ad.* 420.*
Πῶμα. operculum.
αυτὰρ ὁ συλα πωμα φαρετρης, εκ δ' ἑλετ' ἰόν. Δ. 116.
Syn. Σκεπασμα, επιθημα, φραγμος, επιστομιον.
Πῶμα. palma Ægyptia. 2. poculum.
—πωματος θ' ὑδρηχοου. Menand[3].
Syn. Εκπωμα, δεπας, κυλιξ.
Πῶμα. potus. *Vid. Pors. ad* Hec. 396.
σιγὴ δ' υπῆλθεν· εκ δ' επιμπλαμεν δροσου
κρατῆρας ἱεροὺς, Βιβλινου τε πωματος.
* κὰν τῷδε μοχθῳ πτηνὸς εισπιπτει δομοις
κῶμος πελειῶν. Λοξιου γαρ εν δομοις
ατρεστα ναιουσ'. ὡς δ' απεσπεισαν μεθυ,
κεὶς αυτὸ χειλη πωματος κεχρημεναι
καθῆκαν· εἷλκον δ' ευπτερους εις αυχένας· κ. λ.* Ion. 1194.
Syn. Ποτισμα, ποτον, πομα, μεθη, εκπωμα.
Epith. Γλυκυ, ιξιοεν, ουλοφονον.
Πωμαλα. *adv. Att.* haud quaquam. *Vid. Koën. ad Greg. p.* 60.
* a. ὦ 'ταν, απαλλαχθητον απ' εμοῦ. b. πωμαλα.* Plut. 66.
Syn. Ου μη, ουδαμῶς, μηδαμῶς, ποθεν.
Πωποτε. *adv.* unquam.
μαντι κακῶν, ου πωποτέ μοι τὸ κρηγυον εἶπας. A. 106.
Πωρητῠς, ύος. ἡ. luctus, miseria.
πωρητὺν δ' αλοχοισι καὶ οἷς τεκεεσσιν εθεντο. Antimach.
ap. Suid. (*al.* πῶρος τοι γ'—)
Syn. Παθος. πενθος, ταλαιπωρια.
Πωρεω.[4] induro, in lapidem muto. —καὶ τὰς ικμαδας
πωροῦντα, καὶ σφιγγοντα λιθωδει τροπῳ. Pisid. ap. Suid.
Syn. Λιθοποιῶ, σκληρυνω, αποσκληρυνω, σκληροω, κηδευω.
Πως. *adv. et vox encl.* quodammodo, aliquo modo.
αἴ κέν πως αρνῶν κνισσης *αιγῶν τε τελειων
βουλεται αντιασας, ἡμῖν απὸ λοιγὸν αμῦναι.* A. 65.
Πῶς. *adv. interrog.* quomodo.
πῶς τίς τοι προφρων επεσιν πειθηται Αχαιῶν; ib. 150.
Syn. Πῇ, ὅπως.
Πωταομαι. volito.
ὡς τῶν αμφοτερωσε λιθοι πωτῶντο θαμειαί. M. 287.
Syn. Ιπταμαι, πετομαι.

1. Anapæstus in secunda sede non ferendus. Ed. Ald. præbet ἐσωφρονήκασιν, unde Heathius præstantissime,
—οὐδὲ σαῖς τύχαις, τέκνον,
ἐσωφρόνησας, ἀλλ' ἔτ' ἐν ταὐτῷ μένεις.

2. Contra canonem Dawesianum hic peccatur. Sed forsan nominibus propriis aliquid veniæ datum. Vid. Lysist. 551. Thesm. 898. et Porson. Præf. p. lvi.

3. Pertinet hæc citatio ad Euripidem, et inter fragmenta ejus incerta numeratur xiv. Sed usitatiorem sensum, sc. *potus*, hic videtur πῶμα retinere, et in nullo alio significatu adhiberi ab Euripide contendit Beckius, Ind. in v.

4. Distinguunt Lexicographi inter Πωρέω et Πωρόω. Illud exponunt, *lugeo*, item, *mœrore adficio*; hoc autem, contra quod Morellus statuerit, *callum induco*, &c.

Πωτηεις. volans.
ἡ δ' αρα πωτηεσσα διεπτατο,— Sibyl. l. 1.
Πωτημᾶ. το. volatus.
ὑπέρ τε ποντον, απτεροις πωτημασιν. Eumen. 250.
Syn. Ποτη, πτημα, πτησις.
Πῶῢ. grex. Vid. Ποιμνιον.
—αγελην τε βοῶν και πῶϋ μεγ' οιῶν-Είλετο,— Λ. 695.
Epith. Αθεσφατον, βαθυμαλλον, ευρυ, καλον, πίον.
Phr. Βοσκομενων αφυλακτα πολυπλανα πωεα μηλων. Naz.
ἀλιτρυφα πωεα λιμνης.—επακτια πωεα μηλων. Nonn.

Ρ.

*ΡΑΑΒΗ, ΗΣ. Ἡ. nom. Pr. Hebr. *cum. termin. Græca.*
μνησομαι αντα φιλων Ῥααβης ἁμα καὶ Βαβυλῶνος. Apol-[lin. *Ps.* 86. 5.*
Ῥαβδηφόρος, Ῥαβδοφόρος. ὁ ἡ. qui virgas gestat. 2. lictor.
κειναις εγὼ δηναιὸν αφθιτος θεὰ
ῥαβδηφοροις γυναιξὶν αυδηθησομαι. Lyc. 1140.
Ῥαβδιζω. virgis cædo. [587.
ουκουν δεινὸν ταυτὶ ταυτας ῥαβδιζειν καὶ τολυπευειν; Lys.
Syn. Ῥαπιζω, μαστιζω, ῥαβδοις ξαινοῦν. δημοσιῳ μαστιγι τυπτειν.
Ῥαβδονομεω. certamen guberno.
ευλεκτρος εν μεσῳ Κυπρις
ῥαβδονομεῖ ξυνοῦσα. Trach. 525.
Ῥαβδος. virga, fustis.
—εχε δὲ ῥαβδον μετὰ χερσὶ
καλὴν, χρυσειην, τῇ τ' ανδρῶν ομματα θελγει. ω. 2.
Syn. Ῥαπις, ῥοπαλον, βακτρον, λυγος, καρφος, σπαθη, σκῆπτρον.—κνημη.—βελος.
Epith. Ανθοφορος.—βοηλατης, διηνεκης, περιμηκης, θαμνομηκης, ευιερος, ὑπνοδῶτις.
Phr. —Δωσω περικαλλεα ῥαβδον,
χρυσειην, τριπετηλον, ακηριον,— Hom. Merc. 528.
*Ῥαβδοῦχος. qui virgas gestat. 2. lictor.
χρῆν μὲν τυπτειν τοὺς ῥαβδουχους, *εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν επῄνει πρὸς τὸ θεατρον παραβὰς εν τοῖς αναπαιστοις.* [Pac. 734.
Syn. Ῥαβδηφορος, ῥαβδοφορος, ὑπηρετης, δημιος, αποδεικτης, εισηγητης, μαστιγοφορος, μαστιγονομος, βραβευτης.
Ῥαγδαῖος. impetuosus.
τί ποτ' εστίν; ὡς ῥαγδαῖος εξεληλυθεν. Diphil. ap. Suid.
Syn. Σφοδρος, βιαιος, ταχυς, κεκινημενος.
Ῥᾱγιζω. acinos, uvæ grana colligo. 2. uvas lego.
μισεω τὰς δασυκερκος αλωπεκας, αἳ τὰ Μικωνος
αιεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθεσπερα ῥαγιζοντι. Theoc. 5. 113.
Syn. Ῥαγολογεω.
Ῥαγοεις. rimosus.
—ουδέ τί οἱ φλοξ
σινεται ασβεστη ῥαγόεν δερος,— Nic. Th. 820.
Syn. Πολυρραγης, ῥακωδης, ῥωγαλεος.
Ῥᾱγολογος. vindemiator. Vid. ad v. Εχινος.
Ῥᾰδᾰλός. tener, delicatus. Vid. Ῥοδανος.
Ῥαδαμανθος, Ῥαδαμανθυς, Ῥαδαμας. fil. Jovis, a Poëtis post Homerum judex apud Inferos constitutus. *Vid. Damm. P. R.*
ἡ τεκε μοι Μινω τε και αντιθεον Ῥαδαμανθον. Ξ. 322.
*αλλα σ' ες Ηλυσιον πεδιον και πειρατα γαιης
αθανατοι πεμψουσιν,* ὅθι ξανθος Ῥαδαμανθυς. δ. 564.
—τυ δ', Αρτεμι, και τον εν ᾅδᾳ
κινησαις Ῥαδαμαντα[1],— Theoc. 2. 34.
βουλαῖς εν ορθαῖς Ῥαδαμανθυος·
ὃν πατηρ εχει Κρονος ετοῖ-
μον αυτῷ παρεδρον. Ol. 2. 137.
*ψευδεσθ' εγωγε τῳδε τοῦ Ῥαδαμανθυος
πλειω πεποιθα, καὶ δικαιοτερον λεγω. Cycl. 273.
Ῥαδαμανθυος ορκος. *Vid. omnino Kuster. ad Suid.**

1. Valck. cum Brunckio, ῥ' ἀδάμαντα, et "rectius illud ῥ' omittere-"tur: *Plutonem* designavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα."

οἷς ἦν μεγιστος ὁρκος ἁπαντι λογῳ, κυων,
επειτα χὴν· θεοὺς δὲ σιγᾶν·— Suid.
Ῥαδαμνος, Ῥαδιξ. germen, ramus tener.
—ἢ μαλαχης ῥαδαμνους.— Nic.[2]
κοψαντες ῥαδικα πολυστεφέος κοτινοιο. ib. Th. 378.
ἆσαι δὴ ῥαδ κα κακοφλοιοιο κονυζης. ib. Al. 331.
Syn. Βλαστος (τρυφερος,) κλαδος.—αιθος.—ὁρπηξ.
Ῥᾰδινός. mollis, tener. 2 agilis.
—αυτὰρ ἱμασθλην-Χερσὶν εχων ῥαδινὴν,— Ψ. 583.
εκ δ' εβη αιδοιη καλὴ θεός· αμφὶ δὲ ποιη [θ, 195.
ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν αεξετο· τὴν δ' Αφροδιτην, κ. λ. Hes.
Syn. Λιγυρος, ἁπαλος, ασθενης, λεπταλεος, αραιος, ευκινητος, ελαφρος, τρυφερος, ευμεγεθης, ευτονος, ὑψηλος, λεπτος.
Ῥᾴδιος, ια, ιον, et ὁ ἡ. facilis. *comp.* ῥᾳων. *superl.* ῥᾳιστος, et ῥᾳστος. *idem dicitur, apud Ionas,* Ῥηΐδιος. qu. vid.
*χρυσοῦ κιβδηλοιο καὶ αργυρου ανσχετος ατη,
Κυρνε,* καὶ εξευρεῖν ῥᾴδιον ανδρὶ σοφῷ. Theog. 121. Br.
εὖ ερδων εὖ πρασσε· τί δ' αγγελον αλλον ιαλλεις;
τῆς ευεργεσιης ῥῆιδιη αγγελιη. ibid. 587.
ῥᾴδια παντα θεῷ τελεσαι— Linus.
φῦσαι καὶ θρεψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρενας εσθλὰς
ενθεμεν· *ουδεὶς πω τοῦτό γ' επεφρασατο,
ὅστις σωφρον' εθηκε τὸν αφρονα, καὶ κακὸν εσθλόν.* Theog.
ῥηΐδιόν τοι επος ερεω, καὶ επὶ φρεσὶ θειω. λ. 145. [421. B.
Syn. Ευπορος, ευκολος, ευχερης, προχειρος.
Ῥᾳδιως. *adv.* facile. 2. temere. Vid. Ῥηϊδιως.
Ῥαζω. *conspergo guttatim, rigo. *Damm.* c. 2100. 2. voro, *inpr.* de canibus, a sono. *Hesych.* 3. *translate,* de iis qui irascuntur et convitiantur. *Suid.*
1. αγρεῖθ',* αἱ μὲν δῶμα κορησατε ποιπνυσασαι,
ῥασσατέ τ'— υ 149.
αἵματι δ' ἐρραδαται τοῖχοι καλαί τε μεσοδμαι. ib. 354.
2. ἐρραζε πρὸς τὴν γῆν· ὁ δ' εσκαριζε καὶ πεπορδε. Cratin. [ap. Suid.
Syn. 1. Ῥαινω. 2. ῥυζῶ, ῥοιζω, ῥεγχω, τρωγω. ὑλακτεω.
Ῥᾰθᾰμιγξ. gutta.
ἃς αρ' αφ' ἱππειων ὁπλεων ῥαθαμιγγες εβαλλον. Λ. 536.
Syn. Ῥανις, λιβας, σταγων.
Epith. Αφροκομος, αἱματοεσσα, αφνειη, ευκαματος, ζωογονος, ιοβολος, λυσιπονος, ομβρηρα, οινωπη, τερψινοος.
Phr. Εκ θαμινῆς ῥαθαμιγγος, ὁκως λογος, αιὲς ιοισας,
χᾀ λιθος ες ῥωγμὸν κοιλαινεται,— Bion. 11. 1.
Ῥαθαπῡγιζω. planta pedis nates alicujus ferio.
—τὰς πρεσβειας τ' απελαυνεις
εκ τῆς πολεως, ῥαθαπυγιζων,— Equit. 793.
Ῥᾰθῡμια. desidia.
δυσκλειαν εκτησαντο καὶ ῥαθυμιαν. Med. 220.
Syn. Αργια, αδρανεια, απραγμοσυνη, ῥᾳδιουργια, ανοια, κατηφεια, ανοχη, αμελεια.
Ῥᾰθῡμος. deses.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥαθυμος; ες τίν' ελπιδων
βλεψασ' ετ' ορθήν;— Soph. Elect. 964.
ῥαθυμος ὢν σὺ πλουσιος, πενης επῃ. Sent.
Syn. Αργος, νωθρος, σχολαῖος, ὑπτιος, ὑπνηλος, αμβολιεργος, νωθροκαρδιος, αβελτερος, οκνηρος.
Ῥαιβο̄κρᾱνος. incurvum habens caput. [229.
καὶ τὰν ῥαιβοκρανον εὐστορθυγγα κορυναν. Leon. Tar. Ἀν. i.
Ῥαιβοσκελης, cui crura sunt curva. Vid. Παγουρος.
Syn. Ῥαιβυς, σκαμβος, στρεβλοπους.
Ῥαιβὸς. varus, cruribus incurvis.
κρηθμοῖσι καὶ ῥαιβοῖσι νηριταις φιλος. Lyc. 238.
*εχθιστος δ' ὅγε ῥαιβὰ φερει φλογὶ εικελα γυῖα. Nic. Th. 800.
Vid. vs. 788.* Syn. Πλαγιος, αγκυλος, καμπυλος, στρεβλος.
Ῥαιβοω. varico, incurvo.
εμεμψατ', εν χαρμαισι ῥαιβωσας κερας. Lyc. 563.
Syn. Επικαμπτω. κυρτοω.
Ῥαινω. perfundo, adspergo.

2. Desumitur exemplum ex Alexiph. vs. 92. Sed nemini auctor sum ut, eo fretus, vocalem ante duas liquidas corripiat. Jamque video Cod. Goett. pro ῥαδάμνους præbere ῥαδάλους cum glossa κλάδους.

*νεαν ανεδειξαν σοφῶν-Στοματ' απειροισιν αρετὰν Αχιλεος· ὁ καὶ Μυ-σιον αμπελοεν
αἵμαξε Τηλεφου* μελανι ῥαι-νων φονῳ πεδιον. Isth. 8. 105.
αφρεον δὲ στηθεα, ῥαινοντο δὲ νερθε κονιη. Λ. 282.
Syn. Απορραινω, διαρραινω, εκραινω, επιρραινω, καταρραινω, περιρραινω, προσραινω, ῥαζω, ῥαντιζω, βρεχω, καταβρεχω, μιλτοω.

Ῥαΐστᾰ, Ῥᾳστᾰ, Ῥηΐτᾰτᾰ. *adv.* facillime. Vid. Ῥαδιος.
οὕτω γοῦν ῥαΐστα διᾶγ' ὁ Κυκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν. Theoc. 11. 7.
ὅς δέ κε ῥηΐτατ' εντανυσῃ βιον εν παλαμῃσι. φ. 75.

Ῥαιστήρ. ὁ. *at apud Hom.* ἡ. (*Vid. Heyn. in l. c.*) malleus.
—γεντο δὲ χειρὶ-Ῥαιστῆρα κρατερήν,— Σ. 477.
Syn. Λιρα, κεστρα, τυπας, τυπις, σφυρα.

Ῥαιστηριος. vastans.
ἢ καὶ πασσαμενη ῥαιστηρια φαρμακα θυμοῦ. Apoll. 3. 789.
Syn. Λυμαντηριος, ολοος.—τεκτονικος.

Ῥαιστοτῠπος. *epith.* incudis. Man. 1. 289.

Ῥαιω, Ῥαιομαι. profligo, corrumpo.
νῦν αὖ Φαιηκων εθελω περικαλλεα νῆα
εκ πομπῆς ανιοῦσαν εν ηεροειδεϊ ποντῳ —Ῥαῖσαι·—ν. 151.
ῥαιομενον, ὅτε μ' ἐρραιε κλυτὸς Εννοσιγαιος. ζ. 326.
καὶ δὴ διπλᾶ σὺν πατρὶ ῥαιεται τεκνα. Lyc. 232.
Syn. Απορραιω, διαρραιω, φθειρω, αναιρεω, θραυω, πορθεω.

Ῥᾰκιον. vestis vilis.
δός μοι ῥακιόν τι τοῦ παλαιοῦ δραματος. Acharn. 415.

Ῥᾰκιοσυρραπτᾰδης. qui vestes detritas consuit. Vid. ad v. Πτωχοποιος.

Ῥᾰκοδῡτος. lacera veste indutus.
ῥακοδυτῳ στολῇ-Πυκασθεὶς,— Rhes. 712.

Ῥᾰκοεις. pannosus. Vid. Βροχετος.

Ῥᾰκος. detritus panniculus.
αστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥακος αμφιβαλεσθαι. ζ. 178.
Syn. Ῥακωμα, λαῖφος, ὑφασμα, τριβωνιον φαῦλον.—οθονη, δερμα.—τρυχιον.— ῥυτις.—το προσωπεῖον. [1085.
†Phr. Καὶ μὴν ταδ' αμφιβληστρα σωματος ῥακη. Helen. Vid. Arist. Plut. 540. Ran. 408. Vesp. 350. Acharn. 437.

Ῥακτὸς, ἡ, όν. asper. —ου πατρὸς κοπρους
στειβοντα ῥακτῶν βουσταθμων ξενωσεται. Lyc. 92.
Syn. Τραχυς.

Ῥᾰκωδης. attritus. —καὶ σωμα ῥακῶδες. Ep. I. 7.
Syn. Καταρραφος.

Ῥᾰκωμᾰ. το. ex attritis panniculis consuta vestis. Vid. Ῥακος.
ὦ παῖ, δὸς αυτῷ Τηλεφου ῥακωματα. Acharn. 432.

Ῥαμνος. rhamnus alba. *frutex spinosus.*
εν γὰρ ορει ῥαμνοι τε καὶ ασπαλαθοι κομοωντι. Theoc. 4. 57.
Syn. Βατος.

Ῥαμνουσις. ἡ. *e Rhamnunte Atticæ pago, ubi Jupiter cum Nemesi concubuit, quæ postea ovum peperit; quod cum Leda reperisset, illud fovit, et Helenam cum Dioscuris in lucem protulit.
Τευκρων ἡνικα νῆες Αχαιΐδες αστεα κηδειν
επλεον,* αμφ' Ἑλενῃ Ῥαμνουσιδι θυμωθεῖσαι. Call. 3. 231.

Ῥαμφος. rostrum, *avium propr.*
ῥαμφεσσι δ' αγρωσσοντες ελλοπων θορους. Lyc. 598.
Syn. Ῥυγχος, δερτρον.

Ῥᾰνίς. stilla, gutta.
*στεφεσιν θ' ἱερᾶς εσοδους Φοιβου
καθαρὰς θησομεν,* ὑγραῖς τε πεδον
ῥανίσιν νοτερόν.— Ion. 104.
Syn. Ῥαθαμιγξ, σταγων, στακτη, λιβας, ψεκας, σταλαγμος, ῥασμα, ῥαντισμος, επιρραντισμος, ῥαντισμα, εμβρεγμα, εμβροχη, επιχυσις. Epith. Αἱματορρυτος.
Phr. Πετρην κοιλαινει ῥανὶς ὑδατος ενδελεχεια.
κοιλαινει πετραν ῥανις ενδελεχοῦσα. Naz.

Ῥαντηρ, ῆρος. ὁ. locus in oculis, e quo lacrymæ manant.
κανθῷ ενὶ ῥαντῆρι τυπὴν ανεδεξατ' εχιδνης. Nic. Th. 673.

Ῥαντηριος, *in l. c. passive accipitur.*
ανδρὸς σφαγεῖον καὶ πεδον ῥαντηριον. Agam. 1101.

Ῥάξ. ἡ. acinus.
ἢ πεταλας μακωνας, ἢ ασταφιδιτιδα ῥαγα. Zonas, *An.* ii. 81.
καὶ πεπανῶν βοτρυων ῥαγα κομισσαμενη. Epigon. *An.* ii. 306.

Syn. Κοκκος, πυρην.

*Ῥᾰπιζω. percutio, *propr.* virga vel fuste.
τεττιξ πτερῷ, φλεγοντος ἡλιου μεσον, [138.*
νηδὺν ῥαπιζων δαιδαλ', αυτουργῷ μελει. Apollonid. *An.* ii.

Ῥᾰπισμᾰ. ictus. 2. colaphus.
ες τί δὲ γαστέρα σεῖο ῥαπισμασιν αμφιπατασσεις; Agath. *ib.*

Ῥαπτός. consutus. [iii. 52.
δυπτου κελωρος, ὅς ποτ' εν ῥαπτῷ κυτει. Lyc. 73.
Syn. Ῥαφεις, χηλευτος.

Ῥαπτω. suo. 2. molior.
ηλασεν, εντοσθεν δὲ βοειας ῥαψε θαμειάς. Μ. 296.
2. ουκ οφελον Τρωεσσι κοτεσσαμενη κακὰ ῥαψαι. Σ. 367.
Syn. Αναρραπτω, απορραπτω, ενραπτω, επιρραπτω, καταρραπτω, προσραπτω, συρραπτω, χηλευω, καταρτιζω.—συντιθημι, ηπαομαι. 2. μηχαναω, κατασκευαζω.

Ῥᾰφᾰνη, Ῥαφανὶς, Ῥαφανος. raphanus.
ου τρωγω ῥαφανας, *ου κραμβας, ου κολοκυντας. Batr. 53.
—σιτεῖσθαι δ', αντὶ μὲν αρτων,
μαλαχης πτορθους, αντὶ δὲ μαζης,* φυλλεῖ' ισχνῶν ῥαφανίδων. Plut. 543. [Danaïd. ap. Ath. p. 57. a.*
*καὶ φυσκαις, καὶ ῥαφανῖσιν. (Anap. Dim. Cat.) Aristoph.
—δισσὴ γάρ τ' εκ ῥαφανοιο γενεθλη
μακρή τε στιφρή τε φαεινεται εν πρασιῇσι. Ath. 9.
Syn. Συρμαια, κραμβη.—στρουθιον.

Ῥᾰφᾰνιδοω. podicem raphano trajicio.
τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθομενός σοι, τεφρα τε τιλθῇ; Nub.

Ῥαφευς, Ῥαφιδευς. sutor. 2. *metaph.* auctor, artifex. [1083.
κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον αγῶνος,
καὶ ταχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. Pallad. *An.* ii. 418.
2. κἀγὼ δικαιος τοῦδε τοῦ φονου ῥαφεύς. Agam. 1608. P.
Syn. Ῥαπτης, σκυτευς, ακεστης, ηπητης. 2. μηχανητης.

Ῥαφή. sutura, compages.
δὴ τοτε γ' ηδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' ελελυντο ἱμαντων. χ. 186.
κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εισιν· ἕλιξ δ' επιδεδρομε πασαις
κυανεη.— Apoll. 3. 139. Syn. Ῥαμμα.

Ῥᾰφίς. acus, subula. 2. nomen piscis. Vid. Ῥαφεύς.
Syn. Ακεστρα, βελονη, ηπητριον, ηπητηριον, κεντητηριον, ῥαφιον.—ὑποδημα.—περονη. ῥαβδος.

Ῥᾰχῐᾰ. crepido littoris petrosa.
—ἁλιστονοις ποδὸς-Χριμπτουσα ῥαχιαισιν— Prom. 712.
Syn. Πετρα, αλση τα.—χαραδρα.—αραγμος, φραγμος.

Ῥᾰχιζω. per spinam disseco.
επαιον, ερραχιζον, *οιμωγὴ δ' ὁμοῦ
κωκυμασιν κατεῖχε πελαγιαν ἁλα. Pers. 426.
ενθ' εισπεσὼν εκειρε πολυκερων φονον,
κυκλῳ ῥαχιζων·— Aj. 55.*
Syn. Ῥαχετριζω, διακοπτω, σφαζω.—αλαζονευομαι.

Ῥᾰχις. spina dorsi.
εν δὲ συὸς σιαλοιο ῥαχιν τελαθυῖαν αλοιφῇ. Ι. 208.
* τμηξας εναροτου ῥαχῖν οργάδος.— Agath. *An.* iii. 44.*
Syn. Κλονιος, αντιστερνον, νῶτος, ψοα, οσφυς.
Epith. Βαθυδενδρος, βαθυσκιος, δυσεμβατος, οξυπρωρος, ταναη, ὑγρα.

Ῥᾰχιστης. dissector. 2. jactabundus, gloriosus. [*Suid.*
2. τουτων ἁπαντων ὁ ῥακιστης Δημοφων. Theopomp. *ap.*
Syn. Ῥαχιστηρ, διχοτομος. 2. αλαζων, ψευστης, μεγαλουργος.

Ῥαψῳδεω. carmina consuo. 2. carmina decanto.
—καὶ ῥαψωδεῖν εσται τοῖς παιδαριοισι
τοὺς ανδρειους εν τῷ πολεμῳ,— Eccles. 674.
Syn. Απορραψῳδεω, επιρραψῳδεω, καταρραψῳδεω, ᾀδω, ψευδομαι, φλυαρεω.
Phr.—Ολλυντων ολλυμενων τε [Ath. p. 698. e.
ανδρων, οἱ νῦν κεῖθι κακῶς κακὰ ῥαψωδοῦσιν. Hegem. ap.

Ῥαψῳδός. carminis inventor. rhapsodiarum recitator.
πῶς ουχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ενθαδ' ἦν κυων,
* ηυδας τι τοῖσδ' αστοῖσιν εκλυτηριον;* Œd. T. 399.
Syn. Ὁμηριστης.—εποποιος.

Ῥεα, Ῥεια. Rhea, Dea, mater Jovis.
—τημοσδε, Ῥεη ὅτ' ελυσατο μιτρην. Call. 1. 21.
εν δέ σε Παρρασιη Ῥειη τεκεν,— ib. 10.

Epith. Ἀρχιγενεθλος, αρχεγονος, βαρυζηλος, δολοπλοκος, αερομορφος, ευωδιν, θεητοκος, φιλοδρομος, θεοτιμος, ηΰκομος, θιασωδης, θεσπεσιη, κλεψιτοκος, λιπαροκρηδεμνος, λεοντοβατος, ολβοδοτις, πολυποτνια, ποτνια, παμμητειρα, παμμητωρ, πανδαματειρα, πρεσβυγενης, πυργοφορος, παιδοκομος, ορεστιας, οβριμοπαις, ορεσσιπολος, ορειας, ορεσσινομος, φιλοκροταλος, φιλοσκοπελος, χοροτερπης, τυμπανοτερπης, σοφη, ωκυπεδιλος, Κυβεληΐς, Δινδυμις.

Phr. —Πλουτωνα Ῥεα τεκε δια γυναικῶν. Sib.

Ανταιη βασιλεια, θεα, πολυωνυμε μῆτερ
αθανατων τε θεῶν ηδὲ θνητῶν ανθρωπων. Orph. H. 40. 2.
ῥομβῳ καὶ τυπανῳ Ῥειην Φρυγες ἱλασκονται. Apoll. 1. 1139.
καί οἱ, ότ' εξ ορεων μεγαν ουρανὸν εισαναβαινει,
Ζεὺς αυτὸς Κρονιδης ὑποχαζεται· ὡς δὲ καὶ ὧλλοι
αθανατοι μακαρες δεινὴν θεὸν αμφιεπουσιν. ibid. 1100.
ποτνα Ῥεα, θυγατερ πολυμορφου Πρωτογονοιο,—
τυμπανοδουπε, φιλοιστρομανὲς, χαλκοκροτε κουρη,—
παντιμ', αγλαομορφε, Κρονου συλλεκτρε μακαιρα·—
παμβασιλεια Ῥεα, πολεμοκλονος, οβριμοθυμε. Orph. H. 13.
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πολου, πολυωνυμε, σεμνή·—
πανδαματωρ, Φρυγιης σωτειρα, Κρονου συνομευνε,
Ουρανοπαι, πρεσβειρα, βιοθρεπτειρα, φιλοιστρε. κ. λ. ib. H. [26.

Ῥεᾶ, Ῥεῖα. *adv.* facile. Vid. Ῥηΐδιως.
*—ὁ δὲ χερμαδιον λαβε χειρὶ
Τυδεΐδης, μεγα εργον, ὃ ου δυο γ' ανδρε φεροιεν
οἷοι νῦν βροτοί εισ'·* ὁ δέ μιν ῥεα παλλε καὶ οἷος. E. 304.
τοὺς δ', ὥστ' αιπολια πλατέ' αιγῶν αιπόλοι ανδρες
ῥεῖα διακρινωσιν, επεί κε νομῳ μιγεωσιν. B. 474.

Ῥεγκω, Ῥεγχω. sterto.
*καὶ μὴν παλαι γ' αλεκτρυόνος ηκουσ' εγώ.
οἱ δ' οικέται ῥεγκουσιν· αλλ' ουκ ἂν πρὸ τοῦ·
απολοιο δῆτ', ὦ πολεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ότι ουδὲ κολασαι 'ξεστί μοι τοὺς οικετας.* Nub. 4.
ῥεγχει παρουσης τῆς τυχης τὰ πραγματα. Sent.
Syn. Κνωσσω, ῥογχαζω.

Ῥεγος. culcita, stragula, *inprimis* tincta. Vid. Ῥῆγος.
ἁλιπορφυρον ῥεγος. Anac. 143. (fr. 74. Fisch.)

Ῥεεθρον, Ῥεῖθρον. alveus. 2. flumen.
ουκ ἂν ὑπεξεφυγε Στυγὸς ὑδατος αιπὰ ῥεεθρα. Θ. 369.
αλλοτε μὲν ῥειθροισιν εφελκομενος μαλακοῖσιν. Hom. xviii. 9.
Syn. Ῥεῦμα, ῥυαξ, ῥευσις, ῥοη, ῥεος, ῥοος, ῥοῦς, ῥυμα, ῥυσις, νᾶμα, κροῦνος, απορρωξ.

Epith. Αιπυ, ἁλιμυρες, αυτοχυτον, αλεξικακον, αεναον, αερσιπορον, βαθυπλουτον, βαθυκτεανον, δεινον, ερανναν, ερατεινον, ηχῆεν, ευυδρον, ἱερον, ἱμεροεν, καλον, καλιρροον, καταβλῶσκον, μαλακον, ὁμοζευκτον, ορεσσιχυτον, παλισσυτον, πολυκλαυτον, πολυπλαγκτον, πολυσμαραγον, πεδοσκαφες, στεινον, χαραδραῖον.

Phr. —Ιφθιμων ποταμῶν αλεγεινα ῥεεθρα. Hom.
—αεναον δὲ
ῥεῖθρον απὸ σπιλαδων παντοσε τηλεθαει. Ep. Theoc. 4.
—αεὶ κελαδοντα ῥεεθρῳ. Mus.
—κοσμοιο σὺν αστατευντι ῥεεθρῳ. Naz.

Ῥεζω. facio. 2. sacrifico.
τοσσα κακὰ ῥεζουσιν, ότ' ασπερχὲς μενεαινεις. Δ. 32.
—Φοιβῳ θ' ἱερὴν ἑκατομβην Ῥεξαι ὑπὲρ Δαναῶν,— A. 444.
Syn. 1. Ποιεω, πραττω, παρασκευαζω, επιρρεζω, περιρρεζω, επιτελεω, τελεω. 2. θυω, ἱερευω, ἱερουργεω, θυσιαζω.

Ῥεημελκτος. *epith.* pellæ. *Nic. Alex. 311. in v. Τραγοριγανος. *sed codd. habent νεημέλκτη, quod probabilius.**

Ῥεθος. membrum. 2. corpus. 3. facies.
ψυχὴ δ' εκ ῥεθεων πταμενη Ἀΐδοσδε βεβηκει. Π. 856.
—τὸ πρὶν δέ τοι ουκ ετ' ερευθος
σωζετ', επὶ ῥεθεεσσι,— Mosc. 4. 3.
αυτίκ' ανασχομενοι ῥεθεων προπαροιθε βαρειας
χεῖρας,— Apoll. 2. 68. Syn. Μελος, σπλαγχνον, προσωπον, παρειαι, ερυθημα.

*Ῥεῖθρον. *pro* ῥεεθρον. qu. vid.

Ῥεῖθρον, *aut, sec. Schol. in Lycoph. vs.* 768. Ῥεῖθρος. portus in Ithaca.*
εν λιμένι Ῥειθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑληεντι. α. 186.

*Ῥειθυμνιᾶτης. a Rithymna, Cretæ urbe.
Ῥειθυμνιατης κεπφος ὡς ενηξατο. Lyc. 76.*

Ῥεκτηρ, Ῥεκτης. efficax, strenuus in agendo.
—μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὑβριν (*pro* ὑβριστην)
ανέρα τιμησουσι— Hes. ε. 189.
—ῥεκτης ανήρ. Synes.
Syn. Πρακτηρ, πρακτωρ, διωκτης, εργατης, ποιητης.

Ῥεμβομαι. spatior, vagor, erro.
πλουτου καὶ πενιης μεσσόθι ῥεμβομενος. Pallad. *An.* ii. 431.
Syn. Πλαναομαι, περιπατεω, γυρευω.

Ῥεος. fluxus, fluxio. Vid. Ῥεεθρον.
—ενθα Βυβλινων ορῶν ἄπο
ἱησι σεπτὸν Νεῖλος ευποτον ῥευς. Prom. 811.

Ῥεπω. vergo, propendeo.
ἑλκε δὲ μεσσα λαβὼν, ῥεπε δ' αισιμον ἦμαρ Αχαιῶν. Θ. 72.
καὶ νῦν μὲν ες τοδ' ἦμαρ εὖ ῥεπει θεός. Sept. Th. 21.
Syn. Επιρρεπω, καταρρεπω, καταβαρεω, καθελκομαι, φεροματ, ταλαντευω, κλινω.

Ῥεῦμα. fluentum.
πολλῷ ῥευματι προσνισσομενους. Antig. 131.
ῥευματα δενδρεοθρεπτα, τὰ δ' εν θερει αιησαντα. Diog. 8.
Syn. Ῥευματισμος, διαρροια, ῥεεθρον, ὁρμη.
Epith. Χρυσαυγες, ακοιμητον.

Ῥευμᾰτῐκός. fluxionibus obnoxius.
τευχει ῥευματικοὺς ηδ' ασθενέας κατὰ σαρκα. Man. 1. 154.

Ῥεω, Ῥεομαι. fluo, mano. 2. *act.* effundo.
ολλυντων τε, καὶ ολλυμενων· ῥεε δ' αἵματι γαῖα. Δ. 451.
ῥεῖ πολὺς ὧδε λεὼς προδρομος ἱππότας. Sept. Th. 80.
2. —ερρει χειρὶ παῖς Αχιλλεως
χοὰς θανόντι πατρί·— Hecub. 526. (32. P.)
Syn. Καταρρεω, ῥυω, ναω, πηδυω, ερωεω.—φθειρω.—ὁρμαω, σπευδω, χεω, ὑγιαινω.

Ῥεω. *inus.* loquor. Vid. Ερεω.
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς, ειρημένος εστω. Θ. 524.

Ῥεων[1]. (κυλιξ.) ῥεοντα δωδεκα— Ath. l. 11.

Ῥηβας. (ποταμὸς Βιθυνιας.)
Ῥηβαν ωκυροην ποταμὸν, ακρην τε Μελαιναν. Apoll. 2. 349.
Ῥηβας ενθ' ερατεινὸν επιπροΐησι ῥεεθρον·
Ῥηβας, ὃς Ποντοιο παρὰ στοματεσσιν ὀδευει·
Ῥηβας, οὗ καλλιστον επὶ χθονὶ συρεται ὑδωρ. Dion. 794.
Syn. Σαλμυδησσος.

Ῥηγμίν. ἡ. scissura. 2. littus, ubi undæ rumpuntur.
ὑμεῖς μὲν κωπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. μ. 214.
Syn. Ῥῆγμα, τμῆγος, ῥηγμος. 2. αιγιαλος.
Phr. —Επὶ ῥηγμῖνι πολυψηφιδι θαλασσης. Naum.

Ῥηγνῦμι. frango. Vid. Ῥησσω.
πλαζων, ουδέ τι μὲν σθενεῖ ῥηγνῦσι ῥεοντες. P. 751.
Τρωων ῥῆξε φαλαγγα, φοως δ' ἑταροισιν εθηκεν. Z. 6.
αλλὰ σιδηρειη κορυνη ῥηγνυσκε φαλαγγας. H. 141.

Ῥῆγος. το. culcita, stragula, *inprimis, tincta.*
κωεά τε, ῥῆγός τε, λινοιό τε λεπτὸν αωτον. I. 657.
Syn. Ῥεγος, ῥακος, βαμμα, (βαπτον ἱματιον.) στρωμνη, κνεφαλον. Epith. Σιγαλοεν, καλον, πορφυρεον, ἁλιπορφυρον.

Ῥηΐδιος. facilis. Vid. Ῥαδιος.
*τῆς δ' αρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπαροιθεν εθηκαν
αθανατοι· μακρὸς δὲ καὶ ορθιος οἶμος επ' αυτὴν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· επὴν δ' εις ακρον ἵκηαι,
ῥηΐδιη δὴ επειτα πελει, χαλεπή περ εοῦσα. Hes. ε. 289.*

Ῥηΐδιως. *adv. pro* Ῥαδιως. facile.
—παντα δ' ενικα Ῥηΐδιως,— Δ. 390.
Syn. Ῥεα, ῥεῖα, ευμαρῶς, ευχερῶς, ταχεως, ισχυρῶς, ὁμαλῶς, απονως, αμοχθως, ευκολως, ῥιμφα.

---

1. Temere adhibuit Vir Doctiss. genus masculinum et numerum singularem. Sic enim Athenæus, l. l. (p. 496. e.) ῬΕΟΝΤΑ. *οὕτως ποτήριά τινα ἐκαλεῖτο.* Præterea, a *ῥέων*, fieret *ῥέοντες* in accus. pl. minime *ῥέοντα*. Sed eccum tibi Astydamantis versus:

κρατῆρε μὲν πρώτιστον ἀργυρῶ δύο,
φιάλας δὲ πεντήκοντα, δέκα δὲ κυμβία
ῥέοντα δώδεχ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρὺψ, τὸ δ' ἕτερον πήγασος.

'Ρηΐτερος. facilior. *superl.* 'Ρηΐτατος, 'Ρηΐστος. Vid. 'Ραδιος.
τοφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμιζειν ἦσαν Αχαιοί. Σ. 258.
τῇ περ ῥηΐστη βιοτη πελει ανθρωποισιν. δ. 565.
*'Ρηΐτᾰτα. *adverbialiter.* facillime. Vid. 'Ραϊστα.
ὅς δέ κε ῥηΐτατ' εντανυσῃ βιὸν εν παλαμῃσι. τ. 577.*
'Ρηκτός. qui frangi potest, fractus.
χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγαλοισί τε χερμαδιοισιν. Ν. 323.
'Ρῆμα. verbum. [20. 7.
'ς τρυφερὸν λαλεεις, ὡς κωτίλα ῥηματα φρασδεις. Theoc.
ῥῆμα παρακαιρον ανατρεπει[1] ὅλον βιον. Menand.
SYN. Επος, λογος, μῦθος, ῥῆσις.
EPITH. Αἱμυλιον, μυριαμφορον, ουρανοδωρητον, ἱπποβαμον, γομφοπαγες.
PHR. 'Ρῆμα δ' ἐργματων χρονιω-τερον *βιοτευει,
ὅτι κε σὺν Χαριτων τυχᾳ
γλῶσσα φρενὸς εξελοι βαθειας. Nem. 4. 10.*
'Ρημᾰτῖον. vocula. Vid. ad v. Προσποιοῦμαι.
SYN. Λεξιδιον, ῥησιδιον.
'Ρηναια. una Cycladum, inter Ceam et Delum.
Ναξος τ', ἠδὲ Παρος, 'Ρηναιά τε πετρηεσσα. Hom. Ap. 44.
ὅσσον καὶ 'Ρηναιαν αναξ εφιλασεν Απολλων. Theoc. 17.70.
'Ρηνη. Nom. Pr. puellæ.
τόν ῥ' ετεκεν 'Ρηνη ὑπ' Οϊλῆϊ πτολιπορθῳ. Β. 728.
'Ρῆνος. Rhenus. fl.
θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλημονι 'Ρηνῳ. Ep. *Anal.* iii.150.
ουδ' ἢν Γερμανιη 'Ρῆνον ἅπαντα πιῃ. Crinag. *ib.* ii. 148.
EPITH. Ευγενης, ελεγχιγαμος.
PHR. 'Ρῆνος ασημαντοιο θεμιστοπολος τοκετοιο. Nonn.
'Ρηνοχορευς. inter pecudes saltans. *Epigr.* Vid. Βακχος.
'Ρηξηνορῐᾰ. fortitudo. Vid. Ανδρεια.
ἡ μὲν δὴ θαρσος μοι Αρης τ' εδοσαν καὶ Αθηνη,
καὶ ῥηξηνοριην.— ξ. 216.
'Ρηξηνωρ. viros frangens. Vid. Ανδρεῖος. 2. Nom. Pr. frater regis Alcinoi. *Odyss.* η. 63.
καὶ μετ' Αχιλλῆα ῥηξηνορα, θυμολεοντα. Η. 228.
'Ρηξῐκελευθος. viam perrumpens. Vid. Απολλων.
'Ρηξῐνοος.—'Ρηξιχθων. Vid. Βακχος.
'Ρηξισθενης. Vid. Δαβιδ.
'Ρῆσις. dictum.
* ουκ αγαπᾳς, ὁθ' ἕκηλος ὑπερφιαλοισι μεθ' ἡμῖν
δαινυσαι; ουδέ τι δαιτὸς αμερδεαι, αυτὰρ ακουεις*
μυθων ἡμετερων καὶ ῥησιος;— φ. 289.
SYN. 'Ρῆμα, φασις, λεξις, φρασις, εκφρασις, ἑρμηνεια, νομος, δογμα, ψηφισμα.
EPITH. Παλιγγλωσσος, παλαια.
'Ρησκυνθὶς, *sive* 'Ρασκ. *epith.* Junonis.
*εἴ γε μὲν 'Ηφαιστοιο χαλαιποδος εν πτυχὶ νησου
βησεαι ηὲ Σαμον δυσχειμερον, αἵ τ' ενὶ κολπῳ
Θρηϊκιῳ βεβληνται, ἑκὰς 'Ρησκυνθίδος 'Ηρης,
'Εβρος ἵνα Ζωναιά τ' ορη χιονεσσι φαληρα, [458.*
και δρυες Οιαγριδαο, τοθι Ζηρυνθιον αντρον, κ. λ. Nic. Th.
'Ρῆσος. rex Thracum, fil. 'Ηϊονῆος, *ap. Hom. sed ap. recentiores,* fil. fluvii Strymonis et Musæ Euterpes. 2. fluvius Troadis, dictus et 'Ροΐτης. Vid. ad v. 'Ροδιος.
εν δέ σφιν 'Ρῆσος βασιλεὺς, παῖς Ηϊονῆος. Κ. 435.
παῖ τῆς μελῳδοῦ μητέρος, Μουσῶν μιᾶς,
Θρηκός τε ποταμοῦ, Στρυμόνος,— Rhes. 393.
[καὶ δολιην ὑπὸ νυκτα κακῷ πεπεδημένον ὑπνῳ]
'Ρῆσον μὲν Θρηϊκες εκωκυον·— Tryph. 29.
'Ρησσω. frango, pulso. —αειδε
λεπταλεῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥησσοντες ὁμαρτῇ. Σ. 571.
SYN. 'Ρηγνυω, ῥηγνυμι, απορρήσσω, διαρρήσσω, σχιζω, τεμνω. εκρηγνυμι, καταρρήγνυμι, αγνυμι, καταραττω, κοπτω, παιω, κροτεω, βαπτω, προϊημι.
'Ρητηρ, 'Ρητωρ. sermocinator, orator.
μυθων τε ῥητῆρ' εμεναι, πρηκτῆρά τε εργων. Ι. 443.
τί με τοὺς νομους διδασκεις,
καὶ ῥητορων αναγκας; Anac. 36. 2.
SYN. Τεχνογραφος, σοφιστης, δημηγορος, συνηγορος, δικολογος, λογοποιος, λογοδιδασκαλος, φωνασκος.

1. Hiatus iste versum corrumpit.

PHR. Καὶ λογιων αγελης αμβροτοι ἡγεμονες. Ep. *ad.* 428.
'Ρητῖνη, ης. ἡ. resina, humor liquidus et oleosus e cortice sponte fluens.
καὶ δ' απὸ ῥητινην τερμινθίδα, πολλάκι πευκης,
*πολλάκι καὶ πιτυος γοερῆς ἀπὸ δακρυα τμῆξαι,
Μαρσυου ᾗχί τε Φοῖβος απὸ φλοα δυσατο γυιων. Nic. Al. 300.*
'Ρητορῐκος. oratoricus.
μηδ' ἂν Ισοκρατεος ῥητορικωτερος ᾖ. Pallad. *An.* ii. 436.
'Ρητὸς, ἡ, όν. *dicendus, fandus. 2. memorandus, *seu,* clarus, nobilis. 3. dictus, præfinitus, certus, ratus.
1 ἢ ῥητόν; ἢ ουχὶ θεμιτὸν αλλον ειδέναι; Œd. T. 993. B.
2. ὅν τε διὰ βροτοὶ ανδρες ὁμῶς αφατοί τε φατοί τε,
ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγαλοιο ἕκητι.* Hes. ε. 3.
*3. νηπυτι', ὡς ανοον κραδιην εχες· ουδέ νυ τῶν περ
μεμνηαι, ὅσα δὴ παθυμεν κακὰ Ιλιον αμφὶ,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' αγηνορι Λαομεδοντι
πὰρ Διὸς ελθόντες θητευσαμεν εις ενιαυτὸν,*
μισθῷ επὶ ῥητῷ, ὁ δὲ σημαινων επετελλεν; Φ. 441.
SYN. 2. Φατος. 3. ειρημενος, φανερος, ὡρισμενος.
'Ρητρα.[2] dicendi potestas. 2. pactio per verba.
1. ῥητρης ευκελαδοιο πατὴρ σοφὸς— Christod. *An.* ii. 457.
2. αλλ' αγε νῦν ῥητρην ποιησομεθ'· αυταρ οπισθεν. ξ. 393.
SYN. 'Ρῆσις. 2. συνημοσυνη, συνθηκη, συμβασις, ὁμολογια.
'Ρητρευω. dico.
τοῦ νεκροτᾱγου, τὰς αθωπευτους δικας
φθιτοῖσι ῥητρευοντος αστεργεῖ τροπῳ. Lyc. 1400.
SYN. 'Ρητορευω, λογοποιῶ, φωνασκεω.
'Ρηχωδης. asper, salebrosus.
*καί τε σὺ μηλειης ῥηχωδεος αγρια καρφη,
ουρεσιν ενθρεφθέντα, ποροις απὸ σιρεα κοψας. Nic. Al. 230.*
'Ρῑγεδᾰνος. horribilis; ad cujus conspectum cohorrescimus.
είνεκα ῥιγεδανῆς 'Ελενης Τρωσὶν πολεμιζω. Τ. 325.
SYN. Φρικωδης, φρικτος, φοβερος, χαλεπος, ῥιγηλος, καταρριγηλος.
'Ριγεω. horreo. 2. nigro.
ὡς φατο· ῥιγησεν δ' ὁ γερων, εκελευσε δ' έταιρους. Γ. 259.
SYN. Ερρίγω, απορριγεω, ὀρρωδεω, επιφριττω, φοβευμαι.
'Ρῑγηλός. horrificus.
*θηκατο δ' αμφ' ωμοισιν αρῆς αλκτῆρα σιδηρον
δεινὸς ανήρ· κοιλην δὲ περὶ στηθεσσι φαρετρην
καββαλετ' εξοπιθεν· πολλοὶ δ' εντοσθεν οϊστοὶ
ῥιγηλοὶ, θανατοιο λαθιφθογγοιο δοτῆρες.
προσθεν μὲν θανατόν τ' εἶχον, καὶ δακρυσι μῦρον·
μεσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμηκεες· αυτὰρ οπισθεν
μορφνοῖο φλεγυαο καλυπτομενοι πτερυγεσσιν
ἦσαν.*—— Hes. α. 128.
'Ριγιον. magis horrendum. *superl.* 'Ριγιστα.
ελθὼν σὺν πλεονεσσι· τό οἱ καὶ ῥιγιον εσται. Α. 325.
αιεί τοι ῥιγιστα θεοὶ τετληότες ειμέν. Ε. 873.
'Ριγμος. nobilis Thrax.
αυτὰρ ὁ βῆ ῥ' ιεναι μετ' αμυμονα Πειρεω υἱὸν,
'Ριγμον, ὃς εκ Θρῃκης εριβωλακος ειληλουθει. Υ. 485.
'Ρῑγομᾰχης, ου. ὁ. cum frigore pugnans.
*οὗτος ὁ τῆς αρετῆς αδαμας βαρὺς, οὗτος ὁ παντη
πᾶσιν επιπλησσων,* οὗτος ὁ ῥιγομαχας. Lucill. *An.* ii. 318.*
'Ρῖγος. rigor.
—εἴ με μεθειη-'Ρῖγος, καὶ καματος,— ε. 472.
SYN. Ψυχος, σκληροτης, κρυος.—πυρετος.—φοβος.
'Ρῑγοω. rigeo.
αφραδεως, επεὶ ουκ εφαμην ῥιγωσέμεν εμπης. ξ. 481.
SYN. Παραριγοῶ, σκληρυνομαι, πωροομαι, φριττω, ακινητεω, ψυχομαι, καταψυχομαι.
'Ριζᾰ, 'Ριζωμα, 'Ριζιον. radix. Vid. ad v. Βρυκτικος.
*—εκ μηροῦ ταμνε μαχαιρῃ
οξὺ βελος περιπευκές· απ' αυτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
νιζ' ὕδατι λιαρῷ·* επὶ δὲ ῥιζαν βαλε πικρήν. Λ. 845.
κυανεόν τ' Αχεροντ', ὃς εχει ῥιζωματα γαιης. Orp. H. 17. 10.
μηδὲν φοβηθῇς. ἔστι γάρ τι ῥιζιον,
ὃ διατράγοντ' εσεσθον επτερωμενω. Αν. 654.

2. Vox hæc *dicterium* denotat apud Nicand. Vid. ad voc. 'Αστυον.

Επιθ. Αἰίψηρος, βαθεῖα, διηνεκης, γυιαλθης, επαλθης, ευηρατος, ευγενης, θαλλουσα, μελησιμβροτος, εχεπευκης, λυγρα, οἰνυηφατος, ορεσσιφυτος, πολυαυξης, περιθαλπης, ῥαδινη.

Phr. Αμφί τε δυσπαλέας ῥίζας χθονὸς, *οἷα γυναῖκες φαρμακίδες·— Apoll. iv. 52.

'Ριζεῖον. το. idem.

αλλοτε δὲ ῥιζεῖα καταψηχθέντα γαλακτι. Nic. Al. 265.

'Ριζηθεν. *adv.* radicitus. Vid. 'Ριζοθεν.

ερνεά που τοιως, Διὸς ασπετον ομβρησαντος,
φυταλιῇ νεοθρεπτα κατημυουσιν εραζε,*
κλασθέντα ῥιζηθεν,— Apoll. 3. 1399.

*'Ριζῖς, ῖδος. ἡ. radix.

δη τοτε ῥιζίδα τριχὶ πυριτιδα βαμματι ῥαινων. Nic.Al.531.*

'Ριζοβολεω. radices ago.

ουδ' ελατης· μικροῦ ῥιζοβολεῖ τὰ κατω. Lucill. *An.* ii. 340.

Syn. 'Ριζοομαι, ῥιζυφυω.

'Ριζοβόλος, ου. ὁ ἡ. radices emittens.

ῥιζοβόλος, λασιοισιν αεὶ φυλλοισι κατηρης. Nic. Ther. 68.

'Ριζοθεν, *adv.* radicitus.

ῥιζόθεν εξ ονυχων δὲ *κατειβεται ασταγὲς αἷμα. ibid. 307.

'Ριζόθι. *adv.* ad radices usque.

καὶ μὲν ὑπὸ Ζωναῖον ορος δρυες αμφί τε φηγοὶ
ῥιζόθι δινηθησαν, ανεστησάν τε χορειαν,
οἷά τε παρθενικαί.— ibid. *fr.* 36.

Ρῖζος, εος. το. radicis frustum.

σκορπιοεντα ταμὼν ψαφαρῆς εκ ῥίζεα γαιης,
αιεὶ κεντρηεντα·— ib. Al. 145.

'Ριζοτόμος. radicum excisor. Vid. Nic. Th. 494.*

ῥιζοτομους τευχει, περιβαλλομενους, επαοιδούς. Man.5.183.

'Ριζοω. radicibus firmo.

ὅς μιν λᾶαν εθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ενερθε. ν. 162.
*επεὶ δ' αφῖκτο τὸν καταῤῥακτην ὀδὸν (*pro* οὐδὸν)*
χαλκοῖς βαθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον. Œd.C.1662.(1590.Br.)*

Syn. 'Ριζοβολεω, ῥιζολαβεω.— επιῤῥωννυμι, επισχυω, νεαζω.

'Ριζωρῦχος. radicem effodiens.

Γραμματικῶν περιεργα γενη, ῥιζωρυχα μουσης
αλλοτριης, ατυχεῖς σῆτες ακανθοβαται. Antiphan.*An.*ii.205.

'Ριζωτης.[1] κεντρων γαιας ῥιζωτας. Synes. 5.

*'Ρῖκνοομαι, οῦμαι. distrahor et omnibus modis distorqueor.

γηρᾳ ερικνωθη, τὴν πρὶν αφῆκε χαριν. Agath. *An.* iii. 38.*

'Ρῖκνὸς, 'Ρικνηεις, 'Ρικνωδης. rugosus. 2. tenuis. Vid. Βακχος.

παῖς εμὸς 'Ηφαιστος, ῥικνὸς ποδας, ὃν τεκον αυτή. Hom.Ap.317.
*μηδ' ὅτε ῥικνῆεν φολιδων απο γῆρας αμερσας
ἂψ αναφοιτηση νεαρῇ κεχαρημένος ἥβῃ. Ther. 138.
ῥηξινοον, ῥαδινὸν, ῥικνωδεα, ῥηνοφορῆα. *Anal. T.* ii. *p.* 517.*

Syn. Επιρικνος, ῥίκνιοεις. ῥυτιδώδης, ισχνος. ῥοικος. ῥυσσος. ασθενης.

*'Ριμμἄ. το. jactus.

κουφοισι ποδῶν ῥιμμασιν. Arion, *An.* i. 48. *Jac.**

'Ριμφἄ. *adv.* leviter. 2. statim.

ῥίμφα ἑ γοῦνα φερει μετά τ' ηθεα καὶ νομον ἵππων. Ζ.511.

Syn. 'Ρᾳδιως, ταχεως, ευχερῶς.

'Ριμφαρμᾶτος. qui citato currus cursu fit.

πωλοισιν, ἢ ῥιμφαρματοις-Φευγοντες ἁμιλλαις. Œd.C. 1117.

Syn. 'Αρματειος. (1062. Br.)

'Ρὶν, 'Ρις, 'Ρῖνες. αἱ. nasus, nares.

—βελος δ' ιθυνεν Αθηνη-'Ρῖνα παρ' οφθαλμὸν,— Ε. 291.
τοῦ δὲ πολὺ προτερον κεφαλὴ, στομα τε, ῥῖνές τε. Ξ.467.

Syn. Μυκτηρ.—μυξαι, ῥωθωνες, ῥινια.

Επιθ. Πλατεῖα, αναιδης, τριπηχυς.

'Ρίνηλᾰτεω. narium olfactu persequor.

—συνδρομως ιχνος κακῶν
ῥινηλατουση τῶν παλαι πεπραγμενων. Agam. 1194.

Syn. Ιχνηλατεω, ιχνευω, ερευναω.

'Ρίνη. (οργανον χρυσοχοϊκόν.) lima. Vid. ad v. Ωκυδηκτωρ. 2. piscis.

Syn. Ξυηλη.

'Ρῖνοβολος. nares feriens odore.

μηδ' αναροιβδησης ῥινοβολῳ παταγῳ. Paul. Sil. *An.* iii. 93.

'Ρῖνὸς, *Item*, 'Ρινόν. pellis, cutis. 2. clypeus.

ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λιθος· αυτὰρ ὁ γ' ἥρως. Ε. 308.
*ξεσματα, καὶ δοιῶν ῥινὰ καπρων λασια. Damostr. *An.* ii.259.*

Syn. Βυρσα, δερμα. Επιθ. Αἱματοεις, αζαλεα, αιγοδορος, λασιοθριξ, παναιολος, στικτος.

'Ρῖνοτορος. scuta perforans. *epith.* hastæ et Martis.

—ἦρχε γὰρ Αρης-'Ρινοτόρος,— Φ. 392.

'Ρῖον. montis cacumen.

σειρὴν μέν κεν επειτα περὶ ῥιον Ουλυμποιο. Θ. 25.

Syn. Ακρωρεια. ακρα, ακρωτηριον.

'Ρῖπαῖος. *potius* 'Ριπαῖα, *sc.* ὄρη. montes Scythiæ. *aut, ut nonnulli volunt,* montes in quibus venti flant cum impetu.

κεῖθι καὶ Αλδησκοιο καὶ ὕδατα Παντικαπαο*
'Ριπαιοις εν ορεσσι διανδιχα μορμυρουσι. Dion. 314.

'Ρῖπη. urbs Arcadiæ.

'Ριπην τε, Στρατιην τε, καὶ ηνεμοεσσαν Ενισπην. Β. 606.

'Ρῖπή. impetus.

οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον αναπλησαντες ολωνται
ανδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ.— Θ. 355.
*αλλ' ου μὲν δὴ ληξω θρηνων,
στυγερῶν τε γοων, ες τ' ἂν
λευσσω παμφεγγεῖς αστρων
ῥιπὰς, λευσσω δὲ τοδ' ἦμαρ.* Soph. Elect. 104.

Syn. 'Ορμη. φορα, βολη, ῥιψις. συστροφη ανεμου. πνοη. ῥιπις. Επιθ. Αμειλιχος, αργαλεα, αιθαλοεσσα, αμοιβαιη, ανεμωδης, αιψηρα, βραδυπειθης, βαρυηχης, ἑτεραλκης, θυας, λευγαλεα, θεοδινης, θοα, ολοη, πολυστροφαλιγξ, πολυστροφος, οπισθοφορος, οξεῖα, ταχυπειθης, ταχυστροφαλιγξ, φοιτας, ωκυπορος.

Phr. 'Ριπαὶ θαλασσιαι ανεμων. Pind.

'Ρῖπιζω. flabello ventulum factito. 2. excito ignem sufflando. 3. asso. [κιρναω.)

*κρατῆρας εγκιρνᾶσιν αἱ μυροπωλιδες, (*Vid. not. ad v.* Συγιστᾶσι τ' εφεξῆς·* τὰ τεμαχη ῥιπιζεται. Eccles. 841. B.

Syn. 1. Λικμαω, αναῤῥιπιζω, εκριπιζω. 2. φυσαω, πνεω, κινεω. 3. οπταω.

[Phr. 1. Φρυγιοις ετυχον Φρυγιοισι νομοις
παρὰ βοστρυχον αυραν, αυραν,
'Ελενας, 'Ελενας, ευπαγεῖ κυκλῳ
πτερινῳ πρὸ παρηΐδος αισσων
βαρβαροις νομοισιν. Orest. 1424.]

'Ρῖπὶς, ἴδος. ἡ. flabellum.

*οἷον εξ ανθρακων πρινινων (Cret. *seu* Pæon. Trim.)
φεψαλος ανηλατ',* ερεθιζόμενος ουρια ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν επανθρακιδες ὦσι παρακειμεναι. Acharn. 667.

Syn. Λικμητηριον, πτυον, φυσητηρ. αημα.

Phr. 'Ριπίδα τὴν μαλακοῖσιν αεὶ πρηεῖαν αηταις.
πυριτροφους τε ῥιπίδας πυρηνεμους. Philipp. *An.* ii. 215.

'Ρῖπισμᾰ. το. ventilatio.

φρυκτοὺς αιθαλοεντας εμῆς ῥιπισμασι λωπης
*εσβεσα, καὶ διαδὺς λεχριος εν θαλαμω. Agath. *An.* iii. 36.*

'Ρῖπος. crates e viminibus.

φραξε δε μιν ῥιπεσσι διαμπερες οισυΐνῃσι. ε. 256.

Syn. Ταῤῥος, ταρσος. ῥιψ.

'Ριπταζω, 'Ριπτεω, 'Ριπτω. jacto.

—ὁ δ' επεγρομενος χαλεπαινε,
ῥιπταζων[2] κατὰ δῶμα θεούς— Ξ. 257.
ῥιπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, οφρ' ἂν ἵκηται. Ο. 23.
ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσιοιο. Α. 591.

Syn. Αναῤῥιπτω, αποῤῥιπτω, διαῤῥιπτω, εκριπτω, καταῤῥιπτω, παραῤῥιπτω, περιδινεω, εκτινασσω. γυμναζω, συνελαυνω, καταβαλλω, πρηνιζω.

[Phr. Πυργων απ' ακρων πρὸς νεοδμητον νεκυν
ῥοιζηδὸν εκβρασασα κυμβαχον δεμας. Lyc. 65.
ῥίψε παλινδινητον—σφαιρηδὸν ἑλίξας. Nonn.]

---

1. Cum Synesius non sit ad manum, et vox hæc desit in Lexicis, nihil de ea pronuntio. Sed ῥίζωτας a ῥίζωτος potest provenire.

2. " Expressit mores rudium ætatum, in quibus iræ intemperantia regnat; Vid. A. 586. et mox O. 137." Heyn. in loc.

Ῥιπτὸς, ἡ, όν. projectus. —ουδ' επ' Ομφαλη πονων λατρευματ', ουδ' ὁ ῥιπτὸς Ιφιτου μορος. Trach. 360.

*Ῥιφή. jactus.
αυτοκτονοις ῥιφαῖσιν εξ ακρας σκοπῆς
Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτουσας πτεροῖς. Lyc. 714.
τὰ προσθεν αυλητῆρος εκπεφευγότα
ψυδραῖσι φημαις λαρνακοφθορους ῥιφάς.[1] ib. 234.

Ῥὶψ, ῥιπός. ὁ. ramus salignus. 2. crates viminea.
a. πρῶτον δ', ὁ τι πραττει Σοφοκλεης, ανηρετο.
b. ευδαιμονεῖ· πασχει δὲ θαυμαστόν. a. τὸ τί;
b. εκ τοῦ Σοφοκλεους γιγνεται Σιμωνιδης.
a. Σιμωνιδης; πῶς; b. ότι, γερων ὢν καὶ σαπρὸς,
κερδους ἑκατι* κἂν επὶ ῥιπὸς πλεοι. Pac. 695. B.
Syn. Φρυγανον, ψιαθος. ῥῖπος.

Ῥιψασπις, Ῥιψοπλος. clypeo abjecto fugiens. Vid. Δειλος.
ἡττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψασπιδες. ib. 1186.
καὶ τὰν ῥιψοπλον αταν
εμβαλόντες, αροισθε-Κῦδος·— Sept. Th. 321.

Ῥοᾶ. malus punica, *arbor*. 2. malum punicum, *fructus*. V. Ῥοια.

Ῥοδάνη. trama.
εκ ῥοδανῆς λεπτῆς, καὶ στημονα λεπτὸν ενησα. Batrach. 182.
Syn. Κροκη, πηνιον.

Ῥοδανθειος. roseus, pulcer.
ὅς με ῥοδανθειοις πηχεσιν αμφιβαλοι. Ep. 1. 7.

Ῥοδᾶνος. valde rapidus.
πὰρ ποταμὸν κελαδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα. Σ. 576.
al. παρὰ ῥ. *al.* ῥοδαλον. ῥαδαλον. Et Ma.[2]
Syn. Ευκινητος, ευδιασειστος. τρυφερος.

*Ῥοδεη, Ῥοδῆ. frutex rosas producens.
τηκομενη, οἷόν τε περὶ ῥοδεησιν-εερση. Apoll. 3. 1020. Vid.
—ῥοδῆς καλὸν ανθος. Archil. ap. Eustath. [Br. in l.

Ῥοδεος. roseus.
ἔστι κρινον, ῥοδεη τε καλυξ, νοτερή τ' ανεμωνη. Rufin. *An.* ii. [394.

Ῥοδια. *an* Ῥοδεια? Oceani et Tethyis filia.
Ἱππω τε, Κλυμενη τε,* Ῥοδια τε, Καλλιροη τε. Hes. θ. 351.

*Ῥοδιαῖος, Ῥοδεος, Ῥοδειος, Ῥοδινος, Ῥοδοεις. roseus. e rosis confectus.
στεφανον ῥοδιαῖον. Anac. 142. (*fr.* 115. Fisch. *qu. vid.*)
ῥοδεων δ' ὑπερθε μαζων. ib. 51. 17. ῥοδειος στεφανος. Suid.
στεφανους μὲν κροταφοισι
ῥοδινους συναρμοσαντες. Anac. 6. 1.
—ῥοδοεντι δὲ χρῖεν ελαιῳ,-Αμβροσιῳ,— Ψ. 186.
Syn. Ερυθρος. ευχρους, ευειδης, ευωδης.

*Ῥοδιάς, ἄδος. ἡ. genus poculi.
—πιεῖν γέ τι
ἁδροτερον ἢ τῶν Ῥοδιαδων[3] ἢ τῶν ῥυτῶν.* Diph. ap. Ath. p. [496. f.

Ῥοδιοι. Rhodii.
εκ Ῥοδου εννεα νῆας αγεν Ῥοδιων αγερωχων. B. 654.

Ῥοδιος. fluvius Troadis.
Ῥῆσός θ', Ἑπταπορός τε, Καρησός τε, Ῥοδιός τε. M. 20.

Ῥοδοδακτῦλος. roseos habens digitos. Ῥοδοπεπλος.
ἦμος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος ηώς. A. 477.
—ῥοδοπεπλον αν' ουρανὸν Ηριγενεια. Cal.
Syn. Ῥοδοχρους. διαυγης, ῥοδοπηχυς. λευκωλενος.

Ῥοδοειδής. rosarum colorem referens.
ηρεμα μὲν θλιβων ῥοδοειδέα δακτυλα κουρης. Mus. 114.
Syn. Χαροπος.

*Ῥοδοκισσος. nomen herbæ, vel fruticis.
—πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδοκισσος επανθεῖ. (*sic ex* Ald. *post* Reisk. *et* Brunck: *edidit* Valcken. *pro* ῥοδα κισσός. Toup. *etiam conj.* ὁ ῥοδόκ.) Theoc. 5. 131.*

Ῥοδομηλον. mistio e rosis et malis cotoneis.
*ουδέ τι τῶν πυρσῶν παραμυθιον, ουκ αμαρυγμα
χειλεος,* ουκ οσσων λιπαρὸν σελας, ου ῥοδομαλον. Theoc 23. 8.

1. Exponunt Lexici ῥιφάς, *mendacia in aliquem jacta, apud Lycophr.* ex hoc, opinor, loco, male accepto. Occurrit enim vox tantum in uno alio loco, (vs. 1326.) ibique solitum retinet significatum.

2. "Legendum διὰ ῥαδανὸν δονακῆα. *per arundinetum mobile.*" Heyn.

3. Si titulus ῥοδιάς recte se habet in editt. Athenæi, legend. ῥοδιάδων pro ῥοδιακῶν, uti Schweigh. etiam animadvertit. Aliter, pro ΡΟΔΙΑΣ in titulo substituendum ΡΟΔΙΑΚΟΣ.

Ῥοδον. rosa.
ουτε γὰρ εκ σκιλλης ῥοδα φυεται, ουθ' ὑακινθος.
ουδε ποτ' εκ δουλης τεκνον ελευθεριον. Theog. 537.
Syn. Ανθεμον, ακανθοβολον. Epith. Αγητον, διδυμοχροον, δροσοεν, γλυκυπνοον, ευκαρπον, ειαρινον, θερινον, οξυφεγγες, ακανθοβολον, καλον, καλλιφυες, καλλιφυλλον, τερπνον, ὑποπορφυρον, φοινικιον, φιλεραστον.
Phr. Γῆς κοσμος.—φυτων αγλαϊσμα.—οφθαλμὸς ανθεων.—λειμωνων ερυθημα. Sapp.
αγλαΐην πυρσοῖο ῥοδου χειρεσσι λεγουσα. Mosc.
[βοστρυχος ἁβρος ῥοδεῶνος. Nonn.]
ῥοδον, ὦ φεριστον ανθος,-Ῥοδον ειαρος μελημα.
ῥοδα καὶ θεοῖσι τερπνά. κ. λ. Anac. 5.
τοδε γὰρ θεῶν αημα,-Τοδε καὶ βροτῶν τὸ χαρμα·
Χαρισίν τ' αγαλμα,—Αφροδισιόν τ' αθυρμα.
τοδε καὶ μελημα μυθοις,—κ. λ.-Τοδε καὶ νοσοῦσιν αρκεῖ·
τοδε καὶ νεκροῖς αμυνει,-Τοδε καὶ χρονον βιᾶται. κ. λ. ib. 53.

Ῥοδοπη. Rhodope, mons Thraciæ.
ἢ Αθω, ἢ Ῥοδοπαν, ἢ Καυκασον εσχατοεντα. Theoc. 7. 77.
—παρὰ Τηθυος ὑδωρ
Ωκεανηΐαδος Ῥοδοπης δεδονημένος οιστρῳ. Nonn.

Ῥοδοπηχυς. roseos habens cubitos. Vid. Ῥοδοδακτυλος.
Ηῶ τε ῥοδοπηχυν, εὐπλοκαμόν τε Σεληνην. Hom. xxx. 6.
ῥοδοπηχεες δὲ Νυμφαι Anac. 53. 21.

*Ῥοδοπῦγος. *epith.* puellæ. Sosip. *An.* i. 504.*

Ῥοδος. Rhodus ins. —μακαρτατη εστ' αρα νησων
καὶ Ῥοδος, ἡ τυιῳ λαμπεται ηελιῳ. Apollonid. *An.* ii. 132.
Phr. Τριπολις νᾶσος.—τὰν ποτνιαν
ὑμνεων παῖδ' Αφροδιτας,
Αελιοιο τε νυμφαν Ῥοδον.— Ol. 7. —αντα δὲ πεζης
Αιγυπτιης Ῥοδος εστιν, Ιηλυσιων πεδον ανδρῶν. Dion. 505.

Ῥοδοσφῦρος. roseos habens pedes. Vid. Ηως.

Ῥοδόχρους, Ῥοδοχρως. roseus.
ῥοδοχρους δὲ κἀφροδιτα. Anac. 53. 22.
ὧδε καὶ ἁ ῥοδοχρως Ἑλενα Λακεδαιμονι κοσμος. Theoc. 18. 31.

Ῥοδῶπις, ιδος. ἡ. roseo, i. e. pulcro adspectu.
—ῥοδωπιδος εἱνεκα κουρης. Nonn.

Ῥοή. fluentum. Vid. Ῥεεθρον.
Μαιανδρου τε ῥοὰς, Μυκαλης τ' αιπεινὰ καρηνα. B. 869.
ὦ Σκαμανδριοι γειτονες ῥοαὶ
ευφρονες Αργειοις. Aj. 419.
Epith. Φιλαιματος. καλλιπαρθενος.

Ῥοθιαζω. cum impetu remigo. 2. cum impetu voro, porci instar.
*ενεγκατω τις ενδοθεν τῶν ισχαδων
τοῖς χοιριδιοισιν. ἆρα τρωξονται; βαβαι.*
οἷον ῥοθιαζουσ', ὦ πολυτιμηθ' Ἡρακλεις. Acharn. 805.
Syn. Ῥοθεω, ὁρμαω. ῥοχθεω. τρεχω. ελαυνω. ερεσσω ευτονως. 2. εσθιω (μετὰ ῥοθου.)

Ῥοθιας, Ῥοθιος. sonorus.
ευθὺς δὲ κωπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
επαισαν ἅλμην βρυχιον εκ κελευσματος. Pers. 396.
—αμφὶ δὲ κῦμα-Βεβρυχεν ῥοθιον— ε. 412.
Syn. Βιαιος, ὁρμητικος.

Ῥοθιον. impetus undarum.
*ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος κιθαρῃ πεπληγον ερετμοῖς
ποντου λαβρον ὑδωρ,* επὶ δὲ ῥοθια κλυζοντο. Apoll. 1. 540.
ὃς ἔδραμε ῥοθια μελεα-Πριαμιδαις αγων. Helen. 1126.
—ῥιπαὶ γυρῶν ῥοθιων. Synes. 3.
Syn. Ῥευμα, κῦμα. ῥοχθος.

Ῥοθος. strepitus undarum.
τῆς δὲ Δικης ῥοθος ἑλκομενης ᾗ κ' ανδρες αγωσι
δωροφαγοι— Hes. ε. 218.
Syn. Αραγμος, θορυβος, ὁρμη. ῥοῖβδος. ῥυμη.

Ῥοιᾶ. ἡ. malum granatum.
ογχναι, καὶ ῥοιαι, καὶ μηλεαι αγλαοκαρποι. η. 115.
Syn. Ῥοα, σιδη. Epith. Αρτιχανης, ξανθοχιτων.

Ῥοιβδεω, Ῥοιζεω. strideo; sibilo.
δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τυχοις, ότε ῥοιβδησειεν. μ. 106.
ῥοιζησεν δ' αρα, πιφαυσκων Διομηδεϊ διῳ. K. 502.
Syn. Ῥοιζω, επιῤῥοιζω, επιῤῥοιζῶ, ῥοχθεω. βρυχω, ηχεω,

σμαραγεω, — αναῤῥοιβδεω, αναῤῥοφεω, επιῤῥοφεω, ῥοφεω, καταπινω.—διωκω.—ωρυομαι.—συριττω.

'Ροῖβδος. stridor. [B.)
εγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος ουκ ασημος ἦν. Ant. 1016.(1001
Syn. 'Ροῖζος, ῥοθος, ἦχος, ψοφος. ῥοφημα, ῥογχος.
Epith. Ακαματος, απειρεσιος.

*'Ροιζηδᾰ. adv. *formæ pluralis.* id. cum seq.
—ὅτε ῥοιζηδὰ μελισσαι
πεμφρηδων, σφῆκές τε, καὶ εκ βεμβικες ορειαι,
γλεῦκος ἀλις δαινυνται επὶ ῥαγεεσσι πεσοῦσαι,
πιοτερην ὅτε βοτρυν εσινατο κηκὰς αλωπηξ. Nic. Al. 182.*

'Ροιζηδόν. *adv.* cum stridore.
ῥοιζηδὸν εκβρασασα κυμβαχον δεμας. Lyc. 66.
Syn. Καταῖγδην, φοραδην, σφοδρῶς. ῥυβδην. απειλητικῶς.

'Ροιζημᾰ. το. stridor. Vid. 'Ροῖζος.
ηχὼ δ' ουρανιη κελαδεῖ ῥοιζημασι φυλλων. Orph. H. 37. 19.

'Ροιζητωρ, 'Ροιζωτηρ. sibilator, streperus.
ἀῤῥητον, κρυφιον, ῥοιζητορα, παμφαὲς ερνος. ib. 5. 5.
ενδρομε, ῥοιζητωρ, πυροεις, φαιδρωπὲ, διφρευτά. ib. 7. 6.

'Ροῖζος. ὁ. stridor. *Et apud Homer. ἠ. Vid. Porson. ad* Od. ι. 315.
σκεπτετ' οἰστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ακοντων. Il. 361.
Syn. 'Ροιζημα, ῥοθος, ῥοῖβδος. συριγμος, ἦχος, ῥυμη, ὁρμη.
Epith. Αλεγεινος, κυματοεις, οξυς, μανιωδης, απειρεσιος, ηεριος.

'Ροῖκος. Nom. Centauri.
ουδὲ μὲν 'Υλαῖόν τε καὶ αφρονα 'Ροῖκον εολπα. Call. 3. 321.

'Ροικος. incurvus, inflexus.
αιθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβολον, ὥς τυ παταξω. Theoc. 4. 49.
Syn. Καμπυλος. ῥικνος. σκυλιος.

'Ρομβηδόν. *adv.* in gyrum.
ὧδε μὲν απλανεων τε πλανηταων τε κελευθα
ῥομβηδὸν περὶ κοσμον ἁμα τροχιῃ πεφορηται. Man. 4. 107.

'Ρομβητης. Vid. Κουρῆτες.

'Ρομβητός. versatilis in modum rhombi.
ῥομβητοὺς δονεων λυσσομανεῖς πλοκαμους. Antip. *Sid.-An.* ii.

'Ρομβος. rhombus. 2. tornus. [13.
χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥομβος ὁ χαλκεος, *εξ Αφροδιτας
ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετερῃσι θυρησιν.* Theoc. 2. 30.
Syn. Δῖνος, κυλινδρος, κινησις. στρομβος. βεμβηξ, ῥυμβος, ἦχος, ψοφος, τροχος.
Epith. Αελληεις, ἑλικωδης, ῥηξηνωρ, φαινωψ.
Phr. 'Ρομβος ακοντων ευθυς. Pind.

*'Ρομβοστωμυληθρα. volubilitas linguæ.
*ὀυριστικὸς[1] δ' Ευβουλιδης κερατινας ερωτῶν,
καὶ ψευδαλαζοσιν λογοις τοὺς ῥητορας κυλιων,
απῆλθ', εχων Δημοσθενους τὴν ῥομβοστωμυληθραν. *Comicus apud* Diog. Laërt. (l. 2. Vit. Euclid.) et* Suid.

'Ρομβωτός. scutulatus.
πληξας ῥομβωτῷ δουρατος ουριαχῳ. Antip. *Sid.-An.* ii. 10.

'Ρομφαια. gladius, framea.
ῥομφαῖαι, σαλπιγγες,— Sibyl. l. 4. ῥομφαιαν φλογωδῆ. Naz.
Syn. Μαχαιρα, ακοντιον, ῥοπτρον. [H. 2.

'Ροος, 'Ροῦς. fluentum. Vid. 'Ρεεθρον.
ενδιοι ἱκομεσθ' ἱερὸν ῥοον Αλφειοῖο. Λ. 725.
χειλεα καὶ στεινὸν ῥοῦν οχετευσαμενος. Ep. αδ. 387.
Epith. Ασπετος, αλεγεινος, αργυρεος, αγριος, αψοφος, αχαρακτος, αυτοκυλιστος, βαθυς, θολερος, γλυκερος, δινηεις, ερατος, επιδρομος, εκβλυων, ηχηεις, κελαδων, κυρτος, καθαρος, κυμαινων, πικρος, περικαλλης, πολυηχης, ιλυοεις, ηεροφοιτος, ηνεμοεις, εγρεκυδοιμος, ωκυς.
Phr. 'Ροος καπνου αιθων. Pind.

'Ροπᾰλισμος. *percussio, quæ fit clava. *Sed in alio sensu, apud** Aristoph. Lysist. 553.

'Ροπᾰλον. clava.
Κυκλωπος γὰρ εκειτο μεγα ῥοπαλον παρὰ σηκῷ,
χλωρὸν, ελαΐνεον,— ι. 319.
Syn. Κορυνη, κορδυλη, βακτρον, ξυλον, ῥοπτρον.—παγις.
Epith. Γηροκομον, ιθυτενες, παγχαλκεον, χαλκοβαρες, ανανθεν, αιεν ααγες.

'Ροπή. præponderatio; propensio aliquo versum.
*ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαινομενος-Τὸ μεγα κρατος,
ανατρεψεις ετι τὰν πολιν,*-'Α δ' εχεται ῥοπᾶς. Vesp. 1232. B.
Syn. Κλισις, επικλισις, κατακλισις, εγκλισις. ὁλκη. σταθμησις. νεῦμα. δυναμις. βοηθεια.

'Ροπτρον. fustis.
πῶς καὶ διωλετ' ειπε, τῷ τροπῳ Δικης
επαισεν αυτὸν ῥοπτρον αισχυναντά με; Hipp. 1172.
Syn. 'Ροπαλον. ῥομφαια. κορωνη. παγη. επισπαστρον.—πλῆγμα.

'Ροφεω, 'Ροφεομαι. sorbeo.
ὅσον ῥοφησεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Pac. 716.
Syn. Αναῤῥοφεω, αποῤῥοφεω, επιῤῥοφεω, καταῤῥοφεω, ῥοιβδεω, καταπινω, αναλαμβανω.

'Ροχθεω, 'Ροχθιζω. strepitum edo. (Vid. Βακχος.)
ῥοχθει γὰρ μεγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ηπειροιο. ε. 402.
Syn. 'Ροιζεω, βρενθυομαι. στεναζω. κλυζω.

'Ροχθος. fluctuum strepitus.
ὡς μὴ καταβρωξῃ νιν εν ῥοχθοις κλυδων. Lyc. 742.
*ημυνεν καὶ χυλὸς ἁλις κυμβῃσι ῥοφηθεὶς,
ὅσσα τε πετρηεντος ὑπὸ ῥοχθοισι θαλασσης
κνωδαλα φυκιοεντας αεὶ περιβοσκεται αγμους. Nic. Al. 389.*
Syn. 'Ροθιον. ῥοῖζος.

'Ρυᾱχετος. colluvies. *al.* 'Ρυγχαχετος, 'Ρυχαχετος, 'Ρυχαιετος.
τὸν τῶν Ασαναιων γα μὰν ῥυαχετον
*πᾶ καὶ τίς ἂν πεισειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν; (*loquitur mulier Lacæna.*) Lysist. 170. Exp. Θορυβος, συρφετος.

'Ρυγγις. *vox nata e lectione mendosa, nam* Cod. Ricc. *habet* ἠρυγγίδας, *et* Schneider. *in text. recepit.**
αμμιγα δὲ ῥίζας η ῥυγγίδας, εν δὲ επαρκὲς
θαλπε βαλὼν χυτρῳ σκαμμωνιον·— Nic. Al. 564.

'Ρυγχελεφᾱς. rostrum elephantinum habens. [415.
ῥητορα Μαῦρον ιδὼν ετεθηπεα, ῥυγχελεφαντα. Pallad. *An.* ii.

'Ρυγχιον. rostellum.
αλλ' αμφιθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχια,
*κἤπειτεν ες τὸν σακκον ὧδ' εσβαινετε. (*loquitur Megarensis.*)*

'Ρυγχος. rostrum. —καὶ γὰρ, ὀκ' ηρων [Acharn. 744.
αυτᾶς, εκνυζῆτο ποτ' ισχια ῥυγχος εχοισα. Theoc. 6. 29.
ῥυγχος εχουσα Βιτὼ τριπιθηκινον, *οἷον ιδοῦσαν
τὴν 'Εκατην αὐτὴν οιομ' απαγκονίσαι. Lucill. *An.* ii. 324.*
Syn. 'Ραμφος.—χασμα.

'Ρῦδόν. *adv.* affatim.
κουρη δ' εἶμ' Αρυβαντος εγὼ ῥυδὸν αφνειοῖο. ο. 425.
Syn. 'Ρυδην, χυδην, ῥυβδην, αθροως, σφοδρῶς, δαψιλῶς. *διαῤῥυδην.*

'Ρυζῶ. Vid. 'Ραζω. n. 2.
ῥυζῶν ἅπαντας απεδομαι τοὺς δακτυλους. Hermipp. ap. Suid.

*'Ρυηφενης. adfluens opibus, vel, servans opes.
φραζεο δ' Ευρωπης λοιπὸν πορον, ὅς τ' επὶ τρισσὴν
εκτεταται κρηπῖδα πρὸς ηῶ· τὴν μὲν, Ιβηρων,
τὴν δὲ, Πανελληνων, τὴν δ', εσθλῶν Αυσονιηων.
αλλ' ητοι πυματη μὲν αγαυῶν εστιν Ιβηρων,
γειτων Ωκεανοῖο πρὸς ἑσπερον. εν δέ οἱ ακρη
στηλαων Αλυβη κεῖται μια. τῆς δ' ὑπενερθε
Ταρτησσὸς χαριεσσα, ῥυηφενεων πεδον ανδρῶν,
'Κεμψοί θ' οἳ ναιουσιν ὑπαὶ ποδα Πυῤῥηναῖον. Dionys. 331.
Syn. Πλουσιος. Phr. Εξαρκεων κτεατεσσι. Pind.*

'Ρυηφενῖᾰ, 'Ρυηφενειᾰ. opulentia.
εν δὲ ῥυηφενιην εβαλες σφισιν, εν δ' ἁλις ολβον. Call. 1. 84.
Syn. Ευπορια, ολβος.

'Ρῦθμιζω, 'Ρυθμιζομαι. ad numeros aptos redigo, compono, et effingo, &c.
τί δὲ; ῥυθμιζεις[2] τὴν εμὴν λυπην ὅπου; Antig. 318. B.
εγὼ δὲ πλοκαμον αναδετοις
μιτραισιν εῤῥυθμιζομαν. Hec. 923. (11. P.)

---

1. Diog. Laërt. habet ὁ ὑβριστικὸς, Suid. ἐριστικὸς, unde probabilis lectio visa est, quam dedimus. In Codd. MSS. notissimum est υ et β confundi. Sed ἐριστικοὶ dicebantur scholæ Megaricæ Philosophi, inter quos Eubulides claruit. Κερατίνη est Dialectices ratio, ab ipso tradita. Conjecturam eamdem prodidisse video Lobeckium, ad Ajac. v. 9.

2. σχηματίζεις, διατυποῖς. Schol.—*exploras.* Brunck.

—αλλ' ανηλεως
ωδ' ἐῤῥυθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θεα. Prom. 241.
SYN. Επιῤῥυθμιζω, καταῤῥυθμιζω, μεταῤῥυθμιζω, κοσμεω, ευτρεπιζω. καλλωπιζομαι. κανονιζω. ευθυνω, διατυπoω.

Ῥυθμός. modulus. 2. concinnitas.
μή ποτ' επαινησης, πρὶν ἂν ειδῇς ανδρα σαφηνῶς,
οργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τροπον ὅστις ἂν ᾖ. Theog. 957.
SYN. Ευρυθμια, ευθημοσυνη, εμμελεια. τροπος. κανων, μετρον, μελος, ταξις.
EPITH. Λιγυρος, φρενοθελγης, Φρυγιος.
PHR. Ῥυθμοῖς ἡρωϊκοῖσι, καὶ ἑξαμετροις επεεσσιν. Man.
αμμιγα Βακχευτην ῥυθμὸν ανεπλεκομεν. Ep.
ἁπλοῦν ῥυθμὸν χεοντες αιολῳ μελει. Sim. ap. Scal.

Ῥῠκᾰνη. runcina. (τεκτονικὸν εργαλεῖον.) [*An*.i. 227.
καὶ πελεκυν, ῥυκανην τ' εναγεα, *(*an* ενεργεα?)*—Leon.*Tar*.-

Ῥῦμα. fluentum. *Vid.* Ῥεεθρον, *et Herm. ad loc. cit.*
αεναῳ στροφαλιγγι θεὸν ῥυμα δινευουσα. Orph. H. 10. 22.

Ῥῦμα. propugnaculum.
καιτοι σμικροὶ μεγαλων χωρις,
σφαλερὸν πυργου ῥῦμα πελονται. Aj. 159.
SYN. Φυλακη, ασφαλισμα, ερῦμα.
PHR. Ἅπασι κοινον ῥῦμα, δαιμονων ἑδρα. Heraclid. 261.

Ῥυμβος, *apud Atticos, quod vulgo* Ῥομβος.
σὲ τὸν αυτοφυῆ, τὸν εν αιθεριῳ
ῥυμβῳ παντων φυσιν εμπλεξανθ',
*ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ' ορφναιᾶ
νὺξ αιολοχρως, ἄκριτος τ' αστρων
οχλος ενδελεχῶς αμφιχορευει. Eur. Pirithoi *fr*.
EXP. Στροφη και τροχοειδης κινησις.

Ῥυμβὼν, όνος. circumvolutio in spiram.
ὡς τοτ' εκεῖνο πελωρον απειρεσιας ελελιξε*
ῥυμβόνας αζαλεησιν επηρεφεας φολιδεσσι. Apoll. 4. 143.

Ῥῦμη. impetus, vis. 2. vicus, platea.
1. ὑπο τοῦ ῥοιβδου καὶ τῆς ῥυμης αυτὸς ἑαυτὸν κατακαιων.
Ῥωμη μὲν ῥυμη εσεται— Sibyl. [Nub. 406.
SYN. 1. Ὁρμη, ῥοθος. 2. κωμη, λαυρα.

Ρυμμα. sordes.
ει ῥυμμα τυγχανεις εχων, *σοὶ[1] λουτρὸν εγὼ παρεξω. Lysist.
ἠὲ σὺ κληματοεσσαν εν ὑδατι πλυνεο τεφρην [377.
θαλπομενην, τὸ δὲ ῥυμμα νεοπλεκέος καλαθοιο
κολποις ικμηνειας· ὁ γάρ τ' αναδεξεται ιλυν. Nic. Al. 94.*
SYN. Τριμμα, σμῆγμα, καθαρμα, ῥυπον.

Ῥῦμος. temo currûs.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατεθηκαν εϋξεστῳ επὶ ῥυμῷ. Ω. 271.
SYN. Ελυμα, στηριγμα.

*Ῥυνδᾰκὶς, ῐδος. ἡ. a Rhyndaco, Mysiæ Asianæ fl.
αλλ' ὅτε δὴ, Μυσῶν λελιημένοι ηπειροιο,
Ῥυνδακίδας προχοὰς, μεγα τ' ηρίον Αιγαιωνος [1164.*
τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγιης παρεμετρεον εισορωντες, κ. λ. Apoll. 1.

Ρυομαι, Ῥῦμαι, Ῥυσκομαι.[2] defendo. Vid. Μυιοσοβος.
κεκληται· ῥυεται δὲ καρη θαλερῶν αιζηῶν. Κ. 259.
Ζεῦ πατερ, αλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Αχαιῶν. Ρ. 645.
—ὁστε μιν αυτην-Ῥυσκεν,— Ω. 730.
SYN. Αναῤῥυομαι, λυτροῦμαι, ελευθεροω, περισωζω, φυλασσω, κωλυω.

*Ῥῦπαῖον. *sc.* αἶπος vel ορος. mons Achaiæ, vel, ut aliis placet, Ætoliæ. Vid. ad v. Ῥωθων.

Ῥυπαπαι, *seu* Ῥυππ. acclamatio nautica.
εἶτ' αὖ λαλιὰν επιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλιαν εδιδαξας,
ἣ 'ξεκενωσεν τάς τε παλαιστρας, - - - καὶ τοὺς παραλους ανεπεισεν
ανταγορευειν τοῖς αρχουσιν. καιτοι τοτε γ', ἡνικ' εγὼ 'ζων,
ουκ ηπισταντ' αλλ', ἢ μαζαν καλεσαι,* καὶ Ῥυππαπαὶ ειπεῖν.

*Ῥῠπᾰρῶς. *adv.* sordide. *metaph.* avare. [Ran. 1101. (1069. B.)
πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν ειθισμένος, ουδ' εν εταιρῳ
σεμνοτερον δικασαι, μὴ ῥυπαρῶς, δυναται. Pallad. *An*. ii. 436.

Ῥῠπαω, Ῥῠποω. sordeo.
τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν εϋκτιμενῃ εν αλωῇ
λιστρευοντα φυτόν·* ῥυποωντα δὲ ἑστο χιτῶνα,
*ῥαπτὸν, αεικελιον· περὶ δὲ κνημησι βοειας
κνημῖδας ῥαπτὰς δεδετο, γραπτῦς αλεεινων·
χειρῖδας δ' επὶ χερσὶ, βατων ἑνεκ'· αυτὰρ ὑπερθεν
αιγειην κυνεην κεφαλῇ εχε, πενθος αεξων.* ω. 225.
ες ποταμὸν πλυνεουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. ζ. 59.
SYN. Ῥυπαινω, καταῤῥυπαινω, πινοω, σπιλοω, μιαινω.

Ῥῠποεις. sordidus. [*An*. ii. 22.*
*καὶ τὸ χυδην ῥυποεντι πινῳ πεπαλαγμένον εσθος. Antip. Sid.
SYN. Ῥυπαρος, ῥυπωδης, πιναρος, πινοεις. αισχρος.

Ῥῠπον, Ῥυπος. squalor, sordes.
αυτὰρ επεὶ πλῦνάν τε, καθηράν τε ῥυπα παντα. ζ. 93.
πεντε ποκως ελαβ' εχθὲς, άπαν ῥυπος[3], εργον επ' εργῳ.
Theoc. 15. 20.
SYN. Ῥυπαρια, ῥυπασμα. πινος, λῦμα, λυμη, κηλις, σπιλος. λωβη.

*Ῥῠπος. ὁ, et οἱ Ῥυποι. cera ad sigilla imprimenda idonea. *Vid. Brunck. in l. l.* —— καὶ μηδὲν οὑτως
εὖ σεσημανθαι, τὸ μὴ ουχι τοὺς ῥυπους ανασπασαι. Lysist.

Ῥυπτω, Ῥυπτομαι. sordes eluo, purgo. [1198.*
αλλ' ουδὲ πωποτ', εξ ὅτου 'γὼ ῥυπτομαι,
*οὑτως εδηχθην ὑπὸ κονιας[4] τὰς οφρῦς. Acharn. 17.
αλλοτε κληματοεσσαν εν οξει ῥυπτεο τεφρην. Nic. Al. 78.*
SYN. Αποῤῥυπτω, διαῤῥυπτω, περιῤῥυπτω, απομασσω, καθαιρω, αποκλυζω, σμηχω. πλυνω.

Ῥῠσᾰλεος, *immo*, Ῥυσσ. rugosus. Ῥῡσῐμος. *vid. not.*
—οπωρην-Ῥυσσαλεην— Nic. Al. 181.
ἠὲ σύ γ' εν πεπερι[5] ῥυσιμῳ *ενομηρεα κοψας,
οινῳ δ' εντριψαιο·—ibid. 607. (620. Schneid.)*

Ῥῠσος, et Ῥυσσὸς, ἡ, όν. rugosus. 2. serius.
χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' οφθαλμώ. Ι. 503.
ῥυσσῷ γεροντι τῷδε προσβῆναι ποδί. Eur. El. 490.
SYN. Ῥυτιδώδης, ῥικνος, πτυχωδης.

Ῥῠσιαζω. pignoris loco capio. Vid. Ενεχυραζω.
ἅψομαι, κοὺ ῥυσιαζω· τἀμὰ δ' εὑρισκω φιλα. Ion. 523.
τὰ δ' ουχὶ δεινά; ῥυσιαζομαι λογῳ. ib. 1406.

Ῥῡσῐβωμος. *epith.* Dei tutelaris.
ῥυσιβωμον Ἑλλα-
νων αγαλμα δαιμονων. Eumen. 923.

Ῥῡσῐδῐφρος. qui trahendo currum regit.
—ουκ εμεμφθη
ῥυσιδιφρον χεῖρα πλαξιπποιο φωτός. Isth. 2. 30.

Ῥῡσῐπονος. a labore liberans. Vid. Απολλων.

Ῥυσιπτολις. urbem custodiens.
ῥυσιπτολις γενοῦ-Παλλὰς,— Sept. Th. 131.

Ῥῠσιον. quod pro alicujus liberatione datur.
ῥυσι' ελαυνομενος· ὁ δ' αμυνων ἧσι βοεσσιν. Λ. 673.
SYN. Λυτηριον, ῥυτρον. ενεχυρον, εγχυρον. δῶρον. ὁμηρευμα. ὁμηρον, πιστον, αποτιμον, ὑποβολον, ὑποθηκη. λυτρον, τιμημα. ασφαλισμα.

*Ῥῠσῐς, εως, ἡ. fluxus.
σαλπιζει, κρουνου πρὸς ῥυσιν οιγομενου. Hedyl. *An*. i. 484.

Ῥυσμός. rerum series. 2. figura.
ἑλκος εχων ὁ ξεῖνος ελανθανεν· ὡς ανιηρὸν
πνεῦμα διὰ στηθεων, εἶδες, ανηγαγετο.
τὸ τριτον ηνιδ' επινε· τὰ δὲ ῥοδα φυλλοβολεῦντα
τὠνδρὸς ἀπὸ κροταφων παντ' εχεοντο χαμαί.
ωπτηται μεγαλωστὶ, μὰ δαιμονας. ουκ απὸ ῥυσμοῦ [Ern.)
εικαζω. φωρὸς δ' ιχνια φὼρ εμαθον.* Call. Ep. 18. (45.

---

1. Claudicabat versus, pronomine omisso. Sed reponi jussit Brunckius.

2. Nemo, opinor, pro themate ῥῦμαι agnoscet; neque ῥύσκομαι agnoscit Dammius. Sic ille, c. 2196. "ῥύσκεν est sec. sing. imperf. m. "ἐρύεσο, Ionice ἐρυέσκεσο, per syncopen ἐρύσκεσο, contracte ἐρύσκου, "Ionice et abjecto augmento, ῥύσκεν."

3. Valcken. cum Brunck. præfert ῥύπον, ab Eustathio et in Cod. MS. lectum.

4. Jure hic delet Hermannus γε, quoniam penult. in κονία producitur in diverbiis. De Metr. p. 153.

5. Cod. Med. præbet ἐμπέπεριν. Hinc forsan dubitatio de v. ῥυσίμῳ, quod pro adjectivo cepit Morellus, H. Steph. alii, pro substantivo, idem denotante quod πήγανον, vel ῥυτή. Schneider dedit ἐν πέπερι ῥυσίμῳ—*subst.* pro ἐρυσίμῳ.

2. ει δὲ καὶ Ευρωπης εθελεις τυπον, ουτι σε κευσω·
αὐτὸς μὲν Λιβυης ῥυσμὸς πελει, *αλλὰ μετ' αρκτους
εστραπται, καὶ τοιη επ' αντολιην παλιν ἑρπει.* Dion. 270.
SYN. Εκτασις, διαστασις, θεσις, τυπος, σχῆμα. κλιμα.

*'Ρυσσαινω. rugo, corrugo.
τοῦ μὲν ὑπὲρ γεννάς τε, καὶ ᾗ ῥυσσαινεται οὖλα. Nic. Al. 78.*

'Ρυσταζω. trahendo capto; traho.
πολλὰ ῥυσταζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑταροῖο. Ω. 755.
SYN. 'Ελκω, ερυω. ῥυσιαζω.

'Ρυσταγμα, 'Ρυστακτύς. violenta tractio.
εμῶν ἑκατι δυσγαμων ῥυσταγματων. Lyc. 1089.
ἡμενος ὧδε παθοι ῥυστακτύος εξ αλεγεινῆς. σ. 223.
SYN. 'Ελκησις, ἑλκυσμος, ἁρπαγμος.

'Ρῦτά. τά. habenæ.
ἡνιοχοι βεβαῶτες εφιεσαν ωκέας ἱππους
ῥυτὰ χαλαινοντες— Hes. a. 307.
εκ δὲ ῥυτὰ ῥιπτασκεν,— Ath. l. 10.[1]

*'Ρῦτη. ἡ. herba. *Ang. rue.*
ηέ τι καὶ ῥυτῆς πεδανάς απαμεργεο βλαστας. Nic. Al. 306.*

'Ρῦτήρ. retinaculum habenæ. 2. custos.
τὼ δ' ιθυνθητην, εν δὲ ῥυτῆρσι τανυσθεν. Π. 475.
*ουκουν τις ὡς ταχιστα προσπολων μολὼν
πρὸς τουσδε βωμοὺς, παντ' αναγκασει λεὼν,
ανιππον ἱπποτην τε θυματων ἄπο*
σπευδειν απὸ ῥυτῆρος.— Œd. Col. 952. (897. Br.)
SYN. 'Ιμας, ἡνια τα, χαλινος.—ῥυτωρ. ἑλκυστηρ.

'Ρυτιδόφλοιος. corticem rugosum habens.
καὶ ῥυτιδοφλοιον σῦκον επομφαλιον. Zonas, *An.* ii. 80.

'Ρυτιον. το. urbs Cretensis.
Φαιστόν τε, 'Ρυτιόν τε, πολεις εὖ ναιεταωσας. B. 648.

'Ρῦτίς. ἡ. ruga. *metaph.* vitium quodlibet.
εν τῷ προσωπῳ τῶν ῥυτιδων ὅσας εχει; Plut. 1052.
SYN. 'Ρυσσημα, ῥυσσοτης.—ασθενεια. γῆρας,—σπῖλος.

*'Ρῦτὸν, *penult. brevi, denotat* poculi quoddam genus. *Sed*
ῥῦτά. τα. habenæ, *uti supra.*
καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μεγιστα τῶν οντων τρια,
πινειν δεησει τημερον πρὸς κλεψυδραν [497. a.
κρουνιζομενον· αμφοτερα δ' οιωνιζομαι. Epinic. ap. Ath. p.
χωρῶν μετρητην, κυμβιον, σκυφοι, ῥυτα. Dionys. *Sinopens.*
[ap. Ath. p. 467. d.
a. ει δ' ουχ ἱκανόν σοι, τὸν ελεφανθ' ἡκει φερων
ὁ παῖς. b. τί δ' εστι τοῦτο πρὸς θεῶν; a. ῥυτον
δικρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χοας.
Αλκωνος εργον, προυπιεν δέ μοι ποτε
εν Κυψελοις Αδαῖος.— Damox. ib. 468. f.

'Ρυτὸς, ἡ, όν. fluidus, fluxus. α ῥέω.*
†ἁ 'γω ῥυτοῖς νασμοῖσιν εξομορξομαι. Hippol. 654.
SYN. Καταῤῥυτος, ῥευστικος.

'Ρῦτος. tractus.
ῥυτοῖσιν λαεσσι, καὶ εθριγκωσεν αχερδῳ. ξ. 10.
SYN. 'Ελκυστικος. χωνευτος.

'Ρῦτωρ. qui trahit. 2. defensor.
1. χρυσεων ῥυτορα τοξων-Φοῖβον,— Thesm. 108. B.
2. πορφυρεον χαιτας ῥυτορα κεκρυφαλον. Ep. ap. Suid. (Vid. Ep.
SYN. 'Ρυτηρ. ἑλκτικος. 2. φυλαξ, σωτηρ. [ad. 115.)

'Ρυω. fluo. Vid. 'Ρεω.
τῆς δ' επεὶ εκ μελαν αἷμα ῥυη[2], λιπε δ' οστέα θυμός. γ. 455.

'Ρωγᾰλεος. *fem.* 'Ρωγᾰς. fissus, ruptus.
'Εκτορεον δὲ χιτῶνα περὶ στηθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ ῥωγαλεον·— B. 417.
ῥιψατω εὖ μαλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φεροισα,
ῥωγάδας ες πετρας, ὑπὲρ ουριον·— Theoc. 24. 92.
SYN. Διεσχισμενος, διεῤῥωγως, *fem.* διεῤῥωγυῖα.—πολυῤ-
ῥαγης, σηραγγωδης.

'Ρωγμὸς, 'Ρωχμός. rima. Vid. sub v. 'Ραθαμιγξ.
ῥωχμὸς εην γαιης, ᾗ χειμεριον αλὲν ὕδωρ. Ψ. 420.
SYN. 'Ρωχμη, ῥῆξις, ῥῆγμα, οπη, ογκος, σχισις, διασχισις,
σχισμα, τμῆγος, λακισμα.—αναῤῥῶγες.
EPITH. Βαθυκολπος.

1. Sumitur hæc versus particula e Timone Phliasio, ap. Athen. p. 445. e. sed pertinet ad v. 'Ρυτόν, qu. vid.

2. Pro ἐξερύη, ab ἰκρύω. Damm. c. 2143.

'Ρωθωνες. nares.[3]
ητοι αν' Ευρωπην μὲν ολιζονα, καί θ' ὑπὲρ ακραν
ῥωθωνας, *κεραοί τε καὶ αργιλιπες τελεθουσιν.
οἱ μὲν ὑπὸ Σκειρωνος ορη, Παμμωνιά τ' αιπη,
'Ρυπαῖον, Κορακός τε παγον, πολιόν τ' Ασεληνον. Nic. Th.

'Ρωμαϊκος. Romanus. [212.*
*Κυπρι φιλορμιστειρα, φιλοργιε, σῶζέ με, Κυπρι,
'Ρωμαϊκοὺς ηδη, δεσπότι, πρὸς λιμένας. Philodem. *An.* ii.
—ει 'Ρωμαϊκῶς δὲ καλεῖται, [89.*
αυτὸς ἂν ειδειης, 'Ρωμαϊκωτατος ὤν. Ep. l. 1.

'Ρωμαιοι. Romani.
*καὶ θετο 'Ρωμαιων πολιητιδα, νῦν δὲ θανουσης
οστέα νησαιη Κυζικος ημφιασε. Eryc. *Cyz.-An.* ii. 298.*
SYN. Αυσονιοι. PHR. Λαὸς 'Ρωμης ἑπταλοφοιο. Ep.

'Ρωμη. Roma.
'Ρωμην τιμηεσσαν, εμῶν μεγαν οἶκον ανακτων,
μητέρα πασαων πολιων, αφνειὸν εδεθλον. Dion. 355.
EPITH. Ζαθεη, ατρομος, ἑπταλοφος, καρτεροθυμος, θαρσα-
λεα, μεγαλοκρατης, μεγαλη, ὑψαυχην, Αυσων.
PHR. Μαινας εχιδνοχαρης—
θηλυγενης, αδικός τε, κακὴ πολι, δυσμορε πασων.
αἶ, αἶ, παντ' ακαθαρτε πολι Λατινιδος αιης.
—πανοδυρτε, κακὴ πολι, κῶμον εχουσα.
—πεσον 'Ρωμης εριθηλου—Βαβυλων. Sibyl.
—πολιν βασιληΐδα πασεων. M. Mus. αστυ Ρεμοιο.
'Ρωμη παμβασιλεια, τεὸν κλεος ουποτ' ολεῖται.
θρονος ζαθεοιο μελαθρου.—πατρης φροιμιον ουρανιης.— Ep.
Χαῖρέ μοι, 'Ρωμα, θυγατηρ Αρηος,
χρυσεομιτρα, δαΐφρων ανασσα,
σεμνὸν ἁ ναιεις επὶ γᾶς Ολυμπον
αιὲν αθραυστον. κ. λ. Erinn. ap. Stob.

'Ρωμη. vis.
ῥωμην θεοῦ τιν' εσχ', ὃν ου καταισχυνῶ. Orest. 1174.
SYN. 'Ρῶμα, δυναμις, αλκη, ισχυς.

'Ρωμᾰλεος, robustus.
*τεκνα, ποθος· αφροντις απαις βιος. αἱ νεοτητες
ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' εμπαλιν ευσεβέες.* Metrodor. *An.* ii.
SYN. Ισχυρος, αλκηεις. ὑγιης. γενναῖος. θρασυς. [476.

'Ρωννῦμι, 'Ρωω. roboro. 'Ρωομαι.
χαῖται δ' εῤῥωοντο[4] μετὰ πνοιῆς ανεμοιο. Ψ. 367.
SYN. Κινεω, σειω. σπουδαζω. επειγομαι.

'Ρωπήϊον. (ὁ συνδενδρος τοπος.) locus virgultis plenus. Vid. 'Ρωψ.
ἁρπαξαντε, φερητον ανὰ ῥωπηϊα πυκνά. N. 199.
*τοῦτο τὸ τοῦ Κλειτωνος επαυλιον, ἥ τ' ολιγωλαξ
σπειρεσθαι, λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν αμπελεὼν,
τουτό τε ῥωπεῖον ολιγοξυλον· αλλ' επὶ τουτοις
Κλειτων ογδωκοντ' εξεπερησ' ετεα. Leon. *Tar. An.* i. 234.*

'Ρωπῖκος. vilis.
ἁ ματηρ ζωὸν τὸν Μικυθον, οἷα πενιχρὰ,
Βακχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμενα.
*Βακχε, σὺ δ' ὕψωσης τὸν Μικυθον. ει δὲ τὸ δῶρον
ῥωπικὸν, ἁ λιτὰ ταῦτα φερει πενια. *ibid.* 224.*
SYN. Ευτελης. αποβλητος, φαῦλος, ουτιδανος.

'Ρωψ. merx nullius momenti. 2. virgultum.
2. —αυτὰρ εγὼ σπασαμην ῥῶπάς τε λυγους τε·
*πεῖσμα δ', ὅσον τ' οργυιαν, εὔστρεφὲς αμφοτερωθεν
πλεξαμενος συνεδησα ποδας δεινοῖο πελωρου. κ. 166.
ου χθονα ναιεταοντες επηρατον, αλλ' ὑπὸ λεπτῇ
ψαμμῳ πεπληθυῖαν, ιδὲ ῥωπεσσι δασεῖαν. Dionys. 99.*
SYN. Φρυγανον. ῥωπήϊον.—χθαμαλα φυτα.
EPITH. Δασεῖα, χλωρα.

3. 'Ρώθων, sive potius, *ῥώθωνες*, *nares* denotat, sec. Poll. l. 2. §. 72. sed isto more flecti v. *ῥώθωνας* in loco laudato, aut istam præ se ferre significationem, haud temere adfirmaverim. In Alexiph. vs. 117. *ῥώθωσιν* recte exponitur, *naribus.*

4. " Occurrit alioquin vox *ῥωεσθαι* pro *festinare*, non apud Ho-" merum solum, sed apud Nicandrum, Ther. p. 24. de *dipsade*, quæ " *præ siti adusta cervice properabat gressum*, *κεκαυμένος αὐχένι δίψῃ* " *'Ρώετο.* et apud Apollonium Rhod. de Nereïdibus, l. i. vs. 942. " *ῥώοντο ἔνθα καὶ ἔνθα*, *discurrebant hinc et illinc*; et præterea in " Inscr. Herodis Attici vs. 9. *'Ως τήνδε ῥώεσθε*, *sic huc properate*——" Spanhem. ad Callim. Dian. 215.

Σ.

ΣΑΒΑΖΙΟΣ. Sabazius, cognomen Bacchi, et cujusd. alius numinis. 2. *pl.* Bacchationes.
κλυθι, πατερ, Κρονου υἱὲ Σαβαζιε, κυδιμε δαῖμον,
ὃς Βακχον Διονυσον εριβρομον ειραφιωτην
μηρῷ εγκατεραψας, ὅπως τετελεσμένος ελθοι
Τμῶλον ες ηγαθεον, παρά θ' Ἱππαν καλλιπαρηον.
—μακαρ, Φρυγιης μεδεων, βασιλευτατε παντων.— Orph. H.
*a. αλλ' ἦ παραφρονεῖς ετεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. [47.
b. οὐκ· αλλ' ὕπνος μ' εχει τις εκ Σαβαζιου.
a. τὸν αυτὸν αρ' εμοὶ βουκολεῖς Σαβαζιον. Vesp. 8.
2. χὠ τυμπανισμὸς, χοἰ πυκνοὶ Σαβαζιοι. Lysist. 388.*

Σᾶβαι. Arabiæ gens.
αυτὰρ Ερυθραιης πλευρὸν ναιουσι θαλασσης
Μινναῖοί τε, Σαβαι τε, καὶ αγχιγνοι Κλεταβηνοι. Dion. 958.

Σαβακαί. Bacchæ. **Potius*, Σαβακὸς, ἡ, όν. Bacchicus. 2. putris, marcidus.
ενθάδε τῆς Τρυφερας μαλακὸν ῥεθος, ενθάδε κεῖται* [91.
τρυγονιον, σαβακῶν ανθεμα σαλμακιδων. Philodem. *An.* ii.

*Σαββᾶς, ἅτος. το. vel Σαββᾶτᾶ, ων. τα. Item, Σαββᾶτον. *vox Hebr.* septimus quisque dies, quieti ab omni opera destinatus.
ει δέ σε σαββατικὸς κατεχει ποθος, ου μεγα θαῦμα· [24.*
εστὶ καὶ εν ψυχροῖς σαββασι θερμὸς Ερως. Meleag. *An.* i.
Syn. Ἡ ἑβδομη, σαββατισμος, καταπαυσις, αναπαυσις.
Phr. Απρηκτοιο δρομος ἑβδομος ηοῦς. Nonn.

*Σαββᾶτῐκὸς, ἡ, όν. Vid. ad voc. præc.

Σάγᾰρις, εως. ἡ. bipennis sive ensis Amazonicus, *etc.*
λυσιφλεβῆ τε σαγαριν αμφιθηγέα. Philipp. *An.* ii. 213.*

Σαγγᾰριος. fluvius Phrygiæ majoris.
οἵ ῥα τοτ' εστρατοωντο παρ' οχθας Σαγγαριοιο. Γ. 187.
Σαγγαριε, κρατερῇσι ῥοὰς αψῖσι πεδηθείς. Agath. *An.* iii. 53.

Σᾶγη. id, quo equi insternuntur. 2. arma corpus tegentia.
τοιαῦτ' αλυων ταῖς ὑπερκομποις σαγαῖς. Sept. Th. 397.
ξενῳ γὰρ εικὼς, παντελῆ σαγην εχων. Choëph. 558.
Syn. Ὁπλον, σαγμα.

*Σᾶγηναῖος, αιᾶ, αῖον. ad rete pertinens.
δεξο σαγηναιοιο λινου τετριμμένον ἅλμῃ
λειψανον, αυχμηρῶν ξανθὲν ὑπ' ηϊονων. Ep. ἀδ. 128.*

Σᾶγηνεὺς, Σᾶγηνευτηρ. qui sagena utitur; piscator.
ιχθυσιληϊστῆρα, σαγηνέα, χηραμοδυτην. Leon. *Tar.*-*An.* i. 244.
αιγιαλῖτα Πριηπε, σαγηνευτῆρες εθηκαν
δῶρα παρ' ακταιης, σοὶ ταδ' επωφελιης. Qu. Mæc. ib. 238.
Syn. Σαγηνευτης, ιχθυοθηρητηρ, ἁλιευς.

*Σᾶγηνευτὴς, οῦ. ὁ. *idem.*
ηλιτον ἡ χερσοιο ματην φυγάς· ουκ αδικως με
εἷλε σαγηνευτὴς τἀμὰ λιποῦσαν ορη. Tiberius, *ib.* iii. 7.

Σᾶγηνευω, Σᾶγηνεω. sagena aut verriculo piscor; irretio.
—σαγηνευθεις ὑπ' ερωτι— Ασθμαινεις,— Ep. ἀδ. 32.*
καὶ σαγηνεῦσαν φιλοτατα[1],— Sapph. 6.
Syn. Εκσαγηνευω, αγκιστρευομαι, περιβαλλω. εμπλεκω. θηρευω, ἁλιευω.

[Σᾶγηνη. ἡ. verriculum, genus retis piscatorii. Vid. Δικτυον.
ἅμματά τε, σταλικάς τε, πολυγληνόν τε σαγηνην. Opp.]

Σᾶγηνοβολος. sagenam jaciens.
—καὶ μογερων πεῖσμα σαγηνοβολων. Ep. 1. 6.

*Σᾶγηνοδετος. ὁ ἡ. sagenæ alligatus.
μακροτονων σχοινων ἅμμα σαγηνοδετον. Philipp. *An.* ii. 219.*

Σαγμα. onus jumenti, clitellæ. 2. theca scuti et aliorum armorum.
καλλιστα τευχη δ' εν καλοῖσι σαγμασιν. Androm. 617.
Syn. 1. Κανθηλια τα. 2. θηκη (τοῦ ὅπλου.) επισαγμα.

Σᾶθρός. putris.
*αλλ' ειτε χρηστ' εδρασε, χρηστ' εδει λεγειν·
ειτ' αὖ πονηρα,* τοὺς λογους εἶναι σαθρους. Hec. 1196. (71. P.)
Syn. Επισαθρος, πολυσαθρος, ασθενης, σαπρος, μυδαλεος, χαλαρος, μαρασμωδης, βλεννωδης, παλαιος, μαλακος, ὑπερακμος, ευρωδης, ουτιδανος, φλυαρος. [ἑωλος. Lyc.]

1. Locus, de cujus lectione dubitatur, sicuti in aliis bene multis istius Odarii partibus. Sic autem editur in Museo Critico, p. 6.
———— τίνος αὖ τὺ πειθοῖ
μάπς σαγήνευσας φιλότατα; τίς τ', ὦ Σάπφ', αδικήη;

Σαινω. quatio. 2. ore hio. 3. adulor, *propr.* de canibus.
ὡς δ' ὅταν αμφὶ ανακτα κυνες δαιτηθεν ιόντα-Σαινωσ',—κ. 217.
ουρῇ μέν ῥ' ὅγ' εσηνε, καὶ ουατα καββαλεν αμφω. ρ. 302.
Syn. 1. Σειω, τινασσω. σαλευω. 3. περισαινω, προσσαινω, ὑποσαινω, κολακευω, ὑπαικαλλω. θωπευω. ασπαζομαι.
Phr. Ουρησιν μακρῃσι περισσαινοντες. Hom.]

Σαιρω. *f.* σαρῶ. ore hio. *unde*, rideo, irrideo: *item*, de canibus. 2. scopis purgo, verro. 3. orno. *Hinc, pr. med.* σέσηρα, ore sum hianti et aperto. σεσηρὼς, ridens ore hiante.
—ἡ δ' απλητον σεσαρυια-Είστηκει·— Hes. α. 268.
—καί μ' ατρεμας εἶπε σεσαρὼς,
ομματι μειδιοωντι·— Theoc. 7. 20.
Syn. 1. Χαινω, εκχαινω. τριζω.—δυσχεραινω. 2. σαροω, παρασαροω, κορεω. 3. καλλυνω, κοσμεω.

Σαΐς. πολις Αιγυπτου.
ἡ ἵππου, τὸν Νεῖλος ὑπὲρ Σαῒν αιθαλοεσσαν,
βοσκει, αρουρησιν δὲ κακὴν επιβαλλεται ἁρπην. Nic. Th. 566.

Σᾶκαι. pop. Asiæ, Sogdianis finitimi.
τοξα Σακαι φορεοντες, ἃ μηκετις αλλος ελεγχοι
τοξευτης· ου γάρ σφι θεμις ανεμωλια βαλλειν. Dion. 750.

Σᾶκεσπᾶλος. scuti vibrator.
ατρομον, οἷον εχεσκε σακεσπαλος ἱπποτα Τυδεύς. E. 126.

Σᾶκεσφορος. scutum ferens.
βασιν κυκλοῦντ', Αιαντι τῷ σακεσφορῳ. Aj. 19.
Syn. Ασπιστης, ὁπλοφορος, πολεμικος.

*Σακιον, *vel, ut aliqui legunt*, Σακκιον, ου. το. sacculus.
σακιον, εν ᾧπερ αργυριον ταμιευεται. Arist. Thesm. *ap. Polluc.* X. §. 152. *ubi vid. VV. DD.*
Syn. Αργυροθηκη, θυλακισκος.*

Σακκῖνος. cilicinus.
—καὶ σακκινον εσθος. Naz. Syn. Λεπτος, ασθενης.

Σακκος, Σᾶκος. ὁ. saccus. 2. vestis tristis. Vid. ad v. Ῥυγχιον.
κλαων μεγαριεῖς· ουκ αφησεις τὸν σακον; Acharn. 822.
*καὶ μὴ βραδυν'· ὡς τηνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν εξ εκκλησιας ὁρῶμεν. αλλ' επειγου [500.
ἅπασα,* καὶ μισει σακον πρὸς ταῖν γναθοιν εχουσα. Eccles.
Syn. Μαρσιππος. θυλακιον, σακτας.—πωγων.
Epith. Ερυμνος, τερμιοεις.

Σᾶκος. το. clypeus. 2. saccus. 3. colum.
οξέα, παμφανοωντα· σακος δ' ανεδεξατο πολλά. E. 619.
Syn. 1. Ασπις, θυρεος, θοῦρις. ὅπλον.
Epith. Αμφιβροτον, ἀρραγες, ἀρρηκτον, αστερονωτον, αιολον, βοεον, δινωτον, ευδινητον, δεινον, ευκυκλον, ευρυ, κοιλον, καινοπηγες, ιτεϊνον, θοον, μελανδετον, ποικιλον, προθελυμνον, πολυρρινον, παναιολον, πεπαλαγμενον, πυκα ποιητον, τροχοεν, τετραβοειον, τετραθελυμνον, χαλκοδετον, χαλκῆρες, φαεινον.
Phr. Ὡς απ' Αχιλλῆος σακεος σελας αιθερ' ἵκανε
καλοῦ, δαιδαλεου,— —σακος, ἠΰτε πυργον,
χαλκεον, ἑπταβοειον,—σακος μεγα τε στιβαρόν τε. Hom.
—εν χαλκηλατῳ
σακει, κυκλωτῷ σωματος προβληματι. Æsch.
*ἑρκος ισχοβελές. Alcæ. βελεων ερῦμα,—αλκαρ.
αλλ' αυτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν επωνυμον,
Ευρυσακες, ισχε, διὰ πολυρραφου στρεφων
πορπακος, ἑπταβοιον ἀρρηκτον σακος. Aj. 574. B.
φοβον τ' Αχαιῶν, χαλκονωτον ασπίδα
τηνδ', ἣν πατηρ τοῦδ' αμφὶ πλευρ' εβαλλετο. Troad. 1136.
Vid. et 1193. *sqq.**

Σακτας. saccus. 2. genus arundinis. Vid. Σακκος.
1. επειτα ταῦθ' ἡγιζεν ες σακταν τινα. Plut. 681.

Σακτωρ. onerans.
*γᾶ δ' αιαζει τὰν εγγαιαν
ἥβαν Ξερξᾳ κταμεναν* ᾅδου
σακτορι Περσᾶν·— Pers. 925.

*Σᾶλαγκων. nomen fluv.
ὡς δὲ καὶ εις αλλας πληθυν λιπον ἀγχοθι νησους
μεσφα Σαλαγκῶνος ποταμοῦ καὶ Νεστιδος αιης. Apoll. 4. 336.

Σαλαΐζω. lugeo. Anacr. *ap. Et. Ma.* (*fr.* 125. *Fisch.*)
Syn. Θρηνῶ, κοπτομαι.*

Σᾶλᾶμανδρα. animal lacertæ figura.

ἡν δὲ λιποῤῥινοιο ποτον δυσαλυκτον ιαψῃ
φαρμακίδος σαυρης πολυκηδέος, ἡν σαλαμανδρην
κλειουσιν, τὴν ουδὲ πυρὸς λωβησατο λιγνὺς, κ. λ. Nic. Al. 537.

Σᾰλᾰμανδρειος. ad Salamandram pertinens.
καὶ σαλαμανδρειον δολιον δακος, αιὲν απεχθές. Nic. Th. 818.

Σᾰλαμβη. fenestra, ostium.
τραμπις σ' οχησει, καὶ Φερεκλειοι ποδες
δισσὰς σαλαμβας, κἀπὶ Γυθιου πλακας. Lyc. 98.
Syn. Θυρα, θυρις, φωστηρ, φεγγιτης, φανοπτης.

Σᾰλᾰμῖν *et* Σαλαμὶς, ῖνος. ἡ. *parva insula et urbs, non procul a terra Attica. 2. urbs Cypri, a Teucro condita.
2. χαῖρε, θεά, Σαλαμῖνος εὐκτιμενης μεδεουσα
καὶ πασης Κυπρου.—* Hom. ix. 4.
Epith. Ἁλιστρεφης, αγχιαλος, αμφιρυτος, πελειοθρεμμων, ευκληρος, μελισσοτροφος.
Phr. 1. *Ω κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
ναιεις ἁλιπλαγκτος, ευδαιμων,
πᾶσιν περιφαντος αιεί. Aj. 596. B.
Αιαντος πολις, ορθωθεῖσα ναυταις. Pind.

*Σαλαμινια. ἡ. *sc.* ναῦς. una e Sacris Triremibus, dicta etiam *Delia.*
a. ατὰρ εστι γ', ὁποιαν λεγετον, ευδαιμων πολις
παρὰ τὴν Ερυθραν θαλατταν. b. οιμοι, μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θαλατταν, ἱν' ανακυψεται
κλητῆρ' ἀγουσ' ἑωθεν ἡ Σαλαμινια. Av. 144.*

Σαλαμῑνιος. *adj.* sicut v. præc. a Σαλαμίν.
Σαλαμινιος γάρ εστιν, ᾧ ξυνειμ' εγώ. Eccles. 38.

Σᾰλασσω. *idem qu.* σαλεύω. 2. impleo largiter. [43.
*2. γαστέρα μὲν σεσαλακτο γερων ευωδεῖ Βακχῳ. Agath. *An.* iii.
κισσοκομᾳ Βρομιῳ* Σατυρον σεσαλαγμένον οινῳ. *ibid.* 118.

Σᾰλευω. moveo, *propr.* de mari. 2. *neutr.* periculo jactor.
λαβρῷ σαλευων πᾶν τρικυμιᾳ πεδον. Lyc. 475.
*αγαμαι ληματος· ἡ σπανις
τῶν αγαθῶν· ὁταν ᾖ
δυσαλιος εν πελαγει*
καὶ σαλευῃ πολις. Rhes. 245.
Syn. Ανασαλευω, διασαλευω, παρασαλευω, παρενσαλευω, ανακινεω, δονεω, σειω, σαλαω.—αποσαλευω, επισαλευω, κυμαινομαι, ταραττομαι.—ζαω, διαγω.—βουλευομαι, φροντιζω.

Σαλημ. nomen urbis Hebr.
—βαθυκυμονος εγγυθι Σαλημ. Nonn.

Σάλμακις. ἡ. meretricula. Vid. ad v. Σαβακός.

Σαλμυδησσιος. *adj.* a sequ.
τραχεῖα ποντου Σαλμυδησσια γναθος
εχθροξενος ναυτῃσι μητρυια νεῶν. Prom. 726.

*Σαλμῠδησσος, vel Σαλμυδισσος, vel etiam cum unico σ. (*Vid. Blomf. ad l. proxime cit.*) sinus Ponti. *alii* fluvium *esse volunt, Plinius vero* oppidum.
τί γὰρ ταλαινῃ μητρὶ του Προμηθεως
ξυνὸν πεφυκε, καὶ τροφῷ Σαρπηδονος;
ἃς ποντος Ἑλλης, καὶ πετραι Συμπληγαδες,
καὶ Σαλμυδησσος, καὶ κακοξεινος κλυδων
Σκυθαισι γειτων, καρτεροῖς ειργει παγοις, κ. λ. Lyc. 1283.*

Σαλμωνεύς. Æoli fil. "non regis ventorum," *inquit Servius,* "sed cujusdam apud Elidem, ubi regnavit." Vid. Virg. Æn.
ἡ φατο Σαλμωνῆος αμυμονος εκγονος εἶναι. λ. 235. [vi. 585.[1]
μια βοῦς Κρηθεῖ τε ματηρ
καὶ θρασυμηδεῖ Σαλ-μωνεῖ.— Pyth. 4. 253.
—ειμι δ' εκεῖνος
Σαλμωνευς, βρονταῖς ὁς Διὸς αντεμανην. Ep. l. 4.

Σαλμωνις. ἡ. promont. Cretæ. *dict. etiam* Salmonium.
—ὡς κεν ερετμοῖς [1692.
παμπρωτιστα βαλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνιδος ακρης. Apoll. 4.

---

1. Hinc mihi Salmoneus (qui cœlum imitatus in urbe
Pontibus impositis, missisque per æra quadrigis
Expressisse sonum mundi sibi visus, et ipsum
Admovisse Jovem terris; male fulmina fingi
Sensit, et immissos ignes super ipse secutus
Morte Jovem didicit) generatus possit haberi. *Manil.* lib. v. 91.

Σᾰλος. locus profundus maris. 2. jactatio navigantis.
—μ' ὡς εἶδον εκ πολλοῦ σαλου-Ευδοντ' επ' ακτῆς. Phil. 274.
Syn. Ἁλμη.—κινημα, πονος, ταραχος, κλυδων, φροντις.
Epith. Φοινιος.

*Σαλπη, ης. ἡ. *piscis quidam, qui Latinis etiam* salpa *dicitur.*
αονες, φαγροι τε, λαβρακες τε, καὶ ταὶ πιονες
σκατοφαγοι σαλπαι βδελυχραι, ἁδεαι δ' εν τῷ θερει. Epich.

Σαλπιγγω, Σαλπιζω. buccino. [ap. Ath. p. 321. e.*
αμφὶ δὲ σαλπιγξεν μεγας ουρανὸς, αἶε δὲ Ζεύς. Φ. 388.
καὶ τοτε κωνωπες μεγαλας σαλπιγγας εχοντες,
δεινὸν εσαλπιζον πολεμου κτυπον.— Batrach. 199.
Syn. Διασαλπιζω, βυκανιζω, περιηχεω, κηρυττω.
Phr. [Στρομβῳ τὸν αἱματηρον εξαρχων νομον. Lyc. 250.]
*επεὶ δ' εσημην' ορθιον Τυρσηνικῇ
σαλπιγγι, καὶ συνῆψαν αλληλοις μαχην,
ποσον τιν' αυχεῖς παταγον ασπιδων βρεμειν,
ποσον τινα στεναγμὸν, οιμωγήν θ' ὁμοῦ; Heracl. 830.*

Σαλπιγξ. buccina.
ὡς δ' ὅτ' αριζηλη φωνη, ὁτε τ' ιαχε σαλπιγξ. Σ. 219.
Syn. Βυκανη. Epith. Αελληεσσα, βαρυδουπος, βαρυφθογγος, βρονταια, ερισθενης, διακτορος, ἡδυθροος, λαλος, διερα, εγρεκυδοιμος, Πιερικη, Ποσιδηϊος, Τυρσηνικη, Πελασγιας.
Phr. Κλαζει δὲ βριθουσα σαλπιγξ,
Αρεϊ κρεκουσα θουρῳ. Lucian.
ευκελαδου σαλπιγγος ανεδραμε κοιρανος ηχώ. Apollin.
—πολεμων αγγελτρια βαρβαροφωνος. Sibyl.
αγγελος ὑσμινης.—πτολεμοιο προαγγελος. Nonn.
[ἦχον εγερσιμοθον δολιχῶν πολεμηϊον αυλῶν. Opp.
σαλπιγξ δ' αὐτῃ πανт' εκεῖν' επεφλεγεν. Æsch.]
*χαλκοστομου κωδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Aj. 17.
σαλπιγγος ηχη, σῆμα φοινιου μαχης. Phœn. 1393.
ἡ τ' οὖν * * * διατορος Τυρσηνικὴ
σαλπιγξ, βροτειου πνευματος πληρουμενη,
ὑπερτονον γηρυμα φαινετω στρατῷ. Eumen. 564.*

Σᾰμᾰρεια. regio Palæstinæ, cum urbe ejusd. nominis, regia Israëlitarum sede. δι' ευυδρου Σαμαρειας. Nonn.

Σαμαρεῖτις. ἡ. *adj.* a præc.
δεῦρο, γυναι Σαμαρεῖτι,— ib.

*Σᾰμᾰται, ων. οἱ. Sarmatiæ Europææ incolæ. V. Σαυρομαται.
τοῦ μὲν (*Istri*) πρὸς βορεην τετανυσμένα φῦλα νεμονται,
πολλὰ μαλ' ἑξειης, Μαιωτιδος ες στομα λιμνης, [304.
Γερμανοι, Σαματαί τε, Γεται θ' ἁμα, Βασταρναί τε. Dion.

Σαμβᾰλᾰ. τα. *forma Æol. pro* σανδαλα. Vid. Ασαμβαλος.
ειη απ' ανθεμιδων σαμβαλα κοῦφα βαλεῖν. Diotim. *An.* i. 250.

Σᾰμη. urbs insulæ cognominis, quæ etiam dicta Σάμος: eadem quæ hodie *Cefalonia*. civis ejus Σαμαῖος.*
Δουλιχιόν τε, Σαμη τε, καὶ ὑληεσσα Ζακυνθος. ι. 24.
οἵ τε Ζακυνθον εχον, ηδ' οἱ Σαμον αμφενεμοντο. B. 634.

*Σᾰμιος, α, ον. e Samo insula. Vid. Σαμος.
διζονται Σαμιων πολλάκι θυγατέρες. Call. Ep. 17. *Ern.*

Σᾰμοθετος. ὁ ἡ. *Dor. pro* Σημ. qui litterarum situm definit.
κανονισμα φιλορθιον, ἑρμα πορειας-Σαμοθετω, Phan. *An.* ii. 52.

Σᾰμόθρᾱκη. Thraciæ insula, quæ item Σάμος.
αλλ' ει τις ὑμῶν εν Σαμοθρακῃ τυγχανει
μεμυημένος, νῦν εστιν εὔξασθαι καλὸν,
αποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ ποδε. Pac. 277.*
Λῆμνόν τε ζαθεην ηδ' ειναλιην Σαμοθρηκην. Orph. 29.
*μεσσηγυς δὲ Σαμου τε, καὶ Ιμβρου παιπαλοεσσης. Ω. 78.
ες Σαμον, ἔς τ' Ιμβρον, καὶ Λῆμνον αμιχθαλοεσσαν. ib. 753.
Phr. Ενθεν καὶ Λῆμνος, κραναον πεδον Ἡφαιστοιο,
πεπταται, ωγυγιη τε Θασος, Δημητερος ακτή·
Ιμβρος,* Θρηϊκιη τε Σαμος, Κορυβαντιον αστυ. Dion. 522.
—ηὲ Σαμον δυσχειμερον, αἵ τ' ενὶ κολπῳ
Θρηϊκιῳ βεβληται,— Nic. Th. 459.
ὑψοῦ επ' ακροτατης κορυφῆς Σαμου ὑληεσσης
Θρηϊκιης· *ενθεν γὰρ εφαινετο πᾶσα μὲν Ιδη, κ. λ. N. 12.

Σᾰμος, ου. ἡ. insula e regione Ephesi, *quam Homerus non memorat;* dicta etiam Σαμία, et civis ejus Σάμιος.
διὰ τὸν χθεσινόν γ' ανθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδυετ'
εξαπατῶν, καὶ λεγων, ὡς φιλαθηναιος ἦν, καὶ

5 E

τὰν Σαμῳ πρῶτος κατειποι,— Vesp. 281.
πορφυρεοις δὲ ταπησιν ανω (μαλακωτερος ὑπνω
ἁ Μιλατος ερεῖ, χῶ τὰν Σαμιαν[1] καταβοσκων)
εστρωται κλινα· τῷ Αδωνιδι τῷ καλῷ αλλα· [125.
τὰν μὲν Κυπρις εχει, τὰν δ' ὁ ῥοδοπαχυς Αδωνις[2].* Theoc. 15.
Epith. Ζαθεη, ελαιοφυτος, ὑψηλη.
Phr. Αστυ Νυμφεων. Anac. **fr.* 48. *Fisch.* ἱερον αστυ. ib.
ταῖς δ' ἔπι, νησοι εασιν Ιωνιδες· ενθα δὲ Καῦνος,* [*fr.* 47.
καὶ Σαμος ἱμεροεσσα, Πελασγίδος ἑδρανον Ἡρης. Dion. 533.

Σαμόθραξ, vel Σαμοθρηξ. qui Samothraciam incolit, &c.
*τὴν ἁλιην Ευδημος, εφ' ἧς ἁλα λιτον επεσθων
χειμῶνας μεγαλους εξεφυγεν δανεων,
θῆκε θεοῖς Σαμοθρηξι, λεγων ὁτι τηνδε κατ' ευχὴν,
ὦ λαοὶ, σωθεὶς εξ ἁλὸς ὧδ' εθετο[3].* Callim. Ep. 51. Ern.

Σάμῠθα. Nom. Pr. mulieris.
—κεκρυφαλον τονδε λαβεῖν Σαμυθας·
δαιδαλεος τε γαρ εστι, καὶ ἁδύ τι νεκταρος οζει. Ep. Suid.[4]

Σαμφορας, *vel Σανφορας, ου. ὁ. equus τῷ σανπι (ϡ) insignitus, sicut τῳ κοππα (ϟ) notatus, Κοππατίας dicebatur. *Vid. nos ad eam vocem, et Steph. Thes.* tom. ii. c. vi. E.
ουτ' αυτὸς, ουθ' ὁ ζυγιος,* ουθ' ὁ σαμφορας. Nub. 122.
Exp. Ὁ σ' εχων περὶ τὸν μηρόν.

*Σαμψῠχον, ου. το. amaracus, *herba.*
—ιδε πτερὰ πολλὰ καὶ ανθη-Σαμψυχον,— Nic. Th. 616.

Σαν. littera σιγμα ita nominata apud Dorienses.
τουνομα, θῆτα. ῥῶ. αλφα. σᾱν. ῡ. μῡ. αλφα. χῑ. οῡ. σᾱν.
πατρὶς Χαλκηδων· ἡ δὲ τεχνη σοφιη. Epig. in Thrasymachum *Sophistam* ap. Ath. p. 454. f.*

Σανδᾰλον, Σανδᾰλισκος. sandalium, solea.
ασφαλεως ὑπὸ ποσσὶν εδησατο σανδαλα κοῦφα. H. Mer. 83.
σὺ γὰρ κατεσχισω μὲν επὶ γελωτι
κἀπ' ευτελειᾳ τονδε-Τὸν σανδαλισκον,— Ran. 403. B.
Syn. Σανδαλιον.—*pl.* εντροπιδες, ὑποδηματα. [ευμᾱριδες.
Phr. Σανδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτηρια—Ep. [Eur.]

Σᾰνῐδιον. tabella, tabulæ.
χυτριδια, καὶ σανιδια, κἀμφορειδια. Pac. 201.
Syn. Δελταριον, πινακιον, σχεδαριον.

Σᾰνὶς, Σανίδες. tabula, asser, tabulæ.
—ουδὲ πυλησιν
εὗρ' επικεκλιμενας σανιδας— M. 121.
ἡ δ' αρ' εφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ενθα δὲ χηλοι. φ. 51.
Syn. Πιναξ, δελτος. Epith. *pl.* Κολληται, κληϊσται.
Phr. Δικλιδας ευτυκτοισιν αρηρομενας σανιδεσσι. Apollin.
ὑψηλαί τε πυλαι, σανίδες τ' επὶ τῇς αραρυῖαι
μακραὶ, εὔξεστοι, εζευγμέναι ειρυσονται. Σ. 275.

[Σᾰοπτολις. ὁ ἡ. qui, vel, quæ urbem servat.
δευρό σε τειρομενοισι σαοπτολιν ανδρασι θησω. Coluth.]

Σᾰος. incolumis. Vid. Σοος.
αλλ' ιθι, μή μ' ερεθιζε, σαωτερος ὥς κε νεηαι. A. 32.

Σαοφρονεω. modestus sum. Vid. Σωφρονεω.
ἢν δὲ σαοφρονεῃς, αργυρος ειμι μονον. Ep.

Σαῠφροσῠνη. temperantia. Vid. Σωφροσυνη.
καί τε χαλιφρονεοντα σαοφροσυνης επεβησαν. ψ. 13.

Σαοφρων. prudens. Vid. Σωφρων.
Εννοσιγαι', ουκ ἄν με σαοφρονα μυθησαιο. Φ. 462.

Σαοω. servo, salvo. Vid. Σωζω.
εν στηθεσσιν ἑοῖσι, σὺ δὲ φρασαι, εἴ με σαωσεις. A. 83.
*τῷ γὰρ δὴ ζωήν τε σαοῖ καὶ ποτμον επισπει. Nic. Al. 167.

Σᾰπειρες, ων. οἱ. gens Pontica.
ἑξειης δὲ Σαπειρες επὶ σφισι ναιεταουσι. Apoll. 2. 395.

Σᾰπερδης, ου. ὁ. nomen piscis, *dimin.* Σαπερδιον. [Ath. p. 117. a.
σαπερδη δ' ενεπω κλαιειν μακρὰ, Ποντικῳ οψῳ. Archestr. ap.

Σᾰπριᾱ, ας. ἡ. putredo.
τὴν σαπριαν ῥηξας μὲν ὡς αχρηστιαν. Comet. *An.* iii. 16.

Σᾰπροπλουτος, ου. ὁ ἡ. sordide dives.
τῷ[5] σαπροπλουτῳ δ', ὡς λεγουσι, νυμφιῳ, [500. e.*
κεκτημενῳ ταλαντα, παῖδας, επιτροπους, κ. λ. Antiph. ib. p.

Σᾰπρός. putris, nullius pretii. Vid. Σαθρος, et ad v. Ῥιψ.
ὡς ἁπαντ' ηδη 'στι μεστὰ τἀνθαδ' ειρηνης σαπρᾶς[6]. Pac. 554.
εχου· φυλαττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινιον. Vesp. 1343. B.

*Σαπρῡνω. putridum reddo.
γευθμος δ' ιχθυοεις νεποδων ἁτε σαπρυνθεντων. Nic. Al. 468.*

Σαπφειρος. sapphirus, *gemma.*
παντη δ' εν πετρησιν ὑπο φλεβες ωδινουσι
χρυσειης κυανῆς τε καλὴν πλακα σαπφειροιο. Dion. 1104.

Σαπφώ. Sappho.
ειμι λαβὼν εισαρας Σαπφω παρθένον ἀδυφωνον. Anac. 200.
Λεσβιαδων Σαπφὼ κοσμον εϋπλοκαμον.
—Σαπφοῦς τ' Αιολίδες χαριτες.
Μνημοσυναν ἑλε θαμβος, ὁτ' εκλυε τᾶς μελιφωνου
Σαπφοῦς,—τῆς λυρικῆς.—
Σαπφὼ, χρυσειην χερσὶν εχουσα λυρην.
Πιερικὴ δὲ μελισσα λιγυθροος ἑζετο Σαπφὼ
Λεσβιας ηρεμεουσα· μελος δ' ευϋμνον ὑφαινειν
σιγαλεαις δοκεεσκεν αναψαμενη φρενα Μουσαις.
τὰν Μιτυληναιαν—Πιεριδα—αοιδοπολον.
αἱ δὲ σοφαὶ κεινης ῥησιες αθανατοι. Ep.

*Σαπφῷος, α, ον. Sapphicus, Sapphoüs.
Σαπφωαι δε μενουσι φιλης ετι, και μενεουσι, [596. d.*
ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγομεναι σελίδες. Posidipp. ap. Ath.

Σαρα. Nom. Pr. Hebr.
Σαῤῥας ὑψιτοκοιο γονον, ῥιζαν τε γενεθλης. Naz.

Σᾰραγγης. Nom. fl.
Φᾶσις τ' ευρυμενης, ακαλαῤῥειτης τε Σαραγγης. Orp. 1055.

Σᾰρᾱπις, Σεραπις. Serapis, deus Ægyptiorum.
ενθαδε παιδευουσιν ὁσοις κεχολῶτο Σαραπις,
τοῖσιν απ' ουλομενης μηνιδος αρχομενοις. Ep. l. 1. *Anthol. p. 35. *Vid. etiam* p. 46.

Σαργᾰνη. salsamentum.
ειρηκε, καὶ παριόντα Φιλιππον τὸν πανυ,
τὸν Χαιρεφιλον, πορῤωθεν απιδὼν, τὸν παχυν, [p. 407. e.
εποππυσεν· εἶτ' εκελευσε πεμπειν σαργανας. Timocl. ap. Ath.

Σαργος, *item*, Σαργῖνος, ου. ὁ. nomen piscis. [p. 321. c.
τῆμος εχειν οπτὸν σαργον τυρῷ καταπαστον. Archestr. ap. Ath.
ἧς δὲ σαργῖνοι τε, μελανουροί τε, καὶ ταὶ φινταται
ταινιαι, λεπταὶ μὲν, ἀδεῖαι δὲ, κὠλιγω πυρός. Epicharm. ib.
*Vid. Schweigh.**

Σαρδᾰνᾰπᾰλος. ultimus Assyriorum rex, mollitie infamis.
a. ποῦ Προξενοι; b. τίς ὁ Σαρδαναπαλος ούτοσί; Av. 1022.
Phr. —Νινου μεγαλης βασιλευων. Ep.

Σαρδᾰνιος, *vel* Σαρδονιος, *sc.* γελως. si qui ridet vel ridere videtur, cum animo intus male sit. *De etymo, quod tamen incertum est, vid. Damm.* c. 2232. —μειδησε δὲ θυμῷ
Σαρδονιον μεγα τοῖον[7],— υ. 302.
Phr. —Ἡ δ' εγελασσε
χειλεσιν, ουδὲ μετωπον εφ' οφρυσι κυανεῃσιν-Ιανθη·— O. 101.
Σαρδονιον μειδημα γελασσετε. Sib. l. 1. V. ad voc. Μυχθιζω.

Σαρδεις. Sardes, urbs Lydiæ. *item*, Σαρδιες. Callim. 3. 246.
καὶ πολυχρυσοι Σαρδεις *εποχους
πολλοῖς ἁρμασιν εξορμῶσιν. Pers. 45.
a. τὸν ανθεμωδη Τμῶλον οἶσθα που κλυων;
b. οἶδ', ὅς τὸ Σαρδεων αστυ περιβαλλει κυκλῳ.
a. εντεῦθεν ειμί. Λυδια δέ μοι πατρίς. Bacch. 462.*

Σαρδηνη. *apud Hermann.* Σαιδηνη. mons prope Cumam.
ναιετε, Σαρδηνης ποδα νειατον ὑψικομοιο. Hom. xxxiv. 6.

Σαρδιανικος. *adj. possess.* a Σαρδεις.
ἱνα μή σε βαψω βαμμα Σαρδιανικόν. Acharn. 112.

---

1. Subaud. opinor, νῆσον vel γῆν. Sed potior videtur Cod. Flor. lectio, τὰν Σαμίων. Utrumcunque verum fuerit, casu recto substantivi, ἡ Σαμία, nihil indigemus.
2. Hunc in modum vss. hosce corrigendos putat Vir præstantissimus, Valckenaerius, qui omnino vidend. in l. Μαλακωτέρος dicitur Dorice pro μαλακωτέρους, quomodo in Id. i. 90. παρθένος pro παρθένους, et v. 109. ἀμπέλος pro ἀμπέλους.
3. Vid. Bentl. de Phalaride, Præf. p. 59. Londini, 1699.
4. Nossidis est epigramma. Vid. Analect. tom. i. p. 195.
5. Abesse vulgo articulum monet Schweigh. et abesse debet; aut aliquid præterea inducendum, ut canoni Dawesiano mos geratur.
6. *Antiquæ*, vertit Brunckius. "Proprie σαπρὸν dicitur quod temporis diuturnitate putredinem quæsivit." Flor. Christian. in l.
7. Cod. Harl. σαρδάνιον δ' ἄρα, et suprascr. γρ. μάλα, quod editt. pleræque repræsentant.

*Σαρδιᾱνος. Sardium civis, vel incola.
—εγὼ δὲ Σαρδιανος, ου γὰρ ουκετ' Αργολας. Eur. fr. Plisth. v.
Σαρδῑνος, *vel* Σαρδιος. *sc.* λιθος. *item*,* Σαρδιον. το. Sardius, Sarda, *gemma.*
σαρδιά θ' αἱματοεντα, καὶ αιγληεντα μαραγδον. Lith. 608.
Σαρδονιος. *adj.* a sequ. 2. *epith.* risûs. V. Σαρδανιος.
Σαρδονιον κατὰ κῦμα, φιλων μορον αγγελεοντας. The. 16. 86.
τῇ δ' ἐπὶ Σαρδονιον πελαγος, καὶ απειρονα κολπον. Apol. 4. 633.
Σαρδώ, οος, οῦς. **item*, Σαρδων, ονος. *et, ut nonnulli volunt,* Σαρδωνη. ἡ. Sardinia.
σκεψαι τοινυν, ὡς εξον σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν αιεὶ δημιζοντων ουκ οἶδ' ὅποι εγκεκυκλησαι·
ὅστις πολεων αρχων πλειστων, απὸ τοῦ Πυντου μεχρι Σαρδοῦς,
ουκ απολαυεις, πλην τουθ', ὁ φερεις, ακαρες· και τοῦτ' εριῳ σοι
ενσταζουσιν κατὰ μικρὸν αεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ αλευρον. Vesp. 698.*
Σαρδώ τ' ευρυτατη, καὶ απειριτος ειν ἁλὶ Κυρνος. Dion. 458.
*Σαρδῷος. *adject.* a præc.
Σαρδῷον δ' ἱκομεσθα βυθον, κολπους τε Λατινων. Orp. 1246.*
Σαρκαζω. carnes detraho. *metaph.* superficiaria opera aliquid ago. *Vid. Bergler. ad Ran.* 997.
γλισχροτατα σαρκαζοντες, ὥσπερ κυνιδια. Pac. 481.
Syn. Σαρκιζω, περισαρκιζω.—εξισχνοω, ατονεω.—απομυκτιζω, επιχλευαζω, διασαρδωνιζω.
*Σαρκασμοπῐτυοκαμπτης. qui videri vult tam fortis, quam fuit Pityocamptes, alias Sinnis dictus, latro.
σαλπιγγολογχυπηναδαι, σαρκασμοπιτυοκαμπται. Ran. 997.
Σαρκῖνος. carneus, qui crasso est corpore. [Bergl. (966. Br.)*
ελπις τῶν ὑπνων ζατεῖ τὸν σαρκινον ιχθυν. Theoc. 21. 66.
Syn. Σαρκικος, σαρκωδης, ευσαρκος, κατασαρκος, πολυσαρκος, μεγαλοσαρκος, βαρυζωνος, κρεωδης.
Σαρκοδαης, **immo* Σαρκοδᾰκης. carnivorus.*
ἦν χρονος, ἡνικα φῶτες απ' αλληλων βιον εἶχον
σαρκοδαῆ· κρεισσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δαΐζε. Orph. fr. 12. 1.
Σαρκολῐπὴς, έος. ὁ ἡ. carne nudatus.
πλευρά τε σαρκολιπῆ, ταρσοὶ δ' ἑτερωθεν αμοιροι
νευρῶν, καὶ κωλων εκλυτος ἁρμονιη. Philipp. *An.* ii. 230.
Σαρκοπᾰγής. ὁ ἡ. carne concretus.
ἁ δὲ λαλον στερξασα παλαι στομα (*sc.* Niobe) νῦν ὑπὸ θαμβευς ματηρ σαρκοπαγὴς οἷα πεπηγε λιθος. Meleag. 117.
Σαρκοφᾰγεω. carnem edo.
—κωνωπες,—αἱματος ανδρῶν σῖφωνες,—παρεθ' ἥσυχον ὕπνον εὕδειν, ταμὰ δ' ιδοὺ σαρκοφαγεῖτε μελη. ibid. 93.
Σαρκοω. carneum reddo.
χαλκὸν γὰρ ἁμῶν ουκ εσαρκωσεν Μυρων. Philipp. *An.* ii. 225.*
Σαρξ. caro.
γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διηφυσε σαρκὸς οδόντι. τ. 450.
δειδιότα· σαρκες δὲ περιτρομεοντο μελεσσιν. σ. 76.
Syn. Κρεας.—μυων.—σῶμα.—βροτος.
Epith. Ἁπαλη, βαρεῖα, εχενηῒς, ερισθενης, ζειουσα, ερωτοτοκος, λιποχρους, μαλακη, ταλαινα, χλωρα, σκιοειδης.
Phr. —Τὸ δέ οἱ μελαν ειβεται αἷμα
χιονεας κατὰ σαρκας,—Theoc.
—στεναχω δ' ὑπὸ σαρκὶ παχειη,
τήν ῥα σοφοὶ καλεουσι νοου ζοφον.—
σαρκὶ νοος κρατερῇ ἕσπεται ουκ εθελων.
σὰρξ ολοη παθεων ῥιζα πολυσχιδεων.
Σᾰρὸν, Σαρός. verriculum, scopæ. 2. res, homo nullius pretii.
πρισματα, καὶ σπογγον, καὶ σαρὸν ευθὺς εχων. Lucill. *An.* ii. [322.
2. Αστεριη δ' ονομαστὶ παρερχομενην εκαλεσσεν,
Αστεριη, ποντοιο κακον σαρον·— Call. 4. 224.
Syn. Κορηθρον, κορημα, καλλυντρον, σαρωθρον.
Σᾰροω. verro, mundo. Vid. Σαιρω.
διπλῶν μεταξυ χοιραδων σαρουμενον. Lyc. 389.
Σαρπηδων. Jovis fil. ex Laodamia Bellerophontis filia.
ει μὴ αρ' υἱὸν ἑὸν Σαρπηδονα μητιετα Ζεὺς
ὦρσεν επ' Αργειοισι, λεονθ' ὡς βουσὶν ἕλιξιν. Μ. 292.
Σαρπηδοντος ἑταῖρον, Επικλῆα μεγαθυμον. ib. 379.
Epith. Δῖος, αντιθεος, χαλκοκορυστης, Λυκιος, Διος υἱος.
Phr. Σαρπηδον, Λυκιων βουληφορε,— Hom.
ἵσταто Σαρπηδων Λυκιων προμος· ηνορεῃ μὲν
φρικτὸς εην· ἁπαλοῖς δὲ νεοτρεφεεσσιν ιουλοις
οινοπος ακρα χαρασσε γενειαδος· κ. λ. Ep. 1. 5
Σαρπηδονια. ἡ. epith. rupis in Thracia.
—Σαρπηδονιην ὅθι πετρην
κλειουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥοον Εργινοιο. Apoll. 1. 216.
*Σᾱρωνῐκος. Saronicus, *sc.* sinus.
πρὸς ποντον ηδη κειμενη Σαρωνικόν. Hipp. 1200.
Σᾱρωνις, *sc.* θαλασσα. idem.
δοιαὶ δ' ισθμια νῶτα περιβρομεουσι θαλασσαι,
ἥ τ' Εφυρης αντικρυ ποτὶ ζοφον, ἥ τε πρὸς αυγὰς
ἑλκομενη,* τὴν μέν τε Σαρωνιδα κικλησκουσι. Dion. 420.
Σᾱρωνις. ἡ. quercus. Vid. Δρῦς.
ἡ πολλὰς εφυπερθε σαρωνιδας ὑγρὸς Ιαων
ηειρεν,—— Call. 1. 22.
Σαταν, Σατανᾶς. Vid. Δαιμων, Διαβολος.
τιπτε, Σαταν κακομητι, τὸν αθλιον εις πυρα βαλλεις; Cyr.
πρῶτος ὑποδρα ιδὼν Σατανᾶς, βροτολοιγος, απηνης. Dulsc.
Epith. Κακοεργος, πικρος.
Σᾰτῖνη, Σατινον. plaustrum, vehiculum.
ποιῆσαι σατινας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. H. Ven. 13.
θηρῶν ὅττε ζυγιοις-Ζευξ' εις ἂν θεὰ σατιναν[1]. Hel. 1327.
Syn. Ἁμαξα.
Σᾰτνιοεις. torrens magnus in Troade. *scribitur et* Σαφν.
ναῖε δὲ, Σατνιοεντος ευῤῥειταο παρ' οχθας,
Πηδασον αιπεινὴν,— Ζ. 34.
Σᾰτνιος. nobilis Trojanus.
Σατνιον ουτασε, δουρὶ μεταλμενος οξυοεντι,
Ηνοπιδην, ὃν αρα νυμφη τεκε Νηῒς αμυμων
Ηνοπι βουκολεοντι παρ' οχθας Σατνιοεντος. Ξ. 443.
Σᾰτῠρος. Satyrus.
συντροφος ευασταις, αιγιποδης Σατυρος. κ. λ. Ep. 1. 1.
Epith. Σκιρτοποδης, δειλαιος.
Σατῠροι. Satyri. Vid. Σιληνος.
Σατυρων πρὸς αντροις τονδ' ὅμιλον εισορῶ. Cyc. 100.
Epith. Αρειμανεῖς, απτολεμοι, ασιδηροι, αλλοφυεῖς, αελλοποδες, γλευκοποται, βουκεραοι, δυσμορφοι, θηροτυποι, θρασυκαρδιοι, ερωμανεῖς, γυναιμανεῖς, λασιοι, κεροεντες, ευκεραοι, μυστιπολοι, ορεσσινομοι, πουλυγαμοι, ποθοβλητοι, κυβιστητηρες, νυμφογενεῖς, ταυρωπιδες, ταυροφυεις, σκαιροντες, φιλοπαιγμονες, φιλοκερτομοι, φυλακτῆρες, φιλομοχθοι, φρισσοντες, δασυστερνοι, μενεχαρμοι. [σκιρτηται. Mosch.]
Phr. Καὶ Σατυρος φιλομοχθος εχων αγελαστον οπωπην.
πᾶσα γονη Σατυρων θρασυκαρδιος, εν δὲ κυδοιμοῖς
παντες απειλητῆρες, αεὶ φευγοντες Ενυώ·
νοσφι μοθοιο λεοντες, ενὶ πτολεμοις δὲ λαγωοί.
καὶ βοὸς εἶδος εχουσι, καὶ ανδρομεοιο προσωπον. Nonn.
ουτιδανων Σατυρων καὶ αμηχανοεργων. Hes.
Σᾰτῠρισκος. parvus satyrus.
—τό τοι γενος ἢ Σατυρισκοις
εγγυθεν ἢ Πανεσσι κακοκναμοισιν ερισδει. Theoc. 4. 62.
Σαυλοομαι. delicior. 2. tripudio.
*ηδη δὲ παῖδας προσνεμοντας εισορῶ
ποιμνας. τί ταῦτα; μῶν κροτος Σικιννιδων,
ὁμοιος ὑμῖν νῦν τε, χὤτε Βακχιῳ
κῶμοι συνασπιζοντες Αλθαιας δομους
προσῆτ',* αοιδαῖς βαρβιτων σαυλουμενοι; Cycl. 36.
Syn. Διασαυλοῦμαι, τρυφαω, θρυπτομαι, ἁβρυνομαι, ορχεομαι ἁβρῶς, σαυλα βαινειν.
*Σαυλόπρωκτιαω. clunem motito.
καὶ μὴν προθυμοῦμαι γε σαυλοπρωκτιᾶν. Vesp. 1173. B.*
Σαυλος. delicatus. 2. fluxus. 3. quietus, tardus.
σαυλα ποσὶν βαινουσα.— Hom. Merc. 28.
Syn. Ἁβρος, τρυφερος, κοῦφος, ἥσυχος.
Σαυρομᾰται. Sarmatiæ Asiaticæ incolæ. Vid. Σαμαται.
ητοι μὲν λιμνης Μαιωτιδος αγχι νεμονται
αυτοὶ Μαιῶται τε καὶ εθνεα Σαυροματαων,
εσθλὸν Ενυαλιου γενος Αρεος— Dion. 652.
Σαῦρος, Σαῦρα. lacertus.

1. Barnes. ζυγίους Ζεύξασα θ. Fatetur tamen ille locum esse vix explicandum. Musgravius etiam, sed vix solita felicitate, tentavit.

ἁνικα δὴ καὶ σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθευδει. Theoc. 7. 22.
σαυράν τοι τριψασα, κακὸν ποτὸν αυριον οισῶ. ib. 2. 58.
Syn. Χλωροσαυρα.—χαλκις οφισμαχος.
Phr. Σαυρῳ δὲ λοιπὸν εμφερὴς εγιγνετο·
ἑρπυστικὸν δὲ τοῦτο τὸ ζωων γενος,
ὃν ει τεμοι τις καὶ διασπασοι μεσον,
ἑλκει μὲν αὐτοῦ σὺν κλονῳ τὰ τμηματα,
συνερχεται δὲ καὶ παλιν τὰ λειψανα. Suid.

Σαυρωτήρ. cuspis, quo hasta in solo infigi possit.
—εγχεα δέ σφιν
ορθ' επὶ σαυρωτῆρος εληλατο,—K.153. Syn. Κροσφος. στυραξ.—τὸ αντικειμενον τῆς επιδορατιδος σιδηριον.

Σάφᾰ, Σαφῶς, Σαφηνῶς. *adv.* certe, manifesto.
ουδέ τί πω σαφα ιδμεν, ὁπως εσται ταδε εργα. B. 252.
ὡ' νὴρ κατοικεῖ τουσδε τοὺς τοπους σαφῶς. Philoc. 40.
μή ποτ' επαινεσσης, πρὶν αν ειδῇς ανδρα σαφηνῶς. Theog. 957.
Syn. Φανερῶς, ακριβῶς, λαμπρῶς, τρανῶς, αναφανδον, εναργῶς, ευδηλως, γνωριμως, εμφανῶς, διαφανῶς.

*Σαφηγορίς. ἡ. veridica. Vid. ad v. Σιβυλλα.

Σαφηνια, Σαφηνεια. perspicuitas.
—καὶ σαφηνιᾳ[1] λογου
ειδὼς τὰ τῶν θυραθεν, αβλαβὴς εσει. Sept. Th. 67.
Syn. Καταφανεια, εναργεια, τρανοτης, ἑρμηνεια, λαμπροτης.

Σάφηνιζω, Σαφηνιοω. declaro, illustro.
τοσοῦτον αρκῶ σοι σαφηνισαι μονον. Prom. 622.
*ὁ δ' οὖν ερωτᾶτ', αιτιαν καθ' ἡντινα
αικιζεταί με,* τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. ib. 225.
Syn. Σαφεω, διασαφῶ, αποσαφῶ, διασαφηνιζω, εκδηλοω, δηλοω, ἑρμηνευω, εξηγεομαι, εξαπλοω, διανοιγω, διαφαινω, εμφαινω, φανεροω, εκπυρηνιζω. διευκρινεω, ανακαλυπτω.

Σᾰφηνης, Σάφης. manifestus.
a. αυτὴ πρὸς αύτῆς χειροποιεῖται ταδε.
b. τί φωνεῖς; a. σαφηνῆ. Trach. 909. (893. Br.) [208.
παῖδα δ' εδοξα, φεριστε, σαφὲς δ' ουκ οἶδα, νοῆσαι. H. Mer.
Syn. Αριδηλος, εναργης, φανερος, ευφραδης, διευκρινης, αληθης.

Σαω, Σαωζω. quatio. 2. servo. Vid. Σωζω.
2. αἰχμητὴς γὰρ ανὴρ γῆν τε καὶ αστυ σαοι. Theog. 866.
αλλ' Ἡφαιστος ερυτο, σαωσε δὲ νυκτὶ καλυψας. E. 23.

Σαωτηρ. servator. Vid. Σωτηρ.
αλλά οἱ εκ μοιρεων τις οφειλομενος θεὸς αλλος
εστι, σαωτηρων ὑπατον γενος,— Call. 4. 166.

*Σαωτης. *idem.* [114. *Jac.*
πεντε Διωνυσοιο θεραπνίδες αἰδε σαωτεω. Antip. *Thess. An.* ii.

Σβεννῡμι, Σβεννὕω. extinguo, comprimo.
Αινεια, χαλεπόν σε, καὶ ιφθιμόν περ εόντα,*
παντων ανθρωπων σβεσσαι μενος, *ὅς κέ σευ αντα
ελθῃ αμυνομενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τετυξαι. Il.* 620.
Syn. Αποσβεννυμι, κατασβεννυμι, εξαλειφω, πανομαι, συνεχω, επεχω.

Σεβαζομαι, Σεβιζω, Σεβιζομαι. colo, veneror. Vid. Σεβω.
κτεῖναι μέν ῥ' αλεεινε, σεβασσατο γὰρ τογε θυμῷ. Z. 167.
καί σε λιταις σεβιζειν. Œd. C. 1627. (1557. Br.)
αλλὰ μὲν εκπαγλόν τι σεβιζομαι, οὕνεκ' εμεῖο. Call. 4. 247.

Σεβᾶς, Σεβασμος. reverentia.
κεινου εκγονός εσσι, σεβας μ' ἐχει εισοροωντα. γ. 123.
αλλ' ανα, μηδ' ετι κεῖσο· σεβας δέ σε θυμὸν ἱκεσθω. Σ. 178.
*Δῆλος ερημαιη, τὸ παλαι σεβας. οψέ μοι Ἡρη. Antip. *Thess.-An.* ii. 118.*
σεμνοῖς μυστοπολοις χαιρων ὁσιοις τε σεβασμοῖς. Orp. H. 17. 18.
Syn. Σεβασις, προσκυνησις, τιμη, εκπληξις, αιδεσις, αιδως, θαῦμα, το σεβασμιον.

Σεβασμιος. venerabilis. [10.
γλωσσης δεινὸν ὁπλον, τὸ σεβασμιον ανθρωποισιν. Orp. H. 27.
Syn. Σεβαστος, σεπτος, θεοσεπτος, σεμνος, γεραρος, ἱερος, αξιοπρεπης, θεοπρεπης, αποβλεπτος, αιδεσιμος, τιμητος, προσκυνητος.

---

1. Utrumque, ni fallor, probum σαφηνίᾳ et σαφηνείᾳ. Illud veteres Editt. præ se tulerunt, hoc recentiores.

*Σεβινος. Nom. *quasi* Pr. a Comico fictum.
κακλαε, κακεκραγει
Σεβῖνον, ὁστις εστ' Αναφλυστιος. Ran. 426. B.*

Σεβω, Σεβομαι. veneror. 2. pudet me.
κακὸς γαρ, ὁστις μὴ σεβει τὰ δεσποτῶν,
καὶ συγγεγηθε καὶ ξυνωδινει κακοῖς. Hel. 732.
Αργεῖοι, ιομωροι, ελεγχεες, οὔ νυ σεβεσθε; Δ. 242.
Syn. Σεβαζομαι, αγαζομαι, προσαιδεομαι, αιδεομαι, θεραπευω, προσκυνεω, προσευχομαι, τιμαω, θαυμαζω, εντρεπομαι, ευλογεω. [Apollin.
Phr. Δειμαλεος δε σεθεν καθαρον προσπτυξομαι ἱρον.
οἱ δὲ θεὸν καθαραῖσι νοου λευσσοντες οπωπαῖς,
—ὑποκλινεουσι λιτησιον αυχένα γαιῃ.
μαρτυρον ἱκεσιης κυρτουμενον αυχενα καμπτειν. Nonn.

Σειληνις. Nom. Pr.
τὴν τιτθην Ιερων Σειληνιδα,— Ep. l. 3.

*Σειρ, σειρος. ὁ. pro Sole dicitur, *sec. Suidam, æque ac* Σειριος.

Σειρα. catena, *aut etiam*, funis, restis. [qu. vid.*
σειρην χρυσειην εξ ουρανοθεν κρεμασαντες. Θ. 19.
Syn. Σειρας, δεσμος, αλυσις, σχοῖνος, πλεκτος ἱμας.—
—γενεαλογια. Epith. Δολιχη, δρακοντεια, ἑλικωδης, ευπλεκτος, πολυπλεκτος, πολυσχιδης.

Σειραῖος. idem cum sequ.
—δεξιόν τ' ανεις
σειραῖον ἱππον, εἰργε τὸν προσκειμενον. Soph. Elect. 721.
ὑπὸ σειραιοις[2] ποσὶν ἑλκουσαν-Τεκνα,— Herc. F. 446.

Σειρᾶφορος, Σειρασφορος, *item*, Σειροφορος. *equus extra jugum ferens catenam, seu habenam, *qui et* σειραῖος *vocatur*. Helciarius *a quibusdam exponitur. Dicitur etiam* παρασειρος *sive* παρηορος, *quod latera stipet. At qui jugum subit*, ζύγιος, *et* ὁ ὑπὸ τῷ ζυγῷ ἱππος, jugalis.
χρυσοδαιδαλτους στομιοισι πωλους
κεντρῳ θεινομενους· τοὺς
μὲν μεσους, ζυγιους, λευ-
κοστικτῳ τριχὶ βαλιους·*
τοὺς δ' εξω, σειραφορους,
*αντηρεις καμπαῖσι δρομων. Iph. A. 219.
μονος δ' Οδυσσεὺς, ὁσπερ ουχ ἑκων επλει,*
ζευχθεὶς ἑτοιμος ἦν εμοὶ σειρασφορος. Agam. 842. Pors.

Σειρευω. catena, fune, constringo.
σὺν τῷ γεροντι δεσμα σειρευων βροχῳ. Herc. F. 1009.
Syn. Επισφιγγω, συστελλω, καταβροχιζω, δεσμοω.

Σειρην, -ῆνος. ἡ. *pl.* Σειρῆνες. qu. vid. **hinc adject.* Σειρηναῖος.
φαιδρὸν ἑταῖρον Ερωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεατρων,
τονδε Μενανδρον, αεὶ κρᾶτα πυκαζομενον. Ep. ἀδ. 562.
Σειρὴν *est etiam* insectum api non dissimile : *de quo versus proverbialis apud Suid.*
σειρην μὲν φιλον αγγελλει, ξεῖνον δὲ μελισσα.*

Σειρηνες, ων. αἱ. Sirenes.
αλλα τε Σειρῆνες λιγυρῇ θελγουσιν αοιδῇ
ἡμεναι εν λειμῶνι·— κ. λ. μ. 44.
Epith. Ὑμνοπολοι, θεσπεσιαι, αδιναι, λιγειαι, μελιγλωσσοι.
Phr. Τίς ουκ αηδων στεῖρα, Κενταυροκτονος,
Αιτωλις, ἡ Κουρῆτις, αιολῳ μελει
πεισει τακῆναι σαρκας ακμηνους βορᾶς; Lyc. 670.
'Αρπυιογουνων κλωμακάς τ' αηδονων. ib. 653.
πτεροφοροι νεανιδες-Παρθενοι, χθονὸς κοραι,
Σειρῆνες. Helen. 166.
ενθα δ' εφεζομεναι λιγυρὴν οπα γηρυουσιν
κοῦραι, ανοστητους δὲ βροτῶν θελγουσιν ακουάς. Orp. 1266.
Σειρῆνες σινοντ' Αχελωΐδες, ἡδειῃσι
θελγουσαι μολπῇσιν, ὁτις παρὰ πεῖσμα βαλοιτο.
τὰς μὲν αρ' ευειδὴς Αχελωΐῳ ευνηθεῖσα
γεινατο Τερψιχορη, Μουσεων μια·— Apoll. 4. 893.

---

2. "Non est putandum, Megaram catenis vinctam; sed ponitur "pro παρασείροις, et est metaphora ab equis jugo simul ad latera juncitis. Vid. ad Orest. v. 1017. et Iph. Aul. 223." Barnes.—"At "vero σείραιος cum nomine οἶνος defrutum, sapa. Sed non dubium "est quin ab alia origine sit hoc σείραιος, si tamen ita scribi debet. "Nam frequentius invenitur scriptum Σίραιον." Vide plura ap. H. Steph. Th. tom. iii. c. 755. A.

[ὡς ὅτε τις, Σειρῆνος επικλοπον ὕμνον ακουων,
εις μορον αυτοκελευστον αωριος εἵλκετο ναυτης
θελγομενος μελεεσσι, καὶ ουκετι κῦμα χαρασσων
γλαυκον ακυμαντοισιν ὕδωρ λευκαινεν ερετμοῖς·
αλλὰ λιγυφθογγοιο πεσὼν επὶ δικτυα μοιρης
τερπετο, πηδαλιοιο λιασμενος, αστρον εασας
Πλειαδος ἑπταπυροιο, καὶ αντυγα κυκλαδος αρκτον. Nonn.]

Σειρηνις. ἡ. epith. rupis. Vid. in v. Σιλαρος.

Σειριαω. fulguro. 2. capitis inflammatione laboro.
—αστὴρ—ὅς ῥα μαλιστα
οξέα σειριαει· καί μιν καλεουσ' ανθρωποι
Σειριον,— Arat. 331. Syn. Φλεγμαινω.

Σειριος. Sirius *stella*.
—δὴ γὰρ τοτε Σειριος αστὴρ[1]
βαιὸν ὕπερ κεφαλῆς κηριτρεφεων ανθρωπων
ερχεται ἡματιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς επαυρεῖ. Hes. ε. 415.
Epith. Αιθαλοεις, αμπελοεις, αζαλεος, αστεροεις, διψιος.
Phr. Ὅν τε κυν' Ὠριωνος επικλησιν καλεουσι·
λαμπροτατος μὲν ὅγ' εστι, κακὸν δέ τε σῆμα τετυκται,
καί τε φερει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν. Hom. *Vid. ad v. Ετησιαι.* —τὸν εισετι διψαλεον πῦρ
θερμὸν ακοντιζοντα δι' αιθέρος αιθοπι λαιμῷ.
—πυρωπιδος αστέρα μαιρης. Nonn.
ὅς δή τοι καλὸς μὲν αριζηλός τ' εσιδεσθαι
αντελλει, μηλοισι δ' εν ασπετον ἧκεν οϊζυν. Apoll. 3. 958.
—Ὠριων—Η Σειριος ενθα πυρὸς φλογεας
αφιησιν οσσων αυγάς; Hecub. 1092. P.

Σειριος,—Σειριοεις, Ἡλιος.— Orph. Opp.

*Σειριοκαυτος. exustus a Sirio.
ὑμετεραις λιβαδεσσιν ὅτ' ενθορε σειριοκαυτος. Zonas, *An.* iii. [331.*

Σεισιχθων. motor terræ. Vid. Ζευς.

Σεισμός. terræ motus.
σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδ' εμοὶ παρηγγυα,
ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σελας. Œd. C. 96.
Syn. Σεῖσμα, σεῖσις, επανασεισις, τιναγμος, τιναγμα, κινησις, παλμος, ενοσις, τρομος.
Phr. Μυκηθμῷ δ' ὑπενερθεν ερεμνὴ σειετο γαιη. Ap.
—κλονῳ σεισμοῖο τινασσομενη μεγαλοιο. Sib.
καὶ δαπεδου βαθυκολπον απεστυφελιξεν οχῆα
αιχμαζων τριοδοντι θαλασσομεδων Ενοσιχθων,
ενδομυχοις ανεμοισιν ἱμασσομενων κενεωνων
γειοπονοις ανεμοισιν επεὶ νωμητορι παλμῷ
χασματι κοιλαινουσι σεσηρότα φωλαδες αὖραι·—
αγχινεφῆ δὲ μελαθρα τινακτορι λυετο παλμῷ,
καὶ δρυες ες χθονα πιπτον·— κ. λ. Nonn. I. 21.

Σειστός. concussus.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γιγνεται. (*Pæon.* sive *Cret. Tetram.*) Acharn. 345.

Σειω, Σειομαι. moveo.
βῆ δὲ διὰ προμαχων, κεκορυθμένος αιθοπι χαλκῷ
σειων εγχειην,— Ε. 563.
σεισατο δ' ειν' θρονῳ, ελελιξε δὲ μακρὸν Ολυμπον. Θ. 199.
Syn. Ανασειω, επανασειω, διασειω, κατασειω, περισειω, ενσειω, σαλεύω, αιθυσσω, συγκρουω, συντινασσω, συγκλονεω, δονεω, διαταρασσω, ταρασσω, κινεω, διακινεω, ωθιζω.—συκοφαντεω.

Σελᾰγεω, Σελαγεομαι. fulgeo.
Παρνασιαν θ' ὃς κατεχων
πετραν σὺν πευκαις σελαγεῖ. Nub. 604.
ομμα γὰρ αιθέρος α-καματον σελαγεῖται
μαρμαρεαισιν αυγαῖς. ib. 285.
Syn. Σελαγιζω, λαμπω, εκπυροω.

Σελᾰγισμᾰ. το. fulgur. Vid. Στεροπη.
—σελαγισματα τῶνδε. Man. 4. 189.

Σελᾰγος. Nom. Pr.
καὶ βαλεν Αμφῖον Σελαγου υἱὸν, ὅς ῥ' ενὶ Παισῷ. Ε. 612.

*Σελαηγενετης. lucis auctor. *epith.* Apoll. Vid. Απολλων.

Σελασσομαι. colluceo. *nisi sit fulur. a* σελαζομαι *vel* σελαομαι.
ηὲ σύ γε Θρηΐσσαν ενὶ φλεξας πυρὶ λᾶαν,
ἥ θ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελασσεται· *εσβεσε δ' αυτὴν
τυτθὸν ὅτ' οδμησηται επιῤῥανθέντος ελαιου. Nic. Th. 45.*

Σελᾰτηφόρος, Σελασφόρος. lucem ferens.
—ὅταν σελατηφορος Ἑρμῆς
αμφὶ Σεληναιῃ σκολιον λαβυρινθον ορινῃ. Man. 4. 333.
ὁπλοτερου κωμοιο σελασφόρος επρεπεν αστήρ. Christod. *An.*

Σελᾰς.—Σελασμος. fulgor. Vid. Τριγωνιζω. [ii. 470.
νηὸς καιομενης σελας οφθαλμοῖσιν ιδεσθαι. Ο. 600.
—ουκ οσσων λιπαρὸν σελας,— Theoc. 23. 8.
Syn. Αυγη, λαμπηδων, φῶς, φεγγος, πῦρ, φλοξ.
Epith. Αυτοελικτον, αφαυρον, δαιομενον, δεινον, γοργωπον, δικορυφον, ζωηφορον, ζαφλεγες, ηεροφοιτον, λαβρον, νεοφεγγες, καλλιφεγγες, χρυσοφεγγες, μετηορον, καθαρον, παμφαες.

*Σελᾰχος, εος. το. et *plur.* τὰ Σελαχη. genus piscium cartilaginosum.
καὶ σελαχη μεντοι κλεινὴ Μιλητος αριστα. Archest. ap. Ath. [p. 319. e.*

Σελγη. urbs Pisidiæ.
—καὶ ἣν επολισσατο λαὸς [859.
πρίν ποτ' Αμυκλαιων, μεγαλωνυμος εν χθονὶ Σελγη. Dion.

Σελῆναι. (πεμματα.) placentæ rotundæ et latæ, figura lunæ[2].

Σελῆναι. menses.
αυλῶν δὲ μὴ κατ' αστυ, μὴ λυρας κτυπος
εστω, σεληνας δωδεκ' εκπληρουμενας. Alcest. 436.
Φρυγων τε ζαθεοι σελᾶναι. Troad. 1075.
Syn. Μῆνες, νουμηνιαι.

*Σεληναῖος. lunaris. Hinc *subst.* Σεληναια, ας. ἡ. luna.
παμφανοων ενεκειτο σεληναιης κυκλος αιγλης. Marcell. *An.*

Σεληναφως. *potius*, Σεληνοφως. lunæ lumen. [ii. 303.*
εκειτο γὰρ ἡ μὲν λευκὸν εις σεληνοφως. Chæremon. ap. Ath.

Σεληνη, Σεληναια. luna. [p. 608. b.
ὡς δ' ὅτ' εν ουρανῷ αστρα φαεινὴν αμφὶ σεληνην
φαινετ' αριπρεπεα,— Θ. 551.
χαῖρε Σελαναια λιπαροχροε· χαιρετε δ' αλλοι
αστέρες, ευκηλοιο κατ' αντυγα νυκτὸς οπαδοι. The. 2. ult.
Syn. Μηνη. Epith. Αιγληεσσα, ακοιμητος. αφωτιστος, αρτιτοκος, αυξιφαης, αμερσινοος, βοῶπις, δροσοεσσα, διχομηνος, ἑσπερια, ἑλικῶπις, ἑλιξοπορος, ευπλοκαμος, ευῶπις, ευαστερος, ευκυκλος, ευτροχαλος, θεοσσυτος, ἡμιτομος, κεραη, λευκοπαρηος, λαμπρα, κυδιμη, μινυθουσα, νυκτιχορευτος, νυκτιφανης, πλησιφαης, ποθοβλητος, πρωτοφαης, πληθουσα, ποτνια, πολυειδης, παλιζωος, παλιννοστος, τριφυης, φερεζωος, φαεινη, χαροπη, τροχοεσσα, τελεσσιγονος, ταυροφυης, Λατμιας, Τιτηνις, τανυσιπτερος, φαεσφορος.
Phr. Σεληναιης ἑλικοδρομος αστατος αστήρ. Man.
χαῖρε ανασσα, θεὰ λευκωλενε, δῖα Σεληνη.—
εἵματα ἑσσαμενη τηλαυγεα, δῖα Σεληνη,
ζευξαμενη πωλους εριαυχενας αιγληεντας,
εσσυμενως προτερωσ' ελαση καλλιτριχας ἵππους
ἑσπεριη διχομηνος, ὅτε πληθη μεγας ογμος,
λαμπροταται τ' αυγαὶ τοτ' αεξομενης τελεθωσιν
ουρανόθεν· τεκμωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τετυκται. Hom. xxxi.
ὦ λιπαροζωνου θυγατερ-Αελιου Σελαναια,
χρυσεοκυκλον φεγγος. Phœn. 178. P.
νυκτὸς αφεγγες βλεφαρον— ib. 553.
καὶ νυκτὸς αστερωπος σελανα. Hipp. 851.
δαιμων χρυσηνιος. Eur.
ευνετις Ενδυμιωνος.—ελατειρα βοῶν.—ενκεραος θεαινα.
μαρμαρυγη τροχοεσσα Σεληνης.· Nonn. νυκτὸς αγαλμα.
ἁ μὲν κεροεν σελας, πλησασα ῥοον πυρὸς, [Dolsc.
αγεῖτο σελανα, ποιμην νυχιων θεῶν. Synes.
ὡς δ' ὁποτε πληθουσα πυρὸς γλαυκοῖο σεληνη
ουρανὸν αιγληεντα κατεχρυσωσε προσωπῳ·
ουχ ὅθ' ὑπὸ γλωχῖνας αποξυνουσα κεραιης
πρωτοφαὴς ὑπὸ μηνὸς ανισταται ασκιον αχλυν,
αλλ' ὅτε κυκλωσασα περιτροχον ομματος αυγὴν
αντιτυπους ακτῖνας εφελκεται ηελιοιο. Tryph. 514.

1. "*Solis astrum.* Σείριος pro Sole." Guietus. Vid. etiam Schol. in Dionys. Περιηγ. vs. 223.

2. Vid. fragm. Euripidis Erecthei cit. sub v. Πύρινος, et Toup. in Suid. tom. i. p. 53, sqq.

εν δ' ἑσπερον εφλεξεν ενωπιδος
Σελανας ερατὸν φαος. Ol. 10. 90. πρεσβιστον αστρων. Æsch.
νυχιων βασιλεια αταρπῶν. Apollin.
ταυρόκερως Μηνη, νυκτιδρομος, ηεροφοῖτι,
εννυχιη, δᾳδοῦχε, κορη ευαστερε, Μηνη· κ. λ. Orph. H. 8.
*αλλ' οὑμὸς αιεὶ ποτμος εν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλασσει φυσιν.
ὥσπερ σεληνης δ' οψις ευφρονας δυο
στῆναι δυναιντ' ἂν οὔ ποτ' εν μορφῇ μιᾷ,
αλλ' εξ αδηλου πρῶτον ερχεται νεα,
προσωπα καλλυνουσα καὶ πληρουμενη·
χὤταν περ αὑτῆς ευγενεστατη φανῇ,
παλιν διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ερχεται. Soph. *fr. inc.* lvi.*

Σεληνιαζω, Σεληναζω. lunaticus sum. Vid. Προφηταζω.
—σεληνιασων τε νοσοισι. Man. 4. 81.

Σεληπιαδης. filius Σεληπιου, regis Lyrnessi et Thebes Asiaticæ.
υἱεας Ευηνοῖο Σεληπιαδαο ανακτος. B. 693.

*Σελῐδηφᾰγος. ὁ ἡ. *epith.* blattæ, *seu* tineæ, membranas rodentis.
εχθιστη Μουσαις σελιδηφάγε, λωβητειρα. Even. *An.* i. 167.*

Σελῖνον, Σελῖνος. apium, *herba.*
αμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ιου, ηδὲ σελινου. ε. 72.
καὶ θαλλοντα σελινα, καὶ ειλιτενης αγρωστις. The. 13. 42.
EPITH. Αειφυλλον, ἱππεῖον, ελεοθρεπτον, ευοδμον, πολυγναμπτον, χλωρον. PHR. Βοτανα λεοντος. Pind.
καὶ σπεραδος Νεμεαῖον αειφυλλοιο σελινου. Nic. Th. 649.

Σελίς. pagina. Vid. Βιβλος, et Πῖναξ.
ὁσσα θεοπνευστοις παῖσδ' ανεθου σελισι. M. Mus.
καὶ σελιδων κανονισμα φιλορθιον,— Phanias, *An.* ii. 52.
EPITH. Αεναος, βιβλιακη, γλυκερα, γηραλεα, ἱερα.
*PHR. Σαπφῷαι δὲ μενουσι φιλης ετι, καὶ μενεουσι,
ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγομεναι σελιδες. Posidipp. ap. Ath. p. 596. d.
ει δὲ πατρα Φοινιξ συ, τίς ὁ φθονος; ου καὶ ὁ Καδμος
κεῖνος, αφ' οὗ γραπτὰν Καδμος εχει σελιδα; Zenodot. *ap.* D. Laert.—*Vid. Pors. ad* Phæn. 1613.

Σελληεις, εντος. ὁ. fluv. in Græcia ad Corinthum, sive in Elide. 2. fl. Troadis ad Arisben. [*Heyn. in l. et* B. 659.
1. ηγαγεν εξ Εφυρης, ποταμοῦ απὸ Σελληεντος. O. 531. *Vid.*
2. Ασιος Ὑρτακιδης, ὃν Αρισβηθεν φερον ἱπποι
αιθωνες, μεγαλοι, ποταμοῦ απὸ Σελληεντος. M. 97.*

Σελλος, *seu potius* Σελλοι. Jovis Dodonæi sacerdotes.
Δωδωνης μεδεων δυσχειμερου· αμφὶ δὲ Σελλοι[1]
σοὶ ναιουσ' ὑποφῆται ανιπτοποδες, χαμαιεῦναι. Π. 234.
ἁ, τῶν ορειων καὶ χαμαικοιτῶν εγὼ
Σελλῶν εσελθὼν αλσος, εισεγραψαμην
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλωσσου δρυός. Trachin. 1184.
*—εὕδουσ' εν αστρωτῳ πεδῳ,
πηγαισι Σελλοι δ' ουκ ὑγραινουσιν ποδας. Eur. Erecth. *fr.*
SYN. Τόμουροι. Δωδωνηθε Πελασγοὶ. Γηλεχέες. *Vid. Valck. Diat.* c. xvi. p. 171.*

Σελμᾰ. το. transtrum. Vid. in v. Πρυμνα.
—κἀπὶ σελμασι Πυργων σταθητε,— Sept. Th. 32.
SYN. Σελιδωμα, ζυγον, ἑδωλιον, θρανος, κληῖς.

Σεμελη. Semele, Bacchi mater.
ἡ δὲ Διωνυσον Σεμελη τεκε, χαρμα βροτοῖσιν. Ξ. 325.
SYN. Θυωνη. EPITH. Αινογαμος, βαρυθυμος, θεηγενης, θεσπαις, ευῶπις, ερικυδης, λευκωλενος, ῥοδοειδης, ὑψαυχην, τανυεθειρα, Καδμεια, Καδμηῒς.
PHR. Χαιροι δ' ευειδης Σεμελη, καὶ αδελφεαι αυτῆς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημεναι ἡρωϊναις. Theoc.
—πῦρ ου λευσσεις, οὐδ' αυγαζει
Σεμελας ἱερὸν αμφὶ ταφον,—Ἄν ποτε κεραυνοβολος
ελιπε φλογα Διὸς βροντᾶς; Bacch. 596. [Pind.
τοκας Διογονοιο Βακχου. Hipp. 560. Ὀλυμπιαδων αγυιᾶτις.
κικλησκω κουρην Καδμηΐδα παμβασιλειαν,
ευειδῆ Σεμελην, ερατοπλοκαμον, βαθυκολπον,
μητερα θυρσοφοροιο Διωνυσου πολυγηθους, κ. λ. Orp. H. 43. 1.

καὶ Σεμελη πυροεσσαν εσαθρησασα τελευτὴν
ωλετο τερπομενη λεχιον μορον— κ. λ. Nonn. l. 8.

Σεμεληγενετης. Bacchus. Vid. Βακχος.

Σεμῐδᾱλις. similago, flos farinæ triticeæ.
Φοινικη αὖ καρπον Φοινικος, και σεμιδαλιν. Ath. 1. 21.[2]
*ουκ εστι κανδυλους ποιεῖν; οὐδ' οἶα σὺ
ειωθας εις ταυτὸν καρυκκευειν, μελι,
σεμιδαλιν, ὠά;— Menand. ib. p. 172. b.*

Σεμῑρᾱμις. Assyriorum regina. Vid. ad v. Βαβυλων.
—καὶ ὀπῃ πλατὺ τεῖχος
ασφαλτῳ δησασα Σεμιραμις εμβασιλευεν. Theoc. 16. 100.

Σεμνοκοπτω. glorior.
καὶ σεμνοκοπτει τοῦτ' εν ανδρειᾳ στεγῃ. Æsch. *fr.*[3]

Σεμνομαντις. vates venerabilis, vel, speciosus.
επειθες, ἢ ουκ επειθες, ὡς χρειη μ' επὶ
τὸν σεμνομαντιν ανδρα πεμψασθαί τινα; Œd. T. 564.

Σεμνομῡθεω. cum gravitate loquor. 2. cum fastu loquor.
τί σεμνομυθεῖς, κεὶς αγῶν' ερχει λογων; Androm. 233.
SYN. Σεμνηγορεω, σεμνολογεω. αυχεω.

Σεμνοπᾰρᾰσῖτος. qui gravitate superciliosa parasiticam adulationem tegit.
σεμνοπαρασιτον εκ μεσου καλουμενον. Alex. ap. Ath. p. 237. b.

Σεμνὄπροσωπεω. gravitatem vultu præfero.
κἀνυποδητος κακὰ πολλ' ανεχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Σεμνός. venerabilis. [Nub. 363.
Δημητρ' ηὔκομον, σεμνὴν θεὸν αρχομ' αειδειν. H. in Cerer. 1.
SYN. Περισεμνος, σεπτος, ευσεπτος, σεβασμιος, τιμιος, εντιμος, τιμοῦχος, σεμνοτιμος, καλος, ευσχημων, σωφρων.—σεμνολογος, ὑπερηφανος, αλαζων.

Σεμνῶς. *adv.* honeste, graviter.
σεμνῶς κασωρευουσα κοιλανεῖ δομους. Lyc. 772.
SYN. Αινῶς, εντιμως, θεοπρεπῶς.

Σεμνοστομος. gravis ore.
σεμνοστομός γε καὶ φρονηματος πλεως
ὁ μῦθός εστιν, ὡς θεῶν ὑπηρετου. Prom. 952.
SYN. Σεμνολογος, σεμνος.—κενοδοξος.

Σεμνοτῖμος. venerandus. Vid. Σεμνος.
σεμνοτιμος ανακτωρ,
*προπολός τε τῶν μεγιστων
χθονιων εκεῖ τυραννων,
(βασιλεὺς γὰρ ἦς οφρ' εζης)
μοριμον λαχος πιπλαντων
χεροῖν, πεισιμβροτόν τε βακτρον. Choëph. 355.*

Σεμνῡνω, Σεμνοω, Σεμνοῦμαι. venerandum reddo, veneror.
—σεμνυνουσι τὴν τραγῳδιαν. Ep.
θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αιθέρος μυχῶν. Hel. 872.
SYN. Αποσεμνυνω, αποσεμνυνομαι, τιμαω, καλλυνω, κοσμεω.

Σεμνῡνομαι. gravitatem præ me fero. [1052. (20. B.)
Αισχύλε λεξον, μηδ' ανθαδῶς σεμνυνομενος χαλεπαινε. Ran.
SYN. Κομπαζω, γαυροω, μεγαλοφρονεω, λαμπρυνομαι.

*Σερβωνῖς. ἡ. nomen lacus Ægyptiacæ prope Pelusium.
κεῖται ὑποβρυχιος Σερβωνιδος ὕδασι λιμνης. Apoll. 2. 1217.
Vid. Dionys. vs. 253. *item,* Miltoni *Parad. Amiss.* ii. 592.

Σερῖς, ῐδος. ἡ. cichorii, *sive* intybi genus. [*An.* ii. 388.
ἣν ῥαφανὶς, σερις ἦν, τῆλις, θριδακες, πρασα, βολβοί. Ammian.

Σερῖφιος. *adj.* a sequ.
απεδοτο φηνας κυνιδιον Σεριφιων. Acharn. 541.

Σεριφος. ἡ. una Cycladum, usque ad proverbium minuta.
ειναλιᾳ Σεριφῳ[4]. Pyth. 12. 21.*

1. "Alii minus bene scribi jubent, ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοί." Damm. Part. Real.

2. Versus est Hermippi apud Athen. p. 28. a. Notabis autem penultimam in Φοινίκη præter morem correptam.

3. Vs. e Lycurgo desumtus, p. 575. Bothe, qui sic emendat: καὶ σεμνοκόπτει, κοὐκ ἀναίδειαν στέγει.

4. Si ex Antitheticis judicare liceat, versus est Dactyl. Penthem. et secunda in Σέριφος corripitur. Aliud igitur exemplum præbet diversæ earundem syllabarum quantitatis apud Græcos et Latinos. Namque hi syllabam istam producunt. Vid. Ov. Metam. vii. 464. De Arte Amand. iii. 192. Juvenal. vi. 564. x. 170. Stat. Achill. i. 205. In Σερίφιος, uti vidimus, syllaba ista producitur: at, quum forma vocis mutatur, sæpenumero fit dispar tonus syllabarum; *e. g.* Πρίαμος, Πριαμίδης, *etc.*

Σερφος. insecti genus, culex.
ευδει καταφαγων μυρτα καὶ σερφους τινάς. Av. 82.
ενεστι κἀν μυρμηκι κἀν σερφῳ χολή. Prov. [Jacobs.
*καὶ μυρμηκι χολὴν καὶ σερφῳ φασὶν ενεῖναι. Pallad. *ined. ap.*
Σεσελῖ, εως. το. *item*, Σεσελις. ἡ. Seseli, *herba*. [170. b.
σφακον, σιραιον, σεσελι, πηγανον, πρασον. Eubul. ap. Ath. p.
Σεσῖλος, ου. ὁ. cochleæ genus. Vid. Κοχλιας.
κογχον δὲ τὸν σεσιλον απαγ' ες τὸν φθορον. Epich. ap. eund.
Σευς. ὁ. *nominat. inus.* vermis, tinea.
a. οικοι γάρ εστιν εριά μοι Μιλησια,
ὑπὸ τῶν σεων κατακοπτομενα. b. ποιων σεων;* Lysist. 729.
Syn. Σης, σκωληξ.
Σεῦτλον, ου. το. beta. [Ath. p. 169. c.
πατανια, σεῦτλον, σιλφιον, χυτρας, λυχνους. Antiph. ap.
Σευω, Σευομαι. cieo. 2. fugo. Vid. Συω, Συομαι.
ὅς ποτε μαινομενοιο Διωνυσσοιο τιθηνας
σεῦε κατ' ηγαθεον Νυσηϊον— Z. 133.
—ειπερ ἂν αυτὸν-Σευωνται ταχέες τε κυνες— Γ. 26.
αλλ' ουκ ἦρει φῶτας, ὅτ' εσσευαιτο[1] διωκειν P. 463.
Σηκαζω. stabulo includo.
καί νύ κε σηκασθεν κατὰ Ιλιον, ηΰτε αρνες. Θ. 131.
Syn. Συγκλειω, κατακλειω (εις σηκον.) αποσηκοω.
Σηκίς. ancilla.
ὅτι τὴν θυραν ανεῳξεν ἡ σηκις λαθρα. Vesp. 768. B.
Syn. Θεραπαινα, διακονος.
Σηκίτης. stabulo etiamnum inclusus, lactens, *de agno.*
αρνα τὺ σακιταν λαψῇ γερας· αι δέ κ' αρεσκῃ. The. 1. 10.
Syn. Ὑπαυλος.
*Σηκοκόρος, *item*, Σηκηκόρος, ου. ὁ ἡ. qui stabulum verrit seu purgat. 2. æditiuus, qui deorum delubra purgat.
τόν κ' εἴ μοι δοιης σταθμῶν ῥυτῆρα γενεσθαι,*
σηκοκόρον τ' εμεναι, θαλλόν τ' εριφοισι φορῆναι,
καί κεν ορὸν πινων, μεγαλην επιγουνιδα θεῖτο. ρ. 223.
Σηκός. septum, fanum, sepulcrum, &c.
—στεινοντο δὲ σηκοὶ-Αρνῶν ηδ' εριφων— ι. 219.
σφαξας εμαυτὸν σηκὸν ες μελαμβαθῆ
δρακοντος,— Phœn. 1027.
Syn. Επαυλις, σταθμος, ὁλκη, ποιμνηΐον.—φωλεος.—ναος.—περιβολος.—στεγη.—σηκωμα.—ταφος.
Epith. Φερεγλαγης, κατηρεφης, ἱερος, ἁγιος.
Σηκωμα. idem cum præc. 2. libramentum.
1. οικεῖν, Λυκαιου πλησιον σηκωματος. Eur. Elec. 1274.
Syn. 1. Σηκος. 2. ισοσταθμον, αντισηκωσις.
Σῆμα. signum. 2. portentum. 3. vexillum. 4. bustum. 5. templum.
1. γνῶ δὲ κληρου σῆμα ιδὼν, γηθησε δὲ θυμῷ. Il. 189.
4. αθανατοι δέ τε σῆμα πολυσκαρθμοιο Μυριννης. B. 814.
Syn. Σημεῖον, τερας, δεῖγμα, μνῆμα, μηνυμα, χαρακτηρ, γραμμα.—μορφη.—συμβολον, τεκμαρ.—ταφος.—στρατηγιον.
Epith. Αγανον, αιπυ, γοερον, δεελον, αριφραδες, περιφραδες, μεγα, εναισιμον, ενδεξιον, ευρυσορον, κακον, λιπαρον, λυγρον, παραισιον, πολυστονον.
Phr. Λευκὸν σῆμ' ετετυκτο περιτροχον ηΰτε μηνη. Hom.
Σημαινω, Σημαινομαι. significo, nuncio.
—παντεσσι δ' ανασσειν,-Πᾶσι δὲ σημαινειν·— A. 289.
στὰν δὲ μεταστοιχει· σημηνε δὲ τερματ' Αχιλλεύς. Ψ. 358.
ὡς εφαθ· οἱ δὲ κλῆρον εσημηναντο ἕκαστος. H. 175.
Syn. Αποσημαινω, διασημαινω, εκσημαινω, ενσημαινομαι, επισημαινω, κατασημαινω, προσημαινω, σημιοω, σηματιζω, δηλοω, μηνυω, προφαινω.—αρχω, βουλευομαι, εικαζω, προστασσω, επιτασσω.
Σημαντηριον, Σημαντρον. signaculum.
——σημαντηριον
ουδὲν διαφθειρασαν εν μηκει χρονου. Agam. 618.
ἦ γὰρ οἶσθ' ἃ μή σε καιρὸς ειδέναι, σημαντρ' ανείς; Iph. A.
Syn. Σφραγις, σημεῖον. [325.
Σημαντηρ, Σημαντωρ. ὁ. signator, ductor, magister, *etiam*, rex.
τὸν δὲ κατηφειη τε καὶ ουλοον αλγος ἵκανει
κληρου σημαντῆρα φυτοτροφον·— Apoll. 3. 1401.
σιγῇ δειδιότες σημαντορας· αμφὶ δὲ πᾶσι. Δ. 431. [Br.)
τί φῄς, ξεν'; αυτός μοι σὺ σημαντωρ γενοῦ. Œd. T. 976. (57.
αυτόν τ' Αιητην ιδεειν σημαντορα Κολχων. Apoll. 1. 175.
Syn. Επιτακτωρ, διακτωρ, ἡγεμων, διοπος, δεσποτης, ποιμην.—σφραγιστης. Epith. Αγραυλος.
Σημᾶτουργός. qui insignia facit.
ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εντελὴς αρ' ἦν. Sept. Th. 497.
Σημᾰτοεις. multa habens sepulcra.
ὦ χθὼν σηματοεσσα, *καὶ ἡ παρὰ θινὶ θαλασσα, [153.*
παιδὶ σὺ μὲν κουφη κεῖσο, σὺ δ' ἡσυχιη. Crinag. *An.* ii.
Σημεῖον, Σημηΐον. nota. 2. sigillum.
—ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαινεις εσθλὸς εις ἡμᾶς γεγώς. Soph. Elect. 24.
—τὰ γὰρ σημηΐα νικης-Αρκαδιην εισηλθεν— Call. 3. 219.
Syn. Σῆμα, σημαντρον, δεῖξις, τερας, αγαλμα—σφραγις.
Σημερον. *Att.* Τημερον. *adv.* hodie.
νῦν μὲν πανσωμεσθα μαχης καὶ δηϊοτῆτος,
σημερον, ὕστερον αὖτε μαχησομεθ'— Η. 291.
*Σηπᾰς, ᾰδος. ἡ. putredinem inducens. [*An.* ii. 172.
χἁ μὲν απὸ σκοπελοιο χαλᾷ ποδα σηπάδι ναρκᾳ. Antiphil.
Σηπεδονη, ης. ἡ. putredo.
—χυδην δ' εβρυξε μελαινη [297.
σηπεδονη χλωρὴν σαρκα καὶ αστραγαλους. Eryc. Cyz.-*An.* ii.
Σηπεδων, ονος. ἡ. putredo. 2. animalis venenosi genus.
2. τῆς δ' ητοι ολοον καὶ επωδυνον επλετο ἑλκος
σηπεδονος. νεμεται μεγας ηδ' ολοφωϊος ιὸς
πᾶν δεμας· κ. λ. Nic. Th. 326.*
Σηπια, Σηπιας. sepia, piscis genus.
ὁ λαρκος ενετιλησεν, ὥσπερ σηπια. Acharn. 351. B.
σηπιη ευπλοκαμος,* δεινὴ θεὸς αυδηεσσα. Matron *Parodus*
ἢ ἅτε σηπιαδος φυξηλιδος, ἥ τε μελαινει [ap. Ath. p. 135. c.
οἶδμα χολῇ, δολοεντα μαθοῦσ' αγρωστορος ὁρμήν. Nic. Al. 472.*
Ep. Δολομητις, δολοφρων, κερδαλεα, ταγηνιστη.
Σηπιας, (ακρωτηριον.) nom. promontorii in Iolcho.
—εδυνε δὲ Σηπιας ακρη,
*φαινετο δ' ειναλιη Σκιαθος,— Apoll. 1. 582.
ελθὼν παλαιᾶς χοιραδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιαδος ἵζου·— Androm. 1266.
Σηπῖδιον, *item*, Σηπιδαριον. sepiola. *dim.* a σηπία.
κοινῇ τε χανειν τευθισιν σηπιδια,
πιλεῖν τε πολλὰς πλεκτανας επιστροφως, [370. d.*
πινειν τε πολλὰς κυλικας ευζωρεστερως. Ephipp. ap. Ath. p.
Σηπευω. pro sequ. *vix satis proba vox.*
καὶ μυσερους σεπτας τε τεχνημασι σηπευοντας. Man. 4. 269.
Syn. Σηπομαι.
Σηπω. putrefacio.
καὶ δὴ δοῦρα σεσηπε νεῶν, καὶ σπαρτα λελυνται. B. 135.
—ουδέ τί οἱ χρὼς σηπεται, ουδέ μιν ευλαὶ-Εσθουσ',— Ω. 414.
Syn. Αποσηπω, διασηπω, εκσηπω, κατασηπω, περισηπω, σαπριζω, καταπυθω, μυδαινω.
Σηραγξ. fissura, hiatus. [222.
ητοι ὁ μὲν σηραγγα προδεειελος εστιχεν εις ἥν. Theoc. 25.
Syn. Σπεος, κοιλας, κευθμων, χασμα, τελμα, πετρα.
Σηραὶ, *immo* Σηρες, ων. οἱ. Seres, gens Asiæ. 2. bombyces, *vermes.*
1. καὶ Τοχαροι, Φρουροί τε· καὶ εθνεα βαρβαρα Σηρῶν,
οἵ τε βοας μὲν αναινονται καὶ ἴφια μῆλα,
αιολα δὲ ξαινοντες ερημης ανθεα γαιης,
είματα τευχουσιν πολυδαιδαλα, τιμηεντα,
ειδομενα χροιῇ λειμωνιδος ανθεσι ποιης. Dion. 752.
—καλὰ νηματα Σηρῶν. Naz.
*Σής, σῆτος. ὁ. tinea. 2. omne id, quod aliquid corrodit.
γραμματικῶν περιεργα γενη, ῥιζωρυχα μουσης [205.
αλλοτριης,* ατυχεῖς σῆτες ακανθοβαται. Antiphan. *An.* ii.
Syn. Ελμινς.
Σησᾶμη, Σησᾶμον. frumenti Indici genus, sesamus.
ὁ πλακοῦς πεπεπται, σησαμη ξυμπλαττεται[2]. Pac. 869.
νεμομεσθα δ' εν κηποις τὰ λευκὰ σησαμα. Av. 159.

1. "Edebatur ἐσσεύετο, metro corrupto, inde a Flor. Sed ἐσσεύαιτο "peccat in Grammaticam. Lectio, quæ h. l. requiritur, est ὅτε "σεύαιτο, producta syllaba ultima in ὅτε ante sibilum. ὅτε cum optativo ex usu Homerico sibi constat." Heyn. in l.

2. Pertinet hæc citatio ad vocem prope sequentem: nam cum Brunck. legendum, σησαμοῦς ξυμπλ.

*Σησᾰμος. ἡ. oppidum Paphlagoniæ.
οἵ ῥα Κυτωρον εχον, καὶ Σησαμον αμφενεμοντο. B. 853.*
Σησαμοῦς. placenta a sesamo. *qs.* σησαμοεις αρτος.
αμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ιτρια. Acharn. 1091.
SYN. Σησαμις, σισαμις, πλακοῦς, μαζα.
Σηστὸς, οῦ. ἡ et ὁ. urbs Europæ in litore Thracio, ab Abydo, Asiæ urbe, Hellesponti angustiis diremta.
καὶ Σηστον καὶ Αβυδον εχον, καὶ δῖαν Αρισβην. B. 836.
*ὅσσον επὶ στεινωπὸν ὕδωρ Αθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστος ὅπη καὶ Αβυδος εναντίον ὅρμον εθεντο. Dionys. 514.*
Σητοκοπος, Σητοβρωτος. a tineis adrosus. Vid. ad v. Βιβλαριον.
τὸ σητοβρωτον καλλος— Dolsc.
Σηψ, *πος. ὁ ἡ. serpens[1], sic dictus a tabe quam morsu infligit.
σῆπά γε μὴν πεδανοῖσι δομὴν σαυροισιν αλυξεις. Nic. Th. 817.*
καὶ λεπας ὑλῆεν, τοθι διψιος εμβατεει σήψ. ib. 147.
Σθενᾰρός. robustus, validus.
ἡ δ' Ατη σθεναρή τε καὶ αρτιπος· οὕνεκα πασας. I. 501.
SYN. Αγασθενης, ευσθενης, μεγαλοσθενης, ερισθενης, περισθενὴς, ἰσχυρος, ευρωστος, κρατερος, ακμαῖος, ευτονος.
Σθενελαΐς. meretrix quædam famosa.
τὴν καταφλεξιπολιν Σθενελαΐδα, τὴν πολυμισθον. Anthol.
Σθενελᾱος. nobilis Trojanus. [p. 613.
καί ῥ' εβαλε Σθενελαον, Ιθαιμενεος φιλον υἱόν. Π. 586.
Σθενελος. *filius Persei, nepos Jovis; et hujus Stheneli filius erat Eurystheus. 2. fil. Actoris, comes Herculis. 3. fil. Capanei, socius Diomedis.
1. ιφθιμην αλοχον Σθενελου Περσηϊαδαο. T. 116.
2.* ενθεν δὲ Σθενελου ταφον εδρακον Ακτοριδαο·
ὅς ῥα τ' Αμαζονιδων πολυθαρσέος εκ πολεμοιο
ἂψ ανιὼν, (δὴ γὰρ συνανηλυθεν Ἡρακλῆϊ)
βλημενος ἰῷ, κεῖθεν επ' αγχιαλου θανεν ακτῆς. Apoll. 2. 911.
3. ὡς αρ' εφη· Σθενελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε. E. 111.
πὰρ δέ οἱ ἑστηκει Σθενελος, Καπανηϊος υἱός. Δ. 367.
Σθενοβλᾰβης. vires lædens.
*αλλ' ὅτε θαρσησειε κραταιοτερησιν αὐταῖς,
δή ῥα τοτ' εξ ορεων επὶ δηϊον αυτὸς ἱκανει,
ῥεῖα δ' ἑλε· φορβαῖς γὰρ ἑὸν δεμας εξησκησε
τηλοθ'* ενὶ δρυμοῖσι σθενοβλαβεος Κυθερειης[2]. Opp. κυν. β. 79.
Σθενοβοια. uxor regis Præti, ab Homero dicta Αντεια. *Vid. Il.* Z. 160. *sqq.*
αλλ', ου μὰ Δι', ου Φαιδρας εποιουν πορνας, ουδὲ Σθενοβοιας. Ran. 1075. (43. B.)
Σθενος. robur.
οτρυνουσ' ἰέναι· εν δὲ σθενος ὦρσεν ἑκαστου-Καρδιῃ,—B. 451.
SYN. Αλκη, ισχυς, δυναμις, βια, κρατος.
EPITH. Αρηΐον, αμαυρον, αδηριτον, αληκτον, αδονητον, αθλοφορον, αμεγαρτον, αγναμπτον, ατρομον, αδιαντον, αμφηριστον, αστυφελικτον, βαρυ, δεινον, μαλερον, εσθλον, ερατον, επικουρον, θρασυ, κρατησιμαχον, οβριμον, ολοον, ὑπεροπλον, ὑπερφιαλον.
PHR. Σθενος ουκ αλαπαδνον—ουκ επιεικτον. Hom.
—σθενος αξιον ἅβας. Theoc. σθενος αελιου χρυσεον. Pind.
—ου γάρ τοι θεῖον σθενος ουρανιωνων
απρηκτον τελεθει καὶ αμηχανον,— Cal.
Σθενω. valeo.
ουδὲ σθενειν τοσοῦτον ῴομην τὰ σὰ
κηρυγμαθ', ὥστ' αγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νομιμα δυνασθαι, θνητὸν ονθ', ὑπερδραμεῖν. Antig. 461.
SYN. Δυναμαι, δυναμιν εχω, ισχυω.
Σιᾱγων. mala, maxilla.
—σιαγονάς τε μαλθακας. Soph. *fr.*
κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγονας πριων. Suid. v. Πριων.
SYN. Γναθμος, γαμφη, παρεια.
Σῐᾰλος. *saliva. 2. porcus saginatus. 3. pinguedo. [86.*
1. πολλάκι καὶ βροτεων σιαλων ὑποετρεσαν οδμήν. Nic. Th.
2. τρεῖς σιαλους καταγων, οἳ εσαν μετὰ πᾶσιν αριστοι. υ. 163.
εν δὲ συὸς σιαλοιο ῥαχιν τεθαλυῖαν αλοιφῇ. I. 208.

1. Ossaque dissolvens cum corpore tabificus Seps. Lucan. ix. 726.
2. Virgilium ante oculos habuit, sed passibus haud æquis secutus est, Oppianus. Vid. Georg. ii. 209—241.

SYN. 1. Αφρος. 3. πτυελος. EPITH. 2. Ζατρεφης, ευτραφης, ἁπαλοτρεφης, λιπαρος, εννεωρος.
Σιᾱλωδης. salivosus. 2. pinguis. Vid. Μαριανδυνοι.
Σῐβυλλᾰ. Sibylla, vates.
ου μετεχω τουτων· ου γὰρ ταῦτ' εἶπε Σιβυλλα. Pac. 1095.
ἅδ' εγὼ ἁ Φοιβοιο σαφηγορίς ειμι Σιβυλλα. Ep. ἀδ. 479.
—Γνωστοιο Πατρὸς φησουσι Σιβυλλαν
μαινομενην ψευστειραν— Sibyl. l. 3.
—Μελαγκραιρας κοπις,-Νησοῦς θυγατρός.— Lyc. 1464.
Σῐβυλλιαω. Sibyllinis oraculis intentus sum.
ᾄδει δὲ χρησμούς· εἶθ' ὁ γερων σιβυλλιᾷ. Equit. 61.
EXP. Παραληρεῖ, χρησμῶν ερᾷ και επιθυμεῖ, απατᾶται, μανικῶς εχει.
Σῐβῡνη,* ης. ἡ. et Σῐβῡνης, ου. ὁ. telum, venabulum. Vid. Σιγυνη.
πτανὲ, τί σοὶ σιβυνη, τί δὲ καὶ συὸς ευαδε δερμα;
καὶ τίς εὼν, σταλας συμβολον εσσὶ τίνος; Meleag. 128.
τονδε παρ' Ηρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιβυνην. Antip. *Sid.*-*Anal.* ii. 8. (*ubi vidd.* Brunck. *et* Jacobs.)*
Σῐβυρτιος. Nom. Pr.
εγῷδ', ὅς εστι· Κλεισθενης ὁ Σιβυρτιου. Acharn. 118.
Σιγα, Σῖγα[3]. *adv.* tacite.
σιγα νῦν, μή τις σεῦ Αχαιῶν αλλος ακουσῃ. ξ. 493.
ἅ μοι, προσελθὼν σῖγα, σημαιν', *ειτ' εχει
χῶρον πρὸς αυτὸν τονδε γ', ειτ' αλλῃ κυρεῖ. Philoc. 22.
Σῑγαζω. sileo.
ει δὲ λυκον δειρας ῥινῶν ἄπο τεκτηναιο
τυμπανον ευκελαδον, Διδυμηϊον, ωλεσικαρπον,
μοῦνόν τοι μετὰ πᾶσι βαρυβρομον εκλαγεν ηχην,
καὶ μοῦνον παταγεῖ, τὰ δ' εὔθροα προσθεν εόντα
τυμπανα σιγαζει, κωφησέ τε πᾶσαν ιωήν. Opp. κυν. γ. 282.
SYN. Κατασιγαζω, κατασιωπαω, επιστομιζω.
Σῑγᾰλεος. tacitus. Vid. Σιγηλος.
*Πιερικὴ δὲ μελισσα, λιγυθροος ἕζετο Σαπφὼ
Λεσβιάς, ηρεμεουσα· μελος δ' ευϋμνον ὑφαινειν
σιγαλεαις δοκεεσκεν αναψαμενη φρενα Μουσαις.* Christod.
Σῑγᾰλεως. *adv.* tacite. [*An.* ii. 458.
σιγαλεως αφθεγκτον εμοῖς ὑπὸ χειλεσι πεμπων[4]. Orp. 1001.
SYN. Σῖγα, σιωπηρως.—μετριως.
Σιγᾰλοεις[5]. qui pulcritudine sua silentium facit.
εν θρονῳ ἱδρυσασα φαεινῷ, σιγαλοεντι. ε. 86.
αλλ' αγε νῦν, μαστιγα καὶ ἡνια σιγαλοεντα. E. 226.
SYN. Λαμπρος, θαυμαστος, αψοφητος.—ποικιλος.
Σῖγαω. sileo.
καὶ σιγᾶν, ὅτε μή τι καταβλαπτῃ τὸ σὸν αυτοῦ. H. Merc. 93.
*ουδ' ετι δουρατα μακρὰ τινασσεται· ουδ' ετι τοξα
ἑλκεται· ου ξιφεων παταγος· σιγῶσι δ' οϊστοί.
αλλὰ χοροὶ, μοῦσαί τε μελιπνοοι, οἵ' επὶ νικῃ·
ου μητηρ επὶ παιδὶ κινυρεται, ουδ' επὶ δῆριν
ανδρα γυνη πεμψασα νεκυν δακρυσατο χηρη.* Tryph. 427.
SYN. Κατασιγαω, σιωπαω, παρασιωπαω, διασιωπαω, αποσιωπαω, κατασιωπαω, γλωσσοκρατεω, εχεμυθεω, ἡσυχαζω, καταπαυω.
PHR. —Τῇ δ' απτερος επλετο μῦθος. Hom.
—ὁ δὲ σῖγα ποδῶν παρος ομματα πηξας
ἧσθ' αὔτως αφθογγος, αμηχανεων κακοτητι. Apoll. 3. 422.
χρυσεα κλῆϊς επι γλωσσᾳ βεβακεν. Soph.
—ακηρυκτῳ κεκαλυμμένα φαρεϊ σιγῆς.
κουρος αφωνητῳ σφρηγισσατο χειλεα σιγῇ. Nonn.
—φυλακην ευερκεα χειλεσι θεῖναι. Apollin. [ακην εχω. Opp.]
*—τί σιγᾷς, γῆρυν αφθογγον σχασας; Phœn. 974.
ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεων·
μικροῦ γὰρ εκ λαμπτῆρος Ιδαῖον λεπας

3. Advertat tiro differentiam accentus et significationis inter tres voces, σιγᾶ, *tacet*: σίγᾰ, *tace*: σῖγᾰ, *tacite*.
4. Hermann. σιγαλέην et πέμπον.
5. Hæc nimirum est interpretatio vocis usitatior. Vid. Damm. c. 2233. Taylorus autem, Vir optime eruditus, deducit a σιαλῶσαι, (ποικίλαι. *Hesych.*) inlato Γ pro F. Lect. Lysiac. p. 703, 4. De vocis origine isto modo facta dubitat Hemsterhus. Vide sis Hesych. *Alberti*, v. Σιγαλόεντα.

πρησειεν ἄν τις· καὶ πρὸς ανδρ' ειπὼν ἑνα,
πυθοιντ' αν αστοὶ παντες, ἃ κρυπτειν χρεων. Inûs Eur. *fr.*
εχετω δὲ πνοὰς νηνεμος αιθὴρ·
κῦμα δὲ ποντου μὴ κελαδειτω
γλαυκόν.—πτηνῶν τε γενη κατακοιμασθω,
θηρῶν τ' αγριων ποδες ὑλοδρομων
μὴ λυεσθων.— Thesmoph. 43. sqq.*

Σιγειον. promont. Troadis, ad quod erant castra Græcorum.
κἀγὼ πικρὸν Σιγειον ουριῳ πλατη-Κατηνομην·—Phil. 358.
Epith. Ηνεμοεν.

*Σιγερπης, ου. ὁ. tacite incedens.
τῶ καὶ νῦν δειδοικα, Μενεξενε, μή με παρεισδὺς
οὗτος ὁ σιγερπης, εις τὸν ερωτα βαλῃ. Callim. Ep. 45. *Bl.**

Σιγή. silentium.
οἱ δ' αρ' ισαν σιγῇ, μενεα πνειοντες Αχαιοί. Γ. 8.
Syn. Σιωπη, αγρυξια, αφωνια, αῤῥησια, αναυδια, αφασια, αμφασια, εχεγλωττια, εχεμυθια, απροσηγορια, παρασιωπησις.
Epith. Αλεγεινη, ακηρυκτος, αμνηστος, ασιγητος, αφωνητος, εμφρων, εχεφρων, νοημων, νεοπενθης, μακαιρα, ποικιλομυθος, πινυτοφρων, πενθας, σοφη, σημαντωρ, τρομερα, τεθμιος, φωλας.
Phr. Εργον αθηητῳ κεκαλυμμένον αχλυϊ σιγῆς. Nonn.
**κοσμος δὲ σιγῆς στεφανος ανδρὸς ου κακοῦ·*
τὸ δ' εκλαλοῦν ουθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται,
κακὸν δ' ὁμίλημ', ασθενὲς δὲ καὶ πολει. Eurip. Antiop.

Σιγηλὸς, *Dor.* Σιγᾱλός. taciturnus.
σιγαλὸν αμαχανιαν εργῳ φυγών. Pyth. 9. 163.*
ἡσυχιη γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς επελθών. Orp. H. 85. 3.
Syn. Σιγηρος, σιγαλεος, σιωπηρος, σιωπηλος, ακεων, αφωνος.

*Σῐγητεος. tacendus.
αλλ', εκπερᾷ γὰρ δωματων ὁ τοὺς εμοὺς
γαμους ἑτοιμους εν χεροῖν εχειν δοκῶν,
σιγητέον μοι·— Helen. 1401.*

Σῐγῡνη[1], Σῐγῡνος, Σιγυμνον. spiculum, *apud Macedones.*
αιχμην τριγλωχινα σιγῡνην ευρυκαρηνον. Opp. I. 1.
τὸν κυνα, τὰν πηραν τε, καὶ αγκυλοεντα σιγυνον. Epig. *ap.*
αλλ' αμυδις κορυνας αζηχεας ηδὲ σιγυνους [*Suid.*
ιθυς ανασχομενοι Πολυδευκεος αντιαασκον. Apoll. 2. 99.
ὁ δ' αὖ σιγυμνῳ πλευρ' αναῤῥήξας βοός. Lyc. 556.
Syn. Ακοντιον (ὁλοσιδηρον,) βελος, ὑσσος, προβολιον.

*Σῐγῡνοι, ων. οἱ. Thraciæ populus.
ουτ' οὖν Θρηΐξι μιγάδες Σκυθαι, ουτε Σιγυννοι. Apoll. 4. 320.*

Σιδη[2], Σίδιον. malus punica.
αὔτως τετρηχοντα ταμὼν απὸ κληματα σιδης. Nic. Th. 72.
κἀκ τῶν σιδιων βατραχους εποιει, πῶς δοκεῖς; Nub. 879.
Syn. Ῥοια.

Σίδοεις. puniceus.
—σιδοεντος αποκρεξαιο καλυμμα-Καρπειου— Nic. Al. 276.

Σίδηρος. ferrum.
Αργειοις· επεὶ οὔ σφι λιθος χρὼς, ουδὲ σιδηρος. Δ. 510.
Syn. Σιδηριον. Epith. Αιθων, αμειλιχος, αμειλικτος, ατειρης, αστραπτων, αφαυρος, αυλακεργετης, αλυιητηρ, αοσσητηρ, αιχμηεις, ἁμιλλητηρ, αγκυλοεις, ανδροφονος, αυτοφονος, αἱμαλεος, βαρυποτμος, δαφοινηεις, δασπλης, διασφακτηρ, ευσθενης, ευθηκτος, θηκτος, ιοεις, λυχιος, κελαινοχροος, μελας, μογερος, κρατερος, κρυοεις, οξυς, ουλοος, πολιος, πολυκμητος, πουλυοδους, πολυγλωχιν, πανδαματωρ, πελιδναῖος, πεδοσκαφης, σιδηροβορος, στονοεις, τονοεις, τμητηρ, πικρος, ωμοφρων, ενοσιχθων, δρυτομος, νεοσμηκτος, ομφαλοεις, καρχαροδους, κυβιστητηρ, μνηστηρ, πολεμιστης.
Phr. Αλκτῆρα σιδηρον. Cal. κουρητι σιδηρῳ. Nonn.
χαλυβος Σκυθῶν αποικος. κτεανων χρηματοδαιτης.
πικρὸς λυτὴρ νεικεων, ὁ ποντιος
ξεῖνος, εκ πυρὸς συθείς. Æsch.

Σίδηρεος, *contr.* Σιδηροῦς. *item*, Σιδηρειος. ferreus. 2. crudelis.
χαλκεα, οκτακνημα, σιδηρεῳ αξονι αμφις. E. 723.
**επεσε σιδαρεοισι βελεσιν.* Orest. 1302.
καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ' αναγκαιως εχει,
σαιρειν σιδηρᾷ τῇδε μ' ἁρπαγῇ δομους. Cycl. 32.*
αλλὰ σιδηρειῃ κορυνῃ ῥηγνυσκε φαλαγγας. H. 141.
Syn. Σιδηρικος, σιδηροβριθης, σιδηριτης.—αμαλακτος.

Σίδηρίτης. (λιθος.) magnes. 2. idem cum præc.
τῷ γὰρ Απολλων Φοῖβος εχειν λιθον αυδηεντα
δῶκε, σιδηριτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
ἡνδανεν αλλυισιν καλεειν αψυχον ορειτην,
γυρον, ὑποτρηχυν, στιβαρον, μελανοχροα, πυκνον. Lith. 354.
**2. ει δ' ολβον ἢ χερῶν βιαν*
ἢ σιδαριταν επαινῆσαι
πολεμον δεδοκηται, μακρά μοι
αυτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκαπτοι τις· εχω γονατων ελαφρὰν ὁρμάν. Nem. 5. 34.*

Σίδηροβρῖθης. gravis ferro. *epith.* hastæ.
σιδηροβριθες ελαβε δεξιᾷ ξυλον. Eur. *fr.*[3]

Σίδηροβορος—σιδηρος— Opp.

Σίδηρόβρως. ferrum adedens.
σιδηροβρῶτι θηγανῃ νεηκονης. Aj. 831.

Σίδηροδακτῦλος. ferreos habens dactylos. Vid. Κρεαγρα.

*Σίδηροδετος. ὁ ἡ. ferro ligatus.
εν δὲ σιδαροδετοισι πορπαξιν αιθᾶν αραχνᾶν
ἱστοὶ πελονται·— Bacchyl. *An.* i. 150.*

Σίδηρόκμης. e ferro factus. 2. ferro concisus.
2. *—εν μεσοις βοτοῖς-Σιδηροκμῆσιν,—* Aj. 325.

Σίδηρομητωρ. ferri genitrix. Vid. ad v. Αυτοκτιτος.
Syn. Σιδηροφορος, σιδηροτοκος.

Σίδηρονομος. ferro dividens.
καί σφε σιδαρονομῳ-Διὰ χερὶ ποτὲ λαχεῖν
κτηματα·— Sept. Th. 794.

Σίδηρονωτος. ferreum habens dorsum. epith. scuti.
σιδηρονωτοις δ' ασπίδος τυποις επῆν. Phœn. 1147.

Σίδηρόπλαστος. ferreus.
ου γὰρ σιδηροπλαστον ὑπεδυσω βασιν,
**ὁ τοῖς κακουργοις εὑρεθη τεκμηριον.* Lucian. Ocyp. 164.*

Σίδηρόπληκτος. ferro percussus.
σιδαροπλακτοι μὲν ὧδ' εχουσι. Sept. Th. 917.

Σίδηροσπαρτος. ferro concitatus, seu illatus.
τολμᾷς σιδηροσπαρτον επιβαλεῖν πονον; Lucian. Ocyp. 100.

Σίδηροτεκτων. faber ferrarius.
λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτεκτονες
οικοῦσι Χαλυβες,— Prom. 713.
Syn. Σιδηρουργος. σιδηροκοπος, σιδηρευς.

Σίδηροτόκος. ferri ferax. Vid. Ιβηριας.

Σίδηροτευκτος. ferro factus. *ep.* teli, ap. Ath. l. 15.

Σίδηροτομεω. ferro seco seu incido. Vid. Επωρυω.

Σίδηρόφρων. ferreus animo. *—φονος δε νιν*
σιδαροφρων ξυνῆψε γᾷ φιλᾳ παλιν. Phœn. 682.
**σιδηροφρων γὰρ θυμὸς, ανδρειᾳ φλεγων*
επνει, λεοντων ὡς Αρην δεδορκοτων. Sept. Th. 52.*
Syn. Σιδηροψυχος, σκληρος, αμειλικτος.

Σίδηροχαρμης. ferro, *in specie* ferreis armis gaudens.
μεγαλοπολιες ὦ Συρακοσαι, βαθυπολεμου-Τεμενος Αρεος, ανδρῶν
ἱππων τε σιδαροχαρμᾶν-Δαιμονιαι τροφοι. Pyth. 2. 1.

Σίδηροφορος. armiger. *—σιδηροφορων στρατος ανδρων.* Nonn.

Σίδηροω. ferro obduco.
ξεναγος οὗτος, ὅστις ἂν θωρακ' εχῃ
φολιδωτον, ἢ δρακοντα σεσιδηρωμενον, [p. 376. f.
εφανη Βριαρεως· ἂν τυχῃ δ', εστιν λαγως. Posid. ap. Ath.

*Σίδηρω, οος, οῦς. ἡ. Tyronis noverca. *Apollod.* p. 69. *ed. Heyn.*
σαφῶς Σιδηρω καὶ φορουσα τοὔνομα. Soph. *fr.* Tyr. [2.

Σίδοεις, οεντος, οῦντος. ἡ. agri Corinthii vicus.
ὥριον οἷά τε μῆλον, ὁ δ' αργιλλωδεσιν οχθαις
πορφυρεον ελαχειῃ ενιτρεφεται Σιδοεντι. Athen. p. 82. a.*

1. Penult. hic producitur; corripitur vero in v. *σιβύνης*, vel *σιβύνη*, qu. v.

2. *Σίδη*, penult. longa, est malus Punica, item malum Punicum, quod etiam *σίβδη*. At *σίδη*, penult. brevi, est herba lacustris in Orchomenio lacu Bœotio frequens. Vid. in v. *Ψαμαθῆς*. *Σίδιον* vero est mali Punici putamen, e quo pueri ranunculas fingebant. Vid. Suid. in v.

3. Citatus est iste versus, ex Eurip. *Meleagro*, ab Aristophane, Ran. vs. 1402. Br.

Σιδονες. οἱ. *gentile.*
πολλὸν, επεὶ Σιδονες πολυδαιδαλοι εὖ ησκησαν. Ψ. 743.
Σιδονια. Sidonis regio. *unde,* Σιδονιηθεν.
οἳ δ' ες Σιδονιην εὖ ναιομενην αναβαντες. ν. 285.
ηγαγε Σιδονιηθεν, επιπλως ευρέα ποντον. Ζ. 291.
Σιδονιος, Σιδωνιος. Sidonius, Phœnicius.
—εργα γυναικῶν-Σιδονιων— Ζ. 290.
Σιδωνιην γυναῖκα. (*Europam* sc.) Anac. 35. 4.
Σιδων. urbs celeberrima Phœniciæ.
εκ μὲν Σιδῶνος πολυχαλκου ευχομαι εἶναι. ο. 424.
* οἵ τ' Ιοπην, καὶ Γαζαν, Ελαϊδά τ' ενναιουσι,
καὶ Τυρον ωγυγιην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν εραννην,
Βυβλον τ' αγχιαλον,* καὶ Σιδῶν'[1] ανθεμοεσσαν. Dion. 910.
* Phr. Ναιομενη χαριεντος εφ' ὑδασι Βοστρηνοιο. ibid.
Σιδωνιάς, αδος. ἡ. Σιδωνιος, α, ον. a præc.
Φοινισσα, Σιδωνιας ὦ
ταχεῖα κωπα, ῥοθιοισι μητηρ. Helen. 1467.
ὦ δῶμ', ὁ πρὶν ποτ' ηυτυχεις αν' Ἑλλάδα
Σιδωνιου γεροντος, (*Cadmi*)— Bacch. 1023.
—καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκοντορον-Σιδωνιαν δὸς,— Helen. [1428.
Σιδωνιον ποτ' αστυ Καδμος εκλιπὼν,
Αγηνορος παῖς, ἱκετ' ες Θηβης πεδον. Eur. *fr.* Phryxi i.*
Σιζω. sibilo.
ὡς τοῦ σιζ' οφθαλμὸς ελαϊνεῳ περὶ μοχλῳ. ι. 394.
Syn. Λιγγω, ηχεω.—ρεω.
Σικάνια, Σικελια. Sicilia ins.
—αλλά με δαιμων
πλαγξ' απὸ Σικανιης δεῦρ' ελθέμεν— ω. 306.
τῆς καλλικαρπου Σικελιας λευρας γυας. Prom. 369.
Epith. Πολυμηλος, πιειρα.
Phr. Αυτὰρ ὑπὲρ Σικελῆς χθονὸς ελκεται οἶδμα κορυσσων
ποντος εσω Λιβυης,— Dion. 103.
*τὰν Ολυμπου δεσποτας
Ζεὺς εδωκεν Φερσεφονᾳ· κατενευ-
σέν τε οἱ χαιταις, αρι-
στευοισαν ευκαρπου χθονὸς
Σικελιαν πιειραν ορθω-
σειν κορυφαῖς πολιων αφνεαῖς·
ωπασε δὲ Κρονιων
πολεμου μναστῆρά οἱ χαλκεντεος
λαὸν ἱππαιχμον, κ. λ. Nem. 1.*
Γιγαντων νῆσον, τριδειρον. Lyc. τριγλωχιν. Orph.
Σικελίδης. Nom. Pr.
—ου γάρ πω κατ' εμὸν νοον, ουτε τὸν εσθλὸν
Σικελιδαν νικημι τὸν εκ Σαμω, ουτε Φιλητᾶν. Theoc. 7. 39.
Σικελικος, Σικελος. Siculus.
ἤ ρα τε Σικελικῆς επὶ πυρθμιδος ερρίζωται·
* ἑξειης δ' επὶ Κυρνον ερευγεται αλμυρὸν ὑδωρ.
τῇ δ' ἔπι Σαρδονιος μορμυρεται εγγυθι ποντος.
τὸν δὲ μετ' ωρυεται Τυρσηνιδος οἶδμα θαλασσης
πρὸς νοτον· αυτὰρ επειτα πρὸς αυγὰς ηελιοιο*
κυρτος επιστρεφεται Σικελος ῥοος·— Dionys. 80.
εν δὲ γυνη Σικελη γρηῢς πελεν, ἥ ρα γεροντα. ω. 210.
Σικιννις. (ορχησεως εἶδος.) saltatio satyrica. V. ad v. Σαυλοῦμαι.
*Σικλος, *vel* Σιγλος. ὁ. nummus apud diversos populos varii ponderis. *In* v. F. *vertimus,* A shekel.
υἱὸν Θερσανδροιο, τὸν ηνεσεν ανέρα σικλων
χρυσειων ἱερῇ δὴ τοτε χιλιάδι. Alex. *Ætol.-An.* i. 419.*
Σίκυα. cucurbita. 2. cucurbitula medica. Vid. Κολοκυντη.
ναὶ μὴν καὶ σικυην χαλκηρεα λοιγεϊ τυψει. Nic. Th. 921.
—ὥσπερ εν σικυαισι[2] ταῖς κεναῖς. Suid.
*Σικύδιον. *dimin. a seq.* cucumiculus.
—κάντραγεῖν σικυδιον. Athen. l. 3. init.*
Σίκυος. cucumis.
κεῖπου σικυον ιδοιεν, ἢ λαγωδιον. Acharn. 519. [*An.* ii. 217.
τὸν σικυον χνοαυντα, τὸν εν φυλλοις πεδοκοιτην. *Philipp.

1. Bene prætulit Morellus hanc lectionem e Cod. Bodl. 3. Alii, hiatu minime ferendo, Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

2. Suidæ locus non nunc succurrit; sed legendum esse suspicor, σιπύαισι.

σικυον μεγιστον σπερματιαν ωνουμενον. Cratin. ap. Ath. p.
τὰ δὲ σφυρ' ὡδει μᾶλλον ἢ σικυος πεπων. Anaxilas ib.* [68. c.
Syn. Σικυς.
Σίκυων, ῶνος. ἡ. urbs Peloponnesi, ad fl. Asopum sita.
Ζεὺς αφενος, ναῖεν δ' ὅγ' εν ευρυχορῳ Σικυῶνι. Ψ. 299.
Σικχαινω, Σικχαινομαι. *fastidio. *a* σικχὸς, *Angl.* sick. *Toup. Em. Hesych.* tom. iv. p. 241.
μισῶ καὶ περιφοιτον ερωμενον, ουτ' απὸ κρηνης
πινω.* σικχαινω παντα τὰ δημοσια. Call. Ep. 1. (30. Ern.)
Syn. Μισῶ, εχθαιρω.
Σίλᾰρος. fl. Picentinos a Lucanis dividens.
πρὸς δὲ νοτον, μαλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνιδα πετρην,
φαινονται προχοαὶ Πευκεντινου Σιλαροιο. Dion. 360.
Σιληνιαι. Sileniæ, ora Salaminis ins. prærupta et scopulosa. Vid.
στυφλους παρ' ακτὰς θεινεται Σιληνιων. Pers. 303. [Schol.
Σίληνος, Σιληνοι. Silenus, Silvanus.
Σειληνον εν μεσοισι-Μιμουμενος χορευσω. Anac. 38. 12.
τῇσι δὲ Σιληνοι καὶ εὔσκοπος Αργειφοντης. H. Ven. 263.
Epith. Ἡδυποτης, οινοδοκος, λασιος, λαχνηεις, δασυθριξ, αχορευτος. *pl.* ατευχεῖς, βαρυγουνοι, δασυκνημοι, εχεφρονες.
* Phr. Ὡς δ' ὁπότ' αγριοεσσαν ὑποθλιψαντες οπωρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνυσοιο τιθηνοὶ,
πρῶτον επ' αφριζοντι ποτῷ φρενα θωρηχθέντες,
οθμασι δινηθησαν, επὶ σφαλεροῖσι δὲ κωλοις
Νυσσαιην ανὰ κλιτὺν ὑπεδραμον αφραινοντες. Nic. Al. 30.*
—πολιησιν ὑποφρισσοντες εθειραις.—ου νεμεσις δὲ
Σειληνὸν κομοωντα βοοκραιροισι μετωποις—
ταυρειην κεροεσσαν εχειν ποταμηΐδα φωνην.— Nonn.
κλῦθι μευ, ὦ πολυσεμνε τροφεῦ, Βακχοιο τιθηνε,
Σιληνῶν οχ' αριστε, τετιμενε πᾶσι θεοῖσιν—
ἁγνοτελης, γεραρος, θιασου νομιου τελεταρχα·
ευαστης, φιλαγρυπνε σὺν ευζωνοισι τιθηναῖς,—
οργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγναῖς αναφαινων,
ευαζων, φιλοθυρσε, γαληνιοων θιασοισιν. Orph. H. 53. 1.
*Σῖλουρισμος. esus siluri. *a seq.* Vid. ad v. Προσεγχεω.*
Σῖλουρος. (ιχθυς.) silurus.
σαπρὸν σιλουρον αργυροῦς πιναξ εχων. Ep.
*Σιλφη, ης. ἡ. blatta.
τιπτε κελαινοχρως ἱεραῖς ψηφοισι λοχαζῃ,
σιλφη, τὴν φθονερὴν εικόνα πλαττομενη; Even. *An.* i. 167.*
Σιλφίοεις. laserpitiatus. Vid. ad vv. Στηδην, Λιτρα.
Σιλφιον. laserpitium, frutex.
*a. ουδ' ἂν μεταμαθοις; b. ουδ' ἂν, ει δοιης γ' εμοὶ
τὸν Πλοῦτον αυτὸν,* καὶ τὸ Βαττου σιλφιον. Plut. 924.
Σῖμαιθα. Nom. Pr. feminæ.
κῆφ' ὅτι Σιμαιθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφαγεο τᾷδε. The. 2. 101.
Σιμαλος. Nom. Pr. *al.* Σιμαλλος, *et* Σιμυλος. Vid. Hephæst. p. 57. *Pauw.* 101. *Gaisford.*
Σιμαλον εἶδον εν χορῷ πηκτιδ' εχοντα καλήν. Anac. Fr.
Σιμβλευω. apes alvearibus condo.
ηνιδε· σιμβλευει κηροτροφα δῶρα μελισσῶν,
εσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθομενα. Philipp. *An.* ii. 220.
Σιμβλήϊος, Σιμβλήϊς. melleus.
λειβων εκ δεπαος σιμβλήϊα εργα μελισσῶν. Apoll. 3. 1035
ὡς δ' ὅτε λειρια καλὰ περιβρομεουσι μελισσαι
πετρης εκχυμεναι σιμβληΐδος,— ib. 1. 880.
Σιμβλος. alveare.
οἱ δ' εντοσθε μενοντες επηρεφεας κατὰ σιμβλους,
αλλοτριον καματον σφετερην ες γαστέρ' αμῶνται. Hes. θ. 598.
Syn. Σιμβλη, σιμβλον, κυψελη, σμῆνος.
Epith. Διηρεφης, πολυτρητος.
Σῖμοεις. fluv. Troadis.
ἧχι ῥοὰς Σιμοεις συμβαλλετον ηδὲ Σκαμανδρος. Ε. 774.
—Σιμοεντος-Ακτὰς επ' αξιφυλλους. Agam. 705.
Epith. Θεῖος, καλλιροος, Ιδαῖος, Φρυγιος.
Σιμουντις, Σιμοεντις. ἡ. Σιμουντιος. ὁ. *adjectt.* a præc.
κοινὸν δ' εξ ιδιας ανοιας-Κακὸν τᾷ Σιμουντιδι γᾷ
*ολεθριον εμολε,— Hecub. 638.
ειθε σ' ὑπ' Ιλιῳ ηναρε δαιμων*
Σιμοεντιδα παρ' ακτάν. Androm. 1182.
* στασονται δ' επὶ περγαμων-Τροιας, αμφί τε τειχη

Τρωες, ὁταν χαλκασπις Αρης-Ποντιος, ευπρωροισι πλαταις
ειρεσια πελαζῃ*-Σιμουντιοις οχετοῖς. Iph. A. 762.

Σῐμοεισιος. nobilis Trojanus.
ενθ' εβαλ' Ανθεμιωνος υἱὸν Τελαμωνιος Αιας
ἠϊθεον, θαλερὸν, Σιμοεισιον· ὅν ποτε μητηρ
Ιδηθεν κατιοῦσα παρ' οχθῃσιν Σιμοεντος
γειναт', επεί ῥα τοκεῦσιν ἁμ' εσπετο μῆλα ιδεσθαι·
τουνεκά μιν καλεον Σιμοεισιον·— Δ. 473.

Σῐμος. Nom. Pr.
* νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυωνιχε, γευμεθα πισσας.
χὠ, τι τὸ φαρμακόν εστιν αμηχανεοντος ερωτος
ουκ οἶδα· πλαν Σῖμος, ὁ τᾶς Επιχαλκω ερασθεὶς,
εκπλευσας, ὑγιὴς επανῆλθ', εμὸς ἁλικιωτας.* Theoc. 14. 51.

Σῑμός. (τὴν ῥῖνα.) qui depressis est naribus.
ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαινομαι εγγύθεν ἦμεν; The. 3. 8.
αἱ φαυλοτεραι καὶ σιμοτεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται.
—καὶ σιμὰ σεσηρὼς Μυχθιζεις; Meleag. 52. [Eccles.617.B.

Σῑμὸς, Σιμόν. (ὁ προσαντης τοπος.) acclivis.
αλλ' αυτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ-Λοιπὸν εστὶ χωρίον
τὸ πρὸς πολιν, τὸ σιμὸν, οἷ σπουδὴν εχω. Lysist. 286.

Σῑμων. Nom. Pr.
ειπερ βαλλει τοὺς επιορκους, πῶς ουχὶ Σιμων' ενεπρησεν,
ουδὲ Κλεωνυμον, ουδὲ Θεωρον; καιτοι σφοδρα γ' εισ' επιορκοι. Nub. 398.

Σῑμωνίδης. Simonides, Cëus, poëta melicus, qui primus memorandi artem invenisse fertur. Vid. Λυρικη.
ωφελεν ὁ πλασσας σε, Σιμωνιδη, ωφελε χαλκῷ
συγκερασαι μελος ἡδὺ— κ. λ. Ep. 1. 5.
ει μὴ κεινὸς αοιδὸς ὁ Κηϊος, αιόλα φωνεων. Theoc. 16. 41.
εκλαγεν εκ Θηβῶν μεγα Πινδαρος· επνεε τερπνὰ
ἡδυμελιφθογγου μοῦσα Σιμωνιδεω. Ep. inc. 520. *Jacobs.*

Σινα. mons Arabiæ Petrææ[1], ubi Lex Judæis a Deo data.
—ενὶ Σινᾷ παιπαλοεντι. Possel.

Σῐναμωρεω. perdo. 2. subigo feminam. Vid. Σινω.
γυνὴ δὲ σιναμωρουμενη χαιρει· σὺ δ' εἶ κρονιππος. Nub.1066.

Σιναμωρος, *potius quam* Σιναμορος. malignus. 2. libidinosus. Vid. Σιντης.
σιναμοροι πολεμιζουσι θυρωροι. Anac. 126. (*fr.* 69. Fisch.)

+Σινᾶπεω. *verbum comicum, a σίναπι effictum.* Vid. Xenarch. apud Athen. p. 367. b.

Σιναπι, *vel* Σιναπυ. ibid. Vid. Σινηπι.

Σινδονῦφης. e sindone textus.
εκτριμματά τε λαμπρὰ σινδονυφῆ διδοσαν,— Philox. ib. p. [409. e.*

Σινδων. sindon.
βροχῳ μιτρωδει σινδονος καθημμενην. Antig. 1236.

Σῐνηπι. sinapi.
σπερματά τ' ενδακοντα σινηπιος,— Nic. *ap. Ath. p. 366. d.
—τοτε φυλλον εναλδομενον πρασιῃσι
καρδαμιδος, μηδόν τε, καὶ εμπριοεντα σινηπι[2]. ib. Alex. 533.*
Syn. Σιναπυ, σιναπιον, ναπυ.

Σινις. latro, a Theseo occisus. Eur. Hippol. 977.

Σινις. homo noxius. 2. pernicies quævis Vid. Σιντης.
—λεοντα-Ὑψηὶς κατεπεφνε, βοῶν σινιν Ευρυπυλοιο. Call. 2. [92.

Σῖνομαι. quatio, lædo, noceo. Vid. Σινω.

Σῖνος, το. damnum. —εμπεδον σινος
εσθηματων, τιθεντες ενθηρον τριχα. Agam. 570.
* ῥεῖα κε τοι μορφας τε, σινη[3] τ' ολοφωϊα θηρων
απροϊδῆ τυψαντα, λυσιν θ' έτεραλκεα κηδευς,
φιλ' Ἑρμησιαναξ πολεων κυδιστατε παων,
εμπεδα φωνησαιμι.— Nic. Ther. 1.*
Syn. Βλαβη, ατη, πῆμα. Epith. Αργαλεον, λυγρον, ολοον, ολοφωϊον, πολυκτονον, κρυπταδιον, δυσαλθητον, αλγεινον, αινον, αινολαμπες.

Σιντηῒς. ἡ. *epith.* Lemni *ins.* Vid Σιντιες.
ειρεσιῃ κραναην Σιντηΐδα Λῆμνον ἱκοντο. Apoll. 1. 608.
*οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον εναιον. ib. 4. 1759.
(*pessime, ante* Brunck. Σιντιάδα.)*

Σιντης, Σιντωρ. noxius. Vid. Εχῖνος.
—επί τε λῖν ηγαγε δαιμων-Σιντην— Λ. 481.
* ῥαγολόγον, γλυκερῶν σιντορα θειλοπεδων. Ep. *ad.* 131.*
Syn. Σιναρος, σιναμωρος, κακοῦργος, πονηρος, σινις, βλαπτικος, δηλημων.—δοῦλος.

Σιντιες. nomen gentile, *sc.* Lemnii. *Vid. Damm. P.R.*
ενθα με Σιντιες ανδρες αφαρ κομισαντο πεσόντα. Α. 594.
οιχεται ες Λῆμνον μετὰ Σιντιας αγριοφωνους. θ. 294.
Syn. Σιντοι, Σιντιοι.

Σῖνω, Σινομαι. idem quod Βλαπτω. —ουδε οἱ αιδως
γιγνεται, ἡτ' ανδρας μεγα σινεται, ηδ' ονινησι. Ω. 45.
* αγχοῦ Κυκλωπων, ανδρῶν ὑπερηνορεοντων,
οἵ σφεας σινεσκοντο, βιηφι δὲ φερτεροι ἦσαν. ζ. 5.
τὴν δέ κ' αμυναιμην, ὁτε μοι σινοιτό γ' έταιρους. μ. 114.
ει δέ κε σινηαι, τοτε τοι τεκμαιρομ' ολεθρον
νηΐ τε, καὶ έταροις·[4]— ibid. 139.*

Σῖνων. Nom. Pr. *Vid. Virg. Æn.* ii. 57. sqq.
μοῦνος δὲ πληγῇσιν έκουσια γυῖα χαραχθεὶς
Αισιμιδης ελελειπτο Σινων, απατηλιος ἡρως, (19. Northm.)
κρυπτὸν επὶ Τρωεσσι δολον, καὶ πηματα κευθων. Tryph. 213.
Ep. Δολοφρων, δυσαμμορος, πολυμηχανος, περικλυτος.
Phr. —Δεμας μογεροῖο Σινωνος. Cal.

Σῐνωπη. filia Asopi, a qua, 2. urbs in Ponto nominata. 3. nom. scorti. 4. rubrica, quæ et σινωπις.
1. αυτίκα δ' Ασσυριης επεβαν χθονός· ενθα Σινωπην,
θυγατέρ' Ασωποῖο, καθισσατο, καί οἱ οπασσε
παρθενιην Ζεὺς αυτὸς, ὑποσχεσιῃσι δολωθείς. κ. λ. Apoll. 2. [948.
2. τῆς έτερης Συριης δολιχη μηκυνεται αἶα,
έλκομενη καὶ μεχρις ἁλικλυστοιο Σινωπης. Dion. 972.

Σῐνωπῖτης.[5] epith. Jovis Ægyptii, i.e. Sarapidis.
ενθα Σινωπιταο Διός μεγαλοιο μελαθρον,
χρυσῷ τιμηεντι κεκασμένον.— ib. 255.

Σῖον. *sium sive laver, herba aquatica foliis olusatri; quibusdam* ἔνυδρος ἀναγαλλίς.
Ἱμερα ανθ' ὑδατος ρειτω γαλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
οινῳ πορφυροις,* τὰ δέ τοι σια καρπὸν ενεικαι. The. 5. 124.
Syn. Λαχανον.

Σῖπυη, ης. ἡ. panarium. *frequens ap. Comicos vett.*
—ουτι πενιχρὴ
μῦς σιπυη βοσκειν οἶδε Λεωνιδεω. Leonid. *Alex. An.* ii. 196.
Syn. Αρτοθηκη, ταμεῖον.

Σῐπῦλον. το. mons Phrygiæ, cum oppido: nisi quod urbs etiam dicitur ἡ Σίπυλος, ubi Tantali fuit regia in Lydia. *Damm. P.R.*
εν Σιπυλῳ, ὁθι φασὶ θεαων εμμεναι ευνὰς-Νυμφαων,—Ω. 615.
πετροῦται· στεναχει δ' ὑψιπαγὴς Σιπυλος. Theodorid. *An.* ii. [42.
—Σιπυλον, Ιδαιαν χθονα. Æsch. Niob.

Σῖραιον. defrutum, sapa. Vid. in v. Σεσελι.
αντὶ σιραιου, μελιτος σμικρὸν τῷ θυμιδιῳ παραμιξας. Vesp. [878. B.
Syn. Εψημα (γλυκυ.) Σειριος οἶνος[6].

---

1. De insigni loco in Epist. ad Galatas, c. iv. comm. 22. sqq. ubi mons ille sacer memoratur, videnda in primis est Bentleii sententia sub finem eruditissimæ ad Millium Epistolæ.

2. Accus. plur. contract. e σινήπια. Sed Codd. Med. Ricc. aliam hujus nominis formam exhibent: ἐμπρίοντα σίνηπυν. Neque aliter Schneider.

3. Miratur H. Steph. tom. iii. c. 786. c. sicuti etiam Constantinus in v. priorem in σίνος correptam; quia nimirum vocalis ista in σίνω, aut potius σίνομαι, producatur. Quasi vero vocalis, in themate producta, in aliis temporibus, *e. g.* in aoristo secundo, nunquam brevis evaderet! Unde igitur τρῐβη a τρῖβω deducta, *etc?* Morellus ex Æsch. Agam. exemplum adduxit, in quo syllaba ista corripitur. Adde ejusdem fabulæ vs. 390. Pors. Equidem repperi non nisi unum exemplum productæ, idque apud Nicandrum, Alexiph. 231.

καὶ τε σὺ μηλείης ῥηχώδεος ἄγρια κάρφη,
οὔρεσιν ἐνθρεφθέντα, πόροις, ἀπὸ σίνεα κόψας.

Sed σίνεα ibi deducendum a σῖνος, εος, το. quod *corium*, vel *putamen*, denotat: quamvis inter duo hæc verba, σίνος, et σῖνος, Lexicographi non animadverterint discrimen. Schol. τὰς σινωτικὰς ἀκάνθας ἀποβαλών, ἢ μᾶλλον τὰ δέρματα τῶν μήλων λεπίσας ἔσθιε.

4. In his tantummodo quatuor locis v. σίνομαι reperta apud Homerum: quorum unus in ultimo Iliadis libro, manifesto illuc translatus est ex Hesiodi Op. et Di. v. 316. Vide *Correspondence between Mr. Fox and Gilbert Wakefield*, p. 22.; ceteri tres, in Odyssea.

5. Alii a Σινώπη deducunt, alii vero a Σινώπιον, ὄρος Μέμφιδος. Vid. Eustath. in l.

6. Quid hoc velit, disces a Steph. Th. tom. iii. c. 755. A, B.

Σῖρις. Nili nomen apud Æthiopas. 2. fl. Italiæ, *item*, urbs, postea Poliëum dicta. Lycoph. 856, 978.
1. Σῖρις ὑπ' Αιθιοπων κικλησκεται· οἱ δὲ Συηνης
ενναεται στρεφθέντι μετ' ουνομα Νεῖλον εθεντο. Dion. 223.

*Σιρος, ου. ὁ. fovea in usum granarii cavata.
καὶ νῷν ανοῖξαι μὲν σίρους ουκ ηξιου. Eur. Phryxi *fr.*
(*Penultima hujus vocis apud Atticos semper corripi videtur.* Vid. Valck. Diatr. c. xx. ad fin.)
ἢ σιρὸν, ἢ κοιλον φρειατος ευρὺ κυτος. Eratosth. *An.* i. 478.

Σῐσᾰμις[1], ῖδος. ἡ. sesamum, species frugum.
σοὶ μὲν γὰρ βιος εστιν εν ὕδασιν· αυτὰρ εμοιγε,
ὅσσα παρ' ανθρωποις, τρωγειν εθος· ουδέ με ληθει
αρτος τρισκοπανιστος απ' ευκυκλον κανεοιο,* [36.
ουδὲ πλακοῦς τανυπεπλος, εχων πολλὴν σισαμῖδα. Batrach.

Σισυμβριος, **potius* Σισυμβρῖνος. *Vid. Athen.* p. 553. d.*
σισυμβριῳ—μυρῳ. Ath. l. 15.

Σῖσυμβρον, Σισυμβριον. serpillum sylvestre.
ναὶ μὴν καὶ σισυμβρα πελει μειλιγματα νουσων. Nic.Th.896.
καὶ μυρτα, καὶ μηκωνα, καὶ σισυμβρια. Av. 160.
κυπρος τ', οσμηρόν τε σισυμβριον, ὅσσα τε χοῖα [p. 684. b.
ασπορα ναομενοισι τοποις ανεθρεψατο λειμων. Nic. ap. Ath.

Σῖσῠρα. sagum pelliceum. 2. stragulum vile.
εν πεντε σισυραις εγκεκορδυλημενος. Nub. 10. Exp. Περιβλημα, ἱματιον, (τραχυ και παχυ.) διφθερα.—σισυρνα.

*Σῖσυρνα. idem. *Sed vid. Valcken. ad Ammon.* p. 205.
κατὰ τῆς σισυρνης τῆς λεοντεας—Æsch. ap. Poll. l. x. §. 186.
Βορεῃ λεγουσιν Ἡλιῳ τε τοιαυτην
εριν γενεσθαι, ποτερος ανδρὸς αγροικον
οδοιποροῦντος τὴν σισυρναν εκδυσει. Babr. ap. Suid.

Σισυρνοδυτης, *interpr.* vestibus indutus villosis. *sed lectio est mendosa, propter penult. productam. Vid. varr. lectt.**
σισυρνοδῦται καρκινοι πεπλευκοτες. Lyc. 634.

*Σῖσυρνωδης. (*sc.* στολος.) ὁ ἐκ τῆς σισύρνης.
ψαλιδας, τιαρας, καὶ σισυρνωδη στολον. Soph.ap.Poll.ubi supr.*

Σῖσῠφεῖος. a Sisypho ortus.
τῆς Σισυφειας δ' αγκυλης λαμπουριδος. Lyc. 344.

*Σῖσῠφευς. callidus ac versutus numerator. *Vid. Schol.*
Καλχας, ολυνθων Σισυφευς ανηριθμων. Lyc. 980.*

Σῖσῠφῖδης. *Patronym.*
ἢ τᾶς ασωτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς. Aj. 190.

Σῖσῠφις. idem. *fem.* [158.
Μεσσανα τε, καὶ Αργος, ἁπασά τε Σισυφις ακτά. Theoc. 22.

Σισῠφος. Nom. Pr.
ενθάδε Σισυφος εσκεν, ὁ κερδιστος γενετ' ανδρῶν,
Σισυφος Αιολιδης.— Z. 154.
πλειονα δ' ειδειης Σισυφου Αιολιδου[2]. Theog. 702.
Epith. Αιολομητης.
Phr. Καὶ μὴν Σισυφον εισεῖδον, κρατερ' αλγε' εχοντα,
λᾶαν βασταζοντα πελωριον αμφοτερῃσιν.
ητοι ὁ μὲν, σκηριπτομενος χερσίν τε ποσίν τε,
λᾶαν ανω ωθεσκε ποτὶ λοφον· αλλ' ὅτε μελλοι
ακρον ὑπερβαλεειν, τοτ' αποστρεψασκε κραταιΐς
αὖτις, επειτα πεδονδε κυλινδετο λᾶας αναιδης. λ. 596.

*Σῖταλκης, εος, ους. ὁ. rex Thracum.
a. προσιτω Θεωρος ὁ παρὰ Σιταλκους. b. ὁδί. Acharn. 134.

Σιτᾰριον. το. frumenti parvus modus.
οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθημενοι εξεδυθησαν
εις βραχὺ σιταριου κερμα καὶ οιναριου. Lucill. *An.* ii. 334.

Σῖταρχημα, *exp.* annonæ præfecti munus: *sed in l. c. pro* stipendio *poni videtur.*
παλιν στρατιωτης αγαθὸς εις ὑπερβολην,* [238. b.
ἂν ᾖ τὸ σιταρχημα δεῖπνον ευπρεπές. Antiph. ap. Ath. p.

Σιτεομαι. vescor, comedo.
εν τῷ σιτεσκοντο, καὶ ἵζανον ηδὲ ιαυον. ω. 208.
—σιτεῖσθαι δ', αντὶ μὲν αρτων,-Μαλαχης πτορθους,-Plut. 543.
Syn. Βρωσκω, εσθιω, εδομαι, διαιταομαι, βοσκομαι.

*Σῖτηγονος. *epith.* fœni Græci.
αλλοτε βουκεραος σιτηγονου, ὅ ρα κεραιας
ευκαμπεῖς πεταλοισιν ὑπηνεμιοισιν αεξει. Nic. Al. 424.*

Σῖτησῖς. ἡ. jus epulandi.
σιτησιν αυτὸν εν Πρυτανειῳ λαμβανειν. Ran. 776. (64. B.)
Syn. Τροφη, νομος.

*Σῖτηφᾰγος, ου. ὁ ἡ. frumenta exedens.
μὴ μὲν κανθαριδος σιτηφαγου, ευτ' ἂν οδωδῃ, [Nic. Al. 115.*
κεῖνο ποτὸν δεξαιο χυτῇ εναλιγκια πισσῃ. (*Codd.* σιτηβόρου.)

Σῖτιζω. nutrio. Σιτιζομαι. pascor. Vid. ad v. Πρωξ.
καθ' ὥσπερ αἱ τιτθαι γε, σιτιζεις κακῶς. Equit. 716. B.
Syn. Σιτεω, σιτευω, τρεφω, πολευω, οψωνιαζω.—ψωμιζω, σιτεομαι.

Σῖτοδοκος. cibos recipiens.
σιτοδοκῳ δ' αγραυλος ανὴρ βαρυμοχθος ιαλλοι [83.
γαστρὶ μελαμπεπλου μητερα Φερσεφονης. Paul. Sil. *An.* iii.

Σῖτοκουρος, ου. ὁ ἡ. homo fruges consumere natus.
*ἕστηκας ετι πρὸς ταῖς θυραις τὸ φορτιον
θείς· σιτοκουρον αθλιον εις τὴν οικιαν
ειληφαμεν.— Menand. ap. Athen. p. 248.

Σῖτον, ου. το. *id. qu.* Σῖτος. *sed frequentius*[3] Σῖτα. τα. *pl.*
ὧν ουτε σῖτα διὰ δερης εδεξατο. Orest. 41.*

Σῖτονόμος. cibum præbens.
—τοῦ ποτε τευξομαι-Σιτονομου μελεος;— Philoct. 1119.
Syn. Τροφευς, τροφος, θρεπτηρ, σιτοδοτης.

Σῖτοποιεω, Σιτοποιοῦμαι. panem facio. 2. alo.
ἢ σιτοποιεῖν, κὰν πεδῳ κοιτας εχειν. Troad. 494.
Syn. Αρτοποιεω.

*Σῖτοποιος. ὁ ἡ. panifex.
προσθεὶς δ' αναγκην σιτοποιὸν εν δομοις. Hec. 366. P.*

Σῖτος, Σίτιον. frumentum.
ου γὰρ σῖτον εδουσ', ου πινουσ' αιθοπα οἶνον. E. 341.
σιτου καὶ οινοιο· τὸ γὰρ μενος εστι καὶ αλκη. I. 702.
—καὶ σῖτον ἅπαντα-Εδμεναι— π. 83.
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Acharn. 196.
Syn. Τρυγη, αρτος, εδαρ, βρῶμα.
Epith. Αφθονος, γλυκερος, εναλθης, ζωαρκης, θρεψηνωρ, μελιηδης, μελιφρων, ελευθεριος.

Σῖτοφᾰγος. frumento vescens. 2. nom. muris.
—ουδὲ εῳκει-Ανδρί γε σιτοφαγῳ,— ι. 191.
2. Σιτοφαγος δ', ὡς εἶδεν επ' οχθῃσιν ποταμοῖο. Batr. 244.

Σιττα. vox pastorum. [69.
σιττα νεμεσθε, νεμεσθε· τὰ δ' ουθατα πλησατε πᾶσαι. The. 8.

*Σῖφᾰευς. a Siphis, Thespiacæ navali. *Vid. Steph. Byz.*
Τίφυς δ' Αγνιαδης Σιφαεα καλλιπε δῆμον [105.*
Θεσπιεων, εσθλὸς μὲν ορινομενον προδαῆναι κ. λ. Apoll. 1.

Σιφλος. deformis. 2. mutilus. 3. vorax.
—γενεην γε μὲν Ἡφαιστοιο·
τουνεκ' εην ποδε σιφλος·— Apoll. 1. 203.
Syn. Σιπαλος, αμορφος, ασθενης, κολος.—μωμητος.

Σιφλος. reprehensio, turpitudo.
μορφῆς εχοντας σιφλον, η μῶμαρ γενυος. Lyc. 1134.
Syn. Μῶμος, μεμψις, ψογος.

Σιφλοω. deformem reddo.
αλλ' ὁ μὲν ὡς απολοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλωσειε. Ξ. 142.
Syn. Τυφλοω, απομορφοω, αμενηνοω, αφανιζω, βλαπτω, αισχυνω.

Σῖφνευς, Σιφευς. talpa.
αλλ' αστιβητον οἶμον, οἷά τις σιφνευς. Lyc. 121.
Syn. Ασπαλαξ, σπαλαξ, ινδουρος, σκαλοψ.

Σιφων.[4] siphon. 2. herba quædam.
ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν σῖφωνα τὸν φιλον. Cycl. 438.
* σιφωνι λεπτῳ τοὐπιθημα τετρηνας. Hipponax ap. Polluc.*
Syn. Σωλην, ὑδραγωγιον.

Σῖφωνιζω. extraho, quasi siphone.
*1. μα τὸν Δι', ου τὴν μυριοστην μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.

---

1. Soli, credo, e Lexicographis vocem hanc agnoscunt Constantinus et Robertsonus.
2. Vid. not. ad v. Πολυφροσυνη.
3. Negat Musgravius τὸ σῖτον in singulari fuisse adhibitum, licet in Eurip. Hel. vs. 427. ita vulgo legatur:
χρεία δὲ τείρει μ'· οὔτε γὰρ σῖτον πάρα.
4. " Habet primam syllabam communem, Schol. in vs. e Cyclope " citato, et not. ibid." Morell. *MS.* Vid. ad v. Σαρκοφαγέω.

επεὶ τοῦ' ουχ ειρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγιδας λαβουσαι*
επειτα σιφωνιζομεν τὸν οἶνον. b. επιτριβειης. Thesm. 555. B.
Syn. Αποσπαω, επισπαω, εφελκω.

Σιχαρ. Nom. Hebr.
Σιχαρ ες αιπυδμητον— Nonn.

Σιων. Nom. Hebr.
μητέρος ὑψιλοφου θυγατερ, μη δειδιθι, Σιων. Nonn.
ειπατε αιδοιῃ κεδνῇ τε θυγατρὶ Σιῶνι. Possel.
Epith. Ακροτομος, αγλαοπαις, δουριαλωτος, ενθεμεθλος, ερατη, κλυμενη, τηλεκλυτος, ποτνια.
Phr. —Ἁγιης αιπεινα καρηνα Σιῶνος. Dolsc.

Σῑωπαω. sileo. Vid. Σιγαω.
ειδομενη κηρυκι, σιωπᾷν λαὸν ανωγει. B. 280.
πᾶς τις απαιδευτος φρονιμωτατος εστι σιωπῶν,
τὸν λογον εγκρυπτων ὡς παθος αισχροτατον. *Pallad. *An.* ii. [423.
Phr. Επταξαν ακινητοι σιωπᾳ. Pyth. 4. 100.*

Σιωπή. silentium. Vid. Σιγη.
ὣς εφαθ'· οἱ δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ. Γ. 95.
Epith. Ακηδεστος, αφλοισβος, ανδηεσσα, αφθογγος, λαλος, λιπογλωσσος, πινυτη, νοερα, φωνηεσσα.
Phr. —Αιδοῦς αμβολιεργος. Nonn.
—ανδροφονοιο πελωρια δεσμα σιωπῆς. Tryph.
νευματι φωνηεσσαν απαγγελλουσα σιωπήν.
ἡ μεγαλη παιδευσις εν ανθρωποισι, σιωπή·
μαρτυρα Πυθαγοραν τὸν σοφὸν αυτὸν εχω.
ὃς λαλεειν ειδὼς, ἑτερους εδιδασκε σιωπᾷν,
φαρμακον ἡσυχιης εγκρατὲς εὑραμενος. Pallad. *An.* ii. 423.

Σιωπηλος, Σιωπηρος. taciturnus. Vid. Σιγηλος.
μητε σιωπηλὴν κιθαριν, μηδ' αψοφον ιχνος. Call. 2. 12.
πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς εχουσιν ὁδοί. Ep. ἀδ. 756.

Σκαζω. claudico.
*ενθα οἱ Ευρυπυλος βεβλημένος αντεβολησε,
διογενὴς Ευαιμονιδης, κατὰ μηρὸν οἴστῳ,*
σκαζων εκ πολεμου.— Λ. 810.
Syn. Επισκαζω, χωλευω.—αμφιβαλλω, ενδοιαζω.
Phr. Λεπταλεῳ σκαζοντα ποδῶν ἑτεραλκεῖ ταρσῷ. Nonn.
σχαζουσι μετροις ορθα τοξευσας επη. Ep. [789.

Σκαιαι.[1] epith. portæ Trojanæ, quæ etiam Δαρδάνιαι. Il. E.
αἶψα δ' επειθ' ἱκανον ὅθι Σκαιαι πυλαι ἠσαν. Γ. 145.

Σκαιος. lævus. 2. ineptus. 3. sinister, infaustus.
ενθα Νοτος μεγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν[2] ῥιον ωθεῖ. γ. 295.
—καὶ λαβε γουνων-Σκαιῇ— Α. 501.
2. σκαιὼς πεφυκας, τοῦ θεοῦ πλεῖον φρονῶν. Heracl. 259.
Syn. 1. Λαιος, αριστερος. 2. ατοπος, απαιδευτος, κακος, σκληρος, δυσκολος, πονηρος, αδικος, αφωνος, ανεμωλιος. 3. απαισιος.

Σκαιῶς. *adv.* sinistre. 2. stolide.
2. τὰ μὲν αλλα λεγεις ουδὲν σκαιῶς· ει δὲ προσελθὼν Επικουρος.

Σκαιοσύνη, Σκαιοτης. rusticitas, stultitia. [Eccles. 610.
ὅστις τοῦ πλεονος μερους (*Glycon. c. Spond.*)
χρῄζει, τοῦ μετριου παρεὶς,
ζωειν, σκαιοσυναν αιεὶ φυλασσων
εν εμοὶ καταδηλος εσται. Œd. Col. 1277.
αυθαδια τοι σκαιοτητ' οφλισκανει. Antig. 1040.
Syn. Αγριοτης, θηριοτης, μωρια, απαιδευσια, απηνεια, αναισθησια, ατοπια. απατη.—επαριστεροτης.—ταραχη.

*Σκαιουργεω.[3] sinistre, *seu*, prave et maligne ago.
καὶ μὴ παρὰ τοὺς σαυτοῦ γονεας σκαιουργεῖν, αλλο τε μηδεν αισχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αιδοῦς μελλεις τἄγαλμ' αναπλαττειν.

Σκαιρω. salio. [Nub. 988. *Invernis.* 994. *Brunck.**
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαιροντες, ἕποντο. Σ. 572.

1. "Videtur nomen habere vel ab occidentis regione, nam τὰ δυτικὰ vocantur τὰ σκαιὰ, si nimirum vultum convertas ad septemtriones: vel potius ἀπὸ Σκαιοῦ τινὸς, τεχνίτου." Damm. c. 1331.

2. "i. e. ἀριστερὸν, i. e. τὸ δυτικὸν, promontorium, situm versus occidentem." ibid. An hoc sibi vult σκαιὸς ap. Nic. ubi exponitur σκιερὸς, ἀνήλιος? Vid. ad v. Φυξήλιος.

3. Hanc vocem, inter τὰ ἅπαξ λεγόμενα forsan numerandam, certe a Lexicographis, quantum scio, non memoratam, fausta fortuna servavit Cod. Ravennas in l. c. ubi vulgata lectio erat κακουργεῖν contra metrum, aut κακοεργεῖν contra morem Atticum. Indicium ejus debeo (quam vellem plura ejusmodi me posse debere!) optimo Porsono.

Syn. Κινεομαι (πυκνῶς,) σκιρταω, ορχεομαι, ἁλλομαι, πηδαω, αναχορευω, σκαριζω.

*Σκᾰλᾰθῡρω. ludo. 2. *sensu obsc. ap.* Aristoph. Eccles. 611. B.*

Σκαλαθυρματιον. nugæ.
ουκ εἶδον οὕτως ανδρ' αγροικον ουδένα,
ουδ' απορον, ουδὲ σκαιὸν, ουδ' επιλησμονα·
ὅστις σκαλαθυρματι' αττα μικρὰ μανθανων,
ταῦτ' επιλελησται, πρὶν μαθεῖν.— Nub. 628. B.
Syn. Αθυρμα, παιγνιον.

Σκαλευω, Σκαλλω. fodio.
εχονθ' ἑταῖραν, καὶ σκᾰλευοντ' ανθρακας. Pac. 439.
—μὴ πρὶν μενος ηελιοιο
σκηλει' αμφὶ περὶ χροα ινεσιν,— Ψ. 191. (*al.* α σκελλω.)
Syn. Σκαλιζω, ὑποσκαλευω, αναστρεφω, ανακινεω. διαξαινω. νυσσω, σκαπτω, ορυσσω, ανασκαλευω, (αναζητεω.)

*Σκᾰληνὸς, οῦ. ὁ ἡ. obliquus et inæqualis. 2. inæqualia crura habens.
ευθυμος ὢν ερεσσε τὴν επ' Αΐδος
αταρπὸν ἕρπων· ου γάρ εστι δυσβατος,
ουδὲ σκαληνὸς, ουδενὸς πλεως πλανης, κ. λ. Leon. Tar.-*An.*

Σκαλμή. (ξιφος.) gladius Thracius. [i 236.*
σκαλμῇ γὰρ ορχεις βασιλὶς εκτεμνουσ' εμούς. Soph. *fr.* Troil. 2.

Σκαλμός. paxillus ad quem alligatur, aut theca in quam reponitur, remus. 2. ordo remigum.
παντες δὲ σκαλμοὶ στεφανους εχον.— Hom. vi. 42.

Σκαλοψ. talpa. Vid. Σιφνευς.
σκαλοπας, εχινως, αιελουρως, πυκτιδας. Acharn. 879.

Σκᾰμανδριος. *adj.* a sequ. *unde*, 2. Nom. Pr. filii Hectoris, et, 3. Trojani nobilis, κυνηγετικοῦ.
1. εσταν δ' εν λειμῶνι Σκαμανδριῳ ανθεμοεντι. B. 467.
2. τόν ῥ' Ἑκτωρ καλεεσκε Σκαμανδριον, αυτὰρ οἱ αλλοι Αστυανακτ'.— Ζ. 402.
3. υἱὸν δὲ Στροφιοιο Σκαμανδριον, αἵμονα θηρης,—
εσθλὸν θηρητῆρα· διδαξε γὰρ Αρτεμις αυτὴ
βαλλειν αγρια παντα,— Ε. 49.

Σκᾰμανδρος. Scamander fluvius.
ἧχι ῥοὰς Σιμοεις συμβαλλετον ηδὲ Σκαμανδρος. Ε. 774.
Epith. Βαθυδινης, βαθυδινηεις, διινηεις, ευῤῥοος, διοτρεφης, δῖος, ηϊοεις.

Σκαμβωνίδης. e pago tribus Leontidis.
Νικοστρατος δ' αὖ φησὶν, ὁ Σκαμβωνιδης,
εἶναι φιλοθυτην αυτὸν, ἢ φιλοξενον. Vesp. 81.

Σκαμμωνιον. herbæ nom. *Ang.* Scammony. Vid. ad v. Ῥυγγις.

Σκανδᾰλον. offendiculum. *v. apud profanos auctores non reperta.*
ἥ τ' ολοὴ γλωσση ολοόν σφιν σκανδαλον εσται. Dolsc.
Syn. Προσκομμα, σκῶλον.

Σκανδαληθρον. lignum decipulæ incurvum; tendicula.
κᾆτ' ανελκυσας ερωτᾷ, σκανδαληθρ' ἱστὰς επῶν. Acharn. 687.
Exp. Ερεισματα λογων και βαρη.—ῥοπτρον.

Σκανδεια. urbs ins. Cytherorum.
Σκανδειαν δ' αρα δῶκε Κυθηριῳ Αμφιδαμαντι. Κ. 268.

Σκανδιξ. (λαχανον αγριον) genus oleris silvestris.
σκανδικά μοι δος, μητρόθεν δεδεγμένος. Acharn. 477.

*Σκᾰπᾰνευς. *propr.* fossor. cognomen Herculis in l. c.
τῆς πρὶν θανουσης εκ χερῶν Μηκιστεως
τοῦ Στερφοπεπλου, Σκαπανεως, Βοαγιδα. Lyc. 651.

Σκᾰπᾰνη. ligo.
κᾦχετ' εχων σκαπαναν τε καὶ εικατι τουτοθε μῆλα. Theoc.
—ου γὰρ αροτρῳ [4. 10.
εργα μελισσαων γινεται, ἢ σκαπανῃ. Macedon. *An.* iii. 115.
Syn. Δικελλα, σκαφιον.— σκαφη, σκαφεια, σκαφευσις, ορυγμα.

Σκαπτειρᾰ. ἡ. *fem.* a sequ.
σκαπτειραν κηποιο φιλυδρηλοιο δικελλαν. Ep. ἀδ. 176.

Σκαπτηρ, ῆρος. ὁ. fossor.
*τὸν δ' ουτ' αρ σκαπτῆρα θεοὶ θεσαν, ουτ' αροτῆρα,
ουτ' αλλως τι σοφόν· πασης δ' ἡμαρτανε τεχνης. ex Hom. Margite *ap. Aristot. Eth.* vi. 7. *et Clem. Alex. Strom. l.* i.*
Syn. Σκαπανευς, σκαπανητης, δικελλιτης, βωλοκοπος.

*Σκᾶπτον, *Dor.* vel *Æol.* pro Σκῆπτρον. baculus. 2. sceptrum.
αλλα, καὶ σκᾶπτον μοναρχον,
καὶ θρονον, ᾧ ποτε Κρηθεῖδας
εγκαθιζων ἱπποταις
ευθυνε λαοῖς δικας. Pyth. 4. 270.
Σκαπτοφόρος. ὁ ἡ. sceptrum gestans.
εστα, καλλαΐνᾳ σκαπτοφόρος πτερυγι. Meleag. 123.
Syn. Σκηπτοῦχος.*
Σκαπτω. fodio.
ὦ γερον, ὅς τε φυτὰ σκαπτεις επικαμπυλος ωμους. H.Mer.90.
Syn. Διασκαπτω, επισκαπτω, περισκαπτω, σκαλευω, ορυσσω. εκχοΐζω. λιστραινω.
Σκαραφισμος. *potius* Σκᾰρῐφ. prima delineatio picturæ. *inde,* tenuitas, subtilitas.
τὸ δ' επὶ σεμνοῖσιν λογοισι (*Troch. Dim. Acat.*)
καὶ σκαριφισμοῖσι ληρων
διατριβὴν αργον ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ανδρός. Ran. 1546. (1496. B.)
Syn. Σκιαγραφια.—λεπτολογια.
Σκαρδᾰμυσσω. conniveo.
ου σκαρδαμυσσειν, ουδὲ χρεμπτεσθαί τινα. Cycl. 622.
Syn. Σκαρδαμυκτεω, μυω, δενδιλλω, βλεφαριζω, οφθαλμιαω, εποφθαλμιαω, οφθαλμοβολεω, νυσταζω.
Σκαρθμός. saltus.
σκαρθμῶν ιανσεις ειναφωσσωνα στολον. Lyc. 101.
Syn. Κινησις, σκιρτημα, εκτιναγμος. δονησις. ευκινησια, ελαφροτης, δρομος.
Σκᾰρος. (ιχθυς.) scarus, piscis.
*Παρμις ὁ Καλλιγνωτου επακταῖος καλαμευτὴς [i. 244.
ακρος, καὶ κιχλης* καὶ σκαρου ιχθυβολεύς. Leon.Tar.-*An.*
Epith. Ἀπαλος, αυδηεις, γλαγοεις, βαλιος.
Phr. Καὶ σκαρον, ὃς δὴ μοῦνος εν ιχθυσι πᾶσιν αναυδοις φθεγγεται ικμαλεην λαλαγην,— Opp. 1. 1.
Σκαρφη. urbs Locrensis, *dicta et* ἡ Σκάρφεια.
Βῆσσάν τε, Σκαρφην τε, καὶ Αυγειὰς ερατεινάς. B. 532.
Σκᾰτοφᾰγος. merdivorus.
*a. λεγεις αγροικον αρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.
b. μὰ Δί' ουκ εγωγ', αλλὰ σκατοφάγον. a. αἶ ταλαν. Plut. [705.
Σκᾰφευς, εως. ὁ. fossor.
σκαφεύς τις, ἢ βουφορβὸς αξιος δομων; Eur. El. 252.
Σκᾰφὴ, ῆς. ἡ. *item* Σκᾰφος. fossa. 2. fossio, *atque etiam* ligo.*
Πληϊάδας φευγων, τοτε δὴ σκαφος ουκέτι οινεων. Hes. ε. 570.
οἱ παντα θραννυξαντες ευτορνῳ σκαφει. Lyc. 664.
Syn. 2. Σκαπανη.
Σκᾰφη, Σκᾰφος. scapha, alveus, linter, cymba. *item,* ligo.
ὁ τὴν σκαφην λαβὼν προϊτω, τὰ κηρια-Κομιζε,—Eccles. 736.
τὰς σκαφας, εν αἷς επωλει τοὺς λυχνους, καθελκυσας. Equit. [1312.
Σκᾰφιον, Σκᾰφεῖον. vas cavum. 2. caput. 3. genus tonsuræ. *Aristoph.* Γήρᾳ.
σκαφιον Ξενυλλ' ητησεν· ου γὰρ ἦν αμις. Thesm. 633. B.
*2. σὺ δὲ κοψικῳ γε σκαφιον αποτετιλμενῳ. Av. 806.
ἵνα μὴ κατᾶγης τὸ σκαφιον, πληγεὶς ξυλῳ. Arist. *fr. inc.* xvi.*
Syn. Εκπωμα, ποτηριον, (κοῖλον,)—σκαφιδιον. *2. κεφαλη. 3.* (εἶδος κουρας.)
Σκᾰφις. linter. 2. alveus.
γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τέτυγμένα, τοῖς εναμελγεν. ι. 223.
Epith. Δοχαια.
Σκᾰφος. navigium. 2. lembus. Vid. supra in Σκαφη.
ειθ' ωφελ' Αργοῦς μὴ διαπτασθαι σκαφος. Ran. 1429. (1382. B.) ex *Eur. Medea.* Syn. Ναυκληριον, πλοῖον, κυμβη. κυψελις.
Epith. Θοον, γλαφυρον, βαρυ, πολυκωπον.
Phr. Αναυλοχητον αυτοκαβδαλον σκαφος. Lyc. 745.
*Σκεβλιας, ου. ὁ. nomen servi.
ὁ Διτυλας, χὠ Σκεβλιας, χὠ Παρδοκας. Ran. 608. B.*
Σκεδαννυμι, Σκεδαζω, Σκεδαω. dissipo.
τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν, εὐῤῥοον αμφὶ Σκαμανδρον,
εσκεδασ' οξὺς Αρης,— Il. 330.
Syn. Αποσκεδαω, αποσκεδαζω, αποσκεδαννυμι, διασκεδαζω, εκσκεδαζω, κατασκεδαζω, σκορπιζω, σκιδνημι. αθετεω, ταραττω, καταργεω, εγχεω.

Σκέθρός. exactus, accuratus. *Vid. Pierson. ap. Valck. Diat. p.* [149.
γυναῖκες, ορμηθητε, μηδ' ατιμιαν
σκεθρήν τις υμῶν καταχεη— Eur. *fr.* Alcmæon. xii.*
Σκέθρῶς. *adv.* diligenter.
—πτῆσιν οιωνῶν σκεθρῶς-Διωρισ',— Prom. 487.
Syn. Ακριβῶς, τορῶς, διαμπερες.
Σκειρων, ωνος. mons Atticæ. Vid. in v. Ῥωθων.
κῦμ' ουρανῷ στηρίζον· ὥστ' αφηρεθη
Σκειρωνος ακτὰς ομμα τοὐμὸν εισορᾶν. Hipp. 1208.
*Σκειρωνίδες, *sc.* πετραι. a præc.
αἱρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ιολεως Ευρυσθεως
τετρωρον ἁρμα πρὸς πετραις Σκειρωνίσιν. Heracl. 859.
Σκελετὸς, ἡ, όν. exsiccatus, arefactus. *Unde* Σκελετὸν, *sc.* σῶμα. *Ang.* a skeleton. Vid. Ξηρος.
σῶχε διακνηστι σκελετὸν δακος,— Nic. Th. 696.
μυρμηκος πτεροεντος ὑπὲρ νωτοιο καθεσθεὶς
Αδραστος ῥητωρ τοῖον ελεξεν επος·
Ιπτασο, τὸν σὸν εχεις, ὦ Πηγασε, Βελλεροφοντην,
φερτατον ἡρωων,* ἡμιθανῆ σκελετόν. Lucill. *An.* ii. 330.
τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτοτατος πεταται. Ep. l. 2.
Σκελίς. ἡ. perna.
σκελίδες δ' ὁλοκνημοι πλησίον τακερωταται. Pherecrat. ap. [Ath. p. 269. a.
*Σκελλιας, ου. ὁ. pater Aristocratis.
a. αριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. b. εγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλιου βδελυττομαι. Av. 125.*
Σκελλω. exsicco. —μὴ πρὶν μενος ηελιοιο
σκηλει' αμφὶ περὶ χροα ινεσιν, ηδὲ μελεσσιν. Ψ. 191.
Syn. Σκελεω, σκελετευω, σκλῆμι, κατασκελλω, εκσκελλω, ισχναινω, ξηραινω, σκληρενω.
Σκελος. crus, pes.
εφθη ορεξαμενος πρυμνὸν σκελος, ενθα παχιστος
μυων ανθρωπου πελεται·— Il. 314.
σκελος ουρανιόν γ' εκλακτιζων. Vesp. 1483.
Syn. Κνημη, αστραγαλος.
Σκεπαζω, Σκεπαω, Σκεπω. tego.
τὸ δὲ καῦμα τῶν ερωτων
κραδιῃ τινι σκεπαζω; Anac. 21. 8.
αἵ τ' ανεμων σκεπωσι δυσαηων μεγα κῦμα. ν. 99.
Χριστον σκεπεις τρεφεις τε— Naz.
Syn. Αποσκεπαζω, επισκεπω, κατασκεπαζω, συσκεπαζω, περισκεπω, καλυπτω, επικρυπτω, επηλυγαζω, επισκιαζω, στεγαζω, στεγω. παρατηρεω, περιβλεπω. φυλασσω.
Σκεπᾰνον, Σκεπας, Σκεπη. tegumentum.
καὶ πῖλον κεφαλᾶς ουχ ὁσιας σκεπανον. Ep.[1]
λεῖος πετραων, και επι σκεπας ἦν ανεμοιο. ε. 443.
φλοιῶτιν εκδυνουσα διπλακα σκεπην. Lyc. 1422.
Syn. Σκεπασμα, σκεπαστρον, αποσκεπασμα, κατασκεπασμα, στεγασμα, εκκαλυμμα, επικαλυμμα, κατακαλυμμα, επιβλημα. προβολη. ὑποδοχη.
Epith. Ἀβρον, γλαυκωπον.
*Σκεπᾰνὸς, ἡ, όν. tegens, protegens.
ου γάρ σοι σκεπανή τις ὑφορμισις, ουτε βορειον
ες κλιτος, ουτ' αγὴν κυματος ες νοτιην. Ep. ἀδ. 396.*
Σκεπαρνον. ascia.
δῶκε δ' επειτα σκεπαρνον εὔξοον, ἦρχε δ' ὁδοῖο. ε. 237.
Syn. Αξινη, ῥυχανη, δορυδρεπον.—εριον.
Σκεπτηριον. ταῦτα μὲν ὡραων σκεπτηρια— Man. 4. 165.
Syn. Ὁραμα. θεωρημα.
Σκεπτομαι. circumspicio.
σκεπτετ' οϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ακοντων. Il. 361.
Syn. Ανασκεπτομαι, διασκεπτομαι, επισκεπτομαι, σκοπεω, επισκοπεω, κατασκεπτομαι, περισκεπτομαι, περισκοπεω, παρασκεπτομαι, λογιζομαι, ενθυμοῦμαι, μελεταω, διανοεομαι, φυλασσομαι, ὁραω, σκοπιαζω, σκοπιωρεομαι.
*Σκεπτωρῐᾰ. ἡ. deliberatio.
περὶ τοὐπτανιον ου γιγνεθ' ἡ σκεπτωρια·
τραπεζοποιός εστ' επὶ τοῦ διακονεῖν. Philem. ap. Ath. 170. f.*

---

1. Leonid. *Tarent.*—Anal. i. p. 223. Dubium autem videtur, utrum σκέπανον hoc in loco *substantivum* sit, an adjectivum. Vid. voc. sequ.

Σκερβολεω, Σκερβολλω. convicior.
—παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκερβολλε πονηρά. Equit. 821. B.
SYN. Λοιδορεω, κερτομεω. ποικιλλω. απαταω.

Σκερβολος. conviciator.
σκερβολα μυθησαντο— Call. *fr.* (281. *Bentl.*)
SYN. Λοιδορος. απατεων.

Σκευαζω. instruo.
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' εσκευασε. Thesm. 599. (91. B.)
σκευαζοντα κατ' οἶκον ατερ ψοφου, οἷ' αγορευεις. H. Mer. 285.
SYN. Διασκευαζω, ενσκευαζω, επισκευαζω, κατασκευαζω, εγκατασκευαζω, ευτρεπιζω, κοσμεω, εξαρτυω, ταττω, απεργαζομαι, μηχαναομαι.

Σκευάριον. vasculum.
ἅπαντα δ' ἡμῖν αργυριου καὶ χρυσιου
τὰ σκευαρια πληρη 'στιν, ὥστε θαυμασαι. Plut. 810.

Σκευᾰσια. apparatus, qui in vestibus, &c. adhibetur. 2. apparatio et confectio ciborum.
2. τοῦ δὲ λαγω πολλοί τε τροποι, παμπολλα τε ειδη
σκευασιας εισιν.— Ath. l. 9.
*ἡ σκευασια καθαριος ᾖ καὶ ποικιλη. Menand. ap. Ath. p. 661. f.

Σκευᾰσις. *quid intersit inter h. v. et præc.* n. 2 *difficile est statuere.*
τὰς σκευασιας παντων δε, καὶ τὰς σκευασεις
τουτων, ἑτοιμος ειμι δεικνυειν, λεγειν, [107. d.*
προῖκα προδιδασκειν, ἂν θελῃ τις μανθανειν. Alex. ap. Ath. p.

Σκεῦος. vas quodvis.
εγωγ', ἵν' εις αγοραν γε τὰ σκευη φερω. Eccles. 723.
SYN. Επιπλον, κατασκευη. τευχος. ὅπλα τα.
EPITH. Ευχρηστον.

Σκευη. apparatus.
σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ χαριν κοσμεῖς δεμας; Eur. Supp. 1054.
SYN. Κατασκευη, διακοσμος. στολη.—ὅπλισις.

Σκευοποιος. qui vasa diversa conficit.
ὑπὸ τοῦ δεους γὰρ αυτὸν ουδεὶς ηθελε
τῶν σκευοποιῶν[1] εικασαι.— Equit. 232.

Σκευοφόρος. qui vasa portat.
εγὼ δ' εσομαι σοὶ σκευοφόρος εν τῷ μερει. Ran. 500. (497. B.)
SYN. Νωτοφορος.

***Σκεψις, εως. ἡ.** contemplatio. 2. consideratio et cogitatio, qualis est Scepticorum. *etc.*
2. a. κατθανες ὦ Πυῤῥων; b. επεχω. a. πυματην μετὰ μοῖραν
φῂς επεχειν; b. επεχω. a. σκεψιν επαυσε ταφος. Jul. Æg. *An.*

Σκηνεω, Σκηναω. tentorium figo. [ii. 509.
καὶ δῆτ' ετρυχομεθα διὰ τῶν Καϋστριων
πεδιων ὁδοιπλανῶντες εσκηνημενοι. Acharn. 69.
SYN. Σκηνοω, σκηνοῦμαι, κατασκηναω, ὁμοσκηνοω, παρασκηνοω, συσκηνεω, συγκατασκηνοω.

Σκηνη. tentorium. *In l. c. denotat quod Anglice vocamus,* a booth or shop.
παντα, νιτρον καὶ φῦκος απὸ σκανας αγορασδων. Theoc. 15. 16.
EPITH. Σκιερα, τιμηεσσα.

Σκηνημα. idem. —ου γὰρ εντελὴς
θηραν πατρῴαν προσφερειν σκηνημασιν. Choeph. 249.

Σκηνῑτης, Σκηνητης. in tentoriis habitans. 2. tabernacula tegens. Vid. Σοφοκλης.

Σκῆνος, εος. το. *item* Σκηνωμα. *tentorium, tabernaculum, umbraculum. 2. corpus; *Philosophi Ionici et Dorici, immo Scriptt. Sacri.* Vid. 2 Cor. v. 1.—2 Pet. i. 13, 14.
ἵπποι γὰρ ταυρων γενεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν
σκηνεσι πυθομενοισι λυκοσπαδες εξεγενοντο. Nic. Th. 741.
Vid. Alex. 447.*
αἵ μοι παρεδροι τῶνδ' εσω σκηνωματων. Hec. 614.
σμικρὸν τὸ σὸν σκηνωμα προστιθεὶς φιλοις. Heracl. 690.
SYN. Κλισια, σκιας, σκιαδειον.—σῶμα.—οικημα. οικησις. συμποσιον.

Σκηπανιον. scipio. Vid. Σκῆπτρον, et Σκηπων.
ἤ, καὶ σκηπανιῳ διεπ' ανέρας· οἱ δ' ισαν εξω. Ω. 247.

Σκηπτος. turbo.
—καὶ τοτ' εξαιφνης χθονὸς
τυφῶς αειρας σκηπτὸν, ουρανιον αχος,
πιμπλησι πεδιον, πᾶσαν αικιζων φοβην
ὕλης πεδιάδος· εν δ' εμεστωθη μεγας
αιθήρ· μυσαντες δ' ειχομεν θειαν νοσον. Antig. 427.
τίνι τροπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, ἢ στασις πολει; Pers.
*κεῖται γὰρ ἡμῖν Θρῃκιος στρατηλατης, [717.
ἵπποι τ' εχονται· πολεμιοι δ', ῃσθημενοι,
χωροῦσ' εφ' ὑμᾶς· αλλ' ὅσον ταχιστ' εχρῆν
φευγειν πρὸς ὁλκους ναυσταθμων· τί μελλετε,*
σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμιων, σῶσαι βιον; Rhes. 670.
SYN. Δινη, τυφως, κεραυνος.—*metaph.* πλῆθος, ταραχη.

Σκηπτουχια. sceptri gestatio.
*τίς ου τεθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθησομεν
τῶν αρχελειων;* ὅς τ' επὶ σκηπτουχιᾳ
ταχθεὶς, ανανδρον ταξιν ηρημου θανών. Pers. 296.

Σκηπτοῦχος, Σκηπτροφορος. sceptrifer. Vid. Σκαπτοφορος.
—πειθοντό τε ποιμένι λαῶν-Σκηπτοῦχοι βασιλῆες—B. 86.
*τὸν θρασὺν εἷλον εγώ· τὸ δ' επ' οφρυσι κεῖνο φρυαγμα
σκηπτροφορου σοφιας ηνίδε ποσσὶ πατῶ. Meleag. 37.*

Σκῆπτρον. sceptrum.
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον αφθιτον αιεί. B. 46.
SYN. Σκηπανιον, σκηπων, σκιπων, σκιμπων, βακτρον, ῥαβδος (βασιλικος.) EPITH. Αγλαον, ασυλητον, βασιλήϊον, δικασπολον, θεμιστεῖον, θυμαρες, μοναρχον, παχυ, Φοιβήϊον, χρυσεον, πεισιμβροτον, ψιλον.
PHR. —Ιθυπορον σκῆπτρον βασιληΐδος αισης. Apollin.

***Σκηπτροφορεω.** sceptrum gero; imperium habeo.
γᾶς θ' ἅμα καὶ μακαρων σκηπτροφορῶσι Ποθοι. Meleag. 11.
SYN. Αρχω, βασιλευω, κοιρανεω.*

Σκηπτω. *proprie,* immitto cum impetu. 2. nitor, incumbo. 3. incido. Σκηπτομαι. fulcio me, innitor. 2. fingo, simulo.
—εν δ' ὁ πυρφορος θεὸς
σκηψας ελαυνει, λοιμὸς εχθιστος, πολιν. Œd. T. 28.
τὸν σὸν δ' αλαστορ' εις εμ' εσκηψαν θεοί. Med. 1338.
ορθωθεὶς δ' ευνῆθεν, ακηριον ηὔτ' ονειρον,
βακτρῳ σκηπτομενος,* ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θυραζε,
τοιχους αμφαφοων.— Apoll. 2. 197.
a. γεωργὸς εἶ; b. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οιει;
a. αλλ' εμπορος; b. ναὶ, σκηπτομαί γ', ὅταν τυχω.
a. τί δαί; τεχνην τιν' εμαθες; b. ου μὰ τὸν Δια.* Plut. 903.
SYN. Αποσκηπτομαι, σκιμπτω, σκημπτω, σκηριπτω, ενσκηπτω, επισκηπτω, επισκηπτομαι, αποσκημπτω, ανασκηπτω, κατασκηπτω, περισκηπτω, επιβαλλω, επιφερω, επερειδω, στηριζω.—προφασιζομαι.

***Σκηπων. ὁ.** scipio, baculus. Vid. Σκιπων.
Αμπελὶς ἡ φιλακρητος επὶ σκηπωνος ὁδηγοῦ
ηδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ερειδομενη. Aristo, *An.* ii. 258.*

Σκηριπτω, Σκηριπτομαι. fulcio. Vid. Σκηπτω.
—οἱ δ' ενὶ γαιῃ
χηλὰς σκηριπτοντε πανημεριοι πονεονται. Apoll. 2. 666.
δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥοπαλον τετμημένον εστι,
σκηριπτεσθ', επειὴ φατ' αρισφαλέ' εμμεναι ουδόν. ρ. 196.

Σκῆψῐς. ἡ. prætextus.
αλλ' εισορα, μὴ σκῆψιν ουκ οὖσαν τιθῇς. Soph. Elect. 586.
SYN. Προφασις, περικαλυμμα, αναβολη, προσχημα, ειρωνεια, προσποιημα, ὑποκρισις. φροντις, μυνη.

Σκῐᾱ. ἡ. umbra.
τρὶς δέ μοι εκ χειρῶν, σκιῇ εικελον, ἢ καὶ ονειρῳ. λ. 206.
*ψυχῇ χρησομενους Θηβαιου Τειρεσιαο,
μαντιος αλαοῦ, τοῦ τε φρενες εμπεδοί εισι·
τῷ καὶ τεθνειῶτι νοον πορε Περσεφονεια,
οιῳ πεπνυσθαι·* τοὶ δὲ, σκιαὶ αΐσσουσιν. κ. 492.
—τἄλλ' εγὼ καπνοῦ σκιᾶς
ουκ ἂν πριαιμην ανδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν. Antig. 1184.
SYN. Σκιασμα, αποσκιασμα, αποσκιασμος. ινδαλμα, φασμα.—ηλυγη.—επικλητος. EPITH. Ασταθης, ανωφελης, ηεροεσσα, κουφη, πετραια, ποτνια.

Σκιᾰδειον, Σκιαδιον, Σκιαδισκη. umbella.
τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιαδειον ὑπερεχε
*ανωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί. Av. 1508.

1. *Eorum, sc. qui personas et instrumenta alia scenica parant.*

τὰ δ' ὦτα γάρ σου, νὴ Δί', εξεπεταννυτο,[6]
ὥσπερ σκιαδιον[1], και παλιν ξυνηγετο. Equit. 1347.
καὶ σκιαδισκην ελεφαντινην
φορεῖ γυναιξὶν αὐτως. Anac. 62. 21. (fr. 27. *Fisch.*)
SYN. Σκιας, σκηνη, εφεστριδιον. (επισκιος τοπος.)

*Σκιαδεύς. nom. piscis, dict. etiam σκίαινα vel σκιαθίς.
ηὲ φαγρον λοφιην, ότε δ' αγρομενον σκιαδῆα. Numen.ap.Ath.
αιολιαι, πλῶτές τε, κυνογλωσ- [p. 322. f.
σοί τ', ενῆν δὲ σκιαθιδες. Epicharm. ibid.*

Σκιάθος. ἡ. ins. maris Ægæi, inter Eubœam et Thessaliam. Vid. ad v. Σηπιας.

Σκιαζω, Σκιαω. obumbro. —εισόκεν ελθῃ
δειελος οψὲ δυων, σκιαρῃ δ' εριβωλον αρουραν. Φ. 232.
δυσετό τ' ηελιος, σκιοωντο δὲ πᾶσαι αγυιαί. β. 388.
SYN. Αποσκιαζω, επισκιαω, επισκιαζω, συσκιαζω, ὑποσκιαζω, εκσκιαζω, επικρυπτω, ηλυγαζω, ηλυγιζω, επηλυγιζω, σκοτιζω. σκεπαζω. σκιαγραφεω.

Σκιάποδες. gens fabulosa ad occidentalem Oceanum sub zona torrida. *Vid. Schol.*
πρὸς δὲ τοῖς Σκιαποσι-Λιμνη τις εστ' αλουτος, οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκρατης. Av. 1552.

Σκιαροκομος. opacus.
σκιαροκομον τ' εν ερνεσιν ὕλας; Bacch. 874.

Σκιάς, άδος. ἡ. umbraculum fornicatum. Ang. *an arbour.*
χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βριθουσαι ανηθῳ. Theoc. 15. 119.
SYN. Σκιαδιον.—θολος, αναδενδρας.
[PHR. Ὑψιλοφοιο φυτῶν ὑπενερθε καλυπτρης. Coluth.]

Σκιατρεφω, Σκιατράφεω. in umbra nutrio.
χειμῶνι τ' ασκεῖν σῶμα, θερμά θ' ηλιου
τοξευματ' αινεῖν μὴ σκιατραφουμενος. Eur. *fr.* Belleroph. 17.

Σκιδνημι. dissipo. Vid. Σκεδαζω.
αυτοι δ' εσκιδναντο κατὰ κλισιας τε νεας τε. Α. 487.

Σκιερὸς, Σκιαρός. umbrosus.
αλσος ὑπὸ σκιερὸν ἑκατηβολου Απολλωνος. υ. 278.
—σκιαροῖσιν εν αλσεσιν ἕζετ' αειδων-Ὃν ποθον,—Ep.
SYN. Σκιοεις, σκιωδης, σκιοειδης, ασκιος, δασκιος, επισκιος, βαθυσκιος, ευσκιος, κατασκιος, συσκιος, ὑποσκιος, δενδρηεις, καλλιφυλλος, σκοτεινος, συνηρεφης.

Σκιλλα. squilla, herba bulbum insignem habens.
κὴν μὲν ταῦθ' ἐρδῃς, ὦ Πὰν φιλε, μὴ τί τυ παῖδες
Αρκαδικοὶ σκιλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ωμους
τανίκα μαστισδοιεν,— Theoc. 7. 106.
ουτε γὰρ εκ σκιλλης ῥοδα φυεται, *ουθ' ὑακινθος*
ουδέ ποτ' εκ δουλης τεκνον ελευθεριον.* Theog. 537.

Σκιμάλιζω. digitum infamem (*medium sc.*) ostendo.
ὅπως ἂν αυτοὺς ῥηματιοις σκιμαλισω. Acharn. 443.
SYN. Εξουθενιζω, χλευαζω. καταδακτυλιζω.

Σκιμπους. grabatus.
καθιζε τοινυν επὶ τὸν ἱερὸν σκιμποδα. Nub. 253.
SYN. Σκιμποδιον, κραβατον.

Σκιμπτω, Σκιμπτομαι. incumbo, nitor.
αλλ' ὅτ' Λιητας αδαμαντινον εν
μεσσοις αροτρον σκιμψατο. Pyth. 4. 398.
SYN. Σκηπτω.—επιπιπτω, ερειδομαι.—χαλεπαινω.

Σκιμπων, *melius* Σκίπων. scipio. Vid. Σκῆπτρον.
ὥστ' ηδη τὴν οργὴν χαλασας, τοὺς σκιπωνας καταβαλλω. Vesp. 727. Br.
εἶπεν. ὁ δὲ σκιπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, αειρας. Call. Ep. 1. 7.

Σκίναξ. agilis ad subsiliendum. 2. lepus.
εν δὲ τιθει ταμισον σκινακος νεαροῖο λαγωοῦ. Nic. Th. 577.
2. πολλάκι δὴ σκινακος δερκευνεος, *ἢ απὸ νεβρου
πυετιην τμηξαιο· ποροις δ' ενι νεκταρι φυρσας. ib. Al. 67.*
SYN. Ευκινητος, ευσκαρθμος. 2. λαγωος.

Σκίναρ. fetus. Vid. ad v. Σωχω.
SYN. Κυημα, γονος, γονη.

Σκινδαλμος, Σκινδαλαμος. assula. 2. *in plur.* subtiles nugæ.
πῶς οὖν γερων ὢν, κἀπιλησμων, καὶ βραδὺς,
λογων ακριβῶν σκινδαλμους[2] μαθησομαι; Nub. 130.
SYN. Λεπτολογια.—(τα τῶν καλαμων αποξυσματα.) σκολοψ.

Σκινδαλμοφραστης. qui de nugis subtilibus loquitur.
σκινδαλμοφραστην αιπυτατης σοφιης. Agath. *An.* iii. 58.

Σκινδαψος, ου. ὁ. herba, hederæ similis. 2. οργανον μουσικον τετραχορδον. 3. verbum nullius sensus, verbum inane.
2. σκινδαψον λυροεντα μεγαν χειρεσσι τινασσων,
οξύινον, προμαλοιο τετυγμένον αιζηεντος. Theopomp. ap.
*3. —ὁ δ' ἐρρει, γυργαθος ὥς τις, [Ath. p. 183. b.
μικρὸς εών.* νοῦν δ' εἶχεν ελασσονα σκινδαψοῖο. Timon, ap. [Suid.

Σκιοειδης, Σκιοεις. umbrosus.
ουρεά τε σκιοεντα, θαλασσά τε ηχηεσσα. Α. 157.
ολιγοδρανέες, πλασματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' αμενηνά. Av. [687.

Σκιπναῖος.[3] lentus.
ερχομεναι σκιπναῖον επισπευδοιεν ὀδιταν. Theoc. 16. 93.
SYN. Γλισχρος, βραδυς, βραδυκινητος.

*Σκίπων, *vel* Σκιμπων. *idem quod* Σκηπων.
αλλ' ἑκατὸν καὶ πεντε διηνυσαμην ενιαυτοὺς,
σκιπωνι τρομερὰν ουκ επιθεῖσα χερα. Ep. ἀδ. 649.

Σκῖρα. τα. festum Athenis, in honorem Minervæ Σκιράδος, *vel, ut alii volunt,* Cereris et Proserpinæ. *Hinc,* nom. mensis, Σκιροφοριών. *Vid. Meurs. Græc. Fer. pp.* 221, 253.
ανθ' ὧν ξυνεισει καὶ τὰ νῦν βουλευματα,
ὅσα Σκιροις εδοξε ταῖς εμαῖς φιλαις. Eccles. 17. Vid. vs. 59. et Thesm. 834.

Σκιροω, *sive potius,* Σκυροω.[4] ex esu τοῦ σκύρου lascivio.*
ἦμος οταν σκιρωσι βοες καυλεῖα φαγοῦσαι. Nic. Th. 75.

Σκιῤῥος. tumor durus in hepate, schirrus. 2. gypsum. 3. crusta casei.
3. εκ τῶν πολεων τὸν σκιῤῥον εξεδηδοκεν. Vesp. 920.
SYN. Σκιῤῥωμα, σκληρωμα. 2. γυψος, λατυπη. 3. (το ῥυπῶδες επι τῶν τυρῶν.)

Σκιρταω. salio.
αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν επὶ ζειδωρον αρουραν. Υ. 226.
SYN. Ανασκιρταω, διασκιρταω, επισκιρταω, σκαιρω. αναστρεφομαι.

*Σκιρτηδόν. *adv.* subsultim.
πῦρ ικελον σκιρτηδὸν επ' ηέρος οἶδμα τιταῖνον. Orph. *fr.* 23. 1.*

Σκιρτηθμὸς, Σκιρτημά. saltatio.
σκιρτηθμῶν εξαῦτις αναμνησοντ' αγερωχοι. Lith. 218.
σκιρτημα μοσχου σῆς καθεξοντες χεροῖν. Hec. 524.
SYN. Σκιρτησις, πηδημα, εκπηδησις, αγαλλιαμα, αγαλλιασις, ἅλμα.

Σκιρτητης. lascive exultans.
ελθὲ, μακαρ, σκιρτητὰ, περιδρομε, συνθρονος ὡραις. Orph. H. [10. 4.
SYN. Ορχηστης, χορευτης.

*Σκιρτοποδης. pedibus et saltu lasciviens.
πηγματα καὶ κῶμοι, σκιρτοποδη Σατυρε. Ep. ἀδ. 413.*

Σκίταλοι, παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Suid.
αγε δὴ Σκιταλοι, καὶ Φενακες, *ἦν δ' εγὼ,
Βερεσχεθοί τε, καὶ Κοβαλοι, καὶ Μοθων.[5] Equit. 634. B.

Σκιώνη. urbs Thraciæ.
a. σοῦ, σοῦ, παλιν σοῦ. b. νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιωνην, αντὶ τουτου τοῦ πατρός. Vesp. 208.

1. In hoc etiam loco, Brunckius e membr. edidit σκιάδειον, quam formam a Comico frequentari animadvertit.

2. Σχινδαλάμους optime Brunckius, cujus Notam adi.

3. Scribitur et σκνιπαῖος. "Neutra vox apud lexicographos occurrit, et quantum memini, non aliunde quam ex hoc loco innotuit et scholiastæ expositione, quæ sic se habet: σκιπναῖον δὲ, ἑσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται· κνὶψ γὰρ ἐστι ζῶον βραδυκίνητον. Suspecta mihi est. Forte scripserat Poëta σκιμβαῖον. Hoc derivatur a σκιμβάζειν, χωλεύειν, et hic bene *tardum* significaret." Brunck. Annott. ad loc. in Analect. Tom. iii. p. 78.

4. Erudite conj. Morellus σκιρτῶσι pro σκιρόωσι. Sed forsan retinenda Codd. lectio, σκυρόωσι. Vid. Schneid. et Schol. in l. Synonyma, quæ V. D. apposuerat, sensui conveniunt τοῦ, σκιῤῥόω, *in schirrum obduro*; itaque ea ablegavi.

5. Vid. not. in v. Βερεσχεθοι. Quamvis autem Toupius Kusteri emendationi obtrectet, minime tamen est ipse audiendus. Emend. in Suid. T. ii. p. 170.

Σκλεω, Σκλῆμι. durus fio ex ariditate.
—Λυκωρευς-Θῆκε παροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκατερθεν ἱμάντας
ωμοὺς, αζαλεους,* πέρι δ' οἵ γ' εσαν εσκληῶτες. Apoll. 2.51.
*—τρεμε δ' αψεα νισσομενοιο
αδρανιῃ γηρᾳ τε·* πινῳ τέ οἱ ανσταλέος χρὼς
εσκληκει, *ρινοὶ δὲ σὺν οστεα μοῦνον εεργον. ib. 199.
γυῖα βαρυνονται· βορεαὶ δ' εσκληκασι[1] χηλαί. Nic. Th. 789.*
SYN. Κατασκλημι, σκελλομαι, σκελοῦμαι. ῥυπαινομαι.
*Σκληρεος. vox a Lexx. prætermissa, sed idem, credo, quod σκληρός. Vid. ad v. Φοινωδης.
Σκληροκοκκος. ὁ ἡ. durum nucleum habens.
—ενεγκεῖν εξ αγρου μοι τῶν ῥοῶν
τῶν σκληροκοκκων— Antiph. ap. Ath. p. 650. e.*
Σκληρόν. adverbial. pro σκληρῶς. dure, graviter.
σκληρὸν δ' εβροντησε καὶ οβριμον.* αμφὶ δὲ γαῖα
σμερδαλέον κοναβησε, καὶ ουρανὸς ευρὺς ὕπερθεν, κ. λ.* Hes.
SYN. Δεινῶς, ανενδοτως, χαλεπῶς. [θ. 838.
Σκληρος. durus, rigidus. 2. contumax.
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, ουδὲ δυσκολον,
ουδὲ τοὺς τροπους γε δηπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Pac.
ὦ σκληρὲ δαῖμον,* ὦ τυχαι θρανσαντυγες [349. B.
ἵππων εμῶν· ὦ Παλλας, ὥς μ' απωλεσας.* Nub. 1264.
SYN. Επισκληρος, σκληραυχην, σκληροκαρδιος, ανενδοτος, αγριος, απηνης, δυσκολος, δυστροπος, χαλεπος. ατεραμνος, στερεος.
Σκληρότρᾰχηλος. rigidum habens collum. 2. pertinax. V. Φαραω.
*Σκληρῶς. adv. dure, duriter.
επὶ ταῖσι πετραις ου φροντιζει σκληρῶς σε καθημενον οὕτως.
Σκολιόδρομος. vagus. Vid. Νυμφαι. [Equit.783.*
*Σκολιόθριξ, τρῐχος. ὁ ἡ. comas, seu spinas, tortiles habens.
εν δε και εκ φορβῆς σκολιοτριχος ανθος ακανθές. Meleag. i. 37.*
Σκολιόφρων. prava cogitans. epith. βουλῆς. Nonn.
Σκολιὸν, οῦ. το. carmen conviviale.
a. τουτῳ τί λεξεις σκολιόν; b. ῳδικῶς εγώ. Vesp. 1240. B.
ετιθει νομους, ὥσπερ σκολιὰ, γεγραμμενους. Acharn. 531.
Exp. Μελος τι ολιγοστιχον.—ἡ παροινιος ῳδη.
*Phr. Τοιανδε
μελιφρονος αρχὰν εὑραμενον σκολιοῦ. Pind. ap. Ath. 574. b.*
Σκολιόπλᾰνης. obliquo tractu means.
εξοθεν αἱμοροοι σκολιοπλανέες τε κερασταὶ
οἵοι χωλενουσι κακηπελιῃ βαρυθοντες. Nic. Th. 319.
Σκολιός. obliquus, pravus.
οἱ βιῃ ειν αγορῇ σκολιὰς κρινωσι θεμιστας. Π. 387.
SYN. Στρεβλος, ἑλικος, δοχμιος. αδικος, πανοῦργος. δυσχερης, ανισος, δυσκολος.
Σκολιωπά. adverbial. tortuose.
—κατὰ γῆς σκολιωπὰ περῶσα.
*Σκολοπενδρα. animal e genere multipedum. 2. herba, scolopendrium.
1. πεμφρηδὼν ολιγη τε, καὶ αμφικαρὴς σκολοπενδρα. Nic. Th.
Σκολοπενδρεῖον. id. quod præc. n. 2. (812.
δή ποτε δ' η βλωθροῖο πυριτιδος εγχλοα φυλλα,
ἢ σκολοπενδρειοιο φερειν ἀπὸ καυλὸν αμησας. Nic. Th. 683.*
Σκολοπενδρος. animal multipes.
—καὶ ιοβορον σκολοπενδρον. Ath. l. 7.
Σκολοψ. vallus. 2. crux. 3. veru.
εκτοσθεν δὲ βαθεῖαν επ' αυτῷ ταφρον ορυξαν
ευρεῖαν, μεγαλην· εν δὲ σκολοπας κατεπηξαν. Π. 441.
SYN. Χαραξ. (ξυλον οξυ.) 2. σταῦρος.
Σκολῦμος. cardui genus.
ἦμος δὲ σκολυμός τ' ανθεῖ,— Hes. ε. 580.
αυχμηρὴν σκολυμον— Ath. 9. SYN. Κακτος.
Σκομβρος. (ιχθῦς.) Ang. mackarel.
περὶ Λακεδαιμονιων, περὶ σκομβρων νεων. Equit. 1004.

1. Versum hunc protuli, ut inusitatam, immo depravatam, correptionem penultimæ 3æ. plur. verborum in ασι ostenderem. Sed in Nicandri operibus, quamvis et Bentleius et Schneiderus multa sustulerint vitia, multæ etiamnum restant maculæ. "βορεαὶ δέ φιν ἐσκλήκασιν, omisso χηλαὶ propter metrum, scribendum censuit G. Hermann. ad Orphica pag. 804. Utinam, quid sint βορεαὶ, docuisset!" Schneid.

Σκοπᾶς, ου. ὁ. nobilis Thessalus, cujus posteri illustres οἱ Σκοπάδαι. maxime nobilitata est hæc familia infortunio illo, ex quo Simonides per miraculum ereptus est, de quo et Phædrus narrat. 2. insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis qui Mausoleum cœlaverunt. Vid. Horat. Od. 8. l. iv.
πολλοὶ δὲ Σκοπαδαισιν ελαυνομενοι ποτὶ σακοὺς
μοσχοι σὺν κεραῇσιν εμυκησαντο βοεσσι. Theoc. 16. 36.
Σκοπελος. scopulus.
—σὺ δὲ σκοπελου επιμαιεο,* μή σε λαθῃσι
κεῖσ' εξορμησασα, καὶ ες κακὸν αμμε βαληϑα.* μ. 220.
SYN. Σκοπη, σπηλαιον, σπιλας, ακροτομος, απυρρωξ, εριπνη.—ακροπολις. Epith. Ακρος, αστυφελης, ατεραμνος, ακμητος, ἀλιρραγης, αγχιαλος, αἱματοσταγης, ασκεπης, ηλιβατος, λοφοεις, προβλης, κυματοπληξ, νιφοεις, στυφελος. στιβαρος. ορθιος.
Σκοπελόδρόμος. per rupes vagans.
Βασσαρις Ευρυνομη σκοπελοδρόμος,— Agath. An. iii. 43.
Σκοπερος. *vox vitiosa σκοτερὸς vitiosior. Vid. VV. DD. ad
SYN. Σκοτεινος.—(f. σκεπαζω.) [Orph. 1040.
Σκοπεω, Σκοπεομαι. speculor, considero; rationem habeo.
αλλὰ σκοπεῖν τον ανδρα, *καὶ ζητεῖν ὅπου
λεληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς εγκαθημενος.* Thesm. 599. B.
φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γυναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθομαντιν ἑστιαν, *ἢ τοὺς ανω
κλαζοντας ορνις, ὧν ὑφηγητῶν, εγὼ
κτανεῖν εμελλον πατέρα τὸν εμόν;*—Œd. T. 983. (64. B.)
ὁρῶ, σκοποῦμαι δ', ομμα πανταχοῦ στρεφων. Iph. T. 68.
SYN. Διασκοπεω, σκοπευω, σκεπτομαι, κατασκοπεω, κατασκοπευω, βλεπω.
Σκοπη, Σκοπῐᾱ. ἡ. specula.
δρακοντοφρουροις εσκεπασμενην σκοπαῖς. Lyc. 1311.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νεφος αιπόλος ανήρ. Δ. 275.
SYN. Αποψις, αποπτος, προφυλακη, περιωπη, σκοπησις.
Epith. Ἠλιβατος, ηερια, δρακοντοφρουρος, ερημας, δυσεμβατος, λοφοεσσα, παιπαλοεσσα, πολυπιδαξ, περιμηκης, ναυτιλοφθορος, τηλεφανης, τηλαυγης, τανυκρηπις, χιονοθρεμμων.
[Phr. Ἑδρα παντὸς ευαυγης στρατοῦ. Æsch.]
Σκοπιαζω, Σκοπιωρεομαι. speculor. Vid. Σκεπτομαι.
ανδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος επελθών. Κ. 40.
ανδρας ὁπλῖται διαταξαμενοι,
κατὰ τὰς διοδους σκοπιωροῦνται. Vesp. 360.
Σκοπιητης. speculator. Vid. Κατοπτης, et Rhian. An. i. 481.
σοὶ ταδε, Πὰν σκοπιῆτα,* παναιολα δῶρα συναιμοι
τριζυγες εκ τρισσῆς θεντο λινοστασιης.* Archias, ib. ii. 93.
Σκοπὸς, οῦ. ὁ ἡ. speculator.
τοῖσι δ' επειτ' απανευθε δυο σκοποὶ εἵατο λαῶν. Σ. 523.
καὶ τοξοφορον-Δαλου θεοδματας σκοπόν. Ol. 6. 100.
SYN. Σκοπιητης, σκοπιωρος, κατοπτης.—εφορος.
Epith. Αχρήϊστος, ηεροφοιτος, ιθυκελευθος, ὑψικελευθος.
*Phr. Κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον
οφθαλμὸν ἕξω, καὶ σαφηνειᾳ λογου
ειδὼς τὰ τῶν θυρᾶθεν, αβλαβὴς εσει. Sept. Th. 65.*
Σκοπός. ὁ. scopus.
επεχε νῦν σκοπῷ τοξον. Ol. 2. 160.
SYN. Τερμα. ὁδος. ὑποθεσις. τυπος.
Σκορδῖναομαι, Σκορδινεομαι. pandiculor.
ὡσθ' οὗτος ηδη σκορδινᾶται, κἄστιν ουκ εν αὑτοῦ. Vesp. 640.
SYN. Σκορδινιζω, χασμαομαι. σπασμῳ συνεχομαι, ανακλαομαι.
Σκοροδαλμη. muria allio condita. [199.
δὴ τοτε Παφλαγονων μὲν απολλυται ἡ σκοροδαλμη. Equit.
Σκοροδιζω. alliis pasco.
σὺ δ', ὦ Παφλαγων, φασκων φιλεῖν μ' εσκυροδισας ib. 912.
Exp. Δριμυσσω, αηδιζω.
Σκοροδιον, Σκοροδον. allii caulis.
τὴν νυχθ', ἑωθεν σκοροδια[2] μασωμεθα. Thesm. 501. (494. B.)

2. Locum misere depravatum restituit Dawesius, quem merito secutus est Brunckius. σκόροδα διαμασώμεθα. "Adde quod Comico "σκορόδια sint, non alliorum quod manditur, capita scilicet, sed caulis "et folia. Vid. Schol. ad Plut. v. 818." Br.

νῦν πρὸς εμ' ιτω τις, ἵνα
μή ποτε φαγῃ σκοροδα. Lys. 688.
Syn. Αγλιδιον.
*Σκοροδομίμητος, ου. ὁ ἡ. allium imitans. Vid. ad v. Γηθυον.
Σκορπειος, *Ion.* Σκορπηïος, α, ον. *adj.* α σκορπιος.
τὸν δ', ει σκορπειην ολοφυρομενός τις ακωκήν. Lith. 616.
ισθι δ' αμαλδυνειν σκορπηïα κεντρα δυνασθαι. ibid. 504.
Σκορπιοθεν. *adv.* ab eodem.
καί μοι σκορπιόθεν βεβολημενῳ ἦρα κομιζεις. ib. 755.*
Σκορπιὸς, Σκορπειος. scorpius.
ὑπὸ παντι λιθῳ Σκορπιὸς—ὑποδυεται. Sapph.
—καὶ εν χροιῃσιν ερυθρον-Σκορπιον— Ath. 7.
ἢ καὶ σκορπειον κυανοχροον, οἶκον Αρηος. Man. 1. 35.
Epith. Δεινος, ζοφοεις, λωβητηρ.
Phr. Σκορπιος αἰκτηρ, διδυμον γενος— Opp.
—καὶ κεντρῳ κεκορυθμένον αλγινοεντι-Σκορπιον αυδησω—
—παμφαγον αιὲν αητον-Γυιοφαγον,— Nic.
Σκορπιος. (λιθος). scorpites, *gemma.*
σκορπιε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμωνυμον εμμεναι ἡρως
αγλαος Ωριων ουκ εκλυεν·—κ. λ. Lith. 488.
Σκορπισμος. dispersio.
σκορπισμος δέ τε καὶ θανατος καὶ λιμὸς εφεξει. Sibyl. 1. 3.
Syn. Διασκορπισμος, διασκεδασμος, διασπορα.
Σκοτεινὸς, Σκοτοεις. tenebrosus.
καὶ μὴν σκοτεινὸν ομμα μου βαρυνεται. Alcest. 387.
μή ποτε σ' ουρανόθεν σκοτοεν νεφος αμφικαλυψῃ. Hes.ε.553.
Syn. Σκοτωδης, σκοταῖος, ορφναῖος, ζοφωδης, λυγαῖος, αφεγγης.—[αμυδρος Lyc.]
*Σκοτεω. Σκοτοῦμαι. tenebris offundor.
τοτε κατ' εμαυτὸν τῇ πλανῃ σκοτουμενος. Palladas, *An.*ii.432.*
Σκοτιᾶ, ας. ἡ. Σκοτος, ου. ὁ. et εος. το. tenebræ, caligo. Vid. Κατουλας.
ηριπε δ' εξ οχεων, στυγερὸς δ' αρα μιν σκοτος εἷλε. Ε. 47.
—περησε δ' αρ' οστεον εισω
αιχμὴ χαλκειη· τὸν δὲ σκοτος οσσ' εκαλυψεν. Δ. 461.
ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκοτου πυλας. Hec. 1.
Syn. Αχλυς, κνεφας, ορφνη, λυγη, ηλυγη, ερεβος.—θλιψις.—ασαφεια, αμαυροτης, σκοτασμος.—ολεθρος. θανατος.
Epith. Φθονερα.—αλαμπετον, εχθρον, ψηλαφητον.
Phr. —Σεμνοτητ' εχει σκοτος. Eur.
—Αἵδου τὸν βαθυγνοφον σκοτον. Naz.
*ὁ τὴν γυναῖκα τὴν αμορφον δυστυχῶν,
λυχνους αναψας έσπερας, σκοτος βλεπει. Pallad. *An.*ii.408.*
Σκοτιος, α, ον. tenebricosus. 2. furtivus. 3. spurius.
3. πρεσβυτατος γενεῇ· σκοτιον δε ἑ γεινατο μητηρ. Ζ. 24.
Syn. Λαθραῖος, νοθος.
*Σκοτοδᾶσυπῡκνόθριξ. nigrum, hirtum spissumque capillitium habens. *Vox Comica.* Acharn. 389.*
Σκοτοδῑνιαω, *item* Σκοτοδινεω. vertigine tenebricosa laboro.
ιλιγγιῶ καρα λιθῳ πεπληγμένος,-Και σκοτοδινιῶ.* Acharn. [1218.
Syn. Σκοτοῦμαι, σφαλλομαι. ειλιγγιαω.
Σκοτοεργος. in tenebris operans.
ἢ βαφέας μογεροὺς, ἢ κλιβανέας σκοτοεργούς. Man. 1. 80.
Σκοτομαινᾰ. caligo.
εσται δὲ σκοτομαινα περὶ μεγαν ουρανὸν αυτόν. Sibyl. 1. 5.
*ἐῤῥετω ἦμαρ εκεῖνο, καὶ ουλομενη σκοτομαινα,
βρομος τε δεινὸς ηνεμωμενης ἁλός. Hegesipp. *An.* i. 255.*
Syn. Σκοτομηνη, σκοτομηνια. σκοτωσις.
Σκοτομηνιος. illunis.
νὺξ δ' αρ' επῆλθε κακὴ, σκοτομηνιος, ὗε δ' αρα Ζεύς. ξ. 457.
Σκοτοω, Σκοτιζω. obscuro.
εγὼ σκοτωσω βλεφαρα καὶ δεδορκότα. Aj. 85.
εσκοτισεν μουνῳ κλεψιφρονι ῥευματι κεινους. Man. 1. 93.
Syn. Αποσκοτοω, επισκοτοω, σκοταζω, αμαυροω, συσκιαζω. ηλυγιζω.
Σκῠβᾰλισμα. res quæ rejicitur. *qs.* κυσὶ βαλλόμενον.
μηδ' αλλου παρα δαιτὸς εδοις σκυβαλισμα τραπεζης. Phocyl. [146.
Syn. Αποβλημα, εκφαυλισμα.
Σκῠ́βᾰλον. *idem.* quisquiliæ, stercus.
χειλεα δὲ στυφθεὶς από μιν βαλεν, ὡς ἂν ὀδειταις
ειη νεισομενοις ἡμιδαὲς σκυβαλον. Ep. ἀδ. 386.

Syn. Κοπρια, αποκαθαρμα, περιψημα, σαρωμα. ιλυς.
Epith. Αποδειπνιδιον.
Σκυδμαινω. irascor.
μή μοι, Πατροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴ κε πυθηαι. Ω. 592.
Syn. Αποσκυδμαινω, σκυζομαι, οργιζομαι. λυπεω. κατωπιαω, στυγναζω. σκυθραζω.
Σκυζω. placide admurmuro; irrito. Σκυζομαι. irascor.
σκυζεσθαί οἱ ειπὲ θεοὺς, εμὲ δ' εξοχα παντων. Ω. 113.
Syn. Σκυζαω.—σκυδμαινω.
Σκυθαινα. ἡ. (ὑπηρετις.) nom. ancillæ.
καλῶς λεγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκυθαινα; ποῖ βλεπεις; Lysist. 184.
Σκῠθης, Σκυθαι.[1] Scytha. [827.
αλλ' αγε δὴ, Σκυθα, κεῖρε κομην, αποπαυε δὲ κῶμον. Theog.
Νομαδεσι γὰρ εν Σκυθαις-Αλᾶται Στρατων. Av. 943.
τοξοφορους τε Σκυθας, πιστοὺς θεραποντας Αρηος. Orp. 1072.
Phr. —Νομαδας, οἳ πλεκτὰς στεγας
πεδαρσιοι ναιουσ' επ' ευκυκλοις οχοις. Æsch.
Σκυθια. Scythia.
ἦλθες απὸ Σκυθιης, απο δ' ειπαο τεθμια Ταυρων. Call. 3. 174.
Phr. Εξολεσθαι, ξυμπλακεντα τῇ Σκυθῶν ερημιᾳ. Acharn.
*χθονὸς μὲν εις τηλουρον ἥκομεν πεδον, [704.
Σκυθην ες οἶμον, αβροτον εις ερημιαν. Prom. 1.*
Σκῠθιζω. Scythas imitor.
καὶ κρᾶτα πλοκαμόν τ' εσκυθισμένον ξυρῷ. Eur. El. 241.
Syn. Αποσκυθιζω, επισκυθιζω, περισκυθιζω.
Σκῠθῐκος, Σκυθιος. Scythius, Scythicus.
ὑψηλον δ' Ἱερωνι κλεος φορεοιεν αοιδοὶ
καὶ ποντου Σκυθικοῖο περαν,— Theoc. 16. 98.
Σκῠθραζω, Σκυθρωπαζω. vultum contraho. Vid. Σκυδμαινω.
χὠ μὲν σκυθραζει· δεσποτης δ' ανιστορεῖ. Eur. El. 830.
τί συντεταραξαι; μὴ σκυθρωπαζ', ὦ τεκνον. Lysist. 7.
Σκυθρωπός. austerus.
ου χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξενοις τὸν προσπολον
εἶναι, δεχεσθαι δ' ευπροσηγορῳ φρενί. Alcest. 784.
Syn. Βλοσυρωπος, σκυθρος, στυγνος, αμειδης, χαλεπος, σκληρος, αθυμος. [κατηφης.
Phr. Κατηρεφης προσωπον. Eur. συννεφῶν ομματα. ib. στυγνὸν οφρυων νεφος αυξανεται. ib. φοβερὰ δ' εμοισιν οπσοις ὁμιχλη προσηξε πληρης δακρυων. Æsch.]
Σκῠλᾰκαινᾰ. canicula. [195.
σαινοι κέν σ' εσιδοῖσα καὶ οικοφυλαξ σκυλακαινα. Nossis, *An.* i.
Σκῠλᾰκευμᾰ. το. catulus. Vid. Σκυλαξ. [ib. 506.*
αχρεῖον σκυλακευμα, *κακὰ μερὶς, ἐῤῥε ποθ' Ἀΐδαν. Tymnes,
Σκῠλᾰκῑτις. *epith.* Dianæ. Vid. Αρτεμις.
Σκῠλαξ, Σκῠλᾰκη. catulus. 2. compedes.
1. ὡς δὲ κυων αμαλῇσι περὶ σκυλακεσσι βεβῶσα. υ. 14.
—κατὰ δεξία δ' ἦεν αθρῆσαι
λυσσῶπις σκυλακη (*Hermann.* σκυλάκαινα.)—Orph. 976.
Syn. Σκυλακευμα, σκυμνος, σκυλακιον, σκυμνιον.
Epith. Αγχιθυρος, βαλιος, θοος, νεβροφονος, ευρινος, ιχνευτηρ, φυλακτωρ, αμαλη, νεογιλη, αγριομορφος.
Σκῡλευμᾰ. το. spolium. Vid. Σκῦλον.
*πῶς δ' ου δεδρακας; ου, κτανόντε ναυσταθμων
κατασκοπον Δολωνα,* σωζομεν ταδε
σκυλευματ';— Rhes. 592.
Σκῡλευω. spolio. Vid. Συλαω.
Κυκνον σκυλευσαντες απ' ωμων τευχεα καλα. Hes. α. 468.
*σκυλευεις βλεφαρων φαος ομμασιν, οὗας αοιδῇ. Anthol. p. 598.
Σκῡληφόρος. ὁ ἡ. qui spolia gestat. [112.
σοί με, Θρηΐκιης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη. Antip. *Thess. An.* ii.
Σκυλλᾰ, ης. ἡ. *scribitur nonnunquam pro* Σκιλλα, *vel* Σκιλλη. nom. herbæ. Vid. in v. Σπεῖρος.*
Σκυλλᾰ. Scylla.
ὡς θ' ἵκετο πλαγκτὰς πετρας, δεινήν τε Χαρυβδιν,
Σκυλλην θ', ἣν ου πωποτ' ακηριοι ανδρες αλυξαν. ψ. 328.
Epith. Πετραια, τρυφερα, δεινη.
Phr. Τῇ μὲν γὰρ Σκυλλης λισση προυφαινετο πετρη·
τῇ δ' αμοτον βοαασκεν αναβλυζουσα Χαρυβδις. Apoll. 4. 922.

1. Scythæ apud Athenienses pro lictoribus aliisque id genus ministeriis adhibebantur, arcu instructi. Vid. Lysist. 451. 462. Thesmoph. 1026. 1177.

ἠὲ παρὰ Σκυλλης στυγερὸν κευθμῶνα νεεσθαι,
Σκυλλης Αυσονιης ολοοφρονος, ἥν τεκε Φορκῳ
νυκτιπολος Ἑκατη, τήν τε κλειουσι Κραταιϊν. ib. 827.
ωμοφαγον Σκυλλης λευγαλεης τροφιμον. M. Mus.
—η τρικρανος Σκυλλα ποντια κυων. Ath.
ὁ τῆς θαλασσης Αυσονιτιδος μυχοὺς
στενους οπιπτευουσαν αγριαν κυνα-Κτανῶν— Lyc. 44.
καὶ μιξοθηρος ναυτιλοφθορους σκοπας. ib. 650.
ποια δ' Ερινυς, μιξοπαρθενος κυων; ib. 669.
ενθα δ' ενὶ Σκυλλη ναιει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ητοι φωνὴ μὲν όση σκυλακος νεογιλῆς
γιγνεται, αυτὴ δ' αὖτε πελωρ κακός· ουδέ κε τίς μιν
γηθησειεν ιδὼν, ουδ' ει θεος αντιασειεν.
τῆς ἤτοι ποδες εισὶ δυωδεκα παντες αωροι·
ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμηκεες· εν δὲ έκαστη
σμερδαλεη κεφαλὴ, εν δὲ τριστοιχοι ὀδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μελανος θανατοιο.
μεσση μέν τε κατὰ σπειους κοιλοιο δεδυκεν,
εξω δ' εξισχει κεφαλὰς δεινοῖο βερεθρου. κ. λ. μ. 85.

Σκυλλω. vexo.
σκυλλονται πρὸς αναυδων, ηε,
παιδων τὰς αμιαντου.— Pers. 578.
εσκυλται δὲ κομη, ροδεης δ' αμαρυγμα παρειῆς [74.
ὤχρος εχει λευκός, καὶ δεμας εκλελυται. Paul. Sil. *An.* iii.
Syn. Συρω, σειω, ριπταζω, τειρω, κακοω, ενοχλεω.

*Σκυλμᾰ. το. laniatus.
σκυλμα κομης, αυχὴν μαλθακὰ κεκλιμένος. ibid. 72.*

Σκυλμός. vexatio. [364.
σκυλμοὺς ὑπνοφανεῖς, φαντασματά τ' ηδ' επαγωγας. Man. 4.
Syn. Σκυλμα, κακωσις, ενοχλησις.

*Σκῦλοδεψεω. pelles mollio seu subigo, ut coriarii solent.
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλυνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν.
(*male olim σκυτοδ. cujus prima producitur.*)* Plut. 514.

Σκῦλοδεψης. coriarius.
ιεναι καθευδησοντας απονενιμμενους
ες τῶν σκυλοδεψῶν·— Eccles. 420.

Σκῦλον. spolium.
περσεις τε Τροιαν, σκῦλά τ' ες μελαθρα σὰ
πεμψεις, *αριστεῖ' εκλαβὼν στρατευματος,
Ποιαντι πατρὶ πρὸς πατρας Οιτης πλακας. Phil. 1474.
ταυτας, κτανόντες δεσποτην, κομιζετε*
καλλιστον οικοις σκῦλον·— Rhes. 619.
Syn. Σκυλευμα, σκυλος, συλη, συλημα, λεια, ληῒς. εναρα, λαφυρα τα. Epith. Δοριθηρατον.

*Σκῦλος, εος. το. liber, cortex, corium.
νειαιραν τοθι σαρκα περὶ σκυλος αὖον οπαζει
δυσλεπεος καρυοιο,— Nic. Al. 270.*

Σκυλοφόρος. ὁ ἡ. qui spolia fert. Vid. Σκυληφ. 2. spoliator.
ἑσπεριου Μαρκελλος ανερχομενος πολεμοιο [143.
σκυλοφόρος *κραναῆς τερμα παρ' Ιταλιης. Crinag. *An.* ii.

Σκῦλοχαρής, έος. ὁ ἡ. spoliis gaudens.
σκυλοχαρεῖς ιδ' Ερωτας, ιδ' ὡς βριαροῖσιν επ' ωμοις
ὅπλα φερουσι θεῶν νηπι' αγαλλομενοι.* Secund. *ib.* iii. 5.

Σκυμνος. catulus. Vid. Σκυλαξ.
ᾧ ρα θ' ὑπὸ σκυμνους ελαφηβολος άρπαση ανὴρ
ὕλης εκ πυκινῆς·— Σ. 319.

Σκῦνῖον. cilium. Vid. in v. Ὑποθμα.
Syn. Βλεφαρις, βλεφαρον, οφρυς.

Σκῦρον. nom. herbæ. [Th. 74.
στρυχνον τε, σκυρα τ' εχθρὰ, τά τ' ειαρι σινατο βουτην. Nic.

Σκῦρος. ἡ. ins. et opp. in mari Ægæo, prope Eubœam.
Σκῦρον ἑλὼν αιπεῖαν, Ενυῆος πτολιεθρον. I. 668.
Epith. Αιγιβοτος, ηνεμοεσσα, πολυκλυστος.
Phr. Σκῦρον—ευπαρθενον αστυ. Tryph.
ειναλιης Σκυροιο πεδον. Cal.

*Σκῦροω. *potius quam* Σκιροω, qu. vid.

Σκυρωτός, ἡ, όν. rasus, complanatus.
κτισεν δ' αλσεα μειζονα
θεῶν, ευθυτομον τε κατεθηκεν-Απολλωνιαις
αλεξιμβροτοις πεδιαδα πομπαῖς
εμμεν ἱπποκροτον-Σκυρωτὰν ὁδὸν,— Pyth. 5. 119.

Σκῦτᾰλη. scutica. 2. fustis. 3. apud Lacedæmonios genus secretæ epistolæ, circa baculum convolutæ. 4. genus serpentis, longum instar baculi.*
3. ειπερ γε χαύτη 'στι σκυταλη Λακωνική. Lysist. 992.
*4. δηεις καὶ σκυταλην εναλιγκιον αμφισβαινη. Nic. Th. 384.
Syn. Ἱμασθλη, σκυτος. 2. σκυταλις, ροπαλον, ραβδος.
3. περιστροφις. γραμματεῖον, πιναξ

Σκυταλιον. *clava, fustis. 2. herba. *Lat.* umbilicus Veneris.
εκομων, επεινων, ερρυπων, εσωκρατουν,*
σκυταλι' εφορουν·— Av. 1282. B.

Σκῦτᾰλον. clava, fustis.
τῷ μὲν τοξον εδωκεν ὑπωλενιόν τε φαρετραν,
τῷ δὲ σιδαρειον σκυταλον, κεχαραγμένον οζοις. Theoc. 17. 30.

Σκῦτευς, Σκυτοδεψης, Σκυτοτομος. coriarius.
—κεραμῆς, σκυτοδεψαι[1],-Σκυτῆς— Av. 490.
*Αιας δ' εγγυθεν ἦλθε, φερων σακος, ἠΰτε πυργον,
χαλκεον, επταβοειον,* ὅ οἱ Τυχιος καμε τευχων,
σκυτοτομων οχ' αριστος, Ὕλη ἔνι οικια ναιων. H. 220.
Syn. Δωροτομος, σκυτορραφος, βυρσοδετης, δερματομαλακτης.

Σκῦτῖνος. e corio factus.
ἁμαξιδας δὲ σκυτινας ειργαζετο. Nub. 878.
ὡς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτινη 'πικουρια. Lysist. 110.
Syn. Δερματινος, βυρσινος.

Σκῦτοδεψεω. Vid. Σκυλοδεψεω.

Σκῦτος[2], εος. το. corium, pellis. 2. flagrum.
*ἡμαρτομεν ταῦτ'· αλλὰ συγγνωμην εχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τοτ' εν τοῖς σκυτεσιν. Pac. 668.*
Syn. Δερμα. 2. σκυταλη.

Σκῦτοτομεω. coria incido; sutoriam exerceo.
*ὁ μὲν γὰρ αυτῶν σκυτοτομεῖ καθημενος. Plut. 162. *Vid. etiam vs.* 514. in v. Σκυλοδεψεω.

Σκῦτοτομῐκός. sutorius.
εἶτ' εθορυβησαν, κἀνεκραγον, ὡς εὖ λεγοι,*
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος·— Eccles. 431.
Syn. Σκυτοδεψικος.

Σκῠφος, Σκυπφος, Σκυφωμα. vas exsculptum.
καί οἱ πλησαμενος δῶκε σκυφος, ᾧπερ επινεν. ξ. 112.
εγὼ δ' εχων σκυπφον, Ερξιωνι
τῷ λευκολοφῳ μεστον εξεπινον. Anac. 85. *Ath. p.* 493. c.
ποῦ χρυσοτευκτα κἀργυρᾶ σκυφωματα; Æsch. Fr.
Syn. Σκυφιον, ποτηριον, δεπας. Ep. Ευρυ, δουρατεον.

Σκωληξ. lumbricus.
—ὥστε σκωληξ επὶ γαιη-Κεῖτο ταθείς·— N. 654.
Syn. Σηψ, σης.
*Phr. Οἱ κολακες εισι τῶν εχοντων ουσιας
σκωληκες· εις οὖν ακακον ανθρωπον τροπον
εισδυς ἑκαστος εσθιει καθημενος,
ἑως ἂν ὥσπερ πυρον αποδειξη κενον. [p. 254. c.
επειθ' ὁ μὲν λεμμ' εστιν· ὁ δ' ἕτερον δακνει. Anaxilas ap. Ath.

Σκῶλος, ου. ο. (ακανθης εἶδος.) spinæ genus, quod in igne versatum validius evadit.
καὶ τὸ μὲν αυτοῦ μεῖν', ὥστε σκῶλος πυρικαυστος,
εν σακει Αντιλοχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' επὶ γαιης.* N. 564.

Σκῶμμα, Σκωμματιον, Σκωπευμα. mordax dicterium. [Pac. 749.
επεσιν μεγαλοις, καὶ διανοιαις, καὶ σκωμμασιν ουκ αγοραιοις.
σκωμματιον ειποτέ τι θλιβομενος εκβαλῶ. Vesp. 1289. B.
και μην παλαιων τῶνδε σοι σκωπευματων. Æsc. ap. Ath. 1. 14.
Syn. Σοφισμα, ιαλλος, παιδια.—σκῶψις.

Σκωπτολης. qui acerbis dictis perdit.
αισχιστα γάρ τοί μ' ειργασατο Λυσιστρατος
ὁ σκωπτολης.— Vesp. 787.
Syn. Σκωπτης, σκωπτικος, λοιδορος, φιλοσκωμμων, φιλοσκωπτης, ευσκωμμων.

Σκωπτω. cavillor, irrideo.

1. Optime dedit Brunck. σκυλοδέψαι, nam prima in σκύτος et ejus compositis longa est, contra vero in σκύλος brevis. Vid. Br. ad Plut. 514. et in *Addend.* ad Vesp. 643.

2. Vulgo legitur hæc vox apud Theoc. 25. 142. et citabatur a Morello, prima brevi. Sed σκύλος αὖον optime correxit Toupius, et recepit Brunck. Vid. Valck. in l. et nos v. Σκύλος.

ουδ' εσκωψε τοὺς φαλακροὺς, ουδὲ κορδαχ' εἵλκυσεν. Nub. 540.
SYN. Αποσκωπτω, διασκωπτω, επισκωπτω, παρασκωπτω, κατασκωπτω, καταγελαω, λοιδορεω. ληρεω.

Σκῶρ, σκᾰτός. το. merda.
μεμαγμένον σκῶρ[1] εσθιειν, αυτὴ δ' εματτεν αυτοῖς. Plut. 305.
SYN. Κοπρια, αποσκευη.

Σκωρᾰμις. vas in quo ventris onus deponitur.
ἵνα μὴ γενωμαι σκωραμις κωμῳδική. Eccles. 371.
SYN. Λασανον.

Σκωψ. ὁ. noctua.
σκῶπές τ', ιρηκές τε, τανυγλωσσοί τε κορῶναι. ε. 66.
κὴξ ορεων τοι σκῶπες αηδοσι γαρυσαιντο. Theoc. 1. 136.
SYN. Βυας, γλαυξ.

Σκῶψις, εως. ἡ. cavillatio. Vid. Σκωμμα.
σκῶψις δὲ λυπεῖ πλεῖον ἢ τερπει πολύ. Ath. 1. 10.
SYN. Λοιδορια, λοιδορημα.

Σμᾰραγδος. smaragdus, *gemma*.
—γλαυκῆς δὲ λιθος χλοαουσα σμαραγδου,
δεξαμενη κρυσταλλον ὁμοζυγον, εικελον αφρῷ. Nonn. 1. 5.
Ασσυριη δὲ σμαραγδος ανηρυγεν εγχλοον αιγλην. ib.
—καὶ αιγληεντα σμαραγδον. Dion.[2]

Σμᾰρᾰγεω, Σμαραγιζω. resono.
—ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοισβοιο θαλασσης
αιγιαλῷ μεγαλῳ βρεμεται, σμαραγεῖ δέ τε ποντος. B. 210.
—αμφὶ δὲ γαῖα φερεσβιος εσμαραγιζε-Καιομενη·—Hes. θ. [693.
SYN. Επισμαραγεω, ηχεω.

Σμᾰρὶς, ἴδος. ἡ. piscis quidam pusillus.
μορμύρον, ἢ κιχλην, ἢ σπαρον, ἢ σμαρίδα. Phanias, *An.* ii. 54.

Σμαω, Σμαομαι. abstergo.
οισετε καὶ κτενα οἱ παγχρυσεον, ὡς απὸ χαιταν
πεξηται, λιπαρὸν σμασαμενα πλοκαμον. Call. 5. 32.
SYN. Αποσμαω, διασμαω, εκσμαω, περισμαω, τριβω, σμηχω, αποσμηχω, επισμηχω, αποματτω, εκμασσω, καθαιρω. ομοργνυμι.

Σμερδαλέος, Σμερδνός. terribilis adspectu.
—δρακων επὶ νῶτα δαφοινὸς,-Σμερδαλέος,— B. 309.
εν δέ τε Γοργειη κεφαλὴ δεινοῖο πελωρου,
δεινή τε, σμερδνή τε, Διὸς τερας αιγιοχοιο. E. 742.
SYN. Φρικαλεος, φοβερος, καταπληκτικος, φονιος, ατυζηλος.

Σμερδᾰλεως, Σμερδαλεον, Σμερδνον. *adv.* terribiliter.
σμερδαλεως[3] δ' αυτῇσι φανη, κεκακωμένος ἅλμῃ. ζ. 137.
—αμφὶ δὲ νῆες-Σμερδαλέον κοναβησαν,— B. 334.
αιεὶ δὲ σμερδνὸν βοοων Δαναοῖσι κελευε. O. 687.
SYN. Φοβερῶς, καταπληκτικῶς, δριμυ.

Σμῆγμα, *(*in vulgg. editt. Athenæi, sed Schweigh. restituit* Σμῆμα.) id, quo veteres manus repurgabant. *Nos dicere-mus*, soap.
a. εν ὅσῳ δ' ακροῶμαι σοῦ, κελευσόν μοι τινα
φερειν αποψιψασθαι.[4] b.* δοτω τις δεῦρ' ὕδωρ
καὶ σμῆμα.— Antiphan. ap. Ath. p. 409. d.

*Σμηνοδόκος. ὁ ἡ. qui excipit apum alvearia.
γειομορου μελιχρὴν σμηνοδοκου χαριτα. Philipp. *An.* ii. 232.*

Σμῆνος. examen apum. 2. alveare. *metaph.* multitudo.
ὡς δ' ὁποτ' εν σμηνεσσι κατηρεφεεσσι μελισσαι
κηφῆνας βοσκουσι, κακῶν ξυνηονας εργων. Hes. θ. 594. [296.
αλλ' ευφημει· μεγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος αοιδαῖς. Nub.
SYN. Σιμβλον, κυψελη, μελισσειον, μελισσων, μελιττοφορεῖον, σμηνιον. εσμος.
*PHR. Καὶ τὸ ποικιλωτατον
ξουθῆς μελισσης κηροπλαστον οργανον. Soph. fr. Polyid. iv.*
αἱ πλασται κηρῶν αυτοπαγεῖς, (item, κηροπαγεῖς) θαλαμαι.

Σμηριγξ. spina quæ adhæret villis ovium.
σμηριγγας εσταλαξε κωδειας πεδῳ. Lyc. 37.
SYN. Θριξ, πλοκαμος.

Σμηχω. abstergo. Vid. Σμαω.
εκ κεφαλῆς δ' εσμηχεν ἁλὸς χνοον ατρυγετοιο. ζ. 226.

*Σμικρῖνης. nom. personæ apud Comicos.
—σταρατιωτην, Σμικρινη, σωτηριας
εστ' εργον εὑρεῖν προφασιν, ολεθρου δ' ευπορον. Men. 'Ασπ.

Σμικρολογος. sordidus, præparcus. [*emend. a* Bent.*
σμικρολογος γὰρ εὼν πολλοῖσι τοκοις αναβαινει
φειδωλὸς, ψηφων, ὁ φιλαργυρος, ἠδὲ δανειστής. Man. 5. 276.

Σμικρος.[5] *Att.* pro μικρος. parvus.
κιρκον, ὅ, τε σμικρῇσι φονον φερει ορνιθεσσιν. P. 757.
SYN. Μικρος, βαιος.

*Σμῑκῠθης. Thracum rex.
χρυσοῦ διωξεις Σμικυθην καὶ κυριον. Equit. 969.

Σμῖλαξ, ακος. ἡ. taxus. 2. arbor a taxo diversa, folium habens ilicis. 3. smilax, frutex hortensis, hederæ similis. 4. herba coronaria, phaseolus. —καθαρὰ χωρεῖ
διὰ φυλλοκομου σμιλακος ηχὼ (*Anap.*)
πρὸς Διὸς ἑδρας,— Av. 214.*
βρυετε, βρυετε χλοηρᾷ (*al.* χλοηρει)
σμιλακι καλλικαρπῳ. Bacch. 108.
EPITH. Φυλλοκομος, πολυφυλλος.

Σμῑλευμα. ramentum.
σχινδαλμῶν τε παραξονια, σμιλευματά τ' εργων. Ran. 836.
SYN. Διαγλυμμα, ερεθισμα. (19. B.)

*Σμῑλευτός. abrasus, politus.
Αισχυλος εξυψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαραξας
γραμματα, χειμαρρῳ δ' οἷα καταρδομενα. Dioscor. *An.* i. [497.*

Σμῐλη. scalprum.
αγε δὴ πινακων ξεστῶν δελτοι
δεξασθε σμιλῆς ὁλκους. Thesm. 786.
SYN. Σμιλιον, γλυφεῖον. περιτομευς.

*Σμῖλος. ἡ. arbor, abieti similis.
μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ελατηΐδα μαρψαις
Οιταιην, θανατοιο πολυκλαυτοιο δοτειραν. Nic. Al. 611.*

Σμινθευς. nomen Apollinis, qui et Σμινθιος. *Vid. Damm. P. R.*
κλῦθί μευ, . . ὃς . . Τενεδοιό τε ἶφι ανασσεις,-Σμινθεῦ·—A. 37.

Σμινθος. mus domestica. Vid. Μῦς, et ad v. Μυαγρα.
σμινθοισι δηρισοντας· ὧν απὸ σπορᾶς. Lyc. 1306.

Σμῖνος, ου. ὁ. bidens, ligo, rastrum, sarculus.
—επεὶ σκυταλης μὲν ὅσον σμινοιο τετυκται
στειλειῆς παχετος.— Nic. Th. 386.

Σμῐννη. idem.
κλιμακα λαβὼν εξελθε, καὶ σμινυην φερων. Nub. 1488.
SYN. Δικελλα, αξινη, σκαφεῖον.

Σμῠγερος. ærumnosus. Vid. Χαλυβες.
SYN. Επισμυγερος, επιπονος, οικτρος, αισχρος.

Σμυρνα, ης. ἡ. urbs Ioniæ. V. in v. Ποτνιανακτος. 2. myrrha.
*Κλειτιου αλλὰ θυγατρὶ διδου χαριν. οἶδε γὰρ εσθλὰ
ῥεζειν, καὶ Σμυρνης εστιν απ' Αιολιδος. Call. Ep. 5. Ern.
2. ὁδ' εκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφορος, τῷ 'ρχαιῳ σχηματι λαμπρὸς,
ου χοιρινῶν οζων, αλλὰ σπονδῶν,* σμυρνῃ καταλειπτος.
EPITH. Ευωδης. [Acharn. 1331. B.

---

1. Et hic, et in Ranis vs. 146. imprimi curavit Brunckius σκῶρ'. In utroque loco secutus eum est Invernizius; namque in neutro varietatem, sive vitium, notavit Brunck. Hoc magis mirandum quum ad Ranas (ubi legitur καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν) ita scribit: "νῶν. Gl. in C. ῥέον. " In meo, νάον. Recte. Est participium verbi νάω, *fluo*, *mano*."

2. Pertinent verba hæc ad Orphei Lith. vs. 608. non ad Dionysii Periegesin. Notandum porro gemmam istam apud Poëtas, tum Græcos, tum Romanos, recte scribi μάραγδος, *maragdus*, quia syllaba brevis ante σμ, *sm*, constare non vult.

3. Rectius legitur σμερδαλέος, et nullum exemplum usûs istius adverbii mihi occurrit;—neque exstat in Lexicis.

4. Vid. not. ad v. Χέρνιβον.

5. Brunckius, ad Lysist. vs. 278. cum Iambicum Dimetrum Acatalecticum conficere vellet, ita reformavit: τρίβων' ἔχων πάνυ σμικρόν: sed in *Supplemento Emendationum*, errore cognito, primam nominis μικρὸς apud Aristophanem semper esse longam confessus est. "Apud Comicum nostrum," inquit; namque apud alios poëtas modo brevem, modo longam esse contendit, not. ad Plut. 147.—*Poëtæ discerpti membris*, sive fragmentis, sæpe monui quantillum auctoritatis tribui debeat; nihil itaque dicam de versu Menandri cit. ad Plut. 240.—Ad Tragicos quod attinet, nullum mihi occurrit exemplum τοῦ, ι, in μικρὸς sive σμικρὸς correpti, præterquam in Iph. Aul. 1580. Sed ea pars dramatis pro spuria merito habetur. E centum et octo locis apud Euripidem et Sophoclem, in quibus μικρὸς et σμικρὸς reperiuntur, quadraginta novem sunt ι productæ exempla: unum tantummodo correptæ, idque in versu ex omni parte damnato. Quid igitur Brunckium impulit, ut vocalem istam apud Aristophanem solum longam semper pronuntiaret; apud ceteros vero, immo Tragicos, ancipitem?

Phr. Κουρης δακρυον Ασσυριης Θυαντιδος— Opp.
Σμυρνεῖον—αειβρυες—εὐτριβες. Nic.[1]
*Σμυρνιζω. myrrha imbuo. *perf. part. pass.* ἐσμυρνισμένος, *pro quo Archilochus in l. c. dixit* ἐσμυρισμένος. unguentis delibutus. —εσμυρισμενας κομας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γερων ηρασσατο. ap. Athen. p.688. c.
Σμῡχω. *propr.* de igne latente; *unde*, 2. paullatim attero.
ῳμωξεν δ' ελεεινὰ πατηρ φιλος, αμφὶ δὲ λαοὶ
κωκυτῳ τ' ειχοντο, καὶ οιμωγῇ κατὰ αστυ·
τῷ δὲ μαλιστ' ἄρ εην εναλιγκιον,* ὡς ει ἅπασα
Ιλιος οφρυοεσσα πυρὶ σμυχοιτο κατ' ακρης. X. 408.
*ὡς Αχῶ τὸν Πᾶνα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχῶ,
καὶ Λυδα Σατυρισκον·* ερως δ' εσμυχετ' αμοιβᾷ. Mosch. 6. 3.
Syn. Αποσμυχω, διασμυχω, κατασμυχω. καιω. αναλισκω, διαφθειρω, τρυχω.
Σμωδιξ, Σμωδιγξ. vibex; livor ab ictu.
πυκναὶ δὲ σμωδιγγες ανα πλευράς τε καὶ ωμους
αἱματι φοινικοεσσαι ανεδραμον,— Ψ. 716.
Syn. Αἱμαλωψ, κονδυλη. μωλωψ. Epith. Αἱματοεσσα.
Σμωχω. mando. 2. laboro. *Vid. Heyn. ad Il.* X. 411.
καὶ σμωχετ' αμφοῖν ταῖν γναθοιν. Pac. 1307. (al. σμηχετε.)
Syn. Κατασμωχω, μασαομαι, τειρω, πατασσω. λοιδορεω.
Σοβᾰρευομαι. insolenter me infero.
*ἡ παρος αγλαΐῃσι μεταρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
σειομενη πλεκτάς,* καὶ σοβαρευομενη. Agath. *An.* iii.38.
Syn. Γαυριαω, επαιρομαι, αλαζονευομαι, ὑπερφρονεω, ἁβρυνομαι. σοβεω.
Σοβᾰροβλεφᾰρος. qui fastoso est supercilio.
χρυσὸς επιγναμπτει τὰς σοβαροβλεφαρους. Paul. Sil. ib. 76.
Σοβᾰρός. severus, violentus, fastosus.
—οὐ-τω σοβαρὸν ελθε μελος. Acharn. 673.
—καί τι σεσαρὸς-Καὶ σοβαρόν μ' εγελαξεν.—Theoc. 20. 15.
Syn. Ὑπερηφανος, τολμηρος, αυθαδης, χαλεπος, φοιταλεος, σοβαροβλεφαρος, αλαζων, ὁρμητικος, σπερχνος. (λαμπρος.)
Σοβᾰρῶς. *adv.* severe, superbe. 2. violenter.
μή μοι σοβαρῶς χωρει λιαν. Pac. 83. B.
Syn. Ὑπερηφανως, ὑψικομπως, αλαζονικῶς, εκθυμως, σπουδαιως.
Σοβεω. expello. 2. agito. 3. insolenter incedo.
2. ταχὺν ποδ' εν κυκλῳ σοβεῖτε. Vesp. 1514. (23. B.)
Syn. Αποσοβεω, ανασοβεω, διασοβεω, εκσοβεω, κατασοβεω, παρασοβεω, σοβαρευομαι, κομπαζω.—κινεω, ὁρμαω.—απελαυνω.—προωθεω. ανειργω. διωκω.
Σογκος. soncus, cucurbita.
σογκους δ' ουκ αν εγω μυθησομαι, ουδ' ονομηνω,
μυελοεν βλαστημα, καρηκομοωντας ακανθαις. Matro ap. Ath.
*Σολευς, εως. ὁ. Solensis. *gentile* a seq. [p. 64. c.
Ἡσιοδου τοδ' αεισμα καὶ ὁ τροπος. ου τὸν αοιδων
εσχατον, αλλ' οκνεω μὴ τὸ μελιχροτατον
τῶν επεων ὁ Σολευς απεμαξατο. χαιρετε λεπταὶ
ρησιες, Αρητου συντονος αγρυπνιη.[2] Call. Ep. 29. Ern.
Σολοι, ων. οἱ. urbs Ciliciæ, cujus incolæ, coloni Attici, Attica puritate relicta, linguam ex Attica et Solœca mistam loquebantur. *Unde vv. sqq.*
πολλαὶ δ' ἑξειης Κιλικων γεγαασι πολῆες, [874.
Λυρνησσος, Μαλλος τε, καὶ Αγχιαλεια, Σολοι τε. Dionys.
Σολοικιζω. Solœcos in loquendo imitor. *Lucill. An.* ii. 335.
ἂν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ μονον Ἡλιοδωρου,
ευθὺ σολοικιζον τὸ στομα μου δεδεται. *Anthol.* p. 198.
Syn. Βαρβαριζω.
Σολοικισμος. solœcismus, vitium sermonis contra syntaxin.
ἑπτα σολοικισμους *Φλακκῳ τῷ ῥητορι δῶρον
πεμψας αντελαβον πεντε διακοσιους. Anthol. p. 247.*
Σολοικος. natura et moribus barbarus, insulsus.
κομισον σολοικον φθογγον. Anac. Fr. 131. *Fisch.*

1. Hæc tantum Morellus in Appendice. Quantum laboris nobis pepercisset, si Scriptorum loca, dum in iis versaretur, accurate designasset! Bina vero hujus herbæ epitheta e duobus longe diversis Nicandri locis protulit. Prius exstat in Theriacis, vs. 848. alterum in Alexipharmacis, vs. 405.

2. Ita corruptissimum Epigramma reformavit Bentleius. Alii aliter.

Σολος. massa ferri. 2. discus. Vid. Δισκος.
αυτὰρ Πηλειδης θῆκεν σολον αυτοχοωνον. Ψ. 826.
Epith. Ευδινητος.
Σολῠμοι. natio confinis Lyciæ; *postea* Πισιδαι.
δευτερον αὖ, Σολυμοισι μαχεσσατο κυδαλιμοισι. Z. 184.
αργαλεων Σολυμων ἱερὸν στρατὸν— Cal.
Σολων. Atheniensium legislator.
ὁ Σολων ὁ παλαιὸς ἦν φιλοδημος τὴν φυσιν. Nub. 1189.
Σομφος. inanis, spongiosus.
ὥσπερ κισηρις, ληψεται διεξοδους
σομφας, δι' ὧν τὴν ὑγρασιαν εκδεξεται. Alex. ap. Ath. p. 383. d.
Syn. Κενος. αραιος. χαῦνος. σπογγωδης.
Σοος. salvus.
βουλομ' εγὼ λαὸν σοον εμμεναι, ἢ απολεσθαι. A. 117.
Syn. Σῶος, σῶς, σαος, σωζομενος, ὑγιης, ακεραιος, αβλαβης, σωτηριος.
Σοροεργος. Vid. Νεκροταφος.
Σοροπηγός. qui loculos compingit. *Ang.* an undertaker.
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανιαν αυτοῦ φρασω; Nub. 844.
Syn. Κτερεΐστης, ενταφιαστης, ταριχευτης.
Σορός. loculus; arca funebris.
ὡς δὲ καὶ οστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς αμφικαλυπτοι. Ψ. 91.
Syn. Χηλος, φερετρον, θηκη, νεκροφορεῖον. ταφος. μνῆμα.
Epith. Εγχαλκος, λιθινη, σαρκοφαγος. ὡραια.
*Phr. Εν ταῖσιν αυταῖς γάρ μ' επισκηψω κεδροις
σοὶ τουσδε θεῖναι, πλευρά τ' εκτεῖναι πελας
πλευροῖσι τοῖς σοῖς·— Alcest. 366.
Σὸς, σὴ, σόν. tuus, tua, tuum.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμιοις εχει. Hec. 1185. P.
Σοῦβος. animal, ex amphibiorum genere, hodie ignoratum. *Vid. Ballu in l. c.*
ὁπποτε δ' ἄρ ποτὶ βυσσον ιῃ θοα κυματα τεμνων,
δὴ τοτε πουλὺς ὁμιλος ὁμαρτῇ ποντοπορευων
ιχθυοεις ἕπεται, κατὰ δ' ἄψεα λιχμαζονται*
τερπομενοι κεροεντι φιλῳ τερενοχροῖ Σουβῳ. Opp. κυν. β. 387.
Epith. Δολερος, ιχθυφονος, κακοεργος.
Σουδαριον. sudarium.
καὶ λινεῳ πεπυκαστο καλυμματι κυκλαδα κορσην
σουδαριον, τοπερ εἶπε Συρων στομα.—Nonn. (*Latina vox est, non Syriaca.*)
Syn. Καψιδρωτιον, ῥινομακτρον, κεφαλομακτρον.
Σουνιαρατος. Vid. Ποσειδῶν. Σουνιερακος. Ar. Av 869. Vid. in v. Πελαργικος.
Σουνιον. Sunium. Vid. ad v. Ἀλικλυστος.
αλλ' ὅτε Σουνιον ἱρὸν αφικομεθ', ακρον Αθηνῶν. γ. 278.
*Σουσᾰριων. antiquus comœdiæ scriptor.
ακουετε λεώς· Σουσαριων λεγει ταδε,
υἱὸς Φιλινου Μεγαρόθεν Τριποδισκιος·
Κακὸν γυναῖκες· αλλ' ὁμως, ὦ δημοται,
ουκ εστιν οικεῖν οικιαν ανευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν. Vid. Bentl. in Phalarid. p. 202; et Diomed. ap. Gaisf. in Procl. 400.*
Σουσῑγενης. Susis natus.
Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν. Pers. 643. P.
Σοφῐᾱ. sapientia.
τεκτονος εν παλαμῃσι δαημονος, ὅς ῥα τε πασης
εὖ ειδῇ σοφιης ὑποθημοσυνῃσιν Αθηνης. O. 412.
τῆς δὲ θεοπνευστου σοφιης λογος εστιν αριστος. Phocyl. 122.
—αεει δε σε μετρα σοφιης[3]. Ep.
Syn. Φρονησις, ευβουλια, τεχνη, μαθησις, επιστημη, νους. εμπειρια, ευγλωττια. Epith. Αφθαρτος, αγαθη, ἁγνα, αμβροσια, αγακλεης, αθανατη, ἄῤῥητος, απειρεσιος, αδολος, αιπεινη, αμυμων, ηγαθεη, δημιοεργος, εριλαμπης, ερατη, ερικυδης, εριουνιος, θεογονος, θεσπεσιος, θεῖα, ἱμερτη, λαοδικος, ἱερα, νοερα, δῖα, κλεινη, κενοκομπος, κενεαυχης, καθαρα, κυδιανειρα, κρυφια, μειλιχια, πτεροεσσα, πινυτη, πολυκυδιστη, εικαια, κοσμοτεχνῖτις. συμβολικη, ὡρονομος. Παιηονις.

3. Multa certe sunt exempla nominum in ια, ab adjectivis deductorum, quæ penultimam nunc brevem, nunc longam, habent. Sed inter hæc minime recensenda est v. σοφία. Epigrammatum scriptor semibarbarus, aut valde recens, quantitatis leges peritis nunquam imponet.

Phr. Πενιαν δ' αμοχθος οισει
Σοφια, γελῶσα πικραῖς—Αφατον βιου μεριμναις.
αγαθὰ δ' ανασσα πλουτου. Synes.
βελτερος αλκηεντος εφυ σεσοφισμένος ανήρ·
αγρους, καὶ πολιας σοφη καὶ νῆα γυβερνᾷ. Phoc.
ὦ σοφιη παντων κτῆμα βεβαιοτατον.
σωτειραν σοφιην τοῖς μεροπεσσι βροτοῖς. Cam.
ὦ καλλιπυργον σοφιαν-Κλεινοτατην επασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λογοις-Σῶφρον επεστιν ανθος. Nub. 1024.
—αμναμονες δὲ βροτοὶ
ὅ τι μὴ σοφιας αωτον ακρον
κλυταῖς επεων ῥοαῖσιν εξικηται ζυγεν. Isth. 7. 24.
κρεῖσσόν τοι σοφιη καὶ μεγαλης αρετῆς.
πλοῦτος καὶ σοφιη, θνητοῖς αμαχωτατον αιεί·
ουτε γὰρ ἂν πλουτου θυμὸν ὑπερκορεσαις,
ὡς δ' αὔτως σοφιην ὁ σοφωτατος ουκ αποφευγει,
αλλ' εραται, θυμὸν δ' ου δυναται τελεσαι. Theog.
*γνωμη γὰρ ανδρὸς εὖ μὲν οικοῦνται πολεις,
εὖ δ' οἶκος, εις τ' αὖ πολεμον ισχυει μεγα.
σοφὸν γὰρ ἓν βουλευμα τὰς πολλὰς χερας
νικᾷ· σὺν οχλῳ δ' αμαθια πλεον κακόν. Eur. Antiop. *fr.* 12.*

Σοφιζω. sapientem reddo. Σοφιζομαι. *med.* item. *pass.* argute aliquid comminiscor.
ουδὲν σοφιζομεσθα τοῖσι δαιμοσιν. Bacch. 200.
χαριεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', εσοφισω καὶ σοφά. Av. 1400.
αλλοτρια τοινυν σοφιζει. Equit. 299.
ουτε τι ναυτιλιης σεσοφισμένος, ουτε τι νηῶν. Hes. ε. 647.
*αλλ' αυτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενησει τῶν ανικητων ὅπλων. Philoct. 77.*
Syn. Σοφοω.—τεχναζομαι.—λογοις απαταω—καταμανθανω, αισθανομαι.

Σοφισμα. inventum quodcunque.
αταρ τί δὴ σοφισμα τοῦθ' ἡγουμενοι. Hec. 257.
θεῶν σοφισμα, κἀπιδειξις Ἑλλάδι. Phœn. 888.
Syn. Πλασμα, λῆρος, ενθυμημα, επινοια. επιδειξις. διδαγμα. μηχανημα, τεχνασμα. πανουργια. ψεῦδος. απατη.
Epith. Ασθενες, δολερον, αρχαῖον.

Σοφιστής. sophista, veterator.
μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ουκ αυτῷ σοφός. Sent.
σὲ, τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπερπικρον. Prom. 942.
Syn. Φιλοσοφος, τεχνιτης, διδασκαλος, τεχνογραφος, σκωπτης. απατηλος. Epith. Πολυπραγμων, σκαιος, φυσιγνωμων, δεξιος.

*Σοφιστιαω. sophistam ago.
σοφιστιᾷς, κακιστε, καὶ Χοῶν δεη
τῶν μισθοδωρων,— Eubulid. ap. Ath. 437. e.*

Σοφός. sapiens.
εμψυχ', ουκ ενυφαντα. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. Theoc. 15. 83.
Πραξινοα, το χρῆμα σοφωτερον. ἁ θηλεια
*ολβια ὅσσα ισατι, πανολβια ὡς γλυκυφωνεῖ. ib. 145.
οὔ τοι ἅπασα κερδιων
φαινοισα προσωπον αλαθει' ατρεκής·
καὶ τὸ σιγᾷν, πολλάκις εστι σοφωτατον ανθρωπων νοῆσαι. Nem. 5. 30.*
Syn. Εννοος, νουνεχης, θυμοσοφος, οξυφρων. φρονιμος, πεπαιδευμενος, σεσοφισμενος, αγχινοος, φιλοτεχνος, λογοδαιδαλος, σοφιστης. θηρεπωδος.
*Phr. Ὁ χρησιμ' ειδὼς, ουχ ὁ πολλ' ειδὼς, σοφός. Æsch. Fr.
καλὸν δὲ καὶ γεροντα μανθανειν σοφά. ib.*
†ει τὸ τρεφειν πωγωνα δοκεῖς σοφιαν περιποιεῖν,
καὶ τραγος ευπωγων ευστοχός εστι Πλατων. Lucian. *An.* ii. [312.
μὴ γαυροῦ σοφιη, μητ' αλκῇ, μητ' ενὶ πλουτῳ·
εἷς θεός εστι σοφὸς, δυνατος θ' ἅμα, καὶ πολυολβος. Phoc. 47.
ουδεὶς δ' ανθρωπων αυτὸς ἅπαντα σοφός. Theog. 898.
φεγγος ὑπὸ κραδιην σοφιης ασβεστον αειρων.
—τῶν Μουσῶν παντας εσεισε καλως.
λεπτὰ διακρινει πολυίδμονος οργια Μουσης.
—σοφιης δὲ θεουδεα κεντρα νομευει. Ep.

Σοφοκλεης, Σοφοκλῆς. Sophocles.
αιεί τοι λιπαρῷ επὶ σηματι, δῖε Σοφοκλεις, [298.
σκηνιτης μαλακοὺς κισσὸς ἅλοιτο ποδας.—Eryc. *Cyz.-An.* ii.
είνεκεν ευμαθιης πινυτοφρονος, ἣν ὁ μελιχροῦς
ησκησεν, Μουσῶν αμμιγα καὶ Χαριτων. Simm. *Theb.-ib.* i.
βωμοὺς τουσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρυσατο πρῶτος, [168.
ὃς πλεῖστον Μουσης οἶδε κλεος τραγικῆς. Anac. 198.
τὸν τραγικῆς μουσης αστέρα Κεκροπιον. Ep.
*—a. καὶ πρῶτα μὲν
αιρω ποθεινὴν μᾶζαν, ἣν φερεσβιος
Δηὼ βροτοῖσι χαρμα δωρεῖται φιλον.
επειτα πνικτὰ τακερὰ μηκαδων μελη,
χλοην καταμπεχοντα, σαρκα νεογενῆ.
b. τί λεγεις; a. τραγῳδιαν περαινω Σοφοκλεους. Antiph. ap. [Ath. 396. b.

Σοφῶς. *adv.* sapienter. 2. callide.
1. κλυοις ἂν οὖν τι κἀποκριναι' ἂν σοφῶς; Bacch. 1270.
2. σοφῶς δ' εφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτέ. Alcest. 702.

Σοφωτερος. *comp.* Σοφωτατος. *superl.* a σοφος, qu. vid.*

Σοω. moveo, incito. 2. fugo. 3. eripio, *sc.* e periculo, *unde* servo. *pass.* Σοομαι.
—αλλ' αγε πᾶς φιλος ὅστις ανὴρ
φησὶ παρεῖναι, σουσθω, βατω. Aj. 1431. (13. Br.)
βασιλῆς βασιλεως ὑποχοι μεγαλου
σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς εφοροι. Pers. 24.[1]
σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαι, σοῦσθε Πελασγιαδες. Call. 5. 4.
Syn. Διωκω, ὁρμαω.—φευγω, διωκομαι, θυνεω, τρεχω.

Σοω. id. quod Σωζω. Vid. præc. *n.* 3.
ἣν γὰρ δή με σοωσι θεοὶ, καὶ οικαδ' ἵκωμαι. I. 393.

Σπᾰδιξ. palmes. 2. instrumentum musicum.
ἢ ῥυτῆς κλωθοντα περὶ σπαδῖκα κολουσας. Nic. Al. 528.
Syn. Κλαδος, θαλος, εγκαρπος.

Σπαδονισμα, et Σπαδωνισμα. evulsio.
ἱστία δ' αιωρητὰ χαλᾷ σπαδονισματα μαστῶν. Meleag. 77.

Σπᾰδων[2], ονος. ἡ. spasmus, convulsio.
—ὁ δὲ σπαδονεσσιν αλυων
δηθακις εν γαιῃ σπαιρει μεμορυγμένος αφρῷ. Nic. Al. 317.
Syn. Σπασμος.

Σπᾰθαω. dense texo. 2. prodigo, luxurior.
*ου μὴν ερῶ γ' ὡς αργος ἦν, αλλ' εσπαθα.
εγὼ δ' ἂν, αυτῇ θοιματιον δεικνυς τοδὶ,
προφασιν, εφασκον·* ὦ γυναι, λιαν σπαθᾷς. Nub. 53.
Syn. Εργαζομαι. ὑφαινω.—διασπαθαω, κατασπαθαω, σκορπιζω. καταναλισκω, δαπαναω, τρυφῶ, σπαταλαω, κατασπαταλαω.—φλυαρεω.

Σπᾰθη. ἡ. Σπᾰθιον. το. radius textorius, virga, gladius.
—αἱ δὲ παρθενοκτονον Θετιν
ιουλοπεζοι θεῖνον ευῶπες σπαθαις. Lyc. 23.
—αφανεῖς γεγονασιν αἱ σπαθαι. Menand.
μισθια νῦν σπαθιοις πενιχροῖς πηνισματα κρουει. Ep. ἀδ. 82.
Syn. Σπαθις.—ξιφος.—πλατη, ελατη.—πλευρα.

Σπαιρω. palpito. 2. exspiro animam. *Sed in l. c. legitur,* ἤσπαιρ'.
εσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, *τόν τ' ουρεσι βουκολοι ανδρες
ιλλασιν ουκ εθελοντα βιῃ δησαντες αγουσιν.* N. 571.
Syn. Ασπαιρω, αποσπαρταζω, σπαριζω, επισπαιρω, περισπαιρω, παλλομαι, τρεω. ἁλλομαι, κινεομαι. σκαριζω.—εκπνεω την ψυχην.

Σπᾰνιζω. penuria laboro. 2. rarus sum.
ὄδησον ἡμῖν σῖτον, οὗ σπανιζομεν. Cycl. 133.
Syn. Σπανιζομαι, ὑποσπανιζω, ὑστερουμαι. απορεω, δευμαι.

Σπᾰνιος. rarus, paucus. Vid. Αραιος.
τοῦτο γὰρ εν γε βιῳ σπανιον μερος. Alcest. 483.
ὥρης χειμεριης σπανιον γερας— Ep. Suid.

Σπᾰνις. inopia. —ανδρες εισὶν, ὥστε μὴ
σπανιν ποτὲ σχεῖν, ενθ' ἂν ὦσι, τοῦ βιου. Œd. T. 1474.
Syn. Σπανιοτης, σπανια, ενδεια, απορια.—αραιοτης, μανοτης.

Σπᾰνιστός. inops.
τίς τὸν πλανητην Οιδιπουν, καθ' ἡμεραν
τὴν νῦν, σπανιστοῖς δεξεται δωρημασι; Œd. Col. 4.
Syn. Ευτελης, σμικρος. σπανιος.

---

1. Huc transtuli exemplum, male olim a Morello sub vv. Σεύω, Σεύομαι, locatum.

2. Est et σπάδων, ωνος, sive οντος. ὁ. *eunuchus*, sed in Poësi nondum eam vocem inveni.

Σπᾰραγμᾰ. το. frustum.
εχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταρασσονται πολεις,
ὅσων σπαραγματ' ἢ κυνες καθηγισαν,
*ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φερων
ανοσιον οσμὴν ἑστιοῦχον ες πολιν.* Antig. 1092.
SYN. Αγμα, αποκομμα, ξεσμος.
Σπαραγμος. laceratio. —καὶ διωδυνος
σπαραγμὸς αυτοῦ πλευμονων ανθηψατο. Trach. 791.
διαιμον ονυχα τιθεμενα σπαραγμοῖς. Hec. 655.
SYN. Σπασμος.—σπαραξις, αμυξις.
Σπᾰρασσω. vellico.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνιδι', εσπαραττετε. Pac. 639.
SYN. Ανασπαρασσω, αποσπαρασσω, διασπαραττω, κατασπαραττω, αμυσσω, διασπαω.—ερεθιζω.—διαφθειρω.
Σπαργᾰνιζω, Σπαργανοω. fascio.
τῷ δὲ σπαργανισασα μεγαν λιθον εγγυαλιξεν. Hes. θ. 485.
ἡμεῖς εν ορφνῃ σπαργανωσαντες πεπλοις. Ion. 955.
SYN. Ενσπαργανοω, περιτυλισσω, δεω, σφιγγω.
Σπαργανιωτης. fasciatus.
θαρσει σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιαδος υἱέ. H. Merc. 301.
Σπαργᾰνον. fascia.
σπαργανον αμφ' ωμοις ειλυμενος, ἠΰτε τεκνον
νηπιον,— ib. 151. SYN. Στροφιον, επιδεσμος, ταινια, περιζωστρα, τελαμων.—κοιτις, βαβαλιστηρια, σπεῖρον.—ἱματιον, ῥακος, δεσμος.
EPITH. Κροκωτον, πορφυρεον, θυῆεν.
PHR. Εν γυιοκολλοις σπαργανοις ειλιγμένον. Lyc. 1202.
Σπαργαω. tumeo.
σπαργῶντας μοι τοὺς μαστους χαλασον. Cycl. 55.
SYN. Ανοιδεω, οιδαινω, ογκυλλομαι, φυσαομαι, ανθεω.
Σπαργω. *inusit.* f. ξω. idem quod Σπαργανιζω.
*ενθα σε, ἤιε Φοῖβε, θεαὶ λοον ὑδατι καλῷ
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς,* σπαρξαν δ' εν φαρεϊ λευκῷ. H. Apoll. 120.
Σπαρνος. rarus.
—σπαρνον γαρ, ὅτ' Αρτεμις αστυ κατεισιν. Call. 3. 19.
SYN. Σπανιος, στενος, ερημος, ολιγος.
Σπᾰρος. nom. piscis. Vid. in v. Σμαρις.
Σπαρτη. Sparta.
οφρ' ἂν εγὼν ελθω Σπαρτην ες καλλιγυναικα. ν. 412.
EPITH. Εριβωλος, ευρυχορος, δορυστεφανος, κρατερα, ευρεῖα.
PHR. —Μοι Σπαρτη κυδιανειρα πατρις. Ep.
Σπαρτιᾰτης. Spartanus. *fem.* Σπαρτιᾶτις.
ὁ Σπαρτιατης Τυνδαρεως μελαμπεπλος. Orest. 451. P.
ἢ μὴ 'πιβαινε Σπαρτιατιδος χθονός. ib. 530.
Σπαρτοδετος. fune sparteo vinctus.
σπαρτοδετον μηρινθον, εὐπλεκτόν τε ποδαγραν. Opp.
Σπαρτοὶ, ὧν. οἱ. *epith.* Thebanorum, terra satorum.
ὃς τασδε Θηβας εσχεν, ενθ' ὁ γηγενης
Σπαρτῶν σταχυς γ' εβλαστεν, ὧν γενους Αρης
εσωσ' αριθμον ολίγον, οἱ Καδμου πολιν
τεκνοῦσι παιδων παισίν.— Herc. F. 4.
EPITH. Ακαμαντολογχαι, γηγενεῖς.
PHR. Λοχος οδοντων οφεος εξηνδρωμένος. Eur.
Σπαρτον, Σπαρτιον. funis sparteus.
καὶ δὴ δοῦρα σεσηπε νεῶν, καὶ σπαρτα λελυνται. B. 135.
εντευθενὶ δὲ σπαρτιοις ηρτημενην
πλαστιγγα προσθες,— Pac. 1247.
SYN. Σπαρτος, καλως, μηρινθος, μερμις, ιλλας, καλωδιον, λινισκος, λιναριον, σχοῖνος, σχοῖνις, σχοινιον. [θωμιγξ. Opp.]
Σπαρτός. satu editus.
ὅπου σε πεισθεὶς Ωγυγου σπαρτὸς λεώς. Lyc. 1206.
SYN. Σπορος.
Σπασμός. convulsio.
εθαλψεν ατης σπασμὸς αρτιως· ὁ δ' αὖ
διῆξε πλευρῶν.— Trachin. 1099. (84. Br.)
*τοσαῦτ' επισκηψαντος, εν μεσῳ σκαφει
θεντες σφε, πρὸς γῆν τηνδ' εκελσαμεν μολις,*
βρυχωμενον σπασμοῖσι.— ib. 816.
SYN. Σπασμα, διασπασμος, κατασπασμα, σπαδων, περισπασμος, διολκη, διασυρμος, διογκωμα, διογκωσις, διατασις, διασπασις.

*Σπαταγγη, ης. ἡ. genus echini.
δαρδαπτοντα, μιστυλλοντα, διαλειχοντα
μου τὴν κατω σπαταγγην. Arist. ap. Ath. p. 91. c.*
Σπᾰτᾰλη, Σπαταλημα. luxus, deliciæ.
καὶ σὺ μὲν εν περδιξιν εχεις νοον· οἱ δὲ μυες νῦν
ορχοῦνται τῆς σῆς δραξαμενοι σπαταλης. Damoch. *An.* iii. [69.
πᾶν τὸ βροτῶν σπαταλημα, καὶ ἡ πολυολβος εδωδὴ,
ενθαδε κρινομενη, τὴν πρὶν ολεσσε χαριν. Agath. *ib.* 51.
SYN. Τρυφη, χλιδη.
EPITH. Χρυσοφορος, χρυσομανης, χρυσοδετος.
*Σπᾰτᾰλὸς, ἡ, όν. delicatus.
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τερματα παλλακιδων. Rufin. *An.* ii. [399.*
Σπατιλη. stercus humanum molle.
ὡς κεῖνος αναιδῶς τὴν σπατίλην εσθιει. Pac. 48.
SYN. Κοπρος (ανθρωπινη.)
Σπαω, Σπαομαι. traho.
ἦ ῥα, καὶ εκ χειρὸς χεῖρα σπασεν Αντινοοιο. β. 321.
—εκ δ' αρα χειρὸς-Σπασσατο— Λ. 240.
SYN. Αποσπαω, εκσπαω, επισπαω, κατασπαω, διασπαω, ανασπαω, παρασπαω, συσπαω, ὑποσπαω, ἑλκω, συρω, εκτιλλω, πεκτεω. ολοπτω, συντριβω, σπαρασσω.
Σπεῖρα. ἡ. Σπειρημᾰ, Σπειρᾱμᾰ. το. spira. 2. funis.
τω δ' αὖτε σπειραισιν ἑλισσεσθην περι παῖδα. Theoc. 24. 30.
θανοντος εν πλεκταῖσι καὶ σπειραμασι
δεινῆς εχιδνης,— Choëph. 246.
2. οἱ δ', επεὶ οὖν σπειραισιν εκαρτυναντο βοειαις
χεῖρας, *καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἰλιξαν ἱμάντας,
ες μεσσον συναγον, φονον αλλαλοισι πνεοντες. The. 22. 80.
κουφονοων τε φῦλον ορ-νιθων αμφιβαλὼν αγει,
θηριων τ' αγριων εθνη,-Ποντου τ' ειναλιαν φυσιν*
σπειραισι δικτυοκλωστοις,
περιφραδὴς ανήρ. Antig. 351. (43. Br.)
SYN. Ὁλκος, ειλησις, συστρεμμα, συστροφη.
EPITH. Κυανεα, πολυπλοκος.
Σπεῖρον. velamen textum. fascia.
τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ επικριον εμπεσε ποντῳ. ε. 318.
πεισματα, καὶ σπεῖρα, καὶ αποξυνουσιν ερετμα. ζ. 269.
SYN. Σχοινιον.—δραγμα.—συστροφη.
Σπεῖρα. τα. panni. *plur.* a præc.
σπεῖρα κακ' αμφ' ωμοισι βαλὼν, οικῆϊ εοικώς. δ. 245.
SYN. Ῥακη, (πτωχικα αμφιβληματα.)
Σπειραχθης. cui spina, *sc.* caudæ, est gravis et ponderosa.
ουκ αρα δὴ κεινου σπειραχθεα κνωδαλα γαιης
*ιϋγην μιμνουσιν, ὅτ' ες νομον, ἠὲ καὶ ὑλην,
ἠὲ καὶ αρδηθμοῖο μεσημβρινὸν αϊξαντος
μειρονται, φυξῃ δὲ παλιντροπεες φορεονται. Nic. Th. 399.*
Σπειραω. in spiram colligo.
πεντε δὲ αἱ ζῶναι περιειλάδες εσπειρηντο. Eratosth. *An.* i. 477.
SYN. Περισπειραω, συσπειραω.
*Σπειρηδόν. *adv.* in modum spiræ, *vel,* in orbem.
ουχ ἅλις ὅ ττι μυλοιο περιδρομον αχθος αναγκης
σπειρηδὸν σκοτοεις κυκλοδιωκτος εχω; Secund. *An.* iii. 5.*
Σπεῖρος, εος. το. *sicut etiam* Σπεράδος, *apud Nicand.* semen *denotat.* Vid. ad v. Σελινον.
σὺν καί που νιφοεν σκυλλης καρη, αὖά τε βολβῶν
σπειρεα,— Ther. 881.
*Σπειροῦχος. *quid velit in l. l. minime constat.* Vid. Jacobs.
καρκινά τε σπειροῦχα, λεαντειράν τε κισηριν. Phanias, *An.* ii. [52.*
Σπειρω. semino. 2. liberos procreo.
μὴ ξὺν φθονῳ τε καὶ πολυγλωσσῳ βοῇ
σπειρῃ ματαιαν βαξιν ες πᾶσαν πολιν. Soph. El. 644.
πανσω δέ σ' οντ' απαιδα, καὶ παιδων γονὰς
σπεῖραί σε θησω· τοιαδ' οἶδα φαρμακα. Med. 715. P.
SYN. Αποσπειρω, διασπειρω, κατασπειρω, σπερμαινω, σπερματοω, φυτευω, γενναω. [PHR. —Σπορον αμφεκαλυψε πεδῳ ταλαεργος αροτρευς, Ῥαινων αρτιχαρακτον οπισθοβολῳ χθονα!
Σπειρωδης. orbem spiris suis faciens. [καρπῷ. Nonn.]
—η καὶ σπειρωδεῖ κυρσῃ-Σκιλλης,— Nic. Al. 253.
Σπελεθος. stercus.
a. πῶς οὖν εσται κοινὸς ἅπασιν; b. κατεδει σπελεθον προτερος μοι. Eccles. 591. SYN. Κοπρος, κοπρια.

Σπενδω. *fut.* σπεισω. libo.
σπενδων αιθοπα οἶνον επ' αιθομενοις ἱεροῖσι. Λ. 774.
ουτε τεῳ σπενδεσκε θεῶν, ὁτε μὴ Διῒ πατρί. Π. 227.
Syn. Αποσπενδω, εκσπενδω, επισπενδω, θυω.
[Phr.—Σπενδων μειλιγματα χυτλων
ὑδατί τ', ηδὲ γαλακτι, μελισσορυτων απὸ νασμῶν. Orph.
Σπεος, *poët.* Σπεῖος, Σπῆυς. specus. [Argon.]
ῥιγησεν δὲ ιδὼν, ὑπό τε σπεος ηλασε μῆλα. Δ. 279.
ἶξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ηδὲ καὶ ανήρ. ε. 194.
*τῇσι παρ' ειναετὲς χαλκευον δαιδαλα πολλὰ,
πορπας τε, γναμπτάς θ' ἑλικας, καλυκάς τε, καὶ ὁρμους*
εν σπῆϊ γλαφυρῷ·— Σ. 402. Syn. Σπηλαιον,
σπηλυγξ, αντρον, ειλυος, κοιλωμα, φωλεα, φωλεος.
Epith. Αργυφεον, εροεν, ευρυ, ἑπταμυχον, ηεροειδες,
στενον, φονιον, Δικταῖον.
Phr. —Σπεος ειδομεν, αγχι θαλασσης
ὑψηλὸν, δαφνῃσι κατηρεφές·— ι. 182.
[αλλ' αστιβητον οιμον, οἷά τις σιφνευς,
κευθμῶνος εν σηραγγι τετρηνας μυχοὺς
νερθεν θαλασσης ατραπους διηνυσε. Lyc. 121.]
Σπεος Αΐδου. antrum Orci.
—ἵνα τε σπεος εστ' Αΐδαο
ὑλῃ καὶ πετρῃσιν επηρεφὲς, ενθεν αϋτμη
πηγυλις, οκριοεντος αναπνειουσα μυχοῖο
συνεχὲς, αργινοεσσαν αεὶ περιτετροφε παχνην,
ἠτε μεσημβριοωντος ιαινεται ηελιοιο. Apoll. 2. 735. B.
Σπερᾰδος, εος. το. semen.
*αλλοτε δὲ σπεραδος κνιδης μυλοεργέι μισγων. Nic. Al. 550.
πολλάκι δ' αγριοεντα κραδην σπεραδός τε σελινου
Ισθμιον.— ibid. 604.*
Σπερμᾰ. το. semen. 2. origo.
σπερμα πυρὸς σωζων, ἱνα μή ποθεν αλλοθεν αυοι. ε. 490.
σπερμα πολυμνηστον, πολυωνυμον Ευβουλῆος. Orp. H. 41. 2.
Syn. Σπερμεῖον, γονη, σπορος.
Phr. Σπερμα φλογὸς,—Λιβυας αφθιτον,
—Ἡρακλεος αδειμαντον. Pind.
Σπερμαινω. sero. 2. liberos procreo. Vid. Σπειρω.
μηδ' απὸ δυσφημοιο ταφου απονοστησαντα
σπερμαινειν γενεην,— Hes. ε. 734.
*Σπερμᾰτολογος. nomen avis, *dictæ etiam*, Σπερμολογος. Epicharm. ap. Ath. p. 398. in v. Τετραξ.
Σπερμεῖον. το. semen.
ιασιμόν τε καὶ αγροτερου σπερμεῖ' ερεβινθου. Nic. Th. 894.*
Σπερμιος. ὁ ἡ. sator. *epith.* Apoll. et Cer. V. ad v. Δημητηρ.
Σπερμολόγος. homo vilis. 2. garrulus. 3. *ep.* avium. [Av. 580.
καὶ σπερμολογων, εκ τῶν αγρων τὸ σπερμ' αυτῶν ανακαψαι.
Syn. 1. Περιτριμμα (τῆς αγορᾶς.) 2. ευρυλογος, ακριτομυθος, περισσολογος, φλυαρος, στομαργος, λαβραγορης.
3. σπερμονομος.
Σπερμοφόρος. semen ferens. Vid. Πηρα.
Σπερχειός. fluvius Thessaliæ.
υἱὸς Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο·
τὸν τεκε Πηλῆος θυγατηρ, καλὴ Πολυδωρη,
Σπερχειῷ ακαμαντι,— Π. 174. Epith. Εὐῤῥοος.
Σπερχις. Nom. Pr.
ἁτις καὶ Σπερχιν τὸν ιαλεμον ηριστευσε[1]. Theoc. 15. 98.
Σπερχνός. celer.
—καί ῥ' εμβαλε χαλκεον εγχος,-Σπερχνὸν,—Hes. α. 454.
Syn. Επισπερχης, σπουδαῖος, ταχυς, σοβαρος.
Σπερχω, Σπερχομαι. appeto. 2. festino.
ὡς δ' ὁθ' ὑπὸ λιγεων ανεμων σπερχωσιν αελλαι. Ν. 334.
σπερχομενος δ' απὸ τοῖϊν εσυλα τευχεα καλά. Λ. 110.
Syn. Σπερχνω, επισπερχω, κατασπερχω, επειγω, κατεπειγομαι, σπευδω, επισπευδω, συστρεφω, προωθεω.—απειλεω, χαλεπαινω, οργιζομαι.

1. Non adeo certum mihi videtur Casaubonum in his lapsum esse interpretandis, *victum fuisse Sperchin in cantu* τοῦ Ἰαλέμου. "Cantor " sic et histrio fuerit Sperchis; cum contra Toupio Sperchis hic de- " signari videatur nobilis ille Spartiata, *pro patria non timidus mori.* " Herod. vii. c. 134—137." Vide plura ap. Valcken. ad Adoniazusas.

Σπευδω, Σπευδομαι. festino. 2. studeo.
—ταῦτα δ' ἁμα χρὴ-Σπευδειν,— Ν. 236.
σπευσομαι εις Αχιλῆα, ἱν' οτρυνω πολεμιζειν. Ο. 402.
Syn. Επισπευδω, κατασπευδω, σπουδαζω, εγκονεω, ενεργεω, αΐσσω, σπερχομαι, επειγομαι, ταχυνω, ερεθιζω, παιφασσω, τροχαω, ψαιρω, κικυω.—διατελεω, καμνω.
Phr. —Καὶ εσσυτο θᾶσσον οΐστοῦ. Opp.
*ὁρμᾶσθε παντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ. Sept. Th. 31.
ιτ', εγκονεῖτε, σπευδεθ', ὡς ὁ καιρὸς ουχὶ μελλειν·
αλλ' εστ' επ' αυτῆς τῆς ακμῆς, ᾗ δεῖ παροντ' αμυνειν. Plut.
[ορνις γὰρ ὥς τις εκ χερῶν αφαντος εἶ, [255.
πηδημ' ες ᾅδου κραιπνὸν ὁρμησασά μοι. Hipp. 828.]
στειχει, ταχυπουν ἴχνος εξανυων. Troad. 232.
Σπηλυγξ, γγος. ἡ. spelunca. Vid. Σπεος.
ουδ' Οδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εικατι μῆνας αλαθεὶς
παντας επ' ανθρωπους, αΐδαν τ' εις εσχατον ενθὼν
ζωὸς, καὶ σπηλυγγα φυγὼν ολοοῖο Κυκλωπος,
δηναιὸν κλεος εσχεν. Εσιγαθη δ' ὁ συφορβὸς
Ευμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοιτιος αμφ' αγελαιαις
εργον εχων, αυτός τε περισπλαγχνος Λαερτας,
ει μὴ σφᾶς ωνασαν Ιαονος ανδρὸς αοιδαί.* Theoc. 16. 51.
Epith. Αφεγγης, βαθεῖα, ευπιδαξ, κοιλη.
*Σπίδης, εος. ὁ ἡ. extentus in longum.[2]
τοφρα γαρ οὖν ἑπομεσθα δια σπιδεος πεδιοιο. Λ. 753.
Exp. Εκτεταμενος, πολυς, μακρος.
Σπῐδιος, α, ον. idem.
σπιδιον μῆκος ὁδοῦ. Æsch. ap. Etym. 271, 19.
Σπῐδοθεν. *adv.* e longinquo.
—ουδε σπιδοθεν προνοῆσαι. Antimach. Fr.
Σπιζω. extendo. *Vid. Eustath. ad* Il. Λ. 753.—*Item*, pipio, pipilo. *Vid. not. ad* v. Σπινος.*
Σπῐθᾰμη. spithama, spatium inter pollicem et medium digitum expansos.
τῆς πεζης τὰ μὲν ακρα τὰ δεξιὰ μεχρι παλαιστῆς
καὶ σπιθαμης ουλης Βιττιον ειργασατο. Leon. *Tar. An.* i.
Syn. Τριμοιρια. [225.
Σπῑλᾰς. ἡ. rupes. 2. procella.
καὶ δὴ δουπον ακουσε ποτὶ σπιλαδεσσι θαλασσης. ε. 401.
Syn. Πετρα, αποῤῥωξ, ψαμμος, σπῖλος.
Epith. Ακταια, γλαφυρα, ερημος, γναμπτη, οξεῖα, πολυῤῥαγαθος, σκληρα, φρικαλεα.
Phr. Κοῖλαι δὲ σπηλυγγες ὑπὸ σπιλαδας τρηχειας
κλυζουσης ἁλὸς ενδον εβομβεον·— Apoll. 2. 568.
Σπιλος. macula. 2. *id. quod* Σπιλας, *n.* 1.
2. δαρον φαληριῶσαν οικησει σπῖλον. Lyc. 188.
Syn. 1. Ῥυπος, κηλις, μιασμος.
Σπινθὴρ, Σπινθαρις. scintilla. *item. pl.* Σπινθαρυγες.
*οἷον δ' αστερα ἧκε Κρονου παῖς αγκυλομητεω,
ἢ ναυτῃσι τερας, ηὲ στρατῷ ευρεῖ λαῶν,
λαμπρόν·* τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπο σπινθῆρες ἱενται. Δ. 77.
αστέρι ειδομενος μεσῳ ηματι· τοῦ δ' ἄπο πολλαὶ
σπινθαριδες πωτῶντο, σελας δ' εις ουρανὸν ἶκεν. Hom. Ap.
—εν δέ οἱ οσσε [442.
σπινθαρυγεσσι πυρὸς εναλιγκια μαιμωοντι
λαμπεται,— Apoll. 4. 1544.
Syn. Λαμπηδων, οστλιγξ, μαρμαρυγη, αποσπινθυρισμος.
—σπινθρακες. Epith. Αιθαλοεις, αφλεγης, βλοσυρος, γυιοβολος, γυιοβορος, ξανθοχρως, μειλιχιος, ἡδυμανης, νυμφιδιος, μυδαλεος, μυστιπολος, νοθος, πορφυρεος, ῥοδεος, τηλεπορος.—θερμος ερωτων. Nonn.
Σπῖνος, Σπινη. fringilla. Vid. ad v. Στηθυνιον.
καὶ σπινος ηῶ ασπιζων[3],— Arat.

2. Etymon ducit Eustathius in l. c. a σπίζω h. e. ἐκτείνω. ἐξ οὗ καὶ σπιθάμη, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ἄκρους δακτύλους· καὶ ἀσπὶς, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Ceterum cum Heynio veram hanc lectionem judico, non ἀσπιδέος, quam miror Dammium prætulisse.
3. Nauci est ista lectio: sic legendus est locus; (Διοσημ. 290.)
χειμῶνος μέγα σῆμα καὶ ἐννεάγηρα κορώνη
νύκτερον ἀείδουσα, καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοὶ,
καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων, (i. e. *mane pipilans.*) Vide *Buhle* in l.

Σπλαγχνευω, Σπλαγχνευομαι. exta attrecto. 2. convivor una. 3. per exta auguror.

*αυτὰρ επὴν ακλητος ιὼν ανθρωπος αλαζὼν
λυπῇ θυοντας, καὶ σπλαγχνευειν επιθυμῇ,
δὴ τοτε χρὴ τυπτειν αυτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.* Av. 983.

Σπλαγχνον, Σπλαγχνιδιον. viscus. 2. amor.

αυτὰρ επεὶ κατὰ μῆρ' εκαη, καὶ σπλαγχν' επασαντο. A.464.
παιδὸς ὑπὸ σπλαγχνοισιν εχει ποθον.— Theoc. 7. 99.
ὅστις, πρὶν ανδρὸς σπλαγχνον εκμαθεῖν σαφῶς. Med. 220.
—λιπαρὰ σπλαγχνιδια,— Ath. 1.9.

SYN. Εγκατα.—κηρ, ἧπαρ.

Σπληδός, οῦ. ὁ. cinis. Vid. in vv. Εγχνοος. Σποδος.

Σπλην. splen.

οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' εκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθεσθαι, ποῖ μ' αγεις, ὦ 'υριπιδη; Thesm. 3.

SYN. Σπληνιον, σπλαγχνον.

Σπληνικος. splenicus, lienosus.

ὡς σπληνικοὺς ειωθεν ἡ πολις ποιεῖν. Ath. 8. p. 348. e.

*Σπληνοπεδον. tæniæ-similis-ager.

εις τὸ Κυλικρανων βαδιζων σπληνοπεδον αφικομην·
εἶδον οὖν τὴν 'Ηρακλειαν, καὶ μαλ' ὡραιαν πολιν. Hermipp. [ap. Ath. p. 461. e

Σπογγιζω. spongia detergo.

a. —φεῦ, ιοῦ τῆς ασβολου.
αιθὸς γεγενημαι παντα τὰ περὶ τὴν τραμιν.
b. μὴ φροντισῃς·* ἑτερος γὰρ αυτὰ σπογγιεῖ. Thesm. 246. B.

SYN. Αποσπογγιζω, εκσπογγιζω, αποψαω, αποπλυνω, αποματτω.

Σπογγια, Σπογγος, Σπογγιον. spongia.

αλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδιαν μου σπογγιαν. Ran. 485.
σπογγῳ δ' αμφὶ προσωπα καὶ αμφω χεῖρ' απομοργνυ. Σ. 414.

PHR.—Ακεστοριην πλαζομενης γραφίδος. Ep.
—ὑποβρυχιων ὑδατων βλαστημα θαλασσης. Nonn.
σπογγους εκ βυθιων πουλυτρητους ανερευνῶν. Man.

Σποδεω. cinere obruo; occido. 2. detergo. 3. ferio.

ουδὲν ποιεῖς γάρ· αλλὰ τὰς λαγονας σποδεῖ. Ran.675.(62.B.)
κᾆπειτ' εφλα με, κασποδει, καπνιγε, κᾆπετριβεν. Nub.1376.B.
στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμενου. Agam 679.(53.*Bl.*)

SYN. Καθαιρω, τυπτω, διασκεδαζω (δικην σποδοῦ). μαχομαι.

Σποδια, Σποδος. cinis.

ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ενεκρυψε μελαινῃ. ε. 488.
καὶ τοτ' εγὼ τὸν μοχλον ὑπὸ σποδοῦ ηλασα πολλῆς. ι. 375.
τῶν προσθε μηνης φηγινων πυρνων οχην [483.
σποδῷ (*al.* σπληδῷ) κατ' ακρον χεῖμα θαλψαντων πυρός.Lyc.

SYN. Τεφρα, κονις. (συλλεξασα κονιν πυρος.—Theoc. 24. 91.) αφοδευμα. EP. Αιθη, καπνοτοκεια, ψαφαρα.

Σποδιζω. cinere obruo. 2. asso vel torreo.

—ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλεῳ σποδισον ταχεως. Vesp. 328.

SYN. Πλησσω, καιω, (ὡς εν σποδῳ.)—οπταω.

*Σποδιτης. sub cineribus coctus.

αρτους σποδιτας κρησεριτας περιφερειν. Diph.ap.Ath.p.111.e.

Σποδοω. in cinerem redigo.

'Ελληνές εσμεν ανδρες εσποδωμένοι. Pallad. *An.* ii. 422.*

Σπολάς. vestis e corio.

οὗτος, σὺ μεντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' εχεις; Av. 933.

SYN. Σαγος, περιθωρακιδιον, διφθερα.

*Σπονδεῖος. Spondēus, *pes*. Vid. ad v. Πυῤῥιχιος.

Σπονδή. libamen. 2. fœdus.

1. ὅταν δὲ καμψῃς καὶ τελευτησῃς βιον,
θεὸς κεκλησει, καὶ Διοσκορων μέτα*
σπονδῶν μεθεξεις, ξενιά τ' ανθρωπων πάρα
ἕξεις μεθ' ἡμῶν·— Helen. 1682.
2. σπονδαί τ' ακρητοι, καὶ δεξιαί, ᾗς επεπιθμεν. B. 341.

SYN. Χοη, θυσια.—ευχη. 2. εχεχειρια, αρθμος, ὁρκιον, διαλλαγη, συμμαχια, φιλια. EPITH. Νεκταρεα, ασαλευτος.
PHR. —Φιλοτητα καὶ ὁρκια πιστὰ ταμόντες. Hom.
ὁρκους συναψαι δεξιάς τε συμβαλεῖν. Eur.

*Σπονδησιμος. ad libandum utilis. Σπονδησιμα. τα. libamenta.

Αρτεμι φιλη δεσποινα, τοῦτον σοι φερω, [645. a.*
ὦ ποτνι', αμφιφῶντα καὶ σπονδησιμα. Philem. ap. Ath. p.

Σπονδῆτις. aut, *potius*, Σπονδῖτις. ἡ. libatoria. Vid. Σταγων.

Σπονδηφορος, Σπονδοφορος. *pl.* Σπονδοφοροι. fetiales.

ὅν τε καὶ καρυκες ὡραν
ανεγνων, σπονδοφοροι Κρονιδα
Ζηνὸς Αλεῖοι, παθόντες
πού τι φιλοξενον εργον. Isth. 2. 34.

SYN. Εχεχειροφορος, ειρηνοδικης.

Σπονδυλιον. (*al.* σφονδυλιον.) vertebra. 2. nom. herbæ.

—μυελος αὖτε-Σφονδυλιων εκπαλθ'— Υ. 483.

SYN. Σπονδυλος, αστραγαλος, στροφιγξ.

Σπορα, Σπορος. satio.

*ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητροπολιν Θηβαν
ναιων παρ' ὑγρῶν Ισμηνοῦ
ῥεεθρων,* αγριου τ'
επὶ σπορᾷ δρακοντος. Antig. 1135. (22. Br.)
*λαβὼν δὲ χωρας παντελῆ μοναρχιαν,
ευθυνε,* θαλλων ευγενεῖ τεκνων σπορᾷ. ib. 1163. B.
νειοὶ δ' εκπονεοιντο ποτὶ σπορον, *ἀνίκα τεττιξ
ποιμενας ενδιους πεφυλαγμένος, ενδοθι δενδρεων
αχεῖ εν ακρεμονεσσιν·—* Theoc. 16. 94.

SYN. Σπορητος, διανομη, γονη, γονος, σπερμα.
EPITH. Αυτολοχευτος, αινοτοκος, γονιμος, ευσταχυς, καλλιπετηλος, ομπνιος, τετραγυος.

†Σποράδην. *adv.* sparsim.

*τὸν μεγαν εν βουλαῖς Πεισιστρατον, ὃς τὸν 'Ομηρον
ηθροισα, σποραδην τὸ πρὶν αειδομενον. Ep. αδ. 308.*

Σποράς. ὁ ἡ. sparsus, qui huc illuc vagatur. *pl.* Σποραδες. nom. insularum in mari Ægæo.

ἢ νησιωτην σποράδα κεκτηται βιον; Rhes. 701.
Αιγαιου ποντοιο πλατὺν πορον; ενθα τε κῦμα
ῥησσομενον νησοισι περιβρεμεται Σποραδεσσι. Dion. 132.

Σποργιλος. Nom. Pr. tonsoris.

τὸ Σποργιλου κουρεῖον, εχθιστον τεγος. Plato ap. Suid.

Σποριμος. qui seminari solet.

ουδὲ μὲν ανθρωπων τις εην επὶ βουσὶ καὶ εργοις
φαινομενος σποριμοιο δι' αυλακος, ὅντιν' εροιμην. Theoc. 25.

Σπουδαζω. festino. [218.

*αλλ', ὦ γεροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βιου.
τοῦτον δ' ὁπως ἥδιστα διαπερασετε,
εξ ἡμερας εις νυκτα μὴ λυπουμενοι.
ὡς ελπίδας μὲν ὁ χρονος ουκ επισταται
σωζειν.* τὸ δ' αυτοῦ σπουδασας, διεπτατο. Herc. F. 503.

SYN. Διασπουδαζω, επισπουδαζω, κατασπουδαζω, επιτηδευω, διακονεω, μελεομαι, κατεπειγομαι. βουλομαι, αποπειραομαι, φιλοπονεω, απεκτεινομαι, σεμνολογεομαι, σπευδω. σπουδην εχω, τιθεμαι, ποιῶ.

Σπουδαῖος. studiosus, serius. [332.

σπουδαῖον τοδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμηγυριν ἦλθε. H. Merc.

SYN. Επιμελης, τημελης, εμμελης, προθυμος, επισπερχης, σπερχνος, αγαθος, χρηστυς, δαημων, φιλεργος, φιλοτιμος, ευδοκιμος, σοφος, εναρετος.

Σπουδαρχίδης. magistratus ambiens. *Vox Comica.*

ὅστις; πολιτης χρηστὸς, ου σπουδαρχιδης. Acharn. 595.

EXP. Σπουδαζων περι αρχῆς.

Σπουδαστέος. *verbal.* studendus, laborandus.

ἢ τινος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τεκνου περι; Iph. A. 902.

Σπουδη. festinatio. 2. studium.

ὡς αρ' ατερ σπουδῆς τανυσεν μεγα τοξον Οδυσσευς. φ. 409.

SYN. Πρᾶξις, εργασια, επιτηδευσις, επειξις, κατεπειξις, ταχος, προθυμια, επιθυμια, επιμελεια, αρετη.

Σπουδῇ. *adv.* festinanter. 2. studiose.

σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς, ερητυθεν δὲ καθ' ἕδρας. B. 99.
*μητρός τοι μενος εστὶν αασχετον, ουκ επιεικτὸν,
'Ηρης·* τὴν μὲν εγὼ σπουδῇ δαμνημ' επεεσσιν. E. 893.

SYN. Σπουδαιως, επιτηδες, εν σπουδῇ, μετα σπουδῆς, ὑπο σπουδῆς, κατασπουδην.—μολις, δυσχερῶς.

Σπυρις. ἡ. sporta, corbis. unde *dimin.* Σπυριδιον.

ες σπυρίδα μαζας εμβαλεῖς, αλλ' ου φακην. Diph.
δός μοι σπυριδιον διακεκαυμένον λυχνῳ. Acharn. 452.

SYN. Κοφινος, κυρτις.—σπυριχνιον, φορμις.

Epith. Ευπλεκης, ιχθυδοκος, σχοινοτενης.

Σταγειρῖτης. dictus est Aristoteles, ab urbe Stagiris.
ποιους στρατηγούς, ἢ Σταγειριτας εχων
*επῆλθες εις γῆν ευτυχουντων βαρβαρων; Pisid. ap. Suid.

Στᾰγων, όνος. ἡ. gutta. —φοινιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γενεί' ετεγγον· ουδ' ανιεσαν* [1299. (75. B.)
φονου μυδωσας σταγόνας·— (*Vid. in v.* Χαλαζα.) Œd. T.
Syn. Στακτη, σταξ, σταγμα, σταλαγμος, λιβας, ῥαθαμιγξ, ῥανις, ψιας, ψεκας, αποσταξις, κατασταλαγμος, καταῤῥοος. Epith. Δροσερα, κροκοβαφης, στυφελη.
Phr. Καὶ σταγόνα σπονδῖτιν, αεὶ θυεεσσιν οπηδόν. Gætul.

Στᾰδαῖος. statarius. [*An.* ii. 166.
Ὑπερβίῳ τε Ζεὺς πατὴρ επ' ασπίδος
σταδαῖος ἧσται, διὰ χερὸς βελος φλεγων. Sept. Th. 512. P.
Syn. Ἡδρασμενος, ενιδρυμενος, ἑδραῖος, σταδιος.

Στᾰδιεύς. stadio certans.
*ὁ σταδιεὺς Αρης ὁ Μενεκλέος ου κατελεγχει
Περσέα, σὸν κτιστην, Ταρσὲ Κιλισσα πολι. Antip. *Sid.-An.*
Syn. Σταδιας, σταδιοδρομος, σταδιηδρομος. [ii. 16.*

Στᾰδιοδρομεω. stadio contendo.
οἵ' εγὼ σταδιοδραμοῦμαι στερνον εις Ἡρακλεος. Herc. F. 863.

*Στᾰδιόδρόμος. qui stadium decurrit.
ἦν βραδὺς Εντυχιδας σταδιοδρόμος, αλλ' επὶ δεῖπνον
ετρεχεν, ὥστε λεγειν· Ευτυχιδας πετεται. Lucill. *An.* ii.

Στᾰδιον. stadium. (αγωνιστηριον.) [321.*
λαμπει δὲ σαφὴς αρετὰ
ἔν τε γυμνοισι σταδιοις σφισιν, εν τ' ασπιδοδουποισιν ὁπλιταις δρομοις. Isth. 1. 30.
νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδιου πολιν ου βλεπει— Ep. 2.
[Syn. Τροχος, δρομος. Epith. Ευθυδρομον.
Phr. Γυμνασιον ἱπποκροτον. Eur.]
†γυμνικὸν αὖ ποτ' αγῶνα θεωμενον, Ηλεῖε Ζεῦ,
τὸν σοφὸν ανδρα Θαλῆν ἥρπασας εκ σταδιων.
αινεω ὄττι μιν εγγὺς απηγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρεσβυς
ουκέθ' ὁρᾷν ἀπὸ γῆς αστέρας ηδυνατο. D. Laërt. 1.1. §. 39.

Στᾰδιον. (μετρον τι.) spatium pedum sexcentorum.
τῶν Ἑλληνων εἶναί με λεγειν ἑκατον σταδιοισιν αριστον.

Στᾰδιη. pugna stataria. [Nub. 429.
οἶδα δ' ενὶ σταδιῃ δηΐῳ μελπεσθαι Αρηΐ. Il. 240.
Exp. Ἡ συσταδην μαχη.

Στᾰδιος. stabilis.
—περὶ μὲν στηθεσσιν ἕεστο-Θωρηκα σταδιον,—Apoll. 3. 1225.
—σταδιον δ' ὑφιεστο[1] χιτῶνα. Call. *fr.* 59. Bent.
Syn. Σταδιαῖος, στασιμος, σταθηρος, στατηρος, στατος, τελειος, ισχυρος, βεβαῖος, ευπαγης.

Στᾰθερός. stabilis. 2. *epith.* meridiei, *item*, æstatis.
ἡ δ' αρετὴ σταθερόν τι καὶ ατροπον, *ἧς επὶ μουνης
κυματα θαρσαλεως ποντοπορει βιοτου. Paul. Sil. *An.* iii. 93.
2. —θερεος σταθεροῖο. Antimach. ap. Suid. qu. vid.
Syn. Σταδιος, στασιμος.—οξυς, ισχυρος, βεβαιος.—θερμος.—καθαρος, ευδιος, γαληνος.

Σταζω. stillo, *transitive et neutraliter.*
Πατροκλῳ δ' αὖτ' αμβροσιην καὶ νεκταρ ερυθρον
σταξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς εμπεδος ειη. T. 39.
ενδον γὰρ ἀνὴρ αρτι τυγχανει, καρα
σταζων ἱδρῶτι, καὶ χερας ξιφοκτονους. Aj. 10.
Syn. Αποσταζω, ενσταζω, κατασταζω, επισταζω, περισταζω, σταλαζω, σταλασσω, σταλαω, λειβω, ψεκαζω, ψιαζω, ῥεω.

Στᾰθευτός. calefactus.
—σταθευτὸς δ' ἡλιου φοιβῇ φλογὶ,
χροιᾶς αμειψεις ανθος·—Prom. 22. Syn. Φλογιζομενος, θερμος.

Στᾰθευω. foveo. 2. lento igne asso, vel coquo.
τὰς σηπιας σταθευε. Acharn. 1010.
Syn. Οπταω, απανθρακιζω, θαλπω, αιθυσσω, πυροῦμαι.

Σταθμαω. in trutina perpendo. 2. Σταθμαομαι. conjecturam facio, pensito.
*ουκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανονι τὰς βροτῶν τυχας
ορθῶς στάθμησαντ' ειδέναι τὸ δράστεον. Eur. Erecth. fr.
δισσοὺς στάθμησας κἀπιβαστάσας χεροῖν [*Diat.* c. xvi. *ad fin.**
οἱ σαρκὸς εἶχον ευτραφεστατον παχος. Cycl. 378. *Vid. Valck.*

1. Rutgersii emendationem, ἐπίεστο, recepit Ernesti.

2. ει χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλαξαντά πω,
πρεσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾷν δοκῶ. Œd. T. 1110.
Syn. 1. Σταθμιζω, διασταθμαομαι, κατασταθμιζω, ζυγοστατεω, ταλαντοω. 2. στοχαζομαι, εικαζω, δοκιμαζω, εξεταζω.

Στᾰθμη. amussis. *metaph.* legis latio *ap. Pind.*
αλλ' ὥστε σταθμη δορυ νηΐον εξιθυνει. O. 410.
Syn. Σπαρτη, σταφυλη, προσαγωγιον, κανων, μιλτος, λαβη.
Epith. Ιθυτενης, μολιβαχθης.—εφημερια, πατρωΐα, Ὑλλις.
*Phr. Τῷ πολιν κειναν θεοδμα-τῷ σὺν ελευθερίᾳ
Ὑλλιδος σταθμας Ἱερων—Εν νομοις εκτισσε.—Pyth. i. 118.

Σταθμός, οῦ. ὁ. stabulum. 2. statio, mansio, stativa. 3. postis. 4. palatium satrapæ Persici. 5. statera, libra. 6. dicitur et de magnis locorum intervallis. *plur.* σταθμοὶ et σταθμά.*
1. οὔ ῥά τ' απειρητος μεμονε σταθμοῖο διεσθαι. M. 304.
ου γὰρ επὶ σταθμοῖσι μενειν ετι τηλίκος ειμί. ρ. 20.
2. διϊπετῆ δὲ νεῶν πυρσοὶ σταθμά. Rhes. 43.
3. αργυρεοι δὲ σταθμοί[2] εν χαλκεῳ εστασαν ουδῷ. η. 90.
ὦρσεν επὶ πλατὺν ουδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυραων. Theoc.
*5. αλλ' εχον, ὥστε ταλαντα γυνὴ χερνῆτις αληθὴς, [24. 15.
ἥ τε σταθμὸν εχουσα καὶ ειριον, αμφὶς ανελκει
ισαζουσ', ἵνα παισὶν αεικέα μισθὸν αρηται.* M. 434.
Syn. Αὖλις, επαυλις, παραστας. 2. εφεδρεια, στασις, καταγωγιον, πανδοκεῖον, ταξις, στρατοπεδον. 5. ζυγος, ταλαντον. Epith. 1. Ὑψιμελαθρος, οιοπολος, ποιμνήϊος, περιμηκης. 2. ναυλοχος. 3. οικεῖος. 5. ἑτεροζυγος.
Phr. *Τὰ μακρα δ' εἴ τις-Παπταινει, βραχὺς εξικεσθαι χαλκοπεδον θεῶν-Ἑδραν· ὅ τε πτεροεις
ἔρριψε Παγασος-Δεσποταν εθελοντ' ες ουρανοῦ σταθμοὺς
ελθεῖν μεθ' ὁμαγυριν Βελλεροφονταν-Ζηνός.*—Isth. 7. 60.

Στᾰθμοῦχος. qui habet stationes. 2. cœnacularius. 3. libripens.
ιδου σταθμοῦχος εγκατιλλων φῶς αθρεῖ. Æsc. Fr.[3]
Syn. 2. Πανδοχευς, στεγανομος. 3. ζυγοστατης.

Στακτή, ῆς. ἡ. unguenti genus. [Ath. p. 691.
στακτὴ δυοῖν μναῖν ουκ αρεσκει μ' ουδαμῶς. Antiphanes ap.

Στακτός, ἡ, όν. stillatus, liquidus. 2. colatus. [Plut. 529.
ουτε μυροισιν μυρισαι στακτοῖς, ὁποταν νυμφην αγαγησθον.
Syn. Σταλακτικος, στακτικος, σταλακτος, σταγονιας, ειβιμος, ὑγρος, χυτος.

Στᾰλαγμα, Σταλαγμός. gutta. Vid. Σταγμα.
καὶ φυσιῶν οξεῖαν εκβαλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινιου σταλαγματος. Antig. 1253.
—ομματων τ' ἄπο
φονου[4] σταλαγμοὶ σὴν κατεσταζον γενυν. Hec. 240.

Στᾰλαζω, Σταλασσω, Σταλαω. stillo. Vid. Σταζω.
πλεων δὲ τοῖς ὁρῶσιν εσταλασσ' ἱδρως. Phœn. 1410.
*οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργος ἑλισσει
εννυχιη· τὴν δ' ἄμφι κινυρεται ορφανα τεκνα,
χηροσυνῃ ποσιος· σταλαει δ' ὑπὸ δακρυ παρειὰς
μνωομενης, οἵη μιν επὶ σμυγερὴ λαβεν αἶσα·
ὡς τῆς ικμαινοντο παρηΐδες—* Apoll. 4. 1062.
Κυπρις ὅτε σταλαουσα κομας *ἁλιμυρέος αφροῦ
γυμνὴ πορφυρεου κυματος εξανεδυ,
οὕτω που κατὰ λευκὰ παρηΐα χερσὶν ἑλοῦσα
βροστρυχον, Αιγαιην εξεπιεζεν ἅλα. Democrit. *An.* ii. 260.

Στᾰλᾰγεω. *Morellus in Append. videtur accepisse sensu* τοῦ, σελαγεω.*
Ασις ὅλη πυριφλεκτος ἑως νησων σταλαγησει. Sibyl. l. 5.
Syn. Μαρμαρυσσω.

*Στᾱλᾱτῖς, *Dor.* pro Στηλῆτις, *qu. vid.*

Στᾰλιξ, ῐκος. ἡ. *plur.* Σταλικες. plagæ, amites.
ευδεις φυλλοστρῶτι πεδῳ, Δαφνι, σῶμα κεκμακὸς
αμπαυων·* σταλικες δ' αρτιπαγεῖς αν' ορη. Theoc. Ep. 3.
εμπαλιν ιθυντερῶν Δᾶμις ἀπὸ σταλικων. Alphe. *An.* ii. 128.

2. Si lectio hæc sana sit, quod mihi saltem dubium, in unam syllabam coeant necesse in versus scansione οιεν, sic:
ἄργῠρε̆ | οι δε̆ | στᾰθμοι εν | χ· Infrequens certe est istiusmodi crasis, sed *cuncta prius tentanda*, quam ut maneret vocalis ante στ correpta.
3. Vid. Poll. l. x. §. 20, 21. Jungermann. legendum putat: σὲ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἀθρεῖ.
4. Recte præfert φόβου Porsonus.

Syn. Σχαλις, ικριδιον.—πασσαλος.—ξυστρα.
Epith. Ευσταθης.
*Στᾱλοω. *Dor.* pro Στηλ. cippum erigo.
καὶ κατθανὼν σταλωσε τῷδ' επ' ηριῳ. Philipp. *An.* ii. 233.*
Στᾱμιν. ἡ. statumen. *Damm.* c. 2268.
ικρια δὲ στησας, αραρὼν θαμεσι σταμινεσσι. ε. 252.
Exp. Ορθὸν ξυλον, ᾧ τὰ πηδαλια εμπησσεται.
Σταμνος, Σταμνιον. dolium. amphora fictilis vinaria.
αντὶ δὲ θρανου, σταμνου κεφαλὴν κατεαγότος·— Plut. 545.
*θεῖσαι μελαιναν κυλικα μεγαλην ὑπτιαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θασιον οινου σταμνιον,
ομοσωμεν εις την κυλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.* Lysist. 195.
Syn. Καλπις, αμφορευς, κεραμος, κεραμιον, βικος.
Σταξ. ἡ. gutta. Vid. Σταγων.
—τὰ δὲ δακρυα μυρομενῃσιν,
οἷον ελαιηραὶ σταγες, ὕδασιν εμφορεοντο. Apoll. 4. 626.
Στᾰσιαζω. seditionem excito.
*a. τί δ' εστι δεινόν; b. ὥσπερ εν Λακεδαιμονι,
ξενηλατοῦνται, καὶ κεκινηνταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ' αστυ. b.* μῶν στασιαζετε; Av. 1013.
Syn. Διαστασιαζω, διαστατεω, λυαζω, θορυβοποιεω, διχοστατεω, διϊσταμαι, διαφερομαι, συνεριζω, επισυστασιν ποιῶ.
[Phr. Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εις οργὴν πεσὼν,
ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβεσαι λαβρόν. Eur.]
*μαθόντες αμφεστησαν, εἶτ' ονειδεσιν
ηρασσον ενθεν κἀνθεν, οὔ τις εσθ' ὃς ου,
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξυναιμον αποκαλοῦντες, ὡς ουκ αρκεσει
τὸ μὴ ου πετροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν·
ὥστ' εις τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ερυστὰ διεπεραιωθη ξιφη·
ληγει δ' ερις δραμοῦσα τοῦ προσωτατου,
ανδρῶν γεροντων εν ξυναλλαγῇ λογου. Aj. 724.
Στᾰσιαρχος. princeps, auctor seditionis. *sed in meliore sensu* l. c.
Δαναος δὲ πατηρ καὶ βουλαρχος,
καὶ στασιαρχος, ταδε πεσσονομῶν, κ. λ.* Æsch. Supp. 12.
Στᾰσις, εως. ἡ. status, ipsa actio standi. 2. canticum statarium. 3. seditio, factio. 4. ventus vehementior. 5. agger.
2. μὴ, πρίν γ' ακουσῃς χάτεραν στασιν μελῶν [B.)
*εκ τῶν κιθαρῳδικῶν νομων ειργασμενην. Ran. 1313. (1281.
εἶτα Κρατινου μεμνημενος, ὃς πολλῷ ῥευσας ποτ' επαινῳ
διὰ τῶν αφελῶν πεδιων ερρει,* καὶ τῆς στασεως παρασυρων κ.λ.
*3. ελπεο μὴ δηρὸν κεινην πολιν ατρεμεεσθαι, [Equit. 524.
μηδ' ει νῦν κεῖται πολλῇ εν ἡσυχιῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φιλ' ανδράσι ταῦτα γενηται,
κερδεα δημοσιῳ σὺν κακῷ ερχομενα.*
εκ τῶν γὰρ στασις εστι, καὶ εμφυλοι φονοι ανδρῶν. Theog. 47.
Syn. Σταθμος, καταστασις, καταστημα, θεσις. 2. χορος, συστημα. 3. διχοστασια, θορυβος. [λυα. Pind.] μαχη, συστροφη, αἱρεσις.—κρασις, παρασκευη. 5. αναχωμα τῶν ποταμῶν. Epith. 1. Εχυρα. 2. εμφυλος, εχθρα, αντιανειρα, αλγινοεσσα, δεινη, λαοφθορος.
Στασιωρον. locus in monte, ubi quis commoratur.[1]
μηλοβοτα στασιωρον. Cycl. 53.
Exp. Σταθμον ορεινον.
Στατήρ. ὁ. stater, pondus quatuor drachmarum.[2]
στατῆρσι δ' οἱ θεραποντες αρταιζομεν
χρυσοῖς·— Plut. 818. Exp. Τὸ εκ χρυσοῦ νομισμα (τετραγωνον.) τὸ εξαγιον. τὸ ζυγιον.
Στᾰτιζω, Στατιζομαι. sisto.
ου μὰν ουδέ τις αμφιπολων
στατιζετ' αμφὶ πυλας. Alcest. 89. Syn. Ἱστημι.—εφιστημι, παριστημι.—σταθμευω.—αυλιζομαι.
Στατὸς, ἡ, όν. *stans, constitutus. V. Σταδιος. 2. *epith.* equi stabularis.
1. ὃς μηδ' οινοχυτου πωματος-Ἡσθη δεκετη χρονον·

1. Sic intelligit Höpfner: qu. vid. "Si vera est lectio," inquit Musgravius, "de Sileno intelligi debet, qui Cyclopis antrum vel stabulum custodiens, inde στασίωρος, i. e. στάσεως φύλαξ, dici poterat, *etc.*"
2. Stater aureus erat viginti, ad viginti octo drachmarum.

λευσσων δ', εἴ που γνοιη,* στατὸν εις ὕδωρ,
αιεὶ προσενωμα. Philoct. 714. B.
2. ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ακοστησας επὶ φατνῃ. Ζ. 506.
Σταυρὸς, οῦ. ὁ. vallus, palus ligneus acutus et erectus. 2. crux.
σταυροὺς δ' εκτὸς ελασσε διαμπερὲς ενθα καὶ ενθα,
πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μελαν δρυὸς αμφικεασσας. ξ. 11.
Syn. Σκολοψ. ικριον, χαραξ. 2. δορυ τετραπλευρον. Nonn.
Epith. Αλεξικακος, μεγακλεης.
Phr. Ορθιος οὗτος ολοιτο σιδηροφορων απὸ γομφων.
δουρατεου θανατοιο ταθεὶς τετραζυγι δεσμῷ. Nonn.
Σταυροτῠπος. crucis habens formam.
—αειραμεναις παλαμῃσι-Σταυροτυποις— Naz.
Σταυροφόρος. crucifer. —σταυροφοροισι ποθοις. ib.
Στᾰφὶς, Ασταφίς. uva passa. [27. 9.
ἁ σταφυλις σταφις εστι, καὶ ου ῥοδον αὖον ολεῖται. Theoc.
ανδρὸς γεροντος ασταφις το κρανιον. Prov.
Στᾰφῠλὴ, Σταφυλίς. uva.
εν δ' ετιθει σταφυλῇσι μεγα βριθουσαν αλωήν. Σ. 561.
Syn. Βοτρυς. Epith. Πιων, πυρναια, μεθυσφαλης, νοοσφαλης, φερεβοτρυς, φιλοβοτρυς, Βακχιας.
Σταφύλη. perpendiculum architectonicum.
οτριχας, οιετεας, σταφυλῃ επὶ νῶτον εΐσας. B. 765.
Syn. Σταθμη.
Στᾰφῠλῖνος. pastinaca. Vid. ad v. Τριμιθος.
—καὶ αγριάδα σταφυλῖνον. Ath. 9.
Στᾰφῠλοκλοπίδης. uvarum fur. [199
ὁ σταφυλοκλοπιδας Ἑκατωνυμος *εις Αΐδαο. Leon. *Al.-An.* ii.
Σταχυηλόγος. ὁ ἡ. metens.
Στᾰχυητόμος. ὁ ἡ. spicas secans. [*ib.* 170.
γαμψόν τε δρεπανον, σταχυητόμον ὅπλον αρουρης. Antiphil.
Στᾰχυηφόρος. spicas ferens. *alii*, Σταχυητρόφος. spicas alens.
οφρα σε καὶ φθιμενον* Δηοῦς σταχυηφόρος αὖλαξ. Antip. *Sid.*-
*Στᾰχῠμητωρ. ἡ. spicarum parens. [*ib.* 38.
Ισιδι καρποτοκῳ, σταχυμητορι, μυριομορφῳ. Ep. αδ. 271.
Στᾰχυθριξ, τρῐχος. ὁ ἡ. spicatus.
ναὶ μὴν καὶ Συριην σταχυοτριχα θηκατο ναρδον. Meleag. 1. 43.*
Σταχυοπλοκαμος. spicea corona redimita.
καί κεν απ' ουρανόθεν σταχυοπλοκαμος Δημητηρ. Lith. 240.
Σταχυοστεφᾰνος. spicea corona redimitus.
εκρεμασεν Δηοῖ τῇ σταχυοστεφανῳ. Philipp. *An.* ii. 215.
Σταχυοτρόφος. spicas alens. Vid. Δημητηρ.
Στᾰχυς. ὁ. spica frumenti.
ιανθη, ὡσεί τε περὶ σταχυεσσιν εερση. Ψ. 598.
Syn. Ασταχυς, λήϊον. Epith. Αγλαος, αυτολοχευτος, βρυοεις, γηγενης, καγκανος, λεπυρος, ηΰκομος, ευβλαστος, ομπνιος, χρυσοπηληξ, ξανθοχρους.
Phr. Τριπτολεμοιο γερας.—ομπνιακαὶ χαριτες.—
Δημητερος ἱερὸς ακτή.—μηλοπα καρπόν. Hom.
γαῖα χαρασσομενη σταχυων μνηστῆρι σιδηρῳ,
ξηρὸν αμαλλοτοκοιο λοχευσατο καρπὸν αρουρης. Nonn.
[—αδροσυνῃ σταχυες νευοιεν εραζε. Hes.
—φριξας ὑπὲρ γῆς καρπιμος σταχυς. Eur. Supp.]
Στεαρ. sevum, adeps.
εκ δὲ στεατος[3] ενεικε μεγαν τροχον ενδον εόντος. φ. 178.
Syn. Πιμελη, λιπος, ζυμη.—αλευρον. (ευνοια, ευπαθεια.)
Στεγαζω. operio. Vid. Στεγω.
ὥστ' ουτε νυκτὸς ὕπνον, ουτ' εξ ἡμερας,
εμὲ στεγαζειν ἡδὺν,— Soph. El. 783.
*Στεγᾰνὴ, ῆς. ἡ. tegumentum, velamen. [52.
συκχίδα, καὶ στεγανὰν κρατὸς ερημοκομου. Phanias, *An.* ii.
Στεγᾰνομος. caupo. 2. luxuriosus; *pr.* tectum vorans.
2. τοιαῖς δ' εχῖνος μηχαναῖς οικοφθορῶν,
παραιολιξει τὰς αλεκτορων πικρας*
στεγανομους ορνιθας·— Lyc. 1093.
Syn. Στεγαρχος, οικοδεσποτις, σταθμοῦχος.
Στεγᾰνός. tectus.
ταῦτα δ' εμὸν θασεῖ στεγανὸν δομον,— Call. 6. 55.
αλλά τι καὶ φρονεοις στεγανωτερον,— Agath. *An.* iii. 34.

3. Nescio an στέαρ penult. genitivi producat, sicut φρέαρ, φρέατος, sed στέατος hic dissyllabi vice fungitur, cujus prima est longa. Vid. not. ad v. Σταθμός.

Syn. Στεγνος, στεγαστος, κατηρεφης, καταστεγος, σκεπαστος, πυκνος, σφιγκτος, στερευς, συνεχης.

Στεγαστρον. integumentum. Vid. ad v. Λεπτοσυνθετος.

Στεγη, Στεγος. tectum.

ειτ' εν τοιαυτῃ ζῶσα τυμβευσει στεγῃ. Antig. 900. (888. Br.)

—εκ δὲ πυθμενων

εκλινε κοῖλα κλῇθρα, κάμπιπτει στεγῃ. Œd.T. 1285. (62.B.)

—τῖον δέ ε παντες ὀδῖται,

ἥ ῥα φιλοξενιης εσχε στεγος ακληϊστον. Call. Fr.[1]

[Syn. Τεραμνα τα. Eur.] Epith. Δουρατογλυφος, ὑπωροφος, πολυκαπνος, κατηρεφης.

Στεγνός. per Sync. pro στεγανός.

στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ *παντα καὶ εγχνοα, τοῖα κονιης

ἢ καὶ ετι σπληδοῖο φαεινεται, ὅς τις επαυρῃ. Nic.Th. 762.

Στεγνοφυής. compactus, solidus. materialis, *de anima*.

στεγνοφυὴς, ἢ αὐλος· ὅταν δ' Αχεροντα περησῃς,

κεῖθι τὸ νημερτὲς γνωσεαι, ὡς ὁ Πλατων. Agath. *An*.iii. 59.

Στεγος, εος. το. Vid. Στεγη.

ἆρον στεγος γὰρ, καὶ φθανεῖ πρὸς αιθέρα. Ep. *Anal*. iii. 26.*

Στεγω. tego. 2. arceo. 3. sustineo.

τί χρὴ, τί χρή με, δεσποτ', εν ξενᾳ ξενον

στεγειν, ἢ τι λεγειν πρὸς ανδρ' ὑποπταν; Philoc. 137.

—πυργοι μὲν, οἱ

πολιν στεγουσιν, ὡς απ' ομματων, προσω. Œd. Col. 15.

2. πυργον στεγειν ευχεσθε πολεμιων δορυ. Sept. Th. 222.

Syn. Στεγαζω, στεγνοω, αποστεγω, καταστεγω, περιστεγω, συστεγαζω, κρυπτω, καλυπτω, αμυνω, επεχω, κατεχω, συνεχω, ανεχομαι, καρτερεω, βασταζω.

Στειβω. calco.

ὡς ὑπ' Αχιλλῆος μεγαθυμου μωνυχες ἱπποι

στεῖβον ὁμοῦ νεκυάς τε καὶ ασπίδας— Υ. 499.

Syn. Στιβω, στιβεω, στιβευω, επιστειβω, στιβαζω, πατεω, περιβαλλω, πυκνοω.

*Στειναυχην, ενος. ὁ ἡ. qui arctæ cervicis est. [271.

στειναυχην, ψηφον συμβολικῆς θυγατερ. M. Argent. *An*. ii.

Στεινὸς, *Ion. pro* Στενός. *Sed*

Στεῖνος, εος. το. via angusta. 2. anxietas animi.

ενθ' ουπως εστιν καταβημεναι, ουδὲ μαχεσθαι

ἱππεῦσι·* στεῖνος γὰρ, ὁθι τρωσεσθαι οἴω. M. 65.

ηματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν επὶ πρυμνῃσι μαχωνται,

στεινει εν αινοτατῳ,— Θ. 476.

—ξυμφερει-Σωφρονεῖν ὑπὸ στενει. Eumen. 524.

Syn. Στενωμα, στενοχωρια, στενοτης, συνοχη. 2. ανια, απορια.

*Στεινοω, *pro* Στενοω. coarcto. [135.

κρυψον αμετρητων μεγαρων στεινουμενον αυλαῖς. Ep. *An*. ii.

Στειvω. *idem*.

στεινετο γὰρ πυκινῇσι μεληδόσι— Ep. *ined. ap*. Jacobs.*

Στεῖρα, Στειρη. carina navis. (ἡ τροπις τῆς νεως.)

—αμφὶ δὲ κῦμα

στειρῃ πορφυρεον μεγαλ' ιαχε,— A. 482.

Στειπτός. calcatus.

στειπτή γε φυλλὰς, ὡς εναυλιζοντί τῳ. Philoc. 33.

Στεῖρος. sterilis.

ελθὼν εις Ιθακην, στεῖραν βοῦν, ἥτις αριστη. κ. 522.

Syn. Στεριφος, αγονος, ατοκος, ακαρπος.

*Phr. Φθινουσα μὲν καλυξιν εγκαρποις χθονὸς,

φθινουσα δ' αγελαις βουνομοις τοκοισί τε

αγονοις γυναικῶν. Œd. T. 25. —ουτε γὰρ

εκγονα κλυτᾶς χθονὸς

αυξεται, ουτε τοκοισιν

ιηΐων καματων ανεχουσι γυναῖκες. ib. 171.*

[παγκαρπων φυτῶν νηποινος. Pind.]

Στειχω. ordine incedo. 2. eo. —ουδὲ οὓς παῖδας εασκε

στειχειν ες πολεμον φθισηνορα·— B. 833.

Syn. Πορευομαι, βαδιζω, ερχομαι, στιχαω, ὑποχωρεω, απoχωρεω.

Στελγισμα. (*al*. Στλεγγισμα.) strigmentum.

κροκαι δὲ Μινυῶν ευλιπῆ στελγισματα

τηρούσιν.— Lyc. 874.

1. Fragm. istud xli. a Bentl. ita legitur: —τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον. "Lege ἢ ῥα, divisim, et "subaudi χάριν." *Blomf*.

Syn. Ξυσμα, αποξυσμα, (ὁ απὸ τῶν αποξυσματων γλοιός.)

Στελεά, Στειλειά, Στελεὸν, Στειλεὸν, Στειλειόν. foramen securis, in quod immittitur lignum, s. manubrium. 2. manubrium ipsum, capulus.

—πελεκεων δ' ουκ ημβροτε παντων-Πρωτης στειλειῆς,—φ. 422.

ορθὸς επὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ερεισας. Apoll. 4. 957.

στειλειὸν περικαλλὲς, ελαΐνον, εὖ εναρηρός. ε. 236.

Syn. 1. Τρημη. 2. λαβη, (το τοῦ πελεκεως ξυλον.)

Στελεχητόμος, ου. ὁ ἡ. truncos secans.

καὶ στιβαρὸν πελεκυν στελεχητόμον, *ιθυδρομόν τε

πριονα, μιλτειῳ βαμματι πειθομενον. Philipp. *An*.ii. 216.*

Στελεχος, εος. τό. pars arboris a radice supra terram.

—δρυὸς εν στελεχει-Ἡμενος.— Nem. 10. 115.

*—συκεης ὁποτε στελεχος βαθὺ κοπρῳ

κακκρυψας ὑδατεσσιν αειναεεσσι νοτιζοις,

φυσονται πυθμεσσιν ακηριοι, —Nicand. ap. Ath. p. 61. a.*

Syn. Ῥιζα, κορμος.—κλαδος.

Στελλω, Στελλομαι. adorno, apparo, &c. 2. mitto.

1. εννεα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' εσαγειρατο λαός. ξ. 248.

ἱστία τε στελλοντας, ερετμά τε χερσὶν εχοντας. π. 353.

—πανδικως-Στελεῖν χιτῶνι τῷδε— Trach. 621.

ουτε κέ σε στελλοιμι μαχην ες κυδιανειραν. M. 325.

αλλοι δὲ στελλεσθε κατὰ στρατὸν, *ὅστις Αχαιῶν

ἱπποισίν τε πεποιθε καὶ ἁρμασι κολλητοῖσιν.* Ψ. 285.

Syn. Αναστελλω, αποστελλω, εξαποστελλω, καταστελλω, συστελλω, επιστελλω, εκστελλω, περιστελλω, συστολιζω, παραστελλω.—σκευαζω, παρασκευαζω.—συναγω. — κατεχω.— περιβαλλω.—πεμπω.—κατακοσμεω. — απερχομαι. — κρυπτω. —πλεω, ὁδευω.

Στεμμᾰ. το. velamentum.

μή νύ τοι ου χραισμῃ σκῆπτρον, καὶ στεμμα θεοῖο. A. 28.

Syn. Στεφανη, στεφανωμα, ταινια, κρηδεμνον, μιτρα.— ανθη πλεκτά. Æsch. —πληρωμα.

Epith. Αμπελοεν, γαμηλιον, δαφναῖον, μυριαδοξον.

Στεμμᾰτοω. vittis redimio. Vid. Στεφω.

καὶ στεμματοῦτε, *καὶ καταρχεσθ', ει δοκεῖ. Heracl. 530. (*ubi vidend. eruditiss*. Elmsleius.)

Στεμφὗλον. *vel potius* τὰ Στέμφυλα. uvarum in torculari expressarum retrimenta. 2. fraces, *i. e*. olivarum expressarum relliquiæ. 3. cortex.

—οἱ δὲ δυσμοροι (sc. *Ulyssis socii, a Circe transformati*)

στενοντες ατας εν συφοῖσι φορβάδες,

γιγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα τρυγὸς,*

καὶ στεμφυλα βρωξουσιν· (*al*. βρυξουσιν.)— Lyc. 675.

Exp. Τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν αποπιεζομενα.—στυππειον, πυρην, πυρηνη.

Στεναγμα, Στεναγμος. gemitus.

ὁμοῦ δὲ παιανων τε καὶ στεναγματων. Œd. T. 5.

*ὁ πρὶν παλαιὸς ολβος ἦν παροιθε μὲν

ολβος δικαιως· νῦν δὲ τῇδε θ' ἡμερᾳ

στεναγμὸς, ατη, θανατος, αισχυνη· κακῶν

ὅσ' εστι παντων ονοματ', ουδέν εστ' απόν.* ib. 1282. B.

Syn. Στοναχη, στοναχος, στονος, ολοφυρμος, οιμωγη, μυχισμος, λυπη.

Phr. —Στεναγμῶν γάρ με περιβαλλει νεφος. Eur.

Στεναζω, Στενᾰχιζω, Στενᾰχω. ingemisco. Vid. Στενω.

τίς δ' ὁ στεναζων οικτρὸν εν πυλαις ὅδε; Eur. Supp. 104. (115. M.)

στεναζω τεκνων ολεθρον. Herc. F. 1065.

*αυτὸν δ' ἀμφι γεροντες Αχαιῶν ηγερεθοντο,

λισσομενοι δειπνῆσαι·* ὁ δ' ηρνεῖτο στεναχιζων. T. 304.

αλλ' αιεὶ στεναχω, καὶ κηδεα μυρία πεσσω. Ω. 639.

Στενακτος. gemebundus, *act*. et *pass*.

ἀνὴρ γὰρ ου στενακτὸς, *ουδὲ σὺν νοσοις

αλγεινὸς εξεπεμπετ', αλλ', εἴ τις βροτῶν,

θαυμαστός.*— Œd. C. 1734. (663. Br.)

βοᾷ βαρβαρῳ-Στενακτὰν ιαχὰν

μελομεναν νεκροῖς-Δακρυσι θρηνησω. Phœn. 1320.

Syn. Στενακτικος, γοερος, οιμωκτος, αξιοθρηνος.

Στενοεις. gemebundus. Vid. Στονοεις.

—οἷσιν Αρηος

εργ' εμελε στενοεντα καὶ ὕβριες.— Hes. ε. 145.

Στενοκωκῦτος. graviter gemens.
εκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκυτους τριχας. Lysist. 449.

Στενολεσχεω. de rebus frivolis garrio.
καὶ λεπτολογεῖν ηδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.
SYN. Στενολογεω, λεπτολογεω. [Nub. 320. B.

Στενοπορθμος. arctum fretum habens.
κελσασα, στενοπορθμον-Χαλκιδα,— Iph. A. 167.

Στενοπορθμῖς. ἡ. *epith.* loci, urbis ad fretum sitæ.
Μεσσηνη δὲ Πελωριαδες στενοπορθμιδι κογχαι. Ath. l. 3.

Στενοπορος. angustos habens meatus.
—στενοπορ' Αυλιδος βαθρα-Ἵκουσι τῆσδε,— Iph. A. 81.

Στενὸς, Στεινός. angustus.
τοῖς εις στενὴν Λευκοφρυν εκπεπλευκόσι. Lyc. 346.
SYN. Στενοπορος, στενοχωρος, στενωπος, στενυγρος.—ταπεινος.—στιφρος, συντομος.—πενιχρος, λεπτος.

Στενοστομος. os habens angustum.
στενοστομον τὸ τεῦχος— Æsch. Fr.

Στενοχωρια. angustum spatium.
μηδ' ἡτισοῦν τοῖς ενδον ᾖ στενοχωρια. Ath. p. 348. f.

Στεντωρ. Nom. Pr.
Στεντορι εισαμενη μεγαλητορι, χαλκεοφωνῳ,
ὃς τοσον αυδησασχ', ὁσον αλλοι πεντηκοντα. E. 785.
EPITH. Ὑψηχης.

Στεννυγρος. arctus; de angustia in mari, vel etiam via.
μοῦνος στεννυγρῇ συμπεσὼν εν ατραπῷ. Simon. *fr.* 200.

Στενω, Στενομαι, et Στεινομαι. anxius sum; arctor seu coarctor, gemo.[1] *it.* in arctum cogo.
*—λεων ὣς
σιντης, ὅν τε καὶ ανδρες αποκταμεναι μεμαασιν,
αγρομενοι, πᾶς δημος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ατιζων
ερχεται, αλλ' ὀτε κέν τις αρηϊθοων αιζηῶν
δουρὶ βαλη, εαλη τε χανὼν, περί τ' αφρὸς οδόντας*
γιγνεται, εν δέ τέ οἱ κραδιη στενει αλκιμον ἦτορ,
*ουρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ισχία αμφοτερωθεν
μαστιεται, ἑὲ δ' αυτὸν εποτρυνει μαχεσασθαι. Υ. 164.
ουδὲ γὰρ ουδ', ευρύς περ εὼν, εδυνησατο πασας
αιγιαλος νῆας χαδεειν·* στεινοντο δὲ λαοί. Ξ. 33.
SYN. Στεναζω, στεναχιζω, στεναχω, στοναχεω, στοναχιζω, στοναχιζομαι, αναστενω, αναστεναζω, αναστεναχω, επιστενω, επιστεναχιζω, επιστεναχομαι, καταστενω, καταστοναχεω, καταστοναχιζω, μεταστενω, μεταστενομαι, μεταστοναχιζω, περιστενω, ὑποστενω. κλαιω. οδυρομαι, ολολυζω. λυγγανω. μυχθιζω. δυσπαθεω.—στενοχωροῦμαι.

Στενωπὸς, Στεινωπός. de via, angiportus.
δρυμός τε, καὶ στενωπὸς εν τριπλαῖς ὁδοῖς. Œd. T. 1412. (1399. [Br.)
στεινωπῷ εν ὁδῷ, ὁθ' αρ' ου κορυνη οἱ ολεθρον
χραῖσμε σιδηρειη·— H. 143.
SYN. Στενος, διαυλωνια.

*Στεπτὸς, ἡ, όν. coronatus, serto redimitus.
ηγρευσεν, στεπτοῖς θηκατ' επὶ προθυροις. Leon. *Tar.-An.* i. 223.*

Στεργηθρον, Στεργημα. amoris illecebræ. 2. herba quædam.
ευλυτα δ' εἶναι στεργηθρα φρενῶν. Hipp. 256.
στεργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σεθεν. Trachin. 1154. (40. [Br.)
SYN. Φιλτρον. δελεαρ. φιλια.

Στεργοξῦνευνος. amans conjugem, appetens conjugium.
στεργοξυνευνων οὕνεκα νυμφευματων. Lyc. 935.

Στεργω. amo. 2. adquiesco. 3. sustineo.
στεργει γὰρ ουδεὶς αγγελον κακῶν επῶν. Antig. 283.
στεργειν γὰρ αἱ παθαι με, χὡ μακρος ξυνὼν
χρονος διδασκει, καὶ τὸ γενναῖον τριτον. Œd. C. 7.
στεργω (*precibus supplico*)[2] διπλᾶς αρωγας
μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολιταις. ib. 1151. (1094. B.)
SYN. Φιλοστοργεω, αγαπαω, φιλεω, ὑπερφιλεω.—σεβομαι, τιμαω.—ὑπομενω, εμμενω, αρκοῦμαι, συμφερομαι.—ἱμειρομαι. παρακαλεω.

Στερεὸς, Στεῤῥὸς, Στειρωδης. solidus, durus.
αλλον μειλιχιοις, αλλον στερεοῖς επεεσσιν-Νεικεον,—M. 267.
—βοεης ειλυμενω ωμους-Λυησι, στερεῇσι·— P. 493.
τῶν δεσποσυνων πειρασομεναι
μοχθων. στεῤῥα γὰρ αναγκη. Hec. ult.
στειρωδεις γὰρ εασιν αχρηϊά τ' ὠδινουσιν. Man. 1. 49.
SYN. Στεριφος, ναστος, παγιος.—ισχυρος, σθεναρος.—σκληρος, ακαμπτος.—πυκνος. στερεμνιος. ξηρος. βεβαιος.

*Στερεόφρων. propositi pertinax.
εμελλες ταλας (*Dochm.*)
ποτε χρονῳ στερεόφρων. (*Pæon.*) Aj. 925.
SYN. Δυστραπελος, ωμοθυμος, ωμοφρων, *epitheta* Ajacis.*

Στερεῶς. *adv.* solide, firme.
ὃς δέ κ' ανηνηται, καί τε στερεῶς αποειπῃ. I. 506.
SYN. Σκληρῶς, χαλεπῶς, ισχυρῶς, βεβαιως, στασιμῶς, σταθερῶς, ασφαλῶς.

Στερεω, Στεριζω, Στερισκω, Στερομαι. privo.
οὕνεκα με στερεσαι τῆς ληΐδος ηθελε πασης. ν. 262.
νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς εστερισεν. Ep. l. 2.
*εγὼ γὰρ αλλους εισορῶν τεκνουμενους,
παιδων τ' εραστης ἦν, ποθῳ τ' απωλλυμην·
ει δ' εις τοδ' ἦλθον, κἀξεπειραθην τεκνων,
οἶον στερεσθαι πατέρα γιγνεται τεκνων,
ουκ ἂν ποτ' εις τοδ' ἦλθον, εις ὁ νῦν, κακόν·
ὁστις φυτευσας, καὶ νεανιαν τεκὼν
αριστον,* εἶτα τοῦδε νῦν στερισκομαι. Eur. Supp. 1097.
νικης τε στερεται, πρός τ' αισχεσιν αλγεα πασχει. Hes. ε. 211.
SYN. Αποστερεω, ὑποστερεω, αμειρω, αφαιρεω. τηταω. ορφανιζω.—ζημιοω.

Στερησις, Στερεησις. privatio. *voces parum poëticæ.*
δουλους ποιησει ἢ καὶ γονεων στερεησιν. Man. 1. 342.
SYN. Ορφανια, χητοσυνη, αποστερησις. ἁρπαγη.

Στερῖφος. solidus. 2. sterilis.
2. στεριφὴ γάρ ειμι, κοὐκ εκυησα πωποτε. Thesm. 648.
SYN. Στερεος. 2. στεῖρος.

Στερκτος. amabilis.
τί δή ποτ' εμοὶ βλεπτὸν, ἢ
στερκτὸν, ἢ προσηγορον
ετ' εστ' ακουειν ἡδονᾷ—; Œd. T. 1359. (37. Br.)
SYN. Αγαπητος, εραστος.

Στερνον. pectus.
*—μετὰ δὲ, κρειων Αγαμεμνων,
ομματα καὶ κεφαλὴν ικελος Διῒ τερπικεραυνῳ,
Αρεϊ δὲ ζωνην,* στερνον τε Ποσειδαωνι. B. 479.
SYN. Στῆθος.—φρην. EPITH. Ἱμεροεν, λασιον, λαχνῆεν, σμερδαλεον, στεῤῥον, ὑγροβαφες.

*Στερνοσωμᾶτος. ὁ ἡ. *vox Comica vel Dithyrambica pro* capax. Vid. ad v. Πουλυπους.*

Στερνοτύπης, Στερνοτυπτης. pectus tundens.
γενοιτ' ἂν κερδος· οἱ δ' αρειφατοι
φονοι, μαχαι, στερνοτυπεῖς τ' ανὰ τοπον
παλιν φανησονται κτυποι. Eur. Supp. 613. M.

Στερνοῦχος, ου. ὁ ἡ. pectore suo continens, cavus.
*—ουδ' αὔπνοι-Κρῆναι μινυθουσι
Κηφισοῦ νομάδες ῥεεθρων,
αλλ' αιὲν επ' ηματι
ωκυτοκος πεδιων επινισσεται,
ακηρατῳ ξὺν ομβρῳ,*-Στερνουχον χθονός.—Œd. C. 717. (685.
SYN. Γονιμος, πεδιοῦχος. [B.)

Στεροπὴ, Στεροψ. fulgor. 2. fulgur.
λαμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αιγιοχοιο. Λ. 66.
σὲ δ' ὑπὲρ διλοφου πετρας
στεροψ οπωπε λιγνυς,— Antig. 1140.
SYN. Αστεροπη, αστραπη, λαμπηδων. σελαγισμα.
EPITH. Ακιχητος, αιθεριος, θοα, θεσπεσιος, οξεῖα, μαρμαρεα, σμερδαλεα, χειμερια, φλεγεθουσα.

Στεροπηγερετης. qui fulgur suscitat.
κινησει πυκινὴν νεφελην στεροπηγερετα Ζεύς. Π. 298.
SYN. Αστραπτικος.

Στεῤῥογυιος. validus. —ταυρογαστορα,
καὶ στεῤῥογυιον, ὡς Ατλαντα δευτερον. Philipp. *An.* ii. 224.

---

1. Diversas hasce significationes verbi στένομαι servat idioma nostræ linguæ: *I am in a strait; I am straitened*, animi solicitudinem et molestias denotans.

2. Hinc exponenda vis verbi στέρξαντες, Œd. T. v. 11. quæ, male intellecta, nonnullis interpp. molestias creavit.

Στερρότης. soliditas.
ἀν μὴ καθεῖρκτο στερρότητι τοῦ δομου. Ep. 1. 5.
Syn. Στερεοτης, ασφαλεια.
Στερφοπεπλος. pelle leonina indutus. Vid. ad v. Σκαπανευς.
Στερφος, εος. το. corium, pellis, *inpr.* leonina.
στερφεσιν αιγειοις εζωσμεναι εξ ὑπατοιο
αυχένος, αμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ηΰτε κοῦραι. Apoll.4.1349.
Syn. Δερμα (τὸ τοῦ λεοντος,) περιβολαιον.—σκεπασμα.
Στευομαι. promitto, firmo.
στεῦτο γὰρ ευχομένος νικησέμεν, *ειπερ ἂν αυταὶ
Μοῦσαι αειδοιεν, κοῦραι Διός αιγιοχοιο.* B. 597.
Syn. Διαβεβαιοῦμαι, διοριζομαι. λὲγω, αναδεχομαι, ὑπισχομαι.
Στεφἄνη. cujusque rei fastigium.
τυμβον δὲ στεφανης επιβὰς σκοπιαζετο νῆα. Apoll. 2. 920.
—αυτὰρ επὶ στεφανην κεφαλῆφιν αειρας
θηκατο χαλκειην— K.30.
τὸν δ' ιθὺς μεμαῶτα μετωπιον οξεῖ δουρὶ
νυξ', ουδὲ στεφανη δορυ οἱ σχεθε χαλκοβαρεια. Λ. 96.
Epith. Θυσσανοεσσα, ευτυκτος, ευχαλκος, ισχυρα, καλη.
Στεφἄνος, Στεφανωμα, Στεφος. corona, sertum.
χρυσεου απὸ στεφανου· ακτῖνες δ' ενδιαονται. Hom.xxxi. 6.
παντη γάρ σε πέρι στεφανος πολεμοιο δεδηε. N. 736.
—πρίν ποθ' ἁμετερων
αἱματων γεννσι πλησθῆ-
ναί τε, καὶ στεφανωμα πυργων
πευκαενθ' Ἡφαιστον ἑλεῖν. Antig. 122.
καὶ στεφος οξυεθειρον ὁμοπλοκον εἶχεν ακανθης. Nonn.
Syn. Στεμμα, διαδημα. *χορωνος. *qu. vid.*—περικεφαλαια.
—ακρα.—πλῆθος. αγων.
Epith. Ανηθινος, ακανθινος, ἁβρος, ακρος, αρηϊος, αθλητικος, ειαρινος, ευκαματος, ευπεταλος, θειοδομος, θαλερος, ἡδυπνοος, κλυτοκαρπος, πορφυρεος, θεμιπλεκτος, καλλιχορος, τηλαυγης, ῥοδοεις, ῥοδινος, χρυσοδετος, χρυσεοτευκτος, χλωροκομος, ουρανιος, πλεκτος.—*neut.* αυτοελικτον, αστεροεν, αγερωχον, ευανθες, γαμηλιον, καλλινικον, ευποιητον, παναιολον, πυροδοκον, ουρανοφοιτον, φεραυγες, χλοερον, περιβολον.
Phr. Αμφὶ δέ οἱ στεφανους νεοθηλέας ανθεσι ποιης
ἱμερτοὺς παρεθηκε καρηατι— Hes. θ. 577.
ανδρὸς μὲν στεφανος παῖδες· πυργοι δὲ πολησς. Hom.
—στεφανως δρεψευμεναι ἀδὺ πνεοντας. Theoc.
καὶ στεφανον κομοωντα λιθων ἑτεροχροϊ κοσμῳ.
καὶ στεφανους επλεξεν Εωσφορος ανθεα δησας
ορθρινοις κομοωντα δροσιζομενοισι κορυμβοις. Nonn.
στεφανον τανυφυλλου ελαιης. Orph.
χρυσοκομῳ στεφανῳ δαφνας. Eur.
αιθυσσων λιπαρῆς ανθος ὑπερθε κομης. Ep.
στεφανων αωτον γλυκὺν τῶν Ολυμπιᾳ. Pind.
—εχων περιλαμπέα χαιτην-Στεμματι δαφναιῳ.— Ep.
στεφανων τεθμον εγκωμιον.—στεφανωμα παγκρατιου
επαξιον. στεφανωματα βωμῶν νεοδματα. Pind.
*[πτερὰ νικας. ib. ὁρμος στεφανων. ib. χρυσεας αναδημα
κομας. Eurip. πλεκτὰ φυλλα. ib.]
ερατά τ' ιων φοβα-Ῥοδα τε κομαισι μιγνυνται. Pind. *fr.**
Στεφἄνηδον. *adv.* in modum coronæ.
—ἱερῶν τε προϊσταμενους στεφανηδον. Man. 4. 429.
Στεφἄνηπλοκεω. coronam necto.
*εμοὶ γὰρ ἀνὴρ απεθανεν μὲν εν Κυπρῳ,
παιδαρια πεντε καταλιπών.* ἁ 'γὼ μολις
στεφανηπλοκοῦσ' εβοσκον εν ταῖς μυῤῥιναις. Thesm. 446. B.
Στεφἄνηφορια. coronæ gestatio.
Ισμηνῷ στεφανηφορια. Herc. F. 781. Syn. Στεφανωσις.
Στεφανηφόρος, Στεφηφόρος. coronam gestans.
οἵ σφισιν εξ ἱερῶν στεφανηφοροι ἦνθον αγωνων. Theoc.16.47.
στεφηφόρον βοῦν δεινὸς αρταμος δρακων. Lyc. 327.
Syn. Στεφανιτης, στεφανηφορεων, περιστεφης, αμφιστεφης, επιστεφης, καταστεφης, στεπτος, ευστεφανος, εὐστεφιος, εὐστεφης, πολυστεφης, καλλιστεφανος, χρυσοστεφανος.
*Phr. Ενθα πεῖραν εχοντες, οι-
καδε κλυτοκαρπων
ου νεοντ' ανευ στεφανων. Nem. 4.*

Στεφανιζω, Στεφανοω. corono. Vid. Στεφω.
εγὼ δέ τυ εστεφανιξα, καδωρησαμαν. Equit. 1222.
δεινὴν, ἣν πέρι μὲν παντη Φοβος εστεφανωτο. E. 739.
Στεφἄνισκος. corolla.
ῥοδινοισι στεφανισκοις. Anac. 5. 15.
Syn. Στεφανιον, στεμματιον.
*Στεφἄνὅπλοκιον. sertorum confectio; *aut potius*, locus in foro, ubi serta vendebantur.
αντιπαρερχομενος τὰ στεφανηπλοκια. Strato, *An.* ii. 360.*
Στεφανώδης. coronarius.
ανα δ' ελαταισι, στεφανωδει τε χλοᾳ. Iph. A. 1058.
Στεφω. corono, orno. 2. circumfundo. 3. impleo.
αμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νεφος εστεφε δῖα θεαων. Σ. 205.
χοαῖσι τρισπονδοισι τὸν νεκυν στεφει. Antig. 437.
Syn. Στεμματοω, στεφανιζω, στεφανοω, αναστεφω, επιστεφω, περιστεφω, περιστεφανοω, καταστεφω, διαδεω, αναδεω, κοσμεω, κατακοσμεω, περικοσμεω.
*Phr. Καδμεῖοί νιν ουκ αεκοντες
ανθεσι μιγνῦον—Nem.4. [- - εστεφανωμενον - - ποᾳ Παρνασσιᾳ
Δωριεῖ τε κωμῳ. Pyth. 8.—στεφανοισι βαλλειν. ib.]
εναρματος Ἱερων εν ᾇ κρατεων
τηλαυγεσιν ανεδησεν Ορ-τυγιαν στεφανοις. Pyth. 11. 10.
—ανδησαμενός τε κομαν εν πορφυρέοις-Ερνεσιν.—Nem. 11.
Στηδην. *adv.* pondere, *q. d.* appensim.
ηὲ νιτρου στηδην οδελοῦ πορε τριπλόον αχθος
ευτριβέος· κιρνα δὲ ποτῷ ενὶ δευκεϊ βακχου·
εν καὶ σιλφιοεσσαν οποῖό τε μοιρίδα λιτρην,
καὶ σπεραδος κραμβῆεν ἁλις μεμορυγμένον οξει. Nic.Al.327.*
Στῆθος. pectus.
Ἡρη δ' ουκ εχαδε στῆθος χολον, αλλὰ προσηυδα. Δ. 24.
Syn. Στερνον, θωραξ. Epith. Ἁπαλον, αργυφεον, αχραντον, αμβροσιον, γοερον, γλαφυρον, εναγες, ευθωρηξ, ἱμεροεν, ζοφοεν, λασιον, λαχνῆεν, μεταμαζιον, πελωριον, παχνῆεν, παιδοκομον, στιλβον, φιλον, χιονεον.
*Στηθῦνιον. pectusculum. *dimin.* a præc.
πνιγειν τε παχεων αρνιων στηθυνια, [p. 370. d.*
τιλλειν τε φαττας καὶ κιχλας ὁμοῦ σπινοις. Ephipp. ap. Ath.
Στηλαι, Ἡρακλειαι, Ἡρακλεος. Herculis columnæ.
*νῦν γε πρὸς εσχατιὰν Θη-
ρων αρεταῖσιν ἱκανων, ἁπτεται
οικοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν.— Ol. 3. 77.
—ανορεαις-Δ' εσχαταισιν οικοθεν στα-
λαισιν ἁπτονθ' Ἡρακλειαις. Isth. 4. 18.*
Στηλη. cippus, *inpr.* in sepulcro, columna.
στηλας τε προβλῆτας εμοχλεον, *ἃς αρ' Αχαιοὶ
πρωτας εν γαιῃ θεσαν εμμεναι εχματα πυργων.* M. 259.
σταλαν θεμεν, Παριου—Λιθου λευκοτεραν. Nem. 4. 131.
Syn. Στυλος, κιων.—θεμελιον.—ἱδρυμα.—ποδοκακη, λιθος, καμπτηρ. Epith. Ακινητος, κρυφιμος.
*Phr. Λιθινα ψᾶφος. Pind.
λειρια τε στηλαῖσιν επιφθινοντα καμοντων. Nic. ap. Ath.
Στηλητῖς, ῖδος. *Dor.* Σταλᾶτις. ἡ. columnaris. [685.d.
μαστευω τίς σου τίς επὶ σταλατιδι πετρα,
Λυσιδικα, γλυπτὸν τονδ' εχαραξε νοον. Ant. Sid *An.* ii. 30.*
Στηλουργός. columnaris.
τοιάνδε σταλουργὸς ὅδ' εκρυφε Βιττίδα τυμβος. Antip. *Sid.-*
Στημορραγῶ. stamen rumpo. [*An.* ii. 31.
—λακίδες αμφὶ σωματι
στημὸῤῥαγοῦσι ποικιλων εσθηματων. Pers. 836. Syn. Διαῤῥεω.
Στημων. stamen.
εκ ῥοδανης λεπτῆς, καὶ στημονα λεπτὸν ενησα. Batrach. 182.
σταμονος ασκητοῦ καὶ τολυπας φυλακα. Antip. *Sid.-An.* ii. 12.
Syn. Στημα, στημονιον. ητριον.
Στηριγμα. fulcrum.
ἑδρανον Αθανατων, θνητῶν στηριγμα κραταιόν. Orph. H. 17. 7.
Syn. Στηριγξ, ὑποστηριγμα, αποστηριγμα, ερεισμα, ὑποβαθρον, εχμα, ἑδραιωμα, ασφαλισμα, στερεωμα, πῆξις.
Στηριζω. stabilio.
*κυανεοι δὲ δρακοντες ορωρεχατο προτὶ δειρὴν
τρεῖς ἑκατερθ', ιρισσιν εοικότες, ἅς τε Κρονιων*
εν νεφεϊ στηριξε, τερας μεροπων ανθρωπων. Λ. 26.

Syn. Αποστηριζω, διαστηριζω, επιστηριζω, καταστηριζω, ὑποστηριζω, στερεοω, ασφαλιζω, ἁρμοζω, ατρεμιζω, εμπεδοω, εχυροω, ἑδραω, ερειδω, ὑπερειδω, επιῤῥωννυμι, κρατυνω, βοηθεω.—ἱστημι.

Στησίχορος. nomen Poëtæ Lyrici.—Ὁμηρικον ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα
εσπασας οικειοις, Στησιχορ', εν καματοις. Ep. ἀδ. 519.
Στησιχορον δ' ενοησα λιγυθροον, ὅν ποτε γαῖα
Σικελιη μὲν εφερβε, λυρης δ' εδιδαξεν Απολλων [An. ii. 461.
ἁρμονιην, ετι μητρὸς ενὶ σπλαγχνοισιν εόντα. Christodor.
Στησιχορον ζαπληθες αμετρητον στομα Μουσης. Suid.

Στῖα, Στεια. lapillus. —περὶ δ' εσχαρη εστησαντο
εσσυμενως, ἥ τ' εκτὸς ανηρεφέος πελε νηοῦ,
στιαων·— Apoll. 2. 1170. Syn. Ψῆφος, λιθαξ.

Στιβαζω. calco. *it. expon.* fugio, declino.
ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβαζουσιν— Et. Ma.
Syn. Δραπετευω. διαφερω.

Στῐβᾰρός. densus, crassus.
*αμφὶ δ' αρ' ωμοισιν βαλετο ξιφος αργυροηλον,
χαλκεον· αυτὰρ επειτα* σακος μεγα τε στιβαρόν τε. Γ. 335.
Syn. Στιφρος, στεγανος, πυκνος, στεῤῥος, βριαρος, ισχυρος, ευσταθης, αστεμφης. ευρωστος, ευτονος. βαρυς.

Στιβαρῶς. *adv.* dense.
αἵ ρα πυλας ειρυντο πυκα στιβαρῶς αραρυιας. M. 454.
Syn. Ισχυρῶς, πυκνῶς, στερεῶς, παγιως.

Στῐβᾰς. ἡ. stratum.
χὰ στιβὰς εσσεῖται πεπυκασμενα εστ' επὶ πᾶχυν,
κνυζᾳ τ', ασφοδελῳ τε, πολυγναμπτῳ τε σελινῳ. Theoc. 7. 67.
Syn. Στρωμνη, λεχος, στιβαδιον.
Phr. Ῥωγαλεαις τ' εστρωσεν ὑπὸ στιβαδεσσι πετηλα.

Στῐβευς. qui viam calcat. [Orph.
—στιβεεσσιν εὐῤῥινοισι κυνεσσιν. Opp.

Στῐβεω. calco, obeo.
πᾶν εστιβηται πλευρὸν ἑσπερον νεῶν. Aj. 883.
Syn. Στειβω, στιβευω. ανιχνευω, διοδευω. πατεω.

Στῖβη. pruina. Vid. Od. ρ. 25.
μή μ' αμυδις στιβη τε κακὴ καὶ θῆλυς εερση,
εξ ολιγηπελιης, δαμαση κεκαφηότα θυμόν. ε. 466.
Syn. Παχνη, δροσοπαχνη, αἶθρος. πηγυλις. ψυχος.
Epith. Ὑπηοια.

Στῐβος, Στιβια. iter tritum. *Στιβια est etiam* "venationis species, quæ Gallice vocatur *piste*." Ballu.
αυτὰρ επεὶ ψαμαθοιο μεγαν στιβον εξεπερησεν,
αφραστος γενετ' ὦκα βοῶν στιβος ηδὲ καὶ αυτοῦ. H. Mer. 353.
βουλὰς ωκυνοους, στιβιης εὐκερδεος εργα. Opp. κυν. α. 37.
Syn. Τριβος, ατραπος, ὁδοιπορεια, πατος.—ιχνος, βῆμα.
Phr. Περιφερῆ στιβον χθονός. Eur.
ψευδομενοι ῥινῶν οξὺν στιβον.— Crinag. *An.* ii. 149.

Στιγμᾰ. το. stigma. nota alicui inusta.
στιγματα δ' ὡς επεφαντο ιδεῖν δεινοῖσι δρακουσι
κυανεα κατὰ νῶτα.— Hes. α. 166.
Syn. Κηλις, ποικιλμα, εγκαυμα, επισημον. πληγη, τραῦμα.

Στιγμᾰτιας. stigmate notatus.
δουλησιν ωστιζομενη,-Στιγματιαις τε. Lysist. 330.
Syn. Στιγων.

*Στιγμὴ, ῆς. ἡ. punctum. 2. spatium angustissimum.
τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολειπεται, ἢ ὅσον ὅσσον
στιγμὴ, καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλοτερον; Leon. *Tar.*-*An.* i. [238.*

Στιζω. pungo.
εγὼ δ' απολωλα στιζομενος βακτηριᾳ. Vesp. 1287. (96. B.)
Syn. Αναστιζω, διαστιζω, επιστιζω, καταστιζω, παραστιζω, περιστιζω, κατακεντεω, νυσσω, τυπτω. ατιμαζω. σκυθιζω.

Στικτοπους. cui pedes notis distincti sunt.
στικτοποδεσσ' ελαφοις— Opp.

Στικτός. punctus. [570.
—εξεκινησεν ποδοῖν-Στικτὸν κεραστην ελαφον,— Soph. El.
Syn. Ποικιλος, αιολος, αιολονωτος, αιολοδερμος, στρεψιμαλλος, ἑτεροχρως, πολυχρως, καταστικτος.

*Στιλβίδης. celebris haruspex, quem Athenienses ad Siculam expeditionem secum duxerunt.
τίν' οὖν μετελθω δῆτά σοι τῶν μαντεων;
ποτερος αμεινων αμφοτερων; ἢ Στιλβιδης; Eupolis ap. Schol. in Aristoph. Pac. 1031.*

Στιλβω. splendeo.
καλλεΐ τε στιλβων καὶ εἵμασιν, *ουδέ κε φαιης
ανδρὶ μαχεσσαμενον τόν γ' ελθεῖν, αλλὰ χορόνδε
ερχεσθ', ηὲ χοροῖο νεον ληγοντα καθιζειν.* Γ. 392.
ὁ μητροφοντης ὅδε πρὸ δωματων δρακων
στιλβει νοσωδεις αστραπὰς, στυγημ' εμόν. Orest. 473. P.
Syn. Αποστιλβω, επιστιλβω, καταστιλβω, περιστιλβω, αστραπτω, λαμπω, διαττω.—στιλβοω, αυγαζω.—αποπεμπω.

Στῖλη. numulus minimus. 2. minimum quid.
τί ουκ απεκοιμηθημεν ὅσον ὅσον στιλην; Vesp. 213.
Exp. Τὸ ελαχιστον, (νομισματιον.)

Στιλπνος. lucens. —επὶ δὲ νεφελην ἑσσαντο
καλὴν, χρυσειην· στιλπναὶ δ' απεπιπτον εερσαι. Ξ. 351.
Syn. Στιλβος, λαμπρος, αστραπτων, αγλαος.

Στιξ, Στῖχες. ordo. 2. versus. 3. agmen.
τῆς μὲν ιῆς στιχὸς ῆρχε Μενεσθιος αιολοθωρηξ. Π. 173.
οἱ μὲν Φωκηων στιχας εστασαν αμφιεποντες. B. 525.
Syn. Στιχος, στοῖχος, ταξις, ταγμα, παραταξις, στιφος.—μετρον. Epith. Δολιχαι, πυκναι, κρατεραι, σποραδες, αγριαδες, θυρσοφοροι, λυσιεθειραι, ευπηληκες, ποικιλοφωνοι.

Στῖφος. caterva.
ταξαι νεῶν μὲν στῖφος εν στιχοις τρισίν. Pers. 366.
Syn. Ὁμιλος, πλῆθος, συστημα, ταξις (πολεμικη,) στιξ.

Στιφρος.[1] densus. 2. aridus. Vid. Συχνος, Ῥαφανη.

Στῐφροτης. soliditas.
ἡ στιφροτης, τὸ χρῶμα,— Ath. l. 13.

Στῐχαοιδὸς, οῦ. ὁ. poëta, rhapsodus.
ἡ πολις Αγαθιαν τὸν ῥητορα, τὸν στιχαοιδόν. Mich. *Gramm.*

Στῐχαω, Στιχαομαι. ordine eo. [*An.* iii. 124.
ηϊονος προπαροιθε βαθειης εστιχοωντο. B. 92.
Syn. Στοιχεω, περιπατεω, στειχω. παραγιγνομαι.

Στῐχῖνος. per versus descriptus, *sive*, effectus.
δημιε, τὸν στιχινῳ σφαζομενον θανατῳ. Lucill. *An.* ii. 333.

Στῐχῖος. Nom. Pr.
Ἑκτωρ μὲν Στιχιόν τε καὶ Αρκεσιλαον επεφνε,
τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγητορα χαλκοχιτωνων,
τὸν δὲ, Μενεσθῆος μεγαθυμου πιστὸν εταῖρον. O. 329.

*Στῐχŏγρᾰφος. versuum scriptor.
αναλφαβητος οὑτοσὶ στιχογραφος. Ep. ἀδ. 553.*

Στῐχος. *idem quod* Στιξ. Vid. Γραμμα, *et ibi nott.*
Syn. Μετρον, επος.—στιξ. Epith. Πολυθροος.
†Phr. "Ουκ εστιν ὅστις παντ' ανὴρ ευδαιμονεῖ."
νὴ τὴν Αθηνᾶν συντομως γε, φιλτατε
Ευριπιδη, τὸν βιον εθηκας εις στιχον. Nicostrat.

Στλεγγῐς. η. strigilis. 2. tænia.
*a. μὰ τὸν Δί' ου τὴν μυριοστην μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.
επεὶ τοδ' ουχ ειρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγιδας λαβοῦσαι
επειτα σιφωνιζομεν τὸν οἶνον. b. επιτριβειης.* Thesm. 555.
Syn. Στελεγγις, στελγις, ξυστρα, κτενιον. ψῆκτρα.

Στοὰ, Στοιά. porticus.
στοᾶς στεναχουσης, σιτιων μετρουμενων. Acharn. 547.
—επὶ τὴν στοιὰν[2] ακολουθεῖν
τὴν Βασιλειον δειπνησοντας— Eccles. 684. B.
Syn. Περιστωον, αιθουσα (ἡ εν Αθηναις διατριβη.—τα ταμεῖα εν οἷς ὁ σῖτος.)

Στοαξ, ᾶκος. ὁ. Stoicus. *per derisionem vel indignationem.*
ακουσατ', ὦ Σποακες, εμποροι ληρου, (*Scaz.*)
λογων ὑποκριτῆρες· οἱ μονοι παντα
τὰν τοῖς πιναξι, κ. λ. Hermeas ap. Ath. p. 563. e.

Στοιβὴ, ῆς. ἡ, vel Στοίβη, ης. *herba, qua in exstruendis stibadiis utebantur veteres. 2. acervus, congeries. 3. res exigua, velut lapillus, quæ ad explendum aliquid adhibetur: unde et verbum inane, explendi versus caussa inculcatum.
a. σὺ δὲ πῶς εποιεις τοὺς προλογους; (Æschylus *loquitur. respondet* Euripides.) b. εγὼ φρασω.

---

1. "Στιφρὸς Atticis usitata fuit, στριφνὸς ceteris Græcis. Sic docet *Mæris*, p. 342. ubi vide *Piersonum*. Rariores formæ sunt στιφρὸς et στυφός." Ruhnken. ad Timæum, v. Στρυφνόν.

2. Brunckius scribit στωὰν, ut mihi videtur, rectius. Vid. eum ad vs. 676.

κἂν που δὶς ειπω ταυτὸν,* ἢ στοιβὴν ιδης
ενοῦσαν εξω τοῦ λογου, καταπτυσον. Ran. 1208. (1177. B.)
Syn. 2. Σωρος. 3. ῥῆμα, τὸ περιττον καὶ παρελκον εν τῷ λογῳ.

Στοῖβος. Nom. Pr. *al.* Στρομβος.
Στοιβου παῖ, τοδ' αγαλμα, Λεωκρατες, *εὖτ' ανεθηκας
Ἑρμῇ, καλλικομους ουκ ελαθες Χαριτας,
οὐδ' Ακαδημιην πολυγαθέα· τῆς εν αγοστῷ [Fisch.)
σὴν ενεργεσιην τῷ προσιόντι λεγω. Anac. 191. (Ep. 12.

Στοιχᾰδες. αἱ. ordine positæ, *usitatius* de vitibus, oleis. *Inde* de navigiis, &c. *Hinc etiam* insulæ Galliæ Narbon. nomen adeptæ. Hodie *Isles d' Iéres.*
—νησουςτε Λιγυστιδας, αἳ καλεονται-Στοιχαδες,-Apoll.4.554.

Στοιχεῖον. principium, elementum. 2. hora. *etc.*
εργαστὴρ, κοσμοιο μερος, στοιχεῖον αμεμφες. Orph. H. 65. 4.
*ει δ', όπερ ευλογόν εστι, κατὰ στοιχεῖον όδευεις. Ammian
Syn. Αρχη, εισαγωγη. [*An.* ii. 389.*
Phr. [—Ὁμοζυγεων δὲ λυθεντων
στοιχειων πισυρων. Nonn.]

Στοιχηγορεω. ordine narro.
κακῶν δὲ πλῆθος, ουδ' ἂν ει δεκ' ηματα
στοιχηγοροιην, ουκ ἂν εκπλησαιμί σοι. Pers. 430.

*Στοιχηδόν. *adv.* ordine, ordinatim. [226.*
—οἵ τε χαλινοὶ-Στοιχηδὸν - - δεδμηνται,—Leon. *Tar.-An.* i.

Στοιχιζω. indagine cingo. 2. ordine dispono.
τροπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς εστοιχισα. Prom. 483.
Syn. Περιστοιχιζω, διαστοιχιζω, διατυπω. μακρηγορεω, διατασσω, διακοσμεω, διακρινω.—κατα στοῖχον δεικνυμι.

*Στολαρχης, ου. ὁ. qui classi præest.
ημην στολαρχης Ποντικῶν νεῶν εγώ. Ep. ἀδ. 694.*

Στολὴ, Στολισμα. stola. 2. omnis apparatus, vel ornatus, vel armatura. [Br.
κάθηκας απολιν, καὶ στολὰς ταυτας φορεῖν. Œd.C.1422. (357.
*Σμοιὸς δ' εν αυταῖς ἱππικὴν στολὴν εχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαιρει τρυβλία.* Eccles. 846.
γυμνόν μ' εθηκαν διπτυχον στολισματος. Hec. 1163. (46. P.)
Syn. Αμπεχονη, εσθης, στολμος.—στολος, στολας, στολις. κοσμος. Epith. Γυναικομιμος, δυσπινης, αεικης, πτωχιμη, ῥακοδυτος, θηλυγενης, ναυφθορος, ανθηρα.
Phr. Στολὴν φορεῖν μελαιναν, ουκ αληθέα.
στολὴν δ' ἁλουργὸν, εις μακρὰν νοσον φερει.
στολὴν ερυθρὰν εις καλὰν πρᾶξιν φερει. Astr.

Στολῐδοω, Στολιζω. induo, amicio.
Καδμειαν ᾧ-Νεβριδα στολιδωσαμενα—Phœn. 1783. (67. P.)
ευκοσμως στολισας νηὸς πτερὰ ποντοποροιο. Hes. ε. 626.
Syn. Αμφιστελλω, στελλω, ἱματιζω, αμπεχω, περιβαλλω.

*Στολῐδωμᾰ. το. ruga vel plica vestis. [*An.* ii. 266.
ἥ σε περισφιγγει λεπτοῖς στολιδωμασι πεπλος. M. Argent,

Στολιον. parva stola. 2. vestis philosophorum. [388.*
καὶ στολιον, μαλιον, πωγωνιον, ωμιον εξω. Ammian. *ibid.*

Στολὶς, ῐδος. ἡ. ruga vel plica vestis. 2. stria frontis. 3. stola.
στολίδα κροκοεσσαν ανεῖσα τρυφᾶς. Phœn. 1513.
μεγα τοι δυνανται νεβρῶν-Παμποικιλοι στολίδες. Hel. 1375.
Syn. 2. Ῥυτις, αμαρυγη. 3. στολιον, στολη.—δερμα.

Στολμός. amictus.
καὶ μελανα στολμὸν πεπλων. Alcest. 214.
στολμοῖσι νεκρῶν κρατας εξεστεμμένα. Herc. F. 526.
Syn. Στολισμος. στολη.

Στολος, ου. ὁ. *apparatus, ornatus. Vid. Στολη, et in v. Σισυρνωδης. 2. expeditio, classis. 3. profectio, iter. 4. quivis cœtus et grex bene dispositus.
2. ορσο μοι, Ιφινοη, τοῦδ' ανέρος αντιοωσα
ἡμετερόνδε μολεῖν,* ὅστις στολον ἡγεμονευει. Apoll. 1. 703.
3. ὃς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνικα στολον.[1] Trach. 571.
4. —κενὸν γὰρ ου δικαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στολῳ. ib. 502.
Syn. 1. Παρασκευη. 2. εξοδος, πλοῦς, στρατεια. 3. πορεια. 4. πλῆθος (τὸ ναυτικὸν,—τῶν εν οικιᾳ.)
Epith. Ελευθερος, ευανθης. [3. 27.
Phr. Εν περισθενεῖ μαλαχθεὶς-Παγκρατιου στολῳ.—Nem.

1. Vid. not. 1. p. 346.

Στομα. os. *V. seq. voc.* 2. ostium fluminis. 3. aditus. 4. acies ferri, acies, frons exercitus.
*2. ἡ μὲν αρα προφυγοῦσα πετρας εις ἓν ξυνιουσας
Αργὼ, καὶ νιφοεντος αταρτηρὸν στομα Ποντου.* Theoc. 22. 27.
—ὁ δὲ χεῖρα τανυσσατο, δεῖξε δ' απωθε,
φωνησας, ποντον τε καὶ αγχιβαθες στομα λιμνης. Apoll. 4.
*πολλὴ δ' ἑλκοντων ενοπη καὶ κομπος ορωρει· [1571.
εβρεμε νυμφαιησιν ἁμα δρυσὶ δασκιος Ιδη,
ιαχε καὶ Ξανθου ποταμοῦ κυκλουμενον ὕδωρ,*
καὶ στομα κεκληγει Σιμοεισιον·— Tryph. 323.
3. —ει γὰρ οι-κοι νιν βαλε πὰρ χθονιον
Αἴδα στομα,[2] Ταιναρον εις ἱερὰν κ. λ. Pyth. 4. 76.
4. ηε ποθι πτολεμοιο μεγα στομα πευκεδανοῖο. K. 8.
*ουδέ κ' Αρης, όσπερ θεὸς αμβροτος, ουδέ κ' Αθηνη,
τοσσῆσδ' ὑσμινης εφεποι στομα, καὶ πονεοιτο. Υ. 358.*
Syn. 2. Στομιον, εμβολη, [προχοη.] 3. εισβολη, εισοδος. —θυρετρον.
Phr. 2. [Προστομιον λεπτοβαθές Νειλου. Æsch.]
3. αμφιχανὼν κυκλῳ
λογχαις ἑπταπυλον στομα. Antig.
4. πτολεμοιο φαγον στομα. Cyr.

Στομα. os, facies, vox, &c.
—εξεκυλισθη-Πρηνης εν κονιησιν επὶ στομα·— Z. 43.
οὕτω δὲ καὶ σὲ, καὶ τὸ σὸν λαβρον στομα
*σμικροῦ νεφους ταχ' ἄν τις εκπνευσας μεγας
χειμὼν κατασβεσειε τὴν πολλὴν βοὴν.* Aj. 1166. (46. Br.)
τὸ θεῖον αυτοὺς εξαναγκαζει στομα. Œd. C. 630.
Syn. Μασταξ, ανθερεων.—φωνη, λογος.—χρησμος.
Epith. Ασπονδον, αφροκομον, ἁπαλον, ανοσιον, αναλεον, αφραδες, αμβροσιον, αγριον, αφθεγκτον, αχαλινωτον, αιολον, βραδυφωνον, βραδυγλωσσον, γοερον, ερυεν, ευφημον, θουρον, ιοβολον, ἱμεροεν, δολιον, ἡδυπνοον, ἡδυ, θεσμοφορον, θεῖον, θεμιστοπολον, θεηγορον, καλον, καπυρον, λασιον, λιγυρον, μελιφθεγκτον, ομφῆεν, πικρον, πικροχολον, δυσπροσοιστον, απροσηγορον, σεμνον, σφαλερον, σκαιον, τερεν, ὑπερφιαλον, χριστοφορον, χρυσοῦν, αντιφονον, ελεεινον, φθονερον, φιλον, φιλοκερτομον, ελευθερον, βαρυφθογγον, καρχαρον, μιαρον, ὑμνοπολον, κυκνειον, ζαπληθες, μελισταγες, νεκταρεον, ερωμανες, κακογλωσσον, θηγαλεον. Phr. Διὰ στοματος, ανὰ στομα εχω, διὰ γλωττης εχω, φερω, αγω.
τὸ τᾶς ευφημου στομα φροντιδος. Soph.
εχοντ' αχαλινον, ακρατές, απυλωτον στομα. Arist.
καὶ γὰρ εγὼ Μοισᾶν καπυρον στομα.
Λυδιῃ ἶσον εχειν πετρῃ στομα.— Theoc.
καὶ στοματος μεγαλοιο λαθὼν ανεῳξε κελευθους. Tryph.
[ἕρκος οδοντων. Hom. αμβροσιον στοματος δεμας. Eur.
στοματος πυλαι. ib.]

Στομᾰλιμνος.[3] (Στομα λιμνης.) Vid. Στομα.
καὶ μὰν ες στομαλιμνον ελαυνεται, ἔς τε τὰ Φυσκω. Theoc.

Στομαργος. loquax nugator. (4. 23.
ειτε στομαργον, ειτ' αναιδειας πλεαν. Soph. El. 609.
Syn. Φλυαρος, ὑπερκομπος, αλαζων. σπερμολογος.

Στομᾰτουργός. ore opus suum conficiens, quæstum faciens.
ενθεν δὴ στοματουργὸς επῶν βασανιστρια,—Ran. 847. (26.B.)

Στομᾰχος. os, stomachus, gula.
ἢ, καὶ απὸ στομαχους αρνῶν ταμε νηλεῖ χαλκῷ. Γ. 292.
—κατὰ στομαχοιο θεμεθλα-Νυξ',— P. 47.
Syn. Λαιμος, φαρυγξ.

Στρομβος. convicium faciens. (al. Στοβος.)
κοκκυγα κομπαζοντα μαψαυρας στοβους.[4] Lyc. 395.
Syn. Λοιδορια, χλευη, στωμυλια.

2. Hinc Virgilianum illud, Georg. iv. 467.
Tænarias etiam *fauces*, alta ostia Ditis.

3. Potius *στομάλιμνον, τὸ*, quod Casaubomus explicat, *lacum prope mare, qui ipsum mare suo ostio ingrediatur.* Vid. Valck. ad X. Idyll. —Notari hic oportet, antiquam fuisse lectionem ad Il. Z. 4. *μεσσηγὺς ποταμοῖο Καμάνδρου καὶ στόμα λίμνης*, vel, ut nonnulli volunt, *Στομαλίμνης.* Defendit eam Knightius de Alphabet. Græco, p. 83. contra autem pugnat Heynius, Varr. Lectt. et Obss. in loc.

4. "*Στόμους* MSS. uterque, eandemque lectionem in Scholiis re-" tinent." Potter.

Στομιον. *osculum, parvum os. 2. orificium, introitus angustior. 3. frœni pars, quæ ori equi inditur.

2. ιτ' ἆσσον ωκεῖς, καὶ παραστάντες ταφῳ
αθρησαθ', ἁρμον χωματος λιθοσπαδῆ
δυντες πρὸς αυτὸ στομιον, ει τὸν Αἵμονος
φθογγον ξυνιημ', ἢ θεοῖσι κλεπτομαι.* Antig. 1231. (15.Br.)

*3. ὡς, εἴ τις αὐτῶν ελπίσιν κεναῖς παρος
εξηρετ' ανδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στομια δεχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βιαν, (60.B.)
εμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φυσῃ φρενας.* Soph. El. 1487.

αγε νυν, πρὶν τηνδ' ανακινῆσαι
νοσον, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χαλυβος
λιθοκολλητον στομιον παρεχουσ',
αναπαυε βοὴν,— Trach. 1276. (61. B.)

Syn. 1. Στομα. 2. χασμα. 3. χαλινος.

Στομοω. os claudo. 2. ferrum acuo.

διδασκε, καὶ κολαζε, καὶ μεμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομωσεις αυτόν·— Nub. 1106.

δειναῖς εχιδναις εις εμ' εστομωμενη. Iph. T. 287.

Syn. Αναστομοω. (ευστομον ποιῶ). οξυνω, παροξυνω.—τονοω.—αποστομοω. επιστομιζω.

Στομφαζω. magnifice loquor. 2. convicior.

—καὶ μὴ τουτους-Εγχασκειν σοι στομφαζοντας. Vesp. 720.

Syn. Αλαζονευομαι, επικομπαζω, μεγαλαυχεω. στομφολογεω.

Στομφαξ. grandiloquus. 2. acerbus.

εγὼ γὰρ Αισχυλον νομιζω πρῶτον εν ποιηταῖς,
ψοφου πλεων, αξυστατον, στομφᾶκα, κρημνοποιόν; Nub.1370.

Syn. Κομπαστης, μεγαληγορος, αλαζων.—τραχυς, σκληρος.

Στομωσις. ἡ. induratio ferri. 2. acies, acumen, robur.

τὸ σὸν δ' αφῖκται δεῦρ' ὑποβλητον στομα,
πολλὴν εχον στομωσιν.— Œd. C. 829. (794. Br.)

Syn. Στομωμα, δεινωσις, δεινοτης, λαβροτης.—πανουργια.

Στονᾰχεω, Στοναχιζω, Στοναχιζομαι. Vid. Στεναζω. gemo.

*ὡς καὶ εγὼν, ει δή μοι ὁμοιη μοῖρα τετυκται,
κεισομ', επεί κε θανω· νῦν δὲ κλεος εσθλὸν αροιμην,
καί τινα Τρωϊαδων καὶ Δαρδανιδων βαθυκολπων,
αμφοτερῆσιν χερσὶ παρειαων ἁπαλαων
δακρυ' ομορξαμενην,* αδινὸν στοναχῆσαι εφειην. (al. στεναχῆσαι.) Σ. 120.

σοὶ δ' εμὰ κηδεα θυμὸς επετραπετο στονοεντα
ειρεσθ', οφρ' ετι μᾶλλον οδυρομενος στοναχιζω. ι. 13.

ὡς αρα τῶν ὑπὸ ποσσι μεγα στοναχιζετο γαῖα. Β. 784.

Στονᾰχή, Στοναχος. gemitus. Vid. Στεναγμα.

*αυτὰρ Αχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', αλλοτε δ' αὖτε
Πατροκλον·* τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δωματ' ορωρει. Ω. 511.

ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν επὶ
δακρυσι, δακρυσιν, ὦ δομος, ὦ δομος,-Ανακαλεσομαι; Phœn. [1514. P.

Στονοεις. gemebundus.

ηχῇ θεσπεσιῃ βελεα στονοεντα χεοντο. Θ. 159.

—στονοεσσαν αοιδὴν
οἱ μὲν αρ' εθρηνεον, επὶ δὲ στεναχοντο γυναῖκες. Ω. 721.

Syn. Στενοεις, αγαστονος, πολυστονος, βαρυστονος, γοερος, πενθιμος, στενακτος.

Στονος. gemitus. Vid. Στεναγμα.

ερχομενη καθ' ὁμιλον, οφελλουσα στονον ανδρῶν. Δ. 445.

Epith. Βαρυδουπος, αεικης, αντιτυπος.

Στονυξ, ῠχος. ὁ. unguium extremitas, asperitas, acumen. 2. unguis. 3. præacutæ cautes *etiam* στόνυχες ap. Eur. et Apoll. Rh. et quicquid acutum est, et propterea nocere, lacerare potest; ut dens, cuspis, ap. Lycoph. 4. scopulus, promontorium.

3. παιων πρὸς οξὺν στονυχα πετραιου λιθου. Cycl. 400.
(*ex emend.* Scal. *pro* γ' ονυχα.)

κτενεῖ δὲ τυψας πλευρὰ λοιγιος στονυξ. Lyc. 795.

4. ψευδηριον δὲ νησιωτικὸς στονυξ
Παχυνος ἕξει σεμνὸν,— ib. 1181.

Exp. 3. Τὰ εις οξὺ ληγοντα. 4. ακρωτηριον, στορθυγξ.

Στορεω, Στορνυμι. sterno.

φοινικι στορεσαι πυκινὸν λεχος, οφρα ταχιστα
εκ κλισιης νοστοιο μεδοιατο.— I. 617.

εν δὲ λεχος στορνυσιν ιαυειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. Theoc. 17. 133.

Syn. Στορεννυω, στορεννυμι, στρωννυω, στρωννυμι, διαστρωννυω, διαστρωννυμι, παραστορεω, καταστρωννυω, καταστορεω, καταβαλλω. ὁμαλιζω. μαλακιζω.

Στορθυγξ, γγος. cuspis hastæ. 2. dens, vel bestia dentata. 3. cacumen. Vid. Στονυξ.

χερσου μεγαν στορθυγγα δωρεῖται κτισαι. Lyc. 865.

ὁ δ' αυτὸς αργῷ πᾶς φαληριῶν λυθρῳ
στορθυγξ, δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ημυνατο. ib. 492.

Epith. Επακτιος, ἁλιβρωτος.

Στορνη, *in l. c. idem denotat quod* ζωνη.

*ζωστηροκλεπτης, νεῖκος ωρινεν διπλοῦν,
στορνην τ' αμερσας, καὶ Θεμισκυρας ἄπο
τὴν τοξοδαμνον νοσφισας Ορθωσιαν.* ib. 1329.

Στουδιος. Dynasta quidam ita dictus, qui celeberrimum monasterium condidit.

Στουδιος αγλαὸν οἶκον εδειματο, καρπαλιμως δὲ
ὧν καμεν, εὕρατο μισθὸν, ἑλὼν ὑπατηΐδα ῥαβδον. Suid.

Στοχαζομαι. collimo ad scopum. 2. conjicio. 3. parco, miseror.

εὖ γε στοχαζει, κἀποφραγνυσαι κυκλῳ
τὸ πρᾶγμα·— Antig. 247.

Syn. Διαστοχαζομαι, καταστοχαζομαι, ευστοχεω, καταστοχεω, οιομαι, επεικαζω, αποβλεπω, κατασκοπεω. τεκμαιρομαι, βαλλω.

Στοχασμᾰ. το. quod in scopum intenditur. 2. collimatio ipsa, conjectatio.

ουκ αγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχασμασιν. Bacch. 1203.

Syn. 1. Οἶστος, βελος. 2. στοχασμος, ὑπονοια, τεκμηριον, ὑποληψις, προαιρεσις, εικασμα.

Στρᾰβηλος. genus conchylii.

ἁλιας στραβηλον τῆσδε, τεκνον, εἴ τινα
δυναιμεθ' εὑρεῖν.—Soph. *fr. ap.* Ath. p. 86. c. Syn. Κοχλια.

Στραγγᾰλις. ἡ. tortuosus laqueus, nodus solutu difficilis.

ὑμεῖς γὰρ αιεὶ στραγγαλιδας εσφιγγετε. Pherecrat. ap. Suid.

Exp. Τὰ δυσλυτα ἁμματα.

Στραγγευω. guttatim exprimo. 2. premo, adfligo.

Syn. Στραγγιζω, στραγγαλιζω. 2. ανιαω, πιεζω, θλιβω.

Στραγγευομαι. *med.* cunctor, tempus tero. 2. laboro, vexor.

1. ιτητέον. τί ταῦτ' εχων στραγγευομαι,
αλλ' ουχὶ κοπτω τὴν θυραν; παῖ, παιδιον. Nub. 131.

Syn. Ῥαθυμεω, αναβαλλω, διαβαλλω, διατριβω,—στρευγομαι.

Στραγγουρια. urinæ stillicidium, substillum.

εξεῦρες ατεχνῶς φαρμακον στραγγουριας. Vesp. 806.

Syn. Δυσουρια, ισχουρια.

Στραγγουριαω. stranguria laboro.

στραγγουριῶ γάρ· εχθὲς εφαγον καρδαμα. Thesm. 622.

Syn. Δυσουριαω, δυσουρεω.

Στραγξ. gutta. *Meleag.* 1. 38.

ασιτος ἑπτὰ μῆνας, ὕδατος στραγγ' εχων. Menand. Thes.

Στραπτω, *pro* Αστραπτω.

τοῖος απὸ ξανθοῖο κρηατος Αισονιδαο
στραπτεν ερως ἡδεῖαν απὸ φλογα·— Apoll. 3. 1017.

Syn. Αποστραπτω, απολαμπω.

Στραταομαι. castra pono.

οἵ ῥα τοτ' εστρατοωντο παρ' οχθας Σαγγαριοιο. Γ. 187.

Syn. Στρατοπεδευω, καταστρατοπεδευω. μεταστρατοπεδευομαι, μεταυλιζομαι. σκηνοω.

Στρᾰταρχος. copiarum dux. Vid. Στρατηγος.

—στραταρχον Αιθιοπων Μεμνονα.— Pyth. 6. 31.

Στρᾰτεια. expeditio. Στρατια, Στρατευμα. exercitus.

εν στρατιαῖς τε καὶ μαχαις. Equit. 584.

ὁρᾶθ' ὅσον στρατευμα ναυφρακτον τοδε. Iph. A. 1259.

Syn. Στρατευσις, στρατος, πολεμος. στολος.

Epith. Πικρα, παμφαγος, πολυμορφος.

Στρᾰτευτικος. bellicosus.

τίς ουχὶ φησει τοὺς ερῶντας ζῆν μονους;
οὓς δεῖ γε πρῶτον μὲν στρατευτικωτατους
*εἶναι, πονεῖν τε δυναμενους τοῖς σωμασι

μαλιστα, προσεδρευειν τ' αριστους τῷ ποθῳ,
ποιητικοὺς, ιταμους, προθυμους, ευπορους, [562.f.*
εν τοῖς αποροις βλεποντας, αθλιωτατους. Chærem. ap. Ath. p.

Στρᾰτευω, Στρατευομαι. exercitum conscribo, bello invado. 2. pugno.
μητε στρατευειν εκλιπόντα δωματα. Orest. 925.
—επὶ γὰρ τὴν εμὴν στρατευομαι-Πολιν,— Phœn. 445.
Syn. Αντιστρατευω, εκστρατευω, επιστρατευω, διατριβω, τευταζω, πολεμεω, στρατολογεω.

Στρᾰτηγεω. præsum exercitui.
δυοῖν γεροντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή. Heracl. 39.

Στρᾰτηλᾰτεω. exercitum duco.
ου σοῦ χατιζων, δεῦρ' αναξ στρατηλατεῖ. ib. 466.

Στρᾰτηγῐᾱ. imperatorium munus.
*τῶν μὲν γὰρ αλλων εστὶ παντων πλησμονή.
ερωτος. b. αρτων. a. μουσικῆς. b. τραγηματων.
a. τιμῆς. b. πλακουντων. a. ανδραγαθιας. b. ισχαδων.
a. φιλοτιμιας. b. μαζης. a. στρατηγιας. b. φακῆς.
a. σοῦ (Pluti *sc.*) δ' εγενετ' ουδεὶς μεστὸς ουδεπωποτε.* Plut.
Syn. Επαρχια, επιστασια. αξιωμα. ἡγεμονια. [189.

Στρᾰτηγῐκός. imperatorius.
εν τοῖς στρατηγικοῖς—μαθημασιν. Ath. 9.
Syn. Στρατευτικος.

Στρᾰτηγικῶς. *adv.* imperatorie.
ὦ σοφωτατ', εὖ γ' ανεῦρες αυτὸ, καὶ στρατηγικῶς. Av. 362.
Syn. Στρατευτικῶς.

Στρᾰτηγιον. prætorium. Vid. Στρατοπεδον.
Τεῦκρος παρεστιν αρτι Μυσιων απὸ
κρημνῶν· μεσον δὲ προσμολὼν στρατηγιον,
κυδαζεται τοῖς πᾶσιν Αργειοις ὁμοῦ. Aj. 732. (20. B.)

Στρᾰτηγίς. ἡ. *subst.* dux femina. 2. *adj.* prætoria.
χωρεῖτ', επειγεσθ' ευθὺ τῆς στρατηγίδος. Eccles. 831.
2. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πυλαις. Aj. 49.
Syn. Στρατιῶτις. 2. στρατηγικη.

Στρᾰτηγὸς, Στρᾰτηλατης. imperator. 2. magistratus urbanus.
δισσοὶ στρατηγοὶ, χὠ Κεφαλληνων αναξ. Philoct. 267.
—ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
*Αγαμεμνον, ὦ Μενελαε, πῶς ἂν αντ' εμοῦ
τὸν ισον χρονον τρεφοιτε τηνδε την νοσον;* ib. 806. (793. Br.)
Syn. Στραταρχος, στραταρχης, στρατηγετης, στρατιαρχης, στρατοπεδαρχης, στρατοφυλαξ, ἡγεμων, στρατιος.

Στρᾰτῐᾱ, ας. ἡ. *Ion.* Στρατιη. civitas Arcadiæ, in qua natum porrum præcipue commendabatur.
'Ριπην τε, Στρατιην τε, καὶ ηνεμοεσσαν Ενισπην. B. 606.

*Στρᾰτῐᾱ. exercitus, agmen militum, quod in expeditionem educitur. 2. militia, expeditio, *pro* στρατεια, *sed hoc vitiose.**

Στρατιος. militaris. (Στρατιον. *adv.*) [Vesp. 618.
βρωμησαμενος τοῦ σοῦ δινου μεγα καὶ στρατιον κατεπαρδεν.
Syn. Στρατιωτικος, στρατηγικος. πολεμικος.

Στρᾰτιωτης. miles. —ουτε κακιστος,
ουτε πρᾶτος ισως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιωτας. Theoc. 14. 56.
Syn. 'Οπλιτης, ὁπλοφορος, τευχηστης. ασπιστης.
Phr. Ευθωρηκος Ενυαλιου πολεμιστης. Ep.
οβριμον εν στερνοισιν αναπνειων Αρηα. Cal.
*δορός τ' ἂν εν χειμῶνι προστεταγμένον
μενειν δικαιον κἀγαθὸν παραστατην. Ant. 670.
[ωκυμοροι - - ὑποδρηστῆρες Ενυοῦς. Coluth. κυδαλιμοισιν αγαλλομενος πολεμοισιν. ib.]
—εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον αρεσκει
λῶπος ακρον περονᾶσθαι, επ' αμφοτεροις δὲ βεβακὼς
τολμασεῖς επιόντα μενειν θρασὺν ασπιδιωταν. Theoc. 14. 65.*

Στρᾰτοκλης. Nom. Pr.
Στρατοκλεις, φιλος Κυθηρης,
Στρατοκλεις, ανερ Μυριλλης. Anac. 61. 9.

Στρᾰτομαντῐς. ὁ. augur exercitus.
κεῖνος δὲ στρατομαντις ιδὼν δυο λημασι δισσούς. Agam. 124.

Στρᾰτοπεδον. castra.
κατεῖχ' αεὶ πᾶν στρατοπεδον δυσφημιαις. Philoc. 10.
Syn. Παρεμβολη, παραταξις, στρατοπεδεια, στρατος, στρατηγιον.

Στρᾰτοπλωτος. exercitum trajiciens mare.
ῥητρας πολιταις τὰς στρατοπλωτους ερεῖ. Lyc. 1037.

Στρᾰτός. exercitus.
—ὁ γὰρ, βασιλῆϊ χολωθεὶς,
νοῦσον ανὰ στρατὸν ὦρσε κακήν·— A. 10.
Syn. Στρατια, στρατοπεδον. δυναμις. χεῖρ. συνταγμα.
Epith. Αεικελιος, αινος, αρήϊος, αιχμητης, ασπιστηρ, αναριθμος, αμειλιχος, αστυφελικτος, γυναικεῖος, αγκυλοτοξος, ακειρεκομας, δορυθαρσης, ενοπλιος, εγχεσιμωρος, ευρυς, ενοπλος, ευχαλκος, εγρεκυδοιμος, λευκασπις, ἱερος, καρτερος, θαυμαστος, λαβρος, μιαιφονος, μεγαλοσθενης, ολοος, οιστρηεις, ὁπλιτης, ουατοκοιτης, πουλυς, πολυγλωσσος, πολυῤῥαιστος, πολυτροπος, περσεπτολις, σακεσπαλος, κορυθαιολος, ναυσιπορος, ὁμηγερης, ὑβριστης, φιλοκερτομος, φιλοπτολεμος, φιλοξενος, φυγοξενος, χιλιοναυς.
Phr. Κῦμα χερσαῖον στρατοῦ. Æsch.
φυξηλις Σατυρων στρατος. Nonn. τεκεων φρουρος στρατος.
αιζηοῖσι λοχον πεπυκασμένον ὁπλιτῆσι·
καὶ χαλκὸν σελαγεῦντα, καὶ αστραπτοντα σιδηρον. Opp.
—φριξεν δὲ περὶ στιβαροῖς σακεεσσι,
δουρασί τ' αμφιγυοις, κορυθεσσί τε λαμπομενῃσιν
*Αρηος τεμενος φθισιμβροτου· κ. λ. Apoll. 3. 1355.
στρατός ποτ' ες γῆν τηνδ' επεστρωφα ποδὶ
'Υαντος, ὃς γῆν ναῖεν αρχαῖος λεώς,
πεδια δὲ παντα, καὶ παρακτιον πλακα [*Schol. Lyc.*
ωκεῖα μαργοις φλὸξ εδαινυτο γναθοις. Phrynich. Pleuron: *ap.*
κῶμος ασπιδηφορος—ασπιδοφερμονα θίασον ενοπλον,
αντιπαλον κατὰ λαῖνα τειχεα. Phœn. 809.
χρυσοπηληκα σταχυν. ib. 953.
[ποιμᾰνοριον θεῖον. Æsch. ῥεῦμα στρατοῦ. ib.
δοκιμος ουτις ὑποστὰς μεγαλῳ
ῥευματι φωτων εχυροις ἑρκεσιν
ειργειν αμαχον κῦμα θαλασσης. ib.
ὁρῶ κονιν ανανδον αγγελον στρατοῦ.
συριγγες ου σιγῶσιν αξονηλατοι·
οχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσοον
λευσσω ξὺν ἵπποις καμπυλοις τ' οχημασι. id.] Vid. et Sept. c. [Th. 59. 79—91. 114. 204.*

Στρατωνίδης, i. e. στρατιωτης. *epith.* habens formam Patronym.
ὅστις; πολιτης χρηστὸς, ου σπουδαρχιδης,
αλλ' εξοτου περ ὁ πολεμος, στρατωνιδης. Acharn. 596.

Στρεβλή. instrumentum nauticum.
—καὶ γεγομφωται σκαφος, (36. P.)
στρεβλαῖσι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον. Æsch. Supp. 450.
Syn. Στρεβλωτηριον, κολαστηριον, βασανος.

Στρεβλος. tortuosus. 2. strabo.
λοξοβαται, στρεβλοι, ψαλιδοστομοι, οστρακοδερμοι, - - - καρκινοι·— Batrach. 286.
Syn. Στροβελος, στρεπτος, ἑλικος, ἑλικοεις, καμπυλος, δυσκολος, αγκυλομητις, στροφαῖος. στραβος.

Στρεβλοω. torqueo, depravo.
κᾆθ', όταν θυειν δεῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικαζετε. Nub. 620.
Syn. Βασανιζω, εξανιαω, λυγιζω, τιμωρεομαι. αικιζω, κακοω, αναγκαζω,—στεινω, στενοω.—ειλω, κατειλεω. στροβεω, διαστρεφω. στρεφω.

Στρεπταιγλος. fulgorem avertens.
ταῦτ' ἄρ' εποιουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταιγλαν δαῖον ὁρμάν.

*Στρεπτήρ, ῆρος. ὁ. pessulus januæ. [ib. 334.
εμπης οὔ μ' εφσβησαν· επεὶ στρεπτῆρα θυρετρον
χερσὶν αδουπητοις βαιὸν αειραμενος. Agath. *An.* iii. 36.*

Στρεπτὸς, ἡ, όν. versabilis. 2. tortus.
ἤ τι μεταστρεψεις; στρεπταὶ μέν τε φρενες εσθλῶν. O. 203.
Syn. Ευμεταστρεπτος, ευπιστος.—στρεβλος.

Στρευγεδων, ονος. ἡ. stranguria.
στρευγεδονι προδεδουπε δαμαζομενος καματοισιν. Nic. Al. 313.

Στρευγω, Στρευγομαι. guttatim exprimo. 2. vexor. 3. cunctor.
ἢ δηθὰ στρευγεσθαι εν αινῇ δηϊοτητι. O. 512.
Syn. Ανιαω, στρεβλοω.—ταλαιπωρεω, κακοπαθεω, καταπονεομαι, φθειρομαι. προσδιατριβω. βραδυνω.

Στρεφεδίνεω. in gyrum ago.

*στῆ δ' οπιθε, πλῆξεν δὲ μεταφρενον, ευρέε τ' ωμω
χειρὶ καταπρηνεῖ·* στρεφεδινηθεν δέ οἱ οσσε. Il. 791.

Syn. Περιστρεφω, περιδινεω, δινεω, τροχοδινεω.

Στρεφω, Στρεφομαι. verto. 2. torqueo. 3. remeo. 4. versor.
ἵππους τε στρεψαι, καὶ εναντιβιον μαχεσασθαι. Θ. 168.
—τοὶ δὲ στρεψασκον αν' ογμους,
ἱεμενοι νειοῖο βαθειης τελσον ἱκεσθαι. Σ. 546.
τί δυσκολαινεις, καὶ στρεφει τὴν νυχθ' ολην; Nub. 36.

Syn. Στροφαω, στρωφαω, στρεβλοω, στροβεω, τρεπω, μεταστρεφω, πολεω, δινεω, γναμπτω, θλιβω, στροφαλιζω, ανιαω, κυλιω, επισκεπτομαι,—εκστρεφω. αναστρεφομαι, ανερχομαι.—κλεπτω.—διωκω. ψιλοω.

Στρεψαυχην. cervicem flectens. [*Ps.* 77. 130.
απτολεμον δ' ἅτε τοξον εχον στρεψαυχενα λωβην. Apollin.

Στρεψοδῐκεω. caussas perverto. [Nub. 433.
αλλ' ὅσ' εμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρηστας διολισθεῖν.

Στρεψοδῐκοπᾰνουργῐᾰ. calliditas in pervertendis caussis.
πικρὰν ταχ' οψει στρεψοδικοπανουργιαν. Av. 1468.

Στρηνής. asper, acutus. *unde*, 2. Στρηνές. *adv.* Vid. Στυφελός. [*An.* ii. 127.*
*στρηνὲς αεὶ φωνεῦσα παρ' ουατα,—*sc.* θαλασσα—Antip. *Thess.*

Syn. Ισχυρος, τραχυς, στυγνος, σαφης, σκληρος. 2. μεγα, οξυ, διατορον.

Στρηνιαω. luxuriose vivo. *Vid. Schol. ad Ar.* Plut. 176.

Syn. Καταστρηνιαω, κατατρυφαω, ἁβρυνομαι.

Στρῆνος. ου. ὁ. Στρῆνος, εος. το. luxus, cupido. 2. tumultuatio.
πρὸς αυτοφοντον στρῆνον ὥπλισαν μορον. Lyc. 438.
*Βαυκαλε, τὸ στρῆνος καὶ θανατον παρεχει. Pallad. *An.* ii. 421.*

Syn. Τρυφη, ασωτια, επιθυμια.

Στρῐβιλικίγξ. ne nauci quidem.
ουδ' ἂν στριβιλικίγξ· αλλ' απιὼν οιμωζέ ποι. Acharn. 1036. B.

Syn. Περιψημα.

*Στρῖφνός, ή, όν. durus, rigidus, compactus. *Vid. not. ad* v. Στιφρός.
—ιδεν χιονωδεα βολβαν-Στριφνὴν,—Lucian, *An.* ii. 310.*

Στροβεω. circumago. 2. perturbo.
Λεῦκον στροβησων, φυλακα τῆς μοναρχιας. Lyc. 1218.

Syn. Στρεβλοω, ταραττω, κινεω, καταπονεω, αποδιωκω. ανακρινω, δοκιμαζω. στρεφω.

*Στροβιλιζω. rotatione moveo. *Vid. Jacobs. in loc.*
επωλολυξεν αυχένα στροβιλισας. Philipp. *Anal.* ii. 213.*

Στροβιλοβλεφᾰρος. oblique videns. 2. vividos habens oculos.
—ασχαλαα γὰρ
ειργεσθαι θνητοὺς ὁρααν ερατεινὰ προσωπα [666.
πρεσβυτατον μακαρων στροβιλοβλεφαρον[1] βασιλῆος. Lith.

Στροβῖλος. vortex, trochus. 2. rotundus *s.* ovalis. 3. pinus, nucleus nucis pineæ.
ὧν οστρακον στροβιλος[2] εντετμήμενος
κορσην σκεπασει,— Lyc. 506.
*ευδαιμονεστερος φανεῖ τῶν Καρκινου στροβίλων. Pac. 864.
αλλ' ἕν τε χερσῳ τὰς λεοντος ηνεσα,
ἢ τὰς εχινου μᾶλλον οιζυρὰς τεχνας·
ὃς, εὖτ' ἂν αλλων κρεισσονων ὁρμὴν μαθῃ,
στροβῖλος αμφ' ακανθαν εἱλιξας δεμας, [91. e.
κεῖται δακεῖν τε καὶ θιγεῖν αμηχανος. Ion *Chius* ap. Ath. p.
θρυμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ εκ στροβῖλων. Crinag. *An.* ii. 141.*

Syn. Στρομβος, καταιγις, γυρος, τροχος.—*adj.* περιφερης.

Στροβος. cingulum muliebre. *Sed legend. in l. c.* στρόφους.
εχω στροβους ζωνας τε, συλλαβὰς πεπλων. Æsch. Supp. 466.

Syn. Στροφος, στροφιον, συστροφη.

*Στρογγυλλω. torqueo, *sc.* in orbem.
χειρὶ στρογγυλλουσ' ἱμεροεσσα κροκην. Leon. *Tar.*-*An.* i. 241.*

Στρογγῠλοδῐνητος. in rotundam formam tortus. *epith.* panis.
στρογγυλοδινητος δὲ τετριμμένος εὖ κατὰ χεῖρα. Archestr.

Στρογγῠλος. rotundus. [ap. Ath. p. 112. a.
νεφελην δ' ὑποσχὼν νιφάδι στρογγυλων πετρων
ὑποσκιον θησει χθονα,[3]— Æsch. Fr.

Syn. Επιστρογγυλος, στρογγυλοειδης, τροχοειδης, μηνοειδης, γυρος, στροβιλος.—πιθανος, πανοῦργος.

Στρογγῠλŏπλευρος. rotundum latus habens.
καὶ Κωπαΐδων ἁπαλῶν τεμαχη
στρογγυλοπλευρων. Ath. l. 17. *immo* l. 7. p. 327. e.

Στρομβεῖον. turbo, conus, capitellum.
σὺν καὶ ονον πεταλειον ορειγανον, αὖά τε θυμβρης*
στρομβεῖα ψωχοιο κακῆς εμφορβια νουσου. Nic. Th. 628.

Στρομβηδόν. *adv.* turbinis in modum.
στρομβηδὸν νηῶν συγχυσιν εν πελάγει. Ep. ἀδ. 492.

Στρομβος. turbo. 2. filum. 3. concha. *Angl.* strombic shell.
στρομβον δ' ὣς, εσσευε βαλὼν, περὶ δ' εδραμε παντη. Ξ. 413.

Syn. Στροβος, στροβιλος, στροφαλιγξ, ῥομβος, δῖνος, βεμβηξ.

Στρουθεῖος. strutheus. μῆλον εγὼ στρουθεῖον[4]—
ασπιλον, ἀρρυτιδωτον, ισοχνοον αρτιγονοισιν,—
ὥρης χειμερινης σπανιον γερας.—Antiphil. *An.* ii. 171.

Στρουθιον. passerculus. 2. radix quædam, struthium. *Sed hoc potius*, στρουθεῖον.
αἱματι δ' αὖ χαλκανθον ιδὲ στρουθεῖον εμιξα. Orph. 958.

Στρουθός. passer. 2. struthiocamelus. *Ang.* ostrich. 3. avis quælibet parva. 4. herba quædam.
*ενθ' εφανη μεγα σῆμα· δρακων επὶ νωτα δαφοινὸς,
σμερδαλέος, τόν ῥ' αυτὸς Ολυμπιος ἧκε φοωσδε,
βωμοῦ ὑπαΐξας πρός ῥα πλατανιστον ορουσεν·
ενθα δ' εσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νηπια τεκνα,
οζῳ επ' ακροτατῳ, πεταλοις ὑποπεπτηῶτες,
οκτώ· αταρ μητηρ ενατη ἦν, ἣ τεκε τεκνα.
ενθ' ὅγε τοὺς ελεεινὰ κατησθιε*—κ. τ. λ. B. 308.
ορνιθος στρουθοῖο κατοικαδος, (gallinæ *sc.*)— Nic. Al. 60.

Στροφάς. ἡ. tortuosa.
αλλ' επὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον Αρκτου
στροφάδες κελευθοι. Trach. 133.

Στροφάδες. *Insulæ Ionio in magno.* Æn. iii. 211.
—Στροφάδας δὲ μετακλειουσ' ανθρωποι
νησους τοιό γ' ἕκητι, παρος Πλωτὰς καλέοντες. Apoll. 2. 296.

Στροφαῖος. *epith.* Mercurii. 2. versutus.
παρὰ τὴν θυραν Στροφαῖον ἱδρυσασθ' εμέ. Plut. 1154.

Exp. Ἱδρυμενος παρὰ τῇ θυρᾳ ὁ δαιμων.—Ἑρμῆς.—στροφις

Στροφᾰλιγξ. vertigo. 2. rotula. 3. caseus. Vid. ad v. Σωχω.
—ὁ δ' εν στροφαλιγγι κονιης
κεῖτο μεγας μεγαλωστὶ,— Il. 775.

Syn. Συστροφη, στροφαλις, στρομβος, στροβος.

Στροφᾰλιζω—ομαι. verso, circumago. Vid. Στρεφω.
τῇ δὲ παρ' ηλακατα στροφαλιζετε· *τερπετε δ' αυτὴν
ἥμεναι εν μεγαρῳ, ἢ ειρια πεικετε χερσίν.* σ. 314.

Στροφαω, Στρωφαω. verto, volvo, verso. Στρωφαομαι. versor, commoror.
αἱ δ' ἱστοὺς ὑφωσι καὶ ηλακατα στρωφῶσιν. η. 105.
*—καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κευθμασι γαιῆς
βῆς πολυκωκυτους εις αΐδαο δομους,
ουδεποτ' ουδὲ θανὼν απολεῖς κλεος, ουδέ γε λήσεις,
αφθιτον ανθρωποις αιὲν εχων ονομα,*
Κυρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφωμενος,— Theog. 243.

Στροφεύς. vertebra. 2. cardo in foribus.
2. εγὼ δὲ καταχεασα τοῦ στροφεως ὕδωρ. Thesm. 497. (87. B.)

Syn. Στροφιγξ. σπονδυλιον. 2. θαιρος.

Στροφεω. versutiis agito et fallo. [ii. 437.
παιζοιτε, στροφεοιτε θ' ὅσους εμεῦ ὕστερον οντας. Pallad. *An.*

Στροφή. versio. 2. versutia.
δημηγορους δ' ηκουσεν ευπειθεῖς στροφας
δῆμος Πελασγῶν·— Æsch. Suppl. 631. (18. P.)

---

1. Quia nomen simplex στρόβιλος secundam habet longam, (apud antiquiores poëtas, nam Crinagoras corripit) Tyrwhittus mavult στροβελοβλεφάρου, "quod reddi potest *superciliis arcuatis*."

2. Στρόβιλος δέ, τὸ περιφερὲς διχότομον τοῦ ὠοῦ. Schol. "Quoniam ex "ovo nati erant Dioscuri, ad ejus rei memoriam galea utebantur, quæ "dimidiati ovi figuram haberet." *Canter. in l. l.* Notandum vero mendum latere in v. σκεπάσει, quia penult. in ασω, *fut.* 1. e verbo in αζω desinente, semper est brevis.

3. Fragm. est Promethei Soluti, p. 582. Bothe, qui metri labem sic persanandam putat:

νεφέλην δ' ὑποσχὼν στρογγύλων νιφάδα πέτρων.

4. Malum lanatum; mali Cydonii species. *Angl.* Quince.

Syn. Τροπη, καμπη, ἑλιγμος, ανακυκλησις, στρεψις, διαστροφη, αντιλογια, επιστροφη. ᾠδη.

Στροφιγξ. vertebra, cardo. 2. versura, flexus.
αιθὴρ, εμὸν βοσκημα, καὶ γλωσσης στροφιγξ. Ran. 919.
—πῶλοι δρομαδες εσκιρτων φοβῳ,
εὖ πως στροφιγξιν ενδοθεν κυκλουμεναι. Phœn. 1143.
Syn. Στροφευς. 2. στροφη, κινησις. περιφορα (τοῦ δρομου.)—μηχανη.

*Στροφίη. fons Bœotiæ prope Thebas.
φευγε καὶ Αονιη τὸν ἑνα δρομον. αἳ δ' εφεποντο
Διρκη τε, Στροφιη τε, μελαμψηφιδος εχουσαι
Ισμηνοῦ χερα πατρός.— Call. 4. 75.*

Στροφιον. zona. 2. redimiculum capitis.
χαλα ταχεως τὸ στροφιον, ὦ 'ναισχυντε σύ. Thesm. 645. (38. B.)
Syn. Στροφος, ζωναριον, ζωνιον, (γυναικεῖον.) το περι την κεφαλην ερεοῦν.
[Phr. Χειρὶ δ' ελαφριζουσα μελιφρονα θεσμὸν ερωτων στῆθος ἁπαν γυμνωσε, καὶ ουκ εμνησατο μαζῶν. Coluth.]

Στροφιος. Vid. Σκαμανδριος.

Στρόφῐς. ὁ. versutus.
στρόφις, αργαλεος, ματτυολοιχος. Nub. 450.
Syn. Στροφαῖος, στρογγυλος, ευστροφος, ευκινητος. σκολιος.

Στροφίς. ἡ. conversio. 2. spira.
πλεκτὰς ἱμαντων στροφίδας εξανησομαι. Andr. 718.
Syn. Στροφη, ενειλημα.—πλεκτανη.

Στροφοδῖνεω. circumago. Vid. Δινεω.
τροπον αιγυπιῶν, οἵτ', εκπατιοις
αλγεσι παιδων, ὑπατοι λεχεων
στροφοδινοῦνται.— Agam. 52.

Στροφος. funiculus, lorum tortum, fascia, cingulum. Vid. ad v. Ενστροφος. 2. torsio, tormina intestinorum.
—σπαρξαν δ' εν φαρεϊ λευκῷ, [121.
λεπτῷ, νηγατεῳ· περὶ δὲ χρυσεον στροφον ἧκαν. H. Apoll.
—ὁποσαι-Στροφον εσθῆσιν περιβαλλονται. Sept. Th. 877.
2. στροφος μ' εχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κώδυνη. Thesm. 484. B.
Syn. Σπαρτιον, στροφιον. 2. νοσημα τι τῆς γαστρος.

Στρῡμών. fl. inter Macedoniam et Thraciam fluens. Vid. ad voc. Ῥῆσος.
Στρυμὼν, Ημαθιης τὸ γλυκερὸν πελαγος. Tull. Gem. *An.* ii.
—επεί σε χρονῳ—Πιερις ματηρ ὅ, τε καλλιγεφυ- [280.
ρος ποταμὸς πορευει
Στρυμὼν' ὅς ποτε τᾶς μελῳδοῦ
Μουσας δι' ακηρατων
δινηθεὶς ὑδροειδὴς
κολπων, σὰν εφυτευσεν ἥβαν. Rhes. 351.

Στρῡμονιος. adj. a præc.
ὁ Στρυμονιος πῶλος αοιδοῦ-Μουσης— ib. 386.
τειχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πεσοιεν
Στρυμονιου βορεαο· θεὸς δ' αεὶ αστυφελικτος. Call. 4. 25.

Στρῡμοδωρος. Nom. Pr.
ὦ Στρυμοδωρε Κονθυλεῦ, βελτιστε συνδικαστῶν. Vesp. 233.

Στρυφνός. austerus, acerbus. 2. morosus. [872.
παῦσόν τ' αυτοῦ τουτὶ τὸ λιαν στρυφνὸν καὶ πρινινον ἦθος. ib.
Syn. Σκληρος, τραχυς, αγριος, δυστροπος, στερεος, ισχυρος, αυστηρος, πυκνος.

Στρυχνον, *item*, Στρυχν-ος *et -η. sec. Schol. Theoc.* solanum, herba.
στρυχνόν τε, σκυρα τ' εχθρὰ, τά τ' ειαρι σινατο βουτην. Nic.

Στρωμνὴ, Στρῶμα. stratum, lectus, stragula vestis. [Th. 74.*
αφθιτον στρωμνὰν αγεσθω,
κῶας αιγλᾶεν χρυσεῳ θυσανῳ. Pyth. 4. 410.
στρωμνῆς ες αλκὴν οὕνεκ' ηλθομεν πέρι. Phœn. 434.
ασπαλαθοί γε ταπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι. Theog. 1193.
Syn. Εφεστρις, δεμνιον, επισαγμα, κλινη, καταστρωμα, τυλεια, περιβλημα, εκκαλυμμα. Phr.—Στρωμνὰ δὲ χαρασσοισ' ἁπαν νῶτον ποτικεκλιμενον κεντεῖ. (*de Typhæo.*) Pyth.

Στρωννῡμι. sterno. Vid. Στορεω. [i. 54.
κἀστρωσέ γ' ευνὰς, κἀκαλυψε σωματα. Eur. Supp. 766.

Στρωτός. stratus.
*ὅς κεν τὴν (*sc.* Στυγα) επιορκος απολλειψας επομοσσῃ
αθανατων, οἳ εχουσι καρη νιφοεντος Ολυμπου,
κεῖται νηΰτμος τετελεσμένον εις ενιαυτον·
ουδέ ποτ' αμβροσιης καὶ νεκταρος ερχεται ἆσσον
βρωσιος, αλλά τε κεῖται αναπνευστος καὶ αναυδος*
στρωτοῖς εν λεχεεσσι, κακὸν δ' επὶ κῶμα καλυπτει. Hes. θ. 792.

Στῠγᾱνωρ. odio prosequens viros.
—ενθ' Αμαζονων στρατὸν-Ἵξει στυγανορ'— Prom. 723.

Στῠγερὸς, Στυγνός. terribilis. 2. odiosus.
ηριπε δ' εξ οχεων, στυγερὸς δ' αρα μιν σκοτος εἷλε. E. 47.
*—σεθεν δ' ἑνεκεν Βερενικα
ευειδὴς Αχεροντα πολυστονον ουκ επερασεν·
αλλά μιν ἁρπαξασα, παροιθ' επὶ νᾶμα κατενθῆν
κυανεον, καὶ στυγνὸν αεὶ πορθμῆα καμοντων,
ες ναὸν κατεθηκας, ἑᾶς δ' απεδασσαο τιμᾶς.* Theoc. 17. 46.
Αδωνιν ἡ Κυθηρη-Ὡς εἶδε νεκρὸν ηδη,
στυγνὰν εχοντα χαιταν. ib. 30. 3.
Syn. Στυγητος, απεχθης, μισητος.—φρικτος, επιφοβος, φοβερος.—γοερος, λυπηρος, αλεγεινος, επιπονος, επιλυπος.—σκυθρος, χαλεπος.—ατιμος.

Στυγερῶς. *adv.* horribiliter.
τῷ κε ταχα στυγερῶς πολεμου απερωησειας. Π. 723.
Syn. Φοβερῶς, επιπονως, χαλεπῶς, απεχθῶς, φιλεχθρως, δυσμενῶς.

Στῠγερωπης. *item*, Στυγερωπός. invisus. 2. cum odio adspiciens.
δυσκελαδος, κακοχαρτος ὁμαρτησει, στυγερωπης. Hes. ε. 194.
*χῶρος εγὼ τοπρὶν μὲν ενη στυγερωπὸς ιδεσθαι. Agath. *An.* iii.
Syn. Στυγερος, σκυθρωπος. [51.*

Στῠγεω. (Στυγω *inus.*) odi, reformido.
*μηδ' εθελ' εξ εριδος σεῦ αμεινονι φωτὶ μαχεσθαι,
Ἑκτορι Πριαμιδῃ,* τόν τε στυγεουσι καὶ αλλοι. H. 112.
τῷ κε τεῳ στυξαιμι μενος, καὶ χεῖρας ααπτους. λ. 501.
ισχε παρηγορεων· οἱ δ' εστυγον εισαΐοντες. Ap. 2. 1200.
Syn. Αποστυγεω, καταστυγεω, στυγναζω, επιστυγναζω, ασχαλλω, φοβεομαι, μισεω, καταπτησσω, δειμαινω, ευλαβεομαι.

Στῠγημα. odium.
ὁ μητροφοντης ὅδε πρὸ δωματων δρακων
στιλβει νοσωδεις αστραπὰς, στυγημ' εμόν. Orest. 473.
Syn. Στυγος.—το μεμισημενον.

*Στῠγιος, α, ον. Stygius, infernalis.
γραμματικοὶ, Μωμου στυγιου τεκνα, σῆτες ἁπαντων. Philipp.
λισσομαι μητ' επιπονα,-Μητ' επι βαρυαχεῖ [*An.* ii. 223.
ξενον εξανυσαι-Μορῳ ταν παγκευθῆ κατω*
νεκρῶν πλακα, και Στυγιον-Δομον.—Œd. C. 1634. (1560. Br.)

Στυγνοτης. mœror.
ῥῖγος, σιωπὴν, στυγνοτητ', αλουσιαν. Alex. ap. Ath. p. 161. d.
Syn. Στυγεροτης, λυπη.

Στυγνοω. contristo. [389.
αλλοτε μὲν κλαιοντι καὶ εστυγνωμενῳ ομμα. Ammian. *An.* ii.

Στῠγοδεμνος. qui odit conjugium.
καλὸν μὲν στυγοδεμνον εχειν νοον·— Agath. *An.* iii. 33.

Στῡλος. columna.
στυλοι γὰρ οικων εισι παῖδες αρσενες. Iph. T. 57.
μονος δ' ελειφθη στῦλος, ὡς εδοξέ μοι. ib. 50.
Syn. Στηλη, κιων.

Στῡλοομαι. columnis fulcio.
ζωὴν στυλωσαιτο· κακὸν δ' αστυλος ιδεσθαι
οἶκος·— Leon. *Tar.-An.* i. 237. Ep. Στηριζω, ὑποστηριζω.

Στῦμα. tentigo. —και στυματα μισει. Plat. ap. Athen.

Στυμφαιΐδες. *immo* Τυμφαΐδες, a Τύμφαι. *Vid. Græv. in l.**
—καὶ ει Στυμφαιΐδες εἶεν,
ειναετιζομεναι, κεραελκέες· αἵ μεγ' αρισται
τεμνειν ὦλκα βαθεῖαν.— Call. 3. 180.
Exp. Ηπειρωτικαι. Στυμφαι γαρ χωριον τῆς Ηπειρου.

*Στυμφᾱλιος, α, ον, et Στυμφᾱλις. ἡ. *adjj.* a sequ. *unde* Στυμφᾱλιδες. αἱ. *epith.* avium, λίμνην Στυμφαλίδα colentium.
οικοθεν οικαδ' ἀπὸ Στυμφαλιων
τειχεων ποτινισσομενον. Olymp. 6. 167.—ματροματωρ εμὰ Στυμφαλὶς, ευανθὴς Μετωπα. ib. 143.*
ουδὲ γὰρ Ἡρακλεης, ὁποτ' ηλυθεν Αρκαδινδε,
πλωΐδας ορνιθας Στυμφαλιδας[1] εσθενε λιμνης
ωσασθαι τοξοισι,— Apoll. 2. 1055.

1. Πλωάδας . . . . . Στυμφηλίδος. Brunck.

Στυμφηλος et Στυμφᾶλος. ἡ. urbs, *item*, regio Arcadiæ.
Στυμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παῤῥασιην ενεμοντο. B. 608.
Στύξ. Styx, *fluvius infernalis*. V. in v. Στρωτος.
ὁρκον γαρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός εστιν αποῤῥώξ. B. 755.
—λοιβὴν Στυγὸς ωμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
ῥιγιστη παντεσσιν, οπιδνοτατη τε τετυκται. Apoll. 2. 291.
—Στὺξ αφθιτος Ωκεανινη.
θυγατηρ αψοῤῥοου Ωκεανοῖο πρεσβυτατη.—
—στυγερὴ θεὸς, αθανατοισι-Δεινὴ, Στὺξ— Hes.
—Στυγὸς ὕδατος αιπὰ ῥεεθρα. Hom.
*λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλετας,
λιμνην τ' Αορνον αμφιτορνωτὴν βροχῳ,
καὶ χεῦμα Κωκυτοῖο λαβρωθὲν σκοτῳ,*
Στυγὸς κελαινῆς νασμὸν, ενθα Τερμιεὺς
ὁρκωμοτους ετευξεν αφθιτοις ἑδρας. Lyc. 703.
Στῦπος. stipes.
εσκε δέ τι στιβαρὸν στυπος αμπελον εντροφον ὑλῃ
προχνυ γερανδρυον·— Apoll. 1. 1117.
Syn. Πρεμνον, στελεχος, κορμος. Epith. Νερομηκες.
Στυππειοπωλης. stuppearum restium venditor.
*a. καὶ πῶς; b. ὁπως; ὁ χρησμὸς αντικρυς λεγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπωλης γιγνεται,
ὃς πρῶτος ἑξει τῆς πολεως τὰ πραγματα. Equit. 128.
Στῦσις, εως. ἡ. idem quod Στῦμα.
—ουδὲ δεκα μνῶν-Στυσεις·— Antiphan. *An*. ii. 204.
Στῦφελιζω. quatio. 2. aspere tracto. 3. discutio. 4. coërceo.
ειπερ γάρ κ' εθελῃσιν Ολυμπιος αστεροπητης*
εξ ἑδεων στυφελιξαι·— A. 581.
τρὶς δέ οἱ εστυφελιξε φαεινὴν ασπίδ' Απολλων. E. 437.
2. αλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βιοτον βαρὺν ηγηλαζει,
καί ἑ νεον πολεεσσιν ονειδεσιν εστυφελιξε. Apoll. 1. 272.
μητε τι τὸν ξεῖνον στυφελιζετε, μητέ τιν' αλλον. σ. 415.
3. —ὡς ὁποτε Ζεφυρος νεφεα σευφελιξῃ
αργεσταο Νοτοιο βαθειῃ λαιλαπι τυπτων.* Λ. 305.
Syn. Κραδαινω, διασειω, διακινεω. 2. κακοω, ὑβριζω, πλησσω, λοιδορεω, προπηλακιζω. 3. αποστυφελιζω, αποκινεω, αναστρεφω, διωκω, ωθεω.
Στῦφελισμός. injuria.
οἵας δε Κρατης οργὰς ὑμῶν ηνεσχετο καὶ στυφελισμούς.
Syn. Οργη, λοιδορια, μεμψις, ὑβρις. [Equit. 534.
Στυφελὸς, Στυφλός. asper.
—ὑπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθυνεται ὕδωρ [322.
βρασσομενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρεμει ατκή. Apoll. 2.
ἐῤῥιψ' εμαυτὴν τῆσδ' απὸ στυφλοῦ πετρας. Prom. 747.
†κεῖται δὲ χωρὶς σῶμα, τὸ μὲν ὑπὸ στυφλοῖς
πετραις, τὸ δ' ὑλης εν βαθυξυλῳ φοβῃ. Bacch. 1135.
Syn. Τραχυς, στρηνης, σκληρος, ταραχωδης, αργος, στεῤῥος.
Στῦφοκομπος. pugnax.
—καὶ γὰρ εἶκεν ορτυγι,
ὑπὸ στυφοκομπῳ τὴν κεφαλὴν πεπληγμενῳ. Av. 1299.
Στῦφω. adstringo. —εν στυφοντι ποτῷ— Nic.[1]
Syn. Αποστυφω, ενστυφω, επιστυφω, παραστυφω, ὑποστυφω, προσπιεζω, πυκνοω, στυγναζω.
*Στῦω. adstringo, durum reddo. *item, sens. obscæn.*
Στωὰ, *melius quam* στοιὰ, *a* στοά. qu. vid.
τὰ δικαστηρια καὶ τὰς στωὰς, ανδρῶνας παντα ποιησω. Eccles.
Στωϊκοὶ, *vel*, Στοϊκοί. Stoici. [676.*
ὦ Στοϊκῶν μυθων ειδημονες, ὦ παναριστα
δογματα ταῖς ἱεραῖς ενθεμενοι σελίσιν,
τὰν αρετὰν, ψυχᾶς αγαθὸν μονον·— Athenæ. *An*. ii. 257.
Στωμῦλεω, Στωμυλλω, Στωμυλλομαι, Στωμυλλαομαι. loquax sum.
ου στωμυλλων κατὰ τὴν αγορὰν *τριβολεκτραπελ', οἷά περ οἱ νῦν. Nub. 1003. B.
τὰ μειρακια ταυτὶ λεγω, τὰν τῷ μυρῳ,*
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθημενα. Equit. 1375.
απολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομενη. Thesm. 1073. B.
Syn. Καταστωμυλλω, καταγλωττιζω, φλυαρεω, κολακευω.
Στωμῦλια, Στωμυλμα. loquacitas.
εἶτ' αὖ λαλιὰν επιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλιαν εδιδαξας,
ἢ 'ξεκενωσεν τάς τε παλαιστρας, καὶ τὰς πυγὰς ενετριψε
τῶν μειρακιων στωμυλλομενων,— Ran. 1101. (1069. B.)
επιφυλλίδες ταῦτ' εστὶ, καὶ στωμυλματα. ibid. 92.
Syn. Κολακεια, αδολεσχια, λαλια, φλυαρια, μωρολογια, μωρολογημα, λαβροστομια, περιλαλημα, εὑρεσιλογια, αγχινοια, σκωμματα τα, τεχνουργημα, πανουργια.
Phr. Φιλιας ἑταιρα, νοσος.
Στωμῦλος. garrulus. 2. facetus.
ζῶντ' αφες· ὦ Παιαν, ἦ στωμυλος ἦσθα, Κοματα. Theoc. 5. 79.
Syn. Αδολεσχος, λαλος, κολαξ, πιθανολογος, πολυκομψος, ευτραπελος, φλυαρος, περπερος.
*Συαγρεσιᾶ, ας. ἡ. aprorum venatio.
θῆκεν ορειαρχᾳ δῶρα συαγρεσιης. Rhian. *An*. i. 481.
Σῦαγρος. 1. aprorum venator, nomen canis. 2. aper, qu. σῦς ἄγριος.
1. σὺ δ', ὦ Συᾶγρε, Πηλιωτικὸν τρεφος. Soph. ap. Ath. p.
2. λαβὼν επαναξω συάγρον εις τὴν οικιαν [401. d.
τῆς νυκτὸς αυτῆς, καὶ λεοντα, καὶ λυκον. Antiph. ibid.
Συανια. Vid. Θυανια.*
Συβαριζω. Sybaritarum more vivo.
ἑστιᾶσθαι, κοτταβιζειν,-Συβαριζειν. Pac. 339.
Syn. Τρυφαω.
Συβαρις. Sybaris, urbs et fluv. Italiæ.
εστι δέ τοι κἀκεῖθι Διὸς μεγα χωσαμενοιο
δειλαιη Συβαρις ναετας στεναχουσα πεσόντας
μηναμενους ὑπὲρ αἶσαν επ' Αλφειοῦ γεραεσσι. Dion. 372.
Σῦβᾶρῖτης, Σῦβαρτης. ὁ. Sybarita. Συβαρῖτις. ἡ. fons in Sicilia. ανὴρ Συβαριτης εξεπεσεν εξ ἁρματος,
*και πῶς κατεαγη τῆς κεφαλῆς μεγα σφοδρα·
ετυγχανεν γὰρ ου τριβων ὢν[2] ἱππικῆς.
κἄπειτ' επιστὰς εἶπ' ανὴρ αυτῷ φιλος·
Ερδοι τις, ἣν ἑκαστος ἂν ειδειη τεχνην[3].* Vesp. 1427. B.
—τὺ γὰρ ποκα, δῶλε Συβαρτα,-Εκτασω συριγγα;—Theoc.
ῥειτω χἀ Συβαριτις εμὶν μελι.—ib. 126. [5. 5.
Σῦβᾶρῖτῐκός. Sybariticus. 2. luxuriosus.
Αισωπικὸν γελοιον, ἢ Συβαριτικόν. Vesp. 1259. B.
Συβηνη, ης. ἡ. theca e corio, *proprie* suillo. 2. venabulum.
αλλ' ουκ εκ' ωδέν· αλλὰ τὸ συβινην[4] λαβέ. Thesm. 1209.
Syn. Αυλοθηκη, τοξοθηκη, φαρετρα. (1197. B.)
Συβοσιον. grex suum pascentium. 2. suile.
τοσσα συῶν συβοσια[5], τοσ' αιπολια πλατε' αιγῶν. Λ. 678.
Syn. Χοιροτροφεῖον, συφεων.
Σῦβωτης. subulcus.
αυτὸς δὲ πρωτιστα συβωτην εισαφικεσθαι,
ὅς τοι ὑῶν επιουρος·— ν. 404.
Syn. Συοφορβος, συφορβος, ὑοβοσκος, ὑοβοτης, ὑφορβος, ὑοφορβος, χοιροβοσκος, συοβοσκης.
Συγγᾰμος. conjugii particeps.
Τυδεῖ τε κἀμοὶ, συγγαμος[6] γάρ εστ' εμός. Phœn. 441.
Syn. Συναωρ, συναορος, συζυγος, συνευνος, συλλεκτρος, συγκοιτος, γαμετης, γαμετις.—κηδεστης.
Συγγειτων. conterminus.
ξυγγειτον' οικῶν γαῖαν αξιῶν τυχεῖν. Eur. Supp. 386.
Syn. Συγχορτος, συγχωρος, πλησιοχωρος, γειτων.
Συγγελαω. simul cum alio rideo.
*Βαττιαδεω παρὰ σῆμα φερεις ποδας, ευ μὲν αοιδὴν
ειδότος,* εὖ δ' οινῳ καιρια συγγελασαι. Call. Ep. 8. (37. *Ern.*)
Syn. Διαγελαω, συγχαιρω.

1. Alexiph. 375. ubi Schneider. in textu, ἐνστύφοντι, Scholiast. στυφόεντι.

2. Vid. Porson. ad Hec. 788.
3. *Quam scit uterque, libens censebo, exerceat artem.* Hor. Ep. i. 14. 40.
4. "Male vulgo συβήνην. Barbare Scytha συβίνην dicit pro σιβύνην. "Nisi hoc modo legatur, perit jocus in paronomasia quæsitus a poëta "infra 1215." Brunck.
5. Idem versus occurrit Odyss. ξ. 101. et ibi Barnes. edidit συβόσεια, sine auctoritate; at h. l. reliquit alterum. Fit tamen probabile, subjicit Heynius, grammaticos metri peritiores συβόσεια prætulisse, et exhibet id h. l. Townl.
6. Alii σύγγαμβρος. Sed "versum recte ineptum et spurium judicat "Jortinus." Vid. Pors. ad vs. 438. Reperienda tamen est vox σύγγαμος Androm. 837. Herc. F. 149. et Elect. 212.

Συγγενετειρα. communis mater vel soror.
κλεινῶν συγγενετειρ' αδελφῶν. Eur. El. 746.
SYN. Μητηρ.—αδελφη.
Συγγενής. consanguineus.
ου δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; Soph. El. 1208.
εστιν οὖν αδελφὸς αυτῷ, τοὺς τροπους ου ξυγγενής. Eq. 1277.
SYN. Ὁμογενης, ὁμαιμος, εγγενης, συγγονος. [ὁμοσπορος. Pind. κηδεμων. τὸν ὁμοθεν (*sc.* γιγνομενον.) Eur. κηδευμα. id. παος, πηος. Lyc.]
*Συγγενῶς. *adv.* a præc.
κεκλημενῳ δὲ φωτὶ μακαριῳ ποτὲ
αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' αιεὶ κακῶς
εστ', ουδὲν αλγεῖ, συγγενῶς δυστηνος ὤν. Herc. F. 1291.*
Συγγεωργος. socius in agro colendo.
τοὺς ξυγγεωργους καλεσον, *εὑρησεις δ' ισως
εν τοῖσιν αγροῖς αυτοὺς ταλαιπωρουμενους,
ὅπως ἂν ισον ἑκαστος, ενταυθοῖ παρὼν,
ἡμῖν μετασχῃ τοῦδε τοῦ Πλουτου μερος.* Plut. 223.
Συγγηθεω. una gaudeo.
καὶ ξυγγεγηθε,— Eur. Hel. 132. *(*locus, opinor, vix apud Eurip. obvius.*)*
Συγγηραομαι. consenesco.
a. εγὼ παρεξω λεκτρά σοι καλῶς εχειν.
b. δικαιόν εστιν, οἷσι συγγηρασομαι. Eur. *fr. inc.* 52.
SYN. Συγγηρασκω, συγκαταγηρασκω.—παρακμαζω.
Συγγηρος. ὁ ἡ. una senescens. Vid. Ὁμοπλους.
*—μιῆς απελαυσα γυναικὸς-Συγγηρου·—Carphylid. *An.* ii. 401.*
Συγγιγνομαι. conversor, adsum. 2. coëo. 3. congignor.
ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγενεσθέ γ' αλλὰ νῦν. Soph. El. 413.
ὡς ξυγγενωμαι, *καὶ φονου ξυνεργατιν
λαβὼν, τά γ' εισω τειχεων σαφῶς μαθω.* Eur. El. 100.
SYN. Συμπαραγιγνομαι, συνεργεω, συμμαχομαι, συμπρασσω, συμβαινω, συλλαλεω, συνομιλεω, οαριζω, συμπιπτω, συνειμι, ἁρμοζομαι. [nosco.
Συγγιγνωσκω, Συγγιγνωσκομαι. consentio. 2. agnosco. 3. ig-
συγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οικῶ τῶν αγρῶν. Nub. 138.
ξυγγνωσεταί σοι τηνδ' ἁμαρτιαν ποσις. Androm. 840.
Ζεύς τ' ἂν ξυνεγνω ξὺν δικῃ χειρουμενῳ. Trach. 283.
SYN. Συνδιαγιγνωσκω, συγγνωμονεω, συγχωρεω, συγγνωμην εχω, φειδομαι, παραιτοῦμαι, ὁμαγνωμονεω, ὁμολογεω, συνιημι, αναγιγνωσκω, επιγιγνωσκω.
PHR. Αμπλακιην απονιψον εμὴν πλεον ὕδατι νιζων.
ἡμετερης απανευθεν ατασθαλιης με καθαιροις.
καί μεν δυσνομιην ολεσαις οικτιρμονι βουλῇ. Apollin. *Ps.* 50. 2.
Συγγνοιᾰ, Συγγνωμη, Συγγνωμοσυνη. venia.
—αιτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς-Ξυγγνοιαν ισχειν,—Antig. 66.
*τί δὴ φρονοῦσά γ' εκ δομων ἁμ' ἑσπομην,
ξενῳ προδοῦσα πατρίδα, καὶ δομους εμούς;
τὴν θεὸν (*monosyll.*) κολαζε, καὶ Διὸς κρεισσων γενοῦ,
ὃς τῶν μὲν αλλων δαιμονων εχει κρατος,
κεινης δὲ δοῦλός εστι·* συγγνωμη δ' εμοί. Troad. 946.
—μεγαλην μὲν εμοὶ
τουτων θεμενοι συγγνωμοσυνην. Trach. 1281. (65. Br.)
SYN. Συγχωρησις, ανεσις, αφεσις, παρεσις, παραιτησις, ενδοσις, φιλοστοργια, παραχωρησις, χαρις.
Συγγνωμων. clemens. 2. consentiens.
Ἰᾶσον, αιτοῦμαί σε τῶν ειρημενων
ξυγγνωμον' εἶναι,— Med. 870.
SYN. Συγγνωμονικος, ευπαθης, συμπαθης, ελεημων, οικτιρμων, συγγιγνωσκων.
Συγγνωστός. venia dignus.
πενθεῖν μὲν, εἴ τι δεσποταισι τυγχανει,
συγγνωστὸν,— Alcest. 136.
Συγγογγῠλιζω. roto, *qs.* turbine.
ξυνστρεψας καὶ ξυγγογγυλισας. Lysist. 974.
SYN. Μεταστρεφω, συμμεταστρεφω.
Συγγονος, ου. ὁ ἡ. 1. *adject.* cognatus. 2. *subst.* germanus, frater vel soror. 1. —χαιρετε, λεπταὶ
ῥησιες, Αρητου συγγονοι αγρυπνιης. Call. Ep. 28. *Bl.*
* 2. ὡς τὴν Λακαιναν ξυγγονον Διοσκοροιν,
Ἑλενην ιδοιμι.—Hec. 445.
SYN. 1. Συγγενης. 2. αδελφ-ὸς vel-ἡ, κασιγνητ-ος vel-η, κασις.*
Συγγραμμᾰ. το. scriptum, *maxime* historicum.
καὐτὸς φιλοσοφῶ, καταλιπεῖν συγγραμματα
σπευδων εμαυτοῦ καινὰ τῆς τεχνης.—Ath. p. 404. b.
Συγγρᾰφεύς. scriptor, *maxime* historicus.
τὸν συγγραφῆ, τῶν μελεων ποιητήν. Acharn. 1150.
SYN. Λογογραφος, ἱστοριογραφος, γραφευς.
Συγγρᾰφω, Συγγραφομαι. conscribo. 2. stipulor.
τὰ δ' αλλα μετὰ τῆς Γραμματεως ξυγγραψομαι. Thesm. 439.
SYN. Διαγραφω, καταγραφω, ἱστορεω, επερωταω, διομολογοῦμαι.
Συγκᾰθαρμοζω. copulo. 2. adapto, orno, simul compono.
2. πεπτῶτ' αδελφὸν τονδε συγκαθαρμοσαι. Aj. 934. (22. Br.)
Συγκᾰθελκῠω. deorsum traho.
Διὸς θελοντος, συγκαθελκυσθησεται. Sept. Th. 614. P.
Συγκᾰθευδω. una dormio.
τοῖς τηλικουτοις ξυγκαθευδουσ' ἥδομαι. Eccles. 1001.
SYN. Συνευδω, συνευναζομαι, συγκαταδαρθεω, συγκοιταζομαι, συγκοιμαομαι, παρακοιμαομαι, παρακαθευδω.
Συγκᾰθημαι. una sedeo.
βουλει σφ' εν ορεσι συγκαθημενας ιδεῖν; Bacch. 809.
SYN. Συγκαθεζομαι, συνεδρευω, παρεζομαι, συνθακεω, συμπαρεδρευω.
Συγκᾰθιστημι. una constituo.
ἕν μοί τι, Θησεῦ, ξυγκαμ'· αθλιου κυνὸς
κομιστρ' ες Αργος συγκαταστησον μολών. Herc. F. 1387.
SYN. Καθιστανω, καθισταω, αποκαθιστημι, εφιστημι, εγκαθιστημι, επικαθιστημι, συγκαθιστημι, ὑποκαθιστημι, διατιθημι, ἱδρυω, διατασσομαι, αναγω, ανορθοω, εμπεδοω, απεργαζομαι, συγκατεργαζομαι.
Συγκᾰλεω. convoco.
τοὺς ὅγε συγκαλεσας, πυκινὴν ηρτυνετο βουλήν. B. 55.
a. πῶς δῆτ' ἂν αυτοὺς ξυγκαλεσειας; b. ῥᾳδιως. Av. 201.
SYN. Κατακαλεω, αγειρω, συναγω, κλησιαζω, συγκροτεω, συγκινεω.
*Συγκᾰλυμμος, ου. ὁ. capitis obvolutio.
—εα· τουτὶ τί ἦν;—Τίς ὁ συγκαλυμμός;[1]— Av. 1495.
Συγκᾰλυπτεος. occultandus.
αλλου λογου μεμνησθε, τονδε δ' ουδαμῶς
καιρὸς γεγωνεῖν,* αλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μαλιστα·— Prom. 522.
Συγκᾰλυπτος. coopertus.
—λοβοῦ τε ποικιλην ευμορφιαν,
κνισσῃ τε κῶλα συγκαλυπτα·— Prom. 494.
SYN. Επηρεφης, καταστεγος.
Συγκᾰλυπτω. contego.
*ὡς ειπὼν, συναγεν νεφελας, εταραξε δὲ ποντον
χερσὶ τριαιναν ἑλών· πασας δ' οροθυνεν αελλας
παντοιων ανεμων.* σὺν δὲ νεφεεσι καλυψε
γαῖαν ὁμοῦ καὶ ποντον· ορωρει δ' ουρανοθεν νύξ. ε. 291.
SYN. Επικαλυπτω, περικαλυπτω, συγκατακαλυπτω, συναποκρυπτω, συγκρυπτω, συσκιαζω, περιστελλω.
Συγκαμνω. collaboro. 2. adjuvo. Vid. Ξυγκ.
ξυγκαμν' αδελφῷ, παῦσον εκ κακῶν εμέ. Soph. El. 993.
ἥκω, κακοῖσι σοῖσι συγκαμνων, τεκνον. Alcest. 624.
SYN. Συναποκαμνω, συμμαχεω, συμπαθεω, συννοσεω, συμμοχθεω, συμπονεω, συνδιαταλαιπωρεω, συναμυνω, αμυνω, συσπουδαζω, συσπευδω, συναρηγω, συγκατεργαζομαι, συνεκκομιζω, συμπρασσω.
Συγκαρκινοομαι. Suid. SYN. Καρκινοομαι, κοπιαω.
Συγκᾰσιγνητη, Συγκασις. qui una frater vel soror est.
ὦ ξυγκασιγνητη τε, κάκ ταυτοῦ πατρὸς
Αγαμεμνονος γεγῶσα,— Iph. T. 800.
σύ τ' εμοὶ, ξυγκασι κουρα,-Ξυνετλας·— Alcest. 414.
SYN. Αδελφη, συναδελφη, κασιγνητη, συνομαιμων, συγγονος.
Συγκᾰτᾰβαινω. una descendo. 2. coëo. 3. descendo. 4. conditionem accipio.

1. Legi vult Dawesius, τίς σὐγκαλυμμός; *i. e.* τίς ὁ ἐγκ. Misc. Cr. pp. 209, 210.

νῦν γὰρ ακμαζει πειθὼ δολιαν
ξυγκαταβῆναι,— Choëph. 725.
μᾶτερ, μᾶτερ, εγὼ δὲ σᾷ
πτερυγι συγκαταβαινω. Androm. 505.

Syn. Συνεξειμι, συνεπιτιθεμαι, αποκαταβαινω, επικαταβαινω, προσκαταβαινω, ανακειμαι, συγκαθιημι.

Συγκᾰτᾰδαρθεω. condormio. Vid. Συγκαθευδω.
—αλλ' εξεσται προῖκ' αυτῷ ξυγκαταδαρθεῖν. Eccles. 609.

*Συγκᾰτᾰδῡμι. una occido.
εμπορος, ὦ Κλεονικε· δυσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αυτὴν [*Gaisf.**
ποντοπορῶν, αυτῇ Πλειάδι συγκατεδυς. Theocr. Ep. 9.

Συγκᾰτᾰζευγνῡμι. conjungo.
οὐθ' οὕνεκ' ατῃ ξυγκατεζευκται κακῇ. Aj. 123.

Syn. Καταζευγνυμι, επιζευγνυμι.—διαμαχομαι.—καταυλιζομαι, καταστρατοπεδευω.

Συγκᾰτᾰθνησκω. simul morior.
—αλλὰ τίς κεινῳ χαρις,
ξυγκατθανόντι κατθανεῖν;— Hel. 1419.

Syn. Συνθνησκω, συναποθνησκω.

Συγκᾰταιθω. comburo.
λουσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, εν νεοσπάσι [B.)
θαλλοῖς δ δὴ 'λελειπτο συγκατῃθομεν. Antig. 1216. (1201.

Syn. Συγκαιω, συμφλεγω, επικαιω, κατακαιω, συγκατακαιω.

Συγκᾰταινῶ. approbo. 2. promitto.
ου Κλεισιθηρας θυγατρὸς, ἧς πατὴρ λεχος
θρεπτῷ δρακοντι συγκαταινεσει πικρόν. Lyc. 1223.

Syn. Συνεπαινῶ, συναινεω, καταινεω, συνευδοκεω, συμψηφιζω, συγκατατιθεμαι, συμφωνῶ, αναδεχομαι, εγγυαομαι, συγκαταφερομαι, συγκατανευω.

*Συγκᾰτᾰκαιω. simul comburo.
καὶ κιθαρας αὐτῷ διεταξατο συγκατακαῦσαι
δωδεκα, καὶ κιστας εικοσιπεντε νομων. Lucill. *An.* ii. 333.*

Συγκᾰτᾰκειμαι. concumbo. [Ar. Eq. 612.
καὶ ταυτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ανδράσι ξυγκατακεῖσθαι[1].

Syn. Παρακατακειμαι, παρακειμαι, επικειμαι, προσκειμαι, συναποκειμαι, συνανακειμαι, συγκειμαι, συγκατακλινομαι, συνανακλινομαι.

Συγκᾰτᾰκλειω. una includo. Vid. Συγκλειω.
βυκτας δ' εν ασκῷ συγκατακλεισας βοός. Lyc. 738.

Συγκᾰτᾰκλῑνω. una accumbere jubeo. Συγκατακλινομαι. concumbo.
*οὐδὲ παρ' εμοί ποτε τὸν 'Αρμοδιον ᾀσεται, (*Pæon. Tetram.*)
ξυγκατακλινεὶς, ότε παροινιος ανὴρ εφυ.* Acharn. 980. B.
ταυτην ὅτ' εγαμουν, ξυγκατεκλινομην εγω. Nub. 49.

Syn. Συγκλινω, κατακλινω, συγκυπτω.—κατακλινομαι, ανακειμαι, κατακειμαι, συγκατακειμαι.

Συγκᾰτᾰκτεινω, Συγκατακτημι. una interficio. Vid. Ξυγκ.
—συγκατακτὰς-Κελαινοῖς ξιφεσιν βοτά. Aj. 230.

Syn. Συγκατακαινω, συγκαινω, συναναιρεω, συγκατεργαζομαι, συσφαττω, συνδιαχειριζω, συμφονευω.

*Συγκᾰτᾰλῡω. simul everto et aboleo.
ψυχῇ, Καλλιοπη, συγκατελυσας οπα. Jul. *Æg.-An.* ii. 503.*

Συγκᾰτᾰμιγνῡμι. admisceo. Vid. Συμμιγνυμι.
ου παυσομαι τὰς Χαριτας
Μουσαις συγκαταμιγνὺς,
ἡδισταν συζυγιαν. Herc. F. 674.

Συγκᾰτᾰμῡω. claudo, concludo.
πᾶσα δὲ συγκατεμυσε, κατουλωθεῖσα χρονοισιν. Philipp. *An.* [ii. 221.

Συγκᾰτᾰνευω. adnuo.
ομματι θρυπτομενῳ συγκατενευσα μενειν. Agath. *ib.* iii. 41.

Συγκᾰτᾰσκαπτω. diruo.
σύ τ' ὦ ταλαινα συγκατασκαπτει πολις. Phœn. 901.

Syn. Συγκαθαιρεω, συναιρεω, συγκαταβαλλω, συνδιαφθειρω.—συγκατορυσσω.

Συγκᾰτασκαπτης, ου. ὁ. eversor.
τῶν ανθομαιμων συγκατασκαπτην Πρυλιν. Lyc. 222.

1. Male se habet Atticum ξὺν hoc in loco, quia Bacchium in versum Anapæsticum infert. Reponendum συγκ. uti Brunckius recte edidit. Notandum autem versum hunc in *Ecclesiazusis*, non in *Equitibus*, exstare.

Συγκᾰτεργαζομαι. una conficio, adjuvo.
σὺ δὲ τεκνα τριγονα τεκομενος, ὦ παῖ Διὸς,
λυσσάδι συγκατειργασω μοιρᾳ. Herc. F. 1024.

Syn. Συγκατακτεινω.—συγκαμνω.

Συγκᾰτευχομαι. una precor.
αλλ' ὧν ερῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξαμην. Antig. 1338.

Syn. Συνευχομαι, ευχομαι, επιθυμεω.

Συγκᾰτηρεφής. contectus. Vid. Συνηρεφης.
στυγνὸν Σιβυλλης εστιν οικητηριον,
γρωνῷ βερεθρῳ συγκατηρεφὲς στεγης. Lyc. 1280.

Συγκᾰτοικεω. una habito. Vid. Συνοικεω.
*—ὃν ξενης επὶ χθονὸς
ξὺν σφῷν εφευρηκ' ενθάδ' εκβεβλημένον,*
εσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γερων γεροντι συγκατῳκηκεν πινος, κ. τ. λ. Œd. C. 1324.

Συγκατοικιζω. una colloco habitatores. (1256. Br.)
αφθογγα δ' αυταῖς συγκατοικιζειν δακη
θηρῶν, ἵν' εἶχον μητε προσφωνεῖν τινά. Hipp. 646.

Syn. Συνοικιζω, κατοικιζω, μετοικιζω, παρακατοικιζω.

Συγκατοικτιζω. misereor.
τὰ δ', οἷα πασχω συγκατοικτιουμενη. Trach. 544.

Syn. Συνοικτιζω, συμπενθεω, συναλγεω, συγκλαιω.

Συγκειμαι. simul positus sum; consisto. Vid. Συγκατακειμαι.
*ὅταν δ' ερημον χῶρον εμβαινω ποδὶ,
διβαμός ειμι·* τῇδε συγκειται δολος. Rhes. 214.

Συγκελευω. jubeo.
ουκ εῶν, ἢ ξυγκελευων παῖδ' αγειν θανουμενην; Iph. A. 892.

Syn. Συμπαρακαλεω, συμπαραινεω, συγκαταινεω.

Συγκεραννῡμι, Συγκιρναω. commisceo. Vid. Συμμιγνυμι.
οὕτω πολυφορῳ συγκεκραμαι δαιμονι. Plut. 853.
*δειλαιᾳ δὲ συγκεκραμαι δυᾳ. Antig. 1311. B.
οἶδε τὸ πικρὸν Ερως συγκερασαι μελιτι. Meleag. 43.*
κρατῆρα συγκιρνᾶσιν[2] αἱ μυροπωλιδες. Eccles. 837.

Συγκεραυνοω. fulmino.
τελος δὲ δρυΐνους συγκεραυνοῦσαι κλαδους. Bacch. 1101.
*πῶς ἄν τις αποπαυσειε τοῦ λιαν ποτοῦ;
εγῷδα, συντριψω γὰρ αυτοῦ τοὺς χοας,
καὶ τοὺς καδισκους συγκεραυνωσω σποδῶν,
καὶ τἄλλα παντ' αγγεῖα τὰ περὶ τὸν ποτόν* [494. c.*
κοὐδ' οξυβαφον οινηρὸν ετι κεκτησεται. Cratin. ap. Ath. p.

Συγκλαιω. cum alio ploro. Vid. Συμπενθεω.
αλλοτε μὲν κλαιοντι, καὶ εστυγνωμενῳ ομμα [389.
συγκλαιων, καὖθις συγγελοωντι γελῶν. Ammian. *An.* ii.

Συγκλαω. confringo.
καὶ κλημαθ' ὑποθου συγκλασασα τετταρα. Eccl. 1023. (31. B.)

Syn. Συνεπικλαω, συναραττω, συντριβω, συγκρουω, συνθραυω, αποθραυω.

Συγκλειω, Συγκλῃΐζω. concludo. 2. occludo.
ζῇ, καὶ θανουσης ομμα συγκλεισει τὸ σόν. Hec. 428.
οἵ σε καὶ 'Ερμιοναν εριδι στυγερᾷ ξυνεκλησαν. Androm. 122.

Syn. Συγκατακλειω, εγκλειω, κατακλειω, εγκατακλειω, περικλειω, εναποκλειω, καθειργω, συγκαθειργω, εγκαθειργνυμι, συνειργω, κατακλῃΐζω, συγκατακλῃΐζω, καταμυω.

Συγκληρος. consors.
Μαραθῶνα, καὶ ξυγκληρον ελθόντες χθονα. Heracl. 32.

Syn. Συνηορος, συνθιασωτης, συγκοινωνος, μετοχος.

Συγκλητος. convocatus. 2. indictus. 3. senatus.
ὅτι συγκλητον τηνδε γεροντων-Προυθετο λεσχην,
κοινῳ κηρυγματι πεμψας. Antig. 165.

Συγκλινής. una inclinans.
τὸ συγκλινὲς επ' Αιαντι. Ran. 1329. (1294. B.)

Συγκλῖνω. Vid. Συγκατακλινω.
ουκ εστιν ἥτις τῷδε συγκλιθησεται. Alcest. 1100.

Συγκλονεω. conturbo.

2. κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἑστῶτας ἑφεξῆς— Dawes.
Brunck. in ceteris Dawes. accedit, sed præfert ἱστᾶσί τ' εφ. Porsonus autem lectionem numeris omnibus absolutam præstitit:
κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἑστᾶσ' ἐφεξῆς'— Vide ad Orest. 1645.

*οἱ δ' οπιθεν βαλλοντες, ελανθανον· ουδέ τι χαρμης
Τρῶες μιμνησκοντο·* συνεκλονεον γὰρ οϊστοί. N. 722.

Syn. Συνταρασσω, αναταρασσω, συγκρουω, συσσειω, συντινασσω.

Συγκοιμαομαι. una dormio. Vid. Συγκαθευδω.
ουδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμενη. Phœn. 54.

Συγκοιμημα. concubitus.
ὦ ποτνι', ὦ γενναια συγκοιμηματα. Androm. 1273.

Syn. Συγκοιμησις, συνουσια, ευνη.—συγκοιτος.

Συγκοιτος. consors tori.
τὸν δὲ συγκοιτον γλυκὺν-Παῦρον επὶ γλεφαροις
ὕπνον αναλισκοισα*ῥεποντα πρὸς αῶ. (i. e. *sub auroram raro-dormiens.*)* Pyth. 9. 42. Syn. Ὁμευνετις, συνευνος, συλλεκτρος, συγγαμος, συγκοιτις.

Συγκολλαω. conglutino. 2. compono.
αντωμοσιας καὶ προσκλησεις καὶ μαρτυριας ξυνεκολλων. Vesp. [1035.

Syn. Συναρμοζω, συνιστημι, συναλλαττω, συνδιαλλαττω, συμβιβαζω, συνοικειοω, προσαγω, συσκευαζω, συντιθημι, συναπτω.

Συγκολλητης. glutinator. 2. concinnator.
βδελυρος, ψευδῶν ξυγκολλητης. Nub. 445.

Syn. Συναρμοστης, συσκευαστης, συναλλακτης, συναγωγευς, προσαγωγος, πλαστηρ, πλαστης.

Συγκολλως. *adv.* concinne, congrue.
*αλλ' ευχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς ταφῳ,
τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' εμοὶ τελεσφορον.*
κρινω δέ τοί νιν ὥστε συγκολλως εχειν. Choëph. 538.
καὶ ταῦτ' ελεξας παντα συγκολλως εμοί. Æsch. Supp. 316.

Syn. Ἁρμοδιως, εναρμοστως, ἁρμοζοντως, προσηκοντως, επιτηδειως, ακολουθως, ὁμογνωμονως, ὁμολογως.

Συγκομιζω,—ομαι. conveho. 2. una porto. 3. compono mortuum ad sepulturam.
οὗτός, σε φωνῶ. τονδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυγκομιζειν,— Aj. 1067. (47. Br.)

Syn Συγκατακομιζω, εκκομιζω, εκφορεω, κηδευω, συναγω, συμβασταζω, συμφορεω, αναφερω, συγκατακομιζω, συνεκκομιζω, συγκαμνω.

Συγκρᾶσις. commistio.
*δοκεῖτ' ἂν οικεῖν γαῖαν, ει πενης ἁπας
λαὸς πολιτευοιτο πλουσιων ατερ;
ουκ ἂν γενοιτο χωρὶς εσθλὰ καὶ κακά·*
αλλ' εστι τις συγκρασις, ὥστ' εχειν καλῶς.
*ἃ μὴ γάρ εστι τῷ πενηθ', ὁ πλουσιος
διδωσ'· ἃ δ' οἱ πλουτοῦντες ου κεκτημεθα,
τοῖσιν πενησι χρωμενοι τιμωμεθα[1]. Eur. *fr.* Æol. vi.
εγὼ δ' ερῶ. τοῖσιν γὰρ ἑστιωμενοις
τὸν καιρὸν αποδιδωμι τῆς συγκρασεως. Alex. ap. Ath. p. 386. b.*

Syn. Κρασις, ανακρασις, ευκρασια, συμμιξις, αναμιξις, επιμιξις, συγκερασμος.

*Συγκρῖνω. commisceo.
μή με ταφῳ συγκρινε τὸν Ἑκτορα, μηδ' επι τυμβῳ
μετρει τὸν πασης Ἑλλάδος αντιπαλον.
Ιλιὰς, αυτὸς Ὁμηρος εμοὶ ταφος, Ἑλλας, Αχαιοὶ
φευγοντες· τουτοις πᾶσιν εχωννυμεθα. Ep. ἀδ. 619.*

Συγκροτεω. collido. 2. conflo. 3. colligo. 4. incendo.
καὶ ξυγκροτοῦσιν ανδρες αυτ' εκεῖθεν αὖ. Equit. 469.

Syn. Συνεπικροτεω, συμπραττω, συνεχω, συναγω, συγκρουω, συμψοφεω, συμπαταγεω, συμπλαταγεω, κατακροτεω, παρακροτεω, συνδεω, επισυναγω, συνιστημι, συγκαθιστημι, συγχωνευω, συσκευαζω, συλλεγω, συντιθεμαι, επαγγελλω, συγκαλεω, συνορινω, συνεπικυροω.

Συγκροτος. conflatus.
καὶ μὴν εσορῶ τοδε συγκρᾶτον[2]
ζεῦγος πρὸ δομων
ψηφῳ θανατου κατακρινομενον. Androm. 494.

Syn. Συμπηκτος, πηκτος, συνεστως, συζευκτος.

Συγκρουω. collido.
ὁ χορὸς δ' ευθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρουσας εἶπεν, Ιαυοῖ. Ran. 1061. (29. B.)

Syn. Συγκροτεω, συμπαταγεω, συμβαλλω, συναρασσω, προσαρασσω, καταρασσω, συμπατασσω, συμμιγνυμι, συρρηγνυμι, συναπτω, συμπλεκομαι, συναθροιζω, συγκυρω, συγχριμπτω.

Συγκρυπτω. occulto.
σοφοὶ δὲ συγκρυπτουσιν οικειας βλαβας. Sent.
φθανοις δ' ἂν ουκ ἂν τοῖσδε συγκρυπτων δεμας. Heracl. 721.

Syn. Συνεπικρυπτω, κρυπτω, καλυπτω, συγκαλυπτω, συμπυκαζω.

Συγκτερειζω. sepelio una. Vid. Συνθαπτω.
*αμφι δε κηδειῃ νεκυος μενον ασχαλαωντες.
ηματα δε τρια παντα γοων· ἑτερῳ δε μιν ηδη
ταρχυον μεγαλωστι· *συνεκτερέϊξε δε λαος·
αυτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ Λυκῳ παρα δ' ασπετα μῆλα,
ἣ θεμις οιχομενοισι, ταφήϊα λαιμοτομησαν. Apoll. 2. 836.

Συγκῠκαω. misceo. Vid. Συμμιγνυμι.
*εντεῦθεν οργῇ Περικλεης Οὐλυμπιος
ηστραπτεν, εβροντα,* ξυνεκυκα τὴν Ἑλλαδα. Acharn. 530.

Συγκῡνᾱγος. ὁ ἡ. venationis particeps.
ὦ φιλτατη μοι δαιμονων, Λητοῦς κορη,
ξυνθακε, συγκυναγε,—Hipp. 1093. Syn. Συγκυνηγετης, συγκυνηγετις, συνθηρος, συνθηρωτης.

Συγκυπτω. simul inclino. 2. deorsum adspicio. *unde*, lego, scribo. 3. coëo.
*ὁρᾷς γὰρ αυτῷ στῖφος οἷόν εστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τουτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι·* τοῦτο δ' εις ἕν εστι συγκεκυφός. Eq. 852.

Syn. Συμπαρακυπτω, συγκλινω, συγκατακλινω, εγκυπτω, κατακυπτω, ὑποκυπτω, ὁμονοεω, συμπνεω, συνερχομαι.

*Συγκυρνᾰναω. *potius*, Συγκυρκαναω. commisceo.
συγκυρνανησας εν σκυφῳ χυτῆς λιθου. Epinic. ap. Ath.

Συγκῡρω. incido. 2. evenio.
μηπως συγκυρσειαν οδῷ ἔνι μωνυχες ἱπποι. Ψ. 435. [p. 432. c.*

Syn. Συγκῠρεω, αντικυρω, εγκυρω, εγκυρεω, επικυρω, εντυγχανω, συντυγχανω, επιτυγχανω, προσκρουω, συγκρουω, εμπιπτω, συμβαινω.

Συγκωμαζω. simul comissor.
ενθα συγκωμαξατ,' *εγγυασομαι
μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγοξενον στρατὸν,
μηδ' απειρατον καλῶν,
ακροσοφον δὲ καὶ αιχματὰν, αφιξεσθαι.*— Olymp. 11. 16.

Syn. Επικωμαζω, συγχορευω, συμποσιαζω, συνεστιαομαι, μεταδαινυμαι.

Συγκωμος. socius comissationis.
συγκωμε, νυκτοπεριπλανη-τε,— Acharn. 263.
*—δὸς δὴ τὸν χο,[3]
αυτῷ, συγκωμε· καὶ τὸ κυμβιον φερων,
Ευριπιδης τις σημερον γενησεται. Anaxandr. ap. Ath. p. 482. [d.*

Syn. Συγκωμαστης, συγχορευτης, συνδειπνος, συμποτης, συνομιλος, συμπαικτωρ.

Συγχαιρω. una gaudeo. 2. gratulor.
χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλληνων· καί σοι ξυγχαιρομεν ἡμεῖς.
ξενε δ', εἶπε, συγχαρηθι. Anac. 3. 30. [Equit. 1330.

Syn. Συνευφραινομαι, συνηδομαι, επιγηθεω, επιχαιρω, ευχαριστεω.

Συγχειμαζω, Συγχειμαζομαι. una hiberno.
a. τὰ δ' εμβαδια; b. καὶ ταῦτα συνεχειμαζετο. Plut. 848.

Syn. Συνδιαχειμαζω.

Συγχεω. confundo. 2. tristitia adficio.
μή μοι συγχει θυμὸν οδυρομενος καὶ αχευων. I. 608.
αψ' αὖτις συνεχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, αθυρων. O. 364.

Syn. Συγχυνω, συντριβω, καταχευω, περιχεω, συμμιγνυμι, συγκυκαω, συνταρασσω, καταβαλλω, αφανιζω.

---

1. Musgr. conjicit: θησὶν πένησι χρώμενοι, θηρώμεθα.

2. Ita reponendum viderunt Brunckius et Musgravius, et Codd. MSS. confirmarunt. Dehinc igitur e nostro Thesauro abigi debet vox συγκροτος, inque vicem ejus reponi σύγκρατος, *arcte conjunctus*.

3. Locus insigniter corruptus; cui nihil lucis adferunt Codd. Versûs 1mi. particulam in promtu est corrigere,—δὸς δὲ τὸν χοᾶ. In initio 2di. paullo audacius foret, σύγκωμ', ἐκείνῳ. Quod ad Euripidem hic memoratum adtinet, οὐ τὸν τραγικὸν λέγει ποιητὴν, ἀλλά τινα ὁμώνυμον αυτῷ, ἤτοι φίλοινόν τινα, ἢ αἰτίαν ἔχοντα οὐ χρηστὴν, κ. λ.

Συγχορδια. concentus. *Sed* fors. *in l. c.* Συγχόρδια. τα. chordæ.
πολὺς δὲ Φρὺξ τριγωνος, αντισπαστά τε
Λυδῆς εφυμνεῖ πηκτιδος συγχορδια. Soph. fr. *Mys ap. Ath.
Συγχορευω. una tripudio. [p. 635.*
σὺ δὲ, Μοῦσα, συγχορευε. Anac. 172. 11.
SYN. Συναναχορευω, παραχορευω, συνορχεομαι, συμπηδαω.
Συγχορτος. vicinus.
συγχορτοί τ' Ομολας εναυλοι. Herc. F. 371.
ηλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενοιτιος εξ Οποεντος,
συγχορτος Μινυαις·— Orph. 191. SYN. Ὁμορος, συγχωρος, πλησιοχωρος, συγγειτων, συνοπαδος.
*Συγχροος, *contr.* Συγχρους. ὁ ἡ. concolor.
συγχρους ορθρινῶν ἥψαο κισσυβιων. Posidipp. *An.* ii. 51.*
Συγχυνω, Συγχυω. confundo. Vid. Συγχεω.
τῶ δὲ διαστητην κρικε δὲ ζυγὸν, ἡνια δέ σφι
συγχυτ', επειδὴ κεῖτο παρηορος εν κονιῃσι. Il. 470.
Συγχῦσις. confusio.
πικρὰν δὲ συγχυσιν βιου Φρυγῶν πολει. Androm. 291.
SYN. Κυκεια, κυκημα, συνταραξις, ταραχη, αταξια, συγκρατις, διατροπη.
Συγχωμα. terra adgesta, cumulus.
κἀν παροδοῖσι λιθων συγχωματα— Sibyl. l. 1.
SYN. Ογκος, σωρος, χῶμα.
Συγχωννυμι. aggere communio.
κῦμα δὲ ποντου τραχεῖ ῥοθιῳ
συγχωσειεν·—Prom. 1047. P. SYN. Συγκαλυπτω.
Συγχωρεω. simul eo. 2. concedo. 3. indulgeo.
γυναῖκα γὰρ χρῆν παντα συγχωρεῖν ποσει. Eur. El. 1052.
SYN. Ὁμολογεω, συγγιγνωσκω, επιχωρεω, παραχωρεω, ὑπεικω, μεθιημι, συμφωνῶ, συμφρονεω, συμφημι, συνευδοκεω, χαριζομαι, εφιημι, επιτρεπω. [ὁμοῤῥοθεω. Eur.]
Συγχωρητέον. concedendum.
χρηζει γάρ· ἧμιν δ' ουχὶ συγχωρητέα. Œd. C. 1491. (26. Br.)
†Σῦδην. *adv.* celeriter.
ναῶν δὲ ταγοι τῶν λελειμμενων συδην
κατ' οὖρον ουκ ακοσμον αἱροῦνται φυγην. Pers. 480.
Συζαω. una vivo.
λεοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιοῦν. Sent.
*αυτοῖς ἁπαντες ηξιουν συζῆν, οχλος
ηθροιζετ', εγενονθ' αἱ πολεις οικουμεναι, [p. 661. c.*
διὰ τὴν τεχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικήν. Athenion ap. Ath.
SYN. Συμβιοω, συγκαταβιοω, συνδιαιταομαι, συνδιατριβω, συσσιτεω, ὁμοσιτεω, συνδιαγω, συγκαταζαω.
Συζευγνῦμι, Συζευγνῦω. conjungo.
στεῤῥόν τε τὸν εμὸν δαιμον', ᾧ συνεζυγην. Androm. 98.
SYN. Συναπτω, συναγω, συντιθημι, συγκολλαω, συνδυαζω, συνοικιζω, συνωριζω.
Συζοφοω. *vel*, Συνζοφοω. una tenebras offundo.
—ὅτ'—εκ ζαοῦς Νοτου- Συνεζοφωθη ποντος,—Philipp. *An.* ii. [215.
*Συζῦγεω. coalesco, conspiro.
ὅπου γὰρ ισχυς συζυγοῦσι καὶ δικη,
ποια ξυνωρις τῆσδε καρτερωτερα; Æsch. fr. *Both.* p. 601.
Συζῦγία. vinculum jugale, conjunctio. V. ad voc. Συγκαταμιγνυμι.
ουκετι συζυγιαν πωλων Ενετᾶν επιβασει. Hipp. 1128. *Monk.**
εις εμὲ συζυγιην κειραμενος πτερυγων. Paul. Sil. *An.* iii. 77.
SYN. Συζευξις, συναφη, συναψις, συναρμογη, συναξις, συμπλοκη, συνδεσμος, οικειοτης, ὁμοζυγια, επιγαμια, συγγαμια, συγγενεια, συναυλια. EPITH. Αλυτος.
*Συζῦγιος, α, ον. conjugalis, arcte conjunctus.
ἰὼ ἰὼ, συζυγιαι Χαριτες,
τί τὸν ταλαν' εκ πατρῴας
γᾶς, ουδὲν ατας αιτιον,
πεμπετε τῶνδ' απ' οικων; Hipp. 1142.*
Συζῦγος. conjunctus. —ἆρά μοι στενειν πάρα
τοιᾶσδ' ἁμαρτανοντι συζυγον σεθεν; Alcest. 344.
SYN. Συζυξ, ὁμοζυξ, ὁμοζυγος, συνδεσμιος, συγγαμος.—παρισος.
*Συζυξ, ῦγος. ὁ ἡ. *item*, Συζυγης, εος. idem.
ὡς ευπατριδαι, κἀπ' αμφοτερων
οντες αριστων, ξυζυγες εἶμεν. Alcest. 924. (43. W.)*

Συζωμα. præparatio, procinctus.
τί σοι περαινει μηχανὴ συζωματων; Æsch. Supp. 471.
SYN. Ζωνη, ζῶμα.
Συζωννυμι. accingo.
κᾆτα ξαινειν συζωσαμενος. Lysist. 536.
SYN. Αναζωννυμι, διαζωννυμι, παραζωννυμι.
Συηνη. urbs Ægypti extrema, in Æthiopiæ confin.
ἑλκομενον καὶ μεχρι βαθυκρημνοιο Συηνης. Dion. 244.
Σῦκαζω. ficus lego. 2. calumnior.
—τρυγῶσι ταῖς γλωτταισι, συκαζουσί τε. Av. 1698. SYN. Συκολογεω, αποσυκαζω.—συκοφαντεω, δοκιμαζω, επηρεαζω.
†Συκαλλις, ιδος. ἡ. ficedula. Vid. in v. Τετραξ.
Σῦκᾰμῑνῖνος, η, ον. ad morum pertinens. *A seqq.*
ἑψω, ποιησας τριμμα συκαμινινον. Sotad. ap. Ath. p. 293. b.
Σῦκαμῖνος. ὁ, *at frequentius* ἡ. morus, arbor, *et*,
Σῦκαμῖνον. το. morum, fructus ejus.
ὁ συκαμινος συκαμιν', ὁρᾷς, φερει,
ὁ πρῖνος ακυλους, ὁ κομαρος μιμαικυλα. Amphis ap. Athen.
ου δ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμινῳ τὰς γναθους [p. 50. f.
κεχρῖμεναι·—Eubulus in Στεφανοπωλισιν.
PHR. Λευκοῖς τε γὰρ μυροισι καὶ μελαγχιμοις,
μιλτοπρεποις τε βριθεται ταὐτον χρονον. Æsch. Fr.*
Συκεη, Συκῆ. ficus, *arbor.* 2. excrescentia carnis.
ογχνας μοι δῶκας τρεις καὶ δεκα, καὶ δεκα μηλεας,
συκεας τεσσαρακοντ'— ω. 339.
*ενθα δὲ δενδρεα μακρὰ πεφυκει τηλεθοωντα,
ογχναι, καὶ ῥοιαι, καὶ μηλέαι αγλαοκαρποι,*
συκαῖ τε γλυκεραὶ,— η. 116.
EP. Αγρια, ευκαρπος, ἡδυτοκος, ἡμερος, σκιοειδης, διφορος.
PHR. Συκῆν μελαιναν, αμπελου κασιγνητην. Ath. 2.
Σῦκῑδιον, Συκιον. ficus.
καὶ τὰ νεα συκιδια. Pac. 597.
καὶ συκιον χλοαοντα τὸν εν φυλλοις πεδοκοιταν[1]. Ep. 1. 6.
Σῦκιζω. ficubus alo.
βρωματά μοι χοιρων συκιζομενων προεθηκας,
*ξηρῶν, διψαλεων, Κυπρόθεν ερχομενων.
αλλ' εμὲ συκωθέντα, Μαθων, ἢ σφαξον ἑτοιμως,
ἢ σβεσον εκ διψης ναματι τῷ Κυπριῳ. Pallad. *An.* ii. 411.*
Σῦκῖνος. ficulneus. 2. imbecillus. 3. delator.
συκινον εὑρησεις αρτιγλυφὲς ξοανον. Theoc. Ep. 4. 2.
—μὴ παριών τις-Ειπῃ, συκινοι ανδρες,— ib. 10. 45.
SYN. 2. Ευθραυστος, ασθενης, χαῦνος, ανωφελης, αχρεῖος.
3. συκοφαντης.
Σῦκις. plantarium ficuum.
εἶτα παρὰ τονδε νεα μοσχιδια συκιδων. Acharn. 997.
SYN. Συκων.—σῦκον.
Σῦκολογεω. ficus lego. Vid. Συκαζω.
οικησετε γοῦν καλῶς,-Ου πραγματ' εχοντες,
αλλὰ συκολογοῦντες. Pac. 1344.
Σῦκον. ficus, *fructus.* Vid. Συκεη.
*ογχνη επ' ογχνῃ γηρασκει, μῆλον δ' επὶ μηλῳ,
αυτὰρ επὶ σταφυλῇ σταφυλὴ,* σῦκον δ' επὶ συκῳ. η. 120.
SYN. Ζυκωμα, συκωσις. EPITH. Γεραιοφλοιον, ῥυτιδοφλοιον, μελιχρον, μελιηδες, επομφαλιον.
PHR. Σῦκα φιλ' ορνιθεσσι φυτευειν ουκ εθελουσι. Ath.
Συκοπεδιλος. *vox comica*, sycophantam notans.
ασαι δ' ουκ ἦν εν ξυμποσιῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕΔΙΛΕ.
Σῦκοφαντεω. sycophantam ago, calumnior. [Equit. 529.
νεανιας ὢν, συκοφαντεῖς τοὺς ξενους; Av. 1434.
SYN. Συκαζω, επηρεαζω, λοιδορεω, ὑποκρινομαι, ονειδιζω, φιλονεικεω, ενδεικνυμι.

---

1. Versus est Philippi *Thessalonicensis*, et æque mendosus exstat in Antholog. Brodæi, p. 564. Mirum est autem Morellum præ festinatione lectionem exhibuisse, Grammaticæ simul et Prosodiæ legibus repugnantem: præsertim vero, cum puriorem scripturam antea dederit sub v. Σίκυος, qu. vid. Vid. etiam Brunck. Analect. t. ii. p. 217. Σῦκον cum omnibus vocc. inde enatis, primam habet longam. Συκίον vox est medicorum, et vix in Poësi reperta.

Συκοφαντης, Συκοφᾰσος. sycophanta, delator.
αλλ' ουκ ενεστι[1] συκοφαντου δηγματος. Plut. 886.
ἢν αρα νικῆσαι συκοφασους αδικως. Suid.
Syn. Συκαστης, συκινος, συκοβιος, συκωρος, συκολογος, διαβολος, βλασφημος, φιλεγκλημων, κακοπραγμων, αλιτηριος, μηνυτης, διχομυθος, ενδεικτης, ψευδηγορος.
Phr. Ὁ συκοφαντης ου δικαιως τοὔνομα
εν τοῖσι μοχθηροῖσιν εστι κειμενον.
εδει γὰρ όστις χρηστὸς ἦν, ἡδύς τ' ανήρ. Ath.
Σῠκοφαντια. sycophantia.
ὡς οὗτος ηδη κακιας[2] καὶ συκοφαντιας πνεῖ. Equit. 435.
Syn. Συκοφαντημα, εγκλημα, διαβολη, λεσχηνεια.
Συκοφαντρια. ἡ. delatrix, calumniatrix. Συκαστρια. *Hesych.*
a. τί δ' εστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφαντρια
*εν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; b. μὰ Δι' εγὼ μὲν οὔκ. Plut. 970.
Σῡκοω. *idem, ut videtur, cum* Συκιζω. *unde* Συκοομαι. ficubus pascor. *Sed Lexica*, in ficum vertor. V. ad voc. Συκιζω.
Συκχις. *al.* Συγχις. *al.* Συκχος. *unde* Lat. soccus (ὑποδημα). genus calcei.*
—καὶ μονοπελμον-Συκχίδα.— Phanias, *An.* ii. 52.
Σῡλαω, Συλευω. spolio, adimo.
αυτὰρ ὁ συλα πῶμα φαρετρης, *εκ δ' ἕλετ' ἰὸν
αβλῆτα, πτεροεντα, μελαινῶν ἕρμ' οδυναων. Δ. 116.
ὡς τοὺς αμφοτερους εξ ἵππων Τυδεος υἱὸς
βῆσε κακῶς αεκοντας,* επειτα δὲ τευχε' εσυλα. Ε. 164.
τὸν μὲν αρ' Ιδομενῆος εσυλευον θεραποντες. ib. 48.
Syn. Συλεω, σκυλαω, σκυλευω, αποσυλαω, περισυλαω, συλαγωγεω, αιχμαλωτευω, λαφυραγωγεω, απογυμνοω, αποστερεω, αφαιρεω, εκσκευαζομαι, ερημοω, περικοπτω.
Σῡλητωρ, Συλητειρα. compilator, compilatrix.
ου γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλητορας. Æsch. Supp. 934.
δορκαν ποικιλονωτον-Συλητειραν αγρωστᾶν. Herc. F. 377.
Syn. Συλητης, συλαγωγος, εναρηφορος, ληϊστης.—συλητρια, ληστρις.
Συλλᾰβή. syllaba, *qs.* comprehensio. Vid. ad v. Στροβος.
τὸν μὴ λεγοντα τῶν δεοντων μηδὲ ἕν,
μακρὸν νομιζε, κἂν δυ' ειπῃ συλλαβάς. Philem.
*Συλλᾰβοπευσῐλᾰλητης. syllabarum rimator loquax.
μειρακιεξαπαται, καὶ συλλαβοπευσιλαληται,
δοξοματαιοσοφοι, ζηταρετησιαδαι. Epig. ap. Ath. p. 162. a.
Συλλαμβᾰνομαι. prehendo, adjuvo, conjectura assequor.
τίς ξυλλαβοιτ' ἂν τοῖν ξυλοιν τῶν εν Σαμῳ στρατηγῶν; [Lysist. 313. B.
καγὼ μετ' αυτῶν, χὡ θεὸς ξυλληψεται. Equit. 229.
Συλλαμβᾰνω. complector. 2. prehendo. 3. intelligo. *item*, conscius sum. 4. concipio utero, *de femina*. 5. opitulor.
2. ξυλλαμβαν' αυτὴν, κὤπισω τὼ χεῖρε δει. Lysist. 431.*
ξυλλαβετέ γ' αυτόν· μὴ 'πι τῷδ' εστω ταδε. Philoct. 1031. (1003. B.)
5. τίς; εἶπον. εἴ μοι ξυλλαβῃ, χαιροιμεν ἄν. Ion. 331.
Syn. Συνεπιλαμβανω, συναπολαμβανω, συμπαραλαμβανω, συναντιλαμβανομαι, συμπεριλαμβανω, διαλαμβανω, επιλαμβανω, καταλαμβανω, περιλαμβανω, λαμβανω, συμμαρπτω, συμπλεκομαι, συναλισκω, περιστελλω, συλλεγω. 3. επινοεω. 4. κυϊσκω. 5. συγκαμνω, συναμυνω, συμβοηθεω.
Συλλαμπω. simul luceo.
συλλαμψασ' ακτὶς πατρί. Synes. 5.
Συλλαφυσσω. simul diripio.
τὰ παντα πατρας συλλαφυξαντες παλῳ. Lyc. 1267.
Syn. Συναναλισκω, συνεξαιρεω, συμπορθεω.
Συλλεγω, Συλλεγομαι. colligo.
Τρωων δ' ὃς κτεατεσσιν ὑπερφιαλως αγιαζει,
συλλεξας, λαοῖσι δοτω καταδημοβορῆσαι. Σ. 301.
—εγὼ δ' ανὰ δῆμον ἑταιρους
αἶψ' εθελοντῆρας συλλεξομαι— β. 292.
αργαλεοιν χειροῖν ξυλλεγεται βιοτον. Solon.
Syn. Επισυλλεγω, συλλαμβανω, συμβαλλομαι, συγκομιζομαι, συναθροιζω, συλλοχαω, συναγω, συναγειρω, συνεραvιζω, συγκροτεω, συναιρεω, αναλεγομαι.

1. Dawes. corrigit, οὐ περίεσται. Misc. Crit. p. 211.
2. Metro, si non sensui, adversatur hoc verbum. Sed "venti nomen est Καικίας: et illud, Scholiaste præeunte, perite reponendum monuit Kusterus." Vid. Br. in l.

Συλλεκτρος. consors tori. Vid. Συγγαμος.
Ἡρη παμβασιλεια, Διὸς συλλεκτρε μακαιρα. Orp. H. 15. 2.
Συλλεξις. collectio. —συλλεξιν συχνην. Ath. 6.
Syn. Συλλογη, αθροισμα, συναγωγη.
Συλληβδην. *adv.* comprehensim. [Vesp. 657. B.*
*τὸν φορον ἡμῖν απὸ τῶν πολεων ξυλληβδην τὸν προσιόντα.
εν δὲ δικαιοσυνῃ συλληβδην πᾶσ' αρετή 'στι. Theog. 147.
Syn. Συντομως, συλληπτικῶς, αθροως, ἁπλῶς, συνελοντι, κεφαλαιωδως, ὁλως, συνωχαδον, συμπληγδην.
*Συλληγω. una desino, *vel*, morior. Vid. Συνθνησκω.
τηνδε καὶ εν θανατῳ λαχε συνδρομον, εὗτε τελευτὴν
εὕρετο, συλληξας ὁλκαδι καιομενῃ. Jul. *Æg.-An.* ii. 504.*
Συλληπτωρ. adjutor.
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τυῦδε συλληπτωρ γενου. Orest. 1235.
Syn. Συνεργος, συναρωγος, συμμαχος, συνοπαδος, συμβοηθος, αλεξητηρ.
Συλλογος. conventus. 2. concio.
ξυλλογον πολεως ακουσας, τὸν δ' ιδὼν αυτὸς σαφῶς. ib. 728.
Syn. Συνοδος, ὁμιλια, ὁμηγυρις, πανηγυρις, συγκλησια, εκκλησια, συνεδρια, συνεδριον, συμβασις, αθροισις.
Συλλυσσαω. una insanio. —ὁ γραψας εἶδέ σε μαινομενον, καὶ συνελυσσηθη χεὶρ ανέρι,— Ep. αδεσπ. 295.
Συλλῡω. simul solvo. 2. reconcilio.
—ἑρπε δεῦρ' ὑπ' αγκαλας, βρεφος,
ξυλλυε δεσμὰ μητρός·— Androm. 722.
μῆνιν δεχεσθαι, μητε συλλυειν τινα. Choëph. 292.
Syn. Συνδιαλυω, διαλυω, λυω, χωριζω.—συγχωρεω, συγκλυω, μεταγω, συμβαινω, συναλλασσω.
Σῡλονυξ. ungues resecans.
*καὶ ψῆκτραν δοναϰῖτιν απεπτυσε, καὶ λιποκωπους [53.
φασγανίδας,* καὶ τοὺς συλονυχας στονυχας. Phanias, *An.* ii.
Συμβαινω. f. βησομαι. contingo, evenio. 2. congredior. 3. compressis cruribus incedo. 4. transigo, paciscor. 5. consentio.
ου γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν αλλως, η 'πὶ τοῖς ειρημενοις. Phœn. 603.
Syn. Συγχωρεω, συμπραττω, συγγιγνομαι, συνειμι, ανηκω, εντυγχανω, συντιθεμαι, συνομιλῶ, προσομιλῶ, εξομοιοῦμαι, συνερχομαι, συμφωνεω, συμβαλλω, συλλυω.
Συμβακχευω. una bacchor.
*—αἱ δὲ τὴν τεταγμενην
ὥραν εκινουν θυρσον εις βακχευματα,
Ιακχον αθροῳ στοματι, τὸν Διὸς γονον
Βρομιον καλοῦσαι·* πᾶν δὲ συνεβακχευσ' ορος. Bacch. 722.
Συμβακχος. ὁ. socius bacchanaliorum. Συμβακχη. ἡ.
ὦ τεκνον, ὦ ξυμβακχε Κασανδρα θεοῖς. Troad. 500.
*ἵνα Βακχιος αμφιπυρους ανεχων
πευκας, λαιψηρὰ πηδᾷ*
νυκτιπολοις ἅμα συμβακχαις. Ion. 715.
Συμβαλλω. confero, comparo, paciscor, &c.
ὡς δ' ὅτε χειμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ορεσφι ῥεοντες,
ες μισγαγκειαν συμβαλλετον οβριμον ὕδωρ,
*κρουνῶν εκ μεγαλων, κοιλης εντοσθε χαραδρης,
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον εν ουρεσιν εκλυε ποιμήν.* Δ. 451.
συμβαλον αμφὶ νεκυι κατατεθνειῶτι μαχεσθαι. Π. 565.
Syn. Συμπαραβαλλω, συλλεγω, συμφερω, συνεισφερω, συναγω, συναπτω, παραβαλλω, συνταττω, συγκρινω, διακρινω, νοεω, συμποριζομαι, συγκρουω, συμβαινω, μεταδιδωμι, συντεκμαιρομαι, συμβολεω, λοιδορεω.
Συμβᾰσις. compositio.
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ συμβασιν τεκνοις. Phœn. 85.
Syn. Συνημοσυνη, συνθεσια, συμβολαιον, συμφωνια, συμβιβασις, ἁρμονια, ῥητρα, ὁμολογια, συστασις, διαθηκη, συλλογος, συμβολη, συμμορια, συντυχια, καταλλαγη, ειρηνη.
*Συμβιος. ὁ ἡ. qui cum aliquo vivit; conjux.
Αθηνιωνι γλυκυτατῳ καὶ φιλτατῳ
αγονῳ γενομενῳ συμβιῳ, μνημης χαριν. Ep. αδ. 698.*
Συμβιοτευω. una vivo.
ει γὰρ καὶ μεροπεσσι χαμερπεσι συμβιοτευσας. Ep.
Συμβλης. collisus.
ξυμβλῆτες πιπτουσιν επ' αλληλῃσιν ιοῦσαι. Orph. 684.

Συμβολαιον. pactum: 2. æs alienum. 3. necessitudo.
ὡς ουκετ' οντος γαρ τὰ συμβολαιά σου
πρὸς τὰς παρουσας ξυμφορὰς εφαινετο. Philoc. 905. (884. Br.)
Syn. Συμβολον, σημεῖον, συνθηκη, συναλλαγμα, αλλαγη, αμοιβη, συμβασις, γραμματεῖον.
Συμβολατευω. *vox suspecta. Salmas. conj. συμβολαιεύειν.*
ουχ ἑκὼν καὶ ταῦτα δή με συμβολατευειν εφη. Ath. 9. p. 374. e.
Συμβολεω. obvius fio.
ξυμβολεῖ φερων φεροντι. Sept. Th. 358.
Syn. Συναντaω, ανταω, αντομαι, προσερχομαι, συντυγχανω, επιγιγνομαι, συμβαλλω.
Συμβολη. commissio.
ταλας εγὼ τῆς εν μαχῃ ξυμβολῆς βαρειας. Acharn. 1208.
Syn. Συνηβολη, εφαρμογη, συμβασις, συγκρουσις, συμπλοκη, συμβαξις.—στοχασμος, εικασμα.—αντιβολη, μαχη.
*Συμβολἴκὸς, ή, όν. conjecturalis, significativus.
ῥαῖνε, δροσιζεσθω συμβολικὴ προποσις. Posidipp. *An.* ii. 48.*
Συμβολον, Συμβολος. signum.
αισχρὰ κακοῖς εργοις συμβολα θηκαμενοι. Theog. 1146.
θησουσιν νικης συμβολον Ισθμιαδος. Call. Fr. 103. *Bent.*
—ενοδιους τε συμβολους
*γαμψωνυχων τε πτῆσιν οιωνῶν σκεθρῶς
διωρισ',—* Prom. 486.
Syn. Συμβολαιον, σημεῖον, τερας, συνθημα,ερανος, μετρον, κυβος.—οιωνισμα, μαντευμα.—συμβολη.—συμβασις.
Συμβουλευω, Συμβουλευομαι. consulo, suadeo.
ταῦτα μαθὼν, αγαθοῖσιν ὁμιλεε· καί ποτε φησεις
εὖ συμβουλευειν τοῖσι φιλοισιν εμέ. Theog. 38.
Syn. Συμφραζομαι, συμμητιαομαι, γνωμοδοτῶ, συσκεπτομαι, συνδιασκεπτομαι, εισηγεομαι, κοινολογοῦμαι, συμπαραινεω, συμφημι, νομιζω, βουλευω, βουλευομαι.
Συμβουλια. consilium. *vox apud Poëtas vix obvia.*
ἱερὸν αληθῶς εστιν ἡ συμβουλια. Sent.
Syn. Συμβουλη, συμβουλιον, συμβουλευσις, προβουλευσις, συμβουλευμα, διασκεψις, βουλη.
*Συμβουλομαι. *compos. a βούλομαι perrarum.*
μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν εμποδων γενῃ
λεγουσα, μητε δρῶσα· συμβουλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αισχρῶν μὴ κατ' αξιαν τυχεῖν. Hec. 376. P.*
Συμβουλος. qui consilium dat.
σὺ δ' ηγριωσαι, κοὔτε συμβουλον δεχει. Philoc. 1359. (20. Br.)
Syn. Συμφραδμων, βουλευτης, επικριτης, δοκιμαστης, συνιστωρ, συμμηστωρ, συγγνωστης, συμπρακτωρ, εισηγητης, καθηγητης, παραινετης, συνεδρος.
Συμβυω. constipo.
—οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχιοις
ξυμβεβυσμενοι, πυκνὸν νευοντες εις την γῆν, μολις. Vesp. 1105.
Exp. Πυκνωσαντες ἑαυτους, και καμψαντες δια το γῆρας.
*Συμμᾰθητης. condiscipulus.
Σοφων Ακαρναν καὶ Ῥοδιος Δαμοξενος
εγενονθ' ἑαυτῶν συμμαθηται τῆς τεχνης·
εδιδασκε δ' αυτοὺς Σικελιωτης Λαβδακος. Anthipp. ap. Ath. [p. 403. e.*
Συμμανθανω. una disco.
κοὐδεὶς επισταταί με συμμαθεῖν τοπος. Aj. 879. (69. Br.)
Syn. Διδασκω, συμπαιδευω, συγγιγνωσκω, συνδαιω, συμφοιταω.
Συμμαρπτω. corripio. Vid. Συλλαμβανω.
συμμαρψας δονακας, μυρικης τ' εριθηλεας οζους. K. 467.
Συμμαρτυρ. testis.
ξυμμαρτυρας υμμ' επικτῶμαι. Antig. 858. (46. B.)
Syn. Μαρτυρ, συμφητωρ.
Συμμαρτῠρεω, Συμμαρτυρευμαι. una testor.
ξυμμαρτυρησεις ὡς αμεμπτος ἦν γυνη. Iph. A. 1158.
Syn. Συνεπιμαρτυρεω, επιμαρτυρεω, προσμαρτυρεω, συνεπαινεω.
Συμμᾰχεω. pugnæ socius sum. 2. defendo.
ὅδ', ὡς εοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. Antig. 751. (40. Br.)
Syn. Συνεκμαχεω, συμπολεμεω, συμπαραστατεω, συμμαχομαι, συγκαμνω, συνισταμαι, προΐσταμαι, συνεξεταζομαι, ὑπαρχω, συμβοηθεω, συναμυνω, συνεπικουρεω, συναιχμαζω, συναγωνιζομαι, συναθλεω, συναμιλλαομαι, συνεκπολεμεω.
Συμμᾰχιᾱ. ἡ. societas in bello.
ὃς εμὰν συμμαχιαν ατιζει. Rhes. 252.
Syn. Ὁμομαχια, ὁμαιχμια, φιλια, κοινωνια, αμυνη, αρηγια.
Συμμᾰχῐκός. auxiliaris.
τὸ συμμαχικὸν αὖ τοὐθ', ὅτ' εσκοπουμεθα. Eccles. 193.
*Συμμᾰχὶς, ἴδος. ἡ. socia in bello.
τᾶς Λακεδαιμονιοις συμμαχίδος γε τεσσαρ. Ep. *αδ.* 131.*
Συμμᾰχος. commilito. 2. socius.
δικαια δρασας συμμαχου τευξῃ θεοῦ. Sent.
δεῖ σ' αὖ γενεσθαι τῷδε τἀνδρὶ συμμαχον. Trach. 1191. (77. B.)
Syn. Συναιχμος, ὁμαιχμος, συστρατιωτης, ὁμαστης, συνασπιστης, συναθλος, συναγωνιστης, συμβουλος, συμπρακτωρ, συνεριθος, συμπαραστατης, συνεργος, αλεξητηρ, συλληπτωρ.
*Συμμελεταω. una curo, me exerceo.
πρῶτον συμμελετᾶν, ἢ μελετᾶν μαθετω. Strato, *An.* ii. 370.
Συμμετεχω, Συμμετισχω. una particeps sum.
ελθὼν, ἵν' εισὶ, ξυμμετασχησω χορῶν. Bacch. 63.
καὶ ξυμμετισχω καὶ φερω τῆς αιτιας. Antig. 549.
Syn. Συμμεριζομαι, συμμοιραομαι, μετεχω, συμπροσειμι, συμπροσεχω.
Συμμετρεω. quantitate aliquid accommodo, seu apto alteri.
καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρουμενος χρονῳ. Œd. T. 982. (63. Br.)
Syn. Συμπαρατεινω, συμπαρεκτεινω, συνεξεταζω.
Συμμεταβαλλω. una muto.
χρωμασι καὶ πεπλοις συμμετεβαλλε τυχας. Ep. *An.* iii. 19.
Συμμεταπιπτω. una concido. Vid. Συμπιπτω.
τῷ μεταβαλλομενῳ συμμετεπιπτε θρονῳ. Ep. *αδ.* 175.
Συμμετρος. accommodatus, congruens.
ταχ' εισομεσθα· ξυμμετρος γὰρ ὡς κλυειν. Œd. T. 84.
*ὅνπερ παλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γηρᾳ ξυνᾴδει, τῷδέ τ' ανδρὶ συμμετρος. ib. 1131. (12. B.)
Syn. Συνῳδος, συμφορος, επιτηδειος, συντομος, ισος, παραπλησιος, ὁμηλιξ.
*Συμμέτρως. *adv.* a præc. *In l. c. vertas, Ang.* punctually.
—συμμετρως δ' αφικετο-Φρουρῶν τοδ' ἦμαρ— Alcest. 26.*
Συμμηστωρ. consiliarius.
τοσσοι αρ' Αισονιδῃ συμμηστορες ηγερεθοντο. Apoll. 1. 228.
Syn. Μηστωρ, συμβουλος, ἡγεμων.
Συμμητιαομαι. una ineo consilium. Vid. Συμβουλευω.
*τοῖς δ' ἅμα Μηριονης καὶ Νεστορος αγλαὸς υἱὸς
ἤισαν·* αυτοὶ γὰρ καλεον συμμητιaασθαι. K. 197.
Συμμιγνῦμῐ, Συμμισγω, Συμμισγομαι. commisceo. 2. concumbo.
σύν ῥ' επεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες εμιχθεν. Ψ. 687.
Κυρνε, φιλους κατὰ παντας επιστρεφε ποικίλον ἦθος,
οργὴν συμμισγων ἥντιν' ἕκαστος εχει. Theog. 214.
Syn. Συμπαραμιγνυμι, συγκαταμιγνυμι, συναναμιγνυμι, αναμιγνυμι, συγκεραννυω, συνανακεραννυμι, συγκεραννυμι, συγκυκαω, συγκιρναω, συνανακιρναω, εγκιρνημι, συμφυρω, συναναφυρω, συλλειβω, συνταρασσω, συναπτω, συμβαλλω, συντυγχανω, συμπηγνυμι.
Συμμιγδην. *adv.* promiscue. Vid. Τριγωνιζω.
Συμμῐγης, Συμμικτος. commixtus, promiscuus.
ἑκατον προσῆγε συμμιγῆ βοσκηματα. Trach. 775. (65. Br.)
*βιᾳ νυν ἑλκετ' ὦ κακοὶ τιμὰς βροτοὶ,
καὶ κτᾶσθε πλοῦτον, παντοθεν θηρωμενοι
συμμικτα μὴ δικαια, καὶ δικαι' ὁμοῦ.
επειτ' αμᾶσθε τῶνδε δυστηνον θερος.[1] Eur. *fr.* Inûs iv.*
Γῆ, παντων μητηρ, καρπὸν συμμικτον ενεικῃ. Hes. ε. 561.
Syn. Μικτος, επιμικτος, συμπλεκης, συμφυρτος.
Συμμολπος. concentor. Vid. Συμφωνος.
ουδέν σ' ἁ φορμιγξ ἁ Φοιβου
συμμολπος τοξων ῥυσαιτ' ἄν. Ion. 165.
Συμμοριᾱ. ἡ. contubernium. Vid. Συνοδος.
—καὶ νεκυων ἦλθ' επι συμμοριην. Ep. 1. 2.
Συμμορφος. ὁ ἡ. conformis, similis. Vid. ad v. Τοσος.
—αλλ' ὁ μὲν ειδει-Λίμυρος συμμορφος,— Nic. Th. 320.

1. Hinc nimirum confirmatur Schutzii emendatio ad Æschyli Agam. 1666. quam *palmariam* ipse Porsonus solitus est appellare. Contulit Schutzius Pers. 824. Eandem metaphoram habes Æsch. Suppl. 633. P. Eurip. Eurysth. fr. ii. et ἐξήμησα κάλλιστον θέρος, Bacch. 1314.

Συμμοχθεω. simul laboro. Vid. Συγκαμνω.
—εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ-Κτενῶ— Iph. T. 690.

Συμμυω. claudor. 2. conniveo.
—σὺν δ' ἑλκεα παντα μεμυκεν,—'Οσσ' ετυπη·—Ω. 420.
Syn. Συγκλειομαι.—επιμυω, καταμυω.

Συμπᾰθης. eodem modo affectus.
ωστ' εμὲ θαυμαζειν πῶς απνοα νεῦρα ταθέντα
ἡ φυσις αλληλοις θηκατο συμπαθέα. Agath. *An.* iii. 57.

Συμπαθια, *item* Συμπαθεια. consensus in affectibus.
—τὸ δ' εις παιδων εκλασε συμπαθιην. Ep. 1. 4.

Συμπαιζω. colludo.
πολλαὶ συμπαισδέν με κοραι τὰν νυκτα κελονται. Theoc. 11. 77.
Syn. Συναθυρω, προσαθυρω, συντεχναζομαι, συνυποκρινομαι, συγκωμαζω, συγχαιρω, συμπανουργεω.

Συμπαικτωρ. (Vid. Ὧραι.) Συμπαιστωρ. collusor. [*An.* i. 228.
Πανὶ μὲν αρτιτοκον χιμαρον συμπαιστορα ματρός. Leon. Tar.
Syn. Συμπαιστης, συμπανουργῶν, συλληρῶν, συμφλυαρος, λεσχηνευτης, συνομιλος, συμφοιτητης. ὁμοτροφος.

Συμπαιστρια, *vel* Συμπαικτρια. ἡ. sodalis, socia lusuum.
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μαλ' ευπροσωπου,
συμπαιστριας, χιτωνιου κ. λ. Ran. 414.

Συμπαιω. simul ferio.
μετωπα συμπαιουσι Βαρκαιοις οχοις. Soph. El. 729.
Syn. Επιπαιω, εισπαιω, πταιω, επαγω, προσβαλλω, προσκρουω, συγκρουω.

Συμπᾰραινεω. simul hortor.
τὸν ἱερὸν χορὸν δικαιόν εστι χρηστὰ τῇ πολει
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδασκειν.— Ran. 699. (86. B.)
Syn. Συμπαρακαλεω, συμβουλευω, συνορμαω, συγκελευω, συμπειθω.

Συμπᾰρᾰμιγνῡω. commisceo. Vid. Συμμιγνυμι.
εν τῇ θυειᾳ ξυμπαραμιγνυων οπον. Plut. 719.

Συμπᾰρᾰμιμνω, Συμπαραμενω. simul maneo.
ατυχοῦντι συμπαρεμεινεν,— Menand.
Syn. Συμπαραγιγνομαι, συμπαρισταμαι, συμπαρειμι, συνομαρτεω, επιμενω, παραμενω.

Συμπᾰραστᾰτεω, Συμπαριστημι. adsto.
ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Prom. 218.
ὅν, ει συ τῇ 'μῇ ξυμπαραστησει φρενὶ,
βραχεῖ ξὺν ογκῳ καὶ χρονῳ διασκεδῶ. Œd. C. 1405. (1340. B.)
Syn. Συμμαχεω, συμπειθομαι, συνεικω, συγκλυω.

Συμπαραστᾰτης. socius, auxiliarius. Vid. Συμμαχος.
—τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστατην λαβεῖν. Philoc. 685. (75. B.)

Συμπᾰριστᾰμαι. adsto, adjuvo.
ἅπαντι δαιμων ανδρὶ συμπαρισταται
ευθὺς γενομενῳ μυσταγωγὸς τοῦ βιου. Menand. *fr. inc.* 205.

*Συμπᾰριστημι. una adstare et adesse facio.
τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκομας πραϋμη-
τίν τ' Ελευθὼ συμπαρεστασέν τε Μοιρας. Olymp. 6. 71.

Συμπᾶς, ᾶσα, ᾰν. universus, simul omnis.
ου δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμενη,
αιῶνα τὸν ξυμπαντα δουλεῦσαι θελω. Hec. 751.
επειδὴ τονδ' ανδρα θεοὶ δαμασασθαι εδωκαν,
ὃς κακὰ πολλ' ερδεσκεν,* ὅσ' ου συμπαντες οἱ αλλοι. X. 380.
Syn. Συναπας, ἁπας.

Συμπᾰτασσω. simul pulso.
καὶ συμπαταξαντες μεσον παντα στρατόν. Eur. Supp. 699.
Syn. Συγκρουω, συμπαιω, συμπλησσω, συγκροτεω, συμπαταγεω.

Συμπειρος. una gnarus, probe peritus.
—μαλα δ' εθελοντι
συμπειρον αγωνιᾳ θυμὸν αμφεπειν. Nem. 7. 14.

Συμπεμπω. simul mitto.
καὶ πτεροεντα νεον-Συμπεμψον ὕμνον. Isth. 5. 80.
Syn. Συμπαραπεμπω, συνιημι. συνεκπεμπω.

Συμπενθεω. cum alio lugeo.
κειρασθε, συμπενθησατ', ελθετ' εις ταφον. Herc. F. 1390.
Syn. Συγκλαιω, συνδακρυω, συνολοφυρομαι, συνθρηνεω, προσανακλαιω, συγκατοικτιζω, συνανοιμωζω, συνεπιθρηνεω. συνοδυρομαι, συνεπιστενω. συναλγεω.

*Phr. Βοᾷ δὲ ποντιος κλυδων—Ξυμπιτνῶν, στενει βυθος,
κελαινος δ' Ἄϊδος ὑποβρεμει μυχὸς
γᾶς, παγαί θ' ἁγνοῤῥυτων ποταμῶν
στενουσιν αλγος οικτρόν. Prometh. 431.*

Συμπεραινω. una perficio. 2. concludo. (67. P.)
ουκετ' ἂν φθανοιτε κλῇθρα συμπεραινοντες μοχλοῖς; Orest. 1589.
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξουμεθα. Med. 341.
Syn. Συμπεραω, συνδεω, συγκλειω, συντελεω, συγκομιζω, συγκαμνω, συνδιαπεραινω.

Συμπηγνῡμι. compingo.
ὡς δ' ὅτ' οπὸς γαλα λευκὸν επειγομενος συνεπηξεν. E. 902.
αυτοῦ, παρ' οικτροὺς τουσδε συμπηξας ταφον. Eur. Supp. 938.
Syn. Συμπησσω, καταπηγνυω, συγγομφοω, συναπτω, συναρμοζω, συμμιγνυμι, συναγω, συναθροιζω, συμπιλεω.

Συμπηδαω. una salto.
κἀγὼ ξυνεπηδησ'[1], ὡς ξυναρπασαι θελων. Bacch. 728.

Συμπηκτος. compactus.
καὶ κανόνας εξοισουσι, καὶ πηχεις επῶν,
καὶ πλαισια ξυμπηκτα πλινθευσουσί γε,
*καὶ διαμετρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Ευριπιδης
κατ' επος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδιας. Ran. 811. (799. B.)

Συμπιεζω. comprimo. [267.*
χειλεα δὲ γλυκεροῖς χειλεσι συμπιεσας. Marc. Argent. *An.* ii.

Συμπῑνω. aor. 2. συνεπῖον. una bibo. 2. absorbeo.
εὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπιῃς, εκ κραιπαλης
ἕωθεν ειρηνης ῥοφησεις τρυβλιον. Acharn. 277.
Syn. Συμποσιαζω.—εμπινω.

Συμπιπτω, Συμπῐτνεω. incido. Vid. ad voc. Συμπενθεω.
σύν ῥ' επεσον, λειουσιν εοικότες ωμοφαγοισιν. H. 256.
θυελλα σειει δῶμα, συμπιπτει στεγη. Herc. F. 905.
Syn. Καταπιπτω, συγκρουω, εμπιπτω, εμβαλλω, συνεπιβαλλω, παραπιπτω, συντυγχανω, συγγιγνομαι, συνερχομαι, καταντaω, συνολισθεω, ὁμοδρομῶ, ανηκω, συμπαραγγελλω, συμπροσπιπτω, συμμεταπιπτω, συνεκπιπτω, συμφερομαι.

*Συμπλᾰνος. ὁ ἡ. una errans.
καὶ Νὺξ, καὶ κωμων συμπλανον οργανιον. Meleag. 64.
ηνεσεν, αρχαιην συμπλανον ανθεμενος. M. Argent. *An.* ii. 271.*

Συμπλασσω. confingo.
γαιης γὰρ συμπλασσε περικλυτος Αμφιγυηεις
παρθενῳ αιδοιῃ ικελον, Κρονιδεω διὰ βουλάς. Hes. θ. 571.
Syn. Συντεχναζομαι, συμμηχαναομαι, συνυποκρινομαι, συναναπλασσω, επιπλασσω, διαπλασσω.

Συμπλᾰτᾰγεω. strepitum edo. Vid. Συγκροτεω.
χερσί τε συμπλαταγησεν, επος τ' ολοφυδνὸν εειπεν. Ψ. 102.

Συμπλεκτειρα. copulatrix. Vid. Περσεφονη.

*Συμπλεκτός, ἡ, όν. contextus, connexus.
συμπλεκτος καρυης ερνεσι Παγκρατεος. Meleag. 1. 18.

Συμπλεκω, Συμπλεκομαι. connecto. 2. coëo.
τῷ γὰρ εικὸς ανδρα κυφὸν, ἥλικον Θουκυδιδην,
εξολεσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ερημιᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδημῳ, τῷ λαλῳ ξυνηγορῳ;* Acharn. 703.
απορῳ γε τῷδε συμπεπλεγμεθα ξενῳ. Bacch. 799.
Syn. Συγκαταπλεκω, εμπλεκω, συμπροσπλεκω, συναναπλεκω, συνειρω, συναρμοττω, συνδεω, συμπτυσσω, καταπτυσσω, συγκαταπτυσσω.—συγγιγνομαι. συνομιλεω.

Συμπλεω, Συμπλωμι. una navigo.
οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν εμῶν μοχθων χαριν. Iph. T. 600.
ξυμπλεῖν δὲ τοῖς φιλοισι δυστυχοῦσιν, οὔ. Herc. F. 1225.
—συνεπλω δ' αχρι καὶ εις αϊδην. Ep. 1. 1.
Syn. Συμπαραπλεω, συνεκπλεω.—συμπονεω.

Συμπληγᾰς. ἡ. **qs.* collisa, concurrens. *plur.* Συμπληγάδες, αἱ. *sc.* πετραι. (quæ et Κυανεαι, item Πλαγκταὶ, Odyss. μ. 61. *sqq.* ψ. 327.) ins. duæ, sive potius scopuli trans Bosporum Thracium in ipso Ponti Euxini ostio; tam modico inter se discretæ intervallo, ut ex adverso quidem intrantibus geminæ cernantur, paullum vero deflexa acie, coëuntium speciem præbeant. *Quæ res occasionem præbuit poëtarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt.**

---

1. Non ferendus est anapæstus in secundo loco. Mallet itaque Morellus ἀνεπήδησα, i. e. κἀγὼ 'νεπήδησ', ὡς ξ. θ. Egregie.

αξεινον ὑγρὰν εκπερᾶσαι
ποντιαν Συμπληγάδα. Androm. 795.
Κολχων ες αἶαν, κυανεας Συμπληγάδας. Med. 2.
Syn. Συνδρομαδες, συνορμαδες.—
Phr. Πετρας μὲν παμπρωτον, αφορμηθέντες εμεῖο,
κυανεας οψεσθε δυω ἁλὸς εν ξυνοχῇσι·
ταων οὔ τινα φημὶ διαμπερὲς εξαλεασθαι·
ου γάρ τε ῥίζῃσιν ερηρειντai[1] νεατησιν,
αλλὰ θαμὰ ξυνιασιν εναντίαι αλληλῃσιν
εις ἕν, ὑπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθυνεται ὕδωρ [2. 317.
βρασσομενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελῇ βρεμει ακτή. Apoll.
ποντου δισσὰς συγχωρουσας πετρας Ευξεινου. Iph. T. 123.
Κυανεας ὅθι μῦθος αναιδεας ειν ἁλὶ πετρας
πλαζομενας, καναχηδὸν επ' αλληλῃσι φερεσθαι. Dion. 145.
ου γάρ οἱ ὑπαλυξις οἰζυροῖο πονοιο·
αλλά οἱ ειδομεναι ανεμων αργῇσιν αελλαις
ξυμβλῆτες πιπτουσιν επ' αλληλῃσιν ιοῦσαι. κ. λ. Orph. 685.
[αξενωταταν εισβολάν. Med. 1263.
ξυνδρομων κινηθμὸν αμαιμακετον]
*εκφυγεῖν πετρᾶν. διδυμοι γὰρ εσαν
ζωαί, κυλινδεσκοντό τε κραιπνοτεραι
ἢ βαρυγδουπων ανεμων στιχες. Pyth. 4. 370.*
Συμπληγδην. *adv.* collidendo.
θῆρε δυω χειρεσσιν απριξ ἁπαλαῖσιν εχοντα
συμπληγδην,[2]— Theoc. 24. 55.
Syn. Συλληβδην, επιλιγδην, συμφυρτως.
Συμπλοκος. connexus, nexilis. Vid. ad v. Φιλοδειπνος.
Συμπλους, Συμπλοος. qui una navigat.
συμπλουν εμαυτὴν τοῦ παθους ποιουμενη. Antig. 547.
—κὴν νηυσὶν συμπλοον ηγαγετο. Ep. 1. 1.
Syn. Συνναυτης, κοινωνος, μετοχος.
Συμπνοος, *contr.* Συμπνους. ὁ ἡ. qui conspiravit. *Epig.* Vid. ad vv. Αειδελος, Αειδης.
Συμποδιζω. quadrupedem constringo, impedio.
*κἂν μὴ ταχεως ηκουσιν, εγώ,
νὴ τὸν Απολλω, στιξας αυτοὺς,
καὶ ξυμποδισας,
μετ' Αδειμαντου τοῦ λευκολοφου
κατὰ γῆς ταχεως αποπεμψω.* Ran. 1558. (10. B.)
Syn. Συμποδοδεσμεω, εμποδιζω, συνειργω.
Συμποιεω. adjuvo, auxilior. ἵνα συμποιῶ— Thesm. 164.
Συμποιμαινομαι. una, eodem loco pascor.
ξὺν δ' εποιμαινοντο χαρᾷ *μελε-
ων, βαλιαί τε λυγκες, κ. λ. Alcest. 593. W.
Συμπολῖτης. civis. —Αθηναιων δ' αναξ
στρατῷ παρηγγειλ' οἷα χρὴ τὸν ευγενῆ,
῏Ω ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκουσῃ χθονὶ,
καὶ τῇ τεκουσῃ, νῦν τιν' αρκεσαι χρεών. Heracl. 824.*
Συμπονεω. una laboro.
Πυλαδη· σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς εμοὶ πονους. Orest. 1229.
Syn. Συνεκπονεω, συνεπιπονεω, συγκαμνω, συγκοπιαζω, συναπεργαζομαι, συνεργαζομαι.—ὑπομενω.
Συμπονηρευομαι. una maleficia perpetro.
* ὅταν γὰρ αυτοὶ ξυμπονηρευωμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδασκωμεν τρυφᾶν. Lysist. 408.
Syn. Συνδιαφθειρομαι. συγκακουργεω. συντεχναζομαι. συναδικεω.
Συμπορευομαι. una proficiscor.
*ιτ', ὦ πνοαὶ, ναυσθλοῦσθε τῶ 'γαμεμνονος
παῖδ' εις Αθηνας* ξυμπορευσομαι δ' εγώ. Iph. T. 1487.
Syn. Συνερχομαι, συνομαρτεω.
Συμπορθεω. simul depopulor.
Ταλθυβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπορθει Φρυγας. Orest. 886.
Syn. Συγκαταβαλλω, συνολλυμι, προσμαχομαι. συμφθειρω, συγκαταλυω.
*Συμποσια, ας. ἡ. convivium, *propr.* compotatio.
—επ' Απολ-λωνός τε κρανᾳ συμποσιας εφεπων
θυμὸν εκδοσθαι πρὸς ἥβαν-Πολλάκις,— Pyth. 4. 523.
Συμποσιαρχος. rex convivii; *ab* Horatio *dictus*, thaliarchus.
ου συμποσιαρχος ἦν γὰρ, αλλὰ δημιος. Alex. ap. Ath. p. 431. c.*
Συμποσιον. το. compotatio, convivium. 2. convivii locus. 3. convivæ.
ἁσυχιαν (*hilaritatem*) δὲ φιλεῖ
μὲν συμποσιον. *Nem. 9. 114.
κωτιλῳ ανθρωπῳ σιγᾶν χαλεπωτατον αχθος·
φθεγγομενος δ' αδαὴς, οἷσι παρῇ, μελεται.*
εχθαιρουσι δὲ παντες· αναγκαιη δ' επιμιξις
ανδρὸς τοιουτου συμποσιῳ τελεθει. Theog. 295.
Syn. Συνεστια, συνδειπνον, δαῖς.—συσσιτιον. φιλοτησια.
Συμποτης. compotor. Vid. Συνδαιτωρ.
εν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμποτας θωρηξομαι. Acharn. 1135.
Συμποτῐκός. convivalis. 2. conviva jucundus.
αιρου τὸ δεῖπνον· ξυμποτικὰ τὰ πραγματα. ib. 1142.
Syn. Συμποσιαστικος, συμποτης.
Συμπρακτωρ. adjutor.
ουδ' αγγελός τις, ουδὲ συμπρακτωρ ὁδοῦ. Œd. T. 116.
Syn. Συλληπτωρ, συνεργατης, συμμαχος, ακολουθος.
Συμπρασσω. adjuvo. 2. perficio.
τὰ δ' αλλα καὶ ξυμπρασσε.* κεἴ τινα στρατοῦ
θελεις κομιζειν, ουδὲν αλγος ἕξομεν.* Aj. 1413. (396. B.)
Syn. Συγκαταπρασσω, συνυπουργεω, συνεργεω, συνερδω, συνδραω, συμποιεω, συνεργαζομαι, συγκαμνω, συλλαμβανω, επικουρεω, συνισταμαι, συμφερω, συμφρονεω, συγκροτεω, συνομνυμι, συνδιαπρασσω, πρασσω.
Συμπρεπής. decens.
τυχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πελει. Æsc. Suppl. 467.
Syn. Ευπρεπης, πρεπων, συμφορος.
Συμπροξενεω. in aliqua re consequenda adjuvo.
ξυμπροξενησον, ὡς τυχω μαντευματων. Helen. 145.
Syn. Συμπροθυμεομαι, συμπρασσω, συμβαλλω. προξενεω.
Συμπροπεμπω. una comitor.
Ιακχε, φιλοχορευτὰ, συμπροπεμπέ με. Ran. 404.
Syn. Συνακολουθεω, συνομαρτῶ, παραπεμπομαι, συναγω, συμπεμπω.
Συμπροχεω. profundo.
λοιβαῖς συμπροχεων[3], καὶ εμοῖς ὕμνοισι γεραιρων. Orph. 573.
Συμπτυσσω. complico. Vid. Συμπλεκω.
κάθηκα συμπτυξασ' αλαμπὲς ἡλιου
κοιλῳ ζυγαστρῳ δῶρον,— Trach. 704.
Συμπυνθάνομαι. simul audio.
καὶ ξυμπυθεσθαι παρθενου θεσπισματα. Helen. 335.
Syn. Συνακουω, συγκλυω, συζητεω, συνερομαι, πυνθανομαι.
Συμπῡρόω. simul incendo. Vid. Συμφλεγω.
καὶ ξυμπυρῶσαι μυριων πεπλων χλιδήν. Rhes. 960.
Συμφερον, τος. το. commodum. Vid. Συμφορος.
κρινειν δικαιον, μη το συμφερον, θελε. Sent.
Συμφερτός. confertus. 2. solidus.
συμφερτὴ δ' αρετὴ πελει ανδρῶν, καὶ μαλα λυγρῶν. N. 237.
Syn. Συμφορητος, συμφορυς, συγκομιστος, αθροος, σωρευτος. 2. στερεος.
Συμφερω, Συμφερομαι. comporto. 2. coëo.
ψυχὴν βιαζου τάμὰ συμφερειν κακά. Herc. F. 1366.
αυτή τε παντα συμφερουσ' Ιασονι. Med. 13.
συμφερομεσθα μαχῃ, Διΐ τ' ευχομενοι καὶ Αθηνῃ. Λ. 735.
Syn. Συγκομιζω, συμβασταζω, συμφορεω, συναρμοττω, συνεισφερω, συμπασχω, συμπρασσω, συνωφελεω, συνευπορεω, συνερανιζω, λυσιτελεω, συγγιγνομαι, συναγω.—συναγομαι, συμβαλλω, συγκινεομαι, συνειμι, συμπιπτω, συντυγχανω, συμφρονεω, συμφωνεω, πειθομαι, ὑπεικω, συμφημι.
Συμφευγω, Συμφευγομαι. una fugio. 2. fugio.
ξυμφευξομαι τῷδ' αθλιωτατῳ πατρί. Phœn. 1707.
εγὼ δὲ σὺν φευγουσι συμφευγω τεκνοις. Heracl. 26.
Syn. Καταφευγω. συναποδραω.
Συμφημι, Συμφαω. una dico.
ξυμφημι δή σοι, καὶ δεδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκοι.— Aj. 278.
καὶ ξυμφησουσι σοφοί μοι. Hipp. 266.

1. Brunck. e quinque Codd. ἐνήρειται.
2. Συμπλήγδην ἴάχησαν, conjungunt VV. DD. distinctione posita post ἔχοντα.
3. Aliud exemplum hujusce verbi non occurrit. Gesnerus itaque vult, λοιβαῖσιν προχέων, Hermannus autem, λοιβὰς ἐκπροχέων.

SYN. Συμφωνεω, συνομολογῶ, ὁμολογῶ, συμφραζομαι, συναινεω, συγκαταινεω, συμφερομαι, συνευδοκεω, συμψηφιζω, προστιθεμαι, συνᾳδω, συναγορευω, συνερεω.

Συμφθειρω. perdo.
ἡ μέν τι κερδαινουσα συμφθειρει λεχος. Androm. 947.
SYN. Συνδιαφθειρω, συμμιαινω, συμμολυνω, συμπορθεω, συναιρεω.

Συμφθογγος. consonus. Vid. Συμφωνος.
τὴν γὰρ στεγην τηνδ' ουποτ' εκλειπει χορὸς
ξυμφθογγος, ουκ ευφωνος·— Agam. 1196.

Συμφῐλεω. mutuo amore prosequor. Vid. Συνεραω.
ουτοι συνεχθειν, αλλὰ συμφιλεῖν εφυν. Antig. 529.
PHR. Ὑμεας ὡς αγαπαζον ισῳ καὶ αμεμφεϊ θεσμῷ,
αλληλων φιλιην ὁσιῳ σφρηγισσατε θεσμῷ,
αρθμον ὁμοφροσυνης αλυτῳ δησαντες οχῆϊ. Nonn.

Συμφλεγω. comburo.
*ἦ γὰρ ὁγε σταλαν, Αφαρηΐου εξανεχουσαν
τυμβῳ, αναῤῥηξας ταχεως Μεσσανιος Ιδας,
μελλε κασιγνητοιο βαλεῖν σφετεροιο φονῆα·
αλλὰ Ζεὺς επαμυνε, χερῶν δέ οἱ εκβαλε τυκτὰν [207.
μαρμαρον,* αυτὸν δὲ φλογεῳ συνεφλεξε κεραυνῷ. Theoc. 22.
SYN. Συμφλογιζω, συγκαταφλεγω, συμπυροω, συγκαιω, συγκατακαιω, συνεμπρηθω, συνεκπρηθω, συνδιακαιω, καταφλεγω.

Συμφονευω. simul interficio.
εγὼ μὲν οὖν σοι καὶ ξυνεκπονεῖν θελω,
καὶ ξυμφονευειν παῖδ', επεισελθὼν δομους. Ion. 850.
SYN. Συγκατακτεινω, συναναιρεω, συγκατακαινω, συνδαΐζω, συνδιαχειριζω.

Συμφορὰ, ᾶς. ἡ. quod accidit, casus, eventus; *et quidem in utramque partem, sed inprimis* infelicem.
—κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δακρυον ομματων ἄπο. Soph. El. 1243. (30. Br.)
θαρσῶν δὲ μιμνε, μηδὲ συμφορὰν δεχου. Aj. 68.
*ειπ', ὦ ταλαιν', αλλ' ἡμὶν εκ σαυτῆς· επεὶ
καὶ ξυμφορᾶ τις μὴ ειδεναι σέ γ', ἥ τις εἶ. Trach. 320.*
SYN. Συνελευσις, συμπτωσις, συντυχια, παθος. συμφορησις, εισφορα, συνεισφορα.—δυστυχια, συνοχη. θλιψις, βλαβη.
EPITH. Αγελαστος, θεηλατος, λυγρα, οικτρα, πικρα, παιδοποιος, σκληρα.

Συμφορος. utilis, aptus. 2. adsecla, comes. 3. congestitius.
ουτοι συμφορόν εστι γυνὴ νεα ανδρὶ γεροντι. Theog. 457.
2. λιμὸς γάρ τοι παμπαν αεργῷ συμφορος ανδρί. Hes. ε. 302.
SYN. Χρησιμος, προφορος, ονησιμος, επιτηδειος, συμπρεπης.—ἁρμοδιος. 2. συνακολουθος. 3. συμφορητος.

Συμφραδμων. qui una consilia agitat. 2. unanimus, concors.
τοιοῦτοι δεκα μοι συμφραδμονες εἶεν Αχαιῶν. B. 372.
SYN. Συμβουλος. 2. συμφωνος, συμφρων.
PHR. —Εχων συμφραδμονα θυμόν. Nonn.

Συμφραζομαι. simul delibero.
ουδέ τί οἱ βουλὰς συμφρασσομαι, ουδὲ μὲν εργον. I. 374.
SYN. Συμβουλευω, συμφημι, συλλογιζομαι, συνεπισκεπτομαι, συννοεω.

Συμφρουρος. qui una custodit. 2. custos.
χαῖρ', ὦ μελαθρον συμφρουρον εμοί. Philoct. 1499. (53. Br.)

Συμφρων. consentiens. ξυμφρονα ταγάν. Agam. 111.
SYN. Ὁμοφρων, ὁμοψυχος, ισοψυχος, συμψυχος, ὁμοῤῥοθος, συμφραδμων, συμβουλος, συμφωνος.

Συμφῠγας. ἡ. exsilii comes.
ἵνα συμφυγαδας ληψωμ' οικτράς. Bacch. 1380.

*Συμφυὴς, εος. ὁ ἡ. similis naturæ. 2. innatus. *item*, qui ex aliqua re nasci solet.
ακμὴν ευπεταλοις συμφυὲς ακρεμοσιν. Antiphil. *An.* ii. 171.

Συμφῦλος. ὁ ἡ. gentilis; cognatus.
τοὔνεκεν εισὶν αδελφὰ,* καὶ ὡς ξυμφυλα συνηχεῖ. Agath. *ib.*

Συμφυρτος. commistus, confusus. [iii. 57.
ξυμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· *συριγγές τ' ανω
τροχῶν επηδων, αξονων τ' ενηλατα.* Hippol. 1229.

Συμφῦρω. commisceo. Vid. Συμμιγνυμι.
—ὁ δ' αεικέσι πλαγαῖς
πᾶν συνεφυρε προσωπον ανικατος Πολυδευκης. Theoc. 22. 110.
—αἷμα δ' εξ ακρου
εσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί. Med. 1195. P.

Συμφῡσαω. una sufflo.
καὶ ταὖτ' εφ' οἷσιν εστὶ συμφυσωμενα. Equit. 466.
SYN. Συμπνεω, συνιστημι, συσκευαζω, συμπραττω.

Συμφῠτευω. simul sero.
—ισθι γὰρ δοκῶν εμοὶ-Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὖργον,— Œd. T.
SYN. Συσκεπτομαι, συμβουλευω. [355. (46. Br.)

Συμφῠτος. congenitus. 2. arboribus consitus. 3. similis. 4. consentaneus.
λυγρὴ γὰρ συνοπαδος ερις βλαπτουσα λεληθεν
συμφυτος, ἣν ου δεῖ προσαγειν, εικοντα δὲ φευγειν. Pythag. 59.
SYN. Συμφυὴς, συγγενομενος, εμφυτος, συνηρεφης.

Συμφωνος. consonus.
ἑπτὰ δὲ συμφωνους οἴων ετανυσσατο χορδάς. H. Merc. 51.
SYN. Συμφθογγος, συμμολπος, συνηχος, συνῳδος, συναυλος, συνοιμιος, ὁμοφωνος, συνθροος, συνηκων, προσηκων, συνηγορος, προσχορδος, ευμελης, συμμελης, ευηχος.—συμφρων, συμψηφος.

Συμψαω. corrado. [Nub. 975. B.
εἶτ' αὖ παλιν αὖθις ανισταμενους ξυμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι.
SYN. Συμψηχω, συναφαιρεω, συντριβω, συλλεπτυνω, συλλειοω, συναμαομαι.

Συμψηφιζω, Συμψηφιζομαι. supputo, consentio.
*αλλ', ὦ φιλη Λακαινα, σὺ γὰρ εὰν γενῃ
μονη μετ' εμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ανασωσαιμεσθ' ετ' ἂν,*
ξυμψηφισαί μοι.— Lysist. 140.
SYN. Συμφημι, συμφωνεω, συνδοκεω, συγκατατιθημι, συγκαταψηφιζω, καταψηφιζομαι, ὁμοψηφιζομαι, συνεπιψηφιζομαι, συμψηφος ειμι.

Συνᾰγειρω, Συναγειρομαι. congrego.
ἑως εγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βιοτον συναγειρων
ηλωμην, τειως μοι αδελφεὸν αλλος επεφνε. δ. 90.
ὁστ' επεὶ εκ πολεων πισυρας συναγειρεται ἵππους. O. 680.
SYN. Συλλεγω, συλλαμβανω, συμβαλλομαι, συγκομιζομαι, συναγω, αγειρω. συζευγνυμι, συναπτω, συναγελαζω.

*Σῠναγκειᾰ, ας. ἡ. convallis.
αλλὰ σὺ Θηριμαχῳ δωρων χαριν, αγρότα δαῖμον,
χεῖρα κατιθυνοις τοξότιν εν πολεμῳ,
ἔν τε συναγκειαισι παριστασο,—Leon. Tar. *An.* i. 228.

Σῠνᾰγρευω. una venor.
κἀμὲ τὸν ὑληωρὸν ἀπὸ κρημνοῖο βοασον
Πᾶνα· συναγρευσω καὶ κυσὶ καὶ καλαμοις. ib. *p.* 224.*

Συνᾰγω. congrego. 2. hospitio excipio. 3. concludo.
ὁρκια πιστὰ θεῶν συναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον-Μισγον·—Γ. 269.
ψευδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φορτον αγοιμι. ξ. 296.
ζητει συναγαγειν εκ δικαιων τὸν βιον. Sent.
SYN. Συμφερω, συλλεγω, επισυλλεγω, συνεισαγω, επαγω, επισυναγω, συναθροιζω, συναγειρω, συναλιζω, συνειρω, συναπτω, συγκομιζω, συνιστημι, συστελλω, συναλλαττω, συμψαω, συμβιβαζω, συναρμοζω, συνενοω, συγκροτεω, συγκαλεω, διαταττω, επισωρευω.

Συνᾰγωγῐμον. sc. δεῖπνον. cœna, *forsan* collatitia.
*—κατακεισο, κἀκεινὰς καλει.
συναγωγιμον ποιῶμεν. αλλ' εὖ οἶδ', ὁτι
κυμινοπριστης ὁ τροπος εστί σου παλαι. Alex. ap. Ath. p. 365. c.

Συνᾰγωγιον. το. idem fere cum præc.
—επληρωσέν τε τὸ συναγωγιον. Menand. ibid. SYN. Συμποσιον.*

Συνᾰγωνιαω. pariter anxius sum. 2. *idem cum sequ.*
2. παντα γὰρ αυτοῖσιν συναγωνιᾷ, ηδὲ βοηθεῖ. Sibyl. l. 3.

Συνᾰγωνιζομαι. una certo. *item*, certamen adjuvo, auxilior.
Ευριπιδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζομην. Thesm. 1070. (61. Br.)
SYN. Συμμαχεω, συντεχναζω, συλλαμβανω, συμπραττω, συγκαμνω, συνεριζω, συμφιλονεικεω, συναμυνω.

*Σῠνᾰγωνιστὴς, οῦ. ὁ. certaminis socius.
οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ενθάδ' εθηκαν. Lucill. *An.* ii.

Συνᾴδω, Συναειδω. concino. [320.*
—ἔν τε γὰρ μακρῷ-Γηρᾳ ξυνᾳδει,— Œd. T. 1132. (12. Br.)
Μῶσαι Πιερίδες, συναεισατε πὰν ῥαδινάν μοι [10. 24.
παῖδ'· *ὧν γὰρ χ' ἀψεῖσθε, θεαὶ, καλὰ παντα ποιεῖτε.* Theoc.
SYN. Συννυμνεω, συναυδαω, συμφωνεω, συνηχεω, συνεπᾳδω, συναυλεω,—συνοιομαι, συμφημι, συντρεχω, ἁρμοττω.

Σῠναεθλος. certaminis socius. Vid. Συμμαχος.
—συναεθλος αλεξικακος θεὸς ειη. Nonn.

Συνᾰειρω. una attollo.
ὅστις τολμησειεν εμοὶ σὺν μοχλὸν αειρας
τριψαι εν οφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκανοι. ι. 332.
Syn. Συναιρω, συνεπαιρω.—συγκομιζω, συνεπιλαμβανω, επαρηγω.

Συναθροιζω. congrego.
οὐδ' εγγυς ἧσται, κοὐ συνηθροισται στρατῷ. Rhes. 613.
Syn. Συλλεγω, συναγω, συνεπαγω, συμφορεω, συγκομιζω, συνειλεω, συνελιττω, επαμαομαι, προσαμαομαι, συσσωρευω, επινηω, συζευγνυμι.

Σῠνᾰθῠρω. colludo. Vid. Συμπαιζω.
τῇσιν αεὶ συνεθυρεν, ὅτ' ες χορὸν εντυναιτο. Mosc. 2. 30.

*Συναικλεια, *aut potius*, Συναικλια. cœnantium convictus. *vox Dorica.*
κῆπι τᾷ μυλᾳ δρυφητᾳ, κῆπὶ ταῖς συναικλειαις. Alcman ap.
Syn. Συνδειπνιον.* [Ath. p. 140. c.

Σῠναιμος. consanguineus. —αἵματι
πεσεῖ μιανθεὶς, χὠ ξυναιμος εξισου. Œd. C. 1439. (1373. Br.)
Syn. Συναιμων, ὁμαιμος, ὁμαιμων, συγγονος, αδελφος, γνησιος.

Συναινεω. adsentior.
σὺ δ' ουχὶ πεισει καὶ ξυναινεσεις εμοί; Soph. El. 404.
Syn. Προσεπαινεω, καταινεω, συγκαταινεω, συνεπαινεω, συνδοκιμαζω, συνεπευφημεω, συνεπικυρω, συμφημι, συνευδοκεω.

Συναινυμαι. simul capio.
ὣς αρ' εφη· Λητὼ δὲ συναινυτο καμπυλα τοξα. Φ. 502.
Syn. Συλλαμβανω, συλλεγω.

Συναιρεω. affligo. 2. comprehendo, contraho.
*—βαλε δ' Ἑκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριονην, νοθον υἱὸν αγακλῆος Πριαμοιο,
ἵππων ἡνί' εχοντα, μετωπιον οξεῖ λᾶϊ·*
αμφοτερας δ' οφρῦς συνελεν λιθος,— Π. 740.
Syn. Συντριβω, συνελκω, συμφθειρω, συγκαθαιρεω, συνεξαιρεω.

*Σῠναιρω. una attollo, adjuvo in attollendo. 2. Συναιρομαι. *med.* adjuvo, una suscipio.
επλευσε, καὶ παρεστιν· αλλὰ μηνίων[1]
στρατηταλαισιν, ου συναιρεται δορυ. Rhes. 495.
ὅτι συνηραμην φονον σοι μητρὸς, ανοσιον λεγων. Orest. 767. P.*

Σῠναΐσσω. simul irruo.
καί τε συναΐκτην, *ὡσεὶ ζωοί περ εόντες,
εγχεσιν ηδ' ελατης αυτοσχεδὸν ωριγνῶντο.* Hes. α. 189.
Syn. Συμβαλλω, συνεπιβαλλω, συγκατασκηπτω, συμφερομαι, συνορουω.

Σῠναιτιος, Συναιτια. qui simul cum alio auctor est.
αλλ' αρκυς ἡ ξυνευνος, ἡ ξυναιτια-Φονου.— Agam. 1125.
Syn. Αιτιος, μεταιτιος, παραιτιος.—αιτια.

Σῠναιχμαζω. una bellum gero. Vid. Συμμαχεω.
καὶ σὺ συναιχμαζων ἥψαο ναυμαχιης. Ep. *An.* iii. 22.

Σῠνακμαζω. coadolesco.
αλλ' αιεὶ πεποθηκα συνακμαζουσαν οπωρην. Ep. *ad.* 60.

Σῠνᾰκολουθεω. una sequor. Vid. Συνομαρτεω.
πειθειν δ' εμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οικαδε. Plut. 43.

Σῠνᾰλᾰλαζω. concelebro. *propr.* de clamore militari.
* Κρεων δὲ Μεγαρας τῆσδε γιγνεται πατὴρ,
ἣν παντες ὑμεναιοισι Καδμεῖοι ποτὲ
λωτῷ ξυνηλαλαξαν, ἡνίκ' εις εμοὺς
δομους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ηγετο.* Herc. F. 11.
Syn. Συνυμνεω, συναυλεω, συνεκβοαω.

Σῠναλγεω. condoleo.
*Ἑκτωρ δὲ καὐτὸς, ξυμφορᾶς πεπυσμένος,
χωρεῖ·* ξυναλγεῖ δ', ὡς εοικε, σοῖς κακοῖς. Rhes. 809.
Syn. Συμπενθεω, συλλυπουμαι, συναχθομαι, συνοικτιζω, συστεναζω, συμπασχω, συνασχαλλω.

Σῠναλγηδων. ἡ. una dolens. Vid. Ξυναλγ.
Syn. Συναχθομενος, συλλυπουμενος.

Σῠναλδης. maturescens.
* τῆς σύ γ' απ' ευυδροιο ναπης εναλθὲς ονειαρ
καρπὸν πορφυροεντα συναλδέα χειμεριησιν

1. Vid. not. 3. p. 643. *Edit. pr.*

ηελιου θαλφθέντα βολῆς δοιδυκι λεηνας
χυλον ὑπὲρ λεπτῆς οθονης, ἢ σχοινιδι κυρτη [622.
εκθλιψαντα πορεῖν κυαθου κοτυληδονα πληρη,* κ. λ. Nic. Al.

Σῠνᾰλεγω. cordi habeo, non negligo.
—φαντὶ γὰρ συν-αλεγειν καὶ γαμον
Θετιος ανακτα,— Isth. 8. 102.
Syn. Συνεπιμελοῦμαι, συσκευαζω.

Συναλιζω, Συναλιαζω. congrego.
χρησμῶν δ' αοιδοὺς παντας εις ἓν συναλισας[2]. Heracl. 404.
τίς δ' αὖ συναλιαξε τονδε τὸν στολον; Lysist. 93.
Syn. Συναθροιζω, συναγω, συλλεγω.

Σῠναλλᾰγη. commercium, contractus. 2. conciliatio. 3. vicissitudo.
ποιας φανεισης, ὦ τεκνον, ξυναλλαγῆς; Œd. C. 423. (10. Br.)
Syn. Διαλλαγη, συναλλαγμα, συναλλαξις, επαλλαγη, κοινωνια, φιλια.

Σῠναλλαττω. paciscor. 2. congredior cum aliquo. 3. concilio.
2. ει χρή τι κάμὲ, μὴ ξυναλλαξαντά πω. Œd. T. 1129. (10. B.)
Syn. Συνδιαλλαττω, επαλλαττω, διαλλαττω, συνοικειοω, κοινωνεω, συντυγχανω, συντιθεμαι, συμβαλλω, συγχωρεω, συναριθμεω. σπενδομαι, ὁμολογεω.

Σῠναλμος. valde salsus.
* Στρατοκλῆς δ' εριφους[3] προῖκ' εδιδου τοῖς γνωριμοις*
λοπαδας συναλμους τε, ξυναρτυειν δοκῶν. Macho ap. Ath.

Συναλοιαω, Συναλοαω. contero. [p. 580. d.
μεχρι συνηλοιησε παρηΐα· πᾶς δ' επὶ γαῖαν
κεῖτ'— Theoc. 22. 128.
Syn. Συναγω, συνεπικλαω, συγκλαω, συνθραυω, συντριβω, συγκρουω, συγκοπτω.

Σῠνᾰμᾰ. simul cum.
ταῖς δὲ τριηκοσιοι ταῦροι συναμ' εστιχοωντο. ib. 25. 126.

Σῠνᾰμᾰθῡνω. una perdo.
*ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ καρφεα χευατο δαλῷ
χερνῆτις, τῇπερ ταλασηΐα εργα μεμηλεν,
ὥς κεν ὑπωροφιον νυκτωρ σελας εντυναιτο,
αγχι μαλ' εγρομενη· τὸ δ' αθεσφατον εξ ολιγοιο
δαλοῦ ανερχομενον* σὺν καρφεα παντ' αμαθυνει·
τοῖος ὑπὸ κραδιῃ ειλυμένος αιθετο λαθρη
οὖλος Ερως·—Apoll. 3. 291. (*Conf. Virg. Æn.* viii. 408. *sqq.*)

Σῠνᾰμαομαι. congero, colligo.
φῆ· ὁ δ' αρ' αστραγαλους συναμησατο, *καδδὲ φαεινῷ
μητρὸς εῆς, εὖ παντας αριθμησας, βαλε κολπῳ.* ibid. 154.
Syn. Συμψαω, απαμαομαι, διαμαομαι.

Σῠνᾰμιλλαομαι. una pugno. Vid. Συμμαχεω.
βαρος αντιπαλον δακρυοις συναμιλλᾶται. Herc. F. 1205.

Σῠναμπεχω, Σῠναμπισχομαι. tego.
ἤπου τὶ σεμνόν εστιν, ὃ ξυναμπεχεις; Prom. 520.
πατερ, τί κλαεις, καὶ ξυναμπισχει κορας; Herc. F. 1111.
Syn. Συγκαλυπτω, συστεγαζω, αμφικαλυπτω, περιστελλω, περιβαλλω, επαμπισχω. συνενδυνω.

Σῠνᾰμῡνω, *f.* ῠνῶ. opitulor.
τουτῳ ξυναμυνεῖν, εἴ τις εκ δομων λαβών. Iph. A. 62.
Syn. Συμβοηθεω, επαρηγω, συγκαμνω, συμμαχεω, συναιρομαι.

*Σῠναμφοτερος. uterque simul.
ἡ τὰ ῥοδα, ῥοδοεσσαν εχεις χαριν. αλλὰ τί πωλεῖς;
σαυτην, ἢ τὰ ῥοδα; ηὲ συναμφοτερα; Dionys. *An.* ii. 254.*

Σῠνᾰναγκαζω. simul cogo. 2. perficio. 3. cogo. [395.
τοὺς κακῶς παγέντας ὁρκους, καὶ ξυνηναγκασμενους. Iph. A.
Syn. Καταναγκαζω, προσαναγκαζω, παραβιαζομαι, εκβιαζομαι.

Σῠνανδᾰνω, *al.* Συνευαδω. placeo.
ουδ' αυτοῖς θηρεσσι συνευαδον αρσενες ευναί. Phocyl. 179.
ὡς αρ' εφη· πυκινὴ δὲ συνευαδε μῆτις Αθηνῃ. Apoll. 3. 30.
Syn. Συναρεσκω.

2. Restituenda omnino vetus ac proba lectio, ἀλίσας, pro qua Barnesius, auctore Scaligero, ξυναλίσας introduxit. "Sed ἀλίσας, contra "quam creditum est, priorem producit. Noster Herc. Fur. v. 411. "ἀγορὸν ἀλίσας φίλων, cui respondet in Antistropha βίοτον, οὐδ' ἔβα "πάλιν." Musgr. Vid. etiam Elmsl. in loc.

3. Manifestus hic certe se prodit error. Penultima enim in ἔριφος brevis est.

Σῠνᾰνερχομαι. simul adscendo.
ἀψ ανιων, δὴ γὰρ συνανηλυθεν Ἡρακλῆϊ. Apoll. 2. 915.
Σῠνανταω, Συναντaομαι, Συναντιαζω, Συναντομαι. obvius fio.
ᾧ ῥα τε νηπι' αγοντι συναντησονται εν ὑλῃ
ανδρες επακτῆρες,— P. 134.
*ενταῦθά μοι κηρυξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
ανὴρ απηνης εμβεβὼς, οἷον σὺ φῄς,*
ξυνηντιαζον·— Œd. T. 821. (802. B.)
ενθ' υἱεῖ Πριαμοιο συνήντετο Δαρδανιδαο. Φ. 34.
Syn. Συντυγχανω, προστυγχανω, ανταω, αντομαι.
Σῠναντησις. occursus.
*a. ὁ δὲ λογος τίς εστι Φοιβου; b. τὸν συναντησαντά μοι,
a. τίνα συναντησιν; b. δομων τῶνδ' εξιόντι τοῦ θεοῦ·
a. ξυμφορᾶς τίνος κυρῆσαι; b. παῖδ' εμὸν πεφυκέναι.* Ion. 534.
Syn. Συναντημα, απαντησις, ὑπαντησις.
Σῠναντλεω. simul haurio. 2. simul laboro.
ασπιστὰς Ιολαος, ὃς (*Glycon.*)
κοινοὺς αιρομενος πονους, (*idem.*)
Διῳ παιδὶ συναντλεῖ. (*Pherecrat.*) ibid. 198.
Syn. Συναφυσσω, συνεκκρινω. 2. συνεργαζομαι.
Συνᾰνῠτω[1]. conficio, condo. *Vid. Butler.*
σταγὼν, ἅτε καὶ δορὶ πτωσιμος
ξυνανυτει βιου δυντὸς αυγαῖς. Agam. 1132. (22. P.)
Syn. Συναννω, ὑπαννω, συνεξανυτω, συναπεργαζομαι, συνομαρτῶ.
Σῠνᾰοιδος. ὁ ἡ. concentor, concentrix. Vid. Συμφωνος.
*σύν τ' Ασωπιδες κοραι,-Πατρὸς ὕδωρ βατε
λιποῦσαι συναοιδοὶ-Νυμφαι τὸν Ἡρακλεους
καλλινικον αγῶν',*— Herc. F. 785.
Σῠνᾱορος. ὁ ἡ. comes, conjunctus. 2. conjux, *inpr.* uxor.
1. —τοσσον ευλογια φορ-μιγγι συναορος. Nem. 4. 8.
*2. νυμφας τ' εθηκεν ορφανὰς ξυναορων. Orest. 1134. (*hic* maritos *denotat, quæ tamen signif. perrara est.*)*
Syn. Συνοπαδος, συνακολουθος, συνομιλος. 2. συγγαμος, γαμετης.
*Σῠνᾱπᾱς, πασα, παν. omnino omnis.
ὦ τὴν ευτυχέα ναιων Παρον, ολβιε πρεσβυ,
ἡ καλλιστα φερει χωρα δυο τῶν συναπασῶν,
κοσμον μὲν μακαρεσσι λιθον, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας. Alex. [ap. Athen. p. 644.*
Σῠνᾰποδραω. una aufugio.
καὶ συναποδρᾶναι δεῦρ' επιχειρησειεν ἄν. Ran. 81.
Syn. Συμφευγω, διαφευγω.
Σῠνᾰποκαμνω. simul defatigor.
ὥστε ξυναπτειν, καὶ ξυναποκαμεῖν μελη. Iph. T. 1371.
Syn. Συγκαμνω, συνταλαιπωρεω, συνδιαταλαιπωρεω, συνατυχεω.
Σῠνᾰποκειμαι. repositus sum. Vid. Συγκατακειμαι.
—εν οἷς γὰρ-Χαρις ἡ χθονια ξυναποκειται[2]
πενθεῖν ου χρή— Œd. C. 1835. (1751. B.)
Σῠνᾰπολλῡμῐ. una perdo. Σῠνᾰπολλῠμαι. una pereo. [ii. 438.
παντα φαγοῦσα βιον, συναπωλετο ταῖς δαπαναισιν. Pallad. *An.*
Σῠνᾰποσβεννῡμι. simul extinguo. [*An.* iii. 80.
αιθε δὲ καὶ κραδιης πυρσὸς συναπεσβετο λυχνῳ. Paul. Sil.
*ομματι δε πνοιὴν συναπεσβεσε μοῦνον ιδόντος. Antip. Thess. [*ib.* ii. 125.*
Σῠναπτός. continuus. 2. connectens.
χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνιας Λακωνικάς. Eccles. 508. B.
Syn. Συζευκτος. συνδετος.—συνεχης.
Σῠναπτω. copulo, attingo. 2. committo.
ει μὴ συναψων, αλλὰ συλλυσων παρει. Aj. 1334. (17. Br.)
Syn. Επισυναπτω, εναπτω, εφαπτω, προσαπτω, συγκολλαω, συζευγνυμι, συντιθημι, συνοικειοω, συνδεω, συναρταω, συνειρω, συναγω.—συναρμοττω, συγγιγνομαι. συνεγγιζω.
Σῠνᾰρασσω. collido.
αντικρὺ χροα τε ῥηξω, σύν τ' οστέ' αραξω. Ψ. 673.
Syn. Συντριβω, συγκλαω, συνθραυω, συγκρουω.—συναρμοζω.
Σῠνᾰρεσκω. complaceo.
ηματι τῷ, εἴ μοι συναρεσσετε τηνδε μενοινήν. Apoll. 3. 901.
Syn. Παρισταμαι.—ευδοκεω.
Σῠναρθρος. articulis copulatus.
τορὸν γὰρ ἥξει συναρθρον αὐταῖς. Agam. 262.
Syn. Συζευκτος.—συμφωνος. συνηκων. εναρθρος.
Συνᾱρισταω. simul prandeo.
*εστι δ' αὖ χωρα πρὸς αυτῷ (*Troch. Dim. Acat.*)
τῷ σκοτῳ πὀῤῥω τις-Εν τῇ λυχνων ερημιᾳ
ενθα τοῖς ἥρωσιν ανθρω-ποι ξυναριστῶσι, καὶ
ξυνεισι, πλὴν τῆς έσπερας.
τηνικαῦτα δ' ουκέτ' ἦν-Ασφαλές ξυντυγχανειν.
ει γὰρ εντυχοι τις ἥρῳ-Τῶν βροτῶν νυκτωρ Ορεστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αυ-τοῦ παντα κἀπιδεξια. Av.*1482.
Συνᾰριστευω. rem simul fortiter gero.
συναριστευσων ἅμ' Αλκμηνης γονῳ. Troad. 803.
Συναρμοζω. coapto, congruo.
ξυναρμοσον δὲ βλεφαρά μου τῇ σῇ χερί. Phœn. 1473.
Syn. Συναρτυω, συντασσω, συναρω, συναπτω, συμπηγνυμι, προσαρμοττω, συναρμολογεω, συμπλεκω, συντιθημι, συσκευαζω, συνειρω, συγκολλαω.—συνηκω, συγγιγνομαι.—ἁρμοδιος ειμι.
Σῠναρπαζω. corripio.
εἶπα, καὶ ἁ Νεμεσίς με συναρπασε, κεὐθὺς εκειμαν
εν πυρὶ,— Call. Ep. 20. (47. Ern.)
Syn. Συναναρπάζω, συναλισκω, καθαρπαζω, αφαρπαζω.
Σῠναρταω. appendo. 2. adhæreo.
—καὶ συναρτησας γενος,-Ευδαιμονοιην·— Med. 564.
Σῠναρτῡνω. instruo, adapto.
ὡς οἱγ' ασπίσι νῆα συναρτυναντες ερεψαν. Apoll. 2. 1078.
Σῠναρω. apte compono. *in med.* congruo, quadro.
φθεγγεσθ'· οὕτω σφιν καλὴ συναρηρεν αοιδή. Hom. Ap. 164.
Syn. Συναπτω, προσαπτω, προσαρω, συναρμοζω, κατακοσμεω, συνδιακοσμεω.
Σῠνᾰρωγός. auxiliator.
Νικης ευπολεμοιο πατερ, συναρωγὲ Θεμιστος. Hom. vii. 4.
Syn. Συμμαχος, αλεξητηρ, αρωγος.
Σῠνᾰσοφεω. simul desipio. *Vid. Porson. in l.*
καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. Phœn. 407.
Syn. Συνανοηταινω, συναφραινω.
Συνασπιζω. consertis clypeis pugno; auxilium fero; comitor. Vid. ad v. Σαυλοῦμαι.
Syn. Συμμαχεω, συνεπακολουθεω, συναμυνω.
Σῠνασπιστής. commilito. Vid. Συμμαχος.
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φιλους. Æd. C. 392. (79. B.)
*Σῠνασταχῠω. una aristas, fruges edo.
τηλοτερω δ' αυχμοῖο συνασταχυοιεν αρουραι. Arat. 1050.*
Σῠνασχᾰλαω, Συνασχαλλω. simul mœreo. Vid. Συναλγεω.
τίς ου ξυνασχαλᾷ κακοῖς-Τεοῖσι; Prom. 161.
Σῠνανaινω. simul exsicco.
*ναυπηγιαν δ' ὡς ειτις ἁρμοζων ανὴρ
διπλοῖν χαλινοῖν, τρυπανον κωπηλατεῖ,
οὕτω κυκλωσω δαλὸν εν φαεσφορῳ
Κυκλωπος οψει,* καὶ συναυανῶ κορας. Cycl. 459.
Syn. Διαναινω, αναινω, αυω, συνεξαυαινω.
Σῠναυδαω. consentio. Soph. Aj. 956. Vid. Συμφημι.
Συναυλια. concentus.
—ἡ δυσορνις ἁ-δε ξυναυλια δορός. Sept. Th. 845. (37. P.)
Syn. Συμβουλη, συνελευσις, συμφορα, συζυγια, συμφωνια, συνοικεια.
Συναυλος. contubernalis. 2. consonus.
ανεμου συναυλον ηχήν. Anac. 172. 10. (fr. 1. *Fisch.*)
χωροις μαλιστα πρὸς τίσι ξυναυλος ὤν; Œd. T. 1146. (26. B.)
θεια μανια ξυναυλος. Aj. 616.
Syn. Ὁμαυλος, συμφωνος.—συνοικος. κοινωνος.
Συναυξομαι. cresco una.
ει μη ξυναυξοινθ' οἱ πεπλοι τῷ σωματι; Eur. El. 543.
Syn. Συναυξανομαι, επαυξανομαι, προσαυξανομαι, προσφυομαι.
Συνδαϊζω. simul occido. Vid. Συμφονευω.
αλλά με συνδαϊξον. Aj. 361.
Συνδαιτωρ. conviva.
ξυνδαιτωρ μετακοινος. Eumen. 352.
Syn. Συμποτης, συνθοινος, συνθοινιος, συντραπεζος, συν-

1. De forma Attica ἀνύτω, Vid. Porsonum ad Phœn. 463. Vox πτώσιμος ab eodem notata obelo. Casauboni πτωσίμοις dubitanter recepit Blomf. Idem habet αὐγάς.
2. Versus est Anapæsticus. Bene igitur dedit Brunckius, ξύν γ' 'πόκειται.

νεστιος, συνδορπος, συσσιτος, συνδειπνος, συναριστος, συνθοινητωρ, συνδαιταλευς, δαιτυμων.

Συνδαιω. simul disco. 2. conscius sum. 3. simul epulor.
ὡς τοὺς γαμους τοὺς τῆσδε συνδαισας εμοί. Helen. 1455.
Syn. 1. *Συμμανθανω.* 3. *συνευωχεω.*

Συνδᾰμαω, *vel* Συνδαμνημι, *unde* Συνδαμνᾰμαι. pariter domor, *vel*, servio.
σὺν πυρί. καὶ γὰρ δὴ τὸ πνοαῖς συνδαμναται εχθραῖς. Nic. Al.

*Συνδειπνον. το. convivium. [173.
εν τοῖσι συνδειπνοις επαινῶν Αισχυλον. Aristoph. ap. Ath.

Συνδειπνος, ου. ὁ ἡ. conviva. [p.365. b.
σκηνῆς παρελθὼν πρεσβυς εις μεσον πεδον,
εστη' γελων δ' εθηκε συνδειπνοις πολύν. Ion. 1171.

Συνδεσμᾰ. τα. vincula, compages.
λελυμαι μελεων συνδεσμα, φιλαι. Hippol. 199.
*ῥιψαι θελουσα στεφανον. αλλ' αρηροτως**
συνδεσμα χρυσὸς εἶχε— Med. 1193.
Syn. *Συνδεσμος, συνδεσις, δεσμος, συνερξις, συζυγια.*

*Συνδεσμος. conjunctio, nodus. *vox prosaica.* 2. nomen Stellæ.
2. *ὅν ῥα τε καὶ συνδεσμον ὑπουρανιον καλεουσιν.*[1] Arat. 245.

Συνδετα. τα. vincula, fasciæ. *vox singularis.*
ὦ στεμμαθ' ἱερὰ, τί ποτέ μοι κεκευθατε,
καὶ συνδεθ', οἷσι τἀμ' εφρουρηθη φιλα; Ion. 1389.*

Συνδετης. colligatus cum altero catena, constrictus.
κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμους συνδετας. Suid.

Συνδετος. alligatus.
καὶ νῦν κατ' οικους ξυνδετους αικιζεται. Aj. 65.
Syn. *Συνδεσμιος, συναπτος, συζευκτος.*

Συνδεω. colligo. 2. conjungo, concilio.
*—τῶν δ' ακοντιων [Ath. p. 700. c.
συνδοῦντες ορθὰ τρια, λυχνειῳ χρωμεθα. Aristoph. Equit.[2] ap.
—αυτὰρ εγὼ σπασαμην ῥῶπάς τε λυγους τε·
πεῖσμα δ' ὅσον τ' οργυιαν, εὔστρεφὲς αμφοτερωθεν,
πλεξαμενος συνεδησα ποδας δεινοῖο πελωρου.* κ. 166.
Syn. *Συνδεσμεω, συνειρω, συζευγνυμι, συναπτω, συμπεδαω, προσπιεζω, πορπαζω, καταδεω, συνεπιδεω.*

Συνδιᾰκονος, ου. ὁ. *et aliquando* ἡ. simul cum alio ministrans.
μαθητα, Λευκων, οἵ τε συνδιακονοι. Posidipp. ap. Ath. p. 376. e.

Συνδιᾰτρῑβω. commoror apud. 2. versor.
κοινῇ τὸν αλλον συνδιατριψοντες χρονον. Antiph. 6.
Syn. *Συνδιαγω, συνδιαιταομαι, συναυλιζομαι, συζαω, συνομιλεω, προσομιλεω, συνειμι, συμφερομαι, συγγιγνομαι, εγχρονιζω, συνδιημερευω.*

Συνδιαφερω. cum alio perfero.
ἀξυνισμεν τοῖσιν ἱπποις, βουλομεσθ' επαινεσαι.
αξιοι δ' εισ' ευλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πραγματα*
ξυνδιηνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εσβολάς τε καὶ μαχας. Equit. 595.
Syn. *Συνδιαμενω, συγκαμνω, συναγωνιζομαι, συγκροτεω, συνδιαγω.*

Συνδῐκαζω. una judico.
Ζεύς σοι ταδε συνδικασει. Med. 157.
Syn. *Εκδικεω, επεξερχομαι.*

Συνδῐκαστης. qui simul judex est.
τί χρῆμ' αρ' οὐκ τῆς οικιας τῆσδε συνδικαστὴς
πεπονθεν, ως ου φαινεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος; Vesp. 266.
Syn. *Εκδικητης.*

Συνδῐκεω. alterius caussam defendo. 2. patrocinor.
—φονου δὲ τοῦδ' εγὼ καθαρσιος,
καὶ ξυνδικησων αυτός— Eumen. 581.
Syn. *Προδικεω, διεκδικεω, ὑπερδικεω, συνηγορεω, συναγορευω, ὑπεραγορευω, ὑπεραποκρινομαι, προΐσταμαι.*

Συνδῐκος. defensor, advocatus.
σωζει με, μητρὸς τασδε συνδικους ὁρῶν. ib. 764.
Syn. *Συνηγορος, προδικος, προστατης.—συμφωνος.*

Συνδῐκως. *adv.* jure.
λακτισμα δειπνου συνδικως τιθεὶς αρᾷ. Agam. 1610.

Συνδιολλυμι. una perdo. Vid. *Συνολλυμι.*
**φθονος δ' ὁ πολλῶν φρενα διαφθειρων βροτῶν*
απωλεσ' αυτὸν, κἀμὲ συνδιωλεσεν.* Eur. *fr.* Œdip. vii.

Συνδοκεω. consentio.
εμοί γ', Ορεστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών. Iph. T. 71.
Syn. *Συναινεω, συναισθανομαι, συμφημι.*

Συνδορπος. conviva. Vid. *Συνδαιτωρ.*
ουδ' Ανθεως ερωτας, ουδὲ τὸν ξενοις
*συνδορπον, *Αιγαιωνος[3] ἁγνιτην παγον,* (*i. e.* salem)
*ετλης θεῶν αλοιτος εκβῆναι δικην.** Lyc. 134.

Συνδουλευω. conservus sum.
γηρᾳ δειλαια δειλαιῳ-Ξυνδουλευσω. Hec. 200.

Συνδουλος. conservus. [745.
ἱν' ὁ συνδουλος σκωψας αυτοῦ τὰς πληγὰς, εἶτ' ανεροιτο.[4] Pac.

Συνδρᾰω. simul perpetro. Vid. *Συμπραττω.*
πατήρ τε θυγατρὶ Μενελεως συνδρᾷ ταδε. Androm. 40.

Συνδρομᾰ. τα. concursus. *—ην δε φυγητε*
συνδρομα πετραων ασκηθεες ενδοθι Ποντου. Apoll. 2. 345.

Συνδρομᾰδες,[5] ων. αἱ. concurrentes. Vid. *Συμπληγαδες.*
πῶς τὰς συνδρομαδας πετρας. Iph. T. 422.

Συνδρομή. concursus.
στενήν τε πορθμοῦ συνδρομὴν Τυρσηνικοῦ. Lyc. 649.
Syn. *Συνδρομησις, συνοδος, συῤῥοια.*

Συνδρομος. ὁ ἡ. concurrens. 2. consentiens. 3. qui cum aliquo currit, socius cursus.
3. *καὶ τῆνος μεγαλας συνδρομος Αρτεμιδος-Εσσεται'*— Call. 5.
Syn. *Συνοπαδος.—συμφωνος.* [110.

Συνδρομως. *adv.* una currendo.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρομως ιχνος κακῶν. Agam. 1193.

Συνδυᾰς, αδος. compar.
τοιαυτας ειη με κυρῆσαι
ξυνδυαδος φιλας αλοχου. Alcest. 482.
Syn. *Συζυξ.*

Συνδυο. duo simul, bini. *—οἱ δ' ἅμα παντες*
συνδυο κοιμησαντο κατὰ σκιοεντας εναυλους. H. Ven. 74.

Συνδυστῠχεω. pari calamitate adfligor.
**επεὶ δὲ κατθανουμεθ', ες κοινοὺς λογους*
ελθωμεν, ὡς ἂν Μενελεως ξυνδυστυχῇ.* Orest. 1096. P.
Syn. *Συνταλαιπωρεω, συγκαμνω.*

Συνδωδεκα. **Φρυγῶν τε ζαθεοι σελᾶναι* (*plenilunia*)*
συνδωδεκα πληθει.[6] Troad. 1076.

Σῠνεγγύς. *adv.* prope, cominus. Vid. *Εγγυς.*
*ἢ τὰ μὲν ουδὲ συνεγγυς, *εν ακρητῳ δὲ κατεσβης*
Χιῳ; ναὶ δοκεω, τῷδε προσηγγισαμεν. Leon. *Tar.-An.* i. 242.

Συνεδρεια, et Συνεδρια, ας. ἡ. consessus, consilium. 2. dicitur in disciplina augura i de avibus *συνέδροις.* V. *Συνεδρος*, *n.* 3.*
2. *εχθραί τε καὶ στεργηθρα καὶ ξυνεδριαι.*[7] Prom. 491.
Syn. 1. *Κοινωνια, φιλια, ὁμονοια, συνεδριον, παρεδρια, συνοδος. συγκλησια. συνιζησις. καθεδρα.* 2. *συναγελασμος.*

Συνεδριαομαι. consideo.
εσχετο· τοὺς δ' αγορηνδε συνεδριαασθαι ανωγεν. Ap. 1. 328.
Syn. *Συνεδρευω, συγκαθεζομαι, παρακαθεζομαι, συγκαθημαι. μεταϊζω.*

Συνεδρος, ου. ὁ. consessor, adsessor. 2. consiliarius. 3. adjutor. 4. similis. 5. aves *σύνεδροι*, quæ pacem inter se servant, atque ideo subinde uno loco sedent.
Δικη ξυνεδρος Ζηνὸς, αρχαιοις νομοις. Œd. C. 1447. (382. B.)
εκ γὰρ ξυνεδρου καὶ τυραννικοῦ κυκλου. Aj. 760. (49. Br.)

---

1. Latino carmine ita expressit Cicero: (*Vid. Juv. Sat.* X. 123.) *Quam veteres soliti cœlestem dicere Nodum.*

2. Non hodie lecta in ea fabula, et a Brunckio, memoriæ lapsu. inter incerta frag. posita, n. 137. "Fortasse mutatis nonnullis "iterum in scenam producta est ea fabula, quemadmodum aliæ "plures." Schweigh.

3. Τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει τιμᾶσθαι. Αἰγαῖον δὲ τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἅλμάτων κυματοῦται.

4. Recte Dawesio obsecutus est Brunckius, ita imprimendo, pro *πληγὰς ἐπανέροιτο.* Vid. Misc. Crit. p. 279.

5. Utitur hac voce, in sensu *Mathematico*, Eratosthenes, *Anal.* 7. i p. 478.

6. Ingeniose admodum conj. Musgravius, *συνόδῳ δεκαπλήθει.*

7. Nusquam alias in Poësi vocem hanc offendi.

SYN. Συγκαθεδρος, παρεδρος, εφεδρος, συνθακος, συνθρονος, συμβουλος.

Συνεεργω, *pro* Συνειργω, Συνεργᾰθω. concludo, colligo, constringo.

τοὺς ακεων συνεεργον εὐστρεφεεσσι λυγοισι. ι. 427.
*τῷ ρα προκροσσας ερυσαν, καὶ πλῆσαν απασης
ηϊονος στομα μακρὸν,* ὁσον συνεεργαθον ακραι. Ξ. 35.

SYN. Συγκαθειργω, συγκαθειργνυμι, καθειργω, συνεχω, συμπλεκομαι, συγκλειω, συνδεσμεω, συνελκω, συστελλω, συναιειργω, συμφυλαττω, συνεπαγω.

Συνεεικοσι. *Poët.* viginti simul, omnino.

—ουτε ξυνεεικοσι φωτῶν-Εστ' αφενος τοσσοῦτον·— ξ. 98.

Σῠνειδησις, Συνειδος. το. conscientia.

βροτοῖς ἁπασιν ἡ συνειδησις θεός. Sent.
αθραυστος τὸ συνειδός· αεὶ θραυεις γὰρ ἁπαντας. Orp.H.62.5.

SYN. Συναισθησις, συνεσις, συννοια.

Συνειδομαι, Συνοιδα. conscius mihi sum. 2. scio, perspicio.

ξυνειδεναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν. Equit. 184.

SYN. Συνιημι, συνεπισταμαι, συναισθανομαι. συνιστορεω.

Συνειδως. conscius. εμοῦ συνειδότος.[1] Œd.T. 258.(250.B.)

SYN. Συνιστωρ, συναιτιος.

Σῠνειμι. una sum. 2. dissero, convivio discepto, sermocinor.

καί μοι δυσθεραπευτος Αιας
ξυνεστιν εφεδρος,— Aj. 615.
Σαλαμινιος γάρ εστιν, ᾧ ξυνειμ' ἐγώ. Eccles. 38.

SYN. Μετειμι, παρειμι, συναυλιζομαι. 2. συνδιαλεγομαι.

Συνειμι. coëo, in arma coëo. Vid. Συνερχομαι.

ες μεσον αμφοτερων συνιτην μεμαῶτε μαχεσθαι. Z. 120.

Συνειρω. connecto. 2. continuo. [1078.

ὁτι συνειρων τοὺς σπινους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ 'βολοῦ. Av.
*τοφρα δ' αρ' ὁ τλημων Οδυσεὺς λυε μωνυχας ἱππους·
σὺν δ' ηειρεν ἱμᾶσι, καὶ εξηλαυνεν ὁμιλου,
τοξῳ επιπλησσων· επεὶ ου μαστιγα φαεινὴν
ποικιλου εκ διφροιο νοησατο χερσὶν ἑλεσθαι.* K. 499.

SYN. Συνδεω, συναπτω, συναρμοττω, συμπλεκω, εμπλεκω. —καθαπτομαι, διασφιγγω, κατασφιγγω. 2. ενδελεχιζω.

Σῠνεισβαινω. simul ingredior.

ταυτὸν ξυνεισεβησαν Αργῴων σκαφος. Med. 477.

Σῠνεισερχομαι. simul ingredior.

θελω δὲ κἀγώ σοι ξυνεισελθεῖν δομους. Helen. 334.

SYN. Συμπαρεισερχομαι, συνεισειμι, συνεπιβαινω, συνεπιβαλλω, συνεμβαινω.

Σῠνεκβρασσω. una ejicio; una exspuo.

εν ᾗ Κυφαιων δυσμορον στρατηλατην
ναυταις συνεκβρασουσι βορραῖαι πνοαί. Lyc. 898.

SYN. Συνεκροφεω.

Σῠνεκθνησκω. commorior.

συνεκθανεῖν δὲ σπῶντα χρὴ τῷ πωματι. Cycl. 568.

Σῠνεκκλεπτω. furti particeps sum.

πρὸς θεῶν ὁδ' ἁνὴρ, ὃς ξυνεκκλεπτει γαμους
τοὺς σοὺς, Ορεστην ου καταισχυνειν θελων; Eur. El. 364.

SYN. Ὑπεκκλεπτω, ὑποκλεπτω.

Σῠνεκκομιζω. una perfero. Vid. Συγκομιζω.

*δεῖ δή με κἀκελευστον, εις ὁσον σθενω,
μοχθου 'πικουφιζουσαν, ὡς ῥᾷον φερης,*
ξυνεκκομιζειν σοι πονους·— ibid. 71.

Σῠνεκλῡω. pariter dissolvo, frango.

παντα λεγοις μεθυειν, παντα συνεκλελυται. Macedon. *An.* iii.

Σῠνεκμᾰχεω. una pugno. Vid. Συμμαχεω. [118.

συνεκμαχοῦντες τῇ τοθ' ἡμερᾳ μονοι. Lysist. 1156.

Σῠνεκμοχλευω. januam refringo. Vid. Εκμοχλευω.

Σῠνεκπνεω. simul exspiro.

κοὐκ εσθ' ὁπως ου χρὴ συνεκπνεῦσαι μέ σοι. Iph. T. 684.

SYN. Συνεκλειπω.

Σῠνεκπονεω. simul laboro. Vid. Συμπονεω.

εγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θελω. Ion. 850.

Σῠνεκποτέον. ebibendum.

πινειν, συνεκποτέ' εστί σοι καὶ τὴν τρυγα. Plut. 1086.

Σῠνεκσωζω. operam ad alicujus salutem confero.

*ὡς οἶδά γ' αυτὸς, ὡς επαιδευθην ξενος,
ὡσπερ σὺ, χὡστις πλεῖστ' ανὴρ επὶ ξενης
ηθλησα κινδυνευματ' εν τῷ 'μῷ καρᾳ,
ὡστε ξενον γ' ἂν ουδέν' ονθ', ὡσπερ σὺ νῦν,
ὑπεκτραποιμην μὴ ου συνεκσωζειν[2]· επεὶ
εξοιδ' ανὴρ ὢν, χὡτι τῆς ες αυριον
ουδὲν πλεον μοι σοῦ μετεστιν ἡμερας.* Œd. C. 588. (62.B.)

Σῠνεκτρεφω. simul nutrio.

ὦ ξυγκυναγε, καὶ ξυνεκτραφεις εμοι. Iph. T. 709.

SYN. Συναναστρεφω, συντρεφω.

Συνεκφερω. una educo. 2. adjuvo. 3. una effero, *de mortuis.*

2. πατέρα τε παισὶν ἡδεως συνεκφερειν. Eur. *fr.* Dict. vii.

Συνεκχεω. una effundo. 2. una egredior.

κωκυτῷ μεγαλῳ πνεῦμα συνεξεχεεν. Eutolm. *An.* iii. 8.

Σῠνελαυνω. compello, cogo.

ληΐδα δ' εκ πεδιου συνελασσαμεν ηλιθα πολλήν. Λ. 676.

SYN. Συνωθεω, συμβιβαζω, συναναγκαζω, συνδιωκω, συστενοχωρεω.

Σῠνελισσω. convolvo.

σπειρας συνειλισσοντ', Αθηναιων τινος-Αναθημα·—Ion. 1164.

SYN. Συσπειραω.

Σῠνελκῠω. Σῠνελκω. contraho.

ἡ σεληνη δ' εκλελοιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἡλιος,
τὴν θρυαλλιδ' εις ἑαυτὸν ευθεως ξυνελκυσας,
*ου φανεῖν εφασκεν ὑμῖν, ει στρατηγησει Κλεων. Nub. 584.
δοχμιος ἦν, μανιῃ δὲ κεκυφότα νῶτα συνελκων. Christod. [*An.* ii. 456.*

SYN. Συνελκω, συνεφελκω, συσπαω, επισπαω, αναστελλω, συστελλω, συναγω, συναλλαττω.

Σῠνεμβαλλω. simul injicio. 2. simul irrumpo.

ξυνεμβαλωμεν εισιοῦσαι τοὺς μοχλους. Lysist. 246.

SYN. Συνεισβαλλω, συνεπιβαλλω.

Σῠνεμβολὴ, Σῠνεμβολον. immissio.

επειτα κωπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ. Pers. 396.
πρυμνησιων ξυνεμβολοις. Agam. 993.

SYN. Συνεισβολη, προβολη.

Σῠνεμπορος. comes. 2. socius.

η ὁτ' ες ανδρα συνεμπορον ερχηται— Call. Ep. 10.[3]

SYN. Συνοδοιπορος, συνακολουθος, εμπορος, ὁμοστολος.

Συνεμπρηθω. una comburo. Vid. Συμφλεγω.

ει δ' αισχρὸν ἡγεῖ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν-Πρυμνας—Rhes. 489.

Σῠνενεγκω. colligo.

*τίνος λαβωμαι; πῶς ἂν, ὡς ξουθοπτερος
μελισσα* συνενεγκαιμ' ἂν εκ παντων γοους; Herc. F. 487.

Σῠνενεικω, *poët. pro* Συμφερω.

*ὡς δ' ὁτ' απαὶ μεγαλου πετρη πρηῶνος ορουσα,
μακρὰ δ' επιθρωσκουσα κυλινδεται, ἡ δέ τε ηχὴ
ερχεται εμμεμαυῖα, παγος δέ οἱ αντεβολησεν
ὑψηλὸς,* τῷ δὴ συνενεικεται, ενθα μιν ισχει. Hes. α. 437.

*Σῠνεξᾰγω. simul educo.

οικτῳ καὶ μανιῃ βλεμμα συνεξαγεται. Ep. ἀδ. 306.*

Σῠνεξαιρεω. una diripio seu populor.

Ἡρας, Αθανας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρυγας. Troad. 24.
καὶ ξυμφονευε, καὶ ξυνεξαιρει δομων. Ion. 1044.

SYN. Συναιρεω, συναναιρεω, συμπορθεω.

Σῠνεξᾰκουω. simul audio.

---

1. Sic legendus est locus, ut optime præcepit Markland. ad Eurip. Suppl. 390. atque edidit Brunckius:

ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος,
παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

"Παθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis forte in Œdipi domo nesci-"entis versetur; non ad ipsum Œdipum, ut inepte somniarunt inter-"pretes." Brunck.

2. Sententia nobilis, homine etiam Christiano digna, gratior quodammodo Didonis ore provenit.

Me quoque per multos similis fortuna labores
Jactatam hac demum voluit consistere terra.
Non ignara mali miseris succurrere disco. *Æn.* i. 628.

3. Fragmentum est ex Elegiaco, ap. Bentl. lxvii. "Aliter con-"stituit Cl. Valckenaerius: ἢ ὅτ' ἴῃ εἰς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς. "—συνέμπορον, *eadem expertum.* Κακῶν ἔμπορος est apud Æschylum, "Pers. 600. ut me monuit idem Vir Cl." Ernest.

καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μεσῃ Τραχινιων
αγορᾷ ξυνεξηκουον ὡσαυτως εμοί. Trach. 376.
Syn. Συνακουω.

Σῠνεξελαυνω. simul abigo.
βουκολε, τὰν αγελαν πορρω νεμε· μὴ τὸ Μυρωνος
βοιδιον, ὡς εμπνουν, βουσὶ συνεξελασῃς. Anac. 168. (Ep.5.
Syn. Συνεκβαλλω. [Fisch.

Συνεξερῠω. una extraho.
ακροχανὲς φονιῳ κρατὶ συνεξερυσας. Paul. Silent. *An.* iii. 86.

Σῠνεξευρισκω. simul invenio.
ταῦτ' οὖν ὁρα σὺ, καὶ ξυνεξευρισκ', ὁπως. Heracl. 421.
Syn. Συντεχναζομαι, συμφραζομαι. συνεπισκεπτομαι.

Συνεοχμος. junctura.
τόν ῥ' εβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αυχένος εν συνεοχμῷ. Ξ. 465.
Syn. Συναφη, συνδεσμος.

Σῠνεπᾳδω, Σῠνεπαειδω. una accino. Vid. Συνᾳδω.
ὦ νεανιδες,-Ξυνεπαειδετ' Αρτεμιν. Iph. A. 1492.

Σῠνεπαινῶ. collaudo, adsentior. Vid. Συναινεω.
καὶ τὸ δικαιον ξυνεπαινεῖ. Sept. Th. 1081.

Σῠνεπεγειρω. simul excito.
—συνεπηγειροντο δ' ἀῆται. Sibyl. l. 1.
Syn. Συνεγειρω.

Σῠνεπεκπῑω. simul ebibo.
πανθ' ἁμα Νικονοη συνεπεκπιεν.— Hedyl. *An.* i. 483.

Σῠνεπῐκειμαι. simul incumbo.
ξυνεπικεῖσθ' ὑμεῖς· εγὼ δ', ὦ 'νδρες, δι' ὑμᾶς τυπτομαι. Equit.

*Σῠνεπῐπλεκω. simul innecto. [266.
Ευηνῳ δαφνην συνεπιπλεκε.— Philipp. *An.* ii. 211.*

Σῠνεπιψευδομαι. una mentior.
—ου γάρ σφιν λαγονες συνεπιψευσονται,
*ταων Μαιναλιη νᾶεν φονῳ ακρωρεια. Call. 3. 223.

Σῠνεπομαι, Συνεσπομαι. comes sum. Vid. Συνομαρτεω.
αλλ' ὁκα τὸ χρυσειον επλει μετὰ κῶας Ιησων
Αισονιδας,* οἱ δ' αυτῷ αριστῆες συνεποντο. Theoc. 13. 16.
καὶ γὰρ ἁ 'κρατησας, οὔ σοι τῷ βιῳ ξυνεσπετο. Œd. T. 1514.

Σῠνεπομνυμι. conjuro. Vid. Συνομνυμι. (23. Br.)
a. ξυνεπομνυθ'[1] ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; b. νὴ Δια. Lysist. 237.

Σῠνεπότρυνω. magis incito.
—ξὺν δ' εποτρυνει πελας
*ὁ κλεινὸς αυτῇ ταῦτα νυμφιος παρών. Soph. El. 302.

Σῠνερᾰνιστής. qui symbolam simul confert.
παρασιτον αυτοσιτον. αυτὸν γοῦν τρεφων,* [248. b.
τὰ πλεῖστα συνερανιστὴς εἶ τῷ δεσποτῃ. Crob. ap. Ath. p.

Σῠνεραστής. *qui eodem tempore, vel, qui eandem cum alio amat.
ει δ' εστι τὸ φιλεταιρον ἕν τι τῶν καλῶν,
ανὴρ παρασιτος τοῦτο ποιεῖ διὰ τελους.*
ερᾷς; συνεραστὴς απροφασιστος γιγνεται. Timocl. ib. p. 237. e.

Σῠνεραω. simul amo.
αλλ' εραω· καλὸν δέ τ' ερασσαμενῳ συνερᾶσθαι. Bion. 16. *Valck.*
Syn. Συναγαπαω, συμφιλεω, αντεραω, αντιφιλεω.

Σῠνεργαζομαι. cooperor. Vid. Συμπρασσω.
ει ξυμπονησεις, καὶ ξυνεργασει, σκοπει. Antig. 41.

Σῠνεργᾰτης,[2] Σῠνεργᾰτῐνης, Σῠνεργος. adjutor. *item*, Συνεργατις. ἡ.
πεμφθείς γε μεντοι σοι ξυνεργατης, οκνῶ
προδοτης καλεῖσθαι.— Philoc. 93.
αλλὰ συνεργατινης ιχθυβολων θιασος. Leon. *Tar. An.* i. 244.
ὁ δὲ ξυνεργος αλλ' επρασσ'-Ιὼν κακὸς Φωκεύς. Orest. 1459. (45.
—καὶ φονου ξυνεργατιν-Λαβὼν,—Eur. Elec. 100. [P.)
Syn. Συμπρακτωρ, συλληπτωρ, συμμαχος, συνεριθος, συναρχων, επικουρος.—συμπρακτρια.

Συνεργω, Συνεργῶ, Συνερδω. simul facio. Vid. Συμπρασσω.
εν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμενῳ, τεκνον,
ουκ εἶ ξυνερξων;— Trach. 83.

Θεὸς συνεργῶν παντα ποιεῖ ῥᾳδιως. Sent.
ουτε ξυνερδεις, τήν τε δρῶσαν εκτρεπεις. Soph. El. 352.

Συνερειδω. impingo, fortiter comprimo, defigo.
χρυσειαισιν συνερειδει
περοναις κρυπτὸν αφ' Ἥρας. Bacch. 97.
Syn. Συναπερειδω, συνεπερειδω, καταπηγνυμι, συνεπιτιθημι, προσβαλλω.

Σῠνερῑθος. socius vel socia in lanificio. 2. laboris socius.
καί τοι εγὼ συνεριθος ἅμ' ἕψομαι,* οφρα ταχιστα
εντυνεαι[3]· επεὶ ουτοι ετι δὴν παρθένος εσσεαι.* ζ. 32.
Syn. Συνεργατης, συνεργος, συμπρακτωρ, συμμαχος.

Σῠνερκτῐκός. bene connectens.
ξυνερκτικὸς γάρ εστι, καὶ περαντικός. Equit. 1375.
Exp. Συνειρειν τους λογους δυναμενος.

*Σῠνερπω. conrepo.
ἡ δ' αρετὴ σοφιης τε χαρις κακεῖσε συνερπει. Agath. *An.* iii.

Σῠνερχομαι. convenio, concurro. [53.*
σύν τε δυ' ερχομενω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ενοησεν. K. 224.
Syn. Συνειμι, συνηκομαι, ανηκω, συγγιγνομαι, συμφοιταω, μεταστειχω, συμπιπτω, συναγομαι, συῤῥεω.

Συνεσις. intellectus, prudentia. 2. conscientia.
—τολμαν τε καλῶν αραμενῳ
συνεσις ουκ αποβλεπει φρενῶν. Nem. 7. 87.
2. ἡ ξυνεσις ὁτι συνοιδα δειν' ειργασμένος. Orest. 396.
Syn. Αγχινοια, φρονησις, επιφροσυνη, νοησις, κατανοησις, γνῶσις, επιγνωσις, καταληψις, ειδησις, συνειδησις.—συνετον το.
Epith. Μαγικη.

Σῠνεσπιπτω. simul irruo.
*a. οιμοι κακοδαιμων, εγγὺς ηδη τῆς θυρας
ἑλκομενος ειμ'. b. αλλ' ουδὲν εσται σοι πλεον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ. a. μὴ πρὸς θεῶν.
ἑνὶ γὰρ ξυνεχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.* Eccles. 1093. B.
Syn. Συνεμπιπτω, συμπιπτω, συντυγχανω.

Σῠνεστιαω, Συνεστιαομαι. convivio excipio. Vid. ad v. Συνεψιαω.
Syn. Συναρισταω.

Σῠνεστιος. domesticus.
*Αργει οἱ μοῖρ' εστιν ατασθαλῳ Ευρυσθῆϊ
εκπλῆσαι μογεοντα δυωδεκα παντας αεθλους,*
ναιειν δ' αθανατοισι συνεστιον,— Apoll. 1. 1317.
Syn. Συνδιαιτητης, ὁμοτραπεζος, ὁμεστιος, συντραπεζος, ὁμοτιμος, συνοικος, συναγωγος.

*Σῠνεταιρὶς, ῐδος. ἡ. *idem c. sequ.*
—καὶ ὀττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ηρινν' εν τυμβῳ γραμμ' εχαραξε τοδε. Erinn. *An.* i. 58.*

Συνετῐς. ἡ. sodalis, amica.
συνετιδας πηων—Man. 2. 269. Syn. Συνεταιρις, συνευνετις.

Σῠνετόν. το. intelligentia. Vid. sequ.
επεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν. Orest. 1185.

Σῠνετός. intelligens, sciens. 2. compactus.
αλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὁ τ' Απολλων-Ξυνετοὶ,—Œd. T. 507.
ου γὰρ πλῆθος εχει συνετὴν κρισιν, ουτε δικαιαν. Clean.
Syn. Φρονιμος, δαΐφρων, σοφος, επιστρεφης, συνετης, ευμητις, πευκαλιμος.

Σῠνετῶς. *adv.* intelligenter.
παρὼν δ' Ορεστης εγγὺς αναβοησεται
ου συνετὰ συνετῶς; ετι γάρ εστι νηπιος. Iph. A. 466.
Syn. Επιστημονως, ελλογιμως, λογιως, εμπειρως, πυκινῶς, πινυτῶς, φρονιμως.

Σῠνευδω, Συνευναζομαι. condormio. Vid. Συγκαθευδω.

Σῠνευαστηρ. sodalis bacchanaliorum, *ab* Ευοῖ.
καὶ Σεμελην, Βακχου τε συνευαστῆρας ἁπαντας. Orph. Ευχ.

Σῠνευδω, Σῠνευναζομαι. condormio. Vid. Συγκαθευδω. [34.
*—διδαξον ανθ' ὁτου ταν ῦν
αισχιστα παντων εργα δρῶσα τυγχανεις,
ἥτις ξυνευδεις τῷ παλαμναιῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν αμὸν προσθεν εξαπωλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς·—* Soph. El. 587.

---

1. Optime dedit Morellus hanc emendatam lectionem pro vulgato ξυνεπόμνυσθ', quæ quidem editt. ante Brunckianam, invaserat. Enimvero Brunckii ipsius contextus idem mendum exhibet; sed in *Supplemento Emendationum* typothetæ errorem appellat.

2. Apollonidas, Ep. 26. Anal. ii. p. 138. habet συνεργήτης, *Ionice*, ad finem Choliambi.

3. Ne sibi in mentem inducat tiro penultimam in ἐντύνω corripi posse. Sed vox trisyllabice efferenda; sicut ἔσσεαι disyllabice: cujusmodi crases apud Homerum, prout hodie exscribitur, haud raro occurrunt.

ενθα καὶ γυιων αεθλοις επεδει-
ξαντο κρισιν, εσθᾶτος αμφις,
καὶ συνευνασθεν.— Pyth. 4. 450.
πολλοὶ γὰρ ηδη κἀν ονειρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνασθησαν.— Œd. T. 1001. (981. Br.)

Σῠνευνετης, Σῠνευνος, ὁ. Σῠνευνετις. ἡ. qui eodem cubili utitur.
ὅτῳ μαλιστα χρησεται ξυνευνετῃ. Med. 240.
—ανομως-Αλλῃ ξυνοικεῖ ποσις συνευνῳ. ib. 1001.
τὴν αιχμαλωτον Ἑκτορος ξυνευνετιν. Androm. 908.
Syn. Συνευνιος, ὁμευνος, ὁμευνετης, συνομευνος, σύζυγος, συναορος, συγκοιτος, συλλεκτρος, συγγαμος. συναποδημος.

Σῠνευτῠχεω. pariter rem feliciter gero.
βιον ξυνευτυχοιην. Hippol. 1119.
Syn. Συνευδαιμονεω, συνευημερεω.

Σῠνευχομαι. una precor. 2. bene precor alicui.
οναιο δῆτα· ταῦτα δὴ ξυνευχομαι. Helen. 651.
Syn. Συνεπιθυμεω, συνδεομαι.

Σῠνευφραζω. bene ominor.
—εσθλὸς μὲν επιπροφανεντας ενισπειν
οιωνοὺς, εσθλὸς δὲ συνευφρασσασθαι ιοῦσιν. Apoll. 3. 917.

Σῠνεφαπτομαι. simul capesso. 2. adjuvo.
εγὼ δὲ, συνεφαπτομενος σπουδᾷ. Ol. 10. 117.
Syn. Συνευπορεω, συναρηγω, συνεφεδρευω, συμπρασσω.

*Σῠνεφηβος, ου. ὁ ἡ. pubertatis et adolescentiæ socius.
Συμφορος εσθλὸν ἑταῖρον ανεστησεν συνεφηβος. Ep. ἀδ. 751.
Syn. Ὁμηλιξ, συνηλιξ.*

Σῠνεχὲς, Συνεχεως, Σῠνεχῶς. *adv.* continenter. 2. sine intermissione. —ὗε δ' αρα Ζεὺς
συννεχὲς, οφρα κε θᾶσσον ἁλιπλοα τειχεα θειη. M. 26.
συννεχεως εμαχον[1],— Hes. θ. 636. [699.*
*ευφρανθεὶς συνεχῶς, γελασας, παιξας τε, τρυφησας. Ep. ἀδ.
Syn. Απαυστως, ακαταπαυστως, αλειπτως, αδιαλειπτως, αδιαστατως. διηνεκῶς, ενδελεχῶς, επιμονως, επισπερχῶς, επιμελῶς, εντενες, συχνῶς, αει. συνωχαδον.

Σῠνεχθαιρω, Σῠνεχθω. una odi. Vid. Συμφιλεω.
*ἧς γὰρ ιδεῖν στυγεει πολιῆς παναληθέα μορφὴν,
(*de* Laïde, *jam vetula, speculum* Veneri *dicante*)*
τῇσδε συνεχθαιρει καὶ σκιοεντα τυπον. Jul. *Æg.-An.* ii. 494.
Syn. Συναπεχθανομαι, συμμισεω.

Σῠνεχω, Σῠνισχω. teneo, cohibeo. 2. urgeo. 3. crucio. 4. conservo. 5. comprehendo, calleo. Vid. ad v. Συνεσπιπτω.
—ὅθι ζωστῆρος οχῆες-Χρυσειοι συνεχον,— Δ. 133.
Syn. Επεχω, κατεχω, περιεχω, συνειργω, συμπιεζω, συστελλω, σφιγγω, επισταμαι, επιλαμβανω, κρατεω, διακρατεω, οχμαζω, συνισχανω, συνισχω, εχω.

*Σῠνεψιαζω, Σῠνεψιαω. una ludo.
εξότε μοι πινοντι συνεψιαουσα[2] Χαρικλώ. Paul. Sil. *An.* iii. 77.

Συνζοφοω. simul obscuro.
—εκ ζαοῦς Νοτου-Συνεζοφωθη ποντος,— Philipp. *ib.* ii. 215.

Σῠνηβαω. una juvenesco.
ου γὰρ εμοὶ θελει συνηβᾶν. Anac. 76. 4. (*fr.* 23. *Fisch.*)
Syn. Συνανηβαω, συνεφηβευω, συννεαζω, συμπαιζω, συνεψιαω.

Σῠνηβολῐᾱ. ἡ. congressus.
ὣς φατ'· αριστῆες δὲ συνηβολιῃ κεχαροντο. Apoll. 2. 1161.
Syn. Συμβολη, το συμβολον.

Συνηγορεω. patrocinor. 2. adstipulor.
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγορῳ; Trach. 827.
Syn. Συναδω, συμφημι. συνδικεω.

Σῠνηγορῐκός. qui defendit. [Vesp. 691. B.
αυτὸς δὲ φερει τὸ συνηγορικὸν,[3] δραχμην, κἂν ὕστερος ελθῃ.

Σῠνηγορος. defensor caussæ.
αλλὰ νῦν μὲν ουδὲν αλγεῖς· αλλ' όταν συνηγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμοτας καλῇ. ib. 482.
μαντεῖα καινὰ, τοῖς παλαι ξυνηγορα. Trach. 1181. (67. Br.)
Syn. Συνδικος, παρακλητος, προσκλητης, προστατης.—συμφωνος. Epith. Βωμολοχος, κωδος, λαλος.

---

1. Versus apud Loesnerum sic scribitur: συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς. Prima syllaba producitur per *ictum metricum*, sicuti in συνεχὲς ap. Hom.
2. Legebatur, συνεστιάουσα. Sed minus bene.
3. *Merces patrocinii et advocationis.* Angl. *a fee.*

Σῠνηδομαι. gratulor. Vid. Συγχαιρω.
Πολυνεικες, οὔ τε ταῖς παρελθουσαις ὁδοῖς
ξυνηδομαι σοι· νῦν τ' ιθ' ὡς ταχος παλιν. Œd. C. 1463. (1397.)

Συνηθεια. consuetudo, familiaritas.
ῥεῖα συνηθειῃσιν αθυρομενη μαλακῇσιν. H. Merc. 482.
Syn. Συνεθισμος, εθισμος, εθημοσυνη, εθος, ὁμιλια, οικειοτης.

Συνηθής. familiaris.
Δυσνομιην, Ατην τε, συνηθέας αλληλοισιν. Hes. θ. 230.
Syn. Εθας, εθιμος.—οικεῖος, επιτηδειος, φιλος, ὁμοηθης, συνημων, γνωριμος, αναγκαιος.

*Συνῆλιξ, ῐκος. ὁ ἡ. æqualis. Vid. Συνεφηβος.
αλγειναὶ δ' εκαμοντο συναλικες, ουχὶ θυρετρων, [34.*
αλλὰ τὸν Αΐδεω στερνοτυπῆ παταγον. Antip. *Sid.-An.* ii.

Σῠνηλῠσιᾱ. ἡ. conventus. *Item*, Συνηλῠσῐς.
Νηρεΐδες ξυνὴν θεντο συνηλυσιην. Agath. *An.* iii. 49.
*κλεινὰ μεσημερινῆς κεντρα συνηλυσεως. Synes. *An.* ii. 449.*
Syn. Συνηλυσις, συνοδος.

Σῠνημοσῠνη. pactum.
Ἑκτορ, μή μοι, αλαστε, συνημοσυνας αγορευε. X. 261.
Syn. Συμβουλια, συνθηκη. συμβολαια.

Σῠνημων. socius.
δὴ τοτε δὴ βασιλῆος ἑοῦ τρομεοντες ενιπας,
δεχθαι εμειλιξαντο συνημονας·— Apoll. 4. 1210.
Syn. Συνηθης, ἑταῖρος, συνηορος.

Σῠνηορος. congruens. 2 consors.
φορμιγγός θ', ἡ δαιτὶ συνηορός εστι θαλειῃ. θ. 99.
Syn. Συνημων, συνηκων, συγκοινος, συγκληρος, συνθιασωτης, συνοπαδος.

Σῠνηπεροπευω. simul decipio.
*a. αμελει, ποιησω ταῦτ' εγώ. b. καὶ μὴν εγὼ
ξυνηπεροπευσω παραμενουσά γ' ενθαδὶ,
καὶ ξυνσταθευσω τοῦτον. αλλ' απελθετε.* Lysist. 842.
Syn. Συναπαταω, συνεξαπαταω.

Σῠνηρετμεω. una remigo. *metaph.* concorditer aliquid facio.
εξεστιν οὖν ειπόντι τἀληθῆ φιλῳ
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ παρος ξυνηρετμεῖν; Aj. 1346. (28. Br.)
Syn. Συνερεσσω.—συντρεχω, συμφωνεω.

Σῠνηρεφής. umbrosus, opacus.
ὦ δυσταλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
προσωπον εις γῆν σὸν βαλοῦσ' αφθογγος εἶ. Orest. 955.
Syn. Συγκατηρεφης, κατηρεφης, συσκιος, επισκιος, σκεπαστος. στυγνος.

Σῠνηρης. idem quod συνηρεφὴς, σύσκιος, *apud* Constant. *sed aliud denotat in l. c.*
*καὶ σὺ τοτ' εν δεπαεσσι κεραιομενον ποτὸν οξευς
νειμειας, ποτε δαῖτα συνηρέα χιονοεσσαν,
πολλάκι κρυσταλλοιο νεον βορεησι παγέντος.* Nic. Al. 511.

*Σῠνηρῐθμος, ου. ὁ ἡ. *Ion.* pro Συναρ. connumerandus.
τεσσαρας, οὓς Αΐδαο συνηριθμον ἥρπασεν ἦμαρ. Apollonid. [*An.* ii. 139.*

Σῠνηχεω. consono. Vid. in v. Συμφυλος.
Syn. Συμφωνεω, συναυδαω. συναδω.

Συνθᾰκεω. adsideo. Vid. Συγκαθεζομαι.
καὶ πολλ' ετικτον νυκτὶ συνθακῶν αεί. Heracl. 994.
(*al.* συντακων B.)

Συνθᾶκος. consessor.
αλλ', εστι γὰρ καὶ Ζηνὶ συνθακος θρονων
Αιδὼς επ' εργοις πᾶσι,— Œd. C. 1333. (267. Br.)
ὦ φιλτατη μοι δαιμονων, Λητοῦς κορη,
ξυνθακε, συγκυναγε, φευξομεσθα δὴ
κλειρὰς Αθηνας·— Hippol. 1095.

Συνθαλπω. concalefacio. —μηδέ μ' οικτισας
ξυνθαλπε μυθοῖς ψευδεσιν·— Prom. 686.
Syn. Συμπεριεπω, καταθαλπω, παραθαλπω, βοηθεω, παρηγορεω, παραμυθεομαι.—συνθερμαινω.

Συνθαπτω. consepelio.
καὶ τὸν θανόντα τονδε συνθαπτειν θελω. Aj. 1395. (78. Br.)
Syn. Συγκαταθαπτω, συγκηδευω, συγκτερεΐζω.

Συνθελω. consentio.
*και ταῦτα, σοῦ μὲν ξυνθελοντος, εστι μοι
κομπεῖν ——— Œd. C. 1344. B.
επεὶ δὲ μοχθους διεπερασ' Ευρυσθεως,

Ἡρα προσαψαι καινὸν αἷμ' αυτῷ θελει,
παῖδας κατακτειναντι·* συνθελω δ' εγώ. Herc. F. 830.
Syn. Συνεθελω, συμφημι.

*Συνθεμᾰ. το. signum, quod e composito datur; tessera.
καὶ πολεμου συνθημα, διὰ χρυσεου τε γεγωνεῖ
κωθωνος, κωμου συνθεμα καὶ θαλιης. Hedyl. *An*. i. 484.*

Συνθεσῐᾱ, Συνθεσις. ἡ. compositio. 2. pacium.
καὶ μὴν αριθμον εξοχον σοφισματων
εξεῦρον αυτοῖς, γραμματων τε συνθεσεις. Prom. 458.
2. συνθεσιν ταυταν επαι-
νησαντες οἱ μὲν κριθεν. Pyth. 4. 299.
πῆ δὴ συνθεσιαί τε καὶ ὅρκια βησεται ἡμῖν; B. 339.
Syn. Συνδεσμος, συναφη, συγκρασις, συγκαταθεσις, συνεχεια, εντολη. ασφαλεια. καταθεσις, διαθεσις. κολλησις. ἁρμονια. 2. συνθηκη, διαθηκη.

Συνθετος. compositus. —νοσημα γὰρ
αισχιστον εἶναι φημι συνθετους λογους. Prom. 687.
Syn. Προσποιητος, ψευδης.

Συνθεω. concurro. Vid. Συντρεχω.
ὦ φιλοι, ουχ ἡμῖν συνθευσεται ἥδε γε βουλή. ν. 245.

Συνθεωρεω. animadverto. 2. simul sacra celebro, et ludos specto.
ὡς ξυνεθεωρεις Ανδροκλεῖ καὶ Κλεισθενει. Vesp. 1182.

Συνθηγω. coacuo.
οὗτος γὰρ οργῇ συντεθηγμένος[1] φρενας. Hipp. 689.

Συνθηκη. compositio. 2. sponsio, pactum.
φιλια δ' αιὲς ευπορος ειη-Ταῖς συνθηκαις. Lysist. 1267. B.
Syn. Συμβασις, συνθεσια, αρθμος, σπονδη, ὁμολογια, συνθημα.

Συνθημᾰ. το. compositum. 2. signum, tessera. Vid. Συνθεμα.
2. a. τί δ' εστι τοῦτο; b. ξυμφορᾶς ξυνθημ' εμῆς. Œd. C. 47.
ξυνθημα δ' ἡμῖν Φοῖβος· *ἤν τι καὶ δεῃ,
μεμνησ' ακουσας, Θρῃκί τ' αγγειλον στρατῷ.* Rhes. 522.
Syn. Συγκροτημα, συνθηκη. 2. συμβολον, σῆμα, συσσημον, μηνυμα, αγγελια, ὑπομνημα, μαθημα. Ep. Πιστον.

Συνθημᾰτιαῖος. elocatus.
πλεξαι στεφανους συνθηματιαιους εικοσιν[2]. Thesm. 465. (58. B.)
Syn. Εκδοτικος, εκδοσιμος.

Συνθηραω, Συνθηρευω, Συνθηρευομαι. una venor.
ὦ χεῖρες, οἷα πασχετ' εν χρεια φιλης
νευρᾶς, ὑπ' ανδρὸς τοῦδε συνθηρωμεναι. Philoc. 1033. (01. Br.)
—ἁ δ' ου κεκτημεθα,
μιμησις ηδη ταῦτα συνθηρευεται. Thesm. 155. B.
Syn. Συλλαμβανω, επαγω, επιφερω, συνακολουθεω.

Συνθιᾰσωτης. consors τοῦ θιασου. 2. sodalis. Vid. Συνηορος.
δυο πρεσβυτα, ξυνθιασωτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαιειν. Plut. [508.

Συνθνησκω. commorior.
—ου γὰρ ἡυσεβεια συνθνησκει βροτοῖς·
κἂν ζῶσι, κἂν θανωσιν, ουκ απολλυται. Phil. 1489. (44. Br.)
Syn. Συναποθνησκω, *ξυγκαταθνησκω. q. v.*

Συνθοινητωρ. conviva. Vid. Συνδαιτωρ.
πικρόν γε συνθοινατορ', ἤν θεὸς θελῃ. Eur. El. 638.

Συνθρᾶνοω. confringo.
δῶμά τ' ερρηξεν χαμαζε, συντεθρανωται δ' ἅπαν. Bacch. 633.

Συνθραυω. confringo.
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραυσω σεθεν. Orest. 1607. (1585. P.)
Syn. Συνθλαω, συνθλιβω, συντριβω, συνθρυπτω, συγκλαω.

*Συνθρηνος, ου. ὁ ἡ. lamentorum socius.
ἡ Κινυρεω νεον αλσος οδυρομενη Αφροδιτη
συνθρηνος, μακαρων ἱερὸν αλσος ὁρῆς. Dioscor. *An*. i. 499.*

Συνθρονος, Συνθωκος. consessor. Vid. Συνεδρος.
ελθε, μακαρ, σκιρτητὰ, περιδρομε, συνθρονος Ὡραις. Orph. H.
καὶ τὸν συνθωκον πνοιάν. Synes. 5. [10. 4.

Συνθροος. consonus. Vid. Συμφωνος.
*αυτίκα μιν κιθαρη λιγυαχεῖ δεξατο δελφὶν
συνθροον, εκ δὲ βυθοῦ νηχεθ' ἑλισσομενος. Bian. *An*. ii. 156.*

Συνθυω. una sacra facio.
ει δὲ ξενους αστοῖσι συνθυειν χρεών. Eur. El. 795.
Syn. Συνιερουργεω.

*Σῠνιεω. intelligo. *Vid. not. ad* v. Συνιημι.
ουκ ενδεχεται γὰρ ζῆν ανευ κακοῦ τινος [228. a
τοῦτον· συνιεῖς; αλλ' αναγκαιως εχει κ.λ. Diph. ap. Ath. p.
τοῦ συνιεῖν (*συνίειν Brunck.*), ὁποταν τι λεγῃ σοφον,—Theog.

Σῠνιζᾰνω. consideo. 2. devergo. [565.*
σαρκες δ' αἱ (*οἱ, Reisk.*) μὲν ἱδρῶτι συνιζανον·—Theoc. 22. 112.
Syn. Συνιζω, μεταΐζω, συνεδρευω. ὑφιζανω.

Σῠνιημι.[3] *f.* ησω. committo, sc. pugnaturos. 2. intelligo, sentio. *unde*, 3. gusto, edo vel bibo.
1. τίς τ' αρ σφῶε θεῶν εριδι ξυνεηκε μαχεσθαι; A. 8.
2. ενταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θεσφατα; Phœn. 435.
Syn. 1. Συμβαλλω, συμμιγνυμι. 2. αισθανομαι, επισταμαι, επινοεω, συννοεω, γνῶμι, συνοιδα, μανθανω.

Σῠνιστημι. compono. Συνισταμαι. in factionem coeo, *etc.*
*ὦ δαιμονιε, μὴ τοῦ λεγοντος ισθι, μηδ' οιηθῇς
εμοῦ ποθ' εὑρησειν φιλον βελτιον'· ὁστις εἷς ὢν
επαυσα τοὺς ξυνωμοτας·* καί μ' ου λεληθεν ουδὲν
εν τῇ πολει ξυνισταμενον· αλλ' ευθεως κεκραγα. Eq. 860. B.
Syn. Συγκαθιστημι, κατατασσω, συντασσω, συνισχυριζω, συναπτω, συσκευαζω, συναρμοζω, συναγω, συνελκω, συστελλω, επαγγελλω.

Σῠνιστωρ. conscius.
Ζεὺς δὲ ξυνιστωρ, οἵ τ' εν ουρανῷ θεοί. Eur. Supp. 1174.
Syn. Συνειδως, συναιτιος.—επιμαρτυρ, συνομιλος, γνωστος.

Σῠνισχανω, Σῠνισχω. contineo. Vid. Συνεχω.
αλλ' ὁ νομος αυτὰ τῷ χρονῳ ξυνισχανει. Iph. A. 694.

Συνναιω. cohabito. Vid. Συνοικεω.
—κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πατερ, θανεῖν
ἢ τοῖσιν εχθιστοισι συνναιειν ὁμοῦ. Trach. 1253. (38. Br.)

---

1. "Emendavit Piersonus νῦν τεθηγμένος, quod, Valckenaerii judicium secutus, admisi.—Idem fecerat Brunckius, etsi postea eum facti sui pœnituit.—Verum neque præpositio σὺν hic locum habet: neque compositum συνθήγω alibi reperire potui." Monk.

2. *De quibus conficiendis aliquis pactus est.* Vid. Athen. p. 680. c.

3. Ἱέω, et ἵημι, cum omnibus eorum compositis, primam vocalem corripiunt apud Homerum, apud Atticos vero producunt. Nonnulla utriusque rei exempla congessit Brunckius ad Œdip. Regem, vs. 628. Addantur e Tragicis alia: ἵησι Hec. 894. *Pors.* ἱέναι. Phœn. 1262. Iph. T. 294. ἱεὶς, *part.* Aj. 54. *Br.* Iph. A. 152. ἵεται. Bacch. 628. ἱέμεσθα. Antig. 432. ἱέμενοι. Trach. 514. ὑφίημι. Hec. 371. ἀφῇς. Hipp. 1450. ἀφιᾶσιν. Suppl. 242. ἀφιᾶσ'. Herc. F. 629. (ubi male olim legebatur ἀφιᾶσιν). ἀφιέναι. Iph. A. 95. 352. Aj. 796. ἐφίημι. Soph. Elec. 556. ἐφίεμαι. Philoct. 1315. Aj. 790. 112. 116. Helen. 1199. Ion. 521. ἐφίεσαι. Phœn. 541. Œd. T. 776. ἐφῇ. Soph. El. 144. ἐφίεσθαι. Eur. Dict. *fr.* iii. μεθίημι. Philoct. 818. Orest. 1687. ξυνίημι Antig. 1218. Œd. T. 346. 988. Trach. 90. 1123. ξυνιεῖς. Antig. 403. ξυνιέναι. Eurip. Polyïd. *fr.* v. ξυνιεῖς, *part.* Œd. C. 976. παριέναι. Eur. Supp. 468. Troad. 651. παριέμεσθα. Med. 883.

Sunt tamen quæ regulam istam, ne in universum vera sit, prohibeant. Et primum quidem, in Homeri versu participium ἱέμενος stare non posset, nisi prima produceretur. Apud Atticos autem participium activum ἱεὶς, penultimam sæpius corripit quam producit (*Vid. Blomf. ad Sept. Th.* 489.): tum compositum ξυνίημι ter aut quater reperitur, correpta ι, et μεθίημι semel.

φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου. Hecub. 342.
πολλὰς ἱεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων. Iph. A. 1101.
ἤ τιν' ἀλίταν, οἰκτρὸν ἰήλεμον, οἰκτρὸν ἱεῖσαν. Eur. Supp. 281.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τόδ', οὔ τι με. Soph. El. 130.

(de quo loco consulendus Vir eruditus in Museo Critico, p. 70.)

ξυνίημ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν. Arist. Av. 946. *Br.*
ὅσ' ἂν λέγῃ συνίημι. καινὰ ῥήματα. Ath. p. 382. c.

Utrum iste versus ad Stratonem, mediæ Comœdiæ poëtam, pertineat, an ad Strattidem, veteris, dubitant viri docti. *Vid. Schweigh. Ind. Auctorum.* Ad neutrum *forsan* pertinet, siquidem in alia operis parte Philemoni eum tribuit Athenæus. Vid. pag. 659. b. c. "Sed fieri etiam potest," inquit Schweigh. "(quod a multis olim poëtis factum observavimus, ad 1. 17. d. et 1. 26. a.) ut versiculos, qui hic adponuntur, Philemon, novæ comœdiæ poëta, a Strattide mutuatus sit, veteris comœdiæ poëta." Si hoc verum fuerit, evincit tamen Philemonem, æque ac Strattidem, antepenultimam τοῦ ξυνίημι, pro brevi usurpasse.

Ista exempla vocalis hujus apud Atticos correptæ mihi occursaverant. Brunckius ad Soph. El. vs. 130. sequentia laudat:

Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα. Sept. Th. 495. (89. *Bl.*)
παίει σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλευρὰς ἱεὶς. Iph. T. 299.
μεθίημι νεῖκος τὸ σόν· ἴτω δ' ὑπόπτερον. Helen. 1256.

*τικτε δέ μιν Νυμφη λειμωνιάς· ουδέ οἱ ὕβρις
ἥνδανεν, αλλ' εθελημὸς εφ' ὕδασι πατρὸς έοῖο
μητερι συνναιεσκεν, επακτια πωεα φερβων.* Apoll. 2. 655.

*Συνναος, ου. ὁ ἡ. qui in eodem templo colitur.
δεσποινῃ Νεμεσει, καὶ συνναοισι θεοῖσι. Ep. ἀδ. 166.*

Συνναυτης, Συνναυβατης. navigationis socius.
ὦ μοι, κατεπεφνες, αναξ,
τονδε συνναυταν.—Aj. 912. (901. Br.)
ἢ ταῦτα δὴ Φοινιξ τε χοὶ ξυνναυβαται
οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ατρειδῶν χαριν; Philoct. 572.
SYN. Ὁμοστολος, συνεμπορος.

Συννεαζω. una juventutem transigo. Vid. Συνηβαω.
καὶ συννεαζων ἡδὺ παῖς νεῳ πατρί. Eur. Dan. 105. (*fr.* vi. 6.)

Συννευω. consentio.
ξυννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαυσας χερί. Œd. T. 1523. (10. Br.)
SYN. Συγκατανευω, συνεπινευω, συναινεω, συμφημι.—ὑπεικω, ὑπηρετεω, συνακολουθεω.

Συννεφεω, Συννεφω, Συννεφοω. obnubilo.
—τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
απαιθριαζει τὰς νεφελας, ἢ ξυννεφεῖ; Av. 1502.
οὕτω δὲ θνητῶν σπερμα· τῶν μὲν ευτυχεῖ
λαμπρᾷ γαληνῃ, τῶν δὲ συννεφει παλιν. Eur. Dan. 80. (*fr.* i. 6.)
*μονην δὲ πασῶν οἶδ' εγώ σ' Ἑλληνιδων,
ει μὲν τὰ Τρῷ' ἦν ευτυχῆ, κεχαρμενην,
ει δ' ἧσσον' ειη, ξυννεφοῦσαν ομματα,
Αγαμεμνον' ου χρῃζουσαν εκ Τροιας μολεῖν.* ib. Elec. 1076.
SYN. Νεφοω, συσκιαζω, σκυθρωπαζω.

Συννεφής. nubilus. 2. tristis vultu.
2. αλλὰ γὰρ Κρεοντα λευσσω τονδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δομους στειχοντα— Phœn. 1330.
SYN. Συννεφελος, επινεφης, επινεφελος, νεφελωδης, σκοτεινος, ζοφωδης, ζοφοειδης, ζοφερος, δνοφερος.—σκυθρωπος.

Συννηχομαι. connato, simul fluctuo.
ὅστις τοιουτοις θηριοις συννηξομαι. Eccles. 1095.

Συννῑκαω. simul vinco.
νικῶντι μεντοι καὶ σὺ συννικᾷς εμοί. Alcest. 1113.

Συννοεω. considero. 2. intelligo. 3. agnosco.
μαντεῖ' ακουων, ξυννοῶν τε τάξ εμοῦ
παλαιφαθ', ἅ μοι Φοιβος ηνυσεν ποτέ. Œd. C. 466. (55. B.)
SYN. Συνεπισκεπτομαι, συνδιασκεπτομαι, συνδοκιμαζω, συνεπισταμαι, συνθεωρεω, συμφραζομαι, εννοεω.

Συννοιᾰ. ἡ. cogitatio diligens et seria. 2. intelligentia.
—συννοιᾳ θ' ἅμα-Οἷον δεδρακεν εργον— Androm. 805.
τοὔργον τοδ', ἡ ξυννοια βουλευει παλαι. Antig. 285.
SYN. 1. Συνειδησις, συνεσις, εννοια, λογισμος. 2. φρην.

Συννομος. qui iisdem pascuis utitur. 2. una educatus. 3. una habitans. 5. cognatus, conjux, soror, *etc.*
1. συννομα μᾶλ' εσορῶν, τὰν Σικελαν ες αλα. Theoc. 8. 56.
*5. ἡ ζῶ βιον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς αεὶ ξυνοῦσα,* τοῦ τε συννομου. Soph. El. 599.
SYN. Συγγαμος.—συγγενης.—συννομικος, συννομευς, συνηθης, ὁμοφρων.

Συννυμφοκομος. qui cum aliis sponsam comitatur.
ξυννυμφοκομόν τε δικαιον. Iph. A. 48.

Συννοσεω. pariter ægroto. 2. una pecco.
ἡ δ' απλακοῦσα, συννοσεῖν αυτῃ θελει. Androm. 948.
SYN. Συγκαμνω, συμπασχω.—συναμαρτανω.

Σῠνοδιᾱ. comitatus. ανδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδιαν αεί. Sent.
SYN. Ακολουθια, θεραπεια, ὁμιλια, συνοδος, συνοδιον.

*Σῠνοδῑτης, ου. ὁ. itineris comes.
ημην ποτὲ μουσικὸς ανὴρ, - -
μαλιστα δὲ καὶ συνοδιτης. Ep. ἀδ. 752. a.

Σῠνοδος. conventus. 2. congressus hostilis. 3. convivium.
εκ γὰρ δυσμενεων ταχεως πολυηρατον αστυ
τρυχεται* εν συνοδοις τοῖς αδικοῦσι φιλους. Solon. *Anal.* i. [p. 69.
SYN. Συμβασις, συμμορια, συνηλυσις, συλλογος. 2. συμβολη, μαχη. 3. πανηγυρις. EP. Νυκτερινη, αργαλεα.

Σῠνοδους. ὁ ἡ. cui dentes continui sunt. 2. nomen piscis.
2. ἡ λευκὴν συνοδοντα βοηκάς τε τρικκους τε. Numen. ap. [Ath. p. 322. b.

Σῠνοικεω. una habito.
Σπαρτῃ ξυνοικεῖ τῷ παρος ξυνευνετῃ. Iph. T. 524.
SYN. Συγκατοικεω, συνεποικεω, οικετευομαι, συναυλιζομαι, συνναιω.—συμπροσειμι, κοινωνεω, συναπτομαι.

Σῠνοικῐᾱ. contubernium.
δεξομαι Παλλαδος ξυνοικιαν. Eumen. 919.
SYN. Συνοικημα, συνοικησις, συνοικεσιον, συνοικισμος, συσκηνια, συσσιτιον, κοινοβιον, φρατρια, συνδιαιτησις, συναυλια.—γειτνιασις, γειτονια.

Σῠνοικιστὴρ, Συνοικιστής. socius in condenda urbe, colonia, domo.
τρισσῶν συνοικιστῆρα καὶ κτιστην τοπων. Lyc. 964.
—συνοικιστής[1] τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-κουσᾶν·—Olymp. 6. 8.
SYN. Συγκτιστης.

Σῠνοικητηρ, Συνοικητωρ, Συνοικος. contubernalis.
ουδ' αἶψα λιμὸν οικιης απωσεται,
εχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν. Simon. περὶ γυν. 101.
ὡς σεμνοτιμος καὶ ξυνοικητωρ εμοί. Eumen. 836.
ουδ' ἡ ξυνοικος τῶν κατω θεῶν Δικη. Antig. 457.
παντα νοον συνεχουσα βροτῶν ψυχῆσι συνοικον. Orp. H. 76. 4.
SYN. Συμπαροικος, συνοικετης, συναυλος, συνναιος, συμβιος, συμβιωτος, συσκηνος, συσσιτος, ὁμοσιτος, ὁμεστιος, ὁμοσκηνος, ὁμοτοιχος, ὁμοκαπνος, επισκηνος, ὁμωροφος, ὁμωροφιος, ὁμοδιαιτος, ὁμοστεγος, συνδιαιτης, συνδιαιτητης, φρατωρ, συνοικουρος.

Σῠνοικουρος. rei familiaris consors.
*ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
ξενους κομιζων*, καὶ ξυνοικουρους κακῶν. Hipp. 1071.
SYN. Συνοικοφυλαξ, οικεῖος, συνοικος.

Σῠνοιμιος. consonus.
Ορφειῃ φορμιγγι συνοιμιον ὕμνον αειδον. Apoll. 2. 161.
SYN. Συνῳδιος, συνῳδος, συμφωνος.

Σῠνολλῡμῐ, Σῠνολλῠμαι. simul amitto.
ωλεσε τὸν καλὸν ανδρα, συνωλεσεν ἱερὸν εἶδος. Bion. 1. 30.
ὅθ' οὕνεκ' αυτῷ γ' ου συνωλομην ὁμοῦ. Helen. 103.
SYN. Συμπαρολλυμι, συναπολλυμι, συνδιολλυμι.—ολλυμαι.

Σῠνολον. το. totum. 2. omnino.
—τὸ συνολον ἢ κτηνῶν τι δη. Phil. 3. 14.
*ὦ πῶς (*f.* ὅπως) πονηρόν εστιν ανθρωπων φυσις,
τὸ συνολον· ου γὰρ ἂν ποτ' εδεηθη νομου. Philem. fr. *Rustic.**
SYN. 2. Συνολως, επὶ τὸ πᾶν, εισαπαν, παραπαν, καθολον, ὅλως, παντως.

Σῠνομαιμος, Σῠνομαιμων. ὁ. frater. ἡ. soror. [1191.
εξαπαφον συνομαιμοι, αν' ευρύ τε καὶ μεγα αλσος. Orph.
νοσφι γε δὴ Πυρρῆς συνομαιμονος· ἡ δὲ καὶ αυτή. Mosc. 4. 52.
SYN. Συναιμος, συναιμων, ὁμαιμος, ὁμαιμων, συγγονος, αδελφος, αδελφη.

Συνομαρτεω. concomitor.
*αλλον μαντιν εθηκεν αναξ ἑκαεργος Απολλων,
εγνω δ' ανδρὶ κακὸν τηλοθεν ερχομενον,*
ᾧ συνομαρτησωσι θεοί.— Solon. 1. 53. (*Anal.* i. p. 67.)
SYN. Συμπαρομαρτῶ, συνακολουθεω, συνεπομαι, συνεσπομαι, συνεπισπομαι, συμπαρεπομαι, συμπαρακολουθεω, συνεπακολουθεω, συναορεω, συμπαραμιμνω, συμπροπεμπω, συμπαραστατῶ, συμπορευομαι, συνομιλεω, συναυλιζομαι.

Σῠνομευνος. conjux. Vid. Συνευνετης.
πανδαματωρ, Φρυγιης σωτειρα, Κρονου συνομευνε. Orp. H. [26. 13.

Σῠνομῆλιξ. æqualis. Vid. Ὁμηλιξ.
αμμες γὰρ πᾶσαι συνομαλικες, ᾗς δρομος ὡὐτὸς
*χρισαμεναις ανδριστὶ παρ' Ευρωταο λοετροις,
τετρακις ἑξηκοντα κοραι, θῆλυς νεολαια. Theoc. 18. 22.

Σῠνομηθης, ες. qui eorumdem morum est.
πατρὸς Αριστοτελους συνομωνυμος· αἱ συνομηθεις
ἁλικες Ουρανιῃ δῶρα Κυθηριαδι. Antip. *Sid.-An.* ii. 11.

Σῠνομηρὴς, ές. Συνομηρέες. confertim euntes. *epith.* apum.
ενθα δὲ καὶ κοιλοιο κατὰ δρυὸς εκτισσαντο*
πρῶτόν που θαλαμους συνομηρέες·— Nic. Alex. 448.

Σῠνομνῡμῐ. juro, conjuro. [(1367. Br.)
—αλλ', ἅ μοι ξυνωμοσας,-Πεμψον πρὸς οικους·—Philoc. 1407.
SYN. Συνεπομνυμι, συνισταμαι, επισυνισταμαι, συγκροτεω.

Σῠνομωνῠμος. ὁ ἡ. idem nomen habens. Vid. ad v. Συνομηθης.

1. "Συνοικιστὴρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus "Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικιστής, quæ vulgaris forma est." Heyn.

Σῠνοπᾱων, Συνοπᾱδός. adsecla, comes.
μητρὸς ορειμανεος συνοπαονες, οργιοφανται. Orp. H. 30. 5.
ερχεο δ' εκ μεγαρων ξεινῳ συνοπηδὸς εοῦσα. Apoll. 4. 745.
λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ερις βλαπτουσα λεληθε. Pythag. 59.
Syn. *Συνακολουθος, συνοδοιπορος, ὁμοσφυρος, συνοδιτης, συμφορος, ακολουθος.*

Σῠνοργιζομαι. simul irascor.
καὶ γὰρ τᾷ Δαματρι συνωργισθη Διονυσος. Call. 6. 72.
Syn. *Συνθυμεω, συνασχαλαω, συνασχαλλω.*

Σῠνορῑνω. concito.
**γυνη δ' εισελθὼν λαβε γουνατα Πηλειωνος,*
καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητερος ηϋκομοιο
λισσεο, καὶ τεκεος· ἱνα οἱ σὺν θυμὸν ορινῃς.* Ω. 467.
Syn. *Συνορμαω, συγκινεω, συνταρασσω, συντεινω.*

Σῠνουσῐᾰ. conversatio. 2. congressus. 3. convivium. 4. *reperitur et pro οὐσια.* —*ου λογοις*
τιμωμεν', αλλὰ τῇ ξυνουσιᾳ πλεον. Œd. C. 64.
μεγ' ἂν λεγοις δωρημα τῆς ξυνουσιας. ib. 674. (47. Br.)
νὴ τὸν Δι', ἡδομαί γε τουτὶ προσμαθὼν,
οἱόν τε που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσιαι; Thesm. 20.
Syn. *Πεῖρα, εργον.—διατριβη, ὁμιλια, μετουσια, συντευξις, συνοδος.*

Σῠνουσιαστῐκός. ad conviviales cœtus facilis.
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός. Vesp. 1209. B.
Syn. *Κοινωνικος.—ευτραπελος.*

Σῠνοφρυομαι. supercilia contraho.
—*ὡς αηθης καὶ ξυνωφρυωμενη*
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι. Trach. 882. (71. Br.)
ὡς τοῖς γε σεμνοις καὶ ξυνωφρυωμενοις
**ἅπασίν εστιν, ὥς γ' εμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,*
*ου βιος αληθῶς ὁ βιος, αλλὰ συμφορά.** Alcest. 810.
Syn. *Σκυθρωπαζω, καταστυγναζω.*

Σῠνŏφρυς. cui supercilia coëunt. 2. trux.
καμ' εκ τῶ αντρω συνοφρυς κορα εχθες ιδοῖσα. Theoc. 8. 72.
εχετω δ', ὁπως εκεινη,-Τὸ λεληθοτως συνοφρυν·
βλεφαρων ιτυν κελαινήν. Anac. 28. 15.
Syn. *Ευοφθαλμος.—συνετος.—μεγαλαυχος.*

Συνοχή. continuatio. 2. compressio. 3. anxietas. 4. conflictus in prælio.
ὡς οἱ ενὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τεταντο. Apoll. 1. 1006.
Syn. *Συνεχεια, συναφεια, ενδελεχεια, περιφερεια, συμπιεσις, στενωσις, απορια, αδημονια, ταραχη, συμβολη.*

Σῠνοχηδόν. *adv.* stricte, tenaciter. [*An.* ii. 98.
καὶ τὰς μὲν συνοχηδὸν ανεκδρομος ωχμασε θωμιγξ. Archias,

Σῠνοχεω, *a* συνεχω. *Ion.* Συνοχοω. cohærere facio, coarcto, contraho.
φολκὸς εην, χωλὸς δ' ετερον ποδα· τὼ δέ οἱ ωμω
κυρτὼ, επὶ στῆθος συνοχωκότε'[1] *αυτὰρ ὑπερθε*
φοξὸς εην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' επενηνοθε λαχνη. B. 218.
Syn. *Συναγω, στενοω.—συμπιπτω.*

Σῠνοχος. continuus.
αιλινοις κακοῖς-Τοῖς εμοῖσι, συνοχα δακρυα. Helen. 171.
Syn. *Συνεχης, προσεχης, ενδελεχης, απαυστος.*

*Συνρεζω. una perficio, *vel*, operor.
οργια συνρεξαντε θεᾷ παμμητορι 'Ρειῃ. Ep. ἀδ. 191.*

Συνστᾰθευω, Συσταθευω. asso, torreo. Vid. in v. Συνηπεροπευω. Syn. *Συμφρυγω.*

Συνστεφᾰνηφορεω. una coronam gesto. Ath. l. 15. Vid. Συστεφ.

Συνσωφρονεω, *aut, potius,* Συσσωφρονεω.[2] una pariter recte ago, sapio.
συνσωφρονεῖν σοι βουλομ', αλλ' ου συννοσεῖν. Iph. A. 407.

Συνταλαιπωρεω. in iisdem ærumnis versor.
—*τοῖς γὰρ εμπειροις βροτῶν*
μονοις οἱόν τε συνταλαιπωρεῖν ταδε. Œd. C. 1198. (35. Br.)
χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρησομεν. Lysist. 1223.
Syn. *Συνδιαταλαιπωρεω, συγκαμνω, συναλγεω, συνδυστυχεω.*

---

1. Apud Hesych. est *συνοκωχότε· ἐπισυμπεπτωκότες.* Et istam scripturam probat Valcken. ad Ammon. p. 24.
2. Vid. Valcken. ad Phœn. 397.

Συντᾰνῠω. tendo, simul extendo. Vid. Συντεινω.
καιρὸν ει φθεγξαιο, πολλῶν-Πειρατα συντανυσαις
εν βραχεῖ, μειων ἑπεται-Μῶμος ανθρωπων.—Pyth. 1. 157.

Συντᾰρασσω. conturbo.
**μητρὶ δ' εγὼ παραφημι, καὶ αυτῇ περ νοεουσῃ,*
πατρὶ φιλῳ επιηρα φερειν Διῒ, οφρα μὴ αὖτε
νεικειῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταραξῃ.* A. 577.
Syn. *Συνεκταρασσω, επιταρασσω, συμμιγνυμι, συγκινεω.*

Συνταργανοω. implico, constringo.
εν αμφιβληστρῳ συντεταργανωμένος. Lyc. 1101.
Syn. *Συμπλεκω, συνειλεω, ενσπαργανοω.*

Συντασσω.* compono, ordino. Συντασσομαι, *in libris Sacris, et ap. Scriptores posterioris ætatis, sign.* valedico. [416.*
Πιερίδες σωζοισθε· λογοι, συντασσομαι ὑμῖν. Pallad. *An.* ii.
Syn. *Συνεκτασσω, συγκατατασσω, παρατασσω, συσκευαζω, συγκατακοσμεω, συγκελευω, καθοπλιζω, παραγγελλω, εντελλω, ὁριζω.*

Συντεινω. contendo, festino.
—*στεῤῥὰν παιδειαν*
Μοῖραι συντεινουσι θεαί. Iph. T. 207.
ξυντειν', ὡρα, ποδὸς ὁρμάν. Eur. Elect. 112.
Syn. *Συντανυω, συνεπιτεινω, παρατεινω, διαπραττομαι, σπουδαζω, διατεινομαι, εντεινω, προσκειμαι, συνορινω, συναγω,—τεινω.*

Συντέκνοω. una liberos procreo.
καὶ ζῶ' εν αὐτῷ ξυνετεκνουν κινουμενα. Thesm. 14.
Syn. *Συντικτω, συντρεφω.*

Συντελεθω. conficio.
αυτίκα συντελεθειν-Εννομον δωρησεται. Pyth. 9. 100.
Syn. *Συνεκτελεω, συνεπιτελεω, συνεργαζομαι, συνιστημι.*

Συντελειᾰ. *collatio, tributum. *it.* de eo, qui in commune confert pecunias, milites; *hinc* societas, ordo consociatus. 2. consummatio, absolutio operis alicujus.
*ὦ ξυντελεια, μὴ προδῷς πυργωματα.** Sept. Th. 251. P.
Syn. *Αθροισμα, ταγμα, (τῶν θεῶν.)—εισφορα, συνεισφορα, λογια, κοινωνια.* 2. *αποτελεσμα, τελειωσις.*

Συντεμνω. conscindo. 2. præcido.
—*συντεμνουσι γὰρ*
Θεῶν ποδωκεις τοὺς κακοφρονας βλαβαι. Antig. 1115. (03. B.)
πολλοὺς καλῶς οἱός τε συντεμνειν λογους. Thesm. 178.
Syn. *Συγκοπτω, επικοπτω, συνθραυω, συντριβω, συντελεω, στενοω.*

Συντερμων. finitimus.
αμφοῖν δὲ στῆλαι συντερμονες.— Ep. ἀδεσπ. 251.
Syn. *Πλησιοχωρος.—συντελεστης.*

Συντεταγμενως, **male olim legebatur pro συντετᾰμένως, quod* Brunckius *e membranis reposuit ad* Plut. 325. V. in voc. Καταβεβλακευμενως.*

Συντέτραινω. perforo.
—*δι' ωτων δὲ συν-τετραινε μῦθον*— Choëph. 449.

Συντέχνος. ejusdem artis peritus. 2. confuraneus.
τὸν αριστον οντα τῶν ἑαυτοῦ συντεχνων. Ran. 775. (63. B.)
Syn. *Συντεχνιτης.*

Συντηκομαι. maceo.
μὴ τῶν εμῶν ἑκατι συντηκου κακῶν. Orest. 283.
Syn. *Συναπομαραινομαι, συμφθειρομαι, συμφθινω.*

Συντηκω. colliquefacio. 2. contabefacio. 3. adhæreo.
τὸν παντα συντηκουσα δακρυοις χρονον. Med. 25.
Syn. *Συναναтηκω, συγκατατηκω, εκτηκω.* 3. *προσανακειμαι.*

Συντῐθημῐ. compono. *med.* Συντιθεμαι. consentio, paciscor.
—*σὺ δὲ συνθεο, καί μοι ομοσσον,*
ἦ μέν μοι προφρων επεσιν καὶ χερσὶν αρηξειν. A. 76.
ἑως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθωμεθα. Lysist. 178.
Syn. *Συνεπιτιθημι, συγκατατιθημι, επισυντιθημι, συμβαλλω, συνιστημι, συγκολλαω, συζευγνυμι, συντασσω, συναγω, συμπλεκω, συσκευαζω, συνομολογεω, συναλλαττω, ὑπολαμβανω, ὑπονοεω, επιβουλευω.*

*Συντιλλω. simul, *vel*, pariter evello.
ἢ συντιλλεσθω, Δηλιε, καὶ Πολεμων. Strato, *An.* ii. 362.*

Συντομος. concisus, compendiosus.

*συντομος ἠν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ ταφος. *ου μακρὰ λεξω·*
*Θῆρις Αρισταιου, Κρης, ὑπ' εμοί. δολιχον.** Call. Ep. 12. *Ern.*
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε συντομα. Œd. T. 729. (10. Br.)
SYN. *Επιτομος, αποτομος, βραχυς.—ευμεθοδος.*

Συντομως, Συντομᾰ. Συντομωτατως. advv. concise. 2. brevi.
——αλλὰ συντομως
**σκηπτρῳ τυπεὶς εκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος*
*μεσης απηνης ευθὺς εκκυλινδεται.** ib. 829. (10. Br.)
σὺ δ', ειπέ μοι μὴ μῆκος, αλλὰ συντομα. Antig. 452.
**ανδρες πολῖται, ξυντομωτατως μὲν ἂν*
*τυχοιμι λεξας Οιδιπουν ολωλότα.** Œd. C. 1649. (1579. Br.)
SYN. *Βραχεως, εμβραχυ, επιταξ, εν επιτομῇ, επικεφαλαιως, Λακωνικῶς, παρεκβατικῶς, αποτομως.*

Συντονος. contentus, vehemens. 2. implacabilis.
—συντονῳ χερὶ
λυει τὸν αὐτῆς πεπλον,— Trach. 940. (25. Br.)
SYN. *Εντονος, αυταρκης, σπερχνος, δριμυς, χαλεπος, θουριος.*

Συντρᾰπεζος. convictor. Vid. *Συνδαιτωρ.*
καὶ ξυντραπεζον αξιοῖς εχειν βιον. Androm. 658.

Συντρεις. tres simul, tres omnino.
**τοὺς ακεων συνεεργον εϋστρεφεεσι λυγοισι,*
*τῆς ἔπι Κυκλωψ εὗδε, πελωρ, αθεμιστια ειδὼς,**
συντρεις αινυμενος·— ι. 429.

**Συντρεφω.* simul nutrio. *—ουδὲ γὰρ αιδὼς*
ουδ' ελεος δαπανῳ κολλοπι συντρεφεται. Dioscor. *An.* i. 493.*

Συντρεχω. concurro, convenio. 2. adjuvo.
*Πηνελεως δὲ Λυκων τε συνεδραμον. *εγχεσι μὲν γὰρ*
*ημβροτον αλληλων, μελεον δ' ηκοντισαν αμφω.** Π. 335.
ειπὲ τῷ μωρῳ, γυναι, ξυντρεχει. Trach. 895. (82. Br.)
SYN. *Συνθεω, συμπαραθεω, ὁμοδρομεω.—συντροχαω, συντροχαζω.—συμπιπτω, καταντaω.*

Συντριαινοω. tridente concutio.
στρεπτῷ σιδηρῳ συντριαινωσειν πολιν. Herc. F. 946.
SYN. *Τριαινοω, συντινασσω, συσσειω, συγκαταβαλλω.*

Συντρῑβω. contero, confringo, comminuo.
συντριβ'[1] *ὁμῶς σμαραγόν τε καὶ ασβετον.—* Hom. Fornac. 9.
SYN. *Συνανατριβω, συγκοπτω, συνθραυω, συντεμνω, συναλοαω, συνθλαω, συνθλιβω, ανιαω, θορυβεω.*

**Συντροφιᾱ, ας. ἡ.* convictus, sodalitium.
—ουδ' ιδιης φεισατο συντροφιης. Epig.*

Συντροφος. simul nutritus et educatus.
μηδὲ ξυντροφον ομμ' εχων. Philoct. 171.
ουκ ετι συντροφοις Οργαῖς εμπεδος,— Aj. 646.
SYN. *Ὁμοτροφος, συγγαλακτος, ὁμογαλακτος, συντραπεζος, συνοικος, αδελφος, οικεῖος.*

Συντροχαζω. concurro, occurro. Vid. *Συντρεχω.*
ὑακινθινῳ με ῥαβδῳ
χαλεπῶς Ερως βαδιζων
εκελευσε συντροχαζειν. Anac. 7. 3.

**Συντρῠφαω.* luxuriose vivo.
—πᾶσα δ' ευμορφος γυνὴ
ερῶσα φοιτᾷ τηγανῳ τε συντρυφᾷ. *Eubul. ap. Ath.* p. 228. f.*

Συντυγχᾰνω. occurro. 2. colloquor. 3. accido.
τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχων αμνημονῶ; Heracl. 638.
**ἡ Σεληνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, επεστειλε φρασαι.* Nub. 608.*
τηνικαῦτα δ' ουκετ' ἦν
ασφαλὲς ξυντυγχανειν. Av. 1489.
SYN. *Συμπεριτυγχανω, εντυγχανω, συναντaω, συνερχομαι, συνομιλεω, συμφερομαι, συνδιατριβω, συμπιπτω*

Συντυρεω, melius, Συντῡροω. in caseum cogo, commisceo.
και τακ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρουμενα. Equit. 479. B.
SYN. *Συμπηγνυμι.*

Συντῠχῐᾱ ἡ occursus. 2. colloquium. 3. eventus.
τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ παντα τιθησι
συντυχιην αγαθὴν, εκλυσιν αφροσυνης. Theog. 590.[2]
SYN. *Ευτυχια, επιτυχημα, συνεντευξις, κατορθωμα, εκβασις, συμβαμα, τυχη, περιστασις, συμπτωσις, το τυχον, συμβαῖνον, συντευξις.* EPITH. *Κρυοεσσα.*

Συνῠφαινω. contexo.
νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκομην, ἱνα τοι συν μῆτιν ὑφηνω. ν. 303.
SYN. *Συντεκταινομαι, συμβουλευω, συμπαρασκευαζω, συμπλεκω.*

Συνωδῖνω. una parturio: *et metaph.* simul dolore adficior.
κακὸς γὰρ, ὁστις μὴ σεβει τὰ δεσποτῶν,
καὶ ξυγγεγηθε καὶ ξυνωδινει κακοῖς. Helen. 733.
SYN. *Συναποτικτω.—συστεναζω, συναλγεω.*

Συνῳδὸς. ὁ ἡ. concentor. 2. congruus, consentaneus.
αἱ δ' αὖ παρεισι τοῖς εμοῖς θρηνημασι
φιλαι ξυνῳδοί·— Orest. 133.
SYN. *Συνοιμιος, συμφωνος, ἁρμοδιος.*

Συνῠμοσιᾱ. ἡ. conjuratio.
ὑμῶν ἁπαντων τὰς ξυνωμοσιας ερῶ. Equit. 476. B.
SYN. *Συνωμοσιον, συστασις, ὁρκωμοσια, συνωμοσια, συγκροτησις.*

Συνῠμοτης, Συνομωμοτης. conjuratus. 2. confœderatus.
τυπτουσί μ' οἱ ξυνωμοται. ib. 452.
πανταχοθεν συνομωμοται[3]. Lysist. 1006.
SYN. *Συνορκος, ενωμοτος, ὁρκωμοτης.* [*fr.* ii. 23.

Συνῠριζω, Συνωριζομαι. conjungo. Vid. *Συζευγνυμι. It.* Nic.
Ιχθύσιν, ἢ Διδυμοισι συνωριζουσι κατ' αιθρην. Man. 4. 453.
ιδοὺ, ξυναπτε καὶ ξυνωριζου χερα. Bacch. 198.

Συνωρῐκευομαι. bigas agito.
ἱππαζεταί τε καὶ ξυνωρικευεται. Nub. 15.

Συνωρὶς. ἡ. par equorum aut mulorum currum trahentium. 2. par quodcunque, ut *liberorum, fratrum, amicorum, &c.*
Κρεων ὁδ', ὃν δεδορκας, οιχεται τεκνων
αποσπασας μου τὴν μονην ξυνωρίδα. Œd. C. 919. (894. B.)
SYN. *Δυας, ζευγος, συζυγια.*

Συνωφελεω. una prosum.
μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι. Philoc. 892. (71. B.)
SYN. *Συναρηγω, συγγιγνομαι, συγκαμνω.*

Συνωχα. **pro varia lectione a* Barnes. *male acceptum, cum sit merus error typographicus.* Vid. Elmsl. in loc. l.*
λωτὸς όταν—παιγματα βρεμῃ συνωχα φοιτάσιν. Bacch. 163.

Συνωχᾰδόν. adv. continenter, confertim.
**ουδ' αρ' ετι Ζεὺς ισχεν ἑὸν μενος, αλλά νυ τοῦ γε*
εἶθαρ μὲν μενεος πλῆντο φρενες, εκ δέ τε πᾶσαν
*φαῖνε βιην· αμυδις δ' αρ' απ' ουρανοῦ ηδ' απ' Ολυμπου**
αστραπτων εστειχε συνωχαδόν.— Hes. θ. 686.

Συοθρεμμων. apros nutriens.
—συοθρεμμονα φορβην. Naz.

**Συοκτᾰσῐᾱ, ας. ἡ. id. c. sequ.*
συμβολα σημαινει ταῦτα συοκτασιης. Meleag. 128.*

Συοκτονῐᾱ. ἡ. suis mactatio. Vid. *Ευρυμεδων.*

Συοκτόνος. ὁ ἡ. Συοφοντις. ἡ. suum occisor.
κουρην Ιασιοιο συοκτονον Αρκασιδαο. Call. 3. 216.
σὺν κυσὶ καὶ λογχαις ταῖς πρὶν συοφοντισι Μαρκος
**μηδὲν ἑλὼν, αυτοὺς τοὺς κυνας εκρεμασε.* Lucill. *An.* ii. 317.*

Σῠρᾱ. Nom. Pr. feminæ.
Βομβυκα χαριεσσα, Συραν καλεοντι τὺ παντες,
ισχνὰν, ἁλιοκαυστον·— Theoc. 10. 26.

Σῠρᾱκοσαι, Συρακοσσαι, Συρακοῦσαι, ων. αἱ. urbs Syracusæ.
τοὶ Συρακοσσαις ενιδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πολει. ib. Ep. 17.
μεγαλοπολεες ὦ Συρα-κοσαι βαθυπολεμου
τεμενος Αρεος, ανδρῶν-Ἱππων τε σιδαροχαρμᾶν
δαιμονιαι τροφοί. Pyth. 2. 1.

---

1. Infeliciter protulit hunc locum Morellus, quasi *σύντριβ'* a *συντρίβω* esset deducendum. Enimvero pro Nomine Proprio est habendum: *συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας,*
Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην
Ὠμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζει.
Sic se habet apud Hermann —*Συντρίβειν* adhibetur ab Eur. Cyclop. vs. 701. nescio an alias in Poësi.

2. Versus hosce, una cum aliis quatuor, qui in vulgatis Theognidis editt. præcedunt, Soloni restituit Brunckius. Vid. Gnom. Poet. pp. 25, 76.

3. *τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται*
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
Si totam sententiam in schedas suas retulisset Vir Doctiss. neutiquam infercisset Græcæ linguæ voc. *ξυνομωμότης*, aut oblitus esset hic fuisse 3 sing. præt. pass. verbi *ξυνομόω*, quod adeo verti deberet, *conjuratum est*, non *conjuratores.*

*οψοφαγον· εἶτα πουλυποδα πηχῶν δυεῖν
εν ταῖς Συρακουσαις ποτ' αυτὸν αγορασαι. Macho, *Walp*.p.30*.

Σῡρηκυσιος. Syracusanus. *pl.* Συρηκοσιοι.
ξεῖνε, Συρηκοσιός τοι ανὴρ τοδ' εφιεται Ορθων·
χειμερινης μεθυων μηδαμὰ νυκτὸς ιης. Theoc. Ep. 8.
ηδη βασταζουσι Συρακοσιοι μεσα δοῦρα,
αχθομενοι σακεεσσι βραχιονας ιτεΐνοισιν. ib. 16. 78.

Σῡρῐᾰ, ας. ή. ins. una Cycladum, quæ et ἡ Σῦρος. Ex ea fuit Pherecydes, præceptor Pythagoræ. 2. Asiæ regio.
1. νῆσός τις Συριη κικλησκεται, *εἴ που ακουεις,
Ορτυγιης καθυπερθεν, ὅθι τροπαὶ ηελιοιο,*
ουτι περιπληθης λιην τοσον· αλλ' αγαθὴ μὲν,
ευβοτος, ευμηλος, οινοπληθης, πολυπυρος. ο. 404.
2. αλλ' ητοι Συριη μὲν ὑπειρ ἁλὸς εγγυθεν ἕρπει
ες νοτον, αντολιην τε, πολυπτολιν αἶαν εχουσα·
ἣν Κοιλην ενεπουσιν επωνυμον,— κ. λ. Dion. 899.
PHR. Ευλιβανου Συριης εδος— Orph. H.

*Σῡριηθεν. *adv.* e Syria.
φραζεο δ' ὡς ὑπὸ πεζαν επ' αυγὰς ἵξομαι ηδη,
αρξαμενος Συριηθεν, ὅθεν λιπον·— Dionys. 894.

Σῡριος. *pl.* Συριοι. Syrius, Syrii.
πὰρ δ' ἁπαλοι κᾶποι, πεφυλαγμενοι εν ταλαρισκοις [113.
αργυρεοις,* Συριω δε μυρω χρυσεῖ' αλαβαστρα. Theoc. 15.
οἱ μεν επ' ηπειρῳ, τοι περ Συριοι καλεονται. Dion. 904.

Συρις. *Vid. hanc voc. in col. sequ.*

Συρδην. *adv.* tractim. 2. funditus. 3. impetuose.
—πρὶν τὸν Αργειων στρατὸν
συρδην ἅπαντα τῷδ' αναλῶσαι δορί. Rhes. 58.
SYN. Κατακρας, αρδην, ἑλκηδον, καταΐγδην.

Σῡριγμᾰ. το. sibilus.
Πᾶνα, θεὸν δικερωτ', ανεμων συριγμαθ' ἱέντα. Orp.H.33.25.
αυλῶν, κελευστῶν, νιγλαρων, συριγματων. Acharn. 554.
SYN. Συριγμος, συρισμος, ψιθυρισμος, μινυρισμος.

Σῡριγξ. ή. fistula pastoritia ex arundine.
—δυω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες-Τερπομενοι συριγξι·— Σ. 526.
SYN. Αυλος, δοναξ.—φωτιγξ.—φυσητηρ.
EPITH. Ακροπορος, αμφιλαφης, ἁλιβρομος, αιολομολπος, αγεστρατος, βοεια, ευκελαδος, εγρεκυδοιμος, ηπυτης, ἡδυμελης, ἡδυεπεια, ηχηεσσα, λιγυρα, μελιπνους, νυκτιδρομος, οξυτενης, ποιμενικη, παλιναγρετος, τερψινοος, χαλκοβαρης, Βακχας, Μυγδονις, Πανιας.
PHR. —Συριγγ' εχω εννεαφωνον,
λευκὸν καρον εχοισαν, ισον κατω, ἶσον ανωθεν.
—καὶ τανδε φερ' ευπακτοιο μελιπνουν
εκ κηρω συριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικταν. Theoc.
[χορὸς ευκελαδων δονακων. Coluth.]
αυλῶν παιᾶνι στυγνῷ
συριγγων τ' ευφθογγῳ φωνᾷ. Eur.

Σῡριγξ, γγος. ή. quidquid fistulosum siphonis modo et cavernosum, ut in rota cavum, cui axis inseritur, venæ colli et pedis grandiores, cavernæ terræ profundæ, etc.
εκ δ' αρα συριγγος πατρῶϊον εσπασατ' εγχος. Τ. 387.
—ὑπαὶ δέ οἱ εσκε τενοντος
συριγξ αἱματοεσσα κατὰ σφυρον·— Apoll. 4. 1647.
—ετι γὰρ θερμαὶ-Συριγγες ανω φυσῶσι μελαν
μενος.— Aj. 1429. (11. Br.)
εχριμπτ' αεὶ συριγγα,* δεξιόν τ' ανεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκειμενον.* Soph. El. 723.
συριγγες εκλαγξαν ἑλιτροχοι, ἱππικῶν τ' αὔπνων πηδαλιων διὰ στομα
πυριγενετᾶν χαλινῶν. Sept. Th. 211.
SYN. Δορατοθηκη.—περονη—οπη (τῆς πλημνης τοῦ τροχου).—καμπτηρ.—διωρυξ.

Σῡριζω. *f.* ίσω. Συριττω. *f.* ιξω. sibilum edo. 2. sibilo ejicio, vel explodo. 3. fistula cano.
σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συριζων φονον. Prom. 355.
—ἁδὺ δὲ καὶ τὺ-Συρισδες·— Theoc. 1. 2.
SYN. Επισυριττω, κατασυριττω, αποσυριζω, διασυριζω. εκπνεω.—συρω.—ψιθυριζω.
PHR. [Λοιγιον ιοβολοιο χεων σῦριγμον εχιδνης. Nonn.]

κροῦμα δι' ευτρητων φθεγγομενος δονακων. Alcæ.*Mess.-An.*i.
κυρτὸν ὑπὲρ χρυσεων χεῖλος ἱεὶς δονακων. Ep.ἀδ.230. [488.

Σῡρικτής. sibilator. 2. fistulator.
τὸν δ' εγὼ αμειφθην· Λυκιδα φιλε, φαντι τυ παντες
εμμεν συρικτὰν μεγ' ὑπειροχον ἔν τε νομεῦσιν. Theoc.7.28.

Συρις. **temere conscript. in Casaub. ed.* l. c. *pro* Σιρις. quod nom. est fluv. Magnæ Græciæ apud Metapontum et Heracleam in sinum Tarent. influens ad Sirim opp. hodie *Senno.**
ου γάρ τι καλὸς χῶρος, ουδ' εφιμερος,
ουδ' ερατὸς, οἷος αμφὶ Συριος ῥοάς. Archiloch.ap.Ath.p.523.d.

*Σῡριστὴρ, ῆρος. ὁ. *id. qu.* Συρικτής.
—δονακα,—Ἡδὺν συριστῆρα,—Leon. *Tar.-An.* i. 220.

Σῡρῐχος. ὁ. canistrum. —καὶ τί δεῖ
λεγειν εθ' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῦχ' ἑκαστοτε
εν τοῖς συριχοις πωλοῦντας; οἱ κατωθε μὲν
τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν συκων αεὶ
τιθεασιν, επιπολῆς δὲ πεπονα καὶ καλά.
εἶθ' ὁ μὲν εδωκεν, ὡς τοιαῦτ' ωνουμενος,
τιμήν· ὁ δ', εγκαψας τὸ κερμ' εις τὴν γναθον,
εριν' απεδοτο, σῦκα πωλεῖν ομνυων. Alex. ap. Ath. p. 76. d.

Συρμᾰ, ᾰτος. το. quod trahitur. 2. vestis caudata; syrma, *etc.*
αλλ' ετι κυανεων συρμα μενει πλοκαμων. Philodem.*An*.ii.87.*

Συρμαια. raphanus. 2. cibi peculiaris genus, &c.
εστιν γὰρ επιτηδεια συρμαιαν μετρεῖν. Pac. 1253.
EXP. Χυλος βοτανης.—ῥαφανη.

Συρμός. tractus, impetus.
ου νιφετῶν συρμοὺς, ου παταγεῦσαν ἅλα. Antip.*Sid.-An*.ii.24.
χειμεριην διὰ νυκτα, χαλαζηεντά τε συρμόν. Leon.*Al.-An*.ii.
SYN. Συρσις, ὁλκος. [192.

Συῤῥαθᾰγεω. confringo, contero, collido.
*ιχνευμων δ' αρα μοῦνος ακηριος ασπίδος ὁρμὴν,
η μὲν ὁτ' ες μυθον εἶσιν, αλευεται, ηδ' ὁτε λυγρὰ
θαλπουσης οφιος κηροτροφον ωεὰ γαιη
παντα διεσκηνιψε, καὶ εξ ὑμενων ετιναξε
δαρδαπτων,* ολοοῖς δὲ συνεῤῥαθαγησεν οδοῦσι. Nic.Th.194.

Συῤῥαπτω. consuo.
*πρωτογονων δ' εριφων, ὁποταν κρυος ὥριον ελθῃ,
δερματα συῤῥαπτειν νευρῳ βοὸς, οφρ' επὶ νωτῳ (ὤμῳ, *Moschop.*)
ὑετοῦ αμφιβαλῃ αλεην.*— Hes. ε. 543.
SYN. Καταῤῥαπτω, αποῤῥαπτω, ὑποῤῥαπτω, καττυω, συσκευαζω.

Συῤῥηγνῡμῐ. confringo. 2. committo. 3. confligo.
—ουδέ τι ἥβης
δευεται, αλλὰ κακοῖσι συνεῤῥηκται πολεεσσιν. θ. 137.
*a. τὴν δὲ διαιταν τίνα ποιησεις; b. κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ αστυ [673. B.
μιαν οικησιν φημὶ ποιησειν* συῤῥήξασ' εις ἓν ἅπαντα. Eccles.
SYN. Συνθραυω, συγκλαω, συνεπικλαω, συντριβω, συναραττω, συγκρουω, συναγω, αμενηνοω.

Συρτις. Syrtis. 2. *proprie* pernicies.
—μεχρις ἵκοιντο
προπρο μαλ' ενδοθι Συρτιν, ὁθ' ουκετι νοστὸς οπισσω
νηυσὶ πελει, ὁτε τόν γε βιῳατο κολπον ἱκεσθαι.
παντη γὰρ τεναγος, παντη μνιοεντα βυθοῖο
ταρφεα·— κ. λ. Apoll. 4. 1234.

Συρφαξ, ᾱκος. ὁ. plebis colluvies. Vid. ad v. Λαγαριζομαι.
SYN. Οἱ πολλοὶ, χυδαῖος δῆμος, οχλος.—συρφετωδης. οχλωδης.

Συρφετός. paleæ, sordes.
χορτον δ' εσκομισαι, καὶ συρφετὸν, οφρα τοι ειη. Hes. ε. 604.
λυματα γῆς καὶ πολλὸν εφ' ὑδατι συρφετὸν ἑλκει.* Call.2.109.
SYN. Λῦμα, ῥυπασμα.—συρφαξ.—αχυρον.—αγυρτωδης οχλος, ἡ λογος.

Σῡρω. traho. 2. vexo. 3. in acervum colligo.
ουρην μὲν πρῶτ' επλασ' εφ' ὑδασιν, ηΰτε κωπην
συρων·— Batrach. 73.
SYN. Επισυρω, κατασυρω, ὑποσυρω, ανασπαω, ἑλκω.—τρεχω.—συριζω.

Σῦς, συός. ὁ ἡ. sus. 2. aper. *pro* ὗς.

αλλ' εμεν', ὡς ὁτε τις σῦς ουρεσιν αλκὶ πεποιθὼς,
*ὁστε μενει κολοσυρτὸν επερχομενον πολὺν ανδρῶν
χωρῳ εν οιοπολῳ, φρισσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
οφθαλμὼ δ' αρα οἱ πυρὶ λαμπετον· αυτὰρ οδόντας
θηγει, αλεξασθαι μεμαὼς κυνας ηδὲ καὶ ανδρας.* N. 471.

SYN. Ὑς, χοῖρος, γρυλλος, καπρος.

EPITH. Αγριος, αργιοδους, ακαμας, αναιδης, βλοσυρα, κελαινη, λυσσαλεος, λασιος, ληϊβοτειρα, μονοφυρβος, οβριμος, παχυς, πουλυτοκος, σιαλος, ὑβριστηρ, ὑληκοιτης, χαμαιευνας, Βοιωτια.

PHR. Η συσὶ καπροισιν, τῶν τε σθενος ουκ αλαπαδνόν.—
συες θαλεθοντες αλοιφῇ. Hom.
καὶ συας αιθυκτῆρας επὶ χθονὸς ασπαιροντας.
ἢ σὺν χαυλιοδοντ', ἢ καρχαροδοντα— Opp.
χαιτας αυχενιους πεφρικότα, θηκτὸν οδόντα
βρυχοντα, γληναις φρικτὸν ἱέντα σελας,
αφρῷ χειλεα παντα δεδευμένον.— Archias, *An.* ii. 95.
—λευκαινουσι συων προβλῆτες ακωκαί.
αφροκομῳ ῥαθαμιγγι διαβροχον ανθερεῶνα. Nonn.

Συσκεδαω. dissipo, dispergo.
συσκεδᾷν πολλὰς αλινδηθρας επῶν. Ran. 934. (904. B.)
SYN. Συσκεδαζω, αποσκεδαννυμι.

Συσκευαζω. colligo. 2. compilo. 3. subdole struo fraudes.
*a. τουτὶ μὲν επιεικῶς σύ γ' εξεπιστασαι·
ὁπως δ' επὶ δεῖπνον εις Φιλοκτημονος ιμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσε, συσκευαζε νῷν,
ἱνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρονου. b. μηδαμῶς·
κακὸν τὸ πινειν. απὸ γὰρ οινου γιγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ παταξαι, καὶ βαλεῖν·
κἄπειτ' αποτινειν αργυριον εκ κραιπαλης.* Vesp. 1249. B.
SYN. Συγκατασκευαζω, συμπαρασκευαζω, ενσκευαζω, συγκατακοσμεω, συνεπιμελοῦμαι, συγκατορθοω, συνεπιφερομαι, συλλεγω, συναλεγω, επιβουλευω, συσκευωρεω.

Συσκηνητρια. contubernalis.
*ανῆλθες ηδη δευρο προτερον; b. νὴ Δια,
ὁσ' ετη γε. a.* καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνητρια; Thesm. 623. B.
SYN. Προμνηστρια.—συσκηνος, συνοικος.

Συσκιαζω. obumbro, obtego.
αλλ' ου φθονεῖν[1] χρὴ συσκιαζοντας γενυν. Eur. Supp. 1219.
ἦν δ' αγκος—Πευκαισι συσκιαζον— Bacch. 1050.
SYN. Αποσκιαζω, επισκιαζω, συγκατασκιαζω, κατασκιαζω, συγκαλυπτω, ζοφοω.

*Συσκιος, ου. ὁ ἡ. umbrosus.
εχθρόν σοι τοδε δενδρον· επειγεο δ' αμπελος ενθα
αντελλει γλαυκῶν συσκιος εκ πεταλων. Marc. Argent. *An.* [ii. 273.*

Συσκυθρωπαζω. pariter tristi vultu sum.
ἡδὺ δ', ἦν κακόν τι πραξῃ, συσκυθρωπαζειν ποσει
αλοχον, εν κοινῷ δὲ λυπης ἡδονῆς τ' εχειν μερος. Eur. *fr.* *Valck. Diat.* c. xxii. SYN. Συναλγεω.

Συσπευδω. una celeritatem adhibeo.
φιλεῖ δὲ τῷ καμνοντι συσπευδειν θεός. Æsch. *fr.*
SYN. Συνεπισπευδω, συγκαμνω, συσπουδαζω, συγκροτεω.

Συσπλαγχνευω. exta simul edo.
αγε δή, θεαται, δευρο συσπλαγχνευετε
μετὰ νῷν·— Pac. 1115.
EXP. Συγγενεσθαι τῶν σπλαγχνων.

Συσπουδαζω. Vid. Συσπευδω.
ξυσπουδαζειν περὶ τῆς νικης. ib. 768.

Συσσειω, Συσσευω. concutio.
συνεσεισέ μ' εκποθεῖσα φιαλη παντελῶς. Ath. l. 15.
τοσσον φάς, συνεσευε βοῶν ιφθιμα καρηνα. H. Merc. 94.
SYN. Συντινασσω, συγκλονεω, συγκρουω.

Συσσημον. omne signum. 2. tessera. 3. insigne.
θὲς μονον ἢ ζωνην, ἢ ενωτιον, ἤ τι τοιοῦτον
συσσημον.— Athen. l. 8. *Hedyl. *ap. Jacobs. Anal.* i. 234.

Συσσῖτεω. convictor sum, contubernalis sum.
a. πῶς ἂν ιδοιμεν (*sc.* τὸν Δῆμον); τίν' εχει σκευήν; καὶ ποῖός τις γεγενηται; [Equit. 1302. (24. B.)
b. οἱός περ Αριστειδῃ προτερον,* καὶ Μιλτιαδῃ ξυνεσιτει.

SYN. Ὁμοσιτεω, συνεστιαομαι, συμποσιαζω, συνδειπνεω, συζαω, συνδαιομαι, συνευωχεομαι.—συνοικεω.

Συσσῖτιον. contubernium, convivium publicum.
—καταστῆσαί τε τὰ ξυσσιτια,
ὁπως ἂν ευωχῆσθε πρῶτον τημερον. Eccles. 715.
SYN. Συμποσιον, συνδειπνον, συνεστια, συμβιωσις, συντροφια, συνοικια, ευωχια, αριστον.

Συσσῖτος. convictor.
εν μὲν συσσιτοισιν ανὴρ πεπνυμενος ισθι. Theog. 309.
SYN. Ὁμοσιτος, συμβιωτης, κοινοβιος, συνδιαιτητης, συνεστιος, συντροφος, συνοικος.

*Συσσφιγγω. *fut.* γξω. constringo.
καὶ κλαῖε, καὶ στεναζε, συσσφιγγων χεροῖν. Crinag. *An.* ii. 140.*

Συσσωζω. conservo. 2. contineo. 3. omnia simul accurate observo.
πιθου· το γάρ τοι τεκνα συσσωζειν καλόν. Iph. A. 1209.
SYN. Συγκρατεω, συνδιαφυλαττω, συντηρεω, σωζω.

*Συσσωφρονεω, *potius quam* Συνσωφρ.
συσσωφρονεῖν γὰρ, ουχὶ συννοσεῖν εφυ. Eur. *fr. ap.* Plutarch. *Vid. Valck. ad Phœn.* 397.*

Συσταμνιζω. confundo, *propr.* in unum urceum, *s.* poculum.
αλλοτε δ' αὖ λευκὸν γλεῦκος συσταμνισον οξει. Nic. *frag.* iii. 13.

Συστᾰσῐς. ἡ. constitutio, compositio, coïtio, cœtus.
—εις δὲ συστασεις-Κυκλους τ' εχωρει λαὸς— Androm. 1088.
SYN. Συναθροισις, συλλοχια, στῖφος, ὁμιλος, συνουσια.—συνωμοσια.—συστημα, συνοδος, ὁμονοια.

Συστελλω, Συστελλομαι. compono, contraho. 2. compesco. 3. compono, ut mortuum.
αλλὰ συστειλας, ακροισι
χρωμενος τοῖς ιστιοισιν. Ran. 1030. (999. B.)
ἣν δ' εγκαθιζωμεσθα προτεραι, λησομεν
ξυστειλαμεναι θαιματια·— Eccles. 98.
πρὸς ταῦτα συστελλου σεαυτήν. ib. 484.
πῶς οὖν ετ' ειπῃς, ὁτι συνεσταλμαι κακοῖς. Herc. F. 1417.
SYN. Επαναστελλω, αναστελλω, καταστελλω, περιστελλω, προστελλω, ὑποστελλω, στελλω, συσφιγγω, περισφιγγω, σφιγγω, συντιθημι, στενοω, συστενοω, συνωθεω, στυφω, συνελαυνω, συνειργω, συνελκω, καταβαλλω, καταρασσω.

Συστεναζω. congemisco. Vid. Συναλγεω, Συμπενθεω.
ὡς συστεναζειν γ' οἶδα γενναιως φιλοις. Ion. 935.

Συστεφᾰνοω. simul corono.
τὰς τρεῖς αθανατους ευθὺ συνεστεφανουν. Ep. l. 7.[2]

*Συστεφᾰνηφορεω. simul coronam gesto.
σύν μοι πῖνε, συνηβα,-Συνερα, συστεφανηφορει, [*An.* i. 158.*
σύν μοι μαινομενῳ μαινεο·—Συσσωφρονησω σωφρονι. Scolion,

Συστημᾰ. το. compages, collectio, cœtus. opus quodlibet arte compositum.
καὶ πᾶσα πηγη, χὑδατος συστηματα. Æsch. *fr.*
SYN. Συνδρομη, συνοδος, συλλογη, συγκομιδη, συναθροισις, συναρμογη, εφαρμογη, συμπηξις, συγκρισις, συμφυσις, συμφυῒα, συνθεσις.—συστασις, οχλος, πλῆθος, σωρος.—χορος.

Συστολεω, Συστολιζω. apparo, adorno.
σκυλων Φρυγιων επὶ τυμβον αγαλ-
ματα συστολισαι χρῄζουσα λινῳ. Orest. 1446. (32. P.)
SYN. Συσκευαζω, κατακοσμεω.

Συστρᾰτηγος. collega imperii militaris. Vid. Ξυστρ.

Συστρεφω. contorqueo, colligo, converto. V. ad v. Συγγογγυλιζω.
SYN. Περιστρεφω, συνελισσω, στρεβλοω, συστελλω.

Συστρογγῠλιζω, Συστρογγυλλω. corrotundo, conglobo.
οὑτως συστρογγυλικα[3] κἀξεκοκκισα. Ath. 2.
οὑτω συνεστρογγυλλεν ιταμῶς καὶ ταχύ. Alex. ib. p. 165. e.

Συσφαζω, Συσφαττω. una macto. Vid. Συγκατακτεινω.
*κοὐκ εσθ' ὁπως ου χρὴ ξυνεκπνεῦσαι μέ σοι,
καὶ ξυσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δεμας
φιλον γεγῶτα, καὶ φοβουμενον ψογον.* Iph. T. 684.

Συσχορος. *immo Συγχορος.* qui una choros exercet. [10. 9.
ευσκοπε, θηρητηρ,* Ηχοῦς φιλε, συσχορε Νυμφῶν. Orp. H.

1. Brodæus legit, φθανεῖν. Markl. φθάνειν, cujus usum solita eruditione illustrat.

2. *Rufini* est Epigr. 3. *Anal. T.* ii. p. 391. Sed legitur, τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθὺς ἀνεστεφάνουν.

3. Lege, οὕτω συνεστρογγύλισα κ.

Σῦφαρ. το. *exuviæ anguis vel cicadæ. 2. pellicula rugosa lacti innatans. 3. rugosa et exsucca pellis senum. 4. decrepitus senex.
3. —ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν [xlix. *Bent.**
σῦφαρ εμὸν, ναὶ τοῦτο τὸ δενδρεον αὖον εόν περ. Call. *fr.*
4. σῦφαρ θανεῖται ποντιον φυγὼν σκεπας
κοραξ σὺν ὅπλοις,— Lyc. 793. Syn. Λεβηρις, τὸ τοῦ οφεος δερμα.—γερων, γῆρας. ἡ ανθρωπῆ. *Suid.*

Συφεὸς, *poët.* Συφειὸς, Συφός. hara, suile.
εντοσθεν δ' αυλῆς συφεοὺς δυοκαιδεκα ποιει
πλησιον αλληλων, εννὰς συσίν·— ξ. 13.
—*Κιρκη δὲ δι' εκ μεγαροιο βεβηκει,
ῥαβδον εχουσ' εν χειρὶ, θυρας δ' ανεωξε συφειοῦ,
εκ δ' ελασεν σιαλοισιν εοικότας εννεωροισιν.* κ. 389.
στενοντες ατας εν συφοῖσι φορβάδες. Lyc. 676.
Syn. Συφεων, χοιροκομεῖον, συῶν εννη.

Συφορβός. subulcus. Vid. Συβωτης.
*νῦν δέ με λευγαλεῳ θανατῳ εἱμαρτο ἁλῶναι,
ερχθέντ' εν μεγαλῳ ποταμῷ,* ὡς παῖδα συφορβόν. Φ. 282.

Συχνός. frequens, creber.
ὅσοι δ' επλουτουν, ουσιαν τ' εἶχον συχνήν. Plut. 754.
Syn. Πολυς, θαμινος, θαμειος, ταρφης, ταρφειος, αθροος, συνεχης, στιβαρος, στιφρος, αλλεπαλληλος, αγχιστῖνος, πυκνος.

*Συψελιον. *vox ducta e Latina*, subsellium.
χαιρετ' Αριστειδου τοῦ ῥητορος επτὰ μαθηταὶ,
τεσσαρες οἱ τοῖχοι, και τρια συψελια. Ep. ἀδ. 602.*

Συω, Συομαι. quatio.
τῷ δ' ἑτερῳ μιν πῆχυν επιγραβδην βαλε χειρὸς
δεξιτερῆς, συτο δ' αἷμα κελαινεφές·— φ. 167.
Syn. Σευω, σειω, κινεω, ὁρμαω.—διωκω, τρεχω, πορευομαι.

Σφάγεῖον. vas, quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur.
*——ὁ δ' ἐσιδὼν, ὅσον τάχος
ὡς χέρνιβάς τε, καὶ σφαγεῖ[1] ἔπεμπέ σοι. Iph. T. 334.*
οἱ μὲν σφαγεῖον εφερον, οἱ δ' ῆρον κανᾶ. Eur. El. 800.

Σφἄγεύς. mactator. 2. culter mactatorius, *item*, gladius.
*1. τίν' ανδρ' Αχαιῶν-'Ο πεδοστιβὴς σφαγεὺς
ουτασει εν κλισιαις; Rhes. 253.
2. σφαγεῖς τ' εχωρουν βουποροι ποδῶν παρος. Androm. 1135.*
ὁ μὲν σφαγεὺς έστηκεν, η τομωτατος. Aj. 826. (15. Br.)
Syn. Φονευτης, ολετηρ, αναιρετης.

Σφἄγή. jugulatio.
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' απ' οικειας σφαγῆς. ib. 931. (19. B.)
Syn. Σφαξις, αποσφαξις, ὑποσφαξις, αυχενισμος, φονευσις. σφαγιασμος, φονος.—δειρη.—σφαγις.
Epith. Αυτοκτονος, πολυθυτος, ανοσιος.

Σφἄγιαζω, Σφαζω. hostias macto. Vid. Σφαττω. [570.
ἥσθην σερφῳ σφαγιαζυμενῳ. βροντατω νῦν ὁ μεγας Ζεύς. Av.
μῆλ' αδινα σφαζουσι, καὶ ειλιποδας ἕλικας βοῦς. α. 92.

Σφαγιασμος. mactatio. Vid. Σφαγη.
—ου παλαι-ῶν πατρὸς σφαγιασμῶν. Eur. El. 200.

Σφἄγιον. το. victima, hostia. 2. idem quod σφαγεῖον.
—σὴν παῖδ' Αχιλεῖ-Σφαγιον θεσθαι— Hec. 110.
δουλων σφαγιων οὕνεκ', απωθεῖν. ib. 137.
Syn. 1. Ἱερεῖον, θυσια, θυος. Ep. Αἱμοβαφὲς, χειροδαϊκτον.
*Phr. Γῆς φιλαιματου ῥοαί. Phœn.
τυμβου προπετῆ, φοινισσομεναν
αἵματι παρθένον εκ χρυσοφορου
δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ. Hec. 152.

Σφἄγιος[2], α, ον. cruentus.
σφαγιον επ' ολεθρῳ
γυναικεῖον αμφικεῖσθαι μορον; Antig. 1291. B.

Σφἄγῐς, ἴδος. ἡ. culter, quo feriunt jugulos pecorum mactandorum. 2. jugulatio. —εκ κανοῦ δ' ἑλὼν
Αιγισθος ορθὴν σφαγίδα, μοσχιαν τριχα
τεμὼν, εφ' ἁγνὸν πῦρ εθηκε δεξιᾷ. Eur. El. 810.
κανοῦν δ' ενῆρκται, καὶ τεθηγμενη σφαγίς. ib. 1142.

1. Olim σφαγι' ἐξέπεμπε. Sed recte mutavit Musgravius, conferens Lycophr. 196. Vid. Porsonum in postrema Markl. editione.

2. Huic adjectivo locum in Indice dedit Brunck. sed Lexica non agnoscunt: et in l. c. potest idem esse cum v. præc.

καὶ πτεριναν ῥιπίδα, τὸν ευχαλκόν τε λεβητα, [258.
σὺν πελεκει,* καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα. Aristo, *An.* ii.
Syn. Ξιφος. 2. σφαγη.

Σφᾰδαζω. pedes agito. *interdum* lætantis *est*, *sed frequ.* reluctantis, *vel etiam* morientis.
σὺ δὲ σφαδαζεις, πῶλος ὡς ευφορβιᾳ. Soph. Tr.[3]
ὁ δ' εσφαδαζεν, ουκ εχων απαλλαγάς. ib.
Syn. Ανασφαδαζω, σπαομαι, δυσθανατεω, χαλεπαινω, βραζω, σφυζω, δυσφορεω, θρασσω.—δονοῦμαι, συγκλονοῦμαι, παραφερομαι, ὑποφερομαι, ὑπολισθαινω, ὑποσκελιζομαι, διασειομαι, αστατεω, διαπορεω, φροντιζω, σπενδω.

Σφαῖρα. sphæra, globus, pila.
σφαῖραν επειτ' ἔρριψε μετ' αμφιπολον βασιλεια. ζ. 115.
Syn. Σφαιρωμα.—παλλα.
Epith. Αειδινητος, ακηρατος, ευκυκλος, ευφημος, ευκροταλος, εὐτροχαλος, νοερα, περιηγης, ποικιλονωτος, τροχοεσσα.
Phr. Σφαιρῃ αθυρουσιν περιηγεῖ· τὴν μὲν επειτα
αλλη ὑπ' εξ αλλης δεχεται, καὶ ες ηέρα πεμπει
ὕψι μεταχθονιην· ἡ δ' ουποτε πιλναται ουδει. Apoll. 4. 950.
οἱ δ' επεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο
πορφυρεην, τήν σφιν Πολυβος ποιησε δαΐφρων,
τὴν ἑτερος ῥιπτασκε ποτὶ νεφεα σκιοεντα,
ἰδνωθεὶς οπισω· ὁ δ' απὸ χθονὸς ὑψοσ' αερθεὶς
ῥηϊδιως μεθελεσκε, παρος ποσὶν οὖδας ἱκεσθαι. θ. 372.
σοὶ μὲν αγηρως απονον τροχιαν
σφαῖρα κυλινδει. Synes. εικὼν κοσμου. τυπος αιθέρος. Nonn.

Σφαιρηδόν. *adv.* in modum pilæ.
ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξαμενος δι' ὅμιλον. N. 204.
Syn. Σφαιρικῶς, κυκλοτερως, κυκλοσε, κυκληδον, σπειρηδον.

*Σφαιριζω. pila ludo.
—νεανιας τις εσφαιριζεν εἷς,
ετῶν ισως γενυμενος ἑπτακαιδεκα. Demoxenus ap. Ath. p. 15. b.
Phr. —Σφαῖραν λαβὼν,
τῷ μὲν διδοὺς εχαιρε, τὸν δ' εφευγ' ἅμα,
τοῦ δ' εξεκρουσε, τὸν δ' ανεστησεν παλιν,
κλαγκταῖσι φωναῖς·— Antiph. ib. a.

Σφαιριστὴς, οῦ. ὁ. qui callet artem ludendi pila.
σφαιριστὰν τὸν Ερωτα τρεφω· σοὶ δ', Ἡλιοδωρα,
βαλλει τὰν εν εμοὶ παλλομεναν κραδιαν. Meleag. 97.*

Σφαιροω. conglobo, in rotundam massam conformo. Vid. ad v. Σφυρηλατος. 2. præpilo, pilam gladii vel hastæ cuspidi præfigo.

Σφαιρωτης. κλεινῶν σφαιρωτας αστρων. Synes. 5.

Σφἄκελος. ου. ὁ. *membri inflammationem perpessi mortificatio. 2. gangræna, sive σφάκελος incipiens. 3. radicum in arboribus nigredo ac mors. (*Hoc quum cœli injuria fit, quod sideribus caussa imputetur*, sideratio *nominatur*, i. e. ἀστροβολία *sive* ἀστροβλησία.) 4. περὶ παραπληξίας et de mentis emotione usurpant poëtæ: *item*, de ventorum furioso impetu. 5. salvia, *mas.* herba.*
4. κατὰ δ' εγκεφαλον πηδᾷ σφακελος. Hippol. 1353.
ὑπό μ' αὖ σφακελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανιαι θαλπουσ'. Prom. 877.
Syn. 1. Σφακελισμος, σῆψις. 3. αστροβολισμος. 4. σπασμος, παθος τοῦ εγκεφαλου, συστροφη. 5. σφακος.

Σφακος, ου. ὁ. *pro* ελελισφακος. salvia, *femina.* herba.
κᾆθ' ὁ μὲν ετριβεν κεδρίδας, ανηθον, σφακον. Thesm. 486. B.

Σφᾰλερός. titubans, instabilis. 2. noxius.
πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν— Stob. 96.
καιτοι σμικροὶ μεγαλων χωρις,
σφαλερὸν πυργοῦ ῥῦμα πελονται. Aj. 159.
Syn. Επισφαλης, ακροσφαλης, παρασφαλης, αρισφαλης, ασθενης, ολισθηρος, αβεβαιος, απατηλος, αταρτηρος.

*Σφᾰλερῶς. *adv.* lubrice, parum tuto.
ἑστῶτα σφαλερῶς, ἤρασεν ασφαλεως. Ep. *Anal.* iii. 134.*

3. Hunc puto typothetæ errorem pro Fr. sed secutus est Editor Venetus. Citatur hic versus e Sophocle apud Plutarch. in Problem. Rom. Versus ille alter quem alii, præter Morellum, Sophocli tribuunt, revera Euripidis est, si fides Scholiastæ in Soph. Aj. vs. 833. Br. Occurrit iterum apud Euripidem vox σφαδάζω, in Theseo, sec. H. Steph. Thes. T. iii. 1155. B. apud Beck. frag. incert. clxvii. 3.

Σφαλλω, Σφαλλομαι. supplanto. 2. fallo.
—ὁ δ' εσταθη, ἠΰτε πετρη,
εμπεδον· ουδ' αρα μιν σφῆλεν βελος Αντινοοιο. ρ. 464.
*αλλ', ειπερ 'Ερμοῦ τηνδε πομπευω τεχνην
βεβαιον,* οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' εν σοί ποτε. Trach. 630. (20. Br.)
Syn. Αποσφαλλω, διασφαλλω, επισφαλλω, παρασφαλλω, πτερνιζω, σκελιζω, ὑποσκελιζω, καταβαλλω, παρακρουομαι, σαλευω, πταιω, κλινω, κατουδιζω, πλαναω, διαμαρτανω, αποτυγχανω.—ολισθαινω.
Phr. Ενθα καὶ ενθα καταῤῥεεν ιχνια πεζης.

Σφαλμᾰ. το. lapsus, infortunium.
κλεψας τὰ προσθε σφαλματ', εξεδυ δικης. Eur. Supp. 416.
Syn. Πτῶσις, ολισθημα, πεσημα, αλιτημα, ἁμαρτημα, δυστυχια, φθορα, προσπταισμα, προσκρουσις.

Σφαλτης. supplantator.
σφαλτην ανεναζοντες, ᾧ ποτ' εν μυχοῖς. Lyc. 207.
Syn. Πτερνιστης.

Σφᾰρᾰγεω, Σφαραγεομαι. gutture sonum edo. 2. distentus sum.
*ὡς τοῦ εν οφθαλμῷ πυριηκεα μοχλὸν ἑλόντες
δινεομεν, τὸν δ' αἷμα περιῤῥεε θερμὸν εόντα.
παντα δέ οἱ βλεφαρ' αμφὶ καὶ οφρυας εὗσεν αϋτμὴ,
γληνης καιομενης·* σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥιζαι. ι. 387.
*καὶ τοτ' επειτα νομόνδ' εξεσσυτο αρσενα μῆλα·
θηλειαι δ' εμεμηκον ανημελκτοι περὶ σηκοὺς,*
ουθατα γὰρ σφαραγεῦντο·— ib. 438.
Syn. Βρυχω, λιγγω, σμαραγεω, δουπεω, βρονταω.

Σφᾰρᾰγιζω. cum strepitu excito. [706.
σὺν δ' ανεμοι ενοσίν τε, κονιν θ' αμα εσφαραγιζον. Hes. θ.

Σφαττω. jugulo.
ὁδ' αντὶ τοῦ σοῦ σωματος σφαγησεται. Androm. 315.
Syn. Σφαζω, σφαγιαζομαι, αποσφαττω, διασφαττω, επισφαττω, κατασφαττω, φονευω, αυχενιζω, θυω.

Σφεδᾰνός. vehemens. Σφεδανόν. *adv.*
Ατρεΐδης δ' ἑπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελευων. Λ. 165.
Syn. Σφοδρος, δεινος, συντονος, δριμυς, χαλεπος, επισπερχης, στεῤῥος, ισχυρος.—σφοδρον, καταπληκτικον.

Σφελᾰς. το. scabellum, lignum cavum, ut pila.
ὣς αρα φωνησας, σφελας εἵλετο· *αυτὰρ Οδυσσεὺς
Αμφινομου πρὸς γοῦνα καθεζετο Δουλιχιῆος.* σ. 393.
πολλά οἱ αμφὶ καρη σφελα ανδρῶν εκ παλαμαων. ρ. 231.
Syn. Ὑποποδιον, εντιναγμα, βλῆμα, θρανιον, θρηνυς, σκολυθριον. Epith. Χθαμαλον.

Σφενδαμνῖνος. acernus. *metaph.* durus.
ατεραμονες, Μαραθωνομαχαι, σφενδαμνινοι. Acharn. 180.
Syn. Ισχυρος, στερεος.—πρινινος.

Σφενδοναω. funda utor, funda peto. 2. more fundæ torqueo.
*αυτός θ' ὅπλισμα τοὐπιδαυριον λαβὼν
δεινῆς* κορυνης, διαφερων εσφενδονα. Eur. Supp. 714.
Syn. Σφενδονεω, εκσφενδοναω, σφενδονιζω, αποσφενδοναω. αποῤῥιπτω.

Σφενδονη. funda. 2. ornamentum quoddam muliebre. 3. bursa numaria.
αυτὴν δὲ ξυνεδησεν εϋστροφῳ οιὸς αωτῳ,
σφενδονῃ, ἣν αρα οἱ θεραπων εχε ποιμένι λαῶν. N. 599.
Syn. Χερμαστηρ, ὅπλον ἑκηβολον, λιθοβολον μηχανημα.
*Phr. —Τοξοισι καὶ μεσαγκυλοις
εμαρναμεσθα, σφενδοναις θ' ἑκηβολοις,
πετρῶν τ' αραγμοῖς.— Phœn. 1157. P.*

Σφετερος. suus. 2. proprius. 3. vester.
αστυ ποτὶ σφετερον ερυειν, καὶ κῦδος αρεσθαι. P. 287.
Syn. Σφωΐτερος, ὑμετερος.—έος. Olymp. 9.

Σφηκῐᾰ. ἡ. nidus vesparum.
αλλ', ὦ πονηρε, τὸ γενος, ἥν τις οργισῃ,
τὸ τῶν γεροντων, εσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ. Vesp. 223.

Σφηκισκος. parvus cuneus.
μεγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκισκον, εκτυφλῶσαι. Plut. 301.
Exp. Ωξυμμενον ξυλον. σφηναριον.

*Σφηκισμός, οῦ. ὁ. cantus tibicinis, similis bombo vesparum, *qs.* a *σφηκίζω, vespas imitor.* Hesych.*

Σφηκοω. cuneo, constringo.
πλοχμοί θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ αργυρῳ εσφηκωντο. P. 52.
Syn. Ενσφηκοω, κατασφηκοω, δεω, σφιγγω, γομφοω.

Σφηκωδης. vespæ modo in acutum desinens. 2. homo gracilis.
παρ' εμοὶ δ' ισχνοὶ, καὶ σφηκωδεις, καὶ τοῖς εχθροῖς ανιαροί.
Syn. Λεπτος, λαγαρος, πικρος, σκληρος. [Plut. 561.

Σφηκωμᾰ. το. quicquid e lato in angustum contractum est. 2. galeæ pars, cui crista inseritur. 3. fascia, cingulum.
ὁμως δ' ὁτι τὸ σφηκωμ' εχει πονον πολύν. Pac. 1215.
Syn. Πλεγμα, τιλμα, μοτος.—τοπος περικεφαλαιας, ὁπου τα πτερα δεδεται.

Σφηλος. Nom. Pr.
υἱὸς δὲ Σφηλοιο καλεσκετο Βουκολιδαο. O. 338.

Σφὴν, ηνός. ὁ. cuneus.
ὡς δ' οταν απροφατως ἱστὸν νεὸς,*εὖτε μαλιστα
χειμεριη ολοοῖο δυσις πελει Ωριωνος,
ὑψόθεν εμπληξασα* θοὴ ανεμοιο καταΐξ
αυτοῖσι σφηνεσσιν ὑπὲκ προτονων ερυσηται. Apoll. 1. 1204.
Syn. Γομφος, επισχιδιον, ἧλος. Ep. Αδαμαντινος.

Σφηνωμᾰ. το. conus in galea. *Annon in l. c. legend.* σφηκώματι?
καὶ καρτα φριξας ευλοφῳ σφηνωματι. Soph. *fr.*

Σφὴξ, σφηκός. ἡ. vespa.
οἱ δ', ὡστε σφῆκες μεσον αιόλοι, ηὲ μελισσαι,
*οικία ποιησονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοεσσῃ,
ουδ' απολειπουσιν κοῖλον δομον, αλλὰ μενοντες
ανδρας θηρητῆρας, αμυνονται περὶ τεκνων.* M. 167.
Syn. Ανθρηνη. Epith. Αργαλεος, δαφοινος, λευγαλεος, ολοος, οξυκαρδιος, πικρος.
*Phr. Αυτίκα δὲ σφηκεσσιν εοικότες εξεχεοντο
ειν〈ο〉διοις, οὓς παῖδες εριδμαινουσιν εθοντες,
αιεὶ κερτομεοντες, ὁδῷ ἔπι οικί' εχοντας,
νηπιαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολεεσσι τιθεῖσι·
τοὺς δ' ειπερ παρά τίς τε κιὼν ανθρωπος ὁδιτης
κινησει αεκων, οἱ δ' αλκιμον ἦτορ εχοντες
προσσω πᾶς πετεται, καὶ αμυνει οἷσι τεκεσσι. Π. 259.*

Σφιγγω. stringo.
—τιλλε δὲ χαιτας,
καὶ ποδας εσφιγγεν κατὰ γαστέρος·— Batrach. 69.
Syn. Αποσφιγγω, διασφιγγω, επισφιγγω, περισφιγγω, επιθλιβω, συμπιλεω, στυφω, σφηκοω, πιεζω, δρεπω, ξυω, επιψαυω, συστελλω, συμπλεκομαι, συνειργω.

*Σφιγκτὴρ, ῆρος. ὁ. qui constringit.
τὸν δὲ φιλοπλεκτοιο κομας σφιγκτῆρα Φιλαινίς. Antip. *Sid.*

Σφιγκτὸς, ἡ, όν. constrictus, ligatus. [*An.* ii. 11.
κεῖσαι λαϊνεῃ σφιγκτὸς αλυκτοπεδῃ. Agath. *ib.* iii. 53.

Σφιγκτωρ, ορος. ὁ. *id. qu.* Σφιγκτήρ.
κημὸν, καὶ γεννων σφιγκτορ' εὔῤῥαφεα. Qu. Mæc. *ib.* ii. 237.*

Σφιγξ, σφιγγός. ἡ. Sphinx. [1789.
Σφιγγὸς ὅς μονος κατεσχον τῆς μιαιφονου κρατη. Phœn.
Epith. Αγρια, ασημαντος, ποικιλῳδος, δυσξυνετος, κελαινη, σοφη, μιαιφονος, ωμοσιτος, πολυφθορος. [Hes.
Phr. Ἡ δ' αρα Σφιγγ'[1] ολοὴν τεκε Καδμειοισιν ολεθρον.
—τὰν γαμψωνυχα παρθένον χρησμῳδόν.
ῥαψῳδὸς κυων.—πτεροῦσσα κορα—Soph.
μηδὲ τὸ παρθενιον πτερὸν ουρειον τερας ελθεῖν,
πενθεα γαιας, Σφιγγὸς, αμουσοταταισι σὺν ᾠδαῖς·
ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβαμοσιν εν χηλαῖσι
τειχεσι χριμπτομενα, φερεν αιθέρος εις αβατον φῶς
γενναν, τὰν ὁ κατὰ χθονος Αἵδας
Καδμειοις επιπεμπει. Phœn. 823.
εβας,—γᾶς λοχευμα,-Νερτερου τ' εχιδνας,
Καδμειων ἁρπαγὰ,-Πολυφθορος, πολυστονος,
μιξοπαρθενος, δαΐον τερας,-Φοιτάσι πτεροῖς·
χαλαῖσί τ' ωμοσιτοις. κ. λ. ib. 1042. *αοιδὸς σκληρά.—
Σφιγγ' ἀῤῥεν', ου μαγειρον, εις τὴν οικιαν
ειληφ'· ἁπλῶς γὰρ ουδὲ ἓν, μὰ τοὺς θεοὺς,
ὅσ' ἂν λεγῃ, συνΐημι. καινὰ ῥηματα
πεπορισμένος παρεστιν. κ. λ. Strattis ap. Ath. p. 382. c.*

Σφογγος. Vid. Σπογγος.

---

1. Leg. potius Φίκ', nam a Bœotis ita appellabatur Σφὶγξ, teste Scholiast. in h. l. unde Lycophron, v. 1465. Σφίκειον τέρας. Vid. Valck. in Phœn. 813.

Σφοδρος, ρᾶ, ρον. vehemens, acer, pertinax. *Unde* Σφοδρᾶ, Σφοδρῶς. *advv.* vehementer, valide.
*τοιουσδε λογους ψιθυρους πλασσων
εις ὦτα φερει πᾶσιν Οδυσσευς,*—Καὶ σφοδρα πειθει. Aj. 148.
αλλὰ μαλα σφοδρῶς ελααν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν. μ. 124.
Syn. Δεινος, χαλεπος, δριμυς, σφεδανος, θουριος, ισχυρος, βιαιος, λαμπρος, εντονος, στιβαρος, πολυδαπανος, επακτος. *adv.* δριμεως, ισχυρως, δεινῶς, βιαιως, λαβρως, οξεως, αγαν, λιαν, πανυ.
*Σφοδροτερος. *compar.* a præc.
—ποτος εσται σφοδροτερος. Antiph. ap. Ath. p. 503. c.*
Σφοδροτης. vehementia.
—ἡ σφοδροτης δὲ θηρὸς—Ath. 12.
Syn. Δεινοτης, λαβροτης.
Σφοδρῡνω. Σφοδρυνομαι. vehemens reddor.
αταρ σφοδρυνει γ' ασθενεῖ σοφισματι. Prom. 1010.
Syn. Κομπαζομαι, επαιρομαι.
*Σφονδυλειον. nomen herbæ.
σὺν καὶ σφονδυλειον, ἁλός τ' εμπληθέα κυμβην. Nic. Th. 948.*
Σφονδυλη *seu* Σπονδ. radix silphio similis. 2. insectum de blattarum genere.
2. ἑως ἡ σφονδυλη φευγουσα πονηροτατον βδεῖ. Pac. 1077.
Syn. Σιλφη, γαλῆ.
Σφονδυλοδινητος, Σφονδυλοεις. verticillo, vel fuso tortus.
σφονδυλοδινητῳ νηματι νηχομενον. Philipp. *An.* ii. 216.
σφονδυλοεντα τραχηλον ἢ ινιον ακροτομηθείς. Man. 1. 319.
Σφονδυλος. ὁ. *it.* ἡ. verticillus nentium feminarum. 2. vertebra.
*2. τὸν δὲ μελιχλωρον· τοῦ γὰρ προμελαινεται ακρη
σφονδυλος, ασβεστον δὲ νεμει πολυκηριον ατην. Nic. Th. 797.
προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ομφαλοῦ
καθῆκεν εγχος,* σφονδυλοις τ' ενηρμοσεν. Phœn. 1427. P.
Σφρᾱγιζω. obsigno.
καὶ ταῦτα παλιν γραμματα συγχεῖς,
καὶ σφραγιζεις, λυεις τ' οπισω. Iph. A. 38.
Syn. Αποσφραγιζω, ενσφραγιζω, επισφραγιζω, κατασφραγιζω, επισημαινω, κατασημαινω, παρασημαινομαι, σημαινω.
Σφρᾱγῑδιον. sigillum.
εδιδαξε θριπηδεστ' εχειν σφραγιδια. Thesm. 434.
Σφρᾱγίς. ἡ. figura. 2. sigillum.
2. Κυρνε, σοφιζομενῳ μὲν εμοὶ σφρηγὶς επικεισθω
τοῖσδ' επεσιν·— Theog. 19.
—τηνδε προσβλεψασ' εμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, εκμαθ' ει σαφῆ λεγω. Soph. El. 1233. (23.
Syn. Σημαντρον, σημεῖον. [Br.)
Phr. Σφραγῖδος ἑρκος. Trach. 614. [τυποι σφενδονης χρυσηλατου. Eur. περιβολαι σφραγισματων. ib.]
Σφραγιος. *vox e vitiosa lect. ad* Orph. H. 23. 2. *orta.* Vid. Hermann.
Σφρῑγαω. turgeo. 2. luxurior.
a. σὺ δ' επιτρεπεις; b. ευσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Nub. 797.
χεῖρες επερρώσαντο περὶ σθενεϊ σφριγοωσαι. Apoll. 3. 1257.
Syn. Επισφριγαω, ακμαζω, ανθεω, ζεω, αυξομαι, νεαζω, βραζω, περιτεινω, ευσωματεω, εντονεω, σκιρταω, σφυζω, ακολασταινω.
*Σφυδοω, Σφυδοῦμαι. turgeo. —εὑρησεις τε τῶν επισιτιων
τουτων τινας, οἱ δειπνοῦσιν εσφυδωμενοι
τἀλλοτρι'· ἑαυτοὺς αντὶ κωρυκων λεγειν
παρεχοντες αθληταῖσιν.— Timocl. ap. Ath. p. 246. f.*
Σφυζω. mico, palpito. 2. doleo, cupio.
φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς ποδας αμφοτερως μευ
σφυσδειν· ὡς ανιαθῇ, επεὶ κηγὼν ανιῶμαι. Theoc. 11. 71.
Syn. Σπαιρω, απασπαιρω, σφαδαζω, πηδαω, επειγω, αλγεω, ανιαομαι.
Σφῡρα. malleus.
—τὴν οἱγε σιδηρειης ελαασκον
σφυρησι, μαλεροῖο πυρὸς ζειουσαν αϋτμῇ. Apoll. 1. 734.
Syn. Αἶρα, κεστρα, ραιστηρ, τυπας.
Epith. Δουριτυπης, ολεσιβωλος.
Σφῠρᾱς. ἡ. stercus caprinum.
—σφυραδων-Αποκνισματα. Pac. 791.
Exp. Τὰ τῶν αιγων ἢ προβατων αποπατηματα.

Σφῡρηλατος. malleo ductus. 2. ferreus.
*στηθεα δ' εσφαιρωτο πελωρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
σαρκὶ σιδαρειῃ,* σφυρηλατος οἷα κολοσσος. Theoc. 22. 46.
Syn. Στερεος.
Σφῠρόν. talus. 2. extremitas ima. 3. pes.
δησαμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν αμφι τενοντας. P. 290.
—μιανθην αἱματι μηροὶ
ευφυέες, κνῆμαί τ', ηδὲ σφυρὰ καλ' ὑπενερθε. Δ. 147.
οινηρῆς Λεσβοιο παρὰ σφυρόν.— Perses, *An.* ii. 5.
Syn. Ταρσος, πελμα.—τῶν ορῶν τὸ επιπεδον, καὶ κατωτατον. Epith. Δυσνιπτον, ροδοειδες.
Σχᾰδων, ονος. ὁ. *animal pedibus et pennis carens. 2. jactus quidam talorum. Σχαδονες. apum suboles et favi. *Hactenus Lexica: sed e loc. seq. constat, σχαδὼν etiam in sing.* favum *denotare.*
πρῶτος μὲν εἶδεν, ει χιων εστ' ωνια· [Ath. p. 124. b.
πρῶτον δ' εκεῖνον σχαδονα δεῖ παντως φαγεῖν. Euthycl. ap.
πλῆρές τοι μελιτος τὸ καλὸν στομα, Θυρσι, γενοιτο,*
πλῆρές τοι σχαδονων·— Theoc. 1. 146.
Exp. Τὰ εκ τῶν κηφηνων κηρια.
Σχαζω, Σχαζομαι, Σχαω. scarifico. *it.* seco venam. 2. demitto. 3. dimitto. 4. inhibeo. *etc.*
ιθι νῦν, καλυπτου, καὶ σχασας τὴν φροντίδα. Nub. 738.
τουτων γενοῦ μοι, σχασαμενος τὴν ἱππικήν. ibid. 107.
σχασον δὲ δεινὸν ομμα, καὶ θυμοῦ πνοάς. Phœn. 467.
Syn. Αποσχαζω, επισχαζω, κατασχαζω, παρασχαζω, αμυσσω, αποχαρασσω, εντεμνω, κατακοπτω.—επισχω, καταπαυω, μεταβαλλω, ανιημι, χαλαω, καταγω.
*Σχεδην. *adv.* lente, composite.
επ' ακρων εβαδιζε τῶν ονυχων εν τῇ πολει
σχεδην, δεδορκὼς ατενὲς εις τὴν γῆν κατω. Macho ap. Ath.
Σχεδιᾱ. ratis tumultuaria. [p. 349. b.*
αλλ' αγε, δουρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμοζεο χαλκῷ
ευρεῖαν σχεδιην·— ε. 163. [Hesych.
Syn. Ναῦς (ακατασκευαστος.) — συναφεια, κοινωνια.
Epith. Ηλιβατος, λινοδεσμος, πολυδεσμος.
Phr. Τὰς ποντοπορους δ' εσχε σχεδιας,
λαιφη προτονοις επερειδομενας. Hec. 113.
*Σχεδῐαζω. ex tempore et tumultuario opere facio.
ὁ μὲν γὰρ ευφυής τις εἶναι φαινεται.
ὡς δ' ευρυθμως λαβὼν τὸ μελετητηριον,
εἶτ' εσχεδιασε δριμεως παπαι, παπαι. Anaxandr. ap. Athen.
Σχεδιην, Σχεδόθεν, Σχεδόν. *adv.* cominus. [p. 638. d.*
τυψον δὲ σχεδιην, μηδ' ἁζεο θοῦρον Αρηα. E. 830.
—τοτε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
ᾗ κεφαλῇ φορεειν· σχεδοθεν δέ οἱ ἦεν ολεθρος. Π. 800.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν επ' αλληλοισιν ιόντες. Γ. 15.
Syn. Πλησιον, εγγυς, συνεγγυς, σταδον, πελας, αυτοσχεδιην. παρ' ολίγον, παρὰ μικρὸν, βαδην.
*Σχεδιος, ᾱ, ον. qui prope est. 2. subito factus.
οἷσιν αφυσσαμενοι σχεδιον ποτὸν ηνομεν ηδη. Agath. *An.* iii.
Σχεδιος. Nom. Pr. [142.*
—ὁ δὲ Σχεδιον, μεγαθυμου Ιφιτου υἱὸν
Φωκηων οχ' αριστον, ὃς εν κλειτῷ Πανοπῆϊ
οικια ναιεταασκε, πολεσσ' ανδρεσσιν ανασσων. P. 306.
Σχεθω. habeo, reprimo.
ἤ, καὶ επ' αργυρεῃ κωπῃ σχεθε χεῖρα βαρεῖαν. A. 219.
Syn. Εχω, σχεω, ισχω, κατεχω, επεχω, επιβαλλω.
Σχελις. segmentum carnis.
αλλὰ σχελιδας εδηδοκὼς, ωνησομαι μεταλλα. Equit. 361.
Exp. Βοος πλευρα.—τα πλευρικα.
*Σχενδυλα, ης. ἡ. instrumentum ærarium. *Vid. Hesych.* v. Σχενδυλοληπτοι, et nos ad v. Ναυπηγός.
Σχερῐᾱ, ας. ἡ. ins. Phæacum, quæ antiquiori tempore ἡ Δρεπάνη, recentioribus temporibus ἡ Κερκύρα, et hodie *Corfu.*
αυτὰρ επεὶ τογ' ακουσε Ποσειδαων ενοσιχθων,
βῆ ῥ' ιμεν ες* Σχεριην, ὅθι Φαιηκες γεγαασιν. ν. 159.
Epith. Εριβωλος, ερατεινη.
*Σχερος, (*pro substantivo habetur e male distincta Hesychii glossa.* Damm. c. 2723. *Longe mel. pro adjectivo sumitur*

a Pauwio, item aliis VV. DD.) continuus. *unde*, ἐν σχερῷ. continua et non interrupta serie. Vid. not. ad v. Ἐνσχερώ.
εν σχερῷ δ' ουτ' ὧν μελαιναι καρπὸν εδωκαν αρουραι·
δενδρεά τ' ουκ εθελει πασαις ετεων περιοδοις
ανθος ευῶδες φερειν πλουτῳ ισον,
αλλ' εν αμειβοντι. και (*Chor. Dim. Cat.*) Nem. 11. 50.
μυριαι δ' εργων καλῶν
τετμηνθ' ἑκατομπεδοι εν σχερῷ κελευθοι. Isth. 6. 31.*
Σχεσις. habitudo corporis. 2. dicitur etiam de cultu externo.
2. —ουθ' ὁπλων σχεσιν-Μωμητος,— Sept. Th. 513.
Syn. Διαθεσις, σχῆμα, ἑξις, συνεχεια, τονος, συναφεια, ὁρμη.
Σχετηριον. *verbal.* ab inus. Σχεω. sedandi vim habens.
αλλ' ἡδὺ λιμοῦ καὶ τοδε σχετηριον. Cycl. 135.
Syn. Διασχετικον, αποπαυστικον, κηλητηριον.
Σχἔτλιαζω. conqueror.
ου δεῖ σχετλιαζειν, καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μαθης. Plut. 476.
Syn. Δεινολογοῦμαι, δυσχεραινω, ταλανιζω, αποδυρομαι, δυσφορεω. βλασφημεω.
Σχἔτλιος. miser. 2. asper. 3. audax. 4. scelestus.
σχετλιος, οβριμοεργος, ὃς ουκ οθετ' αισυλα ρεζων. E. 403.
Syn. Ατυχης, απορος, δεινοπαθης, επαχθης, τλημων, οδυνηρος, σκληρος, αμειλιχος, επαχθης, χαλεπος, αδικος, πονηρος, αγνωμων, δυστυχης, μοχθηρος, ατοπος.
Σχεω. *inus.* habeo, teneo. Vid. Σχεθω.
ἢ ῥ' ετι που σχησουσι πελωριον Ἑκτορ' Αχαιοί; Λ. 819.
νῆσον ες Αιαιην σχησεις ευεργεα νῆα. λ. 70.
Ἑκτορα, καὶ μεμαῶτα, μαχης σχησεσθαί οἴω. I. 651.
Σχῆμα. τo. forma, vestis. 2. conditio, species externa. 3. gesticulatio, *etc.*
Ἱππωμεδοντος[1] σχῆμα καὶ μεγας τυπος. Sept. Th. 494.
Ασιατιδος γῆς σχῆμα, Θηβαια πολις. Androm. 1.
* 3. a. ὃν ἂν θελῃς σύ· μή με καταπιῃς μονον.
b. ἥκιστ'· επεί γ' ἂν εν μεσῃ τῇ γαστέρι
πηδῶντες απολεσαιτ' ἂν* ὑπὸ τῶν σχηματων. Cycl. 218.
Syn. Τυπος, μορφη, χαρακτηρ, ὑποκρισις, προσωπον. 2. καλλος, δοξα, αξιωμα, ευπρεπεια, κοσμος, σχεσις, σχηματισμος, εἶδος, προσχημα, μυνη, σχηματισις, κομπος, πλασμα. 3. ορχησις.
Epith. Ευγενες, σεμνον, ογκῶδες, φαυλον, συμφωνον.
Σχημἄτιζω, Σχηματιζομαι. effingo. 2. gesticulor. 3. simulo.
αλλ' εγωγ' ου σχηματιζειν βουλομ'· αλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
ουκ εμοῦ κινοῦντος, αυτω̃ τὼ σκελη χορευετον. Pac. 323.
εσχηματισται δ' ασπὶς ου σμικρὸν τροπον. Sept. Th. 471.
λαμπρῷ κατοπτρῳ σχηματιζεται κομην. Med. 1161.
Syn. Διασχηματιζω, συσχηματιζω, σχηματοποιῶ, πλασσω, συντασσομαι, προσποιεομαι, μορφοω, διαμορφοω, κατακοσμεω, τυπoω, εντυπoω, ὑποτυπoω, ὑποκρινομαι, φανταζομαι.
Σχιζἄ. ἡ. fissura. Σχιζαι. αἱ. segmenta ligni fissi.
καὶ τὰ μὲν ἄρ σχιζῃσιν αφυλλοισιν κατεκαιον. B. 425.
Syn. Σχιδαξ, σχιδος.—λαμπας. Hes.
Σχιζω. findo. —ὁπως δρῦν ὑλοτομοι,
σχιζουσι καρα φονιῳ πελεκει. Soph. El. 99.
Syn. Ανασχιζω, ανατεμνω, αποσχιζω, διασχιζω, κατασχιζω, εκσχιζω, ῥηγνυω, διαῤῥηγνυμι, διατμηγω, διατμησσω, τεμνω, κοπτω, διατεμνω, διακοπτω.
*Σχινδαλαμος, *sicut optime scripsit Brunckius ad* Aristoph. Nub. 130. *non* Σκινδαλμος. qu. vid.
Σχισμός. scissio, laceratio. 2. dissidium, discordia. *sed hoc potius* σχίσμα, *apud Scriptt. Eccles.**
εμοὶ δὲ μιμνει σχισμος αμφηκει δορί. Agam. 1158.
Syn. Σχισις, σχισμη, διασχισις, σπαραγμος, ῥῆγμα. 2. σχισμα, διχοστασια, διαχωρησις.
Σχῖνος. lentiscus, *hodie* mastix. 2. scilla, bulbus.
σχῖνον ες αρχαιαν καταδὺς, επιχωριον ερνος. Theoc. 26. 11.
*πρῖνοι δ' ου, καρποῖο καταχθεες, ουδὲ μελαιναι
σχῖνοι απειρητοι·— Arat. 1044.*
Syn. 2. Σκιλλα. Epith. Ἡδεῖα.
Σχιστός. fissus, scissus. 2. fissilis.
—καὶ ξυναπτετον ποδα
εις ταυτὸν αμφω Φωκιδος σχιστῆς ὁδοῦ. Phœn. 37.
*Σχοινευς. ὁ. fluvius in lac. Copaïdem influens.
ἧπερ Σχοινῆός τε ῥοος Κνωποιό τε βαλλει. Nic. Th. 889.*
Σχοινίον, Σχοῖνις. funiculus. Vid. Σπαρτιον.
τὸ σχοινίον φευγουσι τὸ μεμιλτωμένον. Acharn. 22.
—ἧπτεν απ' αυτῶν [23. 50.
τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βροχον δ' εμβαλλε τραχηλῳ. Theoc.
* χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς οθονης ἢ σχοινῖδι κυρτῃ. Nic. Al. 546.*
Σχοινιος, Σχοινωδης. junceus.
*πῶς μοι κατ' αντρα νεογονα βλαστηματα;
ἢ πρός γε μαστοῖς εἶσιν; ἢ χ' ὑπο[3] μητερων
πλευρὰς τρεχουσι; σχοινιοις τ' εν τευχεσι
πληρωμα τυρῶν εστὶν εξημελγμένον;* Cycl. 205.
Κερκετεω νιφοεντος επὶ σχοινωδεσιν οχθαις. Nic. Al. 152.
Syn. Σχοινινος.
*Σχοινις, ῖδος. ἡ. *epith.* Veneris. *Vid. Schol.* Al. Σχινίς.
καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα Γαυαντος (i. e. *Adonidis*) ταφον*
Σχοινῖδι μουσοφθαρτον, Αρεντᾳ, Ξενῃ. Lyc. 831.
Σχοινῖτις, ἴδος. ἡ. e junco facta. [*An*. i. 244.
αλλ' εθαν' εν καλυβῃ σχοινιτιδι, λυχνος ὁποῖα. Leon. *Tar*.-
Σχοινοβἄτης. funambulus.
σχοινοβατας τευχει, καλοβαμονας, ὑψόθεν εις γῆν
γειτονιῃ θανατοιο καταῤῥιπτοῦντας ἑαυτοὺς,
ὧν ὁ πορος μορος εστὶν, επὴν εις σφαλματα νευσῃ. Man. 4. 287.
καλοβατην σχοινων, ιδὲ ηεροφοιτον εθηκεν,
Ικαρον αιθεριον, πτεριων διχα, καὶ διχα κηροῦ. ib. 5. 146.
Syn. Νευροβατης, κρημνιβατης.
*Σχοινὄπλεκτος. juncis textus. —αἵ τε καμπυλαι
καρῖδες εξηλλοντο, δελφινων δικην,
εις σχοινοπλεκτον αγγος— Araros ap. Ath. p. 105. e.
Σχοῖνος. ἡ. urbs Bœotiæ. 2. ὁ, *et aliquando* ἡ. juncus, &c.
1. οἵ θ' Ὑριην ενεμοντο, καὶ Αυλιδα πετρηεσσαν,*
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολυκνημόν τ' Ετεωνον. B. 497.
2. ἦλθε διὰ προμαχων, καὶ ακοντισεν οξεῖ σχοινῳ. Batrach. 252.
Epith. Κοῖλος, ελαιοτροφος.
Σχοινοτενης. extensus ut funis. 2. longus.
φελλὸν, καὶ δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας. Philipp. *An*. ii. 218.
Syn. Ορθος, μακρος.
Σχολαζω. vaco, moror.
σὺ δὲ σχολαζεις, ὥστε θαυμαζειν εμέ. Hec. 729.
Syn. Αποσχολαζω, βραδυνω, ῥαθυμεω, ῥαδιουργεω, καταργεω, νωθρευομαι, προσεχω. σχολην αγω, εχω.
Σχολή. otium, vacatio, cessatio.
αλλως καὶ σχολή εντι· τί γὰρ ποιῆν ἂν εχοι τίς; Theoc. 21. 34.
νῦν δ' εσθ' ὁ τλημων εντινι σχολῇ κακοῦ; Œd. T. 1309. (1286. B.)
μακραί τε λεσχαι, καὶ σχολὴ, τερπνὸν κακόν. Hipp. 384.
Syn. Απραγμοσυνη, ανεσις. διατριβη. αδεια.
Σχολῇ. *adv.* (sed potius *ablat.* a præc.) otiose, perfunctorie. 2. σχολῇ γὰρ, vix, ægre. 3. haud quaquam. 4. multo minus.
τοιαῦθ' ἑλισσων, ἤνυτον σχολῇ βραδύς. Antig. 238.
Syn. Σχολαιως, βραδεως, αργῶς. μελεον.
Σχολὴ, ῆς. ἡ. locus in quo vacamus alicui rei, schola. *Sed hic sensus vocis recentior.*
τυνὴ δ' ἱρὰ, σχολὰς, αγορας, Αυγουστε, συναυξεις. Ep.
Syn. Γυμνασιον, ενηβητηριον, διδασκαλεῖον, παιδαγωγεῖον, παιδοτριβεῖον, σχολαστηριον, φροντιστηριον, παιδευτηριον, συμφοιτησις, περιπατος, διατριβη.
Σωζω, Σωζομαι. servo, tutum præsto. Vid. Σωω.
σπερμα πυρὸς σωζων, ἱνα μη ποθεν αλλοθεν αυοι. ε. 490.
—εσωζετ' ἂν
τὴν ευλαβειαν, ὥσπερ ουχὶ σωζεται. Soph. El. 1000.
Σωκεω. valeo; firmiter pono. *Damm. c.* 2221.
ὡς μητε σωκεῖν, μητε μ' ακταινειν βασιν. Eumen. 36.

1. Hæc est Turnebi lectio, pro vulgato Ἱππομέδοντος. "Brunckium, pronunciantem Ἱππομμέδοντος, probat Butlerus." Blomfieldus autem, μέγ' Ἱππομέδοντος σ. "quod," ait, "cum olim e Schol. B. restituisse "mihi visus eram, idem a Porsono factum esse monuit me amicus "eruditus P. P. Dobræus."

2. *Ultro; sponte sua:* quæ vis est pronominis interdum apud Græcos et Romanos. Vid. Virg. Buc. iv. 21, 23.

3. An ἢ 'πὶ μητέρων?

μοννη γὰρ αγειν ουκετι σωκῶ
λυπης αντίῤῥοπον αχθος. Soph. El. 118.
Syn. Ισχυω, δυναμαι (φερειν,) κουφιζω, σωζω.
Σῶκος. nobilis Trojanus. 2. servator. *ep.* Mercurii.
1. ὦ Σῶχ', Ἱππασου υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδαμοιο. Λ. 450.
ὣς ειπὼν, Σωκοιο δαΐφρονος οβριμον εγχος
*εξω τε χροὸς εἷλκε, καὶ ασπίδος ομφαλοεσσης. ib. 456.
2. Λητοῖ δ' αντεστη σῶκος, εριουνιος Ἑρμῆς. Υ. 72.*
Σωκρᾰτεω. Socratem æmulor.
εκομων, επεινων, ἐῤῥυπων, εσωκρατουν. Av. 1282.
Σωκρᾰτης. Socrates.
σοφὸς Συφοκλῆς· σοφωτερος δ' Ευριπιδης·
ανδρῶν δὲ παντων Σωκρατης σοφωτατος. Pyth. Orac.
Phr. Εκ δ' αρα τῶν απεκλινε λιθοξόος, εννομολεσχης,
Ἑλληνων επαοιδὸς, ακριβολογους αποφηνας,
μυκτὴρ, ῥητορομυκτος, ὑπαττικὸς, ειρωνευτής. Timon ap. Laër.
ὁ Μηλιος.—ὁ κακοδαιμων Σωκρατης. Arist. [ii. 19.
Σωκρᾰτίδιον. *dimin.* a præc.
a. ὦ Σωκρατιδιον. b. τί με καλεῖς, ὦ'φημερε; Nub. 223.
Σωκρᾰτῐκός. Socraticus.
ζωγραφε τὰν μορφὰν απομαξας, αιθ' ενὶ κηρῷ [iii. 12.
καὶ ψυχὰν εδαης Σωκρατικὰν βαλεειν. Joan. Barbuc. *An.*
*Σωλην, ῆνος. ὁ. canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. —Archil. *fr.* 98. *Gaisf.* οἱ σωλῆνες. tubuli seu rugæ in vestibus. 2. piscis quidam testaceus.
2. a. τίνες δ' εντι ποκα, φιλα, ταιδε τοι
μακραὶ κογχαι; b. σωλῆνες θῆν. Sophron ap. Ath. p. 86. d.*
Σῶμα. το. corpus quodvis, etiam mortui. 2. homo. 3. mancipium.
σῶμα δὲ οικαδ' εμὸν δομεναι παλιν, οφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρωων αλοχοι λελαχωσι θανόντα. Η. 79.
ιὼ γοναὶ,-Γοναὶ σωματων εμοὶ φιλτατων,
εμολετ' αρτιως,-Εφευρετ', ηλθετ', ειδεθ' οὓς εχρῄζετε.
Soph. El. 1246. (32. B.)
Syn. Δεμας, χρως.—2. ανθρωπος. 3. ανδραποδον, κτῆμα.
Epith. Ἁβρον, αργαλεον, βροτεον, γηγενες, ευτονον, ρακῶδες, πονηρον, πελωρον, σκιοειδες.
Phr. Σῆμα τῆς ψυχῆς. Plat. νοου ζοφος. Naz.
γυῖα θνατά.—Μοιρας ὑλαῖα μετρα.—ὑλαῖον νεφος. Synes.
[μελεων συνδεσμα. Eurip.]
Σωμᾰτοφορβος. corporis altor. — Σωμᾰτοφρουρητήρ. corp. custos.
σωματοφρουρητῆρας, ιδ' εμπαλι σωματοφορβους. Man. 4. 232.
Σωμᾰτοφθορεω. corpus corrumpo; debilito.
πολλὴ γὰρ αιδὼς σωματοφθορεῖν[1] ποσὶν
φθειροντα πλοῦτον αργυρωνητούς θ' ὑφάς. Agam. 957.
Syn. Διακναιω, παραφθειρω.
Σῶος, Σῶς. incolumis, perfectus. Vid. Σοος.[2]
οὕνεκά οἱ σῶς εσσὶ, καὶ εκ Πυλου ειληλουθας. ο. 42.
—νῦν ωλετο πᾶσα κατ' ακρης
Ιλιος αιπεινή· νῦν τοι σῶς αιπὺς ολεθρος. Ν. 773.
*Σωοτερος. *compar.* a Σωος.
σωοτεροι κρυοεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτιλλοιντο. Apoll. 1. 918.*
Σωπολις. Nom. Pr.
παῖδα Διοκλειδου Σωπολιν εστενομεν. Call. Ep. 22.
Σωρᾰκος. qualus.
σταμνοι τε μελιτος, σωρακοί τε φοινικων. Babr. ap. Suid.
Syn. Καλαθος, κυρτη, ταλαρος.
Σωρευω. cumulo. —αλλον επ' αλλῳ
σωρευειν αιεὶ πλοῦτον επειγομενος. Lucian. *An.* ii. 315.
Syn. Εκσωρευω, επισωρευω, κατασωρευω, περισωρευω, συσσωρευω, συναθροιζω, επιτιθημι, συνεπιτιθημι, νηω, νηεω, επιστοιβαζω, χοω, χωννευω, προσεπιμετρεω, περισαττω, σωρον συναγω.
*Σωρηδόν. *adv.* acervatim. [ii. 19.*
αἱ δ' αναριθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν αοιδῶν. Antip. *Sid.-An.*
Σωρῖτις. ἡ. *epith.* Cereris. Vid. ad v. Δημητηρ.

Σωρός. cumulus.
ηματος εκ πλειου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν αμᾶται. Hes. ε. 776.
Syn. Σωρεια, σωρευμα, σαγμα, επιβλημα, επιθηκη, ογκος, θιν, μηρυμα. [γομος. Æsch.]
Σωσανδρος. Nom. Pr.
Σωσανδρε, κρυφιης ιστορ ακεστοριης. Ep. αδ. 583.
Σωσίπολις. urbis servator.
ὑποστενοι μεντ' ἂν[3] ὁ θρανιτης λεώς,
ὁ σωσιπολις.— Acharn. 162. Syn. Πολισσοος.
*Σῶσος. ὁ. Nom. Pr. Vid. Σωσω.
πυρσοῦ τοῦτο λεοντος απεφλοιωσατο δερμα
Σῶσος, ὁ βουπαλιων δουρὶ φονευσαμενος. Anthol. p. 562.*
Σωστέον. *verbal.* servandum.
ου λειπτέον ταδ'· αθλιως δὲ σωστέον. Herc. F. 1385.
Σῶστρον. præmium quod ægrotus sanitati restitutus, medico aut deo reddit.
σῶστρα δ' ἑωθεν εθυε θεοῖς χαιρων ὁ κακοῦργος. Pallad. *An.*
*Σωσὼ, οος, οῦς. ἡ. Nom. Pr. [ii. 436.
Σῶσος καὶ Σωσὼ Σωτειρῃ τονδ' ανεθηκαν·
Σῶσος μὲν σωθεὶς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶσος εσωθη. Simon. *An.* i.
Σωτειρᾰ. salvatrix. [141.*
θηλειῶν σωτειρα, μονη φιλοπαις, αγανοφρον. Orph. H. 1. 3.
Syn. Σωστικη, φυλακις.
Σωτήρ. salvator.
ἵππων τε δμητῆρ' εμεναι σωτῆρά τε νηῶν. Hom. xxi. 5.
Syn. Σαωτηρ, ῥυστης, σωτηριος, σωστικος, φυλαξ.
Phr. Απ' αμηχανιας αγων ες φαος. Pind. [θανατων πυργος. Œd. T.]
Σωτηρια. salus.
ἥπερ μεγιστη γιγνεται σωτηρια,
ὅταν γυνὴ πρὸς ανδρα μὴ διχοστατῇ. Med. 14.
Syn. Φυλακη, διατηρησις, συντηρησις. φαος.
Epith. Νικηφορος.
Σωτηριος. salutaris.
ὦ φυσις, εν ανθρωποισιν ὡς μεγ' εἶ κακὸν,
σωτηριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημενοις. Orest. 127.
Syn. Σωτηριωδης, ὑγιεινος, θεραπευτικος.
Σωφρονεω. mentis compos sum.
ἡμεῖς δὲ πῶς ου γνωσομεσθα σωφρονεῖν; Aj. 686. (76. Br.)
Syn. Σαοφρονεω, μετριοφρονεω.—νοῦν εχω.—σωφρων, σοφος, φρονιμος, ευαισθητος, κοσμιος, κ. λ. ειμι.—καλῶς λεγειν.
Σωφρονιζω. prudentem reddo.
—ουδὲ σ' αἱ τυχαι, τεκνον,-Σεσωφρονικασιν[4]. Troad. 350.
*ἣν ιδού· καὶ δὴ τινασσει κρᾶτα βαλβιδων ἄπο,
καὶ διαστροφους ἑλισσει σῖγα γυργωπους κορας,
αμπνοὰς δ' ου σωφρονιζει, ταῦρος ὣς ες[5] εμβολὴν [866.
δεινός· μυκᾶται δὲ, κῆρας ανακαλῶν τὰς Ταρταρου.* Herc. F.
Syn. Ευθυνω, διΐθυνω.—σοφοω, σοφιζω, παιδευω, επανορθοω, φρενοω.—πυκινοφρονα τευχω.—αναινηφω.
Phr. Σοφιας ανοιγε φεγγος. Synes.
Σωφρονῐκῶς. *adv.* temperanter, modeste.
ὅτι σωφρονικῶς (Br. σωφρονικὸς), κοὐκ ανοητως, εσπιδησας εφλυαρει. Equit. 545.
Σωφρονισμᾰ. το. id, quo quis castigatur.
καὶ ταῦτα μὲν γραψεσθε πρὸς γεγραμμενοις
πολλοῖσιν αλλοις σωφρονισμασιν πατρός. Æsch. Suppl. 999.
Syn. Παραγγελμα, παραινεσις, νουθεσια.
*Σωφρονιστὴς, οῦ. ὁ. morum castigator.
—— τραγημα γὰρ,
ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν εν μεσῳ λογος. Lyc. ap. Ath. p. 420. c.*
Σωφρονως. *adv. item* Σεσωφρονισμενως. prudenter. 2. moderate, modeste. [Equit. 334.
νῦν δεῖξον, ὡς ουδὲν λεγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑΦΗΝΑΙ.
αλλ' ἡσυχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμενως [P.*
*πρὸς πρᾶγμ' ὁρωσας, τῶνδε μὴ μελεῖν θεῶν. Æsch. Supp. 719.

1. Pro hac voce legendum esse vidit στρωματοφθορεῖν Is. Casaubonus. Eum secutus est Stanleius, et in textum recepit Porsonus. Schutz. vero suam ipsius conjecturam, δωματοφθορεῖν, prætulit.
2. Σῶς contrahitur a σάος, non a σόος. De his vocc. vid. Damm. c. 2219.

3. i. e. μέντοι ἄν. E crasi ἂν producitur: quod cum non animadvertisset Brunck. avide ex uno Cod. particulam γ' arripuit, ut scilicet metrum sustentaret.
4. σαῖς τύχαις, τ. Ἐσωφρόνηκας,— Heath.
5. "Malim ὑπ' ἐμβολὴν, *sub ipsum insultus tempus.* Deinde, Cantero præeunte, δεινὰ μυκᾶται." Musgr. Alioqui metrum ruit.

Syn. 2. Συμμετρως, μετριοπαθῶς, εγκρατῶς, κοσμιως.

Σωφροσύνη. modestia, prudentia.

ουδ' ει σωφροσυνην μὲν εχοις Ῥαδαμανθυος αυτοῦ. Theog. 701.

Syn. Σαοφροσυνη, επιφροσυνη, σωφρονισμος, σοφια, κοσμιοτης, ευτελεια, αιδως, ἁγνεια.—τὸ σωφρονεῖν.—τὸ σῶφρον, Orest. 501.

Epith. Ἁγνη, αριζηλος, κλεινη, κουροτροφος.

Phr. —Καθαρῆς ανθεμα σωφροσυνης. Cyr.

στεργοι δέ με σωφροσυνα,-Δωρημα καλλιστον θεῶν. Eur.

Σωφρων. prudens, moderatus.

σωφρονα θυμὸν εχων εκτὸς ατασθαλιης. Theog. 752.

*ὦ λιπαροζωνου θυγατερ-Αελιου Σελαναια,
χρυσεοκυκλον φεγγος,*-Ὡς ατρεμαια κεντρα
καὶ σωφρονα πωλοις-Μεταφερων ιθυνει. Phœn. 178.

Syn. Σαοφρων, δαΐφρων, εμφρων, φρονιμος, εννους, φρενηρης, νουνεχης, κοσμιος, εγκρατης, ἁγνος, μετριος, επιεικης, ευτακτος. σπουδαῖος.

*Σωχω. tero, lævigo, rado.

ει δὲ σύ γε σκυλακας γαλεης ἢ μητέρα λαιδρὴν
αγρευσαις προσπταιον, αποσκυλαιο δὲ λαχνην
καρφαλεον καθυπερθε πυρὸς σελαοντος αϋτμῆς,
τῆς δ' εξ εγκατα παντα βαλὼν καὶ αφορδια γαστρὸς
φυρσον ἁλος θειοιο, καὶ ηελιου δίχα τερσον,
μή τοι ενισκηλη νεαρὸν σκιναρ ωκὺς αΐξας.
αλλ' ὁποταν χρειώ σε κατεμπαζη μογεοντα,
σῶχε δία κνηστι σκελετὸν δακος, οἱά τ' αφαυρὸν
σιλφιον ἢ στροφαλιγγα περιξηροῖο γαλακτος,
οινῳ επικνηθων· τὸ δέ τοι προφερεστατον αλκαρ
εσσεῖται· πασας γὰρ ὁμῶς απὸ κῆρας αλυξεις. Nic. Th. 689.*

Σωω. servo, sospito.

—ὅ οἱ μαλα πολλάκις υἱὸν
τειρομενον σωεσκον ὑπ' Ευρυσθῆος αεθλων. Θ. 363.

*αλλ' εμὲ τὸν ναυηγὸν επ' ηπειροιο φανέντα
σῶε, τεῶν λιμενων ενδοθι δεξαμενη. Macedon. *An.* iii. 112.*

Syn. Σαω, σοω, σωζω, σαωζω, ανασωζω, διασωζω, διασωζομαι, εκσωζω, ῥυω, ερυω, ῥυομαι, ειρυομαι, τηρεω, φυλαττω. λυτροω.

Τ.

ΤΑΓΕΩ. ducis munere fungor,

ἐν' ανδρ' ἁπασης Ασιαδος μηλοτροφου
ταγεῖν, εχοντα σκῆπτρον ευθυντηριον. Pers. 762. P.

Τᾰγευω. idem. *Sed in l. c.* Ταγευομαι. ordino.

πρὸς ταῦτ', αριστους ανδρας εκκριτους πόλεως
πυλῶν επ' εξοδοισι ταγευσαι ταχος. Sept. Th. 58.

Syn. Τασσω (ὡς ταγος.)

Τᾰγη. principatus. ξυμφρονα ταγαν. Agam. 111.

Syn. Αρχη, ἡγεσια, ἡγεμονεια, ἡγεμονικον, ταγεια.—ταξις.

*Τᾰγηνιας, ου. ὁ. *item*, Ταγηνιτης. placenta in oleo fricta.

ταγηνιας ηδη τεθεᾶσαι χλῖαρους
σιζοντας, ὁταν αυτοῖσιν επιχεης μελι; ap. Ath. p. 646. e.
καὶ δροσον βαλλων ἕωθεν χλῖαρος ταγηνιας. (*Troch. Tetram.* Cratin. ibid.

Τᾰγηνον. sartago. *Idem quod* τήγανον, *quamvis sint qui* τάγηνον *esse velint* id ipsum, quod in τηγάνῳ frigitur. *Steph. Thes. T.* iii. *c.* 1461. V. Not. ad v. Αποτηγανιζω.*

τὸ μὲν ταγηνον τευθιδων-Εφεστάναι σιζον.— Equit. 925.

Syn. Τηγανον, ηγανον, τηγανιον.

Τᾰγηνιστός. in sartagine coctus.

—ταγανιστὴ σηπια. Eubul.

Τᾰγος, Ταγοῦχος. dux. 2. rex. [B.)

ἆρ' οἶσθα ταγους οντας, ἃ 'ν λεγης, λεγων; Antig. 1069. (57.
θρασὺς ταγοῦχος[1] ως ανὴρ, επισκοπεῖ. Eumen. 296.

Syn. Αγος, ἡγεμων, αρχηγος.

Τᾰγῠρι. hilum.

καὶ μὴν μαθόντι μηδὲ ταγυρι μουσικῆς. Eupol. ap. Suid.

Exp. Ελαχιστον, βραχυτατον.

*Ταινᾰριεύς. ὁ. *gentile* a Ταιναρος.

Ταιναριεὺς δ' Ευφημος εβη, Μαλεητιδος ακρης
εκπρολιπὼν αυλῶνας, ἀλικλυστους τε Θεραπνας. Orph. 203.

Ταινᾰριος, α, ον. ab eodem.

Θησεα δ', ὃς περὶ παντας Ερεχθεΐδας εκεκαστο,
Ταιναριην αΐδηλος ὑπὸ χθονα δεσμος ερυκε,
Πειριθῳ ἑσπομενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τε κεν αμφω
ῥηΐτερον καματοιο τελος παντεσσιν εθεντο. Apoll. 1. 101.

Ταινᾰρος. ἡ. et τὸ Ταιναρον. promont. et opp. Laconiæ, prope quod fuit spelunca infinita.*

πὰρ δὲ Λακωνιδα γαῖαν, ἁλιστεφανον[2] πτολιεθρον
ἷξον, καὶ χῶρον τερψιμβροτου Ηελιοιο,
Ταιναρον, ενθα τε μῆλα βαθυτριχα βοσκεται αιεὶ
Ηελιοιο ανακτος, εχει δ' επιτερπεα χῶρον. H. Ap. 412.

Epith. Ηνεμοεσσα, ακρα, ἱερα.

Phr. —Ταιναρου διὰ στομα-Βεβηκ' ες ᾅδου,— Eur.

Ταινῐα. (ιχθυς.) tænia, *piscis.*

—καὶ ταὶ φινταται (*i. e.* φίλταται)
ταινιαι, λεπταὶ μὲν, αδεαι δὲ, *κώλιγου πυρός. Epicharm. ap.

Ταινῐα. *item*, Ταινῐα. vitta, redimiculum. [Ath. p. 325. f.

ταινῐαις δὲ περιστεπτος στεφεσίν τε θαλειης. Diog. Laërt. viii.
καὶ ταινἴη δὲ μαστῶν. Anac. 20. 13. [62.*

Syn. Ζωνη, στεφανη, στεμμα, διαδημα. κοσμος.

Ταινιοπωλις. mulier, quæ fascias vendit.

μητηρ τις αυτῷ Θραττα ταινιοπωλις ἦν. Eupolis ap. Ath.

Ταινιοω. redimio fascia. [p. 326. a.

παισαντα καὶ σκωψαντα, νικησαντα ταινιοῦσθαι. Ran. 396.

Syn. Καταταινιοω, στεφανοω, περιειλεω, συσφιγγω, κοσμεω.

Τᾰκερο̆ς. liquefactus, mollis, tener.

τακερὸς δ' Ερως. (*i. e.* τηκεσθαι ποιῶν.) Anac. 147. (*fr.* 87. *Fisch.*)
ἢ τακεραῖς λευσσουσα κοραις μαλακωτερον ὑπνου. Antip. *Thess. An.* ii. 117.

Syn. Ἁπαλος, ἁβρος, τρυφερος.—τετηκως. τηκτος. οικτρος.

Τᾰκερο̆χρως.[3] corpus molle habens. —Θρεμμων. Ath.

Τακτός. ordinatus. 2. certus.

δουλῳ τακτὰ νεμοις, ἱνα τοι καταθυμιος ειη. Phocyl. 211.

Syn. Διατακτος, τακτικος, ὡρισμενος.

Ταλαεργός. patiens doloris.

ἡμιονον ταλαεργον αγων* κατεδησ' εν αγῶνι
ἑξετε', αδμητην, ἡτ' αλγιστη δαμασασθαι.* Ψ. 564.

Syn. Τλησιπονος, τληπαθης, εμπονος, φερεπονος, πολυμοχθος, ταλασιφρων.

Ταλαϊονιδης. *Patronym.*

Μηκιστεως υἱὸς Ταλαϊονιδαο ανακτος. B. 566.

Τᾰλαιπωρεω, Ταλαιπωρεομαι. laboro, vexor.

εις οἷον ἡκω· τί δε ταλαιπωρεῖν με δεῖ; Orest. 664. P.

Syn. Διαταλαιπωρεω, επιταλαιπωρεω, συνταλαιπωρεω, ταλαω, τληπαθεω, κακοπαθεω, αχθομαι, οτλεω, οτλευω, οΐζυω.—ανιαω, προσθλιβω, εξουθενεω, βασανιζω.

Τᾰλαιπωρος, Τᾰλᾰπειριος. ærumnosus.

ενταῦθα καμψειν τὸν ταλαιπωρον βιον. Œd. C. 92.
καὶ γὰρ εγὼ ξεῖνος ταλαπειριος ενθαδ' ἱκανω. η. 24.

*Syn. Ταλας, ταλαος, ατυχης, αθλιος, δυστυχης, δυσδαιμων, ανολβος.

Phr. Χὼ μὲν τοσουτων θῖνα πηματων ιδὼν,
ατρεπτον Ἁιδην δυσεται τὸ δευτερον,
γαληνον ἦμαρ ουποτ' εν ζωῃ δρακών.
ὦ σχετλι', ὡς σοι κρεῖσσον ἦν μιμνειν πατρᾳ
βοηλατοῦντι, κ. λ. Lyc. 812.*

Ταλαιφρων, Τᾰλᾰκαρδιος, Τᾰλᾰσῐφρων, Ταλαφρων. ærumnosus.

οἱων εγὼ ποθ' ἁ ταλαιφρων-Εφυν·— Antig. 878. (67. Br.)
τὸν μὲν επειτ' εiασε Διὸς ταλακαρδιος υἱός. Hes. α. 424.

*ἦ ῥα, καὶ εξ οχεων σὺν τευχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
δεινὸν δ' εβραχε χαλκὸς επὶ στηθεσσιν ανακτος
ορνυμενου·* ὑπό κεν ταλασιφρονά περ δεος εἷλεν. Δ. 421.
ἑσπετο, ὁστ' εφοβησε ταλαφρονά περ πολεμιστήν. N. 300.

---

1. Prima in ταγοῦχος hic corripitur: item in ταγός, apud Homerum, Il. Ψ. 160. licet alibi, credo, semper longa. Prima etiam in ταγὴ corripitur in Arist. Lysist. vs. 105. sed ibi mulier Lacæna loquitur. Vid. Brunck. ad istum loc. et ad Equit. 159.

2. Ἑλος τ', ἔφαλον πτ. Hermann.

3. Apud Athen. p. 449. b. manifesto errore editur, τακεροχρῶτα δικτύουσαν. Emendabat Porsonus, τακεροχρῶτ' εἴδη κύουσαν. *Advers.* p. 121.

Syn. Ταλαεργος, τληπαθης, ταλαπενθης, τλημων, ὑπομονητικος, ανδρεῖος, γενναιος, ανικητος, καρτερικος, ισχυρος, τολμηρος, τλητικος, δυηπαθης, ταλαυρῖνος, ταλαος. ισχυροφρων, ισχυρογνωμων.

Ταλανταῖος, *melius* Ταλαντιαῖος. qu. vid.

ταλανταιας[1] (στηλας) τιθεὶς— Her. F. 402. B. (*al.* ταινιας.)

*Ταλαντιαῖος. talentum æquans. 2. dives, opulentus, cujus opes ad minimum talentum æquant.

—πρῶτα μὲν
ταλαντιαῖος ὅστις εστ' αυτῶν λεγε. Crates ap. Poll. l. ix. §. 53.[2]*

Τἄλαντον. statera, libra. 2. pondus. 3. talentum.
επτ' απυρους τριποδας, δεκα δὲ χρυσοῖο ταλαντα. I. 122.
καὶ γὰρ ταλαντῳ Μουσικὴ σταθμησεται. Ran. 809. (799. B.)

Syn. Σταθμος.—ῥοπη.—μισθος.—ζυγος.

*Phr. Καὶ τοτε δὴ χρυσεια πατὴρ ετιταινε ταλαντα·
εν δ' ετιθει δυο κῆρε τανηλεγέος θανατοιο,
τὴν μὲν, Αχιλλῆος, τὴν δ', Ἑκτορος ἱπποδαμοιο·
ἑλκε δὲ μεσσα λαβών· ῥεπε δ' Ἑκτορος αισιμον ἦμαρ. X. 209.*

Τἄλαντοῦχος. libripens.
—καὶ ταλαν-τοῦχος εν μαχῃ δορός. Agam. 448.

Syn. Ζυγοστατης, σταθμοῦχος.

Τἄλαντευω, Ταλαντοω. pondero. 2. vergo. [121.
οἷσι ταλαντευει παντα νομον βιοτου. Macedon. *An.* iii.
σὸν δ' επιπαν ζυγὸν ταλαντου. Æsc. Supp. 830. (19. P.)

Syn. Ταλανταω, ταλαντιζω, ζυγοστατεω, σταθμιζω, σταθμαομαι.

[Phr. Σκεθρῷ ταλαντῳ πρῦτανης ηρτημένον. Lyc. 270.]

Τἄλαὸς, Τἄλᾶς. miser.
απτῆνες εφημεριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ανέρες εικελονειροι. Av. 688.
ξεῖνε ταλαν, σύ γέ τις φρενας εκπεπαταγμένος εσσί. σ. 326.

Syn. Ταλαεργος, ταλαιφρων, αθλιος.—ισχυρος, βιαιος.

Τἄλᾶπενθής. luctu adfectus. 2. mœrorem fortiter perferens. Vid. Ταλαιφρων.
τλησομαι, εν στηθεσσιν εχων ταλαπενθέα θυμόν. ε. 222.

Τἄλᾶρος, Ταλαρισκος. quasillus. 2. calathus.
πλεκτοῖς εν ταλαροισι φερον μελιηδέα καρπόν. Σ. 568.
πὰρ δ' ἁπαλοι κᾶποι, πεφυλαγμένοι εν ταλαρισκοις
αργυρεοις,— Theoc. 15. 113.

Syn. Καλαθισκος, κοφινος, σωρακος, ταῤῥος, κυρτις, θιβη.—ταλαριον. Epith. Ανθοδοκος, δινηεις, ειροχαρης, εὔπλοκος, ὑποκυκλος.—σχοινοισιν ὑφασμενον.

Τἄλᾶσηϊος. lanificus.
χερνῆτις, τῇπερ ταλασηϊα εργα μεμηλεν. Apoll. 3. 292.

Syn. Ταλασιος.—ταλασιουργια, εριουργια.

Τἄλαυρῖνος. ærumnarum patiens. 2. audax. Vid. Ταλαιφρων.
*—αταρ ου μὲν σφῶϊ γ' οΐω
πρίν γ' αποπαυσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἑτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἆσαι* Αρηα ταλαυρινον πολεμιστήν. E. 287.

Τἄλαω. suffero. 2. sustineo.
μή μ' ουδὲ, κρατερός περ εὼν, επιόντα ταλασσῃ
μεῖναι·— O. 164.

Syn. Τλαω, τλῆμι, ὑπομενω, καρτερεω, ανατλαω, διατλαω, ὑποτλαω, επιτλαω.

Ταλθῦβιος. Nom. Pr.
αλλ' ὅγε Ταλθυβιόν τε καὶ Ευρυβατην προσεειπε,
τώ οἱ εσαν κηρυκε καὶ οτρηρὼ θεραποντε. A. 320.
ἦ, καὶ Ταλθυβιον, θεῖον κηρυκα, προσηυδα. Δ. 192.
Ταλθυβιον θεραποντα, θεῶν κηρυκα καὶ ανδρῶν. Ep.

*Ταλίκος, *Dor. pro* Τηλ. tantus, tantæ ætatis.
—ει δ' Αΐδας μοι [219.*
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον εσχ' ονομα; Asclepiad. *An.* i.

Τᾶλις. puella, virgo nubilis.
αντίκα τὰν ταλιν παιδὶ σὺν αμφιθαλεῖ. Call. fr. 210.
—ἆρ' αχνυμενος-Τῆς μελλογαμου
ταλιδος ἥκει μορον Αντιγονης. Antig. 640. (28. Br.)

Syn. Νυμφη, (ἡ εγγυηθεῖσα πρὸς γαμον τινι.)

Τᾶλως. Cretensis, toto corpore æreus[3], et tantæ celeritatis ut totam Cretam uno die pedibus obiret.
τοὺς δὲ Ταλως χαλκεῖος,—κ. λ.
αλλ' ητοι τὸ μὲν αλλο δεμας καὶ γυῖα τετυκτο
χαλκεος ἠδ' ἀῤῥηκτος· ὑπαὶ δέ οἱ εσκε τενοντος
συριγξ αἱματοεσσα κατὰ σφυρόν· αυτὰρ ὁ τῆς γε
λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς εχε πειρατα καὶ θανατοιο. Ap. 4. 1638.

Τἄμεῖον, Ταμιεῖον. penus. 2. ærarium. 3. thalamus.
ταμεῖον αρετῆς εστι σωφροσυνη μονη. Sent.
οφρα λογων ταμιεῖα, καὶ ασκητηρια σεμνῆς
παιδειης τελεθωσι.— Laur. Rhod.

Syn. Ταμιον, οψων, δημοσιον, αποδοχεῖον, ενδοχεῖον, φυλακιον, αποθηκη, γαζοχαλκεων, γαζοφυλακιον, δωματιον. κοιτων. θησαυρος.

Τᾶμεσῖχροος, Τᾶμεσῖχρως. corpus vulnerans.
*οστέα δ' αὖ νεποδων ταμεσιχροα—Paul. Sil. *An.* iii. 84.*
χαλκον ανασχεσθαι ταμεσιχροα βαλλομενοισιν. Δ. 511.
ἑρκος Ενυαλιου ταμεσιχροος ιωχμοῖο. Theoc. 25. 279.

Τᾶμῖα. dispensatrix.
τὸν δ' αὖ οτρηρη ταμιη πρός μῦθον εειπεν. Z. 381.

Syn. Προστατις, δεσποινα, διοικητρια. Epith. Αιδοιη.

Τᾶμιᾶς, Τᾶμιευτωρ. dispensator.
καὶ ταμιαι παρὰ νηυσὶν εσαν, σιτοιο δοτῆρες. T. 44.
Ζεὺς, ὅστ' ανθρωπων ταμιης πολεμοιο τετυκται. Δ. 84.
πιστοφρονες πολεως ταμιευτορες— Man. 4. 580.

Syn. Ταμιειας, ταμιευων, ταμιοῦχος, φυλαξ, διατακτωρ, δεσποτης, προστατης, διοικητης, εφορος. οικονομος.

Epith. Δικαιος, ἁγιος.

Τᾶμιευω. quæstoris munus obeo, repono. *med.* Ταμιευομαι. recondo.
καὶ Ζηνὸς ταμιευεσκε-Γονὰς χρυσορυτους. Antig. 961. (49. B.)
a. ὑμεῖς ταμιευσετε τἀργυριον; b. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομιζεις; Lysist. 494.

Syn. Αποταμιευω, διαταμιευω, ενταμιευω, διοικεομαι.—θησαυριζω, αποθησαυριζω, ενθησαυριζομαι, αποκρυπτω, συγκαλυπτω, φυλασσω, αποσωζω. αποτιθεμαι, παρατιθεμαι.

*Τᾶμιος. *ep.* Cereris, *si lectio vera.*
μνῆμα τοδ' ὑψιφανὲς Δηοῦς ταμιοιο δεδορκας. Ep. ἀδ. 751.*

Τᾶμῖσος. coagulum. 2. pellis hirci recens. Vid. ad v. Σκιναξ.
καὶ τυρον πᾶξαι, ταμισον δριμεῖαν ενεῖσα. Theoc. 11. 66.

Syn. Πιτυα, πιτεια, πυαρ, οπος.

Τᾶνᾶγρα. opp. Bœotiæ, Thebis vicinum.
Φωκίδος ὅς ῥ' ηνασσε καὶ ευπυργοιο Ταναγρης. Orph. 148.

Τᾶναγραῖος, α, ον. a præc.
αλεκτορισκων ἦν Ταναγραιων μαχη,
οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὥσπερ ανθρωποις. Suid.

*Τᾶναγρική. nom. meretriculæ, e Tanagra oriundæ.
ἡδύ γε μετ' ανδρῶν εστιν Ἑλληνων αεὶ
συναγειν· τὸ πρᾶγμα χαριεν. ουχὶ γὰρ, δυο
κυαθους, ανεβοησέν τις, ὑποχει; κωμασαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ· ἱν' εκεῖ κατακλιθεὶς
επιδορπισηται τὰς ονειας ματτυας. Sophilus ap. Ath. p. 640. d.*

Τᾶνaηκὴς, Τανυηκής. longam habens aciem, acutus.
ει μέν κεν εμὲ κεῖνος ἑλῃ ταναηκέι χαλκῷ. H. 77.
δεινὸν αορ τανυηκὲς εχων εν χειρὶ παχειῃ. Ξ. 385.

Syn. Επιμηκης, προμηκης, περιηκης. ευθηκτος. ευμηκης.

Τᾶναιμῦκος, v. Ταναιμυκης. multum et vehementer mugiens.
δερμα ταναιμυκου λευρὸν εθηκε βοός. Samius, *An.* i. 485.

Ταναΐς. fluv. Sarmatiæ Europææ. hodie, *The Don.*
Ευρωπην δ' Ασιης Ταναΐς διὰ μεσσον ὁριζει. Dion. 14.

---

1. Vulgata, quamvis corrupta lectio, est *ταλανίας*. Sed, utcunque corrupta, veræ lectionis vestigia conservat. Heathius legendum vidit *γαλανίας* seu *γαλανείας*, *tranquillitates*. Conjecturam ejus meritis laudibus prosequitur Wakefieldus.

2. Citat ibidem Pollux ex Alcæo Comico *νοσημάτων ταλαντιαίων*. An legendum, *νομισμάτων?*

3. "Plato in Minoë narrat duos adfuisse Minoï, quibus ipse ad "legum custodiam uteretur, Rhadamanthum et Talum, quorum illi "res urbanas, huic ceteram Cretam curæ fuisse. Talum itaque soli- "tum ter quotannis obire omnes Cretensis agri pagos, ferentem se- "cum leges in æs incisas, unde datam fabulæ occasionem." Lloyd. Dictionar. in v.

συρομενος Ταναῒς Μαιωτιδος ες μυχὰ πιπτει,
ὅς τε καὶ Ευρωπην αποτεμνεται Ασιδος αιης. ib. 660.
Epith. Βαθυδινης, ακραιφνης.
Phr. —Χιονῶδες αγων πετρουμενον ὕδωρ. Nonn.
λιμνην τε τεμνων Ταναῒς ακραιφνης μεσην
ῥειθροις ὁριζει, προσφιλεστατην βροτοῖς
χιμετλα Μαιωταισι θρηνοῦσιν ποδῶν. Lyc. 1288.

Τᾰναοδειρος. longum habens collum.
οιωνῶν ταναοδειρων. Av. 1394.
Syn. Δολιχαυχην, δολιχοδειρος.

*Ταναος, *aut uti Pausanias scribit*, Τάνος. fluv. Peloponn.
ὃς αμφὶ ποταμὸν Ταναὸν, Αργειας ὁρους
τεμνοντα γαιας, Σπαρτιατιδός τε γῆς,
ποιμναῖς ὁμαρτεῖ, πολεος εκβεβλημένος. Eur. El. 410.*

Τᾰνᾰός. protentus, longus, procerus. 2. tenuis.
ὅσση δ' αιγανεης ῥιπὴ ταναοῖο τετυκται. Π. 589.
Syn. Προμηκης, επιμηκης, παραμηκης, μακρος. ισχυρος. οξυς. λεπτος. σκληρος. ὑγρος.

Τᾰναχαλκος. **fors.* Ταναιχ. ex ære solido factus.
—ταναχαλκόν τε λεβητα
σὺν πελεκει, καὶ τὰν ετνοδοκον τορυναν.* Ep. ap. Suid.
Syn. Ευχαλκος. πολυχαλκος.

Τᾰνηλεγης. longum somnum adferens.
εν δ' ετιθει δυο κῆρε τανηλεγεος θανατοιο. Θ. 70.
Syn. Μακροκοιμητος.—σκληρος.

Τανταλεῖος, Ταντᾰλιδαι.
ουκ εστιν ουδεις οἶκος αθλιωτερος
τῶν Ταντᾰλειων, ουδ' εφυ ποτ', εκγονων. Eur. El. 1176.
ὁποτε χρυσειας ερις αρνὸς
ηλυθε Ταντᾰλιδαις. Orest. 811.

Ταντᾰλιζω, Ταντᾰλοω. concutio, moveo.
μελαμφυλλῳ δαφνῃ
χλωρᾷ τ' ελαιᾳ, ταντᾰλιζει. Anac. 102. (fr. 47. Fisch.)
αντιτυπα δ' επὶ γᾷ πεσε ταντᾰλωθεὶς
πυρφορος, *ὅς τοτε μαινομενᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχευων επεπνει ῥιπαῖς εχθιστων ανεμων.* Antig. 137.
Syn. Σαλευω, διασειω, διατινασσω.

Ταντᾰλος. Tantalus.
καὶ μὴν Ταντᾰλον εισεῖδον, χαλεπ' αλγε' εχοντα,
ἑσταότ' εν λιμνῃ· ἡ δὲ προσεπλαζε γενειῳ·
στεῦτο δὲ διψαων, πιεειν δ' ουκ εἶχεν ἑλεσθαι·
ὁσσακι γὰρ κυψει' ὁ γερων, πιεειν μενεαινων,
τοσσαχ' ὕδωρ απολεσκετ' αναβροχεν·— λ. 581.
Epith. Ακριτοδακρυς, ηεροφοιτης.—μακαρεσσι συνεστιος.
Phr. Νεκταρεων—δολοφρονα φῶρα κυπελλων.
—Ουρανιων αεσιφρονα φῶρα κυπελλων. Nonn.
—επειδη-Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
γε Ταντᾰλου λιθον παρά τις ε-
τρεψεν αμμι θεός. Isth. 8. 19.
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λεγουσι, Ταντᾰλος,
κορυφῆς ὑπερτελλοντα δειμαινων πετρον,
αέρι ποτᾶται, καὶ τινει ταυτην δικην,[1]
ὡς μὲν λεγουσιν, ὁτι θεοῖς, ανθρωπος ὢν,
κοινῆς τραπεζης αξιωμ' εχων ισον,
ακολαστον εσχε γλῶσσαν, αισχιστην νοσον. Orest. 5.
Ταντᾰλος ουδὲν ετρωγε· τινασσομενων γὰρ ὑπερθεν
καρπὸς ὑπερ κεφαλῆς αυτὸν εφευγε φυτῶν. Pallad. *An.* ii. 411.

Τᾰνυγλωσσος. linguam protensam habens.
σκῶπές τ', ιρηκές τε, τανυγλωσσοί τε κορῶναι. ε. 66.
Syn. Μακροφωνος.

Τᾰνυγλωχῖν. cuspides longas habens.
οκτω δὴ προεηκα τανυγλωχινας οϊστούς. Θ. 297.

Τᾰνῠδρομος. longum curriculum absolvens.
σφαλερὰ τανυδρομοις-Κῶλα— Eumen. 377.

*Τᾰνυεθειρα. ἡ. longam comam habens.
ζωει μὲν εν Ολυμπιοις-Αποθανοῖσα βρομῳ
κεραυνοῦ,* τανυέθει-ρα Σεμελα·— Olymp. 2. 44.

Τᾰνυῆλιξ, ῐκος. ὁ ἡ. cui ætas extenditur; longævus. [220.
Μηλὼ καὶ Σατυρη τανυηλικες, Αντιγενειδεω. Leon. *Tar. An.* i.

1. De Tantali pœna, vid. Porson. in loc.—Vid. ejusdem dramatis vv. 971, &c.

Τᾰνυηχετης. longe resonans. —τανυηχετα ποντος. Opp.

Τᾰνῠθριξ, Τανυτρῖχος, Τᾰνῠπλοκαμος. qui laxo est capillo. 2. hirsutus. Vid. ad v. Γαλιλαιοι.
καί τε δι' αἶγα αησι τανυτριχα· *πωεα δ' ουτι,
οὕνεκ' επηεταναὶ τριχες αυτῶν, ου διαησιν
ῖς ανεμου βορεα· τροχαλὸν δὲ γεροντα τιθησι.* Hes. ε. 516.
—τανυτριχος ουρη. Opp.
Syn. Δασυθριξ, λασιος, τετανοθριξ, λεπτοθριξ.

Τᾰνῠκραιρος. longam habens comam. [*An.* iii. 43.*
—ταυρων-Πολλὰ τανυκραιρων *στερνα χαραξαμενη. Agath.

Τᾰνῠμηκης. valde procerus.
αἱ πτελέαι τῷ Πανὶ, καὶ αἱ τανυμηκεες αὗται
ιτέαι, *ἡ θ' ἱερὰ κάμφιλαφὴς πλατανος,
καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κυπελλα
αγκεινται, διψης φαρμακ' αλεξικακα. Thall. *Miles.-An.* ii. [164.*

†Τᾰνῦν. *adverbial.* nunc.
αγοιντο νησου τῆσδ' εφ' ἧς ναιει τανῦν. Philoct. 626.

Τᾰνῠπεπλος. amplo peplo amictus.
τὸν δ' Ἑλενη τανυπεπλος αμειβετο, δῖα γυναικῶν. Γ. 228.
Syn. Ἑλκεσιπεπλος, μακροπεπλος.

*Τᾰνῠπλεκτος, ου. ὁ ἡ. in longum plexus. [ii. 260.
ζωὰν αρνησαντο, τανυπλεκτων δ' απὸ μιτρᾶν. Aristodic. *An.*

Τᾰνῠπλευρος. ὁ ἡ. cujus latera longa et lata sunt. 2. amplus.*
μηδὲ τανυπλευροισιν αρηρότα, Κυζικε, πετροις. Ep. *ib.* iii. 135.

Τᾰνῠπους. pedes extendens, *i. e.* velox.
καρπαλιμως δὲ τὰ μῆλα τανυποδα, πιονα δημῷ. ι. 464.
(*al.* ταναυποδα.)
Syn. Μακροπους, μακροσκελης. τανυσφυρος. μακρα βιβας. ταχυς.

Τᾰνῠπρεμνος. de arbore procera *dicitur.*
—τανυπρεμνοιο δρυες ὕλης. Coluth.

Τᾰνῠπρωρος. longam proram habens.
—τανυπρωρου νεος οὖρον— Cal.

Τᾰνυπτερος, Τᾰνῠσιπτερος, Τανυπτερυξ. cui alæ extensæ sunt.
ὡς εφατ' ωκυπετης ιρηξ, τανυσιπτερος ορνις. Hes. ε. 210.
ἡ δ', ἁρπῃ εικυῖα τανυπτερυγι, λιγυφωνῳ. Τ. 350.
Syn. Μακροπτερος.

*Τᾰνυπτερῠγος. ὁ ἡ. *idem.*
ανθρωπος εὼν μηποτε φησῃς
ὁττι γενησεται,
μηδ' ανδρα ιεὼν, ὁσσον εσσεῖται
χρονον, ωκεῖα γὰρ ουδὲ τανυπτερυγου μυιας
οὕτως ἁ μεταστασις. Simonid. *An.* i. 120.

Τᾰνυρῥιζος. longas habens radices.
αιγειροί τε τανυρῥιζοι ῥηγνυνται ὑπ' αυτῶν. Hes. α. 377.
Syn. Βαθυρῥιζος, καταρῥιζος, πολυρῥιζος, μακρορῥιζος.

Τᾰνυσκιος. latam habens umbram.
—τανυσκια βενθεα δρυμων. Opp.

Τᾰνυσκοπελος. scopulos habens longos.
ουδὲ τανυσκοπελων ὑπὸ τεμπεσιν Ιροσολυμων. Nonn.

Τανυστυς.[2] extensio.
—μηδ' ετι τοξου-Δηρὸν αποτρωπᾶσθε τανυστυος,—φ. 112.
Syn. Εκτενεια, εκτασις, εξαπλωσις, επιτασις, εντασις, τασις.

Τᾰνυσφῠρος. latos habens pedes. 2. gracilia habens crura. 3. celer.
τρὶς γὰρ χιλιαι εισὶ τανυσφυροι Ωκεανιναι. Hes. θ. 364.
Syn. Τανυπους, ορθοσφυρος, ευσφυρος, λεπτοσφυρος.—ταχυπους.

Τᾰνυφθογγος. canorus.
ἡ δὲ, τανυφθογγοιο δεμας κηρυκος ἑλοῦσα. Tryph. 109.
Syn. Πολυφθογγος, λιγυφθογγος, φωνηεις.

Τᾰνῠφλοιος. corticem habens amplum, *i.e.* longa et ampla arbor.
φηγόν τε, μελιην τε, τανυφλοιόν τε κρανειαν. Π. 767.
Syn. Ευϊνος.

Τᾰνῠφυλλος. folia habens lata, vel diffusa.
αυτὰρ επὶ κρατὸς λιμένος τανυφυλλος ελαιη. ν. 102.
Syn. Μακροφυλλος, εριφυλλος.

Τᾰνῠχειλης. lata habens labra, os patulum.
—ορνιθες τανυχειλεες αμφεποτῶντο. Cal.

2. De his Ionicis terminationibus in υς Vid. Valck. ad Herod. i. §. 85. ix. §. 97.

Τᾰνύω, Τανυμαι. tendo. Vid. Τεινω.
ανθρακιην στορεσας, οβελους εφυπερθε τανυσσε. I. 213.
*δεξαμενοι δ' αρα τοιγε διαστάντες τανυουσι
κυκλόσ', αφαρ δέ τε ικμὰς εβη, δυνει δέ τ' αλοιφὴ,
πολλῶν ἑλκοντων,* τανυται δέ τε πᾶσα διαπρό. P. 391.
SYN. Εκτανυω, εκτεινω, εντανυω, κατατανυω, προστανυω, τιταινω, τεινω,—διατεινομαι, διαχεομαι.—ἁπλοω.

Ταξιαρχεω. centurio sum, ordines duco.
κεῖ τις επιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ. Pac. 443.
SYN. Ἡγεμονευω, δημαρχεω, καταρχω, στρατaρχεω.—παρατασσω.

Ταξιαρχος. centurio, tribunus.
ειτε τις ἐστι ταξιαρχος, ἢ στρατηγός. Acharn. 568.
SYN. Ταξιαρχης, ἑκατονταρχης, ἑκατονταρχος, δημαρχος, πολεμαρχος, ταγματαρχης, φαλαγγαρχης, στρατοπεδαρχης, ειλαρχος, ἡγεμων.

Ταξιοω. in acie constituo.
*ὥστ' εμφρονι δεῖξαι-Μαθεῖν Πατροκλου βιαταν
νοον γ'. εξ οὗ Θετιος γο-νος ουλιῳ μιν εν αρει
παραγορεῖτο, μηποτε-Σφετερας ατερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβροτου αιχμᾶς.—* Olymp. 9. 113.

Ταξῐς. ἡ. ordo, cuneus. 2. formula. 3. tributa. 4. modestia.
πρὶν εις μαχην τε καὶ δορὸς ταξιν μολεῖν. Phœn. 711.
SYN. Παραταξις, ταγμα, φαραγξ, συνταγμα, λοχος.—στολος.—στοῖχος. θεσις. ογμος. εναλλαγη.
PHR. Νοερῶν κρυφιαν ταξιν. Synes.
ειν ιδιοις οριοις φαινωπιδα ταξιν επισχῃ. Man.

Τᾰπεινός. humilis.
μὴ πλουσιον θῇς· ενδεεστερος γὰρ ὢν,
ταπεινὸς εσται.— Eur. *fr.* Archel. xxii.
SYN. Μαλακογνωμων, ταπεινοφρων, χαμαιζηλος, χαμαιπετης, χθαμαλος, προσγειος, γλισχρος, μικρος, λιτος, πεδανος, ατυφος, αφιλοτιμος, αδοξος, σμικροπρεπης.
PHR. Κατω βλεπων ταπεινὸν—
λευσσων κατ' ουδεος ομμασι δουλοις. Naz.
—αιεὶ φρονεων χθαμαλωτατα μειλιχιησι. Apollin.

Τᾰπεινοτης. humilitas. —ανθρωπος εἰ·
οὐ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος, καὶ παλιν
ταπεινοτητα ζῶον ουδὲν λαμβανει. Menand.
SYN. Ταπεινοφροσυνη, ταπεινωσις, κατηφεια, σμικροπρεπεια, ατυφια—απορριψις, αποβολη.

Τᾰπεινοω. humilem reddo.
παντα γὰρ ὑψιμεδων ὁ θεὸς βριαοντα ταπεινοῖ,
καὶ[1] ὑψοῖ αφατον θυμῷ κραδιῃ τε ταπεινόν. Possel.
PHR. Καὶ γὰρ ἅπαντα Θεὸς θνητὸν βριαοντα χαλεπτει,
καδδ' αὖτις κραδιην θυμόν τε ταπεινὸν αεξει. ib.

Τᾰπης. tapes, tapetium.
αυτὰρ ὑπὸ κρατεσφι ταπης τετανυστο φαεινός. K. 156.
SYN. Δαπις, ταπις, ψιλοταπις. κῶας, στρῶμα, επιβολαιον.
EPITH. Ἁλιπορφυρος, λιανθης, ῥοδεος, οὖλος.
PHR. Πορφυρεοι δὲ ταπητες ανω, μαλακωτεροι ὕπνω. Theoc.
ασπαλαθοί γε ταπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι. Theog.

Ταπροβάνη. ins. maris Indici. hodie *Ceylon.*
μητέρα Ταπροβανην Ασιηγενεων ελεφαντων. Dion. 593.

*Τάπῡροι. populi non procul ab Hyrcanis.
—αγχι δὲ Μαρδοι,-Ὑρκανιοι, Ταπυροί τ'·— Dion. 732.*

Τᾰραγμᾰ, Τᾰραγμὸς, Τᾰραξις, Τᾰρᾰχή. tumultus.
*ἤ, ἤ· τί δρᾷς, ὦ παῖ Διὸς,
μελαθρῳ[2]; ταραγμα Ταρταρειον,
ὡς επ' Εγκελαδῳ ποτὲ Παλλὰς,
εις δομους πεμπεις.* Herc. F. 906.
ξυγχυσιν εχοντες, καὶ ταραγμὸν ομματων. Iph. A. 1128.
εστιν γὰρ ἡ ταραγμὸς εμπεπτωκέ μοι. Hec. 856.
τίς ἡ ταραξις τοῦ βιου; τί βαρβιτος. Thesm. 144.
ταραχή γ' αδελφῶν τις επ'[3] ερωτα γιγνεται. Iph. A. 508.

SYN. Διαταραξις, συνταραξις, διαταραχη, εκπληξις. ενοχλησις. συγχυσις.—θορυβος. αγρυπνια. αστασια, σφαδασμος.

Τᾰρακτης, Ταρακτωρ. turbator.
ἱππων ταρακτης εστιν Ισχενου ταφος. Lyc. 43.
τὸν ανδροφοντην, τὸν πολεως ταρακτορα. Sept. Th. 578.
SYN. Δημαγερτης, στασιαρχος, κυκητης. φυραξ. ταραξιπολις.

Τᾰραξῐκαρδιος. animum perturbans.
*τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικαρδιον, [315.
ει σὺ τολμησεις ὑπὲρ τῶν πολεμιων ἡμῖν λεγειν.* Acharn.

Τᾰραξιπποστρᾰτος. equestrium turmarum perturbator.
παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιπποστρατον. Eq. 247.

Τᾰρας. ἡ. Tarentum.
—Ταρας δ' ἁλὸς εγγυθι κεῖται
ἥν ποτ' Αμυκλαιων επολισσατο καρτερὸς Αρης. Dion. 376.

Τᾰρασσομαι. perturbor.
Αμφιτρυωνιαδας δὲ ταρασσομενος περὶ παιδί. Theoc. 13. 55.
PHR. [Κραδια πορφύρε. Hom. κακομαντις αγαν ορσοπολεῖται θυμὸς εσωθεν. Æsch.]

Τᾰρασσω. commoveo, turbo.
ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταρασσει. Eur. Supp. 599.
SYN. Αναταρασσω, διαταρασσω, εκταρασσω, επιταρασσω, παραταρασσω, συνταρασσω, διακινεω, ανασοβεω, συγχεω, θορυβεω, εμπλησσω. παρενοχλεω, διενοχλεω. δια κρουω. κυδοιμεω. ορινω. κυκαω. τυρβαζω. [θοαζω. Eur.]

Ταρβᾰλεος. terribilis. 2. timidus.
*2. μῆτερ εμὴ, τί με ταῦτα δεδισκεαι, ἠΰτε τεκνον
νηπιον, ὃς μαλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αισυλα οἶδεν,
ταρβαλεον, καὶ μητρὸς ὑπαιδειδοικεν ενιπάς;* H. Merc. 163.
SYN. Ατυζηλος, φοβερος. 2. πτοιαλεος, δειλαιος, ταρβοσυνος.

Ταρβεω. paveo. 2. vereor, veneror.
*—σκηπτρῳ δὲ μεταφρενον ηδὲ καὶ ωμω
πλῆξεν· ὁ δ' ιδνωθη, θαλερὸν δέ οἱ εκπεσε δακρυ.
σμῶδιξ δ' αἱματοεσσα μεταφρενου εξυπανεστη
σκηπτρου ὑπὸ χρυσεου·* ὁ δ' αρ' ἕζετο ταρβησέν τε. B. 265.
ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιε, τἀνθυμηματα
πολλή 'στ' αναγκη τἀπὸ σοῦ.— Œd. C. 296.
SYN. Ὑποταρβεω, δειμαινω, φοβεομαι.—ευλαβεομαι.—τιμαω.

Ταρβος, Ταρβοσύνη. terror.
μηδέ τι οἱ θανατος μελετω φρεσὶ, μηδέ τι ταρβος. Ω. 152.
—λυθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκαστης-Ταρβοσυνη.— σ. 340.
SYN. Δεῖμα, εκπληξις, φοβος, δεος.

Ταρβοσυνος. territus. Vid. Ταρβαλεος.
κλυουσα παταγον ποταινιον, ἅμα
ταρβοσυνῳ φοβῳ τανδ' ες ακροπτολιν,
τιμιον ἑδος, ἱκομαν. Sept. Th. 225. Bl.

Τᾰρῑχευτηρ. salitor. *item*, pollinctor. *Angl.* an embalmer.
γαστροτομους, νεκρῶν τε ταριχευτῆρας απηνεῖς. Man. 4. 267.

Τᾰρῑχευω. sale, arena, fumo, condio, macero, induro.
κακῶς ταριχευθέντα παμφθαρτῳ μορῳ. Choëph. 294.
SYN. Ἁλμευω, ἁλιζω, καρυκευω, ἡδυνω, παραρτυω. τηκω, ὑπογλυκαινω. ξηραινω.

Τᾰρῑχηγος. qui salsamenta advehit.
Φειδιππος ἑτερός τις ταριχηγος ξενος. Ath. p. 120. b.

* Ταριχηρὸς, ρά, ρόν. qui est e genere salsamentorum.
ουδ' ἡ ταλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γαρου. Soph. Triptol. *fr.* 4.

Τᾰρῑχοπλεως. salsamentis plenus.
—δυσειμονες ιχθυβολῆες,
οἷς ὁ ταριχοπλεως αδε Βοσπορος,— Ath. p. 116. b.

Ταρῑχοπωλης, ου. ὁ. salsamentarius.
ὁ ταριχοπωλης εστιν· ελθων πυνθανου. ib. p. 118. a.*
ταριχοπωλου πανυ καλοῦ τε, κἀγαθοῦ. ibid. e.

Τᾰρῑχος, ου. ὁ. et εος. το. salsamentum piscium. Ταρῖχιον.
ταριχον εν μνιοις δε, καὶ βρυοις σαθρον. Lyc. 398.
*νεκρὸς τάρῑχος[4] εισορᾷν Αιγυπτιος. Soph. *fr.* Phin. iii.*

1. Istiusmodi elegantiæ locum verbo ταπεινόω vix apud Poëtas obtinebunt.
2. Sic haud male distinguit Wakefieldus.
3. Ita posuit Morellus pro vulg. δι' ἐρ. nimirum ut Anapæstus in quarta sede vitaretur. Markl. conj. δι' ἔρον ἐγίγνετο. Heathius, mutatione multo leviore, τι interrogative pro τις.

4. Anglice, *a mummy*.—In Aristoph. Δαιτ. fr. iv. τάριχος in masc. genere adhibetur. Sed ap. Anaxandr. (Athen. p. 68. b.) occurrit τὸ τάριχον, mendose, ut videtur, pro τάριχος.

σαπρὸς ταριχος τὴν οριγανον φιλεῖ. Ath. p. 119. c.
—καὶ παντα ταριχη. ib. l. 1.
επὶ ταῖς πυλαισιν, οὗ τὸ ταριχος ωνιον. Equit. 1244.
εμπολησαντές τι χρηστὸν εις αγρὸν ταριχιον. Pac. 562.
SYN. Παροψημα, ἥδυσμος. οψα πολυτελῆ.
EPITH. Αντακαῖον. Γαδειρικον. Βυζαντιον. πῖον. χρηστον. σαπρον.

Ταρνη. urbs Mæonum, *i. e.* Lydorum.
Βωρου, ὅς εκ Ταρνης εριβωλακος ειληλουθει. E. 44.

Ταῤῥοθος. auxiliator, vindex.
Δικης εασει ταῤῥοθος Τελφουσια. Lyc. 1040.
SYN. Αρωγος, τιμωρος, συμμαχος.

Ταῤῥὸς, οῦ. ὁ. *Att. pro* Ταρσός. corbis, crates. 2. aliquid ταρσῷ simile, *etc.* ala avis, palmula remi, palmula manus seu pedis.
επειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς; Nub. 226.
ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στεινοντο δὲ σηκοί. ι. 219.
*—ὁ δε τοξου πῆχυν ανεῖλκε,
καὶ βαλεν, ουδ' αρα μιν ἄλιον βελος εκφυγε χειρὸς,*
ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' αμπερὲς ιὸς
εν γαιῃ κατεπηκτο·— Λ. 375.
ταρσῷ κατηρει πιτυλον επτερωμενον. Iph. T. 1346.
SYN. Ταρσωμα, πλεγμα (εξ οισυων,) ταλαρος, κρεμαθρα. 2. τὸ πλατὺ τοῦ ποδός.—κωπη.—πτερον.—χειρ. κ. λ.
EPITH.[1] Αμβροσιος, ἀμιλλητηρ, ἀπαλοχρως, αελληεις, ανεμωδης, βραδυπειθης, βαρυγουνος, γαμψωνυξ, διζημων, διηνεμος, δειδημων, διδυμοχρως, ευπους, ευρυθμος, ερευνητηρ, ἑτεραλκης, θοος, ιθυκελευθος, λυσσωδης, ιχνευτηρ, ληϊστωρ, κραιπνος, κοῦφος, λιγυηχης, οφιωδης, ορχηστηρ, ὁμοπλεκτος, ορεσσιβατης, ποδηνεμος, πολιος, νοερος, σκληρος, ταχυδινης, φυγας. ὑψιπετης, φοιτητηρ.

Ταρσος. ἡ. urbs Ciliciæ clara. Pauli Apostoli patria.
Ταρσὸν εὔκτιμενην, ὅθι δή ποτε Πηγασος ἵππος
ταρσὸν αφεὶς, χωρῳ λιπεν ουνομα, τῆμος αφ' ἵππου
ες Διὸς ἱεμενος πεσεν ἥρως Βελλεροφοντης. Dion. 869.
EPITH. Κλεινη.—Ταρσε, Κιλισσα πολι. Ep.
*PHR. —Εὔπτερος ηλυθε Περσεὺς
γειτονα Κωρύκιοιο διαυγεα Κυδνον εασσας·
ᾧ σὺ φιλος, καὶ εφασκεν επωνυμον ωκεῖ ταρσῷ
ανδράσι πὰρ Κιλικεσσι νεοκτικον αστυ χαραξαι. Nonn. l. 18.
Ταρσὸς αειδομενη πρωτοπτολις— ib. l. 41.*

Ταρτάρειος, (Vid. in v. Ταραγμα) Ταρταρεος, Ταρταριος. Tartarius.
οικοις ταρταριοισι μυχῷ χθονὸς ενναιοντες. Orph. H. 36. 3.

Ταρτăροπαις. ἡ. Tartari proles.
τρισσοκαρηνος, ιδεῖν ολοον τερας, ουτι δαϊκτον,
Ταρταροπαις Ἑκατη·— Orph. 974.

Ταρτăρος. ὁ. *item* ἡ. *pl.* τὰ Ταρταρα. Tartarus, profunditas tenebricosa.
πῶς ουχ ὑπὸ γῆς ταρταρα κρυπτεις-Δεμας αισχυνθείς; Hipp.
—ουδ' εἴ κε τὰ νειατα πειραθ' ἵκηαι [1290.
γαιης, καὶ ποντοιο, ἵν' Ιαπετός τε Κρονος τε
ἥμενοι ουτ' αυγῆς ὑπεριονος ηελιοιο
τερποντ', ουτ' ανεμοισι· βαθὺς δέ τε Ταρταρος αμφίς. Θ. 481.
EPITH. Αχλυοεις, βαθυς, ευρωεις, ευρυς, κρυοεις, ιλυοεσσα, ζοφοεις, καταχθονιος, ηεροεις.
PHR. —Θελησῃ τ' εις αναυγητον μολεῖν
Ἀιδην, κνεφαῖά τ' αμφὶ Ταρταρου βαθη.
—Ταρταρου μελαμβαθὴς
κευθμὼν καλυπτει τὸν παλαιγενῆ Κρονον
αυτοῖσι συμμαχοισι·— Prom. 227. *Bl.*
ὅς τ' εν αινᾷ Ταρταρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολεμιος-Τυφως ἑκατοντακαρανος·— Pyth. 1. 29.
[ευρωεντα δομον κρυερου Αΐδαο. Hes. νεκυας καὶ ατερπεα χωρον. Hom. δῶμα νυκτὸς ορφναιας. Eur.]

Ταρτησσὸς, *sive* Ταρτησός. opp. Hispaniæ, hodie *Tariffa.*
Ταρτησσος χαριεσσα, ῥυηφενεων πεδον ανδρῶν. Dion. 337.

Ταρτησιος. *adj.* a præc.
—πλευμονων τ' ανθαψεται-Ταρτησια μυραινα— Ran. 478.

Ταρφεα. *adv.* crebro. Vid. Πυκνῶς.
ταρφεά τε στρεφεται, στιχας ανδρῶν πειρητιζων. M. 47.

Ταρφειὸς, Ταρφὴς, Ταρφύς. densus.
ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς εκποτεονται. T. 357.
ει μὲν δὴ αντιβιον σὺν τευχεσι πειρηθειης,
ουκ ἄν τοι χραισμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ιοί. Λ. 386.
*στειχει δ' ιουλὸς αρτι διὰ παρηΐδων,
ὥρας φυουσης,* ταρφὺς αντελλουσα θρίξ. Sept. Th. 535. P.
SYN. Πυκνος, πολυς, δασυς, τρυφερος. συνεχης. ξηρος. οξυς. τραχυς.

Ταρφος. densitas.
*οἵω τωγε λεοντε δυω ορεος κορυφῇσιν
ετραφετην ὑπὸ μητρὶ* βαθειης ταρφεσιν ὕλης. E. 554.
SYN. Πυκνωμα.—συνεχης τοπος. EPITH. Μνιοεν.

*Ταρφῦθριξ. densus coma, hirsutus.
ενθ' ὅγε καὶ θεὸς ὢν ταρφυτριχα μῆλ' ενομευεν. (*ita conj. Ruhnk. pro* ψαφαρότριχα.) Hom. xviii. 31.*

Ταρχῦω, Ταρχυομαι. parento, sepelio.
οφρα ἑ ταρχυσωσι καρηκομοωντες Αχαιοί. H. 85.
ὁππότε κἀκεινους Λιβυῃ ἔνι ταρχυσαντο. Apoll. 1. 83.
SYN. Ταρχεω, ταρχευω, θαπτω.

Τᾰσῐς. ἡ. extensio.
*καὶ στυγνὴν οφρυων λυσεις τασιν·— Dioscor. *An.* i. 493.
χωροῦσι δ' ὥστ' ορνιθες αρθεῖσαι δρομῳ*
πεδιων ὑπὸ τασεις,[2]— Bacch. 747.
SYN. Τανυστυς.—δρομος.—πεδιον, ισοπεδον, ὁμαλοτης.—εκτασις.—σεισμος.

Τασκοὶ, ῶν. οἱ. gens Persica. Vid. ad v. Πασαργαδαι.

Τασσω. colloco, constituo, mando.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κορης
τασσουσιν εἶναι·— Hecub. 222.
SYN. Ανατασσω, αποτασσω, διατασσω, επιτασσω, κατατασσω, συντασσω, προστασσω, παρατασσω, εγκοσμεω, διακοσμεω, ευτρεπιζω, καθιστημι, διατιθημι, επευθυνω.

*Τᾰτα. *indecl.* [108.
βαπτε δὲ τὰς λευκὰς, καὶ λεγε πᾶσι ΤΑΤΑ. Myrin. *An.* ii.

Ταΰγετη, ης. ἡ. fil. Atlantis, una Pleiadum. 2. idem cum sequ. 1. ἄν ποτε Ταΰγετα
αντιθεῖσ' Ορθωσιᾳ εγραψεν ἱεράν. Olymp. 3. 53.

Ταΰγετον. το. *Ion.* Τηΰγετον. *item,* Ταΰγετος. ὁ. mons Laconiæ.*
τοὺς ὑπὸ Ταΰγετου κορυφῇ ορεος μεγαλοιο. Hom. xxxii. 4.
ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμηκετον, ἢ Ερυμανθον. ζ. 103.
Ταΰγετον αὐτ' εραννον εκλιπῶα Μῶα. Lysist. 1299.

*Ταυρεος. tauriformis.
ηθεῖ', ἦ μαλα δή τι πατὴρ ανδρῶν τε θεῶν τε
τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταυρεος Εννοσιγαιος,
ὃς Θηβης κρηδεμνον εχει, ῥυεταί τε ποληα. Hes. α. 103.*

Ταυρειος. taurinus.
ασπίδι ταυρειῃ κεκαλυμμένος ευρεας ωμους. II. 360.
βελτιστον ἡμῖν αἷμα ταυρειον[3] πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλευς γὰρ θανατος αἱρετωτερος. Equit. 83.
SYN. Ταυρεος, ταυρικος.—δερματινος.

*Ταυρειος, *vel* Ταυριος. a Tauro, fl. prope Trœzenem.
εμοὶ δὲ λῷστον πῶμα Ταυριον[3] πιεῖν
καὶ μή γε πλειω τῶνδ' εχειν δυσφημιας. Soph. *fr.* Ægei. ii.

Ταυρελᾰτης, ου. ὁ. boves agens. [ii. 229.*
Θεσσαλιης ευιππος ὁ ταυρελατης χορὸς ανδρῶν. Philipp. *An.*

---

1. Quorsum hæc epitheta pertineant, ignorare me confiteor. Nonnulla referri possunt ad ταρσὸς, cum *planta pedis* significetur; sed suspicio mihi incidit, alii cuidam substantivo fuisse ea designata.

2. "Legendum una voce, ὑποτάσεις, *camporum porrecta.*" Heath.

3. Fragmentum e Sophoclis Ægeo laudatur, tanquam ex Helena, Schol. in Equit. vs. 83. Sed in Scholiaste legitur αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν, male;—nisi in uno dramate Poëta αἷμα ταύρου memoraverit, in altero Ταύριον ὕδωρ. "Observat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino sanguine, quo sibi mortem consciverit Themistocles, e male intellecto Sophoclis loco ortam esse." Brunck. ad Ægei frag.
Ut ut hoc sit, constat non solum Herodotum, in quibusdam forsan ταχυπειθῆ, verum etiam Nicandrum, medicum, pro *veneno* habuisse *tauri sanguinem.* Vide illum, Lib. iii. §. 15.—hunc, Alexiph. 312. sqq. Vid etiam Athen. p. 122. f.

Ταυρηδόν. *adv.* instar tauri.
εβλεψε γοῦν ταυρηδὸν εγκυψας κατω. Ran. 816. (804. B.)
*Ταυρικός, ή, όν. *gentile.*
σὺ δ' εἶπας ελθεῖν Ταυρικῆς μ' ὅρους χθονός. Iph. T. 85.*
Ταυροβοᾶς. clamosus. Vid. ad v. Πρωτογονος.
*Ταυροβόλος, ον. ὁ ἡ. taurum feriens, *seu*, mactans.
κριοβολου τελετῆς ηδ' ετι ταυροβολου. Ep. ἀδ. 190.*
Ταυροβόρος. taurum vorans.
μηκέτι ταυροβοροιο βαρὺ βρυχημα λεοντος. Archias, *An.* ii. 99.
Ταυρογαστωρ. vorax. Vid. in v. Στερρογυιος.
Ταυροδετος. *taurino glutine junctus.
καὶ ταυροδετός γ'
ατρεκεῖς ἁρμους κυπαρισσος. Eur. *fr.* Cret. ii. 8.*
καὶ τὴν ταυροδετην[1] βυρσαν επαυχενιην. Ep. l. 6.
Ταυροθυτος. in quo taurus immolatus est.
ᾧ ἐπι ταυροθυτους λοιβὰς ηδ' ἱερὰ καλά. Orph. 612.
Ταυροκερως. tauri cornua habens. Vid. Σεληνη. Βακχος. Ὕης.
Ταυρόκρᾶνος. taurinum caput habens.
*ἢ ποντον, Ωκεανος ὃν
ταυροκρανος αγκαλαις
ἑλισσων κυκλεῖ χθονα ;* Orest. 1371. P.
Ταυροκτονεω. taurum occido. Vid. Ταυροσφαγεω.
ταυροκτονεῖ μὲν, δωδεκ' εντελεῖς εχων,
λειας απαρχην, βοῦς·— Trach. 773. (61. Br.)
Ταυροκτόνος, Ταυροσφᾶγος, Ταυροφόνος. tauri interfector.
ἢ φασγανον κελαινὸν, ἢ ταυροκτόνον
στερρὰν κυβηλιν, ἢ Φαλακραῖον κλαδον. Lycoph. 1169.
δειξῃ θεοῖσιν ἡμερᾳ ταυροσφαγῳ. Trach. 618.
αντια δ' Ἡρακλῆος ἑδρα σφιν ταυροφονοιο. Theoc. 17. 20.
Ταυρομετωπος, Ταυρωπός. torvam habens frontem. V. Βακχος.
Ταυρομορφος. tauriformis.
ὦ ταυρομορφον ομμα Κηφισοῦ πατρός. Ion. 1261.
Syn. Ταυροειδης, ταυροφανης.
Ταυροπαρθενος. epith. Iûs.
ολοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κυνες,
οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπαρθενον κορην,
*Λερνης ανηρειψαντο, φορτηγοὶ λυκοι,
πλατιν πορεῦσαι κῆρα Μεμφιτη προμῳ,
εχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ηπειροις διπλαῖς.* Lyc. 1291.
Ταυροπολος. Diana.
ἢ ῥά σε Ταυροπολα Διὸς Αρτεμις. Aj. 172.
ει τ' ἆρα, νὴ τὴν Ταυροπολον, ταυτῃ πρυσει. Lysist. 448.
—ὅθι Ταυροπολοιο θεοῖο
βωμοὶ κνισσηεντες αδευκέα καπνὸν εχουσι. Dion. 611.
Ταυροπους. tauri pedes habens.
*εκ Πυλου δὲ Νεστορος-Γερηνιου κατειδομαν
πρυμνας, σῆμα ταυροπουν
ὁρᾶν, παροικον Αλφεον.* Iph. A. 273.
Ταῦρος. taurus. Vid. Βοῦς.
ηὔτε βοῦς αγεληφι μεγ' εξοχος επλετο παντων
ταῦρος· ὁ γάρ τε βοεσσι μεταπρεπει αγρομενῃσι. B. 480.
Epith. Αγρομενος, αταρβης, ατιμαγελης, αδμης, αερσιλοφος, ακλινης, αμειλικτος, αμαιμακετος, ανδροφονος, απειλητηρ, αχαλινος, βριαρος, δασυθριξ, αιθωψ, ζατρεφης, ηΰγενειος, ερωμανης, ερυγμηλος, εριβρυχης, λαρινος, καλλικερως, κραταιπους, οριδρομος, ορειονομος, ουρειος, λασιαυχην, μωνυξ, μογερος, ξανθος, οβριμοθυμος, παμμελας, πυρπνοος, πυρριχος, πελωρος, πολυκαμπης, ποθοβλητος, μεγαθυμος, τανυκραιρος, τανυγληνος, ὑψιτενων, φιλαγρυπνος, χαλκοπους, οφρυοεις, οιστρομανης, ορεσσινομος.
Phr. Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ, κεὶς κερας θυμουμενοι. Eur.
—κραντῆρα βοῶν περιμυκεα ταῦρον. Orph. 311.
ταῦροι πρηὔτενοντες, αροτρευτῆρες αρουρης. Ep.
οἱ Συριοι ταῦροι δὲ Χεροννησοιο γενεθλα·
αιθωνες, κρατεροὶ, μεγαλητορες, ευρυμετωποι,
αγραυλοι, σθεναροὶ, κεραελκεες, αγριοθυμοι,
μυκηται, βλοσυροι, ζηλημονες, ευρυγενειοι. Opp.
ταῖς δὲ τριηκοσιοι ταῦροι συνάμ' εστιχοωντο,
κνημαργοί θ' ἑλικές τε· διηκοσιοί τε μὲν αλλοι
φοινικες· παντες δ' επιβητορες οἰγ' εσαν ηδη.
αλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυωδεκα βωκολεοντο
ἱεροὶ Ἠελιου· χροιὴν δ' εσαν ηΰτε κυκνοι,
αργησταὶ, πᾶσιν δὲ μετεπρεπον εἰλιποδεσσι. Theoc. 25. 126.
[γαλαεργον αυχένα ταυρων. Mosch.]
Ταυροσφᾰγεω. bovem macto.
ανδρες γὰρ ἑπτὰ, θουριοι λοχαγεται,
ταυροσφαγοῦντες εις μελανδετον σακος[2], κ. λ. Sept. Th. 42.
Ταυροφᾰγος. *epith.* Bacchi. taurivorus, crudivorus.
μηδὲ Κρατινου τοῦ Ταυροφαγου γλωττης βακχεῖ' ετελεσθη. [Ran. 357. B.
Ταυροφᾰνης. tauro similis. Vid. infr. in v. Ταῦρος.
Ταυροφθογγος. ὁ ἡ. boum mugitus æmulans.
ταυροφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται
ποθεν εξ αφανοῦς φοβεροι μῖμοι. Æsch. *fr.* Edon.
Ταυροφορος. qui a tauris trahitur.
ἥ τ' επὶ ταυροφορον ἱεροτροχον ἅμμα τιταινεις. Orp. H. 13. 2.
Ταῦροι. pop. Sarmatiæ Europææ.
Ταῦροί θ' οἱ ναιουσιν Αχιλλῆος δρομον αιπὺν,
στεινὸν ὁμοῦ δολιχόν τε, καὶ αυτῆς ες στομα λιμνης. Dion. 306.
Ταῦρος. Taurus, mons vastissimus Asiæ.
ενθα βαθυκρημνοιο φαεινεται ουρεα Ταυρου. Dion. 849.
Epith. Αγκυλος, λοξος.
Phr. Κιμμεριοι ναιουσιν ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταυρου. ib. 168.
—Ταῦρον δέ ἑ κικλησκουσιν,
οὕνεκα ταυροφανές τε καὶ οξυκαρηνον ὁδευει,
ουρεσιν εκταδιοισι πολυσχιδὲς ενθα καὶ ενθα,
εξ οὗ απειρεσιοι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥεουσιν,— ib. 641.
Ταυροω. taurum facio. Ταυροῦμαι. taurinam naturam induo.
ηδη γὰρ εἶδον ομμα νιν ταυρουμενην. Med. 92.
Syn. Αποταυροω. αγριοομαι. ταυρηδὸν, φοβερὸν, βλεπειν.
Ταυρωδης. taurina specie, ad instar tauri.
*ὡς ὁ νοον λυσσῃ εσφαλμένα βρυχαναααται
ωρυδὸν,* λοξαῖς δὲ κοραις ταυρωδεα λευσσων. Nic. Al. 221.
Ταυρωπός. *id. qu.* Ταυρομετωπος.
Ταυτολογος. idem bis dicens.
ταυτολογων κανονων φεῦ πληθύος,— Eupith. *ibid.* 402.
Ταυτομᾰτον. quod fit fortuito.
ταυτοματον ἡμῶν καλλιω βουλευεται. Sent.
Syn. Αυτοματον. τυχη.
Ταυτοτης. identitas, similitudo.
τῇ ταυτοτητι συγχυθεὶς τῶν δακρυων. Pisid. ap. Suid.
Syn. Ὁμοιοτης.
Τᾰφεύς, εως. ὁ. vespillo, libitinarius, sandapilarius.
όταν θανω 'γὼ, καὶ σύ μου ταφεὺς γενῃ. Œd. C. 609. (582. Br.)
Syn. Ενταφιαστης, νεκροθαπτης, νεκροφορος, σοροπηγος, κτεριστης, κτερεϊστης, ταριχευτης, ταριχευτηρ.
Τᾰφή. sepultura.
μὴ, τονδε θαπτων, αυτὸς εις ταφὰς πεσῃς. Aj. 1109. (1090. B.)
Syn. Ενταφιασμος, ενταφιον, εκφορα, κῆδος. ταφος.
Τᾰφήϊος. sepulcralis. *—εισόκε φᾶρος
εκτελεσω, μή μοι μεταμωλια νηματ' οληται,*
Λαερτῃ ἡρωϊ ταφήϊον.— τ. 144.
Syn. Ταφιος. επιταφιος, ενταφιος, τυμβιος, επιτυμβιος, επιτυμβιδιος. κηδιος, επικηδειος.
Τᾰφιοι. incolæ Taphi ins. quæ et Cephallenia. *Dicuntur iidem* Τηλεβοαι, Κεφαλλῆνες *et* Κεφαλληνιοι.
αλλά μ' ανηρπαξαν Ταφιοι, ληΐστορες ανδρες. ο. 426.
ειδομενη ξεινῳ, Ταφιων ἡγητορι, Μεντῃ. α. 105.
Epith. Φιληρετμοι.
*Τᾰφιος, ᾱ, ον. *id. qu.* Ταφήϊος. [ii. 188.
Αισχυλον ἡδε λεγει ταφιη λιθος ενθαδε κεῖσθαι. Diodor. *An.*
Τᾰφος. tumulus. 2. funus, *item,* funebre epulum. 3. silicernium.*
ὡς οἵγ' αμφιεπον ταφον Ἕκτορος ἱπποδαμοιο. Ω. ult.
μυρίοι· αυτὰρ ὁ τοῖσι ταφον μενοεικέα δαινυ. Ψ. 29.
αἶψα δὲ χαλκειῃσι βαθὺν ταφον εξελαχαινον
εσσυμενως μακελῃσιν— Apoll. 4. 1532.

1. Agath. Ep. 30. *Anal.* iii. 44. Sed in contextu, potiore jure, est ταυροδέτιν.

2. Obelo notat h. v. Porsonus. "Suspicetur forsan aliquis, εἰς μελάνδετον κύτος," inquit Blomfieldus.

Syn. Ταφη.—περιδειπνον.—σημα, μνημα, ηριον, τυμβος. θηκη. [καπετος. Hom.]

Epith. Αειμνηστος, ευρωεις, ευποιητος, δυσφημος. ερεμνος, λαϊνος, λιτος, ζωηφορος, ογκωτος, στυγνος, ὑψιφαης, ὑδατοστρωτος, φιλυξενος, χωστος, χθονιος, ψυχρος.

Τᾰφος. ὁ. stupor, ingens admiratio.
αμφὶ δὲ γαῖαν εναξε· ταφος δ' ἑλε παντας ιδοντας. φ. 122.
Syn. Θαμβος. εκπληξις.

Τᾰφρος. ἡ. fossa, sepulcrum.
—απὸ γὰρ δειδισσετο ταφρος
ευρεῖ', ουτ' αρ' ὑπερθορεειν σχεδὸν, ουτε περῆσαι
ῥηϊδιη.— M. 52.
Syn. Βοθρος. ἑρκος. Epith. Ορυκτη, βαθεῖα.

Τᾰχᾰ, Τᾰχεως, Τᾰχῠ. *adv.* mox. 2. forte. 3. facile.
ἧς ὑπεροπλιησι ταχ' ἄν ποτε θυμὸν ολεσσῃ. A. 205.
νῦν μὲν πειρᾶται, ταχα δ' ιψεται υἷας Αχαιῶν. B. 193.
—οἱ δ' ὦκα διεπρησσον πεδιοιο,
νοσφι νεῶν, ταχεως·— Ψ. 365.
Syn. Αυτικα, ευθυς, σπουδῇ, σπουδαιως, επισπερχῶς, κραιπνῶς, καρπαλιμως, ὦκα, ωκεως, κουφως, εν ταχει, δια ταχους, κατα ταχος, αιψηρως, λαιψηρα, ῥυβδην, επιτροχως, καρπαλιμως.—τυχον, ισως.—συντομως.

Τᾰχεια, Τᾰχος. celeritas.
ἡ βραδυπους βουλὴ μεγ' αμεινων· ἡ δὲ ταχεῖα[1]
αιὲν εφελκομενην τὴν διανοιαν εχει. Ep. l. 1.
νῦν ωρεξε ταχος, καὶ επ' αυτῷ κῦδος εθηκεν. Ψ. 406.
Syn. Ταχυτης, ωκυτης, οξυτης.

Τᾰχῐνός. celer. Vid. Ταχύς.
ὡς ενεπεν, ταχινὸς δὲ μεγαν περὶ θῆρα πονεῖτο. Call. 3. 158.
ψχετ' εχων ὅ τ' Ερως ταχινὰς φρενας, ἅ τ' Αφροδιτα. Theoc. 2. 7.

*Τᾰχος, et Ταχύ. *adverbial.* celeriter. Τᾰχιστᾰ. celerrime.
—συμμαχους δ' ὁπλιζεσθαι ταχος-Ανωχθε,— Rhes. 986.
ταῦτ', ὦ ξεν', οὑτως εννεποντες, ου πολὺν
χρονον μ' επεσχον, μή με ναυστολεῖν ταχύ. Philoct. 348.
ἡμεων δ' ὁπποτερῳ θανατος καὶ μοῖρα τετυκται,
τεθναιη·* αλλοι δὲ διακρινθεῖτε ταχιστα. Γ. 101.

Τᾰχῠβᾱτης. qui celeriter incedit. Vid. Ταχυπορος.
ταχυβαταν νεῶν κατοπτην μολεῖν. Rhes. 134.

Ταχυβουλος. promtus, vel præceps, consilio.
*εξ οὗ γε χοροῖσιν εφεστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδασκαλος ἡμῶν,
ουπω παρεβη πρὸς τὸ θεατρον λεξων, ὡς δεξιός εστι·
διαβαλλομενος δ' ὑπὸ τῶν εχθρῶν εν Αθηναιοις ταχυβουλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πολιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβριζει,
αποκρινεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Αθηναιους μεταβουλους.* [Acharn. 628.

Τᾰχῠγουνος. velox.
—ταχυγουνον επεσσευοντο πορειην. Nonn.

Τᾰχῠδρομος. velociter currens.
ταυροφονων ζευξασα ταχυδρομον ἁρμα λεοντων. Orp. H. 26. 3.

Τᾰχυηρης. qui celeriter movetur.
—σὺν οχῳ ταχυηρει-Πεμψατε ποντονδ'— Æsc. Supp. 33.

Τᾰχῠμηνῐς. iracundus. Vid. Βακχος.

Τᾰχῠμητωρ. *immo*, Σταχυμητωρ, *qu. v.* fecundus.

Τᾰχῠμορος, Ταχυποτμος. brevis ævi.
αλλὰ ταχυμορον
γυναικοκηρυκτον ολλυται κλεος. Agam. 496.
μετὰ το ταχυποτμον.—ανερων εθνος. Olymp. 1. 107.
Syn. Ανυπαρκτος, ταχυθανατος.

*Τᾰχῡνω. accelero.
πιδακος εκ τυφλῆς ουκ εταχυνεν ὑδωρ. Antip. *Sid. An.* ii. 23.*

Τᾰχῠπειθης. qui facile paret. 2. credulus.
παντες αοιδὸν αριστον· εγὼ δέ τις ου ταχυπειθής. Theoc. 7. 38.
—ελαυνομεναι δ' αρα νῆες
ωκυποροι κραιπνῶν ανεμων ταχυθειπεῖ ῥιπῇ.[2] Tryph. 519.

Syn. Ευπειθης, ευπειστος, πειθηνιος.

Τᾰχῠπομπος. qui celeriter transmittit.
—τί ποτ' ευπλοιαν επραξαν (*Ion. a min.*)
ταχυπομποισι διωγμοῖς; Æsch. Supp. 1054.

Τᾰχῠπορος. celeriter gradiens.
πιθανος αγαν ὁ θῆλυς ὁρος
επινεμεται ταχυπορος. Agam. 495.
Φοινισσα κωπη ταχυπορος γενησεται. Helen. 1288.

Τᾰχῠπους. ὁ ἡ. *adj.* celer plantis.
—ταχυπους-Δ' ες Ολυμπον ὁρμαθεὶς αναξ. Iph. T. 1268.
Syn. Αργιπους, αελλοπους, αερσιπους,—ταχυβατης, ταχυβαμων, ταχυδρομος, ταχυγουνος.

Τᾰχυπτερος. celeriter volans.
ὦ δῖος αιθὴρ καὶ ταχυπτεροι πνοαί. Prom. 88.

Τᾰχῠπωλος. celeres equos habens.
Τυνδαριδα, ταχυπωλε, δορυσσοε, χαλκεοθωραξ. Theoc. 22. 136.
καί ῥ' οὓς μὲν σπευδοντας ιδοι Δαναων ταχυπωλων,
τοὺς μαλα θαρσυνεσκε παρισταμενος επεεσσιν. Δ. 232.

Ταχυῤῥοθος. tumultuosus.
πρὶν αγγελους σπερχνούς τε καὶ ταχυῤῥοθους
λογους ἱκεσθαι, καὶ φλεγειν χρειας ὕπο. Sept. Th. 285.

Τᾰχυῤῥωστος. celeriter impulsus.
ειθ' αελλαια ταχυῤῥωστος πελειας
αιθεριας νεφελας-Κυρσαιμ'—Œd. C. 1130. (1081. Br.)

Τᾰχῡνω. impello, festino.
μακρὰ μελλετέ γ', αλλὰ ταχυνατε. ibid. 218.
Syn. Επιταχυνω, σπευδω, σπερχομαι, κατεπειγομαι, ὁρμαω.

Τᾰχῠς, εῖα, ύ. celer.
Λοκρῶν δ' ἡγεμονευεν Οϊλῆος ταχὺς Αιας. B. 527.
τλαιης κεν Μενελαῳ επιπροεμεν ταχὺν ιόν. Δ. 94.
Syn. Ταχινὸς, κοῦφος, ῥαδινος, αιψηρος, λαιψηρος, ευσκαρθμος, ὑποπτερος, οξυς, ωκυς, βαλιος, ταχυπορος, επισπερχης, σπουδαῖος, ταχυεργος. [ποδαργος. Lyc.
Phr. Εναλιγκιος στεροπαῖσιν, ακμας ποδῶν. Pind.
—επ' ανθερικων εθεεν κουφοισι ποδεσσιν
αλλος ὑπὲρ ποντοιο, και ου στεφανην (*ungulam*) εδιηνεν. Opp.]

Τᾰχυστροφᾰλιγξ,—ῥιπή. Nonn.

Τᾰχῠτης. celeritas. Vid. Ταχεια.
Πηλειδης δ' αἶψ' αλλα τιθει ταχυτητος αεθλα. Ψ. 740.

Τᾰχυφθῐμενος. brevi perdurans.
δαῖτα ταχυφθιμενην— Nonn.

Τᾰὼς, ὼ, et Ταὼς, ῶ, *item*, Ταῶν, ῶνος. ὁ. pavo.
ὁσσον εν ηεριοισι ταως καλὸν οιωνοῖσι. Opp.
νὴ Δί', ορνις δῆτα. τίς ποτ' εστίν; ου δηπου ταὼς; Av. 270.
Epith. Ευπηληξ, αλαζονικος, χρυσοπτερος, Μηδικος.
Phr. Πτεροῖς ὁ ταως[3] γαυριῶν πολυχροοις
λοξῶς ανακλᾷ καὶ σοβεῖ τὸν αυχένα,
καὶ τοὺς θεατὰς εκφοβῶν ακινδυνως[3]
κτυπεῖ μεταξυ τοῖς πτεροῖς, ὡς ενοπλιος—
κἀναπαλιν αυτοὺς ἑστιῶν εκ τῆς θεας
πτερωσιν αυτοῦ τὴν κατοπιν ὑπανιστανει. Ep.
ορνις αγαλλομενος πτερυγων πολυανθεῖ χροιῇ.
τοὺς καλλιμορφους καὶ περιβλεπτους ταως. Ath. *p. 655.
τῶν ταῶν μὲν ὡς ἁπαξ τις ζεῦγος ηγαγεν μονον,
σπανιον ὂν τὸ χρῆμα· πλειους δ' εισι νῦν τῶν ορτυγων. ib. p. [397.*

Τεγγω. madefacio. 2. emollio.
δακρυσι κολπους-Τεγγουσ', αλγους μετεχουσαι. Pers. 540.
Syn. Διατεγγω, επιτεγγω, βρεχω.—μαλαττω.—κλαιω.—ὑγραινω. σταζω, σταλαζω.

Τεγεᾱ. urbs Arcadiæ.
καὶ Τεγεην εἶχον, καὶ Μαντινεην ερατεινήν. B. 607.

---

1. Ep. est *Luciani* 39. *Anal.* ii. *p.* 316. Sed hinc nullam sibi sumit auctoritatem subst. ταχεία. Est enim fem. a ταχύς. Ταχεῖα sc. βουλή. Substantivum autem illud æque ac ὄνου πόκας æstimandum censeo. Vid. HSt. T. iii. c. 1275. F.

2. Ita locum e Cod. MS. exhibet Northmorius: vs. 526.
οἱ δ' αὐτοὶ πλωτῆρες ἔσαν κρατεροί τε μαχηταί,
ἀλλήλοις τ' ἐκέλευον ἐλαυνέμεν· αἱ δ' ἄρα νῆες,
ὠκύτεραι κραιπνῶν ἀνέμων, ταχυπείθεϊ ῥιπῇ
Ἴλιον εἰσανάγοντο Ποσειδάωνος ἀρωγῇ.

3. In hoc Epigr. ταὼς penult. producit, et ἀκινδύνως breviat. Adjecta sint hæc aliis sive licentiæ sive imperitiæ argumentis, apud Scriptores Epigrammatum, de quibus antea dixi. Sequentia notavi in *Anthologia.* Θεοκρῖτον, p. 4. πολυδακρῦτος, 29. κλᾱδοισι, 39. παρῆϊδων, 51. φῦσις, 160. Ακινδῦνος, Nom. Pr. 186. ευκρῖτους, 558. παπῦρῳ, 561. In *Analectis, Tom.* i. ἐκτανῦειν, p. 83. δελφῖσιν, 109. χρῖει, 195. *Tom.* ii. Μιτυλανᾰ, p. 22. Ἀθᾱμας, 196. (an legend. οὐ τόσον οὐδ' Αθαμας κ. λ.?) εμῶσε, 181, 297. ευθῦμη, 251. Αισχῖνης, 456. *Tom.* iii. Κωνσταντῖνος, *bis*, 29, 30. τοιαδε ψευσάμενον, 216. ἐνδιδοσι, et γεφῦραν, 285. σελῖνοιο et δρῡμον, 287. De Λᾰτοῖ, *Anal.* i. 132. et ἐγγῦην, *Anthol.* 171. item de εὐμᾰρις, θεᾰτρον, ὀρθρῖνος, et forsan aliis, alibi dictum.

τῶνδε δι' ανθρωπων αρεταν ουχ ἱκετο καπνὸς
αιθέρα, δαιομενης ευρυχορου Τεγεης. Simonid. *An*. i. 130.
Epith. Ευμηλος.

Τεγεος. tectus. 2. altus.
δωδεκ' εσαν τεγεοι θαλαμοι ξεστοῖο λιθοιο. Z. 248.
Syn. Στεγανος, στεγνος, στεγαστος, κατηρεφης, ὑπερωϊος.

Τεγος. tectum.
στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τεγεος πυκα ποιητοῖο. π. 415.
Syn. Τεγη, στεγη, στεγος, στεγνον, ομοφος, οροφωμα, καταστεγασμα, ὑπερῶιον. δῶμα, δωματιον.
Epith. Ευοροφον, ὑψηλον, λιθινον, ἱερον.

Τἔθμιος, α, ον. et ὁ ἡ. institutus, positus lege. 2. *ponitur et* τὸ τέθμιον *substantive*. institutum, lex.
1. τεθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ηλυθον ὧραι. Call. 2. 87.
πενταετηρίδ' ἑορτὰν-Ἡρακλεος τεθμιον. Nem. 11. 34.
2. τεθμιόν μοι φαμὶ σαφεστατον εἶναι. Isthm. 6. 28.
Syn. Νομιμος, ἱερος.

Τἔθμός. constitutum, decretum, lex, ritus.
δεξαι δέ οἱ στεφανων εγκωμιον τε-
θμὸν, τὸν αγει πεδιων-Εκ Πισας,— Ol. 13. 39.
ὕπατον δ' εσχεν Πισα-Ἡρακλεος τεθμόν.— Nem. 10. 60.
Syn. Θεσμὸς, νομος.—τὰ νομιμα.

Τἔθνημῐ. morior. Vid. Θνησκω.
τεθναιης, ὦ Προῖτ', ἢ κακτανε Βελλεροφοντην. Z. 164.

Τἔθριπποβᾱμων. qui quadrigis vehitur.
τεθριπποβαμονι στολῳ. Orest. 991.
Syn. Τεθριπποβατης.

Τἔθριππος. quadriga. [15. 5.
Πραξινοα· πολλῷ μεν οχλω, πολλῶν δε τεθριππων. Theoc.
*ἵππευε τοινυν, νὴ Δί', ὡς εμοιγε κρεῖττόν εστιν [1406.
ἱππων τρεφειν τεθριππον, ἢ τυπτομενον επιτριβῆναι.* Nub.
Syn. Τετρακυκλος απηνη.—τετραβαμων, τετραορος, τετρωρος.

Τεινω. tendo, extendo.
*ὡς δ' ὅτ' απ' Ουλυμπου νεφος ερχεται ουρανὸν εισω,
αιθέρος εκ διης, ὅτε τε Ζεὺς λαιλαπα τεινει·
ὡς τῶν εκ νηῶν γενετο ιαχή τε φοβος τε.* Π. 364.
αυτὰρ επειδὴ κυκλοτερὲς μεγα τοξον ετεινε. Δ. 124.
Syn. Εντεινω, διατεινω, κατατεινω, συντεινω, αποτεινω, εκτεινω, επιτεινω, παρατεινω, τανυω, τιταινω, τιταινομαι, αιρω, εξαιρω, καταπονεω. [πιτνημι. q. v. Pind.]

Τειρεα. astra. *poët.* Τερεα. Vid. Αστρα.
εν δὲ τὰ τειρεα παντα τά τ' ουρανὸς εστεφανωται. Σ. 485.
*ηνορεης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κυκλον ἑλισσων
αιθέρος ἑπταποροις ενὶ τειρεσιν, ενθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτατης ὑπὲρ αντυγος αιὲν εχουσιν.* Hom. vii. 6.
—τὰ δ' αθροα παντα φαανθη
τειρεα λαμπετοωντα διὰ κνεφας— Apoll. 3. 1361.

Τειρεσιᾱς. Nom. Pr.
ψυχῇ χρησομενους Θηβαιου Τειρεσιαο,
μαντιος αλαοῦ, τοῦ τε φρενες εμπεδοί εισι·
τῷ καὶ τεθνειῶτι νοον πορε Περσεφονεια,
οιῳ πεπνυσθαι·— κ. 492.
Epith. Αλαστος, απατηλιος, θεοπροπος, νεκρομαντις, οιωνομαντις, σχετλιος, στεφανηφορος. Ευηρειδης.
Phr. Τειρεσιας, πολλοῖσι βαρὺς περ εὼν ενιαυτοῖς.
Τειρεσιαν τοκα μαντιν, αλαθεα παντα λεγοντα. Theoc.
γειτονα δ' εκκαλεσεν Διὸς ὑψι-
στου προφαταν εξοχον,-Ορθομαντιν Τειρεσιαν. Nem. 1. 90.
*νῦν δ', ὡς ὁ μαντις φησὶν, οιωνῶν βοτὴρ,
εν ωσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς διχα,
χρηστηριους ορνιθας αψευδεῖ τεχνῃ·
οὗτος τοιῶνδε δεσποτης μαντευματων, κ. λ. Sept. Th. 24.

Τειρω. vexo. 2. domo.
ὦ γερον, ειθ', ὡς θυμὸς ενὶ στηθεσσι φιλοισιν,
ὥς τοι γουναθ' ἕποιτο, βιη δέ τοι εμπεδος ειη·*
αλλά σε γῆρας τειρει ὁμοίϊον·— Δ. 313.
—τοὶ δ' εν μεσῳ αλγε' επασχον
ηέρι καὶ πολεμῳ· τειροντο δε νηλεῖ χαλκῷ. P. 375.
Syn. Δαπαναω, καταπονεω, ανιαω, τρυω, τρυχω, κακοω, λυπεω.

Τειχεσῐπλητης. mœnium oppugnator.
Αρες, Αρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. E. 31.
Syn. Πορθητης. τειχεσιβλητης, τειχολετης, τειχολυτης.

Τειχιζω, Τειχιζομαι. murum struo. 2. munio.
καὶ τοῖσι τειχιζουσι παραδιακονει. Av. 839.
τεῖχος ετειχισσαντο νεῶν ὕπερ, αμφὶ δὲ ταφρον
ηλασαν,— H. 449.
Syn. Τειχεω, εκτειχιζω, επιτειχιζω, περιτειχιζω, συντειχιζω, καταφρασσω, εχυροω, καταῤῥυφασσω, κρατυνω. κατασκευαζω, τειχοδομεω.

Τειχιοεις. muris bene cinctus.
οἱ δ' Αργος τ' εἶχον, Τιρυνθά τε τειχιοεσσαν. B. 559.
Syn. Τειχηρης, τετειχισμενος.

Τειχισμᾰ. το. munimentum, propugnaculum,
Τυρσηνῶν τειχισμα πελαργικον— Call. *fr*. 283. *Bent.*
Syn. Επιτειχισμα, διατειχισμα, παρατειχισμα, οχυρωμα, ασφαλισμα, ερυμα, εἶλαρ, προβολος. Epith. Λαΐνον.

*Τειχοδομεω. murum exstruo.
—ὅτε γὰρ τυρσιν ετειχοδομει-Αλκαθοος,—Ep. ἀδ. 204.*

Τειχοδομος, Τειχοποιός. qui muros struit.
τειχοδομους τε τιθησι, καὶ ευτολμους κεραμουργους,
πηλαιης πλινθου τε, καὶ ευστοιχων κανονισμῶν,
θριγκῶν τ' ευθυντῆρας, αεὶ καματοισι συνηθεις. Man. 4. 291.
τοῦ τειχοποιοῦ δαπεδων[1] Αμοιβεως. Lyc. 617.
Syn. Τειχιστης.

Τειχομᾰχεω. murum oppugno.
τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν; Nub. 481.
Syn. Επιτειχιζω, πολιορκεω, εκπολιορκεω, καταμαχομαι.

Τειχομᾰχος. muri oppugnator. 2. defensor.
ἢ τειχομαχος ανὴρ, βοηθησατω
τις αννσας.— Acharn. 569.
Syn. Τειχομαχης.—τειχοφυλαξ.

Τειχομελής. *epith.* citharæ Amphionis. Onest. *An*. 2. 290

Τεῖχος, Τειχιον. murus.
ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος επειγομενη αφικανει. Z. 388.
εκ δ' ἦλθεν μεγαροιο παρεκ μεγα τειχιον αυλῆς. π. 165.
Syn. Τοῖχος, δομη, περιβολος, κρηδεμνον, θριγκος.
Epith. Αρειον, αιπυ, ἀλιπλοον, ἀῤῥηκτον, ἀῤῥαγες, αβλῆχρον, ανεμβατον, αστυοχον, ακαμπες, βοοκτιτον, διθαλασσον, αμφιχυτον, επιδρομον, ευρυ, εὔδμητον, ευρυκαλον, ευπυργον, ἑπταπυλον, ερυμνον, ευρυμενες, ηλιβατον, λαοσσοον, ἱερον, μακρον, μακεδνον, κλυτον, ξυλινον, πλατυ, ὑψηλον, ὑψικορυμβον, ὑψιλοφον, χαλκεον, χθαμαλωτατον.
Phr. Δυσβατα λαΐνεοις ὑψουμενα τειχεα πυργοις. Nonn.
θειοδομον τειχευς ἑρκος ερυμνοτερον. Ep.
—Αργος, ἵνα τειχεα
λαΐνα, Κυκλωπεί', ουρανια νεμονται. Eur.

Τἔκμαιρω. certis signis ostendo.
—τεκμαιρει-Χρῆμ' ἑκαστον. Olymp. 6. 123.
Syn. Αναφαινω, καταδεικνυμι, διασαφεω, τεκμηριοω.

Τἔκμαιρομαι. conjicio, argumentor, meditor, molior. *item*, ad finem perduco.
αλλὰ κακὰ φρονεων τεκμαιρεται αμφοτεροισιν. H. 70.
Syn. Τεκμηριοομαι, διατεκμαιρομαι, συντεκμαιρομαι, σημειοῦμαι, συμβαλλω, εικαζω.—σκεπτομαι.—βουλευομαι, τελειοω. κατασκευαζω.

Τἔκμαρ, Τεκμηριον, Τεκμωρ. finis. 2. signum.
κυνὸς ταλαινης σῆμα, ναυτιλοις τεκμαρ. Hec. 1280. (63. P.)
παντων Ορεστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμηριον. Soph. El. 910.
*ει δ' αγε, τοι κεφαλῇ κατανευσομαι, οφρα πεποιθῃς.
τοῦτο γὰρ εξ εμεθεν γε* μετ' αθανατοισι μεγιστον
τεκμωρ·— A. 526.
—εισοκε τεκμωρ- Ιλιου εὕρωσιν— H. 30.
Syn. Σῆμα, σημεῖον (αληθινον.)—τελος, μορος.
Epith. Ευδηλον, εναργες, πιστον.

Τεκμησσᾰ. Ajacis Telamonii uxor.
ὦ δαΐα Τεκμησσα, δυσμορον γενος. Aj. 795. (84. Br.)
Τεκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελευταντος, *λεγεις
ἡμῖν, τὸν ανδρα διαπεφοιβασθαι κακοῖς.* ib. 331.
τὴν δουριληπτον δυσμορον νυμφην ὁρῶ. ib. 905. (894. B.)

---

1. *Al.* γαπέδων, quod melius. Vid. Pors. ad Orest. 324.

Τεκνιον, Τεκνιδιον. filiolus, filiola.
μηκέτι, μηκέτι Μαρκε τὸ παιδίον, αλλ' εμὲ κοπτον, [333.
τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοὶ νεκροτερον τεκνιον. Lucill. *An.* ii.
ὦ γλυκυτατον σὺ τεκνιδιον κακοῦ πατρός. Lysist. 889.
Τεκνογονεω. liberos gigno, *it.* pario.
πεμφθη δ' εις αγελην, τεκνογονεῖν αφετος. Philipp. *An.* ii. 219.
Τεκνογονος. liberos pariens.
τεκνογονον—γαστρός. Apollin.
Τεκνοκτόνος, Τεκνοραιστης. ὁ. — Τεκνολετειρα. ἡ. liberorum interfector, seu interfectrix. Vid. Παιδοκτονος.
οφθησομεσθα, καὶ τεκνοκτονον μυσος
εις ομμαθ' ἥξει φιλτατων ξενων εμῶν. Herc. F. 1155.
ὁ τεκνοραιστης, λυμεὼν εμῆς πατρας. Lyc. 38.
μὴ ου, τεκνολετειρ' ὥς τις αηδών. Soph. El. 107.
Τεκνον, *pl.* Τεκνα. Τεκος. fetus, proles. Vid. Παῖς.
ὤ μοι, τεκνον εμὸν, τί νύ σ' ετρεφον αινὰ τεκοῦσα; Α. 414.
—τεκνα-Οκτω· αταρ μητηρ ενατη ἦν, ἣ τεκε τεκνα. Β. 313.
—αιγιοχοιο Διὸς τεκος— Α. 202.
Syn. Γενεα, γονος, γονη, εκγονος, γονημα. *τεκνωμα. φῖτυμα. Æsch. q. v. [απογονος. ῗνις. αμνᾶμος. Lyc.]*
Epith. Αγακλεες, ποθεινον, γλυκερον, θεηγενες, λοισθογενεσθλον, στεφανοῦχον, γλαγοτροφον, φιλον, δειλον. *pl.* αγλαα, ερικυδεα, ερατεινα, ευσοα, καλλιμα, περικαλλεα, μεγηρατα, κρατεροφρονα, απνοα, ηλιτομηνα, νηπια, ορφανα, θυμηρεα, φαιδιμα, ωκυμορα, νεηγενεα, νεοβλαστῆ, μεταθηλεα. φιλα, τηλεκλυτα.
[Phr. Σκυμνον ανοσιου πατρός. Eur. σὸν ευγλαγον θαλος, ὦ σκυμνε, τερπνὸν αγκαλισμα συγγονων. Lyc.]
*γυναι, φιλον μὲν φεγγος ἡλιου τοδε,
καλὸν δὲ ποντου χεῦμ' ιδεῖν ευηνεμον,
γῆ τ' ηρινον θαλλουσα, πλουσιόν θ' ὕδωρ,
πολλῶν τ' επαινον εστι μοι λεξαι καλῶν.
αλλ' ουδὲν οὕτω λαμπρὸν, ουδ' ιδεῖν καλὸν,
ὡς τοῖς απαισι καὶ ποθῳ δεδηγμενοις,
παιδων νεογνων εν δομοις ιδεῖν φαος. Eur. Danaë *fr.*
ὑπερβαλλουσας γὰρ εχει
θνατοῖς ευδαιμονιας
ακινητος αφορμὰ
τεκνων, οἷς ἂν καρποτρόφοι
λαμπωσιν εν θαλαμοις
πατριοισι νεανιδες ἧβαι·
διαδεκτορα πλουτον
ὡς ἑξοντές γ' εκ πατερων
ἑτεροις επὶ τεκνοις.
αλκά τε γὰρ εν κακοῖς,
σύν τ' ευτυχιαις, φιλον,
δορί τε γᾷ πατριᾳ φερει
σωτηριον αλκάν. Ion. 472.*
Τεκνοποινος. ulciscens liberis.
—μναμων μῆνις τεκνοποινος. Agam. 161.
*Τεκνοσποριᾶ, ας. ἡ. liberorum procreatio.
ᾶ Μοῖραι, τί τοσοῦτον απηνέες, ουδ' επὶ παστοὺς
ηγαγετ', ουδ' ερατῆς εργα τεκνοσποριης; Agath. *An.* iii. 68.*
Τεκνοφονεω. liberos interficio. Vid. Παιδοκτονεω.
ὅσσον ὁ Μηδειης θυμὸς ετεκνοφονει. Leon. Al.-*An.* ii. 197.
Τεκνοω, Τεκνοομαι. liberos procreo. 2. adopto.
δικαζει τὸν αγαμον γαμον παλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνουμενον. Œd. T. 1238. (14. Br.)
χρονος τεκνοῦται νυκτας ἡμερας τ' ιών. ib. C. 645. (18. Br.)
Syn. Εκτεκνοω, γενναω, φύτευω, φῖτῦω.—τικτω. γεινομαι.
*Τεκνωμα. soboles.
—τῷ πονοῦντι δ' εκ θεῶν
οφειλεται τεκνωμα τοῦ πονου κλεος. Æsc. fr. *Bolh. p.* 600.*
Τεκταινω, Τεκταινομαι. fabricor.
δουρατεοις πυργοισιν εν οικια τεκτηναντες. Apoll. 2. 381.
ὃς καὶ Αλεξανδρῳ τεκτηνατο νῆας εϊσας. Ε. 62.
Syn. Συντεκταινομαι, τεχναζω, επιμηχαναομαι, τευχω, κτιζω, δημιουργεω, εναπεργαζομαι, κατασκευαζω, ὑποτιθημι.
Τεκτονίδης. *patronym.*
Αμφιαλός θ', υἱὸς Πολυνηου Τεκτονιδαο. θ. 114.
Τεκτοσύνη. structura.
φορτιδος ευρειης, εὖ ειδὼς τεκτοσυναων. ε. 250.
Syn. Τεκτονια. τεκτονικη, σιδηρικη.—κατασκευη.
Τεκτων. faber.
καὶ τὰ μὲν ασκησας κεραοξόος ηραρε τεκτων. Δ. 110.
Syn. Τεχνιτης, τεχναστης, δημιουργος. συνθετης.
Epith. Δαημων, κλυτος, δορατοξοος, λαοξοος, ξυλικος.
Phr. Χεριαρᾶν τεκτονων δαιδαλματ' αγων. Pyth. 5. 47.
ανερες εργοπονοιο δαημονες Ατρυτωνης.
Τελᾰμων. lorum, fascia.
χρυσεος ἦν τελαμων· ἵνα θεσκελα εργα τετυκτο. λ. 609.
ἱδρωσει μέν τευ τελαμων αμφὶ στηθεσσιν
ασπίδος αμφιβροτης,— Β. 388.
Syn. Αναφορευς, ἱμας.—δεσμος.
Epith. Ευδμητος, νεοκλωστος, φαεινος, φερεσσακης, πλατυς, αργυρεος.
Phr. Τῇ ῥα δυω τελαμῶνε περὶ στηθεσσι τετασθην,
ητοι ὁ μὲν σακεος, ὁ δὲ φασγανου αργυροηλου·
τώ οἱ ῥυσασθην τερενα χροα.— Hom.
Τελᾰμων. Nom. Pr.
ὡς υἱὸς Τελαμῶνος αγανοῦ, φαιδιμος Αιας. Ρ. 284.
Epith. Αντιθεος, αμυμων, αστεμφης, αρηΐφιλος, εὐμελιης, ευρυσθενης, ευσθενης, κρατερος, πυργοσκαφος, Αιακιδης.
Phr. Αυτάρ οἱ Τελαμων συνεφεσπετο, τόν ῥ' ελοχευσεν Αιακῷ ατρυτῳ κουρη κλυτοῦ Ασωποιο
Αιγιν' εν κροκαλῃσιν ἁλιστρεφεος Σαλαμῖνος. Orph. 182.
Τελᾰμωνιαδης. *patronym.* Τελαμωνιος. *adj.* a præc.
στῆ δ' αρ' ὑπ' Αιαντος σακεϊ Τελαμωνιαδαο. Θ. 267.
*Λοκρῶν δ' ἡγεμονευεν Οϊλῆος ταχὺς Αιας,
μειων, ουτι τοσος γε ὅσος* Τελαμωνιος Αιας. Β. 527.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμωνιος ανδρα κατεκτα. Ν. 170.
Τελεθω, Τελεθομαι. sum, fio, orior, venio.
νὺξ δ' ηδη τελεθει, αγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθεσθαι. Η. 282.
ουδ' αγορεων, ἵνα τ' ανδρες αριπρεπεες τελεθουσι. Ι. 441.
*καὶ ταχα δ' εκ γαιης ελπιζομεν ες φαος ελθεῖν
λειψαν' αποιχομενων·* οπισω δὲ θεοὶ τελεθονται. Phocyl. 98.
Syn. Ειμι, ὑπαρχω, γιγνομαι, θαλλω, τελλω, ζαω.
Τελειος, Τελεος. perfectus, integer, eximius.
αἴ κέν πως αρνῶν κνισσης αιγῶν τε τελειων. Α. 66.
αυτίκα δ' αιετὸν ἧκε, τελειοτατον πετεηνῶν. Θ. 247.
ποτερα προτερ' ἂν επιστενω,
ποτερα τελεα περαιτερω,
δυσκριτ' εμοιγε δυσταν῾ῳ. Trach. 964. (49. Br.)
Syn. Εκτελης, εντελης, παντελης, αυτοτελης, τεληεις, εντελεχης, τελικος, επιτελεστικος, ὁλοκληρος, τελεσφορος.
Τελειοω,[1] Τελειω. perficio. 2. sacro. Vid. Τελεω.
αλλ' ουδὲν ειργει σοι τελειοῦσθαι ταδε. Trach. 1273. (59. Br.)
οιωνοῖσί τε πᾶσι· Διὸς δ' ετελειετο βουλη. Α. 3.
τεχνην παντοιην, χαριεντα δὲ εργα τελειει. ζ. 234.
*Τελεύδρομος. ὁ ἡ. cursum perficiens.
ἦν γὰρ ακεντητος τελεοδρομος— Asclepiad. *An.* i. 217.*
Τελεομηνος. annus integer.
—ὁπότε τελεομηνος εκφεροι
δωδεκατος αροτος, αναδοχὰν τελεῖν πονων
τῷ Διὸς αυτοπαιδι,— Trach. 837. (25. Br.)
Τελεσιφρων, Τελεσσινοος. qui perficit, quæ destinavit.
Ιλιῳ δὲ κῆδος ορ-θωνυμον τελεσσιφρων
μῆνις ηλασεν,— Agam. 709.
αλλ' οὔ οἱ ταδε μοῖρα τελεσσινοος κατενευσεν. Orph. 1308.
Syn. Τελεσιουργος. δαΐφρων.
Τελεσσῐγᾰμος. nuptias perficiens.
—τελεσσιγαμοιο λοχειης. Nonn.
Τελεσσῐγονος. prolificus.
—τελεσσιγονον σκεπας αιδοῦς. ib.
Τελεσσῐμορος. fatum absolvens.
—τελεσσιμορον δρομον ηοῦς. ib.
Τελεσσῐδωτειρᾰ. quæ res ad finem perducit.
πολλὰ γὰρ τικτει-Μοῖρα τελεσσιδωτειρ'. Heracl. 899.

---

1. Scriptor Epigr. ἀδεσπ. 692. usurpat τελεοω:
τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις τελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτούς.

Τελεστωρ. qui omnia perficit. Vid. Απολλων.

Τελεσφορος. ad finem perducens.
μνημων τ' Εριννυς, καὶ τελεσφορος Δικη. Aj. 1407. (390. Br.)
"ανθ' ὧν επασχον εὖ, τελεσφορον χαριν [(1489. Br.)
δοῦναι σφιν, ἥνπερ τυγχανων ὑπεσχομην." Œd. C. 1559.
ηνπερ γαρ κεῖταί γε τελεσφορον εις ενιαυτον. T. 32.
SYN. Τελειος, τελεσιουργος, συντελης, ενεργος.—καρποφορος.—αρχηγος.

Τελεσφορια. initiatio, consecratio.
—*οφρα δαεντες*
αρρητους αγανῇσι τελεσφοριῃσι θεμιστας. Apoll. 1. 917.
SYN. Τελετη, τελειωσις, αφιερωσις, ἁγιστεια, τελεσιουργια, τελετουργια.
*PHR. Ειπατε, παρθενικαὶ, καὶ επιφθεγξασθε τεκοῦσαι,
Δαμᾶτερ μεγα χαῖρε, πολυτροφε, πανλυμεδιμνε.
χὡς αἱ τὸν καλαθον λευκοτριχες ἱπποι αγοντι,
τεσσαρες· ὧς ἀμῖν μεγαλα θεὸς ευρυανασσα
λευκὸν εαρ, λευκὸν δὲ θερος καὶ χεῖμα φεροισα
ἡξεῖ, καὶ φθινοπωρον, ετος δ' εις αλλο φυλαξεῖ.
ὡς δ' απεδιλωτοι καὶ αναμπυκες αστυ πατεῦμες,
ὧς ποδας, ὧς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αιεί.
ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλεα λικνα φεροντι,
ὧς αμμες τὸν χρυσὸν αφειδέα πασαιμεσθα.
μεσφα τὰ τᾶς πολιος πρυτανηϊα τὰς ατελεστως
τασδε τελεσφοριας κ. λ.— Call. 6. 119.*

Τελεταρχης. cærimoniarum conditor. Vid. Βακχος.

Τελετή. finis. 2. initiatio. 3. expiatio. 4. feriæ.
καὶ πολεμον τελετὴ μονοημερος εξετελεσθη. Batrach. ult.
—*ἱνα*-*Μυστοδοκος δομος*
εν τελεταῖς ἁγιαις αναδεικνυται. Nub. 303.
SYN. Τελος, τελευτη.—τελεσιουργια, τελεσφορια, θυσια, οργιασμος, θρησκεια.—τὰ θεῖα.
EPITH. Αχραντος, αρρητος, μυστιπολευτος, ανοργιαστος, πανθειος, πολυποικιλος, νυκτερος. [Orph. H. 6. 12.
PHR. Ελθετ' επ' ευιερου τελετῆς πολυϊστορας αθλους.
ελθετ' επ' ευφημους τελετὰς, ὁσιας, νεομυστους. ibid. 42. 10.

Τελετηφορῖᾱ. Vid. Τελεσφορια.
νῦν επὶ σεμνᾶς τελετηφοριας
σηκοὺς ἁγιους ἱκετας εμολον. Synes. 3.

Τελευταῖος. finalis, extremus.
ιδω δὲ τουτων τὴν τελευταιαν ὑβριν. Soph. El. 273.
χρὴ δ' ουποτ' ειπεῖν ουδεν' ολβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταιαν ιδης,
ὁπως περασας ἡμεραν ἡξει κατω. Androm. 101.
SYN. Εσχατος, ὑστατος, τελικος, εντελης, τελεσιος.

Τελευταω. finio. 2. morior.
—*αλλ' ἁμα παντες*
αινεῖτ', οφρα ταχιστα τελευτησω ταδε εργα. Θ. 9.
οιμοι, τί δρασω; ποῖ τελευτησω βιον; Hecub. 417.
SYN. Διατελευταω, τελεω, πληροω, περαινω, τολυπευω.—θνησκω, απερχομαι.

Τελευτή. finis, exitus. 2. mors.
—*ου γάρ μοι δοκεει μυθοιο τελευτὴ*
τῇδέ γ' ὁδῷ κρανεεσθαι— I. 621.
SYN. Τελος.—εξωλεια, θανατος.—μεταστασις, απαλλαγη, απολυσις, καταστροφη.
EPITH. Ατελης, γλυκερα, ῥιγεδανη.
PHR. Ω ζωῆς αοριστος εν ανθρωποισι τελευτή. Ep.
τερπνὰν γαμου κραινειν τελευτάν. Pyth. 9. 118.

Τελεω. finio. 2. vendo, solvo. 3. celebro. 4. *neut.* tendo.
παντα γὰρ ηδη τοι τελεω, τὰ παροιθεν ὑπεστην. Ψ. 20.
*3. *ᾧ συζῶν ετελεις οργια τερπνὰ θεοῦ.* Ep. ἀδ. 561.*
SYN. Αποτελεω, επιτελεω, εκτελεω, προτελεω, διατελεω, συντελεω, τελειω, τελειοω, τελευταω, αποτελειοω, περαινω, περατευω, αποτερμιζω, καταπαυω, απεργαζομαι, τερματιζω, τολυπευω, δαπαναω, λαμβανω, εξαρτιζω, πληροω, ανυω, παρασκευαζω.—τελεσφορεω, τελεσιουργεω, μυεω, ἑορταζω.

Τελεως. *adv.* *Att.* *pro* τελειως. perfecte. 2. omnino.
—*ὡς επιχαρτον*
τελεως αεκουσιον εργον. Trach. 1279. (64. Br.)
SYN. Εντελῶς, αυτοτελῶς, ὁλοκληρως, παντως, απαρτι, απαρτισμενως, απαρτιζοντως.

Τελήεις. perfectus. 2. solennis. Vid. Τελειος.
ερδον δ' Απολλωνι τεληεσσας ἑκατομβας. A. 315.

Τελθος. quod debetur. —*νῦν δὲ κομιζευ,*
ὦ Ευηρειδα, τελθος οφειλομενον. Call. 5. 106.
SYN. Μορος.—χρεος. (Hes.)

*Τελλην, ηνος. ὁ. Nom. Pr. tibicinis et poëtæ.
Τελληνος ὁδε τυμβος, εχω δ' ὑπὸ βωλεῖ πρεσβυν
τῆνον, τὸν πρῶτον γνοντα γελοιομελεῖν. Leonid. Tarent. *Ruhnk. Ep. Critic.* i. *p.* 118.

Τελλινη. genus conchæ, quacum pueruli ludebant et canebant.
αλλ' ισχε· τελλινης γὰρ εξαιφνης μέ τις
ακοὰς μελῳδὸς ἦχος εις εμὰς εβη. Sopat. ap. Ath. p. 86. a.

Τελλις, *f.* Τελλη. *id. fors. qu.* præced. *Romani* mitulum *vocant.*
κογχος, ἂν τελλιν καλεομες· εντι δ' ἀδιστον κρεας. Epicharm.

Τελλω, Τελλομαι. facio, fio, orior. [ap. Ath. p. 85. e.*
ἦν, ἡλιου τελλοντος, ωκυπους αγων. Soph. El. 701.
τετρηχὼς, οἷόν τε νεαις επὶ φορβάσιν οἶστρος
τελλεται,— Apoll. 3. 276.
SYN. Ανατελλω, επιτελλω, γιγνομαι, ανυομαι. στελλω.

Τελμᾰ. το. lacuna, locus palustris.
ομβριον ὑδωρ ἂν ειχετ' εν τοῖς τελμασιν. Av. 1592.
SYN. Τελμις, φρεαρ, σηραγξ, τεναγος. βαθρον, βαραθρον, πηλωδης τοπος. Vid. Λιμνη.

Τελμᾰτοω. in cœnum verto.
χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα· τελματοῖ δὲ τοὺς λιθους. Pisid. ap. Suid.

*Τελμισσευς. *gentile a* Τελμισσος, quæ Cariæ aut Lyciæ urbs. *pl.* Τελμισσεῖς et Τελεμισσεῖς. uni ex Aristoph. Comœdiis nomen.
φερε δὴ τοινυν, ταῦθ' ὁταν ελθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμισσης; Vid. Steph. Byz. in v. et Brunck. ad Arist. fragm.

Τελος. *adv.* denique, postremum.
ὦ Ζεῦ, προγονων προπατωρ,
πῶς ἂν τὸν αἱμυλωτατον,
εχθρὸν αλημα, τοὺς δὲ δισ-
*σαρχας ολεσσας βασιλεῖς,**
τελος θανοιμι καὐτός. Aj. 391.
SYN. Ποτε, πως, λοιπον, ὑστερον. τερμα.

Τελος. το. *effectus, finis. 2. vectigal. 3. impensa. 4. dignitas, qualis fungentium magistratu, qui οἱ ἐν τελει dicuntur, et τὰ τέλη. 5. legio, cohors. 6. maturitas virginis, *unde et* nuptiæ. 7. sacra arcana.
αισχρὸν γὰρ τοδε γ' εστὶ καὶ εσσομενοισι πυθεσθαι,
μὰψ οὑτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Αχαιῶν
απρηκτον πολεμον πολεμιζειν, ηδὲ μαχεσθαι
ανδρασι παυροτεροισι· τελος δ' ουπω τι πεφανται.* B. 119.
δορπον επειθ' εἱλοντο κατὰ στρατὸν εν τελεεσσιν. H. 380.
αγορᾶς τελος ταυτην γέ που δωσεις εμοί. Acharn. 896.
SYN. 1. Τελσον, τελευτη, περας, ὁρος, τερμα. 2. τελεσμα, δασμος. φορος. παραγωγιον. 4. αξιωμα. 5. ταγμα. 6. γαμος. 7. τελετη.—πρᾶγμα, χρῆμα.
EPITH. Αισιμον, αφαυρον, αφθιτον, αναντιρρητον, ακρον, εμπεδον, γυμνον, δυστεκμαρτον, επιμοχθον, εριδωρον, θυμηδες, ἱερον, κακον, ωκυμορον.
PHR. Πεμποις ευολβον βιοτου τελος αιὲν αμεμπτον.
ενδοξον βιοτῆς γλυκερον τελος εσθλον οπαζοις. Orph. H.
τελος πομπιμον νοστου—θνατὸν βιου—κυριον παντων. Pind.
Απολλον, γλυκὺ δ' ανθρω-πων τελος αρχά τε, δαιμονος ορνυντος, αυξεται. Pyth. 10. 15.
—καὶ θανατοιο τελος. Theog.
τοῖς εν τελει βεβῶσι πεισομαι. Soph.
διρρυμά τε καὶ τριρρυμα τελη,
φοβερὰν οψιν προσιδεσθαι. Æsch.

Τελσον. finis.
**αλλ' ὡστ' εν νειῷ βοε οινοπε πηκτὸν αροτρον,*
ἰσον θυμὸν εχοντε, τιταινετον· αμφὶ δ' αρα σφιν
πρυμνοῖσιν κεραεσσι πολὺς ανακηκιει ἱδρώς·
τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον εὔξοον αμφὶς εεργει
ἱεμενω κατὰ ὦλκα, τεμεῖ δέ τε τελσον αρουρης.* N. 703.

Syn. Τελος, περας. το τελευταῖον.

*Τελφοῦσσα [1], ης. ἡ. fons Bœotiæ. 2. urbs Boeot. *item*, Arcadiæ.

Τελφοῦσσ', ενθαδε δὴ φρονεω περικαλλεα νηον,
ανθρωπων τευξαι χρηστηριον— Hom. Hymn. ad Apoll. 247.

Τελφουσσαιη. *epith.* Cereris. *a præc.*

τὴν μὲν ὅ γ' εσπερμηνεν Ερινυϊ Τελφουσσαιη. Call. *fr.* 207.

Τελφουσσιος. *epith.* Apollinis.

ουδ' ὁ Σκιαστης, Ορχιευς, Τελφουσιος. Lyc. 562.
(*in q. l. Schol.* Σκιαστὴς, Ὀρχιεὺς, παρὰ Λάκωσιν ὁ Ἀπόλλων· Τελφούσιος δὲ παρὰ Βοιωτοῖς.)

Τελχῖνες, ων. οἱ. pop. Rhodi ins. eo ex Creta profecti, Ialysum urbem incolentes. Quia invidi et malefici fuisse perhibentur, in proverbium nomen abiit de malignis et obtrectatoribus.[2] *Vid. omn.* Jacobs. *in l. c.* T. ix. p. 177.

τελχῖνες βιβλων, Ζηνοδοτου σκυλακες. Philipp. *An.* ii. 223.*

Τελωνης, Τελωνητης. publicanus.

καὶ τελωνην, καὶ φαραγγα, καὶ Χαρυβδιν ἁρπαγης. Equit. 248.
—ὁ παγκακος ειμι τελωνης. Nonn.
πρηκτῆρας δεικνυσι, τελωνητας τε βιαιους. Man. 4. 329.

Syn. Δεκατευτης, δεκατηλογος, φορολογος, δασμολογος.—εργολαβος.—λυτρωτης.

*Τελωνιὰς, ἄδος. ἡ. ad τελώνην pertinens.

μαζας ἀνίκ' εκυρσε τελωνιάδος φιλολιχνου. Phan. *An.* ii. 52.*

Τελωνιον. telonium, portitorum mensa.

εν τῷ στενῷ—τελωνιῳ[3]. Suid.

*Τεμᾰχοπωλης, ου. ὁ. salsamentarius.

ελθὼν τε πρὸς τὸν τεμαχοπωλην, περιμενε,
παρ' οὗ φερειν ειωθα.— Antiph. ap. Ath. p. 120. a.

Syn. Ταριχοπωλης.*

Τεμᾰχος. το. *item*, Τεμαχιον. frustum, *inpr.* piscis. 2. piscis, salsamenta. [Nub. 339. B.

κεστρᾶν τεμαχη μεγαλαν, αγαθᾶν, κρεατ' ορνιθεια κιχηλᾶν.
*νὴ Δί', εξαγαγων[4] γε τἀπορρηθ', ἅμ' αρτον καὶ κρεας,
καὶ τεμαχος, οὗ Περικλεης ουκ ἠξιωθη πωποτε.* Equit. 282.
καὶ τὸν λαρυγγ' ἥδιστα πυριῷ τεμαχιοις. Crobyl. ap. Ath. p. 5. f.

Syn. Αποκομμα.—ιχθυς.—κερματιον.

Τεμβριος. fl. juxta Pontum.

νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς απατερθεν
Τεμβριος ιχθυοεις θαλεραῖς πλημμυρεται οχθαις. Orp. 713.

Τεμενιος. ad delubrum pertinens.

βωμοὺς ὁριζει, τεμενιαν τε φυλλάδα. Trach. 767. (56. Br.)

Τεμενος. agri portio a ceteris ἀποτετμημένη, *inpr.* in usus sacros.

Γαργαρον, ενθα δέ οἱ τεμενος βωμός τε θυηεις. Θ. 48.
καὶ μέν οἱ Λυκιοι τεμενος ταμον ἐξοχον αλλων. Ζ. 194.
*εὖτ' ἂν φλεγων ακτῖσιν ἥλιος χθονα
ληξῃ,* κνεφας δὲ τεμενος αιθέρος λαβῃ. Pers. 364.

Syn. Ναος, αλσος, ἱερον, τεμενισμα.—(αποτετμημενη γῆ κατὰ τιμήν.) Epith. Αγλαον, βαθυδενδρον, πῖον, περιπυστον, ἱερον. πολυφυλλον, πεντηκοντογυνον, περικαλλες. Κυλληνιον. ἁγνον, Ποσειδανιον.

Τεμεση. (πολις Κυπρου.) *Τεμεσσα. *ap. Lyc.*[5] urbs Calabriæ.*

ες Τεμεσην μετὰ χαλκόν· αγω δ' αιθωνα σιδηρον. α. 184.
*τῶν Ναυβολειων δ' εις Τεμεσσαν εκγονων
ναῦται καταβλωξουσιν,— Lyc. 1067.*

Τεμνω, Ταμνω, Τεμνομαι. scindo. 2. ferro vasto. 3. fœdus ferio.

—πελαγος μεσον εις Ευβοιαν-Τεμνειν,— γ. 175.
*Ατρεΐδης δὲ ερυσσαμενος χειρεσσι μαχαιραν,
ἤ οἱ πὰρ ξιφεος μεγα κουλεον αιὲν αωρτο,*
αρνῶν εκ κεφαλέων ταμνε τριχας·— Γ. 273.
αυτὰρ ὁ ταμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ηνυτο εργον. ε. 243.

Syn. Αποτεμνω, διατεμνω, συντεμνω, ὑποτεμνω, τμαω, τμησσω, τομευω, κοπτω, σχιζω.—αμελγω.—τιμαω.

Phr. Ὁδον,—κελευθον,—σπονδας—τεμνειν. Eur.

Τεμπεα, *contr.* Τεμπη. τα. Tempe, angustiæ inter Olympum et Ossam, Thessaliæ montes. 2. fauces, et angusti exitus quorumvis montium. 3. loca amœna, arboribus consita.

*πᾶ ποκ' αρ' ἦθ', ὄκα Δαφνις ετακετο, πᾶ ποκα, νυμφαι;
ἦ κατὰ Πηνειω καλὰ τεμπεα, ἦ κατα Πινδω;
ου γὰρ δὴ ποταμοῖο μεγαν ροον ειχετ' Αναπω,
ουδ' Αιτνας σκοπιὰν, ουδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.* Theoc. 1. 66.
φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσομενος διὰ Τεμπεων. Call. 4. 105.
*3. Λαοδικην θ' ἡ κεῖται επ' ἠϊονεσσι θαλασσης,
καὶ Ποσιδηϊα εργα,* καὶ ἱερὰ τεμπεα Δαφνης. Dionys. 915.

Syn. Αἱ στενοταται διεκβολαι τῶν Θεσσαλιας ορῶν. 2. αλση, κοιλωματα. Epith. Αγρονομα, αυδηέντα.

*Τεμπις, ἴδος. ἡ. a præc.

πολλάκι δ' ἢ οινης αμιγῆ ποσιν, ἢ ἀπὸ δαφνης
Τεμπιδος, ἢ δαυκοιο φεροις εκ καυλια κοψας. Nic. Al. 198.*

Τενᾰγος. locus humidus. Vid. Τελμα.

οἱ δ', επεὶ ουν τεναγος,— Orph. 1092.

Τενᾰγωδης. cœnosus.

—επεὶ τεναγωδεα λευσσω,
τῆλε περισκοπεων, ἀλα παντοθεν·— Apoll. 4. 1264.

Syn. Τελματωδης, σηραγγωδης, πηλωδης.

Τενδω. arrodo.

ηματι χειμεριῳ, ὅτ' ανοστεος ὃν ποδα τενδει. Hes. ε. 522.

Syn. Εδω, εσθιω, τρωγω, κατατρωγω.

Τενεδος. ἡ. ins. contra Sigeum, *dicta olim* Λευκοφρυς.

Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιό τε ἶφι ανασσεις. Α. 38.

Epith. Αγχιαλος, ἱμερτη, στενη.

Τενθεια. gulositas.

οπτᾷς τὰ κρεα; πολλήν γε τενθειαν λεγεις. Av. 1690.

Syn. Λιχνεια, λιχνοτης, αδηφαγια. σιναμωρια.

Τενθης. gulosus.

κἀγωγ' ὅτι τενθης εἶ συ κἀλαζων ανήρ. Pac. 1120.

Syn. Αδηφαγος, λιχνος, προτενθης. λωποδυτης. μοιχος.

Τενθρηδων. Nom. Pr.

Μαγνητων δ' ἦρχε Προθοος, Τενθρηδονος υἱός. Β. 756.

*Τενθρηδων, ονος. ἡ. insectum aculeatum, vespæ simile.

Τενθρηνη. idem. *a Nicandro videtur pro api positum.*

τενθρηνης αναμιγδα ποροις εν πιοσιν εργοις. Nic. Al. 547.

Τενθρηνιον. το. favus τενθρήνης. 2. locus ejusdem.*

Τενος. quicquid in longum ducitur. 2. fascia, laqueus.

οἱ τενοι ακροτατοισι φαεινονται περὶ ποσσίν. Man. 2. 67.

Τενων. tendo.

καί ῥ' εβαλε Σθενελαον, Ιθαιμενεος φιλον υἱὸν,
αυχένα χερμαδιῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τενοντας. Π. 586.
*Πρασσοφαγος δ' εσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε Κνισσοδιωκτην,
εν λιμνῃ δ' απεπνιξε,* κρατησας χειρὶ τενοντα. Batrach. 229.

Syn. Απονευρωσις.—αυχην.

Epith. Αυχενιος, βαθυς, κρατερος, παχυς, παρασφυριος.

Phr. —Βοῶν αροτῆρα τενοντα. Orph. H. 39. 8.

Τεος, *pro* Σος. tuus.

στεργε τεην αλοχον· τί γὰρ ἡδυτερον καὶ αρειον,
ἢ ὅταν ανδρὶ γυνὴ φρονεῃ φιλα γηραος αχρι,
καὶ ποσις ᾖ αλοχῳ, μηδ' εμπεσῃ ανδιχα νεῖκος. Phocyl. 184.

Τεραζω. signa narro.

οὕτω δ' εἶπε τεραζων. Agam. 128.

Exp. Τα τερατα διηγουμενος.—τερατευω.

Τεραμνον, sive Τεραμνα. τα. tecta domorum. Τεράμνος.

χαλεπὰ δ' ὑπεραντλος οὖσα-Συμφορᾷ, τεραμνων[6]
ἀπὸ νυμφιδιων κρεμαστον κ. λ. Hippol. 765.
αππολεμων ταδ' εοικεν εν οινοπλῆξι τεραμνοις
*πλαθειν, ου θριγκῶν εντος Ενυαλιου. Antip. Sid. *An.* ii. 14.*

Syn. Ὑπερῷον, ὑπερθυρον, σκηνωμα, στεγη, κυψελη, τεμενος, στεγανος, σκια, σκηνωμα.

1. Scribitur et Δελφοῦσα, Τιλφῶσσα, &c. Vid. Rink. E p. Crit. i. p. 17. Edit. secunda.

2. Phoebeamque Rhodon, et Iälysios Telchinas,
Quorum oculos ipso vitiantes omnia visu (i. e. *adspectu solo omnia effuscinantes*)
Jupiter exosus, fraternis subdidit undis. Ov. Metam. vii. 365.
Hesychius et Suidas interpretantur Τελχῖνες. βάσκανοι, γόητες, φθονεροί.

3. ἐν τῷ στενῷ σου προβαλεῖν τελωνίῳ. Versus est Pisidæ, sed mendosus, neque fortassis operæ pretium est, quo pacto sanari debeat, excogitare.

4. Ad vitandum dactylum in versu trochaico scribi jubet Porsonus ἐξάγων. Præf. in Hec. p. 45.

5. Τεμέσην etiam apud Homer. non urbem Cypri, sed inferioris Italiæ, statuit Dammius.

6. Prætulit Monk. τερέμνων. Vid. ejus not. ad vs. 538.

Τερᾰς. portentum.
ἢ ναυτῃσι τερας, ηὲ στρατῷ ευρεῖ λαων. Δ. 76.
—θεοπροπος, ὃς σαφα θυμῷ-Ειδειη τεραων,— Μ. 229.
SYN. Τερατευμα, παραπλασμα, σημεῖον, θαῦμα, πελωρ, τερατουργημα.—το τεραστιον, αλλοκοτον, αποφωλιον.
EPITH. Αγριον, αβληχρον, αινοπελωρον, πελωριον, δικηλον, βλοσυρον, απιστον, δυσμαχον, σμερδαλεον.
Τερασκοπος. haruspex.
—εαν με τῷ τερασκοπῳ λαβῃς
κοινῇ τι βουλευσαντα,— Œd. T. 612.
SYN. Τερατοσκοπος, μαντις. ὁ τῶν τερατων ἑρμηνευς, ονειροκριτης.
*PHR. Αμπνοὰν δ' ἥρωες ε-
στασαν θεοῦ σαμασι
πιθομενοι. καρυξε δ' αυτοῖς
εμβαλεῖν κωπαισι τερασκοπος, ἁ-
δειας ενιπτων ελπιδας. Pyth. 4. 354.*
Τερᾰτευμᾰ. το. prodigium. Vid. Τερατεια.
ὦ δαιμονιαι, παυσασθε τῶν τερατευματων. Lysist. 763.
SYN. Ψεῦδος, πλασμα, προφασις.
Τερᾰτευω, Τερατευομαι. monstra loquor.
εν ταῖς τραγῳδιαισιν ετερατευετο. Ran. 858. (34. B.)
SYN. Επιτερατευομαι, προστερατευομαι, τεραζω, τερατολογεω, ψευδομαι.—απιθανα διηγεομαι.—δολιευω.
Τερᾰτεια. quicquid modum longe excedit, ut prodigiosa pompa, prodigiosa narratio, mendacium prodigiosum.
*ἥκιστ', αλλ' ουρανιαι Νεφελαι, μεγαλαι θεαὶ ανδράσιν ἀργοῖς,
αἵπερ γνωμην, καὶ διαλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρεχουσι,
καὶ τερατειαν, καὶ περιλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ καταληψιν.* Nub. 316.
SYN. Ψευδολογια, παραδοξολογια.—τερας. τερατουργια.
Τερατωδης, Τεραστιος. monstrosus. [ib. 363.
ὦ Γῆ, τοῦ φθεγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, και τερατῶδες.
—σοφὸς τερατωδεσιν εργοις. Laer. 1. 4.
—καὶ βοὴ τεραστια. Cyr. Th.
SYN. Τερατικος, τερατειος, παραδοξος, πελωριος.
Τερᾰτωπός. adspectu monstrosus.
Ἑρμειη φιλον υἱὸν, αφαρ τερατωπὸν ιδεσθαι. Hom. xviii. 36.
SYN. Αγριωπος, τερατωδης.
*Τερεβινθος. ἡ. terebinthus, *arbor*. Dicitur etiam τερέμινθος et τερμινθος. [*An.* ii. 119.*
αντὶ δ' εμεῦ κομαρον τις ὁδοιπόρος ἢ τερεβινθον. Antip. *Thess.*
Τερεβινθωδης. terebinthinus. Vid. Νησις.
*Τερετιζω. garrio, cantillo.
καὶ πρὸς τὸ διχορδον ετερετιζες. ησθομην
εκεῖνο δρᾶμα, τοῦτο δ' εστι παιγνιον. Euphron ap. Ath. p.
Τερετισμᾰ. το. cantus. 2. nugæ sonoræ. [380. c.*
—καὶ αντιτυπον τερετισμα-Πασχει,— Agath. *An.* iii. 57.
SYN. Ψοφος, αναπαλσις, τιναγμος.
Τερε̆τρον. terebra.
*καὶ τοτ' επειτ' απεκοψα κομην τανυφυλλου ελαιης·
κορμὸν δ' εκ ῥιζης προταμων, αμφεξεσα χαλκῷ
εὖ καὶ επισταμενως, καὶ επὶ σταθμην ιθυνα,
ἑρμῖν' ασκησας·* τετρηνα δὲ παντα τερετρῳ. ψ. 195.
SYN. Τρυπανον, τερητηριον.
Τερηδων. vermis lignum rodens.
ὑπὸ τερηδονων σαπεῖσ' ενταῦθα καταγηρασομαι. Eq. 1305.
SYN. Σηπεδων, σκωληξ, αθριψ, ξυλοφαγος, ξυλοφυης.
Τερην. tenellus.
τῶν ητοι αυτῶν τερενα χροα γῦπες εδονται. Δ. 237.
ὤρμᾶτ' εκ θαλαμοιο, τερεν κατὰ δακρυ χεουσα. Γ. 142.
αυτοματη φυε γαῖα τερεινης ανθεα ποιης. Apoll. 1. 1143.
*βληχὴ δ' αγχοτατω τερενης μυκηματι μοσχου. Crinag. *An.* ii.
SYN. Ἁπαλος, ἁβρος, τρυφερος, χλωρος. [146.*
Τερενοχρως. tener, pulcer.
*τὸν δὲ καὶ ἤθεοι τερενοχροες ἱμερτῆσιν
αιὲν εφορμησουσι περιπτυσσειν παλαμησιν.* Lith. 33.
SYN. Ἁπαλοχρως, τερην.
*Τερθριοι. οἱ. *sc.* καλοι. rudentes qui ad extremos veli funes tendunt.
ἀνὴρ ἂν ἡδεως λαβοι. τοὺς τερθριους[1] παριει. Equit. 440.
Τερθρον. *propr.* antennæ summum extremumque jugum. 2. *met.* summitas, finis.
πεμψεις δ' ες ᾅδου ζῶντα, κοὐ τεθνηκότα,
καί μοι τὸ τερθρον δῆλον εισπορευομαι[2]. Eur. *fr.* Eurysth. iii.*
Τερμᾷ. *adv.* tandem. Vid. Τελος.
αρχομενος φειδου παντων, μὴ τερμ' επιδευης. Phocyl. 130.
Τερμα. terminus, meta, finis.
ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ιδον περὶ τερμα βαλουσας. Ψ. 462.
οἷος καὶ νοτιης Λιβυης επὶ τερμα βεβηκεν. Dion. 273.
*ὥστε θνητὸν οντ', εκεινην τὴν τελευταιαν ιδεῖν
ἡμεραν επισκοποῦντα,* μηδεν' ολβιζειν, πρὶν ἂν
τερμα τοῦ βιου περαση, μηδὲν αλγεινὸν παθων. Œd. T. ult.
SYN. Τερμων, τελος.—σημεῖον, καμπτηρ.—ὅρος, εσχατια, το εσχατον, ὕστατον, ακρον.
Τερμινθις. ἡ. *adj.* a seq.
καὶ δ' απὸ ῥητινην τερμινθιδα πολλάκι πευκης. Nic. Al. 300.
Τερμινθος. arbor, *vulgo* τερεβινθος. qu. vid.
τερμινθου τρωγων εσχατον ακρεμονα. Theoc. Ep. 1. 6.
Τερμιοεις. ad pedes demissus.
ασπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πεσε τερμιοεσσα. Π. 803.
SYN. Μεγας, μακρος, ποδηρης, ευμετρος.
Τερμιος, Τερμονιος. finalis.
*ὅς μοι, τὰ πολλ' εκεῖν' ὅτ' εξεχρη κακὰ,
ταυτην ελεξε παῦλαν εν χρονῳ μακρῷ,*
ελθόντι χωραν τερμιαν,— Œd. C. 88.
εμοὶ τερμιαν αγων ἡμεραν. Antig. 1333.
ἵκετο τερμονιον επὶ παγον. Prom. 117.
SYN. Εσχατος, τελευταῖος.—ειμαρμενος.
Τερμοδρομεω. ad finem decurro.
αμφοτεροι μηνης τετελεσμένα τερμοδρομουσης. Man. 4. 520.
*Τερμονιον. το. *dimin.* a sequ.
ἡμιθανὲς θνησκει τοῦτο τὸ τερμονιον. Philod. *An.* ii. 86.*
Τερμων. terminus. Vid. Τερμα.
ὦ τλῆμον, οἷον τερμον', Ιοκαστη, βιου,
γαμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αινιγμοὺς ετλης. Phœn. 1371. P.
Τερπανδρος. lyricus poëta, Lesbius.
*τόν ῥα Τερπανδρός ποθ' ὁ Λεσβιος εὗρε
πρῶτος εν δειπνοισι Λυδῶν
ψαλμον αντιφθογγον, ὑψη-
λᾶς ακουων πηκτιδος. Pindar. ap. Athen. p. 635.*
μητε λιπῃς Τερπανδρον εὔθροον,— Christodor. *An.* ii. 460.
Τερπιᾰδης. *Patronym.*
Τερπιαδης δέ τ' αοιδὸς αλυσκασε κῆρα μελαιναν
Φημιος, ὅς ῥ' ηειδε μετὰ μνηστῆρσιν αναγκῃ·
εστη δ' εν χειρεσσιν εχων φορμιγγα λιγεῖαν
αγχι παρ' ορσοθυρην· κ. λ. χ. 330.
Τερπῐκεραυνος. fulmine gaudens.
τοῦτο δέ τοι ερεουσα επος Διῒ τερπικεραυνῳ. Α. 419.
Τερπνος. delectabilis.
—τῷ γάρ ῥα θεὸς περὶ δῶκεν αοιδὴν
τερπνὴν[3], ὅππη θυμὸς εποτρυνῃσιν αειδειν. θ. 45.
τερπνιστοι δὲ τοκεῦσι τοθ' υἱεες,— Call.[4]
SYN. Επιτερπνος, ευτερπης, επιτερπης, ασπασιος, αγαστος, ἡδυς, μεγηρατος, ἁβρὸς, ευθαλης, αλυπος.

---

1. Legebatur olim τοὺς δὲ θρίους. Brunck. e conject. τοὺς δὴ θρίους. Sed Codd. (*pejus*, inquit ille) τεθρίους, unde magnus ille Scaliger veram lectionem extudit, τερθρίους, nunc etiam per Cod. Ravenn. extra omnem dubitationem positam. In contextum recte admisit Invernizius, licet sensum ejus non perceperit. Vertit enim: *præstigias eas para, quibus populum circumvenis*. Mentem ille advertit ad τέρθρεια et τέρθρευμα, quæ *præstigias* denotant; sed notio vocis τέρθριος a τέρθρον petenda, quod σχοινίον τι ἐν τοῖς πλοίοις λεπτόν. In hac dramatis parte metaphora per multos versus continuos a navigantibus sumta.
2. "Nisi gravius mendum latet, legendum εἰς ὃ πορεύομαι." Musgr. ὡς πορ. Heath.
3. Edit. Grenvill. cum Cod. Harl. τέρπειν.
4. Hoc Callimachi fragmentum servavit auctor Etym. Mag. in v. Τέρπνιστος.

Τερπνῶς. *adv.* jucunde.
μυθεῦνθ', οἷα τε πολλὰ νεοι παρὰ δαιτὶ καὶ οινῳ τερπνῶς ἑψιοωνται,— Apoll. 1.459.
Syn. Ἱλαρως, αγανῶς, ἡδεως, ευθυμως, εντερπῶς, αλυπως.
Τερπω, Τερπομαι. oblecto, gaudeo.
τῇ ὁγε θυμὸν ετερπεν, αειδε δ' αρα κλεα ανδρῶν. I. 189.
αλλοτε μέν τε γοῳ φρενα τερπομαι, αλλοτε δ' αὖτε παυομαι·— δ. 102.
αυτὰρ επεὶ ταρπημεν εδητυος ηδὲ ποτητος. Λ. 779.
Syn. Επιτερπω, ευφραινω, ἡδομαι, ἡδυνω, ιαινω, φαιδρυνω.—χαιρω, ευφραινομαι, κορεομαι.
Τερπωλή. oblectatio.
οἵην τερπωλὴν θεὸς ηγαγεν ες τοδε δῶμα. σ. 37.
Syn. Τερψις, τερπνοτης, ἱλαροτης, αγανοφροσυνη.
Epith. Ερατη, ακορεστος, πολυλλιτος.
Τερσαινω, Τερσω. arefacio. 2. uro.
αἷμα μελαν τερσηνε, μενος δέ οἱ εμβαλε θυμῷ. Π. 529.
τῆς ἑτερον μὲν θειλοπεδον λευρῷ ενὶ χωρῳ τερσεται ηελιῳ·— η. 124.
φυρσον ἁλὸς θειοιο καὶ ηελιου διχα τερσον. Nic. Th. 693.
Syn. Επιτερσαινω, ξηραινω, αναινω.
*Τερφος, εος. το. testa, cortex.
εὖ δ' ἂν σηπεδονος γνοιης δεμας· αλλ' ὁ μὲν ειδει αἱμοροῳ συμμορφος, αταρ στιβον αντὶ οκελλει, καὶ κεραων δεμας εμπλην αμμορον· ἡ δέ νυ χροιὴ οἱη περ δαπιδος λασιης περιδεδρομε τερφει. Nic. Th. 320.
Τερψιμβροτος. homines delectans.
*οφρ' ὑμῖν ειπω μαντηϊα Τειρεσιαο,
Κιρκης τ' Αιαιης, ἥ μοι μαλα πολλ' επετελλε,
νῆσον αλευασθαι* τερψιμβροτου Ηελιοιο.* μ. 267.
*Τερψινοος. ὁ ἡ. animum oblectans.
εἴ ποτε τερψινοοιο, φιλος, φορμιγγος ακουσεις. Ep. *An.* ii. 520.*
Τερψις. oblectatio, voluptas.
εστι καὶ εν κενεοῖσι φιλαμασιν ἀδεα τερψις. Theoc. 3. 20.
*Μνημοσυνης δ' εξαῦτις ερασσατο καλλικομοιο,
εξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσαμπυκες εξεγενοντο
εννεα, τῇσιν ἁδον θαλιαι,* καὶ τερψις αοιδῆς.* Hes. θ. 914.
Syn. Τερπωλη, γανος, ἡδονη, θυμηδια, ευφροσυνη, ευφρασια, κηλησις, ψυχαγωγια, τρυφη.
Epith. Αλυπος, ἡδεῖα, γλυκερα, θεσπεσια, πολυκαμπης, πολυκυδης, ευφροσυνος, σκιοειδης, κακοφρων.
Τερψιχορη. *una Musarum, mater Sirenum.
*τας μεν αρ' ευειδης Αχελωῳ ευνηθεῖσα
γεινατο Τερψιχορη, Μουσεων μια·—* Apoll. 4. 895.*
Τερψιχορη χαριεσσα πορεν τεχνημονας αυλούς. *An.* ii. 513.
Τερψιχορος. tripudiis gaudens. Vid. Απολλων.
Τεσσαραβοιος. quatuor boves æquans pretio.
*ανδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ες μεσσον εθηκε,
πολλὰ δ' επισταto εργα,* τιον δέ ἑ τεσσαραβοιον.* Ψ. 705.
Syn. Τετραβοιος.
Τεσσαρακαιδεκαδωρος. quatuordecim palmos æquans.
—κερα—τεσσαρακαιδεκαδωρα— Ep. 1. 6.
Τεσσαρακαιδεκετὶς. ἡ. quatuordecim annos nata.
τεσσαρακαιδεκέτιν τῷδ' εκαλυψε ταφῳ. Perses, *An.* ii. 5.
Τεσσαρακοντα. οἱ, αἱ, τα. quadraginta.
τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακοντα μελαιναι νῆες ἑποντο. B. 524.
Τεσσαρακονταετης, Τεσσαρακοντουτης. quadragenarius.
τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετης αιζηος ἑποιτο. Hes. ε. 439.
Τεσσαρακοστὸς, ἡ, όν. *quadragesimus. Τεσσαρακοστὴ, ῆς. ἡ. quadragesimæ tributum.
*τὸ δ' εναγχος ουχ ἁπαντες ἡμεῖς ωμνυμεν,
ταλαντ' εσεσθαι πεντακοσια τῇ πολει
τῆς τετταρακοστῆς, ἣν εποριο' Ευριπιδης;** Eccles. 823. B.
Τεσσαρες, τὰ Τεσσαρα. Τετορες. Πισυρες. quatuor. 2. quaterni.
τῶν αὖ τεσσαρες αρχοὶ εσαν, δεκα δ' ανδρὶ ἑκαστῳ. B. 618.
τεσσαρα φωκαων εκ ποντου δερματ' ενεικε. δ. 436.
ἡ δὲ γυνὴ τετορ' ἡβῳη, πεμπτῳ δὲ γαμοῖτο. Hes. ε. 698.
*Τετανὸς, ἡ, όν. tentus. *inde*, 2. rigidus. 3. glaber, lævis.
αἷμ' αναλυομενος, τετανόν τ' εσκληκότα ῥινόν. Nic. Al. 464.
Τεταρτημοριον. quadrans.
θοιματιον. ὁ γναφεὺς δ' εἶπεν· ἄν γ' ελαδιον τεταρτημορια μοι, φησὶ, προσενεγκῃς τρια[1]. Macho ap. Ath.
Τεταρτος, Τετρατος. quartus. [p. 582. e.*
τῶν δὲ τεταρτων ἦρχε Πολυξεινος θεοειδης. B. 623.
Μηριονης δ' αναειρε δυο χρυσοῖο ταλαντα-Τετρατος,— Ψ. 615.
Τετμω. invenio.
ενθ' ὁγε Νεστορ' ετετμε, λιγὺν Πυλιων αγορητην. Δ. 293.
—ὅς δέ κε τετμῃ αταρτηροῖο γενεθλης. Hes. θ. 610.
Syn. Επιτετμω, εὑρισκω, καταλαμβανω.
*Τετορες. οἱ αἱ. Τετορα. τα. *Æol. pro* Τεσσαρες. quatuor.
εκ Πελοποννασου χιλιαδες τετορες. Simonid. *An.* i. 131.
Τετραβαμων. quadrupes. Vid. Τετραορος.
ου ποδα θυρσομανῆ νεβριδων μέτα δινευεις, αλλ'
ἁρμασι καὶ ψαλιοις τετραβαμοσι μωνυχα πῶλον.* Phœn. 803. P.
ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβαμοσιν εν χηλαῖσι. ib. 821.
Τετραβοειος. quadruplex. *Vid. Virg. Æn.* x. 784.
φαεα μουνογληνα, σακει ισα τετραβοειῳ. Call. 3. 53.
Τετραγλωχιν. cuspides quatuor habens. Vid. Ἑρμῆς.
Τετραγραμματος. litteris quatuor constans.
—ὁ πλασας τετραγραμματον Αδαμ. Sibyl. 1. 2.
Syn. Τετραγραμμος.
Τετραγυος, τὸ Τετραγυον. qui jugerum quatuor est.
εκτοσθεν δ' αυλῆς μεγας ορχατος αγχι θυραων τετραγυος·— η. 113. Syn. Τετραπλεθρος.
*Τετραγωνος. quadratus.
—προσθεὶς οὖν εγὼ (Meton *loquitur*)
*τὸν κανόν' ανωθεν τουτονὶ τὸν καμπυλον,
ενθεὶς διαβητην - - μανθανεις; b. ου μανθανω.
a. ορθῷ μετρησω κανόνι, προστιθεὶς, ἵνα
ὁ κυκλος γενηταί σοι τετραγωνος·—* Av. 1001.
Τετραδισταὶ, ῶν. οἱ. qui quarta cujusque mensis die conveniunt et convivia agitant[2].
ὃς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρεθηκεν εσθιειν [p. 287. f.*
πρωην λεκιθον καὶ μεμβραδας καὶ στεμφυλα. Alex. ap. Ath.
Τετραελικτος. quater circumvolutus.
νοσφισεν ωδινων τετραελικτος οφις. Antip. *Sid.-An.* ii. 23.
Τετραενης, Τετραετης. quadriennis.
τετραενες δὲ πιθων απελυετο κρατὸς αλειφαρ. Theoc. 7. 147.
Τετραζυγος, Τετραζυξ. quadrijugis.
*πεισειας ἄν τιν', οἵτινες τετραζυγων
οχων ανασσουσ', ὥστε νῷν δοῦναι διφρους;* Helen. 1045.*
—τετραζυγι κοσμῳ. Naz.
Τετραθελυμνος. quadruplex.
αυτὰρ ὁγ' αμφ' ωμοισι σακος θετο τετραθελυμνον. O. 479.
Syn. Τετραπτυχος.
Τετραινω, Τιτραινω. perforo. 2. imprimo. 3. fabricor.
αμφοτερων μετοπισθε ποδῶν τετρηνε τενοντε. X. 396.
Syn. Τιτραω, διακοπτω, διατορεω, διακομιζω.
*Τετρακερως. quatuor habens cornua.
τηνδ' ελε Νικοκρεων τετρακερων ελαφον. Ep. ἀδ. *An.* iii. 333.
Τετρακι. *adv. idem prorsus cum sequ.*
τετράκι δ' ευδαιμων παιδοφορῶν ανεμος. Meleag. 7.*
Τετρακις. *adv.* quater.
*τρὶς μακαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, *οἵ τοτ' ολοντο
Τροιῃ εν ευρειῃ, χαριν Ατρεΐδῃσι φεροντες.** ε. 306.
Τετρακιων. columnis fultus quatuor.
καὶ Βροντας, Κοσμου τε μερη τετρακιονος αυδῶ. Orp. Ευχ. 39.
Τετρακνημος, Τετρακνημων. radios habens quatuor.
—τὸν δὲ τετρακνα-μον επραξε δεσμόν. Pyth. 2. 73.
**ποτνια δ' οξυτατων βελεων
ποικιλαν ἴυγγα τε-τρακναμον' Ουλυμπόθεν*

1. Metrum in utroque versu titubat: sensum etiam turbat εἶπεν cum φησὶ conjunctum.
2. Isto modo vocem explicat magnus ille Casaubonus, hæc subjungens. "Alii, quod die vicesima idem facerent, εἰκαδισταὶ dicti: at "qui die tricesima solebant una esse, τριάκαστοι nuncupati; unde "ἀτριάκαστοι (apud Hesychium), ad quos sodalitas illa nihil attine- "bat." Citat Schweigh. p. 298. d. et Casaub. ad p. 186. a. Porro τετραδιστὴς dicitur *qui ærumnosam vitam degit*, teste Suida. Vid. Steph. tom. iii. c. 1420. F.

εν αλυτῳ ζευξασα κυκλῳ
μαινάδ' ορνιν Κυπρογενεια φερεν
πρῶτον ανθρωποισι, λιτάς τ' επαοι-
*δὰς εκδιδασκησεν σοφὸν Αισονιδαν.** ib. 4. 380.

Τετρακοος. **perperam pro* Τετραχοος, qu. vid.*
—τετρακοοισι καδοις. Ath. l. 11.

Τε̆τρᾰκορυμβος. corymbos quatuor habens. [*An*.ii.25.
θαλλοι τετρακορυμβος, Ανακρεον, αμφὶ σὲ κισσός. Antip.*Sid.*

Τε̆τρακῠκλος. rotas habens quatuor.
προσθε μὲν ἡμιονοι ἑλκον τετρακυκλον απηνην. Ω. 324.
Syn. Τετρατροχος.

Τετρακτυς. *ἡ.* quaternio.
ου μὰ τὸν ἁμετερᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτυν. Pythag.

Τε̆τραμε̆τρος. qui est quatuor metrorum. *Lat.* octonarius, *secundum μονοποδίαν.*
ου τοῦτ' ερωτῶ σ'· αλλ' ὁ,τι καλλιστον μετρον
ἡγεῖ· ποτερα τὸ τριμετρον, ἢ τὸ τετραμετρον; Nub. 641.

Τε̆τρᾰμοιρος. quadripartitus.
οἱ τετραμοιρον νυκτὸς φρουράν. Rhes. 5.
Syn. Τετραμερης, *τετρατρυφος, τετρασχιδης, τετρασχιστος, τετραδυμος.*

Τε̆τρᾰμορφος. quadriformis.
πυριγενὴς δὲ δρακὼν ὁδὸν ἡγεῖται
*ταῖς τετραμορφοις ὡραις, *ζευγνὺς*
ἁρμονιᾳ πολυκαρπον οχημα. Eur. *fr. inc.* 177.

Τε̆τραξ, ᾰκος, et ᾰγος. nomen avis.
καὶ τετρακι, καὶ ταῶνι. Av. 884.
τετραγας, σπερματολογους τε, κἀγλααας συκαλλιδας. Epich.

Τε̆τραυρια. certamen quadrigarium. [ap. Ath. p. 398. d.*
αγγελιαν τετραοριας ελελιχθονος. Pyth. 2. 8.
Syn. Τετραπωλια.

Τε̆τραορος, Τετρωρος, Τετρωριστος. quadrijugus.
ἡ δ', ὡστ' εν πεδιῳ τετραοροι αρσενες ἱπποι. ν. 81.
Θρῃκὸς τετρωρον ἁρμα Διομηδους μέτα. Alcest. 493.
ὁ μὲν ἠν ποταμοῦ σθενος, ὑψικερω
τετραορον φασμα ταυρου,
**Αχελῶος απ' Οινιαδᾶν.* Trach. 515.
εδεξατο ῥαγεῖσα Θηβαια κονις
αυτοῖς ὁπλοισι καὶ τετρωριστῳ διφρῳ. Soph. *fr.* Amphiar. iv.*
Syn. Τετραζυξ, *τετραζευκτος, τεθριππος, τετραβαμων, τετραϊππος, τετραρυμον ἁρμα, τετρακυκλος απηνη.—τετραπους.*
*Phr. Τεθριππον ζεῦγος. Æsch. Fr.
ὃς εἶχε πωλους τεσσαρας ζυγηφορους,
φιμοισιν αυλωτοισιν εστομωμενας. ibid.
εν διφρυμιᾳ πῶλοι. ib.*

Τε̆τρᾰπᾰλαι. *adv.* jamdudum.
ἡλιον εν λεσχῃ κατεδυσαμεν· αλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετραπαλαι σποδιη. Call. Ep. 2. 4.
Syn. Εκπαλαι, *προπαλαι, τριπαλαι.*

Τε̆τρᾰπεζος. quatuor pedes habens.
**ταῦτ' εγὼ εκτελεσας, ὁσα τ' εσσεται, ὁσσα τε κοῦφοι*
ορνιθες κλαζουσιν, επισταμαι, ὁσσα τε θῆρες
*ωμησταὶ τετραπεζοι ενί σφισιν ωρυονται.** Lith. 739.

Τε̆τρᾰπηχῠς. qui quatuor cubitorum est.
—τηροῦσ' επὶ τοῖσι δρυφακτοις
ανδρες μεγαλοι καὶ τετραπηχεις·— Vesp. 552.

Τε̆τρᾰπλευρος. quatuor latera habens. [132.*
*κιονα τετραπλευρον, *αεὶ χθονὶ κειμενον αχθος.* Ep.*Anal*.iii.

Τε̆τραπλοος, Τετραπλοῦς. quadruplus. *—αυτὰρ Αχαιοὶ*
*τριπλῇ τετραπλῇ τ' αποτισομεν, *αἴ κε ποθι Ζευς*
*δῷσι πολιν Τροιην ευτειχεον εξαλαπαξαι.** Α. 128.
τριπλᾶς, τετραπλᾶς αντιτισεται βλαβας. Lyc. 1367.
Syn. Τετραπλασιος, *τετραπλασιων.*

Τε̆τρᾰπνους. quatuor habens spiracula. Sed in l. c. Τε̆τραπνης, ου. *ὁ ἡ.* quadrinaris.
καὶ τὴν τετραπνην ὑδρον ευνασας θρονοις. ib. 1313.
Exp. Δικεφαλον, *δυο ῥινας εχοντα.*

Τε̆τραποδηδόν. *adv.* more quadrupedum.
επὶ γῆς παλαιειν, τετραποδηδὸν ἑσταναι. Pac. 896.
Syn. Τετραποδιστι, *τετραποδητι.*

Τε̆τραπολος. quater aratro versus.
—τριπολοις σπορον εν νειοῖσιν
εσθ' ὁτε βαλλοντες, καὶ τετραπολοισιν ὁμοιως. Theoc. 25. 26.

Τε̆τρᾰπολις. regio quatuor urbes habens.
μὴ νῦν ετ' εν Τετραπολει[1] *τοὐμὸν τροπαιον ειη.* Lysist. 285.

*Τε̆τρᾰπορος. *ὁ ἡ.* quatuor meatus habens.
παντη τετραπορων ανεμων πεπετασμένον αυραις. Ep.*An*.iii.135.

Τε̆τρᾰπος. *ὁ ἡ.* *idem qu. sequ.*
εστι διπουν επὶ γῆς, καὶ τετραπον, οὗ μια φωνή. *ib.* 321.*

Τε̆τρᾰπους, *neut.* τετράπουν. quadrupes.
—εὖ δὲ γενεθλη-Τετραποδων— Call. 3. 131.
τετραπουν μῖμον εχων επὶ-Θηρός[2]*.—* Rhes. 256.
Syn. Τετρασκελης, *τετρακωλος, τετραβαμων, τετραορος.*

Τε̆τραπτερυλλις, ἴδος. *ἡ.* locusta.
τῶν ορταλιχων[3]*, ἢ τῶν τετραπτερυλλιδων.* Acharn. 871.
Syn. Ακρις, *τεττιξ.*

Τε̆τραπτῐλος. quaternas gerens pennas.
βουλει μαχεσθαι Γηρυονῃ τετραπτιλῳ; ib. 1081.
Syn. Τετρακεφαλος.

*Τε̆τραπτολις. *epith.* Atticæ, vel ejus populi. *Vid. Brodæum* in loc. *ap. Barnes.*
ὁδ'; εκ τίνος γῆς, ὦ γερον, τετραπτολιν
ξυνοικον ἦλθες λαόν; Heracl. 81.*

Τε̆τραρχια. tetrachæ imperium.
αστοῖς δὲ, πασῃ τ' εννεπω τετραρχιᾳ,
χορους επ' εσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι. Alcest. 1164.

Τετρᾰς. quaternio.
τετράδι τῇ προτερῃ, τῇ μιν τεκε ποτνια Μαῖα. H. Merc. 19.
Syn. Τετρακτυς.

Τε̆τρασκελής. quadrupes. Vid. Τετραπους.
—τετρασκελὴς-Μοσχος αδαμαστον πεσημα-Δικε,—Phœn. 648.

Τε̆τραστᾰτηρος. quatuor stateras æquans.
ὁρᾶτε μέν με δεομενον σωτηριας
τετραστατηρου καὐτόν·— Eccles. 413.

Τετρᾰτρῠφος. in quatuor partes fractus. Vid. Τετραμοιρος.
αρτον δειπνησας τετρατρυφον, οκταβλωμον. Hes. ε. 440.

Τετρᾰφᾰληρος, Τετρᾰφᾰλος. quatuor conos habens.
κρατὶ δ' επ' αμφιφαλον κυνεην θετο τετραφαληρον. Ε. 743.
θλασσε δὲ τετραφαλον κυνεην, σὺν δ' οστέ' αραξε. Μ. 384.

*Τε̆τρᾰχᾰ. *adv.* quadrifariam, vel in quatuor partes.
τετραχα μὲν τὸ παροιθε διακριδὸν ιαχε δῆμος. Ep.*An*.iii.17.*

Τετραχθᾰ. *adv.* idem.
τριχθα τε καὶ τετραχθα διατρυφὲν εκπεσε χειρός. Γ. 363.
Syn. Τετραχως, *τετραχῆ, τετραχα.*

*Τετρᾰχοος. quatuor congios capiens.
εξ ηοῦς εις νυκτα, και εκ νυκτῶν Πασισωκλῆς
εις ηοῦν, πινει τετραχοοισι καδοις·
εἶτ' εξαιφνης που τυχὸν οιχεται. αλλὰ παρ' οἶνον
Σικελιδου παιζει πουλὺ μελιχροτερον,
εστι δὲ δὴ πουλὺ στιβαρωτερος. ὡς δ' επιλαμπει
ἡ χαρις. ὡστε, φιλε, καὶ γραφε καὶ μεθυε. Hedylus ap. [Ath. p. 473. a.*

Τε̆τρεμαινω. tremo. Vid. Τρεω.
—οὑτως αυτὰς τετρεμαινω, καὶ πεφοβημαι. Nub. 294. B.
**Vid. etiam* vs. 374.
αεὶ δὲ τετρεμαινοντα καὶ φοβουμενον. Xenarch. ap. Ath. p. 569.
Syn. Δειμαινω, *δεδιττομαι, υ. δειδιττομαι.**

Τεττᾰ. vox, qua, benevolentiæ aut honoris caussa, juvenis seniorem compellat.
τεττα, σιωπῇ ἧσο, εμῷ δ' επιπειθεο μυθῳ. Δ. 412.

Τεττῑγοφορος. cicadifer. [Equit. 1331. B.
ὁδ' εκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφορος, τῷ 'ρχαιῳ σχηματι λαμπρός.

Τεττιξ, τεττῑγος. *ἡ.* cicada. *—αλλ' αγορηταὶ*
εσθλοὶ, τεττιγεσσιν εοικότες, οἱτε καθ' ὑλην
δενδρεῳ εφεζομενοι οπα λειριοεσσαν ἱεῖσι. Γ. 151.
Syn. Τετραπτερυλλις, *πτερυλλις, ἑρπυλλις, ηχετης.*

---

1. Bene vidit Brunckius scribendum *τετραπτόλει*, ne *α* contra analogiam produceretur. Vid. ejus not. et v. Τετραπτ.

2. Duo Codd. habent *γαίας*. "*θηρὸς* haud dubie natum est ex glossemate, quod margini aliquis adjecerat ad explicandum *τετράπουν μῖμον*." Hæc Musgr.—dein subjicit, "Ex *γαίας* et *θηρὸς* non inepte facias *χεῖρας*. Confer Hecub. 1050."

3. i. e. *ἀλεκτρυόνων*, apud Bœotos. Vid. not. 5. p. 502.

Επιθ. Αγροτης, δρυοκοιτης, λαλος, φιλερημος, ὑμνοπολος, ἡλιομανης.

Phr. Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανοπτερος ηχετα τεττιξ
οζῳ εφεζομενος *θερος ανθρωποισιν αειδειν
αρχεται, ᾧ τε ποσις καὶ βρῶσις θηλυς εερση,
καί τε πανημεριός τε καὶ ηῳος χεει αυδὴν
ιδει εν αινοτατῳ, ὁποτε χροα Σειριος αζει. Hes. α. 393.*
ολιγην δροσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, αειδεις.—
θερεος γλυκὺς προφητης,
σοφὲ, γηγενὴς, φιλυμνε,
απαθὴς, αναιμοσαρκε. Anac. 43.
—ποτὶ σκιεραῖς οροδαμνισιν αιθαλιωνες
τεττιγες λαλαγεῦντες εχον πονον.—ἁνικα τεττιξ
ποιμένας ενδιους πεφυλαγμένος, ενδοθι δενδρεων
αχεῖ εν ακρεμονεσσιν,— Theoc.
στηθομελεῖς, λιγυροι, ηελιοιο φιλοι. Naz.
ἡνικ' ἂν ὁ θεσπεσιος οξυμελὴς αχετας
θαλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ηλιῳ μανεὶς βοᾷ.
(ὑφηλιομανης, *sch.*) Ar. * *Vid. in v.* Ἡλιομανης.*
τὸν νυμφων θεραποντα φιλομβριον, ὑγρὸν αοιδόν.
τὴν νυμφῶν παροδῖτιν αηδονα, καυματι μεσσῳ,
ουρεσι καὶ σκιεραῖς ζουθα λαλεῦντα ναπαῖς.
αχηεις τεττιξ δροσεραῖς σταγονεσσι μεθυσθεὶς
αγρονομον μελπεις μοῦσαν ερημολαλον. κ. λ. Ep. l. 1.
ηδη επ' ακρεμονεσσιν ισοζυγεων κυπαρισσων
μουσομανης τεττιξ θελγει αμαλλοδετην. ib.

*Τεῦγμα. το. structura.
εμὸν δὲ τεῦγμ' αθρησας. Dosiad. *An.* i. 413.*

Τευθὶς. (ιχθυδιον ευτελες.) loligo.
ὅν γ' ετ' επιδοιμι τευθιδος-Δεομενον·— Acharn. 1155.

Τευθρᾰνίδης. (Αξυλος.) Patronym.
Τευθρανιδην, ὃς εναιεν εϋκτιμενῃ εν Αρισβῃ,
αφνειὸς βιοτοιο, φιλος δ' ἦν ανθρωποισι.
παντας γὰρ φιλεεσκεν, ὁδῷ ἔπι οικια ναιων. Z. 13.

Τευθρᾶς. Nom. Pr.
αντιθεον Τευθραντ', επὶ δὲ πληξιππον Ορεστην. E. 705.

Τεῦκρος. fil. Telamonis, frater Ajacis.
ὣς εφατ'· ὦρτο δ' επειτα βιη Τευκροιο ανακτος. Ψ. 859.
Επιθ. Αμυμων, αντιθεος, δαΐφρων, ευμελιης, έκηβολος.
Phr. Τοξων εὖ ειδώς.—αριστος Αχαιῶν. Hom.
—Δαρδανιης οϊστευτῆρα γενεθλης. Nonn.

Τευμησσος. opp. Bœotiæ, *item*, mons et fluv.
ες Μυκαλησσον ιὼν καὶ Τευμησσον λεχεποιην. Hom. Ap. 224.

Τευταζω. molior, satago, magna cum cura aliquid facio.
παντες δὲ τευταζουσιν οἱ διακονοι. Teleclid. ap. Suid.
*μαστῖγα δ' εν χεροῖν εχων τευταζεται. Phrynich. Μυστ. *Vid. Ruhnk. ad v.* in Timæo.*
Syn. Στραγγευομαι, πραγματευομαι, φροντιζω, σκευωρεομαι, διατριβω, σπουδαζω, ἡσυχαζω, φλυαρεω, πλαναομαι.

*Τευτᾰμος. nobilis Pelasgus, Lethi pater.
υἷε δυω Ληθοιο Πελασγοῦ Τευταμιδαο. B. 843.

Τευτᾰρειος. Vid. not. ad v. Πτερωμα.*

Τεῦτλον, Τευτλιον. beta, *oleris genus.*
ου τευτλοις χλωροῖς επιβοσκομαι, ουδὲ σελινοις. Batrach. 54.
επυλλιοις, καὶ περιπατοις, καὶ τευτλιοισι μικροῖς. Ran. 973.
Syn. Τευτλις, σεῦτλον, βλιτον. (42. B.)
Επιθ. Χλοερον, πλατυ.

Τευχεσφορος, Τευχοφορος, Τευχηστης, Τευχητης, Τευχηρης. armiger. Vid. Ὁπλιτης.
τευχεσφορον μὲν λαὸν εκτεινοντ' ανω. Eur. Supp. 654.
ει τευχοφορων δεξαιτο νεων
*κληδονα μυθων. Rhes. 3.
αυτίκα[1] χαλκῆας μὲν ὑδειομεν Ἡφαιστοιο·*
τευχηστὰς δ' Αρηος.— Call. 1. 76.
χρυσηλατον γὰρ ανδρα τευχηστὴν ιδεῖν,
*αγει γυνή τις σωφρονως ἡγουμενη. Sept. Th. 644. P.
αἶψα δέ οἱ Μινυαι κοιλης εντοσθεν* εβησαν
νηὸς τευχηρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἶζον ἕκαστος. Orph. 528.

1. Optime interpretatur Ernesti, *exempli gratia.* Eodem sensu adhibet Virgilius, *continuo.* Vid. Koen. ad Greg. pp. 194, 5.

Τευχὄπλαστις. figuli uxor, soror, vel filia.
τὴν τευχοπλαστιν παρθένον Βραγχησιαν. Lyc. 1379.

Τεῦχος. vas, alveus, dolium. 2. liber.
εις αἱματηρὸν τεῦχος ου διχορροπως
ψηφους εθεντο,— Agam. 824.
Syn. Σκεῦος, αγγεῖον, (εννδρον, στενοστομον.) κυτος.—βιβλιον.—ὁπλον.

Τευχεα. τα. arma.
αἶψα δ' ελυσ' αγορην· επὶ τευχεα δ' εσσευοντο. B. 808.
εγκοσμεῖτε τὰ τευχε', ἑταῖροι, νηῒ μελαινῃ. ο. 218.
Syn. Ὁπλα, σκευη, εντεα.
Επιθ. Αρηϊα, αμβροτα, αἱματοεντα, αγλαα, δηϊα, θεουδεα, θεοεικελα, καλα, κλυτα, κυδιμα, μοροεντα, κρατερα, μαρμαιροντα, ξυνηϊα, περικαλλεα, πελωρια, πολεμηϊα, σιγαλοεντα, ὑπερβια, χαλκηρεα.
Phr. —Κακῆς αλκτηρια χαρμης. Theoc.
ἑρκος Ενυαλιου ταμεσιχροος.
—αραβησε δὲ τευχε' επ' αυτῷ-Αιολα, παμφανοωντα—
χρυσεα χαλκειων, ἑκατομβοι' εννεαβοιων. Hom.
τευχεα θεσπεσιῃσιν εειδομενα στεροπεσσιν. Cal.

Τευχω, Τευχομαι. fabricor, struo.
ὡς δὴ τοῦδ' ἑνεκά σφιν Ἑκηβόλος αλγεα τευχει. A. 110.
ειη, επεὶ ταχα κεῖθι τετευξεται αιπὺς ολεθρος. M. 358.
τευξεσθαι μεγα δορπον, επὴν τισαιμεθα λωβήν. T. 208.
Syn. Τεκταινω, τεχναω, κατασκευαζω, παρεχω, ποιῶ, ὁπλιζω.
Phr. Οἷ αυτῷ κακὰ τευχει ανὴρ, αλλῳ κακὰ τευχων. Hes.
τευχων ὡς ἑτερῳ τις, ἑῷ κακὸν ηματι τευχει. Ep.

Τέφρᾱ. cinis.
νεκταρεῳ δὲ χιτῶνι μελαιν' αμφιζανε τεφρη. Σ. 25.
ὅσσον επὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ καππεσε τεφρη. Ψ. 251.
Syn. Τεφρον, κονις, σποδος, αιθαλη.
Επιθ. Αιθωψ, αμπελοεσσα, λεπτη.

Τέφροω. comburo. Vid. ad v. Φλογια.
*μιᾷ δὲ κρυψαι τοὺς διπλοῦς ὑπὲρ πατρας
μοιρᾳ,* τεφρωσας γυῖα Λημναιῳ πυρί. Lyc. 226.
Syn. Αποτεφροω, σποδοω, εμπρηθω.

Τέχναζω, Τεχναω, Τεχναζομαι. fabricor.
τοῦ γὰρ τεχναζειν ἡμετερος ὁ πυραμοῦς. Thesm. 100. (94. B.)
—ὡς δὲ γυναῖκες-Ἱστὸν τεχνῆσαι·— η. 110.
*τοφρα δὲ φαρε' ενεικε Καλυψὼ δῖα θεαων,
ἱστια ποιησασθαι·* ὁ δ' εὖ τεχνησατο καὶ τά. ε. 258.
τί ταῦτα στρεφει, τεχναζει[2] τε; Acharn. 384.
Syn. Τεχνοω, τεχνιτευω, τεκταινω, επιτεχναομαι, περιτεχναομαι, δημιουργεω, πανουργευομαι, μηχαναομαι, κατασκευαζω.—μεθοδευω, απαταω, μετερχομαι, καλλιεργῶ, τευχω.

Τέχνασμᾰ, Τεχνημα, Τεχνασμός. machinamentum.
—αλλὰ τον μητροκτονου-Τεχνασματ' εστι ταῦτα—Orest. 1598.
αυτοξυλόν γ' εκπωμα, φλαυρουργου τινος (75. P.)
ανδρὸς τεχνημα, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ ταδε. Philoc. 35.
ψευδοκατηγοριαι τε, κατηγοριης τε τεχνασμοί. Man. 4. 332.
Syn. Δολος, πανουργια, μηχανημα, εγχειρημα, τεχνουργημα, δημιουργημα, κατασκευασμα, σκευωρημα, σοφισμα, τεχνιτευμα.

Τέχνη. ars. 2. dolus.
—ὅς ῥα τε τεχνῃ-Νηϊον εκταμνῃσιν— Γ. 61.
ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος εὼν βραδὺς εἷλεν Αρηα,
ωκυτατόν περ εόντα θεῶν, οἳ Ολυμπον εχουσι,
χωλὸς εὼν, τεχνῃσι·— θ. 332.
Syn. Τεχνοσυνη, μεθοδος, δολος, τεχνημα, πανουργια, επιστημη. Επιθ. Αμιμητος, αεξιφυτος, αθανατος, αμβροσια, απηνης, βιβλοδοτειρα, δρυτομος, εργοπονος, ερατη, ευψυχος, ευκιων, εὔσκοπος, ευκαταφρονητος, ἱεροπρεπης, ιδμων, καλη, κερατοξοος, μυριναια, μυσαρα. μανεῖσα, νεοξεστος, πινυτη, πολυμητις, πολυφρων, πολυκερδης, πολυφερβης, πυκινη, πολυστρεπτος, φιληλακατος, φορβας, φαρμακοεσσα, φθονερα, φωλας, φιλοκερτομος, χαλκοδαιδαλος, ναυπηγης, μυστις, μεγαλαυχης, ζωαρκης, λυσιπονος, δολια, καινοτερα, παντοια, κακοδαιμων, δυστεκμαρτος, αψευδης, σκληρα.

2. Brunck. e tribus Codd. τεχνάζεις. Præterea, metri gratia, scribendum existimat καὶ τεχνάζεις.

Τέχνηεις. artificiosus. —αμφὶ δὲ δεσμοὶ
τεχνηεντες εχυντο πολυφρονος Ἡφαιστοιο. θ. 297.
SYN. Τεχνικος, εντεχνος, κατατεχνος, πολυτεχνος, ὑπερτεχνος, δαιδαλεος, τεχνημων, τεχνητος, τεχνηστος.

Τέχνηεντως. *adv.* artificiose. Vid. in v. Τιφυς.
αυτὰρ ὁ πηδαλιῳ ιθυνετο τεχνηεντως. ε. 270.
SYN. Τεχνικῶς, εντεχνως, κατα τεχνην. εὐ. καλῶς.

Τέχνημων. artificiosus. Vid. Τερψιχορη, Τεχνηεις.

*Τεχνίον. *dimin.* a τεχνη.
κατὰ τὴν στασιν δὴ σταντες ακροασασθέ μου.
πρὶν εγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμυδιον,
περὶ τοῦ παρασιτεῖν εἴ τις εμπεσοι λογος,
τὸ τεχνίον αιεὶ τοῦτό μοι κατεπινετο,
καὶ παιδομαθὴς πρὸς αυτὸ τὴν διανοιαν ἦν. Antidotus ap. Ath.

Τεχνίτης. artifex. 2. histrio. [p. 240. c.*
τοῖον ὁ τεχνιτης τὸν Διὸς ειργασατο. Ep. ἀδ. 287.
SYN. Τεχναστης, τεχνηεις, τεχνικος, δημιουργος, μηχανουργος, σοφος, σοφιστης, δαημων, δαιδαλος, τεκτων.
PHR. Ανερες εργοπονοιο δαημονες Ατρυτωνης.

*Τεχνῖτις, ἴδος. ἡ. artifex, perita.
εὑρησεις τεχνῖτιν· ὅταν δὲ πιῃ, τοτε μᾶλλον. Nicarch. *An.* ii.

Τεχνοδιαιτος. artifex. Vid. Ἡφαιστος. [349.*

Τεχνοσύνη. ars. Vid. Τεχνη.
ὡς θεμις, αρχαιης λειψανα τεχνοσυνης. Leon. Tar.-*An.* i. 226.

Τεως, Τειως. *adv.* tamdiu. 2. interim. 3. tunc.
—αυταρ Αχιλλευς-Μιμνετω αὖθι τεως γε,— Τ. 189.
—τειως μοι αδελφεον αλλος επεφνε,-Λαθρη,— δ. 91.
SYN. Ἑως, ἑως τινος, μεχρι τοῦ τεως. επι τοσοῦτον. τοτε, τηνικαῦτα, πριν, παλαι, προτερον, προτοῦ.

Τῆ. *Ion. pro* τᾶ. *contr. pro* τάε. *imperat.* a ταω. *inus.* accipio.
Κυκλωψ, τῆ, πιε οἶνον, επεὶ φαγες ανδρομεα κρεα. ι. 347.
EXP. Δεξαι, λαβε.

Τηγᾰνον. patella ad carnes, etc. frigenda. Vid. Ταγηνον.
πρωην τὴν κεφαλὴν επονουν, καὶ πηγανον αυτὴν
ητουν· ἡ δ' εφερεν τηγανον οστρακινον.[1] Ep. l. 2.
*PHR. Ῥιπὶς δ' εγειρει φυλακας Ἡφαιστου κυνας,
θερμῇ παροξυνουσα τηγανου πνοῇ. Eubul. ap. Ath. p. 228. f.
—προσγελῶσα δὲ
λοπὰς παφλαζει βαρβαρῳ λαληματι·
πηδῶσι δ' ιχθῦς εν μεσοισι τηγανοις. ibid.*

Τῇδε. *adv.* hic, huc, hac.
ου γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φιλων ἄπο νοσφιν ολέσθαι. ε. 114.
SYN. Ενταῦθα, ενθαδε, ὧδε.

Τῆθος. ostreorum genus.
πολλοὺς ἂν κορεσειεν ανὴρ ὅδε, τηθεα διφῶν. Π. 747.
SYN. Οστρεον, οστρειον, κογχη.

Τηθη[2]. nutrix. 2. avia. 3. amita.
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρετην τηθην εμήν. Acharn. 49.
SYN. Τιτθη, τιθηνη, μαμμη, μητρομητωρ, μεγαλομητωρ.

Τηθυνακιον. genus conchylii. [charm. ap. Ath. p. 85. d.
τηθυνακια, βαλανους, πορφυρᾶς, οστρεα συμμεμυκότα. Epi-

Τηθύς. Tethys, uxor Oceani.
Ωκεανόν τε θεῶν γενεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν. Ξ. 201.
SYN. Γῆ.—Θαλασσα. EPITH. Αρχεγονος, αυτοσπορος, αρχαια, ερατεινη, ἱερα, τροφερα, βωτιανειρα, παμμητωρ, πολυσεμνος, πολυτεκνος, πολυφορβος, φιλοτεκνος.
PHR. Παντροφε συμμιγεων ὑδατων— Nonn.
Ωκεανοῦ καλεω νυμφην γλαυκωπιδα Τηθὺν,
κυανοπεπλον ανασσαν, εὔτροχα κυμαινουσαν,—
νησσὶν αγαλλομενη, θηροτρόφος, ὑγροκελευθε·
μητηρ μὲν Κυπριδος, μητηρ νεφεων ερεβεννῶν,
καὶ πασης πηγης νυμφεων νασμοῖσι βρυουσης. Orp. H. 21.
αυτοκασιγνητη λευκωλενος Αμφιτριτης.
νωτοις, πορθμευσεις Τηθύος ες περατα. Archias, *An.* ii. 100.
[γραῖαν ξυνευνον Ωγενου, Τιτηνίδα. Lyc. 231.]

Τήϊος. a Tëos, quæ urbs et portus Ioniæ.
Ανακρεων ιδών με-Ὁ Τήϊος μελῳδός. Anac. 174. (65. *Fisch.*)

Τηκεδών. liquatio. 2. tabes.
ουτε τις οὖν μοι νοῦσος επηλυθεν, ἤτε μαλιστα
τηκεδόνι στυγερῇ μελεων εξειλετο θυμόν. λ. 200.
SYN. Τῆξις, συντηξις, ατροφια, μαρανσις, φθινασμα, φθισις.
EPITH. Φθινας, φθινωδης.

Τηκω, Τηκομαι. liquefacio. marcesco.
—μηδέ τι θυμὸν-Τῆκε, ποσιν γοοωσα,— τ. 264.
—αυτὰρ Οδυσσεὺς-Τηκετο·— θ. 522.
SYN. Ανατηκω, αποτηκω, διατηκω, συντηκω, εκτηκω, μαραινω, χεω, χυλιζω, μαλαττω, ισχναινω.—ατροφῶ, μαραινομαι, ὑπεκρεω, φθινω.—δαπαναω, λεπτυνω.

Τηλαυγής. eminus splendens.
εἱματα ἑσσαμενη τηλαυγεα, δῖα Σεληνη. Hom. xxxi. 8.
SYN. Τηλεφανης, τηλεσκοπος, καθαρος, λαμπρος.

Τῆλε, Τηλοῦ, Τηλοθεν, Τηλοθι, Τηλοσε. *advv.* procul, longe. *superl.* Τηλοτατω.
τῆλε μαλ', ἧχι βαθιστον ὑπὸ χθονός εστι βερεθρον. Θ. 14.
τηλοῦ γὰρ Λυκιη, *Ξανθῳ επὶ δινηεντι,
ενθ' αλοχόν τε φιλην ελιπον καὶ νηπιον υἱόν. Ε. 479.
καὶ μὲν τοῖσιν εγὼ μεθομιλεον εκ Πυλου ελθὼν,*
τηλόθεν εξ Απιης γαιης·— Α. 269.
ἡμετερῳ ενὶ οικῳ, εν Αργεϊ, τηλόθι πατρης. ib. 30.
τῶν δέ τε τηλοσε δοῦπον εν ουρεσιν εκλυε ποιμήν. Δ. 455.
τήν περ τηλοτατω φασ' εμμεναι, οἵ μιν ιδοντο. η. 322.
SYN. Ἑκὰς, πορρῶ, μακροθεν, μακραν, μακροτατα, αποτῆλε. *αλλοθι *cum genit.* Hom.
PHR. Τοσσον ἑκὰς Κολχων, ὅσσον τέ περ ηελιοιο
μεσσηγὺς δυσιές τε καὶ αντολαὶ εισορωνται. Apoll. 1. 84.*

Τηλεβόλος. eminus feriens.
*καιπερ τηλεβολους ιοὺς, καὶ χερμαδι' αινὰ
μυρία, καὶ δολιχὰς δεξαμενα καμακας. Mnasalc. *An.* i. 191.*

Τηλεθαω. germino, viresco. Vid. Θαλλω.
οἷον δὲ τρεφει ερνος ανὴρ εριθηλὲς ελαιης
*χωρῳ εν οιοπολῳ, ὅθ' ἅλις αναβεβρυχεν ὕδωρ,
καλὸν, τηλεθαον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονεουσι
παντοιων ανεμων, καί τε βρυει ανθεϊ λευκῷ. Ρ. 53.

Τηλεδᾰπος. peregrinus.
σοί μεν ὅγ' ηπειλησε ποδας καὶ χεῖρας ὕπερθε*
δησειν, καὶ περααν νησων επὶ τηλεδαπαων. Φ. 454.
SYN. Τηλουρος.

Τηλέκλειτὸς, Τηλεκλῦτος. celeberrimus. Vid. Αγακλυτος.
ουδ' ότε Φοινικος κουρης τηλεκλειτοῖο. Ξ. 321.
Ξανθε τε καὶ Βαλιε, τηλεκλυτα τεκνα Ποδαργης. Τ. 400.

Τηλέκλητος. arcessitus e longinquo.
Τρῶες ὑπερθυμοι, τηλεκλητοί τ' επικουροι. Ζ. 111.

Τηλεμᾰχος. filius ille Ulyssis.
Τηλεμαχός θ' ἥρως, καὶ Νεστορος αγλαὸς υἱός. δ. 21.
EPITH. Δαΐφρων, θεοειδης, θεοεικελος, ισοθεος, μεγαθυμος, μεγαλητωρ, μακροπτολεμος, πολυμυθος, πεπνυμενος, ὑψαγορης, μενος ασχετος.

Τηλεμος. Nom. Pr.
Τηλεμος Ευρυμιδης, ὃς μαντοσυνῃ εκεκαστο,
καὶ μαντευομενος κατεγηρα Κυκλωπεσσιν. ι. 509.
—αυτὰρ ὁ μαντις ὁ Τηλεμος, εχθρ' αγορευων, [23.
εχθρὰ φεροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκεεσσι φυλαξῃ. Theoc. 6.

Τηλέπλαγκτος. longe vagans.
πᾶ μ' αγουσι τηλεπλαγκτοι πλανοι; Prom. 578.

Τηλεπομπος. longe missus.
φαος δὲ τηλεπομπον ουκ ηναινετο-Φρουρὰ,— Agam. 308.

Τηλεπορος. in longum vadens. [Antig. 994. (84. Br.)
τηλεποροις δ' εν αντροις-*Τραφη θυελλησιν εν πατρῳαις.
ἢ ΠΑΛΛΑΔΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΝ ΔΕΙΝΑΝ,* ἢ ΤΗΛΕΠΟΡΟΝ ΤΙ ΒΟΑΜΑ. Nub. 967.
SYN. Τηλουρος.—ορθος, ὑψηλος.

Τηλεπῦλος. nom. urbis. Vid. in v. Λαμος.

Τηλεσκοπος. qui longe oculos tendit. Vid. Τηλαυγης.
αλλ' αποσεισαμεναι νεφος ομβριον,
αθαναταις ιδεαις επιδωμεθα
τηλεσκοπῳ ομματι γαῖαν. Nub. 289.

Τηλεφᾰνὴς, Τηλεσῐφαντος. procul apparens. Vid. Τηλαυγης.

1. Facetum hoc epigramma de vetula δυσκώφῳ, est Lollii Bassi, qui sub Tiberio vixit; *Anal. T.* ii. *p.* 161.

2. "Quasi dicens infanti, τῆ θῆ, *cape, suge*, λαβὲ θήλασον." Damm. 1011.

ὧς κεν τηλεφανὴς εκ ποντόφιν ανδράσιν ειη. ω. 83.
αστρα τε τηλεσιφαντα[3], καὶ αχλυν Νυκτὸς ερεμνῆς. Orp. 339.

Τηλεφῖλον. (φυλλον τῆς μηκωνος.) *V. Schol. in l. c.*
ουδὲ τὸ τηλεφιλον ποτιμαξαμενον πλαταγησεν. Theoc. 3. 29.

Τηλεφίδης. Patronym.
—Τηλεφιδην κατενηρατο χαλκῷ-Ἡρω' Ευρυπυλον·— λ. 518.

*Τηλεφιον. το. portulaca agrestis.
φυλλα τε τηλεφιοιο, νεον τ' εν βοτρυσι κλῆμα. Nic. Th. 873.

Τηλεφος. Mysorum rex, Herculis fil. ex Auge Nympha.
καιτοι προτερόν γ' επτωχευες,
Τηλεφος εἶναι Μυσὸς φασκων,
εκ πηριδιου
γνωμας τρωγων Πανδελετειους.* Nub. 922. B.
ὅσσα τ' ανὰ πλοον ευρὺν εμησατο, καὶ ποτὶ γαιη
Τηλεφου αγχιμαχοιο, καὶ ὁπποσα Τρῶας ερεξεν. Cal. l. 7. 379.

Τηλῐᾰ. vas situlæ figura. 2. arca. 3. ambitus cribri. 4. mensa.
a. διὰ δακτυλιου μὲν οὖν εμέ γ' ἂν διελκυσαις.
b. ει τυγχανοι γ' ὁ δακτυλιος ὢν τηλια. Plut. 1036.
Syn. Σανις, κοσκινος, πῆγμα (τετραγωνον.)

Τηλῐκος, Τηλικοσδε, Τηλικοῦτος. tantæ ætatis.
μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς επιεικελ' Αχιλλεῦ,
τηλικου, ὥσπερ εγὼν, ολοῷ επὶ γηραος ουδῷ. Ω. 486.
—ουδέ τί σε χρὴ,
νηπιαας οχεειν, επεὶ ουκ ετι τηλίκος εσσί. α. 296.
*ου μὲν γάρ κε τοσονδε κατ' Απιδα κνωδαλον εὕροις
ἱμειρων ιδεειν· επεὶ ου μαλα τηλίκα βοσκει, [25. 183.
αλλ' αρκτους τε, συας τε, λυκων τ' ολοφωϊον ερνος.* Theoc.
*οἱ τηλικοιδε καὶ διδαξομεσθα δὴ
φρονεῖν παρ' ανδρὸς τηλικοῦδε τὴν φυσιν; Antig. 726.*
νοῦς δ' εστι τηλικοῦτος αλγησας, βαρύς. ib. 767.
Syn. Τοσος, τοσοῦτος. τοσσατιος. ὁμηλιξ.

*Τῆλις, εως, et ῐδος. ἡ. fœnum græcum. [mian. *An.* ii. 388.*
ἦν ῥαφανὶς, σερις ἦν, τῆλις, θριδακες, πρασα, βολβοί. Am-

Τηλοπετης. procul volans.
αμβροσιων εαρος κηρῶν μελι πολλὸν αμελξας, [133.
δῶρον αποιμαντου τηλοποτευς αγελης. Apollonid. *An.* ii.

*Τηλόσε. *adv.* longe, procul. Τηλοτερω. ultra, longius. V. Τῆλε.
φεῦγ' ἀπὸ Μουσαων, ιθι τηλόσε, μηδ' ὅσον οψει. Euen. *An.* i. 167.
ει καὶ τηλοτερω Μεροης τεὸν ιχνος ερεισεις. Paul. Sil. *ib.* iii. 82.*

Τηλουρός. longinquus.
χθονὸς μὲν εις τηλουρὸν ἥκομεν πεδον. Prom. 1.
τηλουρὸς οὖσα δωματων, κλυω βοήν. Orest. 1329.
Syn. Τηλεδαπος, τηλεπορος.

Τηλῠγετος. ὁ ἡ. *item*, ἡ τηλυγετη. *proprie dicitur* de natis, cum patres jam sunt senes.
παῖδά τε τηλυγετην, καὶ ὁμηλικιην ερατεινήν. Γ. 175.
ὅς μοι τηλυγετος τρεφεται θαλιῃ ενὶ πολλῇ. Ι. 143.
Syn. Μονογενης, μονοκληρονομος, αγαπητος.

Τηλῶπῐς. ἡ. longe conspicua.
αυτὰρ επὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ανασσα. Orph. 898.

Τηλωπος. peregrinus.
τηλωπὸς οιχνεῖ, δυσμενῶν θηραν εχων. Aj. 565.
που πταιων ὑπ' αναγκας
βοᾷ τηλωπὸν ιωὰν, ἢ ναὸς
αξενον αυγαζων ὁρμον. Philoc. 218.
Syn. Εκδημος, μακρος.

Τημελεω. curam habeo. 2. nutrio, augeo.
χωρει πρὸς Αργος, παρθενους τε τημελει. Iph. A. 731.
αφρόν τ' απεψα, σωματός τ' ετημελει. Iph. T. 311.
Syn. Μελεταω, επιμελεομαι, φροντιζω, σπουδαζω.

Τημερα, Τημερον, *pro* Σημερον. *adv.* hodie.
οἵαν δικην τοῖς κορεσι δωσω τημερα[1]. Nub. 699.
ἢ σφω ποιησω τημερον δοῦναι δικην. Plut. 433.

Τῆμος, Τημοσδε. *adv.* tum.
τῆμος αρ' αμφὶ πυρὴν κριτὸς εγρετο λαὸς Αχαιῶν. Η. 434.
εκ καλαμας αχυρον τελεθει ταμόσδε μαλιστα. The. 10. 49.
Syn. Τοτε, τηνικα, τηνικαδε, τηνικαῦτα, τουτακις, τοκα, τοφρα.

Τημοῦτος. *adv.* tum.
μὴ νειὸν τημοῦτος εμαὶ βοες *εἵνεκα μισθοῦ
τετραγυνον τεμνοιεν ὑπ' αλλοτριῳ αροτῆρι. Call. 3. 175.
αλλοτε φορβάδος αιγὸς ενιπλειον δεπας οινης
χραισμησει τημοῦτος, επὴν σφυρὸν ἢ χερα κοψῃ. Nic. Th. 925.*

Τηναλλως. *adv.* obiter. 2. gratias. 3. inaniter.
τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περιεισι τηναλλως εχων. Philem. ap. Suid.
Syn. Αλλως, αὔτως, ματην, φρουδως, παρεργως, ευηθῶς, κουφως, αμισθι.

Τηνελλα. videtur esse vox acclamantium victori, unde pro carmine triumphali. [1229.
έπεσθε νῦν αδοντες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Acharn.
Exp. Μιμημα επιφθεγματος αυλου.—ἁρμονια λυρας.

Τηνελλος. idem; *vel*, cui ut victori acclamatum.
αλλ' εαν μεντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τηνελλος εἶ. Equit. 276.

Τηνεσμος, *aut* Τειν. tenesmus, *vox medicorum.*
τηνεσμῷ δ' ὡσεί τε δυσεντερος αχθομενος φώς. Nic. Al. 382.

Τηνῐκᾰ. *adv.* tunc. Vid. Τῆμος.
—τὸν Πᾶνα δεδοικαμες· ἢ γὰρ απ' αγρας
τανίκα κεκμακὼς αμπαυεται·— Theoc. 1. 17.

Τηνικᾰδε[2]. *adv.* tunc. 2. illic.
ειπέ μοι, τί τηνικαδε δρῶμεν,— Pac. 1142.

Τηνικαῦτα. *adv.* tunc, interim.
κᾆτα γιγνομαι παχυς-Τηνικαῦτα τοῦ θερους. ibid. 1170.
*ἡμᾶς δὲ ποῦ χρὴ τηνικαῦτα τυγχανειν; Iph. A. 730.

Τηνιος. *adj.* a Τῆνος, quæ est una Cycladum.
—φαρμακον-Καταπλαστὸν ενεχειρησε τριβειν, εμβαλὼν*
σκοροδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνιων.— Plut. 716.

Τηνεὶ, Τηνοθεν, Τηνοθι, Τηνῶθε. *advv.* illic, ibi.
ἕρπε ποτ' Αγχισαν· τηνεὶ δρυες, ὧδε κυπειρος. Theoc. 1. 106.
ὅκα μὲν εγώνγα τηνόθεν επορευομαν. Acharn. 754.
χὢ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαὶ βοταναι. Theoc. 8. 44.
ηνίδε τοι δεκα μᾶλα φερω· τηνῶθε καθεῖλον. ibid. 3. 10.
Syn. Εκει, εκειθεν.

Τῆνος, *pro* Εκεῖνος. ille.
αικα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τραγον, αἶγα τὺ λαψῇ. ib. 1. 4.

Τῆνος. (νῆσος, μια τῶν Κυκλαδων.)
*κλεινὴν ουκ αποφημι· σὲ γὰρ προπαροιθεν εθηκαν
κληζεσθαι πτηνοὶ, Τῆνε, Βορηϊαδαι.
αλλὰ καὶ Ορτυγιην εἶχε κλεος, ουνομα δ' αυτῆς
ηρχετο Ῥιπαιων αχρις ὑπερβορεων.
νῦν δὲ σὺ μὲν ζωεις, ἡ δ' ουκ ετι.* τίς κεν εωλπει
οψεσθαι Τηνου Δῆλον ερημοτερην; Antip. *Thess.-An.* ii. 118.

Τηξῐμελής. membra contabefaciens.
τηξιμελεῖ νουσῳ κεκολουμένος,— Philipp. *ibid.* 218.
Syn. Φθοροποιος, μαραντικος.

Τηρεια. urbs Troadis.
καὶ Πιτυειαν εχον, καὶ Τηρειης ορος αιπύ. Β. 829.

Τηρευς. rex Thracum maritus Procnes, stuprator Philomelæ.
ἢ μᾶλλον ενδοθεν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
εκεῖνος, εκθεριξω. Anac. 12. 6. Epith. Παιδοβορος.
Phr. Θρηΐκιος Τηρεὺς αινὰ βιασσαμενος.
—τά μοι λυγρὸς ωπασε Τηρεὺς,
ὅς μ' ερξας βαρυποτμον εν ἕρκεσι μηλονομηων, [141.
πρῶτον παρθενιης, μετεπειτα δὲ νοσφισε φωνῆς. Ep. *An.* iii.

Τηρεω. servo, observo, insidior.
—καί μ' ὁ πρεσβυς, ὡς ὁρᾷ
οχου παραστειχοντα, τηρησας, μεσον
καρα διπλοῖς κεντροισί μου καθικετο. Œd. T. 826. (807. Br.)
Syn. Διατηρεω, επιτηρεω, συντηρεω, παρατηρεω, φυλασσω, αμυνω, σωζω, ευλαβεομαι, θεραπευω, σκοπιαζω, φρουρεω.

Τηρησῐς. ἡ. servatio, tutela.
ανδρὸς δ' ὁρῶντος εις Κυπριν νεανιου
αφυλακτος ἡ τηρησις· *ἂν γὰρ φαῦλος ᾖ
τἄλλ', εις ερωτα πᾶς ανὴρ σοφωτερος. Eur. fr. Antig. vi.*

---

1. Edidit Hermann. τηλόσε φαντά.
2. Ob quatuor Codd. consensum edidit Brunck. τήμερον. Sed in Holcadum *frag.* V. absque dubio legitur,
ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;

2. Formatur hoc adverbium a τηνίκα, sicut ἐνθάδε ab ἔνθα, sec. Eustath. Sed exemplum ejus non offendi, nedum apud Poëtas; nam quod attulit Morellus, nullum est. Ibi vel metrum indicat, legendum τηνικαῦτα. Initium est versus Troch. Tetram. Cat.

Syn. Συντηρησις, παρατηρησις, επιτηρησις, φυλακη, θεραπεια, ευλαβεια, θρησκεια, ὑπηρεσια, ἀντιληψις.

Τηταω, Τηταομαι. privo. 2. quæro.
μὴ σὺ μὲν αιτῇς αλλον, ὁ δ' αρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ. Hes.ε.406.
*αλλ', ὦ ποθεινὸν ονομ' ὁμιλιας εμῆς,
χαῖρ'· ου γὰρ ἡμῖν εστι τοῦτο, σοί γε μήν.*
οἱ γὰρ θανόντες χρηματων τητωμεθα. Orest. 1080.
Syn. Στερισκω.—ζητεω.—στεροῦμαι, δεομαι, απορεω.
*Phr. Νυμφαι τ' αριστων νυμφιων τητωμεναι,
ὧν ἧδε κευθει σωματ' Ἰδαια κονις. Hecub. 328.*

Τῆτες. (τουτῳ τῷ ετει.) *adv.* hoc anno. horno, *item*, hornum.
—ανθ' ὧν λαχὼν Ὑπερβολος-Τῆτες ἱερομνημονεῖν,—Nub.624.

Τηΰγετος. Vid. Ταΰγετον.
ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμηκετον, ἢ Ερυμανθον. ζ. 103.

Τηΰσιος. inanis, vanus. Vid. Ματαιος.
κτηματα δασσαμενοι, σὺ δὲ τηΰσιην ὁδὸν ελθῃς. ο. 13.

Τιᾶρα. tiara.
βασιλειου τιαρας-Φαλαρον πιφαυσκων. Pers. 664.
καὶ Παρθιους τις ανδρας-Εγνωρισεν τιαραις. Anac. 55. 4.
Syn. Περικεφαλαια, στεμμα, κυρβασια.

Τῐβᾱρηνις. ἡ. a sequ.
*τουσδε μετ' αυτίκ' επειτα Γενηταιου Διὸς ακρην [1009.
γναμψαντες,* σωοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν. Apoll. 2.

Τῐβαρηνοι. (εθνος Σκυθικον.) pop. Cappadociæ apud Chalybes.
αγχι δὲ ναιεταουσι πολυρρηνες Τιβαρηνοὶ
Ζηνὸς Εὐξεινοιο Γενηταιην ὑπὲρ ακρην. ib. 377.

Τιβεριας. urbs Palæstinæ cum lacu cognomine.
—περην Τιβεριαδος ἅλμης. Nonn.

Τιβην. cortina.
τιβῆνα καὶ κυπελλον εγκαρφ ῥανεῖ. Lyc. 1104.
Syn. Τριπους.

Τίγρις. insignis Asiæ fluv.
τὸν δὲ μετ', εις αυγὰς ποταμῶν ωκιστος ἁπαντων
Τιγρις εὐρρειτης φερεται ῥοον ἶσον ελαυνων. Dion. 984.
Epith. Αγαρροος, ωκυρεεθρος.

Τίγρις. ὁ. *sed frequentius* ἡ. tigris.
*a. ὥσπερ Σελευκος δεῦρ' επεμψε τὴν τιγριν,
ἣν ιδομεν ἡμεῖς, τῷ Σελευκῳ παλιν εδει
ἡμᾶς τι παρ' ἡμῶν αντιπεμψαι θηρίον.
b. τρυγεραυον· ου γὰρ γιγνεται τοῦτ' αυτόθι. Philem. ap.
ανοιγ', ανοιγε τὴν θυραν· ελανθανον [Ath. p. 590. a.
παλαι περιπατῶν, ανδριάς, αλετων ονος,
ποταμιος ἵππος, τοῖχος, ὁ Σελευκου τιγρις. Alex. ibid.*
τιγριδος αὖ μεταπειτα κλυτὸν δεμας αειδωμεν,
τῆς ου τερπνοτερον Φυσις ωπασε τεχνηεσσα [κυν. γ.
οφθαλμοῖσιν ιδεῖν, θηρῶν μετὰ πουλὺν ὁμιλον. κ.λ. Opp.
Epith. Ηνεμοεις, αιολονωτος, θρασυς, καρτερος, ευσαρκος, ωκυς.—τετανυσμενος ωμῳ. Nonn.

Τίεω. punio, crucio, me vel alium, dolore adficio ex aliqua re. *notat plerumque intransitive.*
ἷζον δ' ειν αγορῇ τετιηοτες· ἂν δ' Αγαμεμνων
ἵστατο—— I. 13.
μιγδ' αλλοισι θεοῖσι, φιλον τετιημεναι ἦτορ. Θ. 437.
Syn. Ανιαω, τιμωρεω, τιω, ταλαιπωρεομαι.

Τίη. idem quod τι (*i. e.* δια τι) cum paragoge.
οἶσθα· τιη τοι ταῦτ' ειδυιη παντ' αγορευω; Α. 365.
Syn. Τιπτε, τιποτε δη.

Τῐθαιβωσσω. *verbum Ionicum, de apibus proprie dictum.* cibum repono mihi. 2. foveo.
1. εν δὲ κρητῆρές τε καὶ αμφιφορῆες εασι
λαΐνοι· ενθα δ' επειτα τιθαιβωσσουσι μελισσαι. ν. 106.
*2. μορφῇ δ' ἰχνευταο κινωπετου, οἷον αμυδρῆς
ικτιδος, ἥτ' ορνισι κατοικιδιῃσιν ολεθρον
μαιεται, εξ ὑπνοιο καθαρπαζουσα πετευρων,
ενθα λεχος τευχονται επ' ικριον, ἢ καὶ αφαυρὰ
τεκνα τιθαιβωσσουσιν, ὑπὸ πλευρῇσι θερουσαι. Nic.Th.195.*
Exp. 1. Θησαυριζουσι τὰ κηρια, καὶ νεοττροφοῦσι. μελιποιῶ, μελιτουργεω, θησαυριζω. 2. τρεφω, αγαπαω.

Τῐθᾶς. ἡ. *an idem quod* τιθασος?
χειμεριαις νιφαδεσσι παλυνομενα τιθὰς ορνις
τεκνοις ευναιας αμφεχεε πτερυγας. Alphe. *An.* ii. 131.

Τῐθασσευτης, Τιθᾰσευτης. qui cicurat.
ἵνα γιγνωσκῃς τὸν τιθασευτην·— Vesp. 702.
Syn. Τιθευτηρ,θεραπευτης,κολακευτης,ἡμερωτης,ἡμεροποιος.

Τῐθᾰσός. cicur, mansuetus.
—ὅταν Αρης,-Τιθασὸς ὢν, φιλον ἑλῃ. Eumen. 357.
αγριον, ουδ' αυτῇ μητρὶ φιλη τιθασόν. Meleag. 95.
Syn. Ἡμερος, πρᾳος, ὑποχειριος, συγγενης.

Τιθευτηρ. nutritor. Vid. Τιθηνητηρ.
οἱ δέ τε τιθευτῆρες αγηραοι ηματα παντα
εσσονται,— Sibyl. 1. 1.

Τῐθημῐ. pono, statuo, *etc.* Τιθεμαι. paciscor, *etc.*
οξὺ βελος πελεται, καὶ ακηριον αἶψα τιθησι. Λ. 392.
ουλομενην, ἡ μυρί' Αχαιοῖς αλγε' εθηκε. Α. 2.
*εις ἑτερον γάρ τίς τε ιδὼν εργοιο χατιζων
πλουσιον, ὃς σπευδει μὲν αρομμεναι ηδὲ φυτευειν,
οἰκόν τ' εὖ θεσθαι· ζηλοῖ δέ τε γειτονα γειτων,
εις αφενον σπευδοντ'· αγαθὴ δ' ερις ἥδε βροτοῖσι.* Hes.ε. 21.
οἱ δ' αρα θεσσαμενοι παιδων γενος, *ὅσσον ελειπτο
αρσεν ανὰ πτολιεθρον, εβαν παλιν,*— Apoll. 1. 824.
Syn. Ανατιθημι, επιτιθημι, εκτιθημι, προτιθημι, ὑποτιθημι, προστιθημι, ἱστημι, καθιστημι, τασσω, αποταττω, προβαλλω, επιβαλλω, ποιῶ, αιτεω, ἱκετευω.

*Τίθημι, Τιθεμαι. puto, reputo.
δαιμονιον-Αυτὸ τιθημ' εγώ. Soph. El. 1269.
τὰ λῷστα καὶ καλλιστα πολεμιωτατα
τιθεσθε. Med. 572. *Vid. Valck. Diatrib.* cap. 1.
Syn. Ἡγεομαι, νομιζω.*

Τῐθηνεω,Τιθηνεομαι. nutrio,curo, permulceo,foveo,fingo,formo.
καὶ ζωων παντων, ὁποσ' εν κολποισι τιθηνεῖ
*γαῖα θεὰ μητηρ καὶ ποντιος ειναλιος Ζεύς. Orph. H. 62.
πολλάκι δη φυλῆς Ακαμαντίδος εν χοροῖσιν Ὧραι
ανωλολυξαν κισσοφοροις επὶ διθυραμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μιτραισί τε καὶ ῥοδων αωτοις
σοφῶν αοιδῶν εσκιασαν λιπαρὰν εθειραν·
οἳ τονδε τριποδα σφισι μαρτυρα βακχιων αεθλων
θηκαντο· κεινους δ' Αντιγενης εδιδαξεν ανδρας.
εὖ δ' ετιθηνεῖτο γλυκερὰν οπα Δωριοις Αριστων,
Αργεῖος, ἡδὺ πνεῦμα χεων καθαροῖς εν αυλοῖς.
τῶν εχορηγησεν κυκλον μελιγηρυν Ἱππονικος,
Στρουθωνος υἱος, ἁρμασιν εν Χαριτων φορηθείς,
αἵ οἱ επ' ανθρωποις ονομα κλυτὸν αγλαάν τε νικαν
θῆκαν,θεᾶν ιοστεφανων ἑκατι Μοισᾶν. Call.Ep. 50.*[1] [146.
βουφονον ουκ εθελουσι τιθηνεῖσθαι θεραποντα. Simon.*An.* i.
Syn. Τιθευω, τιτθευω, τρεφω, ανατρεφω, τροφευω, σιτιζω.
[Phr. Επιγουνιδιον τιθεναι βρεφος. Pind.]

Τιθηνη. nutrix.
*ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος επειγομενη αφικανει,
μαινομενη εικυῖα·* φερει δ' ἅμα παῖδα τιθηνη. Ζ. 389.
ἂψ δ' ὁ παῖς πρὸς κολπον εὐζωνοιο τιθηνης
εκλινθη ιαχων,— ibid. 467.
Syn. Τιθηνος, θηλαστρια, θρεπτειρα, θρεπτρια, μαῖα, τηθη, τιτθη, τιθηνητειρα, τροφος.
Epith. Ασιγητος, βαθυκολπος, γαλακτοτρόφος, γεραια, ευπαις, ευπλοκαμος, καλλιγενεια, ομφαλητομος, μελιγλωσσος, πολυθρεπτος, φιλοπαις, μογερα.

*Τῐθηνημα. id ipsum quod nutritur. 2. suboles.
κομαισιν Ὡρῶν σημαт' εvανθῆ ῥοδα [p. 608. e.
εἶχον, τιθηνημ' εαρος εκπρεπεστατον. Chærem.*Frag.*ap.Ath.

Τῐθηνητειρᾶ, ας. ἡ. nutrix.
καὶ Νεμεη βλοσυροῖο τιθηνητειρα λεοντος. Archias,*An.*ii.98.

Τῐθηνητήρ, ῆρος. ὁ. nutritor.
αυτὰν εκ ποντοιο τιθηνητῆρος Απελλῆς. *ibid.* p. 95.*
πολλὰ τιθηνητὴρ ολοφυρατο,— Antip. *Sid. ib.* 34.
Syn. Τιθηνος, τροφος, τροφευς, τιθευτηρ, θηλαμων, θρεπτηρ, τροφιμος. Epith. Γλυκυς, ἡμερος.

Τῐθηνητηριος. nutritius.
δορκάδος αρτιτοκοιο τιθηνητηριον οὖθαρ. Polyæn. *ibid.* 287.

Τῐθηνος. ὁ ἡ. nutritor, nutritius.

1. Callimachi non est Epigramma, sed Bacchylidis vel Simonidis, inter cujus scripta posuit Brunck. Anal. i. p. 141.

ὁ Φρὺξ δ' αδελφῆς αἷμα τιμωρουμενος,
παλιν τιθηνον αντιπορθησει χθονα. Lyc. 1397.

Τῐθρασιος. (τοπος τῆς Λιβυης[1].)
διασπασονται Γοργονες Τιθρασιαι. Ran. 480.

Τῐθῡμαλλος. (εἶδος βοτανης.) *seu cum simplici* λ. herba lactaria. 2. Nom. Pr. insignis parasiti.
τιθυμαλλον εμβάλοντα τοῦ Λακωνικοῦ. Eccles. 405.
*2. ὁ γοῦν Τιθυμαλλος αθανατος περιερχεται. Alex. ap. Ath.

Τῐθωνός. fil. Laomedontis, frater Priami. [p. 240. d.*
Ἠὼς δ' εκ λεχεων παρ' αγαυοῦ Τιθωνοῖο-Ὤρνυθ',— Λ. 1.
Epith. Ῥοδοεις, χαριεις.
[Phr. Τιθωνῷ μὲν εδωκεν εχειν κακὸν αφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὁ καὶ θανατου ῥιγιον αργαλεον. Mimn.]
νυμφιος Ἠοῦς.—δυσιμερος ανήρ. Nonn.

Τῐθωνὸς, *pro* longævo quovis et decrepito *ponitur: item pro* die, secundum Et. Ma.
ανδρα τιθωνὸν σπαραττων, καὶ ταραττων, καὶ κυκῶν. Acharn.

Τικτω, Τικτομαι. pario, gigno. [688.
Ἀπολλωνι ανακτι, τὸν ἠΰκομος τεκε Λητώ. Α. 36.
Φυλειδης, ὃν τικτε Διῒ φιλος ἱπποτα Φυλεύς. Β. 626.
Μαντιος αὖ τεκετο Πολυφειδεά τε, Κλεῖτόν τε. ο. 249.
Syn. Αποτικτω, εντικτω, τεκνοω, λοχευω, γενναω.
Phr. —Τοκετοιο λεχωΐα νηματα λῦσαι. Nonn.
*ἁ δὲ φοινικοκροκον—Ζωναν καταθηκαμενα,
καλπιδά τ' αργυρεαν,—Λοχμας ὑπο κυανεας
τικτε θεοφρονα κοῦρον. Ol. 6. 66.*

Τιλλω, Τιλλομαι. vellico.
—πολιὰς δ' αρ' ανὰ τριχας ἑλκετο χερσὶ,
τιλλων εκ κεφαλῆς·— Χ. 78.
ἑζομενοι δὲ καταῦθι γοων, τιλλοντό τε χαίτας. κ. 567.
Syn. Αποτιλλω, εκτιλλω, κατατιλλω, ανασπαω, αποκνιζω, λοιδορεω, διαβαλλω, ξαινω.

*Τιλτον. genus salsamenti. *Vid. Casaub. in l.*
τιλτον μεγιστον, αξιον δραχμῆς, δυοῖν
οβολοῖν.—— Nicostr. ap. Ath. p. 118. e.

Τιλφοῦσσα. *unde*, Τιλφουσσιος. Vid. Τελφ.
παντες επικλησιν Τιλφουσσιῳ ευχετοωνται. H. Apoll. 368.*

Τῑμᾱγητος. Nom. Pr.
βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγητοιο παλαιστραν. Theoc. 2. 8.

Τῑμᾰγοράς. Nom. Pr.
Τιμαγορα, πολλῶν οργὴν απατερθεν ὁρῶντι
γιγνωσκειν χαλεπὸν, καιπερ εόντι σοφῷ. Theog. 1056.

Τῑμαλφης. honoratus, pretiosus.
ανακτι παππῳ κτῆμα τιμαλφεστατον. Lyc. 364.
Syn. Εντιμος, τιμηεις, λαμπρος.

Τῑμαλφεω. honoro, ingeniose dignitatem concilio aliis. Vid. Τιμαω. —*Ζεῦ πατερ,
ευχομαι ταυταν αρετὰν κελαδῆσαι
σὺν Χαριτεσσιν, ὑπὲρ-Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λογοις
νικαν, ακοντιζων σκοποῦ [illegible] ιστα Μοισᾶν.* Nem. 9. 127.
διοσδοτοις σκηπτροισι τιμαλφουμενον. Eumen. 629.

Τῑμᾱνωρ. Nom. Pr. Vid. ad v. Ἀλκιμαχος.

Τῑμᾱορος, Τιμηορος. punitor. 2. opitulator. Vid. Τιμωρος.
τὸ δ' αρσεν ἑστηκ' εν δομοις αεὶ γενος
θεῶν πατρῴων καὶ ταφων τιμαορον. Eur. Dan. 108. (*fr.* vii.)
—τόν τ' εμὸν τιμαορον-Ἑρμῆν, φιλον κηρυκα,—Agam. 523.
Ζῆνα, παλαμναιων τιμηορον ἱκεσιαων. Apoll. 4. 709.

Τῑμᾱοχος. honoris jus habens. Vid. Τιμηεις.
πᾶσιν δ' εν νηοῖσι θεῶν τιμαοχός εστιν. H. Ven. 31.

Τῑμαρχος. Nom. Pr.
ἣν διζῃ Τιμαρχον εν Ἀΐδος,—υἱέα πατρὸς
Πανσανιου. δηεις αυτὸν εν ευσεβεων. Call. Ep. 15.
*φῆ ποτε Τιμαρχος, πατρὸς περὶ χεῖρας εχοντος,
ἠνίκ' αφ' ἱμερτὴν επνεεν ἡλικιην·
ὦ Τιμηνοριδη, παιδὸς φιλου ουποτε λησῃ,
ουτ' αρετὴν ποθεων, ουτε σαοφροσυνην. Simon. *An.* i. 145.*

Τῑμαω, Τιμαομαι. honoro. 2. punio.
τιμησας μὲν εμὲ, μεγα δ' ιψαο λαὸν Ἀχαιῶν. Α. 454.
Syn. 1. Διατιμαω, προτιμαω, εκτιμαω, επιτιμαω, τιμαλφεω, αιδεομαι, γεραιρω, πρεσβευω, σεβαζομαι, κυδαινω, καταξιοω, τιω.—κατακρινω. τιμας νεμω, προσνεμω.—δια τιμης αγω, εχω. εν τιμῇ τιθεμαι. Vid. Κυδαινω.
[Phr. Τιεσκον ισον φαεεσσιν εμοῖσι. Mosch.]

Τῑμη. honos. 2. pretium. 3. pœna.
υἱὸν εμὸν τισωσιν, οφελλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Α. 510.
*οἵτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμεμνονι καὶ Μενελαῳ,
δημια πινουσίν, καὶ σημαινουσιν ἑκαστος
λαοῖς·* εκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος οπηδεῖ. Ρ. 249.
Syn. Επιτιμια, γερας, θρησκεια, θεραπευμα, κῦδος, σεβας. αξιωμα, τιμημα, προστιμον, τιμωρια.
Epith. Ατερμων, αγανοφρων, αθανατη, δημηγορος, γερασμιος, βασιληΐς, βασιλήϊος, επηρατος, εναγης, θυμηδης, θεοπομπος, κλυτη, θεσπεσια, λαοτροφος, ζαθεη, καλη. αεναος, ακλεης, ολιζων, Πυθιονικος, πρεσβηΐς, παλιναυξης, περιπυστος, πολυφεγγης, ὑψαυχην, ὑψηνωρ, ὑψιζυγος, φαεσιμβροτος.
Phr. Πατρωΐαις, δαφνοφοροισι, βουθυτοισι τιμαῖς. Æsc.
παντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νεοι, ηδὲ παλαιοί·
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ερχεται εις αΐδην. Tyrt.
—τὰν ακολαστον-Φιλοπαιγμονα τιμὰν
χαριτων πλεῖστον εχουσαν-Μερος,— Ran. 332. B.
ουδέ τι μοι χρειὼ πνοιῆς ωκιστα ῥεουσης,
ανδρομεης τιμῆς, καὶ κυδεος ολλυμενοιο.
καιροῦ φρυαγμα πιπτον. σκιὰ ονειρων.
μεταρρεουσα αὖρα. ψοφος χειρὸς κροτουσης.
ῥοῖζος βελους ανιχνου. Naz.

Τῑμηεις, Τιμηεστατος, Τιμιος. honoratus.
—ουκετ' εγωγε μετ' αθανατοισι θεοῖσι
τιμηεις εσομαι, ὅτε με βροτοὶ ουτι τιουσι. ν. 129.
δωσω, ὃ καλλιστον καὶ τιμηεστατόν εστιν. δ. 614.
ὢ ποποι, ὡς ὅδε πᾶσι φιλος καὶ τιμιός εστιν. κ. 38.
Syn. Εντιμος, τιμητος, τιμαοχος, επιτιμιος, αξιοτιμος, γεραρος, σεβασμιος, ενδοξος, φιλοτιμος, εριτιμος. [τιμαλφης. Lyc.]

Τῑμημα. pretium, æstimatio. 2. supplicium. 3. divitiæ.
τοῦ τιμηματος-Τῆς αξιας ἑκαστον— Hipp. 622.
Syn. Τιμησις, διατιμησις, επιτιμησις, επιτιμια, προστιμημα, προστιμον, ζημια, καταδικη, ανταλλαγμα. απογραφη. αξια. τιμωρημα. αποτιμημα.

Τιμητῐκος. honorarius. 2. censorius.
*a. διατρωξομαι τοινυν οδὰξ τὸ δικτυον.
b. αλλ' ουκ εχεις οδόντας. a. οιμοι δειλαιος·
πῶς ἄν σ' αποκτειναιμι; πῶς; δοτε μοι ξιφος
ὅπως ταχιστ',* ἢ πινακιον τιμητικόν. Vesp. 164. (*Dawes.* τι τμητικον.) Syn. Καταδικαστικος.—εντιμος.

Τῑμοδημος. Nom. Pr.
καὶ τῇ κατω θυγατρὶ τα δῶρα Τιμοδημος. Call. Ep. 17. (41. *Ern.*)

Τῑμοδημῐδαι, ῶν. οἱ. Timodemi posteri.
*Ἀχαρναι δὲ παλαιφατον
ευανορες. ὅσσα δ' αμφ' αεθλοις,*
Τιμοδημιδαι εξοχωτα-
τοι προλεγονται. Nem. 2. 25.

Τῑμοθεος. Nom. Pr.
Τιμονοη, τίς δ' εσσί; μὰ δαιμονας, οὔ σ' ἂν επεγνων,
ει μὴ Τιμοθεου πατρὸς επῆν ονομα
στηλῃ, καὶ Μηθυμνα, τεὴ πολις. *ἦ μεγα φημὶ
χῆρον ανιᾶσθαι σὸν ποσιν Ευθυμενη.* Call. Ep. 20. (16. E.)

Τῑμοκρεων. Nom. Pr.
πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κακ' ειπὼν
ανθρωπους, κεῖμαι Τιμοκρεων Ῥοδιος. Simon. *An.* i. 137.

Τῑμοκρῐτος. Nom. Pr.
καρτερος εν πολεμοις Τιμοκριτος, οὗ τοδε σᾶμα·
Ἀρης δ' ουκ αγαθῶν φειδεται, αλλὰ κακῶν. Anac. 164.

Τῑμονοη. Nom. feminæ. Vid. Τιμοθεος. (Ep. i. *Fisch.*)

Τῑμοπτολις. civitatem honestans.
χαριν τ' εχει τὰν εισαεὶ τιμοπτολις.[2] Eur. Supp. 375.

---

1. Hujus meminit Scholiastes, tanquam loci, in quo Gorgones habitarent. Meminit porro, quod confirmat Steph. Byz. Τίθραντα esse δῆμον φυλῆς Αἰγηΐδος, unde Τιθράσιος.

2. "Sententiam turbat vox τιμόπτολις, nusquam alibi, quod sciam, "occurrens. Ergo neque hic locum habere arbitror, sed legendum:
" —τὰν ἐσαιεί.
" τί μοι πτόλις κρανεῖ ποτ'; ἆρα φίλιά μοι
" νεμεῖ, καὶ τέκνοισιν ταφὰς ληψόμεθα;" Musgr.
Luculentam hanc conjecturam jure recepit novissimus Markland. editionis curator.

Τίμων. Nom. Pr.
Τιμων μισανθρωπος εσοικεω· αλλὰ παρέλθε,
οιμωζειν ειπὰς πολλά· παρέλθε μονον. Call. Ep. 3.
Ερiτh. Αγριος.

Τίμωναξ. Nom. Pr.
ευχεο, Τιμωνακτι θεῶν κηρυκα γενεσθαι
ηπιον.— Anac. 197. (Ep. 18. *Fisch.*)

Τῑμωρεω. punio, ulciscor. 2. auxilior.
ουκ ἂν δυναιμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τεκνοισι τοῖς εμοῖσι.— Hecub. 748.
Syn. Εκδικεω, ανταδικεω, αντιλυπεω, ζημιοω, μετερχομαι, τιω, τιννυω. κολαζω. [πληροω θυμον. Eur.] 2. βοηθεω, αμυνω, επαμυνω.

Τῑμωρός. vindex. 2. adjutor.
* —δῶμα Πελοπιδῶν τοδε,
ὅθεν σε πατρὸς εκ φονων εγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαιμου καὶ κασιγνητης λαβὼν,
ηνεγκα, κἀξεσωσα, κἀξεθρεψαμην
τοσονδ' ες ἥβης,* πατρὶ τιμωρὸν φονον. Soph. El. 10.
Syn. 1. Τιμαορος, τιμηορος, τιμητης, τιτας, εκδικος, εκδικητης. ποινητηρ. αμυντηρ.

*Τῐναγμᾰ. το. vibratio, concussio. [*An.* ii. 447.*
διζυγα παλλομενοισι τιναγμασι χαλκὸν αρασσει. Claudian.

Τῐνακτωρ, Τῐνακτειρᾰ. concussor. Vid. Τριαινα.
ου Ποσειδαωνα τινακτορα γαιας. Trach. 510.
Syn. Κινητης, μοχλευτης.

Τῐνασσω, Τινασσομαι. concutio.
χειρὶ δὲ νεκταρεον ἑανοῦ ετιναξε λαβοῦσα. Γ. 385.
*Αινειας δὲ πρῶτος απειλησας εβεβηκει,
νευσταζων κορυθι βριαρῇ· αταρ ασπίδα θοῦριν
προσθεν εχε στερνοιο,* τινασσε δὲ χαλκεον εγχος. Υ. 161.
ενθ' επιδινηθέντε τιναξασθην πτερὰ πυκνά. β. 151.
*χρυσῆς ειρυσσασα μιαν τριχα Δωρὶς εθειρης,
οἷα δορικτητους δῆσεν εμὰς παλαμας.
αυτὰρ εγὼ τὸ πρὶν μὲν εκαγχασα, δεσμὰ τιναξαι
Δωρίδος ἱμερτῆς ευμαρὲς οιομενος·
ὡς δὲ διαῤῥῆξαι σθενος ουκ εχον, εστενον ηδη,
οἷά τε χαλκειῃ σφιγκτὸς αλυκτοπεδῃ.
καὶ νῦν ὁ τρισαποτμος απὸ τριχὸς ηερτημαι, [78.
δεσπότις ενθ' ερυσῃ, πυκνὰ μεθελκομενος.* Paul. Sil. *An.* iii.
Syn. Αποτινασσω, ανατινασσω, συντινασσω, ανασειω, σειω, αναπαλλω. σπαω, κινεω, κοπτω, διαῤῥηγνυμι.

Τινθᾰλεος. tepidus.
—τινθαλεοισι κατικμηναιντο λοετροῖς.[1] Epig. ap. Suid.
Syn. Χλιαρος, θερμος, διατινθαλεος.

Τιννυμι, Τιννυω, Τινω. luo. 2. punio.
—καὶ οἳ ὑπενερθε καμόντας-Ανθρωπους τιννυσθον— Γ. 279.
τοιασδε ποινὰς απλακηματων τίνω. Prom. 112.
*σοὶ δὲ, γερον, θωὴν επιθησομεν ἣν κ' ενὶ θυμῷ
τίνων[2] ασχαλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι εσσεται αλγος. β. 192.
αιεὶ ουτε ληληθε διαμπερὲς, ὅς τις ἀλιτρον
θυμον εχει. παντως δ' εις τελος εξεφανη·
αλλ' ὁ μὲν αυτίκ' ετισεν, ὁ δ' ὕστερον· ει δὲ φυγωσιν
αυτοὶ, μηδὲ θεῶν Μοῖρ' επιοῦσα κιχῃ,
ηλυθε παντως· αυτίκ' αναιτιοι εργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τουτων, ἢ γενος εξοπισω.* Solon, *An.* i. 66.
Syn. Εκτινω, αποτινω, αποτιννυω, αποτιννυμι, εκτιννυω, αποδιδωμι, απαιτεω, τιμωρεω, τιω, τιομαι, αποτιω, εκτιω.—την δικην ὑπεχω, εκτιννυω, διδωμι, εκτελεω.

Τιπτε. *adv.* quidnam? cur? a *τίποτε per syncopen.*
τιπτε καταπτωσσοντες αφεστατε, μιμνετε δ' αλλους; Δ. 340.
Syn. Τιδηποτε, επι τι, εφ' ὅτῳ, εφ' ᾧ, τινος ἑνεκεν, χαριν, τιη.

Τῑρυνθος, Τιρυνς. (πολις Αργους.)
ἦλθε, λιπὼν Τιρυνθον εὔκτιμενον πτολιεθρον. Hes. α. 81.
οἳ δ' Αργος τ' εἶχον, Τιρυνθά τε τειχιοεσσαν. Β. 559.

Τῑρυνθιος. a præc.
ὡς ἵκετ' αὖθις Ιφιτος Τιρυνθιαν
πρὸς κλιτὺν,— Trach. 274.
—τοῖος γὰρ αεὶ Τιρυνθιος ακμων (Ἡρακλῆς)
*ἑστηκε πρὸ πυλεων, ποτιδεγμενος, εἴ τι φερουσα
νεῖαι πῖον εδεσμα.— Call. 3. 146.

Τίς, ὁ ἡ, το τὶ. *gen.* τῖνὸς. *enclit. et indef.* aliquis, quidam. 2. Τίς, τί, *gen.* τίνος. *acut. in prima et interrog.* quis? quæ? quid? qualis?
1. ὧδε δέ τις ειπεσκεν Αχαιῶν τε Τρωων τε. Γ. 297.
*2.—ποι-αν γαῖαν, ὦ ξεῖν', ευχεαι
πατρίδ' εμμεν; καὶ τίς ανθρωπων σε χαμαιγενεων πολιᾶς
εξανῆκεν γαστρός; εχθιστοισι μὴ ψευδεσι
καταμιᾶναις ειπὲ γενναν. Pyth. 4. 173.*

Τῐσῐς. ἡ. pœna. 2. remuneratio.
ῥηιδιως, επεὶ ουτι τισιν γ' εδδεισας οπισσω. Χ. 19.
ουδεὶς ανθρωπων αδικῶν τισιν ουκ αποτισει. Ep. ἀδ. 457.
Syn. Αποτισις, τιμωρια, τιμωρησις, εκδικια, εκδικησις, ανεκτισις, ποινη, αποδοσις. αμυνα. ατιμια. τιμωρια.

Τισῐφονη. una Furiarum. Vid. Εριννυες.
τὸ δ' αλλο πρεσβειρ' ἥπερ ἦν Εριννυων. Iph. T. 963.

Τῐταινω, Τῐταινομαι. punio. 2. curro. 3. tendo.
ἱδρωσει δέ τευ ἱππος εὔξοον ἅρμα τιταινων. Β. 390.
καὶ τοτε δὴ χρυσεια πατὴρ ετιταινε ταλαντα. Θ. 69.
Τυδειδῃ ἔπι τοξα τιταινετο, ποιμένι λαῶν. Λ. 370.
*τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας επικλησιν καλεεσκεν,
παῖδας νεικειων μεγας Ουρανὸς, οὓς τεκεν αυτός.*
φασκε δὲ τιταινοντας[3] ατασθαλιῃ μεγα ῥεξαι
εργον, τοῖο δ' επειτα τισιν μετοπισθεν εσεσθαι. Hes. θ. 209.
Syn. Ἑλκω, τεινω.—σπευδω, κραδαινω.

Τῑτᾱν. (Ηελιος.)
αφελῶς δ' ελαμψε Τιτάν. Anac. 37. 7.
Τιτὰν χρυσαυγὴς, ὑπεριων, ουρανιον φῶς. Orph. H. 7. 2.
τὰν δ' ευρυφαῆ κομαν-Τιτὰν ετετασσατο
ἀῤῥητον ὑπ' ιχνιον. Synes. 9.

Τῑτᾶνες, Τιτῆνες. Cœli et Terræ filii.
——ἢ τὸ σὸν ὁπλον
κινεισθω μεγα Τιτανοκτονον, οβριμοεργον,
ᾧ Τιτᾶνας πεφνες αριστους εξοχα παντων. Batrach. 274.
οἱ δὲ τεως μακαρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ανασσον. Apoll. 1. 507.
Ερiτh. Αγριοι, ακαματοι, βριαροι, βλοσυροι, γηγενεες, ηνορεοντες, παλαιγενεῖς, πολυσθενεῖς, οψιγονοι, ὑπερφιαλοι.
Phr. Οἱ μὲν αφ' ὑψηλῆς Οθρυος Τιτῆνες αγαυοὶ. Hes. θ. 632.
δεινοί τε κρατεροί τε, βιην ὑπεροπλον εχοντες. ib. 670.
Τιτῆνες, Γαιης τε καὶ Ουρανοῦ αγλαὰ τεκνα,
ἡμετερων προγονοι πατερων, γαιης ὑπενερθεν
οικοις Ταρταριοισι μυχῷ χθονὸς ενναιοντες. κ. λ. Orph. H. 36.

Τῑτᾱνοκτονος. Titanum interfector. Vid. Τιτανες.

Τῑτηνις. ἡ. Titania.
*αλλά οἱ ου νεμεσητὸν ενὶ πρωτῃσι λεγεσθαι,
ὁππόσαι Ωκεανόν τε καὶ ες Τιτηνιδα Τηθὺν
νῆσοι αολλιζονται· αεὶ δ' εξαρχος ὁδευει.* Call. 4. 16. *Bl.*

Τῑτᾰνος. (ορος Θεσσαλιας.)
οἵ τ' εχον Αστεριον, Τιτανοιό τε λευκὰ καρηνα. Β. 735.

Τῑτᾰνος. ου. ὁ. gypsus.
πᾶν μὲν γὰρ κυκλῳ τιτανῳ, λευκῷ τ' ελεφαντι,
ηλεκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς εην,— Hes. α. 141.
Syn. Γυψος, κονια, λευκὴ γῆ.

*Τῑταιρων, ῶνος. ὁ. pater Ampyci, patris Mopsi, a quo Τιταιρὼν, sive Τιταρὼν, urbs Thessaliæ nomen accepit. Inde Mopsus ille Argonauta dicitur Τιταιρώνειος. Vocabatur etiam Τιταρήσιος a sequ. Vid. Steph. Byz. in v. et Schol. in Lyc. l. c.

---

1. Nescio an hæc versûs particula e Nicandri Alexiph. non ex epigrammate, desumatur; sed vs. 463. ita se habet:
αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς. Vid etiam vs. 445.

2. Hoc verbum (sicuti etiam φθάνω et φθίνω) penultimam apud Homerum producit, apud Atticos vero corripit.

3. Etymon nominis Titanum hic exprimere voluit poëta, ideoque verbum τιταίνω adhibuit nova quadam significatione, syllaba item prima producta. Ne vero confundat tiro vocem hanc quæ alibi, credo, non occurrit, cum τιταίνω *intendo*, cujus prima brevis est. Τιταίνω apud Hesiodum, utrum velit *pœnas sumo*, an *luo*, vix inter doctos constat. Vid. Steph. Th. iii. c. 1307. D. 1580. A.

Μοψον Τιταιρωνειον ενθα ναυβαται
θανοντα ταρχυσαντο, τυμβειαν θ' ὑπερ
κρηπῖδ' ανεστηλωσαν Αργωου δορος
κλασθὲν πετευρον, νερτερων κειμηλιον. Lyc. 881.*

Τῑτᾰρησιος. (ποταμος Θεσσαλιας.)
οἵ τ' αμφ' ἱμερτὸν Τιταρησιον εργ' ενεμοντο,
ὅς ῥ' ες Πηνειὸν προΐει καλλιῤῥοον ὕδωρ. B. 751.

Τιτας. vindex. 2. adjutor. Vid. Τιμωρος.
δι' αἱμαθ' εκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ,
τιτας φονος πεπηγεν,— Choëph. 65.

Τιτθη. mamma. 2. nutrix.
κᾆθ', ὥσπερ αἱ τιτθαι γε, σιτιζεις κακῶς. Equit. 713.
Syn. Τιτθις, τιτθος. μαμμη. τροφος.

Τιτθὸς, Τιτθιον. mamilla.
καὶ, νὴ Δια, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, ουκ εχει. Thesm. 647.
πειρᾷ μὲν οὖν ισως σε, καὶ τῶν τιτθιων
εφαπτεταί σου, λανθανειν δοκῶν εμέ. Plut. 1068.
Syn. Μαζος, μαστιδιον. τιτθη. (τῶν μαστῶν τα ακρα.)

Τῑτῐας, ου. ὁ. Cybeles πάρεδρος.
—Τιτιην θ' ἅμα, Κυλληνόν τε,
οἳ μοῦνοι πολεων μοιρηγεται ηδὲ παρεδροι
μητέρος Ιδαιης κεκληαται,— Apoll. 1. 1126.

Τῖτος. Titus.
αγαγε καὶ Ξερξης Περσαν στρατὸν Ἑλλάδος ες γᾶν,
καὶ Τιτος ευρειας αγαγ' απ' Ιταλιας.
αλλ' ὁ μὲν Ευρωπᾳ δοῦλον ζυγὸν αυχένι θησων,
ἦλθεν· ὁ δ' αμπαυσων Ἑλλάδα δουλοσυνας. Alcæ. *Mess.* [*An.* i. 490.

Τῐτρωσκω. vulnero. 2. lædo.
τοὶ πικροὶ καλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρωσκει. Mosc. 1. 21.
Syn. Κατατιτρωσκω, συντιτρωσκω, τρωω, τρωματιζω, τραυματιζω, κατατραυματιζω, ουταω, ουταζω, βλαπτω, ανιαω, αμυσσω, περιαμυττω.

Τῐτυοκτονος. Tityi interfectrix. Vid. Απολλων.
Αρτεμι παρθενιη, Τιτυοκτόνε, χρυσεα μέν τοι. Call. 3. 110.

Τῐτυος. Tityus.
καὶ Τιτυον εἶδον, Γαιης ερικυδεος υἱὸν,
κειμενον εν δαπεδῳ· ὁ δ' επ' εννεα κεῖτο πελεθρα·
γῦπε δέ μιν ἑκατερθε παρημενω ἧπαρ εκειρον,
δερτρον εσω δυνοντες· ὁ δ' ουκ απαμυνετο χερσί. λ. 575.
Epith. Μεγασθενης, ὑπερφιαλος.—Γαιηϊος υἱός.

Τῐτῠρος. Nom. Pr. pastoris. —ταὶ δέ μοι αἶγες
βοσκονται κατ' ορος· καὶ ὁ Τιτυρος αυτὰς ελαυνει. Theoc. 3. 2.

Τῑτυσκω, Τιτυσκομαι. dirigo ad scopum. 2. struo.
δαπταις τιτυσκων αἱμοπωτησιν φοβον. Lyc. 1403.
ὡς εφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτυσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. Φ. 342.
Μηριονης δ' αυτοῖο τιτυσκετο δουρὶ φαεινῷ. N. 159.
Syn. Εμβαλλω.—κατασκευαζω, ἑτοιμαζω, ευτρεπιζω. —στοχαζομαι, καταστοχαζω, εμφανιζω, βλεπω.

*Τιτω. *vetus vocabulum.* dies.
τοφρα δ' ανισχουσα Βοσσον[1] λοφον, εγρετο Τιτώ. Call. *fr.* 206.
ουπω τὸ Τιτοῦς λαμπρὸν αυγαζων φαος. Lyc. 941.*

Τιφη. frumenti genus, quo porci aluntur. *Sed in l. c.* 2. blatta.
2. σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τιφης τε καὶ θρυαλλιδος; Acharn. 925.
Syn. Σιλφη, τιλφη, πρασοκουρις. 2. *exp.* ζῶον κανθαρῶδες.

Τῖφος, εος. το. locus palustris.
—ουδέ τις ανδρῶν
ηειδει· οἷος δὲ κατὰ πλατὺ βοσκετο τῖφος. Apoll. 2. 822.
Syn. Λιμνη.—ὁ καθυγρος τοπος. ἑλος.
Phr. Ιλυοεντος ανὰ θρωσμους πεδιοιο.

Τῖφυς. navis Argûs gubernator.
φραδμοσυνῃ μητι τε δαΐφρονος Αγνιαδαο
Τιφυος, ὅς ῥ' ενὶ χερσὶν εΰξοα τεχνηεντως
πηδαλι' αμφιεπεσκ', οφρ' εμπεδον εξιθυνοι. Apoll. 1. 560.
Epith. Αμυμων, κυβερνητηρ.
Phr. —Αγνιαδην δολιχῆς ιθυντορα νηός. Orph.
*—εσθλὸς μὲν ορινομενον προδαῆναι
κῦμ' ἁλὸς ευρειης, εσθλὸς δ' ανεμοιο θυελλας
καὶ πλοον ηελιῳ τε καὶ αστέρι τεκμηρασθαι. Ap. 1. 106.*

Τιω. pendo. 2. æstimo. 3. honoro. 4. punio. Vid. Τιμαω.
Ιδομενεῦ, περὶ μὲν σε τιω Δαναῶν τυχυπωλων. Δ. 257.
οὕνεκ' αρ' εσθλὸν εόντα μετ' ανδρáσιν ουτε τιεσκεν. N. 461.
πᾶς τις πλουσιον ανδρα τιει, ατιει τε πενιχρόν. Suid.

Τιω[2]. luo, do pœnas. Τιομαι. ulciscor. Vid. Τιννυμι.
τισειαν Δαναοὶ εμὰ δακρυα σοῖσι βελεσσιν. A. 42.
—τισασθε πατρὸς-Φονον ἡμετερον. Soph. El. 115.

Τλαω, Τλῆμι. perfero. 2. sustineo, *i. e.* audeo.
—ουδέ τις ετλη-Μεῖναι επερχομενον,— A. 534.
ουτε λοχονδ' ιεναι σὺν αριστηεσσιν Αχαιῶν
τετληκας θυμῷ·— ib. 227.
Syn. Ταλαω, ανατλαω, αντλαω, ανατλημι, επιτλημι, ὑποτλημι, ὑπομενω, καρτερεω. τολυπευω.
[Phr. Ατην οχεων αεσιφρονι θυμῷ. Hom.]

Τληθῡμος. *Dor.* Τλαθ. ærumnarum patiens.
—ὦ Τιμο-δημέ, σε δ' αλκα
παγκρατιου τλαθυμος αεξει. Nem. 2. 22.

Τληΐα, *potius* Τληΐας. *Ion.* Τληΐης. Nom. viri. *Vid. Fischer. ad Epig.* 20.*
Τληΐη ἱμεροεντα βιον πορε, Μαιαδος υἱέ. Anac. 199.

Τλημονως. *adv.* patienter. 2. misere, crudeliter.
τὰ μὲν γὰρ αλλα τλημονως ηντλουν κακá. Choëph. 746.
*2. τικτω δ' επὶ τρισὶ παρθενοισι παῖδά σοι
τονδ'·* ὧν μιᾶς συ τλημονως μ' αποστερεῖς. Iph. A. 1165.
Syn. Καρτερικῶς, εγγνωμονως, ὑπομονητικῶς, τλητικῶς. 2. κακῶς, αθλιως, οικτρῶς.

Τλημοσῡνη. ærumna, infortunium.
—ηδ' ανθρωπων-Τλημοσυνας— Hom. Ap. 191.
Syn. Τληπαθεια, αεθλημοσυνη, αθλιοτης, κακοπαθεια, ταλαιπωρια, δυστυχια.—τλῆσις, ὑπομονη, καρτερια, καρτερησις, ανοχη.

Τλημων. sustinens. 2. audax. 3. miser.
2. —νοησε δὲ δῖος Οδυσσευς-Τλημονα θυμὸν εχων·—E. 669.
3. ὦ τλῆμον Ἑλλὰς, *πενθος οἷον εισορῶ
ἕξουσαν, ανδρὸς τοῦδέ γ' ει σφαλησεται. Trach. 1128. (14. B.)
οἱ δ' εἶπον, οἵ μοι, τλημονεστατον λογον. Philoct. 367.
Syn. 1. Πολυτλημων, τληπαθης, τλητος, τληθυμος, τλησιπονος, ταλασιφρων, τλησικαρδιος, τλησιμοχθος, πολυτλας, πολυτλητος, εμπονος, φερεπονος, καρτερικος, καρτεροθυμος, καρτερος, μακροθυμος, ευτολμος. 3. δυηπαθης, πολυαλγης, πολυκηδης, πολυμοχθος, πολυπημων, ταλαιπωρος, βαρυωδυνος, δυσβιοτος, δυσμορος, δυστηνος, αθλιος. ελεεινος.

Τληπολεμος. Nom. Pr.
—ὁ δ' ανεσχετο μειλινον εγχος-Τληπολεμος, κ. λ. E. 656.
Ep. Ἡρακλειδης. Phr. Τιρυνθιων αρχαγετας. Olymp. 7. 143.

Τλησῐκαρδιος. qui forti vel duro est animo.
τίς ὧδε τλησικαρδιος
θεῶν, ὅτῳ ταδ' επιχαρῆ; Prom. 160.
Syn. Σκληρος, σκληρογνωμων, απηνοφρων, λιθοκαρδιος. τλημων.

Τλησῐμοχθος. laboris patiens. Vid. Τλημων.
οἱ τλησιμοχθοι κοὐποθ' ἥσυχοι δορί. Eur. *fr. inc.* 99.

Τλητός. tolerabilis. 2. tolerans.
τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θεσαν ανθρωποισιν. Ω. 49.
Syn. Τλητικος. τλημων. ανεκτος.

Τμηδην. *adv.* in modum secantium. 2. cæsim. 3. leviter.
τμηδην δ' αυχέν' επῆλθε· μελαν δ' ανεκηκιεν αἷμα. H. 262.
Syn. Τμητικῶς, κοπτικῶς, κομματικως. τομως, ταχεως.

Τμηξῐθεος. a Deo percussus. *Cyr. Th.* Vid. in v. Αρειος.

Τμησσω, *vel*, Τμηγω. abscindo.
*αλλ' ὅγε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τινεσκεν αμοιβὴν
αμπλακιης, ὁ γὰρ οἶος εν ουρεσι δενδρεα τεμνων
δή ποθ' Ἁμαδρυαδος Νυμφης αθεριξε λιταων,
ἥ μιν οδυρομενη αδινῷ μειλισσετο μυθῳ,

1. "Collem illum Βοσσὸν equidem nescio. An legendum μεσσὸν "*medium?*" Bent. "In corrupta voce βοσσὸν epitheton latet ad λόφον "referendum, quod *nitidum, radians, splendens,* &c. significat." Ruhnken.

2. "Τίω ap. Hom. priorem ancipitem habet; apud Æschylum bre- "vem, ut Sept. Th. 77. Agam. 260. 533. 944. fragm. ap. Aristoph. "Ran. 1266. Futurum autem τίσω primam ubique producit." *Blomf. ad Sept. Th. l.* 1. Sed videndum, annon hæc inter Homerum atque Atticos poëtas discrepantia, hic, uti in aliis bene multis casibus, ab *ictu metrico* pendeat.

μὴ ταμεειν πρεμνον δρυὸς ἥλικος, ἢ ἔπι πουλὺν
αἰῶνα τριβεσκε διηνεκές·* αυτὰρ ὁ τήν γε
αφραδεως ετμηξεν, αγηνοριη νεοτητος. Apoll. 2. 475.
Syn. Τμαω, τεμνω, σχιζω, κουριζω, ὑποκοπτω. ὑποτεμνω.
Τμητὸς, Τμητῐκός. incidendi vim habens. 2. sectilis. Vid. Τιμητικος.
—επεὶ ουκ εσκε σιδηρῳ-Τμητὴ, ουδὲ λιθοις,—Theoc. 25. 275.
Syn. Διαιρετος, σχιστος, ευκεατος, ευκλαστος.
*Τμητοσίδηρος. ὁ ἡ. ferro sectus, incisus.
εἶδον εγὼ ποτὲ θῆρα δι' ὕλης τμητοσιδηρου
ὕπτιον ορθὰ τρεχοντα, ποσὶν δ' ουχ ἥπτετο γαιης. Ænigm.
Τμωλος. (ορος Λυδιας.) mons Lydiæ. [An. iii. 324.*
Τμωλῳ ὑπὸ νιφοεντι, Ὕδης εν πιονι δημῳ. Υ. 385.
Epith. Ανθεμωδης, ηγαθεος, ηνεμοεις, καλος, χρυσοροος, ὑψιλοφος, Φρυγιος.
*Τοθῐ. adv. ibi. 2. ubi.
2. γαυλου δὲ σμικροῖο, τοθι γλυκὺ νᾶμα μελισσα
πηγαζει σκηνευς δαψιλὲς εξ ολιγου. Antiphil. An. ii. 177.
Τοίγαρ. proinde, idcirco.
τοίγαρ νυν αυτὰς εκ δομων οιστρησ' εγώ. Bacch. 32.
τοίγαρ νυν, i. e. τοιγαροῦν.*
Τοιγαρτοι. idem. [10. 14.
τοιγαρτοι πρὸ θυρᾶν μεν απὸ σπορω ασκαλα παντα. Theoc.
Syn. Διοπερ, ὅθεν δη, τοιγαροῦν, ὥστε, τουτου γαρ ἑνεκεν, δια τοῦτο, δια ταῦτα.
Τοῖος, Τοιόσδε, Τοιοῦτος. talis.
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ενὶ στηθεσσι γενοιτο. Δ. 289.
ἢ τοιόσδε εὼν, εν ποντοποροισι νεεσι. Γ. 46.
τοιοῦτοι δεκα μοι συμφραδμονες εἶεν Αχαιῶν. Β. 372.
Τοῖχος. paries.
αυτὸς δ' αντιον ἷζεν Οδυσσῆος θειοιο,
τοιχου τοῦ ἑτεροιο·— Ι. 218. Syn. Θριγκος, τειχιον, τεῖχος.
Ep. Ευδμητος, ευτμητος, κεραος, λιθοστρωτος, φυλλινος.
Τοιχωρῡχεω. parietem effringo.
ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ. Plut. 165.
Τοιχωρυχος. qui parietem furtive frangit.
ἢ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρυχων. ib. 870.
Syn. Τοιχωρυχης, τοιχωρυκτης, τοιχοδιφητωρ, ληστης.
Τοκάς. ἡ. quæ peperit et enixa est.
πεντηκοντα συες χαμαιευναδες ερχατοωντο
θηλειαι τοκάδες·— ξ. 16.
Syn. Κυμας. τεκοῦσα, γεννῶσα.
Τοκευς. genitor. —ουδὲ τοκεῦσι
θρεπτρα φιλοις απεδωκε, μινυνθαδιος δέ οἱ αιών. Δ. 477.
Syn. Γονευς, γεννητωρ, φυσας.
Epith. Αγανος, αμεμφης, αντιθεος, βιαρκης, γλυκερος, γεραρος, δυσζηλος, θαλερυς, κεδνος, μογερος, ευμενης, φιλος, φιλοπαις, φιλοστοργος, θεοκοιρανος.
Τοκιζω. fœneror. Vid. Δανειζω.
φεισαμενος, δανισας, τοκισας τοκον, ὑδροποτησας. Lucill.
Τοκος, Τοκετός. partus. 2. fetus. [An. ii. 338.
ὦ ποτνί' Ειλειθυί' επισχες τοῦ τοκου. Lysist. 743.
οξὺ βελος μεθεπουσα δυηπαθεος τοκετοῖο. Nonn.
παντων Αργειων ερεων γενεην τε τοκον τε. Η. 128.
Syn. 1. Τεξις, επιτεξις, κυησις, γεννησις. 2. κυημα, γονος, γονη.—τεκνον, παῖς. Epith. Ἁγνος, αρτιπαγης, αμηρυτος, αινος, ατροφος, αρσενοπαις, πολυκλαυτος.
[Phr. Πονος αγαστονος Ειλειθυιας. Naum.]
Τοκος, Τοκισμος. fœnus, usura.
*ἰώ, κλαετ', ὦ 'βολοσταται,
αυτοί τε, καὶ τἀρχαῖα,* καὶ τοκοι τοκων. Nub. 1155.
—ἔν τε τοκισμοῖς
καὶ χρειαις ζησωσι βιον πολὺν ολβονομοῦντες. Man. 4. 580.
Syn. Δανειον, δανεισμα, δανεισμος, επικαρπια.
Τολμᾰ, Τολμηρια. audacia.
—αλλ' ὑπερφερεις
τολμῃ τε τολμαν, καὶ λογῳ χρηστῷ λογον. Heracl. 555.
σὺ τολμᾶν, Ἑκαβη, τηνδ' ετλης αμηχανον; Hec. 1113.
κραυγῇ τε πισυνος, κἀμαθεῖ τολμηρια. Naz.
Syn. Ευτολμια, θρασος. εγχειρημα.—αναιδεια, αναισχυντια, αυθαδεια.

Epith. Ευθεῖα.—εμφοβος, ολοη, πικρα, κακοῦργος, αθεος.
Τολμαω. audeo. 2. tolero. 3. volo.
*ηθελε δ' ὁ τλημων Οδυσευς καταδῦναι ὅμιλον
Τρωων·* αιεὶ γάρ οἱ ενὶ φρεσὶ θυμὸς ετολμα. Κ. 231.
Syn. Ανατολμαω, αποτολμαω, επιτολμαω, θαῤῥεω, καταθρασυνομαι. ὑπομενω, καρτερεω. εξεργαζομαι, τεκταινω.
Τολμηεις. audens. 2. tolerans.
τολμηεις μοι θυμὸς, επεὶ κακὰ πολλὰ πεπονθα. ρ. 284.
Syn. Τολμηρος, ευτολμος, παρατολμος, παντολμος, θρασυς, αδεης, αγηνωρ, φιλοκινδυνος, δραστικος, ταλαυρινος, τληπαθης, τλημων. *Phr. —Τολμᾳ γὰρ εικὼς
θυμὸν εριβρεμετᾶν θηρῶν λεοντων
εν πονῳ·— Isth. 4. 77. ψυχὰν ακαμπτος. ib. 89.*
Τολμημᾰ. το. facinus.
τολμημα γὰρ τολμᾶτον ουκ ανασχετόν. Plut. 419.
ὦ τλημονες γυναῖκες· ὦ τολμηματα
θεῶν· τί δῆτα; ποῖ δικην ανησομεν
ει τῶν κρατουντων αδικιαις ολοιμεθα; Ion. 252.
Syn. Επιχειρημα, νεανιευμα, εργον (παραβολον).
[Phr. Τὰ δεινὰ καὶ δραστηρια. Eur. παλαισμα μελεας χειρός. id.]
Τολμητός. audendus.
αλλ' εστ' εκεινῳ παντα λεκτὰ, παντα δὲ
τολμητά.— Philoct. 643.
*Τολμιστατος. superl. Att. a τολμη.
εμ', ὦ κακῶν κακιστε καὶ τολμιστατε,
οἵδ' εκ βιας αξουσιν;— Philoct. 984. B.*
Τολῡπευω. glomero. 2. struo. 3. perficio. 4. patior.
—καὶ ες γῆρας τολυπευειν-Αργαλεους πολεμους,— Ξ. 86.
*αλλ' Οδυσῆα ποθεῦσα φιλον κατατηκομαι ἦτορ.
οἱ δὲ γαμον σπευδουσιν·* εγὼ δὲ δολους τολυπευω. τ. 137.
Syn. Εκτολοπευω, εξεργαζομαι, κατεργαζομαι, εντελεω, μηχαναομαι, συνελιττω.—τλῆμι, μοχλεω, ταλαιπωρεω.
Τολυπη. lana pexa et in globum facta.
—κἄπειτα ποιῆσαι-Τολυπην μεγαλην·— Lysist. 586.
Syn. Τολυπευμα. συναγωγη.—το κατασκευαστον εριον.
—μηχανη, εργασια.—αγρια κολοκυνθη. Suid.
Τομαῖος. sectus. 2. idoneus ad secandum.
χαιτα τ' ουτις επὶ προθυροις
τομαῖος, ἃ δὴ νεκυων
πενθεσι πιτνεῖ, ουδὲ νεολαια
δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν. Alcest. 101.
Syn. Τμητος, τμηθεις.
Τομαω. cultrum posco. —ου πρὸς ιατροῦ σοφοῦ
θροεῖν[1] επῳδὰς πρὸς τομῶντι πηματι. Aj. 583.
Exp. Τομῆς δεομενῳ.
Τομή. sectio. 2. segmen. Vid. Τομος.
*ναὶ μὰ τοδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ουποτε φυλλα καὶ οζους
φυσει, επειδὴ πρῶτα τομὴν εν ορεσσι λελοιπεν,
ουδ' αναθηλησει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ελεψε
φυλλα τε καὶ φλοιόν·*— Α. 234.
Syn. Τμῆσις, εντομη, διακοπη, περιτομη, εγκοπη, αποκοπη, επικοπη, κατατομη, διαιρεσις.
Epith. Σιδηρεα. ατομος. ενδικος.
Phr. —Σιδηροχαλκον επιφερω τομὴν
οξεῖαν, αἱμοδιψον, ἡμιστρογγυλον. Lyc.[2]
Τομίον. το. frustum sectione ablatum. τὰ Τομία. exta.
*a. τίς οὖν γενοιτ' ἂν ὅρκος; b. ει λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι, τομιον εντεμοιμεθα.[3]* Lysist. 191.
καί μοι δοτω τὰ τομία τις.— ibid. 186.
Syn. Ακρωτηριασμα (τοῦ νεκροῦ.) ἱερεῖον.

---

1. θρηνεῖν Brunck. e membr. et Eustathio.
2. Non apud Lycophronem quærendi sunt versus, quod voluit etiam Venetus editor, sed apud Lucianum, Ocyp. T. iii. p. 670.
3. Brunck. e Regiis hanc lectionem dedit, quam servavit etiam, ut puto, Ravennas. "ἔντομα, sicut et τομία, sunt τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες "ὀμνύουσιν: unde ἔντομοι, ἔνορκοι. Vide Hesych. in his vocc. Per-"peram vulgo ἐκτεμοίμεθα. ἐντέμνεσθαι verbum est ad sacra pertinens, "et hic valet *sacrificare*." Brunck. Vid. omnino H. Steph. Thes. iii. p. 1397. c.

Τομὶς. ἡ. forceps. —τομιν[1] πανακειον επουσιν. Nic.
Syn. Τομα, τομεῖον, πυραγρα.

Τόμος. ὁ. frustum sectione seu scissione ablatum. 2. scapus chartæ, pars libri.
ου τομος εκ πτερνης, ουχ ἥπατα λευκοχιτωνα. Batrach. 37.
Syn. Τμῆμα, αποτμημα, τομη, τεμαχος. 2. χαρτης, βιβλιον.

Τομός. scindens. acutus. *compar.* Τομωτερος.
αλλ' εμπης ερεω τι τομωτερον[2] ἢ ἀπὸ δαφνης. Call. 4. 94.
ὅπλον τοι λογος ανδρὶ τομωτερόν εστι σιδηρου. Phocyl. 117.
Syn. Τεμνων. οξυς.—σαφεστερος. τορωτερος.

Τομουρός. haruspex.
τομουρὲ πρὸς τὰ λῷστα νημερτεστατε. Lyc. 223.
Syn. Μαντις, (ὁ το μη ον ὁρῶν.) ἱερευς. διακονος.

Τονθοριζω, *potius*, Τονθορυζω, Τονθορυγεω. murmuro. 2. tremo.
τονθορυζοντες δὲ γηρᾳ, τῷ λιθῳ προσεσταμεν,
ουχ ὁρῶντες ουδὲν, ει μὴ τῆς δικης τὴν ηλυγην. Acharn. 683.
a. τί δὲ, τονθορυζων, *ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν
πολλὰς, απιης θυραζε; b. καὶ τοθ' ἥδομαι.* Ran. 759. (47. B.)
διὰ τῶν στενωπων τονθορυγοῦντες ερρεον. Ath. I. 6.
Syn. Ὑποτονθοριζω, ὑπογογγυζω, γογγιζω, ψιθυριζω, τονθρυζω, ὑποτρεμω, λαθρα φθεγγομαι, τα χειλῆ κινεω. μυζω.

Τονος. tonus. 2. intensio. [Equit. 529.
εκπιπτουσῶν τῶν ηλεκτρων, καὶ τοῦ τονου ουκ ετ' ενόντος.
εἷλκεν γὰρ αυτοὺς, ὥσπερ ἥλιου τονος
συρει πρὸς αυτὸν ἑλκτικῶς τὰς ικμαδας. Pisid. ap. Suid.
Syn. Σχοινιον (τοῦ κραββατου.) τασις (φωνῆς) επιτονος, επιτασις, εντασις, σχεσις, συνεχεια.—ἦχος.—μετρον.—δυναμις. ακμη.—εντασις.

Τοξαζομαι. arcu jaculor. Vid. Τοξευω.
*τῷ ῥα καὶ αἶψ' εθανεν μεγας Ευρυτος, ουδ' επὶ γῆρας
ἵκετ' ενὶ μεγαροισι· χολωσαμενος γὰρ Απολλων
εκτανεν,* οὕνεκά μιν προκαλιζετο τοξαζεσθαι. θ. 226.

*Τοξαλκετης. arcu valens.
σῆς ἕνεκεν, Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ', επινοιας. Ep. *An.* iii. 333.*

Τοξαλκης. *idem. epith.* Cupidinis. Vid. Ερως.

Τοξελκης. *id. qu.* τοξουλκος. *Maneth.* Vid. ad v. Τροφοποιος.

Τοξαρχος, *vel* Τοξαρχης, ου. ὁ. dux.
—αβλαβὴς επῆν-Τυξαρχος πολιηταις. Pers. 556.
Syn. Ἡγεμων, αρχος.

Τοξευμᾰ. το. sagitta. 2. ictus sagittæ. Vid. Τοξον.
τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξευμασι. Herc. F. 571.
τοιαῦτά σου (λυπεῖς γὰρ) ὥστε τοξοτης,
αφῆκα θυμῷ καρδιας τοξευματα. Antig. 1097. (84. Br.)
πολλὰ μὲν αρτιεπὴς [59.
γλῶσσά μοι τοξευματ' εχει περὶ κεινων-Κελαδῆσαι·— Isth. 5.

Τοξευτηρ, Τοξευτης. sagittarius. (V. Τοξοτης.) Τοξευτειρα. ἡ.
—τὰ δὲ νειατα παντα
αυτῷ τοξευτῆρι κατερχεται·— Arat. φ. 684.
αυτὰρ ὁ τοξευτῆσι τιθει ιοεντα σιδηρον. Ψ. 850.
Ιστρῳ επ' ευρυρεοντι κυησατο τοξευτειρα
Αρμενιη— Opp. κυν. γ.

Τοξευτός. sagitta percussus. —θεοῦ δ' ὕπο
τοξευτὸς, ὡς λεγουσιν, εκ Φοιβου δαμείς. Philoc. 338.

Τοξευω. jaculor.
—ἧς αρ' ανωγει-Τοξευειν·— Ψ. 855.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ετοξευσεν ματην. Hec. 601.
Syn. Αποτοξευω, διατοξευω, κατατοξευω, τοξαζομαι, επιτοξαζομαι, εξακοντιζω, ακοντιζω, οἰστευω, αφιημι.

Τοξηρης. arcitenens. Vid. Τοξοφορος.
νῦν δ' επὶ τῆδ' αὖ-Χερα τοξηρη φρουρεῖς ὅπλισας. Alcest. 35.
εκανε δὲ τεκεα, τοξηρει
ψαλμῷ τοξευσας. Herc. F. 1062.

*Τοξῐκός, ή, όν. sagittarius, ad sagittas aptus. ἡ τοξικὴ, ars sagittas mittendi. 2. Τοξικὸν, το. venenum, *sc.* ἔγχριμα, quod sagittis illinebatur.
1. πληγέντ' ατρακτῳ τοξικῷ τὸν αετόν. Æsch. *fr.* Myrmid.
2. καί κεν λοιγηεντι παρὰ σχεδὸν αχθος αμυνοις,
τοξικῷ, εὖτ' αχεεσσι βαρυνηται ποτῷ ανήρ. Nic. Al. 207.*

Τοξοβελεμνος. arcu instructus. *epith.* Apollinis.
Μουσαγετη, χοροποιος, ἑκηβολε, τοξοβελεμνε. Orp. H. 33. 6.

Τοξοβόλος. sagittis feriens. [i. 231.
τοξοβόλον τὸν Ερωτα τίς εξεσεν εκ λιβανωτοῦ; Leon. *Tar. An.*

Τοξοδᾰμας, Τοξοδαμνος.[3] arcu vel jaculis interficiens. Vid.
τοξοδαμαντές τ' ηδ' ἱπποβαται. Pers. 26. [Τοξοτης.
τὴν τοξοδαμνον Αρτεμιν μαρτυρομαι. Hippol. 1451.

*Τοξὄκλῠτος. arcu celebris. *Pind. fr. inc.* CLXV.*

Τοξον. arcus. 2. pharetra. 3. ars sagittaria.
Πανδαρος, ᾧ καὶ τοξον Απολλων αυτὸς εδωκεν. B. 827.
αιθέρα τε, καὶ γῆν, τοξα θ' ἥλιου ταδε. Herc. F. 1090.
Syn. Τοξευμα, οἶστος, κερας, βιος.—βελος.—ακτιν.—τοξεια. Epith. Αμυμον, αμειλιχον, αμαιμακετον, βαρυπενθες, εὔξοον, ευκαμπες, ευθυ, ευκεραον, ἑκατηβολον, θοον, θηροκτονον, ιθυτενες, κεραελκες, κεροδετον, [κερουλκὸν, Eur.] καμπυλον, κυκλοτερες, κρατερον, μεγαλοσθενες, παλιντονον, πυριπνοον, θελξινοον, οπισθοτονον, ῥιγηλον, συμμαχον, φαιδιμον, φοινιον, φρενοθελγες, κλυτοτοξον, ανεμωλιον, γυμνον, Σκυθικον.—Σκυθης δρακων. Lyc.

Τοξοποιεω. arcus conficio. 2. contraho, *qs. arcum.*
2. ου γὰρ πρεπει σοι τοξοποιεῖν τὰς οφρυς. Lysist. 8.
Syn. Συστρεφω.

Τοξοσύνη. ars sagittaria.
—Τεῦκρός θ', ὃς αριστος Αχαιῶν-Τοξοσυνη,— N. 314.
Syn. Τοξεια, τοξικη. τοξουλκον λῆμα.

Τοξοτης, Τοξοφορος, Τοξοτευχης. sagittarius.
τοξοτα, λωβητηρ, κερᾳ αγλαὲ, παρθενοπῖπα. Λ. 385.
—χαλεπή τοι εγὼ μενος αντιφερεσθαι,
τοξοφορῳ περ εουσῃ·— Φ. 482.
καὶ τὰς ανανδρους κρεοβροτους τ' Αμαζονας,
ει τοξοτευχεῖς ῆτε, καρτ' ἂν ῃκασα-Ὑμᾶς.— Æsc. Supp. 295.
Syn. Τοξευτηρ, τοξευτης, τοξηρης, τοξικος, τοξοδαμας, τοξοδαμνος, ακοντιστης.—ὑπηρετης, εποπτης.

Τοξοτὶς. ἡ. sagittaria.
*ουδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ αφρονα Ῥοῖκον εολπα,
ουδέ περ εχθαιροντας, εν αΐδι μωμησεσθαι
τοξότιν· ου γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψευσονται,
ταων Μαιναλιη νᾶεν φονῳ ακρωρεια.* Call. 3. 221.
Syn. Τοξευτειρα.

Τοξουλκός. artis sagittariæ peritus.
καὶ τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Pers. 55.

Τοπαζος. topazius lapis. *Angl.* topaze.
εσθλοὶ δ' αὖτ' επὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδεες εἶναι
κλειονται θνητοῖσι θυηπολιησι τοπαζοι. Lith. 277.

Τοπαζω. statuo. 2. suspicor, investigo.
——ἃ δὲ
δοξη τοπαζω, ταῦτ' ιδεῖν σαφῶς θελω. Soph. *fr.* Erigon.
*νοσον γὰρ ὁ πατὴρ αλλοκοτον αυτοῦ νοσεῖ,
ἣν ουδ' ἂν εἷς γνοιη ποτ', ουδὲ ξυμβαλοι,
ει μὴ πυθοιθ' ἡμῶν·* επεὶ τοπαζετε. Vesp. 71.
Syn. Ἵδρυω. 2. ὑποτοπαζω, τοπεω, ὑπονοεω, ὑποπτευω, εικαζω, στοχαζομαι, νομιζω, ενθυμεομαι.—ζητεω.

Τοπᾰροιθε, Τοπαροιθεν. antea.
μνηστηρων ουχ ἥδε δικη τοπαροιθε τετυκτο. σ. 274.
καὶ γὰρ εμοὶ τοπαροιθεν επανθεεν ἀδύ τι καλλος. Theoc. 20. 21.
Syn. Τοπαλαι, τοπριν, τοπροσθεν, τοπροτερον, παροιθε.

Τοπαρχος. loci præses.
εξελθετω τις δωματων τελεσφορος
γυνὴ, τοπαρχος·[4]— Choëph. 662.
Syn. Τοπαρχης.—δεσποινα.

Τοπηϊον. supellex nautica.
Κεκροπιδαι πεμπουσι τοπηϊα νηὸς εκεινης. Call. 4. 315.
Exp. Ὅπλα. σχοινια. καλοι.

---

1. Dixerat Steph. (Thes. iii. c. 1396. E.) adductas fuisse voces τομὶς et τόμα, sed ambas sine auctore et exemplo. Prioris igitur exemplum attulit Morellus, sed nimis festinanter. Loquitur Poëta Medicus de virtutibus herbæ *Centaurei*, quas ita summatim colligit, Ther. 508.
παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι, τό (δι' ὅ, *quapropter*) μιν (*illam*) πανάκειον ἔπουσιν.

2. Primo statim obtutu se probat Canteri emendatio, τορώτερον.—Superlativum τομώτατος, quod omisit Morellus, apud Sophoclem se offert, Aj. 815. Br.

3. Vide Diphilum apud Athen. p. 223. a.

4. i. e. ἡ τόπαρχος, judice Abresch.—Vox τόπαρχος Schutzio suspecta.

Τοπος. locus, *etc.*
ἦν μὲν Κιθαιρων, ἦν δὲ προσχωρος τοπος. Œd. T. 1147.
Syn. Χωρα, χῶρος, χωριον, θῶκος.
Τόπριν. *adv.* antea. Vid. Τοπαροιθε.
ουτε τὸν ογμον αγειν ορθὸν δυνα, ὡς τοπριν ἄγες. Theoc. 10. 2.
Τοπρῶτον. *adv.* primo.
ποῦ δέ σε τοπρῶτον κεροεις οχος ηρξατ' αειρειν; Call. 3. 113.
Τοργος. vultur.
ἦν τοργος ὑγροφοιτος εκλοχευεται. Lyc. 88.
Syn. Γυψ. ιρηξ. Epith. Φοινιος.
Τορευμα. opus cælatum.
τορευμα δεινὸν, ποδὸς εναντιον σταθεὶς,
βαλλει πρὸς ἧπαρ·— Herc. F. 978.
Syn. Τορευτον, ευτορνον, τορνευμα.—βελος.
*Τορεὺς, εως. ὁ. *Si ita scribatur, vocatur Angl.* a gimlet.
καὶ γομφων οὗτοι τοὶ πισυρες τορέες. Leon. *Tar.-An.* i. 221.
Τορευτὸς, ἡ, όν. cælatus. 2. elaboratus.
2. Καλλιμαχον τὸ τορευτὸν επος τυδε.— Crinag. *ib.* ii. 144.*
Τορευω, Τορνευω, Τορνοω, Τορνοομαι. cælo, sculpo.
καλὴ τεχνα, τορευσον
ἔαρος κυπελλον ἡδύ. Anac. 18. 1.
αλλ' εἶ' επ' αλλ' αναστρεφ' ευρυθμῳ ποδὶ,
τορευε πᾶσαν ᾠδήν. Thesm. 985. B. (τόρνευε. *Bentl.*)
καμπτει δὲ νεας αψῖδας επῶν·
τὰ δὲ τορνευει, τὰ δὲ κολλομελεῖ. ibid. 53.
τορνωσαντο δὲ σῆμα, *θεμειλιά τε προβαλοντο
αμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν επὶ γαῖαν εχευαν.* Ψ. 255.
Syn. Διατορευω, εντορευω, επιτορνευω, περιτορνευω, αποτορνευω, δινοω, γλυφω, τιτραω, στρογγυλοω, στρομβοω, ενειλεω, συνελιττω, κατασκευαζω.—τορεω.
Τορεω. perforo.
ουδ' ετορε ζωστῆρα παναιολον, *αλλὰ πολὺ πρὶν
αργυρῳ αντομενη, μολιβος ὡς, ετραπετ' αιχμή.* Λ. 236.
ει μὴ τετορησω ταῦτα καὶ λακησομαι. Pac. 380.
Syn. Τερεω, αντιτορεω, διατορεω, διακοπτω, τρεω, διατρεω, διατιτραω, τιτραω, τραινω, τρυπαω, διατρυπαω, διαπειρω.—τορευω.—τρωω.—δηλοω, σαφηνιζω, τορῶς και τρανῶς φθεγγομαι.
Τορητος. vulnerabilis.
—ὃν χαρωνος ωμηστοῦ δορὰ
χαλκῷ τορητὸν ουκ ετευξεν εν μαχῃ. Lyc. 456.
Syn. Τρωτος.
Τορμα. ἡ. *item*, Τορμον. το. modiolus rotæ; orbita.
ῥαιβῷ τυπωτὴν τορμαν αγκυλῳ βασει. ib. 262.
βουβῶνος εν τορμαισι θρυλλιξας δεμας. ib. 487.
Syn. Τορμος, χοινικις, πλημνη, χνοη, συριγξ.—περιφερεια.—χαραγμα (εκ τοῦ τροχου.)—βαλβις.
Τορνος. tornus.
τορνου καὶ σταθμης καὶ γνωμονος ανδρα θεωρὸν
ευθυτερον χρὴ μὲν, Κυρνε, φυλ[illegible] Theog. 804.
Syn. Τορνευτηριον, τορευς, δῖνος. γλυφεῖον.
Τορὸς, ρὰ, ρόν. penetrans, acutus. 2. acer. 3. clarus.
τορὸν γὰρ ἥξει συναρθρον αὐταῖς. Agam. 262.
Syn. Διατορος, τομος, οξυς. 2. συντονος, εντροχος, ισχυρος, μεγας. 3. φανερος, σαφης.
Τορύνη. ἡ. tudicula.
ετνους δ' επιθυμεῖ, δεῖ τορυνης καὶ χυτρας. Av. 78.
καὶ τὰν ετνοδοκον τορυναν. Eupol.
Syn. Κίνητρον.
Τορῦνω. tudicula agito.
ετορυνε δ' αὖθ' ἡ Παλλὰς, ἡ Πυλαιμαχος. Equit. 1169.
Syn. Τορευναω. μαγειρευω.
Τυρῶς. *adv.* acute. 2. aperte.
αλλά μοι τυρῶς τεκμηρον. Prom. 605.
Syn. Φανερῶς, τρανῶς, ακριβῶς, διαδηλως, καταληπτως, σαφῶς, αληθῶς, μεγαλοφωνως, βεβαιως, ισχυρῶς.
Τοσάκῐς, Τοσσάκις, Τοσσακῐ. *adv.* toties.
τοσσάκι μιν μεγα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
πλαζ' ωμους καθυπερθεν·— Φ. 268.
*Τοσαυτάκῐς. *adv.* idem.
δίς με τυραννησαντα τοσαυτάκις εξεδιωξε. Ep. ἀδ. 308.*

Τοσος, *poët.* Τοσσος, Τοσοσδε, Τοσουτος. tantus. Vid. Τηλικοῦτος.
μειων, ουτι τοσος γε όσος Τελαμωνιος Αιας. B. 528.
τοσσος εην, πολλοὺς δὲ πυρῆς επεβησ' αλεγεινῆς. I. 542.
παρεστι δ' αλγεῖν, ες τοσόνδε τοῦ χρονου
αλεκτρα γηρασκουσαν ανυμεναιά τε. Soph. El. 967.
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς αγος μονον προθεὶς,
ὅπως μιασμα πᾶσ' ὑπεκφυγῃ πολις. Antig. 786. (75. Br.)
Τοσουτάρῐθμος. tantum numerum explens.
πλῆθος τοσουταριθμον ανθρωπων θανεῖν. Pers. 431.
*Τοσσάτιος. tantus.
χρυσοῦ τοσσατιου τὴν κονιν επριατο. Agath. *An.* iii. 51.*
Τουρκογενής. Turca.
Τουρκογενῶν ανομοις εθνεσιν αινολυκων. M. Mus.
—αλαστορας, ἢ περαν Ινδων-Φευγοντας— ib.
Syn. Τοῦρκοι.
Τουτάκις, Τοτε, Τοτηνῐκᾰ. *adv.* tum, deinde.
τουτάκις οικαδ' ιμεν πανσαμενον ποσιος. Theog. 842.
τουτάκι τοι πεσε, δαῖμον, απ' ομφαλός·— Call. 1. 44.
καὶ τοτε δὴ θαρσησε, καὶ ηυδα μαντις αμυμων. A. 92.
τοτηνικ' ηδη *τοῦτο μὲν, πολις βιᾳ
ηλαυνέ μ' εκ γῆς χρονιον*— Œd. C. 453. (40. Br.)
Syn. Τῆμος, τημοσδε, τοκα, τοφρα.
Τὸφρα. *adv.* tamdiu, donec.
τοφρα δ' επὶ Τρωεσσι τιθει κρατος, *οφρ' ἂν Αχαιοὶ
υἱὸν εμὸν τισωσιν, οφελλωσιν δέ ἑ τιμῇ.* A. 509.
Syn. Επιτοσοῦτον, τεως. τοτε. ὡς.
Τρᾰγᾰλιζω. rodo. [672.
εκ κηθαριου λαγαρυζομενον, καὶ τραγαλιζοντα τὸ μηδέν. Vesp.
Syn. Τρωγω, εσθιω.
*Τραγασαι, ων. αἱ. regio Epiri, *unde* Τρᾰγᾰσαῖος, in quod gentile Aristophanes in Acharn. bis ludit; *sc.* vs. 803. a τραγεῖν, *comedere*, et in l. c. a τραγος, *hircus.**
πατρὸς Τραγασαιου. Acharn. 853.
Τραγεῖος. hircinus. —ταὶ δὲ τραγεῖαι
ταὶ παρά τιν οσδοντι κακωτερον, ἢ τύ περ οσδεις. Theoc. 5. 51.
Syn. Τραγεη, τραγῆ, (δορά.)
Τρᾰγελᾰφος. hircocervus. [968. (37. B.)
ουχ ἱππαλεκτρυονας, μὰ Δι'[1], ουδὲ τραγελαφους, ἅπερ σύ. Ran.
*Τρᾰγεος, Τραγῖνος. id. qu. Τραγεῖος. [*An.* ii. 209.
εχθὲς δειπνησας τραγεον ποδα, καὶ δεκαταῖον. Automed.
θῆρα μεγαν. τραγινας δ' ὑπνος εμυσε κορας. Eryc. *ib.* 297.*
Τρᾰγημᾰτᾰ. τα. bellaria.
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πινακος τραγηματα. Plut. 997.
Syn. Τρωγαλια, επιφορηματα, δευτεραι τραπεζαι. νωγαλα.
Τρᾰγημᾰτιζομαι. bellaria comedo.
επειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματιζεται. Menand. ap. Ath. p. 172. c.
Τραγῐκος, Τραγικωτερος. tragicus.
*εἴ ποτε μὲν κιθαρης επαφησατο πλῆκτρον ἑλοῦσα
κουρη, Τερψιχορης αντεμελιζε μιτοις·
εἴ ποτε δὲ τραγικῷ ροιζηματι ῥήξατο φωνὴν,
αυτῆς Μελπομενης βομβον απεπλασατο. Agath. *An.* iii. 37.*
ὅπως εφαινου τοῖς θεοῖς τραγικωτερος. Pac. 135.
Syn. Θρηνητικος, λυπηρος.
Τρᾰγισκος. parvulus hircus.
—φριμασσεο πᾶσα τραγισκων-Νῦν αγελα.— Theoc. 5. 141.
Τρᾰγοκτόνος. hircos occidens.
—αγρευων-Αἷμα τραγοκτόνον,— Bacch. 139.
Τρᾰγομασχαλος. hircosus. Ar. Pac. 813.
Syn. Γρασων, δυσοσμος.
Τρᾰγοπους. hircinos pedes habens.
ὁ τραγοπους (Σατυρος)— Ep. ἀδεσπ. 315.
*Τρᾰγορῑγᾰνος, *seu* Τραγορειγ. ἡ. origanum hircinum.
πολλάκι δ' αναλεης τραγοριγανον, ηὲ γαλακτος
πηγνυμενον κορεοιτο ρεημελκτῃ ενὶ πελλῃ. Nic. Al. 311.*
Τρᾰγος. hircus.
αρνειούς τε, τραγους τε, βαθειης εκτοθεν αυλῆς. ι. 239.

1. Mendosus est iste versus, quia in quarto pede anapæstum habet. Vid. Pors. Præf. p. 42.

Syn. Χιμαρος. γρασος. Epith. Γενειητης, δικερως, δασυς, δασυχαιτης, δασυθριξ, ευρυγενειος, ευκεραος, λασιος, λοχμιος, τρηχυς.
Phr. Ω τραγε, τᾶν λευκᾶν αιγᾶν ανὲρ— Theoc.
ιξαλος, ευπωγων, αιγὸς ποσις— Leon. Tar.—An. i. 236.
—σταφυληκομος εχθρὸς οπωρης. Nonn.
Τρᾰγῳδεω. tragœdiam decanto. 2. vociferor.
ὁτιη τραγῳδῶ καὶ κακῶς αυτὰς λεγω. Thesm. 91.
Syn. Εκτραγῳδεω, επιτραγῳδεω, παρατραγῳδεω,—λοιδορῶ, διασκωπτω, (εν ταῖς τραγῳδιαις.)
Τρᾰγῳδια. tragœdia.
καὶ διδασκοιμην προσᾳδειν Μορσιμου τραγῳδιαν. Equit. 400.
Syn. Δεινοπαθεια.
Τρᾰγῳδῐκός. ad tragœdum pertinens.
αποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μεγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τεχνης. Ran. 1543. (1493. B.)
βλεπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν. Plut. 424.
Syn. Θρηνωδης, εμπαθης.
Τραγῳδοδῐδασκᾰλος, Τρᾰγῳδός. tragœdus.
Αγαθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδασκαλον. Thesm. 94.
τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρωτον, ει βουλει, σκοπει
ὡς ωφελοῦσι παντας.— Timocl. ap. Ath. p. 223. c.
Syn. Τραγῳδιογραφος, τραγῳδοποιος.
Phr. —Τραγικῆς τε βαρυβρομον ἱστορας οιμης
αιὲν επ' ευρυχοροισιν αλωομενους θυμελῃσιν. Maneth.
Τραινω. perforo. Vid. Τορεω. [Suid.
ιοδοκον, καὶ τοῦτον επ' ορτυγι τετρανθέντα-Αυλὸν,— Epig.
Τρᾰμῐς, ιδος. ἡ. podex.
αιθὸς γεγενημαι παντα τὰ περὶ τὴν τραμιν. Thesm. 253.
Syn. Πρωκτος.
Τραμπις, ῐδος. ἡ. navis.
τραμπις σ' οχησει, καὶ Φερεκλειοι ποδες. Lyc. 97.
εν ταυρομορφου τραμπιδος τυπωματι. ib. 1299.
Exp. Βαρβαρικον πλοῖον.—al. ὁπλον.
*Phr. Τραμπιος ὁλκαιης ακατῳ ισος, ἡτε δι' ἁλμης
πλευρὸν ὁλον βαπτουσα κακοσταθεοντος αητου,
εις ανεμον βεβιηται αποκρουστος λιβὸς ουρῳ. Nic. Th. 268.*
Τρᾱνής. manifestus.
ισμεν γὰρ ουδὲν τρανὲς, αλλ' αλωμεθα. Aj. 23.
Syn. Τρανος, σαφης. αληθης, φανερος.
†Τρᾱνὸς, η, όν. idem. *Compar.* Τρανοτερος.
ἦν ἆρα τρανὸς αἶνος ανθρωπων ὁδε,
ὡς τὸν πελας μὲν νουθετεῖν ουδεις πονος.
* κηρυσσων γλωσσης ομμασι τρανοτεροις. Antiphil. An. ii. 178.
Τρᾱνοω. clarum et perspicuum reddo.
τρανοῖ τε τὸν νοῦν πρὸς νοησεις ευθεως. Ep. ἀδ. 445.*
Τρᾱνῶς. *adv.* manifeste.
επισχε, τρανῶς ὡς μαθης τυχας σεθεν. Eur. El. 758.
Syn. Σαφῶς,αληθῶς,φανερῶς,εκδηλως, λαμπρῶς,διαρρηδην.
Τρᾰπεζᾰ. mensa cibaria. *qs.* τετράπεζα.
εσθων καὶ πινων, ετι καὶ παρεκειτο τραπεζα. Ω. 476.
Syn. Κλινη. θυωρις. τραφηξ. Epith. Ανθοκομος, αναιμακτος, αθανατη, αεναος, αειζωος, αβακχευτος, αδαιτρευτος, ακανθοφορος, γαμια, γεραρη, ευπεταλος, ευχορτος, ευλαϊγξ, ευιερος, ευκελαδος, ευκυκλος, ευτρεπης, θεοκλητος, λιπαρα, μυστικη, νυμφιδια, νυμφια, ξεστη, ξενια, κυπελλοτοκος, πολυχανδης, πολυφλοισβος, πολυξεινος, πολυστρεπτος, περισσοβοτος, πιαλεα, πληθουσα, αργυρεα, ευκτεανος, σχεδιος, φιλη, ὑπερφιαλος, φιλοστοργος, φιλοπλουτος, φιλοσκαρθμος, φιλοκνισσος, φιλακρητος, χαμαιζηλος.
Phr. —Επιπροϊηλε τραπεζαν
καλὴν, κυανοπεζαν, εΰξοον· αυτὰρ επ' αυτῇ
χαλκειον κανεον· επὶ δὲ, κρομυον ποτῷ οψον,
ηδὲ μελι χλωρὸν, παρὰ δ' αλφιτου ἱεροῦ ακτήν. Λ. 627.
βιον τιθηνη, πολεμια λιμον, φυλαξ
φιλιας, ιατρὸς εκλυτου βουλιμιας. Timoc.
καλὸν ξεινιζειν ταχεως λιταῖσι τραπεζαις. Phoc.
*—γαυριῶσαι δ' αναμενουσιν ὧδ' επηγλαϊσμεναι
μειρακες φαιδραὶ τραπεζας τρισκελεῖς σφενδαμνινας. Cratinus ap. Athen. *Vid. Valck. Diatr. c.* xvi.*
—τραπεζαν, ευπνουν μυρων τε καὶ μαγειρων
σοφισμασιν περισσοῖς. Naz.
θηρσὶ Θυεστειην ολοὴν παρεθηκε τραπεζαν. Opp.
Τρᾰπεζεύς. mensarius. *epith.* canis. *item,* parasitus.
οὓς τρεφον εν μεγαροισι, τραπεζῆας πυλαωρους. X. 69. *Vid.*
Τρᾰπεζηεις. ad mensam pertinens. [*etiam* Ψ. 173.
σπερμαθ' ὁσον κυμβοιο τραπεζηεντος ἑλεσθαι. Nic. Th. 526.
Τρᾰπεζιον. mensula. trapezium, *figura Geometr.*
ες νοτον αντολιην τε, τραπεζιῳ εἶδος ὁμοιη. Dion. 175.
Τρᾰπεζοκορος. qui satiatur cibis appositis; parasitus.
μηδὲ τραπεζοκορους κολακας ποιεῖσθαι ἑταιρους. Phocyl. 86.
Syn. Τραπεζολοιχος, παρασιτος, επισιτιος, εντραπεζιτης, επιτραπεζιδιος, συγκατανευσιφαγος. γναθων.
*Τρᾰπεζοποιεω. mensam struo. Vid. Επεργος. [p. 291. f.
τραπεζοποιῶν εν αγαθοῖς πολλοῖς χυδην. Diph. ap. Ath.
Τρᾰπεζοποιός. mensarum structor. 2. mensas fabricans.
1. —προσελαβον ελθὼν τουτονὶ
τραπεζοποιὸν, ὃς πλυνεῖ σκευη, λυχνους θ'
ἑτοιμασει, σπονδὰς ποιησει, τἀλλ' ὁσα
τουτῳ προσηκει.— Antiph. ap. Ath. p.170. d.*
τραπεζοποιός εστ' επὶ τοῦ διακονεῖν. Philem. ap. Ath. p.170. f.
Τρᾰπεω. uvas in lacu calco.
οἱ γε μὲν ετραπεον, τοὶ δ' ηρυον·— Hes. α. 301.
—ἑτερας δ' αρα τε τρυγοωσιν,
αλλας τε τραπεουσι·— η. 125. Syn. Πατεω.
Τρᾱσιὰ, ᾶς. ἡ. tabula, s. corbis, ubi siccantur casei et ficus, et alii fructus.
οζων τρυγὸς, τρασιᾶς, εριων περιουσιας. Nub. 50.
Τραυλιζω. balbutio.
ορθῶς γε τοῦτ' Αλκιβιαδης ετραυλισεν. Vesp. 46.
Syn. Ὑποτραυλιζω, ψελλιζω, ψελλω, ψελλομαι, βαμβαινω, βατταριζω.
Τραῦμᾰ. το. vulnus. 2. clades. —οἱ μὲν εν καρᾳ
καθαιμ' εχοντες τραυμαθ', οἱ δ' εν ομμασιν. Iph. T. 1374.
καραδοκῶν μὲν τἀπιοντα τραυματα. ib. 313.
Syn. Τρῶμα, ἑλκος. ολεθρος, πῆμα. πληγη. μωλωψ.
Epith. Δυσαλθες, ολοον, φονιον.
*Phr. Καὶ τραυματων μὲν ει τοσων ετυγχανεν
ανὴρ ὁδ', ὡς πρὸς οἶκον ωχετευετο
φατις, τετρωται δικτυον πλεω λεγειν. Agam. 867. P.*
Τραυμᾰτιζω. vulnero. Vid. Τιτρωσκω.
ετραυματιζον, κἀπενωτιζον φυγῇ
γυναῖκες ανδρας, ουκ ανευ θεῶν τινός. Bacch. 762.
Τρᾰφερός. aridus, siccus. 2. compactus, firmus. Τραφερά. ἡ. *sc.* γῆ. terra arida, continens. *Vid. not. ad v.* Ακυμαντος.
ἑστᾶσ', οἵ μ' οισουσιν επὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Ξ. 308.
Syn. Τροφιμος, τροφωδης.—ξηρος.—ευπαγης.—φορiμος.
Τρᾰφηξ. lignum erectum, scopus. 2. hasta.
ὑπὲρ τραφηκος σῆμα κειμενον σκοπου. Lyc. 641.
2. τευξει, τραφηκι φοινιῳ τετμημενῳ. ib. 1001.
Exp. Ξυλον,δορυ. ἡ ὑποπλαστος σανις.—το τοῦ πλοιου χεῖλος.
Τρᾰχηλια. τα. edulia ab extremis partibus animalium.
οὗτος γὰρ ὁ Λαβης καὶ τραχηλι' εσθιει. Vesp. 962.
Exp. Τὰ ακρα καὶ τὰ ευτελῆ κρεα.—τὰ αποβαλλομενα τῶν οψων.
Τρᾰχηλος. collum. 2. spina dorsi. Vid. Αυχην.
—ορθὸν δ' ὑπὲρ ὑδατος εἶχε τραχηλον. Batrach. 82.
Epith. Ελεφαντινος, ῥαδινος, λυγδινος.
Τραχιν, Τρηχιν. (πολις Θεσσαλιας.)
ἡμεῖς μὲν εν Τραχῖνι τῇδ' αναστατοι. Trach. 39.
εσ Κηΰκα ανακτα· ὁ γὰρ δυναμει τε καὶ αιδοῖ
Τρηχῖνος προβεβηκε·— Hes. α. 355.
Τραχινιος. *adj.* a præc.
* δωδεκά οἱ τελεσαντι πεπρωμένον εν Διὸς οικῆν
μοχθως*· θνατὰ δὲ παντα πυρὰ Τραχινιος ἑξει. Theoc. 24. 80.
Τρᾰχουρος, (ιχθυς.) piscis quidam.
—καὶ αλλοπιην τραχουρον. Ath. l. 7. p. 326. a.
Τρᾱχῡνω, Τρηχυνω. aspero.
ανὲρ, ανέρ, τί νυ σεῖο προσωπα τρηχυνονται; Opp. κ. l. 3.
Syn. Αποτραχυνω, εκτραχυνω, επιτραχυνω, πικραινω, αγριοω, οκριαω, κερχνοω.

Τρᾶχυς, Τρηχυς. scaber.
τραχὺς γὰρ χαλαῖς αμφεπιαξε λυκος. Theoc. Ep. 6.
θλασσε δέ οἱ κοτυλην, πρὸς δ' αμφω ῥῆξε τενοντε·
ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λιθος·— E. 308.
Syn. Τραχωδης, τραχεινος, δριμυς, σκληρος, απηνης, ακαμπης, αγριος, οκριοεις, παιπαλοεις, δυσοδος, στιωδης, στυφελος, στρηνης, σφεδανος, κραναος, αυχμηρος, εχινωδης, φρικωδης, καρχαρος, κλωμακοεις, ακανθωδης, ψωρος.
Τρεῖς. οἱ αἱ. τρια. τα. tres, tria.
ἤτοι εμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φιλταταί εισι πολῆες. Δ. 51.
ἡ δ' ετεκε τρια τεκνα δαϊφρονι Βελλεροφοντῃ. Z. 196.
Τρεμω. intremisco. Vid. Τρεω.
*αυτίκα δ' εξ ορεος κατεβησατο παιπαλοεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρεμε δ' ουρεα μακρὰ και ὑλη
ποσσὶν ὑπ' αθανατοισι Ποσειδαωνος ἰόντος.* N. 17.
Phr. —Εμβαρυθων δε κακος τρομος ἅψεα λυει. Nic.
Τρεπω, Τρεπομαι. verto. 2. muto. 3. verso.
—παλιν τρεπε, μηδ' εα αντην-Ερχεσθ'·— Θ. 399.
ὃς τουτου βελος ωκὺ κιχημενον ετραπεν αλλη. E. 187.
τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρεπεται χρὼς αλλυδις αλλη. N. 279.
νῦν ποῖ τραπωμαι; *ποτερα πρὸς πατρὸς δομους. Med.502.P.*
Syn. Τροπαω, τρωπαω, τροπαλιζω, τροπελιζω, διατρεπω, εκτρεπω, κατατρεπομαι, παρατρεπω, μετατρεπω, μεταβαλλω, νικαω. πολεω. στρεφω. σκεπτομαι. διωκω. φευγω. αλλασσω.
Τρεφω. *coagulo. 2. educo. 3. ponitur pro ἔχω.
1. αντίκα δ' ἥμισυ μὲν θρεψας λευκοῖο γαλακτος. ι. 246.
2. εσθλὸν θηρητῆρα· διδαξε γὰρ Αρτεμις αὐτὴ
βαλλειν αγρια παντα,* τά τε τρεφει ουρεσιν ὑλη. E. 52.
3. οἱας λατρειας ανθ' ὅσου ζηλου τρεφει; Aj. 503.
Syn. 1. Πηγνυω, πυκνοω. 2. ανατρεφω, διατρεφω, εκτρεφω, εντρεφω, τιθευω, τιθηνεω, παιδευω, συνιστημι, τροφευω, σιτιζω, αυξω.—σιτοποιῶ, ψωμιζω.
Τρεχω. curro. 2. navigo. Vid. Θεω.
—ὁ δέ τ' αγχι μαλα τρεχει, ουδέ τι πολλὴ
χωρη μεσσηγὺς, πολέος πεδιοιο θεοντος. Ψ. 520.
δακρυσασα δ' επειτ' ιθὺς δραμεν, αμφὶ δὲ χεῖρας. ψ. 207.
Syn. Τροχαω, τρωχαω, τροχαζω, θρεξασκω, αποτρεχω, επιτρεχω, διατρεχω, θεω, θυνω, θρωσκω, ὁρμαω, εγκονεω, μολεω.
Τρεω. *f.* τρεσω. tremo. 2. dubius sum.
αντίον εἶμ' αυτῶν· τρεῖν μ' ουκ εᾷ Παλλὰς Αθηνη. E. 256.
*—θαμέες γὰρ ακοντες
αντίοι αΐσσουσι θρασειαων ἀπὸ χειρῶν,
καιομεναί τε δεταὶ,* τάς τε τρεῖ, εσσυμενός περ. Λ. 551.
Syn. Τρεμω, τρομεω, διατρεω, ὑποτρεω, ὑποτρομεω, τετρεμαινω, κατορρωδεω, αποδειλιαζω, φριττω, φευγω, ευλαβεομαι, φοβεομαι, ελελιζομαι, ταρβεω.
Τρεω. *f.* τρησω. perforo. Vid. Τορεω.
σχοινῳ κακὴν τρησουσι κεστρεων αγρην. Lyc. 665.
Τρῆμα. το. foramen. *item*, Τρημη. ἡ.
*ὁ γὰρ πατὴρ εις τὸν ιπνον εισεληλυθε,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς·* αλλ' αθρει,
κατὰ τῆς πυελοῦ τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδυσεται. Vesp. 141.
—τρημας εχει. Aristoph. *apud Et. Ma.* p. 726.
Syn. Τρυμα, τρυμη, τρυμαλια, τρωγλη, οπη.—τρησις, τρυπησις, τρυπημα.
Τρημᾰτοεις. multa habens foramina.
αυχμηρὸν ποντου τρηματοεντα λιθον. Philip. *An.* ii. 216.
Τρηρων. ἡ. columbæ *epith.* pavida.
αἱ δὲ βατην τρηρωσι πελειασιν ιθμαθ' ὁμοῖαι. E. 778.
Syn. Δειλη.
Τρητός. perforatus.
τῶ μὲν αρ' εν τρητοῖσι κατευνασθεν λεχεεσσιν. Γ. 448.
Syn. Διατρητος, τρυπητος.
*Τρηχᾰλέος, εα, εον. asper. *a* Τρηχὺς *vel* Τραχύς. q. v.
καὶ σκληρῶν ακονην τρηχαλεην καλαμων. Paul. Sil. *An.* iii. 87.*
Τρηχω. asper sum. *item*, sum perturbatus.
τετρηχει δ' αγορὴ, ὑπὸ δὲ στεναχιζετο γαῖα. B. 95.
Exp. Θορυβεω, ταρασσομαι.
Τριαινᾰ. ἡ. tridens.
αυτὸς δ' Εννοσιγαιος εχων χειρεσσι τριαιναν. M. 27.

Syn. Τριοδους, τριοδοντιον, καμαξ.
Epith. Ακοντιστηρ, ευγλωχιν, τανυγλωχιν, ιθυοκεντρος, κητοφονος, λαγωοφονος, στιβαρα, χαλκοτορευτος, χρυσῆνις.
Phr. Ποσειδωνος τριστομος αιχμή. τριωνυχον δορυ.
Ποσειδαωνιον εγχος. ειναλιου τε θεοῦ τριβελὲς δορυ. Philipp. [*An.* ii. 227.
Τρῐαινοω. occo; tridente moveo.
καὶ τριαινοῦν τῇ δικελλῃ διὰ χρονου τὸ γηδιον. Pac. 569.
μοχλοις τριαινου κἀνατρεψον εμπαλιν. Bacch. 348.
Syn. Συντριαινοω, εκτριαινοω.—σκαπτω, επισυρω.
Τριᾰκαιδεκᾰ. τα. tredecim.
αλλ' ἢν ταλαντά τις λαβῃ τριακαιδεκα. Plut. 194.
Τριᾱκας, Τριηκας. trigesima dies mensis. 2. numerus tricenarius.
—τριηκαδα μηνὸς αριστην-Εργα τ' εποπτευειν,—Hes. ε. 764
ὁ πᾶς αριθμος ες τριακαδας δεκα. Pers. 339.
Τριᾱκοντα. οἱ, αἱ, τα. triginta. Vid. Τριηκοντα.
τῶν δὲ τριηκοντα, γλαφυραὶ νεες εστιχοωντο. B. 516.
*πεῖραν επεθυμουν θατερου βιου λαβεῖν,
ὃν παντες ειωθασιν ονομαζειν ὑγρόν.
τρεῖς εν Κεραμεικῷ περιπατησας ἡμερας,
διδασκαλους εξεῦρον οὗ λεγω βιου
ισως τριακοντ'[1] αφ' ενὸς εργαστηριου. Alex. ap. Ath. p. 258. c.*
Τριακονταδυο. triginta duo.
κιων ηελιοις εν τριακονταδυο.[2] Ep. l. 4.
Τριᾱκονταζῠγος. navis triginta transtra habens.
οὕνεκεν ηρωησε τριακονταζυγον Αργω. Theoc. 13. 74.
Τριᾱκοντουτις. quæ triginta annorum est.
φησεις γ', επειδὰν τὰς τριακοντουτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι·— Equit. 1385.
Syn. Τριακονταετις.
Τριακτήρ. victor. *Vid. Etym. v.* Τριασσειν.
ὁς δ' επειτ' εφυ, τρια-
κτῆρος οιχεται τυχών. Agam. 179. Syn. Νικητης.
Τριᾱκοσιοι, Τριηκοσιοι, ιαι, ια. trecenti.
οἱ δὲ τριηκοσιοί τε καὶ ἑξηκοντα πελοντο. ξ. 20.
Τριᾱνωρ. quæ ter, vel sæpius nupsit.
τῆς θηλυπαιδος, καὶ τριανορος κορης. Lyc. 851.
Syn. Τριγαμος, πολυανδρος.
Τριᾰς. ἡ. ternio. 2. tertia pars. 3. Trinitas.
δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἑκδεκαδες τρεῖς. Theoc. 17. 84.
3. στησωμεν Τριάδος πὰρ σελας αθανατου. Naz.
Epith. Αρχεσιφωτος, αναρχος, ἁγνη, επουρανια, ἱερα, καθαρα, μονοσεπτος, ὁμοσθενης, ὑπερμενης, ὑψιθρονος, φαεινη.
Phr. Ιλαθί μοι, βασιλεια κεδνὴ Τριάς. Naz.
ἡ τρισσοφεγγοφωτος, ευλογητος ει. Jo. Damasc.
Τριαυχην. tria capita habens.
τριαυχενος μηνιμα δειμαινων θεᾶς. Lyc. 1186.
Syn. Τρικαρηνος, τριδειρος.
*Τρῐβᾰκὸς, ἡ, όν. tritus; lacer.
τοξον, καὶ τριβακὴν γλοιοπότιν χλαμύδα. Theodorid. *An.* ii. 41.
Τρῐβαλλοί. gens barbara, Mysiæ infer. vulgo *Bulgari*. Fingit Aristophanes barbaros esse Deos, ita nominatos.
a. ονομα δὲ τουτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβαροις
τί εστιν; b. ὅ τι εστίν;* Τριβαλλοί. a. μανθανω.
εντεῦθεν ἆρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ εγενετο. Av. 1528.
*ουδ' εν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' εστιν εννομα·
οὗ φασι τὸν θυοντα τοῖς κεκλημενοις
δειξαντ' ιδεῖν τὸ δεῖπνον, εις τὴν αυριον
πωλεῖν αδειπνοις ἀπερεθηκ' αυτοῖς ιδεῖν. Alex. ap. Ath. p. 671.*
Τρῐβελής. tres cuspides habens. Vid. in v. Τριαινα.
Τρῐβή. tritura. 2. usus, exercitatio. 3. occupatio. 4. mora.
παλιντυχεῖ τριβᾷ βιου-Τιθεῖσ' αμαυρὸν,— Agam. 473.
πρὸς τῶν κλυοντων, αξιαν τριβὴν εχει. Prom. 640.
Syn. 4. Διατριβη, τριψις, σχολη, επιμονη, αργια, βραδυτης. τριβος.

1. Infeliciter conjectat Schweigh. τριάκοντά γ', existimans nimirum corripi antepenult.
2. Epigrammatum Scriptores non semper pro exemplis habendi. Τριάκοντα cum compositis secundam syllabam, ni fallor, producit.

Τρϊβολεκτρᾰπελος. nugæ insulsæ.
ου στωμυλλων κατὰ τὴν αγορὰν τριβολεκτραπελ', οἷά περ οἱ νῦν. Nub. 1003. B.
Syn. Σκληρος, απαιδευτος, αποβλητος.
Τριβολος. tribulus, herba, sentis.
καὶ τριβολους οξεῖς αχυροτριβας,— Philipp. *An.* ii. 215.
Τρῐβος. tramita.
μή τις πολιτῶν εν τριβῳ φανταζεται. Phœn. 91.
βιοτου τριβον ὁδευειν. Anac. 24. 2.
τίς τεχνη; τίς μοῦσα αμηχανεων μελεδωνων,
τίς τριβος;— H. Merc. 447.
Syn. Στιβος, ὁδος, ατραπος.—τριβη. Epith. Αργαλεα, ευμαθης, θεοδμητος, λαοφορος, τραχεια.
Τρῖβω. tero, frico. †*aor.* 2. ετρῐβον. *Unde* τρῐβη, τρῐβος, τρῐβων, τρῐβωνιον.
ὁστις τολμησειεν εμοὶ σὺν μοχλὸν αειρας,
τριψαι εν οφθαλμῷ,— ι. 333.
μηκετ' ερειδεσθον, μηδὲ τριβεσθε κακοῖσι. Ψ. 735.
†*αμφ' αρετῇ τριβου, καὶ σοι τὰ δικαια φιλ' εστω·*
μηδέ σε νικατω κερδος, ὅτ' αισχρὸν εοι. Theog. 465.
**χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλταθ'* (Εἰρήνη *sc.*), *ὡς*
ασμενοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ εδαμημεν ποθῳ,
δαιμονα βουλομενοι
εις αγρὸν ανερπυσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μεγιστον ἡμῖν
κερδος, ὦ ποθουμενη
πᾶσιν, ὁποσοι γεωργι-*
κὸν βιον ετριβομεν. Pac. 582.
Syn. Ανατριβω, εντριβω, διατριβω, εκτριβω, κατατριβω, προστριβω, αποτριβω, επιτριβω, παρατριβω, συντριβω, ὑποτριβω, τρυω, τρυχω, τρυχοω, τειρω, ψωχω, αναβαλλω, αναλισκω, αλοαω, αναψαω, κνηθω, διατελεω, αρασσω, λεπτυνω.
Τρῐβων, ωνος. ὁ ἡ. exercitatus, adsuetus.
καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν ου τριβων τῶν ενθαδε. Nub. 869. B.
†*σοφὸς γὰρ ἁ'νὴρ, καὶ τριβων τὰ τοιαδε.* Med. 686.
Syn. Εμπειρος.
Τρῐβων, Τρῐβωνιον. pallium tritum.
κὰς τοὺς τριβωνας ξυνελεγοντο τῶν λιθων. Acharn. 183.
σμικρὸν εχων πανυ τριβωνιον. Lysist. 278.
Syn. Στολισμος, λαῖφος.—ληδιον, ληδαριον, τριβακον, τρυχος.
Τρῐβωνικῶς. *adv.* modo pallii detriti.
τηνδὶ δὲ χλαῖναν αναλαβοῦ τριβωνικῶς. Vesp. 1132. B.
Τρῐγᾰμος. ter nupta. Vid. Τριανωρ.
ὁσσον παρθενικὴ προφερει τριγαμοιο γυναικός. Theoc. 12. 5.
Τρῐγεννητος. (Τριτογενεια.) *epith.* Palladis.
καὶ δῖ' Ενυὼ, καὶ τριγεννητος θεά. Lyc. 519.
Τρῐγερων. perantiquus.
—δρασαντι παθεῖν
τριγερων μῦθος ταδε φωνεῖ. Choëph. 312.
———Νεστωρ
εν Πυλῳ ηγαθεη τυμβον εχει τριγερων. Ep. ἀδ. 622.
Syn. Εννενηκονταετης, εννενηκοντουτης, ὑπερηλιξ, ὑπεργηρως, βαθυγηρως, εσχατογηρως.
Τρῖγῖγᾶς. *per hoc nomen designatur* Ταλως. qu. vid.
χαλκειον τριγιγαντα δοκευμενοι, οφρα κιχοιμεν. Orp. 1348.
Τρῖγλᾶ, *seu* Τριγλη, ης. ἡ. mullus, *piscis.* [*An.* ii. 133.
τρῖγλαν απ' ανθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῖτιν. Apollonid.
ψῆττά τε χονδροφυὴς, καὶ τριγλη μλτοπαρηος. Matron, ap.
νειητην[1] *τριγλην—* ib. lib. 7. [Ath. p. 135. b.
Epith. Γενεᾶτις, σκληροσαρκος, αιγιαλῖτις.
Τριγληνος. *qs.* tres pupillas habens; pulcerrimus.
εν δ' αρα ἑρματα ἧκεν εὐτρητοισι λοβοῖσι,
τριγληνα, μοροεντα·— Ξ. 183.
Syn. Τρικοκκος.—τρικορος, τριοφθαλμος, τριπροσωπος, τριμορφος, πολυειδης.

1. Editum erat ad Athen. p. 284. d. *ἠέ γε νειήτην*, sensu nullo. Veram scripturam recte expressit Dalecampius, *barbatum mullum* latine reddens, et præbuerunt Schweighæuseri codices MSSti, scilicet *ἠὲ γενειῆτιν τρίγλην, ἢ περκάδα κίχλην.*

Τριγλοφόρος. mullos portans. [Thyill. *An.* ii. 276.*
**τριγλοφορους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερετης θετο Κλειτωρ.* Satyr.
Τριγλῠφος, η, ον. *q. d.* trisculptus, pulcre cælatus. Τριγλυφος. ἡ, *sive* Τριγλυφον, *subst.* est in columnatione.
κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τερεμνα
Δωρικάς τε τριγλυφους. Orest. 1377. (64. P.)
Exp. Κατασκευαι εκ ξυλων ποικιλως γεγλυμμεναι.
Τριγλωχιν. tres cuspides habens.
**τλῆ δ' Ἥρη, ὅτι μιν κρατερὸς παῖς Αμφιτρυωνος,*
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν, οἰστῷ τριγλωχινι*
βεβληκει·—— E. 393.
Syn. Τριγωνος.
Τρῐγομφος. clavis bene compactus.
ενηλατα ξυλα τριγομφα διατορωσαι δεῖ. Soph. Fr.
Τρῐγονος. ternus, *de liberis.* Vid. Βακχος.
σὺ δὲ τεκνα τριγονα τεκομενος,— Herc. F. 1023.
Τριγχος, vel τριγκος. murus, septum. Vid. Θριγκος.
*λυκος παρηει τριγχον, *ενθεν εκκυψας*
αρνειος αυτὸν ελεγε πολλὰ βλασφημως. Babr.* ap. Suid.
Τρῐγωνιζω. in trigonum formo.
συμμιγδην επιβῶσι τριγωνιζοντι σελασμῷ. Man. 4. 266.
Τρῐγωνος. triangulus. Vid. Νειλῶτις.
Τρῐδειρος. tria capita habens. Vid. Τριαυχην.
αξει τριδειρον νῆσον εις ληκτηριαν. Lyc. 966.
Τρῐδουλος. cujus pater, et avus, sicut ipse, servi fuerunt.
—σὺ μὲν γὰρ, ουδ' ἂν εκ τριτης εγὼ
μητρὸς φανῶ τριδουλος, εκφανεῖ κακή. Œd. T. 1082. (62. Br.)
Τρῐδρᾰχμος. qui pretio, vel pondere, trium drachmarum est.
ὁδὶ δὲ τριδραχμους τοὺς καδους εις τοὺς αγρούς. Pac. 1201.
Τρῐδυστηνος. **immo,* Τρισδυστηνος. *qu. vid.*
Τριελικτος. ὁ ἡ. *id. qu. sequ.* *———ὦ τριελικτον*
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ηλακατας. Antip. *Sid.*—*An.* ii. 25.
Τριελιξ, ῐκος. ὁ ἡ. ter tortus, triplex.
κισσῷ τε ναρκισσῳ τε τριελικας κυκλῳ
στεφανων ἑλικτῶν.— Chærem. ap. Ath. p. 679.*
Τριεμβολος. triplici armatus rostro.
οὑτω γερων ὢν, στυομαι τριεμβολον. Av. 1256.
Τριεσπερος. trivesper. 2. trinoctio genitus.
τριεσπερου λεοντος, ὅν ποτε γναθοις. Lyc. 33.
Τριετηρῐς. ἡ. triennium.
—εν Αμφικτυονων-Ταυροφονῳ τριετηρίδι. Nem. 6. 68.
εν θνητοῖσι βροτοῖσιν ανὰ τριετηρίδας ὡρας. Orp. H. 43. 7.
Τριετὴρ, Τριετὴς, Τριετές. triennalis.
κοιμιζει τριετῆρα χρονον Βακχῆϊον ἁγνόν. ib. 52. 4.
ὡς τριετὲς μὲν εληθε δολῳ, καὶ επειθεν Αχαιούς. β. 106.
Syn. Τριενος, τρικαρπος.
*Τριηκοντᾰ[2]. *Ion. pro* Τριακοντα. *qu. vid.*
Τριζῠγὴς, έος. ὁ ἡ. trijugis, triplex.
φυρησαν Βακχῳ τριζυγέες Χαριτες. Macedon. *An.* iii. 120.
Τριζυξ, ῠγος. *et* Τριζῠγος, ου. ὁ ἡ. *idem.*
τριζυγες αἱ Μοῦσαι τᾷδ' ἑσταμεν. ἁ μια λωτοὺς,
ἁ δὲ φερει παλαμαις βαρβιτον, ἁ δὲ χελυν. Antip. *Sid.*—
θῦμα τριζυγοις θεαῖσι— Helen. 362. [*ib.* ii. 15.
Τριζω. strideo.
*τετριγει δ' αρα νῶτα, *θρασειαων απὸ χειρῶν*
*ἑλκομενα στερεῶς, κατὰ δὲ νοτιος ῥεεν ἱδρώς.** Ψ. 714.
τῇ ῥ' αγε κινησας· ταὶ δὲ τριζουσαι ἑποντο. ω. 5.
Syn. Τρυζω, κατατριζω, βρυχω, λιγχω.
Τριηραρχεω. trierarchi munere fungor.
εγὼ σε ποιησω τριη-ραρχεῖν,— Equit. 912. B.
Τριηραρχης, Τριηραρχος. triremis, seu, triremium præfectus.
—ἦν δ' ἂν ἡ πολις πλεα
θορυβου στρατιωτῶν, περὶ τριηραρχου βοῆς. Acharn. 545.
ἢ τριηραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνητην κακόν. Thesm. 844. (37.
Syn. Τριηρονομος. [B.)
Τριηρης. triremis. 2. poculi genus.
τί δέ; τὰς τριηρεις ου σὺ πληροῖς; ειπ' εμοί. Plut. 172.

2. In Callim. frag. lxvii. (Bentl.) nova prorsus hujusce numeralis forma apparet, nempe, *τριηκόντων*, quasi a *τριηκόντοι, ται, τα.* Vid. Et. Ma. in v. *Δύσιν.*

Phr. Αἱ τρισκαλμοι ναες. Æschyl.

Τρῐκᾱρηνος, Τρικεφᾰλος, Τρικρᾱνος. triceps.

Χρυσαωρ δ' ετεκε τρικαρηνον Γηρυονῆα. Hes. Θ. 287.

Νωνακριατης, Τρικεφαλος, Φαιδρος θεός. Lyc. 680.

—τὸν δ' ὑπὸ χθονὸς

'Αιδου τρικρανον σκυλακ'— Trach. 1114. (1099. Br.)

Syn. Τριπροσωπος, τριαυχην, τριφυης, τρισσοκεφαλος, τρισσοκαρηνος.

Τρῐκη, Τρικκη. (πολις Θεσσαλιας.)

—αμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στιχες ασπισταων

λαῶν, οἵ οἱ έποντο Τρικης εξ ἱπποβοτοιο. Δ. 202.

οἱ δ' εἶχον Τρικκην, καὶ Ιθωμην κλωμακοεσσαν. Β. 729.

Τρῐκλωστος, ου. ὁ ἡ. ter fuso ductus seu netus. [ii. 10.

καὶ κρυφιου τρικλωστον επισπαστῆρα βολοιο. Antip. Sid.—An.

Τρῐκορυς, Τρικορῠθος. tres cristas gestans.

τρικορυθές *τ' εν αντροις

βυρσοτονον κυκλωμα τοδε

μοι Κορυβαντες εὗρον.* Bacch. 123.

αλιαστος, οἷος, οἷος

'Εκτωρ ὁ Φρυγιὸς, ἢ τρικορυθος Αιας. Orest. 1486. P.

Τρῐκορυμβος. vox a lexicis omissa.

τρικορυμβον δ' εσχεν αλκάν. Synes.

Τρῐκορῡσιος. *ab Atticæ pago, Tricorytho sive Tricoryntho, ubi prægrandes culices.

ουχ ὁρᾷς; ουκ εμπις εστιν ἥδε Τρικυρυσια;* Lysist. 1032.

Τρῐκορωνος. qui tres cornicis ætates degit. Vid. Θεμιστονοη.

Τρῐκοτῠλος. tres cotylas capiens.

(οἶνον)[1] τρικοτυλον. Thesm. 750. (43. B.)

*Τρικτυς, aut sec. Casaub. Τριτνς. ἡ. trias.

τρικτυς αλεξιφαρμακων. Sophron ap. Ath. p. 480. b.*

Τρῐκυᾰθος, sive potius Τρισκ. tres cyathos capiens.

τρισκυαθον τὴν κελεβην εχουσα—Anac. 91. (fr. 19. Fisch.)

Τρῐκῡμιᾱ. ἡ. fluctus decumanus. 2. procella.

αυτῷ δὲ σὺν κλυδωνι, καὶ τρικυμιᾳ. Hipp. 1213.

οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμια. Prom. 1014.

Syn. Κατακλυσις, ζαλη.

Τρῐλαμπης. valde splendens.

—ουρανιοιο τριλαμπεα πνευματος αγλην. Naz.

Τριλλιστος. sæpe optatus.

ασπασιη, τριλλιστος, επηλυθε νὺξ ερεβεννη. Θ. 487.

Syn. Πολυλιτανευτος, ευκτος, τριποθητος.

*Τριλλιστως. adv. a præc.

οἵ ποτε τριλλιστως αντίον ερχομενοι. Macedon. An. iii. 112.*

Τρῐλοφιᾱ. ἡ. trium cristarum gestatio.

τίς ἡ πτερωσις; τίς ὁ τροπος τῆς τριλοφιας; Av. 94.

*Τρῐμᾰκαρ. terque quaterque beatus. fem. Τρῐμᾰκαιρᾰ.

'Ελλανὶς τριμακαιρα, καὶ ἁ χαριεσσα Λαμαξις. Agath. An. iii. [64.*

Τρῐμετρος. sex pedibus constans. Vid. Τετραμετρος.

Τρῐμηνος. trimestris.

χρονον προταξας ὡς τριμηνον, ἡνίκ' ἂν

χωρας απειη, κἀνιαυσιον, βεβώς. Trach. 167.

Syn. Τριμηνιαῖος.

Τρῐμῐθος. terebinthus.

*σὺν δ' αρα καυκαλίδας τε, καὶ εκ σταφυλινου αμησας

σπερματα,* καὶ τριμιθοιο νεον πολυειδέα καρπόν. Nic. Th. 843.

Τριμμᾰ, ᾰτος. το. quod tritum seu intritum est, potio cui aromata sunt intrita. 2. in aliqua re diu exercitatus, vafer, fraudulentus.

2. σοφισμα, κυρμα, τριμμα, παιπαλημ' ὅλον. Av. 430.

Exp. 'Ο τετριμμένος εν τοῖς πραγμασιν.

Syn. 1. Τὸ μυττωτον. 2. επιτριμμα, ὑποτριμμα.

Phr. Εν οξυλιπαρῳ τριμματι σκευαζεται. Ath. 9.

*Τριμμᾰτιον. intritum.

οπτῶν επῆγε (Valck. ἐπῄει) σωρὸς απὸ τοῦ τηγανου·

τριμματια τουτοις εν θυειαις αργυραῖς. Diph. ap. Ath. p. 231. a. Vid. etiam p. 293. c. et 310. d.*

Τρῐμοιρος. triplex. Stanl. vertit, triparcus.

χθονὸς, τριμοιρον χλαῖναν εξηυχει λαβών. Agam. 881.

1. Immo, ἀσκόν. Mulier scilicet bibacula utrem vini plenum veste involverat, ut speciem infantis præberet.

Τρῐμορος. dodrans. Vid. Gesn. in l.

δισσαῖς δ' εν τριμοροισι Βοὸς πορον εξικομεσθα. Orp. 1054.

Τρῐμορφος. triformis.

Βριμὼ, Τριμορφος, θησεταί σ' επωπιδα. Lyc. 1176.

Τρινακρια. (Σικελια.) [Call. 3. 57.

αὖε δὲ Τρινακριη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γειτων-Ιταλιη·—

Τρῐναξ. ἡ. tridens, furca. (γεωργικὸν εργαλεῖον.)

καὶ τρινακας ξυλινας, χεῖρας αρουροπονου. Philipp. An. ii. 215.

Τριοδος, ου. ἡ. trivium. Vid. ad v. Κελευθος.

ἤ ῥ', ὦ φιλοι, κατ' αμευ-

σιπορον τριοδον εδιναθην,

*ορθὰν κελευθον ιὼν τὸ πρίν·— Pyth. 11. 58.

εν τριοδῳ δ' ἕστηκα· δυ' εισὶ δὲ προσθεν ὁδοί μοι·

φροντιζω τουτων ἥν τιν' ιω προτερην·

ἢ μηδὲν δαπανῶν τρυχω βιον εν κακοτητι,

ἢ ζωω τερπνῶς, εργα τελῶν ολίγα.

εἶδον μὲν γὰρ εγωγ', ὃς εφειδετο, κοὔποτε γαστρὶ

σῖτον ελευθεριον, πλουσιος ὤν, εδιδου·

αλλὰ πρὶν εκτελεσαι, κατεβη δομον Αἴδος εισω,

χρηματα δ' ανθρωπων οὑπιτυχὼν ελαβεν·

ὥστ' ες ακαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δομεν, ὥς κ' εθελοι τις.

εἶδον δ' αλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζομενος,

χρηματα μὲν διετρεψεν, εφη δ'· 'Υπαγω φρενα τερψας.

πτωχευει δὲ φιλους παντας, ὅπου τιν' ιδῃ. Theog. 907.

Τριοδους. tridens, fuscina. Vid. Τριαινα.

είνεκεν πεπρωμένον ἦν, φερ-

τερον γονον ανακτα πατρὸς τεκεῖν

ποντιαν θεὸν (Thetidem), ὃς κεραυνοῦ

τε κρεσσον αλλο βελος-Διωξει χερὶ* τριο-

δοντός τ' αμαιμακετον. Isth. 8. 69.

*Τριοπης, ου. ὁ. Nom. Pr. pater Erisicthonis.

καλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασιας αλεηται)

θηκατο βουπεινᾳ Τριοπεω γονον οικτρὸν ιδεσθαι. Call. 6. 23.

Vid. ad v. Γατομεω.

Τριοπος, seu Τριοψ, memoratur in l. c. sicut in vs. sequ. sed locus est mire obscurus. Vid. Hermann.*

ἢ ἅμα Φορβαντι, Τριοπῳ γενος, (al. Τριοπεω.)—H. Apoll. 211.

Τριοψ. promontorium Cnidi.

εν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τριοπος καταθεῖο κολωναν. Theoc. 17. 68.

Τριορχης, Τριορχος. (εἶδος ἱερακος.)

κερχνῆς, τριορχης, γὺψ, κυμινδις, αετός. Av. 1181.

—ταυτηνὶ τίς ου ξυλληψεται-Αναπταμενος τριορχος; ib. 1206.

Τριπαια. (ἡ εναντία πνοη.) Soph. Et. Ma.[2]

Τρῐπᾰλαι. adv. diutissime ante.

ὦ Δῆμ', εγὼ μεντοι παρεσκευασμένος

τριπαλαι καθημαι, βουλομενός σ' ευεργετεῖν. Equit. 1153. B.

Τρῐπαλτος. ter vibratus.

διυγρα τριπαλτων πηματων. Sept. Th. 993.

Syn. Πολυορμητος, πολυκινητος.

*Τρῐπᾰνοῦργος. vaferrimus.

τὸν τριπανοῦργον Ερωτ' επλασεν εν κραδιᾳ. Meleag. 12.*

Τρῐπαρθενος.—ζεῦγος τριπαρθενον *(trium virginum cœtus.) Eur. Erecth. ap. Hesych.*

Τρῐπᾰτρος. qui tres dominos habuit.

ῥαισει τριπατρον φασγανῳ Κανδαονος. Lyc. 328.

Τρῐπετηλος. tria habens folia.

ολβου καὶ πλουτου δωσω περικαλλεα ῥαβδον,

χρυσειην, τριπετηλον, ακηριον, ἥ σε φυλαξει. H. Merc. 529.

Syn. Τριφυλλος.

Τρῐπηχυς, Τριπηχυιος. qui trium cubitorum est.

ὅλμον μὲν τριποδην ταμνειν, ὑπερόν τε τριπηχυν. Hes. ε. 423.

τὸν τριπαχυιον[3]

δαιμονα γεννας τῆσδε κικλησκων. Agam. 1478. P.

—δησαντες δέ σε-Κλῳῳ τριπηχει,— Cycl. 233.

*Τρῐπῐθηκῖνος, η, ον. ter, seu valde simiam referens.

2. Citat voc. Τροπαῖα Brunck. tam e Photii Lex. MS. quam ex Etym. et subjicit, "male in utroque scriptum τρίπαια." Sed diu ante dixerat Sylburgius, in notis ad Etym. p. 766. "aptius fere τροπαία, s. "αὖρα."

3. τρίσπαχυν, Pauw. quicum consentit Butlerus.

ῥυγχος εχουσα Βιτῶ τριπιθηκινον, οἷον ἰδοῦσαν
τὴν Ἑκατην αὐτὴν οιομ' απαγχονισαι. Lucill. *An.* ii. 324.*

Τρῐπλᾰνής. trivagus.
λαμπτηροκλεπτης τριπλανοῦς ποδηγιας. Lyc. 846.

Τρῐπλαξ. triplex. *epith.* vestis. Vid. Τριπτυχος.

Τρῐπλᾰσιος. triplo amplior. Vid. Τριπτυχος.
καὶ, ναὶ μὰ Δι', ορνιν τριπλασιον Κλεωνυμου. Acharn. 88.

Τρῐπλῆ. *adv.* tripliciter. —αυτὰρ Αχαιοὶ
τριπλῆ τετραπλῆ τ' αποτισομεν,— A. 128.
Syn. Τρισσῶς, τριχθα, τριχα, τριχῶς, τριχῆ, διατριχα.

Τρῐπλευρος. tria habens latera. Vid. Τυρος.

*Τρῐπλόος, όη, όον. *contr.* Τριπλοῦς, ῆ, οῦν. triplus, triplicatus.
Γοργόνα τὰν λιθοεργὸν ὁμοῦ καὶ τριπλόα γυῖα. Dioscor. *An.* i. [496.*

Τρῐποδήϊος. *epith.* oraculi Delphici.
οὕτω μοι Πυθῶνι μελει τριποδήϊος ἑδρη. Call. 4. 90.

*Τρῐποδηλᾰλος. ὁ ἡ. e tripode loquens. [*An.* ii. 459.*
Φοῖβος δ' εἱστηκει τριποδηλάλος. ἦν δ' αρα χαιτης. Christ.

Τρῐποθητος. desideratissimus. Vid. Τριλλιστος.
τίς ποτε σᾷ συριγγι μελιξεται, ὦ τριποθατε; Mosch. 3. 52.

Τρῐπολις. ἡ. *urbs Phœniciæ maritima; *item*, Africæ; *item*,
Thessaliæ, Cariæ, Lydiæ. [914.*
καὶ Τριπολιν λιπαρὴν, Ορθωσιδά τε, Μαραθόν τε. Dionys.
πετροφυὴς Τριπολίς τε παρ' ὑδασι Μαιανδροιο. Sibyl. l. 5.

Τρῐπολιστος. multiplex.
πατρὸς τριπολιστον οἶτον. Antig. 871. (59. B.)
Syn. Διασημος, πολυθρυλλητος.

Τριπολος. ter versus. *epith.* agri.
*εν δ' ετιθει νειὸν μαλακὴν, πιειραν αρουραν,
ευρεῖαν, τριπολον· πολλοὶ δ' αροτῆρες εν αυτῇ
ζευγεα δινευοντες ελαστρεον ενθα καὶ ενθα.* Σ. 542.
Exp. Τρις ηροτριασμενην.

Τρῐπονητος. ter elaboratus.
πρὸς ψυχῆς θειης, τὴν τριπονητον εριν. Leon. *Tar.*—*An.* i. 225.

Τρῐπος, Τρῐπους. tripes, cortina.
—τὸ δὲ μεγα κεῖται αεθλον,-Ἡ τριπος ηὲ γυνη,— X. 164.
πρωτῳ τοι μετ' εμὲ πρεσβήϊον εν χερὶ θησω,
ἢ τριποδ', ηὲ δυω ἱππους *αυτοῖσιν οχεσφιν,
ηὲ γυναιχ', ἥ κέν τοι ὁμον λεχος εισαναβαινοι.* Θ. 289.
Syn. Λεβης εμπυρος, τρισκελης, χυτροπους.
Epith. Απυρος, αιθων, δυωδεκαβοιος, τεσσαραβοιος, εμπυριβητης, εριτιμος, ευχαλκος, δαφνοκομος, μαντιπολος, λοετροχοος, ὑψιβατος, χρυσηλατος, μεγας, περικαλλης, ποιητος.
Phr. Τριποδ' ωτωεντα δυω καὶ εικοσι μετρον. Hom.
Φοιβήϊος ενθα γᾶ,-Μεσομφαλος ἑστια,
παραχορευομενῳ τριποδι-Μαντευματα κραινει. Ion. 461.

*Τρῐπος, *et* Τρῐπους. *adject.* tripes.
—καὶ τετραπον, οὗ μια φωνὴ,-Καὶ τριπον·—Sphingis Ænigm.
τό θ' ὑπεργηρων φυλλαδος ηδη
κατακαρφομενης, τριποδας μὲν ὁδοὺς
στειχει, κ. λ. Agam. 79. *Confer*, Hes. ε. 533, *sqq.**

Τριποδιλαλος. e tripode loquens. Vid. Τριποδηλ.

Τριπτήρ. tritor. 2. prælum. [15.
πολλάκι δ' ασταφίδας προχεας τριπτῆρι ληναιις. Nic. *fr.* iii.
Syn. Τριπτης, τριπτηριον.

Τρῐπροσωποφᾰνης. tres habens facies. Vid. Ιανος.

Τριπτολεμος. Eleusii, aut, Celei Eleusini fil.
ἀνικα Τριπτολεμος αγαθὰν εδιδασκετο τεχναν. Call. 6. 22.

Τριπτῠχος. triplex.
—ερυκακε γὰρ τρυφαλεια-Τριπτυχος, αυλῶπις,— Λ. 353.
Syn. Τριπλαξ, τριπλασιος, τριπλοκος, τρισσος, τριχθαδιος. τριφασιος, τριμερης.

Τρῐπωλος. tres equos habens.
τριπωλον ἁρμα δαιμονων-Αγων— Androm. 276.
Syn. Τριϊππος.

Τριῤῥῡμος. trijugis.
διῤῥυμά τε καὶ τριῤῥυμα τελη. Pers. 47.

Τρις. *adv.* ter.
δὴ τοτε μιν τρὶς τοσσον ἑλεν μενος, ὡστε λεοντα. E. 136.
Syn. Τριακις, επιτρις.

Τρῐσαθλιος, Τρῐσᾰνοικτος, Τρισκᾰκοδαιμων. miserrimus.
εισῆλθε τοῖν τρισαθλιοιν[1] ερις κακή. Œd. C. 385. (72. B.)
—ὁ τρισανοικτος αθλιος βιος. Cyr. Th.
ὦ τρισκακοδαιμων, ὁστις ὢν πενης γαμεῖ. Sent.
Syn. Τρισαποτμος, αθλιος.

Τρῐσᾰλαστος. intolerabilis.
—παννυπενθεα καὶ τρισαλαστον-Μῶμον— Ep. ἀδ. 272.

Τῐσᾰριστος. longe optimus.
Ἑρμῆς ὁ τρισαριστος— Naz.

Τρῐσαωρος. admodum intempestivus.
αινολινε, τρισαωρε· *σὺ δ' αντὶ γαμου τε καὶ ἡβης
καλλιπες ἡδιστῃ ματρὶ γοους καὶ αχη. Theodor. *An.* ii. 45.*

Τρισδειλαιος. *idem qu. sequ.*
ενθάδ' εγὼ ληστῆρος ὁ τρισδειλαιος αρηϊ
εδμηθην· κεῖμαι δ' ουδενὶ κλαιομενος. Ep. ἀδ. 648.

Τρισδυστηνος. ὁ ἡ. infelicissimus.
ημαξευσα καὶ αυτὸς ὁ τρισδυστηνος Αγαναξ
τοῦτον δυσζωον κἀβιοτον βιοτον. Ep. ἀδ. 653.*

Τρῐσειναις. ἡ. dies mensis vigesimus septimus. [812.
—τρισειναδα μηνὸς αριστην-Αρξασθαί τε πιθου,— Hes. ε.

Τρῐσελικτος. multum agitatus.
—χειμῶνα φερει τρισελικτος αλωή. Synes.

Τρῐσεληνος. trilunis. [Pallad. *An.* ii. 435.
οχθησας δ' αρ' εειπον· Αλεξικακε τρισεληνε. (*sc.* Hercules.)

Τρῐσεπαρχος. prætor maximus.
ἥ σ' Ὑπατον τεῦξε, καὶ τρισεπαρχον ὁρᾷ. Ep. *ib.* iii. 132.

Τρισκαιδεκᾰ. tredecim.
χαλκεῳ δ' εν κεραμῳ δεδετο τρισκαιδεκα μῆνος. E. 387.

Τρισκαιδεκᾰπηχυς. qui tredecim cubitorum est. [17.
ἦνθε φερων ἀλας αμμιν, ανὴρ τρισκαιδεκαπηχυς. Theoc. 15.

Τρισκαιδεκᾰτος. tertius decimus.
τὸν τρισκαιδεκατον μεληδεα θυμὸν απηυρα. K. 495.

Τρισκαλμος. quæ tribus remorum ordinibus instruitur.
εξεφθινθ' αἱ τρισκαλμοι-Νᾶες αναες,— Pers. 680.
Syn. Τριηρης.

Τρισκελής. tria habens crura.
—ξοανον—Τρισκελὲς, αυτοφλοιον,— Theoc. Ep. 4. 3.
Syn. Τριπους.

Τρισκοπᾰνιστος. ter pistus.
αρτος τρισκοπανιστος απ' ευκυκλου κανεοιο. Batrach. 35.

Τρισμᾰκαρ, Τρισμακαριος. beatissimus.
*ει δέ τις εσσὶ βροτῶν, τοὶ επὶ χθονὶ ναιεταουσι,
τρισμακαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ ποτνια μητηρ,*
τρισμακαρες δὲ κασιγνητοι·— ζ. 154.
—ὦ τρισμακαρ' Ευριπιδη. Acharn. 399.
Syn. Τρισευδαιμων, τρισολβιος, τρισμακαριστος.

*Τρισμᾰκᾰρίτης. ter beatus.
τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εις τὴν οικιαν,
μηδ' ὧν ὁ Πυθαγορας εκεῖνος ησθιεν,
ὁ τρισμακαριτης, εισφερειν.— Antiph. ap. Ath.

Τρισμῡριοπᾰλαι. *comp. ludicrum* a παλαι. Vid. Τριπαλαι, Τετραπαλαι.
εγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριοπαλαι
βδελυττομαί σφω, καὶ προπαλαι, παλαι, παλαι.* Eq. 1156.

Τρισολυμπιονίκης. qui ter in ludis Olympicis vicit.
τρισολυμπιονικαν επαινεων-Οἶκον, ἁμερον αστοῖς. Ol. 13. 1.

Τρισπῐθᾰμος. tres spithamas æquans.
τρισπιθαμον δ' ἀψιν ταμνειν δεκαδωρῳ ἁμαξῃ. Hes. ε. 425.

Τρισπονδος, Τριτοσπονδος. in quo ter libatur.
χοαῖσι τρισπονδοισι τὸν νεκυν στεφει. Antig. 437.
αυδᾷ πατρὸς φιλου τριτοσπονδον ευποτμον
αιῶνα φιλως ετιμα. Agam. 253.

Τρισσοθεν. *adv.* ter. [iii. 91.
τρισσόθεν εισορόω πολυτερπέα νῶτα θαλαττης. Paul. Sil. *An.*

Τρισσοκεφᾰλος, Τρισσοκαρηνος. triceps. Vid. Ἑκατη.
τρισσοκεφαλος ιδεῖν— Orph. 973. (*mallem* τρισσοκαρηνος[2].)

---

1. Divisim legi debet τρὶς ἀθλίοιν, alioqui tertius et quartus pes in senario Tragico unam tantummodo vocem conficerent. Vid. Pors. Præf. in Hecub.

2. Non sine caussa prætulit Morellus hanc vocem, quam Dinneri, Schraderi, Heynii, aliorum, monitu, in textum recepit Hermannus.

Τρισσος. triplex.
τρεῖς δ' αρα χιλιαδες τρισσαῖς επὶ μυριαδεσσι. Theoc. 17. 83.
Τρισσοφᾰής. —θεοτης. Naz.
Τριστῐχος. ὁ ἡ. trisulcus. Vid. ad voc. Περιστιχαω.
Τριστοιχει. *adv.* triplici ordine.
*αἶψα δ' επὶ Θρῃκῶν ανδρῶν τελος ἷξον ιόντες·
οἱ δ' εὗδον καματῳ αδδηκότες, εντεα δέ σφιν
καλὰ παρ' αυτοῖσιν χθονὶ κεκλιτο, εὖ κατὰ κοσμον*
τριστοιχεί· παρὰ δέ σφιν ἑκαστῳ διζυγες ἱπποι. Κ. 473.
Τριστοιχος. tribus ordinibus constans.
—εν δὲ τριστοιχοι οδόντες-Πυκνοὶ καὶ θαμέες,— μ. 91.
Τριστομος. tria habens ora, vel ostia. 2. cui triplex est acies.
σοὶ γὰρ καστοριδων ὑλακὰ καὶ τριστομος αιχμά. Agath. *An.* iii. [44.
Τρισχῑλιοι. ter mille.
τοῦ τρισχιλιαι ἵπποι *ἑλος κάτα βουκολεοντο
θηλειαι, πωλοισιν αγαλλομεναι αταλῇσι.* Υ. 221.
Τρῐσωμᾰτος. tricorpor.
*ποιους ποτ' ἢ λεοντας, ἢ τρισωματους
Τυφῶνας, ἢ γιγαντας,— Herc. F. 1271.
Τρῐταιος. *propr.* qui tertio die aliquid facit. *Ponitur etiam pro* τρίτος. Vid. Porson. ad Hec. 32.*
τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον εθηκαο. Theoc. 29. 18.
*Τρῐτᾰλαινᾰ. miserrima. *qs.* a Τριταλας.
ἀδ' εγὼ ἁ τριταλαινα, καὶ αμφοτερων βασιληων
Τιβεριου θυγατηρ, Μαυρικιου δὲ δαμαρ. Ep. ἀδ. 684. b.*
Τρῐτᾰλαντος. qui trium est talentorum.
ες πολιν, ὡς τριταλαντον βαρος. Lysist. 338.
Τρῐτᾰλᾱς. *idem quod* Τρισαθλιος. Vid. Τριταλαινα.
*ενθα πορφυρεον σταλασσουσ'
εις οἶδμα πατρὸς τριταλαιναι
κοραι, Φαεθοντος οικτῳ,
δακρυων τὰς ηλεκτροφαεῖς αυγάς.* Hippol. 735.
Τρῐτᾰνυστος valde extensus; longus.
καὶ δονακα τριτανυστον, *αβαπτιστόν τε καθ' ὑδωρ [94.
φελλὸν, αεὶ κρυφιων σῆμα λαχόντα βολων. Archias, *An.* ii.
Τρῐτᾰτος. *poët. pro* Τριτος. tertius.
τῷ δ' ηδη δυο μὲν γενεαι μεροπων ανθρωπων
εφθιαθ', οἵ οἱ προσθεν ἁμα τραφεν, ηδ' εγενοντο
εν Πυλῳ ηγαθεῃ,* μετὰ δὲ τριτατοισιν ανασσεν. Α. 252.
υἷε δυω Πριαμοιο· τριτος δ' ἦν Ασιος ἡρως. Μ. 95.
Τρῐτοβᾰμων. *ep.* baculi, quia tertii pedis vicem præstat.
—ἁ τριτοβαμονος-Χερὶ δευομενα βακτρου— Troad. 275.
Τρῐτογενειᾰ, Τριτογενης.[1] Vid. Αθηνη.
θαρσει, Τριτογενεια, φιλον τεκος· οὔ νύ τι θυμῷ
προφρονι μυθεομαι· εθελω δέ τοι ηπιος εἶναι. Θ. 39.
αλλὰ Διὸς θυγατηρ αγελειη Τριτογενεια. γ. 378.
ἡ Τριτογενης γὰρ αυτὸν ενετριτωνισε. Equit. 1186.
*Τρῐτοκεω. ter pario.
νηδὺς δὲ τριτοκεῖ ανὰ πᾶν ετος,— Crinag. *An.* ii. 146.*
†Τρίτος, η, ον. tertius.
ηλυθες, ω φιλε κοῦρε, τριτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ηοῖ·
ηλυθες· αλλὰ ποθεῦντες επ' ηματι γηρασκουσιν. Theoc. 12. 3.
Τρῐτοσπορος. ὁ ἡ. tertius generatione.
θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπορῳ γονῇ
*αφωνα σημανοῦσιν ομμασιν βροτῶν,
ὡς ουχ ὑπερφεν θνητὸν οντα δεῖ φρονεῖν.* Pers. 819.
Τριτταῖος. triplex.
χειλεσι τριτταιοις φθογγον ἱέντα φονον. Ep. l. 2.[2]
Τρῖτων. fl. Libyæ. pro Nilo ipso ponitur *in l. c.*
μητηρ Αιγυπτος προτερηγενεων αιζηῶν,
καὶ ποταμὸς Τριτωνος εὔροος,— Apoll. 4. 268.
*Τρῖτωνιας, Τριτωνις. ἡ. lacus in Libya.
λιμνης τ' ενυδρου Τριτωνιαδος. Ion. 872.
Τριτωνιδος εν προχοαῖς-Λιμνας— Pyth. 4. 36.*
Τρῖτων. Nom. pr. Dei marini.
τοῖσιν δ' αιζηῷ εναλιγκιος αντεβοληcε
Τριτων ευρυβιης,— Apoll. 4. 1552.
Ἐπιθ. Ἀλιπλαγκτος, μεγας, ποντοπορος.
Φρ. Θαλασσοπαις διμορφος ανδαξει θεος. Lyc. 892.
Τριτων δ' ευρυγενειος εβομβεεν ηθαδι κοχλῳ,
ανδροφυης, ατελεστος απ' ιξυος εγχλοος ιχθυς. Nonn.
Τρῖτωνιος. epith. maris.
αλλοι θ' οἱ ναιουσι βυθὸν, Τριτωνιον οἶδμα. Orp. H. 23. 6.
Τρῐφᾰής. Vid. Τρισσοφαης.
—τριφαὴς ελαμψε μορφά. Synes.
Τρῐφῐλητος. carissimus.
ὁ τριφιλατος Αδωνις, ὁ κὴν Αχεροντι φιλεῖται. Theoc. 15. 86.
Τρῐχᾰ, Τριχθα. *adv.* tripliciter. Vid. Τριπλῇ.
—τριχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλη,
*ηὲ διατμῆξαι κοῖλον δορυ νηλεϊ χαλκῷ,
ἢ κατὰ πετραων βαλεειν ερυσαντας επ' ακρας,
ἢ εααν μεγ' αγαλμα θεῶν θελκτηριον εἶναι.* θ. 506.
τριχθα δὲ ῳκηθεν καταφυλαδὸν, ηδ' εφιληθεν. Β. 668.
Τριχαϊκες. cristati. *Vid. Damm. c.* 186.
Δωριέες τε τριχαϊκες, δῖοί τε Πελασγοί. τ. 177.
—παντες γαρ *(*immo,* δε)* Τριχαϊκες καλεονται
οὕνεκα τρισσην γαῖαν ἑκὰς πατρης εδασαντο. Hes.
*Τρῐχᾰλεπτος, ου. ὁ ἡ. summam lædendi vim habens.
—επηλυθε δ' ἡ τριχαλεπτος-Δαιμων·—(*sc.* Nemesis.) Strato, [*An.* ii. 375.*
Τρῐχες. αἱ. Vid. Θριξ.
γραφε μοι τριχας τὸ πρῶτον
ἁπαλας τε καὶ μελαινας. Anac.
Ἐπιθ. Ανθοβολοι, λευκοστικτοι, πορφυροπεζαι.
Τρῐχηλος. *Dor.* Τριχαλος. trifidus.
τὸ μὲν πιτνον, αλλο δ' αειρει-Τριχαλον,— Sept. Th. 766.
Συν. Τριστιχος.
*Τριχθᾰδιος. *idem quod* Τρισσος.
τριχθαδιας αδοκητα βαλὼν ψηφῖδας απ' ηθμοῦ. Agath. *An.* iii. [60.*
Τρῐχῐς. ἡ. (ιχθυς.) piscis quidam.
αἱ τριχιδες ει γενοιαθ' ἑκατον τοῦ 'βολοῦ. Equit. 659.
Τρῐχοβρως. pilos arrodens. [1110.
αλλ' ἢ τριχοβρωτες τοὺς λοφους μου κατεφαγον. Acharn.
Συν. Σης, θριψ, σκωληξ, τερηδων, ξυλοτρωκτης, τριχοβορος.
Τρῐχομαλλος. villosus.
—καὶ τριχομαλλος-Ἦν οἶς·— Antip. *Sid.*—*An.* ii. 33.
Τρῐχορρυης. cui capilli defluunt.
σηψει παλαιὸν δερμα, καὶ τριχορρυες. Æsch. Fr.
Τριχορρυεω. capillorum defluvio laboro.
τριχορρυεῖτον, ουδὲν εστόν. τῷ λοφω. Pac. 1221.
*Τρῐχοφοιτος. ὁ ἡ. in capillos prodiens. *Si vox sana.*
ει καί σοι τριχοφοιτος επεσκιρτησεν ιουλος. Strato, *An.* ii. 361.*
Τρῐχυφος. trilicio textus.
—εν αμπεχοναισι τριχυφοις— Ath. l. 6.
Τρῐχωμα. capillamentum. Vid. Θριξ.
εξ αἱματων γοῦν ξανθ' εχει τριχωματα. Iph. T. 73.
Τριψημερεω. diem tero.
οιμοι, διατριψεις, κἀπολεις τριψημερῶν. Vesp. 845.
Συν. Χρονον διατριβω, τριβω.
Τριψῐς. ἡ. tritura. —αἵ θ' ὑπὲρ ιγδιν
τριψιες, ἥ τε τοση βρωματος εξαπατη. (v. βρωματομιξαπατη.)
Συν. Εντριψις, επιτριμμα, ψηλαφησις. [Agath. *An.* iii. 51.
Τριωβολον. triobolium.
καὶ τοὺς κεραυνοὺς αξιους τριωβολου. Plut. 125.
Συν. Ἡμιδραχμον.
Τριωνῠχος. tridens. Vid. Τριαινα.
βληθεὶς απ' οχθων τῷ τριωνυχῳ δορί. Lyc. 392.
Τροια. Troja. Vid. Ἰλιον.
δῶσι πολιν Τροιην ευτειχεον εξαλαπαξαι. Α. 129.
Ἐπιθ. Δυσμορος, εριβωλος, εριβωλαξ, ερικυδης, ευρεῖα, ευρυαγυια, ευτειχεος, ευπυργυς, ευερκης, θεοκτιτος, καλλιγυναιξ, ηγαθεη, ζαθεη, πολυστονος, πολυχρυσος, πολυχαλκος, στονοεσσα, ὑψιπυλος. Φρ.—Τροιης ἱερὸν πτολιεθρον. Hom.
εργον απειρεσιον κρατεροφρονος Εννοσιγαιου. Cal.
αθανατων εργον. κλυτὴ Πριαμοιο πολις.
Δαρδανου πεδον.—Φοιβήϊον δαπεδον. Eur.
προυθελυμνα θεμειλια Λαομεδοντος. Tryph.

---

1. "Est epitheton Minervæ, ab ἡ τριτὼ, οος, contr. οῦς, i. e. ἡ κεφαλὴ, ex dialecto Cretensium: ἡ ἐκ τριτοῦς γεννηθεῖσα, nata ex capite, primario Jovis, deinde cujusvis intelligentis." Vid. Damm. c. 341.
2. Exstat epigramma ἄδηλον in *Antholog.* p. 205. Sed *Palladæ* tribuitur, *Anal. T.* ii. *p.* 415. Ibi vero λιτραίοις pro τριτταίοις ponitur.

*Τροιᾶθεν. *adv.* e Troja. Τροιηθεν. Iph. A. 1626.
ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδεως προσδερκομαι,
Τροιαθεν ελθὼν, τῇ δ' ιδὼν καταστενω. Orest. 350.*

Τροιζην. ἡ. opp. Peloponnesi ad sin. Argolicum.
πολλάκις εκ Τροιζῆνος απὸ Ξανθοιο πολιχνης[1]
ερχομενοι Εφυρηνδε,— Call. 4. 41.

Τροιζηνια. nomen Veneris ap. Lyc. 610. Vid. ad v. Εκσαωζω.

Τροιζηνος. princeps Thracicus.
υἱὸς Τροιζηνοιο διοτρεφέος Κεαδαο. Β. 847.

Τρομερός. tremulus.
ὑψόθεν εν γαιη, καὶ επὶ τρομεροῖς ποσὶν εστη. Theoc. 25. 259.
Syn. Τρομωδης, εντρομος, περιφοβος, περιδεης.

Τρομεω, Τρομεομαι. tremo. 2. horreo. Vid. Τρεω.
—τρομεουσι δέ τε φρενα ναῦται-Δειδιότες·— Ο. 627.
*ὡς πυκιν' εν στηθεσσιν ανεστοναχιζ' Αγαμεμνων
νειοθεν εκ κραδιης·* τρομεοντο δέ οἱ φρενες εντος. Κ. 9.
ανδρὸς αριστῆος, τόν τε τρομεουσι καὶ αλλοι. Ρ. 203.

*Τρομῖλεια, ας. ἡ. oppidum Achaiæ, ubi caseus caprinus suavissimus, Τρομῖλικὸς et Τρομίλιος.
ενταῦθα μεντοι τυρὸς εξ Αχαιΐας
Τρομιλιος θαυμαστὸς, ὃν κατηγαγον. Simon. ap. Athen.

Τρομος. tremor. [p. 658. c.*
*ὡς δ' ὅτε τίς τε δρακοντα ιδὼν παλινορσος απεστη
ουρεος εν βησσης, ὑπό τε τρομος ελλαβε γυῖα,
ἄψ τ' ανεχωρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς.* Γ. 33.
Syn. Φοβος, ταρβος, παλμος, σεισμος, ευλαβεια, δεος, φυγη.

Τροπαια, *ponitur pro* μετατροπὴ *in l. c.* V. not. ad v. Τριπαια.
αλλ' ει τροπαιαν Ζεὺς κακῶν θησει ποτέ. Choëph. 773.

Τροπαιον. tropæum.
—ου γὰρ ῥᾳδιον λογχῃ μιᾷ
στῆσαι τροπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα. Orest. 712.
στησομεν ευθυμως τὸ μυοκτονον ὧδε τροπαιον. Batrach. 158.
Syn. Νικητηριον.—διωξις.

Τροπαῖος. *ep.* Jovis, quod hostes in fugam vertat.
Ὑλλος μὲν οὖν, ὅ τ' εσθλὸς Ιολεως, βρετας
Διὸς τροπαιου καλλινικον ἵστασαν. Heraclid. 937.
Syn. Νικηφορος, αποτρεπτικος, αλεξικακος.

Τροπαιοῦχος, Τροπαιοφορος. tropæum tenens.
εν πολεμοις κρινουσα, τροπαιουχοισιν επ' εργοις. Orp. H. 32. 4.
Μηδοις ελπισθεῖσα τροπαιοφόρος λιθος εἶναι,
*ηλλαχθην μορφὴν καιριον εις Νεμεσιν. Parmenio, *An.* ii. [202.*

Τροπαλλις, *al.* Τροπηλις. manipulus (alliorum).
το μεν έτερον τουτων, σκοροδων τροπαλλιδος. Acharn. 813.
Syn. Δεσμη.

Τροπαω, Τροπεω, Τρωπαω. converto.
—αταρ καλλιτριχες ἵπποι-Αψ οχεα τροπεον— Σ. 224.
ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χεει πολυηχέα φωνήν. τ. 521.
*τῶν ὕπερ ενθάδ' εγὼ γουναζομαι ου παρεοντων,
ἑσταμεναι κρατερῶς·*·μηδὲ τρωπᾶσθε φοβονδε. Ο. 665.
Syn. Τρεπω, νικαω, ὑποτασσω, καταβαλλω.

Τροπή. conversio.
ηδη τὸ μηδὲν οντας εν τροπῇ δορός. Aj. 1292.
Ορτυγιης καθυπερθεν, ὅθι τροπαὶ ηελιοιο. ο. 403.
Syn. *Ηττα, εντροπη, παρατροπη, αμοιβη, διωξις, αλλοιωσις, τρεπτοτης.

Τροπιας. vinum versum, fugiens, vappa.
ταχὺ νῦν πετου, καὶ μὴ τροπιαν οἶνον φερε. Aristoph. ap. Suid.
Syn. Εκτροπιας, εντροπιας, τετραμμενος, εξεστηκως, οξινης.

Τροπῖς, ιος vel ιδος. ἡ. carina.
αυτὰρ εγὼ, τροπιν αγκὰς ἑλὼν νεὸς αμφιελισσης. η. 252.
Syn. Δρυοχος, εντερονη, εντερονεια, ὀλκήϊον, στεῖρα.

Τροπος. modus. 2. mos. 3. studium.
—ναυκληρου τροπον-Μορφὴν δολωσας,— Philoct. 129.
σὺ ταῦτα θωπευ'· ουκ εμοὺς τροπους λεγεις. Soph. El. 399.
Syn. Εθος, ἦθος, σχῆμα, λογος, νομος, θεσμος, διατριβη. γνωμη, προαιρεσις, φυσις.—φρην.—εντροπη.

1. Omnino amplectenda Ruhnkenii conjectura, quam, auctore ejus non nominato, in Analecta sua Brunckius admisit:
πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος, ἀλιξάντοιο πολίχνης,
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο.— *Vid. Ep. Crit.* ii. p. 151.

Epith. Δυσσεβης, βαρβαρογνωμων, απλοος, φιλαργυρος, φιλανθρωπος, γαμψωνυξ.
Phr. Ὁ βαρβαρος δὲ τῷ λογῳ καὶ τῷ τροπῳ. Suid.

Τροπὸς, Τροπωτήρ. funis quo remus ad scalmum alligatur.
ηρτυναντο δ' ερετμὰ τροποῖς εν δερματινοισι. δ. 782.
ασκῶν, τροπωτηρων, καδους ωνουμενων. Acharn. 549.
Syn. Καλως, προτονοι, ἱμας ὁ συνδεων τον ατταλον.

Τροποω. lorum alligo.
δεῖπνόν τ' επορσυνοντο, ναυβατης τ' ανὴρ
ετροποῦτο[2] κωπην σκαλμον αμφ' ευηρετμον. Pers. 376.
Exp. Εδεσμευεν. ἁρμοζω, μεταβαλλω.

Τροφᾶλιον. frustum (casei).
τυροῦ τροφαλια χλωρὰ Κυθνιου παρατεμών. Alex. ap. Ath.

Τροφᾶλῖς. caseus. [p. 516. a.
τροφαλιδα[3] τυροῦ Σικελικὴν κατεδηδοκε. Vesp. 834.
Syn. Τροχος τυροῦ. τυρός.

Τροφεῖον. educationis pretium.
τὰ 'ξω βιου τροφεῖα πορσυνουσ' αεί. Œd. C. 354. (41. Br.)
Syn. Θρεπτρον, θρεπτηριον, βοτος, τροφη.

Τροφεύς. altor.
δῖός τ' Οδυσσευς χὠ τροφεὺς τοῦ 'μοῦ πατρός. Phil. 347.
γναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν ειχετην τελος. Choëph. 758.
Syn. Τιθηνητηρ, τιθηνος, θηλαμων, θρεπτηρ, τροφος.

Τροφή. victus.
ὦ τεκνα, Καδμου τοῦ παλαι νεα τροφή. Œd. T. 1.
a. ὦ σπερμ' ὅμαιμον. b. ὦ δυσαθλιαι τροφαί. Œd. C. 336.
*πῶς γὰρ ἤ τιν' απιαν γᾶν, ἢ
ποντιον κλυδων' αλωμεναι,* βιου
δυσοιστον ἕξομεν τροφάν; ib. 1760. (1685. B.)
Syn. Αγωγη, παιδεια, ανατροφη, σιτισμος, σιτισις, θρεψις, τιτθεια, τιθηνησις, ψωμισμα, θηλασμος, εδωδη, χιλη. το τροφιμον. [v. Τροφις.

Τροφι. το. *i. e.* πεπηγὸς, στάσιμον. Vid. Damm. c. 2378. in
πολλὸν δὲ τροφι κῦμα κυλινδεται, ὑψόσε δ' αχνη
σκιδναται εξ ανεμοιο πολυπλαγκτοιο ιωῆς. Λ. 307.

Τροφῖμος. alens. 2. alumnus.
ιω γᾶ, τροφιμε τῶν εμῶν τεκνων.— Troad. 1302.
Syn. Σιτιστος, νομηδικος, τροφιμαῖος, θρεπτικος, θρεπτηριος, τροφιας, τροφις, τροφος.

Τροφιος, α, ον. altilis. [p. 304. e.
ἢ σκαρον, ἢ κῶθον τροφιην καὶ αναιδέα λιην. Numen. ap. Ath.

Τροφιοῦχος. almus. *epith.* Mercurii. Orph. H.* 27. 5. *ubi conj. Schneider.* ὀφιοῦχε, *probante Hermanno.*

Τροφις, ιος. ὁ ἡ. τὸ τρόφι. educatus plenarie; alumnus. frater. *item,* 2. crassus, densus.*
τὸν φιλτατον σου τῶν αγαστορων, τροφιν
Πτωου τε πατρὸς άρπασας μεταρσιον. Lyc. 265.
Syn. Αδελφος, συντροφος, τροφιμος. 2. τροφοεις.

Τροφοεις. bene altus, pinguis, compactus.
κυματά τε τροφοεντα, τά τε προσερευγεται αυτήν. Ο. 621.
Syn. Τροφιμος, ευτραφης, ευπαγης, μεγας, παχυς, ευθηλημων, πιων, τροφιωδης, τροφωδης.

Τροφοποιός. altor.
τοξελκεῖς τε τιθησι, καὶ ορνιθων τροφοποιούς. Man. 4. 244.

Τροφὸς, οῦ. ὁ ἡ. altor, nutrix. 2. alumnus, *vel* alumna.
τὸν δὲ πολὺ πρωτη εἶδε τροφὸς Ευρυκλεια. ρ. 31.
*αγγειλον ατας τὰς εμὰς μορον τ' εμὸν
γεροντι πατρὶ, τῇ τε δυστηνῳ τροφῷ. Aj.* 848. B.
ει δ' εξέφυσα τασδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς. Œd. C. 1450. (1365. B.)
Syn. Τροφιμος, τροφευς, τιθηνος, τιθηνη.—μητηρ, ἡ τρεφουσα. 2. τροφιας.

Τροφωνιος. Ergini filius, templi Delphici architectus. *item,* vates speluncam habitans, in quam qui descendebat a risu postea destitit.
λαΐνον ουδὸν εθηκε Τροφωνιος ηδ' Αγαμηδης. H. Apoll. 296.

Τροχαζω, Τροχαω, Τρωχαω. festino. 2. decurro.
ου γὰρ απὸ πατρικῆς αρχῆς ατελές τι τροχαζει. Zoro.

2. Morellus, veteres editt. secutus, *ναυάτης* dederat et *τροποῦτο.* Cum Brunckio, aliisque, *ναυβάτης* rescripsimus, et augmentum verbo restituimus.
3. Adhibetur etiam hæc vox ab Antiphane, Ath. p. 455. f.

a. τιπτε δ' επ' ακρα βεβηκας; b. αεὶ τροχαω.—Posidipp. *An.* ii.
διὰ δ' οξεων μ' αναυρων,-Ξυλοχων τε, καὶ φαραγγων, [49.
τροχαοντα πεῖρεν ὕδρος. Anac. 7. 6.
—μωννχες ἱπποι-Ῥιμφα μαλα τρωχῶσι— Χ. 163.
Syn. Τρεχω, διατρεχω, κατασπευδω.

*Τροχαῖος, α, ον. cursorius, cursui aptus.
κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπατιδα, καὶ τὰ τροχαῖα
πανία, κὴργαστὰς τουσδε περιῤῥαγέας. Leon. *Tar.*—*An.* i. 222.

Τροχᾰλὸς, ἡ, όν. velox, currens. 2. rotundus, circularis. Vid. ad v. Τανυθριξ. 3. *In neutro,* circulus.
3. κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν, Γαλα μιν καλεουσι. Arat. φ. [476.*
Syn. Τροχερος, τροχοεις, τροχαῖος. ταχυς.

Τροχηλᾰτεω. aurigor. 2. pœnis excrucio.
τροχηλατησουσ' εμμανῆ πλανωμενον. Eur. El. 1253.
—τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ-Μανιαισιν·— Orest. 36.
Syn. Δριφηλατεω.—ελαυνω.

Τροχηλᾰτης. auriga.
καί νιν κελευει Λαΐου τροχηλατης. Phœn. 39.
Syn. Ἁρματηλατης.

Τροχηλᾰτος. rota impulsus, *vel,* agitatus.
ἥτις σφαγὰς μὲν Ἑκτορος τροχηλατους
κατεῖδον, οικτρῶς τ' Ιλιον πυρουμενον. Androm. 399.
—εκ τροχηλατων-Διφρων κυλισθείς·— Soph. El. 49.
ὦ λαμπρον ομμα τοῦ τροχηλατου λυχνου. Eccles. 1.

Τροχιᾰ, ᾶς. ἡ. *Ion.* Τροχιή. rotæ vestigium, orbita. *Item,* rota.
*αξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξεεται. Leon. *Tar.*—*An.* i. 238.

Τροχιζω. rota (equuleo) torqueo.
ου φῄς κερματ' εχειν· διολωλαμεν. ου τροχιεῖ τις
τὸν Λαπιθην; ληστὴν, ου θεραποντ' εχομεν. Asclepiad. *ib.*

Τροχῖλια. trochlea. [216.*
τὴν δ' εκ τροχιλιας αὖ κατειλυσπωμενην. Lysist. 723.
Syn. Τροχαλια, τροχηλια, τροχηλιον.

Τροχῖλος. avis quædam. Vid. in v. Φαλᾰρις.
τρεχω 'πὶ τορυνην. b. τροχιλος ορνις οὑτοσι. Av. 79.

*Τροχιος, ᾱ, ον. rotundus.
μοσχον, καὶ τροχιαν εν κανεῳ φθοΐδα. Addæ. *An.* ii. 241.*

Τροχις. cursor. 2. sedulus.
αλλ' εισορῶ γὰρ τονδε τὸν Διὸς τροχιν. Prom. 940.
Syn. Τροχιας, τροχος, αγγελος, δρομευς, αμορβας, ωκυδρομος, σπουδαῖος.

Τροχμᾰλον. το. *item,* Τροχμαλος. lapidum acervus, maceriæ. Vid. Steph. Thes. T. iii. c. 1655. B.
εξοχα γὰρ δολιχοῖσι κινωπισταῖς κοτεουσι
νεβροτοκοι καὶ ζορκες· ανιχνευουσι δὲ παντα*
τροχμαλά θ', αἱμασιας τε, καὶ ειλυους— Nic. Th. 141.

Τροχοδῖνεω. in orbem circumago.
τροχοδινεῖται δ' ομμαθ' ἑλιγδην. Prom. 881.
Syn. Περιελαυνω, περιελισσω, περιτρεπω, περιφερω, κυκλοω, κυκλοφορεω, κατατροχαζω, γυροω.

Τροχοειδης, Τροχοεις. rotundus.
αθανατων καλλιστον επὶ τροχοειδεῖ λιμνῃ. Theog. 7.
χρυσῷ δὲ τροχοεσσα πανημερος ἐρῤεε λιμνη. Call. 4. 261.
Syn. Περιτροχος, τροχαλος, τροχερος, τροχεος, ευτροχαλος, ευκυκλος, κυκλοτερης, εγκυκλιος, περιφερης, περιηγης, σφαιρικος, γυρος.

Τροχοκουρας. *an,* Τριχοκ. tonsus?*
αυχμαλεοι κεφαλὰς τροχοκουραδες (Ιουδαῖοι.) Euseb. 1. 9.

Τροχοποιεω. rotas facio.
*τίς χαλκευειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥαπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλυνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
ἢ γῆς αροτροις ῥήξας δαπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερισασθαι,
ἢν εξῇ ζῆν αργοῖς ὑμῖν τουτων παντων αμελοῦσι;* Plut. 513.

Τροχος. rota. 2. equuleus.
—μὴ πολλοὺς ετι
τροχους αμιλλητῆρας ἡλιου τελῶν. Antig. 1077. (65. Br.)
—ὡς ὅτε τις τροχον αρμενον εν παλαμῃσιν
ἑζομενος κεραμεὺς πειρησεται, αἴ κε θεῃσιν. Σ. 600.
Syn. Δρομος, κυκλος.

Τροχος. massa rotunda.
αυτὰρ εγὼ κηροῖο μεγαν τροχον *οξέϊ χαλκῷ
τυτθα διατμηξας χερσὶ στιβαρῇσι πιεζευν.* μ. 173.

Syn. Κυκλος, τροχαλια.—σφαῖρα.
Epith. Αυτοκυλιστος, αμφιελικτος, ευκυκλος, πετροεις.

Τρυβλιον. catinus.
*νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Αθηναιων ἁπας τις εισιὼν
κεκραγε πρὸς τοὺς οικετας,
ζητεῖ τε; Ποῦ 'στιν ἡ χυτρα;
τίς τὴν κεφαλην απεδηδοκεν
τῆς μαινιδος;* τὸ τρυβλιον
τὸ περυσινον τεθνηκ' εμοί. Ran. 1011. (980. B.)
Syn. Παροψις, οξυβαφιον, πινακιον, κηθιον, λεκανη, παταvιον, λοπαδιον.

Τρυγαῖος. nomen personæ apud Aristoph.
Τρυγαῖος Αθμονευς, αμπελουργος δεξιος,
ου συκοφαντης, ουδ' εραστης πραγματων. Pac. 189.

Τρῠγαω. fruges aut uvas colligo. Vid. Τρυγητος.
—ἑτερας δ' αρα τε τρυγοωσιν,-Αλλας δὲ τραπεουσι·— η. 124.
τῇ νισσοντο φορῆες, ὅτε τρυγοῳεν αλωήν. Σ. 566.
Syn. Επιτρυγαω, εκτρυγαω, αποτρυγαω. καρπολογεω, σιτολογεω, δρεπω, δρεπομαι, απολαυω, καρπιζω.

*Τρυγερανος. Vid. Hesych. *item,* Schweigh. in l. cit. ad v. Τιγρις.

Τρῠγη. fruges Cereales, fructus, messis. 2. vindemia. 3. *etiam pro* siccitate.
ουτ' ευβων σε γ' εσεσθαι οἴομαι, ουτ' ευμηλον,
ουδε τρυγην οισεις, ουτ' αρ φυτα μυρια φυσεις. H. Ap. 54.
ἡ ῥὶς Καστορός εστιν, ὅταν σκαπτῃ τι, δικελλα·
σαλπιγξ δ', ἂν ῥεγχῃ·* τῇ δὲ τρυγῃ, δρεπανον. Ep. ἀδ. 90.
*3. ασπειστον βατραχοισι φερει κοτον· αλλ' ὅταν ὕδωρ
σειριος αζηνῃσι,* τρυγη δ' ενὶ πυθμένι λιμνης. Nic. Th. 367.
Syn. Πυρος, κριθη, καρπος. 2. τρυγητος. 3. αυασμος, ξηρασια.

Τρῠγητηρ. vindemiator.
οἱ δ' αὖτ' ες ταλαρους εφορευν απὸ τρυγητηρων
λευκους καὶ μελανας βοτρυας— Hes. α. 293.
Syn. Τρυγητης, συλλογευς, λογευς. οἱ δρεπεῖς.—προτρυγητηρ.

Τρυγητος. vindemia. vindemiæ tempus.
τὸν μελανοχρῶτα βοτρυν
ταλαροις φεροντες ανδρες
μετὰ παρθενων επ' ωμων· κ. λ. Anac. 52. 1. *Fisch.*
καὶ Σατυρων χορος ἦεν ὁμοστολος, ὧν ὁ μὲν αυτῶν
λοξος εην τρυγοων, ὁ δὲ βοτρυας αγγεϊ κοιλῳ
δεχνυτο τεμνομενους,— κ. λ. Nonn. 1. 12.
Syn. Τρυγετος, βοτρυμος.

Τρυγηφορος. uvarum ferax.
ουτε τρυγηφορος ἥδε γ' επηρατος, ουτ' εὔλειμων. H. Ap. 529.
Syn. Καρποφορος, ευκαρπος.

Τρῠγιας. fæculentus, fæcatus.
πῖν' οἶνον τρυγιαν, *επεὶ ουκ Ανθηδονα ναιεις, [Ath. p. 31. c.*
ουδ' ἱερὰν Ὑπεραν, ὅθι γ' ατρυγον οἶνον επινες. Orac. ap.
Syn. Τρυγερος, τρυγινος, τρυγωδης.—τρυξ, τρυγια.

Τρῠγικος. fæculentus. 2. comicus. [Acharn. 628.
εξ οὗ γε χοροῖσιν εφεστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδασκαλος ἡμῶν.

Τρῠγοδαιμων. dæmon scenicus. *Vid. Schol. in l.*
ου μὴ σκωψεις, μηδὲ ποιησεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαιμονες οὗτοι.
Exp. Οἱ ποιηταὶ, (τὴν τρυγα χριομενοι.) [Nub. 295.

Τρῠγοιπος. colum vinarium.
ουκοῦν τρυγοιπος ταῦτα παντ' ιασεται. Plut. 1087.
Exp. Ὑλιστηρ (ὁ σακκιος).

*Τρῠγονιον. *dimin.* a Τρυγών.
τρυγονιον, σαβακῶν ανθεμα σαλμακιδων. Philodem. *An.* ii. 91.*

Τρῠγῳδια[1]. comœdia.
—αυτὸς δ' ενδον αναβαδην ποιεῖ-Τρυγῳδιαν[2]— Acharn. 399.

---

1. —οἱονεὶ τρυγῳδίαν τινὰ οὖσαν, ὅτι τρυγίᾳ χριόμενοι ἐκῳμῴδουν. *Vid. Bentl. in Phalaride,* p. 304.

2. Si hæc vera sit lectio, facete et per irrisionem dicitur, quasi Euripidis Tragœdiæ meræ essent Comœdiæ. *Bentl. Phal.* p. 297. Brunckius autem e tribus Codd. et e Suida, v. Ἀναβάδην, dedit τραγῳδίαν, quæ mihi verisimilior videtur. Inverniz. eandem exhibuit lectionem; e Ravennate, puto.

*μή μοι φθονησητ', ανδρες ῶ θεωμενοι,
ει πτωχὸς ὢν, επειτ' εν Αθηναιοις λεγειν
μελλω περὶ τῆς πολεως, τρυγῳδιαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δικαιον οἶδε χὴ τρυγῳδια. ibid. 497.*
Syn. Κωμῳδια.

Τρῠγῳδῐκός. comicus.
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς. ib. 886.

Τρῠγῳδός. comicus poëta.
χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνωμῆς, καὶ μειζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
*ιασασθαι νοσον αρχαιαν εν τῇ πολει εντετοκυῖαν. Vesp. 650.
—αλλά τις μὲν Λεσβί' εκφυτευματα, [p. 571.*
ἢ κυηματα τρυγῳδοῖς εκπεραινετω ῥυθμοῖς. Æsc. *fr. Both.*

Τρυγών. turtur. 2. piscis marinus.
αειδον κορυδοι καὶ ακανθιδες, εστενε τρυγών. Theoc. 7. 141.
παυσασθ', ῶ δυστανοι, ανανυτα κωτιλλοισαι
τρυγόνες· εκκναισεῦντι[1], πλατειασδοισαι ἅπαντα. ib. 15. 88.
2. τρυγόνα μὴν ολοεργὸν, ἁλιῤῥαιστην τε δρακοντα. Nic. Th. [828.

Τρυζω. strideo.
ὡς μή μοι τρυζητε παρημενοι αλλοθεν αλλος. I. 311.
——ἁ δ' ολολυγὼν [140.
τηλοθεν εν πυκινῃσι βατων τρυζεσκεν ακανθαις. Theoc. 7.
Syn. Αμφιπεριτρυζω, επιτρυζω, παρατρυζω, ὑποτρυζω, πολυλογεω, γογγυζω, ψιθυριζω, τριζω.

Τρῡμη. foramen a terebra. 2. veterator, etc.
κυρβις, κροταλον, κιναδος, τρυμη. Nub. 448.
Syn. Τρυμα, τρυμαλια, τρυπανον. 2. τριμμα, πανοῦργος. —τρυσσος, ταλαιπωρος.—τρωκτης.

Τρυξ. mustum. 2. fæx vini, vel olei. 3. uva. 4. scoria ferri.
αυταῖσιν κυλικεσσι καὶ ες τρυγα χεῖλος ερειδων. Theoc. 7. 70.
τρυγα πινει μελιηδεα. Anac. 74. (*fr.* 12. *Fisch.*)
ηχὼ μιμολόγον, φωνῆς τρυγα,— Euodus, *An.* ii. 288.
4. ηὲ σιδηρηεσσαν απὸ τρυγα, *τήν τε καμινων
εντοσθεν χοανοιο διχῇ πυρὸς ηλασε λιγνύς. Nic. Al. 51.*
Syn. Οἶνος (νεος), γλεῦκος, τρυγιας, ὑποσταθμη, ὑποσταθμις.—αμοργη.—σκωρια. Epith. Γλυκεῖα, νεοπλουτος.

Τρῡπανον. terebrum. 2. veterator. Vid. Τρυπαω.
Syn. Τρυπανη, τερετρον.—τρωκτης, τρυμη.
Epith. Ευδινητον.

Τρῡπαω. terebro.
—ὡς ότε τις τρυπῷ δορυ νήϊον ανὴρ
τρυπανῳ, *οἱ δέ τ' ενερθεν ὑποσσειουσιν ἱμαντι
ἁψαμενοι ἑκατερθε, τὸ δὲ τρεχει εμμενες αιεί.* ι. 384.
Syn. Διατρυπαω, τρυπανιζω, τορεω, διατιτραω, τριβω, ανοιγω.

*Τρυπα, et Τρῡπη, ης. ἡ. foramen. 2. terebra.
—ἡ δὲ τρυπη[2] φαινεται ουδαμόθεν. Ænigm. *An.* iii. 324.*

Τρῡπημα. foramen.
οντως μυρμηκων τρυπηματα λοξὰ καὶ ορθά. Lucill. *An.* ii. 321.
Syn. Τρυμη, τρυμαλια, τρυματιον, τρῆμα, οπη.

Τρῡσᾱνωρ. homines labore atterens.
—ουδ' εμὲ λαθει βαρεῖα
τηλόθεν αυδὰ τρυσανωρ. Philoct. 210.
Exp. Επιπονος, ἡ καταπονοῦσα τον ανδρα.

Τρῡσῖβιος. vitam vexans. [Nub. 420.
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβιου γαστρὸς, καὶ θυμβρεπιδειπνου.
Syn. Ανιωδης, λυπηρος, χαλεπος.

Τρῠτᾰνη. trutina.
λαβὼν δὲ ταυρου τοῦ πεφασμενου δανος,
σκεθρῷ ταλαντῳ τρυτανης ηρτημένον. Lyc. 270.
Syn. Ζυγος, ταλαντον, πλαστιγξ, σταχανη, σταθμη.

Τρῡτοδοκη. (ἡ θηκη τῆς τρυτανης.)
καὶ τὴν τρυτοδοκην κιστίδα παμβακιδων. Ep.[3] Suid.

1. "In ἐκκνυσδοῦντι mihi quidem mutandum videtur: forte quis "præferat ἐκκναίοντι." Valcken.

2. Mihi suspecta est hæc vox, tum ob sensum, tum ob syll. 1mæ quantitatem. Sed insulsum est Ænigma, et levissimæ in Poësi auctoritatis.

3. Epigramma est Myrinæ, sive potius, Myrini. Vid. Brunck. Anal. Tom. ii. p. 107. Annott. p. 149. et Toup. in Suid. Tom. ii. pp. 337, 8. Emendat Vir ille, acumine et doctrina præstans, *καὶ τὴν γρυτοδόκην κοιτίδα βαμβακίδων.* "Est autem *κοιτὶς γρυτοδόκη cista* "sive *arcula*, in qua mulieres supellectilem suam adservabant." *Κιστίδα* est Porti conjectura pro *κιτίδα, κοιτίδα.* Vid. Kuster. in Suid.

Τρῠφᾰλειᾰ. galea. Vid. Κορυς.
κεινὴ δὲ τρυφαλεια ἅμ' έσπετο χειρὶ παχειῃ. Γ. 376.
—ἡ δ', αστηρ ὡς, απελαμπεν
ἱππουρις τρυφαλεια· περισσειοντο δ' εθειραι. Τ. 382.
Epith. Λιπυλοφος, αερσιλοφος, λευκολοφος, ὑψιλοφος, βριαρα, ἱπποκομος, κρατερα, θεσπεσιη, φαεινη, χαιτηεσσα.
Phr. —Αμφὶ δὲ καλὴ
τετραφαλος φοινικι λοφῳ απελαμπετο πηληξ. Apoll. 2. 919.
—ερυκακε γὰρ τρυφαλεια-Τριπτυχος, αυλῶπις. Λ. 352.

Τρῠφαω. delicate vivo. 2. exsulto.
αρ' ου τρυφῶμεν θεοῦ κατασκευην βιῳ
δοντος τοιαυτην, οἷσιν ουκ αρκεῖ ταδε; Eur. Supp. 214.
τρυφᾷ δ' ὁ δαιμων· *πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
ὡς ευτυχὴς ῇ, τιμιος γεραιρεται·
ὁ δ' ολβιός νιν, πνεῦμα δειμαινων λιπεῖν,
ὑψηλὸν αιρει.*— ibid. 552.
Syn. Διατρυφαω, επεντρυφαω, εντρυφαω, κατατρυφαω, τρυφητιαω, κατεγχλιδαω, καταπολαυω, ἁβρυνομαι, σπαργαω, θρυπτομαι.

Τρῠφεραινομαι. idem. [688.
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σωματι, καὶ τρυφερανθείς. Vesp.

Τρῠφεραμπεχονος, ου. ὁ ἡ. delicata veste utens.
ποθεν οικητωρ εἶ; τίς Ιωνων
τρυφεραμπεχονων *ἁβρὸς ἡδυπαθὴς
οχλος ὥρμηται; *Antiphanes* ap. Athen. p. 526.*

Τρῠφερός. mollis, luxuriosus. Τρυφερον. *adverbial.*
οἶδ τ' Αριστιππου τρυφερὴ φυσις αμφαφοωντος
ψευδη— Timon. ap. Diog. Laërt. l. 2. [20. 7.
ὡς τρυφερὸν λαλεεις, ὡς κωτιλα ῥηματα φρασδεις. Theoc.
Syn. Τρυφηλος, τρυφεροβιος, τρυφῶν, ἁπαλος, ἁβρος.—δαψιλης. *adv.* τρυφερῶς, θρυπτικῶς, ἁβρῶς.

Τρῠφή, Τρῠφημᾰ. deliciæ, insolentia.
ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς αμετρους ἑλκει ερωτας. Phocyl. 56.
ὁ δὲ Δαρδανιδας, Διὸς
λεκτρων τρυφημα φιλον. Iph. A. 1050.
Syn. Τρυφεροτης, χλιδη, στρῆνος, θρυψις, ἁβροσυνη, σπαταλη, φιληδονια, πολυφαγια.
*Phr. Επεὶ τί δεῖ βροτοῖσι, πλην δυοῖν μονον,
Δημητρος ακτῆς, πωματός θ' ὑδρηχοον,
ἅπερ παρεστι καὶ πεφυχ' ἡμᾶς τρεφειν;
ὧν ουκ απαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι
αλλων εδεστῶν μηχανὰς θηρευομεν. Eurip. *f. inc.* xiv.

Τρῠφηλός, ἡ, όν. delicatus. [*emend.* Jacobs.*
σαρκες διψαλεαισι πυρὸς ῥιπῇσι τρυφηλαί. Ep. ἀδ. 678. *ex*

Τρῠφος, εος. το. fragmentum, frustum.
καὶ τὸ μὲν αυτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρυφος εμπεσε ποντῳ. δ. 508.
Syn. Κλασμα, θραῦσμα, αποκομμα.
Phr. —Περιῤῥαγὲς αυχέν' εκοψε [265.
θηγαλέον ποταμου Βιστονιοιο τρυφος. Statyll. Flacc. *An.* ii.
*νῆσοι ερημαῖαι, τρυφεα χθονὸς,— Antip. *Thess.*—*ibid.* 118.
χερσὶν ανολβον εχω κυλικος τρυφος αμφὶς εαγὸς,
ανδρῶν δαιτυμονων ναυαγιον· οἷά τε πολλὰ
πνεῦμα Διωνυσοιο πρὸς ὕβριος εκβαλεν ακτάς. Chærilus ap.

Τρυχηρός. attritus. [Ath. p. 464. b.*
τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν είμενην χροα
πεπλων λακισματ',— Troad. 496.
Syn. Τρυχινος, ῥακωδης, πηρος.

Τρῠχνος. *Vid. Schol. in l. c.* [10. 37.
ἁ φωνὰ δὲ τρυχνα· τὸν μὰν τροπον ουκ εχω ειπεῖν. Theoc.
Exp. Μαλακη, εοικυῖα τρυχνῳ. (τρυχνη, στρυχνος, εἶδος λαχανου.)

Τρῠχος. το. pannus lacer.
—τρυχει τῷδ' εμῶν πεπλων— Eur. Supp.[4] 501.
καὶ τρυχη ταδ' εμῶν πεπλων. ib. 185.
Syn. Τρυχιον, ῥακος, ῥακωμα, λαῖφος.

Τρῠχοω, Τρυχω, Τρυω. attero.
πολλὰ γὰρ εν θυμῷ κακὰ γιγνεται, αλλοτε δ' οἶκος
τρυχοῦται, *πενιης δ' εργ' οδυνηρὰ πελει. Mimn. *ap. Br.*
[*Anal.* i. p. 61.

4. Duo isti versiculi non in *Supplicibus* Euripidis, sed in *Electra*, quærendi.

ὁσσοι γὰρ νησοισιν επικρατεουσιν αριστοι,
Δουλιχιῳ τε, Σαμῃ τε, καὶ ὑληεντι Ζακυνθῳ,
ηδ᾽ ὁσσοι κραναὴν Ιθακην κατακοιρανεουσι;
τοσσοι μητέρ᾽ εμὴν μνῶνται, τρυχουσι δὲ οἶκον.* α. 245.
μνησομεθα βρωμης, μηδὲ τρυχωμεθα λιμῷ. κ. 177.
ηδη γὰρ χαλκός τε γερων, αυτή τε τετρυσαι. Simon. *An.*i.135.
*γηραϊ καὶ πενιῃ τετρυμένος, *ουδ᾽ ορεγοντος*
ουδενὸς ανθρωπου δυστυχιης ερανον. Ep. *ἀδ.* 679.*

SYN. *Τρυσκω, τειρω, τιτραω, εκτριβω, κατατριβω, καταπονεω, δαμαζω, ελαττοω, πιεζω, ανιαω, κακοω, εκτηκω, αποκτεινω, εκνευριζω, κατατρυχω.*

Τρωαδες, Τρωαι, Τρωϊαδες. Vid. Τρωϊας.
αιδεομαι Τρῶας, καὶ Τρωαδας ἑλκεσιπεπλους. Ζ. 442.
—τὴν δ᾽ εκιχανε
πυργῳ εφ᾽ ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαι ἀλις ἦσαν. Γ. 384.
αλλὰ πρὸ Τρωων καὶ Τρωϊαδων βαθυκολπων. Ω. 215.

EPITH. *Ἑλκεχιτωνες, ευπλοκαμοι, πολυμοχθοι, δορικτητοι.*

Τρῶες. Trojani.
αλλοι τε Τρῶες μεγα κεν κεχαροιατο θυμῷ. Α. 256.

SYN. *Δαρδανιδαι, Λαομεδοντιαδαι.* EPITH. *Αιχμηται, αγερωχοι, ασπισται, αγηνορες, αγανοι, αργαλεοι, αρηϊφιλοι, αινομοροι, αλκιμοι, αταρβεες, γυναιμανεῖς, δειδημονες, ενσθενεῖς, ευπτολεμοι, ευφρονες, ευηγενεες, ἱπποδαμοι, ἱπποπολοι, ἱππομαχοι, μεγαλητορες, φιλοπτολεμοι, θωρηκται. γοεροι, λωβητοι, δειλοι, θαρσαλεοι, χαλκεγγεες, χαλκοχαρμαι, χαλκοχιτωνες, ὑπερηνορεοντες, ὑπερφιαλοι, ὑπερθυμοι, Αντηνοριδαι.*

PHR. *—Πριαμοιο πολιται.*
—ὑπερφιαλοι, δεινῆς ακορητοι αὐτῆς.
—μεγαθυμοι κεντορες ἱππων. Hom.

Τρωγᾰλια. τα. bellaria.
ισχαδια καὶ τρωγαλια τοῖς θεωμενοις
προβαλόντ᾽, επὶ τουτοισιν επαναγκαζειν γελᾶν. Plut. 798.
**δειπνου δὲ ληγοντος γλυκὺ τρωγαλιον* (*Iambel.*)
καὶ πεδ᾽ αφθονον βοραν. Pind. ap. Athen. p. 641.*

SYN. *Τραγηματα, επιφορηματα, επιτραπεζωματα, δευτεραι τραπεζαι, επαϊκλα, επιδορπισματα, επιδειπνον.*

Τρωγλη. caverna, specus.
**πῶς εις τὴν τρωγλην αλλον οφιν δεχεται;* Strato, *An.*ii. 381.*

SYN. *Οπη. κρυπτη, κοιλωμα.*

Τρωγλοδυνω. cavernam subeo.
ἢ καὶ τρωγλοδυνοντα[1] κατὰ τρωγλην ερεεινει. Batrach. 53.

SYN. *Τρωγλοδυτεω.*

Τρωγλοδῡτης. Nom. Pr. muris.
Τρωγλοδυτης δὲ μετ᾽ αυτὸν ακοντισε Πηλειωνα. ib. 205.

Τρωγω. rodo.
**ενθ᾽ αἱγ᾽ ἡμιονους μὲν ὑπεκπροελυσαν απηνης,*
*καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινηεντα,**
τρωγειν αγρωστιν μελιηδεα·— ζ. 88.

SYN. *Αποτρωγω, εντρωγω, κατατρωγω, εκτρωγω, παρατρωγω, καταφαγω, εσθιω, εδομαι.*

Τρωϊάς, Τρωάς. ἡ. Trojana. Vid. Τρωαδες.
Τρωϊαδας δὲ γυναῖκας εεικοσιν αυτὸς ἑλεσθω. Ι. 139.
**ἦδε κατεσκιασε Τρωὰς αρουρα ταφῳ.* Aristot. *An.* i. 182.*

Τρωϊκος, Τρωϊος, Τρῶος. Tros, Trojanus.
—επὶ δ᾽ ιαχε λαὸς οπισθε-Τρωϊκὸς,— Ρ. 724.
—πρὸς ενωπια παμφανοωντα-Τρωϊα·— Ν. 262.
Πατροκλὸν Τρωῇσι κυσὶν μελπηθρα γενεσθαι. Ρ. 255.

Τρωΐλος. filius Priami.
Μηστορά τ᾽ αντιθεον, καὶ Τρωϊλον ἱππιοχαρμην. Ω. 257.

PHR. *Σποδευνας ἶνις.—δυσμορος δυσηβος.—Εμπουσας κορος. ὦ βουτα καὶ κυνὸς τεκνωμα.*

Τρωκτης. vorator, fraudulentus.
δὴ τοτε Φοινιξ ἦλθεν, ανὴρ απατηλια ειδὼς,
τρωκτης, ὑς δὴ πολλὰ κακ᾽ ανθρωποισιν εωργει. ξ. 289.
τρῶκται, μυρί᾽ αγοντες αθυρματα νηῒ μελαινῃ. ο. 415.

SYN. *Πανοῦργος, παλιμβολος, παλιμπρατος, πολυπαιπαλος. τρυμη. ὁ εκ παντος κερδαινων, αποτρωγων.*

*Τρωξαλλις, ιδος. ἡ. eruca.
ουκ οἶσθά γ᾽, ὦ μακαριε, τὴν αγοράν· ὁτι
κατεδηδοκασι τὰ λαχανα τρωξαλλιδες. Alex. ap. Ath. p. 118. a.*

1. Altera lectio, *τρωγλοδύοντα*, omnino recipienda; nam verba in *ύνω* penultimam producunt.

Τρωξαρτης. panivorus. Nom. Pr. muris.
—πρῶτος ανεστη-Τρωξαρτης— Batrach. 108.

Τρωξῐμος. edulis: maturus, *de uvis.*
—ἁ μὲν αν᾽ ορχως
φοιτῇ, σινομενα τὰν τρωξιμον·[2]— Theoc. 1. 49.

SYN. *Βρωτος, βρωσιμος, εδωδιμος, εδεστος, τρωκτος, τρωγαλιος.*

Τρωοφθόρος. Trojanos perimens.
—Τρωοφθορα δουρατ᾽ Αχαιῶν. Ep. 1. 1.

Τρως. Trojanus.
*Τρῶα δ᾽ Αλαστοριδην· *ὁ μὲν αντίος ηλυθε, γουνων,*
ειπως εὖ πεφιδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν αφειη,
*μηδὲ κατακτειν:ειεν, ὁμηλικιην ελεησας.** Υ. 463.

Τρως. Nom. Pr.
Τρῶα δ᾽ Εριχθονιος τεκετο Τρωεσσιν ανακτα·
Τρωὸς δ᾽ αὖ τρεῖς παῖδες αμυμονες εξεγενοντο,
Ἶλός τ᾽, Ασσαρακός τε, καὶ αντιθεος Γανυμηδης. Υ. 231.

EPITH. *Αμυμων, μεγαλητωρ.*

Τρωτός. vulneratus, vulnerabilis.
καὶ γὰρ θὴν τουτῳ τρωτὸς χρὼς οξεϊ χαλκῷ. Φ. 568.

Τρωω. vulnero, lædo.
οἶνός σε τρωει μελιηδης, ὁστε καὶ αλλους
βλαπτει, ὃς ἂν μιν χανδον ἑλῃ, μηδ᾽ αισιμα πινῃ. φ. 293.
μηπως ἱππους τε τρωσῃς, κατὰ θ᾽ ἁρματα αξῃς. Ψ. 341.

SYN. *Τιτρωσκω, τραυματιζω, κακοω, βλαπτω, φθειρω, δαπαναω.*

*Τῦβῐ. *indecl.* nom. mensis ap. Ægyptios. Vid. in v. Χοιακ.*

Τυγχᾰνω. sum. 2. contingo. 3. adsequor.
ενδον γὰρ ανὴρ[3] αρτι τυγχανει, καρα. Aj. 9.
—καί μοι μαλα τυγχανε παντα·
τῶν εξαιρευμην μενοεικεα,— ξ. 231.
—τυχησε γὰρ ερχομενη νηῦς
**ανδρῶν Θεσπρωτῶν ες Δουλιχιον πολυπυρον.* ib. 334.
*τὸν δ᾽ ου ταρβησας προσεφη κρατερὸς Διομηδης·**
ημβροτες, ουδ᾽ ετυχες,— Ε. 287.
—κεῖνος ολβιωτατος,
ὁτῳ κατ᾽ ἦμαρ τυγχανει μηδὲν κακόν. Hecub. 626.

SYN. *Ὑπαρχω, ειμι.—συμβαινω.—εστυγχανω, προστυγχανω, εντυγχανω, επιτυγχανω, κταομαι, λαγχανω.*

Τῡδειδης. (Διομηδης). *—ὁ δ᾽ ὑστερος ωρνυτο χαλκῷ*
Τυδειδης· τοῦ δ᾽ ουχ ἁλιον βελος εκφυγε χειρός. Ε. 18.

Τῡδευς. fil. Œnei, regis Calydoniæ.
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν εην δεμας, αλλὰ μαχητης. Ε. 801.

SYN. *Αγανος, αρηϊος, δῖος, δαΐφρων, ἱπποδαμος, ἱππηλατης, μεγαθυμος, κρατερος, Αιτωλιος, Οινειδης.*

PHR. *—Σακεσπαλος ἱπποτα Τυδευς.* Hom.
ταρακτωρ πολεως.—ανδροφοντης, τῶν κακῶν διδασκαλος.—
Εριννυος κλητηρ.—προπολος φονου. Æsch.
τοῦ κρατοβρωτος παιδὸς ατρεστου καπρου. Lyc. 1066.

Τῠκιζω, Τυχιζω. polio, scalpo.
τουτους δ᾽ ετυχιζον αἱ κρεκες τοῖς ῥυγχεσιν. Av. 1138.

SYN. *Αποτυχιζω, περιτυχιζω, ξεω, κοπτω.*

Τυκισμα. structura.
εν παρθενῶνος λαϊνου τυκισμασι. Lyc. 349.
κανονων τυκισματα Φοιβου. Troad. 814.

SYN. *Κατασκευασμα, οικοδομημα.*

*Τῠκος, *sive* Τυχος, ου. ὁ. instrumentum ferreum, quo lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus.
πρὸς τὰς Μυκηνας εἶμι· λαζυσθαι χρεὼν
μοχλοὺς, δικελλας θ᾽, ὡστε Κυκλωπων βαθρα,
Φοινικι κανόνι καὶ τυκοις[4] ἡρμοσμένα,
στρεπτῷ σιδηρῳ συντριαινωσειν πολιν. Herc. F. 943.*

2. *βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν.* Schol.

3. Brunckius *ὡ᾽νὴρ, i. e. ὁ ἀνήρ.* Rectius, *ἀνὴρ*, cum Porsono in Phœn. vs. 1670. "Nusquam," inquit, "*ἀνὴρ* priorem producit, "nisi ubi *ἀνέρος* in genitivo facit. Cum vero *ἀνέρος* Attici nusquam "in senariis, trochaicis vel anapæsticis usurpent, priorem vocis *ἀνὴρ* "semper corripiant necesse est."

4. "Conjectura est H. Stephani pro *τύχαις*, quod dant MSS. "Tzetzes ad Lycoph. v. 349. *τύκος, σιδηροῦν ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ τοὺς* "*λίθους πελεκῶσι καὶ ἀποξέουσι.* Paria fere dat Scholiastes Aristophanis "ad Aves, v. 1138." Musgr. In vs. sequenti pro *πόλιν* conjecit Vir Doctiss. *πολῶν*, at Scaliger *πάλιν.*

Τυκτός. fabricatus. —θοῦρον Αρηα
τοῦτον μαινομενον, τυκτὸν κάκὸν, αλλοπροσαλλον. E. 831.
Syn. Τευκτος, χειροποιητός, κατασκευαστος.
Τῦκω, Τυκομαι. paro.
δεῖπνον ενὶ μεγαροις τετύκεῖν άλις ενδον εοντων. ο. 77.
—καὶ εξαπέβησαν έταῖροι
νηὸς, επειτα δὲ δορπον επισταμενως τετυκοντο. μ. 307.
Syn. Τευχω, ευτρεπιζω, κατασκευαζω.
Τῦλα, Τῦλη, Τῦλος. callus. 2. gibbus cameli. 3. lodix.
*ιττω Ἡρακλῆς, (*Bœotus loquitur*)* εκαμόν γε τὰν τυλαν [1] κακῶς. Acharn. 860.
εισιδεν Αντιλοχος τὴν Λυσιμαχου ποτε τῦλην.
κοὐκ ετι τὴν τῦλην εισιδε Λυσιμαχος. Lucill. *An.* ii. 327.
δοιοὶ δ' εν σκυνιοισιν ὑπερφαινουσι μετωπου
οἷα τυλοι,— Nic. Th. 177.
τυλων ψοφουντων, θαλαμιῶν τροπουμενων. Acharn. 552.
Syn. Τυλωμα, πωρωμα.—ξυλινος ἧλος.—στρωμνη, σισυρα. —οφρυος τριχες.
*Τυλεια, ας. ἡ. et Τυλια. *item*, Τυλεῖον. το. culcita.
—αλλὰ καὶ λινοῤῥαφῆ-Τυλεῖα. Soph. *fr.* Iphicli.*
Τυλισσω. in modum culcitæ convolvo. 2. indago.
—ουδ' ετυλιχθη [2]
τὰν ψυχὰν, ου κλαῦσε νεον φονον,— Theoc. 23. 54.
οιμας τυλισσων, ἧπερ ευμαθὴς τριβος. Lyc. 11.
Syn. Εντυλισσω, συσπειραω.—ενειλεω. 2. ανερευναω.
*Τῦλοεις. callosus, gibbus.
τοῦ μὲν, ὁταν βρυξησιν, αεικελιον περὶ νυγμα,
ἥλῳ εειδομενον, τυλόεν πελει· αἱ δὲ πελιδναὶ
φλυκταιναι, πεμφιξιν εειδομεναι ὑετοῖο,
δαγμα πέρι πλαζονται, αμυδρηεσσαι εσωπήν. Nic. Th. 271.*
Τῦλοω. callosum reddo.
ὡσεί τις μακελᾳ τετυλωμένος ενδοθι χεῖρας. Theoc. 16. 32.
Syn. Εντυλοω, αποτυλοω, αποσκιῤῥοῦμαι, σκληροω. παχυνω. τραυματιζω.
Τυμβεᾰς. ἡ. Τυμβεῖος, Τυμβιδιος, Τυμβιτης. sepulcralis.
—τυμβεὰς ανδή. Nonn.
θανόντα ταρχυσαντο, τυμβειαν θ' ὕπερ
κρηπῖδ' ανεστηλωσαν Αργωου δορὸς
κλασθὲν πετευρον,— Lyc. 883. [Orph. H. 71. 5.
τυμβιδιην, πολυπλαγκτον, αοιδιμον ανθρωποισιν. (*sc.* Τυχην.)
ει καὶ μικρὸς ιδεῖν,——
λᾶας ὁ τυμβιτης αμμιν επικρεμαται. Leon. *Tar. An.* i. 237.
Syn. Επιτυμβιος, επιτυμβιδιος, τυμβηρης, τυμβοχοος, μνηματιτης, επιταφιος.
Τυμβευμᾰ. το. sepultura, sepulcrum. *item*, cadaver.
ποῖον τεκεῖν φῂς παῖδα; ποῦ θεῖναι πολεος
θηρσὶν φιλον τυμβευμ'; [3] ανελθέ μοι παλιν. Ion. 933.
—εν δὲ λοισθιῳ τυμβευματι
*τὴν μὲν, κρεμαστὴν αυχένος, κατειδομεν
βροχῳ μιτωδει σινδονος καθημμενην.* Antig. 1234. (20. Br.)
Syn. Πτῶμα, νεκρος.
Τυμβευω. sepelio; *metaph.* voro.
ὧν οὑνεκ' αυτὸν οὔ τις εστ' ανὴρ σθενων
τοσοῦτον, ὡστε σῶμα τυμβεῦσαι ταφῳ. Aj. 1081. (62. Br.)
μητηρ με πεμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς. Soph. El. 408.
ασαρκα μιστυλλασ' ετυμβευσεν ταφῳ. Lyc. 154.
Syn. Εντυμβευω, ενταφιαζω, θαπτω.—σπενδω.—τυμβοχοεω.—τυμβον χεῦσαι, ποιεῖν, πονεεσθαι.—καταφαγεῖν.
Τυμβηρης. busto conditus. Vid. Τυμβιδιος.

1. In hac senarii sede quantitas penultimæ vocis, τύλη, non dignoscitur; sed in vs. 954. plane corripitur. Hoc in postrema editione perspexit Toupius (ad Suid. T. ii. p. 283.) Quum prius, pro ἀσύλωτοι, scribi jussisset ἀτύλωτοι, ad Call. in Dian. vs. 213. postea vero rescripsit, "Sed in ista voce apud Callimachum τὸ λ duplicari debet "ob metrum."—Epigrammatistæ hic etiam, uti in aliis bene multis vocibus, secus atque probi Scriptores statuerunt.—Bis producit *Ammianus*, Ep. 19. *Anal.* ii. *p.* 388.

2. Veram correctionem Hemsterhusii in hunc versum cum Brunckio recepit Valckenaer. nempe, ἐλυγίχθη.

3. "Si verum est τύμβευμ', non ponitur pro θοίναμα: sed ipsa ex- "positio infantis catachrestice dicitur τύμβευμ', *sepultura, qualem* "*amant feræ.* Magis tamen placet Brodæi θοίναμα." Musgr.

—κρυπτομενα δ' εν-Τυμβηρει θαλαμῳ κατεζευχθη. Antig. [959.
Τυμβος. bustum.
τυμβον δ' αμφὶ πυρὴν ἑνα χευομεν εξαγαγοντες. H. 336.
Syn. Χῶμα, γηλοφος, ταφος, σῆμα.
Epith. Ανδροκμητος, αμυμων, αυτοφονος, ανοστητος, απενθὴς, αγλαος, αμφιπολος, γοημων, ερικυδης, επιεικης, ευρυς, ευρωεις, ευλαϊγξ, ζοφοεις, ζοηφορος, νεοπενθης, νεοδμητος, νεοκμητος, ολοος, πολυκλαυτος, πενθαλεος, στηλουργος, φιλοθρηνος, ὑψηλος.
Phr. Τυμβος αδωμητοιο βαθυνομενης απὸ πετρης. Cyr.
*Τυμβοῦχος—κήρ. *Citat ex* Epig. ined. *Jacobs.**
Τυμβοχοη. tumulus.
αυτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετευξεται, ουδέ τί μιν χρεὼ
εσται τυμβοχοῆς, ὁτε μιν θαπτωσιν Αχαιοί. Φ. 323.
Syn. Ταφη, ενταφιον, ενταφιασμος, τυμβεια, τυμβος.
Τυμβοχοος. aggestor tumuli. Vid. Τυμβιδιος.
καὶ μηθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχοα χειρωματα. Sept. Th. 1030.
Τυμβοχωστος. effossus.
—πρὸς έργμα τυμβοχωστον
ερχομαι ταφου ποταινιου. Antig. 860. (48. Br.)
*Τυμβωρῠχεω. sepulcra deprædor.
δικην θ' ὑφεξῃς παρανομως τυμβωρυχῶν. Ep. ἀδ. 694.*
Τυμβωρῠχος. busta eruens.
οὕτω γ' ἂν ειη πρὸς πατρὸς τυμβωρυχος. Ran. 1180. (49. B.)
Exp. Λωποδυτης νεκρῶν.
Τυμμᾰ. το. ictus, vulnus. [4. 55.
ὀσσίχον εστι τὸ τυμμα; καὶ ἁλίκον ανδρα δαμασδει. Theoc.
Syn. Τυμμη, κροῦμα, πληγη, τυλωμα.
Epith. Αναλθες, αναιδες, κελαινον, λευγαλεον.
Τυμπᾰνοεις. *id. qu.* τυμπανιας. species hydropis, quo venter ut tympanum intenditur, et pulsus sonat. Vid. ad v. Ὑδρωψ.
Τυμπᾰνον, Τυμπανος, Τυπανον. tympanum. 2. baculus.
ὦ τυμπανα, καὶ κυφωνες, ουκ αρηξετε; Plut. 476.
δαιμονος, ες τὸν ἑόν [4] τυμπανον ἧκε χερας. Ep. Suid.
ἡ κροταλων τυπανων τ' ιαχὴ, σύν τε βρομος αυλῶν
ευαδεν, ηδὲ λυκων κλαγγη, κ. λ. Hom. xiii. 3.
Epith. Βαρυβρομον, βυρσοτενες, φιλευϊον, αραξοχειρον.
Phr. —Τὸ βυρσοτονον κυκλωμα. Bacch. 124.
τυμπανον, ευκελαδον, Διδυμηϊον, ωλεσικαρπον. Opp.
τυμπανά τ' ηχηεντα, καὶ αίματι φοινιχθέντα. Ep.
—τυπανου δ' ηχὼ
ὡσθ' ὑπογειου βροντῆς φερεται βαρυταρβης. Æsch.
κυκλος εριγδουπος βοειης. Eur.
καὶ κτυπον αμφιπλῆγα βαρυσμαραγων απὸ χειρῶν,
χαλκειοις παταγοισιν εμυκησαντο βοεῖαι. Non.
*καί τοι κλυω μὲν Ασιάδος μιτρηφορους
Κυβελας γυναῖκας, παῖδας ολβιων Φρυγῶν,
τυπανοισι καὶ ῥομβοισι καὶ χαλκοκτυπων
βομβοις βρεμουσας αντιχερσι κυμβαλων
σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν ιατρόν θ' ἁμα.
κλυω δὲ Λυδας Βακτριας τε παρθενους,
ποταμῷ παροικους Ἁλυϊ, Τμωλιαν θεὸν
δαφνοσκιον κατ' αλσος Αρτεμιν σεβειν
ψαλμοις τριγωνων πηκτιδων αντιζυγοις
ὁλκοῖς κρεκουσας μαγαδιν, ενθα Περσικῷ [Athen. p. 636. a.*
νομῳ ξυνωθεὶς αυλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς. Diogenes *Trag.* ap.
Τυμπᾰνοδουπος. tympanis strepens. Vid. Ῥεα.
Τυμπᾰνοτερπης. tympanis gaudens. ib.
Τυμπᾰνισμος. tympani pulsatio. 2. excruciatio.
χὠ τυμπανισμος, χοί πυκνοὶ Σαβαζιοι. Lysist. 388.
*Τυμφαῖος. Epiroticus. *fem.* Τυμφαιΐς.
εν ᾗ ποτ' αὖθις Ἡρακλῆ φθισει δρακων
Τυμφαῖος εν θοιναισιν, Αιθικων προμος. Lyc. 801.
ἡ γαρ κεν καὶ γυῖα καὶ αυχένα κεκμηυῖαι
κοπρον ἔπι προγενοιντο, καὶ ει Τυμφαιΐδες εἶεν. (*male olim* Στυμφαιΐδες, qu. vid.) Call. 3. 177.*
Τυνδᾰρεῖος. adj. a sequ.
τῆς Τυνδαρειας παιδὸς ανοσιον φονον. Orest. 374.

4. Dioscoridis est Epigramma, apud Analect. T. i. p. 495. Sed Brunckius, Salmasio obsecutus, dedit ἐς τὸ ἑόν, "quod," ait, "docte "confirmat ad hunc locum Cl. Reiskius."

Τυνδἄρεος. *Ion.*—Τυνδαρεως. *Att.* Ledæ maritus.
καὶ Ληδην εἶδον, τὴν Τυνδαρεου παρακοιτιν. λ. 297.
απωλομην, Μενελαε· Τυνδαρεως ὁδε. Orest. 453.
Epith. Κρατεροφρων.
Τυνδἄρεωνη. patron. fem. a præc. Vid. Τυνδαρις.
—ῥοδοπηχυν ὁμοφρονα Τυνδαρεωνην. Ep. 1. 5.
Τυνδαριδαι. Vid. Καστωρ. Διοσκοροι.
χαιρετε Τυνδαριδαι, ταχεων επιβητορες ἱππων. Hom. xvi.
τοὺς ὑπὸ Τηΰγετον κορυφῆς τεκε ποτνια Ληδη. ibid.
Ληδης καλλισφυρου αγλαὰ τεκνα. ib. xxxii.
ξὺν Τυνδαριδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναυταις μεδεουσα θαλασσης. Orest. 1705. P.
Τυνδαριδαις—φιλοξενοις,— Pind.
Τυνδἄρῐς. ἡ. *filia Tyndarei, interdum παῖς vel κόρη additur. 1. Helena. Vid. Ἑλενη. 2. Clytæmnestra.
1. ἥνπερ μονην γε Τυνδαρὶς τικτει κορη
Ἑλενη κατ' οικους πατρί· μηδὲν αγνοει. Androm. 890.
2. ἡ γὰρ πανωλης Τυνδαρὶς, μητηρ εμή. Eur. El. 60.*
Τῡνη. tu. *pro* Συ.
τυνη δ' ἑστηκας, αταρ ουδ' αλλοισι κελευεις. Ε. 485.
Τυννοῦτος, et Τυνοῦτος. *cum ι paragog. ap. Atticos.* parvulus, tantillus.
*ιδου θεᾶσθε, τὸ μὲν επιξηνον τοδὶ,
ὁ δ' ανὴρ ὁ λεξων* οὑτοσὶ, τυννουτοσί. Acharn. 366.
ευθύς γε τοι, παιδαριον ὢν τυννουτονί. Nub. 878.
εν πλοιαριῳ τυννουτῳΐ *σ' ανὴρ γερων (*i. e.* Charon)
ναυτης διδαξει, δυ' οβολω μισθὸν λαβών. Ran. 139.
Τυντλαζω. lutum calco, vel glebas frango. 2. luto adspergo. 3. blatero. *pass.* ludibrium debeo.
ου γὰρ οἷόν τ' εστι παντως οιναριζειν τημερον,*
ουδὲ τυντλαζειν, επειδὴ παρδακον τὸ χωριον. Pac. 1147.
ὁ δ' αγνοῶν ταῦτ', εικοτως τυντλαζεται. Sosipat. ap. Ath. p. 378. d.
Syn. 1. Πηλοπατεω, βωλοκοπεω. 3. γλωττοστροφεω, αυτο και αυτο λεγειν.
*Τῠπᾰνον. το. *idem qu.* Τυμπ. [i. 422.*
καὶ κουφοιο βαρὺν τυπανου βρομον, ηδὲ φορηθέν. Phalæc. *An.*
Τῠπη. ictus.
ἦτ' αν ὀγ' ουτε ῥηκτὸς εοι χαλκοῖο τυπῇσιν. Apoll. 3. 848.*
Τῠπις, ιδος. ἡ. malleus. —ὁθι τ' ακμονες Ἡφαιστοιο
χαλκειοι στιβαρῇσιν αρασσονται τυπιδεσσιν. Ap. 4. 762.
ορθὸς επὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ερεισας. ib. 957.
Syn. Τυπας, σφυρα, ῥαιστηρ.
Τῠπος. forma. 2. exemplar, norma. [305.
πελτη δ' επ' ωμων χρυσοκολλητοις τυποις-Ελαμπε.—Rhes.
τοδ' εξυπερθε, καὶ στιβον γ' ουδεὶς τυπος. Philoct. 29.
Syn. Τυπωμα, σχῆμα, χαρακτηρ, μορφη, εἶδος, θεσμος, σχεσις, αγαλμα, εικων. Epith. Αντιτυπος, ἁβρος, αφθογγος, ερατος, εναρηφορος, αισθητος, ευρυμετωπος, δολοεις, σκιοεις, σκιοειδης, νοερος, πολυκληεις, τεχνημων, τροχοεις, χρυσοκολλητος.
Phr. Θηητον μεροπεσσι, λαλον τυπον— Nonn.
Τυποειδης, *al.* Τοποειδης. Vid. Ζωγραφια.
Τῠποω. figuro. 2. signum imprimo.
βοιδιον, ου χοανοις τετυπωμένον,— Anac. 169. (Ep. 6. *Fisch.*)
ἣν δὲ σοφῷ καλαμῳ τετυπωμένον,— Nonn.
Syn. Αποτυπoω, διατυπoω, εκτυπoω, εντυπoω, ὑποτυπoω, πλασσω, ειδοποιεω, μορφοω, σχηματιζω, σημειοω, εγχαρασσω.
Τυπτεω, Τυπτω. verbero.
ου γάρ με τυπτησεις, στεφανον εχοντά γε. Plut. 21.
αμφὶ δέ μιν σφυρὰ τυπτε καὶ αυχένα δερμα κελαινόν. Ζ. 117.
Syn. Πλησσω, παιω, κρουω, δερω, βαλλω, κοπτω, αρασσω, θιγω.
Τυπωμα. figura.
a. ὁρᾷς; b. ὁρῶ δῆτ' ου σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τυπωμα, στερνα τ' εξῃκασμένα. Phœn. 163.
τυπωμα χαλκοπλευρον ἡρμενοι χεροῖν. Soph. El. 54.
εν ταυρομορφῳ τραμπιδος τυπωματι. Lyc. 1299.
Syn. Τυπος.—αγγος, ὑδρια.
*Τῠπωτης, ου. ὁ. fictor.
—μοῦνον δ' εσορα κοσμοιο τυπωτην-Αθανατον.— Orp. *fr.* 2. 8.
Τυπωτός. expressus. *Sed dedit Hermann.* τυπῶτιν.*
οὕνεκα παντος εχεις κοσμου σφρηγῖδα τυπωτην. Orp. H. 33. 26.
Τῠραννευω, Τυραννεω. impero.
αλλ' εμοῦ μὲν ου τυραννευσουσ'· επεὶ φυλαξομαι. Lysist. 631.
ει καὶ τυραννεῖς, εξισωτέον τὸ γοῦν
ισ' αντιλεξαι·— Œd. T. 416.
ανδρὸς δ' ὑπ' εσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν. Eur. *fr.* Ægei, vi.
Syn. Εντυραννεω, κρατεω, αρχω, ανασσω.
Τῠραννῐκὸς, Τυραννος. tyrannicus, regius.
ὦ μῆτερ, ἥτις εκ τυραννικῶν δομων. Hec. 55.
αρχῆς λαβεσθαι καὶ κρατους τυραννικοῦ. Œd. C. 373. B.
εγὼ μὲν οὖν ουτ' αυτὸς ἱμειρων εφυν
τυραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τυραννα δρᾷν. ib. T. 596.
ουκ εἰμ'· ουδ' ὑπ' εμοῦ κεκλησεται, ουδ' επὶ τυμβῳ
οιμωχθεὶς επὶ γῆν εἶσι τυραννος ανήρ. Theog. 1204.
Τῠραννῐς, Τυραννιη. imperium. 2. tyrannis. 3. uxor tyranni.
καιροὶ δὲ καταλυουσι τὰς τυραννίδας. Sent.
ου σῆς ερῶμεν πολυοχου τυραννίδος. Rhes. 166.
—τυραννίδος-Οὕτω πεσουσης— Œd. T. 128.
οφρα τυραννῖης ἦσαν επὶ στυγερῆς. Ath. 12.
Syn. Κοιρανιη, βασιλεια. αρχη. 3. βασιλεια, ανασσα.—τυραννος.
Τῠραννος. ὁ ἡ. tyrannus, rex v. regina. Vid. Τυραννικος.
Ακρισιος ειληχεν, τυραννος τῆσδε γῆς. Eur. Dan. 4.
αντιβιοισι τυραννε, δικαιοτατων αγε φωτῶν. Hom. vii. 5.
Syn. Βασιλευς, αρχων.—βασιλεια.
Epith. Αταρτηρος, βαρβαρος, δημοφαγος, κρατερος, ολοοφρων, παιδοφονος, ωμηστης, ωμοφρων.
*Phr. Πλουτει τε γὰρ κατ' οἶκον, ει βουλει, μεγα,
καὶ ζῆ τυραννον σχῆμ' εχων· εαν δ' απῇ
τουτων τὸ χαιρειν, τἄλλ' εγω καπνοῦ σκιᾶς
ουκ ἂν πριαιμην ανδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν. Antig. 1168.
τυραννίδος δὲ τῆς ματην αινουμενης
τὸ μὲν προσωπον ἡδὺ, τἀν δομοισι δὲ
λυπηρά· τίς γὰρ μακαριος, τίς ευτυχὴς,
ὁστις δεδοικὼς, καὶ περιβλεπων βιαν,
αιῶνα τεινει; δημοτης δ' ἂν ευτυχὴς
ζῆν ἂν θελοιμι μᾶλλον, ἢ τυραννος ὢν,
ᾧ τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φιλους εχειν,
εσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβουμενος. Ion. 621.*
Τῠραννοφονος. tyrannicida. Vid. Αναστασιος.
Syn. Ολεσσιτυραννος.
Τυρβα.[1] *id. quod* σύρβα. μετὰ θορύβου.
δονοῦσα καὶ τρεπουσα τυρβ' ανω κατω. Æsc. ap. Ath. p. 375. e.
Τυρβαζω. tumultuor. 2. satago.
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ατταγᾶς, τυρβασεις βαδιζων. Vesp. 257.
* τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, ουδ' ὁρῶν Αρης
συὸς προσωπῳ* παντα τυρβαζει κακά. Soph. *fr. inc.* 58.
Syn. Ανατυρβαζω, ταρασσω, φιλονεικεω, θορυβεω, ἑτοιμαζω, φροντιζω.
Τυρβη, *pro* Συρβη. Syn. Θορυβος, απολαυσις.
*Τῡρευτήρ. qui caseum conficit. *Jacobs. ex* Epig. ined.*
Τῡριος. Tyrius.
Τυριον οἶδμα λιποῦσ' εβαν. Phœn. 212.
Τῦρος. ἡ. Phœniciæ ins. et urbs celeberrima.
καὶ Τυρον ωγυγιην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ερανvην. Dion. 911.
Epith. Αφνειος, ευπυργος.
Phr. Ω πτολι, πασιμελουσα, τυπος χθονὸς, αιθέρος εικὼν, συμφυεος τριπλευρον εχεις τελαμῶνα θαλασσης. κ. λ. Nonn.
Φοινισσᾶ νᾶσος. Φοινισσα εναλιᾶ χθων.
Τῡρὸς, Τυρευμα. caseus.
εκφερετε νῦν τυρευματ', ἢ μηλων τοκον. Cycl. 161.
—επὶ δ' αιγειον κνῆ τυρὸν-Κνηστι χαλκειῃ,— Λ. 638.
καὶ τυρὸν πᾶξαι, ταμισον δριμεῖαν ενεῖσα. Theoc. 11. 66.
Syn. Πηκτη, τροφαλις.—τυροεις.
Epith. Νεοπηκτος, νεαρος, πιων, ἁπαλος, Σικελικος, χλωρος, ξηρος, τμητος, κοπτος, ξυστος.

1. In hanc et sequ. voc. vid. Toup. Suid. T. ii. p. 286. et Schweigh. ad Athen. p. 336. f. (T. ix. p. 513.)

Τυρογλῠφος. nom. muris, sic dicti ab exedendo caseo.
Λιμνισιος δ' οχθαισι[1] Τυρογλυφον εξεναριξεν. Batrach. 221.

Τυροεις, *sc.* αρτος. placenta ex caseo facta. *Ang.* cheese-cake.
Vid. not. ad v. Τυρογλυφος. —αἰγά τ' εδωκα
ὤνον, καὶ τυροεντα μεγαν λευκοῖο γαλακτος. Theoc. 1. 58.
Syn. Τυρωδης.—τυρος.

Τῡρὄκνηστις. radula caseo radendo. Vid. Τυρος.
τὴν τυροκνηστίν τις δοτω· *φερε σιλφιον·
τυρὸν φερετω τις· πυρπολει τοὺς ανθρακας. Av. 1579.
κρεαγραν, θυειαν, τυροκνῆστιν παιδικήν. Anaxipp. ap. Ath. p. [169. b.*
Syn. Τυροκνη. κνῆστις. μαχαιρα.

Τῡρονωτος. caseum in tergo habens.
*a. φερε δεῦρο γοργονωτον ασπίδος κυκλον.
b. κἀμοὶ πλακοῦντος τυρονωτον δὸς κυκλον.
a. ταῦτ' ου καταγελώς εστιν ανθρωποις πλατύς; [1124.
b. ταῦτ' ου πλακοῦς δῆτ' εστὶν ανθρωποις γλυκύς; Acharn.

Τῡροπωλεω. caseos vendo. 2. pondero et examino.
ιτε δεῦρο νῦν, ειπερ γε δεῖ καὶ τουτό με
ανδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τεχνην. Ran. 1416. (1368. B.)
Syn. Σταθμαω.

Τῡροπωλης. casei venditor. Vid. ad v. Συγκυπτω

Τῡροφορος. caseum ferens.
—καὶ πλακοεντα— —πιονα τυροφόρον. Theodorid. *An.* ii. 42.

Τῡροω. coagulo.
αλλὰ διαφθειρουσι κακῶς τυροῦντες ἁπαντα. Athen.
Syn. Συντυροω, τυρευω, πηγνυω.—τυρβαζω, ταρασσω, κινεω.

Τυρσηνῐκός. ὁ. Τυρσηνις. ἡ. *adjectt.* a sequ.
χαλκοστομου κωδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Aj. 17.
τον δε μέτ' ωρυεται Τυρσηνίδος οἶδμα θαλασσης. Dion. 83.

Τυρσηνοι. Tyrrheni, qui duce Tyrrheno, principe Lydorum, transiere in Italiam. —ταχα δ' ανδρες εὐσσελμου ἀπὸ νηὸς
ληϊσται προγενοντο θοῶς επὶ οινοπα ποντον
Τυρσηνοι— Hom. vi. 8.

Τυῤῥηνολετης. Tyrrhenos perdens. Vid. Βακχος.

Τυρσις, εως. ἡ. arx, mœnia.
εν οψιτεκνοις ολβιαν δωμησεται
τυρσιν, μακεδνας αμφὶ Κιρκαιου ναπας. Lyc. 1273.
Syn. Τυρσος, πυργος. τεῖχος. ὁ περιβολος τοῦ τειχους. επαλξις, προμαχων.

*Τῡρω, οος, οῦς. ἡ. Salmonei et Alcidices filia; mater Peliæ et Nelei e Neptuno, Æsonis vero, Amythaonis et Pheretis e Cretheo, fratre Salmonei. Vid. Πελιας, Σιδηρω.
ενθ' ητοι πρωτην Τυρω ιδον ευπατερειαν, κ. λ. Od. λ. 234.*

Τυτθός. pusillus. Τυτθόν. *adv.* paullulum.
ω ποποι, ὡς αρα τυτθὸς εὼν, Ευμαιε συβῶτα. ο. 380.
*μῆτερ, επεί μ' ετεκές γε μινυνθαδιόν περ εόντα,
τιμήν πέρ μοι οφελλεν Ολυμπιος εγγυαλιξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμετης·* νῦν δ' ουδέ με τυτθὸν ετισεν. A. 352.
Syn. Ολιγος, μικρος, βαιος.

Τῠφαων, Τυφων, Τυφωευς, Τυφως. Gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine.
δεινόν τ' αργαλέον τε Τυφαονα, πῆμα βροτοῖσιν,
ὅν ποτ' αρ' Ἡρη ετικτε, χολωσαμενη Διὶ πατρί. Hom. Ap. 307.
*γαῖα δ' ὑπεστοναχιζε, Διὶ ὡς τερπικεραυνῳ
χωομενῳ, ὁτε τ' αμφὶ Τυφωεϊ γαῖαν ἱμασσῃ
ειν Αριμοις,* ὅθι φασὶ Τυφωέος εμμεναι ευνάς. B. 781.
ἑκατοντακαρηνον[2] πρὸς βιαν χειρουμενον
Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς αντεστη θεοῖς· κ. λ. Prom. 354.

1. Prætulerim ὄχθαις, quia prima in τυρὸς, *caseus*, et in compositis ejus, producitur. Schweighæuserus quidem, in versu Hermippi corrigendo (Ath. p. 27. f.) bis contra metrum peccavit: primam enim syllabam et in σῖτος et in τυρὸς correptam voluit. Hujuscemodi tamen sphalmata tanto Viro facile condonanda. Sed, inquiet aliquis, prima in τυρόεις corripitur apud Theocr. 1. 58. Tu vero corrige τυροῦντα, aut etiam τυρῶντα, sicut ipse *Sophron* scripsit, qui a Theocrito non uno in loco exemplar est propositus. Adi Valckenaer. in loc. quem, post Annotationem adeo luculentam, formam resolutam τυρόεντα intactam reliquisse miror.—Serus cognovi *Leedsium*, v. D. in *Morelli* Appendice dudum statuisse v. τυρόεντα pro trisyll. haberi oportere.

2. Lege ἑκατογκάρηνον, seu ἑκατογκάρανον, sicuti Porsonus, Blomfieldus, ediderunt. In altero versu Porsono suam conjecturam probavit Gaisfordius: Τυφῶνα θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς. Prætulit Elmsleius, Τυφὼν, ἅπασιν ὅ.

Epith. Ακαμας, αγριος, αγχινεφης, αερσιποτητος, ἑκατογκεφαλος, σμερδαλεος, νεφεληγερετης, νομφοκομος, ηλιβατος, θεημαχος, πελωρ, ὑστερομητις, ὑψιμεδων, ὑψικαρηνος, πολυπηχυς.
Phr. Ὁς τ' εν αινᾷ Ταρταρῳ κεῖται, θεῶν πολεμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακαρανος· κ. λ. Pyth. 1. 29.
ἑκατογκεφαλα Τυφῶνος οβριμου. Ol. 4.
Τυφὼς Κιλιξ πολυκαρανος. Pyth. 8.
Καυκασον εν κνημοῖσι, Τυφαονιη ὁτε[3] πετρη·
ενθα Τυφαονα φασὶ Διὸς Κρονιδαο κεραυνῷ
βλημενον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς επορεξατο χεῖρας,
θερμὸν ἀπὸ κρατὸς σταξαι φονον—κ. λ. Apoll. 2. 1215.
τὸν γηγενῆ τε Κιλικιων οικητορα
αντρων ιδὼν ῳκτειρα, δαϊον τερας. Prom. 351.
τοιονδε Τυφως εξαναζεσει χολον,
θερμοῖς απληστου βελεσι πυρπνοον ζαλης,
καιπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ηνθρακωμένος. ibid. 371.
ὁπλοτατον τεκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελωρη, κ. λ. Hes. θ. 820.

Τῠφᾱονιος. Vid. supra.

Τῠφεδᾰνος. *senis est epith. decrepiti nimirum et propediem cremandi. *Steph. Thes.* iii. c. 1706. A. Sed in Aristoph. Vesp. 1355. (64. B.) aliam scripturam atque aliam explicationem affert Toupius, quem vid. in Suid. T. iii. p. 142. (T. ii. 179.) Legit Vir ille eruditiss. στυφεδανὲ, et cum illo consentit Brunckius.*
Syn. Τυμβογερων, σοροδαιμων, βαθυγηρως. τυφογερων.

Τῠφηρης. epith. lucernæ. [*An.* ii. 112.
λαμπάδα κηροχιτωνα, Κρονου τυφηρεα λυχνον. Antip. *Thess.*
Syn. Τυφωνικος, ψολοεις.

Τῠφλός. cæcus. 2. obscurus. 3. surdus.
τῷ μὲν επειτ' οδυσαντο θεοὶ ῥεῖα ζωοντες,
καί μιν τυφλὸν εθηκε Κρονου παῖς·— Z. 138.
τυφλῆς ὑπ' ατης εκπεπορθημαι ταλας. Trachin. 1120. (06. B.)
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ομματ' εἶ. Œd. T. 379.
—τυφλοῦ ποδὸς—τυφλὴν χερα— Eur. Phœn.
Syn. Τυφλωψ, τυφλογενης, αλαος.—απατηλος,—κωφος—αφανης, ακαταληπτος.

Τῠφλοω. excæco.
ῳ μοι, τυφλοῦμαι φεγγος ομματων ταλας. Hecub. 1034.
Syn. Αποτυφλοω, εκτυφλοω, επιτυφλοω, πωροω. — τυφλοομαι, (pass.) τυφλωττω.
Phr. —Γλυκεροῦ βλεμματος ορφανισαι. Ep.
ομματα γυμνωσειε λιπογληνοιο προσωπου.
μαρμαρεην ηχλυσε μεμυκότος ομματος αιγλην. Nonn.
—οφθαλμοῖσι σινος λιποφεγγες ετευξεν. Man.

Τυφλωψ. cujus oculi cæcutiunt. *apud Nicand.* serpentis genus.
ηδ' ετι που τυφλῶπες απημαντοι φορεονται. Nic. Th. 492.

Τῡφογερων. fastosus senex.—capularis.
τυφογερων εἶ, κἀναρμοστος. Nub. 905.
Syn. Ὑπερηφανος (γερων)—τυμβογερων.

Τῠφλοπους. epith. cæci.
ἁ ποδα σὸν τυφλοπουν θεραπευμασιν. Phœn. 1543. (65. P.)

Τῡφος. fumus. 2. res inanis. 3. stupor attonitus.
*2. τὸ γὰρ ὑποληφθεν τῦφον εἶναι πᾶν εφη. Menand. Ἱπποκ. 1. 7.
καὶ σοῦ τὴν οφρυν καὶ τὸν τῦφον καταπαυσει. Lucill. *An.* ii. 342.*
Syn. Μανια, τυφομανια, αλαζονεια, κενοδοξια, οιημα, ανοια, ὑπερηφανια, επαρσις.—καπνος.—εμβροντησια.

Τῡφω. incendo paullatim, *etc.* [457.*
*αλλὰ δρῶ τοῦτ'· αλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ. Vesp.
τῷ καπνῷ τυφων ἁπασαν τὴν πολιν, καὶ πυρπολῶν. Vesp. 1079.
—Αιτναιου ορεος πυρὶ τυφομενοιο. Ep. [B.
Syn. Εντυφω, ὑποτυφω, καιω, φλεγω, καπνιζω, τυφοω, τυφλοω, μαραινομαι.

Τῡφων, Τῡφώς. procella.
τυφὼς γὰρ εκβαινειν παρασκευαζεται. Ran. 872. (48. B.)
τυφὼς πυλαισιν ὥς τις εμπεσών, βοᾷ. Phœn. 1171.
*μεγαλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι. (*Anap.*) Lysist. 974.*
Syn. Εκνεφιας, αελλα, πρηστηρ, λαιλαψ.—ανεμου συστροφη, ἡ πυρός.

3. Τυφωνείη ὄθι. Brunck. cum codd.

Phr. Δεινόν θ' ὑβριστην τ' ανεμον—Τυφαονα— Hes.
εκ δὲ Τυφωέος εστ' ανεμων μενος ὑγρὸν αεντων. ib.
τυφὼς αειρας σκηπτὸν, ουρανιον αχος. Soph.
*Τῠχαιως. *adv.* forte; fortuito.
—αλλὰ τυχαιως-Τοῦ παιδὸς χρηζων,— Strato, *An.* ii. 374.*
Τῠχη. fortuna. [Br.)
τὴν δ' ελπίδ' ου χρὴ τῆς τυχης κρινειν παρος. Trach. 737. (26.
χαῖρε, θεά, δὸς δ' αμμι τυχην ενδαιμονιην τε. Hom. x. 5.
Syn. Ευτυχια, συντυχια, συμπτωσις, το συμβαῖνον. δυστυχια. Epith. Πολυστονος, λαμπρα, οἴζυρα, ατυχης, κακοποτμος, γλυκεῖα, εφημερος.
Τυχη. (Δαιμων.) Fortuna Dea.
—παῖ Ζηνὸς ελευθεριου,-Σωτειρα Τυχα. Olymp. 12.
Epith. Αδικος, αστατος, ανωμαλος, απαιδευτος, βιοπλαγκτος, βαθυκτεανος, γλυκεῖα, ευμενης, ευγενετειρα, πραεῖα, θερμοδοτις, κλυτοεργος, ολισθηρα, πολυφθορος, δυσπαλαιστος.
Phr. Καὶ τοὺς μὲν καταγουσα παλιν σφαιρηδὸν αειρει,
τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελων εις αϊδην καταγει.
ασυγκεραστον τὴν φυσιν κεκτημενη.
τὴν δὲ Τυχην βιοτοιο κυβερνητειραν—
ου λογον, ου νομον οἶδε Τυχη, μεροπων δὲ τυραννεῖ
τοῖς ιδιοις αλογως ρευμασι συρομενη.
—καπηλευουσα παντα τὸν βιον. Ep.
ουκ εστιν ἡμῖν ουδεμια Τυχη θεός,
ουκ εστιν· αλλὰ ταὐτοματον ὁ γιγνεται,
ὡς ετυχ' ἑκαστῳ, προσαγορευεται τυχη. Philem.
δεῦρο, Τυχη, καλεω σ' αγαθὰν κραντειραν επ' ευχαῖς, κ. λ.
*Τυχα, μεροπων αρχὰ καὶ τερμα, [Orph. H. 71.
σὺ καὶ Σοφιας τιμὰν
βροτειοις επεθηκας εργοις,
καὶ τὸ καλὸν πλεον ἢ κακὸν εκ σεθεν·
ἅ τε χαρις λαμπει περὶ σὰν
πτερυγα χρυσεον,
καὶ τὸ τεᾷ πλαστιγγι δοθὲν
μακαριστοτατον τελεθει·
σὺ δ' αμαχανιας
πορον τ' εἶδες εν αλγεσι,
καὶ λαμπρὸν φαος ηγαγες
εν σκοτῳ, προφερεστατα θεῶν. Æsch. Fr.
εν δὲ μιᾷ μοιρᾳ χρονου
αλλοτ' αλλοῖαι διαιθυσσουσιν αὖραι. Olymp. 7. ult.
Τυχη γὰρ ορθοῖ καὶ Τυχη καταῤῥεπει
τὸν ευτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντ' αεί·
καὶ μαντις ουδεὶς τῶν καθεστωτων βροτοῖς. Antig. 1158.
ου χρὴ ποτ' ορθαῖς εν τυχαις βεβηκότα
ἕξειν τὸν αυτὸν δαιμον' εισαεὶ δοκεῖν·
ὁ γὰρ θεός πως, ει θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
καμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αυτοῖς αεί.
θνητῶν δὲ θνητὸς ολβος· οἱ δ' ὑπερφρονες
καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστουμενοι
ελεγχον ελαβον τὴν τυχην, εν τῷ παθεῖν. Eur. *fr. inc.* 68.
Τῠχηρος. fortuitus. *item*, fortunatus. *vox prosaica.*
Syn. Τυχικος, τυχαῖος.
Τυχηρῶς. *adv.* fortuito. 2. fortunate.
2. αγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' αγροὺς Διονυσια,
στρατιᾶς απαλλαχθέντα·— Acharn. 250.*
τυχηρῶς δ' ἡμῖν αυταῖς. Thesm. 312.
Syn. 1. Τυχικῶς, τυχαιως, τυχοντως, αλογως. 2. ευτυχῶς, ευπραγῶς.
Τῠχιος. Nom. Pr.
—ὃ οἱ Τυχιος καμε τευχων,
σκυτοτομων οχ' αριστος, Ὕλῃ ἔνι οικια ναιων. H. 221.
*Τῠχόν. *adverbial.* fors, fortasse.
καὶ τυχὸν εξαπινης εσομαι λιθος·— Lucill. *An.* ii. 340.
Τῠχων, ωνος. ὁ. Tychon, deus inferioris ordinis. *Vid. Jac. in l.*
ὡς ἅ γε δημογερων δυναται θεὸς ανδρὶ πενεστῃ
δωρεῖσθαι, τουτων κυριος ειμὶ Τυχων. Perses, *ib.* 4.*
Τυψις. ἡ. ictus.
ἢ οξους, νεαλεῖ δὲ πατῳ περὶ τυψιν ἑλίξαις. Nic. Th. 933.
Τωθαζω. conviciis incesso.
πολλά με τωθασδοισαι, ὅτ' αλιθιαν ὁδὸν ἦνθυν. Theoc. 16. 9.
Syn. Επιτωθαζω, σκωπτω, χλευαζω, λοιδορεω, καυχαομαι. ερεθιζω.
Τώς. *adv.* sic. *pro* οὕτως.
τὼς δέ σ' απεχθηρω, ὡς νῦν εκπαγλ' εφιλησα. Γ. 415.

Υ.

ὙΑΔΕΣ. Hyades.
Πληϊαδας θ', Ὑαδας τε, *τό τε σθενος Ὠριωνος. Σ. 486.
κυκλος δὲ πανσεληνος ηκοντιζ' ανω
μηνὸς διχηρης,* Ὑαδές τε ναυτιλοις
σαφεστατον σημειον, ἥ τε φωσφορος
Ἑως διωκουσ' αστρα.— Ion. 1155.
Ὑαινᾰ. porcula. 2. piscis. 3. hyæna, *fera.* [Opp. l. 3.
—δυσδερκεα τ' αὖθις ὕαιναν. —μετα στικτῇσιν ὑαιναις.
Phr. 2. Ἣν καλευσί τινες θνητῶν ψαμμῖτιν ορυκτην.
Ὑᾰκινθῖνος. hyacinthinus. 2. purpureus. [Ath. 7.
ουλας ἧκε κομας, ὑακινθινῳ ανθει ὁμοιας. ζ. 231.
Syn. Ὑακινθωδης. ὑπομελας. πορφυρεος.
Ὑακινθος. ὁ ἡ. Hyacinthus, flos.
—ιδε κροκον, ηδ' ὑακινθον,-Πυκνον, καὶ μαλακον,— Ξ. 348.
εν μαλακῷ λειμῶνι, τοθι κροκος ηδ' ὑακινθος
ευωδης θαλεθων καταμισγεται ακριτα ποιῃ. Hom. xviii. 25.
Epith. Ανθεμοεις, θαλλων, γραπτη, πορφυρεα.
Phr. Καρπόν τε πολυθρηνου ὑακινθου. Nic.
αιλινα δενδρηεντα πολυκλαυτων ὑακινθων.
ηνιδε πῶς ὑακινθος επετρεχε γειτονι μυρτῳ. Nonn.
—παραιφασις Απολλωνος.
ανθος αριζηλοιο φερωνυμον ἡβητῆρος. Coluth.
Ὑακινθος. Nom. Pr.
—Αμυκλαιῳ τινι θεσμῷ
ευχαιτην Ὑακινθον ανεζωγρησεν Απολλων. Nonn. l. 19.
Epith. Ἱμεροεις, φυτηκομος, φιλοκλαυτος, Αμυκλαιος.
Ὑακινθος. (λιθος.) gemma.
Ινδῴη δ' ὑακινθος εχει χαριν αιθοπος αιγλης, [iii. 76.
αλλὰ τεῶν λογαδων πολλὸν αφαυροτερην. Paul. Sil. *An.*
οινωπην αμεθυστον ερειδομενην ὑακινθῳ. Nonn.
Epith. Κυανεη, ερασμιος, Αμυκλαιη.
*Ὑᾰλέος, έα, έον. *contr.* Ὑαλοῦς, ῆ, οῦν. e vitro confectus.
βαθρον, ιδ' ὑαλεην οινοδόκον κυλικα. Qu. Mæc. *An.* ii. 238.*
Ὑάλοεις, Ὑαλῖνος, Ὑαλοειδης. vitreus, pellucidus. V. Τοπαζος.
ομματα μὲν χρυσεια, καὶ ὑαλοεσσα παρειή. Rufin. *An.* ii. 398.
—πρὸς βιαν επινομεν- Εξ ὑαλινων εκπωματων,— Acharn. 74.
*εσθλοὶ δ' αὖτ' επὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδεες εἶναι
κλειονται θνητοῖσι θυηπολιησι τοπαζοι. Lith. 277.*
Syn. Ὑαλεος, ὑαλωδης.—λαμπρος.
Ὑαλος,[1] ου. ἡ. **item*, Ὑελος. *apud antiquos*, crystallus; *postea vero*, vitrum.
a. ηδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπωλαις τὴν λιθον
ταυτην εωρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ,
αφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; b.* τὴν ὕαλον λεγεις; Nub. 766.
*Ὑᾰλόχρους. ὁ ἡ. coloris cœrulei et subviridis.
ἑλιγμα, καὶ μηλοῦχον ὑαλοχροα. Leon. *Tar.—An.* i. 221.*
Ὑαλῶπις. ἡ. vitrei coloris.
εν γάρ οἱ δηεις όρων ὑαλῶπιν ιασπιν. Lith. 607.
Ὑαμπολις. urbs Phocidis ad Parnassum. *it.* Bœotiæ.
οἵ τ' Ανεμωρειαν, καὶ Ὑαμπολιν αμφενεμοντο. B. 521.
*Ὕας, ντος. nomen gentis, quæ Bœotiam primitus incolebat. *E cujus prava pronuntiatione, dicit Schol. in Lyc. vs.* 433. *pro* Ὕας Βοιώτιος *ortum est* ὗς Βοιώτιος. *Vid. Pind. Ol.* vi. 152.— *Item*, Phrynich. *Trag.* ap. Schol. Lyc. *l. l.* ad v. Στρατός.
Ὑαντιος. Bœotus. *Vid. not. ad Pind. Dithyr. fr.* iv. a præc.
οἷος δ' Ισθμιον εἶσι Ποσειδαων ες αγῶνα
ἁρμασιν εμβεβαώς, ἢ Ταιναρον, ἢ ὅ γε Λερνης
ὕδωρ, ηὲ κατ' αλσος Ὑαντιου Ογχηστοῖο. Apoll. 3. 1240.*
Ὑββαλλω. subjicio, interpello. *pro* Ὑποβαλλω.

1. Affert quidem ex Hesychio Stephanus (Thes. T. iii. c. 1712. c.) ὕελος. βόρβορος. et ὑάλη. βόμβυξ, σκώληξ, quas voces posuerat Morellus tanquam ipsi ὑάλῳ synonyma.

ἑσταότος μὲν καλὸν ακουέμεν, ουδὲ εοικεν
ὑββαλλειν·— T. 80.
Exp. Ὑποκρουειν, εμποδιζειν τὸν λεγοντα.—ὑπερτιθεμαι.

˘Υβός. curvus.
μὴ βαθιον τηνω πυγισματος, ὑβὲ, ταφειης. Theoc. 5. 43.
Syn. Κῦφος, ὑβιος, κυρτος, επικυρτος, καμπυλος, γυρος.

Ὕβουλος. *immo* Ευβουλος. Nom. Pr.
ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβουλοιο καναφορος αμμιν Αναξω. Theoc. 2. 66.

Ὑβρῐγελως, ωτος. ὁ ἡ. protervo risu gaudens. Vid. ad voc. Μιμοβιος.

Ὑβριζω, Ὑβριστιαω. insolesco. 2. convicior.
ἡμεας ὑβριζοντες, ατασθαλα μηχανοωντο. Λ. 694.
τί γὰρ μαθόνθ' ὑβριζέτον γ' εις τοὺς θεούς[1]; Nub. 1508.
—ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν[2]. Anac. 57. 5.
Syn. Ενυβριζω, εξυβριζω, εφυβριζω, καθυβριζω, προσυβριζω, ονειδιζω, θρασυνω, αικιζω, λωβευω, σκιρταω, διαφθειρω, αδικεω, βιαζομαι, θρασυνω.—ὕβριν εχειν, οφελλειν, εικειν.

Ὕβρις. ἡ. contumelia.
τῶν ὕβρις τε, βιη τε, σιδηρεον ουρανὸν ἵκει. ο. 328.
ταλαιν' εγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβριζομαι. Plut. 1045.
—μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν (*pro* ὑβριστην)
ανέρα τιμησουσι·— Hes. 189.
Syn. Αικεια, αεικεια, ασελγεια, λεσχηνεια, αδικια, ατιμια, ὑβρισμα.
Epith. Ατασθαλος, αναρσιος, αμηχανος, ατειρης, ασεμνος, αινη, αατος, αλεγεινη, αποφωλιος, ακορητος, αθεμιστιος, ανομος, γαμοκλοπος, θυμαλγης, θρασυθυμος, ναυσιστονος, κελαδεννη, ουλομενη, στονοεσσα, ὑπερβιος.
Phr. Ὕβριος εχθρὰν ὁδόν. κορου ματέρα θρασυμῦθον. Pind.
ὕβρις φυτευει τυραννον·
ὕβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ ματαν,
ἃ μὴ 'πικαιρα μηδε συμφεροντα. Œd. T. 891. (73. B.)
δυσσεβειας μὲν ὕβρις τεκος— Æsch.
*ὕβρις γὰρ εξανθοῦσ' εκαρπωσε σταχυν
ατης, ὅθεν παγκλαυτον εξαμᾷ θερος. Pers. 823.*

˘Υβρισμα, Ὑβρισμος. insolentia. 2. ludibrium.
ετεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμιοις δ' εθρεψαμην
ὕβρισμα, κἀπιχαρμα, καὶ διαφθοραν. Herc. F. 458.
ὕβριζ' ὑβρισμους— Ath. 15.
Syn. Ὕβρις, ὕβρισις, αδικημα, ερεθισμα, μεγαλαυχια, επηρεια, επηρεασμος, βλαψις, λωβη, τραῦμα, ονειδος.

*Ὑβριστὴρ, ῆρος. ὁ. injuriosus.
Πιερίδες, τί κορησιν εφ' ὑβριστῆρας ιαμβους. Meleag. 119.*

Ὑβριστής. insolens. 2. stuprator.
οἷον δὴ ανδρεσσι χαριζεαι ὑβριστῇσι
Τρωσὶν, τῶν μενος αιὲν ατασθαλον,— N. 633.
Syn. Ὑβριστηρ, ὑβριστικος, εφυβριστηρ, εφυβριστης, εφυβριστος, βιαστης, κακοποιος, διωκτης, αιτοεπης, αικιστικος, παροινικος, λωβητηρ, θρασυς, σκερβολος, λοιδορος, ὑπερηφανος, αγνωμων.

*Ὑβριστοτατος. contumeliosissimus.
τουτων ἁπαντων ἦν ὑβριστοτατος μακρῷ. Vesp. 1303.*

Ὑγεια[3], Ὑγιεια. salus.
τρεῖς γὰρ μονους κρατῆρας εγκεραννυω
τοῖς ευφρονοῦσι, τὸν μὲν ὑγειας ἑνα, κ. λ. Athen. l. 2.
μετὰ τὴν ὑγειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφερει. Anaxandr. ap. Ath. [p. 694. f.
εκ δ' ὑγιειας-Φρενῶν ὁ πᾶσιν φιλος
καὶ πολυευκτος ολβος. Eumen. 538.
Syn. Ὑγιοτης, ευρωστια, το ανοσον.

˘Υγιεια. Hygieia, sanitatis Dea.
—Ὑγιει-αν αγων χρυσεαν-Κῶμόν τε,— Pyth. 3. 128.
Epith. Αγλαοδωρος, ηπιοχειρ, ολβιοχειρος, καλλιπλοκαμος, χρυσεα.
Phr. Ἱμεροεσσ', ερατὴ, πολυθαλμιε, παμβασιλεια,
κλῦθι, μακαιρ' Ὑγιεια, φερολβιε, μῆτερ ἁπαντων.
εκ σεο γὰρ νοῦσοι μὲν αποφθινυθουσι βροτοῖσιν,
πᾶς δὲ δομος θαλλει πολυγηθὴς εἱνεκα σεῖο,
καὶ τεχναι βριθουσι. ποθεῖ δέ σε κοσμος, ανασσα,
μοῦνος δὲ στυγεει σ' Αΐδης ψυχοφθόρος αιεί. κ.λ. Orph. H. 67.

˘Υγῐαινω. valeo. 2. sano.
καλλιστον τὸ δικαιοτατον, λῷστον δ' ὑγιαινειν. Theog. 255.
ὦ δεσποθ', ὑγιαιν', ὡς χρονιος ειληλυθας. Alex.
Syn. Ὑγιαζω, ευεκτεω, ευρωστεω, ῥωννυμαι, επιῤῥωννυμαι, ευσωματεω, ευπαθεω, τρυφαω, εὖ εχω, χαιρω.

*Ὑγιεινὸς, sanus, saluber, *an apud Poëtas reperiatur, nescio.*
Ὑγιεις, bene valens, *Pindarus forsan solus usurpavit.*
—ὑγι-εντα δ' εἴ τις ολβον
αρδει, εξαρκεων κτεατεσσι, καὶ
ευλογιαν προστιθεὶς, μὴ ματευ-
σῃ θεὸς γενεσθαι. Olymp. 5. fin.*

˘Υγιηρὸς, Ὑγιής. sanus, integer, incolumis.
—κα-ματωδεων δὲ πλαγᾶν
ακος ὑγιηρον εν-Βαθυπεδιῳ Νεμεᾳ
τὸ καλλινικον φερει. Nem. 3. 27.
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς, ειρημένος εστω. Θ. 524.
Syn. Ὑγιεινος, ανοσος, ευρωστος, ασκηθης, απονος, εκπαθης, λυσιτελης, ωφελιμος, αληθης, ειλικρινης.—σῶος, αλθηεις, σωτηριος.—ῥωμαλεος, εῤῥωμενος, δυνατος, τελειος.

˘Υγραινω. humecto.
κατεδακρυσα, καὶ βλεφαρον ὑγραινω-Δακρυσιν·— Helen. 679.
Syn. Αννυγραινω, διυγραινω, εξυγραινω, καθυγραινω, διαβρεχω, βρεχω, αρδω, ὑδραινω.

Ὑγρᾰσια, ας. ἡ. humor. Vid. ad v. Σομφος.

Ὑγροβολος. humidus.
—Γαῖα—Ἡ δ' ὑγροβολους σταγονας νοτιους
παραδεξαμενη, τικτει θνατούς. Eur. Chrysipp. vii.

Ὑγροκελευθος. ὁ ἡ. *epith.* maris, *item*, cochleæ. Vid. Θαλασσα. Ὑλογενής.

Ὑγροπορεω. mare permeo.
*ὡς δὲ δαϊζομενοις Μαραθὼν αντεκτυπε Περσαις, [*An*.ii.515.
καὶ νεες ὑγροπορουν χευμασιν αἱμαλεοις.* Theæt. Schol.

˘Υγροπορος, Ὑγροπορευτος. humida permeans. Vid. Νυμφαι.
Syn. Ὑγροφοιτος, ὑγροβατης, ὑδροδρομος, ὑδατοτρεφης.

˘Υγρός. humidus. 2. mollis. 3. viridis. 4. flexibilis[4].
οἱ μὲν επειτ' αναβαντες επεπλεον ὑγρὰ κελευθα. A. 312.
*—ουδε γὰρ αυτῷ
ὕπνος επὶ βλεφαροισιν εφιζανε, μή τι παθοιεν
Αργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἱνεκα πουλὺν εφ' ὑγρην
ηλυθον ες Τροιην, πολεμον θρασὺν ὁρμαινοντες.* K. 26.
4. —ες δ' ὑγρὸν (36. Br.)
αγκῶν' ετ' εμφρων παρθένον προσπτυσσεται. Antig. 1250.
*ὡδὶ κελευεις κατακλιθῆναι; b. μηδαμῶς.
a. πῶς δαί; b. τὰ γονατ' εκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χυτλασον σεαυτὸν εν τοῖς στρωμασιν. Vesp. 1211.*
Syn. Διυγρος, ενυγρος, εφυγρος, καθυγρος, παρυγρος, ὑφυγρος, ὑδρηλος, ὑδατινος, ὑδαρης. 2. μαλακος. 4. ασταθης, ευκαμπης.

Ὑγροσκελης. udis pedibus. *epith.* navis. *Cyr. Th.*

Ὑγροτης. humiditas. 2. teneritas.
ῥηξεις τ' ενωμων, ὑγροτητ' εναντιαν. Phœn. 1272.
Syn. Ὑγρασια, ικμας, ικμασια, το ὑγρον.—αραιοτης, ευκαμψια, αφελεια.

Ὑγροφθογγος. ὁ ἡ. humidum sonans. [ii. 271.
βακχιὰς, ὑγροφθογγε, συνεστιε δαιτὸς εἴσης. M. Argent. *An*.

Ὑγροφοιτος. undivagus.
ἣν τοργος ὑγροφοιτος εκλοχευεται. Lyc. 88.
Syn. Ὑγροπορος.—ἑλειος.

˘Υγρωσσω. madeo.
*ἰὼ βροτεια πραγματ'· ευτυχοῦντα μὲν
σκιά τις ἂν τρεψειεν·* ει δὲ δυστυχεῖ, (29. P.)
βολαῖς ὑγρωσσων σπογγος ωλεσεν γραφήν. Agam. 1336.

---

1. Legitur in Cod. Ravenn. sicut etiam in uno e Brunckianis, τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε;
2. Locus depravatus: quem corrigit Baxterus legendo, ὡς ἀνυβριστὶ Ἀναδεύων βασσαρήσω: Pauwius vero, ὡς ἀνυβρίστως Ἀνὰ δαῖτα β.
3. "Nunquam Attici ὑγεία usurparunt.—Et cur tandem prima in "ὑγεία producatur, quæ in ὑγιεία semper corripiatur?—Sed recen- "tiores tandem ὑγεία, ταμεῖον et scripsere et pronunciavere:—" Porson. ad Orest. 229. Lege igitur ὑγιείας, ὑγιείαν in exemplis adductis.
4. Vitam *dissolutam* et *intemperatam* dixerunt Attici ὑγρὸν βίον et βίου ὑγρότητα. Vid. Alexin et Crobylum apud Ath. p. 258. c.

Syn. Διαβρεχομαι, καθυγραινομαι, διαινυμαι.

Ὑδᾰρής. aquosus. 2. fluxus, infirmus. 3. insincerus. 4. dilutus; *de vino.*

3. ὑδαρεῖ σαινειν φιλοτητι. Agam. 799. P.
(*exp.* μεμιγμενῃ, ου καθαρᾷ.)

*4. —ἀλλὰ κυλικιον
ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβολου. Lycophron Chalcidensis ap. Ath. p. 420. b.

Syn. Ὑγρος.—ὑδατινος.

Ὑδᾰσιστεγὴς, *vel,* Ὑδατοστεγής. imbres arcens.
καὶ πῖλον αμφικρηνον ὑδασιστεγῆ. Philipp. *An.* ii. 212.

Ὑδασπης, Ὑδασπις. fluv. Asiæ geminus; unus apud Susam urbem fluens; alter Indiæ, apud Nysam urbem.
—ποταμοῦ μὲν απειρεσιον πελας Ινδοῦ
Δαρδανεες,* τοθι λοξὸν απὸ σκοπελων Ακεσινην
συρομενον δεχεται πλωτὸς νηεσσιν Ὑδασπης. Dion. 1139.

Epith. Αυχμηρος, αυτοκυλιστος, βαρυδουπος, διϊπετης, ευρυρεεθρος, εωῖος, θερμος, κυμβαχος, μελας, πικρος, μενεχαρμης, ταυροφυης, ὑγρος, ωκυρεεθρος.

Ὑδᾰτηγός. qui aquam advehit.
αειδει καί που τις ανὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον. Call. *fr.* 42. Bentl.

Syn. Ιμονιοστροφος.

Ὑδᾰτῐνος, Ὑδατοεις. aquatilis. 2. molliculus.
πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορεοισ' ὑδατινα βρακη. Theoc. 28. 11.
ερχομεναι φαινονθ', ὡσει νεφη ὑδατοεντα. ib. 25. 89.

Syn. Ὑγρος, ὑδαρης, ὑδαλεος, ὑδατωδης, ὑδρηλος, ὑδατικος, καθυδρος, εφυδρος, ενυδρος, δροσερος, ὑετιος, μαλακος.

Ὑδᾰτοστρωτος, ——ταφος. Joh. Damasc.

Ὑδᾰτοπηγης. —καὶ ὑδατοπηγεσιν[1] ακραις. Opp.

Ὑδᾰτοτρεφης. in aqua nutritus.
αμφὶ δ' αρ' αιγειρων ὑδατοτρεφεων ἦν αλσος. ρ. 208.

Syn. Ὑγροβιος, ενυδροβιος, φιλυδωρ, ενυδρος, εφυδρος, ὑδατοθρεμμων, ὑδροπορος, ὑδρογενης, ὑδροχαρης.

Ὑδεω, Ὑδειω, Ὑδεομαι, Ὑδω. celebro, canto.
αυτίκα χαλκῆας μὲν ὑδειομεν Ἡφαιστοιο. Call. 1. 76.
καὶ χλοεροῦ πρασιοιο, τὸ δὴ μελιφυλλον ὑδευσι. Nic.* Al. 47.
Vid. et vs. 525.*
καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδεονται·— Apoll. 2. 530.
έπταποροι δὴ ταί γε μετ' ανθρωπους ὑδεονται. Arat. 257.

Syn. Ὑμνεω, ᾀδω, λεγω, καλεω.

*Ὕδη, ης. ἡ. urbs Lydiæ, postea αἱ Σαρδεις.
ὃν Νυμφη τεκε Νηῒς Οτρυντῆϊ πτολιπορθῳ
Τμωλῳ ὑπὸ νιφοεντι, Ὕδης εν πιονι δημῳ. Υ. 384.*

Ὕδνον. tumor terræ, tuber.
οστρεά τ' ηνεικεν, Θετιδος Νηρηΐδος ὕδνα. Matro ap. Ath. [p. 62. c.

Syn. Κονδυλη. Epith. Δυσπεπτον, ευχυλον.

Ὑδογενης. ex aqua natus.
ὡς λογος αρχαιων, ὡς ὑδογενης[2] διεταξεν. Orph.

Ὕδρα, Ὕδρος. hydra.
ὕδρης Λερναιης χολον αἵματι πικρον οϊστῶν. Apoll. 4. 1404.
ἑλκεῖ μοχθιζοντα κακῷ ολυοφρονος ὕδρου. B. 723.

Syn. Οφις, (ὑδατικος.)

Epith. Αινη, αιθοψ, πολυδειρας, πολυκαρηνος, πολυαυχενος, πτηνος, ἑκατογκεφαλος, ιοβολος, παλιναυξης, φωλας. Ιναχιη.—τετραπηνης.

Phr. Ὕδρην Λερναιην, λυγρ' ειδυῖαν. Hes.
ὕδρος δ' εξαπινης ανεφαινετο, δεινὸν ὁραμα
αμφοτεροις· ορθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τραχηλον. Batrach. 81.
λυγρὸς ὕδρος, τὸν φασὶν αναλθέα τε στυγερόν τε.
—λοιγιον ὕδρου—Φαρμακον αινομορυιο. Cal.
τήν τ' αμφικρανον καὶ παλιμβλαστῆ κυνα.
τάν τε μυριοκρανον πολυφονον κυνα—Λερνας, ὕδραν. Eur.
ῥεῖά γε μὴν αεκοντα μελας ηρυκακεν ὕδρος,
νερθεν ὑπὸ κνημης ολεσιμβροτον ιὸν ελασσας. Lith. 443.

Ὑδρᾰγωγὸς, Ὑδρεύς. *idem in ll. ll.* quod Ὑδροφορος.
ῥεζει κηπουροὺς ηδ' αργαλεους ὑδραγωγούς. Man. 1. 84.
οχθοφορους, ὑδρεας τε, καθαρτῆράς τε κελευθων. ib. 4. 251.

Syn. Ὑδρευτης, ὑδροσκοπος.

Ὑδραινω. lavo, irrigo, aqua perfundo.
αλλ' ὑδρηναμενη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα. δ. 750.

Syn. Ὑγραινω, λουω, βρεχω.

*Ὕδρεια, ας. ἡ. aquatio.
κεῖθεν δ' απτερεως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες,
Αιγινης ακτῇσιν επεσχεθον· αἶψα δὲ τοί γε
ὑδρειης πέρι δῆριν αμεμφέα δηρισαντο,
ὅς κεν αφυσσαμενος φθαιη μετὰ νῆάδ' ἵκεσθαι. Apoll. 4. 1765.*

Ὑδρευω, *sive* Ὑδρευομαι. aquor, aquam peto seu haurio 2. rigo, irrigo. —επὶ κρηνην αφικοντο
τυκτὴν, καλλιροον, ὅθεν ὑδρευοντο πολῖται. ρ. 205.

Syn. Ανυδρευω, ὑδροφορεω, ποτιζω, αντλεω.

Ὑδρηλος, Ὑδρηρος. humidus. Vid. Ὑδατινος.
εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' οχθας
ὑδρηλοὶ, μαλακοί·— ι. 133.
στεργειν θ' ὑδρηροῖς, ὥστε θὴρ, αεὶ ποτοῖς. Eur. *fr.* Beller. [xvii. 6.

Ὑδρηχοος. aquarius, aquaticus.
Δημητρος ακτῆς, πωματός θ' ὑδρηχοον. ib. incert. xiv.

Syn. Ὑδροχοος, ὑδροχοευς, ὑδροχυτος.

Ὑδρῐᾱ. vas aquarium.
φερε δεῦρο ταυτην τὴν ὑδριαν, ὑδριαφόρε. Eccles. 733.

Syn. Εφυδρια, αγγεῖον, ἑλκυδριον, καδος, καλπις.—ὑδριον, ὑδρισκη.

*Ὑδρῐᾰδες, ων. αἱ.
ὑδριαδες Νυμφαι δὲ σὺν ὑλονομοισι χορειαν
στῆσαν, επει καὐτας πολλάκις εξεφοβει. Paul. Sil. *An.* iii. [86.*

Ὑδρῐᾱφόρος. situlam gestans. *Vid. in v. præc.*

Ὑδροδόκος. aquam excipiens.
—καὶ ὑδροδοκον διὰ κολπον. Nonn.

Ὑδροδρομος. per aquas vagans. Vid. Νηρηΐδες.—Ὑδροπορος.

Ὑδροειδης. aqueus.
δινηθεὶς ὑδροειδης. Rhes. 353.

Ὑδροκελευθος. humidus. Vid. Νεφελαι.

Ὑδρομαντις. qui ex aqua prædicit.
—σαφεῖς τ' ὑδρομαντιας ερεει. Man. 4. 212.[3]

Ὑδρομεδουσα. aquarum Regina.
*καί με πατὴρ Πηλεύς ποτε γεινατο, Ὑδρομεδουσῃ
μιχθεὶς εν φιλοτητι παρ' οχθας Ηριδανοῖο.* Batrach. 19.

Ὑδροποτεω. aquam bibo. Vid. Τοκιζω.

Ὑδροποτης. aquæ potor.
ὑδροποτης δ' ἦν καὶ Λαμπρος, ὁ μουσικὸς— Ath. l. 2.

*Ὑδροπωτης. *idem.*
τὸν ὑδροπωτην Μοσχιωνα λεγομενον. Macho, ib. p. 246. b.*

Ὑδρορρόα. aquæductus. 2. cloaca.
δι' ὑδρορρόαν[4] βορειαν επιτηρησας μεγαν. Acharn. 992.

Syn. Αμαρευμα, διωρυξ, διαῤῥοη, ὑδροχοη. 2. αφεδρων.—επεισιον.—γαστρων.

Ὑδροτόκος. aquam producens.
ὑδροτόκοι δ' ανετελλον ακηρασιοι τοτε πηγαί. Apollin. *Ps.* 17. [33.

Ὑδροφόρος. ὁ ἡ. aquarius, aquæ portitor.
σαμερον ὑδροφόροι μὴ βαπτετε· *σαμερον Αργος
πινετ' απὸ κρανᾶν, μὴ δ' απὸ τῶν ποταμῶν.* Call. 5. 45.

Ὑδροχᾰρις. nom. ranæ.
Ὑδροχαρις δέ τε πεφνε Πτερνοφαγον βασιλῆα. Batrach. 224.

Ὑδροχοος. Aquarius. *signum cœleste.*
Αιγοκερῳ τε, καὶ Ὑδροχοῳ βλοσυρῷ τελεοντι. Man. 3. 14.
Ὑδροχοος ταμιης νεφελωδεος Ουλυμποιο. ib. 4. 22.

Ὑδροχῠτος. aquam fundens.
κρηναισι παρ' ὑδροχυτοις. Cycl. 66. [*Ind.**

*Ὑδρωπικὸς, ή, όν. hydrope laborans. *Nicarch. ap.* Jacobs.

Ὕδρωψ. hydrops. 2. hydropicus.

---

1. Pro hac voce, Κυν. β. 142, Guietus conjecit, ὑδατοπλήγεσιν, *vexatis fluctibus.* Conjecturam probavit judex maxime idoneus, Schneider.
2. Vid. Orph. fr. ii. 36. apud Gesn. qui præfert ὑλογενής. Sed de his Pseud-Orphei quisquiliis legenda omnino præstantissimi Valckenaerii Diatribe de Aristobulo Judæo; inpr. pp. 133, 4.

3. Versus iste apud Gronovium ita se habet:
οἰωνοσκοπικούς τε, σαφεῖς θ' ὑδρομάντις ἔρεξεν.
4. δι' ὑδροροάς, e cod. B. Brunck. "Geminatio illa litteræ ρ," inquit, "quæ hodie in vocibus compositis ubique fere obtinet, recentioris ævi commentum est. Veteres litteram illam in scriptura non geminabant; sed pro duplici habebatur, asperiusque pronuntiabatur, sicubi præcedens vocalis producenda esset."

—ὡς ὁποθ' ὑδρωψ
τυμπανοεις ανὰ μεσσον αφυσγετὸς ομφαλὸν ἱζει·
αμφὶ δέ οἱ γυιοις τετανὸν περιφαινεται ερφος. Nic. Al. 341.

Syn. Ὑδερος, ὑδεριασις, ὑδρωπισις, παρεκχυσις, το παθος ὑδρωπικον. 2. ὑδρωπικὸς, ὑδερωδης, ὑδερικος, ὑδεριαων, ὑδρωπιῶν, ὑδερῳ συνεχομενος.

Phr. Ογκος αεικης βουβωνων.

Ὑδωρ, ἄτος. το. Ὑδος. εος. το. aqua.
ἡμεῖς δ' αμφὶ περὶ κρηνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
ερδομεν αθανατοισι τελησσας ἑκατομβας,
καλῇ ὑπὸ πλατανιστῳ,* ὁθεν ῥεεν αγλαὸν ὑδωρ. B. 305.
†ὁρκια πιστὰ θεων συναγον· κρητῆρι δὲ οἶνον
μισγον· ατὰρ βασιλεῦσιν ὑδωρ επὶ χεῖρας εχευαν. Γ. 270.
αλλ' ὑδατι νιζοντες απὸ βροτον αἱματοεντα. H. 425.
ενθα σε, ηϊε Φοῖβε, θεαὶ λοον ὑδατι καλῷ. Hom. Ap. 120.
ὑδωρ αναγκαιως εχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Vesp. 261.
—ατὰρ τὰς πεντε νεας κυανοπρωρειους
Αιγυπτῳ επελασσε φερων ανεμός τε καὶ ὑδωρ. γ. 299.
γαῖαν ὑδει φυρειν, εν δ' ανθρωπου θεμεν αυδὴν. Hes. ε. 61.

Syn. Χεῦμα.—θαλασσα.—ὑετος, νᾶμα.

Epith. Αλεκτηριον, ακηρατον, ἁλμυρον, αεναον, αμβροσιον, αφθιτον, αβλαβες, ακαματον, ασπετον, αφθονον, αειλιβες, αργυροειδες, ατρυγετον, αστατον, αστακτον, αψοφον, αγκυλον, αιθαλοεν, ακριτον, αβροχον, ανδροφονον, αμειλιχον, αρειμανες, βαθυσπορον, βιοτησιον, βαρυδουπον, γαιηοχον, γλαυκον, γλυκερον, γλυκυ, διψιον, διϊπετες, δνοφερον, διαυγες, ἑτεροχροον, ενοδμον, ευεπες, ευγαμον, επιμαστιον, ερατεινον, επιδορπιον, ηλεκτρινον, ἱερον, ιοειδες, καθαρσιον, κρυοεν, κρυερον, κοτινηφορον, καλλιῥῥοον, λιαρον, λαβρον, λαλον, λιμναῖον, μαλακον, μελαν, μελιγηθες, μελιηδες, μινυωριον, μεταναστιον, νηχυτον, ξεινηϊον, ζειδωρον, ορχουμενον, ολοον, παλιμφυες, πορφυρεον, πανδημιον, πηγαῖον, ποντιον, πανακηρατον, πολυηρατον, πολυωνυμον, πολυσμαραγον, πολυσχιδες, πλουσιον, πολυτρεφες, στεφανηφορον, στεινωπον, φυσιζωον, φαεσφορον, λευκον, ψυχοσσοον, ψυχρον, ωγυγιον, οβριμον, οροκτυπον, ορεσιδρομον, θολερον, ιλυοεν, μεγαλοβρομον, πολιον, ὑγρον, ολυμπιον, δινῆεν, πυριθαλπες, τριελικτον, κυανοειδες, ομβριον, ομβρηγενες, ναυλοχον, μαρμαρον, ὑποκολπιον, δυσνιφον, μελισταγες, ῥυηφενες, φιλοπαρθενον, εχεκτεανον, θανατηφορον, παιδοκτονον, ξανθον, ξανθοχροον, νυμφηϊον, ὑψιδρομον, καρποτοκον, κουροτροφον, καμπυλον.

Phr. —Περι συμπλοκον ὑδωρ. Nonn.
—ἣ χειμεριον αλὲν ὑδωρ
εξεῥῥηξεν ὁδοῖο, βαθυνε δὲ χῶρον ἁπαντα. Ψ. 420.
πηγοῥῥυτος ικμας. Orph. δροσερα λιβας. κρουνισμα βροτειον. μελισταγές. Ep. χοαι αοινοι· νηφαλεον μειλιγμα. θεὸς Ινδων. Nonn. ποτον μεθης αποιον. Naz. [Æsch. πλαγκτον ὑδωρ, ιδιοις ῥευμασιν αντιπαλον. Ep.
*δινῶεν θ' ὑδωρ ποταμῶν-Εν πιστραις κεῖται. Cycl. 46.
—το δ' εγγυθεν ἱερὸν ὑδωρ
Νυμφᾶν εξ αντροιο κατειβομενον κελαρυσδεν. The. 7. 126.
εκ ποταμῶν δροσος. Aristoph.
[ποταμια, *vel* κρηναια δροσος. Eur.] πῶμα ὑδρηχοον. ib.*

Ὑειον (κρεας. caro) porcina, vel suilla.
—εχορτασθησαν ὑειων. Suid.

*Ὑελῖνος. crystallinus, vitreus. *Idem quod* Ὑαλ.
δερκεαι ὑελινῳ κειμενον εν δαπεδῳ. Ænigm. *An.* iii. 323.

Ὑελος. ἡ. *id. qu.* Ὑαλος, qu. vid.
κεῖται πορφυρεης Λεσβιον εξ ὑελου. Hedyl. *ib.* i. 483.*

Ὑετιος, Ὑετοεις. pluvius, pluviosus. Vid. Απολλων.
—κακὴν δυσιν ὑετιοιο-Αρκτουρου,— Perses, ib. ii. 5.

Syn. Ὑετωδης, ὑης, ομβριος, ομβροφορος.

Ὑετις, *καὶ Βυβλις, ορη Μιλητου, καὶ κρῆναι. *Schol. in l. c.**
υμμες δ' Ὑετιδος καὶ Βυβλιδος ἁδὺ λιπόντες
νᾶμα, καὶ οικεῦντες ξανθᾶς ἑδος αιπὺ Διωνας. Theoc. 7. 115.

Ὑετός. pluvia.
αἰτ' ανεμον μιμνουσι καὶ ὑετὸν ηματα παντα. M. 133.

Syn. Ὑσμα, βροχη, ομβρος, δροσος, ὑδωρ.

Phr. Ὑγρηλαὶ σταγονες. Ep. δυσομβρα βελη. Soph. ῥανις αιθεριας δροσου. Eur.

εστιν ανθρωποις ανεμων ὁτε πλειστα
χρῆσις· εστιν δ' ουρανιων ὑδατων,
ομβριων, παιδων Νεφελας. Olymp. 11.

Ὑηνῖα. ἡ. hara, suile. 2. mores suilli, porcina stupiditas.
ἱνα μὴ γενηται Θεαγενους ὑηνια. Pac. 927.

Syn. Μωρια, αμαθια, συφεος, (δυσωδια εκ τῶν ὑῶν.)

*Ὑης, ου. ὁ. nomen Bacchi. Vid. Schol. ad Arat. φαιν. 172.
Ὑῃ ταυροκερωτι Διωνυσῳ κοτεσασα. Euphorion.*

Ὑθλεω. nugor, garrio.
ὑθλεῖς· απερρ'. *ουκ αν διδαξαιμην σ' ετι. Nub. 783. B.
τοιαῦθ' ὑθλῶν δειπνεῖ και ζῇ. Ephipp. ap. Ath. p. 347. c.*

Syn. Ληρεω, φλυαρεω, ματαιολογεω, ακοσμεω, ατακτεω, μωραινω.

Ὑϊδιον, Ὑιδιον. filiolus.
το γαρ υἱΐδιον τηρεῖ με, κᾆστι δυσκολον. Vesp. 1347. (56. B.)

Syn. Παιδιον, παιδαριον, τεκνιον.

Υἱευς, Υἷς, Υἱος. filius.
υἱεες Ιφιτου μεγαθυμου Ναυβολιδαο. B. 518.
*εσκε δ' ενι Τρωεσσι Ποδῆς, υἱος Ηετιωνος. P. 575.
και δη μοι γερας αυτος αφαιρησεσθαι απειλεῖς,
ᾧ επι πολλ' εμογησα,* δοσαν δε μοι υἷες Αχαιῶν. A. 162.
τις τ' αρ σφωε θεῶν εριδι ξυνεηκε μαχεσθαι;
Λητοῦς και Διος υἱος· ὁ γαρ βασιλῆϊ χολωθεις
νοῦσον ανα στρατον ὦρσε κακην· ολεκοντο δε λαοι. A. 8.
ουδε γαρ ουδε Δρυαντος υἱος κρατερος Λυκοοργος. Z. 130.

Syn. Παῖς, τεκος, τεκνον, γονος, απογονος.

Epith. Αγλαος, ακαμαντομαχης, ἡβωων, επηρατος, αμυμων, καταθνητος, εσθλος, αρηϊος, αλκιμος, εὔς, κυδαλιμος, καρτεροθυμος, ερικυδης, θεοσδοτος, γηροκομος, αριδεικετος, νηπιαχος, νεοχνοος, νηπιος, γαιηϊος, περικλυτος, λοισθογενεθλος, πρωτογονος, ωκυμορος, ὑπερθυμος, ολβιος, δαΐφρων, σχετλιος, πινυτος, δυσωνυμος, ιφθιμος, νοθος, τοξοφορος, φαιδιμος, αταρβης, διογενης, διοτρεφης, εὐμμελιης, εριουνιος, ταχυς, φιλος.

Phr. Τοῦ γενετ' εκ πατρος πολυ χειρονος υἱος αμεινων παντοιας αρετας, ημεν ποδας, ηδε μαχεσθαι. O. 641.

Υἱωνος. nepos.
υἱος θ', υἱωνος τε, Διος νεφεληγερεταο. E. 631.

Syn. Υἱωνευς, υἱΐδευς, ἶνις, εγγονος.

Ὑκης, (ιχθυς.) ου. ὁ. erythrinus piscis. Vid. ad v. Βουχετιον.
—θεος δ' οἱ ἱερος ὑκης. *Callim. Epig. ap. Ath. vii. p. 327. a.*
ἢ σπαρον, ἢ ὑκας αγεληΐδας— Numenius, ibid.

Ὑλαγμα, Ὑλαγμος, Ὑλακη. latratus. 2. clamor.
φθογγας τε μοσχων, και κυνῶν ὑλαγματα. Iph. T. 293.
—ουδε τι θυμῷ
ταρβεῖ, ουδε φυβεῖται, επει κεν ὑλαγμον ακουσῃ. Φ. 574.
Κερβερε, δειμαλεην ὑλακην νεκυεσσιν ιαλλων. Ep. l. 3.

Syn. Ωρυγη, κλαγγη, βοη.

Ὑλαι, ῶν. αἱ. Bœotiæ opp. Pindari natale. Vid. Πινδαρος.

Ὑλαῖος. nom. Centauri.
ουδε μεν Ὑλαῖον τε και αφρονα Ῥοῖκον εολπα. Call. 3. 221.

Ὑλαῖος, αια, αῖον. silvester. 2. luxurians frondibus. 3. materialis.
1. οἷα δε θηρ ὑλαῖος ὑποπτευησι κυναγως,
οὕτω παντ' εποιει ποτι τον βροτον·— Theoc. 23. 10.
3. —ταν αμφιπολεῖ-Νεφος ὑλαῖον. Synes. 3.

Syn. 1. Αγριος, ορεινος, ορειος, ὑλειωτης. 3. ὑλικος, σωματικος, ὑλοδιαιτος.

Ὑλᾰκὴ, ῆς. ἡ. latratus. Vid. ad v. Τριστομος.

Ὑλᾰκῖδης. Patronym.
*—εμὲ δ' ωνητὴ τεκε μητηρ
παλλάκις, αλλά με ἶσον ιθαγενεεσσιν ετιμα
Καστωρ Ὑλακιδης, τοῦ εγὼ γενος ευχομαι εἶναι.* ξ. 204.

Ὑλᾰκομωρος. latrando se exercens.
Τηλεμαχον δὲ περισσαινον κυνες ὑλακομωροι,
ουδ' ὑλαον προσιόντα·— π. 4.

Syn. Ὑλακτηρ, ὑλακτικος.—οξυφωνος.

Ὑλακτεω, Ὑλακοω, Ὑλαω, Ὑλαομαι. latro. 2. maledico.
—κραδιη δε οἱ ενδον ὑλακτει·
ὡς δε κυων αμαλῇσι περι σκυλακεσσι βεβῶσα,
ανδρ' αγνοιησασ' ὑλαει, μεμονεν τε μαχεσθαι. υ. 15.
αλλ' Οδυσευς τε, κυνες τε ιδον, και ῥ' ουχ ὑλαοντο,

κνυζηθμῷ δ' ἑτερωσε δια σταθμοῖο φοβηθεν. π. 162.
αντιον ουκ ὑλαουσι, παρος γε μεν ὑλακοωντες. Opp. κυν. γ.
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξυν δ' εποτρυνει πελας [281.
ὁ κλεινος αυτῇ ταυτα νυμφιος παρων. Soph. El. 301.
SYN. Εξυλακτεω, καθυλακτεω, βαΰζω, βοαω, θρυλλεω, θρηνεω.

Ὑλακτητής. latrator.
θεῖον ὑλακτητὴν δημον εχουσα κυνα. Theodorid. *An.* ii. 45.

Ὕλας. Hylas.
—συν και οἱ Ὕλας κιεν, εσθλος οπαων,
πρωθηβης, ἰῶν τε φορευς, φυλακος τε βιοῖο. Apoll. 1. 131.
EPITH. Ξανθος, καλλιστος, χαριεις.
PHR. Συν δε οἱ ἦλθ', ἑταρος Ἡρακλεεος θειοιο,
καλος Ὕλας, κ. λ.— Orph. 225.
οτρηρον θεραποντα πελωριου Ἡρακλῆος. Dion.

Ὑλειωτης. silvester. *epith.* Panis. Epig. l. 6.
SYN. Ὑλαῖος, ὑληβατης, ὑλοβατης, ὑληκοιτης, ὑλογενης, ὑλομανης, ὑλονομος, ὑλοδρομος.

Ὕλη. urbs Bœotiæ.
οἱ τ' Ελεῶν' εἶχον, ηδ' Ὕλην, και Πετεῶνα. B. 500.

Ὕλη. materia quæcunque, unde aliquid fit; *unde et* cibi ὕλη *vocantur.* 2. sylva. *it.* frutices, sarmenta.
*αυταρ επει τογ' ακουσεν αναξ ανδρῶν Αγαμεμνων,
αυτικα λαον μεν σκεδασεν κατα νῆας εΐσας,
κηδεμονες δε παρ' αὖθι μενον,* και νηεον ὕλην. Ψ. 163.
—εστι μεν ὕλη-Παντοιη,— ν. 247.
—τρεμε δ' ουρεα μακρα και ὕλη
ποσσιν ὑπ' αθανατοισι Ποσειδαωνος ιοντος. N. 18.
SYN. 1. Ὕλις, ὑποκειμενον.—το τροφιμον. 2. δριον, δρυμος. [τῖφος. Lyc. λοχμη. Nonn.] ξυλον.
EPITH. 1. Βαθυκυμων, ασταγος, αυη, αζαλεα, μενοεικης.—λαμυρα, νοσοποιος, ταναη. 2. ασπετος, αξυλος, αγριος, αγρονομος, αγριας, αιολος, βαθεῖα, βαθυσκιος, δυσευρετος, δασκιος, δενδρας, ερημας, ερημος, εναμπελος, ευβοτος, θηροτροφος, θυιας, τηλεθοωσα, κελαινη, καλλιβοτος, νιφαργης, λασια, νεοθηλης, νηριτος, ορειας, ορεσιτροφος, πυκινη, πολυανθης, πολυπρεμνος, πολυκλαδης, περικλαδης, πολυδενδρεος, πολυδενδρος, πιων, τανυπρεμνος, φιλοθρεμμων, φορβας, πιτυωδης, χλωρα, τανυπτορθος, τερψιφρων, ὑψικομος.
PHR. 1.—Ὁτε κοσμος εην πρωτοκτιτος ὕλη. Naz.
δνοφεραν ὕλας κηλῖδα φερω. Synes. H. 3.
πολυκυμονος μεν ὕλας-Εκαλυψε νωτον αιθηρ. ib.
ὃν ρα γαμον καλεουσ' ὕλης αμετροιο χαλινον.
2. —βαθος ὕλης μυριον. Theoc.
—ὕλης εν βαθυξυλῳ φοβῃ. Bacch. 1136.
σκιεροκομου τ' εν ερνεσιν ὕλας. Bacch. 874.

Ὑληγενης. *q. d.* e materia natus.
—ὑληγενεας εννασον οιστρους. Synes.

Ὑληεις, Ὑλιμος. sylvosus.
ὁσσοι γαρ νησοισιν επικρατεουσιν αριστοι
Δουλιχιῳ τε, Σαμη τε, και ὑληεντι Ζακυνθῳ. α. 246.
—σῖγα δ' ὑλιμος ναπη. Naz.
SYN. Ὑλωδης, ξυλωδης, δενδρηεις, οθρυοεις, δρυμωδης, καταδρυμος, ὑλοκομος, δασυς.

Ὑληκοιτης. cubile in sylvis habens. Vid. Ὑλειωτης.
και τοτε δη κεραοι και νηκεροι ὑληκοῖται. Hes. ε. 527.

Ὑληουργος, Ὑλουργος, Ὑλητομος, Ὑλοτομος. faber lignarius.
ὡς δ' ὁτε νηΐα δουρα θοοῖς αντιξοα γομφοις
ανερες ὑληουργοι, επιβληδην ελαοντες. Apoll. 2. 80.
τεμνειν ανωχθ' ελθοντας ὑλουργους δρυος
κορμους·— Herc. F. 241.
Ιδαν ες πολυδενδρον ανηρ ὑλητομος ελθων. Theoc. 17. 9.
παντες δ' ὑλοτομοι φιτρους φερον· ὡς γαρ ανωγει
Μηριονης,— Ψ. 123.

*Ὑλησκοπος. ὁ ἡ. sylvas visens.
ὑλησκοπῳ με Πανὶ θηρευτὴς Γελων. Philipp. *An.* ii. 213.*

Ὑληφορος, Ὑλοφορος. qui ligna comportat.
κλεπτουσαν εὑρονθ' ὡρικην ὑληφορον. Acharn. 271.
SYN. Ξυλοτομος.—ξυληφορος, ξυλοφορος.

Ὑλωρος, Ὑληωρης. sylvestris. Ὑλοκουρος. sylvæ custos, *s.* frondator.
αἵ γε μεν ὑληωροι αποπροθεν εστιχοωντο. Apoll. 1. 1227.
τοῖς δη χηραμα κοῖλα και ὑληωρεας ευνας. Nic. Th. 55.
ὁπως τις ὑλοκουρος, εργατης ορευς. Lyc. 1111.
SYN. Ὑλωρος, ὑληρος, ὑληρευς, ὑλαῖος.

*Ὑλλεῖοι. gens Illyrica. *dicti et* Ὑλλῆες.
κεῖθεν δ' εις αυγας στρεπτη παρασυρεται ἁλμη,
θῖνας ὑποξυουσα Λιβυρνιδας, αμφι τ' ερυμνην
Ὑλλειων χθονα πᾶσαν ὁση παρακεκλιται ισθμῷ,
Βουλιμεων τ' ακτας. επι δ' ασπετον ὁλκον αγουσα
Ιλλυρικην περι χερσον ἑλισσεται, αχρι κολωνης,
ουρεων τ' ηλιβατων, τα Κεραυνια κικλησκουσι. Dionys. 384.
ουδε σφιν, ὡς και πριν, αναρσια μητιαασκον
Ὑλλῆες· προς δ' αυτοι εμηχανοωντο κελευθον. Apoll. 4. 526.

Ὑλληΐς. ἡ. a præc.
αλλ' εθεον, γαιης Ὑλληΐδος εξανιοντες,
τηλοθι· τας δ' απελειπον, ὁσαι Κολχοισι παροιθεν
ἑξειης πληθοντο Λιβυρνιδες ειν ἁλι νῆσοι,
Ισσα τε, Δυσκελαδος τε, και ἱμερτη Πιτυεια. ibid. 562.

Ὑλλϊκος. epith. portûs Phæaciæ.
τους δ' εὗρε παρα νηῒ συν εντεσιν εγρησσοντας*
Ὑλλικῳ εν λιμενι, σχεδον αστεος·— ibid. 1124.

Ὑλλις, *ἶδος. ἡ. (σταθμη.) justitia ab Hyllo exercita.
τῳ πολιν κειναν θεοδμα-τῳ συν ελευθεριᾳ*
Ὑλλιδος σταθμας Ἱερων
εν νομοις εκτισσε.— Pyth. 1. 118.

Ὑλλος, ου. ὁ. fluvius, ρεων μεταξυ Θυατειρων και Σαρδεων. 2. filius Herculis, cui mater, *sec. Sophoclem,* Deïanira, *at sec. Apollonium,* Melite Naïs.
1. Ὑλλῳ επ' ιχθυοεντι, και Ἑρμῳ δινηεντι. Υ. 392.
2. Ὑλλον, ὃν ευειδης Μελιτη τεκεν Ἡρακλῆϊ. Apoll. 4. 538.
EPITH. 2. Σθεναρος, καρτερος, Ἡρακλειδης.

Ὑλοβᾱτης. in sylva degens. Vid. Agath. *Anal.* iii. p. 44.
ὑλοβατας, φιλοδενδρος,— Ep. l. 4.

*Ὑλογενης. ὁ ἡ. in sylvis natus. *ep.* cochleæ. [b.*
ὑλογενης, ανακανθος, αναιματος, ὑγροκελευθος. Ath. p. 63.

Ὑλοδιαιτος. in sylvis degens. Vid. Ὑλαῖος, Βιοω.

Ὑλοδρομος. in sylvis vagans. Vid. Ὑλειωτης.
θηρῶν τ' αγριων ποδες ὑλοδρομων. Thesm. 49.

Ὑλοκομος. sylvosus. Vid. Ὑληεις.
ται δ' επει ὑλοκομον ναπος ἦλθον. Androm. 283.

Ὑλοκουρος. lignator. Vid. in v. Ὑληωρος. *al.* ὑλακουργος.

Ὑλονομος. in sylvis degens. Vid. Ὑδριαδες, Ὑλειωτης.

Ὑλοτροφος. sylvis nutritus.
και θηρσ' ὑλοτροφοις,— Cam.

Ὑλουργος. lignator. Vid. sup. in v. Ὑληουργος.

Ὑλοφαγος, Ὑλοφορβος. qui in sylvis pascitur.
και βοος ὑλοφαγοιο κρεας μηπω τετοκυιης. Hes. ε. 589.
*επει τον εισρεοντα δια Συμπληγαδων
βοῦς ὑλοφορβους ποντον εισεβαλλομεν,* κ. λ. Iph. T. 260.

Ὑμεδᾱπος, Ὑμετερος, Ὑμος. vestras, popularis, vester.
ὁ γοῦν χαρακτηρ ὑμεδαπος[1] τῶν ρηματων. Pac. 219.
ὑμετερος δ' ει μεν θυμος νεμεσιζεται αυτῶν,
εξιτε μοι μεγαρων, αλλας δ' αλεγυνατε δαῖτας,
ὑμα κτηματ' εδοντες,— β. 138.
SYN. Σφετερος, σφωΐτερος.

†Ὑμεῖς. vos. *dat.* Ὑμῖν, *vel* Ὑμμῖν. Sic Ἡμῖν et Ημῖν.
τουθ' ὑμιν Αιας τοὖπος ὑστατον θροεῖ. Aj. 875. 745.

Ὑμεναιος, Ὑμεναιοι, Ὑμην. Hymenæus.
*νυμφας δ' εκ θαλαμων δαΐδων ὑπο λαμπομεναων
ηγινεον ανα αστυ· πολυς δ' ὑμεναιος ορωρει·
κοῦροι δ' ορχηστῆρες εδινεον, εν δ' αρα τοῖσιν
αυλοι, φορμιγγες τε βοην εχον· αἱ δε γυναῖκες
ἱσταμεναι θαυμαζον επι προθυροισιν ἑκαστη.* Σ. 492.
αγγελιην τ' εφυλαξεν ακοιμητων ὑμεναιων. Mus. 12.
Ὑμαν, ὦ Ὑμεναιε, γαμῳ επι τῷδε χαρειης. Theoc. 18. 58.
SYN. Γαμηλιος (ᾠδη.) γαμος.—Pr.
EPITH. Ἁβροκομης, ευηχης, ἱμεροεις, γαμηλιος, θρασυς,

1. Rectius legitur ἡμεδαπός. Trygæus loquitur, non Mercurius.

πενθιμος, περικλυτος, χρυσοκομης.—αγρυπνοι, αδωροδοκοι, ασυλητοι, αμιμητοι, αλιτροβιοι, αελλοποδες, αμαλλοτοκοι, αινομοροι, ἀβροι, ανδροφονοι, ἀμαρτιγαμοι, ατασθαλοι, αεθλοφοροι, βοεκραιροι, βιοζυγεῖς, δυσαιγητοι, διïπετεῖς, δασυστερνοι, εννυχιοι, ευπτερυγες, ευυδροι, θαλασσοποροι, θεοκλητοι, κακοξενοι, κρυφιοι, μεθυσφαλεῖς, νυμφιδιοι, νεοζυγιοι, ορεσσαυλοι, πολυπλαγκτοι, παιδογονοι, παιδοτρεφεῖς, σεμνοι, ὑπναλεοι, φερεσσακεῖς, φιλοστεφανοι, φιλοσκαρθμοι, φλογεροι, φιλακρητοι, χοροπλεκεῖς, χαριεντες, ωκυμοροι.

PHR. —Παμφωνων ιαχαν ὑμεναιων. Pind.
παρ δε οἱ ἱστατο κοῦρος ὁμεστιος ἁβρος αθυρων
ευχαιτης Ὑμεναιος· αερσινοον δε τεκουσης
Ουρανιης σοφον εργον επισταμενος, κ. λ.— Nonn. l. 33.

Ὑμεναιοω. uxorem duco. 2. hymenæum canto.
νυμφιοι αντι νεκρῶν, ὑμεναιωσουσι δε κουρας. Theoc. 22.179.
SYN. Ὑμεναιαω.—γαμῳ συναπτω.

*Ὑμην, ενος. ὁ. membrana, pellicula. Vid. Nicand. Al. 358.
γυμνας εφεξῆς επι κερως τεταγμενας,
εν λεπτοπηνοις ὑμεσιν ἑστωσας, οἱας [568. d.
Ηριδανος ἁγνοῖς ὑδασι κηπευει κορας. Eubul. ap. Athen. p.
λεπτος ὑμην ζωῆς εχε πειρατα και θανατοιο. Apoll. 4. 1648.*

Ὑμμητις, sive potius, Ὑμηττις, ἰδος. ἡ. a seq.
—ποτε δ' εργα διαθρυπτοιο μελισσης
αμμιγα ποιπνυων Ὑμμητιδος— Nic. Al. 445.

Ὑμητος, sive Ὑμηττος. mons Atticæ, melle optimo et marmoribus insignis[1]. —Ὑμητοιο μελισσηεντος εναυλοι. Nonn. [l. 13.

Ὑμναγορης. Vid. Απολλων.

Ὑμνεω, Ὑμνῳδεω, Ὑμνοπολευω. carmine celebro. 2. deploro. 3. convicior.
Ἑρμῆν ὑμνει Μοῦσα, Διὸς καὶ Μαιαδος υἱόν. H. Merc. l.
τον δ' ανευ λυρας ὁμως ὑμνῳδεῖ—Θρῆνον Ερῖνυος. Agam. 999.
παλιν ὑμνοπολευσω. Synes. —ζῶσα δ' εν κατηρεφεῖ
στεγῃ, χθονὸς τῆσδ' εκτος, ὑμνησεις κακά. Soph. El. 383.
SYN. Ανυμνεω, εξυμνεω, εφυμνεω, καθυμνεω, ὑδω, ὑμνοπολεω, κελαδεω, κλειομαι, αινεω, εγκωμιαζω, ευφημεω, ευλογεω, δοξαζω, αειδω, κωμαζω, Pind. 2. θρηνεω. 3. λοιδορεω, μεμφομαι.
PHR. Κλυταῖσι δαιδαλλειν ὑμνων πτυχαις.
ὑμνῳ διωκειν, κελαδεῖν, τοξευειν. Pind.
στεφανοῦν σοφοῖς ανθεσιν ὑμνων. Synes. ὑμνους αναγω. ib.
ευκελαδῳ κιθαρῃ φορμιζειν ουνομα—
—πολυκληεντα πανημαδον ὑμνον αειδειν. Apollin.
[ὑμνῳ ῥαινειν.—κατά τιν' ἁρμονιαν νεομαι.—σὺν βαθυζωνοις Χαριτεσσι γεγωνεῖν.—διεγειρειν κῶμον, λυτρον ευδοξον καματων.—Χαριτων αωτον προνεμειν (τινι.) εσσυται Μοισαῖον ἁρμα κελαδῆσαι.—εγειρ' αγλαΐαν τινα.—επεων γλυκὺν ὑμνον πρασσειν (exigere.)— Pind.
επλεκ' αειζωον Πιεριδων στεφανον. Epig.]

Ὑμνητος. celeber.
—ευδαι-μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
ανὴρ γιγνεται σοφοῖς. Pyth. 10. 33. SYN. Ὑπερυμνητος, πολυὑμνος, πολυφατος, κλυτος, ενδοξος.

*Ὑμνοθετης. qui hymnos, vel brevius aliquod poëma, conficit; etc.
ἡ τίς ὁ καὶ τευξας ὑμνοθεταν στεφανον; Meleag. l. 2.

Ὑμνοπολος, Ὑμνοποιὸς, Ὑμνητηρ, Ὑμνῳδὸς. hymnos tractans.
τὸν χαριεντ' Αλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναιων. Leon. *Tar.*—*An.*
παρθενικὰν νεαοιδὸν εν ὑμνοπολοισι μελισσαν. ibid.* [i.241.
τόν θ' ὑμνοποιὸν, αυτὸς ἂν τικτῃ μελη. Eur. Supp. 180.
εν χορῷ ὑμνῳδῷ. Dolsc. —ὑμνητῆρα χορὸν— Naz.
SYN. Ὑμνηπολος, ὑμνητης, ὑμνολογος, ὑμναγορας, ὑμνογραφος, ὑμνοθετης, επαινετης, θαυμαστης, εγκωμιαστης, ποιητης.

Ὑμνος. hymnus. 2. nænia. 3. oraculum.
*αμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ιηνατε, θερμετε δ' ὑδωρ,
οφρα λοεσσαμενός τε, ιδών τ' εὖ κειμενα παντα
δῶρα, τά οἱ Φαιηκες αμυμονες ενθάδ' ενειкαν,
δαιτί τε τερπηται,* καὶ αοιδῆς ὑμνον ακουων. θ. 426.
——ουτ' ὑπονυμφιδιάς
πω μέ τις ὑμνος—Ὑμνησεν,— Antig. 826. (14. B.)
SYN. Μελος, αοιδη, κῶμος.—εγκωμιον. 2. θρῆνος. 3. χρησμος. EPITH. Αθεσφατος, αινετος, αφθιτος, αλεξικακος, αναξιφορμιγξ, ακηρατος, βουκολικος, γλυκυς, γεραρος, ευπλεκης, ευηχης, εποινιος, επικωμιος, επιστεφιος, ἑορτιος, εριηχης, επινικιος, θεσκελος, ἱμερτος, ἱερος, γλυκυθροος, θεονδης, δοξολογος, δοκιμος, καλος, νοερος, κλυτος, λιγυς, ολυμπιονικης, ορθριος, μελιθρους, μελιηδης, μελισσοτοκος, μελιγηρυς, νεος, πτεροεις, πολυλλιτος, πολυτερπης, πολυφατος, πολυωνυμος, ποικιλος, ευπαλαμος, ερατος, χαριστιος, χαριστηριος, καλλινικος, θαυμαστος, φρικτος, φιλιος, φιλοτησιος, ἡμεριος, ηῷος, ἑσπεριος, ἡδυεπης, ἡδυμελης, μελανηφατος, δολοπλοκος, επικλοπος, μαγος, μηλονομος, θρασυς, θαλαμηπολος, μαργος.
PHR. Πρῶτοι παρὰ κρητῆρας Ἑλληνων εν αυλοῖς
συνοπαδοὶ Πελοπος ματρὸς ορειας
Φρυγιον αεισαν νομον,
τοὶ δ' οξυφωνοις πηκτιδων ψαλμοις
κρεκον Λυδιον ὑμνον. Tel.
—ὑμνοι δὲ καὶ αθανατων γερας αυτῶν. Theoc.
ὑμνων ευτερπες ανθος. εγκωμιων αωτος ὑμνων.
πολυφατον ὑμνων θροον.
προφρονων Μοισᾶν τυχοιμεν
κεῖνον ἁψαι πυρσον ὑμνων. Pind.
*ὑμνος δε τῶν αγαθῶν—Εργματων βασιλεῦσιν ισοδαιμονα τευχει
φῶτα·—Nem. 4. 135. ἀδυμελεῖ δ' εξαρχετε φωνᾷ. Nem. l.
διψῇ δὲ πρᾶγος αλλο μὲν αλλου·
αεθλονικιας δὲ, μαλιστ' αοιδὰν
φιλεῖ, στεφανων αρετᾶν τε
δεξιωταταν οπαδον.
τᾶς αφθονιαν οπαζε—Μητιος αμᾶς ἄπο·
αρχε δ' ουρανῳ πο-λυνεφελα κρειοντι, θυγατερ,
δοκιμον ὑμνον. εγὼ δ' εκεινων
τέ μιν οαροις λυρᾳ τε κοινωσομαι. Nem. 3. 10.
[πεμπω μεμιγμένον μελι λευκῷ
σὺν γαλακτι, (κιρναμενα δ' εερσ' αμφεπει πομ' αοιδιμον) Αιολῖσιν εν πνοαῖσιν αυλῶν. ib. 134.
νικας αποινα. id. ὑμνων αρρητοι τελεταί. Procl.]
ταὶ μεγαλαι γὰρ αλκαὶ
σκοτον πολὺν ὑμνων εχοντι δεομεναι.
εργοις δὲ καλοῖς εσοπτρον ισαμεν ἑνὶ σὺν τροπῳ,
ει Μνημοσυνας ἑκατι λιπαραμπυκος
εὑρῃ τις αποινα μοχθων
κλυταῖς επεων αοιδαῖς. Nem. 7. —επ' αοιδαῖς δ' ανὴρ νωδυνον καί τις καματον
θῆκεν. ἦν γε μὰν επικωμιος ὑμνος
δὴ παλαι, καὶ πρὶν γενεσθαι
τὰν Αδραστου τάν τε Καδμειων εριν. Nem. 8.*

Ὑμνῳδῖᾰ. hymnorum decantatio. Vid. Ὑμνος.
—πᾶσαν δὲ χρῆν
γαῖαν βοᾶσθαι μακαριαις ὑμνῳδιαις
Ὑμεναιον Ἑλενης, κᾶμὸν, ὡς ζηλωτὸς ᾖ. Helen. 1450.

Ὑνις, Ὑννις. vomer.
*και τριβολους οξεῖς αχυροτριβας, ἱστοβοην τε
σὺν γυροῖς αροτροις,* καὶ φιλογαιον ὑνιν. Philipp. *An.* ii. 215.
SYN. Ευλακα, αροτρον, νεοτομευς.—ῥοπαλος.
PHR. Σιδηρος, αυλακεργατης, χαλκος αροτρητης, κλασιβωλαξ.

Ὑομουσῖᾰ. Musa porcina.
αλλὰ καὶ τοδ' εγωγε θαυμαζω τῆς ὑομουσιας αυτοῦ. Equit. 982.
SYN. Ὑηνια, απαιδευσια, χοιρῳδια.

Ὑοσκυᾰμαω. insanio.
—ὑοσκυαμᾷς, ανὴρ γερων,— Pherecrat. ap. Suid.
SYN. Μαινομαι, παραπαιω.

---

1. Θύμον Ὑμήττιον laudat Antiphanes, vel Eubulus, Ath. p. 28. d. Nescio an alius e Græcis poëtis purioris ævi montem hunc, tantopere Latinis celebratum, memoraverit. Apud hos prima syllaba corripitur.

Ὑοσκυᾰμος. hyoscyamus, *herba*. (εἶδος βοτανης.)
μὴ μὲν ὑοσκυαμῳ τις αἴδρηεντα κορεσκοι
νηδυν, οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες σπερχονται. Nic. Al. 415.
Ὑπαγγελλω. clam nuncio.
νευμασι λαθριδιοισιν ὑπαγγελεουσα Λεανδρῳ. Mus. 106.
Ὑπαγγελος. *exp.* ὑπ' ἀγγέλων κληθείς.
ἥκω μὲν ουκ ακλητος, αλλ' ὑπαγγελος. Choëph. 838.
Ὑπαγκᾰλιζω. in ulnis gesto.
φιλον ανδρ' ὑπαγκαλιζων. Cycl. 496.
Syn. Αγκαζομαι, εναγκαλιζομαι.
Ὑπαγκᾰλισμᾰ. το. quod ulnis gestatur.
καὶ νῦν δυ' οὖσαι μιμνομεν μιᾶς ὑπο
χλαινης ὑπαγκαλισμα.— Trach. 549. (39. Br.)
Syn. Αγκαλισμα.
Ὑπᾰγω, Ὑπαγομαι. subduco, subjicio, *etc.*
Ἑκτορα δ' εκ βελεων ὑπαγε Ζεὺς, εκ δὲ κονιης. Λ. 163.
ἵππους δὲ Πριαμῳ ὑπαγον ζυγὸν, *οὓς ὁ γεραιὸς
αυτὸς εχων ατιταλλεν εὐξεστῳ επὶ φατνῃ. Ω. 279.
ανθρωπε, βουλει σκευαρι' εις Ἁιδου φερειν;
b. ποσ' αττα; a. ταυτί. b. δυο δραχμας μισθὸν τελεῖς;
a. μὰ Δι', αλλ' ελαττον. b.* ὑπαγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ. Ran. 172.
ὕπαγε. τί μελλεις; ουκ ελᾶς, ὦ σαμφορα; Nub. 1298. B.
Syn. Ὑπεξαγω, ὑπεκφερω, ὑπεξαιρεομαι, ὑφαιρεω, εκκλεπτω. —ὑποβαλλω, ὑποτασσω, εξαπαταω, αιτιαομαι, εγκαλεω, αναγω, προαγω, επαγω.—απαλλαττομαι, χωρεω.
Ὑπᾰγωγεὺς, (εργαλεῖον οικοδομικον.) instrumentum fabrile.
*καὶ, νὴ Δι', αἱ νῆτταί γε περιεζωσμεναι
επλινθοφορουν·* ανω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
επετοντ' εχουσαι κατοπιν, ὥσπερ παιδία. Av. 1148.
Ὑπᾴδω, Ὑπαειδω. succino.
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταιων, κυκλιοισι χοροῖσιν ὑπᾳδων. Ran. [366. B.
—λινον δ' ὑπὸ καλὸν αειδε
λεπταλεῃ φωνῇ·—Σ. 570. Syn. Επᾳδω, επαειδω.
Ὑπαι. *præp.* pro ὑπο.
*ὡς δ' ὅτε καπριον αμφι κυνες θαλεροί τ' αιζηοὶ
σευωνται· ὁ δέ τ' εἶσι βαθειης εκ ξυλοχοιο,
θηγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γενυσσιν·
αμφὶ δέ τ' αἴσσονται·* ὑπαὶ δέ τε κομπος οδοντων
γιγνεται· οἱ δὲ μενουσιν αφαρ δεινόν περ εόντα. Λ. 414.
*Ὑπαιαζω. lamentor.
αλλ' ου μὰν λεπταῖσιν ὑπαιαζοντα ποδαγραις. Ep. ἀδ. 419.*
Ὑπαιδειδισσομαι. Vid. Ὑποδειδω.
ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδειδοικεν ενιπάς. (al. ὑπεκδειδοικεν.) H. Merc. 165.
Ὑπαιθα. *adv.* coram. 2. ex obliquo.
—ὁ δ' ὑπαιθα λιασθη-Πουλυδαμας·— Ο. 520.
*εκ δ' αυτῆς εισω κατακεκλιται ηπειρονδε
κοιλη ὑπαιθα ναπη, ἵνα τε σπεος εστ' Αΐδαο.* Apoll. 2. 734.
Syn. Εις πλαγιον, εις τοὔμπροσθεν. ιθυ. εναντιον.
Ὑπαιθριος. subdialis.
ὑπαιθριος δεσμοῖσι πασσαλευτος ὤν. Prom. 113.
Syn. Ὑπαιθρος, ὑπενδιος, αιθριος, εναιθριος, ευρυχωρος.
Ὑπαιθω. ardeo.
καὶ πῶς ὑπαιθων, σῶμ' ἂν ιῴμην τὸ σόν; Trach. 1226. (12. Br.)
Syn. Αιθω, συγκαιω, κατακαιω.
Ὑπαΐσσω. proruo.
βωμοῦ ὑπαΐξας πρός ῥα πλατανιστον ορουσεν. Β. 310.
—κατὰ κῦμα μελαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει[1]-Ιχθυς.— Φ. 126.
Syn. Ὑπεξερχομαι.—ὑπονηχομαι, ὑπεκκλινω, ὑφερπω, ὑφορμαω, ὑπαπειμι, απαΐσσω.
Ὑπᾰκονός. interpres alterius. Vid. Ὑπηκοος.
—εγὼ δ' ὑπακονὸς αειδω-Πιεριδων,— Apoll. 4. 1381.
Exp. Ὑπηρετης τῶν Μουσῶν.
Ὑπᾰκουω. ausculto. 2. cedo. 3. subaudio, *in ellipsi.*
—ὅθι ποιμένα ποιμὴν
ηπυει εισελαων, ὁ δέ τ' εξελαων ὑπακουει. κ. 83.

1. Al. ἐπαΐξει, al. ὑπαλύξει. quam veram esse lectionem contendit Heynius, quia "in ἀΐσσω prior ubique est producta."—Apud Homerum, scilicet. Apud Tragicos corripitur. Vid. Pors. ad Hec. 31. Item, Iph. A. 12.

νῶϊ μὲν αμφοτερω μενεηναμεν ὁρμηθέντε,
ἢ εξελθεμεναι, ἢ ενδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι. δ. 282.
τρὶς δ' αρ' ὁ παῖς ὑπακουσεν· *αραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
εξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μαλα σχεδὸν, ειδετο πορρω.* The. 13. 59.
Syn. Κατακουω, επακουω, ευπειθεω, πειθαρχεω, ὑπεικω, ὑποτασσομαι, προσεχω.—ὑποφωνεω.
Ὑπᾰλειφω. sublino.
καὶ παγκρατιόν γ' ὑπαλειψαμενοις νεανικῶς. Pac. 897.
Syn. Ὑποχριω, επαλειφω, εναλειφω.—παροτρυνω.
Ὑπᾰλευομαι. subterfugio. Vid. Ὑπεκφευγω.
τῶν ὑπαλευαμενος θανατον, καὶ κῆρα μελαιναν-Φευγω·—ο. 275.
Ὑπαλλᾰγή. immutatio.
γαμους ἑλομενη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς. Helen. 301.
Syn. Εναλλαγη, ανταλλαγη, εξαλλαγη, καταλλαγη, μεταλλαγη, μεταβολη.
Ὑπᾰλυξις. effugium.
οὔ τοι ετ' εσθ' ὑπαλυξις, αφαρ δέ σε Παλλὰς Αθηνη
εγχει εμῷ δαμαα·— Χ. 270.
Syn. Εκκλισις, φυγη, εξυπαλυξις, αλυξις.
Ὑπᾰλυσκω. subterfugio. Vid. Ὑπεκφευγω.
*νῦν δ' εμπης γὰρ κῆρες εφεστᾶσιν θανατοιο
μυριαι,* ἃς ουκ εστι φυγεῖν βροτὸν, ουδ' ὑπαλυξαι. Μ. 327.
Ὑπᾰνᾰκῑνεω. abeo. 2. saltans abeo. Vid. Ὑποκινέω.
επι το δεῖπνον ὑπανακινεῖν·— Eccles. 1157.
Ὑπᾰνιαομαι. discrucior.
ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνιᾳ. Nub. 1197.
Syn. Ανιαομαι, συλλυπεομαι, συμπασχω. απαιτοῦμαι (μετα βιας.)
Ὑπᾰνις. fluvius Scythiæ *apud Herod.* sed Indiæ *in l. c.*
—μετὰ τουσδε Διωνυσου θεραποντες
Γαργαριδαι ναιουσιν, ὅθι χρυσοῖο γενεθλην
δαιδαλεην Ὑπανίς τε φερει, θεῖός τε Μεγαρσος,
λαβροταται ποταμῶν·— Dion. 1145.
Ὑπᾰνιστᾰμαι. exsurgo.
καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτεροις ὑπανιστασθαι προσιοῦσι. [Nub. 989.
Syn. Ὑπεξανισταμαι, εξανισταμαι, επανισταμαι, διανισταμαι, προσανισταμαι, εξεγειρομαι, ανορουω.
*Ὑπανταξ. *adv.* ex adverso.
εφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπανταξ ειχομην. Aristoph. fr. inc. 132.
Syn. Αντικρυ, αντην, εξ εναντιας.*
Ὑπανταω, Ὑπαντιαζω. occurro.
μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς εμοῖς βουλευμασιν. Eur. Supp. 398.
αλλά οἱ ουτις τῶν γε τοτ' ηρκεσε λυγρὸν ολεθρον
προσθεν ὑπαντιασας·— Ζ. 17.
Syn. Ὑπανταομαι, ὑπαντεω, ὑπαντομαι, ὑπεναντιοῦμαι, ανυπανταω, προσυπανταω, ανταω.
*Ὑπαντεω. idem. *haud æque probata forma.*
οἵῳ Θειοδαμας ποθ' ὑπηντεεν Ηρακλῆϊ. Ep. ἀδ. 287.*
Ὑπαξονιος. qui est in axe vel circa axem.
συριγγων αἴω φθογγον ὑπαξονιων. Call. 5. 14.
*Ὑπᾰποκῑνεω, *legi debebat ad* Aristoph. Av. 1011. *pro* Ὑποκινεω, qu. vid.
Ὑπᾰποκῑνητέος. *verbal. ab* ὑπαποκινεω, clam me subduco.
τουτὶ πονηρόν· αλλ' ὑπαποκινητέον.* Thesm. 924.
Ὑπᾰπὄτρεχω. clam abeo.
ὑπαποτρεχειν εχουσι μηδὲ πατταλον. Eccles. 284.
Syn. Αποτρεχω, οπισω τρεχω, αναχωρεω.
Ὑπᾰρ. το. *nomen indecl.* visio vera.
ουκ οναρ, αλλ' ὕπαρ εσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον εσται. τ. 547.
Exp. Ενυπνιον (το μεθ' ἡμεραν φαινομενον.)
Ὑπαργῦρος. argentum in se continens.
Μαλεας τ' ακροι κευθμῶνες, ἥ τε Σουνιου
διας Αθανας σῶς ὑπαργυρος πετρα. Cycl. 292.
Ὑπαρνος. ἡ. ovis lactans agnum.
—ουδ' αγαλακτες
οἶες, ουδ' ακυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. Call. 2. 52.
*Ὑπαρπεζος, *vox ignota Lexicogg. occurrit apud* Nicand. Th. vs. 284. *Sed suspicor legi debere pro τρηχῷ ὑπάρπεζον, τρῆχυν ὑπ' ἄρπεζαν. Confer vs. 393.**
Ὑπαρχιος. *vox suspecta.*

αυτὰρ εγὼ παντεσσιν ὑπαρχιος εσσομαι ὑμῖν. (*al.* ὑποχρεος, *al.* ὑπορκιος. *al.* ὑπεγγυος.) Tryph. 274.

Ὕπαρχος. qui sub alio imperium obtinet. 2. dux.
ὑπαρχος αλλων δεῦρ' επλευσας, *ουχ ὁλων
στρατηγὸς, ὡστ' Αιαντος ἡγεῖσθαί ποτε.* Aj. 1124. (05. Br.)
Syn. Αρχος, επαρχος, διοπος, ἡγεμων, οικονομος, προστατης, επιστατης.

Ὑπαρχω. initium do. 2. sum, suppeto, *etc.*
*ει γάρ μιν ζωόν γ' εκιχεις Ιθακης ενὶ δημῳ,
τῷ κέν σ' εὖ δωροισιν αμειψαμενος απεπεμψε,
καὶ ξενιῃ αγαθῇ* ἡ γὰρ θεμις, ὁστις ὑπαρξῃ. ω. 283.
ουκοῦν ὑπαρχειν τονδε κατθανόντα χρή; Rhes. 633.
πλουτου μὴ φειδου· μεμνησ' ὁτι θνητὸς ὑπαρχεις. Phocyl. 104.
Syn. Προκαταρχομαι, ειμι, γιγνομαι, επιγιγνομαι. ανεχω, εκφαινομαι.

Ὑπασπίδιος, Ὑπασπιστηρ, Ὑπασπιστης, Ὑπερασπιστης. (*Dolsc.*) clypeo munitus, armiger.
κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπιδια προποδιζων. N. 158.
οχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσοον. Æsch. Supp. 190.
μεθες μ'· ερημος παῖς ὑπασπιστοῦ σεθεν. Phœn. 1219.
Syn. Ασπιστης, δορυφορος, ὁπλιτης, τευχοφορος, ὑπασπιζων. βοηθος, ὑπηρετης.

Ὑπασπιζω. clypeum gesto.
—Χρομιῳ κεν ὑπασπι-ζων, παρὰ πεζοβοαις. Nem. 9. 80.
Syn. Ὁπλοφορεω. ὑπασπιστης ειμι. βοηθεω.

Ὑπαστρος. sidereus. —ὑπαστρον δέ τοι
μῆχαρ ὁριζομαι γαμου δυσφρονος. Æsch. Supp. 398.

Ὑπᾰτηῒς. ἡ. consularis. Vid. Στουδιος.

Ὑπατια. *v.* Ὑπατεια. consulatus.
εις ουρανὸν γαρ εστι σοῦ τὰ πραγματα
ὑπατια σεμνη— Ep. l. 1.

Ὑπατιος. consularis. *Sed in l. c.* Nom. Pr.
Ὑπατιου ταφος ειμι.— Jul. *Æg.*—*An.* ii. 509.
Syn. Ὑπατος, προβουλος.—ὑπατικος.

Ὑπᾰτος. summus.
ενθ' ἱππους στησασα θεὰ λευκωλενος Ἡρη
Ζῆν' ὑπατον Κρονιδην εξειρετο, καὶ προσεειπε. E. 756.
Syn. Ὑπερτατος, καθυπερτατος, πανυπερτατος, εξοχωτατος, μεγιστος, κρατιστος.—βασιλευς, ἡγεμων. προβουλος. ὑψηλος.

Ὑπαυλος. qui est in aula, seu, tentorio.
εκεῖνον ειργειν Τεῦκρος εξεφιεται
σκηνῆς ὑπαυλον,— Aj. 807. (795. Br.)
Syn. Εναυλος, ενδομυχος, ὑποστεγος.

Ὑπᾰφρος. spumosus.
κατὰ πτολιν ὑπαφρον ομμ' εχων. Rhes. 711.
Syn. Επαφρος, αφριοεις.

Ὑπαχλῡνω. sensim caligo; *item*, obtenebro.
οψε δ' ὑπηχλυνθη μεγας ουρανὸς— Cal.

Ὑπεγκλῖνω. paullulum inclino.
σκαιὸν ὑπεγκλινας οιηΐον·— Orph. 1203.

Ὑπεγγυος. sponsioni obnoxius. Vid. Ὑπαρχιος.
—τὸ γὰρ ὑπεγγυον
δικᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτνεῖ. Hecub. 1028.
*κριταὶ δὲ τῶνδ' ονειρατων
θεόθεν ελακον* ὑπεγγυοι
μεμφεσθαι τοὺς γᾶς-Νερθεν περιθυμως,
τοῖς κτανοῦσί τ' εγκοτεῖν. Choëph. 35.
Syn. Ὑποχρεος, καταχρεος, αληθης, δικαιος. θεοφορητος, επεγγυος.

Ὑπειδομαι. suspicor. 2. contemplor.
νικῶντα δ' ἱπποις ὡς ὑπειδετο στρατόν. Eur. Supp. 694.
Syn. Ὑφοραομαι, ὑποθεωρεω, ὑποβλεπω, προσδοκεω, ὑπονοεω. ειδομαι.

Ὑπεικᾰθω, Ὑπεικω, Ὑπεικομαι, Ὑποεικω. cedo.
*—ουδ' εἰ μοι τὰ σὰ
μελλοι τις οισειν δῶρ', εφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,*
τουτοις ὑπεικαθοιμ'— Soph. El. 361.
*σχετλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμηΐα εργα μεμηλε
καὶ πονος.* ουδὲ θεοῖσιν ὑπειξεαι αθανατοισιν; μ. 116.
ει δή σοι πᾶν εργον ὑπειξομαι, ὁ, ττι κεν ειποις. A. 294.
αλλ' ητοι μὲν ταῦθ' ὑποειξομεν αλληλοισι. Δ. 62.
αλλ' ετ' αρ' ανθισταντο, νεῶν δ' ὑποεικον αναγκῃ. Π. 305.
Syn. Εικαθω, επεικω, εικω, ὑπεξισταμαι, εξισταμαι, ὑποχωρεω, ὑφιεμαι, ὑποκυπτω, ὑπηρετεω, συγχωρεω, ὁμολογεω, πειθαρχεω, ὑπακουω, προσεχω, θεραπευω. ὑποτασσομαι.

Ὑπειμῐ. subsum, adsum.
οἱ γὰρ φιλτατοι ανδρες εμῷ ὑπεασι μελαθρῳ. I. 204.
Exp. Ενδον εισι.

Ὑπειμῖ. subeo.
—ἡ τυραννις-Ὡς λαθρα μ' ελανθαν' ὑπιοῦσ'; Vesp. 464.
Syn. Ὑπερχομαι, ὑφισταμαι, ὑποβαινω. ὑπεισειμι, επειμι.

Ὑπεινωρ. Nom. Pr.
ενθ' ἑλεν Αστυνοον καὶ Ὑπεινορα, ποιμένα λαῶν. E. 144.

Ὑπειπεῖν. præfari, prædicere, *inpr.* monendi *caussa.* 2. caussari, caussam interponere.
παισίν θ' ὑπεῖπον τουσδε τοὺς αυτοὺς λογους. Eur. Sup. 1171.
ολιγ' αἰθ'[1] ὑπειπων προτερον αυτοῖσιν ταδί. Vesp. 55.
Syn. Ὑφηγεομαι, εξηγεομαι, ὑπαγορευω, προαγορευω, προειπεῖν., ὑποτιθημι, ὑπομιμνησκω. 2. ὑποκρινομαι. παρεμβαλλω (λογον).

Ὑπειρ, *pro* Ὑπερ.
*ἦμος δ' Εωσφόρος εἶσι φοως ερεων επὶ γαιᾶν,
ὁντε μέτα κροκοπεπλος* ὑπεὶρ ἁλα κιδναται ηώς. Ψ. 227.

Ὑπειρεσια. remigatio.
ενθ' αρ' ὑπειρεσιῃσιν επειγομενοι φορεοντο. Orph. 1297.

Ὑπειροχος. nobilis Trojanus. 2. *alius*, Eleensis.
Ἱπποδαμον δ' Οδυσεὺς καὶ Ὑπειροχον εξεναριξεν. Λ. 335.

Ὑπειροχίδης. *patronym.* a præc. *n.* 2. Vid. Ιτυμονευς.

Ὑπειροχος. ὁ ἡ. *pro* ὑπεροχος. eminens, præstans.
αιὲν αριστευειν, καὶ ὑπειροχον εμμεναι αλλων. Λ. 783.
Syn. Ὑπεροχος, πανυπειροχος, ὑπεραλλος, εξοχος.

Ὑπεκ. *præp.* e, ex. [428.
καί σφιν ὑπὲκ νεφεων Ιθακης τ' ορος αιπὺ πεφαντο. Hom. Ap.

Ὑπεκβαλλω. ejicio.
*ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξεβαλεν. Rufin. *An.* ii. 398.*
αλλ' αἰδης καὶ γῆρας ὑπεκβαλε— Ep. l. 3.
Syn. Διαφθειρω, απολλυμι. εκβαλλω.

*Ὑπεκδεχομαι. exspecto.
τὰν δαμαλιν, βουφορβὲ, παρερχεο, μηδ' απανευθε
συρισδῃς· μαστῷ πορτιν ὑπεκδεχεται. Ep. ἀδ. 221.*

Ὑπεκδρᾰμεω, *v.* Ὑπεκδιδρασκω. Vid. Ὑπεκτρεχω.

Ὑπεκδῡμῐ. clam exuo seu excutio. *in med.* emergo, elabor.
αἶ, αἶ· πονους μὲν Τρωϊκους ὑπεξεδυν. Cycl. 346.
Syn. Ὑπεκδυω, ὑπεκδυνω, ὑπεκδυομαι, παρεκδυω, ὑπεκφευγω, ὑπεξαναδυομαι.

Ὑπεκκᾰλυπτω. paullatim nudo. [i. 238.
ηδη μεν τετριπται ὑπεκκεκαλυμμένον οστεῦν. Leon. *Tar.*—*An.*

Ὑπεκκλινω. paullatim declino.
ἢν δ' ὑπεκκλινῃ γε δευρὶ, πρὸς σκελος κυρηβασει. Equit. 272.
Syn. Ὑπεκτρεπω.

Ὑπεκλαμβᾰνω. excipio.
αλλὰ φθανει νιν ἡ ταλαιν' εισω δομων
μητηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλειει πυλας. Herc. F. 997.

Ὑπεκπεμπω. clam emitto.
ὁς δ' εστι παῖς μοι μονος, ὑπεκπεμπω λαθρα
αλλους ες οικους, μὴ θανῃ φοβουμενη. Androm. 47.
Syn. Ὑπεξαγω, εκπεμπω, αποπεμπω, εξοριζω, ὑπεκτιθημι.

Ὑπεκπεραω. transeo.
πρωτη ὑπεξεπερησε, τριβους δ' ηνυσσε θαλασσης. Orph. 68.

Ὑπεκπροθεω. longe præcurro.
—οὑνεκα πασας-Πολλὸν ὑπεκπροθεει,— I. 502.
Syn. Ὑπεραιρω, προλαμβανω, ὑπεκτρεχω.

Ὑπεκπρολυω. prius solvo.
ενθ' αἰγ' ἡμιονους μὲν ὑπεκπροελυσαν απηνης. ζ. 88.
Syn. Ὑπολυω, απολυω.

Ὑπεκπροεω. profluo.
ενθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν επηετανοὶ, πολὺ δ' ὑδωρ
καλὸν ὑπεκπροεει,— ib. 87.
Syn. Προρεω, αποῤῥεω, εκρεω.

---

1. Brunck. ὀλίγα γ': sed Porsonus, ὀλίγ' ἄτθ'.

Ὑπεκπροταμνει, *de navi, progressa v. c. e portu.* secat mare procul evecta.

—ὑπεκπρο δὲ ποντον εταμνε
νηῦς ηδη, κρατεροῖσιν επειγομενη ερετῃσι. Apoll. 4. 225.

Ὑπεκπροφευγω. effugio.

ὡς δ' ὀτ' ανὴρ ασπαστον ὑπεκπροφυγῃ κακοτητα
νουσου ὑπ' αργαλεης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ. Hes. α. 42.

Syn. Προφευγω, ὑπεκφευγω, αποφευγω.

Ὑπεκπῡρος. ardens.

αμφ' αυτῷ θρανεσκον ὑπεκπυρον οζον ακικυν. Lith. 140.

Ὑπεκσαωζω, Ὑπεκσωζω. e periculo eripio.

**τῷ δ' ἐπι Τυδειδης ὦρτο κρατερος Διομηδης,*
ἱππους δὲ Τρῳους ὑπαγε ζυγὸν, οὓς ποτ' απηυρα
Αινειαν, αταρ αυτὸν ὑπεξεσαωσεν Απολλων.* Ψ. 292.

φιλους δ' ὑπεκσωζοιεν εναλιων πορων. Pers. 453.

Syn. Εκσαωζω, περισωζω. ὑπεξερυομαι.

Ὑπεκτῐθημῐ. aliquo transportandum curo.

κτεινειν, ὃν εξω δωματων ὑπεξεθου. Androm. 69.

Syn. Εκτιθημι, παρεκτιθημι, ὑπεκπεμπω.

Ὑπεκτρεπω. paullatim deflecto.

—ὧν αφαρπαζειν φιλεῖ
οφθαλμὸς ανθος, τῶν δ' ὑπεκτρεπειν ποδα. Trach. 557.

Syn. Ὑπαναχωρεω, εκτρεπω, ὑπεκκλινω.

Ὑπεκτρεχω. longe excurro, subterfugio.

ἢν δ' οὖν εγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδραμω. Androm. 339.

χρῃζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμουμενοι. Phœn. 890.

ὁτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν[1] *τὸν εκ Πυλου.* Equit. 742. B.

Syn. Ὑπεκφευγω.—κατατρεχω, ὑφαρπαζω.—ὑπερεχω.

Ὑπεκτροφή. nutritio.

κτησαιτ' ἂν ολβον εις ὑπεκτροφὴν πατρας.[2] Eur. *fr.*

Syn. Εκτροφη, ωφελεια.

Ὑπεκφερω. clam effero.

οὕνεκ' εγὼ φιλον υἱὸν ὑπεξεφερον πολεμοιο. E. 377.

**ἷξον δ' ες πεδιον πυρηφόρον· ενθα δ' επειτα*
ἠνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπεκφερον ωκέες ἱπποι.* γ. 495.

Syn. Ὑπεξαγω, ὑπεκκομιζω, ὑπεξερυω, ὑπεξαιρεω, εξαιροῦμαι, εξαγω, εκφερω, προτεινω, προβαλλομαι.

Ὑπεκφευγω. subterfugio.

ουδὲ γὰρ ουδέ κεν αυτὸς ὑπεκφυγε κῆρα μελαιναν. E. 22.

Syn. Εκφευγω, ὑποφευγω, ὑπεκδιδρασκω, ὑπεκκλινω, αποδιδρασκω, ὑπαλυσκω, εξυπαλυσκω, ὑπαλευομαι, ὑπεκτρεχω, ὑπεκπροφευγω, ὑπεκδυω, αποφευγω.

Ὑπεκχυω. effundo.

ὡς ἄρ εφη· τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξεχυτ' αυτίκα δακρυ. Apoll. 3. 705.

Ὑπεκχωρεω. sensim abscedo. Vid. Ὑπεξερχομαι.

—δευτερον δ' ὁ πᾶς στυλος-Ὑπεξεχωρει[3]*—* Pers. 401.

Ὑπεμβρυοω. gravidam reddo.

—ὡς κορην Πλευρωνιαν-Ὑπημβρυωσεν— Soph. *fr.*

Ὑπεναντιος. contrarius, obvius. Vid. Εναντιος.

τῶν θ' ἱπποι μὲν επειθ' ὑπεναντίοι αλληλοισιν
οξεῖα χρεμισαν, περὶ δέ σφισιν αγνυτο ηχώ. Hes. α. 347.

*Ὑπενδῠμα. subucula, quævis interior vestis.

αἱ μιτραι, τό θ' ἁλουργὲς ὑπενδυμα, τοί τε Λακωνες
πεπλοι, καὶ ληρῶν χρυσεοι οἱ καλαμοι·
πανθ' ἁμα Νικονοη συνεπεκπιεν· ἦν γὰρ Ερωτων
καὶ Χαριτων ἡ παῖς αμβροσιόν τι θαλος·
τοιγαρ τῷ κριναντι τὰ καλλιστεῖα Πριηπῳ
νεβριδα, καὶ χρυσεην τηνδ' εθετο προχοην. Hedyl. *An.* i. 483*.

Ὑπενερθε, Ὑπενερθεν. *adv.* infra.

—ποδῶν δ' ὑπενερθε κονιη-Ἱσταρ' αειρομενη,— B. 150.

Syn. Ὑποκατωθεν, ενερθε.

---

1. Vulgo ita legitur. Brunckius edidit,
ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ.
Adhuc melius autem Codex Ravennas:
ὅτι, τῶν στρατηγῶν ὑποδραμόντων ἐκ Πύλου,
πλεύσας ἐκεῖσε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

2. Fragmentum est *Autolyci*, iii. 6. servatum ap. Ath. p. 413. d. et Galenum, Protrept. In Athenæo tamen legitur *εἰς ὑπερβολὴν πατρός.* Dubito an alicubi reperiatur vox *ὑπεκτροφή.*

3. Aldina lectio e MSS. est *ἐπεξεχώρει*, quam receperunt Schutz. Pors.

Ὑπεξᾰγω. subduco. Vid. Ὑπεκφερω.

—αλλά σε δαιμων-Οικαδ' ὑπεξαγαγοι·— σ. 146.

Ὑπεξαιρεω. clam aufero. Vid. Ὑπεκφερω.

πολυῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξ-αιροῦσι τῶν κτανοντων
οἱ παλαι θανόντες. Soph. El. 1444. (19. Br.)

Ὑπεξακριζω. per cacumina ambulo.

αγελαῖα μὲν βοσκηματ' αρτι πρὸς λεπας
μοσχων ὑπεξηκριζον,— Bacch. 677.

Syn. Ὑπερακριζω, ακριζω.

Ὑπεξᾰλευομαι. *id. quod seq.* *—σὲ δ' ὑπεξαλεασθαι ανωγει χεῖρας, επεὶ σεο φησὶ βιῃ πολυ φερτερος εἶναι.* O. 180.

Ὑπεξᾰλυσκω. subterfugio, devito.

τοιό γ' ὑπεξηλυξε βαρὺν χολον,— Hes. θ. 614.

Syn. Ὑπαλευομαι, εξαλευομαι, ὑπαλυσκω, ὑπεκφευγω.

Ὑπεξαναβημι. transcendo.

—ὑπεξαναβὰς ποδὶ Καστωρ-Σκαιῷ— Theoc. 22. 197.

Syn. Ὑπαναχωρεω, αναχαζω, ὑπεκβαινω, ὑπεξισταμαι.

Ὑπεξᾰνᾰδῡμι. emergo. Vid. Ὑπεκδυμι.

αλλ' ὀγ' ὑπεξανεδυ κεφαλῇ·— ib. 123.

Αργειους δὲ Ποσειδαων οροθυνε μετελθὼν,
λαθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός·— N. 351.

Ὑπεξαντλεω. exhaurio.

κακῶν γὰρ αρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί. Ion. 927.

Syn. Εξαντλεω, ανατλημι, ὑποφερω. ὑπεξαφυω.

Ὑπεξᾰφῠω. exhaurio. *—πολέες δὲ ποροι νωνυμνοι εασιν, ὁππῃ ὑπεξαφυονται·—* Apoll. 2. 985.

Ὑπεξελευσῐς. ἡ. supplicium.

ὁ δὲ Χοσροης ὑπεξελευσεις ποικιλας
ὑφισταт' εμπονους,— Pisid. ap. Suid.

Syn. Τιμωρια, βασανος, εφευρεσις.

Ὑπεξερυω, Ὑπεξειρυομαι. subtraho.

ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὶν ὑπεξειρυτο φονοιο. Apoll. 2. 1185.

Syn. Ὑφαιρεω, ὑπεκκλεπτω, ὑφαρπαζω, ὑπεκσωζω, ὑπεκφερω.

Ὑπεξερχομαι. clam egredior. 2. ulciscor.

κἂν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Αντιγονη στρατοῦ διχα. Phœn. 1487.

Syn. Ὑπαπειμι, ὑπαΐσσω, ὑπαγω, ὑπεκχωρεω, ὑπεκβαινω, εξερχομαι.

†Ὑπέρ. *præp.* super.

—Δικη δ' ὑπὲρ ὑβριος ισχει. Hes. ε. 217.

*Ὑπερᾱ. vetus nomen ins. e Sporadibus, *quæ postea* Amorgos. Vid. in v. Τρυγιας.*

περᾱ. ἡ. funis quidam navis.

εν δ' ὑπερας τε, καλους τε, ποδας τ' ενεδησεν εν αυτῇ. ε. 260.

Exp. Το τοῦ κερατος τοῦ ἱστοῦ σχοινιον.

Ὑπεραης. desuper flans.

εν δ' επεσ' ὑσμινῃ, ὑπεραέϊ ἶσος αελλῃ,
**ἥ τε καθαλλομενη ιοειδέα ποντον ορινει.* Λ. 297.

Ὑπεραιδεομαι, Ὑπεραισχυνομαι. valde, nimium vereor.

οὔ τι εγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες αλλοι εασιν
ανέρες, ουδ', ὁτε περ πατρῃ ἔνι ναιεταασκον,
ἦα παρος. τῷ μή με λιην ὑπεραιδεο, κουρη.* Apoll. 3. 976.

—ὑπερησχυνομην-Μελλων ασυμβολος παλιν δειπνεῖν·— Ath. [6.

*Ὑπεραιρω. extollo; effero; excedo.

ἡ δ' ὑπερηερθη, σοβαρὴν δ' ὑπερεσχέθεν οφρυν. Agath. *An.* iii. [41.*

Ὑπερᾰκοντιζω. jaculi jactu vinco. 2. præsto.

ὑπερακοντιζεις σύ γ' ηδη Νικιαν ταῖς μηχαναῖς. Av. 362.

Syn. Ὑπερβαλλω, ὑπερεχω, νικαω, ὑπεραιρω, ὑπερδισκευω.

Ὑπερᾰκριζω. per summum evado. Vid. Ὑπεξακριζω.

ἡ τῶνδε δομων ὑπερακριζει. Eur. Supp. 988.

Ὑπεραλγεω. perdoleo.

**ζηλῶ δ' αγαμους, ατεκνους τε βροτῶν·*
μια γὰρ ψυχή· τῆσδ' ὑπεραλγεῖν*
μετριον αχθος. Alcest. 901. W.

Syn. Ὑπεραχθομαι, ὑπερλυποῦμαι, πανυ λυποῦμαι, ὑπερπαθεω, ὑπεραστενω.

Ὑπεραλγής. valde dolens.

ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χολον νεμουσα,
μηθ' οἷς εχθαιρεις,
ὑπεραχθεο, μητ' επιλαθου. Soph. El. 177.

Syn. Βαρυαλγης, διαλγης, δυσαλγης, περιαλγης, ὑπερ κατηφης, αγαν οδυνηρος, λυπηρος.

'Υπεραλλομαι. transilio.
πολλὰς δὲ στιχας ἡρωων, πολλὰς δὲ καὶ ἱππων
Αινειας ὑπεράλτο,— Υ. 327.
Syn. 'Υπερθορεω, ὑπερπηδαω, ὑπερθρωσκω, ὑπερβαινω, ὑπερθορεομαι, μεταπηδαω.

'Υπεραλλος. ὁ ἡ. supra alium, eximius.
ὑπεραλλον αιχμὰν ταμών. Nem. 3. 57.
Syn. Εξαιρετος, *εξεχων, ὑπερβαλλων, ὑπειροχος.*

'Υπερᾰναιδεομαι. vincor impudentia. Vid. 'Υπερβαλλω.
οιμοι κακοδαιμων, ὑπεραναιδεσθησομαι. Equit. 1203.
Exp. Τῇ αναιδειᾳ νικηθησομαι.

'Υπεραντελλω. exorior. Vid. 'Υπερτελλω.
—φαεινῷ αστέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατεῃσιν εεργομεναι καλυβῃσιν
νυμφαι θηησαντο δομων ὑπεραντελλοντα. Apoll. 1. 774.

'Υπεραντλος. oppressus, et pene submersus. *Vid. Monk.*
χαλεπᾷ δ' ὑπεραντλος οὖσα-Συμφορᾷ,— Hippol. 767.
Syn. Ανεξαντλητος, πληρης.—ὑπεραλγης.

'Υπερᾰπᾰταω. valde decipio. Vid. Απαταω.
μικροῦ κατεσχον τὸν βοτρυν τοῖς δακτυλοις,
ὑπεραπατηθεὶς τῇ θεᾳ τῶν χρωματων. Ep. ἀδ. 317.

'Υπεραποκρῑνομαι. patrocinor.
χαλεπὸν μὲν, ὦ 'νδρες, εστὶ διαβεβλημενου
ὑπεραποκρινεσθαι κυνός· *λεξω δ' ὁμως.
αγαθὸς γάρ εστι, καὶ διωκει τοὺς λυκους.* Vesp. 950.
Syn. 'Υπεραπολογεομαι, συνδικεω.

'Υπεραυχος. jactabundus.
ὡς δ' ὑπεραυχα βαζουσιν επὶ πτολει
μαινομενᾳ φρενὶ,— Sept. Th. 489.
Syn. 'Υπεραυχης, ὑπερκομπος, ὑπερογκος, κενοδοξος. ὑπερηφανος.

'Υπεραχθής. valde onustus. Vid. 'Υπερβαρης.
*τυρὸς δ' ου λειπει μ' ουτ' εν θερει, ουτ' εν οπωρῃ,
ου χειμῶνος ακρῳ·* ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αιεί. Theoc. 11. 36.

'Υπεραχθομαι. valde doleo. Vid. 'Υπεραλγης.
Syn. 'Υπεραγανακτεω, ὑπερεχθαιρω.—ὑπεραλγεω.

'Υπερβαινω. transgredior. 2. supero.
κεκλετο δὲ Τρωεσσιν ἐλιξαμενος καθ' ὁμιλον
τεῖχος ὑπερβαινειν·— Μ. 467.
Syn. Αναβαινω, παραβαινω, μεταβαινω, ὑπερκαταβαινω, ὑπεραλλομαι, ὑπερεχω, προεχω, ὑπερτιθεμαι, ὑπερβαλλω, περαω, ὑπερπαιω, ὑπερνηχομαι, παραμειβομαι. ελαττοω.

'Υπερβαλλω, 'Υπερβαλλομαι. projicio ultra.
*—σολον δ' ἑλε δῖος Επειος,
ἧκε δὲ δινησας· γελασαν δ' επὶ παντες Αχαιοί.
δευτερος αὖτ' αφεηκε Λεοντευς, οζος Αρηος·
τὸ τριτον αὖτ' ἐρριψε μεγας Τελαμωνιος Αιας
χειρὸς απὸ στιβαρῆς,* καὶ ὑπερβαλε σηματα παντα. Ψ. 843.
δουρὶ δ' ὑπειρεβαλον Φυλῆά τε, καὶ Πολυδωρον. ib. 637.
ουτοι μ' ὑπερβαλεῖσθ'[1] αναιδειᾳ, μὰ τὸν Ποσειδῶ. Eq. 410. B.
Syn. 'Υπερακοντιζω.—ὑπερβαινω, ὑπερτρεχω, ὑπερεχω, ὑπερνικαω, παραβαλλω, ὑπερτιθεμαι, αναβαλλομαι.

'Υπερβᾰρής. prægravis.
καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
τιθησι δαιμων ὑπερβαρὴς εμπιτνῶν. Agam. 1184.
Syn. 'Υπερβριθης, ὑπεραχθης, δυσαχθης, επαχθης, πολυφορτος, ὑπερδεινος, αχθεινος.

'Υπερβᾰσῐᾱ. ἡ. transgressio.
μή τις ὑπερβασιῃ Διὸς ὁρκια δηλησηται. Γ. 107.
Syn. 'Υπερβασις, παραβασις, παραβασια, αδικια, ὑβρις, ὑπερηφανια. κορος.

'Υπερβᾰσιος. violatus. —ὁρκον ὑπερβασιον[2]— Orph.

'Υπερβᾰτος. qui transiri potest. 2. superans.
ταδ' εστι, καὶ τῶνδ' ὑπερβατωτερα. Agam. 438.
Syn. 'Υπερβαθμιος.

'Υπερβιος. insolens. 2. violentus. Vid. 'Υπερηφανος.
οἷος εκεινου θυμὸς ὑπερβιος, *ουκ εθελησει
μιμνειν εν πεδιῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Αχαιοὶ
εν μεσῳ αμφοτεροι μενος Αρηος δατεονται,
αλλὰ περὶ πτολιός τε μαχησεται, ηδὲ γυναικῶν. Σ. 262.

'Υπερβληδην. adv. idem cum sequ.
ταρσοῖσιν ποδὸς ακρον ὑπερβληδην τανυσαντες. Orph. 255.*

'Υπερβολᾰδην. adv. supra modum.
—μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολαδην. Theog. 484.
Syn. 'Υπερβληδην, ὑπερβεβλημενως, ες ὑπερβολην, παρ' ὁ δεῖ, λιαν, εκ περισσοῦ. αμετρως. ὑπερμετρως.

'Υπερβολή. quod exsuperat, vel eminet, vel supra modum est.
ὅστις καθ' ὑπερβολαν τοξευσας,
εκρατησας τοῦ παντ' ευδαιμονος ολβου. Œd. T. 1219. (1196. B.)
ἁς πρῶτα μὲν δεῖ χρηματων ὑπερβολῇ
ποσιν πριασθαι,— Med. 232.
Syn. 'Υπερβασις, ὑπεροχη, περισσοτης, το περισσον, αγαν.—ανορθωσις. διαπομπη, διακομιδη.—πρηων, εξοχη.—ὑπερθεσις. μελλημα. ὑπερημερια.

'Υπερβολος. Nom. Pr.
οὗτοι δ', ὡς ἁπαξ παρεδωκεν λαβὴν 'Υπερβολος. Nub. 551.
εκ τοῦ λαρυγγος εκκρεμασας 'Υπερβολον. Equit. 1360.

*'Υπερβορεοι. οἱ. gens fabulosa, a plerisque prope Massagetas, a nonnullis, ut videtur, ad occidentales Europæ partes collocata. *Vid. Pind. Pyth.* X. 46—72.—*et Simmiam in Apolline. Anal. Brunck. Tom.* ii. *p.* 525.—*et Steph. Byzantin.* voc. 'Ημικύνες.
ελπομαι, ἢ Αιγυπτον αφιξεται, ἢ ὁγε Κυπρον,*
ἢ ες 'Υπερβορεους, ἢ ἑκαστερω. Hom. in Bacch. 29. [675.
τῆλ' επ' απειρονα δῆμον 'Υπερβορεων ανθρωπων. Apollon. 2.

*'Υπερβορεος, et 'Υπερβορειος. de Septentrionali gente, aut etiam quavis remotissima, usurpatus.
'Υπερβορειους αιθρια τιμῶντας στιφη. Cratin. ap. Hesych.*

'Υπερβορεος. ὁ ἡ. valde spirans, vehemens.
μεγαλης δὲ τυχης, καὶ ὑπερβορεου-Μειζονα φωνεῖς,—Choëph. [371.

'Υπερβραζω. ebullio.
πισσα δ' ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογὶ— Bianor, *An.* ii. 156.

'Υπερβρῑθης. prægravis. Vid. 'Υπερβαρης.
καὶ μὴν αγαν ὑπερβριθὲς αχθος ηνυσαν.[3] Aj. 965. (51. Br.)

'Υπερβῠθιος. demersus undis.
φορμικτὰν ακατον θηκαν ὑπερβυθιον. Bian. *An.* ii. 156.

'Υπερβρῡχαομαι. valde rugio.
γαῖα δὲ, *χαλκειοισιν ερεικομενη περὶ κυκλοις,
δεινὸν ὑπερβρυχᾶτο, σιδηρειοι δὲ καὶ αυτῶν
τριβομενοι τρηχεῖαν ανεστενον αξονες ηχήν.* Tryph. 318.
Syn. Εκβρυχαομαι, αναβρυχαομαι. ὑπερηχεω, ὑπερφθεγγομαι.

'Υπεργαζομαι, 'Υπειργαζομαι. clam facio. 2. subigo.
εικός σ', επεὶ νῶν πολλ' ὑπειργασται φιλα. Med. 871.
—ὡς ὑπειργασμαι μὲν εὖ-Ψυχὴν ερωτι,— Hippol. 504.
Syn. Προεργαζομαι, προϋπεργαζομαι.—2. κατεργαζομαι, ὑπελαυνω.

'Υπεργεμων. nimis copiosus, immoderatus. [p. 419. b.
ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μετριον, ουθ' ὑπεργεμον. Alex. ap. Ath.

'Υπεργηραω. *valde senex sum. *Præstat tamen* τὸ, ὑπέργηρων, *derivare ab* 'Υπεργηρως, ω. ὁ ἡ.
τό θ' ὑπεργηρων φυλλαδος ηδη-Κατακαρφομενης,*—Ag. 79.

'Υπερδεης. trepidus. 2. metu superior, qui nihil metuit.
*—ὡς δὴ ιδον ανερας αλλους
καρτεῖ τε σθενεῖ τε πεποιθότας, ηνορεῃ τε,
πληθεῖ τε σφετερῳ,* καὶ ὑπερδεᾶ[4] δῆμον εχοντας. P. 330.

---

1. "Neutrum ὑπερβάλλειν occurrit Plut. 109.
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
"Sed significatio activa *superare aliquem* soli formæ mediæ competit." Brunck. ad Equit. 890. ubi legendum esse ὑπερβαλεῖ non ὑπερβαλεῖς evicit Dawesius, et Codd. confirmarunt.

2. Argon. vs. 349. Sed locus depravatus. 'Υπερβασίᾳ conj. Gesn. ὑπερβασίῃ edidit Schneiderus: sic denique legit Hermann.
ὅς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, οὐκ ἀλεγίζων
ὅρκου, ὑπερβασίῃ—τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων κ. λ.

3. Omnes imperitiæ jure arguit Brunckius, quicumque senarium istum Sophocleum esse propugnent. Ultima in ἄγαν semper longa est. Ipse ita edidit: ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν.

4. Dubitant VV. DD. referrine debeat hæc vox ad ὑπερδέης *impavidus*, an ad ὑπερδεής, *deficiens, inferior numero.* Potest etiam altera significatio, nempe *pavidus*, locum hic habere, quoniam statim subjungitur, ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐ δὲ μάχεσθε. 'Υπερδεᾶ pro trisyllabo habendum recte statuit Heynius.

Syn. Αδεης, απτοητος, γενναῖος.
Ὑπερδειδω. vehementer timeo.
οἴ μοι ταλαινης, ὡς ὑπερδεδοικά σου. Antig. 82.
Syn. Ὑπερδειμαινω, περιδειδω, ὑπερορρωδεω, ὑπερφοβεομαι.
Ὑπερδεω. qs. super illigo. [317.
τοῖς μηροῖς αυτὴν γὰρ ὑπερδησας εκολυμβα. Lucill. *An.* ii.
Ὑπερδίδωμι. do pro aliquo, alicujus servandi caussa.
—τουτους πως διαφθεῖραί με δεῖ,
εξον πρὸ παντων μιαν ὑπερδοῦναι θανεῖν; Eur. *fr.* Erecth. i. 23.
Ὑπερδῖκος. justissimus. 2. ultor.
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπερδικ' ᾖ, δακνει. Aj. 1130. (19. Br.)
Syn. Πανδικος, ενδικος, λιαν δικαιος.— 2. εκδικος. — συνηγορος.
Ὑπερδίκως. *adv.* summo jure.
*ει δ' ἦν πρεποντων ὥστ' επισπενδειν νεκρῷ,
ταδ' ἂν δικαιως ἦν· ὑπερδικως μὲν οὖν
τοσῶνδε κρατὴρ' εν δομοις κακῶν ὅδε
πλησας αραιων, αυτὸς εκπινει μολών.* Agam. 1397. P.
Syn. Δικαιως, ενδικως, επιεικῶς.
Ὑπερδυμα. *immo, Ὑπενδῦμα. qu. vid.*
Ὑπερεζομαι. supra sedeo. [86.
ἀβρὸν επιτρυζων κιθαρας ὑπερεζετο τεττιξ. Paul. Sil. *An.* iii.
*Ὑπερειδης. Hyperides, insignis ille orator.
ὅ τ' εν λογοισι δεινὸς Ὑπερειδης εχει. Timocl. ap. Ath. 341. a.
τόν τ' ιχθυορρουν ποταμὸν Ὑπερειδην περα,
ὃς ηπιαις φωναῖσιν, εμφρονος λογου
κομποις παφλαζων, ηπιοις πυκνωμασι
πρὸς πᾶν δυσας εχει * *
μισθωτὸς αρδει πεδια τοῦ δεδωκότος. ib. 342. a.*
Ὑπερειη. fons in urbe Pheris. Vid. Ὑπερηΐς. 2. urbs Siciliæ, *postea*, ἡ Καμαρινα.
οἵ τ' εχον Ορμενιον, οἵ τε κρηνην Ὑπερειαν. Β. 734.
2. οἳ πρὶν μέν ποτ' εναιον εν ευρυχορῳ Ὑπερειῃ. ζ. 4.
*Ὑπερεικος. ἡ. nom. herbæ.
ουρειην ὑπερεικον, ὅθ' ὑσσωπον οροδαμνους. Nic. Al. 603.
Ὑπερειπω, Ὑπερειπομαι. subverto.
—επὶ δ' ωρνυτο δῖος Επειος,
κοψε δὲ παπτηναντα παρηϊον, ουδ' αρ' ετι δὴν
είστηκειν·* αυτοῦ γὰρ ὑπηριπε φαιδιμα γυῖα. Ψ. 691.
Syn. Καταφερομαι, καταπιπτω—αναστρεφω.
—ποταμὸς δ' ὑπὸ γουνατ' εδαμνα
λαβρος, ὑπαιθα ρεων, κονιην δ' ὑπερεπτε ποδοῖϊν. Φ. 271.
Lex. *poët. pro* ὑπερειπε.— Sch. ὑποσυραω, ὑφαρπαζω. *Quidni igitur ab* ὑπερεπτω[1], *ut* ανερειπτομαι, Il. Υ. 234. *Pleon.* τοῦ ι? Eustath.
*Ὑπερεκκρεμαω. desuper appendo. [*An.* ii. 395.*
ἥν ποτε καὶ στεφανους προθυρων ὑπερεκκρεμασωμαι. Rufin.
Ὑπερεξηκοντετης. ὁ ἡ. ultra sexaginta annos natus.
αλλ' ουχὶ ννυὶ τὰς ὑπερεξηκοντετεις
εσαγομεν,— Eccles. 974.
Ὑπερεπαινεω. valde laudo.
οἱ δ' ὑπερεπηνουν, ὑπερεπυππαζόν τ' εμέ. Equit. 677.
Syn. Ὑπεραιρω, ὑπερεπαιρω, ὑπερσεμνυνω.
*Ὑπερευγω. subtus eructo, de fluv. in mare labente.
ποντον ες Αξεινον κυρτην ὑπερευγεται ακρην. Apoll. 2. 984.*
Ὑπερερχομαι. super venio.
ὑπερελθοντων ἱεροῖς-Ειν αεθλοισιν,— Ol. 13. 20.
*Ὑπερευτῠχιη. summa felicitas.
ζητησεις ταυτην τὴν ὑπερευτυχιην. Rufin. *An.* ii. 391.*
Ὑπερεχθαιρω. impense odi. Vid. Ὑπεραχθομαι.
Ζεὺς γὰρ μεγαλης γλωσσης κομπους
ὑπερεχθαιρει·—(*Anap.*) Antig. 130.
Ὑπερεχω. teneo super aut supra aliquid. 2. emineo. 3. vinco.
—μαλα γάρ ἔθεν ευρυοπα Ζεὺς-Χεῖρα ἑὴν ὑπερεσχε.—I. 420.
σταντων μὲν, Μενελαος ὑπειρεχεν ευρέας ωμους,
αμφω δ' ἑζομενω, γεραρωτερος ἦεν Οδυσσεύς. Γ. 210.
Syn. Ὑπερισχω, ὑπερισχυω, ὑπερσχεθω, καθυπερεχω, ὑπερανω εχω, ὑπερμαχεω, ὑπερφερω, ὑπεραγω, προανεχω, ανεχω, περιεχω, ὑπεριπρω, ὑπερβαινω, ὑπερβαλλω, ὑπερκυπτω, ὑπερτεινω, ὑπερεκπιπτω, διαπρεπω, διαφερω, επικρατεω, ὑπερνικαω, απονικαω, εκνικαω, παραγιγνομαι, ανατελλω.
Ὑπερζεω. efferveo. ἀνὴρ παφλαζει· παῦε, παῦ ὑπερζεονθ'· *ὑφελκτέον τῶν δαδιων[2]· απαρυστέον τε τῶν απειλῶν ταυτηΐ.* Equit. 919.
Syn. Ὑπερπαφλαζω, αναζεω, επιζεω. εκκυμαινω, προσκυμαινω.
*Ὑπερηΐς, *sc.* κρηνη. fons Ὑπερεια, qu. vid.
—εγ-γυς μὲν Φερης, κραναν Ὑπερηΐδα λιπών. Pyth. 4. 221.*
Syn. Ὑπερπαφλαζω, αναζεω, επιζεω.—εκκυμαινω, προσκυμαινω.
Ὑπερηνορεω. fortissimus sum. 2 ferocio.
ασπίδα Δηϊφοβοιο βαλὼν ὑπερηνορεοντος. Ν. 258.
Syn. Ὑπερκρατεω, ὑπερηφανεω, αγριαινω.
Ὑπερηνορεα. ferocia. Vid. Ὑπερηφανια.
ὅς μ' ὑπερηνορεῃ θυεων αγεραστον εθηκεν. Apoll. 3. 65.
Ὑπερηνωρ. valde virilis. 2. ferox.
—βασιλευς ὑπερηνωρ,-Ὑβριστης Πελιης,— Hes. *θ.* 995.
Syn. Αγηνωρ.—ὑπερηφανος, ανημερος, αλκιμος, παρανομος, ευψυχος.
Ὑπερηνωρ. nobilis Trojanus, frater Euphorbi.
ουδὲ μὲν ουδὲ βιη Ὑπερηνορος ἱπποδαμοιο. Ρ. 24.
Ατρεΐδης δ' αρ' επειθ' Ὑπερηνορα, ποιμένα λαῶν,
οὖτα κατὰ λαπαρην,— Ξ. 516.
*Ὑπερησία, ας. ἡ. urbs Argivorum.
ὅς ῥ' Ὑπερησιηνδ' απενασσατο, πατρὶ χολωθείς. ο. 254.*
Ὑπερηφᾰνεω. superbio.
ταῦθ' ὑπερηφανεοντες Επειοὶ χαλκοχιτωνες,
ἡμεας ὑβριζοντες, ατασθαλα μηχανοωντο. Λ. 693.
Syn. Ὑπερηνορεω, ὑπερφρονεω, καταφρονεω, βρενθυομαι, μεγαλοφρονεω, κομψευομαι, ὑπεροπλιζομαι, ὑψαυχεω, αλαζονευομαι.
Ὑπερηφᾰνῐᾰ, Ὑπερηφανεια.[3] arrogantia.
—ὅταν αρξωνθ' ὑπερηφανιης αδικοιο. Sibyl. 1. 3.
Syn. Ὑπερηνορεη, ὑπερβασια, ὑπεροπλια, μεγαλονοια, αλαζονεια, ὑπερφροσυνη.
Ὑπερηφᾰνος. superbus.
—ὑπερηφανον γινεθ' ἡ λιαν τρυφη. Menand.
ὑπερηφανον θεοῖσι
τοῖς παρος δεικνυσιν αιχμάν. Prom. 404.
Syn. Ὑπερβιος, ὑπερηνωρ, αγερωχος, οφρυοεις, ὑπεροφρυς, ὑπερογκος, ὑπεραυχης, ὑπερθυμος, ὑπεροπλος, ὑπερφιαλος, ὑπεροπτικος, ὑπεροψιος, αγαυος, φρονηματωδης, αδικος, αλαζων, θρασυς, τραχυς. ὑπερφρων. ψευδης.
Phr. —Ὑπερβιον ἦτορ εχων.
Ὑπερθε, Ὑπερθεν. *adv.* desuper.
—αυτὰρ ὑπερθε-Φοξὸς εην κεφαλὴν,— Β. 218.
γυῖα δ' εθηκεν ελαφρα, ποδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν. Ε. 122.
Syn. Εξυπερθεν, επανω, ὑπερανωθεν, ανωθεν, ανω.
Ὑπερθεος. plusquam divinus. *vox nullius auctoritatis.*
θνητὸς πεφυκώς, μὴ φρονῃς ὑπερθεα. Sent.
Ὑπερθεω. præcurro. 2. præsto. Vid. Ὑπερτρεχω.
*τὸν ουποτ' αυχοῦντ' ιδὼν αμηχανοις
δυαις λεπαδνον,* ουδ' ὑπερθεοντ' ακραν. Eumen. 558. P.
τυχῃ θ' ὑπερθεῖ, κἀμ' ελευθεραν ὁρᾷς; Androm. 194.
Ὑπερθνησκω. morior pro aliquo.
μητρὸς λεχεων ὃς ὑπερθνησκεις. ibid. 498.
ψυχήν τε δωσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός. Phœn. 1015.
Syn. Ὑπεραποθνησκω, προθνησκω.
Ὑπερθορεω, Ὑπερθορω, Ὑπερθορεομαι. supersilio.
—ουτ' αρ' ὑπερθορεειν σχεδὸν, ουτε περῆσαι-Ρηΐδιη·— Μ. 53.
*καὶ τοτ' εγὼ θαλαμοιο θυρας πυκινῶς αραρυιας
ῥηξας εξῆλθον,* καὶ ὑπερθορον ἑρκιον αυλῆς. Ι. 472.
ἵπποι δὲ ῥεα ταφρον ὑπερθορεονται ορυκτήν. Θ. 179.

1. Dammius etiam deducit ab ὑπερέπτω, f. ψω. *subtraho, subtus vorando absumo.* col. 827.

2. Vulgo τι τῶν ξυλων. Cod. Rav. τι τῶν δᾳδῶν, unde Porsonus, τῶν δᾳδίων.

3. *Adjectivum* ὑπερήφανος a Pindaro usurpatur, æque ac iis Poëtis, quos Morellus citavit: sed *subst.* ὑπερηφανία a nullo Poëta adhibitum eperire potui, præterquam Pallad. *Analect.* T. ii. p. 429

Syn. Ὑπεραλλομαι, ὑπερεκφευγω.

Ὑπερθρωσκω. supersilio metam.
καπνὸν δὲ πολεως τονδ' ὑπερθρωσκονθ' ὁρῶ. Hecub. 822.
Syn. Ὑπεραλλομαι. ὑπερτελλω.

Ὑπερθῡμος. magnanimus, ferox.
οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπερθυμος Διομηδης. E. 376.
Τρῶες ὑπερθυμοι, τηλεκλητοί τ' επικουροι. Z. 111.
Syn. Μεγαλοψυχος, γενναῖος, ὑπερηφανος. προθυμος.

Ὑπερθῡμως. adv. animose, iracunde.
ουκ εστ' ατιμοι, μηδ' ὑπερθυμως αγαν
θεαὶ βροτῶν στησητε δυσκηλον χθονα. Eumen. 827.
Syn. Περιθυμως, ευτολμως.

Ὑπερθῠριον, Ὑπερθῠρον. superliminare.
*ἢ τὰν θυραν φερωμες, ἢ θύπερθυρον. Athen. p. 360. c.
χρυσειαι δὲ θυραι πυκινὸν δομον εντὸς εεργον·
αργυρεοι δε σταθμοὶ[1] εν χαλκεῳ εστασαν ουδῷ,*
αργυρεον δ' εφ' ὑπερθυριον, χρυσεη δὲ κορωνη. η. 88.

Ὑπερῑαχω. clamore alios supero. [ii. 19.
νεβρειων ὁπόσον σαλπιγξ ὑπεριαχεν αυλῶν. *Antip. Sid.—An.*

Ὑπερῑδης. Vid. Ὑπερειδης.

Ὑπεριημι. jaculando supero scopum.
ουτις Φαιηκων τονγ' ἵξεται, ουδ' ὑπερησει. θ. 199.
Syn. Ὑπερβιβαζω, διαβαινω.

Ὑπερικταινομαι. subsulto, præ lætitia.
*γρηῢς δ' εις ὑπερῷ' ανεβησατο καγχαλοωσα,
δεσποινῃ ερεουσα φιλον ποσιν ενδον εόντα·
γουνατα δ' ερρωσαντο, ποδες δ' ὑπερικταινοντο·
στῆ δ' αρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον εειπεν.* ψ. 1.
Syn. Ὑπερκινεομαι, αναπαλλομαι. ὑπερεκτεινομαι.

Ὑπεριπταμαι, Ὑπερπταμαι, Ὑπερπταομαι, Ὑπερπωταομαι. supervolo.
τῇ ὕπο πᾶς εαλη, τὸ δ' ὑπερπτατο χαλκεον εγχος. N. 408.
Ἠῶς μὲν αιπὺν αρτι Φηγιου παγον
κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγασου πτεροῖς. Lyc. 17.
*χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βριθουσαι ανηθῳ,
δεδμανθ'·* οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται[2] Ερωτες. The. 15. 119.
οξέα κλαζων, αέτος ες γᾶν-Ὡς, ὑπερεπτα. Antig. 114.
Syn. Ὑπερπετομαι, μεταπετομαι.

Ὑπεριστᾰμαι. tueor.
ἇς φιλος οὔ τις ανὴρ ὑπεριστaται. Soph. El. 190.
Syn. Ὑπερστατεω. προϊσταμαι. συνδικεω, αμυνω.
Phr. Ὑπερεχειν χεῖρα τινος. Hom.

Ὑπεριστωρ. doctus.
κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπεριστωρ. Soph. El. 856. (50. Br.)
Syn. Επιΐστωρ, πολυΐστωρ. ὑπερσοφος.

Ὑπεριονῑδης. i. e. Sol, cui pater esse dicitur Ὑπεριων.
ηελιου τ' αυγή, Ὑπεριονιδαο ανακτος. μ. 176.
τοτε καὶ φανσιβροτος
δαιμων Ὑπεριονιδας
μελλον εντειλεν φυλαξα-
σθαι χρεος παισὶν φιλοις. Ol. 7. 71.

Ὑπερῑων, *etiam dicitur* Sol[3] ipse.
τευχεσι παμφαινων, ὥστ' ηλεκτωρ Ὑπεριων. T. 398.

Ὑπερκαμνω. pro aliquo laboro. 2. valde afflictus sum.
δεινὸν τὸ τικτειν, καὶ φερει φιλτρον μεγα·
πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκαμνειν τεκνων. Iph. A. 917.
Syn. Προκαμνω. ὑπερπονεω.

Ὑπερκαταβαινω. transcendo. Vid. Ὑπερβαινω.
*αλλη μὲν γὰρ εγωγ' ου δειδια χεῖρας ααπτους
Τρωων,* οἱ μεγα τεῖχος ὑπερκατεβησαν ὁμιλῳ. N. 50.

Ὑπερκομπος. nimis jactabundus. Vid. Ὑπεραυχος.
τοιαῦτ' αλυων ταῖς ὑπερκομποις[4] σαγαῖς. Sept. Th. 397.

Ὑπερκοπος, *apud Lexica*, supra modum lassatus. 2. nimis molestus, nimius. *Sed Blomf. ad loc. proxime cit.* qui nimis longe progreditur, superbus. —ὑπερκοπον
μηδέν ποτ' ειπῃς αυτὸς εις θεοὺς επος. Aj. 127.

1. Vid. not. in v. Σταθμος.
2. Pro hac voce dedit Valcken. e Codd. et primis edd. ὑπερποτέωνται.
3. "Simpliciter est ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰὼν ἥλιος." Damm.
4. Hoc in loco, et in aliis omnibus Tragici vss. ubi vox ὑπέρκομπος apparet, Blomfieldus legit ὑπέρκοπος. Vid. ejus Notam in l.

Syn. Ὑπερκομπος.—κατακοπος, καταπονος.

Ὑπερκοπως. adv. magnifice.
—οἱ δ' ὑπερκοπως
εν τοῖσι σοῖς πονοισι χλιουσιν μεγα. Choëph. 134.
Syn. Ὑπερηφανως.

Ὑπερκορεω. exsaturo.
ουτε γὰρ ἂν πλουτου θυμὸν ὑπερκορεσαις. Theog. 1154.
Syn. Κατακορεννυμι.

Ὑπερκοτος. valde iratus.
—επειπερ καὶ παγὰς ὑπερκοτους-Επραξαμεσθα,—Agam. 831.

Ὑπερκοτως. adv. magna cum ira.
ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκοτως; Herc. F. 1087.
Syn. Ὑπερθυμως, πικρῶς, δυσκολως.

Ὑπερκρεμᾶω. supra suspendo. Ὑπερκρεμᾰμαι. Vid. Ὑπερεκκρεμαω.
—κορῳ δ' έλεν (sc. Ταντaλος)-Αταν ὑπεροπλον,
τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρεμα-
σε, καρτερὸν αυτῷ λιθον. Olymp. 1. 89.
αυτιχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρεμαται. Theog. 1016.
Syn. Ὑπερκρεμαννυω. ανακρεμαω.

Ὑπερκταομαι. abunde possideo.
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτησω. Soph. El. 219.
Syn. Επικταομαι, προσκταομαι, κατακταομαι.

Ὑπερκῡδας, αντος. ὁ. gloria eminens.
πειρᾶν θ', ὥς κεν Τρῶες ὑπερκυδαντας Αχαιοὺς
αρξωσι προτεροι ὑπὲρ ὁρκια δηλησασθαι. Δ. 66.
Syn. Ὑπερκυδης, ὑπερενδοξος, ὑπερφυης, ὑπερλαμπρος, περικλυτος.

Ὑπερκυπτω. caput profero.
εκ δὲ βυθοῦ τοτε νῆσοι ὑπερκυψουσι θαλασσης. Sibyl. l. 4.
Syn. Ὑπερεχω, ὑπερτελλω, αναδυομαι.
*Phr. Ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκυπτουσα Ῥοδανθη
μαρμαρυγῆς καλλους νᾶμα κατηγλαΐσε. Agath. *An.*

Ὑπερλαμπρος. valde splendidus. [iii. 42.*
τόν θ' ἱππονωμαν, ὃς ὑπερ-
λαμπροις ακτῖσιν κατεχει
γῆς πεδον, μεγας εν θεοῖς,
εν θνητοῖσί τε, δαιμων. Nub. 571.
Syn. Πολυφεγγης, προφανης, ὑπερφανης.

Ὑπερμαινομαι. supra modum insanio.[5]
ὑπερεμανησαν, κἀνομισαν σοφωτατον. Ran. 788. (76. B.)
Syn. Εκμαινομαι.—ερωτομανεῖν—ὑπερχαιρω.
Phr. Ὡς ηγε πτεροεντος αναΐξασα νοοιο
Κασσανδρη νεοφοιτος εμαινετο· πυκνὰ δὲ χαιτην
κοπτομενη καὶ στερνον, ανιαχε μαιναδι φωνῇ. Tryph. 373.

Ὑπερμαντευομαι. vaticinor super.
ἤτοι φυγοῦσα γῆς ὑπερμαντευεται.[5] Ion. 431.

Ὑπερμᾰχεω. propugno.
Ετεοκλεα δ' αὖ, νῦν πολεως ὑπερμαχεῖς. Phœn. 1268.
Syn. Ὑπερμαχομαι, ὑπεραγωνιζομαι, ὑπερασπιζω, προμαχεω, προμαχιζω. ὑπεριστaμαι. βοηθεω,—σκεπαζω.

Ὑπερμᾰχος. propugnator. [l. 3.
—μαλα δ' εσσεται αυτοῖς-Αυτὸς ὑπερμαχος, αθανατος,—Sibyl.
*μοῦνος εναιρομενοισιν ὑπερμαχον ασπίδα τεινας,
νηυσὶ βαρὺν Τρωων, Αἴαν, εμεινας αρη. Archias, *An.* ii.
Syn. Προμαχος, ὑπερασπιστης, αμυντωρ. [96.*

Ὑπερμεγας, Ὑπερμεγεθης. immensus.
ὦ νῦν μὲν ουδεὶς, αυριον δ' ὑπερμεγας. Equit. 158.
*—ὅ γ' ουκ ἂν καταφαγοιμεν ἡμερῶν
τριῶν κατεσθιοντες, ουδὲ δωδεκά γ'·
ὑπερμεγεθὲς γάρ εστιν·— Nicost. ap. Ath. p. 118. e.*
Syn Μεγιστος, πελωριος, ασπετος, ὑπερμετρος, μεγαλοσθενης, ὑπερμενης.

Ὑπερμενεω. viribus præpolleo. 2. superbio.
καὶ δεπα, ενθεν αρ' ανδρες ὑπερμενεοντες επινον. τ. 62.
Syn. Ὑπερεχω, επικρατεω, ὑπερισχυω, ὑπερβιαζομαι, ὑπερηφανεω.

Ὑπερμενης. prævalidus.
φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενεα Κρονιωνα. B. 350.

5. Magna est conjecturarum copia in hunc locum; omnes tamen præpos. ὑπὲρ a verbo disjungunt.

Ζεῦ πατερ, ἦ ῥα τιν' ηδη ὑπερμενεων βασιληων. Θ. 236.
Syn. Ὑπερμεγεθης, ὑπεροχος, μεγαλοσθενης.

Ὑπερμέτρως. *adv.* supra modum.
γιγνωσκε τἀνθρωπεια, μηδ' ὑπερμετρως
αλγει· κακοῖς γὰρ ου σὺ προσκεισαι μονη. Eur. *fr.* Inûs xxi.
Syn. Αμετρως, ασυμμετρως, ακοσμως, ακρατῶς, ασωτως, ὑπερβολαδην.

*Ὑπερμνηστρα, ας. ἡ. Hypermnestra, quæ sola, ex quinquaginta Danaï filiabus, sponso pepercit.
ον δ' Ὑπερμνηστρα παρεπλαγχθη, μονο-
ψαφον εν κολεῷ κατασχοῖσα ξιφος. Nem. 10. 10.*

Ὑπερμορα. *adv.* præter fatum.
ενθα κεν Αργειοισιν ὑπερμορα νοστος ετυχθη. Β. 155.
Exp. Ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ ειμαρμενον.

Ὑπερνοεω. ultra cogito.
a. φρονῶ—b. τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; Œd. C. 1823. (741. B.)
Syn. Επινοεω, διανοεομαι, ανασκοπεω, εκμελεταω, φρονεω.

*Ὑπεροιδαινω. valde intumesco. *Rufin. An.* ii. 391.

Ὑπερον. το. *item*, ὁ Ὑπερος. qu. vid.
ὑπερου επιτροπη.[1] Philem.*

Ὑπερο̄πλῐα. arrogantia. Vid. Ὑπερηφανια.
ἧς ὑπεροπλιῃσι ταχ' ἄν ποτε θυμὸν ολεσσῃ. Α. 205.

Ὑπερο̄πλιζομαι. audax sum. 2. insolesco, per insolentiam noceo.
—*επησκηται δέ οἱ αυλὴ
τοιχῳ καὶ θριγκοῖσι, θυραι δ' ευεργέες εισὶ
δικλίδες·* ουκ ἄν τίς μιν ανὴρ ὑπεροπλισσαιτο. ρ. 268.
Syn. Ὑπερηφανεω.—ὑπερνικαω. ευχερῶς επιβουλευω.

Ὑπερο̄πλος, Ὑπεροπλης. robustissimus. 2. temerarius. Vid. Ὑπερηφανος.
Γλαῦκε, τιη δὲ σὺ τοῖος εων ὑπεροπλον εειπες; Ρ. 170.
*ενθαδ' εσαν σταθμοί τε βοῶν αὖλίς τ' Αμυκοιο
Βεβρυκων βασιλῆος αγηνορος, ὅν ποτε Νυμφη
τικτε, Ποσειδαωνι Γενεθλιῳ ευνηθεῖσα
Βιθυνις Μελιη,* ὑπεροπληεστατον ανδρῶν. Apoll. 2. 1.

Ὑπεροπτα. *adv.* superbe, insolenter.
ει δέ τις ὑπεροπτα χερσὶν-ΙΙ λογῳ πορευεται,
Δικας αφοβητος, ουδὲ-Δαιμονων ἕδη σεβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα. Œd. T. 902. (883. B.)
Syn. Ὑπεροπτικῶς, σοβαρῶς, ὑπερηφανως.

Ὑπεροπτης, Ὑπεροπτιος. contemtor; superbus.
αγριος εἶ, πρὸς παντα παλιγκοτος, ηδ' ὑπεροπτης. Theoc. 22. 58.
χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτιας.[2] Antig. 132.
Syn. Εξουδενητης, καταφρονητης, ὑβριστης, σοβαρος, ὑπερηφανος. ολιγωρος. ὑπεροφρυς.

*Ὑπεροπτος. *idem.* [367.*
αλλ' οὕτως ὑπεροπτα, καὶ αγρια, κοὐδὲ πρεποντα. Strato, *An.* ii.

Ὑπερορμαινω. vehementi impetu feror.
Ζεὺς δ' ὑπερορμαινων φοραδην— Man. 4. 131.

Ὑπερορρωδεω. valde timeo. Vid. Ὑπερδειδω.
ὅθ' ἡ τεκοῦσα, χὑπερορρωδοῦσ' εμοῦ. Eur. Supp. 344.

Ὑπερος. pistillum. Vid. Ὑπερον, et in voc. Τριπηχυς.
*καὶ τὰ μὲν εν στυπει προβαλὼν πολυχανδέος ὅλμου
ναξαι λαϊνεοισιν επιπλησσων ὑπεροισιν. Nic. Th. 952.*
Syn. Κερκις, δοιδυξ, κοπανον.

Ὑπερουσιος. cujus natura comprehendi nequit.
ὑπερουσιοις λοχειαις. Synes.

Ὑπερπᾰθεω. valde adficior.
ὑπερπαθησασ', ἥρπασ' εκ νεκρῶν ξιφος. Phœn. 1478.
Syn. Δεινοπαθεω, ὑπεραλγεω.

Ὑπερπαιω. supergredior. —πολὺ δ' ὑπερπεπαικεν αὖ
τουτων ἁπαντων τὰ Θασι' αμφορειδια. Eccles. 1110. (18. B.)
Syn. Ὑπερβαινω, πλεοναζω. ὑπερπιπτω.

Ὑπερπελομαι, *pro* ὑπερεχω.
Κρητην, ἥ τ' αλλων ὑπερεπλετο ειν ἁλὶ νησων. Apoll. 4. 1637.

*Ὑπερπεταμαι. supervolo.
ταῦτα φερεις, ολβῳ παντας ὑπερπεταται. Paul. Sil. *An.* iii. 74.*

Ὑπερπηδαω. transilio. Vid. Ὑπεραλλομαι.
ακριδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἀμόν. Theoc. 5. 108.

Ὑπερπῐκρος. valde amarus.
σὲ τὸν σοφιστην, τὸν πικρῶς[3] ὑπερπικρον. Prom. 943.
Syn. Ὑπερσκληρος.

Ὑπερπληθω. nimis repleo.
Ὕβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ ματαν. Œd. T. 893. (74. B.)
Syn. Ὑπερπιμπλημι, ὑπερπληρῶ.

Ὑπερπλουτεω. divitiis abundo. —το, τε γαρ εξαιφνης αγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ανδρὸς ουδὲν ὑγιές εστ' ειργασμενου. Plut. 354.
Syn. Ευπορεω.

Ὑπερπλουτος. ditissimus.
ἵππους, αγαλμα τῆς ὑπερπλουτου χλιδῆς. Prom. 465.
Syn. Πολυκτημων, ερικτημων, πολυκτεανος, πολυχρηματος, πολυχρυσος, πολυολβος, ὑπερολβος, ζαπλουτος, μεγαλοπλουτος, παμπλουσιος.

Ὑπερπονεω. nimis laboro, pro aliquo decerto.
επεὶ καλόν μοι τοὖδ' ὑπερπονουμενῳ
θανεῖν προδηλως— Aj. 1327. (10. Br.)
Syn. Ὑπερκαμνω, ὑπερμαχομαι, ὑπηρετεω, ὑπεργαζομαι, κοπιαω.

Ὑπερποντιος. qui in mari natat.
φοιτᾷς δ' ὑπερποντιος, ἔν τ'
αγρονομοις αυλαῖς. Antig. 796. (85. Br.)

Ὑπερπυππαζω. demulceo poppysmate. Vid. in v. Ὑπερεπαινεω.
Syn. Ὑπερπλησσω, ποππυζω.

Ὑπερπυῤῥιαω. plusquam alius erubeo (præ metu).
ὁδὶ δὲ δεισας ὑπερεπυῤῥιασέ μου. Ran. 310.

Ὑπερσοφιστης. artifex mirificus. [Ath. p. 44. d.
ανθρωπος ὑδατοποτας, μινυρος ὑπερσοφιστης,—Phrynich. ap.

Ὑπερσοφος. valde sapiens.
πᾶσα πολι, τὸν φρονιμον ανδρα, τὸν ὑπερσοφον. Acharn. 970.

Ὑπερστᾰτεω. defendo. Vid. Ὑπεριστaμαι.
αλλ' ἡ Δικη γε ξυμμαχων ὑπερστατεῖ. Æsch. Supp. 347.

Ὑπερστενω. ingemisco. Vid. Ὑπεραλγεω.
αἶ αἶ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστενω πονων. Prom. 66.

Ὑπερτεινω. intendo.
ακτῆς ὑπερτεινασα ποντιας ποδα. Med. 1288.
σῆμα δ' ὑπερτεταται νοτιωτατον ες στομα Νειλου. Dion. 18.
Syn. Ὑπερεκτεινω, ὑπερβαινω.

Ὑπερτελεω. supervado.
μητ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελεσαι
μεγα δουλειας-Γαγγαμον, ατης παναλωτου. Agam. 367.
Syn. Ὑπερβαινω, ὑπαναβαινω.

Ὑπερτελης. plus quam perfectus.
νῦν δ' ἡνικ' αθλων τῶνδ' ὑπερτελης[4] εφυ. Trach. 36.
Syn. Ὑπερτελεος, ὑπερτελειος, εγκρατης. παντοτελης.

Ὑπερτελλω. exorior, superemineo.
*μὰ τὸν μετ' αστρων Ζῆν', Αρην τε φοινιον,
ὃς τοὺς* ὑπερτειλαντας εκ γαιας ποτε
σπαρτοὺς ανακτας τῆσδε γῆς ἱδρυσατο. Phœn. 1020.
μελαινα πετρα γῆς ὑπερτελλουσ' ανω. Hecub. 1009.
Syn. Ὑπερανατελλω, ὑποθρωσκω, ὑπερκειμαι, ὑπερφαινομαι, ὑπερεχω, ὑπερβαινω.

Ὑπερτερια, ας. ἡ. superior pars in curru; eadem quæ ἡ πείρινς.
—τοι δμῶες εφοπλισσουσιν απηνην
ὑψηλην, ευκυκλον, ὑπερτεριῃ αραρυῖαν. ζ. 70.
Syn. Σανιδωσις.—το τῆς αμαξης πῆγμα.—ὑπερηφανια.

Ὑπερτερος, Ὑπερτατος. superior, summus.
τεκνον εμὸν, γενεῇ μὲν ὑπερτερός εστιν Αχιλλεύς. Λ. 785.
*Αιας δὲ πρῶτος Τελαμωνιος ανδρα κατεκτα
Σαρπηδοντος ἑταῖρον, Επικλῆα μεγαθυμον,
μαρμαρῳ οκριοεντι βαλὼν, ὅ ῥα τειχεος εντὸς
κεῖτο μεγας παρ' επαλξιν ὑπερτατος· ουδέ κέ μιν ῥεα
χειρεσιν αμφοτερης φεροι ανὴρ, ουδὲ μαλ' ἥβων,

1. "Proverbium hoc dicebatur ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων, καὶ οὐδὲν "περαινόντων, ut docet Zenobius, Cent. vi. 25." Cler.
2. Vox, opinor, nihili. Lectio certe mendosa; pro qua Brunck. bene substituit χρυσοῦ καναχῇ, χὑπεροπλίαις.
3. Obelo notat hanc v. Porsonus.
4. οἷον, τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείσσων ἄφθη, κατορθώσας αὐτούς. Schol.

οἷοι νῦν βροτοί εισ'· *— M. 378.
Syn. Νεωτερος,—ανωτερος, κρειττων, καθυπερτερος, επικρατεστερος.—ανωτατος, ὑπατος.

Ὑπερτῐθημῐ. superimpono. 2. differo.
παντὶ μὲν θεὸν αιτιον ὑπερτιθέμεν. Pyth. 5. 33.
Syn. Ὑπεραιρω, ὑπερεπαιρω, προτιθημι, προκρινω, εξειπεῖν.—οικοδομεω.—αναβαλλω.—ὑπερβαλλομαι.

Ὑπερτῑμαω. supra modum honoro.
ποτερον ὑπερτιμῶντες ὡς ευεργετην. Antig. 290.
Syn. Ὑπερσεμνυνω, προτιμαω.

Ὑπερτολμος. valde audax. αλλ' ὑπερτολμον ανδρὸς φρονημα τίς λεγοι; Choëph. 592.

Ὑπερτονος. nimium tentus.
βυασομαί γ' αρα τὰν ὑπερτονον βοάν. Nub. 1153.
Syn. Ὑπεροχος, ὑπερφερης, μεγας, ὑψηλος.

Ὑπερτοξευσιμος. qui sagitta superari possit.
μιασμ' ελεξας ουχ ὑπερτοξευσιμον. Æsc. Supp. 482. (69. P.)
Exp. Ανυπερβλητον.

Ὑπερτρεχω. supercurro. 2. transcurrendo depopulor.
ουδὲ σθενειν τοσοῦτον ᾠομην τὰ σὰ
κηρυγμαθ', ὥστ' αγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νομιμα δυνασθαι θνητὸν ονθ' ὑπερδραμεῖν. Antig. 453. B.
Syn. Ὑπερθεω, ὑπερβαλλω, ὑπερβαινω, ὑπερνικαω. ὑπερεκπροθεω. ὑπερπηδαω. ὑπερεχω.

Ὑπερῠθριαω. rubore suffundor.
ὑπηρυθριασε, χἠ Πανακεί' απεστραφη. Plut. 702.
Syn. Ὑπερυθραινομαι, ερυθριαω.

Ὑπερφᾰτος. insignis.
ὑπερφατον ανδρα μορφᾷ-Τε καὶ εργοισι.— Olymp. 9. 98.
Syn. Ὑπερφυης, μεγας.

Ὑπερφερω. fero super. 2. præsto. V. Ὑπερεχω. Ὑπερβαλω.
*κἀθ' ὧδ' επαινῶν πολλά, τυὖδ' εκλανθανει,
ὅθ' οὕνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς επισταται
τιμαῖς σεβιζειν,* ἥδε τοὖθ' ὑπερφερει. Œd.C. 1059. (1005. B.)

Ὑπερφεν. adv. supra modum. id. quod. ὑπερφυῶς. Vid. Barnes.
τί τὴν τυραννιδ', αδικιαν ευδαιμονα,
τιμᾷς ὑπερφεν, καὶ μεγ' ἥγησαι;— Phœn. 559.
Syn. Αγαν, λιαν.

Ὑπερφιᾰλος. ὁ ἡ. fœdifragus.
αξετε δὴ Πριαμοιο βιην, οφρ' ὁρκια ταμνῃ
αυτὸς, επεί οἱ παῖδες ὑπερφιαλοι καὶ απιστοι. Γ. 106.
οἷος εκεινου θυμὸς ὑπερφιαλος καὶ απηνης. Ο. 94.
Syn. Ασπονδος, αθεος, αδικος, ὑπερηφανος.

Ὑπερφῐλεω. supra modum amo.
—τὸν φιλοῦνθ' ὑπερφιλεῖ. Sent.
Syn. Ὑπερεραω, ὑπεραγαπαω, ὑπερασπαζομαι, ὑπερασμενιζω, ζηλοω, στεργω.

Ὑπερφοβεομαι. valde timeo. Vid. Ὑπερδειδω.
ἕκηλος ισθι, μηδ' αγαν ὑπερφοβοῦ. Sept. Th. 244.

Ὑπερφρονεω. insolesco. 2. plus sapio. 3. contemno.
ει δ' εστιν, ὑστις δαιμονων ὑπερφρονεῖ,
εις τοὖδ' αθρησας θανατον, ἡγεισθω θεούς. Bacch. 1324.
Syn. Καταφρονεω, ατιμαζω.—αλαζονευομαι, ὑπερηφανεω.

Ὑπερφρων. arrogans. 2. magnanimus.
ποιου κεκραγας ανδρὸς ὧδ' ὑπερφρονα; Aj. 1253.
εχει δ' ὑπερφρον σῆμ' επ' ασπίδος τοδε. Sept. Th. 393.
Syn. Ὑπερηφανος, μεγαλοφρων, ὑψηλοφρων, ὑπερηνωρ.

Ὑπερφῠής. naturæ modum excedens.
ετ' εστιν εἷς, ὑπερφυᾶ τεχνην εχων. Equit. 141.
αλλ' ἦν περὶ αυτὸν οχλος ὑπερφυὴς ὁσος. Plut. 750.
Syn. Ὑπερφερης, ὑπειροχος, ὑπερκυδας, ὑπερδεξιος, μεγαλοπρεπης, αγαστος, ὑπερμετρος, εκσπονδος.

Ὑπερφυῶς. adv. mirum in modum. Vid. Ὑπερφεν.
καὶ δῆτα φιλαθηναῖος ἦν ὑπερφυῶς. Acharn. 142.
Syn. Ὑπερμετρως, απιθανως, εκπαγλως, ὑπεραγαν.

Ὑπερχαιρω. valde lætor.
δωροις ὑπερχαιρουσα, *πολλὰ πολλάκις
τενοντ' ες ορθὸν ομμασι σκοπουμενη.* Med. 1162.
Syn. Ὑπερηδομαι, ὑπερευφραινομαι, ὑπεραγαμαι.

Ὑπερχαλαω. demitto e superiori loco.
εκ θυρίδος ζητῶν αυτὸν ὑπερχαλασαι. Leon. Al.—An. ii. 190.

Ὑπερχθονιος. qui supra terram est.
κεῖται ὑπερχθονιος— Man. 2. 26.

Ὑπερχλῐδαω. deliciis, aut insolentia, modum supero.
κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες εκ γλωσσης κακῆς
αυτοὶ μὲν Αἵδου παντες εισ' οικητορες. Trach. 285.
Syn. Ὑπερεντρυφαω, ἁβρυνομαι, ὑπερφρονεω.

Ὑπερχολαω. vehementer irascor.
*ὡς ει-Καὶ μονον κακῶς ερεῖς,
(ὑπερχολῶ γὰρ)-Αετὸν τικτοντα κανθαρός σε μαιευσομαι.* Lysist. 691.
Syn. Ὑπεραγανακτεω, ὑπεραχθομαι.

Ὑπερχομαι. subeo, succedo; it. procedo. 2. submitto me alicui, obsequiose colo.
*ου γὰρ αναιμωτεί γε διακρινεεσθαι οἴω
μνηστῆρας, κἀκεῖνον,* επεί κε μελαθρον ὑπελθοι. σ. 148.
καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπερχεται. Soph. El. 934.
ημεν ὁσα χθονα δῖαν ὑπερχεται,[1] ηδ' ὁσα ποντον. Hom. xxix. 3.
Syn. Ὑπειμι, ὑπεισερχομαι, αφικνεομαι, ὑποπορευομαι, ὑποβαινω, ὑφισταμαι. ὑπηρετεω, κολακευω, παρερπυζω. ὑποτρεχω. απαταω.

Ὑπερῴα, ας. ἡ. palatum.
χειλεα μέν τ' εδιην', ὑπερῴην δ' ουκ εδιηνε. Χ. 495.
Syn. Ουρανισκος.

Ὑπερωεω. retrocedo. Vid. Ὑποχωρεω.
ηριπε δ' εξ οχεων, ὑπερωησαν δέ οἱ ἱπποι. Θ. 314.

Ὑπερωϊόθεν. adv. e cœnaculo.
τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ συνθετο θεσπιν αοιδήν. α. 328.

Ὑπερωϊον, Ὑπερῷον. cœnaculum. 2. palatum.
παρθένος αιδοιη, ὑπερωϊον εισαναβᾶσα. Β. 514.
αυτίκα δ' εις ὑπερῷ' αναβὰς, παρελεξατο λαθρη. Π. 184.
ἡ μὲν αρ' εισαναβᾶσ' ὑπερωϊα σιγαλοεντα. π. 450.
Syn. Ανωγεων, δειπνητηριον, γυναικών.—ὑπερῴα, ουρανος.

Ὑπευδιος. tranquillus. Vid. Ευδιος.
—Μαγνησσά θ', ὑπευδιος ηπειροιο-Ακτὴ,— Ap. 1. 584.

Ὑπευθῡνος. obnoxius rationi reddendæ.
κακῶς δὲ πραξας, ουχ ὑπευθυνος πολει. Pers. 213.
Syn. Τιμωρητεος. ὑποδικος. ενοχος. ὑποφορος, ὑποτελης.

Ὑπευναω. Vid. Ευναζω.
γειναθ' ὑπευνηθεῖσ'[2] Ὑπεριονι εν φιλοτητι. Hes. θ. 374.

Ὑπεχω. f. ὑφεξω. submitto. 2. sustineo. 3. subeo. Ὑπεχομαι, sive Ὑπισχ. promitto, profiteor.
—βαθεῖαν ὑπεχων-Μεριμναν αγροτεραν. Ol. 2. 99.
αγε δὴ σὺ ταχεως ὑπεχε τὴν φιαλην, *ὅπως
εργῳ 'φιαλοῦμεν[3], ευξαμενοι τοῖσιν θεοῖς.* Pac. 431.
εδρασεν ουδὲν ὧν ὑπεσχετ', * αλλ' εχει
τυραννιδ' αυτὸς, καὶ δομων εμῶν μερος.* Phœn. 492. P.
Syn. Ὑποτιθημι, ανεχω, ανατλημι, ὑφισταμαι. κρατεω. ὑποκλινω. διδωμι.—επεχω, καταστελλω.—ὑπισχνεομαι, αναδεχομαι.

Ὑπηεριος. subdivalis. 2. niger.
κεῖνο δ' ὑπηεριον θειην Πελοπηΐδα γαῖαν
εισανεχει πελαγος Κρητης ὑπερ— Apoll. 4. 1577.

Ὑπηκοος. morigerus.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ εσθ' ὑπηκοα. Plut. 146.
Syn. Κατηκοος, ευηκοος, ευεικτος, ευπειθης, πειθηνιος, ὑπουργος.

Ὑπηνεμιος. ventosus. 2. inanis, de ovis sterilibus.
—πολλαὶ τῶν αλεκτρυονων βιᾳ
ὑπηνεμια τικτουσιν ᾠὰ— Ar. fr.[4]
σῦκα κατατρωγοντες, ὑπηνεμιοι ποτεονται. Theoc. 5. 115.
Syn. Ηνεμοεις, ανεμιαῖος.—εικαῖος, ψευδης, αβεβαιος.

Ὑπηνεμος. vento expositus.
εκβαντες δ' επὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπηνεμον ακτήν. ib. 22. 32.
Syn. Προσηνεμος.

Ὑπηνη. barba.

---

1. ἐπέρχεται, tres codd. Paris. et ita edidit Hermann.
2. Pro vulgata hac lectione ex MSS. restituit Rob. ὑποδμηθεῖσ'.
3. Ita legit Eustathius, vice vulgati φιαλοῦμεν, ab ἐφιάλλειν, ἐπιβάλλειν, ὁρμᾶν. Vid. Brunck. ad Vesp. 1348.
4. Vid. Brunck. ad Aristoph. Dædal. fr. iv.—Vid. etiam ad v. Χαος.

*καὶ γάρ εμοὶ τὸ παροιθεν επανθεεν ἀδύ τι καλλος, [21.
ὡς κισσὸς ποτὶ πρεμνον,* εμὰν δ' επυκαζεν ὑπηναν. Theoc. 20.
Syn. Γενειον, πωγων.
Epith. Αχαλινος, ανιουλος, αχαρακτος, λασιος, βαθυσμηριγξ, βαθυκνημις, φρισσουσα, ηνεμοεσσα.

Ὑπηνητης. pubescens.
βῆ δ' ιεναι, κουρῳ αισυμνητῆρι εοικὼς,
πρῶτον ὑπηνητῃ, τοῦ περ χαριεστατη ἥβη. Ω. 348.
Syn. Ακμαῖος. αρτιγενης.

Ὑπηοῖος, Ὑπηῷος. matutinus. Vid. Εωθινος.
—μή με δαμασσῃ-Στιβη ὑπηοιη·— ρ. 25.
ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαιατο νοστον ἑλεσθαι. Apoll. 4. 841.

Ὑπηρεσια, Ὑπηρετημα. ministerium, obsequium.
ἣν δουλειαν οὖσαν εφασκες χὐπηρεσιαν αποδειξειν. Vesp. 600.
—ἥδιστον δ' εχων-Ποδῶν ὑπηρετημα·—Soph. El. 1374. (57. B.)
Syn. Ὑπηρετησις, ὑπουργια, διακονια, θεραπεια, λειτουργια, εργασια, συνεργεια, αλεξητηριον,—ὑπειξις, ανθυπειξις.

Ὑπηρετεω. ministro. 2. obsequor.
εσθλοῦ γὰρ ανδρὸς, τῇ δικῇ θ' ὑπηρετεῖν. Hecub. 843.
Syn. Ανυπηρετεω, εξυπηρετεω, εξυπηρετοῦμαι, ὑπουργεω, ὑποδρησσω, ποιπνυω, θεραπευω, κατακολουθεω, δουλευω, ὑποδραω, διοικεω, διακονεω, βοηθεω, χαριζομαι, διατιθημι, ὑποχορηγεω, ὑπεικω.

Ὑπηρετης. ὁ. Ὑπηρετις. ἡ. minister. 2. apparitor.
Ταλθυβιος ἥκω, Δαναϊδων ὑπηρετης. ib. 501.
*αλλ' ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν ουκ ακηκοας,
κλυῃς,* ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρετης παρει. Philoc. 52.
τηνδ' ὁρᾷς δελτον, κακιστων γραμματων ὑπηρετιν; Iph. A. 322.
Syn. Ὑπουργος, διακονος, διοικητης, επιτροπος, ακολουθος, δοῦλος.—χορηγος.—δουλη, εγκονις.

Ὑπητριον. (ὑπογαστριον.) mamma, abdomen.
θυννων τε λευκῶν Σικελικῶν ὑπητρια. Ath. p. 399. d.
Syn. Εφηβαιον.

Ὑπηχεω. resono. 2. succino.
ερρῆξε δ' αυδὴν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθονα. Eur. Supp. 710.
Syn. Αντηχεω, ηχεω, καναχεω, ὑπιαχω, ὑπᾳδω, ὑποβρεμω, ὑποσυριζω, ὑπορροιζεω, ὑποκρεκω, ὑποκοναβεω, ὑποκομπεω, βομβεω.

Ὑπιλλω. claudo.
ὁρῶσι χοῦδε· σοὶ δ' ὑπιλλουσι[1] στομα. Antig. 515.
Syn. Ιλλω, απιλλεω, κατιλλω, κατεχω, κλειω, συγκλειω, συστελλω, καθειργω.

Ὑπισχνεομαι, Ὑπισχομαι. polliceor.
μή μοι τουτων μηδὲν ὑπισχνοῦ. Vesp. 748.
*αλλ' Αχιλεὺς Βορεην ηδὲ Ζεφυρον κελαδεινὸν
ελθεῖν αρᾶται,* καὶ ὑπισχεται ἱερὰ καλά. Ψ. 209.
Syn. Καθυπισχνοῦμαι, ὑφισταμαι, επαγγελλομαι, εγγυαω, αναδεχομαι, ὑποδεχομαι, καθιημι, διομολογοῦμαι.

*Ὑπνᾰλέος, α, ον. somnolentus.
εκλυτος ὑπναλεῳ γυῖα κεκμηκα κοπῳ. Rufin. *An.* ii. 391.*

Ὑπνᾰπᾰτης. somnum deludens.
καὶ μυροπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπατην. Meleag. 66.

Ὑπνοδοτης. soporifer. Vid. Κηροπλαστος. Δοναξ.

Ὑπνοδοτειρᾰ, Ὑπνοδῶτις. somnifera. Vid. Νυξ. Ἑρμης.
Syn. Ὑπνοδοτις, ὑπνοποιος, ὑπνοφορος.

Ὑπνοφοβης. in somnis terrens. Vid. Βακχος.

Ὑπνοφᾰνης. in somnis apparens. Vid. Σκυλμος.

Ὑπνος. somnus, sopor.
αλλ' εἴ τι δραινεις, επεὶ ουδέ σέ γ' ὑπνος ἱκανει. Κ. 96.
Πᾶνα τὸν αιγιβαταν ορφανισωμες ὑπνου. Theoc. Ep. 5.
Syn. Ιαυθμος.—κῶμα, καρος, εκστασις.—κοιμημα.
Epith. Αμβροσιος, απημων, ατροπος, αγριος, αλητης, αλημων, αχλυοεις, απατηλιος, αμπελιος, αϊδωνιος, ακοιμητος, απειρων, βαθυς, βαρυς, βαρυαης, ἡδυς, ἡδυμος, γλυκυς, γλυκερος, γλυκυθυμος, δολοεις, εγερσιμος, ευδιος, επηρατος, ενναλιος, θαλαμηπολος, ἱερος, ζοφοεις, λυσιμελης, λυσικακος, λιαρος, λοιγιος, μαλακαυγετος, μαλθακος, μαλακος, μελιφρων, μελιηδης, νυστακτης, μετρητος, μεσημβρινος, νηδυμος, νηλης, νωθρος, νοοπλανης, ορθριος, ὁμοιΐος, παννυχος, πανδαματωρ, πρᾷος, πανστηριος, παγκρατης, σχετλιος, ὑστατος, φθονερος, χαλκεος.
Phr. Ὑπνε, αναξ παντων τε θεῶν, παντων τ' ανθρωπων.
—κασιγνητος θανατοιο. Ὑπνῳ καὶ θανατῳ διδυμαοσιν—
—λυων μελεδηματα θυμοῦ. Hom.
νυκτὸς μελαινης εκπαιδευμα. Eur.
ὑπνον, αοσσητῆρα, θεῶν ὑπατον— Apoll.
ὑπνον επὶ βλεφαροισι πονου αλκτῆρα χεασα.
—μαλα μακρον, ατερμονα, νηγρετον ὑπνον.
ὑπνος ὁτε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν εφιζων,
λυσιμελης πεδαα μαλακῳ κατὰ φαεα δεσμῷ. Cal.
[συγκοιτος γλυκὺς ὑπνος. Pind. κελαινῶπις νεφελα, βλεφαρων ἀδὺ κλαϊστρον. id.]
—ὑπνοῦ κῶμα καταγρομενον. Theoc. Ep.
εὕδειν νεκρὸν, ανανδον, ανηγρετον ὑπνον ολεθρον.
—ὁμοστολος ἥδεος οινου.
ὑπνον εχων πομπῆα μεθυσφαλεων ὑμεναιων.
βλεφαροισιν ενοπλιος ὑπνος. Nonn.
—εδαμασσέ με πρωϊος ὑπνος. Ep. l. 1.
—ὡς παντων-Εν νοσῳ ευδρακης
ὑπνος αὔπνος λευσσειν. Philoct. 846. B.
ὑπν' οδυνας αδαὴς, ὑπνε δ' αλγεων
ευαης ἡμῖν ελθοις·—Ευαιων, εναιων αναξ. Philoct. 827.
ὑπνος δὲ θανατου τις προμελετησις πελει.
—τὰ μικρὰ θανατου μυστηρια·—πεφυκε σωματος σωτηρια·
—πᾶσιν εστιν ἡ ὑγεια βιου. βροτειων παυστὴρ πονων.
πειναν τὴν κακεσχατον δαμᾷ. Sent. πενιαν. Men.
ὦ φιλον ὑπνου θελγητρον, επικουρον νοσου. Orest. 205.
κοιμησας δ' ὁγε φῦλα πανημεριων ανθρωπων,
καὶ ζαμενεῖς ανεμων πνοιάς, καὶ κυματα ποντου,
πηγάς τ' αεναων ὑδατων, ποταμῶν τε ρεεθρα,
θῆράς τ' οιωνούς τε, τά τε ζωει τε καὶ ἑρπει,
ευναζων ημειψεν ὑπὸ χρυσεαις πτερυγεσσι. Orph. 1005.
παντων γὰρ κρατεεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προσερχῃ,
σωματα δεσμευων εν αχαλκευτοισι πεδῃσι·
λυσιμεριμνε, κοπων ἡδεῖαν εχων αναπαυσιν,
καὶ πασης λυπης ἱερὸν παραμυθιον ερδων.
καὶ θανατου μελετην επαγεις, ψυχὰς διασωζων·
αυτοκασιγνητος γὰρ εφυς Ληθης Θανατου τε. Orph. H. 84.

*Ὑπνοφοβης, ου. ὁ. in somnis terrens. *ep.* Bacchi.
ὑπνοφοβην, ὑγρὸν, ὑμενήϊον, ὑληεντα. Anal. *T.* ii. *p.* 517.

Ὑπνοω, Ὑπνωω, Ὑπνωσσω. dormio. 2. somnum adfero. Vid. Εὕδω.
είλετο δὲ ραβδον, τῇ τ' ανδρῶν ομματα θελγει,
ὧν εθελῃ,* τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνωοντας εγειρει. Ω. 343.
μελει, φοβῳ δ' ουκ ὑπνωσσει κεαρ. Sept. Th. 293.
Syn. Καθυπνοω, αφυπνοω, καθευδω.—ὑπνοποιῶ, ὑπνον λαμβανειν, αἱρειν, αωτεῖν, κοιμᾶσθαι.—ὑπνου τυγχανειν.—εις ὑπνον καταφερεσθαι, εμπιπτειν.—ὑπνῳ τερπεσθαι, δεδμῆσθαι.—ὑπνον ὑπνοω, ὑποδεχομαι οσσοις.

†Ὑπό. *præp.* a, per.
ψυχῆς πονος γὰρ ὑπὸ λογου κουφιζεται. Philem.

*Ὑπο cum τι *denotat idem quod* ὀλίγον τι.[2]
ὑπό τι δυσωδης,—Diphil. ap. Athen. p. 157. a. [693. c.
ὡς ὑπό τι[3] νυσταζειν γε καὐτὸς αρχομαι. Xenarch. ib. p.

Ὑποβαλλω, Ὑποβαλλομαι. subjicio, suppono. 2. suggero, *etc.*
ταων ἡ μὲν εβαλλε θρονοις ἔνι ρηγεα καλὰ,
πορφυρεα καθυπερθ',* ὑπενερθε δὲ λῖθ' ὑπεβαλλεν. κ. 353.
*δειματο μὲν κεραεσσιν εδεθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
εκ κεραων,* κεραους δὲ περιξ ὑπεβαλλετο τοιχους. Call. 2.
ει δ' ὑποβαλλομενοι [62.
κλεπτουσι μυθους οἱ μεγαλοι βασιλῆς. Aj. 188.
Syn. Καθυποβαλλω, προϋποβαλλω, ὑποτασσω, ὑποτεινω, ὑποτιθημι, εκποριζω, διαρκεω, ὑποποιεω, ὑποπεμπω, ὑφιημι, ὑποκατακλινω, δαμαω, ταπεινοω, ελαττοω, ὑποκρουω, επιφερω, εκπιεζω, καταβαρεω.—πειθω, προβαλλομαι, διαλεγομαι, λογον παρεμβαλλω.

---

1. Vid. Hemsterhus. ap. Ruhnken. Timæi Lex. p. 72.

2. Plena phrasis est ὑπό τι μικρόν. V. Aristoph. Vesp. 1290. Br.

3. Hunc in modum solita felicitate corruptissimum versum emendavit Porsonus. Olim, ὡς εὖ ποτι. Cant. corr. εὖ ποτε. Schweigh. e vestigiis veræ lectionis magis adhuc recedens, οὖν ποτε.

Ὑποβασκᾰνος. fascinator, invidus, malevolus.
—ὑποβασκανῳ ομματι θραυει. Man. 5. 45.
Ὑποβασταζω. sustento.
κραταιὸν ουρανιόν τε πολον-Νωτοις ὑποβασταζει. Prom. 430.
Syn. Ὑπανεχω, ὑποφερω, ὑφισταμαι, ὑπομενω, διακαρτερεω, βασταζω.
*Ὑποβενθιος, α, ον. sub imo mersus.
ἠ πικρῇ βαψαι νηοχα πηδαλια
ἁλμῃ. τοιγαρ εδυν ὑποβενθιος.— Crinag. *An.* ii. 151.
Ὑποβινητιαω. venerem stimulo. Vid. ad voc. Ὑποστασις.*
Ὑποβλεπω, Ὑποβλεπομαι. limis oculis adspicio. 2. suspicor. 3. contemno.
κἄπειθ' ὑποβλεπωμεθ' ὡς εγνωσμενοι. Herc. F. 1287.
Syn. Ὑποθεωρεω, ὑφοραομαι, ὑποειδομαι, ὑποπτευω, παραβλεπω, καταβλεπω, ὑποδρα ιδεῖν, εχθραινω, επιτηρεω, ὑπονοεω, δι' ὑποψιας εχειν, ὑποτοπεω, ὑποιομαι, ὑπολαμβανω. —καταφρονεω.
Ὑποβληδην. *adv.* excipiendo verba dicentis nondum finita [oratione.
τὸν δ' αρ' ὑποβληδην ημειβετο δῖος Αχιλλεύς. A. 292.
Exp. Ὑποβαλλων τον ιδιον λογον.
Ὑποβλητος. suppositus.
τὸ σὸν δ' αφῖκται δεῦρ' ὑποβλητον στομα,
πολλὴν εχον στομωσιν·— Œd. C. 828. (794. Br.)
Exp. Πεπλασμενον, ουκ αληθες. νοθος.
Ὑπŏβρεμω. fremo. Vid. Ὑπηχεω.
κελαινος δ' αϊδος ὑποβρεμει μυχὸς-Γᾶς,— Prom. 432.
Ὑπŏβρεχω. submadefacio.
ακτήν που πασσας, καὶ ταῖς κοτυλαις ὑποβρεξας. Ep. ἀδ. 448.
Syn. Διαβρεχω, καταβρεχω, αρδω, ὑποπινω.
Ὑποβρῠχα. *adv.* in profundo, sub aqua.
τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ επικριον εμπεσε ποντῳ·
τὸν δ' αρ' ὑποβρυχα θῆκε πολὺν χρονον·— ε. 318.
Ὑποβρῠχιος. demersus.
κεῖται ὑποβρυχιος Σερβωνιδος ὑδασι λιμνης. Apoll. 2. 1217.
Syn. Βρυχιος, βυθιζομενος, βυθιος.
Phr. —Τὴν δ' ανεμός τε μεγας καὶ κῦμα θαλασσης
θῆκαν ὑποβρυχιην. Hom. xxxii. 12.*—ὡς δὲ παλαιη
νηῦς ὑποβρυχιος, ζωρὸν εδυ πελαγος. Aristo, *An.* ii. 259.*
Ὑποβρυχιος. mugiens. [116.
τοφρα δ' ὑποβρυχιας[1] ἕλικας βοῦς εἶλκε θυραζε. Hom. M.
Syn. Βρυχιος, εριβρυχης, εριβρυχος, μυκωμενος.
Ὑπογαστριον. abdomen. Vid. Λαπαρα.
—ὑταν φαγῃς
ὑπογαστριον γεροντος Ἡλιαστικοῦ. Vesp. 195.
* Syn. Ὑπητριον. *Vid. Athen.* p. 399. d.*
Ὑπŏγεμω. plenus sum.
—μελη—πιμελης-Ὑπογεμοντα— Alex. ib. p. 291. a.
Ὑπογλαυκεσκω. *vox nihili.* Casaub. *et* Valcken. *in l. c. legunt* ὑπογλαύσσεσκε, *forma Ionica ab* ὑπογλαύσσω.
οσσε δ' ὑπογλαυκεσκε δι' ἵμερον αστραπτοντε. Mosc. 2. 86.
Ὑπογλαυσσω. subluceo.
φαεα—Δεινὸν ὑπογλαυσσοντα— Call. 3. 54.
Syn. Ὑπολαμπω.
Ὑπογλῠκαινω. subdulce reddo.
ὑπογλυκαινων ῥηματιοις μαγειρικοῖς. Equit. 216.
Syn. Απογλυκαινω, επιγλυκαινω, καταγλυκαινω, κολακευω.
Ὑπογναμπτω. inflecto. 2. reprimo. Vid. Ὑποκαμπτω.
καὶ ψυχῆς απατηλὸν ὑπογναμψαι φρεσὶν ὁρμήν. Hom. vii. 13.
Ὑπογρᾰφευς. amanuensis, notarius. V. ad v. Φανος.
ὀπως γενωμαί[2] σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. Equit. 1253.
Syn. Ὑπογραμματευς.
Ὑπογρᾰφή. subscriptio. [Pauw.[3]
πτερναι κτενῶν θ' ὑπογραφαὶ μετρουμεναι. Choëph. 207.

Syn. Ὑπογραμμα, ὑπογραμμος, διαγραφή, καταγραφη, ὑποσημειωσις, συγκαταθεσις, απογραφη, αναγραφη, επιγραφη, διατυπωσις, εκφρασις, διακοσμησις, περιηγησις, απεικονισμα, αποσκιασμα, επισκιασμος, σκιαγραφια, λογος συντομος.—συμφωνησις, δοκιμασια.
Ὑπŏγρᾰφω. *vox forensis.* crimen intento.
a. ειπ', εἴ τι καινὸν ὑπογραφῃ[4] τῳ 'μῳ βιῳ.
b. ει μηκεθ' Ἀιδου βακχος εἶ, φρασαιμεν ἄν. Herc. F. 1118.
Syn. Ὑποσημαινομαι, ὑποσημειοω, συγκατατιθημι, προγραφω, διαγραφω, επιγραφω, σκιαγραφεω, ὑποτυποω, δεικνυμι. —ὁμολογεω, αποδεχομαι.
Ὑποδᾰκρῡω. lacrymor.
τῆς Μαρισ τὸ λοετρον ιδὼν, ὑπεδακρυε[5] Μῶμος. Ep. l. 4.
Ὑποδᾰμαω, Ὑποδαμνημι, Ὑποδαμνᾰμαι, Ὑποδμαω. subjugo.
ὃς ανδρῶν φρενας ευμαρεως ὑποδαμναται. Theoc. 29. 23.
ειπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδαμνασαι, ἤ σέ γε λαοὶ
εχθαιρουσ' ανὰ δῆμον,— γ. 214.
ει χ' ὑπ' εμοιγε θεὸς δαμασῃ μνηστῆρας αγαυους. τ. 488.
λαθρη ὑποδμηθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονιωνι. Hom. xvi. 4.
Syn. Δαμαω, καταδαμαζω, χειροω, αποκτεινω.
Ὑποδειδω. subvereor.
τὸν μὲν ὑποδδεισαν μακαρες θεοὶ, ουδ' ετ' εδησαν. A. 406.
Syn. Ὑποδειμαινω, ὑποδειδιζω, καταδειδω, ὑποπτησσω, ὑποῤῥωδεω, ὑποταρβεω, εκφοβεομαι, δειδω, ευλαβοῦμαι.
Ὑποδεικνῡμι. ostendo. 2. submoneo. [25. 234.
σκεπτομενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπεδειξεν οδόντας. Theoc.
Syn. Προδεικνυμι, αναδεικνυμι, επιδεικνυμι, καταδεικνυμι, ὑποτιθεμαι, ὑπομιμνησκω, εισηγοῦμαι.
Ὑποδεξίη. apparatus, quo quis adcipitur.
πᾶσά τοι εσθ' ὑποδεξιη, πολεεσσι δ' ανασσεις. I. 73.
Syn. Ὑποδοχη, κατασκευη.—ἡ προς ὑποδοχην δαψιλεια.
Ὑποδεχνῠμαι, Ὑποδεχομαι. suscipio. 2. concipio. 3. promitto.
αλλὰ φιλος, προφρων μ' ὑποδεχνυσο,— Orph. 82.
——Διωνυσος δὲ φοβηθεὶς
δυσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θετις δ' ὑπεδεξατο κολπῳ
δειδιότα·—— Z. 135.
—ὡς οφελον θανεειν, καὶ ποτμον επισπεῖν
αυτοῦ εν Αιγυπτῳ· ετι γάρ νύ με πῆμ' ὑπεδεκτο. ξ. 274.
Syn. Αναδεχομαι, προδεχομαι, διαδεχόμαι, αποδεχομαι, ενδεχομαι, ξενιζω.—κυω.—επιβαινω.—ανθισταμαι.—ὑπισχνεομαι, αναλαμβανομαι.
Ὑποδεω, Ὑποδεομαι. subligo.
ὡς ειποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν εδησατο καλὰ πεδιλα. α. 96.
Syn. Ὑποδεσμεω, ὑποδεσμενω, περιδεσμεω, περιζωννυω.
Ὑποδηλοω. indico.
σημεῖον ὑπεδηλωσε Περσεὺς εκδραμών. Thesm. 1020. (11. B.)
Syn. Ὑποδεικνυμι, ὑποφαινω, αποδεικνυω, δηλοω.
Ὑποδημα. calceamentum.
*αυτὰρ εμὲ χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματ' εκεινη
καλὰ μαλ' αμφιεσασα,* ποσὶν δ' ὑποδηματα δοῦσα,
αγρόνδε προΐαλλε·— ο. 368.
Syn. Πεδιλον, ευμαριδες, σανδαλα.—ὑποδεσις.
Ὑποδιᾱκονος. subminister.
ὁ μαγειρος εαν μὲν ὑποδιακονους εχων
*πρὸς τὸν ιδιωτην, καὶ μαθητας, εισιῃ,
κυμινοπριστας παντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
επτηξ' ἕκαστος ευθύς. εὰν δ' αληθινὸν
σαυτὸν παραβαλλῃς, καὶ προσεκδαρεὶς απει. Posidipp. ap. Ath.
Ὑποδῐκος. reus, obnoxius. [p. 376. f.*
ὑπυδικος θελει γενεσθαι χερῶν. (*Dochm. dupl.*) Eumen. 260.
Syn. Καταδικος, κατακριτος, ὑπαιτιος, ενοχος, ὑποχρεως, ὑπευθυνος, χρεωστης.
Ὑποδῑνεω. agito.
ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ απεπαυσατο νυμφη. Call. 4. 79.
Exp. Ὑποτρομος γενομενη.

1. ἐριβρύχους. Hermann. qua auctoritate, nescio. Sed analogiæ magis consentaneum est produci υ in compositis a βρύχω.
2. "Metrum redundat, cui optime succurrit Suidas, v. φανὸς, qui "exhibet, ὅπως ἔσομαι." Vid. plura ap. Dobr. *Porsoni Aristophan.* ad l. l.
3. Pauwii hæc emendatio vulgatæ certe non præstat, quam bene tuetur Spanhem. ad Callimachum, a Schutzio laudatus.
πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι
εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
4. Pro ὑπογράφῃ, aut potius more Attico, ὑπογράφει, Plato habet ὑπογραφῇ, Theætet. p. 126. f. Vid. omnino Musgrav. cui in sequ. vs. præstantissima debetur emendatio, quam exhibuimus.
5. Ep. est ἀδεσπ. 334. ubi legitur ὑπεδακρῦσε. Penult. verbi, δακρύω, in omnibus temporibus, præter aor. 2. apud bonos auctores longam esse credo.

Syn. Ὑποστρεφω, καταστρεφω, ὑποσειω, ὑπελαυνω.

Ὑποδμως, ῶος. ὁ. servus.
*αθανατος Πρωτεὺς Αιγυπτιος, ὅς τε θαλασσης
πασης βενθεα οἶδε,* Ποσειδαωνος ὑποδμως. δ. 386.
Syn. Δμως, δμωος, δουλος, ὑποεργος, ὑποδρηστηρ, ὑποδμηθεις, ὑποχειριος.

Ὑποδοσίς. ἡ. successio.
ληξιν ὑποδοσίν τε μοχθων. Eumen. 508.
Syn. Διαδοχη.

Ὑποδοχή. exceptio. 2. convivium. 3. approbatio.
—ἆρ' εισδεξομαι
εμῶν φιλαισιν ὑποδοχαῖς δομων, πατερ; Iph. A. 1229.
Syn. Αποδοχη, εισδοχη, καταδοχη, ὑπεξαιρεσις, ὑποδεξις, προσδεγμα.—πληθος.

Ὑποδρᾶ, Ὑποδραξ. adv. torve.
τὸν δ' αρ' ὑποδρα ιδὼν προσεφη ποδας ωκὺς Αχιλλευς. A.148.
—καὶ ομμασι λοξὸν ὑποδρὰξ-Οσσομενη,— Suid.
Syn. Δεινως, ὑπερβλεπτικῶς, ταυρηδον.
[Phr. Κυανεον ομμασι λευσσων, φονιου
δεργμα δρακοντος. Æsch. Pers.]

Ὑποδραω, Ὑποδρησσω. subministro, famulor.
οὐ τοι τοιοίδ' εισὶν ὑποδρηστῆρες εκεινων,
*αλλὰ νεοι, χλαινας εὖ είμένοι, ηδὲ χιτῶνας,
αιεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ προσωπα,*
οἵ σφιν ὑποδρωωσιν·— ο. 329.
παρθένον ουκ επεοικεν ὑποδρησσειν Αφροδιτῃ. Mus. 143.
Syn. Ὑπηρετεω, ὑπουργεω, δουλευω.

Ὑποδρης. suspiciosus, gravis et torvus, vel suffugiens.
—ὑποδρης λαὸς έταιρων. Nonn. Syn. Βλοσυρος.

Ὑπυδρηστηρ. idem quod Ὑποδμως. Vid. ad voc. Ὑποδραω.

Ὑποδρομος. qui accedit ad locum.
Ετεοκλεης δε, ποδὶ μεταψαιρων πετρον
ιχνους ὑποδρομον,— Phœn. 1413.
Exp. Ὑποκατω τοῦ ιχνους, (ηγουν τοῦ ποδος.)

Ὑποδροσος. roscidus.
—επεὶ μελιηδεα ποιην
λειμῶνες θαλεθουσιν ὑποδροσοι ειαμεναί τε. Theoc. 25. 15.
Syn. Ενδροσος, δροσοεις, δροσερος.

Ὑποδυμι, Ὑποδυνω, Ὑποδυω, Ὑπυδυομαι. subeo. 2. occulo. 3. subinduo.
πᾶσιν δ' ίμεροεις ὑπεδυ γοος, αμφὶ δὲ δῶμα
σμερδαλεον κοναβιζε·— κ. 398.
τασδὶ δ' ανυσας ὑποδυθι τὰς Λακωνικάς. Vesp. 1153. (59. B.)
ὣς εφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλασσης αυτίκ' εδυσαν. Σ. 145.
ὣς ειποῦσ', ὑπὸ ποντον εδυσατο κυμαινοντα. δ. 425.
ὣς ειπὼν θαμνων ὑπεδυσετο δῖος Οδυσσευς. ζ. 127.
Syn. Αναδυω, ὑπαναδυω, εισδυνω, καταδυνω, παρεισδυνω, ενδυω, ενδυομαι, παραδυω, παραδυομαι, ὑπερχομαι, ὑπεισερχομαι, ὑπειμι, ὑποβαινω, ὑφισταμαι, ὑπεκδυομαι, αποδυομαι, εναποδυομαι, ὑποδεχομαι, εγχειριζομαι, ὑποκαλυπτω.—δειλιαω.

*Ὑποεικω. cedo; decedo alicui.
ταῖς Προυσης Νυμφαις ὑποεικομεν,— Ep. ἀδεσπ. 195.

Ὑποεργὸς, οῦ. ὁ. contr. Ὑπουργός. adjutor. [p. 22.
ευτε αναξ πολεμιζεν* εχων Πρασινους ὑποεργούς. Anal. T. iii.
ορθὸν, ἀτ' εκ σταθμης ιθυμενον, ουκ ἂν εκεῖνο
ιδρις μωμησαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Αθηνης. Dion. 342.
Syn. Βοηθος, ὑποδρηστηρ.

Ὑποζευγνυμι, Ὑποζευγνυω. subjugo.
οφρα τοι αυτὸς έπωμαι, ὑποζευξω δέ τοι ἵππους. ο. 81.
κἀγὼ 'θελοντης τῷδ' ὑπεζυγην πονῳ. Aj. 24.
Syn. Ὑποβαλλω, ὑποτιθημι, ὑποταττω, δαμαω, χειροω, δουλοω.—ὑπερχομαι.

Ὑποζύγιον. το. jumentum, veterina bestia.
ου γαρ ἂν ειδειης ανδρὸς νοον, ουτε γυναικὸς,
πρὶν πειραθειης ὥσπερ ὑποζυγιον. Theog. 125.
Syn. Ζευγαριον, κτῆνος, ζυγιος, κτηνωδης, αχθοφορος.

Ὑποζωννῦμι. succingo, accingo. [374.
ὃς δὲ ταχος τοῖς ποσσὶν ὑποζωσας ανεκλινεν. Strato, An. ii.

Ὑποθαλπω. calefacio. Vid. Θαλπω.
ὑπό μ' αὖ σφακελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανιαι θαλπουσ',— Prom. 858. (76. P.)
*μὴ, μὴ, πρός σε Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλαβουλε,
κινησης τεφρῃ πῦρ ὑποθαλπομενον. Meleag. 55.
(sed legitur, ὑπολαμπόμενον.)

Ὑποθερμαινω. calefacio. —αλλά οἱ αὖθι
λῦσε μενος, πληξας ξιφει αυχένα κωπηεντι.*
πᾶν δ' ὑπεθερμανθη ξιφος αίματι·— Π. 331.
Syn. Εκθερμαινω, επιθερμαινω.—ὑποθαλπω.—βαπτιζω.

Ὑποθεω. cursu subeo.
απιτον. b. ιδού. a. θεοιτ' ἄν. c. ὑποθεῖν ουκ εῶ. Eq. 1161.
Syn. Ὑποτρεχω, ὑποσκελιζω, εμποδων ισταμαι.

Ὑποθημοσύνη. præceptum.
Αργον Αθηναιης καμεειν ὑποθημοσυνῃσι. Apoll. 1. 19.
Syn. Ὑποθηκη, ὑποθημα, εφημοσυνη, εντολη, εφετμη, αναμνησις, φρενωσις, διδασκαλια, συμβουλη, ὑπομνησις, παραινεσις.

*Ὑπὄθλῖβω. leviter premo, rado. Vid. in v. Ὑποψοφεω.

Ὑποθμα. per sync. forsan pro ὑποθεμα, quod idem cum ὑπόθημα. quod subjicitur vel supponitur. De oculis in l. c. videtur usurpari. Vid. Οθμα.
πιονα δ' εν σκυνιοισιν ὑποθματα.— Nic. Th. 443.

Ὑπὄθρυπτομαι. deliciis indulgeo. [36.*
—ὑπεθρυφθην δε μετωπῳ-Μασταка πιαινων— Agath. An. iii.

Ὑπὄθρωσκω. subsilio.
νερθε δ' ὑποθρωσκουσι Βορειάδος αντιον αρκτου. Orph. 736.
(επιθρωσκ. Herm.)

Ὑποθῦμιᾶς. sertum appensum collo.
πλεκτὰς δ' ὑποθυμιαδας
περὶ στηθεσι λωτινας εθεντο. Anac. 90. (fr. 18. Fisch.)
Syn. Ὑποθυμις, στεφανος (ὑποτραχηλος).

Ὑποθωπευω. adulor. [Acharn. 639.
ει δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπευσας, ΛΙΠΑΡΑΣ[1] καλεσειεν ΑΘΗΝΑΣ.
Syn. Θωπευω, ὑποκολακευω, ὑποκοριζομαι, ὑποπιθηκίζω, ὑποσσαινω.

Ὑποθωρησσω. clam armo.
οἱ δ' ουπω πειθοντο, λοχῳ δ' ὑπεθωρησσοντο. Σ. 513.

Ὑποϊάχω. subsono.
ψυχρὸν δ' ευκραεῖ[2] κρανᾳ ὑποϊαχει. Ep. l. 4.

Ὑποιγνυμι, οιγω. f. οιξω. clam aperio.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν αλλ' ὑποῖξαι τὴν θυραν. Thesm. 431.

*Ὑποικεω. idem cum sequ.
ἔν τε γαρ οφθαλμοῖς εσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ
δακρυ, καὶ ὁ τρυχων εντὸς ενεστι πονος. Glauc. An. ii. 348.*

Ὑποικιζομαι. habito cum aliquo. 2. latito sub.
ηνυσεν, αλλὰ τεὴν βωλον ὑπῳκισατο. Loll. Bass. An. ii. 163.

Ὑποικουρεω. delitesco.
*ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ανδράσιν (68. B.)
απὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.* Thesm. 1179.
Exp. Λαθραιως συμβουλευω και πραττω.—τρεφομαι, ενδομυχεω.

Ὑποϊσχανω, Ὑποϊσχομαι. Poët. pro ὑπισχω et ὑπισχομαι.
μαργος Ερως λαιῆς ὑποϊσχανε χειρὸς αγοστόν. Apoll. 3. 120.
*ὡς δὲ σεληναιην διχομηνιδα παρθένος αιγλην
ὑψόθεν εξανεχουσαν ὑπωροφιος θαλαμοιο
λεπταλεῳ έανῷ ὑποϊσχεται· εν δέ οἱ ἦτορ
χαιρει δερκομενης καλὸν σελας· ὡς τοτ' Ιησων
γηθοσυνος μεγα κῶας έαῖς εναειρατο χερσί. Apoll. 4. 167.

Ὑποκαιω. f. καυσω. succendo, ignem subdo.
οπτᾶσθ' εν καλλει, τυφεσθ' ὑποκαιομενοι νῦν. Meleag. 4.*

Ὑποκαμπτω. flecto. —πῶς σε σεβιζω,
μηθ' ὑπεραρας μηθ' ὑποκαμψας
καιρον χαριτος; Agam. 795.
Syn. Ὑπογναμπτω, αποκαμπτω, συγκαμπτω, ὑποστρεφω, εκλειπω.

Ὑποκαρδιος. in corde latens.
εξ αοῦς, εχθιστον εχων ὑποκαρδιον ἑλκος. Theoc. 11. 15.
χὰ μὲν εβα με λιποῖσα· φερω δ' ὑποκαρδιον οργάν. ib. 20. 17.
Syn. Ὑποστερνος.

1. De hoc epitheto, vid. Monk. ad Alcest. 464.
2. Anytes est Epigramma; apud Jacobs. T. i. p. 131. Sed pro ευκραεῖ exstat ἀχραές.

Ὑποκειμαι. subjaceo, subsum.
Αχῶ τηλεφανὴς πικρᾶς
οιμωγᾶς ὑποκειται. (ὑπακουει. *Brunck.*) Philoct. 189.
—αλλ' εμοὶ μὲν ουτοσὶ
ἆθλός γ' ὑποκεισεται·— Ol. 1. 134.
SYN. Καθυποκειμαι, ὑποτιθεμαι, ὑποτασσομαι, ὑποβαλλομαι, ὑφισταμαι, ὑποπιπτω, ὑπειμι, ὑπογιγνομαι, ὑπεικω, ὑπεκκειμαι.

Ὑποκῑνεω. commoveo.
ὡς δ' ὅτ' εν αιγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλασσης
ορνυτ' επασσυτερον, Ζεφυρου ὑποκινησαντος,
*ποντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορυσσεται, αυτὰρ επειτα
χερσῳ ῥηγνυμενον μεγαλα βρεμει, αμφὶ δέ τ' ακρας
κυρτὸν εὸν κορυφοῦται, αποπτυει δ' ἁλὸς αχνην*. Δ. 423.
κἀμοί γε πειθομενος ὑποκινει τῆς ὁδοῦ[1]. Av. 1012.
SYN. Ὑπανακινεω, ὑπαποκινεω, συγκινεω, αποκινεω, παρατρεπω, σαλευομαι.

Ὑπŏκλαζω. suffringo. [iii. 79.
—ὁ δὲ τριτος αρχεται ηδη-Λυχνος ὑποκλαζειν,—Paul. Sil. *An.*

Ὑποκλαιω. id. qu. μινυριζω.
ουθ' ὑποκλαιων, ουθ' ὑπολειβων. Agam. 69.
(ὑποκλειων. Turneb. —ὑποκλαζων. Pauw.)
SYN. Ὑποδακρυω.

Ὑποκλεπτω, Ὑποκλεπτομαι. suffuror. 2. abscondo.
—αλλοθεν αλλος
ἑλκος ὑποκλεπτων επεμηνατο καλλεϊ κουρης. Mus. 85.
τοὺς τὰς ευνας ὑποκλεπτομενους. Soph. El. 114.
SYN. Ὑπεκκλεπτω, ὑποκλοπεω, διακλεπτω, κλεπτω, κρυπτω, προκαλυπτομαι, εξαπαταω, ὑποστελλομαι.

Ὑποκληϊζω. clam divulgo.
οἵαν εδηλωσας ανδρὸς-Αιθοπος αγγελιαν
ατλατον, ουδὲ φευκτὰν,-Τῶν μεγαλων Δαναῶν
ὑποκληζομεναν-Τὰν ὁ μεγας μῦθος αεξει; Aj. 225.
SYN. Διαγγελλω, φημιζω.

Ὑποκλῑνω. reclino. 2. cedo.
—ὁ δ' εκ ποταμοῖο λιασθεὶς-Σχοινῳ ὑπεκλινθη,— ε. 463.
SYN. Ὑποκατακλινω, ὑποβαλλω, ὑφιημι, ὑποτασσω.

Ὑποκλονεω. turbo.
ει δ' ἂν εγὼ τουτους μὲν ὑποκλονεεσθαι εασω. Φ. 556.
SYN. Επικλονεω, ὑποταρασσω, ὑποσειω, παρακινεω.

Ὑποκλοπεω. occulto. Vid. Ὑποκλεπτω.
—εἴ τις ετ' ανδρῶν
ζωὸς ὑποκλοπεοιτο, αλυσκων κῆρα μελαιναν. χ. 382.

Ὑπŏκλυζω. proluo; inundo.
ποντος ὑποκλυζει χθονὸς ἕδραν·— Paul. Sil. *An.* iii. 90.*

Ὑποκναω. succido.
καί νύ κεν ὑστατιοισιν ὑποκνησασα πονοισιν. Tryph. 42.
SYN. Αποκναιομαι.

Ὑποκολπιος. qui in sinu, vel amplexu, jacet.
αλλος τοι γλυκιων ὑποκολπιος· αλλον ιοῖσα. Theoc. 14. 37.
SYN. Ὑποκολπιδιος, ὑπομαζιος.

Ὑποκονᾰβεω. succino. Vid. Ὑπηχεω.
πληκτρῳ επειρητιζε κατὰ μερος· ἡ δ' ὑπὸ νερθεν
ἱμεροεν κοναβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν αειδεν. H. Merc. 501.

Ὑποκοριζομαι. subblandior. Vid. ad voc. Νηπταριον.
SYN. Ὑποκρυπτομαι, ὑποκρινομαι, ὑποκολακευω, ὑποθωπευω, διασυρω, επινευω, καταμηνυω.

Ὑποκορισμᾰ. το. malæ rei speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. —ὑποκορισμα τῷδ' ουδὲν μελει. Ath. 10.
*τὸ καλουμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χαριν
ονομ' εστιν ὑποκορισμα τῆς ανθρωπινης
μοιρας.— Alex. ibid. p. 463. d.*

Ὑποκουριζομαι. juvenesco.
—παμφωνων ιαχὰν-Ὑμεναιων· ἅλικες
οἷα παρθένοι φιλεοισιν ἑταῖραι
ἑσπεριαις ὑποκου-ριζεσθ'[2] αοιδαῖς·— Pyth. 3. 29.

1. Sinceram lectionem ope membran. restituit Brunck.
κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
2. Præpositionem a verbo disjungit Heynius. "Est," inquit, "*κουρίζεσθαι ὑπ' ἀοιδαῖς, agere juveniliter, ludere, inter cantus, παίζειν,* "*saltare.*"

SYN. Νεανισκευομαι, νεανικῶς ᾳδω.

*Ὑποκουρος. puerulus.
πολλάκι δ' αγριοεντα κραδην σπεραδός τε σελινου
Ισθμιον· ᾧ θ' ὑποκουρον αλιβαπτον Μελικερτην
Σισυφιδαι κτερισαντες επηέξησαν αεθλους. Nic. Al. 604.*

Ὑπŏκρᾰδιος. Vid. Ὑποκαρδιος.
κῆδος ὑποκραδιον— Dolsc.

Ὑποκρεκω. succino. 2. plectro pulso.
τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,
μανιαισιν ὑποκρεκει. Ol. 9. 58.
SYN. Ὑποκρουω, ὑπηχεω, συνηχεω.—εγγιζω.

Ὑπŏκρεμαω. suspendo. —αυτὰρ ὑπερθεν
πετρη ὑποκρεμαται·—(*immo,* ἐπικρ. V. Herm.) Hom. Ap. 284.
SYN. Κρεμαω, ανακρεμαω.

Ὑπŏκρηνον. (ὑπὸ τὴν κεφαλήν.)
—θῆκε δὲ λᾶαν-Σκληρὸν ὑποκρηνον— Suid.

Ὑποκρῖνομαι. respondeo. 2. simulo. 3. interpretor, judicium fero.
*χοὶ μὲν ἅμα βοσκοιντο, καὶ εν φυλλοισι πλανῷντο,
μηδὲν ατιμαγελεῦντες· εμὶν δὲ τὺ βωκολιασδευ
εμπροθεν· αλλοτε δ' αὖθις ὑποκρινοιτο Μεναλκας[3]. Theoc. 9. 6.
Ιδαῖ', ἤτοι μῦθον Αχαιῶν αυτὸς ακουεις,*
ὥς τοι ὑποκρινονται;— H. 406.
SYN. Αποκρινομαι, απαμειβομαι, εκλεγομαι. 2. κατειρωνευομαι, προσποιεομαι. 3. νομιζω, δικαζω, ὑποφητευω, διερμηνευω.

Ὑπŏκρῐσια. responsio. 2. simulatio. 3. histrionis actio.
3. —φεῦ θειης ανδρὸς ὑποκρισιης. Ep. ἀδ. 353.
SYN. Ὑποκρισις, ειρωνεια, δολος, ὑπουλοτης.

*Ὑπŏκρῐσῐς. ἡ. *idem.*
ασκησας τραγικῆς εἶδος ὑποκρισεως. ibid. 752. b.*

Ὑπŏκρῖτηρ, Ὑποκρῖτής. simulator, histrio. Vid. Μιμος.
ακουσατ', ὦ Στοᾶκες, εμποροι ληρου,
λογων ὑποκριτῆρες·— Hermeas ap. Ath. p. 563. d.
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον αργαλέον ὡς σοφόν. Vesp. 1279. B.

Ὑπŏκρουω. pulso. 2. interpello, etc.
*a. τί δ', ἢν ὑποκρουσωσί[4] σε; b. προσκινησομαι. Eccles. 256. B.
a. καὶ τῶν σπελεθων κοινωνοῦμεν; b. μὰ Δι', αλλ' εφθης μ' ὑποκρουσας.* ibid. 596.
SYN. Ανακρουω, εκκρουω, διακρουω, αντιφθεγγομαι, αντιλεγω, ὑποβαλλω, λαμβανομαι. αινισσομαι, ὑποκρεκω, επιταραττω, αποκρονομαι, εκβαλλω.

Ὑπŏκρυπτω. occulto. 2. dissimulo.
*—ὡς ὅτε κῦμα θοῇ εν νηῒ πεσησι
λαβρον ὑπαὶ νεφεων ανεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα
αχνη ὑπεκρυφθη, ανεμοιο δὲ δεινὸς αητης
ἱστιῳ εμβρεμεται· τρομεουσι δέ τε φρενα ναῦται
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' εκ θανατοιο φερονται.* O. 625.
SYN. Ὑποκρυπτομαι, ὑποκαλυπτω, ὑποστεγω, ὑποκλεπτω, ὑποκρινομαι, αποσιωπαω, αποκρυπτω.

Ὑπŏκρῠφα. *adv.* clanculum. *Vid. Heyn. in l. c.*
—αιδὼς γὰρ ὑποκρυφα κερδει κλεπτεται,
ἃ φερει δοξαν.— Nem. 9. 79.
SYN. Κρυφα, κρυφιως, λαθρα, λαθραιως.

Ὑποκῠκλος. rotundus.
*χωρις δ' αὖθ' Ἑλενη αλοχος πορε καλλιμα δῶρα,
χρυσεην τ' ηλακατην, ταλαρόν θ' ὑποκυκλον οπασσεν,
αργυρεον, χρυσῷ δ' επὶ χειλεα κεκρααντο.* δ. 130.
SYN. Τροχοειδης, εγκυκλιος.

Ὑποκυπτω. caput inclino. [553.
ἱκετευουσίν θ' ὑποκυπτοντες, τὴν φωνὴν οικτροχοοῦντες. Vesp.
ιθι δῆθ', ὑποκυπτε τὰν τυλαν, Ισμηνιχε. Acharn. 953.
SYN. Κυπτω, εγκυπτω, προκυπτω, ὑποκατακλινω, ὑποπιπτω, ὑποβαλλω, ὑπεικω, ὑπερχομαι, ταπεινοφρονεω, ὑποπτευω, σεβομαι.

Ὑποκυω, Ὑποκυομαι. gravida fio.

3. Ita Valckenaerius, Brunckium et Codd. sequutus. Vulgo mendosissime: ἔμποθεν· ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο Μενάλκας.
4. Uti versus nunc se habet, vocalis brevis ante κρ producitur, quod Brunckius non perspexit. Optime servat ν ἐφελκυστικόν Codex Ravennas, ὑπŏκοούσωσιν.

ἡδ' ὑποκυσσαμενη διδυμαονε γεινατο παιδε. Z. 26.
SYN. Κυω, κυεω, εγκυμονεω.

Ὑποκωφος. surdaster.
*λεγοιμ' ἀν ηδη. νῷν γάρ εστι δεσποτης
αγροικος οργὴν, κυαμοτρὼξ, ακραχολος,
Δῆμος[1] Πνυκιτης,* δυσκολον γεροντιον,
ὑποκωφον.— Equit. 40. SYN. Δυσκωφος.

Ὑπολαμβᾰνω. suscipio, excipio.
εἶτα δ' αμοιβαιην ὑπελαμβανε Δαφνις αοιδάν. Theoc. 8. 31.
SYN. Αναλαμβανω, προσδεχομαι, αναδεχομαι, ὑποδεχομαι, επιλαμβανω, ὑποκρινομαι, αποκρινομαι, ὑποκλεπτω, ὑπονοεω, αντικρουω, ανεχω, δοξαζω, ἡγεομαι, νομιζω, στοχαζομαι.—αναβασταζω.

Ὑπολαμπής. sublucidus.
ηλεκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς εην, χρυσῷ τε φαεινῷ. Hes. α. 142.

Ὑπολαμπω, Ὑπολαμπομαι. subluceo. [492.
νυμφας δ' εκ θαλαμων, δαΐδων ὑπολαμπομεναων. Hes. σ.[2]
ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολαμπεται ηώς. Apoll. 1. 1280.
SYN. Ὑποφαινομαι.

Ὑπολειβω. libo. Vid. in voc. Ὑποκλαιω.
SYN. Σπενδω, λειβω.

Ὑπολειπω, Ὑπολειπομαι. relinquo, deficio.
*τοῖσιν δὲ κρειῶν πινακας παρεθηκε συβωτης
οπταλεων,* ἅ ῥα τῇ προτερῃ ὑπελειπον εδοντες. π. 49.
δυσεο δὲ μνηστῆρας, εγὼ δ' ὑπολειψομαι αυτοῦ. ρ. 276.
SYN. Απολειπω, ελλειπω, ὑπολιμπανω.

Ὑπολευκαινομαι. albesco.
*ὡς δ' ανεμος αχνας φορεει ἱερὰς κατ' αλωὰς,
ανδρῶν λικμωντων, ότε τε ξανθὴ Δημητηρ
κρινει επειγομενων ανεμων καρπόν τε καὶ αχνας·*
αἱ δ' ὑπολευκαινονται αχυρμιαί·— E. 499.

Ὑποληνὶς, ἴδος. ἡ. alveus, lacus, e quo bibunt boves.
εν καὶ χρυσειας ὑποληνίδας επλησαντο
ὑδατος,— Call. 3. 166. SYN. Πυελος, ποτιστρα.

Ὑπολιζων, ονος. ὁ ἡ. paullo minor.
*—ἦρχε δ' αρα σφιν Αρης καὶ Παλλὰς Αθηνη,
αμφω χρυσειω, χρυσεῖα δὲ εἵματα ἑσθην,
καλὼ καὶ μεγαλω σὺν τευχεσιν, ὥστε θεὼ περ,
αμφὶς αριζηλω·* λαοὶ δ' ὑπολιζονες ἦσαν. Σ. 516.
SYN. Ελαττων, μικροτερος, ὑπομειων.

Ὑπολοιπος. reliquus.
ουκουν ὑπολοιπόν σοι τὸ βαραθρον γιγνεται; Plut. 431.
SYN. Επιλοιπος, περιλοιπος, λοιπος.

Ὑπολῠριος. lyræ idoneus.
ἕνεκα δονακος, ὃν ὑπολυριον
ενυδρον εν λιμναις τρεφω. Ran. 235.

Ὑπολυω. subsolvo, excalceo.
καὶ μὲν τῶν ὑπελυσε μενος, *καὶ φαιδιμα γυῖα. Z. 27.
δῶκε δ' αγειν ἑταροισιν ὑπερθυμοισι γυναῖκα,
καὶ τριποδ' ωτωεντα φερειν·* ὁ δ' ελυεν ὑφ' ἱππους.
*τῷ δ' αρ' επ' Αντιλοχος Νηλήϊος ηλασεν ἱππους,
κερδεσιν, ουτι ταχει γε, παραφθαμενος Μενελαον.* Ψ. 512.
αλλὰ σὺ τόν γ' ελθοῦσα, θεὰ, ὑπελυσαο δεσμῶν. A. 401.
SYN. Εξυπολυω, απολυω, λυω, εξατονεω, εκχαυνοω, εξαιρεω.

Ὑπομαζιος, ου. ὁ ἡ. qui adhuc est lactens.
μητερες, ηδέ τε τεκν' ὑπομαζια δακρυοεντα. Sibyl. 1. 2.
SYN. Επιμαζιος, επιμαστιδιος, ὑπομασθιδιος, ὑπομασθιος, ὑπομαστιος, ὑποτιτθιος, επιτιτθιος, γαλαθηνος.

Ὑπομᾰκρος. paullo longior.
επειτ' ανωθεν ῥαβδον ενθεὶς ὑπομακρον. Pac. 1242.

Ὑπομασσω. conspergo.
Θεστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρονα ταῦθ' ὑπομαξον
τᾶς τηνω φλιᾶς καθυπερτερον,— Theoc. 2. 59.
SYN. Μασσω, ὑποπασσω, εναλειφω, αναφυρω.

Ὑπομειδαω, Ὑπομειδιαω. subrideo.
ὑπεμειδιασε Κυπρις. Anac. 45. 14.
SYN. Διαμειδιαω, επιμειδιαω, μειδαω, γελαω.

Ὑπομενω. remaneo. 2. sustineo.
Αργεῖοι δ' ὑπεμειναν αολλεες, ουδ' εφοβηθεν. E. 498.
ὡρμηθη δ' Ακαμαντος· ὁ δ' ουχ ὑπεμεινεν ερωὴν
Πηνελεοιο ανακτος·— Ξ. 488. SYN. Προσμενω, αναμενω, διαμενω, ὑφισταμαι, λογιζομαι, ανατλημι, ὑπολαμβανω, ὑπερχομαι, προσδοκεω, καταλειπομαι.

Ὑπομιμνησκω, Ὑπομναω. in memoriam revoco. 2. admoneo.
*——απεβη γλαυκῶπις Αθηνη,
ορνις δ' ὡς ανοπαια διεπτατο· τῷ δ' ενὶ θυμῷ
θῆκε μενος καὶ θαρσος·* ὑπεμνησεν τέ ἑ πατρὸς
μᾶλλον ετ' ἢ τὸ παροιθεν·— α. 321. [50.
εἶθ' ὑπομιμνασκων τῶ τρωματος, ἆρ' εμὲ νυξεις; Theoc. 21.
SYN. Αναμιμνησκω, νουθετεω, παραγγελλω.

Ὑπομναομαι. clam ambio nuptias.
αυτοῦ τε ζῶοντος ὑπεμναασθε γυναῖκα. χ. 38.
EXP. Ὑπεφθειρετε, λεληθοτως εμνηστευεσθε.

Ὑπομνημα. quod rei alicujus reminisci facit, *etc.*
ουκ εξ απογραφῆς, ουδὲ δι' ὑπομνηματων. Sotad. ap. Ath. p.

Ὑπομνησις. monitio, commemoratio. [293. e.
εις δακρυα πορθμενουσ' ὑπομνησιν κακῶν. Orest. 1037.
SYN. Αναμνησις, νουθετημα, ὑποθημοσυνη.

Ὑπομῡκαομαι. mugitum edo. Vid. ad voc. Ταυροφθογγος.

Ὑπομυω. * *leg.* εὐθὺς *in l. c.* Ath. p. 292. b. *et Vid. Schweigh.**
ὑπὸ τοῦτον ὑπεμυξ' ενθεως εκβεβηκότα. Ath. 7.

*Ὑπονεμομαι. depascor. 2. suffodio muros.
εκ νυκτὸς ελαθε πῦρ ὑπονειμαμενον. Theætet. *An.* ii. 251.*

Ὑπονευω. innuo. 2. annuo.
—τῷ μοι προφρων ὑπονευσον·Ἑσπεσθαι— Orph. Lith. 99.

Ὑπονοιᾰ. suspicio. 2. sententia. 3. allegoria.
ὑπονοιαν ἡμῖν οἷα πεισεται πολις. Phœn. 1150.
ὑπονοια δεινόν εστιν ανθρωποις κακόν. Sent.
τὴν ὑπονοιαν πᾶσι μαλιστα λεγω θεραπευειν·
ει γὰρ καὶ μὴ δρᾷς, αλλὰ δοκεῖς, ατυχεῖς. Ep. 1. 3.
SYN. Ὑποληψις, δοκησις, ὑποτοπασμος, ὑποψια, σημεῖον.

Ὑπονοεω. suspicor. 2. conjicio.
τλημονά γ' ελεξας, ὑπονοεῖς θ' ἃ μή σε χρή. Iph. A. 1132.
SYN. Ὑποιομαι, ὑπολαμβανω, ὑποπτομαι, ὑποβλεπω, ὑφοραομαι, ὑποπτευω, ὑποτοπαζω, ὑποτοπεω, στοχαζομαι, φρονεω.

Ὑπονυσσω. pungo. 2. vexo.
—ακρα δὲ χειρῶν·Δακτυλα πανθ' ὑπενυξεν·—Theoc. 19. 3.
SYN. Ὑποπλησσω, καταπονεω.

Ὑποξῠλος. ligneus. [385. b.
ακρολιπαροι· τὸ δ' αλλο σῶμ' ὑποξυλον. Alex. ap. Ath. p.

Ὑποξῡω. radendo polio, subrado.
θῖνας ὑποξυουσα Λιβυρνίδας,— Dion. 385.
SYN. Ὑποξεω, ὑποξυρεω.

Ὑποπαρθενος. paullum adhuc virgo.
—τὰς ὑποπαρθενους, ἁλμαδας ὡς ελααs,— Ath. l. 4. p. 133. a.

Ὑποπεινaω. paullum esurio. [536.
καὶ παιδαριων ὑποπεινωντων, καὶ γραϊδιων κολοσυρτον; Plut.

Ὑποπερδομαι. suppedo. [B.
ὁ δε τυπτομενος ταῖσι πλατειαις,·Ὑποπερδομενος. Ran. 1096.

Ὑποπερκαζω. paullatim nigresco. Vid. Περκαζω.
—παροιθε δέ τ' ομφακές εισιν,
ανθος αφιεῖσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερκαζουσιν. η. 126.

Ὑποπῐθηκιζω. simiam imitor.
ταῦτα κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν επιθηκισα. Vesp. 1281. (90. B.)
SYN. Πιθηκιζω, διαπιθηκιζω, ὑποθωπευω, απαταω.

Ὑποπιμπρημι. suburo. —ἤν τις εκεινας
ὑποπιμπρησιν ανὴρ, φερειν ὑδωρ μεθ' ἡμῶν. Lysist. 347.
SYN. Ὑποπρηθω, ὑποκαιω, ὑπεκκαιω, ὑποφλεγεθω, ὑφαπτω, ὑποσμυχω.

Ὑποπῑνω. largius bibo. [Av. 494.
ες δεκατην γάρ ποτε παιδαριον κληθεὶς, ὑπεπινον εν Αστει.
ὑποπινοντες εν ὑμνοις. Anac. 57. 11.
SYN. Πινω (μετριως.)—διαπινω, μεθυσκομαι.—ὑποποτιζω.

Ὑποπιπτω. succido.
ὁ βυρσοπαφλαγων, ὑποπεσὼν τὸν δεσποτην
ηκαλλ', εθωπευ', εκολακευ', εξηπατα. Equit. 47.

---

1. Demosthenes, dux ille insignis, hic per prosopopœiam populum Atheniensem designat; quo fere modo plebem Anglicanam nostrates appellant, *John Bull.*

2. Quærendus est locus in Iliade Σ. non apud Hesiodum. Sejunxit autem Heynius ὑπὸ, "quod res postulat: ὑπὸ δαΐδων, μετὰ, fiebat "enim deductio vesperi, a domo sponsæ ad sponsum."

Syn. Καταπιπτω, ὑποκυπτω, αποτρυομαι.

Ὑποπιττοω. pice sublino.
ἱκανον γὰρ αυτὴν προτερον ὑπεπιττουν χρονον. Plut. 1094.

Ὑπο͝πλακον.—Ὑποπλακιος.
—ὅς εναιεν Ὑποπλακῳ[1] ὑλησσῃ,
Θηβῃ Ὑποπλακιῃ— Z. 396.

Ὑπο͝πλαττω. sublino.
ὑπὸ τοῖς ονυξι κηρον ὑποπεπλασμενος. Vesp. 108.
Syn. Αναπλασσω, εμπλαττω, εναλειφω.

*Ὑπο͝πλεω, Ὑποπλωω. navi subvehor; præternavigo.
αιγιαλοῦ τεναγεσσιν ὑποπλωοντα λαθραιῃ
ειρεσιῃ Φαιδων εισιδε πουλυποδην. Antiphil. *An.* ii. 175.*

Ὑποπολιος. canescens.
Ερως μεν εισιδων μεν-Ὑποπολιον γενειον. Anac. *fr.* 107.

Ὑποπομπή. edictum. [Fisch.
δειναῖς βασιλεως ὑποπομπαῖς. Pers. 58. (ὑπὸ π. *Schutz.*)
Syn. Προτροπη, διαταγμα.

Ὑποπορτις. *propr.* vitulam habens vacca.
διζεσθαι κελομαι· χαλεπὴ δ' ὑποπορτις εριθος. Hes. ε. 601.

Ὑποπορφῠρος. purpureus.
ὑποπορφυροισι πεπλοις. Anac. 28. 30.

*Ὑποπρεσβῠτερος. paullo senior.
ὑποπρεσβυτεραι γρᾶες Θασιον μελανος μεστὸν κεραμεῖον. Aristoph. ap. Ath. p. 478. d.

Ὑπο͝πρη͞ῠνω. paullum latenterque mitigo.
αμφαδιην ὅσον ὅσσον ὑπεπρηῢνον αναγκην. Paul. Sil. *An.* iii. 73.*

Ὑποπτερος. alatus. 2. velox, levis.
—τὰς ὑποπτερους-Βαλλον πελειας·— Philoct. 291.
ιστω δ', ὅστις ουχ ὑποπτεροις-Φροντίσιν δαείς. Choëph. 601.
Syn. Ταχυπτερος, πτερωτος, ταχυς, κουφος.
*Phr. Ἆρ' ὑποπτερον γενεσθαι παντός εστιν αξιον;
ὡς Διϊτρεφής γε πυτιναῖα μονον εχων πτερὰ,
ᾑρεθη Φυλαρχος, εἶθ' Ἱππαρχος, εἶτ' εξ ουδενὸς
μεγαλα πραττει· κἀστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυων. Av. 797.*

Ὑποπτευω. suspicor. 2. observo.
οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτευησι κυναγώς. Theoc. 23. 10.
Syn. Ὑπονοεω, ὑποκυπτω, αμφισβητεω. απορεω.

Ὑποπτησσω. formido.
θεὸς θεῶν γὰρ ουχ ὑποπτησσων χολον. Prom. 29.
Syn. Αναπτησσω, καταπτησσω, ὀῤῥωδεω, ὑποδειδω.

Ὑποπτης, Ὑποπτος. suspicax. 2. qui apparet.
τί χρὴ, τί χρή με, δεσποτ', εν ξενᾳ ξενον
στεγειν, ἢ τί λεγειν πρὸς ανδρ' ὑποπταν; Philoct. 136.
ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλωσεως. Hecub. 1142.
Syn. Ὑποπτενομενος, ὑφορωμενος, ὑποψιος, ταχυποπτος, ὑφορατικος, ὑποπτως εχων, εχθρος.

Ὑποπῠθμην. ὁ ἡ. qui est in fundo.
—δυω δ' ὑποπυθμενες ἦσαν[2]. Ath. l. 11.

Ὑποπυθμῐδιος. in fundo relictus. Vid. ad voc. Χιμαιροθυτης.
ποτνια, καὶ σπονδὴν τηνδ' ὑποπυθμιδιον. Leon. *Tar.*—*An.* i. 223.

Ὑπορθρῖος. matutinus. ὑπορθριαισι φωναῖς. Anac. 12. 9.

Ὑπορῖπιζω. leniter adspiro; flatu suscito.
—γυιοβόρον γὰρ-Πῦρ ὑποριπιζει,—Paul. Sil. *An.* iii. 85.

Ὑποροφος. tenuis, *de voce.* Vid. Pors. in l.
ιδ' ατρεμαιαν ὡς ὑποροφον-Φερω βοάν.— Orest. 147.
Exp. Λεπτην, ἡσυχον, ὑπο οροφου γιγνομενην.

Ὑποῤῥαπτω. subsuo. 2. consarcino.
ὡς δὴ τί δρασων τονδ' ὑποῤῥαπτεις λογον; Alcest. 547.
Syn. Επιῤῥαπτω, καττυω.

Ὑποῤῥεω. subterfluo.
*a. αλλ' ει σπανιζεις, τἀργυριον μοι τὸν τοκον
ἀπόδος γε. b. τοῦτο δ' εσθ' ὁ τοκος τί θηρίον;
a. τί δ' αλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμεραν,
πλεον πλεον τἀργυριον αιεὶ γιγνεται,*
ὑποῤῥεοντος τοῦ χρονου;— Nub. 1285. B.
Syn. Ὑποπιπτω, εισρεω, ὑπολισθαινω, διολισθαινω, ὑφερπω, ὑποκυπτω, ὑπολειβομαι.

Ὑποῤῥηγνῡμῐ, Ὑποῤῥηγνῠμαι. rumpo.
—ουρανοθέν δ' αρ' ὑπεῤῥαγη ασπετος αιθὴρ,
παντα δέ τ' ειδεται αστρα·— Θ. 554.
Syn. Αναῤῥηγνυμαι.—διαφανης γιγνομαι.

Ὑποῤῥηνος. agnum sub se habens.
τῶν παντων οἱ ἑκαστος οἶν δωσουσι μελαιναν,
θῆλυν, ὑποῤῥηνον·— K. 215. Syn. Ὑπαρνος, εγκυος.

Ὑπορχεομαι. salto ad cantum.
—πρὸς δὲ καρδιᾳ φοβος (φονος. *Pauw.*)
ᾀδειν ἑτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κοτῳ. Choëph. 1025.

Ὑπορω, Ὑπορομαι. excito.
—ενθα κεν ουτιν' αδακρυτόν γ' ενοησας
Αργειων· τοῖον γὰρ ὑπωρορε Μοῦσα λιγεια. ω. 61.
—πολὺς δ' ὑπὸ κοσμος ορωρεν-Αιγλης λαμπουσης,—Hom. [xxxi. 4.
Syn. Επορω, ανορω, ορω, παρακινεω.

Ὑποσαινω. subblandior.
*γνῶ δέ μιν Αισονιδης ατῃ ενιπεπτηυῖαν
θευμοριῃ,* καὶ τοῖον ὑποσσαινων φατο μῦθον. Apoll. 3. 973.
Syn. Ὑποθωπευω, ὑπαικαλλω.

*Ὑποσαλπιζω. tuba accino. *Vid. Jacobs. in l.*
ουθ' ὑποσαλπιζων, ουτ' αναδειγματ' εχιον. Ep. ἀδ. 313. b.*

Ὑποσειω. succutio.
βητην· ακροτατη δὲ ποδῶν ὑπεσειετο[3] ὑλη. Ξ. 285.
Syn. Ὑποτινασσω, ὑποταρασσω, ὑποκλονεω, διασαλευω.

Ὑποσευομαι. irruo. *Guietus in l. c.* ὑπο σ.
τῶν δ' ὑποσευμενων καναχιζε ποσ' ευρεῖα χθών. Hes. α. 373.
Syn. Επορουω, επαΐσσω, επιφερομαι.

Ὑποσκᾰλευω. sarculo suscito.
τὸ πῦρ ὑποσκαλευε. Acharn. 1013.
Syn. Ανασκαλευω, αναφυω, ζωπυρεω, ὑπυριπιζω.

Ὑποσκαπτω. suffodio. —μακρά μοι
αυτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκα-πτοι τις·— Nem. 5. 37.
Syn. Ὑπορυσσω, σκαπτω.

Ὑποσκελιζω. supplanto. 2. decipio.
πολὺς γὰρ εις ἓν μικρὸν αγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελιζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας. Eub. ap. Ath. p. 36. c.
Syn. Σκελιζω, πτερνιζω, απαταω, χλευαζω.

Ὑποσμῠχω. suburo. 2. paullatim exedo.
*Αισονιδη, τὸ μὲν ου παλιναγρετον, ουδέ τι μῆχος
εστ' οπισω·* κενεαὶ γὰρ ὑποσμυχονται οπωπαί. Apoll. 2. 444.
Syn. Ὑποπιμπρημι.—αμαυροω, θλιβω, καταπονεω.—ενδιερεθιζω.

Ὑποσπᾰνιζω. aliquantum egeo.
καὶ Θεσσαλῶν πολισμ' ὑπεσπανισμενους
βορᾶς εδεξαντ'·— Pers. 489.
Syn. Σπανιζω, ενδεως εχω, ειμι.

Ὑποσπαω. subtraho.
ερεισμα πατρας δυστυχοῦς ὑποσπασας. Lyc. 282.
Syn. Ὑφαιρεω, ὑποστελλω, ὑφελκω, ὑπεξαγω.

*Ὑποσπειρω. occulte sero.
πᾶσαν ὑποσπειρεις ουασι μειλιχιην. Leontius, *An.* iii. 103.*

Ὑποσπονδος. qui quid facit pactis induciis.
ἡτις μ' επεισε δεῦρ' ὑποσπονδον μολεῖν. Phœn. 282.
Syn. Ενσπονδος, ὁμοσπονδος, ομωμοκως.—προσπονδος, συμμαχος.

*Ὑποστᾰσις. ἡ. substratum.
Ιωνικὸς πλουταξ· ὑποστασεις ποιῶ, [517. a.
κανδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρωματα. Menand. ap. Ath. p.

Ὑποστᾰτος. ferendus.
ἡμῖν γὰρ ἦν τοτ' Αργος ουχ ὑποστατον.* Eur. Supp. 737.
Syn. Ανασχετος. [tarum.

Ὑποστᾰχυοομαι. augeor, *propr.* in modum spiciferarum plan-
ανδρί γ' ὑποσταχυῷτο βοῶν γενος ευρυμετωπων. υ. 212.
Syn. Επαυξανομαι, επαυξομαι.

Ὑποστεγος. qui in ædibus est: occultus.
τὰ δ' αλλ' ερημα, κοὐδὲν εσθ' ὑποστεγον; Phil. 34.
βεβᾶσιν αρτι δωματων ὑποστεγοι. Soph. El. 1402. (386. B.)
Syn. Ὑποροφος, ὑπωροφιος, ὑπωφοφος, ὑπαυλος, ὑφεστιος, ενδομυχος, καταστεγος.—συνοικος.

Ὑποστελλω. contraho, subduco. *pass.* Ὑποστελλομαι.

---

1. Heyn. post alios, ὑπὸ Πλάκῳ. Vid. ejus Obss. in l.
2. Homeri locum, nempe Il. Λ. vss. 633, 4. tractavit Athenæus, lib. xi. p. 491. e. *sqq.*
3. ποδῶν ὑπὸ σείετο. Heyn. in textu. "forte legendum, σεῖετ' ἄρ' ὕλη."

—ουδέ ποτε ξενιαν-Οὖρος εμπνευσαις ὑπεστει-
λ' ἱστίον αμφὶ τραπεζαν. Isth. 2. 58.
Syn. Συστελλω, ὑποσπαω, ὑποκρυπτω, καθυφιεμαι, αναδυω, ὑποκρινω, φευγω, δολιευομαι. φοβεομαι.

Ὑποστενω, Ὑποστεναζω, Ὑποστοναχιζω. ingemisco.
—εδοξα προσπολων τινὸς
ὑποστενουσης ενδον αισθέσθαι,— Soph. El. 79.
ὑπεστεναζε ταῦρος ὡς μυκωμενος. ib. Aj. 322.
γαῖα δ' ὑπεστοναχιζε,* Διὶ ὡς τερπικεραυνῳ
χωομενῳ, ὅτε τ' αμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμασσῃ
ειν Αριμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος εμμεναι ευνάς.* B. 781.

Ὑποστορεννυμι, Ὑποστορεω, Ὑποστρωννυμι. substerno.
ἡ μὲν δεμνί' ανωγεν ὑποστορεσαι δμωῇσιν. ν. 139.
ὑποστορεσαι νῦν πρῶτα τῆς οριγανου. Eccles. 1022. (30. B.)
ουκ ἦλθον, ἵνα μὴ λεκτρ' ὑποστρωσω τινί. Helen. 59.
Syn. Ὑποστρωννυω, ὑποχεω, ὑποβαλλω.

Ὑποστρεφω. converto, pedem refero. Ὑποστρεφομαι.
Αντιλοχος δὲ Μυδωνα βαλ' ἡνιοχον θεραποντα,
εσθλὸν Ατυμνιαδην, ὁ δ' ὑπεστρεφε μωνυχας ἵππους. E. 580.
ει δέ χ' ὑποστρεψωσι, παλιωξις δὲ γενηται
εκ νηῶν,— M. 71. Syn. Αναστρεφω, επιστρεφω, αποστρεφω, ὑπαναστρεφω, ανερχομαι.

Ὑποστροφή. reversio, reditus.
—εκ δ' ὑποστροφῆς,
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομον τ' ἤδη δρομον. Soph. El. 727.
Syn. Αναστροφη, επιστροφη, ὑποτροπιη, φυγη, ανακαμψις, αναχωρησις, ὑποχωρησις.—ανακομπιμον.

*Ὑποστύφω. leviter adstringo.
τοῖο δὲ παντα χαλινὰ καὶ ουρανοεσσαν ὑπηνην,
οὖλά θ' ὑποστυφει χολόεν ποτόν·— Nic. Al. 16.*

Ὑποσυριζω. sibilum quendam et sonum edo. Vid. Ὑπηχεω.
—αιθὴρ δ' ελαφραῖς
πτερυγων ῥιπαῖς ὑποσυριζει. Prom. 126.

*Ὑποσφιγγω. substringo. [*An.* ii. 459.
χρυσειῃ πλοκαμῖδας ὑποσφιγξασα καλυπτρῃ. Christodor.

Ὑποσχεσιη, Ὑποσχεσις. promissio.
τῷ δ' ὁ γερων Πριαμος ὑπό τ' εσχετο, καὶ κατανευσε
δωσεμεναι·* ὁ δὲ μαρναθ', ὑποσχεσιῃσι πιθησας. N. 368.
ουδέ τοι εκτελεουσιν ὑποσχεσιν, ἥνπερ ὑπεσταν. B. 286.
Syn. Επαγγελια, επαγγελμα, ὁμολογια, εγγυησις, συνταξις.
Phr. —Καὶ αψευδεῖ νεῦσον ὑποσχεσιῃ. Jul. Polyæn. *An.* ii. [287.

*Ὑποσχεσιον. το. *idem.*
ελθοι εχων, λελυται τουμὸν ὑποσχεσιον. Tull. Laur. *An.* ii. 102.

Ὑποτάνύω, Ὑποτεινω. subtendo.
νῆα μὲν οἵγε μελαιναν επ' ηπειροιο ερυσσαν
ὑψοῦ επὶ ψαμαθοις,* ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τανυσσαν. A. 486.
μεγαλας οδυνας ὑποτεινει. Aj. 262.
Syn. Εκτεινω, ὑποφαινω, εξαπλοω, ὑποδεικνυω, κατασκευαζω, ὑπισχνεομαι, ὑποβαλλω.

Ὑποτάρασσω. leviter turbo. [Vesp. 1276.
ἡνικα Κλεων μ' ὑπεταραττεν επικειμενος. (*Pæon. Tetram.*)
Syn. Ὑποθραττω, ὑποκινεω, αναταρασσω, συνταραττω, τυρβαζω.

Ὑποταρβεω. paveo. Vid. Ὑποδειδω.
τοὺς δ' ὑποταρβησαντες εχωρησαν παλιν αὖτις. P. 533.

Ὑποταρτάρεος. tartarum incolens. Vid. Ὑποχθονιος.
—θεοὺς δ' ονομηνεν ἅπαντας
τοὺς ὑποταρταρεους, οἳ Τιτῆνες καλεονται. Ξ. 279.

Ὑποτασσω. subdo.
ἡμῖν τε κτηνη ὑπεταξεν παντα βροτοῖσιν. Sibyl. 1. 1.
Syn. Ὑπενειρω, ὑπεμπλεκω, ὑποβαλλω.

Ὑποτελλομαι. orior, fio.
καὶ γεννες ετυπεον· βρυχὴ δ' ὑπετελλετ' οδοντων. Apoll. 2. 83.

Ὑποτεμνω, Ὑποτεμνομαι. succido. 2. subtraho.
αντικρὺ δ' αν' οδόντας, ὑπὸ γλῶσσαν ταμε χαλκός. E. 74.
ὑποτεμοῦμαι τὰς ὀδοὺς σου. Equit. 291.
Syn. Αποτεμνω, διατεμνω, ὑποκοπτω, εκκοπτω, ὑποπριω, διαλαμβανω, συλαω, παραιρεομαι, ὑφαιρεω. — ὑποκρυπτω, προλαμβανω.—κουριζω.

Ὑποτῖθημι. subjicio. *in med.* moneo, suggero.
αλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν επος, ἠδ' ὑποθεσθαι. Λ. 787.
σοὶ δ', ὦ νεανισκ', ου κακῶς ὑποθησομαι. Av. 1362.
Syn. Ὑποτασσω, ὑποβαλλω, ὑπαγω, συμβουλευω, ὑποδεικνυμι, διδασκω, διαγιγνωσκω, προτιθημι, επικρινω, ενεχυραζω.

Ὑποτμησσω, Ὑποτμησσομαι. id. qu. Ὑποτεμνω.
παντη, μή σφε λαθοιεν, ὑπετμηξαντο κελευθους. Apoll. 4. 328.

Ὑποτοβεω. submurmuro.
ὑπὸ δὲ κηροπλαστος οτοβεῖ δοναξ. Prom. 674. P.

Ὑποτοπεω, Ὑποτοποῦμαι. conjicio. Vid. Ὑπονοεω.
μηδὲν κακὸν δρᾷν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς. Thesm. 503.

Ὑποτρεμω, Ὑποτρεω, Ὑποτρειω, Ὑποτρομεω, Ὑποτριζω. tremo.
τον δ' ημειβετ' επειτα Δολων, ὑπὸ δ' ετρεμε γυῖα. K. 390.
——κραδιη δέ μοι εξω
στηθεων εκθρωσκει, τρομεει δ' ὑπὸ φαιδιμα γυῖα. ib. 94.
*ηθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ ποτνια μητηρ
λισσονθ', ἑξειης γουνουμενοι, αμφὶ δ' ἑταῖροι,
αὖθι μενειν·* τοῖον γὰρ ὑποτρομεουσιν ἅπαντες. X. 239.
αλλ' ουπως ετι εἶχεν ὑποτρεσαι, ουδ' αναδῦναι
ἂψ λαῶν ες ὅμιλον,— Π. 217.
*—ὥστε λεων ολοοφρων βουσὶν επελθὼν,
αἵ ῥά τ' εν ειαμενῇ ἕλεος μεγαλοιο νεμονται
μυρίαι, εν δέ τε τῇσι νομεὺς ουπω σαφα ειδὼς
θηρὶ μαχεσσασθαι, ἕλικος βοὸς αμφὶ φονῇσιν·
ἤτοι ὁ μὲν πρωτῃσι καὶ ὑστατιῃσι βοεσσιν
αιὲν ὁμοστιχαει, ὁ δέ τ' εν μεσσῃσιν ορουσας
βοῦν εδει,* αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπετρεσαν·— O. 630.
Syn. Ὑποδειδω, εντρομεω, ὑποχωρεω, εκφευγω (ὑπο δεους).

Ὑπότρεχω. f. θρεξω. currens subeo. 2. cursu comprehendo. 3. cursu suffugio, subeo, subrepo, insinuo me. 4. prætercurro, prætervehor. 5. obsequor et accommodo me ad nutum alicujus, adulor.
1. —ὁ δ' ὑπεδραμε και λαβε γουνων-Κυψας·— Φ. 68.
5. κοὐχ ὑποτρεχων σε τοῦτο θωπειᾳ λεγω. Orest. 662. P.
Syn. 5. Απαταω, κολακευω.

Ὑποτριζω. paullulum strideo. Vid. Ὑποτρυζω.
λεπτὸν ὑποτριζουσα— Ep. 1. 1. [*ap.* Ath. p. 295. d.

Ὑπότριμμă. το. moretum, intritum. *Vid. Bergler in l. et Antiph.*
ἥκη κεκονιμένος, βλεπων ὑποτριμμα. Eccles. 291.
Exp. Δριμυ, ναπυ, αγριον.

Ὑπότρομος. qui timore succutitur. Vid. Πλωταρχης.

Ὑπότροπιη. reversio, reciprocatio. Vid. Ὑποστροφη.
*ες δὲ πυλας ὁμαδῳ πεσον αθρόοι· αἶψα δ' αὐτῆς
πλῆτο πολις,* στονοεντος ὑποτροπιῃ πολεμοιο. Apoll. 1. 1051.

Ὑπότροπος. qui revertitur. Vid. Παλιντροπος.
ου γάρ τ' οἶδ', ει ετι σφιν ὑποτροπος ἵξομαι αὖτις. Z. 367.

Ὑποτροχαω. currens subeo. Vid. Ὑποτρεχω.
—τὴν δὲ θαλασσαν (Alpheüs *sc.*) [[(*Valck.*) 4.
νερθεν ὑποτροχαει, κοὐ μιγνυται ὕδασιν ὕδωρ. Mosch. 7.
Syn. Ὑπειμι, ὑφισταμαι, εφισταμαι, ὑπερχομαι, ὑφερπω.—ὑπολαμβανω, σπευδω.

Ὑπότρυζω. leniter murmuro, gemo. [57.
λεπτὸν ὑποτρυζουσα, καὶ αντιτυπον τερετισμα. Agath. *An.* iii.

Ὑποτρωγω. comedo. —πολλάκι ληθει
τοῖχον ὑποτρωγων ἥσυχιος ποταμός. Call. Ep. 19. (46. *Ern.*)
Syn. Αποτρωγω, ὑποβρωσκω.

Ὑποτυπτω.* eximo fundo; *item,* inferiori terra eruo, ut limum, humum.
οἱ χῆνες ὑποτυπτοντες,[1] ὥσπερ ταῖς αμαις,
ες τας λεκανας ενεβαλον αυτὸν τοῖν ποδοῖν. Av. 1145.

---

1. "Ὑποτύπτειν apud Græcos dicitur de iis, qui lato aliquo instru-
" mento fossorio in terram impacto, humum vel cæmentum aliamve
" quamvis materiam eo exceptam egerunt, vel in vas aliquod conjici-
" unt." Kuster. in loc. cit. Hinc *Larcherus* ad Herod. l. ii. §. 136. *Ὑποτύπτειν signifie mettre quelque chose de plat sous une autre, afin d'enlever.* Verba Herodoti sunt hæc: κόντῳ γὰρ ΥΠΟΤΥΠΤΟΝΤΕΣ ἐς λίμνην, ὅ, τι πρόσχοιτο τοῦ πηλοῦ τῷ κόντῳ, τοῦτο συλλέγοντες, πλίνθους εἴρυσαν. Bis præterea vocem usurpat ille Græcæ historiæ parens. L. iii. 130. uti a Valcken. et Porson. emendatur: ΥΠΟΤΥΠΤΟΥΣΑ δὲ αὐτέων ἑκάστη

Ὑπονᾰτιος. auribus subjunctus.
οἱ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπονατιοις πεποτηντο. Orph. 219. [*Jac.**

Ὑπουθᾰτιος—μοσχος. *vitulus* sub ubere. *Epig. ined.* Bianor. *ap.*

Ὑπουλος. aliquid vitii (*propr. et met.*) abditi tegens, subdolus.
—οἷον ἄρ' ἐμὲ
καλλος κακῶν ὑπουλον εξεθρεψατε; Œd. T. 1408. (1395. B.)
SYN. Ὑποπτος, κρυπτος, δολιος, ολεθριος.

Ὑπουρᾰνιος. qui sub cœlo est.
—μεγα κέν οἱ ὑπουρανιον κλεος ειη
παντας επ' ανθρωπους,— K. 212.
EXP. Ἑως ουρανοῦ εξικνουμενον.

Ὑπουργεω. subministro. Vid. Ὑπηρετεω.
σὸν εργον, Ιοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χαριν. Prom. 636.
—τό μοι εννεπε-Τί σοι χρεων ὑπουργεῖν. Philoct. 144.

Ὑπουργῐᾰ. ἡ. adjumentum. 2. de adulatione. Vid. Ὑπηρεσια.
*καὶ σφῷν ὁ νῦν επαινος, ὃν κομιζετον
τοῦδ' ανδρὸς, οἷς πονεῖτον, ουκ ελασσονα
ετ' αλλον οισει* τῆς εμῆς ὑπουργιας. Œd. C. 1476. (11. B.)

Ὑπουργὸς, Ὑποεργός. minister.
μιμναζειν, Αργος τε θεῆς ὑποεργὸς Αθηνης. Apoll. 1. 226.
ηδη καὶ βουλησι θεῆς ὑποεργὸς Επειος. Tryph. 57.
ζῆλος τῶν αγαθῶν εσθλὸς, φαυλων δ' ὑποεργός. Phocyl. 60.
SYN. Βοηθος, ὑποδμως, ὑποδρηστηρ.—παρεργος.

Ὑποφαινω. illucesco. 2. ostendo.
ὡς αρ' εφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπεφηνε τραπεζῃ. ρ. 409.
SYN. Ὑποφαινομαι, ὑποτεινω, ὑποδεικνυω, επαγγελλομαι, ὑπολαμπω, φανεροω.

Ὑποφερω. sustineo, subjicio, *etc.* Ὑποφερομαι.
ει τῶν φανερῶς οιχομενων εις
Αΐδαν ελπίδ' ὑποισεις,— Soph. El. 837.
SYN. Φερω, ὑπομενω, ὑποτεινω, προτεινω, ὑποβαλλω.—αφαρπαζω, ὑπαγω, ὑπεξαγω.—προσονειδιζω, προφερω.—καταγω.—ὑποβαλλομαι, εκκρουομαι, απορρεω.

Ὑποφευγω. clam effugio. Vid. Ὑπεκφευγω.
ουτ' αρ' ὁ τὸν δυναται ὑποφευγειν, ουθ' ὁ διωκειν. X. 200.

Ὑποφητης, Ὑποφητωρ. ὁ. Ὑποφῆτις. ἡ. antistes oraculi. 2. interpres. *Aliter Damm. de v.* ὑπόφατις. c. 2491.
Μουσαων δ' ὑποφῆται αειδοντι Πτολεμαῖον. Theoc. 17. 115.
—αμφὶ δὲ Σελλοι
σοὶ ναιουσ' ὑποφῆται ανιπτοποδες,— Π. 235.
—Μοῦσαι δ' ὑποφητορες εἶεν αοιδῆς. Apoll. 1. 22.
——αμαχον κακὸν
αμφοτεροις διαβολιᾶν ὑποφατιες. Pyth. 2. 139.
SYN. Ὑπομαντις, προφητης, ἱερευς, χρησμολογος, ὑπουργος, διακονος, διακτωρ, ερμηνευτης.
PHR. Πολλὸν αριπρεπεες μυθων ὑποφητορες εσθλῶν. Man.
*τὰν πρὶν Ενυαλιοιο καὶ Ειρανας ὑποφᾶτιν,
μελπουσαν κλαγγὰν βαρβαρον εκ στοματων,
χαλκοπαγῆ σαλπιγγα,— Antip. *Sid.*—*An.* ii. 8.*

Ὑποφθᾰνω. Ὑποφθημι. prævenio, anteverto.
—πρὶν γὰρ Λυκοοργος ὑποφθὰς
δουρὶ μεσον περονησεν,— H. 144.
SYN. Φθανω, προφθανω, παραφθανω, προλαμβανω.

*Ὑποφλεγεθω. leviter aduro, suburo.
τοῦ μὲν ὑπὸ γλωσσης νεατος τρηχυνεται ὁλκος,
νερθεν ὑποφλεγεθων— Nic. Al. 281.*

Ὑποφλεγω. suburo.
τοι μαινοληνν ἑτοιμως-Ὑποφλεγοντες οἶνον. Naz. H. 2.

ἑκάστη φιάλη ἐς του χρυσοῦ τὴν θήκην, ἐδωρέετο τὸν Δημοκηδέα. i. e. *each of the Sultanas dipping a goblet into a chest of gold, made a present of it to Democedes.* Iterum, L. vi. 119. ἀντλέεται μὲν κηλωνηΐῳ (*windlass,*) ἀντὶ δὲ γαυλοῦ (*bucket,*) ἥμισυ ἀσκοῦ οἱ προσδέδεται· ὙΠΟΤΥΨΑΣ δὲ τούτῳ, ἀντλέει, καὶ ἔπειτα ἐγχέει ἐς δεξαμένην (*cistern.*)

Ὑποτύπτομαι *in voce media* non vidi usurpatum, præterquam in uno Nicandri loco, Alexiph. 163.
τῷ μέν τ' ἐξ ἐδάνοιο πόροις δέπας ἔμπλεον οἴνης
Πράμνιον αὐτοκρηὲς, ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ.
Verba posteriora sic reddit Schneider. *prouti prelo expressum defluxit;* totum vero locum Gorrhæus hunc in modum:
At contra suavi carchesia plena Falerno
Exhibe, ut hoc primum fuderunt torcula purum.

Ὑποφλοισβος. murmurans.
αυτὴ δ' εν βενθεσσιν ὑποφλοισβοιο[1] θαλασσης. Orph. L.

Ὑποφραδμοσῠνη. consilium, suggestio.
σῆς δ' ὑποφραδμοσυνῃσιν[2] απὸ ζοφου ηεροεντος. Hes. θ. 657.

Ὑπο͂φραζομαι. sentio, animadverto.
τὸν δ' αρ ὑποφρασθεὶς μεγαλῃ οπὶ νεικεσεν Ιδης. Apoll. 1. 462.

Ὑπο͂φρισσω. cohorresco.
δωροφοροι καλεονται ὑποφρισσοντες ανακτας. Ath. 1. 6.

Ὑποφωνεω. succlamo.
—αἱ δ' ὑπεφωνευν-Ορνιθες,— Mosch. 3. 49.
SYN. Επιφθεγγομαι, επαναβοαω, ὑποδεικνυω.

Ὑποχαζομαι. sensim recedo.
—ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκαδοντο,
ανδρὸς ακοντισσαντος— Δ. 497.
SYN. Αναχαζομαι, ὑποχωρεω, ὑπεικω, σκορπιζομαι, ὑπεκφευγω.

Ὑποχασκω. hio. 2. cogitabundus sum.
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Αριστυλλος ὑποχασκων ερεῖς. Plut. 314.
SYN. Ὑποχαινω, χαινω.

Ὑποχειριος. qui sub manu vel manibus est.
οισω γὰρ καὶ χρυσον, ὁτις χ' ὑποχειριος ελθῃ. o. 447.
EXP. Τῇ χειρί μου ὑποπεσῃ.
SYN. Ὑποδμως, μισθωτος, αιχμαλωτος. — ὑποχρεως, ὑπεξουσιος.

Ὑποχευμα. quod effunditur.
—μεγαλαν δ' αρετὰν,-Δροσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεῖσαν ὑμνων θ' ὑποχευ-
μασιν, ακοντί ποι κ. λ. Pyth. 5. 132.
SYN. Ὑποχυμα, ὑποχυσις, χυλος, το ὑγρον.

Ὑποχεω, Ὑποχευω. suffundo. —αγε ποιμένα λαῶν
ες κλισιην· θεραπων δὲ ιδὼν ὑπεχευε βοειας. Λ. 841.
SYN. Ὑποχυω, ὑποβαλλω, ὑποστορεννυμι.

Ὑποχθονιος. subterraneus.
τοὶ μὲν ὑποχθονιοι[3] μακαρες θνητοὶ καλεονται. Hes. ε. 140.
SYN. Ὑπογειος, καταγειος, καταχθονιος, κατουδαῖος, ὑπουδεῖος, ὑποταρταρεος.
PHR. Ὁσοι χθονὸς ερχατ' ενερθεν. Apollin.

Ὑποχλοος. pallidus.
αυτοχθων Μελιη, καὶ ὑποχλοον εσχε παρειην,
ἡλικος ασθμαινουσα περὶ δρυὸς,— Call. 4. 80.
SYN. Ὑποχλωρος.

Ὑποχος. qui est in potestate alicujus.
βασιλῆς βασιλεως ὑποχοι μεγαλου. Pers. 24.
EXP. Ὑποκλινεῖς, ὑποτεταγμενοι.

Ὑποχωρεω. sensim recedo. 2. decedo.
χωρησαν δ' ὑπό τε προμαχοι, καὶ φαιδιμος Ἑκτωρ. Δ. 505.
ὡς μενεν Ιδομενευς δουρικλυτος, ουδ' ὑπεχωρει. N. 476.
SYN. Αναχωρεω, παραχωρεω, αναγω, ὑποχαζομαι, φευγω, ὑποτασσομαι, ὑπερωεω, ὑποστρεφω, ὑπαλλασσω.

*Ὑποφωλευω. timide, *vel*, clam latibulum habeo. [180.*
οἷς ὑποφωλευουσαν ὑπηλυθον αἱ κακομοιροι. Antiphil. *An.* ii.

Ὑποψαλασσω. subtus contrecto.
ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλασσετε. Lysist. 84. B.
SYN. Ὑποψηλαφαω, επιψηλαφαω.

Ὑποψῐᾰ. ἡ. suspicio.
τὴν τῶν φθασαντων ασφαλῶς ὑποψιαν. Pisid. ap. Suid.
SYN. Ὑπονοια.—το ενεστηκος.

*Ὑποψοφεω. strepitum exilem edo.
δοχμα δ' επισκαζων ολίγον δεμας, οἷα κεραστης,
μεσσου ὀγ' εκ νωτου βαιὸν πλοον αιὲν οκελλει,
γαιῃ ὑποθλιβων νηδυν· φολισιν δὲ καὶ οιμῳ
παῦρον ὑποψοφεων, καλαμης χυσιν οἷα διερπει. Nic. Th. 294.*

Ὑποψωνεω. in opsoniis coëmendis desipio.
ουδ' αλλος ανθρωπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται. Acharn. 842.
EXP. Παρακλεπτων· προστιθεις τῇ οψωνιᾳ.

Ὑπτιαζω. supinor. —καρα γὰρ ὑπτιαζεται τοδε,
*ἱδρως γέ τοί νιν πᾶν κατασταζει δεμας,

---

1. Versus est Lithicorum, 516. Sed VV. DD. reposuerunt βένθεσσι πολυφλοίσβοιο.
2. Guietus conj. et Rob. edidit, ἐπιφραδμοσύνῃσιν.
3. Tzetzes legit ἐπιχθόνιοι, quod etiam Loesnerus exhibet.

μελαινά τ' ακρου τις παρερρωγεν ποδὸς
αἱμορραγὴς φλέψ.*— Philoct. 843. (22. Br.)

Syn. Εξυπτιαζω, ὑπτιοῦμαι, ὑποκλινομαι, ὑποστρεφω.

Ὑπτιασμα. supinitas.
γυναικομιμοις ὑπτιασμασιν χερῶν. Prom. 1004.

Syn. Ὑπτιασμος.

Ὑπτιος. supinus.
*αυτικ' εσυλα τοξον εΰξοον, ιξαλου αιγὸς
αγριου, ὅν ῥά ποτ' αυτὸς, ὑπὸ στερνοιο τυχησας,
πετρης εκβαινοντα δεδεγμένος εν προδοκῆσι,
βεβληκει πρὸς στῆθος·* ὁ δ' ὕπτιος εμπεσε πετρῃ. Δ. 105.

Syn. Ὑψηλος, ὁμαλος.—απρακτος, νωθρος, οκνηρος, αμελης, ευθεωρητος.—κατακλινης.

Ὑπωλενιος. qui sub ala est, sub axilla gestatur.
*σῆμά τ', επεὶ κιθαρην μὲν έκηβολῳ εγγυαλιξεν
ἱμερτὴν δεδαὼς,* ὁ δ' ὑπωλενιον[1] κιθαριζεν. H. Merc. 509.

Ὑπωπιαζω. sugillo eam faciei partem, quæ sub oculis est.
καὶ ταῦτα δαιμονιως ὑπωπιασμεναι. Pac. 546.

Syn. Ὑποπλησσω, καθυβριζω, λοιδορεω.—ὑποτηρεω, ταπεινοω, μαραινω.

Ὑπωπιον. pars, quæ sub oculis est. 2. sugillatio sub oculo.
—ὁ δ' αρ' εσθορε φαιδιμος Ἕκτωρ,
νυκτὶ θοῇ αταλαντος ὑπωπια·— M. 462.
2. πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λαβῃς ὑπωπια. Vesp. 1377. (86. B.)

Exp. Κατὰ τὴν προσοψιν.—τὰ εις οψιν πληγματα.—τυλος εν ταῖς χερσίν.—ογκωμα. κροῦμα.

Ὑπωρεια. ἡ. pes montis.
αλλ' εθ' ὑπωρειας ῳκεον πολυπιδακου Ιδης. Υ. 218.
ενθα δ' ὑπωρειῃσιν επὶ προβλῆσι κυκλοῦνται. Orph. 744.

Exp. Τὰ πλευρὰ τοῦ ορους.

Ὑπωροφιος, Ὑπωροφος. contubernalis. Vid. Ὑποστεγος.
αιδεσσαι δὲ μελαθρον· ὑπωροφιοί δε τοι ειμὲν
*πληθύος εκ Δαναῶν, μεμαμεν δέ τοι εξοχον αλλων
κηδιστοί τ' εμεναι καὶ φιλτατοι, ὁσσοι Αχαιοί.* I. 636.
—τί μελλεις ὑπωροφα μελαθρα-Περᾶν—; Phœn. 308.

Ὑπωχρος. subpallidus. ὑπωχρος οψις— Cyr. Th.

Ὑρραξ, Ὑρὰξ, ᾶκος. ὁ. (μῦς, ὁ αρουραῖος.) sorex, *mus.*
παμπηδην ὑρακας λιχμηρεας ηρημωσε. Nic. Al. 37.

Ὑριη. *femina, mater Euphemi. 2. regio prope Aulidem.
1. η οἵη[2] Ὑριη πυκινοφρων Μυκιονική·
ἡ τεκεν Ευφημον Γαιηοχῳ εννοσιγαιῳ, [445.
μιχθεῖσ' εν φιλοτητι πολυχρυσου Αφροδιτης. Hesiod. *fr.* p.
2. εν διη Ὑριη Βοιωτιη ετρεφε κουρην. ib. p. 432.*
οἵ θ' Ὑριην ενεμοντο, καὶ Αυλιδα πετρηεσσαν. B. 496.

*Ὑρισσος, (*aut pot.* Ὑρισχος, *sec. emend.* Porsoni *in l. c.*) vas vimineum. [ap. Ath. p. 372. c.*
νιφοντα δ' ἂν ὑρισχους ιδοις συκων ὁμοῦ τε μυρτων. Aristoph.

Ὑρμίνη. opp. Eleorum, postea dictum Ὁρμινη.
ὁσσον εφ' Ὑρμινη, καὶ Μυρσινος εσχατοωσα. B. 618.

*Ὑρνηθὼ, όος. οῦς. ἡ. Hyrnetho, Temeni filia. (*Vid. argumentum* Temenidarum Euripidis. *Tom.* ii. *p.* 476. *Beck.*)
Γαλλον Αρισταγορης ωρχησατο· τοὺς δὲ φιλοπλους
Τημενιδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον εγώ.
χὼ μὲν τιμηθεὶς απεπεμπετο· τὴν δὲ ταλαιναν
Ὑρνηθὼ κροταλων εἷς ψοφος εξεβαλεν. Dioscor. *An.*i.497.*

Ὑρτᾰκιδης. *patron.* a sequ.
Ασιος Ὑρτακιδης, ὃν Αρισβηθεν φερον ἱπποι. B. 837.

Ὑρτᾰκος. princeps Trojanus.
αυτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βιην θ' Ἑλενοιο ανακτος,
Ασιαδην τ' Αδαμαντα, καὶ Ασιον Ὑρτακου υἱὸν,
φοιτα ανὰ προμαχους διζημενος,— N. 758.

Ὑρτιος. Nom. Pr. —Ὑρτιον οὖτα
Γυρτιαδην, Μυσῶν ἡγητορα καρτεροθυμων. Ξ. 511.

Ὑρχη. (κεραμιον αγγεῖον.) vas fictile.

---

1. Hermann. ἐπωλένιον.

2. His ipsis verbis orditur poëma Scuti Herculis, ad quæ Robinsonus, V. D. ita commentatur. "Aliquibus videtur pars esse istius "poëmatis, quod μεγάλαι Ἠοῖαι, sive Γυναικῶν Κατάλογος inscribitur, "cui a crebra repetitione vocum ἢ οἵη, cujusque feminæ Encomio "præfixarum, istum titulum adnexum credunt, *etc.*"

σὲ μὲν ἡγοῦνται Κοννου ψῆφον· τουτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
*ὕρχας, οἶνον, δαπιδας, τυρὸν, μελι, σησαμα, προσκεφαλαια,
φιαλας, χλανίδας, στεφανους, ὁρμους, εκπωματα, πλουθυγιειαν.* Vesp. 675.

Ὑς, ὑός. ὁ ἡ. sus.
πολλοὶ δ' αργιοδοντες ὕες, θαλεθοντες αλοιφῇ. Ψ. 32.

Syn. Σῦς, χοῖρος, καπρος, καπριος.

Phr. Οἱ δ' ὗν εισῆγον μαλα πιονα πενταετηρον. Hom.

Ὑσγινοεις. violacei coloris. Vid. ad voc. Ολοσχος.

Ὑσγῖνος, *sive* Ὑσγινον. (βαμματος εἶδος.) plantæ genus, quo lana tingitur. *color e coccino, purpureoque mistus.*
τὰκ κοκκου βαφθέντα καὶ ὑσγινοιο θεριστρα. Myrin.*An.*ii.107.

Ὑσδος. vox *Æolica* frondem *denotans.* Vid. *Mus. Critic.* fr. iv.
αμφὶ δὲ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὑσδων
μαλινων ὑδωρ— (*al.* οσδων *pro* οζων.) Sapph. 53.

*Ὑσιαι, ῶν. αἱ. Bœotiæ oppidulum.
Ὑσιας τ' Ερυθρας θ', αἳ Κιθαιρῶνος λεπας
νερθεν κατῳκηκασιν.— Bacch. 750.

Ὑσμῑνη. pugna acris ubi multum laboris et periculi est sustinendum, *ab* ὑπομενω. *Dativus vel ablativus* etiam in tertia declinatione formatur: ης. *ab* ὑσμινς, ῖνος.*—Vid. Μαχη.
—μεμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μαχεσθαι,
χρειοῖ αναγκαιῃ,— Θ. 56.
ηριπε δ', ὡς ὁτε πυργος ενὶ κρατερῇ ὑσμινῃ. Δ. 462.

Epith. Αργαλεα, αινη, αλεγεινη, ασιδηρος, αινομορος, ανδροφονος, δυσηχης, κρατερα, οιζυρα, ουλομενη, σταδια, εριστιβαρεια, ταλαπενθης, ποντιος, πολυδακρυς, ταρβαλεα, φλογοεσσα.

Ὑσπληγξ, Ὑσπληξ, Ὑσπλῆτις[3]. scutica. 2. carceres. 3. laquei genus, quo capiuntur aves. 4. ancora.
2. —αγχι γὰρ ηδη
ὑσπληγγι δνοφερῇ Κιλικων αποπαυεται αιης. Dion. 121.
γυναῖκες, ᾇπερ απὸ μιᾶς ὑσπλατιδος. Lysist. 1000. B.
3. ορνισιν δ' ὑσπλαγξ, αγροτεροις δὲ λινα. Theoc. 8. 58.
4. ναῦται λιαζον, κἀπὸ γῆς εσχαζοσαν[4]
ὑσπληγας,— Lyc. 21.

Syn. Ὑστριχις, βουκεντρον. 2. αφεσις, αφετηρια, βαλβις, γραμμη. 3. δικτυον, παγις.

Ὑσπορος. *fors.* maris meatus, a sue dictus, *sicut* Βοσπορος, a bove. —οἵ τ' εχον αυτὸν
Ὑσπορον αιγληεντα διαστιλβοντα ρεεθρῳ,
ηλεκτρον κομοωντα βαθυπλουτοισι μεταλλοις. Nonn. l. 26.

*Ὑσσακος, *vel* Ὑσσαχος. paxillus. [Bentleii *emendat.*)
εἰμ' ὡστ' απ' ὑσσακω λυθεῖσα. Incert. ap. Hephæst. p. 26. (*e*

Ὑσσαξ, ᾶκος. *vox obsc.* Arist. Lys. 1001. B.

Ὑσσωπος, ου. ἡ. et Ὑσσωπον. το. hyssopus, herba. [872.*
αλλοτε δ' ὑσσωπός τε, καὶ ἡ πολυγωνος ονωνις. Nic. Th.

Ὑστερον. *adv.* postea. 2. tardius. 3. postquam.
μή σε, γερον, κοιλῃσιν εγὼ παρὰ νηυσὶ κιχειω,
ἢ νῦν δηθυνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ιόντα. A. 27.

Syn. Επειτα, μετεπειτα, εφεξῆς.

Ὑστερος, Ὑστατος, Ὑστατιος. serior. 2. secundus. 2. proximus.
ουδ' αφαμαρτοεπὴς, ει καὶ γενει ὑστερος ἦεν. Γ. 215.
ενθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὑστατον εξεναριξεν; E. 703.
ητοι ὁ μὲν πρωτῃσι καὶ ὑστατιῃσι βοεσσιν
αιὲν ὁμοστιχαεῖ,— O. 634.

Syn. Ὑστεραῖος.—εσχατος, τελευταῖος, [λοισθιος, λοισθος.

Ὑστερεω. posterior sum. 2. inferior sum.
ἣν δ' ὑστερησῃς, οιχομεσθα, κατθανεῖ. Phœn. 993.

Syn. Ὑστεριζω, αφυστεριζω, καθυστερεω, καθυστεριζω, βραδυνω, αναβαλλομαι.—ἁμαρτανω, αποτυγχανω.—ελαττουμαι, ελλειπω.

*Ὑστεριζω. idem. —διαφερει Χαιρεφῶντος ουδὲ γρῦ
ανθρωπος, ὅς τις εστίν· ὃς, κληθείς ποτε
εις ἑστιασιν δωδεκαποδος, ορθριος
πρὸς τὴν σεληνην, ετρεχε, τὴν σκιὰν ιδὼν,
ὡς ὑστεριζων, καὶ παρῆν ἅμ' ἡμερᾳ. Menand.ap.Ath. p. 243. a.*

Ὑστεροποινος. ultor. *epith.* Furiæ.

---

3. Immo, ὕσπλαγις, apud Lacones. Vid. Piers. ad Mœrin, p. 376. et Brunck. ad Lysistratam, l. c.

4. Schema Chalcidicum. Vid. Schol. ap. Potter.

—ὑστεροποινον-Πεμπει παραβᾶσιν Ερινυυν. Agam. 58.
Ὑστεροπους. qui sero venit.
—επεί νύ οἱ αιὲν Ερινυυς
αἵματος εμφυλοιο δεδουπότος Αψυρτοιο
ὑστεροπους ἕπεται— Orph. 1161.
Ὑστεροφθορος. post perditurus.
τουτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθοροι
λοχῶσιν Ἀιδου καὶ θεῶν Ερινυες. Antig. 1086. (74. Br.)
Ὑστεροφωνος. qui posterior vocem edit. Vid. Ηχω.
Ὑστριξ. hystrix. 2. scutica.
καὶ κοιτην ελαφοιο, καὶ ὕστριχος ενθα καλιαί. Call. 3. 96.
Syn. Εχῖνος, χοιρογρυλλος, ακανθοχοιρος, στριχις.
Phr. —Θοὰς δ' εφριξεν εθειρας,
καί τ' οπισω νωτοισιν ακαχμενον ωκυπετησιν
ιθὺς ακοντιζει μαλερον βελος— Opp.
Ὑστρῖχις. scutica. (τὸ πληκτικὸν οργανον.)
*ὦ κακοδαιμον, τί τὸ δερμ' επαθες; μῶν ὑστριχὶς εισεβαλέν σοι [Pac. 746.
ες τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτομησε τὰ νῶτα;
a. καὶ πῶς βασανιζω; b. παντα τροπον, εν κλιμακι
δησας, κρεμασας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δερων,
στρεβλῶν, ετι δ' εις τὰς ῥῖνας οξος εγχεων,
πλινθους επιτιθεὶς, παντα τἄλλα, πλὴν πρασῳ
μὴ τυπτε τοῦτον, μηδὲ γητειῳ νεῳ. Ran.* 631. (18. B.)
Syn. Ὑσπληγξ, βουκεντρον. μαστιξ, (εξ ὑειων τριχῶν.)
Ὑφαιμος. sanguineus. [ii. 226.
ἧς ετι κανθὸς ὕφαιμος επαστραπτει φονιον πῦρ. Philipp. *An.*
Syn. Αἱματωδης.
Ὑφαινω, Ὑφαω. texo. 2. struo, ædifico.
καί κεν εν Αργει εοῦσα, πρὸς αλλης ἱστὸν ὑφαινοις·
*καί κεν ὕδωρ φορεοις Μεσσηΐδος, ἢ Ὑπερειης,
πολλ' αεκαζομενη·—* Z. 456.
τῷ δ' αρ' ανερχομενῳ πυκινὸν δολον αλλον ὕφαινε. ib. 187.
αἱ δ' ἱστοὺς ὑφοωσι, καὶ ηλακατα στρωφῶσιν. η. 105.
Syn. Διυφαινω, εξυφαινω, καθυφαινω, παρυφαω, παρυφαινω, ἱστουργεω, πλεκω, κατασκευαζω.
Phr. —Ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δομου ὑψηλοῖο,
διπλακα, μαρμαρεην, εν δὲ θρονα ποικίλ' επασσε. Hom.
—κεντρον εχουσα φιληλακατοιο μεριμνης,
χερσὶν απειρητοισι μετῄιεν ἱστὸν Αθηνης,
κερκίδα κουφιζουσα,—
καὶ κτενὶ πουλυοδοντι διαξυουσα χιτῶνα,
καὶ λιθον ορχιστῆρα περικρεμασασα μεσαυλῳ
κερκίδι πεπλον ὕφαινε— Nonn.
[παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαυσας κροτον. Lyc.]
Ὑφαιρεω, Ὑφαιροῦμαι. subtraho.
*ὡς δὲ λυκοι αρνεσσιν επεχραον, ἢ εριφοισι,
σινται, ὑπ' εκ μηλων αἱρευμενοι, αἵτ' εν ορεσσι
ποιμένος αφραδιῃσι διετμαγεν· οἱ δὲ ιδόντες
αἶψα διαρπαζουσιν αναλκιδα θυμὸν εχουσας·
ὡς Δαναοὶ Τρωεσσιν επεχραον·—* Π. 352.
——αὐτὴ δ' ουρανὸν ἷκεν
οικαδε ἱεμενων· ὑπὸ δ' ἥρεον ἑρματα νηῶν. B. 153.
Syn. Ὑφαρπαζω, ὑφελκω, αφαιρεω, ὑπεξαιρεομαι, ὑπεξαγω, ὑπεκκλεπτω, παρεκβαλλω. μειοω.
Ὑφᾰλος. sub mari. 2. dolosus.
φασὶ δὲ καὶ νηεσσιν ἁλιπλανεεσσι χερειους [343.
τὰς ὑφαλους πετρας τῶν φανερῶν σπιλαδων. Lucill. *An.* ii.
Syn. Ὑφαλιος, ὑποθαλασσιος.—κρυφιος.
Ὑφαντοδονητος, Ὑφαντος. a textore contortus.
ὃς ὑφαντοδονητον εσθος ου πεπαται. Av. 944.
*οἱ δ' εὕδοντ' εν νηὶ θοῇ επὶ ποντον αγοντες
κατθεσαν ειν Ιθακῃ, εδοσαν δέ οἱ ασπετα δῶρα,
χαλκόν τε, χρυσον τε ἅλις,* εσθῆτα δ' ὑφαντήν. ν. 134.
ηριθμει, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά. ib. 218.
Syn. Πλεκτος, ευϋφης, ευϋφαντος, ευητριος.
Ὑφαπτω. succendo. Vid. Ὑποπιμπρημι.
αλλ' εἶ', ὕφαπτε δωματ', Ηλεκτρα, ταδε. Orest. 1656. (34. P.)
Ὑφαρπαζω. surripio.
ὡ ῥά θ' ὑπὸ σκυμνους ελαφηβολος ἁρπασῃ ανήρ. Σ. 319.
Syn. Ὑφαιρεω, ὑποκλεπτω, ὑπεξερυω.

Ὑφασμᾰ. το. textura.
πολλὰ δ' αγαλματ' ανῆψεν, ὑφασματά τε, χρυσόν τε. γ. 274.
Syn. Εξυφασμα, ἱστος, ὕφος, εσθημα, σακκος, το σπαθητον.
Ὑφειμενος. submissus.
σὺ δ', ἣ κατ' οικους, ὡς εχιδν', ὑφειμενη [1]
ληθουσά μ' εξεπινες— Antig. 537.
Syn. Απολυθεις, εαθεις, ὑποχαλωμενος, εκλελυμενος. *Schol.*—ὑποχειριος, καθειμενος, ταπεινος. *Hesych.*
Ὑφελκω, Ὑφελκομαι. subtraho.
*ενθ' Ακαμας Προμαχον Βοιωτιον ουτασε δουρὶ,
αμφὶ κασιγνητῳ βεβαως·* ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν. Ξ. 476.
καὶ τὰς εκεινης Περσικὰς εφελκομαι. Eccles. 319.
Syn. Ὑφελκυω, ὑφαιρεω, ὑποστελλω, ὑπεξαγω.—περιδεσμενομαι, ὑποδεδεμαι, προτρεπω.
Ὑφερπω. subrepo.
*κἀγὼ τὰ μὲν κεινοιν ετερπομην, ὁμως δ' [B.)
εκνιζέ μ' αιεὶ τοῦθ'·* ὑφεῖρπε γὰρ πολύ. Œd. T. 804. (785.
Syn. Ὑφερπυζω, ὑπεισερχομαι, ὑπεισδυομαι, ὑπαΐσσω, παραγιγνομαι, ανερπυζω.
Ὑφεσπερα. *adv.* vesperi.
κουρη τίς μ' εφιλησεν ὑφεσπερα χειλεσιν ὑγροῖς. Ep. ἀδ. 55.
Ὑφεχω. *immo*, Ὑπεχω. *f.* ὑφεξω. submitto. 2. sustineo. 3. subeo.
εἴ τοι νομιζεις ανδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, ουχ ὑφεξειν τὴν δικην, ουκ εὖ φρονεῖς. Œd. T. 560.
λαθρη Λαομεδοντος ὑποσχὼν θηλεας ἵππους. E. 269.
Syn. Εχω, ὑποφερω, ὑποτιθημι, ὑποβαλλω, ὑφισταμαι.
Ὑφή. textura.
πεπλων τε προυκαλυπτεν ευπηνους ὑφάς. Iph. T. 312.
ταῦτ' ουν ὑφηνασ' οἶσθ' εν ευπηνοις ὑφαῖς; ib. 814.
Syn. Ὑφανσις, πλοκη, ἱστουργια.
*Ὑφηγεμων. ductor.
καινὸν Ερωτα νεων θρεψεν ὑφαγεμονα. Meleag. 11.
Ὑφηγεομαι. præeo. 2. exordior. 3. hortor, suadeo, *etc.*
κἠπεὶ κά νιν εὕντα μαθοις μονον, ἄσυχα νεῦσον,
κἠφ' ὅτι Σιμαιθα τὺ καλεῖ,* καὶ ὕφαγεο τᾷδε. Theoc. 2. 100.
πρωτιστα μὲν νῦν τῷδ' ὑφηγησαι, γερον. Eur. Elect. 664.
Syn. Προηγοῦμαι, καθηγοῦμαι, εξυφηγεομαι, εισηγοῦμαι, αφηγοῦμαι, αναγω. 2. αρχομαι. 3. παρορμαω, παρακαλεω, διδασκω, ὑποδεικνυμι.
Ὑφηγητὴρ, ῆρος. ὁ. dux. [208.
δεῖ δὲ καὶ Ἡρακλειδῃ ὑφηγητῆρι δοθῆναι. Automed. *An.* ii.
Ὑφηγητής. suasor, ductor.
—ὧν ὑφηγητῶν, εγὼ
κτανεῖν εμελλον πατέρα τὸν εμόν;— Œd. T. 985. (67. Br.)
Syn. Ἡγητηρ, ἡγεμων, εισηγητης, καθηγητης, προηγητης, αυτοκρατωρ, χειραγωγος.
Ὑφηνιοχος. auriga. Vid. Ἡνιοχος.
—ὅς ῥα τοθ' ἵππων-Εσκεν ὑφηνιοχος. Z. 19.
Ὑφησσων, ονος. ὁ ἡ. paullo minor.
—ἡ μὲν ὑφησσων-Ατροπος,— Hes. a. 258.
Ὑφιζανω. subsido.
ἧσσον δὲ λογχαις· αλλ' ὑφιζανον κυκλοις. Phœn. 1408.
Syn. Καθυφιζανω, ὑποκαθεζομαι, ὑφιζω, ὑποκαθημαι, ὑποκαθιζω, ὑφισταμαι. ὑφεδρευω. ελαττοομαι.
Ὑφιημι, Ὑφιεμαι. submitto.
*ἑζομενος δ' ημελγεν οἶς καὶ μηκαδας αἶγας,
παντα κατὰ μοῖραν,* καὶ ὑπ' εμβρυον ἧκεν ἑκαστη. ι. 244.
ὑφεὶς μαγον τοιονδε, μηχανορῥαφον. Œd. T. 395. [B.
a. Ευριπιδη—b. τί εστιν; a. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς. Ran. 1220.
Syn. Καθιημι, ενιημι, ανιημι, ὑποπεμπω, εισπεμπω, ὑπενδιδωμι, ὑποχαλαω, ὑποβαλλω, ὑποτιθημι.
Ὑφιστημι. suppono. Ὑφισταμαι. *pass.* excipio imperium; tolero. *med.* polliceor.
ουδέ τοι εκτελεουσιν ὑποσχεσιν, ἥνπερ ὑπεσταν. B. 286.

1. Musgr. vertit, *furtim subrepens.* Brunck. legit ὑφημένη, hæc subjiciens. "Sic legisse videtur antiquus enarrator; et proba est hæc "lectio. Libri omnes nostri præferunt ὑφειμένη, quod non prorsus "damnandum. Eurip. Herc. F. 71.
"οἱ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
"σῴζω νεόσσους, ὄρνις ὡς ὑφειμένη."

Μενελαε, μὴ γνωμας ὑποστησας σοφας,
"εἰτ' αυτὸς εν θανοῦσιν ὑβριστὴς γενῃ." Aj. 1110.(1091. Br.)
Syn. Ὑποτιθημι, ὑποβαλλω, ὑποκαθιστημι, αντικαθιστημι, προβαλλω, εξαγω.—αντεχω, ανθισταμαι. ὑπερχομαι, ὑπομενω, εγχειριζομαι, καθισταμαι, ενισταμαι, επιβαλλομαι, ὑπισχνεομαι. δεχομαι, ὑποδεχομαι, ὑφιζανω, ὑποφερω, ανατλημι. ὑποχωρεω. διαβεβαιοῦμαι.—επαγγελλομαι.

*Ὑφορμῐσῐς. ἡ. receptus in portu.
ου γάρ σοι σκεπανή τις ὑφορμισις, ουτε βορειον
ες κλιτος, ουτ' αγὴν κυματος ες νοτιην. Ep. ἀδ. 396.*

Ὑφορμιστήρ. in statione retinens, v. c. ancora.
—ενερθε δὲ λᾶαν εδησαν-Βριθὺν ὑφορμιστῆρα,— Opp.

Ὑφορβός. subulcus. Vid. Συβωτης.
ὥς ειπὼν κλισιηνδ' ἡγησατο δῖος ὑφορβός. ξ. 48.
αγχιμολον δὲ συες τε καὶ ανέρες ἦλθον ὑφορβοί. ib. 410.

*Ὑφος, εος. το. opus textile.
ουποτ' αγρης ἀλιῆς ετ' αστοχον οισετε χεῖρα,
χερσῳ καὶ πελαγει κοινὰ πλεκοντες ὑφη. Tiber. *An.* iii. 7.*

Ὑψᾰγορης, Ὑψηγορος. vanus, jactator.
—ἦ μαλα δή σε διδασκουσιν θεοὶ αυτοὶ
ὑψαγορην τ' εμεναι, καὶ θαρσαλεως αγορευειν. α. 385.
τοιαῦτα μεντοι τῆς αγαν ὑψηγορου
γλωσσης, Προμηθεῦ, τἀπιχειρα γιγνεται. Prom. 318.
Syn. Μεγαληγορος, μεγαλορρήμων, ὑψηλολογος, ὑψηλογος, μεγαλαυχης, σοβαρος, φλυαρος.

*Ὑψαρνος, ου. ὁ. fluv. Bœotiæ.
καὶ χεῦμα Θερμωδοντος Ὑψαρνον θ' ὕδωρ. Lyc. 647.*

Ὑψαυχεω, Ὑψαυχενιζω. cervicem effero. 2. insolesco.
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ες ὕβριν αεξει. Phocyl. 57.
—δριμὺ γὰρ βλεπων-Ὑψαυχενιζει— Philipp. *An.* ii. 225.
Syn. Μεγαλαυχεω, εξαυχεω, ὑπεραυχεω, ὑψαυχενεω, ὑπερηφανεω, ὑψηλοφρονεω, μεγαλοφρονεω, καυχαομαι.
Phr. *Ὑψηλ' εκομπεις, κἀπ' ακρων ὡδοιπορεις,*
ὅτ' ουδὲν ὢν, κ. λ. Aj. 1230. B.

Ὑψαυχην. elatam cervicem habens. Vid. Απολλων.

Ὑψερεφὴς, Ὑψηρεφης, Ὑψοροφος. altus.
κτῆσιν εμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μεγα δῶμα. T. 333.
ουδοῦ επεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλαμοιο. I. 578.
ἡ δ' εις ὑψοροφον θαλαμον κιε δῖα γυναικῶν. Γ. 423.
Syn. Κατηρεφης, ὑψιμελαθρος, ὑψηλος, αιπυς.

Ὑψεύς. ὁ. *pater Cyrenes.
καί σφιν επὶ γλυκεραῖς
ευναῖς ερατὰν βαλεν (Venus) *αιδῶ,*
ξυνὸν ἁρμοζοισα θεῷ
τε γαμον μιχθέντι κουρᾳ θ'—*Ὑψέος ευρυβια.* Pyth. 9. 19.

Ὑψηῒς. Cyrene. *patron. fem.* a præc.
στὰς επὶ Μυρτουσης κεραωδεος· ἧχι λεοντα
Ὑψηῒς κατεπεφνε, βοῶν σινιν Ευρυπυλοιο. Call. 2. 91.

Ὑψηλοκρημνος, Ὑψικρημνος. alta habens præcipitia.
—τονδε πρὸς πετραις
ὑψηλοκρημνοις τὸν λεωργὸν οχμασαι. Prom. 5.
ὑψικρημνον οἳ πολισμα
Καυκασου πελας νεμονται. ib. 421.
Syn. Κρημνωδης, τραχυς.

Ὑψηλος. altus.
Τηλεμαχος δ' ὅθι οἱ θαλαμος περικαλλέος αυλῆς
ὑψηλὸς δεδμητο, περισκεπτῳ ενὶ χωρῳ,
ενθ' εβη εις ευνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηριζων. α. 425.
Syn. Ὑψερεφης, ὑψητος, ὑψικρημνος, ὑψιφαης, ὑψιφανης, ὑπερτενης, μετεωρος, βλωθρος, αιπυς, αιπεινος. [ουρανομηκης]—ὑψιβατος, ὑψιπετης, ὑψιπους—ευδαιμων.

Ὑψηλοφρων. superbus.
ὑψηλοφρων μοι θυμὸς αιρεται προσω. Iph. A. 919.
Syn. Ὑψιφρων, ὑψηλοκαρδιος, ὑψηλονοος, ὑπερθυμος, μεγαθυμος, μεγαλητωρ, ὑπερηφανος, ὑπερφρων, ὑπεροπτης, ὑψιβατος, ὑπερογκος, ὑψικομπος.

Ὑψηνωρ. Nom. Pr.
—Ὑψηνορα δῖον-Υἱὸν ὑπερθυμου Δολοπιονος,— E. 76.
αλλ' εβαλ' Ἱππασιδην Ὑψηνορα, ποιμένα λαῶν. N. 411.

Ὑψηνωρ, Ὑψηνορεων. animosus, superbus.
—ὑψηνορα τιμήν. Nonn.—*εξ εχθρῶν ὑπερηνορεοντων.* Cast.
Syn. Ευηνωρ. ὑπερηνωρ, αγηνωρ.

Ὑψηχης. magnum edens sonum.
τοσσον επιθρωσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἱπποι. E. 772.
Syn. Ὑψιβρεμετης.—ὑψαυχην.

Ὑψῐ, Ὑψοῦ. *adv.* alte. Ὑψόσε. in altum.
ὑψι τ' αναθρωσκων πετεται, κτυπεει δέ θ' ὑπ' αυτοῦ
ὑλη·—— N. 140.
νῆα μὲν οἵγε μελαιναν επ' ηπειροιο ερυσσαν [307.
ὑψοῦ επὶ ψαμαθοις,— A. 486.—*ὑψόσε δ' Αχνη-Σκιδναται*—Λ.
Syn. Ὑψοθι, ὑψοθεν, ανωθι, ὑψηλῶς, εν ὑψει, εφ' ὑψους, μετεωρον.

Ὑψῐβᾰθυς. valde profundus.
—καὶ οφρυας ὑψιβαθειας. Opp. 1. 3.

Ὑψῐβᾰτος. alte incedens. 2. in alto situs.
*—τοὶ δ' ὑψιβατον-Τριποδ' *αμφιπυρον λουτρῶν ὁσιων*
θεσθ' επικαιρον·— Aj. 1420. (04. Br.)
Exp. *Ὑψηλὴν βασιν ἐχοντα.*
ὅν τε Κλειτωρ καὶ Τεγεα καὶ Αχαιῶν
ὑψιβατοι πολιες. Nem. 10. 87.*
Syn. Ὑψιβαμων, ὑψιφοιτης, ὑψιπορος, ὑψηλοπορος, ὑψιπολος, ὑψιφρων, ὑψιπους.

Ὑψῐβοας. Nom. Pr. ranæ.
πρῶτος δ' Ὑψιβοας Λειχηνορα ουτασε δουρί. Batrach. 202.

Ὑψῐβοης. alte clamans.
—ὑψιβοαν μετανοιας-Κηρυκα— Cyr. Th.

Ὑψῐβρεμετης. altifremens.
τιμήν πέρ μοι οφελλεν Ολυμπιος εγγυαλιξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμετης·— A. 353. Syn. Ὑψηχης.

*Ὑψῐβρομος. idem.
Ζεῦ πατερ, ὑψιβρομον πυρσαυγέα κοσμον ελαυνων,
στραπτων αιθεριου στεροπῆς παννυπερτατον αιγλην. Orph. H. 18. 1. (*Vulgo*, *ὑψιδρομον πυραυγεα. Morell. περιαυγεα.*)*

Ὑψῐγενεθλος. *epith.* Dei. *Nonn.*

Ὑψῐγεννητος. in alto natus.
εχοντ', ελαιας θ' ὑψιγεννητον κλαδον. Eumen. 43.
Syn. Περιμηκης.

Ὑψῐγυιος. excelso corpore.
κολλᾶ τε σταδι-ων θαλαμων ταχεως
ὑψιγυιον αλσος. (*ædium seriem stipatam altam.*)* Ol. 5. 29.

Ὑψῐδομος. alte exstructus. *epith.* urbis. Cal.

Ὑψῐδρομος. per alta vagans. Vid. Ὑψιβρομος.

Ὑψιζῠγος. qui in sublimi sedet sedili. Vid. Ὑψιμεδων.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονιδης, ὑψιζυγος, αιθέρι ναιων,
αυτὸς επισσειῃσιν ερεμνὴν αιγίδα πᾶσι. Δ. 166.

Ὑψῐθεμεθλος. alta habens fundamenta.
—δομον ὑψιθεμεθλον. Nonn.

Ὑψῐθρονος. celsus dignitate.
εγαμεν ὑψιθρονων-Μιαν Νηρεΐδων. Nem. 4. 105.

Ὑψῐθωκος, Ὑψιθοωκος. idem.
—ὑψιθωκων ὑπὲρ ουρανου καρηνων. Synes.
ἢ θεὸν ὑψιθοωκον— Cyr. Th.

Ὑψῐκᾰρηνος. altum cacumen habens.
τῆσι δ' ἅμ' ἢ ελαται ηὲ δρυες ὑψικαρηνοι. Hom. Ven. 265.
Syn. Ὑψιτενων. ὑψαυχην, εριαυχην, ὑψιλοφος, ορθοκραιρος, ὑψιπετηλος, ὑψικομος.

Ὑψῐκελευθος. per alta loca incedens.
ψυχὴν ὑψικελευθον ελαφριζων απὸ γαιας. Ep. ἀδ. 574.

Ὑψῐκερας, Ὑψικερως. celsa gerens cornua. Vid. Κεραος.
ὑψικερατα πετραν.[1] Nub. 597.
και τοτε τίς με θεῶν ολοφυρατο μοῦνον εόντα,
ὅς ῥά μοι ὑψικερων ελαφον μεγαν εις ὁδὸν αυτὴν
ἧκεν· ὁ μεν ποταμόνδε κατηϊεν εκ νομοῦ ὑλης,
πιομενος, δὴ γάρ μιν εχεν μενος ηελιοιο·
τὸν δ' εγὼ εκβαινοντα κατ' ακνηστιν μεσα νῶτα
πλῆξα· τὸ δ' αντικρὺ δορυ χαλκεον εξεπερησε·
*καδδ' επεσ' εν κονιῃσι μακὼν, απὸ δ' επτατο θυμός.** κ. 157.

Ὑψῐκεραυνος. in alto fulminans.
—ὁ μεγας θεὸς ὑψικεραυνος. Sibyl.

1. Sumtum esse hoc fragmentum e Pindaro docuit Hemsterhus. ad Arist. Plut. p. 311. Vid. Pind. fr. incert. cxxvi.

Ὑψῐκολωνος. altus.
—κιονα,—μεγαν, ορθιον, ὑψικολωνον. Opp.
Ὑψῐκομος, Ὑψιχαιτης. alte comatus.
ουτ' ανεμος τοσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικομοισιν. Ξ. 398.
—δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται-Ανέρες,*Εννοσιδα
γενος, αιδεσθέντες αλκὰν,
ἔκ τε Πυλου καὶ απ' α-
κρας Ταιναρου· τῶν μὲν κλεος
εσλὸν Ευφαμου τ' εκρανθη
σόν τε, Περικλυμεν' ευρυβια.* Pyth. 4. 306.
Syn. Πολυκομος, ευκομος, χαιτηεις, ὑψιπετηλος.
Ὑψῐκομπως. adv. arroganter.
ὁ δ' ὑψικομπως κἀφρονως ημειψατο. Aj. 777. (66. Br.)
Syn. Ὑπερηφανως, σοβαρῶς.
Ὑψῐκορυμβος. altas pinnas habens. ep. muri. Cyr.
*Ὑψῐκρημνος, ου. ὁ ἡ. sublimis. epith. urbis. Vid. Ὑψηλοκρ.
ες ὑψικρημνον Ἱμεραν δ' αφικομην. Æsch. fr. Glauc. Potn.*
Ὑψῐλοφος. sublimis. Vid. Ὑψικαρηνος.
εσται δ' ὑψιλοφων τε λογων κορυθαιολα νεικη. Ran. 834. (18. [B.)
Ὑψῐμεδων. in alto regnans.
αιδεῖσθε ξενιοιο Διὸς σεβας ὑψιμεδοντος. Hom. 42. 3.
Syn. Ὑψιζυγος, παμβασιλευς. ὑψικρατης.
Ὑψῐμελᾰθρος. celsus. Vid. Ὑψερεφης.
ακμῆτες δ' ἱκᾶνον ες αυλιον ὑψιμελαθρον. H. Merc. 103.
Ὑψῐμελας. epith. navis magnæ. melius, disjunctim, ὕψι μ.
οἱ δ' απὸ νηῶν ὑψιμελαιναων, επιβαντες. O. 387.
Ὑψῐμεσος. disjunctim etiam forsan melius.
ηὲ μὲν ὑψιμεσον τεμνῃ πολον,— Man. 3. 222.
Ὑψῐνεφης. qui est in altis nubibus.
σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ. Ol. 5. 39.
Ὑψῐνοος. Vid. Ὑψιφρων. [21.
δηνεά θ' ὑψινοων παραμειψεται ἡγητηρων. Apollin. Ps. 32.
Ὑψῐπᾰγης. altus. Vid. Σιπυλος.
Ὑψῐπεδος. alte situs.
Τυνδαριδας δ', εν Αχαιοῖς ὑ-ψιπεδον Θεραπνας οικεων εδος. [Isth. 1. 42.
Ὑψῐπετης, Ὑψιπετηεις. altivolus.
—επεπτατο δεξιὸς ορνις,-Αιετὸς ὑψιπετης·— N. 822.
οιμησεν δὲ αλεὶς, ὡστ' αιετος ὑψιπετηεις. X. 308.
αιθέρ' αμπταμενος ουρανιον,
ὑψιπετες εις μελαθρον,— Hecub. 1091. P.
Ὑψῐπετηλος. procerus.
αλλ', ὡστε στηλην ἢ δενδρεον ὑψιπετηλον,
*ατρεμας ἑσταότα, στῆθος μεσον ουτασε δουρὶ
ἥρως Ιδομενεὺς,—* N. 437.
Syn. Ὑψικομος, ὑψικαρηνος, εινοσιφυλλος.—ὑψηλος, μακρος.
Ὑψῐπολις. princeps civitatis.
—νομους παρειρων-Χθονὸς, θεῶν τ' ενορκον δικάν,
ὑψιπολις·— Antig. 376. Exp. Εν τῇ πολει ὑψηλός.
Ὑψῐπολος. in altis versans. Vid. Ὑψιβατος.
—καὶ ὑψιπολοις αγελαισιν-Οιωνῶν— Opp. 1. 3.
Ὑψῐπορος. excelsa permeans.
ἁρματος ὑψιποροιο μεταρσιον ἡνιοχῆα. Nonn.
Ὑψῐπους. excelsus.
εργων τε παντων, ὧν νομοι προκεινται
ὑψιποδες, ουρανιαν δι' αιθέρα
τεκνωθέντες·— Œd. T. 885. (65. Br.)
Ὑψῐπῠλεια, Ὑψῐπῠλη. fil. Thoantis, regina Lemni.
οιη δ' εκ πασεων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπυλεια Θοαντος,— Apoll. 1. 621.
τόν ῥ' ετεχ' Ὑψιπυλη ὑπ' Ιησονι, ποιμένι λαῶν. H. 469.
Epith. Λημνιας, Θοαντιας.
Phr. Ἡ κλυτὴ Ὑψιπυλεια, γυναικῶν εἶδος αριστη. Orph.
Ὑψῐπῠλος. altas habens portas.
εκ δὲ πολιν περσεν Κιλικων εὖ ναιεταωσαν,
Θηβην ὑψιπυλον·— Z. 415.
ενθα κεν ὑψιπυλον Τροιην ἑλον υἷες Αχαιῶν. Π. 698.
Ὑψῐπυργος.* ὁ ἡ. altis turribus insignis. —ὡς τῆς κορης
ταυτης ἑκατι κεῖνος Ευρυτόν θ' ἑλοι,*
τήν θ' ὑψιπυργον Οιχαλιαν·— Trach. 357.
Ὑψῐτενής. in altum tendens.
ὑψιτενοῦς δὲ λαθοιντο πατρὸς πολυφεγγεος αυλῆς. Procl.

Ὑψῐτερος. compar. altior. superl. Ὑψιστος.
*ενθ' οἶς, ενθ' αἶγες διδυματοκοι, ενθα μελισσαι
σμανεα πληροῦσιν,* καὶ δρυες ὑψιτεραι. Theoc. 8. 45.
οἶσθ' οὖν τὸν Οιτης Ζηνὸς ὑψιστον παγον; Trach. 1207.
απωμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὑψιστον σεβας. Phil. 1325. (289. Br.)
Ὑψῐτοκος. Vid. Σαρα.
Ὑψῐφαὴς, Ὑψῐφᾰνής. celsus. Vid. ad vv. Αιθηρ, Ταμιος.
σὸς δρομος ὑψιφαὴς αμφιβεβηκεν ὁρους. Ep. An. iii. 28.
Ὑψῐφορητος. qui in alto fertur.
—πρὸς ὑψιφορητον αταρπον. Procl.
Ὑψῐφρων. altum et elatum animum habens. V. Ὑπερηφανος.
*Θεὸς ἅπαν επὶ ελπιδεσ-σι τεκμαρ ανυεται·
Θεὸς, ὁ καὶ πτεροεντα
αετὸν κιχεν, καὶ θαλασσαῖ-ον παραμειβεται
δελφῖνα·* καὶ ὑψιφρονων τιν' εκαμψε
βροτῶν, ἑτεροισι δὲ-Κῦδος αγηραον παρεδωκ'.—Pyth. 2. 89.
Ὑψῐχαιτης. alte comatus. Vid. Ὑψικομος.
Ὑψόθεν. adv. ex alto, desuper.
*ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκιαθον· εν δὲ κυδοιμὸν
ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν εερσας
αἱματι μυδαλεας εξ αιθέρος, οὕνεκ' εμελλε
πολλὰς ιφθιμους κεφαλας Αἴδι προϊαψειν.* Λ. 52.
Ὑψόθῐ. adv. in alto. 2. super, supra. Vid. Ὑψι.
πολλὰς εκ κεφαλῆς προθελυμνους ἑλκετο χαιτας,
ὑψόθ' εόντι Διΐ·— K. 15.
Ὑψοροφος. Vid. Ὑψερεφης.
Ὑψος, Ὑψωμα. altitudo. [172.
κλῶνες απηοριοι ταναῆς δρυὸς, ευσκιον ὑψος. Antiph. An. ii.
ειν ιδιοις ὁριοις ὑψωμασιν, ηδέ τ' εν οικοις. Man. 5. 33.
Syn. Ὑψηλοτης, επαρμα, μετεωρισμος.—εξοχη.
Ὑψόσε, et Ὑψοῦ. advv. in altum. Vid. Ὑψι.
*ὑψοῦ φεροντι νομον Θεσσαλῶν—Αυξοντες.— Pyth. 10. 109.
ὑψοῦ δὲ θασσων, ὑψόθεν χαμαιπετὴς
πιπτει πρὸς οὖδας μυριοις οιμωγμασι. Bacch. 1109.*
Ὑψοω. exalto.
βατραχος, ὑψωσας ωχρὸν δεμας ὑδατι λευκῷ. Batrach. 80.
Syn. Ανυψοω, ὑπερυψοω, επανεχω, επαιρω, μετεωριζω, επαναλαμβανω. ανυω.
Ὑω. f. ὑσω. pluo. 2. irrigo. Vid. ad v. Αιθρια.
—ὗε δ' αρα Ζεὺς-Συνεχες·— M. 25.—ουδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
ουθ' ὕων παντως ἁνδανει, ουδ' ανεχων. Theog. 26.
Syn. Ὑετιζω, καθυω, εξομβρεω, ανομβρεω, ὑγραινω, βρεχω, επιβρεχω.

Φ.

ΦΑΑΝΤΑΤΟΣ. superl. splendidissimus.
εὖτ' αστηρ ὑπερεσχε φααντατος, ὁστε μαλιστα
ερχεται αγγελλων φαος Ηοῦς ηριγενειης. ν. 93.
*Φααντερος. compar. splendidior.
ὃν καὶ Τραϊανοῖο φααντερον ηγαγεν ηώς. Ep. ἀδ. 590.*
Φᾰγεῖν. comedere.
ὦ γερον, ουπω τονδε κυνες φαγον, ουδ' οιωνοί. Ω. 411.
Syn. Εκφαγεῖν, καταφαγεῖν, διαφαγεῖν, εδομαι.
Φᾰγρος. (ιχθυς.) barbulus, dentex.
τὸν δ', οἷα δυπτην κηρυλον, διὰ στενοῦ
αυλῶνος οισει κῦμα γυμνιτην φαγρον. Lyc. 387.
*Φᾰεα.[1] τα. oculi. 2. dies.
φάεα μουνογληνα, σακει ισα τετραβοειῳ·
δεινὸν ὑπογλαυσσοντα·— Call. ad Dian. 53.
δυνει εσω κολπους, θεμενη επὶ φάεσι χειρας. ibid. 71.
(Vid. Lavacr. Pall. 92.)
καλὴν Αντικλειαν ισον φάεεσσι φιλῆσαι. ib. 211.

1. Nullum mihi hactenus occurrit exemplum, in quo v. φάος in singulari significationem hancce præ se ferat. Ne in pl. quidem per totam Iliadem est reperiunda, et ter tantum in Odyss. sc. π. 15. ρ. 39. τ. 417. In duobus prioribus locis versus prorsus iidem sunt: in tertio, ἄρα tantum vice δὲ apparet. Notabit tiro differentiam quantitatis inter φάος et φάεα. Φάεων, habet Nicander, Alex. vs. 24. et φαεεσσιν, vs. 84. in priore sensu.

2. —επεὶ θεὸς ουποτ' εκεῖνον
ἦλθε παρ' Ηελιος καλὸν χορόν· αλλὰ θεῆται
διφρον επιστησας, τὰ δὲ φάεα[1] μηκυνονται. ib. 182.
Πινδον αν' εναγκειαν, ὁ δ' εννεα φάεα κεῖται. ad Cererem, 83.
Syn. 1. Ομματα, οφθαλμοι, οσσε, λογαδες, qu. vid. 2. ἡμεραι, ηματα.*

Φαεθουσα. Nom. Pr.
Νυμφαι εὐπλοκαμοι, Φαεθουσά τε, Λαμπετιη τε,
ἃς τεκὲν Ηελιῳ ὑπεριονι δῖα Νεαιρα. μ. 132.
ὁπλοτερη Φαεθουσα θυγατρῶν Ηελιοιο. Apoll. 4. 971.

Φαεθων. lucidus. Vid. Φαεινος. 2. Sol.
ουτε μιν ηελιος φαεθων ακτῖσιν εβαλλεν. τ. 441.
2. δυομενόν τ' εσορῶσα πυριγληνον Φαεθοντα. Man. 3. 182.

Φαεθων. Solis et Clymenes filius. 2. taurus Soli sacer. 3. equus Auroræ.
ενθα ποτ' αιθαλοεντι τυπεὶς πρὸς στερνα κεραυνῷ
ἡμιδαὴς Φαεθων πεσεν ἁρματος Ηελιοιο
λιμνης ες προχοὰς πολυβενθέος· ἡ δ' ετι νῦν περ
τραυματος αιθομενοιο βαρὺν ανεκηκιεν ατμόν. Apoll. 4. 597.
ιφθιμον Φαεθοντα, θεοῖς επιεικελον ανδρα. Hes.
καὶ Φαεθων επιβαινε· διδοὺς δέ οἱ ἡνια παλλειν,
ἡνια μαρμαιροντα, καὶ αιγληεσσαν ἱμασθλην
Ηελιος γενετηρ, τρομερῃ γ' ελελιζετο σιγῇ,
υἱέα γιγνωσκων μινυωριον,—κ. λ. Nonn. 1. 38.
εξοτε δαιμονιοιο παρος βεβολημένος ατμῷ
κυμβαχος Ηελιοιο φεραυγέος εκπεσε διφρου
ἡμιδαὴς Φαεθων, ποταμῷ δ' εκρυπτετο Κελτῷ,
καὶ θρασὺν ἡβητηρα παρ' οφρυσιν Ηριδανοῖο
Ἡλιαδες κινυροισιν ετι στεναχουσι πετηλοις. ib.
2. τῶν μέν τε προφερεσκε βιηφί τε, καὶ σθενεϊ ᾧ,
ηδ' ὑπεροπλιῃ, Φαεθων μεγας· ὄν ῥα βοτῆρες
αστέρι παντες εἴσκον, ὁθ' οὕνεκα πολλὸν εν αλλοις
βουσὶν ιὼν λαμπεσκεν, αριζηλος δ' ετετυκτο. κ.λ. The. 25. 141.
*3. καί νύ κ' οδυρομενοισι φανη ῥοδοδακτυλος Ηως,
ει μὴ αρ' αλλ' ενοησε θεὰ γλαυκῶπις Αθηνη.
Νυκτα μὲν εν περατῃ δολιχην σχεθεν, Ηῶ δ' αὖτε
ρυσατ' επ' Ωκεανῷ χρυσοθρονον,* ουδ' εα ἱππους
ζευγνυσθ' ωκυποδας, φαος ανθρωποισι φεροντας,
Λαμπον καὶ Φαεθονθ', οἵτ' Ηῶ πῶλοι αγουσι. ψ. 245.

Φαεινὸς, Φαενὸς, Φαεννὸς, Φανός. lucidus.
—φερε δὲ κρητῆρα φαεινὸν-Κηρυξ Ιδαῖος,— Τ. 247.
—ερεβος ὦ φαεννοτατον, ὡς εμοί. Aj. 395.
σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμερας τὸ νῦν σελας,
καὶ τὸν διφρευτην Ἥλιον προσεννεπω,
πανυστατον δὴ, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον. ib. 867.
χλαῖναν δ' εχων φανὴν, διει. Acharn. 845.
Syn. Λαμπρος, φαεθων, ευφεγγης, παμφεγγης, φεγγωδης, πολυφεγγης, φεγγοβολος, διαφανης, καταφανης, επιφανης, διαυγης, καταυγης, τηλαυγης, φεραυγης, φωτεινος. αγλαος. φαιδρος, ὡραιος.—λεπτος.

Φαεινω. splendeo. Vid. Φαω.
αυτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαεινων αιθομενοισιν
εἱστηκει ες παντας ὁρωμενος·— σ. 342.
δυσομαι εις Αΐδαο καὶ εν νεκυεσσι φαεινω. μ. 383.

Φαεσιμβροτος. lucens hominibus.
αλλ' ὁτε δὴ δεκατη εφανη φαεσιμβροτος ηώς. Ω. 785.

Φαεσφορῖα. ἡ. lampadum gestatio. 5. illuminatio.
αλλὰ φαεσφοριην τε, καὶ ες γονυ μεχρι χιτῶνα κ.λ. Call. 3. 11.

Φαεσφορος. id. qu. Φωσφορος. lampades, seu, faces gestans. epith. Dianæ.
Οὖπι ανασσ' ευῶπι, φαεσφορε,— ibid. 204.
Syn. Φωτοφορος, σελασφορος, εωσφορος. λαμπαδοῦχος.

Φαιαξ. Rhetor aliquis, apud Aristoph.
σοφός γ' ὁ Φαιαξ, δεξιός τ', ουκ απεθανε.[2]
συνερκτικὸς γάρ εστι, καὶ περαντικὸς,
καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς,
καταληπτικός τ' αριστα τοῦ θορυβητικοῦ. Equit. 1374.

*Φαιδῖμος. ὁ. Nom. Pr.
—πορεν δέ ἑ Φαιδιμος ἡρως,-Σιδονιων βασιλευς,—ο. 117.*

Φαιδῖμος, Φαιδιμοεις. illustris.
χωρησαν δ' ὑπό τε προμαχοι καὶ φαιδιμος Ἑκτωρ. Δ. 505.
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμοεντες Επειοί. Ν. 686.
Syn. Αγανος, ισχυρος, περιβλεπτος, κυδιστος, επιφανης, επισημος, ευδοκιμος, λαμπρος, φαιδρος.

Φαιδρη. noverca Hippolyti.
Φαιδρην τε, Προκριν τε ιδον, καλήν τ' Αριαδνην. λ. 320.

Φαιδρονους. animo sereno.
*ουκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
λεξασα,* κἀκτεινασα φαιδρονους,— Agam. 1230. P.

Φαιδρός. nitidus. 2. hilaris.
γελωτι φαιδρὸν τοὐμὸν οψεται καρα. Soph. El. 1323. (10. Br.)
φαιδρὸς λαμποντι προσωπῳ. Equit. 547.
Syn. Φαιδρωπος, χαροπος, ευπροσωπος, ἱλαρος, αγανος, ευθυμος, λαμπρος, γεγηθως, δαψιλης, καθαρος, φαιδιμος, φαικος.

Φαιδρυντρια. lotrix.
ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργανων φαιδρυντρια. Choëph. 757.
Syn. Καθαρτρια, φοιβητρια.

Φαιδρῦνω, Φαιδρυνομαι. nitidum reddo. 2. ungo.
ἱνα θεαὶ μορφὰν εφαιδρυναν. Helen. 683.
αυτοί τε λιαροῖσιν εφαιδρυναντο λοετροῖς. Apoll. 3. 300.
μηδὲ γυναικειῳ λουτρῷ χροα φαιδρυνεσθαι
ανέρα.— Hes. ε. 750.
Syn. Επιφαιδρυνω, εκφαιδρυνω, εκκαθαιρω, ευφραινω, φαιδροω, απολαμπρυνω, στιλβοποιῶ.

Φαιδρωπός. qui hilari est vultu. Vid. Φαιδρος.
—τὸ δ' ομμ' αεὶ
φαιδρωπὸν εδιδου τοῖσιν Αιγισθου φιλοις. Orest. 892.

Φαιηκες. incolæ Phæaciæ ins. postea Corcyræ.
Φαιηκες μὲν τηνδε πολιν καὶ γαῖαν εχουσιν. ζ. 195.
αἱματος Ουρανιοιο γενος Φαιηκες εασι. Apoll. 4. 992.
Epith. Αγανοι, αντιθεοι, αμυμονες, ναυσικλυτοι, μεγαθυμοι, φιληρετμοι, δολιχηρετμοι.
Phr. Τοσσον Φαιηκες περὶ παντων ιδριες ανδρῶν
νῆα θοὴν ενὶ ποντῳ ελαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες
ἱστὸν τεχνῆσαι·— η. 108.
ιδριες ειρεσιης καὶ ἁλιπλαγκτοιο πορειης. Orph.

Φαικος. splendidus, nitidus. *Sed vide Not.*
φαικα δ' αὖ ευταρσοισιν επ' αστραγαλοισι γελῶσαν.[3] Ep. Suid.
Syn. Ελαφρος, ιταμος, κοῦφος. φαιδρος.

Φαινᾰρετη. Nom. Pr.
γαμεῖ δὲ Κελεος Φαιναρετην τηθην εμήν. Acharn. 49.

*Φαινινδᾰ. genus ludi apud Græcos.
φαινινδα παιζων, ηεν ες Φαινεστιον. Antiph. ap. Ath. p. 15. a.*

Φαινολις. ἡ. lucida.
Ἑσπερε, παντα φερων, ὁσα φαινολις εσκεδασ' αὡς. Sapph. 23.
Syn. Λαμπρα, φωσφορος.

Φαινοψ, οπος. ὁ. nomen patris apud Homerum, calamitosa belli sorte liberis orbati. Vid. ad v. Διαδατεομαι.

Φαινω, Φαινομαι. ostendo. 2. defero. 3. luceo.
αστραπτων επιδεξι', εναισιμα σηματα φαινων. Β. 352.
*ἠΰτε πῦρ αΐδηλον επιφλεγει ασπετον ὕλην
ουρεος εν κορυφῇς·* ἑκαθεν δέ τε φαινεται αυγή. ib. 456.
a. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε. *b. τί αδικειμένος; (*Bœotus loquitur.*)* Acharn. 914.

---

1. Erudite comparat Anna Fabri e Catulli Coma Berenices, *festis luminibus*, hoc est, *festis diebus*.

2. "Nihil tale in membr. quarum longe diversa est lectio:
σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε.
Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi:
δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε." Brunck.

3. "Scribendum, φαικάδα δ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν. " Quemadmodum recte legitur apud Reisk. in Anthol. p. 47. Confer " etiam Cl. Kusterum supra, in v. Θέριστρον. Est autem Φαικὰς, vox " τῶν ἅπαξ λεγομένων. Nam qui eam usurpet præter nostrum Epi" grammatistam, equidem novi neminem. Idem autem videtur " Φαικὰς et Φαικάσιον, cujus meminit Eratosthenes apud Polluc. vii. 90.
" πέλμα ποτιῤῥάπτεσκεν ἐλαφροῦ φαικασίοιο.
" Meminere et Plutarchus in Antonio, Clemens Alexandrinus, Se" neca, Petronius Arbiter, alii. Eleganter describit Appian. Bell. " Civil. lib. v. 'Υπόδημα ἦν αὐτῷ λευκὸν 'Αττικὸν, ὃ καὶ 'Αθηναίων ἔχουσιν " ἱερεῖς καὶ 'Αλεξανδρέων, καὶ καλοῦσι ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ." Toup. in Suid. T. ii. p. 336. Epigramma, ad quod versiculus a Suida citatus pertinet, Myrini est. Vid. Anal. T. ii. p. 107.

—αμφὶ δὲ ποσσὶ-Γαῖα μελαινα φανεσκε,— λ. 586.

Syn. Εμφαινω, επιφαινω, εκφαινω, αναφαινω, αποφαινω, εξαποφαινω, αποφαινομαι, ὑποφαινω, προφερω, δεικνυμι, φανταζω, εκφανιζω, εμφανιζω, φαω, αμαρυσσω, λαμπω.—φανεροποιῶ.—κατηγορεω.— αναφαινομαι, εκφαινομαι, εμφανιζομαι, καταφαινομαι, προσφαινομαι, ὑποφαινομαι. φανταζομαι.

Φαινῶπις. ἡ. lucida. Vid. ad v. Ταξις.

Φαινωψ. princeps Trojanus.

Φαινοπι Ασιαδῃ εναλιγκιος, ὅς οἱ ἁπαντων
ξεινων φιλτατος εσκεν, Αβυδοθι οικια ναιων. P. 584.

*Φαιός, ά, όν. fuscus, subniger.

λευκοὺς μὲν οκτω, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ισους. Alex. ap. Ath. p. 114. [d.

Φαισᾱνα, ας. ἡ. urbs Arcadiæ regia.

βρεφος γ', ὅς ανδρῶν Αρκαδων ανασσε Φαισανᾳ, λαχε τ' Αλφεον οικεῖν. Ol. 6. 55.*

Φαιστός. ἡ. (πολις Κρητης.)

Φαιστόν τε, Ῥυτιόν τε, πολεις εὖ ναιεταωσας. B. 648.

Φαῖστος. ὁ. nobilis Lydius.

Ιδομενευς δ' αρα Φαῖστον ενηρατο, Μηονος υἱόν. E. 43.

Φαιουρος. fuscus.

Μαιρας όταν φαιουρον αλλαξῃς δεμας. (δομην. *Potter.*) Lyc. [334.

Syn. Φαιος, αιθοψ, μελας.

Φαιωχιτων. pullatus.

—αἵδε Γοργονων δικην-Φαιωχιτωνες,— Choëph. 1049.

Φακη, Φᾰκος. lens, lens cocta.

επειτα πλουτῶν, ουκεθ' ἥδεται φακῇ. Plut. 1005.
καλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλαργυρε, τὼς φακος[1] ἕψειν. Theoc. [10. 54.

Syn. Φακιον.

Phr. Φακην, ἥδιστον οψον—Ath. πνευματικος στομαχον. [Diosc.

Φακιολιος.[2] fasciculus.

ἢ δικρωσσον φακιολιον. Sapph. 58.

Syn. Φακιολος, επιδεσμιον.

Φᾰλαγξ. (αραχνιον τι.) tarantula, araneus. Vid. Φαλαγγιον.

τουτὶ τί ἦν τὸ προσερπον; οξις, ἢ φαλαγξ; Vesp. 1509. B.
αἵ θ' ὑπωροφιοι κατὰ γωνιας
ει ει ει ει ειλισσετε δακτυλοις φαλαγγες
ἱστοτονα πηνισματα. Ran. 1344. (13. B.)

Φᾰλαγξ. trabs, palanga. *Hinc, Ang.* plank.

—σῆμα δ' επεστι, καὶ οψιγονοισιν ιδεσθαι,
νηΐου εκ κοτινοιο φαλαγξ·— Apoll. 2. 842.

Exp. Το επιμηκες και στρογγυλον ξυλον.

Φᾰλαγγηδόν. *adv.* turmatim.

τῇ ῥ' οἵγε προχεοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ' Απολλων,
αιγίδ' εχων εριτιμον·— O. 360.

*Φᾰλαγγιον. aranei genus, insectum venenosum.

αλλ' ητοι κακοεργα φαλαγγια, σὺν καὶ ανιγρους
ἑρπηστας, εχιας τε, καὶ αχθεα μυρία γαιης
Τιτηνων ενεπουσιν αφ' αἵματος,— Nic. Th. 8.*

Φᾰλαγγομαχης. phalangibus pugnans. Vid. Ελεφας.

Φᾰλαγξ. phalanx.

στῆσε δ' αγων, ἵν' Αθηναιων ἵσταντο φαλαγγες. B. 558.
Αιας δὲ πρῶτος Τελαμωνιος, ἑρκος Αχαιῶν,
Τρωων ῥῆξε φαλαγγα, φοως δ' ἑταροισιν εθηκεν. Z. 5.

Syn. Ταξις. στιχες. Epith. Θαμινη, θουρια, δουρατεα, δολιχη, θοα, στιβαρα, στυγερα, ενοπλος, πολυσπερης, ευπαλαμος, αμφιστομος, φιλενΐος, Βακχειη.

[Phr. Πολεμου στῖφος. Æsch.
αιζηοῖσι λοχον πεπυκασμένον ὁπλιτησι,
καὶ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ αστραπτοντα σιδηρον. Opp.]

Φᾰλαινᾰ. balæna, *quod etiam* Φάλη *seu* Φάλλη. 2. insectum, quod noctu lucernis advolat.

εἶθ' ἡ μιαρα φαλαιν', εχουσα τρυτανην. Vesp. 39.
φαλαι τε, καὶ δελφῖνες, αἵ τ' επ' αρσενων. Lyc. 84.

Exp. 1. Κητωδης ιχθυς. 2. (ζωΰφιον τι) ψῶρα. λαμπυρις, πυγολαμπας.—σητοδοκις.

Φαλακρα.[3] calvities. —προς τι φαλακρα πελει; Ep. 1. 3.

Syn. Φαλακροτης, φαλακρωμα, φαλακρωσις.

*Φᾰλᾰκραιος. a Phalacra, Phrygiæ promont.

τὴν μὲν επὶ σκοπελοισι Φαλακραιοισιν επακτὴρ
Κρυμνης αμπεδιον καὶ ανὰ Γρασον, ηδ' ἵνα θ' Ἱππον
λειμῶνες, σκυλακεσσιν Αμυκλαιῃσι κελευων,
κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον επωρινε[4] θυμολεοντος. Nic. Th. 668.*

Φᾰλακρος. calvus.

τευχη τε τυρῶν συμμιγῆ, γεροντα τε
πληγαῖς προσωπον φαλακρον εξῳδηκοτα. Cycl. 226.

Syn. Φαλανθος, αναφαλαντιας, αραιοθριξ, λειποθριξ, αθριξ, μαδαρος, ψεδνος, λεῖος, λειοκαρηνος, ψιλος, ψιλοκορρης, ψηνος.

*Φᾰλανθος. *idem.*

—εις τὸ φαλανθον-Βρεγμ' ὑπὸ τᾶν αιγᾶν,— Ep. ἀδ. 40.*

Φᾰλᾰρα. τα. phaleræ. 2. lora.

—βαλλετο δ' αιεὶ-Καπφαλαρ' ευποιηθ'·— Π. 106.
μοναμπυκων τε φαλαρα κινεῖσθαι, στομα
αφρῷ καταστάζοντα, Καδμειαν χθονα. Eur. Supp. 586.

Syn. Φαληρα τα.—ἡνια. προμετωπις. ασπιδισκος.

Epith. Νεοζυγῆ.

Φᾰλᾰρις. Tyrannus Agrigentinus.

τὸν δὲ ταυρῳ χαλκεῳ καν-τῆρα νηλεα νοον
εχθρὰ Φαλαριν κατεχει παντᾶ φατις. Pyth. 1. 185.

Φᾰλᾰρις.—Φαληρις. avis marina.

νασσας, κολοιὼς, ατταγᾶς, φαλαρίδας,
*τροχιλως, κολυμβως. b. ὥσπερεὶ χειμὼν αρα
ορνιθιας, ες τὴν αγορὰν εληλυθας.* Acharn. 875.
ἢν Αφροδιτῃ θυῃ, πυροὺς ορνιθι φαληρίδι θυειν. Av. 565.

Φᾰληριαω. albesco spuma.

*—εν δέ τε πολλὰ
κυματα παφλαζοντα πολυφλοισβοιο θαλασσης,*
κυρτὰ, φαληριοωντα, πρὸ μέν τ' αλλ', αυτὰρ επ' αλλα. N. 797.

Syn. Λευκανιζω. λευκαινομαι (ὑπὸ αφροῦ). αφριζω.

Φᾰληρῐκός. a Phalero, Atticæ portu.

αφυας αρ' αξεις πριαμενος Φαληρικας. Acharn. 901.
—το Φαληρικον οὖδας. Ep. 1. 3.

Φᾰληρος, Φαλιος. albus, spumeus.

ῷ ποτὶ ταῖς εριφοις ὁ κυων ὁ φαλαρος ὑλακτεῖ. Theoc. 8. 27.
ειδυῖαν φαλιον ταῦρον ιηλεμισαι. Call. *fr.* 176. *Bent.*

Syn. Φαλος, φαληρικος, φαληριος, φαληριοεις, λευκος, λαμπρος, αφριοεις. λευκομετωπος.

Φαλῆς, Φαλλος. phallus.

Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχιου,
ξυγκωμε, νυκτοπεριπλανη-τε, μοιχὲ, κ. λ. Acharn. 263.

Φαλκης. Nom. Pr.

Φαλκην, Ορθαῖόν τε, καὶ αντιθεον Πολυφοιτην. N. 791.

Φαλλῐκος, Ιθυφαλλικος. *ep.* carminis in honorem Bacchi.

εγὼ δ' ακολουθῶν ᾳσομαι τὸ Φαλλικόν. Acharn. 260.

Φᾰλος. conus galeæ.

*Ατρεΐδης δὲ ερυσσαμενος ξιφος αργυροηλον
πλῆξεν ανασχομενος κορυθος φαλον· αμφὶ δ' αρ' αυτῷ
τριχθα τε καὶ τετραχθα διατρυφεν εκπεσε χειρός.* Γ. 361.

Syn. Λοφος.—τῆς περικεφαλαιας αναστημα, προκοσμημα.

*Φαμενωθ. *indecl.* nomen mensis Ægyptiaci.

Αρεος ὅπλα φερειν Φαμενωθ δεικνυσι μαχηταῖς. Anthol. p. 176.

Φᾰναί. αἱ. orgia Bacchi, quæ facibus accensis noctu agitari mos erat. *Hinc* Bacchus Φαυστηριος *dictus.*

a. Πυθιαν δ' ἦλθες πετραν πρίν; b.* εις φανάς γε Βακχιου.
μυστηριων τε τῶν απορρητων φανὰς [Ion. 550.
εδειξεν Ορφεὺς,— Rhes. 943.

Syn. Ελλαμψεις. οργια.

Φαναῖος. *qs.* coram apparens oculis.

σύ μοι Ζεὺς ὁ Φαναῖος-Ἥκεις,— ibid. 355.

Φᾰνερός. manifestus. *Unde* Φανερὰ, Φανερῶς. *adv.* manifeste.

*a. ὦ φιλτατ' ειπὼν, ει λεγεις ετητυμα.
b. τοὔργον παρεσται φανερον.— Philoct. 1326. (1290. B.)
Κυπρις αναιδὲς φανερὰ

---

1. τὸν φακὸν reposuit Valck. auctoritate Codicum, etc.

2. Neque h. vocem, neque Sapphûs fragm. adhuc deprehendi.

3. Neminem credo usurpasse hoc substantivum, præter Synesium. In loc. cit. (Posidipp. *An.* ii. *p.* 49.) proculdubio est adject. neut. pl. ταξόπιθεν δ' εἰς τί φαλακρὰ πέλει;

4. Codd. Med. Ricc. ἐπῆϊε. An hæc vera sit lectio, ignoro; sed ἐπώρινε mendosa non esse non potest. 'Ωρίνω penultimam producit.—*Schneider.* habet ἐπῆϊσε, pro ἐπήκουσε accipiens.

τῶνδ' εφανη πρακτωρ. Trach. 874. (64. Br.)
—τῶν φανερῶς οιχομενων εις-Αϊδαν.— Soph. El. 835.
Syn. Εμφανης, περιφανης, συμφανης, δῆλος, αριδηλος. ακαλυπτος, τρανος, αριδεικετος, φαιδιμος. adv. αναφανδον, εναργῶς, ἑτοιμως, τρανῶς, λαμπρῶς. εκ τοῦ φανεροῦ. κατὰ τὸ φανερόν.

Φανης, ητος. ὁ. Deus Orphicus. V. Πρωτογονος, et Αειγνητος.
λαμπρὸν αγων φαος ἁγνὸν, αφ' οὗ σε Φανητα κικλησκω. Orp.
ἐξανεφηνε θεοῖς ὥραν, καλλιστον ιδεσθαι, [H. 5. 8.
ὃν δὴ νῦν καλεουσι Φανητά τε καὶ Διονυσον. ib. fr. 7. 2.
*Syn. Μητις, Ηρικεπαιος. Vidend. omnino Bentleii Epist. ad Mill. p. 2.

Φανηφόρος. facem gestans.
εκ δεκαπεντ' ανδρῶν Φοιβου τε φανηφόρος ἱρεύς. Ep. ἀδ. 191.

Φανοπευς. immo Φανοτευς, qu. vid.
παντ' εμαθ' Ἑρμειαο διδασκομενος παρα παιδι*
Ἁρπαλυκῳ Φανοπῆϊ— Theoc. 24. 113.

Φανός. adj. lucidus. Vid. Φαεινος.

Φᾶνος. Nom. Pr.
ὅπως εσομαι[1] σοι Φανος ὑπογραφευς δικῶν. Equit. 1253.

Φᾶνιον. laterna. —ὁ δε βαιὸν αναψας
φανίον, εκ τεφρης εὗρέ με κρυπτομενον. Meleag. 79.

Φᾶνος. ὁ. laterna, fax.[2] 2. Sol et Luna. [308.
τῆς αμπελου δ' ες τὴν χυτραν τὸν φανὸν εγκαθέντες. Lysist.
Syn. Φεγγος, πυρσος, δᾳς, λαμπας.—φαναριον.

Φᾶνοτευς. urbs Phocidis. item, civis ejusdem. Steph. Byz. in v.—Nom. Pr. ap. Soph. El. 670.—Valcken. ad Theoc. 24. 114. ex Ed. Florent. pro Φανοπῆϊ recte legit Φανοτῆϊ.

Φανταζω. apparere facio, ostendo. Φανταζομαι. pass. cernor, appareo. 2. accusor, deferor. med. imaginem mente concipio. 3. conspiciendum me præbeo.
1. pass. μή τις πολιτῶν εν τριβῳ φανταζεται. Phœn. 91. P.
2. Δικαιοπολι, Δικαιοπολι, φανταζομαι. Acharn. 823.
Syn. Αναφανταζω, καταφανταζω, φαινω.—φαινομαι, συκοφαντοῦμαι.

Φαντασμα, Φαντασια. visum, larva. 2. in bonam partem, species.
φαντασμ' Αχιλεως. Hecub. 95.
οὔ σε θελω τὠμῶ φαντασματος ἦμεν αμοιρον. Theoc. 21. 30.
ἡ θνητοὺς μαινει φαντασμασιν ηεριοισιν. Orph. H. 70. 6.
φαντασιῶν επαρωγὲ, φοβων εκπαγλε βροτειων. ib. 10. 7.
2. τῆς πολυθρυλλητου καλλεα φαντασιης. Rufin. An. ii. 399.
Syn. Φασμα, ειδωλον, ινδαλμα, τερας, διοσημεια, ὁραμα, εικονισμος, ὑποληψις, ὑποτυπωσις. αισθησις.
Phr. Τῆς σῆς κλεμματικῆς παιγνια φαντασιης. Ep.[3]

Φάος, εος. το. lux. 2. vita. 3. salus.
1. καί νύ κ' οδυρομενοισιν εδυ φαος ηελιοιο. Ψ. 154.
Τρωσὶν μέν ῥ' αεκουσιν εδυ φαος· *αυτὰρ Αχαιοῖς
ασπασιη, τριλλιστος, επηλυθε νὺξ ερεβεννή.* Θ. 487.
ἥδιστον φαος ἡμερας
εσται τοῖσι παρουσι, καί. Equit. 973.
2. ει μὴ γὰρ ἦν τοδ', ουκ ἂν ἦμεν εν φαει. Eur. Supp. 200.
*3. καὶ τῷ μὲν φαος ἦλθεν, αμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ. P. 615.
νῦν γὰρ εσχατας ὑπὲρ
ῥιζας* ετετατο φαος εν Οιδιπου δομοις. Antig. 600.
Syn. Φως, φοως, φεγγος, αυγη, σελας.—ἡμερα.—ηως. 2. βιος. 3. νικη.—σωτηρια.
Epith. Ασπαστον, ασβεστον, αναρχον, αειζωον, ἁγνον, αμφιφαες, γλυκερον, γλυκυδερκες, ελευθεριον, ερατον, ἠλιακον, θεῖον, λιποσκιον, καλον, ἡδυ, θοον, ἱερον, λαμπρον, καθαρον, νοερον, ουρανιον, οξυ, περικαλλες, πολυολβον, ολβιον, σκοτιον, ηῷον, λευκον, ευημερον, ζωηφορον. προγονον, πηγαῖον, σεληναῖον. ἑσπεριον, χρονιωτατον.

Φαος. oculus. pl. Φάεα. τα. Vid. ad v. Φαεα.
ἦλθες, Τηλεμαχε, γλυκερὸν φαος·— ρ. 41.
κυσσε δε μιν κεφαλήν τε καὶ αμφω φάεα καλα. ρ. 39.
Syn. Φῶς. οφθαλμος. Epith. Ακοιμητον, μαρμαῖρον, μουνογληνον, γλυκυδερκες, πολυδερκες.

Φᾰραγξ. convallis. [597.
κεῖθεν δ' ευρυμενας τε πολυκλυστους τε φαραγγας. Apoll. I.
δῆσαι βιᾳ φαραγγι πρὸς δυσχειμερῳ. Prom. 15.
Syn. Κρημνος. αγκος. χασμα.—κοιλας ορεινη. κοιλωμα, ταφρος. Epith. Δενδροφορος, ηερια, κοιλη.

Φαραω. Nom. Pr. Hebr.
τις Φαραω κακομητιν, Αχαβ θρασος— Naz.
σκληροτραχηλε γῆς αναξ Αιγυπτιων.
—βρεφωλεθροιο ανακτος. Cyr. Theod.

Φαρετρα, Φαρετριον. pharetra.
Μηριονης δ' Οδυσῆϊ διδου βιον, ηδὲ φαρετρην. K. 260.
καὶ χρυσεον περὶ νῶτα φαρετριον,— Mosc. 1. 20.
Syn. Βελεθηκη, γωρυτος, φαρετρεων, [ογκιον, ιοδοκη.]
Epith. Αμφηρεφης, αμφικρεμης, ανικητος, δεινη, ευπτερος, εντοξος, ιοχεαιρα, ιοδοκος, οϊστοδοκος, κοιλη, πολυῤῥαπτος, παραυχενια, ὑπωλενιος, φλογερα.—ακοιμητος, εμπυρος, ερωτοτοκος, ποθοβλητος, πανδαματειρα, ῥιγεδανη, οϊστοκομος, δαφοινηεσσα, φονια. Nonn.
Phr. Οιστοδεγμων θησαυρὸς βελεσι. Pers. 1013.

Φαρετροφόρος. pharetram gestans
*εστι δ' ὁ παῖς (sc. Ερως) γλυκυδακρυς, αειλαλος, ωκὺς, αθαμβὴς, σιμὰ γελῶν, πτεροεις νῶτα, φαρετροφόρος. Meleag. 91.

Φᾶρη, ης. et Φαρις, ιος. ἡ. urbs Laconiæ.
Φαριν τε, Σπαρτην τε, πολυτρηρωνά τε Μεσσην. B. 582.

Φᾶρῐκον. veneni genus.
μηδέ σε γ' εχθομενη ληθη ποσις, ου γὰρ αϊδρις,*
Φαρικοῦ, ἡ γναθμοῖσιν επι βαρὺν ωπασε μοχθον. Nic. Al. 397.

Φαρισαῖος. Pharisæus. Nom. Hebr.
καὶ χορὸς αλλος απιστος ἁμαρτινοων Φαρισαιων. Nonn.
Epith. Ακηλητοι, αγχινοοι, απιστοτατοι, ασιγητοι, αρχεκακοι, βαρυζηλοι, γοοπλανεῖς, θεμιστοπολοι, πολυῤῥαφεῖς, ὑπερφιαλοι, μεγα πνειοντες.

Φαρμᾰκευς. confector medicamentorum. Vid. Φαρμακος.
καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινιων; Trach. 1156. (42. Br.)

Φαρμᾰκευω. veneficio, aut, veneno utor.
ἡμεῖς γὰρ, ει σὴν παῖδα φαρμακευομεν. Androm. 355.
Syn. Καταφαρμακευω, διαφαρμακευω, γοητευω, μαγγανευω, σκευαζω, αρτυω, φαρμασσω.

Φαρμᾰκιη. veneficium, præstigiæ.
φαρμακιῃσι Ῥοδων λεπραν καὶ χοιράδας αιρει· [294.
τἄλλα δὲ παντ' αιρει καὶ διχα φαρμακιῶν. Callicter, An. ii.
Syn. Φαρμακεια, φαρμακευσις, γοητεια. μοιχεια.

Φαρμᾰκις, ῐδος. ἡ. venefica.
—θαμὰ καὶ πρὶν αλωμενη αμφί τε νεκροὺς,
αμφί τε δυσπαλέας ῥιζας χθονὸς, οἷα γυναῖκες
φαρμακίδες·— Apoll. 4. 52.
Syn. Φαρμακευτρια, παμφαρμακος, *φαρμακιστρια, βαμβακευτρια.
Phr. Ἡ τοσα φαρμακα ηδη ὁσα τρεφει ευρεῖα χθών. Hom.
τὴν Ἑκατη περιαλλα θεὰ δαε τεχνησασθαι
φαρμαχ', ὅσ' ηπειρός τε φυει καὶ νηχυτον ὕδωρ. Apoll. 3. 529.

Φαρμᾰκοεις. medicamenti vim habens. 2. venenatus.
—ποσιες δὲ παραυτίκα λυματ' εχευαν
φαρμακοεις[4] ωοῖσιν αλιγκια— Nic. Alex. 293.
ορχατον εμπηξει φαρμακοεντι δολῳ. Macedon. An. iii. 115.

Φαρμᾰκον.[5] medicamentum. 2. venenum. 3. color.
αυτικ' αρ' εις οἶνον βαλε φαρμακον, ενθεν επινον. δ. 220.
ξυνὸν τοῖσιν ερῶσι τὸ φαρμακον, ενθα τὸ λᾶθος. Theoc. 23. 24.
Syn. Ακος, ακεσμα.—παραμυθια,—2. ιος. 3. εντριμμα.

---

1. γένωμαι Brunck. male. Vulgatam confirmat Ravennas, sed Brunckium sequitur Invernizius.
2. Confer Athen. p. 700. a. Locum ibi ex Anaxandride citatum, solito acumine restituit Porsonus:
οὐκοῦν λαβὼν τὸν φανὸν, ἅψεις μοι λύχνον;
3. Agath. An. iii. p. 62. ubi pro κλεμμ. legitur ἠλεματου.
4. "Scholia monent φαρμακόεις esse pro φαρμακόεσσαι. Sic alibi noster ἀμπελόεις dixit pro ἀμπελόεντας." Schneider. Quod, ut verbis Horatii et Tyrwhitti utar, "aut verum est, aut non."
5. Apud Ionas, hæc vox penultima producta efferebatur. Vid. Gaisford. Hephæst. p. 254.—Hinc Blomfieldus, (Addend. ad Æsch. Prom.) ita recte legit sequentem Hipponactis versiculum:
φαρμᾱκὸς ἀχθεὶς ἑπτακὶς ῥαπισθείη.

Epith. Ανδροφονον, αινον, ακηρατον, απροτιοπτον, αγριον, αυστηρον, βιοσσοον, δεινον, δηλητηριον, εσθλον, εχεφρον, γλυκυ, θελκτηριον, ηπιον, δυσαες, λυγρον, λοιγιον, λευγαλεον, κακον, θυμοφθορον, μητιοεν, μενοεικες, νηπενθες, θανασιμον, ουλομενον, οδυνηφατον, πικρον, πολυτροπον, ραιστηριον, σωτηριον, φερεσβιον, ποτον, πιστον, επιπαστον, χριστον, εγχριστον, καταπλαστον. πραϋ, προσαντες.

*Phr. Φαρμακα δ', ὁσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γηραος αλκαρ,
πευσῃ, επεὶ μουνῳ σοι εγὼ κρανεω ταδε παντα·
παυσεις δ' ακαματων ανεμων μενος, οἵ τ' επὶ γαῖαν
ορνυμενοι πνοιαῖσι καταφθινυθουσιν αρουραν·
καὶ παλιν, ἤν κ' εθεληςθα, παλιντονα πνευματ' επαξεις.
θησεις δ' εξ ομβροιο κελαινου καιριον αυχμὸν
ανθρωποις· θησεις δὲ καὶ εξ αυχμοῖο θερειου
ρευματα δενδρεοθρεπτα, τά τ' εν θερει αησαντα.
αξεις δ' εξ αΐδαο καταφθιμενου μενος ανδρός. Empedocles ap. Suid. v. Απνους.*

Φαρμᾰκοπωλης. medicamentorum et pigmentorum venditor.
ηδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπωλαις[1] τὴν λιθον. Nub. 764.
Syn. Φαρμακοποιος, φαρμακοτριψ, φαρμακοτριβης,—μυρεψος.

Φαρμακος, Φαρμακουργός. veneficus, pharmacopola. Vid. not. ad v. Φαρμακον.
ες τὴν εδραν θ', ἵν' εκεῖνος ἦν ὁ φαρμακος. Equit. 1402.
αυτὴ δὲ φαρμακουργος ουκ ιασιμον
ἑλκος δρακοῦσα τοῦ ξυνευνετου λυγρον. Lyc. 61.
Syn. Φαρμακευς, φαρμακευτης, φαρμακτηρ, γοης. κακοτεχνος.
Phr. —Φαρμακιῆς ολοῆς επιΐστορας ερδει. Man.

Φαρμακτηριος, Φαρμακτος. veneficus. 2. medicatus.
Εριννυων εσθῆτα καὶ ρεθους βαφὰς
πεπαμεναι θρονοισι φαρμακτηριοις. Lyc. 1138.
ἢ διὰ φαρμακτοῖο δολου νοσερῶς τελος ἑξει. Man. 4. 52.
Syn. Φαρμακωδης, φαρμακικος, πολυφαρμακος, ακεσιμος, ιατηριος, ιοβολος.

*Φαρμᾰκοω. medicamenta misceo. 2. incanto.
σὺν δ' ελαιῳ φαρμακωσα-
σ', αντιτομα στερεᾶν οδυνᾶν
δῶκε, χριεσθαι.— Pyth. 4. 393.*

Φαρμασσω, Φαρμασσομαι. veneno adficio. 2. intingo, immergo.
φαρμασσομενη χρισματος ἁγνοῦ
μαλακαῖς αδολοισι παρηγοριαις. Agam. 94.
ὡς δ' ὁτ' ανὴρ χαλκεὺς πελεκυν μεγαν, ηὲ σκεπαρνον,
ειν ὑδατι ψυχρῷ βαπτη μεγαλα ιαχοντα,
φαρμασσων·— ι. 393.
Syn. Καταφαρμασσω, ιατρευω, φαρμακευω, κολακευω, γοητευω, απαταω, παραποιεω, φενακιζω, ποτιζω, παρεμβυω, διαχρωννυω, μολυνω, βαπτω.—στομοω. οξυνω.

*Φαρμουθῐ. *indecl.* nomen mensis apud Ægyptios. Vid. ad v. Πρωταγγελος.

Φᾰρος, ου. ὁ ἡ. insula olim Ægyptiaca, sed Strabonis ævo jam juncta continenti. 2. turris in ea structa, navigantibus nocturno tempore lumen præbens. 3. quævis turris ejusmodi.*
1. νῆσος επειτά τις εστι πολυκλυστῳ ενὶ ποντῳ
Αιγυπτου προπαροιθε, Φαρον δέ ἑ κικλησκουσι. δ. 354.
2. Αμβροσιος Μυλασεὺς τὸν φαρον Ανθυπατος. Ep. αδ. 371.
3. πυργος εγὼ ναυτησιν αλωομενοισιν αρηγων
ειμὶ, Ποσειδαωνος απενθέα πυρσον αναπτων. Ep. αδ. 373.

Φαρος.[2] το. palla.
*ενθεν δωδεκα μὲν περικαλλέας εξελε πεπλους,
δωδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαινας, τοσσους δὲ ταπητας,* [229.
τοσσα δὲ φαρεα καλὰ, τοσους δ' επὶ τοῖσι χιτῶνας, κ.τ.λ. Ω.
πῶς ἂν, τοτ' ὢν παῖς, νῦν εχη ταῦτ' ἂν φαρη. Eur. El. 543.
Syn. Εσθης, εσθος, ἱματιον, θοιματιον, περιβολαιον, χιτων, πεπλον. Epith. Ἀλιχλαινον, ευπλυνες, ευποιητον, ευνητον, ευστιπτον, νεοπλυτον, λεπταλεον, λεπτομιτον, λευκον, κυανεον, μαλθακον, ορφναιον, παναλουργες, πολυποικιλον, πορφυρεον, πορφυρονωτον, χρυσεοστολον, πολυπηνον, [χρυσεοπηνητον Eur.]
Phr. Φαρε' ὑφαινουσιν ἁλιπορφυρα, θαῦμα ιδεσθαι.
αυτὴ δ' αργυφεον φᾶρος μεγα εννυτο νυμφη
λεπτὸν καὶ χαριεν. —μαλακὸν δ' ενδυνε χιτῶνα
καλὸν, νηγατεον, περὶ δ' αὖ μεγα βαλλετο φᾶρος. Hom.
—στολμος χρωτός. Eur.
ψυχρᾶν ευδιανον φαρμακον αυρᾶν. Olymp. 9. 146.

Φᾰροω. aro. [Bent.
ἢ αφαρον φαροωσι, μελει δέ φιν ομπνιον εργον. Call. *fr.* 183.
Syn. Αροω, αροτριαω, νεοω, λαμπρυνομαι.

*Φαρσᾱλια, ας. ἡ. urbs Thessaliæ. *unde* Φαρσᾱλιος, et Φαρσαλος. *adj.* et Φαρσαλις. ἡ.
Φθιας δὲ τῆσδε, καὶ πολεως Φαρσαλιας. Androm. 16.
Πηλεα δ' ανασσειν γῆς εᾷ Φαρσαλιας. ibid. 22.*
γῆν γὰρ λιπὼν Φαρσαλον, ηδὲ Πηλεα. Iph. A. 812.
καὶ τὸν Αχιλλειοις Φαρσαλισιν Ἑκτορα πωλοις
οστεα Δαρδανικῷ δρυπτομενον πεδιῳ. Antip. *Sid.*—*An.* ii. 25.

Φαρσος. velamen. 2. portio, fragmentum.
Αλκιμος αγρεῖφναν κενοδοντιδα, καὶ φιλοδουπον
φαρσος αμας, στελεοῦ χῆρον ελαϊνεου. Phanias, *ibid.* 53.
*τῶν δὴ κυανεον μὲν αναινεο· τῆς δ' απὸ φαρσος
δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν, ὑδατεσσι ταραξας. Nic. Th. 664.*
Syn. Ῥακος. κλασμα, τρυφος. πτερυγιον, ακρωτηριον.

Φᾰρυγξ, Φαρυξ. ἡ. gula. —ὦ μιαρὰ φαρυγξ,
*ὡς ἡδεως ἄν σου λιθῳ τοὺς γομφιους
κοπτοιμ' ἂν, οἷς μου κατεφαγες τὰ φορτία.* Ran. 571. B.
—φαρυγος δ' εξεσσυτο οἶνος·Ψωμοί τ' ανδρομεοι·— ι. 373.
Syn. Λαρυγξ, ασφαραγος. Epith. Πειναλεος.

Φασγᾰνον, Φασγανις. ensis, culter.
*—ὁ δ' ενθορε, δαιμονι ἶσος,
φασγανον οἶον εχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μηδετο εργα·
τυπτε δ' επιστροφαδην· *— Φ. 18.
—καὶ λιποκωπους Φασγανιδας— Ep. Phaniæ ubi supr.
Syn. Αορ, ξιφος, μαχαιρα, χαλκος.
Epith. Αμφηκες, αμφιτομον, θηκτον, κελαινον, εχθρον, οξυθηκτον, ευηκες, πλατυ, τριπαλτον, ταυροκτονον, στονοεν. [διπτυχον, διστομον. Eur.]
Phr. Πολλὰ δὲ φασγανα καλὰ, μελανδετα, κωπηεντα.
—δωσω τοδε φασγανον, αργυροηλον,-Καλὸν, Θρηΐκιον.—
—ειρυσατο φασγανον οξὺ,
χαλκεον, αμφοτερωθεν ακαχμενον,— Hom.
—αρῆς αλκτῆρα σιδηρον. Hes.
—Ασσυριοιο παρηορον εκ τελαμῶνος. Apol.

Φασγᾰνουργός. gladios fabricans.
προσχαλκευει δ' Αἶσα φασγανουργός. Choëph. 645.

Φᾰσηλις. urbs Pamphyliæ.
Κωρυκος, Περγη τε, καὶ ηνεμοεσσα Φασηλις. Dion. 855.

Φᾰσηλος. phaselus.
αλλ' αφανε τῶν φασηλων, ὦ γυναι, τρεῖς χοινικας. Pac. 1144.
Syn. Φασηολος, φασιλος, φασιολος.

†Φᾶσι, Φᾶτε, Φατις. *a* Φημι, dico.
κληδοῦχον Ἡρας φᾶσι δωματων ποτε. Æsch. Supp. 300.
τί φᾶτε; τί λεγετε; ταχα τις ὑμῶν τῷ ξυλῳ. Cycl. 209.
καὶ μὴν αγαν γ' Ἑλλην' επισταμαι φατιν. Agam. 1264.

Φᾱσιᾱνικός. *vox Comica*, sycophantam *denotans.*
Επικεχοδὼς εγωγε Φασιανικός. Av. 68.

Φᾱσιᾱνος. avis, a fl. Phasi. *Ang.* pheasant.
ουκ ἂν, μὰ τὸν Διονυσον, ει δοιης γ' εμοὶ
τοὺς Φασιανοὺς, οὓς τρεφει Λεωγορας. Nub. 109.
Exp. Αλεκτρυων (ορνεον.) al. ἱππος (χαραγμα εχων αλεκτρυονος.)

Φασιανος. *lusus verborum inter* το φαίνειν nomen deferre, *et* τον Φᾶσιν, fluv. Vid. Φασιανικος.
ενταῦθα μητε συκοφαντης εισιτω,
μητ' αλλος ὁστις Φασιανὸς εστ' ανήρ. Acharn. 726.

---

1. "Φαρμακοπῶλαι sunt non tantum venditores medicaminum; sed "et ex usu prisco, οἱ τοὺς τιμαλφεῖς (i. e. πολυτίμους) λίθους πιπράσκοντες, nam omnes ejusmodi lapides putabantur habere vim aliquam "medicam." Damm. c. 662.

2. Penultima hujus vocis produci videtur ab Homero, sed a Tragicis corripi. Vid. Heyn. ad Il. Ω. 231. Corripitur etiam in Hesiod. ἔργ. 198. (181. Brunck.) et in Apoll. 3. 863.—In Lexico Sophocleo apud Brunckium, v. Φάρος, duo adferuntur exempla e Sophoclis fragmentis, ubi α corripitur; unum ex Æschylo, ubi producitur.

Φᾶσις. visum. 2. delatio. 3. dictio. 4. rumor.
Πληϊαδων φασιας δεδοκημένος, *αἵ θ' ὑπὸ ταυρον
ὁλκαιην ψαιρουσαι ολιζωνες φυρεονται. Nic. Th. 122.*
Syn. Επιφασις, επιφανια. 2. εγκλημα, συκοφαντια. 3. λογος.

Φᾶσις. fluvius Colchidis.
τηλόθεν εξ ορεων πεδιοιό τε Κιρκαιοιο
Φᾶσις δινηεις ευρὺν ῥοον εις ἅλα βαλλει. Apoll. 2. 400.
* αλλ' επερα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερειαις,
εν δὲ χειμῶνι πλεων Νειλου πρὸς ακτάς. Isthm. 2. 61.
(Vid. Eurip. Androm. 648.)*
Epith. Αξενος, Αμαραντιος, βαθυς, δινηεις, ερυμνος, ευρυμενης, εὐῤῥειτης, ευρυρεων, καλλιρεεθρος, καλλιῤῥοος.
Phr. *Πῇ μὲν[1] διδυμον χθονὸς Ευρωπης
μεγαν ηδ' Ασιας τερμονα, Φᾶσιν. Æsch. Prom. Solut.*.
—ενθα τε Φᾶσις,
Κιρκαιου κατὰ νῶτον ἑλισσομενος πεδιοιο,
Ευξεινου ποτὶ χεῦμα θοὴν επερευγεται αχνην,
αρξαμενος τοπρῶτον απ' ουρεος Αρμενιοιο. Dion. 691.

Φασκω. dictito. Vid. Φημι.

*Φασκωλος. vestigerula.
ὦ Ζεῦ πολυτιμηθ', οἷον επνευσεν ὁ μιαρὸς
φασκωλος ευθὺς λυομενος μοι τοῦ μυρου,
καὶ βακκαριδος.— Arist. Θεσμ. δευτ. ap. Ath. p. 690. d. ap.

Φασμα. visum, monstrum. Vid. Φαντασμα. [Brunck. *fr.* v.*
ει μὴ τοδε φασμα νυκ-τὸς εὖ κατασχησει. Soph. El. 504.
δεινοτατῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς-Φασματι ;—Trach. 850.
Epith. Αντιτυπον, απατηλιον, ἑτεροτροπον, ἑτεροχροον, ποικιλομορφον, πολυδαιδαλον, σκιοειδες, μελανοπτερον, νυκτερινον, δαιμονιον.

Φασσα. palumbus, *avis*. Vid. Φαττα.
κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθενῳ αυτίκα φασσαν,
εκ τᾶς αρκευθω καθελὼν· τηνει γὰρ εφισδει. Theoc. 5. 96.

Φασσοφονος. palumborum interfector.
βῆ δὲ κατ' Ιδαιων ορεων, ιρηκι εοικὼς
ωκεϊ, φασσοφονῳ, ὅστ' ωκιστος πετεηνῶν. Ο. 238.

Φᾶτειος, Φατος. nominandus.
εν μεσσῳ δὲ δρακοντος εην φοβος, ουτι φατειος. Hes. α. 144.
Γοργονες απλητοί τε και ου φαται εῤῥωοντο. ib. 230.
Syn. Εξηγητεος, ῥητος, ονομαστος.

Φᾶτιζω. dico. Vid. Φημι.
Καυκωνων πτολιεθρον, ὁ Λεπρειον πεφατισται. Call. 1. 39.
—φωνῇ γὰρ ὁρῶ-Τὸ φατιζομενον. Œd. C. 137.

Φᾶτις. dictum, oraculum. 2. rumor, fama.
εκ γάρ τοι τουτων φατις ανθρωπους αναβαινει-Εσθλή. ζ. 29.
ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φατι, τίς ποτε τᾶς πολυχρυσου
Πυθῶνος αγλαὰς εβας-Θηβας ;— Œd. T. 151.
—μητ' απ' οιωνῶν φατιν,
*μητ' εἴ τιν' αλλην μαντικῆς εχεις ὁδὸν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πολιν,—* ib. 318.
οὔ σοι προσηκει τηνδε προσφωνεῖν φατιν. Soph. El. 1220.
Syn. Φημη, φασις, ῥῆσις, λογος, αγγελια, χρησμος, μαντεια, κληδων, ὀυξα. Epith. Ψευδης, ἡδεῖα, αφραστος, κακη, εχθρα, μεγαλη, ερεμνη.

Φᾶτνη. præsepe. 2. laquear.
τοὺς μὲν τεσσαρας αυτὸς εχων ατιταλλ' επὶ φατνῃ. Ε. 271.
ἵππους μὲν κατεδησαν εΰτμητοισιν ἱμᾶσι
φατνῃ εφ' ἱππειῃ,— Κ. 567.
†πολλοὶ φυγόντες δεσποτας ελευθεροι
οντες, παλιν ζητοῦσι τὴν αυτὴν φἄτνην. Eubulus.
Syn. Καπη. τραπεζα. Epith. Αλιβρεκτος, αργηλη, ευρυβατος, ορεσσαυλος, ὑποβρυχια, χαροπη.

Φᾶτος. celeber.
ὅν τε διὰ βροτοὶ ανδρες ὁμῶς αφατοί τε φατοι τε. Hes. ε. 3.
Syn. Ενδοξος, πολυφατος, ονομαστος, κλυτος.

*Φαττα. palumbus. *Att.* pro φασσα. *Item*, Φαττιων.
—οικία φαττῶν,—Οικία τεττιγων,— Antiphil. *An.* ii. 172.*

Φαΰλλος. Nom. Pr.
ὅτε τὸν δρομέα Φαΰλλον, *ὤν βουπαις ετι,
εἷλον, διωκων λοιδοριας, ψηφοιν δυοῖν.* Vesp. 1206. B.
πεντ' επὶ πεντηκοντα ποδας πηδησε Φαΰλλος,
δισκευσεν δ' ἑκατον πεντ' απολειπομενων. Ep. ἀδ. 205.
Epith. Ολυμπιονικης, ὀδομετρος, ὁπλιτοδρομος, περιωνυμος.

*Φαυλεπῖφαυλοτᾶτος. longe vilissimus.
δὴ τοτε γιγνονται φαυλεπιφαυλοτατοι. Demodoc. *An.* ii. 56.*

Φαῦλος. vilis, nequam, levis.
καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, καὶ θανὼν, κολαζεται. Sent.
εισὶν δ' οἱ βουλῇ τ' αγαθῇ καὶ δαιμονι φαυλῳ
μοχθιζουσι· τελος δ' εργμασιν ουχ ἕπεται. Theog. 161.
Λυδιῃ ισον εχειν πετρῃ στομα, χρυσὸν ὁποιῃ
πευθονται, μὴ φαῦλον, ετητυμον, αργυραμοιβοί. Theoc. 12. 37.
—φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φιλον
θελοιμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σοφωτερον. Ion. 834.
Syn. Φλαῦρος, αηδης, χαλεπος, δυσφημος, ευτελης, αραιος, ουτιδανος, βαιος, αχρηστος, κακος, αδοκιμος, πονηρος. μοχθηρος. δολιος.—απλοος, χρηστος, ευχερης.—αδρος. καλος.

Φαυλως. *adv.* temere, sine cura et consilio.
—ουτοι ῥᾳδιον τὰ τοιαδε-Φαυλως παραινεῖν— Herc. F. 88.
Syn. Ευχερῶς, ευκολως, ευμαρῶς, ταπεινῶς. αγεννως. πονηρῶς, κακῶς, κακοτροπως, μοχθηρῶς. αναιδην.

Φαυλοτης. vilitas, pravitas.
οἱ τὰς τεχνας, εχοντες αθλιωτεροι
τῆς φαυλοτητος· τοι[2] γαρ εν κοινῷ ψεγειν
ἅπασι κεῖσθαι, δυστυχὲς, κοὐκ ευτυχές. Eur. *fr.* Polyid. iii.
Syn. Ατασθαλια, φλαυροτης, ατοπια, αμουσια, ανοια, αγροικια, αδρανεια, ασθενεια.

Φαυλουργος. *potius* Φλαυρουργός. *epith.* artificis vilis. Vid. in v. Τεχνημα.

Φαῦνος. Faunus.
τοῖς ἔπι Φαῦνος ἵκανε πυρισφρηγιστον εασσας
Ιταλιης τριλοφοιο πελωριδα πεζαν εριπνης,
τὸν βυθιῳ Κρονιωνι συναπτομενη τεκε Κιρκη. Nonn. 1. 13.
Ep. Ερημονομος. Phr. Φαετοντιδος αἷμα γενεθλης. ib.

Φαυσιἀδης. *patronym.* a. Φαυσιος.
καὶ βαλε Φαυσιαδην Απισαονα, ποιμένα λαῶν. Λ. 577.

Φαυσῐβροτος. mortalibus lucem adferens. *ep.* Solis.
τοτε καὶ φαυσιβροτος-Δαιμων— Ol. 7. 71.

Φαυστηριος. Vid. Βακχος. et in v. Φαναι.

Φαψ, (εἶδος ορνεου.) πελειας.
οινοτροπους Ζαρηκος εκγονους φαβας. Lyc. 580.
σιτουμενην δυστανον αθλιαν φαβα.[3] Æsch. *fr.*

Φαω. luceo.
—εγὼ δ' ενὶ εἵματι κεινου
κειμην ασπασιως, φαε δὲ χρυσοθρονος Ηώς. ξ. 501.
Syn. Φαυω, φαυσκω, φαεινω, διαφωσκω. λαμπω, φαινω.

Φαω, Φαομαι. *inus.* dico. Vid. Φημι.

Φαω, Φαομαι. *inus.* interimo.
πεφησεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ. Lyc. 841.
—εν δὲ σὺ τοῖσι πεφησεαι, *αἴ κε ταλασσῃς
μεῖναι εμὸν δορυ μακρὸν, ὅ τοι χροα λειριοεντα
δαψει·—* Ν. 829.
—πεφαται δ' ὥριστος Αχαιῶν,-Πατροκλος,— Ρ. 689.
Syn. Σφαζω, αναιρεω, αποκτεινω.

*Φαωθῖ. *indecl.* nomen mensis apud Ægyptios, Octobri nostro respondens.
πρῶτος Θωθ εδαη δρεπανην επὶ βοτρυν εγειρειν,
ιχθυβολοισι Φαωθι φερει πανδημιον αγρην,
Πληϊαδων φαινουσαν Αθυρ τεκμαιρεται ὥρην, κ.λ. *Anthol.* p. [176.*

Φεβομαι. fugio. 2. timeo.
κραιπνὰ μαλ' ενθα και ενθα διωκέμεν, ηδὲ φεβεσθαι. ε. 223.
Syn. Φευγω. 2. φοβεομαι.

Φεγγος. splendor, lux. Vid. Φαος.
—λεπτὸν δ' επιδεδρομε νυκτὶ
φεγγος, ὅτ' αμφιλυκην μιν ανεγρομενοι καλεουσι. Apoll. 2. 673.

---

1. Fuerit hæc lectio mendosa. Longam idcirco pro brevi syllaba Æschylo obtrudere non debuit Bothius. Πέπαμαι, a πάομαι, *possideo*, Bacchium, neutiquam Anapæstum, efficit. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 187.

2. Prætulerim cum Musgravio, καὶ γάρ.

3. Fragmentum istud ex Æschyli Proteo, dramate Satyrico, satis largam hariolationum messem præbuit; quæ videndæ apud Schweigh. ad Athen. p. 394. a. et Bothe, p. 585.

καὶ γὰρ εμὸν γλυκὺ φεγγος αποιχομενον παλαι οσσων. Theoc. 21. 73.

Epith. Αστραπτον, ασπασιον, αλεξικακον, αληθινον, αγηραον, αγητον, αντωπες, ακηρασιον, ασβεστον, κοινον, ακουσιθεον, θεοτερπες, θεσπεσιον, ἐνοτησιον, νοερον, βλαβεραυγες, νοστιμον, καθαρον, λαχνῆεν, παμπρωτον, τηλαυγες, χρυσεοκυκλον, ομματολαμπες, ὡροσκοπον.

Φεγγοβολεω. lucem jacio.

φεγγοβολῶν οπτῆρα κακὸς κακὸν αιγλαζοντες. Man. 4. 264.

Syn. Λαμπρυνω, επαυγαζω. φεγγω.

Φεγγοβόλος. lucem jaciens.

τίς ποθ' ὁ φεγγοβολους απὸ μορφῆς ἵεται αυγάς; Cyr. Th.

Φεια. oppidum non procul ab Elide.

Φειας πὰρ τειχεσσιν, Ιαρδανου αμφὶ ῥεεθρα. H. 135.

*Φειδας. ductor Græcus.

—οἱ δ' ἅμ' ἕποντο-Φειδας τε, Στιχιος τε,— N. 690.*

Φειδιππος. nepos Herculis.

τῶν αὖ Φειδιππός τε καὶ Αντιφος ἡγησασθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δυω, Ἡρακλειδαο ανακτος. B. 678.

Φειδολας. Nom. Pr.

οὗτος Φειδολα ἵππος, απ' ευρυχοροιο Κορινθου [Fisch.)
αγκειται Κρονιδῃ μνῆμα ποδῶν αρετης. Anac. 187. (Ep. 8.

Φειδομαι. parco.

*αλλ' ἵληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δωομεν ἱρά,
ηδὲ χρυσεα δῶρα τετυγμένα,* φειδεο δ' ἡμεων. π. 184.
καὶ κυνα καρχαροδοντα κομεῖν· μὴ φειδεο σιτου. Hes. ε. 604.

Syn. Περιφειδομαι, ὑφιεμαι, συγγιγνωσκω, απεχω, ελεῶ.

Φειδῶ, Φειδωλια, Φειδωλη. parsimonia.

ου γάρ τις φειδὼ νεκυων κατατεθνειωτων. H. 409.
κτηματα δαρδαπτουσιν ὑπερβιον, ουδ' ἔπι φειδώ. ξ. 92.
ου γὰρ τὸν εμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλιαν
ουδὲν πρὸς επος οὕτως ανοητως εκβαλῶ. Eccles. 750. B.
—μηδ' ετι δουρων-Εστω φειδωλὴ,— X. 244.

Syn. Φεισμονη, γλισχροτης, ευτελεια, σμικρολογια, ανελευθερια, προνοια, περινοια, ευχρηστια, ευσπλαγχνια, σωφροσυνη.

Phr. —Δειλὴ δ' ενὶ πυθμένι φειδώ. Hes. ε. 367.
—θεὰ δεσποιν', ανδρῶν αγαθῶν αγαπημα, [i. 186.
Ευτελιη, κλεινῆς εκγονε Σωφροσυνης. Crates Theb.—An.
*αμουσια τοι μηδ' επ' οικτροῖσιν δακρυ
σταζειν· κακὸν δὲ, χρηματων οντων ἅλις,
φειδοῖ πονηρᾷ μηδὲν' εὖ ποιεῖν βροτῶν. Eurip. Antiop.*

Φειδωλός. parcus, tenax.

ἢν μὲν γὰρ εις φειδωλὸν εισελθὼν τυχω,
ευθὺς κατωρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κατω. Plut. 237.

Syn. Φειδος, φειδων, γλισχρος, ευτελης, μικρολογος, σκνιπος, ανελευθερος.

*Φειδων, οντος. ὁ. Nom. Pr.

ὥς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθησατο Φειδων. τ. 287.*

Φελλευς. (ὁ πετρωδης τοπος.) mons in Attica.

ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας εκ τοῦ Φελλεως. Nub. 71.

Φελλός. suber, cortex. Vid. ad voc. Τριτανυστος.

παῖδες γὰρ ανδρὶ κληδόνες σωτηριοι
θανόντι· φελλοὶ δ' ὡς αγουσι δικτυον,
τὸν εκ βυθοῦ κλωστῆρα σωζοντες λινον. Choëph. 504.
*ἅτε γὰρ ειναλιον πονον ο-
χοισας βαθὺ σκευᾶς ἑτερας, αβαπ-
τιστός ειμι, φελλὸς ὡς,—Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. Pyth. 2. 144.*
καὶ φελλοὺς κυρτων μαρτυρας ειναλιων. Anthol. p. 549.

Syn. Φλοιος.—το τῶν βιβλιων σκεπασμα.

Φενᾱκιζω. decipio. 2. illudo.

ταῦτ' αρ' ε|φενα|κιζες | συ, δυο | δραχμας | φερων. Acharn. 90.

Syn. Πηνικιζω, διαπηνικιζω, εξαπαταω, εμπαιζω, αποβουκολεω, επιχλευαζω, γοητευω, διαπλαττω, ὑπογραφω, φυκιοω.

Φενᾱκισμος. deceptio. 2. illusio.

καὶ τοῖσ|ι φενᾱ|κισμοῖσ|ιν εξ|απατω|μενην. Equit. 633. B.

Syn. Φενακια, φενᾱκη, πηνικισμα, φῦκος, ὑπογραφη, μυκτηρισμος, εμπαιγμος, εμπαιγμα, απατη, εξαπατη.

Φεναξ. impostor. 2. illusor.

ὡς ἦν αλαζων καὶ φεναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς (909. B.)
εξηπατα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνιχῳ τραφέντας. Ran. 940.

Syn. Απατεων, απατηλος, χλευαστης, ψευστης, πλανος.

*Φενεος, ου. ἡ. urbs Arcadiæ ad Cyllenen montem. Et ibi, aut ad Νώνακριν, urbem item Arcadiæ, est ὕδωρ Στυγός, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος.

οἱ Φενεόν τ' ενεμοντο καὶ Ορχομενον πολυμηλον. B. 605.*

Φεραι. urbs Thessaliæ.

οἱ δὲ Φερας ενεμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λιμνην. B. 711.
ουδὲ Φεραις Αδμητος εὐῤῥηνεσσιν ανασσων. Apoll. 1. 49.

*Φεραῖος. adj. a præc.

ὦ γῆ Φεραια χαῖρε, συγγονόν θ' ὕδωρ
Ὑπερεια κρηνη, νᾶμα θεοφιλεστατον. Soph. fr. incert. lxxxii.*

Φερανθής. florifer.

πορφυρεη μειδησε φερανθέος ειαρος ὡρη. Meleag. 110.

Φερασπῖς. clypeatus. 2. bellicosus.

Αρες—Οβριμοθυμε, φερασπι,— Hom. vii. 2.
ουδαμῶς· εγχη σταδαῖα, καὶ φερασπιδες σαγαι. Pers. 240.

Syn. Ασπιστης, πολεμικος.

Φερβω. pasco. 2. irruo.

Γαῖαν—ἡ φερβει επὶ χθονὶ πανθ' ὁποσ' εστιν. Hom. xxix. 2.
ταῖσι δ' εμαῖς οἲεσσι παρεστι μὲν ἁ μελιτεια [5. 130.
φερβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδοκισσος επανθεῖ. Theoc.

Syn. Βοσκω, τρεφω, επιφορβεω.

*Φερεαυγὴς, Φεραυγής. lucem edens vel ferens.

ωμοσαν αἱ Χαριτες φερεαυγέα κοιρανον αιγλης. Ep. ἀδ. 339.

Syn. Φαεσφορος, φωσφυρος.*

Φερεγγυος. idoneus.

τίν' αντιταξεις τῷδε; τίς Προιτου πυλῶν,
κλειθρων λυθεντων, προστατεῖν φερεγγυος; Sept. Th. 402.
τί γὰρ κελευεις, ὧν εγὼ φερεγγυος; Soph. El. 948.

Syn. Εγγυητης, εγγυος, αξιοχρεως, αξιοπιστος, βεβαιος, ασφαλης, δυνατος.

Φερεγλᾱγης. lac præbens.

εξαπινης μετὰ τεκνα φερεγλαγεες τελεθουσι. Lith. 216.

Syn. Γλαγερος, περιγλαγης.

Φερεδειπνος. cœnam præbens.

—φερεδειπνον ιωήν. Nonn.

Φερεζωος. vitam adferens.

σεῖο φερεζωῳ κραδιην κεχαρησομεθ' αλκῇ. Apollin. Ps. 19. 9.

Φερεκαρπος. fructum adferens.

Γαῖα θεὰ,—φερεκαρπε, καλαῖς ὡρῃσι βρυουσα. Orph. H. 25.

Syn. Πολυκαρπος, εγκαρπης, ευκαρπος.

Φερεκλος. ædificator navium Paridis.

Μηριονης δὲ Φερεκλον ενηρατο, τεκτονος υἱὸν
Ἁρμονιδεω, ὃς χερσὶν επιστατο δαιδαλα παντα
τευχειν· εξοχα γάρ μιν εφιλατο Παλλὰς Αθηνη. E. 59.

Epith. Αρχεκακος.

Φερεκῡδης. præceptor Pythagoræ. [ii. 469.

καὶ Συριος σελαγιζε σαοφροσυνῃ Φερεκυδης. Christodor. An.

Φερεμμελιης. fraxinum, i. e. hastam e fraxino, fortiter gerens.

Ἑρμιον αμπεδιον φῶτα φερεμμελιην. Mimn. Anal. ii. 522.

Syn. Ευμελιης, λογχοφορος, αιχμητης.

*Φερενῑκος. nomen κέλητος equi regis Hieronis, qui in certaminibus sacris vicit cursu.

τοὺς αριστευων Φερενι-
κος ἑλε Κιῤῥᾳ ποτέ. Pyth. 3. 132.*

Φερεοικος [1], Φεροικος. (κοχλιας.) ferens domum.

αλλ' ὁποτ' ἂν φερεοικος απὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαινῃ. Hes. ε. 569.

Φερεπολις. urbem qs. ulnis gestans. epith. Fortunæ. Pind. fr. [incert. 32.

Φερεπονος. ærumnas sustinens.

δυο δ' αμπλακιαι
φερεπονοι τελεθοντι. Pyth. 2. 56.

Φερεπτερυξ. alatus. —φερεπτερυγων επ' οἰστῶν. Opp.

Φερεπτολις. urbem ferens, seu, sustentans. 2. qui urbem cepit.

βασιλῆα φερεπτολιν— ib.

1. "Quid? poëta nemo, nemo physicus obscurus? ille vero nimis "etiam obscurus Euphorion. at non Homerus. Uter igitur melior? "Valde Heraclitus obscurus: minime Democritus. num igitur con- "ferendi? mea caussa me mones, quod non intelligam. Quid me "igitur mones? ut si quis medicus ægroto imperet, ut sumat

"Terrigenam, herbigradam, domiportam, sanguine cassam,
"potius, quam hominum more, cochleam, dicere." Cicer. de Divinat. Lib. ii. c. 64.

Φερεσβιος. adferens vitam.
κινηθη δ' αρα γαῖα φερεσβιος· *ἡ δὲ ἰδοῦσα
τερπετο ὃν κατὰ θυμόν· οἴετο γὰρ τελεεσθαι.* Il. Apoll. 341.
καὶ τὸν μὲν λιπεν ἄσθμα φερεσβιον·— Tryph. 474.
SYN. Ζωοποιος, βιοσσοος, πολυφορβος, παμβῶτις, φερεζωος.
Φερεσσἄκης. scutatus.
ες Θηβας ἱκετευσε φερεσσακεας Καδμειους. Hes. α.13.
SYN. Σακεσφορος, σακεσπαλος, ασπιστης.
Φερεστἄφῦλος. uvas ferens.
*ηδη δ' εναζουσι φερεσταφυλῳ Διονυσῳ
ανθεῖ βοτρυοεντος ερεψαμενοι τριχα κισσοῦ. Meleag. 110.*
SYN. Σταφυληφορος.
Φερετρον. capulum. 2. lectica.
*—μετὰ δέ σφι ποδωκης εἵπετ' Αχιλλεὺς,
δακρυα θερμὰ χεων, επεὶ εισιδε πιστὸν ἑταῖρον*
κειμενον εν φερετρῳ, δεδαϊγμένον οξέϊ χαλκῷ. Σ. 234.
SYN. Κλινιδιον (νεκροφορον), φερτρον, φορεῖον: σορος, χηλος, θηκη.
Φερης. filius Crethei, pater Admeti.
τοῖος Φερητος εἶσι πρὸς δομους ανήρ. Alc. 65.
Φεριστος. præstantissimus. Vid. Φερτερος. [7. 125.
εἷς δ' επὶ τᾶσδε, φεριστε, Μολων αγχοιτο παλαιστρας. Theoc.
Φερμα. proventus. 2. fetus.
καρποτελεῖν δέ τοι Ζεὺς επικραινετω
φερματι γᾶν πανωρῳ. Æsch. Supp. 698. [120.*
*2. βοσκομενοι λαγιναν ερικυμονα φερματι γενναν. Agam.
Φερνή. dos φερνὰς εχων δαμαρτος, *ἥ σε μυριοις
πονοις διδοῦσα δεῦρ' αεὶ διηνυσε.* Orest. 1679. P.
φερνάς γε πολεμον, καὶ δορὸς λαβὼν γερας. Ion. 298.
SYN. Προιξ.—αμοιβη.
Φερολβιος. felicitatem ferens. Vid. Νομος.
Φερσεφονη, Φερσεφαττα. Vid. Περσεφονη.
*ὁ δεσποτης γὰρ αυτὸς ὑμᾶς γνωσεται,
χἠ Περσεφατθ', ἀτ' ουτε κἀκεινω θεώ.* Ran. 682. (70. B.)
—μελαντειχεα νῦν δομον-Φερσεφονας *ιθι, Αχοῖ,
πατρὶ κλυτὰν φεροισ' αγ-
γελιαν, Κλεοδαμον οφρα ιδοῖσ' υἱ-
ὸν ειπης ὅτι οἱ νεαν-Κολποισι παρ' ευδοξοιο Πισας
εστεφανωσε κυδιμων αεθλων-Πτεροῖσι χαιταν. Ol. 14. fin.*
ὡς ποτε Φερσεφονην τερεν' ανθεα χερσὶ δρεπουσαν
εξαπαφον συνομαιμοι— κ. λ. Orph. 1190.
Φερτερος. validior, melior. *superl.* Φερτατος, Φερτιστος.
—οφρ' εὖ ειδῇς-Ὅσσον φερτερός ειμι σεθεν,— A. 186.
*ειπερ γάρ κ' εθελῃσιν Ολυμπιος αστεροπητὴς
εξ ἑδεων στυφελιξαι,* ὁ γὰρ πολὺ φερτατός εστιν. ib. 580.
—σὺ δὲ σῷ μεγαλητορι θυμῷ
ειξας, ανδρα φεριστον, ὃν αθανατοί περ ετισαν,
ητιμησας·— I. 109.
SYN. Κρεισσων, αρειων.—*superl.* κρατιστος, εξοχωτατος, πανaριστος, αγαθος.
Φερτός. tolerabilis.
δουλειας τᾶς ου τλατᾶς-Τᾶς ου φερτᾶς.— Hec. 159.
SYN. Φορητος, τλητος, ανασχετος, ὑποιστος. ὑπομονητος.
Φερω, Φερομαι. fero.
τονδε φερω Διὶ μῦθον απηνέα τε, κρατερόν τε; O. 202.
—τὰ δὲ δῶρα αναξ ανδρων Αγαμεμνων
οισετω ες μεσσην αγορὴν— T. 172.
SYN. Φορεω, φορημι, κομιζω, βασταζω, αγινεω, αγω, ανακουφιζω, ὑπομειω, ὑποφερω, προσηκω, επιτυγχανω, εκτινω, εκφερω, προφερω, επιφερω, εισφερω, προσφερω, αποφερω, συμφερω, συνεισφερω, εχω, κρατεω, λαμβανω.
Φερε, *pro* Αγε. age.
φερ' ειπὲ πρὸς θεῶν, *ποῦ γὰρ ἦν ενταῦθά σοι
Πατροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φιλτατα; Philoc. 437.
καὶ τί μετρον κακοτητος εφυ;* φερε,
πῶς επὶ τοῖς φθιμενοις αμελεῖν καλόν; Soph. El. 236.
τὰ δ' αλλα, φερ' ἴδω, πῶς πολιτευσει, φρασον. Equit. 1365. B.
φερε δὴ, τὸ δᾳδιον τοδ' εμβαψω λαβών. Pac. 959.
τοῖσι φερε δῶ·— ib. 969. —φερε δὴ νῦν,
ει κακὸν εσμὲν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, ειπερ αληθῶς κακὸν εσμέν;
Φερωνῦμος. cognominis. [Thesm. 788.
φερωνυμον νησῖδα νασσονται προμον. Lyc. 599.
SYN. Επωνυμος, ὁμωνυμος, συνωνυμος.
Φευγω, Φευγομαι. fugio. 2. effugio. 3. exsulo. 4. reus sum.
φεῦγε μαλ', εἴ τοι θυμὸς επεσσυται· ουδέ σ' εγωγε
λισσομαι εἵνεκ' εμεῖο μενειν·— A. 173.
—οὔ μιν εγωγε-Φευξομαι εκ πολεμοιο δυσηχεος·— Σ. 307.
ἢ ῥᾳδιως φευγων ἂν αποφυγοι δικην. Nub. 167.
SYN. Αποφευγω, διαφευγω, εκφευγω, προφευγω, φυγγανω, αλευω, αλεεινω, δραπετευω, διδρασκω.—κατηγορεομαι.—επιστρεφω, φυγην φευγειν, ποιεῖσθαι, αιρεσθαι. εις φυγην ὁρμᾶν.—τα νῶτα δοῦναι. [χαζομαι. Hom.]
PHR. —Πεφοβηντο φυγῇ μετὰ νῶτα βαλόντες. Apollin.
—αελλοποδων ἵππων
σθεναρωτερον φυγῇ ποδα νωμᾷν. Soph. [1472.
[φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσανδαλον-Ιχνος εφερεν.— Orest.
δραπετην γὰρ εξεκλεπτον εκ δομων ποδα. ib. 1512.
εξεῤῥε γαιας φυγας. id. ουκ ευκοσμον αἱροῦνται φυγην.
Φευκτός, Φυκτός. vitabilis. 2. fugiendus. [Æsch.]
—αγγελιαν-Ατλατον, ουδὲ φευκτάν. Aj. 223.
*λευσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ερωήν·
μὴ δὴ νῆας ἕλωσι,* καὶ ουκέτι φυκτὰ πελωνται. Π. 127.
SYN. Ευφυκτος, ευφυλακτος, φυξιμος, βδελυκτος.
Φεῦξις, Φυξις. ἡ. fuga.
—Αΐδα μονον-Φεῦξιν ουκ επαξεται. Antig. 368.
φυξιν βουλευουσι μετὰ σφισιν,* ουδ' εθελουσι
νυκτα φυλασσεμεναι, καματῳ αδδηκότες αινῷ.* K. 311.
SYN. Φυγη, εκφυξις, εκφυγη, αναφυξις, αποφευξις, διαφυγη, αλυξις.
Φεψᾰλος, Φεψαλυξ. scintilla. 2. ignis.
πηδῶσι, καὶ βαλλουσιν, ὥσπερ φεψαλοι. Vesp. 227.
ἡ δ' ασπὶς εν τῷ φεψαλῳ κρεμησεται. Acharn. 278.
αλλ' ουδὲ μοιχοῦ καταλελειπται φεψαλυξ. Lysist. 107.
SYN. Φεψαλλος, σπινθηρ, πυρκαϊα, ζωπυρημα, ανθραξ.
Φεψᾰλοω. comburo.
—φρενας γὰρ εις αυτὰς τυπεὶς
εφεψαλωθη κἀξεβροντηθη σθενος. Prom. 362.
SYN. Κατακαιω.
Φηγαλευς. Vid. Βακχος.
Φηγευς. Vid. Ιδαῖος.
Φηγιον. mons fabulosus juxta Oceanum.
*Ηὼς μὲν αιπὺν αρτι Φηγιου (*al.* Φηγινου) παγον
κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγασου πτεροῖς,
Τιθωνον εν κοιτῃσι τῆς Κερνης πελας
λιποῦσα, τὸν σὸν αμφιμητριον κασιν.* Lyc. 16.
Φηγῐνεος, Φηγῐνὸς, Φηγοτευκτος. fagineus.
φηγινεον κρητῆρα,— Qu. Mæc. *An.* ii. 238.
——μεγα δ' εβραχε φηγινὸς αξων
βριθοσυνῃ· δεινὴν γὰρ αγεν θεὸν, ανδρα δ' αριστον. E. 838.
μοσυνα φηγοτευκτον, ὡς λυκοψιαν. Lyc. 1432.
SYN. Δρυϊνος.
Φηγός. ἡ. fagus, æsculus. 2. glans.
—βαθειην πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε, μελιην τε, τανυφλοιόν τε κρανειαν. Π. 767.
SYN. Οξυα, δρῦς, πευκη. EPITH. Αγριας, εραννη, κελαινη, λασια, σκιερα, ὑψηλη, ὑψικομος, χαλαζαια, τομαριας, Δωδωνις, Χαονικη.
PHR. Αμφ' ἱερῆς φηγοῖο δερας χρυσειον— Orph. 888.
εἷσαν ὑπ' αιγιοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ. E. 693.
Φηληξ, ηκος. ὁ. grossus, sive ficus nondum matura, etsi maturitatis speciem habet. 2. fallax, impostor.
τόν τε φηληχ' ὁρῶν οιδανοντ'. Pac. 1165.
EXP. Ολυνθος. ωμη συκῆ. 2. απατεων, ψευδομενος, απατηλος, κακοῦργος, επιβουλος.
Φηλητης, *rectius quam* Φιλητης. qu. vid. *item*, Φηλος. idem cum præc. *n.* 2.
*ὅρκος γὰρ ουδεὶς ανδρὶ φηλητῃ βαρύς. Soph. *fr. incert.* xvi.
αλλ' εὖ σ' ὁ Μαιας παῖς εκεῖσε καὶ παλιν
πεμψειεν* Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν αναξ. Rhes. 216.
Φηλοω. impono, decipio.
αμφαδιην αγορευε καὶ ειρεο· μηδέ με τερπνοῖς
φηλωσῃς επεεσσιν,— Apoll. 3. 982.

τερπνὸν τοδ' ελθὸν φῶς εφηλωσεν φρενας. Agam. 501.
Syn. Απαταω, εξαπαταω, φθειρω, βορβοροω, φηλεω.

Φημη, Φῆμις. fama, omen.
φημην δ' εξ οικοιο γυνὴ προεηκεν αλετρίς. ν. 105.
φημην τίς μοι φασθω εγειρομενων ανθρωπων. ib. 100.
ὣς φατο· χαῖρε δὲ φημη Οδυσσῆος φιλος υἱός. β. 35.
ἤ τινά που καὶ φῆμιν ενὶ Τρωεσσι πυθοιτο. Κ. 207.
Syn. Φασις, φατις, ακοη, βαξις, βοη, θρυλλος, ηχη, λογος, αγγελια, ονομα, δοξα, κλεος, ομφη, φημισμος, κληδων.—διασπορα λογου.
Epith. Αδευκης, αεικης, αθεσμιος, δυσκελαδος, δεινη, χαλεπη, πολυθροος, παλαια, στυγερη, ευκλεης, κακη, φιλοφορμιγξ.—αυτοδιδακτος, αμφιβοητος, αελληεσσα, διπολῆϊς, ορεστιας, πολεμητοκος.
Phr. Ηδη δὲ πτεροεσσα πολυστομος ἱπτατο Φημη. Nonn.
ουδεποτε κλεος εσθλὸν απολλυται, ουδ' ονομ' αυτοῦ,
αλλ' ὑπὸ γῆς περ εὼν γιγνεται αθανατος.
*ὅν τιν' αριστευοντα, μενοντα τε, μαρναμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παιδων, θοῦρος Αρης ολεσῃ. Tyrt. *Anal.* i. 51.
τοι γάρ τοι μνημης ουκ ημβροτεν, ουδὲ μελαινης [19.
νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλυεται πτερυγι. Antip. *Sid.—An.* ii.
δοξα παλαι θειων αγχιβεβακε θρονων. Ep.
*βαρβαρον ὡς ακοὰν εδαην. Phœn. 833.
ειτ' εξ αμαυρᾶς κληδόνος λεγει μαθών. Choëph. 853.
εκ λεχεων αναγει Φαμαν παλαιὰν
ευκλεων εργων. εν ὑπνῳ
γὰρ πεσεν· αλλ' ανεγειρομενα
χρῶτα λαμπει, Αωσφόρος θα-
ητὸς ὡς αστροις εν αλλοις. Isth. 4. 37.*

Φημι, Φασκω. dico.
τοσσον εγώ φημι πλεας εμμεναι υἷας Αχαιῶν. Β. 129.
—Διωνυσοιο δὲ δῶρον-Φασκ' εμεναι,— ω. 75.
Syn. Φατιζω, φημιζω, καταφημι, φαω, πιφαυσκω, λεγω, ερεω, δεικνυμι, αυδαω, φραζω.—ὑπολαμβανω.

Φημιζω, Φημιζομαι. divulgo, nomino.
μακρὸν δὲ πῆμα ξυντομως εφημισω. Agam. 638.
Syn. Διαφημιζω, επιφημιζω, φημι, μαντευομαι.

Φημιος, *dicitur fuisse* præceptor Homeri in arte musica et poëtica: *hinc* Homerum consecrasse nomen ejus memoriæ æternæ.
Φημιε, πολλὰ γὰρ αλλα βροτῶν θελκτηρια οἶδας,
εργ' ανδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλειουσιν αοιδοί·
τῶν ἕν γέ σφιν αειδε παρημενος·— α. 337.
Φημιος, ὅς ῥ' ηειδε μετὰ μνηστῆρσιν αναγκῃ. χ. 331.

Φηνη. (εἶδος ορνεου, ὁμοιον αετῷ.) aquilæ species.
ὡς αρα φωνησας απεβη γλαυκῶπις Αθηνη,
φηνῃ ειδομενη·— γ. 371. Syn. Φινος.

Φηρευς. Nom. Pr.
Φηρεύς τ' οβριμοθυμος, *ιδ' αλλοι παντες ἑταῖροι. Cal. l. 2.
Epith. Ακροποτης, φιλεψιος. [342.*

Φηρα, Φηραι. urbs Messeniaca.
τῶν ῥα πατὴρ μὲν εναιεν εϋκτιμενῃ ενὶ Φηρῇ. Ε. 543.
*ἑπτὰ δέ οἱ δωσω ευναιομενα πτολιεθρα,
Καρδαμυλην, Ενοπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιηεσσαν,*
Φηράς τε ζαθεας,— κ. τ. λ. I. 149.

Φηρητιαδης. *patronym.* a Φερης, *poët.* Φηρης.
ἵπποι μὲν μεγ' αρισται εσαν Φηρητιαδαο. Β. 763.

Φθανω[1]. prævenio. *Vid. not. ad v.* Τινω.

ἡ δ' Ατη σθεναρή τε καὶ αρτιπος· οὕνεκα πασας
πολλὸν ὑπεκπροθεει, φθάνει δέ τε πᾶσαν επ' αἶαν
βλαπτουσ' ανθρωπους· αἱ δ' εξακεονται οπισσω. I. 502.
*χροιὰν γὰρ αλλαξασα, λεχρια παλιν
χωρεῖ τρεμουσα κῶλα, καὶ μολις φθάνει,
θρονοισιν εμπεσοῦσα, μὴ χαμαι πεσεῖν.* Med. 1165. P.
Syn. Παραφθανω, προφθανω, ὑποφθανω, επιφθανω, φθῆμι, επικαταλαμβανω, προλαμβανω, προηκω, προτρεχω, προερχομαι, αναλισκω.

Φθεγγω, Φθεγγομαι. loquor.
*ευκηλος μὲν επειτα φερειν εις δαῖτα θαλειαν,
καὶ χορὸν ἱμεροεντα, καὶ ες φιλοκηδεα κῶμον,
ευφροσυνην νυκτός τε καὶ ηματος. ὅστις αρ' αυτὴν
τεχνῃ καὶ σοφιῃ δεδαημένος εξερεεινῃ,
φθεγγομενη παντοῖα νοῳ χαριεντα διδασκει
ῥεῖα συνηθειῃσιν αθυρομενη μαλακῃσιν,*
εργασιην φθεγγουσα[2] δυηπαθον·— H. Merc. 477.
—καιρια φθεγγου·
τοδ' ἁλωσιμον εμᾷ φροντιδι, παῖ,
πονος ὁ μὴ φοβῶν, κρατιστος. Philoct. 883. (61. Br.)
φθεγγεο δ', ᾗ κεν ιῃσθα, *καὶ εγρηγορθαι ανωχθι,
πατρόθεν εκ γενεῆς ονομαζων ανδρα ἑκαστον,
παντας κυδαινων·—* Κ. 67.
Syn. Αναφθεγγομαι, επιφθεγγομαι, προσφθεγγομαι, αυδαω, ηχεω, βοαω, ερεω, εξαγγελλω.

Φθεγμᾰ. το. vox. 2. sonus.
καὶ φθεγμα, καὶ ηνεμοεν-Φρονημα, καὶ αστυνομους
οργὰς εδιδαξατο,— Antig. 360.
ὦ φθεγμ' Αθανας, φιλτατης εμοὶ θεῶν. Aj. 14.
εῷα κινεῖ φθεγματ' ορνιθων σαφῆ. Soph. El. 18.
Syn. Φθογγη, φθογγος, ῥῆμα, αυδη, ἦχος.

Φθειρ. ὁ. pediculus. 2. serpens. 3. fructus piceæ. 4. nom. piscis.
ες τὰ ῥακια σκωπτοντας αεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας. Pac. 739.
Syn. Σαθοαξ.—*metaph.* ευτελης, αδοξος ανηρ.

Φθειραι,*vel Φθεῖρες. mons Lyciæ. *V. Schol. ad Lycoph.* 1383.*
οἳ Μιλητον εχον, Φθειρῶν τ' ορος ακριτοφυλλον. Β. 868.

Φθειρω, Φθειρομαι. vitio. 2. stupro. 3. interimo. 4. misere vagor.[3] —αλαλημένος αιὲν
αστυ κατ'· αυτὰρ μῆλα κακοὶ φθειρουσι νομῆες. ρ. 245.
φθειρεσθ', εισόκεν αστυ κιχειομεν Ιλιον ἱρῆς. Φ. 128.
*μὴ φθειρεν, ὤνθρωπε, περιπλανιον βιον ἑλκων, [i. 234.
αλλην εξ αλλης εις χθον' αλινδομενος. Leon. *Tar.—An.*
ποτε νοστησεις, νῦν δὲ φθειρου. Plut. 610.*
Syn. Διαφθειρω, αποφθειρω, καταφθειρω, παραφθειρω, συμφθειρω, φθεω, φθιω, φθινυθω, αποφθεω, καταφθιω, σφαλλω, βλαπτω, αφανιζω, λυμαινομαι, απολλυμι, ῥαιω, τρυω, κτεινω.—φθινω. [εξαλειφω. Eur.
Phr. Ἑως ὑφῆψε δῶμ' ανηφαιστῳ πυρί. Orest. 613.
ξυγκατασκαπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φιλων. ib. 725.
προρρίζον εκτριβειν. id.]

Φθερσῐγενής. ad perdendum natus. [1062.
ὦ μεγαλοχοι καὶ φθερσιγενεῖς-Κῆρες Εριννυες—Sept. Th.
Exp. Αἱ επὶ τῷ φθειρειν γεγονυῖαι.

Φθεω, Φθειω. corrumpo. Vid. Φθειρω.
πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' αμβροτος· αλλὰ καὶ ὡρη
εὕδειν,— λ. 329.
δαιμονιε, φθισει σε τὸ σὸν μενος, *ουδ' ελεαιρεις
παῖδά τε νηπιαχον, καὶ εμ' αμμορον, ἣ ταχα χηρη
σεῦ εσομαι·—* Ζ. 407.
φῆς δ' αυτὸν φθισθαι Αγαμεμνονος εἱνεκα τιμῆς. ξ. 117.

Φθῆμι. idem quod Φθανω.
ὁπποτερός κε φθῇσιν ορεξαμενος χροα καλόν. Ψ. 805.
αλλ' ιομεν, μὴ φθεωσι περαιωθέντες εκεῖνοι. ω. 436.

---

1. Peculiarem hujus verbi usum illustrat Marklandus, ad vs. 1219. (1229.) Euripidis Suppl.

ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν
καὶ χαλκοπληθῆ Δαναΐδῶν ὁρμᾶν στρατόν.

"Constructio est: ἀλλὰ χρὴ ὑμᾶς, ΟΥ ΦΘΑΝΕΙΝ συσκιάζοντας γένυν, "ΚΑΙ ὁρμᾶν στρατὸν, &c. Sensus et versio: *Sed oportet vos,* SIMUL AC *barba vestras genas vestiat,* CONTINUO *ducere exercitum, &c.*"—"De usibus verbi φθάνειν multa multi: primus vero phrasin οὐκ ἂν φθάνοις, adjuncto participio præsentis, recte explicuit Elmsleius ad Heracl. 721, (φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας,) vertens Latine, *non prævenies occasionem*; Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour*; vel si mavis, *You cannot make too much haste.*" Monk. ad Alcest. 678.

2. Lectionem hanc servat Berglerus, tam sensui quam Græcæ linguæ usui contrariam. φθέγγω in activa voce nuspiam reperiri credo. Hermann. post alios, φεύγουσα. Habet etiam φιλοκυδέα, de qua in voc.—Pro συνηθείῃσιν eleganter conj. Ruhnken. συνεψείῃσιν.

3. Vide nott. ad vv. Ἐκφθείρομαι, Προσφθείρομαι, et Miscell. Observatt. Tom. iv. p. 451.

Φθῖα, ας. ἡ. urbs Thessalica celeberrima, regia Peleï. Civis ὁ Φθιωτης, regio ἡ Φθιῶτις.
οἵ τ' εἶχον Φθιην, ηδ' Ἑλλάδα καλλιγυναικα. B. 683.
Epith. Ευπωλος, ευρυπεδος, εριβωλος.
Phr. —Εν Φθιῃ εριβωλακι βωτιανειρῃ.
Φθιην—εριβωλακα, μητερα θηρῶν. Hom.
—χαριεσσαν αριστηων τροφον ανδρῶν. Col.
Φθῖας. ἡ. Vid. in voc. Φθῖοι.
Αιθαλιδης· καὶ τὸν μὲν επ' Αμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδονος κουρη Φθιὰς τεκεν Ευπολεμεια. Apoll. 1. 54.
ἢ Δωρίδος ὅρμον αιας-ΙΙ Φθιάδος,— Hecub. 451. P.
Φθῖμενος. per sync. pro φθιόμενος, aut etiam part. præt. ab ἔφθιμαι. Ion. pro ἐφθιμένος. Damm. cc. 2513, 4. absumtus, perditus, mortuus.
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμενης νυκτός. Aj. 141.
αρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν-Οικων ὁρῶμαι πηματα
φθιμενων επὶ πημασι πιπτοντ'. Antig. 593.
*Φθῖνὰς, ἄδος. ἡ. decrescens, sc. luna, mensis, etc. 2. tabifica.
1. μηνων φθινὰς ἁμερα. Heracl. 779.
2. ουτε φθινάσι πληγεῖσα νοσοις. (Anap.) Antig. 819.
Φθῖνοκαρπος. ὁ ἡ. qui fructus amisit.
ει γάρ τις οζους οξυτομῳ πελεκει
εξερειψαι κεν μεγαλας δρυὸς, αισ-
χυνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
καὶ φθινοκαρπος εοῖ- [4. 468.
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς, (sui dat argumentum.)* κ. λ. Pyth.
Φθῖνοκωλος. cruribus captus. Vid. ad voc. Ποδαγρος.
Φθῖνοπωρις. auctumnalis.
—μὴ φθινοπωρὶς α-νεμων χειμερια καταπνοὰ δαμαλιζοι χρονον. Pyth. 5. 161.
Φθινοπωρον, Φθινοπωρισμος. auctumnus. Vid. Οπωρα.
λευκὸν εαρ, λευκὸν δὲ θερος, καὶ χεῖμα φεροισα
ἥξεῖ, καὶ φθινοπωρον,— Call. 6. 124.
—εν ευκαρπῳ γλυκεροσταφυλῳ φθινοπωρῳ. Opp.
ἡδύ γ' εσθιειν χιμαρω[1]
φθινοπωρισμῳ κρεας. Ath. 1. 7. Syn. Μετοπωρον.
Epith. Φυλλοροον, φυλλοχοον.
Φθινασμα. tabes. 2. de sole ad occasum vergente.
τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ανακτος ἡλιου φθινασματων[2]. Pers. 232.
Syn. Φθισις, φθοη, ατροφια, τηκεδων, φθινας νοσος. 2. λῆξις, εκλειψις, δυσμη.
Φθινυλλα. ἡ. pestifera.
*οὐδὲ γὰρ αυτός εστιν. b. ου σοῦ γ', ὦ 'λεθρε,
δεομενος ουδέν. a. νὴ Δί', ὦ φθινυλλα σύ.* Eccles. 934. B.
Φθῖνῦθω. perdo. 2. contabesco.
ἥσται οδυρομενος, φθινυθει δ' αμφ' οστεοφιν χρώς. π. 146.
—αλλὰ φθινυθεσκε φιλον κῆρ-Αὖθι μενων. A. 491.
τουσδε δ' εα φθινυθειν, ἕνα καὶ δυο, τοί κεν Αχαιῶν
νοσφιν βουλευωσ'.— B. 346.
Syn. Αποφθινυθω, φθειρω.—φθινω.
Φθινω[3]. corrumpo. 2. ad finem vergo.
φθῖνουσιν νυκτες τε καὶ ηματα δακρυχεουσῃ. π. 39.
—μηδέ τοι αιὼν-Φθῖνετω·— ε. 161.
νεων φθῖνοντων, μεῖζον αρνυμαι κλεος. Alcest. 56.
Νεσσου φθῖνοντος εκ φονων ανειλομην. Trach. 558.
Syn. Καταφθινω, αποφθινω, φθειρομαι, διαφθειρομαι, τηκομαι, απολλυμαι, ληγω, εκλειπω.
Φθῖοι, ων. οἱ. "sunt alii ac οἱ Φθιῶται, erant enim sub Protesilao et Philoctete." Damm. P. R.
οἱ μὲν πρὸ Φθιων μεγαθυμων θωρηχθέντες. N. 699.

1. Leg. χιμαίρης.—Ex Ananio, p. 282. b.—Ananius autem et Hipponax inventores perhibentur Iambicorum, qui σκάζοντες et χωλίαμβοι appellantur. Versuum nonnulli, e quibus hæc citatio facta est, videntur esse trochaici claudicantes. Sed non sibi semper constant. Vid. Schweigh. Ind. in v. Ananius, et nott. ad p. 78. f.
2. Huic voci, sicuti etiam τῷ, δυσμαῖς, obelum appinxit Porsonus.
3. † "Clark. ait semper esse longam (penult. sc.) apud Homerum; "—ad Il. B. 43. et 833. sed brevis est, Il. Ξ. 87. ἀργαλεόυς πολέμους, "ὄφρα φθινόμεσθα ἕκαστος." Morell.—Ibi vero legend. φθιόμεσθα.—Vid. nos ad v. Τίνω.

Φθῖσιμβροτος, Φθισιβροτος, Φθισηνωρ. hominum interemtor. 2. letalis.
εφριξεν δὲ μαχη φθισιμβροτος εγχειῃσι. N. 339.
—Τρωεσσι φθισιβροτος ατη. Tryph.[4]
*υἷε δυω Μεροπος Περκωσιου, ὃς περὶ παντων
ῄδεε μαντοσυνας, ουδὲ οὓς παῖδας εασκε*
στειχειν ες πολεμον φθισηνορα·— B. 831.
Syn. Ολεσηνωρ, βροτολοιγος.
Φθῖσῖκος. tabificus, pulmonarius.
αλλ' εθανες φθισικος— Laert. 1. 6.
Syn. Περιπνευμονικος, τακηρος, φθινας, φθινωδης, τηξιμελης.
Φθισιφρων. mentem depravans. Opp. Vid. ad voc. Οἶστος.
Φθῖτος. corruptibilis. 2. mortalis. 3. mortuus. Vid. in voc. Φιλαυθομαιμος.
Syn. 2. Θνητος. 3. φθιμενος, φθαρτος, νεκρος.
Φθιτοω. corrumpo.
τῆς εκ λοφων Τραρωνος εφθιτωμενης. Lyc. 1159.
Φθῖωτης. ὁ. Φθιῶτις. ἡ. Vid. Φθια.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ανεμοισιν εριζεις; Call. 4. 112.
Φθιωτιδες γυναῖκες, *ἱστοροῦντί μοι
σημηναι'· ησθομην γὰρ ου σαφῆ λογον. Andr. 1035.*
Φθογγὴ, Φθογγος. sonus, vox.
εισατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριαμοιο Πολιτῃ. B. 791.
——ουδ' εθελητον
εκφερέμεν πολεμοιο, τεὸν φθογγον ποθεοντε. E. 233.
Syn. Φθεγμα, βοὴ, φωνή. Epith. Βαρυς, ερωτοπλανος, ηεροφοιτος, μαλακος, παμμουσος.
Φθοῒς, Φθοῖς. (πλακοῦντος ονομα.) placentæ genus.
τοὺς φθοῖς αφαρπαζοντα καὶ τὰς ισχάδας. Plut. 677.
Φθονερός. invidus.
*καὶ ποκ' εγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ακουσας
μεμναμ',* ὦ φθονερὸν τὺ καὶ απρεπὲς ανδρίον αὔτως; Theoc.
Syn. Επιφθονος, νεμεσητικος, βασκανος, ζηλοτυπος. [5. 40.
Φθονεω. invideo. 2. nego.
ειπερ γὰρ φθονεω τε, καὶ ουκ ειῶ διαπερσαι,
ουκ ανυω φθονεουσ'·— Δ. 56.
μὴ φθονεῃς δ' αγαθῶν ἑταροις, μὴ μῶμον αναψῃς.
αφθονοι Ουρανιδαι καὶ εν αλληλοις τελεθουσι·
ου φθονεει μηνη πολὺ κρεισσοσιν ἡλιου αυγαῖς. Phocyl. 68.
Syn. Επιφθονεω, ὑποφθονεω, βασκαινω, εποφθαλμιαω, εποφθαλμεω, ζηλοτυπεω, νεμεσαω, αγανακτεω, απαρνεομαι.—φθονον εχω.
Phr. —Οιδαινειν φθονερῇσι μεριμναις. Nonn.
φθονον ουκ οἶδ' εμὸν ἦτορ·-Φθονον οἶδα δαϊκτον. Anac. 42.
ὁ φθονος αντιξοος καλοῖς. Naz. [9. Fisch.
Φθονησις. invidia.
φορᾶς γέ τοι φθονησις ου γενησεται. Trach. 1228.
Φθονος. invidia. 2. reprehensio. 3. questus.
—τοῦ λογου δ' ου χρὴ φθονον,
γυναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πρακτωρ φανῇ. ibid. 254.
ὁ φθονος οικτιρμοῦ, κατὰ Πινδαρον, εστὶν αμεινων. Pallad.
Syn. Δυσμενεια, βασκανια, μεμψις, μῆνις. [An. ii. 433.
Epith. Βαρυς, λαθριος, μογερος.
Phr. Ερυσιβη καὶ νοσημα φιλιας. Periand.
μὴ βαλετω με λιθῳ τραχεῖ φθονος. Pind.
φθονος δ', ὁ πολλῶν φρενα διαφθειρων βροτῶν.
αθεός γ', ανομος, αχαρις ὁ φθονος. Eur.
ὁ φθονος αυτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελεεσσι δαμαζει. Ep. ἀδ. 430.
Φθορᾶ, Φθορος. corruptio, stuprum, lues. [Br.)
λογῳ σκοποῦσι τὴν παλαι γενους φθοράν. Œd. C. 382. (69.
χώμος ταὐτά γ' εχει, φθορος αργυριω, Διοκλειδας. Theoc. 15. 18.
Syn. Διαφθορα, ολεθρος, απωλεια, δηλημα, λοιμος, τηκεδων, λυμη, φθοη, φθισις.
Φθορεύς. stuprator.
—ἢ ποινας τὰς περὶ τῶν φθορεων. Anthol. p. 605.
Syn. Λυμαντηρ, λωβητωρ.
Φθορῖμος. corrumpendi seu perdendi vim habens.

4. Locum depravatum vs. 313. sic restituit ope Codd. Northmorus: οἵη καὶ Τρώεσσι τότε φθισίμβροτος ἄτη
ἐς πόλιν αὐτοκέλευθος ἐκώμασεν, κ. λ.

—η φθοριμων ὑγρῶν πληθεσσι καλυψας. Man. 2. 346.

Φιαλεω. *male pro Ἐφιάλλω. επιβαλλω, ὁρμαω.*
αγε δὴ σὺ ταχεως ὑπεχε τὴν φιαλην, ὁπως
εργῳ φιαλοῦμεν[1], ευξαμενοι τοῖσιν θεοῖς. Pac. 431.
Exp. Εργῳ επιβαλλω. αρχομαι πραγματος.—ευφραινομαι, συμπινω.

Φῐᾰλη. phiala, patera.
καὶ τὰ μὲν εν χρυσεῃ φιαλῃ *καὶ διπλακι δημῷ
θειομεν, εισόκεν αυτὸς εγὼν Αΐδι κευθωμαι.* Ψ. 243.
Syn. Αγγεῖον, ποτηριον, δεπας, χρυσις.
Epith. Αργυρεα, ευθηκτος, επιλοιβος, πολυχανδης, χρυσοτυπος, οινηρα, οινοδοκος, θιασωδης, Βρομιος. [Anac.
Phr. Φιαλην προπινε παισὶν,—Φιαλην λογων ερανvην.
πεμπτῳ δ' αμφιθετον φιαλην απυρωτον εθηκε. Hom.
*ανδωκε δ' αυτῷ φερτατος
οινοδοκον φιαλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμων. Isth. 6.

Φῐᾰρός. nitens, splendens. παρα τὸ φάος, φαερὸς. 2. pinguis, quia pinguia nitent. 3. acerbus, *sec. Theoc. Scholiast.**
1. —φιαρὴ τῆμος ανεσχεν έως. Call. *fr.* 257. *Bent.*
*2. ηὲ σύ γ' ουθατοεντα διοιδεα μαζὸν αμελξας
ρεῖα ποροις. φιαρὴν δὲ ποτον αποαιννσο γρῆῢν[2]. Nic. Al. 90.*
καί τε καὶ ορνιθος φιαρῆς πυρὶ τηκομενη σάρξ. ibid. 387.
μοσχω γαυροτερα, φιαρωτερα ομφακος ωμᾶς. Theoc. 11. 21.
Exp. Λαμπρος, καθαρος, ἱλαρος. 2. πιων. 3. σκληρος.

*Φῐβᾰλεος[3]. *epith.* fici.
ὦ δαιμονιε, πυρεττε, μηδὲν φροντισας·
καὶ τῶν Φιβαλεων τρῶγε συκων τοῦ θερους,
κἀμπιμπλαμενος καθευδε τὰς μεσημβριας·
κᾆτα σφακελιζε, καὶ πεπρησο, καὶ βοα. Pherecr. ap. Ath.

Φῑγᾰλευς, Φηγαλευς, Φυγαλευς. *epith.* Bacchi. [p. 75. b.*
δαιμων Ενορχης, Φιγαλευς, Φαυστηριος. Lyc. 212.

Φῑκιος. (ὁρος.) *potius Φικιον, seu Φικεῖον.* mons quem incolebat Sphinx, *a Bœotis* Φῖξ appellata. Vid. not. ad v. Σφιγξ.*
Φικιον ακροτατον προσεβησατο μητιετα Ζεύς. Hes. α. 33.

Φῖλᾰ, *pro* Φιλως. —επ' αρ' ηπια φαρμακα ειδὼς
πασσε, τά οἱ ποτὲ πατρὶ φιλα φρονεων πορε Χειρων. Δ. 218.
Syn. Φιλως, φιλιως, φιλικῶς, παμφιλως, προσφιλως, φιλοπρεπῶς, οικειως.

Φῐλᾰβουλος. inconsultus. Vid. ad v. Ὑποθαλπω.
*τιπτε, γυναι (Niobe), πρὸς Ολυμπον αναιδεα χεῖρα νενευκας,
ενθεον εξ αθεου κρατὸς αφεῖσα κομαν;
Λατοῦς πaπταινουσα πολὺν χολον, ὦ πολυτεκνε,
νῦν στενε τὰν πικραν* καὶ φιλαβουλον εριν. Antip. *Sidon.*

Φῐλᾰγᾰθος. bonitatis studiosus. [*Anal.* ii. p. 18.
δωρεᾳ φιλαγαθῳ. Naz.

Φῐλαγλαος. honestatis studiosus.
αιτεω σε φιλαγλαε, καλ-
λιστα βροτεᾶν πολιων. (*i.e.* Acragas.) Pyth. 12. 1.

Φῐλᾰγραυλος. ruricola.
*Πανὶ φιλαγραυλῳ νομιαν ανεθηκα κορυναν. Macedon. *An.* iii.

Φῐλᾰγρετῐς. ἡ. venatrix. Vid. Αρτεμις. [118.*

Φῐλᾰγρῠπνος. ὁ ἡ. vigiliarum amans. V. Σεληνη.

*Φῐλᾰγων, ωνος. ὁ ἡ. certaminum amans, *seu,* comes.
τῷ κωμῳδογραφῳ, κουφη κονι, τὸν φιλαγωνα [501.
κισσὸν ὑπὲρ τυμβου ζῶντα Μαχωνι φερους. Dioscor. *An.* i.

Φῐλαδελφεια, ας. ἡ. urbs gemina; una Lydiæ, altera Cœlesyriæ.
εκ Φιλαδελφειης ξεινηΐα ταῦτα Φιλιππῳ,
φραζεο πῶς μνημων ἡ πολις ευνομιης. Theodoret. *ib.* ii. 450.*

Φῐλᾰδελφος. ὁ ἡ. fratris vel fratrum, vel etiam sororis, amans. 2. carus fratri, *etc.*
φιλαδελφα κατω δακρυ' ειβομενη. Antig. 533.

Syn. Φιλανθομαιμος.

Φῐλαεθλος. certaminum studiosus.
ἱστοριης φιλαεθλον αριστωδινος οπωρην. Christod. *An.* ii. 470.

Φῐλᾰθηναιος. Atheniensium studiosus.
καὶ δῆτα φιλαθηναιος ἦν ὑπερφυῶς. Acharn. 142.

Φῐλαιακτος. lugubris.
τὸ γὰρ θανεῖν ελευθεροῦ-
ται φιλαιακτων κακῶν. Æsch. Supp. 810. (799. P.)
Syn. Φιλοδυρτος, φιλοδακρυς, φιλοθρηνης, φιλοθρηνος, φιλοστενακτος, φιλοικτιστος, φιλοπενθης, φιλοστονος.

*Φῐλαιδημων. ὁ ἡ. castus, modestus.
αλλὰ φιλαιδημων, ναὶ εμὸν ταφον.— Dioscor. *An.* i. 500.

Φῐλαιμᾰτος. crudelis.
Αβδηρων προθανόντα τὸν αινοβιην Αγαθωνα
πᾶσ' επὶ πυρκαΐῆς ἠδ' εβοησε πολις.
ουτινα γὰρ τοιονδε νεων ὁ φιλαιματος Αρης [Fisch.
ηναρισε στυγερῆς εν στροφαλιγγι μαχης.* Anac. Ep. 2.
σφαγια δ' ἁμ' αυτῷ, γῆς φιλαιματου ῥοαί. Phœn. 177.

Φῐλαιτερος, Φῐλαιτατος. *comp. et superl.* a Φιλος. *Vid. Et. Ma.* col. 31.
Ζηνὶ τεκεῖν ημελλε φιλαιτερον Αρεος υἷα. Call. 4. 58.
ὥρατος δ', ὁ τὰ παντα φιλαιτατος ανέρι τηνῳ. Theoc. 7. 98.
Syn. Φιλτερος, φιλωτερος.—φιλωτατος, φιλτατος, φιλιστος.

Φῐλαιτιος. querulus, pronus ad incusandum.
*κλαδους τε τουτους αἶψ' εν αγκαλαις λαβὼν,
βωμοὺς επ' αλλους δαιμονων εγχωριων
θές, ὡς ιδωσι τῆσδ' αφιξεως τεκμαρ
παντες πολῖται· μηδ' αποῤῥιφθῇ λογος
εμοῦ·* κατ' αρχῆς γὰρ φιλαιτιος λεώς. Æsc. Supp. 477. P.
Syn. Εγκληματικος, κιννρος, μεμψιμοιρος, φιλεγκλημων. φιλερις.

Φῐλᾰκολουθος. sodalium studiosus.
a. εγὼ δ' αεί πως φιλακολουθος ειμὶ, *καὶ μετ' αυτῆς.
παιζων χορευειν βουλομαι. b. κἄγωγε πρός.* Ran. 414.
Syn. Φιλεταιρος.

Φῐλακρητος. vinolentus.
*τῆς πολιῆς τοδε σῆμα Μαρωνιδος, ἧς επὶ τυμβῳ
γλυπτὴν εκ πετρης αυτὸς ὁρῇς κυλικα.
ἡ δὲ φιλακρητος καὶ αεὶ λαλος ουκ επὶ τεκνοις
μυρεται, ου τεκεων ακτεανῳ πατέρι·
έν δὲ τοδ' αιαζει καὶ ὑπ' ηρίον, ὅττι τὸ Βακχου
αρμενον ου Βακχου πλῆρες επεστι ταφῳ. Antip. *Sid.*—*An.*
Syn. Φιλοινος, φιλοβακχος. [ii. 31.

Φῐλᾰληθης, εος. ὁ ἡ. veritatis amans; sincerus.
σῷ γὰρ αρουροπονῳ φιλαληθεῖ τετρατος ηδη. Macedon. *An.*

Φῐλᾰλῡπος. expers doloris. [iii. 332.*
χαρμα βροτοῖς φιλαλυπον, εφαπτορ, καλλιεθειρε. Orp. H. 49. 7.

Φῐλαμμονῑδας. Patronym. *forma Dor.*
αυτὰρ αοιδὸν εθηκε καὶ αμφω χεῖρας επλασσεν
πυξινα εν φορμιγγι Φιλαμμονιδας Ευμολπος. The. 24. 108.

*Φῐλαμμων. insignis pugil, Atheniensis.[4] 2. pater Thamyræ.
1. ὥσπερ Φιλαμμων ζυγομαχῶν τῷ Κωρυκῳ. Incert. ap. Arist.
2. ἢ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εις ᾅδου μολὼν, [Rhet. iii.
Φιλαμμονος παῖ, τῆς εμῆς ἥψω φρενός. Rhes. 915.*

Φῐλαμπελος. ferax vitium.
τὴν θεῶν πασῶν μεγιστην καὶ φιλαμπελωτατην. Pac. 307.

Φῐλανδρῐᾱ. ἡ. amor mariti s. viri.
μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδριᾳ, γυναι,
ζητει παρελθεῖν·— Androm. 228. Syn. Μοιχεια.

Φῐλανδρος. virum, seu, viros amans.
στενει πεδον φιλανδρον. Sept. Th. 908.
Syn. Φιληνωρ, αγαπηνωρ.—ὑπ' ανδρῶν φιλουμενος.—μοιχευτρια.—φιλανθρωπος.

*Φῐλανθής, έος. ὁ ἡ. flores amans. [Argent. *An.* ii. 266.*
ποιεῖς παντα, Μελισσα, φιλανθέος εργα μελισσης. Marc.

Φῐλανθρᾰκευς. carbonarius.
απολεῖς αρα τὸν ἡλικα τονδε φιλανθρακεα. Acharn. 335.

Φῐλανθρωπος. humanus.
στεργειν, φιλανθρωπου δὲ παυεσθαι τροπου. Prom. 11.

---

1. "Scribe cum Eustathio ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Vide not. ad Vesp. 1348." Brunck.

2. "Rugæ lactis sunt pellicula illa quæ lacti superinducitur, a Græcis γραῦς appellata: propterea quod manifestas rugas, instar vetulæ, habeat." Gorrhæ. in l.

3. Attica forma est Φιβάλεως. Vid. Ar. Acharn. 802. Sic dicebantur *caricæ* a loco quodam, sive Megaridis, sive Atticæ, Φίβαλις dicto.

4. Vid. Æsch. c. Ctesiph. §. ξγ'. et Demosth. pro Cor. §. πιθ'. p. 123, et 200. *Ed. Stock.*

Syn. Φιλανθρωπινος, ευγνωμων, επιεικης.—φιλανδρος.
Φιλαοιδός. amans cantuum. Vid. Φιλομουσος, Φιλῳδος.
καὶ οἱ μνᾶστιν αεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρεχῃς ξενω. Theoc. 28. 23.
*Φῐλαργῠρῐᾰ, ας. ἡ. pecuniæ cupiditas.
τοῦτο φιλαργυριας δεινῆς ὅρος, ὅς κ' αποθνησκων,
Γλαῦκε, δι' εξ χαλκοῦς δυσμορος ουκ εθανε. Nicarch. *An.* [ii. 354.*
Φῐλαργῠρος. amans argenti.
το μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλαργυρον γενος. Antig. 1067. (55. B.)
Syn. Φιλοκτημων, φιλοκτεανος, φιλοχρηματος, φιλοπλουτος, φιλοχρημων, φιλοχρυσος, θησαυροποιος, θησαυριστης, πλεονεκτης, χρυσομανης, κερδαλεοφρων, αισχροβιος, αισχροκερδης, ῥυπαρος, φειδωλος.
Φῐλᾰριστειδης.—Φιλοθουκιδιδης. [125.
καὶ φιλαριστειδης, καὶ φιλοθουκιδιδης. Thom. *Schol.*—*An.* iii.
Φῐλαρμᾰτος. certaminum equestrium, vel belli, amans.
—ὁ (sc. Ζευς) τὰν μὲν-Παρὰ καλλιροῳ
Διρκᾳ φιλαρματον πολιος ω-
κισσεν ἀγεμονα. Isthm. 8. 41.
*Φῐλαστρᾰγᾰλος. ὁ ἡ. tali lusorii amans. [Jac.
τῇ Λυκομηδειῳ παιδὶ φιλαστραγαλῳ. Antip. *Sid.*—*An.* ii. 12.
Φῐλᾰσωτος. prodigorum et perditorum amans.
ἆρά γε τὴν φιλασωτον ετ' εν κοιταῖσιν αθρησω; Meleag. 64.*
Φῐλαυθομαιμος. amans fratris. Vid. Φιλαδελφος.
φιλαυθομαιμους, αφθιτους τε, και φθιτους. Lyc. 567.
Φῐλαυλος. tibicen.
φιλαυλους τ' ηρεθιζε Μουσας. Antig. 977. (65. Br.)
Syn. Φιλαοιδος, φιλῳδος, φιλομολπος, φιλοφορμιγξ, φιλοχορος, φιλυμνος.
Φῐλελαιος. oleas libenter comedens.
ἡρπασθης, φιλελαιε— Ep. 1. 3.
Φῐλεμπορος. mercaturæ deditus.
καὶ πολὺν εσμὸν οπωπε φιλεμπορον— Nonn.
Φῐλενθεος. idem quod Ενθεος. Vid. ad vv. Παν, Αθηνη.
Syn. Φιλευλαβης.
Φιλεορτος. dies festos amans.
* δῆμός τοι σε καλεῖ γυναι-κῶν· εχουσα δ' εμοὶ μολοις*
ειρηνην φιλεορτον. Thesm. 1156. (45. B.)
Φῐλεραστος. amator, amoribus deditus.
ναὶ δοκεω, τοῦτ' ἦν, τοῦτ', ὦ φιλεραστε·— Anthol. *p.* 583.
*Φῐλεραστρῐᾰ. ἡ. amatrix.
καὶ σὺ, φιλη, ξανθῷ με . . . σὺ δ', ὦ φιλεραστρια κοιτης.
Φῐλερημος. ὁ ἡ. *epith.* cicadæ. [Philodem. *An.* ii. 87.*
τιπτ' εμὲ τὸν φιλερημον αναιδεῖ ποιμένες αγρῃ. Ep. ἀδ. 416.
Φιλερῑθος. lanificii studiosus.
γλαυκας, ὦ φιλεριθ' αλακατα, δῶρον Αθαναας. Theoc. 28. 1.
Φιλερις. jurgiosus.
οἷον, φιλερίς τις εστι, καὶ μαχεταί τι μοι. Axionic. ap. Ath.
Syn. Φιλαιτιος, φιλονεικος. [p. 240. a.
Φῐλερως. ὁ ἡ. amoribus deditus.
—τᾶς φιλερωτος-Ζηνοφιλας— Meleag. 94.
*Φῐλεσπερος. ὁ ἡ. vesperi florens. [i. 499.
αυτοματοι δὲ φεροιεν ιον, τὸ φιλεσπερον ανθος. Dioscor. *An.*
Φῐλεταιρος. sodalium studiosus.
ει δ' εστι τὸ φιλεταιρον ἕν τι τῶν καλῶν. Timocl. ap. Ath.
Φῐλευῐος. ovationis et lætitiæ studiosus. [p. 237. d.*
—φιλευῐος επλεεν αυρη. Nonn.
*Φῐλευλειχος. *epith.* helluationis. [*An.* i. 224.*
Λαβροσυνᾳ ταδε δῶρα, φιλευλειχῳ τε Λαφυγμῷ. Leon. *Tar.*—
Φῐλευνος. amans tori. Vid. Φιλοιφης.
γερων μὲν ἦν, καλὸς δὲ·
καλός γε καὶ φιλευνος. Anac. 174. 7.
Φῐλεχθης, Φῐλεχθρος. inimicitiis indulgens.
*ου θεμιτὸν, Λακων, ποτ' αηδόνα κισσας ερισδεν, [5. 136.
ουδ' εποπας κυκνοισι·* τὺ δ', ὦ ταλαν, εσσὶ φιλεχθής. Theo.
καὶ τὴν φιλεχθρον μιξιν
*τετρακτυος πιστοῦται. Paul. Sil. *An.* iii. 99.*
Syn. Φιλομισος, φιλομισητος, φιλονεικος, φιλαπεχθης, φιλαπεχθημων, επαχθης.
Φῐλεψιος. Nom. Pr.
Φιλεψιος δ' ουχ ἕνεκα σοῦ μυθους λεγει; Plut. 177.

Φῐλεω[1], Φιλεομαι, Φιλημι. amicus sum. 2. soleo. 3. osculor.
ει δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλεεις, καὶ κηδεαι αυτοῦ. Η. 204.
τὼς δέ σ' απεχθηρω, ὡς νῦν εκπαγλ' εφιλησα. Γ. 415.
*γρηῒ δέ μιν εικυῖα παλαιγενέϊ προσεειπεν
ειροκομῳ, ἥ οἱ Λακεδαιμονι ναιεταωσῃ
ησκειν ειρια καλὰ,* μαλιστα δέ μιν φιλεεσκε. ib. 387.
—επισtατο δαιδαλα παντα
τευχειν· εξοχα γάρ μιν εφιλατο Παλλὰς Αθηνη. Ε. 60.
ὡς ουκ εστ' εμὲ καὶ σὲ φιλημεναι, ουδε τι νῶϊν
ὅρκια εσσονται,— Χ. 265. Syn. Αγαπαω, αντιφιλεω, φιληδεω, φιλιαζω.—καταφιλεω, κυνεω, ξενιζω.
Phr. [Φιλιας θνητοὺς ανακιρνασθαι. Hipp. 254.]
Φιλη. amica. Vid. Ἑταιρα.
λογοις δ' εγὼ φιλοῦσαν ου στεργω φιλην. Antig. 549.
Φῐληδεω. delector.
—Φοῖβος γὰρ αεὶ πολιεσσι φιληδεῖ
κτιζομενῃς, αυτὸς δὲ θεμειλια Φοῖβος ὑφανει. Call. 2. 56.
Syn. Φιλεω. ενηδομαι, προσηδομαι, εφηδομαι, ἡδυπαθεω.
Φῐληδια. amor voluptatis.
ὑμεῖς δὲ γρυλλιζοντες ὑπὸ φιληδιας. Plut. 307.
Syn. Ἡδονη, χαρμα, φιληδονια, ανοια.
Phr. Τί με τοὺς νομους διδασκεις; κ. λ. Anac. 36.
*Φῐληδονος. voluptatis amans.
αλλ' αγε μοι Βακχοιο φιληδονον εντυε νᾶμα. Ep. ἀδ. 80.*
Φῐληλᾰκᾰτος. lanificus. [*An.* ii. 12.
καὶ πηνας, καὶ τονδε φιληλακατον καλαθισκον. Antip. *Sid.*—
Φῐληλιαστης. *amans judiciorum, quæ in Heliæa exercentur.
φιληλιαστής εστιν, ὡς ουδεὶς ανήρ.* Vesp. 88.
Syn. Φιλοδικος.
Φῐλημα. osculum.
μισθός τοι, τὸ φιλαμα τὸ Κυπριδος·— Mosc. 1. 4.
Syn. Φιλησις, καταφιλησις, γανος.
Phr. Εστι καὶ εν κενεοῖσι φιλαμασιν ἀδεα τερψις.
—φιλαμα τὸ κουφιζον τὸν ερωτα. Theoc. 23. 9.
φιλιαι προσβολαὶ προσωπων. Eur.
Φῐληνεμος. ventosus.
αυλὸν καμινευτῆρα τὸν φιληνεμον. Philipp. *An.* ii. 216.
Φῐληνιος. qui habenis regitur.
—ὑφ' ἁρματ' ηγαγον φιληνιους-Ἱππους,— Prom. 464.
Φῐληνωρ. Vid. Φιλανδρος.
ἑκαστα ποθῳ φιλανορι. Pers. 136.
Φῐληρᾰτις. Nom. Pr. feminæ.
Αρτεμι, τιν τοδ' αγαλμα Φιληρατις εἵσατο τῇδε. Call. Ep. 6.
Φῐληρετμος. remorum studiosus. (35. Ern.)
*Μεντης Αγχιαλοιο δαΐφρονος ευχομαι εἶναι
υἱὸς,* αταρ Ταφιοισι φιληρετμοισιν ανασσω. α. 180.
Syn. Φιλοκωπος, φιλοναυτης.
Φῐλησῐμολπος. cantus amicus. Vid. ad v. Ευφροσυνη.
*Φῐλητᾶς. nomen cujusdam Coï, macie inter studia confecti.
ξεῖνε, Φιλητᾶς ειμι. λογων ὁ ψευδομενός με
ωλεσε, καὶ νυκτῶν φροντιδες ἑσπεριοι. Ath. p. 401. e.
Φῐλητης. fur. "*Est verbum purum putum Æolicum, quod in "Magna Græcia dicebant* πιλητης." Scaliger. Vid. Æsch. Choëph. ad v. Κλεπτης.
μηδὲ γυνη σε νοον πυγοστόλος εξαπατατω,
αἱμύλα κωτιλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
ὃς δὲ γυναικὶ πεποιθε,*πεποιθ' ὅγε φιλητῃσι. Hes. ε. 373.
νοσφι σεθεν, φιλῆτα[2], Διὸς καὶ Μαιαδος υἱέ. Η. Merc. 445.
Syn. Φηληξ, κλεπτης, λῃστης, φιλοληϊος.
Φῐλητός. amabilis.
αλλ' ὦ φιλητὸν[3], ὦ κασιγνητον καρα. Iph. T. 983.

1. † "Sed φιλεῦνται. Hes. θ. 97. φίλε κασίγνητε, Il. Δ. 155. Φ. 308." *Morell.*—Vid. not. ad v. Φίλος.

2. φηλῆτα. *Hermann.* In l. ex Hesiod. *Gaisf.* habet φηλήτῃσι, et est in Annot. omnino consulendus.

3. Hæc forsan est ipsius Morelli conjectura, pro vulgata lectione, ἀλλ', ὦ φίλη γ'. quæ certe emendatione eget. Conjecerat Tyrwhittus, probante Musgravio, ὦ φίλη σύ γ'. Sed MSS. habent, ὦ φιληθεῖσ', "de qua," Marklandus inquit, "dubitari non potest." Itaque desidero exemplum τοῦ, φιλητός, in Poësi. Φιλητέος, quod Morellus prætermisit, in Sophoclis est Antig. vs. 524. Br.

Syn. Ερασтος, φιλικος.

Φῐλητοριδης. Patronym.
Δημουχον δε Φιλητοριδην ηυν τε μεγαν τε. Y. 457.

*Φῐλητρον. το. captandi amoris modus. *Sed vid.* Toup. *et* Jac.
—καὶ τὰ φιλητρα—Ατρεκεως ηδει— Crates, *An.* ii. 3.

Φῐλητωρ. ὁ ἡ. amasius, amasia.
—ατιμα δ' ουκ επραξατην.
ὁ μὲν γὰρ οὑτως· ἡ δέ τοι, κυκνου δικην,
*τὸν ὑστατον μελψασα θανασιμον γοον,**
κεῖται φιλητωρ τουδε,— Agam. 1445. P.
Syn. Ερασтης.—φιλη.

Φῐλῐᾰ. ἡ. amor, amicitia. Vid. Φιλοτης.
οἱ κακοὶ, ου παντως κακοὶ εκ γαστρὸς γεγονασιν,
αλλ' ανδρεσσι κακοῖς συνθεμενοι φιλιην. Theog. 306.
Syn. Φιλοτης, φιλοφροσυνη, ὁμοφροσυνη, αγαπη, αρθμος, σπουδη, ευνοια, οικειοτης, συνηθεια, διατριβη.
Epith. Αρραγης, αρρηκτος, αμφιτραπεζα, δολερα, καθαρα, κρυπταδιη, νυχιη, αμοιβαια.
Phr. Φιλανθρωπυς χρησις. δεσμος φιλιης αλυτοιο.
—ατινακτος οχευς φιλοτητος. Nonn.

Φῐλῐκός. amabilis, amatorius.
*καί τι κορας φιλικὸν μελος αμβαλευ· *αδιον οὑτῶς*
*εργαξῇ· καὶ μὰν προτερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.** The. 10. 22.
Syn. Φιλοτησιος, φιλιος, φιλητικος, ερωτικος, ερατεινος.

*Φῐλῐκος. poëta Tragicus. *Vid. Schol. ad* Hephæst. p. 53. *Gaisf.*
καινογραφοῦς συνθεσεως τῆς Φιλικου, γραμματικοὶ, δῶρα φερω πρὸς ὑμᾶς. (*Choriamb. Hexam. Catal.*) Philic. ibid.*

Φῐλῖνη, *seu* Φιλιννη. Vid. ad voc. Θεοκριτος.

Φῐλῖνος[1]. Nom. Pr. [115.
πράν ποκα τὸν χαριεντα τρεχων εφθαξα Φιλῖνον. Theoc. 2.
ειτ' εστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, ειτε τις αλλος. ib. 7. 105.

Φιλιος. fœderatus, amicus. *—καὶ ουπω τις βροτὸς αλλος ξεινων τηλεδαπῶν φιλιων εμὸν ἱκετο δῶμα.* ω. 267.
Syn. Φιλικος, οικεῖος, φιλος, φιλοφρων.

Φιλιος, *sc.* Ζεύς. amicitiæ præses.
εποθουν τυ, καὶ τὸν Φιλιον, ᾇπερ ματέρα. Acharn. 730.

Φῐλιππος. equorum amator. *hinc,* bellicosus.
σπειρει, φιλιππον λαὸν ευθυνων δορί. Hecub. 9.
Syn. Ἱππικος, ευϊππος, πολεμικος.

Φῐλιππος. Nom. Pr.
δωδεκετη τὸν παῖδα πατὴρ απεθηκε Φιλιππος [*Ern.*)
ενθάδε, τὴν πολλὴν ελπίδα, Νικοτελην. Call. Ep. 24. (20.

Φῐλιστας. *immo,* Φιλιστη, ης. *Dor.* Φιλιστα, ας[2].
—αλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλιστας
ματηρ τᾶς γε εμᾶς αυλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς. Theoc. 2. 145.

Φῐλιστιων. Nom. Pr. poëtæ comici.
ὁ τὸν πολυστενακτον ανθρωπων βιον
γελωτι κερασας Νικαεὺς Φιλιστιων. Ep. ἀδ. 531.

Φιλλυρίδης. Patronym. *a matre.*
Μηδειον τεκε παῖδα, τὸν ουρεσιν ετρεφε Χειρων
Φιλλυριδης—— Hes. θ. 1002.

Φιλο. initium verborum cum φιλος compositorum.
ουκ· αλλὰ ΦΙΛΟ μέν εστιν αρχὴ τοῦ κακοῦ. Vesp. 77.

Φῐλοβακχος. Bacchi amans.
**φῦε κατὰ στηλης, ἱερὴ κονι, τῇ φιλοβακχῳ* [ii. 91.*
μὴ βατον, αλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων καλυκας. Philodem. *An.*

Φῐλοβαρβῐτος. amans lyram.
αυλῶν αντιπαλον φιλοβαρβιτον— Ath. l. 13.

Φῐλογαῖος. *epith.* vomeris. Vid. Ὑνις.

Φῐλογᾰμος. nuptiarum appetens.
ωμοσαν τὸν Τυνδαρειον ὁρκον οἱ κακοφρονες
φιλογαμοι μνηστῆρες·— Iph. A. 391.

Φῐλογηθης. lætitiæ amans.
—γοος—δαΐφρων, ου φιλογηθης. Sept. Th. 924.
(al. φιλαγαθης[3].) Syn. Φιλογελως.

Φῐλογῠνης. mulierum amans.
εἶτ' ου δικαιως ειμι φιλογυνης εγώ; Antiph. ap. Ath. p. 553. e.

Φῐλοδᾰφνος. lauriger. [Licymn.
δεσποτα φιλοδαφνε, Βακχε, Παιαν Απολλον ευλυρε. Eur. *fr.*

Φῐλοδειπνος, Φιλοδορπιος. conviviorum amans.
ουδε φιλοδειπνός ειμι, μὰ τὸν Ασκληπιον. Ath. l. 14. p. 642.
συμπλοκος εσμὸς ειην φιλοδορπιος— Nonn.

Φῐλοδενδρος. pastor, venator. [*Schol.—An.* ii. 515.
ὑλοβατας, φιλοδενδρος, ορεσσαυλου ποσις Αχοῦς. Theæt.

Φῐλοδεσποτος. domini amans.
ου γὰρ εθ' εὑρησεις δῆμον φιλοδεσποτον ὧδε. Theog. 847.
Syn. Φιλοδεσποινος.

Φῐλοδημος. popularis.
ὁ Σολων ὁ παλαιὸς ἦν φιλοδημος τὴν φυσιν. Nub. 1187.
Syn. Φιλοδημωδης, γενναῖος.

Φῐλοδιτης. ὁ. viatorum amans. [*An.* ii. 217.
*σοὶ, φιλοδῖτα Πριηπε, *φυτοσκάφος ανθετο Δαμων.* Philipp.

Φῐλοδουπος. ὁ ἡ. multum sonans.
—καὶ φιλοδουπον—Φαρσος αμας,— Phanias, *ib.* 53.*

Φῐλοδρομος. vagus. Vid. Ῥεα.

Φῐλοεργός. ὁ ἡ. laboriosus. [*An.* ii. 12.
παῖς αγαθοῦ Τελεσιλλα Διοκλέος, ἁ φιλοεργός. Antip. *Sid.*—

*Φῐλοζεφῠρος. ὁ ἡ. zephyros amans. [*An.* ii. 514.*
ὑπνωει δὲ θαλασσα, φιλοζεφυροιο γαληνης. Theæt. *Schol.*—

Φῐλοζωος. vitæ amans. *—ὦ φιλοζωοι βροτοὶ,*
οἱ τὴν επιστειχουσαν ἡμεραν ιδεῖν
ποθεῖτ' εχοντες μυριων αχθος κακῶν. Eur. *fr. inc.* lxxxi. 6.
**ναὶ μὴν αβροτονοιο, τό τ' αγριον ουρεσι θαλλει*
αργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν, ἢ ἑρπυλλοιο νομαιου,
ὅς τε φιλοζωος νοτερὴν επιβοσκεται αἶαν,
ῥιζοβόλος, λασιοισιν αεὶ φυλλοισι κατηρης. Nic. Th. 66.*

Φῐλοθρηνης, Φιλοθρηνος, Φιλοδυρτος. luctuosus. Vid. Φιλαιακτος. *—μαλα μέν γε φιλοθρηνὴς κέ τις ειη,*
ὁστις αριθμησειεν εφ' ἡμετεροις αχεεσσι. Mosc. 4. 66.
—φιλοθρηνῳ παρὰ τυμβῳ. Nonn.
τὼς καὶ εγὼ φιλοδυρτος Ιαονιοισι νομοισι. Æsc. Supp. 71

Φιλοθυρσος. thyrsi amans. Vid. Σιληνος.

Φῐλοθῠτης. qui studiose sacrificat.
εἶναι φιλοθυτην αυτὸν, ἢ φιλοξενον. Vesp. 82.
φιλοθυτων δέ τοι-Πολεος οργιων
μνηστορες εστε μοι. Sept. Th. 185. Syn. Δεισιδαιμων.

Φῐλοικτιρμων, Φιλοικτιστος, Φιλοικτος. misericors.
**ὦ καρδια ταλαινα, πρὶν μὲν εις ξενους*
γαληνος ἦσθα, καὶ φιλοικτιρμων αεὶ,
εις θουμοφυλον αναμετρουμενη δακρυ,
Ἑλληνας ανδρας ἡνικ' εις χερας λαβοις·
*νῦν δ' εξ ονειρων, οἷσιν ηγριωμεθα,** κ. λ. Iph. T. 344.
—μηδ' επισκηνους γοους
δακρυε. καρτα τοι φιλοικτιστον γυνή. Aj. 580.
**κροκου βαφὰς δ' εις πεδον χεουσ',* (Iphigenia) *εβαλ' ἑκαστον*
θυτηρων απ' ομματος βελει φιλοικτῳ,
πρεπουσά θ' ὡς εν γραφαῖς, προσεννεπειν
θελουσ', επεὶ πολλακις πατρὸς κατ' ανδρῶνας
*ευτραπεζους εμελψεν.** Agam. 240.
Syn. Φιλαιακτος, ευσπλαγχνος, οδυρτικος, θρηνητικος.

Φῐλοινος. vinolentus. Vid. Φιλακρητος.
Μαρωνις ἡ φιλοινος, ἡ πιθων σποδός. Leon. *Tar.—An.* i. 243.

Φῐλοιστρομᾰνης, Φῐλοιστρος. furore percitus. Vid. Ῥεα, Αθηνη.

Φῐλοιτιος. pastor bubulcus Ulyssis in Epiro.
τοῖσι δ' ἔπι τριτος ἦλθε Φιλοιτιος, ορχαμος ανδρῶν. υ. 185.

---

1. De vocibus in ῖνος ita statuit præstantissimus Ruhnkenius, Hist. Crit. Orat. Græc. "In his nominibus triplex forma usitata, Ἀρχίνοος, Ἀρχῖνος, Ἀρχῖνος. Sic *Euthynous* Cicero Tusc. Disp. I. 48. "*Euthynus* alii. Ἀλφῖνος et Ἀλφίνους promiscue Pseudo-Plutarchus, "l. c. p. 848. D. et 849. B. Ἀντίνοος et Ἀντῖνος Pausan. p. 617, 618. "Πασίνους Isocrates et Harpocrat. Πασῖνος. Suid. *Callinus*, elegiaci "carminis auctor, a Terentiano Mauro de Metr. p. 2421. *Callinous* "dicitur, non metri necessitate, ut quidam scripserunt, sed quod "hæc etiam forma usitata esset. Nam et in soluta oratione *Callinoum* vocat Marius Victorinus Art. Gram. iii. p. 2555. *Alcinus* et "*Alcinous* promiscue passim. Vid. Dukerum ad Thucyd. iii. 70. *etc.*"

2. Valckenaerius locum cit. ita scribend. existimat:
—ἄγε φιλίστας (*carissimæ*)
μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς (*f.* *τᾶς ἀμᾶς*) *αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξοῦς.*

3. Jure hoc barbarum pronuntiat Blomfieldus; qui perita audacia conj. etiam δαϊόφρων, *luctifica*, pro δαΐφρων.

Φῐλοιφης. libidinosus. [4. 62.
εὐγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γενος ἠ Σατυρισκοις. Theoc.
Syn. Φιληδονος, φιλευνος, φιλοδεμνιος, φιληδης, τρυφερος, ἡδυπαθης, φιλακολαστος, ασελγης.
Φῐλοκάκος. rebus malis studens. Pind. P. 4.[1]
*Φῐλοκαμπής, εος. ὁ ἡ. incurvus. *Vid. Jac. in loc.* [ii. 52.*
κιρκον τ' ευολπαν φιλοκαμπέα, καὶ μονοπελμον. Phan. *An.*
Φῐλοκαρποφορος. ὁ ἡ. frugifer.
τοῦ φιλοκαρποφορου γευσαμενος θερεος. Ep. ἀδ. 177.
Φῐλοκερδεια. avaritia.
καὶ φιλοκερδειᾳ βεβλαμμένον ανδρα παρελθεῖν. Theoc. 16. 63.
Syn. Φιλοχρημοσυνη, φιλοχρηματια, φιλαργυρια, φιλοπλουτια, χρυσομανια, αισχροκερδεια, ανελευθερια, πλεονεξια.
Φῐλοκερδής. avarus. Vid. Φιλαργυρος.
ει δ' αδικως παρὰ καιρὸν ανὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
κτησεται, ειθ' ορκῳ, πὰρ τὸ δικαιον ἑλὼν,
αυτίκα μέν τι φερειν κερδος δοκεῖ, ες δὲ τελευτὴν
αὖθις εγεντο κακόν· θεῶν δ' ὑπερεσχε νοος. Theog. 199.
αργυρεης νουσοιο νοον δεδονημενος οιστρῳ.
—μεθυων φιλοκερδεῖ λυσσῃ. Nonn.
*Phr. 'Α Μοῖσα γὰρ ου φιλοκερδής
πω τοτ' ἦν, ουδ' εργάτις·
ουδ' επερναντο γλυκεῖαι
μελιφθογγοι ποτὶ Τερψιχορας,
αργυρωθεῖσαι προσωπα,
μαλθακοφωνοι αοιδαί. Ish. 2. 9.*
Φῐλοκερτομος. qui maledictis incessere amat.
ὦ Πολυθερσιδα φιλοκερτομε, μηποτε παμπαν
εικων αφραδιης μεγα ειπεῖν,— χ. 287.
γλῶσσα γὰρ ανθρωπων φιλοκερτομος·— Mus. 183.
Syn. Φιλοσκωμμων, φιλοσκωπτης, φιλοψογος, φιλομωμος, φιλολοιδορος, αθυροστομος.
Φῐλοκηδης. in cognatos benignus. Vid. ad voc. Φθεγγω.
*Φῐλοκινδυνος, ου. ὁ ἡ. periculi adeundi cupidus.
τῇ φιλοκινδυνῳ φροντίδι Σωσιθεου. Dioscor. *An.* i. 501.*
Φῐλοκισσοφορος. qui hederam gestat.
κἀγὼ τὸν φιλοκισσοφορον
Βρομιον ποθεινὸν εισιδεῖν θελω. Cycl. 616.
Φῐλοκνῖσος. ὁ ἡ. pruritus amans. *Sed* φιλοκνισσος *seu* φιλοκνῖσος, *si vox reperiatur*, amans nidoris et lautarum epularum.
οὕτως ἡ φυσις εστι φιλοκνισος, αλλοτριοχρως. Nicand. *An.* ii. 2.
*Φῐλοκοινος. ὁ ἡ. non exquisitas voluptates quærens.
πρωην τοιαυτη τὸν φιλοκοινον εμέ. Antiphil. *An.* ii. 167. *Jac.**
Φῐλοκρᾰτης. Nom. Pr.
ὁ πινακοπωλης Φιλοκρατης μελαγχολῶν. Av. 14.
*—εισιν ἡμῖν τῶν κεκλημενων δυο
επὶ δεῖπνον αμαχοι, Φιλοκρατης καὶ Φιλοκρατης.
ἑνα γὰρ εκεῖνον οντα, δυο λογιζομαι,
μεγαλους, μᾶλλον δὲ τρεῖς[2]— Eubul. ap. Ath. p. 8.*
Φῐλοκρημνος. qui in rupibus versatur. [192.
ἦλθε φιλοκρημνων αὖλιν ες αιγονομων. Leon. *Alex.*—*An.* ii.
Φῐλοκροτᾰλος. strepitum amans.
—θυμελῃσι φιλοκροταλοισιν αθυρω. *ibid.* p. 520.
Φῐλοκροτος. strepitum amans. Vid. Πάν.
Φῐλοκτεᾰνος. avarus. Vid. Φιλαργυρος.
Ατρεΐδη κυδιστε, φιλοκτεανωτατε παντων. Α. 122.
Φῐλοκτητης. Heros notissimus.
ἐν δὲ Φιλοκτητην, Ποιαντιον αγλαὸν υἱόν. γ. 190.
Epith. Κλεινος, ἑκηβολος, ανθοπλιτης, μιαιφονος, τοξοτης, φιλοπτολεμος. [Soph.
Phr. 'Ηρακλειων δεσποτης ὁπλων, γενεθλον Οιταιου πατρός. Θεοκριτοιο κτανταςς· Τριεσπεροιο καυτας. Simm.
*—φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἑλ-
κει τειρομενον μεταλλα-σοντας ελθεῖν
ἥρωας αντιθεους Ποι-αντος υἱὸν τοξοταν·
ὃς Πριαμοιο πολιν περ-
σεν, τελευτασέν τε πονους Δαναοῖς,
ασθενεῖ μὲν χρωτὶ βαινων·
αλλὰ μοιριδιον ἦν. Pyth. 1. 100.*
Φῐλοκτιστος. studiosus ædificandi.
—φιλοκτιστων ενιαυτων. Nonn.
Φῐλοκυβος. aleæ studiosus.
Αμυνιας μὲν ὁ Προναπου φησ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλοκυβον αυτόν· αλλ' ουδὲν λεγει. Vesp. 75.
Φῐλοκυδης. gloriæ amans. Vid. Φιλοτιμος.
οὕνεχ' ὁ μὲν τερεν ανθος εχει φιλοκυδεος[3] ἥβης. H. Merc. 375.
Φῐλοκωμος. qui amat comissationes. Vid. Δικαιοσυνη.
Φῐλολᾱος. Crotoniata, Pythagoricus. *Diog. Laert.* l. viii.
οὕτω καὶ Φιλολαον ανεῖλε Κροτων ποτε πατρη,
ὥς μιν εδοξε θελειν δῶμα τυραννον εχειν. Suid.
Φῐλοληΐος. amans prædæ.
κερτομεων, ὡς οἷος εγὼ φιλοληΐός ειμι. H. Merc. 335.
Φῐλολῐχνος. gulæ deditus. *ep.* muris. [*An.* ii. 196.*
*τῷ τί μεταλλευεις τοῦτον μυχὸν, ὦ φιλολιχνε; Leon. *Al.*—
Φῐλολογεω. dissero cum eruditis.
καὶ μὴν φιλοσοφεῖν φιλολογεῖν τ' ακηκοώς. Ath. 4.
Φῐλολοιδορος. dicax. Vid. Φιλοκερτομος.
φιλολοιδοροιο γλωττης·Φευγω βελεμνα κοῦφα. Anac. 42. 11.
Φῐλομαντις. vates. —φιλομαντιας ανδρας
καὶ βιβλων κρυφιμων μαλ' εφιεμενους.— Man. 3. 293.
Φῐλομαστος. lactens.
—φιλομαστοις·Θηρῶν οβρικαλοισι— Agam. 146.
Φῐλομᾰχος. bellicosus.
σύ τ', ὦ Διογενες,-Φιλομαχον κρατος. Sept. Th. 127.
Syn. Φιλοπτολεμος, πολεμικος.
Φῐλομβρος, Φῐλομβριος. imbre gaudens. Vid. Βατραχος.
—θαλλει δὲ φιλομβρυς-Ναρκισσος— Meleag. 92.
Φῐλομεδουσα. mater Menesthei.
——ὃν κορυνητης
γεινατ' Αρηΐθοος καὶ Φιλομεδουσα βοῶπις. H. 9.
Φιλομηλειδης. princeps Lesbius.
εξ εριδος Φιλομηλειδῃ επαλαισεν αναστάς. δ. 343.
Φῐλομηλη. *apud posteriores*, fil. Pandionis, in lusciniam mutata. *Apud Homerum est*, Αηδων, fil. Pandarei, mutata in avem ejus nominis. —καὶ Θρηΐκιην Φιλομηλην. Opp.
Epith. Ανδροφονος, δυσηλακατος, ἱστοπονος, φυγοδεμνις.
Φῐλομηλεῖος. qui est Philomelæ.
τὴν Φιλομηλειην γλῶσσαν *απεθρισαμην. Agath. *An.* iii. 38.
Φῐλομητωρ, ορος. ὁ ἡ. matris amans.
δειξαμενη στοργὴν φιλομητορα δογμασι Μοιρων. Ep. ἀδ. 739.*
Φιλομμειδης, Φιλομειδης. amans risum.
τῇ δ' αρα διφρον ἑλοῦσα φιλομμειδης Αφροδιτη
αντι' Αλεξανδροιο θεὰ κατεθηκε φερουσα. Γ. 424. [517.*
*φηρομανῆ, φρικτὸν, φιλομειδέα, φοιταλιωτην. Ep. *Anal.* ii.
Syn. Φιλογελως, ἱλαρος.
Φῐλομολπος. cantor.
Αστεριη φιλομολπε, σὺ δ' Ευβοιηθε κατῃεις. Call. 4. 197.
Syn. Φιλησιμολπος, φιλαοιδος, φιλαυλος, φιλομουσος, φιλυμνος, ευμολπος, ὑμνοπολος.
[Phr. Αγλαΐζεται δὲ καὶ-Μουσικᾶς εν αωτῳ. Ol. i. 22.
τερψινοων δονακων βεβοληιμένος ἡδεῖ κεντρῳ. Nonn.]
Φῐλομουσος. Musarum amans. [Nub. 358.
χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ λογων φιλομουσων.
ευγνωμων, φιλομωσος, ερωτικὸς, εις ακρον ἀδύς. The. 14. 61.
Syn. Φιλαοιδος, φιλομολπος, φιλολογος, φιλομαθης.
*Φῐλομῦρος. unguentorum amans.
αεὶ φιλομυρον πᾶν τὸ Σαρδεων γενος. Alex. ap. Ath. p. 691.*
Φῐλονᾱματος. humoris appetens. Vid. 'Ηλιος.
Φῐλοναυτης. rei navalis studiosus.
—καὶ φιλοναυτην [218.
σπερμα πυρὸς σωζειν πετρον επισταμενον. Philipp. *An.* ii.
*Φῐλονεικεω. rixor, contendo. [p. 433.
τουτῳ σαυτὸν αφες, τῷ δαιμονι μὴ φιλονεικει. Pallad. *ib.*
Φῐλονεικος, ὁ ἡ. contentiosus.
υἱὸς καὶ γενετὴρ δῆριν φιλονεικον εθεντο. *ibid.* 419.*

1. Si v. φιλόκακος sit in Pyth. 4. me certe fugit: neque in Heyn. Ind. aut Dammii Lex. apparet.
2. Spondeum in secundam Senarii sedem temporis injuria invexit. Aut aliquid omissum post μεγάλους, aut ea vox ejici debet.

3. Vocem hanc e Cod. Mosc. et vett. editt. restituit Hermannus eidem Hymno, vs. 481. ubi vulgo φιλοκηδέα.

Φῐλονυμφιος. nuptiis gaudens.
Κυπρι γαλαναιη, φιλονυμφιε— Philodem. *ibid.* 89.

Φῐλοξενια. hospitalitas. Vid. ad v. Στεγος.
αστὸς εμοὶ καὶ ξεῖνος αεὶ φιλος. ου γὰρ ερευνᾷν
τίς, ποθεν, ηὲ τινων, εστι φιλοξενιης. Ep. *ad.* 357.

*Φιλοξενιδης. Patronym.
φησὶν ὅ με στησας Ευαινετος (ου γὰρ εγωγε
γιγνωσκω) νικης αντί με τῆς ιδιης
αγκεῖσθαι χαλκειον αλεκτορα Τυνδαριδῃσι.
πιστευω Φαιδρου παιδὶ Φιλοξενιδεω. Call. Ep. 60. *Ern.**

Φῐλοξενος. Nom. Pr.
εγὼ δὲ τὸν Φιλοξενου γ' ᾠμην Ερυξιν εἶναι. Ran. 965. (34. B.)

Φῐλοξεινος, Φιλοξενος. hospitalis.
οἵτε φιλοξεινοι, καί σφιν νοος εστὶ θεουδής. θ. 576.
επινον ανδρὸς εν φιλοξενου δομοις. Alcest. 840.
ουδ' ἥτις Κερκυρα φιλοξεινωτατη αλλων. Call. 4. 156.
SYN. Ευξεινος, ξενικος.
*PHR. Χαιροντά τε ξεινιαις πανδοκοις. Ol. 4. 25.
ενθα μοι ἁρμοδιον
δεῖπνον κεκοσμηται, θαμα δ' αλλοδαπῶν
ουκ απειρατοι δομοι. Nem. 1. 31. Vid. Pyth. 4. 226.*

Φῐλοοινος. vinolentus. ειμὶ μὲν ου φιλοοινος—Agath. *An.* [iii. 39.

Φῐλοπαιγμων. festivus.
ἡμῖν ἡγεισθω φιλοπαιγμονος ορχηθμοῖο. ψ. 134.
ποθεω μὲν Διονυσου-Φιλοπαιγμονος χορειας. Anac. 42. 2.
SYN. Φιλοκωμος, φιλεορτος, θιασωδης, παιγνιωδης.

Φῐλοπαις. amans puerorum.
ξεῖνον ετιμησασθε Διοκλεα τὸν φιλοπαιδα. Theoc. 12. 29.

Φῐλοπαννῠχος. noctem vigiliis consumere solitus. Vid. Νυξ, Αφροδιτη.

*Φῐλοπᾰτρια. pietas erga patrem; *forsan etiam*, amor patriæ.
πολλοῦ δ' επαινου παρ' εμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν απεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατριαν καὶ σοφιαν
παῖς Φιλοκλεωνος.— Vesp. 1462.

Φῐλοπᾰτρῐς, ῐδος. ὁ ἡ. patriæ amans. [187.*
τεκμαιρου Σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τὸν φιλοπατριν. Diodor. *An.* ii.

Φιλοπᾰτωρ. patris amans. [1643. (21. P.)
a. τίς δ' ἂν προσειποι σ'; b. ὅστις εστι φιλοπατωρ. Orest.

Φῐλοπευθης. curiosus. —φιλοπευθεῖ λαῷ. Naz.

*Φῐλὄπλεκτος, ου. ὁ ἡ. bene textus *s.* plicatus.
τὸν δὲ φιλοπλεκτοιο κομας σφιγκτῆρα Φιλαινίς. Antip. *Sid.*—

Φῐλὄπλοος. navigandi cupidus. [*An.* ii. 11.*
εμβολα χαλκογενεια, φιλοπλοα τευχεα νηῶν. Philipp. *ibid.*

*Φῐλὄπλος. armorum amans. [220.
Γαλλον Αρισταγορης ωρχησατο· τοὺς δὲ φιλοπλους
Τημενιδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον εγώ. Dioscor. *An.* i.

Φῐλοπλουτος. divitiarum amans. Vid. Φιλαργυρος. [497.*
φιλοπλουτον ἁμιλλαν-Αυξοντες μελαθροισιν. Iph. T. 412.

Φῐλοποιμνιος. gregem curans.
χάμῖν εστι κυων φιλοποιμνιος, ὃς λυκος αγχει. Theoc. 5. 106.

Φιλοπολις, Φιλοπτολις. civitatis amans.
δειξαθ', ὡς φιλοπολιες. Sept. Th. 182.
*εθελω δ' επὶ πᾶν ιέναι μετὰ τῶνδ',-Αρετῆς ἕνεχ', αἷς
ἔνι φυσις, ἔνι χαρις,-*Ενι δὲ θρασος, ἔνι δε
σοφὸν,* ἔνι φιλοπολις-Αρετὴ φρονιμος. Lysist. 543.
*επωνυμος μὲν καρτα, καὶ φιλοπτολις
Δολων· πατρὸς δὲ καὶ πρὶν ευκλεα δομον
νῦν δὶς τοσουτ' εθηκας ευκλεεστερον.* Rhes. 158.
SYN. Φιλοπολιτης, φιλοπατρις.

Φῐλοπονος. gnavus.
εργοις φιλοπονος ισθι, μὴ λογοις μονον. Sent.
φιλοπονων ἁλιαδᾶν. Aj. 889. (79. Br.)
SYN. Φιλαθλος, φιλεργος, εργοπονος, αριστοπονος, τλησιπονος, επιπονος, σπουδαῖος.

Φῐλὄπραγμων. qui libenter variis negotiis se implicat.
ευμουσον, λιγυρον, φιλοπραγμονα τῇ διανοιῃ. Man. 5. 269.

Φῐλοποτης. bibax.
ουδεὶς φιλοποτης εστιν ανθρωπος κακός. Alex. ap. Ath. p. 39. b.
SYN. Ζωποτης, πολυποτης, φιλοινος, οινοποτης, ποτης.

*Φῐλοπουλῠγελως. multi risûs amans. [*An.* iii. 112.*
τὴν φιλοπουλυγελωτα κορην επὶ νυκτὸς ονειρου. Macedon.

Φῐλοπτολεμος. bellicosus. Vid. Φιλομαχος.
αρχε δὲ Μυρμιδονεσσι φιλοπτολεμοισι μαχεσθαι. Π. 65.

Φῐλοπῡρος. triticum amans.
—ὦ φιλοπυρε-Δηοῖ,— Philipp. *An.* ii. 217.

Φῐλοπωριστης. qui auctumnales fructus decerpit et amat.
τὸν φιλοπωριστην Δημοκριτον ἤν που εφευρῃς. Leon. *Tar.*—*ib.*

Φῐλοργιος. ὁ ἡ. qui orgia celebrare amat. [i. 232.
Κυπρι φιλορμιστειρα, φιλοργιε, σῶζέ με, Κυπρι.
Philodem. *ib.* ii. 89.

Φῐλοργος, *seu* Φιλοργης. iracundus. Vid. ad voc. Αχυνετος.
*—και ῥ' ἡ μεν, ακοσμηεσσα φιλοργος,
δεσποζει νηῶν τε και εμφορεων αιζηων. Nic. Al. 175.*

Φῐλορμιστειρᾰ. ἡ. in portum deducens navigantes. Vid. Φιλοργιος.

Φῐλορνις, ῑθος. ὁ ἡ. avium amans.
σεβω δὲ Νυμφας, ενθα Κωρυκις πετρα
κοιλη, φιλορνις, δαιμονων αναστροφη. Eumen. 23.

Φῐλοῤῥωθων. *epith.* cami, a loco, quem obtinet. Vid. Κημος.

Φιλοῤῥωξ. amica acinis.
—ἥ τε φιλοῤῥωξ—Αμπελος— Simmias, *An.* i. 168.

Φῐλορχηστειρᾰ. saltationum amans. *legitur in Epigr. pro* φιλορμιστειρα. qu. vid.

Φῐλος, η, ον. carus, *etc.*
*χωομενος δ' ὁ γερων παλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Απολλων
ευξαμενου ηκουσεν,* επεὶ μαλα οἱ φιλος ἦεν. A. 381.
φιλε[1] κασιγνητε, θανατόν νύ τοι ὁρκί' εταμνον. Δ. 155.
SYN. Προσφιλης, φιλιος, ευνοος, χρησιμος, τιμιος, αγαπητος, ευχαριστος, ἡδυς, ισος, ὁμοιος.

Φῐλος, ου. ὁ. amicus.
*ου γάρ τίς μοι ετ' αλλος ενι Τροιῃ ευρειῃ
ηπιος,* ουδὲ φιλος· παντες δέ με πεφρικασιν. Ω. 774.
SYN. Εραστης, ὁμοσπονδος, ἑταῖρος, γνωστος, ενοικος, εθας, αναγκαῖος. EPITH. Βεβαιος, ευμενεων, γνησιος, εμφανης, καιροθεος, συνδορπος, πιστος, ὁμωροφιος, ενορκος.
PHR. Κἄστιν φιλος γενναῖος, ασφαλής θ' αμα,
ου μαχιμος, ου παροξυς, ουχὶ βασκανος. Ath.
οὐκ εστιν ουδὲν κρεῖσσον ἢ φιλος σαφης,
ου πλοῦτος, ου τυραννις.—ποθεινὸν ὁμιλιας ομμα.
αχαριστος ολοιθ', ὅτῳ παρεσται
μὴ φιλους τιμᾶν καθαρὰν ανοιξαν-
τι κλῇδα φρενῶν·
κἀμὸς φιλος ου ποτ' εσται. Eur. [ισαδελφος ανήρ. ib.]
*ειθ' εξῆν, ὁποῖος τις ἦν ἕκαστος,
το στῆθος διελοντ', επειτα τον νοῦν
εσιδοντα, κλεισαντα παλιν,
ανδρα φιλον νομιζειν-Αδολῳ φρενι. *Scolion* ap. Ath. p. 694.*

Φῐλοσκηπτρος. sceptriger.
ημασιν ἑξηκοντα φιλοσκηπτρῳ βασιλῆϊ. Ep. *An.* iii. 134.

*Φῐλοσκηπων. baculo, *s.* pedo, instructus. V. ad voc. Ευστορθυγξ.

Φῐλοσκοπελος. rupes amans. [*An.* iii. 44.*
Πανὶ φιλοσκοπελῳ λασιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς. Agath.

Φῐλοσοφεω. philosophiam capesso. dissero, *seu* disquiro.
—φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ', ὅπως
*καταπραξεται τὸν γαμον— Men. *fr.* θρασυλ. *ex em. Bent.*
επαριστερ' εμαθες, ὦ πονηρε, γραμματα·
αντεστροφέν σου τὸν βιον τὰ βιβλία·
πεφιλοσοφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν, [p. 671.*
οἷς ουδέν εστιν επιμελὲς τῶν σῶν λογων. Theognet. ap. Ath.
SYN. Σπουδαζω, πονεομαι.

Φῐλοσοφιᾰ. philosophia.
*φιλοσοφιαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ·
πεινῆν διδασκει καὶ μαθητὰς λαμβανει. Phil. *fr.* Philosoph.*
PHR. Πολυιδμονος οργια Μουσης.
—σοφιης θεοειδέα κεντρα. Christodor. *An.* ii. 469.

Φῐλοσοφος. philosophus.

---

1. "In φίλε quomodo priorem producere potuerit poeta, quæritur. "—Hermann. de metris Gr. p. 70. brevem productam censet vi "arseos, quæ fortissima est in principio versus." Heyn. Obss. in loc.

υἷ μοι, φιλοσοφεῖς· αλλὰ τούς γε φιλοσοφους
εν τοῖς λογοις φρονοῦντας εὑρισκω μονον· [611. a.
εν τοῖσι δ' εργοις οντας ανοητους ὁρῶ. Anaxipp. ap. Ath. p.

Syn. *Σοφος, σοφιστης, φιλομαθης.*

Epith. *Ανεκβιαστος, ακωλυτος, απαρεμποδιστος, ελευθερος, ευπορος, ευδαιμων.*

Phr. *Διδασκαλος αρετῆς.—λεπτοτατων ληρων ἱερεύς.* Ar. *δοξοματαιοσοφοι, ζηταρετησιαδαι, κ. λ.* Jul. Scal. Poet. l. i. *(*Vid. Hegesand. ap. Ath.* p. 162. a.)*

Φῐλοσπηλυγξ. speluncas amans. [317.
Πανὶ φιλοσπηλυγγι, καὶ ουρεοφοιτάσι νυμφαις. Lucill. *An.* ii.

Φῐλοσπονδος. libationi aptus *s.* serviens, *v. c.* vinum.
**καὶ τοῖς τοιουτοις ουτε κρατῆρος μερος*
εἶναι μετασχεῖν, ου φιλοσπονδου λιβός.* Choëph. 289.

***Φῐλοσπουδος.** festinus. *Sed loc. cit. est paullo obscurior.*
a. *μὴ σὺ φιλοσπουδος.* b. *μητε σύ.* a. *μή τιν' εχεις;* Philodem. *An.* ii. 70. *Jacobs.* qu. vid. in Annott. *T.* viii. *p.* 212.*

Φῐλοστενακτος. gemebundus. Vid. *Φιλαιακτος*, et ad v, *Φιλιστιων.*

Φῐλοστεφᾰνος. coronarum cupidus.
παιδὶ φιλοστεφανῳ Σεμελης ανεθηκε Μελανθος,
μνῆμα χοροῦ νικης, υἱὸς Αρηϊφιλου. Anac. 195. (Ep. 26. [*Fisch.*)

Φῐλοστονως. *adv.* cum gemitu.
τοιαῦτ' επευχου μὴ φιλοστονως θεοῖς. Sept. Th. 285.

Syn. *Θρηνητικῶς.*

Φῐλοστοργος. propensus ad amorem.
παῖδα δ' εᾶν σὺν παισὶ φιλοστοργῳ παρὰ ματρὶ
παισδειν ες βαθὺν ορθρον·— Theoc. 18. 13.

Syn. *Χαριζομενος, μειλιχος, ανετος, φιλοτεκνος, φιλοφρων.*

Φῐλοστρᾰτος. Nom. Pr.
οἶσθ' ὅτι γ' εστιν τοῦτο; b. *Φιλοστρατος, ἡ κυναλωπηξ.*

Φῐλοτᾰρῑχος. salsamentorum avidus. [Equit. 1069. B.
ου φιλοταριχος ουδαμῶς ειμ', ὦ κορη. Antiph. ap. Ath. p. 125.

Φῐλοτεκνος. amans liberorum. Vid. *Φιλοστοργος.*
δειλαια, φιλοτεκνε, τί δ' ουκ εψευσαο, μᾶτερ; Call. 6. 84. b.
**και φιλοτεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γενος.* Phœn. 367. P.*

Φῐλοτης, *ητος. ἡ.* amicitia. 2. concubitus.
οἱ δ' αλλοι, φιλοτητα καὶ ὁρκια πιστὰ ταμόντες. Γ. 73.

Syn. *Φιλια, φιλοτησις, φιλησις, φιλοφροσυνη, αγαπη, στοργη. αρθμος, προσηνεια, το ερασμιον.*

Epith. *Αζυγης, αναιδης, αναγκαια, αμοιβαια, αμβροσια, ἱερα, ερανvη, ερατεινη, ἑταιρειη, ενηης, εφιμερος. κουριδια, μοιχιδια, ζυγια, λευγαλεα, κρυπταδια, ἱμερτη, οινοβαρης.*

Φῐλοτησια. propinatio, invitatio ad potandum.
πῖνε, κατακεισο, λαβε τηνδε φιλοτησιαν[1]. Acharn. 985.

Syn. *Φιλοτησις, φιλια, δεξιωσις.—προποτισμος.*

Φῐλοτησιος. amicitiæ conveniens. Vid. *Φιλικος.*
αυτὰρ επεὶ ῥ' ετελεσσε θεὸς φιλοτησιὰ εργα,
εν τ' αρα οἱ φῦ χειρὶ, επος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζε. λ. 245.
διπλῆ φυλοπις ουκ ετ' εξι-
σοῦται φιλοτασιῳ διαιτᾳ. Soph. El. 1079.

Φῐλοτῑμεομαι. ambitiose et magno studio conor et annitor.
ειδώς με μάχιμον οντα, φιλοτιμουμενος. Ran. 282.

Syn. *Διαφιλοτιμεομαι, αντιφιλοτιμοῦμαι, μεγαλοφρονεω, επιδαψιλευω, αγαπαω, σπουδαζω, ζηλοω, φιλονεικεω, προσκαρτερεω, επαιρομαι, πλουτεω.*

Φῐλοτῑμῐᾱ. *ἡ.* ambitio. 2. æmulatio.
τί τῆς κακιστης δαιμονων εφιεσαι
φιλοτιμιας, παῖ; μὴ σύ γ'· αδικος ἡ θεός. Phœn. 545.

Syn. *Φιλοδοξια, φιλαρχια, σπουδαρχια, παραγγελια, μεγαλειοτης, μεγαλοπρεπεια, μεγαλοπραγμοσυνη, μεγαλουργια, δωρεα, ευεργεσια, ευγνωμοσυνη, ελευθερια, ευπροσηγορια, καλλιλεξια, κενοδοξια, πλεονεξια.*

Φῐλοτῑμος. honoris cupidus. 2. venerandus, magnificus.
—φιλοτιμοι-Νυκτὸς παῖδες,— Eumen. 1035.

Syn. *Φιλοδοξος, περισπουδαστος, περιεργος, γενναῖος, ελευθερος, μεγαλοπρεπης, ενδοξος, φιλοκυδης, δαψιλης, πολυτελης, πλουσιος, αφθονος, λαμπρος.*

Φιλοτρᾰγημων. bellaria amans. [Athen. p. 642.*
**ουχι (*l.* ου) φιλοτραγημων ειμι πῶς ἑκαστοτε.* Eubul. ap.

Φῐλοτροφος. almus. [1. 5.
κλειδοῦχ', ευαντητε, φιλοτροφε, πᾶσι προσηνής. Orph. H.

Φιλοτταριον, Φιλτατιον. amicellulus.
*—σὺ δὲ-Φιλοτταριον αυλητὰ, *τοὺς αυλοὺς λαβὼν,*
*αξιον εμοῦ καὶ σοῦ προσαυλησον μελος.** Eccles. 890.
Ευριπιδιον γλυκυτατον, ὦ φιλτατιον.[2] Acharn. 474.

***Φῐλυφθογγος,** *ου. ὁ ἡ.* vocalis, latrator.
Λοκρὶ, φιλοφθογγων ωκυτατη σκυλακων. Anyte, *An.* i. 201.*

Φῐλοφορμιγξ. lyræ amans. Vid. *Φιλαυλος.*
ἁγνῶν τ' εκ στοματων φερε- (*Glycon.*)
σθω φημα φιλοφορμιγξ. (*Pherecr.*) Æsch. Supp. 690. P.

Φῐλο͠φρονεω, Φιλοφρονοῦμαι. amanter complector, ut amicum tracto.
ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονεων αγαπαζει. π. 17.

Syn. *Καταφιλεω, παραμυθεομαι. αποδεχομαι (προθυμως).*

Φῐλο͠φρονως. *adv.* benevole.
εις χεῖρα Τευκρου δεξιὰν φιλοφρονως
θεὶς, εἶπε,— Aj. 762. (50. Br.)

Syn. *Φιλικῶς, προσφιλῶς, φιλοτροπως, σπουδαιως, προθυμως, οικειως.*

Φῐλο͠φροσῠνη. benevolentia.
—σὺ δὲ μεγαλητορα θυμὸν
ισχειν εν στηθεσσι· φιλοφροσυνη γὰρ αμεινων. I. 255.

Syn. *Φιλοφρονησις, φιλια, φιλοτης, δεξιωσις, προσηνεια προθυμια, σπουδη, αγαπη.* Epith. *Ευηρατος.*

***Φῐλο͠φροσυνος.** *idem qu. sequ.*
σπονδὴν καὶ θυσιην δεξο φιλοφροσυνος. E. ἀδ. 169.*

Φῐλο͠φρων. benevolus.
Μεγιστῆς δ' ὁ φιλοφρων. Anac. 74. 1. (*fr.* 12. *Fisch.*)

Syn. *Προφρων, προθυμος, ευνοος, προσηνης, ευμενης, πρᾷος, φιλοστοργος, φιλανθρωπος, φιλοσυνηθης, επιεικης, ἱλαρος. σπουδαῖος.*

Φῐλο͠χλαινος. appetens lænam, *s.* vestem quamcumque. Vid. *Λαχμος.*

Φῐλοχορευτὴς, Φῐλοχορος. choreas ducendi studiosus. Vid. *Φιλαυλος.*
Ιακχε φιλοχορευτὰ, συμπροπεμπέ με. Ran. 405.
*νῆσός *τις εστὶ προσθε Σαλαμῖνος τοπων,*
βαιὰ, δυσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλοχορος*
Πὰν εμβατευει, ποντιας ακτῆς ἔπι. Pers. 447.

Φῐλο͠χρημοσῠνη. avaritia. Vid. *Φιλοκερδεια.*
ἡ φιλοχρημοσυνη μητηρ κακοτητος ἁπασης. Phoc. 38.

Epith. *Αισχροβιος, κακοκερδης, χρυσομανης.*

Phr. *Αργυρεη νοσος. φιλοκερδης λυσση. —φιλοκτεανοιο νοσου οἶστρος.* Nonn.

---

1. Brunckius intelligit *κύλικα*, et recte, ut videtur, quoniam hæ voces junguntur Lysist. 203. Aliud igitur exemplum substantivi, *φιλοτησία*, quærendum. Theopompus, ap. Ath. p. 471. hæc habet:

φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν.

Sed hic etiam nonnihil incerti subest.

2. Quare secunda in *φιλτάτιον* producatur, cum eadem syllaba in *φίλτατος* corripiatur, nulla mihi videtur esse caussa idonea. Forma etiam diminutivi, nisi fallor, satis est insolens. Hinc me suspicio subiit altum in hoc loco diu inhæsisse vulnus, cui forsan medebimur, superlativum Atticum, *φιλαίτατον*, ei reddendo. Attici nimirum comparativa et superlativa formarunt non solum per *ιστερος* et *ιστατος*, sed per *αιτερος* et *αιτατος*. Et hoc ipsum, *φιλαίτατος*, a Xenophonte usitatum fuisse novimus. Vid. Et. Ma. v. *Αἰδοιέστατος*, col. 31. et Steph. Thes. T. iv. c. 154. H.

In hoc loco lectionem sui Codicis, *καὶ φιλτάτιον*, infeliciter secutus est Invernizius; unde *stabilis Spondeus* in quartam sedem *jure nec suo, nec paterno*, recipitur. Non valde mirarer, si hæc ejus varia lectio conjecturam nostram confirmaret. Potuit nimirum librarius, pro *φιλαίτατον*, scripsisse *φίλτατον*: deinde *αι*, supra lineam positum, vulgatæ lectioni apud nonnullos locum daret; dum Invernizius, vice unius erroris, duos inferret.—Quod si hic peccaverit *Spondeum* in quartam sedem invehendo, damnum tamen pensavit, tertio abhinc versiculo, *pyrrichium* in eundem locum sufficiendo. Ibi *perspicue scriptum est in ejus libro*, ideoque ita imprimi curavit:

ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν μὲ τῦράννους στυγεῖν.

vulgo, et recte, *κοιράνους*.—Ceterum locus, quem tractamus, non effugit acumen Critici perspicacis, Elmsleii, qui ita corrigebat:

Εὐριπίδιον, ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον.

μητροπολις τῆς κακιας. Bion. —ἡ κακὰ μυρία τικτει θνητοῖς ανθρωποις, πολεμὸν καὶ λιμὸν απειρον. Sibyl.

Φῐλὄχρηστος, ου. ὁ ἡ. amans bonorum. 2. honesti studiosus.
* νικας φερουσαι τῇ φιλοχρηστῳ πολει. Pallad. *An.* ii. 426.*

Φῐλοχωρεω. versor, habito.
εκεῖσε φιλοχωροῦντας— Ath. l. 12.

Φῐλοχωρῐᾰ. ἡ. amor loci.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρια. Vesp. 830.

Φῐλοψευδης. mendaciorum amans.
Ζεῦ πατερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ετετυξο. M. 164.
Syn. Ψευστης, ψευδης, απατηλος.

Φῐλοψογος. reprehendere amans. Vid. Φιλοκερτομος.
φιλοψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν εφυ. Phœn. 208.
δυσαρεστος ἡμῶν καὶ φιλοψογος πολις. Eur. El. 904.

Φῐλοψῡχεω, Φιλοψυχοῦμαι. vitæ turpiter parco.
αυτοὶ φιλοψυχοῦντες; εξιτε χθονός. Heracl. 519.
ποτερα μαχωμεθ', ἢ φιλοψυχουμεθα.[1] Hecub. 313.
Syn. Φιλοζωεω.

Φῐλοψῡχος. vitæ amans.
κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλοψυχος γυνή. ib. 347.
Syn. Φιλοζωος, δειλος. ευψυχος.

*Φιλτατιον. Vid. not. ad v. Φιλοτταριον.

Φιλτερος. *comp.* (V. Φιλαιτερος.) φιλτᾰτος. Φιλιστος. *superl.* a Φιλος.
Αινεια, τίς σ' ὧδε θεῶν ατεοντα κελευει
αντί' Αχιλλῆος πολεμιζειν ηδὲ μαχεσθαι,
ὃς σευ ἁμα κρεισσων,* καὶ φιλτερος αθανατοισιν; Υ. 332.
οὑνεκ' εγὼ φιλον υἱὸν υπεξεφερον πολεμοιο,
Αινειαν, ὅς εμοὶ παντων πολὺ φιλτατός εστιν. Ε. 377.
πρὸς τῶν φιλιστων εκγονων ολοιατο. Aj. 853. (42. Br.)

Φιλτρον. amoris illecebra.
νῦν μὲν τοῖς φιλτροις επιθυσομαι— Theoc. 2. 159.
Syn. Στεργηθρον, δελεαρ, αγαπη. λυτρον.
Epith. Αμβροσιον, ἁπαλον, γλυκυ, ερατον, θελξινοον, νηπιον, παρθενιον, φυσιζωον, ερωτομανες, ἱππειον.
Phr. Καλλος, φιλτρον απιστον, αταρβητον, κακὸν αἶσχος. φιλτρον εχων ακεαστον ὁμοφροσυνης ὑπο δεσμοῖς. Naz.

Φῐλῠδρηλος. gaudens aquis.
σκαπτειραν κηποιο φιλυδρηλοιο δικελλαν. Ep. ἀδ. 176.

Φῐλυμνος. hymnos amans.
σοφὲ, γηγενὴς, φιλυμνε, (τεττιξ.) Anac. 43. 16.
Syn. Φιλομολπος, φιλαυλος, φιλαοιδος.

Φῐλῠπνος. somnolentus. [10.
ἠ ῥά τις εσσὶ λιαν βαρυγουνατος; ἦ ρα φιλυπνος; Theoc. 18.
Syn. Καθυπνος, ὑπναλεος, ὑπνηλος, ὑπνωδης.

Φῐλῠρᾰ. ἡ. mater Chironis.
ἡ δ' αιδοῖ χωρόν τε καὶ ηθεα κεῖνα λιποῦσα
Ωκεανὶς Φιλυρη, εις ουρεα μακρὰ Πελασγῶν
ἦλθ', ἱνα δὴ Χειρωνα πελωριον, αλλα μὲν ἱππῳ,
αλλα θεῷ αταλαντον, αμοιβαιῃ τεκεν ευνῇ. Apoll. 2. 1240.

Φῐλῠρηΐς. ἡ. *adj.* a præc.
νυκτὶ δ' επιπλομενῃ Φιλυρηΐδα νῆσον αμειβον·
ενθα μὲν Ουρανιδης Φιλυρῃ Κρονος,—παρελεξατο—ib. 1233.

Φῐλῠρες. pop. juxta Pontum.
Μακρωνες, Φιλυρές τε, καὶ οἱ μοσσυνας εχουσι. Dion. 766.

Φῐλῠρῐνος. tiliaceus.
ασπαζομεσθα φιλυρινον Κινησιαν. Av. 1378.
Exp. Κοῦφος, ελαφρος. χλωρος. ασθενης.

*Φῐλῳδός. *idem quod* Φιλαοιδός.
ἡγεῖτ' ἂν ᾀδων Φρυνιχου· καὶ γάρ εστιν ἁ'νὴρ*
φιλῳδός.—— Vesp. 269. B.

Φῐλωνδας. Nom. Pr.
ειπέ μοι, ὦ Κορυδων, τίνες αἱ βοες; ἦ ρα Φιλωνδα; Theoc. 4. 1.

*Φῐλωνίδης. ου. ὁ. nomen divitis cujusdam et fatui a Comicis insectati.
ἦ δῆτ' απαιδευτοτερος εἶ Φιλωνιδου
τοῦ Μελιτεως— Nicochares *ap. Schol.* in Aristoph. Plut. vv. [179. 303.

Φῐλωρειτης, ου. ὁ. montes amans.
—τὴν κεραον δαμαλιν [*An.* ii. 295.
Πανὶ φιλωρειτᾳ Κυλληνιῳ αὖ ερυσαντες — Ερρεξαν,— Eryc.

Φιλως. *adv.* libenter.
νῦν δὲ φιλως κ' ὁρωτε, καὶ ει δεκα πυργοι Αχαιῶν,
ὑμειων προπαροιθε μαχοιατο νηλεϊ χαλκῷ.* Δ. 347.
Syn. Φιλιως, ἡδεως, ασμενως, προθυμως.

Φῑμὸν, Φιμός. capistrum. 2. fiscella. 3. pyrgus aleatorius.
θεντες, καὶ λασιῳ φιμὰ περὶ στοματι. Anyte, *An.* i. 197.
φιμοὶ δὲ συριζουσι βαρβαρον τροπον,
μυκτηροκομποις πνευμασιν πληρουμενοι. Sept. Th. 469.
Syn. Κημος, κεφαλοδεσμιον, ἑλκυστηρ, φορβεια, περιστομιον. χαλινος.—ταλαρισκος. κυβευτηριον.

Φῑμοω. capistro.
εἶτα φιμωσητε τουτον τῷ ξυλῳ τὸν αυχένα. Nub. 592.
Syn. Αποφιμοω, επιστομιζω, καταστομιζω, πωμαζω, εμφραττω, επισφιγγω, συστελλω, αγχω. δεσμευω.

Φῑμωδης. cami seu fiscellæ formam habens, vel, usum præbens. 2. constringens.
καυκαλιδας, σὺν δ' αιθα βαλοις φιμωδεα μυρτα. Nic. Th. 892.
Syn. Ευφιμος.

Φινεύς. Nom. Pr. [237.
επικλυτος ανδρασι Φινεὺς-Ολβῳ μαντοσυνῃ τε,—Apoll. 2.
Epith. Αινογαμος, λιποπτολις, Αγηνοριδης.
Phr. Ὃς περὶ δὴ παντων ολοωτατα πηματ' ανετλη, εἱνεκα μαντοσυνης, τήν οἱ παρος εγγυαλιξε Λητοΐδης· κ. λ.— ib. 181.

*Φισκος. ὁ. *quod Latinis* fiscus. Ep. ἀδεσπ. 694.*

Φιτρός. stipes. 2. caulis. 3. fax.
παντες δ' ὑλοτομοι φιτροὺς φερον· ὡς γὰρ ανωγει
Μηριονης,— Ψ. 123. Syn. Κορμος. καυλος. ξυλον.

*Φιττᾰκια, ιων. τα. *Scribitur et* Ψιττακια, Πιστακια, Βιστακια. genus quoddam nucis. *Vid. Athen. l. c.* [649.
φιττακι' ακρεμονεσσιν αμυγδαλεοισιν ὁμοια. Nic. ap. Ath. p.

Φῐτυ. το. planta. Φῐτῡμα. το. proles. *Vid. Monk. ad* Alcest.
τὸ γὰρ φῖτυ πρῴον φυει. Pac. 1164. [305.*
μητροκτόνον φιτυμα, ποινατωρ πατρός. Agam. 1299.
Syn. Ερνος, ῥιζοφυτον, σπερμα, στεμμα.—Γεννημα, τεκος.

*Φῑτῡποιμην, ενος. ὁ. plantarum pastor, *i. e.* hortulanus.
στεργω γὰρ, ανδρὸς φιτυποιμενος δικην,
τὸ τῶν δικαιων τῶνδ' απενθητον γενος. Eumen. 909. P.*

Φιτυς, υος. ὁ. genitor.
ου γάρ τι πεισει φιτυν, ὡς ὁ Λημνιος. Lyc. 462.
Syn. Γονευς, πατηρ.

Φῑτυω. sero. 2. genero. Vid. Φυτευω.
—αλλ' αἶστωσας γενος
τὸ πᾶν, εχρῃζεν αλλο φιτῦσαι νεον. Prom. 232.
τίς η τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτυσας πατήρ; Trach. 315.

Φλαζω. stulte loquor. 2. ferveo.
λινοφθοροι δ' ὑφασματων
λακιδες εφλαδον ὑπ' αλγεσι. Choëph. 26.
Syn. Παφλαζω, φλυαρῶ, φληναφεω, φλαννυσσω. ψοφεω.

Φλαῦρος. *id. qu.* φαῦλος. 2. *Attice pro* φλυαρος. nugatorius.
φλαυρη μὲν τὸ πρῶτον, ανιηρὴ δὲ τελευτᾷ. Solon, v. 15. *Gaisf.*
—κἀμοὶ γὰρ αισχιστον κλυειν
ανδρὸς ματαιον, φλαῦρ' επη μυθουμενον. Aj. 1181.
Syn. Φαῦλος, αεικης, αποβλητος, αειδης, αμορφος, αισχρος, πονηρος. χαλεπος. φλαυρουργος, φλυαρος, κοῦφος, ασθενης, αναιδης, δυσφημος.

Φλαυροτοκειᾰ. ἡ. quæ frustra, *vel* infeliciter, enixa est. Vid. Δυσπαις, *in Append.*

*Φλαυρουργος. ὁ ἡ. in opere pravus.
—φλαυρουργον τινὸς-Ανδρὸς τεχνημα,— Philoct. 35.*

Φλαυρως. *adv. pro* φαυλως.
—τὴν αλωπεχ', ὡς
φλαυρως εκοινωνησεν αιετῷ ποτε. Suid.
Syn. Φαυλως, πονηρῶς, κακοηθῶς, κακοτροπως. δυσχεςῶς.

Φλαω. contundo. 2. subigo. 3. mollio, *etc.*
*ενθεν ἁρπαξαντες α-γαλμ' Αΐδα, ξεστὸν πετρον,
εμβαλον στερνῳ Πολυδευ-κεος* αλλ' οὔ νιν φλασαν,
ουδ' ανεσχασαν.— Nem. 10. 125.
—επειτ' εφλα-Εν τῇ θυειᾳ,— Plut. 717.

---

1. Nescio ex quo fonte hæc lectio fluxerit. Receptam, opinor, tuetur Porsonus: πότερα μάχουμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν;

Syn. Καταφλαω, θλαω, μαλαττω, συντριβω, κατακοπτω, τυπτω, καταρασσω, ῥηγνυμι. μαραινω.—λαφυσσω, δαπτω.

Φλεγεθω. comburo. Vid. Φλεγω.

—ηΰτε πῦρ, τό τ' επεσσυμενον πολιν ανδρῶν
ορμενον εξαιφνης φλεγεθει, *μινυθουσι δὲ οἶκοι
εν σελαϊ μεγαλῳ· τὸ δ' επιβρεμει ἶς ανεμοιο.* P. 738.
πυρσοί τε φλεγεθουσιν επητριμοι,* ὑψόσε δ' αυγὴ
γιγνεται αΐσσουσα, περικτιονεσσιν ιδεσθαι,
αἴ κεν πως σὺν νηυσὶν αρεως αλκτῆρες ἵκωνται.* Σ. 211.

Φλεγμαινω. ardeo. 2. tumeo.
εἶτ' εφλεγμηνεν αυτοῦ τὸ σφυρὸν γεροντος οντος; Vesp. 276.
Syn. Επιφλεγμαινω, εκπυροῦμαι, φλογιζομαι, φλεγω.—διοιδεω, εξογκοω.—ογκοῦμαι, φυσῶμαι.

Φλεγμα. ardor. 2. pituita.
*εισομαι εξ άλόθεν χαλεπὴν ορσουσα θυελλαν,
ἥ κεν απὸ Τρωων κεφαλὰς καὶ τευχεα κηαι,*
φλεγμα κακὸν φορεουσα·— Φ. 335.
Syn. Φλεγμονη, φλεγμασια, φλεγμανσις, φλογωσις, φλεγος, επιφλογωσις, φλογμος.—μυξα.—εγκαυμα, φλεξις. καταφλεξις.

Φλεγμάτιον. *dimin.* a præc. *n.* 2.
ἂν μακρὰ πτυης, φλεγματιῳ κρατῆ περισσῷ. Sotad.

Φλεγρα. (πολις Θρᾳκης.)
*a. ἆρ' εστιν αὐτὴ γ' ἡ Νεφελοκοκκυγια,
ἵνα καὶ τὰ Θεαγενους τὰ πολλὰ χρηματα,
τά τ' Αισχινου γ' ἅπαντα; b. καὶ λῷστον μὲν, ἢ
τὸ Φλεγρας πεδιον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
αλαζονευομενοι καθυπερηκοντισαν.* Av. 821. B.

Φλεγυᾶς. aquilæ species. Vid. Αιετος. 2. Nom. Pr. avus maternus Æsculapii. *Pind. Nem.* 3. 14.
1. μορφνοῖο φλεγυαο καλυπτομενοι πτερυγεσσιν. Hes. α. 134.

Φλεγῦαι, ῶν. *et* Φλεγυες, ων. οἱ. natio Thessala, cujus sedes primaria ἡ Γυρτων, vel Γυρτωνη.
τὼ μὲν αρ' εκ Θρῃκης Εφυρους μέτα θωρησσεσθον,
ηὲ μετὰ Φλεγυας μεγαλητορας·— N. 301.
ἷξες δ' ες Φλεγυων ανδρῶν πολιν ὑβριστάων,
*οἳ Διὸς ουκ αλεγοντες επὶ χθονὶ ναιεταασκον
εν καλῇ βησσῃ, Κηφισσιδος εγγυθι λιμνης. H. Ap. 278.

Φλεγυηϊος. *adj.* a præc. *aut* Φλεγυηϊον. το. herbæ nomen.
αγρει καὶ πανακες Φλεγυηϊον, ὅ ῥά τε πρῶτος
Παιηων Μελανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος αμερσεν,
Αμφιτρυωνιαδαο θερων Ιφικλέος ἕλκος,
εὖτε σὺν Ἡρακλῆϊ κακὴν επυρακτεεν ὕδρην. Nic. Th. 685.*

Φλεγῦρός. ardens. 2. injuriosus.
δεῦρο Μοῦσ' ελθε, φλεγυρὸν πυρὸς ε- (Pæon. Trim.)
χουσα μενος, εντονος Αχαρνική. Acharn. 665.
Syn. Φλογεος.—βλαβερος.

Φλεγω. uro. 2. amore incendo. 3. illustro.
—τὸ δὲ φλεγει ακαματον πῦρ,-Ορμενον εξαιφνης,—Φ. 13.
—αν-θεμα δὲ χρυσοῦ φλεγει. Ol. 2. 130.
Syn. Φλεγεθω, φλυγιζω, φλογοω, εκφλεγω, εκφλογοω, επιφλεγω, καταφλεγω, περιφλεγω, συμφλεγω, διαφλεγω, καιω, κατακαιω, αιθαλοω, βλαπτω, δαμαζω, ζωπυρεω, λαμπρυνω, λαμπω.

*Φλεδων,[1] ονος. ἡ. *sive*, Φλεδονες. αἱ. nugæ.
ανδρῶν δ' αινεῖν τοῦτον ὃς εσθλὰ πιὼν αναφαινει,
ὡς ἡ μνημοσυνη· καὶ τὸν, ὅς αμφ' αρετῆς
ουτι μαχας διεπει Τιτηνων, ουδὲ γιγαντων,
ουδέ τε κενταυρων, πλασματα τῶν προτερων,
ασπασιας φλεδονας, τοῖς ουδὲν χρηστὸν ενεστι.
Θεῶν (*monosyll.*) δὲ προμηθειην αιὲν εχειν αγαθήν.
Xenophan. ap. Athen. p. 462.*

Φλειας, *sive* Φλῖας. ὁ. Argonauta.
Φλιας δ' αὖτ' επὶ τοῖσιν Αραιθυρεηθεν ἵκανεν,
ενθ' αφνειὸς εναιε Διωνυσοιο ἕκητι,
πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν εφεστιος Ασωποῖο. Apoll. 1. 115.

Φλεψ, φλεβός. ἡ. vena.
—απὸ δὲ φλεβα πᾶσαν εκερσεν,
ἥ τ' ανὰ νῶτα θεουσα διαμπερὲς, αυχέν' ἱκανει. N. 546.
Syn. Μωλωψ. Ep. Κοιλη. Phr. Αἵματος διαρροαι. Eur.

Φλεω. redundo. 2. ebullio. 3. nugor.
μηλων φλεοντων ευποκοις νομευμασιν. Agam. 1425.
Syn. Πληθυνω.—φληναφεω. φλυζω.—γεμω. ευκαρπῶ, πολυκαρπῶ.

Φλεως. (λοχμῶδες φυτον.) papyrus.
ηλαμεσθα διὰ κυπειρου,-Καὶ φλεω,— Ran. 246.

Φληνᾰφαω, Φληναφεω. nugor.
ὁ δὲ ταῦτ' ακουσας, εκπλαγεὶς εφληναφα. Equit. 661.
ενταῦθα σαυτῷ παραφρονει, καὶ φληναφει.[2] Nub. 1477.
Syn. Φλεω, φλεδονευω, φληνυω, φληνεω, φληδαω, φλαζω, επιφλυω, φλυω, φλυζω, φλυασσω, φλυαρεω. μωρολογεω.

Φληναφος. nugæ. 2. nugax. id. qu. Φλυαρος.

Φλῑά, Φλοια. antæ. 2. limen.
ὃς πολλῇσι[3] φλιῇσι παρασταδὸς φλιψεται ωμους. ρ. 221.
*αλλ' ενθὼν εκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελαθροις,
καὶ κυσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ανενεικατο φωνάν.* Theoc. 23. 18.
ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδομου ενι τοξα τανυσσας. Apoll. 3. 278.
Syn. Παραστας, προθυρον, προπυλον.

Φλῐδαω. putresco. 2. lanior. 3. rugas contraho.
αλθαινει καὶ γεντα συὸς φλιδοωντος αλοιφῇ. Nic. Al. 556.
*πᾶσα γὰρ αναλεη ῥινὸς περὶ σαρκα μυσαχθὴς
νειόθι πιτναμενη μυδόεν τεκμηρατο υγμα,
σηπεδόσι φλιδοωσα· κ. λ. ib. Ther. 361.*
Syn. Περιφλιδαω, φλιδανω, πυθομαι, σηπομαι, διαπιπτω, διαρρεω, διαμυσσομαι.

*Φλῑουντις, ῐδος. ἡ. a sequ.
ενθα Ποσειδαων Ασωπιδα νασσατο κουρην
ἠΰκομον Κερκυραν, ἑκας Φλιουντιδος αιης. Apoll. 4. 567.

Φλῑοῦς, οῦντος. ἡ. Phlius, opp.
Φλιοῦς ἡ πολις εστὶ, Διωνυσου φιλος υἱὸς
Φλιοῦς ἦν αυτὸς δειματο λευκολοφος. Philet. *An*. ii. 524.*

Φλογευς, Φλογερὸς, Φλογοεις, Φλογῖνος. flammeus.
ες δ' οχεα φλογεα ποσὶ βησατο· λαζετο δ' εγχος. E. 745.
φλογερὸν φυγόντες αστρον. Anac. 172. (*fr.* 1. 36. Fisch.)
οιχετ', επεὶ φλογόεν με βιαζεται ουρανιον φῶς. Porph.
εν φλογιναις μαστιξι— Sibyl.
Syn. Φλογωδης, φλογωπος, φλογεος, εμφλοξ, καυστικος, ζαφλεγης, πυριφλεγης, φλεγυρος, θερμος, διαπυρος, αιθαλοεις, αιθων, πυροεις, λαμπρος, φωτεινος.

*Φλογῐᾰ, ας. ἡ. *Ion.* Φλογιη. flammula.
σὺν δὲ καὶ οινηρὴν φλογιῇ τρυγα τεφρωσαιο. Nic. Al. 534.
ηὲ πιθου φλογιῇ θαλψας κυτος αιὲν εναλθῆ
ανέρα θερμασσαιο· χεαι δ' απὸ νηχυτον ἱδρῶ. ibid. 586.*

Φλογιζω. ardeo. 2. incendo. Vid. Φλεγω.
ουδ' ει πυρφορος αστεροπητὴς
βρονταῖς αυγαῖς μ' εἶσι φλογιζων. Philoct. 1227. (1198. B.)

Φλογιστός. ustulatus. 2. inflammabilis.
—τοὐμὸν ὡς ερρει δεμας,
φλογιστὸν ηδη καὶ κατηνθρακωμένον. Soph. El. 57.
Syn. Καυστος, διακαεις, φλοιδουμενος, φλεγυρος.

Φλογμός. ardor. 2. fulgur.
τὰν Ζεὺς αμφιπυρῳ
κοιμιζει φλογμῷ Κρονιδας; Hecub. 472.
Syn. Φλογισμος, φλοξ, φλεγμα, καταφλεξις, διακαυσις, καῦμα, καῦσος, βρασμος.

Φλογωπός. rutilus. Vid. Φλογεος.
καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ εχουσ' εφημεροι; Prom. 253.

Φλοιδεω. amburo.
εμπνους δὲ δαιτρὸς ἥπατων φλοιδουμενος. Lyc. 35.
Syn. Φλογιζω, καιω, βρασσω. ταραττω.

Φλοΐνος. e cortice factus. Vid. Φλοιῶτις.
σχοινινας ἵπποισι γὰρ φλοΐνας ἡνιας πλεκει. Eur. *fr.* Autol. ii.

---

1. Reperitur hæc vox in *num. sing.* apud *Comicum* (quocumque nomine gaudeat; *vid. Pors. Advers. p.* 114.) in Athen. p. 403. f. Sed locus corrumpitur; et dolendum ei non direxisse Porsonum sagacissimæ mentis aciem.

2. Brunck. e membr. φληνάφα. Sed Suidas habet φληναφεῖ. φλυαρεῖ.

3. "πολλῇσ primo scripsisse videtur, deinde ι addidisse. Et sane, "cum ceteri omnes poëtæ φλιὰ spondeum faciant, malim πολλῇς." Pors. VV. LL. e Cod. Harl.

Φλοιος, Φλοος. cortex.
—περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ελεψε
φυλλα τε καὶ φλοιόν·— Α. 236.
εὖτ' ἂν απ' ηελιοιο περὶ φλοον ἄψεα βαλλῃ. Nic. Th. 392.
Syn. Λεπος, ενδυμα.—συφαρ. Epith. Ακαρφης.

Φλοῖσβος. murmur, strepitus, *inpr.* aquæ.
αλλ' αγετ', εκ φλοισβοιο σαωσομεν εσθλὸν ἑταῖρον. Ε. 469.
Syn. Ταραχη, θορυβος. αφρος.
Epith. Βλοσυρος, ιλυοεις.

Φλοιῶτις. ἡ. corticosa.
φλοιῶτιν εκδυνουσα διπλακα σκεπην. Lyc. 1422.
Syn. Φλοιωδης, φλοΐνος, εμφλοιος, λεπιδωτος.

Φλομος, et Φλωμος, ου. ἡ. verbascum, *herba*. Vid. ad voc. Πυρακανθα.

Φλοξ, γός. ἡ. flamma.
αυτὰρ επεὶ κατὰ πῦρ εκαη, καὶ φλὸξ εμαρανθη,
*ανθρακιὴν στορεσας, οβελοὺς εφυπερθε τανυσσε. Ι. 212.
ποτῆρα δ' εν χειρεσσι κισσινον λαβὼν,
πινει μελαινης μητρὸς ευζωρον μεθυ,*
ἑως εθερμην' αυτὸν αμφιβᾶσα φλὸξ
οινου· στεφει δὲ κρᾶτα μυρσινης κλαδοις. Alcest. 771.
Syn. Πυρσος.—φλεγμα. Epith. Ασβεστη, αθεσφατος, ακαματος, ακοιμητος, δεινη, δυσεμβατος, ενδομυχος, θεοπυρος, ευωδης, θεσπεσια, μαλερα, ἡδεῖα, θυηφαγος, λιπαρα, ξηρα, νυκτιχορευτος, νυμφιδια, μαινομενη, μειλιχια, θυελλησσα, ολοη, παμφανοωσα, παμφαγος, πουλυοδους, πτολιπορθος, πολεμια, παννυχια, ταχινη, φοινισσα, φαεσφορος, ωκυμορος. Βακχιας, Αιτναια, Κυπριδια.

*Φλυαξ, ᾶκος. ὁ. garrulus, nugator.
Μουσαων ολιγη τις αηδονίς· αλλὰ φλυακων
εκ τραγικῶν ιδιον κισσὸν εδρεψαμεθα. Nossis, *An.* i. 196.

Φλυᾱρεω. nugor, blatero.
—καὶ σύ γ' ελεγξαι μ' ουπω δυνασαι περὶ τουτου,*
αλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγιζεις.— Plut. 574.
Syn. Φλυαρολογεω, φληναφαω, φληναφεω, φλεω, φλυω, καταφλυω, λεσχηνευω, ὑθλεω, εικαιομυθεω, εικοβολεω, δυαζω, επιγλωττιζομαι, γλωττοστροφεω, αδολεσχεω, ληρεω, περιλαλεω, εκλαλεω, ψελλιζομαι, ταυτολογεω, κενολογεω, μωρολογεω, στωμυλλομαι.

Φλυᾱρῐᾱ. ἡ. nugæ. Vid. Φλεδων.
φλυαρια ταῦτ' εστι τὰ μεμιμημένα. Lysist. 159.
Syn. Φλυαρημα, φλυαρολογια, φλεδονεια, ματαιοτης, ματαιολογια, εικαιολογια, εικαιορρημοσυνη, ερεσχελια, λῆρος. φλυαρος.

Φλῠᾱρος. *idem.* 2. nugatorius, futilis. [Nub. 364.
αὗται γαρτοι μοναι εισὶ θεαί· τἄλλα δὲ παντ' εστὶ φλυαρος.
Syn. 2. Φλυαρωδης, φλυαρολογος, μωρολογος, ψυχρολογος, σπερμολογος, εὑρεσιλογος, ἑτοιμολογος, λαλος, αδολεσχης, φληναφος, φλεδονωδης, εικαῖος, ουτιδανος, αμετροεπης, αφαμαρτοεπης, ανοητος.

Φλῠεύς. gentile pagi Attici.
Ενεργιδης ἆρ' εστί που 'νταῦθ', ἢ Χαβης ὁ Φλυεύς; Vesp. 234.

Φλυζω. *idem quod* Φλύω.
πολλάκι δ' ες κραδιην πτοιην βαλε, πᾶν δὲ νοημα
εμπληκτον μεμορηκε, κακῇ εσφαλμένον ατῃ.
αυτὰρ ὁ μηκαζει, μανιης ὕπο μυρία φλυζων. Nic. Al. 212.*

Φλυκταινᾰ. ἡ. pullula, papula.
εγὼ δὲ φλυκταινας γ' εχω. Ran. 237.
Syn. Φλυκτις, φλυσις, φλυζακιον, εξανθησις, πυθεδων.

Φλυω. ferveo. 2. evomo. 3. garrio, jocis lacesso. Vid. ad v. Πισσυγγος. —ανὰ δ' εφλυε καλὰ ρεεθρα.
*ὡς δὲ λεβης ζεῖ ενδον, επειγομενος πυρὶ πολλῷ,
κνισσῃ μελδομενος ἁπαλοτρεφεος σιαλοιο,
παντοθεν αμβολαδην, ὑπὸ δὲ ξυλα καγκανα κεῖται·
ὡς τοῦ καλὰ ρεεθρα πυρὶ φλεγετο, ζεε δ' ὕδωρ. Φ. 361.
φημην τε στυγερὴν εφλυσεν Αρχιλοχος. Dioscor. *An.* i. 498.*
επ' ασπίδος φλυοντα σὺν τυφῷ[1] φρενῶν. Sept. Th. 661.
Syn. Φλυζω, αναφλυω, επιφλυω, εκφλυζω, ὑπερφλυζω, αναζεω, βραζω.—ερυγγανω, αποβαλλω, αναβαλλω.—φλυαρεω.

Φοβερός. terribilis. 2. timidus. [8. 57.
δενδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αυχμός. Theoc.
—εκτεταμαι φοβερὰν φρενα, δειματι παλλων,
αμφί σοι ἁζομενος,— Œd. T. 154.
Syn. Φρικωδης, φρικτος, φρικαλεος, περιφοβος, ῥιγηλος, σμερδαλεος, δειμαλεος, δειλος, εμφοβος, ατυζηλος.—χαλεπος προΐδεσθαι.

Φοβερωψ. specie terribilis.
αΐδιοι, φοβερῶπες, αποστροφοι, αυτοκρατειραι. Orp. H. 69. 8.

Φοβεσιστρατη. (Αθηνη.)
τουτὶ τεμαχός σοι 'δῶκεν ἡ Φοβεσιστρατη. Equit. 1174.

Φοβεω. terreo, terrefacio.
αλλ' αιεί γε Διὸς κρεισσων νοος ἠέ περ ανδρῶν,
ὁστε καὶ αλκιμον ανδρα φοβεῖ, καὶ αφειλετο νικην
ῥηϊδιως,— Π. 688.
Syn. Εκφοβεω, καταφοβεω, καταπλησσω, ατυζω.—κνιζω, διωκω.
[Phr. Θυμὸν δονεῖν. Pind.—φοβῳ εκμαινω. Eur.]

*Φοβεομαι. *med. et pass.* metuo, cum terrore fugio, terreor.
πρὸς πολιν,* ἡπερ οἱ αλλοι ατυζομενοι φοβεοντο. Ζ. 41.
ὁ θὴρ δ' εβαινε δειλως.-Φοβεῖτο γὰρ Κυθηρην. Theoc. 30. 15.
Syn. Εκφοβεομαι, φεβομαι, καταδειδω, φευγω, ευλαβοῦμαι. Phr. —Νοος χυτο, δειδιε δ' αινῶς·
ορθαὶ δὲ τριχες εσταν ενὶ γναμπτοῖσι μελεσσι·
στῆ δὲ ταφών.— Hom.
ταρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ καππεσε θυμός.
αστατα ταρβαλεης ελελιζετο γουνατα κουρης. Non. [25.
καί μεν φρικαλεη ταραχὴ λαβεν οστέα παντα. Apollin. *Ps.* 30.
παντες γὰρ βεβοληντο δυσαλθέϊ δειματι θυμῷ. ibid. 104. 73.
[—φοβος ανδροδαμας
επαυσεν αλκὰν φρενῶν. Nem. 3. 66.]

Φοβη. juba, *de equo et leone.* 2. coma, *de hominibus et plantis.*
τεμοῦσα κρατὸς βοστρυχων ακρας φοβας. Soph. El. 451.
—πᾶσαν αικιζων φοβην-Ὑλης πεδιάδος.— Antig. 425.
τρισσον ὑπ' ευπεταλοις δῶρον εθηκε φοβαις. Sabin. *An.* ii. 304.
Syn. Χαιτη, εθειρα, θριξ, λοφια, κομη.—πεταλον.

Φοβημᾰ. το. terror.
εγχεων φοβημα δαΐων. Œd. C. 731. (699. Br.)
Syn. Δεῖμα, φοβερισμος, φοβος.

Φοβητός. formidandus.
ουκ ετι φοβητὸς ὑμῖν. Philoc. 1183. (53. Br.)

Φοβητρον. terriculum.
Τισιφονης τὰ φοβητρα, Ποσειδῶνος δὲ τριαιναν. Lucill. *An.* [ii. 334.

Φοβος. terror.
ὡς τῶν μισγομενων γενετο ιαχή τε φοβος τε. Δ. 456.
Syn. Φοβερισμος, φοβεροτης, δεῖμα, ατολμια, δειλια, φυγη.
Epith. Αργαλεος, αινος, αμειλικτος, γλυκυπικρος, δυσκελαδος, θυμοβορος, κρυοεις, κρυερος, θεσπεσιος, ολοος, σκιοεις, στυγνος, φρουδος. χλοερος, Κυπριδιος. σκιοεις, δαιμονιος, ορθοθριξ, ανδροδαμας, διατορος. [νεᾱνικος. Eur.]
Phr. —Χυσις νοου. Hom.—αμηχανια φωνῆς. Call. —κραδιης ορχησις. Æsch. φρικαλεη ταραχη. Apoll.
ες δ' ακραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φοβαν. Soph.

Φοβος. Timor.
*ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Αρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Αθηνη,
Δεῖμός τ', ηδὲ Φοβος, καὶ Ερις αμοτον μεμαυῖα,
Αρεος ανδροφονοιο κασιγνητη, ἑταρη τε,
ἥ τ' ολιγη μὲν πρῶτα κορυσσεται, αυτὰρ επειτα
ουρανῷ εστηριξε καρη, καὶ επὶ χθονὶ βαινει.* Δ. 439.
Αρην, Ενυω, καὶ φιλαιματον Φοβον. Sept. Th. 45.

Φοιβαζω. vaticinor. 2. expurgo.
δαφνηφαγων φοιβαζεν εκ λαιμῶν οπα. Lyc. 6.
ορνιθοπαιδος ισμα φοιβαζων ποτοῖς. ib. 731.
—εφοιβασσεν[2] δὲ πάγεντα
παντα χαλινοφαγων αφρὸν απὸ στοματων. Call. 5. 11.
Syn. Φοιβαινω, διαφοιβαζω, προλεγω, μαντευομαι.—περιφοιβαζω, αναφοιβαζω, αποφοιβαζω, καθαιρω, πλυνω, λαμπρυνω, κοσμεω.

Φοιβαστριος. vaticinus.

---

1. Vid. ad v. Φοῖτος.

2. Rectius scribitur ἐφοίβᾱσεν, a φοιβάω, qu. vid.

σοὶ τονδε μῦθον παρθενου Φοιβαστριας. Lyc. 1468.
 Syn. Φοιβας, φοιβαστικη, μαντικη, φοιβητρια.

*Φοιβαω. lustro, purgo. *id. qu.* Φοιβαζω.
 παντη φοιβησαντες επικριδον ἱρευσαντο. Apoll. 2. 302.*

Φοιβειος, Φοιβηϊος. Phœbeus. *fem.* Φοιβηῒς.
 Φοιβειαισι λατρειαις. Phœn. 234.
 —Τροιας-Φοιβηϊον δαπεδον. Iph. A. 756.
 μαντιπόλος παλιν αλλος εην φοιβηΐδι δαφνῃ
 *κοσμηθεὶς Πολυειδος·— Christodor. *An.* ii. 457.*

Φοιβη. Phœbe, Diana. Vid. Αρτεμις. Σεληνη.
 Φοιβην τε χρυσοστεφανον, Τηθυν τ' ερατεινήν. Hes. θ. 136.
 —Ζηνὸς θυγατερ, καλλισφυρε Φοιβη,
 παρθένε χρυσομιτρη, διδυμον γενος Απολλωνι. Opp.

Φοιβητης, Φοιβητωρ, Φοιβοληπτος. fatidicus.
 δρῶσιν φοιβητας ἢ μαντιας, οἱθ' ἱεροῖσιν
 ἑζομενοι ζωουσιν ονειρατα μυθιζοντες. Man. 1. 237.
 ὧδε μὲν Ατρειδῃσιν ἁλωσιμον εκφρασε πατρην
 Λαομεδοντιαδης, φοιβητορι λαῒ πιθησας. Lith. 383.
 τὴν φοιβοληπτον αινεσει χελιδόνα. Lyc. 1460.
 Syn. Φοιβαστικος, μαντικος, μαντις, χρησμολογος, λογιος, ενθεος.

Φοῖβος. Phœbus. Vid. Απολλων.

Φοῖβος. purus, impollutus. (Vid. ad v. Ωκιναρος.) 2. vaticinus.
 —σταθευτὸς δ' ἡλιου φοιβῃ φλογὶ,
 χροιᾶς αμειψεις ανθος·— Prom. 22.
 Syn. Ἁγνος, καθαρος, αμιαντος, λευκος, λαμπρος. μαντικος.

Φοινηεις. puniceus.
 *ορνις γάρ σφιν επῆλθε περησεμεναι μεμαῶσιν,
 αιετὸς ὑψιπετης, επ' αριστερὰ, λαὸν εεργων,
 φοινηεντα δρακοντα φερων ονυχεσσι πελωρον,
 ζωὸν, ετ' ασπαιροντα· καὶ ουπω ληθετο χαρμης·
 κοψε γὰρ αυτὸν εχοντα κατὰ στῆθος, παρὰ δειρὴν,
 ιδνωθεὶς οπισω· ὁ δ' απὸ ἑθεν ἧκε χαμᾶζε,
 αλγησας οδυνῃσι, μεσῳ δ' ενὶ καββαλ' ὁμιλῳ·
 αυτὸς δὲ κλαγξας πετετο πνοιῇσ' ανεμοιο.* M. 200.
 Syn. Φονευτικος.—πυῤῥος, φοινικεος. φοινος.

Φοινικανθεμος. flores purpureos afferens.
 νῦν, ὡστε φοινικανθεμου ἦρος ακμᾷ. Pyth. 4. 114.

Φοινῖκεος, Φοινικικος, Φοινικιοῦς, Φοινικοεις. puniceus.
 στεψον τὰν κελεβαν φοινικεῳ οιὸς αωτῳ. Theoc. 2. 2.
 ταξεων απαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν. Pac. 302.
 *a. οὗτος αυτὸς νῷν φρασει· τίς εστιν ορνις οὑτοσί;
 b. οὗτος ου τῶν ηθαδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς αεί·
 αλλὰ λιμναῖος.[1] a.*βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς. Av. 270.
 αμφὶ δ' αρα χλαῖναν περονησατο φοινικοεσσαν.[2] K. 133.
 πυκναὶ δὲ σμωδιγγες ανὰ πλευράς τε καὶ ωμους
 αἱματι φοινικοεσσαι ανεδραμον·— Ψ. 717.
 Syn. Φοινικοῦς, φοινικειος, φοινικινος, φοινιξ, πυῤῥος, ερυθρος, πορφυρεος, φοινηεις, αἱματωδης, πελειωδης, κοκκινος.

Φοινῖκες. οἱ. Phœnices.
 ενθα δὲ Φοινικες ναυσικλυτοι ηλυθον ανδρες,
 τρῶκται, μυρί' αγοντες αθυρματα νηῒ μελαινῃ. o. 414.
 Φοινικες δ' εὗρον γραμματ' αλεξιλογα. Ath. 1.
 Epith. Πολυπαιπαλοι, αγανοι.
 Phr. —Φοινικες, ὑπ' ηελιῳ δυνοντι
 οικεῦντες Λιβυας ακρον σφυρὸν,— Theoc.
 οἱ πρῶτοι νηεσσιν επειρησαντο θαλασσης,
 πρῶτοι δ' εμποριης ἁλιδινεος εμνησαντο,
 καὶ βαθὺν ουρανιων αστρων πορον εφρασσαντο. Dion. 907.

Φοινῖκη[3]. Phœnicia.
 Κυπρον, Φοινικην τε, καὶ Αιγυπτιους επαληθεις. δ. 83.

Φοινῖκις. (φοινικοῦς χιτων.) tapes. *Ang.* carpet. *qu?* Vid. ad v. Ἐλεφαντοπους.
 τουτω δ' ὑπὸ την φοινικιδ' ὑποδυνθ' ἡσυχῇ. Plut. 734.
 Epith. Νευρογος.

Φοινῖκοβαπτος. colore puniceo tinctus.
 φοινικοβαπτοις ενδυτοις εσθημασι. Eumen. 1031.

Φοινῖκογενης. e Phœnice ortus.
 Φοινῖκογενοῦς *παῖ τῆς Τυριας
 τεκνον Ευρωπας καὶ τοῦ μεγαλου
 Ζανὸς, ανασσων-Κρητης ἑκατομπτολιεθρον.* Eur. Cret. *fr.* ii.

Φοινῖκοκροκος. ὁ ἡ. puniceam tramam habens.
 ἁ δὲ φοινικοκροκον
 ζωναν καταθηκαμενα. Olymp. 6. 66.

Φοινῖκολοφος. rubram cristam habens.
 ορνιχων φοινικολοφων τοιοίδε κυδοιμοί. Theoc. 22. 72.
 τὰν απὸ θηροτροφου φοινικολοφοιο δρακοντος. Phœn. 832.

Φοινικοπᾶρηος. puniceas habens genas.
 ουδ' αρα τοί γ' ισασι νεας φοινικοπαρῄους. λ. 123.

Φοινῖκοπεδος. solum rubrum habens.
 φοινικοπεδόν τ' ερυθρᾶς ἱερὸν-Χεῦμα θαλασσης. Æsc. Fr.

Φοινῖκοπεζα. ἡ. purpureos pedes habens.
 *τὰν Ἱερων καθαρῷ σκαπτῳ διεπων,
 αρτια μηδομενος, φοινικοπεζαν
 αμφεπει Δαματρα, λευ-
 κιππου τε θυγατρὸς ἑορτάν.* Olymp. 6. 158.

Φοινῖκοπτερος. purpureas habens alas, avis.
 εικοτως· καὶ γὰρ ονομ' αυτῷ γ' εστι φοινικοπτερος. Av. 274.

*Φοινῖκοροδιος, ια, ιον. purpureis rosis nitens.
 φοινικοροδιαι τε λειμῶνες (apud Elysium *sc.*)
 εισὶ προαστειον αυτῶν. Pind. Thren. *fr.* i.
 Phr. Φοινικιοισιν ανθησας ῥοδοις. Isth. 4. 31.*

Φοινῖκοσκελης. qui est puniceis cruribus.
 θνησκει δ', απασπαιρουσα, φοινικοσκελεῖς
 χηλας παρεῖσα.— Ion. 1207.

Φοινῖκοστεροπης. fulminator.
 Δια δὲ φοινικοστεροπαν. Ol. 9. 10.

Φοινῖκοστολος, ου. ὁ ἡ. a Phœnicibus paratus et factus.
 *ει δυνατὸν, Κρονιων,
 πεῖραν μὲν αγανορα Φοινικοστολων
 εγχεων ταυταν θανατου πέρι καὶ ζω-
 ᾶς αναβαλλομαι ὡς
 πορσιστα, μοῖραν δ' ευνομον
 αιτεω σε παισὶν δαρὸν Αι-
 τναιων οπαζειν.* Nem. 9. 66.

Φοινῖκοφᾶης. purpureus.
 ὁδε πρὸς θυμελας αλλος ερεσσει
 κυκνος· ουκ αλλᾳ
 φοινικοφαῆ ποδα κινησεις; Ion.[4] 161.

Φοινιξ. ὁ. *et Φοινισσᾰ. ἡ. *adject.* 1. *gentile*, Phœnicius, Punicus. *Vid. Pyth.* 1. 138.—2. ruber, spadix. Vid. Φοινικεος.
 1. ουδ' ὁτε Φοινικος κουρης τηλεκλειτοῖο. Ξ. 321.
 Φοινισσα κωπη ταχυπορος γενησεται. Helen. 1288.
 2. —φρασσατο δ' ἱππον αριπρεπέα προυχοντα,
 ὃς τὸ μὲν αλλο τοσον φοινιξ ἦν, εν δὲ μετωπῳ
 λευκὸν σῆμα τετυκτο περιτροχον, ηΰτε μηνη.* Ψ. 453.
 φοινικι κανόνι καὶ τυκοις ἡρμοσμένα. Herc. F. 945.
 *φοινισσα δὲ Θρηϊκιων αγελα
 ταυρων ὑπᾶρχεν·— Pyth. 4. 365.
 Phr. 1. Δὴ τοτε Φοινιξ ἦλθεν* ανὴρ, απατηλια ειδὼς
 τρωκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακ' ανθρωποισιν εωργει. ξ. 288.

Φοινιξ. *subst.* 1. fil. Amyntoris, præceptor Achillis. 2. palma, *arbor.* 3. color ruber, seu, puniceus. 4. avis quædam Phœnix dicta.

---

1. Nisi fallor, hic adluditur ad locum in quo fabulæ Athenis docebantur, sed lusum verborum Interpretes non perspexerunt. Quum τὰ Ληναῖα celebrarentur, edebantur poëtarum certamina apud *Lenæum.* Situm autem fuit *Lenæum* prope arcem in ea Athenarum parte, quæ Λίμναι vocabatur.—Vid. Ruhnken. Auctar. Emend. in Suid. v. Διονύσια.—Vid. et Ranas, vs. 216, et *forsan*, 234.

2. " φοινικόεσσαν per quatuor syllabas esse efferendum, quia ῑ pro-" ducta est, satis monuit Clarke, quasi φοινικοῦσαν." Heyn. in loc. Sed corripit *Anyte*, Epig. 4. An. i. p. 197.

3. Sub v. Σεμίδαλις habes exemplum penultimæ correptæ: quod tamen pro mendoso habendum.

4. Apud Morellum est *Ib.* quasi iterum citaretur Pind. Nem. 9. Editor Venetus, qui prorsus omiserat voc. Φοινικοσκελής, (perperam bis in Morell. impressam, Φοινοσκελής) antecessoris sphalma corrigens, novum ipse admisit; siquidem laudaverit, pro Euripidis *Ione*, Aristophanis *Aves*.

1. οψε δὲ δὴ μετεειπε γερων ἱππηλατα Φοινιξ. I. 432.
αντιθεον Φοινῖκα, οπαονα πατρὸς ἑοῖο. Ψ. 360.
2. αμφὶ δὲ φοινικι βαλε πηχεε, γοῦνα δ' ερεισεν
λειμῶνι μαλακῷ· μειδησε δὲ γαῖ' ὑπενερθεν. H. Apoll. 117.
ενθα πρωτογόνος τε φοινιξ,
*δαφνα θ' ἱεροὺς ανεσχε-Πτορθους Λατοῖ φιλᾳ. Hecub. 462.
3. ουδ' ὑπὸ παρθενιας τὸν ὑπὸ βλεφαροις
φοινῖκ', ερυθημα προσωπου-Αιδομενα,— Phœn. 1501. P.*
ὡς δ' ὅτε τίς τ' ελεφαντα γυνὴ φοινικι μιηνῃ. Δ. 141.
4. καὶ ξυλα κηωεντα φερων γαμψωνυχι ταρσῷ,
χιλιετης σοφὸς ορνις επ' ευοδμῳ σεο βωμῷ
φοινιξ τερμα βιοιο φερων αυτοσπορυν αρχὴν
τικτεται, ισοτυποιο χρονου παλιναγρετος εικων·
λυσας δ' εν πυρὶ γῆρας αμειβεται εκ πυρὸς ἥβην. Nonn. l. 40.
Epith. 1. Διοτρεφης, παλαιγενης, πολιος, παιδοκομος, προμος, σοφος. 2. ακροκομος, ἁβροκομης, ὑψικομος, Δηλιος.
Φοινιος, Φοινός.[1] ου. adj. cæde contaminatus, mortifer.
—αυτίκα δ' ἦλθεν ανὰ στομα φοινιον αἷμα,-Καδ δ' επεσ'— σ. 96.
*—λυκοι ὣς
ωμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ασπετος αλκὴ,
οἵ τ' ελαφον κεραὸν μεγαν ουρεσι δηωσαντες
δαπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρηϊον αἵματι φοινόν·
καί τ' αγεληδὸν ιασιν, απὸ κρηνης μελανυδρου
λαψοντες γλωσσῃσιν αραιῇσιν μελαν ὑδωρ
ακρον, ερευγομενοι φονον αἵματος· εν δέ τε θυμὸς
στηθεσιν ατρομός εστι, περιστενεται δέ τε γαστήρ.* Π. 156.
Syn. Φοινηεις, φονιος, δαφοινος, μιαιφονος, αἱματοεις, δεινος, ερυθρος, πυῤῥος.—φονου παραιτιος.
Φοινισσᾰ. ἡ. Vid. Φοινιξ. adj.
εσκε δὲ πατρὸς εμοῖο γυνὴ Φοινισσ' ενὶ οικῳ
καλή τε, μεγαλη τε, καὶ αγλαὰ εργ' ειδυῖα. ο. 416.
Φοινισσω. rubefacio.
τί μελλεθ', οἱ κατ' οἶκον, εν ἡσυχιᾳ
σφαγια φοινισσειν; Orest. 1290. (76. P.)
Syn. Εκφοινισσω, αἱματτω, καθαιμασσω, ερυθραινω, πυῤῥοω, πορφυρω, βαπτω.
Phr. Χιονεας πορφυρε παρηΐδας αἵματι κοχλου,
χειλεα φοινιξας διερῷ πυρὶ, τῷ ποτε μουνῳ
φαιδρὸν ἁλιχλαινων ερυθαινετο φᾶρος ανακτων. Nonn.
*Φοινωδης. ruber, qs. sanguine.
βρυκοι δ' αλλοτε καρπὸν ἁλις φοινωδεα σιδης
Κρησίδος, οινωπῆς τε, καὶ ἣν προμενειον επουσι·
σὺν δὲ καὶ Αιγινῖτιν, ὅσαι τ' εσκληκότα καρφη
φοινὶ' αραχνηεντι διαφρασσουσι καλυπτρῃ. Nic. Al. 489.*
Φοιτᾰλιευς, Φοιταλιωτης. insanus. 2. errabundus. V. Βακχος.
Φοιταλεος[2]. id. qu. Φοιταλιευς.
τὴν δὲ νεον Τιτηνὶς ανερχομενη περατηθεν
φοιτᾰλεην εσιδοῦσα θεὰ επεχηρατο Μηνη. Apoll. 4. 55.
*ουδέ τι φειδωλή τις εγιγνετο, φοιτᾰλεη δὲ
σπερχομενοι μαστιγι φιλαγρυπνοιο κυδοιμοῦ. Tryph. 596.
πᾶσαι φοιτᾰλεαι— Antip. Thess.—An. ii. p. 114. Jacobs.*
ἅ μαραινει με χριουσα-Κεντροισι φοιταλεοισιν,— Prom. 600. (619. Bl.)
Syn. Ιξαλος, βιαιος, θοῦρος, εμμανης, εκφρων, ὁρμητικος, παρακοπος, μανιωδης.
Φοιτὰς, ᾰδος. ἡ. furiosa. 2. vaga. 3. meretrix. 4. epith. viæ, trita. —φοιτάσι πτεροῖς. Phœn. 1041.

1. In Homer. Hymn. ad Apoll. vs. 362. φοινὸς pro φόνος, sanguis in cæde effusus, poni videtur. λεῖπε δὲ θυμὸν, Φοινὸν ἀποπνείουσ'· pro qua lectione, Ruhnkenius, V. Cl. ex conjectura reponit: λεῖβε δὲ φοινὸν, Θυμὸν ἀποπνείουσ'. — Vid. Ep. Crit. I. p. 21. Ed. 2da. Vid. etiam Blomfield. ad Æsch. Prom. 363.

2. Secundam hujus v. syllabam produci existimat *Seidlerus* in Orest. 327. sicuti in loco ex Æsch. Prom. hic laudato. Adi V. Doctiss. de Versibus Dochmiacis, p. 38.—Notandum vero eandem suspicionem ipsi *Morello* dudum antea fuisse subortam. Vide not. (ψ) p. xx. *Tract. de Prosod.* prioris nostræ edit.—Vid. etiam *Monk.* et *Blomf.* ad Æschyli l. l.—Hæc igitur syllaba *apud Lyricos* pro *longa* haberi potest; sed in *Heroïcis*, credo, semper *brevis*. Nescio an apud Poëtas vox φοιταλέος sæpius occurrat, præter Mosch. ii. 46.—et Hippol. 143. ubi *Seidlerus* autumat "satis certa conjectura reponendum esse: ἢ ματρὸς ὀρείας φοιτᾶς. Ita enim legisse Scholiastam apertum est."

*ἡ δὲ περὶ κλισιησιν εμαινετο παννυχιη φλὸξ,
καπνὸν ερευγομενη εριδινέα* φοιτάδι ῥιπῇ. Tryph. 230.
Syn. 1. Φοιταλεα, μανιωδης, μανικη.—2. αλῆτις. 3. βασσαρα.
Φοιταω, Φοιτιζω. frequento. 2. furo. 3. redeo.
Ατρεΐδης δ' αν' ὁμιλον εφοιτα, πολλὰ κελευων. E. 528.
δὴ τοτε φοιτιζεσκε καθ' ὑληεντας εναυλους. Hom. xxv. 8.
—φοιτῶντ' ανδρα μανιάσιν νοσοις-Ωτρυνον,— Aj. 59.
Syn. Επιφοιταω, πορευομαι, παραγιγνυμαι, επερχομαι.—περιερχομαι, αναστρεφομαι, σχολαζω.—μαινομαι.
*Φοιτητὴρ, ῆρος. item, Φοιτητὴς, οῦ. ὁ. qui ventitat; discipulus; comes.
φοιτητῆρες Ερωτες επεῤῥωοντο τιθηνῃ. Coluth. 99.
Φοῖτος, ου. ὁ. insania. Vid. Steph. T. iv. c. 185. A.
εἴ νιν καταξει χρυσοτευκτα γραμματα,
επ' ασπίδος φλυοντα σὺν φοιτῳ φρενῶν. Sept. Th. 760. P.
Φοκεῖς, male positum ad Sophocl. Elect. vss. 1107. et 1442. ubi Brunck. recte edidit, Φωκῆς.
Φολεγανδριος. gentile, a sequ.
ειην δὴ τοτ' εγὼ Φολεγανδριος, ἢ Σικινιτης
αντί γ' Αθηναιου· πατρίδ' αμειψαμενος·
αἶψα γὰρ ἂν φατις ἤδε μετ' ανθρωποισι γενοιτο.
Αττικὸς οὗτος ανὴρ τῶν Σαλαμῖν' αφεντων.[3] Solon. ap. Diog. [Laërt. L. 1.
Φολεγανδρος. ἡ. ins. una Sporadum.
ὦ Λητοῖ, σὺ μενεῖς μεν (γε) σιδηρειη Φολεγανδρῳ,
δειλη· ἢ Γυαρον παρελευσεαι αυτίχ' ὁμοιην. Arat. ap. Strab. [l. 10. p. 486.*
Φολις, ῖδος. ἡ. squama.
—δολιχὴν δ' αμφ' αυχένι (δέ τέ οἱ χθονὶ Herm.) δειρὴν
θῆκε καρηβαρεων φολίσιν.— Orph. 1012.
τὼ μὲν επ' ακροτατοισι ποδῶν ἑκατερθεν ερεμνας
σεῖον αειρομενω πτερυγας (μεγα θαμβος ιδεσθαι)
χρυσειαις φολιδεσσι διαυγέας·— Apoll. 1. 219.
Syn. Λεπις, λεπος.—ποικιλμα, στιξις.
Epith. Αργυφης, αζαλεα.
Φολῖδωτος. squamatus.
—ὅστις αν θωρηκ' εχῃ-Φολιδωτον. Posid.
Syn. Λεπιδωτος.
Φολκος. strabo. Vid. Παραβλωψ.
φολκὸς εην, χωλὸς δ' ἑτερον ποδα· τὼ δέ οἱ ωμω-Κυρτὼ,— B. [217.
*Φολοη. mons Arcadiæ.
τὰν ελαφον, Λαδωνα καὶ αμφ' Ερυμανθιον ὑδωρ
νῶτά τε θηρονομου φερβομεναν Φολοας. Antip. Sidon. Anal. [ii. p. 10.*
Φολος. Centaurus, æqualis Chironi.
ἆρά γε πᾳ τοιόνδε Φολῳ κατὰ λαϊνον αντρον
κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γερων εστασατο Χειρων; Theoc. 7. 149.
Φοναω. cædis avidus sum.
καρχαρεοισι λυκοισιν εοικότες, οἵ θ' ὑπὸ νυκτα
χειμεριην φονοωντες ασημαντοις επὶ μηλοις
οιχονται, καματον δὲ κατατρυχουσι νομηων. Tryph. 607. (15. [N.
Eyp. Φονου επιθυμοῦντες.
Φονευς. homicida. —πρίν γ' Ἑκτορος ενθάδ' ενεῖκαι
τευχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθυμου σεῖο φονῆος. Σ. 335.
Syn. Φονευτης, φονευτηρ, ολετηρ, αναιρετης, καθαιρετης, θυτης, σφαγευς. φονεργατης. Epith. Στυγνος.
Φονευω. occido.
καὶ τίς φονευει; τίς δ' ὁ κειμενος; λεγε. Antig. 1174. B.
Syn. Πεφνω, καταπεφνω, αποκτεινω, θανατοω.
Phr. Πνευματος ορφανισαι.—
ανέρος αντιβιοιο κατὰ χροὸς ἆορ ελασσεν. Ep.
Φονευμα, Φονη. cædes. Vid. Φονος.
*γαλακτι δ' ουκ επεσχον, ουδὲ μαστῷ
τροφεῖα ματρὸς, ουδὲ λουτρὰ χεροῖν,
ανὰ δ' αντρον ερημον,*-Οιωνῶν γαμφηλαῖς
φονευμα, θοιναμά τ' εις αΐδαν εκβαλλει. Ion. 1492.
ανδρας τ' ασπαιροντας εν αργαλεῃσι φονῇσιν. K. 521.
*Φονῐκὸς, ἡ, όν. cædis cupidus; letalis.
ποιεῖς μοι φονικῶν εξαμετρων πολεμον. Lucill. An. ii. 333.*
Φονιος. cruentus. 2. letalis.
δοτε μοι λυρην Ὁμηρου
φονιης ανευθε χορδῆς. Anac. 48. 2.

3. Vid. Brunck. Anal. T. i. p. 71. Is. Vossius legebat, unica voce, Σαλαμιναφετῶν, et sic edidit Gaisford.

Syn. Φοινιος, φοινικος, επιφονος, φονευς.
Φονολιβής. sanguine stillans.
φονολιβῆ θρονον. Eumen. 164.
—ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τυχᾳ-Φρην επιμαινεται·—Agam. 1436.
Φονοῤῥυτος. sanguine redundans.
εν δὲ γαιᾳ ζωᾶ-Φονοῤῥυτῳ μεμικται. Sept. Th. 947.
Φονος. cædes. Vid. in. v. Φοινος.
Αργεῖοι Τρωεσσι φονον καὶ κῆρα φεροντες. B. 352.
Syn. Φονη, φονευμα, ανδροφονια, ανδροκτασια, κτονος, σφαγη, ολεθρος, φθορα, αναιρεσις, θανατος.—αἷμα.
Epith. Ατιμος, αιπυς, αινος, αργαλεος, ασημαντος, αποφονος, ατασθαλος, αλγινοεις, δυσσεβὴς, ευθηρος, εμφυλος, θερμος, λευγαλεος, μελας, παρποδιος, νεοσφαγης, ολοος, πορφυρεος, πτεροεις, ευγενης, στονοεις, στυγερος, σιδηροφρων, ατρεπτος, φιλαιματος. [χαμαιπετης. Eur.]
Phr. Φοινια ζαλη. Soph. θῖνες νεκρῶν.
πελανος αἱματοσταγής. Æsc. φοινιον κῦμα μοθου. Ep.
[φονου παρποδιου νεφελη. Pind.]
αἱματος εκχυμενον πελαγος, καὶ κῦμα φονοιο. Tryph. 392. N.
—ὁμογνητῳ δὲ σιδηρῳ
αλληλων ολετῆρες ετυμβευοντο κονιη.
λοιγιος αἱμαλεης ανεκηκιεν αυλὸς εερσης
αορι θεινομενων.—Nonn. λυματα λυγρὰ φονοιο. Cal.
Φοξός. acutus et veluti turbinatus.
φοξὸς εην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' επενηνοθε λαχνη. B. 219.
Syn. Οξυκεφαλος, προκεφαλος, λιποδερμος.
Φοξοχειλος. qui labris est coarctatis et in acutum desinentibus.
αυτὴ δὲ φοξοχειλος Αργειη κυλιξ. Simon.
Φορά. latio, gestatio. motus vehementior, *etc.*
φορᾶς γε τοι φθονησις ου γενησεται. Trach. 1228. (14. B.)
Syn. Φορησις.—αιωρημα, ὁρμη, κινησις. τυχη. ευφορια, πολυφορια, πολυκαρπια, ευθηνια.—φορος, ερανος.—πλημμυρα.
Φοράδην. *adv.* gestando.
πᾶ μοι φθογγα πετεται φοραδην; Œd. T. 1333. (10. B.)
Syn. Φορηδον, σφοδρα.
Φορβαῖος, αία, αῖον. pascuus. Vid. ad v. Ιναχος.
Φορβᾶς, ντος. ὁ. Nom. Pr. Vid. ad v. Τριοπος.
Φορβᾶς, αδος. ὁ ἡ. alimentum suppeditans. 2. gregarius. 3. sus; *ap. Lycophr.* εἴ τιν' εμπεσοι
φορβάδος ὥστε γᾶς ἑλεῖν. Philoct. 709.
Syn. Νομας, πολυφορβος.—βοσκημα.
Φορβεια. esca. 2. capistrum.
εν φορβειᾳ τοῖσι δικασταῖς εξοδον ηυλησ' απιοῦσι. Vesp. 580.
Syn. Φορβια, φορβαῖα, φορβεα, φιμος.—φορβη.
Φορβή. pabulum.
*αλλ' εγὼ ου πιθομην, ἦτ' ἂν πολὺ κερδιον ἦεν,
ἵππων φειδομενος, μή μοι δευοιατο φορβῆς,
ανδρῶν ειλομενων, ειωθότες εδμεναι αδδην.* E. 201.
Syn. Τροφη, νομη, βορα, φορβεια. βρῶσις. βοτανη.
Epith. Απημων, ευδωρητος, μελιηδης, νεοτερπης, ῥωγαλεα, συοθρεμμων.
Φορεύς. bajulus.
τῇ νισσοντο φορῆες, ὅτε τρυγοωεν αλωήν. Σ. 566.
Syn. Φορταξ, φορτηγος, φορτοφορος, φορτοβασταкτης, αχθοφορος, αγγαρος, κομιστηρ, αγκαλιδοφορος, νωτοφορος. ξυλοφορος, κ. λ.
Φορεω. gesto.
μιτρης θ', ἣν εφορει, ερυμα χροὸς, ἑρκος ακοντων. Δ. 137.
Syn. Περιφορεω, βασταζω, κομιζω, φερω. εχω.
Φορημᾶ. το. gestamen. —δυσχερεια μὲν,
εξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορηματος. Philoc. 480.
Syn. Φορτιον, βασταγμα, αχθος. το αγωγιμον.
Φορητός. tolerabilis. Vid. Φερτος.
Κυπρις γὰρ ου φορητὸς, ἣν πολλὴ ῥυῇ. Hippol. 443.
*Φορῖμος. ὁ ἡ. utilis, commodus.
ἡ παλιουρος εγὼ, τρηχὺ ξυλον· αλλ' εμ' εν ἑρκει
τίς γ' αφορον λεξει, τὴν φυριμων φυλακα; Tull. Gem. *An.* ii. [281.*
Φορκιδες. Phorcyos vel Phorci filiæ.
προς Γοργονεια πεδία Κισθηνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναιουσι δηναιαὶ κοραι
τρεῖς κυκνομορφοι, κοινὸν ομμ' εκτημεναι,
μονοδοντες, ἃς ουθ' ἥλιος προσδερκεται
ακτῖσιν, ουθ' ἡ νυκτερος μηνη ποτέ. Prom. 793.
Epith. Αγρυπνοι, μονοφθαλμοι.
*Φορκος, vel Φορκυς. ὁ. pater Phorcidum, quibus nomina Ενυω, Πεφρηδω, et Δεινω: (*Vid. Blomf. Gloss. ad Prom.* 819.) pater etiam Gorgonum. (*Vid. Damm. P. R.*)
ητοι, τό τε θεσπεσιον
Φορκοῖ αμαυρωσεν γενος, κ. λ. Pyth. 12. 23.
Φορκυῖ δ' αὖ Κητὼ Γραιας τεκε καλλιπαρῃος
εκ γενετῆς πολιάς, - - -
Γοργούς θ', αἳ ναιουσι περην κλυτοῦ Ωκεανοῖο. Hes. *θ.* 270.*
Φορκυς. albus, canus. *item*, rugosus.
ὁ δ' αντὶ πιποῦς σκορπιον λαιμῷ σπασας
φορκῳ, κακῆς ωδῖνος εκλαυσεν βαρος. Lyc. 476.
Syn. Λευκος, πολιος.
Φορκυς, ῦος, et ῦνος. ὁ. rex, late dominans mari. numen marinum. 2. ductor Phrygum.
2. Φορκυς αὖ Φρυγας ἦγε, καὶ Ασκανιος θεοειδής. B. 862.
Αιας δ' αὖ Φορκυνα δαΐφρονα, Φαινοπος υἱὸν
Ἱπποθοῳ περιβαντα, μεσην κατὰ γαστέρα τυψε. P. 312.
Φορμιγξ. cithara. —εν δέ τε φορμιγξ
ηπυει, ἣν αρα δαιτὶ θεοὶ ποιησαν ἑταιρην. ρ. 270.
Syn. Κιθαρα, λυρα.—μυρμηξ. Hesych.
Epith. Γλυκεῖα, γλαφυρα, ἑπτατονος, ἑπτακτυπος, ἑπταγλωσσος, ευκρεκτος, ευκελαδος, ελεφαντοδετος, εγρεκυδοιμος, ἡδυμελης, λιγυθροος, μυστοπολος, ευφθογγος, πυξινη, ποικιλογηρυς, πυργοδομος, τερψινοος, θρασεῖα, ὑμνοπολος, ὑπωροφια, Βρομια, Ορφεια, Δωρια, Πινδαρια.
Phr. Ματηρ ὑμνων—φρενα τερπομενον φορμιγγι λιγειῃ, καλῇ, δαιδαλεῃ,— Hom. χρυσεα φορμιγξ, Απολλωνος καὶ ιοπλοκαμων
συνδικον Μοισᾶν κτεανον· κ. λ. Pyth. 1.
ἡ λιγυρὴν φορμιγγα χελυκλόνον Ἑρμαωνος. Orph. 381.
Φορμιζω. cithara ludo. 2. cano. Vid. Κιθαριζω.
ητοι ὁ φορμιζων ανεβαλλετο καλὸν αειδειν. α. 155.
Βιστονιῃ φορμιγγι λιγειης ἦρχεν αοιδῆς. Apoll. 2. 704.
* Αμφιων δ' επί οἱ χρυσεῃ φορμιγγι λιγαινων
ηΐε· δὶς τοσση δὲ μετ' ιχνια νισσετο πετρη. ib. 1. 740.*
[Phr. Εξυφαινε γλυκεῖα καὶ
τοδ' αυτίκα, φορμιγξ,
Λυδιᾳ σὺν ἁρμονιᾳ μελος πεφιλημένον. Nem. 4. 71.
—προφρων δὲ κἀκεινοις αειδεν Παλιῳ
Μοισᾶν ὁ καλλιστος χορός· εν δὲ μεσαις
φορμιγγ' Απολλων ἑπταγλωσσον
χρυσεῳ πλακτρῳ διωκων,
ἁγειτο παντοιων νομων. ib. 5. 40.]
Φορμικτης. citharœdus.
προσεπιτερπεται δ' ὁ φορμικτας Απολλων. Ran. 234.
Syn. Κιθαριστης, κιθαρῳδος.
Φορμίς. ἡ. sportula. 2. tegeticula.
ἡμῖν γὰρ ουκ εστ' ουδε καρυ' εκ φορμίδος
δουλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμενοις. Vesp. 58.
Syn. Ψιαθος, σπυρις, σπυριδιον, φορμισκος, φορμισκιον, φορμιθιον, φορμιον.
Φορμός. ὁ. sporta. 2. teges.
οισεις δ' εν φορμῷ· παῦροι δέ σε θησονται. Hes. ε. 480.
Syn. Κιστη, κοφινος, λαρκος. ψιαθος. προκαλυμμα. αγγεῖον πλεκτον εκ φλοιοῦ. Epith. Βραχυς.
Φορος. tributum. 2. forum. [Vesp. 655.
τὸν φορον ἡμῖν απὸ τῶν πολεων ξυλληβδην τὸν προσιόντα.
Syn. Φορα, εισφορα, δασμος, τελος, συντελεια.
Φορτηγός. onera, seu mercem, vehens.
φορτηγοὶ δ' αρχουσι, κακοὶ δ' αγαθῶν καθυπερθε. Theog. 679.
*—αλλὰ ναυβατην
φορτηγὸν, ὅστις ῥωπον εξαγει χθονός. Æsch. *fr.*
Φορτητῖκός. gravis, molestus.
φορτητικῶν μοι βρωματων αγωνιᾶς. Dionys. ap. Ath. p. 405. d.
Φορτιζω. onero.
αυχένα φορτιζων, γηραϊ καμπτομενος. Ænigm. *An.* iii. 322.

Φορτῐκός[1]. *metaph.* odiosus, molestus, importunus.
ὑμεῖς τί καθησθε; μῶν εγω τῃ λαμπαδι
ὑμᾶς κατακαυσω; φορτικὸν τὸ χωριον. Lysist. 1217.*
Φορτίον. onus, merx. *pl.* merces, *maxime* edulia.
φορτίον ερωτος. Anac. 148. (*fr.* 106. *Fisch.*)
*a. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' εστι; b. τῶδ' εμοῦς
Θειβαθεν, ιττω Ζεύς.[2] (*Bœotus loquitur.*)—Acharn. 910. B.*
Syn. Φορημα, φορτος.—εμπορευμα.—επισαγμα, ὑποσκευη.
Φορτὶς (ναῦς). oneraria (navis).
ὁσσον δ' ἱστὸν νηὸς εεικοσοροιο μελαινης,
φορτίδος, ευρειης, ἡτ' εκπεραα μεγα λαῖτμα. ι. 322.
Syn. Φορτηγος, ὁλκας, φορτηγικον πλοῖον.
Φορτος. onus. 2. res molesta; odiosæ ineptiæ.
φορτου τε μνημων, καὶ επισκοπος ἠσιν ὁδαιων. θ. 163.
2. επειτα καὶ τὸν φορτον εκφυγοιμεν ἄν.
*ου γὰρ πρεπῶδές εστι τῷ διδασκαλῳ,
ισχαδια καὶ τρωγαλια τοῖς θεωμενοις
προβαλόντ', επὶ τουτοισιν επαναγκαζειν γελᾶν.* Plut. 796.
Syn. Φορτιον, φορημα, αχθος, μοχθος. 2. χλευη.
Epith. Βαρυπημων, βυθιος, επαχθης, επαυχενιος, ισοελκης, πολυχανδης, ὑπεραχθης.
Φορυκτός. tinctus.
καὶ μητε χρυσῷ φαιδρὰ καλλυνειν ῥεθη,
μηθ' ἁβροπηνους αμφιβαλλεσθαι πεπλους
καλχῃ φορυκτοὺς, οὑνεκα θεᾷ θεὸς
χερσου μεγαν στορθυγγα δωρεῖται κτισαι.* Lycoph. 862.
Syn. Βεβαμμενος, πεποικιλμενος.
Φορῡνω, Φορυσσω, Φορυω. pinso. 2. fœdo. 3. tingo.
*ὁστις σ' αμφὶ καρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι
δωματος εκπεμψῃσι,* φορυξας αἱματι πολλῷ. σ. 334.
*αἷμα δὶ' εκ ῥινῶν τε καὶ αυχένος ηδὲ καὶ ωτων
πηδυεται, χολοεντι νεον πεφορυγμένον ιῷ. Nic. Th. 301.
δισσάκι τετροργυιον, ἁπαν* πεφορυγμενον αφρῷ. Antip. *Sid.* —*An.* ii. 9.
Syn. Αναφορυσσω, φυραω, μασσω, κεραννυμι, συγχεω, μολυνω, μιαινω.
Φορῡτός. quisquiliæ. 2. funis genus. 3. cœnum. [*Bent.*
σὺν δ' αμυδις φορυτόν τε καὶ ιπνια λυματ' αειρεν. Call. *fr.* 216.
Syn. Σωρεια, αθροισμα, συλλοχια.—φρυγανον, αχυρον. σχοινιον. στρωμη. χαραδρα.
Φορωνευς. fil. Inachi, rex Argivorum, a quo οἱ Φορωνῆες.
οἷον δ' αθανατων τιν' εἴσκομεν ανδρασι πῆμα
ἱρῶν μηνισαντα Φορωνηεσσιν εφεῖναι. Theoc. 25. 200.
Φοως. lux. Vid. Φαος.
Ζηνὶ φοως ερεουσα, καὶ αλλοις αθανατοισιν. B. 49.
Φραγμᾰ. το. Φραγμός. ὁ. septum. [i. 228.
—τὰ δ' οκτορρίζα μετωπων-Φραγματα— Leon. *Tar.*—*An.*
ακρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμὸν,
μή μευ λωβασησθε τὰς αμπελος· εντὶ γὰρ ἁβαι. Theoc. 5. 108.
Syn. Φρακτηρ, περιφραγμα, προφραγμα, περιβολος, ἑρκος, ὁρκανη. βατος. περισταυρωμα, χαραξ, ερυμα, ασφαλισμα.—θριγκος. νομος. Hesych.
*Φραγνῡμῐ. *idem qu.* Φρασσω et Φραττω.
κλειδοῦχοι νεκυων, πασας Αΐδαο κελευθοὺς [*An.* ii. 162.*
φραγνυτε, καὶ στομιοις κλεῖθρα δεχεσθε πυλαι. Loll. Bass.
Φρᾰδαω. indico.
—ὀπα πομπιμον-Κατεβαινε· νοστου τελος
καὶ γᾶν φραδασσε.— Nem. 3. 43.
*Φρᾰδη, ης. ἡ. contemplatio.

συμβολον δ' ουπω τις επιχθονιων
πιστὸν αμφὶ πραξιος εσ-σομενας εὗρεν θεόθεν·
τῶν δὲ μελλοντων τετυφλωνται φραδαι. Olymp. 12. 10.*
Φραζω. dico, expono. Φραζομαι. in animo verso, *etc.*
ὡς τρυφερὸν λαλεεις, ὡς κωτίλα ῥηματα φρασδεις. Theoc. 20. 7.
*νῦν δ' αγε μοι τοδε ειπὲ, πολυτροπε Μαιάδος υἱὲ,
ἤ σοί γ' εκ γενεῆς ταδ' ἅμ' ἑσπετο θαυματὰ εργα;
ηέ τις αθανατων, ηὲ θνητῶν ανθρωπων
δῶρον αγαυὸν εδωκε,* καὶ εφρασε θεσπιν αοιδήν; H. Mer. 439.
*ει σύ γ' εκεῖνος, ὃν αμμιν ακουοντεσσιν εειπεν [179.
ουξ Ἑλικηθεν Αχαιὸς,* εγὼ δὲ σε φραζομαι ορθῶς. Theoc. 25.
Ἑκτορα δ' εφρασσαντο βοὴν αγαθὸν, καὶ εταιρους. O. 671.
Syn. Επιφραζω, εκφραζω, απαγγελλω, αποφαινω, αποδεικνυω, δηλοω, σημαινω.—ὑποφραζομαι, επιφραζομαι, καταφραζομαι, βουλευομαι, επινοεω, διανοεομαι, σκεπτομαι. θεαομαι. αναγνωριζω. λεγω.
Φρᾰδὴς, Φραδμων. consultus.
φραζεο, Δαρδανιδη· φραδέος νοου εργα τετυκται. Ω. 354.
ουδ' ἂν ετι φραδμων περ ανὴρ Σαρπηδονα δῖον-Εγνω,—Π. 638.
Syn. Φρονιμος, συνετος, οξυς, εμπειρος, αγχινοος, νοημων, επιστημων.
Φραδμοσῡνη. prudentia.
Ἡρης φραδμοσυνῃ λευκωλενου, ἥ μιν ερυκεν. Hom. Ap. 99.
Syn. Επιφροσυνη, πολυφροσυνη, σωφροσυνη, φρονησις, συνεσις, δαημοσυνη, μῆτις, βουλη, σκεψις, νοησις.
Φρᾰσῐδημος. Nom. Pr.
τᾷ Δηοῖ γὰρ ετευχε θαλυσια, καὶ Φρασιδαμος
κἀντιγενης, δυο τεκνα Λυκωπεος·— Theoc. 7. 3.
Φρασσω, Φραττω. sepio, constipo.
φραξε δέ μιν ῥιπεσσι διαμπερὲς οισυΐνῃσι. ε. 256.
*—οἱ γὰρ αριστοι
κρινθέντες Τρῶάς τε, καὶ Ἑκτορα δῖον εμιμνον,*
φραξαντες δορυ δουρὶ, σακος σακεϊ προθελυμνῳ. N. 128.
Syn. Αποφρασσω, αντιφρασσω, εμφρασσω, επιφρασσω, καταφρασσω, παραφρασσω, περιφρασσω, φραγνυμι, θριγκοω, περιβαλλω, καταδρυφασσω, ερυμνοω, καταστυφω, ασφαλιζω, ασφαλιζομαι, χαρακοω, πηγνυω, συστρεφω, πληροω, αντεχω.
*Φραστωρ, ορος. ὁ. Nom. Pr.
αν' ἱπποισι δὲ τετρασιν
απὸ Μαντινεας Σᾶμος ηειδετο·
κάκοντι Φραστωρ ελασε σκοπον. Olymp. 10. 83.*
Φραστωρ. elocutor, interpres. [501.
οπαονας δὲ φραστοράς τ' εγχωριων-Ξυμπεμψον,—Æsc. Supp.
Syn. Φραστηρ, ἑρμηνευς, διαλλακτης. ειδημων. μηνυτης.
Φρᾱτωρ. curialis. 2. tribulis.
ὦ γεροντες Ἡλιασταὶ, φρατορες τριωβολου. Equit. 255.
ὃς, επτετης ὢν, ουκ εφυσε φρατορας. Ran. 421.
Syn. Φυλετης, συμφυλετης, εμφυλος, ὁμοφυλος, πατριωτης, φρατριευς, φρατιαστης. συγγενης. διδασκαλος.
Φρατρια, Φρητρη. curia, familia.
ὡς φρητρη φρητρηφιν αρηγῃ, φῦλα δὲ φυλοις. B. 363.
Syn. Φρατορια, συμμορια, συνοικεια, συγγενεια. φῦλον.
Φρεαρ, *ᾱτος. το. *poët.* Φρειαρ, ἄτος. puteus.
—καὶ γὰρ βουλομαι
ὑδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' εστί μοι μεγα
φρεᾶτος[3] ενδον ψυχροτερον Αραροτος. Alex. ap. Ath. p. 123. e.*
εξ οὗπερ παντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θαλασσα,
καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρειατα μακρὰ ναουσιν. Φ. 197.
τρὶς δ' επὶ Καλλιχορω χαμαδις εκαθισσαο φρητι.[4] Call. 6. 16.
Syn. Φρεατιον, φρεατια, βοθρος.—πηγη.
Phr. Φρειατος ιλυοεντος ανηγαγε νερτερον ὑδωρ.
—ὑγρα θεμεθλα πεδοσκαφεων κενεωνων. Nonn.
Φρεγιλος, Φρῠγιλος. frigilla, *avis.*

---

1. Φορτικὸν πλοῖον, sicut etiam φορτηγικὸν, est *navis oneraria.*—Sed φορτικὴ appellabatur Comœdia, quæ insulsis et obsoletis jocis abundabat; et ipsæ ineptiæ, φορτὸς,—hac potissimum, credo, de caussa, quod, qui primi in isto scribendi genere versabantur, servos in scenam adducerent, gravia onera, (φορτὸν scilicet) ferentes, et de molestia gestu et verbis ad risum captandum idoneis conquerentes. Istiusmodi facetiæ nimis diu repetitæ fastidium tandem, non risum, movebant.—Has itaque et similes ineptias sæpius ridet Aristophanes, inprimis ad initium Ranarum. Vide etiam Vesp. 56—66. Nub. 96, 524. et Plut. 796. sqq. citt. sub v. Φορτός.

2. Jurisjurandi formula Thebanis usitata. Vid. Valcken. ad Phœniss. 1671.

3. Veram hanc lectionem servaverat Codex MS. corrumpere tamen cupit Schweigh. conjectando, φρεατίου. Ignorabat scilicet vir eruditissimus, sed in re metrica vix satis versatus, penult. τοῦ, φρεᾶτος, produci. Vid. Bentl. Epist. ad Hemsterh. 2da. *Edit. Burn.* p. 316.

4. Hujus versiculi pars posterior, et qui eum proxime antecedit, recentiori cuidam deberi videntur.

φρεγιλος[1] *ορνις ενθαδ' εσται, τοῦ Φιλημονος γενους.* Av. 764.
καὶ φρυγιλῳ Σαβαζιῳ. ib. 874.

Φρενηρης. cordatus.
*ου γὰρ φρενηρη γ' οντα σ' *ελπιζουσί που*
μονον τοσαυτης, ἧς επῆλθον, Ἑλλάδος,
*τὰς τῶνδ' αβουλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν.** Heracl. 151.
SYN. *Αρτιφρων, φρονιμος, σοφος, ἁγνος. παραφρων.*

Φρενογηθής. lætus, hilaris. Vid. *Απολλων.*

Φρενοδαλις. amentia.
παραφορα φρενοδαλις. Eumen. 331.
SYN. *Φρενοβλαβεια, ανοια, μωρια.*

Φρενοθελγής. animum demulcens.
καὶ κλεος ευεπιης φρενοθελγέος— Procl.

Φρενόθεν. adv. ex mente.
ουποτε γὰρ φρενόθεν γ', επ' αριστερὰ,
παῖ Τελαμῶνος, εβας. Aj. 183.
EXP. *Οικοθεν, απ' οικειας γνωμης.*

Φρενόκλοπος. decipiens. Vid. *Ερως.*

**Φρενοληστής.* mentem subdole auferens.
τί κλαιεις, φρενοληστὰ, τί δ' αγρια τοξα καὶ ιούς. Meleag. 42.*

Φρενομᾰνης, Φρενοβλᾰβης, Φρενοπληγης, Φρενοπληκτος, Φρενωλης. furiosus; mente captus vel læsus.
φρενομανής τις εἶ θεοφορητος,— Agam. 1149.
ὑπό μ' αὖ σφακελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανιαι θαλπουσ'.— Prom. 877.
τοιάδε μεντοι τῶν φρενοπληκτων
βουλευματ' επη τ' εστὶν ακοῦσαι. ib. 1053.
—παρανοια συναγε-Νυμφιους φρενωλεις. Sept. Th. 763.
SYN. *Φρενοπληξ, φρενομωρος, φρενοληπτος, εκφρων, αναισθητος, μανικος.*

Φρενομορως, Φρενομωρως. advv. insane.
—νιν ὅταν νοσοῦντα-Φρενομορως ακουσῃ. Aj. 631.
SYN. *Φρενοβλαβῶς, μανικῶς.*

**Φρενόπλὴξ, ῆγος. ὁ ἡ.* furiosus, demens. V. *Φρενομανὴς, etc.*
κοινῇ πὰρ κλισιῃ ληθαργικὸς ηδὲ φρενοπλήξ. Ep. ἀδ. 411.*

Φρενοτεκτων. qui cogitatione aliquid componit.
φωτὸς αμυνομενου φρενοτεκτονος ανδρὸς (i. e. Αισχυλου)
ῥημαθ' ἱπποβαμονα. Ran. 820. B.
EXP. *Τοῦ εκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινομενου.*

Φρενοω. moneo. 2. decipio.
κλαιων φρενωσεις, ὧν φρενῶν αυτὸς κενός. Antig. 765. (54. B.)
νῦν δ', ει δικαιον τοὺς ελευθερους φρενοῦν
γνωμαισι δουλαις,— Trach. 53.
SYN. *Σωφρονιζω, νουθετεω. εις φρονησιν αγειν.*

Φρεωρῠχεω. puteum effodio.
νὴ Δι' ωνησας γ' εμ', ὡς παλαι γέ μ' εφρεωρυχει.[2] Lysist. 1032.
SYN. *Φρεορυκτεω, φρεαρ ανατεμνω, ορυττω.*

Φρην, sed frequentius *Φρένες, primitus denotabat* diaphragma.[3] *Φρὴν inde* pro mentis sede, *atque ipsa* mente, sapientia, *accepta.*
Φρένες. præcordia, prudentia, ingenium.
έως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρενα καὶ κατὰ θυμόν. A. 193.
**τὼ δὲ βατην παρὰ θῖνα πολυφλοισβοιο θαλασσης,*
πολλὰ μαλ' ευχομενω γαιηοχῳ Εννοσιγαιῳ,
ῥηϊδιως πεπιθεῖν μεγαλας φρενας Αιακιδαο.* I. 183.
SYN. *Νοῦς, διανοια, γνωμη, θυμος, φρονησις.—πραπιδες.*
EPITH. *Αδαμαστος, αταρβης, αθελγης, αρχεγονος, βαθεῖα, γλυκεῖα, μαλθακη, σοφη, θεσπεσια, νοερα, ποικιλομυθος, ελευθερα, θνητη, ορθη, χθονια, ῥυποωσα, σφαλερα, ευγλωσσους, μελαγχιτων, πλαγια.—κελαιναι, μελαιναι, αμφιμελαιναι, ἁπαλαι, ατηραι, αμωμητοι, εναισιμοι, εμπεδοι, θοαι, θειοφρονες, ιθεῖαι, κοῦφαι, κρατεραι, λευγαλεαι, μαινομεναι, ολοαι, ουλομεναι, πυκιναι, πευκαλιμαι, πινυται, περισκελεῖς, στερεαι, ταχιναι, λευκαι, αγαθαι, εσθλαι, αγκυλομητιδες, αμαλθακτοι, απαλαμνοι, λοξαι, διαστροφοι, στρεπται.*

PHR. *—Ακεσταί τοι φρενες εσθλῶν·*
αιεὶ δ' ὁπλοτερων ανδρῶν φρενες ηερεθονται.
—επεὶ οὔ οἱ ἔνι φρενες ουδ' ηβαιαί. Hom.

Φρῖκαλέος, Φρικτὸς, Φρικωδης. horribilis.
ηδη φρικαλέον δειδιθι καὶ σὺ νεκυν. Jul. *Æg.—An.* ii. 507.
**χαιτας αυχενιους πεφρικότα, θηκτὸν οδόντα*
βρυχοντα, γληναις φρικτὸν ἱέντα σελας. Archias, *An.* ii. 95.*
βαρὺν βρομον μεθῆκε, φρικωδη κλυειν. Hippol. 1202.
SYN. *Φρικοποιος, φοβητεος, φοβερος, σμερδαλεος, καταπληκτικος, τραχυς, ῥιγεδανος, ῥικνωδης.—σεβασμιος. δεινος.*

Φρῖκη. horror. 2. metus.
τοιαν φρικην παρεχεις μοι. Œd. T. 1329. (06. Br.)
SYN. *Φρικιον, φρικιασις, ναρκη. τρομος. τραχυτης. φριξ. παλμος. ψυχος.*

**Φρικιας, ου. ὁ.* nobilis Thessalus.
—θῆκε καὶ βαθυλειμω-ν' ὑπὸ Κιῤῥας αγὼν
πετραν κρατησιποδα Φρικιαν. Pyth. 10. 23.*

Φρικτοβοας. sonitum horribilem edens.
—φρικτοβοας σαλπιγγων ἦχος. Cyr. Th.

Φρῖκων. Nom. Pr.
λαοὶ Φρικωνος, μαργων επιβητορες ἱππων. Hom. xxxvii. 4.

Φρῖμαγμός. fremitus. 2. insolentia. Vid. *Φρυαγμα.*
ἵππων φριμαγμὸν ηονες δεδεγμεναι. Lyc. 244.

Φρῖμασσομαι. fremo. Vid. *Φρυασσομαι. Χρεμεθω.*
—φριμασσεο πᾶσα τραγισκων-Νῦν αγελα.—Theoc. 5. 141.

Φριξ. maris horror.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορεω αναπαλλεται ιχθυς. Ψ. 692.
SYN. *Λεπτοκυμια.—φρικη.*
EPITH. *Μαλακη, ποντογονος, τρομερα.*

Φριξοκομης. horrens coma. [*An.* i. 197.
*φριξοκόμᾳ τοδε Πανὶ, *καὶ Αυλιάσιν θετο Νυμφαις.* Anyte,
SYN. *Φριξολοφος, ορθοχαιτης.*

Φρίξος, ου. ὁ. horror. *Est et* *Φριξὸς, ἡ, όν.* horridus.
Φριξου καὶ Ναρκης οὗτος τοπος. αλλ' επιγραψον. Ep. ἀδ. 84.*

Φριξος, Φρυξος. Athamantis et Nepheles fil. frater Helles.
Αιολιδην Φριξον τιν' αφ' Ἑλλάδος Αῖαν ἱκεσθαι,
ατρεκεως, δοκεω που, ακουετε καὶ παρος αυτοὶ,
Φριξον, ὅτις πτολιεθρον ανηλυθεν Αιηταο,
κριοῦ επεμβεβαὼς, τόν ῥα χρυσειον εθηκεν
*Ἑρμειης· *κῶας δὲ καὶ εισέτι νῦν κεν ιδοισθε*
πεπταμενον λασιοισιν επὶ δρυὸς ακρεμονεσσι·
τὸν μὲν επειτ' ἐῤῥεξεν ἑῆς ὑποθημοσυνῃσι
Φυξιῳ εκ παντων Κρονιδῃ Διΐ. καί μιν εδεκτο
Αιητης μεγαρῳ, κουρην τέ οἱ εγγυαλιξε
Χαλκιοπην αναεδνον, εὐφροσυνῃσι νοοιο.
τῶν εξ αμφοτερων ειμὲν γενος. αλλ' ὁ μὲν ηδη
γηραιὸς θανε Φριξος εν Αιηταο δομοισιν·
ἡμεῖς δ' αυτίκα, πατρὸς εφετμαων αλεγοντες,
νευμεθ' ες Ορχομενὸν, κτεατων Αθαμαντος ἑκητι.
ει δὲ καὶ ουνομα δῆθεν επιθυεις δεδαῆσθαι,
τῷδε Κυτισσωρος πελει ουνομα, τῷδέ τε Φροντις· [1142.
*τῷ δὲ Μελας· εμὲ δ' αυτὸν επικλειοιτέ κεν Αργον.** Apoll. 2.
EPITH. *Αμυμων, εὔμελιης, Μινυήϊος, Αιολιδης.*

Φρισσω. horreo. 2. fremitum edo.
εφριξεν δὲ μαχη φθισιμβροτος εγχειῃσι. N. 339.
—φρισσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
**οφθαλμὼ δ' αρα οἱ πυρὶ λαμπετον·—* ib. 473.
ου γάρ τίς μοι ετ' αλλος ενὶ Τροιῃ ευρειῃ
ηπιος, ουδὲ φιλος· παντες δέ με πεφρικασιν.* Ω. 774.
SYN. *Αναφρισσω, περιφριττω, ὑποφρισσω, επιφριττω, διεγειρομαι, ὀῤῥωδεω, πυκνοομαι, εξορθοομαι.—δειμαινω, βδελυττομαι, μισεω.*

Φροιμιαζομαι, pro *προοιμιάζομαι.*
τί φροιμιαζει νεοχμον; εξαυδα σαφῶς. Iph. T. 1162.
τουτους εν ευχαῖς φροιμιαζομαι θεούς. Eumen. 20.
SYN. *Αρχομαι, προκαταρχομαι.—επικλειω.*

Φροιμιον. Vid. *Προοιμιον.*
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμιοις εχει. Hec. 1195.
EPITH. *Κακον, πολυῤῥοθον.*

Φρονεω. sapio. 2. cogito. 3. judico.
—φρονεω δὲ διακρινθημεναι ηδη-Αργειους καὶ Τρῶας,— Γ. 98.

---

1. Brunck. hic etiam e codd. edidit *φρυγίλος.*
2. Hoc Systema a Trochaico Tetrametro Catalect. ideo differt, quod in sexta sede Pyrrichius, non Trochæus, elocetur. Hinc Dawesianæ leges adservantur, quæ vocalem brevem ante mutam quamvis, sequente *ρ*, correptam manere pronuntiant.
3. Vid. Heynium ad Il. A. 103. et Butlerum, ad Æschyli Prom. 880.

νηπιοι αγροιῶται, εφημερια φρονεοντες. φ. 85.
*χαρμα δὲ τοῖς αλλοισιν, ελεγχειη δέ σοι αυτῷ
εσσεται·* αλλὰ, φιλος, φρονεων πεφυλαγμένος εἶναι. Ψ. 342.
ουκ οἶδ'· εφ' οἷς γὰρ ου φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ. Œd. T. 577.
Syn. Επιφρονεω, αναφρονεω, σωφρονεω, βουλευομαι, ελπιζω, διανοεω, επινοεω, συνιημι, φροντιζω. καυχῶμαι.—σοφος ειμι.
Phr. 'Ο δὲ τᾶς ἡσυχιας-Βιοτος, καὶ τὸ φρονεῖν, ασαλευτον μενει, καὶ συνεχει-Δῶμα.— Bacch. 388.
Φρονημα, Φρονησις. cogitatio. 2. virtus. 3. superbia.
τοῖς ανδράσι φρονημα. Anac. 2. 7. [31. 9.
ὁρμαστειρα, φιλοιστρε κακοῖς, αγαθοῖς δὲ φρονησις. Orp. H.
φρονησιν ει τανδ' εχω. Œd. T. 678. (65. B.)
Syn. Διανοια, νοημα. φρην. παθος, ὁρμη, επαρσις, τυφος, φρονηματισμος.—φρονις, βουλημα, θελημα, φραδιη, φραδμοσυνη, επιφροσυνη, συνεσις.
Φρονῐμος. cordatus.
—απορον-Επὶ φρονιμα,— Œd. T. 710. (691. B.)
πᾶς τις απαιδευτος φρονιμωτατός εστι σιωπῶν. Sent.
Syn. Φρενηρης, εχεφρων, δαΐφρων, φραδμων, ευλαβης, ασφαλης, ευνοος, συνετος, σοφος, διανοητος.
Φρονιος. Nom. Pr.
ἡ δ' αὖτε Φρονιοιο Νοημονα φαιδιμον υἱὸν
ητεε νῆα θοήν·— β. 386.
Φρονις, ιος. ἡ. prudentia, consilium. Vid. Φρονησις.
Νεστορ'· επεὶ περιοιδε δικας ηδὲ φρονιν αλλων. γ. 244.
ἦλθε μετ' Αργειους· κατὰ δὲ φρονιν ηγαγε πολλήν. δ. 258.
καὶ θεσφατων προμαντιν αψευδῆ φρονιν. Lyc. 1456.
Φρονουντως. adv. sapienter.
λεγειν φρονουντως ὧν λεγεις, δοκεῖς πέρι. Antig. 693. (82. B.)
Syn. Φρονιμως, σοφῶς, ευφραδεως, προφρονεως, πινυτῶς, πυκινῶς, συνετῶς.
Φροντιζω. cogito, curo, studeo.
—δυ' εισὶ δὲ προσθεν ὁδοί μοι·
φροντιζω, τουτων ἡντιν' ιω προτερην. Theog. 907.
*αλλ' ου περιοψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλεης
ανιππον· αλλ' εισειμι,* σοῦ δ' ου φροντιῶ. Nub. 124.
Syn. Επιφροντιζω, επισκεπτομαι, σκεπτομαι, ανασκοπεω, εκμελεταω, επιμελεομαι, κηδομαι, μεριμναω, σπουδαζω, φρονεω. [εναριθμεω.—κηραινω. Eur.]
Φροντίς. ἡ. cogitatio. 2. cura.
—αλλὰ τὸν ὕπνον
ἁ φροντὶς κοπτοισα, μακρὰν τὰν νυκτα ποιεῖ τιν. Theoc. 21. 28.
Syn. Μεριμνα, μελετη, μελεδημα, μεληδων, κῆδος, ὡρα, τημελεια, επιμελεια, επιστασια. αγωνια. φοβος.
Epith. Αργαλεα, ανδροφονος, ἁρπαλεα, γλυκεῖα, γηροκομος, γοερα, ζοφερα, λυγρα, μελαινα, κεδνη, πολιοκροταφος, στυγερα. Phr. Πολυφροντις βουλή. Anac.
—βαρὺ κεντρον αμερσινοοιο μεριμνης.
—λαιλαπες—ακοιμητοιο μεριμνης.
καὶ νοον αστηρικτον ὁμοιΐον εἶχε θαλασσῃ
κυμασι παφλαζοντα πολυφλοισβοιο μεριμνης. Nonn.
χθονια φροντις, ματηρ αχεων, ματηρ παθεων. Synes.
[φροντιδες . . . πτερὰ ποικιλ' εχουσαι. Theogn.
δεῖ τοι βαθειας φροντίδος σωτηριου,
δικην κολυμβητῆρος, ες βυθὸν μολεῖν
δεδορκὸς ομμα, μηδ' αγαν ῳνωμενον. Æsch. Supp. 403. P.
καρδιαν αμυσσει φροντίς. ibid.]
Φροντις, ῐδος. ἡ. mater Euphorbi.
Πανθῳ εν χειρεσσι βαλω, καὶ Φροντιδι διῃ. P. 40.
Φροντις, ιος. ὁ. gubernator Menelai.
Φροντιν Ονητοριδην, ὃς εκαινυτο φῦλ' ανθρωπων
νῆα κυβερνῆσαι, ὁποτε σπερχοιεν αελλαι. γ. 282.
Φροντισμᾰ. το. cura.
*a. τί δῆτ' ἂν, ἑτερον ει πυθοιο Σωκρατους
φροντισμα; b. ποῖον; αντιβολῶ, κατειπέ μοι.* Nub. 154.
Syn. Ενθυμημα, σοφισμα, μῦθος.—φροντις. πρᾶξις.
Φροντιστηριον. schola, museum.
ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' εστὶ φροντιστηριον. ib. 94.
Syn. Βουλευτηριον, σεμνεῖον, μοναστηριον, διατριβη.
Φροντιστής. curator. 2. meditator, studiosus.
ει μνημων εἶ, καὶ φροντιστὴς,— Nub. 413.
Syn. Κηδεμων. 2. εξεταστης, εξηγητης, φιλοσοφος.
Φροῦδος. evanidus. —αλλ' ὁ νοῦς όταν
αὐτοῦ γενηται, φροῦδα τἀπειληματα. Œd. C. 691. (60. B.)
αλλ' εγγελῶσα φροῦδος; *ὦ ταλαιν' εγώ·
Ορεστα φιλταθ', ὥς μ' απωλεσας θανών. Soph. El. 809.
τί τοῦτ' ἂν εικασειας; ἡ γυνὴ παλιν [B.)
φρουδη, πρὶν ειπεῖν εσθλὸν ἢ κακὸν λογον.* Antig. 1259. (44.
Syn. Αφανης, αφαντος, εκδημος, αμενηνος, ματαιος. ερημος.
Φρουρᾶ, Φρουρημα, Φρουριον. custodia, præsidium.
ὁρῶ, φιλαι γυναῖκες, ουδέ μ' ομματος
φρουρὰ παρῆλθε, τονδε μὴ λευσσειν στολον. Trach. 230.
οἳ τετραμοιρον νυκτὸς φρουρὰν
πασης στρατιᾶς - - προκαθηνται. Rhes. 5.
——ξυμμικτά τε
λειας, αδαστα βουκολων φρουρηματα. Aj. 53.
φρουρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν καὶ Δελφίδες ακραι. Call. 4. 177.
Syn. Φρουρησις, νυκτοφυλακησις, φυλακη, αλκη. είρκτη. καταγωγη. στρατος.
Φρουρεω. custodio.
μηκετι τοι φρουρεῶμες επι προθυροισιν, Αρατε. The. 7. 122.
οχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται καλῶς. Iph. A. 738.
Syn. Περιφρουρεω, νυκτιφυλακεω, επαγρυπνεω, φρυκτωρεω, φυλασσω, ερυω, ασφαλιζομαι. στρατευομαι. τηρεω. κατοικεω.
Φρουρητὴρ, ῆρος. ὁ. satelles.
φρουρητῆρα σιδηρον εχων,* φυλακάς τε κρατουντων. Man. iv.
Φρουρητός. custoditus. [47.
φρουρητὸν κηρυκ' (*muricem*) αυτοφυεῖ σκολοπι. Qu. Mæc. *An.*
Φρουριον, το. præsidium; custodia. Vid. *Φρουρά.* [ii. 237.
καὶ τοῦτο φθιμενοιο προαστιον ἱερὸν οστεῦν
εγκεφαλον,* ψυχῆς φρουριον ακροτατον. Polemo *Rex*, *ibid.*
Φρουροδόμος. domum custodiens. [184.
φρουροδόμοι νηλεεῖς κυνες εκτανον·— Antiphan. *ibid.* 206.
Φρουρός. custos.
—δυω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ-Γαῖαν ὑποπτευοντες.—Call. 4. 61.
Syn. Φρυκτωρος, προκοιτος, παννυχιστης. φυλαξ.
Φρυαγμᾰ. το. hinnitus. 2. fastus.
*—ὁμοῦ δὲ παντες αναμεμιγμενοι
'φειδοντο κεντρων ουδὲν, ὡς ὑπερβαλοι
χνοας τις αυτῶν,* καὶ φρυαγμαθ' ἱππικά. Soph. El. 717.
Syn. Φρυαγμος, φριμαγμος, χρεμετισμος, μιμηχμος [1], ῥοθιον ἱππου. βρομος. αγερωχια.—επαρσις, ὑπερηφανεια.
*Φρυαγμοσεμνακος. *vox Comica*, a Brunckio *reddita*, caperofrontipervicus.
εχων τροπους φρυαγμοσεμνακους τινας. Vesp. 135.*
Φρυασσομαι. Φρυαττομαι. fremo. 2. insolesco.
εξιτε· τᾶν ἱππων αρτι φρυασσομεναν
τᾶν ἱερᾶν εσακουσα, καὶ ἁ θεὸς ευτυκος ἑρπει. Call. 5. 2.
Syn. Φριμασσομαι, χρεμιζω, χρεμετιζω, αγριοῦμαι, γαυριοομαι, βρενθυομαι, εναβρυνομαι, επαιρομαι, επεγειρομαι, σκιρταω. καταπλησσομαι.
Φρῡγᾰνον. sarmentum.
καὶ τἀμὰ καρφη, καὶ τὰ παρόντα φρυγανα. Av. 643.
Syn. Φρυγιον, χορταριον. κλῆμα, σκαριφος. ὕλημα.
Φρῠγες, ων. οἱ. Vid. in v. sequ.
ενθα ιδον πλειστους Φρυγας, ανέρας αιολοπωλους,
λαοὺς Οτρῆος καὶ Μυγδονος αντιθεοιο. Γ. 185.
Epith. 'Ιπποδαμοι, ἱπποκορυσται, πολυχρυσοι.
Phr. Αλλ' αεὶ κακοὶ Φρυγες. Eur.
ενοπτρων καὶ μυρων επισταται. ib.
*οφρα, θαλασσιαις α-νεμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
ὑπὸ Τροΐαν, δορι-κτυπον αλαλὰν Λυκιων
τε προσμενοι καὶ Φρυγῶν-Δαρδανων τε,— Nem. 3. 101.
Φρῠγῐᾰκός, ἡ, όν. Phrygius. [Ath. 578. c.
αισχρὸν γὰρ, ονομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' εχειν. Macho, ap.
Φρῠγιη, ης. ἡ. regio ampla Asiæ, in *majorem* et *minorem* divisa. In *minore* erat Troja.—De *majore* sermo est Il. Γ. 184.

---

1. Immo, μίμαχμος, apud Hesych.

sqq. K. 431. nobilis fluvius ejus Sangarius, Π. 719. De *minore* agitur, B. 862.*
ηδη και Φρυγιην εισηλυθον αμπελοεσσαν. Γ. 184.
EPITH. Ευαμπελος, ευπαρθενος, ευτειχητος, μηλοβοτος, πιτυοτροφος, πολυληϊος, πολυμηλος.
PHR. Αρχαιης Φρυγιης πολυδακρυτοιο κελαινης. Sibyl.
Φρυγιλος. frigilla, avis. Vid. Φρεγιλος.
Φρῠγιος, ια, ιον. Phrygius.
ελεφαντινῳ δὲ πληκτρῳ
λιγυρὸν μελος κροαινων,
Φρυγιῳ ῥυθμῷ βοησω. Anac. 172. 5.
Φρῡγω, Φρυσσω, Φρυττω. torreo, frigo. [66.
πὰρ πυρὶ κεκλιμενος· κυαμον δέ τις εν πυρὶ φρυξεῖ. Theoc. 7.
* ἁ δὲ καὶ αυτόθε τοι διαθρυπτεται, ὡς απ' ακανθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται,* τὸ καλὸν θερος ἁνίκα φρυττει. ib. 6. 16.
εφρυγε, κῶνον ανεκεραννυ γλυκυτατον. Ran. 511. B.
SYN. Καταφρυσσω, φωγνυω, φωγνυμι, φωζω, οπταω, τηγανιζω, απανθρακιζω, αυαινω.
*Φρυκτὸς, ἡ, όν. tostus, assatus.
οἷον, ει μὴ 'ρρησεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηῒ τῇ
δαδὶ φρυκτοὺς σκευασω. Vesp. 1329. B.
Φρυκτὸς, οῦ. ὁ. ignis prænuntius, (*Ang.* a beacon.) *etc.* Φρυκτωριος.
ολολυγμὸν ευφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
εποῤθιαζειν, ειπερ Ιλιου πολις
εαλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς αγγελλων πρεπει.* Agam. 28.
φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς διαλλαγάς.[1] ib. 439.
EXP. Λαμπας, (εν πολεμοις·) — ψῆφος (δικαστικη.) κυαμος (πεφρυγμενος.)—μαντις.—ξηρος.
PHR. —'Ο νυχιος αγγελος πυρός. Æsch.
[λαμπτῆρα φαινη τὸν ποδηγετην σκοτους]
* σιντης, αγρυπνῳ προσκαθημενος τεχνῃ. Lyc. 385.
Φρυκτωρῐᾱ, ας. ἡ. excubiæ ad signum dandum per faces.
* καὶ νῦν ἁπαντ' εκεῖνα πεπυλωται πυλαις,
καὶ βεβαλανωται, καὶ φυλαττεται κυκλῳ·
εφοδευεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστηκασι,* καὶ φρυκτωριαι
εν τοῖσι πυργοις.— Av. 1158.
EXP. 'Η νυκτερινη περιφυλακη διὰ τῶν φρυκτῶν, ἢ λαμπαδων.
Φρυκτωρός. custos observans signa per ignes data.
καί τις μ' ενιπτων εἶπε, φρυκτωρῶν δια
πεισθεῖσα, Τροιαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς; Agam. 599.
EXP. 'Ο τῆς φρυκτωριας επιμελουμενος.—φρουρος.
*Φρῡνη. Nom. Pr. feminæ. Arist. Eccles. 1101.
Φρῡνη, ης. ἡ. rubeta. *item*, Φρῦνος.
λιμναιης φρυνης πολυηχέος, ἥ τ' επὶ φυκει
πρῶτον απαγγελλουσα βοᾷ θυμαρμενον εἶαρ. Nic. Alex. 576.*
ἠν γε μὲν εκ φρυνοιο θερειομενου ποτὸν ισχῃς. ibid. 567.
Φρῦνις. κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος.
*ει δέ τις αυτῶν βωμολοχευσαιτ', ἢ καμψειέν τινα καμπὴν,
αυτὸς δειξας, ἔν θ' ἁρμονιαις χιαζων ἢ σιφνιαζων,*
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταυτας τὰς δυσκολοκαμπτους.
Φρῡνῑχος[2]. Κωμῳδιας ποιητης. [Nub. 969. B.
προσθεὶς αυτῷ γραῦν μεθυσην, τοῦ κορδακος οὕνεχ', ἣν
Φρυνιχος παλαι πεποιηχ', ἣν τὸ κῆτος ησθιεν. ib. 556.
Φρῡνιχειόν. το. a præc.
καὶ τὸ Φρυνιχειον-Εκλακτισατω τις— Vesp. 1515.
EXP. Το εις ὕψος εν τῇ ορχησει εκλακτιζειν.
Φρῦνος. rubeta, rana venenosa. Vid. Φρυνη, et in v. Λαδικεῖς.
SYN. Φρυν, φρυνεος, φρυνη.
Φρῡνωνδας. hospes Atheniensis, summus rerum malarum artifex.
ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνωνδα, καὶ πονηρὲ σύ. Ar. Th. 868.[3]
Φυγαδε. (εις φυγην.) *adv.* in fugam.
ὡς αρα φωνησας φυγαδε τραπε μωνυχας ἱππους. Θ. 157.
Φυγδᾰ. *adv.* fugaciter.
μὴ λαθῃ φυγδα βάς-'Ο ματροφόνος ατιτας. Eumen. 256.
Φῠγαιχμης. bellum timens.
Ιωνων λαὸς ου φυγαιχμας. Pers. 1025. *Bl.*
SYN. Φυγομαχος, φυγοπτολεμος, φυξηλις. δειλαιος.
Φῠγᾰδευω. fugo. 2. fugio.
* 1. εἶτ' ου δικαιως εστ' απεψηφισμένος
ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δωδεκ' εικοτως Ερως;
εταραττε κἀκεινους γαρ, εμβαλλων στασεις,
ὅτ' ἦν μετ' αυτῶν· ὡς δὲ λιαν ἦν θρασὺς
καὶ σοβαρὸς, αποκοψαντες αυτοῦ τὰ πτερὰ,
ἱνα μὴ πετηται πρὸς τὸν ουρανὸν παλιν,
δεῦρ' αυτὸν εφυγαδευσαν ὡς ἡμᾶς κατω,
τὰς δὲ πτερυγας ἃς εἶχε, τῇ Νικῃ φορεῖν [Ath. p. 563.
εδοσαν, περιφανὲς σκῦλον απὸ τῶν πολεμιων.* Aristophon ap.
SYN. Διωκω, απελαυνω. [ελαστρεω. Lyc.]—φευγω.
Φῠγαρσενῐᾱ. vita casta et cœlebs.
ενθα φυγαρσενιης μυστηρια τευχετ' απυστα. Man. 4. 64.
Φῠγάς, ἀδος. ὁ ἡ. fugitivus. 2. exsul. Vid. Φυζιπολις.
φυγαδα προδρομον οξυτερῳ-Κινησασα χαλινῷ. Antig. 109.
κτειναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας εκπεμψαιμεθα. Œd. T. 317. (309. B.)
SYN. Δραπετης, μεταναστης, μεταναστιος, επιναστιος, φυγαδικος, προσφυξ, αυτομολος, δειλος.—2. απολις, αποπτολις, φυξηλις, λιποπατρις, εξοριστος.
PHR. Ξεῖνον εν αλλοδαποισιν ατιμιης ζυγον ἑλκων. Opp.
*—ἢ μέν μ' αχεεσσί γε δωσεις
πλειοσιν, ἢ εχομαι· ἡ γὰρ δικη, ὁπποτε πατρης
ἧς απεησιν ανὴρ τοσσον χρονον, ὁσσον εγὼ νῦν,
πολλὰ βροτῶν επὶ αστε' αλωμενος, αλγεα πασχων. τ. 167.
——δαιεται ἦτορ
δυσμορῳ, ὃς δὴ δηθα φιλων ἄπο πηματα πασχει. α. 48.
[αοικος φυγάς, αλητευων χθονα. Eur.]
Φυγγᾰνω. fugio. Vid. Φευγω.
οἶδά τε καὶ ξυνιημι ταδ', οὔ τι με
φυγγανει, ουδ' εθελω προλιπεῖν τοδε,
μὴ ου τὸν εμὸν στοναχεῖν πατέρ' αθλιον.* Soph. El. 131. B.
Φῠγεργος. laborem fugiens. Vid. ad voc. Βλαξ.
Φῠγὴ, Φῠζα. fuga. 2. effugium. 3. exsilium.
—ουδέ τις αλκὴ-Γιγνεται, ουδὲ φυγή·— χ. 306.
——αυτὰρ Αχαιοὺς
θεσπεσιη εχε Φῦζα, Φοβου κρυοεντος ἑταιρη. I. 1.
—φυγὴν δέ του
μηπω γενεσθαι φωτὸς ανοσιου βροτῶν. Œd. C. 284.
ζητῶν ολεθρον, ἢ φυγὴν εκ τῆσδε γῆς. ib. T. 673. (60. Br.)
SYN. Φυξις, φυγαδεια, αναδυσις, αποκινος, τροπη, δρασμος, αποδρασις.—αλεα, αλυξις.—εξορια, εξορισμος, παραστασις.—δειλια, φοβος, αθυμια.
EPITH. Αναλκις, ατεκμαρτος, πολυδρομος, ανιαρα, λευγαλεα, οιζυρα, κρυερα, αεικελιος. [ακοσμος, δημηλατος. Æsch.]
*Φῠγοδεμνιος, et Φῠγοδεμνος, ου. ὁ ἡ. *id. c. sequ.* [*An.* ii. 8.*
Τριτογενὲς, Σωτειρα, Διὸς φυγοδεμνιε κουρα. Ant. *Sid.*—
Φῠγολεκτρος. fugiens torum. Vid. Αθηνη.
Φῠγομᾰχος, Φυγοπτολεμος. fugax. Vid. Φυγαιχμης.
ὁ δ' αὖ θανατος εφῆκε καὶ τὸν φυγομαχον. Simon.
—επεὶ ουκ αποφωλιος ἦα,
ουδὲ φυγοπτολεμος·— ξ. 213.
Φῠγοξενος, ου. ὁ ἡ. hospites fugiens.
μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγοξενον στρατόν. Ol. 11. 17.
Φυζᾰκῑνος, Φυζαλεος. fugax.
φυζακινῇς ελαφοισιν εοικεσαν, *αἵτε καθ' ὕλην
θωων, παρδαλιων τε, λυκων τ' ἤϊα πελονται. N. 102.
αλλὰ θεὴ Γαλλῳ μὲν επὶ φρενας ἧκεν αραξαι
τυμπανον·* ωμηστὰν δ' ετραπε φυζαλεον. Ep.[4] Suid.
SYN. Φευκτικος. διαφευκτικος, δειλος.

1. Schutz. apud quem versus est 501. habet παραλλαγάς.—Vox φρυκτωριῶν ad nominativum, φρυκτωρία, potius referri debet, quam ad φρυκτωριὸς, quam vocem nunquam vidi, neque memorant Lexici.
2. Tres fuere hujus nominis, præter Comicum hic memoratum, 1. poeta Lyricus. 2. histrio, sive Choreuta Tragicus. 3. dux Atheniensis. Vid. Schol. ad Arist. Av. 750. Kust.
3. In Thesmoph. (vs. 861. Brunck.) Phrynondas quidem memoratur, sed verbis longe diversis. Versiculus, a Morello citatus, fuit apud Comicum in Amphiarao. Vid. Suid.
4. Epigramma est Antistii, Analect. Tom. ii. p. 284. Vid. Jacobsium, elegantem simul et eruditum Annotatorem, T. ix. p. 320.

Φυζῖπολις. exsul.
φυζιπολιν πατρης τελεσῃ βιον αλγινοεντα. Opp.
*Φυζω. in fugam verto, *ut quidam statuunt, sed Dammius,* c. 2532. *φύζω et φυζεω, Ionice pro φευγω.* Vid. ad voc. Ψολοεις. τῇ ρ᾽ οἵ γε προχεοντο πεφυζότες.— Φ. 6.*
Φυή. natura. 2. formæ dignitas. 3. stirps.
—μαλιστα δὲ Νεστορι διῳ,
εἶδός τε, μεγεθός τε, φυήν τ᾽, αγχιστα εῴκει. B. 58.
SYN. Φυσις, τροπος, ἦθος, εἶδος.—βλαστησις.
EPITH. Ευανθεμος, ατρομος, καλλιτοκος, ῥοδεα. ερι-πλευρος. Pind.
*Φῡκῐδιον. το. *dimin.* a Φυκὶς, *piscis* saxatilis, *quod idem* Φῦκος *denotat, quoniam* loca *amat* algosa.
γλαυκισκους αιτει, καὶ δεκα φυκιδια. Asclepiad. *An.* i. 217.*
Φῡκιοεις. algosus. 2. ruber.
τοὶ καλαμοι, τάγκιστρα, τὰ φυκιοεντά τε λῆδα. The. 21. 10.
SYN. Φυκιωδης, φυκωδης, βρυωδης.—πορφυρεος, βαθυς.
Φῦκις. (ιχθυς.) phycis, fuca, *piscis.* [*An.* ii. 133.
τρῖγλαν απ᾽ ανθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῖτιν. *Apollonid.
Φῡκογειτων, ονος. ὁ ἡ. algæ vicinus; littoralis. [*An.* ii. 262.
Πριηπ᾽ αιγιαλῖτα, φυκογειτον. (*Hendecasyll.*) Statyll. Flacc.
Φῦκος, εος. το. *unde*, Φυκίον. *dimin.* alga, muscus. 2. purpurissum, color ruber ex alga. 3. fucus ruber. 4. fucus quilibet. 5. piscis *genus.* Vid. Φυκιδιον.
ὡς δ᾽ ανεμοι δυο ποντον ορινετον ιχθυοεντα,
Βορεης καὶ Ζεφυρος, τώ τε Θρῃκηθεν αητον,
ελθόντ᾽ εξαπινης· αμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθυεται,* πολλὸν δὲ παρεξ ἁλα φῦκος εχευαν. I. 4.
τόν τε νοτον, τόν τ᾽ εὖρον, ὃς εσχατα φυκια κινεῖ. The. 7. 58.
SYN. Μνιον, βρυον.—εγχουσα.—φυκη, φενακισμος.
EPITH. Αναλεον.
PHR. Νοθος κοσμος.—ασχημων βαφη—ου γνησιον καλλος.
—καλλος, ὅπερ φυσις ωπασε Νυμφῃ,
καλλος, ὅπερ φυσις εὗρε, καὶ ου ξανθοχροϊ κοσμῳ
χρισαμενη Βεροη ῥοδοειδεα κυκλα προσωπου
ψευδομενας ερυθηνε νοθῳ σπινθῆρι παρειάς. Nonn. 1. 42.
Φῠλᾰκη. urbs Thessaliæ.
τοῦ δὲ καὶ αμφιδρυφὴς αλοχος Φυλακῃ ελελειπτο. B. 700.
Φῠλᾰκη. custodia. 2. præsidium. 3. excubiæ. (18.)
πῶς δ᾽ αἱ τῶν αλλων Τρωων φυλακαί τε καὶ ευναί. K. 408.
——φυλακὴ δέ τις εμπεδος εστω,
μὴ λοχος εισελθῃσι πολιν, λαῶν απεοντων. Θ. 521.
SYN. Φυλακτηριον, φρουρα, εἱρκτη, κολαστηριον, δεσμος, αλεωρη.—φυλαξ.
PHR. Δεσμῷ εν αργαλεῳ δεδετο κρατερ᾽ αλγεα πασχων. Hom.
εις γλαφυρόν τινα κοῖλον ατερπέος οἶκον αναγκης.
Κιμμεριων μιμημα δυσεμβατον, αμμορον ηοῦς.
Δηριαδης σειρῇσι πολυπλεκτοισι πιεζων
δεσμιον ευρωεντι κατεκλῄϊσσε βερεθρῳ,
ατροφον αυχμωεντα δεμας, κεκαφηότα λιμῷ,
αμμορον ηελιοιο καὶ ευκυκλοιο σεληνης. Nonn.
Φῠλακιδης, *ap. Hom. est* patronym. a sequ. Vid. Ιφικλος. **Sed* 2. *ap. Pind. non est patronym. sed* proprium nomen nobilis Æginetæ. 2. αινεω καὶ Πυθεαν εν γυιοδαμαις Φυλακιδᾳ πλαγᾶν δρομον ευθυπορῆσαι. Isth. 5. 75.
Φῠλᾰκος, ου. ὁ. *idem quod* Φυλαξ.
ηνωγον πολεως φυλακον, χῶρόν τ᾽ απεδειξαν. Ep. ἀδ. 291. b.*
Φῠλᾰκος. rex εν Φυλακῃ olim. Vid. præc. n. 1.—*alius* erat nobilis Trojanus.
2.—Φυλακον δ᾽ ἑλε Ληϊτος ἡρως—Φευγοντ᾽,— Z. 35.
Φῠλακτηρ, Φυλαξ, Φυλακος. custos.
—φυλακτῆρες δὲ ἑκαστοι,
λεξασθων παρὰ ταφρον ορυκτὴν τειχεος εκτος. I. 66.
δεῦρ᾽ ες τοὺς φυλακας καταβειομεν, οφρα ιδωμεν. K. 97.
—ουδὲ γὰρ ἂν φυλακους λαθοι, *ουδέ κ᾽ οχῆας
ῥεῖα μετοχλισσειε θυραων ἡμετεραων.* Ω. 566.
SYN. Φρουρος, επιουρος, μυχουρος, ῥυτηρ, φρυκτωρος, προφυλαξ, δορυφορος. EPITH. Οβριμοθυμος, πιστος.
*PHR. Οἱ δ᾽ ὅτε δη φυλακεσσιν εν αγρομενοισι γενοντο,
ουδὲ μὲν εὕδοντας φυλακων ἡγητορας εὗρον·
αλλ᾽ εγρηγορτὶ σὺν τευχεσιν εἱατο παντες.
ὡς δὲ κυνες περὶ μῆλα δυσωρησονται εν αυλῇ,
θηρὸς ακουσαντες κρατεροφρονος, ὅς τε καθ᾽ ὕλην
ερχηται δι᾽ ορεσφι· πολὺς δ᾽ ορυμαγδος επ᾽ αυτῷ
ανδρῶν ηδὲ κυνῶν, απὸ δέ σφισιν ὕπνος ολωλεν·
ὡς τῶν νηδυμος ὕπνος απὸ βλεφαροιϊν ολωλει,
νυκτα φυλασσομενοισι κακήν· πεδιονδε γὰρ αιεὶ
τετραφαθ᾽, ὁππότ᾽ επὶ Τρωων αϊοιεν ιοντων. K. 180.*
Φῡλαρχεω. tribui præsum.
νὴ Δι᾽ εγωγ᾽ οὖν ανδρα κομητην φυλαρχοῦντ᾽ εἶδον εφ᾽ ἱππου
ες τὸν χαλκοῦν εμβαλλομενον πῖλον λεκιθον παρὰ γραός. [Lysist. 561.
Φῡλαρχος. tribunus.
ἡρεθη Φυλαρχος, εἶθ᾽ Ἱππαρχος, εἶτ᾽ εξ ουδενός. Av. 799.
SYN. Φυλαρχης, φυλαρχῶν, δημαρχος, δυναστης, λοχαγωγος. χορηγος.
Φῠλασσω, Φυλασσομαι. custodio. 2. caveo. 3. speculor.
αλλ᾽ αιεὶ περὶ κεῖνον οἴζυε, καί ἑ φυλασσε. Γ. 408.
οἱ δ᾽ εγρηγορθασι, φυλασσεμεναί τε κελονται. K. 419.
εν θυμῷ δ᾽ εὖ παντα φυλασσεο· *μηδέ σε ληθοι
μητ᾽ εαρ (*monosyll.*) γιγνομενον πολιον, μηθ᾽ ὡριος ομβρος.*
Hes. ε. 491.
καί σφιν ονειδεά τε προφεροις, νοστον τε φυλασσοις. B. 251.
SYN. Διαφυλασσω, επιφυλαττω, τηρεω, επιτηρεω, παρατηρεω, ῥυομαι, εἱργω, φυλακιζω, φρουρεω, ασφαλιζομαι, εξαλυσσω, εκκλινω.
Φυλας. princeps Græcus.
—Πολυμηλη-Φυλαντος θυγατηρ— Π. 181.
τὸν δ᾽ ὁ γερων Φυλας εὖ ετρεφεν ηδ᾽ ατιταλλεν. ib. 191.
Φῡλευς, εως. ὁ. princeps Dulichii. Filius ejus Μεγης, ideo dictus Φυλειδης.
Φυλειδης, ὃν τικτε Διῒ φιλος ἱπποτα Φυλευς. B. 628.
EPITH. Δαΐφρων, αγαυος.
Φυλετης. contribulis. Vid. Φρατωρ.
ιω Λαμαχ᾽, ὦ φιλ᾽, ὦ φυλετα. Acharn. 567.
Φῡλη. *pagus Atticæ, et vicus, quo occupato, exsules Athenienses, duce Thrasybulo, XXX Tyrannos subegerunt.
μὴ μνησικακησῃς, ει σὺ Φυλην κατελαβες. Plut. 1147.*
a. ποθεν. b. απὸ Φυλῆς ελαβον οἱ Βοιωτιοι. Acharn. 1022.
Φῦλια. (εἶδος ελαιας.) lentiscus.
*——δοιοὺς δ᾽ αρ᾽ ὑπηλυθε θαμνους,
εξομόθεν πεφυῶτας·* ὁ μὲν φυλιης, ὁ δ᾽ ελαιης. ε. 477.
Φυλλάς. ἡ. cumulus foliorum.
τῆμος αρ᾽ ηδη παντες επὶ ψαμαθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευαμενοι, πολιοῦ προπαρ αιγιαλοῖο
κεκλινθ᾽ ἑξειης·— Apoll. 1. 454.
EXP. Ἡ στιβας τῶν φυλλων. EP. Ευκαρπος, σκιερα.
[PHR. Γλαυκὴν χλοην φυλλάδος. Eur. Supp.]
Φυλλεῖον. folium, frondes. Vid. Φυλλον.
ες τὸ σπυριδιον ισχνά μοι φυλλεῖα δός. Acharn. 468.
EXP. Τὰ απολεπισματα τῶν λαχανων.—φυλλον.
Φυλλήϊος. Phyllæus (mons Thessaliæ).
Πειρεσιας, ορεος Φυλληΐου αγχοθι, ναιων. Apoll. 1. 37.
Φυλλῖνος. foliaceus.
κεκλιμενοι τοιχῳ τῷ φυλλινῳ· εγγυθι δ᾽ αυτοῖν. The. 21. 8.
SYN. Φυλλικος, φυλλωδης, φυλλοειδης, φυλλοφορος.
*Φυλλίς. nomen fodinæ, in qua terra Parthenia legitur. *Vid. Gorrhæi Annott. in l. c.*
καὶ δὲ σὺ δραχμαων πισυρων βαρος αινυσο γαιης
Παρθενιης, ἣν Φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ανῆκεν
Ιμβρασίδος γαιης χιονωδεος, ἥν τε κεραστης
αμνὸς Χησιαδεσσι νεον σημηνατο νυμφαις,
Κερκετεω νιφοεντος ὑπὸ σχοινωδεσιν οχθαις. Nic. Al. 148.*
Φυλλοβολεω. frondes spargo. Vid. ad voc. Φωρ.
Φυλλοκομος. frondosus.
ἱζομενος μελιας επὶ φυλλοκομου. Av. 744.
Φυλλον. folium.
—τὸ μὲν ουποτε φυλλα καὶ οζους-Φυσει— A. 235.
SYN. Φυλλεῖον, πεταλον. EPITH. Αγριον, αμαραντον, ακειροκομον, αἱματοεν, ευθαλες, ἑτεροχροον, ηρινον, κισσῆεν, λειμωνιον, λασιον, λιποστεφανον, πολυθρηνον, πολυδινητον, πολυθρονον, πυκινον, σκιερον, τερεν, χρυσεον, ὑακινθινον, χλοερον, τεθηλος.

PHR. Οἵη περ φυλλων γενεη, τοιηδε καὶ ανδρων·
φυλλα τὰ μέν τ' ανεμος χαμαδις χεει, αλλὰ δέ θ' ὕλη
τηλεθοωσα φυει· εαρος δ' επιγιγνεται ὥρη·
ὡς ανδρῶν γενεη, ἡ μὲν φυει, ἡ δ' απολγει. Z. 146.

Φυλλοῤῥοεω, Φυλλορεω. folia amitto.
τοῦ δὲ χειμῶνος παλιν
τὰς ασπίδας φυλλοῤῥοεῖ. Av. 1480.
SYN. Φυλλοβολεω, ψιναζω.

Φυλλοροος. folia abjiciens.
—καὶ φυλλοροῳ φθινοπωρῳ. Opp.

*Φυλλοσίνης, εος. ὁ ἡ. foliis perniciosus.
φυλλοσινῆ γαρ παντα διοιγομενοισιν εφιζει
ἑρπετά— Nicand. ap. Ath. 683. f. *corrigente* Porsono, *Adversar.* p. 145.*

Φυλλοστρως, Φυλλοστρωτος. foliis constratus.
εὕδεις φυλλοστρῶτι πεδῳ, Δαφνι, σῶμα κεκμακὸς
αμπαυων·— Theoc. Ep. 3. 1.
λεῖπε χαμευνας φυλλοστρωτους. Rhes. 9.

Φυλλοτόκος. folia pariens. ειαρι φυλλοτοκῳ,— Opp.

Φυλλότρωξ. folia comedens.
τί δ' ἂν Ἕλληνες, μικροτραπεζοι,
φυλλοτρωγες, *δρασειαν; ὅπου
τετταρα λήψῃ κρεα μικρ' οβολοῦ.
παρὰ δ' ἡμετεροις προγονοισιν ὅλους
οπτῶσιν βοῦς, ελαφους, αρνας·
τὸ τελευταῖον δ' ὁ μαγειρος ὅλον
τερας οπτησας, μεγαλῳ βασιλεῖ
θερμὴν παρεθηκε καμηλον.* Antiphan. ap. Ath. p. 130. e.[1]

Φυλλοφορος. foliatus. ἐκτος οἷς ηδη περικει-
ται φυλλοφορων απ' αγωνων. Olymp. 8. 100.

*Φυλλοχοεω. folia *s.* frondes amitto.
δενδρεα δυσμηνιτα, καὶ ἥν ποτε τειχος ιδωσι [179.*
Τρωϊον, αναλεαν φυλλοχοεῦντι κομην. Antiphil. *An.* ii.

Φυλλοχοος. folia fundens.
ἢ ὅσα φυλλα χαμᾶζε περικλαδεος πεσεν ὕλης
φυλλοχοῳ ενὶ μηνί·— Apoll. 4. 217.
SYN. Φυλλοβολος.

Φῦλον. genus, natio, gens.
—επεὶ ουποτε φῦλον ὁμοῖον
αθανατων τε θεῶν, χαμαι ερχομενων τ' ανθρωπων. E. 441.
SYN. Φυλη, εθνος, δῆμος, πατρη, φρατρια. γενος.
EPITH. Αγλαον, αναιδες, αθεσφατον, ἀλιτροφον, αγριον, απλετον, βιοθρεμμον, ερικυδες, θεομισες, κλυτον, περικλυτον, πολυμοχθον, πολυολβον, πολυδακρυ, πολυστονον.
[PHR. Ανδρῶν ακριτα φῦλα. Dion. Perieg.]

Φύλοπις. ἡ. pugna. 2. clamor bellicus. Vid. Μαχη.
—πολεμόν τε κακὸν, καὶ φυλοπιν αινὴν-Ορσομεν.— Δ. 15.
φυλοπιδα στησειν πολυαϊκος πολεμοιο. λ. 313.
EPITH. Αλλοπροσαλλος, αργαλεα, κρατερα, κρυερα.

Φυλώ, όος, οῦς. ἡ. nobilis ministra Helenæ.
Φυλὼ δ' αργυρεον ταλαρον φερε, τόν οἱ εδωκεν
Αλκανδρη,— δ. 125.

Φυξάνωρ. maritum fugiens. *item*, viris fugam immittens.
τὸν φυξανορα γαμον Αιγυπτου παιδων. Æsc. Supp. 9.

*Φυξηλιος. solem aversans. —ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς
σκαιοῖς[2] εντελεθει φυξηλιος εν νεμεεσσι. Nic. Th. 659.*

Φυξηλις. profugus. 2. fugax.
ἢ σ' αὔτως κλεος εσθλὸν εχει, φυξηλιν εόντα. P.143.
ἢ ἄτε σηπιαδος φυξηλιδος, ἤτε μελαινει [472.
οἶδμα χολῇ, δολοεντα μαθοῦσ' αγρωστορος ὁρμήν. Nic. Al.
SYN. Φυγαιχμης, φυγας, ανανδρος, δειλος.

Φυξῖμος. ὁ ἡ. a quo fugiendum est. 2. ad quem confugitur. 3. qui in fugam vertit.
2. γαῖαν εγὼν ιδομην, ὅθι μοι φατο φυξιμον εἶναι. ε. 359.
——φυξιμος οδμή[3]. Nic. SYN. 1. Φευκτος.

1. Ita digerendos censeo hos Anapæsticos, omnes in Dimetros cum Parœmiaco.
2. Exp. *σκιεροῖς, δυηλίοις.* Vid. Steph. Tom. iii. c. 800. B.
3. Loc. cit. est Ther. 54. ubi notat Schneid. *Bentleium* prætulisse *φύζιμον.*

Φυξιος. qui fugat, vel, ad exilium pertinet. 2. qui fugæ favet. *epith.* Jovis. 1. —αυτίκα δ' εγνω
Κιρκη φυξιον οἶτον, αλιτροσυνας τε φονοιο. Apoll. 4. 699.
2. τὸν μὲν επειτ' ἐῤῥεξεν ἑῇς ὑποθημοσυνῃσι
Φυξιῳ εκ παντων Κρονιδῃ Διΐ,— Apoll. 2. 1151.
EXP. 2. Ὁ βοηθῶν τοῖς φυγασι.

*Φυξῖς, εως. ἡ. fuga, evitatio.
μὴ δή μοι φυξιν γε, Δολων, εμβαλλεο θυμῷ. K. 447.
SYN. Φυγὴ, αλεωρη.*

Φῡρᾱω, Φυραομαι, Φυρω, Φυρομαι. misceo, macero.
ἢ γῆν θανόντες τηνδε φυρασειν φονῳ. Sept. Th. 48.
ουδ' ἂν μαλακὴν φυρασαμενος τὴν φωνὴν,— Nub. 975.
——μή με χολωσῃς,
μή σε, γερων περ εων, στῆθος καὶ χειλεα φυρσω
αἱματος,— σ. 20. —ενδοθεν αυλῆς
δακρυσιν εἱματ' εφυρον·— Ω. 162.
SYN. Αναφυραω, αναφυρω, διαφυραω, συμφυρω, εκφυρω, εμφυρω, συμμιγνυμι, κυκαω, κεραννυμι.—μολυνω, μιαινω.—βρεχω, πλυνω, βαπτω.—λεπτυνω, μασσω, αναματτω, ζυμοω.

Φυρδην. *adv.* mixtim. Vid. Μιγδα.
*αυτά τοι, τρεσσαντι παρὰ χρεος, ωπασεν ἆδαν,
βαψαμενα κοιλων εντὸς αρη λαγονων,
ματηρ, ἅ σ' ετεκεν, Δαματριε· * φᾶ δὲ σιδαρον
παιδὸς ἑοῦ φυρδαν μεστὸν εχουσα φονου,
*αφριόεν κοναβηδὸν επιπριουσα γενειον,
δερκομενα λοξαῖς, οἷα Λακαινα, κοραις·
Λεῖπε τὸν Ευρωταν, ιθι Ταρταρον· ἁνίκα δειλὰν
οἶσθα φυγὰν, τελεθεις ουτ' εμὸς, ουτε Λακων. Antip. *Thess.*

Φυρμᾰ, ᾰτος. το. inquinamentum, sordes. [*An.* ii. 115.
οφρα ποτὸν νεποδός τε κακοῦ εκ φυρματα χευῃ. (*vulgo* ἐκ-φύρματα.) Nic. Al. 485.
SYN. Κοπρια, κοπρος, ῥυπος.* [Ath. p. 414. d.

†Φῡρομᾰχος. Nom. Pr. insignis helluonis. Vid. Posidipp. ap.

Φῦσᾰ, Φυσσα, ης. ἡ. follis.
τὸν δ' εὗρ' ἱδρωοντα, ἑλισσομενον περὶ φυσας. Σ. 372.
SYN. Θυλακος, κωρυκος.—ασκος.—πνεῦμα.—φυσημα.—φυσιγξ.
* PHR. Ὡς δ' ὅτ' ενὶ τρητοῖσιν εὔρινοι χοανοισι
φῦσαι χαλκηων ὅτε μέν τ' αναμορμυρουσι[4],
πῦρ ολοον πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ ληγουσιν αὐτμῆς,
δεινὸς δ' εξ αυτῶν πελεται βρομος, ὁπποτ' αἴξῃ
νειόθεν· ὡς αρα τωγε κ. λ. Apoll. 3. 1299.*
αυλὸν καμινευτῆρα τὸν φιληνεμον. Philipp. *An.* ii. 216.

Φῦσᾰδεια. (θυγατηρ Δαναου.)
σαμερον αἱ δῶλαι τὰς καλπιδας ἢ 'ς Φυσαδειαν,
ἢ ες Αμυμωνην οισετε τὰν Δαναῶ. Call. 5. 47.

Φυσαλις, *v.* Φυσαλλις. Φυσητηριον. bulla in aqua nascens. 2. tibia. 3. vesicaria.
λαβὲ δὴ σὺ τὰς φυσαλλιδας, πρὸς τῶν θεῶν. Lysist. 1245. B.
ὦ Πολυχαριδα, λαβε τα φυσατηρια. ibid. 1242.
SYN. Αυλος.—πεμφιξ, αποφυσια, φυσημα.

Φῦσαω, Φυσιαω. sufflo. 2. spiro, efflo.
—φλογ' εβαλλον,-Φυσῶντες λιγεως·— Ψ. 218.
ουδεὶς ἂν ὅστις καὶ φιλος τλαιη βλεπειν
φυσῶντ' ανω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινιας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' απ' οικειας σφαγῆς. Aj. 928. (18. Br.)
Μυρμιδονες δ' αυτοῦ σχεθον ἵππους φυσιοωντας. Π. 506.
SYN. Ὑποφυσαω, αναφυσαω, αποφυσαω, εμφυσαω, επιφυσαω, πνεω, αναπνεω, αναφυσιοω, πνευστιαω, ασθμαινω.—επαιρω.

Φῦσημα, Φῦσιᾱμα. inflatio. 2. eruptio aquæ, v. sanguinis.
πολὺν καχλαζον ποντιῳ φυσηματι. Hipp. 1212.
—στερνων δ' ἄπο-Φυσημ' ανεὶς δυστλητον— Phœn. 1460.
ῥεγκουσι δ' ου πλαστοῖσι φυσιαμασιν. Eumen. 53.
SYN. Εμφυσημα, φῦσα, εμπνοια, επιπνοια, αημα, φυσιωσις, ὑψηλοφροσυνη.
EPITH. Κρυσταλλοπηκτον, γνοφῶδες.

4. Ex emendat. Viri, quem *in his litteris regnare* nobili encomio dixit Porsonus, nempe Ruhnkenii, pro *ἀναμαρμαίρουσι.* Vid. Ep. Crit. i. p. 31.

Φυσιγγοομαι. exacerbor.
καθ' οἱ Μεγαρεῖς οὐνναις πεφυσιγγωμενοι. Acharn. 525.
SYN. Φυσαομαι, φυσιοῦμαι, εμφυσιοῦμαι.

Φῡσιγνᾰθος. nom. ranæ.
ειμὶ δ' εγὼ βασιλεὺς Φυσιγναθος, ὃς κατὰ λιμνην
τιμῶμαι, βατραχων ἡγουμενος ηματα παντα. Batrach. 18.

Φῡσιγνωμων. qui hominum mores e vultu pernoscit.
Ευσθενέος το μνᾶμα· φυσιγνωμων ὁ σοφιστὴς,
δεινὸς απ' οφθαλμοῦ καὶ τὸ νοημα μαθεῖν. Theoc. Ep. 11.

Φυσιζοος, Φυσιζωος. vitam producens.
ὣς φατο· τοὺς δ' ηδη κατεχεν φυσιζοος αἶα. Γ. 243.
φυσιζωον[1] γενος τοδε-Ζηνός εστιν αληθῶς. Æsc. Supp. 592.

Φῠσῐκος. naturalis. 2. physicus.
είνεκα σῆς φυσικῆς σοφιης τὰ δ' ὑπερτερα νωμᾶν. Ap.
SYN. Εμφυτος, συμφυτος.—φυσιολογος.

Φῠσῐς. ἡ. natura. 2. indoles.
—πορε φαρμακον Αργειφοντης,
εκ γαιης ερυσας, καί μοι φυσιν αυτοῦ εδειξε. κ. 302.
δρακων δρακαινης φυσιν εχουσαν αγριαν. Bacch. 1355.
SYN. Φυη, γενεσις, εἶδος, μορφη, γενος, ἕξις, ουσια, προαιρεσις, συστασις. EPITH. Δημιουργος, πολυδαιδαλος, πολυμητις, αναρχος, ἀῤῥητος, επιβλεπτος, επιεικης, ακμης, παντομιγης, ατρεπτος, θεοδμητος, φιλοκνισσος, ηεροφοιτος, χαριεσσα, ποτνια, πολυσπορος, πλαστειρα, λεχῳας, τεχνηεσσα, παντοτεχνης, δαΐφρων, περιφρων, κινησιφορος, πολυμορφος.
PHR. Ἡ φυσις πασης τεχνης αρχεγονον εστι. Dam.
παγὰν αεναου φυσεως.— Pythag.
—αδολον γνησιαν τ' εχων φυσιν. Phil.
ψυχᾶς φυσιν αφθορον. M. Mus.
αλαὸν βλαστημα ψυχᾶς θεοῦ. Synes.
ἰδιαις χροιαῖς, ιδιοις εργοις δαιδαλλομενη. ib.
ἡ φυσις ἁπαντων τῶν διδαγματων κρατεῖ.
ἡ φυσις ἑκαστοῦ γὰρ γενους εστιν πατρις.
ἡ δοῦσα παντα, καὶ κομιζεται φυσις.
ὦ φυσι παμμητειρα θεά, πολυμηχανε μῆτερ, κ. λ. Orph. H. 9.
παντων μὲν σὺ πατὴρ, μητηρ, τροφὸς, ηδὲ τιθηνός.
ωκυλοχεια, μακαιρα, πολυσπορος, ὡριὰς, ὁρμή.
παντοτεχνὲς, πλαστειρα, πολυκτιτε, ποτνιε Δαῖμον. ibid.
*ὦ φυσις, εν ανθρωποισιν ὡς μεγ' εἶ κακὸν,
σωτηριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημενοις.
ιδετε γὰρ ακρας ὡς (*Helena*, sc.) απεθρισεν τριχας,
σωζουσα καλλος· εστι δ' ἡ παλαι γυνή. Orest. 126.
[δυστροπος γυναικῶν ἁρμονια. Eur.]

Φυσκὴ, ῆς. ἡ. lucanica. *Vid. Anaxandr. ap. Ath.* p. 131. d.
μαρτυρας εχω γὰρ, ὅτι μονος φυσκὴν ποιῶ. Philem. ibid. p. [516. f.*

Φυσκος. (ορος.) mons prope Crotonam.
καὶ μὰν ες στομαλιμνον ελαυνεται, ἔς τε τὰ Φυσκω. The. 4. 23.

*Φυστή. maza cum vino parata.
πρασα, γητεια, κρομμυα, φυστή. Anaxandr. ap. Ath. p. 131. e.*

Φυστις. ἡ. *idem*. 2. natura, genus, generatio.
2. πολλοι φῶτες χωρας ανθος
τοξοδαμαντες, πανυ γὰρ φυστις
μυριας ανδρῶν, εξεφθινται. Pers. 926.
SYN. Εκφυσις, γονη. (*Sch.*)—(l. φυξις. Pauw.)

Φυστός. *Vid. Φυστη.
καὶ τὸ γυναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν* φυστὴν μαζαν προσενεγκη.
SYN. Πεφυσημενος, ατρεπτος. [Vesp. 608.

Φῠτᾰλιά. plantatio, olivetum.
καὶ μὴν οἱ Λυκιοι τεμενος ταμον εξοχον αλλων,
καλὸν φυταλιῆς καὶ αρουρης,— Z. 195.
EXP. Γῆ δενδροφορος, φυτευσιμος, αμπελοφορος.—φυτευμα, φυτευτηριον, φυταριον.
PHR. Φυταλιὴν ευοδμον αειθαλεος παραδεισου. Nonn.
φυταλιὴ καρποῖο μελιφρονος— Apoll. 2. 1003.

Φῠτᾰλος. Nom. Pr.
ενθαδ' αναξ ἥρως Φυταλός ποτε δεξατο σεμνὴν
Δημητραν, ὅτε πρῶτον οπωρας καρπὸν εφηνεν,
ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γενος εξονομαζει·
εξ οὗ δὴ τιμὰς Φυταλου γενος εσχεν αγηρως. Ep. ἀδ. 183.

1. φυσίζοον, Porsonus: quod recte factum, propter metrum, concedit Schutzius. Ipse tamen malit, φυσιζόου.

Φυτλη. generatio, genus.
ανθρωπων τ' ολιγοδρανεων πολυεθνεα φυτλην. Orph. 428.
SYN. Γενεσις, αρχη, φυτευμα.
EPITH. Ευηνωρ, αυτοχθων, ηρωϊς, σκολια.

Φῠταλμιος. fecundus, almus. 2. sator. Vid. Ζευς.
ανδρῶν κασιγνητων τε καὶ φυταλμιων. Æsch. Ag. 335.
ἦσθα φυταλμιος, δυσαιων. Œd. C. 148.
SYN. Φυταλιμος, φυτοσπορος, γονιμος.—(απο φυτλης, απο γενεσεως.)

Φῠταω, Φυταομαι, Φῠτευω, Φυτευομαι. planto.
αυτάρ τοι Κεφαλῳ φυτησατο φαιδιμον υἱόν. Hes. θ. 986.
αυτὰρ τοῖς αλλοισι κακὸν μεγα πᾶσι φυτεῦσαι; O. 134.
SYN. Φιτυω, φυταλιζω, διαφυτευω, καταφυτευω, φυτουργεω, γενναω, φυω, μηχαναομαι, κατασκευαζω, εμβαλλω.

Φῠτευμα. planta. 2. semen.
φυτευμ' αχειρωτον, αυτοποιόν. Œd. C. 730. (698. Br.)
—σκιαρόν τε φυτευμα-Ξυνὸν ανθρωποις. Ol. 3. 31.
SYN. Φιτυμα, φυταλια, φυτευσις, φυτεια, φυτλη, φυτουργημα, φυτον.

*Φῠτοεργός, οῦ. ὁ ἡ. qui laborem impendit plantarum culturæ. Vid. Φυτουργός.
πολλή σοι, φυτοεργὲ, πονου χαρις· είνεκα σεῖο [282.*
αχρὰς εν ευκαρποις δενδρεσιν εγγραφομαι. Cyllen. *An.* ii.

Φῠτον. το. planta, semen, virgultum.
τὸν μὲν εγὼ θρεψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ αλωῆς. Σ. 57.
——ἁλις δέ οἱ ἦσαν αρουραι
πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν εσαν ορχατοι αμφίς. Ξ. 122.
SYN. Φυτας, φυτευμα, φιτυ, φῦμα, ερνος, δενδρον.
EPITH. Αγλαοκαρπον, αμβροτον, ανδροφονον, αμπελοεν, γλυκερον, ευθαλες, ευοδμον, εμπνοον, λιπαρον, καλλιπετηλον, μονοδροπον, οινοτοκον, παγκαρπον, προθελυμνον, σκιερον, ὑψιπετηλον, ὑψικαρηνον, τανυπρεμνον, χαριεν, χλοερον, φερεσβιον, φιλοπαρθενον.

Φῠτοσκᾰφια. munus hortulani, vinitoris.
μοῦνον εποτρυνων εργα φυτοσκαφιης. Ep. ἀδ. 253.

Φῠτοσκᾰφος, Φυτοσπόρος. plantarum fossor, sator.
ουρους μὴν ισασι φυτοσκαφοι, οἱ πολυεργοὶ
ες ληνοὺς ἱκνεῦνται, επὴν θερος ὥριον ελθῃ. Theoc. 25. 27.
αλλ' ἡνίκ' ουκ επειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι,— Trach. 363.
SYN. Φυτοεργος, φυτηκομος, φυτοκομος, φυτευτης, κηπουρος, ορυκτηρ, γηπονος.

Φῠτŏτροφος. hortulanus.
τὸν δὲ κατηφειη τε καὶ ουλοὸν αλγος ἱκανει
κληρου σημαντῆρα φυτοτρόφον·— Apoll. 3. 1402.
*SYN. Φιτυποιμην. Æsch.

Φῠτουργός. sator, genitor.
καὶ τὸν φυτουργὸν Πριαμον ουκ αλλων πάρα
κλυουσ' εκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ομμασιν
αυτὴ κατασφαγέντ' εφ' Ἑρκιῳ πυρᾶ. Troad. 481.*
Νηρεα, φυτουργὸν Θετιδος, ἥ μ' εγεινατο. Iph. A. 949.
SYN. Φυταλμιος, γονευς, ὁ φυσας.

Φύω[2]. gigno, pario. 2. *in perf. et aor. secundo*, natus sum, soleo.

2. *Præteritum*, πέφυκα, apud Tragicos adhibetur de iis etiam, *quæ a natura ita comparata sunt, ut ea FIERI OPORTEAT.* Proxime quidem huic sensui respondere videtur Latinum, *oportet*, et in nostro idiomate, *I ought, it ought, they ought.* Exemplis adductis, hæc admodum rara significatio intellectu fit facilior.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, κ. λ. Soph. Antig. 688. B. Scholiastes hic variam lectionem commemorat, (e vera forsan male intellecta) σὺ δ' οὖν πέφυκας, sed optime Brunckius vulgatam vertit, *mei officii esse existimo.*
ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν. Eur. Phœn. 930. P. Valckenærius, hac lectione parum contentus, malit εἴπερ πέφυκε, aut etiam, ἅπερ πέπηγε. Sed, opinor, stabit vulgata, et hunc sensum præ se feret, *quæ officii tui ratio postulat*, aut, *quæ fieri oportet*. Vide alios VV. DD. in loc. qui sensum τοῦ, πέφυκε, mihi videntur minus percepisse. εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν. Ion. ult.
Barnes vertit ὥσπερ π. *ut digni sunt:* mihi potior videtur, *sicuti oportet.*—Hanc locutionem tractat etiam Vigerus, (Hermann. p. 321.) sed aliquantum diverso more.

—τὸ μὲν ουποτε φυλλα καὶ οζους-Φυσει,— Α. 235.
Syn. Φυτευω, γενναω, αναφυω, εκφυω, επιφυω, τικτω, εξανατελλω, βλαστανω, φυομαι.

Φυμι, Φυομαι, Πεφυκω. gigno, nascor.
παντα μαλ' εξειποιμ'· επεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν εξ εμμεναι. ουδὲ κακοῖσιν εοικότα φυμεναι αυτόν. The. 25. 39.
αλλὰ ταγ' ασπαρτα καὶ ανηροτα παντα φυονται. ι. 109.
—μεγαλη δὲ βιη καὶ χεῖρες αaπτοι
ἐξ ωμων επεφυκον επὶ στιβαροῖς μελεεσσιν. Hes. ε. 148.
Syn. Φυω, εκφυομαι, αναφυομαι, γιγνομαι, γενναομαι.
Phr. Μητέρος εκ κολπων πρὸς φαος ερχομενος. Ep.
—εις φως μολεῖν. Eur.

Φωγω. in foco torreo.
—φασηλους φῶγε θᾶσσον— Ath. 2.
Syn. Φωζω, φωγννω, φρυγω.

Φῷδες. pustulæ.
σὺ γὰρ ἂν πορισαι τι δυναι' αγαθὸν, πλὴν φωδων εκ βαλανειου; Plut. 535.
Exp. Φλυκταιναι. τα εκ τοῦ πυρος ερυθηματα.

*Φωζω. Vid. Φωγω.
αλλ' ισχάδας μοι προελε τῶν πεφωσμενων. Pherecrat. ap. Ath. p. 653.*

Φωκευς. Phocensis. *pl.* οἱ Φωκεῖς. *fem.* Φωκις. ἡ.
—ότι ξενος μὲν εἶ-Φωκευς,— Soph. El. 45.
τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξενοι; ib. 1469. (41. Br.)
ου προσηκομεν κολαζειν τοῖσδε, Φωκεων δε γῇ. Orest. 761. P.
Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληζεται· *σχιστὴ δ' ὁδὸς
ες ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλιας αγει.* Œd. T. 752. (33. Br.)

Φωκη. phoca.
φῶκαι δ' εξ ἁλὸς ἦλθον αολλεες· αἱ μὲν επειτα
ἑξῆς ηυναζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλασσης. δ. 449.
Epith. Ἁλιοτρεφης, ζατρεφης. μελαινα, βοῶπις, ειναλια, βλοσυρα, δυσαης, ουλοκομος, φιλοψαμαθος, χαμευνας. *pl.* νεποδες.

*Φῶκος, ου. ὁ. filius Æaci et Psamathes Nereïdis, qui Phocidi nomen dedit.
καὶ βια Φωκου κρεοντος,-Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμαθεια
τικτ' επὶ ῥηγμῖνι ποντου. Nem. 5. 22.

Φωκτὸς, ἡ, όν. igni expositus.
—φωκτὸν γὰρ ανοιδαινει βαρὺ κρῖμνον. Nic. ap. Ath. p. 126. c.*

Φωλάς. ἡ. in specu habitans. 2. *Usurp.* substant. *pro* Φωλεός.
ὦ λυκοι, ὦ θῶες, ὦ αν' ωρεα φωλαδες αρκτοι. The. 1. 115.
κηρὸν ὑφαινουσαι μελιηδέα φωλάδι τεχνῃ. Tryph. 527. (36. N.)
*2. φριξας δὲ χαιτην εκθορε φωλαδος κοιλης. Babr.

Φωλειω, *aut potius* Φωλευω, *quod Codd. MSS. præbent ad Nicand. Ther.* 394. Vid. Alexiph. 523.

Φωλεὸς, ου. ὁ. et Φωλειος. lustrum, latibulum.
καιτοι κεῖνος, ἰδοὺ, περὶ φωλεόν· οὔ με λεληθας. Meleag. 91.*
καὶ πινυτη ναιει πυματοις ενι φωλειοισιν. Opp. 1. 3.

Φωλευω. in specu lateo. 2. nidifico. 3. habito.
γαμβρος δ' αθανατων κεκλησεται, οἳ ταδ' επῶρσαν
κνωδαλα φωλευοντα βρεφος διαδηλησασθαι. Theoc. 24. 82.
Syn. Φωλεω, φωλαζω, εμφωλευω, κρυπτω.

Φωνᾰριον. vox. *dimin.* a φωνή.
τὸ φωναριον ἡμῶν περιαυγὲς γιγνεται. Clearch. ap. Ath. p. [623.

Φωνεω. voco. 2. loquor. 3. compello. 4. cano.
3. Αιαντα φωνῶ. στεῖχε δωματων παρος. Aj. 73.
Syn. Αναφωνεω, εκφωνεω, λεγω, λαλεω, καλεω, ηχεω, στενω.
Phr. —Φωνησας επεα πτεροεντα προσηυδα. Hom.
ευγλωσσοιο χεειν επος ανθερεῶνος. Nonn.
[δοῦναι φωνήν. Pind. φωνῇ λαὸς επεῤῥοθεεν. Orph. ῥῆξεν δεσμα σιωπῆς, *de equo loquente.* Opp. ῥήξατο φωνήν. Nonn.]

Φωνή. vox. 2. sermo. 3. rumor.
ὡς αρ' εφαν. Πριαμος δ' Ἑλενην εκαλεσσατο φωνῇ. Γ. 161.
ὅσση αρα Τρωων καὶ Αχαιῶν επλετο φωνή. Ξ. 400.
Syn. Φθογγος. αυδη, βοη, ιαχη, ἦχος, φημη, λεξις, γλωσση.
Epith. Ἀῤῥηκτος, ατειρης, αριζηλη, ασπετος, αγανη, αψευδης, αεναος, αραια, αναυδης, αμβροσια, αμοιβας, αλεξικακος, αδειμαντος, αγνωστος, ἀδυπνοος, αντιτυπος, αργαλεα, αδουπητος, βροτεα, βαρυστονος, βαρυδακρυς, βραδυπενθης, βαθυκυμων, βαρυηχης, βριαρα, γοερα, δολοπλοκος, γλυκερα, διαπρυσια, δυσθροος, βλοσυρα, δυσαγγελος, ερατη, εφιμερος, ευαγγελος, ερωτοτοκος, ευας, εγρεμυθος, εγερσινοος, ελεγχης, ζωαρκης, ἡδεῖα, ἡδυμελης, ηερια, θοας, θαρσαλεα, θαμβαλεα, θαλερα, θεοσσυτος, θεουδης, θεοκλητος, θεομητις, θεημαχος, θεηγορος, κρατερα, κινυρα, κενεαρχης, λυσσας, λεπταλεα, λευκας, λυσσωδης, λαοσσοος, μελιῤῥυτος, μελιειδης, μελιπνοος, μελιηδης, μειλιχος, μυστις, μαντωδης, μαντιπολος, μαχημων, μαινας, μαλθακη, νηλης, νημερτης, νεμεσημων, κορυμβοφορος, ἱκετηρις, οξεῖα, οινοσσοος, οικτιρμων, ουρανομηκης, Ολυμπια, πολυηχης, πολυμεμφης, πολυθρηνος, πολυθαμβης, πολυδειρας, πολυτροπος, πολυηχης, ποικιλομυθος, πειθημων, πανθελγης, παρηγορος, ῥεξηνωρ, στεῤῥη, στιβαρα, σημαντωρ, τροχαλη, ταχυμυθος, τρυχνα, ὑπαργυρος, ὑπορθρια, ὑψαυχην, ὑψινοος, ὑψηνωρ, ὑψιπορος, φιλοκερτομος, φιλοπτολεμος, φιλοπαιγμων, φιλοστοργος, φιλοπευθης, αγλαοκωμος.
Phr. —Γλυκερωτερα ἢ μελικηρω. Theoc.
καὶ Χαριτος πληθουσαν ανηρυγε χειλεσι φωνήν. Nonn.

Φωνημᾰ. το. dictum. 2. vox.
φωνημ' ακουω, καὶ ξυναρπαζω φρενί. Aj. 16.
Syn. Φθογγος, φθεγμα, φωνη, ἦχος.

Φωρ, ωρος. ὁ. fur. 2. fucus.
*ἑλκος εχων ὁ ξεῖνος ελανθανεν· ὡς ανιηρὸν
πνεῦμα διὰ στηθεων, εἶδες, ανηγαγετο·
τὸ τριτον ηνιδ' επινε· τὰ δὲ ῥοδα φυλλοβολεῦντα
τἀνδρὸς απὸ κροταφων παντ' εχεοντο χαμαι.
ωπτηται μεγαλωστὶ, μὰ δαιμονας. ουκ απὸ ῥυσμοῦ
εικαζω.* φωρὸς δ' ιχνια φὼρ εμαθον. Call. Ep. 45. *Ern.*
Syn. Ληστης, κλεπτης, κακουργος.—φῶρος, κατασκοπος.
Epith. Αεσιφρων, λαθριος.

Φωρά. furtum. —ουκ επὶ φωρὰν
ερχομαι, ουδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορεοντ' ενοχλησω. Mosc. 7. 6.
Syn. Φωριον, κλεμμα, κλοπη. *(Bion. 16. *Valck.*)*

Φωραω. furor. 2. furtum investigo. 3. *simpl.* deprehendo.
χρονιος· αλλ' ὁμως ταχιστα κακὸς εφωραθη φιλοις. Orest. [738.
αλλ' ουχὶ φωρασων εγὼ γ' εισερχομαι. Nub. 499.
Syn. Επιφωραω, καταφωραω, διερευναω. ερευναω, εκζητεω, εὑρισκω, φανεροω, ελεγχω, καταλαμβανω. θριαμβευω.

Φωρῐᾰμος, Φωριαμον. arca, cista.
ἡ· καὶ φωριαμῶν επιθηματα καλ' ανεῳγεν. Ω. 228.
Syn. Κιβωτος, κιβωτιον, κοιτις, κιστη, χαρτοφυλακιον, γλωσσοκομον. Epith. Γλαφυρα.

Φωρῐδιος, Φωριος. furtivus.
εδραμε, μαστιχθεὶς κληματι φωριδιῳ. Leon. *Al.-An.* ii. 199.
αλλαλοις ψιθυριζον· ανισταто φωριος ευνα. Theoc. 27. 67.
Syn. Λαθραιος, ληστηριος, κλοπιμαῖος.

Φώς. ὁ. vir. Vid. Ανηρ, Ανθρωπος.
—ὡς ὅτε τις φὼς-Πετρῃ επὶ προβλῆτι καθημενος.— Π. 406.

Φῶς. το. lux. 2. focus, fax. 3. *metaph.* gaudium. Vid. Φαος.
εις φῶς εξηλαυνε βοῶν ιφθιμα καρηνα. Hom. Μ. 402.
Τρωων ῥῆξε φαλαγγα, φοως δ' ἑταροισιν εθηκεν. Ζ. 6.
Epith. Αμιαντον, γλυκερον, δαιμονιον, ερικυδες, παμφαες, τηλαυγες, χυτον.
Phr. Ακροφανες σελαγιζε πολυσχιδες ἁλλομενον φῶς.

Φωσσων. carbasus.
αφλαστα, καὶ φωσσωνας ωργυιωμενους. Lyc. 26.
Syn. Λαῖφος, ἁρμενον.

Φωσφορεω. lumen ministro.
Μηνη φωσφορεουσα,— Man. 1. 134.

Φωσφόρος. ὁ ἡ. lumen adferens. 2. facem gestans.
πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκατην τὴν φωσφόρον. Thesm. 865.
Syn. Φωτοφορος, φωτοδοτης, δᾳδοῦχος.—Ἑκατη, Αρτεμις, Ἡρα.

Φωσφόρος. ὁ. stella Veneris. Vid. Ἑωσφορος.
νυκτερου τελετῆς φωσφόρος αστήρ. Ran. 316.
*Phr. Εὖτ' αστὴρ ὑπερεσχε φααντατος, ὅς τε μαλιστα
ερχεται αγγελλων φαος Ἠοῦς ηριγενειης. ν. 93.
χρῶτα λαμπει, Αωσφορος θαητὸς ὡς αστροις εν αλλοις. Isth. 4.*
—ὁ διακτορος ἁμερας-Κυθερήϊος αστήρ. Synes.

Φωτοδοτης. luminis dator.
σὺ δὲ φωτοδοτας φωτὸς νοεροῦ. Synes. 3.

Χ.

ΧΑΒΑΖΙΟΣ. *immo Χαλαζιος. nomen gemmæ. *Vid. Tyrwh.**
ενθεν καί σεο, δῖε χαβαζιε, πειρηθῆναι
εν θυμῷ βαλομην, καὶ σεῦ μενος εὗρον αριστον.
αμφω γὰρ, καὶ νοῦσον αναψυχεις πυροεσσαν,
καί μοι σκορπιόθεν βεβοληιμενῳ ἦρα κομιζεις. Lith. 752.

Χαζω, Χαζομαι[1]. cedo. 2. privo. 3. capio.
ουτε τιν' εξοπισω νεκροῦ χαζεσθαι ανωγει. P. 357.
Ἠρη δ' ουκ εχαδε στῆθος χολον, αλλὰ προσηυδα. Δ. 24.
θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τευχε' απηυρα. Λ. 334.
SYN. Αναχαζω, αποχαζω, αναχαζομαι, αποχαζομαι, ὑποχαζομαι, χωρεω, αναχωρεω, ὑποχωρεω, χωριζω, φυλασσομαι, χειομαι, χανδανω, στερεω.

Χαινω. hio. 2. appeto. 3. admiror. 4. cupide accipio.
—ὡς κέν οἱ αὖθι-Γαῖα χανοι.— Z. 282.
βουλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν απο θυμὸν ολεσσαι. μ. 350.
SYN. Χασκω, χασκαζω, αμφιχαινω, αναχαινω, διαχαινω, διαχασκω, εγχαινω, εγχασκω, κατεγχαινω, καταχαινω, επιχαινω, καταχασμαυμαι, περιχαινω, ὑποχαινω.—ανοιγω.—μετεωροφρονεω,—γρυζω, εξαπαταομαι.

Χαῖον. pedum.
*επρεπέ τοι προεχουσα καρης ευρεῖα καλυπτρη,
ποιμενικὸν πιλημα·* καὶ εν χερὶ χαῖον εχουσα. Call. *fr.* 125.
SYN. Καλαυροψ, λαγωβολον. [*Bent.*

Χᾶιος, Χᾶος. probus, bonus. Vid. *Kiessling. ad* Theocr. l. l.
Κορινθια δ' αὖ. b. χαΐα, νὴ τὸν Δια. Lysist. 91.
—εἴ τι πὲρ εσθλὸν-Χαῶν τῶν ετ' ανωθεν,— Theoc. 7. 5.
SYN. Αγαθος, χρηστος, ἀρχαῖος, ευγενης.

Χαιρεφῶν. Nom. Pr.
ουδὲν διοισεις Χαιρεφῶντος τὴν φυσιν. Nub. 503. Prov.

Χαιρηδων. gaudium. Vid. Χαρμα.
φερ' ιδω, τί δ' ἥσθην αξιον χαιρηδονος; Acharn. 4.

Χαιριδης. *immo Χαιριδεῖς[2]. οἱ. aut potius*, Attica forma, Χαιριδῆς, Chæridis discipuli.
ποθεν προσεπταν οἱ κακῶς απολουμενοι*
επὶ τὴν θυραν μοι Χαιριδῆς βομβαυλιοι; Acharn. 865.

*Χαιριππος. nom. personæ apud Comicos.
τὸν αμητα, Χαιριππ', ουκ εᾷς πεττειν τινά[3]. Menand. ap.

Χαῖρις. pravus tibicen Thebanus. [Athen. p. 644. f.*
ὡς Χαῖρις ἦν ὑμᾶς ιδῃ,
προσεισιν αυλησων ακλη-
τος, *κᾆτα τοῦτ' εὖ οἶδ' εγω,
φυσῶντι καὶ πονουμενῳ
προσδωσετε δηπου.* Pac. 951.

Χαιρομυσης. detestabilis.
—τὸν χαιρομυσῆ[4]-Φονον καθαιροντες. Choëph. 71.

Χαῖρε. salve.
χαῖρε, θεὰ, τοῖσδεσσι. *σὲ γὰρ πρωτην εν Ολυμπῳ
παντων αθανατων επιβωσομεθ'— K. 462.
SYN. Ευτυχει, ὑγιαινε, εὖ πραττε.

Χαιρεω. *inus.* Vid. Χαρεω.*

Χαιρω, Χαιρομαι. gaudeo, lætor. Vid. Χαρεω. [158.
αλλά σοι, ὦ μεγ' αναιδες, ἅμ' ἑσπομεθ', οφρα σὺ χαιρῃς. A.
καδδ' εβαλε κρατερῶς, κεχαροντο δὲ παντες Αχαιοί. δ. 344.
ὡς ἥδομαι, καὶ τερπομαι, καὶ χαιρομαι[5]. Pac. 291.
κεχαρμενοι δ' αοιδαῖς,-Δολιον εσχον αταν. Troad. 529.
καὶ σὺ, φιλος, μαλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ολβια δοῖεν. θ. 414.
χαιρετον, ὦ κουρω, καὶ Νεστορι ποιμένι λαῶν
ειπεῖν·—— ο. 151. SYN. Περιχαιρω, ὑποχαιρω, ἥδομαι, ευφραινομαι, γηθομαι.—εὖ πραττω, χαιρετιζω, αποταττομαι. χαιρειν, ἐρρῶσθαι φημι.—οιμωζειν.—τραχυνω.
*PHR. —Πῶς ἅπαντα—Καὶ χερσὶ καὶ λογοισι
πολυελικτον ἀδονὰν—Εκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο [321.
περιχορευουσα, τερψιν—Παλαιὰν λαβὼ χαρμονὰν; Phœn.
ληξασ' οδυρμῶν πενθιμων τε δακρυων. ib. 1087.*

Χαιρων. *part. a præc.* exsultans, *i. e.* impune.
αλλ' οὔ τι χαιρων δίς γε πημονας ερεῖς. Œd. T. 363. B.
αλλ' ουδὲ χαιρων ταῦτα τολμησει λεγειν. Acharn. 563.*

Χαιτη. juba, seta.
—αμφὶ δὲ χαῖται-Ωμοις αϊσσονται·— Z. 509.
SYN. Εθειρα, κομη, θριξ, λαχνη, χαιτωμα.
EPITH. Αμβροσια, ἁπαλη, ακανθοβολος, αυχμηρα, ἀβροπλουτος, αμπελοεσσα, αθαλπης, απλεκτος, διαβροχος, ευπλοκαμος, ευωδης, ευπολεμος, ευστρυφαλιγξ, θαλερα, ἡδεῖα, ἑλικωδης, κυανεα, κυανοχρως, ξανθοχρως, ξανθη, κυκλας, καπυρα, λασια, λασιαυχην, οφιωδης, πορφυρῆ, περιλαμπης, πιναρα, ὑψαυχην, φρικαλεα, χιονωδης, λευκας, δαφναια, Γοργειη.

Χαιτηεις. comatus.
εσσυτο χαιτηεντι φυην εναλιγκιος ἵππῳ. Apoll. 2. 1241.
SYN. Βαθυχαιτης, ευχαιτης, χαιτοεις, ευκομος, ευθριξ, λαχνηεις, φριξαυχην. PHR. Κατασκιος αυχενα χαιταις.

Χαιτωμα. juba. Vid. Χαιτη.
—τρεῖς κατασκιους λοφους-Σειει, κρανους χαιτωμα,— Sept.

Χᾰλαζα. grando. [Th. 391.
ὡς δ' ὅταν εκ νεφεων πτῆται νιφὰς, ηὲ χαλαζα
ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αιθρηγενέος βορεαυ. O. 171.
επισχὲς *οὗτος, ὦ πολυτιμητ' Αισχυλε·
απὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πονηρ' Ευριπιδη,
απαγε σεαυτὸν εκποδων, ει σωφρονεῖς.* Ran. 876. (51. B.)
EPITH. Αῤῥηκτος, κρυερα, πυκινη, νιφοβλητος, στρογγυλη.
* PHR. Τοιαῦτ' εφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
ηρασσ' επαιρων βλεφαρα. φοινιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γενει' ετεγγον· ουδ' ανιεσαν
φονου μυδωσας σταγόνας· αλλ' ὁμοῦ μελας
ομβρος, χαλαζά θ' αἱματοῦσσ', ετεγγετο.
ταδ' εκ δυεῖν ἐῤῥωγεν, ουχ ἑνὸς μονου,
αλλ' ανδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά[6]. Œd. T. 1275. B.*
ομβρον απ' ουρανόθεν βριαρῇ μιχθέντα χαλαζῃ.
—δεινὸν σμαραγεῦσα χαλαζα. Dolsc.
—καρπῶν τε κακοῤῥεκτειρα χαλαζα. Sibyl.

Χᾰλαζαῖος. *grandinosus. *met.* virulentus. V. Hermann. in l. c.
Λιητεω κατεφαινε καὶ αλσεα· τοῖς ἔνι κῶας
χρησεον ηωρητο* χαλαζαιῃ επὶ φηγῷ. Orph. 765.

Χᾰλαζαω, Χαλαζοω. grandino. Χαλαζᾷν etiam dicitur sus, tuberculis, quæ χάλαζαι dicuntur, sparsam habens carnem.
—ει χαλαζᾷ. Equit. 380.
EXP. Ει χαλαρος εστι.—εκλυω, χαυνοω.

Χᾰλαζεπής. *propr.* qui grandinem loquitur, h. e. qui mordaces et contumeliosos sermones facit, vel versus scribit. *Sea vidend. Hermann. ad Orph. Arg.* 766.
ὦ ξεῖνε, φεῦγε τον χαλαζεπῆ ταφον,
*τὸν φρικτὸν, Ἱππωνακτος, οὗ τε χά τεφρα
ιαμβιαζει Βουπαλειον ες στυγος,
μή πως εγειρῃς σφῆκα τὸν κοιμωμενον,
ὃς ουδ' εν Ἀιδῃ νῦν κεκοιμικεν χολον,
σκαζουσι μετροις ορθὰ τοξευσας βελη. Philipp. *An.* ii. 235.

Χᾰλαζηεις. *idem quod* Χαλαζαιος. Vid. Συρμος.
αναριθμων ανδρων χαλαζαεντι φονῳ. Isth. 5. 61.
τὸν δὲ χαλαζηεντα κορη Τιτηνις ανῆκε
σκορπιον εκ κεντροιο τεθηγμένον, ἦμος επεχρα
Βοιωτῷ τευχουσα κακὸν μορον Ωαριωνι,
αχραντων ὅτε χερσὶ θεῆς εδραξατο πεπλων. Nic. Th. 13.*

---

1. De confusione inter οὐ χάζομαι, et οὐχ ἅζομαι, vid. eruditiss. amicum, Monk. ad Alcest. 336.
2. A Χαιριδεύς, non a Χαιρίδης.
3. Ita legitur apud Schweigh.
τὸν ἄμητα χαιρίππου κέαι ἐς πέττιν τινά.
Corruptissimum versum frustra tentavit Bentleius, (Emend. in Men. p. 73.) at feliciter tandem restituit Porsonus.
4. χειρομισῆ. Turn. χειρομυσῆ. Schutz. χερομυσῆ. Pors. χερομῦσῆ etiam legit Burneius, sed versus aliter divídit.
5. *Datismum* hunc esse animadvertit Scholiasta, a Datide, Satrapa, qui hunc in modum fertur locutus esse, ἑλληνίζειν βουλόμενος. καὶ ἐβαρβάρισε. ἔδει γὰρ εἰπεῖν χαίρω. ἅμα δὲ οὗτος εἶπε πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον. οὐκ εἴρηται δὲ τὸ χαίρομαι.
6. Si cui forte longior videatur hæc citatio, facile mihi condonabit, cum intellexerit, locum difficillimum (sc. vv. 1279, 1280.) hunc in modum fuisse olim ab ipso *Porsono* emendatum.

Χαλαζοβολεω. grandine ferio.
νιφε, χαλαζοβολει, *ποιει σκοτος, αἶθε, κεραυνου,
παντα τὰ πορφυροντ' εν χθονὶ σεῖε νεφη.
ἣν γάρ με κτεινης, τοτε παυσομαι· ἣν δὲ μ' αφῇς ζῆν
καὶ διαθεὶς τουτων χειρονα, κωμασομαι.
ἕλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεὸς, ᾧ ποτε πεισθεὶς,
Ζεῦ, διὰ χαλκειων χρυσὸς εδυς θαλαμων. Asclepiad. *An.*i. [216.
Χᾰλαινω, Χαλαω, Χαλασσω. laxo, remitto.
πὰρ δ' αυτοῖς ἱππῆες ἐχον πονον, αμφὶ δ' αεθλοις
δῆριν εχον καὶ μοχθον· εὐπλεκεων γ' επὶ διφρων
ἡνιοχοι βεβαῶτες εφιεσαν ωκέας ἱππους,*
ῥυτὰ χαλαινοντες· τὰ δ' επικροτεοντα πετοντο
ἁρματα κολληεντ', επὶ δὲ πλῆμναι μεγ' αΰτευν. Hes. α. 305.
ἤ ῥα βιον τ' εχαλασσε και εκλῄισσε φαρετρην. H. Ap. 6.
*—στερεάς τ'-Ουποτ' απειλὰς πτηξας, τοδ' εγὼ
καταμηνυσω,* πρὶν ἂν εξ αγριων-Δεσμῶν χαλαση,—Prom.173.
χαλα τοκεῦσιν εικοτως θυμουμενοις. Hec. 407. P.
Syn. Αναχαλαω, αποχαλαω, διαχαλαω, εκχαλαω, επιχαλαω, παραχαλαω, εκλυω, χαννοω, ενδιδωμι, ανιημι, ὑφιεμαι, εκλυομαι, μαραινομαι, ληγω, αναχαζω, ὑπεικω.
Χᾰλαιπους. claudus.
εἴ γε μὲν Ἡφαιστοιο χαλαιποδος *εν πτυχὶ νησου (*Lemni*).
Syn. Κυλλοποδίων, κυλλος, χωλος. [Nic. Th. 458.
Χᾰλᾰρός. laxus.
a. ὑποδηματων δεῖ. b. τᾀμὰ ταυτὶ λαμβανε. [262.
a. ἆρ' ἁρμοσει μοι; b.* χαλαρὰ γοῦν χαιρεις φορῶν; Thesm.
Syn. Χαυνος, λαπαρος, ανειμενος, παρειμενος, αμενηνος, ὡραιος.
*Χαλβᾰνη. galbanum; succus ferulæ nascentis in Syria.
ναὶ μὴν καὶ βαρυοδμος επὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα
χαλβανη, ακνηστίς τε, καὶ ἡ πριονεσσι τομαιη
κεδρος πουλυοδουσι καταψηχθεῖσα γενειοις,
εν φλογιῇ καπνηλὸν αγει καὶ φυξιμον οδμήν. Nic. Th. 51.
Χαλβᾰνις. ἡ. *adj.* a præc. —εν δέ τε ναρδου
ῥιζαι, χαλβανιδες τε— ib. 937.*
Χαλβᾰνοεις. galbaneus.
ῥιζα τε χαλβανοεσσα, καὶ ωεὰ θιβρὰ χελωνης. Nic. Al. 555.
Χᾰλεπαινω, Χαλεπαινομαι. exacerbo. 2. sævio.
ει μὲν γὰρ μὴ δῶρα φεροι, τὰ δ' οπισθ' ονομαζοι
Ατρεΐδης, αλλ' αιὲν επιζαφελῶς χαλεπαινοι. I. 511.
—ου μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
ἄνδρ' απαρεσσασθαι, ὁτε τις προτερος χαλεπηνῃ. T. 182.
Syn. Προσχαλεπαινω, απομηνιζω, αγανακτεω, αγριοῦμαι, οργιζομαι, χολοῦμαι, δυσχεραινω, νεμεσαω.—χαλεπτω, απηνῶς ανθισταμαι.
Phr. —Χολον θυμαλγεα πεσσει. Hom.
ομματα λοξὰ τιταινε χολου κηρυκι σιωπῃ,
καὶ φθονερὸς πραπιδεσσι χολος διεπεφλασεν— Nonn.
—αναξ δ' επεχωσατο μυθοις
εισαΐων· ὑψοῦ δὲ χολῳ φρενες ηερεθοντο. Apoll. 3. 367.
—τῷ δέ οἱ οσσε
οστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὡς ινδαλλοντο. ib. 1. 1296.
—εν δε κελαινὸν ὑπὸ σπλαγχνοις ζεεν αἷμα. ibid. 1262.
* Χᾰλεπηρης. gravis, periculosus.
ουδ' ὁκοταν μετὰ κῶας ανηγαγεν αυτὸς Ιησων
εξ Αιης, τελεσας αλγινοεσσαν ὁδὸν,
ὑβριστῇ Πελιῃ τελεων χαλεπῆρες αεθλον. Mimn. *An.* i. 63.*
Χᾰλεπος. sævus, durus. ——ὁ δ' εξεκλεψεν Αρηα
ηδη τειρομενον· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς εδαμνα. E. 390.
χωομενος, χαλεποῖσιν αμειψασθαι επεεσσι. Ψ. 489.
κιβδηλου δ' ανδρὸς γνῶναι χαλεπωτερον ουδέν. Theog. 117.
—μεὶς γὰρ χαλεπωτατος οὗτος-Χειμεριος,— Hes. ε. 555.
Syn. Δεινος, σκληρος, δυσεργος, βαρυς, ανημερος, απηνης, αταρτηρος, αλγεινος, αργαλεος, αγριος, ωμος.
Χᾰλεπτω. lædo. 2. everto.
—ειρεσθαι δὲ, θεῶν ὅστις σε χαλεπτει,-Νοστον,— δ. 423.
Syn. Χαλεπαω, βλαπτω, κακοω, καταικιζω, χαλεπαινω.—ερεθιζω, απειλεω.
Χαλεπῶς. *adv.* moleste, vix. 2. acerbe.
εξ αστῶν· ὁ δέ τοι ερος ου χαλεπῶς εχοι. Theoc. 29. 22.
καὶ νυξῃ χαλεπῶς· καὶ ου φευγοντος ετεινα. ib. 21. 51.
αἴ κεν εμὲ κτεινῃς; χαλεπῶς δέ σ' εολπα τὸ ῥεξειν. Υ. 186.
Syn. Αινῶς, βαρεως, δεινῶς, δυσχερῶς, δυσκολως, αγριως, βιαιως, θρασεως, τραχεως, σκληρῶς, σεμνῶς, ὑβριστικῶς, απηνῶς, ανημερῶς, ανηλεως, ωμῶς, σφοδρα.
*Χᾰλικραιος. *idem quod* Χαλικρητος.
οἷα χαλικραιῃ νυχιος δεδαμασμένος οινῃ. Nic. Al. 29.*
Χᾰλῐκρᾱτος, Χᾰλῐκρητος. merum (sc. vinum).
ἢ, καὶ επισχομενος πλεῖον δεπας αμφοτερῃσι
πῖνε χαλικρητον λαρον μεθυ,— Apoll. 1. 473.
πολλὸν δὲ πινων καὶ χαλικρητον μεθυ. Cratin. ap. Ath. p. 8. a.
Syn. Ακρατος, ευκρατος.
Χᾰλῐκροτερος, ρα, ρον. idem.
*ἠέ τι μυελοεντα χαλικροτερον ποτὸν ισχεις. Nic. Al. 59. Vid.
Χᾰλῑνος, Χαλινα. τα. frenum, habena. [et. vs. 613.*
—εν δὲ χαλινους-Γαμφηλῇσ' εβαλον,— T. 393.
Syn. Ἡνια, στομιον, ψαλιον, ῥυτηρ, επιφραγμα, φιμος, χειλωτηρ. Epith. Αργινοεις, αναγκαῖος. βιαζομενος, δαφοινηεις, ευστρεπτος, ευγναμπτος, ευλαΐγξ, λασιος, μαργος, οιηξ, οξυτορος, πρυμναῖος, πετρινος, πυριβλητος, πυριγενετης, σκολιος, στρεπτηρ, χρυσαμπυξ.
Phr. Ἱππεῖον φιλτρον.—δαμασιφρων χρυσός. Pind.
ἱππων ιθυνειε κυβερνητῆρα χαλινον. Opp.
ἱπποισιν τὸν ακεστῆρα χαλινον. Soph.
Χᾰλῑνοφᾰγος. frenos rodens. Vid. Φοιβαζω.
Χᾰλῑνοω. freno.
μὴ προπετὴς ες χεῖρα, χαλινου δ' αγριον οργήν. Phocyl. 52.
Syn. Εγχαλινοω, χαλιναγωγεω, παιδαγωγεω, επεχω, αναστελλω, αναχαιτιζω.
Phr. Χεῖλος επισφιγξαντες απειλητῆρι χαλινῷ.
θῆρα κυβερνητῆρι διεσφηκωσε χαλινῷ. Nonn.
Χᾰλῑνωτηριον. retinaculum.
λῦσαί τε πρυμνας, καὶ χαλινωτηρια
νεῶν δὸς ἡμῖν,— Hecub. 537. Exp. Τα σχοινια.
Χᾰλιξ. silex, cæmentum.
χαλικας παραφορει, πηλὸν αποδὺς οργασον. Av. 840.
Syn. Πυριτης, πυρσοτοκος λιθος.—
Χᾰλις. (οἶνος.) Bacchus, merum.
ολίγα φρονοῦσιν οἱ χαλιν πεπωκοτες. †Hipponax. *Cons. ad* Athen. 1. 7. Gatak. 558.
Χᾰλῐφρονεων, Χαλιφρων. cui mens laxata et emota est.
καί τε χαλιφρονεοντα σαοφροσυνης επεβησαν. ψ. 13.
νηπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λιην τοσον, ἠὲ χαλιφρων. δ. 371.
Syn. Ηλιθιος, ματαιοφρων, ανοητος, εκφρων, παραφρων, αφρων. μωροσοφος.
Χᾰλῐφροσυνη. amentia.
——ἤτοι εμὸν θυμὸν καὶ επειτα γ' οΐω
γνωσεαι· ου μὲν γάρ τι χαλιφροσυναί γε μ' εχουσιν. π. 309.
Syn. Αφροσυνη, εκφροσυνη, ανοια, παρανοια, εκλυσις.
Χαλκαρμᾰτος. qui æreo curru vehitur.
—ουδὲ μὰν χαλκαρματός εστι ποσις-Αφροδιτας. Pyth. 4. 155.
Χαλκασπις. æreum clypeum gestans.
——ἱν'-Ὁ χαλκασπις ανὴρ θεοῖς—Πλαθει— Philoct. 732.
Χαλκεγχης. ærea hasta utens.
αλλ', ὦ τῶν χαλκεγχεων Τρωων-Αλοχοι μελεαι. Troad. 143.
Χαλκειος, Χαλκεος, Χαλκοῦς, Χαλκήϊος. æreus.
—κατακταμεναι μενεαινων-Εγχεῖ χαλκειῳ.— Γ. 380.
—ασπίδα θοῦριν
καλὴν, ἣν πέρι μὲν κυκλοι δεκα χαλκεοι ἦσαν. Λ. 33.
ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμησατο χαλκεον ὑπνον. ib. 241.
Ἑκτωρ τε, Πριαμοιο παῖς, καὶ χαλκεος Αρης. Ε. 704.
ουδ' εθελεις εὑδειν, χαλκήϊον ες δομον ελθὼν,
ηέ που ες λεσχην·— σ. 327.
Syn. Ισχυρος, στερεος, χαλκοβατης.—οχυρος, σκληρος, εγχαλκος, παγχαλκος, χαλκηρης.
Χαλκελᾰτος, Χαλκηλατος, Χαλκηρης. ex ære ducto factus.
Ζεὺς, διαδὺς Δαναας χαλκελατους θαλαμους. Paul. Sil. *An.* iii. 76.
αλλ' ἢ Σκαμανδρους, ἢ ταφρους, ἢ 'π' ασπιδων επουτας (28. B.)
γρυπαιετους χαλκηλατους, καὶ ῥημαθ' ἱπποκρημνα. Ran. 961.
κληρους εν κυνεῃ χαλκηρεῖ παλλον ἑλόντες. Γ. 316.
Χαλκεμβολας. æreo armatus rostro.
μή μοι ναῶν χαλκεμβολαδων. Iph. A. 1320.

Χαλκεντής. qui æreis armis utitur.
πολεμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἱππαιχμον,— Nem. 1. 24.
*Χαλκεογομφος, ον. æreis vel ferreis clavis firmatus.
—εν ατερπεῖ δωματι,-Χαλκεογομφῳδε,—Simonid. *An.* i.121.*
Χαλκεοθωρηξ, Χαλκοθωρηξ. qui æreo thorace utitur.
Τυνδαριδα, ταχυπωλε, δορυσσοε, χαλκεοθωραξ. Theoc.22.136.
ἡ χαλκοθωραξ *ἡντιν' Ενναλιος-Μομφὰν εχων
ξυνοῦ δορὸς, εννυχιοις μαχαναῖς
ετισατο λωβαν.* Aj. 179.
Χαλκεοκαρδιος. fortis et invictus. Vid. Ἡρακλῆς.
Χαλκεομιτωρ, Χαλκομιτρος. æream gestans mitram.
τί δ' ἡ τοῦ χαλκεομιτορος[1]-Έκτορος δαμαρ,—Troad. 271.
*ἡν, (sc. Κλητην *Amaz.*) χαλκομιτρον θῆσσαν οτρηροῦς κορης
πλανῆτιν αξει κῦμα πρὸς ξενην χθονα.* Lycoph. 997.
*Χαλκεομῖτρης. ὁ. idem.
ανὰ δ' ελυσεν μὲν οφθαλ-μὸν, επειτα δὲ φωνὰν
χαλκεομιτρα Καστορος. Nem. 10. fin.
Syn. Χαλκοκορυστης.
Χαλκεοπεζος, ον. ὁ ἡ. pedes æreos habens. [447.*
ἑδρην χαλκεοπεζον επὶ προθυροις Ἑλικῶνος. Claudian. *An.*ii.
Χαλκεόπλος. æreis armis instructus.
ταδε καί σε διωλεσε, μυριάδας τε
χαλκεοπλων Δαναῶν. Helen. 698.
Syn. Χαλκεντευς, χαλκεντης, χαλκοκνημις, χαλκοκορυστης, χαλκοτευχης, χαλκοχιτων, χαλκοθωραξ.
Χαλκεοτέχνης. Vid. Ἡφαιστος.
Χαλκεοφωνος, Χαλκοφωνος. ærea voce præditus.
Στεντορι εισαμενη μεγαλητορι, χαλκεοφωνῳ. E. 785.
Syn. Ευφωνος, μεγαλοφωνος, ισχυροφωνος.
Χαλκευμα. quævis res ære facta.
ακοντά σ' ακων δυσλυτοις χαλκευμασι. Prom. 19.
Syn. Χαλκῶμα, το χαλκιον.
Χαλκεύς, Χαλκευτης. ærarius.
αυτίκα δ' ασπίδα μὲν προσθ' εσχετο παντοσ' εἰσην,
καλὴν, χαλκειην, εξηλατον· ἣν αρα χαλκεὺς
ηλασεν,— M. 295. —τὸν εναγεων βαρὺν ὕμνων
χαλκευτὰν, κατεχει Πινδαρον ἁδε κονις. Antip.*Sid.*—*An.*ii.27.
Syn. Χαλκοπλαστης, χαλκηϊος, χαλκοκροτος, χαλκοτυπος, χαλκουργος. Epith. Ευκροτητος.
Χαλκευω, Χαλκευομαι. ærarius sum.
τῇσι παρ' ενναετὲς χαλκευον δαιδαλα πολλα. Σ. 400.
ουτις ανὴρ, φιλε Κυρνε, πεδας χαλκευεται αὐτῷ. Theog.539.
Syn. Αποχαλκευω, επιχαλκευω, παραχαλκευω, τεκταινομαι.
Χαλκεών. fabri ærarii officina.
βῆ ῥ' ιμεν ες χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομευων. θ. 273.
Syn. Χαλκεῖον, χαλκευτηριον, χαλκουργεῖον.
*Χαλκη. caltha, flos.
χαλκας, σὺν δ' ὑακινθον, ιωνιδας (an, ιωνιαδας?) τε χαμηλας.
Χαλκηλᾶτος. ὁ ἡ. ex ære ductus. [Nic. ap. Ath. p. 684. c.
ου γάρ σοι κρητὴρ χαλκηλατος, ουδὲ λεβητες,
αλλ' ὁδὸς εις αυλὴν Ζηνὸς, επαθλον εφυ. Ep. ἀδ. 281.*
Χαλκιδεῖς. Chalcidis incolæ.
οὐκ εστιν ὁπως ου Χαλκιδεας αφιστατον. Equit. 238.
Χαλκιδικος. Chalcidicus.
Χαλκιδικῆς δ' αυτῆμαρ ανηναμενη ἁλὸς ὕδωρ. Call. 4. 46.
Χαλκιοικος. Minervæ[2] epith. apud Spartanos.
ουδέ ποτ' ετι πατρια μελαθρα,
καὶ χαλκιοικον ολβιεῖς. Helen. 231.
Χαλκιον. το. ahenum, æs. *i. e.* pecunia vilis.
ἁ θεὸς εν τριοδοισι· τὸ χαλκιον ὡς ταχος αχει. The. 2. 36.
χρωμεθ' ουδὲν, αλλὰ τουτοις τοῖς πονηροῖς χαλκιοις
χθές τε καὶ πρωην κοπεῖσι τῷ κακιστῳ κομματι. Ran. 737.
Syn. Χαλκευμα, χαλκωμα.—χαλκῆ σκευη. (25. B.)
Χαλκιοπη. (Οφιοῦσα.) nom. Heroïdis, e qua suscepit Hercules Thessalum filium, aut Eurypylum Coörum regem. 2. soror Medeæ, Phryxi uxor. Vid. ad vv. Φριξος, Φρυξος.

1. ἵκετο, Χαλκιοπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης. Call. 4. 161.
Χαλκις, ιδος. ἡ. oppidum Eubœæ, quæ et ipsa quondam sic appellata, *ære primum ibi reperto*, ut observat Plinius.
Χαλκίδα τ', Ειρετριαν τε, πολυσταφυλόν τ' Ἱστιαιαν. B. 537.
Epith. Στενοπορθμος, αγχιαλος.
Phr. Χαλκις οπισθοκομων μητροπτολις Ελλοπιηων. Nonn.
*Χαλκὶς, ἴδος. ἡ. piscis quidam, spinis horrens.
χαλκίδας ἣν δὲ φερης, φιλ', ακανθίδας, ἤ τινα θρισσον,
εναγρεῖ[3]· λιθιναν ου γάρ εχω φαρυγα. Phanias, *An.* ii. 54.
Χαλκοᾶρας, ου. ὁ. ferro cæsus. *Vid. Interpp. ad Isth.* iv. 108.*
Μεμνονα χαλκοαραν. Isth. 5. 51.
Χαλκοβᾰρὴς, Χαλκοβαρυς. ære gravis. 2. firmus. Vid. Μελια.
—παρεπλαγχθη δέ οἱ αλλη-Ιὸς χαλκοβαρὴς,— O. 465.
Χαλκοβᾰτης. solidus. Vid. Χαλκεος.
καὶ τοτ' επειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. A. 426.
Χαλκοβοης. æneam, i. e. altissimam habens vocem.
τὸν χαλκοβοαν Αρη-Μιξουσιν,— Œd. C. 1101. (1046. B.)
Χαλκογενειος. ὁ ἡ. id. qu. sequ. [220.
εμβολα χαλκογενεια, φιλοπλοα τευχεα νηῶν. Philipp. *An.* ii.
Χαλκογεννς. æreas maxillas habens.
ἁνίκ' αγκυραν ποτὶ χαλκογεννν. Pyth. 4. 42.
Χαλκογλωχῖν. æream habens cuspidem.
στῆ δ' αρ' επὶ μελιης χαλκογλωχινος ερεισθείς. X. 225.
Χαλκοδαιδᾶλος. æs artificiose tractans.
ιδ' ὡς ὁ πῶλος χαλκοδαιδαλῳ τεχνᾳ
*κορωνιῶν ἕστηκε.— Philipp. *An.* ii. 225.*
Χαλκοδᾶμας, ντος. ὁ ἡ. *sive* Χαλκοδαμος, η, ον. *propr.* æs domans. *ep.* cotis, fabri ferrarii, *etc.*
Ναξιαν πετραις εν αλλαις,
χαλκοδαμαν ακοναν.— Isth. 6. 107.
Χαλκοδετος. ὁ ἡ. æreis vinculis alligatus.
ετλα καὶ Δαναας ουρανιον φῶς
αλλαξαι δεμας εν χαλκοδετοις-Αυλαῖς·—Antig. 956. (44. B.)
χαλκοδετά τ' εμβολα. Phœn. 115.
Χαλκοκεραυνος[4]. χαλκοκεραυνόν τε παρ' ωκεανῷ
λιμναν παντοτροφων Αιθιοπων. Æsc. Fr.
Χαλκοκνημις. Vid. Χαλκεοπλος.
οἳ δε κ' αγασσομενοι χαλκοκνημιδες Αχαιοί. H. 41.
Χαλκοκροτος. ære strepens. Vid. Ῥεα, Κουρῆτες.
χαλκοκροτον *δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φασγανον, εισω
σαρκὸς εβαψεν, αχει δὲ τεκνων επεσ' αμφὶ τεκνοισι.* Phœn.
Χαλκοκορυστής. ære armatus. Vid. Χαλκεοπλος. [1593. P.
Αργεῖοι δ' ὑπ' Αρηϊ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῆ. E. 699.
Χαλκονωτος. æneum habens dorsum.
φοβον τ' Αχαιῶν, χαλκονωτον ασπίδα. Troad. 1136.
Χαλκοπᾰγής. ære compactus. [*An.* ii. 8.
χαλκοπαγῆ σαλπιγγα, γερας Φερενικος Αθανᾳ. Ant. *Sid.*—
Χαλκοπᾶρηος. æreas habens malas.
δουρὶ βαλεν Δαμασον, κυνεης διὰ χαλκοπαρηου. M. 183.
—απομνυω-Μὴ, τερμα προβὰς, ακονθ' ὥστε χαλκοπαραον, ορσαι—Θοὰν γλῶσσαν·— Nem. 7. 103.
Syn. Χαλκογεννς, χαλκογενειος.
Χαλκοπεδος. ὁ ἡ. æreum habens pavimentum.
—τὰ μακρὰ δ' εἴ τις-Παπταινει, βραχὺς εξικεσθαι χαλκοπεδον θεῶν-Ἑδραν·— Isth. 7. 60.
Χαλκόπλευρος. ærea habens latera.
τυπωμα χαλκοπλευρον ηρμενοι χεροῖν. Soph. El. 54.
Χαλκόπληθής. ære impletus.
καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδων ὁρμᾶν στρατόν. Eur. Supp. 1220.
Χαλκοπληκτος. ære cusus.
ουδ' ἁ παλαιὰ χαλκοπλακτος
αμφακης γενυς. Soph. El. 486.
Χαλκοπους. æreos habens pedes.
ὡς ειπὼν ὑπ' οχεσφι τιτυσκετο χαλκοποδ' ἱππω. Θ. 41.

1. Χαλκεομήτορος. *qui arma ænea cupit et tractat.* Reisk.—Musgravius autem, "legendum ex Analogiæ regulis χαλκεομίτρου."
2. Ideo dicta est, vel quod domum haberet æneam, vel quod ex Eubœa Chalcidenses fanum construxissent.

3. "Inter eas est formulas, quibus contemtum significabant veteres; quarum nonnullas explicuit *Valcken.* ad Hippol. p. 178. B." *Jacobs.* in l.1.
4. Si lectio sana sit, vox hæc inter τὰ ἅπαξ λεγόμενα numerari debet. Fragm. est e *Prometh. Soluto*, et Bothe, p. 583. legit, *καλχοκρήνῳ δὲ παρ' ὠκεανῷ, propter Oceanum muriceis fontibus scaturientem.* Nunquam oblivisci debemus Porsonianum illud, "Cujusmodi dialectices est, ut pro semel dicto nunquam dictum substituas?"

Syn. Ισχυροπους.
Χαλκοπῦλος. æreis munitus claustris.
μηδὲ πολιν Πιτανας-Χαλκοπυλόν τε θεᾶς. Troad. 1113.
Χαλκός. æs. —*περὶ γάρ ῥα ἑ χαλκὸς ελεψε*
φυλλα τε καὶ φλοιόν·— Α. 236.
—*πλαγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς,*
ουδ' ἱκετο χροα καλόν·— Λ. 351.
Epith. Αιθοψ, ατειρης, αργυροδινης, απεχθης, αροτρητης, βαρυδουπος, γαμψωνυξ, διαυγης, δρυτομος, ερυθρος, ευηνωρ, ευχαιδης. κλασιβωλαξ, νηλης, νωροψ, νεοθηγης, οινοψ, ηνοψ, οξυς, ποινητωρ, σκληρος, σμερδαλεος, ταμεσιχρους, ταναηκης, ψυχρος.
Phr. Ὡς τῶν ερχομενων απὸ χαλκοῦ θεσπεσιοιο
αιγλη παμφανοωσα δι' αιθέρος ουρανὸν ἱκε. Β. 457. [ii. 456.
αλλ' ου χαλκὸν εθηκε Φυσις πειθημονα λυσσῃ. Christod. *An.*
*Χαλκοστεφᾰνος. ὁ ἡ. ære cinctus, nitidus; *vel*, valde firmus.
καὶ χαλκοστεφανον ῥυσαμενοι τεμενος. Ep. ἀδ. 143.*
Χαλκοστομος. æreum os habens.
χαλκοστομου κωδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Aj. 17.
Χαλκοτευκτος. ex ære factus.
ἡ χαλκοτευκτα κλῃθρα λυσαντες μοχλοις; Iph. T. 99.
Χαλκοτευχής. ære armatus. Vid. Χαλκεοπλος.
—*καὶ γαμετα-Χαλκοτευχοῦς τε Καπανεως;* Eur. Supp. 999.
Χαλκοτοξος. ὁ ἡ. æreum habens arcum.
καί ποτε χαλκοτοξων
Αμαζονων μετ' αλκάν. Nem. 3. 64.
Χαλκοτορευτος. æneus.
ἱππιε, χαλκοτορευτον εχων χειρεσσι τριαιναν. Orp. H. 16. 2.
Χαλκοτορεω. ex ære fabricor.
εντεα παιδὶ θεᾶς χαλκοτορεῖ Θετιδος. Ep. ἀδ. 412.
Χαλκοτορος. æratus.
ου πρεπει νωϊν χαλκοτοροις ξιφεσιν
**ουδ' ακοντεσσιν μεγαλαν προγονων*
*τιμὰν δασασθαι.**— Pyth. 4. 261.
Χαλκότῠπος. ὁ ἡ. armis percussus.
μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτυπους ωτειλάς. Τ. 25.
Syn. Χαλκοπληκτος.
*Χαλκοτύπος. ὁ. faber ærarius.
—*Κορυδον τὸν χαλκοτυπον πεφυλαξο.* Cratin. *junior* ap.
Χαλκοχαρμης. bellicosus. [Ath. p. 241. c.*
χαλκοχαρμαι ξενοι-Τρῶες— Pyth. 5. 109.
Χαλκοχῖτων. æream gestans loricam. Vid. Χαλκεοπλος.
ἦλθε θοὰς επὶ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτωνων. Α. 371.
Χαλκοω. ære obduco.
βοιδιον, ου χοανοις τετυπωμένον, αλλ' ὑπὸ γηρως [*Fisch.*)
χαλκωθὲν, σφετερῃ ψευσατο χειρὶ Μυρων. Anac. 169. (Ep. 6.
Χαλκωδοντιάδης. *patronym.* a sequ. Vid. Ελεφηνωρ.
Χαλκωδων. rex Eubœæ.
ἡ πρὸς τὰ Χαλκωδοντος Ευβοιας σταθμά. Philoct. 494.
Χαλκωμα. æramentum.
επειτ' επαινεσόν τι τῶν χαλκωματων. Vesp. 1209. (14. B.)
Syn. Χαλκευμα, χαλκοῦν σκεῦος, αγγειον, χρηματοφυλα- [κιον.
Χαλκων. Nom. Pr.
—*εκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγαθυμον*
Χαλκωνος φιλον υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οικια ναιων
ολβῳ τε πλουτῳ τε μετεπρεπε Μυρμιδονεσσι. Π. 595.
Χαλκωνος, Βουρινναν ὃς εκ ποδὸς αννε κραναν. Theoc. 7. 6.
Χαλκωρῠχεω. æs effodio.
**χαλκωρυχησει, καὶ τὸν εκ βοθρου σπασει*
*βῶλον, δικελλῃ πᾶν μεταλλευων γνυθος.** Lyc. 484.
Χᾰλυβδῐκός. e chalybe factus. Χαλυβδικον. το. (σιδηρος.)
—*μὴ γὰρ ὡς μεθησομεν*
δοξης αγῶνα τονδ' ατερ Χαλυβδικοῦ. Heraclid. 162.
Χαλυβδικῷ κνωδοντι συντεθραυσμενη. Lyc. 1109.
Χάλῠβες. Chalybes, natio Pontica.
τοῖς δ' ἔπι, καὶ Χαλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
ναιουσιν, μογεροῦ δεδαηκότες εργα σιδηρου.
οἵ ῥα βαρυγδουποισιν επ' ακμοσιν ἑστηῶτες,
ουποτε πανονται καματου καὶ οϊζύος αινῆς. Dion. 768.
—*σιδηροτεκτονες*·—
ανημεροι γὰρ, ουδὲ προσπλαστοι ξενοις. Prom. 712. P.
—*χαλυβων εν απειρονι γαιᾳ.*
—*μετὰ δὲ σμυγερωτατοι ανδρῶν*
τρηχειην Χαλυβες καὶ ατειρεα γαῖαν εχουσιν
εργατιναι· τοὶ δ' αμφὶ σιδηρεα εργα μελονται. Apoll. 2. 374.
τοῖσι μὲν ουτε βοῶν αροτος μελει.—
αλλ' σιδηροφόρον στυφελὴν χθονα γατομεοντες,
ὦνον αμειβουνται βιοτησιον.— κ. λ. ibid. 1002.
Χάλυψ. chalybs.
κτυπου γὰρ αχὼ χαλυβος διῆξεν αντρων. Prom. 133.
καὶ χαλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον, αλλὰ καὶ αυτὸν
ἡγεμονα γραμμῆς απλανέος κανόνα. Paul. Sil. *An.* iii. 87.
Χᾰμαιγενης. humo prognatus.
Αγχιση, κυδιστε χαμαιγενεων ανθρωπων. H. Ven. 108.
Χᾰμᾶδις, Χᾰμαι, Χαμᾶζε. *adv.* humi, in terram.
ὧδε σφ' εγκεφαλος χαμαδις ῥεοι, ὡς ὅδε οἶνος. Γ. 300.
—*ὁ δ' εν κονιῃσι χαμαι πεσεν, αιγειρος ὣς,*
**ἥ ῥα τ' εν ειαμενῇ ἑλεος μεγαλοιο πεφυκει*
λειη, αταρ τέ οἱ ὄζοι επ' ακροτατῃ πεφυασι·
τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ανὴρ αιθωνι σιδηρῳ
εξεταμ', οφρα ιτυν καμψῃ περικαλλεῖ διφρῳ,
*ἡ μέν τ' αζομενη κεῖται ποταμοῖο παρ' οχθας.** Δ. 482.
αυτίκα δ' εξ οχεων σὺν τευχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Γ. 29.
Syn. Εραζε, επὶ γῆς. κατὰ γῆς.
*Χᾰμᾶθεν. *adv.* e terra, *vel*, ab humo.
καρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν, τὸν λυχνον προβυσον. Vesp. 249.
(*Asynartet. ex Iam. Dim. Acat. et Troch. Dim. Brach.*)
Vid. not. ad v. Εξερπυζω.)*
Χᾰμαιευνᾶς, Χᾰμαιευνης, Χᾰμαικοιτης, Χᾰμευνᾶς. humi cubans.
σοι ναιουσ' ὑποφῆται ανιπτοποδες, χαμαιεῦναι. Π. 235.
ἁ τῶν ορειων και χαμαικοιτῶν εγω
Σελλῶν εσελθων αλσος,— Trach. 1181. (68. Br.)
καὶ ῥεῖθρον Ασβυσταο, καὶ χαμευναδας
ευνας, δυσοδμοις θηρσι συγκοιμωμενος. Lyc. 848.
Χᾰμαιζηλος. *q. d.* humilia æmulans.
δεῖμα χαμαιζηλοιο [1] *Διός, * ποτὶ κῶας αμυνων,*
φρουραῖς δ' ακμητοις επιμαιεται αμμορος ὑπνον. Orp. 934.
Syn. Ευτελης.
Χᾰμαιλεχὴς, ές. humi cubans. Vid. Χαμαιευνας.
θυλὰς δὲ σκιπωνι συνεμπορος, ἅ τε συνῳδὸς [ii. 28.
διπλαξ, καὶ κοιτας βλῆμα χαμαιλεχέος. Antip. *Sid.—An.*
Χᾰμαιμηλον. herba medica, *vulgo*, chamomilla.
ευοδμός τε κροκος, καὶ καρδαμον· εν δ' αρα κῆμος,
σμιλαξ, ηδὲ χαμαιμηλον, μηκων τε μελαινα. Orph. 918.
Syn. Ανθεμις.*
Χᾰμαιπετής. in terram prociduus. *Unde*, 1. humilis, de stilo.
2. irritus.
επὶ φονῳ χαμαιπετεῖ-Ματρος,— Orest. 1516. (1499. P.)
2. *χαμαιπετὲς δ' ἀρ' επος ουκ απεριψεν αὐτοῦ.* Pyth. 6. 37.
Χαμαιπῖτῠς. ἡ. humilis pinus, *herba.*
**παῦρα χαμαιπιτυος, τό τ' ονιτιδος αὖον ορειης.* Nic. Al. 56.
Χᾰμαιστρωτος. ὁ ἡ. humi stratus.
—*νεκυς δὲ χαμαιστρωτους επὶ θινὸς*
ευρειης στιβαδος προεθηκ'.— Ath. p. 460. b.*
Χᾰμαιτῠπιη. vita meretricia. Vid. Μαχλοσυνη.
ἔκ τε χαμαιτυπιης ἑξει βιον ευπορον αιεί. Man. 4. 353.
Χᾰμαιφρων. vilia cogitans.
ανθρωποί τε χαμαιφρονες— Cyr. Th.
*Χᾰμελαια, ας. ἡ. olea pumila, oleago vel oleastellum.
καί τε σὺ ποιηεντος αειθαλέος χαμελαιης [48.*
βλαστην, πηγανιον τε πιοις ενὶ βαμμασι σιμβλων. Nic. Al.
Χᾰμερπής. humi repens. 2. abjectus. Vid. Συμβιοτευω.
Χᾰμευνη, Χαμευνις. stibadium humi stratum.
**εκβαντες δ' επὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πενοντο*
δειελινοι· πολλοὶ δὲ μιαν στορεσαντο χαμευναν.* The. 13. 32.
——*ἔν τε βαθειαις*
ἀδειας σχινοιο χαμευνισιν εκλινθημες. ib. 7. 133.

---

1. Cetera Ruhnkenius emendavit, sed huic epitheto remedium monuit in melioribus libris exspectandum. "Quodammodò comparari potest," inquit Hermannus, "*χαμαίζηλος τράπεζα* apud Nonnum, v. 27."

Syn. Χαμευνιον, δεμνιον. Epith. Αστορης, αστρωτος, φυλλοστρωτος.—[ουδαιος. Orph. Arg.] πεταλοισι κατασκιος— Nonn.

Χᾰμηλός. humilis, vilis.
ὁ δὲ χαμηλὰ πνεων, αφαντον βρεμει. Pyth. 1. 46.
*——εν δὲ χαμηλὴν
ῥεῖα πιτυν, (i. e. χαμαιπιτυν)— Nic. Th. 841.*
Syn. Χθαμαλος, χαμαιζηλος, μικρος, ταπεινος, ουτιδανος, αεικης.

Χανδᾰνω. capio, capax sum. Vid. Χαζω.
—ἐξ δ' αρα μετρα-Χανδανεν— Ψ. 742.
*αρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλεος εκ κανεοιο,
καὶ κρεα,* ὥς οἱ χεῖρες εχανδανον αμφιβαλόντι. ρ. 343.

Χανδόν. adv. ore hianti. 2. effuse.
οἶνός σε τρωει μελιηδης, ὅστε καὶ αλλους
βλαπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἑλη,— φ. 294.
Syn. Απληστως, αμετρως, αθροως, χωρητικῶς.

Χανδοποτης. avide bibens. [116.
χανδοπόται, βασιλῆος αεθλητῆρες Ιακχου. Macedon. *An.* iii.

*Χανδὸς, ὴ, όν. hians, capax.
τοῦ πολυκωθωνος τοῦτ' ηριον Αρκαδιωνος
αστεος ωρθωσαν τῇδε παρ' ατραπιτῷ
υἱῆες Δορκων καὶ Χαρμυλος. εφθιτο δ' ἀνὴρ, [p. 436. d.*
, ανθρωπ', εκ χανδῆς ζωροποτῶν κυλικος. Polemo, ap. Ath.

Χαονες. (Θρακικον γενος.)
ἑτερους δὲ παρὰ Χαρητι· τοὺς δ' εν Χαοσι
Γερητοθεοδωρους, *Διομειαλαζονας,
τοὺς δ' εν Καμαρινῃ, κἀν Γελᾳ, κἀν Καταγελᾳ.* Acharn. 604.

Χᾰος. (Αηρ.) *proprie*, hiatus vastus. 2. Chaos.
διὰ τῆς πολεως τῆς αλλοτριας καὶ τοῦ χαους. Av. 192.
2. Χαος ἦν καὶ νὺξ, Ερεβός τε μελαν πρῶτον, καὶ Ταρταρος ευρύς·
γῆ δ', ουδ' αὴρ, ουδ' ουρανὸς ἦν. Ερεβους δ' εν απειροσι κολποις
τικτει πρωτιστον ὑπηνεμιον νὺξ ἡ μελανοπτερος ωὸν,
εξ οὗ περιτελλομεναις ὥραις εβλαστεν Ερως ὁ ποθεινὸς,
στιλβων νῶτον πτερυγοιν χρυσαῖν, εικὼς ανεμωκεσι δινιαις.
οὗτος δὲ Χαει πτεροεντι μιγεὶς νυχιῳ, κατὰ Ταρταρον ευρὺν,
ενεοττευσεν γενος ἡμετερον, καὶ πρῶτον ανηγαγεν ες φῶς. ib. 700.
Epith. Αμειδες, ευρυ, ζοφερον, δολερον, ουλομενον, περιστεφες, ταρταρεον.
Phr. Εκ Χαεος δ' Ερεβός τε, μελαινά τε Νυξ εγενοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αιθήρ τε καὶ Ἡμερη— κ. λ. Hes. θ. 123.
πρῶτα μὲν αρχαιου Χαεος— κ. λ. Orph. 419.
παντα δ' ἅμ' αλληλοισι φορευμενα, μὰψ αλαλητο
πρωτογονου χαεος ζοφεροῖς δεσμημενα δεσμοῖς.
—παντα κελαινὴ νυξ εκαλυπτεν.
ουδ' αρ' εην ηοῦς ερατὸν φαος. Naz.

Χᾰρᾱ. ἡ. gaudium. Vid. Χαρμα.
νῦν, ἢ παροιθεν μᾶλλον, Ηλεκτρα, χαρᾷ
θερμαινομεσθα καρδιαν·— Eur. El. 401. Ep. Ανηκεστος.
Phr. —Πτεροεις δέ οἱ εν φρεσὶ θυμὸς-Ιανθη·—Apoll. 4. 23.

Χᾰραγμᾰ. το. nota, character. 2. nummus.
πληγέντ' εχιδνης αγριῳ χαραγματι. Philoc. 270.
εχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς εσω χαραγμα. Anac. 55. 8.
Syn. Δῆγμα, στιγμα, τυπος, χαρακτηρ.

Χᾰρᾰδρα. ἡ. caverna. 2. torrentis sulcus. 3. torrens.
κρουνῶν εκ μεγαλων, κοιλης εντοσθε χαραδρης. Δ. 454.
πολλὰς δὲ κλιτῦς τοτ' αποτμηγουσι χαραδραι. Π. 390.
Syn. Εγχαραξις, χαραγμα, αυλων (απο τοῦ χειμαρρου.) διωρυξ, χειμαῤῥος, χασμα, σχισμὰ, ῥωχμος γῆς, χαραδρεων, αμαρα, λυμα.
Epith. Βριαρα, δολιχη, βαθυῤῥωχμος, κοιλη, ῥωγας, ὑδατοεσσα, χειμερια, χθαμαλη.—ολεθρον τετοκυῖα.

Χᾰρᾰδραῖος, αία, αῖον. e χαραδρᾳ desumtus. 2. χαραδραις abundans. —χαραδραῖα βελεμνα. Nonn.
—ποταμον χαραδραῖον. ib.
*μὴ σύ γ' επ' οιονομοιο περιπλέον ιλύος ὧδε [230.
τοῦτο χαραδραιης θερμὸν, ὁδῖτα, πιῃς. Leon. *Tar.*—*An.* i.
Syn. Χαραδρωδης.

Χᾰρᾰδριος. avis quæ in alveis torrentium degit. 2. vorax avis et homo.
αλλως αρ' ὀύποψ, ὥς εοικ', εις τὴν λοχμην
εμβὰς, επῶζε,* χαραδριον μιμουμενος. Av. 265.

Χᾰρᾰκῖτης, *vel* Χαρακειτης. vallatus, *e. g.* libris.
πολλοὶ μὲν βοσκονται εν Αιγυπτῳ πολυφυλῳ
βιβλιακοὶ χαρακῖται, απειριτα δηριοωντες
Μουσεων εν ταλαρῳ,— Ath. 1. p. 22. d.

Χᾰρακτήρ. nota impressa, *inpr.* nummis. 2. habitus oris, *etc.*
ανδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδεναι,
ουδεὶς χαρακτὴρ εμπεφυκε σωματι; Med. 519.
ανδρὸς χαρακτὴρ εκ λογου γνωριζεται. Sent.
Syn. Χαραγμα, σημεῖον, τυπος, εικων, τροπος, σφραγις, ὁμοιωσις, καταγραφη. Epith. Φανερος, λαμπρος.

*Χᾰρακτὸς, ἡ, όν. scalptus, impressus, sulcatus. [i. 221.
—αἵ τε χαρακταὶ-Ῥῖναι,-(*limæ sulcatæ.*) Leon. *Tar.*—*An.*

Χᾰρακτρος, *per Sync. pro* χαρακτήριος. incidendi vim habens, seu aptus ad incidendum et secandum. *Vid. Steph. Th.* Tom. iv. c. 395. c.
ἢ οδελὸν κνηστῆρι κατατριψαιο χαρακτρῳ
σιλφιου, αλλοτ' ολιζον αποτμηξειας οποῖο. Nic. Al. 308.*

Χᾰραξ. Pergamenus, sacerdos et philosophus.
ειμὶ Χαραξ ἱερεὺς γεραρῆς απὸ Περγαμου ακρης. Ep. Suid.

Χᾰραξ, ακος. ἡ. sudes in vineis. 2. *in masc.* sulcus, vallum.
εἶτα νῦν εξηπατησεν ἡ χαραξ τὸν αμπελον. Vesp. 1282.
*2. πολλοὶ γὰρ εκλελοιπότες τὸν χαρακα, τὰς
κωμας επορθουν.— Menand. ap. Suid.*
Syn. Χαρακιον, χαρακωμα, χαρακωσις, περιφραγμα, καλαμος, καμαξ, σταῦρος. αμαρις, αυληξ. προφραγμα, αμυντηριον, ὑπερεισμα.—στρατοπεδον.—ταφρος.

Χᾰρασσω. sculpo. 2. fingo. 3. incido.
τῷ δὲ σιδαρειον σκυταλον, κεχαραγμένον οζοις. Theoc. 17. 31.
ενθεος ὡς Παῦλος τονδ' εχαραξε λογῳ. Ep. 1. 1.
Syn. Αποχαρασσω, εγχαραττω, επιχαραττω, περιχαραττω, χαρακτηριζω, τυπoω, εντυποω, σημειοω, εγκοπτω, γλυφω, κοιλαινω.

*Χᾰρεω. *inus. item*, Χαιρεω. idem quod Χαιρω.
σὺ δ' οὖν, επειδη τοῦτο κεχαρηκας ποιῶν. Vesp. 764. B.
οὔ τοι, μὰ τοὺς δωδεκα θεοὺς, χαιρησετον. Equit. 235.
—Διομηδεα θ', ἡ-
δοναῖς δισκου κεχαρημένον[1]. Iph. A. 199.
Αιαντ' αὖθ' ἑτερωθεν εὐκνημιδες Αχαιοὶ
εις Αγαμεμνονα δῖον αγον κεχαρηότα νικῃ. Η. 311.*

Χᾰρῐδωτης, Χαριδῶτις. Vid. Αφροδιτη, Σεληνη.
χαῖρ' Ἑρμῆ χαριδῶτα, διακτορε, δῶτορ εαων. Hom. xvii.

Χᾰριεις, Χαριεστερος, Χαριεστατος. venustus, jucundus, doctus.
Σμινθεῦ· εἴ ποτε τοι χαριεντ' επὶ νηὸν ερεψα. Α. 39.
ου γὰρ εγωγέ τι φημὶ τελος χαριεστερον εἶναι,
ἢ ὅταν ευφροσυνη μὲν εχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα. ι. 5.
πεπλον, ὅς οἱ δοκεει χαριεστατος ηδὲ μεγιστος. Ζ. 90.
Syn. Επιχαρις, ευχαρις, ευχαριστος, ευτερπης, ευτραπελος, ευφυης, αστεῖος, καλος, ενδοξος, ευαρεστος, αγαπητος, χαριεργος, επαφροδιτος, ευμορφος, ευειδης, ὡραῖος, αγαθος.

Χᾰριεντιζω, Χαριεντιζομαι. lepida urbanitate utor. [Suid.
χαριεντιζεις, καὶ καταπαιζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχευει. Ar.[2]
Syn. Καταπαιζω, προσπαιζω, σκωπτω, ευτραπελοῦμαι.

Χᾰριεργός. gratiosus.
αμφιξουν τε σκεπαρνον, ἁ δὴ χαριεργῷ Αθανᾳ [221.
ἀνὴρ εκ τεχνας θηκατο πανυμενος. Leon. *Tarent.*—*An.* i.

Χᾰριζομαι. gratificor, morigeror, *etc.*
οἷον δὴ ανδρεσσι χαριζεαι ὑβριστῇσι. Ν. 633.
—κεχαρισμένα δ' αιεὶ-Δῶρα θεοῖσι διδωσι,— Χ. 298.

---

1. Solus est hic locus, ubi formam usurpavit Euripides, a me repertam tantum in tribus aliis locis; nempe, Hom. H. ad Bacch. 10. Theoc. 27. ult. Nicand. Th. 138. *Codd. MSS.*—Utitur alias Eurip. κεχαρμένος. Nota porro, in vs. 1525. hujus fabulæ, formam χαρεῖσα, nunquam, credo, alibi ab Euripide, nunquam a Sophocle usurpatam; licet in Antig. 149. occurrat ἀντιχαρεῖσα. De χαίρομαι, barbaro, dictum ad v.

2. Versus est e Γηρυτάδῃ, frag. xxiv. *Brunck.*

Syn. Αποχαριζομαι, καταχαριζομαι, δωρεομαι, διαδιδωμι, προϊεμαι, δαψιλευομαι, φιλοτιμοῦμαι, επιτρεπω, ανιημι, συγχωρεω.

Χᾰρῐκλώ. mater Tiresiæ, dilecta Minervæ.
*ουδ' οαροι νυμφᾶν, ουδε χοροστασιαι
ἁδεῖαι τελεθεσκον,* ὅθ' ουχ ἁγεῖτο Χαρικλώ. Call. 5. 67.

Χάριππος. Nom. Pr. Vid. Χαιριππος.
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετιθει πρὸς τοὔνομα,
Ξανθιππον, ἢ Χαριππον, ἢ Καλλιππιδην. Nub. 63.

Χαριν, sc. δια. pro ἑνεκα. caussa, gratia.
*μηδὲ γυναῖκα κακὴν οικοισιν σοῖσιν αγεσθαι,
λατρευης δ' αλοχῳ* λυγρῆς χαριν εἱνεκα φερνῆς. Phocyl. 188.

Χᾰρῐς. ἡ. gratia. 2. beneficium. 3. gratus animus. 4. præmium. 5. amor.
πᾶσι δέ κε Τρωεσσι χαριν καὶ κῦδος αροιο. Δ. 95.
*πρὸς ταῦτα, καινετω τις, ει βαρυνεται,
τῶν ενδον οντων· ὡς χαρις μὲν, ἢν θανω,
λυπη δ', εαν ζῶ· τοῦ βιου δ' ουδεὶς ποθος.* Soph. El. 820.
εᾶν δ' ακλαυστον, αταφον, οιωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν, εισορμῶσι πρὸς χαριν βορᾶς. Antig. 29.
Syn. Χαρισμα, αφροδιτη, αγλαΐα, καλλος, κομψοτης. τιμη. δωρεα, ενεργεσια, ευχαριστια.—τερψις, χαρα.
Epith. Αχαρις, αμοιβαια, ακαρπωτος, ανονητος, γλυκυῤῥοος, γλυκερα, μαλθακινη, ευκαιρος, ἡμιτελης, θεοῤῥυτος, θεσπεσια, θαυμασια, κεδνη, μενοεικης, μειλιχια, μελιχρη, οψιτελεστος, ῥοδοεσσα, τερπνη, ωκεῖα, ωκυπεδιλος.
Phr. Ειαρος ευλειμων θελξινοοιο χαρις.
—τὴν Βρομιου βοτρυοπαιδα χαριν. Ep.
καὶ λιγυρῶν αυλῶν ἡδυμελεῖς χαριτες. Ep.
ἡ γλωσσοπυρσομορφος πνευματος χαρις. Dam.
χαρις δ', ἅπερ ἅπαντα τευ—χει τὰ μειλιχα θνατοῖς,
επιφεροισα τιμὰν,-Καὶ απιστον εμησατο πιστὸν
εμμεναι τὸ πολλάκις. Olymp. 1. 48.

Χᾰρῐς. Vid. Χαριτες.
τὴν δὲ ιδε προμολοῦσα Χαρις λιπαροκρηδεμνος,
καλὴ, τὴν ωπυιε περικλυτος Αμφιγυηεις. Σ. 382.
Epith. 'Αγνη, εσθλοδοτειρα, αιδοια, ζωθαλμιος.

Χᾰρῑσιοι[1]. οἱ, el, Χαρισια. τα. placentæ genus.
πεμψω πλακοῦντας ἑσπερας χαρισιους. Ar. Suid.

Χᾰρῐτες. Gratiæ.
αμβροσιου διὰ πεπλου, ὅν οἱ Χαριτες καμον αυταί. E. 338.
Epith. Λειζωοι, βαθυζωνοι, γλυκεραι, ἁβραι, αγαναι, εὔπλοκαμοι, ευθαλεῖς, ολβοδοτειραι, ἡδυμελεις, ηΰκομοι, θεσπεσιαι, ηθικαι, ἡδυπνοοι, ἱλαραι, ἱμεροφωνοι, καλλικομοι, κελαδενναι, κλειναι, ἱμερται, ξανθαι, ομπνιακαι. *αφάρεες.*
Phr. Τρεις δέ οἱ Ευρυνομη Χαριτας τεκε καλλιπαρηους.
Αγλαΐην τε, καὶ Ευφροσυνην, Θαλιην τ' ερατεινήν.
*τῶν καὶ απὸ βλεφαρων ερος ειβετο δερκομεναων
λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' οφρυσι δερκιοωνται. Hes. θ. 906.*
ηΰκομων Χαριτων ἱερὸν χορόν.— Coluth.
κουραι Χαριτιδες Ορχομενοιο. Nonn.
ὦ Ετεοκλειοι Χαριτες θεαὶ, αἱ Μινυειον
Ορχομενον φιλεοισαι— Theoc. 16. 105.
—ὦ λιπαρᾶς αοιδιμοι βασιλειαι-Χαριτες Ορχομενοῦ. Olymp.
—παντων-Ταμιαι εργων εν ουρανῷ, [14.
χρυσοτοξον θεμεναι
παρὰ Πυθιον Απολλωνα θρονους, κ. λ. ib.
κλῦτέ μοι, ὦ Χαριτες, μεγαλωνυμοι, αγλαοτιμοι,
θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Ευρυνομης βαθυκολπου,
χαρμοσυνης γενετειραι, ερασμιαι, ευφρονες, ἁγναὶ,
αιολομορφοι, αειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναὶ, - -
ευκταῖαι, κυκλαδες, καλυκωπιδες ἱμεροεσσαι. Orph. H. 59.
—ουτε γὰρ θεοὶ-Σεμνᾶν Χαριτων ατερ
κοιρανεοντι χορούς,-Ουτε δαῖτας.— Ol. 14. 10.
τοὶ παρὰ καλλιχορῳ
ναιοισι πολει Χαριτων. Pyth. 12. 45.

*Χᾰρῐτοβλεφᾰρος. cujus superciliis gratia, venustas inest.
καὶ χαριτοβλεφαροις ομμασι λαμπομενη. Ep. ad. 721. a.*

Χᾰρῐτογλωσσεω. gratiam lingua aucupor.
—ουδὲ ματην-Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Prom. 294.
Syn. Χαριζομαι, (δια γλωττης). κολακευω.

Χᾰρῐτοφωνος. suaviter loquens.
Γαλατεια, χαριτοφωνε,— Ath. l. 13.

Χαρῐτωπης. ὁ. venustus ore, forma. Vid. Ποσειδαων.

*Χαριτῶπις, ιδος. ἡ. idem. Sed *femin.*
ἣν τεκεν Ευτυχιδη σθεναρῷ Κιλικὶς χαριτῶπις. Ep. ad. 721. a.*

Χαρμᾰ. το. gaudium. 2. oblectamentum.
δυσμενεσιν μὲν χαρμα, κατηφειην δέ σοι αυτῷ; Γ. 51.
ὡς φατο· τῇ δ' εντοσθεν ανεπτατο χαρματι θυμός. Apoll. 3. 724.
Syn. Χαρα, χαιρηδων, χαρμονη, χαρμη, χαρμοσυνη, χαιροσυνη, το χαῖρον, περιχαρες, τερψις, ἡδονη, ευφροσυνη, γηθοσυνη. γελως. αγαλλιασις.
Epith. Αδαμαστον, αγηρατον, απονον, αγλαον, γλυκυ, γηθοσυνον, επιχωριον, θεσπεσιον, λαμπρον, λυσσῆεν, παγκοσμιον, πολυσφρηγιστον, καλλινικον, φιλαλυπον.
Phr. 'Αδεῖα χαρις. Pind. κακῶν θελκτῆρ' οδυναων. Hom.
κραδιης γλυκερὸν γανος. Opp.
ευφροσυνης αγανος χειμαῤῥοος. Apollin.
εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρματων,
πῆμα θνασκει παλιγκοτον δαμασθέν. Ol. 2. 35.

Χαρμη. lætitia. 2. animus ad pugnam promtus. 3. pugna.
μητε κακοῖς αχθου, μητ' οὖν επαγαλλεο χαρμῃ. Phocyl. 111.
χαρμῃ γηθοσυνοι, τὴν σφιν θεὸς εμβαλε θυμῷ. N. 82.
Syn. Χαρμα.—προθυμια (εις μαχην). μαχη.
Epith. Λεικης, ατευχης, αναιμων, εμφυλιος, ουλομενη, σταδια, φθισηνωρ. Βακχεια, Ευας.

Χαρμονή. gaudium. Vid. Χαρμα.
ψυχὴν αταλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν. Aj. 560.

*Χαρμος. Hippiæ socer. *Cupidinem illum apud Academiam posuit,* ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται·
ποικιλομηχαν' Ερως, σοὶ τονδ' ἱδρυσατο βωμὸν
Χαρμος επὶ σκιεροῖς τερμασι γυμνασιου. Vid. Ath. p. 609. d.*

Χαρμŏφρων. mentem exhilarans.
'Ερμῆς χαρμοφρων ειρυσσατο πιονα εργα. H. Merc. 127.

Χᾰροπαιγμων. ludicrus, jocosus. Vid. ad v. Νηρηΐδες,

Χᾰροποιός. lætitiæ efficiens.
Μοῦσαν, εν ᾗ Χαριτες χοροποιοί[2]. Phœn. 800. P.
μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χοροποιῶν
θυσιᾶν καταπαυσας. Hecub. 911.

Χᾰροπός. pater Nirei.
Νιρευς, Αγλαΐης θ' υἱὸς Χαροποιό τ' ανακτος. B. 672.

Χᾰροπός. lætus. 2. cæsius. 3. trux.
αρκτοι τ', αγροτεροί τε συες, χαροποί τε λεοντες. λ. 610.
ἤ που τὸν χαροπὸν Γαννμηδεα πολλ' επιβωστρεῖ. Theoc. 12. 35.
ομματά μοι γλαυκᾶς χαροπωτερα πολλὸν Αθανας. ib. 20. 25.
Syn. Περιχαρης, ευοφθαλμος, ξανθος. γλαυκος. φοβερος.

*Χαρταριον, το. *dimid.* a sequ. *Citat* Jacobs *e* Stratone.

Χαρτης, ου. ὁ. charta. ovium pergamenum.
βυβλῳ καὶ χαρτῃ δησαμενη πενιην. Pallad. *An.* ii. 417.
ου δυναμαι δ' αλοχον τῆς ανδρομαχης αναχωρεῖν,
ειργει χαρτης γαρ, καὶ νομος Αυσονιης. ibid. *p.* 409.*

Χαρτός. lætificus.
χαιροις ἂν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχανει ταδε. Soph. El. 1484. (56. B.)
Syn. Χαροποιος.—χαρᾶς αξιος. ἡδυντικος.

*Χᾰρυβδιζω. ingurgito.
—τῶν θεατῶν δ' ὅστις ἂν
διψῇ, λεπαστην λαψαμενος εχαρυβδισε
μεστὴν— Pherecrat. ap. Ath. p. 485.*

Χᾰρυβδις. Charybdis.
ἦλθον επὶ Σκυλλης σκοπελον, δεινήν τε Χαρυβδιν.
ἡ μὲν ανεῤῥοιβδησε θαλασσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. μ. 430. [248.
καὶ τελωνην, καὶ φαραγγα, καὶ Χαρυβδιν ἁρπαγῆς. Equit.

---

1. Explicationem vocis habes ap. Athen. p. 668. c. Versus a Suida citatus, depromtus ex Aristoph. *Convivatoribus*, ita legitur apud eundem, p. 646. b.
πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.
Χαρίσιος autem tam in singulari, quam in plurali numero, adhibetur: ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον. ibid.

2. Ita Porsonus in utroque loco, consentientibus etiam nonnullis MSS. Damnat igitur vocem, χαροποιός.

Epith. Απηνης, ολοη.

Phr. —Εκ μυχατου δὲ βυθοῦ ῥοιβδησε Χαρυβδις κυματι καχλαζοντι— Orph. 1252.

Χαρων. (λεων.) leo.
—ὸν Χαρωνος ωμηστοῦ δορὰ
χαλκῷ τορητὸν ουκ ετευξεν εν μαχῃ. Lyc. 455.

Χάρων. Charon. Orci portitor.
σὺ δ' ου βαδιζεις; ὁ δὲ Χαρων τὸ ξυμβολον διδωσιν. Plut. 279.
ὁ Χαρων σε καλεῖ·-Σὺ δὲ κωλυεις αναγεσθαι. Lysist. 606.

Syn. Θανατος. Epith. Νεκροπομπος, νεκυοστολος, στυγερος, ψυχοπομπος.

Phr. Στυγνὸς καμοντων, (νεκυων,) πορθμεύς. Eur.
—ορφναῖος οχευς. Nonn. παντα Χαρων απληστε,—Ep. l. 3.
†a. αγριός εστι Χαρων. b. πλεον ηπιος. a. ἡρπασεν ηδη τὸν νεον. b. αλλὰ νοῳ τοῖς πολιοῖσιν ισον.
a. τερπωλῆς απεπαυσεν. b. απεστυφελιξε δὲ μοχθων.
a. ουκ ενοησε γαμους. b. ουδὲ γαμων οδυνας. Anthol. 3. 23. 8.

Χασκαζω, Χασκω. hio, hisco. Vid. Χαινω.
σὺ δὲ χασκαζεις τὸν Κωλακρετην· τὸ δὲ πραττομενόν σε λεληθε. Vesp. 692.
*φραζεν, Ερεχθειδη, κυνα Κερβερον ανδραποδιστην,
ὃς κερκῳ σαινων σ', ὁποταν δειπνῇς, επιτηρῶν,
εξεδεται σου τοὔψον, ὁταν σύ που αλλοτε χασκῃς·
εσφοιτῶν δ' ες τοὐπτανιον λησει σε κυνηδὸν
νυκτωρ τὰς λοπαδας καὶ τὰς νησους διαλειχων.* Equit. 1030.

Χασμᾰ, Χασμημᾰ. το. hiatus, vorago.
a. ταφος δὲ ποῖος δεξεταί μ', ὁταν θανω;
b. πῦρ ἱερον ενδον, χασμα τ' ευρωπὸν πετρας. Iph. T. 626.
Απολλον Αποτροπαιε, τοῦ χασμηματος. Av. 61.

Syn. Καταχασμα, χασμη, χημη.

Epith. Αχανες, δεινον, δυσεκδρομον, δυσαντες, ουδαῖον, πελωρον, λυσσῆεν, φοινῆεν.

Χασμαομαι. hio.
*μιαρωτατος, ὦ Δημακιδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακως,
ὁποταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλους
τῶν ευθυνῶν εκκαυλιζων, κ. λ.* Equit. 823.
εις ταυταν ετυπαν χασμευμενος· ἦ ῥα γε λευσσεις; Theoc. 4. 53.

Syn. Χαινω, εγχαινω, αναχαινω.—μετεωροφρονεω.—ανοιγομαι.

Χᾰτεω, Χᾰτιζω. indigeo. 2. desidero.
—επεὶ καὶ τοῦτον οἴομαι αθανατοισιν
ευχεσθαι· παντες δὲ θεῶν χατεουσ' ανθρωποι. γ. 47.
—μεγα δὲ δμῶες χατεουσιν
αντία δεσποινης φασθαι,— ο. 375.
Ἡφαιστε, πρυμολ' ὧδε, Θετις νύ τι σεῖο χατιζει. Σ. 392.

Syn. Χατευω, χητιζω, χρῃζω, δεομαι. χρειαν εχω.—επιθυμεω.

Χαυλιοδων, Χαυλιοδους. exsertos habens dentes.
καπρος χαυλιοδων φρονεει θυμῷ μαχεσασθαι. Hes. α. 387.

Χαῦνος. laxus. 2. tumidus. 3. futilis.
χαυνᾳ πραπιδι παλαιμονεῖ κενεᾷ. Pyth. 2. 112.
—κενεᾶν-Δ' ελπιδων χαῦνον τελος. Nem. 8. 77.

Syn. Εικαῖος, χαλαρος, λαπαρος, αραιος, ἁβρος, πλατυς, ὑπερηφανος, ὑπερογκος, γλισχρος, ῥαδινος, ματαιος. ὑψηλος, μεγας.

Χαυνοπολῖτης. civis inflatus urbis suæ gloria. [635.
μηθ' ἡδεσθαι θωπευομενους, μητ' εἶναι χαυνοπολιτας. Acharn.

Χαυνοπρωκτος. exoletus.
ὁ τι; χαυνοπρωκτους τοὺς Ιαονας λεγει. ib. 106.

Χαυνοω. laxo & aperio.
αἵ μοι λεγουσαι τουσδ' εχαύνωσαν λογους. Androm. 931.

Syn. Εκχαυνοω, ὑποχαυνοω, μεγαλυνω, φυσαω, ανιημι, χαλαω, πλατυνω. ὑψοω, επαιρω.

Χαυνωσῐς. ἡ. laxatio.
ἡ κλῆσιν, ἣ χαυνωσιν αναπειστηριαν. Nub. 873.

Exp. Λυσις τῶν δικῶν.—εκλυσις, ανεσις, χαυνοτης.

Χέδροπᾰ, ὧν. τα. legumina. Vid. ad v. Χειροδροπος.

Χεζητιαω. cacaturio. Χεσειω.
μεταβαλλομενος τἀναφορον, ὁτι χεζητιᾷς. Ran. 8.
κεἰ θεμις εστιν, νυνί γ' ηδη, κεἰ μὴ θεμις εστι, χεσειω. Nub. 294.

*Χεζικηνῐκός. vox Comica, Aristophani restituta a Markland. ad Suppl. 1181. Vid. Brunck. in l. l.
τηνικαῦτ' αυτὸς βεβαπται βαμμα χεζικηνικόν. Pac. 1176.*

Χεζω. caco. [Nub. 390.
χὤταν χεζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππαξ, ὥσπερ εκεῖναι.

Syn. Επιχεζω, εγχεζω, καταχεζω, αποπατεω, αναχωρεω.

Χειά. ἡ. latibulum. propr. serpentis. Vid. Athen. p. 477. d.
ἡβαν γὰρ ουκ απειρον ὑπὸ χει-
ᾷ καλῶν δαμασεν. Isthm. 8. ult.

Syn. Ειλεος, φωλεος. αποκρυφη. *ιλῦος. οχεη.*

Χειλοποτεω. avide bibo.
ειδυῖ' ακρητους χειλοποτεῖν κυλικας. Ep. l. 3.

Χεῖλος. Χειλεα. τα. labrum.
—ἡ δ' εγελασσε-Χειλεσιν— Ο. 102.

Epith. Αφθογγον, ασιγητον, αφροκομον, αναλεον, γλυκυ, δολοφρον, διψαλεον, δροσοεν, επηρατον, ευοδμον, ευκελαδον, ευορκον, θεηγορον, θρασυ, λαγαρον, κρυερον, πυῤῥον, πορφυροεν, κηροχυτον.—pl. αγρια, αστυκα, ανειμενα.

Phr. Ἁπαλον, γεμον τε πειθοῦς. Anac.
—ποῖόν σε επος φυγεν ἑρκος οδοντων; Hom.
εκμαινει χειλη με ῥοδοχροα, ποικιλομυθα,
ψυχοτακῆ, στοματος νεκταρεου προθυρα. Ep.
εγνω δ' ὁ τλημων σὺν κακῷ μαθὼν επος,
ὡς πολλὰ χειλευς καὶ δεπαστραιων ποτων
μεσῳ κυλινδει Μοῖρα παμμηστωρ βροτῶν. Lyc. 483.
πολλὰ μεταξὺ πελει κυλικος καὶ χειλεος ακρου. Prov.

Χεῖμᾰ, ᾰτος. το. hiems. Χειμων. idem. etiam, procella.
—αλλά με χεῖμα-Δαμναται— ξ. 487.
ἑννυσθαι, ὁτε τις χειμὼν εκπαγλος οροιτο. ib. 522.
δενδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὑδασι δ' αυχμός. The. 8. 57.

Syn. Χειμερινη τροπη, ὡρη.—λαιλαψ. ζαλη. ταραχη. κινδυνος. διωγμος. χειμασια.

Epith. Αινον, αλεγεινον, αργαλεον, βριαρον, ηνεμοεν, κρυερον, κερτομιον, λευγαλεον, ολοον, ομβρηρον, πικρον—εκτοπος, δυσθαλπης, νιφοστιβης, πολυκλυστος.

Phr. Αλλ', ὁτε παχνηεντος επηλυθε χειματος ὡρη
φρικαλεας δονεουσα πολυστροφαλιγγας αελλας,
βενθεα δ' αστηρικτα καὶ ὑγρὰ θεμεθλα θαλασσης
χειμεριοι πνειοντες επεστυφελιζον αηται,
λαιλαπι μαστιζοντες ὁλην ἁλα·—κ. λ. Mus. 297.
—νιφοβλητοιο μενος πολυχειμερου ὡρης. Opp.
φυλλοχοῳ ενὶ μηνὶ, κ. λ. Nonn. l. 38.
χειμεριη μαστιξ, καὶ αιθεριη χυσις ομβρου. ib. l. 14.—l. 11.
[ηδη κυματι κῦμα κυλινδετο, συγχυτο δ' ὑδωρ,
αιθέρι μισγετο ποντος· ανεγρετο παντοθεν ηχὴ
μαρναμενων ανεμων· ζεφυρῳ δ' αντεπνεεν εὖρος,
καὶ νοτος ες βορεην μεγαλας αφεηκεν απειλάς.
καὶ κτυπος ἦν αλιαστος ερισμαραγοιο θαλασσης. Mus.
—ὁταν αχηση πολιος βυθὸς, ἁ δὲ θαλασσα
κυρτὸν επαφριζῃ, τὰ δὲ κυματα μακρὰ μεμηνῃ·—
πυργωθη δὲ θαλασσα, καὶ ὡμιλησεν Ολυμπῳ
ηλιβατοις πελαγεσσιν- -Nonn.] —μη φθινοπωρις ανεμων χειμερια καταπνοα δαμαλιζοι χρονον. (sc. διὰ χρ.)— Pyth. 5.

Χειμαζω, Χειμαινω. hiemo. 2. hieme vexo. 3. adficio molestia.
φιλῶ τεκν'· αλλῃ δ' εν τυχῃ χειμαζομαι. Hippol. 315.
—φονῳ φονον παλιν
λυοντας, ὡς τηνδ' αἷμα χειμαζον πολιν. Œd. T. 100.
εν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεει, εν πυρὶ δ' αὖαι
φαγοὶ χειμαινοντος·— Theoc. 9. 19.
—φοβῳ-Δ' ου κεχειμανται φρενες. Pyth. 9. 56.

Syn. Διαχειμαζω, παραχειμαζω, εγχειμαζω, επιχειμαζω, χειμεριζω, κλυδωνιζω, διαφθειρω.

Χειμᾰρος. paxillus ligneus sub carina fixus.
χειμαρον εξερυσας, ἱνα μὴ πυθῃ Διὸς ομβρος. Hes. ε. 624.
σὺν χειμαρῳ μεθυων. Pind. ap. Ath. p. 127. c. sed integritas loci suspecta.

Χειμαῤῥοος, Χειμαῤῥους, Χειμαῤῥος. torrens.
ὀντε κατὰ στεφανης ποταμὸς χειμαῤῥοος ωσῃ. N. 138.
ὡς δ' ὁτε χειμαῤῥοι ποταμοὶ, κατ' ορεσφι ῥεοντες,
ες μισγαγκειαν συμβαλλετον οβριμον ὑδωρ,
κρουνῶν εκ μεγαλων, κοιλης εντοσθε χαραδρης,
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον εν ουρεσιν εκλυε ποιμήν. Δ. 452.

—ηῦτε (*dissyll.*) πετροι ολοοιτροχοι, ουστε κυλινδων
χειμαρρους ποταμὸς μεγαλαις περιεξεσε δινais. Theoc. 22. 50.
λαβροποδη χειμαρρε, τί δὴ τοσον ὧδε κορυσσῃ; Ep. l. 1.
——κελαδοντες
χειμαρροί τ' αλεγεινον αεξομενοι Διὸς ομβρῳ. Cal. l. 14.
*—νιφετῳ δ' επαλυνετο παντα
ουρεα καὶ σκοπιαὶ περιμηκέες, οἱ δὲ κατ' αυτων
χειμαρροι καναχηδὰ κυλινδομενοι φορεοντο. Apoll. 3. 69.
Vid. et Il. Λ. 492.*
Syn. Χαραδραῖος.—χαραδρα, αναυρος.
Phr. Οιδματι λυσσηεντι κυλινδεται ομβρος αλητης,
οιδαινον θρασὺ χεῦμα χαραδραιον ποταμοῖο. Nonn.

Χειμεριος. hiemalis, hibernus.
Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κακ' ηματα, βουδορα παντα,
τοῦτον αλευασθαι· καὶ πηγάδας, αἵτ', επὶ γαῖαν
πνευσαντος Βορεαο, δυσηλεγέες τελεθουσιν. Hes. ε. 504.
ηματι χειμεριῳ,—κ. λ. ibid. 524.
ρωχμὸς εην γαιης, ῇ χειμεριον αλὲν ὕδωρ
εξερρῆξεν ὁδοῖο, βαθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. Ψ. 420.
Syn. Χειμερινος, νιφωδης, ομβρωδης.

Χειμών. hiems. 2. procella. Vid. Χεῖμα.

Χειμωνοτῦπος. hibernus, procellosus.
—ενθα δὲ λαιλαπι
χειμωνοτυπῳ, βροντῇ, στεροπῇ τ'
ομβροφοροισίν τ' ανεμοις αγριας
ἁλὸς αντησαντες ολοιντο. Æsc. Supp. 35.

Χειρ, Χεῖρες, *poët.* Χερες. manus. 2. scriptura. 3. opes.
—απὸ δ' εξεσε χεῖρα βαρεῖαν·
αἱματοεσσα δὲ χεὶρ πεδιῳ πεσε·— Ε. 81.
ουδεὶς παρῆν Αργεῖος, οικεια δὲ χείρ. Eur. El. 628.
Syn. Παλαμη. 2. το χειρογραφον. 3. δυναμις, βοηθεια.
φαλαγξ. εξουσια.
Epith. Ανηλης, αμυμων, αφωνητος, αμβροσια, αναγνος,
αρηγων, αλεξικακος, ασιδηρος, αυτοφονος, αναιμων, αργυρεη,
αδουπητος, ἁπαλοχρως, αφθονος, αφειδης, ατευχης, βεβηλος,
γλαφυρα, γιγαντοφονος, δολοεσσα, δορυσσοος, ευστροφαλος,
ευστρεπτος, ἱστοπονος, θαλασσομοθος, θεουδης, θοα, ζωαρκης,
ηλιβατος, μαντιπολος, μαχημων, λιθοξοος, λαιμοτομος, λεοντοφονος, ξιφοκτονος, οξυγραφος, πανσθενης, πολυσπερης, παχεῖα, ρυσιδιφρος, ρωμαλεα, ροδοχροος, ροδεα, σκηπτοῦχος,
σοφη, σταχυωδης, σιγαλεα, σιδηροφορος, τολμηεσσα, φιλοξεινος, φιλοκροταλος, φιλανθης, φιληλακατος, φιλοπτορθος, χαμαιγενης, χιονωδης, ακρα, αραια. *pl.* αθωρηκτοι, ααπτοι, ανιπτοι, ανδροφονοι, αθανατοι, ἁπαλαι, ατριπτοι, ακαματοι, ατειρεες, αμειλικτοι, αμαιμακεται, ακηδεῖς, αντιβιοι, αισχρουργοι,
αθῷοι, ανδρομαχοι, αριστοπονοι, αμαχοι, αθωρηκτοι, βαρυζηλοι, βαρυσμαραγοι, βριαραι, γιγαντειαι, δυσπλῆτες, μουσοπολοι, ηλοτυποι, ευφυεες, ευτροχαλοι, ελαφραι, ερωμανεῖς, γυναιμανεῖς, θρασεῖαι, λευγαλεαι, λυθρωδεῖς, κλοπιμαι, καταπρηνεῖς, κρατεραι, μαλακαι, μογεραι, μιαιφονοι, ολοαι, οπισθοδετοι, οπισθοποροι, πολυτλητοι, πολυκμητοι, ῥαδιναι, στιβαραι, σθεναραι, σμερδαλεαι, τολμηεσσαι, φονοεσσαι, φερεζωοι, φερασπιδες, φιλαι, τροπαιοῦχοι, μενεπτολεμοι.
Phr. Χερ' αλεξητειραν αναγκης. Nonn.
—ἁμεροις αναγκας (ἀν' ἀγκὰς, *Heyn.*)
χερσὶ βασταζεις,— Nem. 8. 4.

Χειρἄγωγεω. manu duco.
τρεμοντα δ' αυτὸν ηδη
Ερως εχειραγωγει. Anac. 174. 10. (65. *Fisch.*)
[Phr. Ορθῶν νοσερὸν
κῶλον Ορεστου,
ποδὶ κηδοσυνῳ παρασειρος. Orest. 1012.]

Χειριος. subjectus. 2. tractabilis, mansuetus.
τῶν σῶν ὑπ' εχθρῶν, χειριαν αφεὶς τινί. Aj. 495.
Syn. Ὑποχειριος. 2. χρηστος. τιθασος.

Χειρις, ῖδος. ἡ. chirotheca. *Ang.* glove.
*—περὶ δὲ κνημησι βοειας
κνημῖδας ραπτὰς δεδετο, γραπτῦς αλεεινων·*
χειρῖδάς τ' επὶ χερσι, βατων ένεκ'— ω. 227.
Syn. Χειροπεδη, χειροπεδον, χειροδεσμος.

Χειροδαΐκτος. manibus cæsus.
χειροδαΐκτα σφαγι' αἱμοβαφῆ. Aj. 219.

Χειροδεικτος. manu demonstratus.
ει μὴ ταδε χειροδεικτα
πᾶσιν ἁρμοσει βροτοῖς. Œd. T. 920. (901. Br.)
Syn. Φανερος, καταδηλος.

Χειροδῖκης. qui jus robore suo metitur.
χειροδικαι· ἑτερος δ' ἑτερου πολιν εξαλαπαξει. Hes. ε. 187.
Syn. Βιαιος, πανοῦργος.

Χειροδρᾰκων. *epith.* Furiæ.
δεινὸν γὰρ ιχνος βαλλουσ'[1] επὶ σοι
χειροδρακοντες, χρῶτα κελαιναί. Eur. El. 1351.

*Χειρῠδροπος. qui manu decerpit.
χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ατερ δρεπανοιο λεγονται
οσπρία χεδροπά τ' αλλα μεσοχλοον εντὸς αρουρης,
ενθάδ' επασσυτερα φλογερῇ ειλημένα χροιῇ
εικελα κανθαριδεσσι φαλαγγια τυτθὰ διενται. Nic. Th. 752.

Χειρομακτρον. mantile. 2. κοσμος κεφαλῆς.
Σκυθιστὶ χειρομακτρον εκκεκαρμένος. Soph. ap. Ath. p. 410. c.*
2. χειρομακτρα δὲ πλαγγονων πορφυρᾶ.[2] Sapph. 61.

*Χειρομᾰχεω. manibus pugno. *Citat e* Scythino *Jacobs.*

Χειρονομεω. manus ad cantum certa lege motito; salto.
ἢ πῶς ωκὺς εγώ; πῶς δ' ορθια χειρονομησω; Xenocrat. *An.* ii. [59.*

Χειρο̆πληθης. manum implens.
δερμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορυνην. Theoc. 25. 63.
Syn. Χειροπληθιαῖος.

Χειροποιεομαι. manu facio.
αυτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται ταδε. Trach. 907. (893. Br.)
Syn. Χειροπονεομαι, διαπρασσομαι.

Χειροποιητος. manu factus.
—καὶ αγαλματα χειροποιητα. Sibyl.

Χειροτενων. qui manibus est nervosis.
βλαισσοι, χειροτενοντες, (καρκινοι)— Batrach. 288.

Χειροτεχνης, Χειροτεχνικος. opifex.
τίς γὰρ αοιδὸς, τίς ὁ χειροτεχνης
ιατοριας, ὃς τηνδ' ατην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλησει; Trach. 1020. (05. B.)
*ὦ μακαρι' Αυτομενες, ὥς σε μακαριζομεν, (*Pæon. Tetram.*)
παῖδας εφυτευσας ότι χειροτεχνικωτατους.* Vesp. 1275. B.
Syn. Δημιουργος, τεχνιτης, τεχνημων, τεχνικος. χειροτεχνιτης, χειρητης, χειρωναξ, χειρουργος, χειρουργικος.

Χειροτονεω. manu extensa suffragium do. Χειροτονητέον.
ὦ δημοκρατια, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
ει τουτονί γ' εχειροτονησαν οἱ θεοί; Av. 1570.
χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον. Eccles. 266.
Syn. Επιχειροτονεω, αποδεικνυμι, ψηφιζομαι, επιψηφιζομαι, προσαγορευω. εκλεγω.
[Phr. Πανδημιᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνυμοις
εφριξεν αιθὴρ τονδε κραινοντων λογον. Æsch. Supp.]

Χειροτονος. epith. precum.
κλυετε παρθενων, κλυετε πανδικως
χειροτονους λιτας. Sept. Th. 157. Bl.

*Χειροτῠπής, ές. manuum ictu, vel plausu, factus.
πηκτὶς, καὶ κροταλων χειροτυπὴς παταγος. Meleag. 60.*

Χειρουργεω. manibus operor.
καὶ χειρουργησας ωλεσεν Ἑρμογενης. Lucill. *An.* ii. 332.

Χειρουργῐᾱ. ἡ. operatio.
ουδὲν ελλειψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργιας. Lysist. 673.
τῶν ζωγραφων μὲν ἡ καλὴ χειρουργια [227. b.
εν τοῖς πιναξι κρεμαμενη θαυμαζεται. Anaxandr. ap. Ath. p.
Syn. Τολμη. χειροτεχνια. χειρωναξια. εγχειρημα.

Χειροω, Χειροομαι. tracto. 2. vi supero.
ὦ πιστιν ισχων, τηνδ' εχειρουμην αγραν. Œd. C. 1005. (950. B.)
Syn. Κρατεω, ὑποτασσω, ανδραποδιζω. φονευω.

Χειρωμα. quicquid manu fit.

---

1. An legend. βαίνουσ', sicut in eodem dramate, vs. 1182. βαίνουτιν πόδα? Conf. Porson. ad Orest. 1427. Ceterum in hac Electræ fabula, adeo multa sunt Euripidis dissimilia, ut vix in animum inducere possim esse eam a tali Scriptore profectam.

2. Exstat fragmentum in Athenæi loc. cit. ubi Schweigh. pro πλαγγόνων habet καγγόνων.

αφαντος ἐρῥει θανασιμῳ χειρωματι. Œd. T. 568.
Syn. Χειρωσις, φονος.

Χειρων, Χειροτερος, Χερειοτερος. pejor. Vid. Χερειων.
ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ανδρασι χειροτεροισιν. O. 513.
—επει ου ἑθεν εστι χερειων,-Ου δεμας, ουδὲ φυην,— A. 114.
ὁστε χερειοτερος· επεὶ ουπω παντες ὁμοῖοι. M. 270.
κρεισσων γὰρ βασιλεὺς, ὁτε χωσεται ανδρὶ χερηϊ. A. 80.
Syn. Ἡττων, ελαττων, κατωτερος, ενερτερος, ελαχιστοτερος, ταπεινοτερος.

Χειρων. Chiron, Centaurus.
ὃν Χειρων εδιδαξε, δικαιοτατος Κενταυρων. Λ. 831.
Epith. Βαθυμητις, πελωριος, σωφρων, Κρονιδης, Φιλλυριδης.
Phr. Φὴρ θεῖος.—Κενταυρος ζαμενης.— Pind.
ὅς ῥα δικασπολιῃ μελεται, καὶ ακευμασι νουσων·
αλλοτε δ' αὖ Φοιβου κιθαρην μετὰ χερσὶν αρασσων,
πᾶσι περικτιονεσσι δικασπολιας αναφαινει. Orph. 379.
*Ουρανιδα γονον ευ-
ρυμεδοντα Κρονου,
βασσαισί τ' αρχειν Παλιου
Φῆρ' αγροτερον,
νοον εχοντ' ανδρῶν φιλον· οἷ-
ος εὼν θρεψεν ποτε
τεκτον' ανωδυνιας
ἁμερον γυιαρκεος Ασκλαπιον,
Ἡρωα, παντοδαπᾶν αλκτῆρα νουσων. Pyth. 3.*

Χειρωναξ. opifex. Vid. Χειροτεχνης.
οἱ τῶνδε χειρωνακτες ανθρωποι λογων. Eur. *fr.* Philoct. vi.

Χειρωναξῐᾱ. ἡ. opificium. Vid. Χειρουργια.
ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξια. Prom. 45.

Χειρωνιδες. (Πηλιον, ορος τῆς Θεσσαλιας.)
καὶ μεγαλη Λαρισσα, καὶ αἱ Χειρωνιδες ακραι. Call. 4. 104.

*Χειω, Χειομαι. capio. *Unde* χειὰ, latibulum serpentis. *Vid. Valck. ad Adoniaz. Theoc. p.* 255.
ουδὸς δ' αμφοτερους ὁδε χεισεται·— σ. 17.
Syn. Χωρεω.

Χελεια. Vid. Not.
καὶ τὰ μὲν εικαιῃ παραθου καὶ αγραυλεῖ κοιτῃ,
αλλα δὲ φωλειοῖσι ταδ' εμφραξαιο χελειαις[1]. Nic. Th. 78.*

Χελῑδονιον. (βοτανη.) genus ficorum. 2. herba oculis utilis.
κυανεόν τε χελιδονιον, χλοερόν τ' αδιαντον. Theoc. 13. 41.

*Χελῑδονὶς, ιδος. ἡ. id. c. sqq.
ἡ λαλιη φαιδρή τε χελιδονὶς,— Ep. ἀδ. 732.

Χελῑδὼ, όος, οῦς. ἡ. *Att. pro* seq. Vid. in v. Πτεροποικιλος. Vid. etiam Κωτιλας.*

Χελῑδων. hirundo. 2. piscis. 3. cavum in ungula equi.
ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αεισε, χελιδόνι εικελη αυδήν. φ. 411.
Epith. Αιολοδειρος, βυθια, ευκελαδος, ἡδυμελης, χαριεσσα, κουφη, λιγυρα, λαλη, λαλαγεῦσα, νηπιαχος, ορταλιχος, οικια, τραυλος, τρυζουσα, ορθρολαλος, φιλοπαις, φιλοτεκνος, φοιβοληπτος. Κεκροπις.
Phr. —Ὁταν ηρινὰ μὲν-Φωνῇ χελιδων
ἑζομενη κελαδῇ. Pac. 800.
τὸν δὲ μετ' ορθρογοη Πανδιονις ὦρτο χελιδὼν
ες φαος ανθρωποις, εαρος νεον ισταμενοιο. Hes. ε. 568.
σὺ μὲν, φιλη χελιδὼν,
ετησιη μολοῦσα,
θερει πλεκεις καλιήν. Anac. 33.
ἁ δὲ δυσγαμος κατ' οικους
μεροπων θροεῖ χελιδών. Lucian.
ειαρος αγγελοί εισι χελιδόνες, ανθος οπωρης. Naz.
[καὶ ῥοδον αγγελλουσα καὶ ανθεμοεσσαν εερσην]
εσσομαι ειαρινοιο φιλη ζεφυροιο χελιδών,
φθεγγομενη λαλος ορνις ὑπωροφιης μελος Ηχοῦς,
ορχηθμῷ πτεροεντι περισκαιρουσα καλιήν.
καὶ λιγυρὴ μεροπεσσι συνεστιος ειαρι κηρυξ
ορθριον ὑπνον αμερσε λαλος τρυζουσα χελιδών.
καὶ ζεφυρου καλὸς ορνις ὑπωροφιην χεε μολπὴν
μνῆστιν ὁλην Τηρῆος αποῤῥιψασα θυελλαις. Nonn.
* ηδη καὶ φιλοτεκνος ὑπὸ τραυλοισι χελιδὼν
χειλεσι καρφιτην πηλοδομεῖ θαλαμον. Ep. V. Ναυτιλλομαι.
τραυλα μινυρομενα, Πανδιονι καμμορε, φωνᾷ
Τηρεος ου θεμιτων ἁψαμενα λεχεων,
τιπτε πανημεριος γοαεις ανὰ δῶμα, χελιδών; [p. 71.
παῦσαι· επεί σε μενει δακρυα τὰ (*l.* καὶ) κατοπιν. Anthol.
μαστακα δ' οἷα τεκνοισιν ὑπωροφιοισι χελιδὼν
αψοῤῥον ταχινα πετεται βιον αλλον αγειρην. Theoc. 14.

Χελλυσσομαι. tussio, screo. a χέλυς, *n.* 3. Vid. Χελυσσω.
ξηρὰ δ' επιλλιζων ολοῃ χελλυσσεται ατῃ. Nic. Al. 81.*

Χελῠδρος. testudo marina. Vid. Χελωνη.
ὁταν χελυδρος πυρσον ωμοθριξ βαρύν. Lyc. 340.

Χελῠκλονος. lyræ modo sonans. Vid. ad voc. Φορμιγξ.

Χελῡνη. labrum. (το ανω χεῖλος.)
*ευθεως γὰρ εκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ασπίδι,
εμαχομεσθ' αυτοῖσι, θυμὸν οξινην πεπωκότες, [1081. B.
στὰς ανὴρ παρ' ανδρ', ὑπ' οργῆς τὴν χελυνην εσθιων. Vesp.

Χελυς, υος. ἡ. testudo, animal durissimæ testæ. 2. testudo, *i. e.* instrumentum musicum, lyra. 3. pectus, quia testudini simile, et pulmones tegit. [153.*
2. κεῖτο, χελυν ερατὴν επ' αριστερὰ χειρὸς εεργων. H. Mer.
3. θισει τις ἡμῖν κοπίδ'; αποῤῥηξω χελυν. Eur. El. 837.
Syn. Χελυδρος. —λυρη, κιθαρα.
Epith. Αοιδος, γαμια, δυσερως, φιλοπαις, χρυσεια.
Phr. Χαῖρε φυην εροεσσα, χοροιτυπε, δαιτὸς ἑταιρη,
ασπασιη προφανεῖσα.— H. Merc. 31.
πολλὰ σε μουσοπολοι
μελψουσι, καθ' ἑπτατονόν τ' ορειαν-Χελυν. Alcest. 456. W.
κλαγξας δ' εξ ὑπατης χελυος, βαρυηχέα φωνήν, κ. λ. Orph.

Χελυσσω, Χελυω. tussio, eructo. [1000.
Λιγεια δ' εις Τερειναν εκναυσθλωσεται,
κλυδωνα χελλυσσουσα·— Lycoph. 726.
Syn. Διαπλεω, νηχομαι.—βησσω, χρεμπτομαι.

Χελωνη, ης. ἡ. 1. testudo. 2. nummus apud Peloponnesios, testudinem insculptam habens; *unde Eupolidis* ὀβολὸς καλλιχέλωνος. Vid. ad v. Ασπαλιευς.
1. ιω χελῶναι, μακαριαι τοῦ δερματος. Vesp. 1283.
πειρηνας διὰ νῶτα λιθοῤῥινοιο χελωνης. H. Merc. 49.
*2. τὰν αρετὰν, καὶ τὰν σοφιαν, νικᾶντι χελῶναι. *Proverb. ap.* Poll. ix. 74.*
Syn. Χελυδρος, χελυνη, χελωνις, χελυς. κοχλιας.—κιθαρα.
Epith. Θαλασσαια, κραταιρινος, ορεσκῷος, μαρμαρεα.

[Χελωνη. testudo militaris. Syn. Συνασπισμος.]
Epith. Ασπιδοεσσα, βροτολοιγος.
[Phr. —Ασπιδοεσσαν ὑποπτερον εὖτε βροτοῖσιν
ασπὶς ὑπὲρ κεφαλῆς επικορσιον ασπίδ' ερειδει,
ὁππορ' εελδωνται δηϊων πολιν εξαλαπαξαι,
καὶ πεδιον τευχωσι μετηορον, ἑπταβοειον,
δαιδαλεον, πυκινον, πολυομφαλον— Opp.]

*Χεννιον, το. avicula, coturnicis pusillæ genus.
χεννια, καὶ τυροὺς, χηνὸς ἁλιστὰ λιπη. Pallad. *An.* ii. 411.

Χερας, ᾰδος. ἡ.[2] (Χεραδος. το. Et. Ma.) colluvies maris, sabulum.
ειλυσω ψαμαθοισιν, ἁλις χεραδος περιχευας
μυρίον, ουδέ οἱ οστέ' επιστησονται Αχαιοὶ
αλλεξαι· τοσσην οἱ ασιν καθυπερθε καλυψω.* Φ. 319.
—παμφορῳ χεραδει τυπτομενον.— Pyth. 6. 13.
Exp. Λιθας, σκυβαλα παραθαλασσια. ἡ μετ' οστρακων και λιθων ιλυς. ασις. q. v.

*Χερειων, ονος. ὁ ἡ. deterior. *Dat.* χερειονι et χερηϊ. Acc. χερειονα, χερηα, et χερεια, *item*, χερειω. *Plur.* χερειονες, χερηες, et χερειονα, χερεια. *Hinc*, Χερειοτερος, *qu. vid. in* v. Χειρων.
τοῖος εην Τυδεὺς Αιτωλιος· αλλὰ τὸν υἱὸν
γεινατο, εἷο χερεια μαχῃ, αγορῇ δέ τ' αμεινω. Δ. 400.
οἷά τε τοῖς αγαθοῖσι παραδρωωσι χερηες. ο. 323.*

Χεριᾰρας, ου, vel α. ὁ. qui aliquid manu aptat et compingit.
ὁποσα χεριαρᾶν-Τεκτονων δαιδαλματ' αγων. Pyth. 5. 47.

Χερῐφυρης. manibus subactus.

---

1. Bentl. corr. χεείαις. χειαῖς, χεείαις, ut θείῳ, θεείῳ, et alia.—Vid. Mus. Crit. Num. 3.

2. Stephanus femininum esse hoc nomen contendit. Rectius, opinor, Eustath. τὸ χέραδος tuetur. Vid. Damm. in v.

*Λευκάδος αιπὺν εχων ναυταις τηλεσκοπον οχθον,
Φοῖβε, τὸν Ιονιῳ λουομενον πελαγει,*
δεξαι πλωτηρων μαζης χεριφυρέα δαῖτα,
*καὶ σπονδὴν ολιγῃ κιρναμενην κυλικι,
καὶ βραχυφεγγιτου λυχνου σελας εκ βιοφειδοῦς
ολπης ἡμιμεθεῖ πινομενον στοματι.
ανθ' ὧν ἵληκοις, επὶ δ' ἱστία πεμψον αητην
ουριον Ακτιακοὺς συνδρομον εις λιμένας. Philipp. *An.* ii. [214.*

Χερμάδιον, Χερμάς. lapis missilis.
—ὁ δὲ χερμαδιον λαβε χειρὶ-Τυδεΐδης,— E. 302.
—καί τοι μὲν αφαρ βωμὸν τετυκοντο-Χερμάσιν·— Apoll. 2. [697.
SYN. Λιθος (χειροπληθης).
EPITH. Ανδραχθες, αλεγεινον, θοον, οκριοεν, σκληρον, στονοεν, τηλεβολον.

Χερμαστήρ. funda.
ῥινου χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα τιταινων. Antip. *Sid.*—[*An.* ii. 36.
SYN. Σφενδονη.

*Χερνης, ητος. ὁ. idem cum sequ. Vid. ad v. Βακελας.
οἷς εσχον χερνητα βιον δηναιὸν, Αθανα
ποτνια, ταῦθ' αἱ σαί σοι θεσαν εργατιδες. Archias, *Anthol.*
αυτὰ δ' εν χερνησι δομοις [*p.* 557.
ναιω ψυχὰν τακομενα. Eur. Elec. 207.*

Χερνητης. ὁ. Χερνητωρ. ὁ ἡ. Χερνῆτις. ἡ. manu victum quærens.
μητε τῶν γεννᾳ μεγαλυνομενων
οντα χερνηταν εραστεῦσαι. Prom. 892.
καὶ λεπτῆς πενιης χερνητορας,— Man. 4. 114.
αλλ' εχον, ὥστε ταλαντα γυνὴ χερνῆτις αληθης. M. 433.
SYN. Χειροτεχνης, χειροτεχνιτης. μισθον αλλοις εργαζομενος, *πενης, λατρις.
PHR. Ανθρωπ', ου Κροισου λευσσεις ταφον, αλλὰ γὰρ ανδρὸς χερνητεω· μικρὸς τυμβος, εμοὶ δ' ἱκανος·
ουκ επιδὼν νυμφεια λεχη, κατεβην τὸν αφυκτον [145.
Γοργιππος ξανθῆς Φερσεφονης θαλαμον. Simon. *An.* i.
ζωειν γὰρ διχα παντὸς ονειδεος εἰλεθ' ἑκαστη,
ξεῖνε, τὸν εκ χειρῶν αρνυμενα βιοτον. Anthol. p. 558.

Χερνῐβον. *Alt.* Χερνιβιον, *item*, Χειρονιπτρον, et Χειρονιβον. malluvium, pelvis.
ἡ ῥα, καὶ αμφιπολον ταμιαν ωτρυν' ὁ γεραιὸς
χερσὶν ὕδωρ επιχεῦσαι ακηρατον· ἡ δὲ παρεστη,*
χερνιβον αμφιπολος πρυχοόν θ' ἅμα χερσὶν εχουσα. Ω. 302.
κἂν τις τυχῃ πρῶτος δραμὼν, ειληφε χειρονιπτρον. Eupolis ap. Ath. p. 308.[1] d.
χειρονιβα, λοιβασια, λεβητες χαλκεοι. Epicharm. ibid.
SYN. Χερονιπτρον, προχοος, κρητηρ.

Χερνιπτομαι. manus lavo. 2. aquam lustralem effundo.
2. χερνιψαντο δ' επειτα, καὶ ουλοχυτας προβαλοντο. A. 449.
ουκ· αλλὰ χαιτην αμφὶ σὴν χερνιψομαι. Iph. T. 622.
SYN. 1. Τας χεῖρας εκνιπτω, κατανιπτω.

Χερνιπτω. immolo.
βυκταισι χερνιψουσιν ωμησταὶ ποριν. Lyc. 184.
SYN. Σφαγιαζω. θυω.

Χερνιψ, ἴβος. ἡ. aqua, qua abluuntur manus ante cibum. 2. " aqua in quam intingebant titionem de ara sumtum, super " qua sacrificium peragebant: et ea aqua adspergentes eos " qui sacrificio intererant, lustrabant." Athen. p. 409. b.
χερνιβα δ' αμφιπολος προχοῳ επεχευε φερουσα. α. 136.
EXP. Τα επι τῶν χειρῶν ὕδατα.

Χερόπληκτος. ictus, manu impactus.
—χεροπληκτοι δ'-Εν στερνοισι πεσοῦνται-Δοῦποι,— Aj. 637.

Χερσῐδᾰμας. Nom. Pr.
Χερσιδαμαντα δ' επειτα καθ' ἱππων αΐξαντα-Νυξεν— Λ. 423.

Χεῤῥονησιος. *adj.* a sequ.
ὅσονπερ εν γῇ τῇδε Χεῤῥονησιᾳ. Hecub. 33.

Χεῤῥονησος, Χερσονησος, Χερνησος. Chersonesus.
καταγαγὼν εκ Χεῤῥονησου, διαλαβὼν ηγκυρισας. Equit. 262.
καὶ χερσονησον τοῦ παλαι ληκτηριαν. Lyc. 1391. [1. 925.
—Χερνησον (Χερονησον *Br.*) επὶ προυχουσαν ἱκοντο. Apoll.

*Χερσαῖος, αία, αῖον. terrestris. 2. mediterranea loca colens.
επλως, χερσαιας τ' ουκ επατησας ὁδούς. Crinag. *An.* ii. 148.

Χερσευω, *in l. c. denotare videtur*, in sicco pono.
ἁλιαιετον· τὸν παῖδα χερσευει μορος. Eur. *fr.* Polyid. i.

Χερσος, ου. ὁ ἡ. desertus, incultus.
Αγαμεμνονος δὲ τυμβος ητιμασμένος,
ου πωποτ', ου χοας[2], ουδὲ κλῶνα μυρσινης
ελαβε·* πυρὰ δὲ χερσος αγλαϊσματων. Eur. El. 323.
SYN. Ερημος, ενδεης, ακαρπος, ανηροτος, χερσωδης.

Χερσόθεν. *adv.* a sequ.
ὡστ' εξορᾶσθαι ῥοθια χερσόθεν μολις. Helen. 1285.

*Χερσόθῐ. *adv.* in terra, in continenti.
εκλασθην ανεμοισι πιτυς. τί με τευχετε νῆα,
ναυηγῶν ανεμων χερσόθι γευσαμενην; Ep. *ad.* 383.*

Χερσος. *seu*, Χεῤῥος, *sc.* γῆ. solum desertum. 2. terra, continens. Vid. Damm. c. 781.
—αυτὰρ επειτα-Χερσῳ ῥηγνυμενον μεγαλα βρεμει,— Δ. 425.
SYN. Χερσινος, χερσαῖος.
*PHR. Πολλὰ μὲν εν κονιᾳ
χερσῳ, τὰ δὲ γειτονι ποντῳ, φασομαι. Nem. 9.*

Χερύδριον. *dimin.* a χειρ.
μικκύλα μὲν τηνω τὰ χερυδρια, μακρὰ δὲ βαλλει. Mosc. 1. 13.
SYN. Χειρυδριον, χειρ.

Χεῦμα, ἄτος. το. quod fusum, effusum, aut diffusum fluit; *hinc*, flumen, unda. 2. libamen. 3. vas escarium.
—Ωκεανοῦ βαθὺ χεῦμα. Cal. l. 5.
—ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτεροιο
αμφιδεδινηται·— Ψ. 561. (al. περιχευμα.)
ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ακηρατον λαβω; Œd. C. 484. (71. Br.)
SYN. Χυμα, ῥευμα, ῥεος.—χοη.
EPITH. Αμβροσιον, αεναον, αναιδες, αυτοχυτον, ακλυστον, απλωτον, βλοσυρον, βαρυ, χαροπον, ευμουσον, μελιῤῥυτον, λαβρον, πλατυ, παλιναυξες, παλινδινητον. Ινδον.

Χεω. Vid. Χειω, Χειομαι. hio. 2. capax sum.
SYN. 2. Χωρεω, χανδανω.

Χεω, Χευω, Χυω, Χεομαι. fundo. 2. liquefacio.
φυλλα τὰ μέν τ' ανεμος χαμαδις χεει, αλλα δέ θ' ὑλη
τηλεθοωσα φυει.— Z. 147. δακρυσι χευω. Eur. El. 181.
τυμβον χευαντες, καὶ επὶ στηλην ερυσαντες. μ. 14.
αυτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ καλλος Αθηνη. ψ. 156.
λακτιζων ετιναξε, κατ' οφθαλμῶν δ' εχυτ' αχλυς. χ. 88.
ηχῇ θεσπεσιῃ βελεα στονοεντα χεοντο. O. 590.
SYN. Αποχεω, εγχεω, εκχεω, εκχυω, λειβω. 2. χοανευω, αναχωννυω, αναχοω, καταχωννυω, επιχοω, επιχυω.

Χηλαργός. qui est velocibus vel albis ungulis.
ἢ καὶ χαλαργοῖς εν ἁμιλλαις. Soph. El. 867.
EXP. Ἱππικαις. λευκοποσιν. ταχειαις εν ταῖς χηλαις.

*Χηλευειν. τὸ ῥαπτειν. Vid. Χηλινος.

Χηλευμα, *id. qu.* τὸ σπαρτιον. Sophocl. Pandora. *item*, χηλωμα. *Vid. Hesych. et Phavorin.* v. Κεχηλωμαι.

Χηλή. ungula bisulca et bipartita. 2. ungues avium, *ap. Poët.* 2. moles[3] procurrens in mare, ad arcendum impetum aquæ a muris, portu; etc. *Angl.* a mole, *or*, pier. 6. χηλὴ τοῦ τείχους ap. Xenoph. est margo lapidum eminentium, qui infimum murum ambit.*
1. —χθονα δ' εκτυπον ωκέες ἱπποι
νυσσοντες χηλῆσι·— Hes. α. 61. (03. B.)
2. καὶ σπῶντας εν χηλαῖσιν αλληλους φοναῖς. Antig. 1015.

---

1. Juxta scripturam in eodem loco citantur versus ex Iliade proxime præcedentes. Ceterum de re, cui χέρνιβον inserviit, loquendi mos apud Græcos fuit, κατὰ χειρὸς ὕδωρ, (sc. διδόμενον, vel δότω τις.) item, κατὰ χειρῶν. Vid. Athen. l. c. Ibidem discimus, ex Aristophane Grammatico, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου, λέγεσθαι ΚΑΤΑ ΧΕΙΡΟΣ· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ΑΠΟΝΙΨΑΣΘΑΙ. Sed veram esse hanc distinctionem negat postea Athenæus, p. 410. b.

2. Locus, opinor, vitiatus: neque enim Musgravii synalœphe placet, nec Piersoni medicina. Sed vid. not. ad v. Χειροδρακων.

3. Multum se torquet Interpres Anglus libri D'Anvilliani *De Geographia Antiqua*, (T. i. p. 205. *not.* Londin. 1810.) super origine verbi Gallici, *Echelle*, cum *molem* hujuscemodi denotat. Ad vocem Turcicam, *Iskélé*, refertur. Sed mihi valde probabile fit, hanc ipsam vocem a Græco vocabulo, χηλή, *kelé*, sive *chelé*, fuisse derivatam. Vid. Thucyd. i. c. 63. vii. 53. Xenoph. Anab. l. vii. p. 493. Ed. Cantab. 1785.

3. —ὁ Πριηπος επαιγιαλιτιδα ναιω-Χηλὴν,—Archias, *An.* ii.
 Syn. Χηλωμα, ὁπλη. ονυξ. λαβις.—γναθος. [96.*
 Epith. Αδουπητος, αβροχος, βραδυπειθης, θηγαλεα, ομφηεσσα, ορειπλαγκτος, σφαλερα, φλογερα, φερεπτολις.

Χηλῖνος. plexus.
 χηλινον δ' αγγος εχον
 πυθμενας αγριοσελινων. Anac. 101. (*fr.* 114. Fisch.)
 Syn. Πλεκτος, ῥαπτος, χηλευτος.

Χηλός. arca, capsula.
 —χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ανεῳγε,-Καλῆς, δαιδαλεης,—Π. 221.
 Syn. Κιβωτος, κιστη, πυξις.
 Epith. Αριπρεπης, βριαρα, δουρατεα, περικαλλης, πολυχανδης, εὔξεστη.

*Χηλοω, *expon.* δεω, συῤῥαπτω. Vid. Χηλευμα.*

Χην, χηνός. ὁ ἡ. anser.
 ἱπποις αἴσσων, ὡστ' αιγυπιος μετὰ χῆνας. P. 460.
 "αλλ' εἴ τις ὡσπερ χηνά μ' ετρεφεν[1] λαβών. Epigenes ap. Ath.
 Epith. Στεγανοπους, δουλιχοδειρος. [p. 384. a.*
 Phr. Αιετος, αργην χηνα φερων ονυχεσσι πελωρον,
 ἡμερον εξ αυλῆς·— ο. 161.

Χηναλωπηξ. vulpanser, avis.
 Κορυδος Φιλοκλεει· Χηναλωπηξ Θεαγενει. Av. 1295.

Χηνεῖος. anserinus.
 μοσχων τερειναι σαρκες[2], χηνεια τε δαις. Eur. *fr.* Cress. ix. 4.
 Syn. Χηνεος, χηνιος.

*Χηνιζω, (*qs.* anserizo.) usurpatur de iis qui tibia canunt.
 εχηνισας· ποιοῦσι τοῦτο παντες οἱ
 παρὰ Τιμοθεῳ.— Diphil. ap. Athen. p. 657. e.

Χηνοβοσκος. anserum pastor: in comitatu nostro Lincolniensi dictus, *gozzard*, i. e. *goose-herd*.
 —χηνοβοσκοι, βουκολοι. Cratin. ap. Ath. p. 384. b.*

Χηρᾰμοδυτης. qui ferarum latibula subit. [244.
 ιχθυσιλῃϊστῆρα, σαγηνέα, χηραμοδυτην. Leon. *Tar.*—*An.* i.

Χηρᾰμος, Χηραμων. caverna. *Unde*, Χηραμοθεν.
 ——ὡστε πελεια,
 ἡ ῥα θ' ὑπ' ιρηκος κοιλην εισεπτατο πετρην,
 χηραμον·—Φ. 494. *—πετρη δ' εφυπερθεν αποῤῥωξ
 δισσοῖς χηραμονεσσιν επιθρωσκουσα βιᾶται
 ποντον εσω, χαροπὸν δ' ἀρ' ὑποβρεμει ενδοθι κῦμα.* Orp. 1263.
 κεῖνοι (*sc.* δράκοντες) - - αολλέες εκπρομολόντες
 χηραμόθεν, ῥωονται εφερπυζοντες αὐτμήν. Lith. 700.
 Syn. Φωλεος, χωρημα, καταδυσις.—χασμα γῆς.

Χηρευω. viduam vitam dego. 2. orbor. 3. viduo.
 αλλ' ἡγ' ασπαρτος καὶ ανηροτος ηματα παντα
 ανδρῶν χηρευει, βοσκει δέ τε μηκαδας αἶγας. ι. 124.
 ——ὡς ταῦρος,
 μελεος μελεῳ ποδὶ χηρευων. Œd. T. 487.
 Syn. Σπανιζω. ενδεης, ερημος ειμι.—χηροω.

Χηρειος, Χηρος, Χηρα. viduus, vidua.
 —αμφί τε λεκτροις-Χηρειοις— Antiphil. *An.* ii. 172.
 σῖγα μαλα κλαιει, χῆρον λεχος εισορωσα. Apoll. 3. 662.
 ὡστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροι, χῆραί τε γυναῖκες. B. 289.
 Syn. Ερημος, ορφανος.—ανανδρος. εὖνις.

Χηροσῠνη. viduitas.
 —τὴν δ' ἄμφι κινυρεται ορφανα τεκνα
 χηροσυνῃ ποσιος·— Apoll. 4. 1064.
 Syn. Χηρεια, χηρευσις. χητεια. χητοσυνη.
 *Phr. Λεκτρα δ' ανδρῶν ποθῳ
 πιμπλαται δακρυμασι·
 Περσίδες δ' ακροπενθεῖς,
 ἑκαστα ποθῳ φιλανορι
 τὸν αιχμαεντα θοῦρον
 ευνατῆρα προπεμψαμενα· [537—545.*
 λειπεται μονοζυξ. Pers. 133. Vid. ejusd. dram. vv.

1. Vitium alicubi latet, propter vocalem ante tenuem et liquidam in Comœdia productam. An hic inseri debuerit ἂν, haud ausim confirmare.

2. "Legendum σάρκε. Daulia pro pluralibus adhibita ostendimus "in Supplemento notarum ad Supplic. 996." Musgr.—Heath. mavult ἡ χήνεια δαίς. Qui fragmentis poëtarum pristinum nitorem semper existimat se redditurum, is mihi videtur sæpenumero laterem lavare.

Χηροω. viduo, privo.
 Ιλιου εξαλαπαξε πολιν, χηρωσε δ' αγυιάς. E. 642.
 χηρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλαμοιο νεοιο. P. 36.
 Syn. Κενοω, ερημοω, εκπορθεω, στερεω.—χηρευω.
 [Phr. Νυμφας τ' εθηκεν ορφανους ξυναορων. Eur.]

Χηρωσταὶ, ῶν. οἱ. *viduarum tutores. 2. qui propinquitate juncti sunt generi et familiæ hæredibus carenti, et qui succedunt, ubi nulli legitimi et propinqui hæredes sunt.
 2. —επεὶ ου ζωοντε μαχης εκ νοστησαντε
 δεξατο·* χηρωσταὶ δὲ δια κτῆσιν δατευντο. E. 157.
 Exp. Οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταί. Οἱ αλλοτριοι τοῦ γενους κληρονομοι.

*Χησιον. Ioniæ oppidulum. *Steph. Byz. Hinc*,

Χησιᾶς, αδος. ἡ. *Nicand.* Alex. 151. *cit. sub* v. Φυλλις.*

Χητις, εως. *vel* Χητης, ητος. ἡ. penuria, inopia. *item*, Χῆτος, εος. το. penuria, defectus.
 ὅς που νῦν Φθιηφι τερεν κατὰ δακρυον ειβει
 χητεῖ τοιοῦδ' υἷος·— T. 323.
 —ολοὸν δ' επὶ γῆρας ἱκηται-Χητει γηροκομοιο,—Hes. θ. 603.
 Syn. Χητεια, χητοσυνη, ενδεια, στερησις. σπανις.

*Χητοσῠνη, ης. ἡ. *idem*. [*An.* ii. 118.
 ουκ ἂν χητοσυνην τοσον εστενον. οἵ εμὲ δειλήν. Antip. *Thess.*—

Χθᾰμᾰλος. humilis.
 αυτὴ δὲ χθαμαλη κεῖται· καπνὸν δ' ενὶ μεσσῃ
 εδρακον οφθαλμοῖσι, διὰ δρυμα πυκνὰ καὶ ὕλην.* κ. 196.
 τὸν δ' ἑτερον σκοπελον χθαμαλωτερον οψει, Οδυσσεῦ. μ. 101.
 —ὑπερθε-Τεῖχος εδεδμητο χθαμαλωτατον,— N. 685.
 Syn. Προσγειος, ουδαῖος, πεδανος, χαμαιπετης,—μικρος.—κοιλος.—ταπεινος. ὁμαλος. ισος.

Χθᾰμᾰλὄφρων. *idem qu.* χαμαιφρων. [59.
 αυτὸς λαὸν αεὶ χθαμαλοφρονα ῥυσεται ατης. Apollin. *Ps.* 17.

Χθες, Χθιζα, Χθιζον. *adv.* heri. [273.
 χθὲς γενομην· ἀπαλοι δὲ ποδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών. H. Merc.
 —οὓς μὴ Κῆρες εβαν θανατοιο φερουσαι
 χθιζά τε καὶ πρωϊζ'·— B. 302.
 χθιζὸν ὑπεστημεν δωσειν, αγέμεν τε γυναῖκας. T. 195.
 Syn. Εχθες, τῇ παρελθουσῃ, τῇ προτερᾳ, προτεραιᾳ.

Χθεσῖνος, Χθιζός. hesternus.
 διὰ τὸν χθεσινόν γ' ανθρωπον, *ὅς ἡμᾶς διεδυετ'
 εξαπατῶν, καὶ λεγων, ὡς φιλαθηναιος ἦν, καὶ
 τὰν Σαμῳ πρῶτος κατειποι, διὰ τοῦτ' οδυνηθεὶς
 εἶτ' ισως κεῖται πυρεττων.* Vesp. 281.
 χθιζὸς εβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα παντες ἑποντο. A. 424.
 δειδω, μὴ τὸ χθιζὸν αποτισωνται Αχαιοὶ
 χρεῖος,—N. 745.—al. αποστησωνται.
 Syn. Εχθεσινος, ὁ χθες, εχθες, ἑωλος. αχρηστος.

Χθονια. (ἡ θεος.) *Vid. Pausan. ap. Barnes. in l.*
 Χθονιας νιν αλσος 'Ερμιων τ' εχει πολις. Herc. F. 615.

Χθονιαφορος. qui in terram defertur.
 μεθεῖσα καρδιας σταλαγμὸν-Χθονιαφορον[3]. Eumen. 787.

Χθονιος. terrestris.
 τᾳ χθονιᾳ θ' 'Εκατᾳ, τὰν καὶ σκυλακες τρομεοντι. Theoc. 2. 12.
 οἱ χθονιους εχουσι ῥυθμους. Anac. 67. (*fr.* 35. *Fisch.*)
 χαλκοῦ τ' αυδὰν χθονιαν. Helen. 1362.
 Syn. Επιχθονιος, καταχθονιος, εγχθονιος, ὑποχθονιος, γηΐνος, χθονηρης, αυτοχθων, ουδαῖος, επιγειος. σκοτεινος. νεκρικος. βαρυς. φοβερος. μεγας.

Χθονοστῖβης. in terra calcatus. 2. terrestris.
 αῤῥητά τ', ουρανιά τε, καὶ χθονοστιβῆ. Œd. T. 309.

Χθονοτρεφης. terræ alumnus vel alumna.
 τί κακὸν, ὦ γυναι, χθονοτρεφὲς
 εδανον ἢ ποτὸν πασαμενα,— Agam. 1416.

Χθων. terra. Vid. Γαια.
 —αἵματι δὲ χθὼν-Δευετο πορφυρεῳ,— P. 361.
 Epith. Ακινητος, ακαματος, αοικητος, αγχιαλος, ατερπης, αρτιχαρακτος, ανθοκομος, βωτιανειρα, βαθυκληρος, βαθυστερνος, βαθυκολπος, [βαθυπλουτος Æsch.] δυσβωλος, δυσχειμος, δυσηνεμος, δῖα, ευρυπεδος, ευρυοδεια, ευρεῖα, ευρυαγυια,

3. χθονιαφθόρον conj. Stanl. χθονὶ ἄφορον edidit Schutz.

ευρυχορος, ευρυκολπος, ευφορβος, ευδειελος, ευκαρπος, εριβρομος, βιοδωρος, γλαφυρα, κοιλη, κελαινη, καρποτοκος, λιπαρα, ἱερα, ζοφερα, ηχηεσσα, μεγαλη, ζαθεα, ολβιοδωρος, πουλυβοτειρα, πολυκαρπος, πολυμηλος, πολυπτυχος, παμβασιλεια, στερνουχος, σηματοεσσα, σταφυληκομος, σιδηροφορος, τρηχεῖα, τρυφερα. Βακχεια.

Phr. —Επὶ χθονὶ μητέρι λαῶν. Sibyl.
καὶ χθονα πιειραν, παντων τροφον ουθατοεσσαν. Lith. 696.
—ὦ ποτνια χθὼν,-Μελανοπτερυγων μᾶτερ ονειρων. Hec. 70.
[πεδον χθονός. Eur. χθονὸς ευλοχος ἑδρα. Nonn.]

Χῐαζω. Chios imitor. Vid. Suid. 2. noto figura litteræ X, quæ est nota versus spurii, aut alicujus vitii, *etc.*
1. αυτος δειξας ἐν θ' ἁρμονιαις χιαζων η σιφνιαζων. Nub. 970.

Χιδρον[1]. το. triticum coctum, *sive* frixum. [B.
*ηδη παρεξει πυανιον τε πολτον,
χιδρον τε λευκὸν, κηριναν τ' οπωραν. Alcman. ap. Ath. p. 648.
ει δέ ποτ' εις αγρὸν οὗτος απελθὼν ειρηναῖος διατριψει,
καὶ χιδρα φαγὼν αναθαῤῥησει, καὶ στεμφυλῳ εις λογον ελθοι,
γνωσεται οἱων αγαθῶν αυτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκοπτον. Equit. 805.*
τοῖς αγροικοισιν γὰρ ἦσθα-Χιδρα, καὶ σωτηρια. Pac. 595.

Exp. Τα εξ οσπριων αλευρα. τα οσπρια, κριμνα. σταχυες νεογενεῖς.

Χῐλευω. sagino. 2. pascor.
*τὴν ητοι φιλεταιριν επικλησιν καλεουσιν
ανέρες, οἳ Τμωλοιο παραὶ Γυγαό τε σῆμα
Παρθενιον ναιουσι λεπας,* τοθι Κιλβιν αεργοὶ
ἱπποι χιλευουσι, καὶ αντολαί εισι Καΰστρου. Nic. Ther. 632.

Syn. Περιχιλευω, χιλοω, χορταζω, βοσκω. σιτοδοτεω. 2. φερβομαι.

Χῐληγόνος. pabulum præbens. *epith.* fœni græci.
αλλοτε βουκεραος χιληγονον, *ὅ ῥα κεραιας
ευκαμπεῖς πεταλοισιν ὑπηνεμιοισιν αεξει. Nic. Al. 424.*

Χῐλιαρχης, Χῐλιαρχος. mille militum præfectus.
ὁ χιλιαρχος τοῦ πολυῤῥαιστου στρατοῦ. Lyc. 210.

Χῐλιάς. ἡ. numerus millenarius.
τρεῖς δ' αρα χιλιάδες τρισσαῖς επὶ μυριαδεσσι. Theoc. 17. 83.

Χῐλιοι, Χιλιαι, Χιλια. mille.
τρὶς γὰρ χιλιαι εισὶ τανυσφυροι Ωκεανιναι. Hes. θ. 364.
δῶκεν Ιησονιδης αγέμεν, μεθυ, χιλια μετρα. Il. 471.

Χῐλιοναυς. mille navium.
ὦ χιλιοναυν στρατον ὁρμησας
εις γῆν Ασιαν. Orest. 352.

*Χιλιοναυτης. idem.
ελθοντος κλεινᾷ συν κωπᾳ-Χιλιοναυτᾳ— Iph. T. 140.*

Χῐλιοπᾰλαι. *adv.* jamdudum.
*a. ὦ Δῆμ', εγὼ μεντοι παρεσκευασμένος
τριπαλαι καθημαι, βουλομενός σ' ευεργετεῖν.
b. εγὼ δὲ δεκαπαλαί γε, καὶ δωδεκαπαλαι,
καὶ χιλιοπαλαι, καὶ προπαλαι, παλαι, παλαι.
c. εγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριοπαλαι
βδελυττομαί σφω, καὶ προπαλαι, παλαι, παλαι.* Equit. 1152.

Χῐλιωρος. mille annorum tempus.
τὸν χιλιωρον τὰς ανυμφευτους χρονον. Lyc. 1153.

Χῐλός. ὁ. pabulum.
μυληφατου χιλοῖο δαιδαλευτριας. Lyc. 578.
*ες Φθιην χιλοῖο κατηΐε παμπαν ἀγευστος,
τοὔνεκα Μυρμιδονές μιν Αχιλεα φημιξαντο. Euphorion.
χιλοὶ ὁτε χλοαουσι, νεον δ' απεχευατο ποιήν. Nic. Th. 569.*

Syn. Χιλη, τροφη, βορα, φορβη, χορτος.

Χῖλων. Nom. Pr.
Χιλων δ' εν κοιλῃ Λακεδαιμονι, Γνῶθι σεαυτόν. Ep. l. 1.
*ἑπτὰ σοφῶν, Κλεοβουλε, σὲ μὲν τεκνωσατο Λινδος·
αμφὶ δὲ Σισυφια χθὼν Περιανδρον εχει·
Πιττακον ἁ Μιτυλανα· Βιαντα δὲ δῖα Πριηνη·
Μιλητος δὲ Θαλῆν, ακρον ερεισμα δικας·
ἁ Σπαρτα Χιλωνα· Σολωνα δὲ Κεκροπὶς αἶα·
παντας αριζαλου σωφροσυνας φυλακας. Antip. *Sid.—An.* ii. [22.*

Χῐμαιρᾰ. fabulosa bestia.
πρῶτον μέν ῥα Χιμαιραν αμαιμακετην εκελευσε
πεφνέμεν· ἡ δ' αρ' εην θεῖον γενος, ουδ' ανθρωπων,
προσθε λεων, οπιθεν δὲ δρακων, μεσση δὲ χιμαιρα,
δεινὸν αποπνειουσα πυρὸς μενος αιθομενοιο. Z. 179.

Epith. Δυσωνυμος, πυρπνοος.

Phr. Καὶ Χιμαιραν πῦρ πνεοῖσαν. Olym. 13. 128.
*καὶ μὰν τονδ' αθρησον, (*Bellerophontem* sc.)
πτεροῦντος εφεδρον ἱππου·*
τὰν πυριπνεουσαν εναιρει,
τρισωματον αλκάν. Ion. 201.
ἡ δὲ Χιμαιραν ετικτε, πνεουσαν αμαιμακετον πῦρ,
δεινήν τε, μεγαλην τε, ποδωκέα τε, κρατερήν τε.
τῆς δὲ τρεῖς κεφαλαί. μια μὲν χαροποῖο λεοντος,
ἡ δὲ χιμαιρης, ἡ δ' οφιος κρατεροῖο δρακοντος. Hes. θ. 319.

Χῐμαιρευς. *fil.* Promethei et Celænûs, Atlantis filiæ.
ὃς τοὺς Λυκου τε καὶ Χιμαιρεως ταφους. Lyc. 132.

*Χῐμαιροβᾰτης, ου. ὁ. *ep.* Panis. Leon. *Tarent.—Anal.* i. 229.

Χῐμαιροθῠτης. qui capram sacrificat.
ἦν δ' εμέ γ', ὡς εκ νουσου ανειρυσω, ὧδε καὶ εχθρᾶς
εκ πενιης ῥυσῃ, δεξο χιμαιροθυτην. ibid. *p.* 223.*

Χῐμαιροφονος. chimæræ interfector.
θαῦμα χιμαιροφόνον, Θυιάδα μαινομεναν. Glauc. *ib.* ii. 347.

*Χῐμᾰραρχος. capellarum dux, *seu*, "vir gregis ipse caper." *Citat. ex* Epig. incd. *Jacobs.**

Χιμαροκτόνος. Vid. Βελλεροφοντης.

Χῐμᾰρος, Χιμαιρα. caper, capra.
—ες τε καταῤῥεῖ
ἁ χιμαρος· χιμαρῳ δὲ καλὸν κρεας, εστε κ' αμελξῃς. Theoc. 1. 6.
κισσὸν, καὶ σταφυλην, πιονα καὶ χιμαρον. Anac. 167. (Epig.
δικαν χιμαιρας ὕπερθε βωμοῦ [4. *Fisch.*)
πεπλοισι περιπετῆ. Agam. 240.

Syn. Τραγος.—αιξ.

Epith. Πιαλεος, αρτιτοκος. [ορεσσαυλος. Coluth.]

*Χῐμᾰροσφακτὴρ, ῆρος. ὁ. caprorum interfector. [297.
οδμὰ γάρ μιν ετυψε λυκου χιμαροσφακτῆρος. Erycius, *An.* ii.

Χῐμετλον, Χειμετλον. pernio.
αὔτως δὴ ῥιζαν κοτυληδόνος, ἡτ' ανὰ κρυμὸν
ῥηγνυμενων ολοφυδνὰ διηφυσε ποσσὶ χιμετλα. Nic. Th. 681.*
χιμετλα Μαιωταισι θρηνοῦσιν ποδῶν. ib. 1290.

Exp. Τὰ εκ χειμῶνος ἀποψυγματα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν. —μαλκη.

*Χῐογενὴς, ές. e Chio oriundus.
Χιογενῆ Βρομιου προποσιν— Philodem. *Ep. ined.* ap. Jacobs.

Χῐονεος. niveus. 2. candidus in modum nivis.
ειθε ῥοδον γενομην ὑποπορφυρον, οφρα με χερσὶν
αραμενη χαρισῃ στηθεσι χιονεοις. Ep. ἀδ. 58.

Χῐονοβλεφᾰρος. ὁ ἡ. candidis, *seu*, pulcris oculis.
χιονοβλεφαρου πατερ Αοῦς. Dionys. *An.* ii. 253.*

Χιονοβοσκος, Χιονοθρεμμων, Χιονοτροφος. a nive nutritus.
δῖον παμβοτον αλσος,-Λειμῶνα χιονοβοσκον,— Æsch. Supp.
χιονοθρεμμονας διεπερα- [551. P.
σ' Ιδαιαν νυμφᾶν σκοπιας. Helen. 1339.
—Αρτεμιδος χιονοτροφον ομμα Κιθαιρων. Phœn. 819.

Χιονοκτυπος, Χιονοβλητος. nive sparsus.
—Κυλ-λανιας χιονοκτυπου
πετραιας απὸ δειραδος— Aj. 705. (695. Br.)
ειτ' επ' Ολυμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλητοισι καθησθε. Nub.

Syn. Νιφοβλης, νιφοβολος. [269.

Χῐονοχρως. niveus.
Ζεὺς πρεπων δι' αιθέρος,
χιονοχρως κυκνου πτερῷ. Helen. 218.

Χῐονεος, Χιονωδης. niveus.
ακρα δὲ χιονεων φοινισσετο κυκλα παρειῶν. Mus. 58.
τὴν χιονωδη Θρῃκην κατεχει. Hec. 79.

Syn. Χιονοεις, χιονωτος, νιφοεις, δυσχειμερος. λευκος. νιφετωδης.

Χῖος, α, ον. *gentile* a sequ.
*Θηραμενης; σοφός γ' ανὴρ καὶ δεινὸς ες τὰ παντα,

---

1. "De hac voce vide omnino Casaubonum ad Athenæum lib. "xiv. c. 16. Grammaticorum enim Græcorum in explicanda hac "voce tanta est inconstantia, ut lector ab illis incertior quam antea "discedat." Kuster. ad Suid. in v.

ὗς, ἣν κακοῖς που περιπεσῃ, καὶ πλησίον παραστῇ,
πεπτωκεν εξω τῶν κακῶν,* ου Χῖος, αλλὰ Κῷος.[1] Ran. 1001.
καὶ Μοισᾶν ορνιχες, ὁσοι, ποτὶ Χῖον αοιδὸν (968. B.)
αντία κοκκυζοντες, ετωσια μοχθιζοντι. Theoc. 7. 47.

Χῖος. tesserarum jactus, qui dicitur *as* vulgo. *Angl.* ace.
εἰς δ' ὅγε μαννει Χῖον αφαυροτερον. Antip. *Sid.—An.* ii. 32.
EXP. Ὁ το ἐν δυναμενος βολος εν τῇ αστραγαλων παιδειᾳ. *al.* οἶνος. κυων.

Χῖος. celeberrima Ionum ins. habens urbem ejusd. nominis.
ἢ καθυπερθε Χιοιο νεοιμεθα παιπαλοεσσης. γ. 170.
EPITH. Αμφιρυτη. [Ap. 38.
PHR. Καὶ Χιος, ἣ νησων λιπαρωτατη ειν ἁλὶ κεῖται. Hom.
καὶ Χιος, ηλιβατον Πελληναιου[2] ὑπὸ πεζαν. Dion. 535.

Χιτών. tunica.
—απὸ μὲν φιλα είματα δυσω,
χλαῖνάν τ' ηδὲ χιτῶνα, τά τ' αιδῶ αμφικαλυπτει. B. 262.
—οἱ δ' αροτῆρες
ηρεικον χθονα δῖαν, επιστολαδην δὲ χιτῶνος
εσταλατ'· αυτὰρ εην βαθὺ λήϊον·— Hes. α. 286.
SYN. Φᾶρος, εσθης.—θωραξ.
EPITH. Αιγληεις, αιολονωτος, ἀρρηκτος, αστραῖος, ακομιστος, αλεξιβελεμνος, δερματινος, ευκλωστος, ευμιτρος, ευοδμος, επημοιβος, ευρυκολπος, ἱμερτος, κροκοεις, λαχνηεις, λεγνωτος, λινεος, λεπτοφυης, λασιος, νηγατεος, μαλακος, λεπταλεος, μαλλωτος, νεκταρεος, παρθενιος, πετρηεις, πολυδαιδαλος, πολυπλεκτος, ποικιλονωτος, σιδηρειος, στρεπτος, σιγαλοεις, τερμιοεις, τρυφερος, χορταῖος, χαλκεος, χαλκοβαρης. αἱματοεις, χρυσωτος. [εὔννητος. Orph. Arg.]
PHR. Αμφι δέ μιν ῥακος αλλο κακὸν βαλεν ηδὲ χιτῶνα
ῥωγαλεα, ῥυποωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ·
αμφὶ δέ μιν μεγα δερμα ταχειης ἑσσ' ελαφοιο.
λαϊνον ἑσσο χιτῶνα, κακῶν ἑνεκ' ὁσσα εοργας.
—ῥυποωντα δὲ ἑστο χιτῶνα-Ῥαπτὸν, αεικελιον·—
—τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς οθονας εχον, οἱ δὲ χιτῶνας
ειατο ευνητους, ἦκα στιλβοντας ελαιῳ. Hom.
—βυσσοιο καλὸν συροισα χιτῶνα. Theoc.

Χιτωνιον, Χιτωνισκος, Χιτωναριον. tunicula.
καὶ ταῖς αδελφαῖς αγορασαι χιτωνιον. Plut. 985.
*νὴ τὸν Δί' αλλὰ γὰρ πεφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερά,* τονδὶ τὸν χιτωνισκον λαβών. Av. 954. B.
μηκέτι πεινατω θεὶς τὸ χιτωναριον. Lucill. *An.* ii. 327.
SYN. Χιτωνισκαριον, ὑποχιτων.—ληδαριον.

Χιτωνος. **immo*, Χῖτωνη. pagus Atticæ, et nom. Dianæ. *V. Schol.**
—επακτῆράς τε Χιτωνης-Αρτεμιδος— Call. 1. 77.

Χιών, όνος. ἡ. nix. —εικυῖα χαλαζῃ,
ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ εξ ὑδατος κρυσταλλῳ. X. 152.
SYN. Νιφας, νιφετος.
EPITH. Ἁπαλη, κρυοεσσα, οξεῖα.
PHR. Λευκῆς χιόνος εναγεῖς βολαί. Bacch. 661.
τῶν δ', ὡστε νιφάδες χιόνος πιπτωσι θαμειαὶ
ηματι χειμεριῳ, ὁτε τ' ωρετο μητιετα Ζεὺς
νιφέμεν ανθρωποισι,— M. 278.
ἢ νιφετον, ὁτε πέρ τε χιὼν επαλυνεν αρουρας. K. 7.
ἁ δὲ χιὼν, λευκὰ, καὶ τακεται ἁνικα παχθῇ. Theoc.
PHR. Ὡς δ' ὁποτε κρυμοῖσιν αελλοποδων νεφελαων
ηερα παχνωσασα χιων επαλυνεν αρουρας. Tryph. 189.

Χλαῖνα, Χλαινωμα. læna.
βῆ δὲ θεειν, απὸ δὲ χλαῖναν βαλε· *τὴν δ' εκομισσε
κηρυξ Ευρυβατης Ιθακησιος, ὅς οἱ οπηδει.* B. 183.
που χλαινωμα λεοντος, *ὅ τ' ευροιζητος επ' ωμοις
ιὸς, καὶ βαρυπους οζος ὁ θηρολετης; Philipp. *An.* ii. 226.*
SYN. Περιβολη, εσθης.—εφεστρις, χλαμυς.
EPITH. Απλοϊς, αμνεια, ανεμοσκεπης, ουλη, πενθηρης, πορφυρεα, φοινικοεσσα, λινουλκος, τερμιοεσσα, λευκη, γαμικη.
PHR. Αμφὶ δὲ χλαῖναν ἑεσσατ' αλεξανεμον μαλα πυκνήν.
—επὶ δὲ χλαῖναν βαλεν αυτῷ-Πυκνὴν καὶ μαλακην,—Hom.
αρκεῖ μοι χλαινης λιτὸν σκεπας,— Ep.
χλαῖναν φοινικεην, πολυδαιδαλον, εργον Αθηνης. Orp. 580.

Χλαινοω. læna induo.
πουλὺ Λεωνιδεω κατιδὼν δεμας αυτοδαϊκτον
Ξερξης, εχλαινου φαρεϊ πορφυρεῳ. Philipp. *An.* ii. 228.
SYN. Αναχλαινοω, περιβαλλω, ενδυω.

Χλᾰμὺς, Χλαμυδιον. chlamys. Vid. Χλαῖνα.
τί δὴ προβαλλει τὴν χλαμυδ'; ἢ βουβωνιᾷς; Lysist. 985.
—καὶ λαβεῖν τὸ χλαμυδιον. Ath. 6.

Χλᾰμῠδηφορος. chlamydem gestans.
παντᾳ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ανδρες. Theoc. 15. 6.

Χλανιδιον, Χλανισκιον, Χλανισκιδιον. lænula.
*σὲ, τὸν κατηρη χλανιδιοις, ανιστορῶ. Eur. Supp. 120. M.
στρωματων δὲ ποικιλων, καὶ* χλανιδιων, καὶ ξυστιδων. Lysist.
εσυκοφαντει Μεγαρεων τὰ χλανισκια. Acharn. 518. [1189.
δουλοισι χλανισκιδιων μικρῶν. Pac. 1002.

Χλᾰνὶς, ῖδος. ἡ. læna tenuior et mollior.
γερων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονιποδας
εχων, καχαζων μεθ' ἑτερου νεανιου. Eccles. 848. B.
αλλος επεὶ Δημοῦς θαλπεθ' ὑπὸ χλανίδι; Meleag. 82.

Χλευαζω. ludo, derideo.
καὶ σκωπτων, καὶ παιζων,-Καὶ χλευαζων.— Ran. 379.
SYN. Επιχλευαζω, καταχλευαζω, διαχλευαζω, εμπαιζω, σκωπτω, εξαπαταω, επιγελαω, καταγελαω, καταμωκαομαι, εγκατιλλωπτω.

Χλευή. risus, ludibrum.
χλευὴν ὑλακτησασα, κηκασῃ γαμους. Lyc. 1386.
SYN. Χλευασια, χλευασμα, χλευασμος, καταγελως, εμπαιγμος, καταχηνη, επιχαρμα, τωθασμος, μυκτηρισμος, εκμυκτηρισμος, κερτομια, εξαπατη, το παιγνιον, μωκια, φορτος.

*Χλῆδος, ου. ὁ. *idem quod* Χεράς. *item,* maceria. Harpocr. (*e Demosth. ubi plerique libb.* χλῖδος *dant: quod exponunt,* cumulus sarmentorum, stercorum, &c. ex ædibus foras projectorum.)
καὶ παλτα τἀγκυλητα, καὶ χλῆδον βαλών. Æsch. *fr.* Argiv.

Χλιαινω, (*prima ancipiti.*) tepefacio, recalesco,
ουκοῦν, επειδὴ πῦρ εχεις σὺ, χλῐᾰνεῖς σεαυτόν. Lysist. 386.
εχλῖαινομην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἡλιον. Eccelz. 64.*
Ηλιος ἦν, ου παῖς, Ευριπιδη, ὅς με χλῖαινων. Soph. ap. Ath. [p. 604. f.
ὡστ' ἢ προοπτησαντα χλῖαινειν παλιν. Alex. ib. p. 379. b.
SYN. Αναχλιαινω, αλεαινω, αιθυσσω, θερμαινω.

Χλιᾰρὸς, Χλιοεις. tepidus.
χρησιμα· τὰ δ' αὖ πρεπει χλῖαρα[3] κατεσθιειν. Acharn. 975.
—τὰ δὲ χλῐοεντα ποτῷ επαρωγέα τῆξον. Nic.[4]
SYN. Λιαρος, αλεος, αλεεινος. θερμος. ακρυσταλλος.

Χλῐδᾰνος. luxuriosus.
χλιδανῆς ἡβης τερψιν, αφεῖσαι,
πενθοῦσι γοοις ακορεστατοις. Pers. 544.
SYN. Ἁβρος, τρυφερος, ευθρυπτος, ακολαστος.

Χλῐδᾰνοσφῦρος. tenellos habens pedes.
ὑπὸ βαρβιτου δὲ κουρα—
χλιδανοσφυρος χορευει. Anac. 6. 7.

Χλῐδαω. in deliciis vivo. 2. floreo.
εικοτως, επεὶ χλιδῶσαν αγλαῶς εθρεψέ με. Lysist. 640.
SYN. Διαχλιδαω, καταχλιδαω, ὑπερχλιδαω, τρυφαω, ἁβρυνομαι.

---

1. "Nulla hic allusio ad talorum jactum. Proverbialis est locutio "in versatilis ingenii hominem, qui rebus se accommodat et tempori "servit, qui tanquam vespertilio in fabulis, modo mus est, modo "volucris, prout illi usus venit, quique ad potiorem partem semper "se convertit, ut est supra v. 538." Brunck. in loc.

2. Salm. ad Steph. Byzant. legendum contendit, ἠλιβάτοιο Πελιναίου. Apud Stephanum agi videtur de Chio, urbe Cariæ; apud Dionys. de insula, aut saltem urbe insulæ cognomini. Sed de rebus ad Geographiam pertinentibus apud antiquos sæpius in tenebris erramus.

3. Producitur prima in χλιαρὸς, quia versus est Pæonicus Tetram. Acat.—Adeas vs. sub v. Ταγηνίας adductum.—Ex alia parte afferri potest versus Nicandri ap. Athen. p. 126. c. ἠρέμα δὲ χλιαρὸν κοίλοις ἐκδαίνεο μύστροις. item, Alexiph. v. 360. ἄλλοτε πιαλέης πόσιος χλιαροῖο κορέσσοις.

4. Respexit proculdubio *Morellus* Alexiph. vs. 110. ubi *Schneideri* textus habet: χλιόωντι ποτῷ ἐπαρωγέα τήξαις. Abigendum ergo videtur *adject.* χλιόεις, et inserendum *verbum* Χλιάω, ejusd. sign. cum Χλιαίνω.

Χλῐδὴ[1]. ἡ. Χλῐδημᾰ. το. luxus, mollities.
μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μητ' αυθαδιᾳ
σιγᾷν με·— Prom. 435.
*ἡμεῖς δὲ πατρὸς τυμβον, ὡς εφιετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατομοις χλιδαῖς (sc. πλοκαμοις)
στεψαντες, εἶτ' αψορρὸν ἥξομεν παλιν.* Soph. El. 52.
χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβαρῳ χλιδηματι. Iph. A. 74.
Syn. Τρυφη, ακολασια, μαλακεια, θρυψις, αικισμος. εκλυσις. αγλαϊσμος.
*Χλιεροθαλπὴς, έος. ὁ ἡ. *forte* Χλιαροθ. tepidus.
χλιεροθαλπὲς ὕδωρ επεγχεοντες— Philox. ap. Ath. 409. c.*
Χλίω. calore mollio. 2. deliciis frango. *item*, delicior.
εν τοῖσι σοῖς πονοισι χλιουσιν μεγα. Choëph. 135.
Syn. Εγχλιω, θηλυνω, θρυπτω,
Χλοα, Χλοη. gramen, viriditas, folia.
ἡδυπνοοις χαιρουσα χλοαῖς πολυανθεσι[2] δαῖμον. Orp. H. 25. 7.
Syn. Βοτανη, ποα, αγρωστη. χορτος.—χλοος.—φυλλα, τα.
Epith. Βοτρυωδης, στεφανωδης.
Χλοαω, Χλοιαω. vireo.
*καί τε παρεξ λιστρωτον ἁλω δρομον, ηδ' ἵνα ποιη
πρῶτα κνϊσκομενη σκιαει χλοαοντας ιαμνους. Nic. Th. 30.*
αλλος δὲ χλοαων,— ibid. 777.
Syn. Χλοαζω, χλοοῦμαι, χλωριζω, βλαστανω, ανθηρευομαι, ανθηρος, χλωρος εἶναι. χλοηφορεω. ποαζω.
Χλοερὸς, Χλωρὸς, Χλοηρὸς, Χλωρηΐς. herbaceus.
θωρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατεων ἀπὸ τευτλων. Batrach. 161.
ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ιαινομενοι μελεεσσιν. Theoc. 27. 66.
—αραβος δὲ διὰ στομα γινετ' οδοντων,
χλωρὸς ὑπαὶ δειους,— K. 375.
*παννυχιος δέ σφιν κακὰ μηδετο μητιετα Ζεὺς,
σμερδαλεα κτυπεων.* τοὺς δὲ χλωρὸν δεος ᾕρει. H. 478.
βρυετε, βρυετε χλοηρᾷ-Σμιλακι— Bacch. 107.
ὡς δ' ὅτε Πανδαρεου κουρη, χλωρηῒς αηδών. τ. 518.
Syn. Χλοωδης, εγχλωρος, ευχλωρος, χλοιωδης. βοτανωδης, βοτανηφορος, ποωδης, θαλερος, ακμαζων, νεος, ἁπαλος, μαλακος, ωχρος. χλωροποιος.
Χλοεροτρόφος. alens herbas. Χλοερότροφος. herbis pastus.
Διρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδιον
προπαρ Ισμηνοῦ καταδενει. Phœn. 840.
Χλοηκομεω. herbesco, vireo.
τὰς μὲν αναπνειειν, τὸν δὲ χλοηκομεειν. Archias, *An.* ii. 97.
Χλοηφόρος. viridia gramina ferens.
χλοηφοροισιν ερνεσιν
κατασκιοισιν ολβισας ενωτισε. ibid. 662.
Χλοοκαρπος. cujus fructus virent.
*ευπαλαμον, διφυῆ, (sc. Ερωτα) παντων κληῗδας εχοντα,
αιθέρος ουρανιου, ποντου, χθονὸς, ηδ' ὅσα θνητοῖς
πνευματα παντογενεθλα θεὰ βοσκει χλοοκαρπος,
ηδ' ὅσα Ταρταρος ευρὺς εχει, ποντος θ' ἁλιδουπος. Orph. H. 57.
Χλοομορφος. herbæ colorem habens. Vid. Ἑστια. [4.*
Χλοος, Χλοῦς. viror. 2. pallor.
ὣς αρ' εφη· πολεεσσι δ' ἐπὶ χλοος εἷλε παρειάς. Apoll. 2. 1218.
Syn. Ωχροτης, ωχριασις, χλωροτης, χλοασμα, χλωριασις, χλωρασμα.—χλοα.
Χλουνης. in gramine cubans. 2. agrestis. 3. aper. (*qs.* Χλοευνης.)
—χλουνην μὲν ορitροφον, ηδὲ καὶ αρκτον. Opp. α.
ὦρσεν επὶ χλουνην[3] σὺν αγριον, αργιοδοντα. I. 535.
Exp. Εν τῇ χλοῃ ευναζομενος, ανετος, αγριος.—εκτομιας, αποκοπος.—λωποδυτης.
Χλοῦνις. *Vid. not.*
*αλλ' οὐ καρανιστῆρες οφθαλμωρυχοι
δικαι, σφαγαί τε, σπερματός τ' αποφθοραὶ
παιδων, κακοῦ τε χλοῦνις[4], ηδ' ακρωνια. Eumen. 188.

Exp. Εκτομια,—σκευωρημα.
Χλωραυχην. collum viride habens. Χλωρις. Vid. Αηδων.
αηδόνες χλωραυχενες. Simon. —χλωρὶς αηδών. Et. Ma.
*Χλωρηΐς. ἡ. *Vid. supr. in* v. Χλοερος.
—καμπην-Κηπειην, δροσοεσσαν, επὶ χλωρηΐδα νωτῳ. Nic. Th.
Χλῶρις, ἴδος. ἡ. mater Nestoris. [88.*
καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλεα, τήν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἑὸν διὰ καλλος,— λ. 280.
Χλωροκομος. viridis.
χλωροκομῳ στεφανῳ δαφνας. Iph. A. 759.
Χναῦμα, ἄτος. το. *quod carpitur; cibus, qui a catillonibus deglutitur. *Hinc*, Χναυμᾰτια. τα. cupediæ.
καὶ δελφακιων ἁπαλῶν κωλαι, καὶ χναυματια πτεροεντα. Aristoph. Δαιτ. ap. Ath. p. 368. e.*
Χνοὰ, Χνοη[5], Χνοιη. strepitus. 2. fistula rotæ, *etc.*
παισας· εθραυσε δ' αξονος μεσας χνοας. Soph. El. 719. (45. B.)
σπουδῇ διωκων πομπιμους χνοας ποδῶν. Sept. Th. 377.
Syn. 1. Ψοφος. 2. χοινικις, οπη, συριγξ.—ἁρμα.—τὰ ακρα τοῦ ποδός.
Χνοαζω, Χνοαω. lanugine obsitus sum.
*a. μή πώ μ' ερωτα. τὸν δὲ Λαϊον, φυσιν
τίν' εἶχε, φραζε, τίνα δ' ακμὴν ἥβης τοτε[6].*
b. μεγας, χνοαζων αρτι λευκανθὲς καρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς ουκ απεστατει πολύ. Œd. T. 759. (40. B.)
τοῖος εην Διὸς υἱὸς ετι χνοαοντας ιουλους
αντελλων, ετι φαιδρὸς εν ομμασιν·— Apoll. 2. 43.
Syn. Επιχνοαω, αναχνοαινομαι, ανθεω, ακμαζω.
Χνοοεις, Χνόϊος. lanuginosus.
αλλαι δὲ χνοοεσσαν αμελγομεναι χαριν ομβρου. Tryph. 334.
χνοοωσαν *Northm.*—απειργομενοι χυσιν—*Merr.*
ῥοδινην δ', ὁποῖα μῆλον,
χνοΐην ποιει παρειήν. Anac. 29. 19.
Syn. Εγχνοος, επιχνους, χνοωδης, ιουλωδης.—ανιαχος.—αφρωδης.—λεπτος.
*Χνοος, *contr.* Χνους. ὁ. rasura. 2. lanugo, pubes. 3. tomentum, quo culcitæ inferciuntur, e tenera lana constans. 4. tenues paleæ et glumæ. 5. spuma. Vid. not. ad v. Χνοη.
2. καί κεν αεὶ καλὸς καὶ αεὶ νεος· ουποτε Φοιβου
θηλειαις, ουδ' ὅσσον,* επὶ χνοος ἦλθε παρειαῖς. Call. 2. 36.
5. εκ κεφαλῆς δ' εσμηχεν ἁλὸς χνοον ατρυγετοιο. ζ. 226.
Syn. 1. Ξυσμος. 2. ιουλος, λαχνη. 5. αφρος.—ακαθαρσια.
Χοᾰνευω. fundo et liquo.
καὶ χοανευει—b. καὶ λαικαζει. Thesm. 57.
Exp. Καταχεῖ, εις χῶνον εμβαλλει.—χωνευω.
Χοανη, Χοανον, Χοανος, Χῶνος. fornax fusoria.
ακοὴν δὲ χοανης ὦτα διετετρηνατο. ibid. 18.
φῦσαι δ' εν χοανοισιν εεικοσι πᾶσαι εφυσων. Σ. 470.
Syn. Χωνευτηριον, χωνεῖον, τρυβλιον.—λαρυγξ.—γαργαρεων.—επιχυσις.—χῶμα.
Epith. Εὔῤῥινος, ευτρητος, τρητος, πηλινος.
Χοασπης. Indiæ fluvius.
ὅσσα θ' ὑπ' Ινδον χεῦμα πολυφλοισβοιο Χοασπου. Nic. Th. 890.
Χοες. (ἑορτη.) Vid. not. ad v. Χυτροι.
εις τοὺς Χοας[7] αυτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλων. Acharn. 960.
τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολας επραττετο; ibid. 1211.

---

1. In Burneii tentamine ad Suppl. Æsch. p. 61. prima hujus vocis tanquam longa notatur; sed proculdubio, typothetarum errore.—Vid. not. ad v. Πλοκαμις.
2. Edidit Hermannus, monitu Piersoni, Verisim. p. 34. πολυάνθεμε.
3. "Ego quidem ὦρσεν ἐπὶ χλοῦνιν malim legi, i. e. *in frumenti viridem herbam instigavit.*" Musgr.
4. Musgrav. ad Soph. Trachin. 148. ita legendum h. l. autumat: —σπερματός τ' ἀποφθορᾷ-Παίδων κακοῦται χλοῦνις.— *ubi viridis ætas puerorum læditur seminis abolitione*, i. e. ubi pueri castrantur. Idem Vir acutissimus et in Sophocle, l. l. et in Homero, Il. I. 535. reponendum existimat, χλοῦνιν.
5. "Nescio," inquit Blomfieldus ad Sept. Th. 141. "annon rectius scriberetur κνόαι. Hesych. Κνοῦς. ὁ τοῦ ἄξονος ἦχος· λέγεται δὲ καὶ κνόη. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἴσχυλος Σφιγγί."
6. Hanc v. substituit Brunck. e conjectura pro recepta lectione, ἔχων, quod restituit, et docta annotatione defendit Schæfer.
7. Distinguit Brunckius (ad Acharn. 1068.) inter Χόας a Χόες, quod festi nomen est; et χοᾶς a χοεύς. Unde igitur producitur in hoc versu ultima syllaba in Χόας, quæ si a recto, Χόες, profluat, brevis evadat necesse est?—Duæ mihi videntur rationes, quibus res expediri possit.
In primis, vix dubitari potest quin Χόες idem fuerit cum Χοεῖς, quoniam

Χοευς, Χοῦς. mensura cotylarum Atticarum 12 capax. (μετρον Αττικον.)

αλλ' εξενεγκέ μοι ταχεως οινου χοᾶ. Equit. 95.

Χοή. libamen. Χοαι. inferiæ. Vid. not. ad v. Χοες.

αμφ' αυτῷ δε χοὴν κεῖσθαι πᾶσιν νεκυεσσι. κ. 518.

—ανημελκτον δὲ γαλακτος

παιδὶ ματην ορεγουσα χοὰς εκομισσε τιθηνη. Tryph. 605. N.

Syn. Σπονδη, θυσια, εναγισματα (επι νεκροῖς,) εκχυσις, επικτερεα.

Phr. Δεξαι χοάς μοι τασδε κηλητηριους,

νεκρῶν αγωγούς·—Orest. 539. P. [γάποτος τιμη. Æsch.]

Χοηρης. aptus ad fundendum.

χοῆρες αγγος Παλλαδος τιμᾷν λεών. Iph. T. 960.

*Χοιακ. indecl. nomen mensis Ægyptiaci, *apud nos, December.*

Χοιακ σπειρομενων σταχυων δεικνυσι γενεθλην,

Τυβι δὲ πορφυρεον βουληφορον εἷμα τιταινει, [176.*

σημαινει πλωτῆρσι Μεχειρ πλοον αμφιπολευειν. Anthol. p.

Χοινῖκες. (πεδαι.) *genus pœnæ, quod forsan apud nos diceretur, *The stocks.*

ὡς σεμνὸς οὑπιτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν

ιού, ιού,* τὰς χοινῖκας καὶ τὰς πεδας ποθοῦσαι. Plut. 275.

Χοινιξ, ῖκος. ἡ. mensuræ nomen, sextarios duos continentis.

—ου γὰρ αεργον ανεξομαι, ὅς κεν εμῆς γε

χοινικος ἅπτηται,—τ. 28. Exp. Το μετρον.—πᾶν περιφερες.

Χοιρὰς, ἄδος. ἡ. porcula. 2. rupes e mari aliquantum eminens; scopulus.

2. λιπὼν δὲ λιμνην, Δηλιαν τε χοιράδα. Eumen. 9.

*ἅτις Κυανεᾶν ουχ ἥψατο συνδρομαδων ναῦς,

αλλὰ διεξαΐξε, βαθὺν δ' εισεδραμε Φᾶσιν,

αιετὸς ὡς, μεγα λαῖτμα,* αφ' ὦ τοτε χοιράδες εσταν. Theoc.

Syn. Πετρα.—φῦμα χοιραδωδες. [13. 22.

Χοιρειος, Χοιρεος, Χοιριος. porcinus.

ὡς ἡδύ μοι προσεπνευσε χοιρειων κρεῶν. Ran. 341.

εσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμωεσσι παρεστι,-Χοιρε'—ξ. 81.

Syn. Συειος, σνΐκος, συωδης, ύειος, ύεικος, ύωδης.

Χοιρίδιον, Χοιριον. porcellus.

ἢ χοιριδιον, ἢ σκοροδον, ἢ χονδρους ἁλός. Acharn. 521.

χήσεῖτε φωνὰν χοιριων μυστηρικῶν. ib. 747.

Syn. Χοιρισκος, δελφαξ, δελφακιον.

*Phr. ΧΟΙΡΙ μὲν, ουκ ΙΔΙΟΝ δέ με θυετε· καί με καλεῖτε ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ, φανερῶς ειδότες ουκ ἴδιον. Dionys. *An.* ii. 529.

Χοιρῖναι. αἱ. conchæ marinæ, quibus Athenienses in suffragiis ferendis utebantur.

ἢ δῆτα λιθον με ποιησον,* εφ' οὗ

τὰς χοιρινας αριθμοῦσιν. Vesp. 332.

Exp. Κογχαι θαλασσιαι.

---

quoniam pars fuerit festi in honorem Bacchi, in quo unicuique eorum, qui adessent, χοεὺς vini adponeretur.—*Vid. Scholiast. in loc. cit. et Suid. v.* Χόες.—Vocem autem χοεὺς duplici ratione inflexam puto: *nom. pl.* χοέες, χοεῖς, χόες, *accus.* χοέας, χοᾶς, χόας. Cum de nomine festi aggeretur, uti voces in ore hominum quam brevissime enuntiari solent, usitatius fuit, immo solenne, Χόες dicere; sed licuit Poëtæ, cogente metro, ad utramlibet inflectendi rationem se suscipere. Hæc si vera sunt, scribi debuit etiam hoc in loco, Χοᾶς.

Si cui hæc ratio minus placeat, forsan ei videbitur caussa cur opinetur dictum fuisse hoc festum, vel aliud quoddam festum apud Athenienses, αἱ Χοαί. Primum Suidas, v. Ἀσκὸς Κτησιφῶντος, ait, ἐν ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτόν τινα χοᾶ: et mox subsequitur, ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ. Scholiastes etiam supra cit. ἐκπίπτει δὲ χρησμὸς, δεῖν χοὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπάγειν ἀνὰ πᾶν ἔτος, καὶ ἑορτὴν Χοὰς ἄγειν. Notandum porro in Acharn. vs. 1000. Br. confirmare Stephanum (*Thes. T.* iv. c. 481. E.) "vulg. edit. habere *perperam*, τὰς χοὰς pro τοὺς χόας, "itidemque vulgata Suidæ exemplaria, at non item manuscriptum." In eundem locum hæc habet Brunck. "τοὺς χοάς. Sic A. B. Vulgo "τὰς χοάς." Vellem explicatius dixisset quamnam lectionem unusquisque Codd. MSS. præ se ferret. Jure mihi colligere videor ceteros, præter A. et B. vulgatam lectionem continere; quæ non solum in hoc loco unice vera mihi videtur, sed restitui forsan debet ad versum de quo agitur; ut legendum adeo sit,

εἰς τὰς Χοὰς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν.

Alia sunt, quæ mihi suspicionem inducunt χοὰ idem potuisse significare quod χοεὺς, sed lectorum tempori parcendum. De festo ipso, vid. infra in v. Χύτροι.

Χοιροκομεῖον. hara. Vid. Συφεος.

a. ταυτὶ τί εστι; b. χοιροκομεῖον Ἑστιας. Vesp. 840.

Χοιροκτόνος. porcum cædens.

*μητροκτονον μιασμα δ' εκπλυτον πελει,

ποταινιον γὰρ ὂν πρὸς ἑστιᾳ θεοῦ

Φοιβου,* καθαρμοῖς ηλαθη χοιροκτονοις. Eumen. 281.

Χοιροπωλης. porcorum venditor.

a. ανθρωπε, ποδαπός; b. χοιροπωλας Μεγαρικός. Acharn.

Χοῖρος. porcus. [818.

βῆ δ' ιμεν ες συφεοὺς, ὅθι εθνεα ερχατο χοιρων. ξ. 73.

Syn. Γρυλλος.

Χολαργεῖς. οἱ. a Cholargo, sive Cholargis, Atticæ pago.

Λυσιστρατός τ' εν τῇ 'γορᾷ, Χολαργεων ονειδος. Acharn. 855.

Χολας, Χολαδες. intestinum, intestina.

—εκ δ' αρα πᾶσαι-Χυντο χαμαι χολαδες.— Δ. 526.

Syn. Τα εντερα. χολιξ. ηνυστρον. χορδη.

Epith. Ολισθηρα.

Χολαω.[1] irascor. 2. insanio. Vid. Χολοω.

εμοὶ χολᾶτε— Et. Ma.

Χολή. bilis. 2. ira. 3. odium. 4. nausea. 5. atramentum sepiæ. Vid. Χολος.

τᾷ δὲ χολᾷ τὸ προσωπον αμειβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς

ὕβριν τᾶς οργᾶς περικειμενος·— Theoc. 23. 13.

πλησει γεμοντα θυμὸν αγριας χολῆς. Lyc. 1115.

Epith. Αινη, δριμεῖα, δεινη, ουλομενη, φλογερα.

Χολιξ. intestinum crassum. Vid. Χολας.

ὅσας δε κατεδει χολικας ἔφθας και κρεα. Pac. 716.

*Χολιος, ā, ον. iratus, infestus.

καὶ Δια συγγραψας τῇ γαμετῇ χολιον. Pallad. *An.* ii. 409.*

Χολλιδης. a pago quodam Attico. *Vid. Schol. in l.*

Δικαιοπολις καλεῖ σε Χολλιδης, εγώ. Acharn. 405.

Χολοεις. biliosus. Vid. in voc. Ωχραινω.

Syn. Χολαῖος, χολωδης, χολικος. πικρος. χολοποιος.

Χολος. fel. 2. ira. Vid. Χαλεπαινω. [A. 387.

Ατρειωνα δ' επειτα χολος λαβεν· αἶψα δ' αναστάς-Ηπειλησεν—

ὕδρης Λερναιης χολον αἵματι πικρὸν οἰστῶν. Apoll. 4. 1404.

Syn. Χολή, οργη. μανια.

Epith. Αργαλεος, ανηκεστος, αλγινοεις, ανιηρος, αδαμαστος, απαραιτητος, ανδροφονος, αστεργης, αιπυς, βαρυπαλαμος, γυιοκορος, γελοων, δασπλης, δολοεις, δριμυς, δεινος, δυσαης, δυσμηνις, επιζαφελος, εχιδναῖος, θυμαλγης, θυμαινων, μαινομενος, ζαμενης, λευγαλεος, ζειων, ολοος, οΐζυρος, οιστρομανης, πυροεις, παντωλης, πικρος, πευκεδανος, παλιγκοτος, στονοεις, ὑλακοεις, ὑβριστηρ, φθονερος, φοβερος, χαλεπος. [ὑπεραλγης. Soph.]

Phr. Κελαινὸν ὑπὸ σπλαγχνοις ζεεν αἷμα. Ap.

χολος δέ τ' εχει μεγαλητορα θυμόν. Hom.

πικραί τ' οξεῖαί τε χολου πυροεντος ακωκαί. Opp.

κελαινοῦ κυματος πικρὸν μενος— Æsch.

ζεσις αἵματος. Theoc. τηκεδὼν κακή. φθονεροὶ οδόντες. Ap.

ομμα ταυρουμενον. Eur.

ομματα λοξὰ τιταινε χολον κηρυκι σιωπῇ·

καὶ φθονερὸς πραπιδεσσι χολος διεπεφλασεν,— Nonn.

Χολοω, Χολοῦμαι. bile inflammo, ad iram concito. irascor.

ἦ γὰρ οΐομαι ανδρα χολωσέμεν, ὃς μεγα παντων. Α. 78.

Ἡρῃ δ' ουτι τοσον νεμεσιζομαι, ουδὲ χολοῦμαι. Θ. 407.

Syn. Εκχολοω, χολαω, χωω, οργιζω.—οργιζομαι, λυπεομαι.—θυμοῦμαι, πικραινομαι.

Phr. —Επεὶ χολος εμπεσε θυμῷ.

—εδυ δέ τέ μιν χολος αινός.—χολος δέ μιν αγριος ἥρει.

αλλά μοι οιδανεται κραδιη χολῳ,—

—επὶ νησοὶ χολον θυμαλγέα πεσσει. Hom.

Χολοιβορος. felleus.

—χολοιβορον ιὸν ερευξεις. Nic. Th. 593.

Χολωτός. iratus. Vid. Χολιος.

τοὺς μαλα νεικειεσκε χολωτοῖσιν επεεσσιν. Δ. 241.

Syn. Χολωδης. ακραχολος, πικροχολος, οργιστικος.

---

1. Vox hæc Epicrati felicissime restituta a Porsono ad Athen. p. 262. d. ——ὁ δὲ χολᾶν ποιεῖ,

γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον, ὃς ἂν φάγῃ

ἡμῶν τι τούτων.—— Vid. Pors. Advers. p. 89.

*Χονδρῖνος. farreus.
στρογγυλοδινητος δὲ τετριμμένος εὖ κατα χεῖρα
κολλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχετω, ὃν καλεουσι
κεῖνοι κριμματιαν, οἱ δ' αλλοι χονδρινον[1] αρτον. Archestr. ap. Ath. p.112. a.*
Χονδρος. grumus concretus. 2. alica. 3. cartilago. 4. lapillus, tessella, granum, mica, &c. [ib. p. 136. f.
2. χονδρος δ' ἠδυπροσωπος, *ὃν Ἡφαιστος καμεν ἐψων. Matr.
3. αλλοτε καὶ μεσατη επιδακνεται αλγεσι νηδυς,
ἢ κυστις βρωθεῖσα· περιψανουσι δ' ανιαι
θωρηκος·* τοθι χονδρος ὑπὲρ κυτος ἕζετο γαστρός. Nic. Al. [121.
τὸν ωλενιτην χονδρον ενδατουμενη. Lyc. 155.
Syn. Θρομβος. 2. ζεα, ῥοφημα.—μυστρον. 3. εντερον στομαχον, λοπος.—4. παχυς ἁλς, πιναξ, κεραμος.
Χονδροφυης. cartilagineus, sive, carne compactus.
ψηττά τε χονδροφυης, καὶ τριγλη μιλτοπαρηος. Matr.ap.Ath.
*Χοραυλης, ου. ὁ. qui tibias in choro inflat. [p.135. b.
ουκ ηδειν σε τραγῳδὸν, Επικρατες, ουδὲ χοραυλην. Lucill. *An.* ii. 322.*
Χορδευμα. chorda, intestinum. 2. cibus e concisa carne. V. Χορδη.
ει δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα καττυμ', ουδ' εγὼ χορδευματα. Equit.315.
Χορδευω, Χορδοω. implico, involvo.
ταραττε, καὶ χορδευ' ὁμοῦ τὰ πραγματα. ib. 214. [10.*
*—πλησίον παραστατεῖς-Χορδουμενων[2] τῶν σωματων—Eccles.
Syn. Επιπλεκω. εις πλοκας εμβαλλω. κακοποιῶ. τεμνω.
Χορδή. chorda. 2. lactes. 3. cibus e concisa carne.
ὡς ὅτ' ανὴρ φορμιγγος επισταμενος καὶ αοιδῆς
ῥηϊδιως ετανυσσε νεῳ επὶ κολλοπι χορδὴν,
ἅψας αμφοτερωθεν εϋστρεφὲς εντερον οιός. φ. 407.
χορδῆσι λιπαρῇσιν επορνυμενος λαγονεσσιν. Batrach. 220.
Syn. Νευρα.—μιτος.—κιθαρα.—χολας.—ορνα.
Epith. Ευφθογγος, ευκελαδος, λιπαρα, λιγεῖα, νευρολαλος, ορθιος, συμφωνος, φονια.
Phr. Κινοῦσα χορδὰς τὰς ακινητους φρενῶν. Apud Plut.
Χορεια. tripudium.
ουκ οδυναν, ουκ αλγος εχει γαμος, αλλὰ χορειην. Theoc.27.25.
Syn. Χορος.—ορχησις, σκαρθμος, βαλλισμος.
Epith. Αληκτος, ακαματος, ακοιμητος, αβακχευτος, αναιμακτος, αγρυπνος, αθωρηκτος, ερισμαραγος, ερατεινη, ευκυκλος, ὁμοπλεκτος, ὁμοζηλος, οριδρομος, παιδοκομος, παλιννοστος, περικοσμια, πουλυελικτος, πολυσκαρθμος, πολυκαμπης, σακεσπαλος, τροχαλη, τερψινοος, ταχυστροφαλιγξ, φρικτη, Βακχιας, Βακχεια, Δωρειος.
Phr. Οινου μὴ παρεοντος, αθελγέες εισι χορεῖαι.
—παλυκαμπεα μετρα χορειης.-Σατυρων μιμηλη.— Nonn.
Χορευμα. το. saltatio. Vid. Χορεια. Χορος.
ουχ ὑπὸ λαμπαδων,-Ουδὲ χορευματων. Ion. 1474.
Χορευτὴς, Χορευτις, Χορητις. saltator.
πιστοὶ χορευτᾶν μαρτυρες. Pyth. 12. 48.
καλὸν εν ποτοῖς χορευτὴν,
τελεων θεὸς κατῆλθεν. Anac. 50. 3.
αἱ δὲ ποσὶ πλησσουσι χορητιδες ασφαλὲς οὖδας. Call. 4. 306.
Syn. Ορχηστης, μῖμος.—ορχηστρις, ορχηστρια, χοροιτυπος.
Χορευω. tripudio.
τοῖον νεκταρ επεισε κατ' αυλια ποσσὶ χορεῦσαι. Theoc.7.153.
Syn. Αναχορευω, εγχορευω, παραχορευω, βακχευω, μελῳδεω, ορχεομαι, βαλλιζω. εις χορον ερχομαι.—χορον αρτιζομαι, ποιῶ.—ἡγεομαι.—χορειας χορευειν. ποδας χορευειν.
Χορηγεω. chorum duco. Vid. ad v. Τιθηνεω. 2. choris sumtus præbeo. 3. suppedito, subministro.
*τουτῳ παρεθηκα σηπιας καὶ τευθιδας,
καὶ τῶν πετραιων ιχθυων τῶν ποικιλων, [p.404. c.*
εμβαμματιοις γλαφυροισι κεχορηγημένα. Anthipp. ap. Ath.
Syn. Επιχορηγεω, παραχορηγεω. διδασκω. ὑποτιθημι, ὑπηρετεω, δαψιλευομαι.
Χορηγὸς, Χοραγος. choragus. [12. 1.
Δαμοτελης ὁ χορηγὸς, ὁ τον τριποδ', ὦ Διονυσε. Theoc. Ep.

Syn. Αρχεχορος, χοροποιος, εξαρχος, διδασκαλος.
Χορϊκός. choricus.
Νικην, ἡ χορικῶν εστιν ἑταιρα. Equit. 586.
Syn. Χορῳδος. προσχορος. φιλοχορος.
Χορίον. membrana quæ fetum ambit. 2. corium.
μηδέ γε συμβαιη[3]· χαλεπὸν χοριω κυνα γεῦσαι. Theoc.10.11.
*πνον, χορια, χελιδονας, τεττιγας, εμβρυεια. Arist. *fr.* Ωρ. i.
Χοριος. *id. qu.* χορεῖος. i. e. *pes* trochæus. [454. c.*
σπονδεῖος, χοριος, καὶ δακτυλος ηδ' αναπαιστος. Ep. αδ.
Χοροδιδασκᾰλος. choris docendis aptus. Vid. Χοροποιος.
a. οιμωζε. b. Καλλιμαχος δ' ὁ χοροδιδασκαλος. Eccles. 804.
Χοροηθης. choreis adsuetus.
—ὅς τ' ενὶ Πισσῃ (*leg.* ανὰ πισῃ)
δενδρηεντ' αμυδις φοιτᾷ χοροηθεσι Νυμφαις. H. in Pana. 3.
Χοροιθᾰλης. belle saltans. [*An.* ii. 12.
καὶ Βιτιη μὲν τασδε χοροιθαλέας καμε κουρας. Antip. *Sid.*—
Χοροιμᾰνῖᾰ. ἡ. studium saltandi.
ὁ πρεσβυς νεαρῆς ἦρχε χοροιμανιης. Ep. αδ. 353.
Χοροιμᾰνης, Χορομανης. choris valde gaudens. Vid. Βακχος.
μελπε, καὶ γεραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τροπῳ. Thesm.
Χοροιτῡπῐᾰ. ἡ. chorus. Vid. Χορος. [961. B.
ψεῦσταί τ', ορχησταί τε, χοροιτυπιῃσιν αριστοι. Ω. 261.
φευγε χοροιτυπιην επινηϊον.— Antip. *Thess.*—*An.* ii. 122.
Χοροιτυπος, Χοροτυπος. saltator. Vid. Χορευτης.
χαῖρε φυην εροεσσα, χοροιτυπε, δαιτὸς ἑταιρη. H. Merc. 31.
*Χορονῖκος. in choris victor.
a. —χορονικος ὁ[4] ποιητὴς οδί.
b. τινων ποιητὴς ασματων. a. σεμνῶν πανυ.
b. τί πρὸς τὸν Αργᾶν οὗτος; a. ἡμερας δρομῳ
κρειττων.— Alex. ap. Ath. p. 638.
Χοροπαικτης, ου. ὁ. saltator.
ὑψηλῶν ορεων εφοροι, κεραοὶ χοροπαῖκται. Myrin. *An.* ii.107.*
Χοροποιός. chori præsul. Vid. Απολλων.
—ὦ Θεῶν χοροποι' αναξ,— Aj. 707.
Syn. Χοροδιδασκαλος, χοροδεκτης, χοροστατης. ἡγεμων χορου. κορυφαῖος. χορηγος.
Χορός. chorus, tripudium.
—χορὸν δέ-Ερχεσθ', ηὲ χοροῖο νεον ληγοντα καθιζειν. Γ. 394.
ενθα δ' εσαν Νυμφεων καλοὶ χοροὶ, ηδε θοωκοι. μ. 318.
λειηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' ευρυναν αγῶνα. θ. 260.
Syn. Χορεια. χοροστασια, χοροτυπια, χοροιτυπια, χορευμα, χορεῖον. χορηγεῖον.
Epith. Αμφιλαφης, αγκυλομητις, αμεμφης, αγγελικος, αρσενοπαις, αμπελοεις, απρηϋντος, αυτοελικτος, αστυφελικτος, γαμηλιος, περιανθης, θεῖος, ζαμενης, ευφημος, ὁσιος, ευρυς, εροεις, ἡδυς, ἱμεροεις, ἱερος, κυρτος, κωμαστης, λιπαρος, λιγυφωνος, καλλιτεκνος, καλλιμορφος, ὁμοσπονδος, πολυγηθης, παννυχιος, συμφωνος, ὑμνητηρ, ὑμνοπολος, ὑμνῳδος, ὑψιπετης, χαριεις, Διονυσιος, [πολυσκαρθμος. Mus.]
Phr. Ευκελαδων τε χορῶν ερεθισματα. Ar.
εγκοσμιος χορὸς αφθιτων ανακτων. Synes.
Χοροστας. solemnia in quibus saltationes fiunt. Vid. Λιμναῖος. Ἑορτη.
Χοροστᾰσια, ας. ἡ. chorus, chorea, saltatio. Vid. ad v. Χαρικλω.
*Ατθις δ' οἷα μελισσα πολυπρηωνα κολωνην
λειπουσ', εν τραγικαῖς ῆδε χοροστασιαις. Hermesian. ap. [Ath. p. 598. c.
Χορταζομαι. satior.
αλλ' εγχεασα θᾶττον Αγαθοῦ δαιμονος,
απενεγκατω μοι τὴν τραπεζαν εκ ποδῶν·
ἱκανως κεχορτασμαι γάρ. Αγαθοῦ δαιμονος
δεχομαι, λαβοῦσ' απενεγκε ταυτην εκ ποδῶν. Nicostr.ap.Ath.
Χορταζω. gramine pasco. [p. 693.*
κεἰ μὴ φυλαξεις, χορτασω τὸν κανθαρον. Pac. 175.
δὴ τοτε χορταζειν ἕλικας βοας ενδον εόντας. Hes. ε. 450.
Syn. Χιλοω, χιλευω, βοσκω, πιαινω.—κορεννυμι. εμφορεω.
Χορτὸς, Χορτασια. gramen, et *simpl.* cibus.

1. "Χόνδριβον edd. et pro κριμματίαν, forsan κριμνατίαν." Schweigh.
2. Recte videtur Brunck. dedisse e binis Codd. et Suid. λορδουμένων.
3. Aut, si placet, μηδὲ ξυμβαίη: minime vero μηδέ γε ξυμβαίη, quod non oportebat Valcken. recepisse.
4. Male omisit Schweigh. articulum, sine quo versus constare non possit.

καὶ μαλακῷ χορτοιο καλὰν κωμυθα διδωμι. Theoc. 4. 18.
πού μοι χορτασιη οστρακινων πινακων; Lucill. *An.* ii. 322.

Syn. Βοτανη, καρφη, καρφις, καρφος, καλαμη.—χορταριον, χορτασμα, βορα.

Epith. Ευδενδρος, μελιχρος, χλοερος. δουλιος.

Χορτος. septum quo cincta est cohors.
*—γερων δ' ἱππηλατα Πηλεὺς
πιονα μηρί' εκηε βοὸς Διῒ τερπικεραυνῳ,*
αυλῆς εν χορτῳ·— Λ. 773.

Syn. Ὑπαιθριον. περιφραγμα.

*Χορωνός. corona. *vox antiqua.* [p. 680. d.*
ἂν αμετροι τεττιγες επεστεψαντο χορωνῷ. Simon. ap. Athen.

Χορωφελετης. qui choro debetur. *ep.* plausus.
αλλ' αγε, κομαν παραμπυκιδδέ τε (*Lacones loquuntur*)
χερὶ, ποδοῖν τε παδη, παδη,
ᾧ τις ελαφος·* κροτον δ' ἁμα ποι-
η χορωφελεταν. Lysist. ad fin.

Χοω. fundo. 2. aggero. Vid. Χωννυω.

Χραινω[1], Χραινομαι. tingo, coloro. 2. inquino.
καπνῷ χραινεται πολισμ' ἅπαν. Sept. Th. 348.
δοκῶν εν ὑμῖν χεῖρα χραινεσθαι φονῳ. Aj. 43.
τῷ μὲν Γερραῖοι Νομαδες χαλκηρεας αιχμὰς,
*οἵτε παρ' Ευφρηταο ῥοον πολεοντες αρουρας
χραινουσιν·—— Nic. Al. 244.*

Syn. Βρεχω, βαπτω, χριω, χρωννυμι, αποχραινω, καταχραινω, χραω. 2. μιαινω, μολυνω, ῥυποω, μελαινω.

Χραισμεω, Χραισμω. juvo.
ἆ δειλ', ουδέ τοι, εσθλὸς εων, χραισμησεν Αχιλλεύς. Π. 837.
μή νύ τοι ου χραισμῃ σκῆπτρον, καὶ στεμμα θεοῖο. Α. 28.
χραισμετέ μοι, ῥυσασθε δυσαμμορον ανέραλυμης. Apoll. 2. 218.

Syn. Βοηθεω, λυσιτελεω, επικουρεω, ωφελεω, χρησιμευω. αρκεω, συλλαμβανω.

Χραισμη. auxilium.
μηδέ σέ γε χραισμη πολιου λαθοι, ηὲ κεδροιο. Nic. Th. 584.

Syn. Βοηθεια, ονησις.

Χραισμητωρ. auxiliator. —χραισμητορα φωτων. Nonn.

Syn. Βοηθος, αοσσητηρ, σωτηρ.

Χραομαι, ῶμαι. utor, ursurpo. 2. tracto aliquem. 3. habeo.
1. τοῖς δ' εμβαδιοις τί χρησεται τίς; ειπ' εμοί. Plut. 941.
3. —μαλιστα δὲ Πηνελοπειῃ
ἥνδανε μυθοισι· φρεσὶ γὰρ κεχρητ'[2] αγαθῇσιν. π. 397.
αιδὼς δ' ουκ αγαθὴ κεχρημενῳ ανδρὶ παρεῖναι. ρ. 347. (*sed*, κεχρημένος a χρηζω. Steph. *item*, Damm. c. 2771.)

Syn. Διαχραομαι, επιχραομαι, προσχραομαι, διοικεομαι. 3. κταομαι.

Χραω. *ap. Hom.* ingruo contra aliquem, adorior et invado aliquem violenter. *deinde est apud recentiores*, 1. utendum do, commodo. 2. oraculum edo. unde, *pass.* Χραομαι.—Vid. Χρέω, seu, Χρείω.—Χραομαι. *med.* 1. mutuo accipio. 2. oraculum consulo.
Ἡρη, τιπτε σὸς υἱὸς εμὸν ῥοον εχραε κηδειν; Φ. 369.
πῶς ἦλθες, Οδυσεῦ; τίς τοι κακὸς εχραε δαιμων; κ. 64.
*1. Αγαθων, σὺ μεντοι ξυροφορεῖς ἑκαστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρον.—Thesm. 218. Vid. et vs. 250.*
χρησαμενη γὰρ ὑφηνα, καὶ ουκ εχω ανταποδοῦναι. Batrach. [184.
2. ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ τηνδ' ες αρκυν ηγαγες
χρησας; επειδὴ πατρὸς αἷμ' ετισαμην, κ. λ. Iph. T. 77.
ὡς γάρ οἱ χρειων μυθησατο Φοῖβος Απολλων
*Πυθοῖ εν ηγαθεῃ, ὅθ' ὑπερβη λαϊνον ουδον
χρησομενος·— θ. 79. ενθα ποτε χρυσεων
Διὸς ορνιχων παρεδρος,
ουκ αποδαμου Απολ-
λωνος τυχόντος, ἱερεα (*i.e.* ἱέρεια)
χρῆσεν οικιστῆρα Βαττον
καρποφορου Λιβυας, κ. λ. Pyth. 4. 6.
εξ οὗ περ εκτεινε Λαϊον μοριμος υἱὸς
συναντομενος, εν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαιφατον τελεσσεν. Ol. 2. 70.
μαντεῖ' αγουσα παντα, Καδμειων λαθρα,
ἃ τοῦδ' εχρησθη σωματος·— Œd. Col. 354.*

Syn. Επιχραω, εισβαλλω, επιβαινω. χραινω.—1. κιχραω, κιχρημι, συνωφελεω, δανειζω.—δανειζομαι. 2. χρησμῳδεω.—μαντευομαι.

Χραυω. leviter saucio, stringo.
χραυσῃ μέν τ' αυλῆς ὑπεραλμενον, ουδὲ δαμασσῃ. Ε. 138.

Syn. Επιξυω, καθαπτομαι, θιγω, εγγιζω. αμυσσω, χραινω.

Χρεια[3], Χρειὼ, Χρεώ. ἡ. usus, utilitas, indigentia.
—ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρειαν ερευνᾷ, ῥᾳδιως αυτος φανεῖ. Œd. T. 744. (24. Br.)
—ειποτε δ' αὖτε-Χρειὼ εμεῖο γενηται— Α. 341.
—μαλα δὲ χρεὼ παντας Αχαιοὺς
εσθλῆς καὶ πυκινῆς, (*sc.* βουλῆς.)— Ι. 75.

Syn. Χραισμη, ονησις, χρῆσις.—ενδεια, πενια, χρησμοσυνη, αναγκη.—ὑποθεσις.—χρῆμα, χρεος, χρηος, οφειλη.

*Χρεῖος. 1. (*adj. pro* χρηζων.) indigus. 2. utilis. Vid. infra.

Χρειω. oraculum edo. Vid. Χραω et Χρεω.*

Χρεμεθω, Χρεμετιζω, Χρεμιζω. hinnio.
μὴ θαμβει χρεμεθοντα, καὶ εν ποσὶ λὰξ πατεοντα
τοιχους,—(ἱππον)— Bianor, *An.* ii. 157.
—μαλα δὲ χρεμετιζον επ' ακρῳ-Χειλει εφεσταότες— Μ. 51.
τῶν θ' ἱπποι μὲν επειθ' ὑπεναντιοι αλληλοισιν
οξεῖα χρεμισαν· περὶ δέ σφισιν αγνυτο ηχώ. Hes. *α.* 347.

Syn. Χρεμεταω, φριμασσω, φρυασσομαι. επιχρεμεθω.

Phr. Ἱπποι χαλκοχιτωνες επεσμαραγησαν Ενυω.
Αρεα σαλπιζοντες Ενυαλιῳ χρεμετισμῷ. Nonn.

Χρεμετισμὸς, Χρεμετισμᾰ. hinnitus. Vid. Φρυαγμα.
Ἱππι' αναξ, Ποσειδον, ᾧ
χαλκοκροτων ἱππων κτυπος,
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδανει. Equit. 550.
κιχλιζεις, χρεμετισμα γαμου προκελευθον ἱεῖσα·
ἥσυχα μοι νευεις· παντα ματην ερεθεις. Anthol. p. 598.

Χρεμπτομαι. exscreo.
σιγα, σιωπα, προσεχε τὸν νοῦν· χρεμπτεται γὰρ ηδη,
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥητορες. μακρὰν εοικε λεξειν. Thesm. 388.

Syn. Αναχρεμπτομαι, αποχρεμπτομαι, καταχρεμπτομαι, αποπτυω.

Χρεος, Χρῆος, Χρεῖος, Χρεως. debitum, officium, utilitas, caussa, oraculum utile.
εἴ κεν Αρης οιχοιτο, χρεος καὶ δεσμὸν αλυξας. θ. 353.
βῆ ῥ' ες ερημαιην κλωπήϊος, ηΰτε τις φὼρ,
σὺν πᾶσι χρηεσσι·— Apoll. 3. 1197.
οἱ δὲ συναγρομενοι Πυλιων ἡγητορες ανδρες
δαιτρευον· πολεσιν γὰρ Επειοι χρεῖος οφειλον. Λ. 686.
*a. τί δ', ὦ ταλας γε, τοῦδ' εχεις πλεκους χρεος;
b. χρεος μὲν ουδέν· βουλομαι δ' ὅμως λαβεῖν. Acharn. 454.
ειρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ηδη, γερον,*
τὸ σὸν μελεσθω βαντὶ φρουρῆσαι χρεος. Soph. El. 73.
αταρ τί χρεως[4] εβα με μετὰ τὸν Πασιαν; Nub. 30.
ἦλθον Τειρεσιαο κατὰ χρεος, εἴ τινα βουλὴν-Ειποι,—λ. 478.

Syn. Δανειον, δανος, οφειλημα, οφλημα.—μοῖρα, κηρ.—εργον, πραγμα.—μαντευμα, χρησμῳδημα.—χρεια.

Epith. Νεον, νεοχμον, θεοδμητον.

Χρεῖος. indigus. 2. utilis. [xvi.
1. ελευθερος δὲ, χρεῖος ὢν, ουδὲν σθενει. Eur. Andromed. *fr.*
καγὼ χαριν σοι τῆς εμῆς σωτηριας
τηνδ' αντιδωσω· νῦν γαρ εἶ χρεῖος φιλῶν.
*θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, ουδὲν δεῖ φιλων.
ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ωφελῶν, ὅταν θελῃ. Herc. Fur. 1335.

---

1. Vide quæ de hac voce dixerit Græcæ linguæ judex peritissimus, Porsonus, ad Eurip. Orest. vs. 909.

2. Statuit Damm. c. 2761. notionem *commodandi* aut *utendi* in v. χράομαι apud Poëtam obviam non esse, quamvis in forma media, *indigentiæ* notio occurrat Il. Ψ. 834. ἕξει μιν, καὶ (εἰς) πέντε ἐνιαυτοὺς χρεώμενος. Sed voces supra allatas, quæ reperiuntur etiam in Odyss. γ. 266. vertit idem Dammius, *pectore utebatur nobili.* c. 2767. Subjungit autem: "alii his locis legi jubent κέκρητο, i. e. συνεκέκρατο, "ἀναμέμικτο."

3. Ni fallor, ultima hujus v. semper producitur. Quum igitur Bentl. emendat Menand. fr. inc. 212. hunc in modum; χρεί' ἐστ' ἰατροῦ, κ. λ. equidem legerim, χρεια 'στ' ἰατροῦ.

4. Rectius Brunckius χρέος, citans Phrynichum in v. Χρεως, p. 172.

παντων δὲ χρεῖοι τασδ' ἑρας φυλασσομεν. Herc. Fur. 51.
2. *—τὸν τοπον δ', ἱνα*
τὰ χρεῖ' εφευρω, τοῦτο βουλομαι μαθεῖν. Œd. C. 503. (Br. [ex emendat.)

Χρεω. responsum reddo oraculo. Vid. Χραω.
ενθαδ' αγινησουσι τελησσας ἑκατομβας,—
χρησομενοι· τοῖσιν δὲ τ' εγὼ νημερτέα βουλὴν
πᾶσι θεμιστευοιμι, χρεων ενὶ πιονι νηῷ.* H. Apoll. 249.

Χρεών. το. debitum. 2. fatalis necessitas. 3. *cum ἐστι*, necesse est, decet.
*2. a. *τὸν προβατοπωλην ἢν αρ' απολεσθαι χρεὼν*
ὑπὸ βυρσοπωλου. b. *νὴ Δι'.* a. *οιμοι δειλαιος.* Equit. 138.
3. *μή με γερων αεκοντα κατασχῃ φ ενὶ οικῳ,*
ἱεμενος φιλεειν· εμὲ δὲ χρεὼν θᾶσσον ἱκεσθαι.* ο. 200.
SYN. 3. Καθῆκον.

Χρη[1]. oportet, par est.
χρὴ ξεῖνον παρεοντα φιλεῖν, εθελοντα δὲ πεμπειν. ο. 74.
Τηλεμαχ', ου μέν σε χρὴ ετ' αιδοῦς ουδ' ἠβαιόν. γ. 14.
SYN. Δεῖ, καταδεῖ, χρεων, πρεπει.

Χρηζω, Χρηΐζω. egeo. 2. volo. 3. oraculum edo.
σύ τε, λεπτοτατων ληρων ἱερεῦ, φραζε πρὸς ἡμᾶς ὁ τι χρῄζεις. Nub. 358.
αισχρὸν γὰρ ανδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βιου. Aj. 473.
—τῶν σὺ μαλιστα-Χρηΐζεις·— ρ. 558.
ηκουσα τᾶς θεσπιῳδοῦ κορας,
ἁ χρῄζουσ' εφανη τυραννοις-Δομοις,—— Helen. 522.
SYN. Εξαιτεω, καταδεομαι, επιποθεω.—δεομαι, απορεω.—βουλομαι.—χρησμῳδεω, χραω.

Χρῆμα. res.
σπουδαῖον τοδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμηγυριν ἦλθε. H. Merc.
σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βιοῦ· τοῦτον δὲ χρὴ [333.
ὡς ῥᾶστα, καὶ μὴ ξὺν πονοις, διεκπερᾶν. Eur. Supp. 953.
SYN. Πρᾶγμα, χρῆσις, χρεια, κτῆσις, ουσια, λῆμμα.
EPITH. Δαιμονιον.
PHR. *Φιλοψογον τὸ χρῆμα θηλειων εφυ.* Eur.
τεκμαιρει χρῆμ' ἑκαστον. Olymp. 6. 125.

Χρηματα. τα. opes.
χρηματα δ' αὖτε κακῶς βεβρωσεται, ουδέ ποτ' ἶσα εσσεται,— β. 203.
SYN. Κτηματα, κτεανα, τα οντα, περιουσια, πλοῦτος, βοσκηματα. EPITH. Θυμηδεα, χρυσοφορητα.
PHR. *Χρηματα δ' ουχ ἁρπακτά, θεοσδοτα πολλὸν αμεινω.* [Hes.
**νῦν δ' εφιητι, τό τ' Ωργειου φυλαξαι*
ῥῆμα, τῆς αλαθειας αγχιστα βαῖνον,
χρηματα, χρηματ', ανὴρ[2],
ὃς φᾷ, κτεανων θ' ἁμα λειφθεὶς καὶ φιλων. Isth. 2. 15.*

Χρημᾰτιας. Vid. Παιδοσυνη.

Χρημᾰτιζω. rem tracto, consilium agito, *etc.*
καὶ χρηματιζειν πρῶτα περὶ Ευριπιδου. Thesm. 384. (77. B.)
SYN. Επιχρηματιζω, επιψηφιζω, βουλευομαι, αποκρινομαι, διαλεγομαι, ερωταω.—το πραγμασι χρῆσθαι, πραγματευω.—χρηματιζομαι, τα χρηματα πραττεσθαι, πλουτεῖν.

*Χρημᾰτῐκός, ή, όν. ad rem pecuniariam pertinens.
καὶ μετὰ τὴν βρῶσιν τὴν χρηματικὴν μαλα πᾶσαν. Pallad.

Χρημᾰτοδαιτης. pecuniæ divisor. [*An.* ii. 419.*
κτεανων χρηματοδαιτας-Πικρός. Sept. Th. 735.
EXP. Κτηματων μεριστης.

Χρημᾰτοποιός. qui pecunias comparat.
**γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' εφη νουβυστικον,*
*καὶ χρηματοποιόν—** Eccles. 441.
SYN. Χρηματιστης, κερδαλεος.

Χρηος. *Ion. pro* χρέος, quod vid. Vid. etiam Χρεια. [309.
χρηματα πολλὰ διδουσιν, ἁ πολλῶν χρηος ετυχθη. Man. 2.

Χρησιμος. utilis. Vid. Χρηστος.
—τοιάδ' ανδρα χρησιμον
φωνεῖν, ἁ προσθεν οὗτος ουκ ετλη ποτ' ἄν. Aj. 410.

*Χρῆσις, εως. ἡ. usus, usufructus; commodatio rei.
πλουτον καὶ πενιης κοινὸν κτεαρ, οἷς μὲν, αναγκης [iii. 121.*
σκεῦος· τοῖς δὲ, τρυφῆς χρῆσι περισσοτερη. Macedon. *An.*

Χρησμητωρ, Χρησμολεσχης. vates, hariolus. V. Χρησμῳδος.
—Φοιβου χρησμητορος, ὅν τε ματαιοι
ανθρωποι θεὸν εἶπον, επεψευσαντο δὲ μαντιν. Sibyl. 1. 4.
τὸν χρησμολεσχην αιτιασονται βλαβῆς. Lyc. 1419.

Χρησμολογεω. vaticinor. Vid. Χρησμῳδεω.
ουκουν ἑτερωσε χρησμολογησεις εκτρεχων; Av. 992.

Χρησμολογος, Χρησμαγορης. fatidicus. Vid. Χρησμῳδος, Απολλων.
χρησμολογῳ δ' ουδεὶς εδιδου κωφωνα φαεινόν. Pac. 1094.

Χρησμός. oraculum. Vid. Οσσα.
χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις απῴχετο θεσπιξασα. Theoc. 15. 63.
SYN. Χρησμῳδια, χρησμῳδημα, χρηματισμος, χρησμολογια, χρησμοσυνη, χρηστηριον, λογιον, μαντεῖον, μαντευμα, θεοπροπιον, προφαντον, θεσπισμα, προφητεια.—τιμωρια.
EPITH. Αρρητος, αιολοστομος.
PHR. —Καὶ χρησμῶν ενθεον ὑμνον. Sibyl.

Χρησμοσύνη. oraculum. 2. egestas.
2. *δὴ τοτε μὲν περιπολλον επασσυτερη βιοτοιο*
χρησμοσυνη τρυχεσκεν·— Apoll. 2. 475.
SYN. Χρησμος. 2. πενια, ενδεια, απορια, χρεια.
PHR. *Χρησμοσυνη εικων, ἡ δὴ κακὰ πολλὰ διδασκει,*
ψευδεά τ', εξαπατας τ', ουλομενας τ' εριδας,
ανδρα καὶ ουκ εθελοντα·— Theog.

Χρησμῳδεω. oracula edo. [Equit. 815.
διατειχιζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ αντιφεριζων.
SYN. Χρησμολογεω, χρησμηγορεω, χρησμοδοτεω, χρηματιζω, χραω, θεμιστευω, φοιβητευω, θεσπιζω, μαντευομαι.
PHR. *Ιαχεν εξ αδυτοιο διὰ τριποδων εριτιμων.*
ομφὴν σημαινει πιονος εξ αδυτου. Ep.
—βροτοῖσι στομα σαφεστατον νεμει. Eur.
—ου γὰρ ἡσυχος κορη
ελυσε χρησμῶν ὡς πρὶν αιολον στομα,
αλλ' ασπετον χεᾶσα παμμιγῆ βοὴν,
δαφνηφαγων φοιβαζεν εκ λαιμῶν οπα,]
**Σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν εκμιμουμενη.* Lyc. 3.*

Χρησμῳδῐᾰ. ἡ. oraculum. Vid. Χρησμος.
ἡδ' ουκ ετ' ευξυμβλητος ἡ χρησμῳδια. Prom. 774.

Χρησμῳδός. fatidicus.
—κατὰ μὲν φθισας τὰν γαμψωνυχα
παρθένον χρησμῳδόν. Œd. T. 1222. (1200. B.)
SYN. Χρησμολογος, χρησμολεσχης, χρησμηγορης, χρηστωρ, χρησμηγορος, χρησμοδοτης, χρησμοποιος, χρησμητωρ, θεσπιωδος, θεοπροπος, μαντις, ὑποφητης, ενθεος, λογιος, χρησμῶν αοιδός.
*PHR. *Τὴν Κασανδραν ἱν' ακουω*
ῥιπτειν ξανθους πλοκαμους,
χλωροκομῳ στεφανῳ δαφνας
κοσμηθεῖσαν, ὁταν θεοῦ
μαντοσυνοι πνευσωσ' αναγκαι. Iph. A. 757.*

Χρηστηριον. oraculum. 2. victima. 3. cædes.
εμμεναι ανθρωπων χρηστηριον— Hom. Ap. 81.
κεινου χρηστηρια τἀνδρός. Aj. 220.
SYN. Ἱερεῖον, μαντεῖον, χρησμος.—τολμημα, πρᾶξις.

Χρηστηριος. fatidicus. *item*, utilis.
χρηστηριους ορνιθας αψευδεῖ τεχνῃ. Sept. Th. 26.
SYN. Μαντευτικος.

Χρηστης. creditor. 2. debitor. 3. vates.
μηδεποτε χρηστης πικρὸς γενῃ ανδρὶ πενητι. Phocyl. 79.
SYN. Δανειστης, οβολοστατης, τοκιστης. — οφειλετης, χρεωφειλετης, ὑποχρεως, ὑπερχρεως, θης. — χρησμῳδος.—χρησιμος.

Χρηστός. utilis, bonus. 2. fatuus.
ου χρηστὸν μελιτωμα, τὸ καὶ μακαρες ποθεουσιν. Batrach. 39.
ἆρ' εμαθες κρινειν ποκ' ενυπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον. The. 21. 29.
SYN. Χρησιμος, χρηστικος, ευχρηστος, χρηστοηθης, χρη-

---

1. Usurpant Attici χρὴ et χρῆν indifferenter.
ἐρεῖ τις· οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν, εἴπατε. Eur. Teleph. fr. xii.
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς; Lysist. 357.
Sed posteriorem formulam oblitteravit quandoque librariorum inscitia, ubi metrum eam requirit: e. g.
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρὴ ὡς τάχιστ' ἤδη κύκλῳ. Thesm. 662.
ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ. ib. 777. Vid. Brunck. cit. in not. ad v. Πόριμος.
2. Confer Horat. Epist. i. 1. 51, 2.

στομαθης, επιεικης, ευσταλης, ευτολμος, ανδρειος, ἡδυς, πρᾷος, αγαθος.
Χρηστῶς. *adv.* utiliter, comiter.
—ἡ δ' Αθηναιων πολις,
ει τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, *ουκ ἂν εσωζετο,
ει μή τι καινὸν αλλο περιειργαζετο;* Eccles. 218.
SYN. Καλῶς, ἡδεως, ευσταλῶς, φυλακτικῶς, χρηστικῶς.
Χρηστοτης. utilitas. 2. comitas. 3. innocentia.
ὡς ἡδὺ συνεσει χρηστοτης μεμιγμενη. Menand.
SYN. Αγαθοσυνη, επιεικεια, φιλοφροσυνη, ακακεια, ωφελια. EPITH. Αυταγαθος.
Χρῖμα, Χρισμα. unguentum.
ου γὰρ Αθαναια χριματα μικτὰ φιλεῖ. Call. 5. 16.
φαρμασσομενη χρισματος ἁγνοῦ
μαλακαῖς αδολοισι παρηγοριαις. Agam. 94.
SYN. Χρισις, αλειμα, αλειψις, αλοιφη, μυρωσις, μυρον, αλειφαρ. PHR. —Κιρκης χρισμασι θηροτοκοις. Naz.
ασκητοῖς οδμῇ χρισμασι δευομενοι. Ath.
Χριμπτω, Χριμπτομαι. allido, admoveo. 2. accedo.
εχριμπτ' αεὶ συριγγα, *δεξιόν τ' ανεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκειμενον.* Soph. El. 721. B
ενθα δ' επειθ', ἡρως, χριμφθεὶς πελας, ὥς σε κελευω,
βοθρον ορυξαι όσον τε πυγουσιον, ενθα καὶ ενθα. κ. 516.
ες λιμέν'· ἡ δ' αμαθοις εχριμψατο ποντοπορος νηῦς. H. Ap. 439.
SYN. Εγχριμπτω, επιχριμπτω, προσπελαζω, εγγιζω, εμπιπτω, περιβαλλω.—ὑπερειδω.—χριω, χραινω, ανορμαω.—εκβαλλω, στηριζομαι.
Χριστιανοι. Christiani.
εἱμαπροσηκοφοροι, ανυποκριταλυποπροσωποι,
ειρηναιοφιλοι, απλοϊκοφρονιμοι, κ. λ. Dinn. Epith.
ΧΡΙΣΤΟΣ. CHRISTUS. *Hebr.* Messias.
EPITH. Αμυμων, βασιλευτατος, βιοσσοος, διοτρεφης, εμπεδομυθος, επιταρρoθος, ευμενεων, ζωοδοτης, ἡδυεπης, ηπιοθυμος, θεοειδης, θεοκλυμενος, κλυτοτεχνος, λαοσσοος, μυσταγωγος, μειλιχιος, παμμεδεων, παμφαης, ταχυεργος, φιλοπατωρ.
PHR. Υἱὲ Θεοῦ, σοφιη, βασιλεῦ, λογε, ατρεκιη τε·
εικὼν αρχετυποιο, φυσις γεννητορος ιση·
ποιμὴν, αμνε, θυος τε— κ. λ.
πατροφυες, μεγαλοιο νοου λογε, φερτερε μυθου·
εικὼν αθανατοιο πατρὸς καὶ σφρηγις αναρχου,
Πνευματι τῷ μεγαλῳ συμφαες, ευρυμεδον.
αιῶνος πειρημα, μεγακλεες, ολβιοδωρε,
ὑψιθρον', ουρανιε, πανσθενες ἆσθμα νοου.
νωμητα κοσμοιο, φερεσβιε, δημιοεργε, κ. λ. Naz.
Μεσσιας ότι θεῖος ελευσεται, ὅν τινα λαοὶ
Χριστὸν εφημιξαντο,— ανθρωποιο φερεσβιος υἱός.
Χριστὸς εγὼ ταχυγουνος ὁδοιπορος ειμὶ θαλασσης.
—Χριστὸν νεκυοσσοον, υἱέα Δαβιδ.
ἀβροχιτων, ασιδηρος αναξ— Υἱὸν—αγαπηνορα λαομεδοντα.
χραισμητορα φωτων.—ιθυντορα κοσμου.
'Ραββιν ποικιλομυθε, θεοφραδες.—
όττι θεοῦ πομπῇσι διδασκαλος ἵκεο κοσμου,
ανδρομεου βιοτοιο βοηθοος,— κ. λ. Nonn.
Χρῖω, Χριομαι. ungo. 2. pungo.
—ῥοδοεντι δὲ χρῖεν ελαιῳ-Αμβροσιῳ— Ψ. 186.
*αμφιπολοι, στῆθ' ούτω αποπροθεν, οφρ' εγὼ αυτὸς
ἅλμην ωμοιῖν απολουσομαι,* αμφὶ δ' ελαιῳ
χρισομαι·— ζ. 218.
2. χριει τις αὖ με ταλαιναν οἶστρος. Prom. 560.
SYN. Διαχριω, εγχριω, επιχριω, καταχριω, περιχριω, χριμπτω, αλειφω, επαλειφω. 2. κεντεω, κεντριζω, νυσσω, διεγειρω, παρακινεω.
PHR. Καὶ χροα παντα καθηρε, δεμας δ' εχριεν ελαιῳ ενοδμῳ, ῥοδεῳ— Musæ.
ουδὲ μυρων μαλακή με διεδραμε θῆλυς αϋτμή. Naz.
καὶ δεμας ακταιη θῆκαν ὑπὸ σπιλαδι. Suid.
Χροα, Χροια. color. 2. corpus.
εἴ πως ἱμειραιτο παραδραθεειν φιλοτητι
ᾗ χροιῇ,— Ξ. 163.
*τίς δ' ἂν αριστῆας Λυκιων ποτε, τίς κομοωντας
Πριαμιδας, ἢ θῆλυν απὸ χροιᾶς Κυκνον εγνω,
ει μὴ φυλοπιδας προτερων ὕμνησαν αοιδοί;* Theoc. 16. 48.
SYN. Βαφη, χρῶμα, χρως.—επιφανεια.
EPITH. Δισωματος, ευστικτος, πολυανθης, χιονεα.
Χροϊζω, Χροϊζομαι. colore tingo. 2. tango ad cutem; *unde*, [accubo.
2. Ἥβας τ' ερατὸν χροϊζει
λεχος χρυσεαν κατ' αυλαν. Heraclid. 915.
μαντις τοι τὰν νυκτα χροϊξεται ἁ καλαμαια. Theoc. 10. 18.
SYN. 1. Χρωζω, χροω, χραινω. 2. συγκοιμαομαι. *exp. etiam*, λαμπρυνομαι.
Χρομαδος. stridor dentium.
δεινὸς δὲ χρομαδος γεννων γενετ', ερρεε δ' ἱδρὼς
παντοθεν εκ μελεων·— Ψ. 688.
SYN. Ἦχος, ψοφος, βρυγμος, κροτος.
Χρομιος. Nom. Pr.
αμφὶ μεγαν Πελαγοντα, Αλαστορά τε, Χρομιόν τε. Δ. 295.
Χρομις. Nom. Pr. *item*, 2. nomen piscis.
Μυσῶν δὲ Χρομις ἦρχε, καὶ Εννομος οιωνιστης. B. 858.
*2. ὑκην, ἢ καλλιχθυν, ηὲ χρομιν, αλλοτε δ' ορφον. Numen. [ap. Ath. p. 295. b.
Χρονιζω, Χρονιζομαι. inveterasco. 2. moror.
χωρει· ποθῳ γὰρ τῆς νεοδμητου κορης
αἱρεῖ,* χρονιζων δωματων εξωπιος. Med. 623.
καὶ τῶνδε πυστις ουκ οκνῳ χρονιζεται. Sept. Th. 54.
SYN. Εγχρονιζω, επιχρονιζω, πολυχρονεω, παλαιοῦμαι, εγκαταγηρασκω.—βραδυνω.—διατριβω.
Χρονιος. diuturnus. 2. tempestivus. 3. serus.
ενδυκεως εφιλει, ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα
ελθόντα χρονιον νεον αλλοθεν·— ρ. 111.
SYN. 1. Επιχρονιος, επιχρονος, εγχρονος, πολυχρονιος. 3. οψιμος, οψιζων, οψιος, γλισχρος, βραδυς.
Χρονος. tempus. 2. mora. [109.
ου πολὺν ανθρωποι ζῶμεν χρονον, αλλ' επὶ καιρόν. Phocyl.
μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρονοι. Œd. T. 569.
τλῆτε, φιλοι, καὶ μειναт' επὶ χρονον, οφρα δαῶμεν
ει ετεὸν Καλχας μαντευεται, ηὲ καὶ ουκί. B. 299.
SYN. Καιρος, αιων. EPITH. Ατερμαντος, αεναος, απλετος, ακαματος, γερων, δολιχος, εμπεδοκυκλος, ευκαιρος, ἑξηκονταετης, λευκαινων, ισοτυπος, ανιγρος, παγκρατης, παντελης, πουλυετης, πουλυελικτος, παλινδινητος, στονοεις, ταχυς, ταχυπους.
PHR. —Ὁ δὲ χρονος ανυτο φευγων. Theoc.
χρονος δ' αναιρεῖ παντα, καὶ ληθην αγει.
—κυκλα παλιννοστων ενιαυτων.
λειπεται εισετι βαιὸς ἕλιξ χρονος, αγχιφανής τε. Nonn.
*αιὼν δὲ κυλινδομεναις
ἁμεραις αλλ' αλλοτ' εξ-αλλαξεν. Isth. 3.
ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητος χρονος
φυει τ' αδηλα, καὶ φανέντα κρυπτεται·
κοὐκ εστ' αελπτον ουδὲν, αλλ' ἁλισκεται
χὠ δεινὸς ὁρκος, χαἰ περισκελεῖς φρενες. Aj. 646.
ακαμας τε χρονος περί γ' αεναῳ
ῥευματι πληρει φοιτᾷ, τικτων
αυτὸς εαυτόν· διδυμοί τ' αρκτοι
ταῖς ωκυπλανοις πτερυγων ῥιπαῖς
τὸν Ατλαντειον φρουροῦσι πολον. Eur. Pirith. *fr.**
Χρονος. Tempus, numen.
ὦ Χρονε, παντοιων θνητῶν πανεπισκοπε δαῖμον. Ep.
πολιος τεχνιτης εστιν ὁ Χρονος. Diph.
συμβουλος ουδείς εστι βελτιων Χρονου.
—ενθα—βαθυρρoος-Ακαμαντοποδας Χρονος,
χθονος εκγονα συρει. Synes.
Χρονος γὰρ ευμαρης θεός. Soph. ὁ παντων πατήρ. Pind.
—τοῖς πτωχοις ὁ Χρονος εστὶ θεός. Ep.
Χροῦς, Χροος. cutis, corpus. Vid. Χρως.
αυτὰρ επειδὴ παντα περὶ χροῒ ἕσσατο τευχη. H. 207.
ξυρεῖ γὰρ εν χρῷ τοῦτο, μὴ χαιρειν τινά. Aj. 797. (86. Br.)
EPITH. Αθανατος, αιγληεις, ἱμεροεις, λειριοεις, μυροπνους, τερην.
Χροοκαρπος. *male pro*, Χλοοκ. qu. vid.
Χροτια. cutis, corpus.

—μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορεσῃς. Ep.
Exp. Επινοια, χροῦς.
Χροω, Χρωννυμι. coloro. 2. fœdo. Vid. Χρωζω.
αἱματι μὴ χρῶσαι φεισαμενος παλαμαν. Ep. ἀδ. 300.
Syn. Αναχρωννυω, διαχροω, διαχρωννυμι, εγχρωζω, επιχρωζω, καταχρωζω, χραινω, χροϊζω, χρωματιζω, επιχρωματιζω, χρωτιζω, χρωτιζομαι, εξανθιζω, μολυνω, βαπτω.
Χρῡσαιγίς. ἡ. aureum clypeum gestans.
—χρυσαιγίδος Ιτωνιας. Bacchyl. *Anal.* i. *p*.152.
Χρῡσᾱμοιβός. mensarius.
ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Αρης
σωματων καὶ ταλαν-
τοῦχος εν μαχῃ δορός. Agam. 438. P.
Syn. Κερματιστης, κερμοδοτος, τραπεζιτης, κολλυβιστης, αργυροκοπος, αργυραμοιβος, αργυρογνωμων.
Χρῡσαμπυξ. aureo freno insignis.
πολλὰ λισσομενη, χρυσαμπυκας ηγεεν ἱππους. E. 358.
Syn. Χρυσοχαλινος.— (χρυσοκομος.) χρυσηνιος, χρυσοδεσμος, χρυσομιτρος.
*Χρῡσανθης, εος. ὁ ἡ. flore aureus.
χρυσανθη δὲ κομαισι κροκον,— Meleag. 2.
Χρῡσαορ, Χρυσαορος. ensem habens aureum.
εξ Ιδης προεηκε παρεσταμεναι καὶ αμυνειν,*
Φοῖβον Απολλωνα χρυσαορον·— O. 256.
Syn. Χρυσοφασγανος.—χρυσοκιθαρος.
Χρῡσαρμᾰτος. aureo curru vectus.
—χρυσαρματου Καστορος. Pyth. 5. 10.
Χρῡσασπις. aureum clypeum gestans.
Ετεοκλεης δὲ, Παλλάδος χρυσασπιδος
βλεψας πρὸς οἰκον, ηυξατ'·— Phœn. 1387. P.
Χρῡσαυγὴς, Χρυσανταυγής. auro resplendens.
*θαλλει δ' ουρανιας ὑπ' αχνας
ὁ καλλιβοτρυς κατ' ἦμαρ αιεὶ
ναρκισσος, μεγαλαιν θεαῖν-Αρχαῖον στεφανωμ', ὅ τε*
χρυσαυγὴς κροκος·— Œd. C. 713. (680. Br.)
ανθιζειν χρυσανταυγῆ. Ion. 890.
Χρῡσαυρος, *a quibusdam leg. ap.* Orph. Lith. 545. *pro vulg.* Χρυσαόρῳ, *quod metro repugnat. Sed optime conjecit* Hermann. χρυσοπάτρῳ.*
Χρῡσᾱωρ. Nom. Pr.
εξεθορε[1] Χρυσαωρ τε μεγας, καὶ Πηγασος ἱππος. Hes. θ. 282.
Χρῡσεγχης. aurea arma habens.
Παιὰν χρυσεγχης[2],— Orph. H.
*Χρῡσελεφαντηλεκτρος. ὁ ἡ. auro, ebore et electro ornatus.
τασδ' οστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλεκτρους
ασπίδας ασπιδιοις εἱλομεν εντελέσι. Ep. ἀδ. 606.*
Χρῡσεος, *contr.* οῦς. *poët.* Χρυσειος. aureus.
——εν δὲ λεπαδνα
καλ' εβαλε, χρυσει'·— E. 730.
ουδ' ει χρυσειη Αφροδιτῃ καλλος εριζοι. I. 389.
*τεῦξε δέ οἱ κορυθα βριαρὴν, κροταφοις αραρυῖαν,
καλὴν, δαιδαλεην· * επὶ δὲ χρύσεον λοφον ἧκε. Σ. 610.
Syn. Χρυσινος, αμφιχρυσος, επιχρυσος, εγχρυσος, διαχρυσος, περιχρυσος, καταχρυσος, παγχρυσος, χρυσενδετος, χρυσοδετος, χρυσηλατος, χρυσεοτευκτος, χρυσηρης, χρυσεοδμητος, χρυσεοπηνητος, χρυσεοστιλβος, χρυσεοστολος, χρυσεοτυπος, χρυσοβαφης, χρυσοδαιδαλος, χρυσοδαιδαλτος, χρυσοκολλητος, χρυσοπαστος, χρυσοστροφος, κ. λ.
Χρῡσεοβοστρῠχος. ὁ ἡ. auro capillos revinctos habens, *vel*, pulcricomus.
*μηποτε, μηποτε τανδ', ὦ ποτνια,
χρυσεοβοστρυχον ὦ Διὸς ερνος,
Αρτεμι, δουλοσυναν τλαιην.* Phœn. 197. P.
Χρῡσεοδμητος. ex auro factus. Vid. Χρυσεος.
χρυσεοδμητοισιν ὁρμοις. Choëph. 615.
Χρῡσεοκυκλος. aureo circulo splendens.
Αελιου Σελαναια-Χρυσεοκυκλον φεγγος. Phœn. 182.
Χρῡσεομαλλος, Χρυσομαλλος. aureum vellus habens.
*—νεομενος-Δ' εις αγορους, αὖτει τὰν κεροεσσαν εχειν χρυσεομαλλον
κατὰ δῶμα* ποιμναν. Eur. El. 723.
τὸ χρυσομαλλον αρνὸς ὁποτ'
εγενετο τερας ολοὸν ολοὸν
λοχευμα ποιμνιοισιν. Orest. 992.
Χρῡσεομιτρης. auream infulam gestans. Vid. Βακχος.
Χρῡσεονωτος. auro tectus, ut clypeus.
—επὶ χρυσεονωτον-Ασπίδα— Ep. l. 4.
Χρῡσεοπηληξ, Χρυσοπηληξ. auream habens galeam.
Αρες, ὑπερμενετα, βρισαρματε, χρυσεοπηληξ. Hom. vii. 1.
γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπηληκα σταχυν
Σπαρτῶν ανῆκεν·— Phœn. 956. Syn. Χρυσολοφος.
Χρῡσεοπηνητος. auro intertextus. Vid. Χρυσεος.
χρυσεοπηνητων φαρεων. Orest. 838.
Χρῡσεοσανδᾰλος. aurea, pulcra sandalia habens. Vid. Χρυσοπεδιλος.
χρυσεοσανδαλον ιχνος
εν γᾷ κρονουσαι. Iph. A. 1042.
Χρῡσεοστεφᾰνος, Χρυσοστεφανος. aurea redimitus corona.
τὰν χρυσεοστεφανον Κοραν. (*sc.* Proserpinam.) Ion. 1085.
αιδοιην χρυσοστεφανον καλὴν Αφροδιτην. Hom. V. 1.
Syn. Χρυσεομιτρης, ευστεφανος.
Χρῡσεοστολμος. auro exornatus.
ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκανω χρυσεοστολμους δομους. Pers. 159.
(χρυσεοστιλβους. Turn.)
Χρῡσεοστολος. aureis filis textus.
χρυσεοστολον φαρος. Herc. F. 414.
Syn. Χρυσεοπηνητος, χρυσοπεπλος, χρυσεος.
Χρῡσεοταρσος. aurea talaria habens.
λαιψηρούς τ' ανεμους, Αυραις μιγα χρυσεοταρσοις. Orp. 330.
Χρῡσεοτευκτος, Χρυσοτευκτος. ex auro factus.
ειτε σύ γ' εν πεδιοισι σὺν ἁρμασι χρυσεοτευκτοις
Αιγυπτου κατεχεις ἱερῆς γονιμωδεα λουτρά. Orp. H. 55. 18.
ἰσα δ' αγαλμασι χρυσοτευκτοις. Phœn. 229.
Χρῡσεοτῠπος. auro cusus, cœlatus. Vid. Χρυσεος.
επὶ δὲ χρυσεοτυπῳ κρανει. Eur. El. 470.
Χρῡσεοφᾰλᾰρος. aureas phaleras habens.
ὅτ' ελιπον ἱππον, ουρανια
βρεμοντα, χρυσεοφαλαρον, ενοπλον. Troad. 523.
*Χρῡσεοφεγγης. Vid. Χρυσοφαεννος.
Ἡλιε παγγενετορ, Πὰν αιολε, χρυσεοφεγγες. Orp. *fr.* vii. 28.*
Χρῡσεργος. aurifluus.
Κιμψον τε, καὶ χρυσεργα Πακτωλοῦ ποτα. Lyc. 1352.
Χρυσηΐς. Nom. feminæ.
εκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοποροιο. A. 439.
—Χρυσηΐδα καλλιπαρηον-Εἶσεν αγων·— ib. 310.
Χρῡσηλᾰκᾰτος. auream habens colum, *vel etiam*, sagittam.
—χρυσηλακατος, κελαδεινὴ,-Αρτεμις— Υ. 70.
Exp. Χρυσοτοξος, καλλιτοξος, εργατικη.
Χρῡσηλᾰτος. ex auro ductus. Vid. Χρυσεος.
λεπτόν τε πεπλον καὶ πλοκον χρυσηλατον. Med. 782.
Χρῡσηνιος. aureas habens habenas.
τὴν δὲ χολωσαμενη χρυσηνιος Αρτεμις εκτα. Z. 205.
Syn. Χρυσαμπυξ.—καλλιδιφρος.
Χρῡσηρης. ex auro fabricatus. Vid. Χρυσεος.
ναῶν χρυσηρεῖς θριγκους. Iph. T. 129.
Χρῡσης. Nom. Pr.
οὕνεκα τὸν Χρυσην ητιμησ' αρητῆρα. A. 11.
*Χρῡσίον. aurum. 2. blanda amantium compellatio.
1. καὶ ταῦτά μ', ουτ' αργυριον ουτε χρυσίον. Equit. 472. B.
2. a. ἅπαντα δῆτα; b. δεῦρο νῦν, ὦ χρυσίον. Lysist. 930.*
Χρῡσις. ἡ. aurea, *v. c.* vestis, patera, crepida.
οἵ μ', ὡς ελεημων ειμ' αεὶ τῶν χρυσιδων. Pac. 424.
Syn. Φιαλη, (χρυσῆ.)
Χρῡσοβελεμνος. aureis instructus jaculis. Vid. Απολλων.
Χρῡσοβωλος. glebarum aurearum fertilis.
ὅτ' ηλθομεν γῆς χρυσοβωλον εις λεπας
Παγγαιον,— Rhes. 921.
Χρῡσογονη. Nom. Pr.
*ἡ Κυπρις ου πανδημος· ἱλασκεο τὴν θεὸν ειπὼν
Ουρανιαν, ἁγνᾶς ανθεμα Χρυσογονας.

1. Recte monet Guietus scribendum, ἔκθορε.
2. In hoc loco, (Hymn. 51. 11.) scribit Hermannus, θυρσεγχής.

οικῳ εν Αμφικλεους, ᾧ καὶ τεκνα καὶ βιον εἶχε
ξυνόν· αεὶ δέ σφιν λωϊον εις ετος ην
εκ σεθεν αρχομενοις, ὦ ποτνια· κηδομενοι γὰρ
αθανατων αυτοὶ πλεῖον εχουσι βροτοί.* Theoc. Ep. 13.

Χρῡσογονος. auro natus.
——χρυ-σογονον γενεᾶς ισοθεος φως. Pers. 80.

Χρῡσοδαιδᾰλος, Χρυσοδαιδαλτος. auro variegatus. V. Χρυσεος.
ὦ χρυσοδαιδαλον εμὸν μελημα. Eccles. 965.
χρυσοδαιδαλτους στομιοισι πωλους. Iph. A. 219.

Χρυσοδετος. auro ligatus. Vid. Χρυσεος.
χρυσοδετοις Ἑρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν. Soph. El. 841.
χρυσοδετοις περοναις επισαμον. Phœn. 822.

Χρῡσοζῠγος. aureum habens jugum.
*ενθ' αρ' ὄγε στησας χρυσοζυγον ἅρμα καὶ ἵππους
ἑσπεριος, πεμπησι δι' ουρανοῦ ωκεανονδε.* Hom. xxx. 15.

Χρυσοθεμις. Agamemnonis filia.
τρεῖς δέ οἱ εισὶ θυγατρες ενὶ μεγαρῳ εὔπηκτῳ,
Χρυσοθεμις, καὶ Λαοδικη, καὶ Ιφιανασσα. I. 286.

Χρυσοθρονος. aureum thronum habens.
ενθα καθευδ' αναβάς· παρὰ δὲ, χρυσοθρονος Ἡρη. A. 611.

Χρῡσοκάρηνος, Χρυσοκερως. aureum caput, cornua, habens. Vid. Βακχος, Μηνη.
τάν τε χρυσοκαρανον-Δορκαν— Herc. F. 375.

Χρυσοκλαυστης. propter aurum lacrymans. [p.781.f.
ὦ χρυσοκλαῦστα, καὶ - - - χρυσοῦς ἐμῶν. Nicomach.ap.Ath.

Χρῡσοκολλητος, Χρυσοκολλος. ex auro conglutinatus. Vid. Χρυσεος.
καὶ χρυσοκολλητοισιν εμβεβὼς διφροις. Phœn. 2.

Χρυσοθριξ, Χρυσοκομης, Χρυσεοκομης, Χρυσοκομος. auricomus.
δοιὼ δ' Ηελιου χρυσοτριχε λᾶε πελονται. Lith. 288.
χρυσοκομης δὲ Διωνυσος ξανθὴν Αριαδνην. Hes. θ. 947.
Syn. Χρυσεοβοστρυχος, χρυσοπλοκαμος, χρυσοχαιτης.

*Χρῡσοκεφᾰλος, ου. ὁ ἡ. aureo capite. [b.
ὦ χρυσοκεφαλοι βεμβραδες θαλασσιαι. Phryn.ap.Ath.p.287.

Χρῡσοκροτᾰλος. ὁ ἡ. auro strepens. *Sed vid.* Jacobs. *in l. c.*
τὴν χρυσοκροταλῳ σειομενην σπαταλῃ. Macedon.*An*.iii.112.*

Χρῡσολᾰβής. aureum capulum habens.
—καὶ χρυσολαβὲς καλὸν πανυ
εγχειριδιον—— Menand. Ἁλιεῖ.

Χρῡσολῐθος. lapis aureus.
—ὁ δὲ χρυσολιθῳ δεμας αντην-Εικελος εισιδεειν,— Lith. 293.

Χρῡσολογχος. auream lanceam gestans. *ep.* Palladis.
γλαυκῶπι, χρυσολογχε. Thesm. 318. B.

Χρῡσολοφος. auream cristam habens.
εφ οἶσπερ, ὦ χρυσολοφα
πολιοῦχε, σὰς εσχον ἕδρας. Lysist. 344.

Χρῡσολῠρης. auream habens lyram. Vid. Απολλων.
Ζεῦ μεγαλωνυμε, Χρυσολυρα τε,
Δῆλον ὃς εχεις ἱεράν. Thesm. 315. Syn. Χρυσοκιθαρος.

Χρῡσομᾰνής. valde avarus.
πλοῦτον εχειν εθελω τὸν επαρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
θυμὸν αεὶ κατεδει χρυσομανὴς μελετη. Paul. Sil.*An*.iii.100.

Χρῡσομηλολονθιον. aureus scarabæus.
αναβαινε δευρο, χρυσομηλολονθιον. Vesp. 1332.
Syn. Χρυσοκανθαρος.

Χρῡσομῐτρης, Χρυσεομιτρης. aurea redimitus mitra. Vid. Βακχος. —τὸν χρυσομιτραν
τε κικλησκω, τᾶσδ' επωνυμον-Γᾶς, οινῶπα Βακχον ευϊον,
Μαιναδων ὁμοστολον. Œd. T. 218.
Syn. Χρυσεομιτρος, χρυσομιτρος, χρυσοστεφανος.

Χρῡσομορφος. aurea specie præditus.
—Ζεὺς—Ου χρυσομορφος— Soph. Fr.

Χρῡσονωτος. Vid. Χρυσεονωτος.
*σὺ δ', ὦ τὸν αιπὺν ουρανὸν διφρηλατῶν,
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν εμὴν ὅταν χθονα
ιδῃς, επισχὼν χρυσονωτον ἡνιαν,
αγγειλον ατας τὰς εμὰς μορον τ' εμὸν
γεροντι πατρὶ, τῇ τε δυστηνῳ τροφῷ.* Aj. 845.

Χρῡσοπαστος. auro conspersus. Vid. Χρυσεος.
—τὰ χρυσοπαστα δ' ε-σθλὰ *σὺν πινῳ χερῶν
παλιντροποις ομμασι λι-ποῦσ', ὅσια προσεβα.* Ag. 777. P.

Χρῡσοπᾰτρος. *epith.* Persei. Vid. in v. Χρυσαυρος.

Χρῡσοπεδῐλος. habens calceos aureos.
Ἑστιην, Δημητρα, καὶ Ἡρην χρυσοπεδιλον. Hes. θ. 454.
Syn. Χρυσεοταρσος, χρυσεοσανδαλος.

Χρῡσοπεπλος. aurea veste indutus.
τῃ χρυσοπεπλῳ, Μοῦσα,
χρυσεον ὑμνον αειδε κουρῃ. Anac. 180. (*fr.* 59. *Fisch.*)

*Χρῡσοπηληξ. auream habens galeam.
γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπηληκα σταχυν
Σπαρτῶν ανῆκεν·— Phœn. 953.*

Χρῡσοπλοκᾰμος. aureos habens cincinnos. Vid. Χρυσοκομης.
Λητώ τε χρυσοπλοκαμος και μητιετα Ζευς. Hom. Ap. 205.

Χρῡσοπτερος. aureas alas habens.
Ἶριν δ' οτρυνε χρυσοπτερον αγγελεουσαν. Θ. 398.

Χρυσορρᾰπις. auream habens virgam.
φασκεν ελευσεσθαι χρυσορραπις Αργειφοντης. κ. 331.

Χρυσορροος, Χρυσορρυτος, Χρυσοροας. aurifluus. Vid. Αχερων.
Τμωλου χρυσοροου χλιδᾷ. (Glyc.) Bacch. 154.
καὶ Ζηνὸς ταμιευεσκε
γονὰς χρυσορρυτους. Ant. 962. (49. Br.)
ἥξει γὰρ τοιαῦτα μεταπλασθεὶς, τυχὸν, ὡς Ζεὺς, [Jac.
χρυσοροης, επὶ τηνδ' Ακρισιου λοπάδα. Hedyl. *An*. i. 234.

Χρῡσος, Χρυσιον. aurum.
ὃς καὶ χρυσὸν εχων πολεμόνδ' ιεν, ἠΰτε κουρη,
νηπιος· ουδέ τί οἱ τογ' επηρκεσε λυγρὸν ολεθρον. B. 872.
ὦ χρυσὸν αγγειλας επῶν, *πῶς φῄς; παλιν φρασον μοι.
δηλοῖς γὰρ αυτὸν σωρὸν ἥκειν χρηματων εχοντα.* Plut. 268.
ἅπαντα δ' ἡμῖν αργυριου καὶ χρυσιον
τὰ σκευαρια πληρη 'στιν, ὥστε θαυμασαι. ibid. 809.

Epith. Απιστος, αιγληεις, αφειδης, αφνειος, αυγαλεος, αυτορρυτος, απυρος, δραπετης, διαυγης, δολοεις, εριτιμος, ενεργης, κιβδηλος, καθαρος, ξανθος, πανδαματωρ, πικρος, πολυδαιδαλος, τιμηεις, τιμῆς, φαεινος.

Phr. —Αγλαὰ δῶρα βαθυπλουτοιο μεταλλου. Nonn.
χρυσὲ, κακῶν αρχηγὲ, βιοφθόρε, παντα χαλεπτων.
σοῦ γὰρ ἕκητι μαχαι τε, λεηλασιαί τε, φονοι τε,
εχθρὰ δὲ τεκνα γονεῦσιν, αδελφειοί τε συναιμοις. Phocyl.
χρυσὸν ερυθρὸν ιδεῖν τριβομενον βασανῳ. Theog.
χρυσὸς ερωτος αεὶ παιωνιος,—
χρυσὲ, πατερ κολακων, οδυνης καὶ φροντίδος υἱέ. Ep.
—μεγασθενῆ νομισαν χρυσὸν
ανθρωποι περιωσιον αλλον.—
ὁ δὲ χρυσὸς, αιθομενον πῦρ
ατε, διαπρεπει νυκτὶ,
μεγανορος εξοχα πλουτου. Olymp. 1.
ει δ' αριστευει μὲν ὕδωρ, κτεανων
δὲ χρυσὸς αιδοιεστατον. Olymp. 3. 75. (αοιδεστατον. *Pauw*)
ὦ χρυσὲ, δεξιωμα καλλιστον βροτοις,
*ὡς ουτε μητηρ ἡδονὰς τοιάσδ' εχει,
ου παῖδες εν δομοισιν, ου φιλος πατὴρ,
οἵας σὺ, χοἱ σὲ δωμασιν κεκτημενοι.
ει δ' ἡ Κυπρις τοιοῦτον οφθαλμοῖς ὁρᾷ,
ου θαῦμ' ερωτας μυριους αυτὴν εχειν. Vid. Ath. l. 4. p. 159.*
Πακτωλιον—τηλαυγῆ μυδρον. Lyc. 272.

Χρῡσοστεγος. auro tectus. *Cyr.* Vid. ad v. Οικια.

Χρῡσοστροφος. qui flectitur aureis cornibus coactis. *ep.* arcûs.
—τά τε σὰ χρυσοστροφων
απ' αγκυλῶν βελεα.— Œd. T. 212.

Χρῡσοτεκτων. aurifaber.
ὁ χρυσοτεκτων Δημοφῶν Κυλληνιῳ. Philipp. *An*. ii. 216.

*Χρῡσοτευκτος. ex auro fabricatus.
ποῦ χρυσοτευκτα κἀργυρᾶ σκυφωματα; Æsch. ap. Ath. l. 11.*

Χρῡσοτευχης. aureis armis indutus.
ὁ χρυσοτευχης—Ῥῆσος,— Rhes. 340.

Χρῡσοτοξος. aureum arcum habens.
χρυσοτοξον θεμεναι (*sc.* Χαριτες)
παρὰ Πυθιον Απολλωνα θρονους. Olymp. 14. 15.

Χρῡσοτριαινος. aureum tridentem gestans.
δεῦρ' ελθ' ες χορὸν, ὦ χρυσοτριαιν', ὦ. Equit. 556.

Χρῡσοτῠπος. auro cœlatus.
—χρυσοτυπος φιαλη. Ath. 1. 22.

*Χρυσοῦν Γενος. ætas aurea.
λεξω τοινυν, βιον εξ αρχῆς ὃν εγὼ θνητοῖσι παρεῖχον.
Ειρηνη μὲν πρῶτον παντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός.
ἡ γῆ δ' εφερ' ου δεος ουδὲ νοσους, αλλ' αυτοματ' ἦν τὰ δεοντα.
οινῳ γὰρ ἅπασ' ἐῤῥει χαραδρα· μᾶζαι δ' αρτοις εμαχοντο
περὶ τοῖς στομασιν τῶν ανθρωπων, ἱκετευουσαι καταπινειν,
εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτατας· οἱ δ' ιχθύες, οικαδ' ιόντες,
εξωπτῶντες σφᾶς αυτοὺς ἂν παρεκειντ' επὶ ταῖσι τραπεζαις.
ζωμοῦ δ' ἐῤῥει παρὰ τὰς κλινας ποταμὸς κρεα θερμὰ κυλινδων.
ὑποτριμματιων δ' οχετοὶ τουτων τοῖς βουλομενοισι παρῆσαν·
ὥστ' αφθονια τὴν ενθεσιν ἦν αρδονθ' ἁπαλὴν καταπινειν.
λεκανίσι καὶ σιδ'[1] αναπαιστα παρῆν, ἡδυσματιοις καταπαστα·
οπταὶ δὲ κιχλαι μετ' αμητισκων εις τὸν φαρυγ' εισεπετοντο·
τῶν δὲ πλακουντων ωστιζομενων περὶ τὴν γναθον ἦν αλαλητός.
μητρας τε τομοις καὶ χναυματιοις οἱ παῖδες ἂν εστραγαλιζον.
οἱ δ' ανθρωποι πιονες ἦσαν τοτε, καὶ μεγα χρῆμα γιγαντων.
Teleclid. ap. Ath. p. 268. b.*
Χρῡσοφαεννος, Χρυσοφαῆς, Χρυσοφεγγής. auro rutilans.
χρυσοφαεννῶν πτερυγων. Anac. 83. (*fr.* 107. *Fisch.*)
—ὁ χρυσοφαὴς-'Αλιος— Hecub. 635.
πευκη, τὸ χρυσοφεγγὲς, ὥς τις ἥλιος. Agam. 289. P.
Χρῡσοφορεω. aurum gero.
ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τυχης εστιν επαρμα. Sotad.
Χρῡσοφορος. auri gestator.
—εκ χρυσοφορου-Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ. Hec. 151.
Χρῡσόφρυς. piscis nomen. [ap. Ath. p.136. a.
χρυσοφρυς, ὃς καλλιστος εν αλλοις ἱσταται ιχθυς. Matro
οκτω λαβρακας, χρυσοφρυς δε[2] δωδεκα. Eupolis ap. Ath. p. [328. b.
Χρῡσοφύλαξ. auri custos.
Δελφοι σφ' εθεντο χρυσοφυλακα τοῦ θεοῦ. Ion. 54.
Χρῡσοχαιτης. auricomus. Vid. Χρυσοκομης.
ὁ δ' Ερως ὁ χρυσοχαιτας. Anac. 6. 12.
Χρῡσοχᾰλῑνος. aureum frenum habens. Vid. Ψαλιον.
Syn. Χρυσηνιος.—λαμπρος.
Χρῡσοχῑτων. aurata tunica indutus. *Vid. Tyrwh. in l. c.*
—καὶ δριμυν επηλυδα κοκκον ανωγα
μιξαι χρυσοχιτωνα— Lith. 714.
Χρῡσοχοεω. aurum fundo.
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσιον παρὰ σοῦ λαβών. Plut. 164.
Χρῡσοχοος. auri fusor, aurifex.
εἷς δ' αὖ χρυσοχοον Λαερκεα δεῦρο κελεσθω
ελθεῖν,— γ. 425.
Syn. Χρυσουργος, χρυσοποιος, χρυσοτεκτων.
Χρῡσόχρους. auro resplendens. Vid. Απολλων.
Χρῡσοω. auro obduco. Vid. Καταχρυσοω.
μισθοῦ διδομενου, Παλλαδιων χρυσουμενων. Acharn. 546.
Χρῡσῠφης. *apud Athen.* χρυσοϋφης. auro intertextus.*
πεπλοις χρυσυφεεσσι πελας βασιλεια παρεστη. Apollin. *Ps.* [44.23.
Χρυσταλλοπηκτος. *immo Κρυσταλλοπηκτος. qu. vid.*
Χρῡσωμᾰ. το. opus aureum.
οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον; χειρὸς εξ εμῆς λαβὼν
χρυσωμ' Αθανας, τοδε παλαιὸν οργανον, κ. λ. Ion. 1029.
Χρῡσωπης. ὁ. Χρυσωπις. ἡ. Χρῡσωπός. ὁ ἡ. aureo, *i. e.* pulcerrimo vultu, insignitus.
Λατοῦς χρυσωπιδος ερνος. Thesm. 328.
μολε, χρυσῶπα, (*sc.* Βακχε,) τινασσων
ανὰ θυρσον κατ' Ολυμπον. (*Ion. a min. Dim.*) Bacch. 553.
Χρῡσωτός. inauratus.
χρυσωτὸν κροκοεντα—χιτῶνα. Ath. 1.10.
Χρωζω. coloro. 2. polluo. 3. tango.
ουκ εστι ταῦτα πρὸς χαριν κεχρωσμενα· [t. iv. c. 631. G.
ἁπλοῖ δὲ παντες τῆς αληθειας λογοι. Eurip. *ap. Steph. Thes.*
σοί τ' εὖ λελεκται, γονατα μὴ χρῴζειν εμά. Phœn. 1653.
Syn. Χροϊζω, χροω. 2. μολυνω. 3. πλησιαζω, ἁπτομαι. —προσαπτω, ψηλαφαω.

1. Locum hunc sanitati restituit Porson. Advers. p. 89. λεκανίσκαισιν δ' ἀνάπαιστα παρῆν. Vellem tamen explicasset v. ἀνάπαιστα.
2. Ita legi metrum desiderat, et MS. A. apud Schweigh. habet δέδωκα.

Χρῶμα. color. 2. fucus. 3. musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur.
τοὺς ἱππεας, τὸ χρῶμα διακεκναισμενος. Nub. 120.
*3. —ἁ δὲ μελῳδὸς—Χρωματος·— Antip. *Sid.*—*An.* ii. 15.*
Syn. Χροα, χροια, βαφη, χρως.—ορμη, θρασος, φρυαγμος.
Epith. Ανθηρον, χρυσοειδες, λευκον, πυῤῥον, μελαν, φοινικοῦν, ποικιλον, παντοδαπον.
*Χρωμᾰτιον. το. *dimin.* a præc.
βαπτων παντα, βαφεῦ, καὶ χρωματιοις μεταβαλλων. Hellad.
Χρως. cutis. 2. corpus. [*An.* iii. 145. *Jac.**
—επεὶ οὔ σφι λιθος χρὼς, ουδὲ σιδηρος,
χαλκὸν ανασχεσθαι ταμεσιχροα βαλλομενοισιν. Δ. 510.
Syn. Χροος, χροῦς, χροα, χρῶμα, διφθερα, σῶμα, ιδεα.
Epith. Καλος, μαλθακος.
Χρωστήρ. colorator. [*An.* ii. 496.
καὶ μολιβῳ χρωστῆρι κανὼν τυπον ορθὸν οπαζων. Jul. Æg.—
Syn. Βαφευς, ὁ χρωματιζων.
Χρωτιζω, Χρωτιζομαι. id. quod χρωζω, qu. vid.
νεωτεροις τὴν φυσιν αυτοῦ
πραγμασι χρωτιζεται,
καὶ σοφιαν επασκεῖ. Nub. 516.
Syn. Χροϊζω, χρωω, χρωματιζω.—πλησιαζω.
Χῠδην. *adv.* fuse, promiscue.
—ὅτ' ουν χρονος ὥριος ἡμῖν, [ii. 204.
παντα χυδην εο ι ω, ψαλμὸς, ερως, προποσεις. Antiphan. *An.*
*στεφανων δὲ τουτωνὶ χυδην πεπλεγμενων. Alex. ap. Athen. p. 686. b.
τραπεζοποιῶν εν αγαθοῖς πολλοῖς χυδην. Diph. ib. p.291. f.*
Syn. 'Ρυδην, ῥυδον, φυρδην, ὑποσυγχυτως, ακατακτως, εικῇ, αθροως, σωρηδον, ταραχωδως. δαψιλῶς.
Χῠλός. ἡ. succus. *Unde apud nostrates,* chyle. (43. Br.)
χυλὸν διδοὺς στωμυλματων, απὸ βιβλιων απηθῶν. Ran. 974.
Syn. Εγχυλισμα, εκπιεσμα, χυλισμα, πιεσμα, ῥοφημα, οπος, χυμος.
*Phr. (*tropice.*) Παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοιας
τὰς περικομψους, αἷς στωμυλλομεθ'
εις αλληλους· μιξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἑλληνας παλιν εξ αρχῆς
φιλιας χυλῷ, καὶ ξυγγνωμη
τινι πραοτερᾳ κερασον τὸν νοῦν. Pac. 993.*
Χῡμιζω. coquo, condio. Vid. ad v. Αλκαιος.
Syn. Εκχυμιζω, χυλιζω, αποχυλιζω, εγκυλιζω, διϋλιζω, διαμελεταω.
*Χῡμιον. scitamentum, *vel,* jusculum.
οξυλιπαρον τουτοις εδωκα χυμιον. Sotad.[3] ap. Ath. p. 293. c.
Χῡμός, οῦ. ὁ. succus, sapor. "communi quidem significatu "omnem humorem designat coctione quodammodo in-"crassatum." *Steph. Th.* T. iv. c. 511. F.
νοσημ' ερωτος τοῦτ', εφιμερον κακόν.
εχοιμ' ἂν αυτὸ μὴ κακῶς απεικασαι,
ὅταν παγου φανέντος αιθριου, χεροῖν
κρυσταλλον ἁρπασωσι παῖδες ασταγῆ.
τὰ πρῶτ' εχουσιν ἡδονὰς ποταινιους·
τελος δ' ὁ χυμὸς ουτ' αφεθῆναί πως θελει,
ουτ' εν χεροῖν τὸ κτῆμα συμφορον μενειν.
οὕτω γε τους ερῶντας αυτὸς ἵμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προϊεται. Soph. *fr.* Αχιλλ. Εραστ. *Satyr.* ap. Brunck.*
ὁ χυμὸς ὁμαλως πανταχου συνισταται. Damosc.
Syn. Χυλος.—γεῦμα, γεῦσις.—σιελος.
Χῠσῖς. ἡ. fusio. 2. scaturigo.
—αφαρ δ' ευνὴν επαμησατο χερσὶ φιλησιν
ευρεῖαν· φυλλων γὰρ εην χυσις ηλιθα πολλή. ε. 482.
Syn. Διαχυσις, εκχυσις, επιχυσις.—ῥυσις.—κρουνος, επισταγμος, αποῤῥωξ.
Χῠτλαζω, Χυτλοω. perfundo. 2. perfundo aqua oleo mista.
—καὶ γυμναστικῶς-'Υγρὸν χυτλασον σεαυτὸν— Vesp. 1208.
είως χυτλωσαιτο σὺν αμφιπολοισι γυναιξίν. ζ. 80.

3. Σωτάδης, οὐχ ὁ τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων ποιητὴς ὁ Μαρωνίτης, ἀλλ' ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας. Athen. ibid.

Syn. Διαχυω.—αλειφω, ὑγραινω.—κλυδαζομαι.—τρυφαω.

Χῦτλον, Χυτλα. τα. oleum aqua mistum.

ενθ' ετι νῦν, εὖτ' ἀν σφιν ετησια χυτλα γενωνται. Apoll. 1.

Syn. 'Υδρελαιον.—εναγισματα, χοαι. [1075.

Χῠτός. fusus. 2. fossilis.

τορνωσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβαλοντο,
αμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν επὶ γαῖαν εχευαν. Ψ. 255.

Syn. Χωστος, ῥυτος, χωνευτος.

Χῠτρᾱ, Χυτρος, Χυτριδιον, Χυτριον. olla. 2. genus osculi.

κοσμοῦντες χυτρας αρτυμασι παντοδαποῖσιν. Batrach. 41.
χυτρον τοι, ταυτην τε κρεαγρίδα,— Aristo, *An.* ii. 258.
**αλλ', ὦ γλυκυτατ' Ευριπιδη, τουτὶ μονον*
*δός μοι χυτριδιον, σφογγιῳ βεβυσμένον.** Acharn. 462.
ὑδωρ, ὑδωρ εν χυτριῳ θερμαινετε. (*al. rectius*, *χῦτριδιῳ.*) ibid. 1175.

Syn. Αμβιξ, χυτροπους, λασανον, ἑψητηριον, πλημοχοη, λοπας, αγγεῖον. *κακκᾰβη. Aristoph.*

Χυτρεος, Χυτρεῖος, Χυτρεους. ollaris, fictilis.

καὶ παταγον χυτρειον. Lysist. 329.
ὁτι καὶ σὲ χυτρεοῦν οντα θεὸν ἡγησαμην. Nub. 1476.

Syn. Χυτραῖος, χυτρινος, χυτριτης, λεπυρος, λεπυρωτος, οστρακινος, οστρακωδης, κεραμιος, κεραμηϊος.—ματαιος, ευτελης.

Χῠτροι. (ἑορτη.)

τοῖς ἱεροῖσι Χυτροισι[1]. Ran. 220.
**ὑπο τοὺς Χοας γὰρ καὶ Χυτρους αυτοῖσί τις*
ηγγειλε λῃστὰς εμβαλεῖν Βοιωτιους. Acharn. 1076.

Χῠτροπους, ποδος. ὁ. foculus (sive fixus, sive mobilis) qui carbonibus implebatur, et cui imponebatur olla. 2. olla pedes habens.*

μηδ' απὸ χυτροποδων ανεπιῤῥεκτων ανελόντα
εσθειν, μηδὲ λοεσθαι,— Hes. ε. 746.

Χυω, Χυνω. fundo. Vid. Χεω.

κεχυνοτος[2] *μὲν ανδρὸς—* Simon. 2. 110.

Χωλευω. claudico. 2. clausum reddo.

—βῆ δὲ θυραζε-Χωλευων·— Σ. 417.

Syn. Καταχωλευω, αποχωλευω, χωλαινω, σκαζω, ὑποσκαζω.—νοσεω.

Χωλοποιός. claudos faciens. Vid. infr.

τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασυνεται. Ran. 870. (46. B.)

Χωλός, Χωλοπους. claudus.

—ἡ μ' εθελεσκε-Κρυψαι χωλὸν εόντα,— Σ. 397.
χωλοπόδας τευχει,— Man. 4. 118.

Syn. Δυσχωλος, επιχωλος, ακροκωλος, χωλοποιος, μονοπους, λιπογυιος, κυλλος, κυλλοποδιων, πηρος, ατελης.

Χῶμᾰ. το. agger.

χῶμα δέ μοι κοιλανον, ὅ μευ κρυψει τὸν ερωτα. Theoc. 23. 43.
καὶ στᾶσ' επ' ακρου χωματος λεξον ταδε. Orest. 116.

Syn. Επιχωμα, προσχωμα, χαρακωμα, χοῦς, ταφρος, ταφος.—ὑψωμα γῆς.—σωρος.

Χωννῦω, Χωννῦμι, Χοω. in fornace conjicio.

—εγὼ δὲ δὴ ταφον
χωσουσ' αδελφῷ φιλτατῳ πορευσομαι. Antig. 80.
αποδος δαμαρτος νεκυν, ὁπως χωσω ταφῳ. Orest. 1623.

Syn. Επιχοω, επιχωννυω, αναχωννυω, εγχωννυω, καταχωννυω, συγχωννυω, προχοω, τυμβοχοεω, ενταφιαζω.—σωρευω, περισαττω.

Χωνιφοεις[3]. **vocis portentum!* leg. χώ, i. e. καὶ ὁ, νιφοεις.*

τοιην χωνιφοεις κρυμὸς οπωροφορεῖ. Ep. l. 1.

1. Brunck. e membr. ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι, ita ut hoc festum dictum fuerit Χύτραι, æque ac Χύτροι.—Quod ad festum attinet, 'Ανθεστήρια, sive Ληναῖα, in honorem Bacchi ἐν Λίμναις agitabantur. Horum partes erant Πιθοίγια, sive Πιθοιγία, quæ undecimo, Χόες, qui duodecimo, et Χύτροι, quæ decimo tertio die mensis *Anthesterionis* celebrabantur. Vid. Meurs. Græc. Feriata, p. 29.—Ruhnken. Auctar. Emend. in Hesych. v. Διονύσια,—et nos ad v. Χόες.

2. Unde venerit, aut quid sibi velit, hæc vox, plane ignoro. Wintertonus et Brunckius habent κεχηνότος, quod prior ille interpretatur, *oscitante*, id est, *nihil ab ea metuente* marito.

3. Vid. Anthol. p. 42. Analect. tom. ii. p. 171. Sermo est de malo Cydonio ex præteriti anni proventu sine macula servato, et hyberno tempore nobili cuidam mulieri misso.

Χωρᾱ. locus, spatium, sedes. 2. solum, regio. 3. dignitas, honos.

στρεψεσθ' εκ χωρης, ὁθι ἣ οαριζε γυναικί. Ζ. 516.
—ἂψ ενὶ χωρῃ-'Εζετ',— Ψ. 349.
—χωρης ολιγην ετι μοῖραν εχοντες,-Αργεῖοι·— Π. 68.
**αλλ' αγε μοι τοδε ειπὲ, καὶ ατρεκεως καταλεξον,*
ὁππη απεπλαγχθης τε, καὶ ἁστινας ἱκεο χωρας*
ανθρωπων·— θ. 572. Syn. Χῶρος.

Epith. 'Αδεια, ελευθερια, παγκοινος, ἀλιερκης.

Χωρεω, Χωροῦμαι. vado. 2. cedo, recedo. 3. capio, comprehendo.

χωρησεν δ' αρα τυτθὸν επαλξιος, ουδ' ὁγε παμπαν [324.
χαζετ'—Μ. 406. *ουδ' ἂν Αχιλλῆϊ ῥηξηνορι χωρησειεν.* Ν.
a. *οιμ', ὡς καταγελᾷς.* b. *ἐξ χοᾶς χωρησεται.* Nub. 1238.

Syn. Αναχωρεω, προσχωρεω, εγχωρεω, επιχωρεω, πορευομαι, ερχομαι, ὁρμαω. 2. ὑποχωρεω, αναχαζω. 3. απολαμβανω, δεχομαι, χανδανω.

Χωριζω. separo.

**κινουμενον γὰρ τυγχανει Πελασγικὸν*
στρατευμα, χωριζουσι δ' αλληλων λοχους.* Phœn. 105.

Syn. Αναχωριζω, αποχωριζω, διαχωριζω, αφοριζω, νοσφιζω.

Χωρῐς. *adv.* seorsum, sine.

χωρὶς δ' Ατρεΐδησ', Αγαμεμνονι καὶ Μενελαῳ. Η. 470.

Syn. Αμφις, απανευθε, ιδιως.

Χωρῑτης. ruricola.

ουκ εγωγε χωριτην σ' ὁρῶ. Soph. *fr.* Ægei iv.

Syn. Αγροιωτης, αγροικικος, γεωργος.

Χῶρος, Χωριον. locus, ager.

** Εκτωρ δὲ Πριαμοιο παῖς καὶ δῖος Οδυσσεὺς**
χῶρον μὲν πρῶτον διεμετρεον,— Γ. 314.
εν καθαρῷ, ὁθι δὴ νεκυων διεφαινετο χῶρος. Θ. 491.
ει δ', ὑπαρ, ου κνωσσων, τὺ τὰ χωρια ταῦτα ματευσεις. The.
ὡς τοῦτ' αληθῶς Αττικὸν τὸ χωριον. Nub. 209. [21. 65.

Syn. Χωρα, τοπος, θῶκος, διαστασις, πεδον, αγρος, διοικησις. Epith. Ατερπης, απημων, αερσιλοφος, αριστογενεθλος, ἀλιερκης, διαμετρητος, ευσκιος, εναυδρος, εναυθης, ευϊππος, ευαης, ευωδης, ευβοτος, ερημος, ερατος, ευρωεις, ευρυαλυς, ἡδυπνοος, ἱερος, ἱμεροεις, λιπαρος, λιθοστρωτος, νεοτευχης, κρυερος, κατακρημνος, κρατερος, καταστυφελος, οιοπολος, ορφναιος, προαλης, περισκεπτος, πιων, πορφυρων, πατρῷος, πολυολβος, στεινωπος, σκιοειδης, σκιερος, ὑληεις, τιμηεις, ζοφοειδης, μικραυλαξ, ψαμαθωδης.

Χωστός. humo aggestus. Vid. Χυτος.

—οἱ μὲν εν χωστοῖς ταφοις-Κεῖνται πεσόντες,— Rhes. 414.

Χωω, Χωομαι. contristo.

κρεισσων γὰρ βασιλεὺς, ὁτε χωσεται ανδρὶ χερηϊ. Α. 80.
νῦν δ', ὁτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταιρου χωεται αινῶς. Υ. 29.

Syn. Χολοω.—λυπεω,—μεμφομαι, ονειδιζομαι.

Ψ.

*ΨΑΓΔΑΝ, ᾶνος. ὁ. et Ψαγδας. unguentum Ægyptium.

Αιγυπτιῳ ψαγδανι τρὶς λελουμενη. Eubul. ap. Ath. p. 690.
φερ' ιδω τι σοι δῶ τῶν μυρων· ψαγδαν φιλεῖς; Aristoph. ibid.*

Ψαινῦθος, *vel*, Ψαινυνθος. falsus, inanis.

ψαινυθα θεσπιζοντα Πλουτωνος λατριν. Lyc. 1420.

Syn. Ψευδης, ψυδρος.—ματαιος, ευτελης, φλυαρος, οικτρος.

*Ψαιρω. rado. 2. leviter attingo.

Πληϊαδων φασιας δεδοκημένος, αἵ θ' ὑπὸ ταυρον
ὁλκαιην ψαιρουσαι, ολιζωνες φορεονται. Nic. Th. 122.*

Ψαιστίον, Ψαιστόν. (πεμμα.) libum.

—σοὶ ταδε πεμπω-Ψαιστία— Gætul. *An.* ii. 166.
** ψαιστά τε πιηεντα καὶ ευθησαυρον ελαῖαν.* Leon. *Tar.*—*An.* i.
ὁτι ουδ' ἂν εἷς θυσειεν ανθρωπων ετι, [223.
ου βοῦν ἂν, ουδὲ ψαιστὸν, ουκ αλλ' ουδὲ ἓν,
μὴ βουλομενον σοῦ. (*i. e.* Pluto.)* Plut. 137.

Ψαιστωρ. abstersor.

σπογγον εχειν καλαμων ψαιστορ' απὸ Κνιδιων. Phan. *An.* ii. 52.

Ψακας. Viri cognomen.

Αντιμαχον τὸν Ψακαδος. Acharn. 1149.

Ψᾰκᾰδιον. roris guttula. Vid. Αναγρευομαι.

Ψᾰκᾰς. ἡ. *id. qu. præcedens.* Vid. Ψεκας.
ὃς αντὶ διας ψακαδος[1] Αιγυπτου πεδον
λευκῆς νοτιζει μελανοσυρμαῖον λεών. Thesm. 863.
βαλλει μ' ερεμνῇ ψακάδι φοινιας δροσου. Agam. 1392. P.
Ψᾰλασσω. attrecto.
τοιγαρ ψαλαξεις εις κενὸν νευρᾶς κτυπον. Lyc. 139.
Syn. Ψηλαφαω, ψαλλω, κρουω, τινασσω.
Ψᾰλῐδοστομος. forcipem in ore habens. Vid. Καρκινοι.
Ψᾰλιζω. forfice reseco.
τὰ ταρσα σευ τὰ κοῦφα
θελεις λαβὼν ψαλιξω; Anac. 12. 3.
Syn. Αποψαλιζω, διαψαλιζω, κειρω, τεμνω.
Ψᾰλιον. frenum, lupatum.
*αλλ' αγε, Πηγασε, (τὸν κανθαρον *alloquitur*) χωρει χαιρων,
χρυσοχαλινον παταγον ψαλιων
διακινησας φαιδροῖς ωσίν.* Pac. 154.
καὶ δὴ προχειρα ψαλια δερκεσθαι πάρα. Prom. 54.
Syn. Ψελλιον, χαλινος.—περιβραχιονιον, χλιδων, πεδη, ακροχειριον, περιχειρον.
Ψᾰλῐς, ῐδος. ἡ. forfex. 2. εἶδος οἰκοδομήματος. [*An.* iii. 9.
τῷ σε χρὴ δρεπανοισι, καὶ ου ψαλιδεσσι καρῆναι. Jul. Antec.
2. στενην δ' εδυμεν ψαλιδα, κοὐκ αβαρβαρον. Soph. *fr.*[2]
Syn. Μαχαιρα (διπλῆ.) ἁρμενον. 3. καμαρα, αψις.
Ψαλλω, Ψαλλομαι. pulso. 2. fidibus cano. 3. laudo.
ψαλλω δ' εικοσι-Χορδαῖσιν μαγαδιν εχων. Anac. 80. (*fr.* 20.
—μιλτοφυῆ τε (*al.* μιλτοφυρῆ) [*Fisch.*)
σχοῖνον επ' ακρονυχῳ ψαλλομενην κανόνι. Philipp. *An.* ii. 216.
καὶ ψαλλ' εθειραν, καὶ κατοικτισαι στρατόν. Pers. 1063. P.
Syn. Διαψαλλω, επιψαλλω, καταψαλλω, ψανω, ψαιρω, ψαλασσω, διακινεω.—τιλλω.—φορμιζω.
*Ψαλμᾰ, ᾰτος. το. *idem qu. sequ.* [*An.* ii. 89.*
λευκοινους παλι δεῖ καὶ ψαλματα, καὶ παλι Χιους. Philodem.
Ψαλμός. nervorum, *seu* fidium cantus. 2. chorda musica. *ap. Ath. p.* 636. b. 3. carmen.
ψαλμοί σ' ειρξουσιν τοξων. Ion. 173.
ψαλμοῖσιν αντισπαστ' αειδοντες μελη. Ep.
Syn. Ψαλμα, μολπη, συριγμος, αυιδη.
Epith. Οξυφωνος, τοξηρης.
Ψαλμοχᾰρής. psalmis gaudens. Vid. Απολλων, Ψαλμογραφος, Δαβιδ.
Ψαλτρῐα, ας. ἡ. fidicina.
ζηλωσει δουλην, ἢ ψαλτριαν, ἢ πολυκοινον. Man. 5. 236.
*Ψᾰμᾰθηῐς. ἡ. *adj. fem.* a Psamathe, fonte apud Thebas Bœotias.
—ηὲ σιδας Ψαμαθηῒδας, ἅς τε Τρόφεια
Κῶπαί τε λιμναῖον ὑπεθρεψαντο παρ' ὕδωρ,
ἧπερ Σχοινῆός τε ῥοος Κνωποιό τε βαλλει. Nic. Th. 887.*
Ψᾰμᾰθις. piscis in arena latens. [p. 327. a.
αλλοτε καρχαριην, ὁτε δε ῥοθιον ψαμαθῖδα. Numen. ap. Ath.
Ψᾰμᾰθος, Ψαμμος. arena, littus.
ουδ' εἴ μοι τοσα δοιη, ὁσα ψαμαθός τε κονις τε. I. 385.
—ὑπενερθε δὲ γαῖα φανεσκε-Ψαμμῳ κυανεη,— μ. 243.
Syn. Αμαθος, αμμος, κροκη, κροκας, κοχλαξ, τροχαλος, λαῒγξ, θιν. Epith. Αδρανης, βαθεῖα, κυανεα, λεπτη, λευκοφαης, πολια, ἁλια, διψας, βυθῖτις.
Ψᾰμᾰθωδης. arenosus.
πλανοδιας δ' ηλαυνε διὰ ψαμαθωδεα χῶρον. H. Merc. 75.
Syn. Αμμωδης, αμαθωδης, αμαθοεις, ὑφαμμος, ὑποψαμμος, ψαθαρος.
Ψαρ, Ψαρος, Ψηρ. sturnus, *avis.* Angl. *stare, starling.*
—ὡστε ψαρῶν νεφος ερχεται, ηὲ κολοιῶν,
οὖλον κεκληγοντες, ὁτε προΐδωσιν ιόντα
κιρκον, ὁ, τε σμικρῇσι φονον φερει ορνιθεσσιν. P. 755.
—ιρηκι εοικὼς-Ωκέϊ, ὁστ' εφοβησε κολοιούς τε, ψῆράς τε. Π.
Epith. Ουτιδανος, τανυσιπτερος. [583.

Phr. Ψᾶρας αρουραιης ἁρπαγας ευποριης,
καρπῶν δηλητῆρας,— Ep.
Ψᾱρός. mobilis, agilis. 2. varius, cinerei coloris.
τῶν δωδεκα μνῶν, ἃς ελαβες, ωνουμενος
τὸν ψαρὸν ἱππον.— Nub. 1224.
Syn. Αιψηρος, ταχὺς. 2. ποικιλος. σποδοειδης.
Ψαυω, Ψαυομαι. tango, adsequor. Vid. Ψαω.
ψαῦον δ' ἱπποκομοι κορυθες λαμπροῖσι φαλοισι. N. 132.
Syn. Ψαω.—τυγχανω, συμβαλλω.
*Ψᾰφᾰρῖτης, ου. *a sequ.* Strato, *An.* ii. 367.*
Ψᾰφᾰρός. aridus, squalidus. 2. tenebrosus.
πεντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες εσπειρηνται[3]
ἡ δὲ μια, ψαφαρή τε καὶ εκπυρος— Eratosth.
*χροιὴ δ' αλλοτε μὲν ψαφαρὴ επιδεδρομε νωτοις,
αλλοτε μηλινοεσσα καὶ αιόλος, αλλοτε τεφρή·
πολλάκι δ' αιθαλοεσσα μελαινομενη ὑπὸ βωλῳ
Αιθιοπων, οἱην τε πολυστομος εις ἅλα Νεῖλος [172.
πλησαμενος κατεχευεν ασιν, προυτυψε δὲ ποντῳ. Nic. Th.
πολλάκι φοινικος ψαφαρὸν καταμισγεο καρπόν. ib. Al. 353.*
καὶ ναρδος ψαφαρὴ κεγχριτισιν ισχασιν ἄμφι. Philipp.
[*Anal.* ii. 214.
Syn. Ψαδαρος, ψαθαρος, σαθρος, αυχμηρος, μυδαλεος, αναλεος, ασθενης, ελαφρος, λεπτος, κακος, τερην, χαῦνος, ψαμαθωδης, κακοχρους.
Ψᾰφᾰρόθριξ. squalidos pilos habens. [32.
ενθ' ὁγε καὶ θεὸς ὢν, ψαφαροτριχα μῆλ' ενομευεν. Hom. xviii.
Ψᾰφᾰρόχροος. qui squalida est cute.
ψαφαροχρουν καρα πουλυπινές τ' εχων. Rhes. 716.
Ψαω, Ψαομαι. tergo. 2. contingo. 3. in tenues partes comminuo. 4. mulceo, calefacio.
*ᾧ γὰρ τὸν ενδυτῆρα πεπλον αρτιως
εχριον, αργητ' οιὸς ενειρον ποκῳ,
τοῦτ' ηφανισται, διαβορον πρὸς ουδενὸς
τῶν ενδον, αλλ' εδεστὸν εξ αὐτοῦ φθινει,*
καὶ ψῇ κατ' ακρας σπιλάδος.— Trach. 676. B.
ου γάρ τις αυτῶν ψησεται πυρνον γναθῳ. Lyc. 639. (*al.* ψισεται.) Syn. 1. Αναψαυω, ψηχω, ψαιρω. 2. ψαυω, ψαλασσω, επιψαυω, προσψαυω, παραψαυω, θιγγανω, ψηλαφαω, προσεγγιζω, κλινω. 3. λεπτυνω, ὁμαλιζω, διαφθειρω.
Ψεγιος. vituperatorius.
ψεγιον οαρον εννεπων. Nem. 7. 102.
Syn. Ψογερος, επιψογος, ονειδειος.
Ψεγω. reprehendo.
ου χαλεπὸν ψεξαι τὸν πλησίον, ουδέ κεν αυτὸν
αινῆσαι· δειλοῖς ανδράσι ταῦτα μελει. Theog. 611.
Syn. Διαψεγω, ψιαινω, μωμαομαι, ατιζω, λοιδορεω, ὑβριζω, μεμφομαι.
Ψεδνοκᾰρηνος, Ψεδνος. calvus.
αιεί τοι θησει λασιην επὶ κρααti λαχνην,
ει καὶ ψεδνοκαρηνος εοις.— Lith. 249.
φοξὸς εην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' επενηνοθε λαχνη. B. 219.
Syn. Αραιοθριξ, λειποθριξ, ατριχος, αθριξ, φαλακρος, ψιλος, ψιλοκορρης, αραιος, μαδαρος.
Ψεδῡρος. susurrum edens.
ψεδυραι[4] τριβοι τ' ερωτων. Æsch. Supp. 1050.
Syn. Ψιθυρος.
Ψεκαζω. guttas stillo.
*αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις εξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ,* τοτ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκαζομεν. Nub. 579.
Syn. Ψακαζω, επιψεκαζω, καταψεκαζω, δροσιζω, σταλαω.—βρεχω.
Ψεκᾰς. ἡ. ros. Vid. Ψακὰς, et in voc. Νειλος.
Syn. Δροσος, ῥανις, σταγων, ψιας, νιφας.
Epith. Αμβροσια, ενδροσος, χειμερια, δῖα.
Ψελιοω. monili cingo. —ὁ ψελιωσας [218.
αυχένα χρυσοδετοις εκ πολεμου στεφανοις. Philipp. *An.* ii.

---

1. "Est init. dramatis Euripidei, (*Helenæ*, sc.) ubi vs. 2. legitur "ψεκάδος, quod perinde est. Tertium versum ridiculi caussa immu- "tavit Comicus: apud Tragicum legitur:
"λευκῆς τακείσης χιόνος ἀρδεύει γύας." Brunck. in l.
2. Reperitur v. ψαλις in alio Sophoclis fragm. sensu item alio: ψαλίδας, τιαρας, καὶ σισυρνωδη στολον. ap. Poll. 1. 10. §. 186.

3. περιειλάδες ἐσπείρηντο legitur in Analect. *Jacobsii*, Tom. i. p. 228. ubi hoc. fragm. *Eratosthenis* plenius exstat.
4. Hæc est Stanleii emendatio pro vulg. ψεδυρά. Sed hic versiculus, uti cetera fere omnis Tragœdia, temporis et scribarum injuriæ fœdissime expertus est.

Ψελλος. balbus. 2. obscurus.
τῶν δ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσευρετον. Prom. 815.
SYN. Τραυλος, μογιλαλος. 2. δυσγνωστος, ατυπος.
Ψευδαγγελος, Ψευδαγγελης. nuncius mendax. Vid. Ψευ στη παντα ταδ' αγγεῖλαι, μηδὲ ψευδαγγελος εἶναι. O. 159.
εοικεν ου ψευδαγγελης εἴν' αγγελος. Av. 1340.
*Ψευδάλαζων. impudenter mendax. Vid. ad v. Ῥομβοστωμυληθρα.
Ψευδάμαμαξυς. magna falso crepans. *v. comica.*
ἢ Προξενιαδην[1], ἢ τὸν Σελ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδαμαμαξυν.* Vesp. 325.
Ψευδάπατης. fallax.
μηδὲ κακογνωμων, μὴ ψευδαπατης αμετρητος. Sibyl. I. 2.
SYN. Απατεων, απατηλος, γοης.
Ψευδαρτάβας. Nom. Pr. a Comico fictum.
καὶ νῦν αγοντες ἥκομεν Ψευδαρταβαν,
τὸν Βασιλεως οφθαλμόν.— Acharn. 91.
Ψευδάτραφαξις, *immo* Ψευδατραφαξυς. *vox Comica.*
πιθανωταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ακροωμενη,
εγενεθ' ὑπ' αυτοῦ ψευδατραφαξυος πλεα[2],
κἄβλεψε ναπυ, καὶ τὰ μετωπ' ανεσπασε.* Equit. 629.
Ψευδηγορεω. mentior. Vid. Ψευδομαι.
ψευδηγορεῖν γὰρ ουκ επισταται στομα
τὸ δῖον, αλλὰ πᾶν επος τελεῖ.— Prom. 1032.
Ψευδηγορος. falsidicus,
ψευδηγοροις φημαισιν εγχρισας επη. Lyc. 1455.
Ψευδηριος, α, ον. fictus, falsus. (Vid. Ψευστης.) unde *neutr.* de cenotaphio dicitur. *Sed hoc potius statuendum est,* Ψευδηριον. τα. ab ἠριον. —ταφων—ψευδηριων. ib. 1048.
ψευδηριον δὲ νησιωτικὸς στονυξ
Παχυνος ἕξει σεμνὸν,— ib. 1181.
*Ψευδης, εος. ὁ ἡ. *et ap.* Pind. Ψεῦδις. fictus, mendax.
a. απαιρε θυγατρὸς φασγανον. b. ψευδὴς εφυς. [1624.*
a. αλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; b. ου ψευδὴς ετ' εἶ. Orest.
ου ψεῦδις ὁ μαρτυς ἐργμασιν επισταρεῖ. Nem. 7. 72.
Ψευδόγράφος. falsarius. Vid. Ὁμηρος.
Ψευδοδειπνον. falsa cœna.
καὶ ψευδοδειπνα πολλὰ μαργωσας γναθον. Æsch. fr.
Ψευδοκάτηγορίᾶ. ἡ. falsa accusatio. Vid. Τεχνασμος.
Ψευδοκηρυξ. falsus præco.
τοὺς τῶν Αχαιῶν, ψευδοκηρυκας, κακοὺς
οντας πρὸς αιχμὴν, εν δὲ τοῖς λογοις θρασεῖς. Philoct. 1344.
Ψευδολογος. mendax. Vid. Ψευστης. (1306. B.)
και ψευδολογος, και βωμολοχος. Ran. 1569. (21. B.)
Ψευδομαντις. falsus vates. Vid. Ψευστης.
ου ψευδομαντις ἦσθ' αρ', αλλ' ετητυμος. Orest. 1705. (1683. P.)
Ψευδονίτρος. falso nitro permistus.
ψευδονιτρου κονιας. Ran. 724. (712. B.)
Ψευδονυμφευτος. falsus, *de nuptiis.*
—ἵν' Ἑλλὰς τοὺς Αλεξανδρου γαμους
δωρημα Κυπρίδος ψευδονυμφευτους μαθη. Helen. 889.
Ψευδοπάτρις. cujus patria falso prædicatur. Vid. Ὁμηρος.
Ψευδοπάτωρ. falsus pater.
ψευδοπατωρ, ιδε τονδε τεοῦ τριτον·— Call. 6. 99.
Ψευδορκεω. pejero.
*a. πῶς οὖν ὅστις μὴ κεκτηται γῆν ἡμῶν, αργυριον δὲ
καὶ Δαρεικοὺς, αφανῆ πλοῦτον - - - b. ταῦτ' ες τὸ μεσον καταθησει, [Eccles. 601. B.
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκησει. a. κἄκτησατο γὰρ διὰ τοῦτο.*
SYN. Επιορκεω, κατεπιορκεω, επομνυμι.
Ψευδορκος, Ψευδωμοτης, Ψευδωμοτος. pejurus.
τίς δὲ κλυει σου θεὸς ἢ δαιμων,
τοῦ ψευδορκου καὶ ξειναπατα; Med. 1392.

1. Cum versus qui proxime præcedit, et omnes qui sequuntur, Anapæstici sint, haud dubitarim duos hosce ita legere et ordinare:
ἢ Προξενίδην, ἢ τὸν Σέλλου,
τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.

2. ἀντὶ τοῦ, πλήρης ψευσμάτων· ἀτράφαξυς δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται. Vide plura e Scholiaste et Eustathio apud Brunck. in loc.

ελατυπησαν κοιρανῳ ψευδωμοτη. Lyc. 523.
πατρῷον ὁρκον εκτινων ψευδωμοτον. ib. 932.
SYN. Ψευδορκιος, επιορκος.
PHR. Ψευδορκον στυγεει θεος αμβροτος ὅστις ομοσσῃ.
Ψεῦδος, εος. το. mendacium. [Phocyl.
ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοιμεθα μᾶλλον. B. 81.
γνωμεναι ειτε ψεῦδος ὑποσχεσις, ηὲ καὶ ουκί. ib. 349.
SYN. Ψεῦσμα, ψυθος, ψευσις, το ψεῦδες, ψευδολογια, ψευδομυθια, ψευδηγορια, αναπλασμα, τεχνη, απατη, πλανη.
EPITH. Ατασθαλον, ἑτοιμολογον, κερδαλεον, πολυδαιδαλον.
PHR. Δεδαιδαλμενοι ψευδεσι ποικιλοις μυθοι. Olymp. 1. 46.
Μοῖσ', αλλὰ σὺ, καὶ θυγατηρ
Αλαθεια Διὸς
ορθᾷ χερὶ ερυκετον ψευδεων
ενιπὰν αλιτοξενον. ib. 10. 5.
ψεῦδος γλυκὺ μεθεπων, αἴδρις ανήρ. Pyth. 2. 68.
—τὸν ου θεμιτὸν ψευδει θιγεῖν. (*sc.* Απολλωνα.) ib. 9. 75.
—πολλῶν επεβαν
καιρὸν, ου ψευδει βαλών. Nem. 1. 27.
επεὶ ψευδεεσσίν (Homeri) οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
σεμνὸν επεστί τι· σοφια δὲ
κλεπτει παραγοισα μυθοις. κ. λ. ib. 7. 32.
Ψευδοστομεω. Vid. Ψευδω.
*—επεὶ τό γ' ευσεβὲς
μονοις παρ' ὑμῖν εὗρον ανθρωπων εγὼ,
καὶ τοὐπιεικὲς,* καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν. Œd. C. 1187. (25. Br.)
PHR. Λογον ψευδεῖ τεγγειν. Pind.
Ψευδοφημος. mendax. Vid. Ψευστης.
πειθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπιζονθ' ὁρῶ,
κοὐ ψευδοφημα.— Œd. C. 1586. (16. B.)
Ψευδω. fallo. Ψευδομαι, Ψευστεω. mentior.
ῥοπὴ βιου μοι, καί σ', ἅπερ ξυνηνεσα,
θελω, πολιν τε τηνδε μὴ ψευσας, θανεῖν. ib. 1578. (1508. B.)
ψευδοντ', ουδ' εθελουσιν αληθεα μυθησασθαι. ξ. 125.
ψευσομαι, ἢ ετυμον ερεω; κελεται δέ με θυμός. K. 534.
—νῦν δ' ὁρκια πιστὰ Ψευσαμενοι μαχομεσθα·— H. 352.
ψευστησεις, ουδ' αὖτε τελος μυθῳ επιθησεις. T. 107.
SYN. Απαταω, εξαπαταω, αποστερεω.—διαψευδομαι, αποψευδομαι, επιψευδομαι, καταψευδομαι, προσψευδομαι, ψευδοστομεω, ψευδομυθεω, ψευδολογεω, ὑποκρινω, ὑποδυομαι, αλαζονευομαι.
[PHR. Ψευσταν ποιητον συνεπαξε λογον. Pind.]
*Ψευδωνυμος. ὁ ἡ. falso nominatus.
ουνομα δ' Ευτυχιδης ψευδωνυμον,— Ep. ἀδ. 719.*
Ψευδωνύμως. *adv.* mendaci nomine.
ψευδωνυμως σε δαιμονες Προμηθεα-Καλοῦσιν·— Prom. 85.
SYN. Ψευδολογως, ψευδῶς, εψευσμενως.
Ψευστειρᾶ. ἡ. mendax. Vid. Σιβυλλα.
Ψευσιστυξ. osor mendacii. Vid. Απολλων.
Ψευστηρ, Ψευστής. mendax, nebulo.
ψεῦσταί τ', ορχησταί τε, χοροιτυπιῃσιν αριστοι. Ω. 261.
SYN. Ψευδολογος, ψευδημων, ψευδοφημος, ψευδοστομος, ψευδοκηρυξ, ψευδομαντις, ψευδαγγελος, ψευδηγορος, ψευδωνυμος, ψευδοεπης, ψευδης, ψευδηριος, ψευδαλεος, φεναξ, αλαζων, προπετης, φιλοψευδης, ψευδῶν συγκολλητης.
Ψεφηνος. obscurus.
ὃς δὲ διδακτ' εχει, ψεφηνὸς ανὴρ,
αλλοτ' αλλα πνεων, ουποτ' ατρεκεῖ
κατεβὰ ποδί· μυριᾶν
δ' αρετᾶν ατελεῖ νοῳ γευεται. Nem. 3. 71.
SYN. Σκοτεινος, αφανης, ανωνυμος.
Ψῆγμα. ramentum, bracteola. 2. particula.
ψῆγμα πυρον χρυσοῖο, σιδηρειων ὑπ' οδοντων
ῥινηθὲν, Λιβυκῆς κουφοτερον ψαμαθου[3]. Ep. I. 1.
SYN. Εκψηγμα, περιψηγμα, ξυσμα.
Ψηκτρα. strigil.
καὶ ψηκτρην ἵππων ερυσιτριχα,— Philodem. *An.* ii. 90.
καὶ πριστὸν ψηκτρης κνῆσμα σιδηροδετον. Qu. Mæc. *ib.* 238.
SYN. Ψηκτρια, ψηκτρις, ξυστρον, ξυστρα, ξυστρις, στλεγγις.

3. Epigramma est Antiphili, apud Brunck. tom. ii. p. 175. Sed ibi recte legitur, ψῆγμ' ἄπυρον.

Ψηλᾰφαω. tango. 2. vestigo.
χερσὶ ψηλαφοων, ἀπὸ μὲν λιθον εἷλε θυραων. ι. 416.
*ευβουλοτεροι γενησομεθα τροπῳ τινὶ,
ὅτι τυγχανει λυχνοποιὸς ὤν.(Hyperbolus, *sc.*) πρὸ τοῦ μὲν οὖν
εψηλαφῶμεν εν σκοτῳ τὰ πραγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λυχνον βουλευσομεν. Pac.* 689.
Syn. Ψηλαφεω, ψηλαφιζω, επιψηλαφαω, αμφαφαω, παραφαω, ψαυω, ψαω, ψαλασσω, [αφασσω. Lyc.] μεταχειριζομαι, θωπευω.—ψηχω.—εξερευναω.
Ψην. (σκωληκιον). vermiculus in caprificis nascens.
εἴθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες αεὶ τὰς συκᾶς ου κατεδονται. Av. 591.
Ψηνιζω. rado. 2. caprifico.
καὶ λυδιζων, καὶ ψηνιζων, καὶ βαπτομενος βατραχειοις. Eq. [523.
*Ψήρ. Vid. Ψαρ.
ὁ πρὶν εγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἁρπακτειραν ερυκων [36.*
σπερματος, ὑψιπετῆ Βιστονιαν γερανον. Antip. *Sid.*—*An.* ii.
Ψῆττα. (ιχθυς, *al.* ορνεον.) *piscis*, rhombus. 2. anas.
1. εγὼ δέ γ' ἄν, κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν εμαυτῆς παρταμοῦσα θἤμισυ. Lysist. 115.
ψῆττά τε χονδροφυης,— Ath. 4.
Ψηφιζω, Ψηφιζομαι. calculis computo. 2. statuo.
—ουκ ἄν ποτε
δικην κατ' αλλου φωτὸς ὧδ' εψηφισαν. Aj. 449.
ου γὰρ εσται δυναμις, ουδ' ἢν ἑπτακις σὺ ψηφισῃ. Lys. 699.
Syn. Επιψηφιζω, επιψηφιζομαι, διαψηφιζομαι, συμψηφιζω, καταψηφιζομαι, λογιζομαι, επαριθμεω, ανατιθημι, επιδικαζω, επικρινω.—κυροω, προοριζω, χειροτονεω, ὑπογραφω.—ψῆφον τιθεμαι, φερω, επιφερω, επαγω, γνωμην τιθεμαι.
Ψηφις, ιδος. ἡ. calculus, lapillus. 2. idem cum sequ.
—ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι-Οχλεῦνται,— Φ. 260.
*2. Μοῦσά μοι Ευρυμεδοντ' ἀδοις τὴν ποντοχαρυβδιν,
τὴν εγγαστριμαχαιραν, ὃς εσθιει ου κατὰ κοσμον,
εννεφ' ὅπως ψηφῖδι κακῇ κακὸν οἶτον οληται,
βουλῇ δημοσιῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ατρυγετοιο. Hipponax ap. [Ath. p. 698.*
Ψηφισμᾰ. το. decretum, plebiscitum.
θαρσεῖτε, παῖδες· εὖ τὰ τῶν εγχωριων
δημον δεδοκται παντελῆ ψηφισματα. Æsc. Supp. 609. (596.
Syn. Δογμα, δηλωσις, αποθεσις, ψῆφος. [P.)
Ψηφισματοπωλης. psephismatum venditor.
*a. ψηφισματοπωλης ειμὶ, καὶ νομους νεους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλησων. b. τὸ τί;* Av. 1038.
Ψηφοποιός. calculorum confector.
κλεπτης γαρ αυτοῦ ψηφοποιὸς εὑρεθης. Aj. 1154. (35. Br.)
Syn. Ψηφολργος, ψηφοπαικτης, ψηφοκλεπτης.
Ψῆφος, ου. ἡ. lapillus, calculus. 2. lapillus pretiosus. 3. calculus, quo luditur; quo in computando utimur; quo suffragium fertur: *Unde*, suffragium ipsum, seu decretum, *etc.*
ψηφῳ θανατου κατακυρωθείς. Orest. 1018.
ψηφου μελαινης εξεφωνησε κρισιν. Suid.
ὅσῳ κακιστ' ολουμεθ', ει νομου βιᾳ
ψῆφον τυραννων, ἢ κρατη παρεξιμεν. Antig. 60.
Syn. Ψηφις, κροκαλη, ψαφαξ, ψαφιγξ, λιθαξ.—κρισις, αποφασις, λογος, ψηφισμα.
Epith. Ισηρης, τελεια, ἀῤῥεπης, φιλη, [δημοπρακτος.
*Phr. Δηριομαι πολεσιν, [Æsch.]
περὶ πληθει καλῶν. ὡς μαν σαφὲς
ουκ ἂν ειδειην λεγειν*
ποντιᾶν ψαφων αριθμον. Olymp. 13. 63.
Ψηχω. rado. 2. contero. 3. delinio.
μοναμπυκον δὲ Μενελεως ψηχων δερην. Helen. 1583.
ψηχει καὶ πετρην ὁ πολὺς χρονος,— Ep. ἀδεσπ. 615.
Syn. Αναψηχω, καταψηχω, παραψηχω, επιψηχω, ψαω, καταμασσω, τριβω, ξεω, ξυω.—θωπευω, ψηλαφαω, πραΰνω.
Ψιᾰθος. storea.
ὁ δ' ᾤχετ' εξᾴξας γε, τὰς ψιαθους λαβών. Ran. 575. (67. B.)
Syn. Φορμος, καννα, στρῶμα.
Ψιάς. roris gutta. Vid. Ψεκας.
αἱματοεσσας δὲ ψιάδας κατεχευεν εραζε. Π. 459.
Ψῐθιος. **immo* Ψιθια. ἡ. *ep.* vitis. *Vid. Virg. Geo.* 2. 93. *et* 4. 269.
ἦμος ὑπὸ ζαγκλῃσι περιβριθουσαν οπωρην
ῥυσαλεην ἐδανοῖο καὶ εκ ψιθιης ἑλινοιο
κειροντες θλιβουσιν, ὅτε ῥοιζηδὰ μελισσαι
πεμφρηδων σφῆκές τε, καὶ εκ βεμβικες ορειαι,
γλευκος ἅλις δαιννυνται επιῤῥαγεεσσι πεσοῦσαι,
πιστερην ὅτε βοτρυν εσινατο κηκὰς αλωπηξ.* Nic. Al. 180.
Ψῐθυριζω. susurro. 2. obloquor. Vid. in voc. Φωριος.
—καὶ εψιθυρισδομες ἀδύ. Theoc. 2. 141.
Syn. Διαψιθυριζω, προσψιθυριζω, ὑποψιθυριζω, ψυθιζω, γογγυζω, επιτρυζω, θρυλλιζω, μωμαομαι.
Phr. Λαθριδιην αχαλινον ὑποκλεπτοντες ιωήν. Nonn.
Ψῐθυρισμᾰ. lene murmur.
ἀδύ τι τὸ ψιθυρισμα καὶ ἁ πιτυς, αιπολε, τηνα,
ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελισδεται·— Theoc. 1. 1.
Syn. Ψιθυρισμος, θρυλλος, τρυσμος.—λοιδορια.
Ψῐθυρος. tenuiorem et exiliorem sonum, susurrum edens. 2. susurro.
τοιουσδε λογους ψιθυρους πλασσων. Aj. 148.
αὖραι—Ἡδυπνοοι, ψιθυραι,— Orph. H. 80. [δορος.
Syn. Ψιθυριζων, ψεδυρος. 2. ψιθυριστης, ψυθιστης, λοι-
Ψῑλός. nudus, glaber. 2. merus. 3. vilis. 4. leviter armatus.
ἥμισυ δε, ψιλὴν αροσιν πεδιοιο ταμεσθαι. I. 576.
αμφὶ δέ μιν μεγα δερμα ταχειης ἑσσ' ελαφοιο
ψιλόν·— ν. 437.
οιμοι κακοδαιμων, ψιλὸς αὖ στρατευσομαι. Thesm. 239.
Exp. Αδενδρος.—ψιλος τριχῶν.—γυμνος, ερημος.—τοξοτης.—κοῦφος, ψεδνος, λεπτος.—αοπλος, ακοσμητος.
Ψῑλωθρον. medicamentum depilatorium. 2. *nomen herbæ.* vitis alba, *apud Diosc.*
ψιλωθρον, καρπόν τε πολυθρηνον ὑακινθον. Nic. Th. 902.
Syn. Σποδη.
Ψῐμῡθος, Ψιμῡθιον[1]. cerussa.
καὶ ψιμυθος τευξει τὴν Ἑκαβην Ἑλενην. Lucian. *An.* ii. 309.
ει δ' εκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμυθιον. Plut. 1065.
Syn. Ψιμυνθος, ψιμυνθιον. χρῶμα ἑταιρικον.—
Phr. —Φαρμακοεις δολος. Ep. l. 2.
*μα Δι' ουχὶ περιπεπλασμεναι ψιμυθιοις,
ου δ' ὥσπερ ὑμεις συκαμίνῳ τὰς γναθους
κεχρῖμεναι· κἂν εξιητε τοῦ θερους,
απὸ τῶν μὲν οφθαλμῶν ὑδροῤῥοαι δυο
ῥεουσι μελανος· εκ δὲ τῶν γναθων ἱδρὼς
επὶ τὸν τραχηλον αλοκα μιλτωδη ποιεῖ.
επὶ τῷ προσωπῳ δ' αἱ τριχες φορουμεναι
ειξασι πολιαις αναπλεω ψιμυθιου. Eubuli Frag. Walp. p. 22.*
Ψιττᾰκος. psittacus.
ψιττακὸς ὁ βροτογηρυς, αφεὶς λυγοτευχέα κυρτον. Crinag. *An.*
Epith. Αγκυλοχειλος, ερατοχρως. [ii. 147.
Ψῐχαρπαξ. nom. muris.
τὸν δ' αὖ Ψιχαρπαξ ημειβετο, φωνησέν τε. Batrach. 24.
Ψιω, Ψιομαι. contero, tenuo. Vid. in voc. Ψαομαι.
Syn. Ψωμιζω, εμβρωματιζω, σιτιζω.
Ψογερος. conviciator. Vid. Αρχιλοχος.
Syn. Επιμωμητος.
Ψογος. reprehensio.
*λεξας δὲ χωραν καὶ γενος καὶ ξυμφορὰς
τὰς σὰς,* επειτα τονδ' αμυναθου ψογον. Eumen. 437.
Syn. Εγκλημα, επιῤῥησις, κατηγορια, κακολογια, καταγνωσις, ονειδος, μεμψις. Epith. Σκοτεινος.
Ψολοεις. fumosus. 2. ardens. 3. iratus, furibundus.
καὶ τοτε δὴ Κρονιδης αφιει ψολοεντα κεραυνόν. ω. 538.
*3. μὴ σύ γ' ενὶ τριοδοισι τυχοις, ὅτε δηγμα πεφυζὼς
περκνὸς εχις θυησι τυπὴν ψολοεντος εχιδνης·
ἡνίκα, θορνυμενου εχιος, θολερῷ κυνοδοντι
θουρὰς οδὰξ εμφῦσα καρην απεκοψεν ὁμευνου.
οἱ δὲ πατρὸς λωβὴν μετεκιαθον αυτίκα τυτθοὶ
γεινομενοι εχιῆες, επεὶ διὰ μητρὸς αραιὴν
γαστέρ' αναβρωσαντες αμητορες εξεγενοντο.
οιη γὰρ βαρυθει ὑπὸ κυματι. τοὶ δὲ καθ' ὕλην
ωοτόκοι οφιες λεπυρὴν θαλπουσι γενεθλην. Nic. Th. 128.*

1. Scribitur ψιμμυθίον, apud Nicand. Alex. vs. 75. "Sed justa et "Attica scriptura" (inquit Ernesti ad Lex. Hederic. in v.) "est "ψιμύθιον, ut Æolica forma ψιμμύθιον." Animadvertit Sylburgius apud Etym. ψιμύθιον apud Comicos duas priores producere.

Syn. Καπνιος, καπνωδης, καπνοφορος, φλογοεις, αιθαλοεις.
Ψολοκομπια. fumosa jactantia.
ἥσθην απειλαῖς, εγελασα ψολοκομπιαις. Equit. 696. B.
Syn. Αιθαλοκομπια, μεγαλοδοξια, ψευδολογια, μεγαληγορια, αλαζονεια.
Ψοφεω. strepo.
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' εστω κτυπος. Orest. 137.
Syn. Αποψοφεω, επιψοφεω, περιψοφεω, ὑποψοφεω, ηχεω, δουπεω, κτυπεω.
Ψοφος. strepitus. [285.
σκευαζοντα κατ' οἶκον ατερ ψοφου, οἷ' αγορευεις. H. Merc.
Syn. Αραγμος, δοῦπος, θορυβος. Epith. Επιβωμιος.
*Ψυαι, ων. αἱ. carnes quæ e lumbis ab utroque latere eminent; lumbuli.
Νῖσον δ' Ἑρμιονευς ποσὶ καρπαλιμοισι μετασπων,
ψυας[1] εγχεῖ νυξε— Ath. p. 399. a.
λοβος τις εστι, καὶ ψυαι καλουμεναι. Euphron, ibid.*
Ψῠγεύς. qui aliquid frigefacit. [503. a.
επαν δὲ καλεσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηριαν. Euphor. ap. Ath. p.
Syn. Ψυκτηρ, ψυγεῖον, ψυκτηρια.
Ψυδης, Ψυδρός. falsus, fallax.
ευχομαι δ' απ' εμᾶς τι[2]
ελπίδος ψυδῆ πεσεῖν,
ες τὸ μὴ τελεσφορον. Agam. 1001. P.
ψυδραῖσί τ' εχθρὰν μηχαναῖς αναπλεκων. Lyc. 1219.
Syn. Ψευδης, ψευστης, εψευσμενος, επιπλαστος.
*Phr. Ει δὲ φιλου νοος ανδρὸς ενὶ στηθεσσι λεληθε
ψυδρὸς[3] εὼν, δολιον δ' εν φρεσὶν ἦτορ εχει, κ.λ. Theog. 124.
Ψῦθης, pro ψευδης. ex emend. Hemsterh. in l. c.
Σκυλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ ου ψυθὲς ουνομ' εχουσα. (vulg. ψυθος.) Call. *fr.* 184. Bentl.*
Ψῦθος. mendacium. Vid. Ψεῦδος.
τίς οἶδεν; ητοι θεῖόν εστι μὴ ψυθος. Agam. 486.
Ψυκτηριον, Ψυκτηριδιον. refrigerium.
αυρας ὑποσκιοισιν εν ψυκτηριοις. Æsch. ap. Ath. p. 503. c.
—ψυκτηριδιον δεκ' οβολους. Ath. 6. p. 230. c.
Ψυκτηριος. refrigerans. ψυκτηρια πτερα. *Ang.* fan. Vid. ad v. Προσθιος. —ψυκτηρια
δενδρεα φιλαισιν ωλεναισι δεξεται. Eur. *fr.* Phaëth. xii.
Syn. Ψυκτικος, καταψυκτικος.
Ψυλλα, Ψυλλος. pulex. 2. genus phalangii.
κηρὸν διατηξας, εἶτα τὴν ψυλλαν λαβὼν
ενεβαψεν εις τὸν κηρὸν αυτῆς τὼ ποδε. Nub. 149.
Epith. Κουφονοος.
Ψῦρια. insula supra Chium. *dicitur et* τα Ψυρα.
νησου επὶ Ψυριης, αυτὴν επ' αριστερ' εχοντες. γ. 171.
Ψυττα, (Σιττα, *Theoc.*) vox pastorum, qua greges suos alloquuntur.
ψυττα· ου ταδ' ου, ου ταδε νεμει; Cycl. 49.
Ψῡχᾰγωγεω. animum flecto seu allicio. 2. animas ex Orco evoco. 3. animam ago extremam.
*—ὁ γὰρ νοῦς τῶν ιδιων ληθην λαβὼν,
πρὸς αλλοτριῳ τε ψυχαγωγηθεὶς παθει,
μεθ' ἡδονῆς απῆλθε παιδευθεὶς ἅμα. Timocles ap. Ath. p. 223. [c.*
2. λιμνη τις εστ' αλουτος, οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκρατης. Av. 1554.
Syn. 1. Παραμυθεομαι, τερπω, επελπιζω.
Ψῡχᾰγωγός. ductor animarum.
καὶ ψυχαγωγοῖς ορθιαζοντες γοοις. Pers. 689.
ου ψυχαγωγὸν τονδ' εποιησω ξενον. Alcest. 1138. (49. W.)
Syn. Νεκρῶν αγωγος.—γοης.
*Ψῡχᾰπάτης, ου. mentem fallens.
—κάμὸν ονειρον—Ψυχαπατην— Meleag. 103.
Ψῡχαί. αἱ. animæ, sive umbræ, mortuorum. Vid. Νεκροι.
τῆλέ με ειργουσι ψυχαὶ, ειδωλα καμοντων. Ψ. 72.
Phr. Τιπτ' αὖτ', ὦ δυστηνε, λιπὼν φαος ηελιοιο,
ηλυθες, οφρα ιδῃς νεκυας καὶ ατερπεα χῶρον; λ. 92.
αλλ' αὐτὴ δικη εστι βροτῶν, ὅτε κέν τε θανωσιν,
ου γὰρ ετι σαρκας τε καὶ οστέα ἶνες εχουσιν,
αλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μενος αιθομενοιο
δαμνᾷ, επεί κε πρῶτα λιπῃ λευκ' οστέα θυμὸς,
ψυχὴ δ', ηΰτ' ονειρος, αποπταμενη πεποτηται. ib. 217.*
Ψῡχή. anima. 2. vita, *etc.*
—παρετρεσσαν δέ οἱ ἵπποι
ωκυποδες· τοῦ δ' αὖθι λυθη ψυχή τε, μενος τε. E. 295.
πολλὰς δ' ιφθιμους ψυχὰς αϊδι προΐαψεν. A. 3.
ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' εμ' επὶ Σκαμανδριοις
ῥοαῖσιν εθανον·— Helen. 52.
ἤ τις ταλαινης τῆς εμῆς ψυχῆς φονεύς. Herc. F. 452.
ψυχῆς γὰρ ουδέν εστι τιμιωτερον. Alcest. 312. W.
—εκμαθεῖν-Ψυχήν τε, καὶ φρονημα,— Antig. 181.
καὶ τὴν ψυχὴν εκπινουσιν. Nub. 711.
Syn. Πνεῦμα.—προσωπον, (ανηρ, η γυνη.)—μενος.—νοῦς, το νοερον, θυμος, κῆρ.—φυσις.—αἷμα.
Epith. Ακηριος, αδεματος, al. αδαματος, ἁπαλη, αειστρεφης, αδολος, ακολαστος, αινομορος, αεναος, βαρυδαιμων, δυσμορος, δυσκαταπαυστος, ηνεμοφοιτος, θεοειδης, θεοεικελος, θεια, ιφθιμος, καθαρα, εμπεδος, μελαινα, μινυωριος, μεγαλοσπλαγχνος, ὁσια, ολιγοδρανης, ολιγηπελης, πελωριος, παναγνος, πανακηρατος, παναλημων, παμμελας, παλιναγρετος, πτεροεσσα, πεμφις, τλημων, ῥυπαρα, σιγῶσα, ὑψικελευθος, λογικη, θυμικη, επιθυμητικη.
Phr. *—Ὁ νοῦς
τῶν κατθανοντων ζῇ μὲν οὐ, γνωμην δ' εχει
αθανατον, εις αθανατον αιθέρ' εμπεσών[4]. Helen. 1020.*
θεουδὴς μορφή. —θεοτητος απορρωξ.—
θεῖον δαιδαλμα, πλασμα.—κρεισσων μοιρη. Naz.
ψυχὴ δ' αθανατος καὶ αγηρως ζῇ διὰ παντός. Phoc.
τί σαυτὸν αδικῶν τὴν τυχην καταιτιᾷς; Men.
αιὲν αγηραος οὖσα, μενει δ' ες παμπαν ατειρης.
πᾶσά τε γὰρ ψυχὴ μεροπων θεοῦ εστι χαρισμα. Sibyl.
[ακρος μυελος ψυχῆς. Eur.] —μελαινομενη κακοτητι.
ψυχὴ αγαλμα θεοῦ, χαραγμα θεοῦ.
δυναμις απ' αστρων ῥεουσα. Ep. αιθεριον φυσεως μοῖρα. Philo.
νοερᾶς μοιρας ομβρος. σπινθηρ ευηγενεος νοου. Synes.
*Ψῡχῐκός, ή, όν. ad animum vel animam pertinens. *Est etiam*, 2. vitalis, *ut in l. l.* "victimæ vitales, cruentæ." 3. animosus, indulgens cupiditatibus. 4. naturalis.
2. κτησεος εξ ὁσιης ψυχικὰ δῶρα διδούς. Ep. ἀδ. 169.*
Ψῡχοβόρος. animam exedens.
σὺ ψυχοβορους—Απερυκε κυνας. Synes. 3.
Ψῡχοδαΐκτης. animum lædens. Vid. Βακχος.
Ψῡχοδοτηρ. animæ dator. Vid. Απολλων.
Ψῡχολῐπής, ές. animam deserens.
καὶ κενεὰ σαρκῶν ψυχολιπὴς δυναμις. Ep. ἀδ. 273.
Ψῡχοπλάνης. animos in errorem inducens. Vid. Βακχος.
Ψῡχοπομπός. animarum deductor.
*κατῆλθον ἂν· καί μ' ουθ' ὁ Πλουτωνος κυων,
ουθ' οὑπὶ κωπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χαρων
εσχον, πρὶν εις φῶς σὸν καταστῆσαι βιον.* Alcest. 371. W.
Ψῡχορράγεω. abrumpitur mihi anima. 2. singultio.
ἡ νῦν κατ' οικους εν χεροῖν βασταζεται
ψυχορραγοῦσα·— Alcest. 19.
Syn. Αποψυχω, επισπαιρω, αποθνησκω.
Ψῡχορράγής. cui anima abrumpitur.

---

1. "Fors. ψοίας, aut ψυίας." Schweigh.—Νῖσον est egregia Casauboni emendatio pro ἶσον.
2. Obelum hic posuit Porsonus, et in proximo vs. edidit ψύθη.
3. "Unus e Regg. codd. cum Aldo ψεδνὸς, tres alii ψυδνὸς, quæ "forte vera est lectio, quamque fere pœnitet me non admisisse. "Ψυδρὸς recepi ex emendatione viri longe doctissimi D. Ruhnken. "cujus observata videas de forma et significatione hujus nominis in "Epist. Crit. ii. p. 215. repetitæ editionis. Verum si litera modo "differunt formæ peræque probæ, significationisque nequaquam "diversæ, κυδρὸς, κυδνὸς, κ. λ. quas recenset Hemsterhusius ad Hesychii glossam ἰάχεον, quidni censeamus ex eadem analogia probas "esse perinde voces ψυδρὸς et ψυδνός?" Vid. Brunck. in loc.
4. —anima post fati diem
Jam non, ut ante, vivit; at sensus tamen
Servat perennes, hospes æterni ætheris.
Grotius ap. Valck. Diat. cap. vi.

ὡς ἂν γυναῖκες εν τοκοις ψυχορραγεῖς
λειπωσ' εν οικοις.— Iph. T. 1466.

Ψῦχος, Ψυχμος. frigus.
ψυχεος ἱμειρων κατελεξατο οινοβαρειων. κ. 555.
αινους ψυχμους ἠδὲ νοσους παρεχει— Man. 2. 443.
SYN. Ψυχροτης, ψυχρια, το ψυχρον, ψυχρευμα, ῥιγος, κρυος, κρυμος.

Ψῡχοσσόος. animam servans.
αντὶ τεῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχοσσόον αλκαρ. Ep. ἀδ. 594.

Ψῡχοστολος. animas mittens.
*εφριξεν δ' Αἴδης, χθονιων δ' εξεδραμε θωκων,
ταρβησας μή που τι, Διὸς μεγα χωσαμενοιο,
πᾶν γενος ανθρωπων καταγῃ ψυχοστολος Ἑρμῆς.
παντα δ' ὁμοῦ κινητο, φονος δέ τις ακριτος ἦεν.* Tryph.

Ψῡχοτᾰκης. mentem exedens. [570. N.
*κλαῖε δυσεκφυκτως σφιγχθεὶς χερας, ακριτε δαῖμον,
κλαῖε μαλα, σταζων* ψυχοτακῆ δακρυα. Anthol. p. 469.

Ψῡχότροφος. qui frigore alitur vel gaudet.
ψυχοτροφους αυρας θνητοῖς παρεχουσα προσηνεῖς. Orph.

Ψῡχοφθορος. letifer. [H. 15. 3.
μοῦνος δὲ στυγεει σ' αἴδης ψυχοφθόρος αιεί. ib. 67. 6.

Ψῦχοω. animatum reddo.
τίς λιθον εψυχωσε; τίς εν χθονὶ Κυπριν εσειδεν; Ep. ἀδ. 245.
SYN. Εμψυχοω.—θαρσυνω.

*Ψυχροποτης, ου. ὁ. frigidæ potor.
ψυχροποται δυσερωτες,— Meleag. 18.*

Ψυχρός. gelidus. 2. ineptus. 3. miser.
ηριπε δ' εν κονιῃ, ψυχρὸν δ' ἑλε χαλκὸν οδοῦσιν. E. 75.
*ὡς δ' ὁτε ταρφειαι νιφαδες Διὸς εκποτεονται,
ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αιθρηγενεος Βορεαο.* T. 357.
ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φιλοι πινουσι τοκῆες. Theog. 263.
ὁ δεσποτης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδεως ἁπαντας
ψυχροῦ βιου καὶ δυσκολον ζησειν απαλλαγέντας. Plut. 262.
SYN. Ψυχεινος, ὑπερψυχρος, ὑποψυχρος, δυσθαλπης, απυρος, αθερμος, κρυερος, κρυμωδης, κρυμαλεος, ῥιγιος.—ασθενης, [αθλιος.

Ψῦχω. refrigero.
*ἢ ῥα, καὶ αμπεπαλὼν προΐει δορυ, καὶ τό γ' Αθηνη
πνοιῇ Αχιλλῆος παλιν ετραπε κυδαλιμοιο,*
ἦκα μαλα ψυξασα·— Y. 438.
πᾶσα μὲν εψυχθην χιόνος πλεον, *εκ δὲ μετωπω
ἱδρώς μεν κοχυδεσκεν ισον νοτιαισιν εερσαις.* Theoc. 2. 106.
αυτίκα δὲ κλινας δαπεδῳ βεβαρηότα γυῖα
ψυχετ' αμηχανιῃ— Apoll. 4. 1527.
SYN. Ψυγω, αναψυχω, αποψυχω, εναποψυχω, διαψυχω, εμψυχω, επιψυχω, καταψυχω, παραψυχω, ὑποψυχω, ψυχραινω, μαραινω, ξηραινω, φυσαω, πνεω, αμβλυνω.

Ψωα, Ψῶζα. fœtor. (νοσος.)
Ἁρπυιαι ατλητον επὶ ψῶαν πνειεσκον. Et. Ma.
ὃς θυμηνας τοῖς στρατιωταῖς λοιμὸν καὶ ψῶζαν επεμψεν.
SYN. Δυσωδια. [Eupolis ap. Suid.

*Ψωθια. τα. quæ a pane deterguntur vel friantur. *Angl.* bread-crumbs. Vid. not. ad v. Κραπαταλλος.
ληψει δ' εν Αἴδου κραπαταλλον τριωβολου καὶ ψωθια. Phe-
SYN. Ψαθυρια, ατταραγοι.* [recr. ap. Ath. p. 646.

Ψωλός. verpus. 2. titio.
ψωλὸν γενεσθαι δεῖ σε μεχρι τοῦ μυρρίνου. Equit. 960.
SYN. Λειποδερμος.—κηλικος.—δαλος (εκκεκαυμενος.)

Ψωμιζω. buccea in os inserta pasco. 2. pasco.
κεκραχθι· τοῦτο δ' ουδεποτε σὺ ψωμιεῖς. Thesm. 692. B.
SYN. Τρεφω. φενακιζω, εξαπαταω, χαιρω.

*Ψωμοκολᾰκευω. offæ caussa adsentor; sum parasitus.
ψωμοκολακευων καὶ παρεισιὼν αεί. Philippid. ap. Ath. p. 262.

Ψωμοκολαξ. buccæ caussa adsentator. [p. 261. f.*
ψιθυρός τε καλοῦ, καὶ ψωμοκολαξ. Antiph. vel Aristoph. ib.

Ψωμοκολᾰφος. parasitus, qui, dum comedat, colaphos sibi infligi patitur.
σὲ μὲν καλοῦσι ψωμοκολαφον δραπετην. Diph. ib. p. 262.*

Ψωμός. frustum, buccella.
—φαρυγος δ' εξεσσυτο οἶνος,-Ψωμοί τ' ανδρομεοι·— ι. 373.
SYN. Ψωμιον, κλασμα, τρυφος, εγκαφος, πυρνος, κολαβα. βῶλος. αρτος, ακολος.

Ψωρα. scabies. 2. pyrausta. [Ath. p. 27. e.
1. καὶ παρα Σιταλκου ψωραν Λακεδαιμονιοισι. Hermipp. ap.
SYN. Κνυος, κνυζα, ψωριασις.

*Ψωχὸς, οῦ. ὁ. terra arenosa, *apud Lexicogg.*
σὺν καὶ ονου πεταλειον ορειγανον, αυά τε θυμβρης
στρομβεῖα ψωχοῖο κακῆς εμφορβια νουσου. Nic. Th. 628.*

Ω.

*Ω. littera.
ΑΛΦΑ μονον, ὦ γυναῖκες. ΕΙ τε δευτερον
μονον λεγειν χρή. καὶ τριτον μονον γ' ερεῖς
ΗΤ°. ἆρα φησω σοι τὸ τεταρτον τ' αὖ μονον,
ΙΩΤΑ; πεμπτον ΟΥ. τό θ' ἑκτον Υ μονον
λεγε. λοισθιον δὲ μονον αποφανῶ σοι το Ω
τῶν ἑπτὰ φωνῶν· ἑπτὰ δ' εν μετροις μονον. [453. f.
καὶ τοῦτο λεξασ', εἶτα δὴ σαυτῇ λαλει. Callias[1] ap. Ath. p.

Ω,α. ἡ. pellis ovina: *unde* vestis, *inpr.* rustica. 2. limbus vestimenti circa imam partem.
τῇ μὲν εχεν ταυρον δολιχον κερας, εν χερὶ δ' αλλῃ
ειρυε πορφυρεας κολπου πτυχας,* οφρα κεν[2] ῴην
δευοι εφελκομενην πολιῆς ἁλος ασπετον ὕδωρ. Mos. 2. 123.
SYN. Κρασπεδον, εσχατα πεπλου.

*Ωᾶνος. fluv. Siciliæ ad Camarinam. ——αλσος ἁγνὸν
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ωανον, εγ-χωριαν τε λιμναν. Olymp. 5.

Ωᾰριον. ovulum. Vid. Νωγαλα. [24.*
*σταμναριά τ' οινου μικρὰ τοῦ φοινικικοῦ,
ωαρια, τοιαῦθ' ἑτερα πολλὰ παιγνια. Ephipp. ap. Ath. p. 58. e.*

Ωαριων. Vid. Ωριων, et in v. Χαλαζηεις.

*Ωᾰρῑωνειος, εια, ειον. *adj.* a præc.
ου γὰρ φυσιν Ωαριω- (*Prosodiac. Dim.*)
νειαν (*staturam* Orionis) ελαχεν. Isthm. 4. 83.

Ωγενος, *pro* Ωκεανος. Vid. Steph. Thes. v. Ωγην.
—Παλαιμων δερκεται βρεφοκτονος
ζεουσαν αιθυιησι πλεκτανοστολοις
γραῖαν ξυνευνον Ωγενου, Τιτηνιδα. Lyc. 229.

Ωγῠγης, ου. ὁ. rex Thebanus, ita vetustus, ut omnia antiquissima dicerentur τὰ ὠγύγια.*

Ωγῠγια. nom. Calypsûs insulæ.
Ωγυγιη τις νῆσος αποπροθεν ειν ἁλὶ κεῖται,
ενθα μὲν Ατλαντος θυγατηρ, δολοεσσα Καλυψώ,
ναιει εϋπλοκαμος, δεινὴ θεός·— η. 244.

Ωγῠγιος. Ogygius. 2. vetustus. Vid. Ωγυγης.
——Θηβας δ' ἡμᾶς
τὰς Ωγυγιους πεμψον,— Œd. C. 1853. (769. Br.)
2. σὲ δ', ὦ τεκνον, τοδ' εληλυθε
πᾶν κρατος ωγυγιον·— Philoct. 141.
EXP. Τὸ απ' αρχῆς.—αρχαῖος, παλαιφατος, παμπαλαιος.

*Ωγῠρις. nomen insulæ.
εστὶ δέ τοι προτερω, Καρμανιδος εκτοθεν ακρης,
Ωγυρις· ενθα δὲ τυμβος Ερυθραιου βασιλῆος. Dion. 606.

Ω,δεῖον[4]. locus in quo certamina musica spectabantur.
τί ταῦτα ληρεῖς; φληναφῶν ανω κατω
Λυκειον, Ακαδημιαν, Ω,δειου πυλας, [336. e.
ληρους σοφιστῶν; ουδὲ ἓν τουτων καλόν. Alex. ap. Ath. p.
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἑνδεκα,*
οἱ δ' εν Ω,δειῳ δικαζουσ'·— Vesp. 1108. B.

Ω,δη. ode.
παντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νομος βεβληαται[5] ᾠδῆς. Hom. Ap. 20.
*τεττιξ μὲν τεττιγι φιλος, μυρμακι δὲ μυρμαξ,

---

1. Callias Atheniensis ætate Strattidem paullo antecessit, et drama composuit, quod *Ars Grammatica*, vel, *Artis Grammaticæ præcepta*, inscribebatur. Vid. Athen. l. l.

2. "*Aurati* conjecturam, a *Casaubono* probatam, legentis, ὄφρα "μὴ ᾠῆν Δεύοι ἑ. recepit *Brunck.* Requiri omnino videtur μὴ, sed "malim etiam δεύῃ." Valcken.

3. Vocem hanc in loco sequ. felici emendatione restituit Boissonade, ad Philostr. Heroic. p. 662. "Dicæarchus inter Geogr. min. "ii. 8. ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ "θαυμαστόν. Lego," (inquit Vir eruditissimus,) "ᾠδεῖον τῶν ἐν τῇ— "Suidas v. 'Ωιδεῖον."

4. Hermannus dedit μεμέληται ἀοιδῆς.

ίρηκες δ' ίρηξιν·* εμὶν δ' ά Μῶσα καὶ ῳδα. Theoc. 9. 32.
SYN. Αοιδη, ᾆσμα, ὑμνῳδια.
EPITH. Αμουσος, βουκολικη, θελξιμβροτος, λιγυρα, κλιμακοεσσα, καλλιφθογγος, οξυτονος, πενθιμος, πολυπανσοφος, πολυχορδος, θεσπεσιη, φρενοθελγης, ἱμεροεσσα, ἡδυθροος, γλυκερα, τερπνη, μυστιπολος, αντιψαλμος, επιτηδειος.

Ωδὶν, Ωδὶς. dolor parturientis. 2. puerperium. 3. dolor. 4. funis.
Ἡρης θυγατέρες, πικρὰς ωδῖνας εχουσαι. Λ. 271.
Κυκλωψ δὲ στεναχων τε, καὶ ωδινων οδυνησι. ι. 415.
αφνω δ' αεναων επεων ωδῖνας ανοιξας. Tryph. 115.
SYN. Ωδινησις.—αλγος.—τοκος, τοκετος.
EPITH. Αελπτος, αναυδης, ἁπαλη, γοερα, γονιμος, επαλγης, ευτεκνος, ελαφρα, θοα, κεραυνιος, λοχια, ἱερα, μογοστοκος, οξεῖα, οψιτελεστος, πολυτλητη, πραΰτοκος, ὑγροτοκος, ωμοτοκος, θεσκελος, αχραντος, ἁγνα, σεμνα, βροτεια, ψευδης.
*PHR. Ὁρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φευγει πικρὰν
ωδῖνα παιδων· αλλ' επαν ληξῃ κακοῦ,
εν τοῖσιν αυτοῖς δικτυοις ἁλισκεται,
πρὸς τοῦ παροντος ἱμερου νικωμενη. Soph. *fr. inc.* xvi.
εθυσεν αὑτοῦ παῖδα, φιλτατην εμοὶ
ωδῖν', επῳδὸν Θρῃκιων αηματων. Agam. 1419. P.*
—εχουσ' εν ωδινων λοχιαις αναγκαις. Eur.

Ωδινω. parturio. 2. vehementer angor.
ωδινειν τρομεω· χαλεπὸν βελος Ειλειθυιης. Theoc. 27. 28.
2. τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μιαν ωδινειν [Trach. 328.
ψυχὰν, χαλεπὸν βαρος·—Hipp. 258. *item cum accusativo,*
SYN. Επωδινω, εγκυμονεω, τοκαω, λοχευω, αποτικτω.—
2. πασχω, ὑπεραλγεω.
PHR. —Τοκετοιο λεχωΐα νηματα λῦσαι.
νυσσομενη κεντροισιν απειρωδινος αναγκης. Nonn.

*Ωδονες. populus Thraciæ. [Steph. Byz.
Μαιδων τ' αγρια φῦλα, καὶ Ωδονες εγχεσιπεπλοι. Dionys. ap.

Ωδονιηθε. *adv.* ex Odonia.
πρῶτα μὲν Ωδονιηθε Μιδης, ἁπερ Ασιδος αρχὴν
λειπων, εν κληροισιν ανετρεφεν Ημαθιοισιν [p. 683. b.*
αιὲν ες ἑξηκοντα περιξ κομοωντα πετηλοις. Nicand. ap. Ath.

Ωιδοποιὸς, Ωιδός. qui odas conficit, cantor. Vid. Αοιδος.
Ανακρεοντος εικόν' εἶδον εν Τεῳ,
τῶν προσθ' εἴ τι περισσὸν ῳδοποιῶν. Theoc. Ep. 16.
χαλκεον ἱδρυσας ῳδὸν ὑπὲρ κιθαρας. Paul. Sil. *An.* iii. 87.
—ωκὺ δ' απεπτα
εξ ορνιθοπεδας ῳδὸς ερημοφιλος. ib. *p.* 93.

*Ωιδὸς, *etiam dicebatur ipsum* poculum, Scoliorum cantoris præmium. *Vid. Santen. ap. Gaisf. in Hephæst. p.* 228.
a. τί οὖν ενεσται τοῖς θεοῖσιν; b. οὐδὲ ἕν,
ἣν μὴ κεραση τις. a. ισχε. τὸν ῳδὸν λαμβανε. Antiphan. ap. [Ath. p. 504. d.

Ωεὸν, *Ion. pro* ωόν.
θαλπουσης οφιος κηριτροφου ωεὰ γαιῃ
παντα διεσκηνιψε,— Nic. Th. 192.
οἱόν τε χηνὸς ωεὸν Μαιανδριου. Simon. ap. Ath. p. 58. e.

Ωζεω, *vel* Ωζω. *verbum vetus.* idem quod Ὄζω. Vid. Damm. c. 1705. et Porsoni *collationem Cod. Harl. ad* Od. ε. 455.*

Ωζω. exclamo ὦ.
ωζεις, ὑπνωσσεις, ουκ αναστησει ταχος; Eumen. 123.
SYN. Αιαζω, βοαω.

Ωθεω, *v.* Ωθω. trudo. *in med.* irruo.
δεινὸν δ' αμφ' Αχιλῆα κυκωμενον ἱστατο κῦμα,
ωθει δ' εν σακεϊ πιπτων ροος, ουδὲ ποδεσσιν
εἶχε στηριξασθαι·—Φ. 240. —χερσίν τε ποσίν τε,
λᾶαν ανω ωθεσκε ποτὶ λοφον·— λ. 594.
*ωσομεν ανδροφόνον φροντίδα ταῖς φιαλαις. Paul. Sil. *An.* iii. 83.*
SYN. Ωθιζω, ωστιζω, επωθεω, προωθεω, παρωθεω, παρωθοῦμαι, διωκω, ανατρεπω.

Ωθισμος. impulsio. 2. conflictus.
ἡ ωθισμός εστι δακτυλων τοιοῦτος, ἡ
καὶ πνιγμος,— Anaxandr. ap. Ath. p. 227. c.

Ωκα, Ωκιστα. *advv.* celeriter, subito.
—τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατομβην ἑξεiης εστησαν—A. 447.
ελθωμεν δ' ανὰ αστυ, βοὴ δ' ωκιστα γενοιτο. χ. 77.
SYN. Ταχα, ταχεως, ταχιστα, *αἶψα, καρπαλιμως, οτραλεως.*

Ωκάλεα. oppidulum Bœotiæ.
τὸν ειαβὰς, Ἑκαεργε, καὶ Ωκαλεην πολυπυργον[1]. Hom. Ap.

Ωκεἄνὶνη, Ωκεανίς. *patron. fem.* ab Ωκεανος. [243.
τρὶς γὰρ χιλιαι εισὶ τανυσφυροι Ωκεανῖναι. Hes. θ. 364.
*ηειδεν θ', ὡς πρῶτον Οφιων Ευρυνομη τε
Ωκεανὶς νιφοεντος εχον κρατος Ουλυμποιο.* Apoll. 1. 503.

Ωκεανηΐς. idem. Vid. ad voc. Ῥοδοπη.

Ωκεἄνὸς, οῦ. ὁ. oceanus.
αλλ' αιεὶ ζεφυροιο λιγυπνειοντας αητας
ωκεανὸς ανιησιν, αναψυχειν ανθρωπους. δ. 568.
τὴν δὲ κατ' Ωκεανὸν[2] ποταμὸν φερε κῦμα ροοιο. λ. 638.

1. "πολύπυρον, usitatum Homero epitheton, pro πολύπυργον recte "Wolfius et Ilgenius e Barnesii emendatione receperunt. Ε πύργος "nulla apud Homerum composita sunt, præter εὔπυργον Τροίην. "Il. vii. 71." Hermann.

2. Hujus vocis notio apud Homerum expendenda est diligenter.—Primum significatur *Oceanus*, Titan, numen antiquissimum, rerum Parens; quique fluvii cognominis Deus habebatur. Deinde vero, quod præcipue notandum, ὠκεανοῦ nomine apud Poëtam designatur *fluvius immensus*, qui, pro istius temporis notitia, maria et terras quasi amplexu continebat, qui affluxu et refluxu ter die agitabatur, in quem cœlestia corpora occidere et e quo exoriri credebantur. Unde pro ipso *horizonte* a quibusdam accipitur. *Vid. Strab. p.* 4. *et Damm. c.* 1579. In Homero igitur ὠκεανὸς et θάλασσα duas res plane diversas plerumque, si non semper, notant; quod discrimen si semel percipiatur, perfacilis est explicatio exordii Odyss. μ. quamvis veteribus Philosophis ac Geographis visum fuerit adeo plenum molestiarum. *Strab. p.* 5.

Equidem addubito, utrum in uno aliquo loco summus ille ac vetustissimus Poëta per ὠκεανὸν voluerit *simpliciter* θάλασσαν, sive, *mare*. Ubique, ni fallor, cum numen non indicetur, est *nomen proprium* fluvii, fabulosi nimirum, sed *fluvii*. Erat scilicet Homeri æqualibus orbis terrarum planities circularis, cujus extremitates undique clauserit iste fluvius; ab illo omnis omnino aquarum copia, marium, amnium, fontium, *etc.* originem ducebat, et in illum rursus ferebatur.—Conf. Il. Ξ. 201. 245, 6. cum Il. Φ. 195-7.

Hinc videmus, qua de caussa depingatur *Oceanus* clypei Achillei extremam oram undequaque cingens:

ἐν δὲ τίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο
ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο. Σ. 606.

Hinc etiam videmus, quamobrem Virgilius, cujus ætate peculiaris illa significatio vocis, ὠκεανὸς, jamdiu esset exoleta, *mare* suum aliter in Æneæ clypeo ordinaverit.

Hæc inter tumidi late maris ibat imago. Æn. viii. 671.
In medio classes æratas, *etc.*

i. e. "in medio *clypei*, non *maris*; etsi hoc mediam clypei partem "occupare putandum est." Heyn. in loc.—Hic vero notandum, Acilium Consulem apud Livium mentionem "Oceani" facere, "qui orbem terrarum amplexu finit." Lib. xxxvi. c. 17. fin.

Si quærendum videatur, an hæc vocis, ὠκεανὸς, notio apud alios Scriptores reperiatur, notandus in primis est Hesiodus eadem fere cum Homero loquens. Vid. Θεογ. 242. Ασπ. 314.—Citandus est præterea in eandem sententiam Euripides:

αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα; Orest. 1369.

Similia videtur Orpheus, vel qui sub nomine ejus scripsit, de Oceano sentire, quamvis *fluvium* non diserte nominaverit:

εἴκει δ' ἀκαμάτου πόντου τὸ βαθύρροον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων. Hymn. 10. 14.

Vide etiam Hymn. lxxxii. 3. cit. supra, et frag. xliv.

Postea generaliori sensu accipi cœpit vox ὠκεανὸς, quamvis haud adeo frequenter occurrat. In uno tantum alio loco apud Euripidem invenitur, *sc.* Hippol. vs. 120. et ibi simpliciter *mare* videtur denotare.—*Vid. Valcken. et Monk.* In Pindari Pyth. iv. 45. *mare Libycum* denotat, et vs. 447. ὠκεανοῦ πελάγεσσιν ἐνεμίγησαν, *de mari mediterraneo et Argonautis sermo est*, judice Dammio.

Sed nos *immensum* spatiis confecimus *æquor*;—

nec hujus est loci disquirere quantum veritatis cum errore in Homerici fluvii notione misceatur; nec quibus potissimum nixus rationibus ab eo dissentiat Herodotus, Lib. ii. §§. 21, 23.—Id vero tenendum, ὠκεανὸν apud Poëtam fuisse ποταμὸν,—posteriores autem (*Vid. Steph. Byz. in v.*) qui de Oceano terras circumambiente post Homerum scripserint, quique se forsan eadem cum Homero sensisse crediderint, ὠκεανοῦ nomine θάλασσαν seu πόντον intellexisse, a qua non Homerus solum, verum Hesiodus, Orpheus, Euripides, verbis disertis eam vocem discernant.

Syn. Θαλασσα, αμφιτριτη.

Epith. Αψορρόος, αφνειος, ακαμας, βαθυδινης, βαθυρρειτης, βαθυκυμων, βαρυηχης, γαιηοχος, ευρυς, ευρροος, ευρυπορος, κυμαινων, κυανεος, κλυτος, μεγακητης, μεγαλητωρ, ταυροκρανος.

Phr. Εξ ακαλαρρειταο βαθυρροου ωκεανοῖο. Hom.

—Ωκεανοῖο, τελησντος ποταμοῖο. Hes.

ζωσάμενος στεφανηδὸν ὁλην χθονα κυκλάδι μιτρη. Nonn.

Ωκεανόν τε θεῶν γενεσιν,— Hom.

αθανατῶν τε θεῶν γενεσιν θνητῶν τ' ανθρωπων,
ὃς περικυμαινει γαιης περιτερμονα κυκλον·
εξ οὗπερ παντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θαλασσα,
καὶ χθονιοι γαιης πηγορρυτοι ικμαδες ἁγναί.
κλῦθι, μακαρ, πολυολβε, θεῶν ἁγνισμα μεγιστον,
τερμα φιλον γαιης, αρχὴ πολου, ὑγροκελευθε. Orph. H. 82.
Ωκεανὸς πρωτιστα καλιρροος ῆρξε γαμοιο,
ηδὲ κασιγνητην ὁμομητορα Τηθυν οπυιεν. ib.[1]

*Ωκηεις. *epith.* terebræ. [i. 221.
τρυπανά τ' ευδινητα, καὶ ωκηεντα τερετρα. Leon. *Tar.*—*An.*

Ωκῐμίδης. nomen pr. ranæ.
Ωκιμιδην δ' αχος εἶλε, καὶ ηλασεν οξέϊ σχοινῳ. Hom. *fr.* Batrach.*

Ωκῐμοειδης. ocimum referens. V. in voc. Ουλοφονον.

*Ωκῐμον. το. ocimum herba. 2. nomen meretricis. Vid. Ath. p. 567. c. et 570. e.

1. χοροὺς ἑλισσουσαι-Παρ' ωκιμων πεταλα,
καὶ θριδακινιδων-Ευοσμων τε σελινων. Strattis ap. Ath. p. 69. a.
2. επειτα τῆς αυτῆς ὁδοῦ πρὸς Αεροπην
ελθοῦσα, πεμψαι στρωματ' αυτὴν αυτίκα [587. d.
κελευε καὶ παρ' Ωκιμον χαλκωματα. Nicostrat. ap. Ath. p.

Ωκῑνᾰρος. nom. fluvii.
οἱ δ' αὖ Τερειναν, ενθα μυδαινει ποτοῖς
Ωκιναρος γῆν, φοῖβον εκβρασσων ὑδωρ. Lyc. 1008.*

Ωκυᾰλος. velox in mari. 2. Nom. Pr. nobilis Phæacis.
1. Ἑκτωρ δὲ πρυμνης νεὸς ἥψατο ποντοποροιο,
καλῆς, ωκυαλου,— Ο. 705.
2. ὦρτο μὲν Ακρονεως τε, καὶ Ωκυαλος, καὶ Ελατρευς. θ. 111.

Ωκῠβολος. celeriter feriens.
—ωκυβολων-Ειποτε τοξων πτανοῖς ιοῖς
ανυσειε γαστρὶ φορβάν. Philoc. 720. (10. Br.)

Ωκῠδηκτωρ. celer morsu.
ρινην τε κνησιχρυσον ωκυδηκτορα. Philipp. *An.* ii. 216.

Ωκῠδίδακτος. qui celeriter discit.
εδραμε δ' ωκυδιδακτος ἁπας οιωνὸς, εριζων. Crinag. *ibid.* 147.

Ωκῠδινητος. velox.
*καὶ γὰρ εριζομεναι
νᾶες εν ποντῳ, καὶ εν ἁρμασιν ἱπποι, - -*
ωκυδινατοις εν ἁμιλ-
λαισι θαυμασταὶ πελονται. Isth. 5. 4.

*Ωκῠδρομας. qui velociter currit.
ωκυδρομας Λυκος Ισθμι' ἁπαξ,— Ep. ἀδ. 126.‡

Ωκῠδρομος. id. quod præc. Vid. Ταχυς.
ηεριαι, αφανεῖς, ωκυδρομοι ὥστε νοημα. Orph. H. 68. 9.

Ωκυεπης. celeriter loquens. Vid. Απολλων.
Syn. Ωκυλαλος.

Ωκῠθοος. celer.
*Ἡρης εκ λειμῶνος αμησαμεναι φορεουσιν
ωκυθοον τριπετηλον, ὁ καὶ Διὸς ἱπποι εδουσιν.* Call. 3. 164.
Exp. Το ταχεως ανατελλον.

Ωκῠλοχεια. celeriter pariens, facilem partum efficiens. Vid. ad vocc. Φυσις, Προθυραια.

*Ωκῠμᾰχος. ὁ ἡ. ad pugnandum celer.
θεινομενοι Λοκρῶν χερσὶν ὑπ' ωκυμαχων. Nossis, *An.* i. 195.*

Ωκῠμορος, Ωκυμορωτατος. brevis ævi.
νῦν δ' ἁμα τ' ωκυμορος καὶ οἲζυρος περὶ παντων. Α. 417.
τιμησόν μοι υἱὸν, ὃς ωκυμορωτατος αλλων. ib. 505.
Syn. Ταχυθανατος.

Ωκῠνοος. Vid. Στιβια.

Ωκῠπετης, Ωκυπετος. celeriter volans. 2. præpes.
—χαλκοποδ' ἱππω,-Ωκυπετα,— Θ. 42.
—ωκυπετη[2] δέ τις επλετο νεικεος αρχή. Coluth.
Syn. Ωκυπους, ωκυδρομος, ωκυθοος, ωκυς, ταχυς, ηνεμοεις, ευσκαρθμος, ωκυπτερος, πτερυγωκυς.

*Ωκῠπλᾰνος, ου. ὁ ἡ. pernix.
ταῖς ωκυπλανοις πτερυγων ριπαῖς. Eur. *fr.* Pirith.
Syn. Ωκυδινητος.*

Ωκῠποινος. qui cito punit: *sed in l. c.* citam pœnam ferens.
παλαιγενῆ γὰρ λεγω
παρβασιαν ωκυποινον. Sept. Th. 749.

Ωκῠπομπος. celeriter vehens.
ναὸς ωκυπομπου. Iph. T. 1137.

Ωκῠπορος. celer, velox.
αλλὰ σὺ μὲν νῦν, νηυσὶ παρημενος ωκυποροισι. Α. 421.

Ωκῠπους, Ωκυποδης, Ωκυπος. pernix. Vid. Απολλων.
—παρετρεσσαν δέ οἱ ἱπποι-Ωκυποδες·— Ε. 296.
ως δὲ παρος Κλυμενης ὁροων Φαεθοντα μελαθρῳ,
ου δρομον ωκυποδην εἶχες απ' αντολιης. Macedon. *An.* iii.
Syn. Ποδωκης, ωκυπετης. [113.

*Ωκυπτερα. τα. *subst.* pro πτερά.
a. επὶ τῷ γελᾷς; b. επὶ τοῖσι σοῖς ωκυπτεροις. Av. 803.*
Syn. Ποδωκης, ωκυπετης.

Ωκυπτερος. celeres habens alas. Vid. Ωκυπετης.
αυτὸς δ', ὥστ' ιρηξ ωκυπτερος ὦρτο πετεσθαι. Ν. 62.

Ωκῠροη. Oceani et Tethyos filia. 2. fil. fluv. Imbrasi.
Ευδωρη τε, Τυχη τε, καὶ Αμφιρω, Ωκυροη τε. Hes. θ. 360.
2. τῷ ῥα ποτ' Ωκυροην νυμφην, περικαλλεα *κουρην,
Χησιὰς ευπατερεια τεκεν φιλοτητι μιγεῖσα·*
Ωκυροην, ἣ καλλος απειριτον ωπασαν *Ωραι. Apollon. ap.

*Ωκῠροης, ου. *idem c. sequ.* [Ath. p. 283. e.
νεῖται, επ' ωκυροην Θυμβριν αμειψαμενος. Diodor. *An.* ii.

Ωκῠροος, Ωκυρροος. celeriter fluens. [186.*
—ὁτ' επ' ωκυροῳ Κελαδοντι μαχοντο,
αγρομενοι Πυλιοί τε καὶ Αρκαδες εγχεσιμωροι. Η. 133.

Ωκύς. celer, pernix.
αυτὰρ επειδη τόν γε δαμασσεται ωκὺς οϊστός. Λ. 478.
τοῖσι δ' ανισταμενος μετεφη ποδας ωκὺς Αχιλλεύς. Α. 58.
*Phr. Ποδωκειῃσι πεποιθώς. Hom. ποσὶ κραιπνοῖσι πεπ. ib. ουτε ποσὶν θασσων, ουτ' αλκιμος, ὡς σὺ, μαχεσθαι.
φυγε λαιψηρὸν δρομον. Pind. —δελφῖνί κεν [Ο. 570.
ταχος δι' ἁλμας ισον ειποι-μι. ib.*
Syn. Ωκυπους, ωκυπετης, θοος, ταχυς.

Ωκυσκοπος. celeriter videns. Vid. Απολλων.

Ωκῠτοκεῖον. (φαρμακον.) partum celerem efficiens.
ὁ δ' ανὴρ περιηρχετ', ωκυτοκεῖ' ωνουμενος. Thesm. 511. (504.

Ωκῠτόκος. cito pariens. αλλ' αιὲν επ' ηματι [Br.)
ωκυτόκος πεδιων επινισσεται. Œd. C. 721. (688. Br.)
Exp. Ωκυτοκα ποιῶν τα πεδια, και εγκαρπα.

Ωλενη. ulna. [388.
καὶ τὸ σπαργανον εἶχεν επ' ωλενη, ουδ' αποβαλλεν. H. Merc.
πλευρὰν ἁπασαν, ωλενην τ' ευωνυμον. Trach. 943. (23. Br.)
Syn. Βραχιων, πηχυς, αγκαλη, παλαμη.
Epith. Καλλιχειρ.

Ωλενιος, α, ον. Vid. Ωλενος.
πετρη τ' Ωλενιη, καὶ Αλεισιον εντὸς εεργει. Β. 617.

Ωλενῑτης. humeralis.
τὸν ωλενιτην χονδρον ενδατουμενη. Lyc. 155.

Ωλενος, *ου. ἡ. urbs Eleorum, sita in monte saxoso, qui vocatur Ωλενία πέτρα. *item*, urbs Ætolorum.
εξ Ωλενου γῆς φορβάδος κομιζομαι. Soph. *fr.*
οἳ Πλευρων' ενεμοντο,* καὶ Ωλενον, ηδὲ Πυληνην. Β. 639.

Ωλεσῐβωλος. *prave pro Ολεσιβωλος. ὁ ἡ. glebas frangens. Vid. ad v. Ωμαχθης.*

Ωλεσῐκαρπος. fructum perdens. 2. sterilis. Vid. ad v. Σιγαζω.
μακραί τ' αιγειροι, καὶ ιτεαι ωλεσικαρποι. κ. 510.
Syn. Ματαιοκαρπος.

Ωλεσιοικος. familiæ pestis.

---

1. Ne Pseud-Orpheo quidem digni videntur hi versus: neque eos apud illum adhuc deprehendi.

2. In edit. Lennep. (vs. 10.) est ὠκυπέτης, quæ forma analogiæ magis convenit quam ὠκύπετος.

πεφρικα τὰν ωλεσιοικον-Θεὸν,— Sept. Th. 726.
SYN. Ασωτος.

Ωλεσίτεκνος. sobolem perimens.
—ωλεσιτεκνον Αγαυην. Nonn.
SYN. Παιδοκτονος. παιδολετωρ.

Ωλξ. sulcus.
* τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον εΰξοον αμφὶς εεργει*
ἱεμενω κατὰ ὦλκα, τεμεῖ δέ τε τελσον αρουρης. N. 706.
SYN. Αυλαξ. EPITH. Βαθεῖα, διηνεκης, ιθεῖα.

*Ωλην. vates quidam Lycius.
ὅν τοι από Ξανθοιο θεοπροπος ηγαγεν Ωλην. Call. 4. 305.

Ωλπις, ιδος. Nom. Pr.
πατρίδα κυδαινων ἱερὴν πολιν Ωλπις Αθανᾶς,
τεκνον μελαινης Γῆς, χαριεντας αυλοὺς
τουσδε σὺν Ἡφαιστῳ τελεσας, ανεθηκ' Αφροδιτη
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμερῳ Βρυσωνος. Simonid.—*Anal.* i. *p.* [139.*

Ωμᾶδιος. in humero positus. Bacchi epith.
ωμαδιε[1], σκηπτοῦχε, χοροιμανες, ηγετα κωμων. Orph. H. [51. 7.

Ωμαχθης. humeris gravis.
σπερμοφορον πηρην ωμαχθεα, κὠλεσιβωλον [215.
σφυραν, καὶ γαμψας πυρολογους δρεπανας. Philipp. *An.* iii.

Ωμηστὴρ, Ωμηστης. qui crudis vescitur. 2. sævus et immitis.
Ουρανὸς, ωμηστῆρος ὑπαὶ παλαμησι Κρονοιο
δηωθεὶς— Lith. 640.
ωμηστὴς καὶ απιστος ανὴρ ὅδε, οὔ σ' ελεησει. Ω. 207.
SYN. Ωμοβορος, ωμοβρὸς, ωμοβρως, ωμοσιτὸς, ωμοδακης, ωμοφαγος. φαγος, βορος.
*PHR. Ὑπερθορὼν δὲ πυργον ωμηστὴς λεων,
αδην ελειξεν αἱματος τυραννικοῦ. Agam. 828. P.
—αμφὶ βουποροισι πηχθέντας μελη
οβελοῖσι, νηδὺν καὶ γναθον πλῆσαι σεθεν. Cycl. 301.
βρυκειν, κρεωκοπεῖν μελη ξενων. ib. 358.

Ωμιον. το. parvus humerus. [388.
καὶ στολιον, μαλιον, πωγωνιον, ωμιον εξω. Ammian. *An.* ii.

Ωμοβοεος, Ωμοβοειος, Ωμοβοευς, Ωμοβοΐος, Ωμοβοϊνος. e crudo corio bubulo factus.
ωμοβοειον μοι παραθεὶς τομον, Ἡλιοδωρε,*
καὶ τρια μοι κερασας ωμοβοειοτερα. Lucill. *An.* ii. 332.
καὶ τὰς αρρηκτους εμβάδας ωμοβοεῖς. Ep. ἀδ. 176.

*Ωμοβορευς. crudivorus, ferox.
πυρσον ἅλις σφηκὶ προσαλιγκιον ωμοβορῆϊ. Nic. Th. 739.*

Ωμὄβρος. *male pro sequ.*

*Ωμὄβρώς. crudivorus.
εγὼ δ' ερῶ σοι δεινὸν ουδὲν, ουθ' ὅπως
φυγὰς πατρῴας εξεληλασαι χθονός·
ουθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ανδρὸς αἷμα συγγενους
κτεινας, εν Αργει ξεῖνος ὢν οικιζεται·
ουδ' ὡς προ Θηβῶν ωμοβρὼς εδαισατο [viii.*
τὸν Αστακειον παῖδα, διὰ καρα τεμών. Soph. *fr.* Ἀχαιῶν Συλλ.
—ωμοβρὼς τ' ορειβατης-Κυκλωψ— Troad. 436.

Ωμὄβρωτος. qui crudus comeditur. 2. id. cum præc.
2. Λυσσα—ωμοβρωτος— Herc. F. 887.

Ωμογερων. cui, quanquam seni, caput non est canum.
ωμογεροντα δέ μιν φασ' εμμεναι· *αργαλέον δὲ
ποσσὶν εριδδησασθαι Αχαιοῖς, ει μὴ Αχιλλεῖ.* Ψ. 791.
SYN. Μεσαιπολιος, μιξοπολιος.
*PHR. Ου μὲν γάρ τι γυναικὸς ανὴρ ληΐζετ' αμεινον
τῆς αγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς ου ῥιγιον αλλο
δειπνολοχης· ἥ τ' ανδρα καὶ ιφθιμόν περ εόντα
εὑει ατερ δαλοῦ,* καὶ ωμῷ[2] γηραϊ δῶκεν. Hes. ε.

Ωμοδᾶκης. valde mordens. 2. acerbus.
ωμοδακής σ' αγαν ἵμερος εξοτρυ-νει,— Sept. Th. 698.
SYN. Αγριος, απηνης, ωμηστης.

Ωμοδᾶμος. *Vid. not. ad v.* Συντριβω. [10.
Ωμοδαμόν θ', ὃς τῇδε τεχνῃ κακὰ πολλὰ ποριζοι. Hom. xlvii.

Ωμὄδροπος. qui nondum maturus decerpitur. [10.
κλαυτὸν δ' αρτιτροποις, ωμοδροπων
νομιμων προπαροιθεν διαμεῖψαι
δωματων στυγερὰν ὁδόν. Sept. Th. 339.

Ωμοθετεω, Ωμοθετοῦμαι. crudum aræ impono.
διπτυχα ποιησαντες, επ' αυτῶν δ' ωμοθετησαν. A. 461.
—ὁ δ' ωμοθετεῖτο συβωτης,
παντοθεν αρχομενος μελεων, ες πιονα δημόν. ξ. 427.

Ωμὄθριξ. horrentem comam habeo. V. in voc. Χελυδρος.
—χελυδρος ωμοθριξ, (Αντηνωρ.) Lyc. 340.

Ωμοθῦμος. crudelis. Vid. Ωμος.
—τὸν ωμοθυμον ει-*Που ποτε πλαζομενον
προσβλεπει, απνοι. Aj. 894. (84. Br.)

Ωμὄκρᾶτης. robustus, sævus.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μεγας, ωμοκρατης-Αιας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσησας.* ib. 205.
EXP. Ὁ τῶν ωμων κρατεῖν δυναμενος. καρτερος. γενναῖος.

Ωμολῖνον. pannus e crudo lino.
ωμολινοις κομη βρυουσ', ατιμιας πλεως. *Cratin. ap. Ath.
SYN. Χειρομακτρον, εκτριμμα.* [p. 410. d.

Ωμὄπλᾶτη. armus. 2. scapula.
Ινὼ δ' αὐτ' ἐρρῆξε σὺν ωμοπλατᾳ μεγαν ὦμον. Theoc. 26. 22.
SYN. Πλατη, επινωτιον. επωμις.

Ωμός. crudus. 2. immaturus.
ωμὸν βεβρωθοις Πριαμον, Πριαμοιό τε παῖδας. Δ. 35.
SYN. Απεπτος, αωριος, ομφακιος, ενωμος.

Ωμός. crudelis.
αλλ' αυτίκ' ωμοῖς αυτὸν εν νομοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φυσιν. Aj. 548. B.
SYN. Σκληρος, αγριος, στιβαρος, ιταμος, απηνης, απανθρωπος, ανιλεως, σιδηροφρων, ωμοφρων, ωμοθυμος.
PHR. —Κακᾶς αναθρεμμα λεαινας. Theoc.
σιδηροφρων τε κἀκ πετρας ειργασμένος. Æsc.
—γλαυκὴ δέ σε τικτε θαλασσα,
πετραι τ' ηλιβατοι, ὅτι τοι νοος εστιν απηνης. Hom.

Ὦμος. humerus. *—αυτὰρ Οδυσσεὺς
ζωσατο μὲν ῥακεσιν περὶ μηδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς
καλούς τε, μεγαλους τε,* φανεν δέ οἱ ευρέες ὦμοι,
στηθεά τε, στιβαροί τε βραχιονες— σ. 65.
SYN. Νῶτος, επωμις. EPITH. Αγλαος, ατειρης, ανικητος, ακινητος, αθανατος, βριαρος, θεοδεγμων, ιφθιμος, κυρτος, στιβαρος, σιδηρεος, λευκος, φαιδιμος, δεξιος, δεξιτερος, αριστερος, νειατος.

Ωμοσῖτος. qui crudis vescitur. Vid. Ωμηστης.
ὃν ωμοσιτοι σκυλακες, ἃς εθρεψατο,
διεσπασαντο— Bacch. 338.
χαλαῖσί τ' ωμοσιτοις. Phœn. 1041.
πλαγχθέντας, ωμοσιτα δαιταλουμενους. Lyc. 654.

Ωμοσπᾶρακτος. qui crudus laniatur.
ιδοὺ λεγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ωμοσπαρακτον παραλαβὼν, μεταχειρισαιο χρηστῶς. Equit.
SYN. Ωμοδαϊκτος. [344.

Ωμοτᾶρῖχος. salsamentum crudum. [135. a.
ωμοταριχον εῶν χαιρειν, Φοινικιον οψον. Matron ap. Ath. p.
*a. παρ' εμοῦ δ', εὰν μὴ καθ' ἓν ἑκαστον παντα δῷς,
χαλκοῦ μερος δωδεκατον ουκ ἂν απολαβοις.
b. δικαιος ὁ λογος. a. αβακιον, ψῆφον! λεγε.
b. εστ' ωμοταριχος, πεντε χαλκῶν. a. λεγ' ἕτερον.
b. μῦς, ἑπτὰ χαλκῶν. a. ουδὲν ασεβεῖς ουδεπω.
λεγε. b. τῶν εχινων οβολος. a. ἁγνευεις ετι. κ. λ. Alex. ap. [Athen. p. 117. e.*

Ωμοτης. cruditas. 2. crudelitas.
οικτῳ δ' αφῆκεν ωμοτητα, *καὶ θεὸς
συνεργος ἦν τῷ παιδὶ μὴ 'κπεσεῖν δομων.* Ion. 47.
ισον λεαινης καὶ γυναικὸς ωμοτης. Sent.
SYN. Σκληροτης, χαλεποτης, απηνοτης, απηνεια, δυστροπια, αγριοτης, αφειδια.—απεψια.

Ωμοτόκος, ου. ὁ ἡ. *partum immaturum edens. 2. sævíparus; *vel*, Ωμότοκος. sævo dolore editus. "*Sunt autem* ὠμότοκοι ὠδῖνες, ipsi catuli, quos cum doloribus in illo monte sunt enixæ leænæ." *Græv. in Callim. l. l.*

---

1. "An ὠμάδιος, quod fertur humeris Silenorum et Satyrorum?" Gesn. ad H. 29. 5.

2. Lege cum Heinsio, ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκε, ex Homeri Odyss. ο. 346. Sed male citatur hæc phrasis Hesiodi, tanquam ejusdem significationis cum ὠμογέρων—nam ὠμὸν γῆρας, recte explicat Robins. *prematuram senectutem, quæ ante tempus venit;* sed ὠμογέρων eum denotat, cui contigerit, sec. Virgilium, *cruda—viridisque senectus.*

1. ωμοτοκοις ωδῖσι γονὴν ερραισαν απασαν. Maneth. vi. 246.
διζημαι, Λυκοεργε, τεὰς χερας,* ὡς απὸ ῥιζης
κληματος ωμοτοκου βλαστὸν ὅλον θερισῃς. Philipp. *An.* ii.
2. μεῖνον, επεὶ καὶ θῆρες εν ουρεσι πολλάκι σεῖο [231.
ωμοτοκους ωδῖνας απηρεισαντο λεαιναι. Call. Del. 119.

Ωμοφάγος. crudis cibis vescens. Vid. Ωμηστης.
ειλομενοι, λειουσιν εοικότες ωμοφαγοισιν. Ε. 782.

Ωμόφρονως. *adv.* crudeliter.
ὡς ωμοφρονως δαιμων ενεβη
Περσῶν γενεᾷ.— Pers. 914.
SYN. Αγριως, απηνῶς, χαλεπῶς, ωμῶς.

Ωμόφρων. crudelis. Vid. Ωμος.
αγριαν οδυνην πατρὸς ωμοφρονος. Trach. 992. (77. Br.)
[SYN. Αἰδροδικης. Pind. ωμηστης. Lyc.]

Ωνεομαι. mercor, emo.
αλλὰ σχελίδας εδηδοκὼς, ωνησομαι μεταλλα. Equit. 361.
SYN. Εξωνεομαι, αγοραζω, εμπορευομαι.

*Ωνή. emtio.
a. βουλει σε γευσω πρῶτον ακρατον μεθυ;
b. δικαιον· ἡ γὰρ γεῦμα τὴν ωνὴν καλεῖ. Cycl. 149.

Ωνητής. emtor.
σηπονθ' (*pisces*, sc.), ἑωλοι κειμενοι δυ' ἡμερας
ἢ τρεῖς. μολις δέ γ' ἂν ποτ' ωνητὴν τυφλὸν
λαβωσ', εδωκαν τῶν νεκρῶν αναιρεσιν
τουτῳ.—— Antiph. ap. Ath. p. 225. e.*

Ωνητός. emtus.
—εμὲ δ' ωνητὴ τεκε μητηρ-Παλλακις,— ξ. 202.
ἦν δοῦλος, ουκ ωνητὸς, αλλ' οικοι τραφείς. Œd. T. 1143. (23. B.)
SYN. Αργυρωνητος.—πωλητος, πρατος.—ωνιος.

Ωνιος, ου. ὁ ἡ. Ωνιος, ια, ιον. venalis.
τί δ' αλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ωνιος; Acharn. 758.
πρῶτος μὲν εἶδεν, ει χιὼν εστ' ωνια· [Ath. p. 124. b.
πρῶτον δ' εκεῖνον σχαδόνα δεῖ παντως φαγεῖν. Euthycl. ap.
SYN. Πρασιμος, αγοραστος, εντιμος, τιμαλφης, τιμιος, ωνητος.

Ὠνος. pretium. 2. emtio. 3. merx.
*καὶ τοτε μέν μιν Λῆμνον εὐκτιμενην επερασσε,
νησοιν αγων·* αταρ υἱὸς Ιησονος ὦνον εδωκε. Φ. 40.
φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον αρεσθαι. Hom. xlvii. 4.
αλλ' εχετ' εν φρεσὶ μῦθον, επειγετε δ' ὦνον ὁδαιων. ο. 444.
αλλὰ σιδηροφορον στυφελὴν χθονα γατομεοντες,
ὦνον αμειβονται βιοτησιον·— Apoll. 2. 1008.
SYN. Ωνη, τιμη, ωνησις.—το τῆς τροφης τιμημα.
EPITH. Αξιον, ασπετον.

Ωογενης. ex ovo genitus. Vid. Πρωτογονος.

Ωον, Ὠϊον. ovum.
*αεὶ γὰρ ἡ γυνὴ σ' εχει διὰ στομα·
κἂν ωὸν ἢ μῆλον λαβῃ, Κινησιᾳ
τουτὶ γενοιτο, φησίν.— Lysist. 855.
Ερως δ' αεὶ πλεκει μεν-Εν καρδιῃ καλιήν.
Ποθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,-Ὁ δ' ωόν εστιν ακμην,
ὁ δ' ἡμιλεπτος ηδη. Anac. *in Hirundinem,** 33. 6.
φασι δή ποτε Ληδαν υακινθινον
πεπυκαδμένον ωἷον εὑρῆν. Sapp. *fr.* 58. *Mus. Crit.*
EPITH. Θιβρον.

Ωοτόκος. oviparus. Vid. ad voc. Ψολοεις.
ωοτοκον κραινειν εν μεγαροις αγελης. Marc. Arg. *An.* ii.

Ωοφόρος. ovum ferens. [267.
ωοφορων νεποδων γενος— Opp.

Ωπή, ῆς. adspectus. 2. color.
*—εελδετο δ' αἶψα φανῆναι
ηῶ τελλομενην, ἱνα οἱ θελκτηρια δοιη
φαρμακα συνθεσιησι,* καὶ αντησειεν ες ωπήν. Apoll. 3. 819.
*2. αλλ' αγε δὴ φραζοιο δορυκνιον, οὔτε γαλακτι
ωπῇ τε βρῶσίς τε περὶ στοματεσσιν εἶκται. Nic. Al. 376.*
SYN. Οπωπη, οψις, προσοψις.

Ωπις. (Αρτεμις.)
ὑμνῆσαι ταχεων Ωπιν βλητειραν οἴστῶν. Alex. Ætol. *An.* i.

Ὡρᾱ. pulcritudo. Vid. Καλλος. [419.
Ὡρα ποτνια, καρυξ
Αφροδιτας αμβροσιᾶν φιλοτατων,
*ἅτε παρθενιοισι καὶ παιδων εφιζοι-
σα βλεφαροις, τὸν μὲν ἁμεροις αν' αγκας
χερσὶ βασταζεις, ετερον δ' ετεραις. Nem. 8. 1.
μή με φυγῃς ὁρῶσα-Τὰν πολιὰν εθειραν,
μηδ', ὅτι σοι παρεστιν,*-Ανθος ακμαῖον ὥρας,
τάμὰ φίλτρα διωξῃς. Anacr. 34.
EPITH. Γλυκυπαρθενος.

Ὥρᾱ. cura. Vid. Φροντις.
—ει πατρὸς-Νεμοι τιν' ὥραν— Trach. 57.
ὤρη γάρ τ' ολιγη πελεται νεικεων τ' αγορεων τε. Hes. ε. 30.

Ὡρᾱ, ας. ἡ. 1. hora, tempus. 2. Juventa. Vid. Οπωρα. n. 3.
νῦν δ' ὥρη δορποιο· ταχιστά μοι ενδον εταῖροι
εἶεν, ἱν' εν κλισιῃ λαρὸν τετυκοιμεθα δορπον. ξ. 407.
μυρίοι, ὅσσα τε φυλλα καὶ ανθεα γιγνεται ὥρῃ. Β. 461.
ὧν ὥρη μὲν απαμβλυνεται[1], θυμὸς δὲ μενοινᾷ. Hom. xlv. 4.
ὥρη γάρ σε πεδησεν ανεγγυος,—Anac. 166. 3. (Ep. 3. *Fisch.*)
SYN. 1. Καιρος, χρονος. τοῦ χρονου καταστασις. 2. ἡβη.
EPITH. Ακαμπης, αροτησιος, αλεξικακος, αρχεκακος, αεξιτροφος, αχρονος, απλανης, αρχέγονος, αελλοπος, βιοσσοος, βαρυωδυνος, γονιμη, διψιος, διψας, ειαρινη, επιδορπιος, επιτυμβιος, εγγυος, ευγαμος, ευκαιρος, θυηπολος, θιασωδης, θανατηφορος, ἡμιτελεστος, θερηγενης, κακομηχανος, κυκλας, κυδοσκοπος, μεσονυκτια, μινυνθαδιος, μογοστοκος, λοιγιος, νεκυοσσοος, νιφοβλητος, ολβιος, οδυνηφατος, πολυγηθης, πολυχειμερος, πανεπισκοπος, ποδηνεμος, πτεροεσσα, παλιναγρετος, πυραυγης, στυγερα, σταφυληκομος, κλυτοτερμων, βιοτερμων, τελεσσιγαμος, ταχυδινης, ταχυγουνος, φρενοδινης, φθινοπωρος, χειμερια.
PHR. 1. —Ἦρος πολυανθεμος ὥρη.
Ζεφυροιο προαγγελος ὥρη. Nonn.
2. —νεου βιοτοιο διακτορος ὥρη.

Ὡραι. Horæ.
αυτομαται δὲ πυλαι μυκον ουρανοῦ, ἃς εχον Ὡραι
τῇς επιτετραπται μεγας ουρανὸς, Ουλυμπός τε,
ημεν ανακλῖναι πυκινὸν νεφος, ηδ' επιθεῖναι. Ε. 749.
EPITH. Αταρβεες, βασιληϊδες, γλυκυπαρθενοι, ευθρονοι, ευπλοκαμοι, εὔφρονες, ευπυδες, ζωθαλπιδες, θυαδες, καλλικομοι, λειμωνιδες, λεχωϊδες, οιναδες, πολυειδεῖς, προμαντιες, ροδοπηχεες, ὑψαυχενες, φοιβαδες, χρυσαμπυκες, χοροιτιδες.
PHR. Θυγατέρες λυκαβαντος αελλοποδοιο τοκῆος,
εις δομον ηΐθεοιο ροδωπιδες ηϊον Ὡραι. κ. λ. Nonn. 1. 11.
—φυλακτορες Αιθέρος Ὡραι.
αμφιπολοι Φαεθοντος.— δμωΐδες Ηελιου.— εσσομενων κηρυκες. ib. —μαλακαιποδες Ὡραι.
βαρδισται μακαρων Ὡραι φιλαι, αλλὰ ποθειναὶ
ερχονται, παντεσσι βροτοῖσιν αεί τι φοροῖσαι. Theoc.
Ὡραι, θυγατέρες Θεμιδος καὶ Ζηνὸς ανακτος,
Ευνομιη τε, Δικη τε, καὶ Ειρηνη πολυολβε·
ειαριναι, λειμωνιαδες, πολυανθεμοι, ἁγναὶ,
παντοχροοι, πολυοδμοι εν ανθεμοειδεσι πνοιαῖς. κ. λ. Orph.

Ὡραΐζω, Ὡραϊοω. decoro. H. 42.
αἵ τ' εργ' ὡραιοῦσι καλὰ θνητοῖσι[2] βροτοῖσι. Hes. θ. 902.
SYN. Ὡριαινω, καθωραΐζω, καλλωπιζω, κοσμεω.

Ὡραῖος. tempestivus.
ᾧ τινι μὴ βιος ενδον επηετανος κατακειται
ὡραῖος, τὸν γαῖα φερει, Δημητερος ακτήν. Hes. ε. 32.
SYN. Ενωρος, ὡρικος, ὡριμος, ὡριος, καιριος, πρωϊμος, πρωϊος, πεπειρος.

Ὡραῖος. decorus.
ὡραῖος χὠδωνις, επεὶ καὶ μᾶλα νομευει. Theoc. 1. 109.
SYN. Ευειδης, ευμορφος, καλος.

Ωρᾱκιαω. curis nimis confectus concido.
*a. ὦ καταγελαστ', ουκουν αναστησει ταχυ,
πρίν τινα σ' ιδεῖν αλλοτριον; b. αλλ' ὡρακιῶ.
αλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδιαν μου σπογγιαν.* Ran. 480.
SYN. Ωρακιζω, ωχριαω, φροντιζω, αθυμεω, λειποψυχεω, εκλυομαι.

*Ὡρᾶτος, *pro* ὁ Αρατος. Nom. Pr. ap. Theocr.
Ὡρατος δ', ὁ τὰ παντὰ φιλαιτατος ανέρι τηνῳ. Idyll. 7. 98.

---

[1] De hac et sequ. citatione, consule vocc. Ἀπαμβλύνω et Ἀνέγγυος.
[2] Loesn. καταθνητοῖσι. Editt. vett. κατὰ θνητοῖσι.

Ὠρειδης. Nom. Pr.
Ὠρειδης δ' Αμυκοῖο, βιην ὑπεροπλος, οπαων
ουτα Βιαντιαδαο κατα λαπαρην Ταλαοῖο. Apoll. 2. 110.*
Ὠρειθυια. una Nereïdum.
Μαῖρα, και Ὠρειθυια, εὐπλοκαμος τ' Αμαθεια. Σ. 48.
*Ὠρειτροφος, Ὠρεσῖδουπος. *epitheta* Apollinis. *Anal.* ii. *p.* 517.*
Ὠρεσῖδωτης. temporum vicissitudines largiens. Vid. Απολλων.
Ὠρεσῖλοιπος. montes relinquens. Vid. Βακχος.
*Ὠρεος. urbs Eubœæ.
αυτός γε που 'σθ' ὁ χρησμολογος, οὐξ Ὠρεου. Pac. 1047.*
Ὡριάς. ἡ. epith. Naturæ.
*ωκυλοχεια, μακαιρα, πολυσπορος, ὡριας, ὁρμή. Orp. H. 9. 19.
Ὠρῐγενης, εος, ους. ὁ. Nom. Pr.
Σιμυλος ὁ ψαλτης τοὺς γειτονας εκτανε παντας,
νυκτὸς ὅλης ψαλλων, πλὴν ἑνὸς Ὠριγενους.
κωφὸν γὰρ φυσις αυτὸν εθηκατο· τοὔνεκεν αυτῷ [191.
ζωὴν αντ' ακοῆς δῶκε περισσοτερην. Leon. *Alex.*—*An.* ii.
Ὠρῐκιος, α, ον. *adj.* ab Orico, urbe et monte Epiri.
—Αμαντινην ῳκισαν Ὠρικιην. Call. *fr.* 259. *Bent.**
πυξον δὲ χροιῇ εναλιγκιος Ὠρικιοιο.[1] Nic. Th. 516.
Ὡρῐκός. tempestivus. 2. florens ætate, venustus.
2. κλεπτουσαν εὔρονθ' ὡρικὴν ὑληφορον. Acharn. 272.
Syn. Ὡραῖος, ακμαῖος.—(μειρακιον.)
Ὡρῐκῶς. *adv.* venuste, tempestive.
*αλλ' ισθ' επ' αυτὰς τὰς θυρας αφιγμενη,
ὦ μειρακισκη.* πυνθανει γὰρ ὡρικῶς. Plut. 962.
Syn. Ὡριως, ευπρεπῶς, νεωτερικως.—κατα καιρον.
*Ὥρῐμος, η, ον. tempestivus.
ποτ' αωρος εσθ' ἑκαστος, ἢ ποθ' ὡριμος. Nicomach. ap. Ath.
Ὡριοκαρπος. maturus. [p. 291. b.*
ηδε παλιν πρὸς Ολυμπον αγεις δεμας ὡριοκαρπον. Orp. H.
Ὥριος. tempestivus. Vid. Ὡραῖος. [55. 11.
συ μὲν γάρ τι κακή γε, φεροι δέ κεν ὡρια παντα. ι. 131.
Ὠρῖται, ων. οἱ. Asiæ gens. Vid. ad v. Παρπανισος.
Ὠρῑων. Orion. Signum cœleste.
ἆμος δὲ στρεφεται μεσονυκτιον ες δυσιν αρκτος
Ὠρίωνα κατ' αυτὸν, ὁ δ' αμφαινει μεγαν ὦμον. Theoc. 24. 12.
*μελαμπεπλος δὲ Νὺξ ασειρωτον ζυγοῖς
οχημ' επαλλεν· αστρα δ' ὡμαρτει θεᾷ·
Πλειὰς μὲν ηει μεσοπορου δι' αιθέρος,*
ὅ τε ξιφηρης Ὠρῖων· ὑπερθε δὲ
Αρκτος στρεφουσ' ουραῖα χρυσηρει πολῳ. Ion. 1150.
†καὶ τἄστρα καὶ τὸν Ὠρῖωνα δερκομαι. Cycl. 212.
αννεφελῳ τελαμωνι φαεσφορα νῶτα μαχαιρης
Ὠριων ανετελλε— Nonn. 1. 3.
Ὠριων, Ὠαριων. Astronomus et venandi studiosus.[2]
ὡς μὲν ὅτ' Ὠριων' ἑλετο ῥοδοδακτυλος Ἠώς. ε. 121.
—ουδὲ γὰρ Ὦτος,
ουδὲ μὲν Ὠαριων αγαθὸν γαμον εμνηστευσαν. Call. 3. 264.
Epith. Ακαματος, δυσιμερος, θηροκτονος, ευφεγγης,
θρασυς, κλυτος, κερδαλεοφρων, κυνοσσοος, κρατερος, μεγας,
ολοος, σιδηροχιτων, στυγνος. Βοιωτος.
Phr. —Ὠριωνα πελωριον εισενοησα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ασφοδελον λειμῶνα. Hom.
ἦχι γιγας απελεθρος απειρογαμων απὸ λεκτρων,
Ὠριων τριπατωρ απὸ μητέρος ανθορε γαιης, κ. λ. Nonn. 1. 13.
Ὠριωνος κυων. Canicula. Vid. in. v. Οπωρα.
Ὡροθετεω, Ὡρονομεω. in hora natali noto et digero. [325.
παντες, ὅσοι τὸν Αρη καὶ τὸν Κρονον ὡροθετοῦσιν. Lucill. *An.* ii.
καὶ Κρονος ὡρονομεῖ τετραποδων γενεσιν. Pallad. *ibid.* 413.
Ὠρομεδων. Nom. Pr.
ὥς μοι καὶ τεκτων μεγ' απεχθεται, ὅστις ερευνῇ
ἶσον ορευς κορυφᾷ τελεσαι δομον Ὠρομεδοντος. Theoc. 7. 45.
Ὡρολογιον. horologium.
*τῶν φιλοσοφων τοὺς σωφρονας ενταυθοῖ καλῶ,
τοὺς αγαθὸν αυτοῖς ου διδόντας ουδὲ ἓν,
τοὺς τὸν Φρονιμον ζητοῦντας εν τοῖς περιπατοις
καὶ ταῖς διατριβαις, ὥσπερ αποδεδρακότα.
Ανθρωπ' αλαστωρ, διά τι, συμβολας εχων,
νηφεις; τί τηλικοῦτον αδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τἀργυριον, ανθρωπε, τιμιωτερον
σαυτοῦ τεθεικας, ἢ πεφυκε τῇ φυσει;
αλυσιτελης εἶ τῇ πολει, πινων ὕδωρ·
τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν εμπορὸν κακοῖς·
εγὼ δὲ τὰς προσοδους, μεθυων, καλὰς ποῶ.
επειθ' ἑωθεν περιαγεις τὴν ληκυθον,
καταμανθανων τοὔλαιον,* ὥστε περιφερειν
ὡρολογιον δοξει τις, ουχὶ ληκυθον. Bato ap. Ath. p. 163. b.
ὡραων σκοπιαζε σοφὸν σημαντορα χαλκὸν
αυτῆς εκ μονάδος μεχρι δυωδεκάδος. Ep. *An.* iii. 138.
σῆμα δυωδεκαμοιρον αφεγγέος ηελιοιο [173.
τρισσάκις αγλωσσῳ φθεγγομενον στοματι. Antiphil. *ib.* ii.
Ὡρονομος. horas regens, *vel* nuncians. Vid. in v. Πεταυρον.
ὡρονομῳ σοφιῃ καὶ σκιοεντι τυπῳ. Ep. *An.* iii. 140.
Ὡροσκοπος. qui natalem alicujus horam considerat, *etc.*
ἣν δὲ Κυπρις μεροπων ὡροσκοπα φεγγεα λευσσῃ. Man. 4. 59.
**Ὦρος, *idem quod* ἄωρος. somnus.
πολλάκι καὶ κανθων ηλασα ὦρον απὸ. Call. *fr.* 150. (*præfert* Hemsterh. ἤλασεν *vel* ἤλασ' ἄωρον.)
οφθαλμοῖς δὲ μελας χυτ' αωρος— Sapph. ap. Et. Ma.*
Ὡροτροφος. partibus anni quibusque bonam tempestatem largiens. Vid. Ἡλιος.
*Ὠρυγγες, ων. equorum genus maculis distinctorum.
καὶ μὴν αλλο γενεθλον επηρατον ωπησαιο
στικτὸν, αριζηλον, τοὺς ωρυγγας καλεουσιν. Opp. κυν. α. 316.
Ὠρῡγὴ, ῆς. ἡ. id. qu. Ὠρυθμος.
οὔ τοι ερημαιῃσιν ὑποπτησσεσθε λεοντων
ωρυγαῖς ψαμαθους αχρις ὑπὲρ Νομαδων. Ep. ἀδ. 398.
Ὠρῡδόν. *adv.* cum ululatu.
ὡς ὁ νοον λυσσῃ εσφαλμένα βρυχαναασαι
ωρυδὸν, λοξαῖς δὲ κοραις ταυρωδεα λευσσων. Nic. Al. 221.
Ὠρῡθμός. ululatus. 2. mugitus.
ηματος ἦν τὸ μεσηγὺ· καὶ ουδέπῃ ιχνια τοῖο
φρασθῆναι δυναμην,* ουδ' ωρυθμοῖο πυθεσθαι. Theoc. 25. 216.
Syn. Ὠρυγμος, ωρυγη, βρυγμος. ολολυγη, βοη.
Ὠρῡω, Ὠρυομαι. ululo, rugio.
Θεστυλι, ταὶ κυνες αμμιν ανὰ πτολιν ωρυονται. Theoc. 2. 35.
τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λυκοι ωρυσαντο. ib. 1. 71.
Syn. Ανωρυομαι, επωρυω, επωρυομαι. ὑλακτεω. βοαω.—αποκλαιω.
Ὡς, *pro* οντως, καθα, ὅπως, εις, (Att.) ὅτι, γαρ, ἑως, ειθε.
ὡς εστιν ανδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι. Aj. 39.
ὡς ἡμερα κλινει τε κἀναγει παλιν
ἅπαντα τἀνθρωπεια— ib. 131. —ὡς τὰ σὰ
κρατη θανόντος, καὶ δομους νεμοιμι σους. ib. 1034.
—ηκει δομους-Ὡς τουσδε— Trach. 370.
ὡς οἶδά γ' αυτὸς, ὡς επαιδευθην ξενος,
ὥσπερ σὺ,— Œd. C. 589. (62. Br.)
—ὡς εγὼ, νοσῶν,-Ουδὲν ξυνιημ'— Trach. 1137. (22. Br.)
ησθιε δ', ὡς ὅτ' αοιδὸς ενὶ μεγαροισιν αειδεν. ρ. 358.
ὡς απολοιτο καὶ αλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥεζοι. α. 47.
Ὡσαυτως, Ὥσπερ. *advv.* similiter, veluti.
γνωσομαι, εἴ τι νεμεις αγαθοῖς πλεον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
εκ σεθεν ὡσαυτως ἶσον, ὁδοιπορ', εχει. Theoc. Ep. 15.
τηλικον, ὥσπερ εγών, ολοῷ επὶ γηραος ουδῷ. Ω. 487.
Ὠστιζω. trudo, pello.
ες τὴν προεδριαν πᾶς ανὴρ ωστιζεται. Acharn. 42.
Syn. Ὠθεω, ωθιζω, επωθεω.
Ὠσχοφορος. ramos gestans. Vid. Βακχαι.
Ὠτᾰριον. auricula. *item,* Ὠτιον.
ῥῖνα, γενειον, οφρὺν, ωταρια, βλεφαρα. Lucill. *An.* ii. 320.
εσχον δ' εν Πισῃ μὲν ἓν ωτιον·— ibid. 319.
Ὠτειλή. cicatrix, vulnus.
—ψυχὴ δε κατ' ουταμενην ωτειλὴν-Εσσυτ' επειγομενη·— Ξ.
Syn. Τραυμα.—ουλη. [518.
Epith. Χαλκοτορος, χαλκοτυπος.
Ὦτος. Vid. Ὠριων.

---

1. Inclusum buxo aut *Oricia* terebintho. Virg. Æn. X. 136.
2. " Quæ recentiores fingunt de amore ejus erga Dianam, ignorant antiqui. Amatus dicitur ab Aurora, i. e. fuit pulcerrimus: " occisus a Diana, i. e. subita morte est extinctus." Damm. P. R.

—῏Ωτος, κρατερός τ' Εφιαλτης-Παῖδες Αλωῆος.— E. 385.
Epith. Αντιθεος, Κυλληνιος.
Ωτραλεως. Vid. Οτραλεως.
*τοφρα θ' Ὕλας χαλκεῃ σὺν καλπιδι νοσφιν ὁμιλου
διζετο κρηναιης ἱερὸν ῥοον, ὥς κέν οἱ ὕδωρ
φθαιη αφυσσαμενος ποτιδορπιον,* αλλά τε παντα
ωτραλεως[1] κατὰ κοσμον επαρτισσειεν ιόντι. Apoll. 1. 1210.
Ωτωεις. auritus. 2. ansatus.
δῶκε δ' αγειν έταροισιν ὑπερθυμοισι γυναῖκα,
καὶ τριποδ' ωτωεντα φερειν·— Ψ. 512.
Syn. Ουατοεις, αμφωτος, διωτος.
†Ωφελε. utinam.
ωφελε μηδ' εγενοντο θοαὶ νεες— Schol. ad Nub. 41.
Ωφελειᾰ, Ωφελημα, Ωφελησις, Ωφελια. utilitas. 2. præda. 3. adjumentum. Vid. ad v. Σαγηνευτηρ.
αλλ' εἴ τις ωφελειά γ', ουκ απωσομαι. Soph. El. 950.
τί δῆτα δοξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
ματην ῥεουσης ωφελημα γιγνεται; Œd. C. 263.
ἡ δ' ωφελησις τίς θυραισι κειμενου; ib. 414. (401. Br.)
*τοῖς γὰρ εμοῖσιν γεγον' ωφελια. (*Anap.*) Androm. 537. W.
Πανὶ κασιγνητων ἱερὴ τριάς, αλλος απ' αλλης,
ἄνθετ' απ' οικειης συμβολον εργασιης·
Πιγρης ορνιθων, ἁλιων απομοιρια Κλειτωρ,
εμπαλιν ιθυτενῶν Δᾶμις απὸ σταλικων·
ανθ' ὧν εναγρινην τῷ μὲν χθονὸς, ᾧ δὲ διδοιης
εξ ἁλὸς, ᾧ δὲ νεμοις ηερος ωφελιην. Alpheus, *An.* ii. 128.*
Syn. Επωφελεια, αλεξητηριον, επικουρια, επιτηδειοτης, ευχρηστημα, ονησις, λυσιτελεια, ακος, χρεια. το χρηστον, δεον, συμφερον, πλεον.
Ωφελεω. juvo, commodo.
τί μ' ωφελησει παιδὸς οστεων θιγεῖν; Eur. Supp. 1107. (17. M.)
οὓς χρῆν, επειδαν μηδὲν ωφελουν πολιν. ib. 1112.
Syn. Επωφελεω, συμφερω, λυσιτελεω.
*Ωφελη, ης. ἡ. nomen mulieris.[2]
συσκευασαμενος δεῖπνον ες τὸ σπυριδιον
εβαδιζεν ὡς πρὸς Ωφελην.— Pherecrat. ap. Ath. p. 365. a.*
Ωφελησῖμος. utilis.
πολλοὶ μὲν εχθροὶ, παῦρα δ' ωφελησιμα. Aj. 1041. (22. Br.)
Syn. Επωφελης, επωφελιμος, κατωφελης, ωφελιμος. ονησιμος, χρησιμος, χρηστος.
*Ωχραινω. pallidum reddo. 2. pallidus fio.
2. πολλάκι δ' αὖ χολοεντας απηρυγε νηδυος ογκους
ωχραινων δεμας αμφίς.— Nic. Th. 253.*
Ωχριαω, Ωχραω. pallesco.
ουτ' ωχρησαντα χροα καλλιμον, ουτε παρειῶν
*δακρυ' ομορξαμενον·— λ. 528.
τὸ δ' ωχριᾶσθαι θλιβομενης τῆς καρδιας. Soph. *fr.* Amphiar. i.*
ἡ πολις γὰρ ωχριῶσα, κἂν φοβῳ καθημενη.
ἅττα διαβαλοι τις αυτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ησθιεν. Pac. 642.
Syn. Κατωχριαω, κατωχραω, ὠρακιαω, χλωριζω, εκλευκαινομαι, λειφαιμεω.
Ωχρός. pallidus.
βατραχος, ὑψωσας ωχρὸν δεμας ὕδατι λευκῷ. Batrach. 80.
Syn. Ενωχρος, εξωχρος, παρωχρος, ὑπωχρος, ωχριας, αχροος, αχρους, λειφαιμος, χλωρος, μελαγχλωρος, μολιβδοχρους, πελιδνος.
῏Ωχρος[3], Ωχροτης. pallor.
ἄψ τ' ανεχωρησεν, ὦχρός τε μιν εἷλε παρειάς. Γ. 35.
επιτρεπει τις σεμνοποιὸς ωχροτης. Psell.
Syn. Ωχριασις, ωχρια, ωχρωμα, χλωροτης, χλωριασις, αχροια.
Ωψ. oculus. 2. vultus.
οἷον αναΐξας αφαρ οιχεται, ουδ' ὑπεμεινε
γνωμεναι· ου μὲν γάρ τι κακῷ εις ὦπα εῳκει. α. 410.
ἆ δειλαιε τὺ, Θυρσι· τί τὸ πλεον, ει καταταξεῖς
δακρυσι διγληνους ὦπας οδυρομενος; Theoc. Ep. 6.
Syn. 2. Βλεμμα, προσωπον, οψις, οφθαλμός.

1. Beck. habet ὀτραλέως.
2. Pro viri nomine accipit Schweigh. istius nimirum, qui 'Οφέλλας aut potius 'Οφέλας audit in Apollodoro ap. Ath. p. 243. d. *Nil tanti est:*—ego vero nomen ἑταίρας cujusdam subodoror, apud quam cœnandum fuisset, sicut apud Φιλουμένην, *i. e. Philumenam*, Crobyl. ap. Ath. p. 365. a.
3. Est et ὦχρος, seu ὦχρον, legumen quoddam, Latinis *ervilia*.
ἐνθρυμματίδων, πτισάνης, ἀθάρης,
κυάμων, λαθύρων, ὤχρων, δολίχων,
μέλιτος, τυροῦ, χορίων, πυρῶν, κ. λ. Anaxandr. ap. Ath. p. 131. d.

APPENDIX MORELLI I.[1]

ΑΒΛΑΠΤΩΣ. Syn. Αβλαβεως.
Αβλεμης. Syn. Αδρανης.
Αβλητος. Syn. Κακοβλητος.
Αβουλια. Syn. Αβελτηρια, ανοησια, απρονοησια, απονοια, απρομηθεια, ασαλεα, αλογιστια, ασυνεσια, ευηθεια, ηλιθιοτης.
Αβουλος. *ανηρ αβουλος ἡδοναῖς θηρευεται.* Sent.
εγω δ' εχων νοημα
αβουλον, ουκ επεισθην. Anac. 14. 3.
Syn. Απροβουλευτος, αβακημων, απροαιρετος, απερισκεπτος, αφρασμων, χαλιφρων, αφυης, ευηθης, ηλος, ηλεος, ιτης, ιτητικος, παραβολος.
Ἁβρος. Syn. Θρυψικος, επιδιφριος, ψαθαρος, ψαυκρος.
Ἁβροσυνη. Syn. Αναχυσις, βλακεια, ευκοσμια, ευσχημοσυνη, ευειδια.
Αβροτος. Syn. Αψυχος, αναισθητος.
Ἁβρυνω. Syn. Ἱλαρυνω.
Ἁβρυνομαι. Syn. Ἁβρυνω, διασαυλεομαι.
Αβρωτος, **seu αβρωσος.* cibo inutilis. *Sed active pro νηστις,* apud Sophocl. *Vid. Poll.* vi. §.39.* *—αβρωτον εδωδην.* Naz.
Αβυσσος. *substantive.*
καὶ μυχῶν[2] *γαιης, καὶ αβυσσου ακαματοιο.* Sibyll.
Syn. Αχανης, δνοφερη, μελαινα, ορφναιη, ευρυπορος, θαλασσοπορος. Phr. Αβυσσος Πλουτεως Στυγιος, ὑπογαιος.
Αβυσσοτοκος. *χερσον αβυσσοτοκον πεδον—* Cyr.
Αγαγω. Syn. Εισαγω, επαγω.
Αγαθοῤῥῠτος. *αγε μοι ψυχα πιοισα*
αγαθοῤῥυτοιο παγας. Synes.
Αγακλῠτος. Syn. Αγασιος, κεδνος.
Αγαλλω. Syn. Επισημαινω, ποιεω, σκευαζω.
Αγαλλομαι. Syn. Πηδαω.
Αγαλμα. Syn. Απεικασμα, αφομοιωμα, ειγμα.
Αγαλμοτῠπης.
ευξοανους, παλαμησιν αγαλμοτυπεῖς, θεοπλαστας,
χαλκοτυποις τεχνησι κολοσσοπονους παναριστους. Man. 4. [569.
Αγαμος. Syn. Αγυναικος, αγυνητος, ασυνδυαστος.
Αγανακτεω.
ορθῶς αγανακτεῖς, εστι γαρ[3] *εψευσμενος.* Menand.
Syn. Αναξιοπαθεω, στενω, βασκαινω, παροξυνω.
Αγανοφροσυνη. Syn. Ελευθεριοτης, ανεξικακια, φιλανθρωπια.
Αγαπαω.
Phr. Οἶστρον εχειν πολυτεκνον ακοιμητων ὑμεναιων, ἡδυμανῆ σπινθῆρα δεδεγμενος ηθαδι θυμῷ. Nonn.
Αγαστᾰχυς. abundans spicis.
Αιγυπτον—αγασταχυν γαῖαν. Naz.
Αγγελοι, *ων. οἱ.* Angeli; sc. nuntii Dei.
ουρανον ευρυν εχουσιν ἁγνοι νοες, αγγελοι εσθλοι. Naz.

1. Retinet hæc Appendix omnes eas tum voces tum citationes, quas in Thesauro locare non dignati simus; vel quod ipsæ voces in usum Poëseos minus essent accommodatæ, vel quod loca citata vitio aliquo laborarent, aut a scriptore minus probato peterentur. Nonnulla e Thesauri paginis easdem ob caussas huc transferenda duximus; inseruntur etiam nonnulla, per incuriam illic forsan omissa.

2. Ita imprimitur in Morelli opere, prima in *μυχῶν* contra leges producta. Hanc ob caussam, et ob hiatum in fine versûs, in Appendicem ablegavi: nec facti pœnitet, quamvis, sub v. Κατακλυσμὸς, e loco etiam in Appendicem relato, sua quantitas voci *μυχὸς* restituatur, *ἐκ τε μυχῶν γ.*

3. Forsan *γάρ σ' ἐψ.*—Sed vice exempli certe mendosi, sanum Aristophanis versum in Thesauro nostro locavimus.

Epith. Αειδεες. αιγληεντες, θεοπεμπτοι, λαμπροπυρσομορφοι, λευκοχιτωνες, κληϊδοφοροι, ομματολαμπεῖς, ὑμνοπολοι.
Phr. Στρατος αγγελων αγηρως. στρατιαι επουρανιοι. ιθυδρομα πνευματα. εις δε βιην φλογεροιο πυρος δρηστῆρες. αιθεριοι δρηστῆρες. χορος αφθιτων ανακτων. στρατιη πτεροεσσα. κοσμαγοι. νοες αστεριοι,- - - οὓς περι κλεινον σῶμα χορευει. αγγελικης τε φαλαγγος εὔπτερος εσμος ὁδιτης. αγγελικη σειρα. αμβροτον αριθμον Προενουσιων ανακτων. Synes.
Αγγελος Φυλαξ. *αλκᾶς, ευχᾶς, φιλος εσθλοδοτας.*
φυλαξ ψυχᾶς. Synes. *μυσταγωγος βιου.* Menand.
Αγγελτηρ. *—αθανατου θεοῦ αφθιτοι αγγελτῆρες.* Sib.
Αγγελτρια. Vid. Σαλπιγξ.
Αγλαοφᾱρης. splendida veste indutus.
—συν αγλαοφαρεσι κουραις. ibid.
Αγλαοφωνος. claram vocem mittens. *λογον αγλαοφωνον.* Naz.
Αγορασμος. emtio.
ου γαμον, ου θανατον, ου πρασεις, ουκ αγορασμους. Sib. 2.
Αγρυπνητ -ηρ, ῆρος, et -ης, ου. vigil, excubitor.
—αγρυπνητῆρες εοντες
νυκτα μεν εργαζονται, εν ηματι δ' ὑπνωουσιν. Man. 1. 81.
Αγυναιος, ου. ὁ. qui uxore caret, cœlebs.
—αγυναιον ατεκνον τ' εν νεοτητι. Man. 1. 173.
Αγχονεω. strangulo.
η βροχον αγχονεοντα δι' αυχενος ενδησαντες. ibid. 317.
η βροχον αλγινοεντα—
πνεῦμα πικρον λειψουσι πικρης μοιρης ὑπ' αναγκη. ib. 4. 489.
Αειθᾰνης. *—αειθανες ἦτορ εχοντες.* Man. 1. 166.
Αειλῐβης. semper destillans. *epith.* aquæ. Dolsc.
Αειρεεθρος. semper et jugiter fluens. *ep.* fluvii. Cyr.
Αειστρεφης. qui semper vertitur et circumagitur.
—ψυχης πηξιν αειστρεφεος. Naz.
Αειφλεγης. semper ardens. *epith.* torris. ib.
Αζυγια. cœlibatus.
τοια δ' αζυγιη θεοεικελος— ib. Syn. Αγαμια, μονουχια.
Αθανασια. *εσσεται ανθρωποισιν εχων κλεος αθανασιας.* Sib. 2.
Αιγλαζω. inflammo.
—κακος κακον αιγλαζοντες. Man. 4. 264.
Syn. Εκπυροω, λευκαινω.
Αιγλοβολεω. emitto, radios *sc.*
ἡνικα δ' αν Κρονικοῦ σελας αστερος αιθερος αιγλην
πυρφερεαις ακτινεσσι (*sic!* leg. *ακτῖσι*) *καταντιπερ αιγλοβοληση.* Man. 4. 187.
Αιθερολαμπης. per aërem splendens.
—μεσον ουρανον αιθερολαμπῆ. Man.
Αιθιοπια. *λαων, οἱ ναιουσι μελαμβροτον Αιθιοπῖαν.* Cal.[4]
Αιθροβατης. Vid. Πετευριστηρ.
Αιθροδονητος. aëre agitatus.
—ικελον δρομον αιθροδονητον. Man. 4. 298.
Αιθροπλανης. qui in aëre vagatur.
Ζηνος δ' αιθροπλανης επι τουτοις μαρτυρος αστηρ. ib. 586.
Αιθροτοκος. in aëre natus. Vid. Ιξευτηρ.
Αἱμορεω. sanguine fluo. Vid. Μοιχατης.
Αἱμοχᾰρης. sanguine gaudens.
αι γενυς αἱμοχαρες δολιον, κακον— Sibyll. 1. 2.

4. Lib. 2. vs. 32. ubi rectius Rhodomann. *Αἰθιόπειαν*: nam revera est adjectivum, subaud. *γῆν*, quamvis *Αἰθιοπία*, penult. correpta, apud puros Scriptores sit usitata. Sed utcunque licuerit Calabro penult. hujus adjectivi contra morem producere, eadem licentia neutiquam dabitur Sibyllinorum mendaciorum consarcinatori in substantivo, *ἀθανασία*.

Αινογενεθλος. infelici fato genitus.
—και ανερες αινογενεθλοι. Man. 1. 146.
Αιολοδερμος —λυγξ. Cam.
Αιολοπᾰλης. —αθλητηρας αιολοπαλας[1] τε προφαινει στερροτατους εσσεσθαι, ιδ' εν νικαις ἱεραισιν στεμματα μυριοδοξα, και ευδοκιμοῦντας εν αθλοις. Man. 4.
Αιπυπλᾰνης ———Κρονος. ibid. 249. [173.
Αισχρεομῡθος, Αισχρεορημων. qui turpia loquitur.
—ανεστιος, αισχρεομυθος—
μυθολογους—και αισχρεορήμονας ανδρας. ib. 445.
Αισχρεοφημος. —εν τε πολεσσιν
αλλοτριαις θησωσιν αλωμενοι αισχρεοφημοι. ib.
Αισχρογελως. qui turpia risu sectatur. Vid. Μιμοβιος.
Αισχροδῐδακτος. turpia edoctus. Vid. Μοιχατης.
Αισχυντος, η, ον. pudendus.
μηδ' ὑβριζε γυναικα επ' αισχυντοις επεεσσι. Phocyl. 177.
Syn. Αισχρος.—αισχυντηρος, αισχυντηλος.
Ακᾰκος. *vox pedestris.*
τοῖς ακακοις ακακον προφερων πολυ μειζονα μισθον. Sib.
˘Ακᾰταστᾰσῐα. tumultus, seditio.
ενθ' ακαταστασιαι, και πημ' επι πηματι δεινῳ. Man. 5. 57.
˘Ακλῑνης. firmus, qui flecti nequit.
Ιλιος, ακλινεεσσιν επεμβεβαυῖα θεμεθλοις. Tryph. 40.
Syn. Ακινητος.
˘Ακλοπος. furum injuriæ non obnoxius.
—κτεαρ ακλοπον— Naz.
Ακρᾰτητος. qui contineri nequit.
—ακρατητος ὑπαρχων. Sibyll. Syn. Αληπτος.
Ακροαω, * "*apud Etymologum legitur, sed sine exemplo.*" H. Steph. in v.*
και γαρ εμοῦ κλαυθμῶν κοιρανος ακροαει. Beust.
˘Ακρογωνος. in extremo angulo positus.
—λιθος εστιν επ' αμφοτεροις ακρογωνος. Naz.
Ακροπολευω. τη δ' Αρης ισομοιρα δι' αιθερος ακροπολευη.
Ακροτης. summitas. [Man. 4. 79.
φρουρεῖν δ' αν πρηστηρσιν ἑοις ακροτητας εδωκε. Zoroast.
ἁπλοτητας ακροτητων ἑνωσασα. Synes.
Ακτινηβολια, Ακτινοβολια. radiorum ejaculatio.
ακτινηβολιησι φερεσφορον (an φαεσφ.) Ουλυμποιο. Man.
˘Ακῡροω. irritum reddo. [4. 396.
—την διαθηκην-Ου νομος αυτος ακῦροει, ὁς— Possel.
Syn. Αφανιζω, αποκυρoω, αναιρω, αποπαλαιω.
˘Αλᾰλος. mutus.
ειδωλοις αλαλοισι— Sibyll. Syn. Αναυδης, αφωνος.
˘Αλειπτηρ, ˘Αλειπτης. unctor.
—αλειπτηρας τε κρατιστους. Man. 1. 4.
˘Αληγης. pro eo quod rectius dicitur, Αληκτος.
—ευχος αληγες. Dolsc.
˘Αληθῐη, *pro* Αληθεια.
πιστις τε στερεη και αληθιη εμπεδομυθος. Diosc.
˘Αληπτος. Vid. Θεος. Syn. Ασυλληπτος, ακαταληπτος, ανεφικτος.
˘Αλητῐβορος. —Ιρος αλητιβορος. Naz.
˘Αλῐθρεμμων —ιχθυς. Cyr.
˘Αλῐτροβιος —αλιτρονοος—κοσμος. Naz.
˘Αλιτροσῡνη. improbitas.
εἶχον αλιτροσυνην νεμεσημονα— Nonn.
Αλλαγμος.
δισσα τ' εν αλλαγμοισι φανῇ σελαγισματα τωνδε. Man. 4.
Αλληστος. ὦ αλληστ Αΐδη— Ep. 1. 3. Syn. Αλαθητος.
Αλλογλωσσος.
ενθ' αλλογλωσσοις ανδρεσσι τε βαρβαροφωνοις. Dolsc.
Αλλοτριοω. Vid. Νοσφιζω.
αλλοτριωθεντες της εχθεσινης διαγωγης. Ep. 1. 1.
Αλλοτῡπωτος. Vid. Πλαστογραφος.
Αλλοφρων, δυσμικτος, αμετροεπης, δολοεργος. Man.

1. Vertit Gronovius, *varios luctæ editores.* Sed metrum profligatur. Quid si scriptor, parum ingenii Græci poëta, dederit, ἀελλοπαλας, *luctatores instar turbinis celeres atque agiles ?*

Αλοχευτος. αλοχευτος πατερ οντων. Synes.
Αλυσηδον. (*vox in Steph. Thes. non reperta.*) Vid. Κλεπτηρ.
Αλφι. Vid. Αδορος. [Man. 4.
˘Αμᾰρᾰσκαπτηρ. —οικτρους τ' αμαρασκαπτηρας εσεσθαι.
˘Αμαρτωλυς. —ανθρωπειον γενος συμπαν ἁμαρτωλον.
Syn. Πανουργος, μοχθηρος.
Αμβλυοεις. Syn. Αμβλυς, βαρυς.
—και αμβλυοεσσαν ὁμιχλην. Man. 4. 156.
Αμβλωμα. —Ἑλληνικης αμβλωματα
μεθης τε και πλανης— Naz.
Αμβλωσσος.
αμβλωσσοις δ' ἁ γυναιξι Κυπρις κρυφιμ' αλγε' εδωκεν. Man. 4. 413. (al. αγυναιξι.)
˘Αμελᾰθρος. ibid. Syn. Ανεστιος.
˘Αμεριστως. *adv.* αγαθα γαρ ενθεν ηδη
βροτεου πνευματος αρχα
αμεριστως εμερισθη. Synes.
˘Αμετροβιος. —αμετροβιων ελεφαντων. Man. 1. 53.
Αμην. *v. Hebr.* μαρτυρον εμπεδομυθον ἄμην ᾱμην αγορευω.
˘Αμολυντος. intemeratus. [Nonn.
—και νιψε δεμας αμολυντον. Cast.
Syn. Αμιαντος.
˘Αμοχθως. *adv.* Man. 2. 341.
˘Αμῡητος. non initiatus.
ουκ αμυητος εση θειης παρ' εμοι γε σοφῖης (*sic!*) Sibyll.
Syn. Απειρος.—αθυτος, ανιερος.
Αμφῐβᾰτηρ. οἱ ζωναιοι, οἱ τ' αζωνοι
κοσμου μοιρας εφεπουσι, σοφοι
αμφιβατηρες— Synes. 1. 3. [Sibyll.
Αμφῐπροσωπος. bifrons. —και αναιδεσιν αμφιπροσωποις.
Αμφιχαρασσω.
αμφιχαρασσονται ῥοιζῳ στρωφωμενοι αιει. Man. 2. 66.
Αμφιχροος. ——ἐσθης
αμφιχροος ζωναις πλειοσιν ἑλκομενη. Naz.
Αμφοδικος. —καθαρτηρας τε κελευθων-Αμφοδικων. Man. 4.
Αμφορια. —εν αμφοριησιν εοντα. ib. 6. 104.
˘Ανᾰγωγῐος. **idem forsan quod* Αναγωγος. in sublime evehens. *in theol. mystica.** αναγωγιος τις αλκα. Synes.
Ανακτορεος. —ανακτορεοιο θεωκου. Christod.
˘Αναστερος. ζῳδιοις κατα χωρον αναστερον— Man. 4. 528.
˘Ανεμοδρομος. —ανεμοδρομον αλκην. Dolsc.
˘Ανεμωδης. —ανεμωδεϊ λογχῃ. Nonn.
˘Ανηροσια, ας. ἡ. Vid. Ασπορια.
Ανθολογος. flores decerpens.
αρδευεται φορβης, λαχανηφοροι, ηδ' επιμοχθοι
ανθολογοι.—— Man. 4. 259.
Αντῐμεσουρᾰνεω. in opposito cœli umbilico sum.
δεινος δ' αντιμεσουρανεων πελετ' ανθρωποισι. ib. 3. 44.
˘Ανυβριστος. contumeliæ expers.
αλλ' απο οικειων βιοτων φαγεοις ανυβριστος. Phocyl. 146.
˘Ανωμᾰλῐα, ας. ἡ. inæqualitas.
ανθρωποις επαγουσιν ανωμαλιην βιοτοιο. Man. 1. 216.
Syn. Τραχυτης, ανισοτης, ανωμαλοτης.
Αξιομορφος. —αγαθοι φυσιν, αξιομορφοι. ib. 4. 513.
Αξιοπιστοσυνη. αξιοπιστοσυνῃ μεμελημεναι. ib. 515.
˘Απᾰραιτητος, inexorabilis.
—Λατινων απαραιτητος χολος ανδρων. Sibyll. 2.
Απειροβᾰθης. infinitæ profunditatis.
εν απειροβαθοῦς αιθρας λαγοσι. Synes.
˘Απελευθερια. manumissio.
εξ απελευθεριης βασιληΐδος ἡμισυ δουλοι. Man. 4. 600.
˘Απεριστᾰτος. periculi expers. *Polyb.* 2. derelictus.
—σωζον δ' απεριστατον ανδρα. Sibyl. 2.
Syn. 2. Ερημαιος, χηρος, αβοηθητος.
Απηλεγης. —τευχε' απηλεγεος—μορου. Dolsc.
Vid. Διαμπερεως. Syn. Σκληρος.—απηνης.
Απις. Phr. Και μοσχος πολυσαρκος ˘Απις. Naz.
Αραψ Κρονος. Nonn.
˘Απιστοκορος. ανδρες απιστοκοροι— Sibyl. 1.
Απλανητος. —παντεσσι σαφης, απλανητος ὑπαρχει. ib.
Syn. Απλανης, ευσταθης, ευτακτος.

Απληρωτος. —απληρωτοιο βερεθρον. Naz.
Ἁπλοτης. Vid. Ακροτης. SYN. Ἁπλοη, ακακια, ακεραιοτης, αφελεια, ευγνωμοσυνη, ευηθεια.
Απογραφη. Vid. Ὑπομνημα.
SYN. Εισφορα, αναγραφη, διαγραφη, επαγγελια, περιηγησις.—τυπωσις, εκφρασις.
Αποθριξ. SYN. Ανηβος, απλοκαμος.
Αποθρονος. —και αποθρονον ευχος. Naz.
Αποκεντρος.
ην δ' αγαθος κεντροιο κρατη, ολοος δ' απυκεντρος. Man. 3.
Αποροια. —εν ημιμητ' αποροιη. Man. 4. 6. [269.
Αποστολοι. επειτα πραξεις τῶν σοφων Αποστολων. Naz.
PHR. Στυλοι τοῦ κοσμου.
λαμπτῆρες κοσμοιο, διαυγεα φωτος εσοπτρα.
Αποφθεγκτηριον.
φοιβητοις μυθοισιν αποφθεγκτηρια κρυπτα. Man. 4. 550.
Αποφωλος. —αποφωλα βιου μυσαρωπα γενεθλα. Man. 4.
Απραγματευτος. Vid. Οψον.
Απροκοπος. αυτους δ' απροκοπους— Man. 2. 444.
Απροσἴδητος.
σχημασιν ευθαρση, και χρωμασιν απροσιδητον. ib. 5. 267.
Απταιστος. *active.* non impingens, *etc.*
—ἧς γενος εσται-Απταιστον— Sibyll. l. 3.
SYN. Ανεπιληπτος, αμωμητος, ἧδυς, ασμενος, ορθος.
Απτερεως. SYN. Αιφνιδιως, ταχεως, ἑτοιμως, αφροντιστως, απροθυμως, ελαφρῶς, ἡδεως. *Hesych.*
Αραρατ. *indecl.* mons Armeniæ.
ηλιβατον τανυμηκες ορος, Αραρατ δε καλεῖται. Sibyll. 1.
Αραψ. και γαρ Αραψιν Αγαρ Σινᾶ ονομαινεται οὖρος.
Αργὄχρως. —και αργυρου αργοχρωτος. Cyr. Th. [Possel.
Αργὔροδεκτης, —αργυροφυλαξ—Ιουδας. Naz.
Αργὔροκρᾶνος. canum caput habens.
—μετ' αυτον δ' αλλος αναξει
αργυροκρανος ανηρ— Sibyll. l. 5.
EXP. Πολιοκρανος, πολιοκροταφος, κυανοχαιτης.
Αρδευτης. Vid. Ανθολογος.
Αρνησἴθεος. Deum negans.
το γαρ σιωπᾶν ανδρος αρνησιθεον. Cyr. Th.
Αῤῥενοθηλὖς. incerti, s. ambigui sexus.
αῤῥενοθηλυς ιων κοσμεῖτο πεπλοισι γυναικων. Man. 4. 369.
Αρχεσἴφωτος —Ἡλιος. Cyr. Th.
Αρχετὔπος. qui primam rei alicujus formam exhibet.
—εγραψεν απ' εικονος αρχετυποιο. Naz.
Αρχἴκὔνηγος. magister rei venaticæ.
—ευσχημονες, αρχικυνηγοι. Man. 5. 299.
Ἄσειστος. inconcussus.
απροσιτος σκοπελος, πυργος, ασειστον ἑδος. Dolsc.
Ασθμοτοκος. —και ασθμοτοκοιο λεοντος. Man. 4. 274.
Ασπορια. sterilitas. [Sibyll. l. 3.
—βροτοι κλαυσουσιν ἁπαντες-Ασποριην και ανηροσιην—
Ασσιος. —επεων φιλος Ασσιος, ολμος ατολμος. Tim.
Αστοχεω. αστοχεῖ των ελπιδων— Jun. l. 1.
Αστροκυκλοεις. Ζωδιακην—αστροκυκλοεσσαν. Man. 4. 167.
Αστρολογεω. Astrologiam tracto.
ουδε τα Χαλδαιων τα προμαντια αστρολογοῦσιν. Sib. l. 3.
Αστυμεριμνοι. *epith.* hominum. Synes. l. 3.
Αταρχευτος. **pot.* Αταρχυτος. insepultus. *Vid. H. Steph. in v.**
γαῖαν επιμοιρᾶσθαι αταρχευτοις νεκυεσσι. Phocyl. 94.
SYN. Αθαπτος, αταφος.
Ατεκμων. —και ατεκμονας ανδρασι νυμφας. Man. 4. 584.
Ατιτος. ουχ ὁσιον κρυπτειν τον ατασθαλον ανδρα ατῖτον[1]. Phocyl.
Ατμις. *id. quod* Ατμη, *seu* Ατμος. [125.
και πᾶσαν εξικμασσεν ὑγραν ατμιδα. Cyr. Theod.
Ατρᾶπεζος. αυτονομος, κακοθυμος, αθεσμοφαγος, ατραπεζος.
Ατρητος. non perforatus, imperfossus. [Man. 4. 564.
εκ θερεος ποτι χεῖμα βορην σφετερην επαγοντες,
ατρητον·— Phoc. 158. *(omnino legend. cum* Br. *ἄτρυτοι.)**

1. Sensum nullum habet hæc vox, neque, si haberet, quantitas penultimæ cum Analogia quadrat. Cum igitur Codex unus habeat ἄδεκτον, optime curavit edi Brunckius ἄδεικτον.

SYN. Ατρυπητος, αῤῥηκτος, αδιεξιτητος.—ακοιλος.
Αυγᾶλεος. *pro quo melius dicitur* Αυγηεις. splendidus.
ζῆ δε εν αυγαλεῳ μουναρχος εν αιθερι γαιων. Dolsc.
Αὔλος, ου, ὁ ἡ. immaterialis.
—θεοτητος αὔλου. Damasc. SYN. Ανυλος, ασωματος.
Αυταγαθος —χρηστοτης. Cyr.
Αυτολοχευτος. a se genitus.
—ὁδε γαρ πελετ' αυτολοχευτος. Sibyll. l. 1.
SYN. Αυτογεννητος.
Ἁφη. contrectatio. 2. incensio. 3. color lepræ.
ἁφης τε λειοτησι— Naz. SYN. 1. Επαφη, ἁψις, ψηλαφησις, αισθησις, θιγμα, πληγη. 3. χροια λεπρας.
Αφθἴτομητις. —πᾶσι θεοιο βοᾷ λογος αφθιτομητις. Naz.
Αφθἴτομῖσος. —κακοεργεας, αφθιτομισους. Man. 4. 234.
Αφιλια. amicorum defectus. 2. inimicitiæ.
Απορια τε κακη, Αφιλια τε κορη. Nat. Com. l. 2.
SYN. Ολιγοφιλια. 2. απεχθεια, απεχθημα.
Αχανοφρων. ἡδυς, αχανοφρων κικλησκεται— Sibyll.

Β.

ΒΑΘΥΓΝΟΦΟΣ. caliginosus.
—ες ᾅδου βαθυγνοφον σκοτος. Naz.
Βᾶθὔχαιτηεις. idem quod Βαθυχαιτης.
—βαθυχαιτηεντα τε κοσμον. M. Musur.
Βαλην —αρχαιος. Æsch. p. 659. SYN. Βασιλευς.
Βαλσᾶμον. και μυρῳ ειδομενη τῷ βαλσαμῳ αγλαοτιμῳ.
Βαρβᾶρογνωμων —τροπος. Cyr. [Dolsc.
Βαρβαροθὖμος. —απ' εχθρων βαρβαροθυμων. Sib.
Βαρβαροφρων, —πεπεδημενος ορχηθμοισιν. ib. l. 1.
Βαρὖβᾶμων. —φλογος βαρυβαμονος οχλῳ. Man. 4.
Βᾰρυγλωσσος.
—βαρυγλωσσοιο τεου χαριν ανθερεωνος. Nonn.
Βᾰρυκτὖπης. —βαρυκτυπεα δουπηματα βροντων. Sibyl.
Βᾰρὖπειθης. tardus ad parendum.
—ὑμνων (ὑμῶν) βαρυπειθεες εισιν ακουαι. Nonn.
Βᾰρὖπημων. [102. 19.
πικρον εν αμπλακιῃ βαρυπημονι μισθον οπαζων. Apollin. *Ps.*
Βᾰρυστομος. —βουπλῆγα βαρυστομον. Opp.
Βεσσἴχᾶρης. Vid. Απολλων.
Βιολυτος. —μελη βιολυτα καθεψει. Man. 4. 254.
Βιὄπλᾶνης. —βιοπλανες αχθος αναγκης. Nonn.
Βιοσσοος. —ειρηνην δε βιοσσοον υμμιν εασω. ib.
Βιοτερμων. —βιοτερμονος ὡρης. Man. 4. 77.
Βιοτοσκοπος. ὡρην ηελιου βιοτοσκοπον αυγαζοντες. ib. 572.
Βλαβεραυγης. —Κρονου βλαβεραυγεος αστηρ. Man. 4.
Βλακευμα. —βλακευμασιν αναγνοις. Naz.
Βολαυγης. —θοαῖς ακτῖσι βολαυγῶν-Ζωἴδιων— Man. 4.
Βοοτροφος. Dionys. Vid. Ερυθεια. [Man. 2.
Βουλευμα. αγρια τ' εν πραπισιν βουλευματα ποικιλλοντες.
SYN. Προβουλευμα, προαιρεσις, θελησις.—αθροισις.
Βρᾰδυγλωσσος, Βρᾰδὖφωνος.
αυταρ εμον βραδυγλωσσον επι στομα γηρυν οπασσαις
κραιπνοβατιν—Cyr. Μωυσεως βραδυφωνον εφυ στομα. ib.
Βρισαυχην. —βρισαυχενες ανδρες. Dolsc.
Βρομοεις. πῦρ βρομοεν— Naz.
Βροτοειδης. —βροτοειδεα λωβην. ib.
Βροτοκλωστειρα. —χορειη. Man. 4. 11.
Βρυγμος. stridor dentium. Vid. Βρυχη.
—και αθανατων απο βρυγμων. Sibyll.
Βρὖχᾶλεος. ἀσθμασι βρυχαλεοισι χολουμενη— Naz.

Γ.

ΓΑΘΥΛΛΙΣ. **Vid.* Γηθυλλις *in Thes. Versus e* Nicand. *est* Alex.
αμμιγα κρομμυων γαθυλλιδας— Nic. [431.*
Γαιομετρης. γαιομετρας δεικνυσι μαθηματικους τε φανεῖσθαι.
Γαλαξἴεος. de circulo lacteo in cœlo. [Man. 4.
ὁλκος δ' αυτε γαλαξιεου βαιος μεν ὁρᾶται. Man. 2. 116.
Γαλλομανης. Γαλλομανεῖς τ' εσσεσθαι— ib. 4. 221.
Γᾶμοκλοπεω. furtivas nuptias quæro.
μητε γαμοκλοπεειν— Phocyl. 1.

Γᾰμοκλοπια. adulterium.
οἱ δ' αγαπῶσι γαμον τε, γαμοκλοπιων τ' απεχονται. Sib. 1. 2.
Γαννσμα. *id. quod* Γανος. ακληματον γαννσμα— Naz. 2.
Γαστροτομος.
γαστροτομους, νεκρων τε ταριχευτηρας απηνεῖς. Man. 4. 267.
Γαστροδουλος. helluo. —κολακεσσι τε γαστεροδουλοις.
Γεεννα. vox Hebr.
εις γεεναν μαλερου λαβρου πυρος ακαματοιο. Sibyll. 1. 1.
Γειτονια. Maneth. Vid. Σχοινοβατης.
Γενετηριος. γενετηριον τε κῦδος— Synes. 2.
SYN. Πατρικος, πατρῳος.
Γερμανιη. ουδ' ην Γερμἄνιη 'Ρηνον ἀπαντα πιῇ. Ep. 1. 1.
Γλαυκοφεγγης. *epith.* Solis. Dolsc.
Γληχω. id. qu. Γληχων. —νεην δ' οσμηρεα γληχω. Nic. Al.
Γλῠκῦπνοος. suaveolens. *epith.* rosæ. Cyr. [237.
Γλυμμα. quod insculptum est.
πῖνε, λεγει το γλυμμα, και εσθιε— Ep. 1. 2.
Γλῠφευς, εως. ὁ. scalptor.
σφρηγιδων γλυφεας— Man. 6. 348.
Γναπτωρ. idem quod Γναφευς.
γναπτορας ευσημων πεπλων— Man. 4. 423.
Γομφοτομος. clavis confixus. et Γομφωτος.
δουρασι γομφοτομοισιν εγω γομφωτον ελασσαι. Nonn.
Γοοπλᾰνεες, v. Γοηπλανεες. *epith.* Pharisæorum. Nonn.
Γυετια. **mendose pro* Πυετια. Vid. Nic. Alex. 68. 323.*
η απο νεβρου-Γυετιην τμηξαιο— Nic.

Δ.

ΔΑΙΔΑΛΟΓΛΩΣΣΟΣ. *idem quod* Δαιδαλοφωνος.
αλαων μεροπων,-Δαιδαλογλωσσων
αθεοι τολμαι. Synes. 3.
Δαιμονες. (*in malo significatu.*)
ἱνα Δαιμονων ὁμιλον-Φυσις ιζανοισι τικτει
πολυθρουν και πολυμηταν.
Δαιμονιᾰκος. Dæmoniacus. —σε λυσσης
Δαιμονος ηεροφοιτος αλαστορος οιστρος ελαυνει.
Δαιμονος αμφιεπων μανιωδεα ῥῖζαν ἱμασθλης. Nonn.
Δαιμων. (Διαβολος[1].)
πομπος αλιτροσυνης ὁλον ανερα δυσατο Δαιμων. ibid.
EPITH. Αρχεκακος, αλλοπροσαλλος, αστοργος, αντιπαλος, αχλυοεις, αγριοθυμος, βαρυστονος, βροτοκτονος, βαρυμηνις, δολομητις, δολομηχανος, δυσμαχος, ηεριος, κακοσχολος, ειδωλοχαρης, κακοεργος, λυσσηεις, μελανοφρων, πολυστονος, ὑγροπορος, φθονερος, παντων, ολοωτατος.
PHR. Κλωψ, οφι, πῦρ, βελιη, κακιη, μορε, χασμα, δρακων, θηρ,
νυξ, λοχε, λυσσα, χαος, βασκανε, ανδροφονε. Naz.
Δαῖσφαλτος. *al.* Διασφαλτος. (Dinn. Ep.)
Δακρυω. δακρυ κατα βλεφαρων ηλειβετο ἡδυγοοντων. Cal.
Δαπτρια. edax.
αλλους δ' αν μελεων κατεδασσατο δαπτρια νοῦσος. Naz.
Δαρης. αυαλεῳ δε Δαρης εζωννυτο χειρας ἱμαντι. Ep. 1. 5.
Δασμολογεω. tributum exigo. [318.
νωμῶντας χρυσον τ' εθνεων απο δασμολογοῦντας. Man. 3.
Δεινημα. —θοου δεινηματι κοσμου. ib. 4. 551.
SYN. Δινησις, δινηθμος, κυλινδησις, κυλισις.
Δειπνοφορος. cœnæ minister.
—ὡς δμωεσι δειπνοφοροισιν. Cyr. Th.
Δελαστρευς. —δελαστρηες ιχθυβολῆες. Nic.[2]
Δεσμοβροχος. δεσμοβροχους, εἱρκτας, πολεμους— Man. 5.
Δεσμοτοκος.[3] δεσμιοτοκους μελεδωνας. Apollin. [133.
Δεσποσμα. ηε κατ' οικειων προφανῆ δεσποσμασι μοῖραν.
SYN. Δεσποσυνη, δεσποτεια, αρχη. [Man. 4. 38.
Δημόκρῐτος. Nom. Pr. —τις εργον ερεξε τοσοῦτον,
ὁσσον ὁ παντοδαης μηνυσε Δημοκριτος; Ep. 1. 3.

1. Haud abs re fuerit notare, significationes harum vocum esse valde diversas, et ne semel quidem in Novo Fœdere inter se confundi.
2. Theriac. 793. Sed Schneider. recte dedit, δελαστρέες.
3. Voc. hancce in Apollinario frustra quæsivi. Nimirum de Psalm. 93. 23. est quæstio, ubi ita legitur:
θεσμοτόκους μελεδῶνας ἑῇς φρεσὶ σεῖο νοήσας.

Διαβλητωρ. ψεκτας ανθρωπων διαβλητορας— Man. 4. 246.
Διαβολος. SYN. Διαγωγευς. EPITH. Ειδωλοχαρης.
Διαγανος. Vid. Αγανος.
πεντε δ' αρ' αστερες οἱ διαγανοτατοι δια κυκλον
Ζωδιακοῦ πλαζονται αμειβομενοι κατα κοσμον·
αδικηλ' (*sic!*) οὑς φῦλα βροτῶν ονομηναν αλητας. ib. 2. 14.
Διαγωγη. (Vid. Αλλοτριοω.) SYN. Μεταγωγη, διαβολη, αναβολη, παρατασις.—εθος.—καταγωγη.—ψυχαγωγημα.
Διαλαμπης. εἱματα—πορφυρεα, χρυσεα,
διαλαμπεα— Naz. SYN. Διαυγης.
Δῐγᾰμος. qui secundo jungitur matrimonio.
δισσολογοι, διγαμοι, διτονοι θ' ἁμα και διπολῖται. Man. 5. 291.
Διεκτρεχω. —κριον δε διεκτρεχῃ. Orph.
Δικηλον. **potius*, Δεικηλον, *pro* δεικελον, simulacrum.* Vid.
Δινη. vortex. Δινευμα. circumactio in gyrum. [Επανθηρ.
ὑπερ ογδοαν δε διναν-'Ελικων αστροφορητων. Synes.
ῥομβον απειρεσιον δινευμασι παμφαγον ὁρμῇ.
Διονῡσιος. (Σικελιωτης.)
ὑβριστην Μουσεων Διονυσιον— M. Musur.
ολοοφρονα Σικελων—τυραννον.
ωμοφαγον Σκυλλης λευγαλεης τροφιμον. ibid.
Διποληῑς. Vid. Διωνυμα.
Διπολῑτης. Vid. Διγαμος.
Δισσολογος, Διτονος. V. Διγαμος. SYN. Διττογλωττος.
Διχομητις. anceps, dubius. —μεριζομενοιο δε λαοῦ
αμφιλαφης διχομητις εην ερις— Nonn.
—Διδυμοιο νοον διχομητιν ελεγχων. ibid.
Δολοητωρ. εισι θεοι μεροπων δολοητορες οὗτοι αβουλων.
Δοξοφορος. gloriam reportans. [Sib. 1. 1.
δοξοφοροι, πατρης κηδεστορες, αξιομορφοι. Man. 4. 514.
SYN. Ενδοξος, ευδοξος.
Δρυμονια. **reperitur* Orph. H. 35. 12. *sed vitii aliquid in v. latere pronuntiat* Hermannus.*
Δυσαγης. αραμενοι παλαμαις ὑπο τυμπανα φασγανον οξυ,
μιμοῦνται δυσαγην Κυβεληΐον ενθεον Αττιν. Man. 5. 180.
Δῠσᾰλεκτος. *infandus. *forsan* δυσαλυκτος.*
και πενιην δυσαλεκτον αγει δειλοῖσι βροτοῖσι. Man. 3. 247.
Δῠσᾰλυκτος. inevitabilis. [93. 25.
βοθρος ἑως δυσαλυκτος αταςθαλλοντι φανειη. Apollin. *Ps.*
Δυσανασχετος —κυδοιμος. Sibyll.
Δυσαντητος. —δυσαντητων οδυναων. Procl.
Δῠσᾰρῑθμος. Vid. Ισραηλιτης.
Δυσβαστακτον —ζυγον. Sibyll.
Δυσεκφυκτος. [477.
κῶδυνων[4] βλαβερῶν τε δυσεκφυκτων τε παρεδρους. Man. 4.
Δῠσηνιος. qui frenis contineri nequit.
—αμπλακιη με δυσηνιος αμφιπολευσει. Apollin. *Ps.* 48. 10.
SYN. Δυσπειθης, δυσαγωγος.
Δυσκρασια. intemperies.
—αναισθητῳ τε παλαιη-Δυσκρασιη— Man. 543.
SYN. Ακρασια, δυσκολια, ακαταστασια.
Δυσμικτος. Vid. Αλλοφρων. [Man. 4. 270.
Δυσοσμια. ενθα δυσοσμῖη τε και οικτροτατ' εργα τελεῖται.
Δυσπαις. δυσπαις, σχετλιοτεκνε, κακηλεχες—
φλαυροτοκεια—γυνη— Cyr. Th.
Δυσπαιπαλος. asper.
τοιη μιν λαχνη δυσπαιπαλος αμφιβεβηκεν. Nonn.

Ε.

ΕΓΓΑΣΤΡΙ˘ΜΥ˘ΘΟΣ. qui e ventre vocem reddit.
—μωρων απατας εγγαστριμυθων. Sibyl. 1. 3.
SYN. Εγγαστριτης, εγγαστριμαντις, στερνομαντις.
Εγγαστριος. μηδε βροτων μορφην εγγαστριον.— Man. 1.
Εγερσῐχορος —Βακχος. Opp. [189.
Εγκλησις. *idem quod* Εγκλημα.
εγκλησεις μεγαλαι περι χρωματος— Man. 1. 221.
Εγρεσιδομος. Vid. Λαοτομος. *f.* εγρεσιδουμους[5] *metri causa, ut* δουμος. Ep.

4. Mireris, lector, secundam in ὀδύνῃ productam! sed ne imiteris.
5. Laterem, quod aiunt, lavat Vir Doctissimus, dum in fulciendis Manethonis versibus operam ponit.

Εικονομορφος. Vid. Αποπλαστωρ.
Ειλᾰπῐνουργος. Vid. Ζωροποτης.
Εκδῠσις. Vid. Επηρια. Syn. Ψιλωσις.—αναφορα.
Εκθεσια, Εκθεσις. expositio. [380.
παμπαν ες εκθεσιαν βρεφεων γενος εσσετ' εκεινων. Man. 4.
ου μην ες θανατον γε πορευσεται εκθεσις ηδε. ib. 370.
Εκκλησια. *in sensu sacro.*
Νυμφα Θεου, μεγα χαιρ', Εκκλησια,— Cyr.
χὴ τῶν ευσεβεων γενετειρ' Εκκλησια, ηδε
παντων τῶν πιστων κεδνη εοῦσα τροφος. Dolsc.
Εκλεκτος. electus. *vox apud Poëtas non obvia, sed a sacris Scriptoribus frequentata.*
πιστους τ' εκλεκτους 'Εβραιους— Sibyll. 1. 3.
Syn. Απολεκτος, επιλεκτος, αἱρετος, εξαιρετος, εκκριτος, επικριτος, προκριτος.
Εκπτωσις. jactura. εκπτωσιν τε τιθησι βιου— Man. 2. 482.
Εκτρανοω. οἶνος ρυπωδης εκτρανοῖ πολλας λυπας. Jun. 1. 1.
Syn. Τρανοω, δηλοω.
'Ελβετιη. Helvetia.
και μελαν 'Ελβετιης πεζομαχοιο νεφος. Musur.
'Ελενη. τοῖς δε μετα τριτην *(an τριτατην?)* 'Ελενην
τεκε θαῦμα βροτοισι·
την ποτε καλλικομος Νεμεσις φιλοτητι μιγεῖσα
Ζηνι θεῶν βασιληϊ τεκεν κρατερης ὑπ' αναγκης. Jun. 1. 1. c. 15.
Ελευθεροπαις. cui filii sunt liberi.
ενθεν ελευθεροπαις Βενετων σεο πηξατο δῆμος
δοια, τα μεν τεχνας ἆθλα, τα μεν σθενεος. Ep. 1. 5.
'Ελῐκαστερος.
ην δε Σεληναιην ἑλικαστερον αιθροβοληση
ακτῖσι χρυσησι φιλομμειδης Αφροδιτη. Man. 4. 224.
'Ελικομορφος. —κερας εἱλικομορφον. Opp.
'Ελιξοπορος. —εν ἑλιξοποροισιν ατρακτοις. Procl.
Ελλογῐμος. celebris. ορχαμε ελλογιμων Γερμανων— M. Ant.
Syn. Εξαιρετος.
Ελπις. spes. Epith. Απληστος.
Εμβᾰσῐκοιτος. κτηνων τ' αγρονομων σημαντορας εμβασικοιτους. Man. 4. 247.
Εμπεδολωβης. Vid. Ληϊστωρ.
Εμπληγης. Vid. Αφρων.
Ενθερμος. ερωτα τ' ευκαθεκτον ενθερμον λιαν. Naz.
'Εορτιος. Syn. 'Εορτᾰσιμος.
—μελπωμεν ἑορτιον ὑμνον ανακτι. Naz.
Επαγωγη. ingressus. V. Σκυλμος. Syn. Αγωγη, μισθωσις.
Επαναχεω. Syn. Αναχεω, συγκεραννυμι. [επεγχεασα.
το γαρ εμον θροῶ παθος επαγχεασα. Æsc. Ag. 1145. *al.*
Επανθηρ. δικηλων ξεστων, και επανθῆρας λιθακεσσιν
σφρηγιδων γλυφεας τευχει— Man. 6. 343.
Επαριστερος. sinister, ineptus.
—παμπαν τ' επαριστεροι ανδρες. ib. 3. 375.
Επεμβᾰσῐς. incursus.
εις ιδιαν χωρην αυτος κατ' επεμβασιν ελθοι. Man. 5. 80.
Syn. Αναβασις, επιβασις, ανηλυσις, ανοδος.
Επηρια, Επηρεια. Syn. Βλαβη, λωβη, ὑβρις, αικια.
ενθεν επηρειαι και ενδυσιες τελεθουσιν. Man. 4. 331.
Επῑθῡμιος. Syn. Επιθυμητικος.
οθνειων κτεανων επιθυμιος, ὁν δια θυμον
δῆμοι μισησωσι δι' αφροσυνην αλογιστον. Man. 4. 565.
Επῑθῡνως. Syn. Εὖ, καλῶς.
οἷσι τ' επιθυνως εργοις παντ' εκτελεουσι. ib. 2. 349.
Επῐκεντρος.
Ηελιος τ' επικεντρος εν αρσενικοισι τοποισιν. ib. 1. 279.
Επῐμαρτῡρια. —ευεργων επιμαρτυριησι συναστρῶν. ib. 3. 63.
Syn. Μαρτυριον.
Επῑμοχθος. οὑνεκα μοι ζωη επιμοχθος— Dolc.
Επῐκνηθω. οινῳ επικνηθων·— Nic. Ther. 698.
Επῐπληθω. Vid. Πληθω. —το δ' αυτικα πᾶν ὁμαδοιο
ἑρκος επιπληθει— Ap. 3. 270. *(*at lectio est* επεπλήθει, *pl. perf. med. a* πλήθω.)*
Επιπνοιος. —επιπνοιοι τε ανακτες. Orp. H. *al.* επιπνοιητε.
**adhuc mel. Hermann.* επιπνειοιτε. *locus est* Hymn. 37. ult.*
Επιρροπος. πολλοι γαρ καιροισιν επιρροπον ἦτορ εχουσι. Naz.
Επῐτροχος. velox, volubilis. —επιτροχος αἶα. Naz.
Επιφημι, Επιφασκω. —φρικωδεα κῆλ' επιφασκον. Orp. 10.
Επιφοιτος. δυστυχιῃ τ' επιφοιτος,— Man. 4. 83.
Syn. Εμπιπτων.
Επῐφρισσω. inhorreo. Vid. Φρισσω.
ὁλκος απειρεσιῃσιν επιφρισσων φολιδεσσι. Dion. 443.
Syn. Επιπλησσομαι.
Επιχρωζω. —νιτρῳ μεν επιχρωζουσα χαλινα. Nic. Al. 337.
Επολβος. —αγακλειτους και ενολβους. Man. 2. 413.
Syn. Ενολβος, πλουσιος, ευδαιμων.
Επος. verbum, carmen, oraculum.
Epith. Δολερον, κρυπταδιον, ατροπον, αμβροσιον, αγαθον, ακινδυνον, παῦρον, ευτραπελον, κοινον, κραταιον, κελαδεννον, σοφον, θεσπεσιον, ραπτον.
'Επτᾰλοφος. septicollis. 'Ρωμης ἑπταλοφοιο— Sibyl.
Επωδῡνος. dolorem inferens. Vid. Οδυνηρος.
και επωδυνον ατην. Nic. Al. 196.
Ερᾰνος. collatitia cœna. 2. beneficium.
Epith. Ευνομον, λυγρον.
Εργᾰτης. operarius. Syn. Θεραπευτης, λατρευτης.
Εργολᾰβης. qui opus faciendum suscipit. Vid. Χρεαρπαξ.
Syn. Εργοληπτης.—εργοδοτης.
Εργον. opus. Epith. Λατριον, αθεμιστον, απηνες, ευσυνθετον, ισχυρον, μεροπηΐον, εσθλον.
Ερημος. eremus. —αγεωργητῳ και ανυδρῳ ερημῳ. Dolsc.
Εριπνευστος. ορσετ' εριπνευστους ανεμους.— ib.
'Ερμαφροδιτος. Hermaphroditus.
εσθ' ὁτε δ' ἑρμαφροδιτον ὁμωνυμον αθανατοισιν
δισσας αχρηστους εις ἑν εχοντα φυσεις. Man. 1. 127.
Ευαγλις. pulcras habens spicas, seu nucleos. de capite allii.
ευαγλις κωδεια *νεον σκοροδοιο ποθεῖσα. Nic. Al. 432.*
Ευαγρης. κουρη ληϊσθεῖσα γαμων ευαγρεῖ δεσμῷ. Opp.
Ευαλδης. bene et feliciter crescens. Vid. 'Ιπποκρηνη.
Ευαλθης. sanatu facilis. —ευαλθεα σῖτον. Apollin. *Ps.*
Ευβλαστος. bene germinans. [13. 9.
—ευβλαστων αγκεα τε σταχυων. Dolsc.
Ευβολος. felix jactus. —και ευβολος εσσεται αγρη. Opp
Ευβρεχεως, —αψινθιου αλγος αρηξει. ib.
Ευβροχος. multos habens laqueos. Vid. Δειραχθης.
Ευθεσμος. —ευθεσμοιο δικαιοσυνης ποθον ισχω. Apoll.
Ευκᾰθεκτος. Vid. Ενθερμος. [*Ps.* 118. 80.
Ευκηπος. ευκηποισι Καδμειων αγυιαῖς. Pind. Pyth. *ix. 146.
*(perperam, pro λευκίπποισι.)**
Ευκνιστος. Vid. Προλαλος.
Ευκρασια. (συμμετρος κρασις.)
ευκρασιῃ χαιρουσι, και ουκ ετι δῆριν εχουσιν. Man. 5. 59.
Ευκρυερος. νῆας εὐκρυερους— Tryph. 207. *al.* εὐκριερους.
leg. εὐκραιρους. [τοτατους. Man. 1. 352.
Ευπρακτος. factu facilis. ευπρακτους ρεζει και μακαριστοτατους.
Ευρρᾰθᾰμιγξ. ου γαρ εὐρραθαμιγγος εχει χυσιν ἡδεος οινου.
Ευρυαλως, ως. ὁ ἡ. latus, amplus. [Nonn.
ουπω δ' ευρυαλωος αναξ επεβησατο κωμης. ib.
Ευρῠβᾰτος. ουρεος ευρυβατοιο— Cal.
Ευρῠγενειος. latas generationes habens. ευρυγενειος αιων. ib.
Ευρῠκᾰρηνος. ευσαρκον—δεμας—ευρυκαρηνον. Opp.
Ευρῠπεδῐλος. latum habens calceum. Vid. Πηλοτρυφος.
Ευρῠτενης. qui late distenditur. —ασαμινθος. Dolsc.
Ευρῠχᾰνης. γαστηρ τ' ευρυχανης— Opp.
Ευρῠσαρκος. Syn. Πολυσαρκος, ευσωματος, πολυσωματος.
Ευσπλαγχνος. misericors.
ὡς αγει ευσπλαγχνος νηπια τεκνα πατηρ. Dolsc.
Ευσυνθετος. bene compositus.
εν πᾶσιν μυθοις και τῇ ιδιῃ διανοιῃ
ειρηται πραπιδων καματος ευσυνθετῳ εργῳ. Man. 5. 26.
Ευτῠπης. Vid. Κανονισμος.
Εχθρῐκος. ανθραξι βαινειν, εχθρικην δηλοῖ βλαβην. Jun. 1. 1.
Εχιδνα. vipera femina. —ηδ' αρ' εχιδνης
διψαδος αἱμοβορου φοβερον θανατον δε καλουντων
Ταντaλικῃ κολασει ὑπογαμφηλησιν οδοῦσιν
ιον ερευγομενης ὑποδιψιον ασθματι δεινῷ. Man. 5. 185.

Z.

ΖΑΛΕΥΚΟΣ. albus.
ζαλευκοι ταυροι δε Διος παρα βῶμον αγεσθων. Sibyll. 1.
Ζωουργος. σοι γαρ ζωουργος ζωοποιεῖ με λογος. Dolsc.
Ζωροποτης. meri bibulus.
ζωροποτας οινου, μεθυχαρμονας ειλαπινουργους,
δαιτυμονας, θιασοισιν αεικωμους, ακολαστους,
ηματα νυκτας αγοντας, ὑπνῳ μετακοσμηθεντας. Man. 4. 300.
Ζωσμος.
κυψεν δ' εν γαιῃ και εν ζωσμοῖς[1] εφυλασσε. Sibyll. 1. 3.
Ζωφορια. ηελιος δ' ακαμας, πυροεν σελας, ἡνικ' αν ελθῃ
αρσενικος ζωοισι κατ' αιθερος ἱεροπλαγκτον
ζωφοριην, θηλεια δ' εχῃ νεολαμπεα Μηνη. Man. 4. 510.

H.

ἩΚΤΩΡ. Vid. Ναυσιβατης.
Ἡμιβιος. SYN. Ἡμιζωος. —τους δ' ἡμιβιους εναριζει. Man.
Ἡμικρανιος. —ἡμικρανιην εχε νοῦσον. Cyr. Th. [2. 358.
Ἡμιφανης, ουρανος αστεροεις. Naz.

Θ.

ΘΑΜΒΗΜΑ. SYN. Θαμβος.
ὧν πλαστειρα θεα πικροῦ θαμβηματος αρχει. Man. 4. 559.
Θαμβησις. SYN. Φρικη, λασιοτης.
και διεγειρονται νεκυων θαμβησιν εχοντες. ib. 365.
Θεολωβητης. και θεολωβητας, κακοεργεας αφθιτομισους
και καταδαινιστῆρας εν αλλοτριῃσι βλαβῃσι. Man. 4. 235.
Θεομητωρ. *epith.* mundi. ib. 7.
Θεοπλαστης. Vid. Αγαλμοτυπης.
Θεοπρεπης. —βιοτην θεοπρεπεα. Ep. 1. 1.
Θεος. PHR. Θεος Πατηρ νους εστιν αναρχος φυσις,
αληπτος, απροσιτος, αῤῥητος λογοις.
ποιητης ουρανου και γῆς.— Niceph.
—αρχεγονοιο Θεοῦ, ὑπατοιο τε παντων.
αμβροτ', αμοιρ' αρχης, και μονοσεπτε Θεος.
αυτογενεθλε Θεος, κοσμουργε, κυβερνε τε παντων,
πανταγαθ', ευμενετης, γλυκυθυμε,— κ. λ.
ὡς σοφος, ὡς πολυφρων Θεος εστιν ὁ παντα γινωσκων.
ὦ πατερ ἡμετερε χρυσοθρονε, αιθερι ναιων. Pol. [Dolsc.
τον πρυτανιν παντων, τον αληθεα, τον βασιληα,
ψυχοτροφον γενετῆρα, Θεον μεγαν, αιεν εοντα. Sibyl.
Θυτης. ὁ. αστρολογους μαγικους τε θυτας— Man. 4. 211.

I.

ΙΑΝΟΣ. και τριπροσωποφανους ουνομ' εχοντα θεοῦ. M. Mus.
Ἱεροπλαγκτος. Vid. ad v. Ζωφορια.
Ἰθυκελευθος. —ὁδον ιθυκελευθον εδειξεν. Dolsc.
Ἰθυκριτης. recte judicans. εκ θεοῦ ιθυκριταο— ibid.
Ἰθυνοος, Ἰθυφρων. recte sentiens.
ιθυνοῳ κραδιῃ,* βασιλεῦ, τεὸν αἶνον αεισω. Apollin. *Ps.* 118. 12.
παντοτε ῥνομενος μεροπων ιθυφρονα φῦλα. ibid. 7. 23.*
Ἰοπη. Joppa. urbs Palæstinæ.
αχρι δε και Ιοπης τειχος μεγα κυκλωσαντες. Sibyl. 1. 5.
Ιορδανης. Jordanus fl. ibidem.
—καλον ῥειεθρον Ιορδανη αργυροδινη. Cyrill.
και τοῦ Ιορδανεω απο καλλιῤῥοιο ῥεεθρων. Dolsc.
Ιουδαια. Judæa. αστεα δ' ανστησειεν Ιουδαιης ερατεινῆς.
Ιουδαια χαριεσσα, καλη πολις—Sibyl. [Apollin. *Ps.* 68. 74.
Ιουδαιοι, ων. οἱ. Judæi.
εργοπονοι παλαμαι Ιουδαιων πολυμοχθων. Cyr.
Ιουδαιων μακαρων θεῖον γενος ουρανιωνων. Sibyl.
EPITH. Αντιβιοι, θεοστυγεῖς, αχαριστοι, αλαστορες, μιαιφονοι, μεγαθυμοι, ὑπερηνορεοντες, ὑψινοοι.
Ιουδαϊσμος. Judaismus.
Ιουδαϊσμος, χιλιων τ' ετῶν ληρηματα. Naz. 4.
Ιουδας. Judas (Iscariota).
—νοσφι βεβηκε δυωδεκαριθμος Ιουδας. Nonn.
EPITH. Αναιδης, αβελτερος, αστοργος, αργυραμοιβος, δολοπλοκος, δολομητης, θρασυς, θρασυχειρ, κακοτεχνος, κακοεργος, μιαιφονος, μαινολης, παγκακιστος, ποικιλομητης, κερδαλεοφρων.
PHR. Δηϊος, αλλοπροσαλλος, ὁμεστιος εστι μαθηταις,
Διαβολος νεος αλλος εν οψιγονοισιν ακουων. Nonn.
ἀγνοτοκου Σιμωνος επικλυπον υἱον Ιουδαν,
—θεοκτονος Ισκαριωτης.—φιλοκτεανοιο φονῆος. Nonn.
αργυροδεκτης,—δυστροπος μυστης,—
αργυροφυλαξ, αργυροτρωκτης πλεον.
ἐρῤ' αισχροποιε, φιλιας διαφθορεῦ·
απεμπολητης αισχρος εξ οπαονων,
κλεπτην γαρ οντα, και θεοῦ ῥαπτην φονου.
απιστον, αθεον, παρανομον, αδικον. Naz.
σχετλιος, οβριμοεργος, ὁς ουκ οθετ' αισυλα εργα.
—παριστατο πομπος Ιουδας,
ὁς μεν αφαυροτατοιο μινυνθαδιη χαριν εργου
υἷα Θεοῦ παρεδωκε.— Nonn.
Ιουλιανος. Nom. Pr.
δεινον Ιουλιανοιο κρατος ψυχῶν ολετῆρος. Naz.
Ῥωμαιων βασιλευς Ιουλιᾶνος θεοειδης, κ. λ. Suid.
Ιουστινιανος. Nom. Pr.
βιβλον Ιουστινιανος αναξ τεχνησατο τηνδε
την ῥα Τριβωνιανος μεγαλῳ καμε παμβασιλῆϊ,
οἷα τις Ἡρακλῆϊ παναιολον ασπιδα τευξας,
ᾗ επιμαρμαιρουσιν αγαλματα παντα θεμιστων. Ep.
Ισραελιτης. *frequentius*, Ισραηλιτης.
—δυσαριθμον οχλον Ισραελιτην. Cyr.

K.

ΚΑΓΚΑ˘ΝΕΟΣ. *id. quod* Καγκανος. Vid. Πελεκητωρ.
Κᾰθαρτηρ. —λουτρων τε καθαρτηρας βαλανειων. Man. 4.
Κᾰθετος. (*sc.* γραμμη.) [253.
—καθετον δ' αποκλινῃ. ibid. 1. 92.
SYN. Σταθμη, σταφυλη,—γαγγαμη.—δικτυον.
Καινισμα. το. Vid. Νεκροταφος.
Κᾰκανθημι. —κακανθηεντας[2] οραμνους. Nic.
Κᾰκεσχᾰτος. extremo malus. Vid. ad v. Ὑπνος.
Κᾰκηλεχης. Vid. Δυσπαις.
Κᾰκοηθῶς. *adv.* πῆμα λυγρῳ γαμετῃ συναλιζομενον κακοηθῶς. Man. 5. 339.
Κᾰκοβουλοσῦνη.
τῆς κακοβουλοσυνης μισθον— Sibyl. 1. 1.
Κᾰκογνωμων. malignus.
μηδε κακογνωμων, μη ψευδαπατης αμετρητος. ib. 1. 2.
Κᾰκοελκης. Vid. Οχθος.
Κᾰκοεργης. idem quod κακοῦργος.
ὑστατιης γενεης φωτες κακοεργεες αινοι. Sib. 1. 2.
Κᾰκοητωρ. —κακοητορες, ασταται ανδρες. ibid. 1. 1.
Κᾰκοθῦμος. —επι ανθρωπους κακοθυμους. ibid.
Κᾰκομητια, Κακοφροσῦνη.
λαθρη παρθεμενους κακομητιῃ ηρνησαντο. Man. 2. 308.
ουδ' ετι την προτερην εσχε κακοφροσυνην. ib. 1. 99.
Κᾰκομητωρ. —κακομητορας ανδρας. ibid.
Κᾰκοπραγμων. maleficus.
—κακοπραγμονες ουδεν αληθεῖς. Sibyl. 1. 1.
Κᾰκοῤῥητειρα. legitur etiam, Κακοῤῥεκτειρα.
—καρπων τε κακοῤῥητειρα χαλαζα. ib. 1. 3.
Κᾰκοχολος. *al.* Κακηχολος. —κακοχολοι αρχιερῆες. Cyr.
Κᾰκοχροος. Vid. Κυμη.
Καλαμογραφια. Man. 4. 72.
Καλιγομφος. λεμβος—θαλασσοπορον καλιγομφον. Cyr.
Κᾰλιπτολεμος. —παντων εργα καλιπτολεμων. Ep. 1. 1.
Καλλιστερνος. *epith.* Agaves. *Nonn.*
Καλλιτοκεια. Νυμφη αριστοποσεια, λεχω δε τε καλλιτοκεια.
Καλλιχθυς. —ἁλα-καλλιχθυν— ib. [Opp.
Καλοβαμων, Καλοβατης. Vid. Σχοινοβατης. [Man. 1.
Καλοεργος. Αρεος ηδε Κρονου μεσσῃ Κυπρις ου καλοεργος.

1. Si ejusmodi Scriptor emendatione dignandus sit, legendum arbitror, κρύψεν δ' ἐν γαίῃ, καὶ ἐνὶ ζ. ε. sive, ἐν γαίῃ τε κ.

2. Contra omnes Analogiæ leges deduxit Morellus κακανθήεντας a κακάνθημι. Debet esse adjectivum κακανθήεις, ηεσσα, ηεν, *flore malo insignis*, (uti reddidit Gorrhæus;) etsi Lexica vocem omittant.—Locus citatus est Alexiph. vs. 420.

Καμπη. —τριψας ολιγῳ ενι βαμμαρι καμπην
κηπειην, δροσοεσσαν,— Nic. Ther. 87.
Κᾰτᾰδαινιστηρ. Vid. Θεολωβητης. SYN. Αναιδης.
Κᾰτᾰδειπνον. Vid. Ἑλκυσμα. [τοισι. Sib. l. 1.
Κᾰτᾰκλυζω. αλλ' ὁτε κυσμον ἁπαντα Θεος κατεκλυσ' ὑε-
PHR. Και τοτε Ωκεανοῦ μεγαλη ρυσις εσσετ' εν αυτοῖς
μαινομενων ὑδατων.—συνεπηγειροντο δ' ἀῆται
παντες, και ὑδατων φλεβες εξελυοντο ἁπασαι,
ουρανοθεν μεγαλων ανεοιγμενεων καταρακτῶν,
εκ τε μυχῶν γαιης, και αβυσσου ακαματοιο
ὑδατα μυριοεντα φανη, και γῆ εκαλυφθη
πᾶσα ἀπειρεσιος— κ. λ. ibid.
Κᾰταρρίπτω. Vid. Σχοινοβατης.
Κᾰτοχη. οἱ δε και εν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημενοι αιει. Man.
SYN. Επιπνοια, θειασμος, κατακωχη. [1. 239.
Καυκις. Vid. Εγκαττυω. SYN. Βηρις, εντροπις.
Καχρυοεις, Καγχρυοεις. Vid. Περιθαλπης.
Κερνοφόρος. craterem mysticum ferens.
ἢ ἁτε κερνοφόρος ζακορος βωμιστρια Ῥειης. Nic. Alex. 217.
Κηραγγης. Vid. Ὑλογραφος.
Κῐνῡρομαι. SYN. Δεινολογεομαι, μεμφιβολεω.
Κλεπτηρ, *pro* κλεπτης.
—κοσμιοιο κακους ληϊστορας ανδρας,
και θυρετρων δεινους επιννκτορας οθνειαων,
κλεπτῆρας φαυλους νυκτοπλανεας τελεσουσιν.
—νυκτοπλανεας τε λαθραιους·
οὗτοι φωρασθεντες εν αλλοτριοισι μελαθροις,
εἱρκτας δ' οικησουσι φυλασσομενοι αλυσηδον·
εν τε βιαιοτατῳ θανατῳ βιον εκλειψουσιν. Man. 4.
Κλονοκαρδιος. *al.* Χρονοκαρδιος. Vid. Κεραυνος.
Κλοπῐμως. *adv.* η κλοπιμως φθειρουσι λεχη—Man. 5. 298.
SYN. Κλεπτικῶς, λαθραιως.
Κλῠσις. ἡ. SYN. Κλυσμος, πλυσμος, εγχυσις. Vid. Ομβρικος.
Κλυστηρ. —εν κλυστῆρι νεον γλαγος οιος αμελξας. Nic. Al. 139.
Κλῠτοβουλος. *epith.* Mercurii. Opp.
Κλῠτοτερμων. —κλυτοτερμονος ὡρης. Man. 4. 28.
Κλῠτοτεχνος —Ζωγραφος. Dolsc.
Κλῠτοφεγγης. —ὁσ' αμειβομενοι κλυτοφεγγοῖς
οικοις εκτελεουσι— Man. 2. 148. SYN. Ευφεγγης.
Κοιλιφαραγξ. κοιλιφαραγγος δακτυλου πιασματι. Eub.
Κοιρᾰνῐκος. Vid. Λεων.
Κολᾰσις. ἡ. —Ταντταλικῇ κολασει,— Man. 5.
SYN. Ποινη, τιμωρια.
Κοσμητηρ. Ἑρμῆς κοσμητῆρας ἑῆς εποιησε πολησς.
Κοσμοσωτηριος. το κοσμοσωτηριον εξερῶ παθος. Naz.
Κοσμουργος. Vid. Θεος. Κοσμοτεχνης. Musur.
Κραιπνοβᾰτις. Vid. Βραδυγλωσσος.
Κυδοσκοπος. —κυδοσκοπον ὡρην. Man. 4. 35.
Κυκλος, *pro* circo, *in quo certamina fiebant.* SYN. Ἱπποδρομος.
EPITH. Αλυτος, ευτροχαλος, τετρακνημων. [Dolsc.
Κυμβαλον. κυμβαλα τ', ευκρεκτος τοῖς αλαλαγμος ενι.

Λ.

ΛΑΟΤΟΜΟΣ. *pass.*
λαοτομου τε πετρης σκληρωδεος εγρεσιδουμους. Man. 4. 325.
Λᾱοτόμος. *act.* —ὑπερ νωτων φορεοντας
αχθεα, και λαας βριαρους—
εργων τεκτοσυνης σταθμης τ' επϊστορας ανδρας. ib. 6.
Λᾰχᾰνηφορος. Vid. Ανθολογος.
Λαχειδης. Vid. Κωφος.
Λεγεων. legio.
και γαρ αετοφορων λεγεωνων δοξα πεσεῖται. Sibyll.
SYN. Φαλαγξ.—ταγμα.—στῖφος εκλεκτον.
Λεκτροκλοπος. mœchus.
λεκτροκλοποι θ' εὑρεσσιλοχοι— Sibyll. l. 1.
Λεπασμα. πευκῆεν τε λεπασμα συνασκοῦντας συν ελαιῳ. Man. 4.
Λεπρος. leprosus. τον λεπρον ακαθαρτον οντα τῷ νομῳ. Cyr.
SYN. Ψωρος, ψωρωδης.
Λιθοξεστος. Vid. Αλαλος.
Λιθοψωκτος. ηδε λιθοψωκτῳ καματῳ βιον ιθυνοντας. Man. 4.
Λῑτᾰνεῖα. supplicatio. [326.
ου παῦσον λιτανειων ιφθιμων ὑπερ αυτοῦ. Possel.
SYN. Λιτη, παρακλησις.
Λοιμηρος. Vid. Λιμηρος. λοιμηρος—Ερως. (Din. Ep.)
Λοξοβαμος. Vid. Παγουρος.
Λυκις[1]. Vid. Φρινιχος.
Λυμητης. *idem quod* λυμαντης.
αλλος απ' Ιταλιης λυμητης ἡξει τ' *(*f.* ἱξεται)* ανηρ. Sib. l. 3.
Λυσσομᾰνεω. insanio. —εργα—
—ἱερῶν τε νεωκορα λυσσομανουντων. Man. 4. 216.

M.

ΜΑΙΑ. —παλιγγενεων μεροπων νεκυοσσοος ὡρη. Nonn.
Μανια. —και ακριτοισι μανιαις. Opp. ἁλ. 4.
Μαργαριτης. —και μαργαριτην[2] πολυτιμον. Naz.
Μεγακληεις, Μεγακυδης, Μεγαδοξος. [31.
ου σθενος οἶδεν ανακτα μεγακληεντα σαῶσαι. Apollin. *Ps.* 32.
—και τοῦ μεγακυδεος ἱρου. Dolsc.—μεγαδοξος—βασιλευς. ib.
Μεγᾰλοβρῡχος. —μεγαλοβρυχοιο λεοντος.
Μεγᾰδωρος. —τους δε τρεφει μεγαδωρος αρουρα. Op.
Μεγᾰλουργος —θεος. Dolsc. Vid. Πανθαγιος.
Μεγᾰλοσθενετης —λαος. Apollin.
Μεγᾰπληθης. μεγαπληθεα—εσμον. Cyr.
Μελᾰκρηδεμνος. γαῖαν ὁλην εκαλυψε μελακρηδεμνος ὁμιχλη.
Μελανθῖον. και τε μελανθιου βαθυαεος—Nic. Th. 43. [Nonn.
Μηριγξ.—εκ κεφαλυιο περιξ μηριγγας αραιας. ib. *al.* σμηριγγας.[3]
Μῑσαγαθος. ὡς λοιδορεω την μισαγαθον νοσον— Cyr.
Μογερηφορος —κοσμος. Naz.
Μοιχατης. πλαστοκομαι, νομιμων λεχεων κλεπτῆρες αθεσμοι,
μοιχαται, αἱμορεοντες αει, νεομορφοτυπωτοι,
μαστροπα τ' εργα τελοῦντες, αει κακιησι γυναικῶν
συμβουλοι, δολιοι, κακομητορες, αισχροδιδακται,
ιδμονες ὧν αλοχοι θαλαμους πωλοῦσι συνευνων. Man. 4.
Μολιβος. EPITH. Ζοφοειδης.
Μολιβοσφιγγης —κορωνη. Opp.
Μονοπους. χωλοι μουνοποδες—Man. 1. 137.
Μονοφορβος. —θῆρας μονοφορβους, ωμοβορους τε. Dolsc.
Μοῦσα. EPITH. Χρυσεα. —κολλᾷ χρυσον. Pind.
Μοχθαλοεις. —μοχθαλοεντος[4] επ' ηερος— Coluth.
Μυριοδοξος. Vid. Αιολοπαλης.
Μωροφρων. —μωροφρονας, αισχρογελωτας. Man. 4. 283.

N.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ. PHR. Πολεμος βυθιος. Opp.
Ναυσῐβᾰτης. PHR. Και εν ὑδατι ἡκτορας ανδρας. Man. 4.
Νεαλης. Vid. Οροβακχος.
Νεκρεγερτης, Νεκρεγερσις.
ου νεκρεγερτου νεκρεγερσιν κατιδοις. Naz.
Νεμεσημων. εἶχον αλιτροσυνην νεμεσημονα— Nonn.
Νεολαμπης. Vid. Ζωφορια.
Νοερηφορος. Vid. Ὁρμη.
Νυκηβορος. —μυος οἷα νυκηβορον—Nic. *al.* μυκηβορον[5].
Νυκτερετης. noctu navigans. Vid. Τριγλοφορος.

O.

ΟΙΚΟΥΡΟΚΑΘΕΔΡΟΣ —βιος. Tzetz.
Οϊστοβολος. ιων κραταιευς ὡὗτος οϊστοβολος. Ep.

---

1. Vocem hanc in Appendicem relegavi, quia quod voluit Morellus, minime erat mihi compertum. Tandem, aliud agens, incidi in Ranas vss. 13, 14. ad quem locum respexisse Virum Doctiss. et Λύκιν, veteris comœdiæ poëtam, item Φρύνιχον, designatos fuisse comperi.

2. Penultimam hujus vocis vereor ne Gregorius, Vir in sacra quam in profana eruditione longe habilior, *per vetitum et nefas* corripuerit. Simili injuria voces, ἄκριτος et μανία, affecisse videtur ἁλιευτικῶν Scriptor in exemplo præcedenti.—Sed a tali barbarie clementer et perite vindicavit Oppianum Schneider. quicum legendum existimamus, παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκρήτοισιν ἀνίαις.

3. Ther. 557. Sed apud Schneider. versus ita exstat:
ἠὲ σύ γ' ἐγκεφάλοιο πέριξ μήνιγγας ἀραιάς.

4. Coluth. vs. 204.—Editt. pleræque habent μυχθαλόεντος, D'Orvill. conj. ἀμιχθαλόεντος, Lennep. denique imprimi curavit μιχθαλ.

5. Neque aliter edidit Schneider. Theriac. vs. 446.

Ολιγοστιχος. —ολιγοστιχον ευρεα μυθον. Naz.
Ομφαλητομος. ταῖς ομφαλητομοις δε τιθηναις λεγει. Cyr.
Οξυγραφος. —καλαμῳ οξυγραφοιο χερος. Dolsc.
Οξυκομος. —βελεεσσιν—οξυκομοισιν. Opp.
Ορθοκελευθος. —οδοισιν εν ορθοκελευθοις. Dolsc.
Ουρᾰνοδρομος. —ουρανοδρομῳ—ξυλῳ. Naz.
Ουρᾰνοδωρητος. ουρανοδωρητον—ῥῆμα. Dolsc.
Ουρᾰνοπηκτος. αστρα-Ουρανοπηκτα— ib.
Ουρᾰνοπληθης. ακροτατον κυδος κουρανοπληθες εχων. ib.

Π.

ΠΑΓΧΑΡΗΣ.
γελῶν καθ' ὑπνους, παγχαρης παντως εσῃ. Jun.
Παγχαρτος. παγχαρτε, δεσποινα παντανασσα— Naz.
Παλιγγενης. Vid. Μαῖα.
Παμμεδεων. ψευσατο παμμεδεοντα βασιλεα— Cyr.
Πανθᾰγιος. ουνομα πανθαγιον και μεγαλουργον εον. Dolsc.
Παντᾰναξ —βασιλευς. Παντανασσα. Vid. Παγχαρτος.
Παντωλης —χολος— ibid.
Περῐκῡδᾰλῐμος. και περικυδαλιμων ελλαχον ουνοματων. Dolsc.
Πῡτᾰγορης.
ἡνικα Πυταγορης το περικλεες εὑρατο γραμμα
κλεινος, εφ' ᾧ κλεινην ηγαγε βουθυσιην. Jun. l. 5.

Σ.

ΣΑΡΔΩ. Sardinia.
Σαρδω τ' ευρυτατη, και απειριτος ειν ἁλι Κυρνος. Dion. 458.
Σαρξ. PHR. Βορβορε, ιλυοεσσα πεδη, βριθουσα μολυβδις,
πνευματι και πολιῃ δυσμορε, κακοφραδες. Naz.
Σβεννυμι. PHR. Κατασβεσσαι αναπτομενην φλογα πυρσου.
δῶμα περιῤῥαινοντες αλεξικακοισι ῥεεθροις. Nonn.
Σιμος. SYN. Τυφλος.
Σκληρωδης. Vid. Λαοτομος.
Σκολοπηΐς. Vid. Βασανηδον.
Σχετλιοτεκνος. Vid. Δυσπαις.
Σωσιᾰνειρᾰ. ἡ. Vid. Θαλασσα.
Σωτηρῐᾰ. εκγεγαυῖα θεου σωτηρια ουρανοπεμπτος. Dolsc.

Τ.

ΤΑΝΤΑΛΙΚΟΣ. Vid. Εχιδνα.
Τοξοβελεμνος. Vid. Απολλων.
Τρηχω. SYN. Αἱμασια. al. τραχυς τοπος. al. λιθος. [520.
Τρισφυλλον. —τρισφυλλον οπαζεο κνωψιν αρωγην. Nic. Ther.
Τυφλωψ. —που τυφλῶπες απημαντοι φορεονται. ib. 492.
SYN. Τυφλῖνος.

Υ.

ΥΛΟΓΡΑΦΟΣ. [342.
ὑλογραφους ανδρας, κηραγγεας, ὁλκαδοχριστους. Man. 4.
Ὑπεξιστᾰμαι.
γυμνος καθεσθεις σῶν ὑπεκστῆς πραγματων. Jun. l. 1.
Ὑπογαμφηλαι. Vid. Εχιδνα.
Ὑποδιψιος. Vid. Εχιδνα.
Ὑψιβατης. —ὁ δ' ὑψιβατει δωματ' εν αιθερ' εχων. Dolsc.

Φ.

ΦΙΛΟΓΩΝΙΟΣ. *(απ φιλαγωνιος?)* τον φιλογωνιον βιον. Tzetz.
Φληναφος. Vid. Φλυαρος.
βρῶσις συκων, δεικνυσι φληναφων ψογους. Jun. l. 1.
Φορτοστολος.
εσσεται εμπορικου πλοιου φορτοστολος ἱδρως. Man. 4. 134.
Φρενοβλᾰβης, Φρενοβλαβος.
εμμανεας τευχει ηδε φρενοβλαβεας. ib. 1. 91.
—εχων τε φρενοβλαβον αυδην. Dolsc.
Φυγανω, pro φυγγανω.
ψαμμος ἁπερ φυγανει ὧδε βιοιο χρονος. Beust.

Χ.

ΧΑΜΑΙΠΙΤΥΣ.
ηε χαμαιπιτυος βλαστημονος αμμιγα κωνοις. Nic. Al. 561.
Χαριστιος, Χαριστηριος. ad gratiarum actionem pertinens.
—χαριστιον ὑμνον αεισω. Naz.
και σοι χαριστηρειον ὑμνον νυν πλεκω. ib.
Χαρισμα.
ποικιλα μεν τελεθουσι χαρισματα, ἐν δε το Πνευμα. Possel.
SYN. Χαριστηριον, δῶρον, επιδοσις, χαρις.
Χρεαρπαξ. —δεινους τε χρεαρπαγας, εργολαβας τε. Man. 4.
Χρυσοστεπτωρ. —χρυσοστεπτορας ανδρας. ib. 39. [330.
Χρυσοφυρητος. —και χρηματα χρυσοφυρητα. ib. 5. 308.

Ψ.

ΨΑΛΤΡΙΑ, ας. ἡ. fidicina.
ζηλωσει δουλην, η ψαλτριαν, η πολυκοινον. Man. 5. 236.
Ψευστηρ. mendax. —ιδε ψευστῆρας αθεσμους. ib. 4. 119.
Ψοφομηδης. cum strepitu et tumultu agens. Vid. Απολλων.
Ψυχοτροφεω.
ἑρπετα δ' εν γαιῃ κινουμενα ψυχοτροφεῖ τε. Sibyl. l. 1.
Ψυχοφυης. —ψυχοφυῶν πτερυγων. M. Mus.

Ω.

ΩΟΝ.
ωων λαμβαν' ἁ εστι προμηκεα, λευκα, νεογνα. I. Cam.

APPENDIX MORELLI II.[1]

CONTINENS

VOCABULA

Quorum in syllabis de Quantitate aliquid sit dubii, ex Carmine, non satis noto, aut in eadem sede diversos pedes admittente. — Notantur etiam syllabæ controversæ, et Ancipites *dictæ.*

˘Α˘ΑΤΟΝ. Il. ξ. — l. *αναάστον*, sive *αναwαστον*, (sc. cum Ionica aspiratione sive consonante *Vau*,) ab *α* priv. et *ἀάζω* sive *αwαζω*.—(Dawes. p. 181.) Unde etiam *ἀᾶσαμην* Il. ι. —*ἀᾶσσατο* Il. λ. — *ἀᾶσεν* Od. φ. —*ἀασσαν* Od. κ.—Sed *ἀᾶσας* Il. θ. — *ἀασσατο* Il. ι. —*ἀασθη* Il. π. —et *ἀᾶτος*, ab *ἀᾶτω*, pro *ατω*, ut *ἀᾶτη*, pro *ατη*: et bis ap. Pind. (P. 2.52. ib. 3. 42.) *ανᾶτη*, prima correpta.—Quod si loco vocalis Υ consonans Vau primæ subjungatur, ut in *αὐάζω*, facile patebit ratio, qua dicitur *ἀᾶτος*, Ap.1. —vel *ἀᾶᾶτος* Od. χ. sc. *αwᾶτος*, *Αᾶwατος*.—*ἀᾶτος* Hes. θ. vel *ᾱτος*, ab alia origine. Quod ad verbum, aliter sane Lexicographi.—*ἀᾶσατο*, *ἀασθην*, *Ionico et poetico more, sine augmento.*

˘Αᾶγης. Od. λ. ab *α* priv. et *ἀάγη*, *ᾱγή*, (ut, *ἀᾶτη*, *ᾱτη*, *ἀᾶτος*, *ᾱτος*.) aut pr. m. *ηγα*, Att. *ἔᾶγα*. ¯Αᾶγης. Ap. 3. qu. *ἀᾶᾶγης* prima producta, ex necessitate, (ut *ᾱθανατος*) vel cum Ionica aspiratione *α'ααγης*, *ᾱ'ᾶγης*.

Αγακλῡτοισι. Hes. θ. Sic omn. edd. quas vidi. mallem tamen *αγακλειτοισι*, quam *κλυ* productam, adversante usu.

Αγή. Vid. Ααγής.

Αγών toties occurrit, priore producta, ut facile censerem, hanc vocem inter paucas, quæ syllabam ancipitem habere videantur, numerandam, nisi suspecti essent loci, et ex variis lectionibus refingi possint.—Eur. Ph. 591. legas licet —*αγὼν εστ'*—Supp. 754. *ην αγὼν*— Herc. f. 1189. *ὅδε τις αγὼν*— Or. 859. Heracl. 772. Soph. El.1522. *ὠ 'γών*.

Αδακρῡτος. Vid. *πολυδακρῡτος*.—Αδελφῐδες.—

Αειρω. l. A. *Labb.—producit autem, quod scio, nemo. Leeds.*

¯Αενᾰος, *ᾱενᾰων*. Od. ν.109. al. *αιενάων*, tertia correpta, ut Καλλινᾰος, Eur. Alc. 599. quod si longam invenias ap. Theoc. factum ponas vel ex admissione *τοῦ* Vau ut in *ἀόρ*, vel l. *Ευρον τ' αεναον*—ut supr.

Αεργῑα. *nimis licenter fortasse.* Leeds.— 3. A. Labb. His autem et similibus consonantem Vau pro arbitrio subjicit Dawes—ut in *τιω*, p.165. Per diphthongum tamen, ut opinor, securius scribitur, ut *ορμεια*, Theoc.—*αληθια*, *αληθεια*.—*αἴδρια*, *αἴδρεια*, &c. Quinetiam nullam differentiam in enunciando *ει* diphthongum et *ιωτα* simplex fuisse monet Scaliger, in Auson. p. 84. Vid. *Αικεια*.

Αηδεω, Αδεω, unde *αδδηκοτες* — rectius *αδήκοτες*.

Αημι, vel *ἄημι*. Ion.—et eadem Analogia *ᾱημι*. Att.—unde

¯Αηρ, vel Αήρ, (Lat. äer.) corripit tamen Phocyl. 108.

σῶμα γαρ εκ γαιης εχομεν, και παντες ες αυτην

λυομενοι κονις εσμεν· αηρ δ' ανα πνεῦμα δεδεκται.

ἀήρ, i. e. *cœlum*.—Nec, cur non etiam pueris hoc sit licitum scio, si ita volunt ludimagistri; sive ex *αημι*, seu ex *αιρω*, fut. *ᾰρῶ*, derivatur.

Αεισῡροι. ap. Æsch. non admittit Pauw. quia verbum *συρω* primam producit. — Corripitur autem in fut. *σῠρῶ*, unde *αεισῠρος*, *αησῠρος*, ut infr. *βλοσυρος*, ex eodem fonte.

¯Αθανατος. *Adeo parum in pronunciando tribrachyn inter Dactylumque interest, ut uterque legitime usurpari potuerit,* sc. *in voce αθανατος, αγοραασθε, Πριαμιδης et similibus.* Cl. ad Il. α.398. —Rectius fortasse ex more pronuntiandi patulo, qu. *υ*, vel consonante Vau, inserta. *Αυθανατος*, *ἀγοραασθε*, *Πριἀμιδης*, &c.—Αθανασῖα. Vid. *αεργια*.

Αθεμῖτος.—Αθυμῖα. Vid. *αεργια*.—*αθῦτος*.

¯Αθως.—corripit Theoc. 7. 77. At in propriis nominibus licentiam non moror.

Αιγῦπτιης. Ex necessitate metri. Eustath. ad Od. δ. 127.—Synizesis *ιη Barnes.—Sed neque hoc necessarium.* l. *Αιγῦπτιης*. Cl. Il. β. 537.—Synizesis tamen mihi non displicet.

Αἴδιος, sive *α'ἴδιος*. Vid. *αθανατος*.

Αιθᾰλης. *Append.* l. *αἴθαλης*, vel *ᾱἔθᾰλης*, ut *ᾱεναος*,—vel *αιθαλλης*, ut *αθαλλης*. Plut. *αειθᾰλῆς*. Nic. Diosc.

Αικῖα. ita Soph. El. 489. et etiam 513, 517. male enim, ut opinor, hanc syllabam in locis citatis ex scholiaste breviari dicit Labbæus. — *v*.489. conf. Antistr. — *v*. 517. ut sup. *v*. 507. — *τὰς αικίας* — Ar. Ecc. — Dawes. (p. 318.) legit *αικειας* sive *ϙκειας*, *quod inter ϙκεια et ϙκης, ap.* Ionas *αεικης*, *eadem servatur analogia, quæ inter αληθεια et αληθης, cæteraque id genus omnia.*

˘Α˘ῐω. Ion. *ᾰ'ιω* sive *ᾰw-ιω*.—Att. *ᾱἴω*.

¯Ακαματος. Vid. *αθανατος*.—Ακᾰρης.—Ακις.—Ακονῖτον.

Ακηρᾶτος. Sed in Ep. ap. Steph. producitur: *Οκτω ακηρατους αμφεθεμεν στεφανους.* l. *ακηρασιους.* vel Ionic. *ακηρᾶᾶτους*, *ακηρᾶτους*.

Ακινδῡνος. Vid. *κινδυνος*.

Αχουσιως. *App.* contrac. pro *ᾰέκουσιως*. sic *ᾰκων*, pro *ᾰέκων*.

Ακρᾶαντος. l. *ακραάντος*, ab *α* et *κραινειν*. a. l. *κρῆναι*, poët. *κρηηναι*.

Ακρᾶης. Vid. *αημι*.—Ακρᾶτης, ab *α* et *κρᾶτος*.

Ακρᾶτος. ab *α* et *κεραννυμι*, unde *κρᾶμα*, *κρᾶσις*. Ion. *ακρητος*, vel *ακρᾶᾶτος*, *ακρᾶτος*.—*ακρᾶτιζομαι*.

Αλᾶος. Od. θ. 195. — *ᾱλᾶον*. Ib. κ. (*αλλᾶον*. Cl.) f. *ἀλᾶιον*. Hippocr.—vel *ἀλαον*, sive *αwλαwον*, ex *α* et *λάω*, *λαυω*. —sic

Αληκτος, Αλλήκτος, Cl.—Sed Eustath. Od. μ. *παντα αληκτος*.

Αλῖβαπτος—Μελικερτη. Nic.—sic *αλῖπεδον*, sed extra ordinem hæc. non ita,

Αλῐ'ραγης, *αλῐ'ροθος*, *αλῐ'ροθια*, *αλῐ'ρηκτος*, *αλῐ'ρυτος*, &c. i. e. *αλῐwρhαγης*, &c. vulgo *αλιρραγης*. Vid. Not.Prosod. ad, *Vocalis brevis*, &c.

1. Diu me fugerat hæc Appendix, in qua nonnulla sunt optimæ frugis; quamque ideo, paucis tantum omissis, denuo imprimendam curavi. Nonnulla eorum, quæ in Notas præcedentes retulissem, Virum Doctissimum antevertisse reperio; in nonnullis, præsertim ubi, Dawesio obsecutus, mediis vocibus interponi consonantem Vau contendit, dissentientem me habet;—dissentientem vero, sicut veritatis amatores decet, et libere et reverenter.

Αλῑπαρης. ex alio fonte.
Ἀλισκω, Ion. ἀλισκω, unde Att. ανᾱλισκω, ανταναλισκω. Vid. αλαος.
¯Ἀλοφος.—¯Ἀλυκτος. *App.*—ut ἄληκτος. [386.
Αλῠκος. minus recte, αλῠκότερος[1] (i. e. αλμῠροτερος.) Nic. Al.
Αμᾰρα. Secundam producit Labbæus; at sine autoritate.
Αμαρτῠρητος, αμαρτῠρος. Vid. μαρτυρομαι.
Αμβλῡνω.—Αμηνῑτος.
Αμη. l. long. *Labb.* et *Leeds.* at productam non memini.
Αμηρῠτος.—Αμηρῡτος, *Leeds.* et hunc versum citat: quomodo autem metiatur, prorsus nescio.
Αμορος, et ἄμορος, ἄμορια, ut ἄμαω.
Αναλῠσις.—ανᾰριστος.—ανασῑμος.
Αμφιεννυμι. Dawes. p. 162.
Αναλισκω. Vid. ἀλισκω.
Ανᾱτος, ab ᾱτη, sive ἀάτη. Vid. sup. ααατος.—Æsc. Ag. 1220. πως δητ' ανατος—Stanl. Dawes. p. 236.—Soph. Œd. C. 818.
Ανεφελος, sive ἀνεφελος, ut ἄνομαι, vel, ut αθανατος.
Ανδρᾰριον.—Ανδρηλᾰτης.—Ανθρωπᾰριον.
Ανῐά.—ανιάζω.—ανιάω.—ανιηρος. Vid. Αεργια, τιω. sic,
Ανιᾱτος. Sed ab alia origine. Et
Ανιαχω, αντιαχω. Vid. ιαχω.
Ανῑερος, ανῑερος. Eur. Hipp. 147. Vid. Ἱερος.
Ανιημι. Vid. ανια. τιω.
Ανομαι, sive ἀνομαι. Vid. Pros. Not. *Vocalis brevis, &c.*—sic forsan,
Ανυω (l. A. Labb.) sed locus quem citat Leeds ex Theoc. 5. 144. minime probat productam.
Ανωδῠνος.—Αξιομῑσος.
Αορ, vel αόρ. (Dawes. p. 166.)
Απαδις—ᾱπᾰδις.—al. Pauw. in loc. —sc. ἀπαδις, ἥπαρ, ἥπας ἥπαδος, vel ἧπις ἥπιδος. hinc ἀπαδας, vel ἥπιδας.
Απαλαμος, ut αθανατος.—Απαμαω. Vid. αμαω.
Απαμβλῡνω. Cave tertiam corripias. Rectius Said. in loco citato: ὧν ουραι μεν απημβλυνται,—
Αποπῠδᾰριζω. — Αποπῠτιζω. — Αποτῑβᾰτος. — Αποτρῑχω. — Αποφᾰσις.
Αρα,—ᾰρα, vel ἄ'ρα. i. e. α-pha vel awph-α.
¯Αρα (l. ἀρεῶν. Il. ι. Synizesis.) ἄ'ραομαι, ᾱρητηρ, ᾱρητος, επᾱρα, καταραομαι. Derivata autem si non apud Homerum, apud Atticos variant, ut ἄραιος, Soph. Œd. T. 284. 656. Æsch. S. T. 904. —ᾰρᾱτος. Soph. An. — sic επᾰρᾱσιμος, Phocyl. —sed
˘Αρᾰ (βλαβη) Il. σ. et ξ. 485. *(nisi scribendum sit in istis locis* Αρεως *et* Αρην, Pr.) et ἄρειη (απειλη.) Il. ρ.—forsan ab alia origine, ut ᾰραιος (ασθενης.) Vid. sup. αρα. et Cl. ad Od. χ. 208. Crit. Vann. p. 389.
Αρης. Ἀρες, ˘Αρες,—ut sup. αρα. Derivata autem breviantur, at ᾰρειος, ᾰρηϊος, ᾰρειφᾰτος, ᾰριστος, ᾰριστευς, ᾰριστευω, ᾰριστεια. Soph. Aj. ubi malim—κρατος.
Αρᾱτος. Nom. Poëtæ. Theoc. 6. 2.—*male igitur Mamertius, Aut Arati numeros, aut picta Manethonis astra.* Sed Etymon proprii nominis certum facere difficile est.—Αργῑλος.
¯Ἀ'ριστον. ᾱριστaω, ᾱριστιζω, ανᾱριστιζω.—sic omn. Codd. emendati. — Male igitur Labb. *ancipitem* vult, et melius breviatam.—nec melius West. Gr.—*raro* producitur.
Αρος. Hunc versum ap. Æsch. non comparuisse dixi: sed proculdubio (ut monuit amicus, Cl. Askew) Eustathius in hunc modum legebat, v. 892.

οι οι, πατερ, βροτειος-Αρος, ατα, κ' αγει.

pro istis portentis vulgo exhibitis. Conf. Var. Lect.
Αρτυω. Vid. λυω.—Αρτῡνω. Vid. Cl. ad Od. δ. 771. Il. ι. 141.
Αρχαϊκος. l. Αρχαιϊκος. ut infr. Αχαϊκος, Αχαιϊκος. vid. Prosod. Not. ad, *Vocales longæ, &c.*
¯Ατω. sic ᾱταω, ᾱταομαι. Soph. Aj. 269.
Ατῑτος. Il. ν. ex τιω, eadem analogia atque ex λυω, αλῡτος, sed ατῑτος Phocyl. contrac. ab ατῑετος.

Ατῑμια. Vid. Αεργια.—Ανᾱτη. Vid. Ααατος.—Ανθᾱδης.
Αὐω, sive Αὐwω (ut λυ'ω.) unde αυ῀τεω, αυ῀τη.
¯Αφᾱσια. ¯Αφῑλια, et ᾱπορια.—ut αθανατος.
Αχᾰνοφρων, licenter, l. αχᾰνοφρων, ut ᾱνομαι.

Βουγᾱῐ̈ος, a γαιω, Ion. γαῐ̈'ω. Vid. αἴω.—Βουλῑμαω. Βουλῠτος. Vid. λυω.
Βρᾰκος.—Βρῠκος.—δια δε στομα βρυκον οχλιζοις. Nic. Al. 226.

Γῠα, vel Γυῐα, *semper brevis.* Dawes. p. 297. Frustra igitur Barnes. ad Eur. Alc. 589. "γυαν, olim male γυιαν." nam perinde est. Cur autem non produci potest æque ac derivativum ejus γυης non video, nisi forsan et in illo loco, Hes. ε. 436. legendum sit—πρινοιο γυην.—At certe, male Labb. et Leeds. "Γυης. l. long." correptam enim habes Hes. ε. 427. Eur. Heracl. 839.—eandem sane licentiam τοῖς γυῖα, et γυης, quam τοῖς υἱος et λυω, damus, concedendam puto.

Δαΐος, [l. ὦ δαΐων.) i. e. δᾱw-ιος, sive δᾰ-wιος. (Dawes. p. 169.) sic δηΐος, δαήρ. (*comm.* West. Gr.)—δαΐζω.
Δακρυω, ut λυω.
Δια præp.—licenter, Il. γ. 357. *Ad exprimendum rapidissimum hastæ transitum versus a Tribracho exorditur.* Clark. in loc.—At consonantem Vau inserit *Dawes.* p. 166. ut in τιω. et sic διαβολος, sive διw-αβολος.—Et δι-aw-βολιη. Iones dicebant διηβολια, unde Dores διᾱβολια, ut ευᾰνεμος, ευᾰκοος. Cr. Vann. p. 451. sic et in
Διᾱκονος, διᾱκονῶ. non ab δια et κονις vel κονεω, (ergo male Labb. διηκονουν pro διεκονεον) sed ab δια et ενεκω. Et. Ma. per Metathesin, et Crasin τῶν αε in α longum.—*In hac autem productione* Clarkius *non tam analogiam invenit quam fecit ad* Il. α. 265. Leeds.—ἀπὸ τοῦ ακονειν. Bos. Dissert. de Etym. Gr. p. 22.
Διακονικος, vel hic legendum διᾱκονος, ut Æsch. Pr. 491. vel sit διακ. Synizesis.

Εαγη.—ηγην aor. 2. p. per resolutionem augmenti εάγην, Ion. εα-γην, sive εα'γην.
Εαδοτα. leg. ἑάνδοτα, i. e. wεwανδοτα, ab ἁνδανω, eadem analogia qua a χανδᾰνω, κεχανδοτα. Dawes. p. 183.
Εανος, substantive, ab ἑννυμι, mediam semper corripere vult Clarkius, Il. γ. 385. Εανος vero adjective qu. ab alia origine (sc. εαω) semper producere.—Hanc tamen Orpheus corripuit, nec non ipse Homerus Hymn. ad Ven. 63. (si Homeri sit)—minime ergo *tota via puto errasse* Labbæum, qui ancipitem dixit: nec mihi subit, cur non in hac, ut in aliis vocibus, consonans Vau ante semivocalem ν admitti possit, nisi malles liquidam in enunciando geminatam.
Εγγυη, et εγγῡη, ut λυω.
Εγκῡρω, Εγκῡρεω. Vid. κυρω.—Εγχῡλος.
Ειλῡφαζω, Ειλῡφαω. ut ειλυw-ω, ειλυ-wω.—ειλῡμα, ειλῡσις.
Ειμι, ιμεναι. l. a. Labb.—Ubique vero corripit Hom. At ἴομεν ζ. 526. et ἴομεν β. 440. i. e. ι'ομεν. sic ἴεισαι. Hes. θ. 830. et ι'εισαι. Od. μ. 192.—ut τιω.
Ελιννω. ημαρ' ελι'νν'εσκον— Ap. 1. 589.
Εμμᾰνης.—Εμφῠλιον Sibyl. male.—l. εμφῠλον.
Ενδιος. qu. ab εν δϊϊ, unde ενδϊϊος, per Crasin ενδῖος, sive εν-δι'ος.—Sed et ενδῖος, ut—ενδιον ἦμαρ, Ap. 4. Vid. τιω.
Επιλιγδην, Επῑ-λιγδην. qu. Cæsura, Cl. in loc.—rectius επι'-λιγδην. Vid. Ἀ'λαος.
Εστια, et Εστι'η, vel Ιστι'η. *Quæ* suo jure *secundam producit.* Pauw. ad Anac. 3. 19. Quamobrem pro versu Anacreontico, ισοδυναμον vult ex Ionico et Choriambo, παρα δ' ιστῑ-ην κᾰθῑσας.—Sed non necesse est, si cum Barnesio καθισσας legamus; secunda enim in εστια vel ιστιη naturaliter brevis est, ob vocalem ante alteram.
Ευαης, et ευα'ης, Ion. Vid. αημι.—Ευδᾰνω.—Ευρᾰκης.
Ευδιος. ευδῖος κ' ειης—Arat. 1010. Vid. sup. ενδιος.
Ευμᾱρης. producit Labb. male, nisi forsan in prop. nomine.

Ζᾱης. contrac. sc. ex ζα-αης.
Ζεφυριος, licenter, ut αθανατος. Cl. in loc.—sed et ζε'φυριος.

---

1. Schneider. habet in l. l. ἀλυκρότερον, sicut in vs. 419. ἠλοσύνῃ pro ἀλοσύνῃ.

Ιῐον. Od. ε. 368.—Sed ἦιον, nec nisi positione correptæ, Cl. ad Il. ο. 24. male.—licenter enim protrahuntur ex consonante Vau inserta Ion. sc. Ιλιὸν (—παρα το ιεναι. sch.) εν δε μοι ηια, Od. ε. 266. pronuntiabatur ηα. Cl. in loc. Potius, qu. cum ιωτα consonante. Vid. Dawes. p. 297.

Ιμνω. Vid. λυω.—Et sic

Ιπνω. (Vid. Απνω.) 2. A. Labb.—recte,—patet enim ex hoc loco et Soph. Aj. 896. quod memoria vacillarit *Leeds*, cum nusquam, quod sciret, productam esse dixerit.

Θᾰκεω.—Θαμᾰκις.—Θαμῖνα. Secunda autem producitur Hom. Merc. 44. si genuina sit lectio. mallem cum Barnesio θαμειαι, ut Il. α. 52. et passim.

Θᾱτερος. ex contrac. τη (pro ἡ) ἑτερα.

Θριδαξ. 1. long. Labb. et ap. Ath. Θρῐδακινη. tutius tamen, ut opinor, corripitur, ut in loco citato, et ib.—τηλυς, θρῐδᾰκες, πρασα, βολβοι.—Et sic ap. Ath. εν ταις θρῐδᾰκιναις ταις μαλιστ' απολουμεναις.—Incrementum Astram. licenter producit.—sic

Θρῖναξ, ᾰκος. at θρῖναξ, seu θριγναξ. Nic. Ther. 114.—

Θῦας. 1. long. Labb.—non autem *suo jure*; corripitur enim Soph. An.—Sed et θῠ'ας, sive θυιας, et θῠιας.—θυω. Vid. λυω.

Θυγατηρ. 1. A. Labb. et Leeds.—At non memini productam, nisi in obliquis: qu. ex necessitate, quia duæ breves simul sequuntur, vel subjecta consonante Vau. Ad eundem modum

Θῠσανοεις, vulgo θυσσανοεις.—Θῠμιτης, a θυμος.

Ιαινω. *Prima producitur imperfecto, ratione augmenti.* Od. κ. 359. Labb.—sed et imperfecto corripitur, ib. μ. 175.—potius igitur ῐ'αινετο, (Dawes. p. 153.) ubi Od. ξ. 438.—θυμον δ' ῐ'αινε ἀνακτος.—sic

Ιᾰομαι, et Ιᾱσιμος. (corripit autem secundam in nom. herbæ, &c.) ῐ'ᾱτηρ, &c.—et

Ιαχω, ῑᾰχον.—*Prima producitur in aor. et præt. ratione augmenti, alias corripitur.* Labb. Leeds. At ῐ'αχησεν in loc. cit. —Αμφῐαχησεν, Ap. 2.—Αμφῐαχυῖαν, Il. β. 316.—sic Αυῐαχος, Il. ν. 41.—Lex. Αυιαχος.—Α''ῐ'αχος, sive Αυωι-ωαχος. Dawes. p. 184. ubi, *pro vulgato* επιαχον, (Il. η. 103.) lege ubique ε'-ῐ'αχον. Ad eundem modum

῀Ιερος, et ῀Ι'ερος, cum compos. sed ῑρος semper producitur.

Ιθαγενης, al. Ιθαιγενης, ut ιθαιμανης. de prima vero correpta nonnihil hæreo.—f. in loc. cit. legendum ῐσ' pro ισον. Vid. ῑθυς.

῾Ικανω. *Prima nusquam producitur, nisi ratio augmenti id postulat.* Labb. Leeds. At conf. Il. ζ. 242. 370.—η. 186. ν. 340.—*secunda corripitur* in Aor. 2. Labb.—2. A. Leeds.—Nusquam vero apud Hom. in Il. vel Od. corripitur. Ideoque Barn. legit ικετο φωτα, Hom. Batr. 46. pro ῑκᾱνεν ανδρα—at sine autoritate. Quidni autem ικᾱνω, fut. ῑκᾰνω, aor. 2. ικᾰνον?

Ικελος. 1. A. Labb. et Leeds.—sed tutius, cum producitur, εικελος, Od. ν. 88.

Ικεσια. 1. A. Labb. et Leeds. primam quidem semper producit Apollin. sed ex necessitate, quia duæ breves simul sequuntur,—vel inserenda sit Vau consonans.—ικετης. 1. A. West. Gr. at non memini productam.—nec primam in ιθυνω correptam.

Ικω, ικομαι, 1. long. *sed non extra Indicativum. Corripitur enim* ικεσθω, ικοιτο, ικηται, ικεσθαι. Leeds.—ικομην *primam variat assumpto vel neglecto augmento.* Labb.—Conf. Il. α. 362. 432. Vid. ικανω.

Ιλαος, Poët. Ιλεος. Att. Ιλεως. Prima plerumque producitur. Il. α. 583. τ. 178.—secunda etiam Il. α. 583. Hes. ε. 338.—sic ῑλασκομαι. α. 386. ῑλασσωμεθ'. β. 444. (l. ῑλασομεσθα—Dawes. p. 146.) ῑληθι. Od. π. 184. ῑληκησι. Od. φ. 365. ῑλᾱθι. Theoc. 15. 143. et *Apollin.* passim. Corripitur autem in ῐλαονται, Il. α. 550.—ῐλασσεαι. α. 147. ῐλασσαμενοι. ib. 100. ῐλᾱμαι. Hom. xx. 5.—Orpheus primam producit in ῑλασμος, quæ breviatur in ῐλασματα,—Sibyl. Ideoque dicimus ι brevem esse natura, ut infr. in ιλαρος, sed pro arbitrio assumpta Vau consonante, communis redditur; et quod ad secundam in ιλαος productam, vid. supr. Αλαος.

Ιλυς, Ιλυος. 1. et 2. A. Labb. Leeds.—Prima nusquam quod scio corripitur; aliquando vero secunda, ut—περιπλεον ιλυος ὦδε, Ep. l. 4.—sic ιλυοεις et ιξῦας, infr.—Vid. Prosod. in not. ad *Incremen. nom.* Υ breve est, &c.

Ιμας. prima brevis est, ut in ιμασσω, sed ex assumptione consonantis Vau ante μ producitur. Il. θ. 544. κ. 475.

Ιματιον, ῑματῐδιον, i. e. ιματιδιον. (vid. Dawes. p. 213.)—θοιματιον, i. e. το ιματιον. ib.—῀Ινις.

῞Ιοειδης, ῐοεις, non ab ιος, cujus primam semper producit Homerus; sed ab ἴον sive wιον, *viola.* (Dawes. p. 185.)

Ιομωρος. non sine causa in dubium venit hujusce vocis origo; (vid. Cl. in loc.) quippe prima in ιος, *telum*, semper longa est ap. Hom. ut sup.—fortasse ab ιος *unus*, eodem significatu quo ισος, Il. ι. 318.

῀Ιπος ab ιπτω, (Dawes. p. 200.)—Ιπποβᾱμων.

Ισος. Priorem, ut opinor, semper producit Hom. sic ῑσαζω, ῑσασκομαι. Variat autem Theoc. 8. 22. λευκον καρον εχοισαν ισον κατω, ισον ανωθεν, et al.—In derivativis, ut ῐσοτης, et compositis, sæpius corripitur, *nisi cum tres continuo correptæ sequuntur*, ut ισοφορος, &c.

Ιχθυς. Vid. Ιλυς. Ιχθυδιον. εν προσφατοις ιχθυδιοις τεθραμμενα. Men. 1. προσφατοισιν—Bentl.—male.—l. ιχθυιδιοις. Dawes. p. 215.

Καθιεροω. Vid. Ιερος.—Καθῑμαω. Vid. Ιμας.

Καλος. 1. A. Labb. Leeds.—Atque ita quidem Hes. Theoc. et al.—Ap. Hom. autem semper producitur; et in sermone Attico *fere* semper corripitur. Vid. Cl. Il. β. 43. Hanc igitur licentiam pueris permittendam puto: sc. Ionica dialecto scribentibus semper producere, alios vero semper corripere, non obstante, Soph. Ph. 1342. 1421.

Καμπᾱνοι—Dion. 357.—Καρμᾱνοι—ib. 1083.

Καρῠον. Atque ita Theoc. 9. 91. Nic. Al. 109. Ideoque Barnes. ex conjectura legit—κροταφοις καρυοιο. Hom. Batr. 130. Quidni autem produci possit, interposita consonante Vau? Vid. Ιλυος, Λυω.

Καρφῑτης θαλαμος. Ep.—Κᾰσαυριον.—Κασσυω, ut λυω.

Καταῑγδην. Vid. Αΐσσω.—κατακρῠφα.

Καταλοφοδῑα. Vid. Αλοφος, Αεργια.

Καταινευων. Od. ι. 490.—Cum sit vox composita, secunda corripitur qu. Cæsura, Cl. Il. ζ. 62.—vel l. κατᾰ'νευων.

Κηρῠκευω. Κηρυκος. 2. A. Labb.—At nusquam, quod scio, corripitur.—Il. ρ. 324. l. κηρυκ'.

Κῖναβραω.—Κῖνᾰδος.—Κῖναθισμα, non ex eadem origine ac κῖνημα, forsan *vox ficta a sono*, κῖναθιζειν, (ut μινυριζειν) κῖναθισμα. Pauw. in loc.

Κινδῠνος. sic in compos. ακινδυνος. Ausonius quidem corripit Ep. 39. forsan modo ut allusioni satisfaciat. Quin et inter Anapæstica Scaliger, p. 139. κακα κινδυνα ποντος εχει.—Idonea tamen desideratur autoritas, quam pueri in corripiendo hanc syllabam tutò sequi possint.

Κιννρα. *Musicum instrumentum.* prima producta mediam corripit Naz.—Labb.—Sed utramque producere licet, si recte derivatur a κῖνεῖν τα νεῦρα. Leeds.

Κιχανω. primam corripit Hom. et in compos. ακῖχητος.—At producitur Soph. Œd. C. 1520.—et Eur. Alc. 477. Hel. 603.—ob aspiratum χ sequens. B.—fortasse, (vel saltem enuntiabatur,) κειχανω, ut νισσομαι, et νεισσομαι, νιφω et νειφω, στιβω et στειβω, &c. Vid. sup. αεργια.

Κλῖνω. 1. l. in pr. imperf. et aor. 1.—unde κλῖνη, κλῖνις, κλῖτος, κλῖτυς.—Sed a fut. κλῐνω, κλῐσις, κλῐσια, κλῐσιον, κλῐτος, cum compos.—et, a κεκλῐμαι, κλῐμα, ut—γαιης δ' αμφοτερης κλιματα. Ep. l. 1.—Labbæus vero habet κλῖμα. Et sic quidem Lat.—*devexo in* climate *mundi.* T.—sic et κλῖμαξ.

Κορῠνη. Ita et Theoc. 7. 19. 43. 9. 23. unde conjicit Clark. (ad Il. η. 141.) illud Idyll. (25.) ubi producitur, non esse Theocriti. Quidni autem κορῠ'να, ut infr. λαγῠνος, et λαγῠ'νος. σιγῠνης, et σιγῠ'νος? tam Ionica quam Dorica dialecto usus est Theoc.—Cl. ad Il. β. 43.—Haud aliter media in

Κοφινος, producitur ap. Nonn.—ut f. infr.

Κρᾱ'νειον a κρᾰνεια.—at κρᾰνος, κρᾱνιον contrac. ex καρηνον.

Κρᾰναος. Eustath. deducit a κρᾰνον. si recte, fit per Metath. κᾰρᾱνος, κρᾱναος: vel κᾰρᾱνος, κᾱρος, κρᾱος, κρᾰναος: ut δικαρανος, δικαρος, δικραος. vel f. a fut. κρᾰνω (*impero*) quippe *Ithaca*, comparata cum circumjacentibus insulis,—πανυπερτατη ειν ἁλι κειται. Od. ι. 25.—Vid. Clark. in loc.

Κρᾱνοποιος.—κρῑβανος, ut supr. κλῑβανος.

Κριζω.—εκρῐγον Aor. 2.—κεκρῑγα pr. m.—Vid. Cl. Il. β. 314.

Κρινω. (vid. supr. κλινω.) fut. κρῐνῶ. p.p. κεκρῐμαι—unde κρῐσις, κρῐτης, κρῐτος, cum compos. Vid. Cl. ad Il. α. 314.

Κρομυον.— 2. A. Labb.—*Et quis producit adhuc nescimus.*[1] Leeds. Nihil autem productionem prohibet, si a μυω sive μῡω derivatur. Vid. λυω.

Κρονιων. Vid. Cl. ad Il. α. 215. β. 218.—*Hæc nihili sunt, sed, ut nonnulla verba duplici modo terminabant Iones, modo* εως, *modo* ηως *adhibentes, uti ex Gen. constat; ut* νηωος, *et* Πηληωος *ad rectos* νηως (*vulgo* νηυς) *et* Πηληως *non secus referenda sunt atque* νεως et Πηλεωος *ad* νεως *et* Πηλεως. (Dawes. p.173.) Sic et aliorum medias formabant, ut Κρονῐων, Κρονῑων, Κρονῐωνος, Κρονῑονος, &c.

Κυᾰνος. 1. A. Labb. nusquam memini productam. κυᾰνεος, κυᾰνοπεζα, κυανοχαιτης, v. c. qu. ex necessitate, quia duæ breves simul sequuntur. licenter etiam κυᾱνεος in Et. Ma. Vid. Ακη.

Κυκνος. —πολιων τε κυκνων, δολιχῶν τε πελαργων. Opp.

Κῡρεω, a fut. κῠρῶ. pr. κῡρω. Sed

Κῡριος, et κῡροω, cum compositis ακῡροω, &c. ex κῡρος.

Κυω, ut λυω. et sic

Κωκυω. κωκῡει Od. θ. 527. quam producit Opp. κυν. 1. 500.

Λαγῡνος et λαγῡνος. Vid. sup. κορυνη.—Λᾱθιπονος, licenter, ut αθανατος.—Λᾱρῑνος.

Λᾰφῡρα. Labbæum satis ridicule reprehendit Leeds, qui ipse versum ex Soph. male scribit, et pejus metitur.

Λαω. 1. A. Labb.—*At cave producas; corripitur ubique quantum* scimus. Homerum *citat* Labb. Il. ψ. 329. *at ibi* Λαε (sive Λαε̄) *est nomen, non imperf. a* λαω. Leeds.—Sed vid. ναω.

Λεπῡρον. Λεπῡριον, sc. λεπῡρον, λεπῡριον. at λεπῠ-ρος. Nic. Ther. 136, 803.

Λῑαν, sive λῐαν, ut τιω.

Λινον, producitur ap. Nic.—ευτριχι λῑνῳ[2]. sive λῐνῳ) ubi exp. εριον.

Λῐπᾰρεω, λῐπᾰρης. (quod ab alia esse videtur origine, ac λῐπᾰρος, Cl. ad Il. α. 265.) f. a λῐπος, *ingluvies*. Hephæst. p. 2. Æsc. Ag. 1437.—λιπαρος a λῐπος *pinguedo*.

Λῐτος. At ap. Ath. εν μακαρων νησοισι λῑτη φυει ειαρι γαιη.—nisi malles νησοις.

Λυπη corripitur ap. Maneth. 2. 286.—ες φιλοτητα λυπην τοκετῶν τ' εποχην τε—caveant autem pueri hinc corripiant; legentes potius, etsi desideraretur autoritas,—τοκων λυπην τ' εποχην τε.

Λυω. *priorem pro lubitu constituere licebit vel* λυ, *vel* λυw.—*si a vocali claudatur* λυ-wω, *non poterit non corripi; sin a consonante* λυw-ω, *eam simul ac pronunciaris, ea erit oris figuratio ut ante sequentem vocalem altera* w *necessario sit efferenda.* (λυw-wω) *Futurum vero* λυwσω *in syllabas ita secari nequit ut priorem corripiat.* Dawes. p. 165.—p.p. λελῠμαι, λελῠσαι, unde λῠσις, λῠτος, (cum compos. αναλῠσις, δυσλῠτος, &c.) λῠτηριον. Sed a fut. λῡσω, λῡμα, λῡτωρ, λῡτηρ, &c. Cl. Il. α. 314.—ὁλης λῡτῆρα γενεθλης. Nonn.—Ideoque licenter, ut mihi videtur, Naz. δος λῡσιν βιοτοιο νεκρῳ.—sic λῡσις, *quæ solvit*,[3] Ep. 1. 1. λυσιδος ἀλκυων τερπνον αθυρμα μεθης.—Et λῡσιτελεω.

Λυσιπονος, Λυσινομος,—

λυσιπονον παλλευκον απεπτυεν αφρον οδοντων.
αυτος λυσινομοιο πελεις κεινοιο μαθητης. Nonn.

Necnon βουλῡσιος, βουλῡτος, et βιολῡτος, Maneth. Vid. Πολυδακρυτος.

1. Vid. Nicand. vs. in Append. voc. Γαθυλλις.
2. Sed ληνει dedit Schneid. e Codd.—Alex. 452.
3. Immo, Λυσις est Nom. Pr. feminæ.

Μᾱνικος et μᾰνιακος Orph.—licenter—l. Μαινικος, μαινιακος, ut μαινις, μαινολιος: vel μα'νικος, ut supr. α'νομαι.—sic μανος, sive μᾱνος, *rarus*. Hephæst.

Μαργαρῑτης, ut Γαλακτῑτης, πολῑτης, &c. breviat tamen Naz. nimis licenter.

Μαρτυρομαι, in pr. imp. et aor. 1. act. et m. semper producitur: in fut. aor. 2. et inde formatis, ut μαρτῠρεω, &c. semper corripitur. Cl. ad Il. α. 338.

Μελοτῠπεω. μελότῠπεις ὁ—Antispast. secunda soluta.

Μεσημβρῐνος. sic Theoc. 1. 15. 10. 48. pro μεσημερινος.—μεσημβρῑνος, ap. Call. licenter. Vid. οπωρινος.

Μητιζομαι. rectius μητιομαι, unde εμητῑσαντο, μητῑσαιμην, Od. σ. 27, &c.

Μῐιον, sive μυῑον, ut τιω.

Μορμῠρος a fut. μορμῠρῶ, ut μαρτῠρος, &c. Vid. μαρτυρομαι.

Μυδαω, Μυδαινω. 1. A. Labb. — improbat Leeds. at nimis temere. Corripitur enim ap. Apollon. et Nic. Et etiam μυδαλεος (sive μυ'δαλεος) non minus priorem habet ancipitem, quam ῠδατος et ῠδαλεος, unde forsan derivatur. Vid. ὑδωρ.

Μῡκαω. aor. 2. εμῠκον. p. m. μεμῡκα. unde Μῡκη.—σηκοις ενι μῡκαι φανταζωνται. Apollon. 4. 1285.—Vid. Cl. Il. β. 314.

Μυλιαω, sive μυ'λιαω, vel propter tres breves: prior enim in μυλα, unde derivatur, brevis est.

Μυς, μυος, vel μῡ'ος, ut ιλυς. hinc variant composita, ut μῠοκτονος, μῡ'οδοκος, μῡ'ουριζω, μυωψ, sive μυ'ωψ.

Μυρῐκη. Ita Hom. et Il. φ. 18. producit vero Theoc. 1. 15. μυρῑκ'αι, quem sequitur Virg.—*humilesque myricæ*.

Μυῤῥινη, μυρσινη, μυρτινη, secundam corripit Aristoph. et recte, quippe a μυρτος. producit vero Nic. η ετι μυρτι'νης σχεδιην. Alex. 88.—Et Eur. Ion. 120. qu. μυρσιννας, liquida geminata.

Μυσος, μυσαττομαι, μυσαχθης. 1. long. Labb. male, nec melius Leeds.—μυσος. 1. A.—non memini enim productam, quamvis in Lex. circumflectitur, nec etiam in derivatis et compositis; nisi quando cum duplice τ Att. scribitur, ut μυτταττευω.

Μυχος. prior semper brevis. Cælemannus igitur contra metrum bis peccat, cum pro Iambico vult Heroicum—κἀν μῡχοις δεικνῡσι γαιης, pro κἀν μῠχοις δεικνῡσι γης. Suid.

Μυω. *in præs. penultimam variat*, (sc. ut λυω.) *Quemadmodum et in aor.* 1. Labb.—fut. μῡσει Lyc. 988.—unde εμῡσα Il. ω.—ut ερῡσα, επτῡσα, &c.—sed χεῖλος εμῡσε. Ep.—f. εμυσσε.

Ναω, et να'ω. producitur enim Od. ι. 222.—sic ναος et να'ος, ut αορ, quæ rarius corripiuntur.

Νεανισκευω. Hic corripitur secunda; tutius autem producas, ut cæt. a νεαν, ᾱνος, sc. νεᾱνιας, νεᾱνικος, νεᾱνις, νεᾱνισκος.

Νεκροτᾱγος.—Νηδῠοφιν. Vid. Ιλυς.

Νιφω. Unde νῐφαργης, νῐφοβολος, &c. sed ab aor. 2. ενῐφον, fit νῐφας, νῐφετος, νῐφοεις. Vid. κρινω.

Νοῐδιον, a νοος, ut a γνωμη, γνωμῐδιον. Aliter, ιματῐδιον, οικῐδιον, &c.

Νῡσος, ὁ τι γλωσσῃ Συρακοσσιδι χωλος ακουει. Nonn.

Νωνῠμος. Media autem producitur, Lyc. 1126. legendum igitur, vel νωνυμνον, vel cum Vau subjecta νωνυ'μον.

Ξενᾱγος.—Ξηρα'νῃ Il. φ. 367. Si vera sit lectio.—al ξηραινῃ.

Ξυω, *melius primam corripit*. Labb.—recte. At productio ejus æque licita, ac prioris in λυω, Homero duce.

Οβρῐμος, vel ομβρῐμος, ab ομβρος.—Ομβρῐμος. Hom. xxvii. 10. f. ab alia origine, nempe, βρῑμη, vel βρῑμαω.—nisi legas, δεινον ὑπαι οβρῐμης—

Οδῠνη. Sed Maneth. 4. 477. κωδῡνων βλαβερῶν—licenter, ut supr. κορῡνη, nisi malles και οδυνων βλαβερων—

Οικιδιον, pro Οικῐδιον, ab Οικιον. Vid. sup. νοῐδιον.

Οικοτρῐβης. Vid. Τριβω.

Οιναριον, vel Οινα'ριον. εις βραχυ σιταριον, κερμα, και οινᾱριον. Ep. —και πιειν οινα'ριον. Ath. 1. 2.

Οιω. vel, soluta diphthongo οῐ'ω, ut τιω.—Ολῐγακις.

Ολοος.—Ολο῀ησι, licenter: pronuntiabatur ολουησι, vel potius ολοωησι. Cl. in loc.—Dawes. 166.

Ομοιῖος, et ὁμοιῑος. non idem quod ὁμοιος. — (Syn. Φαυλος. sch.) Quidam compositum volunt ex ὁμου et ιεμαι. Alii ex ὁμου et οιομαι, sive οῖ'ομαι, unde tertia aliquando producitur. Vid. οιω, supr.

Οπωρινος. tertiam breviat Hes.—*licenter, quippe ab οπωρη penultimam habere videtur ex ista η partim contractam, atque exinde productam: non ita χειμερῖνος, εαρῖνος, θερῖνος, a χειμα, εαρ, θερος, deducta.* Cl. ad Il. ε.5.—Sed et Ορθρινος, ab ορθρος, Arat.—Ideoque hæc modo Ionico pronuntiandi more mallem producta, οπωρῖ'νος, ορθρι'νος, et pace doctissimi viri, etiam *licenter*, ut vult Labbæus, quippe melius correpta, ut alia nomina *tum denominativa tum possessiva, materiam, tempus, horam, ac similia, significantia;* πευκῖνος (a πευκη), εωθῖνος, πρωῖνος, &c.

Ορκᾰνη.—Ορκυνος, sive ορκυ'νος (nom. piscis.) Opp.

Ορνις. Cave secundam corripias ex autoritate Phocylidis v. 119. ορνισι μεν πολλην—quem in hunc modum refingas, Ορνῖσιν πολλην—vel,

πολλην μεν ταχυτητ' ορνισ', αλκην τε λεουσι.

Οτρῡνεω. ab fut. οτρῡνῶ, ut κῡρεω, κῡρῶ.

Οφις. prima in loc. cit. *producitur consulto, ut versus ipse diriguisse videatur.* Cl. ex Dem. Phal.—f. οφ'ις.

Παγκονῖτος.—Παλῖ'ωξις.—Παμφᾰγος. — Πᾱναπαλος, licenter, propter tres breves.

Παπῡρος. Ep.—At παπῡρος. Anac. atque ita Juvenal. et Lucan. quos tutius sequeris.

Παρειπων. Il. ζ. 62. *Cum sit vox composita, prima producitur qu. Cæsura.* Cl. in loc. At novam formulam *quasi Cæsura* non multum miror; potius igitur παρ'ειπων. Vid. Dawes. p. 156. — Haud aliter πᾱρ'αλιος, Dion.—vel, πα'ραλιος. Vid. *αρα*.

Παραψῡχη. ab aor. 2. του, παραψῡχω.

Παω. aor. 1. επᾱσα, ut γελαω, σπαω, et al.

Πειρᾱτης. αν μη πειρατης εν πελαγει σε λαβῃ. Ep.

Πιαινω et πῑ'αινω, a πιων, sive πῑ'ων. (ut τιω.) unde πῑονομος.

Πιφαυσκω. 1. long. Labb.—corripuit autem Hom. Il. μ.280. Od. λ. 441. et sic Orph.—σθενος αλλα σιδηριταο πιφαυσκω. —licenter igitur πῑ'φαυσκω.

Πλανοδιος. prima producitur Hom. Merc. 75. vel ex necessitate, propter tres breves, Cl. in loc.—vel sumas Vau consonantem ante ν.

Πλημμῡρις a fut. πλημῡρῶ.—vel πλημμυ῀'ρω, πλημμυ῀'ρις.

Πλῡνεω a fut. πλῡνω, unde πλῡνος, ευπλῡνης, &c.

Πνῖγω. aor. 2. επνῖγον. unde πνῖγευς, et πνῖγοεις.

Πνυμι, πνῡμαι, unde πεπνῡμενος, πεπνῡσαι. Il. ω. 377. *Non 2. præt. pass. ut vulgo censetur, quod respuit quantitas, sed 2. pr. pass. a πνῡμαι. Quibusvis vero temporibus poëtas satis notum est præponere reduplicationem,* Il. γ. 86, &c. Leeds.

Πολυπῖνης, a πῖνος.

Πορνιδιον. secunda producta, a πορνιον vel πορνειον. vix enim rite, juxta normam a Dawes. p. 213. exhibitam, a πορνος vel πορνη, deduci potest. **Sed vid. Annot. in voc.**

Πορσυνω.—Il. γ. 411. part. fut. 1.—El. 625. aor. 2.

Πορφῡρεω, πορφῡρεος, a fut. πορφῡρῶ.

Πραγματοδιφης.—πρασσω, pr. m. πεπρᾱγα, unde πρᾱγος, &c.

Πρεσβῡτης, Πρεσβῡτικος, a gen. πρεσβυς, æque ac

Πρεσβῡτερος, Πρεσβῡτατος, &c. quippe et πρεσβυος et πρεσβυ῀'ος. Vid. ιλυς.

Πριν, non nisi licenter producitur.

Πρινινος. 1. A. Labb.—male, nusquam, quod scio, corripitur.

Πτυω, ut λυω, sed corripitur in aor. 1. Theoc. 20. 11.—επτυσε κολπον. Vid. μυω.

Πῡγη, unde πῡγῖδιον, πῡγαργος, πῡγοστολος, πῡγιζω. Theoc. 5. 41. At

Πῡγουσιος a πῡγων.

Πυελος et πυ'ελος.—sic πυετια et πυ'ετια, a πυος et πυον, sive πυ'ον.

Πῡθιος, secunda etiam producitur Hom. Ap. 373.—*Ex necessitate* Barnes.—nec melius Cl. ut *secunda* in Ιλιου Il. φ.104. sc. *quia vocalis est longa, quæ tamen alia vocali sequente dimidia ex parte eliditur.*—proculdubio licenter producitur, ut in ι'ος, ηια, &c. si genuina sit lectio; mallem vero legere, ut monet Leeds, Πυθιον εγκαλεουσι—

Πῡρ, πῡρος. *cujus prima producitur,* Call. 4. 203.—επει περι καιεο πυρι — *Inepta lectio.* l. — κηρι. Bent. — δαιεο κηρι. Dawes. p. 107.—πῡριβολος quidem licenter qu. πυ'ριβολος, vel propter tres breves.—πῡροφορος a πῡρος.

Ῥαξ, ῥᾱγος,—ῥᾰγοεις autem ab ε'ρᾰγην.

Ῥᾰδῑνος. απο του ῥαον δινεῖσθαι. Lex.—At prior in δινη cum derivativis et compositis semper longa est. Ideoque vel ab alia origine, vel a ῥα et δῑνω. fut. του δῑνω.

Ῥαθαμιγξ. 1. et 2. A.—*Smyrn. ap. Stob. item Nonn.*—Leeds. —male: scribitur enim, εκ θαμινης ῥᾰθᾰμιγγος—et Nonn. John. 13. οινωπι ῥᾰθᾰμιγγι—Fraudem fecit Cœlemannus, qui legit οινοπι—

Ῥαθυμια. Vid. αεργια—Ῥαθυμος. 1. et 2. long. Labb. Leeds.—nescio vero quî minus corripi possit prima, ut in ῥᾰδινος. Atque ita supr. ῥᾰθυμια.

Ῥᾰνις. a fut. ῥᾰνῶ.—l. ῥανισιν, vel υοτερον ῥανισι.

Ῥυω. in præs. et imp. ut λυω. unde ῥῡτωρ, ῥῡτος, ῥῡμα, et ερῡμα.—ῥῡτις et ῥυ῀τις,—η και επι ῥυτιδων πικρος ενεστιν ερως. Plut. ουδε παρειαων ῥυ'τιδας εκτανυσεις. Ep. Et in aor. 1. ερῡσα et ερῠσα. Il. ο. 29. Od. ζ. 129. Unde ῥῡσαλεος, ῥῡσος, ῥυ̣σιον, et ῥῡσιμος. Vid. Μυω.

Σακος, semper corripit Homerus.—Hesiodus autem semel producit,—δια δε μεγα σακος αραξε. α. 461. licenter quidem, sed eadem forsan ratione, qua Hom. produxit priorem in δια.

Σαιρω. pr. m. σεσᾱρως et σεσα'ρως. Vid. αρα.

Σαλανοι vel Σελανοι. 2. l. Labb. et Leeds. Sed ap. Dion. 926. vera lectio est—ακρις Ελᾱνων.—Σιᾱγων.

Σιγαλοεις. legendum σι'αλο' εις.—σι'αλωσαι, ποικιλαι. Hesych. ut monet doctiss. Taylor, Lys. p. 704. Exempla plura permutationis του γ pro digamma F, vel V consonante, Vid. ap. Dawes. p. 181. L.

Σιγυνη, ex συς, συος, transpositione vocalium, συβινη, σιβυνη, vel σιγυνη, unde σιγῡνης (l. ap. Suid.—τον σιγῡνην,) σιγυνος, et σιγῡνος. Vid. κορυνη.

Σῖνος. a fut. σῖνουμαι, unde ασῖνης.—Ex σῖνομαι vero σῖνος—ποροις απο σινεα κοψας. Nic.

Σμῖλαξ, Σμῖλος. μη μεν δη σμῖλον συ κακην ελατηιδα μαρψαις. Nic. Alex. 624.

Σμῖνυη. At—οπον σμῖνοιο τετυκται—Nic.* at Schneid. ὁσον σμινυοιο—Th. 386.*

Σταφυλινος. 2. l. Leeds.—*f.* error Typographi; scribitur enim—και εκ σταφυλινου αμησας. Nic. Th. 843.

Στῖβεω, ab aor. 2. του, στειβω, *calco.* Unde et στῖβευς, στῖβια, στῖβος, et compos. αστῖβης, νιφοστῖβης, &c. At στῐβη, στῐφος, a στειβω, *denso*, cujus ab aor. 2. fit στῐβας, et στῐβαρος.

Στροβιλος, et Στρο'βῑλος, licenter.

Στυλη. Il. π. 457. Labb. Leeds. et Seb. Ind.—scribitur autem στηλη.

Στῡλος. sic αστῡλος, ευστῡλος, περιστῡλος, στῡλοω. Sed et στῠλος, ut ῑσος et ῐσος, Barnes. Restat vero mihi scrupulus; minime enim locus citatus (Eur. I. T. 57.) probat correptam. Latini tamen, fateor, corripiunt *Stylus.*

Στῡμα vel στυμμα. Labb.—male. *diversæ enim sunt voces, hoc a στυφω, illud a στυομαι.* Leeds.

Συαξ. Labb. *nusquam reperio, nec ausim ejus loco reponere συας.* Leeds.—Hesychius quidem habet συας et συβαξ, at eorum prior syllaba non nisi licenter produci potest.

Συβοσιον. 3. A. Labb. 3. l. *licenter.* Leeds.—τοσσ' pro τοσ' et συβοσια—Synizesis. Clark. Sin huic non dabis manum, vel sumas consonantem Vau, vel legas, ut χηνοσοβια. Vid. Αεργια.

Συκιδιον, Συκιον, l. Συκιος. Sed cum et hoc non agnoscant Lexicographi, malim Συκος, sc. τον συκον χλοαοντα—prima enim nusquam, quod scio, corripitur.

Συνεχης. 1. A. Labb. 1. long. Leeds.—uterque male.—Συνεχες, Tribrachys, vel ut πᾰρειπων—Cl. in loc.—potius, συν'εχες.

Σφονδῠλος, σφονδυλη, et σφονδῠ'λη.

Σφρᾱγῐδιον, a gen. σφρᾱγις, σφραγῐδος.

Σφῠρας, σφῠρον. At σφῠ'ρησιν, σφῠ'ρηλατος, σφῠ'ραινα (piscis). Opp.—Vid. αρα.

Τᾱγη, Τᾱγος. at Τᾰγουχος, nisi dixeris formatum a præt. vel aor. 2. εταγον; voces sunt transponendæ, sc.—ταγουχος ὡς ανηρ θρασυς.—Ex alio fonte

Τᾰγηνον, transpositione vocalium pro τηγᾰνον, a τηκω.

Τανῠπους, τανυποδα—Od. ι. 464.—τανανποδα. Clark. rectius fortasse τανυ'ποδα, vel ταναοποδα per Crasin enuntiandum τανωποδα.

Ταως, et τᾱ'ως—Τετραορος. Vid. συναορος.

Τετραχῑλοι. Il. ε. 860. Labb. Leeds.—Sed vera lectio est δεκαχῑλοι.

Τιμᾱ'ορος—Τιμᾱ'οχος.

Τιω. 1. A. Leeds.—*primam debet producere, quamvis Euripides alicubi videatur corripuisse.* Labb.—Lingua Ionica scilicet semper producit; Attico vero loquentes ore corripiunt. Eur. Or. 7. 530. I. T. 339. I. 447. Herc. F. 783.—Soph. Œd. C. 662. &c. Sic compos. εκτινω, Eur. Or. 7. Herc. F. 755. 983. Idem dictum puta de φθινω et φθανω.—Vid. Cl. ad Il. β. 43.

Τιταινω. 1. l. Labb. nulla distinctione.—Prima in τιταινω, *festino*, producitur, sed τιταινω, *tendo*, primam habet brevem. Leeds.—sc. τεινω, τενῶ, τετᾰκα: unde τετᾰνος, τετανοω, τῐταινω.—Sed a τιω sive τι'ω, τῑσω,—Τῑτας, τῑταινω, Τῑταν, Τιτᾶνες.—Ideoque, pace Schrevelii, malim exponere τιταινοντας (ap. Hes.) *nocentes*, vel *pœnam luentes*, quam *extendentes* sc. manum.

Τορυνη. 2. l. Labb.—Sed et τορῠνη, et τορῠ'νη—l. δει τορῠ'νης—κ. λ.—Vid. κορυνη.

Τρῑβω. sed ab aor. 2. ετρῐβον, fit τρῐβη, τρῐβος, τρῐβων, cum compos. διατρῐβη, ευτρῐβης, αχυροτριψ, αχυροτρῐβος, &c. at τρῐβολος (Leeds.) ab alia origine.

Τρῐζω.—aor. 2. ετρῐγον—pr. m. τετρῑγα.

Τρῠ'γητηρ. licenter a τρῠγαω. At τρῠγων (*avis*) τρῠγονιον, a τρυζω.

Τρῡμα.—τρῡσιβιος, a τρυω, sive τρῡ'ω.

Τρυτανη, *non solum in significatione, cum Lat.* trutina, *sed etiam quantitate consentit.* Labb.—proculdubio licet primam corripere, at uspiam correptam non memini.

Τρυω, ut λυω.—ολοοισιν ὑποτρῡ'ει καματοισιν. Nic. Al. 83.

Τῠλη, τῠλος.—licenter in Ep. τῠ'λη.

Τῡρος, cum compos. l. ου τυρος—Hom. Batrach. 38.—Labb.—Leeds. Cl.—Et—οχθαις Τυρογλυφον—ib. 221. id.—τυροεντα. Theoc. 1. 58.—trisyllabon. Leeds. i. e. τῡρουντα. At hanc vocem non *caseum*, sed *placentam* vertendam contendit Casaubon.

Ὑαλος.—ῠαλοεις, &c. licenter. sic

Ὑδωρ et ῠ'δωρ, et cæt. compos. ab υω (ut λυω.) unde

Ὑετος. λειβεται εξ ὑετων—Ep. l. 3. et—ὑ'ετος.

Ὑιος. item ῠιος. Dawes. p. 44. 297.

Ὑλακομωρος. prima producitur ex necessitate, propter tres breves. Cl. in loc. potius Vau inserta ante λ.—Natura enim brevis est ut in ῠλαω. Et f. in

Ὑλη, per Digamma Æolicum ΥΑFΗ (Bentl.) vel f. ΥFΑΗ. Quæ exinde apud Græcos syllabam priorem semper productam habet.—Horatiana vero Dialysis in *Silŭæ* I. 23, 4. non esse natura longam satis probat. Dawes. p. 169.

Ὑμην et Υ'μην. ib. 291.—semper (ut ap. Lat.) ῡμεναιος. Leeds.

Ὑπεροπλια.—Ὑποδεξιη. Vid. αεργια.—Ὑπευδιος. Vid. Ευδιος.

Φαλαιναι et Φα'λαινα. κνωδαλα φαλαινῃ εναλιγκια. Nic. [Ther. 760.

Φαος. licenter φᾰεος.—Φᾱνος.

Φᾶρος. Ita semper Hom.—et ap. Hes. λευκοισιν φαρεεσσι—legamus φαρεσσι. Attici vero scriptores haud raro corripiunt. Eur. Supp. 280. Herc. F. 414. Soph. Trach. 932.

Φθανω et Φθινω. Vid. sup. τινω.—Φθῐνῠθω, a fut. φθῖνω.

Φῑλομαι, εφῑλαμην. fut. φῐλουμαι, unde φῐλεω, &c. Radix autem est φῐλος, unde φῐλεω, &c. et Ion. φῑ'λος, Il. δ. 155. unde φιλομαι, φῑλητης, φῐλοσοφος, &c.

Φλια, et φλῑ'α. Vid. αεργια.

Φλοϊνος, φλοϊνας. ult. corripitur ut in τεχνᾰς. Theoc.—Barnes. p. 460. φλοϊνος vero nusquam reperio, nec in Iambicis Doricismum probo. malim igitur φλοεντας. φλοεις, a φλους, ut φοινικοεις a φοινικους.

Φοινικεος, et φοινικοεις secundam corripiunt. Leeds.—male.—

Φοινικοεσσαν. Il. κ. 133. ψ. 717. pronuntiabatur φοινικουσαν. Cl. in loc. Ita f. φοινῑκους. Hes. α. 194.

Φρατερ. primam male corripit Pallas Ep. l. 1.—το, φρατερ, ειπε μονον. At forsan consulto, morem pronunciandi jocolariter imitans.

Φρενοδαλις. de tertia hæret Pauw; et correptam probat. proculdubio autem produci potest ut supr. in σεμιδᾰλις, et versus esse Ithyphallicus, quod et ipse non negat.

Φρῑμασσομαι.—Φρῠγω.—Φρῡνη. Ληιμναιης φρυνης πολυηχεος—Nic. Al. 589.

Φῠλετης, Φῠλη. διζεσθαι φυλης Πτολεμα'ιδος—Call. Ep. 15.

Φῡσαλις. a φῡσαω.

Φυσις, *priorem non nisi licenter producere potest.* Labb.—nec sane idonea autoritate productam scio: itaque nihil moror quod Barnesius asserit. *Potest et φυσις dici et scribi eodem modo ac φῡμα*, &c. Eur. p. 511.—Quod ad primam autem in φυτευω, non illi prorsus dissentio, et ejus annotationem admisi ad Eur. Alc. 294. 1137. Fateor tamen non sine reprehensione amici Etonensis. Quidni vero produci potest æque ac prima in φῠταλια, vel φῠσιζοος? fluunt ab eodem fonte, φυω (cujus prior nonnunquam producitur, ut λυω.—αλλ' ουτις τοσα φυει οσα χθαμαλος Αιγυπτος. Theoc. 17. 79.) vel φυσω fut.—Quin et plurima præ se fert exempla, sc. Soph. Ant. 656.—Œd. C. 730. φυτευμα, nisi in Antistrophe contrahas primam in ευιππον—Aj. 1313.—sic Opp. κυν. l. 1. v. 2.—Hes. θ. 986. In his quidem alii volunt φυταω, et in illis φιτευω: sed cum et hæc vocabula sint ab eadem origine, quare primam magis quam φυτευω, protraherent, prorsus nescio; usus fortasse, vel potius Criticorum acumen, ita vult, non Etymon.—Coluthum vero tertiam in νεοφυτος producentem minime probo, nec scribentibus sequendam puto.

Χειρομῠσης. Vid. μυσος et μυω.

Χηνειος. laborat versus, sed ita Barnes. Et exspecto felicius ingenium, qui me doceat mederi, nisi forsan juvabit,

μοσχων τερεινα σαρξ τε,—

Χῐ'ονεος. licenter, propter tres breves.—Χλᾰνις.

Χλιαινω et Χλῑ'αινω.—ωστ' ἡ προοπτησαντα χλιαινειν παλιν. Ath.

Χλῐδη.—licenter Phocyl. v. 200. αρσεσιν ουκ επεοικε κομη, χλιδαι δε γυναιξι.

Χρυσοφῠρητος. f. ab aor. 2. εφῠρην, a φυρω.

Ψῑμῠθος, et ψῑ'μῠ'θιον. licenter, κιρναμενων ολοου ψῑμῠθιου, η τε—Nic. Alex. 75.

Ψῠθος, a ψῠθω. quod ab aor. 2. του, ψευδω, unde et ψῠθιζω, *susurro*.—και ου ψυθος ουνομ' εχουσα. Call.—i. e. κατα ψυθος. vel. l. ψυθες. Pauw. ad Æsch. Ag. 1007.

Ψῡχη. cum compos.—At την ψυχην καταιτιᾶς; Men.—l. την τυχην.

Ωρᾱκιαζω.—Ωρῠγη. ωρῠγη ταυτης ηλθε δια πτολεως. Ath. l. 13.—Ωρῠδον. Nic. Al. 223.

Ωριων, ut Κρονιων, et in obliquis.

[SUPPLEMENTUM.]

NOTAVIT olim Bentleius (uti memoratum sub v. Καινοπαθης) varias quasdam lectiones et conjecturas in Sophoclem ad oram editionis H. Stephani, MDLXVIII. Ceteras Viri Magni conjecturas, Parrii benevolentia mecum communicatas, libet hic subjungere: nonnullas etiam, quas ad Theocriti, Bionis, et Moschi duo exemplaria Vir idem alleverat; unum in Museo Britannico conservatum, alterum apud quendam e Kiddii amicis. Horum enim notitiam atque usum Kiddio me debere gratus agnosco.

In AJACEM.

	Ed. Steph.[1]	Bentl.
vs. 60.	Brunck. εἰσέβαλλον	εἰς τ' ἔβ.
205.	ὠμοκρατὴς	ὠ'μοκρ.
210.	Τελεύταντος	Τελλ.
216.	ἡμῖν	ἡμὶν
235.	σφάζ'	'σφαζ'
305.	ἐπαΐξας	ἐπαίξ.
308.	θώΰξεν	'θώΰξεν
331.	δεινὰ	δεινοῖς
443.	κάρτος	κράτος
524.	γενοιτο ποθ' οὗτος	γένοιθ' οὗτος πότ'
535.	φύλαξα	'φύλ.
557.	τράφης	'τρα.
579.	καὶ δῶμ' ἀπάκτον	καὶ δῶμα πάκτον
679.	ὅτ' ἐχθρὸς ἥμην,	ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν Vid. Suid. v. Ἐχθραντέος
725.	κἄνθεν· κοὔτις	κἄνθε· κ.
1008.	ἤπου Τελαμὼν,	ἤπου γε Τ.
1028.	τύχην	τὴν τύχην
1085.	ἂν ἡδώμεθα	ἄ'ν ἡδ.
1296.	φυτεύσας	φιτύ.
1337.	κράτησα	'κρά.
1392.	τὸν ἄνδρα	τόνδ' α.
1416.	καὶ οὐδενί κ. λ.	*notam damnatoriam adp. B.*

In ELECTRAM.

	Ed. Steph.	Bentl.
vs. 45.	Φωκεὺς	Φωκέως
93.	οἴκων	οἴκτων (*dubium an Bentleii sit*)
232.	ἀνάριθμος	Schol. notat variam lectionem ἀνάνομος· quæ glossa optima est: νόμος v. est *numerus, mensura.*
852.	Ἀχαίων	ἀχέων
1272.	δ. σε λ.	θ *adposuit Bentleius.*
1492.	ἀγὼν	ὠ'γὼν

In ŒDIPUM TYRANNUM.

	Ed. Steph.	Bentl.
vs. 17,18.	γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός·	*leg.* γήρᾳ βαρεῖς, ἱερεὺς ε. μ. Ζ.
18.	ἠϊθέων	ἠ̈θ.
vss. 248, 256, 261, 2.		*notam qs. dubitationis aut damnationis adposuit B.*
258.	ἐπικυρῶ	leg. ἐπισκυρῶ
332.	'εγώ τ'	'εγώ 'υτ'
333.	πύθοιό μου	πίθοιό μοι
375.	βλέψαι	βλάψαι
380.	τύραννοι	τύραννι
442.	τύχη	τέχνη
1166.	εἰρήσομαι	ἐρήσομαι
1375.	ἐφήμερος	ἐφίμερος

In ANTIGONAM.

	Ed. Steph.	Bentl.
vs. 2.	οἶσθ'	ἴσθ'
4.	ἄτης ἄτερ	*notam, uti sup. adp. B*
33.	μὴ εἰδόσι	οὐκ εἰδ.
128.	εἰσιδὼν	ἐσιδὼν
156.		*notam adp. B.*
158.	τινὰ	τίνα
196.	ἀφανίσαι	ἀφαγνίσαι
287, 9.		*notam adp. B.*
457.	φάνη	'φάνη
524.	νῦν	νυν
539.	κοινωσάμην	'κοιν.
545.	θ' ἁγνίσαι	*notam adp. B.*
546.	θίγες	'θίγες
645.	φυτύει	φιτύει
648.	φρένας ὑφ'	*notam adp.* B.
836.		*idem*
966.	πετρῶν	πελαγέων
1217.	τὸ Αἵμονος	τὸν Α.
1362.	ἀποτίσαντες	*versum efficit apud* B. *nempe* Basin Anapæsticam.

In ŒDIPUM COLON.

	Ed. Steph.	Bentl.
vs. 312.	ἄσσον ἡμῶν	ἡμῶν ἄσσον
454.	ἅ μοι	ἅ 'μοὶ
731.	μή ποτ' ὀκνεῖτε	μήτ' ὀκν.
735.	τηλίκον	τηλικόνδ'
769.	*aut pot.* 438. καὶ μάνθανον	κἀμάνθανον
1119.	ὦ ξεῖνε, κ. λ.	*notam adp. B.*
1407.		*idem*

In TRACHINIAS.

	Ed. Steph.	Bentl.
vs. 7.	ὄκνον	*notam adp. B.*
85.	ἢ πίπτομεν, κ. λ.	dele hunc versum
160.	ὥς τις δράσων	ὥς τι δ.
395.	τραχείας	ταχείας
513, 4.	ἀολλεῖς ἵ-σαν	θ *adposuit B.*
526.	ἐγὼ δὲ μάτηρ κ. λ.	*notam adp. B.*
549.	τῶν	τῶν δ'
562.	ὅς κἀμὲ, τῶν κ. λ.	*notam adp. B.*
738.	μητέρα σ', ἢ	μητέρ', ἢ
900.	ἔτλη	ἔτλη τις
1098.	ὑπείροχον	ὑπέροχον
1279.	πήματα καινοπαθῆ	πήματα καὶ καιν.

---

1. Lectiones Stephanianas adhibui: numeros vero Brunckii.

In PHILOCTETEM.

Ed. Steph.	Bentl.
vs. 35. φαυλούργου	leg. φλαυρούργου ut ap. Suid.
228. καλούμενον	forte, πωλ. vel μ' ἀλώμενον
381. ἐκπλεύσης	ἐκπλεύσεις
547. πλέων γὰρ ὁ ναύκληρος κ.λ.	notam adp. B.
582. διαβάλλης	διαβάλης
691. sqq.	ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα, παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν[1]. Schol. παρ' οὗ ἀμοιβαῖον λόγον στενάζων ἀκούσεται.
830. ὄμμασι δ' ἀντέχοις	notam adp. B.
916. τῶν 'Ατρειδῶν	τὸν 'Ατρ.
1028, 9. ἄτιμον ἔκβαλον, κ. λ.	notam adp. B.
1128. ὦ τόξον φίλων,	ὦ τ. φίλον
1333. 'Ασκληπιαδῶν	notam adp. B.
1415. τὰ Διὸς φράσων κ. λ.	idem
1443. ἡ γὰρ εὐσέβεια	idem
1469. ἀολλές	ἀολλεῖς.

1. Hæ lectt. Brunckianis ad amussim respondent. Stephanus ad ἐγχώρων interpungit, et versus, sicuti in edd. vulgatt. ordinat.

THEOCR. ed. Valck. *L. Bat.* 1781.

Id. I. 10. σασίταν ed. 12. H. St. 1579. lego σακίταν. Sic epigr. IV. 17. ἄρνα τὸν ἴσχω Σακίταν. Hesych. σηκοί· αἱ μάνδραι, αἱ ἐπαύλεις.

86. βούτας πριν ἐλέγεν· non μὲν

II. 95. Lucret. IV. 1115. *Nec reperire malum id possunt quæ machina vincat.* Incaute doctissimus Palmerius (Observ. p. 795.) substituit τί μ' ἄκος—quod lex carminis non patitur, et quod illud μοι—μ'. An viro ingeniosissimo somnus obrepsit? Eur. Hipp. (478.) Nutrix ad Phædram. Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι. Φανήσεται τί τῆσδε φάρμακον νόσου. *Ἦ τ' ἄρα γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν. Idem in Alcestide (221.) ἔξευρε μηχανάν τιν' 'Αδμήτῳ κακῶν. Idem in Androm. (537.) ὤ, μοί μοι· τί δ' ἐγὼ Κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμι (sic, calami lapsu, ni animi fallor) ἄν;

XVIII. 48. Σέβεν·

XX. 33. ἐλαύνε

Epig. III. 6. κατεγρόμενος

BION. Id. 1. 55.

Ald. edit. εἴς σε καὶ "Αρη *tibi et Marti.* Recte. Interpretantur, *omne pulcrum ad te devolvitur.* At Vulcanius ingeniose corrigit εἴς σε καὶ "Αδην. Non tamen usque adeo vere; nam certe legendum, εἴς σε καὶ "Αρη. "Αρη dixit Homerus in Batrachom. 263. (sic) alias "Αρηα, interdum "Αρην. Sententiam facile probo ex Sophoclis Philoctete; (436, 7.) πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί. Idem Phrygibus, Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ "Αρης συναίρειν[1]; οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς Φεύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν. "Αρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται. Æschylus Caribus, Stob. 51. ἀλλ' "Αρης φιλεῖ 'Αεὶ τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ. Ita citat Grotius Fl. Stob. 199. sed vide Stobæum.

XV. 7. Casaub. MSS. ad marg. apud R. B. ἐψεύσατο, non ἐγεύσ. Hanc emendationem non semel laudavit R. B.

9. ἀσπαστὸν vel δύστηνον

14. φέρων τίσιν 'Ατρείωνι vel δύστηνον "Αρηα

24. Τὸ στόμα καλὸν ἄειδε Casaub. apud R. B.—ἔπινει

41. Lego, donec aliquid certius habeam, "Ηγ' οἱ νιὸς δάμαρ ἐ. (sic) vel ἦγε οἱ ἔννυος ἔσκε· νυὸς quid sit vide Eustath. p. 511. et de ἔννυος vide Pollucem (III. 32.) Imo οὗ vel ἑοῦ, ut illud αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, Od. Δ. 611. aut 'Η οἱ ἀφ' αἵμ. ut Apoll. [IV. 1389.] Casaub. apud R. B.

79. Κρύψε θεὸν] leg. Κρύψεθ' ἑόν. Casaub. apud R. B.

86. ὑπο γλαΐκεσκε] lege, ὑπο γλαύσεσκε— Callim. et Apoll. utuntur, hic p. 62. (l. i. 1281.) ille p. 15. (H. ad Dian. 54.) Casaub. apud R. B.

MOSCH.

III. 91. Quid si Τήϊον ἄστυ; ut poëta sit Anacreon.

116. Corrigo εἷλες.

IV. 66, 67. ἀριθμήσειεν *respondeat, condoleat,* συνθρηνήσειε.

V. 2. Rectissime Sim. Bossius, μοι γᾶ.

5. μακρὰ in margine exemplaris penes Rev. Edvardum Moises.

VI. 3. φύγεν.

1. ἐναίρ. Br. a Grotii Flor. Stob. p. 50.

INDEX

RERUM ET VOCUM PRÆCIPUARUM IN ANNOTATIONIBUS EXTRA ORDINEM ALPHABETICUM OCCURRENTIUM.

Numerus paginam denotat.

A.

B.

C.

Γ.

Δ.

E.

INDEX.

CORRIGENDA.

In Prosodia, p. xxvi. l. 4. ab imo, *pro* corripitur *leg.* producitur.
not. ad voc. Ἀγχοῦ *pag.* 13. *add.* "Occurrit hæc vox Soph. Trach. 964. Br."
p. 58. not. 2. l. 4. *pro* vi *leg.* vix.
p. 176. n. 2. l. 15. *pro* υννεῖν *l.* Βυννεῖν.
p. 229. n. 1. l. ult. *pro* φρεσῖν *leg.* φρεσὶν.
p. 259. n. 3. l. 8. *pro* præcepi *l.* præcepit.
p. 281. n. 2. l. 2. *pro* lidetur *l.* videtur.
p. 329. n. 1. l. 2. *pro* seusus *l.* sensus.
p. 361. n. 2. l. 2. *pro* liore *l.* meliore.
p. 366. n. 1. l. 6. *pro* ζτγὸν *l.* ζυγὸν.
p. 514. n. 2. l. 1. *pro* corripitur *l.* producitur.
p. 567. n. 2. l. 2. *pro* Μαλοσσικὰ *l.* Μολοσσ.
p. 786. n. 1. l. 2. *pro* ˝χε *leg.* ἔχε.